00050044

BOMBAY BRANCH
OF THE
ROYAL ASIATIC SOCIETY
TOWN HALL, BOMBAY.

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 03 December, 2015

AX 64

12 84

A4.b.4

THESAVRI

linguæ Græcæ

ab Henr. Stephano conſtructi

TOMVS II.

Year 1572

RIG 483.7
Stè/Tlu
50044

00050044

LECTORI HVIVS THESAVRI LINGVAE GRAECAE.

ADmonitum te volui, lector, non fore tibi quærendum hoc in Tomo nomen Καρπὸς, totúmque eius comitatum, poſt Κεράτης: ſed in calce ipſius Tomi. Quum enim diu multúmque cogitaſſem priorémne huic Κεράτης an illi Καρπὸς locum dare deberem, diúque dubius hæſiſſem, quum vtrinque rationes quæ me mouerent haberem: accidit tãdem vt quũ nomen Κεράτης priores ſedes occupare permiſiſſem, tanta ſtipatum caterua venerit, vt dum animum meum in inſtruendis ſuis ordinibus detinet, interim mihi ex memoria competitorem ſuũ extruſerit. Nec verò hîc tantùm ſed alibi quoque talia contigiſſe ſcio: ſed conſulendum tibi eſſe indicem memineris, vt quo quidque loco poſitum ſit cognoſcas. tunc certè, ſiquid non eſſe vbi debuit, non tamen deeſſe comperies. Hoc præterea te ex me intelligere volui: quum literam K ſimúlque ſecũdum tomum à verbo Καγχάζω auſpicatus eſſem, non vtens ea ſeparationis forma quam cæteri Tomi poſtea haberũt, libuiſſe eadem opera voci illi Καγχάζω quaſdam, nec non de ipſa litera K aliiſque nonnulla præfigere: magis tamen ad implendas paginas, quàm quòd cum vllo incommodo hinc abeſſe & in indicem reſeruari poſſent.

TVVS

Κάππα K κ

K Litera dicta fuit Κάππα, necnon Κόππα, ſed κατὰ γλῶσσαν, vt docebo paulo póſt. Vſurpatum autem fuit Κάππα pluraliter quoque: in prouerbio, τρία κάππα κάκιστα, id eſt, Tria cappa peſſima: videlicet, Cappadocia, Crete, & Cilicia, inquit Suidas. Notantur certè hoc prouerbio tria trium nationum peruerſa ingenia, peruerſique mores. Quarum duæ poſteriores aliis etiam prouerbiis ſunt infames. Extat enim de Cilicibus & hoc, Κίλιξ οὐ ῥαδίως ἀληθεύει, Cilix non facilè verum dicit, vel, vera loquitur. Atque adeo hinc eſt etiam VERBVM Κιλικίζειν, SIVE Κιλικίζεσθαι, paſſ. voce, pro κακοηθεύεσθαι, ſiue κακοηθίζεσθαι. Illud Suidas, hoc autem habét Heſychius: vterque vocem paſſiuam Κιλικίζεσθαι non actiuam Κιλικίζειν afferens. At Euſtath. hanc actiuam vocem Κιλικίζειν habet: dicens, Κιλικίζειν (SICVT ET Αἰγυπτιάζειν) eſſe τὸ πονηρεύεσθαι. Quinetiam COMP. Ἐσκιλικίζεσθαι apud illos lexicographos legitur. vel potius apud Heſychium quidem paſſiua hæc vox Ἐσκιλικίζεσθαι, apud Suidam verò ACT. Ἐσκιλικίζειν: & PASS. Ἐσκιλικεύεσθαι. Poſtquam enim dixit Cilices improbitate fuiſſe infames, ſubiungit, Vnde & Ἐσκιλικεύεται, pro κακοηθεύεται. Eſt enim Ἐσκιλικίζειν, τὸ κακοηθίζεσθαι. Sed forſitan aliter ſcripta hæc reliquit: quum alioqui abſurdè videatur dici, ideo Ἐσκιλικεύεσθαι eſſe κακοηθεύεσθαι, quòd Ἐσκιλικίζειν ſit κακοηθίζεσθαι. Eſt enim idem per idem probare: nec magis ex Ἐσκιλικίζειν confirmari poteſt ſignificatio verbi Ἐσκιλικεύεσθαι, quàm ex Ἐσκιλικεύεσθαι ſignificatio verbi Ἐσκιλικίζειν. Cæterùm inuenitur ETIAM Κιλίκιος ὄλεθρος prouerbialiter dictum: id eſt Cilicium exitium, de crudeli & immani. Cilices enim, ob piraticam quam exercebant, & aſſiduas hoſtium deprædationes, infames erant immanitatis & crudelitatis nomine. Quapropter & Attici vindictas acerbiores Κιλικίους appellabant. Hæc Eraſ. partim ex Suida, partim ex Heſychio. Ego autem aliquando ſuſpicatus ſum pro ὄλεθρος legendum eſſe ὀλέθριος: vt ὀλέθριος expoſitio eſſet illius Κιλίκιος. Habemúſque fortaſſe huius lectionis aliquod veſtigium apud Heſychium, in interpunctione quæ eſt inter Κιλίκιος & ὄλεθρος. Hoc ſaltem fatendum eſt, Κιλίκιον ὄλεθρον, ſequendo vſitatiorem loquendi morem, prima fronte paſſiuè potius quàm actiuè accipi: id eſt, pro exitio quod paſſi ſint Cilices: quum tamen hîc contrà intelligendum ſit de eo quod intulerint ſeu inferre ſoliti ſint Cilices. Sed ad Cretes veniendum eſt: à quibus eſt itidem VERBVM Κρητίζειν, q. d. Cretizare: pro Mentiri. (ſequendo vulgatum illud, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. id eſt, Cretenſes ſemper ſunt mendaces. quod eſt initium hexametri verſus apud Paulum apoſt. ex Epimenide ſumpti, vt quidam putant. Eadem certè verba hexametrum verſum apud Callimachum inchoant: ſed is aliis finitur verbis quàm apud Paulum) Κρητίζειν, inquit Euſtath. τὸ ψεύδεσθαι. quod etiam apud Callimachi ſcholiaſtem legitur, necnon apud Suidam. At Heſych. cum ψεύδεσθαι addit ἀπατᾶν, id eſt decipere. Prouerbialiter autem dicitur πρὸς Κρῆτα κρητίζειν, Aduerſus Cretenſem Cretizare, pro Aduerſus mendacē mendaciis vti. (Qua forma, ſed diuerſo ſenſu, dicitur πρὸς Κᾶρα καρίζειν)

A At verò COMPOS. Συγκρητίζειν dicebatur de iis qui, Cretenſium more, poſt ſeditionem aut quampiam diſcordiam, inter ſe reconciliati hoſtibus aliunde inuadentibus reſiſtebant coniunctis viribus. Et hic omnium aduerſus communes hoſtes conſenſus, fuit DICTVS Συγκρητισμός. Vide Plutarch. in libello De fraterna charitate. Extant porro & alia verba à quarundam gentium nomine deriuata, eáſque itidem infamantia. Quorum in numero eſt VERB. Λεσβιάζειν pro αἰσχροποιεῖν. Sed de hoc alibi.

B Κάππα διπλοῦν legitur apud eundem Suidam, quod ille exp. κακόν. Eraſmus exiſtimat in hoc dicto reſpici ad geminum κάππα, quo ſcribitur vox κακά: ac ſimili figura Plautū appellaſſe furem, trium literarū hominē.

Interdum hæc litera κ numeri nota eſt, nimirum vigenarii: ſicut ι nota eſt denarii, & λ tricenarii, atque ita deinceps.

Fuit autem dictum ETIAM Κόππα pro Κάππα, ſed κατὰ γλῶσσαν, vt inquit Euſtath. (vbi VOX Γλῶσσα intelligenda eſt ἡ ἀπεξενωμένη διάλεκτος, vt ipſe alibi expo-
C nit) Atque inde eſſe NOMEN Κοππατίας. Eſt autem hæc vox apud Ariſtophanē nomen equi, in Nubibus, Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. Vbi ſchol. itidem cenſet hanc eſſe nominis κοππατίας originem. Scribit enim κοππατίας equos fuiſſe dictos quibus impreſſa eſſet litera κ: vt σαμφόρας, eos quibus σ. Adiúngitque aliam illius nominis κοππατίας expoſitionem, ſed quam minimè probat. vt nimirum κοππατίας dictus ſit ὁ κόπτων καὶ κοιλαίνων ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος. Idem tamen (niſi fortè alius verba hæc eſſe putanda ſint) exponēs hunc
D eiuſdem comœdiæ locum, — ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει Διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, annotat κοππατίας appellari non ſimpliciter ab illius literæ impreſſione, ſed ſimul etiam reſpiciendo ad verbum ἐκκόπτειν. Scribit enim, μετὰ τοῦ χαράγματος καὶ τοὺς ἐκκεκοφότας αὐτοῦ τὴν οὐσίαν δηλοῖ. Quòd ſi hæc expoſitio voci iſti hîc conuenit, non dubium eſt quin & illic conueniat. Sed ego malim ſimpliciter περὶ τοῦ χαράγματος intelligere, aſſentiente etiam Euſtachio, & NOMINE Σαμφόρας mecum faciente: vtpote in quo ad ipſum χάραγμα tantummo-
E do reſpiciatur. Idem Ariſtoph. in illa Nubium comœdia, Οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας. Vbi ſcholiaſt. eſſe ait dictos hoc nomine equos qui haberent σ in femore. Sed apud eum legitur σαπφόραι, non σαμφόραι. additque & cum μ & cū π ſcribi hoc vocabulum. Adeo vt, ſequendo illum, poſſit SCRIBI Σαπφόρας, quoque ſicut Σαμφόρας. Athen. tamē habet duntaxat hanc ſcripturam per μ, itémque Euſt. nullam alterius mentionem faciens. Eius verba ſunt hæc, comm. in principium libri κ Iliadis, ὅτι δὲ τὸ Κάππα στοιχεῖον Κόππα κατὰ
F γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν Κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν κ ἐντετυπωμένον ὥσπερ Σαμφόραι, ᾧ σ ἐγκέκοπται ἢ ἐγκέκαυται· ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Σάν. Heſych. quoque & Suidas Σαμφόρας duntaxat habent. Quod compoſitum ſonare puto perinde ac ſiquis dicat, σὰν φορῶν. Quod autē ſcribit Euſtath. notam illam literæ fuiſſe inuſtam, optimè conuenit cum iis quæ apud Anacreontem legimus initio cuiuſdam odarii, Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι. Atque hîc viciſſim ἐν ἰσχίοις conuenit cum verbis ſcholiaſtæ cuius meminiſ

50041

notam illam τῷ μηρῷ imprimi ſolitam dicentis. A
Καππφόρος autem dictus à Luciano videri poſſit qui ab Ariſtophane vocat⁹ eſt equus κοππατίας. Affertur enim ex illo, ὁ δ' ἵππον κτήσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ καππφόρον. Vbi quicunq; loquens ab eo inducitur, (afferũtur enim hæc ex eo, non indicato dialogi nomine) iocoſè hæc nomina vſurpat, vt opinor, & quidẽ à ſe ficta. Quod porrò in v.l. habetur, καππφόρον equũ dictum fuiſſe eũ qui ferret literam Cappa, hoc quidem extra cõtrouerſiam eſſe debere puto: ſed quod ibi additur, literã hanc eximii equi fuiſſe notã, hoc verò neſcio quo teſtimonio nitatur. B Neque enim apud Ariſtoph. videmus equũ κοππατίαν (quem Luc. καππφόρον dixiſſe exiſtimatur) ei præferri quem σαμφόραν appellat. id eſt φοροῦντα τὸ σάν. ita enim compoſitum hoc vocabulum reſoluo: cuius exemplo Lucianũ illud καππφόρος dixiſſe credibile eſt. Illud certè NOMEN Κενταυρίδης nõ minus nouè ab eo vſurpari crediderim de equo eximio, deductũ à Centaurorum nomine, qui optimi optimorum equorũ agitatores fuiſſe perhibẽtur. Cæterùm vt literæ quædam equis imprimebantur, ſic etiam aliis quibuſdã rebus, vt numiſmatibus, nécnon clypeis. C Nã Lacedæmonii quidem λ, vtpote primam nominis ſui literã, clypeis ſuis imprimebãt: vt Meſſenii illis finitimi, literã μ. vnde Eupolis apud Euſt. DIXIT τὰ λάμβδα plurali numero pro clypeis: ſcribens, ἐξεπλάγην γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα. i. τὰς λακωνικὰς ἀσπίδας. inquit Euſt. Apud Xen. ſunt itidem clypei notati litera σ. Quod autem ad numiſmata attinet, recordor in præſentia literæ χ dũtaxat, qua Athenienſes adulterinos nummos notabant: eámq; rem ſignificabant VERBO Χιάζειν. D Quũ enim Chios odio proſequerentur, quemcunq; nummum vitioſum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à ſe Chios eodem modo reiici innuẽtes. Talem deinde nummum DICEBANT Κίβδηλον: vt in hac voce leges. Sed quod apud Euſtathium generalius eſt, alii Athenienſes in ſuo tantùm aduerſus Chios bello feciſſe cõmemorant. Vtcunque ſit, huc pertinet Χιάζειν, ſi quidem eo ſignificetur Notare vt ſpurium: SICVT Χιαζόμενος στίχος dici putatur à Bud. qui notatur vt ſpurius. Quæ verba accepiſſe eum ex Sophoclis & Eurip. E ſcholiaſtis puto. ab iis enim quidam verſus χιάζεσθαι dicuntur. vt hic in verſum iſtũ tragœdiæ quæ inſcribitur Oreſtes, Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν ἄγε παροῦσ' ὁρᾷς, annotat, πρὸς πάσας τὰς ὕβρεις ἀπήντηται τὸ Ἑλένη. ὅθεν καὶ χιάζεται ὁ στίχος. σεσημείωται γὰρ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης. Sed fortaſſis aliquid aliud ſub hoc verbo latet. Interdum certè dicũt ſimpliciter τὸ χ, idẽ ſignificantes. vt apud Soph. in Philoctete, p. 401, meæ edit. ſchol. in hunc ſecundum verſum, Οὐδ' οὑμπολήτης Σισύφου Λαερτίου, annotat, τὸ χ δὲ, ὅτι πάλιν Λαερτίου κτητικὸν ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου. F Sed quũ & alias ſignificationes habeat verbum iſtud Χιάζειν, de iis eadem opera dicendum fuerit: ac primùm de ea quæ à Chiorum nomine itidem petita eſt. Heſ. quidẽ habet dũtaxat, χιάζειν, σιφνιάζειν. At Poll. lib. 4, c. 9, in titulo περὶ ἁρμονιῶν καὶ περὶ νόμων, ſcribit, τὸ μέντοι σιφνιάζειν, καὶ χιάζειν, τὸ περιέργως μέλεσι χρῆσθαι, ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου, καὶ Φιλοξένου τοῦ Σιφνίου ὃς καὶ ὑπερβολίδης ἐκαλεῖτο. Sed pro Philoxeno nominat Theoxenidem Suidas, quẽ vide. Fuerit certè Χιάζειν, Chium illum Democritũ imitari in curioſa nimium & aliquid nimis operoſæ atq; adeo ſuperuacaneæ artis habẽte modulatione. G (Simul autem obſerua VERBVM Σιφνιάζειν: quod itidem interpretãdum fuerit, Siphniũ illum ſiue Philoxenũ ſiue Theoxenidẽ in curioſa nimium & aliquid ſuperuacaneæ artis habente modulatione imitari) At verò Χιάζειν à forma ipſa literæ χ, redditur Decuſſare. Vnde verbale NOMEN Χιασμός, Decuſſatio, εἰς τὸ χ κατακαμψις, Platoni. Ita v.l. in quibus annotatur etiam, χιασμὸν eſſe figuram, quãdo quatuor propoſitis, tertiũ ſecundo reſpondet & conuenit, quartum primo. Et χιασθῆναι dici periodũ ab Hermog. tomo 4, De inuent. χιασμὸν admittere, H quum videlicet in quadrimembri circuitu vtriſq; propoſitionibus ambæ redditiones correſpondent & conueniunt: & contrà, vt apud Demoſth. Olynth. 2, ὁ μὲν γὰρ Φίλιππος ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὐτοῦ, τοσούτῳ θαυμαστότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται· ὑμεῖς δ' ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε. Dicitur autem χιασμὸς à χ litera, quæ crucis in modũ interſecantibus ſeipſas duabus obliquis lineis figuratur. Hactenus v.l. Sed alia χιαζομένης περιόδου exempla vide apud ipſum Hermog. tomo illo 4, in eo c. in quo de periodo tractat. Eſt porro à verbo Χιάζειν deductum & NOMEN Χιαστός, ex hoc verò, ADVERB. Χιαστί. Eſt autẽ χιαστός, (ſequendo interpretationẽ datam nomini χιασμός, Decuſſatio) Decuſſationis formam habens. Vnde apud Euſt. χιαστοὶ ζυγοὶ θυρῶν, item χιαστοὶ πόρπακες. Apud eundem eſt Χιαστὶ πίνειν. ſed hoc eſt ab ipſis Chiis, vt ex eius expoſitione cognoſces. At verò χιαστὶ κείμεναι εὐθεῖαι apud Proclũ in Euclidem, pertinet ad illam huius vocis ſignificationẽ de qua nunc agitur. Iam verò quoniã in hunc ſermonem ingreſſus ſum, ea quæ de aliis quoque literis in mentem mihi nunc veniunt, addẽda his cenſeo: quum alioqui hîc omiſſa, aliũ ſibi locum, minus fortaſſe commodum, poſtulatura ſint. Primum autem in iis locũ LITERAE Λάβδα dandum eſſe cenſeo, quòd plura de ea quàm de cæteris dicẽda nunc occurrant. Præmonendúſq; eſt lector, inueniri ETIAM Λάβδα. vnde eſt λαβδακισμὸς pro λαμβδακισμός, vt infrà docebitur. Sed habet alios quoque vſus hoc Λάβδα. nam Heſychius ait eſſe ὅπλον: (addens, eſſe στοιχεῖον ὑγρὸν καὶ ἀμετάβολον, id eſt literam liquidã & immutabilẽ. ſicut & grãmatici vulgò quatuor literas liquidas ſiue immutabiles eſſe tradunt, λ, μ, ν, ρ.) In prouerbio autem quod Eraſm. ex Ariſtoph. Cõcionatricibus affert, Δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους, fellatricẽ indicat, velut ænigmate primæ literæ, quæ cõmunis Leſbiis, & vitio quod ei genti tribuitur obſcœna voce, videlicet λεσχάζειν. Vide Λεσβιάζειν. Apud Herodotum Λάβδα nomẽ eſt proprium mulieris, quæ erat filia Amphionis cuiuſdam ex iis qui Bacchiadæ inter Corinthios appellabantur. de qua Pythicũ oraculum editum fuit, Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον. &c. Vide Terpſichorẽ, p. 202 meæ edit. Medicis autẽ quædã ῥαφὴ, id eſt ſutura, eſt DICTA Λαβδοειδής, SIVE Λαμβδοειδής, Sutura tranſuerſa in poſteriore cranii parte, quam ſi à tergo ſpectes, figuram literæ Λ imitari videbitur. Appellatur etiã λαμβδοειδὴς ab Actuario diuiſio venæ cauæ inferioris, qua in duo crura abit, paulo ſupra initium oſſis ſacri. Eandem diuiſionẽ Gal. in lib. De anat. ven. elemento λ comparat. Gorr. (Sonat autem λαμβδοειδὴς, literæ Lambda formam habẽs: eodẽ modo quo DICITVR Υοειδὴς SIVE Υψιλοειδὴς, os quoddam in ſimilitudinẽ literæ Υ bicorne, pluribus oſſiculis contextum, ad radicem linguæ ſitum. Sunt qui etiam λαμβδοειδὲς appellent, cõmuni cum capitis ſutura nomine, à litera λ, quæ inuerſa, nõ eſt valde diſſimilis literæ Υ) His addendum eſt NOMEN Λαμβδακισμός, SIVE Λαβδακισμός, quo ſignificatur literæ λ crebra & odioſa repetitio, vt quidã volunt. Fab. lib. 1, c. 9, Et illa per ſonos accidunt quæ demonſtrari ſcripto non poſſunt, vitia oris & linguæ. ἰωτακισμοὺς, λαμβδακισμοὺς, & ἰσχνότητας & πλατειασμοὺς, feliciores fingendis nominibus Græci vocant. Labdaciſmus (inquit Capella) eſt vbi L plurimum diſſonat. vt ſi dicas, Sol & luna luce lucẽt alba leui lactea. At Diomedes lambdaciſmon eſſe ait ſi lucem prima ſyllaba vel alma nimium plenè pronũtiemus. Quoniam autem is vno eodémq; loco nõ de hac tantùm voce, ſed de aliis quoque quæ eiuſdem generis ſunt, agit, (nimirum de eo quoq; vitio quod DICITVR Ἰωτακισμός, de eo item cui NOMEN Μυτακισμός) totum eum locum huc afferam. Sunt præterea pronuntiationis quædam vitia (inquit) quæ nonnulli barbariſmos vocant: ἰωτακισμοὶ, λαμβδακισμοὶ, μυτακισμοὶ: hiatus, colliſiones, & omnia quæ plus æquo minúſue ſonãtia ab eruditis auribus reſpuuntur. Hæc vitia proloquuti cauenda, controuerſiam de nomine pertinacibus relinquamus. Ἰωτακισμοὶ ſunt quũ i litera ſupra iuſtum decorẽ in dictionibus extenditur. λαμβδακισμοὶ ſimiliter, ſi Lucẽ prima ſyllaba vel Alma nimiũ plenè pronuntiemus. Μυτακισμοὶ quoq; ſunt quũ in fine partis orationis inuenitur m litera, & ſequẽs à vocali inci-

pit quæ non ſit loco cõſonantis poſita. Hæc enim ſcribitur, nõ autem pronuntiatur. vt, Quouſq; tandẽ abutere. Tunc autẽ pronuntiamus m literam quũ ſequitur vocalis loco cõſonantis poſita. vt eſt, Tum Iuno æternum ſeruans. Hæc ille. quibus adiungam quæ & Capella eadem de re ſcripſit. Is, compoſitionis præcepta percurrens, vitium eius maximum eſſe dicit, hiulcas, & aſperas voces, iotaciſmos, metaciſmos, labdaciſmos, homœoprophoron, dyſprophorõ & polyſigma nõ vitare. Et paucis interiectis, Metaciſmus eſt quũ verborũ coniunctio M literæ aſſiduitate colliditur: vt ſi dicas, Mammã ipſam amo, quaſi meam animã. Labdaciſmus eſt, vbi L plurimũ diſſonat. vt ſi dicas, Sol & luna luce lucẽt alba leui lactea. Iotaciſmus, Iunio Iuno Iouis iure iraſcitur. Hæc illi: ego verò puto breuius & generaliꝰ poſſe dici, in vnoquoque horum nominum reſpici ad eiuſdẽ literæ nimium crebram & odioſam repetitionẽ ſiue iterationẽ. Idq; ex Suida etiã coniicio, qui VERBUM Ῥωτακίζειν eſſe ait τῷ ρ ςοιχείῳ συνεχῶς χρῆσθαι. id eſt, Litera ρ aſſiduè vti, ſiue identidem. Nec enim dubiũ eſt quin ab hoc verbo itidem ſit DICTUM Ῥωτακισμὸς, Aſſiduus literæ ρ vſus, Frequens literæ ρ repetitio. (In v.l. EST & Ῥωτάζω, Literam ρ in pronuntiãdo ſæpiuſculè itero) Quemadmodũ autem habes Ῥωτακίζειν, ex quo Ῥωτακισμὸς, ita Ἰωτακισμὸς & Λαμβδακισμὸς & Μυτακισμὸς ex Ἰωτακίζειν & Λαμβδακίζειν & Μυτακίζειν eſſe ſciendum eſt, licet horum exempla non afferantur. Cæterùm quod ad hoc poſtremũ verbũ attinet, ſcribo primam eius ſyllabam litera υ. quanuis in eo quẽ protuli Diomedis loco nõ μυτακισμοὶ ſed μηтακισμοὶ ſcriptũ eſſe, & apud eundem legi itidem Metaciſmi, pariterq; apud Capellam, minimè ignorem. Sequor enim potius ſcripturã quæ apud omnes reperitur, videlicet Μυ, quũ de hac litera agitur. Sic in verſu qui cõplectitur argumentum libri μ Iliadis, Μῦ δ᾽ ἐμάχη περὶ τεῖχος, ὁ δ᾽ ἔχθορε φαίδιμος Ἕκτωρ. Interiiciũtur autẽ ſuperuacaneæ alioqui literæ in μυτακισμὸς ad vitandã cacophoniã. Sed & hoc addẽdum de VOCULA Μυ, eã apud Ariſtoph. inueniri initio Equitũ, vſum etiam alium habentẽ, nimirum pro flebili ſono poſitã. Ibi enim quidã ξυναυλίαν κλαίοντες, hunc ſonũ edunt; Μὺ μῦ, μὺ μῦ, & ita deinceps per totum iambicũ verſum: vbiq; μὺ in priore loco ſcripto, at μῦ in poſteriore: hoc videlicet producto, illo correpto, ad efficiendũ ex binis iambum. Quinetiã VERBUM Μύζειν hinc originem habere ſciendũ eſt. Eſt enim μύζειν, Clauſis labris quendã ex naribus ſonum emittere, qualis eſt gementium. Exponitur autẽ & Muſſo, ſiue Muſſito. vt apud Ariſtoph. in Theſmophor. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς. Sic Bud. apud Plut. de Cæſare Rubiconem tranſeunte, μύσας τοῖς λογισμοῖς, Secum muſſans inter reputandum facinus. Affert & ex Baſilio ἐνέμυ μύσας. Idem teſtatur Gazã reddere Mutire & Stridere, apud Ariſtotelem: ex quo affertur, μύζει καὶ τετριγμὸν ἀφίησι, De animal. lib. 4. Item μύζων καὶ σίνων, de delphino, lib. 8. Hinc autẽ eſt VERBALE Μυγμὸς, quod de piſcibus itidẽ vſurpatur ab Ariſtotele, veluti quũ De hiſt. an. lib. 9, dicit de ſiluro, γινώσκεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἁλιέων ὅπου ἂν τύχῃ φυλάκων. ἐρύκων γὰρ τὰ ἰχθύδια ἀπελαύνει, καὶ ἦχον ποιεῖ καὶ μυγμόν. Alioqui, ſequendo id quod de propria verbi μύζειν ſignificatione dictum fuit, eſt propriè Sonus qui labiis occluſis ex naribus emittitur: qualis eſt gementiũ. vnde exponitur etiã στεναγμός. (Poteſt etiam reddi Muſſatio, ſeu Muſſitatio: vt μύζειν Muſſare, ſiue Muſſitare) A Suida muris quoque ſonus eſſe dicitur: ſed quod olim apud Suidam repoſui ex nuda coniectura, videlicet μυ pro μυὸς, id nunc ex vet. etiã codicis autoritate poſſum reponere: vt videlicet legamus apud eum, Μυγμὸς, ὁ στεναγμὸς, καὶ ὁ τοῦ μυ ἦχος: non autẽ, ὁ τοῦ μυός. quem tamẽ errorem ſequuntur v.l. In quibus eſt ETIAM Μυγμὴ, quo dicitur ſignificari Sonus nariũ irriſioni plerũq; dicatus, & Reprehẽſio. Vnde eum qui citra reprehẽſionis morſum agit, vocari ἀμύμονα, detracto ſ. Affert quidem & Bud. μυγμὸς ex Heſ. expoſitũ χλευασμὸς, ſed apud eum nõ reperio. Eſt porro & Μύζω quod ſignificat Sugo: pro quo dicitur ETIAM Μυζέω, ῶ. Xen. ἀναβ. lib. 4. ἔδει δὲ, εἴ τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοῖς καλάμοις. Altero autem vſus eſt Plut. de Demoſthene loquens, φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι, μυζήσας ἀπέθανε. Inuenitur etiam PARTIC. Μυζῶντες apud Suid. quod exp. ἐκπιέζοντες. Horum autem cõpoſita, necnõ alia huc pertinẽtia verba, in ſerie alphabetica ponenda erũt. At verò Etymologus ineptè & imperitè literã μυ inde nomẽ accepiſſe ait quòd huius pronuntiatio μυγμὸν quendam habeat: quũ contrà illa litera μυ huic μυγμὸς, vel potius verbo μύζω, ex quo eſt μυγμὸς, originẽ dederit. Nec verò his de μυ ineptiis contentus, ſimiles, ſed maiores, de litera νυ affert: nimirum literam νυ nomine hoc donatã fuiſſe quoniam νυγμόν τινα ἔχει ἡ τύπου ἐκφώνησις. Scilicet verò vt idem etymũ literæ ν, quod & literæ μ, dari poſſet, vox iſta νυγμὸς ad ſignificationem vocis μυγμὸς pertrahenda fuit: quum alioqui nihil in ſignificatione cõmune inter ſe habeant. Sed & hoc ſciendũ eſt, antequã dicẽdi de litera Μῦ finẽ faciam, eam à Democrito VOCATAM Μῶ, vt teſtatur Euſt. ex Rhetorici lexici autoritate. Quemadmodũ autem ex μυ deriuantur illa vocabula, ita ex litera ρ factam eſſe vocẽ ῥοῖζος ſciendũ eſt: necnon ex aliis alias. Ita enim ex β traditur eſſe ortũ nomẽ βόμβος, ex ζ autem verbum ζέειν, ex ξ verbũ ξέειν, deniq; ex σ verbum σίζειν, vnde σιγμός. Adeo vt ῥοῖζος eſſe dicatur ὁ τοῦ ρ ἦχος, itidẽmq; in cæteris. Sed quoniã litera σ plura ex ſe deriuata habet vocabula quàm reliquæ iſtæ, ex quibus eſt etiam vnũ quod ad ea pertinet cõpoſitionis vitia de quibus ſermo paulo antè fuit, de vocibus ex illa deriuatis hîc agere, iiſque tractatũ hunc claudere inſtitui. Prius tamen lectorem monebo, quod ad ipſam literam attinet, eam non eſſe indeclinabilem vt cæteræ: ſed inueniri etiam PLUR. Σίγματα, σιγμάτων. Xen. Hell. 4, οἱ δ᾽ Ἀργεῖοι ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Σικυωνίους, οὐδὲν ἐφοβοῦντο. Et paulo poſt, τὰ σίγματα ταῦτα. Genit. autẽ σιγμάτων legitur apud Platonẽ comicum, in hoc verſu, Ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Quẽ affert ſch. Euripidis, propter hunc ſenariũ quem in eo irriſum eſſe ait, ex Medea, Ἔσωσά σ᾽ ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. Euſt. in illo Platonis comici verſu poſt ἔσωσας addit ἡμᾶς: ſed abũdare manifeſtũ eſt. Cæterùm quãuis dicatur τοῦ σίγματος, nihilominus tamẽ dicitur & τῷ σίγμα, (eodẽ modo quo τῷ ἄλφα, τῷ βῆτα, itidẽmq; in reliquis) vt apud Athen. lib. 10, ἀποχρῆσθαι τῷ σίγμα. (Hoc quoq; ſciendũ eſt, σίγμα non ſolùm eſſe nomen literæ, ſed exiſtimari eſſe & nomẽ menſæ aut potius cœnaculi ſemirotũdi, inſtar hemicycli & lunatæ teſtudinis, à ſimilitudine huius literæ. Sed de hac eius forma C intellige. Habetur enim bis apud Martialem, & apud Lampridiũ, vt oſtendẽt Lat. dictionaria. Venio ad ea quæ ex huius literæ nomine deriuata ſunt. In iis primum PONO Σιγματοειδὴς, SIVE Σιγμοειδὴς, Formã habens literæ ſigma. vt σιγματοειδὴς Thracia dicta fuit. Apud medicos σιγμοειδεῖς dicuntur membranulæ tres, ad orificiũ venæ arterialis poſitæ. Itẽ χόνδροι σιγμοειδεῖς, & ἀπόφυσις σιγμοειδής. Intelligendum autem de hac literæ forma C. Vide Gorr. Sequetur NOMEN Ἄσιγμος, ου, ὁ & ἡ, Carens litera Sigma, vt ἄσιγμος ᾠδὴ apud Athen. lib. 10, περὶ τῆς ποιούντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδὴν, ἥτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. Paulo pòſt, ὕμνος ἄσιγμος. Eodem lib. οἱ ἄσιγμοι καλούμενοι τῶν γρίφων. Apud eundem, & eodem libro, atq; adeo paulo ante priorem illum locum in quo dicit τὴν ἄσιγμον ᾠδὴν, legimus τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν. Vbi niſi reponendum ſit ἄσιγμον ποιηθεῖσαν, fuerit participiũ ex verbo Ἀσιγμοποιέομαι, οῦμαι: præcedẽte voce ACTIVA, Ἀσιγμοποιέω, ῶ, Compono nõ vtendo litera σ, Carmen compono in quo non vtor litera σ. Et ita ᾠδὴ ἀσιγμοποιηθεῖσα, Ode compoſita abſque litera σ. Illi autem Ἄσιγμος opponitur NOMEN Πολύσιγμος, Abundãs litera σ, Frequenter repetitam habens literam σ, vt ille ex Euripidis Medea verſus. At verò apud Capellã legimus Polyſigma, inter vitia compoſitionis. aitq; Polyſigma eſſe vbi S litera crebrius geminatur: vt Soſia in ſolario ſoleas ſarciebat ſuas. Habeat præterea hæc litera factũ ex ſoni ſui imitatione (vt antea dictũ fuit) VERBUM Σίζω. quod dicitur de ſtridore ſeu ſibilo quẽ emittit ferrum candens quũ in aqua extinguitur. Hanc enim eius eſſe ſignificationem apparet ex Hom. Od. ι, de oculo Polyphemi qui σίζεν ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ veluti ferrum (candens videlicet) quod aquæ immergitur.

Sic de eo quod frigitur: vt piſcis qui frigitur in ſar- A
tagine, dicitur σίζειν. Athen. vel potius Clearchus apud
Athen. l. 7, περὶ τῆς ἀφύης loquens, οἱ περὶ Ἀρχέστρατον ἐπι-
βάλλοντες κελεύουσιν ἐπὶ θερμὸν τήγανον σίζουσαν ἀφαιρεῖν. qui-
bus additur, ἅμα δ' ἧψαι καὶ σίζει καθάπερ τοὔλαιον εὐθύς.
vnde dicitur, εἶδε πῦρ ἀφύη. Tale eſt apud Ariſtopha-
nem in Acharn. ἡ δ' ὠπτημένη σίζουσα πάρεχλος. vbi ſcho-
liaſt. ζέουσα, ὡς ἐπὶ τηγανιζομένης, ὅ ἐστιν ἦχον ἀποπλοῦσα.
Dicitur σίζειν & de vento: quod ex Fabio affertur. Pol-
lux σίζειν proprium eſſe putat auium quæ κόψιχοι di-
cuntur. HINC Σίξις ET Σιγμὸς, Stridor qua- B
lis eſt ferri candentis dum in aqua extinguitur. Po-
teſt autem & Sibilus reddi. Ariſtot. Meteorol. libro 2,
de tonitru, τὸν δὲ ψόφον ἀποσβεννυμένου πυρὸς καὶ σίξιν τινὲς
βροντὴν λέγουσι. Idē inferius, ἔστι δὲ ἡ σίξις, μικρὰ ζέσις. Po-
teſt & de ſtridore illo dici qualis eſt piſcis qui frigitur.
Euſt. eſſe ait τὸν τοῦ σ ἦχον. At verò COMP. Ἐπισίζειν,
dicitur de eo qui canes inſtigat in aliquē, ſeu incitat,
ſibilo quodam. Ariſtoph. Veſpis, καθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπι-
σίζῃ, Ἐπὶ τὸν ἐχθρὸν ἴῃ ἐπιρρύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.
Sed pro τὸν ἐχθρὸν repono τῶν ἐχθρῶν. Illud quoq; ἐπιρ- C
ρύξας mihi ſuſpectum eſt. Apud Heſ. eſt ETIAM
Ἐπισιττεῖν, quod exp. κυνηγετικῶς παρορμᾶν, id eſt Incitare
venatorum more, vt nimirum illi canes aduerſus feras
incitāt. Sed hoc ἐπισιττεῖν ab eadem origine eſſe nō pu-
to: quin potius eſſe à VOCE Σίττα, qua paſtores vti
ſoliti ſunt ad gregem, vt eum ad feſtinandum incita-
rent. Theocr. idyll. 4, — σίττ' ὁ Λέπαργος, Σίττ' ἁ Κυμαίθα
ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις; Euſt. σίττα apud Theocritū eſſe
dicit aduerbiū τάχους δηλωτικόν. Alibi verò SCRIBIT
Σίττε, afferens σίττ' ἀμνίδες. Heſ. habet Σίττα quod eſſe ait D
ἐπιφώνημα αἰξίν, atque ita peculiare eſſet caprariis: quū
tamē latius patere eius vſum videamus. Eundē por-
ro vſum habere VOCEM Φίττα tradit Euſt. veluti
quū dicitur φίττα μαλιάδες, & φίττα μελίαι, item & φίττα
ῥοιαί. Ita enim hæc ſcribuntur apud illum, qui etiā ad-
dit nympharum hæc eſſe nomina. At Pollux coniun-
ctim habet SCRIPTA Φιτταμαλιάδες, ET Φιττα-
μελίαι, ITEM Φίτταροι, quæ iuuencularū luſum fuiſſe
tradit, in quo ſeſe mutuò ad celerandum incitarent,
ſimul ὀρχημοῦσαι τὰς νύμφας. Vnde fit vt alteram le- E
ctionem lubentius ſequar. Ad φίτταροι quidem certè
quod attinet, non dubium eſt quin factum ſit ex Φίττα
ῥοιαί.

ΚΑ'ΒΟΣ, ου, ὁ, Menſuræ frumentaceæ genus. μέτρον
σιτικόν, inquit Heſ. itidémq; Suid. Quin
etiā Pollux κάβον eſſe dicit σίτου μέτρον: & ex eo factū vt
κάβασον appellarint τὸν περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστον. Pro quo
κάβασον, apud alios legi κάβαισον docebo paulo póſt.
Hoc addo, Heſychiū, poſtquam dixit κάβον eſſe μέτρον
σιτικόν, addere, καὶ οἰνικόν. deinde, οἱ δὲ σκευίδα. Etym. pro F
μέτρον σιτικὸν habet, non ſine manifeſto errore, μέτρα σιτι-
κόν. Natum autem eſſe errorē ex compēdiaria nota cu-
ius ſignificatio non animaduerſa fuerit, mihi fit veri-
ſimile. Inuenitur porro & NOMEN Κάβη, apud
Suidam, expoſitum τροφή, id eſt Cibus. Vide Κάβηξ.

Κάβαισος, ου, ὁ, (VEL Κάβασος, vt quidem apud Pol-
lucem legitur) Edax, Vorax, Qui cibo eſt inexplebi-
lis. Ab Heſychio exponitur generaliter ἄπληστος: at
verò Polluci κάβασος eſt ὁ περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστος. V-
terque alioqui eandem eius deriuationem tradit, vi- G
delicet ab illo κάβος, de quo dictum modò fuit. Exi-
ſtimo autem, quum κάβος ſit menſura frumentacea,
κάβαισον propriè dictum fuiſſe eum qui multum fru-
menti ſeu panis frumentacei ederet: q. d. frumenti e-
dacem ſiue voracem. Sic apud nos Lemouices pro-
pter panis edacitatem κάβαισοι appellari poſſint.
Cæterùm ſi κάβος de vinaria quoque menſura dictum
ſit, (vt Heſychius teſtatur) videtur κάβαισος dici etiam
de egregio potore vini potuiſſe. Cuius tamen ſignifi-
cationis nullam mentionem ab vllo factam reperio. H
Atque adeo Pollux & Suidas minimè illam agnouiſ-
ſe videntur. Pollux enim poſtquam dixit κάβασον no-
minatum fuiſſe τὸν περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστον, ſubiungit,
ὥσπερ οἱ νῦν τὸν πολυπότην, πίθον. Suidas autem, ſi qui-
A dem ſequamur vulgata eius exemplaria, videri quidē
poſſit iis verbis quæ addit, alteram illam nominis κά-
βαισος ſignificationem confirmare. At ſi fidem ad-
hibeamus veteri meo codici, (vt certè hîc, ſi vſquam
alibi, fide dignum eſſe manifeſtum eſt) eadem cum
Polluce dicere Suidam comperiemus. Poſtquam e-
nim dixit κάβαισον dici τὸν ἄπληστον, ἐπεὶ κάβος eſt μέ-
τρον σιτικόν, adiicit, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς, vt quidem ha-
bent vulg. exemplaria. Vbi primâ fronte dixerit ali-
quis ſubaudiendum duntaxat καλοῦμεν, aut tale ver-
B bum, cum aduerbio οὕτω. perinde ac ſi ſcriptum eſſet,
καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς οὕτω καλοῦμεν: vel, καὶ τὸν μέθυσον
ἡμεῖς ὁμοίως κάβαισον καλοῦμεν. Sed aliam eius fuiſſe
mentem indicat vetus codex: in quo poſt ἡμεῖς habe-
tur πίθον, hoc modo, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς πίθον. ſub. κα-
λοῦμεν. (Obſerua autem obiter & vſum hunc NO-
MINIS Πίθος, ex Poll. pariter & Suida) Idem co-
dex habet κάβαισος, (vt Heſychius & Etymol.) non κά-
βαιστος, vt vulg. exemplaria. quorū tamen fidem ſequun-
tur v. lex. vtpote in quibus annotetur dici κάβαισος,
C vel κάβαιστος. Apud Heſychium legitur ETIAM
Κάβησος, & quidem non ſolùm pro Thracicæ vrbis
nomine, (vt apud Etymol. & Suidam) ſed & in illa ſi-
gnificatione quæ data fuit præcedenti κάβαισος. Niſi
fortè irrepſiſſe apud Heſychium putandum eſt καὶ ἄ-
πληστος poſt πόλις Θράκης, ἢ καὶ Γαργάρος. Apud Ste-
phanum legitur Καβησσός, gemino σ ſcriptum, & accen-
tu in fine collocato. Dicitúrque ab eo eſſe vrbs Thra-
ciæ: Hellanicum tamen Lyciæ eam tribuiſſe. Apio-
nem tradidiſſe eam eſſe κώμην Cappadociæ. Et Eu-
D ſtathius quum dixiſſet Κάβησον eſſe vrbem Helleſpon-
ticam, vel Thraciæ quæ eſt ad Æmum: ſubiungit, οἱ δὲ
Καππαδοκίας φασὶ, τὰ λεγόμενα Κάβησα. (Vbi obſerua
ETIAM Κάβησα) Legitur autem hinc factum lo-
ci ADVERB. Καβησόθεν apud Homerum Iliad. ν,
Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα. vbi Stephanus
legit Καβησσόθεν, cum σσ, ſi modò eius vulg. exemplaria
non mentiuntur. Apud eundem certè ſunt ἐθνικὰ
NOMINA Καβήσιος ET Καβησίτης, vnico σ.
Verùm vt ad Κάβησος reuertar, poſitum etiam pro
E ἄπληστος, ſciendum eſt huic ſcripturæ aliiſque addi v-
nam poſſe, VIDELICET Κάβακος: quam ta-
men mei duntaxat lexici veteris autoritate confirma-
re poſſum.

Inueniuntur præterea duo NOMINA Κάβηξ ET
Κάβαξ, quorum prius ſignificationem habet cum
præcedentis κάβαισος ſignificatione conuenientem:
at poſterius non item. Nam Κάβηξ quidem dicitur à
Suida eſſe auis quæ alio nomine larus: & ab edacitate
λάρος eſſe appellata (non tamen ab illo Κάβος dedu-
F cendo, ſed à voce Κάβη, qua ſignificetur τροφή, id eſt
cibus) eiúſque meminiſſe Euphorionem hoc in ver-
ſu, Τῆς οὐδ' αἴθυιαι, οὐδὲ κρυεροὶ κάβηκες. At verò Κάβαξ
ei, ſicut Etymologo, eſt πανοῦργος.

Καβλέει quoque (ſi ſignificatio ſpectetur quam illi dat
Heſychius) ad κάβος ſeu κάβη pertinere iudicetur. ex-
ponit enim καταπίνει. quod certè aptè dicitur de iis
qui ſunt ἄπληστοι. Sed apud cæteros lexicographos i-
ſtud verbum minimè reperio. Ac NOMEN
Κάβλημα quod alioqui ex verbo illo factum videri
G poſſit, apud eundem Heſychium ſignificationem nul-
lo modo affinem illi habet. Exponitur enim ab eo
περίστρωμα, dicitúrque eſſe Laconum. Apud eun-
dem eſt ETIAM Κάβλη, quo ſignificatur à Pa-
phiis μάνδαλος τῶν θυρῶν. Ibidem LEGITVR
Κάβηλος, ſignificans ὁ ἀποκονυμμένος τὸ αἰδοῖον, Recu-
titus, Verpus, Apella. Sed addit, οἱ δὲ ὄνομα. vbi fortaſ-
ſe deeſt κύριον. Credibile enim eſt eum ſcripſiſſe, οἱ δὲ
ὄνομα κύριον. ſub. τινὲς λέγουσι. id eſt, Alii autem nomen
proprium eſſe dicunt. Apud eundem (interiecta ta-
H men voce Κάβησος) legitur Κάβηλος, quod eſſe ab eo
dicitur πιλὸς πλεκτός. Sed meritò ſuſpecta hîc ſcriptu-
ra iſta κάβηλος fuerit: tum quòd ſit interiectum vnum
vocabulum inter alterum κάβηλος & hoc: tum etiam
quòd ſeries alphabetica ſcripturam aliam poſtulet.

ΚΑΓΧΑΖΩ, F. άσω. P. ακα. Cachinnor, id eſt Effuſè rideo, vel Riſum effundo. A Factum puto per onomatopœiam, imitando ſonum qui in profuſo riſu editur. Eunapius apud Suidam, οἱ δὲ Οὖννοι, πλατὺ καγχάσαντες ᾤχοντο.

Καγχάζω, Conuitior, βλασφημῶ, inquit Suidas, citans ex Sophocl. ἐχθρῶν καγχαζόντων γλώσσαις.

Καγχασμός, οῦ, ὁ, Cachinnatio, id eſt ipſa cachinnādi actio: vel Cachinnus, Riſus profuſus. ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid.

Καγχαστής, οῦ, ὁ, & Καγχαστικός, Cachinnator, id eſt Qui lubenter cachinnatur. Bud. ex Polluce. B

C. Ἀνακαγχάζω, præpoſitione ἀνὰ augēte ſignificationem ſimplicis καγχάζω. Plato 1 De repub. καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον. Lucianus, ἐφ' οἷς ἐποίει τε καὶ ἔλεγε τε, παμμέγεθες ἐπῄει ἀνακαγχάσαι.

C. Ἐκκαγχάζω, præpoſitione ἐκ itidem augente ſignificationem ſimplicis καγχάζω. Xenoph. Symp. Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ. Ariſt. Ethic. 7, καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν.

C. Ἐπικαγχάζω, vt τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnū C ſuſtuliſſent. Ἐπικαγχάζων, ἐπιγελῶν, Heſych.

¶ Καγχλάζω, idem quod καγχάζω. Athenæus 175, ὀλίγου τι γενομένου, αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος ἔπεσε καγχλάζων. De qua lectione nos dubitare non ſinit Heſychius qui habet, καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ.

¶ Καγχαλάω, F. άσω, P. ακα, Exulto, Sūmo gaudio afficior. Hoc verbo vtuntur poetæ, & ſoli quidem, vt opinor. Homerus Iliad. γ. Καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. vbi annotat Euſtathius, ἔστι δ' ὅμως τὸ καγχαλόων ἐμφατικώτερον τοῦ χαίρειν· ὅθεν καὶ ἐκ τοῦ χαλᾶν τῇ ἐκχύσει παράγεται. D Heſychius tamen καγχαλᾶν exponit etiam ſimpliciter χαίρειν, item γαυριᾶν. Idem καγχαλᾷ exponit non ſolùm χαίρει, & ἥδεται, ſed etiā γελᾷ, id eſt ridet. Quod autem ad etymon attinet, Euſtathius in Odyſſ. ψ, ſcribit itidem, καγχαλόωσα ἤγουν χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη. Quibus aſſentiens ipſe Heſychius, poſtquam καγχαλᾷ explicauit ἥδεται, addit, ἀπὸ τοῦ ἐν χαλάσματι τὴν ψυχὴν ἔχειν. Et rurſum, καγχαλᾷ, χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, ἀνίεμαι. Ego tamen non aliunde καγχαλάω quàm à καγχάζω deduci exiſtimo, quòd profuſus riſus ſummæ lætitiæ ſit argumentum. E

Καγχαλίζομαι etiam eſt χαίρω (id eſt gaudeo) Heſychio: & ἱλαρύνω.

Καγχάομαι, ῶμαι, ſecundum eundem ſignificat γελᾶν ἀτάκτως, id eſt, Rideo incompoſitè.

ΚΑΔΟΣ, ου, ὁ, vel Κάδδος (illud tamen malo) Vas vinarium, οἴνου ἀγγεῖον, Cadus, Dolium, vel Doliolum. Herodotus apud Pollucem, καὶ Φοινικίου οἴνου κάδδον. F Sunt qui ex Dioſcoride referant, decem congiorum fuiſſe capacem, ſicut & metretam: quum tamen alii ſcribant duodecim. Plinius (inquit Budæus) lib. 14 cap. 16, cadum pro metreta dixit. Ab Heſychio exponitur κεράμιον, quod ſignificat teſtam ſiue amphoram. Philochorus (inquit Pollux col. 381) tradit amphoram (ἀμφορέα) vocatam fuiſſe à veteribus κάδδον: & dimidiam amphoram (ἡμιαμφόρειον) appellatā fuiſſe ἡμικάδδιον. Epicharmus tamen diſtinguere videtur κάδδον & ἀμφορέα, ſcribens, Οὔτ' ἐν κάδδῳ δηλοίμην, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ. G Apud Latinos itidem ſcriptores, & poetas præſertim, Cadus nomen eſt vaſis vinarii, habétque priorem breuem, ſicut & in verſu Græco quem affert Suidas. ita vt ſecundum eos κάδος non κάδδος ſcribendum ſit. Eſſe autē ab ἔχαδον deriuatum ſuſpicatus ſum, mutata tenui in aſpiratam, donec כד cad Hebræis pro hydria alióque vaſis genere in vſu eſſe comperi.

¶ Accipitur & pro poculo è quo bibitur: vt Anacreonti apud Athenæum lib. 11, p. 191, οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. Quæ verba corrupta ſunt apud Pollucem: qui etiā ſcribit κάδδον à Bœotis vocatum fuiſſe σκύφον. H ¶ Ab eodē affertur hic Ariſtophanis locus, Εἰς κάδδον ἵνα λαβὼν οὐρεῖ. Et quo colligi poſſe videtur κάδδον fuiſſe etiam vas matulæ vſum præſtans.

Κάδος, Vas in quod calculi immittebantur, Situla ſiue ſitella ſuffragiorum, Bud. Ariſtoph. in Auibus, Οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω; Paulo poſt, Ἐγὼ δὲ τούτω τὼ κάδω διασκεδῶ. Vbi ſchol. τοὺς κάδους τοὺς ψηφοφορικοὺς εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσιν. Vide καδίσκος. ‖ Κάδδος, vnde κεκάδδισθαι, vide in ἀπομαγδαλιά.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel Καδδίσκος (dimin.) Paruus cadus, Parua teſta. Pollux inter vaſa vinaria ſicut κάδους & ἀμφορεῖς, ita καδδίσκους & ἀμφορίσκους ponit. Citatur ex Nonno pro ſitula quæ in puteum demittitur.

Καδίσκος, ſicut & κάδος, Vas in quod calculi conniciebantur. καδίσκος μέντοι (inquit Pollux) ἐστὶν ἀγγεῖον ᾧ τὰς ψήφους ἐνεκάθιεσαν. Demoſth. πρὸς Εὐβουλίδην, 110, Καὶ λαμβάνοντες δύο ἢ τρεῖς ψήφους ἕκαστος παρὰ τούτων ἐνέβαλον εἰς τὸν καδίσκον. Erant autem duo καδίσκοι (inquit Budæus) vt colligimus ex Antiphonte κατὰ Λεωκράτους, 151. vnus in quo abſolutorii calculi ponebantur, alter in quo damnatorii. Idem in Comm. ex quodam loco ſcholiaſtæ Ariſtophanis elici poſſe dicit duas fuiſſe amphoras, aut duos cadiſcos in quos iudices calculos mittebant: alterum ἄκυρον vocabant, & πρότερον, & τὸν θανάτου, in quo αἱ τῶν καταδικαζόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ ἀναιροῦσαι: alterum appellabant κύριον, & ὕστερον, & τὸν ἐλέου, in quo αἱ τῶν ἀπολυόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ σῴζουσαι. Iſæus 77, εἷς καδίσκος ἡμῖν τέθειται, perinde ac ſi diceret Conſortes litis ſumus, Bud.

Κάδιον, ου, τὸ, (diminut. aliud) Paruus cadus: Item Pera. Κάδιον ποιμενικὸν, Pera paſtoralis, 1. Regum cap. 17. Bud.

— Ἡμικάδιον, ου, τὸ, Dimidius cadus, vt ἡμιαμφόρειον, dimidia amphora. Philochorus apud Pollucem libro decimo ſcribit veteres ἡμιαμφόρειον vocaſſe ἡμικάδδιον, ſicut ἀμφορέα κάδδον.

ΚΑΘΑΙΡΩ, F. αρῶ. P. αρκα, Purgo, Mundo, Homerus Odyſſ. χ, — ταὶ δὲ τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Athenæus lib. 7, πάντα σπίλον καθαίρειν. Paſſiua vox Καθαίρομαι, Purgor. Ariſtot. De mundo, ὄμβροις γῆ καθαίρεται. Herod. lib. 5, καθαρθεῖσα πονηρῶν ἀνθρώπων. Dicuntur etiā καθαίρεσθαι qui purgantur medicamento. Plut. in Præcept. de ſanit. ἄσιτοι πολλὰς ἡμέρας κεῖνται καθαιρόμενοι, καὶ καταπλαττόμενοι, καὶ θεραπεύοντες ἰατρούς. Et mulieres καθαίρεσθαι dicuntur quum purgantur per menſtrua. Plutarchus Lycurgo, καὶ τῶν ἐν τῷ κύειν καθαιρομένων γυναικῶν.

Καθαίρω, Expio, Luſtro. Καθαίρειν στόλον, Luſtrare claſſem, Appian. lib. 5. Bell. ciu. Idem, οὕτω μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ναυτικὰ καθαίρουσι. Καθαίρω καθαρμὸν, pro Expiationem adhibeo (q. d. Expiatione expio) citatur ex Platone De leg. Et καθαρθήτω καθαρμοῖς, Expiationibus expietur, ex eodem. Idem, ἀποδιοπομπησόμεθά τι αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, id eſt (inquit Budæus) Abluemus, expiabimuſque, eáque nos abdicabimus. Subiungitur autem vox actiua, ἐξευρόντες ἴσως τὰ τοιαῦτα ἁγνὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων, εἴτε τῶν σοφιστῶν. Affertur & ex Hermogene, οὔτε καθηράμενος ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, pro Neque à ſceleribus expiatus.

Καθαίρω, Flagris cædo. καθαρθῆναι enim Heſychius exponit μαστιγωθῆναι. Et Theocriti ſcholiaſtes in Idyll. 5, ἐκάθηρε eſſe dicit ἐμαστίγωσεν, item ἀντὶ τοῦ ἔτυψε καὶ ἐξέδαρε. Ibidem ponit & aliam explicationem ſenſum obſcœnum habentem. Pro illa autem expoſitione citat hæc Ariſtophanis, πρὸς τὰς πλάδρας καὶ ἐκάθηρεν.

Καθαρμός, οῦ, ὁ, Purgatio. Item Expiatio, Luſtratio. Plutarchus Sympoſ. 3, καὶ τὴν δίαιταν καὶ τὸν καθαρμὸν ᾧ χρῶνται Σκύθαι περὶ τοὺς κάμνοντας. Plato De republica 2, λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Plutarch. καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Luſtrare exercitum. Idem, ἄγη καὶ μιασμοὶ καθαρμῶν δεόμενοι, ſcelera expianda.

Καθαρμὸς pro κάθαρμα, id eſt pro piaculari homine, vide in Κάθαρμα.

Κάθαρμα, ατος, τὸ, Purgamentum. Pollux libro 5, cap. 46, τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος. Cui loco conſentanea eſt hæc expoſitio Ammonii, καθάρματα, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτούμενα. Budæus tamen in Annotat. poſt. in Pand. κάθαρμα ait ad verbum ſignificare purgationem & piamentum: quum alioqui ſordes illæ purgamentum vocentur non purgatio. Quare purgamentum ac piamentum ipſum ſcripſiſſe ſuſpicor. D. Paulus epiſt. 1 ad Cor. cap. 4, ὥσπερ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι. Ita enim legit

A Budæus,& ita in veteri quodam exemplari me quoque legere memini: quum tamen magis recepta ſit altera lectio, ὡς περικαθάρματα, quam ſuſpicor ex ὡσπερεὶ καθάρματα factam. Retinẽdo autem περικαθάρματα, præpoſitio pondus addet, quaſi quis dicat (vt annotat Beza) ſordes vndique euerrendo collectas, id eſt ἀποσαρώματα, vt ſchol. Græcus exponit. Vide & alia interpret. huius loci paulo pòſt. Euſtathius καθάρματα dici ait τοῖς ῥυπαροῖς καὶ ἀποβλήτοις. Erit igitur κάθαρμα qui & τῶν ἐν ταῖς πενίαις καθαρμάτων ἐκβλητότερος dicitur in illo Pollucis loco, & συρφετὸς: aptiſſiméque (vt opinor) expone- B tur Latina voce Quiſquiliæ, ſeruata metaphora. Luc. p. 45, καὶ ὀνειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. Et Philo, καθάρματα καὶ παρενοχλήματα καὶ γῆς ἄχθη καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀποκαλοῦσι. In his enim & ſimilibus locis καθάρματα videntur potius dici viles homines, contemptique & abiecti, quàm ſceleſti: de qua ſignificatione ſtatim dicetur.

Κάθαρμα, Id quod ad purgandum adhibetur, ſiue ad expiandum. Et ſecundum hanc ſignificationem καθάρματα vocabantur homines ſcelerati, tanquam piacula- C res, id eſt pro patriæ luſtratione expiationéque deuoti. (qui & ſacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia ciuitatis aut gentis alicuius ſcelera luebantur, quique ad auertendam deorum iram mactabantur. Vide ſchol. Ariſtophanis & Suidam. Huc referens Budæus dictum Pauli, ὥσπερ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, hanc eſſe ait eius ſententiam, Nos tanquam piacula mundi facti ſumus, & ſuccidaneæ pro populo victimæ. Ac ſi diceret, Non minus apud gentium vulgus deteſtabiles quàm illi qui diris execrationibus o- D nerati atque obruti, pro ſalute publica abiici olim ſolebant. Herodotus (vt idẽ docet) καθαρμὸν pro κάθαρμα dixit in Polymnia, hominem piacularem, & pro patriæ luſtratione expiationéque deuotum, καθαρμὸν τῆς χώρης ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου. Porcello qui ad expiationem immolabatur impoſitum fuiſſe hoc nomen, tradunt ſchol. Ariſtophanis in Acharn. & Heſychius. Hinc igitur fit vt κάθαρμα vocetur homo ſceleratus, & neutrum genus ita vſurpetur vt E quum Latini hominem vocant ſcelus. Ariſtoph. Pluto, Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον ὦ καθάρματε; Æſchin. in Cteſiph. ἃ δὲ σὺ λέξεις, εἴποι ἂν κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν. Itidem Demoſtheni κάθαρμα eſt ᾧ μηδεμία μετουσία ἀρετῆς. Pro corona, σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς μετουσία, ἢ καλῶν, ἢ μὴ τοιούτων;

Κάθαρσις, εως, ἡ, Purgatio, Expiatio. Plato Cratylo, περὶ τὸν μὲν γὰρ ἡ κάθαρσις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικήν. Galeno & aliis, καθάρσεις ἔμμηνοι, purgationes menſtruæ mulierum, quæ etiam τὰ ἔμμηνα & καταμήνια, item τὰ γυναικεῖα, Latinis menſes & menſtrua. F

— Αὐτοκάθαρσις, Ipſamet purgatio. Naz. De baptiſmo, Χριστὸς μὲν γὰρ αὐτοκάθαρσις ἦν. Vel, Per ſe purgatio erat. Sic dicitur vt αὐτοαλήθεια, & alia.

— Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, Sordes, Immunditia, Spurcitia. Demoſthenes κατὰ Μειδίου pag. 230. pro ſumma improbitate (vt impurum hominem dicimus ſceleſtum) τὴν οὐκ ἔχουσαν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας. Vide ἀκάθαρτος.

— Καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purgatorius, vel Purgatiuus, Purgandi vim habẽs. Item Expiatorius. Februarium men- G ſem καθάρσιον poſſe dici tradit Plutarchus. nam (vt ſcribit Ouidius) Februa Romani dixere piamina patres. καθάρσιος φύσις, Nazian. καθάρσιον ὕδωρ, Nonno Luſtralis aqua. Citatur & ex Ariſtotele, καθάρσιος Ζεύς, Expiator Iupiter.

Καθάρσιον, ου, τὸ, (ſubſtantiuè poſitum) pro κάθαρσις, vel καθαρμὸς, Expiatio, Luſtratio, vel Piaculum. Greg. in Encom. Macc. παντὸς τοῦ λαοῦ καθάρσιον. Idem de Chriſto, καθάρσιον τῆς οἰκουμένης. Idem, καθάρσιον περιεισήχθη τῇ σῇ ἐξόδῳ. Alludens ad morem illum de quo H Plutarchus in Præc. politicis, περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν πόλιν ἐκέλευσαν. Et ante eum Demoſthenes, ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ. de quibus vide ſcholiaſten Ariſtophanis in Acharn. vbi porcellum expiatorium κάθαρμα vocatum ſcribit, & ab Æſchine in Timarchum καθάρσιον. Suidas quoque χοιρίδια (id eſt porcellos) quibus populus luſtrabatur in theatris & concionibus, καθάρσια vocata ſcribit. vbi adiectiuum etiam eſſe poteſt. Καθάρσια, Sacra expiatoria, Piacula. Lucianus, τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ καθαρσίων ᾠὰ, id eſt oua luſtrationum, vt Turnebus vertit. Plutarch. ἐν ῥωμ. κεφ. de Hecate itidem, χθονία δὲ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους, ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπὶ μοῖραν. In quibus locis ἱερῶν poteſt ſubaudiri, & ita adiectiuum erit καθαρσίων. Budæus καθάρσια interpret. Expiamenta in hoc Pauſaniæ loco, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἀποκτείναντες Πύθωνα, ἐς τὴν Αἰγιάλειαν ἀφίκοντο καθαρσίων ἕνεκα.

Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, Purgator. Item Expiator, Luſtrator. vt Soph. Electra, pag. 83, Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα. σοῦ γὰρ ἔρχομαι Δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος. Plutarchus, καθαρταῖς καὶ μάντεσι περιστιχοῦντες. Scholiaſtes Ariſtophanis ait καθαρτὴν dictum τὸν περικαθαίροντα τὴν ἐκκλησίαν. In vulg. lexicis ſcribitur & Καθαρτὴρ, pro eadem ſignificatione.

Καθαρτικὸς, οῦ, ὁ, Purgatiuus, ſiue Purgatorius, Purgandi vim habens, vt καθαρτικὸν φάρμακον. Plutarchus, ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον. Pro Expiatiuus autem potius dicitur καθάρσιος, vel καθαρτήριος, quod hic ſequitur. Budæus tamen καθαρτικὸν ἦθος apud Ariſtotelem Polit. 8 interpr. Animi purgatorium aut expiatorium.

Καθαρτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod καθάρσιος, Purgatiuus, Purgatorius. Item Expiatiuus. Syneſius in epiſt. ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἧττον ἢ τὰ ἐν τοῖς περιρραντηρίοις χέρνιβα, πόλεως καθαρτήριον. Idem, δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι.

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, quaſi dicas, Non purgatus. pro Impurus, Immundus. ‖ Item Sceleſtus, apud Demoſthenem & Lucianum: quæ metaphora eſt & in voce Latina. Sic in Ἀκαθαρσία, ſuprà.

Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purgatu facilis, Qui facilè purgari poteſt. CVI opponitur Δυσκάθαρτος, Purgatu difficilis.

C. Ἀνακαθαίρω, Expurgo, Perpurgo. vel ſimpliciter, Purgo. Nam præpoſitio ἀνὰ interdum auget, interdum nihil ſignificationi addit, ſicut nec cæteræ nonnunquam. Et Ἀνακαθαίρομαι ſignificatione actiua. Plutarch. in Antonio, ἀνακαθαιρόμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πολέμου, perſequens reliquias & repurgans. Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, pro Purgare offendiculum, dixit Nazian. accipiendo Purgare eo ſenſu quo Plinius dicit Faſtidium purgare pro Tollere. In vulgaribus lexicis tamen ἀνακαθαίρειν exponitur hîc Tollere. Vide infrà ἀποκαθαίρεται κέλυφος. Apud Platonem ἀνακαθαίρεσθαι prò Planè explicare, vel pro Perſequi. vide Bud. Comment. pag. 310 & 1032. Apud Dionyſium Areopagitam, Ἀνακαθαίρειν ῥῆμα, pro Senſum eius allegoricum explicare. Ἀνακαθαίρειν (inquit Budæus pag. 321) theologicum eſt verbum pro Allegorias anagogicas ad liquidum vſque ſenſum patefacere & explanare. ‖ Ἀνακαθαίρεσθαι dicitur ſol in deliquio, quum luna ſolem ſubiens & eum nobis auferens, ſenſim præterlabitur, & eam partem ſolis quam nobis primùm abſtulit, prætereundo reddit. Budæus ex Dionyſio Areopagita, pagina 310 Comment.

Ἀνακάθαρσις, Expurgatio, Perpurgatio. vel ſimpliciter Purgatio. ‖ Item (ſequendo ſignificationem quæ modò data fuit verbo ἀνακαθαίρειν) Allegorici ſenſus & reconditi anagogica explicatio. Vide Bud. Comm. 321, & 835.

Ἀνακαθαρτικὸς, Expurgandi ſiue perpurgandi vim habens, aut ſimpliciter, Vim purgandi habens, Purgatiuus.

C. Ἀποκαθαίρω, Expurgo, Repurgo. Item Abſtergo: vt in hoc loco Xenophontis Pæd. 1, ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. Ex Plutarcho autem in Numa citatur, ἀποκαθαίρων τὰς βαναύσους τέχνας εἰς οἰκετῶν χεῖρας. ‖ Ἀποκαθαίρω, Luſtro, Expio, apud Dionyſium Areopagitã. B. pag. 322.

Ἀποκαθαίρομαι, Paſſiua voce vſurpatur interdum actiuè, pro ἀποκαθαίρω. Quum autem paſſiuã ſignif. habet,

ſignificat Expurgor, Abſtergor. Item Luſtror, Expior. A
|Citatur præterea Ἀποκαθαίρεται κέλυφος ex Ariſtotele, De animal. lib. 7, pro Detrahitur putamen. Vide ſuprà Ἀνακαθαίρειν τὸ περίσκομμα.

Ἀποκάθαρμα, ατος, τὸ, Expurgamentum, Repurgamētum, vel ſimpliciter Purgamentum, vt à Gaza vertitur. Apud Plinium, Excrementum. ‖ Item Piaculum, Piamentum.

Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ, Expurgatio, Repurgatio, Purgatio. Thucyd. lib. 2, καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς πᾶσαι ὅσαι ὑπὸ ἰατρῶν ὠνομασμέναι εἰσὶν, ἐπῄεσαν, καὶ αὗται μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης. B
vbi ſcholiaſtes exponit ἀποκρίσεις & κενώσεις. ‖ Item Expiatio, Luſtratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, ἡ, ὁ, Expurgatorius, vel Expurgatiuus, Expurgandi vim habens, Ad expurgandum aptus. ‖ Itē Expiatiuus.

C. Διακαθαίρω, In diuerſis partibus purgo. q. d. Interpurgo. Theophraſto (inquit Bud.) eſt perputare arbores & interlucare. Vide C. p. 321. Item pro ſimplici καθαίρω. Pollux loquens περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, lib. 6. cap. 33, hæc inter cætera ponit, διακριβῶσαι, διακαθῆραι, ἐκκαθῆραι, & paulo pòſt ἐκκεκαθαρμένα, διηκριβωμένα. C

Διακάθαρσις, εως, ἡ, q. d. Interpurgatio. Apud Theophr. Interlucatio, Bud. Comment. pag. 321. Item pro ſimplici κάθαρσις.

C. Ἐκκαθαίρω, reſpondet Latino Expurgo. Item Detergo. vt Hom. Il. ε, – οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, id eſt alueos purgabant & detergebant. ‖ Et paſſ. Ἐκκαθαίρομαι, Expurgor. apud Syneſium cum genitiuo, epiſt. 121, καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. ‖ In vulg. lex. ἐκκαθαίρεις exponitur Diſcutis & Exprimis, in hoc loco Plat. Pol. 2, ὡς ἐῤῥωμένως ἑκάτερον ὥσπερ ἀνδριάντα εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις. In D
iiſdem ἐκκαθαίρειν τὸν βίον pro E vita tollere. Vide ſuprà, ἀνακαθαίρειν τὸ περίσκομμα, & ἀποκαθαίρεται κέλυφος. ‖ Pollux vt διακριβῶσαι & ἐκκαθῆραι, ita διηκριβωμένα & ἐκκεκαθαρμένα coniungit. Idem φωνὴν λευκὴν & ἐκκεκαθαρμένην ſimul ponit.

C. Περικαθαίρω, q. d. Circumpurgo, Circunquaque purgo, Vel, In circuitu purgo. Item, Perpurgor. Exponitur & Ablaqueo. Citatur ex Ioſue cap. 5, περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, pro Circuncidit filios Iſrael. E

Περικάθαρμα, q. d. Circumpurgamentum. Exponitur & Retrimentum, Sordes. Ad Cor. cap. 4, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν. vbi vet. interpres vertit Purgamenta. Græcus ſcholiaſtes exponit ἀποσυρώματα, q. d. Sordes vndique euerrendo collectas. id enim ſignificat ἀποσυρώματα. Sed quidam ὥσπερ, ſiue ὡσπερεὶ, καθάρματα ſcribendum putarunt, & ita alicubi legitur. Vide κάθαρμα.

Ἀπερικάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non circumpurgatus, Non mundatus. ET Δυσπερικάθαρτος, Qui non facilè circumpurgari poteſt. F

C. Ὑπερκαθαίρω, Immodicè vel Supra modum purgo. VNDE Ὑπερκάθαρσις, Immodica purgatio. De mulieribus dicta ὑπερκάθαρσις oppoſitam habet ἐποχὴν τῶν ἐμμηνίων, id eſt ſuppreſſionem menſium. Bud. C. 636.

C. Ὑποκαθαίρω, quaſi dicas Subpurgo. id eſt Leuiter purgo. Vel, Inferius purgo, Per inferiores partes purgo. VNDE Ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας, Galeno ad Glauconem.

ΚΑΘΑΡΟΣ, οῦ, ὁ, Purus, Mundus, Nitidus. Homerus Odyſſ. ζ, – καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. & Odyſſ. G
ρ, Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα. Apud eundem legimus Iliad. θ, & κ, & ψ, Ἐν καθαρῷ, de quo vide Euſtathiū 725. καθαρὸς ἄρτος opponitur ab Athenæo, τῷ συγκομιστῷ, lib. 3. Καθαρὸς θάνατος apud Homerum Mors pura eorum qui enſe occiduntur, non eorum qui ſtrangulantur, Odyſſ. χ, Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην Τάων. Vbi Euſtathius, Καθαρὸς θάνατος, ὁ διὰ ξίφους· μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος, Vide pag. 1934. Philo De mundo, ἢ θάνατον οὐ καθαρὸν ἀλλ' ἀγχόνης ὑπομένοντες. H

Καθαρὸς, Purus. id eſt Impermixtus. Interdum copulatur cum ἄκρατος, interdum cum ἀμιγής. Xenoph. Pæd. 8, ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι. Id eſt (Cicerone interprete) Sed quum omni admiſtione corporis liberatus, purus & integer eſſe cœpiſſet. &c. Plutarchus, εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὴς καὶ καθαρὸν ἦν τὸ ἓν, οὐδὲν ὅλως, &c. Apud Aratum Cicero καθαρῇ ἐνὶ νυκτὶ vertit Nocte ſerena. Et venti καθαροὶ in vulg. lex. ex Ariſtotele, Qui ſerenitatem inducunt, pellentes nebulas. In iiſdem Καθαρὸς λόγος exponitur Pura oratio, id eſt ſimplex & inartificioſa. vt idem ſit quod ἀκατάσκευος, cui opponitur ἐνδιάσκευος. ‖ Καθαρὸς, Purus. Id eſt Qui non ſe contaminauit aliquo ſcelere, Horatio Sceleris purus. Antipho, ἐψηφίσασθε γὰρ καὶ ὠμόσατε, ἐάν τις τυραννίδι ἐπιθῆται, ἢ τὸν δῆμον καταλύσῃ, τὸν ἀποκτείνοντα καθαρὸν εἶναι ἀποκτείναντα. Plutarchus in Pericle dixit, οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις, quod Cicero, Prætorem non ſolùm manus ſed etiam oculos abſtinentes habere decet. Καθαραὶ ἡμέραι, dies faſti, Plat. De legibus, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accuſatiuo ſubaudita præpoſitione κατὰ, & tum καθαρὸς vertitur ſimpliciter purus, accuſatiuus autem cum ſua præpoſitione ſubaudita, per ablatiuū: vt τοῖς καθαροῖς τὴν διάνοιαν apud Gregorium, Iis qui puri mente erant. Poteſt etiam verti, Qui pura mente erant. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας, Luc. De ſacrificiis pagina 74, καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ μὴ παριέναι εἴσω τῶν περιῤῥαντηρίων ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. Andocides ὅσιον καὶ διὰ χῆρ interpretatus eſt καθαρὸν τὰς χεῖρας, vt docet Budæus Comm. p. 207. Iungitur & genitiuo, vt Purus ab Horatio, quum integrum vitæ ſceleriſque purum dicit. Plutarchus, καθαρὸν φόνου ἐποίησε τὸν κτείναντα τὸν τυραννεῖν βουλόμενον. Quod Antipho in loco modò citato dixit ſimpliciter καθαρὸν, eadem de re loquens. Exponitur tamē etiam aliter in vulgaribus lexicis καθαρὸς φόνου, pro Crimine cædis expiatus, ex Plutarcho in Publicola. Antipho καθαρὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων vocat qui nulli iniuriam intuliſſet. Plutarchus de Socr. dæm. αἰτίαις καὶ καθαροῖς τῶν πεπραγμένων. Idem πρᾶξιν καθαρὰν πάσης ἀδικίας dixit.

Καθαρὸν dixit Ariſtophanes Veſpis, Ingenuum, Liberum, vel Liberè dictum, Νῦν αὖτε λεὼ προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε. Scholiaſtes παῤῥησιαστικὸν, εἰλικρινὲς, γνήσιον.

Καθαραὶ ψῆφοι Demoſth. pag. 126, Ratio putata & perfecta, id eſt, quæ nihil reliquamenti trahit. Bud. lex. Hanc autem Budæi interpretationem ſequendo, reſpondere puto ei quod Gallicè dicimus, *Le conte tout net*.

Καθαρὸς cum genitiuo, Vacuus. Ariſtid. Panath. οἵ γε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν τῷ καθαροὶ ξένων εἶναι ἐξ ἀρχῆς. Sic Plutarchus in Numa (vt in vulgaribus Lexicis) καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς dixit vacuas ſtrepitibus vias. In vulg. lexicis citatur ex Budæo καθαρὰ ſine adiectiuo etiam, pro Vacua: videlicet καθαρὰ ἄντρα apud Aphrodiſæum, pro Antra vaſta & vacua.

Καθαρύλλος, Diminutiuum à καθαρὸς, vt ſi à Nitidus dicas Nitidulus. Ἄρτοις ἦν τριάκοντα μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλοις, κιλικίοις, Alexis. Vide ſuprà καθαρὸς ἄρτος.

Καθαρῶς, Aduerbium, Purè, Heſiodus dixit ἔρδειν ἱερὰ ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Luc. in Timone, καὶ τοῖς ἐλευθέροις οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος οὐδ' αὐτὸς ὤν. q. d. Non merè liber & ingenuus, Non habens meram libertatem. ‖ Καθαρῶς διαλέγεσθαι, Puro ſermone vti & quaſi nitido: (vt Cicero dixit, verba quodammodo nitida, & orationis nitorem.) Plutarchus ad Col. τοῖς ἀκριβέστερον ἑλληνίζουσι τούτοις καὶ καθαρώτερον διαλεγομένοις. Sic & Iſocrates copulauit ἀκριβῶς & καθαρῶς de ſermone itidem loquens ad Philippum, μηδὲ τὴν λέξιν ἐπαινεῖν ὡς ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς ἔχουσαν. ‖ Καθαρῶς, Dilucidè, Manifeſtè. Heſych. σαφῶς exponit & ἀκριβῶς, quod poſterius copulari cum καθαρῶς, modò vidimus. Plutarchus Conſol. ad Apoll. εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς γνῶναι. Sic Demoſthenes καθαρῶς εἰσιέναι dixit, περὶ παραγραφ. Ὡς καθαρῶς οἷς μετὰ ταῦτα ἐποίουν εἰσίασι. Ariſtoteles Rhet. 1, Νῦν δὲ περὶ αὐτῶν τούτων μᾶλλον διορίσωμεν καθαρῶς, magis enucleatè. ‖ Καθαρῶς, Purè, Pura mente, Candidè. quod Gallicè, *En ſaine conſcience*. Demoſthenes Phil. 3, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν, ἔργῳ μαρτυρήσαι ὅτι δικαίως καὶ καθαρῶς ὑπὲρ τῶν πολιτῶν αἱρεῖται Φιλίππῳ.

Καθαρότης, ητος, ἡ, Puritas, Nitor, Munditia. Hermogeni καθαρότης λόγου quod Ciceroni nitor orationis, ſecũdum quoſdam. ‖Καθαρότης, Puritas, Innocentia, Bud. A

C. Καθαροποιέω, ῶ. Purifico. Quo vtuntur Suet. & Plinius. Heſych. exponit σαίρω, id eſt Verro.

¶ Καθαρεύω, idem quod καθαρός εἰμι, Purus ſum: cum genitiuo. vt Syneſ. epiſt. 12, πρόσιθι τῷ θεῷ καθαρευούσῃ πάθους ψυχῇ, animo puro à perturbatione. Sic φθόνου καθαρεύειν apud Chryſoſt. Purum eſſe ab inuidentia. Plato, καθάπερ ἱερέα φόνου καθαρεύοντα καὶ ὁσιωμοῦ. Budæo καθαρεύων κακίας eſt Innocens. ‖Dicitur etiam καθαρεύω περὶ τοῦτο, vt Polyb. σπάνιον εὑρεῖν ἄνδρα ἀπεχόμενον δημοσίων καὶ καθαρεύοντα περὶ ταῦτα, innocenter ſe gerentem circa hæc. Dicitur & καθαρεύω ἐν τούτῳ. Plut. κεφ. Ῥωμ. Οἱ δὲ καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Item καθαρεύω τούτῳ, ſine ἐν. Philo, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ βίῳ παντὶ καθαρεύειν, Purum eſſe, Purè ſe gerere. Apud eundem βίος καθαρεύων, Vita pura. B

¶ Καθαρίζω, Purifico, Mundo, Purgo. Et Καθαρίζομαι, paſſ. Naz. τὴν προτέραν ἐκαθαρίσθη γέννησιν. A priore generatione purgatus eſt. ‖Heſychio καθαρίζων eſt etiam κομψευόμενος. C

Καθαρισμός, οῦ, ὁ, Purificatio, Purgatio. Item Expiatio ſiue Expiamẽtum, Piaculum, pro καθάρσιον. Lucianus, ῥιψάμενον αὐτὸν ἐκ τοῦ κρημνοῦ καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. Interpres Ariſtophan. ait καθαρισμὸν dici etiam τὸ κάθαρμα.

C. Διακαθαρίζω, Idem quod ſimplex Καθαρίζω. vel præpoſitio idem ſignificat quod in διακαθαίρω, ſuprà.

¶ Καθάρειος, ου ὁ καὶ ἡ, ſiue Καθάρειος (vt apud Poll. etiã) Mundus, Munditiẽ ſeruãs, præſertim in victu & cultu corporis. Dicitur nõ ſolùm de perſona καθάρειος, ſed & de re: vt in Pyth. carm. Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον. Et τὸ καθάρειον pro ἡ καθαρειότης, Plut. Sympoſ. καὶ γὰρ τὸ καθάρειον, &c. i. Mũdities. Exponitur & Lautitia. ‖In vulg. lex. citatur ex Eurip. καθάρειον πῦρ, pro luſtrali igne. D

Καθαρείως aduerb. Mundè, Munditiem ſeruando. Vnde μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, aliquoties apud Athenæũ, ex comicis. q. d. Cum munda quadam frugalitate.

‖Καθαρείως à Bud. exponitur Eleganter in hoc Xenoph. loco, Pæd. 1, καθαρείως ἔχουσι καὶ διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην. Legitur & καθαρείως, vt habetur & apud Pollucẽ ex hoc ipſo loco. Athen. 4, προσφέρονται δὲ ταῦτα καθαρείως μὲν, λιτῶς δὲ, ταῖς χερσὶν ἀμφοτ. &c. E

Καθαρειότης, ητος, ἡ, Mundities. Athen. lib. 12, de Demetrio Phalereo loquens, καὶ ταῖς μὲν δαπάναις ταῖς εἰς τὰ δεῖπνα τοὺς Μακεδόνας ὑπερέβαλε, τῇ δὲ καθαρειότητι Κυπρίους καὶ Φοίνικας. Vbi diſtinguitur δαπάναι à καθαρειότης, vt modò vidimus πολυτελῶς diſtingui à καθαρείως.

ΚΑΙ, Et. Vt πιστὸς καὶ δίκαιος. Interdum ſæpe repetitur & inculcatur, vt Demoſth. in Ariſtog. p. 3, ἐπειδὴ γὰρ ἡ πονηρία καὶ βλαβερὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ τοὐναντίον, ἡ καλοκἀγαθία, ἡσύχιον καὶ ὀκνηρὸν καὶ βραδὺ καὶ δεινὸν ἐλαττοῦσθαι. Interdum inculcatur, modò nomina, modò verba, aut alias diuerſas partes orationis copulãs. Demoſth. ibidẽ, πάντα γὰρ καλὰ καὶ σεμνά, καὶ δι᾽ ὧν ἡ πόλις κοσμεῖται καὶ σώζεται, ἡ σωφροσύνη πρὸς τοὺς γονέας, καὶ τοὺς πρεσβυτέρ. &c. Nõnunquam vbi ponitur bis tantùm, prius abundat, vt Xenoph. τὰ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic etiam Latinè, Et faciebat & dicebat, pro Faciebat & dicebat. ‖Sæpe etiam geminatur, interiecta particula δὴ aut μὲν δὴ, aut τοι, aut γὰρ, aut alia quapiam. Iſocr. in Buſ. καὶ μὲν δὴ καὶ τῆς περὶ τὴν φρόνησιν ἐπιμελείας, &c. Eſt autem Attica hæc geminatio, vt teſtatur Bud. Comm. p. 918. vbi vide & alia exempla. Vide & in particulis μὲν, δή, γὰρ, & reliquis. Nõnunquã interiicitur τις, vel τινὲς, aut alius huius nominis caſus. vt καί τι καὶ νεανιευσάμενος τοιοῦτον apud Demoſth. περὶ παραπρ. id eſt Atque adeo, inquit Bud. ‖Interdum etiam abundat καὶ, ſemel dũtaxat poſitum. vt Xenoph. ὅστις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή; pro τί ποτε καλέσαι. Vide in Budæi Comm. pag. 398, alia exempla. F G

Καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cicero ex Xenoph. vertit, Cum in cæteris, tum maximè in textili. Vide p. 40 mei Ciceroniani lexici. Idem ἐφέροντο καὶ ἔφερον vertit apud Platonẽ, Tum ferebant, tum ferebantur. Vide pag. 34 eiuſdem lexici. H

Καὶ, Etiam. Plato, ἀχρήστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles. Sic Cicero & Quintilianus, Et pro Etiam. Vide Bud. C. p. 919. & 920.

Καὶ, Æquè, Perinde. vt Atque Lat. Greg. πάσης τυχὼν παρ᾽ αὐτοῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, æquè atq; liberorum chariſſimus. Pauſanias in Atticis, ἢν δέ τύχῃ βαλών τις ψηφίδι, κατὰ ταὐτὰ ὅπως τε ἠχήσει καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, perinde atque cithara pulſata reſonat. Vide Bud. Com. p. 919, alia exempla. Ariſtid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, pro Non ſimiliter ac prius, Non itidem vt antea. Sic in Orat. Dominica, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Vt in cælo, ſic & in terra. Vel, In terra ſimiliter ac in cælo, aut, Perinde ac in cælo. ‖Item καὶ pro Quàm, vt Ac & Atque Lat. Ariſt. Polit. 1, ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, Alia eſt quæſtuaria atque diuitiæ œconomicæ. B.

Καὶ, Pro Vel. Ariſtot. De gener. animal. lib. 4, καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel ſuperat, vel ſuperatur. Sic exponitur & libro 2 magnorum Mor. ἡ ἀρετὴ μετὰ λύπης καὶ ἡδονῆς.

Οὐδέπω καὶ τήμερον, Ne hactenus quidem. Bud.

Καὶ, Sed, cum alibi, tum poſt interrogationẽ. vt Themiſt. Ph. 2, πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴποι, &c. Vide Bud. Com. 901.

Καὶ δὴ καὶ, præcedente καὶ in altera parte orationis, per Cum & Tum exponitur à nonnullis, vt καὶ duplex paulo antè à Cicerone. Plat. Polit. 2, ὁ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Quidam interpr. Et ſanè. ‖Καὶ δή, Continuò & Protinus, id eſt ideo. Dem. Vide Bud. C. p. 920. ‖Καὶ μὲν δὴ καὶ, Atque adeo. vel (vt Bud. ex Cic.) Et verò. Theod. Hiſt. eccleſ. 5, ὁμοφυῶν ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ, καὶ μὲν δὴ καὶ ὁμοδούλων. Sic videtur accipi Καὶ δῆτα à Luciano. Vide B. C. p. 918.

Καὶ εἰ, pro εἰ καὶ, Etiamſi, vide εἰ.

Καὶ μὴν, vide in μὴν, Καί γε in γε, Καὶ γὰρ in γὰρ, Καὶ μάλα in μάλα. Item Καί τοι in τοι, & Καί περ in περ, licet potius coniunctè ſcribatur καίτοι & καίπερ.

¶ Κἂν pro καὶ ἐν, Κἂν pro καὶ ἂν (.i. ἐάν) vtrunq; per ſynalœphẽ, aut (vt ſcribit Euſtath.) ſynaliphen, vt quum dicitur κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, & κἄδικος pro καὶ ἄδικος, vt καὶ δικαίως κἀδίκως, Ariſtoph. Sed obſeruandum eſt diligenter pro καὶ ἂν ſcribi κἂν cum accentu, at pro καὶ ἐν, ſcribi καν, ſine accentu.

Καν pro καὶ ἐν, vt Καν τούτῳ, Et in hoc, vel, Etiam in hoc. Sic dicitur κανταῦθα pro καὶ ἐνταῦθα, & κἀνθένδε pro καὶ ἔνθεν.

Κἂν pro καὶ ἐὰν, Quòd ſi, Sin, Etſi, cum ſubiunct. Dem. περὶ παραπρ. Κἂν ἀναγκασθῇ που συντυχεῖν, ἀποπηδήσειν ἀδίκως. In eadem ſignificatione, videlicet pro Etſi vel Etiãſi, iungitur etiam optatiuo, licet tanquam de præſenti ſermo ſit. Plat. Pol. 2, ὃν δ᾽ ἂν γνώριμον ἴδῃ ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι. Et cum ſubiunct. Syneſius, κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. Nonnunquam hac in ſignificatione ponitur ſubaudito verbo, quod repetendũ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. vt Demoſth. περὶ παρ. Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικῶν, κἀγώ φημι δεῖν εἰ δ᾽ ὅλως κἂν ὁπωσοῦν, ἐπιορκεῖν δέδιμεν. Subauditur enim ἀδικῶν, vel ἀδικῇ.

Κἂν εἰ, itidem pro Etſi, Etiamſi. Cum indic. Demoſth. περὶ παρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum optat. Ariſtoph. κἂν εἰ μὴ πίθοις, οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι. Reperitur & εἰ traiectum per tmeſin poſt κἂν. Demoſth. ibidem, κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγνώσκοι τις τῶν πρ. &c. Apud Ariſtot. ſæpe κἂν εἰ τι τοιοῦτον ἕτερον, pro Et ſi quid ſimile, ſubaudito verbo ἐστὶ, quod aliquando exprimit. Interdum κἂν εἰ & κἂν ſibi mutuò reſpondẽt, vt εἴπω & εἴπ. Ariſt. Meteor. 1, οἱ γὰρ ἀστέρες κἂν εἰ μείζους, κἂν ἐλάττους φαίνονται. ‖Κἂν εἰ μὴ, Et ſi non, Tametſi non. Ariſtot. κἂν εἰ μὴ δι᾽ ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, Etſi non ob aliam cauſam, certè ob iſtam.

Κἂν pro καὶ & ἂν potẽtiali particula. Atque adeo, Etiã. Ariſtoph. κἂν προσκαταπίοιμ᾽ γ᾽ ὥστ᾽ ὀμόσαι πείθω. Demoſth. 128, καί μοι δοκεῖ κἂν προσχαρίσασθαι τοῦτ᾽ ἡδέως, ὅπως ὁ λόγος, ὅτι, &c. vt Lat. dicitur Vel hoc pro Etiam hoc. Xenoph. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι.

Κἂν pro Saltem. Lucianus initio Herodoti ſiue Aëtionis, οὐ πάντα φημὶ ὅσα ... (μεῖζον γὰρ ἢ κατ᾽ εὐχὴν τοῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων.

Κἂν etiam inuenitur pro καὶ ἐν, vt Anthol. epigr. lib. 1.

— κὴν χέρσῳ λοίγια κὴν πλάγῃ. Inuenitur & Κὴν pro καὶ ἐὰν, id eſt καὶ ἐάν.

Κῆφα pro καὶ ἔφη, vide φημί.

ΚΑΙΝΌΣ, οῦ, ὁ, Nouus, Xenoph. Pæd. 8, ὅσα τι πρόσθεν εὕρητο, οὐδὲν αὐτῶν ἀφῄρηται, ἀλλά τι ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται. Idem παλαιὸν huic opponit, in Laced. pol. οἱ δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. Iſocr. Euag. μὴ μόνον τοῖς πεπημένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲ ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς. Demoſth. Phil. 1, λέγεταί τι καινόν; (pro quo alibi dicit, λέγεταί τι νεώτερον;) Plutar. De Socr. dæm. καινότερον & καινὸν hac ipſa de re dixit eodem loco, κἀμοῦ μή τι καινότερον ὦ Φυλλίδα προσπέπλωκεν, εἰπόντος, ἐμοὶ μὲ οὐδὲν, ἔφη, καινόν, ὦ Καφεισία. Idem Plut. in Lycurgo καινοῖς & περιττοῖς copulat. ‖ Apud Lucianum ſæpe τὸ καινότατον per parentheſin pro Res valde inuſitata. Gall. *Vn cas fort eſtrange*. Bud. interpr. Quod maximè mireris. ‖ Ἐκ καινῆς, eodem modo quo Gallicè dicimus *De nouueau* pro Derechef, De integro. Thucyd. 3, ἐπίχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς.

B

Καινὸς nomen loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Ariſtoph. interpretem, à quo tres præterea, τρίγωνος, μέσος, παράβυστος nominantur. Apud ipſum tamen Ariſtoph. legimus τὸ καινὸν neutro genere in Veſpis, — ἐδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών.

C

Καινῶς, Nouè, Nouo modo. vt τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, Iſocr. Paneg. Καινῶς, παραδόξως, Suid. id eſt, præter opinionem.

Καινότης, ητος, ἡ, Nouitas, Athen. 3, ὥσπερ παραχαλκεύόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα. Iſocr. plur. numero, ad Nicocl. ζητεῖν τὰς καινότητας ἐν οἷς οὔτε παράδοξον, &c. ‖ Philoſtr. in epiſt. de coriis dixit, δῆναι γὰρ δοκεῖν δέρκας ἀπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες.

D

C. Καινολογία, Sermonis nouitas, Noua loquendi ratio.

C. Καινοποιέω, Res nouas facio, vel Innouo aliquid in re quapiam. Item Renouo. Diod. lib. 16, τοῦ πολέμου καινοποιηθέντος, Bello renouato. VNDE Καινοποιός, Innouator, Noua faciens, Naz. ET Καινοποιητής, Xenoph. Pædiæ 8, Nouis artificiis in re quapiam vtens. q. d. Nouitatis artifex. καὶ γὰρ καινοποιητὰ ἀμφοτέρων τούτων κέκτηνται.

C. Καινοπραγία, Rerum nouarum deſignatio, Bud. Plut. Pericle, ἐπ' εἰρήνῃ καὶ καινοπραγίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

E

C. Καινοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nouitatem decentem habens. Apud Hermog. καινοπρεπῆ σχήματα exponitur Noua & decentia ſchemata, vel Decenter nouata.

• C. Καινόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non iiſdem amicis ſemper vtitur, Suid. Vide Φιλόκαινος.

C. Καινοτομέω, Innouo. Luc. ἐνήλλαξα καὶ ἐκαινοτόμησα τὸν νόμον. Item, Rem nouam facio, aut res nouas, Noui aliquid edo, vt Greg. καινοτομῆσαι naturam dixit quum gigantes procreauit. Et paſſiuum Καινοτομεῖσθαι, Innouari, Præter ſolitum fieri. ‖ Καινοτομεῖν, Res nouas moliri, Noua deſignare, Res nouare. Herodian. lib. 6, ὄντες οὖν καὶ ἄλλως πρὸς τὸ καινοτομεῖν ἐπιτήδειοι. Vide Bud. Comm. p. 846. Idem Herodianus τὰ καινοτομούμενα dixit res nouas quas aliqui moliuntur. lib. 7, καὶ πάντες μὲ ὄχλοι κοῦφοι πρὸς τὰ καινοτομούμενα.

F

Καινοτομεῖν, Metallum aut lapides excidere, exponitur in vulg. lexicis. Pollux p. 118, καὶ χρυσία μεταλλεύειν, ὀρύττειν, ἐπικατατέμνειν, καινοτομεῖν, καινοτομία. Heſychius quoque inter cætera ſignificare dicit λατομεῖν.

G

Καινοτόμημα, ατος, τό, Innouatio, Rerum nouatio. Item, Nouum inſtitutum, νεωτερισμός, καινὸν ἐπιτήδευμα.

Καινοτόμος, Innouator. Καινοτόμον πρᾶγμα (in vulg. lexicis) Hermogeni Res noua.

Καινοτόμως, Nouè, Nouo quodam more.

Καινοτομία, Innouatio, Rerum nouarum molitio, νεωτερισμός. Plato, οὐ τῇ καινοτομίᾳ ὀνομάτων ἕνεκα, Non innouationis verborum gratia, vel, Non vt verborũ innouator eſſem. Herodian. lib. 2, καινοτομία τῶν καθεστηκότων, & lib. 5, πραγμάτων καινοτομία. ‖ Synesius καινοτομίαν vocauit καινότητα, nouitatem, in epiſt. ἐφορεῖ μᾶλλον δυναστείας τῆς καινοτομίαν τοῦ βίου.

H

C. Καινουργέω, Deſigno, Res nouas edo, inquit Bud. in hoc Luc. loco ex Prom. περὶ τοῖς ἀνθρώποις καινουργῆσαι. Καινουργεῖσθαι, Deſignari, Philo De vita Moſis, πάντως τι καινουργεῖται τῶν ἀήθων, ὦ ἄνθρωπε. Idem De mũdo,

A γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα, quicquid rerum nouarum quiſque in Aſia moliretur, aut inceptaret. Vtitur & alibi ſæpe hoc verbo idem autor.

Καινούργημα, idem quod καινοτόμημα, paulo antè. SIC Καινουργός, idẽ quod καινοτόμος. Bud. τὸ καινουργὸν à Luciano accipi etiam ait pro τὸ καινουργούμενον vel καινοποιούμενον. In vulg. lexicis τὸ καινουργόν, Recens factũ ſine aliquo archetypo.

Καινουργίζω, Idem quod καινουργέω. ET Καινουργισμός idem quod καινούργημα. Eſt etiam Renouatio & inſtauratio. ἀνακαίνισις, πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμόρφωσις, Suid.

¶ Καινόω, ῶ, Nouo, vel Renouo, Innouo. Dion hiſt. p. 219, ἐς τὸ καινῶσαί πως τὰ ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Herodotus, teſte Suida, καινοῦν dixit pro Sermone nouo vti.

¶ Καινίζω, Idem quod καινόω, Nouo, Innouo, vel Renouo. Nonnus, — ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς. HINC Καινισμός, innouatio.

C. Ἀνακαινίζω, Renouo, Inſtauro. ET Ἀνακαίνισις, Renouatio, Inſtauratio. Vide Καινουργισμός.

C. Ἐγκαινίζω, Idem quod Ἀνακαινίζω. In epiſt. ad Hebr. & lib. 3. Regum cap. 8 exponitur Dedico, ἐνεκαίνισε τὸν οἶκον Κυρίου ὁ βασιλεύς. Pollux, poſt ἱδρύσασθαι τῷ νεῷ [τὸ ἄγαλμα] ponit ἐγκαινίσαι τῷ θεῷ. Quidam ἐγκαινίζεσθαι exiſtimant dici quæ ſacro vſui veluti initiantur, ex epiſt. ad Hebr. 9, & 10. HINC Ἐγκαινισμός, Renouatio, Inſtauratio. Item Dedicatio. Mach. lib. 1. cap. 4. ἵνα ἄγωνται αἱ ἡμέραι ἐγκαινισμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, vbi exponitur Dedicationis altaris. ET Ἐγκαίνια, Feſtiuitas dedicationis templi. Græcè enim καινὸν dicitur nouum. Quandocunque enim nouũ aliquid fuerit dedicatum, ἐγκαίνια vocatur. Hæc Auguſtinus. Io. c. 10, ἐγένετο δὲ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. vbi vide annot. Bezæ.

ΚΑΙΡΌΣ, οῦ, ὁ, Occaſio, Opportunitas temporis, Tempeſtiuitas. Thucyd. lib. 4. p. 131, μὴ διαμέλλειν καιρὸν παρέντας. Demoſth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἔχῃ καθυφῇ καὶ προῆται τοῖς ἐναντίοις, id eſt, Occaſionem rerum bene gerẽdarum, Bud. Ariſtot. Rh. 2, καὶ οἱ ἀδικούμενοι, οἱ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι. ἀεὶ γὰρ τηροῦσι τὸν καιρόν. Obſeruant occaſionem, Imminent in occaſionem, vel occaſioni. quod compoſita voce καιροφυλακεῖν dicitur. Καιροῦ λαβέσθαι, occaſionem nanciſci. Lucianus, καὶ ἀποδράσεσθαι ἠπείλεις, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Apud Thucyd. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore & opportunè collocatum. Soph. Electra, p. 136, Χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξῄρουν λόγος, Temporis occaſionem, vel Ipſum temporis articulum. Et Demoſth. χρόνον & καιρὸν ibidem poſuit, Olynth. 3, ἵνα γὰρ χρόνον ἤ τινα καιρόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ παρόντος βελτίω ζητῆτε; Idem καιρὸν & ἀκμαιότητα opponit. Καιρὸς cum infinit. ſub. ἐστί, Xenoph. καιρὸς ἤδη διώκειν τὴν στρατιάν. Ex Plat. De leg. citatur πρὸς καιρὸν λέγειν pro Opportunè dicere. Dicunt & ἐν καιρῷ pro Opportunè, Tempeſtiuè, Commodùm. Item, ἐπὶ καιροῦ, vt paulo pòſt videbitur. Contrà ἀπὸ καιροῦ, vt οὐκ ἀπὸ καιροῦ, pro οὐκ ἄκαιρον, non intempeſtiuum. Plat. ἴσως γὰρ οὐκ ἀπὸ καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. Euripides εἰς καιρὸν πάρει dixit pro Tempeſtiuè adeſt. Sic Soph. Aiace καιρὸν δ' ἐφήκεις, Tempeſtiuè aduenis, ſub. εἰς. Contrà παρὰ καιρόν, Intempeſtiuè, Alieno tempore, Luc. Et καιροὶ plur. vt συμβαίνοντες καιροί, oblatæ occaſiones. ‖ Dicitur & de loci opportunitate. Thucyd. καὶ ἀναυλισάμενοι τῶν χωρίων οὗ καιρὸς εἴη. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπείς, opportuno in loco vulneratus. Per quod intelligitur, Lethaliter vulneratus. Vide καίριος πληγή, lethale vulnus. ‖ Καιρὸς generalius pro commoditate. Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι, Xenoph. Eſſe alicui commodum, vel vtilem. Sic apud Herodotum ἐς καιρὸν ἔσται exponitur Vtile erit. Budæus ἐπὶ καιροῦ hîc interpr. Opportunè, vel Commodè. (ſicut Latinè Tempeſtiuè & Commodùm pro eodem interdum) μάλιστα δὲ ἐπὶ καιροῦ ἔπραττ' ἄν, καὶ πάντας ὠφελοίη τοῖς ἀνθρώποις κοινῇ. Hinc ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι. Plus quàm vtile ſit, vel (quod malo) Supra modum. Nam καιρὸς eſt etiam modus, id eſt μετριότης, inquit Bud. ex Laertio p. 19. Theognis, Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἔργμασιν ἀνθρώπων. Heſiod. Μέτρα φυλάσσεσθαι. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος. id eſt μετριότης. Exponitur tamen hîc καιρὸς ab aliis tempeſtiuitas. Ὑπερβάλλειν τὸν καιρὸν apud Plut. in Ageſ. 101,

Supra modum aliquid faciens, vel Plus quàm com- A
modum eſt. Plato ad Dionis propinquos, τἆλλα δὲ μα-
κρὰ ἂν εἴη καὶ αὖ ἔξω καιροῦ λεγόμενα, Reliqua longum eſ-
ſet referre, & nihil ad rem quæ agitur pertinent. Vel po
tius, Modum excedentia, vt vſus eſt Ariſtot. in Probl.
104, Laert. 19. Hæc Bud. Xenoph. Sympoſ. μείζω τοῦ καιροῦ
τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν.

Καιρὸς apud Græcos deus eſt, pro quo Auſonius occa
ſionem dixit. Pauſanias καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων.

Καιρὸς, Tempus. vt καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportu-
num, ſæpe apud Herodianum. quod & καιρὸς dicitur B
ſimpliciter, vt in exẽplis modò citatis. Sic καιρῷ προσευ-
χῆς, Chryſoſt. Tempore orationis, Quo tempore Deum
oramus. Sic in hoc alius ſcriptoris loco, καιρῷ χειμῶνος
συλλαβέσθαι κυβερνητικὴν, ἢ μὴ, &c. Illud autem καιρὸς εὔκαι-
ρος Herodiani, exponitur etiã Hora opportuna. Dem.
καιρὸν & ὥραν copulauit, Olynth. 2, μηδένα καιρὸν μηδ' ὥ-
ραν παραλείπων. Κατὰ καιρὸν μὲν, κατὰ καιρὸν δὲ, Interdum
quidem, Interdum verò, Plut. Pericle. Syneſius, αὐτὰς
οὖν ταύτας παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστοις οἷς οἱ παρεστᾶσι συνηγό-
ρους, vnoquoque tempore. Πρὸς τὸν καιρὸν apud Plut. Pro C
tempore, in vulg. lexicis. Παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, In præ-
ſens, Impræſentiarum. (Παρὰ τὸν καιρὸν autem alio ſen-
ſu, vide in Παρὰ) ‖ Τοῖς ἐκ τοῦ καιροῦ προσγενομένοις, Polyb.
Id eſt, Iis qui ex tempore ſuperuenerint. Vel, ex im-
prouiſo. Budæus. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore, ἐκ τοῦ
παραχρῆμα.

Καιροὶ, vt Lat. Tempora (quum Cicero dicit In gra-
uiſſimis temporibus ciuitatis) Xenoph. Ἑλλην. 6, ὡς ἀεί
ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρέσχοντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Plu
tarchus in Fabio, ἐν καιροῖς αἰσχίστοις καὶ δυσποτμοτάτοις ἀνα- D
δεξάμενος τὴν πόλιν. ‖ Item καιροὶ, inclinatio temporum
exponitur à Bud. in hoc Demoſth. loco, πρὸς ἄνδρα διὰ
καιρούς τινας ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀθάνατον. ‖ Idem
Budæus δοῦλον καιροῦ interpr. ſeruientem ſtatui rerum,
in hoc loco Greg. μᾶλλον δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ μέρος οὐκ ἐλάχι-
στον, ὅσον εὗρε βάθρον καὶ νοσῶδες, τοῦ καιροῦ δοῦλον καὶ τότε καὶ
πρότερον. In epig. tamen καιρῷ δουλεύειν exponitur ſim-
pliciter Tempori ſeruire.

C. Καιροφυλακέω, κῶ, Occaſionem obſeruo, Occaſioni im-
mineo ad nocendum alicui, vel ad inuadendum ali- E
quem. Cum accuſat. Demoſth. in Ariſtocr. καὶ ἔργῳ ἑαυ-
τὸν ἐξήλεγξεν ὅτι καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, & re ipſa pla-
num fecit ſe tempus idoneum nocendi reip. aucupari.
Ariſtot. Pol. 8, διὸ ἔτι δεῖ παιδιὰς εἰσάγεσθαι, καιροφυλακοῦν-
τας τὴν χρῆσιν, obſeruatis temporibus vtendi, Bud.

Καιροφυλακτέω, pro eodẽ, Lucianus, παρόντα, ὑπηρετοῦντα,
καιροφυλακτοῦντα.

¶ Ἄκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intempeſtiuus, Non opportunus. Plato
in Axiocho, νυνὶ δὲ θάλπος ἄκαιρον, ἢ κρύος. Thucyd. pag.
186, ἄκαιρος προθυμία. Dicitur etiam ἄκαιρος (quum ad F
perſonam refertur) Importunus, Qui obturbat & inter-
pellat, Tempus opportunum nõ obſeruans. Bud. Vide
ἀκαιρία paulo pòſt. ‖ Ἄκαιρος, Immodicus, cui oppo-
nitur σύμμετρος. Iſocr. ἔσται δ' ὁ λόγος οὔτ' ὀχληρὸς, οὔτ' ἄκαι-
ρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ προσήκων τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις.

Ἀκαίρως, Intempeſtiuè, Non opportunè. Item, Immodicè:
quo etiam modo vſurpatur παρακαίρως ab Iſocrate.

C. Ἀκαιροβόας, Intẽpeſtiuè clamans, Loquax. λάλος.

C. Ἀκαιρολογία, Intẽpeſtiua ſermocinatio. Heſychius βατο-
λογίαν exponit ἀργολογίαν & ἀκαιρολογίαν.

Ἀκαιρία, Intempeſtiuitas, Non opportunum tempus. De- G
moſth. Ol. 1, ἀκαιρίαν & καιρὸν opponit, δεῖ τοίνυν ὑμᾶς, τὴν
ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, ἑτοίμως συνά-
ρασθαι τὰ πράγματα. ‖ Ἀκαιρία dicitur etiam (ſecũdum
Ammonium) de illo qui occaſione deſtituitur. ‖ Ἀκαι-
ρία, inquit Theophr. ἐστὶν ἔντευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας,
Moleſtia obturbatrix & interpellatrix, inquit Budæus.
Eidem Theophraſto ἄκαιρος eſt τοιοῦτός τις οἷος ἀσχολουμένῳ
προσελθὼν ἀνακοινοῦσθαι, &c. ‖ Ἀκαιρία, Immodicitas. Iſo-
crates enim vt λόγον ἄκαιρον opponit τῷ συμμέτρῳ, ita λό- H
γου ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ρῶ, Deſtituor opportunitate, (cui opponitur εὐ-
καιρέω) Dicitur Ἀκαιροῦμαι pro eodem.

¶ Ἔγκαιρος, Opportunus, Tempeſtiuus, εὔκαιρος, ET Ἐγ-
καιρία, Opportunitas. Plato enim in Politico ἐγκαιρίαν
τῇ ἀκαιρίᾳ opponit. ET aduerb. Ἐγκαίρως, Opportu-
nè. Ἀκαίρως.

¶ Ἔκκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intẽpeſtiuus. Anthol. epigr. lib. 2, οὐ γὰρ ἔ-
γωγε ἔκκαιρον μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα, rugam exoletã
& vietam.

¶ Ἐπίκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Opportunus, Commodus, vt ἐπὶ καιροῦ
pro Opportunè apud Demoſth. Ἐπίκαιροι ἦσαν, ἐπιτήδειοι,
Suid. Luc. Caucaſo, ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς γένοιτο ἄν.
‖ Ἐπίκαιρος, Præcipuus. Ariſtid. κρατεῖ τῶν ἐπικαίρων τῆς χώ-
ρας. Apud Galenum (inquit Bud.) præcipuum membrũ,
principale. Idem alibi, Galenus (inquit) vocare videtur
ἐπίκαιρα μόρια vitales partes, non ſemel. Suidas ἐπικαι-
ρότατα exponit etiam ἐπικινδυνώτατα. Vide καίριος.
‖ Ἐπίκαιρος, Temporarius, πρόσκαιρος, apud Areop. Dici-
tur & ἐπικαίριος pro ἐπίκαιρος, non tamen (vt opinor) in
hac poſtrema ſignificatione. Vide infrà poſt καίριος.

Ἐπικαίρως, aduerb. Opportunè.

¶ Εὔκαιρος, Opportunus, Tempeſtiuus. Idem quod ἔγκαι-
ρος, ſed vſitatius. Apud Herodianum ſæpe, καιρὸς εὔκαι-
ρος, Tempus opportunum, vel (vt alii) hora opportuna.

Εὐκαίρως, Opportunè, Tempeſtiuè. Quod & ἐς καιρὸν dici-
tur, vt oſtendi paulo antè.

Εὐκαιρία, Opportunitas, Tempeſtiuitas. Cic. De finibus li.
3, Quemadmodum opportunitas (ſic enim appelle-
mus εὐκαιρίαν) nõ fit maior productione temporis, &c.
Apud Philonem ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, ſitus op-
portunitas. q. d. ſitus opportunitatem habens & com-
moditatẽ. Pro quo Polybius breuius, εὐκαιρία τῶν πόλεων.

Εὐκαιρέω, ῶ, Opportunitatem habeo, ſiue opportunum
tempus. Item Otium eſt mihi, Vacat mihi hoc agere.
Luc. τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων.
Sic quidã, εὐκαιρῶ περὶ τῆς σῆς κακίας λέγειν. Et Marci cap. 6,
καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Quibus duobus locis poſterio-
ribus magis videtur cõuenire illa interpretatio, quàm
præcedenti. nam ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, eſt potius (meo iu-
dicio) Otium ſuum conſumebant in cogitatione, &c.
vel, in cogitando. Sic Chion in Epiſt. οὐ γὰρ κάλλιον ἀνθρώ-
πον ὄντα θνητῆς φύσεως, καὶ θεοῦ κεκραμένον μοίρα, μόνοις εὐκαι-
ρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ, καὶ ταῦτα πρὸς τὸ συγγενὲς ἄγειν; Sic Lu
cas Act. 17, de Athenienſibus loquens, εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐ-
καίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, Nulli alii rei vacabãt.
Id eſt, In nulla re alia otium ſuum conſumebant. Et ita
εὐκαιρῶ τοῦτο ποιεῖν dixerim eſſe Vacat mihi hoc facere: at
εὐκαιρῶ τούτῳ τῷ ἔργῳ, Vaco huic operi. Id eſt, Otium im-
pendo huic operi, vel (vt loquitur Cicero) Otium con-
ſumo in hoc opere. Quam tamen diſtinctionem non
obſeruat Budæus.

Εὐκαιρῶ, vel Εὐκαιροῦμαι, Copioſus ſum & locuples. Quidã
apud Suidam, ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν
τοῖς βίοις. Athæn. lib. 6. ex Poſidonio, οἱ σφόδρα εὐκαιρού-
μενοι τοῖς βίοις, Qui maximè copioſi rebus ad vitam ne-
ceſſariis erant, vel Qui loca maximè opportuna cole-
bant ad quærenda vitæ neceſſaria, & quibus abun-
dè vacabat vitæ neceſſaria comparare. Hæc Budæus.
Ego certè εὐκαιρεῖν ad facultates relatum id ſonare ſim-
pliciter exiſtimo quod Gall. *Eſtre homme aiſé*, Tantum
facultatum habere quantum ad vitam commodè de-
gendam ſatis eſſe poſſit. nam καιρὸν pro commoditate
etiam poni, antea dictum eſt.

¶ Παράκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intempeſtiuus, ἄκαιρος. Pro quo ſæ-
pius dicitur παρακαίριος, præſertim apud poetas. Item
Παράκαιρος, Immodicus, vt ἄκαιρος ſumi apud Iſocratẽ
vidimus. ET Παρακαίρως aduerbium, Intempeſtiuè.
Item Immodicè, apud eũdem Iſocratem, τὸ πλοῦτον παρα-
καίρως ἠγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

¶ Πρόσκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tẽporarius, Ad tempus durans. Paul.
2. ad Cor. 4, in fine, τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλε-
πόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρος κάθαρσις, temporaria.
Ab eodem ponitur paſſim πρόσκαιρος pro Tẽporarius
ſignificante Caducus, Fluxus, Secularis. vt in Epitaph.
fratris, τί γὰρ δεῖ μοι τῶν προσκαίρων; cur inhæreo rebus caducis?
Budæus.

Προσκαίρως, aduerb. Temporariè. Citatur ex Theophili In-
ſtit. pro Ad tempus.

¶ ΚΑΙριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tempeſtiuus, Opportunus. καίριος ὥρη,
Tempeſtiua hora, Nonno. Philo de vita M. pag. 48, διὰ τὸ

καιρίου μεταβολῆς, ex tempeſtiua commutatione. τὰ καίρια τῆς ὁδοῦ προκαταλαμβάνοντες, Greg. opportuna quæque loca præoccupantes. Apud Eurip. λέγειν τὰ καίρια, Dicere quæ tempori ſunt conſentanea, Vel Quæ tempus exigit, Vel Dictu opportuna & commoda. Exponitur etiam Quæ in rem ſint, Vel, Quæ alicuius ſint momenti. Sic apud Soph. Aiace (ſi bene memini) Ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; & apud eundem, φρονοῦντι καίρια, id eſt συμφέροντα, inquit Suidas.

Καίριος, Præcipuus, Primarius, inquit Bud. citans ex Theophr. De cauſis pl. 3, ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν ἀλημάτων ἔλθῃ, καὶ ἔχῃ τροφὴν ἐν τῷ θέρει. Idem Bud. καίρια μέρη τοῦ σώματος vocari poſſe ait principalia membra, quæ Galenus κυριώτατα nominat. Affert & hunc ex Galeno locum, καὶ κατὰ τοῦτο κίνδυνος οὐ μικρὸς, ὅταν ἐγγὺς καιρίων μορίων ἡ καῦσις γίνηται. Vbi tamen καιρίων poſſe & aliter ſumi ait. In vulg. lex. citatur ex Dioſc. 7, καίριαι σημασίαι pro Principales ſignificationes.

Καίριος πληγὴ, vel Καίριον τραῦμα, Plaga lethalis, Vulnus lethale. Dici autem καίριον exiſtimo tanquam opportunum ad mortem inferendam. Quò videtur reſpexiſſe is quoque qui πληγῆναι τὰ ἐπιτήδεια dixit pro τὰ καίρια. Eóque magis miror quod Euſt. in illum Homeri locū Il. θ, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, dicit, ἢ τὸ θανάσιμον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὴν κῆρα· ἢ τὸ εὔκαιρον εἰς κίνδυνον, διὰ τὸν ὑποκείμενον ἐγκέφαλον. quaſi verò non poſſit θανάσιμον ſignificare deducendo à καιρὸς, & ita intelligēdo vt dixi: ac non manifeſtiſſimū ſit nimis violentā deductionem illam eſſe. Quod autem addit εὔκαιρον εἰς κίνδυνον, conuenit cum eo quod ſcribitur à Suida, καιριώτατα, ἐπικινδυνώτατα. Luc. Nigrino, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος πληγὴ ἐγένετο. Polit. apud Herodianum lib. 4, καίριον πληγὴν interp. lethale vulnus, at lib. 1, καιρίοις πληγαῖς, certiſſimis ictibus.

‖ Hinc καίριοι τόποι apud Plutarch. loca lethalia in vulneratis. Dicitur & καίρια μέρη τοῦ σώματος: interdū verò καίρια ſubaudito ſubſtāt. μέρη. vt apud Plutarchū De Alex. fort. ἀλλὰ γυμνὰ παρέχουσι τοῖς βέλεσι τὰ καίρια. Xenophō De arte eq. πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν. καιριώτατον γὰρ ὂν, καὶ ἀφαυρότατόν ἐστι. Non dubito autem quin καίριον τραῦμα ſiue πληγὴν dixerint prius quàm καίριον τόπον aut μέρος τοῦ σώματος, & quin hoc ſit ab illo, non contrà.

Καιρίως, Tempeſtiuè, Opportunè. Vnde cōparat. gradus apud Xenoph. Καιριωτέρως, Pæd. 4, καιριωτέρως ἂν παρεῖναι. ‖ Καιρίως, Lethaliter (ſicut dictum eſt καίριον πληγὴν ſignificare lethalem plagam) καιρίως πληγεὶς, apud Baſilium.

C. Ἀποκαίριος, ου, ὁ & ἡ, Intempeſtiuus, Abſurdus, in Anth. epigr.

C. Ἐπικαίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē quod ἐπίκαιρος, paulo antè. Præcipuè autem Xenophon illo vtitur libētius quàm hoc. vt Œconom. οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται ἀποκρύπτονταί πως τὰ ἐπικαιριώτατα ἧς ἕκαστος ἔχει τέχνης. Idem ſæpe τοὺς ἐπικαιρίους vocat non (vt in vulg. lexicis) quoſdam magiſtratus militiæ, ſed potius homines rebus agendis & conficiendis negotiis idoneos. quaſi dicas eos quibus opportunè committi rerum agēdarum cura poſſit. Vide mearum annot. in Xenoph. pag. 13.

Παρακαίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intempeſtiuus, vt παράκαιρος. ‖ Heſiodus autem παρακαίρια ῥέζων dixit in Ergois pro Sceleſta patrans, vel (ſecundum alios) τὰ ἀπρεπῆ, inhoneſta. Sic ferè Latinè, quū importunū tēpus dicatur, minimè cōmodū, dicitur & importunū ſcelus, & importunitas pro maximo ſcelere, ſicut & pro tempore alieno & incommodo.

ΚΑΙ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, Licium, τὸ διάπλεγμα ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. vel σειρὰ δι' ἧς οἱ στήμονες καθίενται. vide plura apud Euſtath. p. 1571.

Καιρόεις, εσσα, εν, Bene textus, ſignificādo à parte totū. Hom. Od. η, Καιροσέων δ' ὀθονίων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. i. ὑφαντῶν, εὖ κεκαιρωμένων, vel ἀμίτων, Euſt. A καιρόεις fœm. eſt καιρόεσσα, plur. genit. καιροεσσῶν, & per ſyncopē καιροσσῶν, & Ionicè καιροσέων. vel καιροεσσῶν, & per metatheſin καιροσέων.

Καιρόω, Stamen connecto. VNDE Καίρωμα & Καίρωσις, Connexio ſtaminis. Pollux, τὸ δὲ συνδῆσαι τὸν στήμονα, καὶ καιρῶσαι λέγειν χρὴ, καὶ καίρωσιν τὴν σύνδεσιν. Vide Euſtath. ibidem.

Καιρωστρὶς vel Καιρωστὶς, Textrix, ſignificando à parte totum Euſtath. ex Callimacho citat.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, Calamus, Arundo, παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, vt vult Etymol. ſed parū recepta eſt hæc etymologia. Euſtathius inter alia quibus κάλαμον differre docet ab eo qui δόναξ appellatur, dicit δόνακα vtplurimum eſſe fluuialem, non itē κάλαμον. Vbi intellige non item calamū eſſe fluuialem vtplurimum. nam alioqui eſſe & κάλαμον ποτάμιον cum ex aliis aliorū locis, tum ex hoc Luciani liquet in Hermotimo, ἢ καὶ νὴ Δία καλάμῳ τινὶ ἐπ' ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι. Item ex iſto Plutarchi in Lycurgo, ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων ἃς αὐτοὶ συνέφερον τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου. A Virgilio dicitur epitheticè fluuialis arūdo, Georg. 2. In vulg. lex. κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus, naſcens in India, Dioſc. lib. 1, κάλαμος εὔοσμος, calamus odoratus, qui naſcitur in felici Arabia. κάλαμος ἐρυθραῖος, apud Dionyſ. De ſitu orbis. Vide ἐρυθραῖος. Heſychio κάλαμος alia quædam ſignificat, & inter cætera τὸ τοῦ σίτου καυλὸν, id eſt culmum.

C. Καλαμοβόας, quidam dictus per contemptū, apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. q. d. Calamo ſiue arundine obſtrepens, vel calamis.

C. Καλαμογλύφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calamorum ſculptor. ET Καλαμογλυφεῖν, Calamos ſculpere. Etymol.

C. Καλαμοειδὴς, Arundinaceus, Arundinis ſeu calami ſpeciem gerens.

C. Καλαμόφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calamo ſonans, ſiue canens. Apud Ariſtoph. ὁ καλαμόφθογγα παίζων. ET Καλαμοφθέγγης, pro eodem: vtrunque eſt Panis epithetum.

C. Καλαμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calamum ſiue arundinē geſtans. Xen. Ἑλλ. 2. Dicitur & Καλαμηφόρος, vnde Καλαμηφορεῖν, apud Themiſt. 116, Calamum geſtare.

C. Καλαμόφυλλος, Arundinacea folia habens.

C. Καλαμόχνοος, & per contractionem Καλαμόχνους, q. d. Arundinum lanugo. Sic dicta ἀδάρκη quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inueniatur. Gorr. Vide Ἀδάρκη.

C. Καλαμάγρωστις, Arundinaceum gramen. Herba de qua Dioſc. lib. 4.

C. Καλαμαύλης, Calamo canens, ὁ καλάμῳ αὐλῶν, Ath. lib. 4. ET Καλαμαυλητὴς, pro eodē in verſu Hedyli ibi citato, à quo Theon quidā μόναυλος & καλαμαυλητὴς appellatur eadē ſignificatione. Vt autē καλαμαύλας vocabant τοὺς καλάμῳ αὐλοῦντας, ſic ῥιναύλας, τοὺς καλάμῃ αὐλοῦντας, vt ibidem docet Athenæus. At Euſtathio eſt μόναυλος κάλαμος, qui & καλαμαύλης & ῥαπταύλης. Idē Δόναξ μὲν (inquit) συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς. ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ὁλοσπαλοκάλαμος ἐσκώφθη. Sic autem Lucretius calamorum ſibilum dixit.

C. Ὁλοσπαλοκάλαμος, Indoctus tibicen per ſcomma ita dictus. Vide in voce præcedente.

C. Πολυκάλαμος, q. d. Multicalamus, Multiplici calamo aſſurgens.

Καλαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arundinaceus. i. Arundinis ſpeciem referens. Item Arundinoſus, Gazæ. Et τὰ καλαμώδη, ſub. χωρία, arundineta.

Καλαμόεις, Arūdineus. In fœm. καλαμόεσσα. vt καλαμόεσσα ἰαχά. Eurip. Vox calamis aut calamo, ſiue arundine, edita. q. d. Arundinea vox, aut Arundineus ſonus.

Καλάμινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arundineus, Arundinaceus. vt καλάμινος αὐλὸς, qui & πτύελινος, inquit Ath. 4. Apud eundem σχεδίαι καλάμιναι, lib. 3. Et καλάμινον πλέγμα Polluci, ἐφ' οὗ τοὺς ὑγροὺς ἐξήραινον τυρούς. Fiſcella exponitur à nonnullis.

Καλαμίζω, Calamo cano, aut Calamo canentes imitor. (ſiue, qui calamos inflant, vt Virgilius loquitur.) Videtur καλαμίζων per contemptum dici ab Athenæo (eo modo quo καλαμοβόας in Plutarchi loco paulo antè citato) lib. 16, τοιούτων γὰρ ᾀσμάτων αὐτοῦ πλήρης ἡ Φοινίκη, ἐν ᾗ καὶ σοῦ περιῄει καλαμίζων. In vulg. lexicis exponitur Καλαμίζειν, Stipula, vel potius calamo carmen diſperdere, Syluestrem tenui muſam auena meditari.

Καλαμίσκος, Dimin. Calamulus, Paruus calamus, Parua arundo. Apud Ariſtoph. Acharn. capitur (inquit Bud.)

pro ſpecillo vel ſimili medicorum inſtrumento quo inſtillant pharmaca in vlcera, οὐδ᾽ ἀλλά μοι καλαμὸν ἵνα εἰς τὸν καλαμίσκον ςάλαζον ὠτινί.

Καλάμιον, aliud diminutiuum, Paruum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Euſt.

Καλαμίς, ίδος, ἡ, Arundo piſcatoria, Heſ. Arũdo ſimpliciter à Tibullo & Ouidio dicta. ‖ Item, Calamaria theca, quæ & graphiaria. γραφίων θήκη, Heſych. Sic vtitur Theophyl. in epiſt. καλαμῖδα καὶ χάρτας ὰράμθμος. ‖ Item Vas cui lac imponebatur, Heſ. ‖ Item καλαμίς, Ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis, eidem Heſychio. Hermolaus Calamiſtrum interpr. Marcellus Acum arundineam, apud Dioſcoridem, addens id eſſe in purgandis à cibo dentibus acuminatam arundinis feſtucam. Græcos enim καλαμῖδας propriè dixiſſe acus ex arundine factas quibus mulieres cincinnos & velamenta capitis firmabant. Dioſcoridis locus eſt hic, lib. 1, vbi de dentifriciis agit, τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ αὐτῆ καλαμίδων παραπειϑόμθμα τοῖς ὀδοῦσι σμήχει ὤνπις.

‖ Heſychius addit καλαμῖδα nonnullis dici & σύριγγα, id eſt fiſtulam.

Καλαμεύω, Arundine piſcor. Vnde Καλαμευτής, Piſcator, qui arundine vtitur. Etymol.

Καλαμωτή, Septum quoddam ex calamis aut materia huiuſmodi, in nauigiorum oris, ſiue extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, dicebatur, vt legimus apud Euſtathium pag. 1533.

Καλάμη, Stipula, Culmus. Syneſ. epiſt. καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λήϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δαπανήσας. Euſt. p. 1181, καλάμοις παρονομάζεσθαι ait τὰς τῶν δραγμάτων ῥίζας, ob ſimilitudinem, loquens de hac voce καλάμαι. Quod cõuenit cũ eo quod ſcribitur à ſchol. Theocriti, καλάμην eſſe τὸ καλύπτόμθμον ἢ περιλειπόμθμον ἐκ τῶ θεριζομθύου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. Vocat enim καλαμῶδες (vt opinor) calamorum ſpeciem quodammodo referens. A Lyſia malus & auarus agricola dicitur ἐπὶ καλάμης ἀροῦν. q. d. in ſtipula arare. ‖ Suidæ καλάμη eſt etiam ὁ ςάχυς τῶ σίτου. quæ expoſitio mihi ſuſpecta eſt, quum ſit potius τὸ λείψανον τῶ ςάχυος. Theocriti tamen ſchol. ait eſſe inferiorem partem ſpicæ. addens ita dici & quod cum ſpica amputatur, & quod inamputatum in terra relinquitur. ‖ In vulg. lexicis καλάμη exponitur etiam Spicilegium.

Καλάμη (metaphoricè) Corpus ſenectute confectum, & quaſi areſcens, τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα. Hom. Odyſſ. ξ, Ἀλλ᾽ ἔμπης καλάμην γέ σ᾽ ὀΐομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν. Quò mihi videtur reſpexiſſe Lucianus in Alex. ita ſcribens, μειράκιον μὲν οὐκ ἔτι ὤν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι. Vide Euſtath. 1758. qui oſtẽdit καλάμην dici etiam cadauer hominis interempti, hoc verſu, Il. τ, Ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.

C. Καλαμητομία, ας, ἡ, Stipularũ ſectio, in hoc verſu, apud Suidam, — ἀλλὰ καὶ αὖθις Ἐκ καλαμητομίης ἀμέλυ φέροι δρέπανον. ‖ Capitur & pro meſſe.

Καλαμάομαι, ῶμαι, Stipulas lego. Apud Plutarchum in Apophth. Antigonus, ἐκεῖνος γὰρ [Alexander] ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, id eſt, Aſiam meſſuit, ego autẽ ſtipulas duntaxat ex ea colligo. Καλαμῶμαι eſt etiam Spicilegium facio, Spicas colligo poſt meſſores. καλαμώμθμος (inquit Suidas) ςαχυολογῶν. Et Euſtath. ex Rhetorico lexico affert, Καλαμᾶσθαι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν θεριζομθύων. Nõnunquam καλαμῶμαι pro Meto, vt apud Chryſoſt. De ſacerdotio, ἵνα βρίθηται μὲν αὐτοῖς τὸ λήϊον πολλοῖς τοῖς καρποῖς ἡνίκα καλαμᾶσθαι καὶ τρυγᾶν δέῃ. ‖ Item Καλαμῶμαι, Racemorum reliquias colligo, Racemo. Heſ. Vſi ſunt LXX interpr. Hier. 6, καλαμᾶσθε καλαμᾶσθε ὡς ἄμπελον τὰ λοιπὰ τῶ Ἰσραήλ. Et Deut. 24, Colligere oleas relictas, ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπιςρέψῃς καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Heſychius, Καλαμᾶται, τρυγᾶ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαιῶν. Suidas addit, ἢ καπηλεύει. ‖ Vſurpatur καλαμῶμαι metaphoricè etiam: vide Ἐκκαλαμῶμαι & ἐπικαλαμῶμαι.

Καλαμητρίς, ίδος, ἡ, Quæ ſpicilegium facit, Quæ ſpicas legit. Καλαμητρίδες, αἱ δράγματα συλλέγουσαι, Heſ.

Καλαμητεία, Idem Plutarcho, An ſeniori adminiſtr. reſp. ἢ κατ᾽ ἀγρὸν ἐφορῶντα καλαμητείας καὶ θερισμούς.

A C. Ἐκκαλαμάομαι, Spicilegium facio, καλαμῶμαι. Metaphoricè pro Auello, ἀποσπῶ, vt vult Schol. Ariſtoph. in hoc σφηκῶν loco, Καὶ παραπέζουσ᾽ ἅμα τῇ γλώττῃ πειρῶ̃ μ᾽ ὄλον ἐκκαλαμᾶσθαι, vbi ſchol. metaphoram eſſe ait ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων. At idem ſchol. in hunc eiuſdem comœdiæ locum, ζητοῦσί μ᾽ ἐκκαλαμᾶσθαι κἀνασπαστὸν ποιεῖν, ait (melius ſentiens) eſſe metaphoram ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀνασπώντων ἐν ταῖς ἀνάγκαις τῶν εἰκημάτων. Addit tamen, vel ἀνιμαστῶς οἱ τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες. quæ deductio conuenit cum illa altera, quam ſequentes quidam exponunt ἐκκαλαμᾶσθαι, tanquam à Lino ſi-

B ne expiſcari.

C. Ἐπικαλαμάομαι, Poſt alium vel alios ſpicilegium facio. Per metaphoram, pro Poſt alium vel alios ſpolio, Spolio bonis quæ ab aliis relicta ſunt. Luc. Toxaride, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπικαλαμησόμθμοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Κλεινίαν. id eſt, bona eius carpturi ſiue collecturi quæ à meretrice relicta illi erant. vel, quæ ex meretricis rapacitate illi ſupererant. Sed vulgò legitur in eo loco ἐπιπαλαμησόμθμοι. quam lectionẽ ſequutus & Eraſmus vertit, Concurrerunt item adulatores applaudentes.

C Καλαμηπᾶσαι, Idem quod καλαμᾶσθαι, in vulg. lexicis.

Καλαμαῖος, α, ον, adiect. q. d. Culmarius, Inter culmos ſeu ſtipulas verſans. vt ἀκρὶς καλαμαία, id eſt ἡ ἀγροτέρα, ἡ ἐν τῇ καλάμῃ γινομθύη, vt ſcribit ſchol. Theocriti in hæc idyllii 10, Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία. Vide μάντις. ‖ Καλαμαῖον ſubſtantiuè poſitum, πτήλιον ἐλάχιστον, Euſt.

Καλαμαία pro καλάμη, vulgus dixiſſe, teſtatur Euſt. & ſchol. Theocriti.

Καλαμεύω, Meto. vnde Καλαμευτής, Meſſor. Theoc. idyll. 5,

D Οὔπω κ᾽ ὔμμες θῆν ἐρεῖσθ᾽ εἶτι τῶς καλαμευταί. id eſt θερισταί, inquit ſchol. At καλαμευτής pro piſcatore, à κάλαμος, vt paulo antè dictum eſt.

ΚΑΛΕ͂Ω, λῶ. F. έσω. P. κέκληκα, Voco, Acceſſo, Il. ϑ, Ὦρσ᾽ Ἀσκληπιάδην καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. Plato Charm. παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Apud Xenoph. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον. Homerus verò καλεῖν etiam dixit ſimpliciter pro καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον, Odyſſ. λ, Πάντες γὰρ καλέουσι. Sic intelligendum puto quodam loco Anthol. epigr. Ἐκλήθην παρὰ σοῦ τῶ ῥήτορος, quod tamen aliter ex-

E poni ſolet. Sic apud Lat. Vocare interdum pro Vocare ad cœnam. Homerus voce etiam media vſus eſt Iliad. ς, — Πρίαμος δ᾽ Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ. Politianus καλεῖν ſolicitare vertit in hoc Herodiani loco, lib. 3, οὐ φαῦλαι δ᾽ οὐδὲ κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες. Ad verbum, Spes vocant. Cicero autẽ dicit In ſpem vocare. Bud. ἐκάλει vertit Poſcebat in hoc Demoſth. loco, ἀλλ᾽, ὡς ἔοικεν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη οὐ μόνον εὔνουν ἄνδρα ἐκάλει. Καλεῖν εἰς τὸ δικαςήριον, Demoſth. Vocare in ius. Et ſimpliciter καλεῖν pro eodem. quod & Καλεῖσθαι voce paſſiua. Vide paulo pòſt. Dicitur

F & καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, Vocare litem, Citare litem. ‖ Itẽ Inuoco, Imploro, apud Demoſth. Sic Ariſtoph. κάλει θεὸν, pro Inuoca Deum. ‖ Καλῶ, Voco, id eſt Nomino. Il. ζ, Τόν ῥ᾽ Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Cic. apud Aratum vertit Vocitare. Idem, Nomine appellare interpr. apud Plat. Athen. 14, ἀνήρετο αὐτοὺς πῶς ἐκείνην καλοῦσιν. Apud Plut. περὶ τῶ μὴ χρ. &c. καλεῖν παρ᾽ ὄνομα. Dicunt & καλεῖν ὀνομαςὶ, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. Signare nomine vero.

Καλέομαι, οῦμαι, Vocor, Accerſor. Item Nominor, No-

G mine appellor. Luc. in Hermot. καὶ τῇ μηνὶ, ἥτις ποτ᾽ ἐκαλεῖτο, quæcunque vocabatur. pro Quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam καλοῦμαι τοῦτο, Vocor iſtud, pro Nomine iſto vocor. Vt Gal. ad Glauc. 1, καλοῦνταί τ᾽ αὐτὸ τοῦτο πυρετοὶ, καὶ εἰσι. Citatur ex Plut. in Galba, αἱ ἡμέραι αὐτὸ καλεῖται καῖσαρ, pro Qui dies à Cæſare appellantur. Et καλεῖται interdum ita ſignificat Vocari ſiue Appellari vt ſimul declaret Eſſe. Hom. Iliad. δ, — καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. vbi Euſtath. ait κέκλημαι valere idẽ quod εἰμί. Sic Iliad. γ, Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις. Sic Heſ. Theog. Ἠγάγετ᾽ ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

H Sic Hebræi ſuo נקרא vtuntur. ‖ Item δίκη dicitur καλεῖσθαι apud Ariſtoph. lis vocari, ſiue citari.

Καλέομαι, ſignif. media, pro καλῶ, In ius voco, καλοῦμαι τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐκκαλοῦμαι εἰς ἕτερον, Euſtath. Apud Ariſtoph. frequens eſt hic vſus, vt καλοῦμαι Στρεψιάδην

ἐπὶ τὴν ἔνην τε καὶ νέαν: & καλούμενος σε, in Veſpis. Sic Plato De leg. καλείσθω τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχήν. Gall. itidẽ *appeler* abſolutè, pro In ius vocare. A

Καλ... (vt Tuſanus ex Laſcari refert) inſtrumentum quoddam textorũ, apud Theocritum in Helenes Epithalamio, Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔπαμ' ἐκ καλεόντων. Sed melius fortaſſe legetur κελεόντων. de quo vide in Κέλλω.

Καλέεσκον pro ἐκάλεσαν vt ποιέεσκον pro ἐποίουν.

Καλήμεναι itidem poeticum, pro Vocare: cuius infinitiui thema eſt, vel Καλαίνω, vel Κάλημι inquit Euſt. B

Κλῆσις, εως, ἡ, Vocatio. Xenophon, τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἤκουσε, Cyri vocationem audiuit. Id eſt, ſe à Cyro vocari. Κλῆσις, Vocatio ad cœnam. Xenophon Sympoſio, ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπὸ ἰσχνοῦντο συνδειπνήσειν. Vocatio ſimpliciter Catullo, & Vocatus Suetonio. Plutarchus autem genitiuum δείπνων addidit in Pericle, κλήσεις τε δείπνων καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν φιλοφροσύνην καὶ συνήθειαν ἐξέλιπεν. ‖ Item, Κλῆσις, Vocatio in ius, apud Ariſtophanem. Κλῆσις, inquit Ammonius, ἡ εἰς ὁποιονοῦν τῶν δικαστηρίων γινομένη· πρόσκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον. Ariſtophanes, ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔθηκεν, εἰς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν. Sic autem in loco paulo antè citato, καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν. Et Κλῆσις τῆς δίκης, Vocatio litis, ſiue citatio. Eſt etiam Κλῆσις, Appellatio, id eſt nomen. C

Κλητέος, Vocandus. Plato Politic. libro 1, οὐδ' ἐσθ' ἡ κλητέος ναύτης.

¶ Κλητὸς, Vocatus, Accerſitus. Habet enim ſignificationẽ participii κεκλημένος. Homerus Odyſſ. ρ, Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Apud Æſchinem κλητὸς, Inuitatus. Budæus. Apud Homerum Iliad. ι, Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν. Euſtathius κλητοὺς interpr. ἐξονομακλήδην ἐπιλέκτους. D

C. Ἄκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non vocatus, Inuocatus, apud Plautum & Ciceronem. Apud Athenæum 6, comicus quidam, Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα. κἂν γὰρ μὴ καλῶ, Ἄκλητος ἥξει. Et aduerbium Ἀκλήτως, Inuocatò, Sine vocatione, aut inuitatione, Vltró. Et pro eodẽ, Ἄκλητοι, vt in prouerb. illo, Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

C. Αὐτόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A ſeipſo vocatus, ſiue inuitatus, Qui non vocatus ad epulas venit, aut alió. Plato epiſt. 7, αὐτόκλητος ἐπὶ τὸν τοιοῦτον οὐκ ἔρχομαι, Non venio à meipſo vocatus, Non venio vltró. Plutarch. Sympoſ. 7, μὴ γνήσιος ὢν μηδὲ αὐτόκλητος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ νόθος καὶ παρεγγεγραμμένος εἰς τὸ συμπόσιον. ET Αὐτοκλήτως, aduerbium, Spontanea vocatione, Vltró. E

C. Πολύκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A multis vocatus. Apud Homerum πολύκλητοι, E multis locis conuocati. Iliad. δ, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες. Et Iliad. κ, — πολύκλητοι ἐπίκουροι Εὕδουσι, id eſt ἀπὸ πολλῶν τόπων ἐπικεκλημένοι βοηθοί, Heſ. F

C. Τηλέκλητος, E longinquo vocatus, τῆλε κλητός. Scribitur & τηλεκλητὸς, ſed τηλέκλητος conuenit cum πολύκλητος. Apud eundem Homerum τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, E longinquo vocati ſiue accerſiti auxiliares. ‖ Sed legitur etiam τηλεκλειτοὶ, id eſt quorum decus procul peruenit.

Κλητικὸς, κή, κόν, Vocatiuꝰ, Appellatiuus. Vnde apud gram. κλητικὴ πτῶσις, Vocatiuus caſus. ‖ Itẽ Κλητικὸς, Inuocatorius, vt κλητικοὶ ὕμνοι, qui deorum habent inuocationẽ: quibus opponuntur ἀποπεμπτικοί. G

Κλήτωρ, ορος, ὁ, Vocator, Accerſitor. Qui vocabat ad conuiuium in domibus potentum, Budæus ex Luciano. Itẽ, Qui vocabat in ius, vel teſtis erat vocationis in ius, κλητήρ. Demoſthenes κατ' Εὐέργου, 149, ὅτι μὲν τοίνυν προσεκλήθη ὑπ' ἐμοῦ, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν. ‖ Heſychio eſt etiam Præco. item ἄγγελος, ὑπηρέτης, μάρτυς.

C. Ὀνομακλήτωρ, Nomẽclator, Qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plinio vocator appellatur, quòd nominatim vocet conuiuas ad diſcumbendum: vt is ſit qui ab Athenæo lib. 2 nominatur μεζίαρχος τῶν δείπνων. H

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, Vocator. Sed peculiariter, Apparitor, qui in ius vocat, Viator, Stator, B.C. 16. & 432. Item Anteſtatus, Is quem anteſtamur quum alicui diem dicimus, Teſtis vocationis in ius. Demoſth. πείσας τὸν πρυτανεύοντα

δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρα οὐδ' ὀνπιναοῦν ἐπιγραψάμενος, κατηγορῶν ἔρημον, οὐδενὸς παρόντος ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν. Vbi vide ſchol. Ab Heſychio κλητῆρ., exponitur μάρτυρες. at Harpocration non dicit μάρτυρας, ſed ὥσπερ μάρτυρας. ait enim, ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Vide Budæi Comment. pag. 16.

¶ Κλητεύω, In ius voco, Diẽ alicui dico, Vador. Dem. Pro cor. p. 115, τίς οὖν ἐκλήτευσεν ὑμᾶς; id eſt προσεκαλέσατο, vt ibidem loquitur. Vide Bud. C. p. 14.

Κλητεύω, Teſtimonium denuntio, Ideſt, Homini diẽ dico ferẽdo teſtimonio. Hoc eſt, Ad iudiciũ euoco ferẽdi gratia teſtimonii. Bud. ex Poll. lib. 8, τὸν δὲ οὐ βουλόμενον μαρτυρεῖν ἐκλήτευον, ἀνάγκην τοῦ μαρτυρῆσαι προστιθέντες.

Κλητεύω, (neutrũ) Teſtis ſum in ius vocationis. Κλητεῦσαι (inquit Harpocr.) τὸ κλητῆρα γενέσθαι.

Κλητεύομαι, In ius vocor. Vel, Teſtimoniũ mihi denuntiatur. B.C.p. 16. Ex Ariſt. in Probl. citatur κλητεύεσθαι τὴν δίκην, pro In iudiciũ vocari. Vide Ἐκκλητεύομαι quod ſequitur.

C. Ἐκκλητεύω, Denuntio teſtimonium, adiecta mulcta ni pareatur, inquit B. citans hæc Æſch. περὶ παραπρ. Κάλει δέ μοι Ἀμύντορα Ἐρχιέα, καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ ἑκὼν παρεῖναι. Ἐκκλητεύομαι pro κλητεύομαι, Teſtimoniũ mihi denũtiatur, Idẽ Bud. C. p. 16. Idem alibi, Ἐκκλητεύεσθαι, inquit, dicebantur qui ob teſtimoniũ non dictũ mulctabantur mille drachmis. Sic apud Æſch. aduerſus Tim. pag. 12. Pollux autem dicit κλητεύεσθαι eſſe τὸ καλεῖσθαι εἰς μαρτυρίαν: at ἐκκλητεύεσθαι, τὸ δίκην ὀφείλειν ἐπὶ ταῖς χιλίαις καταβαλεῖν. Quæ conuenire videntur cum iis quæ ab Harpocratione ſcribuntur non de ἐκκλητεύεσθαι tantùm, ſed & de κλητεύεσθαι.

C. Ψευδοκλητεία, ας, ἡ, q.d. Falſa vocatio in ius. Eſt accuſatio apparitoris, qui falſò renuntiauit ſe quempiã in ius vocaſſe, ob eámque renuntiationem, is qui vocatus eſſe dicitur, in fraudem deſerti vadimonii incidit. Vide B.C.p. 153. Apud Harpocrationem legitur ψευδοκλησία: quẽ ſequitur Suidas, ipſamet eius verba afferens. Sed apud Poll. quoque ψευδοκλητεία legitur, qui ſcribit, ψευδοκλητείας δὲ [γραφὴ] κατὰ τῶν οὐ δικαίως κεκλητευκότων.

¶ Κλήδην, Nominatim. Hom. Il. ι, initio, Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, accerſere vocando ſuo quenque nomine. ‖ Hinc & Ἐξονομακλήδην quo alibi vtitur eadem in ſignif. Vide in ὄνομα.

C. ΑΝΑκαλέω, ῶ, ſiue Ἀνακαλέομαι, οῦμαι, Inclamo, Alta voce appello, ſeu voco. Plut. in Cic. σωτῆρα καὶ κτίστην ἀνακαλούντων τῆς πατρίδος. quod alibi voce paſſiua dixit, inquit B. in Com. (intelligẽs, vt opinor, hunc eius locũ in Galba, ἀνακαλούμενοι Καίσαρα) vbi mendoſè legitur Alta voce euocare: pro Vocare poſito Euocare. Nã illi loco Pl. quẽ ipſe citat, ſimilis planè eſt hic Xen. Pæd. 3, ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα, τὸν ἀγαθόν. vbi tamen quidã ἀνακαλοῦντες ſimpliciter reddunt participio Appellantes. Sed eorum interpretationẽ videtur refellere hic Xenophõtis locus in eiuſdem Pæd. lib. 7, πολλὴ δὲ βοὴ ἦν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, ἦν δὲ παρ. &c. Idẽ rurſum Pæd. 3, αὖ δ' ἄρα ὑμᾶς οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν. Libro itẽ 2, ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνόματι. Cum illo autem loco πολλὴ δὲ βοὴ ἦν μὲν ἀνακαλουμένων conuenit hic Plutarchi De Socr. dæm. μέγα βοῶν ἀνεκαλεῖτο τοὺς θεράποντας. Sic in ἀναβοάω antea dixi ἀνὰ epitaſin quandam ſignificationis indicare. ‖ Ἀνακαλεῖν, pro ſimplici καλεῖν, Vocare, Appellare, Nominare. Thuc. lib. 1, ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. Sunt tamẽ qui hîc exponãt Prædicat. ‖ Ἀνακαλεῖν & Ἀνακαλεῖσθαι pro Inuocare, Implorare, ἐπικαλεῖσθαι. Plut. ἀνεκαλεῖτο τὰς ἐριννύας.

Ἀνακαλεῖν, vel Ἀνακαλεῖσθαι, voce paſſ. Reuocare, Thuc. lib. 1, τότε πρῶτον δι' αὐτὰ ταῦτα ἀνεκάλεσαν αὐτόν. Sic ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας, apud Xen. in Cyn. Sic videtur accipi & apud Athen. lib. 4, ἀνακαλεσαμένων δὲ αὐτὸν τῶν ἀριστοπαγιτῶν καὶ κελευόντων &c. Ἀνακαλεῖσθαι (inquit B.) Reuocare, id eſt Retrò accerſere, apud Pauſaniã. Baſ. αἰσχρὸν γὰρ, τὸν παρόντα καιρὸν προϊεμένους, ὕστερόν ποτ' ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν. vbi ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν ad verbũ eſt Reuocare quod præterit. Sed intelligendum foret Reuocare votis, id eſt, Vota facere pro reuocando eo quod præterit. Atq;

ita intelligendo, nihil neceſſe fuerit verbo huic dare peculiarem interpretationẽ in hoc Baſ. loco. B. tamen requirere exponit. |Dioſcor. lib. ſeptimo, cap. 36, περὶ χόρτων loquẽs, ὑστερικῶς δὲ πνιγομένας ἀνακαλοῦνται. id eſt, Eas autem reuocant quæ vuluæ ſuffocatione laborant. vbi intelligo Reuocant à ſuffocatione. Vulgò tamẽ interpretantur Vuluarum ſuffocationes reuocant, ſiue exanimationes. |Idẽ Budæus ait eſſe Euocare & Reuocare & Receptui canere. Diodorus, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. Hinc ἀνάκλησις & ἀνακλητικόν, claſſicum receptus, vt poſtea dicetur. |Significat & Reuocare ab exilio. vt, ὁ δὲ Τραϊανὸς τὴν φιλανθρωπίαν ἐπικυροῖ, τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος.

Ἀνακαλεῖσθαι, Reparare, Recuperare, quod & Reuocare eſt apud Virg. nã is Reuocare vires dixit quod Naſo Reparare vires, neſcio an ad Græcum hoc verbũ reſpiciens. Vtut ſit, poſſumus eum ſequendo, apud Galenum δύναμιν ἀνακαλέσασθαι interpretari Vires reuocare. Quidam incertus autor apud Suidã, (fortaſſe Polybius) ὁ δὲ ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας καὶ προθυμίας ἐκ τοῦ γεγονότος ἐλαττώματος, id eſt, Reparare beneuolẽtias ſubditorum, vel, amiſſas recuperare. id eſt gratiam ſubditorum ſibi reconciliare. Quod Dioſcor. dixit de glauce loquens, lib. 4, cap. 141, αὕτη ἑψομένη μετὰ ἀλεύρου κριθίνου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσα, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖται, Ruellius reddidit, Coquitur cum hordeacea farina, ſale, & oleo in ſorbitione, ad reuocandam extincti lactis vbertatem. Plinius autem de eadem loquens, dixit, Coquitur in ſorbitione ſimilaginis, ad excitãdam vbertatem lactis. |Ἀνακαλεῖσθαι, inquit Budæus, Emendare, Sarcire, Rependere. Plutar. in Sertorio, Κίννας δὲ νεωτερίζων, ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labantẽ reparabat. Alia exempla ibi leges. Idem paulo pòſt, Chryſ. (inquit) actiua voce pro Sarcire dixit. Ad Rom. 11, οὐδέπω σου τὸ θέατρον λέλυται, ἀλλ' ἔσω τοῦ σκάμματος ἕστηκας, καὶ δύνασαι ἐκ τῆς ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας. id eſt, Tu adhuc in agone es atque in campo pugilari & athleticò: tibi integrum eſt inſtaurare certamen, & offenſionum noxam ſarcire.

Ἀνακαλεῖσθαι, Paſſiua vt voce ita & ſignificatione, Alta voce appellari, ſeu vocari, Inclamari. |Item Reuocari. Herod. εἴς τι τὸ εὔτακτον καὶ κόσμιον ἀνακαλούμενοι. Vide aliud exemplum in Ἀνάκλητος. Item, Reparari, Sarciri, Inſtaurari. Gregorius de Chriſto loquens, τριήμερος ἀνιστάμενος, ἵν' ἐγὼ σωθῶ, καὶ τοῦ παλαιοῦ πτώματος ἀνακληθῶ. Id eſt, Tertio pòſt die reſurgens, vt ego ſeruer, & à veteri caſu reſtaurer.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, Inclamatio, Appellatio quæ fit voce alta. ſequẽdo primã verbi ἀνακαλεῖν ſeu ἀνακαλεῖσθαι ſignificationem. Suidas προσφώνησιν exponit, id eſt alloquutionem. Declarat & reuocationem. vnde & ἀνάκλησιν σημαίνειν, quaſi Reuocationem militum ſignificare: quod Latini dicunt Receptui canere. Plutarch. in Fabio, τῇ σάλπιγγι σημήνας ἀνάκλησιν. Idẽ valet τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν, vt paulo pòſt dicetur. |Eſt item ἀνάκλησις, Reuocatio ab exilio, vt τοῖς ὑπερορίαν καταγνωσθεῖσιν, οἷα φιλάνθρωπος, χαριζόμενος τὴν ἀνάκλησιν. qui locus citatur à Budæo ex quodã Simeone in Commẽtariis: ſicut & præcedens vbi ἀνακαλεῖσθαι capitur pro Ab exilio reuocare.

Ἀνάκλησις, Euocatio & Inuocatio quæ cãtu fit, inquit Budæus. Plutarch. de Arione, καί τινα θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προανακρουσάμενος, ᾄδει τὸν νόμον. id eſt, Quum pro præludio cantu deos maris euocaſſet: vt interpretatur idem Budæus. In hoc autem Thucydidis loco, exiſtimo inuocationem & implorationem in auxilium ſignificare, lib. 7, ἀνεθάρσησάν τε αὖ καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο.

Ἀνάκλησις (vt dixi) à Suida exponitur προσφώνησις, i. Cõpellatio, Alloquutio. cuius ſignificationis exemplum deſidero.

Ἀνάκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reuocatus. Diõ, οὓς ἀνακλήτους ἄν τις ἑλληνίσαι, ὅτι πεπαυμένοι τῆς στρατείας, ἐπ' αὐτὴν αὖθις ἀνεκλήθησαν, ὀνομάσειεν.

c. 2. Δυσανάκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reuocatu difficilis, Non facilè reuocabilis.

c. 2. Εὐανάκλητος, Reuocatu facilis, Facilè reuocabilis. Item, Qui facilè flecti poteſt & ab ira reuocari. HINC Εὐανακλήτως aduerbiũ exponitur à Suida συμπαθῶς. in hoc quem citat loco, καὶ πρὸς τοὺς χαλεπήναντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλήτως ἔχειν.

Ἀνάκλημα, ατος, τό, idem quod ἀνάκλησις. Peculiariter autẽ ſic appellatur pars cãtus: quod etiam, niſi fallor (inquit Budæus) ἐνδόσιμον dicitur. Iulianus Cæſar Iamblicho, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῷ σῷ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς αὐτῇ ᾄσωμεν, ὥσπερ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνᾴδοντες, vt qui coryphæo & chori magiſtro (qui χοροδιδάσκαλος dicitur) accinunt & reſpõdent ad auſpicatum rhythmi.

Ἀνακλητικός, οῦ, ὁ, Inclamatorius. |Itẽ Inuocatorius. |Item Reuocatorius (in qua ſignificatione maximè vſurpatur) Reuocandi vim habens: vt Plutarchus in Lycurgo, ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, ſermones apti ad reuocandum in concordiam. Dioſcorides, ἀνακλητικὴ ὀρέξεως, Appetẽtiæ cibi reuocatoria. id eſt, vim habens reuocãdæ appetentiæ cibi. Idem, ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, Reuocatorius eorum qui ſopore opprimuntur. vel, vt alii, Excitatorius. qui enim reuocat à ſopore, excitat. |Subſtantiuè autem poſitum ἀνακλητικόν, Signum quod datur receptui, pro quo Budæus Claſſicum receptus dicit. vnde τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει, Signum receptus datur, Receptui canitur. Plutarchus Apophtheg. Laconicis, ἄλλος ἐπὶ παρατάξεως τῷ πολεμίῳ τὸ ξίφος καταφέρειν μέλλων, ἐπεὶ τὸ ἀνακλητικὸν ἐσήμηνεν, οὐκέτι κατήνεγκε. id eſt (Camerario interprete) Alius in acie inflicturus iam enſem hoſti, quum receptui caneretur, non peregit ictum. Vide σημαίνω. Idem Plut. in Problematis, τὸ ἀνακλητικὸν ἀκούσας, Quum receptus ſignum audiuiſſet, vel Quum receptui cani audiuiſſet.

c. 2. Ἐπανακαλέω, λῶ, Idem quod ἀνακαλέω, Reuoco. ET Ἐπανακαλοῦμαι pro eodem. τὸ ζωγρεῖν (inquit Euſtathius) ἀντὶ τοῦ ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπανακαλεῖσθαι. HINC Ἐπανάκλησις, Reuocatio: vt Galenus ad Glaucõẽ, ἐπανάκλησιν θέρμης ποιεῖσθαι, ad verbum, Reuocationem caloris facere, pro Reuocare calorem.

C. ἈΠΟκαλέω, λῶ, Voco, Appello, Nomino. Pro καλῶ, vt ſi dicas Denomino pro Nomino. Xenophon, ἀργοὺς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Sic Lucianus, ἄθλιον ἀποκαλεῖς. Euripides, οἱ ἀποκαλοῦσι με τῶν γάμων ἥσσονα. Interdum vnum accuſatiuum perſonæ, alterum rei, habet, ſicut & ſimplex καλῶ. Xenophon, μεμάθηκας οὖν τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν, hoc nomine appellent. |Ἀποκαλῶ, Reuoco. Xenophon Pæd. 1, τὸν Κῦρον ἀπεκάλει, Cyrum reuocabat. |Ἀποκαλῶ, Interdico, Veto. Ariſtophanes Auibus, ἀποκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεοὺς μηκέτι γε τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν, Interdiximus diis cæleſtibus trãſitu vrbis noſtræ. Camer.

Ἀπόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vocatus. ἀπόκλητοι, κεκλημένοι, inquit Suidas, citans hunc locum Polybii, οὐ τὴν κοινὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, τὰς αὐτῶν κρίσεις διαλαβόντες πόλεμον ἐξήνεγκαν. A Polybio Camerarius ἀποκλήτους vocari exiſtimat eos qui & ἔκκλητοι appellãtur.

C. ἘΓκαλέω, λῶ, Accuſo. q. d. In ius voco ob aliquod crimen. ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, Appello te de proditione. Et Gallicè itidem, *le t'appelle de trahiſon*, vt olim præſertim loquebantur. Ἐγκαλεῖν de priuato iudicio, ἐγκαλῶ σοι τοῦτο, De hoc te accuſo. Budæus Commentar. 66. & cum genitiuo rei, vt ἐγκαλῶ σοι πληγῶν pro διώκω σε πληγῶν, ago tecum iniuriarum ob verbera. Bud. Commen. p. 48. Interdum abſolutè ἐγκαλεῖν τινι, Litẽ intendere. Libanius, ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. Sic Ἐγκαλεῖσθαι, In iudicium vocari & actione conueniri. Demoſthenes πρὸς Φορμ. Οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. Ἐγκαλεῖν χρέος, Petere debitum, inquit Budæus in hoc loco Iſocratis, πρὸς Εὐθύνουν, Ὅτι Τιμόδημος τουτονὶ τριάκοντα μνᾶς ἐπράξατο, οὐ χρέος ἐγκαλῶν, ἀλλὰ ἀπάξειν ἀπειλῶν. Vide aliud exemplum huius ſignificationis apud Budæum pag 65.

Ἐγκαλῶ dicitur & de quauis accuſatione extra forum etiam. Iſocr. Panath. δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις &c. Et ἐγκαλῶ σοι τοῦτο, De hoc te accuſo, id eſt Hoc tibi obiicio, vel vitio verto. Xen. Pæd. 7, οὐδὲν ἐνεκάλουν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον ταῖς τύχαις. Plutarchus Lycurgo, ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Itẽ Expoſtulo cum aliquo, vt amicus cũ

[…]amico. Ariſt. Eth.9, ἐν δὲ τῇ ἐρωτικῇ φιλίᾳ ἐνίοτε μὲν ὁ ἐραστὴς ἐγκαλεῖ ὅτι ὑπερφιλῶν οὐκ ἀντιφιλεῖται. Ethic.8, γελοῖος δ' ἂν φαίνοιτο ὁ ἐγκαλῶν τῷ μὴ τέρποντι φίλῳ, ἐξὸν μὴ συνημερεύειν. Dicitur etiam ἐγκαλῶ τούτῳ, pro Hoc improbo & reprehendo. Demoſthenes, τούτοις νυνὶ ἐγκαλῶν ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω.

Ἐγκαλεῖσθαι actiuè pro ἐγκαλεῖν, citat B. ex Iſocrate. Vide C.p.63.

Ἐγκαλεῖσθαι, Accuſari, Reprehendi. Ariſt. Ethic.4, διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ ὅτι οἱ μάλιστα ἄξιοι ἥκιστα πλουτοῦσι, Hoc vitio vertitur fortunæ, Hoc obiicitur. Ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, Hoc mihi obiicitur, De hoc accuſor, Hoc mihi vitio vertitur. Greg. de ficu ſterili loquens, p.176, καὶ μὴ ταύτην ἐκτεμεῖν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον. Et τὰ ἐγκεκλημένα, quæ obiecta ſunt. Demoſth. πρὸς Ἄφοβον, Καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων.

Ἐγκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, Prouocare iudicium, A ſententia appellare, in vulg. lex. ſed legendū puto ἐκκαλεῖσθαι. de quo paulo póſt.

Ἐγκλητέος, Reprehenſione dignus, ἐπιλήψιμος, ἐπιμεμπτος. Budæus.

Ἔγκλημα, ατος, τό, Id de quo quis accuſatur, Accuſatio, Actio, Petitio, Libell⁹ actoris. id eſt τὰ ἐγκεκλημένα, & quæcunque iudiciaria perſequutio dicitur. Vnde ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι ſic dicitur vt ἐν αἰτίαις εἶναι, hoc eſt Crimina & cōtrouerſias pati. Bud. C.p.65. Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, vide αἰτίαν ἀναδέχεσθαι. Demoſth. ἐπὶ τῷ ἐπιεικεῖ τε καὶ τῷ καλῷ τόδε τὸ ἔγκλημα ἂν ἐγκέκλητο, In bonum & honeſtum, ſeu in æquum & bonum actio conciperetur. Bud. Ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα dicitur accuſator quando non inſtat accuſationi inſtitutæ. Et ἐξεσμένον ἔγκλημα, vel κατεξυσμένον, vel ἀπαληλιμμένον, Interlitalis & inducta, &c. Vide B.C. 161. Ἔγκλημα, Quod vitio vertitur, Quod obiicitur, Crimen. Syneſius epiſt. ἀλλὰ φυγεῖν παρ' ὑμῖν ἔγκλημα δειλίας ἠσχύνθημεν. Dicitur & φεύγειν ἔγκλημα ὑπό τινος vel δίκην, qui actione aliqua in iudicium tractus eſt, contra quem lege agitur. Bud. Ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, Thuc. Id crimini detis, In crimen id vertatis, Id vitio vertatis. Idē lib.1, ἐγκλήματα ποιούμενοι, pro Crimina obiectantes. pro ἐγκαλοῦντες. Apud eundem ἐγκλήματα ἔχοντες, pro Habentes crimina quæ obiiciant. vnde ſchol. exponit ἐγκλήματα ἐπιφέροντες.

Ἔγκλημα exponitur etiam Querela. Apud eundem Thuc. τῶν ξυμμάχων ἐγκλήματα τὰ εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Idē lib.1, πολέμῳ μᾶλλον ἢ τῷ ἴσῳ ἠβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν, ſuas querelas perſequi. Et ibidem, βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι. interpr. Controuerſias dirimere.

Ἐγκληματικός, κή, κόν, Accuſatorius. Item Querulus, Expoſtulator, Litigioſus. Ariſtot. Vide B. C.p. 66. HINC aduerb. Ἐγκληματικῶς, Accuſatoriè, Cic. Item, Querulè.

Ἐγκληματεύω, Accuſo, Queror, vel Querulus ſum. Annotatur à Bud. ſed abſque exemplo.

C. Φιλεγκλήμων, Amator querelarum, Querulus, vt ἐγκληματικός. Item, Delator, Quadruplator, qui etiam συκοφάντης dictus eſt. Bud.

¶ Ἔγκλησις, εως, ἡ, Criminatio, Accuſatio. vt in hoc iambico verſu Onirocritici, Ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλησιν φέρει, In cōcione ſtantibus crimen notat. Id eſt, Siquis ſomniet ſe ſtare in concione, ſignificatur illi criminatio, ſeu accuſatio. Cam.

C. Ἀνέγκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nullum crimen obiici poteſt, Irreprehenſus, Inculpatus. Xen. Hell.6, οὐκ ἤδη ἀνέγκλητος ἂν δικαίως εἴης ἐν τῇ πατρίδι. Apud eundem, ἀπομν. lib.2, ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι. Plato epiſt.7, ἐλθὼν τε ἐμαυτὸν ἠλευθέρωσα, καὶ Διὸς ξενίου καὶ τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας παρέσχον. Additur in vulg. lex. ἀνέγκλητος αἰτία, culpa iniuria illata, id eſt Immeritó. Ἀνέγκλητος, Pacatus, Certus, Non controuerſus. Vide Budæi Comm. pag. 66.

Ἀνεγκλήτως, aduerb. Irreprehenſè, Inculpaté. vt ἀνεγκλήτως ἔχων, idem quod ἀνέγκλητος.

Ἔγκλητος δίκη, vide ἔκκλητος.

C.2. Ἀντεγκαλέω, λῶ, Viciſſim criminor, Recriminor, Recriminando obiicio. Iungitur dat. perſ. vt ἐγκαλῶ. ‖ Item ἀντεγκαλεῖν, pro Excuſare culpam alicuius. Vide Bud. Comm. p.66.

A Ἀντέγκλημα, ατος, τό, Recriminatio. Fab. libr.7. cap.5, de aſſumptiua defenſione loquens, In hoc genere fortiſſimū eſt ſi crimen cauſa facti tuemur. qualis eſt defenſio Oreſtis, oratio Milonis. ἀντέγκλημα dicitur, quia omnis noſtra defenſio cōſtat eius accuſatione qui vindicatur. Occiſus eſt, ſed latro: excæcatus, ſed raptor. Ἀντικατηγορία quoque exponitur Recriminatio, & Mutua accuſatio. HINC Ἀντεγκληματικός, vnde ἀντεγκληματικὴ αἴτησις, id eſt ἀντέγκλημα ἔχουσα, recriminationem habens, vel potius excuſationem culpæ, ſecundum Bud.

B C.2. Κατεγκαλέω, λῶ, pro ſimplici ἐγκαλέω, oppoſitum habens ἀπολογοῦμαι, apud Areopagitam. Vide Budæi Commentariorū pag.66. Κατέγκλημα ponitur ab Euſtathio pro expoſitione τοῦ ἐπίκλημα.

C. Εἰσκαλέω, λῶ, Ad me voco, Intrò voco. Ariſt. Veſpis, τοὺς μάρτυρας γὰρ εἰσκαλῶ. Syn. ep.52, εἰσκάλει σοι τὸν ξένον, καὶ &c.

C. Ἐκκαλέω, λῶ, Euoco, Propriè Extrà voco. vt præcedens εἰσκαλέω, Intrò voco, Il. ω, Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, id eſt ἔξω καλέσας, inquit Euſtathius. Eius frequens eſt vſus in coniugatione media. vt Plutarch. Cam. ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους. Interdū ἐκκαλῶ, Pellicio, vt Plut. Pericle, ἃ τῷ χαίρειν πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpe & Prouoco ſignificat, præſertim in coniugatione media. Polybius lib.16, τοὺς ἐπιγινομένους ἐξεκαλέσαντο πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος κινδύνους. id eſt (Bayſio interprete) Poſteros prouocarunt ad fortiter ſubeunda pro patria pericula. Idem lib.1, καὶ σπουδάζων ἐκκαλέσασθαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ. Idem, ἕως αὐτὸν ἐξεκαλέσατο διαβιβάσαι τὸν περὶ τῆς πόλεως ποταμόν. ‖ Eſt etiā Elicio, Excito, Irrito, inquit Bud. citans ex Æſchine, περὶ παραπρ. Ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται. Idem aduerſus Tim. τοσούτοις δὲ καὶ τηλικούτοις ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους κατεπαγγέλλεται.

Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην, q.d. Euocare litē (vt vernaculo ſermone loquimur) Litē ab vno iudice ad alium transferre, Prouocare. quod & ἐφιέναι τὴν δίκην. Interdum & ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν dicitur. Plutarchus Apophtheg. ἐκείνου δὲ ἀναβοήσαντος ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, διοργισθεὶς, Ἐπὶ τίνα, εἶπε. Et ἐκκαλεῖσθαι pro ἐπικαλεῖσθαι, id eſt appellare magiſtratum. Bud.

Ἔκκλησις, εως, ἡ, Euocatio, Prouocatio. A Suida locus hic affertur, cuius autorem non nominat, πρόδηλος γὰρ ἐγίνετο φυγὴ, καὶ τῶν ὑπεναντίων ἔκκλησις πρὸς ἐπίθεσιν.

E Ἐκκλησία vide paulo póſt.

Ἔκκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Euocatus, Is ad quē prouocatur, Is qui appellatur. Plut. Vide B.C.67. Et ἔκκλητος πόλις, Æſchin. 17. Dicebantur & ipſæ lites de quibus prouocatio eſt, vel de quibus eſt prouocatum, ἔκκλητοι, vt & ἐφέσιμοι, Poll.311. ‖ Eædem dicebantur & ἔγκλητοι: & ἔγκλητον δικαστήριον apud Suidam, Ad quod prouocatur, Quod appellatur in prouocatione, inquit Cam. Scribit idē Suid. quanuis ἔγκλητον δικαστήριον & δίκην ἔγκλητον dicamus, non tamen dicere ἐγκαλέσασθαι: intelligens videlicet hoc verbo nos in illa ſignificatione non vti. In vulg. lex. annotatur δίκας τὰς ἐγκλήτους μετ' ἐπιτιμίου ab Ariſtotele Œcon.2, vocari controuerſias quarum crimina mulctantur pecunia. In iiſdem annotatur ex Theophilo in Inſtitut. ciuil. ἔγκλητος, ἡ ἐπὶ σύνοδον παραίτησις, quum Heſychius habeat ἔγκλητον, τὴν σύνοδον παραίτησιν, at Suidas ἔκκλητον legat, & exponat τὴν ἐπὶ συνόδῳ παραίτησιν. ‖ Dicebantur præterea ἔκκλητοι quidā ad certas conſultationes deſtinati. Cam. ex Euripidis Oreſte, —πορθμεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο Πυλάδης δακρύων. Et Xen. lib.2 Hell. ἀκούσαντες δὲ πάντων αὐτῶν οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι. Sic lib.5. Nonnulli nomen certi cuiuſdam magiſtratus eſſe volunt.

Ἐκκλητικός, κή, κόν, Euocatiuus, ſiue Euocatorius, Euocandi vim habens. Et apud Dioſ. lib.2, ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, Prouocatiuus appetētiæ, Aptus ad prouocandā appetentiā. HINC aduerb. Ἐκκλητικῶς, Euocatoriè, Tanquā euocādo. Vel Cum efficacia prouocandi. Apud Suidam, ἐκκλητικῶς ἐκκαλούμενος.

¶ Ἐκκλησία, ας, ἡ, q.d. Euocatiuus cœtus. Concio. ἐκκλησίαν συλλέγειν, Concionē aduocare. ſiue cogere. Thuc. & Xen. Quod & ἐκκλησίαν ποιεῖν idem Thuc. dicit lib.1, ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προυτίθεσαν. Ariſtoph. autem in Achar. μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξί,

pro Non dare concionem Thracibus: vt Cicero dixit, A
Data concio Lælio eſt. Apud eundem Ariſtoph. ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίνεται; Sic ἐκκλησίας γιγνομένης apud Thuc. Coacta concione. Ἀνέστησε τὴν ἐκκλησίαν, Xen. Hell. 2. Idem ἐκκλησίας dictæ μικρᾶς meminit Hell. 3, οὐδὲ τὴν μικρὰν καλουμένην ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες. Et quanuis ἐκκλησίαν συλλέγειν dicatur hîc, ſicut & paulo antè à Thucydide, iſte tamen inter ἐκκλησίαν & σύλλογον diſtinguit, hoc in loco, lib. 2, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα. quod exponunt quidam, Concionem non habebat, neque côciliũ vllũ. ‖ At de κατεκκλησία & σύγκλητος ἐκκλησία vide in καλῶ & in συγκαλῶ. Item de κυρία ἐκκλησία, vide in nomine κύριος. ‖ Apud eundem Thuc. ἐκκλησία ἐγίγνετο dici videtur pro In concione deliberabatur, p. 200, ἡ ἐκκλησία αὖθις ἐγίγνετο καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι. ‖ Ἐκκλησία, Concionis locus, Locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurii & Maiæ, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν εὐθετεῖν. Demoſth. τῇ βουλῇ aſſignat τὸ βουλευτήριον, vt populo ἐκκλησίαν, pro loco & ipſe (vt opinor) accipiens: in orat. pro Corona, οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε. B C

Ἐκκλησία vox eſt in Chriſtianorum etiam ſcriptis valde frequens. viſum eſt enim Spiritui ſancto appellare hoc nomine cœtum vniuerſum ad vitam æternam euocatum, qui veram Chriſti religionem profitetur. In qua ſignificatione, καθολικῆς (id eſt vniuerſalis) appellatio interdum additur. Nonnunquam verò particulares cœtus, in quos ille vniuerſalis diſtribuitur, ἐκκλησίας nomine intelliguntur: vt quum eccleſiã Romanam, Corinthiacam, Epheſiacam, & huiuſmodi, vocamus. vt τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, 1. ad Cor. 1. Adeo quidem vt etiam reſtringatur aliquando ad quampiam familiam quæ Chriſtum profitetur, aut eos qui in illa Chriſtum profitentur: vt epiſt. ad Rom. cap. 16, τὴν κατ' οἶκον ἐκκλησίαν. Sic 1. ad Cor. 16, σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ, & alibi. In huiuſmodi autem locis puto diminutiui forma poſſe verti eccleſiolam. Hinc etiam fit vt ἐκκλησίαι numero multitudinis ſæpe occurrat, quum alioqui vnam eandémque omnes efficiant eccleſiam, id eſt cœtum illum ad vitam æternam euocatum &c. Reſtringitur & alio modo ἐκκλησία ad ſynedrium ſeu preſbyterium, id eſt ſeniorum collegium: vt Matth. 18, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ. Tandè verò ἐκκλησία vſurpari etiã cœpit de loco in quo ipſa cogitur, vt concio Latinis dicitur ipſe etiã locus in quo congregatur concio. vnde factum eſt vt Gallico nomine quodlibet templum vocauerint, *egliſe* pronuntiantes. E

Ἐκκλησιάζω, Concionem habeo, ſiue concilium. Item, Concionor, In concione delibero. Thuc. pag. 234, περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέμου μέλλοντας ἐκκλησιάσειν. Sic Iſocr. De pace, ἥκομεν γὰρ ἐκκλησιάσοντες περὶ τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Idẽ in eadem orat. ἐκκλησιάζειν ὑπὲρ τῆς πόλεως & βουλεύεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων inter ſe opponit. Cum accuſ. citatur ex eodem Thucydide, τοιαῦτα ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησιάζοντες, ita ſe mutuò in concione alloquentes. ‖ Interdũ ſimpliciter ſignificat Sum in concione, Interſum concioni. Plut Lycurgo, τὸ μέντοι φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες οἱ Σπαρτιᾶται ἴσως τὴν συμφορὰν ἐκείνην ἀπέμαξον. Sic Syneſius, μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, fruſtra audiuiſſet in concione populus. Notandum eſt autem dici πανηγυρίζειν etiam pro Panegyri intereſſe, vel panegyricarum orationum auditorem eſſe, eadem forma qua dicitur ἐκκλησιάζειν. ‖ Ἐκκλησιάζω, eſt etiam In concionem aduoco, Ad concionem voco. Ariſtoph. Veſpis, Ἐκκλησιάζειν πρόβατα τοῖς καθήμενα, vbi ſchol. ait εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. Citatur ex Deut. cap. 31, ἐκκλησίασατε τὸν λαόν, pro Populum in vnum congregate. Sic autem & in voce neutra ἐκκλησιάζειν à Politiano redditur pro ſimpliciter συναθροίζεσθαι. vt lib. 2, ἔς τι τὸν ἱπποδρόμον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησιάζει, quò maxima vis hominum confluit. Sic eodem libro, ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησίαζεν, quò olim liber populus frequẽs côueniebat. F G H

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ, Concionator. (in vulgat. lex.) Qui in concione verba facit, vel ſententiam dicit. Ariſt. Rhet. 1, ὁ δ' ἐκκλησιαστής καὶ δικαστής ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσι. id eſt (inquit Vict.) Qui in concione de repub. ſententiã dicit, & qui in foro cauſas iudicat. Idẽ Ariſt. eodẽ libro, ἔστι δ' ὁ μὲν περὶ τῶν μελλόντων κρίνων, οἷον ἐκκλησιαστής· ὁ δὲ περὶ τῶν γεγενημένων, οἷον δικαστής. Schol. Ariſtoph. in Plutũ, docet qui inter ἐκκλησιαστὰς poſſent fungi δικαστῶν munere. ‖ Exponitur etiã ſimpliciter Qui eſt in concione, Qui intereſt concioni. A Budæo exponitur etiam Vnus ex concione, apud Luc. In vulg. lex. apud eundem Luc. in Nec. is eſt Qui audit concionẽ. Rurſum Vict. in illo poſteriore loco Ariſtot. ait ἐκκλησιαστὴν eſſe qui in concione ſtat. Et Bud. ἐκκλησιαστὰς interpr. populum concionis, in hoc Plat. loco in Gorgia, vbi dicit partes eſſe oratoris, τὸ πείθειν οἷόν τ' εἶναι τοῖς λόγοις, καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστάς, καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτάς, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς.

Ἐκκλησιαστικός, ή, όν, Ad concionem pertinens, q. d. Concionalis. ἐκκλησιαστικὸς μισθός, Concionalis merces, id eſt eorum qui concioni interfuerunt, apud Lucianum. ἐκκλησιαστικὰ χρήματα itidem adiectiuè. Interdum verò τὸ ἐκκλησιαστικὸν abſolutè ponitur pro ἐκκλησιαστικὸς μισθός, quæ erat τριώβολον, apud ſchol. Ariſtoph. in Pluto. ‖ Apud Chriſtianos ſcriptores Ἐκκλησιαστικός, Eccleſiaſticus, id eſt Ad Eccleſiam Dei pertinens, Qui eſt ex Eccleſiã, Eccleſiæ doctrinam ſequens.

C. Ἐξεκκλησιάζω, Concionem aduoco. Ariſt. OEcon. 2, πάλιν δεηθεὶς χρημάτων, ἐξεκκλησιάσας τοῖς Μυλασσεῦσιν ἔλεγεν. Alibi vbique ἐκκλησίαν συνάγειν dixit. Bud. ‖ Citatur ex Hier. cap. 26, ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν, pro Congregatus eſt vniuerſus populus aduerſus Hieremiam. Sic ſuprà ex Deuter. ἐκκλησιάσατε τὸν λαόν.

D C. Συνεκκλησιάζω, Simul concioni interſum, Concionis cômune ius habeo. quæ poſterior interpr. eſt etiam Cam. In vulg. lex. exponitur præterea Eidem eccleſiæ aſſentior, Eiuſdem ſum eccleſiæ.

C. Ἐπικαλέω, ῶ, pro ſimplici καλῶ, ſignificãte Voco, id eſt Nomino, Appello, ἀνδράποδ' ἑαυτὸν ἐπικαλεῖ. Interdum pro Cognomino. itidẽ & in paſſ. voce & ſignificatione ἐπικαλεῖσθαι, cognominari. vt Xen. διαλεγόμενον πρὸς Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον, Ad Ariſtodemum qui cognomento vocabatur Paruus, vel Ad Ariſtodemũ cognomento Paruum. Plat. De leg. ὄνομα δὲ ὑμνοι ἐπικαλοῦντο. Sic ἐπικληθείς, Qui cognominatus fuit, vel Cognomẽto vocatus. Macr. in Macr. Ἐπιμηθεὺς ἐπικληθείς. Idem De cal. Πτολεμαίου τοῦ Διονύσου ἐπικληθέντος. Hinc & ἐπίκλην aduerb. de quo infrà. ‖ Ἐπικαλέω, Inuoco, Imploro. Herod. lib. 7, καὶ πάντες μὲν εὔχοντο, καὶ θεοὺς τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικάλουν. id eſt (Polit. interpr.) Cæterùm votis tantummodo agebant, læſa implorantes numina. Sed in hac ſignificatione longè vſitatior eſt vox paſſiua ἐπικαλοῦμαι, vt dicetur paulo pòſt. Ἐπικαλεῖν, à ſchol. Thuc. quodam loco exponitur etiam προσάγειν, ἐφελκύεσθαι, & ἐπικαλεῖσθαι: itidem alicubi ἐφέλκεσθαι. ‖ Ἐπικαλῶ, pro ἐγκαλῶ, Obiicio, Vitio verto, Crimini do. Thuc. 3, ἐπικαλοῦντες τὴν τῶν ἄλλων ἀπόστασιν, ὅτι οὐκ ἀρχόμενοι &c. Sic Herod. ἐπικάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίκου. Xen. εἰ δέ τι ἐπικαλοῖεν τοῖς αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι. Luc. βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδεὶς οὐδὲν ἐπικάλει μοι. Interdũ cum infinitiuo: vt apud Thuc. lib. 2, ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι. Apud Plat. De leg. abſolutè, οἱ ἐπικαλοῦντες ἀλλήλοις, pro Litigantes aduerſarii. Et in paſſiua voce ac ſignif. Ἐπικαλεῖσθαι itidem pro ἐγκαλεῖσθαι, Poſtulari, Accuſari. Antipho, τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, Reum enim ſcelus eſt damnari niſi manifeſtò cõuictum eorum criminum quibus poſtulatus eſt. B. ‖ Item, ἐπικαλούμενα χρήματα citatur ex Herodoto pro Pecuniæ de quibus aliqui accuſantur.

Ἐπικαλέομαι, οῦμαι, ſignificatione actiua, Inuoco, Imploro. Th. 1, Λακεδαιμονίους ἐπικαλοῦντο καὶ ἐπικαλοῦντες ἐκέλευον. Pl. in Publ. ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον. Exponitur apud eũdẽ Accerſo, lib. 5, καὶ σφίσιν ἐπικαλεσαμένων σφᾶς. Apud Syneſ. cum infinitiuo pro Aduoco. ἐπικαλέσαντο δὴ κἀμὲ κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σκέμματος, Aduocarunt me vt eſſem, &c. ‖ Ἐπικαλοῦμαι, Prouoco, Superiorem appello. Plutarchus, ὁ δὲ ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Idem δίκην ἐπικαλεῖσθαι dixit, hic, νόμος τὸν δῆμον ἀπὸ τῶν ὑπάτων τῷ φεύγοντι δίκην ἐπικαλεῖσθαι διδούς, lex reo permittens

ad populum à conſulibus prouocationem. Sic Act.Apoſt.cap.25, Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, Cæſarem appello. Ibidē cum infinit. idē in ſignif. τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ σεβαστοῦ διάγνωσιν.

Ἐπίκλημα, Nominis obiectio, Criminatio, Crimen quod obiicitur. ἔγκλημα. Xen. Œcon. ὦ ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ. Sic Agathias apud Suidam, ἀπρεπέστατα ᾤοντο ἀποσείσασθαι τὸ ἐπίκλημα. Idem, καὶ ἄλλα τινὰ ἐπικλήματα ἐπέφερε Τατιανῷ. Apud Sophoclem ἐπίκλημα eſſe κατηγορίαν, ſcribit Euſtathius 1053.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, Cognominatio, ἐπωνυμία. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι. Et Il. π, Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ Περιήρεος υἱ. vbi docet Euſtath. ἐπίκλησιν dici κλῆσιν ἐπὶ τῇ προτέρῃ προσθετον. In proſa ἐπίκλην καλεῖν potius dicitur. Alioqui ἐπίκλησις in ea quoque vſurpatur: vt apud Plut. Cor. ἐνίοις δὲ τῶν βασιλέων καὶ σκώμματα παρέσχεν ἐπικλήσεις, ὥστ' Ἀντιγόνῳ τὸν Δώσωνα, καὶ Πτολεμαίῳ τὸν Λάμυρον. ‖ Ἐπίκλησις, Inuocatio, Luc. ‖ Ἐπίκλησις citatur ex Thuc. pro Ignominia, ἐπίκλησις αἰσχίστη, maxima ignominia. fortaſſe poſitū fuerit pro ἔγκλημα, ſicut de ἐπίκλημα modò dictum eſt.

Ἐπίκλην, aduerbialiter poſitum apud Homeri poſteros, ſignificat Cognomento, vt Ἑρμογένης Ταρσεὺς ὁ ἐπίκλην ξυστήρ, Suid. Euſtath. ex ἐπίκλησιν tantum tradit, pag. 1053. Idem tamē pag. 1255 non ex ἐπίκλησιν, ſed ex ἐπικλήδην (dicto eadem forma qua ὀνομακλήδην) hoc aduerbium συγκοπὲν tradit. Ex Platonis Timæo citatur hic locus in quo ἐπίκλην conſtructionem accuſatiui ἐπίκλησιν habet, ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλανητά. ‖ Apud Appianum nouè in Parth. καὶ Κράσσος ὁ Μάρκος ἐπίκλην, Craſſus prænomine Marcus. B.

Ἐπίκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduocatus, ſiue Euocatus, Accitus. Item Adſcititius. Ab Herodoto 78 & 112 euocati milites ſic vocantur, inquit Bud. Ioſephus apud Suidam, ὃν οἱ τῆς ἀμηχανίας Ἰουδαῖοι ἐπίκλητον ἑαυτῆς τύραννον προσήγαγον. Dixerat autem Suidas antequam hunc locum proferret, ἐπίκλητον eſſe τὸν ἐπί τινι καλούμενον ἀποθέσθ. Citatur ex Ariſtoph. ἐπίκλητος σύλλογος. ‖ Apud Plut. Symp. 7, Supernumerarii cōuiuæ, quaſi inſuper aduocati, Extraordinarii, & non vocati, ſed aduocati & allecti, vmbræ à Latinis dicti. B. Comm. 371. Heſych. quoque habet ἔξωθεν ἐπιστρεφόμενος δαίμων. ‖ Ἐπίκλητος πόλις, attributa, ſicut Ἐπικληθεῖσαι πόλεις, attributæ, B. ex Ioſue.

c. 2. Ἀνεπίκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulli criminatio obnoxius, ſiue reprehenſioni, Irreprehenſus, Inculpatus. Xen. κρίνασα ἡ πόλις ἀνεπικλητότερον εἶναι Ἀγησίλαον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ ἀρετῇ. Et aduerb. Ἀνεπικλήτως, Citra reprehenſionem, Irreprehenſè, apud eundem Xenoph.

C. Κατακαλῶ, & Κατακαλοῦμαι, Euoco, Accerſo, Conuoco, Cam. Plut. Solone, κατακαλούμενος Ἀθηναίους τούτοις. Et κατακληθεὶς in paſſ. ſignif. apud Thucydidem, ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθείς. A Suida κατακαλῶν exponitur ἐπιμελῶς ἐκζητῶν, id eſt diligenter inquirens, in hoc Polybii loco, κατακαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ χεῖρα φθέγγοντας καὶ, &c. Sed viderit Suidas. ‖ Eſt etiam Inuoco, Imploro. Plut. Them. τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατακαλοῦντο φωνῇ.

Κατάκλησις, Euocatio. Ammonius dicit κατάκλησιν & ἐκκλησίαν ita differre, quòd ἐκκλησία diceretur ab Athenienſibus quum ii conueniebant qui in ciuitate erant, at κατάκλησις, quum ii etiam qui in agris erant conuocarentur, vt prudentius de agendis rebus deliberaretur.

C. Μετακαλῶ, Ad me voco, Accerſo. Ariſt. Pluto, μετακάλει τὸν ἱερέα. Sic Μετακαλοῦμαι, Accerſor. Plat. in Axiocho, ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην. ‖ Eſt etiam Reuoco, ἀνακαλῶ. Thuc. 267, ἀλλὰ καί τινας προανηρημένας μετακαλεῖν. Philo de vita Moſ. lib. 1, καὶ διὰ δέος ἤδη πρὸς φυγὴν ὁρμῶν μετακαλεῖται.

C. Παρακαλέω, -ῶ, Euoco, Accerſo, Aduoco. Xen. Pæd. 8, Πέρσας μὲν ... καὶ τοὺς συμμάχους ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὐμὸν παρακαλεῖτε. Ariſtoph. Veſpis, -ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον Οἱ συνδικάσαντες παρακαλοῦντες τουτονί. Æſch. περὶ παραπρ. Παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον. Thuc. 5, παρεκάλεσαν δὲ αὐτοὺς αὐτοὶ πρότεροι. Citatur & ex Plat. in παρακαλῶ hac ſignificatione, Ἀθηναίους παρακαλῶ ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. Vide alia exempla huius ſignif. in voce etiā paſſiua apud Bud. 803. Interdū παρακαλῶ per ſe idem valet quod παρακαλῶ συνήγορον, in

A ioco modò prolato ex Æſchine. nam ... apud Æſch. Δημοσθένη παρακαλῇ interpr. Demoſthenem aduocet, id eſt aduocatum accerſat & imploret. Aut, Poſtulet patronū, Fidē eius imploret & patrociniū. Vide Com. p. 803. Huic affine eſt παρακαλεῖν σύμβουλον, vel παρακαλεῖν εἰς συμβουλήν, Aduocare in conſilium, vel Latinius, Adhibere in conſilium. ‖ Παρακαλῶ, Inuoco. Xen. Hell. 2, ὅταν δὲ τὸν ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, vbi Martem inuocauerimus.

Παρακαλῶ, Hortor, Inuito, Xen. Œcon. παρακαλῶ σε ἐπὶ ἔργον. Idem 4. Pæd. παρακαλῶ ἐπὶ θήραν, Inuito ad venandum. Plut. in Numa, παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, hortantes ad imperium, id eſt ad ſuſcipiendum imperium. Iſocrates cum πρὸς habente infinitiuum, interiecto articulo, in Archid. οὕτω δὲ προθύμως παρακαλοῦσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ παραδοῦναι τὴν Μεσσήνην. Alibi, cum infinitiuo iungens ſine præpoſitione, παρακαλῶ & προτρέπω, eadem in periodo tanquam idem ſignificantia ponit, ad Nicoclem, πολλῶν δέ με προτρεπόντων ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις, οὐχ ἥκιστά με κἀκεῖνο παρεκάλεσεν. Interdū verò hæc copulat, vt in eadem orat. ad Nic. ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μάλιστα παρακαλέσαι καὶ προτρέψαι πρὸς τὸ μνημονεύειν ὑμᾶς τὰ ῥηθέντα. Apud Thucyd. lib. 3, παρακαλοῦντες exponitur etiam Solicitantes, τοὺς δούλους παρακαλοῦντες καί τι καὶ βοήθειαν ἐπαγγελλόμενοι. Capitur & pro Impello,

B quæ affinis eſt ſignificatio. Eurip. παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα. Inuenio prætereà apud Xen. in ſignificatione rara, quæ tamē & ipſa his affinis eſt, pro Elicio, Pæd. 7, πολλὴν δὲ πίσσαν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. quaſi dicas pice flammā inuitare & quaſi ſtimulare, pro Elicere. ‖ Παρακαλῶ, Oro, Rogo, Obſecro. Gr. τοῦτο δὴ καὶ παρακαλοῦμεν, δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ. Sic ſæpe apud Pl. qui interdum duobus accuſ. iungit, vt in Apophth. παρακαλεῖ με δίκαια. Interdum cum infinit. vt παρακαλῶ σε τοῦτο ποιεῖν, Rogo te vt hoc facias. Παρακαλῶ nonnunquam ſic interponitur ſententiæ, vt apud Lat. Obſecro, Amabo te. Greg. in epiſt. ἡμῖν τι (παρακαλῶ) πεσσευέσθω γενέσθω, νῦν γοῦν συμφωνείτω. Obſeruaui & in fine ſententiæ poſitum itidem pro Amabo te, vt apud Syneſ. epiſt. καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἐν τοποτηρησίῳ προσόντι, παρακαλῶ. ‖ Itē, παρακαλῶ, Pro alio precator interuenio, vt aduocatus & patronus. Chryſoſt. ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν. Citatur prætereà παρακαλεῖν θεὸν, ex Plat. De leg. pro Preces adhibere. Sic paſſiuè παρακαλοῦμαι, Rogor. Plut. ἐᾶσθαι δὲ σύμβουλος ἰδίᾳ παρακαλούμενος· ἐὰν δὲ μὴ παρακαλῆται. Et παρακεκλημένοι μάρτυρες, teſtes rogati, B. Cō. 803. Idem pag. 801 παρακέκλησο apud Baſil. exponit Sinito te exorari. ‖ Παρακαλῶ, Conſolor. vnde παράκλησις, conſolatio. Vide παράκλησις.

C Παράκλησις, εως, ἡ, Euocatio, (vide paulo pòſt) Item Aduocatio. οἱ ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι, Aduocati & corrogati vt faueant concionanti vel cauſam dicenti. Bud. ex Dem. Vide C. p. 803. Et τῆς σωφροσύνης παράκλησιν παρακέκληκα. Æſch. pro Patrocinium ſuſcepi temperantiæ. B. C. 802. ‖ Παράκλησις, Adhortatio. Pol. 5, πλείστην καὶ σπουδὴν καὶ παράκλησιν ἐποιοῦντο περὶ ταύτας τὰς τάξεις, B. C. 803. παράκλησις εἰς ἀρετήν, Greg. ‖ Item Παράκλησις, Precatio, Deprecatio. Plut. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν &c, καὶ περὶ τῆς ἁμαρτίας ἠρώτα τὸν θεὸν εἴ τις εἴη παράκλησις ἢ λύσις. Bud. οὐ παρακλήσει, exponit Non precariò in hoc loco, οὐ βίᾳ, οὐ λάθρᾳ, οὐ παρακλήσει. Deprecationem ſignif. & Lycurgo apud Suida, ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν καὶ χωρὶς τῆς ἐμῆς παρακλήσεως. Sic intelligēdum putat Bud. hoc Iſocr. ad Dem. διόπερ οὐ παράκλησιν εὑρόντες ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν. Vel certè pro euocatione, vt ſit ſenſus, Malui ad te orationē exhortatoriam ſcribere quàm euocandi tui vel mei occaſionem comminiſci, vt corā te docerem. ‖ Παράκλησις, Cōſolatio, Baſil. ἀγαθὸς θεὸς ὁ ἀεὶ ταῖς θλίψεσι παρατιθεὶς τὰς παρακλήσεις. Chryſoſt. πολλήν μοι παρέχεις τὴν παράκλησιν. Pro eodem παραμυθίαν dicit.

Παράκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Accerſitus & rogatus vt faueat alicui in iudicio. Dem. περὶ παραπρ. Αἱ δὲ τῶν παρακλήτων αὗται δεήσεις. Παράκλητος, Deprecator vel Interceſſor exponitur in hoc Philonis loco, De vita Moſ. lib. 3, ἀναγκαῖον γὰρ ἦν τὸν ἱερωμένον τῷ τοῦ κόσμου πατρὶ, παρακλήτῳ χρῆσθαι τελειοτάτῳ τὴν ἀρετὴν υἱῷ. Apud Iohannem cap. 14 & 15, παράκλητος itidem Deprecator exponitur à nonnullis, ab

aliis Conſolat[illegible] à quibuſdã etiam exhortator, vt Bud. in lex.annotat. Vide & eius comm.pag. 802. Receptior eſt tamen illorum interpretatio qui Conſolatorem interpretantur. A

Παρακλήτωρ,ορος,ὁ,Exhortator. Item Deprecator, Item Conſolator. Heſychius παρακλήτορες (quod ex aliquo,vt opinor,poeta affert)exponit παραμυθηταί.

Παρακλήτης,Inuitatus,in vulg.lex.quod ſuſpectum eſt.

Παρακλητικός,κή,κόν, Exhortatiuus, ſiue Exhortatorius. vt παρακλητικὸς λόγος,exhortatiua oratio. Interdum etiam Conſolatorius. B

c.2.Ἀπαράκλητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui non aduocatus ſiue accerſitus venit,Qui vltrò ſe offert. Cui opponitur παρακαλούμενος apud Plut.περὶ τοῦ μὴ χρ.&c. καὶ βοηθήσειν αὐτὸς καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀπαράκλητος. Thucyd.lib.2, ἀπαράκλητοι & ἐθελονταὶ pro eodem ponere videtur.ſcribit enim, πολλοὶ γὰρ τῶν αὐτονόμων Θρακῶν ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν. Dixerat autem aliquanto antè, παρεκάλει δὲ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρακῶν πολλοὺς τῶν αὐτονόμων.Et ſtatim pòſt, καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν,οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν. ‖Ἀπαράκλητος, Inſolabilis,Inconſolabilis.

c.2.Εὐπαράκλητος,Qui facilè aduocatur,vel allicitur,ſeu inuitatur.Εὐπαράκλητος πρός τι, Qui facilè aſſentitur ei ad quod eum exhortamur.q.d. Facilè exhortabilis. Plato epiſt.7,ὡς εὐπαράκλητοι εἶεν πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀεὶ λόγον καὶ βίον.quod exponitur in vulg.lex. Prompti ad eã quam ſuaderem vitæ diſciplinam admittendam. C

c.2Ἀντιπαρακαλέω, In contrarium hortor, Contrà hortor. Apud Xenoph.Bud.interpr.In diuerſum hortari: quidã Diſſuadere.

c.2.Προσπαρακαλέω, Inſuper aduoco. At in vulg.lex.exponitur pro ſimplici παρακαλῶ,Hortor. D

c.2.Συμπαρακαλῶ,Vnà aduoco,Vnà exhortor. Plato epiſt. 7,ἵνα συμπαρακαλεῖν Διονύσιον παρακαλεῖν.

C.Προκαλέομαι,οῦμαι, Euoco. Luc. Timone, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. Id eſt (Eraſ.interpr.)Et ne defatigeris dum ex abdito theſaurũ in apertum euocaris.Malim,Dum euocas. Sunt autem Timonis verba ad ſuam δίκελλαν, id eſt ad ſuum ligonem.Sic in vulg.lex. προκαλεῖσθαι τὰς τροφὰς ἐπὶ τὸν στόμαχον ex Alex. Aphrod. citatur pro Euocare cibos in ſtomachum. E

Προκαλεῖσθαι,ſignif.actiua,Prouocare,Laceſſere, προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον.Xen. Sic προκαλεῖταί τι ἡμᾶς εἰς μάχην.Herodot.6. Dicitur & πρὸς μάχην. Plut.Rom. πρὸς μάχην αὐτοὺς προὐκαλεῖτο.Idem in eodem opere προυκαλοῦντο μάχεσθαι dixit pro εἰς vel πρὸς μάχην. Dicitur & προκαλοῦμαί σε τοῦτο, vt apud Xen.οὐχ ἃ κρείσσων ἦδη ὤν,ταῦτα προυκαλεῖτο τοὺς συνόντας.Homerus autem dixit προκαλέσσατο χάρμῃ bis,Il.η,vbi χάρμη poeticum eſt pro μάχη. Idem Iliad.γ,dixit προκαλίζετο μαχέσασθαι,vt dicetur infrà. Et nonnunquam προκαλεῖσθαι per ſe poſitum pro προκαλεῖσθαι εἰς ἀγῶνα vel εἰς μάχην. vt Plutar.in Numa, προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα βαρβάρων. Critias apud Athen.lib.10, de prouocatione propinantium, — καὶ προκαλεῖσθαι ἐξονομακλήδην ᾧ προπίνειν ἐθέλει. Prouocare aliquem ad bibendum eum nominando.Plaut.dixit inuitare poculis. Aliquando iungitur tãtùm accuſatiuo rei, vt προκαλεῖσθαι ἔμετον,Alex.Aphr. Prouocare vomitum, Inuitare vomitum,vel mouere. Apud Herod.lib.6, προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, Prouocare appetitus ad obſcœnas libidines. Vel,Incitare, Illicere. quæ habent ſignificationem vicinam verbo Prouocare. Apud eundem lib.7, εἰς ὠμότητα καὶ ὀργὴν προκαλεῖσθαι, incitare.Et lib.4,πλείους εἰς εὔνοιαν καὶ φιλίαν προυκαλεῖτο,Alliciebat,vt vertit Polit. G

Προκαλεῖσθαι, Optione prouocare, Conditionem ferre. Thuc.5. p.196, cum infinit. προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς φίλοι μὲν εἶναι,πολέμιοι δὲ μηδετέροις.Libro autẽ 4.p.132,cum particula εἰ iuncta optatiuo προκαλούμενοι εἰ βούλοιντο κελεύειν παραδοῦναι.Niſi quis εἰ βούλοιντο ſeorſim legere malit. Frequentius apud eũ obſeruaui hoc verbum cũ accuſatiuo rei,vt προκαλοῦμαί ταῦτα,Cõditiones has tibi fero, vel Hæc à te peto,vt quidam interpretati ſunt. Sic lib.2.p. 71,εἰ δὲ μή,(ἅπερ καὶ τὸ πρότερον ἤδη προυκαλεσάμεθα) ἡσυχίαν ἄγετε.Et p.72,προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα,οὐ τυγχάνομεν, H

A Quum honeſtas conditiones eis obtulerimus. Vel (vt alii)Quũ honeſtis conditionibus eos prouocauerimus. Vel,Quum ab illis honeſta poſtulauerimus.Sic pag.129, οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίοις ποιήσονται ἃ προυκαλοῦντο.Eodem planè modo p.71,ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων. Valer. Sponſione prouocare dixit,Cicero,Sponſione laceſſere.

Προκαλεῖσθαι exponitur etiam Hortari,vt apud Platonem in fine epiſt.8,πείθοντες καὶ προκαλούμενοι φίλους καὶ διαφόρους μαλακῶς τε καὶ πάντως,μὴ ἀποστῆτε,&c. Sic Herod.προκαλέομαι ἐς ὁμολογίην αὐτούς.Eadémque cõſtruct.apud Thu B cyd.p.127,Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου. Sunt tamen qui hic exponãt Conditionem ferunt fœderis .Iungitur & infinit.vt Plut. Symp. 4, προεκαλούμεθα τὸν Φιλῖνον ἐπιθέσθαι τῇ κατηγορίᾳ τῆς ποικίλης τροφῆς.Sic idẽ in Theſeo, προυκαλεῖτο φίλον εἶναι,Hortabatur vt amicitiam ſecum iniret,vel Inuitabat ad ineũdam amicitiam.

Προκαλεῖσθαι,Mãcipia ad quæſtionem expoſcere. Bud. Comm.p.86.

Προκαλεῖσθαι διαιτητήν, Arbitrio laceſſere, Ferre arbi- C trum. Et Προκαλεῖσθαι δίκην, Prouocare iudicio. & cum duplici accuſ. Demoſth.πρὸς Παντ. Καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν,Poſt hæc prouocat vel laceſſit me iudicio rurſus. Vide.Bud.comm.p.87.Citatur & προεκαλέσατο εἰς δίκην,ex Xenoph.pro In iudicium prior vocauit.Et ex Thuc.προκαλοῦμαι δίκας,ad iudicium voco.Et ex eodem προκληθεὶς paſſ. προκληθεὶς ἐς κρίσιν,in iudiciũ vocatus. ‖Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, Conditionem ferre,& prouocare hominem aliquo iudicio,Vide in πρόκλησις.

D ‖Προκαλεῖσθαι,Denuntiare quippiam aduerſario ſuo, teſtatóque prædicere:aut, &c. Vide Bud.p.87.

Προκαλεῖσθαί τινα τραύματος,In ius vocare ob inflictũ vulnus. Luc.Timone,niſi fortè προσκαλεῖσθαι reponendum eſt,quod Budæus de hoc loco& ſimilibus ſuſpicatus eſt. Vide Προσκαλεῖσθαι.

Πρόκλησις,εως,ἡ,Prouocatio,Ipſe laceſſendi actus.Athen.4, ὅτι δὲ καὶ οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐμονομάχουν,καὶ ἐκ προκλήσεως τοῦτ' ἐποίουν.Sic prouocatione certare apud Liuium.Et apud Plin.Ex prouocatione interfecit eum.Sic Maccab. E 2.cap.4,μετὰ τὴν τοῦ δίσκου πρόκλησιν exponitur Quum alter alterum prouocaſſet ad diſci certamen. Her.lib.6, καὶ τὸ μὲν ἄρχειν ἀδίκων ἔργων, οὐκ ἀγνώμονα ἔχει τὴν πρόκλησιν. Apud eundem πρόκλησις à Polit.vertitur Inſtigatio, in hoc loco lib.7,αἴτιος πᾶσα, μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις, δέδοται συκοφάνταις ἐς τὸ ἐπηρεάζειν.‖Πρόκλησις,Conditio lata,Plut.in Pol.præc.ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τῷ Ἑρμίᾳ.Et Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, Conditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio,Demoſth.πρὸς Παντ. Προκαλοῦνται πρόκλησιν ἡμᾶς ὡς οὐ δεξομένους,ἢ κομίσασθαι,&c. Optionẽ nobis offerũt,velut non accepturis:vt&c. Vide Bud.comm.86.Ci- F tatur in vulg.lex.hic locus ex Ariſtot. Rhet.1. in quo & verbale πρόκλησις & ipſum verbũ προκαλεῖσθαι habetur, καὶ τὸ τοῦ Ξενοφάνους ἁρμόττει, ὅτι οὐκ ἴση πρόκλησις αὕτη ἀσεβεῖ πρὸς εὐσεβῆ,ἀλλ' ὁμοία καὶ εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι ἢ πληγῆναι προκαλέσαιτο.id eſt(Vict.interpr.)Non eſſe æquam prouocationem impii aduerſus pium, ſed parem conſimilémque ac ſi robuſtus aliquis infirmo corpore hominẽ prouocaret vt vel verberaret vel vapularet.Πρόκλησις autẽ legi debet,vt in melioribus cod.ſcriptis,nõ πρόσκλησις, G vt in excuſis. Eſt autem πρόκλησις prouocatio, & quaſi inuitatio quædam pollicitatióque. Idẽ in 4 De republ. ἔτι δ' οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐγκαλοῦντες τὸν δῆμον φασὶ δεῖν κρίνειν· ὁ δὲ ἀσμένως δέχεται τὴν πρόκλησιν.id eſt Tam benignam inuitationem nõ repudiat,ſed libenter quod præbetur arripit.Lyſias quoque in orat. De vulnere conſultò impoſito, οὐ γὰρ δή που τήν γε τούτων πρόκλησιν τῆς ἑτέρας ὑμᾶς νομίζειν δεῖ τῆς ἡμετέρας,id eſt pollicitationem. Hactenus Victorius. quem hanc vocem Pollicitationem neque hìc,neque ſuprà ſcripſiſſe credibile eſt. Fortaſſe Conditionem latam hìc quoque interpretari poſſumus. Expo- H nitur πρόκλησις à Bud.non ſolùm Cõditio lata, ſed & Cõditionis latio. citátque hunc Plut.locum, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἀνέγνω τινὰ Καίσαρος ἐπιστολὴν προκλήσεις ἔχουσαν τοῦ ὄχλου ἐπαγωγούς. ‖Πρόκλησις, Quoddam denuntiationis genus, de quo Bud.Comm.113. ‖Πρόκλησις, Libellus qui ſcri-

bebatur de mancipiis in quæſtionem poſtulatis,inquit Harpocr. vbi & προσκαλεῖσθαι ait eſſe Mancipia ad quæſtionem poſtulare,ſiue expoſcere.

Πρόσκλησις ſecundum Ammonium à κλῆσις eo differt quòd κλῆσις eſſet vocātis ad quodlibet tribunal,at πρόσκλησις vocantis ad areopagum.

Πρόκλητος,Prouocatus,Promptus,in vulg.lex.

Προκλητικός,κή,κόν,Prouocatorius,Ad prouocationem pertinens. ‖Item,Prouocandi vim habens,ſiue eliciendi, vt apud Dioſcor. προκλητικὸς ὑγρῶν, Humores prouocās, ciens. Idem lib.4.c.163,προκλητικὸς οὔρων,Vrinam ciens. Idem,σισάρου ἡ ῥίζα εὐστόμαχος, ὀρέξεως προκλητική. quod Plinius,Siſer ſtomachum excitat, faſtidium abſtergit.

c.2.Ἀντιπροκαλέομαι,οῦμαι, Viciſſim prouoco. Interdū Optione prouoco,Viciſſim cōditionem fero vel offero, Viciſſim conditionem ſtipulor.Bud.ex Demoſth. pag. 86.HINC Ἀντιπρόκλησις,Mutua prouocatio,Stipulatio viciſſim facta conditionem ferenti.

c.2. Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, (vacante præpoſ. πρό) Euoco. Hom.Od.β,Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων ἐῢ ναιεταόντων,quū euocaſſet ex ædibus.

C.ΠΡΟΣκαλέω,λῶ, Aduoco,Adſciſco,Accio,Accerſo.Itē Aduoco in auxiliū.Thucydides lib.1.p.294,ἐθελοντηδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτοὺς quod ſchol. exponit παρακαλέσαντες.ſed frequētius in voce media dicitur προσκαλέσασθαι,vt προσκαλέσαντο τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Dioſcor. προσκαλεῖται τρίχας exponitur Pilos euocat, vel elicit. ‖Interdū προσκαλῶ poſt.pro ſimpl.καλῶ,Voco,Appello, Soph. Aiace,Ω οὗτος,Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. Antea dixerat,πρὸς [illegible] καλῶ,& Αἴαντα φωνῶ. ‖Προσκαλεῖν,In ius vocare. Et in voce media προσκαλέσασθαι pro eodē.Demoſth.πρὸς φορμ.Τί τοῦτον προσκαλεῖς; Ariſtoph. Veſpis, — προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ,πρὸς ἀγορανόμους,βλάβης τῶν φορτίων,in ius te voco damni iniuria dati. Dicitur & προσκαλέσασθαι τοὺς ἄρχοντας,à Demoſth. Vide B.C.p.14 & 15. Vt autem in illo Ariſtoph.loco προσκαλοῦμαι cum genitiuo,ſic & apud Luc.in Timone προσκαλοῦμαί σε βαύματος εἰς ἄρειον πάγον, vt quidem legendum cenſet Budæus,quum tamen ibi ſcriptum ſit προσκαλοῦμαι. Sed cū alibi tū apud Dem.eodē modo poſitū reperitur προσκαλοῦμαι,vt in or.πρὸς Βοιωτὸν legim⁹ τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προὐκαλέσατο,ὡς φυγαδεύσων ἐκ τῆς πόλεως. Adeo vt hæc differentia confundi videatur. Notandum eſt autē apud Lat.itidem dici Accerſere aliquem pro Aduocare,& Accerſere cædis pro Accuſare.

Προσκαλοῦμαι, paſſiua ſignif. Aduocor, Accior. Act. apoſt.cap.5.v.36,ᾧ προσεκλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων,Cui adſcitus eſt numerus.Sed magis probatur altera lectio προσεκολλήθη,ob conſtructionē. Vide in Κολλάω. ‖Προσκαλοῦμαι,In iudicium vocor.Item Accuſor, Accerſor.Plut.in Solone προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cædis accerſitus.Dicitur & προσκληθεὶς δίκην,pro In ius vocatus,vt ſcribit Bud.Com.p.15,afferens ex Ariſt. Pol.5, φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρατον ὑπομεῖναί ποτε προσκληθέντα δίκην εἰς ἄρειον πάγον. Vbi tamen vidēdum an nō δίκην cum ὑπομεῖναι iungi poſſit.

Πρόσκλησις,εως,ἡ, Aduocatio. ‖Item In ius vocatio. Pl. De leg.8, λήξεων δὲ περὶ δικῶν,καὶ προσκλήσεων,&c. B. C.pag. 15.‖Apud Heſ.πρόσκλησις eſt προτροπή,id eſt adhortatio.Itē πρόσληψις ἐπὶ δίκης.

Προσκλητης, Aduocatus,in vulg. lex. Apud Heſych. autē Προσκλητὴς eſt προσκαλεσάμενος.

Πρόσκλητος ἐκκλησία, vide in σύγκλητος.

Ἀπρόσκλητος δίκη,Lis quæ contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non eſt, aut qui non rectè vocatus eſt.Demoſth.πρὸς Νικόστρ. Vide B.C.p.16.

C.ΣΥΓκαλέω,Conuoco, Cōgrego. συγκαλεῖς Suid. exponit συνάγεις. HINC Συγκλησία,Conuocatio, Concilium : & dicitur de [illegible]oribus,ſicut ἐκκλησία de populo : vt habent vulg.lexica.

Σύγκλητος,ου,ὁ,καὶ ἡ,Conuocatus.συγκλήτου στρατεύματος,Eurip. Conuocati exercitus.q. d.conuocatitii, vel collectitii. ‖Σύγκλητος vocabatur ἐκκλησία,id eſt concio quæ indictiua erat. Demoſth. Pro corona, συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν συναχθείσης.Bud. p. 552. Schol. Ariſtoph. in Acharn.dicit ἐκκλησίας νομίμους & ὡρισμένας, id eſt legitimas & ſtatas, (id eſt ſtatis temporibus haberi ſolitas) dictas fuiſſe κυρίας:at quæ ob vrgentia quapiam negotia conuocarentur,συγκλήτους & προσκλήτους. vtrunque enim apud eum legitur in locis vicinis. ‖Poſtea autē σύγκλητος βουλὴ dictus fuit Senat⁹ Romanus, & σύγκλητος etiam,ſine adiectione : quæ appellatio frequens eſt apud Plutarchum & Herodianum. Dicitur & βουλὴ interdum ſine adiectione. Latini vocarūnt etiam patres cōſcriptos. Soph. (ſcribit Euſtathius) σύγκλητον λέσχην dixit pro eo quòd Homerus βουλὴν, ſubaudiēs σύγκλητον.

Συγκλητικός,οῦ,ὁ,Senator.Bud.ex Plut. & Luciano.

Σύγκλυς,υδος,ὁ,Collectitius,vt quidam apud Suidam,τοῦ δὲ ἀσήμου καὶ συγκλυδος ὄχλου ταχέως πρὸς αὐτὸν συνισταμένου. Vſitatius eſt in plurali σύγκλυδες,vt σύγκλυδες ἄνθρωποι,quod exponitur Conuenæ.Gall.*Gens ramaſſee*.Plut.ἐμὲ,εἶπεν,οὐδέποτε στρατῶν ἀλαλαγμὸς ἐθορύβησεν,οὔτι γε συγκλύδων ἀνθρώπων. Idem Sympoſ. 4, μιγάδων copulat cum συγκλύδων: Iſocr.autem hos μιγάδας συνειλεγμένους appellat.

ΚΑΛΙΖΩ, in vulg. lex.& Καλίζομαι, pro καλῶ, Voco. VNDE Προκαλίζομαι, pro προκαλοῦμαι, Prouoco, Laceſſo.vt apud Homerum κούρους Καδμείων προκαλίζετο. Et ſæpe apud eundem cū infinitiuo,vt Il.γ, προκαλίζετο cum μαχέσασθαι. Et Il.δ,Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο. Et Od.θ,— προκαλίζετο τόξάζεσθαι.Euſtath. ex προκαλῶ factum tradit eodem modo quo προμαχίζω ex προμαχῶ.

ΚΑΛΙΣΤΡΕΩ,ῶ,pro καλῶ,Voco.Eodē ferme modo factum eſſe puto ex καλῶ, quo βωστρῶ ex βοῶ. Reperitur autem καλιστρεῖν apud Heſychium, qui exponit καλεῖν.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ (apud poetas) idem quod καλῶ, Voco, Accerſo,Od.χ,— κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς,ὄφρα τι εἴπῃ.Il. ι,Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον. Dicitur & κικλήσκομαι pro κικλήσκω,hac ſignif. Il.κ, — ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους.Interdum autem κικλήσκω eſt ἱκετικῶς καλῶ,vt in hoc loco Il.ι, Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν.vbi Euſtath.tradit nō ſimpliciter κλῆσαι ſed ἱκετικὴν κλῆσιν declarare. ‖Κικλήσκω eſt etiā Nomino, vt καλῶ. Odyſſ.ι, Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομ' ἐστὶ,Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι.Et paſſ.Κικλήσκομαι,vt Od.ο, Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται,εἴ που ἀκούεις.

ΚΕΛΟΜΑΙ ſunt qui à καλῶ deducendum putarint, (præcedēte κέκλομαι)itidem & κλέος(à quo κλήζω & κληδὼν) ſed quære κέλομαι cum ſuis compoſitis poſt κελεύω,at κλέος & compoſita, poſt κλύω.ibi enim ea potius ponenda cenſui.

ΚΑ͂ΛΟΝ, ου,τὸ,Lignum.Heſiodus in Op. & D. Τετρασίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ, Πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα. In vulg. lex. annotatur exponi funem à Valla apud Herodotum:ſic autem confunderetur κᾶλον cum κάλως. Feſtus ligneas clauas à Græcis κᾶλα vocatas ſcribit, quas geſtantes ſeruos appellatos fuiſſe calones. Vide paulo pòſt in καλοφόρος.

C. Καλοκοπέω,πῶ, Ligna cædo,ſeu findo. Ab Heſychio exponitur non ſolùm ξυλοκοπῶ, id eſt ligna findo, ſed & σκηνοποιῶ,id eſt tabernacula conficio.

C.Καλόπους,οδος,ET Καλοπόδιον,ου,τὸ, Ligneus pes (ad verbum)Lignea pedis forma qua ſutores vtuntur. Horatius formam dixit,2. Serm.ſat.3,Si ſcalpra & formas,nō ſutor.Gall.quoque *forme* vocamus. Plato in Sympoſio, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας.Sic & apud Galenū Therap.9,ἐκεῖνοι μὲν οὔτε ζητοῦσιν,οὔτε ἴσασιν,ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐνὶ καλόποδι πάντας ὑποδέουσιν.vbi tamen Eraſmus καλόποδα interpretatur calceamētū.vertit enim, Quin magis iuxta prouerbium eodem calceamento calceāt omnes.(Vtitur autem Galenus hoc prouerbio aduerſus quoſdam imperitos medicos, qui non habita ratione morborum,eadem remedia omnibus admouebant)Sed Etymol.in Κῆλον, καλοπόδιον eſſe ait ξύλινον πόδα,& Acron quoque in illo Horatii loco formas interpretatur καλοπόδια,pro quo in vulg.edit.legitur calopodias. Apud Pollucem duobus locis habetur, in vno καλόποδες, pag. (vel potius colūna)274:in altero καλάπους, col.396.Scribit autem in illo priore loco,περὶ δὲ ἃ γίγνεται καὶ περιρράπτεται τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καλόποδες, οὐ κατὰ τὴν νῦν χρείαν μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν κέκληνται. In

B.iiii.

poſteriore autem, poſt ὅμως & ὁμίλη ponit καλάποις ex Plat. Sympoſio (ex illo opinor quem protuli loco) & ſubiungit, καὶ περιπομιῆς δ' αἱ ῥύσειν καὶ χλεύματα. In illo quoque Galeni loco quædam exemplaria habent καλάποδι.

Καλοποις (malè pro καλωποις) Heſ. ὀφθαλμοις. Et ſch. Ariſt. ſcribit ſolitos ſeruos appellari καλόποδας & καλλονώνισας, de quibus vide in Καλός.

C. Καλοτύπος, ου, ὁ, Ligna tūdens. Picus martius, ita dictus à tundendis arboribus. καλοτύπος, δρυοκολάπτης. Heſych.

C. Καλοφόρος, ου, ὁ, Qui ligna portat, Calo. Athen. Dipnoſoph. 4, pag. 33, ἑκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι· καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Seruio calones ſunt qui militibus ligna portant: Feſto, ſunt militum ſerui, qui ligneas clauas gerūt. Citatur ex eodem Feſto, Calones, calcei ex ligno facti. Quæcunque autē ſit propria Latinæ huius vocis ſignificatio, à κᾶλον deriuari minimè controuerſum eſt.

Κάλινος, Ligneus. Nam ab Heſ. κάλινα exponitur ξύλινα.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, Calathus, Quaſillum. Dicitur κάλαθος (inquit Euſtathius.) παρὰ τὸ κᾶλον (id eſt ξύλον) & θεῖν, quod eſt γυροῦσθαι. κᾶλα γὰρ θέοντα κυκλοειδῶς ἀποτελεῖ καλάθους. Sic alibi κάλαθος, ἣν δηλαδὴ κᾶλα περιθέει κύκλῳ. quæ autem ſint hæc ligna declarat alio loco, de hac voce κάλαθος ſcribens, ὃν δηλαδὴ ἀπαρτίζουσι κᾶλα θέοντα, ἤγουν ξύλα καὶ λύγοι περιπλεκόμενοι εἰς κύκλον. Animaduertendum eſt autem vbi dicitur ab Euſtathio (pag. videlicet 1108, ἣν περιθέουσι, fieri fœmininum hoc nomen: quū præcedat etiam ἡ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ κάλαθος. Quam tamen ſcripturam reddit mihi ſuſpectam hic eiuſdem grammatici locus, pag. 1488, vbi poſtquam dixit τάλαρον poſſe etiā fortaſſe καλάθου appellatione ſignificari, ſubiūgit, εἰ καὶ ἄλλως ἀμπελικοῦ καρποῦ συγκομιστικὸς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ δηλοῖ. Hoc autem eum intelligere puto de iſto Callimachi loco, vbi τῶ καλάθω legitur Doricè pro τοῦ καλάθου, non pro τῆς, initio hymni in Cererem, Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δάματερ, μέγα χαῖρε πολυτρόφε, πολυμέδιμνε, vel (vt alii) πουλυμέδιμνε. Virg. Ecl. 3, — tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis. Vbi Seruius, Sanè calathus Græcum eſt, nam Latinè quaſillum dicitur. In vulg. lex. ſcribitur κάλαθον propriè dici ſportulam vbi κάλλη (id eſt tinctas lanas) reponebant: ſed ad vaſa tritici, vuarū, lactis, & aliorum, translatum eſſe. Quæ quidem deductio apud Etymol. quoque habetur: ſed eam planè repudio (quum & ipſa ſcriptura refragetur) ac potius alteram admitterem à χάλα, quam idem ſubiūgit. Heſychius etiam vult κάλαθον fuiſſe in quo mulieres lanam reponebāt. Calathus apud Virgiliū eſt etiā vas vinariū, Ecl. 5, Vina nouum fundam calathis Aruiſia nectar. Heſychio quoque κάλαθος inter alia eſt ποτήριον ὁ καὶ ψυκτήρ. Vide & alias ſignif. apud eum.

C. Καλαθοειδής, έος, ὁ, καὶ ἡ, Calathi formam habens. De calathi autem forma nos remittunt vulg. lex. ad Marcelli annot. in Dioſc. 4. HINC & Καλαθοειδῶς aduerb. In formam calathi.

C. Καλαθηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calathum geſtans. Καλαθηφόροι Heſych. οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες.

Καλάθιον, ου, τὸ, ET Καλαθίσκος, ου, ὁ, diminut. Paruus calathus. Schol. Callimachi in primum illum verſum hymni in Cererem annotat, ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ, ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Apud Heſychium autem καλαθίσκος eſt etiam ſaltationis genus: ſed ſuſpicor Καλαθισμὸς legēdum, de quo vide quæ ſequuntur.

Καλαθισμός, οῦ, ὁ, Saltationis quoddam genus, ſeu forma. Athen. lib. 14, σχήματα δ' ἐστὶν ὀρχήσεως ξιφισμός, καλαθισμός, καλλαβίδες, (ſiue καλλαβίδες) σκώψ, σκώπευμα.

ΚΑΛΙΑ', ᾶς, ἡ, Nidus, itidem ἀπὸ τῶν κάλων, id eſt à lignis. quòd nidi ſoleant eſſe ex bacillis & feſtucis compacti. Phocyl. Μηδέ τις ὄρνιθας καλιᾶς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Vtitur & Lucianus pro nido. Significat autem & caueam, οἰκίσκον ὀρνίθειον, inquit Pollux. id eſt, domunculam auiariā. ‖Ponitur καλιὰ & pro domo, propriè autem ea quæ eſt è lignis. ξύλινα, inquit Suid. ἡ οἶκος ξύλινος. & addit, κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα, ἐξ ὧν σύγκειται. Quibus ſubiūgit hunc ex epigr. verſum, Γαιος τ' ἠχήεσσα πιτυΐνεοιο καλιή. Sed & pro quauis domo generaliter vſurpari conſtat. Vtitur ſæpe Heſych. in Op. vt v. 371, de fraudulenta muliere loquens, — τὴν σὴν διφῶσα καλιήν. Et v. 299, — βιότου δέ τοι πιμπλῇσι καλιήν. Ceres videlicet. Et paulo pòſt, Ὥς κεν τοι πλήθωσι καλιαὶ. Vbi quidam non totam domum, ſed peculiariter horreum intelligendum putant. Obſeruandum eſt autem ι in hoc nomine produci in his aliiſque locis, (ſicut & in illo epigr.) quum tamen à Phocylide corripiatur.

B Καλιάς, άδος, ἡ, Tugurium, Domuncula. Plut. De defectu orac. 279, ἥτε γὰρ ἱσταμένη καλιὰς ἐνταῦθα περὶ τὴν ἅλω δι' ἐννέα ἐτῶν, οὐ φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειά, ἀλλὰ μίμημα τυραννικῆς ἢ βασιλικῆς ἐστιν οἰκήσεως. Ab eodem pro ſacra domuncula, id eſt ſacello, videtur poni non ſemel: vt in Numa, ναοὺς καὶ καλιάδας ἱεράς. Et in Camillo, ὡς οἶκον ἐπὶ τὴν καλιάδα τοῦ Ἄρεως.

Καλιός, οῦ, ὁ, Cauea. Cratinus apud Pollucem, εἰς τὸν καλιὸν, εἰ τύχοι, καθείργνυται. Item Domuncula, Caſa. In vulg. lex. annotatur καλιὸν, ſicut & καλιὰν, apud Dionyſ. Halic pro fano ſiue ſacello ſumi: vel potius καλιὰς eſſe quas Vitruuius cellarum ædiculas vocet, vulgò dictas *niches*. ‖Καλιός, Carcer, Heſ. Item Lignum quod & κλοιὸς vocatur, Heſ. & ſchol. Ariſtoph.

C Καλίδιον, ου, τὸ, Domuncula, Tugurium. καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι, inquit Heſych. καλιαὶ καὶ καλίδια. Citat Pollux ex Eupolide.

ΚΑΛΑΥΡΟΨ, οπος, ἡ, (potius quàm Καλάβροψ) Pedum, propriè quod in ſummo eſt repandum, ῥόπαλον, ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ, ita vocatum quaſi κᾶλον αὖ ῥέπον. Euſt. pag. 1332, & 1815, Hom. Il. ψ, Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ. In vulg. lex. citatur & hic locus, — καλαύροπά τε ῥηχεῖαν Κάββαλε. vbi exponitur ῥάβδον ποιμενικήν. quæ expoſitio eſt Heſychii, qui Καλαύροπα dicit eſſe ποιμενικὴν ῥάβδον & βουκολικήν. ‖ET καλαύροπον apud eundem Heſychium Lignum quo boues percutiuntur.

D ΚΑΛΟΣ, ή, όν, Pulcher, Formoſus. Il. γ, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν. Et Il. φ, Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; Sic καλὴ θυγάτηρ, Od. θ. Sic paſſim & in ſoluta oratione vſurpatur: apud quos interdum infinitiuum ὀφθῆναι adiunctū habet, vt apud Plut. in Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, pulcher aſpectu. Dicitur & καλὸς τὴν ὄψιν. vt apud Athē. 12, Theopompus, Tyrrhenorum vxores eſſe dicit καὶ πάνυ καλάς. Legitur & καλὸς τὸ σῶμα, ſub. κατὰ. vt Xen. ὅσοι καλοὺς τὰ σώματα & τὰς ψυχὰς ἀγαθοὺς dixit. Interdū καλὸς & εὐειδὴς copulantur: vt apud Plat. in Crit. καλὴ καὶ εὐειδὴς γυνή, pulchritudine eximia fœmina, Cic. interpr. Huic opponitur αἰσχρός: ſicut & καλὸς oppoſitum habet αἶσχος. Vtuntur & de rebus inanimatis, vt χλαῖναν καλήν, Od. ω, & ἅμαξαν καλήν, Il. ω. Sic Κρήτη καλή καὶ πίειρα, Od. τ. Cic. apud Plat. καλός ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος vertit Pulcher eſt hic mundus. Pro loco tamen cui adhibetur, interdum Decens, vel Decorus, interdū Egregius redditur. Sæpe autem καλὸν per Honeſtum exprimitur. Sic apud Hom. Od. θ, Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες (ſubaudito μῦθον) non honeſtū ſermonem protuliſti. Et Od. ρ, Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις (ſub. ἔπη) nō honeſta verba. Apud eundem Il. ρ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι, ſub. ἐστι. Res eſt inhoneſta, vel res eſt indecens. Cicero καλὸν non ſolùm Pulchrum, Honeſtum, verumetiam Præclarum, alicubi & vtile interpretatur. Vide meum lex. Cicer. Idem σκέψεις καλὰς apud Plat. vertit Cogitationes bonas. Καλὸν interpr. etiam poſſumus alicubi Laudabile. vt Euſtath. in illo loco Odyſſ. υ, — οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον Ξείνους Τηλεμάχου, docet καλὸν eſſe ἐπαίνου ἄξιον. Sic Thuc. 3, καλὸν αὐτῷ στρατιᾶς τοσαύτης ξυνειλεγμένης, Αἰτωλοῖς ἐπιθέσθαι, glorioſum ei fore. Sic apud Xenoph. οὐκ ἐν καλῷ pro οὐ καλὸν, eodem ſenſu, οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν, ἀλλὰ μεθορμίσασθαι ἐς Σηστὸν παρῄνει. Nō glorioſum, aut non laudabile eſſe dicebat. Vel, Non honeſtum, vt Bud. vertit. Paulo pòſt autem & καλῷ alia ſignif. vſurpatum videbimus. Annotāt quidam καλὸν appellari à philoſophis quod quouis modo pulchrum ſit: at τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum, ſiue honeſtum quod à virtute proficiſcitur. ‖Nonnunquam

τὸ καλὸν ſubſtantiuè ponitur, ſicut τὰ καλὰ, & tum vertitur Decus, Ornamentum: vt apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Citatur & ex Iſocrate, τὰ τοῦ πατρὸς καλὰ, pro Patris ornamenta. Fortaſſe autem rectius interpr. Patris egregia facta. ‖Καλὸν etiam pro commodo dicunt. nam Lucianum obſeruaui in dialogo qui inſcribitur πλοῖον ἢ εὐχαὶ, quod vno in loco dixerat ἐν ἐπικαίρῳ, poſtea dicere ἐν καλῷ. Ita enim prior habet locus, οἰκίαν τινὰ ἤδη ᾠκοδομημένην ἐν ἐπικαίρῳ, poſterior autem, ἡ οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα. In quibus ſubaudio χωρίῳ vel τόπῳ. At Xen. Hell. 6, ἔτι δὲ κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ &c. vulgò exponitur Sitã eſſe in loco peropportuno ad traiiciẽdũ in ſinũ Corinthiacũ & in vrbes quæ &c. vt ſit ἐν καλῷ τοῦ κόλπου καὶ τῶν πόλεων pro ἐν καλῷ τοῦ εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παράπλου. & quidem ita vt genitiuus τοῦ παράπλου reſoluatur in præpoſitionem cum accuſat. hoc modo, ἐν καλῷ πρὸς τὸν εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παράπλουν. de qua expoſitione dicetur & paulo póſt. Thucydides καλῶς παράπλου & καλῶς ἐν παράπλῳ dicit, vt poſtea docebitur. Οὐκ ἐν καλῷ εἶναι cũ infinit. dicitur etiam pro Non cõmodũ eſſe, Incommodum eſſe. Xenoph. Hell. 4. pag. 303, νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν. Sic apud Soph. — νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν pro εὔκαιρόν ἐστι. Rurſum Xen. in eadem ſignif. articulum τοῦ interiicit: vt in loco paulo antè citato ex pag. 342, poſt ἐν καλῷ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν, addit ἐν καλῷ δὲ τοῦ τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν. Vbi videtur ſubaudiendum aduerb. ἕνεκα, quod & in præced. aptè ſubaudietur: vt ſit ἐν καλῷ ἕνεκα τοῦ Κορ. κόλπου καὶ τῶν πόλεων. Eadem particula in omnib⁹ huiuſmodi locis ſubaudiri poſſe videtur, & omnibus quadrare: quum alioqui non in omnibus ita reſolui poſſit genitiuus, vt modò reſoluimus τοῦ κόλπου & τῶν πόλεων. vbi autẽ hîc quoq; ſubaudieris ἕνεκα, & dixeris ἐν καλῷ ἕνεκα τοῦ κόλπου, tunc ἕνεκα τοῦ κόλπου reſolui poterit in ἕνεκα τοῦ εἰς τὸν κόλπον παράπλου. Sed vt aliter potius reſoluendum exiſtimem facit quod habetur in eodem loco, in fine ipſius clauſulæ, ἐν καλλίστῳ δὲ τοῦ τε ἀντιπέραν ἠπείρου καὶ τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παράπλου. ſi enim hîc ἐν καλλίστῳ ἕνεκα τῆς ἠπείρου accepiſſet pro ἕνεκα τοῦ εἰς τὴν ἤπειρον παράπλου, tunc vocem παράπλου vtrique parti ſeruire volens, ita dixiſſet, ἐν καλλίστῳ τοῦ εἰς τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον παράπλου. Budæus tamen exponit Commodiſſimè ad traiectum in continentem. Apud Thucyd. autem lib. 5, ἀλλ᾽ ἐν καλῷ ἡ μάχη ἐδόκει ἔσεσθαι, exponitur à ſchol. ἐπὶ συμφέροντι. At Xen. ἐν καλῷ aliter etiam vſurpauit. nam οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν accepit pro Non honeſtum eſſe dicebat. vt vult Bud. Apud Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι interpr. In tuto collocare. vbi ſcribit, ἐν καλῷ θέσθαι σπουδάζοντες τὰ κατὰ τοὺς Κελτούς. Sic autem Εἰς καλὸν, vel Ἐς καλὸν, pro Commodè, vel Auſpicatò, alia tamen conſtrũctione. Plato Symp. εἰς καλὸν ἥκεις ὅπως συνδειπνήσῃς. Sic Xenoph. in ſuo & ipſe Sympoſio, εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα.

Καλὰ ἱερὰ (vnde compoſitũ καλλιερεῖν) Læta exta, vt quidam reddũt: vide in Ἱερά. Plinius de ocimo loquẽs, pro eo quod Theophraſtus dixerat εἰ μέλλει καλὸν ἔσεσθαι καὶ πολὺ, ſcribit, Vt lætius proueniat, tranſlata videlicet ſignif. vt quum arua læta, ſegetes & fruges lætæ, herbæ lætæ, pabula læta à Virg. dicuntur. Vide in aduerb. καλῶς, pro eodem poſita καλῶς & ἡδέως.

Καλὸς κἀγαθὸς, vel Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, (contra Suidam) Bonus, Cic. interprete apud Platonem. Si bene recordor eorum quæ de vſu harum vocum coniunctè poſitarum obſeruaui, tribus modis vſurpantur. nam interdum illis ſignificatur Vir probus, Vir æqui & boni amans. Gall. *Vn homme de bien*, vel *Vn honeſte homme*. Et aut omnino vacat καλὸς (vt videmus καλὸν κἀγαθὸν verti ſimpliciter à Cicerone Bonum, vt & à Suida Heſychióq; καλοκἀγαθία ſimpliciter exponitur ἀγαθότης) aut id ſignificat quod Gallicè *Honeſte*, quum dicim⁹ *Vne bone & honeſte perſonne*. quæ videntur illis duabus vocibus Græcis reſpondere. Exemplo autem eſſe poterit ille Platonis locus vbi Cic. καλὸν καὶ ἀγαθὸν vertit bonum: & ei opponitur ἄδικος καὶ πονηρός. Eſt autem in Gorgia, τὸν μὲν γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, εὐδαίμονα εἶναι φημί· τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν, ἄθλιον. Hîc autem obſeruandum eſt, vt Plato τῷ καλῷ καὶ ἀγαθῷ opponit τὸν ἄδικον (addens & πονηρὸν) ſic à Xenophonte τῷ ἀγαθῷ & καλὰ πράττοντι opponi τὸν ἀδικοῦντα. Pæd 3. p. 38, τοῦτον σὺ πρῶτος εἰπὲ πότερον ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ καλὰ πράττοντα τιμᾷς, ἢ ὡς ἀδικοῦντα, ἣν λάβῃς, κολάζεις. Obſeruandum etiam aduerſus Suidam in illo Platonis loco καλὸν καὶ ἀγαθὸν abſque ſynalœphe dici. Sic Plutar. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος. dixit ἢ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι. vbi Budæus καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς interpr. bonos & graues. Sunt qui καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς à Græcis vocari putẽt eos qui vtriſque bonis ornati ſint, videlicet bonis externis (quæ ſunt fortunæ & corporis) & bonis animi. Porrò vt copulantur καλὸς & ἀγαθὸς apud Græcos, ſic in vernaculo ſermone copulam⁹ in nõnullis loquendi generibus *Bel & bon*, item *Bien & beau* aduerbialiter. ‖Secunda ſignificatio harum vocum καλὸς κἀγαθὸς eſt quum dicitur de viro ſtrenuo. q.d. Qui bonam operam nauat bello. Quod & ipſum exprimimus ſermone noſtro, quum dicimus quẽpiam imperatorem habere, *un grand nombre de bons hommes*. Sed & eos milites qui ſtrenuè ſe geſſerunt, dicimus *s'eſtre monſtrez gens de bien*. Demoſth. in Epit. ἀλλ᾽ ὑπῆρχεν αὐτοῖς πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καλοῖς κἀγαθοῖς καὶ δικαιοτάτοις εἶναι. Non enim hîc καλοῖς κἀγαθοῖς & δικαιοτάτοις coniunguntur, ſed ſeparantur. nam dicit hos non fuiſſe ſolùm viros fortes & ſtrenuos, verumetiam iuſtiſſimos. quum alioqui martii viri plerunque iuſtitiæ cultores non ſint, ſed potius nihil non arrogent armis. In hac autem ſignificatione planè otioſum eſſe vocabulum καλὸς oſtendunt compoſita ἀνδραγαθία & ἀνδραγαθίζομαι, pro Strenuitas, & Strenuè me gero. ‖Tertia ſignificatione dicitur καλὸς κἀγαθὸς, vel potius plurali numero καλοὶ κἀγαθοὶ, eodẽ planè modo quo Latinè optimates, & quo Gall. dicim⁹, *Qui ſont de bonne maiſon*, vel *de bon lieu*. Vt verò Latinorũ vox optimates reſpondet Græcæ ἀγαθοὶ, ita quod ab iiſdẽ dicitur Honeſti homines, itẽ Honeſto loco nati, & quod nos quoque *Hõneſtes gens* pro *Gens de qualité*, reſpondet illi alteri vocabulo καλοί. Xenoph. Pæd. 4. pag. 60, καὶ οὐδεὶς ἂν τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν οὐδαμοῦ πεζὸς ἰών. Sic Thucyd. καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὀνομαζόμενοι. Et Plutarch. Pericle, τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς καλουμένους ἄνδρας. Citatur & ex eodem in Publicola locus vbi nõ καλουμένους dixit, ſed νομιζομένους: & tamẽ pro patriciis accipi putatur: τῶν καλῶν κἀγαθῶν νομιζομένων οἴκους. ‖Nõnunquam & ἔργον dicitur καλὸν κἀγαθὸν & frequentius plur. καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, Honeſta facta, vel potius Egregia facinora, aut Res præclaræ. Xen. Pæd. 1. p. 14, ἀλλ᾽ ἐπείπερ σύνισμεν ἡμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παίδων ἀρξάμενοι ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων, ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Idem alibi, τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι. Iunguntur hæc duo adiectiua & cum aliis ſubſtantiuis: vt apud Dem. καλαὶ κἀγαθαὶ μαντεῖαι, Gall. *belles & bonnes*. Xenophon autem aliter etiam vſurpauit καλὸν κἀγαθὸν, Pæd. 7. pag. 107: ὑπισχνοῦμαι δέ σοι ἀντὶ τούτων ἢ μὴν παρ᾽ ἑκόντων Λυδῶν ἔσεσθαι πᾶν ὅ, τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν ἐν Σάρδεσιν. Gall. *Tout ce qu'il y a de bon & de beau*. Quod non tam commodè exprimitur verbis Latinis, Quicquid pulchri & boni. vel Quicquid belli & boni. Diceretur enim potius, Quicquid præclarum & eximium.

HINC Καλοκάγαθος, Καλοκαγαθία, & Καλοκαγαθικὸς per compoſ. Eſt autem καλοκάγαθος, Probus, Bonus, vt à Cic. redditur καλὸς καὶ ἀγαθὸς ſuprà. A quibuſdam vertitur, Probus ac honeſtus. Annotat Bud. ex Ariſtotele, dici ἐπὶ τοῦ τελέως σπουδαίου, id eſt de eo qui eſt abſolutæ & conſummatæ probitatis. ¶Καλοκαγαθία autẽ eſt Probitas, vel (ſequendo illã τοῦ καλοκάγαθος interpretationẽ) Abſoluta & conſummata probitas. Exponitur & Integritas, item Morum honeſtas. Xenoph. τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν ἄγει. Demoſth. & Iſocr. καλοκαγαθίαν & κακίαν inter ſe opponunt. Idem Iſocr. addit genitiuum τρόπων, id eſt morum, dicens, τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας τεκμήριον, id eſt Morum honeſtatis, Morum integritatis. ¶Tertiũ compoſitum eſt Καλοκαγαθικὸς ex καλοκαγαθία deductum. Eſt autem καλοκαγαθικὸς in vſu apud poſterioris ſeculi ſcriptores, pro καλοκάγαθος. Plut. βουλόμενος τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέραν τοῦ βίου τάξιν

μεγάλην καὶ καλοκαγαθικοὺς ἀσπάζεσθαι. Idem in Themiſtocle Ariſtidem (qui cognominatus fuit iuſtus) vocat καλοκαγαθικὸν τὸν τρόπον, eodem modo quo Iſocrates genitiuum τρόπων ad nomen καλοκαγαθίαν adiunxit. Cæterùm in his compoſitis α tertiæ ſyllabæ ſubſcriptum ι non ſolet habere: quanuis alioqui habeat quum hæc nomina ſeparatim ſcribuntur. A

Καλλίων, vide in fine col. ſequenti.

Καλῶς, Aduerb. Pulchrè, Honeſtè. cui opponitur αἰσχρῶς, id eſt Turpiter. Plato Sympoſ. ἀλλὰ καλῶς μὲν πραττόμενον, καλὸν αἰσχρῶς δὲ, αἰσχρόν. Xenoph. καλῶς καὶ εὐσχημόνως dicere videtur pro Honeſtè & Decenter, Pæd. 1, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως. Apud Iſocr. Panath. οἱ καλῶς γεγονότες (quod & εὐγεγονότες dicitur) καλῶς τεθραμμένοι καὶ πεπαιδευμένοι, Honeſtè nati, Honeſtè educati & inſtituti. Sed Lat. pro Honeſtè nati dicunt Honeſto loco nati. Horatius tamē pro eodē Bene natum dixit. ‖ Apud Dem. καλῶς ἔχει, honeſtum eſt, B. ὅτι γὰρ καπηλεύειν τούτων ἔχει καλῶς. Syneſ. ep. 155. καὶ διὰ τὸ καλῶς ἔχον καὶ διὰ πᾶσι πρέπον, & quia honeſtum eſt. Iſocr. τὸ γ᾽ ἐγχείρημα καλῶς ἔχει, Conatus eſt honeſtus, vel (vt alii interpr.) Conat⁹ laudi dādus eſt, aut Laude dign⁹ eſt. Καλῶς ἔχω, Bellè habeo, Valeo. Luc. de ſalt. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπιδείκνυσθαι, καλῶς ἔχειν, ὡς νοσοῦντα. ‖ Καλῶς idem quod ὀρθῶς, Rectè, Bene. Budæus alicubi interpr. Rectè atque ordine. vt in hoc Sympoſii Plat. loco, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, rectè atque ordine mihi videris diſputationem inſtituiſſe. Sic in hoc Demoſthenis πρὸς Λεπτ. loco, ὁ Σόλων τοὺς νόμους ὡς καλῶς κελεύει τιθέναι; quàm rectè atque ordine leges promulgādas Solon inſtituerit? Ciceronianas hui⁹ aduerbii interpr. vide in meo Cic. lexico. Rurſum variis modis cum verbo ἔχειν iungitur. Καλῶς ἔχει πάντα, rectè ſe habent omnia. Demoſth. Olynth. 3, εἰ δή τι πάντ᾽ ἔχει καλῶς τότε, καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; Vt verò hic oppoſuit καλῶς & οὐκ ὀρθῶς ἔχειν, ita ibidem καλῶς & αἰσχρῶς: ſcribens, τὰ μὲν τούτων πάντα καλῶς ἔχει, τὰ δ᾽ ἡμέτερα αἰσχρῶς. Sic autem Lat. dicitur, Omnia bellè ſe habent. Xenoph. ἐπεὶ δὲ ταῦτα καλῶς εἶχεν, id eſt Sacrificiis ritè peractis. B. Idem, τοσοῦτον καθ᾽ ἡμέραν ὅσον ἐδόκει αὐτοῖς καλῶς ἔχειν, Cōmodum eſſe. Et ſic ſubinde. B. Item cum infinit. καλῶς ἔχει ποιεῖν τοῦτο. Idem Xenoph. Pæd. 4, ἅμα δὲ ἴσως καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. id eſt, E re eſſe, Expedire. Poteſt autem αὐτῷ iungi etiam cum ἔχειν. nam dicunt etiam καλῶς ἔχει μοι ποιεῖν τοῦτο. Obſeruaui autem alicubi & participiū perſonæ pro infinit. vt apud Thucydidē lib. 8, ὅ, τι ἂν πείσωσιν ἀλλήλους, τοῦτο ποιοῦσι καλῶς ἔχειν, pro καλῶς ἔχειν αὐτοῖς ποιεῖν τοῦτο. Interdum verò res ipſa diciturκαλῶς ἔχειν τινὶ pro Conducere. Idem Thucyd. lib. 4. καὶ ἅμα εἰ καλῶς σφίσιν ἔχοι, videlicet ἡ ἐπιχείρησις, Si illis coduceret, εἰ συμφέροι αὐτοῖς, vt ſchol. exponit. Hanc autem ſignificationem habet καλῶς iunctum etiam aliis verbis, aut certè valde affinem: quum videlicet capitur pro Commodè. vt Thucyd. lib. 1, ὥστε παρέχον καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, proinde quum liceat vobis commode bellum ſuſcipere. Idem eodem lib. ἅμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι. Quo aduerbio eadem in re vtitur, ſed παράπλου dicens, quod hîc ἐν παράπλῳ. Scribit enim, τῆς τε γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς παράπλου κεῖται. Pro quibus Diod. Siculus dixit, διὰ τὸ τὴν Κέρκυραν εὐφυῶς κεῖσθαι πρὸς τὸν εἰς Σικελίαν πλοῦν. Rurſum Thucyd. lib. 3, καὶ ἅμα τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου καλῶς αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι. In quibus locis ſubaudiendum exiſtimo aduerb. ἕνεκα, à quo regātur genitiui παράπλου & πολέμου. nam & ſchol. in hoc poſteriore loco, τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου reſoluit in διὰ τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον. Vide ἐν καλῷ ſuprá. ‖ Καλῶς πράττειν, Felicem eſſe, Feliciter res ſuas gerere. Ariſtot. Polit. 7, ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι. Huic opponitur κακῶς πράττειν. ‖ Καλῶς ἀκούειν, Bene audire: cui opponitur κακῶς. Plut. Apophth. ἔφη τοῦ ἔπειν [ὁ Φίλιππος] ὅτι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐστὶ καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. ‖ Καλῶς cū partic. ποιῶν interdum per Meritò interpr. interdum & aliter. Demoſth. Philipp. 4, μετὰ δὲ ταῦτα ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα, πολλὰ πεποίηκε τὰ κοινὰ, fortuna meritò auxit annuos reip. reditus. Ad verbum Rectè faciens. Sic Æſch. in Cteſiph. C D E F G H

& φασὶ μὴ ἀτυχὴς εἶναι, ὡς & ἐστὶ, καλῶς ποιοῦντες. Ariſtoph. Pluto, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται, meritò perit. Budæus hoc Gregorii εἰς Βασίλειον, ὅπερ οὖν καλῶς ποιοῦν καὶ συνέδραμεν, reddit, Quod vt decuit & debuit, concurrit. Sæpe autem in hoc genere loquendi locum aduerbii καλῶς occupat εὖ. Sciendum eſt autem & inuerti conſtructionem huius formulæ dicendi: vt Xen. Pæd. 7, pro προνοεῖς καλῶς ποιῶν, dixit καλῶς ποιεῖς προνοῶν. q. d. Bene facis quòd prouideas. Interdum inſequitur & καὶ ante καλῶς ποιεῖς, præcedente verbo eiuſdem modi, & quod ad eundem refertur ad quem verbum ποιεῖς. vt Demoſth. Pro cor. εἶτα τῶν πρότερον γεγενημένων ἀνδρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι, καὶ καλῶς ποιεῖς. ‖ Interdum καλῶς eſt approbantis quæ dicta ſunt, pro Rectè, vt apud Demoſth. in orat. πρὸς Βοιωτὸν, Ἐὰν ὀφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται ἢ μοῦ; ὅτι νὴ Δία εἴσονται πάντες πότερός τις ὠφλεν. καλῶς. ἐὰν δὲ &c. Id eſt (Bud. interpr.) Quòd ſi iſte damnetur & publicè mulctetur, quid magis mulctæ iudicatus erit quàm ego? Scient omnes, credo, vter reip. debitor fuerit. Probè. Quid autem, ſi &c. In vulg. lex. notatur καλῶς eſſe aliquando gratias agentis, vt Terentio Rectè. Item πάνυ καλῶς apud Ariſtoph. eſſe renuentis: ſicut & κάλλιστ᾽ ἐπαινῶ. Suidas de καλῶς teſtatur vſurpari ἐπὶ παραιτήσεως καὶ ἀρνήσεως, apud Ariſtoph. Vide Κάλλιστα. ‖ Idem Suidas καλῶς apud Thucyd. ait eſſe εὐσεβῶς καὶ φιλανθρώπως, in illo videlicet loco præfationis, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν. quæ expoſitio eſt & in ipſo ſcholiaſte. Sed ego tamen καλῶς puto ſimplicius accipiēdum eſſe pro Rectè, id eſt peritè & ex arte. ‖ Καλῶς cum γίγνομαι pro Iucundè vel Hilariter videtur accipi in hoc Athenæi loco, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. nam Plut. pro eodem dicit, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται. quod Timotheus Platonem alloquens apud Cic. Veſtræ quidem cœnæ non ſolùm in præſentia ſed etiam poſtero die iucūdæ. Hic autem obſeruanda etiam ſunt hæc aduerbia cum verbo γίνεσθαι de perſona dicto.

C. Καλοποιέω, ῶ, Pulchrum reddo ſeu venuſtū, Orno, Como. Exponitur etiam (in vulg. lex.) Bonum facio, itē Bene facio. & ita ſignificabit non ſolùm καλὸν ποιῶ (accipiendo καλὸν adiectiuè) ſed etiam τὸ καλὸν ποιῶ.

C. Καλόπους, οδος, ὁ, q. d. Pulchripes, id eſt Pulchros habens pedes, id eſt Pulcher: intelligendo ex parte totum. Et ita accipio verba etiā Suidæ ſcribētis, καλόπους ἀπὸ μέρους καλή. Quæ perperam intelligentes aliqui vulg. lexicorum conſarcinatores dixerunt καλόπους epithetum eſſe partis. Vtitur autem Heſychius eodem loquendi genere in καλλίσφυρος, ſubiungens καλή, ἀπὸ μέρους εὔρυθμος. Sed in aliis præterea multis vocibus ſcimus poetas totum ex parte itidem indicare. ‖ Ariſtoph. ſchol. in quendam locum Auiū annotat ſolitos πέρποντας quoſdam vocari καλόποδας & καλοιωνίσους. vbi ſuſpectū mihi eſt καλόποδας.

C. Καλωπὸς, οῦ, ὁ, καὶ ἡ, Pulcher vel Pulchra aſpectu, Qui vel quæ eſt pulchro aſpectu. Heſychius tamen habet καλωπεῖς, ſed repono καλωπεῖς: vt ſit καλωπὴς dictū ſicut εὐωπὴς, aliáque nonnulla. HINC Καλωποδιώκτης, Qui cō ſectatur pulchros. Nā apud ſchol. Ariſtoph. legēdū cenſeo καλωποδιώκτας non καλοποδιώκτας, nec καλαποδιώκτας, vt Aldinū etiam exemplar habet, & Suidas in voce ἄγειος, eadem quæ ille ſcribens, vel potius ea ipſa verba ex illo deſcribens, ſicut & alibi ſæpe.

COMP. Καλλίων, SVP. Κάλλιστος, Pulchrior, Pulcherrimus, vel Honeſtior, Honeſtiſſim⁹, & ſic in cæt. ſignif. Et Κάλλιον, Pulchrius, Honeſtius, Decentius. Item Melius, Commodius. Sic & Κάλλιστον, Pulcherrimum, Honeſtiſſimum, &c. Hom. Il. θ, φάσθαι δέοι κάλλιόν ἐστιν. Et Il. ω, Οὐ μὴν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ᾽ ἄμεινον. Pro κάλλιστος autem ſummi interdum Euſtath. docet. Superl. Κάλλιστος de Ganymede, Il. υ, Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. Vt autem καλὸς cum accuſat. iungitur interdum, (ſub. præp. κατὰ) ſic & ſuperlat. vt εἶδος κάλλιστος, Xen. Forma pulcherrimus, Facie pulcherrimus, Formoſiſſimus. Et τὰ εἴδη κάλλιστοι apud eundem. Inuenitur & κάλλιστος τὴν μορφὴν pro κάλλιστος τὸ εἶδος. Ab hoc nomine κάλλιστος fit aduerb. Κάλλιστα, id eſt Pulcherrimè, Optimè. Cic. vtroque modo

interpr. in meo Cic. lexico. Xen. ὡς ἂν δοκῇ κάλλιστα ἔχειν, Pæd. 4. Interdum exponitur Commodiſſimè. In vulg. lex. ex Ariſtoph. citatur κάλλιςʼ ἐπαινῶ, & eſſe dicuntur verba recuſantis, vt πάνυ καλῶς. Cuius ſignificationis aduerbii καλῶς facta fuit in καλῶς mentio, ex Suida. Bud. ex Ariſtoph. βατρ. citans κάλλιςʼ ἐπαινῶ, verba eſſe ait modeſtè recuſantis. Idem alibi ſcribit, verba hæc eſſe laudantis inuitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Verùm notandum eſt in Ald. editione interiectam eſſe diſtinct. inter κάλλις & ἐπαινῶ in ipſo textu: ſed non apud ſchol.

Καλλιόω fit à comparat. καλλίων, ſicut Καλλιςύω à ſuperlatiuo κάλλιςος. Eſt autem Καλλιόω, Pulchrius ſeu venuſtius reddo. q. d. Pulchrioro. ſicut βελτιόω ſonat Melius reddo. quod barbarè dicitur Melioro, vt Gall. *meliorer*. In vulg. tamen lex. exponitur καλλιόω, Venuſto (id eſt Venuſtũ reddo, nõ Venuſtius reddo) quibus nõ aſſentior.

Καλλιςεύω, autẽ (vt ab ἄριςος fit ἀριςεύω) Pulcherrimus ſum, ſiue formoſiſſimus, aut pulcherrima, ſiue form. καλλιςός εἰμι, vel καλλίςη εἰμί. Herod. lib. 1, ἐζωνέοντο τὰς καλλιςευούσας, id eſt ἀειδιςάτας, vt ibidem loquitur. Citatur ex eodem καλλιςεύει γυναικῶν πασῶν. Vbi conſtructionem habet ſuperlatiui, videlicet genitiuum. Vtitur Plut. & alii. ¶ Καλλιςεύω, Præſtãtiſſimè me gero, vel Optimã operã nauo, vt à Valla exponitur. In vulg. lex. καλλιςεύων ἐπιβατῶν, ſtrenuiſſimus propugnatorum. Καλλιςεύομαι paſſ. habetur apud Eurip. Medea, Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρʼ ἃ καλλιςεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, id eſt, Dona quæ præſtantiſſima ſunt, vel præſtantiſſima exiſtimantur, vt vult ſchol. ὅπερ (inquit) προτιμᾶται καὶ κάλλιςα νομίζεται τῶν νῦν δώρων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. AB HOC verbo fiunt Καλλίςευμα & Καλλιςεῖον. Eurip. Oreſte de Helena loquens, Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιςεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας συνήγαγον. vbi ſequendo ſchol. καλλίςευμα erit ὡραιότης, id eſt pulchritudo. at ego non puto καλλίςευμα eſſe ſimpliciter pulchritudinẽ, ſed pulchritudinis præſtantiam, vel potius exuperantiam. vt Helena καλλιςεύειν diceretur, id eſt Pulcherrima eſſe, vel Forma exuperare cæteras. Καλλίςευμα præterea, ſequendo alterã τοῦ καλλιςεύειν ſignificationem, erit Egregiæ fortitudinis ſiue ſtrenuitatis ſpecimen. AT Καλλιςεῖον Pulchritudinis præmiũ, vt pomum quod Veneri vt pulcherrimæ adiudicat Paris. Et ita non ſimpliciter erit Pulchritudinis præmium, ſed Pulchritudinis præmium exuperantis cæteras, vel cæteris antecellentis. Luc. 34, ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μιᾷ τὸ καλλιςεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πλείοσι. Dictum autem fuerat, δικάσαι τοῖς θεαῖς ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίςη ἐςί. τῇ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. Apud Sophoclem autem καλλιςεῖον videtur ſumi pro pulcherrimo præmio, in Aiace. Τὰ πρῶτα καλλιςεῖʼ ἀριςεύσας ςρατοῦ, id eſt, (vt ego interpr.) Qui fortitudinẽ qua cæteris præſtitit, pulcherrima emerit⁹ eſt præmia. ET Καλλιςώ, Mulier ſic à pulchritudine vocata, vt quæ eſſet καλλίςη. Fuit autem Lycaonis filia, à Iunone in vrſam mutata. γυναικεία θεὸς ἐρωτική (inquit Heſych.) διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω.

C. Πάγκαλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, (q. d. Omnino pulcher) Pulcherrim⁹, Perpulcher. Item Honeſtiſſimus. Ariſtoph. Pluto, Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μʼ ἔφη. Vbi obſerua παγκάλους genere fœm. Dicitur tamẽ & παγκάλη in fœm. vt à Philone παγκάλη ὑπηρεσία, quod exponitur Honeſtiſſima muneris functio.

Παγκάλως, aduerb. Perpulchrè. Item Honeſtiſſimè. vt παγκάλως ἔχει, apud Demoſth. Apud Plat. autem de rep. παγκάλως λέγεις. Cui affine eſt παγκάλως ἀπεκρίνω apud eũdẽ in Euthyphrone, παγκάλως ὦ Εὐθύφρον καὶ ὡς ἐγὼ ἐζήτουν ἀπεκρίνω. id eſt, Honeſtiſſimè reſpondiſti, vel Optimè reſpondiſti, interpr. Bud.

Παγκάλλιςος, vide poſt Κάλλος.

C. Περικάλλος, Supramodum pulcher, vel honeſtus. Heſ. περίκαλα exponit ὑπέρσεμνα, & ὑπερβαλλόντως καλά: ſed non dubito quin mendoſè ſcriptum ſit (licet ordo alphabeticus in quo ponitur cum hac ſcriptura conueniat) pro περικάλλα, aut alio quopiam.

C. Ὑπέρκαλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Supramodum pulcher, Item Supramodum honeſtus. Bud. ex Ariſt. in Polit.

A C. Φιλόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans pulchritudinem, Pulchritudinis ſtudioſus. vt apud Lucianum de Paride, ὃς οὐδὲ διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὤν. A Xenophonte itidem dicitur de homine ſcorta pulchra amante. Gregorius de pauone loquens caudam expandente, φιλόκαλον appellauit & φιλότιμον. Eſt etiã Φιλόκαλος, Honeſtatis ſtudioſus, vel rerum honeſtarum. Plut. Ad Col. φιλόκαλον καὶ φιλαρχαῖον ὄντα. Ariſtot. Eth. ἦθος dixit ἀγενὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον. Et τὸ φιλόκαλον, Honeſtatis vel honeſti ſtudium. Philo De vita M. lib. 1, ἀγάμενος αὐτοῦ τὸ φιλόκαλον καὶ μισοπόνηρον. Φιλόκαλος, Studioſus elegantiæ vel

B mũditiæ, Lautitiæ ſtudioſus, Laut⁹. Ab Heſ. ex pon. φιλόκοσμος, i. Cult⁹ & ornat⁹ ſtudioſus. Iſocr. ad Dem. φιλόκαλος τʼ ἦν καὶ μεγαλοπρεπής, Lautus erat & ſplẽdid⁹. Et vt hîc copulat φιλόκαλος & μεγαλοπρεπής, ita alibi φιλόκαλον eſſe dicit τὸ μεγαλοπρεπές. ſcribẽs, εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιςής. & reddit rationẽ, hæc duo diſtinguens, ἔςι γὰρ φιλοκάλου μὲν τὸ μεγαλοπρεπές, καλλωπιςοῦ δὲ τὸ περίεργον. Vbi quod dicit τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιςής, videtur commodè reddi poſſe,

C Sis in veſtitu mũditiæ ſtudioſus, ſed quæ nõ ſit odioſa & exquiſita nimis, vt Cic. loquitur. ¶ Φιλόκαλος interdũ iungitur cum περί, & dicitur eſſe aliquis φιλόκαλος circa rem aliquam. Xen. Pæd. 2. pag. 25, καὶ φιλόκαλον περὶ ὅπλα καὶ φιλότιμον ἐπὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Id eſt, Et elegantiæ ſtudioſum vel Elegantiæ ſtudentem in armis. pro Elegantiæ vel concinnitatis armorum ſtudioſum, aut cupidũ. q. d. καλὰ ὅπλα φιλοῦντα. Quod autem Luc. dixit περὶ παιδείαν φιλόκαλος interp. Bud. Bonarum artium ſtudioſus.

D Φιλοκάλως, aduerb. Cum quodam elegantiæ ſtudio, Ita vt elegantiæ ſiue munditiæ ſtudium appareat. Vnde accipitur pro Cultè, Ornatè. Suidas exponit καθαρῶς.

Φιλοκαλία, ας, ἡ, Studiũ pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. quo ſenſu obiecta fuit Socrati φιλοκαλία, perinde ac ſi dictum fuiſſet παιδεραςία. Item φιλοκαλία, Studium honeſtatis, ſiue rerum honeſtarum. Citatur ex Cõſt. in Geop. lib. 2. vbi de præſentia domini loquitur, καὶ τοῖς μὲν ἐπὶ ἔργον προθύμοις ἐπαινῶν, τοῖς δὲ ῥαθυμοῦσιν ἀπειλῶν, ἵνα σκοπὸν πᾶσι σπουδῆς τε καὶ φιλοκαλίας ἀπεργάζηται. vbi exponitur Elegantiæ operis.

E Φιλοκαλέω, ῶ, Pulchritudinem amo, Res pulchras vel res honeſtas amo, Honeſtatis ſum ſtudioſus, aut rerum honeſtarum. Apud Thucydidem exponitur φιλοκαλοῦμεν, Elegantiæ ſtudioſi ſumus, lib. 2, φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετʼ εὐτελείας, καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας, Elegantiæ enim ſtudemus cum parſimonia, & philoſophamur abſque mollitie. Sed frequenter cum περί iungitur (vt & φιλόκαλος iũgi videmus) vt in hoc Ioſephi loco cõtra Apionem: μάλιςα δὲ πάντων περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, id eſt, Honeſtatẽ colimus circa educationem liberorum,

F interp. B. ¶ Φιλοκαλῶ, cum infinit. Cõtendo, Enitor, vt φιλοτιμοῦμαι. Plut. in Alex. f. 224, b. φιλοκαλῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυτείαις διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια, id eſt cõtendens, inquit Bud. Exiſtimo tamen aliquid addendum eſſe ad vim ſignificationis oſtẽdẽdã, hoc vel ſimili modo, Cõtendens magnificentiam ſuam oſtendere in ornanda &c. Vel potius Quodam magnificentiæ ſtudio contendens &c. Φιλοκαλῶ iunctum præpoſitioni πρός, cum accuſatiuo vide Προσφιλοκαλῶ.

Φιλοκάλημα, Honeſtamentum non improbandum: καλλώπισμα autem dicitur de cultu ſuperfluo. B. C. p. 748.

G C. 2. Ἐμφιλοκαλῶ, In ſtudio rei honeſtæ immoror & verſor, vt apud Plut. Philop. ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς ςρατιωτικοῖς. Ita Bud. C. p. 859. Quæ tamen interpretatio conuenit potius huic verbo abſolutè poſito, & ſine caſu: hîc autem ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς ςρατιωτικοῖς verterim, In ſtudio rei militaris tanquam honeſto verſatũ eſſe, vel Studio rei militaris tanquam hon. deditus fuiſſe.

C. 2. Προσφιλοκαλῶ, cum accuſat. vt προσφιλοκαλεῖν τινὰ κόσμον Strab. Elegãtiam adſciſcere vel comminiſci. B. C. p. 860.

H C. 2. Ἀφιλόκαλος, (oppoſitum τῷ φιλόκαλος) Minimè ſtudioſus pulchritudinis, ſeu elegantiæ, vel rerum honeſtarũ &c. ſequendo ſignificationes τοῦ φιλόκαλος. Plinius Secũdus 3. epiſt. lib. 1, Ἀφιλόκαλον, illiteratũ, iners ac penè etiam turpe eſt, non putare tanti cognitionem qua nulla eſt iucundior, nulla pulchrior, nulla denique huma-

nior. Vbi ἀφιλόκαλον redditur Inelegans, Rude. Ego autem interpretari malim Alienum ab homine honeſtatis, vel rerum honeſtarũ, ſtudioſo, &c. vel deligẽdo aliã τῦ φιλοκάλυ interpretationem, ſiqua videatur aptior.

Κ ΆΛΛΟΣ, εος, & per contract. ους, τὸ, Pulchritudo oris. Hom. de Ganymede Il. υ, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν Κάλλεος εἵνεκα οἷο. Iſ. ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Athen. 13, κάλλει καλῆς, μεγάλη μεγάλης. Apud Plat. Symp. κάλλος & αἶσχος opponuntur, ἄλλο τι ὁ ἔρως, κάλλους ἂν εἴη ἔρως, αἴσχους δ' οὔ. Apud Plut. μέτριον κάλλος, Modica forma ſiue mediocris, Stata forma, de qua Gell. ‖Κάλλος dicitur & de cuiuſuis rei pulchritudine. Iſocr. Hel. enc. τῶν δὲ κάλλους ἀπεστερημένων οὐδὲν εὑρήσομεν ἀγαπώμενον. Demoſth. Ol. 3, καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατασκευάσαι ἡμῖν ἱερῶν. Plat. Symp. τοῖς κάλλεσι τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων.

Κάλλος, Veneris vnguentum. Heſ. Vide Euſt. 1842 & 1843. Κάλλη, Purpureæ veſtes, inquit Suidas, addens & &κέραμον καλλάϊνον ita dici. Th. Magiſter ait κάλλη eſſe ἄνθη. Ammonius autem addit genitiuum τῶν βαμμάτων poſt ἄνθη. Pauſaniæ apud Euſtath. κάλλη ſunt ἄνθη & βάμματα. Vide paulo pòſt quæ ſcribit Heſych. de κάλλαιοι.

Κάλλος pro Κάλλαιον, id eſt Barba, vel potius palea galli gallinacei, ſi ſequamur Thomã Magiſtrũ. ſcribit enim κάλλεα quidẽ dici τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων, at κάλλη ἐπὶ τῶν ἀνθῶν. intelligens videlicet, (ſi mendoſa non eſt illa ſcriptura) in hac ſignificatione dici contractè, in illa autem, ſine contractione. Habet itidem κάλλεα index in Comment. Euſtathii: ſed in eius textu eſt κάλλαια. Sic autem & in reliquis omnibus locis κάλλαια reperio, non κάλλεα: & in ſingul. κάλλαιον. Ac primum in illo libello De ſimil. & different. vocabulis, qui Ammonio adſcribitur, legimus hæc de illa differẽtia, κάλλαια μὲν γάρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· κάλλη δὲ τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων. Ariſtoph. Equit. Χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν. Dixerat autem in fine verſus præcedentis τοὺς λόφους κατεσθίειν. vbi ſchol. eſſe ait τοὺς πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων. ſicut & in quendam locum Equitum dixerat eſſe γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων. Pauſan. in Bœot. 234, τούτων τῶν ἀλεκτρυόνων χρόα ἐμφερὴς κόραξι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόφος κατὰ ἀνεμώνην μάλιστα. Athen. lib. 9 de porphyrione aue loquens, καὶ ἀπὸ τῶν ὤτων ἐκατέρωθεν εἶχε κρεμάμενα ὥσπερ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια. Sic & Ariſt. in 9. De h. ſt. anim. p. 144, ἔπη κάλλαιον ἐξαίρεται, καὶ τὸ οὐροπύγιον. Quod autem ab Ariſtotele hic dicitur τὸ κάλλαιον ἐξαίρειν, Philoſtratus ἐγείρειν dicit, in epiſt. καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς. Verùm ſciendum eſt Ælium Dionyſium apud Euſtathium, tradere, κάλλαια vocari etiam pennas quæ ſunt in gallorum cauda. ‖Iam verò apud Heſych. legitur Κάλλαιοι pro hac ſignificatione. Sed addit ita dici & quemuis colorem purpuraceum. à quibuſdam autem τὰ ποικίλα ſic appellata: & apud AEgyptios χρῶμα καλλάϊνον. Dici & de vnguento. Quibus ſubiungit, Κάλλαι, τὰ βαπτὰ ἔρια, id eſt Lanæ tinctæ. Euſtathius de κάλλη & κάλλαια & καλλύνω loquutus, ab aliquo horum deduci καλλάϊνον χιτῶνα, veriſimile eſſe ait, ſcribẽs cum λλ, quũ apud Suidam & Heſychium vno λ ſcribatur. Vide καλαῒς in indice.

C. Ἔγκαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchritudinem habens, ἔχων κάλλος. Spectabilis exponitur apud Theophr. 5. hiſt. pl. cap. 7, πρὸς δὲ τὰς τῶν τεκτόνων χρείας ἔγκαλλον μάλιστα ἡ ἐλάτη, διὰ τὴν μανότητα καὶ τὴν εὐθυτενείαν.

C. Ἀκαλλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Inuenuſtus. Lucianus, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ οὖσαν. Idẽ, καὶ σῶμα ποιεῖται ἀκαλλὲς ἐπὶ τῆς διαθρύψεως, id eſt Rude, Informe Bud. Gregorius τὸ ἀκαλλὲς καὶ ἄμορφον τῆς ὕλης dixit.

C. Περικαλλής, έος, ὁ, ἡ, Perpulcher, Perelegans. Il. λ, δέπας περικαλλές. In frequenti eſt vſu apud hunc & cæteros poetas. Euſtath. in Iliad. α. p. 161, Ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος φόρμιγγα περικαλλῆ ὀνομάζει, ὡς ἄν τις εἴποι καλὴν λίαν: & addit hinc fieri vt λ in hac voce geminetur. Qua de re viderit. Reperitur hæc vox περικαλλής & apud proſæ ſcriptores, ſed rarius. Ath. lib. 1, Ἀπὸ χώων δὲ τὴν καλὴν Νικομηδείων δὲ τὴν περικαλλῆ. Hinc cõpar. Περικαλλέστερος, q. d. Perpulchrior. ‖Et Περικαλλέως, Perpulchrè, Pereleganter.

C. Ὑπερκαλλής, idem quod περικαλλής. Ad verbũ, Supramodum pulcher. Apud Ariſtot. autem ὑπέρκαλλος.

C. Καλλιβλέφαρον, Καλλιγράφος, Καλλιμυίαξ, Καλλίεθρα, Καλλίπεπλα, Καλλιεργῶ, Καλλιρρόη, & reliqua huiuſmodi compoſita, vide ſuis locis ſingula, id eſt in iis nominibus autver bis quæ has duas ſyllabas præfixas habent. Vt autem à κάλλος compoſita, καλλι habent in compoſ. ſic ὑψι, habent quæ ex ὕψος componuntur: vt ὑψίζυγος, ὑψίκομος.

¶Καλλύνω, Pulchrum reddo, Venuſto, Honeſto, Como, Orno. ‖Interdum autem accipitur pro Verro, vt apud Ariſt. Probl. p. 84, διὸ ἐν τοῖς ἀργυροκοπίοις καλλύνοντες καὶ διαίνουσι. τὸ γὰρ διερριμμένον συγκαλλύνοντες λαμβάνουσι τὰ λείψανα. Euſtath. à κάλλη ſignificante ἄνθη & βάμματα, deducit καλλύνειν pro κοσμεῖν & σαροῦν. In vulgat. lex. Gaza καλλύνω τὸ ἀργύρειον exponit Argenti deſæcandi munere fungor.

Καλλύνομαι, Pulcher reddor, Venuſtor, Honeſtor, Ornor. ‖Interdum pro Verror (ſicut actiuũ καλλύνω pro Verro) vt apud Polyb. vbi de platea loquens ſcribit, ὡς ῥαίνεται καὶ καλλύνεται σφίσιν ἐπιμελῶς. ‖Eſt præterea Καλλύνομαι, Nitidè elegantérque me habeo, Glorior, Mihique ipſi placeo. vt exponit Budæus apud Platonẽ. Vide Comm. p. 748.

Καλλυντής, οῦ, ὁ, Ornator, Comptor. Ab Heſychio exponitur κουρεύς, id eſt tonſor.

Καλλυντήριον, ου, τὸ, Ornamentum, Quod adhibetur ad ornandum. κοσμητήριον. Heſych. Apud Etymol. καλλυντήρια & πλυντήρια, feſta duo, apud Athenienſes.

Κάλλυντρον, idem quod καλλυντήριον, Inſtrumentum omne comptorium (id eſt aptũ ad comendum) vt κτένιον. eſt τι τῶν τειχῶν κάλλυντρον. Interdum κάλλυντρον eſt inſtrumẽtum quo verrimus, κόρηθρον, ſiue σάρωθρον, Latinis Scopæ. Plut. in Dione, fol. 317. 6, σαίρουσαν δὲ καλλύντρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν. Poll. col. 234, τὰ δ' ἐν κορεῖται, διακορεῖται, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σαιρέτω κορήθρῳ, ἢ καλύντρῳ. Ita enim ibi legitur καλύντρῳ ſine ν, & cũ vnico λ. Heſych. autem in verbo παρασαρῶσαι dicit κάλλυθρον ἢ κάλλυντρον. Et quoniam σπάθαι φοίνικος vſum præbebant ſcoparũ, vocatæ ſunt κάλλυντρα, inquit B. Leuit. cap. 21, κάλλυντρα φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς exponitur Spathulas palmarum, & ramos ligni denſarum frondium. Apud Heſychiũ κάλλυντρα non ſolùm σπάθαι φοίνικος, ſed & σκόλοπες, & χάρακες, & σταυροί.

C. Κατακαλλύνω pro ſimplici καλλύνω, Orno, vel Verro.

C. Συγκαλλύνω, Simul orno. Item, Simul verro. Vide locum ex Ariſtotele citatum in Καλλύνω.

¶Καλλωπίζω, Honeſto, Orno, Como. Vel Accuratè & exquiſitè orno. Autor libelli qui Demetrio Phalereo adſcribitur, τὸ δὲ ἐκφράζειν τὰ γελοῖα, ὅμοιόν ἐστι καὶ καλλωπίζειν πίθηκον. Greg. in Iul. lib. 2, μηδὲ περιθέειν καλλωπισάμενον.

Καλλωπίζομαι, Honeſtor, Ornor, Comor. Herod. lib. 5, ἡμέας ἴσον δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα. Et ἐκαλλωπισάμην voce media apud Plut. Sympoſio, pro Veſtitu me exornaui & honeſtaui. Bud. C. p. 747. In vulgat. lex. citatur ex eodẽ Plut. in Sol. καλλωπίζομαι περὶ τὴν κόμην pro Comam exorno. Itẽ Καλλωπίζομαι (ſicut καλλύνομαι & ἀβρύνομαι) Efferor, Glorior, Mihi placeo. Xen. de equo feroci, σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει, ἀνατείνει ἄνω τὴν οὐρὰν, ὅταν καλλωπίζηται. Item pro ἐνδείκνυμαι, id eſt artem oſtento, B. ex Plat. in Prot. citat, vbi tamen ante καλλωπίσασθαι eſt ἐνδείξασθαι. Vide p. 747. C. Iungitur interdũ datiuo, pro eo quod Lat. dicimus, Glorior hac re, Iacto me de hac re. Xen. Pæd. 142, καὶ μὴν ἐκπώματα ἐμὲ ὡς πλεῖστα ἔχειν, τούτῳ καλλωπίζονται. Plut. Solone, καλλωπίζομαι τῷ μὴ τυραννεῖν τὴν πατρίδα, glorior quòd patriæ incommodis non angar. Idem Plut. Symp. ἔπη δὲ Περίανδρος ἐκαλλωπίζετο λιτότητι καὶ σωφροσύνῃ διαίτης, id eſt (Budæo interprete) Plauſum & gloriã captabat atque aucupabatur.

Καλλώπισμα, Ornamentum, Cultus. Herod. lib. 7, καὶ εἴης ἂν κόσμος δημοσίων ἔργων καὶ καλλωπίσματος πόλεως. Sed de cultu ſuperfluo frequentius vſurpatur. Herod. lib. 5, καὶ οἰομένους τὰ τοιαῦτα καλλωπίσματα ἐκ ἀνδράσιν ἀλλὰ θηλείαις πρέπειν.

πρέπεια, vbi Poll. interpret. munditias. Plutarchus Lycurgo, καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργὸς, ornamentorum aureorum artifex.

Καλλωπισμὸς, idem quod καλλώπισμα. Philoſtr. epiſt. 38, ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς, ἐπιεικὴς. Xenophon quod de equo feroci dicit, illum σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζειν, & ἀναπίνειν ἄνω τὴν οὐρὰν, quũ καλλωπίζεται, id appellat καλλωπισμόν. q. d. gloriationem, inquit Bud.

C. Ἀκαλλώπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non comptus, Non excultus, Inornatus, Omnis lenocinii negligens, Suet. Plutar. περὶ τοῦ μὴ χρ. &c. ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμύριστα φθεγγομένη. Greg. De theol. τῶν μὲν φιλόκαλα· τῶν δὲ, ἀκαλλώπιστα. Itē Ἀκαλλώπιστος, Qui nō gloriatur, Qui nō effertur iactatione. Idem Greg. in ſor. epit. καὶ τὸ τῆς εὐσεβείας ἄτυφόν τι καὶ ἀκαλλώπιστον. B

¶Καλλωπιστὴς, Cultus in veſtitu nimium ſtudioſus, interpr. Budæo. Ego καλλωπιστὴν eſſe puto qui (vt Cicero loquitur) in veſtitu adhibet munditiam odioſam & exquiſitam nimis. Quomodo Iſocr. ἀπὸ τοῦ φιλοκάλου hūc diſtinguat, vide paulo antè in φιλόκαλος. Basilius, ὥστε καλλωπιστὴν εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, ὁμοίως αἰσχρὸν ἡγεῖσθαι φημὶ δεῖν, ἢ ἑταιρεῖν, ἢ ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν. Qui locus pulchrè conuenit cum illo proximè præcedēte Philoſtrati, ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς, ἐπιεικὴς. C

Καλλωπίστρια, ἡ, Cult⁹ in veſtitu nimiū ſtudioſa, &c. vt in καλλωπιστὴς dictū eſt. Plut. Nupt. præc. ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ· φιλήδονος, ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον. ¶Item Καλλωπίστρια, Comptrix, quæ Ornatrix ab Ouidio & à Suetonio Tranq. dicitur.

Καλλωπιστικὸς, Ad comendū vel ornandū aptus, Cultū ſiue elegantiā addēs. vt κάλλος à gramm. exponitur μύρον καλλωπιστικὸν, in nonnullis Homeri locis. D

C. Ἐγκαλλωπίζομαι, vt apud Plut. in Antonio, ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, pro καλλωπίσασθαι ἐν τοῖς αἰσχροῖς, in rebus turpib⁹ ſibi placere, ac ſeſe oſtentare. Idē in lib. Quomodo aliquis ſent. καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι, inter bonos & graues ſpectādū ſe præbere. B. C. p. 748. HINC Ἐγκαλλώπισμα, quo vtitur Thucydides lib. 2, καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου, id eſt πλοῦτον ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα.

¶Καλλονὴ, Pulchritudo, Decor. Ab Heſychio exponitur εὐπρέπεια. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 2, φύεται πύκνη προσφερής. ἔστι δὲ ἡ ἀφορία καὶ ἀφορία καὶ πλήθους καὶ καλλονῆς. E

Κάλλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud poetas idem quod καλὸς, Pulcher, vel ſecundum alios, Pulcherrimus. Ita fit à κάλλος, vt κύδιμος à κῦδος. Homerus Odyſſ. η, & ο, κάλλιμα δῶρα. Et in vlt. verſu Odyſſ. λ, κάλλιμος οὖρος, id eſt καλὸς, Euſtathio. Quem ſequens malim κάλλιμος vbique per poſitiuum interpretari. Sed notandum οὖρον κάλλιμον di ci καλὸν, id eſt Commodum, Secundum, Proſperum.

ΑἸΚΆΛΛΩ, F. αλῶ, Blandior, Aſſentor, Adulor. & quod eleganter dicitur, Palpum obtrudo, cum accuſatiuo apud Philoſtratum. Sic & apud Ariſtoph. in Equitibus, Τὰ φιλολόγ' αἰκάλλει με. vbi ſchol. exponit θωπεύει, admonens tamen legi etiam καλεῖ με (tunc autem fuerit & λόγια ſcribendum.) Heſych. & Suidas αἰκάλλω exponunt θωπεύω. Idem Ariſtophanes hæc tria coniungit, αἰκάλλειν, κολακεύειν, θωπεύειν: quū dicit in illa eadē comœdia, Ἠκάλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα. vbi ſchol. ait idem his verbis ſignificari: & eſſe αἰκάλλειν propriè canis qui auribus & cauda blandientis ſignum præbet. Quod Græci σαίνειν etiam dicunt, Latini Ceuere. Sic & Heſychius exponit etiam σαίνειν. Addit idem Ariſtoph. ſchol. poſſe à gallinaceis eſſe tranſlatum hoc verbum, quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache, — προδότιν αἰκάλλων κύνα, id eſt, aſſentans impudenti mulieri, vt ſchol. ait. At in lex. Tuſ. citatur ex eodem Euripide, αἰκάλλω κυνὶ, cani blādior. deprauato videlicet accuſatiuo in datiuum, & αἰκάλλων in αἰκάλλω. neq; enim aiūt grāmatici datiuo, ſed accuſ. iungi. A κηλῶ deduci quidam putauerunt, quod Demulceo ſignificat. Ariſtoph. ſchol. (vt modò dixi) à κάλλαιον, quod eſt gallinaceorum, (de quo dictū eſt in Κάλλος) trāſlatū videri poſſe ſcribit. Ego à κάλλος deductū eſſe facile crediderim, ꝙ aſſentatores Pulchrè & Bellè in ore habere ſoleant, atque adeo pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuāt: ſimilis tamen deductionis exemplum interim quæro. F

A Αἰκάλος, ου, ὁ, Aſſentator, Adulator. Heſ. Scribitur autem vnico λ, licet αἰκάλλω paſſim duplici.

C. Ὑπαικάλλω, Subaſſentor, Subadulor, Clā aſſentor. Apud Suidā, τῶν βασιλέως θεραπόντων καὶ ὑπαικαλλόντων Δάφνιν.

ΚΆΛΟΣ, ου, ὁ, & Κάλως, ω, vel ωος, Rudens, Funis nauticus. A verbo χαλᾶν, quòd eo laxetur vela. Κάλοι (inquit Etym.) χάλοι τινὲς ὄντες οἷς χαλᾶται τὰ ἱστία. Euſtath. quoque ἀπὸ τοῦ χαλᾶν dictū ſcribit. Sciendum eſt autem κάλον antiquius eſſe quàm κάλων. Hom. Od. ε, v. 260, Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. vbi Euſtath. veteres dixiſſe κάλος ſcribit cum ο, quod Attici poſtea dixerunt κάλως cū ω, declinantes περισπωμένως. Idem alibi ſcribit, ſicut κάλος κάλου olim in vſu fuerit, poſtea verò & κάλως apud Atticos, vel κάλως κάλω, ſic & λαγὸς λαγοῦ, & λαγὼς λαγώ. Hactenus Euſtathius. Reperitur autem illa declinatio perittoſyllabica cum apud alios, tum apud Apoll. Rhodium. Argon. 2, ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Ὀπλα τε νηῒα πάντα τινάσσετο. Sic & in epigr. λαῖφος ἔφεσθε κάλοις. Itidem apud Herodotum, οἱ κάλοι τῶν ἱστίων. Et apud Pollucem, ἐπὶ εὐθὺ πάντα ἀνασείοντες κάλων, καὶ ἅπασι κάλοις. Citatur & ex interpr. L X X, Num. cap. 3, τοὺς κάλους: quum tamen alioqui multo ſit vſitatius in oratione ſoluta κάλως κάλω, niſi me memoria fallit. Ariſtoph. Ranis, ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σαυτόν. Thuc. lib. 4, p. 130, καὶ παραπλεόντων ἀπὸ κάλω ἐς Μεσσήνην. vbi annotat ſchol. τῷ λεγομένῳ παρόλκῳ. οἱ γὰρ παρ' αὐτὴν τὴν γῆν πλέοντες οὐ δύνανται ἐρέσσειν. Sic in dat. κάλῳ, vt κάλῳ δεδεμένος. ¶Et in prouerb. πάντα κάλων κινεῖν, Omnē rudētem mouere, pro quo Latini dicūt potius, Omnem mouere lapidem. Vtitur Lucianus in Scytha, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν καὶ λέγειν ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο. Dicitur & πάντα κάλων σείειν vel ἀνασείειν. vnde in Anthologia epigrammatum, τοὺς Μυσῶν πάντας ἔσεισε κάλως. Vide Eraſmum in prouerbio, Omnem rudentem mouere. ¶Κάλως generaliter etiam pro quolibet fune, ſicut & καλώδιον diminutiuum, pro quolibet funiculo. De quo diminutiuo vide paulo poſt.

C. Καλωστρόφος, Qui funes intorquet, ſeu torquet. id eſt (vt opinor) Qui funes conficit, qui torti eſſe ſolent. Siue, Qui funes conficit, cannabem intorquendo, ſeu aliud ex quo fiunt. Plut. Pericle, ἁμαξοπηγοὶ καὶ ζευγοτρόφοι, καὶ ἡνίοχοι, καὶ καλωστρόφοι.

Καλώδιον (diminutiuum) Funiculus. Non ſolum dicitur de paruo fune nautico, ſed & de aliis. Ariſtophanes Veſpis, Ἀλλ' ἐξάψας δεῖ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθιμᾶν δῆσας σαυτόν. Thuc. 4, p. 131, κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην.

ΚΑΛΥΠΤΩ, Tego, Operio, Velo. Iliad. π, Ὥς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'. Et Il. ε, — στάσα δὲ γυκτὶ καλύψας. Et καλύψασθαι pro Velare ſe, Velare faciem ſuam. Odyſſ. κ, — καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηΐ κείμην. Et paſſ. Καλύπτομαι, Tegor. vnde ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Il. ω. Itē καλύπτου, pro Tege te. Ariſtoph. Nub. ¶Καλύπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi obtendo, Tego te hac re, ſiue operio, vt Il. φ, — πόσιν αἱ ἀεὶ καθύπερθε καλύψω. In altera conſtructione vſus eſt frequētiſſimè apud proſæ etiam ſcriptores: at in hac (quā videbimus & in ἀμφικαλύπτω apud Homerum) valde rarum illis eſſe puto. Vide Περικαλύπτω.

G Κάλυμμα, ατος, τὸ, Tegmē, ſiue Tegumētū, Operimētum, Velum. Soph. κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον. Apud Homerum Il. ω, Thetis mœſta ob filium Achillem κάλυμμ' ἔλε. ¶Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ (teſte Poll. lib. 2) quòd ſint tegumenta oculorum, vt Cicero loquitur. Sunt enim palpebræ (Gr. βλέφαρα) pellis oculis obducta & eos tegens. ¶Κάλυμμα eſt etiā genus retis in vulg. lex.

H Καλυμμάτιον, diminut. Paruum tegmen. ¶Καλυμμάτια apud Poll. 399 & 403, ſunt ſcandulæ, vel quid ſimile, inquit Bud. Ariſtoph. ἐν καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.

Καλυπτὸς, Tectus, Opertus. Vtitur quidam poeta apud Athenæum.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, Tegmen, Item, Operculum, Diodoro Siculo. At verò apud Dionyſium Halicarn. lib. 6, καλυπτῆρες exponitur Tegulæ & imbrices, καλυπτῆρσι Σάλλεσι

Quam aut cui ſimilem ſignif. habet apud Pollucem,p. 399. ‖Exodi cap.27 & Num.c.4,*καλυπτὴρ* inſtrumenti cuiuſdam nomen eſſe exiſtimatur.

Καλυπτήριον,Operimentum,*κάλυμμα*.

Καλύπτρα, Tegmē capitis muliebre, quale erat flammeū. Od.ε & κ,– *κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην*.vbi *καλύπτρην* Ionicè pro *καλύπτραν*.Plut.in Hellen.*ἀπάγουσαι θάτερον μέρος τοῦ προσώπου τῆς καλύπτρας*. Apud Heſych.*κάλυπτρα*, *κόσμητρα*,*κεφαλῆς καλύμματα*.Vbi videtur *κάλυπτρα* poni tanquam à *κάλυπτρον*. ‖Vulgata lexica tradunt pro tegula etiā & quouis tegmine ſumi *καλύπτραν*:ſed nullo id teſtimonio confirmatur. Scribendum eſt autem *καλύπτρα* non *κάλυπτρα*.

C.*Ἀκάλυπτος*,ου,ὁ,καὶ ἡ, Non tectus, Retectus. Apud Luc. *ἀκάλυπτος κεφαλὴ*,Retectū caput, Apertum caput.

C.ἈΜΦΙ*καλύπτω*, Circumtego, Contego, Circū operio. (Pro quo in proſa dicitur potius *περικαλύπτω*.) Hom. Il.ζ,– *τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει*. Ab eodem poeta dicitur domus *ἀμφικαλύπτειν* illos qui in ea ſunt, id eſt tegmē illis præbere: Od.δ,– *οὐδ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε Κεῖσέ με νοστήσαντα*. Itē ſomnus dicitur alicuius palpebras *ἀμφικαλύπτειν*,à metaphora retium,inquit Euſtath. Quem ſequendo,commodè *ἀμφικαλύπτειν* ibi verterimus Irretire:itidem verò vbi *μοῖρα*(id eſt Parca)dicitur aliquē *ἀμφικαλύπτειν*. Sed intelligendum eſt Irretire circumtegendo.Eandem & *ἔρως ἀμφεκάλυψεν* Il.ξ videtur admittere interpretationē. Item *Ἀμφικαλύπτω*, Tanquam tegmen ſeu operimentum ſuperiniicio aliquid, vt *ἀμφικαλύπτω σοὶ σάκος*(vt de ſimplici *καλύπτω* dictum eſt) Obtendo tibi clypeum,Clypeo te circumtego,Obiecto clypeo te protego. Hom.– *καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε*.Idē Od.ν, *Μηδ' ἡμῖν περιμήκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ*. id eſt(inquit Euſtathius) *ὡς κάλυμμά τι καὶ σκέπασμα ἐπιρρίψῃ*. At Od.ξ additur & præpoſitio *κατὰ*,in hoc verſu, – *κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας*.

C.ἈΝΑ*καλύπτω*,Reuelo,Retego,Detego,Patefacio,apud Syneſium ſæpe. Apud Euripidem *ἀνακαλύψω λόγους*,pro Apertè loquar.

Ἀνακαλύπτομαι,Reuelor,Detegor,Pateſio. Apud Polybiū *ἀνακαλύπτεσθαι*,inquit Budæus, Faciem detegere. nām opponit τῷ *συγκαλύπτεσθαι*,de eo loquens qui faciē velabat & reuelabat.

Ἀνακεκαλυμμένως, aduerb.Reuelatè, Apertè. *ἀκατακαλύπτως*,*φανερῶς*,Heſych.

Ἀνακαλυπτήριον, ου,τὸ,ſing.numero, Dies quo ſponſa ſiue noua nupta facie retecta prodit.*Ἀνακαλυπτήριον*(inquit Heſych.)*ὅτε τὴν νύμφην πρῶτον ἐξάγουσι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ*. At *Ἀνακαλυπτήρια* plurali numero, Dona quæ dantur ſponſæ à marito & à propinquis atque amicis, quum primùm retecta in virorum conſpectum prodit. Eadē dicuntur & *ἐπαύλαια*. Autor Suidas.Eadem & *ὀπτήρια* & *προσφθεγκτήρια* veteres appellabāt,ſi Polluci credimus. Secundum quem plurali numero *ἀνακαλυπτήρια* vocatur eadē dies quæ & ſingulari *ἀνακαλυπτήριον*.ſcribit enim, *οὐ γὰρ μόνον ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἐκκαλύπτει τὴν νύμφην, οὕτω καλοῖτ' ἄν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ δῶρα*.

Ἀνακάλυπτρα,per ſyncopen pro *ἀνακαλυπτήρια*,eodē modo quo dicitur *δίδακτρα*,& alia. Vſurpant hoc nomen cum alii,tum Diodorus Siculus. ſed apud eum fœdiſſimè lapſus eſt interpres,putans *ἀνακάλυπτρα* eſſe nymphæ alicuius nomen proprium.

C.ΔΙΑ*καλύπτω*,Detego,Patefacio. *Διακαλύπτομαι*,Detegor,Pateſio. Demoſth.orat.ad Phil.epiſtolam,*αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων. εἰ δέ τι πταίσῃ, τότ' ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται πάντα ταῦτα*.

C.ἘΓ*καλύπτω*,Intego,Obuelo (cui opponitur *ἐκκαλύπτω*, ſiue *διακαλύπτω*.) *Ἐγκαλύπτομαι*, Integor, Obuelor. *Ἐγκαλύψασθαι* voce media pro *ἐγκαλύψαι*. Plut.in Cor. *τὴν κεφαλὴν ἐγκαλυψάμενος ἡσυχίαν ἦγεν*. Interdum *ἐγκαλύψασθαι* per ſe accipitur pro Velare ſiue obtegere ſe, id eſt faciem ſuam. (qua in ſignificatione & ſimplex *καλύψασθαι* accipi dixi ſuprà.) Ariſtophanes Nub. *οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς*; Iſocr. Trapez. *ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε*. Eodē modo Ath.9, *ἔκλαιον οὖν ἐγκαλυψάμενος*.Quoniā verò id fieri ſolet ab iis quoque quos alicuius rei pudet,ſumitur pro Pudore affici, Verecundari,q.d.Præ pudore faciē obnubere ſeu velare, manu videlicet aut veſte.Æſch.περὶ παραπρ. *Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο*,ob quæ legati pudore affecti ſunt. B 311,& 679. Vtuntur & voce paſſiua in hac ſignificatione: videlicet pro Faciem velare ſiue ob pudorem,ſiue aliam ob cauſam. Et pro Pudore affici.Ariſtoph.Pluto, *Σὺ δὲ πῶς ἑώρας ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, Ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῄς*; Vbi obſeruandum eſt hìc per *ἐγκαλύπτεσθαι* declarari quod paulo antè per *συγκαλύψασθαι*. Plut.de Cicerone loquēs, *ἐγκεκαλυμμένου τοῦ Κικέρωνος ἀπῆγε κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου τὸ ἱμάτιον*. Æſch.περὶ παρ. *κἂν μὴ θέλω ἀποκρίνασθαι, ἀλλ' ἐγκαλύπτωμαι καὶ ἀποδιδράσκω, ἐγκαλύψειν μέ φησι προσελθών*, &c. Sic Athen.lib.9, *οὐκ ἐγκαλυπτόμενος ὁ Ἐπίκουρος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ*. Et Heſych. *ἐγκαλύπτεσθαι* exponit *διατρέπεσθαι*, *αἰσχύνεσθαι*.

Ἐγκάλυψις,εως,ἡ, Velatio, Faciei velatio præ pudore.

Ἐγκαλυπτέος, Quem pudore affici decet ſeu moueri. In vulg.lex.exponitur Verecundia commouendus.

Ἐγκαλυπτήρια,Quæ dantur quum puella obuelata videri non vult:quod congruit deformi. Hæc in vulg. lex.ex Cælio Rhodigino ſed is teſtem nullum laudat.

C.ἘΚ*καλύπτω*,(contrarium præcedenti *ἐγκαλύπτω*)Detego,Reuelo. Sophocles, *Ἴθ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν*. vt in loco quem modò protuli ex Æſchine, *κἂν ἐγκαλύπτωμαι, ἐκκαλύψειν μέ φησι*.vbi ſignificat Detecturum faciem.Qua in ſignificatione opponuntur itidē *ἐγκαλύπτεσθαι* & *ἐκκαλύπτεσθαι* apud Plat. *καὶ ἐκκαλυψάμενος (ἐνεκεκάλυπτο γάρ) εἶπεν ὃ δὴ τὸ τελευταῖον ἐφθέγξατο*.

C.ἘΠΙ*καλύπτω*, Cotego, Tego, pro ſimplici *καλύπτω*.Heſiodus,– *χαλεπὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει*. ‖Lucian[9] pro Obſcuro, *μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων*, Obſcurans eorum lamenta præ clamore,& faciens vt non exaudirentur. B. *Ἐπικαλύπτομαι*,paſſ.Contegor.

Ἐπικάλυμμα,Tegmen,Operimentum. Operculum redditur apud Ariſtotelem,de cancris id vſurpantem, *οἱ δὲ καρκῖνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες*, id eſt caudas quaſi loricatas vel laminatas,inquit Bud.

Ἐπικαλυπτήριον,Operimentum,*ἐπικάλυμμα*.

Ἐπικάλυψις,Contectio,Velatio, Occultatio. vt apud Gregor. *ἐπικάλυψις τῶν ἁμαρτιῶν*.

C.ΚΑΤΑ*καλύπτω*,Obtego,Operio. *Κατακαλύπτομαι*,paſſiuum Obtegor,Operior. Plato Timæo, *ἡμῖν τε κατὰ χρόνους, οὕς τινας ἑκάστοι κατακαλύπτονται, καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φόβους* &c. Quod Cicero interpretatur, Quibúſque temporibus à noſtro aſpectu obliteſcant, rurſuſque emerſi terrorem &c.Citatur ex eiuſdem Plat.epiſt.7, *πορεύομαι δὴ τῷ λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος*, pro Iter ingredior hac ratione protectus.

Κατακάλυμμα,Operimentum,Velamen,pro ſimplici *κάλυμμα*.

Κατακαλυψις,Velatio, Ipſe actus tegendi,*συγκάλυψις*. pro ſimplici *κάλυψις*,quod nuſquam reperi.

c.2.*Ἀκατακάλυπτος*,Non tutus, Detectus, pro ſimplici *ἀκάλυπτος*.

C.ΠΑΡΑ*καλύπτω*,q.d. Aduelo, cum Virgilio. Sed vt Aduelo pro ſimplici Velo ponitur ab illo, ſic *παρακαλύπτω* pro ſimplici *καλύπτω*,aut pro *ἐγκαλύπτω* vſurpatur.Vel potius *παρακαλύπτομαι* pro *ἐγκαλύπτομαι*,ſignificante Velo ſiue obnubo, aut obtego aut obuoluo me,id eſt faciem meā. Verùm *παρακαλύπτεσθαι* dicitur potius qui oculos cōtegit,ſeu caput obuoluit, horrendi alicuius ſpectaculi metu, quàm qui id præ verecundia facit.‖Plut.in Pompeio,de Cæſare loquens in tranſitu Rubiconis, *μύσας τῷ λογισμῷ καὶ παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινόν, διεβίβαζε τὸν στρατόν*. Plut. Symp.ſeptē ſap. *ἰδὼν ξίφη γεγυμνωμένα, καὶ παρακαλυπτόμενος ἤδη τὸν κυβερνήτην*.Cicero Caput obducere & obuoluere ... appellat, in or.pro Rab.perduellionis reo, (ad dānatos alludēs quibus hoc fiebat quū carnifex iamiā ſumpturus eſſet de illis ſuppliciū,ne id exhorreſceret) Carnifex verò & obductio capitis,& nomē ipſum crucis abſit. Et in Orat. Obuoluēdum caput Agamēnonis eſſe. Idē De nat.d .lib.2, imperatores velato capite pro rep.ſeſe deuouiſſe dicit. ‖Accuſ.iūxit Plut.ita ferè vtēs vt Eur. participio *ἐπικαλύπτων* cū accuſ. *οἰμωγὰς* vſus eſt in loco

paulo antè allato. Locus eſt in Demetrio, de ipſomet lo quens, qui quum apud Seleucum in cuſtodia detineretur, eius tædium & calamitatis reputationem abigere cupiebat perpotationibus, καὶ παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, Ebrietate mentem ſuam obruens, & conſultò contegens. Ita Bud. Comm. pag. 761. Fortaſſe autem hîc παρακαλυπτόμενος τὴν διάνοιαν, verti etiam poſſit, ſecundum alios, Mentem obuoluens vel obducens. Malim tamen, Menti tenebras obducens.

Παρακάλυμμα, Quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam ſiue occultandam. Exponitur Velum, item Aulæum à nonnullis, quòd Heſychius παραπετάσματα exponat παρακαλύμματα. Plut. in Alexandro, καὶ παράγοντά τι περὶ τὰς θύρας παρακάλυμμα διελαύνει. Athen. lib. 4, ὁ βασιλεὺς ἐκείνους ὁρᾷ διὰ τοῦ παρακαλύμματος τοῦ ἐπὶ τῇ θύρᾳ, ἐκεῖνοι δ' αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν. In horum autem locorum vtroque παρακάλυμμα foribus eſſe appoſitum, obſeruandū eſt. ‖ Παρακάλυμμα metaphoricè, vt Lat. Obtentus, Prætextus. in qua tamen ſignif. vſitatius eſt προκάλυμμα, de quo paulo pòſt.

c. 2. Ἀπαρακάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non obtectus, Non occultatus, Manifeſtus. ET aduerb. Ἀπαρακαλύπτως, apertè, apud Hermog.

C. ΠΕΡΙκαλύπτω, Obtego, Obuelo. Ad verbum, Circumtego, Circumuelo. Plut. De pſychog. ὥς τι δεινὸν ἢ ἄρρητον οἰόμενοι δεῖν περικαλύπτειν καὶ ἀρνεῖσθαι, i. (Turnebo interpr.) Quaſi odioſum quiddam & infandum obtegi modis omnibus debere & negari cenſentes. Plato in Timæo, ἡ δὲ [ψυχὴ] ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακεῖσα, κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα, i. (Cic. interpr.) Sic animus à medio profectus extremitatem cæli à ſuprema regione rotundo ambitu circuiecit. Idem ibidem huic verbo alterā illam dat conſtructionē quam antea ex Hom. annotauimus in καλύπτω & ἀμφικαλύπτω. Scribit enim, καὶ ἔτι ἔξω τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε. quod Cic. vertit, Eam circūdedit corpore & veſtiuit extrinſecus. Vide meū Cic. lex. Ex eodē Plat. affertur, περικαλύψαι ἔχω pro Tutor. ‖ Ariſtoph. ſchol. in Nub. περικαλυπτέα ἐστὶ exponit δεῖ περικαλύψασθαι, σκέψασθαι: accipiendo videlicet περικαλύψασθαι pro Faciē obtegere. Pro eodē autē ponitur paulo pòſt ἐγκαλύψασθαι, & ſimplex καλύπτεσθαι.

Περικάλυμμα, Integumentū, Inuolucrū. q. d. Circumtegumentū. In vulg. lex. annotatur præterea eſſe περικάλυμμα, fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolucrum, quod & ἀμφίεσμα Galeno & Dioſc. Quidam περικάλυμμα dici etiam folliculum annotant.

C. ΠΡΟκαλύπτομαι, Prætēdo ad me tegendū. Προκαλύπτομαί τι, Tego me, hoc prætendēs, ſiue obtendēs. Plato Gorg. καὶ ἅμα καὶ αὐτοὶ ἀμπεχόμενοι δικάζουσι, πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, Oculis & auribus totóq; corpore animā tectā & velatam habentes. Pro quo tamen vſitatius eſt προκαλυψάμενοι. Sæpe per metaph. vt Lat. Prætēdere, Obtendere, Prætexere. Idem Plato in Protag. πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι, τοὺς μὲν ποίησιν, &c. Sic apud Chionem in epiſtola ad Matridem, καὶ προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, Modeſtiam prætendere, Modeſtiæ ſpeciem præferre.

Ἀπροκαλύπτως, aduerbium, Sine velamento & colore quæſito, Prætextu nullo. Bud. ex Chione. Huius autem verba ſunt hæc in calce epiſt. 13, ἀπροκαλύπτως δέ σοι γράφομεν, ἐπεὶ καὶ πιστοῖς ἐπιδείκνυμεν ἀνδράσι ταῖς ἐπιστολαῖς. Verùm ego malim hoc ἀπροκαλύπτως exponere, Sine vllis verborum inuolucris ſeu integumentis.

Προκάλυμμα, Tegumentum, Quod prætenditur ad tegendum. Thucydides lib. 2, de ſtructura quadam loquens, καὶ προκαλύμματα εἶχε δέρρεις καὶ διφθέρας. Philoſtratus, Ζεὺς ὑπὲρ αὐτῆς χρυσῷ, ὕδατι, βοῒ καὶ δράκοντι, καὶ ἄλλοις προκαλύμμασι. ‖ Προκάλυμμα, metaph. Prætextus. Heſychius πρόσχημα per προκάλυμμα exponit.

Προκάλυψις, Obtentus, Ipſe actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tegendum.

C. ΣΥΓκαλύπτω, Contego, Cooperio, pro ſimplici καλύπτω, vt & hæc apud Latinos. Itē συγκρύπτω, Occulto. In paſſiua voce συγκαλύπτεσθαι, & in media συγκαλύψασθαι, idem quod ἐγκαλύψασθαι paulo antè, Obtegere vel obnubere ſe, id eſt faciem ſuam. Ariſtophanes Pluto, συγκα-

A λυψάμενον δεῖσαι. Vide Ἐγκαλύπτομαι. ‖ Apud Æſchylum in Prometheo, pag. 35. meæ editionis, συγκαλυπτέος λόγος dicitur qui tacendus eſt: vt ſit συγκαλύπτειν quaſi quis dicat tegere ſilentio.

Συγκάλυψις, Ipſe actus tegendi, κατακάλυψις.

Συγκάλυμμα, Coperimentum, pro ſimplici κάλυμμα.

ΚΑΛΥΒΩ & ΚΑΛΥΣΣΩ, pro καλύπτω, Tego. Fit autem καλύβη à καλύβω: at κάλυξ à καλύσσω, ſi Euſtathio credimus. Sed vſitatius eſſe fatetur καλύπτω quàm καλύβω (cuius certè vſus exemplum nec ipſe affert, nec ego adhuc inueni.) quod autem ad καλύσσω attinet, non
B affirmat id in vſu eſſe, ſed tantùm dicit, de καλύπτω loquens, αὐτὸ δὲ ὑπονοεῖται καὶ καλύσσω καλύξω λέγεσθαι, ἀφ' οὗ τὸ κάλυξ κάλυκος. Et in altero loco ſcribit de καλύπτω itidem verba faciens, ὅθεν ἔοικε καὶ καλύσσω εἶναι, ἀφ' οὗ ὁ κάλυξ γίνεται. Ego verò (quod Euſtathii pace dictum ſit) non video cur nouum thema comminiſci neceſſe ſit, quum à καλύψω deduci poſſit κάλυξ, ſequendo Etymologicum. Ex cuius ſententia καλύβην dictam putabimus quaſi καλύφην.

C Καλύβη igitur (de cuius etymo lege quæ proximè præcedunt) eſt Tugurium, Gurguſtium (quo Cicero vtitur.) Et Cauerna etiam, vt quidam volunt. Thucydides lib. 1, καὶ σκηνωσαμένου δυοῖν διαφερόντοιν καλύβην. Idem lib. 2, οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Vbi obſerua καλύβας non cenſeri appellatione τῶν οἰκιῶν, ſed ab iis diſtingui. Vt autem hîc dicit καλύβας πνιγηρὰς, ſic Luc. dixit in Herod. καὶ σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος. Sunt autem qui καλύβας in poſteriore illo Thucydidis loco interpretantur etiam Caſas
D vel Cellas. HINC compoſitum Καλυβοποιέω, ῶ, vel Καλυβοποιέομαι, οῦμαι, Gurguſtia ſeu caſas facio: vt Budæus interpretatur in hoc Strabonis loco, de Britannis loquentis, περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημένοις εὐρυχωρῆ κύκλον, καὶ αὐτοὶ ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται. ET diminutiuum Καλύβιον, Tuguriolum, Gurguſtiolum, Caſula, Vulgò cabane. Plutarchus de Pompeio loquens, ἐν καλυβίῳ τινὶ ταπεινῷ ἀναπαυσάμενος.

INVENITVR & Κάλυβος, teſte Heſychio, pro τάφος. Ab eodem & καλύβη exponitur σκληρὴ τάφος.

E Κάλυξ autem, Roſa clauſa, & quaſi dicas tecta, reſpiciendo ad verbum καλύψαι, vnde deducitur, vt modò dictū eſt. A Suida & Etymologico κάλυξ exponitur ἄνθος ῥόδου μεμυκός, pro quo μεμυκὸς Heſychius habet τὸ μὴ ἐκπεπταμένον. Rurſum Suidas κάλυκας exponit ῥόδα κεκαλυμμένα: vt ſecūdum eos κάλυξ ſit flos roſæ non expanſus, ſeu folia non habens expanſa & dilatata. Qua voce vtitur hac de re Hieronymus, à quo ſcribitur in Eſaiæ caput 35, κάλυξ eſſe tumens roſa, necdum foliis dilatatis.
F A quibuſdam bacca roſæ exponitur, ab aliis Calyculus roſæ. In Anth. epigr. ῥόδων κάλυκας. Muſæus in poematio De Her. & Leandro, Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροα. ‖ Κάλυξ appellatur etiam omnis folliculus ſeu omne putamen quo aliquid includitur, vt in vulgatis lexicis habetur. In quibus legitur etiam, calyces in floribus eſſe inuolucra quibus dehiſcentibus flores in ſua folia ſe pandunt, vt in roſis, & aliis. nam vt ῥόδων κάλυκας legitur in Anthologia epigrammatum, ſic & ἁπαλὰς λευκοΐων κάλυκας in iiſdem. Schol. Nicādri per κάλυκα ab eo ſignificatum etiā putat τὸν βλαστόν. Schol. autē Theocr.
G κάλυκας κισσοῦ exponit κορύμβους.

Κάλυξ numeratur etiam in mundo muliebri, teſte Heſychio, qui κάλυκας eſſe ait κόσμον γυναικεῖον. Hom. Il. σ, v. 401, Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. Vbi Euſtathius eſſe ſcribit δακτυλίους (id eſt annulos) ſimiles roſarum calycibus: vel (ſecundum alios) aureos quoſdam tubulos, quibus cincinni redimiebantur. Hos autem vocat σύριγγας & αὐλίσκους. quorum vocabulorum prius habet & Heſychius: apud quem vide & alias ſignificationes in Κάλυξ. HINC & Καλυκίζειν ab
H eodem Heſychio expoſitum ἀνθεῖν, id eſt Florere.

Καλύκιον, Calyculus. Heſychius καλύξεις, ῥόδων καλύκια. ET Καλυκὸν (ſi mendo caret) μικρὸν ῥόδον, i. parua roſa.

Καλυξις, Ornamentum quoddam è roſis, Heſych. Et apud eundem καλύξεις, ῥόδων καλύκια. Hoc autem κάλυξις verbalis nominis à καλύσσω formam magis retinet.

ΚΑΛΧΗ, ης, ἡ, Flos vel animal quo tingitur purpura, vt ſcribit ſcholiaſtes Nicandri in hunc eius verſum in Ther. Ἡ δ᾽ ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια ὑψηλή. Idem ſcholiaſtes in hunc eiuſdem poetæ locum in Alexipharm. —ῥόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἠὲ κάλχης, Κηραφίδος, annotat, κάλχην eſſe ſpeciem πορφύρας (id eſt purpuræ) qua mulieres tingant κάλχιον. vnde καλχαίνειν τὸ πορφύρειν. Scholiaſtes Sophoclis κάλχην eſſe dicit κόχλον. κόχλον autem ſunt qui velint eſſe piſcem à Latinis muricem appellatum, diuerſum à purpura. Vtcunque ſit, κάλχη non malè exponetur Purpura (intelligo autem de piſce) quam & κάλυκα vocari tradit Heſych. nam de κάλυξ loquens, σημαίνει δὲ καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν, inquit. **B**

Κάλχιον accipi videtur à ſchol. Nicādri in loco modò citato pro purpura quæ ſucco κάλχης tingitur.

Καλχαίνω, Alta mente cogito, q. d. Profundè cogito, vel In profunda cogitatione verſor. Soph. Antigone, p. 213, Τί δ᾽ ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ᾽ ἔπος. Vide Πορφύρω, quod eandem ſignificationem ab eadem metaphora accipit. Vide & Κάλχας quod proximè ſequitur. **C**

Κάλχας, apud Homerum, vatis nomen qui ita dictus eſt tanquam καλχαίνων, id eſt alta mente cogitans: vel ἀπὸ τῆς κάλχης vocatus eſt Κάλχας, à quo καλχαίνειν, vt καλχαίνειν ἔπος ſignificet μαντεύεσθαι. Vide Euſtathium pagina 51.

ΚΑΜΙΝΟΣ, Caminus, Fornax. Itē Κάμινος, Ignis, Flamma. Chryſoſt. in prioris ad Cor. caput 11, de diabolo loquens, τοὺς εἰς οὐρανὸν σπεύδοντας ὑποσκελίζων, καὶ πλείονα ἐκεῖθεν ἑαυτῷ ὑποσκελίζων τὴν κάμινον. Item Æſtus, ſeu ardor, in hoc eiuſdem loco in lib. De Sacerdotio, καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς χρείας οὐκ ἔφυγεν κάμινον. **D**

Καμίνιον, ου, τό, Diminutiuum, Paruus caminus, Parua fornax. ἰπνὸς (inquit ſcholiaſtes Ariſtophanis in Pace) quod nos appellamus καμίνιον. Eſt autem ἰπνὸς, furnus.

Καμιναῖος, ου, ὁ, q. d. Caminarius, ſeu Caminalis, id eſt Ad caminum pertinens. vt καμιναία αἰθάλη, caminaria fuligo, id eſt camini, ex cap. 9 Exodi citatur. ET Καμινίτης, itidem adiectiuum, pro Caminarius. ἄρτος καμινίτης apud Athenæum lib. 3, idem qui & ἰπνίτης, Furnaceus, quum ἰπνὸς (id eſt furnus) ſit paruus caminus, vt modò dictum eſt. **E**

Καμινώ, οῦς, ἡ, vt γρηῒ καμινοῖ, anus camini fuligine oppleta. Homerus in datiuo dixit Γρηῒ καμινοῖ ἶσος, Odyſſ. σ. q. d. vetulæ caminariæ, id eſt fuligine camini oppletæ. Perinde acſi dicat, Tam nigræ vt fuligine oppleta eſſe videatur. Sic Gallicè Noir comme la cheminee. καμινοῖ (inquit Euſtathius) διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης. Sed Ariſtarchus & Herodianus καμινὼ dixerunt eſſe τὴν καμινεύτριαν, quæ videlicet frigeret hordeum vt facilius ex eo farina fieret. At Comanus putauit καμινοῖ compoſita voce dici, τῇ καμούσῃ τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως, id eſt cui nerui præ ſenectute dolerent. Sed ridiculè ſubtilis hæc expoſitio mihi videtur. **F**

Καμινεύω, In camino excoquo, ſeu cādefacio. vnde Καμινευθὲν ex Strabonis 13 affertur pro In camino ſeu fornace excoctum. Apud Dioſcoridem autem χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino ſeu fornace cādens, vt vertit Ruellius, apud eum lib. 5, capite 84, γίνεται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου. Ego malim, Æs quod in fornace candefit, aut liqueſit. HINC Καμινεία, Opera quæ nauatur circa caminum ſeu fornacem. q. d. Operatio circa vel apud caminum. Theophraſtus lib. 5, πρὸς δὲ τὰς καμινείας καὶ τὰς ἄλλας τέχνας χρήσιμα. Ita enim hîc accipi puto: quum tamen in vulgatis lexicis ſcribatur καμινία cum ſimplici ι, & exponatur Fornacum vſus, & Fornax. quæ poſterior interpretatio Gazæ tribuitur. Καμινευτής, In camino aliquid excoquens. vel generalius, Circa caminum, ſeu fornacem laborans, ſeu opus faciens. vt Vulcanus apud Lucianum, ἀλλὰ βάναυσον καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα **G** **H**

δὴ καμινευτήν. ET Καμινεύτρια fœmininum, quod diximus exponi vocem καμινὼ apud Homerum, vt ſit καμινεύτρια itidem Quæ circa caminum laborat, ſeu opus facit. **A**

ΚΑΜΝΩ, Fut. καμῶ, vel καμοῦμαι, Pr. κέκμηκα, Laſſeſco, Fatigor vel Fatigatus ſum, Grauor, Fatiſco, Deficio. vt Il. τ, — οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμῃ πρίν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Et Il. φ, — μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα. Et Il. β, περὶ δ᾽ ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται. Sic Il. λ, ἀκμῆτες & κεκμηκότες inter ſe opponuntur, Ῥεῖα δέ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ Ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. Quod imitatus Lucianus dixit in Hermotimo, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ ἀτυχία τὸ ἀθλητὴν, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. In hoc Gregorii loco κάμνειν Budæus exponit Laborare, Fatigari, Ægrè facere: ποῖος Εὐκλείδης ἐμιμήσατο ταῦτα γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀποδείξεσι; Apud eūdē interpretatur Grauari & Laſſeſcere, vbi dicit, κάμνουσα τῷ πόθῳ καὶ σπαδάζουσα. Et κάμνειν ὑπέρ τινος apud Thucydidem pro Laborem ſubire, vel periculum, libro 2, ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. Dicitur & κάμνω τοῦτο ποιῶν: vt Plat. De rep. lib. 5, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή, pro Ne faceſſant ſibi negotium, vt Budæus interpretatur. ¶ Interdum fit tranſitiuum, (vt apud Latinos Laboro) & accuſatiuo adiunctum ſignificat Cum labore facio, Elaboro, Cum labore ſtruo vel fabricor, vt Il. σ, Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ᾽ ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις (pro quo alibi κάμε τεύχων) Sic Od. o, Ἔνθ᾽ ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή. Et ἐκάμοντο in hac ſignificatione pro ἔκαμον, apud Apollonium Rhodium lib. 2, Ἱερὸν ὅρ᾽ ἐκάμοντο. Vt autem Laboro in illa ſignificatione, poetarum eſt, ita & κάμνω iſtud poetis peculiare eſſe exiſtimo. Sed κάμνειν poſuit Homerus & pro Comparare cum labore ſeu acquirere, Iliad. σ, Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ. In proſa autem dicitur καμάτῳ κάμνειν, quo vtitur Herod. libro 3. Reperitur in eadem κάμνω & pro Contendo efficere (ſicut & Latinè Laboro vt hoc efficiam) quo vtitur Greg. περὶ θεολογ. p. 14. **B** **C** **D**

Κάμνω, Ægroto, Malè me habeo, vt & apud Latinos Laboro. Ariſtoteles, ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ᾽ ἑαυτοὺς οἷα δὴ κάμνοντας ἄλλους ἰατρούς. Ariſtoph. Nubibus, Τί πάσχεις; τί κάμνεις; Baſilius, μέτρια μὲν κάμνοντες καὶ ἴασιμα. Dicitur & cum accuſatiuo νόσον, κάμνω τήνδε τὴν νόσον, & cum præpoſitione ὑπὸ, κάμνω ὑπὸ τῆσδε τῆς νόσου. Herod. libro 3, πρεσβύτης τε ἤδη ὢν καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷδε, pro Laboro hac in re, Malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet. Qua in ſignif. ex Ariſtoph. citatur. Item hoc Eurip. ἐν τῷδ᾽ ἔκαμνε νόσος. **E**

Κεκμηκὼς, Participium, Fatigatus, Defeſſus, Debilitatus, vt in locis Homeri & Luciani paulo antè citatis. Sic Plutarchus Sympoſio, διὰ τάχος καὶ ῥοῖζον ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς. ¶ Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, ſicut & καμόντες. Sic Odyſſ. λ, — βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Et alibi, Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων. Sic Thucydides, καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic vtitur etiā Plato & Ariſt. Eth. 1. **F**

C. ἈΠΟκάμνω, pro κάμνω, vt Defatigor, pro Fatigor: vel ἀπὸ ſignificationem auget, vt De interdum in Defatigor. Exponitur & Debilitor, Fatiſco, Deficio. Philo De vita Moſis lib. 3, ἀλλὰ θαρρεῖτε, μὴ ἀποκάμνετε, Ne debilitemini. (eo quidem ſenſu quo Frangi & debilitari moleſtia dicit Cicero.) In hoc autem Herodiani loco exponitur à Politiano & à Budæo Fatiſcere, lib. 4, εἰωθότων ἀεὶ τῶν βαρβάρων ῥᾶστα ἀποκάμνειν καὶ ἐθελοκακεῖν. **G**

C. ἘΚκάμνω, Idē quod præcedēs ἀποκάμνω. Exponitur etiā Elaſſeſco, ex Plin. Itē, Labori aut dolori cedo vel ſuccūbo. Nonnunquā autem capitur ſimpliciter pro Cedo, vt apud Plut. καὶ ὁ δῆμος ἐξέκαμε πληγαῖς, ceſſit. In vulg. lex. citatur ex Greg. εἰ μὴ ἐκκαμούμεθα ἐν ταῖς θλίψεσι, ſed Bud. p. 50 Comm. vel ἐκκακοῦμεν, vel ἐκκακούμεθα, ponendum ſuſpicatur. cuius priorem illam coniecturam confirmari vetuſtiſſ. codicis autoritate, teſtatus ſum in calce editionis paternæ. in eo enim ἐκκακῶμεν legitur: vt non dubium ſit quin Gregorius ad hæc Pauli verba **H**

reſpexerit,ad Epheſ.3,μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι.Idem ta- A
men Budæus p.300 poſtquam ἐκκάμνειν eſt interpr. Su-
pramodum defatigari,Cedere labori vel dolori, Perlaſ
ſeſcere,hunc ipſum Gregorii locum,tanquã ſibi nõ ſu-
ſpectum,affert.

C.ΠΡΟκάμνω,Antè fatigor,Antè laboro.Thuc.lib.2,προσ-
γίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,id eſt (B.
interpr.) Ita ſunt res noſtræ conſtitutæ, vt nobis ante
triſtium rerum euentum nequaquam laborandum ſit.
Apud eũdem προκάμνειν pro Antè laboro aliquo mor- B
bo,vel Prius cõflictor aliquo morbo vel dolore,in eo-
dẽ libro, εἰ δέ τις καὶ προεκαμέ τι,ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη.
¶Interdum autem προ accipitur pro ὑπὲρ in hoc verbo;
vt in hoc Ariſtidis loco,πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων
προὔκαμε, pro filiis laborauit,ὑπέρκαμε.

C.ΣΥΓκάμνω, Simul laboro,Collaboro.Interdũ idẽ quod
Adiuuo,vt apud Soph.ἴδ' εἰκότως,σύγκαμνε.

C.ΥΠΕΡκάμνω, Pro aliquo laboro(quã ſignificationem&
προκάμνειν interdum habere,modò dictum eſt)vt ὑπερ-
κάμνειν παίδων,apud Eurip. C

Aliud compoſitorum genus.

C.Ἀκμής,Nõ fatigatus,Nõ defeſſus.(ita enim maloquàm
compoſita voce Indefeſſus, quæ potius infatigabilem
ſonat)opponitur præcedenti participio κεκμηκὼς in Ho
meri & Luciani locis modò citatis.Sic autem & in hoc
Arriani hiſt.lib.5,ἀκμῆτες αὐτοὶ κεκμηκότων οἱ ἀμφ' Ἀλέξαν-
δρον ἐπιγιγνόμενοι τῇ διώξει. Hanc autem vocem ἀκμής
(quam vulgus falsò putat ab ἀκμὴ deriuari, & ſecundũ
quam opinionem ἀκμάζων exponitur) ita format Ety-
mol. Verbi κάμνω aor.2 eſt ἔκαμον,vnde καμής: & cum D
α priuatiuo ἀκαμής,ex quo per ſyncopen ἀκμής.Euſta-
thius autem pag.885, obſeruanda eſſe dicit ἀκμῆτες &
κεκμηκότες,ſeruato κ ante μ,poſt ſyncopen:quum potius
Attici hæc cũ γ ſcripturi eſſent ἀδμῆτες & κεδμηκότες,ſicut
apud Sophocl.ἐοιγμένον ex ἐοικαμένον. Apud Herodianũ ἀκ-
μὴς ςρατὸς exponitur Recens exercitus à Polit.lib.3.Al-
phæus Mityl.in Anthol. epigr. portas olympi appella-
uit ἀκμῆτας, non tanquam inuictas (vt in vulg. lex.)ſed
potius(opinor)tanquam minimè fatiſcentes aut labã-
tes,vel quæ perpetuò illabefactæ maneãt:in hoc verſu, E
Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας ὀλύμπου. EIVSDEM
formæ ſunt Ἀνδροκμής,Νεοκμής,& Σιδηροκμής.quod po-
ſtremum ſignif.Mortuus ferro,id eſt interfectus: ſecũ-
dum illam ſignificationem τοῦ κεκμηκὼς & τοῦ καμὼν, pro
Mortuus.Soph.Aiace,— ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν ἥσυ-
χος θακεῖ πεσών.Vbi ſchol.ſcribit, τοῖς σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς
ἀνδροκμῆσιν.ex quibus verbis colligi videtur Ἀνδροκμής
eſſe itidem ὁ ὑπ' ἀνδρὸς φονευθείς. At verò ἀνδροκμῆτας
ἀγωνίας ex Euripide afferunt pro Certamina in quibus
viri laborãt.Dicitur&Ἀνδρόκμητος.quod vide paulo pòſt. F

C.Ἄκμητος pro ἀκμής,Non fatigatus,Nõ defeſſus, ἀκοπία-
ςος. Nicander autem in Ther. ἄκμητον τύμμα vocauit i-
ctum non laboriferum,id eſt doloriferũ,Ἄκμητον δ' ἐπὶ
τύμμα φέρει μεταμώνιον ἀνδρὶ, id eſt μὴ ἔχον κάματον καὶ ὀ-
δύνην,inquit ſchol. HINC aduerb. Ἀκμητί, vel Ἀκμη-
τεί,Citra fatigationem, Citra laborem, ἀκαμάτως, ἀπό-
νως.Vnde & pro Facilè accipitur. Suidas habet ἀκμητί,
Heſych.autem ἀκμητεῖ cum ει.ſed malè poſito ſuper eã
circumflexo : niſi fortè ἀκμητεῖ (quod exponit ἀκαμα-
τεῖ) velit tertiam eſſe verbi ἀκμητῶ perſonã. ſed & ἀκα-
ματεῖ ab ἀκαματῶ itidem ſuſpectum eſt. Suidas in ἀπο-
νητὶ enumerat ἀκμητὶ inter aduerbia quæ ἐκτείνεται & συ-
ςέλλεται. G

C.Ἀνδρόκμητος, ου,ὁ καὶ ἡ, Ab homine laboratus, aut (ſim-
pliciter)factus. vt ἀνδρόκμητος τύμβος, Ab homine labo-
ratum ſepulchrum,id eſt, extructum cum labore : vel,
In quo vir mortuus iacet,ἐν ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς κεῖται. Vide
Heſych. & Etym.In vulg.lex.ἀνδροκμῆτες ἀγωνίαι, certa-
mina in quibus viri laborant,ex Euripide.

C.Νεόκμητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Recens laboratus, ſiue elaboratus,
Recens fabricatus,Suidas & Heſychius. Item Νεόκμητος H
pro Recens mortuus, vel Nuper mortuus, citatur ex
Eurip. Apud Nicandrũ autem νεόκμητα exponit ſchol.
νεοθαλῆ,ἢ νεωςὶ τμηθέντα,quæ expoſit.procul recedunt à
prima ſignificatione,ac præſertim illa prior.

Νεοκμὴς etiam dicitur pro Recens fabricatus, aut fa-
ctus:vt apud Nicandrum Theriacis, ἐν ποτάμῳ νεοκμῆτι
καμινόθεν.

C.Πολύκμητος, ου,ὁ καὶ ἡ,vt πολύκμητος σίδηρος apud Homerũ,
Ferrum multum elaboratum,id eſt artificio vario ela-
boratum.Aut,Quod multum elaborari poteſt,id eſt va
rio artificio. Aut,Circa quod multum laboratur.Hom.
Odyſſ.ξ, — χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.Iliad.ζ, Χαλκός τε,
χρυσός τε,πολύκμητός τε σίδηρος.Vbi vide Euſtathium, qui
& hanc expoſitionem affert,δι' οὗ πολλοὶ ἂν κάμοιεν,ἤτοι θά-
νοιεν,per quod multi pereant.Ego hanc interpret.cæte-
ris anteponendam puto,πολύκμητον σίδηρον, ferrum cir-
ca quod multum laboratur,à fabris videlicet.

C.Ἀκάμας,αντος,ὁ, vel Ἀκάμαντος, Infatigabilis, Indefeſſus,
Homerus Il. θ,Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν:
per quod ſolis epithetum declarari Euſtathius tradit e-
ius ςερρὸν καὶ ἀδιάπτωτον κατὰ τὴν περιπόλησιν. At Seruius ἀκά
μαντα ſolem appellari dicit,non quòd non laboret, ſed
quòd laborem non ſentiat:in illud Virgilii, Hic canit
errantem lunam,ſoliſque labores.Sed aliud dicere po-
terat Seruius(meo iudicio) ἀκάμαντα dici non qui nõ
laboret,ſed qui labore non defatigetur.

Ἀκάμας,dux Thracorum,Il.β.

Ἀκάμαντος, vide poſt Καμάτος.

¶Κάματος,ου,ὁ,Labor, Fatigatio. Iliad.κ, — καμάτῳ ἀδδη-
κότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ.Iliad.ν,Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φί-
λα γυῖα λέλυνται, & alibi paſſim. Hac voce vtũtur interdũ
proſæ ſcript.(licet poetica ſit potius quã oratoria)præ-
ſertim autem Herodianus:vt lib.4, πᾶν δὲ ὃ χειρῶν ἢ κα-
μάτου σώματος ἔργον,πρῶτος εἰργάζετο.Sic lib.1, ἀλλὰ καμά-
τοις τε καὶ φροντίσι τετρυχωμένον.Et 7,δεδωκότα τοῖς καμάτοις
ἀνάπαυλαν. Vtitur & Lucianus:vt in Hermotimo, ἀπο-
λέλειπταί μοι τοσοῦτα ἔτι,καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς. Et in Ma-
crob.ἐν πολέμοις γενόμενος,καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ
τραύματα.Plutarch.εἰ πρεσβ.πολ. dixit πόνον ἡδὺν κάμα-
τόν τ' ἀκάματον. ¶Interdum κάματος vocatur quod
labore comparatum eſt.vt Odyſſ.ξ, Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κά-
ματον νήποινον ἔδουσιν. Sic Heſychius Theogonia, Ἀλλό-
τριον κάματον σφετέρην ἐς γαςέρ' ἀμῶνται. ¶Accipitur &
pro morbo,ſicut κάμνειν laborare morbo ſignificat in-
terdum , ſiue ægrotare . Heſychius κάματον exponit
νόσον, ſicut κόπον, μόχθον, πόνον. Sic Pollux κάματον
& ἀῤῥωςίαν,& νόσον, aliaque huiuſmodi ſynonyma con-
iungit.

Καματέω,ῶ, Laboro,Fatigor,Fatiſco. vnde partic. καμα-
τῶν, quod ab Heſychio exponitur κοπιῶν.

Καματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Laborioſus,Laborem afferens, ſiue
labores . vt Ἦρος καματώδεος ὥρη,Heſiodo in Op. ¶Eſt
etiam νοσώδης, Morbos afferens . In qua ſignif.ſunt qui
καματώδεος in illo Heſiodi loco accipiant.

Καματηρός,ά,όν, Laborioſus, vt καματώδης. Ariſtoteles
De mundo,τοῖς μὲν καματηρὸν ἄρχειν. Lucianus De ſalt.
σφοδρὰ καὶ καματηρὰ τὰ δήματα. Apud Arrianum hiſtor.
καματηροὶ καὶ ἀδυνάτως,Labore confecti.Citatur ex A-
pollonio Arg.2,pro Ægrè,in hoc verſu,— ἅλις καματηρὸν
ἀϋτμένα φυσιόωντες. HINC Καματηρῶς, Laborioſè. Itẽ
νοσηρῶς.nam Pollux hæc coniungit,καματηρῶς,ἀῤῥώςως,
νοσηρῶς,ἐπινόσως.

C. Εὐκάματος,ου, ὁ καὶ ἡ, Non laborioſus, Facilẽ laborem
habens. Plutarchus in libro An ſeni ſit adminiſtranda
reſp.πόνον ἡδὺν κάματόν τ' ἀκάματον ἔχουσαν,id eſt(vt ver
tit Longolius) Laborem dulcem ſanè, onúſque mini-
mè onerosũm.In vulg.lex.legitur Εὐκατάματος,quod ex
hoc Ἀκάματος detortum eſſe puto.

C.Ἀκάματος,ου,ὁ καὶ ἡ, Labore carens, id eſt Laborẽ non
ſentiens.quo ſenſu erit ex α priuatiuo,& κάματος:ideó-
que hîc aptè ponetur poſt κάματος. ſic autem fuerit de-
ductum παρὰ τὸ καμεῖν,ſed non immediatè. verùm quũ
eius ſignificatio frequentiſſima ſit eadem quæ τοῦ ἀκά-
μας,videlicet pro Infatigabilis,Indefeſſus,videtur eadẽ
etiam debere eſſe deductio. Dionyſius De ſitu orbis
Oceanum vocauit ἀκάματον, ſicut Homerus ἀψόῤῥοον
ἀκάμαντα, ob infatigabilem & perpetuũ curſum. Idẽ
Homer.ἀκάματον appellat πῦρ, ignẽ infatigabilẽ, reſpi-
ciẽs(vt opinor)ad iſatigabilẽ eius voracitatẽ. ¶Ἀκάματος,

C.iii.

Qui nõ laborauit, apud Nonnum, —ἀπιςίῃ δὲ καμόντων ἡμέας ἀκαμάτοις ἀλλότριον εἰς πόνον ἀνδρῶν. In hac autẽ ſignif. ponendum ἀκάματος poſt κάματος. HINC aduerb. Ἀκαμάτως, Infatigabiliter, Indefeſſè. Suidas ἀκμητὶ exponit ἀκαμάτως. Dicitur & Ἀκάματα aduerbialiter à Sophocle, ὃν ἐγὼ γ' ἀκάματα περιμένουσ' ἄπαυστος τάλαινα. vbi exponitur etiam ἀδιαλείπτως. A

C. Ἀκαματόπους, οδος, ὁ, Indefeſſos pedes habens. Infatigabili pede currens, apud Pind.

C. Ἀκαματοχάρμας, Pugna indefeſſus vel infatigabilis. Aiacis epithetum, apud Pind. pro ἀκαματοχάρμης. B

ΚΆΜΑΞ, ακος, ἡ, Vitis pedamentum ſiue adminiculũ, Palus. Pollux, περὶ ἀμπελουργίας tractans pro eodem ponit, χάρακα περιπήξασθαι ταῖς ἀμπέλοις, & κάμακα παραστήσασθαι, quod Tibullus dixit Palis adiungere vitem. Hom. Il. σ, Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. Sic apud Heſiodum, Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι. Ita autem dicitur παρὰ τὸ κάμνειν, quaſi κάμναξ, ἡ πᾶσα, vt vult Etymol. Qui tamen commodius ab aoriſto καμεῖν hoc vocabulũ deduxiſſet, ſicut & præcedẽtia deriuari ab eo videmꝰ. Euſtathio autẽ teſte, vel παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει dicitur κάμαξ, vel quaſi καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων, vt ex καλάμαξ per ſyncopen dictum ſit κάμαξ. Huc verò pertinet quod ait Heſychius inter alia, κάμακας eſſe καλάμους ὀξεῖς. ‖Κάμαξ generalius etiam ponitur pro pertica. Citatur ex epigrãm. αἱ κλαδαραὶ κάμακες pro Ramales perticæ. Κάμακες item pro vallis. qua in ſignif. Etymol. maſculinum eſſe ſcribit: quum tamen apud Ioſephum κάμακας χαλκίας vallos æreos interpr. eſſe velit. Vult autem Etymol. vel vallos, vel ipſum ἔρυμα dici κάμακας. ‖Κάμαξ, Contus. Luc. ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. Heſ. κάμακας inter alia ſignificare tradit κοντάρια ὀρθά. ‖Κάμαξ, Lignum haſtæ, Euſtath. At verò Heſychius vult etiam δόρυ dici κάμακα, item δοράτιον ἱππικόν. Vide Καμάκινος ſtatim pôſt. ‖Apud Pollucem autem maſc. genere in alia ſignif. τοὺς μὲν τοὶ λαμπάδας & κάμακας εἴρηκεν ἐξαιτεῖαι Αἰσχύλος, Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι. vbi ſuſpecta eſt vox ἐξαιτείας. C D E

Καμάκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde καμάκινον δόρυ apud Xen. De arte equeſtri Haſta.

Καμακίς, Ornamentũ capitis muliebre, capillos ambiẽs, vt inquit Heſych. addens quibuſdam eſſe σύριγγα.

ΚΑΜΆΡΑ, ας, ἡ, Camera, Fornix, Teſtudo. dicta & ipſa (vt opinor) παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει. In vulg. lex. καμάρα citatur ex Gal. 8 De vſu part. Bud. in hiſtoria Eccleſiaſtica laqueatum regis tectum ita vocari ſcribit. ‖Item Vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάρῃσι ἐπὶ ζευγέων ἐλάσασαι. Pollux eſſe ait ὄχημα κατάστεγον ſiue στεγαστὸν, citans & Herodotum, ſed non adſcriptis eius verbis. ‖Heſychius καμάρας vult eſſe zonas militares. ‖Polluci καμάρα eſt etiam pars auris iuxta eius foramen. Eius verba ſunt, τὸ δὲ κατὰ τὸ πρύτημα μέρος, καμάρα τὸ δὲ ἐντὸς, κύαρ. F

Καμαροειδής, & Καμαρωτὸς, Cameræ (id eſt fornicis) habens formam, Cameratus, vel potius Concameratus, apud Dioſcor. & Athen.

Καμάρωσις, Concameratio, q. d. Teſtudinatio. Peculiariter autem ita vocatur caluæ ictus in quo oſſis pars aliqua in teſtudinis & cameræ formam ſuſpenſa relinquitur, altrinſecus à reliqua calua ſeparata, vt ſcribit Marcel. in lib. 4 Dioſcoridis. G

Καμαρεία Heſychio κοιτὼν καμάρας ἔχων.

Καμαρίς, Ornamentum quoddam muliebre, eidem Heſychio.

Καμαρεύω, Laboro, Labore me fatigo. Item Acquiro, Accumulo, φιλοπονῶ, πορίζω, κακοπαθῶ, συνάγω, Heſ.

ἌΚΜΩΝ, ονος, ὁ, Incus, ita dicta quaſi ἀκάμων, vnde per ſyncopen ἄκμων. Eſt autem α vel epitaticum, vt ſit quaſi ὁ πάνυ κάμνων, vt ſcribit Etymol. vel potius priuatiuũ (meo iudicio) vt ſit ita vocata incus quaſi quæ nullis ictibus fatigetur. Od. θ, Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Herodot. lib. 1, τὸν δὲ ἄκμονα καὶ τὴν σφῦραν ἐθεώρει. Hinc Πυράκμων dictus quidam faber, quaſi nunquam à calẽti incude diſcedens, cõpoſita voce ex πῦρ & ἄκμων, vt ſcribit Seruius in Virg. à quo ſcribitur Æneid. 8, Ferrũ H exercebant vaſto Cyclopes in antro, Brontéſque, Steropéſque, & nudus membra Pyracmon. ‖Ἄκμονα & Sy prii vocabant ἀητείβανον, vt tradit Heſych. ‖Ἄκμων, dictus pater Cæli, ſiue Saturni (vtrunque enim habet Euſtathius) alludendo ad cæli motum ἀκάματον: quo etiã reſpectũ fuit in nomine ἄτλας. Hinc Ἀκμονίδης patronymicum nomen, Acmonis filius, Callim. apud Etymol. Fuit autem dictus ἄκμων etiam Oceanus, quòd flu uii ſint ἀκάματοι. vnde Σφρηγῷ ἀκάματον, Il. π.

Ἀκμόθετον, ου, τὸ, Incudis repoſitorium, Id cui incus impo- nitur. per ſyncopen pro ἀκμονόθετον. Hom. Il. σ, -αὐτὰρ ἔπειτα Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα.

ΚΆΜΠΤΩ, Fut. ψω. Pr. φα, Flecto, Inflecto, Incuruo. vnde Κάμπτομαι, Flector, Incuruor. Apud Cratetem dicit curuus quidam ſenex, ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε τέκτων οὐ σοφός. Sic autem dico curuum ſenem vt ſenecta curua dicitur à Tibullo. Athen. 1, διὸ καὶ ὀρθοὺς γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους οὕτω πίνοντας, πρότερον ὑπὸ τοῦ ἀκράτου καμπτομένους. Κάμπτεσθαι εἰς τὰ ἄνω, Pandari, B. ex Theophr. 5, τὰ μὲν γὰρ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται ὁ δὲ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Hinc part. præt. Κεκαμμένος, Inflexus, Incuruatus. & κεκαμμένα εἰς αὑτὰ, orbem mutuo inflexu colligantia, in vulg. lex. ‖Κάμπτειν, Flectere, vt fit in curuli certamine: à quo καμπτὴρ dicitur meta. vnde ſumpta metaphora dixit Eurip. τέλος κάμψαι μ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου. ‖Dicuntur & nauigantes κάμπτειν. Plutarchus, Vtra animantium prudentiora, ἀνεμώδεις ἢ μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, (id eſt Gryn. interprete,) Siquam oram procelloſiorem circumire neceſſe ſit. Loquitur autẽ de anſeribus. ‖Κάμπτειν Heſych. ait eſſe etiam τὸ ἐν τῇ ᾠδῇ καμπὰς ποιεῖν. ‖Κάμπτειν pro Exorare (vt Latinis Flectere) De ſententia deducere. Gregor. in Enc. Macc. ὧν οὐδὲν ἔκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀπολμοτέραν ἐποίησεν. Thuc. lib. 3, καμφθῆναι ὑμᾶς, καὶ μεταγνῶναι. Plut. Pericle, ἐπὶ τούτῳ δὲ καμφθεὶς, ἐπιτρέψαι μὲν ἐκαρτερεῖν τῇ ἡδονῇ. Quod alibi ἐπικλασθεὶς: vt & Lat. Frangi.

¶Καμπτὴρ, ῆρος ὁ, Flexus, Curuatura, vt exponitur à Philelpho in hoc Xen. loco, Pæd. 7. circa principium, κατανοῶν δὲ ὡς πρόσω τῆς καμπτῆρος ἑκατέρωθεν ἐποιήσαντο, περὶ ὃν κάμπτοντες ἀνῆγον τὰ κέρατα. vbi pro eodem ponitur ἐπικαμπή. nam ſequitur, ἐννοεῖς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται; ‖Καμπτὴρ peculiariter pro meta, quòd in ea flectatur. Poll. lib. 3. cap. 30, περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. Hinc dicitur, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. Schol. Eurip. in Medeam, τοῦ γὰρ σώματος τὸ τέλος τὰ ὀστᾶ εἰσιν, ὡς τοῦ δρόμου ὁ καμπτήρ.

Καμπτὸς, Flexilis, Flexibilis. at Καμπτικὸς in vulg. lex. exponitur Se inflectens.

C. Εὔκαμπτος, Flexibilis, Qui facilè flecti poteſt. Cui opponitur Ἄκαμπτος, Inflexibilis, Rigidus. Ponitur interdum metaphoricè, ſicut & Rigidus à Latinis. vt apud Plut. Lyc. τὸ πρὸς τοὺς πόνους ἄκαμπτον, Conſtantia in perferendis laboribus. q. d. Rigiditas.

C. Μονόκαμπτοι. q. d. Vnicum inflexum habentes: de pedũ digitis dictum, quòd vnico inflexu adducantur, vt Gaza refert ex Ariſtotele.

C. Ἀσματοκάμπτης, Cantuum ſiue carminum inflexor, Qui variis carminum flexibus vtitur & quaſi anfractibus, vel flexuoſis carminibus. De dithyrambicis poetis dictũ ab Ariſtoph. in Nubibus. vbi vide ſchol. ET Δυσκολόκαμπτος καμπὴ, apud eũdẽ Ariſtoph. in eadẽ com. Flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autẽ de flexu qui fit in cantu molli & fracto.

¶Κάμψις, Inflexio, Curuatio, ſeu Curuatura. In vulg. lex. exponitur etiam Suffrago, Poples. AB eadem origine eſt Καμψὸς, Inflexus, Curuus, καμπύλος, Heſychius. HINC Εὐκαμψία, Flexibilitas: cui opponitur Ἀκαμψία, Inflexibilitas, Rigiditas, apud Ariſtotel. De gen. anim. lib. 5. ET Καμψίοδυνος δάκτυλος, in Anth. epigrammatum, Qui cum dolore inflectitur. Vel, Qui dum frequẽter inflectitur & curuatur, dolet. Exponitur etiã, Qui dum flectitur ad corripiendos nummos, animus cruciatur habendi cupiditate. ET Καμψίαυλος χεὶρ, Pindaro apud Athenæum, Manus celeri inflexu percurrẽs citharæ chordas, ex κάμπτω & αὐλός.

¶Καμπὴ, Idẽ quod κάμψις, Inflexio, (Flexus, Cic. interpr.)

p.95 lex.)Cic.Curuatio,Curuatura.Plut.in Pol.præc.πολλὰ χάριν ἀδείας οὐκ ἔστιν ἐλθεῖν διαπλῶν,ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμως γέπως καμπτῆς καὶ παραγωγῆς. Idem in lib.Vtra anim. prud.ἀλλὰ καμπαῖς ἢ ϛροφαῖς ὅπως κεκλασμένας ὑποτρέχεις. ‖Καμπαὶ,Flexus & eluſiones luctæ,citatur ex Bud. ep. pro λυγισμοὶ. ‖Καμπὴ. Articulus. item Nodus, id eſt flexura,vt digitorum. Item Suffragines. Bud.ex Gaza. ‖Καμπὴ de cantu,vt & κάμπτειν. Ariſtoph. Nub. Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέ τινα καμπὴν,Vocē aliquo modo in cātu inflecteret.Id eſt, Si fracta & molli voce cecinisset,εἰ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν ἀνενέγκοιτο,inquit ſchol. Qui in alium eiuſdē comœdiæ locum annotat καμπὰς eſſe quas muſici appellant ϛροφὰς & ἀντιϛρόφους & ἐπῳδούς. Vide ſuprà Ἀσματοκάμπτης & Δυσκολόκαμπτος καμπή.

Κάμπη(retracto in priorem accentu)Eruca, quam Columella hirſutam etiam appellat.Idem ſcribit lib.11.cap. 3,Vbi verò apricis regionibus poſt pluuias noxia inceſſerunt animalia, quæ à nobis appellantur erucæ, Græcè autem κάμπαι nominantur, vel manu colligi debent &c.

Κάμπτος δρόμος,Curſus qui nō rectà fit, ſed per quoſdam flexus, Suidæ & Heſych.Sed hic κάμπιος cum ι habet. HVIC opponitur Ἀκαμπίας δρόμος,apud Heſych.Curſus qui rectà fit,& flexibus carens. Item ἀκαμπίας δρομεὺς,curſor qui flexibus non vtitur. Apud Etymol.autem legitur ἀκάμπιος. ITEM Κάμπιμος pro flexibili citatur ex Eurip.

C.Ἀκαμπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,(& apud Heſychiū. ἄκαμπος etiam) Inflexibilis, Rigidus,ἄκαμπτος. Lucianus in Dialogo Mercurii & Solis,χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γίνεσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, Rigidiores fieri equos, id eſt Rigidiores equorum tibias. vel, Minus flexibiles. Budæus autem ἀκαμπέστερον ἵππον à Luciano vocari ſcribit contumaciorem, ſed locum non adſcribens. DICITVR & Δυσκαμπὴς,Qui non facilè flectitur. Exponitur etiam Inflexibilis in hoc Plut. loco De primo frigido,ποιεῖ δὲ καὶ τὰ ὦτα δυσκαμπῆ. HIS opponitur Εὐκαμπὴς,Flexibilis,Qui facilè flectitur. AT Βαθυκαμπὴς,Longè latéque curuaturam habens,ἐπὶ πολὺ καμπτόμενος,Suid.

C.Καμψίγουνος,Genua curuās.Erinnys ita dicitur quòd peccantium genua curuet,vt ait Heſych. ET Καμψόγυια atque Καμψίγυια apud eundem, Quæ mēbra curuant.

Καμπαλέος,Inflexus,Curuus,Heſ.

¶Καμπύλος,ου,ὁ,Inflexus,Curuus. Vnde καμπύλα τόξα apud Græcos poetas vt apud Lat.curui arcus.

Καμπύλη,Curuus baculus ſiue retortus quo venatores vtuntur.In vulg.lex.etiam vet.

Καμπυλότης,ητος,ἡ,Inflexio,Curuitas.

Καμπυλόεις pro καμπύλος,vnde καμπυλόεσσα in fœm.

Καμπυλιάζειν,Flectere,vel Incuruare,Inflectere. Suid.exponit κάμπτειν & ϛρέφειν.

C.Προκάμπυλος(pro quo in vulg.lex.προκάμπτυλος) de plātis dicitur quæ vbi primùm in rectum altius venerint, rurſus terram verſus inclinant:quæ quum ſe erexerint, in terram ſe rurſus incuruant.Hæc ex iiſdem vulgatis lexicis.

C.Καμπυλόγραμμος,Curuas lineas habens.

C.Καμπυλόρριν,Incuruum ſiue aduncum habens naſum.

C.ἈΝΑκάμπτω, Reflecto.Sed ſæpe paſſ.pro Reflector, cū apud alios tum apud Ariſtotelem. Sic Philo De mundo,ψαύσαι δ' ἄκρας ἐπιφανείας, ἀνακάμπτει πάλιν. Apud Themiſt. De anima lib.2,pro Reciprocor, Bud.interprete, οὐκ ἀνακάμπτει μὲν οὖν οὐδὲ ἐπὶ τούτων ἡ ἀφὴ ἀλλὰ τὸ μὲν ὑγρὸν, ἀφὴ τὸ πορεύεσθαι τὸ πῦρ ἐκ τῆς ὑγροῦ.Sic autē vſi ſunt ante Themiſtium Plato & Ariſtoteles. ‖Ἀνακάμπτω, pro Reuertor,Redeo,apud Polybium & alios, eo modo quo dicitur ἀναϛρέφω. ‖Ἀνακάμπτω,Deflecto & declino de via, apud Cebetē Thebanū,οἱ ἔξω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες. Citatur in vulg. lex.

C.2.Ἀνακάμψερως,ωτος,ἡ, Herba à redeunte amore ſic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plinius declarat, quum eam magicis herbis annumerans, eius tactu redire amores vel cum odio depoſitos teſtatur. Hanc è

A terra etiam euulſam viuere teſtatur Heſychius. Ἀνακαμψέρως (nam ita apud eum legitur, non ἀνακαμψερως)φυτόν τι ὃ καὶ ἀρθὲν ἀπὸ γῆς ζῇ.

C.2.Ἀνακαμψίπνοος, Reflexum flatum habens, Vel(vt in vulg.lex.)Qui reflexis lineis flat. vt is vetus qui καικίας appellatur.Quibus opponuntur εὐθύπνοοι, qui rectis lineis flant,vt docet Ariſtot.De mundo.ApudHeſychiū legitur ἀνακαμψίπλοος,& ſubiungitur,ὁ καικίας καλούμενος:ſed reponendum ἀνακαμψίπνοος.

B Ἀνάκαμψις,εως,ἡ,Reflexio.Item Reciprocatio. Et Reuerſio,Reditus. At verò Ἀνάκαμψις τοῦ θοροῦ, pro voratione ſeminis, deprauatè poſitum pro ἀνάκαψις, vide in Κάπτω.

C.2.Ἐπανακάμπτω,Reflector,Reuoluor,ſeu Reuertor,Redeo, inquit Budæus,citans ex Ariſtotele in Probl. vbi explanat dictum illorum qui κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα tradiderunt,ὥστε κἂν αὐτοὶ πρότεροι εἶημεν,καὶ θείη ἄν τις τὴν τοῦ εἱρμοῦ τάξιν τοιαύτην ὡς πάλιν ἐπανακάμπτειν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ συνεχὲς ποιεῖν.Ibidem dicit ἐπαναϛρέφω eadem ſignificatione p.61.

C C.ΔΙΑκάμπτω,itidem pro Inflecto, Curuo. vnde Διάκαμψις,Inflexio,Curuatio,apud Nazianz.

C.ἘΠΙκάμπτω,idem.Et(vt Flecto à Latinis)interdum ſumitur metaphoricè pro Perſuadere, & animum alicuius ad voluntatem noſtram inclinare,inquit B. Ἐπικάμπτομαι paſſiuum. vnde participium ἐπικεκαμμένος, Incuruatus.

Ἐπικαμπὴ(pro quo etiam Ἐπικαμπὶς malè in vulg.lex.)Inflexio,Curuatio.

Ἐπικαμπὴς, έος,ὁ καὶ ἡ,Inflexus,Incuruus.

D Ἐπικάμπιος τάξις (quæ & ἐπικαμπὴς) vnde ἐπικάμπιον ποιεῖν, Diod. Sic. Aciem incurua facie inſtruere. qualis eſt lunæ figura in ſecunda quadra poſt coitum. Id fit quū producta acie media reductiſque cornibus pugnatur. quali dimicatione vſum eſſe ad Cannas Annibalē ſcribit Frontinus. Itē, ἐπικάμπιος ἐμπροσθία, inflexa antica: ἐπικάμπιος ὀπισθία, inflexa poſtica, Gaza interpr.quia ductis cornibus in partem priorem, in ſignum ſe circumagit,flexúmque imitatur.Hæc ex vulg.lex.in quibus additur, Ἔμβολος autem Æliano eſt acies cuneata, vt τάξις ἐν πλαισίῳ ἢ ἐν πλινθίῳ,acies in laterculi formam,

E Frontino acies quadrata. Apud Ammonium autem legitur ἐπικαμπῆ τάξιν dici, ἐπὰν τὰ μέσα τῆς πολεμίοις προεστήκῃ,τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ἐφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα.Diodorum autem pro eodem λοξὴν τάξιν dicere,in iiſdem lex.annotatur.

Ἐπικαμπύλος,idem quod καμπύλος,de quo vide ſuprà.

C.ΚΑΤΑκάμπτω, Idem quod præcedentia.

C.ΠΕΡΙκάμπτω, Flecto circum, Circumflecto, vt Virg. dixit circumflectere curſus. ET Περικαμπὴ, pro Circūflexus ſeu circumflexio,citatur ex Herodoto.

F C.ΣΥΓκάμπτω, Inflecto, Incuruo. A Budæo exponitur etiam Contraho flexuoſè,& Conuoluo, apud Platonē. Item partic.συγκεκαμμένος,Conuolutus in ſeſe & conglobatus,vt fœtus in vtero.Idem citat ex Ariſtot.in Prob. διὰ τί συγκεκαμμένον βέλτιον καθεύδειν. ET Σύγκαμψις, Inflexio,Incuruatio.

C.Ὑποκάμπτω, Flector, Cōuertor, Circumagor, Ambages fugæ implico,vt ceruus,vel lepus fallere quærens.Xen. in Cyneg.διαβαίνουσιν ἔστιν ὅτε τὰ ῥεύματα,καὶ ὑποκάμπτουσι, καὶ καταδύονται εἰς φάραγγας.Hæc Bud.qui & ὑποϛρέφειν

G eadem ſignif.ab eodem dici tradit,p.612.

ΓΝΑΜΠΤΩ,pro κάμπτω interdum, (vt etiam deriuatum ab eo tradit Etym.) id eſt Inflecto, Incuruo. vnde & γναμπτόνυχες, de quo habes paulo pòſt. Vide etiam Ἀναγνάμπτω & Ὑπογνάμπτω. Hanc autem ſignificationē habet in metaphora etiam, ſicut quū Latinè dicitur Flectere animum vel inflectere, & à Virgilio, Inflectere ſenſus. Hinc γναμπτὸν νόημα. Ab Heſychio γνάμψαι exponitur itidem πεῖσαι, præcedentibus duabus aliis expoſitionibus,videlicet κλάσαι & πεῖσαι. An

H autem κλάσαι in propria, an in metaphorica ſignificatione accipiatur,dubiū eſſe poteſt.à Latinis certè Frāgere(quod propria ſignificatione eſt κλάσαι) cū Flectere metaphorico copulari interdum ſcimus. vt quum dicit Cicero pro Sylla, Flecti animo atque frangi,

¶Sed & pro Flectere, id eſt Flectendo tranſmittere, citatur ex Apollonio Argonaut. 2, γνῆψαν ἀκυρόου ποταμὸν γνάμψαντας. A

Γνάμπτω, Vellico, Diſcerpo, Lanio. Sophocl. — ἀγκύλαις δ' αὐτόγων ἐγνάμπτετ' αἰὲν ἔστ' ἀπέψυξεν βίον. id eſt laniabatur. Sunt tamen & qui Deprimebatur exponi poſſe cenſeant: quibus non ſubſcribo. Apud Nicand. Theriacis, γναμπτόμενοι ſchol. exponit ξεόμενοι.

Γναμπτός, ἡ, όν, Inflexus, Incuruus, vel Flexibilis, & q.d. Curuabilis. vt γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, Od. δ, v. 369. Vbi Euſtath. γναμπτὸν eadem ratione appellari tradit qua alibi περιηγής: quia περιάγεται, id eſt περικλᾶται & γνάμπτεται, quod eſt κάμπτεται. Apud eundem Homer. Il. λ v. 668, & alibi, — γναμπτοῖσι μέλεσσιν. Et metaphoricè γναμπτὸν νόημα, apud eundem Homerum, Il. ω, v. 41, Animus qui flecti poteſt & emolliri oratione. B

C. Παλίγναμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Retrorſum curuus, Recuruus.

C. Γαμψώνυξ, υχος, ὁ & ἡ, q.d. Curuiunguis, Habens vngues incuruos ſeu aduncos. A Gaza apud Ariſtot. vertitur Vncunguis, id eſt vncos habẽs vngues: ſed mollius mihi videtur Curuiunguis. Hom. Od. χ, v. 302, αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. In vulg. lex. habetur & nominatiuus Γαμψώνυχος. Sequor autem Euſtathium, qui à γνάμπτω deducit, abiecto ν, vt videlicet ſit γαμψώνυχες pro γναμψώνυχες. Alioqui videri poſſit à κάμπτω deductum, vt ſit γαμψώνυχες quaſi καμψώνυχες, mutato κ in γ. vt per mutari duas haſce literas in multis vocibus conſtat. C

C. ἈΝ Ἀγνάμπτω, Idem quod γνάμπτω, Incuruo, Reflecto. Et paſſ. Ἀναγνάμπτομαι, Incuruor. vnde Il. γ, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή, Cuſpis incuruata eſt, ſeu reflexa. Quod exponi etiam poſſe exiſtimo, Retuſa eſt. quod videlicet non fit abſque incuruatione. Hoc ἀνεγνάμφθη (inquit Euſt.) δηλοῖ σιδήρου ἀπὸ ὀξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν, ἤγουν στροφὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν. At verò Il. ξ, δεσμὸν ἀναγνάμψαι, eſt λῦσαι, nodum ſoluere. v. 348, Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί. Vbi Euſtathius hanc reddit iſtius ſignificationis rationem, quòd vt σύνδεσις habet καμπήν, ita λύσις ἀνακάμψει. D

C. ἘΠΙγνάμπτω, Inflecto. Exponitur & Intorqueo. ¶Iliad. β, metaphoricè, — ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη, Omnes flexit, id eſt Omnium animos flexit. E

C. ΠΕΡΙγνάμπτω, pro περικάμπτω, quod Virgil. Circumflecto, quum dixit Circumflectere curſus.

C. ὙΠΟγνάμπτω, q.d. Subflecto, Subincuruo. Vide vt exponat Euſtath. in hoc verſu 274 Iliad. ω, — ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν. vbi quidam præpoſitionem à verbo ſeparat.

¶ Γνάπτω autem (quod & pro γνάμπτω ponitur) vide poſt Κνάω.

Γνάθος, ου, ἡ, & Γναθμός, οῦ, ὁ, Mala, Maxilla. Præcedere autẽ exiſtimo γναθμός, quo vtitur Homerus, ſi ſequẽda ſit formatio quam affert Etymol. Quam ſiquis non probat, is contrà (cum Herodiano grammatico) γναθμὸς à γνάθος fieri dicat, interiecto μ. Volũt autem fieri γνάθος à γνάπτω ſignificante idem quod γνάμπτω. at deriuari γνάπτω à κάμπτω dictum eſt. & ita fiet γναθμὸς ſiue γνάθος à κάμπτω, ſed non immediatè, vt ita loquar. Hom. Od. σ, — χαμαὶ δή κε πάντας ὀδόντας Γναθμῶν ἐξελάσαιμι. Et apud eũdem Il. π, — γναθμὸν δεξιτερόν. Apud eundem proci Penelopes rident γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, Od. υ. q.d. maxillis alienis. Quod prouerbiale dictũ mihi videtur optimè reſpõdere phraſi Gall. qua dicitur *un ris en prunée*. id eſt, ad verbum, Riſus non noſter, ſed quem ab alio mutuati ſumus. Vox autem Γνάθος reperitur & ipſa apud veter. ſcript. vt apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, inferior & ſuperior mala. Demetr. Phal. ὅτι Μενδύκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὅλον ἐν γνάθῳ. Apud Lucian. τὰς γνάθους ἀπεξυρημένος. Et in vulg. lex. ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον, Subraſus malã. Exponitur & Subraſus mentũ. ſed perperam. Ibidem, ὑπὸ τὰς γνάθους λεῖος, ad verbum, Malis læuis, id eſt Malas habens læues. Puto autem vocem Læuis locũ hîc habere, quum ita dixerit Tibullus, Cui læuia fulgent ora. Poſſumus verò (vt opinor) γνάθους interpretari etiam Genas in huiuſmodi locis: quum & genis tribuatur barba. ſed malas tamen magis propriè & vſitatè dicitur veſtire barba quàm genas. In iiſdem lex. γνάθου τὸ λεπτόν, non nominato autore, ex- F G H

primitur Gena, Bucca, Mandibula. Ab Herodoto (vt tradit Camer.) γνάθος ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum γνάθος pro ipſis dentibus: vt apud Ariſtoph. in Veſpis, ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, Impinge maxillam tuam, pro Impinge dentes tuos. Citatur & γναθμοῖς ex epig. pro morſibus vel lacerationib⁹. Γνάθοι, Buccæ: vt γνάθους φυσᾶν, Buccas inflare; de quo loquendi genere vide paulo pòſt in compoſito φυσίγναθος. ¶Γνάθος de animalibus quoque dicitur, ac præſertim de equis. Apud Eurip. in Alceſtide dicit Admetus de illis Diomedis Thracis equis, Οὐκ ἄνδρες χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Latini autem dicunt Ori equi fræna iniicere. Xenophon De arte eq. τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι. Vide proximè ſequens ἑτερόγναθος de equo dictum.

C. Ἑτερόγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, de equo dictum, Qui nõ ſimiles habet γνάθους, id eſt malas (ſi de equo dici poſſet) Xenophõti (inquit Cam.) eſt equus ἑτερόγναθος oris contumacis, is plerunque qui habet ἀνομοίας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xenoph. dicitur ἄδικον τὴν γνάθον ἔχων, vt teſtatur Bud. in Comm. Idem alibi ἑτερόγναθον ab illo dici ſcribit Qui in latus vnum duntaxat flectitur. Cui expoſitioni huc ex illo ſubiungit locum, ἵππασίαν δὲ ἐπαινοῦσιν τὴν πέδην καλουμένην. ἐπ' ἀμφοτέρας γὰρ τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει. Ab Etymol. ἑτερόγναθος exponitur ὁ σκληρόστομος. i. ad verbũ, ex Ouidio, Durior oris. Sed minimè placet quod ab eodẽ Etym. poſt σκληρόστομος ſubiũgitur, οἷον ὁ τὰς γνάθους ὡς μὴ ἰδίας χρώμενος. Heſych. autẽ poſt σκληρόστομος addit, ἀπειθής, ἐπὶ τῶν ἵππων. At Suidas pro hac ſignif. dicit tãtùm ἑτερόγναθος, ἐπὶ ἵππου, ἀπειθής: ſubiungens eam quã paulo pòſt proferam. Xenoph. De arte eq. ἑτερόγναθοι γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οἱ μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους ἔχοντες γίγνονται. Idem ibidem, φρόντισον μέν, μή ποτε ἄγαν τῆς ἰσίας τὸν ἵππον. τοῦτο γὰρ ἑτερογνάθους ποιεῖ. ¶Suidas ac Etymol. addunt & aliã expoſitionẽ quam falſiſſimam eſſe puto, vt videlicet dicatur etiam ἑτερόγναθος qui vtraque maxilla in comedendo vtitur, ex quo indicetur Inſatiabilis. ἄπληστος (inquiunt) καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Certè non video quomodo ἑτερόγναθος idem ſonare poſſit quod ἑκατερόγναθος.

C. Πλησίγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maxillas implens, ſeu buccas. vt ψωμὸς πλησίγναθος, ità magnus vt buccas implere poſſit.

C. Φυσίγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Buccas inflans, præ ſuperbia videlicet. pro quo dicitur in proſa abſque compoſitione τὰς γνάθους φυσῶν. vt apud Demoſth. De falſa leg. τὰς γνάθους φυσῶν, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. Buccas inflans, vel buccas flatu diſtendens. Apud Horatium autem nõ præ ſuperbia, ſed præ ira Iuppiter ambas inflat buccas. Sic Gallicè dicimus, *Il bouffe*, hominis ira æſtuãtis geſtũ exprimentes. Sũt tamen qui φυσίγναθος quoque ad iram referre voluerint, illi Horatiano loco accõmodantes: quod mihi non placet. ¶Apud Homerum φυσίγναθος nomẽ eſt ranæ, in opuſculo quod inſcribitur Batrachomyomachia.

Γναθόω, ῶ, Cædo in malas, ſeu maxillas. nam γναθοῦν Heſychius exponit εἰς γνάθους τύπτειν. Eſt autem γναθοῦν à γνάθος ita deductum, vt ſi à maxilla verbum Maxillare formaremus.

Γνάθων, ωνος, ὁ, Paraſitus, vt inquit Heſych. Sic à bucca formarũt Latini bucconem, ſed pro ſtolido, vt apud Plautum exponitur: vbi ſcribit, Bardi, blẽni, buccones. Ego γνάθωνα exiſtimo dictum eum qui adulatione aliiſque malis artibus quærit μάσημα ταῖς γνάθοις: vt quendam ex huiuſmodi hominum numero loquentem induxit Antiphanes apud Athenæum lib. 1, Μακάριος ὁ βίος, ᾧ δεῖ μ' ἀεὶ καιρὸν πόνον εὑρίσκειν, ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω. Eo autem lubentius hanc ſignificationis vocabuli γνάθων rationem reddo, quòd videam reſpondere nomini ψωμοκόλαξ, quo itidem paraſitus indicatur, vt vides apud Athen. lib. 6, vbi & verbum ψωμοκολακεύων. Sed & ipſum κόλαξ à κόλον ſignificante τροφή deductum putatur. Quod autem ad illud loquendi genus attinet, μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, memini me & alia eiuſdem generis in comicis ab Athenæo citatis obſeruare. Huc porrò pertinet illud Euripidis in Autolyco priore, apud eũdem Athenæũ lib. 10, Γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος.

Γνάθων proprium etiam nomen cuiuſdam obſonatoris Siculi, vt in vulg. lex. ex Plut. annotatur. Γναθωνίδης, patronymicum, apud Suidam. Γνάθαινα mulier dicta à Γνάθων, vt à γείτων dicitur γείταινα, & à πίκτων τέκταινα. Eſt autem meretricis nomen apud Athenæum.

ΚΑΝΘΟΣ, ὁ, ὁ, Oculi angulus, Hirquus. Ariſtoteles, οἷς αἱ ὦπες οἱ κανθοὶ μακροὶ, κακοήθους σημεῖον. Hinc noſtrum Canton, pro quouis angulo.

Κανθὸς, Ferrum quo rotæ vinciũtur. Κανθοὶ (inquit E.) Ea quæ orbile cingunt. Perſ. ſat. 5, — quanuis temone ſub vno Vertentem ſeſe fruſtra ſectabere canthum. Ego Fabii interpretationem poſui, qui & Afrum ſeu Hiſpanum vocabulum eſſe tradit, ita ſcribẽs, Barbariſmũ pluribus modis accipimus: vnum in gente, quale ſit ſiquis Afrum vel Hiſpanum Latinæ orationi nomen inſerat: vt ferrum quo rotæ vinciuntur, dici ſolet canthus. quanquam eo tanquam recepto vtitur Perſius.

C. Ἐγκανθίδες & Ἐπικανθίδες, Canthorum radices. Pollux lib. 2, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, κανθοὶ· ὧν αἱ ῥίζαι, ἐγκανθίδες ἢ ἐπικανθίδες. Meminit & Gal. 4 κατὰ τόπους. ‖Eſt ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte naſcentis. Ἐγκανθὶς (inquit Gorr.) propriè quidem dicitur oculorum angulus: inde verò eius etiam morbo inditum nomen eſt, & ſignificat tuberculum quod in angulo minore naſcitur, carne naturaliter excreſcente, & palpebras haud facilè diduci patitur. Id ſicut aliquando &c. In vulg. lex. annotatur ex Ægineta, ἐγκανθίδα eſſe quũ maioris anguli ſeu cãthi caruncula excreſcit iuſto amplius, & ad nares protuberat. Id quod præcipuè patiuntur οἱ θαλασσουργοί.

ΚΑΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, Aſinus. Κάνθων, ὄνος, Suid. Euſt. Sic Anthol. epigr. 2, Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχεύμενος, εἶτ' ἀποπίπτων. Ibidem, Ἦν ἄρα καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή. vbi per κάνθωνας videntur generaliter ſignificari iumenta, vt dicat iumenta non minus obnoxia eſſe fortunæ ſecundæ & aduerſæ quàm homines.

Κάνθων pro κάνθαρος apud Ariſtoph. in Pace, Ἥσυχος ἥσυχος ἠρέμα κάνθων.

Κανθὶς, Aſella, Heſychio, ὀνίσκη, ὄνος.

Κανθήλιος ὄνος, vel Κανθήλιος ſine adiectione, Aſinus prægrandis, vel ſimpliciter Aſinus. Xenoph. ἀναβ. 7, περὶ τῶν φοινίκων loquens, οἱ δὲ πιεζόμενοι ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. qui locus affertur à Suida, poſtquam dixit κανθήλιον eſſe ὄνον μέγαν. Malè autem & à ſchol. Ariſtoph. affertur in Veſpis, exponendo κανθηλίοις à nominatiuo κανθήλια, de quo mox dicam. Dicitur & Κανθήλιος, non adiecto nomine ὄνος. vt apud Lucianum, οὐδὲ δεῖ τινος ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο κανθήλιος ὤν. Vide Cãtherius in Lat. lex. ‖Sæpe etiã metaphoricè ponitur κανθήλιος pro bardo ſeu ſtolido. Κανθήλιος, inquit Suidas, βραδὺς νοῆσαι. & ita accipitur in illo loco Luciani.

Κανθήλια, Clitellæ. Ariſtoph. Veſpis, Μὰ τὴν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις Vbi malè ſchol. κανθηλίοις, ὄνοις μεγάλοις, tanquam à κανθήλιος. Qui tamen error & in vulg. lex. ſeruatus fuit. in quibus tamen annotatur etiam, κανθήλια eſſe onera aſinorum, apud Heſych. σάγματα τῶν ὄνων: & munimenta quæ equorum centunculis circumponuntur. Præterea κανθήλιον apud Strabonem videri ſignificare ciſtam. Idẽ Heſychius vult κανθήλια dici quædam etiam ligna incurua in puppi. qui fortaſſe locus occaſionem præbuit vulg. lexicorum conſarcinatoribus κανθήλιος exponendi etiam Curuus.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, Scarabeus. Dictus παρὰ τὸν κάνθωνα, quòd ex ſtercore κάνθωνος (id eſt aſini) naſcatur. At Suidas παρὰ τὸν κάνθωνα & τὸν ὄρον deriuat, vt ſit κάνθαρος quaſi κανθόρος. ſic enim repono apud illum, παρὰ τὸν κάνθωνα καὶ τὸν ὄριν, τουτέστι τὸ σπέρμα· κανθορός τις ὤν. Vide & alias deductiones apud eum. Ariſtoph. ſic orditur comœdiam inſcriptam Pacem, Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. vbi ſcholiaſtes, κάνθαρος δὲ εἶδος ζώου παρὰ τὰς ἤλφας τὸ μέγεθος.

C. Κανθαρόλεθρος, Thraciæ loc⁹ ſcarabeis exitioſus. q. d. Scarabæorum pernicies.

C. Ἡλιοκάνθαρος, Solaris ſcarabeus Tertulliano, (vt ſcribitur in vulg. lex.) non is qui à Nigidio lucanus appellatur, ſed is qui κοπρεὺς ab Hippocrate vocatus eſt: q. d. fimarius. quòd è fimo ingentes pilas auerſis pedibus volutet. Alexand. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας. Vide Plin. lib. 11. cap. 28, & lib. 30. cap. 11.

Κανθαρίζειν apud Atticos, Tremere, vt ſcribit Ammonius.

Κανθαρὶς, pro κάνθαρος, Scarabeus qui frumenta erodit. Nicander in Alexiphar. κανθαρίδος σιτηφάγου meminit: vbi ſchol. κανθαρίδας eſſe tradit τὰ κοπροφόρα καὶ σιτοφόρα ζῶα, τοὺς λεγομένους κανθάρους. Theoph. De hiſt. plãt. lib. 8. cap. 9, ἐπιγίνεται μὲν ἡ κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς. Pro quibus Plinius habet, Eſt & cantharis dictus ſcarabeus paruus, frumenta erodens. ‖Heſychio κανθαρὶς eſt χρυσοειδὴς ἰχθὺς, & ζωΰφιον λυμαντικὸν σίτου καὶ ἀμπέλου καὶ κήπων.

Κανθαρίδες alia ſignif. ſunt animalia parua, varia, luteis lineis quas in pennis tranſuerſas habent, promiſſóque corpore: craſſæ, ac blattarum more præpingues. Huiuſmodi autem præſtãtiſſimæ ſunt ad medicinam. Hæc Gorræus. Vulg. lexica remittunt ad Hippocr. περὶ γυναικείης φύσιος, & librũ 4 De diæta in morb. acutis: itẽ ad Dioſcoridem lib. 6. & 2, cap. 54: necnon ad Plinium lib. 29. cap. 4.

¶ Κάνθαρος, Cantharus, poculi genus, quo Liberum patrẽ vſum ferunt. Plin. lib. 33. cap. 11, C. Marius poſt victoriã Cimbricam cantharis potaſſe Liberi patris exemplo traditur. Ex Ariſtoph. citatur κάνθαρος Ναξιουργής. ‖Κάνθαρος, Piſcis quidã litoralis, Scarabe⁹ itidẽ dictus à Gaza apud Ariſtot. lib. 8 anim. At Georg. Valla in Eth. eiuſdẽ Ariſtot. crabronem vertit, vt habent vulg. lex. ‖Κάνθαρος portus cuiuſdã Athenienſis nomen, ὄνομα λιμένος Ἀθήνησι, inquit Suidas. In vulg. lex. ex Ariſtoph. citatur κανθάρου λιμήν. Apud Heſych. legitur κανθάρων. ‖Κάνθαρος, Nota in lingua Apidis bouis, vt in iiſdem ſcribitur, ex Herodoti lib. 3. Ab aliis nodus vocatur ex Plinio, lib. 8, cap. 46.

ΚΑΝΝΗ, vel Κάννα, Storea, ψίαθος, vt exponit Euſtathius. Apud Heſychium quoque legitur, κάνναι, ψίαθοι. Ariſtoph. Veſpis, Κἂν μή ποτέ σου παρὰ ταῖς κάνναις οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ. vbi itidem ψιάθους interpr. ſchol. id eſt ſtoreas, ſeu tegetes, aut mattas. At Pollux κάναι vno in loco habet cum vnico ν, in illo etiam Ariſtophanis verſu. (ſcribit autem, κάναι τὸ ἐκ καλάμων πλέγμα, ῥῖπές τινες εἰσίν.) in altero autem κάννα. imò verò duobus diuerſis locis hanc ſcripturã habet, vt in Καννοποιὸς docebo. Certè vnico ν ſcriptum, conueniret melius cum Hebræa voce קנה Kaneh, calamum ſignificante: à qua originem habere manifeſtum eſt.

Κάναθρον, Currus ex ſtorea contextus, videlicet ἐκ τῆς κάννης. Euſtathius tamen hinc quidem deriuari, ſed partẽ quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. vide p. 1344. Vide & Heſych. apud quem κάναθρα legitur vnico ν, quum tamen & ipſe manifeſtè ἐκ τῆς κάννης deducat. Pro hac autem deductione facit (ni fallor) hic locus Ouidii, Faſt. lib. 6, — plauſtróque morantes Suſtulit: in plauſtro ſcirpea matta fuit. In vulg. lex. exponitur currus viminibus connexus, perperam poſito κάναθρα pro κάναθρον, quum ſubiungatur ex Xenophonte (quem & Euſtath. ibi citat) ἐπὶ πολιτικοῦ κανάθρου κατιέναι εἰς Ἀμύκλας. Apud Heſych. tamẽ legitur, Κάναθρα ἀστράβη ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα. In iiſdem affertur ex Plut. in Ageſilao, κάναθρα δὲ εἴδωλα καλοῦσι ξύλινα γρυπῶν ἢ τραγελάφων ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Quæ verba confer cũ iis quæ ab Heſychio ſuper hac re ſcribuntur.

C. Καννοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui ſtoreas ſeu tegetes conficit. Pollux lib. 10. cap. 47, poſtquã dixit κάννα eſſe πλέγμα τί τι (dixerat autem & cap. 38 eiuſdem libri, πλοκάνα δέ τι ψίαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, ἣν καὶ κάνναν καλοῦσι) addit, paucis interiectis, τὸν μὲν τὰ ζώστρα πλέκοντα, καννοποιὸν Ὑπερίδης κέκληκεν. Animaduerte autem ſcribi κάννα cum νν his duobus in locis, quum alibi vnico ſcriptum ſit, vt ſuprà admonui.

ΚΑΝΗΣ, ητος, ὁ, Idem quod κάννη, ſequendo Suidam. nã ei κάνης, ητος, eſt ψίαθος. Sed apud ſchol. Ariſtoph. vndè ſumpſit, legitur κάννης.

Κάνης, ητος, ὁ, Caniſtrum, vel Calathus, vt quidam interpr. A
in hoc Plut. loco, in Solone, μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα.
HINC & Κανήτιον diminut. idem quod κανίσκιον,
(id eſt paruum caniſtrum) inquit Pollux: qui tamen κάνητα aliter accipit, videlicet pro λίκνον.

Κάνεον, & Κανοῦν, idem quod κάνης, Caniſtrum, Ciſta. Eſt
autem frequens apud Homerum hæc vox κάνεον, expo
nitúrque non ſolùm Caniſtrum, ſed & Lanx. Od. ρ, Ἄρ- K
τόν τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο, Καὶ κρέα. Odyſſ. γ,
— ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς Ἐν κανέῳ. Ath. 1, παντὶ ἥρωι παρατίθεται
κάνεον καὶ τράπεζα. Apud eundẽ lib. 4, κάνεα ξύλινα καὶ πλε- B
κτά. Euſtath. p. 1402 vaſa quædam lignea ſuo etiam tem
pore κάνεα & τραπεζώματα vocata ſcribit. ‖ Dixit &
Κάνειον Homerus, Od. κ. ‖ Κανοῦν autem contractum
vſurpant frequentius proſæ ſcriptores. Thucyd. lib. 6,
pag 215, ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινι. Et
in plurali κανᾶ, κανῶν, κανοῖς. Athen. 4, ἐπὶ χαλκῶν κανῶν.
Idem in 1, παρετίθεντο δὲ οἱ μὲν ἄρτοι σὺν τοῖς κανοῖς. ‖ Cita-
tur & Κανέοι datiu⁹ ex Dionyſ. Alex. quod fuerit tãquã
à κανός. ‖ Ex Hippocrate quoque γυναικ. lib. 1. cita-
tur Κάνειον, ſed pro ollæ operculo. C

C. Κανηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caniſtrum gerens. q. d. Caniſtrifer.
Erant autem κανηφόροι puellæ nubiles (& quidem ge-
nere nobili natæ) quæ hoc ipſo Dianæ fidem faciebant
ſe virginitatis pertæſas eſſe, & exautorari cupere. Vide
Pauſ. Suid. & ſchol. Theocriti. HINC Κανηφορεῖν,
Caniſtrum ferre, κανηφόρον eſſe. Plut. in Amat. narrat. ἔ-
μελλε γὰρ τῷ Διῒ τῷ βασιλεῖ κανηφορεῖν.

Κανίσκιον, ου, τὸ, diminut. à κάνεον, Paruum caniſtrum. τὰ δὲ
κανίσκια ἦν ἅπαντα χρυσᾶ, apud Ath. Pollux, τὸ δὲ νῦν κανί-
σκιον, κανήτιον ἐκάλουν. D

¶ Κάναστρον & Κάνυστρον, apud Pollucem, idem quod κάνης,
ſiue κανοῦν, Caniſtrum. quod Latini hinc parua cum
mutatione deduxerunt. Heſychius κάναστρα eſſe ait nõ
ſolùm κανοῦν, ſed etiam τρυβλίον & ὄστρακον: atque adeo
κανοῦν poſtremo loco ponit. Vide & in proximè ſequẽ
tibus verbis.

Κανάξαι & Ἐκκανάξαι, inquit Pollux, pro ἐκκενῶσαι (id eſt
euacuare ſeu exinanire) vel ἐκπιεῖν (id eſt ebibere) dicta
ſunt ἀπὸ τῶν καναστρων. Eius enim verba ſunt, τὰ μέντοι κανα
στρα, φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶ E
σαι ἢ ἐκπιεῖν, κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι. Sic Gall. pinter à
vaſe dicto pinte.) At Euſt. videtur contrà κάναστρον dedu-
cere ab ἐγκανάσσειν, p. 1402, quod exponit Infũdere vinũ.

ΚΑ΄ΝΝΑΒΙΣ, & Κάνναβος quoque in vulg. lex. Athen. lib.
5, κάνναβιν δὲ καὶ πίσσαν ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. Reperitur au
tem & apud Herodotum κάνναβις, lib. 4, vbi ſcribit a-
pud Scythas eam naſci lino ſimillimam, præter quàm
craſſitudine ac magnitudine. ex qua eos veſtes cõficere.
HINC Καννάβινος, Cannabeus, Ex cannabe factus. Vel,
Cannabem referens. In vulg. autem lex. ex epigr. affer- F
tur καννάβινης κράμβης. HINC & Καννάβιωθῆναι, quod
vide apud Heſychium.

Κάναβις apud Pollucem ſcriptum eſt vnico ν, ἡ κά-
ναβις ἐστὶν (inquit) ὅμοιον τῷ λίνῳ. ſic autem apud eum κάναι
etiam ſcribi vnico ν, antè admonui. Cæterùm ab illo
nomine deduci κάνναβις, alicui veriſimile ſit quòd v-
trunque ad πλέγματα ſit accommodatum.

¶ Κάναβος, lignum tenue cui fictores cerã vel gypſum vel
linum circumlinunt: vnde & κάναβοι per metaphoram
vocantur homines graciles & macilenti, Poll. & Heſy- G
chius. HINC Κανάβιος, quod adiectiuum eſſe videtur
(niſi fortè κανάβινος potius ſcribendum eſt) vt κανάβιος
κηρὸς apud Heſychium, ᾧ (inquit) χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποι-
οὶ πρὸς πλάσιν. vbi quanuis eius exẽplaria κηρὸς habeant
pro eo quod apud Pollucem eſt πηλὸς, minimè tamen
deprauata eſſe putandum eſt, vt in vulg. lex. ſcribitur.
Inuenitur autem & in Anthol. epigr. lib. 2 κανάβινον, in
hoc verſu, Ἁπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανάβινον. vbi alii καν-
νάβινον cum νν, à cannabe deducentes. Sed quum de gra-
cili & macilento ſeu ſtrigoſo homine loquatur, aptè re H
feretur ad illam ſignificationem metaphoricam τοῦ κά-
ναβοι, quam ex Polluce modò protuli.

Κάναβοι, Fontes riuo multiplici ſparſi, Gaza in vulg.
lex. Ariſtot. De gener. animal. lib. 2, ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ
φλέβες διατέτανται, καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς

A τοίχοις. Idẽ De hiſt. anim. lib. 3, αἱ μὲν γὰρ φλέβες ὥσπερ ἐν τοῖς
γεγραμμένοις κανάβοις τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντὸς, οὕτως
ὥστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυσμένοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι
πλήρη φλεβίων. Quos locos protuli integros vt videat le-
ctor an aptiorem interpretationem excogitare poſſit.
Budæus dicit venas riuorum modo diductas: quod vox
κάναβοι per ſe ſignificare non poteſt.

ΚΑΝΩ΄Ν, όνος, ὁ, Regula, Norma. (Eſt propriè, vt tra-
dit ſcholiaſtes Ariſtoph. quod eſt ſuprà trutinam, &
æquilibrium ſeu æquamentum facit: Examen, inquit
B Bud. Meminit & Pollux huius ſignificationis. Illud au-
tẽ annotat Ariſtoph. ſchol. in hũc eius verſum in Ran.
καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν.) Æſchin. ὥσπερ ἐν τῇ τεκτο-
νικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, κανόνα προσ-
φέρομεν. Nicarch. Epigr. lib. 2, — γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος.
Sic autem & Lucianus κανόνα ὀρθὸν dixit, in lib. De hiſt.
ſcribenda, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἤν περ γε δόξῃ αὐτοῖς
ὀρθὸς εἶναι). Paſſim autem & alibi metaphoricè vſurpatur.
Antipho in oratione aduerſus Leocratem, ὅσα γὰρ τῶν ἀδι
κημάτων νόμος τις διώρικε, ῥᾴδιον τούτῳ τῷ κανόνι χρωμένους, κο
C λάζειν τοὺς παρανομοῦντας, id eſt, Ad hanc normam iudi-
ciũ dirigentes. Et cum aliis nominibus ſæpe copula-
tur: vt quum dicitur κανὼν καὶ στάθμη à Luciano: item κα-
νὼν καὶ γνώμων ab eodem, in Hermot. ὁποῖον χρὴ τὸν κανό-
να εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. Quæ copulauit &
Syneſius, ſicut & κανὼν καὶ κριτήριον, quæ itidem à Plu-
tarcho coniunguntur. ‖ Apud Ciceronem κανὼν ex-
ponitur à quibuſdam διορθωτὴς, id eſt emendator. vbi
ſcribit Tyroni, Tu qui κανὼν eſſe ſoles ſcriptorũ meorũ.
At ego poſſe quidem ex conſequenti vocem κανὼν ita
D intelligi fateor: ſed malim, retinendo ſignificationem
vocis Græcæ, exponere, Tu ad cuius iudicium, tãquam
ad certiſſimam regulam, ſcripta mea ſoleo exigere.
Sic κανόνα picturæ narrat Plinius vocatam quandam
Polycleti tabellam, quam pictores ſibi veluti pro artis
ſuæ norma proponerent. Ita enim lib. 34, cap. 8, Fecit &
quem κανόνα artifices vocant, lineamẽta artis ex eo pe-
tentes velut a lege quadam. Sic denique κανόνες ar-
tium, regulæ ex quarum obſeruatione artes ipſæ con-
ſtitutæ diſcuntur. vt κανόνες grammatices, Præcepta ad
E quæ tanquam ad regulam ſeu normam ratio loquendi
dirigenda ſit. De deriuatione autem huius vocis κα-
νὼν mox dicam.

Κανὼν, Calamus circa quem textores fila inuoluunt,
vt ſcribit autor breuium ſcholiorum in Homerum, in
hunc eius locum, Iliad. ψ, — ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα
παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει Στήθεος. In quem locum vide
quæ ab Euſtathio annotentur, pag. 1328. Is certè fatetur
ſe ex eo quod traditũ ſit κανόνα eſſe κάλαμον μίτων, non
F poſſe certò iudicare quod ſit illud inſtrumentum. For-
taſſe illud eſt quod hodie canette vocant textores. Cæ-
terùm hæc expoſitio vocis κανὼν (pro calamo talem vel
talem vſum præbẽte) credibilem nobis reddere poteſt
illius deriuationem à nomine κάνα (nam & vnico ν ſcri
ptum inueniri docui) præſertim ſi nõ ſolùm quid hoc
ſignificet, ſed & quid declaret vox Hebraica קנה Kaneh
(vnde κάνα deriuatum eſſe docui) conſideremus. Ob
hanc certè cauſam κανὼν eo literarum genere non ſcri-
pſi quibus cætera primitiua ſoleo. Fateor tamen & Ety
G mologicum ſuam deductionem afferre, ſed quæ (niſi
fallor) ridiculè ſubtilis ac planè futilis nugatoriáque
habenda eſt: ſicut & bona pars earum quæ ab illo refe-
runtur. Scribit enim, Κανὼν παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω, ὁ τὰ τῶν
λέξεων κόπτων ζητήματα. Quomodo autem hoc fabrili κα-
νόνι conuenire poteſt, à cuius ſignificatione cæteras o-
mnes ſumptas eſſe fatẽdum eſt? Sed ad reliquas huius
vocis ſignificationes venio. ‖ Κανόνες, Virgulæ qui-
bus clypeos tenebant, vt in vulgatis lexicis expo-
nuntur hæc ſchol. Homeri verba, ῥάβδους αἷς ἐκράτουν
H τὰς ἀσπίδας, in hunc illius verſum, Il. θ, Ἀσπίδα Νεστορέην,
τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει, Πᾶσαν χρυσείην ἔμμεναι, κανόνας τε καὶ
αὐτήν. vbi & ipſe Euſtathius tradit ex veterum ſenten-
tia, eſſe ῥάβδους ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος: quippe quum non-
dum inuenta eſſent ὄχανα, id eſt οἱ δι' ἱμάντων πόρπακες.
Heſychius ſcribit, αἱ τῆς ἀσπίδος ῥάβδοι ἀφ' ὧν ὁ τελαμὼν.

ἱππ͂ο. Κανόνας (inquit Beza) puto vocatos lora ſcuti, quòd ita eſſent collocati vt ipſum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites grauaret. ‖Κανὼν (inquit Bud.) Palus, Lignũ erectũ. Chryſoſtomus in epiſtolā ad Epheſios, pag. 173, κανόνας vocat clathros cauearum in quibus feræ incluſæ ſunt. ‖Κανὼν τῆς κλίνης pro columna lecti, in vulg. lex. ex lib. Iudith citatur. ‖In iiſdem affertur ex Epigr. κανόνες αὐλῶν pro Regulæ organorum, id eſt tabellæ quæ digitis percutiuntur.

Κανὼν, Menſura ſaltus, μέτρον τοῦ πηδήματος, Poll. Sic autem Paulus 2 ad Cor. cap. 10, v. 15, κανόνα vocauit (vt docet Beza) aſſignatam ſibi certam veluti arui Dominici menſuram aut portionem, in qua excolenda laboraret: tranſlatione ab agrimenſoribus ſumpta. Nec ſimpliciter menſuram, ſed quam Dominus velut ad regulam exegerit. Eſt enim hìc κανὼν non regula, ſed ſpatiũ quod ad regulam admenſum eſt. Sic autem & proximè ſequente verſu vtitur. Vulg. interpr. tamen & Eraſm. reddiderunt regulam. Ad hunc autem locum pertinere videtur illa vocis κανὼν ſignificatio quam Spartianus ei tribuit, quum canonē frumētariũ dicit: ita vocans (vt cenſet idem Beza) certam diſtribuēdi populo frumenti rationē. Ego tale quid ſonare nobis exiſtimo noſtrum *reglé* (à regula deriuatũ, q.d. regulatum) cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc, *un ordinaire bien reglé*. Huc referendam exiſtimo & illam vocabuli κανὼν ſignificationem qua pro tributo ordinario & fixo ponitur. vt quum dicit Aſconius Pedianus tria fuiſſe apud antiquos pēſitationum genera, canonem, oblationem, indictionem.

Κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur (vt chronica Euſebii) Bud. ex Plutarcho in Solone. Quidam interpretantur Annales canones appellati. Κανόνες χρονικοὶ (inquit Cælius Rhod.) in quibus temporum ratio tractabatur. Rectius & plenius Beza (meo iudicio) κανόνας χρονικοὺς, (quales ſunt Euſebii) interpretatur ſupputationem temporum quæ omnium hiſtoriarũ ſit veluti norma. Paulùm autem diuerſo ſenſu dicũtur κανόνες eiuſdem Euſebii quibus quid Euāgeliſtæ inter ſe commune, quid item proprium habeant, oſtenditur.

¶Κανὼν apud eccleſiaſticos quoque ſcriptores (præſertim recentiores) ſignificationes quinque peculiares habet, quas ita ſigillatim Theodorus Beza meo rogatu expoſuit. Κανὼν regula & norma diſciplinæ ſiue politiæ eccleſiaſticæ, vt eſt Apoſtolicis primùm παραδόσει, deinde ſynodis legitimis deſcripta. vnde & κανόνες vocātur cōſtitutiones his de rebus factæ. Inter quas primũ locum obtinent ψευδεπίγραφοι Apoſtolorũ canones. quos διαταγὰς τῶν ἁγίων ἀποστόλων Clemens inſcribit. Interdũ copulantur hæc duo διατυπώσεις & κανόνες, cũ alibi, tum in Græca concilii Niceni hiſtoria. Ab hac autē κανόνος ſignificatione ius canonicũ (quod vocant) nomen inuenit. ‖Κανὼν pro ſacrorũ librorum catalogo (vt multis locis nominat Euſebius) quorũ inuiolabilis eſt autoritas, & ad quos, veluti certiſſimam normā, exigēda ſunt omnis Chriſtianæ religionis dogmata. vt in canone Apoſtolico 85 hāc inſcriptionē habent quædā editiones, ἁγίων βιβλίων κανών. Qui huius vocis vſus inuenitur in ſynopſi diuinæ ſcripturæ Athanaſio attributa, vbi & κανονικὰ βιβλία vocantur libri ea comprehenſi. ‖Κανὼν, ἐκκλησιαστικὴ τάξις. Laodic. ſyn. can. 24, id eſt catalogus eorum qui eccleſiis in quocunque munere ſeruiebant. quorũ alios vocabant clericos generali nomine, vt Apoſtol. can. 25, 31, 85: & 1 Cōſtant. ſynodi can. 6. (& horũ rurſus alii ἱερατικοὶ vocabantur: puta epiſcopi, preſbyteri & diaconi: quos ordines poſtea maiores vocarũt) alios verò clericos ſpeciali nomine, vt animaduertere licet ex Apoſtol. canone 17, & Laodic. ſyn. can. 24. 27, 30, & aliis nōnullis: cæteros autē ſic à laicis diſtinguebant vt non eſſent quidē ἐν κλήρῳ κατειλεγμένοι, quoniā χειροθεσίαν nō habebant, vt loquitur 2. canō Chalced. ſynodi (qui etiam dicuntur οἱ ἐν ἐκκλησιαστικῷ τάγματι, eiuſdē ſyn. can. 6, & κατειλεγμένοι, can. 10, & εἰς ἐκκλησίαν τελοῦντες can. 20) ſed illa generali appellatione dicerētur ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, vt Nic. ſyn. can. 19. & οἱ τοῦ κανόνος: Chalced. ſyn. can. 2. Inter quos numerantur etiā οἰκονόμοι, ἔκδικοι, παραμονάριοι, & alii eiuſmodi. ‖Κανὼν λειτουργίας à quibuſdam Græcis theologis & Latinis recentioribus dici cœpit certa benedictionis cœnæ myſticæ formula. ‖Κανὼν pro fidelium epiſcoporum & præſertim martyrum catalogo, quorum in ſolennibus precibus memoria celebrabatur. Cuius conſuetudinis aliqua veſtigia in Græcæ & Latinæ liturgiæ canone adhuc retinentur. Hunc autē olim etiā morē fuiſſe, ex quorũdam veterũ theologorũ ſcriptis liquidò cōſtat: & ex recentioribus ſcriptoribus Nicephorus præſertim verbis multis explicat lib. 14. cap. 25 & 26: vbi contētionem illam narrat de Chryſoſtomi nomine in myſticas tabulas referendo. Inde factum arbitror vt canonizati dicti ſint quorũ memoria publico Eccleſiæ conſenſu celebrabatur: vnde orta tandem diuorũ inuocatio. Porrò κανὼν ideo pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma & regula eſſet iis dignoſcendis qui in illo recenſebantur.

Κανονικὸς, οῦ, ὁ, q.d. Regularis, Regulæ conſentaneus. ‖Gell. lib. 16. caput 18 ſic orditur, Pars quædā geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet: pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur, qua muſici vt fundamēto artis ſuæ vtuntur. Et paulo pòſt, Κανονικὴ autem lōgitudines & altitudines vocis emetitur. Longior menſura vocis, ῥυθμὸς dicitur: altior, melos. Eſt & alia ſpecies κανονικῆς quæ appellatur μετρική: per quam ſyllabarum longarum & breuium & mediocrium iunctura & modus congruens cum principiis geometriæ aurium mēſura examinatur. Hæc Gellius, qui verbo Examinatur vim Græcæ vocis exprimit, quum κανόνα propriè Examen trutinæ ſignificare dictum ſit. Cæl. Rhod. lib. 5, c. 11, Vt prætereantur (inquit) quæ Gellius ſcribit, Muſicæ ſtudioſos, aut harmonicos dicimus aut canonicos. Harmonicos nuncupamus eos qui auribus cōtribuunt autoritatis plus quàm rationi: cuiuſmodi fuiſſe Ariſtoxeni conſectatores nouimus: canonicos autem, qui rationis perſequuntur examen.

Κανονικοὶ autem apud quoſdā ex recentioribus Eccleſiæ ſcriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, id eſt in illud Eccleſiæ albũ relati: ſiue qui canonē, id eſt demenſum, ex eccleſiaſtico ærario accipiebant. quod hodie præbendam appellant. ‖Κανονικοὶ epiſcopi, Legitimè & ſecundum canones electi, 1 Conſtant. ſynodi canone 6. Κανονικὰ βιβλία (de quibus & ſuprà dictum eſt in κανὼν) libri ſacri, in canonem relati, cum alibi, tũ Laodic. ſynodi can. vltimo. Quibus ibidem opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, quorum duo ſunt genera. quidam enim libri ſunt ſimpliciter ἀπόκρυφοι, qui ſic leguntur vt nullũ tamen dogma ex iis conſtituatur, ſed potius ad illorum canonicorũ amuſſim exigantur: aliorum verò lectione vt falſitatis plenis, prorſus ĩterdicitur: ſicut ex ſynodis & veterum patrum ſcriptis colligitur.

Κανονικῶς, aduerb. (q.d. Regulariter) Secundum regulam & normam. Exponitur Ritè in vulg. lex.

Κανόνιον, ου, τὸ, Lignum cui in nauibus cataphractis tabulæ incumbunt. Pollux lib. 1, cap. 9, περὶ καταφράκτου πλοίου loquens, τὰ δὲ ξύλα ἐφ᾽ ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, κανόνια, καὶ σταθμίδες. ‖Κανόνιον quoduis genus tractatus, ſeu operis, aut libri. Vide Suidā. ‖Cæl. Rhodig. (neſcio quem ſequens autorem) Canonium verò obiter eſſe videtur ſacris viris deſtinatus locus ac canonicè viuentibus.

Κανονίας, ου, ὁ, & in plur. Κανονίαι, apud Hippocr. Quibus ventres velut ad regulam exacti & directi ſunt. Gal. interprete, ὀρθοὶ καὶ περιεσταλμένοι τὰς γαστέρας. quibus opponũtur Ventrioſi à Plauto, & Ventroſi à Plinio. ſicut & huiuſmodi ventri opponitur planus venter ab Ouidio. Ita vulg. lex. Sed ego προεσταλμένοι lego in illa Galeni interpretatione: quum illa habeant περιεσταλμένοι. Vt verò προεσταλμένοι hìc legere malo, ſic apud eundem Galenum σκολιφρὸς eſt expoſitum προεσταλμένος. Commodè autem reddi poſſe exiſtimo προεσταλμένοι τὰς γαστέρας, quibus ſubſtrictus eſt vēter. Sed hoc præterea ſciendũ eſt, perperam κακονίαι legi in vulg. exempl. nō ipſius Galeni ſolùm, ſed Erotiani etiam, qui κακονίαι ab Epicle

explicari dicit μακροὶ & ἀμυγδεῖς: quum potius ſignificentur hoc nomine οἱ ὀρθιοι καὶ λεπτοί. Gorræus quoque τῆς κανονίας mētionē facit, nō τῆς κανονίας. cui tamē nō aſſentior: præſertim quū huic lectioni non illi aſſentiantur veteres etiam codices, & in ipſis vulg. edit. ponatur in ordine ſyllabæ καν non ſyllabæ κακ, videlicet poſt καμ. Adde quòd ὀρθότης optimè conuenit κανόνι, vt in præcedentibus docui: & nominatim ex illo Nicarchi loco, γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος, de quopiā cui mira quadam chirurgia gibbus erat ademptus.

B Κανονὶς, ίδος, ἡ, Inſtrumentum quo vtuntur qui eleganter ſcribunt. ἐργαλεῖον καλλιγραφικὸν, inquit Suidas. Exiſtimo autem eſſe inſtrumentum quo diriguntur verſus.

Κανονίζω, Ad regulam dirigo, Ad normam examino. Item Artis præceptis adſtringo. Bud. exponit etiam Cōcinno & Modulor. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 3, κανονίζομεν δὲ καὶ τὰς πράξεις. Dionyſ. Long. κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει. ‖ Grammatici quidam vocem aliquam κανονίζεσθαι dixerunt pro Formari.

Κανονίζομαι, vnde κεκανόνισται, Conſtitutū eſt & à iure poſitum, in Pand. vt inquit Bud. ſubiungēs & ex Theodorito Eccleſ. hiſt. lib. 1, εἰ δέ τι ἄλλο ἐκανονίσθη καὶ ἐδογματίσθη, αὐτοῖς παρῶν ἀνέγνω. In vulg. lex. citatur ex 16 canone cōcilii Chalcedonēſis κεκανονισμέναι σύνοδοι, conſtituta cōcilia, & per canones inſtituta. Sed malim Cōcilia canonum autoritate approbata. Hanc autem ſignif. verbi κανονίζεσθαι manare puto à nomine κανὼν, vel potius plurali num. κανόνες, pro illa ſignificatione quam habere dixi in quibuſdam Eccleſiaſticis ſcriptis.

C. Ἀκανόνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἀκανόνιστα βιβλία, Libri non recepti in numerum eorum quos vno corpore comprehēſos κανόνα vocant. Vide ſuprà κανονικὰ βιβλία.

ΚΑΠΡΟΣ Aper. Dicitur etiam ὗς ἄγριος, & à poetis σύαγρος. Ab Homero ſæpe & κάπριος appellatur, vt paulo pòſt docebo. Eſt tamen κάπρος quoque illi, ſicut poetis eo poſterioribus, vſitatum. vt Iliadis ρ, — κύνεσσιν ἐοικότες οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων. Heſiod. in Aſpide, Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι Κάπρος χαυλιόδων. Xenoph. Pæd. 2, ἐπῆσαν ὁ κάπρος ὀδόντι παίειν. Alicubi autem Homerus σῦς cum κάπρος coniungit, & quidem illud huic præfigens, vt Il. ρ, Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος. Sic Il. ε, Ἢ συσὶ κάπροισιν. Vbi animaduertendum eſt poni genus, deinde ſpeciem. at quum dicitur ταύροιο βοὸς, ſpecies ante genus ponitur ‖ Κάπρος pro domeſtico quoque porco apud Heſiodum, vt in vulg. lex. ann. Ego autem inuenio κάπρον non pro quouis domeſtico porco, ſed pro eo qui caſtratus non ſit, atque adeo pro eo quem verrem Latini vocant. Ariſtophanes grammaticus apud Euſtathium, τῶν συῶν (inquit) οἱ μὲν τέλειοι καὶ ἐνόρχαι, κάπροι· οἱ δὲ πίονες αὐτῶν, σίαλοι, &c. Hom. Od. λ, Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον.

Κάπρος, nomen piſcis qui apud Argiuos celebris erat: vnde ille cuiuſdam comici verſus, Ἐξ Ἀτλικῆς γλαυκίσκον, ἐξ Ἄργους κάπρον, Euſtath. 853. Hunc videtur Heſ. putauiſſe φάγρον alio nomine appellari. In vulg. lex. annot. ex Ariſtotele, κάπρον eſſe piſcē in Acheloo fluuio vocalē. Citatur & Athen. lib. 7. ‖ Κάπρος eſt etiā morbus quo laborant apes, vt ſcribit Heſych. ‖ Κάπρος, Membrum genitale viri. Suid.

C. Καπροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Apriuorus. Cognomentum Dianæ apud Samios, teſte Heſ.

Κάπραινα, ης, ἡ, Libidinoſa. Nam ab Heſychio exponitur καταφερὴς, quod ſignificat interdum καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Confirmat autem meam expoſitionē quod ab Ælio Dionyſio ſcriptum legimus, κάπραινα γυνὴ, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις.

Κάπραι eidem Heſychio ſunt ἀκολασίαι, id eſt libidinoſa facta vel dicta.

Καπράω, ῶ, Subo. Nam vt illud à Græcis, ita hoc à Latinis de ſue dicitur quæ prurit libidine. id eſt ἔχει πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, vt loquentem Ariſtotelem mox in Καπριᾶν audiemus. Καπρᾶν propriè (vt ſcripſit Ælius Dionyſius, τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν: ſicut ταυρᾶν, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. ‖ Transfertur καπρᾶν ad mulieres. Ariſtoph. Pluto, Γραὸς καπρώσης τὰ φορτία καπρᾷ. ‖ In

A vulg. lex. habetur etiam Καπρίζω à Κάπρος.

Καπρίζω, Idem, teſte Euſtathio, qui à καπρᾶν vult deduci καπρίζειν, cæterorum mentionem non faciens, videlicet τοῦ καπριᾶν & τοῦ καπρίζειν, quæ hîc ſequuntur.

Καπρίζω, apud Ariſtotelem, id ſignificare teſtatur Bud.

Καπριάω eadē ſign. apud eundē Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 7, καὶ αἶγες δὲ ὅταν ἔχωσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ὁ καλεῖται καπριᾶν. Niſi fortè legendum eſt ibi καπρᾶν. Sic autem & ταυριᾶν de tauris dici putant, eadem ſignificatione qua ταυρᾶν paulo antè à me poſitum. At de equis dici volunt ἱππομανεῖν, Lat. Equire: de canibus σκυζᾶν, Lat. Catullire.

Κάπριος, ου, ὁ, Aper, pro κάπρος, apud Homerum aliquoties. Eſt autem κάπριος præcedentis κάπρος παράγωγον, vt αἰπωλὸς eſt τοῦ αἰπόλος, & μείλιχος eſt τοῦ μειλίχιος, &c. Ab Homero interdum ponitur ſolū, ſicut & κάπρος: interdum adiuncto nomine σῦς, quemadmodum & cum κάπρος, vt paulo antè docui. Iliad. λ, Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ Σεύωνται. Idem Il. ρ, Ἴθυσεν δὲ διαπρὸ μάχων συὶ εἴκελος ἀλκὴν Καπρίῳ. Sic σῦν κάπριον ab eo dici docui paulo antè.

C Κάπριος pro roſtro nauis accipere mihi videtur Herodotus, (inquit Budæus) vbi ſcribit, ἐκ τῶν νεῶν κάπρους ἐχουσῶν τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν.

Κάπρεια, Saltatio quædam in armis fieri ſolita. Heſ.

Καπρέαι, Carnes in genitali cameli prominentes. Vide Suidam.

Καπρίσκος, ου, ὁ, Piſcis nomen, qui & Mys appellatur. Athen. lib. 8, καπρίσκος καλεῖται μὲν καὶ μῦς, βρομώδης δ' ἐστὶ καὶ σκληρός. A Plinio quoque Mys vocatur.

D ΚΑΠΤΩ, Comedo, vel Auidè Comedo, & velut me ingurgitando. Nam Euſtathius duobus in locis κάπτω exponit ſimpliciter ἐσθίω, in vno χανδὸν ἐσθίω. A Suida quoq; & Heſych. & Etymol. κάπτω exponitur ſimpliciter ἐσθίω. Eſt autem χανδὸν ἐσθίω propriè Ore hiante comedo: ſed quia ita ſolent qui auidè comedunt, exponitur etiam Auidè comedo. B. κάψαι eſſe ſcribit Mordicus petere, Ore hiāti rapere. ‖ Interdum etiam Mordeo. vnde quod Ariſtot. dicit apud Athenæū, πορφυρίων μόνος κάπτων πίνει (pro quo κάπτων in

E nonnullis exempl. κάψει) vertit Plin. lib. 10, cap. 46, Porphyrio ſolus morſu bibit.

Κάψις, Voratio. Item Morſus, vt à Gaza exponitur.

Κάμματα & Καμματίδες, edulia quædam Laconica, apud Athenæum & Heſych. de quibus vide in Ψαισά.

C. ἈΝΑκάπτω, Deuoro. Budæus ex Herodoto, αἱ δ' ἰσάμεναι ἀνακάπτουσι τὸν θορόν. Vtitur & Ariſtoteles. HINC Ἀνάκαψις, Deuoratio, apud eundem, De gen. anim. lib. 2, cap. 5, pro quo malè in quibuſdam cod. ἀνάκαμψις. In vulg. lexicis Ἀνακάψαι exponitur ἀναφαγεῖν & ἀναστρέψαι,

F quarum expoſ. prior mendoſa eſt, poſterior falſa. nam pro ἀναφαγεῖν legendum eſt καταφαγεῖν: at ἀναστρέψαι non eſt expoſitio τοῦ ἀνακάψαι, ſed τοῦ ἀνακάμψαι.

C. ΕΓκάπτω, E T comp. 2, Ἐπεγκάπτω apud Ariſtophanem illud idem ſignificant, videlicet Voro. Ariſtoph. in Pace, ὅλην ἐνέκαψε πεντεκαιδεκακλινον τοῖν ποδοῖν. Euſtath. tamen p. 1481 affert ἀνέκαψε ex Ariſtoph. non ἐνέκαψε. Idē comicus Equit. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί. pro κατάφαγε. ‖ Alexis apud Athenæum lib. 10, — ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον. quod Gall. diceretur Le fourrant dedans. quod

G verbum vſurpamus & de cibo quem ori auidè indimus & quaſi ingurgitantium ſe more. Sed γνάθον alicui fortaſſe non immeritò ſuſpectum fuerit.

Ἔγκαφος, ου, ὁ, Buccella, Bolus, Fruſtulum. ψωμός. Eupolis apud Suidam & Euſtath. Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. Suidas exponit τὸ ἐλάχιστον, & addit, παρὰ τὸ ἐγκάπτω, videlicet τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν.

C. ΥΠΟκάπτω, Præuoro, Prærípio & Deglutio, Bud. ex Ariſtot. Vide C. p. 613.

ΚΑΠΗ, ης, ἡ, Præſepe, Præſepium, φάτνη. Hom. Odyſſ.

H δ, v. 40, de equis loquēs, Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι. vbi Euſtathius παρὰ τὸ κάπτω deducens, quod ſignificat χανδὸν ἐσθίω (quū alibi tradat poſſe & à κάπος deriuari ſignificante πνεῦμα, vt ſit κάπη quaſi ἡ καταπνεομένη ὑπὸ τῶν ἵππων φάτνη: & alicubi etiam à κάπτω ſiue κάπω deriuet, eandem rationem appellationis reddens

additum eſſe ait ἱππικὴν vt diſtinguerentur ἀπὸ τῶν βοείων. Vnde diſcimus κάπην eſſe etiam boum. Mihi autē magis prior placet deriuatio.

C. Παυσικάπη, ης, ἡ, q.d. Ceſſare faciens eſum ſeu vorationem. Inſtrumentum erat (vt tradit Ælius Dionyſius) rotæ ſimile, per quod iumentorum colla tranſmittebant, ne ederent. Dictum & de inſtrumento quo impediebātur homines ne manus ori admouere poſſent. Ex quibus Dionyſii verbis colligit Euſtathius παυσικάπην dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης, ἤ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τὸ ἐσθίειν. Ego verbali vſus ſum in declarando huius nominis etymo, propter præcedentia hæc verba Ceſſare faciens. Suid. quoque tam de iumentis quàm de hominibus dictum tradit, iiſdem verbis vtens. At Heſychius hominibus duntaxat tribuit: Pollux autē hominibus tantummodo, & quidem reſtringens hāc appellationem ad οἰκέτας τοὺς ἔνδον ἐργαζομένους, quibus circumponi ait ſolitum illud inſtrumentum ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπτειν τῶν ἀλφίτων. ‖ At verò idem Pollux lib. 10, cap. 25, πανσικάπη habet, in Aldina etiam editione, vbi tamen non dubito quin reponendum ſit παυσικάπη. Addit autem, vocatam & καρδόπιον: afferens tamen locum in quo καρδόπῳ legitur ex Ariſtoph. Heroibus, Ἠ καρδόπῳ περιπαγῆ τὸν αὐχένα. ſed mēdoſè meo iudicio pro καρδοπίῳ. Hīc enim ſi reponas καρδοπίῳ, & conueniet cum eo quod dixit καρδόπιον, & ſtabit verſus, qui alioqui claudicat. Suſpicor autem καρδόπιον iocoſè appellatum fuiſſe illud inſtrumentum, quod quum edere prohiberet, faceret vt panis in arca ſeruaretur. Heſychius verò habet Καρδόπιον, τῆς καρδόπου τὸ πῶμα.

C. Ὁμόκαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem præſepe habens. Ariſtot. Pol. 1, non procul ab initio, ἡ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν, οἶκός ἐστιν, οὓς Χαρώνδας μὲν καλεῖ ὁμοσιπύους, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρὴς ὁμοκάπους. Affertur tamen & alia lectio, videlicet ὁμοκάπνους: vt dicti ſint ὁμόκαπνοι tāquam Ad eundem fumum degentes, & ex conſequenti, Eodem foco vtentes. Sed non dubito quin ὁμοκάπους vera ſit lectio: vt videlicet dicantur ὁμόκαποι qui eodem vtuntur præſepi, i. eadem menſa (pro ὁμοτράπεζοι) eadē catachreſi qua dixit Horatius, – non qui certum præſepe teneret.

¶ Κάπηλος, ου, ὁ, Caupo, Inſtitor. A quibuſdam Propola exponitur. Αὐτοπῶλαι (inquit Bud. neſcio vnde ſumens) Qui ſuos reddituss in patria vendunt: (nam ita ille redditus per dd ſcribendum cenſuit) κάπηλος autem ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. Plato De repub. lib. 2, ſcribit καπήλους dici eos qui in foro ad vēdendum & emendum operam ſuam locent, (ita enim interpretor hæc illius verba, τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας) ſed referēdo ad ciuitatē. (q.d. eos quorum opera ciuitas hac in re vtitur. vel, Quos huic miniſterio adhibet) at ἐμπόρους, eos qui vrbes peruagētur. Xenoph. Pæd. 4, πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ,τι ἔχοι ἕκαστος πράσιμον. Suidas & Etymol. volunt καπήλους generaliter dici qui aliquid vendant. Quibus non ſubſcribo, quum talis expoſitio ἀπὸ τῶν ἐμπόρων eos nō diſtinguat. Cōtrà optimè omniū Heſych. (meo iudicio) voce μεταπράτης exponit quā mihi nō videor interpretari cōmodius poſſe quàm noſtrate vocabulo reuendeur. Rectè idem Heſych. ſubiungit, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων, ad etymologiam reſpiciens. Ridiculè contrà Etymol. poſtquam dixit κάπηλον eſſe μεταβόλον & οἰνοπώλην, addit dici παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλόν, ἤγουν τὸν οἶνον. Quibus verbis aſſuta ſunt alia tanquam hanc deductionem reprehendentia, quæ & apud Suidam habentur. Sed hic rurſum (aut quicunque eſt illorum autor) κάπηλον eſſe negat eum etiā qui vinum vendit. πόθεν δὲ (inquit) ἐν τῷ καπήλῳ οἶνος ἐγγίνεται; ἄλλο γὰρ ἕτερόν ἐστιν οἰνοπώλης, καὶ ἕτερον κάπηλος. Et quanuis hoc ſubiungat, poſtquam negauit πηλὸν eſſe οἶνον, paulo tamen antè dixerat καπηλεῖς eſſe vocatam παρὰ τὸ κακύνειν τὸν πηλόν. πηλὸν autem eſſe οἶνον: vnde & ἄμπελοι nomen accepiſſe. Tanta eſt horū lexicographorum inconſtantia. Ego verò quanuis hanc etymologiam improbem (vti dixi) non tamen probo quod negat κάπηλον eſſe etiam οἰνοπώλην. Nam vt omittam hæc quæ à Polluce ſcribuntur, κάπηλοι δὲ οὐ μόνον οἱ μεταβολεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον κεραννύντες. ὅθεν καὶ Σάραμβον ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνουργίᾳ: & quod καπηλεύειν dicit ἴδιον eſſe τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων: vt, inquam, hæc omittam, apud claſſicos certè autores non pauca extant huius ſignificationis exempla. Sed omnium aptiſſima ſunt apud Lucianū, quibus contentus ero: in Hermot. quidam rogat, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; cui quum alter reſpōdiſſet, Et ſæpe quidem: ſubiungit ille, ἆρ' οὖν περιῄεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; Et paulo pòſt adduntur quæ ad illud Pollucis κεραννύντες pertinent, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομετροῦντες. Ex cuius loci cum illo Pollucis collatione κεραννύναι οἶνον accipio pro eo quod Gallicè dicitur *brouiller le uin*. adeo vt κάπηλοι vocari etiam poſſint *brouillons de uin*. Vide Suidam in Καπηλικῶς. Huc autem pertinet illud Martialis, Non potes vt cupias, vendere caupo merum. Denique καπήλων nomine vini quoque venditores comprehendi, aduerſus Etymologiſten & Suidam, idoneis argumentis probaſſe mihi videor. ‖ Κάπηλον metaphoricè pro adulterato fraude quadam cauponaria (vt de illis δολώσαντες modò dixit Luc.) ex Æſchylo affertur vbi dicit κάπηλα τεχνήματα.

Καπηλίς, ίδος, ἡ, Caupona, accipiendo pro ea quæ cauponariam exercet. Vtitur Ariſtoph.

C. Καπηλοδύτης, vide poſt Καπηλεῖον.

C. Βιβλιοκάπηλος, Librorum propola. Luc.

C. Ἱματιοκάπηλος, Veſtimentorum propola. A quibuſdam Veſtiarius ex Vlpiano redditur. Luc. pag. 103, καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη προσωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ. Gall. *Frippier*.

C. Παλιγκάπηλος, Qui à caupone emit, deinde vendit. Ita malo: quia ſequendo vulgatas expoſitiones, nihil differret παλιγκάπηλος à κάπηλος. Eſt enim κάπηλος qui à mercatore emit quod poſtea vendat. Demoſthenes in Ariſtog. εἰ δὲ κάπηλός ἐστι πονηρὸς, καὶ παλιγκάπηλος. Vide & Παλιγκαπηλεύω poſt Καπηλεύω.

C. Σιτοκάπηλος, Frumenti propola, qui vulgò reuenditor.

C. Χριστοκάπηλος, apud Greg. Naz. Qui Chriſtum cauponatur: quaſi ὁ καπηλεύων τὸν Χριστόν. id eſt Qui religione Chriſtiana ad turpe lucrum abutitur.

Καπηλικός, ή, όν, Cauponarius, Ad cauponem pertinens. vt καπηλικὰ μέτρα Epigr. lib. 2. Et ὀνόματα ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ pro vilibus & triuialibus. vt Gallicè *Mots de tauerne*. Καπηλικὴ apud Ariſtotelem (ſubaudi τέχνη) Cauponaria ars, altera ſpecies χρηματιστικῆς. ‖ Καπηλικὸν pro eo cui cauponaria quædam impoſtura ſubeſt. Item de homine: vt καπηλικὸς τὴν διάνοιαν apud Gregorium, Qui fraudulenta eſt mente, cauponum more. quos & Horatius duobus huc pertinentibus titulis inſignit, perfidos & malignos appellans. ET Καπηλικῶς, Cauponariè, ſeu Cauponatoriè. Apud Ariſtophanem Pluto, καπηλικῶς ἔχειν exponitur Cauponum ſeu inſtitorū more quæſtum facere: ſed ego malim Cauponaria ſeu inſtitoria fraudulentia vti: Vel potius, Fraudulentis inſtitorum artibus inſtructam eſſe. Dicitur enim de vetula ceruſſata. Pro eodem dicitur καπηλείαν ἀσκεῖν προσώπῳ.

Καπηλεύω, Cauponor, Cauponariam exerceo. Propriè (vt paulo antè ex Polluce docui) de vini venditoribus. ‖ Sed καπηλεύω, ſæpe metaphoricè ponitur, vt ab Ennio Cauponari, quum dixit Non cauponantes bellum, eodem modo quo dixerat quidam Græcus tragicus (Æſchylus, ni fallor) καπηλεύειν μάχην. At Herodianus contrà hoc verbum dixit de pace, lib. 6, καπηλεύειν εἰρήνην, addens genitiuum χρυσίου: quod Politianus vertit Auro pacem cauponari. Budæus autem Vendere interpretatur. Idem καπηλεύειν τὰς δίκας interpr. Cauponari vel Nundinari. Exponitur etiā Auarè & ſordidè ius dicere. Et apud Herodot. καπηλεύειν πάντα τὰ πρήγματα, Res omnes quæſtui habere. Rurſum autem Bud. apud Philoſtr. τὴν σοφίαν καπηλεύειν reddit Philoſophiā lucro proſtituere. quæ interpr. mihi valde placet. Eodem autē modo Plato dixit τὰ μαθήματα καπηλεύειν,

in Protag. τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πω- A
λοῦντες καὶ καπηλεύοντες. Quin & apud Paulum 2 ad Co-
rinth. cap. 2, in fine, καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, Caupo
nātes ſermonē Dei, pro Callidè & nō ſyncerè tractātes,
ſed turpe lucrum ex eo venantes, ſeu ad ſuam auari-
tiam eo abutentes. Vetus interpr. reddidit Adulteran-
tes. Inuenitur & paſſiuum Καπηλεύομαι. vt legitur
de Democrito, eum dixiſſe, τὸν ἄνθρωπον ἔχειν τῷ θεῷ ὅμοιον
τὸ εὖ ποιεῖν καὶ ἀληθεύειν, ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται. id
eſt (inquit Budæus) quum ſordidè non fit & numma-
riè, ac nundinabundè. Et Κεκαπηλευμένος pro κεκιβδη- B
λευμένος, Adulteratus, inquit idem. HVIC opponi-
tur Ἀκαπήλευτος, vt ἀκαπήλευτος γνώμη, Syncerus ani-
mus. ITEM comp. Ἐκκαπηλεύω, ET Κατακαπη-
λεύω (pro quo perperam in vulg. lexicis Καταπηλεύω)
pro Adultero cauponum more. Heſych. ἐκκαπηλεύειν
exponit δολοῦν.

Καπηλεία, ας, ἡ, Cauponatio. Exponitur etiam Ars caupo-
naria, & Ars inſtitoria. ſed pro hac ſignificatione dici-
tur potius καπηλική, ſubaud. τέχνη. at καπηλεία eſt ipſa
cauponandi actio. Poteſt tamen & hoc pro illo ſumi. C
καπηλείας τούτων μηδεὶς πωλείτω ex Platone De legibus af
fertur, pro Hæc vendendo nemo cauponationem exer
ceat, vel cauponariam artem. Et καπηλείαν ἀσκεῖν προσώ
πῳ dicuntur fucatæ mulieres, quæ videlicet faciem
quadam velut cauponaria arte adulteratam habent.
Quod Ariſtoph. καπηλικῶς ἔχειν appellat, vt antea docui.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, Caupona, Popina. Syneſ. epiſt. 32, ἐκ παιδὸς
ἐν τηλία καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. Hermipp. a-
pud Pollucem ἐκ καπηλείου προδόσει πίνειν dicit de eo
qui bibit præſentem pecuniā cauponi non numerans. D

Κάπω, Inuſitatū eſt thema Spiro, Flo. VNDE κεκα-
φηότα θυμὸν apud Hom. deriuant quidam gram
matici. & κάπος pro πνεῦμα, id eſt Flatus. vnde καπύω, ex
quo ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε apud eundem poetam. Alii
tamen à Κάπτω deducunt, vt mox docebo. Sed κῆπος E-
tymolog. & Euſtath. à κάπος deducit, quod ſit à κάπω.

Verbi Κάπτω (inquit Euſtath. pag. 595) vel Κάπω, præt.
eſt κέκαφα, ex quo in præſens tranſeunte fit Καφῶ, καφή-
σω, cuius participium Ionicum per κ, κεκαφηώς. Et alibi
ex Herodiano ſcribit analogiam poſcere κεκαπηώς. Af- E
fert autem ex aliis & hanc deriuationem, Καπῶ, καπή-
σω, vnde Ionicè κεκαπηὼς & mutata tenui in aſpiratam,
κεκαφηώς. Vtitur autem Homerus Il. ε, Αὖθις δ' ἀμπνύν-
θη· περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα
θυμόν. Vbi Euſtathius ſuſpicatur additum κακῶς, quòd
κεκαφηότα per ſe ſignificet duntaxat πεπνευκότα addito
autē aduerbio κακῶς, ſignificare ἐκπεπνευκότα. Verū tam
ſubtilis expoſitionis nulla ab Etymol. Heſych. Suida fit
mentio: ſed explicant κεκαφηότα per ſe, ἐκπεπνευκότα.

Κάπος, Flatus, Etymologiſtæ, Heſychio, Suidæ. Ponitur F
autem ET Κάφος ab Euſtath. & Etymologiſte, vnde &
κεκαφηότα ambo deducunt (diuerſam videlicet à ſupe-
riore ſententiam ſequentes.) At iidem κῆπος non à κά-
φος, ſed à κάπος deriuant. Ego tamen non magis huius
quàm illius vllum exemplum prolatum eſſe compe-
rio, ac reuera in his, vt aliis multis, ludere grammati-
cos exiſtimo. SED Κάπυς præterea habetur apud
Heſychium pro eadem ſignificatione. ET Καπύω
hinc deducit: (quod alii à Κάπος) vnde Ἀποκαπύω apud
Homerum Iliad. χ, — ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, id eſt Effla- G
uit animam. vt Καπύω ſit Flo, Ἀποκαπύω ſit Efflo.

ΚΑΠΝΟΣ, Fumus. vt Homerus Odyſſ. α, — ἱέμενος καὶ
καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης. Dicitur καπνὸς ἀφα-
νίζεσθαι, euaneſcere, à Plutarcho, vbi inuidiam fumo
comparat.

C. Καπνοδόχη ET Καπνοδόχον, ITEM Καπνοδοχεῖον, q.d. Fu
mi receptaculum. Caminus. Hieron. Fumarium hac ſi-
gnificatione dicit. Apud Herodotum legitur Καπνοδό-
κη cum κ.

C. Καπνοσφραντὴς, q.d. Fumi olfactor, pro homine ſordido
& præparco. παροιμιακῶς ὁ φειδωλὸς, Euſt. H

C. Καπνέλαιον, in Cicilia vocabatur Reſina ſponte pro-
fluens, aliis αὐτόρρυτος, Lacedæmoniis προπόρρυτος dicta.
Fortaſſe autem ita eam vocarunt à fumo quem edit i-
gni admota: vel (quod eſt probabilius) quia liquidis o-

mnibus reſinis liquidior calidior tenuiórq; eſt, proin-
déque ad oleum magis accedit. Differt ab oleo quod
Aetius lib. 1 καπνιστὸν nominat. Gorr.

C. Ἄκαπνος, Fumo carens, Fumum non emittens. vt ἄκα-
πνα ξύλα. Et θυσίαι ἄκαπνοι, ſacrificia fumo carentia: &
ex conſequenti In quibus nihil adoletur. AT Δύσκα-
πνος, Fumum moleſtum habens. vt δύσκαπνα ξύλα, Theo
phraſtus, De hiſtoria plantarum lib. 5, cap. vlt. Exponi-
tur δύσκαπνος & ſimpliciter Fumoſus.

Καπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fumoſus, Fumidus. Gal. καπνώδη & λι-
γνυώδη copulat. ET Καπνηλὸς idem apud Nic. in Ther.
de cedro, — καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιμον ὀδμήν.

Κάπνη Ariſtoph. idem quod καπνοδόχη ſuprá.

Καπνία, Fuligo. Item Vappa. Ex ſchol. Ariſtoph.

Καπνίας, ου, ὁ, (q.d. fumoſus) Lapis quidam ex iaſpidum ge
nere, ita dictus quòd tanquam fumo denigratus ſit.
Dioſd. 5. Aetius ait eſſe ſpeciem iaſpidis lapidis, qui val-
de turbido colore ſit.

Καπνιάω, Fumigo. Apoll. Arg. 2, — μελισσάων σμῆνος μέγα
καπνιόωσι, Fumigant, Fumo infeſtant.

Καπνίζω, Fumum excito, apud Homerum. Et ex conſe-
quenti Ignem accendo. vt Iliad. β, Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας
καὶ δεῖπνον ἕλοντο. Item, Infumo, Fumigo, Fumo infi-
cio & denigro. Et paſſ. Καπνίζομαι, Fumigor, Infumor.
Item pro In fumum euaneſco, in vulg. lex. HINC
Κάπνισις ET Κάπνισμα, Infumatio, vel Fumatio, Gazæ.
Et in Epigr. Κάπνισμα, Incenſum thus. ET Καπνιστὸς,
Fumigatus. Apud Athenæum autē καπνιστὰ ἑφθὰ κρέα,
vide lib. 4. At Καπνιστὸν ἔλαιον, (q.d. Suffumigabile o-
leum) eſt olei genus ex pleriſque aromatis & oleo præ-
parati, ita vt aromata ignem concipientia fumo ſuo
ſubiectum ipſis oleum imbuant, vimque ſuam in eo
relinquant. Huius conficiendi rationem docuit Aetius
lib. 1. Hæc Gorr. ET comp. Ἀποκαπνίζω, ITEM Ὑ-
ποκαπνίζω, itidem pro Fumigo, Suffio, Suffumigo.
HINC Ἀποκαπνισμὸς, apud medicos (vt in v.l.) Quum
rei ſuffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per
arundinem fumus hauſtus & deuoratus excipitur. Vi-
de Plinium lib. 26, cap. 6, ex Dioſcoride lib. 3, c. 126, hac
voce ἀποκαπνισμὸς vtentis. ET Ὑποκαπνισμὸς pro
eodem.

Καπνίον, Paruus fumus. q.d. Fumulus. in v.l.

ΚΗΠΟΣ, ου, ὁ, Hortus. Homerus Odyſſ. λ, Καί μοι κῆπον ἔ-
χει πολυδένδρεον. Athenæus lib. 1, τὰς ἐν τῷ κήπῳ γινομένας
θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπότιζεν ἑσπέρας. Idem teſtatur Panor
mitin Siciliæ totam vocatam fuiſſe κῆπον quoniā plena
erat δένδρων ἡμέρων. quod cum illo Homerico κῆπος
πολυδένδρεος conuenit. Eſt tamen κῆπος non ſolùm τῶν
δένδρων, ſed & λαχάνων, vt ſcribit Suidas, & oſtendit ille
Athenæi locus. Cæterùm de huius nominis etymo à
κάπω ſeu κάπος, conſentiunt, Etymologiſtes, Euſtath.
Heſych. Cuius verba ſunt, κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα· καὶ κῆπος,
ὁ περιπνεόμενος καὶ εὐήνεμος τόπος.

Κῆπος, Pecten, Pubes muliebris. vt apud Laertium
Theodorus Cyrenaicus irridens Stilponem qui dice-
ret Mineruam deam eſſe, dicit, πόθεν δὲ τοῦτ' ᾔδει Στίλπων;
ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; id eſt (Bud. interpr.)
Nūquid eius ventrali ſublato ipſius pubē aſpexit? Qui-
dam autem Fœmineos hortos ex Ouidii Metamorph.
proferunt in fine 10 libri: ſed ibi fœmineos artus (non
hortos) omnia & excuſa & ſcripta exempl. habēt, quæ
videre potui. plurima autē videre mihi contigit. At
carm. obſcœnorum autor ad hanc ſignific. alluſiſſe vi-
deri poteſt. HINC Μαινόκηπος, Furioſè libidinoſa,
ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, Euſtath.

Κῆπος, Tonſuræ quoddam genus, de qua Pollux, He-
ſych. & Suid. item Euſtath. qui etiam exponit χαλλωπι-
σμὸν τριχῶν ex Ælio Dionyſ. ET Κηποκόρας apud co-
micos, Qui eo tonſuræ genere tondetur. Euſt. ‖Κῆπος,
Animal ſimiæ ſimile. Heſych. ‖Κῆπος, Vrbs quædam
apud Boſporum. Suid.

C. Κηπωρὸς ET Κηπουρὸς, Hortulanus, Olitor: quaſi κήπου
ὤραν habens, id eſt Horti curam habens, ſeu gerens.
Apud Platonem Minoe, κηπουρῶν eſſe dicuntur τὰ περὶ
κήπων ἐργασίας συγγράμματα καὶ νόμιμα. HINC Κη-
πουρικὸς, Ad hortulanum pertinens. ITEM Κη-

πουρέω,ρῶ,Hortum colo. Vide ſequens Κηπεύω.

Κηπαῖος,Hortenſis. vt σμίλαξ κηπαία, Smilax hortenſis, Ruell.apud Dioſcor.

Κηπεύω,Hortum colo, vel In horto colo, aut excolo. Exponitur & In horto ſero.(nos itidē à iardin,i.κῆπος,dicimus iardiner) Theophylactus in Epiſt. ταὶ ἀπειρίνους ῥοὰς Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν,οἰνοχοοῦσαι νᾶμα πότιμον, In ſuis hortis colunt. Et paſſ. Κηπεύεσθαι dicuntur plantæ. Theophr. εἰσὶ δὲ τρεῖς ὁροταπάντων τῶν κηπευομένων. Et apud Athenæum lib.2, ἀγρία & κηπευομένη, vt Latinè Agreſtis & hortenſis. ET Κηπευτὸς, itidē ſignif. Hortenſis. Q.d. In horto ſatus,vel cultus.

¶Κηπίον,Hortulus, vt apud Thucydidem exponitur. Significat tamen κηπίον & illud tonſuræ genus quod κῆπος etiam vocatur. Lucianus Lexiph. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. Et ita videtur apud Thucydidem accipere Euſtathius,apud quem κήπιον legitur,accentu in prima.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, Caput.vt apud Hom. Il. λ, κάρηνα Τρώων φθιγόντων. Et Odyſſ.κ, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. ‖Item Vertex, Summitas. vt πόλεων κάρηνα & ὀρέων κάρηνα apud eundem poetam. Volunt autem Etymologiſtes & Euſtathius ex κάρηνον per apocopen factum eſſe κάρη, quod ideo illi ſubiunxi. κάρα autem apud Homerum non memini me legere,& Atticum id eſſe,quum κάρη ſit Ionicum, Heſych. teſtatur:adeo vt vel hoc nomine κάρη debere prius eſſe quàm κάρα videatur. Alioqui ſi ſequamur Euſtath. in eo quod alibi dicit κάρα & ἄκρα ταὐτίζεσθαι in κατ᾽ ἄκρης, neſcias vtri prior debeatur locus. nā vt ex ἄκρη literis inuerſis fiet κάρη,ſic ex ἄκρα,literis inuerſis,κάρα.

C.Λειοκάρηνος, ου,ὁ καὶ ἡ, Glabrum caput habens. ET Ὀξυκάρηνος, Acutum caput habens, Dionyſ.Alexand. ET Προκάρηνος,Præceps, Capite deorſum vergens. ET Πουλυκάρηνος,Multa capita habens. vt πουλυκάρηνος ὄφις,hydra,in Epigr. ET Τρικάρηνος,Triceps.vt τρικάρηνον Γηρυονῆα,Heſiod.in Theog. ET Ὑψικάρηνος, Altum caput habens.Vel, Altum cacumen habens, vt ὄρος ὑψικάρηνον,id eſt ὑψηλὸν κάρηνον ἔχον, vel αἰπεινὸν, vt Homerus dicit ὀρέων τ᾽ αἰπεινὰ κάρηνα.

¶Κάρη,τὸ, Idem quod κάρηνον, & ex eo per apocopen factum,vt modò dixi. Eſt autem indeclinabile,ſicut κρῖ & δῶ,quæ itidem ſunt ex apocope.Homerus Il.χ,— πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον,& alibi paſſim.Euſtathius annotat κάρη de capite vnà cum ceruice dictum hoc in verſu,Il.β,Μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. ‖At de καρὴ fœm.gen. quod Homerus ignorauit,lege eundem pag.1257. ET Κάρηαρ,ατος,τὸ, idem.vt Il.ψ,Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. Ab hoc autem volūt grammatici per ſyncopen facta eſſe κάρητος & κάρητι apud eundem poetam.

C.Καρηβαρέω,ῶ,Grauedine capitis laboro, vel Grauor capite & tentor,vt Bud.interpr. Dicitur autem de capitis grauedine quauis ex cauſa proueniente,atque adeo de ipſius etiam corporis grauedine qualis eſt moribundorum. ἡ τῶν ἀνθράκων ἀτμὶς καρηβαρεῖν τοὺς ἀνθρώπους ποιεῖ, dixit quidam ἀνώνυμος. Philo de vita Moſis lib.1,καθάπερ οἴνῳ καὶ μέθῃ καρηβαροῦν.vbi Turnebus vertit Caligās. Lucian.autem in Hermot.dicit καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Apud Plutarchum aliquoties σφάλλεσθαι & καρηβαρεῖν copulata obſeruaui: vt in Antonio, vbi de Cleopatræ exitu loquitur,ἡ δὲ Χάρμιον ἤδη σφαλλομένη καὶ καρηβαροῦσα.Sic in Artoxerxe,τῷ μὲν σώματι καρηβαροῦντα καὶ σφαλλόμενον,οἰόμενον δὲ νικᾶν. Vbi obſerua etiam καρηβαροῦντα cum τῷ σώματι.Obſeruandum eſt autem(quo minus ſit mirum illud Plutarchi,τῷ σώματι καρηβαροῦντα) dici etiam καρηβαρεῖν τὴν κεφαλὴν,perinde acſi κεφαλῆς ſignificatio verbo illo non includeretur. Ariſtot. De part.an. lib.2,διὸ τὴν κεφαλὴν καρηβαροῦσιν οἱ ὑπνώττοντες. Quinetiā Chryſoſtomus de corde hoc verbo vſus eſt in voce paſſiua,ὅταν ἡ καρδία καρηβαρηθεῖσα τοῖς σιτίοις βαπτίζηται κάτω. ET Καραιβαρέω,ῶ pro eodem. nam καραιβαρᾶν pro καρηβαρεῖν dixiſſe Pherecratem,teſtatur apud Euſt. Ælius Dionyſius.Apud Lucian. in Lexiph.eſt ETIAM Καραιβαρέω eiuſdē ſignif. ET Καρηβαρειῶ (pro Καρηβαρῶ)dictū,vt Οἰνοβαρειῶ,mutato tamē accētu. Vide Euſt.

A Καρηβαρία,vel Καρηβάρεια,Grauedo capitis. A quibuſdam Helucus exponitur ex hoc Tertulliani loco De corona militis, Harpocratiō Liberum induſtria hederatum argumentatur quòd hederæ natura ſit cerebrum ab heluco defenſare. Gal. πυρετοῖς μετὰ καρηβαρείας γενόμενος. Gregor.De homine,τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρείας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. ET Καρηβαρικὸς(q.d.Grauedinoſus)Grauedinem capiti inducēs, Caput grauās. Dioſcor.lib.5,δύναμιν ἔχει κεφαλῆς καρηβαρικήν. vbi abundat κεφαλῆς, vt antea cum καρηβαρεῖν abundare κεφαλὴν

B annotaui. ET Καρηβαρίτης,vt καρηβαρίτης οἶνος, quod exponitur χυδαῖος. Videtur autem à grauedine capitis quam affert, ita vocari. καρηβαρίτης οἶνος (inquit Cam.) qualia vina noſtrates dicunt cerebrum pertundere.

C. Καρηβοάω, ῶ, Vertigine laboro ſeu caligo,& caput clamoribus oppletum habeo. Ita ferè Ælius Dionyſius apud Euſtath.

C.Καρηκομάω,μῶ,Caput comatum habeo.vt καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ apud Hom.quod nonnulli diuiſim legere maluerunt κάρη κομόωντες.

C C.Ἀμφικαρὴς,(ex ἀμφὶ & κάρη) VEL Ἀμφικάρηνος,(ex ἀμφὶ & κάρηνον) Vtrinque caput habens, vel Biceps, Geminum caput habens. vt ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα, Nicand. in Theriacis,id eſt δικέφαλος,vt ait ſcholiaſtes apud eundem,ἀμφίσβαιναν ἀμφικάρηνον exponit τὴν ἀμφοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν, id eſt, vtraque ex parte habentem capita. Dici autem ET Ἀμφίκρανος per ſyncopen, pro ἀμφικάρηνος,quidam tradiderunt.

Ἀμφικαρῆ ὑποπόδια, Vtrinque capita labentia,id eſt prominentias quaſdam & anſas.Euſtath.

D ¶Κάρα,τὸ, idem quod κάρη, & apud tragicos frequens. Sophocl. Aiace, παίσας κάρα θώϋξε. Euripides Medea, ξανθὸν κάρα. Idem ibidem σῷ κάρᾳ in datiuo: Οἴδ᾽ εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες. ‖Sophocles autem totam faciem κάρα vocauit,ſcribēs,γέλωτι φαιδρὸν κάρα. ‖Sciendum eſt autem κάρα veteres neutro genere dixiſſe,qui autem illis ſucceſſerunt, in fœm.etiam vſos eſſe. quod & Euſtath.annotauit.

C.Καραδοκέω,κῶ,(quaſi τῇ κάρᾳ δοκεύω,inquit Suid.)Solicitè & cupidè expecto(tanquam exerendo caput ad proſpiciendum eminus eum qui expectatur)Quod etymō

E attingit Suidas, item Etymologiſtes: ſed & aliud afferunt ex quodam Timachida, de capitis demiſſione: vt καραδοκεῖν ſit παρὰ τὸ κάτω κάρα φέρειν. quod mihi nullo pacto probatur.ſicut nec quod apud eundem Etymol. habetur,τὸ τοῦ πράγματος κεφάλαιον ἐπιτηρεῖν ὅποι χωρήσει) Xenoph.τὰ προσστα χθησόμενα καραδοκοῦντες. Plutarch.ἐφεδρεύειν καὶ καραδοκεῖν τὸ μέλλον. Sic Philo De vita Moſis lib.1,μικρὸν ἄποθεν ἐκαραδόκει τὸ ἀποβησόμενον. In hoc autē Euripidis loco in Troad. — καραδόκει Ὅταν στράτευμ᾽ Ἀργείων ὀξὺν καλῶς,Cam. vertit Obſeruare. Videtur porro

F alicubi & ſimpliciter pro Expectare poni, vt in iſto Herodoti loco Polymnia, ὁ δὲ πέμψας εἰς Δελφοὺς Κάδμον καραδοκήσοντα τὴν μάχην ᾗ πεσεῖται. Exponitur etiam ἀποβλέπειν in hoc Ariſtoph.loco in Eq.Ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμ᾽ ἡ βουλὴ πάλιν. HINC Καραδοκία, Solicita expectatio.

C.2.Ἀποκαραδοκέω, κῶ, Expecto ſolicitè, Expecto cum anxietate animi & magna ſolicitudine. Quidā apud Suidam,ὁ δὲ καθῆστο ἐν τῇ παρεμβολῇ,ἀποκαραδοκῶν ὅποι καὶ τύχης χωρήσει τὰ πράγματα.

G Ἀποκαραδοκία,ας,ἡ,Expectatio ſolicita. Ad Rom.c.8.v.19,ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως,&c. Heſychio eſt προσδοκία, ἀπεκδοχή. Quinetiā ἀνελπιστίαν ſignif, ſi Suidæ credimus,

C.Καράτομος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cui caput amputatum eſt. Item, E capite abſciſſus, vel reſectus. vt Soph. Electra, καρατόμοις χλιδαῖς, de cincinnis è capite reſectis. ET Καρατομέω,μῶ,Caput amputo. Quod melius dici quàm κεφαλοτομῶ ſcribit Phrynichus.

C.Τρίκαρα, Vide in Τρίκρανος.

Κὰρ pro κάρη apud Homerum per apocopen, Iliad. π,

H ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. id eſt In caput, ad verbum.

SED Ἐπίκαρ alii ſcribunt. Heſychius tamen habet ἐπὶ κὰρ,exponens ἐπὶ κεφαλὴν, & addens per hoc indicari τὸ κατωφερὲς τοῦ ῥεύματος. Sic Latinè Præcipitem ferri,nomine à Caput deducto. AT VERO Ἀνάκαρ apud Hippocratem (contrarium huic Ἐπίκαρ) Sur-

ſum verſus, In acccliue. Quidam ἀνάκαρ In ſuperiorem partem,vt ἐπίκαρ In inferiorem interpretantur. A

DICITVR & Κατωκαρὰ pro ἐπίκαρ. Ariſtophanes in Acharn. εἶπερ ἐκ ποδῶν κατωκαρὰ κρέμαιτό γε. Idem in Pace, κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται, id eſt, In caput iaciens, Ita vt caput deorſum feratur. vt Gallicè, *La teste en bas*. Quibus in locis animaduertendum eſt ſcribi Κατωκαρὰ, cum accentu in penultima : at verò Κατώκαρα apud Philonem ſcribit Budæus, nomen faciens, & κατώκαρα vocari ab eo τὰ φυτὰ dicens quòd capita habeat humi defixa.

Κρᾶας, ᾶατος, ET Κρᾶς, ατὸς, ὁ vel τὸ, idē quod κάρη. Il. τ, de Doxa quam deam fingit, κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Apollonius Argon. primo, κράατος ἐξ ὑπάτοιο. Idem libro 2, Κράατα δησάμενοι. Et apud Euſtathium, Σῷ κράατι πίσυνος. Et à κρὰς, Odyſſ. ξ, Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα. Odyſſ. ϑ, Ἂψ δ' Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος, γοάασκεν. Et ſimiliter in accuſatiuo apud Apollonium Argonauticῶν lib. 2, Κρᾶτα περικλινέας. Et apud Euripidem, ὀρθὸν κρᾶτ' ἔχουσ' ἵστησι. Odyſſ. ι, Κρατὶ καταινεύων. Iliad. α, de Saturno, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Il. υ, Κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου, à vertice olympi. Odyſſ. ν, ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη, ſuper verticem portus. i. in aditu. Reperitur & datiuus pluralis κράτεσφι apud Dionyſium De ſitu orbis. Neutrius autem eſſe generis probat Pindarus in Iſthm. quum ait τρία κρᾶτα. Euſtath. ADVERBIVM Κρῆθεν, A capite, De capite. Heſiodus Aſpide, Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων. Apud eundem, κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην Δαιδαλέην χείρεσσι κατέσχεθε. id eſt κατὰ κεφαλῆς. Pertinet huc ET Κρήδεμνον, ου, τὸ, Capitis ligamentum, Vitta, Velamentum capitis quod ad humeros vſque demittebatur, vt Euſtathius tradit. hoc Euripides vocauit κεφαλῆς ἐπίκρανον. Odyſſ. α, Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Odyſſ. ξ, Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων. vbi annotat Euſtathius eſſe non ſolùm δεσμὸν κεφαλῆς ſed etiam καταπέτασμά τι πλατύ. ‖ At quum dolio aut ſimili vaſi tribuitur, eſt Operculum quo dolii caput velut tegitur, τὸ πῶμα. Odyſſ. γ, ἀνὰ κρήδεμνον ἔλυσε... Οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Ὤιξεν ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. ‖ At vrbium κρήδεμνα ſunt Muri vel Murorū pinnæ. (fortaſſe & arces, ſicut πόλεων κάρηνα) Il. π, Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν. Heſiodus Aſpide, Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. Et apud Philoſtratum κρήδεμνα Ἰλίου. B C D E

C. Δικρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Biceps. δικέφαλος.

¶ Κρανὸν, ου, τὸ, Caput. Euſt. VNDE Ἀμφίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Vtrinque capitatus, aut Circumcirca capitatus. Euripides Herc. fur. ἀμφίκρανον hydram dixit, multorum capitum, quaſi que cinctam capitibus. Cam. ET Δίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps. AT Δίκρανον, ſ. ξύλον, Furcatum, vel Furca: vt Camerarius interpretatur apud Lucianum in Timone, καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ἐξεωθεῖ τῆς οἰκίας, id eſt δικροῖς, vt Ariſtophanes loquitur. apud quem ſcholiaſtes ait δίκρανα & διφυῆ ξύλα ruri confici, habentia duas chelas. Et apud Suidam, παρεσκεύασε δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγήν. Apud Heſychium eſt etiam δίκρανος, ſubſtant. nam ταῖς δικράνοις eſſe dicit Triuia (ſeu potius Biuia) περιόδους ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐπὶ δύο σχιζούσας. ex quibus verbis videtur legendū διόδους. A QVO Δικρανόω, Bifurcum reddo ſeu biceps, In duas partes aperio. ET Ἐπίκρανον, ου, τὸ, Quod ſuper caput eſt: ſeu Vitta, Capitis ligamentum, κεφαλόδεσμος, vt apud Euripidem exponitur in Hippol. βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν. quod idem eſſe cum κρήδεμνον, teſtatur Euſtathius: Capitis tegumentum muliebre, Camer. ‖ Item Munimentum quod capiti imponitur, id eſt Galea. Pollux, τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, ἐπίκρανον καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸ, λόφος. Idem κρανος etiam dicitur. ‖ Ἐπίκρανα dicuntur etiam Capitula ſiue capitella columnarum apud architectos, αἱ κεφαλαὶ τοῦ κίονος, Euſtath. quod κιονόκρανον Xenoph. Eſt ETIAM Ἐπικράνιον apud Pollucem, quod eiuſdem eſſe ſignif. videtur. AT Ἐπικρανὶς, ίδος, ἡ, Cerebellum. idem quod παρεγκεφαλίς. Poll. Eſt ab ea- F G H

dem origine ET Ὀρθόκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Erectum caput habens. τύμβον ὀρθόκρανον, Buſtum eminens, Camerarius ex Sophoclis Antigone. ET Περίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum caput eſt aut adhibetur. Περίκρανον veteres appellarunt τὸ σίμμα, teſte Polluce. ET Πρόσκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capiti adiunctus. Et προσκράνιον idem quod προσκεφάλαιον, Ceruical, Puluinar. Pro QVO Ποτίκρανον Dores dicunt. vſitatum apud comicos, vt Pollux docet. Sed & ex Theocrito citatur. ET Τρίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Triceps. Vnde quem Sophocles Trach. τρίκρανον σκύλακα appellat, Actius vertit Tricipitem canem, apud Ciceronem in Tuſculanis. ‖ Item Τρίκρανον Xenophonti quod aliis Τρίκαρα, promontorii Phliaſiorum nomen. Camer.

C. ἈΠΟκρανίζω, Caput amputo. idem quod ἀποκεφαλίζω: Sed illud poeticum eſt.

¶ Κράνος, εος, τὸ, Galea. Lucianus De hiſtoria ſcribenda, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος, &c. Plutar. An ſeni adminiſtr. reſp. ἐν οἷς οἱ γέροντες κἂν τὸ κράνος ἀποκρύψῃ τὰς πολιάς. Deducit autem Euſtathius hoc nomen κράνος (ſicut & κραναὸς) à κράνον, ſignificante caput. At verò alibi dicit, ſicut κόρυς deriuari à κάρα, ita etiam κράνος à κρανίον deduci. HINC Κρανοποιὸς, Galearum artifex. Ariſtoph.

Κρανίον, Caluaria, Calua. Lucianus in Timone, ἄνθρωποι, κάταγε τὸ κρανίον ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου. Syneſius, ὀγδώδης τὸ ὂν τὸ κρανίον, καὶ λεπτόδερμος τὴν ὄσφυν. Interdum redditur etiam Caput. vt à Politiano in hoc loco Herodiani, ξύλῳ παιᾳθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι, fuſte capiti illiſo. Vult autem Euſtathius ex Καρήνον fieri κάρανον, ex quo per ſyncopen fit κρανίον.

Κρανίον poculi genus, quod ET Κραταίνιον. vulg. lex. ex Athen. lib. 11.

Κρανίον, Fruticis genus radicibus carentis. vulg. lex. ex Theophraſto Hiſt. plantarum lib. 1, cap. 9 : ſed κεραύνιον ex Plinio quidam reponendum ibi ſuſpicantur.

AT VERO Κρανία eſt Cornus. ET Θηλυκρανία, Cornus fœmina Theophraſto. HINC Κρανέϊνος, Cornus, Ex corno.

Κράνιον nomen gymnaſii Corinthi. SED Κράνειον potiꝰ ſcribitur. Plutarchus De exilio, οὐ δὲ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες κατοικοῦσι Κολυττὸν, οὐδὲ Κορίνθιοι Κράνειον, οὐδὲ Πιτάνην Λάκωνες. ‖ Itē Κράνιον vrbs in Cephalenia. Apud Thucydidem autem lib. 5, pag. 177, plur. ἐν Κρανίοις τῆς Κεφαλληνίας.

¶ Κραναὸς, ὰ, ὸν, Aſper. vt κραναὴ Ithaca apud Homerum, τραχεῖα, aſpera. Exponitur & Sterilis, ex conſequenti. Vult autem Euſtathius κραναὸς à κράνον ſignificante caput, deduci. ‖ Eſt & Κραναὴ nomen inſulæ Laconicæ. Homerus, νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, Sopor cum grauedine, Marcor Celſo, vt ait Budæus. Propriè putatur eſſe Sopor quidam profundus, imaginatricis facultatis ſenſum motúmque omnem, excepta reſpiratione, adimens. Veterni ſpecies ſecundum quoſdam. Galenus Methodi lib. 13, καταφορὰς βαθείας diſtribuit in ἀποπληξίας & κάρους ac κατοχάς. Quomodo autem κάρος diſtinguatur ab apoplexia, ab epilepſia, à catalepſi, necnon à lethargo, vide apud medicos. Apud cæteros ſcriptores κάρος inuenitur generaliter pro Sopor: vt etiam Politianus vertit in iſto Herodiani loco lib. 1, αὐτίκα δὲ κάρος ἐπιπεσὼν αὐτῷ, εἰς ὕπνον τε καθελκόμενος, ὑπὸ καμάτου πάντων οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο. ita enim ille hæc reddidit, Atque in ſoporem prolapſus, quum id ex labore accidiſſe opinaretur, quieti ſe tradidit. Apud Dioſcoridem autem κάρον ἐπιφέρει Hermolaus vertit Grauitatem ſoporémque affert. At Budæus in hoc eiuſdem Dioſcoridis loco, ἅπτεται τῆς κεφαλῆς, κάρον ἐπιφέρον, vertit κάρον ſimpliciter Soporem. ita hæc reddens, Tentat caput & ſopore affert. Plut. κάρον ὑπνώδη dixit, adiūgēs ei καταφοράν: in Antonio, ὁ μόνον ἔβλεψε τὸ δῆγμα τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἀνασμοῦ κάρον ὑπνώδη καὶ καταφορὰν ἐφελκόμενον. Apud Apollonium redditur Vertigo, Argon. 2, κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Πορφύρεος. vbi ſchol. exponit σκότωσις. (quod ſonat quaſi dicas Obtenebratio) conuenit autē hæc expoſitio iis quæ ſubiunguntur, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι

Νεόδην, ἀβλαχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἀναύδος. A Budæo redditur etiam Crapularis redundantia: quòd Suidas dicat eſſe τὴν ἐξ οἰνοποσίας ἐγγινομένην μέθην (addens tamẽ eſſe & παραφοράν. niſi fortè καταφοράν potius eum ſcripſiſſe credimus) Sic autem ab Ariſtotele κάρον & κραιπάλην copulari videmus, in Probl. τὸν κάρον καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. A

Καρόω, ῶ, Soporem cum grauedine affero, Marcorem induco, ſeu veternũ. Galenus de phrenitide loquens, καρῶσαι γὰρ ἐχρῆν καὶ ναρκῶσαι τὸ ἡγεμονικόν, ἐμψύχοντα δηλονότι τὸν ὑπερτεθερμασμένον ἐγκέφαλον. Apud Ariſtotelem, καροῦσθαι B ὑπὸ βροντῆς, alto grauíque ſopore corripi. VNDE Κάρωσις, q.d. Soporatio, id eſt actus ipſe ſoporem illum inducendi. Sed alicubi exponitur & Sopor. ET Καρωτικός, (q.d. Soporatiuus) Soporifer, Soporem inducens qui κάρος dicitur. A Linacro apud Galenum καρωτικὰ redditur Sopientia, item Somnifera. Legimus autem apud eundem, τότ' ἂν ἐν χρῷ ἐγχέοιμι καὶ τοῖς καρωτικοῖς φαρμάκοις ἃ καλεῖται ἀνώδυνα. Plinio καρωτικὸς eſt grauedinem afferens. ſcribit enim mandragoræ mala grauedinem afferre etiam olfactu, pro eo quod dixit C Dioſcorides, μανδραγόρας μῆλα ὀσφραινόμενα καρωτικά ἐστι.

C. ΥΠΟκαρόω, Sopore leniter afficior, ſeu quadantenus. minuente ſignificationem præpoſitione ὑπό. Vnde ὑποκαροῦσθαι apud Dioſcoridem. ſed is addit πώς, lib. 4 de malis mandragoræ loquens, ἃ καὶ ἐσθίοντες οἱ ποιμένες πῶς ὑποκαροῦνται, id eſt, Sopore quodammodo afficiuntur. Scripſit tamen alibi de iiſdem, καρωτικὰ ἐστι, vt in Καρωτικὸς dictum modò fuit.

¶ Καρός, VEL Κάρον, herba quæ officinis Carui, vul- D gò *Cherui*. de qua lege Dioſcoridem libro 3. DICI etiam Κάρεον Aetio, ET Κάριον, ITEM Κάρυον, in vulgatis lex. annotatur. SED & Καρναβάδιον à Simeone Sethi.

Καρύα, ας, ἡ, Nux, arbor, Iuglãs: VT Κάρυον, τό, Nux, fructus, Iuglans. Theophraſtus lib. 3 Hiſt. pl. cap. 6, de germinatione arborum loquens, τὰ δὲ ἄλλως παρεντιθεμένου τοῦ ἦρος, οἷον ἐλατός, (&c.) καρύα, διὸς βάλανος. Ipſe autem fructus, κάρυον variis cognominibus diſtinguitur. eſt enim κάρυον quod βασιλικὸν appellatur, eſt E περσικόν, eſt εὐβοϊκόν, eſt ποντικὸν ſeu ἡρακλεωτικόν, aut λεπτόν, (quod & compoſitè λεπτοκάρυον) eſt ἰνδικόν. Item φήγινον, & πιτύϊνον, & πικρόν, & μυρεψικόν. de quibus eodem ordine dicetur. ¶ Κάρυον βασιλικὸν ſiue περσικόν, idẽ eſſe putatur quod κάρυον ſine adiectione, videlicet Nux iuglans. Polluci certè, ſicut & Dioſcoridi, κάρυα βασιλικὰ eadem ſunt quæ & περσικά. ſic autem dicta putantur quod à regibus translata fuerint ex Perſide. Plinius libro decimoquinto, cap. 22, de nucibus iuglandibus loquens, Et has (inquit) è Perſide à regibus F translatas, indicio ſunt Græca nomina. Optimum quippe genus earum περσικὸν atque βασιλικὸν vocant.

¶ Κάρυον εὐβοϊκόν, Nux Euboica, id eſt Caſtanea nux (vt Virgilius Caſtaneas nuces dixit) vel Caſtanea, ſine adiectione. Ab Heſychio εὐβοΐα (pro quo rectius εὐβοϊκά, licet apud Theophraſtum εὐβοϊκὸν etiam ſine β) exponitur καστάνια. ſubauditur autem κάρυα. Quidam tamen (ex quibus Gorræus) putant & iſta κάρυα εὐβοϊκὰ eſſe iuglandes. ¶ Κάρυον ποντικόν, ſiue ἡρακλεωτικόν, aut λεπτόν, Nux auellana. Plinius ibidem, Cæ- G teris quicquid eſt, ſolidum eſt, vt in auellanis, & ipſo nucum genere, quas antea abellinas patrio nomine vocabant. In Aſiam Græciámque è Ponto venere, & ideo Ponticæ nuces vocantur. Hactenus Plinius. Lingua Gallica itidem has nuces *auelines* appellat. A quibuſdam Præneſtinæ etiam dicuntur, ex Macrobio: quum alioqui Plinius Præneſtinarum appellationem magis reſtringere videatur. Illius autẽ ſecundi nominis, videlicet ἡρακλεωτικόν, eadem ratio eſt quæ & nominis ποντικόν: ſed quum dicitur ἡρακλεωτικόν, ma- H gis peculiariter (vt ita dicam) indicatur locus è quo aduectus primùm fructus ille fuit. ſcimus enim & ipſam Heracleam, Ponticam cognominari, ad differentiam aliarũ vrbiũ, quæ eodẽ illo nomine vocatur.

Quod autem ad tertium nomen attinet, λεπτὸν κάρυον, ſeu λεπτοκάρυον, ſunt qui Iuuenalem ad hoc reſpicientem, minimas nuces dixiſſe putent. Dioſcorides libro primo, cap. 180, τὰ δὲ ποντικὰ ἃ ἔνιοι λεπτοκάρυα καλοῦσιν, ἐστὶ κακοστόμαχα, &c. ¶ Κάρυον ἰνδικόν, Nux Indica, fructus eſſe putatur arboris quam κουκιοφόρον Theophraſtus, Cuci Plinius vocat. ¶ Κάρυον πιτύϊνον, Nux pinea. Dioſcorides autem πιτυΐδας vocari dicit τὸν καρπὸν τῶν πιτύων. ¶ Κάρυον φήγινον, Glans fagea, vulg. lex. ex Plinio. ¶ Κάρυον πικρόν, Nux amara, id eſt Amarum amygdalum, Archigeni apud Galenum libro primo κατὰ τόπους. vulg. lex. ¶ Κάρυον μυρεψικόν, alio nomine μυρεψικὴ βάλανος, vel τῶν μυρεψῶν βάλανος, item μυροβάλανος (vt quidam volunt) nux illa odorata quam vulgò moſchatã appellamus. μοσχοκάρυον etiam dicta.

Κάρυον à κάρα ſeu κάρη, deduci, Plinii etiam verba teſtantur, quæ leguntur libro 23, cap. 8, Nuces iuglandes Græci à capitis grauedine appellauere. etenim arborum ipſarum foliorúmque vires in cerebrum penetrant, hócque minore momento, ſed in cibis nuclei faciunt. Idẽ lib. 15, cap. 22, Κάρυον à capitis grauedine, propter odoris grauitatem, conuenit dictum. Huc autem pertinet quod ex Diphilo affertur, κάρυα eſſe κεφαλαλγῆ. ſed addit τὰ βασιλικά. Plutarchus verò Sympoſ. 3, τὴν καρύαν inde vocatã tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς κατακλινομένους.

C. Καρυοκοκκύμηλα, Nucipruna, v. l. ex Plinio.

C. Καρυοπερσικά, q.d. Nuciperſica. quod vocabulum affertur etiam ex Martiale & Palladio, in v. l. Sunt qui eadẽ eſſe velint quæ κάρυα περσικὰ diſiunctim, (de quibus ſuprà) ſunt qui diuerſa.

C. Καρυόφυλλον, q.d. Nucis folium. Sed longè abeſt ab eo quod videtur ſignificare: quum enim dicatur quaſi nucis folium, eius tamen neque naturam, neque formam omnino habet. Eſt enim arboris fructus (vt placet Aetio & Simeoni) vel potius flos (autore Paulo) arboris cuiuſdam Indicæ feſtucaceus, in claui modum capitatus, niger, longus, acer, ſubamarus, odoratus, non ad obſonia modò, ſed ad multa etiam medicamenta expetitus. Alii non flori modò & fructui, ſed ipſi etiam frutici nomen hoc tribuunt: qui depingitur ſambuci forma, vel, (vt aliis placet) buxi caudice, lauri folio, ſed rotundiore. Hæc Gorræus. Vulgò *Clou de girophle* appellamus. Sunt porro qui & Græcam appellationem deprauatam eſſe ſuſpicentur.

C. Καρυοκατάκτης, q. d. Nucifrangibulum (quo nomine Plautus in Bacchide iocans appellauit dentem) Inſtrumentum quo franguntur nuces. Vide Athen. Dipnoſ. lib. 3.

C. Καρύοπος, q.d. καρύου ὀπός, id eſt Nucis ſuccus. Sed Plinius de hoc ita ſcribit, in fine libri duodecimi, In Syria gignitur & cinnamum, quod καρύοπον appellant, hic eſt ſuccus nuci expreſſus, multum à ſurculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia. pretium in libras aſſes quadraginta.

Καρυηδὸν κάταγμα, Fractura oſſis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ. Dicitur & ἀλφιτηδὸν κάταγμα. Gorr.

Καρυηρός, Nuceus, Ad nucem pertinens, vel Affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπός, Gazæ, Fructus qui eſt nucis modo. Et Καρυηρά, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύϊνος, itidem pro Nuceus. vt καρύϊνον ἔλαιον, nuceum oleum, id eſt quod fit è nucibus iuglandibus.

Καρυΐσκος, Cyphus in nucis modum factus. ET Καρυωτὸν pro eodem. In v. l. ex cap. 25 & 36 Exodi.

Καρυΐτης, Caryites, Tithymali herbæ genus, à nucibus quibus ſimilem fructum gerit. vt annotatur ex Dioſcoride. A Plinio Myrſinites etiam vocari traditur, lib. 26, cap. 8.

Καρυκόν, medicamenti nomen apud Hippocratem, lib. περὶ ἑλκῶν, quod ipſe vlceribus admouet, ex nucibus & aliis quibuſdam confectum. Gorr.

Καρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nuceus, Gazæ: pro Nucis referens ſpeciem.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Aetio lib. 11, cap. 30, Caryota palmula. quæ & καρυῶτις Dioſc. Varroni Palmula caryota: Plinius caryotas etiam dixit ſine adiect. Stat. & Mart. caryotides.

ΚΑΡΥ´ΚΗ, ης, ἡ, VEL Καρύκκη, Intritum quoddã ſeu conditura. Sunt quibus placet apud Hippocratem dici Lydium quoddam edulium ex ſanguine aliiſque rebus variis apparatum. Sanguinis certè colorem referebat, proindéque, vt ſcribit Erotianus, plerique αἱματίαν eſſe cenſuerũt, colore fortè decepti. Gor. Gal. dicit eſſe Lydium eduliũ quod ex ſanguine cõficiebatur, ſed ποικίλον. Apud Athenæum quoque lib. 12 primi Lydi καρύκκην inueniſſe dicuntur. Sed accipitur generalius hoc nomẽ: vnde & Condimenta vel Scitamenta alicubi redditur nomen καρύκαι. vt in hoc Plut. loco, Sympoſ. 4, ὡς οὐκ ὂν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐπὶ ἦν. Bud. autem apud Luc. καρύκης τὸ ζωμίον ἀνάπλεως, exponit Ex ſorbitione iuſculi eſculentioris. Sunt qui à κάρυον deduci putent, aliquod καρύων genus huic condimento admiſceri ſuſpicantes. Qua ego de re licet dubitans, locum tamen ei poſt κάρυον dare non dubitaui, quòd nullum aptiorem inuenirem.

C. Καρυκοειδὴς, Referens καρύκην colore, id eſt, Sanguineũ colorem habens. καρυκοειδέα apud Hippocr. exponit Galen. ὕφαιμα. ITEM Καρύκινον χρῶμα quidam tradiderũt eſſe ſanguineum colorem. Et Καρύκινος, Qui eſt coloris ſanguinei, Colorem ſanguineum referens.

C. Καρυκοποιὸς, ſeu Καρυκκοποιὸς, Qui conficit intritum dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi quòd victimas circuncidentes, coquorum fungi officio viderentur. B. VNDE Καρυκοποιέω, ῶ, Conficio intritum illud dictũ καρύκην. Itẽ generalius pro Condimentum concinno, Condio ſuauiter, vt Bud. exponit apud Ariſtoph.

Καρυκεύω, Condio more eorum qui intritum conficiunt dictum καρύκη. Sed generaliter pro Condio, vel potius Exquiſitè condio. Accipitur etiam metaph. pro παρέπω & ἀναδεύω. Heſych. SED & Καρυκάζω eidem eſt παρέπω. VNDE Καρύκευμα, Condimentum exquiſitè factum. καρυκεύματα ſunt ἡδύσματα καὶ ἀρτύματα, inquit ſchol. Ariſtoph. ET Καρυκεία, Condimenti exquiſiti confectio, aut etiam Conditura ſuperuacanea, vt Bud. exponit, citans Gal. in lib. De ſanit. tuenda.

COMP. Ἐπικαρυκεύω, Inſuper condio, Condimentum aliud addo.

¶ Καρύκαι, Caricæ. Luc. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ ταὶ παλάθας τῶν καρυκῶν. vbi tamen Bud. vertit Offas conditaneorum. Sic verò dicitur & σύκων καὶ ἰσχάδων παλάθη, ſuprà in Ἡγητεία.

ΚΑΡΠΟ´Σ, οῦ, ὁ, Iunctura manus cũ cubito. i. qua parte cõmittitur manus cũ oſſibus illis duobus, quorũ vni nomẽ πῆχυς, alteri κερκίς. Cam. Ἄρθρον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπὸς, inquit Ariſtot. De part. an. 1. Sunt tamen qui pro vola accipiant apud Homerũ cum alibi tum vbi dixit κῦσαι χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ, & Iliad. ω, — ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος Ἔλλαβε δεξιτερήν. Quod Theophraſtus dixit de papyro Ægyptiaca, πάχος μὲν οὖν τῆς ῥίζης καρπὸς ἀνδρὸς εὐρώστου, Plinius vertit, Brachiali radicis craſſitudine.

C. Καρπόδεσμα, τὰ, Manicæ, hoc eſt Manuum vincula, vel potius vincula quæ manui iniiciuntur ea parte qua cum brachio coit. Luc. Lexiph. ὁ γὰρ στρατηγὸς καίτοι ἄπιμα γελοιῶν τι καρπόδεσμά τι αὐτῷ περιθεὶς καὶ περιδέραιον, ἐν ποδοκάκαις καὶ ποδοστράβαις ἐποίησεν εἶναι, manicas ei & collaria iniiciens. Sed perperam ibi SCRIBITVR Καρπώδεσμα. In v. l. eſt ETIAM Καρποδέσμιον, quod eiuſdem erit ſignif. Exponitur tamen ibi Pedis articulus.

C. Ἐπικάρπιος, ου, ὁ, Qui ſupra manus cum brachio cõmiſſuram ponitur. Philoſtratus epiſt. 39, οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀρισταγόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα. quales ferè apud Latinos armillæ, vel potius brachialia.

C. Μεσοκάρπιον, ET Μετακάρπιον, ET Προκάρπιον, Quod eſt in medio καρποῦ, Quod eſt poſt καρπὸν, Quod eſt ante vel ſupra καρπόν. Aut, Media pars καρποῦ, Poſtrema pars καρποῦ, Prima pars καρποῦ. Vide Poll. Μετακάρπιον (inquit Camer.) eſt Palma, quæ pars infra digitos aperitur & in illos finditur. AT Περικάρπιον apud Poll. Armilla ſiue Brachiale ex Plin. exponitur.

¶ Καρπὸς, Fructus, de ſtirpibus, ad ſimilitudinem καρποῦ manus, vt Euſtathius ex autoritate etymologiſtarũ tradit, eorum tamen rationem non afferens. Idem alibi verbi κάρφω præteritum medium facit κέκαρπα, vnde ſit καρπὸς pro fructu: quod & ipſum veteribus placuiſſe tradit. Atqui hanc deductionem ſequendo, καρπὸς manus ab iſto καρπὸς deducetur, & ita poſterius erit. Vide Etym. Idẽ De Cypria ficu, ἐκφαίνει δὲ τέτταρας καρπούς. Pro quibus Plinius, Fructus quaternos fundit. Καρπὸς generali ſign. Fructus: ſed peculiari exponitur Semen cum ſuo inuolucro & integumento, ſeu cortice aut vaſculo: ex Theophraſto Hiſt. plant. lib. 1, cap. 3, καρπὸς δ᾽ ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Budæus καρπὸς pro ſemine ex hoc Theophraſti loco affert, lib. 9, ἔστι δ᾽, ὥσπερ ἐλέχθη, τῶν μὲν, πάντα χρήσιμα, καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ ὀπὸς, ὥσπερ ἄλλων τε καὶ τοῦ πανάκους. ET Περικάρπιον, inquit, ab hac ſignific. τοῦ καρποῦ dicitur, vt de cauſis plant. 1, ἐν ἅπασι δὲ τοῖς καρποῖς τὸ περικάρπιον πρότερον μᾶλλον ἢ αὐτὸς ὁ καρπὸς καὶ τὸ σπέρμα γίνεται. Eſt enim περικάρπιον fructus pars quæ ſemen ambit, vt in leguminibus ſiliqua, in caſtaneis echinatus cortex, in nucibus teſta, ſeu putamen, in malis & piris id quod edule eſt, (inquit idem) pulpa & caro quibuſdã. Redditur ergo περικάρπιον fructus integumentum, apud Theophr. & Ariſtotelem. Gaza autem alicubi fructum (in quo reprehenditur) alicubi carnem, aliquot etiam locis pulpam interpr. Dicitur autẽ ET Περικαρπία eadem ſignificatione à Theophr. ITEM Προκάρπιον pro περικάρπιον ex Dioſc. affertur, ſed non ſine mendi ſuſpicione.

Καρπὸν σίνου apud Aratum Cic. vertit fœtum. Extenditur autem huius nominis ſignificatio à fructibus arborum ad omne frugum genus, atque adeo ad omne illud quod è terra prouenit, vt quum dicit Homerus, ἔδειν καρπὸν ἀρούρης, & Heſiodus καρπὸν δ᾽ ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα. Sed & vinũ elegante periphraſi εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης poetæ appellarunt. Et καρποῦ δίκη (de qua vide Suidam ex Lyſia) aduerſus eos erat qui frugibus damnum aliquod attuliſſent, id eſt καρπὸν δηλησαμένοις, vtendo verbis Homericis. ‖ Καρπὸς, Emolumentum, Vtilitas. eadem metaphora qua Lat. Fructus. Herodianus 8, ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης παῖς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνηται. Hanc autem metaphoricam ſignific. multa verba hinc deducta retinuerunt.

C. Καρποβάλσαμον, Fructus balſami, Dioſc. & Galen.

C. Καρπόβρωτον ξύλον apud LXX interpr. Deuter. 20 in fine, exponitur Fructiferum lignum: ſed aut mendoſa eſt illa lectio, aut illi errarunt. nam καρπίβρωτος potius eſſet Fructum exeſum habens.

C. Καρπογενέθλιος Apollo, Generator fructuum, in Epigr.

C. Καρπογόνος, Fructum gignens, Frugifer. Quidam tamen καρπόγονος voluerunt eſſe Frugifer: at Καρπογόνος Frugiferum reddens. ET Καρπογονία, Fructus editio, inquit Bud. qui & addit καρπογονίαν vocari quum ſtirpes fructum pariunt: ex Polybio, ὡς θάλλοντα ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν. ET Καρπογονέω, ῶ, Fructum gigno, Fructum edo ſeu fero. Theophr. ἐκείνων τε γὰρ τὰ μὲν ἰσχύοντα καὶ οἷον πεπλεονασμένα καὶ αὔξει καὶ καρπογονεῖ. paulo antè καρποτοκεῖ.

C. Καρποδότης, Fructuum ſeu frugũ dator, ſeu largitor. vt καρποδότης Νεῖλος apud Nazianzenum. Et alibi, ἄροτι δὲ γεωργὸς ἀρότρον πήγνυται ἄνω βλέπων, καὶ τὴν καρποδότιν ἐπικαλούμενος.

C. Καρπολογέω, ῶ, Fructum ſeu fructus lego, Fructum decerpo. Theophr. De cauſ. pl. 5, καρπολογῆσαι ταῦτα, fructũ ex eis decerpere. Et Καρπολογούμενα δένδρα eidem lib. 1, Arbores è quibus fructus decerpitur.

C. Καρπομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Inſanè fructificans, Luxurians fructu. Apud Soph. in Perilao pro εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα accipi teſtatur Heſych.

C. Καρποποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, q. d. Fructificus. Epithetum eſt Cereris, Euripidi.

C. Καρποτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructum pariens, Fructiferus. VNDE Καρποτοκία, ας, ἡ, Fructus editio. idem quod καρπογονία & καρποφορία. Theophraſtus initio libri 2

De cauſis plantarum, οὕτω γὰρ αἱ βλαστήσεις κάλλισται καὶ αἱ καρποτοκίαι γίνονται. ET Καρποτοκέω,ῶ, Fructum pario, Fructum edo ſeu fero. Theophr. De cauſ.pl.l.5, c.2, εἰ γὰρ ὅλως τι πέφυκεν οὕτω καρποτοκεῖν τῆ ὁμιχλῶν. paulo pòſt dicit καρποφορεῖν.

C.Καρποφάγος,ου,ὁ καὶ ἡ, Fructibus viuens, Fructuum eſu vitam ſuſtentans. Ariſtot.Pol.1, τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα.

C.Καρποφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Fructiferus. Theoph.De hiſt.plãt. libro 1 cap.6, ἄκαρπα δὲ καὶ κάρπιμα καὶ καρποφόρα αὐτὰ παρὰ τοὺς τόπους καὶ τὸν ἀέρα τὸν περιέχοντα. Et libro 3 c.9, ὧν τὸ μὲν, καρποφόρον, τὸ δὲ, ἄκαρπον. VNDE Καρποφορία,ας,ἡ, Actio ipſa fructus ferẽdi: aut etiam Fructuum vbertas. idem quod καρπογονία & καρποτοκία. Nazianz.
ET Καρποφορέω,ῶ, Fructum fero. Theophr. de hiſt. plãt. libro 3, cap.6, τὰ μὲν ἄρρενα μόνα καρποφορεῖν. Idem De cauſis plant. cap.15, καὶ καρποφορεῖ τῶν ἄλλων οὐ φερόντων. Aliquando cum accuſatiuo conſtruitur. vt apud Gregor. in orat. De Cypriano, μακρῷ λόγῳ στηλιτεύων τὴν περὶ ἑαυτοῦ κακίαν, ἵνα μὴ τοῦτο τῷ Θεῷ καρποφορήσῃ τὴν ἐξαγόρευσιν, confeſſionis fructum pareret, Budæo interprete. Idem, σωτὴν καρποφόρησον, Χριστὸν ἐνδυσαι. Et in paſſ. apud eundẽ, τὰ καρποφορούμενα ἐπὶ τῷ βαπτίσματι, Fructus qui è baptiſmate feruntur ſeu percipiuntur, ſeu, Quos baptizati ferunt.

C.Καρποφυέω, Fructus edo ſeu gigno. idem quod καρπογονέω, καρποτοκέω & καρποφορέω.

C.Καρποφύλαξ,ακος,ὁ καὶ ἡ, Fructuum cuſtos. Epigr.

C.Ἁβρόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Molles & delicatos fructus ferẽs. Ἁβρόκαρπον Heſychio eſt τὸ ἁβρότονον. quod infrà λεπτόκαρπον.

C.Ἀγλαόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Splendidus fructibus quos fert. vel Splendidos aut pulchros fructus ferens. Homer. Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, id eſt (vt Tryphõ apud Plutarchum Sympoſ.5, Problem.8, explicat) καλὸν καὶ μέγαν ἐκφέρουσαι τὸν καρπόν. Habes ibidem & aliam huius epitheti expoſitionem. Nonno dicitur θέρος ἀγλαόκαρπον.

C.Ἀείκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Semper fructum habens, Perennes ſeu perpetuos fructus ferens.

C.Ἄκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Infructuoſus. oppoſitum τῷ καρποφόρος, vt ex ibi allatis exemplis patet. Poeta quidam apud Athenæum, ξηρὸν πέδον ἄκαρπον. Theophraſtus, τῆς δὲ τερεβίνθου τὸ ἄρρεν ἄκαρπον. id eſt, Plin. interprete, Terebinthus maſcula eſt ſine fructu. Idem Theophr. διαφέρει δὲ τῷ ἄκαρπος εἶναι, id eſt (eodem Plino interpr.) Diſtat & ſterilitate, quoniam fructum non gignit. Interdum generaliter pro inutili, vt & Latinè Infructuoſus. VNDE Ἀκαρπία, Infructuoſitas, Sterilitas. vt ἀκαρπία γῆς.
ET Ἀκαρπέω,ῶ, Sine fructu ſum, Infructuoſus & ſterilis ſum, Fructum non gigno ſeu fero. Theophr.

C.Ἀκρόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, In ſummitate fructum habens, In ſumma ſui parte ſeu cacumine fructum edens. de arbore. Theophraſt. De hiſt. plant. lib.1, cap.23, ἀκρόκαρπος δέ πως καὶ ὁ φοῖνιξ τὴν ὅλην τοῦτον γε καὶ ἀκρόφυλλον καὶ ἀκρόβλαστον. De qua ſicut Plin. dicit, Coma omnis in cacumine: ita nos, Fructum edit in cacumine, vel Fructus eius in cacumine naſcitur.

C.Ἀμφίκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vtrinque, ſeu ab vtraque parte fructum habens. Gaza vertit Binorum fructuum partibus inter ſe oppoſitis fœcundus. V.l. ex Plin. Vtrinq; fructiferus.

C.Γλυκύκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus dulcis eſt, Dulcẽ fructũ gignens. VNDE Γλυκυκαρπέω, Fructus mei dulces ſunt, Dulces fructus edo.

C.Γυμνόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus nudi ſunt. ad differentiam eorum quæ habent fructum inuolucro aliquo tectum, vt caſtaneæ, nuces, & ſimiles plantæ.

C.Δίκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Biferus, Bis fructum gignens. Strabo, τινὲς δὲ αὐτῶν καὶ δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν. VNDE Δικαρπέω,ῶ, Biferus ſum, Bis fructum fero. Theophr. ἐπεὶ καὶ τὰ δοκοῦντα δικαρπεῖν μηλέων τέ τινα καὶ ἀπίων, ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις. Idem, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲν ὡς εἰπεῖν, τῶν δικαρπούντων ὅμοιον γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, eorum quæ iterum fructificant, vt Gaza vertit. Dicitur (vt Bud. annotat) tam de arbore quàm de fructu.

ſed perperam ibi SCRIBITVR Διακαρπεῖν.

C.Ἔγκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, In quo fructus inſunt, Fructus in ſe habens. (oppoſitum τῷ ἄκαρπος, i. Qui ſine fructu eſt) Soph. Trach. de Hercule ſacrificante, — ἔνθ' ὁρίζεται βωμούς, τελεῖ τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί, Ioui ex fructibus ſacrificat. Apud Vitruuium autem Ἔγκαρπα Turnebus exiſtimat eſſe ornamenta capituli columnarum palmites aut ramos cum ſuo fructu habentia, aut etiam arbuſculas fructuoſas, quæ vocantur δένδρα ἔγκαρπα à Græcis, aut frondibus & ramis implexos innexóſque fructus. Hæc ille. Verba autẽ Vitruu. ſunt l.4, c.1, de columnis in Dianæ æde cõſtitutis, Baſi ſpirã ſuppoſuerunt pro calceo, capitulo volutas, vti capillamento concriſpatos cincinnos præpendentes, dextra ac ſiniſtra collocauerunt, & cymatiis & encarpis pro crinibus diſpoſitis frõtes ornauerunt. Metaphoricè autem ἔγκαρπος mulier aliqua dicitur pro Grauida, In cuius vtero fœtus eſt, velut fructus in arbore. hoc eſt ἔγκυος, vt Suid. in hoc à ſe citato loco exponit, ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρσινόῃ ὁμιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτοῦ καταλιπεῖν ἔγκαρπον, καὶ ὀγ. τὴν Ὀλυμπιάδα ἄγεται. | Sunt & ἔγκαρπα Heſychio Segetes triticeæ ſectæ meſſæque, vt Turn. tradit. Sed apud Heſychium ſcribitur ἔσκαρπα, quod erit à κείρω. Apud eundem Heſychium eſt ETIAM Ἐγκαρπής,έος,ὁ καὶ ἡ, Fructuoſus. ἐγκαρπῆ, inquit, ἐπικάρπια.

C.Εὔκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Bene fructificans, Vberibus fructibus fœcundus. Theophr. De cauſ. pl. lib.2, initio, εἰς τὸ εὐβλαστῆ καὶ εὔκαρπα μέλλῃ γίνεσθαι. Et εὔκαρπον θέρος apud Sophoclem, Vberibus fructibus fœcunda æſtas. Nonnus ἀγλαόκαρπον θέρος dicit. Item actiuè Bene fructificare faciens, Fructuum vbertatem adiuuans. vt εὔκαρπος ἀὴρ apud Theophr. lib.2 De cauſ.pl. Metaphoricè autem Venus dicitur εὔκαρπος id eſt Fœcunda. Plutarchus Erot. ζείδωρον γὰρ αὐτὴν Ἐμπεδοκλῆς, εὔκαρπον δὲ Σοφοκλῆς ἐμμελῶς πάνυ καὶ πρεπόντως ὠνόμασαν. VNDE Εὐκαρπία,ας,ἡ, Fructuum vber prouentus, Fructuum vbertas, vel In fructibus gignendis felicitas. Theophr. De cauſ. pl. lib.2, initio, πρὸς εὐβλαστίαν καὶ εὐκαρπίαν, vt feliciter germinẽt & vbere fructu fœcũda ſint. Pro quo paulo pòſt dicit κάλλισται βλαστήσεις καὶ καρποτοκίαι. Theophyl. epiſt.74, γόνιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῶν θρεμμάτων ὄνθος. Pro quo paulo pòſt generaliori vocabulo dicit εὐετηρία. ET Εὐκαρπέω,ῶ, Fructibus vberibus fœcundus ſum, Vberes fructus fero. Ad verbum, Bene ſeu feliciter fructifico. Lætos & vberes fructus ferre dicit Cicero.

C.Ἡδύκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Suaues & iucundos fructus gignens. vt ἡδύκαρπον δένδρον apud Theophr.

C.Κακόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Malè & infeliciter fructificãs, aut etiam Malos fructus gignens. oppoſitum τῷ εὔκαρπος. VNDE Κακοκαρπία,ας,ἡ, Mala & infelix fructuum editio.

C.Καλλίκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pulchros aut etiam bonos fructus gignens. idem quod ἀγλαόκαρπος apud poetas. Theophraſtus De hiſt. plant. l.3, c.9, ἐν οἷς δὲ ἄμφω καρποφορεῖ, τὸ θῆλυ καλλικαρπώτερον, pulchriores fructus gignit. Plutarchus Coriolano, ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ ἡμέρων ἰσχυρότατον. Apud eundem in Lycurgo v.l. καλλίκαρπος χώρα interpr. Fertile ſolum. VNDE Καλλικαρπία,ας,ἡ, Pulchrorum fructuum editio. vel Fructuum pulchritudo & venuſtas. ET Καλλικαρπέω, Pulchros & venuſtos fructus edo: aut Pulchros & bonos fructus gigno, Lætos fruct⁹ fero. Theophraſt. lib.1 De cauſ.pl. Idem De cauſ.pl.l.1, c.9, ὅταν μάλιστα εὐθενῇ καὶ καλλικαρπῇ τὰ δένδρα.

C.Κατάκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Fructuoſus. κατάκαρπος ἐλαία, Frugifera olea. pſalm.51. Heſychio eſt πλούσιος. AT Κατακάρπιον,ου,τὸ, Fructus, v.l. ex Theophr.

C.Λεπτόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus tenuis eſt. Dioſc. lib.3, cap.29, de abrotono, τὸ δὲ ἕτερον, ἄρρεν καλεῖται, κλωματῶδες, λεπτόκαρπον ὡς ἀψίνθιον, gracilibus ramis vt abſinthium, Ruell. interpr. qui videtur LEGISSE Λεπτόκαρφος, vt quædam habent exemplaria.

C.Λευκόκαρπος,ου,ὁ, Cuius fructus albi ſunt. Theophr. τῶν δὲ λευκοκάρπων ὁ μὲν ἁδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν φέρει. Pro quibus Plinius, Hederarum fructum candi-

dum ferentium,aliis denſus acinus.

C.Μεγαλόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Fructus magnos ferens,Cuius fructus magni ſunt. CONTR.Μικρόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ. VNDE Μικροκαρπία,ας,ἡ,Parui fructus editio, Fructus exiguitas,ſeu exilitas.

C.Ὀλιγόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Paucos fructus gignens. oppoſitũ τῷ πολύκαρπος & εὔκαρπος.

C.Ὁμοιόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Similes habens fructus, Cuius fructus ſimiles ſunt. VNDE Ὁμοιοκαρπέω,ῶ,Similes fructus gigno, Fructuum ſimilitudine conuenio cum alio.Theophr.de cauſ.pl.l.1,c.11,οὐδ' αὐτὰ αὑτοῖς ὁμοιοβλαστάνει τὰ φυτὰ καὶ ὁμοιοκαρπεῖ.

C.Ὀπισθόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ferens fructum ex aduerſo folio ſiue à tergo folii, vt interpr.apud Theophr.De cauſis plant.lib.5,cap.2:vbi tamen ὀπισθόκαρπον ſcribitur,neutro genere,& ſubſtantiuè,vt videtur,φαίνεται δὲ καὶ τῇδε ἧττον ἄτοπον, ὅτι φύος τι φασὶν εἶναι τοιοῦτον δὴ ὃ καλοῦσιν ὀπισθόκαρπον.

C.Ὀψίκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus ſerotini ſunt,Serotinos fructus ferens.Theophraſt.loco citato, τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπότερα. VNDE Ὀψικαρπία,ας,ἡ, Sera fructus editio. Theophr.De hiſt.plant.lib.3,cap.3,ἴδιον δὲ πρὸς τὰ ἥμερα τῶν ἀγρίων ὀψικαρπία τε καὶ ἰσχὺς καὶ πολυκαρπία τῷ προφαίνειν.quoniam videlicet πεπαίνει ὀψιαίτερον. ET Ὀψικαρπέω,ῶ,Serotinos fructus gigno, Fructus mei ſerotini ſunt, Seros fructus fero.Theophr.

C.Πάγκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Fructus omnis generis habens. Sophocl.Electra,Ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι Πάγκαρπ' ἄνακτι τῷδε, Fructus omnis generis quos huic regi offerre volo,Sacrificia ex omni fructuum genere. Et in Axiocho, ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς, vbi anni tempora abundant fructuum omnis generis fœtu.

ET Παγκάρπιος,ου,ὁ & ἡ,idẽ.Sed παγκαρπία μελιτοῦττα,placenta ex melle & omni frugum genere. Theophr.De hiſtor.plant.libro 9,cap.9, de religioſis ceremoniis in herbarum & radicum collectione, τὸ δὲ ἐπευχόμενον τέμνειν,οὐδὲν ἴσως ἄτοπον·ἀλλ' εἴ τι καὶ ἄλλο προστιθέασι δεῖ τὸ πάνακες τὸ Ἀσκληπιεῖον καλούμενον ἀντεμβάλλειν γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτοῦτταν.Vnde Plinius libro 25,c.4,de radice panacis Aſclepii,Hac euulſa ſcrobem repleri vario genere frugum religio eſt ac terræ piamentum. Et Harpocration Mendeſius ἐν τῷ περὶ πλακούντων,apud Athen. libro 14, τὴν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένην παγκαρπίαν commemorat. quo in loco videri poteſt ſubaudiendum relinqui μελιτοῦτταν. Et Anticlides apud eundem libro 11, & apud Euſtathium pag.1633, ἔλαιον,παγκαρπίαν ἀφ' ἐμβάλλει. Vbi παγκαρπία accipi etiam poteſt pro omni fructuum genere, non pro placenta ſimili ſuperiori.

C.Πλαγιόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Obliquè ſeu à lateribus fructum ferens,vt exponitur apud Theophr.De hiſt.pl.l.1,c.23, τὰ μὲν ἀκρόκαρπα τῶν δένδρων καὶ ὅλως τῶν φυτῶν,τὰ δὲ πλαγιόκαρπα,τὰ δὲ ἀμφοτέρως.

C.Πλατύκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Latum fructum habens,Cuius fructus latus eſt.Dioſcorides lib.3,cap.161, de lonchitide,φύλλα ἔχει πλατυκάρπῳ πράσῳ ὅμοια. Sic enim Marcellus ibi legit,interpretans, Porro latioris ſeminis aut fructus.Sed lectio hæc inter notha recenſetur,nec eam agnoſcit Plin.lib.25,cap.11,vbi lonchitidis deſcriptionem ex Dioſc.tranſtulit.

C.Πολύκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multos fructus gignens. Theophraſt.lib.8,cap.3,De hiſt.plant.πάντα δὲ πολύκαρπα καὶ πολυβλαστῆ·πολυκαρπότερον δὲ τὸ κύμινον.Vbi Plinius habet ocymon pro cumino.id quod ex ſequentibus patet. locus autem eſt libro 19,cap.7. Pro πολυκαρπότερον verò Latinè dicit,Nihil fœcundius.Et De cauſis plant.libro 2,cap.5, ſcribit vitem indigere multo nutrimento, διὰ τὸ θερμὴ εἶναι μανὴ καὶ ὑγρὰ καὶ πολύκαρπος εἶναι. ‖At πολύκαρπον apud Hippocratem dicitur τὸ κραταιόγονον,teſte Galeno in Lex.Hippocr. Πολυκαρπία,ας,ἡ, Vbertas in fructu ferendo,Vber fructus. Exemplum habes paulo antè in Ὀψικαρπία.

C.Πρωΐκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cuius fructus maturè proueniũt, Theophraſt.De hiſt.plant.lib.1, cap.23, πρωϊβλαστῆ καὶ πρωΐκαρπα, maturè germinant,& maturè fructus reddunt. A VNDE Πρωϊκαρπία,ας,ἡ,Matura fructuum editio,Quum arbores fructus ſuos maturè reddunt. ET Πρωϊκαρπέω,ῶ, Maturè fructus meos reddo. Theophraſt.De cauſ.plant.libro 1,cap.15,de iis quæ biſera.i. διкαρποῦντα appellãtur,ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις, ἀπὸ παραμιμνησκούσης ἐπὶ πολὺ τῆς ὥρας,καὶ ταχὺ τῶν προτέρων ἀφαιρουμένων,ἃ καὶ προϊκαρποῦντα.

C.Τρίκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Triferus.i.Ter fructus ſuos quotãnis reddens:vt δίκαρπος,Biferus. ‖Τρίκαρποι Heſych. exponit τριετῆ,Triennem.

B C.Ὑπέρκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Supra modum fructificans, Cuius fructus modum excedunt, Fructuoſiſſimus. VNDE Ὑπερκαρπέω,ῶ, Supra modum fructifico,In fructu ferendo modum excedo.

C.Χλοόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cuius fructus virent. Item, Virere fruges faciens. Orph.Hymno in Cererem,Σπερμεία,σωρεῖτι, ἀλωαία,χλοόκαρπε.

C.Χρυσόκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aureos fructus ferẽs,Cuius fructus aurei ſunt. Chryſocarpũ dicitur etiã hederæ ſpecies quædã à colore acinorũ,vt Plin.docet,videlicet aureo.

C C.Τελειοκαρπέω, SIVE Τελεοκαρπέω,πλειῶ τὸν καρπὸν, Ad maturitatem fructum perfero. Theophr. ἐκπέττει καὶ τελειοῖ τε καὶ τελεοκαρπεῖ. Dicitur ab eodẽ & τελεσφορεῖν. Idem φύη γε ἔνια καὶ ἀμπέλου καὶ ῥόας ἀδύνατόν ἐστι τελεοκαρπεῖν,ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθεῖν ἡ φύσις, Ad frugem peruenire.Hæc Bud.

C.Ἐπικάρπιος,ου,ὁ,Frugifer. vel Qui ſuper fructus ſeu fruges eſt,Frugum præſes.vnde apud Ariſtot.De mundo, καὶ μὴν ἐπικάρπιος μὲν [καλεῖται ὁ Ζεὺς] ἀπὸ τῶν καρπῶν.id eſt,Budæo interprete, Frugipotens. Ita verò Iouem in Bœotia vocari tradit Heſychius. AT Ἐπικάρπιον D cõmuni appellatione dicitur quicquid ſemen aliquod continet, vt ex Marcello Dioſcor. interprete annotãtur. ‖Ἐπικάρπια dicuntur etiã ramuſculi plantarũ ex quibus fructus ipſe dependet, & qui ſunt ſuper fructum.Phanias apud Athenæum libro 2, βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τῶν ἐπικαρπίων,σικυὸς καὶ πέπων. Eodem libro de moro Ægyptia,φέρει δὲ τὸν καρπὸν τοῦτον ἡ Αἰγυπτία συκάμινος ἀπὸ τοῦ ξύλου καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων: quam Theophraſtus De hiſt.plant.libro 4, cap.2, peculiari quodam modo fructum edere ſcribit, non ἀπὸ τῶν βλαστῶν, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἀκρεμόνων,ἀλλ' ἐκ τοῦ στελέχους: quæ iiſdem ferè verbis à E Dioſcoride repetuntur. De qua Plin.lib.13,cap.7,Pomum fert nõ à ramis ſed à caudice ipſo. adeo vt ex verbis Theophraſti & Athenæi pateat, ἐπικάρπια eſſe τοὺς βλαστοὺς ſiue τοὺς ἀκρέμονας,ſupra fruct⁹ quaſi caput ſitos, ex quibus ipſe fructus dependet: idem præterea eſſe στέλεχος & ξύλον τοῦ φυτοῦ.Similiter verò de eiuſdem arboris fructu Galenus tradit lib.2 De alim.ἡ φύσις δ' αὐτοῦ διαφορωτέρα πως ἐστὶ παρὰ τοὺς ἄλλους καρποὺς τῶν δένδρων.οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστημάτων,ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλά-F δων καὶ τῶν πρέμνων (ita enim reponitur pro τῶν ἀκρεμόνων quod mendoſè repetitur)φύεται·vbi & ipſe ἐπικάρπια vocat βλαστήματα καὶ ἀκρεμόνας: at pro στέλεχος dicit κλάδοι καὶ πρέμνα. Pertinet huc ET Ἐπικαρπία,ας, ἡ,Fructus,id eſt Fructuum prouentus,Fructuum reditus.Item metaphoricè Fructus & reditus qui ex ipſa ſumma capitali.i.ἐκ τῶν ἀρχαίων,manãt, Acceſſio & πρόσοδος τῶν ἀρχαίων: paulo minus quàm τόκος, cum quo frequenter copulatur:ſeu Fructuum & commodorum perceptio, Vſus rei fructuoſus: idem quod ἐκκάρπωσις. G Plato libro 12 De leg.τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέταις,cenſus ſui annuum reditum profiteri in commentarios relatum ſuæ tribus apud agronomos. Apud Ariſtot. quoque ἐπικαρπία quæſtus dicitur,& fruges meſſéſque ἐπικαρπίαι. Hæc ferè Budæus pag.47 & 132 & 133,initio: vbi exempla alia habes ex Demoſthene. Sic apud Ariſtot.2 Œcon. τὸ πραθὲν καὶ τὴν ἐπικαρπίαν λογισάμενος ἀπῄτει, fructum quem inde percepiſſet.Et Polit.1,cap.7, de [illegible] fructuũ commutatiuorum tribus generibus,διαφέρει δὲ τούτων ἑ-H τέρα ἑτέρων,τῷ τὰ μὲν ἀσφαλέστερα εἶναι·τὰ δὲ πλείω ποιεῖν τὴν ἐπικαρπίαν.poſt quæ ſecundo loco ſtatuit τὸν τοκισμὸν,at tertio τὴν μισθαρνίαν. Et apud Iſocratem,ἐπικαρπίας λαμβάνειν,Fructum capere, Emolumentum percipere. Item ἐπικαρπίᾳ ἀμείβεσθαι,cũ fructu reddere: ſeu(vt v.l. interpr.)Fœneratò reddere.

Περικάρπιος, ου, ὁ, Fructu cinctus, vt Plin. loquitur, Fructum habens circum ſe: vt ſemina & ligna quæ ipſe fructus ambit. Item, Cuius fructus tegmine & inuolucro aliquo cinctus eſt, vt legumen ſiliqua, fruges ſpica, caſtanea echino. Phanias apud Athenæum libro 2, βρωτὰ μὲν ἅπαντα τῷ περικαρπίῳ, σικυὸς καὶ πέπων αὐτῶν τοῦ σπέρματος· πτισσόμενον δὲ τὸ περικάρπιον μόνον. AT Περικάρπιον, ου, τό, Vitium cingens ſeu muniens fructum, vt Plinius loquitur: quale in nucibus putamen eſſe dicit, in caſtaneis corium, in glandibus cruſtam, in vua cutem, in punicis corium & membranam. Quæ vitia in caſtaneis, amygdalis, nucibúſque iuglandibus geminantur. geminū enim περικάρπιον habent: caſtaneæ corium cum echinato cortice, amygdalæ & nuces iuglandes, præter lignum, etiam viridem quandam carnem. Vide Plinium libro 15, cap. 28. Vide etiam ſuprà de περικάρπιον ex Budæo poſt καρπός. VNDE Περικαρπιάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spinas habens in vitio fructum cingente. Theophr. De hiſt. plant. libro 6, cap. 5, ὁ δὲ πέριβολος ἴδιον ἔχει, διὸ περικαρπιάκανθός ἐστι, integumento & inuolucro quod fructum ambit, ſpinoſo eſt. Vnde apud eundem Theophraſtum eodem libro cap. 1, ſic emendāt, vbi περὶ τῶν φυλλακάνθων diſſerit, ὁ δὲ πέριβολος καὶ τῇ περικαρπίᾳ φυλλάκανθόν ἐστιν· ἔχει γὰρ ἀκάνθας ἐν ᾧ περικαρπίῳ. ita vt περικαρπιάκανθον dicatur τὰ ἀκάνθας ἐν ᾧ περικαρπίῳ ἔχον, ſeu, vt cap. 4, de cacto dicit, habens περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, τὴν μορφὴν ἀκανθῶδες. Sed & apud Plinium libro 21, cap. 15, quidam ſic reponūt, Hippophaes ſpinis geniculatum: tribulo proprietas q & fructum ſpinoſum habet: pro, Tributa proprietas. Sed tūc περικάρπιον pro fructu ipſo caperetur, non pro integumento fructum cingente.

Καρπόομαι, οῦμαι, Fructum percipio, Fruor. Item, Conſequor. Theophr. Hiſt. plant. 4, ὅταν ἤδη δέῃ τὴν ἄμπελον καταφέρεσθαι, κλήματά τε ἐπιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτόν, id eſt (Budæo interprete) Palmites ſubmittere, & fructū anni percipere, vel elicere. Xenoph. Hellen. 6, οὐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Apud Demoſth. καρποῦσθαι τὰ αὑτοῦ, Frui ſuis rebus. Sic Iſocr. Archid. ἵν' αὐτοὶ τὴν σφετέραν αὐτῶν ἀσφαλῶς καρπῶνται. Et Syneſ. καρποῦσθαι σχολήν, frui otio. Rurſum apud Demoſth. Olynth. 1, τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς καρποῦσθαι. Plato epiſt. 7, ἐῶν Δίωνα τὰ ἑαυτοῦ κεκτῆσθαι καὶ καρποῦσθαι κτήματα. Plutarch. in Galba, καρποῦσθαι ἡμᾶς καὶ χρήματα. Et in Themiſt. καρποῦσθαι δωρεὰς μεγάλας, pro Conſequi. quam ſignificationem habet & in metaph. ſignif. vt καρποῦσθαι δόξαν apud Demoſth. Sic καρποῦσθαι εὔκλειαν. Xenophon Pædiæ 8, καὶ ἐκ τούτων καρπούμεθα ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. At καρποῦσθαι τὴν πλεονεξίαν apud Demoſth. exponitur Implere ſuam auaritiā. Budæus καρποῦμαι interpr. Vſum fructum percipio, in hoc Demoſth. loco in Aphobum, ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. Ex Xenoph. autem affertur, pro Vectigal fructibus imponere, καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. Rurſum Budæus καρποῦμαι interpr. Exhaurio & conſumo, in hoc Athenæi loco, de Lucullo loquentis, καρπωσάμενος δυοῖν βασιλέοιν πλοῦτον, Μιθριδάτου καὶ Τιγράνου. Sic pro Exhaurire fructum alicuius prædii, apud Demoſth. de matre Æſchinis loquentem, καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας. Καρποῦσθαι de malis etiam dicitur. vt apud Ariſtidem, καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. Et ex Euripide affertur πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένη. vbi poterit καρποῦσθαι reddi Percipere. dicitur enim ab ipſo etiam Cic. Luctus percipere, ſicut & dolores. Sed & interpretationi quorundam præcedentium locorum aptum eſſe idem verbū exiſtimo. Cæterùm καρποῦσθαι συμφορὰς, quod dixit Lyſias, huc non pertinet. nam καρπῶσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς apud eundem in Apol. eſt Frui calamitatibus reipublicæ. id eſt, Ex reip. calam. fructum percipere, Vel, Reip. calamitates quæſtui habere, ſeu, in commodum ſuum vertere. Vel, (imitando Terentianū loquendi genus) Ex reipublicæ incommodis ſua comparare commoda. Cæterùm Heſych. καρπωθεῖσαν exp. καρπῷ πληθύουσα, i. Fructu abundans. quod participium ſi mendoſè non ſcribitur, eſt à Καρπόομαι, ῶμαι. Eidē καρποῦμαι eſt τρυγῶ, id eſt Vindemio. Item καρπωθέντα ſunt τὰ ἐπὶ βωμοῦ καθαγισθέντα. (ſicut & Suid. ἁγίσαι exponit καρπῶσαι & καῦσαι ἁγίως. quò pertinētem ſignif. habet & Κάρπωμα) Sed & καρπῶ exponit καρποῦμαι.

Κάρπωμα, Fructus qui percipitur, Quæſtus. & ſic idē fuerit quod ἐπικαρπία. Heſychio κάρπωμα eſt σπέρμα, item κέρδος. Itē Oblatio, Victima ſeu hoſtia, προσφορὰ, δῶρα, θυσία, vt idē Heſych. exp. In qua ſignif. à Græcis Bibl. interpr. vſurpatur. Exod. 29, κάρπωμά ἐστι Κυρίῳ, Oblatio eſt Domino. Leuit. 1. τὴν κεφαλὴν τοῦ καρπώματος, caput hoſtiæ. In v. l. exponitur etiam Poſſeſſio, ſeu Poſſeſſio ex qua fructum & emolumentum capimus.

Κάρπωσις, εως, ἡ, Fructuum & commodorum perceptio, Vſus rei fructuoſus. q. d. Fruitio. Xenophon Pæd. 4, p. 63, εἴπερ ἐπιθυμοῦσι Πέρσαι τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ τὴν κάρπωσιν γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῖς. Eo ſignificatu ἐκκάρπωσις & ἐπικαρπία etiam dicitur, itē καρπία, vel poti' καρπεία, de quo infrà. Item Sacrificium Veneris ita vocari apud Amathuntem tradit Heſychius. At Leuit. 4, ἀνοίσει ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τῆς καρπώσεως, exponitur, Super altare holocauſti. vt idem ſit quod paulo antè dixit τῆς ὁλοκαυτώσεως. VNDE Καρπώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex quo fructus capi poteſt. Item Frugiferus, κάρπιμος: vt in hoc loco apud Athenæum lib. 11, accipi videtur, ἐξ οὗ τῶν θεῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ καρπώσιμα γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς.

C. Ἀκάρπωτος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt γῆ ἀκάρπωτος, ager ex quo fructus perceptus non eſt. Et Soph. πρὸς νίκας ἀκαρπώτου χάριν, ex qua nemo fructum percepit.

C. ΔΙΑκαρπόομαι, Decerpo. v. l.

C. ΕΚκαρπόομαι, οῦμαι, Idem quod καρπόομαι. vt apud Gregorium τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐπίθετο, quæſtui habere res ſacras atque diuinas, vt interpr. Bud. qui & ἐκκαρποῦσθαι cum accuſatiuo perplex Demoſth. affert pro Exhaurire & extenuare facultates alicuius, & percipere earum fructus. Apud Thucydidem pag. 174 ſcholiaſt. ἐκκαρπωσάμενοι ſine adiectione poſitum, exponit τοὺς καρποὺς καὶ τὰς προσόδους λαβόντες ἀπὸ τῆς γῆς ἀκεραίους. ET Ἐκκάρπωσις, Fructuum ac cōmodorum perceptio, & Vſus rei fructuoſus. Bud.

C. ΚΑΤΑκαρπόω, ῶ, (à καρπῶσαι quod Suidæ eſt ἁγίως καῦσαι) Adoleo. VNDE Κατακάρπωσις, εως, ἡ. Leuit. 6, καὶ ἀφελεῖ τὴν κατακάρπωσιν ἣν ἂν καταναλώσῃ τὸ πῦρ. vbi interpr. Cineres quos vorans ignis excuſſit.

C. Ὁλοκαρπόω, ῶ, ab eodem καρπόω, Totum adoleo. At Eccleſiaſtici cap. 45, θυσίαι αὐτοῦ ὁλοκαρπωθήσονται, redditur, Sacrificia eius cōſummabuntur. ὁλοκαρπούμενον Heſychio & Suidæ ὅλον προσφερόμενον. VNDE Ὁλοκάρπωμα ET Ὁλοκάρπωσις, Holocauſtum. Sapient. Solom. cap. 3, & Eſaiæ 41. Vtrūque citat Budæus ex Aretha 963, ſed non interpr.

Κάρπιμος, ου, ὁ, Fructifer', ſeu Qui fructus gignere ſolet, aut Aptus ad fructus edendos. Theophr. De hiſt. pl. l. 3, cap. 3, πάντα δὲ κάρπιμα ἢ ἄκαρπα, καὶ ἀείφυλλα ἢ φυλλοβόλα, καὶ ἀνθοῦντα ἢ ἀνανθῆ. hoc eſt (vt lib. 1, cap. 6 ſcribit) καρποφόρα ἄκαρπα, ἀνθοφόρα ἀνανθῆ, ἀείφυλλα φυλλοβόλα. Sicut verò idem Theophr. duo palmarum genera facit, κάρπιμον & ἄκαρπον, ita Plin. fructiferum & ſterile. Ariſtoph. Veſp. Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τρόφιμα ὕδωρ γενέσθαι, ex frugiferis arboribus. Videtur tamen Theophraſtus diuerſum facere κάρπιμος à καρποφόρος. cuius rei exemplum habes in καρποφόρος.

Καρπίζω, Fructum colligo ſeu decerpo. Item cum accuſat. cōſtructum generaliter pro Decerpo, Demeto, aut Colligo. Dioſcorides libro 3, capite 37, de dictamno, καρπίζουσι δὲ αὐτὴν ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῳ. Paſſiuum Καρπίζομαι, itidem Fructū decerpo ſeu colligo & percipio. idē quod καρπόομαι, pro quo apud Thuc. quoq; accipi teſtatur Pollux. Theopomp. apud Athenæum lib. 6, τοὺς ἑταίρους οὐ πλείονας ὄντας κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὀκτακοσίων, οὐκ ἐλάττω καρπίζεσθαι γῆν ἢ μυρίους τῶν Ἑλλήνων τοὺς τὴν ἀρίστην καὶ πλείστην χώραν κεκτημένους. Item Defrugo, id eſt Fructus ſeu fruges conſumo. & q. d. Fructibus ſeu frugibus exhaurio & exinanio. vt apud Theophr. καρπιζόμενα ſemina dicuntur ea quæ terram exhauriunt & extenuant; quæ Latini quoque defrugare terram dicunt. Theophr. καρπίζεται τὴν γῆν μάλιστα ὁ πυρός· διὸ καὶ ἀγαθὴν ζητεῖ χώραν, terram exhaurit & emacerat. Idem

Theophr.De cauſ.pl.lib.4,cap.9,μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νειὸν ποιεῖν,non nimia defrugatione exinanire (vt Colum.loquitur) ſed renouare,ſeu nouale facere. Ibidem ſæpius vtitur hoc vocabulo. VNDE Καρπισμὸς,οῦ,ὁ, Fructus perceptio,Vſus fructus. idem quod κάρπωσις. ‖Item,Defrugatio,Exinanitio & extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. loco citato, πρός τε χρονιότητα τῆς πέψεως καὶ πρὸς τὸν καρπισμὸν τῆς γῆς, & vt terra nimia defrugatione nõ exinaniatur, ſeu Exhauriatur & emaceretur.

C.ΕΚκαρπίζω,Fructus decerpo & percipio. Budæus. ‖At ἐκκαρπίζεσθαι idem eſt quod καρπίζεσθαι,id eſt Defrugare,Defrugatione exinanire & Exhaurire . Theophr. loco citato,ἐκπίπτει ῥαδίως,ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, καθάπερ ὁ ἐρέβινθος.pro quo ibidem dicit καρπίζεται τὴν γῆν.

C.ΕΠΙκαρπίζομαι,itidem Defrugo,vt καρπίζομαι & ἐκκαρπίζομαι. Theophr.ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλωψ τὴν γῆν,ſicut de frumento,καρπίζεται τὴν γῆν.

Καρπεύω, F. εύσω,idẽ quod καρπόομαι & καρπίζομαι,Fructũ percipio,Fruor.Hyperides apud Pollucem,καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν,vt καρπίζεσθαι χώραν apud Theopompum , & καρποῦσθαι χώραν apud Demoſthenem.Citat idem Pollux etiam ex Ariſtoph. Et apud Dionyſ. Halicarnaſ.in paſſ. πολλὰς πράξεις καρπεύσεται. VNDE Καρπεία,ας,ἡ, Fructus perceptio , Vſus fructus. idem quod κάρπωσις & καρπισμός. Pro quo apud Pollucem SCRIBITVR Καρπία per ι. Κάρπωσιν(inquit)λέγει Ξενοφῶν ἣν οἱ νῦν καρπίαν. AT Καρπεῖον,ου,τὸ,videtur idem eſſe quod καρπός. Citat Pollux ex Ariſtoph. ſed non explicat. Et apud Nicand.Alexipharmacis, σιδόει καρπεῖον, idem quod σίδη. verba eius ſunt, Ἤ καί που σιδόεντος ἀποβρέξαιο κάλυμμα Καρπείου. vbi σιδόεντος καρπείου κάλυμμα vocat corticem mali punici,ſeu malicorium.

Καρπαλιον,ου,τὸ, idem quod κάρπωμα.Heſych.

ΚΑ'ΡΦΩ, Sicco,Arefacio. Apud Homerum κάρψαι Euſtathius ſignificare ait ξηρᾶναι & συστεῖλαι in hoc verſu 398 Odyſſeæ ν, Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Ad cuius verſus expoſitionem facere mihi videtur hic Iuuenalis,Tres rugæ ſubeant,& ſe cutis arida laxet. Nec dubitem κάρψω χρόα καλὸν vertere etiam (affini vtens metaphora)Dignitatem oris defloreſcere faciam , vel Faciã vt dignitas oris defloreſcat.quibus verbis vtitur autor rhetorices ad Herennium. Memini porro me apud quendam lyricum legere dictum de corpore , exemplo Homeri,κάρφεται γὰρ ἤδη. ‖Interdum etiam idem putatur eſſe quod καταρρυπαίνω,Sordido,Squalidum reddo.atque ita quidam in illo ipſo Homeri loco interpretati ſunt:ſed nõ dubium eſt quin altera interpretatio ſit melior. ‖Heſiodus metaphoricè vſus eſt initio ἔργων, canens de Ioue,Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, & ſuperbum arefacit.pro Superbum deprimit,vel (accommodando huic quoque loco ſuperiorem illam metaphoram)Facit vt defloreſcat.

C.ΚΑΤΑκάρφω,Deſicco,Exſicco.ξηραίνω. Item E conſpectu ſeu è medio tollo.ἀφανίζω.Vtraque expoſitio apud Heſych. qui exponit κατακάρψας etiam καταφλέξας.

C.ΥΠΟκάρφω,Sicco,vel Leuiuſculè ſicco. Apud Nicandrum autem ὑποκάρφομαι exponitur τραχύνομαι,Exaſperor.

Καρφύνω,idẽ quod κάρφω. Vnde καρφύνεσθαι apud Heſych. ξηραίνεσθαι.item φθείρεσθαι.

¶Κάρφος,εος,τὸ,Palea,ἄχυρον vt Heſych.exponit.Dioſcor. libro 5,cap.85,de pompholyge,ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, palearum pilorúmque plena, vt Ruell.interpr. Apud Athen.l.6,ἐν δὲ ταῖς ὑποθήκαις τὰ κάρφεα, ἵνα τὴν ῥῖνα κινήσας πτάρῃ. vbi κάρφη ſunt quæ Homero ἤια καρφαλέα. ‖Κάρφος dicitur etiam κεραία ξύλου λεπτὴ,vt idem Heſychius docet, hoc eſt Apex tenuis à ligno fiſſo abſcedens.quo modo accipi poterit & locus ille Dioſcor.& hic apud Athen.libro 13, ἤρετο γάρ μιν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα,εἰ καθορᾷ τὸ κάρφος· φαίης δὲ καθορᾶν, ἀπὸ πίνων φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλος. ‖Item, Feſtuca,id eſt arida & craſſior in fœno nondum demeſſo ſtipula. vel etiam Aridum & leue fœnum,vt Suidas exponit. Luc.Hermotimo,[ὅμοιον εἶ] τοῖς σβεννύειν μελετῶσιν,οἳ κάρφη τινὰ συνθήσαντες,ἔπειτα ἐπὶ κοινοῦ πήξαντες,οὐ πόρρω περιμένουσι στοχάζονται ἀφιέντες.Quæ φρύγανα ibidem appellat. Subiicit enim, καὶ ἣν τύχωσί ποτε καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη,αὐτίκα ἀξιοῦσιν ὥς τι μέγα ποιήσαντες εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. Similiter & apud Ariſtophanem in Auibus,Ἐσέλθετ' εἰς νεοττιάν γε τὴν ἐμὴν, Καὶ τὰ μὰ κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,ſchol.hæc duo vocabula ἐκ παραλλήλου poſita annotat. Ad quem locum Ariſtoph.facit hic Columellæ lib.8,cap.15,Feſtucæ ſurculique paſſim in auiariis ſpargendi ſunt,vt colligere poſſint aues quibus nidos conſtruant. Rurſus ad Plaut. hoc in Milite,— an feſtuca facta,ſerua an libera eſt?& ad hoc Perſii Satyra 5,— in feſtuca lictor quã iactet ineptus : conferre locus hic Plutarchi in libro De ſera numinis vindicta, Ῥωμαῖοι δὲ οἷς ἂν εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρῶνται,κάρφος αὐτῶν λεπτὸν ἐπιβάλλουσι τοῖς σώμασι.Sed notandũ quod ad priores duos locos attinet,non idem eſſe prorſus κάρφος & φρύγανον,ſed φρύγανα eſſe propriè ea quæ Latinis cremia,id eſt virgulta tenuia & arida quibus aliquid frigitur,vt rubi execti & paliuri. à quibus tamen κάρφη non multum differunt.Sic apud Nicandrum Ther.— σὺν δ' αἰθαλόεις φιμώδεα μύρτα,Κάρφεά θ' ὁρμίνοιο,καὶ ἐκ μαράθρου βρυόεντος,expon.Stipulas hormini,vel feſtucas.Aliud exẽplũ ex Ariſtot.cũ Plin.interpr.habes infrà in περικαρφισμός. ‖Apud Polyb.autẽ in Polit.Rom.κἂν μὲν εὕρη τοὺς φυλάττοντας ἐγρηγορότας,λαμβάνει παρὰ τούτων τὸ κάρφος, Laſcaris interpr.Taleolam:Bud.Teſſeram. ‖Pro putamine verò,ſeu cortice ſeu corio pomorum,apud Nicandrum accipi teſtatur ſcholiaſtes in Alexipharmacis v.230,Καί τε σὺ μηλείης,[illegible] ἄγεια κάρφη Οὔρεσιν ἐντρεφθέντα,id eſt δέρματα. Et verſu 491,de punicis, ὅσα τε σκληρὰ κάρφη Φοίνι' ἀραχνήεντι διαφράσσουσι καλύπτρῃ. id eſt λέπη, vel φλοιούς. Eiuſdem ſignificationis EST Κάρφη,ης,ἡ,id eſt Feſtuca, ſeu Fœnum leue & aridũ,vt Suidas in his à ſe citatis locis exponit, ἐνεπίμπλασαν χόρτου κούφου,εἶτα συνῆγον καὶ συνέρραπτον τὰς διφθέρας ὡς μὴ ἅπτεσθαι τῆς κάρφης τὸ ὕδωρ. Ælian.καὶ αἱ διφθέραι τῆς κάρφης ἐμπεπλασμέναι καὶ ἡ ὄχθη πᾶσα πλήρης φαινομένη,οὐκ εἴα ἠρεμεῖν τὸν πόρον. Ab Heſychio exponitur φορυτός. Deriuatur autem vtrunque à Κάρφω, quod eſt Arefacio,ξηραίνω.

C.Καρφοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Paleæ ſeu feſtucæ formam habẽs. Feſtucaceus exponitur apud Paul.Ægin.lib.7,de caryophyllo,εἴδη τινὰ δένδρου καρφοειδῆ , μέλανα,ὅσον δακτύλου συνεγγὺς τὸ μῆκος φέρεται ἀρωματίζοντα. In v.l.καρφοειδὴς exponitur etiam Surculaceus.

C.Καρφολογέω,ῶ,Paleas ſeu feſtucas lego. ‖Item,Exquiſitè in alium inquiro,quaſi feſtucam in oculo ſcrutor.Baſilius 589,καρφολογείτω ἡμῶν τὸ ὄνομα.Budæus. Vbi videtur alluſiſſe ad vocabulum κάρφος in Euangelio. ‖Item Floccos lego & quiſquilias in veſte hærentes. Theophr.in Char.loquẽs de adulatore,ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα,καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς προσενεχθῇ ἄχυρον ἀπὸ πνεύματος, καρφολογῆσαι.B. De phreniticis etiam dici ſolet,vt habetur apud Galen.quemadmodum & κροκιδίζειν,quorum vtrunque imaginandi vi læſa prouenit. VNDE Καρφολογία, Palearum ſeu feſtucarum collectio, Floccorum collectio. quod & ipſum Galenus inter phreneſis ſigna recenſet.

COMP.Ἀποκαρφολογέω,ῶ, Paleas ſeu feſtucas alicunde lego,Floccos ſeu quiſquilias alicunde carpo,ſequendo Budæi interpretationem.Hippocr.Prognoſt.περὶ δὲ τῶν χειρῶν φορᾶς loquens,præſertim in phreneſi,περὶ τοῦ προσώπου φερομένας καὶ θηρευούσας διὰ κενῆς, καὶ ἀποκαρφολογούσας, καὶ κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας,καὶ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποσπώσας.Vnde Celſus l.2,c.6,In veſte floccos legit, fimbriáſve diducit , vel in adiuncto pariete ſi qua minuta eminent,carpit. Sed hic τὸ ἀποκαρφολογεῖν non interpretatus eſt.

C.Λεπτόκαρφος,ου,ὁ καὶ ἡ, Feſtucam ſeu ſurculum tenuem habens. Dioſcorides libro 3,cap.27,de abſinthio marino,ὃ ἀνὰ πολλοὺς οἱ Ἰσαυροὶ χρῶνται.ἔστι δὲ ἡ πόα λεπτόκαρφος, ἐοικυῖα ἀβροτόνῳ μικρῷ. Pro quibus Plinius lib.27,cap.7,

Huius ramum Iſiaci præferre ſolent, anguſtius priore. A at libro 32, cap. 9, dicit eſſe terreſtri exilius. Explicat igitur vocabulum λεπτὸν, ſed non κάρφος, licet illud comparatiuo gradu compenſet. nam dicit eſſe anguſtius & exilius terreſtri abſinthio. Dioſcor. eodem lib. cap. 29, abrotonum maſculum quoque κλωματώδες & λεπτόκαρφον eſſe dicit, ſicut abſinthium, licet quædam exemplaria habeant λεπτόκαρπον, vt ſuprà indicatũ eſt. Sed illã lectionem ſequitur Ruell. Similiter etiam cap. 40, de acino, πόα δὲ λεπτόκαρφος.

C. Πλατύκαρφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Feſtucam ſeu ramulum latum habens. Sic legerunt quidam apud Dioſcoridem libro 4, cap. 180, de alypo. Sed eam lectionem alii reiiciunt, qui vetuſtis exemplaribus nituntur, & ſic legunt, φρυγανώδης δὲ πόα, ὑπέρυθρος, λεπτόκαρφος, λεπτόφυλλος, ac interpr. Gracilibus ramulis. B

C. Περικαρφισμὸς, οῦ, ὁ, dicitur quum gallina poſt ouum editum circumacta, ſeſe & ouum feſtuca aliqua purificat. Plutar. Sympoſ. 7, Probl. 2, τὴν αἰτίαν αἰδῶ ἐρευνῶ ἡμῖν ἐχόντων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τέκωσι, περικαρφισμός. Quem locum explicat hic Ariſtot. libro 6 De hiſt. animalium cap. 2, ὀχευθεῖσαι δὲ αἱ μὲν ὄρνιθες φρίττουσί τε καὶ ἀποσείονται, καὶ πολλάκις κάρφος περιβάλλονται· ποιοῦσι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ τεκοῦσαι ἐνίοτε. Vnde & Plinius l. 10, c. 4, Villarib⁹ gallinis & religio ineſt: inhorreſcunt edito ouo, excutiuntque ſeſe, & circumactæ purificant, ac feſtuca aliqua ſe & oua luſtrant. C

C. Ὑποκαρφισμὸς, οῦ, ὁ, Palearum excuſſio. v. l. ex Plut.

Καρφαμάτα apud Heſychium ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας.

Καρφίτης, ου, ὁ, Qui ex feſtucis eſt. vt καρφίτης θάλαμος in Epigr. de nido hirundinis. Feſtucas autem auibus ad conſtruendos nidos vſui eſſe κάρφος indicatum eſt. D

Καρφίον, ου, τὸ, Parua feſtuca, Surculus. ET Καρφεῖον, ου, τὸ, Ramentum, ψῆγμα, vt Nicandri ſchol. exponit in Alexiph. v. 118, καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρου. ITEM Κάρφις, vulg. lex. idem quod κάρφη, Palea, Stramen, Fœnum.

Καρφοῦραι, Nidi. Heſych. αἱ νοσσιαί, ſed propriè fuerint Nidi ex feſtucis. Item θάμνοι, Virgulta, Fruteta, eidem. AT Κάρφουροι, Pulli, νεοσσοί, eidem Heſychio. Apud eundem SVNT Καρφυλαὶ Strata ex feſtucis, αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων κοῖται. Citat ex Eurip. Ione. E

Καρφαλέος, α, ὁ, Siccus, Aridus. Hom. Il. φ, Δίψῃ καρφαλέοι τε κονιόμενοι ἐκ πεδίοιο Φεῦγον. Odyſſeæ ε, Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, aceruum palearum aridarũ. Sic in Epigr. ἀστάχυες καρφαλέοι. Apud Nicandrum autem in Theriac. Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σκλάοντος ἀϋτμῆς, ſcholiaſtes intelligi docet vel ξηρὸν, vel ξηροποιὸν, hoc eſt vel ſiccum, vel exſiccantem. At καρφαλέον aduerbialiter accipitur pro Aridè. Iliad. ν, Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιβρέξαντος ἄϋσεν Ἔγχεος. i. ξηρὸν, vt Euſt. tradit. Sed & pro ὑπόβραχυ accipi idem Euſtath. ex antiquis docet. Pro quo dicitur ET Καρχαλέος. Et ſic legit Euſtathius Il. φ, Δίψῃ καρχαλέοι. quod ſuprà καρφαλέοι. Sed & Athenæus eam lectionem agnoſcit, qui libro 11 ita ſcribit, καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κρατουμένους καρχαλέους εἶπεν. Sic legiſſe videtur & Heſych. apud quem καρχαλέοι οἱ κατὰ ξηροί. Sed exponitur ab eodem & στρογγύλοι. F

ΚΑ'ΣΙΣ, ὁ καὶ ἡ, Frater, vel Soror. Interdum & Conſobrinus. nam Heſychio κάσις dicũtur οἱ ἐκ τῆς ἀγέλης αὐτοῦ ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί. De fœminis etiam dici & apud Laconas & apud Eurip. in Hec. idem teſtatur. Locus autem hic eſt, Τὴν Ἕκτορός τε χατέρων πολλῶν κάσιν, multorum ſororem: verba Polyxenæ. G

‖ Κάσις eidem Heſychio eſt etiam Æqualis, Coætane⁹, ἡλικιώτης.

C. Κασίγνητος, ου, ὁ, Frater, idem quod κάσις: Frater ex vtroque parente, id eſt germanus. Iliad. τ, Τρεῖς τε κασιγνήτους τούς μοι μία γείνατο μήτηρ Κηδείους. Odyſſ. θ, ἢ μὲν τε κασιγνήτοιο χερείων Γίνεται ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ. Iliad. ζ, Andromache ad Hectorem, σὺ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἠδὲ κασίγνητος. ‖ Κασίγνητοι dicuntur etiam οἱ ἀνεψιοί, Conſobrini, Fratrum vel ſororum filii. nam & id compoſitio fert vt κασίγνητοι ſint Fratribus vel ſororibus geniti: in ſuperiori autem ſignificatione οἱ γνήσιοι H κάσεις, genuini & germani fratres. Sed & generali⁹ pro conſanguineis poni, αὐτὶ τῶν συγγενῶν, idque apud Iones etiam recentiores, Euſtathius teſtatur, ſic capi dicens in hoc loco Homerico Iliad. ο, Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκετάονίδην ἐνένιπεν. ‖ Fœmininum EST Κασιγνήτη, Soror, Germana. Il. π, Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην τ' ἄλοχόν τε. quæ à Virgilio quoque Iouis eſſe dicitur Et ſoror & coniunx. Orpheus apud Platonem in Cratylo de Oceano, Ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν. Iliad. δ, de Eride, Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε. Sophocles, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης. vbi καὶ eſt particula præcedentis ὁμαίμου explicatiua. ‖ Κασίγνητος accipitur etiã adiectiuè pro Fraternus, Germanus. Soph. Antig. φίλη δέ σοι κασίγνητον κάρα: quæ ſunt verba Antig. ad Eteoclẽ. Initio verò eius tragœdiæ dixerat, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. VNDE Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, Germanus, Genuinus frater. αὐτὸς additur κατά τινα ἐνδιάθετον ἐπίτασιν, vt Euſtathius tradit: quia videlicet κασίγνητος latius interdum accipitur, vt antè dictum eſt. Iliad. γ, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. Sic ſuprà ex Iliad. τ, Τρεῖς τε κασιγνήτους τούς μοι μία γείνατο μήτηρ. Iliad. π, — ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος. ‖ Αὐτοκασιγνήτη, Soror germana, Soror genuina ſeu natiua, Germana.

C. Σύγκασις, idem quod κάσις & κασίγνητος. aut, Qui vnà frater vel ſoror eſt, Vna germanitate coniũctus. Euripid. VNDE Συγκασιγνήτη, Germana ſoror. Ex Euripidis Alceſtide.

ΚΑΤΑ', præpoſitio ſignificat CVM GENIT. frequentiſſimè Aduerſus, In, (vt poſtea dicetur) ſed apud poetas, ſicut & apud proſæ ſcriptores interdum, aliud ſignificat. Pro ἀπὸ, ſeu ἐκ, Ab, De, E. vt Il. π, Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἔς φῦλον τῶν αἰγλῶν. Et Il. χ, Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, venit de olympi verticibus. (Vbi tamen poſſit fortaſſe & per anaſtrophen intelligi pro κατέβη δὲ) Sic καθ' ἵππων ἀΐξαντες apud eundem exponitur ἐξ ἵππων. Apud Herodotum, κατὰ τεῖχος κάτω ῥίπτειν, E muro præcipitare, vel De muro. Et κατὰ τοῦ τείχους καταχρεμάσαι, apud eundem, De muro ſuſpendiſſe. Vt autẽ apud eum κατὰ τεῖχος κάτω ῥίπτειν exponitur, E muro præcipitare, ſic apud Plutarchum in Theſeo, κατὰ τῶν πετρῶν ῥίπτειν, (ſine aduerbio κάτω) E petris præcipitare. Apud Homerum quoq; βαλέειν κατὰ πέτρης itidem exponitur. Tale eſt & apud Theognidẽ, ῥίπτειν πετρῶν κατ' ἠλιβάτων. (Horatius autem in hoc loquendi genere vſus eſt præpoſitione In: quum dixit, In rupes detruſit aſellum)

‖ Κατὰ redditur De in alia etiam ſignificatione, vt apud Æſchinẽ, πολὺς δὲ ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Sic Demoſth. καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ὑμῶν. Gregor. κατὰ πολλῶν κινδύνων προσηγορίας. Hoc vtũtur modo & dialectici: vt quum dicunt τὸ ζῶον λέγεται κατὰ ἀνθρώπου. At verò apud Ariſtotelem De hiſt. anim. lib. 6, κατὰ πάντων κοινόν ἐστι, redditur Omnium commune eſt, licet vſum alioqui affinem habeat hîc præpoſitio. ‖ Κατὰ ſicut reddi poteſt præpoſitione In, alicubi in ſuperioribus loquendi generibus (vt ſi κατὰ πετρῶν ῥίπτειν vertas ex Horatio In rupes detrudere) ita & in aliis multis ſic interpretari oportet: vt κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας apud Homerum Iliad. γ, In terram figens oculos. Cui ſimile eſt ſignificatione etiam, ὁρᾶν κατὰ γῆς. quam conſtructionem Euſt. Atticã eſſe tradit. Valet In & quũ dicitur κατὰ κόρρης παίειν, ſeu πατάσσειν. eſt. n. Latinè ad verbum, In maxillam cædere, ſeu percutere. Sic κατὰ γαστρὸς παίειν, In ventrem cædere, vel Pugnos in ventrem impingere, aut ingerere, vt loquutus eſt Terentius. Tale eſt κατὰ νώτου ξαίνειν apud Demoſthenem. Huc verò pertinent & iſta: κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphrod. pro In terram cadere: & κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς Marci cap. 14, In caput illius effudit. ‖ Κατὰ, Sub. vt κατὰ γῆς ἀποπέμπω apud Ariſtophanem redditur Sub terram mitto. Sic apud Theophraſtum. ‖ Κατὰ pro Super, ex Theophraſto affertur in vulg. lex. Fortaſſe autem huius ſignificationis exemplum eſſe poſſit & κατὰ χειρὸς ὕδωρ, ſeu κατὰ χειρῶν, vt ſit Aqua ſuper manus, (id eſt Aqua quæ ſuperfunditur ſeu affunditur manibus.) Niſi quis malit Aqua

ſupra man⁹, Aut, Aqua in manus. Habetur autē apud Ariſtoph. hoc loquēdi gen⁹, itēq; apud alios comicos. A
¶ Κατὰ, Per. vt Odyſſ. ζ, Οἵη δὲ ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα. quum verſus proximè ſequēs accuſatiuum eadem in re habeat, Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον. Affert autem ibi Euſtathius iſta eiuſdem conſtructionis exempla, quam Atticā appellat: κατὰ τῶν αὐχένων ἔσεισε τὸ ξίφος: &, ὁρᾶν κατὰ γῆς: &, κατὰ δὲ κεφαλῆς οὔλας ἧκε κόμας. (quib⁹ tamen in locis κατὰ reddendum potius præpoſitione in) Itidem apud Lucam Act. cap. 9, καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, pro Per totam Ioppen: ibidem, καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας &c. pro Per totam Iudæam. Sed & κατὰ τῆς τραπέζης καταπαύσας apud Ariſtophanem redditur Per mēſam. Item pro Per, cum verbo iurandi ſignificationem habente. Lucian. οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. ¶ Κατὰ pro Aduerſus, (qua in ſignificatione Lat. vtuntur etiam præpoſitione In) cuius vſus paſſim occurrunt exempla: & quidem cum alibi, tum in orationum aliorúmque ſcriptorum titulis: vt λόγος Demoſthenis κατὰ Μειδίου, Oratio aduerſus Midiam, ſeu in Midiam: itidem κατὰ Ἀνδροτίωνος, & κατὰ Ἀριστοκράτους &c. B

Κατὰ CVM DATIVO, (& rarò etiam) apud ſolos poetas, vt in κατ' ὄρεσφι, quod dupliciter exponitur, videlicet & In montibus, & De montibus. Sed apud Heſiodū, — κατὰ δέ σφι κελαινὸν αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε, exponendum Ab, quum ſit pro ἀπ' αὐτῶν. C

Κατὰ CVM ACCVSAT. apud poetas pro εἰς, vel ἐπὶ, In. vt Iliad. π, — οὐδέ ποτε Ζεὺς Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ, Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, intuebatur in eos. κατ' αὐτοὺς, pro ἐπ' αὐτοὺς, ſchol. Heſych. quoque κατὰ inter cætera ait ſignificare εἰς. Idem Homer. Iliad. λ, Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί, Percuſſit in pectus. licet vulgò exponatur Iuxta pectus. At verò Il. γ, Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην (vel πάντοσε ἴσην) itidémque paulo pòſt, Καὶ βάλε Πελαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, itidem quidem κατὰ reddi fortaſſe poſſit præpoſitione In, ſed βάλε ſecus vertendum quàm in illo ex Iliad. λ loco. Quidam interpr. Impegit in clypeū. Pro ἐν autem ponitur κατὰ, vt Odyſſ. ξ, κατὰ ῥωπήια πυκνὰ, pro ἐν ῥωπηΐοις πυκνοῖς, In virgultis, vel Inter virgulta. vt ſit κατὰ pro ἀνὰ, quo vtitur ibidem in eadem re, Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ, κατὰ ῥωπήια πυκνὰ, Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα. Idem Iliad. ζ, Ἀρχοὺς Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, pro ἐν κρατεραῖς ὑσμίναις. D E

Apud proſæ quoque ſcriptores κατὰ cum accuſat. poni pro ἐν obſeruaui, idque duobus modis, videlicet in ſignif. loci, & in ſignif. temporis. nam quum dico κατὰ τὴν πόλιν pro In vrbe (vt apud Herodian. l. 4) appello hanc ſignificationem loci: quum dico κατὰ τὸν πλοῦν, & κατὰ τὴν νόσον, & ſimilia, hanc nomino temporis. Sic igitur Demoſth. κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ, in foro. Sic in vulg. lex. κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, libro ſeptimo. Thucyd. libro 3, τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο, quæ geſta ſunt apud Ambraciam. Idem ibidem, τοὺς αἰχμαλώτους οὓς κατὰ τὸν πλοῦν εἰλήφει, in nauigatione. id eſt dum nauigaret. Et 7, καὶ ὅτι πύθοιτο κατὰ τὸν πλοῦν ἤδη ὤν. Sic κατὰ τὴν νόσον pro ἐν τῇ νόσῳ, in morbo: lib. 2, ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νόσον γενόμενα, id eſt, Tēpore morbi, Tempore quo graſſatus eſt morbus, vel, Dum graſſatus eſt morbus. Ita enim hæc reſoluenda puto. Theophr. De cauſis plant. libro 5, ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, Quum niue opprimitur defloreſcens. Id eſt, tum quum defloreſcit. Interdum autem verbum ſubſtantiuum cum κατὰ habente accuſatiuum ponitur, & tum hæ tres orationis partes vnico verbo aut participio reſolui poſſunt: vt apud Thucydidem κατὰ διαφορὰς ὄντων pro διαφερομένων: libro 5, κατὰ τοιαύτην δὴ διαφορὰν ὄντων Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, id eſt οὕτω διαφερομένων. ¶ Vt autem dicitur κατὰ τὴν νόσον pro Tempore morbi, ſic κατὰ Σωκράτην pro Socratis tempore, id eſt ætate. pro κατὰ τοὺς Σωκράτους χρόνους, vt etiam loquuntur nonnunquam. Sophocles, σὺ δὲ ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἔνδοξος ὢν ἐπίσταται. id eſt, noſtra ætate. Quo ſenſu eleganter dixit Plutarch. De fort. Alexandri, οἶμαι δὲ καὶ τὸν τότε τεχνίτην οὐ κατ' Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ δι' Ἀλέξανδρον τοὺς πρὸς ἐκεῖνον γενέσθαι. Dicunt etiam ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος pro Ætas noſtra. Sic κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, patrum noſtrorum memoria. vt Syn. De inſ. τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου πολλὰ διὰ τὴν ἀπορίαν πάντων &c. Dicitur & ὁ καθ' ἡμᾶς, pro Noſter, vt docebitur infrà. F

Κατὰ, præcedente articulo, interdum eadem præpoſitione In, addito extrinſecus verbo, interdum & aliter exprimitur. vt τὰ κατὰ τὴν πόλιν apud Iſocratem, Quæ in vrbe aguntur, vel Quæ ad vrbem pertinent, aut vrbis ſtatum. Sic & apud Demoſthenem, ἐν τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτήν. Plato in Axiocho, ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικήν, Eorum quæ ad muſicam pertinent. Id eſt, Præceptorū muſices. Plutarch. circa finem vitæ Galbæ, τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, Talia ſunt, vel Hæc ſunt quæ ad Galbam pertinent, vt vulgò interpr. Sed malim hoc aut ſimili modo reddere, Hæc ſunt quæ de Galba memoriæ prodita ſunt, vel Habui hæc quæ de Galba referrem.

¶ Κατὰ, Circa, vt οἱ καθ' ὑπερβολὴν νόμοι, exponitur Leges quæ ſunt circa exceſſum, apud Ariſtot. Pol. 5.

Κατὰ, Ob, E regione. vt κατ' ὀφθαλμούς σοι λέγει, Ob oculos tibi dicit. Id eſt, In faciem, Coram. Sic κατὰ βορέαν ἑστηκώς, Thucyd. Obuerſus Boreæ, Stans è regione Boreæ. Sic idem libro 1, ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτούς, obiectum ſibi cornu hoſtium. Et libro 3, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ Μεσσηνίους καὶ Δημοσθένην, è regione Meſſeniorum. Idem lib. 2, κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Interdum autem κατὰ in huiuſmodi locis redditur Ad, aut Verſus.

¶ Κατὰ per Ad exprimitur & in aliis locis: vt quum dicitur κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: & κατὰ λέξιν, Plutarch. ad verbum. Et κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγόνασιν ὁ ἄνθρωπος, Philo De mundo, pro Ad Dei imaginem.

Κατὰ pro Per. vt κατὰ τὸ σῶμα ᾄδειν pro διὰ τοῦ σώματος, ex Ariſtoph. citatur. Sic in iſto loquendi genere, κατὰ πόδας redditur κατὰ Latina præpoſitione Per. Xenophon πεζὸς οὐ κατὰ πόδας, ἀλλὰ διὰ ἴχνη ...... Per veſtigia. vt κατὰ θάλατταν, per mare, eo ſenſu quo dicitur ab Horatio, Per mare pauperiem fugiens: & à Plauto, Aduehere per mare, pro Aduehere mari. Demoſth. epiſt. μόνοι δὶς ἡμύναντο καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Thuc. lib. 8, Κλέαρχος δὲ κατὰ γῆν αὐθὶς ἐς τὸν Ἑλλήσποντον κομισθείς. ¶ Item Κατὰ πάντα, Per omnia, pro In omnibus. Thucyd. libro 7, ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα πεπυκνωμένοι. Alii tamen κατὰ πάντα exponunt παντελῶς, id eſt Prorſus. ¶ Item Κατὰ pro Per: eo ſenſu quo dicitur aliquis Per ſe aliquid facere. Demoſth. ad Philipp. epiſt. ἐν μὲν πρὸς Θρᾴκης μέρει ῥοπὴν ἔχει τινὰ ἐχθρὸν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι. Sic apud Xen. Hellen. 1, αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, & μετὰ τῶν ἄλλων opponuntur. Quo modo Homerus ante illos eſt loquutus Iliados β, — κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται. id eſt καθ' ἑαυτοὺς διαμαχεσάμενοι, inquit Euſt. Sic apud Cæſarem, Per ſe aliquid poſſe. & apud Liuium, Per ſe ſolus exercebat.

Interdum κατὰ diſtributioni adhibetur, vt eadem illa præpoſitio Per. Il. β, verſu qui eſt vicinus illi proximè citato, Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον, ordina viros per populos. Interdum aliter redditur: vt Thucyd. libro 3, ἀνεχώρησαν καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις, digreſſi ſunt in ſuam quiſque ciuitatem. Cui generi loquendi adhibetur nonnunquam ἕκαστοι, vel ὡς ἕκαστοι, vt apud eundem libro 1, ἀπέπλευσαν ἐξ Ἑλλησπόντου ὡς ἕκαστοι κατὰ πόλεις, ex Helleſponto nauigarunt in ſuam quiſque vrbem, vel In ſuas quiſque vrbes. Omittitur autem nomen ἕκαστος cum κατὰ & in alia ſermonis forma. vt quū κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν dicitur, Singulis annis, Quotannis. Et κατὰ μῆνα apud Demoſth. pro καθ' ἕκαστον μῆνα. pro quo Plato dicit etiā κατὰ μῆνας, Singulis menſibus, Per ſingulos menſes. Apud Ariſtophanem κατ' ἔπος pro In ſingulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον pro eodem. vt apud Plut. De virt. mul. καθ' ἕνα τῶν παίδων παρεδίδου σφαγησόμενον, ſingulos tradebat interimendos. Idem alibi, αὐθὶς ἐκάλει καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν. Xenoph. Cyneg. καὶ .... ἀφιέναι κατὰ μίαν, ſingulatim. Demoſth. κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, pro Singulas bináſque. Philo De vita Moſ. libro 1, ὧν [σημείων] κατὰ μίαν ἑκάστην ὡς ἂν οἷόν τε ᾖ δηλώσω, quas ſingulatim commemorabo. Xenoph. πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, omnia ſingulatim. Thucyd. καθ' ἕκαστοι τῶν πολιτῶν, pro καθ' ἕνα ἕκαστον. Idem, καθ' ἑκάστους καὶ σύμπαντες ἐνθυμεῖσθε. Et alibi, τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον. Demoſth. Phil. 3, ἵνα

ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγω. Et vt hic aduerbio Singulatim vtimur, ſiue Sigillatim, ad exprimendam hanc præpoſitionem, ſic aliis eiuſdem generis aduerbiis eã exprimimus, variis nominibus iunctam. Sic κατὰ πόλεις interdum exprimitur aduerbio Oppidatim: vt apud eundem libro 2, ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο, oppidatim incolebatur. Sic κατὰ κώμας, vicatim. Sic κατ' οἴκους, Per ſingulas familias vel domos: quod Suetonius dicit Domeſticatim. Itidẽ verò κατ' ἄνδρα, Viritim. vt Plutarch. in Galba, κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic κατ' ἄμφω exponitur Coniunctim. Eadem aduerbii forma exprimuntur & hæc, κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, videlicet per Paulatim, vel Minutatim. Sic κατὰ σταγόνα, apud Alexand. Aphrodiſ. Guttatim. Nonnunquam autem κατὰ numero diſtributiuo reddimus: quo videtur modo ſumi κατὰ εἴκοσι in hoc Thucydidis loco, libro 4, καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, vt ſit Vicenos viros. Sic apud Plat. in epiſt. μάλιστα μὲν ἀθρόοις, εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ, ſin minus, binos.

Κατὰ interdum conuenientiam ſignificat, vt apud Xenophontem Hellen. 6, οὐ ποιοῦσι κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, conuenienter literis regis. In huiuſmodi autem locis vulgò redditur Secundum, vel Iuxta. Budæus τὸ καθ' ἡλικίαν vertit Ætatis competentiam in hoc Ariſtotelis loco, Ethic. 8, μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, cõfert autem multum ad amicitiam conciliandam & educationis communitas & ætatis cõpetentia. Apud Thucydidem lib. 8, σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε, q.d. Faciendo conſentanea his. Valla reddit, In hanc formulam. Ego tamen per κατὰ ταῦτα intelligendum puto His conditionibus. Ad hanc autem præpoſitionis κατὰ ſignificationem (videlicet quum cõuenientiam denotat) pertinere videtur & illud loquendi genus, κατὰ Θουκυδίδην, κατὰ Πλάτωνα, vt Thucydidis, vt Platonis verbis vtar. Plutarch. in Demoſth. ἐγυμνασάμενος, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ταῖς μελέταις. id eſt, vt Thucydidis verbis vtar, Budæo interprete. Sed memini me paulò alium eiuſdem formulæ vſum obſeruaſſe. vt quum dicunt κατὰ τὸν Ὀδυσσέα pro Imitando factum Vlyſſis. Gregor. εἰ καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ μὴ κατὰ ῥήτορας ἦν, non ſimile rhetoribus, interpr. Budæo. Sic apud eundem, οἳ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶναι καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ἐν τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Ad hanc conuenientiæ ſignific. pertinet & hæc phraſis Syneſii epiſt. 11, οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν εἶναι τὸν κόσμον ἐλογιζόμην τοῦ πράγματος, id eſt, Conſentaneum mihi & pro facultatibus meis, Bud. Vel, mihi conuenientem. Sic Luc. οὐ κατὰ σὲ dixit Non te decentia, Non tibi conuenientia. In Hermotimo, ταυτὶ μὲν ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. Apud Ariſtoph. autem in Veſpis, μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τονδὶ, pro Nõ more adoleſcentis huius. Interdum etiam οὐ κατ' ἐμὲ ſignificat, Non eſt è meis viribus, Excedit vires meas: vt apud Lucianum, οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς. Sic τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. Et apud Homerum Iliad. α, Καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν (vel, vt alii, κατ' ἔμ' αὐτὸν) quidam ex vet. interpretati ſunt κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ δύναμιν, pro meis viribus. Item κατ' ἐμὲ, Meæ ſorti & conditioni conueniens. Hanc autem aut huic affinem ſignificationem habet cum comparatiuo, ſequente particula ἢ, vt apud Ariſtoph. Veſpis, καὶ ἐδεδήχει πλέον ἢ κατὰ γέροντα. Plato Polit. 2, μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Apud Nazianzenum, παρὰ κρείττονος ἢ κατὰ σὲ θεολόγου. Herodian. libro 5, ἐμισοῦντο δὲ αὐτόν, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον περιεργότερον ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα, id eſt (interprete Politiano) Vultum componentem elegantius quàm fœminam probam deceret. Idem eodem libro, ἀπηρέσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικόν. id eſt (eodem Polit. interpr.) Vitam eius planè hominis aſpernari, molliorem quàm vt militari viro conueniret. Thuc. lib. 7, καὶ μείζω ἢ κατὰ δάκρυα τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη, id eſt (vt opinor) Maiora quàm quæ vllis lacrymis ſatis deplorari poſſint. vel, Maiora quàm vt lacrymas ciere poſſint: vt dixit Ouid. Et lacrymæ deerant oculis & lingua palato. Et alibi, Nec me flere diu nec potuiſſe loqui. Interdum ad proportionem refertur, vt apud eundem eodem libro, ὅπλα μὲν γὰρ ἐπὶ πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη, plura quàm pro numero cæſorum. Qua in ſignificatione interdum dicitur κατὰ λόγον, vt Ariſtoteles pro ἢ κατὰ τὸ ὅλον σῶμα dixit ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, in Hiſt. animalium, καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. Ad illam præpoſit. κατὰ ſignificationem referenda ſunt & illa, κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην, & κατὰ θυμὸν apud Homerum, Pro animi ſententia, Ex animi ſententia, q.d. Vt animo meo conuenit. At verò κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, vel δόξαν ſignificat Mea ſententia, Meo iudicio. quod & κατὰ τὴν ἐμὴν ſine ſubſtantiuo à Plat. dicitur. In qua ſignificatione citatur & κατ' ἐμὲ ex Herodoto. Huc reduci poſſe exiſtimo & illud loquendi genus κατὰ ποταμὸν, ſecundo flumine. q.d. conuenienter curſui fluminis. Sic κατ' ἄνεμον, ſecundo vento, B. ex Athen.

Κατὰ cum accuſatiuo, interdum per genitiuum, interdum per datiuum reſolui poteſt. Plato Pol. 1, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ, pro αἱ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, corporis voluptates. Ariſtot. De mundo, κατὰ μίαν ῥοπὴν ἀνατρέπειν, pro μιᾷ ῥοπῇ, vno obnixu ſubuertere. Sæpe autem per aduerbium redditur, vt κατὰ καιρὸν per εὐκαίρως, & κατὰ λόγον per εὐλόγως, & κατὰ κόσμον apud Homerum per εὐκόσμως, & κατὰ τὸ καρτερικὸν per καρτερικῶς, apud Ariſtophanem. Sic tamen loquuntur potius quàm per aduerbiũ, vt & κατὰ σπουδὴν, pro Diligenter vel Feſtinanter dicunt potius quàm σπουδαίως.

Κατὰ τὴν μητέρα, q.d. Per matrẽ. Gall. *De par ſa mere.* Ex materno genere. Thuc. l. 1, εἰδότες δὲ Περικλέα τὸν Ξανθίππου προσεχόμενον αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα. i. κατὰ τὸ γένος τὸ μητρῷον. Sic apud Suid. dici puto θείους κατὰ πατέρα καὶ μητέρα, qui θεῖοι πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς appellari ſolent.

Τὸ κατὰ τὸν Θεὸν dixit Greg. pro ὁ Θεὸς, inquit B. p. 972, vbi tamen locus quẽ affert, habet τὰ non τό. Sic apud Paul. ad Rom. c. 1, v. 15, οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον aliqui exponunt, οὕτως ἐγὼ πρόθυμός εἰμι. (vt etiã τὸ ἡμέτερον dicitur pro ἡμεῖς. & apud Plat. τὰ ἐμὰ, ego: τὰ ὑμέτερα, vos.) Sed mihi non fit veriſimile Paulum tam exquiſito loquẽdi genere vti voluiſſe: quare alteram potius interpr. ſequor, & hunc eſſe ſenſum puto, Quantacũq; polleo euãgelizãdi facultate, eã vobis impendere paratus ſum. Greg. πόθῳ μὲν γὰρ ἐν ταύτῃ τοῦ λόγου γενόμενος, καὶ τὸ κατ' ἐμαυτόν τι προσθεῖναι, quod B. interpr. Et de me aliquid dicere. Idem τὸ κατ' αὐτοὺς ſignificare ait Quod ad eos pertinet, vel Ipſi, in hoc eiuſdẽ Greg. loco, οἳ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶναι καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ἐν τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Vertit tamen & hoc modo, Vt eorum ignorantia inter ſimiles eis lateat. Quam interpr. ſequi malim, ſubaudiendo tamẽ vel id quod ſubaudit ſubſtãtiuum, vel aliud loco accommodatũ. Poſſit tamẽ (vt opinor) τὸ κατ' αὐτοὺς aut hoc aut ſimili modo reddi, Quod illis inſitum eſt. Apud eundẽ Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, noſter. vt ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, Noſtrum clima, Noſtra terra habitabilis. Idẽ in perſona Chriſtianorum dicit, τὸ καθ' ἡμᾶς δόγμα, itẽ, ὁ καθ' ἡμᾶς παράδεισος, noſter paradiſus, οἷς Ἠλυσίων πεδίων ἠξίωσαν Ἕλληνες, ἐν φαντασίᾳ τοῦ καθ' ἡμᾶς παραδείσου γενόμενοι. In v.l. οἱ καθ' ὑμᾶς ποιηταὶ, veſtrates poetæ. Ab eodẽ dicitur Chriſtus ἀπάτωρ eſſe τὸ καθ' ἡμᾶς. i. vt homo: & ἀγενεαλόγητος τὸ ἄνω, vt Deus. Vbi καθ' ἡμᾶς id eſſe videtur quod vulgò dicitur Reſpectu noſtri. i. Reſpectu humanæ naturæ.

Κατὰ μέρος, Κατὰ χώραν, Κατὰ τρόπον, Κατὰ λόγον, Κατὰ κράτος, &c. vide ſingula ſuis locis. i. in nomine cui præfixa eſt hæc præpoſitio.

Κατὰ, Circiter, Fermè, vt κατὰ ἐννακόσια ἔτη, fermè nõgenti anni, in v.l.

Κατὰ θεῖον, vel Κατὰ θεὸν, Diuinitus, Inſtinctu diuino, vel impulſu. vt κατὰ θεὸν ἥκεις, Herodot. Ariſtophan. in Equitib.— ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν. Quod videtur dici pro κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ βουλὴν, vt Gall. *Ainſi que Dieu a voulu, Ainſi que Dieu voulut.* Vide in Θεός. Sic dicitur κατὰ θεοῦ πρόνοιαν. Item κατὰ δαίμονα & κατὰ τύχην, quod nos *Par fortune*, vel *De bonne fortune*: vide in Δαίμων, & in Τύχη.

Κατὰ, etiam pro διὰ, Propter. Quam ſignificationem obſeruaui frequẽtius apud veteres ſcriptores quàm apud cæteros, apud Thuc. verò potiſſimũ. vt l. 1, οὐδ' αὖ κατὰ

πενίαν. Ibidem, κατὰ τὸ Ἀθηναίων διάφορον. Et libro 6, τὴν προξενίας κατά τι ἔγκλημα ἀπειπόντων. Et alibi, κατὰ στάσιν pro διὰ στάσιν. Alicubi verò poteſt reddi vel præpoſitione Propter, vel præpoſitione Pro. vt libro 3, ἐς οὖν τὰς Ἀθήνας πέμψαντες οἱ τῶν Λεοντίνων ξύμμαχοι, κατά τε παλαιὰν ξυμμαχίαν, Propter veterem ſocietatē, vel Pro veteri ſocietate. id eſt Pro veteris ſocietatis iure. Sic eodem libro, οἱ προθύμως ἐδόκουν κατὰ τὴν Ἀθηναίων αἰεί ποτε φιλίαν συστρατεύειν, pro perpetua Athenienſium amicitia. Sic ſæpe apud eundem κατὰ τὸ ξυγγενὲς, pro cognatione. ‖Exponitur autem Κατὰ per Pro, & in alio ſenſu: vt κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, Pro facultatibus, id eſt, Pro modo facultatum. Et κατὰ τόπους, Pro locis. i. Pro natura locorum, vel conditione. Et κατὰ τοὺς ἐμπλέοντας, pro dignitate nauigantium.

ΚΑ΄ΤΩ, aduerbium, Infra. item Deorſum. (à κατὰ, vt ἄνω fit ab ἀνά.) Interdum redditur etiam Infernè, In inferiore parte, Ad ima, vel Subter. pro loco. Herodot. κατὰ τεῖχος κάτω ῥίπτειν. Plut. De vitioſa verec. ὀφρὺν ἐπάρασι μόνον ἢ κάτω κύψασι. Galen. ad Glauconem, ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κενοῦται, Partibus inferioribus & ſuperioribus, vel Per partes inferiores & ſuperiores. Sæpe autem copulantur & in certis quibuſdā loquendi generibus, vt Latinè Surſum deorſum. Demoſth. Pro corona, τῶν μὲν οὖν λόγων οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε. Sæpe autem κάτω cum articulo, redditur per nomen: vt τοῦ κάτω πνεύματος apud Ariſtotelem, Inferni ſpiritus, ſeu inferioris. Sic τὸ κάτω, Pars inferna, ſeu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, Terrena, Quæ ſub cælo ſunt. Sed & οἱ κάτω, Nazianz. Terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κείμενοι apud eundem, τοῖς ταπεινοῖς καὶ κάτω κειμένοις. ‖Κάτω interdum etiam dicitur pro Apud inferos. vt apud autorem Axiochi, ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, Ἀξίοχε, βεβιωκότα εὐσεβῶς, id eſt, Quocirca aut apud inferos, aut apud ſuperos te oportet poſt mortem beatum eſſe, præſertim quum piè vixeris. Vbi reddendum cenſeo Infrà, ad verbum, quum itidem dixerit Tibullus, Non ſeges eſt infrà, non vinea culta, ſed audax Cerberus, &c. Obſeruaui autem & in aliis pleriſque locis eundem illius aduerbii κάτω vſum.

‖Κάτω, pro Ad mare, ſeu Apud mare, In loco maritimo. vnde οἱ κάτω, Qui maritima incolunt, Maritimi. Thucydides libro 1, τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους εἰδέναι χρὴ, ὅτι τοῖς κάτω ἢν μὴ ἀμύνωσι. Sic autem viciſſim ἄνω de locis mediterraneis dicitur.

C. Κατώβλεψ, & Κατώγεος, & Κατωκάρα, & Κατωμαδὸν, &c. vide ſuis locis. id eſt, vnumquodque in eo vocabulo à quo eſt illud quod cum κάτω iungitur: vt κατώβλεψ in Βλέπω, & Κατώγεος in Γῆ, itidémque in cæteris, quæ huiuſmodi ſunt.

C. Ὑποκάτω, idem quod κάτω. ſed ſonat perinde acſi dicas Subinfernè. Ex Platone De legibus affertur pro In ima parte, In inferiore loco. Interdum cum genitiuo, pro Sub. vt Marci 7, ὑποκάτω τῆς τραπέζης: & Ioann. 1, ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Κάτωθεν, Ex inferiore loco, Ab imo, ſeu Ab ima parte. Herodianus libro 5, λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος, κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα. id eſt Ab imo rotundus, Politiano interprete. Sed pro κάτω etiam ponitur: vnde τὰ κάτωθεν & τὰ κάτω eadem ſignif. apud Ariſtot. ET compoſ. Ὑποκάτωθεν, pro κάτωθεν: ex Plat. De leg. τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς.

Κατωτέρω, (comparatiuus grad.) Inferius, accipiendo pro Magis infrà. Ariſtophanes Ranis, πότερον εἰς ᾅδου κάτω; Δ. Καὶ νὴ Δί' εἴ τί γ' ἐστὶν ἔτι κατωτέρω. HINC Κατώτερος nomen, Qui eſt magis infrà. SED & Κατωτέρωθεν, q. d. A loco qui magis eſt infra. In v. l. ex Theophraſto affertur pro Ex inferiori.

Κατωτάτω, (ſuperlatiuo gradu) Maximè infra, In infimo loco. Et τὰ κατωτάτω, Infima. HINC Κατώτατος, Infimus.

ΚΑΥΛΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Caulis, qui & Scapus & Thyrſus dicitur Latinè: vnde thyrſiculum lactucæ dixit Suetonius in Auguſto, id eſt καυλίον, Cauliculum, vt Plinius loquitur. Quid autem in plāta ſit καυλὸς, Theophr. De hiſt. plāt. l. 1, c. 2, docet his verbis, ἔστι δὲ ῥίζα μὲν δι' οὗ τὴν τροφὴν ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται. καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν. τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις· ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος. Eſt itaque καυλὸς in plantis & oleribus In altum ſurgens veluti virga. Idem de roſis, κατακόπτοντες τὸν καυλὸν φυτεύουσι. Pro quibus Plinius, Caule conciſo inſeruntur. Idem lib. 6, c. 5, de cacto, ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ἐπιγείους· τὸ δὲ φύλλον ἔχει καὶ ἀκανθῶδες. καλοῦσι δὲ τοὺς καυλούς. Vnde idem Plin. lib. 21, cap. 16, Cuius in terra ſerpūt caules à radice emiſſi, lato folio & ſpinoſo: caules vocant cactos. Idem Theophr. νάρθηξ μονόκαυλος καὶ γονατώδης, ἐξ ἧς βλαστάνουσι καυλοί τινες μικροί. Pro quibus itidem Plinius, Ferula geniculatis nodata ſcapis. Apud Hippocr. autē καυλὸς per excellentiā dicitur caulis ſilphii, teſte Galeno: ſicut & ὀπός. Auiū quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Ariſtot. lib. 2 anim. πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caulem habēt. Sic & Plin. lib. 11, c. 38, Pennarum caules omnium caui, præciſique non creſcunt. ‖ In hominis verò pudendo καυλὸς dicitur Virga, τοῦ αἰδοίου τὸ προμήκες, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιρρεῖ, vt Poll. docet. Gorr. interpr. Penem. Nicand. Alexiph. de iis qui à phalangio quod ῥὼξ appellatur morſi ſunt, Μέζεά τ' ἀνδρὸς ὕπερθε πταίρεται, οὐδέ τι καυλὸς Φύρματι μυδαλέος περιάπτεται. ‖Sic etiā oſtium vteri vocatur in mulieribus, vt idem Gorr. tradit. ‖In haſta verò καυλὸς dicitur Haſtile ſeu pars illa quæ in cauum τῆς ἐπιδορατίδος inſeritur, vt Euſt. exp. ſeu (vt alibi explicat) Ligni extremitas quæ cuſpidi immittitur, τὸ ἄκρον ξύλον ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ. Iliad. ν, Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Eodem libro, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ Ἔγχος. Iliad. π, Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν id eſt, vt Euſt. conſtruit, ἔπληξε τὸ δόρυ παρὰ καυλὸν ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς. Sed καυλὸν [illegible] τῆς ἐπιδορατίδος ἐνιέμενον. Xenoph. Cyneg. τὰ δὲ προβόλια ἔστω πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα τὸ μὲν μέγεθος πενταπαλαίστους, κατὰ δὲ μέσον τοῦ καυλοῦ κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. id eſt Bud. interpr. Venabula autem eſto primùm quidē ſpiculis præmunita, magnitudine quinūm quadrātum: qua verò ſpiculum haſtili induitur & adnectitur, ibi in medio aures æratas habeto. Idem & αὐλὸς dicitur, & ita in quibuſdā Xen. exēplaribus ſcriptum reperitur. Sic autem δολίχαυλος & δολιχόκαυλος pro eodem dicūtur. In enſe verò καυλὸς dicitur idem quod κώπη, ſeu τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπιμήκες καὶ στενὸν, vt Euſt. tradit. Il. π, — ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐρραίσθη, ea parte qua manubrio induitur. ‖ Ac Καῦλος loci nomen eſt. Galen. in Lex. Hippocr.

C. Καυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui caulis ſpecie eſt, Caulis formam habens.

C. Ἄκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caulem non habens. Athen. l. 2, Ἴβυκος δὲ ὁ Πυθαγόρειος τὴν ἐκ φύσεως θρίδακα πλατύφυλλον, πέταλον, ἄκαυλον, ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων λέγεσθαι εὐνοῦχον: quæ apud Euſt. quoq; ſunt. At Plin. l. 19, c. 8. dicit eam eſſe rotūdā, minima radice, latis foliis. Sicut verò pēnis quoq; caulē tribui ſuprà dictū eſt, ita & ἄκαυλος de iiſdem dicitur. Ariſtot. De partibus anim. lib. 4, c. 12, τῶν μὲν γὰρ ἄσχιστον [πτερὸν,] τῶν δὲ σχιστόν ἐστι· καὶ τὸ μὲν ἄκαυλον, τὸ δ' ἔχει καυλόν.

C. Ἀπόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caule reciſo non regerminans, vt v. l. interpr. Pro eo verò quod Theophr. dicit lib. 7, cap. 2, De hiſt. pl. τῶν δὲ καυλῶν κολουσθέντων, πάντων μὲν, ὡς εἰπεῖν, βλαστάνει πλὴν τῶν ἀποκαύλων, ita habet Plin. lib. 19, cap. 7, Caule reciſo ferè quidem omnia regermināt exceptis quæ non ſcabrum caulem habent.

C. Δολιχόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longum caulē habens. Itē Longum haſtile habens. Dicitur de haſta ſiue iaculo aut ſpiculo in quo lignum quod cuſpidi inſeritur, lōgius eſt. pro quo & δολίχαυλος dici, in καυλὸς paulo antè annotaui.

C. Ἐπαλλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis alii innititur. Sic quidam legunt apud Theophr. De hiſt. pl. l. 3, cap. vltimo, ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀεὶ πρὸς ἑτέρῳ φιλεῖ καὶ ζητεῖ, καὶ ὥσπερ ἐπαλλόκαυλόν ἐστι, caulémque ſuum in alio veluti fulcit. quod præcedentia verba declarant. Sed mendoſè ibi SCRIBITVR Ἐπαυλόκαλον. Gaza vertit Ampſexicaulis. Alii verò hìc malunt reponere Ἐπαλλόκαρπον. ſicut & in ſequenti loco, vbi de ſmilace loquitur, PRO

Ἐπαλλόκαρπον reponunt itidem ἐπαλλόκαρπα ἢ A C
Ἐπαλλόκαρπα eſſe dicunt Quæ aliarum plantarum fulta ſuſtentaculo, quaſi fructificant, Quæ ſuper aliis fructus ſuos edunt, Quæ aliis innixa propter ſuam imbecillitatem, fructus ſuos gignunt. nam id hederæ, cuius ſmilax ſpecies eſſe putatur, proprium eſt: ac ſmilacem Plinius quoque ſcandere arbores & repere per illas teſtatur.

C. Ἐπιτειόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Singulis annis caulem mutans. Theophr. De hiſt. plant. libro 3, ἐπιτειόκαυλον δ' ἐστὶν ὥσπερ ὁ νάρθηξ.

C. Ἐπιγειόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis humilis eſt & in terra veluti ſerpit. Theophr. De hiſt. pl. l. 6, c. 3, de cneco, ἡ δ' ἑτέρα δασεῖα, καὶ τοὺς καυλοὺς ἔχει στελεχώδεις, ὥστε τρόπον τινὰ ἐπιγειόκαυλος γίνεται. διὰ γὰρ μαλακότητα τῶν φύλλων κατακλίνεται πρὸς ταῖς ἄρουραις. Id eſt (interpr. Plin. l. 21, c. 15) Altera hirſutior, toroſiore caule, & qui penè humi ſerpat. Quid verò ἐπιγειόκαυλον ſit, tum ſequentia eius verba declarant, tum ex alio eiuſdem loco in καυλὸς citato, vnà cum Plinii interpretatione, cognoſci poteſt.

C. Ἑπτάκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Septem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία in v. l. Candelabrum ſeptem haſtilium.

C. Εὐθύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rectoſeu rigido caule eſt. Theophraſt. De hiſt. plant. lib. 6, cap. 3, τῆς δ' ἀγρίας δύο εἴδη, τὸ μὲν προσεμφερὲς σφόδρα τῷ ἡμέρῳ, πλὴν εὐθυκαυλότερον. Id eſt, interpr. Plinio l. 21, c. 15, Sylueſtrium duæ ſpecies: vnà mitior eſt, ſimili caule, tamen rigido.

C. Λειόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Læuem caulem habens, Cui ſcapus læuis eſt, vt Plin. loquitur. Theophr. De hiſt. plant. libro 7, cap. 8, τούτων δὲ ἀπαράβλαστα τὰ λειόκαυλα, κρόμμυον, γήθυον, σκόροδον.

C. Λεπτόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exili caule ſeu ſcapo eſt.

C. Λευκόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis albus eſt. Theophr. de apii generibus, τούτων δὲ πάλιν τὰ μὲν λευκόκαυλα, τὰ δὲ πορφυρόκαυλα ἢ ποικιλόκαυλα. i. (Plin. interpr. Et caulis aliorum cãdidus eſt, aliorum purpureus, aliorũ varius.

C. Μακρόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caulem longum habens.

C. Μεγαλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui caulis magnus eſt.

C. Μονόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicaulis, vt Plin. loquitur, Qui vnico caule conſtat. Theophr. De hiſt. pl. l. 7, c. 8, τῶν ποιωδῶν τὰ μὲν πολύκαυλα, τὰ δὲ μονόκαυλα. Item, Simplici caule conſtans, apud eundem De hiſt. plant. l. 4, c. 7, de quercu & abiete, γίνεται δ' ἄμφω καὶ πολύκαυλα· ἢ μονοκαυλότερον δὲ ἡ ἐλάτη.

C. Ὀλιγόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucos caules habens. oppoſitum τῷ πολύκαυλος. Theophr. De hiſt. pl. l. 7, c. 8, μονόκαυλα δὲ καὶ ὀλιγόκαυλα τὰ ὀρθόκαυλα.

C. Ὀρθόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto ſeu rigido caule eſt. idē quod εὐθύκαυλος, ſeu Qui καυλὸν ὀρθὸν ἀφίησι, vt Theophraſtus loquitur. exemplum habes in præcedente Ὀλιγόκαυλος.

C. Παχύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui craſſo caule eſt ſeu denſo. F

C. Περιελιξόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caule ſuo aliud circumplectens, Amplexicaulis, vt Gaza vertit. Theoph. De hiſt. pl. lib. 7, cap. 8, ἔνια δὲ περιελικόκαυλα· μὴ ἔχοντα δὲ τοῦ προσπίπτοντος, ἐπιγειόκαυλα. Et paulo pòſt, καὶ γὰρ ἡ ἕλιξ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ σμίλαξ, περιελικόκαυλον. Plinius eas dicit amplecti & ambire.

C. Πλαγιόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquum caulem habens. Theophr.

C. Πλατύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lati caulis eſt. Theophr. τῶν δὲ πλατειῶν οὕτω τινὲς πλατύκαυλοι γίνονται ὥστ' ἐνίους φασὶ καὶ θύραις χρῆσθαι κηπωρικαῖς. id eſt, Plinio interpr. Vnum lactucæ genus lati caulis, adeo vt oſtiola olitoria ex iis factitari prodiderint. Aliud exemplum cum eiuſdē Plinii interpr. habes infrà in Στρογγυλόκαυλος.

C. Ποικιλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis varius eſt. Exēplum cũ Plinii interpr. habes paulo antè in Λευκόκαυλος.

C. Πολύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multos caules habet, Cuius caules plures ſunt. ſeu Multicaulis. Theophr. De hiſt. pl. l. 7, c. 3, διαφέρει δ' ἀλλήλων πρὸς τοῖς εἰρημένοις, τῷ τὰ μὲν πολύκαυλα εἶναι καὶ πολυφυῆς ἔχειν. i. interpr. Plin. l. 21, c. 16, Eſt & illa differentia, quòd quædam in iis multicaulia ramoſaque ſunt.

C. Πορφυρόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis purpureus eſt. Exēplũ cũ Plinii interpr. habes paulo antè in Λευκόκαυλος.

A C. Στρογγυλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rotundi caulis eſt. Theophr. θρίδακος δὲ θριδακίνης εἰσὶν ἄλλα τρία, τὸ, τὸ πλατύκαυλον καὶ στρογγυλόκαυλον, καὶ τρίτον τὸ Λακωνικόν. id eſt, Plinio interprete, Lactucæ tria genera fecere: vnum lati caulis, alterũ rotundi, tertium ſeſſile, quod Laconicũ vocant.

C. Χαμαίκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humi ſtrato caule eſt, Cuius caulis humi ſerpit. idē ferè quod ἐπιγειόκαυλος, differtq; tãtùm, quod ἐπιγειόκαυλα, ſunt quidem humili caule, ſed à terra aliquantum ſurgunt: at χαμαίκαυλα humi ſemper repunt nec inde aſſurgunt.

B Καυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Cauloſus, vel Caulaceus, Qui caule magno eſt. Et in compar. apud Dioſcor. lib. 2, καυλωδέστερος, Qui caule eſt ampliore. Cato apud Plin. l. 20, c. 9, de braſſicæ generibus, Alteram lean, latis foliis è caule exeuntibus. vnde caulodem quidam vocauere. Et paulo pòſt ſubiicit Plinius, Cato criſpam maximè probat, dein læuem grandibus foliis, caule magno. Vbi interpretatur duo iſta vocabula Græca λείαν & καυλώδη.

C Καυλωτὸς, ή, όν, q. d. Caulatus, Caulē habēs. Athen. l. 9, πόσα γε, φησὶν φησίν εἰσὶ πύτλων, πασὸν, καυλωτὸν, λευκὸν, παίδημον.

Καυλίας, ου, ὁ. Theophraſt. libro 6, cap. 3, de laſerpitio, ὀπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης· διὸ καλοῦσι τὸν μὲν, καυλίαν, τὸν δὲ, ῥιζίαν. Vnde Plinius libro 19, cap. 3, Succus duobus modis capiebatur, è radice atq; caule: & hæc duo erant nomina rizias atque caulias. Gaza interpr. Scaparium.

Καυλικὸς, ή, όν, Cauliculaceus, vt Gaza interpr. Theophr. De hiſt. plant. lib. 7, c. 9, de foliorum differentiis, τὰ μὲν ἀπὸ μίσχου προσπέφυκε, τὰ δὲ αὐτὰ μὲν ὡς ἁπλῶς, τὰ δὲ καυλικῷ τινι προσφύσει.

D Καυλίσκος, ου, ὁ, ET Καυλίον, ου, τὸ, Cauliculus, Paruus cauliculus. Dioſcorides de myoſote, ἐκφύεται ἐκ λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν αὐτήλια κυανίζοντα. Pro quibus Plinius, Cauliculis ex alis prodeuntibus, flore cæruleo. Rurſum Dioſcorides de ſtaphide agria, φύλλα μὲν ἔχει ὥσπερ ἀμπέλου ἀγρίας, καυλία δὲ ὀρθὰ μέλανα. Pro quib⁹ itidem Plinius, Cauliculis nigris, rectis, foliis labruſcæ.

E Καυλίον eſt etiam herba qua, ſicut alga & bryo, piſces quoſdam veſci tradit Ariſtoteles libro 8 De hiſtoria animalium, cap. 2, τὰ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νέμονται μὲν τὸν πηλὸν, καὶ φῦκος, καὶ τὸ βρύον, καὶ τὸ καυλίον, καὶ καυλίον, καὶ τὴν φυομένην ὕλην.

Καυληδὸν, In modum caulis. καυληδὸν κάταγμα eſt fractura oſſis per tranſuerſum facta, fracti oſſis partes ita ſeparans vt è directo non iaceant, quemadmodum libro 6 Meth. Gal. ſcribit. Idem verò & comment. 2, εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, Vbi (inquit) comminuto oſſe nihil integrum relinquitur, partibus inter ſe recedentibus, ita vt nullo pacto cohæreant, huiuſmodi fracturæ ſpeciem recentiores medici καυληδὸν à fracti caulis ſimilitudine appellant, imitati ea in voce Hippocratem qui libro De articulis de maxilla loquens, ſcripſit, ἢν δὲ κατεαγῇ ἡ γνάθος, ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ ξυνέχηται τὸ ὀστέον. hoc n. in loco τὸ ἀποκαυλισθῆναι manifeſtè oppoſuit τῷ συνεχεῖ. Paulus Ægin. autor eſt τὸ καυληδὸν κάταγμα, dici etiam ῥαφανηδὸν & σικυηδὸν, à ſimilitudine fractæ radiculæ & cucumeris. Gorr.

Καυλέω, ῶ, Cauleſco. Theophr. l. 1, c. 3 De cauſ. pl. καυλοῦσι, caulem emittunt. v. l.

G C. ἈΠΟκαυλέω, Decauleſco, id eſt (vt quidam exponunt) Caulem amitto, Caulem deperdo. VNDE Ἀποκαύλησις, Caulis amiſſio, Caulis abiectio. Pro ἀποκαυλεῖν verò ſunt qui & ἀποκαυλοῦσθαι apud Theophraſtum reperiri tradant, AB Ἀποκαυλόομαι idem ſignificãte quod ἀποκαυλέω.

C. ἘΓκαυλέω, ῶ, Cauleſco, Caulem emitto ſeu gigno. Theophraſtus De hiſtor. plantarum libro 1, cap. 3, ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι, hoc eſt (vt paulo antè dicit) ὁ καυλὸς αὐτοῖς ἀκολουθεῖ, tũc caulis enaſcitur.

H C. ἘΓκαυλέω, Erumpo in caulem, vt B. interpr. Sic exponitur etiã Latinum verbũ Decauleſco, videlicet Emitto caulem. Ariſtot. Probl. Segm. 20, Probl. 17, διὰ τί θᾶττον ἐκκαυλεῖ τῶν λαχάνων τὰ ἐκ παλαιοτέρου σπέρματος. Et paulo pòſt, θᾶττον οὖν σπέρμα φέρει· τὸ δὲ ἐκκαυλεῖν τοῦτό ἐστιν, ἐκ γὰρ τοῦ καυλοῦ τὸ σπέρμα. (Legitur tamen eo in loco

etiam ἐκκαυλοῦν, AB Ἐκκαυλόω, quod eiuſdem erit ſignificationis.) Theophraſtus De hiſt.plant.lib.7,cap.4, de rapo & raphano, τοῖς δὲ νοτίοις καὶ ὑδρίαις ἐκκαυλεῖ ταχὺ, quibus dicit hyeme τὴν αὔξησιν εἰς τὴν ῥίζαν τρέπεσθαι. ‖Eſt tamen & contrariæ ſignificationis, vt Pollux indicat libro 6, καὶ τὸ δὲ τὸ ὑπερεξῳωθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὄρμενον ὠνόμαζον. Ita ἐκκαυλεῖν dicentur quorum caules marceſcunt, τὰ ὑπέρωρα γινόμενα, vt ibidem dicit. VNDE Ἐκκαύλημα, ατος, τὸ, Id quod caulis inſtar erumpit, Caulis, Scapus: idem quod καυλός. vt ἐκκαύλημα τοῦ πρασίου apud ſcholiaſtẽ Ariſtophanis, Scapus ſeu caulis porri. vel, Quod è porro inſtar caulis erumpit. vel Caulis quem porrum emittit. ET Ἐκκαύλησις, εως, ἡ, Caulis emiſſio. Theophraſt. πλέωσις γάρ τις ἡ ἐκκαύλησις, εἴπερ ὁ καρπὸς τέλος.

C. ἈΠΟκαυλίζω, Decutio, Decurto. Thucyd. in 2, ἡ δὲ μηχανὴ ῥύμῃ ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Budæus. Propriè ſonat Reuello ſeu excindo vnà cum ipſo caule, aut, Caulem defringo, Caulis inſtar defringo. vt Erotianus ἀποκαυλισθῇ exponit οἷον καυληδὸν κλασθῇ. De quo vide & in Καυληδὸν paulo antè. HINC verbale Ἀποκαύλισις à quibuſdam vertitur Extirpatio de caule. Eſt etiam Decurtatio, eo modo quo ἀποκαυλίζω redditur Decurto.

C. ΔΙΑκαυλίζω, Caulem amitto. vulg.lex. Decauleſco, Plinio. Theophraſtus De hiſt.plant.libro 7,cap.2, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ῥαφανίδος τοῦτο ὁμολογούμενον, ὡς εἰ πάλιν βλαστήσει, ἡδίων ἀφαιρεθέντων τε τῶν φύλλων πρὸ τοῦ διακαυλίσαι. Vnde Plin.lib.19,cap.7, Rhaphanus vtique iucundior detractis foliis antequam decauleſcat.

C. ἘΚκαυλίζω, Caulem euello. Ariſtophanes Equitibus, τοὺς καυλοὺς τῶν ἀθερῶν ἐκκαυλίζων: vbi ſcholiaſtes exponit ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν, dicens metaphoram eſſe ab iis qui olera defringunt. ‖Exponitur etiam Caulem emitto, in v.l.

C. ΠΑΡΑκαυλίζω, Caules emitto iuxta, & quaſi ad latus. Theoph.Hiſt.pl.l.6,cap.2, de ferula, ἔχει δὲ καὶ ἄνθος καρπὸν καὶ ἐν τοῖς παρακαυλίζουσι δι' ὅλου καθάπερ τὸ ἄνηθον.

ΚΕ'ΑΡ, ET Κῆρ, per contractionem (vt ἦρ ex ἔαρ) Cor. Prioris exẽpla nõ afferũtur, poſteri' frequens apud poetas. Il.α, φθινύθεσκε φίλον κῆρ, macerabat charum cor. Item, Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Odyſſeæ σ, — ἀλλὰ δέ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν. Odyſſ.α, — ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ Τείρει. Item, περὶ κῆρι φιλεῖν, Amare aliquem toto corde, Ex animo. Odyſſeæ ο, Ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεύς. VNDE Κηρόθι, Corde, Animo, ſeu Cordicitus, vt Plautus loquitur, quum mulieri non eſſe cordolium dicit. nullam enim cordicitus dolere. Aliquoties apud Homerum, χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, Corde ſuo magis excandeſcebat. Il.ι, Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον.

C. Κέρτομος, ου, ὁ, Cor alicui ſcindens maledicẽtia. vt κέρτομος λόγος, inquit Euſtathius, ὁ κέαρ τέμνων, hoc eſt Mordens animum, θυμοδακής. Heſiod. Diebus, Φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν, Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. ideſt ὑβριστικὰ, vt Moſchop. exp. Quædam tamẽ exemplaria pro κέρτομα habẽt κέρδεα. ‖Item Cauillatorius, Iocularis, vt exponitur κέρτομος χαρά in Epigr. A Suida explicatur ἐρεθιστικὸς, citãte hoc exemplum ex Epigr. Πολλάκι δὲ κράξασα πολύθροον, οἷά τις ἠχὼ, Κέρτομον αὐτῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν. Item hoc aliunde, ἐκέλευον ἐκκομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾀδουσῶν γυναικῶν. VNDE Φιλοκέρτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui maledictis inceſſere amat. vel Qui cauillari & deludere amat. ET Κερτόμιος, ου, ὁ, idem quod κέρτομος. Od.ω, κερτομίοις ἐπέεσσι πειρηθῆναι. Iliad.ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρεθίζειν. Interdum verò omittitur datiu' ἔπεσιν: vt Il.α, κερτομίοισι Δία Κρονίδην ἐρεθίζειν. Sic Odyſſ.υ, Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι. Euſt. κερτόμια ἔπη eſſe dicit non ſolùm τὰ ὑβριστικὰ & ὀνειδιστικὰ, iniurias & probra: ſed etiam ἐρεθιστικὰ, verba irritatoria. ET Κερτομία, ας, ἡ, Maledictum, idem quod κερτόμια ἔπη, apud Homerum: Iliad.υ, verſu 201 & 432, σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Odyſſeæ υ, Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω Πάντων μνηστήρων. VNDE

Κερτομιάς, ου, ὁ, Maledicus, Conuitiator: vel Cauillator, Deriſor. Heſychio ἐρεθιστικὸς, γελαστής. AT Κερτομέω, ῶ, Maledictis inceſſo, Maledictis irrito, Cor alicui conuitiis & probris ſcindo. Odyſſ.σ, Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευχε. Iliad.β, de Therſite, σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις. de quo paulo antè, Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧστο ὀνειδίζων. Iliad.π, de veſpis, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. ‖Item Cauillor, Ludifico, Derideo. Odyſſ.ν, Vlyſſes ad Mineruam, σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω Ταῦτ' ἀγορευέμεναι ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς. Et apud Suid. πολλοὶ δὲ τοῦτον ἐκερτόμουν ὡς γαστρίμαργον, id eſt ἐχλεύαζον, vt ipſe exponit. VNDE Κερτόμησις, εως, ἡ, Irriſio, Ludibrium. Soph. Philoct. Εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν. Verba Neoptolemi ad Vlyſſem, qui Neoptolemum dicentem ſe redditurum arcum Philoctetæ interrogabat an iſta κερτομῶν diceret. ET Ἐπικερτομέω, Maledictis ſeu probris inceſſo ſuper aliqua re. Aliquando verò ſignificat non τραχύτητα ὑβριστικὴν ἢ ὀνειδιστικὴν, ſed εἰσήγησιν φόβου ψευδοῦς. vt Euſt. exponit, Il.ω, Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. ‖Item Deludo, Derideo, χλευάζω, vt Suidas exponit apud Agathiam, ὁ δὲ ἧκεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας. Itẽ οὐχ ἥκιστα δὲ Περσαίους ἐλύπησεν αὐτὸν ἐπικερτομήσας τοιάδε. VNDE Ἐπικερτόμημα, ατος, τὸ, ET Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, Conuitium occultum, ἀλληγορία μετὰ χλευασμοῦ, vt in v.l. exponitur. Ἐπικερτόμημα, Dictum mordax vnà cum illuſione ſeu cauillo, vel Obiurgatio. Demetr. Phal. De eloquut. οὐδ' ὅλως ἐπιφωνήματί τι ἔοικεν, ἀλλὰ προσφωνήματι ἢ ἐπικερτομήματι: loquens de Homerico illo, Νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν. ITEM Κατακερτομέω, ῶ, idem quod præcedentia.

C. Ἀκήλιος, Exanimus, [illegible]. Exanimem autem intellige pro mortuo. vt Il.λ, καὶ ἀκήλιον αἷμα πίησιν. id eſt νεκρὸν, inquit Euſtathius. Sic Il.η, Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήλιοι, ἀκλεὲς αὔτως. id eſt, ſedentes mortui. pro quaſi mortui, inquit Euſtathius. At in breuibus ſcholiis exponitur ἄψυχοι, quod accipio pro Timidi, ſeu Puſillanimes, Remiſſo animo: eodem modo quo Latinè dicuntur Socordes, Homines ignaui, quaſi qui ſint ſine corde. ‖At verò ἀκήλιον δέος apud eundem poetam Il.ν, actiuè Quod reddit homines exanimes, (eo ſenſu videlicet quo Latinè dicitur aliquis exanimari metu) in hoc verſu, Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον.

ΚΑΡΔΙ'Α, Cor. Idẽ eſt quod poetis κέαρ, à quo etiam deduci puto, & dici καρδία quaſi κεαρδία. (Sed & κραδία vel potius Ionicè κραδίη, per metatheſin ab iiſdem ſcriptoribus dicitur.) Apud Ariſtoph. in Ranis Ξ. — ὦ χρυσοῖ θεοί Ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν; Δ. δείσασα γὰρ Εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν. Idem in Nub. καρδίαν πηδᾶν dixit, quo & Plato modo in Sympoſ. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐκχεῖται &c. Sic & apud Plutarchum De aud.poem. legimus τοῦ κινδυνεύοντος τὴν καρδίαν πηδᾶν. Vbi nõ dubitarim reddere Cor micare, ex Tibullo & Naſone. Dicitur autem & de aliis animalibus: vt apud Lucianum De ſalt. θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις. Et καρδία λέοντος vocatur Stella quæ in corde leonis ſideris apparet. (à nonnullis βασιλίσκος, quòd qui ſub ea ſunt nati, regiam natiuitatem ſint nacti, vt annotatur ex Proclo.) ‖In nonnullis autem loquendi generibus metaphoricè ponitur: redditurque etiam nomine Animus. vt quum dicitur aliquis οὐκ ἔχειν καρδίαν. quo luſit modo quidam apud Plutarchum in Apophth. dicens Eretrienſes, ὥσπερ τευθίδας μάχαιραν μὲν ἔχειν, καρδίαν δὲ μὴ ἔχειν. Sic in Latino ſermone legimus, Nihil eſſe animi alicui, vel contra Plus animi eſſe. Sed & quod dicunt ἐκ καρδίας φιλεῖν vel ἐκ τῆς καρδίας, redditur potius Ex animo diligere ſeu amare, quàm Ex corde. vt apud Ariſtophanem in Nub. ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. At in ſymbolo Pythagorico καρδίαν μὴ ἐσθίειν poſſumus καρδίαν vtrolibet nomine reddere. Legimus verò καρδίας in Geopon. & pro eo quod Plinius dicit Senſus: nam quum hic de faba loquens dicat eam hebetare ſenſus, ibi dicitur illa ἀμβλύνειν τὰς καρδίας.

Καρδία dictum etiam fuit Os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi eſt cum corde, & mutuum conſenſum, vt multis verbis declarauit Galenus libro 2 De placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. libro 2, pag. 63, καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτήν, καὶ &c. vbi ſubauditur ex præcedentib⁹ nominatiuus πόνος. Annotat autem hîc ſcholiaſtes, veteres medicos καρδίαν appellaſſe quod dictum fuerit στόμαχος: & καρδιωγμὸν itidem τὸν πόνον τοῦ στομάχου. A

VNDE Καρδιακοί, Qui propter oris ventriculi languorem animo deficiunt: de quo nomine plura dicentur infrà. B

Καρδία, matrix ſeu medulla, & quaſi cor arborum, Theoph. quæ nõnũquã alio nomine vocatur τὸ ἐγκάρδιον, interdũ verò & ἐγκέφαλος, medulla & cerebrum à Plinio. Et in lignis partes medullæ viciniores, id eſt τῇ καρδίᾳ, torulum vocauit Vitruuius libro 2, capite 9. Sic vulg. lex. Plinius de inciſu arborum ad reſinam & picem loquens, Poſtea tota arbor ſucciditur, & medulla eius vritur. Pro quo Theophraſtus ἡ αὐτοῦ καρδία.

‖Καρδία τῆς κλεψύδρας ex Ariſtotele Probl. pro Aluus clepſydræ. v.l. C

Καρδία, Vrbs Cherrhoneſi Thraciæ. Vide Stephanum, item Heſych.

C. Καρδιαλγία, ας, ἡ, Dolor cordis, vel potius Oris ventriculi dolor & morſus ab humoris acrimonia. ET Καρδιαλγής, Cui cor dolet. Aut, Dolorem cordi afferẽs: (vt κεφαλαλγής, Dolorẽ capiti afferẽs) vnde καρδιαλγέες apud Galenum ex Hippocrate, inquit Budæus. Quòd ſi quis Καρδιαλγής præfigere malit ſubſtantiuo Καρδιαλγία, [libenter] aſſentiar. EST verbum Καρδιαλγεῖν itidem Hippo[crati], Dolore cordis affici. Vide Καρδιώττω. D

C. Καρδιοβολεῖσθαι, q.d. Corde vulnerari. id enim puto ſonare hîc βολεῖσθαι, id eſt βάλλεσθαι: quum Heſychius λυπεῖσθαι exponat, id eſt Contriſtari, ſeu Triſtem eſſe, Mœſtum eſſe. Huc pertinet θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, in quodam vet. epigrammate. Vide Καρδιόω.

C. Καρδιογνώστης, Cordium cognitor. Dei epithetum, Act. Ap. cap. 1.

C. Καρδιουλκέω, ῶ, Cor extraho, Cor reuello. Luc. περὶ θυσ. de ſacerdote loquens, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. E

C. Καρδιουργέω, ῶ, vide in Καρδιόω.

C. Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, q.d. Corditutus. quod nomen finxit Laſcaris apud Polybium, à corde tuendo. Poſſit alioqui duobus verbis vſitatis reddi Cordis tutamen. Erat autem æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi ſolitum, inquit B. Vide Suidam. Quidam Gallicè interpr. *Plaſtron.*

C. Ἀκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine corde eſt. Metaphoricè accipitur pro timido. vnde exponitur δειλός, ἄτολμος. itẽ ἄσπλαγχνος. ‖Apud Theophr. verò ἀκάρδιον de ligno, eſt Medullæ expers, Quod ſine medulla eſt. F

C. Βαρυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui cor graue eſt, Grauatum cor habens. Heſychio eſt Stolidus, ἀσύνετος, μωρός.

C. Διακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cor pertrãſiens. Ioſeph. De antiq. διακάρδιον εἶχεν ὀδύνην, Cordicitus dolebat, vt Plaut. loquitur, quum ait, Mulieri non eſt cordolium: nam nulla cordicitus dolet.

C. Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rubro corde eſt. item, Qui rubra medulla eſt. G

C. Εὐκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bonum cor habens. id eſt Qui forti animo eſt. Sophocl. Philoct. ὥστ' ἔφυν εὐκάρδιος. id eſt καρτερικός, vt ſchol. exponit, eo quòd ſubiiciat, Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν Ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ, τλῆναι τάδε. ‖Apud Hippocratem autem εὐκάρδιον Galenus exponit εὐστόμαχον, Stomacho cõueniens, Stomacho gratum. VNDE Εὐκαρδίως, Forti & præſenti animo. In hoc autem loco, ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως, Suid. exp. προαιρετικῶς. H

C. Μελανοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nigro corde eſt. Item, Qui nigra medulla eſt. ‖Item, Qui atroci & crudeli animo eſt. Ariſtophanes verò μελανοκάρδιον πέτραν dixit metaphora ſumpta ab agreſtibus hominibus, quos ob agreſtem feritatem μελανοκαρδίους vocarunt. exprimit autẽ eo vocabulo τὸ φοβερόν, vt ſchol. annotat.

C. Νωθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ignauo & ſegni corde eſt, Excors, Stupidus. Qui tardo ingenio eſt, βραδὺς κατὰ λογισμόν, vt Heſych. exponit.

C. Ὀξυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acutum cor habens. Accipitur pro ὀξύθυμος, Iracundus, Ad iram præceps, vel, Qui acuta ira excandeſcit. Ariſtoph. Veſp. σφῆκες ὀξυκάρδιοι: quæ apud eundem dicunt, οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον. Itẽ, ὥσπερ ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν, Νῦν ἐκεῖνο νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον ᾧ κολαζόμεσθα κέντρον ἐντέτατ' ὀξύ.

C. Ποτικάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt in corde, Cordi inſidens, pro προσκάρδιος, quum ποτὶ Doricè dicatur pro πρός. Bion in epitaphio Adonidis, Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις, Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.

C. Σκληροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duri cordis eſt. VNDE Σκληροκαρδία, ας, ἡ, Cordis durities. Marci 16, τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν. Duricordiam dicit Tertull. lib. 5 aduerſ. Marcionem.

C. Ταλακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tolerãti & forti animo eſt, Cuius cor tolerare nouit. Heſiod. de Herc. Διὸς ταλακάρδιος υἱός.

C. Ταραξικάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cor turbãs. Ariſtoph. Acharn. τουτὶ τοὔπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον, Cor ſeu animum mordens & turbans, vt ſchol. exp. Vel, κερτόμιον, ſiue θυμοδακές, vt Hom. loquitur.

C. Ὑποκάρδιος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt ſub corde, Sub corde latẽs, aut etiam in corde. vt ὑποκάρδιος ſit pro ἐγκάρδιος: veluti quũ dicitur ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore qui cordi inſidet, Ennio & Plauto Cordolium. Dicunt tamẽ aliquando (ni fallor) Latini poetæ Sub corde, eum dantes præpoſitioni Sub vſum quem habet ὑπὸ in hoc cõpoſito. In vulg. lex. ex Nonno annotatur ὑποκάρδιος ὀμφή, Cordis conceptio, Mens & cogitatio. Item, ῥόος αὐδῆς ὑποκάρδιος ex eodem pro Riuus vocis ſubiens cor.

C. Ἀντικάρδιον, Cauum illud quod ſub pectore eſt carneũ molleque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. Rufus cauitatem eam pectoris quæ eſt ad clauiculas, tradit ab Homero dici λαυκανίην, à medicis verò ἀντικάρδιον & σφαγήν. Gorr.

C. Ἐγκάρδιον, q.d. Pars in qua eſt cor. Sic enim dicitur interna pars & medulla ligni. Dioſc. libro 1, ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, medulla caudicis. Vide ſuprà Καρδία de ligno. Sũt verò qui cuiuſlibet etiam rei internam partem ita dici putent.

C. Περικάρδιον, q.d. Quod eſt circa cor. Sic autem appellatur Cordis inuolucrum, videlicet Tunica quædam craſſa, dura, à cordis baſi nata & ipſum vndique ambiens. Apud Pollucem autem Περικάρδιος ὑμὴν eſt ὁ διαφράττων τὸν θώρακα, qui (inquit) etiam χιτὼν appellatur. At Heſychio Περικάρδιος ὑμὴν eſt ὁ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ.

C. Προκάρδιον, Quod eſt ſub pectore depreſſum, molle & carnoſum, iuxta os ventriculi.

Καρδιακός, οῦ, ὁ, Cui cor dolet vel potius os ventriculi. Latinè quoque Cardiacus. Vocatur autem καρδιακὸς propriè Qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & ſudoribus reſoluitur. Eſt autem hoc in morbo os ventriculi primariò affectum, per cõſenſum autem cor ipſum vehementer offenditur. Affectionem ipſam Celſus dicit nihil aliud eſſe quàm nimiam imbecillitatem corporis, quod ſtomacho languente, immodico ſudore digeritur. Galenus huius affectionis genus ſtatuit ſyncopen, non eam quidẽ quæ corde primariò affecto contingit, ſed cardiacam, quæ vitio oris ventriculi fit, (ſecundum antiquam τῆς καρδίας ſignificationem) quam & ſtomachicam appellant. G. Dioſcorides lib. 1, de myrto, καὶ ἐπὶ καρδιακῶν ἵστησι τοὺς ἱδρῶτας. Interdum etiam adiectiuũ eſt Καρδιακός, vnde καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med. Affectio cordis ſeu oris ventriculi. q.d. Affectio cordialis, (ſi fingere hoc adiectiuũ licet) vel, Affectio eorum qui καρδιακοὶ dicũtur: quæ interpretatio eodem redit.

Καρδιόω, ῶ, Cordis dolorem ſentio, ſeu potius dolorẽ oris

ventriculi,videlicet ſtomachi. Nic.Alexipharm.— καὶ ἄλλοτε λυγμοὶ Αἰνέρα καρδιόωντα θαμινόπροσκλονέουσι. A
¶In Cant.autẽ Salom. (vt annotat B.) bis legitur hoc verbum pro Vulnero cor:cap.4,ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου. Quam ſignificationem ſequendo,Καρδιοῦσθαι paſſiuum idem fuerit quod καρδιοβολεῖσθαι, Vulnerari cor, [mœrore videlicet].de quo ſuprà. ¶At Heſychius καρδιοῦσθαι eſſe dicit καρδιουργεῖν ἐπὶ τῶν ἱερέων. QVOD Καρδιουργεῖν ſunt qui putent eadem forma dici qua κρεουργεῖν,pro Concidere cor in fruſta.

Καρδιώσσω, SEV Καρδιώττω, itidem vt proximè præcedẽs καρδιόω,pro Cordis dolorem ſentio &c. ſed καρδιόω eſt potius poetarum, at καρδιώττω in proſa quoque vſurpatur. Ariſtoteles in Problem.καρδιώττειν οὐ ποιεῖ, vbi exponitur Stomachum non perturbat.Galen. εἴ τις καρδιώσσοι,Si cui ſtomachus doleat, Siquis roſionem ſtomachi ſentiat. At Ælius Dionyſius καρδιώττειν non ſolùm generaliter expoſuit ἀλγεῖν τὴν καρδίαν,ſed etiã ναυτιᾶν. Quò pertinent quæ ex Erotiano afferuntur infrà. HINC Καρδιωγμός, Cordis dolor,ſeu potius oris ventriculi,Morſus ſeu roſio cordis,vel potius oris ventriculi. Eſt ſenſus quidam mordicationis in ventriculo,ab humore acri os eius rodente & vellicante. Alii verò (vt ſcribit Galenus) καρδιωγμὸν interpretantur,cordis (hoc eſt,viſceris eius quod palpitat,& cor propriè dicitur)motum quendam palpitationi ſimilem. Itaque, his quidem autoribus,καρδιωγμὸς ad cor pertinet,illis autem,ad os ventriculi.Quibus & Galen' aſſentiri videtur,ſcribens libro 3 De facult.nat.in ventre ſegregatricem expultricémque alienorum vim per καρδιωγμοὺς manifeſtè indicari. Quomodo autem καρδιωγμὸς & καρδιαλγία differant,non conſtat. nam (vt ſcribit Galenus Comment.in aphoriſm.65,libro 4) plerique apud Hippocratem καρδιώσσειν & καρδιαλγεῖν pro eodem acceperunt:quum tamen ipſe libro 8 τῶν κατὰ τόπους videatur ea diuerſa eſſe dicere. Erotianus inter illa non diſtinguit: ſed vtrunque eorum explicat,μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης ἀνιᾶσθαι τὸν στόμαχον. Alteram autem τοῦ καρδιωγμοῦ differentiam conſtituit, qua cor propriè dictum laborare poteſt: eámque definit,παλμὸν ἀθρόως καὶ σφοδρῶς ἐν αὐτῷ γινόμενον,[intellige autem ἐν αὐτῷ ᾧ ἀπαλλάττει τῆς καρδίας]. Gorr. In vulg.lex. annotatur καρδιωγμοὺς & στομάχου δηγμοὺς pro eodem dicere Dioſcoridem, id eſt Stomachi roſiones, Plinio interprete. Aphrodiſ. Problematum libro 2,γίνεται δὲ ἡ συμπάθεια καὶ διὰ τόπου γειτνίασιν καὶ ἐγγύτητα· ὡς συμπάσχει καρδία στομάχῳ,ὅταν ὑπὸ δριμέος χυμοῦ δακνομένη καὶ αὐτὴ συναπολαύουσα ποιεῖ καρδιωγμόν, πρὸς ἀποδίωξιν τῶν λυπούντων. B C D E

¶Κραδία, Cor,per metatheſin pro καρδία,apud poetas, vti dixi:ſed frequentius Κραδίη terminatione Ionica. Homerus Odyſſ.γ, Στῆθος δὲ πλήξας,κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Idem Iliados α,Οἰνοβαρές,κυνὸς ὄμματ' ἔχων,κραδίην δ' ἐλάφοιο. Et Odyſſeæ δ,Πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιούσῃ. Et τὴν ἔδειν κραδίην(ea ſignificatione qua καρδίαν ἐσθίειν dixit Pythag.)Iliados ω, Τέκνον ἐμόν,τεό μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην; Ab eodem poeta ſæpe θυμὸς & κραδίη copulantur. vt Iliad.θ, Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Et Odyſſeæ α, Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀείδειν. Interdum verò κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ:vt Odyſſ.δ,— αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Αὖθις ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη. (vbi obſerua κραδίη ἐνὶ στήθεσσι, & huc facere illum verſum ex Odyſſ.γ, Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ.) Heſiod. quoque hæc duo copulat,& quidẽ interdum poſtponens κραδίην. vt in Theog.Ζώει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην Θυμῷ καὶ κραδίῃ. Poteſt autem κραδίη pro loco non ſolùm Cor reddi, ſed & Animus, (vt in καρδία dictum eſt)vel Mens: necnon Senſus. Cæterùm ineptiſſimum eſt quod à Didymo annotatur(aut certè eo cui Didymi nomen tribuitur) necnon ab Etymolog.dici κραδίαν à verbo κραδαίνεσθαι (quia videlicet perpetuò palpitat cor) quum præcedere καρδία, & ex eo eſſe κραδία per metatheſin, manifeſtiſſimum ſit. G H

ΚΕΙ'ΡΩ, Fut.κερῶ.aoriſt.1, ἔκειρα. Præt.κέκαρκα,Tondeo.Homerus Iliados ψ,Σοί τε κόμην κείρειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην.Idem eodem libro necnõn ſibi Κείρασθαι κόμην dixit:& κείροντό τε χαίτας,Od. ω. Sic in proſa quoque κείρειν & κείρασθαι paſſ.ſignif.cum accuſatiuo κόμην,aut τρίχας,aliόve huiuſmodi.(Pauſ.in Att. κειρομένου τὴν κόμην τοῦ παιδός) ſed plerunque etiam ſine adiectione.vt Æſchines in Cteſiph.ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Et apud Galenum,τοῖς κειρομένοις προσβάπτεις ὑπὸ τῶν ψαλίδων. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ.vt Plut. De diſcern.adul.ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ καὶ ?ιβωνοφορῶν. ¶Et metaphoricè,vt in quodam veteri epigr.Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν: quem Græcum verſum Cicero hoc Latino reddidit, Cõſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconum. Cæterùm quod ad etymum verbi huius attinet,(ſi non ineptum eſt id quærere) Etymol.κείρειν deduci ait à κέρας ſignificante θρίξ,adeo vt κείρειν nõ ſit aliud quàm ἀποκόπτειν τὸ κέρας. Sed & Plutarchus in lib. Vtra prud.an.quorundam opinionem referens,ſcribit,κέρας γὰρ τὴν τρίχα λέγεσθαι, καὶ τὸ κείρασθαι διὰ τοῦτο, καὶ τὴν κουράν. Fit verò & ab Euſtathio ſignificationis huius mentio:ſed ex iis quæ de iſta voce huc pertinentia ſcribit, nihil mihi æquè veriſimile videtur atque id quod ex grammaticis Herodoto & Apione affert, ſolitos veteres in modum cornu capillos nodare, ideóque huiuſmodi nodos vocauiſſe κέρας.

Κείρω,Scindo,Abſcindo.Heſiod.ἀπὸ δ' ἄμφω κεῖρε τένοντε.Homerus Iliad.ω,— δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Quod exẽplum affert Bud.ſignificationis huius verbi κείρω, qua videlicet ponitur pro Scindo. (at pro Præcido metaphoricè poſito in hoc loco poni tradit,vbi adiunctam præpoſitionem habet,μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει) Et Paſſ. κείρεσθαι non ſolùm [illegible] & pro Eradi, Stringi,Demetí,Sterni:vt tradit idem,addens etiam, Lacerari,Laniari:item Exedi & Corrodi,ex Luciano, ἄξιος ἂν [illegible] ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι.& rurſum ex eodem,ὁ δὲ τύραννος ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω τὸ ἧπαρ. Itẽ pro Populor,Vaſto,Diripio.vt apud Platonem,κἀδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν. Apud eundem, οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν ἑαυτοῦ τε καὶ μητέρα κείρειν.qua in ſignificatione dicitur & τέμνειν. Sed & κτήματα κείρειν apud Homerũ non ſemel,Bona alicuius diripere,vel Diſſipare,Abſumere. Apud eundem pro Inſatiabili quadam edacitate vorare,ἀπλήστως ἐσθίειν, vt exponit Euſtathius aliquot in locis,ab hac ſignificatione deducens κόρον. Cæterùm ἔκερσα,(vnde κέρσε & κέρσαντες ſuprà) Doricũ eſt: vt κέρσω pro κερῶ.

C. Κειρικόμης,ου,ὁ,Qui comam totondit,Cui tonſa eſt coma ſeu raſa,Tonſus. CONTR. Ἀκειρεκόμης, Qui comã non totondit,&c.Intonſus. Epithetum eſt Apollinis, item Bacchi:iuxta hunc Tibulli verſum, Nam decet intonſus crinis vtrunque deum. DICITVR autem & Ἀκερσεκόμης,pro eodem:ſicut videlicet κέρσω & ἔκερσα Doricè pro κερῶ & ἔκειρα. ET Ἀκερσόκομος: vnde ἀκερσοκόμη κεφαλή, intonſum caput.in v.l.

Καρτός,οῦ,ὁ,Tonſus. AT Ἄκαρτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Intonſus. vt ἀκάρτοις πώγωσι, Athen.lib.5.

Κουρά,Tonſura.Plutar.πρὸς τὴν κουράν, Ad tonſuram, Ad tondendum.Herodian.lib.4,κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθάς, καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας.id eſt (Polit. interprete)Cæſariem flauam capiti imponens,ad modum Germanicæ tõſuræ.Luc.in Herm. καὶ ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. ET Κουρεύς,Tonſor. Plutar. De garr.ἐπιεικῶς δὲ λάλον ὄντα τὸν τῶν κουρέων χορός.Ibidem,ἀδολέσχου κουρέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον,καὶ πυθομένου, πῶς σε κείρω; Cuius officina,ἐργαστήριον κουρέως Plut.dicta in lib.De prud.anim. voce vna DICITVR Κουρεῖον, vt Latinè Tonſtrina. Ariſtoph.Pluto,ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων. Fit autem à κουρά & VERB. Κουρεύω, pro Tondeo.quod affertur ex Scholiaſt. Ariſtophanis.videtur autem dici peculiariter de tonſore. (VNDE Κουρεύτης, Tonſor. ET fœmininum, Κουρεύτρια, Tonſtrix, Plutarcho.) Item VERB. Κουριάω, ῶ. Tonſuram appeto:pro Tonſura mihi opus eſt. Budæus exponit etiam Tonſoris manum poſco,apud Lucianum. Idem κουριώσας τρίχας vertit Squalidus capillus & neglectus, in hoc Artemidori loco,in Onirocr. τινὰ τῶν

...νωσάμων ἐν ἀρχῇ καταςαῖνται θεασάμδμος αἰνίχμους ἔχοντα ἢ κουρώσας τῆς κεφαλῆς ταὶ τρίχας. Et NOM. Κουρίας, Tonſus, Tonſum capillum habens. Luc. ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείςους. (vt ἐν χρῷ ἡ κουρὰ ex eodem protuli ſuprà) Laert. in Diogene, pag. 274, ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίςους εἰργάζετο. Affertur & ex Syneſio, περὶ φαλάκρας. Euſtath. κουρίας ἐν χρῷ exponit ὁ ἐν χρῷ κειρόμδμος. AT Κουρεὺς, Inſtrumentũ eſt tonſoriũ, Poll. 395: ſiue id ſit quod Nouacula Lat. vocatur, ſiue aliud. Cicero dixit etiam tonſoriũ cultrum. CVM ξ autem Κουρὶξ, aduerbium eſt ſignificans Per comam, Coma. vt exponit Bud. ſequens Heſychium. Affert tamen & alias expoſitiones Euſtath. in Homerum. ITEM adiectiua Κούριμος ET Κουρικός. quæ ſignif. Tonſorius, Ad tonſuram pertinens, ſeu idoneus. vel Ad tondendum aptus. vt σίδηρος κούριμος apud Euripidem in Oreſte, (vbi dicit σίδηρον ἐπὶ κρᾶτα θήξασα κούριμον) tonſorius culter: vt Cicero quoque loquitur. Plutar. in Pelop. 95, κούριμον σχῆμα dixit de tonſorum aſpectu, inquit Bud. At de Κουρικὸς nullum exemplum affertur: ſed tantùm annotatur, Κουρικὸς eſſe Tonſorius: at Κούρικος accentu in prima, nomen eſſe emporii. Sed illud κουρικὸς volunt etiam eſſe vas ligneum. atque horum teſtis laudatur Cyrillus in opuſculo quod illi adſcribitur de vocabulis quæ pro diuerſo accentu diuerſam ſignificationem habent. (ET VERB. Κουρίζω, Tondeo, Attondeo. pro Succido, Deputo. Theophraſtus lib. 2 De hiſt. plant. cap. 2, περὶ τούτοις γάρ ἐςιν ἡ κουριζομδμη κυπάριττος. αὕτη δ' ἀπὸ τῆς τομῆς βλαςάνει, πάντα τρόπον τεμνομδμη. quæ nõ incõmodè Tõſilis ex Plinio reddi poſſit: Gaza cæduã interpr. Lege Plin. l. 16, c. 33. vbi & cupreſſi cuiuſdam meminit quæ ſuccisa regerminat. Eadẽ ſign. apud eundẽ Theophr. κουριζομδμη ἐλάτη, abies tõſilis, ſeu quæ attonderi [illegible] & deputari.) ALIVS formæ eſt adiect. Κουρεακός, i. Tõſorius, Ad tõſorem ſeu tõſores pertinẽs. Polyb. l. 3, οὐ γὰρ ἱςορ[illegible] ταῦτα τὰ γράμματά, ἀλλὰ κουρεακῆς καὶ πανδήμου λαλιᾶς ἔμοιγε δοκοῦσι τάξιν ἔχειν. id eſt, Tonſoriæ loquacitatis. Pro hoc autem loco faciunt ii quos in κουρεὺς protuli ex Plutarcho. Vt autẽ Κουρεακὸς accepit ε, SIC Κουρεώτης, quod pro κουρεὺς accipi quidam tradiderunt, ſed nullum huius ſignificationis exemplum afferentes. At κουρεῶτις ἡμέρα, id eſt κουρεῶτις dies, & aliis κουρεῶτις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ ſacrificant. Vide Heſych. & Suidam. Plato in Timæo, ἡ δὲ κουρεῶτις ἡμῖν οὖσα ἐτύγχανεν Ἀπατουρίων. vbi quidam annotant fuiſſe diẽ tertiũ feſti quod Apaturia vocabatur, in quo pueri triennes quadriennéſve in claſſes tributim diuiſi poemata certatim recitabant, multitudine ſe inuicem ſuperare conantes. Quam expoſitionem qui attulerũt nullam tonſuræ facientes mentionem, à κοῦρος deduxiſſe videri poſſint. EST quoque Κουρόσυνον alius formæ à præcedentibus. Dici autem vult Suidas κουρόσυνον Quod ſacrificatur pro coma. (ſed ſubiungit locum ex Epigramm. in quo habetur τρίχα κουρόσυνον. vbi quidã interpr. Capillum iuuenilem, tanquam à κοῦρος) Gregor. κουρόσυνα plurali numero dixit Feſta quæ celebrari ſolebant propter tonſæ comæ primitias. pro qua ſignificatione Budæus hunc eius locum affert, καὶ γὰρ ἔπρεπε γαμόσυνα θέσθαι τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια καὶ ὀνομαςήρια τῆς σαρκὸς φίλοις, κουρόσυνά τε καὶ κατοικέσια καὶ ἐτήσια, ὅσά τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν ἄνθρωποι.

C. Ἄκουρος, Intonſus. q. d. Tonſura carens.

C. Ἀμφίκουρος vide in Περίκουρος.

C. Περίκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumtonſus. vt περίκουρος ἅβρα apud Pollucem inter perſonas comicas, Ancillula circumtonſa, quæ ſola tunica alba ſuccingebatur. θεραπαινίδιον περικεκαρμδμον χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμδμῳ λευκῷ χρώμενον. Sic verò & Sueton. dicit cuidam togatario fabularũ actori matronã in puerilem habitum circũtonſam miniſtraſſe. ‖ Περίκουροι Heſych. dicuntur etiã qui in bello circũncluſi & capti fuerunt, οἱ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἁλισκόμδμοι ἐν ταῖς μάχαις. Eiuſdem ferè ſignificationis EST Ἀμφίκουρος apud Suidam. ἀμφίκουρον enim eſſe dicit ὃν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν. In vulg. lex. exponitur etiam Circunquaque raſus. quæ expoſitio propriæ ſignificationi conuenit.

C. Πρωτόκουρος, Tum primùm tonſus, vel Qui primùm tondetur. vt πρωτόκουρος λειμὼν, & πρωτόκουρος πόα, quæ prima vel primùm tondetur. B.

C. Τρίκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter tonſus. vulg. lex. Heſychio autẽ τρίκουρος dicitur ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαθαρμδμος κριὸς, ὁμοίως καὶ ὁ μὴ κεκαθαρμδμος.

C. Ἀκαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Inſecabilis. ex α priuatiuo & κείρω. Ἀκαρὲς (inquit Iul. Pollux) dicitur exiguũ, quod præ exiguitate non poſſumus κεῖραι. vnde ἀκαρὴς καιρὸς, & πλοῦς ἀκαριαῖος, pro breuis, apud Demoſthenem. Hactenus Pollux. Sed notandum eſt, κεῖραι propriè eſſe capillos tondere. vnde apparet ſumptam eſſe metaphoram à crinibus ita exiguis, vel (vt ita dica) curtis, vt tõderi non poſſint. Vide Suidam & ſcholiaſt. Ariſtophanis. Vſurpatur autem cum de aliis rebus (vt apud Ariſtophanẽ, ὃς πολλῶν ἄρχων οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές: nam ſic legit Suidas) tum etiam de tempore, & quidem frequentiſſimé. vt apud eundem Ariſtophanẽ Pluto, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis. q. d. momẽtaneo tempore. Pũctum temporis crediderim itidem dixiſſe Latinos, quaſi ita exiguum tempus vt diuidi non poſſit. ſcimus enim punctũ eſſe ἄτομον. Dicitur etiã ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, Lucianus in Timone, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἐκχέει κατ' ὀλίγον συνειλεγμδμα. Sic ἀκαρὲς ὥρας, momẽtum horæ. Plutarchus in Antonio, δεῖ δὲ ἀκμὴν ἔχειν τῶν παρατιθεμδμων ἕκαςον, ἣν ἀκαρὲς ὥρας μαραίνει. ‖ Ponitur item ἐν ἀκαρεῖ, ſine χρόνῳ, aut χρόνου. Lucianus, ὥςτε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι αἵματος. id eſt, Intra momẽtum tẽporis. vel, Repentè, Subitó. Dicitur ET ἀκαρῆ in accuſatiuo, ſubaudiendo χρόνον. Ariſtophanes Nub. αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι, Interiecto temporis momẽto, vel Puncto temporis. Sic apud Lucianum, οὐδ' ἀκαρῆ, pro Ne momento quidem. ſubaudito itidem accuſatiuo χρόνον. Et ita Suidas ἀκαρῆ accipit, quum exponit ἀκαρῶς, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. ſed dicit eſſe aduerbiũ: in quo illi non aſſentior, quũ manifeſtũ ſit ſubaudiri χρόνον. ‖ At verò ἀκαρῆ interdũ aduerbialiter ponitur, & per ſe, ſubauditum non habens χρόνον. vt apud Ariſtophanem in Veſpis, οὐκ ἔνι χρήσιμος ἐς οὐδ' ἀκαρῆ. id eſt, ne minimùm quidem. Schol. exponit οὐδὲ βραχὺ, οὐδὲ τὸ τυχόν. Et in hoc loco ac ſimilibus, potius quàm cum Suida, in præcedentibus, dicerem eſſe aduerbium, qui præterea ſcribit aduerbium eſſe ἀκαρῶς, vnde ſit ἀκαρὲς aduerbiale nomen. Sed ſuſpicor legendum ἀκαρῆ apud Suid. placet enim mihi ἀκαρῆ dici aduerbiale nomen, quum ita vſurpatur vt in proximè præcedente Ariſtophanis loco: ſed cur velit ab aduerbio ἀκαρῶς factum eſſe vel ἀκαρῆ vel ἀκαρὲς, nõ video. ‖ Ἀκαρὲς ob exiguitatem dicebatur annulus qui in minimo digito geſtabatur. Heſych. & ante eum Iul. Pollux.

Ἀκαρὴς habet & aliam ſignificationem quæ non poteſt niſi in exemplo oſtendi. vt, κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει, Decidi minimum diſtans præ metu. Vel ἀκαρὴς, Minimum interiectum habens ſpatium. Denique pro eo quod Latinè, Minimum abfuit quin collapſus ſim præ metu. Vbi ἀκαρὴς nomen vſurpatur vice aduerbii: quaſi eſſet ἀκαρῶς κατέπεσον, id eſt παρὰ βραχύ. Crediderim autem ἀκαρὴς ita vſurpatum in huiuſmodi genere loquendi, conuenire cum illa prouerbiali formula, θρὶξ ἀνὰ μέσον. nam (vti iam dictum eſt) ἀκαρὴς à capillis tranſlatum eſt.

Ἀκαρῶς, Aduerb. Suid. Vide paulo antè vbi de ἀκαρῆ tractatur.

HINC Ἀκαριαῖος, ου, ὁ, Minimus, Pauxillus, vel Pauxillulus. Lucianus De ſectis, ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσαι, Pauxillulum quid, Minimum quid. πλοῦς ἀκαριαῖος, apud Demoſthenem, Breuis nauigatio. nam exponitur βραχὺς à Iulio Polluce. Videtur tamen ſonare, Nauigatio momentanea. Nam & ἀκαριαῖος χρόνος dicitur apud Lucianum & alios, eodẽ ſenſu quo ἀκαρὴς, videlicet pro momento temporis. ‖ Ἀκαριαῖος, quaſi Ita exiguus vt caput & principium reperiri non poſſit. quaſi ſit à κάρα, præfixo α priuatiuo. quæ etymologia datur & nomini ἀκαρής. Vide Suidam, Heſychium & etymolog. Ego ſtare malo illi etymologiæ quam ex Iulio Pollu-

50041

ce attuli, & quam ipſemet Suidas in ἀκαρὴς ſequitur. A
ITEM Ἀκαρίδιος,ου,ὁ, idem quod ἀκαριαῖος. A Suida ακαρίδιος exponitur βραχύτατος, id eſt breuiſſimus. & ſubiungitur hoc exemplum, ἀκαρίδιος ὁ ἀνθρώπινος βίος.

C. ἈΜΦΙκείρω, Circumtōdeo (quo Suetonius vtitur) A cuius paſſiuo Ἀμφικείρομαι eſt ἀμφικάρη, in Epigr.

C. ἈΝΑκείρω, Tondeo. Item Abſcindo. Heſych. Item Ἀνακείρω, Diſſeco, Lacero, in fine lib. 3 Eccleſ. hiſt. Theodoriti. Gregor. παρθένους ἀγίας εἰς μέσον παραγαγόντες, καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, εἶτ' ἀνακείραντες, καὶ διχάσαντες, οἱ μὲν, &c. B

C. ἈΠΟκείρω, Tondeo, Detondeo. vt ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα. Et in aoriſto med. ἀπεκείρατο τὰς κεφαλάς. Herodian. τὸ γένειον ἀποκειράμενος ἵνα μὴ γνωρίζοιτο. Interdum verò ἀποκείρεσθαι abſolutè ponitur, vt ἀποκείρεσθαι τῇ θεῷ apud Pauſaniam. Sic & in hoc Ariſtophanis loco, ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο. Cæterùm τὸ κομᾶν opponitur τῷ ἀποκείρεσθαι.

Ἀποκείρω, Tondendo lacero & dilanio, inquit Bud. citans hunc Luciani locum de Prometheo, καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ. Ibidem τὸ ἧπαρ ἐκκολάπτειν dicit. Sunt qui ἀποκείρειν τὸ ἧπαρ vertant Depaſci iecur. C Dicunt autem poetæ Latini Tondere pabula, Tondere dumeta pro Depaſci.

Ἀποκείρω, Decutio. Gregorius Nazianzenus, οὕτως οἱ καθ' ἡμᾶς ἀλλόφυλοι τὸ ἡμέτερον κράτος ἐκποδὼν ποιησάμενοι, καὶ τὴν δόξαν τῆς ἐκκλησίας ἀποκείραντες, οὕτως ἤδη τοῖς τῆς ἀσεβείας ἐντρυφῶσι δόγμασι. Citat autem hunc locum Budæus, oſtēdens ἀποκείρω ſignificare interdum Decutio. Citat & ex Baſilio, ἀποκειράμενος τὴν ἰδίαν δόξαν, & exponit Priuatus tali gloria. Cæterùm exiſtimo manaſſe D hoc dicēdi genus ex illo vetere epigr. in Epaminondā, quod à Pauſania refertur, cuius primus eſt verſus hic, Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. quo in verſu habes κείρεσθαι δόξαν quod ἀποκείρεσθαι δόξαν dixit Baſilius. Cicero primum id carmen ita reddidit, Conſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconū. Plautus certè Tondere auro aliquem dixit pro Priuare vel potius ſpoliare. Noſtrates quoque dicunt aliquem tonſum re aliqua qui ea ſit priuatus, vel potius qui exciderit re aliqua ſperata. *Il en a eſté tondu.*

Ἀπόκαρμα, Quod tondēdo reſecatur. vt ἀπόκαρμα τριχῶν: E Reſegmē capillorū. ſicut Berenice vxor Ptolemæi Euergetæ, dicitur vouiſſe, ſi inuulneratus rediret à bello maritus, τῶν πλοκάμων τῶν ἑαυτῆς ἀπόκαρμα ἀναθήσειν ἐν τῷ ἱερῷ. AT Ἀπόκαρσις, Tonſura.

C. ΔΙΑκείρω, Tondeo. Metaphoricè autem Ariſtophanes in Veſpis dicit ἐπειδὴ ἀπώλεσα τὰ σκεύη ἐκεῖνα διακεκαρμένῳ, Cui detonſus eſt ſcenicus habitus, pro Ablatus: aut Qui vendidit. Vtroque modo ſchol. exponit. ‖ Διακείρω, Interſeco. Il. θ, Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, id eſt διακόψαι, παραβλάψαι, vt Heſych. exponit ἀνατρέψαι, vt ſchol. F

C. ἘΠΙκείρω, Attondeo. Sicut verò Attondere vlmos Plautus dicit, & Attōdere virgulta, Virg. ita & hoc ἐπικείρειν accipitur. ‖ Ἐπικεῖραι Heſychio eſt διακόψαι. item διαφθεῖραι. Hom. Il. α, — μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρεν. vbi Budæus ἐπικεῖρεν reddit verbo Præcidit, & ipſo metaphoricè ſumpto.

C. ΚΑΤΑκείρω, Detondeo. Metaphoricè capitur pro Abſumo, apud Homerum. Odyſſ. α, de procis, Οἳ δ' ἄμ' ἀγρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν: Et Od. χ, ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον. G

C. ΠΕΡΙκείρω, Circumtondeo. Idem quod ἀμφικείρω, ſed in proſa vſitatius. Philoſtr. epiſt. 25, καλὸν μειράκιον περικείρειν. Quo modo circumtonſam matronam dicit Suetonius. Et in paſſ. apud Luc. in Tim. κάθηντο τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῆς. Et περικεκαρμένος, Circūtonſus, apud Poll.

ΚΕ'ΡΜΑ, ατος, τὸ, Numulus minutus, Fruſtum ſeu ſegmentum monetæ minutulum, Minutiæ æris, vt Seneca vocat. à κείρω, Tōdeo, ſeu metaphoricè, Reſeco. Athenæus lib. 12, ex Theopompo de Cimone, περιήγετο μὲν νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς ἔχοντας κέρματα· τούτοις δὲ διδόναι προσέταττεν ὅπως ἂν προσέλθοι αὐτῷ δεόμενος. Apud eundem lib. 13, Eubulus de vilibus meretriculis, ἔξεστι σοὶ μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. vbi meretriculas iſtas idem comicus vocat φειδωλοὺς κερμάτων πωλητρίας. Demoſth. contra Midiam, ἔπειθεν ἡμᾶς, διδοὺς κέρματα. Sic apud Ariſtoph. Pluto, Τὸ σῶμ' ἐπιδοῦσα κέρμασι τῶν ῥητόρων. Et apud Ioann. Euang. τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν, argentariorum numulos, ſeu æris minutias, quibus menſarii permutant aurum & argentum. H

C. Κερμοδότης, ου, ὁ, Numularius, Qui minutias æris ſeu numulos minutulos maioribus permutat. idem quod κερματιστής. Nonn. ἑζόμενον δὲ Κερμοδότην χορὸν εὗρε φιλοπλούτοιο τραπέζης. pro iis verbis quæ ex Ioanne in κερματιστὴς citabuntur.

Κερμάτιον, ου, τὸ, Numulus minutus. diminut. à κέρμα. Apollinaris lib. 2 Epigr. tit. εἰς δολίους, Μέχρι τίνος Πολύκαρπε κενῆς παράσιτε τραπέζης Λήσεις κερματίοις ψευδόμενος ἀλλοτρίοις; numulis alienis. Apud Athen. lib. 6, ἀθροιζομένοις τοῖς τὰ γελοῖα λέγουσιν ἀπέστειλεν ἱκανὸν κερμάτιον.

Κερματίζω, In minutulos numulos comminuo, Aliquid in minuta ſegmenta ad cudendos numulos redigo, In minutias redigo, vt ex Seneca interpret. v. lex. Lucill. lib. 2 Epigr. In parcos, Δείδιθι καὶ σὺ Σκύλλα παῖς φρεσὶ, μή σε καὶ αὐτὴν Βρώξη, χαλκείην δαίμονα κερματίσαι, ne tuam ſtatuam conflet & ex ære numulos percutiat. Item generalius pro In minuta ſcindo, Comminuo. Ariſtot. de piſcibus & eorum dentibus, διὰ τὸ πάντες εἶναι ὀξεῖς πρὸς τὴν διαίρεσιν, πάλιν καὶ πολλοὶ καὶ πολλαχῇ, ἵνα αὐτὴ τὸ λεαίνειν εἰς πολλὰ κερματίζωσι τῷ πλήθει. pro quibus Plinius lib. 11, cap. 37, Vt turba vulnerum molliant quæ attritu ſubigere nequeunt. Plutarch. De defectu orac. τὸ δ' ἀέρος αὖ κερματιζόμενος, εἰς δύο πρὸς διακρίνεται σώματα, aer minutatim diſpertitus. Eodem lib. λυθέντος τοῦ ὀκταέδρου καὶ κερματισθέντος εἰς πυραμίδας, octahedro diſſoluto & in metas diſſipato, vt Turnebus interpr. Et apud Demetr. Phaler. καὶ κατακεκομμένῃ γὰρ ἔοικεν ἡ συνήθεια καὶ κεκερματισμένῃ. Quo ſignif. Plato vtitur compoſito κατακερματίζω. VNDE Κερματιστής, οῦ, ὁ, Qui minutias æris cudit, vel Qui minutiis æris aurum & argentum permutat, Qui maiores numos minutulis permutat, Numularius. Ioan. cap. 2, εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους: quos paulo pòſt vocat κολλυβιστάς, quum dicit, τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε.

C. ἈΠΟκερματίζω, In æris minutias ſeu minutulos numulos redigo. Pro Diſſipo facultates, citatur ex Epigr. qua metaph. ferè κατακείρειν ab Homero dicitur.

C. ΚΑΤΑκερματίζω, In minutos numulos redigo, Minutis numulis cōmuto. Ariſtoph. οὐδὲ ἀργύριόν ἐστι κατακεκερματισμένον. Sicut verò κερματίζω generalius capitur pro In minutias redigo, In minutas partes comminuo ſeu diſſeco: ita & hoc Platonis, φαίνεταί μοι εἰς σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις. Sic apud Baſil. in Hexaem. ὥσπερ καὶ τὸ πῦρ εἰς σμικρὰ κατακεκερματισμένον. Et in actiua voce apud Plut. De Muſica, τὴν ἀπορίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων.

ΚΟΡΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, Truncus. Athen. lib. 5, in pompa Philadelphi, de ſatellitibus Æthiopibus, ὧν οἱ μὲν ἔφερον ὀδόντας ἑξακοσίους, ἕτεροι δ' ἐβένου κορμοὺς δισχιλίους. Heſychio κορμὸς eſt πλοῖον, id eſt nauigii ſpecies quædam, item ἕδρα, κώπη, & τὸ εἰς βραχὺ τετμημένον ξύλον. Deriuatur à κείρω, id eſt Tōdeo. truncus enim arboris, ramis, ſiqui pullulēt, nudatur, ipſique veluti attondentur. Eſt autem κορμὸς à κείρω, vt ὁρμὸς ab εἴρω. VNDE Κορμάζω, Trunco, Puto. item Circumligo. nam κορμάζειν Heſychio eſt τέμνειν, & περιδεῖν. A QVO eſt Κατακορμάζω, Deputo, Amputo, Detrunco. κατακόπτω, Heſych.

ΚΌΡΣΗ, VEL Κόρρη, ης, ἡ, Crinis, θρὶξ, vt Etymologiſtes in hoc Æſchyli loco exponit, Λευκὰς δὲ κόρσας τήνδ' ἐπαντέλλειν νόσω, candidos crines, id eſt canos. Et apud Poll. καὶ κόρσαι ὅτε ἐκάλεσαν τὰς τρίχας, διὰ τὸ κείρεσθαι. ‖ Κόρσαι plerunque dicuntur Tempora, ſeu Oſſa duo cranii, vtrinq; ſingula ad aures ſita. Rufus Epheſ. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τοῦ βρέγματος, κόρσαι καὶ κρόταφοι. Et Poll. τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρρας ὀνομάζουσιν, αὐτὴ τὸ κόρσας, ἤγουν κεφαλάς. quibus verbis ſubiicit, eos qui ita ſentiunt, ſic accepere τὸ ἐπὶ κόρρης παίειν. Eoſdem hoc ex Homero pro ſe teſtimonium adferre, Il. δ, vbi dicit, βάλε δουρὶ κόρσην·

…ἐ…ο διὰ κροτάφοιο πέρησεν Αἰχμὴ χαλκείη. vbi Euſtath. quoque annotat κόρσην & κρόταφον idem eſſe. Sic accipi poteſt hoc Oppiani lib.3 De venat. περὶ δ' οὔατα μεσσόθι κόρσης Ἀβληχραὶ. κροτάφοισιν ἐπαντέλλοισι κεραῖαι. Rurſum Il. ν, Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσης. ‖Κόῤῥη frequẽter exponitur etiam Maxilla, σιαγὼν, γνάθος: idq; Atticũ eſſe teſtatur ſchol. Theocr. Sicque Idyll.14 accipit, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας ἤλασα. quod loquendi genus frequentiſſimum eſt apud omnes ferè ſcriptores. Demoſthenes contra Midiam, Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης. Idem in eadem oratione, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόῤῥης. Plutarchus Problem. Rom. παίουσιν ἐπὶ κόῤῥης καὶ ῥαπίζουσι. Sic apud Greg. de pantomimis, κινοῦσι γέλωτα τοῖς ἐπὶ κόῤῥης ῥαπίσμασι καὶ ψοφήμασι. Sicut verò Demoſth. dicit ἐπὶ κόῤῥης πατάξαι, ita Luc. κατὰ κόῤῥης πατάξαι: item ἐπὶ κόῤῥης παίειν. Hoc autem ἐπὶ κόῤῥης πατάξαι Thom. Magiſter eſſe dicit τὴν γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρί: atque Atticum eſſe, non itidem ῥάπισμα δοῦναι: ac propterea Libanium alicubi ἀδοκίμως dixiſſe ῥάπισμα. Cæterùm ab hoc ἐπὶ κόῤῥης apud Heſychium SVNT Ἐπίκοῤῥι ET Ἐπικοῤῥισόν: quorum prius exponit ἐπὶ κονδυλίῳ, alterum κατακονδυλισόν. ‖Κόρση nonnunquam pro ipſo capite accipitur: & ſic exponitur apud Nicãdr. Ther. de Hyacintho, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσην Πέτρου ἀφαλλόμενος. Sic apud Lucianum de Ioue Mineruam parturiente, ὄγκον ἔχων ἐν κύματι κόρσῃ. Oppianus De venat. lib. 3, Παύσονα μὲν φορέουσι δέρην, μεγάλη δέ τε κόρση. Annotat verò Euſtathius ex Ælio Dionyſio Atticos κόῤῥην & κόρσην vocare totum caput vnà cum ceruice, ὅλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι: ideóque προπηλακισμὸν ἰσχυρὸν eſſe τὸ ἐπὶ κόῤῥης, & maiorem τοῦ κονδύλου. Paulo antè tamen τὸ κατὰ κόῤῥης ſiue ἐπὶ κόῤῥης ῥάπισμα eſſe dicit τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. ‖Sunt & aliæ huius vocabuli ſignificationes apud Heſych. nam κόρσας eſſe dicit non ſolùm τὰς τῶν ὀφρύων θρίχας καταφερούσας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς: vel γνάθους, vel κορυφὰς & κεφαλὰς, ſed etiam ἐπάλξεις, προμαχῶνας, ſφάνας πύργων vel κλίμακας. A Κείρω autẽ deriuat Euſtath. & Etymologiſtes apud quem eſt ET Κόρσαι pro κεῖραι, Tondere, Radere. καὶ γὰρ (inquit) τὸ κεῖραι, κόρσαι λέγεται. Sunt tamen & qui à κορυφοῦσθαι deriuent, vt Etymologicus docet: quæ deriuationis ratio minus conſentanea eſt. ‖Sunt & apud Vitruuium κόρσαι quædam in templorum foribus, lib.4, c.6, Atticurges autem iiſdẽ rationibus perficiuntur quibus Doricæ: præterea corſæ ſub cymatiis in antepagmentis circundantur: quæ ita diſtribui debent vti in antepagmentis præter cymatiũ ex partibus ſeptem habeant duas partes. Et paulo antè, Reliqua pars præter cymatium diuidatur in partes duodecim. harum trium prima corſa fiat cum aſtragalo, ſecunda quatuor, tertia quinque, eæque corſæ cum aſtragalis circumcurrant. AT Κόρσης, ου, ὁ, in vulg. lexicis cognominatus fuiſſe dicitur qui barbam ſibi primùm raſit. quemadmodũ apud Euſtath. quoque legitur ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον περικειράμενον παρωνύμιον ἔχειν κόρσην. (quod ipſum Athen. quoq; docet lib.13, ex Chryſippo) Illum Cæl. Rhodig. Corſon appellat. ‖Videtur autem declinari & Κόρσης, εος, quod pro capite accipi apud Nicandrũ ſcholiaſtes annotat: in Alexiph. v. 414, Βάμματι δ' ἐνδεύσαιο, καὶ εὖ περὶ κόρσεα πλάσσοις, id eſt, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν κατάπλαττε. Apud Heſych. verò eſt ET Κορσὸς, quod idem eſſe dicit cum κορμὸς, Truncus.

C. Κορσοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui capilli forma eſt. Apud Plin. corſoides gemma quædam dicitur, quam ſimilem eſſe ſcribit canitiei hominis.

C. Δίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps. à κόρση quod pro capite accipi docui. δίκορσον eſt δικόρυφον, δικραὲς, δικέφαλον, vt tradit Euſtathius ex Lex. rhet.

C. Ἐπίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſupra tempora ſeu ſupra maxillas eſt. Vnde in v. lex. eſt Atticos ἐπίκορσα vocare partes quæ ſupra malas ſunt.

C. Κατάκοῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt κατάκοῤῥος οἰκία, domus altera parte preſſior anguſtiórq;, vt exponitur apud Ariſtot. lib.1 Œcon. πρὸς δ' ὠφέλειαν καὶ πρὸς ὑγίειαν δεῖ εἶναι τὴν οἰκίαν, εὔπνουν μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιον δὲ τοῦ χειμῶνος. εἴη δ' ἂν τοιαύτη κατάκοῤῥος οὖσα καὶ μὴ ἰσοπλατής.

C. Ψιλοκόρσης, ου, ὁ, Qui glabro & depili capite eſt, ſeu Cuius tempora glabra ſunt: aut Nudus crinibus. Herodianus lib.4, de Antonino, πάνυ τι ὢν ψιλοκόρσης, πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν, ἐγελᾶτο. Apud Heſych. eſt ψιλοκόῤῥης, quod exponit φαλακρός: nam κόρση & κόῤῥη idem ſunt. Perperam autem apud Suidam ψιλοκόρης vno ρ.

Κορσόω, ῶ, Tondeo, Rado, idem quod κείρω, teſte Heſych. VNDE Κορσωτὴρ, ῆρος, ET Κορσωτεὺς, έως, ὁ, Tonſor. Athen. l.12, ex Charonte Lampſaceno de quodam Onari, παῖς ὢν ἐν τῇ Καρδίᾳ ἐπράθη· καί τινι Καρδιηνῷ δουλεύσας, κορσωτεὺς ἐγένετο. Poll. lib.2, τοὺς δὲ κουρέας καὶ κορσωτῆρας ἐκάλουν. ET Κορσωτήριον, ου, τὸ, Tonſtrina, Tonſoris officina. idem quod κουρεῖον, teſte Heſychio. Apud Athen. paulo poſt locum citatum, καὶ πυκνὰ περὶ τούτων διελέγοντο ἐν τῷ κορσωτηρίῳ ἱζάνοντες. Sed videntur Ionica hæc eſſe vocabula.

C. ἈΠΟκορσόω, ῶ, Detondeo. Vnde Heſych. ἀποκορσωσαμένας exponit ἀποκειραμένας. eo quòd Æſchylus in Hypſipyle κόρσας vocet crines.

Κορσύρη, idem quod κρώβυλος. v.l.

Κόρος, ου, ὁ, Satietas. Iliad. τ, Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι. Iliad. ν, Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Omnium rerũ eſt ſatietas, ſeu Nullius voluptatis ſatietas deeſt, vt Plin. loquitur. Philoxenus apud Athenæum lib.4, ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἑταῖροι ἦμεν. Pro quo Homerus dicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Satias cibi, vt Lucretio appellatur. Apud eundem Athenæũ lib.10, τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος, illos verò nondum ſatietas ceperat. Philo De vita M. lib.3, γεννώσης ἀκρασίας μὲν κόρον, κόρου δ' ὕβριν, Satietate proteruiã gignente. Item Alex. Aphr. αὐτάρκη κόρον ποιεῖν, explere ſatietatẽ, vt Cicero loquitur. Quod verò Latini dicunt Ad ſatietatẽ, Græci ἐς κόρον & ἄχρι κόρου. vt apud Lucianum De hiſt. ſcrib. μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται, Ad ſatietatem ridebunt: vt Liuius dicit, Ad ſatietatem trucidabitis. Idem in eodem libro, πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω. Idem alibi, ἐς κόρον ἤδη πιεῖν οἴνου. Demoſthenes De falſa leg. ἵνα εἰδῆθ' ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρου παρελήλυθ' ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς. id eſt (Bud. interprete) Vt intelligatis Æſchinem in impoſtura vobis factitanda, etiam verbum illud quod frigidè & ſcurriliter dici ſolet, ad ſatietatẽ vſque, exuperaſſe. Itẽ διὰ κόρον, præ nimia ſatietate. Philo De vita Moſis lib.2, τὰ λίαν ἀγαθὰ τῶν πολλῶν φέρειν οὐ δυναμένων, ἀλλὰ διὰ κόρον ἐξυβριζόντων. quomodo ſuprà dixit κόρον γεννῆσαι ὕβριν. Sic apud Plutarchum Probl. Rom. διὰ κόρου καὶ πλησμονῆς ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι. Quod verò Lat. dicunt Plus ſatis, Alexander Aphrod. Probl. lib.1, πλέον τοῦ κόρου. Cæterùm quod ad etymologiã attinet, Euſt. à κείρω deriuat: quod aliquando capi pro ἀπλήστως ἐσθίω annotat. alibi tamen κόρον dictum vult quaſi κόπον.

C. Ἀψίκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Faſtidioſus, Qui ſimulac guſtauit quod appetiuit, eo faſtidito aliud appetit. Ariſtot. in 2, Rhet. εὐμετάβολοι δὲ καὶ ἀψίκοροι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας. Athenæus lib.5, de Apelliconte Teio, ποικιλώτατόν τινα καὶ ἀψίκορον ζήσαντα βίον. Et in Axiocho, δῆμος γὰρ ἀχάριστον, ἀψίκορον, ὠμὸν, βάσκανον, moroſus & faſtidioſus, vt inquit Horatius: qui ſimulatque dapes libauit, ſatiatur: ὁ ἅμα τῷ ἅψασθαι τῶν σιτίων κορεννύμενος. Et τὸ ἀψίκορον, ſubſtantiuè, Faſtidiũ. Interdum accipi videtur pro auiditate eiꝰ q rẽ cuiꝰ auidꝰ fuerit, ſtatim faſtidit. Plut. Caio, ἀποπίμπλησι ταχὺ τὸ διψῶδες αὐτῶν καὶ ἀψίκορον. Idẽ alibi, διὰ τὸ φιλόκαινον καὶ ἀψίκορον. Sic apud Luc. De calumn. τὸ φιλόκαινον ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. VNDE Ἀψικορία, ας, ἡ, idem quod τὸ ἀψίκορον. Plut. De garrulitate, μόνος Ὅμηρος τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀψικορίας περιγέγονεν, ἀεὶ καινὸς ὢν καὶ πρὸς χάριν ἀκμάζων. ET Ἀψικόρως, Cum faſtidio, tali tamen quod aliud atque aliud appetat. vnde & pro Auidè interdum accipi poteſt.

C. Διάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satur, Satiatus, Quẽ ſatietas cepit. Xen. Laced. Pol. εἰ διάκοροι ἀλλήλων εἶεν. ET Διακορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plutarch. Lycurgo, καὶ τῷ φιλεῖν ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους ἥκειν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους τῇ ἀνέδην κοινωνίᾳ, ἀλλ' ἀεί τι λείψανον καὶ ὑπέκκαυμα πόθου καὶ χάριτος ἐναπολιμπόντας ἀλλήλοις. Et apud Poll. διακορὴς

εἰμὶ & διάκορός εἰμι,idem quod εἰς κόρον ἦλθον,κατάπλεως εἰμί. ET Διακόρως,Abundè,Affatim,Satis ſupérque: Apud Pollucem,διακόρως ἔχω,idem quod διάκορός εἰμι,Satur ſum,Satietas me cepit,Satis ſupérque habeo. A

C.Κατάκορος,ου,ὁ καὶ ἡ,itidem Satur,Satiatus, Quem ſatietas cepit.idem quod διάκορος,& περὶ κόρον προεληλυθώς, vt Pollux tradit.Quum verò de re aliqua dicitur,eſt Nimius,Qui ſatietatem & faſtidium affert. Plutarchus in Alexandro de Threſſis,ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα ταῖς κατακόροις γενέσθαι καὶ περιέργοις ἱερουργίαις. ‖Item Inſatiabilis ſeu Inſaturabilis,ἄπληστος. vt Suidas exponit in hoc loco, ἀπὸ τῶν γυναικῶν φύσεως καὶ λάλου καὶ κατακόρου ὄντος. niſi aliquis malit Faſtidioſus exponere,vt ἀψίκορος. VNDE Κατακόρως,Ad ſatietatem vſque,Satis ſupérque,Abundè,Affatim. idem quod διακόρως.Demoſthenes Pro corona, τῇ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κατακόρως χρώμενος.Et apud Plutarchum De Herod. πικρῶς αὐτὸ καὶ κατακόρως ὀνειδίζοντος. Idem de dicacitate Ciceronis, χρώμενος δ' αὐτῇ κατακόρως,πολλοὺς ἐλύπει. Dioſcor.lib.5, τῇ χρόᾳ κατακόρως πρασίζει,Colorem porri quamſimillimè reddit.q.d. Abundè & ad ſatietatem vſque porri colorem refert. Κατακόρως exponitur etiam Immodicè, & ſic Bud.accipit locum paulo antè ex Demoſth.citatum. Sicut verò διακορὴς idem eſt quod διάκορος, ITA Κατακορὴς idem quod κατάκορος. Apud Suidam,σιτίοις καὶ ποτοῖς κατακορὴς οὐδαμῆ γίγνεται, ἀλλὰ σχεδὸν ἄκρῳ δακτύλῳ γευσάμενος ἀπηλλάττετο, nunquam ſaturabatur. Aliquando Faſtidiens. Interdum exponitur Multus, Redundans:quum de re aliqua dicitur, vt apud Platonem in Phædro, παρρησίᾳ κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ χρώμενος.Et κατακορῆ διαστήματα, id eſt multa, Galenus ſæpe dixit, Bud. Et apud Platonem κατακορὴς συνουσία, ad ſatietatem vſque. Item κατακορὲς,aduerbialiter nõnunquã Quod ſatis eſt, Admodum, vel In plenum, vt Gaza apud Theophraſtum interpr.χρῶμα δὲ ὅμοιον ῥόδῳ κατακορές. Et apud Platonem, κατακορὲς εἰς μέλαν ἐμπεσόν, Admodum ad nigrorem vergens,Plurima offuſum nigredine. ‖Κατακορὴς,Merus,Purus. Ariſtot.Probl. Segm.30, quæſt.1,ἐὰν μὲν γὰρ σφόδρα κατακορὴς ᾖ ἡ ἕξις,μελαγχολικοὶ εἰσὶ λίαν· ἐὰν δέ πως κραθῶσι,περιττοί. vbi vides oppoſita eſſe κατακορὴς & κεκραθείς.Dioſcor. ὤχραν τὴν λεπτὴν τὴν κουφοτάτην καὶ μηλίνην δι' ὅλου, τὴν κατακορῆ καὶ ἀλιθον,aliena materia vacantem,hoc eſt puram, Bud.interpr.Idem, σανδαράχην δὲ προκριτέον τὴν κατακορῆ,πυρράν. Plinius quoque ſandaracham puram optimam eſſe ſcribit.(Apud eundem, αἱματίτης λίθος ἄριστός ἐστιν ὁ εὔθρυπτος καὶ κατακορὴς, quidam interpr. Pleni coloris. Rurſum apud eundem de corallio, ἐμφερὲς δὲ ἀνθηλικῷ χρώματι καὶ σταῖδυνι κατακορεῖ,Bud.interpr.Intenſæ,Ruell. Saturæ,ad verbum) Sed & apud Hippocratem κατακορὴς idem eſt quod ἄκρατος, Sincerus: vt χολὴ ἄκρατος, bilis ſincera. Sic enim(inquit Gal.)κατακορέα vocat Hippocr.recremẽta puræ bilis:itẽm & σιτία κατακορέα dicit quæ eiuſmodi humorem generant,quæ tamẽ quidam Hirſuta interpretati ſunt. Quin & κατακορέας homines eadem ratione vocat. Pharmacum quoque κατακορὲς dicit aut propter euacuatum ab ipſo humorem,aut ob proprium ſuum colorem. Vocat etiam ſitim κατακορῆ quæ vel gignitur propter talem humorem,aut quæ vehemens & intenſa eſt. Ad eundem modum Galenus aliquando dicit χολὴν κατακορῆ τῇ χρόᾳ,id eſt bilem abundè coloratam & velut ad plenum ſuo colore exaturatã. Gorr. VNDE Κατακορέως apud Hippocratem ἱκανῶς καὶ ἀκράτως.vtroque enim modo Gal.exponit Cõm. περὶ διαίτ.ὀξ. B C D E F

C.Πρόσκορος,ου,ὁ καὶ ἡ,Satur, vel Saturitatem afferens. VNDE Προσκόρως,Ad ſatietatem,Satis ſupérque,Abundé.Hermog. Dicitur ET Προσκορὴς,vt διακορὴς & κατακορής. A Bud.exponitur Satietatem inducens,Satietatẽ afferens.Luc.εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον καὶ ταὐτὸν ἐγίνετο σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα,προσκορῆ ὁμοίως ἂν ἐγένοιτο, id eſt Satietatem & tædium tibi inducerent. Hermog. tomo tertio, ἵνα μὴ προσκορὲς εἴη τὸ ἐξ ὑποδιαιρέσεως, ἀεὶ τῷ αὐτῷ σχήματι εἰσαγόμενον,ἀλλὰ τέως τὰ σχήματα. Idem de Antiphonte oratore, τῆς λέξεως αὐτοῦ πολλαχοῦ διηρμένης, ἐπιμελὴς μὲν οὕτως ὡς μὴ εἶναι προσκορὴς,nimius.Apud A-

retham quoque 981, ſignif. Faſtidium inducens & ſatietate ingratus,Nimius.B.

C.Ὑπέρκορος,ου,ὁ καὶ ἡ,Supra modum ſatur. Apud Athen. lib.10,ἐγώ σε τούτου ὑπέρκορον ποιήσω,Eo te exatiabo,Faciã vt eius te ſatietas capiat. VNDE Ὑπερκόρως, Satis ſupérque.Poll. Dicitur ET Ὑπερκορὴς,(vt διακορὴς & κατακορὴς & προσκορὴς) idem ſignificans quod ὑπέρκορος. Dion de Claudio Cæſ. ὑπερκορὴς μέθης σφόδρα, mero plenus.

C.Ἀκορεία,ας,ἡ, Inſatiabilis auiditas, Deſideriũ inſatiabile & inexplebile.vt ἀκορεία τροφῆς,quum quis citra ſatietatẽ comedit,Inſatiata edendi auiditas.

Κορέννυμι SIVE Κορέω, F. έσω vel ήσω, Satio,Saturo,Exatio.Hom.Il.ρ,Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσῃ κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι. Et Il.θ, Ἦ της καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι. ſatiabit adipe & carnibus ſuis canes Troianas.vbi Euſtathius vult eſſe præſens pro futuro. Nicander Alexipharmacis, Μὴ μὲν ὑποσκνάμω τις ἀΐδρηΐῃ κορέσαιο Νηδύν. Et in paſſiuo Il.τ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, vino expletus & dapibus. Od.θ,δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης.Heſiod.Erg.κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Panyaſis apud Athen. lib.2,βορῆς κεκορημένον. Aliquando conſtruitur cum participio.Od.υ, — ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν,Quum ad ſatietatem vſque fleuiſſet, ſeu Quum lacrymis animum expleſſet. Il.χ,— κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε.Od.λ,ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην. Iliad.σ, Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων; Iliad.λ,de lignatore,ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά.quod declarans ſubiicit,-ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. ‖Κορέννυσθαι dicimur etiam quum nobis ſatiſſit,ſeu quũ cupiditas noſtra acquieſcit. Herodianus lib.1,ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο,ἐμμελείας ὥσπερ τοῖς δεινὰ δράσαντος εἰληφώς, populus ſatisfactum ſibi autoris ſupplicio putabat,vt Politian. interpr. ‖Dicimur præterea κορέννυσθαι quum aliquid abundè nobis ſuppetit, ſeu quum aliqua re abundamus. Heſiodus Erg.Τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις,Quo quum abundabis,ſeu Quo quum ædes tuas expleueris,Quem quum abundè tibi congeſſeris.

C.Ἀκόρεστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Inſatiatus,Inſatiabilis, Inſaturabilis, Inexplebilis. Philo De vita Moſis lib.2, δι' ὧν αἱ ἀκόρεστοι γαστρὸς ἡδοναὶ συναύξονται, inſatiabiles abdominis voluptates.Et in bonam partem apud Chryſoſtomum, ὁ τῆς τοῦ Θεοῦ λατρείας ἀκόρεστος,Ille Dei cultor inſatiabilis,Qui cultu numinis diuini exatiari nequit. Apud Soph. autẽ Electra,ἵν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγάν, ſcholiaſtes dicit eſſe aduerbium pro ἀκορέστως. vt ſenſus ſit, τίς ἐστιν ἡ οἰμωγὴ ἣν οὕτως ἀκορέστως ἀεὶ τήκουσα σαυτὴν οἰμώζεις; vel, τί τήκῃ τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; Vbi quædam exemplaria habent ἀκόρεστα. VNDE Ἀκορέστως, Inſaturabiliter, Inſatiabiliter,Inexplebili auiditate. Pro ἀκόρεστος autem poetæ DICVNT Ἀκόρητος. Il.υ, — μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.Il.ν,Τρῶες ὑπερφίαλοι δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς.ſicut Heſiod.Aſp.Martẽ dicit ἀκόρητον ἀϋτῆς. Il.η,μόθου ἀκόρητος.Il. ξ,ἀπειλάων ἀκόρητοι,Supra modũ minaces,Qui minis ſatiari nequeunt.

C.ΚΑΤΑκορέννυμι ET ΠΡΟΣκορέννυμι, Exſatio,Exſaturo.idem ferè quod ſimplex κορέννυμι.

ΚΕΛΛΩ, F.σω,Appello, vel Appellor, Peruenio in portũ,ἐλλιμενίζομαι.Od.ι,Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία,nauibus quæ appulſæ erãt.Apollon. ἐνθάδε κέλσαι Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον. At metaph. apud Eurip.in Hecuba Polymeſtor orbatus oculis dicit, Ὤ μοι ἐγώ,πᾷ βῶ; πᾷ στῶ; πᾷ κέλσω; Quò appellam, ſeu Quò me conuertam? Pro quo idem in eadem fabula dicit, πᾷ βῶ; πᾷ κάμψω; πᾷ στῶ; ‖Κέλλω ab Euſtathio exponitur etiam Moueo, κινῶ, deriuãtque inde δίκελλα & μάκελλα. ‖Etymologiſtæ autem eſt etiam Celeriter curro, ταχέως τρέχω:vnde deducit κέλης.

C.ΕΠΙκέλλω, idem. Od.ι, de portu quodam quem εὔορμον vocat, [ἵν'] ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον,εἰσόκε ναυτέων Θυμὸς ἐποτρύνῃ.Et paulo pòſt, ἐπικέλσαι νῆας ἐΐσας ἐν ψαμάθοισιν ἐπικέλσαι. Od. ν,ἡ μὲν ἔπειτα Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, ad continentem ſeu littus appulit. Apoll.Arg.2,ἐπικέλσετε νήσῳ. H

‖Ὀκέλλω, Appello, Applico.ſignif.tranſitiua,vt κέλλω neutra.Thuc.lib.4, pag. 125 ἐπὶ ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας

ὀκέλλειν ναῦν, id eſt ἐμμαρῦναι, appellere ſeu applicare. Apud Herodot. ὤκελλον τὰς νῆας.

C. Ἀποκέλλω, Deflecto & declino à via quæ ad portum tendit, Declino à recta via. vnde ἀποκέλλαντες, quod Suidas exponit ἀποκλίναντες.

C. Ἐξοκέλλω, Delabor, Impingo, Incurro. Iſocr. Areop. εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γιγνομένων ἐξοκείλωμεν. Idem Epiſt. ad Phil. οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας. Pauſ. Arcad. 102, εἰς ἐπιθυμίας δὲ αἱ οἵπως πολλοὶ μὲν ἄνδρες, γυναῖκες δὲ πλέον ἐξοκέλλουσι. Apud Athen. l. 12, εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν οὐχ ἧσσον Συβαριτῶν. Plutarch. εἰς ἄπορον ἐξοκεῖλαι παρακοπήν. In his ferè locis idem eſt quod ἐκπίπτειν, ἐξολισθαίνειν, Delabi, Deuenire, Incurrere, Impingere. Sicut & apud Herodianum lib. 5, ἐς τοσοῦτο ἐξώκειλε παρανοίας, eò deuenit vecordiæ. Videtur autem metaphora ſumpta ab iis qui à portu aberrantes, aut vi tempeſtatis auerſi, in periculoſa loca impingunt nauem. Adeo vt ἐξοκέλλω propriè ſit, Impingo nauem in ſcopulos à recta via auerſus. Aliquando commodius exponitur Erumpere, Effundere ſe, Effundi. Plutarch. De puer. educ. εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. Theodorit. Hiſt. Eccl. l. 3, τὸν υἱὸν Θεοδόσιος εἰς τὴν τε κρατοῦσαν ἀσέβειαν ἐξοκείλαντα. ‖ Tranſitiuè etiam capitur pro Auerto aliū à portu. Vnde metaph. βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, blanditiis labiorum pertraxit eum, vt vulgò interpr.

C. Ἐποκέλλω, Impingo, Illido, Impello contra: vt quum nauem ſcopulis impingimus. Thucyd. lib. 4, pag. 131, ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα πειρώμενα χωμάτων, Impegerunt in ſcopulos, ἐξεδίδοσαν τῇ πέτρᾳ, vt ſchol. exponit. Et lib. 8. p. 296, μίαν μὲν ἐποκείλασαν κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Πρωτεσιλάου, impingentem: neutraliter ſicut ſuprà tranſitiuè. Sic apud Polybium, ὥστε ἐποκείλασαν γενέσθαι τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον, vt caſu impacta illiſáque in Romanorum ditionem venerit. Rurſum in tráſitiua ſignificatione, Act. Apoſt. 27, περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, illiſerunt nauem.

C. ΠΡΟΣοκέλλω, Appello, Applico. idem quod ὀκέλλω, ſeu προσορμίζω. vt προσώκειλεν ἡ ναῦς τῷ αἰγιαλῷ. ‖ Item cum datiuo, Impingo, apud Luc. teſte Bud.

ΔΙΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, Ligo bifidus, ſeu bidens, aut etiam Bidens ſine adiectione. Phoc. Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκαπτοῖτο δικέλλῃ. Apud Athen. 13, ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν· ἐνηνοχέναι γὰρ δικέλλας. De eius etymo dixi in Κέλλω. VNDE Δικελλίτης, ου, ὁ, Qui ligone vtitur, Foſſor. idem quod σκαπανεύς. Luc. ἔχω ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθέρας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργῶ.

ΜΑΚΕΛΛΑ, ης, ἡ. Ligo: ſed talis qui bidens non ſit. nã dictum volunt παρὰ τὸ κέλλειν μονόθεν, i. κινεῖν ſeu τέμνειν. Heſych. dicit eſſe δίκελλαν πλατεῖαν. Il. φ, de agricola riuos ducēte, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Vtitur & Ariſtoph. Pro quo dicitur ET Μάκελα. Heſiodus Erg. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμῶος ἔχων μακέλην, πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων. ‖ Apud Heſych. verò Μάκελλος & Μάκελα ſunt φράγματα, & δρύφρακτοι.

ΚΕΛΗΣ, ητος, ὁ, ſub. ἵππος, Celes, Equus deſultorius: ad differentiam equi quadrigarii. Vnde frequenter apud Pindarum, Ἱέρωνι Συρακοσίῳ, (aut alii alicui) κέλητι, qui equo celete ſeu ſingulari victoriam adeptus fuerat: ad differentiam eorum qui ἅρματι aut ἀπήνῃ. Euſtathio eſt ἵππος ἄζυξ καὶ καθ' μόνας ἐλαυνόμενος, quem Sellarium dici annotat: quorum ſi duo copulētur, propriè ἀμφίπποι ac deſultorii equi appellātur, ſeu ἀμφίπποι, de quib' ſuprà. Od. ε, — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Syneſ. epiſt. 40, de equo quem dono mittit amico, οὐ γὰρ οἶδα ὅ, τι μᾶλλον ἐπὶ, κυνηγέτης ἢ κέλης, ἐναγώνιος ἢ πομπεὺς ἢ πολεμιστήριος. Laert. 428, ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Pauſan. in 2 Eliacō, ἀνελόμενος κέλητι ἵππῳ στέφανον, Frequenter etiam non additur ἵππος, ſed ſubaudiēdum relinquitur: vt apud Plutarchum, τὸν κέλητα τὰ ἠραῖα νικῶντα. Et Herodot. ἤλαυνον κέλητας καὶ ἅρματα, equos deſultorios & currus. Hos centauri primùm commõſtrarūt, quum antea curribus tantùm vterentur, vt docet Palæphatus. ‖ Κέλητες dicuntur etiam ipſi deſultores equites, qui non bigis aut quadrigis in certamine vtuntur, ſed equo vno inſident: cuiuſmodi certamen hodie quoque in nonnullis locis celebratur. B. Suet. in Cæſ. Quadrigas bigáſque & equos deſultorios agitauerunt nobiliſſimi iuuenes. Plin. lib. 34, de ſtatuis equeſtribus, Græci κέλητας tantùm dicabant in ſacris victores: poſtea verò & qui bigis vel quadrigis viciſſent: vnde & noſtri currus nati in his qui triumphaſſent. Eoſdem celetas interdum Plinius κελητίζοντας vocat participio Græco. Hæc Bud. in Pandect. Sic apud Euſtath. κέλητι ἱππότῃ παρεικάζει τὸν μιᾷ σανίδι ἐν θαλάσσῃ ἐποχούμενον. Sed eam ſignificationem non eſſe propriam idem Euſtath. indicat his verbis, κέλης κυρίως οὐχ ὁ ἐπιβάτης, ἀλλὰ ἵππος, ὅθεν καὶ κέλητι νικᾶν τινὲς ἐν ἄθλοις ἐλέγοντο. Heſych. quoq; annotat κέλητα dici tam equitē ipſum quàm equum deſultorium. ‖ Κέλης dicitur etiam paruum & anguſtum nauigium, vt Thucyd. ſchol. docet: ducta metaphora ab equo celete, qui ſicut ab vnico ſeſſore agitatur, ita & hoc nauigium vno remo & non binis aut ternis per ſedilia agitur, quum tamen plures remiges habeat, vt Bayſ. docet, cui inter actuaria ponendum videtur. Gell. lib. 10, cap. 25, Hippagines, cercuri, celoces, vel, vt Græci dicunt, κέλητες. Thucydides lib. 4, p. 124, ἐκ λῃστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου καὶ κέλητος. Polybius lib. 5, ἔλαβε δὲ καὶ κέλητα περὶ τὸ Ῥίον Αἰτωλικὸν ὁμοῦ τῷ πληρώματι, Cepit & celocem ſecundum Rhium Ætolicum ſimul cum ſociis naualibus. Rurſum Thuc. παραδοὺς Ἀστυόχῳ τὰς ναῦς, ἀποπλέων ἐν κέλητι ἀφανίζεται, traditis Aſtyocho nauibus, remeans in celoce extinguitur. X. Hell. 1, τῷ δὲ Ἐτεονίκῳ ὁ ὑπηρετικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, Eteonico omnia quæ in prælio contigerant per exploratoriam celocem nunciata ſunt, Bayſio interpr. Sed & apud Euſtathium quidam dicit κέλητας πεντασκάλμους, celoces quæ quinque haberent ſcalmos. Bayſ. hæc nauigia eadem eſſe putat quæ μονήρη, & pluribus quidem remis agi, ſed vnico tantùm per tranſtra & ſedilia remo, & non binis aut ternis aut etiam pluribus. Idem diminutiua voce κελήτιον dicitur. ‖ Κέλης apud comicos vocatur quoque pudendum muliebre, teſte Euſtathio. Quod verò ad etymon attinet, Euſtath. deriuat à κέλλω, ſignificante βαδίζω ſeu τρέχω: alibi autem à κελέω.

Κελητίζω, Celete equo vehor, Equum deſultorium agito. Iliad. ο, ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς, Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους, Σεύας ἐκ πεδίοιο, μέγα προτὶ ἄστυ διώκει. Et apud Ariſtoph. Veſp. Ὅτι κελητίσαι κελεύων, ὀχεῖν ἐμὴ θεῖσά μοι, Ἠρετ' εἰ τὴν ἱππίου καθίσαιμι τυραννίδα, quū iubebam equum celetem agitare. Vtitur & Athen. libro 13. Idem eſt ET Κελητιάω, ſi Heſychio credimus.

C. ΠΑΡΑκελητίζω, Celetē equo alicui à latere equito. idem quod παριππάζομαι ſeu παριππεύω.

Κελήτιον, ου, τὸ, Parua celox. à κέλης ſignificante celocem, de quo paulo antè. Thucydides lib. 4, pag. 159, τριήρει μὲν φιλίᾳ περιπλεούσῃ, αὐτὸς δὲ ἐν κελητίῳ ἄπωθεν ἐφεπόμενος. quod ipſum κέλητα ibidem appellat. Syneſ. epiſt. 4, καὶ τέλος μόνος ἦλθεν ἐπὶ κελητίῳ δισκάλμῳ· ὁ γὰρ ἐξάψας τὸ πλοῖον, μεταχειρίζεται τὸ πηδάλιον, in celoce duos habente ſcalmos. Appianus in 2 Ciuil. bell. dicit etiam κελήτιον ὀξὺ, celocem celerem.

Κέλευθος, ου, ἡ, Via. nec tantùm de terreſtri via dicitur, ſed & ea qua per mare itur aut etiam per aerem. Odyſſ. δ, Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. α & Odyſſ. β, Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Odyſſ. γ, Γῆς δ' ἀεροίμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Iliad. γ, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους. Sophocles Aiace, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον, viam à ſolis ortu. Et πλατεῖα κέλευθος, Bacchyl. apud Plutarchum Numa. Et μακραὶ κέλευθοι apud Apollon. Per metaplaſmum autem plurali numero DICITVR Κέλευθα pro κέλευθοι, ſicut σταθμὰ pro σταθμοὶ, & ζυγὰ pro ζυγοί. Vt Od. γ, πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Ibidē, ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον. Iliad. ξ, λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Deriuant grammatici à κέλλω τὸ βρέχω ſeu βαδίζω: nonnulli tamen ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonaſmo literæ κ. Pro eodem dicitur ET Κέλευθρον, vt quidem tradunt vulg. lex.

C. Κελευθοπόρος, ου, ὁ, Viator, Qui iter conficit, Qui viam it,

vt Virg.loquitur, Qui viam carpit, Qui viam conficit. A
Epigr. In proſa dicitur ὁδοιπόρος.

C.Ἀγχικέλευθος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui prope viam eſt. Apud Nonnum ἀγχικέλευθος πόλις, vrbs quæ in propinquo eſt, vt v.l. exponunt.

C.Ἀκέλευθος,ου, ὁ καὶ ἡ, Inuius, ἄνοδος, vt Heſych. explicat. Sunt autem ἀκέλευθα apud eum & in aruſpicina ἐν τῇ θυτικῇ, ὅπου μὴ ἦ κέλευθος: hoc eſt (vt v.l. interpr.) ſigna quæ locis parum peruiis præfiguntur.

C. Ἀμφικέλευθος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui circa ſeu propter viam eſt, aut Vtrinque viã habẽs. vt ἀμφικέλευθος τάφος, in Epigr. B

C.Ἀντικέλευθος,ου, ὁ καὶ ἡ, Obuius, Aduerſus. ex Nonno.

C.Αὐτοκέλευθος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui per ſe iter facit, αὐθόρμητος, vt v.l. exponũt in Epigr. νυμφίος αὐτοκέλευθος. Sunt qui αὐτοκέλευστος legãnt, vt ſit pro αὐτοκέλευστος, Per ſe exhortãs, Quæ interpretatio tribuitur & Iano Laſcari.

C.Ὀψικέλευθος,ου,ὁ καὶ ἡ, Serò viam carpens. ὀψικέλευθος ὁδίτης apud Nonn. Serus viator, Qui ſerò iter facit ſeu ſerò venit.

C.Προκέλευθος,ου, ὁ καὶ ἡ, Præuius, Qui præit, Præcurſor. Nonn. C

C.Ῥηξικέλευθος,ου,ὁ καὶ ἡ, Viam perrumpens. Epithetum Apollinis in Epigr.

C.Ὑψικέλευθος,ου,ὁ καὶ ἡ, Per alta loca incedens. Epigr.

Κελευθεῖαι, apud Heſych. αἱ ἐνόδιοι δαίμονες, Deæ quæ in viis ſtatuuntur, ſeu Viarum monſtratrices, aut Viatorum cuſtodes.

Κελευθείω, Viam carpo. ὁδεύω, Heſych. AT Κελευθιάω, Iter facere cupio. v.l.

Κελευθήτης,ου, ὁ, Viator. idem qui κελευθοπόρος. In Epigr. Προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ἀοιδός. id eſt ὁδοιπόροις, Suid. D

Νωχελής, έος,ὁ καὶ ἡ, Tardus, Segnis. vnde à κέλλω, ſignificante ταχέως τρέχω, & νω particula priuatiua (ſicut νη) compoſitum exiſtimatur. Item Inualidus, Ammon. At Suidæ eſt etiam ἄχρηστος, item ὁμαλός. VNDE Νωχέλεια,ας,ἡ, SIVE Νωχελία, Tarditas, Segnities. βραδύτης, ἀργία, νωθεία, vt Heſych. exponit, apud quem per ει ſcribitur. Il.τ, Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο. Vbi Euſt. νωχελίαν & βραδυτῆτα ſcribit ταυτολογεῖσθαι. Ab Heſych. exponitur etiam ἀσθένεια, Infirmitas, Inualentia. ET Νωχελίζω, Tardo, Moror. βραδύνω. Heſych. ſed apud eum SCRIBITVR Νωχαλίζω, per α in antepenultima. E

ΚΕΛΩ, Iubeo, Hortor. A Κέλω (inquit Euſtathius) fit Κελέω & Κελεύω, ſicut Βουλεύω à Βούλω. Nullum tamen vſus actiuæ huius vocis Κέλω exemplũ ab eo affertur, ſicut nec à cæteris grammaticis, quod ſciam: AT Κέλομαι paſſiuum in frequenti eſt cum apud alios poetas, tum apud Homerum vſu: vt Il.σ, — κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ἄστυδε νῶϊ ἰέναι. Et Od.ο, Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. Ab eodem dicitur θυμὸς κέλεσθαι, item γαστήρ Od.ρ, — μεταλλῆσαι δέ ἑ θυμὸς Ἀμφὶ πόσει κέλεται καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ. At Od.ζ, de leone dixit, — κέλεται δέ ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Interdum κέλομαι cum ἄνωγα copulat: vt Odyſſ.γ, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. F
Et vt dicit ὀτρυνέουσα κελεύεις Od.ψ, & alibi κέλευσεν ἐποτρυνέουσα, ſic etiam ἐποτρυνέουσα κελοίμην, Il.ω, Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρυνέουσα κελοίμην Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι. Inuenitur & futurum κελήσομαι apud eundem poetam Od.κ, Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι. quod eſt tanquam à THEM. Κελέομαι,οῦμαι, cuius actiua vox Κελέω,ῶ, (ſicut dicitur μεθήσω tanquam à μεθέω,ῶ) haud tamen vllum huius actiuæ vocis exemplũ affertur, ſicut nec barytoni Κέλω. Cæterùm quanuis antea promiſerim (videlicet in verbo Καλῶ, à quo quidam verbum Κέλομαι deducendum falſò crediderunt) me τῷ Κελεύω ſubiuncturum eſſe Κέλομαι, hîc tamen contra non dubitaui illud huic ſubiungere, mutata, vt quidem exiſtimaui, in melius ſententia, aut certè errando cum Euſtathio. G

Κελησμοσύνη,ης,ἡ, Iuſſum, Mandatum. κελησμοσύναις ab Heſychio exponitur κελεύσεσι. Fit autem inde vnde & futurum κελήσομαι, videlicet à themate Κελέομαι,οῦμαι, alioqui inuſitato. H

¶Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, Hortor, &c. Fit autem ex Κέλομαι per reduplicationem & ſyncopen. Homerus Il.λ, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας. Idem Il.θ, Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι. id eſt ἐγκελευόμενοι, inquit ſchol. ¶Item pro Inuoco, ex Apollon. Argon.1, — κεκλόμενος μαντήϊον Ἀπόλλωνα. Sed & κέκλετο pro Vocauit ſeu Aduocauit, ex Homero affertur.

Ὁμοκλή,ῆς,ἡ, Hortamentum quod fit cum vociferatione. Item Increpatio, & Cõminatio, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, inquit Euſtach. ita enim legere malo apud eum quàm κέλεσθαι. Hom. Il.μ & ψ, — οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Et Iliad.ω, — οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Et Iliad.ζ, — κρατερὸς γὰρ ἔχε δμῶος ἀνδρὸς ὁμοκλή. Affertur autem & cum tenui ſcriptum hoc nomen apud Heſiodum in Scuto Herculis, de equis, — τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλῆς Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. quæ ſcriptura ſi mendoſa non eſt, falſa comperietur illa Euſtathii deductio, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι. HINC Ὁμοκλάω,ῶ, VEL Ὁμοκλέω,ῶ, Hortor vociferando, Minaciter clamo, Increpito, Inclamito. Bud. exponit etiam Minabundè clamo, vt in conſerenda pugna. Il.β, Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Il.υ, Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ Κέκλεθ' ὁμοκλήσας. Dicitur autem aliquis ab eo equis etiam ὁμοκλῆσαι. vt Il.ψ, Πεπληγόνθ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν Ἐσσυμένως. vbi ſcribit Euſtathius, ὁμοκλῆσαι eſſe ἀπειλήσασθαι τοῖς ἵπποις οἷα δυνάται καὶ ὡς ἐρεθίζειν αὐτοὺς εἰς δρόμον: addens ὁμοκλᾶν ſimile eſſe τῷ κέκλεσθαι. Idem in hunc locum Od.φ, — αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτοῦ ἐνὶ χώρῳ Δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι, annotat, Homerum ad oſtendendum ὁμοκλεῖν idem eſſe quod ἀπειλεῖν, poſt πολλοὶ ὁμόκλεον ſubiunxiſſe, ἀπειλήσας ἐγεγώνει.

Ὁμοκλητήρ,ῆρος,ὁ, Increpitator, Obiurgator. itẽ Minator ſi dici poſſit pro eo qui minatur. Sed intellige eum qui clamans minatur, ſeu magno cum clamore. Il.μ, — ὁμοκλητῆρος ἀκούων. Et Il.ψ, — ὁμοκλητῆρος ἀκούσας.

ΚΕΛΕΥΩ, Iubeo, Impero. Hom. Il.β, circa principium, Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Et paulo pòſt, Θωρῆξαί σε κέλευσε. Alicubi copulat cum ἐπιτέλλομαι. vt Il.τ, Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Herodotus in Clione, in hiſtoria de Arione, ἀλλὰ κελεύειν τοὺς πορθμέας ἢ αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν, &c. id eſt (Gellio interprete) Sed imperauiſſe vt iam ſtatim, &c. Xen. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. Plato Polit. lib.1, circa principium, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. (vbi obſerua ἐκέλευσε κελεῦσαι) Inuenitur & κελεύω σοι ποιεῖν apud Plutarchum pro Iubeo. ſic Homerus Il.π, Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ Ἵπποις ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. Sed & pro Hortor, cum eadem conſtructione, ex eodem poeta habebis paulo póſt. Sæpe autem relinquitur ſubaudiendus infinitiuus, vt Heſiod. μελετᾶς βίου ὥς σε κελεύω. ſubaudi μελετᾶν. itidem verò in ſoluta oratione frequenter.

Paſſ. Κελεύομαι, Iubeor, Mihi iubetur, Mihi imperatur. vnde κελευσθείς, Iuſſus. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Plutarch. Lyc. κελευόμενοι ᾄδειν. Interdum etiam ponitur κελεύομαι non iunctum cum infinitiuo, neque addito, neque etiam quem neceſſe ſit ſubaudiri. vt Thucyd.1, καὶ τὸ ξύμπαν, οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν. id eſt, Et in ſumma ſe nihil facturos imperio coactos. (quo ex loco imperitiſſimè annotatur in vulg. lex. Thucydidem κελεύω iunxiſſe cum futuro infinitiui, videlicet cum ποιήσειν) Itidem verò res aliqua dicitur κελεύεσθαι, vnde τὸ κελευόμενον ποιεῖν, ſeu πράττειν. Xenoph. Pæd.4, καὶ ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἔπραττεν. Dicitur etiam τὸ κελευόμενον vel τὰ κελευόμενα ὑπό τινος: vt Plato Pol.1, τὰ κελευόμενα ποιεῖν ὑπὸ τῶν ἀρχόντων. Sed generalius etiam τὸ κελευόμενον vel τὰ κελευόμενα ποιεῖν ſeu πράττειν (ſicut & τὰ προσταττόμενα) dicitur qui alicui obnoxius eſt, ita vt dicto audiens eſſe qualibet in re cogatur. Demoſth. Pro corona, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευόμενον ποιῆσαι. Latini itidem dicũt interdum Imperata facere, pro Imperio alicuius parere & obnoxium ei eſſe. Cur autẽ Κελεύω ſubiungere maluerim verbo Κέλομαι, quàm contra, docui in Κέλομαι.

Κελεύω, Hortor, Inuito ad aliquid agendum. Hom. Il.β, — τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον Ἅπτεσθαι νηῶν. Ibidem, Καὶ φυλακὰς ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω. Et Il.λ, Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι· σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον. vbi Euſtath. annotat

annotat κελδύων non eſſe vocem διαταϰτικὴν, id eſt quæ A dominii ſignificationem habeat. nam φιλικῶς, inquit, non autem vt dominus ἐκέλευεν ὁ Νέςωρ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ εἰς μάχην ἐπελθεῖν. adeo vt κελεύων hoc in loco non aliud ſit quàm ἀξιῶν. Sic autem & verbū σημαίνω poſtea ſumi. Addit idem poeta interdum & participium hortandi ſignificationem habens, ſequente itidem infinitiuo: vt Odyſſ.ψ, Δαιμονίη, τί τ᾽ἄρ αὖ με μάλ᾽ ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ᾽ ἐπικεύσω. Sic Od. κ, Καὶ τότε δή με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι Ζηνὸς ἀπ᾽ ἀγγελίης. Sed vtitur ſæpe verbo κελεύω Homerus pro B Hortor, ſine infinitiuo etiam: dicens interdum κελεύω σε τοῦτο, interdum κελεύω σε, non addito accuſ. rei, nōnunquam & κελεύω σοι. quarum conſtructionum exempla ſubiiciam. Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύεις κερτομέοντες; (niſi quis & hic ſubaudiendum eſſe infinit. ſuſpicetur) Alicubi verò poſt κελεύω σε τὸ addītur infinitiu⁹, quo velut exponitur quod ſit illud τοῦτο. vt Il.υ, Πελαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι; At κελεύω σε ſine accuſatiuo rei, & ſine infinit. rarum eſt. Inuenitur tamē & de equis dictum ab eodē C poeta, Il.ω,— αὐτὰρ ὄπισθεν Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε Καρπαλίμως κατ᾽ ἄστυ. (Poteſt tamē, & recti⁹ forſan, accipi κέλευε per ſe, vt accuſatiuus regatur ab ἐφέπων, nō ab eo. nam κελεύειν poni etiam ſine caſu, docebo paulo pòſt. Sunt autem qui κέλευε vertant hîc Vrgebat.) Contrà verò frequens eſt κελεύω σοι, & quidem ſæpe apud Homerum de iis qui ad fortiter certādum ſeu præliandum hortantur. vt Il.ψ,— μάλα δὲ σπουδὴν κέλευον. Et Il. π, Πάτροκλος δ᾽ ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. & Iliad. υ, Mars Τρώεσσι κελεύων. Nonnunquam verò omittitur D caſus, vt Iliad.ε, Ἀτρείδης δ᾽ ἀν᾽ ὅμιλον ἐφοίτα πολλὰ κελεύων, Ὦ φίλοι ἀνέρες ἐστέ, &c. Sic Il.ρ, Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων, Οὔτέ τιν᾽ ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει. (his enim in locis πολλὰ non eſt accuſatiuus, ſed aduerbialiter ponitur) Et Il.λ, Ὣς Ἕκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ προμάχοισι φάνεσκεν, Ἄλλοτε δ᾽ ἐν πυμάτοισι, κελεύων. vbi Euſtath. κελεύων exponit ὀτρύνων στρατηγικῶς τοὺς ὄπισθεν, οἷα στρατηγός. Hoc verbum κελεύειν hortandi & ſuadendi ſignificationem in ſoluta quoque oratione habet, & quidem frequentiſſimè. Interdum verò eſt Peto, Poſtulo. Thucydides E lib.1, καὶ εἰ ᾤμην πείσειν ὑμᾶς αὐτοὺς ἂν ἐξελθόντας ἐκέλευον αὐτὰ δῃῶσαι, id eſt, Si putarem me perſuaſurum, hortarer vt vos ipſi. Vel potius, Autor eſſem, ſeu Suaderem vt vos ipſi, &c. Apud eundē ſæpe pro Peto, Poſtulo. vt lib.3, κελευσάντων Ἀκαρνάνων τὸν Φορμίωνος υἱόν τινα σφίσι πέμψαι. Ibidem, κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic apud Xenophontem Hellen.6, παύεσθαί τι ἐκέλευον, Petebant, potius quàm Hortabantur. licet alioqui ſæpe verbo Hortor reddatur, & reddi debeat. Alicubi verò vertitur etiā Cenſeo: vt apud Lyſiam, ἐκέλευον συνδειπνεῖν pro Cenſebam vt mecū cœnaret, & inuitabam: inquit Budæus. cui tamen in iſta interpretatione non aſſentior: quum multo aptius ſit Hortabar vt mecum cœnaret, vel Petebam ab eo vt. &c. At in iſtis Demoſth. locis, Philipp.1, καὶ γράφειν ταύτῃ ποιεῖσθαι κελεύω: & paulo pòſt, καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω: nec multo pòſt, τί οὖν κελεύω; τὰς προφάσεις ἀφεῖναι, &c. in iſtis inquam locis κελεύω reddi poſſe videtur Cenſeo, potius quàm in illo Lyſiæ. niſi quis malit Autor ſum, Suadeo. Affert autē Bud. & pro Permitto in hoc eiuſdem Lyſiæ loco, ὁ δὲ Θεόγνιδα τὰ μὲν πρότερον ἔξαρχος ἦν, καὶ ποιεῖν ἐκέλευεν ὅ,τι βούλομαι. G Quam certè interpretationem dandam puto huic verbo & in iſto Thucydidis loco, l.3, ὡς δ᾽ ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε, Quū illi permiſiſſent [λέγειν,] Quū dicēdi poteſtatem feciſſent. Petierāt enim vt ſibi apud eos verba facere liceret. At verò nouæ conſtructionis huius verbi exemplum apud Demoſthenem extat Philipp. 1, πόθεν οὖν ὁ πόρος τῶν χρημάτων ἃ παρ᾽ ὑμῶν κελεύω γενέσθαι; vbi χρημάτων ἃ παρ᾽ ὑμῶν κελεύω redditur Pecuniarum quas à vobis requiro. Sunt & qui Exigo vertant. Quòd H ſi infinitiuum paſſiuum ſubaudiamus, aut etiam deeſſe (quod ego potius ſuſpicor) dicamus, accipietur ſimpliciter pro ἀξιῶ: vt in illis eiuſdem orationis locis quos paulo antè protuli. Nouus rurſum huius verbi eſt vſus apud Xenophontem Hellenicōn 2, ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν πεντήκοντα κῆρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην· ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες, &c. vbi redditur Vocauit. ſed qui ita interpretati ſunt, repoſuiſſe videntur ἐκάλεσε. verùm ne hoc quidem ſatis aptum huic loco eſſe, aliudq; potius ſcripſiſſe Xenophontem arbitror.

Κελεύω peculiarem hortandi ſignificationem habens, à qua videlicet dicitur κέλευσμα, celeuſma nauticum, (de quo infrà) extat in hoc loco quem citat Athenæus lib.12, Χρυσόγονος μὲν ηὔλει τὸ τριηρικόν, Καλλιππίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε. Ariſtoph. autem & compoſito κατακελεύω hanc ſignif. tribuit.

Κέλευσμα, ατος, τό, Iuſſum, Mandatum. vt θεοῦ κέλευσμα, Eurip. Et ἐξ ἑνὸς κελεύσματος, perinde ac ſi dicas ἐκ μιᾶς παραγγέλσεως. Item Hortamentum, Quod hortandi cauſa dicitur. Sed vſus obtinuit vt ad hortamentum quod remigibus datur, verbale iſtud reſtringeretur, id eſt ad celeuſma, vt Latini quoque loquuntur. Solebat autem cani remigibus celeuſma (vt Budæus ex Pædiano annotat) interdum per ſymphoniacos pueros, & per aſſam vocem, id eſt ore prolatam: interdum per citharam, vt in Argo naui. Affertur autem & Celeuma ſine ſ, ex Martiali, ſed ea vitio librarii ibi, ſicut & alibi, omiſſa videri poſſit. (At in hoc Euripidis loco in Hecuba, ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, Κέλευσμα δ᾽ ἦν κατ᾽ ἄστυ Τροίας τόδ᾽, ὦ παῖδες Ἑλλάνων, &c. ſequente verbo ἥξετε: in hoc inquam loco ſcholiaſtes κέλευσμα exponit nomine generali βοή: itidémque in quodam veteri codice qui apud me eſt, explicatur nomine κραυγή. & Eraſmus quoque Latinè reddidit Clamor, ita vertens illum locum, Et oppidum occupat tumultus, Phrygúmque talis vrbe clamor ſonat, &c.)

SIC Κελευστής ad eum reſtringitur qui celeuſma illud canit: quum alioqui ſonet Iuſſor (ſeu Qui iubet) & Hortator. Sed apud Plautum nomen Hortator ſignificationem hanc peculiariter itidem habet alicubi. Thucydides lib 2, βοῇ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον οὔτε τῶν κελευστῶν. Xenophon Hellenicōn lib.5, λίθων τε ψόφῳ τῶν κελευστῶν αὐτῇ φωνῇ χρωμένων. Plut. in Pol. præc. χρῶνται δὲ ναύταις καὶ πρῳρεῦσι καὶ κελευσταῖς. Idem in Themiſt. εἰς ναύτας καὶ κελευστὰς καὶ κυβερνήτας τῆς δυνάμεως ἀφικομένης. HINC Κελευστικός, Hortatorius, Hortamenti vim habens. Dicitur etiam τὸ κελευστικὸν ſubſtantiuè: vt apud Syneſium, καὶ ἡ μάστιξ συνῄει καὶ ἡ βοὴ τὸ κελευστικὸν ἤχει. vbi quidam interpretantur Clamor cū cohortatione ſonabat. Sic tamen appellatur & Hortamentum aurigæ, à Platone in Phædro, κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται. vel (vt apud Heracl. Pont. legitur) κελεύσματι καὶ λόγῳ μόνῳ ἡνιοχεῖται.

Κελευσμοσύνη, Iuſſum, Mandatum. ex Herodoto.

Κέλευσις, εως, ἡ, Iuſſus, Actio ipſa iubendi. Item Exhortatio, in v.l. ſine exemplo.

C. Ἀκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniuſſus. ex Sophocle in Aiace: item ex Philippo in Epigr. Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκει. Poſſumus autem & proximè ſequente adiectiuo αὐτοκέλευστος in eadem ſignif. vti.

C. Αὐτοκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. A ſeipſo iuſſus.) Dicitur αὐτοκέλευστος ποιεῖν τι, qui iniuſſus, id eſt non iuſſu alius ſed ſua ſpōte & quaſi ſuo ipſius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρότος τι ἀθρόος οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ᾽ αὐτοκέλευστος ὡρμήθη. Philo De mundo, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐθελουργοῦ καὶ αὐτοκελεύστου γνώμης λαχών, quod Budæus vertit Homo ſortitus mentem ſui arbitrii prærogatiua & ſua ſponte præditam. Apud eundem Philonem αὐτοκελεύστῳ προθυμίᾳ redditur Voluntario ſtudio & alacritate. Αὐτοκέλευστος (inquit Budæus) Sua ſponte, Themiſt. in Sophiſta pag.114, in principio. Et Gregorius De homine αὐτοκέλευστον ὁρμὴν vocat τὴν προαιρετικήν.

¶ Κελευτιάω, ῶ, Hortor. poeticum eſt, & metri cauſa ei adempta eſt litera σ. debuerat enim dici κελευστιάω. Homerus Iliad.ν, v.125, Ὣς ῥα κελευτιόωντε γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. vbi annotat Euſtath. κελευτιόων dici ἐπὶ δημηγορίας ὁρμητικῆς.

C. ἈΝΤΙκελεύω, Contrà iubeo, E contrario iubeo, Contraria iubeo. Vel, Viciſſim iubeo. Ἀντικελεύομαι, Vici-

ſsim iubeor aliquid facere, vel imperor, quo vtitur Horatius. A

C.ΔΙΑκελεύομαι, Hortor, Adhortor, Cohortor: vt interpretatur Budæus, afferens hæc Iſocratis in Paragr. τοσοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι, μνημονεύειν ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον. quæ dicuntur iudicibus à litigante. Vt autem Budæus hîc reddit Adhortor, ita & Politianus in iſto Herodiani loco, διεκελεύετο διώκειν καὶ φονεύειν τοὺς ἐχθρούς, ad perſequendos occidendóſque hoſtes adhortabatur. In vulgatis lexicis exponitur Admoneo, apud Iſocratem in Euagora, πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν: & apud Plutarchum in Publicola, vbi non eandem conſtructionem habet, ſed rurſum infinitiuo iungitur: διακελεύομαί σοι ὁρᾶν. Affertur verò & Platonis locus in epiſt. κοινωνεῖν διακελεύεσθέ μοι, vbi διακελεύεσθε exponitur Rogatis. quam interpretationem non admitto. Sed nec διακελεύομαι in illo Iſocratis loco ex Euagora lubenter reddiderim Admoneo, vt paulo pòſt docebo. B
‖Διακελεύομαι à Plutarcho accipi etiam pro κελεύω, id eſt Iubeo, teſtatur Budæus, locum tamen non afferens. Ego in illo Iſocratis loco cuius modò memini, exiſtimo reddi poſſe ſi nō Iubeo, at certè Præcipio vel Præcepta do: quum addatur περὶ τῶν αὐτῶν, id eſt de rebus iiſdem. In hoc item Gregorii loco, in quo διακελεύομαι habet accuſatiuum rei, cum datiuo perſonæ, διακελευομένας ἀλλήλαις τὴν τῶν πυκνῶν ἔπαρσιν, ſunt qui iubendi ſeu præcipiendi ſignificationem includi hac voce putent: ſed illa prior aptius fortaſſis ei dabitur, hortandi videlicet. Niſi quis verbo Suadere vti malit (quod eiuſdem generis ſignificationem habet) vt retineatur Græca conſtructio. C

Διακελευσμός, οῦ, ὁ, Adhortatio. Thucydides lib. 7, καὶ ἐπικείμενοι λαμπρᾶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.

C.ΕΓκελεύω, Hortor, Incito. Xenophon in lib. De Venat. ἐν δὲ τούτῳ ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶ, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις. Ibidem verbo ἐπικελεύειν eadem in re vtitur, ſcribens, ἐπιλύσαντα τὰς κύνας καὶ ἐπικελεύσαντα. Dicitur etiam Ἐγκελεύομαι voce paſſiua, inquit Bud. Ex Plutarcho autē in Public. affertur partic. mediæ vocis, ἐγκελευσαμένη ταῖς ἄλλαις, adhortata alias.

Ἐγκέλευσμα, ατος, τὸ, Hortamentum, Adhortamentum. Xenophon in lib. De venat. χρώμενοι τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύσμασι: ET Ἐγκελευσμός, Adhortatio. AT Ἐγκέλευστος ex eodem Xen. affertur pro Iuſſus. D

C.2.Παρεγκελεύομαι, Hortor obiter, vt quidem exponitur in hoc Plut. loco in Apophthegmatis, πολλῶν συντρεχόντων πρὸς αὐτὸν καὶ παρεγκελευομένων ἐκεῖνον τὸν λόφον καταλαβεῖν.

C.ΕΠΙκελεύω, & Ἐπικελεύομαι, Hortor. Voce actiua vtitur Xenophon, vt dictum eſt in Ἐγκελεύω: voce paſſiua Plutarchus in Antonio, de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclaue, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, ἐπικελευομένων τῶν κάτωθεν καὶ συναγωνιώντων. vbi tamen Budæus ἐπικελεύεσθαι non vult eſſe ſimpliciter Hortari, ſeu Adhortari, ſed Adhortatione ſua adiuuare laborantem.

C.ΚΑΤΑκελεύω, Iubeo, ſed peculiarem quandam iubendi ſignificationem habet, eam videlicet ad quam & κέλευσμα reſtringitur, dictum itidem Latinis celeuſma. Hanc autem ſignif. Euſtathius ex Ariſtophane affert: ex eodem verò in vulg. lex. citatur κατακελεύειν pro Imperare ſilentium, ſeu potius indicere, Audientiam facere. E

C.ΠΑΡΑκελεύομαι, Hortor, Adhortor. Vel Suadeo. Plato in Apol. ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι. Idem Pol. 2, λέγουσι δέ που καὶ παρακελεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἱ τινῶν κηδόμενοι. Itidem apud Xenophontem Hellen. 1, παρακελεύεσθαι τοῖς ἄλλοις. Et Pæd. 7, πολλὴ δὲ βοὴ τῶν μὲν ἀνακαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρακελευομένων, τῶν δὲ θεοὺς ἐπικαλουμένων. Iſocrates quoque dixit in Euag. παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. At verò apud Thucyd. lib. 2, τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, Hac adhortatione apud milites vſi ſunt, His milites adhortati ſunt. Poſſit etiam reddi, Hæc militibus ad eos adhortandos loquuti ſunt. Vel, Hæc adhortādo loquuti ſunt, ſeu Hæc dixerunt adhortantes, ταῦτα παρακελευόμενοι ἔλεξαν. Quo reſoluendum modo cenſeo hoc verbum apud Xenophontem ſequente ὅτι, item ſequente infinitiuo: videlicet Hellen. 1, παρεκελεύετο αὐτοῖς ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν. Et ibidem, παρακελευσάμενος τοῖς συμμάχοις μὴ ἀθυμεῖν ἕνεκα τῶν ξύλων. Dicitur item aliquis παρακελεύεσθαι ἑαυτῷ ποιεῖν τι qui animum inducit aliquid facere, ſeipſum velut adhortando. Lyſias, ὥστε ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τούτων δίκην λαβεῖν. Ita enim hunc locum accipio potius quàm vt Bud. pro Vos inuicem hortari. eodémque ſenſu, licet diuerſa conſtructione, dixiſſe Ariſtophanem exiſtimo in Veſpis, ἢν ταῦτα παρακελεύῃ, μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τόνδε λέγῃ. Quinetiam huc pertinere iſta Thucydidis, θαρσήσαντες καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς: vt videlicet ἑαυτοῖς ſignificet Intra ſeipſos, potius quàm Inuicem. niſi fortè expungendam quis ſuſpicetur præpoſ. ἐν. Sæpe verò παρακελεύομαί σοι τοῦτο eſt Hoc tibi ſuadeo, Huius rei tibi ſum autor. Lyſias, ἐγὼ μὲν οὖν ταῦθ' ὑμῖν παρακελεύομαι. Et Plato epiſt. 7, ὁ δὴ καὶ νῦν ὅμοιος λόγος πᾶσι παρακελεύεται. Sed & partic. παρακελευόμενα paſſ. ſignif. ex eodem affertur, ταῦτα ἦν τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν, Hæc dicebantur & ſuadebantur à nobis.

Παρακελεύω etiam inuenitur apud Plut. ſi non mentiuntur exemplaria. Affertur & ex ſchol. Thuc.

Παρακέλευσμα, ατος, τὸ, Adhortamētum, Quod adhortandi gratia dicitur. Item pro Adhortatio. Plato in epiſt. τὰ μὲν δὴ παρακελεύσματα ἦν ταῦτα. AT Παρακελευσμός eſt tantùm Adhortatio. Thucyd. προθυμίᾳ τε πάσῃ χρώμενοι καὶ παρακελευσμῷ.

Παρακέλευσις, εως, ἡ, Adhortatio. Thuc. lib. 4, οὐκ ἀπὸ ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην. ſtatim pòſt autem ὑπόμνημα & παραίνεσιν pro duobus illis dicit. Idem lib. 5, ὧν ἠπίσταντο τὴν παρακέλευσιν τῆς μνήμης ἐποιοῦντο. In vulg. lex. ἐκ παρακελεύσεως ex codē affertur pro Dato ſigno.

Παρακελευστός, Hortatus, paſſ. ſignif. Perſuaſus, Qui eſt aduocatus ab aliquo qui eum hortatus fuerit. Ita Budæus apud Thuc. lib. 6, οὓς ὁρῶν ἐγὼ νῦν ἐνθάδε τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ παρακελευστοὺς καθημένους, φοβοῦμαι, & τοῖς πρεσβυτέροις ἀντιπαρακελεύομαι, μὴ καταισχυνθῆναι εἰ, &c. Quidam corrogatos interpretātur: ſcholiaſt. exp. παρακεκλημένους. Ego verò non ſimpliciter παρακεκλημένους eſſe dixerim, ſed παρακεκλημένους μετὰ παρακελεύσεως. AT Παρακελευστικός, Adhortatorius, Adhortandi vim habens. vnde παρακελευστικὸν ἐπίφθεγμα, & παρακελευστικὸν σάλπισμα, Claſſicū, τὸ κατὰ τὴν τῆς μάχης συμβολήν: vt ἀνακλητικὸν, quum receptui canitur. Vide Poll.

C.2.Ἀντιπαρακελεύομαι, Viciſſim hortor, ſeu adhortor. Xen. Pæd. 3, ἀντιπαρεκελεύοντο τοῖς περὶ τοῖς ἡγεῖσθαι ἐρρωμένως. Vſus eſt & Thucyd. in loco quem attuli in Παρακελευστός. Exponitur etiam Contrà hortor, ſeu ſuadeo, vel Contraria ſuadeo.

ΚΕ´ΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, Tumultus. Itē Clamor. Homerus Il. 1, Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ ἧκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. Eurip. in Hecuba, ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν. vbi ſchol. exponit ἦχος. at ego malim θόρυβος: quæ ſignificatio ab Heſych. quoque datur huic nomini. ‖Κέλαδος eſt etiam Sonus muſicus, ἦχος μουσικός, inquit Heſych. qui tamen non rectè priorem locum huic ſignificationi dare videtur. nam propriè κέλαδον eſſe puto quemuis ſonum ſeu ſonitū, atque adeo clamorem & ſtrepitum: ſed peculiariter ſonum muſicum & ſtrepitum: ſicut & ſtrepitum citharæ dixit Horatius. Hanc autem ſignificationem ſequitur frequenter verbum Κελαδέω ab eo deductum. Ex lib. Epigr. affertur etiam κέλαδος μουσικός pro cantu muſico. Cæterùm quum huius nominis κέλαδος nullam deriuationem à grammaticis traditam inuenirem, meo vtens iudicio hîc collocaui, tanquam & ipſum à Κέλομαι deriuatum: quum non valde diſcrepet ſignif.

C.Δυσκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Male ſonans ſeu Grauiter ſonans. q.d. Grauiſonus. Agath. lib. 1 Epigr. Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων, ſuſpiriis grauiſonis. Apud Heſiod.

antè exponitur Malè ſonans, id eſt Maledicus, in Erg. A
Κωφὸς δ' ἀνθρώποισι κὀϊζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμόστολος συγχρώτης.

C. Εὐκέλαδος, q. d. Cui ineſt κέλαδος. Sed εὐκέλαδα ζῶα Ariſtoph. ſchol. ſunt quædã animalcula de genere inſectorum, quæ & βομβύλια appellantur, quæ διὰ τὸ ἔνδοις τὴν φωνὴν φέρεται. Sũt autem ita dicta ὅτι ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν, vt exquit idem ſchol. Ariſtoph.

C. Καλλικέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum ſonum edens, ſeu elegantem, q. d. Pulchriſonus, vel Pulchriſtrepus. Cui opponitur δυσκέλαδος. B

Κελαδεινός, ἡ, ὁ, Obſtreperus, Item Tumultuoſus. Et κελαδεινὴ Diana dicitur διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους, id eſt propter tumultus ſeu ſtrepit⁹ venatorios, atq; adeo clamores: aut certè propter turbulentũ & quaſi tumultuoſum aeris ſtatum qui lunæ mutationẽ comitatur, (nã Diana εἰς σελήνην ἀλληγορεῖται, id eſt lunam) vel quòd Enceladũ occiderit: vel quaſi κῆλα δεινὰ ἔχουσα, id eſt βέλη δεινά. quæ duæ poſteriores ſignificationes ad aliã deriuationem pertinent. Vide Euſtath.

Κελαδέω, ῶ, Strepo, Tumultuor. item Sono. vt Iliad. Ϡ, ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν. vbi Euſtathius exponit ἐθορύβησαν. | Sæpe verò dicitur pro Sono, & interdũ de muſicis etiam ſonis: & quidem in proſa etiam. Luc. ὄρνιθα κελαδοῦσι. De auibus in hoc loco quem Euſtathius affert, καὶ ταῖς ἀλεκτορίσι ἀπέκτεινε, τὰς μὴ κελαδούσας καὶ ἀδούσας ἐπὶ ταῖς ᾠδαῖς μηνύσαι τὸν μοιχόν. vbi videtur ſignificare Strepẽtes. Sunt qui de fluuiis propriè dici putent. VNDE Κελάδων ποταμὸς, per metaplaſ. cõiug. Reſonãs. vt ποταμὸν κελάδοντα apud Hom. & κελάδοντα πόντον. | Eſt & nomẽ fluuii Arcadiæ, Callim. D

Κελάδημα, ατος, τὸ, Tumultuatio. Item ſtrepitus, Clamor, Apud Ariſtoph. ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα.

ΚΕΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, Vacuus, Inanis. Xenophon Hellen. 1, & Thucydides lib. 8, κεναὶ ναῦς. Ariſtophanes Nebulis, πλήρης τὸ βαλάντιον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας. Idem, εἰς δραμεῖν τὸ φροντιστήριον κενῇ τῇ κοιλίᾳ, ἔξειμι πλέα. Diphilus apud Athenæum lib. 11, λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦς, θύλακον ὁ μεστόν. Et cum genitiuo apud Xenoph. Hellen. 7, pag. 369, κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὴ νοῦ, apud Sophocl. Et apud philoſophos τὸ κενὸν, Inane, vt Lucr. Cicero & Seneca appellant: quidam etiam Vacuum. E
Sic Democritus apud Plutarchum ad Colot. dicit οὐσίας ἀπείρους τὸ πλῆθος, ἀτόμους τε καὶ διαφόρους, ἔτι δὲ ἀποίους καὶ ἀπαθεῖς ἐν τῷ κενῷ φέρεσθαι διεσπαρμένας. Ibidem, ὄντως μὲν οὐθέν ἐστιν, ὀνομάζεται δ' ὑφ' ὑμῶν ἀναφὲς καὶ κενὸν καὶ ἀσώματον, de Epicureis. Item ſubſtantiuè Inanitas. Plutarchus De primo frig. Metaphoricè quoque capitur, vt Inanis apud Latinos: ac tunc aliquando non incommodè exponi poteſt Vanus. Iſocrates De pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν. Demoſthenes Pro corona, κενὰς χάριτας χαρίζῃ τούτοις, fruſtra his gratificaris. Plutarch. ad Colot. κενὰς ὑποθέσεις καὶ ματαίας. Luc. κενὴν μακαρίαν ἑαυτῆς ἀναπλάττοντες. F
Rurſum Demoſthenes Pro corona, κενὴ προφάσει ταύτῃ κατηγορῶ καὶ ψευδεῖ, inani & futili. In eadem oratione κενὴν αἰτίαν dicit quam paulo antè ψευδῆ. Item Sol. in prouerb. κενοὶ κενὰ λογίζονται. At Κενὸν πινακίδιον dicitur tabella in qua nihil ſcriptum eſt, Pura. Ariſtoteles, φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην, εἰ δ' ἀπολύοι, κενόν, ſin abſoluat, purum relinquere. Bud. Κενὸς σφυγμὸς, Pulſus vacuus, id eſt Qui digitorum impreſſione conſidet, ſeu qui aeris modo arteriam excitat, vt digitorum impreſſione loci inanitas occurrat. G
Contrarius eſt τῷ πλήρει. Sumptáque eſt tota hæc differentia à quantitate infuſionis humorum arteriæ, ſeu à contẽtis in capacitate arteriæ. Vide Galenum lib. 4 De pulſuum dignotione. Τὸ κενὸν in Hippiatr. poſitum videtur pro κενεών, ilia: λακτισθεὶς ἵππος ὑφ' ἑτέρου ἵππου εἰς τὸ κενόν.

C. Ἀπόκενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vacuus, Inanis. idem quod κενός. v. l.

C. Διάκενος, itidem pro κενὸς, Vacuus, Inanis, apud Ariſtotelem in Probl. ſæpe, inquit Budæus, afferens hunc locũ inter alios, ex ſect. 23, probl. 8, τὸ μὲν οὖν πόντιον, πυκνὸν διὰ λεπτομέρειαν ἐστὶ τὸ δὲ ἀμμῶδον μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα. In vulg. lex. apud Plutarchum in Lycurgo, διάκενος ἕξις exponitur Macilentus corporis habitus. Ibidem ex Lu- H
ciano affertur διάκενον δέρκειν de iis dictum qui fame aut morbo emaciati ſunt: φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων. Quod autem apud Thucydidem habetur lib. 4 in fine, ἐς τὸ διάκενον, duob⁹ modis à ſcholiaſte exponitur, quem lege.

AT Διακενῶς aduerbialiter dicitur pro Inaniter, Fruſtra, Nequicquam. Polyb. in 3, τὸ δὲ μέγιστον προσέθειν τι καὶ μὴ προσθέσθαι διακενῶς τὸν χρόνον. Item Inani conatu vel iactatione, vt Budæus vertit in hoc Ariſtot. loco Probl. ſect. 5, διὰ τί κοπαρώτερόν ἐστι τοῖς βραχίοσι τὸ διακενῶς ῥίπτειν ἢ λιθάζοντα. ἢ ὅτι σπασματωδέστερον τὸ διακενῶς ἐστιν. οὐ γὰρ, &c. A Suida αὐθαίρετος φράσεως exponitur apud Græcos Bibl. interpr. in hoc Pſalmorum loco, αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς. Sciendum eſt autem inueniri etiam ſcriptum diſiunctim Διὰ κενῆς

C. Φιλόκενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vana amans, ſeu res vanas, Rerum inanium & vanarum ſtudioſus.

Κενότης, Inanitas, Vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν ſubſtantiuè.

Κενόω, ῶ, Exinanio, Vacuo, ſeu Euacuo. Et Κενοῦμαι, Vacuor. Theophr. De cauſis plantarum lib. 2, cap. 1, δεῖ γὰρ κενωθῆναι τὰ δένδρα μετὰ τοὺς καρποὺς, αὖ πληρωθῆναι πάλιν τῆς τροφῆς, arbores inanitas, ſeu exinanitas, abſumpto videlicet in fructus alimento. A Thucydide autem κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι, domus quæ vacuæ relinquuntur & inhabitatæ, moriẽtibus videlicet qui eas habitabãt: lib. 2, καὶ οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύσοντος, Multæ domus vacuæ relictæ ſunt. Exponitur etiam Exhauſtæ ſunt, eodem ſenſu. | Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus vacuum, quod vulgò Purgari: de qua ſignificatione lege in Κένωσις. Ex Galeno autem in 1 ad Glauconem affertur, ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κενοῦται, pro Quæ euacuando ſeu exinaniendo eximuntur, id eſt Excrementa partium inferiorum & ſuperiorum. Aliquando autem κενοῦσθαι eſt Vacuari, id eſt Exhauriri. vt apud Gregor. καί μοι καθήγεσθε καὶ νοοῦ καὶ ἀκολῶ ὅσοι τρυφᾶτε τὰ τοιαῦτα ἵν' ἀπλήστως τρυφήσαντες οὕτως τὰ μὴ κενούμενα. Budæus tamen hunc locum ſubiungit huic expoſitioni Heſychii, κενωθὲν, μάταιον ἀποφανθέν: tanquam videlicet ad proximè ſequentem ſignif. referens. | Κενοῦσθαι, Inanem reddi, ſeu vanum, id eſt inutilem. Paulus 1 ad Cor. cap. 1, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Κένωμα, q. d. Euacuamentum, Quod euacuatur: aut etiam Euacuatio. In vulg. lex. exponitur Inanitas. item Euacuatio. & additur, Dioſcoridi & Ægin. τὸ κένωμα, ἡ κένωσις διακλυστήρος. SED Κένωσις frequentius eſt, id eſt, Exinanitio, Euacuatio.

Κένωσις apud medicos (inquit Gorr.) Eſt humoris è toto corpore, aut aliqua eius parte, detractio. Detractionẽ appello καθαίρεσιν, quæ quoniã cum de liquidis, tum de ſolidis dicitur, rectè genus vacuationis ſtatui poteſt, vt quæ liquidorum tantùm fit, vt ſcribit Galenus Comment. 3, in lib. 6 τῶν ἐπιδημιῶν. Itaque non omnium quæ in corpore continentur euacuatio propriè dicitur, ſed humorum tantùm. Spiritus enim propriè euacuatio non dicitur, ſed vel διαφόρησις, vel λύσις, vel ſi lubet alio nomine appellare quo ipſius reſolutio diſſipatióque ſignificetur. Neque ſimiliter ſiquid intus ſolidum contineatur, quod eximi debeat, vt ὑποσπόρημα, porus inutilis, oſſium ruptorum fragmenta, id κενοῦσθαι dicetur, ſed καθαίρεσθαι, hoc eſt tolli, aut auferri. Quum verò humores, de quibus propriè vacuatio vſurpatur, multiplices in corpore contineantur, & cuiuſlibet eorum vacuatio poſſit contingere, attamen (vt ſcribit Galenus in Aphor. 17, ſect. 2) Hippocr. κένωσιν ſimpliciter dicere conſueuit quando æqualis fit omnium humorum vacuatio: κάθαρσιν verò quando ii vacuantur qui vitioſam adepti ſunt qualitatem. Sumptũ tamen eſt à Galeno & poſterioribus medicis vacuationis nomen generalius, vt quicquid ſiue naturæ ſponte, ſiue arte medici, ex toto corpore, vel aliqua parte, quouis modo expellitur, vacuari dicatur. Quum Quicquid dico, non ſpiritus, non flatus, non vllum excrementi genus, non denique fœtum ipſum excipio: quòd ipſe etiam partus, ipſáque lactis in mammis generatio, ſpecies quædam ſint vacuationis, ſicut Galenus lib. De venæ ſe-

ction aduerſus Eraſiſtratum prodidit. Ex quo apparet multas eſſe vacuationis differentias: ab humore quidem, &c. Aliquanto pòſt, Similiter verò & à ſubiecto à quo aliquid vacuatur, duplex eſt vacuationis differentia. Aut enim illa à toto corpore proficiſcitur, vocatúrque à Galeno κοινὴ, hoc eſt communis vacuatio, in lib. artis medicæ, vt quæ contingit per magnas & copioſas vomitiones, alui deiectiones, ſudores & ſanguinis effuſiones: aut humoris eſt aliqua parte contenti, quæ ἰδία, hoc eſt propria, vocatur. Huius generis ſunt apophlegmatiſmi, errhina, & per nares mediocris αἱμοῤῥαγία. his enim cerebrum ipſum vacuatur. Item vomitus mediocris, & eorum modò quæ in ventriculo continentur: & balani atque clyſteres inteſtina vacuantes: ſimiliter menſtrua naturali modo prodeuntia, & ſanguinis per hæmorrhoidas moderata profuſio: ad hæc ſcarificationes, hirudines, & quicquid etiam impactum in parte humorem poteſt reuellere. Quod enim à parte aliqua reuellitur, id ab ea vacuatur, etiamſi corpore non exceſſerit. Præterea vacuationum aliæ ſub ſenſum cadunt, aliæ ſenſibus vſurpari non poſſunt. Senſibilis quidem eſt quæ fit venæ ſectione, purgatione, ſudore, apophlegmatiſmis, vomitionibus, clyſteribus: ſub ſenſum non venit quæ quotidie per τὴν ἄδηλον ἀναπνοὴν, hoc eſt inſenſilem tranſpiratum, in nobis peragitur, & quam balnea, frictiones & medicamenta διαφορητικὰ cuti adhibita moliuntur.

Κενωτικὸς, οῦ, ὁ, q.d. Euacuatorius, Euacuandi vim habens. vt κενωτικὸν φάρμακον, Gal. ad Glauc. lib. 2.

C. Ἀκένωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non euacuatus, Cuius euacuatio facta non eſt.

C. ἈΠΟκενόω, ῶ, pro κενόω, Exinanio, Vacuo. ſicut ἀπόκενος, poni dictum eſt pro κενός. ſed rariora ſunt hæc compoſita.

C. ἘΚκενόω, idem, ſed vſitatius quàm ἀποκενόω. Exponitur etiam Exhaurio. In vulg. lex. affertur ex Græc. Bibl. interpret. Ezech. cap. 5, ἐκκενώσω μάχαιραν pro Nudabo enſem. HINC Ἐκκένωσις pro κένωσις, Exinanitio, Euacuatio. Exponitur & Egeſtio, ſicut ἐκκενόω, Egero.

¶Κενεὸς apud poetas idem quod κενὸς, Inanis &c. vt Od. κ, Οἴκαδε νισόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, habẽtes manus inanes ſeu vacuas. Ab eodem dicitur etiam aliquis reuerti κενεὸς, qui reuertitur nihil conſequutus eorũ quæ volebat, ſeu rebus infectis, ἄπρακτος: vt ſchol. exponit, Il. β, Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι. Idem Odyſſ. ο, — οὐδέ σε φημὶ Ἀψ ἴεναι κενεόν. Vt autem Κενεὸς ſic ETIAM Κεινὸς pro κενὸς ab Hom. dicitur. vt Il. γ, κεινὴ δὲ τρυφάλεια.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, Pars corporis quæ inter thoracem eſt & os quod ad ilia pertinet: ſic dicta quòd inanis ſit & deſidat, vt annotauit Gal. Comm. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Idem Comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, ſcribit ilia ab Hippocrate vocari κενεῶνα, eámque regionem ab eo intelligi quæ eſt inter oſſa coxarum & coſtas nothas, quæ omnino ſine oſſe eſt. Similiter Comm. 2 εἰς τὸ προγνωστικόν: vbi ſcribit Hippocratẽ eas quæ in ſpatiis alui inanibus (Lat. ilia vocant) continentur partes, vno cõmuni vocabulo complexum eſſe. Has autẽ eſſe, ieiunum, lactes, tenuiáque inteſtina. nanque veriſimile eſſe omnes eas partes ab Hippocrate κενεῶνας appellari quæ inter extremam thoracis coſtam & coxendicis oſſa continentur. Siquidem inanis tota ea regio videtur, ſi tam cum inferis quàm cum ſuperis partibus, vtriſque oſſeis, conferatur. Alio nomine λαγόνες dici videntur. Hæc Gorr. Κενεὼν, grãmaticis, quia κενὸς ὀστέων, vnde vulgò exponitur Locus ſub pectore concauus & oſſibus carens. Iliad. ε, — ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην. Etiam equo κενεῶνα tribuit Xen. ſcribens, πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν. ET Κενὼν pro eodem, à κενός, vt κενεὼν à κενεός. Heſychius κενῶσι per κενεῶσι, tanquam per vſitatius, exponit: addens & λαγόσι. In Hippiatr. autem εἰς τὸ κενὸν poſitum exiſtimatur pro εἰς τὸν κενεῶνα, vt antea dictum fuit.

Κενεὼν generalius etiam Spatium vacuum, Capacitas vacua. In vulg. lex. κενεὼν χθόνιος ex Nonno, pro terra. Ibidem traditur accipi interdum pro aere ſeu cælo: ſed nullum huius ſignif. exemplum affertur.

COMP. Κενεωνάλγης, Equorum morbus circa ilia. Συμβαίνει (inquit Apſyrtus) ὅταν ἵππος ἢ κατακρατούμενος ὑπὸ ξηρᾶς τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει, καὶ δύσπνοιαν ποιεῖ, καὶ πιμπρῶσι τὰς λαγόνας. De hoc morbo intellexiſſe putatur Virgilius Georg. lib. 3, canens, Sin in proceſſu cœpit crudeſcere morbus, Tum verò ardentes oculi, atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu grauis, imáque longo Ilia ſingultu tendunt.

ΚΕΝΤΕΏ, ῶ, Pungo, Stimulo. Theophraſtus de ſcolymo, ξηραινομένου δὲ τοῦ φύλλου, διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ, id eſt (Plinio interprete) Aculei areſcente folio deſinunt pungere. Athenæus lib. 12, κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, αἰεὶ κον αὐταῖς. Et in paſſ. apud Thucydidem lib. 4, pag. 137, ξυνδεδεμένους τε πρὸς ἀλλήλους καὶ παιομένους καὶ κεντουμένους ὑπὸ τῶν παρατεταγμένων. Ariſtophanes Neb. τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Pro quo Homerus DICIT Κένσω, Fut. σω, vt κένσαι ὁμοκλήσας: quod Heſychius exponit κεντεῖσαι, κελεύσαι: Suidas ἐπιπλῆξαι.

Videtur dici ETIAM Κεντάω: vnde Κατακεντάω. At in vulg. lex. ponitur ET Κεντύω, ET Κεντόω: quorum prius ex Nazianzeno citatur, at κεντοῦν ex Herodoto, Stimulare: niſi mendoſum ſit pro κεντροῦν: SICVT Κεντίζω in iiſdem vulg. l. ſuſpectum eſſe poteſt pro κεντρίζω.

Κέντημα, ατος, τὸ, Aculeus, Stimulus, Id quo pungimus. vnde interdum pro acie, cuſpide ſeu mucrone capitur. Polybius in Epitome, κέντημα ἔχει διάφορον, καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. Et alibi, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν. ‖ At Heſych. κεντήματα exponit ζημιώματα.

Κεντητήριον, ου, τὸ, Id quod pungere ſeu ſtimulare poſſumus. Pro ſubula poni apud Lucianum loquentem de coriario, teſtantur v.l.

Κεντητὸς, οῦ, ὁ, Punctus. Item Punctis diſtinctus. v.l.

C. Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stimulo ſeu aculeo non ictus, Pind. Olymp. de equo, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, id eſt ἄνευ κέντροιο θέων, vt Homerus loquitur.

Κεντητικὸς, οῦ, ὁ, Cui pungendi vis ineſt, Pungens, Aculeatus. Theophr. De hiſt. pl. lib. 3, c. 10, de abiete, ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τοῦ ἄρρενος [τὰ φύλλα.]

Κέντωρ, ορος, ὁ, Stimulator, Qui pungit. Il. ε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, Qui ſtimulis accendere equos norunt, (vt Stat. loquitur) Agitatores equorum. Et in Epigr. πωλοδαμνῶν κέντορας ἀθλοφόρων. Et in fœm. gen. apud Nonnum κέντορι λόγχῃ, acuta lancea. Apud eundem metaph. ἐλέγχειν κέντορι μύθῳ, verbis quæ ſtimulos ſeu aculeos in auditorum animis relinquerent.

C. ΔΙΑκεντέω, Perpungo. Item Affigo. v.l.

C. ἘΚκεντέω, ſiue Ἐκκεντάω, Pungo, Stimulo. Pro quo dicitur ET Ἐκκεντίζω, ſi vulg. lexicis credimus.

C. ΚΑΤΑκεντέω, ſiue Κατακεντάω, Pungo, Stimulo. Theodor. in Eccleſ. hiſt. lib. 3, ἀφειδῶς αὐτὸν κατακεντᾶν γραφίσι κελεύσαντες. Pro quo dicitur ET Κατακεντάννυμι, vt v.l. teſtantur, citantia Luc. VNDE Κατακέντημα, ατος, τὸ, Punctum, Plinio: id eſt Punctionis ſiue punctus (vt idem vocat τὴν κέντησιν) opus. v.l.

C. ΠΑΡΑκεντέω, Pungo, vel A latere pungo. VNDE Παρακέντησις, εως, ἡ, Punctio, Paracenteſis: vtroque enim Plinius vtitur. Alii compunctionem interpr. Eſt autem inciſionis ratio qua hydropicis aqua eximitur: quæ ſcalpello fit aut aculeo intra peritonæum adacto, deinde in foramen immiſſa ænea fiſtula, per eam humor ſenſim effunditur. Gorr. Eius tres ab Ægineta ponuntur ſpecies. Ita vocatur etiã curationis in ὑποχύσει (id eſt ſuffuſione) genus per punctionem acu traiecta. Fit autem ad latus bulbi in oculo: ideo non κέντησις ſed παρακέντησις vocatur. Plinius libro 25, capite 13, de anagallide, Pupillam dilatat, & ideo hoc inunguntur antè quibus paracenteſis fit. Ibidem de mandragora, Bibitur & contra ſerpentes, & ante ſectiones punctionéſque, ne ſentiantur. v.l.

C. ΣΥΓκεντέω, Confodio, Concucido, vt Bud. interpr. apud Athen. lib. 6, Ὀρτύγιον μὲν [illegible]ντα συνεκέντησε, καὶ τοὺς μετὰ τούτου.

Κέντρον, ου, τὸ, Stimulus. [illegible]ς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν apud Pind. & Eurip. [illegible] Terent. dicit Aduerſus [illegible]

ſtulū calces: ſub. i. ſtare. Il. ψ. de equis, αὐτῷ κέντρῳ ἐπι-... item, Κέντρῳ ἐπιπέρχων, ſtimulis accendens, vt Stat. loquitur. Xenophon Pæd. 7, οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλὰ ἀναιμάκτων κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ. Et in Epigr. κέντρα διώξιππα. In his verò locis non incommodè vertere etiā poſſumus Calcar. Metaphoricè quoque capitur vt Stimulus & calcar apud Latinos. Dionyſius Longinus, δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ χαλινοῦ. Plutarchus in Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, καὶ παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους καὶ πραγματικῆς. Synesius epiſt. 139, ποσοῦτον ἔτι κέντρον πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασι, ſtimulus, aut etiam aculeus, vt infrà dicetur. ‖Κέντρον tribuitur etiā auibus, vt plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Latini Calcar appellant: vt apud ſcholiaſtem Ariſtophanis, κέντρα ὀρνίθων. Sic in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων, φθείρουσι τὰ ᾠά. pro quo Columella, Quæ gallina tranſuerſa gerit calcaria, virile inſigne: quum incubat, calcis aculeis oua perfringit. ‖Interdum commodius redditur Aculeus. Vnde quod Ariſtot. dicit, πρὸς δὲ τὸν χειμῶνα ἀποβάλλειν δοκοῦσι πολλοὶ τῶν ἐχόντων τὰ κέντρα, Plinius ita vertit, Quidam opinantur omnibus his ad hyemem decidere aculeos. Rurſum quod Ariſtoteles dicit, ἀπόλλυνται διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ κέντρον αὐτοῦ ἄνευ τοῦ ἐντέρου ἐξαιρεῖσθαι, ita Plinius, Aculeo infixo quidam eas ſtatim emori putant: aliqui non niſi in tantum adacto vt inteſtini quidpiā ſequatur. In qua ſignificatione metaphoricè etiam capitur, vt & vocabulum Latinum. vnde hæc Eupolidis, τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, ita interpretatur Cicero, Aculeos relinquebat Pericles in animis eorum à quibus eſſet auditus. Quo modo interpretari poſſumus quædā etiā ex ſuperioribus exemplis. ‖Nonnunquam redditur voce Spiculum. Ariſtoteles ex Cteſia de mantichora, τὴν δὲ κέρκον ὁμοίαν τῇ τοῦ σκορπίου τοῦ χερσαίου, ἐν ᾗ κέντρον ἔχειν καὶ τὰς ἀποφυάδας ἀπακοντίζειν. Vnde Plinius, Apud eoſdē Indos naſci Cteſias ſcribit quam manticoram appellat, cauda ſcorpionis modo ſpicula infigentem. Apud Polyb. quoque pro ſpiculo haſtæ ſeu ferro accipi teſtatur B. Referri poteſt huc dicterium illud in Ptolemæum qui ſororē ſuā Arſinoē cōnubio iunctā habebat, apud Athen. l. 14, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς, aculeum vel ſpiculū. Quod verò Aratus dicit κέντρον Σκορπίου, Cic. vertit Acumen. ‖Κέντρα, Stimuli in habenda quæſtione: quemadmodum Ariſtoph. ſchol. dicit τοῖς βασανιζομένοις κλέπταις κέντρα προσάγεσθαι. ‖Κέντρα dicuntur etiam cardines cæli, quas cuſpides nonnulli vocant. ‖Κέντρον eſt & vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrū appellant. Bud. ex Plin. vertit Vmbilicū in circulo. hoc eſt, punctum in medio circuli aut globi. Cic. Tuſc. 1, Perſuadent enim mathematici terram in medio mundi ſitam, ad vniuerſi cæli complexum, quaſi puncti inſtar obtinere, quod κέντρον illi vocāt. Huc referendū videtur quod apud Plut. in lib. περὶ φιλοπλ. legimus, καὶ τὸ πέρμα πάρεστι τῇ χειὶ καθάπερ κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγραφόμενον. Et in l. De exilio, κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγράψασα τὴν ἀναγκαίων χρείαν. ‖Κέντρα dicūtur etiam vitia quædā lignorum & lapidum, quæ Plin. centra appellat. Theophr. De hiſt. plāt. l. 5, c. 3, ἔοικε δὲ παραπλησίως καὶ ὡς ἐν τοῖς λίθοις ἐγγίνεσθαι τὰ καλούμενα κέντρα. Vnde Plin. l. 16, c. 39, Inueniūtur in quibuſdā, ſicut in marmore, cētra, id eſt duritia clauo ſimilis, inimica ſerræ. Idē Plin. l. 37. de iaſpidum generibus, Præterea inutiles ſcalpturæ, interuenientibus cryſtallinis centris.

C. Κεντρομυρσίνη, ης, ἡ, à Theophr. De hiſt. pl. l. 3, c. 17, ponitur inter ἐπιφυλλόκαρπα. paſtoralem præfixa cuſpide myrtum vocat poeta, & ruſcum. Dioſc. ὀξυμυρσίνην & μυρσίνην ἀγρίαν, id eſt myrtum ſylueſtrem, ſcopam regiam Scribonius Largus.

C. Κεντροτύπος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Stimulo ſeu aculeo feriens, Aculeū inſigens. vt κεντροτύπος ἡνίοχος, qui ſtimulo ſeu calcari pungit, ὁ τύπτων τοῖς κέντροις. Schol. Ariſtoph.

C. Κεντρηνεκής, έος, ὁ, καὶ ἡ, Stimulis ſeu calcari obediens, ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, vt Euſt. exponit, deriuans à κέντρον & ἐνεγκεῖν. Il. ε, κεντρηνεκέας ἔχε ἵππους.

C. Ἄκεντρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Stimulo ſeu aculeo carens, Cui aculeus negatus eſt, vt Plin. loquitur: Qui ſine aculeo eſt. Philo De vita M. ὁ βάτος φυτὸν ἀσθενέστατον, ἀλλ' οὐδ' ἄκεντρον, nec aculeo tamen inermis. Plut. ἀβλαβῆ καὶ χρονίζοντα καὶ ἄκεντρα καὶ νωθὰ πρὸς τὸ δακεῖν. ‖Item, Calcaribus carens, Cui calcaria non ſunt, vt gallinaceis. Athen. 14, σκέλη δὲ ἄκεντρα, ὅμοια τοῖς ὀρνιθίοις.

C. Ἔγκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aculeatus, Cui aculeus ineſt. oppoſitum præcedenti. AT Ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ, Aculeus, idem quod κέντρον, vt Poll. docet. Ariſtoph. Veſp. ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας, aculeos. X. de canibus, πλατείας τὰς ἱμάντας ἔχουσαι, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας αὐτῶν εἰσκαπραμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες ἵνα φυλάττωσι τὰ γένη. Ponitur & pro calcari ſicut κέντρον. ‖Erat & in forenſi ſupellectili ἐγκεντρὶς ἢ ἕλκον τὴν γραμμὴν, Poll. l. 8, Graphiū, Stylus. v. l. ‖Itē Retinaculum ferreum, quo qui ſcandit, vti aliquando ſolet. v. l. ET Ἐγκέντρια apud Heſych. Calcaria, οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται. item μύωπες. B.

C. Ἐμπροσθόκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aculeum in anteriori parte habens, ὁ ἔμπροσθεν ἔχων τὸ κέντρον, ſeu Cui telum in ore eſt, ſeu Cui aculeus in ore eſt. vtroque enim modo Plin. interpr. Epithetū inſectorū. Ariſtot. De hiſt. an. l. 4, c. 7. Disiuncta autē voce dicit l. 1, c. 5, τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μυῖα, καὶ μύωψ, καὶ οἶστρος, καὶ ἐμπίς. Vnde Plin. Nullum cui telum in ore, pluribus quàm binis aduolat pennis.

C. Μακρόκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longū aculeū habens, Lōgo ſpiculo armatus. Ariſtot. De hiſt. an. lib. 4, c. 7, de ſcorpione, καὶ μόνον δὴ τῶν ἐντόμων τοῦτο μακρόκεντρόν ἐστι.

C. Ὀπισθόκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui aculeus in poſteriore parte eſt, In cauda ſpiculum habens, Qui aculeo in aluo armatus eſt, vt Plin. loquitur. Ariſtot. loco citato, οὐδὲν δ' ἐστὶ δίπτερον ὀπισθόκεντρον. id eſt Plin. interpr. lib. 11, cap. 28, Nullum cui aculeus in aluo, bipenne eſt.

Κεντρόω, ῶ, Stimulo ſeu ſpiculo configo. ‖Itē Aculeo ſeu ſpiculo armo. Plato De rep. lib. 8, κηφῆνες κεκεντρωμένοι, aculeati. Sic Themiſt. ἑσμὸς κηφήνων κεκεντρωμένων. cui cōtr. ἄκεντρος ſuprà.

Κεντρωτός, ή, όν, Stimulis confixus. vt κεντρωταὶ μαυλίδες apud Plut. in Apophth. Aculeis frequentibus ſpiculatæ. B. Item Aculeo ſeu ſpiculo armatus, Aculeatus. idē quod ἔγκεντρος ſiue κεκεντρωμένος, vt κεντρωτοὶ κηφῆνες apud Ariſtotelē lib. 9 De hiſt. anim. quos Plato & Themiſt. κεκεντρωμένους dicunt.

C. Ἐγκεντρόω, ῶ, Aculeum infigo. B. ‖At ἐγκεντρωθεὶς Heſychio & Suidæ eſt ἀσφαλισθείς.

Κεντρίζω, F. ίσω, Stimulo, Pungo. idem quod κεντέω. Xen. De re eq. ὀρχησὴν μαστίγων καὶ κεντρίζων. Et metaph. apud eūdem in Symp. καὶ ὁ ἀεὶ συνοικος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν αἰπόλον ἔρωτα. Et Pæd. 8, & τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἔχειν κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς ταῦτα ἔργα φιλονεικίας, ſtimulatum ſeu extimulatum.

C. Ἐγκεντρίζω, F. σω, idem. Greg. De amore erga pauperes, ἀλλὰ σύ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. B. ‖Item Inſero. Theophr. De hiſt. plant. lib. 2, c. 3, de amygdalo arbore, διὸ καὶ αὐξηθείσαις ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις. Idem dicitur & ἐμβάλλειν, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν & ἐνοφθαλμίζειν, vt tradunt v. l. Itē metaph. apud Greg. in Cæſarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, i. inſertus in oleā, (allegoricè pro Chriſtianus factus) καὶ τοσοῦτον κοινωνῆσαι τῆς ποιότητος ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγκεντρισθῆναι. B. VNDE Ἐγκέντρισις, Inſitio, Columellæ.

Κεντρήεις, εντος, ὁ, Aculeatus. idem quod κεντρωτός. Nicand. Alexiph. Αἰὲν κεντρήεντα.

Κεντρίς, ίδος, ἡ, Aculeus, vt apum. B. ex Ariſtoph. ‖Item Locus in quo à seſſore equus ſtimulatur, Punctum Plinio: Apſyrtus in ἱππιατρικοῖς. v. l. ‖Item genus ſerpentis dipſas, quæ & κεντρίνα. v. l.

Κεντρίνης, ου, ὁ, q. d. Aculeatus. Athen. lib. 7, ὁ δ' Ἀρισοτέλης ἐν πέμπτῳ ζώων καὶ κεντρίνην φησὶν εἶναι γαλεὸν, καὶ νωθρὸν. quem ab Epæneto ἐπινωτίδα vocari ibidē docet, χίρωνα δὲ τὸν κεντρίνην καὶ διὰ ἀπὸ τοῦ τοιαῦτα πρὸς τῇ ῥάχει ἀκάνθῳ ἔχειν κέντρον, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων. ‖Κεντρίναι ſūt etiā culicū ſpecies quædā. Theophr. De hiſt. pl. l. 2, c. vlt. ἀλλ' ὅτι δὲν ἔτερον ἐστι ψήνων, ὃ καλοῦσι κεντρίνας, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ καθάπερ κηφῆνες, καὶ τοὺς εἰσδυομένους τῶν ἑτέρων κλείουσι. quæ ſic

Plin.lib.17,cap.27,Eſt & aliud genus culicum quos vocant centrinas,fucis apum ſimiles ignauia malitiáque, cum pernicie verorum & vtilium. interimũt enim illos,atque ipſi moriũtur. Sed perperam apud Theophr. SCRIBITVR Κενζιναί. AT Κεντρεῖνα dicitur dipſas, quoniam εἰς ὀξὺ τὴν ὄψιν ἀπὸ ὀλίγου μέρους ἔχει κατηγμένην, ὡς δοκεῖν κάντρον εἶναι,vt tradit ſchol.Nic.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, Terra figularis, Terra ex qua fictilia fiunt,(vulgò itidem *Terre a potier*)vnde κεραμεὺς,Figulus.Pauſ.in Phocicis,ὑδρίας κεράμου πεποιημένας κατορύξαντες.Herodianus lib.3, σκεύη τε κεράμου πεποιημένα.id eſt Vaſa fictilia, Polit.interpr.Κέραμος(inquit Pollux) πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. Redditur & Teſta alicubi à Gaza: itidémque Heſychio dicitur eſſe πᾶν ὄστρακον. Κέραμος,Tegula,(alio nomine κεραμὶς)Herodianus lib.1,εἴς τε τὰ δώματα ἀναβαίνοντες,λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. Idem alibi ſingulari vtitur, videlicet lib.7, ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες. Vtitur autem ſingulari numero,imitans Thucyd.qui ſcribit lib.2,λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων. Item lib.3, βαλλουσῶν ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῷ κεράμῳ.Sed & lib.4,ἀναβαίνοντες δὲ ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τῷ κεράμῳ,καὶ ἐτόξευον κάτω. Sic certè & Ariſtoph. ſingulari numero dixit τοῦ τέγους τὸν κέραμον, in Nub. καὶ τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψωμεν. In vulg.lex. ex Ariſtot. affertur ἐπὶ τῶν κεράμων διατρίβει pro Verſatur in tectis. Sed poteſt etiam reddi ſimpliciter Supra tegulas. Pollux tamen tradit non ſuo tempore ſolùm κέραμον fuiſſe vocatum ipſum τέγος,ſed Ariſtoph. quoque ita appellaſſe in Cocalo. Κέραμος nõ ſolùm eſt Terra figularis, itẽ Tegula quæ ex ea fit, ſed quodcunque aliud ex ea factum eſt.vt idem ſit κέραμος quod τὸ ἐκ κεράμου πεποιημένον.Eſt igitur Fictile,ſeu Fictile vas. (Exponitur verò & Vrceus,item Hydria, necnon Dolium)Verùm ſciendum eſt ita vocari apud Athenæũ omne inſtrumẽtum menſariũ, etiam ſi ſit argenteũ aureúmve. Quo fit vt apud Heſychium pro χρώματος reponendum eſſe putẽ χρυσώματος: vbi ſcribit ἤδη δὲ ἐπὶ χρώματος. Apud Homerum Il.ι,v.465,Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος, Euſtathius annotat κέραμον eſſe vel λάγυνον, vel πίθον.

Κέραμος eſt etiam ὀχύρωμα, ſi Heſychio credimus. Item Carcer.qua in ſignificatione accipi putatur ab Homero Iliad.ε,Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρεισκαίδεκα μῆνας.Sed admonet Euſtathius exponi etiam ἀγγείῳ,ὅ ἐστι πίθῳ:& eos qui carcerem eſſe velint,non ſimpliciter carcerem,ſed carcerem firmum & validum exponere, δεσμωτήριον στερρόν.addentes,Cyprios κέραμον appellare δεσμωτήριον. Alii autem,inquit,κέραμον eſſe dixerunt vrbem quandam Cariæ, quæ adeo validis muris eſſet munita,vt ahenea metaphoricè appellari poſſet.Sed idem Euſtath. alibi exponit duntaxat nomine πίθον.

Κέραμος deriuatum putatur ab ἔρα, quod terram ſignificat.vt dicatur κέραμος quaſi ἔραμος. eóque libentius illi ſignificationi qua pro terra fictili ponitur,primum locum dedi.

C.Κεραμοπωλέω,ῶ,Figlina vẽdo, Fictilia vaſa vendo, Aut etiam Tegulas vendo. VNDE Κεραμοπώλης,Fictilium venditor. ET Κεραμοπωλεῖον,Locus vbi fictilia venduntur.Poll.

Κεράμεος, ET Κεραμεοῦς,Fictilis,Figulinus. Herodotus, ἐς κεραμέους πίθους. quod tamen non ita putandum eſt dictum vt χρυσέοις pro χρυσοῖς: quum & cæteri ſcriptores ita vtantur.vt Theophraſtus,τὰς κεραμέας κύλικας.Dioſcorides,κεραμέα λοπάς.Idem,ἐν κεραμέῳ τηγάνῳ. Et κεραμέῳ κρατῆρι apud eundem.Pollux,κέραμος (inquit) πᾶσα, ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη.Sed inuenitur etiam κεραμεοῦν ἀγγεῖον aliquoties apud Dioſcoridem,vt annotat Budæus,(afferens & datiuum τῷ κεραμεῷ ex eodem) itidémq; apud Lucianum,κεραμεοῦν βύβλιον ὑφελόμενος.& apud Plutarchum,κεραμεᾶ ποτήρια.item κεραμεοῖ σωλῆνες (quum alioqui dixerit etiam κεράμεα στεγάσματα, & κεράμεα σκεύη.) Non ſolùm autem Κεράμεον & Κεραμεοῦν affertur in vulgatis lexicis, ſed etiam Κεραμεοῦν, & quidem ex Dioſcoride quoque: vt κεραμεοῦν ἀγγεῖον, lib.5, itidémque κεραμεοῦν [...]αρμα, ex Plut[ar]cho in Publicola. itidémque κεραμεοῦν ποτήριον, ex incerto autore.Et maſculino genere κεραμεοῦς λύχνος ex Luciano. Ab Alexandro Myndio apud Athenæum lib. 9,dicitur σέτραξ (auis quædam) καὶ χρώματος id eſt colore, eſſe κεραμεοῦς.

Κεράμιος ET Κεραμικὸς, alia ſunt adiectiua, ſignificantia itidem Fictilis, vel Figulinus, ſeu Figularis: ſed in Κεράμιος ſuſpecta eſt fides exemplarium. Dioſcorides, κεραμία γάστρα.Et apud eundem ἐν κεραμίᾳ χύτρᾳ. vbi Budæus ſuſpicatur legendum κεραμίᾳ. At ego κεράμιος etiam reperio apud Plutarchum, vbi ſi mendoſa non ſunt exemplaria,κεραμεία dixerim potius apud Dioſcoridem & κεραμείᾳ eſſe reponendũ. At κεραμικὸς frequentius eſt, miniméque de eo ſuſpecta eſt librariorum fides.κεραμικὴ κύλιξ, Herodot.κεραμικὸς πηλὸς,Dioſcor. Et κεραμικὴ κάμινος apud eundem,(ſed in v.l.ſcribitur κεραμεικὴ cum ει) ſic κεραμικὰ σκεύη.Item κεραμικὴ γῆ apud Poll.

Κεράμιον,ου,τὸ, Fictile vas, Figlinũ. Sed peculiariter etiam exponitur Amphora,id eſt mẽſura octo & quadraginta ſextariorum,autore Budæo.ἀμφορεὺς(inquit Dioſcorides)ὅ ἐστι κεράμιον.Exponitur item Teſta:necnon Dolium:vt apud Plutarchum Sympoſ.4,κεράμιόν τε γὰρ πωλοῦσι τιμῆς ὅσην οὐκ ἂν ἑκατόμβη βούπρωρος ἄλφοι καταποντισθεῖσα.vbi vocat κεράμιον dolium plenum piſcium ſalſorum.Syneſius, ἐπὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ συχνὰ τῶν κεραμίων ἡμιδεῆ σοι ποιήσειεν. Gazæ apud Ariſtotelem in Problematis κεράμια ſunt Lagenæ & id genus fictilia.

Κεραμὶς,ίδος,ἡ,Tegula.Athenæus lib.5,μολυβδίναις δὲ κεραμίσιν ἀπεστεγνοῦντο πρὸς τὸ ξύλον,id eſt Tegulis plumbeis. B. A κεραμὶς autẽ ſignificante tegulam FIT Κεραμιδόω, Tegulis tego, ſeu contego. vnde paſſ.Κεραμιδουμένη οἰκία,apud Ariſtotelem,Domus tegulis contecta.

Κεραμὶς eſt etiam [fictile] vas, Teſta, vt idem Budæus interpretatur apud eundem Athenæum. Et Dolium, in hoc eiuſdem loco, εἰς μολυβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν καταποντώσει.

Κεραμὶς γῆ, Figulina terra. Apud Platonem exponitur Creta.κεραμὶς γῆ, eſt terræ genus quoddam, vt inquit Bud.afferens ex Theophraſto,ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἢ κατακεκαυμένη τις τυγχάνῃ. Pollux eam vocari vult non ſolùm κεραμίδα, ſed etiam κεραμικὴν,& κεραμῖτιν. Sed ego pro κεραμῖτιν reponendum puto κεραμῖτιν. præſertim quum apud Plutarchum reperiam NOMIN. Κεραμῖτις,in lib. De non fœner. ἡ γὰρ κεραμῖτις φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνήν.Item pro κεραμίσγη quod in alio Pollucis loco habetur, nõ dubiũ eſt quin κεραμὶς γῆ diſiunctim ſcribendum ſit.

Κεραμεὺς,έως,ὁ,Figulus.Heſiod.in Erg.Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων. Itẽ Κεραμεῖς,(pro quo κεραμῆς Atticè apud Ariſtophanem)qui incolebant locum Athenarum dictum Κεραμεικόν. ET Κεραμεῖον,ου,τὸ,Figuli officina, Figlina, apud Æſchinem. ITEM Κεραμεία (ſubaudi τέχνη) Figuli ars, Figlina,apud Dionyſium Areop.& Poll. ET VERB.Κεραμεύω,Fingo. (accipiendo ea ſignificatione qua dicitur de figulo) Figlinam exerceo. Apud Ariſtoph.cum accuſatiuo in Concion.τὰ βυβλία κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς. vbi metaphorica etiam eſt huius verbi ſignificatio, de qua lege ſcholiaſtem. Vtitur & paſſiuo Κεραμεύομαι quidam apud Athenæum. VNDE Κεραμευτικὸς, Ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, Figularis ars, ſeu figlina, quæ & Figlina ſine adiectione. κεραμεία(inquit Pollux) ἡ τέχνη καὶ κεραμευτική.

Κεραμεικὸς,οῦ,ὁ,Locus quidam Athenis vbi ſepeliebantur qui in bello occubuerant. Vide Suidam & ſchol. Ariſtoph. Κεραμεικὸς erat etiam locus Athenis vbi proſtabant meretrices,teſte Heſychio. Dicitur & κεραμεικὸς δῆμος. Præterea κεραμεικὸς locus erat Athenis vbi edebant Athenienſes quotannis certamen quod λαμπαδοῦχον vocabatur,vt tradit Ariſtoph.ſchol. qui etiam alibi appellat τὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνα τῆς λαμπάδος. ET Κε[ραμεικαὶ πλ]ηγαὶ dictæ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ κεραμεικῷ ἀγῶνος,de qu[ibus ...]ra apud ſchol. Ariſtoph.

ΚΕΡΑΣ, ατος, τὸ, Cornu: tã illlud quod in vn- A
gulis q̃ quod prope tẽpora naſcitur.
Odyſſ. μ, — βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. Athen. libro 5, τὰ κέρατα
οὐκ ἄνω αἰακεκυφότα, καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω
πεφυκότα. Fiebant ex his tibiæ & pocula apud veteres:
vnde apud Athenæum lib. 4, Τυῤῥηνῶν δ᾽ ἐστὶν εὕρημα κέ-
ρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellãt.
Et libro 11, de Atheniensibus, ἀργυρᾶ ποιοῦντες κέρατα
ἔπινον ἐξ αὐτῶν. Idem lib. 4, αἴξας συνέπιε καὶ συγκατεσκέδα-
σε τῶν μετ᾽ αὐτοῦ τὸ κέρας. Et lib. 11, καὶ κατὰ τὸν Θρᾴκιον νόμον
κέρατα οἴνου προὔτεινον, cornea pocula vino plena. Eodẽ B
libro de Philippo, τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις οἷς
ἐφιλοφρονεῖτο. Eodem libro, τῶν ποιητῶν δὲ πολλοὶ παράγουσι
πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι. Hæc partim ex cornu fie-
bant, partim ad effigiem cornu. vnde idem Athen. ex
Theopompo refert Pæonũ reges τῶν βοῶν τῶν παρ᾽ αὐτοῖς
γινομένων μεγάλα κέρατα φυόντων ὡς χωρεῖν τρεῖς καὶ τέτταρας
χόας, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ
χρυσοῦντας. De quibus intellexit Sophocles quum vo-
cat ἀργυρήλατα κέρατα. Hæc ῥυτὰ quoque appellari tra- C
dit ibidẽ Ath. Similiter Plin. tradit vrorũ cornib' bar-
baros ſeptẽtrionales potare. ‖Eſt etiã vocabulũ mi-
litare, vt cornu apud Latinos. duo autem cornua tan-
tùm aciei ſunt, dextrum & ſiniſtrum: ſimilitudine à
bouino capite ſumpta. Thuc. libro 3, δεξιὸν κέρας Μαν-
τινεῖς εἶχον, dextrum cornu tenebant, vt Cicero loqui-
tur. Plutarch. τῷ ἀριστερῷ κέρατι τρεψάμενοι τοὺς πολεμίους.
Thucyd. lib. 8, παρέτεινον τὸ κέρας. Et l. 3, προσβαλόντες κατὰ
κέρας, καταδύουσι μίαν ναῦν, impreſſione in cornu facta.
Xenoph. εἴ γε δή σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, πῶς χρὴ
ἀντικαθιστάναι, Si quidem tibi in cornua exporrecta ducẽ D
ti exercitum hoſtes repentè apparuerint. Sic ἐπὶ κέρως
ἄγειν & κατὰ κέρως, idem eſt. Et ἐπὶ κέρας τορθύεσθαι apud Æ-
lianum de aciebus inſtruendis, eſt quum cornua præ-
tenduntur exercitu præcedente, vt Quintilianus loqui
tur. Lucian. De hiſt. ſcrib. ἐπὶ κέρως καὶ τὶ ἐπὶ μετώπου.
Idem in Zeux. ἐπὶ κέρως δ᾽ ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον διῃρη-
μέναν οὖσαν. Pro cornibus equites locare, dicit Quintil.
Cornibus equites affundẽre, Tacitus. ‖Κέρατα a-
pud Ariſtot. lib. 3 De animal. dicuntur etiam Vteri ex-
tremitates duæ & quaſi cornua: quæ frequentius κε- E
ραῖαι. ‖Sed & quaſuis ἐξοχὰς vocari κέρατα, docent He
ſych. & Euſt. ‖Sicut verò apud Lat. cornua fluminib'
quoque tribuuntur, ita κέρατα apud Græcos: quæ qui-
dam eſſe volunt curuitates & flexus, τὰς καμπάς: quidã
brachia, ſeu ramos, τοὺς κλῶνας: alii oſtia, τὰ στόματα: vt Μεν
δήσιον κέρας apud Thucydidem. ‖Κέρατα dicun-
tur etiã ſophiſmata & captioſæ argutiæ, vt illud apud
Chryſippum, εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ
ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus dixit
in primo νεκρικῶν dialogo, κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κρο F
κοδείλους ποιοῦσι. nam & κροκόδειλοι huiuſmodi gryphi &
fallacia argumenta dicuntur. Quintilianus lib. 1, cap. 10,
ceratinas & crocodilinas ambiguitates nominat. v. l.
‖Κέρας dicitur etiam coma, vel potius cincinni & ple-
xus ad cornu formam facti. nam Apion & Herodorus
non ſimpliciter hîc intelligunt τρίχα ſeu κόμην, ſed ἐμ-
πλοκῆς τι γένος εἰς κέρατος τύπον ἀναπλεκόμενον. adeo vt non
fuerit coma ſed ornamentum comæ: ſicut Sophron
dicit κορώνας ἀναδούμενοι, & Athenienſes τέττιγας ἀνεπλέ-
κοντο. & apud Homerum πλοχμοί τε χρυσῷ καὶ ἀρ- G
γύρῳ ἐσφήκωντο. Iliad. λ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα. Vnde
Iuuenal. Satyra 13, — madido torquentem cornua cir-
ro. Sic κέρας vocarunt nonnulli σταφυλῖνον ἄγριον, errati-
cam paſtinacam, à fibrata & capillata radice. v. l. ‖Ari
ſtoteles autem (vt ex quibuſdam Euſt. annotat) κέρα
ἀγλαὸν dixit pro τῷ αἰδοίῳ σεμνυνόμενον: quo ſenſu accepi-
ſſe locum Homericum videtur. Sed & Archilochus ὁ
τὴν γλῶσσαν σκορπιώδης, quum pudendum appellat ἁπα-
λὸν κέρας, inde accepiſſe exiſtimatur, vt Euſtathius do-
cet. ‖Κέρατα, Arcus: ſic exponit Heſychius locum H
Homericum paulo antè citatum. Eodem modo Vir-
gilius dicit Lycium cornu & Parthum cornu, pro arcu
Lycio & Partho. ‖Κέρας dicitur etiam Antenna,
quæ & κεραία. Syneſ. epiſt. 4, ἐπεὶ καταγὲς μέσον κέρας, εἴ-
γε μὴ ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας, fracta media antenna. I-

bidem, τὸ κέρας ἐπετρίζε, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα προτονίζειν τὴν A
ναῦν, antenna ſtridebat. ‖Κέρατα eſt præterea loci
nomen in finibus agri Megarẽſis: vnde Xerxes claſſem
deſpexiſſe dicitur. Plut. Themiſt.

C. Κερασβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt κερασβόλον σπέρμα, ſemen quod
cornu contigerit, ſeu in cornu inciderit. Theophraſtus
De cauſis plantarum libro 4, cap. 14, κερασβόλον σπέρ-
μα ἀτέραμνον γίνεται. id eſt, Plinio interpr. Semen quod
cornu tetigerit, non eſt coctibile. Quam Plinii interpr.
confirmat Plutarchus Sympoſ. 7, probl. 2, vbi dicit τῶν
σπερμάτων τὰ προσπίπτοντα τοῖς τῶν βοῶν κέρασιν, ἀτεράμονα B
τὸν καρπὸν ἐκφύειν. Vnde metaphoricè τὸν αὐθάδη καὶ σκλη
ρὸν ἄνθρωπον à Platone vocari κερασβόλον & ἀτεράμονα,
(i. Durũ, Præfractum, Intractabilẽ, vt Budæus interpr.)
Plutarchus ibidem docet. Plato libro 9, De leg. initio,
μή τις ἐγγένηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος, ὃς ἀτερά-
μων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ᾽ ἄν, ὥστε μὴ τήκεσθαι καθάπερ
ἐκεῖνα τὰ σπέρματα, πυρί. De hoc ſcribit etiam Suidas.

C. Κερασφόρος, ου, ὁ, Corniger, Cornutus. Herodianus lib. 1,
ἐλάφους καὶ δορκάδας, ὅσα τε κερασφόρα, ceruos, damas, itẽ C
cornigera alia.

C. Κεράσχειλοι, Labia cornuum modo incurua habentes,
οἱ ἐπικαμπῆ ἔχοντες τὰ χείλη, Heſych.

C. Κερατογλύφος, ου, ὁ, Qui cornua ſculpit, Qui cornu ſcal-
pendo expolit.

C. Κερατοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Corneus, Cornu ſpeciem & for
mã habẽs. vt κερατοειδὴς χιτὼν vel ὑμὴν, cornea tunica
ſeu mẽbrana. quæ ſecunda oculi tunica eſt, hoc eſt pro-
ximè ſubiecta adnatæ tunicæ, quam ἐπιπεφυκότα χιτῶ-
να appellant. Sic verò nominatur vel propter firmitatẽ
vel quòd per eam internus humor, qui illi adiacet, tã- D
quam per cornu tranſluceat: vel quòd cornus inſtar
velut in laminas diſſoluatur, vt ſcribit Ruffus Epheſ.
Hæc inter alia Gorr.

C. Κερατοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corniger. (idem quod κερασφόρος)
apud Ariſtot. in 5 De part. anim. VNDE Κερατοφορέω,
ῶ, Corniger ſum, Cornua gero, Cornutus ſum. Ariſto-
teles eodem lib. Pro κερατοφόρος autẽ dicitur ETIAM
Κερατηφόρος.

C. Κερατόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, E cornu reſonans. Apud Athen.
14, κλαγγαὶ ἱεὶς κερατόφωνον. E

C. Κερατουργὸς, οῦ, ὁ, Qui cornu elaborat, Qui aliquid ex
cornu conficit, Qui cornu expolit ad aliquid conficiẽ-
dum. Idem eſſe putatur qui κερατογλύφος.

C. Κερατραύλης, ου, ὁ, Cornicen, Qui cornu canit. nam è cor
nu tibias fieri ſolitas ſuprà dictum eſt.

C. Κεραοξόος, ου, ὁ, Cornu expoliẽs. (Heſychio idem eſt QVI
Κερατοποιός. videtur autem ei κερατοποιὸς eſſe qui modò
dictus fuit κερατουργός) Epigr. κεραοξόος ἥρμοσε τέκτων.

C. Κεραελκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui cornibus trahitur, ſeu trahit,
vt exponitur κεραελκέες βόες apud Callimachum. διὰ τὸ F
τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον, ſchol. ‖Κεραελκεῖς Heſych.
vocari ſcribit etiam eos qui cornibus boues trahunt.

C. Κεραβάτης, ου, ὁ, Qui ſuper cornua graditur: id eſt Cor-
neos pedẽs habens. Suid.

C. Κεροβάτης, ου, ὁ, idem. Epitheton eſſe Panis docet Heſy-
chius, qui vel cornua habet, vel τὴν βάσιν ἔχει κερατίνην.

C. Κερόδετος, ου, ὁ, Cornu vinctus. vt κερόδετα τόξα apud Eu-
ripidem, Arcus corneis circulis vinctus.

C. Κεροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui cornu forma eſt, Cornu ſimi-
lis. idem quod κερατοειδὴς ſuprà. Nicãd. Ther. ἕρπυλλον κε- G
ροειδέα. nam eius folia eſſe κερατοειδῆ annotat ſchol.

C. Κεροπλάστης, ου, ὁ, Comæ ornãdæ artifex. Pollux, οἱ δὲ περὶ
τὴν κόμην χειροτέχναι, κομμωταὶ, καὶ κομμώτριαι αἱ γυναῖκες. οἱ
δὲ καὶ κεροπλάστας αὐτοὺς ἐκάλεσαν, ὅτι κέρας ἡ κόμη.

C. Κερόστρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cornibus ſeu corneis laminis ſtra-
tus. Plin. lib. 11, cap. 37, de cornuum vario vſu, Apud nos
in laminas ſecta tranſlucent, atque etiam lumen inclu-
ſum latius fundunt, multáſque alias ad delicias confe-
runtur, nunc tincta, nunc ſublita, nunc quæ ceroſtrota
picturæ genere dicuntur. ‖In vulg. lexicis ceroſtro- H
tum opus interpretantur Ramentis & teſſellis cornuũ
pictorum variis coloribus & vermiculatim ligno in-
ſertorũ compoſitum.

C. Κεράρχης, ου, ὁ, Qui cornui vni ſeu alæ præfectus eſt. vo-
cabulum militare. ὁ ἡγούμενος ἄλης ἤτοι κέρατος. in Tracta

eu de voc.mil. VNDE Κεραρχία,ας,ἡ,Munus illud quo quis cornu ſeu alæ præeſt.

C.Κεραύλης,ου,ὁ,Cornicen.Poll.Suprà κεραταύλης.

C.Κερόιαξ,ακος,Antennæ extremitas. τὸ ἄκρον τῆς κεραίας, Antennæ cornu. Lucianus in dial.qui Πλοῖον inſcribitur, θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων,εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεροιάκων ἀπειλημμένον.

C.Κερουλκὸς,οῦ,ὁ,Cornibus trahens,ſeu Cornibus trahens aratrum,vt Heſychius exponit. Item κερουλκὸς κάλως,qui,& κεραιοῦχος,funis quo antenna trahitur,apud eundem. AT Κερουλκὶς,ίδος,ἡ,Quæ cornibus trahitur,ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη,vt Theocr.ſchol.exp.

C.Κεροῦχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cornua habens, Cornutus. ‖Item Antennã ſeu antennæ cornua tenens. vt κεροῦχος κάλως,rudens antennarum cornua firmans,ſuáſque habens in puppi anſas ad quas religatur: qui & κερουλκὸς dicitur. Cæterùm hoc vocabulo κεροῦχος quidam poetæ Latini abſolutè vſi ſunt,ſine ſubſtantiuo funis, quod ſubaudiendum relinquitur. Valer.Flaccus,Temperet vt tremulos Zethes fratérque ceruchos. Vtitur & Lucan. Alii verò ipſas antennas ſic dictas volunt à cornib⁹ quæ habẽt. VNDE Κερουχὶς,ίδος,ἡ, Cornua habẽs,Cornuta:vel Quæ cornibus ſonetur. Vtroq; modo exponit Theocriti ſcholiaſtes Idyll.5, Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες. Annotat verò poſſe etiam legi κερουλίδες, A Κερουλὶς,ίδος. i.Criſpata cornua habens, ἡ οὖλα κέρατα ἔχουσα.

C.Ἀκέρατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cui cornua non ſunt, Qui cornutus non eſt,ὁ οὐκ ἔχων κέρατα,vt Ariſtot.loquitur.

C.Μονοκέρατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vnicornis, Cui vnum ſolummodo cornu eſt, Vnico duntaxat cornu armatus. Ariſtot.De hiſt.animalium lib.2,cap.1, μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα,ὀλίγα.

C.Ὑψικέρατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui celſis cornibus præditus eſt, Cui alta cornua ſunt. Item,In altum eminens ſeu Altas eminentias habens.nam κέρας accipi pro ἐξοχὴ ſuprà dictum eſt. Ariſtoph.Neb.ὑψικέρατος πέτρα.

C.Αἰπύκερως,ω,ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedens. vt αἰπύκερως ἔλαφος, ceruus cornua alta gerens, vt Virg.loquitur. ὑψίκερων dicit Homerus.

C.Ἄκερως,Qui cornua non habet.ἀκέρατος paulo antè. vt ἄκερως βοῦς,Cornua non habens, ſeu Qui cornua amiſit.Et in neutro gen.ἄκερων,cornua non habens.quod monoptoton eſſe docet Suidas. Declinatur ETIAM Ἄκερος, ου,ὁ καὶ ἡ. vt apud Ariſtot.De hiſt.anim.l.2,c.1, ἔστι δὲ καὶ τὰ μὲν κερατοφόρα,τὰ δὲ ἄκερα. i.οὐκ ἔχοντα κέρατα,vt ibidem loquitur.

C.Ἀσελγόκερως.Laſciuiens cornibus.

C.Δίκερως,Bicornis,Bina gerens cornua.Epigr. Declinatur ETIAM Δικέραος, ET Δίκερος,ου,ὁ καὶ ἡ. Ariſtot.loco citato,τῶν ζώων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα,δίχαλα κατὰ φύσιν ἐστί·μώνυχον δὲ καὶ δίκερον,οὐδὲν ἡμῖν ὦπται·μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα,ὀλίγα,οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος μονόκερως·μονόκερων δὲ καὶ δίχαλον ὄρυξ.Vnde Plinius,Cornigera ferè biſulca:ſolida vngula & bicorne, nullum: vnicorne,aſinus tantùm Indicus:vnicorne & biſulcum,oryx.

C.Εὔκερως,Bene cornutus:vel Pulchra habens cornua. vt εὔκερως ταῦρος:item εὔκερως ἀγέλα apud Sophocl.in Aiace,εὔκερων ἄγραν ἔχων, Egregia cornua gerentem,Inſignia cornua gerentem. Declinatur ETIAM Εὐκέραος,vt δικέραος.vnde εὐκεράους βόας apud Nõn.Et εὐκεράου ἀγέλας in Epigr. Gregis corniger,ſeu Eximiis & pulchris cornibus conſpicui.

C.Μονόκερως,Vnicornis, Vnico & ſingulari cornu armatus. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Δίκερως. Μονόκερως,eſt etiam proprium animalis nomen apud Ælianũ & alios ſcriptores, quem vnicornẽ itémque monocerotem Latini appellant.

C.Νήκερως,ET Νήκερος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cornua non habens.idem quod ἄκερος ſeu ἀκέρατος in proſa. Heſiod. Erg.Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρυά βησσήεντα Φεύγουσι.

C.Ὀρθόκερως,Erecta cornua gerens,Qui rigidis cornibus eſt. ‖Item, Cui crines erecti ſtant: aut etiam,Crines erigens, Capillos ſurrigens.vt ὀρθόκερως φρίκη apud Sophocl.ἡ ὀρθόθριξ, vt Pollux exponit. horrore enim eriguntur crines.

C.Πλατύκερως,Qui latis cornibus eſt. Eſt nomen proprium animalis quod ceruorum generi annumeratur, licet ceruo minus ſit: cæterùm cauda eſt pro corporis ſtatura longiore,pilo magis albicante,cornibúſque in palmas dilatatis:vnde nomen accepit.De quo Plinius libro 11,cap.37, Aliis [ceruis cornua] ſimplicia tribuit, vt in eodem genere ſubulonibus ex argumento dictis. aliorũ ſinxit in palmas,digitóſque emiſit ex eis: vnde platycerotas vocant.Dioſc.l.2, δορκάδος καὶ πλατυκέρωτος,dorcadis & platycerotis. Synonymo vocabulo DICITVR Εὐρύκερως. Oppianus lib.3 De venat.Ταύροις ἠδ᾽ ἐλάφοις,ἠδ᾽ εὐρυκέρωτας ἀγαυοὺς,eurycerotas ſeu platycerotas illuſtres. Ita verò dicti ſunt quòd eorum cornua ſeſe expandunt in palmas, & è palmis ſurſum emittunt quoſdam digitos, vt Plin.quoque indicat in loco quẽ modò protuli.

C.Πολύκερως, Multa habens cornua.Soph.Aiace,ἔκειρε πολύκερων φόνον, multas pecudes cornigeras trucidauit.

C.Ὑπέρκερως,Supra modum cornutus,Cornua gerens ſupra modum magna.Epithetum cerui apud Poll.

C.Ὑψίκερως,Celſa gerens cornua, Qui altis cornibus eſt. Od.κ,Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν Ἧκεν, Ceruum alta cornua ferentem dicit Virg.

C.Χρυσόκερως,Aurata cornua gerens.vt χρυσόκερως ἔλαφος, qualem extitiſſe Poll. ſcribit eum qui ab Hercule captus fuit.Plut.Apophtheg.ταύρους χρυσόκερως παρασκευα σάμβυς καὶ θυμιαμάτων καὶ ἀρωμάτων πλῆθος,tauros auratis cornibus. Virgil.dicit – aurata fronte iuuencum. Æſchin.contra Cteſiphontem, ἐπιδεικνύων τισὶ τὸ ἐμὸν πρόσωπον ὡς ἐκ πεπληγμένου καὶ ἀθυμοῦντος, καὶ χρυσόκερων ἀποκαλῶν. Pro quo dicitur ET Χρυσοκέρειος, vt teſtantur v.l.

Κερατώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Cornutus,vel Corneus,Cornu imitans. Callim.hymno in Apollinem, Σπὰς ἐπὶ Μυρσίνης κερατώδεος. id eſt Cornua habentis, vt ſchol. exp. Montibus autem & promontoriis cornua etiam tribuuntur.i.ἐξοχαί,eminentiæ.

Κερατίας,ου,ὁ,Cornutus,vel Cornu ſpeciem habens.vt κερατίας κομήτης,de quo Plinius lib.2,cap.25, Ceratias cornus ſpeciem habet: qualis fuit quum Græcia apud Salamina depugnauit.

Κεράτινος,ου,ὁ,Corneus,Ex cornu factus.Plato De legib⁹, ἐν κερατίνοις πλήκτροις,corneis plectris. Athen.11,ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis: quæ κέρατα vocari ſuprà dictum eſt,& ex Athenæo ibi apparet. Et comicus quidam apud eundem lib.15, Κερατίνου τε φωσφόρου λύχνου σέλας.vbi κεράτινον φωσφόρον λύχνον dicit Lucernã corneam.De quibus ex Plinio vide ſuprà in Κερόστρωτος. ‖Apud Laertium autem in Zen.κεράτινος λόγος ſunt qui cornutum ſyllogiſmum interpretentur. Quintilian⁹ ceratinas & crocodilinas ambiguitates dicit, vt ſuprà in Κέρας,quod eiuſdẽ ſignif. eſſe traditur, indicaui.putant autem inde dictas has argutias, quòd crebra in eis cornuum mentio fieret: qualem ſyllogiſmum in Κέρας videre eſt, cuius Seneca quoque libro 5 epiſt.meminit. Laert.lib.2,in Diodoro,πρῶτος δόξας εὑρηκέναι τὸν ἐγκεκαλυμμένον καὶ κεράτινον λόγον. Sic enim quædam exemplaria antiqua ſcriptum habent:alia verò κερατίνην ANOM.Κερατίνης,ου,ὁ. AT Κερατίνη,ης,ἡ, Buccina,2 Regum 2,καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ.Bud. Sed ſubaudiri poteſt σάλπιγξ, aut tale quid, vt κερατίνη adiectiuum ſit.

Κερατίτης,ου,ὁ,Cornutus,Corniculatus. Et in fœminino genere apud Dioſcoridem l.4,μήκων κερατῖτις, papauer corniculatum,ſeu cornutum.vtroque enim modo interpretes vertunt.De quo Plinius libro 20,cap.19, Syluestrium vnum genus,ceratitin vocat,nigrum, cubitali altitudine,radice craſſa & corticoſa,calyculo inflexo vt cornicula.

Κερατίζω,Cornu ferio, Cornu peto. Exponitur etiã Coniſco.Coniſcare autẽ dicebãtur olim beluæ quæ cornibus aduerſis concurrũt. Item, Arieto. VNDE Κερατιστὴς,οῦ,ὁ,Qui cornu ferit,(vt Vergil.loquitur)Qui cornu petere ſolet.

Κερατῶ,Cornu ferio,[illegible] peto. Greg.καὶ τῶν κερατών[illegible]

τῶν βοῶν καὶ τῶν ἀκεραϊδόντων θηλειῶν τὰ κέρατα καὶ τοὺς ὄνυχας καταπάσσειν. Sed κεραϊζόντων illic legitur, fortaſſe pro κυεριδόντων, inquit B.

Κεράτιον, τὸ, Corniculum: cuius ſignificationis exemplū habes in Κεραία. ‖ Item Siliqua, i. Leguminū folliculus, à corniculi ſimilitudine, vt putatur. Accipitur etiam ſtrictius, diciturque tam de arbore quadam peculiari, quàm de fructu: quanquam Galen. arborem ipſam κερατωνίαν ſcribit nominari: cuius fructus ſunt digitorū hominis longitudine, interim falcata, pollicari latitudine, dulces, ſed concoctu difficiles & mali ſucci. Eas recentiores Græci ξυλοκέρατα vocant. Gorr. Κεράτιον dicitur etiam Siliqua Græca. Columella in lib. De arboribus cap. 25, Siliquam Græcam, quam quidam κεράτιον vocant, deinde perſicum, ante brumam per autumnum ſerito. Κεράτιον ſiue Siliqua, vocatur etiā Fœnum Græcum, vt Columella docet l. 2, c. 11, Fœnum Græcum, quod ruſtici ſiliquam vocant, duo tempora ſationum habet: menſis Septembris, quum pabuli cauſa ſeritur: & Ianuarii vltimo, vel primo Februarii, quū in meſſem ſeminatur. De quibus ſiliquis quidam intelligi volunt dictum Lucæ 15, de filio prodigo, ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι. Sed quid hîc vetet accipere pro leguminum folliculis, hoc eſt ſiliquis, (quas Plinius quoque pecorum pabulo gratiſſimas eſſe ſcribit) non video. Quam verò ſiliquam Græcam Columella paulo antè & Plinius vocant, arbor eſt, vt ex eius verbis patet, quæ κερατωνία vocatur: cuius fructus κεράτια. At quæ κεράτια ἀκάνθης dicuntur, ſignificāt (vt ait Galenus) fructum acaciæ, quam ſpinam eſſe arboreſcentem Dioſcorides tradit. Gorr. V. lex. interpretantur Fructum acaciæ ſiliquatum. nam eius fructum ἐν λοβοῖς κεῖσθαι, ſeu ἐν θυλάκοις συνεζευγμένοις, in folliculis, quales ſunt & in ſiliqua, teſtātur Dioſc. & Plin. ‖ Κεράτιον, Siliqua, eſt etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei: lupinus enim pondere ſuo octo grana hordei exæquat. Gorr. In Græcis autem ponderum rationibus, κεράτιον ἔχει χαλκοῦς β. In v. lex. annotatur, ſex ſiliquæ ſemina ſcriptulum ſiue ſcripulum, hoc eſt τὸ γράμμα, efficere: drachmam, duodecim. Arbor horum κερατίων, ſeu hæc κεράτια ferens, à Galeno DICITVR Κερατωνία, vt ſuprà annotatum eſt: (licet κεράτιον quoq; ipſam dici, vt & fructum, quidā velint.) Sic & Aetius lib. 1, Κερατωνία ξηραντικῆς ἐστὶ καὶ στυπτικῆς δυνάμεως, ὥσπερ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ καλούμενα κεράτια. Plinius & Columella ſiliquā appellant. Hanc Heſychius falsò putat eſſe ficum Ægyptiam. quod ex ſequentibus clarius patebit. Quam verò Plinius & Columella ſiliquam Græcam appellant, ea diuerſa eſſe putatur ab ea de qua iam dictum eſt ceratonia, ac ea eſſe quæ DICITVR Κερωνία à Theophraſto, quam inter ἔλλοβα recenſet, De hiſt. plant. lib. 4, c. 2, de ficu Ægyptia & Cypria loquens, ἔστι δέ τι παραπλήσια ἣν οἱ Ἴωνες κερωνίαν καλοῦσιν ἐκ γὰρ τοῦ στελέχους καὶ αὐτὴ φέρει τὸν πλεῖστον καρπόν· ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, ὃν καλοῦσί τινες Αἰγύπτιον σῦκον διημαρτηκότες. Vnde apud Plinium lib. 13, cap. 8, vbi hæc Theophr. interpretatur, pro Ceraunia reponendū Ceronia, ac ſic legendum, Similis his ſiliqua quam Iones ceroniam vocant, trunco & ipſa fertilis, ſed pomo ſiliquæ: ob id quidam Ægyptiacam ficum dixere, errore manifeſto. Meminit huius idem Theophr. l. 1, c. 18. At ceroniæ ſiliquati fructus, qui hodie fabæ Indicæ nomine circunferuntur, putantur eæ eſſe quas Plin. ſiliquas Syriacas nominat. AT Κερατεία, ας, ἡ, Siliquaſtrum.

Κερατών, ῶνος, ὁ, dicebatur ara in inſula Delo ex cornibus concinnis & inter ſe cōgruentibus, ſiniſtris omnibus, conſtructa, βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένων εὐωνύμων πάντων. Plut. Theſ.

Κεραός, οῦ, ὁ, Cornutus. Iliad. γ, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα. Et ὄρνις κεραοί, Odyſſ. Et apud Oppianum, κεραῶν ἔθνεα θηρῶν. Ab Heſiodo opponitur τῷ νήκερος, vt ſuprà videbis. eſt igitur idem quod in proſa κερατοφόρος, ſeu κερασφόρος. ‖ Item Corneus, aut κεράϊνος, vt in Epigr. κεραὸς βιὸς, Arcus corneus, vel corneis circulis vinctus, vt Eurip. κεραὸν [illegible] dicit.

A Κερόεις, εντος, ὁ, Cornut⁹. vt κερόεσσα ἔλαφος apud Anacreōtem. Sic Sophocles quoque Telephi nutricem (id eſt ceruam, à qua in ſylua expoſitus quum eſſet, educatus putatur) κερόεσσαν dixit. Sed Pollux huius vocabuli vſum improbat, ac rectius ab Homero κεραὸν ἔλαφον dici tradit. ‖ A Suida exponitur συμπλεκτικός.

Κεραία, ας, ἡ, Cornu. idem quod κέρας. eo ferè modo quo μελισσαία pro μέλισσα dicitur, & σεληναία pro σελήνη. Nicād. Ther. de fugandis ſerpentibus, Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην. Plinius quoque accenſis cornibus ceruinis,

B odore ſerpentes fugari ſcribit. Sic apud Ariſtotelem De hiſt. anim. lib. 4, cap. 2, de duplici caraborum genere, ἔχουσιν ἀμφότερα κεραίας δύο περὶ τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλας καὶ τραχείας, καὶ ἄλλα κεράτια ὑποκάτω λεῖα. quæ paulo pòſt κέρατα appellat, ἐνίων δὲ τούτων τὰ κέρατα μικρά, βραχύτερα δὲ καὶ λεπτότερα πολὺ ἢ ὁ κάραβος. Plinius quoque aquatilibus & marinis cornua data ſcribit. In illo autē Ariſtotelis loco non incommodè interpretari poſſumus cornicula, ſicut Plinius in hoc eiuſdem loco, ἔχει κεραίας περὶ τῶν ὀμμάτων ἔνια οἷον αἱ ψύχαι, vertit, Aliis cornicula ante oculos prætēdūtur, vt papilioni. Sic Ruell.

C apud Dioſcor. ἐκ τοῦ ἑτέρου πέρατος ὥσπερ κεραίαν ἔχων, vertit, In altera extremitate exertus, veluti corniculum gerens. ‖ Sicut verò ſuprà vtero quoque tribui κέρατα ab Ariſtot. diximus, ita eidem eodem ſignificatu à medicis, ac præcæteris Diocle, κεραίαι (i. cornua) tribuūtur, quæ ſunt duæ vteri apophyſes exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ ſeu cornibus exorientibus ſimiles. In hæc ſemen muliebre excernitur, & contractæ allantoidis extremitates deſinunt. Herophilus horum cornuum

D figuram dimidii circuli reuolutioni comparauit. Eudemus πλεκτάνας, id eſt cirros, vocauit, à cirris polyporum ſimilibus. Praxagoras & Philotimus κόλπους id eſt ſinus, nuncuparunt: vnde & mulieris vterum δίκολπον dixerunt. Gorr. ‖ Item Antenna, ſimiliter vt κέρας: hoc eſt (vt Didymus exponit) lignū in ſuperiore mali parte per tranſuerſum collocatum, vnde velum pendet: quam cōpoſita voce Artemidorus Onirocr. 1, vocat ἰσοκεραίαν. Ceruchon apud Valerium Flaccum &

E Lucianum appellari eādem nonnulli exiſtimant, quòd videlicet duo cornua habeat: vt Virgilius quoque docet, qui velatarum cornua antennarum dicit τὰ ἀκροκέραια. Plutarchus, τὸν οἴακα προσαγαγὼν, τὴν κεραίαν ὑφίησι, de nauis gubernatore qui aduentante tempeſtate deos implorat. Apud eundem in Polit. præc. poeta quidam de nautis, Εὖ μὲν ἐπὶ πρύμνη οἰήιον, εὖ δὲ κεραίην Εἰδότας ἐμπίπτειν ἐπερχομένου ἀνέμοιο. vbi aliquis nō incōmodè ex Virgilio reddere poſſet, antēnarum cornua. Polybius apud Suidam, καθελόμενος τὰς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας. A quarū antennarum figura apud Plutarchum in Marcello, ἀπὸ

F τῶν τειχῶν κεραίας ὑπεραιωρουμένας, vulg. lex. dictas volūt trabes è muro ſuſpenſas. ‖ Κεραίαι dicuntur etiā Eminentiæ, aut Apices eminentes in aliqua re, vt Cornua ex cornigerorum capitibus. vt apud Oppianum lib. 3 De venat. Οὔπω κέρας κερόεν, περὶ δ' οὔατα μεσσόθι κόρσης Ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραίαι, imbecilli & exiles apices corniculorum inſtar in temporibus enaſcūtur. Quò referri poteſt quod in Euang. Matth. cap. 5, legimus, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται, vnus apex. Quod Lucas paulum muta-

G tis verbis dicit cap. 16, εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν. Sic apud Plutarchum in Numa κεραίαι γραμμῆς, Lapus (vt tradunt vulgata lexica) vertit Apices lineæ. VNDE Κεραιοῦχος, ου, ὁ, Antennæ cornua tenens. vt κεραιοῦχος κάλως apud Heſychium, quem κερουλκὸν quoq; nominari tradit: quo videlicet antennarū cornibus annexo, ipſæ antēnæ trahuntur aut laxantur. ET Δικέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bicornis. idem quod δίκερως, ſeu δύο κέρατα ἔχων, vt Suidas in quodam ex Epigr. loco exponit.

H Κεράς, άδος, ἡ, Cornuta. Capras & oues fœmellas quæ cornua vtplurimum habent, κεράδας vocari Euſtathius annotat.

Κερουνίας, ου, ὁ, Superbus, Elatus, Ferox. γαυρίας, vt Heſych. exponit, dicens metaphoram eſſe ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων, à tauris ceruicem vel potius cornua erigenti-

bus. VNDE Κερουνάω, Cornua erigo. Metaphoricè accipitur ut Cornua addis pauperi apud Horatium. A
riſtophanes Equit. Τούτοις ὁπόταν τις χρήσηται τοῖς ϖρεσοιμίοις, Ἀνωρτάλιζες κἀκερούνιας, cornua erigebas, ſeu (vt ſchol. exp.) κεφαλὴν αἴρεις, more cornigerorum animaliū.
C. Ὑπερκεράω, ῶ, Alterum cornu circumuenio: ſicut ὑπερφαλαγγῆσαι phalanx dicitur quum vtrinque hoſtibus circumfuſa aciem eorum coercet, vt Bud. docet pag. 631, exempla huius ſignific. ex Æliano afferens, & præterea hunc Liuii locum ad ea declaranda, Mox cornua ex tendendo clauſere & à tergo hoſtes: ita vt ὑπερκερᾶν ex Liuio interpretari poſſimus Cornua extendendo clau B
dere hoſtes. Sic accipi teſtatur idē Bud. in l. 1 Macc. cap. 7, καὶ ἐξῆλθον ἐκ πασῶν τῶν κωμῶν τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν, καὶ ὑπερεκέρων αὐτούς. vbi malè exponitur, Et ventilabant eos cornibus. VNDE Ὑπερκέρασις, εως, ἡ, Alterius cornu circunuentio, vt ibidem B. interpr. In tract. de voc. mil. ὑπερκέρασις eſſe dicitur quum ex altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio, ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. ſed ibi SCRIBITVR Ὑπερκέρωσις.
Κέραξ, Pilus, Arcus, Pudendum, θρὶξ, τόξον, καὶ αἰδοῖον, vt C
Heſych. exponit. quas ſignif. κέρας quoq; ſuprà habet.
Κεραΐζω, Diſſipo aliquid, vt boues infeſtis cornibus. nam propriè dici volunt ἐπὶ φθορᾶς τῆς ἐκ τῶν ζώων κερασφόρων. Alicubi etiam non incommodè reddi poteſt, Incurſo velut infeſtis cornibus. Iliados π, de leone, – σταθμοὺς κεραΐζων. Sic & Iliad. ε, itidem de leonibus, ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον. Et in Bœotia, ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους. Cui loco reſpondet hic D
Iliad. φ, vbi Achilles Troianos perſequens in Xanthum compulſos, alloquitur, Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ᾽ ὄπιθεν κεραΐζων. In quibus locis Trucidare aut Contrucidare aliquis reddere poſſet. Dicitur etiam κεραΐζειν πόλιν, Vaſtare vrbem, Excindere aut Delere, ἀναιρεῖν καὶ ἀφανίζειν. Iliad. π, Hector ad Patroclum, Πάτροκλ᾽ ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊξέμεν ἁμήν. Odyſſeæ θ, Ἄλλον δ᾽ ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν, de iis qui ex equo durio exierant.
Iliad. ω, Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίνω δόμον Ἄϊδος εἴσω. At Iliad. χ dicit, ἑλκυθείσας τε θύγατρας, Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ, thalamos diſiectos aut direptos. E
VNDE Κεραΐς, ίδος, ἡ, Perditrix, Vaſtatrix. Peculiariter verò quidam κεραΐδας eſſe volebant vermes cornu infeſtantes, qui ſic legebant apud Homerum Od. φ. – τόξον ἐνώμα Πάντῃ ἀναστρωφῶν πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μὴ κεραΐδες ἔδοιεν. ‖ Itē ſalaciſſima quædā auicula, à qua Medeā κεραΐδα vocat Lycophron, vt vulg. lex. ex eius ſchol. tradunt. In loco autem Homerico quem paulo antè citaui, nonnulli compoſita voce pro κέρα ἶπες, F
legebant κεραΐπες, A Κεραΐψ, vt κεραΐπες eſſent vermes cornua rodentes. Euſtath. AT Κεραΐης, οῦ, ὁ, apud Heſychiū eſt Cornutus. Item ἀγαθός. Item cometa quidam, quem Plinius ceratian vocat. Item Serpentis ſpecies, qui frequentius DICITVR Κεράστης, Itidem à cornibus. De quo Plinius lib. 8, cap. 23, Ceraſtis corpore eminere cornicula ſæpe quadrigemina: quorum motu, reliquo corpore occultato, ſolicitēt ad ſe aues. Quæ eius cornua corporea eſſe, vt cochlearum cornua, do G
cet libro 11, cap. 37. Aetius verò ſcribit eum in capite habere duas eminentias ad cornuū ſimilitudinē. Deſcriptionem huius ſerpentis apud eundem reperies: quæ verò ſymptomata comitentur illos qui ab eo icti ſunt, & quæ adhibenda remedia, poſt Dioſcoridem idē Aetius, Paul. Ægineta, item Celſus & Plin. docent.
‖ Κεράστης dicitur etiam vermiculus ficus infeſtans. De quo Theophr. Hiſt. plant. libro 5, cap. 5, τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις, οἱ μὲν εἰσιν ἐκ τῆς οἰκείας σήψεως, οἱ δ᾽ ἐκ τῶν ἑτέρων ἐντίκτει γὰρ καὶ τοῖς δένδροις ὁ κεράστης καλούμενος, ὅταν τετραίνῃ καὶ κοιλαίνῃ ϖρεσραφείς. Vnde Plinius lib. 16, cap. 41, Quartum eſt & è vermiculorū genere: quo H
rum quidem alii putreſcente ſucco, ipſa materie: alii pariuntur, ſicut in arboribus ex eo qui ceraſtes vocatur. quum tantum eroſerit vt circumagat ſe, generat alium. Et lib. 17, cap. 24, de arboribus, quæ vermiculantur, Eorum qui in ficis exiſtunt, alii naſcuntur ex ipſis, A
alios parit qui vocatur ceraſtes: omnes tamen in ceraſten figurantur, ſonúmque edunt parui ſtridoris. Sic ita Theophr. lib. 4, Hiſtor. plant. cap. 16, τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν ταῖς συκαῖς, οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν, οἱ δ᾽ ἐντίκτονται ὑπὸ τοῦ καλουμένου κεράστου· πάντες δ᾽ εἰς κεράστην ἀποκαθίστανται, φθέγγονται δὲ ὥσπερ τρισμόν. quod iiſdem pęnè verbis repetit De cauſis plantarum lib. 5, cap. 14, vbi pro τρισμὸν legitur τριγμόν. ‖ Item in propria ſignif. apud ſchol. Apoll. ἔλαφοι κεράσται, magna habentes cornua, οἱ κέρατα μεγάλα ἔχοντες.
C. Ἐκκεραΐζω, Diripio, Populor. Ex Epigr. B
ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, SIVE Κεραννύω, ET Κεράω, ῶ, Fut. άσω, Miſceo. quam interpretationem confirmat hæc apud Plutarchum Sympoſ. 8, Probl. 6, vbi Græca & Latina quædam vocabula conferuntur, τίς οὐκ ἂν ἐπιγνοίη τὸ κῶμον Ἑλληνικῶς, κωμισσάτον λεγόμενον, (i. Comiſſatum, pro quo Comeſſatum) καὶ τὸ κεράσαι, μισκῆραι (ſeu Miſcere) καθ᾽ Ὅμηρον. In qua ſignificatione frequenter tribuitur pocillatoribus. vt Odyſſ. ε, – κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν, vt Cic. C
dicit Alteri miſcere mulſum. Et Ouidius, – pocula miſcet. Et Iuuenal. – neſcit tot millibus emptus Pauperibus miſcere puer. Plato in Philebo, τοῖς δὲ θεοῖς ὦ Πρώταρχε εὐχόμενοι, κεραννύωμεν. Hyperides, τὸν κρατῆρα τὸν Γαιώνιον κοινῇ οἱ Ἕλληνες κεραννύουσι. Et in Epigramm. Καὶ τρία μοι κεράσας ὠμοβοειότερα, quum miſcueris mihi tres cyathos, multo crudiores. Sed ſunt qui in huiuſmodi locis exponant etiam Infundo, ἐγχέω: ac ſic accipiunt Didymus & Euſtath. κέρασσε νέκταρ, id eſt Infudit, nullum ibi κρᾶμα fieri volētes. Eodem modo Euſtath. Od. D
ω, Ταμνομένους κρέα πολλά, κερῶντάς τ᾽ αἴθοπα οἶνον, exponit, ἐμβάλλοντας εἰς κρατῆρας, in pocula infundentes: vt κερᾶν ſit τὸ διδόναι πιεῖν, bibendum præbere. quo exponuntur etiā modo loci ex Cicerone, Ouid. & Iuuenal. paulo antè citati. Similiter Eraſmus quoque in illud Apoc. 18, ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν, annotat, κεράννυσθαι dici quod infunditur in calicem bibituro, etiāſi non diluatur aqua aut alio pot⁹ genere. Alibi tamē Euſt. & itē Athen. tradit, κεράσαι eſſe τὸ μίσγειν ſiue κιρνᾶν οἶνον ὕδατι, Vinum aqua miſcere, vt Plin. loquitur: ſeu Vinum aqua diluere & temperare. Vtut ſit, La E
tino vocabulo Miſcere commodius reddere poſſumus Græcum κεράσαι in eiuſmodi locis. In eadem ſignificatione ponitur etiam paſſiua vox, ſedactiuè. Hom. Odyſſeæ γ, – τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον: verba Mineruæ hortantis vt diis libent. Sic in eodem lib. Τοῖσιν [ſ. οἶνον] ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο. Apud Apoll. verò Argon. 1, κερασσάμενοι λοιβάς exponitur Fundentes. Κεράννυμαι, Miſceo, ea ſignific. qua aquam vi F
no miſcere dicimur, id eſt immiſcere. Herodian. lib. 1, ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τὸ φαρμάκου, οἴνῳ τε κεράσασα εὐώδει, δίδωσι, commixtum vino odoratiſſimo venenum obtulit. Et in paſſ. apud eundem lib. 7, λίμνην αἵματι κεραννῦσαι. Plutarch. Numa, κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου. Medius quoque aor. in hac ſignificatione apud proſæ etiā ſcriptores inuenitur, vt apud Luc. in Hermotimo, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομετροῦντες. Interdum commodius redditur Tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγήν, vino & melle temperans fontem. Plato Timæo, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, in qua omnem animum vniuerſæ naturæ temperans permiſcebat, Cicer. G
interprete. Philo De mundo, τὴν δὲ φύσιν ἀπείρεις τοῖς φύσεις κερασάμενος ἀπὸ τῶν ἐκ πλείστων δυνάμεων, è pluri mis eam attemperans facultatibus. Galen. De parua pila, ἡδονῇ τε καὶ τέρψει τὸν ἐν αὐτοῖς πόνον κερασάμενοι. Quod verò ad etymon huius verbi attinet, Athen. & poſt eum Euſtath. à κέρας deriuant, quòd antiqui è corneis poculis aut ad cornu ſimilitudinem factis, potare ſolerent, aut his poculis συμμίσγειν τῷ οἴνῳ τὸ ὕδωρ, vt Athen. loquitur: vel in hæc κέρατα ἐγχέοντες πίνειν, vt Didymus: adeo vt hoc κεράσαι ſit τῆς παλαιᾶς οἰνοχοΐας δηλωτικὸν τοῦ κέρατος ὄνομα. H

Formatur porro ab hoc verbo & aliud futurum, Κεράσω, quod nonnulli eſſe volūt A Κρῶ SIVE Κεράω, per ſyncopē ex κεράσω. Ex qua origine ſunt, Κρᾶμα,

κρᾶσας, κρατὴρ, & quæ huiuſmodi ſunt. Ariſtoph. Pluto, A κώθωνι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, in quo pari menſura vinum & aqua mixta ſunt. Et apud Athen. lib. 4, ὁ δὲ παιδοτριβικὴ κεκραμένον ἔχων τὸ ποτὸν, καὶ ᾧ αἰτιῶνται προσφέρει, mixtum ſeu dilutum. ſicut κεκραμένος οἶνος apud Dioſcoridem, Vinum dilutum, & apud Galen. ad Glauconem, οἶνος ὕδατι ψυχρῷ κεκραμένος, Vinum frigida dilutum, vel frigida mixtum: quemadmodum Plinius dicit, Vinum aqua miſceri Staphylus docuit. Sicut verò Latinè dicimus Mixtus ex, ita & apud Thucyd. lib. 6, p. 199. φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη. Nonnunquam commodius redditur per Tempero, ſicut in Κεράννυμι dictum eſt. Plut. De aud. μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον ἀλλ᾽ μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκραμένον, temperatum. Transfertur etiam ad animum. Vnde Plato in Epiſt. dicit, οὐδ᾽ οὕτως θαυμαστὴ φύσει κραθήσεται, neque tam admirabilis & excellens in eo indolis temperies erit: ſeu (vt alii exp.) neque tam excellenti ingenio præditus erit. Ita apud Plutarchum in Numa, φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος, ingenio ita temperato vt ad quoduis virtutis ſtudium aptus eſſet.

Κέρασμα, ατος, τὸ, Mixtura. Apud Hippocratem ſignificat aquæ mixturam qua aquæ frigiditatem calidiore addita frangimus, vt annotat Galen. Cōment. 3 εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξ. Gorr.

C. Εὐκέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene mixtus, Bene dilutus & temperatus. vt ἀκέραστος οἶνος apud Poll.

C. Αὐτοκέρας, Ipſe per ſe mixtus, Qui eius temperiei eſt vt admixtione nulla opus habeat. vt αὐτοκέρας οἶνος apud Poll. Quod ETIAM Αὐτόκερας ET Αὐτόκρατος, ac rectius fortaſſe. D

Κρᾶμα, ατος, τὸ, itidem Mixtura, vel potius Idipſum quod mixtum eſt. Peculiariter verò κρᾶμα dicitur Vinū aqua mixtum, ſeu Vinum dilutum & aqua temperatum: Vnde videtur eſſe quod Celſus lib. 1 dilutam potionem appellauit. Plutarch. De ſanitate tuēda, τὸ κρᾶμα, καὶ τοῦ ὕδατος μετέχον πλεῖστον, οἶνον καλοῦμεν. Dioſcorides, ἰᾶται καὶ βῆχα χρονίαν μετὰ κράματος, Ex vino aqua mixto, ſeu diluto, potum, vt etiam Budæo interpretandū videtur. At verò apud Philonem De vita Moſ. lib. 3, ἀναμίξας τὸ ἔλαιον τῷ αἵματι τοῦ κράματος, Turn. interpr. Illius temperationis cruori commixto oleo. Dicitur etiam de concretione & temperatura corporum naturalium, ſeu ipſo corpore concreto, aut maſſa corporis concreta. Plut. ad Colot. οἱ πᾶν μὲν τὸ αἰσθητὸν κρᾶμα παντοδαπῶν ποιοτήτων ἀποφαίνουσι σύμμικτον. In eodem lib. ὡς κρᾶμα τὸ μεμιγμένον ἔκ τε τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Gregor. ὅσον τὰ ὑπερουράνια ἡμῶν ὑπεραίρει τοῦ σωματικοῦ καὶ ταπεινοῦ καὶ βρίθοντος κράματος, præſtant corporibus humanis concretis & deorſum vergentibus. Idem in Natal. Chr. τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ καὶ κράματος, ex eodem luto & eadem maſſa. Item, οὔπω δ᾽ ἦν κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων, οὔτε τις μίξις τῶν ἐναντίων, Permixtio, Temperatura. Idē περὶ φιλοπτωχ. Τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν. id eſt συζυγία τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, temperamentum. Bud. E F

Κρᾶσις, εως, ἡ, Mixtio, Mixtura. peculiariter de ea mixtura dicitur qua aqua vino miſcetur. Apud Athen. libro 10, ἔδοξε πᾶσι λέγειν περὶ τῶν κράσεων τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, de ratione aquæ vino miſcendæ, qua videlicet vel ἴσον ἴσῳ κιρνᾶται, vel ex alterutro minus. vt τρία καὶ δύο apud Ariſtoph. πέντε καὶ δύο apud Eupol. Sic etiam οἴνου κρᾶσις apud Plut. Generaliter verò de quauis mixtura & temperatura ſiue tēperamēto dicitur. vt Luc. in Zeux. χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, mixturam & temperaturam. Plur. De orac. Pyth. κρᾶσίς τις ἦν καὶ φαρμαξις τῶν πάλαι τεχνιτῶν περὶ τὸν χαλκόν. In quibus locis actiuam ſignific. habet. Alicubi verò & paſſiuā, vt apud eundē De defectu orac. τῆς κράσεως ἐν αὐτοῖς ἑτέρας γιγνομένης, mutato in ipſis temperamento. In eodem libro, καταμιγνύμενον γὰρ εἰς τὸ σῶμα κρᾶσιν ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς ἀήθη καὶ ἄτοπον, infuſus corpori, inſolitam quandam & inuſitatam temperationem affert. Dicitur etiam de temperie ſeu temperamento corporis humani & elementorum. vt apud Alex. Aphrodiſ. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, ex æquabili corporis tēperamento ſeu conſtitutione ſanitas exiſtit. Theophr. κρᾶσις ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος. Hermog. ἡ κρᾶσις ἡ τῶν ἀέρων. Quo ſignificatu κατάστασις etiam dicitur. Ariſtoteles De mūdo, τὰ εὖ ἔχοντα κράσεως νάματα, aquæ bene tēperatæ. Alicubi commodius redditur Cinn⁹, Commixtio. Ariſtot. De mundo, ἐκ φωνηέντων καὶ ἀφώνων γραμμάτων κρᾶσιν ποιησαμένη, vocalium & mutarum cinnum efficiens. vt Cicero De oratore, Quidam interiectus, intermedius & quaſi temperatus, nec acumine poſteriorum, nec fulmine vtens ſuperiorum, vt cinnus amborum, in neutro excellēs, vtriuſque particeps. Quæ eius verba perſpicuè declarant quid κρᾶσις ſit, videlicet qualitas commixta ex duobus aut plurib⁹, licet à ſe inuicē diſcrepantibus, ita coaleſcētibus, vt vnū quippiā tantūmodo videatur. Sic Alex. Aphr. τὰ δὲ ὁμιλοῦντα ἑαυτοῖς, ὁμιλεῖ τὰ μὲν κατὰ κρᾶσιν, ὡς αἱ ποιότητες τῶν στοιχείων, παντελῶς ἐχόντων τὰς προτέρας ποιότητας ἀφανιζομένας, καὶ ἑτέρας γινομένας, δυναμένας δὲ πάλιν ὑπὸ φύσεως χωρισθῆναι καὶ σωθῆναι, alia per commixtionem coeunt & vnum quaſi cinnum efficiunt, vt elementorum qualitates. ‖Nō multū abſimili ſignif. apud grammaticos κρᾶσις duarum vocalium, aut vocalis & diphthōgi, aut etiam duarum diphthongorum, fieri dicitur, quum in vnam ſyllabam coeūt, & vnum quaſi cinnum efficiūt ac ſonum ex ambabus mixtū, mutatis illis literis duabus in vnam tertiam: vt quum ex ἀλήθεια fit ἀληθῆ, ex ἀληθέων fit ἀληθῶν, ex καὶ εἶτα fit κᾆτα: à qua συναίρεσις eo differre putatur quòd ambæ in ea literæ ſeruantur, vt ἀληθέϊ ἀληθεῖ. C

C. Ἀκρασία, ας, ἡ, Intemperies. (Cui opponitur Εὐκρασία, Temperies, Bona temperatura) vt ἀκρασία ἀέρος, apud Theophraſtum, cui cōtraria eſt ἀέρος εὐκρασία.

Pro ἀκράτεια ſæpiſſimè vſurpatur. Ariſtoteles Rhet. 1, οἱ γὰρ ἀκρατεῖς τοιοῦτοι. ἔστι δ᾽ ἀκρασία περὶ πάνθ᾽ ὅσων ὀρέγονται. Id eſt, Incontinentia, Intemperantia. Xenoph. Pæd. 9, ἀσέβειαν τε αὐτοῦ λέγων, ἀδικίαν τε καὶ ἀκρασίαν. Demoſthenes Olynth. 2, τὴν καθ᾽ ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν. Dixi autem ἀκρασία ſumi pro ἀκράτεια: atque hoc manifeſtum eſt cum ex alius Ariſtotelis locis, tum ex eo qui modò citatus eſt. vbi quum dixiſſet ἀκρατεῖς, ſubiunxit ἀκρασία. Siquis tamen deriuationem conſideret, inueniet ἀκράτεια ad verbum ſonare Incontinentia, ἀκρασία verò Intemperantia. vt videlicet ab ea ipſa metaphora à qua Græci ἀκρασίας, ab eadem Latini intemperantiæ nomen deduxerint. Apud Suidā ponitur hæc ἀκρασίας & ἀκολασίας differentia, quòd hæc κατὰ προαίρεσιν fœda ſectatur, illa παρὰ προαίρεσιν. Notandū eſt autem à Plutarcho dici etiam ἡ περὶ τὸ λαλεῖν ἀκρασία. q. d. Loquendi intemperantia. Latinius tamen dixeris, Linguæ petulantia, vel Linguæ incontinentia. in qua ſignificatiōe ἀκρασία dici videtur quaſi ἀκρατεία, atque ad κρατέω, non hîc duntaxat, ſed & aliis in locis fortaſſe referri debet.

Ἀκράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intemperans, in hoc loco quem Suidas citat, ſuppreſſo autoris nomine, οὕτω τι ἐς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπέπλωκα πεῖθοι.

C. Δυσκρασία, ας, ἡ, Intēperies, Mala & incōmoda tēperies.

C. Εὐκρασία, ας, ἡ, Bona temperies. Plutarchus De fort. Alex. καρπῶν μὲν γὰρ ἀφθονίαν εὐκρασία ποιεῖ καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. Sic apud Chryſoſtomum ἀέρων εὐκρασία, Bona aeris tēperies, Aeris conſtitutio bene temperata. ἡ εὔκρατος τοῦ ἀέρος κατάστασις. Dicitur etiam εὐκρασία in corpore humano pro συμμέτρῳ κρᾶσις, Bona & æquabilis corporis temperies, ſeu habitudo. G

C. Ἄκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propria & prima ſignificatione Merū ſiue meracum ſignificat. vt ἄκρατος οἶνος, meracum vinum. Sed vt plurimum vſurpatur ἄκρατος abſque οἶνος, vt ſiquis dicat Latinè meracum, ſubaudiens vinum. vt dici ſolet merum, ſubaudiendo hoc ſubſtantiuum. quanquam ſunt qui Merum generaliter etiam pro vino diluto vſurpatum autument: at verò ἄκρατον tantùm de meraco Græcos dicere conſtat. Theocritus, ἐπιχεῦσαι ἄκρατον. vbi etiam obſeruandum α produci in penultima. Apud Athenæum 19, εἴ τις ἄκρατον εἶναι μὴ προστάξαντος τοῦ ἰατροῦ, ſiquis meracum vinum bibiſſet. Lucianus in Piſcatore, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντος Apud H

Athenæum ἄκρατος & κεκραμένος opponuntur, lib.10. A
Reperitur autē & τὸ ἄκρατον apud Plutarchum in Lycur
go, vbi ſcribit, λέγεται γὰρ ὅτι ἐζετάζεσθαι τὰ ἐπιληπτικὰ καὶ νοσώ-
δη πρὸς τὸ ἄκρατον ἀποσφακελίζοντα· τὰ δ᾽ ὑγιεινά&c. ſed ve
tus exemplar ibi non τὸ ſed τὸν habet. Quanquam apud
Athenæum libro 10 hoc in loco, —ὥς γε μοι κεκέννυται
Οὔθ᾽ ὑδαρὲς οὔτ᾽ ἄκρατον, non patitur metri lex vt aliter
legamus quàm ὑδαρές. ſic autem legēdo, ἄκρατον quo-
que neutrum eſſe dicamus neceſſe eſt. quare aliud ꝙ
οἶνον ſubaudire cogimur, aut πόμα videlicet, aut tale
quid. nondum enim ſatis mihi liquet quod potiſſimū B
nomen ſubaudire conueniat. Pro ἄκρατος verò Ioni-
cè DICITVR Ἄκρητος apud poetas, & apud Ionica dia-
lecto vtentem Herodotum: vt lib.1, κρητῆρας οἴνου ἀκρή-
του. Apud Homerum Il.β, — οἴνοιο ἄκρητον ποτόν. Dici-
tur verò & ἄκρατον ὕδωρ, vt docet Athenæus lib.2. ſic a-
pud Antipatrum in Anth. epigr. ὕδατος ἀκρήτου. Apud
Homerum verò & ἄκρητον γάλα, de quo lege ſcholiaſtē.
Fatendum eſt tamen in his eſſe catachreſin. Ab hoc
verò ἄκρατος ſiue ἄκρατον, quod pro vino mero ſeu me C
raco capitur, COMPON. Ἀκρατοκώθων, ωνος, Qui mero
ſe ingurgitat, Qui largiùs merum potat. Athen. lib.11,
ἀκρατοκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον πίνοντας, videli-
cet ἐκ τοῦ κώθωνος, quod poculi genus eſt apud Laconas.
Apud eundem lib.6, τοὺς ἄλλους ἀκρατοκώθωνας καλῶν, αὐ-
τὸς τὴν μεγάλην ἐπανεκτεῖν, in apophthegmate de Demo-
ſthene qui ab Harpalo calicem acceperat. ET Ἀ-
κρατοπότης, ου, ὁ, Qui merum potat, Qui vinum purum
& non dilutum auidius haurit. ὁ ἄκρατον πίνων, ſeu ἀπλή-
στως πίνων. VNDE Ἀκρατοποτέω, ῶ, Merum bibo,
Meracius poto. Herodot. apud Athen. lib.11, de Cleome D
ne Spartæ rege, Σκύθαις ὁμιλήσαντα μαθεῖν ἀκρατοποτεῖν.
AT Ἀκρατοποσία, ας, ἡ, Meracior potus, Meracioris vini
potatio. Athen. lib.10, Σκύθαι καὶ Θρᾷκες ἀκρατοποσίαις
παντάπασι χρώμενοι. Apud eundem Anacreon ἀκρατοπο-
σίαν vocat Σκυθικὴν πόσιν. Plut. Alex. αἴσθετο προσῆκεν καὶ
σίφωνον ἀκρατοποσίας. cuius rei meminit & Athen. lib.10.
ITEM Ἀκρατοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui meracum fert. vel, Ad
meracum ferēdum aptus. Ita τὸν κότυλον ſiue κοτυλίσκον,
(Διονυσιακὸν ἔκπωμα) ſiue δῖνον, ἐν ᾧ ἦν ὁ ἄκρατος, ἀκρατο-
φόρον à nonnullis vocatum fuiſſe docet Pollux. At E
Cæl. lib.15, cap.6, ἀκρατοφόρου Διονύσου ſacellum fuiſſe a-
pud Phigalenſes in Arcadia, ex Pauſania tradit. Re-
fertur huc ET Ἀκρατίζομαι, Iento. quod propriè eſſe vo
lunt Offulas meraco imbutas aſſumo, ἐν ἀκράτῳ βρέχειν
καὶ προσίεσθαι ψωμούς. quod matutino tempore aliquot
ante prandium horis fieri ſolet. Cantharus apud Athe-
næum lib.1, οὐκοῦν ἀκρατισόμεθα. ἐν Ἰσθμοῖ γὰρ ἀριστήσομεν.
Ibidem Ariſtomenes, Ἀκρατισάμενος μικρόν. εἶτ᾽ ἥξω πάλιν
Ἄρτου δὶς ἢ τρεῖς ἀποδακών. Et impropriè apud Ariſtoph.
Τράγοι δ᾽ ἀκρατιεῖσθε. Quum verò caſum adiunctū ha F
bet, ſignificat In ientaculum ſumo, vel Iento, eo modo
quo Afranius dicit, Hæc ieiunia iento. Ariſtoph. apud
Pollucem, κοκύμηλα ἠκράτισα. Et metaphoricè apud
Philonē De vita Moſ. l.3, μόνος ἄμικτος ἠκράτισω σοφίας,
ſolus ſinceram guſtaſti ſapientiam. vel vt Turneb. in-
terpr. Solus ſinceræ ſapientiæ hauſtu mades. Ἀκρα-
τίζω, inquit Suidas, ἄκρατον πίνω, ἀκράτου γεύω, Merum bi
bo, Meraciori hauſtu præcordia proluo: vt Horat. dicit
Præcordia melius prolueris leni mulſo. Hoc autem
exemplum huius ſignificationis affert, ἡ δὲ Θεοδώρα G
ἀκρατισαμένη ἡσυχίαν εἶχεν. VNDE Ἀκράτισμα, ατος,
τὸ, Ientaculum, quo videlicet offulas vino meraco im-
butas ſumimus, vt Athen. docet, τὸ πρώϊνον ἔμβρωμα,
quod & διανηστισμὸς dicitur. Athen. lib.1, Φιλήμων δέ φησιν
ὅτι τροφὰς εἶχον οἱ παλαιοί, ἀκράτισμα, ἄριστον, ἑσπέρισμα
τι, δεῖπνον. Hoc ab Homero ἄριστον quoque vocari ibidem
docet Athen. & Theon apud Plut. Sympoſ.8, Probl.6,
ex Homero citans, Ἀρτύνοντας ἄριστον ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι.
Vbi quidam dicit ἀκράτισμα appellari hoc βρῶμα, διὰ H
τὴν ἀκρασίαν, ſicut & τὸ προπρονδεῖπνον, ὄνειδος γεγονέναι
πάλαι. At rectius Theon ibidem docet veteres ἐργατικοὺς
ἅμα καὶ σώφρονας ὄντας, ἕωθεν ἐσθίειν ἄρτον ἐν ἀκράτῳ καὶ μη-
θὲν ἄλλο. ſicut Theocriti quoque ſchol. annotat, ἀκρατι-
σμὸν eſſe quum πρωΐας ἔτι οὔσης ὀλίγον τινὰ ἐσθίομεν ἄρτον,
καὶ ἄκρατον οἶνον πίνομεν, vt calidius operi manum admo

ueamus. Vtitur hoc vocabulo etiam Ariſtoteles
Hiſt. animalium libro 6, capite 8, τὸν δὲ φαβὸν ἡ θή-
λεια ἀπὸ δείλης ἀρξαμένη τὴν τε νύκτα ὅλην ἐπῳάζει, μέχρι τοῦ
ἀκρατίσματος ὥρας· ὁ δὲ ἄρρην τὸν λοιπὸν τοῦ χρόνου. Id eſt, Pli-
nio interpr. lib.10, cap.58, Palumbes incubat fœmina
poſt meridiana in matutinum: cætero mas. ET
Ἀκρατισμός, οῦ, ὁ, idem quod ἀκράτισμα. Ientaculum, ſeu
lentaculi ſumptio. Athen. lib.1, τὸ πρώϊνον ἔμβρωμα, ὃ ἡ-
μεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν καὶ προσ-
ίεσθαι ψωμούς. Ibidem ἀκράτισμα appellat. AT Ἀ-
κράτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non ientauit ſeu guſtauit, ἄγευστος,
vt quidā apud Theocr. Idyll.1 exp. v.50, τὸ παιδίον οὐ πρίν
ἀνήσειν φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. Alii verò
per ἀκρατισμὸν ibi intelligūt τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον
τε καὶ μέθην. Nonnulli, quum α in ſecunda ſyllaba cor-
ripiatur, (quod in ἄκρατος lōgum eſt) à κρατέω deriuāt,
ac ἀκράτιστον eſſe volunt οὐδενὸς ἐγκρατής. COMP.
Συνακρατίζομαι, Vnà iento, Vnà ientaculum ſumo, V-
nà offulas meraco imbutas in ientaculo comedo. An-
tiphanes apud Athenæū lib.1, ἄριστον ἐν ὅσῳ ὁ μάγειρος ποι-
εῖ, συνακρατίσασθαί πως ἔχεις μετ᾽ ἐμοῦ, Mecum ientare
potes Mecum offulas meraco intinctas ſumere.

Ἄκρατος dixi propria & prima ſignificatione mera-
cum ſignificare: vtpote quod propriè de vino vſurpe-
tur: & hoc mecum fatebitur quiſquis conſiderabit ἄ-
κρατος eſſe factum à κεράω (ita formādo, Κεράω. Fut. κε-
ράσω. Præt. act. κεκέρακα, paſſ. κεκέραμαι, σαι, ται: per ſynco
pen autem, κράσω, κέκρακα, κέκραμαι, σαι, ται. vnde κρα-
τὸς, & præfixo α priuatiuo ἄκρατος) quod de vino pro-
priè dici, ex etymologia ſatis liquet. nam fit κεράννυ-
μι à κέρας, quod erat poculi genus. Per tranſlationem
autem duobus potiſſimùm modis vſurpatur, de quib⁹
tamē nihil præter meā obſeruationē habeo. Priori mo
do, quū ἄκρατον dicitur generaliter quicquid eſt Imper
mixtū, Nullius rei admixtionem habens, Purū, Sin-
cerum. vt videlicet eſt vinum merum, & tale quale fuit
matre natum, vt comicus Latinus loquitur. Xenoph.
Pæd.8, ἀλλ᾽ ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ
φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι. Id eſt (Cicerone interprete) Nā
quum omni admixtione corporis liberatus [animus]
purus & integer eſſe cœpiſſet, tum eſſe ſapientem. Plu
tarchus in Alcibiade eum dicit non fuiſſe ἄκρατον, vt-
pote temperata eius audacia prouidentia, (id eſt proui
da ſagacitate) Niciæ. de eo videlicet tanquam de vino
loquens. Apud Platonem Polit.2 ἄκρατον ψεῦδος expo-
nitur merum mendacium. ¶ Ἄκρατος poſteriori
modo vſurpatur, metaphora (meo quidem iudicio)
ſumpta à vino, quum temperatum eſt aqua, debili-
tatis & infractis viribus, & quaſi vigore: quem, dum
merum eſt, integrum habet: at poſtquam eſt dilutum,
aliqua ex parte amittit. Significat igitur ἄκρατος, habita
huius metaphoræ ratione, Validus, Vehemens. vnde
& ſæpe copulatur cum ἰσχυρός. Plut. in Numa, βαφῆς ἀ-
κράτου καὶ ἰσχυρᾶς. Idem ibidem, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀπά-
θεια. Thucyd. lib.2, καὶ ἐλκώσεως τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγινομένης,
καὶ διαρροίας ἅμα ἀκράτου ἐπιπιπτούσης. Sic ἄκρητον καῦμα,
(Ionicè poſito ἄκρητον pro ἄκρατον) vehemens æſtus. A-
pud Ariſtotelem Polit.2, cap.10, ὀλιγαρχίαν ἄκρατον expo
nunt quidam effrænem oligarchiam. Ad verbum au-
tem non malè reddiderimus fortaſſe Temperatam, ac-
cipiendo videlicet intemperatam pro immoderata: vt
temperatam vim pro moderata vſurpat Horatius. Nec
dubito quin Latini temperatum pro moderato ex ea-
dem metaphora dixerint. Eoſdem & Diluere aliquid,
pro vires eius imminuere, eodem reſpicientes, dixiſſe
crediderim. Quo autem ſenſu ἄκρατος ὀλιγαρχία ab Ari
ſtotele, eodem ἄκρατος ἐλευθερία dicitur à Platone: qui
apertè metaphoram oſtendens, de ea tanquam de po-
culo meraci vini loquitur, ita ſcribens, ὅταν, οἶμαι, δημο-
κρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, κακῶν οἰνοχόων τύχῃ,
καὶ ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ. Æſchylo vocatur Argus ἀ-
κρατος ὀργήν, in Prometheo, pag.42 meæ editionis, pro
Immitis & immanſuetus, ac rigidus. q.d. mores habēs
non temperatos, manſuetudine videlicet: accipiendo
quidem ὀργὴν pro τρόπος. At ſi iram interpretemur,
tunc ſonabit, Immoderatus ira, id eſt, immoderatam
& quaſi

& quaſi intemper[illegible]tam quandam habens iram. Æſchyli tamen ſcholiaſt[illegible] *ἄκρατος* hîc exponens *ἀκαταπόν*[illegible] & *μὴ κεραννύμενος*, [illegible]pertè ſe *ἄκρατος* pro *ἀκρατὴς* accepiſſe [illegible]eclarat. Sed m[illegible]hi altera deductio magis placet, quam etiam in mea explicatione ſequutus ſum. [illegible]c *ἄκρατ*[illegible] *ὀργὴ* [illegible] in loco hoc quem Suidas citat, *μή ποτε* [illegible] *ὄχλος δι᾽ ὀργῆς ἀκράτου λάβῃ τὴν ἀποτυχίαν.* Alcidamas quoque apud Ariſtotelem Rhet.3 dicit, *ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον.* vbi tamen & aliter legitur. ‖Budæus autem *ἄκρατος* exponit Summus & abſolutu[illegible], in hoc loco Platonis Polit.8, *ἵνα ἡμῖν τελέα ἡ σκέψις ἦ* [illegible] *ποτε ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἄκρατον ἔχ*[illegible] Eſſe verò hîc quoque *ἄκρατον* eadem metaphora dic[illegible]um cõſtat: quaſi videlicet vinum, dum merum eſt, [illegible]bſolutam ſuam naturam habeat. Porro imitatus [illegible]lutar. Platonẽ dixit *οἷς οὐκ ἄκρατος οὐδὲ ἄτρεπτος ἡ κακία πέφυκε προσιζάνειν.*

Ἄκρατος pro *ἀκρατὴς*, id eſt Petulans, videtur à Plut. poni in libro *περὶ ἀοργησίας*, quũ ſcribit, *οὐδὲν γὰρ ὁ ἄκρατος ἀκόλαστον οὕτω καὶ δυσχερὲς ὡς ὁ θυμὸς ἀναδίδωσι.* vel (vt in vet. libr.) *ἀναδείκνυσι.* Sic & in loco Æſchyli modò citato ſcholiaſtes (vti dixi) *ἄκρατος* pro *ἀκρατὴς* poſitum intellexit. Certè *ἀκρασία* pro *ἀκράτεια* paſſim reperitur.

Ἄκρατος, quidam putauerunt poſſe etiam ſignificare, Non abſolutus, Imperfectus. nam apud Hom. Il. β, *σπονδαὶ ἄκρητοι* (notum eſt autẽ *ἄκρητοι* Ionicè pro *ἄκρατοι* dici) fuerũt qui putarent accipi pro *σπονδαὶ ἀτέλεστοι, ἀπλήρωτοι.* Tunc autem fiet *ἄκρατος* non à *κεράω*, ſed à *κράω* pro *κραίνω*. Sed potius dicunt poetæ *ἄκραντον* pro *ἀτέλεστον*, formantes à verbo *κραίνω*. vt Pindarus, *ἄκραντα γαρύετον.* Quòd ſi non ſequamur hanc expoſitionem, *ἄκρητοι σπονδαὶ* erunt meraca fœdera, id eſt adhibito vino meraco pacta, iuxta alteram paſſim receptam huius nominis ſignificationem.

[illegible]*κράτως*, aduerb. Merè, Sine admixtione. Lucian. in dialogo Dor. & [illegible] *ἀκράτως λευκή*, id eſt Merè & purè alba, Merè candida, Nullo prorſus admixto rubore, Candorem habens nullo planè rubore temperatum. Ita enim intelligendum eſſe apparet ex præcedentibus verbis. Quare viderint qui cũ Eraſmo hîc *ἀκράτως* interpretantur Immodicè.

Ἀκρατοσύνη, ης, ἡ, Idem quod *ἀκρασία*. Reperitur & *Ἀκρατωσύνη* per ω in opuſculo quod Galeomyomachia inſcribitur, metri cauſa, *λάβοιμεν αὐτὶ ποινὸν ἀκρατωσύνης.* Sed nimis licentioſa eſt hæc ſcriptura: ac ne *ἀκρατοσύνη* quidem ita receptum eſt vt *ἀκρασία*.

C. *Αὐτόκρατος*, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipſe per ſe mixtus & temperatus. vt *αὐτόκρατος οἶνος*, Vinum quod mixtura & dilutione non eget, Quod ſua natura ita temperatum eſt vt nihil ei miſcere opus ſit. *ὁ μηδεμιᾶς προσθήκης δεόμενος*, Poll. Pro quo dicitur etiã *Αὐτοκέρας* & *Αὐτόκρας*, vt idẽ Poll. docet.

C. *Δύσκρατος*, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè temperatus. oppoſ. ſequenti.

C. *Εὔκρατος*, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene temperatus. In Axiocho, *οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν, οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ᾽ εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος*, aer tẽperatus, ſeu bene temperatus. Et *εὔκρατος οἶνος* apud Poll. Vinum bene mixtum, dilutũ aut temperatum. pro quo dicitur & *εὐκρὰς* & *εὐκραής*.

C. *Νεόκρατος*, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recèns mixtus, dilutus aut temperatus fuit. *ὁ νεωστὶ κεκραμένος.* vt *νεόκρατος οἶνος*, qui & *νεοκρὰς*. Poll.

C. *Αὐτόκρας*, ατος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Ipſe per ſe mixtus & temperatus. Idem qui *αὐτόκρατος* & *αὐτοκέρας*. Poll.

C. *Εὐκρὰς*, Bene mixtus, dilutus, ſeu temperatus. vt *εὐκρὰς οἶνος* Poll. qui etiam *εὔκρατος* & *εὐκραής*. Itẽ apud Theophr. *εὐκρᾶσι τόποις καὶ εὐηλίοις*, locis temperatis & apricis.

C. *Νεοκρὰς*, idem quod *νεόκρατος*.

C. *Αὐτοκρατὴς*, SIVE *Αὐτοκρητὴς*, (Ionicè, vt pro *ἄκρατος* dicitur *ἄκρητος*) έος, ὁ καὶ ἡ, Ipſe per ſe mixtus & temperatus, Cui aliunde temperamentum aliquod accerſere opus nõ eſt. Idẽ quod *αὐτοκέρας, αὐτόκρατος* & *αὐτόκρας*. Ex Nicãdro autem affertur *αὐτοκρηὲς* pro *ἄκρατος, ἄκρατος οἶνος καὶ ἀμιγὴς*, Merum, Vinum meracum & non mixtũ, ſeu dilutum.

C. *Εὐκρατὴς*, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene mixtus, ſeu temperatus. Idem quod *εὔκρατος* & *εὐκρὰς*. vt *εὐκρατὴς οἶνος* apud Poll. Vinũ bene mixtum & temperatum, ſeu dilutum. Et apud Heſiod. Diebus, *ἀντίον εὐκραέος ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον*, contra ventum bene temperatum, purum. Sic apud Greg. *Παῖζον ἅμα πνοιαῖς εὐκραέων ἀνέμων.* Apoll. Arg. 2, *εὐκραὴς ἄεν οὖρος.* vbi penultima producitur. Damaſc. *ἡ δὲ ἰσημερινὴ ἐστὶ εὐκρατὴς οὖσα, αἵματος αὐξητική, θερμὴ καὶ ὑγρὰ ὑπάρχει.* Citatur etiam ex Ariſtot. Meteorol. 1.

C. *Ἀκέραιος*, ου, ὁ καὶ ἡ, Sincerus, Purus, Non adulteratus. vt *οἶνος ἀκέραιος*, Vinum purum. Dioſc. lib. 5. Sic *ἀκέραιος θάλασσα*, aqua maris ſincera. Sic, *καὶ μὴ ἀκέραιον ἀναδίδοσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου δύναμιν*, Athen. 2. Nam hanc primã ſignificationem pono vt maximè propriã, ſequendo etymum quod poſteriore loco affert Etymologici autor, videlicet à *κεράω*, præfixo α priuatiuo. nam alteram planè ridiculam eſſe iudico. ‖*Ἀκέραιος*, Simplex. quæ ſignificatio vicina eſt præcedenti, per metaphoram. Matth. 10, *καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραὶ*, & ſimplices vt colũbæ. Conſimilem huic ſignificationem habet apud Philoſtratum, vbi dicit, *τὸ δὲ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον.* Euſt. quoque exp. *ἁπλοῦς, πραΰθυμος, ἄθυμος*, id eſt *ἀόργητος*: ac dictum putat quaſi *ὁ μὴ κερατίζων*.

Ἀκέραιος, Integer, Intactus, Incolumis, Illæſus, Nihil mali adhuc paſſus. Plato De rep. 1, *αὕτη δὲ ἀβλαβής ἐστι καὶ ἀκέραιος.* Sic *ἀκέραιος πόλις*, Iſocr. in Paneg. & *ἀκέραιος χώρα*, Demoſth. Olynth. 1. & *ἀκέραιος γῆ*, Thuc. 2. Apud Xenoph. Pæd. 4, *ἀκέραιοι σκηναί.* Item homo dicitur *ἀκέραιος*. Plut. in Alcib. *ἐν γὰρ ὀλίγοις πάνυ τῶν ἐπιφανῶν, μόνος σχεδὸν ἀκέραιος ἔμεινε.* Exponitur autem *ἀκέραιος* per *ἀζήμιος*, à ſchol. Thuc.

Ἀκέραιος, Integer, alia ſignificatione. *Κατακόπους* (inqt Bud.) defeſſos pugnando vocat Diodorus, quibus *ἀκέραιοι* (id eſt integri) ſubſtituuntur.

Ἀκεραίως, aduerb. Sincerè, Puré. Itẽ, Integrè, Incolumiter.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, Sinceritas, Puritas. Interdum Simplicitas. Item Integritas, Incolumitas.

c. 2. *Ἀκραιφνὴς*, έος, ὁ καὶ ἡ, pro *ἀκεραιοφανής*, vt Etymol. ait, cui aſtipulatur ſchol. Thuc. Idẽ quod *ἀκέραιος*. vt *ὕδωρ ἀκραιφνέστατον* apud Dioſc. l. 5, aqua puriſſima. Greg. de baptiſmo, *ἀκραιφνέστατον φῶς*. Philo, *εἰλικρινέστατον* & *ἀκραιφνέστατον* copulat.

Ἀκραιφνὴς, Integer, Intactus, Illæſus. Thuc. l. 1, *ὁρῶντες προσγιγνομένας τε ναῦς ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἀκραιφνεῖς.* vbi ſcholiaſt. exponit *ἀβλαβεῖς, ἀκεραιοφανεῖς*.

C. ἈΝΑκεράννυμι, SIVE *Ἀνακεραννύω*, Commiſceo, Permiſceo. Itẽ, Cõmiſceo tẽperando, Tẽpero. Idẽ EST *Ἀνακεράω*. Vnde *ἀνεκέρασεν*, Od. γ, *Τοῖς δ᾽ ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο*, miſcuit craterẽ vini, ſeu tẽperauit. Euſt. verò ibi *ἀνεκέρασε* accipi ait pro *ἐκ δευτέρου κέρασε*, iterũ miſcuit. Eſt hinc & particip. *ἀνακραθεὶς*, apud Plut. in Rom. *ἀνακραθέντων καιναῖς ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν*, permixtis. Itẽ in alio particip. apud Plat. Axiocho, *ὧν τὰ μὲν ἥδοντα ἀμυχιαῖα καὶ πλεῖστα καὶ εἰς πλείους ὀδύνας ἀνακεκραμένα*, Plurib[9] permixta doloribus, ſeu, Quib[9] alioq̃ plus dolorũ & malorũ admixtũ eſt q̃ voluptatũ, *συνανα μεμιγμένα πλείοσιν ὀδύναις.* VNDE *Ἀνάκρασις*, εως, ἡ, Permixtio, ſeu Mixtio, Tẽperatio. *ἀνάκρασις καὶ κοινωνία*.

c. 2. *Συνανακεραννύμι*, SIVE *Συνανακεράω*, Vnà permiſceo, Cõmiſceo. Luc. *πίνειν ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν*, Aconito permixtã. Vel, Cui, dũ miſceretur & dilueretur, ſimul & aconitũ admixtũ fuit, Cui quũ aqua miſceretur, aconitũ vnà permixtũ fuit. ‖Dicũtur etiam *συνανακεράννυσθαι* quæ vnũ cinnũ efficiunt, ſeu quæ coaleſcũt & eodẽ quaſi tẽperamẽto vniũtur. Greg. *καὶ γενόμενος ἄνθρωπος ὁ κάτω, θεὸς, ἐπειδὴ συνανεκράθη θεῷ*, coaluit. Sic verò & *κρᾶμα* dicitur de ſimili concretione & coagmentatione.

C. ΔΙΑκεράννυμι, SIVE *Διακεράω*, Permiſceo, Diluo.

C. ἘΓκεράννυμι, SIVE *Ἐγκεράω*, Immiſceo, ſeu Miſceo in ſeu inter. Il. θ, *πυρὸν ἔθηκεν, Οἶνόν τ᾽ ἐγκεράσασα πιεῖν*, vinũ miſcẽs in poculo. Niſi quis malit Infundẽs, ſicut in Κεράννυμι ſuprà dictũ fuit. Eubul. apud Athen. *Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω.* Plut. ad Colot. *ταῦτα μὲν ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας*, Immixta ſunt, ſeu Permixta ſunt. Ariſtot. De mũdo, *τῶν στοιχείων ἐγκεκραμένων ἀλλήλοις*, Elementis inter ſe mixtis,

inuicem permixtis & contemperatis. Et voce me- A
dia apud eundem in eodem libro, ζωγραφία μὲν γὰρ λευ-
κῶν τε καὶ μελαίνων, ὠχρῶν τε καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων ἐγκερα-
σαμένη φύσεις, τὰς εἰκόνας ἀπετέλεσε, miſcēs inter ſe & attē-
perans. VNDE Ἐγκερασίχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui permi-
xta bilis eſt, Cui admixtum fel eſt, Bilioſus. ‖ Ἐγ-
κερασίχολοι dicuntur etiam piſces quidam qui ex apua
cobitide naſcuntur, vt Athen. tradit l. 7, & Ariſtot. De
hiſt. anim. l. 6, c. 5. apud quem ibidem pro μεμβράδες ex
Athen. repone μεμβεράδες.

C. ἘΚκεράννυμι SIVE Ἐκκεραννύω, Effundendo miſceo. A- B
then. l. 2, περὶ τετρπόδων ἀπύρων ſiue κρατήρων loquens, εἰς
οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον.

C. ἘΠΙκεράννυμι, SIVE Ἐπικεράω, Admiſceo, Attempero.
VNDE Ἐπικεραστικὸς, ου, ὁ, Cui attemperandi vis ineſt.
Ἐπικεραστικὸν (inquit Gorr.) vocari poteſt Quicquid pau
latim bonū ſuccū ſufficit in locū mali vitioſique ſucci
paulatim vacuati. Propriè verò dicitur medicamē-
tum temperans & obtundens malignitatem vel mor-
ſum humorum in aliqua parte contentorum, veluti
vua paſſa mordentes mediocriter ſtomachum humo-
res obtundit apud Gal. lib. 2 De alim. Idem medicamē-
torum genus κατακεραστικὸν etiam appellatur. ET
Ἐπίκερασις, εως, ἡ, Attemperatio. Ἐπίκερασις apud medi-
cos eſt ratio curandæ cacochymiæ, ſeu potius (vt Gale-
nus ait) cacochymiæ curatio, per quam (vt ſcribit lib. 9
Meth.) paulatim vacuatur quod vitioſum eſt, inque lo
cum eius quod bonum eſt reponitur: ſeu qua, ſi vires
imbecillæ ſunt, vt confertim factam vacuationem ad-
mittere nequeant, vel humor propter cruditatem nō
eſt futurus obediens medicamento, eum attempera- D
mus, tenuamus, mitificamus, paulatimque educimus,
inque locum eius benigniores ſufficimus. Quanquam
nō neceſſe eſt eā vacuatione perfici. nam quæ etiam in
corpore manent, alterari mitigarique poſſunt, permi-
ſſa ſoli naturæ vacuatione, quæ eorum partem vel cō-
uertat in corporis alimentum, vel per aluum, vrinas, ſu
dorem, aut aliter expurget. Hæc quidem curandi cura-
tio propriè ἐπίκερασις appellatur: atque in eo ſenſu acci
piendum eſt quod ſcribit Gal. de vinis fuluis l. 12 Meth.
ἐπικεραστικοὶ δ᾽ εἰσὶ καὶ θρεπτικοὶ, id. n. poſtea explicat, quum
ait, θρέψουσι δὲ μᾶλλον καὶ κακοχυμίας ἐπανορθοῦνται. quod nō E
videtur Linacer animaduertiſſe, de mixtione non de
hac quā tractamus ἐπικεράσει interpretatus. Gorr. Sic a-
pud Dioſc. l. 2, c. 53, ὁ δὲ ζωμὸς τοῦ νοστακος μάλιστα δίδοται ἐπι-
κεράσεως χάριν φαυλοτήτων, ad malos humores attempe-
rādos. ET Ἐπικερατικὸς, ου, ὁ, Cui attēperandi facultas
ineſt, Attēperandi vi præditus. Idē quod ἐπικεραστικὸς
ſuprà. Sic legunt quidā apud Gal. l. 4 ὑγιεινῶν, de ſucco
alicæ, εὔχυμος μὲν οὖν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο τῆς κακοχυμίας ἐπικερατικός.
Item l. 2 De alim. vbi de vuis paſſis agitur, τὸ γε μὴν ἐπι-
κερατικὸν ὑπάρχει τῆς γλυκείας ἀεὶ, καθάπερ καὶ τὸ μετρίως ῥυπτικὸν, F
ὥστ᾽ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν δυνάμεων τὰς μικρὰς κατὰ τὸ στόμα τῆς κοι-
λίας ἀμβλύνουσι δήξεις, vis tēperandi & moderatè exter-
gendi. Sed in priori loco pro ἐπικερατικὸς ſcribitur ἐπι-
κερατητικός: in poſteriori itidem pro ἐπικερατικὸν ſcribi-
tur ἐπικερατητικόν. i. inhibendi ac coercendi ſeu reprimē
di vim habens, ab ἐπικρατέω.

C. ΚΑΤΑκεράννυμι, Cōmiſceo, Permiſceo, Cōtēpero. VN
DE Κατακέρασις, Cōmixtio, Cōtēperatio. ET Κατακε
ραστικὸς, ου, ὁ, Contemperandi vim habens. vt κατακεραστι G
κὰ, medicamenta quæ & ἐπικεραστικὰ paulo antè.

C. 2. Ἐγκατακεράννυμι, Immiſceo. vt τὸ κατακεραννύμενον τῷ οἴνῳ
ὕδωρ, apud Euſt.

C. ΜΕΤΑκεράννυμι, Tranſfundo, vt Ruell. interpret. apud
Dioſ. l. 1. c. 63, μετακεράσας ἐκ τοῦ κυρτιδίου τὸ ἐξιπωθὲν ἄρωμα
εἰς τὸν λουτῆρα, odores expreſſos è quaſillo in labrū trāſfū
dens. Exponitur etiā Diffundēs, ex Plinio. Poſſet μετα-
κεράσαι hîc etiā reddi, Ea quæ mixta fuerunt tranſfun
do. & ſic exprimeretur τὸ κεράσαι. VNDE Μετακέρα-
σμα, ατος, τό. Plut. De primo frig. οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς, οὔτε ψυ H
χρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα. id eſt
(Turn. interpr.) Vt qui neq; calidus ſit neq; frigid⁹, ſed
caloris & frigoris mediū quoddā tēperamētū & cōmu
nio. Peculiariter verò apud Hippocratem accipi-
tur pro Aqua lactei teporis. (qua de re vide in ſe-

A quenti μετάκερας & μετακύρας.) ITEM Μετάκερας,
ατος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Tēperatus, Qui medii temperamenti,
vt μετάκερας ὕδωρ, Aqua temperata, Aqua mixta ex fri-
gida & calida. nam de tepida propriè dici tradunt. A-
then. lib. 2, Ἀθηναῖοι δὲ μετάκερας [...] τὸ χλιαρὸν, ὡς Ἐ-
ρατοσθένης φησὶν, ὑδαρὲς (φησὶ) καὶ μετάκερας. Quod libro 3,
iiſdem ferè verbis repetit, afferens hæc exempla: Ale-
xis in Locris, αἱ δὲ παῖδες παρέχειν, Ἡ μὲν τὸ θερμὸν, ἡ δὲ ἑτέ-
ρα μετάκερας. Ibidem ex alio poeta, ἀνεβόησεν ὕδωρ ἐνεγ-
κεῖν θερμὸν, ἄλλος μετάκερας. Heſychius quoque μετάκερας
B exponit τὸ εὔκρατον ὕδωρ ἢ χλιαρόν. Apud Galen. autē in
lex. Hippocr. SCRIBITVR Μετακύρας, quod exponit
γαλακτῶδες σύγκραμα, Miſturam ſeu temperamentum
lacteum. vbi ex Athen. reponendū videtur μετάκερας,
ac intelligendum de temperatura aquæ lactei teporis.
niſi veriorem ſcripturam eſſe putemus quam vulgatæ
Hippocratis editiones habent, videlicet μετακέρασμα.
Eſt autem hic locus Hippocr. in lib. Περὶ διαίτ. ὀξ. ferè
circa medium, de lauando ægro, καὶ μετακέρασμα πολλὸν
ἐπιμᾶσθαι, καὶ τὰς ἐπαντλήσιας ταχείας ποιέεσθαι.

C C. ΣΥΓκεράννυμι ſiue Συγκεραννύω, aut Συγκεράω, Cōmi-
ſceo. Plut. Symp. 4, ὁμοῦ μεταλλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θηρια
κὰ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάττης εἰς τὸ αὐτὸ συγκεραννύντας, in
vnum commiſcentes. Et in paſſ. apud eundem in Nu-
ma, συγκεκερασμένοι πολίταις, ciuibus permixti. In Epiſt.
ad Hebr. 4, οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους, μὴ συγ-
κεκερασμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, vt qui fide non mixtus
fuerit iis qui audierant. Συγκεράννυσθαι dicūtur etiam
quæ coeunt & coaleſcunt. Plato De leg. 10, p. 324, ὁπόσα
τῇ τῶν ἐναντίων κράσει κατὰ τύχην συνεκεράσθη. Συγκεράννυ
D σθαι dicuntur etiam qui amicitiam ineunt aut familia-
ribus ſe aggregāt. Xen. Pæd. 1, ταχὺ μὲν τοῖς ἡλικιώταις συνε
κέκρατο ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι. Et actiua ſignif. apud Hero-
dot. συνεκεράσαντο φιλίην πρὸς Ξέρξεα, amicitiam cū Xer
xe contraxerunt. VNDE Συγκερασθεὶς, ου, ὁ, Cōmixtus
ſeu Mixtus cum, Temperatus cum. ET Σύγκρασις, εως,
ἡ, Commixtio, Contemperatio. Item Cinnus quo duæ
res in vnam coeunt. Alexis apud Athen. lib. 10 in gri-
pho de dormientibus, Οὐ θνητὸς, οὐδ᾽ ἀθάνατος, ἀλλ᾽ ἔχων
τινὰ σύγκρασιν, ὥστε μήτ᾽ ἐν ἀνθρώπου μέρει Μήτ᾽ ἐν θεοῦ ζῆν.
AT Σύγκραμα, ατος, τὸ, Idipſum quod commixtum ſeu
E contemperatum eſt, Idipſum quod concreuit ſeu coa-
luit. Apud medicos verò σύγκραμα dicitur potio diluta
ſeu mixta ex vino & aqua: quod κρᾶμα quoque dicitur.
Dioſc. lib. 5. ITEM Σύγκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Commixtus,
Contemperatus. Naz. σύγκρατον ἀέρι τὸ φῶς.

¶ Κρατὴρ, (SIVE Κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, Crater, Cratera. Vas
in quo miſcetur vinū, τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κιρνᾶται ὁ οἶνος: à κεράν
νυμι. quā etymologiā multi loci apud Homerum indi-
cant: vt Odyſſ. γ, Τοῖς δ᾽ ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρα-
σσεν Οἴνου ἡδυπότοιο. Od. η, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον
F Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Il. γ, κρητῆρα δὲ οἶνον Μίσγον. Il. ι, Μείζο-
να δὲ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίστα, Ζωρότερον δὲ κέραιρε· δέ-
πας δ᾽ ἔντυνον ἑκάστῳ. Od. α, οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ.
Sic apud Plut. in Probl. Rom. τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἡρώ-
σιν ἐπικίρναται. Quod verò Virg. dicit Æn. 7, Crateres ma
gnos ſtatuunt & vina coronant, ita Græcè Homerus
dixerat, Κρητῆρας στήσαντο ἐπιστεφέας οἴνοιο. Plut. Alex. ἐκ πί-
θων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προέπινον. At verò κε-
φαλὴν in cratere Euſtath. eſſe dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ ἄκρον, v-
bi videlicet coronatur, vt ex Hom. & Virgilio indica-
G tum eſt. Sic quidam proſæ ſcriptorum apud Euſt. dicit
κρατῆρας ἐστεμμένους οἴνου: item poeta quidam, κρατήρων
κρᾶτα ἐρέψαι θαλλοῖς. At κρατὴρ σωτῆρος Διὸς, Crater qui
Ioui ſoſpitatori in conuiuiis libabatur: vt κρατὴρ ἀγαθοῦ
δαίμονος, boni genii, dicitur fuiſſe meraci potio ſubla-
tis menſis. Κρατῆρα autē ἐλευθέριον Ioui ſtatui ſolitū fuiſ
ſe pro cōſeruata libertate quum hoſtes repulerant, He-
ſychius ſcribit. ‖ At Od. φ, περὶ ἀρητῆρα δὲ καλὸν ἵζε
μυχοίτατος αἰεὶ, ſunt qui περιεκτικῶς eſſe velint Locum in
quo crateres vini coronati ſtatuebātur: alii verò περιφ-
H ηγρεικῶς διὰ τοῦ κρατῆρος πολλοὺς κρατῆρας δηλοῦσθαι exiſti-
mant, vt docet Euſt. ‖ Κρατὴρ dicebatur etiam τρίπους
quidam, videlicet is quē ἄπυρον Hom. appellat, in quo
tripode οἶνον ἐκίρνων: atque hūc eſſe volūt τὸν τῆς ἀληθείας οἰ-
κεῖον τρίποδα, ab eoq; prouerbiū ortum ἐκ τρίποδος λέγειν,

id eſt ἀμυδῶ, quoniam οἶνος ἀλήθεια, vt docet Athen. A
libro 2. Qui à cratere propriè accepto diuerſus non eſt.
[illegible] etiam ſignum cæleſte, quod Latini itidem craterem
vocant: Cicero apud Aratum crateram fœm. gen.
¶Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur foramina quibus
ignis cinisque euomitur. libro 3 Epigr. de Empedocle,
Πῦρ ἀπὸ [illegible] ἀθανάτων. Sophoclis ſchol. dicit
ita vocari τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, atque apud Soph. in
Œdipo Col. Κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε
κεῖται πίστ᾽ ἀεὶ ξυνθήματα, exp. τὰ μυχοῦ. nā τὰ κοῖλα metaphoricè
vocari κρατῆρας. Ætnæ autem craterum meminit & Ariſtot. De mundo, καθάπερ τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων B
ἀναρραγέντων καὶ ἀνὰ τὴν γῆν φερομένων χειμάρρου δίκην. Plinius l. 3. c. 8. Ætnæ craterem ſcribit patere ambitu ſtadiorum
xx, fauillam Taurominium & Catanam vſq; peruenire feruentem: fragorem verò ad Maronem &
gemellos colles. ¶Κρατὴρ dicitur & in fonte ſalientis aquæ conceptaculum. ſic exp. v. lex. Od. ν, Ἐν δὲ κρητῆρές
τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι Λάϊνοι. ¶Quod verò Plato
in Tim. dicit, πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ C
παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, Cicero ita vertit, Ad temperationem
ſuperiorem, in qua omnem animum vniuerſæ naturæ temperans permiſcebat. AT Κρητήριον
ab Heſychio exponitur ἐπίχυσις, eo quòd κατακρῆσαι ſit καταχέαι. Id autem κατακρῆσαι ſimile eſt τῷ ἐπικρῆσαι
quod Euſt. exp. ἐπικεράσαι, ſyncopen eſſe dicens.
Κρατηρίζω, Fut. ίσω, Compoto. συμπίνω, Euſtathius ex veteribus.
¶Κίκρα, idem quod κεράω ſiue κράω inuſitatum, atque ex
κράω factum per reduplicationem, vt κιχρῶ. VNDE
Ἐγκίκρα, Immiſceo, ſeu Miſceo. idem quod ἐγκεράννυμι. D
vt Ἐγκίκρα ὡς εἴω, id eſt κίρνα ὅπως πρόσθε. Formant autem
futurum in ήσω. Referri huc poſſe videntur ET
Ἐπικρῆσαι ET Κατακρῆσαι, de quibus paulo antè dixi in
κρητήριον.
¶Κεραίω, SIVE Κεραΐζω, idem quod κεραννύω ſiue κεράω,
atque eiuſdem originis. Il. ι, Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου
υἱὲ καθίστα, Ζωρότερον δὲ κέραιε. Vbi quædam exemplaria
habent etiam κέραιε: ſed κέραιρε apud Athen. & Plut. &
in probatioribus libris reperitur. Sicut verò Homerus
dicit Ζωρότερον κέραιρε, ita Antiphanes apud Athen. l. 10, E
κέρασον ἀζωρέστερον: & Ephippus ibidem, φιάλην ἑκατέρα
ἔδωκεν κεράσας ζωρότερον. Vbi obiter notandum ζωρότερον
ab Ariſtotele & Plutarcho in loco Homerico exponi
θᾶττον, non ἄκρατον. Vide Ariſtot. De poetica, & Plutar.
Symp. 5, Probl. 4.
¶Κιρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indéque deriuatum, teſte
Euſtathio. ſed magis poeticum. Od. η, — μελίφρονα οἶνον
ἐκίρνα. Herodot. κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου, Vini craterem miſcet,
ſeu Vinum in cratere. Apud Athen. lib. 13, ἐκπίεται
ἀπὸ τοῦ κυλικείου καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσαν τε βραδέως τὴν φιάλην. F
Herodian. lib. 8, κιρνάντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ. Et in
paſſ. apud Athen. lib. 10, ἴσον ἴσῳ φασκόντων κιρνᾶσθαι, parem
vini menſuram & parem aquæ miſceri debere.
Dicitur ETIAM Κίρνημι ET Κίρναμαι, pro κιρνάω. Od.
ξ, Ἐν δ᾽ ἄρα κισσύβιον κίρνη μελιηδέα οἶνον, vt ſuprà μελίφρονα
οἶνον ἐκίρνα. Odyſſ. π, Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. Herodian. lib. 1,
εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν. paulo
pòſt verò κεράσαι id vocat. Athen. l. 10, σωφρονικώτερον κιρνάναι
παρακελεύεται, miſcere temperantius.
C. ΑΝΑκίρναμαι, idem quod ἀνακεράννυμι, Permiſceo. Exemplum G
habes in ἀνακεράω ſuprà. VNDE Συνανακίρναμαι,
Vnà permiſceo. idem quod συνανακεράννυμι.
vnde συνανακιρνάμενος apud Euſtathium.
C. ΚΑΤΑκιρνάω, Miſceo, Tempero. Alex. Aphrod. ἡ ὑγρότης
κατεκίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν τοῦ μέλιτος, calorem mellis ingentem
temperabat.
C. ΣΥΓκιρνάω, Commiſceo, Contempero. idem quod συγκεράννυμι.
Vnde συγκιρναστὴρ apud Athen. lib. 11, vbi κρατῆρα
denominatum ſcribit ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ ὕδωρ,
videlicet τῷ οἴνῳ, quòd in eo aqua cum vino miſceatur, H
ſeu in eo vinum aqua temperetur & diluatur.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, οῦ, ὁ, Fulmē. quod quid ſit, docet Ariſtot. De mundo, τὸ δὲ ἀθροισθὲν ἀναπυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, quod fulſerit accenſum, ſi ad terram vſque curſim
illiſum ſit, fulmen dicitur. Item Socrates apud Ariſtophanem in Nebulis, κεραυνὸν eſſe tradit, Ὅταν εἰς αὐτὰς
[ſ. τὰς νεφέλας] ἄνεμος μετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ, ἔνδοθεν
αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης ῥήξας αὐτὰς,
ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα, ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς
ῥύμης, αὑτὸν ἑαυτὸν κατακαίων. Alibi Ariſtophanes vocat
πυρφόρον Διὸς βέλος. nam Iupiter iratus iaculari id
putabatur. quod ex multis tum poetarum tum hiſtoricorum
locis apparet. Odyſſ. ν, — νῆα θοὴν ἔλασε ψολόεντι
κεραυνῷ. Odyſſ. ω, — Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν. Odyſſ.
ξ, — βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν, Vibratum iactabat
fulmen, vt Ouidius loquitur. Odyſſ. μ, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
fulmine icta ſeu percuſſa. Sophocl. Trachiniis,
Ἔνσεισον ὦ 'ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος Πάτερ κεραυνοῦ. Id eſt, Ac
cio interprete, Iace obſecro in me vim coruſcam fulminis.
Athenæus lib. 14, κεραυνοῦ σκήψαντος εἰς τὸν τάφον.
qua loquutione vtitur & Plutarch. Item Xenoph. Hellen. 4,
πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Sic apud Pauſaniā
Attic. ὡς κεραυνοὶ πέσοιεν ἐπ᾽ αὐτούς. Item, κεραυνοὶ ἐφέροντο
ἐς τοὺς Γαλάτας. Lucian. Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ βρόμιος καὶ
σμερδαλέος κεραυνός. quæ epitheta poetica ſunt. Frequenter
autem coniungitur cum βροντῇ, vt apud Plutar. item & apud Heſiodum. Sic apud Homer. Iliad. φ,
Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν Δεινήν τε βροντήν, ὅτ᾽ ἀπ᾽ οὐρανόθεν
σμαραγήσῃ. Heſiodus Theogon. Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ
τε στεροπῆς τε. Sicut verò verborum fulmina metaphoricè
dicit Cicero, ita Plutarch. in Pericle, δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων. Periphraſticè autem
κεραυνὸς à Sophocle vocatur παλτὸν πῦρ, vt in Antigone,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί: ab Euripide verò οὐρανία φλὸξ. in Medea,
διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη. ¶Eſt etiam nomen
fluuii: item Ceràuni populi quidam apud Plin.
Euſt. deriuat à κείρειν & αὔειν.
C. Κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Fulmine ictus, Fulmine percuſſus,
Fulmine tactus, Fulminatus. Sic. n. Lat. loquuntur.
Theophr. de halphlæo, λέγουσιν ὡς ἐκ κεραυνοβλῆτες αὗται
μόναι γίγνονται, καὶ ἀπὸ ὕλος οὐκ ἔχουσαι. τὸ Αἰολέων τινὲς οὐδὲ πρὸς
τὰ ἱερὰ χρῶνται τοῖς ξύλοις. Vnde Plin. Quin & fulmine ſæpiſſime
icitur, quanuis altitudine non excellit. ideo ligno
eius nec ad ſacrificia vti fas habetur.
C. Κεραυνοσκοπεῖον, ου, τό, Alta machina in ſcena, verſatilis inſtar
ſpeculæ, ex qua fulminum iactus exhibebāt. Poll.
C. Κεραυνοφόρος, ου, ὁ, Qui fulmen fert, Fulmen gerens. Plut.
Alcib. de clypeo, οὐδὲν ἐπίσημον τῶν πατρίων ἔχοντος ἀλλ᾽ ἔρωτα
κεραυνοφόρον. Sed & Apelles apud Plut. De fort. Alex. pinxit
Alexandrum κεραυνοφόρον. De quo Plin. lib. 35, c. 10,
Pinxit & Alexandrum magnum, fulmen tenentē. Digiti
eminere videntur & fulmen extra tabulam eſſe.
quem Plut. ita ἐναργῶς καὶ κεκραμένως pictum ſcribit vt
videretur ἀμίμητος, ſicut ipſe Alexander ἀνίκητος. Eundem
Plinius ibidem ſcribit pinxiſſe etiā quæ pingi nō
poſſunt, tonitrua, fulgura, fulgetra, βροντὴν, ἀστραπὴν,
κεραυνοβόλον.
C. Τερπικέραυνος, ου, ὁ, Fulmine gaudens, Qui fulmine delectatur.
epitheton Iouis apud poetas, quem fulminatorē
Lat. appellant. Od. ξ, ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος Φύξαι ἐμοὺς
ἑτάροισι κακὴν βάλε. Sed notandum quod Euſt. tradit,
τερπικέραυνον Iouem dici quaſi τρεπικέραυνον. i. κεραυνῷ
τρέποντα, qui fulmine in fugam conuertit, ſeu fulmine
terret eos qui aliquid audent: quò facere docet hunc
locum Il. θ, Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπέτρεψε παραίσια σήματα φαίνων.
C. Ὑψικέραυνος, ου, ὁ, Ex alto fulminans. Ab Heſychio exponitur
ἡ διὰ πυρὸς πληγή. Sed id potius conueniat τῷ κεραυνός.
Κεραυνόω, ῶ, Fulmino, Fulmine percutio. Apud Athen. libro
12, οὕτω δὲ τὸ δαιμόνιον ἠγανάκτησεν ὥστε Ταραντίνων τοὺς
ἐν Καρβίνῃ παρανομήσαντας ἐκεραύνωσε πάντας, vt fulmine
cunctos feriret. Citatur etiā in paſſ. κεραυνωθῆς ex Heſiodo.
Quo vtitur & Plut. Symp. 4, τοὺς καθεύδοντας οἴονται
μὴ κεραυνοῦσθαι, non fulminari ſeu fulmine tangi.
Κεραύνειος, ET Κεραύνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fulmineus, Fulminalis.
Plutarch. Sympoſ. 4, ὡς τὸ κεραύνειον πῦρ ἀκριβείᾳ καὶ λεπτότητι
θαυμαστὸν ἐστι, fulmineus ignis, vt Ouidius vocat.
Pro quo πρηστὴρ κεραύνιος in Epigramm. Item,

κεραύνιος Ζεὺς apud Ariſtot. De mundo, quem Latini Fulminatorem dicunt, ἀστραπαῖός τε καὶ βρονταῖος καὶ αἴθριος καὶ αἰθέριος, κεραύνιός τε καὶ ὑέτιος. Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunii montes Plinio lib. 6, cap. 7, vicini inſulæ Mæotidi. at libro 5, cap. 28, Ceraunion Græcis eundẽ eſſe ſcribit quem Taurum. Pauſan. Atticis pag. 8, περὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. Eſt etiam Ceraunia gemma apud Plinium lib. 37, cap. 9, quam inter cãdidas numerat, fulgorem ſiderum rapere ſcribens, & habere intus ſtellam concurſantem. Ibidem plura eius genera tradũtur. Et cap. ſequenti, Ombria ſicut & ceraunia & brõtia cadere cum imbribus & fulminibus dicitur. Eſt & Cerauniũ tuber apud eundẽ, l. 19, c. 3, quod ſcribit, quum fuerint imbres autumnales ac tonitrua crebra, tunc naſci, & maximè è tonitrib', nec vltra annum durare. At pro Ceraunia ſiliqua apud eundem libro 13, cap. 8, reponendum Ceronia, vt in Κερωνία oſtendi.

ΚΕ'ΡΔΟΣ, εος, τὸ, Lucrum, Quæſtus. Item, Cõmodum, Vtilitas. Heſiodus Ergois, — αὐτ' αὖ δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ ἀνθρώπων. Idem ibidem, — ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι. Homerus Odyſſ. θ, Κερδέων θ' ἁρπαλέων. Et Odyſſ. π, Ἀλλ' οὔτι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω ἡμῖν ἀμφοτέροισι. Et eiuſdem Odyſſeæ ψ, — ἐνθάδ' ἔπειτα φρασσόμεθ' ὅ, ττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ. In hoc autem eiuſdem loco Iliad. κ, Σοὶ τί δ' ἐρχομένῳ, καί τι περὶ ὃ τι σ' ἀνώγει Ὅππως κέρδος ἔῃ, Budæus κέρδος interpretatur Commodum & opportunum. Habet verò & aliam ſignificationem apud poetas, de qua paulo pòſt dicam, illis peculiarem: at verò in priore illa ſignificatione frequentiſſimum eſt apud proſæ ſcriptores. Plato in Apologia, θαυμάσιον κέρδος ἂν εἴη ὁ θάνατος. quod Cicero vertit, Dii boni, quid lucri eſt emori? Thucyd. lib. 7, μηδὲ τὸ ἀκινδύνως ἀπελθεῖν αὐτοῖς, κέρδος νομίσαι. Idem libro 8, περιέσηκέ τε ἐπὶ ἰδίοις κέρδεσι Τισσαφέρνει ἑαυτόν. Demoſth. Philipp. 2, μηδ' ἰδίοις αὖ κέρδεσι τὰ κοινὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων περιέδωσι, μηδὲ αὐτὰ πάλαι ἑξῆς μηδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τινὰ εἰς τὴς Ἕλληνας εὔνοιαν. Sæpe autẽ inuenitur oppoſitum habens nomen ζημία, (vt docui in Ζημία) Iſocr. Nicocle, μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος ἡγῇ νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Xenophon poſt ζημία addidit etiam βλάβη, opponens τῷ κέρδει. Pædiæ 2, μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶ κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Apud eundem legimus Pædiæ 4 quædam κέρδη dicta ἀκαιρα, pag. 58, καὶ χειρὸς κρείττους ἔσῃ καὶ ἀκαίρων κερδῶν. At Sophocles dicit δεινὰ κέρδη, in Antigone, pag. 227, — ἐξευρεῖν ὅτι Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. quam ſententiam Menander hoc ſenario expreſſit, (κέρδη πονηρὰ ea appellans) Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀεὶ φέρει. quem olim Latino iſto reddidi, Quæſtus iniquos damna comitari ſolent. Sæpe etiam dicitur αἰσχρὰ κέρδη & αἰσχρὸν κέρδος, ſicut Latinè Turpe lucrum: vnde compoſ. αἰσχροκερδὴς & αἰσχροκέρδεια. Et vt Latini dicunt Lucrum facere pro comparare, ſic ex Ariſtotele Polit. affertur κέρδος ποιεῖν. At ἐν κέρδει ποιεῖσθαι ex Herodoto, pro eo quod Latini dicunt, In lucro deputare, vel Ponere in lucro, vel Apponere lucro, (quo poſtremo vtitur Horatius) Sed pro In lucro deputare dicere poſſumus magis ad verbum κέρδος νομίζειν, (vt in Thucydidis loco paulo antè citato) vel κέρδος ἡγεῖσθαι: vt dixit Xenophon Pædiæ 4, κἂν τι μεῖον ἡμῖν δέωνται, κέρδος ἡγήσασθαι. Cæterùm quod ad vocis huius etymon attinet, id quod ab Euſtathio affertur, videlicet ἀπὸ τοῦ κέαρ ἥδειν, (id eſt Ex eo quòd exhilaret cor) valde remotum eſt, ſi literas ſpectes: ſin eam quam habet rationẽ, valde vicinũ. Ac certè cũ experientia quotidie id cõfirmat, tũ verò celebres Eurip. verſus, quorũ initiũ eſt, Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς, Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας ἔχει, &c. Etymol. quoque deducit παρὰ τὸ κέαρ & ἅδω, ſed alias etymologias addens, quæ præ hac ineptæ videri poſſint. Sicut ineptum eſſe videtur & κέρδος pro aſtutia, deducere à nomine κερδὼ ſignificante vulpem (licet Euſtathius itidem κερδαλέην dicat τὴν δολιότητα vocatam fuiſſe ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς) quum κέρδος reperiamus pro aſtutia & dolo, & quidem plurale κέρδεα pro dolis, ſeu doloſis artibus, frequentiſſimè. Exiſtimo igitur κέρδος hanc ſignificationem accepiſſe quòd nulla ſit aſtutia, nullus dolus qui ab hominibus lucri ſupramodum auidis non excogitetur. quia eius ſignificationem vt ſequutum eſt adiectiuum κερδαλέος, & alia quæ compoſita ſunt, itẽ & ſubſtantiuum κερδοσύνη: adeo vt ſuperuacaneum ſit, vel potius ridiculum nouam huic nomini etymologiam dare. Nec minus (ſi non magis) ridiculum eſt verbo κερδαίνω ſuam itidem tribuere, quum κερδαίνειν à κέρδος eſſe manifeſtiſſimum ſit, non contrà. Eſſe autem κερδαίνειν volunt ἀπὸ τοῦ κέαρ ἰαίνειν.

Κέρδος, Aſtutia, Verſutia, Vafrities, Dolus. qua in ſignificatione vtuntur poetæ, non item oratores, quod ſciam. Vtũtur, inquam, poetæ, & quidem in plurali potius quàm in ſingulari (quantum quidem meminiſſe poſſum) pro dolis ſeu doloſis ac fraudulentis artibus. Homer. Il. ψ, Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς. quũ autem alibi idẽ dicatur οὐ λήθετο δόλου, (videlicet Il. ψ, v. 724, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς) hinc colligit Euſt. idẽ eſſe κέρδος & δόλος. Cæterùm vt illic dicitur πολύμητις Vlyſſes κέρδεα εἰδέναι, ſic in alio eiuſdẽ loco, videlicet Od. ν, μῆτις & κέρδεα copulantur: vbi videlicet dicit Minerua, — ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. ſed in bonam partem hîc accipiendum videtur, at illic non item. Imò verò vtrobique in malam partem accipi poteſt. nam Minerua dixerat paulo antè, de ſe & de Vlyſſe loquens, εἰδότες ἄμφω κέρδεα. Dicitur etiam aliquis ab Homero κέρδεα νωμᾶν, vel ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα νωμᾶν: itidémque ab eodem Vlyſſes, Odyſſ. ν, Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμᾷ. Sed alicubi κέρδεα νωμᾶν in bonam partem accipi videtur. quò pertinet quod Euſtathius ſcribit, ex veterum gramm. autoritate, κέρδος appellatione comprehenſam fuiſſe σύνεσιν: vnde νηκερδέα βουλὴν dici τὴν ἀσύνετον. Ego autem pro huius ſignificationis confirmatione afferri poſſe crederem & hunc eiuſdem poetæ locum, Odyſſ. ψ, — πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσι: niſi itidem à Sophocle cum δόλῳ additum reperirem τῷ μὴ δικαίῳ, in Œdip. Col.

C. Αἰσχροκερδὴς &c. vide in Αἰσχρός. in hunc tamen locum ſeruari potius debuerat.

C. Ἀκερδὴς, έος, ὁ & ἡ, Non lucroſus. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές. Capitur & pro Damnoſus. ‖ Exponitur etiã Gratuitus, Lucrum non accipiens.

Ἀκερδὴς χάρις apud Sophoclem, pro ἧς φαῦλον τὸ κέρδος, vt ſchol. exponit, id eſt, cuius malum eſt lucrũ. Ita erit ἀκερδὴς pro κακοκερδὴς, videlicet α ſignificãte τὸ κακὸν, vt in aliis vocibus.

Ἀκερδῶς, aduerb. Damnoſè, Cum damno. ‖ Exponitur item Gratis ſiue Gratuitò.

Ἀκέρδεια, ας, ἡ, Detrimentum, Damnum. Ad verbum Illucroſitas.

C. Ἐπικερδὴς, έος, ὁ & ἡ, Lucroſus, Quæſtuoſus.

C. Νηκερδὴς, έος, ὁ & ἡ, Non lucroſus, Non quæſtuoſus, Inutilis. Idem quod ἀκερδὴς, ſed poeticum. nam particula νη apud poetas ſæpe priuatiua eſt, ſicut α tam apud eos quàm apud cæteros ſcriptores. Sic νηκερδὲς ἔπος apud Hom. exponitur ἀνωφελὲς & ἀσύμφορον. ‖ Sed νηκερδέα βουλὴν veteres gramm. intellexiſſe ἀσύνετον, reſpiciẽtes ad alteram nominis κέρδος ſignificationem, antea dictum fuit, nimirum in Κέρδος.

C. Πολυκερδὴς, Multum lucroſus, Multũ quæſtuoſus, Multum lucri afferens. ‖ Item Multum aſtutiæ habens, Multum aſtutus, Valde aſtutus, ſeu vafer. vt πολυκερδὴς νόος apud Homerum, cuius verſum in Κέρδος protuli.

HINC Πολυκέρδεια, Magna aſtutia, ſeu vafrities.

C. Φιλοκερδὴς, Amans lucri, Studioſus lucri, Auidus lucri.

VNDE Φιλοκερδῶς, Cum auiditate lucri. ET Φιλοκέρδεια, Auiditas lucri. ET Φιλοκερδέω, ῶ, Lucri auidus ſum, Lucro deditus ſum, Lucrum auidè capto. Xen. ἀφυεῖς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν. Et ἀνάβ. lib. 1, ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος περὶ παντὸς ποιεῖσθαι τούτους πλουσιωτέρους ποιεῖν τῶν ἐκ τοῦ ἀδίκου φιλοκερδούντων.

Κερδαλέος, ου, ὁ, Lucroſus, Quæſtuoſus, vel Quæſtuarius. Itẽ Vtilis. Iſocr. ad Nicoclẽ, τῶν μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθιστη κερδαλέας, ταῖς δὲ πραγματείαις ἐπιζημίους. X. Pæd. 7, πάντες ἐροῦσι

ἐροδοτ᾽ὄλαιπὸν μηδὲν εἶ) κερδαλεώτερον ἀρετῆς. Exponi- A
tur etiam ὁ περὶ τὰ κέρδη νοῦν ἔχων. A Platone lib.1 De re-
pub. κερδαλεώτερον & λυσιτελέστερον pro eodem ponuntur.
Apud Thucyd.ſchol. κερδαλέον exponit ἐπωφελές. Affer-
tur & κερδαλέος οἶκος pro Domus opulenta, ex Epigr.
HINC Κερδαλέως, Lucroſè, Quæſtuoſè, Cum lucro. Vel,
Vtiliter. Thuc.5, Αἰθιωαίοις ἐλόμθμοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς
κερδαλέως.

Κερδαλέος, Aſtutus, Verſutus, Vafer, Callidus (ſequē-
do alterum nominis κέρδος ſignific.) Hom. Odyſſ.ν, Κερ-
δαλέος κ᾽ εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, B
καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Item νοήμασι κερδαλέοισι apud eun-
dem Odyſſ.ψ, Et βουλῆς κερδαλέης, Iliad.κ. Item κερδαλέον
μῦθον, Odyſſ.ζ. ¶At Κερδαλῆ pro Pellis vulpina, vide
poſt Κερδώ. HINC Κερδαλεόφρων, Aſtuta ſeu verſu-
ta cogitans, Verſutus, Callidus, Doloſus. Exponitur
etiam Veterator. Hom. Iliad.α, Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε,
κερδαλεόφρον. Sunt tamen & qui accipiant pro φιλοκερ-
δοῦς, (vt ſit κερδαλεόφρων Qui non aliud quàm lucrum
cogitat) quòd videlicet antea vocatus fuiſſet φιλοκτεα-
νώτατος. AT Κερδαλεότης, Aſtutia, Verſutia. Item, C
Prudentia Euſtathio, vt docebo in Κερδοσυνη.

Κερδοσύνη, Aſtutia, Verſutia, Calliditas. Item Dolus. Hom.
Iliad.χ, Ὣς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ᾽ Ἀθήνη. vbi Eu-
ſtathius κερδοσύνην ſignificare ait δόλον & ἀπάτην: ac ni-
hil aliud eſſe κερδοσύνῃ ἡγήσατο quàm quod poſtea ἐφερ-
μηνεύων dicit ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. • At verò hunc Ody-
ſſeæ ξ locum enarrans, non procul à principio, — αὐτὰρ
Ὀδυσσεὺς Ἔζετο κερδοσύνῃ, vult κερδοσύνην eſſe φρόνησιν,
quam & κερδαλεότητα vocari. Item Odyſſeæ δ, vbi le- D
gimus, — ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, Euſtathius vult κερδο-
σύνην appellari τὴν ἐπικερδῆ βουλήν: addens, eius poſte-
ros δολιότητα etiam ita nominaſſe, quaſi verò ipſe quo-
que Hom. non ita vteretur.

Κερδῷος, ου, ὁ, vt κερδῷος Ἑρμῆς, Qui lucris præeſt. exponē-
te Bud. in hoc Lucianici Timonis loco, ὦ Ζεῦ πελάγιε,
καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; quæ ſunt ipſius
Timonis verba, theſaurum effodientis. Sunt qui ex-
ponant Conciliator lucri, Lucrifer. Euſtathius hoc
epithetum ad verſutiam quoque & calliditatē refert, E
p.1263. ¶Item Κερδῷος, Vulpinus, quod vide poſt
Κερδώ ſignificans vulpem.

Κερδίων, gradu comparatiuo, Lucroſior, Vtilior. Et κέρ-
διον, Vtilius: frequens apud Homerum. vt Odyſſ.ω & a-
libi, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Et Iliad.ζ, — ἐ-
μοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι, ſatius
mihi fuerit. Et πολὺ κέρδιον apud eundem pleriſque
in locis, (pro quo perperam in vulg. lex. πολυκέρδιον con-
iunctim) vt Iliados ε, Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦ τ᾽ ἂν πολὺ κέρ-
διον ἦεν. (qui verſus habetur & Iliad.χ, necnon alibi, ſi
bene memini) Et Iliad.η, Ἀλλ᾽ εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρ- F
διον εἴη. Et Il.γ, Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν.
Sic grad. SVPERL. Κέρδιστος, Lucroſiſſim⁹, Vtiliſſimus.

Κερδίων & Κέρδιστος accipiuntur etiam pro Verſu-
tior & Verſutiſſimus, ſeu Aſtutior & Aſtutiſſimus, aut
Callidior & Callidiſſimus. Hom. de Siſypho, Il.ζ, — ὃ
κέρδιστος γένετ᾽ ἀνδρῶν. Et κέρδιστον νόημα periphraſticè di-
ctus à quodam poeta Mercurius, qui & κερδῷος, inquit
Euſtath. Niſi fortè legendum eſt κέρδιστος νόημα, ſubau-
diendo præp. κατά. Ex Soph. autem Aiace, πρὸς τὸ κέρ-
διστον τραπεὶς τῆς γνώμης, pro Ad conſilium prudentiſſimū G
conuerſus.

Κερδύφιον, ου, τό, diminut. Lucellum.

Κερδαίνω, ET Κερδέω, Lucror, Lucrifacio, Lucrum facio,
Quæſtum facio. Sed κερδαίνω potius vſitatum eſt quàm
κερδέω, à quo themate alioqui tempora quædam in v-
ſu ſunt, & quidem in proſa quoque. Ariſtoph. Nubib.
εἶτα δὴ τί κερδανεῖ; Sic apud Demoſthenem, μικρὰ κερ-
δᾶναι. Et ἢ οὐ πολὺ κερδαίνειν ἢ βλάπτει. (Apud Heſiodum
autē in Erg. accuſ. κακά iunctus cū κερδαίνειν, reſoluendus H
videtur in aduerb. κακῶς, vel potius intelligēdus aduer-
bialiter poni, hoc in verſu, Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρ-
δεα ἶσ᾽ ἄτῃσιν. id eſt, Noli malum ſectari lucrum & capta-
re. Sed ad verbum, Ne malè lucreris, id eſt malis arti-
bus. Niſi quis interpretari malit, Ne res malas in quæ-
ſtum vertas.) Dicitur etiam ἀπό τινος κερδαίνειν, & ἀπὸ

παντὸς κερδαίνειν. quo vtitur Xenophon: vtitur item A
Sophocles. ¶Nonnunquam verò κερδαίνειν ſine
adiectione ponitur, vt apud Thucyd. lib.2, καὶ οὐκ ἐν τῷ
ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶ-
σθαι. Sic quidam poeta apud Athenæum, Τὰ μὲν δίκαι᾽ ἐ-
παινεῖ, τῷ δὲ κερδαίνειν ἔχου. Vt autem κέρδος & ζημία, ſic
κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur: vt apud Ariſtot. E-
thic.5, cap.5, τὸ μὲν γὰρ πλέον ἔχειν ἢ τὰ ἑαυτοῦ, κερδαίνειν λέγεται·
τὸ δ᾽ ἔλαττον τῶν ἐξ ἀρχῆς, ζημιοῦσθαι. Inueniuntur por-
ro à κερδαίνω non rarò & futurum κερδανῶ, & aoriſtus B
prior ἐκέρδανα: ſed ſunt qui & κεκέρδακα addant ex epi-
ſtol. Phalar. quod tamen durum eſt. A Κερδέω au-
tem vſitata ſunt κερδήσω & ἐκέρδησα: ſed & κεκέρδηκα ex
Demoſthene affertur. Ex Herodoto autem paſſiuus
etiam infinitiuus ſignificatione actiua, κερδήσασθαι μέλλων.

C. ἈΠΟκερδαίνω, ET Ἀποκερδέω, ω, q.d. Lucror [ex aliqua re,]
ſed interdum pro ſimplicibus κερδαίνω & κερδέω. Hero-
dianus, ποσοῦτον ἀποκερδῆσαι ὅσ᾽ ἂν ἐξ ἁρπαγῆς αὐτοῦ περι-
γένηται.

C. ΠΑΡΑκερδαίνω, Perperam lucror, vel potius, Amplius
iuſto lucror, & præter alios. Aut, Eadem opera lucror, C
Obiter compendium facio. Bud. p.646 ex Greg.

¶Κερδώ, οῦς, ἡ, Vulpes. vt apud Ariſtoph. in Equitibus, δο-
λίαν κερδὼ πολύϊδριν legimus. Luc. in Hermot. quandam
Æſopicam fabulam narrans, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παρελθοῦσαν
εἰπεῖν αὐτῷ &c. Vide ſuprà Κέρδος pro Aſtutia. Euſt.
κερδὼ facit epithetum nominis ἀλώπηξ, quum dicit,
μάλιστα δὲ προσφυοῦς τῇ ἐνταῦθα κερδοσύνῃ ἡ κερδὼ ἀλώπηξ, ὅ
ἐστιν ἀπατητική, δολερά: addens, ἧς καὶ τὸ κύριον παρὰ τὸ ἀλᾶν
σύγκειται, ὅ ἐστι πλανᾶν. Sed idem alibi κερδοσύνην dictam
ſcribit τὴν δολιότητα, ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς, ἥ ἐστιν ἀλώπηξ. quod D
eius dictum alioqui (quātum ad hāc deriuationem at-
tinet) cur à me non probetur docui in Κέρδος. ¶Di-
cta fuit Κερδὼ & vxor Phoronei, teſte Pauſania.

Κερδῷος, Vulpinus. Greg. Κρύψει κερδῴην ἔνδοθι δουλοσύνην.

Κερδαλέη, & per contract. Κερδαλῆ, Vulpina pellis. Greg. τῇ
λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων. id eſt τὴν ἀλωπεκῆν. vt in pro
uerb. αἰ ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον, vel po-
tius πρόσραψον. ad quod alludere etiam videtur Greg.
SED Κερδαλῆ Heſychio eſt ipſa vulpes. E

ΚΕ'ΡΚΟΣ, ου, ἡ, Cauda. Ariſtot. De part. animal.

lib.4, c.10, κέρκον δ᾽ ἔχει σχεδὸν οὐ μόνον
πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα. Vnde Plinius lib.11,
cap.50, Caudæ omnibus ferè animalibus & oua gignē-
tibus. Et lib.2, c.14, ὅσοις δὲ τὸ σῶμα δασὺ λίαν πεποίηκε, τού-
τοις ἐνδεῶς ἔχει τὰ περὶ τὴν κέρκον· οἷον ἐπὶ τῶν ἄρκτων συμβέβη-
κε. ſicut Plin. quoque ibidem tradit, paruas caudas eſſe
animalib⁹ villoſis, vt vrſis. Propriè verò tribuitur qua-
drupedibus, ſicut ὀρροπύγιον auibus, οὐρὰ auibus & piſci-
bus: vt docet Ariſtot. De part. anim. l.4, cap.13. adeo vt F
κέρκος propriè ſit cauda quæ caulem habet carnoſum,
ſiue piloſum ſiue depilē, quo piſces carēt & volucres.
Plut. Sertorio, ἵππου κέρκος. Et apud Lucianum in aſi-
no, auicula ex cauda aſini, δίκην κέρκου pendens. Ariſto
phanes Equit. Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγώ, τὠφθαλμιδίω περι-
ψῆν, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. nā
molles ſunt eius pili. vnde Cæl. libro 30 cap.32, naturā
putat adagium in eum qui nimis aſtutè ſubblanditur,
vt nuncupetur cercus. Et ſic legit apud Cicer. epiſt. ad
Att. lib.8, Quouis potius certè [nauigaturus] quàm vt G
cercum videat, quem ego prorſus aſpicere nō poſſum:
de Cæſare intelligens. ¶Κέρκος dicitur etiam pu-
dendum virile, teſte Heſychio. Sic verò & Latina vox
ab Horatio vſurpatur, vt quum ait, — caudámque ſala-
cem Demeteret ferro. ¶Itē, Animalculū vites infe-
ſtans, vel Gallinace⁹, vel Mus agreſtis. Θηρίδιον ταῖς ἀμπέ-
λοις βλαπτον, ἢ ἀλεκτρυών, ἢ ἀρουραῖος μῦς, vt idem Heſy-
chius docet. ¶Etymologiſtæ eſt etiam σκεῦός τι ὡσ-
περ καὶ τρίπους, ἢ θύρα (ſiue χύτρα, vt nonnulli legunt) χαλ- H
κῆ: in qua ſignif. ab Alcmane hoc vocabulum vſurpa-
tum tradit.

C. Κερκοπίθηκος, Simia caudata, Cercopithec⁹, vt Plin. appel
lat. Martial. l.13, Si mihi cauda foret, cercopithecus erā,
de ſimio quodam callido eludere emiſſas haſtas.

C. Κερκοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui caudam gerit, Caudatus.

C. Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine cauda eſt, Cui cauda

non eſt. Ariſtot.De part.anim.lib.4, c.10, ὁ δ' ἄνθρωπος A
ἄκερκον μὲν ἐστιν, ἰσχία δ' ἔχει· τῶν δὲ τετραπόδων οὐδέν.

C.Δασύκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui villoſa cauda eſt. Theocr.Idyll.
ε, Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας. Plin.quoque vulpibus
villoſam caudam eſſe ſcribit, vt & lupis.

C.Μακρόκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui prælonga cauda eſt. ὁ κέρκον ἔ-
χων μῆκος ἔχουσαν, vt Ariſtot.loquitur.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q.d.Caudatio.morbus muliebris. Eſt autẽ
(inquit Gorr.)carnoſa quædam ſubſtantia, ab ore vteri
incipiens, & muliebre pudendum replens: interim etiã
foras caudæ modo procidens, vnde & nomen habet. B

Κέρκωψ, Caudatus, vt à quibuſdã exponitur. vel Animal
quoddam, magnam caudam habens, vt Heſychius do-
cet. Dicitur de homine verſuto & fraudulento. vnde
ab Æſchine coniungitur cum παιπάλημα & παλίμβο-
λον, quæ affinem habent ſignificationem. Syneſ.epiſt.
101, οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς, μὴ πάντα μι-
γνύντα τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευ-
θέρου γιγνόμενον, niſi q̃s fiat veterator & ĩpoſtor pro inge
nuo. Et κερκώπων ἀγορὰ de conciliabulo conuentúq;
verſutorum & improborum hominum: à Cercopibus C
quibuſdã Epheſiis, qui Ioui ipſi imponere conati ſunt:
vt verò alii tradunt, à Cercopibus quibuſdam impro-
bis, qui ob ſuam κακοήθειαν in ſimias mutati ſunt, ac Pi-
thecuſis inſulis nomen dederunt. Euſtath.verò Athe
nis prope heliæã ſcribit fuiſſe κερκώπων ἀγορὰν, vbi fur-
ta venderẽtur, eo ꝙ tales fuiſſe celebrentur οἱ κέρκωπες,
videlicet κλέπται καὶ πανοῦργοι. ‖Eſt etiã nomen propriũ
apud Athen. VNDE Κερκώπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Verſutus, Frau
dulentus, Veteratorius. Syn.De prou. οὐ χαλεπῶς ἀναπείθει
βάρβαρον χαῦνον καὶ ἀνόητον, τὸ παιπάλημα τὸ κερκώπειον. poſſet D
tamen aliquis reddere Cercopeum, à Cercopibus: vt
κερκώπειος eſt à κέρκωπες. ET Κερκωπίζω, Cercopẽ
ago.i. veteratorẽ & impoſtorẽ. vel Laſciuio, Adulor,
metaphora ducta ab animantibus quæ mota cauda ad
blandiũtur, vt ex Chryſippo traditur. Itẽ χλευάζω, μω-
κίζω, vt ſimiæ. Suid. AT Κερκώπη, ης, ἡ, Heſychio eſt ci
cada quædam paruula, quæ & καλαμαία: alios verò acci
pere tradit pro cicada fœmina quæ canora nõ ſit. Euſt.
autẽ tradit eſſe animalculũ ſimile cicadæ, citans hunc
ex Alexide locũ, —ἐγὼ δ' ἐγὼ λαλιστέραν Οὐ πώποτ' εἶδον, οὔ- E
τε κερκώπην γυναῖ, Οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόνα, οὐ τρυγόνα, οὐ τέττι-
γα. A Libanio quoque vſurpari hoc vocabulũ docet.
Itẽ apud Athen.l.4 ex Ariſtoph. ἐρᾶς τέττιγα φαγεῖν καὶ κερ-
κώπην θηρεύσας, μέλλει καλάμῳ λεπτῷ. vbi Athen.ex Speuſip-
po docet eſſe animal ὅμοιον τέττιγι καὶ τρυγονίῳ.

ΚΕΦΑΛΗ, ῆς, ἡ, Caput. Hom.Od.α, Αἰνῶς γὰρ κεφα-
λήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ. (vbi
animaduerte ὄμματα diſtingui ἀπὸ τῆς κεφαλῆς) Il.ζ, —αὐ-
τὰρ ὕπερθε Φοξὸς ἔην κεφαλήν. Il.α, & alibi. Εἰ δ' ἄγε τοι κεφα-
λῇ κατανεύσομαι. Od.α, & alibi ſæpe, Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵ- F
να μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. Idem Od.ρ, & alibi, Καὶ κύσεν ἀ-
γαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Vocabulum eſt poetis
cum cæteris ſcriptoribus commune, quum contrà κά-
ρα & κάρη ac κάρηνον poetica ſint duntaxat. X.Pæd.7, τὴν
κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχουσα ἐπὶ τοῖς γόνασι. Et paulo pòſt, καὶ ἐπι-
θεῖσα ἐπὶ τὰ στέρνα τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν, ἀπέθνησκεν. Idẽ
lib.6, τὸ θίγον αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπηύ-
ξατο. Luc.in Aetione, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς ἀπάγει τῆς κεφα-
λῆς τὴν καλύπτραν. Idẽ De ſalt. πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνα-
τεινόμενον ἐπικείμενος. Idem in Lexiph. ἐξυόμην τὴν κεφα- G
λὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. Et in Hermotimo, καὶ ξυρήσασθαι τὴν
κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. Sic a-
pud Plut.De fort. Alex.l.2, κεφαλὴν ξυράμενος. Et in Pol.
præc. ἑνὶ δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. Apud eundem De
Socr.dæm. δὶς ἢ τρὶς ἐπινεύσας τῇ κεφαλῇ. (quæ ἐπίνευσις
diuerſa eſt ἀπὸ τῆς κατανεύσεως Homeri, in verſu paulo
antè citato) Vt autem Homerus ὄμματα ſeparat ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς, ſic Xenophon κεφαλὴν itidémque πόδας ſeparat
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, Pædiæ 8, p.vltima, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ χει-
μῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐ-
σκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας, H
&c. hoc autem quomodo intelligendum ſit docebo in
Σῶμα, ſi recordatus fuero.

Κεφαλὴ, vtpote omnium totius corporis partium
nobiliſſima, ſæpe de toto homine dicitur, ſicut Latinè

A Caput, in his loquendi generibus, Lepidum caput, Fe-
ſtiuum caput, Ridiculum caput. item Infandum ca-
put, Impium caput &c. Homerus Odyſſ.ο, Αἴσχεά μ' ἐσθ-
θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς τὰ ἑταί-
ρων οἵτοι ἕπονται. Idem Odyſſ.λ, Τοίην γὰρ κεφαλὴν κατὰ γαῖα κατίσχει. Idem Odyſſ.α, Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνη-
μένη αἰεὶ, Ἀνδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
(vbi tamen Ἀνδρὸς ſecus quàm in aliis locis adiungi no-
mini κεφαλὴν exiſtimo, vt μεμνημένη αἰεὶ per parẽtheſin
poſitum intelligatur, & ſit ποθέω τοίην κεφαλὴν ἀνδρὸς &c.)
B Idem Iliad.ψ, Τίπτε μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας; Apud
eundem legitur & φίλη κεφαλή. (quod in ſoluta quo-
que oratione frequentiſſimum eſt, ſicut & μιαρὰ κεφα
λὴ, atque alia nonnulla) Iliad. σ, Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης
κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα. (Huic oppoſitum eſt ἐ-
χθρὰ κεφαλή. ſed ἐχθρῆς κεφαλῆς Iliad.π, ſimpliciter acci-
pitur, Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος Ἐχθρῆς ἐκ
κεφαλῆς, vbi Euſtathius hoc ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς ſcribit βου-
θεῖσθαί τι ex altero illo loco, ἐβόησεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φω-
τός.) In proſa autem dicitur non ſolùm φίλη κεφαλὴ, ſed
C interdum etiam φιλτάτη (vt & φίλτατον κάρα apud quen-
dam tragicum legitur, nimirum Sophoclem, ſi bene
memini) Syneſius φιλτάτην & εὐεργέτιδα κεφαλὴν ſimul
iunxit, epiſt.123, περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης καὶ εὐεργέτιδος κεφα-
λῆς. Dicitur etiam θεία κεφαλὴ, itẽ ἱερὰ κεφαλὴ, ſiue ἱερωτά-
τη: necnõ μακαρία κεφαλὴ interdũ, ſeu μακαριωτάτη. Syn.
ἦν δὲ αὐτῷ δεινὸν τὸ σοῦ τῆς ἱερᾶς ἀπεῖναι κεφαλῆς. Idem θεία
& ἱερὰ coniunxit, ſcribens, ἀδικεῖς με ὦ θεία καὶ ἱερὰ κε-
φαλή. Sic Gregorius, σὺ δὲ ἡμᾶς ἐποπτεύοις ἄνωθεν ὦ θεία καὶ
ἱερὰ κεφαλή. Rurſum Syneſius Theophilo ſcribens, πρὸς
D τὴν μακαριωτάτην σου κεφαλήν. Inuenitur etiã in plurali
φίλαι κεφαλαὶ, quum videlicet de pluribus dicitur. Plut.
in Pol.præc. χαρίεν δὲ καὶ τὸ Ξεναινέτου πρὸς τοὺς πολίτας λοι-
δοροῦντας αὐτὸν ὅτι στρατηγὸς ὢν πέφευγε, μεθ' ὑμῶν γε, ὦ φίλαι
κεφαλαί. Eodem dicitur modo & κακὴ κεφαλὴ, itẽ μιαρὰ,
quo Demoſth.lubẽter vtitur. vt Pro cor. ἵν' εἰδῆτε ἡλίκα
πράγματα ἡ μιαρὰ κεφαλὴ ταράξασα δίκην οὐκ ἔδωκε. Fre-
quenter verò in vocandi caſu: vt in Mid. τί λέγεις ὦ μιαρὰ
κεφαλή; σὺ τὰ σαυτοῦ παιδία ἀξιώσεις ἐλεεῖν, ἢ σὲ τουσδὶ &c.
Ibidem, τοσούτων ἀνθρώπων, ὦ μιαρὰ κεφαλὴ, σὺ παρελθὼν ἀ-
E θρόον κατηγόρεις. Hîc verò mihi à riſu temperare nequeo
quum recordor Ioachimi Perionii Benedictini Cor-
mœriaceni, (viri monachicè docti) qui quum ſe Cice-
ronianæ eloquẽtiæ vicariũ in vertẽdis celeberrimorũ
Græciæ oratorũ aduerſariis orationibus appellare non
dubitaſſet, nactus mẽdoſum exemplar (vt fit) orationis
Æſchinis in quo μικρὰ κεφαλὴ legebatur pro μιαρὰ κε-
φαλὴ, minimè illius exemplaris fidem ſuſpectam ha-
buit, (quum alioqui interpres alius vel tantillo iudicio
præditus, & qui literas Græcas à limine ſaltem ſaluta-
F ſſet, nõ ſolùm ſuſpectam exemplaris fidem habiturus,
ſed eã prorſus illi derogaturus fuiſſet) quin poti⁹ hanc
lectionẽ cupidiſſimè arripiens, Demoſtheni paruum
caput affinxit, vt videlicet Demoſthenicum caput ad
Therſiticum proximè accederet: ſi tamen Therſites
ὀξυκάρηνος ſimul & μικροκάρηνος fuit. Huius autem tam
inſignis erroris non meminiſſem, niſi lectores admo-
nitos cuperẽ vt ab illius interpretationibus ſibi caueãt,
vtpote quæ aliis erroribus etiam multo grauioribus
ſcatent. Sed vt ad illud μιαρὰ κεφαλὴ reuertar, tertium
G ex oratione in Midiam proferam, in quo ἀναιδὴς cum
μιαρὰ iungitur: καὶ τοῦτ' ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς αὕτη
κεφαλὴ, ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρὰ Κλεισάρχου. Sed a-
liud quoque hîc conſiderandum eſt, nimirum poſt κε-
φαλὴ ſubiungi ἐξεληλυθὼς, perinde videlicet ac ſi qui
dixit ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλὴ, intelligendus eſſet di-
xiſſe ὁ μιαρὸς καὶ ἀναιδής. Cæterùm Latini (vti dixi)
hoc loquendi genus imitati ſunt, quum Lepidum ca-
put, Feſtiuum caput dixerunt, itidémque aliis adie-
ctiuis nomen hoc Caput iunxerunt. Sed & illud ipſum
φίλη κεφαλὴ ad verbum expreſſerunt Carum caput. vt
H Horat. 1 Carm. Ode 24, Quis deſiderio ſit pudor aut
modus Tam cari capitis, præcipe lugubres, &c. (ita e-
nim locum illum lego, non autem interrogatiuè Quis
deſiderio ſit pudor aut modus Tam cari capitis? præci-
pe, &c. & intelligo Præcipe lugubres cantus queis, id

eſt per ques, ſit modus deſiderio. qua de re obiter admoneri, non ingratum lectori fore putaui) Tale eſt illud Virgilii Æneid. 4, — capitiſque iniuria cari. Dicit verò & Dulce caput idem ibidem, Teſtor chara deos, & te germana, tuumque Dulce caput. (ſed hic ſimpliciter accipitur, vt & quum dicitur ab eodem poeta Per caput hoc iuro) non autẽ pars pro toto. Apud eundem legimus & Infandum caput (quod interpretari poſſumus μιαρὰν κεφαλὴν ex tot locis antè citatis) eodem in libro, — tangere portus Infandum caput ac terris adnare neceſſe eſt. Cicero quoque dixit Philipp. 2, Duo capita nata ſunt poſt hominum memoriam teterrima & ſpurciſſima. Inuenitur autẽ κεφαλὴ pro homine ſine adiectione etiam, vt apud Ariſtotelem Pol. 2, ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, pro Viritim: eodem modo quo Gall. dicitur *On paye autant pour teste*. Iuriſconſulti quoque caput pro ipſo homine dixerunt cum alibi tum in illa regula, Noxa caput ſequitur. B

Sed vt in illo Homeri loco quem ex Odyſſ. α protuli, dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνήρ, ſic Herodotus dixit κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίους, in Calliope, πεντακοσίας κεφαλὰς τῶν Ξέρξεω πολεμίων λυσάμενοι. Dixit verò Homerus eadem periphraſi βοῶν κάρηνα id eſt βοῶν κεφαλάς, pro βοῦς, & eum imitatus Virgil. Bina boum capita: Æneid. lib. 3, Bina boum vobis Troia generatus Aceſtes Dat numero capita in naues. Sic exponitur & illud eiuſdẽ libri, de ſue, Triginta capitum fœtus enixa iacebit. Huc pertinet & iſtud Cæſaris De bello Gallico lib. 4, (licet aliquantum diuerſa forma dictum) Quum hoſtium numerus capitum CCCC XXX. M. fuiſſet. C

Porro vt κεφαλὴν, id eſt caput, de toto homine dicũt, à parte nobiliſſima & præſtantiſſima eum appellantes, ſic etiam imprecari ac minari alicuius κεφαλῇ ſolebant, id eſt capiti, alicuius κεφαλὴν deuouere: item dicebatur aliquis timere κεφαλῇ, capiti. ſed & alia multa huiuſmodi loquendi genera reperiuntur apud antiquos. Illius autem poſtremi exemplum hoc eſt apud Homerum Il. ρ, Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Apud eundem legimus Od. τ, — οὔτι με λήθεις Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Et Iliad. λ, — σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. In ſolu- D

ta autem oratione ſæpe dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπειν, item aliquid dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπεσθαι alicui. Demoſth. in oratione De malè geſta legatione, ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς [illegible] δεῖ τρέψαι. Et apud Ariſtophanem Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Sed Demoſth. in or. Pro cor. vſus eſt verbo ἀναθεῖναι, cum ἐπὶ κεφαλὴν, ſcribens, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. Sæpe verò ab imprecantibus dicitur εἰς κεφαλήν σοι, ſubaudito (vt opinor) verbo τρέποιτο. cuius generis loquendi exemplum extat apud Ariſtophanẽ in Pluto. Extat & apud Platonem in Euthydemo, εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν σοι εἰς κεφαλήν. Poteſt verò ſubaudiri & verbum ἔλθοι. Latini hoc quoque loquendi genus imitati ſunt, & quidem multis modis, vt exẽplis docebo. Virg. Æn. 8, — dii capiti ipſius generique reſeruent. Naſo lib. 1 De arte, Pœna reuerſura eſt in caput iſta tuum. Et in epiſt. Cydippes ad Acontium, (ſi tamen Naſonis eſt) Inque caput noſtrum dominæ periuria quæſo Eueniant: pœna tuta ſit illa mea. Sic Tibullus ianuam alloquens, Et mala ſiqua tibi dixit dementia noſtra Ignoſcas: capiti ſint precor illa meo. Alia autem huc pertinentia loquẽdi genera lectoris diligẽtiæ relinquam, & ad alia vertam. Vt igitur Homerus dicit Od. β, Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς, (vt alibi, videlicet lib. proximè ſequente, ψυχὰς παρθέμενοι) ita ferè videtur dicere Virgilius Obiicere caput, item Obiectare caput. vt Æneid. 8, — me me ipſum [illegible] Obieci caput. Et Æneid. 2, — omnes [illegible]que reuerti Per Troiam & rurſus caput obiectare periclis. (Affertur etiam ex Platone κεφαλὴ pro Vita in Epitaphio, εἰ βούλοιτο τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἔχειν) Legimus apud eundem Homerum ἴσον ἴσον κεφαλῇ, Il. σ, — τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. In quo loquendi genere Latini oculorũ potius mentionem faciunt: quo dixit modo & Moſchus circa initiũ idyllii quod à Megara vxore Herculis, nomen habet, Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν, Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν. vbi obſerua τίειν ἴσον φαέεσσιν pro eo quod Homerus dicit τίειν ἴσον κεφαλῇ. Huc pertinet (licet alia ſermonis forma dictum) ἐπὶ κεφαλῆς φέρειν, vel potius ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρειν, pro Eximio quodã amore & honore proſequi, atque adeo omnia amoris officia præſtare. Plato De republ. lib. 1, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. Latini autem hîc quoque Oculos potius quàm caput nominant, dicentes In oculis ferre: pro quo interdum inuenitur etiam In ſinu geſtare.

Κεφαλή, pro variis præpoſitionibus ac verbis quibus iungitur, varia præterea efficit loquendi genera. ὑπὲρ κεφαλῆς dicitur quod imminet, quaſi quod ſit Supra caput, vt Cicero etiam loquutus eſt. Ex Ariſtophane autem in Veſpis πρὸς κεφαλῆς affertur pro A capite. Sæpe verò dicunt & ἐπὶ κεφαλὴν ὦσαι (interdum verò & ῥίψαι) pro Præcipitare, Præcipitem dare. Lucianus in Timone, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν, βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Et paſſ. apud Herodotum in Polymnia, ὠθεόμενοι ἐπὶ κεφαλήν. Interdum autem verbo compoſito vtuntur: vt rurſus Lucianus in Timone, ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. Idem & verbo ῥίπτειν ita vtitur in lib. De hiſtoria ſcribenda, ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ. (vbi obſerua duplicem conſtructionem dari verbo ἔρριψεν) Galli dicunt *letter la teste deuant*, vel *La teste la premiere*. (Lucillius Epigr. lib. 2 dixit item κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε pro Præceps abiit.) Affertur autem & ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν vel βαδίζειν pro Præcipitare moras: ex Demoſthene πρὸς Φαίνιππον, Μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν πρὸς τὸ δικαστήριον βαδίζειν.

Sunt & quædam dicendi formulæ in quibus fit κεφαλῆς & ποδῶν mentio. vt apud Hom. Il. ψ, ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes. Pro quo dicitur etiam A capite ad calcem: item A vertice ad talos, vel ad talos imos (vt dixit Horat. — talos à vertice pulcher ad imos) Cicero dixit etiam Ab imis vnguibus vſque ad verticẽ. Sed iocoſè interdũ dicitur aliquis narrare quidpiã ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐς τοὺς πόδας pro Narrare ab initio ad finem vſque, Rem totam denarrare. Sed Ariſtophanes vt magis etiam ridicula eſſet ſermonis formula, inuerſo ordine dixit ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν: in Pluto, Ἄκουε τοίνυν. ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ. Apud Plautum itidem legimus Ab vnguiculo ad capillum ſummum: & Cicero dixit Ab imis vnguibus vſque ad verticem: ſed in his tamen tolerabilius inuertitur ordo quàm in illis Græcis verbis. At verò πρὸς κεφαλῇ καὶ πὰρ ποσὶ κεῖσθαι ſunt qui prouerbiali forma de illis dici putent quæ nobis affluunt: afferentes ex Theocrito, Ὧν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ πὰρ ποσὶ κῶεα κεῖνται. ſed ex hoc loco probari illud non poteſt.

Κεφαλὴ etiam dicitur in oſſibus (inquit Gorr.) quod in illis extremum eſt craſſius & rotundum, à ſimilitudine quæ illi eſt cum vero capite: quanquam non ſit neceſſe partem illam extremam oſſis planè rotundam eſſe & capitis modo eminere. ſiquidem in illis etiam caput dicitur quod cauitate glenoeide depreſſum eſt in modum capitis ſemiputati, quale in publicis ſectionibus anatomici cerebrum oſtẽſuri, ſerra diuiſum exhibent. Βραχίονος etiam κεφαλὴ (inquit Camer.) caput membri huius, id eſt vbi illud iuxta humerum eminet, dicitur. Item ſuperior in teſticulo pars, κεφαλὴ ὄρχεως dicitur: inferior, πυθμήν, i. teſticulus. In v. l. annotantur hæc, Καρδίας κεφαλή, cordis baſis, ita ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς dicitur, vt fundũ & pars mucronata πυθμήν, etiam referẽte Polluce: à quo & lienis pars craſſiſſima, τοῦ σπληνὸς κεφαλὴ vocatur. Item κεφαλὴ κώλων Hippocrati Capita artuum: & κεφαλαὶ μυῶν, muſculorum capita. Cam.

Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύτος τῶν πολυπόδων. v. l. ex Ariſtotele lib. 2 De part. anim. In iiſdem, κεφαλὴ σταμνου, Vrnæ caput & pars ſuperior. Ibidem, κεφαλὴ τῆς τάφρου, Faſtigium foſſæ, ex Demoſthene. Camer. κεφαλὴν interpr. foſſæ aggerem: & addit ex Xenophonte, κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυξαν, vbi (inquit) dice-

re videtur ſummū arcis murū ſuffoſſum fuiſſe. ‖Herodotus vocauit etiam κεφαλὰς fluminis, fontes illius, in Melpomene. A

Κεφαλὴ, Summa & concluſio, vt exponit Budæus in hoc Galeni loco, ἐπιθῶμεν ἤδη τὴν κεφαλὴν τῷ λόγῳ: item in iſto Platonis in Gorgia, καὶ οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλιπεῖν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλὴν, ἵνα μὴ αὖ ἀκέφαλος περιίῃ. ἀπόκριναι οὖν καὶ τὰ λοιπὰ, ἵνα ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ. Camer. κεφαλὴν in Plat. Timæo perfectionem, ſiue abſolutionem, aut conſummationē ſignificare ait: afferens, κεφαλὴν τε καὶ τελευτὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. B
Sed idem κεφαλὴν tradit ad rerum initia atque ſummam transferri, vnde vocari ἀκέφαλον μῦθον à Plat. & ſic à Plauto in Aſinaria dici, Quin nec caput, nec pes ſermonis appareat. Et in Captiuis, Garriet quod neque pes vnquam neque caput compareat. Et ſubiungit ex Ariſtotele Ethic. Nicom. 6, σοφία ὥσπερ κεφαλὴν ἔχουσα ἐπιστήμη τῶν τιμιωτάτων.

Τρεῖς κεφαλαὶ & δρυὸς κεφαλαὶ, idem locus iuxta Cithæronа, apud Herodotum in Calliope. vnde iocus ille in ebrios, apud Diphilum, vt Athen. refert lib. 4, κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς, ὥσπερ Ἀρτεμίσιον. Cam. C

Κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κεκυφέναι, id eſt à cauitate, & MACEDONES hanc κέβλην, Hippocratem κύβιτον appellaſſe, tradit Suidas: quum tamen κύβιτον apud Hippocr. interpretetur Os eminens in cubiti commiſſura cum lacerto. Cam.

C. Κεφαλοβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuius caput graue & ponderoſum eſt, Capitatus. vt κεφαλοβαρῆ φυτὰ apud Ariſtotelem De diuturn. & breuit. vitæ, τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρῆ μακροβιώτερα. Theophraſtus quoque lib. 1, cap. 10, κεφαλοβαρῶν & καταρρίζων meminit: vbi videtur hoc vocabulum ponere in differentiis radicum. Gaza interpretatur Capitatum. D

C. Κεφαλόδεσμος ET Κεφαλοδέσμιον, ου, τὸ, Capitis ligamentum. Exponitur etiam Frontale, ἄμπυξ.

C. Κεφαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Capitis formam habens. ‖Item Capite præditus, κεφαλὴν ἔχων, vt Gorræus apud Hippocratem interpr.

C. Κεφαλόθλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contuſum caput habens. At τὰ κεφαλόθλαστα, contuſiones capitis, ſeu caput contuſum. Theophr. De hiſt. pl. libro 9, cap. vlt. de ariſtolochia, ἀγαθὴ μὲν πρὸς τὰ κεφαλόθλαστα, ἀγαθὴ δὲ πρὸς τὰ ἄλλα ἕλκη. E

C. Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, Caput pulſans. Ita dicitur phalangiū quoddam quod ſi in aliquem irruat, caput eius petit. Frequentius κρανιοκολάπτης appellatur. De quo Aetius Tetrab. 4, ſerm. 1. cap. 18.

C. Κεφαλόμακτρον, ου, τὸ, Sudarium quo caput extergitur.

C. Κεφαλόρριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Radicem habens capitatam.

C. Κεφαλοτομέω, ῶ, Caput amputo. Pro quo dicendum eſt καρατομέω, vt Phrynichus tradit, Atticum eſſe negans. F

C. Κεφαλαλγὴς, έος, ET Κεφαλαλγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Caput dolēs, Cui caput dolet. Plut. Sympoſ. ſept. ſap. πῶς ἐπεὶ νῦν δὲ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, παντὸς μὲν οἴνου καὶ ὅλου, πάντων δὲ μουσουργοῦ χαίρειν ἀπόλλυσι καὶ λυμαίνεται. vbi etiam accipi poteſt pro eo cui non eſt ſanum cerebrum, & cui Ariſtoph. dicit τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι. Quum verò res aliqua, vt cibus aut potus, aut tale quid, κεφαλαλγὴς eſſe dicitur, actiuè capitur pro Dolorem capitis afferēs, Dolorē capitis excitās. Dioſc. de vino reſinato, πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοὶ, i. (Plin. interpr.) Capitis dolores & vertigines facit. Philo De vita M. l. 1, ξηρὸς ὑπὸ δίψη καὶ κεφαλαλγὴς καὶ βαρυήκοος, caput tētat, ſeu capitis dolorem ciet. Et Diphilus Siphnius apud Athen. lib. 2 dicit, κάρυα τὰ βασιλικὰ eſſe κεφαλαλγῆ καὶ ἐπιπολαστικά. idem dicit de ponticis nucibus. Sic Xen. p. 165, κεφαλαλγὴς ἐστὶ τὸν τοῦ φοίνικος ἐγκέφαλον. At vocabuli κεφαλαλγὸς hoc exemplum eſt apud Plutarchum in Præcept. ſanit. τὸν μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος γλυκὺν ὄντα σφόδρα, κεφαλαλγὸν λέγουσιν εἶναι. pro quo Xenophon dicit κεφαλαλγῆ. G

VNDE Κεφαλαλγικὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedens. Galenus apud Athen. lib. 1, de vinis Italicis, ὁ Φαλερῖνος οἶνος ἀπὸ ἐτῶν δέκα ἐστὶ πότιμος, καὶ ἀπὸ πεντεκαίδεκα μέχρις εἴκοσιν· ὁ δὲ ὑπὲρ τοῦτον ἐκπίπτων τὸν χρόνον, κεφαλαλγικὸς, capitis dolorem ciet. ET Κεφαλαλγία, ας, ἡ, Capitis dolor. Aret. De diut. affect. lib. 1, cap. 2, ἢν ἀλγέῃ κεφαλὴ χρονίως ἐπὶ H

πολυχρόνιον ἀλγέῃ, καὶ ἢν ἐπὶ πλέονας, κεφαλαλγία καλέεται. nā hac re differt à κεφαλαία, quòd hic dolor capitis nec diuturnus nec vehemens nec cum magna capitis imbecillitate coniunctus ſit, ſed qualis à crapula aut labore aut febribus excitari ſolet: at ille, inueteratus & ægrè recedens ſit dolor, & propter coniunctam capitis imbecillitatem facilè irritabilis. Plutarch. οὔτε ποδάγρας ἀπαλλάττει κάλτικιος, οὔτε δακτύλιος πολυτελὴς παρωνυχίας, οὐδὲ διάδημα κεφαλαλγίας. ET Κεφαλαλγέω, ῶ, Caput doleo, (poet.) Caput mihi dolet, Doleo ex capite. VNDE Κεφαλαλγητικὸς, οῦ, ὁ, idem quod κεφαλαλγὴς & κεφαλαλγικός. Athen. lib. 2, τὰ δὲ περσικὰ κεφαλαλγικὰ μέν ἐστιν οὐχ ἧττον τῶν Διὸς βαλάνων, non minus caput infeſtant.

C. Κεφαληγερέτης, ου, ὁ, vocabulum fictum ad ſimilitudinem Homerici νεφεληγερέτης: ac ſicut illud νεφεληγερέτης Ioui tribuitur, ita hoc κεφαληγερέτης Pericli, quòd capite eſſet oblongiore, vt Plutarch. docet. Vnde & σχινοκέφαλος appellatus idem fuit, quòd ſquillæ capiti eius caput ſimile eſſet, quæ σχῖνος à poetis comicis vocari ſolet. Cratinus apud Plutarchum in Pericle, στάσις δὲ καὶ πρεσβυγενὴς χρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε, μέγιστον τίκτετον τύραννον ὃν δὴ κεφαληγερέταν οἱ θεοὶ καλέουσι.

C. Ἀκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine capite eſt, Qui capite caret. Luc. De hiſt. ſcribenda, τῷ Ῥοδίων κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ναιώδει σώματι ἐπιθέντας, ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα σώματα εἰσάγοντας. Metaphoricè plerunque capitur. Ἀκέφαλα enim dicuntur quæ principio carent. vnde liber aliquis ἀκέφαλος vocatur in quo exordium non eſt, cui nullum præfigitur exordium, ſicut in orationibus aut hiſtoriis fieri ſolet, quū ἀπροοιμίαστα καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πραγμάτων oratio incipit, quemadmodum Lucianus docet in lib. De hiſtoria ſcribenda. Sed & ἀκέφαλος liber dicitur in quo principium deſideratur, non quidem omiſſum ab autore ſed caſu aliquo amiſſum. Sunt etiam apud grāmaticos verſus ἀκέφαλοι, i. qui in principio claudicant, ſicut μείουροι qui in fine, λαγαροὶ qui in medio: ſeu Qui vnam ſyllabam breuem habent initio, ſicut μείουροι in fine, λαγαροὶ in medio: vt docet Athen. lib. 14, quorum hæc inter alia affert exempla: Ἐπίπεος πεταῖσι. item, — θεοῖς δέμας ἐοικυῖα. item, — Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες. Tales crebrò occurrere apud Homerum, indicat, ὅς διὰ τὸ μεμελετηκέναι πᾶσαν ἑαυτοῦ ποίησιν, ἀφροντιστεῖς πολλοὺς ἀκεφάλους ποιεῖ στίχους καὶ λαγαροὺς, ἔτι δὲ μειούρους. τῶν λοιπῶν δὲ οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, ἐκπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων, vt Xenophanes, Solon, Theognis, Phocylides, Periander Corinthius. Sic & Plutarch. De orac. Pythio, ὅπως ὑμῖν ἀκεφάλων καὶ λαγαρῶν μέτρων καὶ μειούρων ἀθυμίας μὴ ὑπέχωσι, videlicet αἱ πάλαι προφήτιδες φαύλοις ποιήμασι χρῶμεναι. Euſtath. hos verſus appellat βραχυκεφάλους, quòd à breui ſyllaba incipiant. ‖Alio ſenſu ἀκέφαλος αἵρεσις, vt Cicero dicit Sine capite manans, Cuius autor certus non extat. ‖Ἀκέφαλος, Imperfectus, ἀπελὴς μῦθος, prouerbialiter ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων, vt Suidas docet. Plato lib. 6 De leg. οὔκουν δήπου λέγοντί γε αὖ μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλίποιμι. Luc. in Scytha, βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη; vide & Κεφαλὴ ab initio huius pag. ‖Ἀκέφαλος Suidæ eſt etiā ἄτιμος. ‖Ἀκέφαλος dicitur etiam herba quædam vtilis ad ſplenicos, in quā Deiphobi corpus quum inhumatum proiectū fuiſſet, mutatum fabulātur, vt docet Euſtath.

C. Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque caput habens: vel Biceps, Cui eſt geminum caput. & ἀμφικέφαλα ὑποπόδια apud Euſtathium, vtrinque caput habentia. ‖Eſt ἀμφικέφαλος, vt ait Etymologiſtes, genus lecti, inde ſortitum appellationem quòd vtrinque habeat προσκεφάλαιον, id eſt puluinar, & ἀνάκλιντρον, id eſt (ſi Latinè dici poſſet) recubitorium. Apud Pollucem legitur ἀμφικέφαλος κλίνη. Apud Heſych. autem ἀμφίκεκλος κλίνη, omiſſa, (vt veriſimile eſt) ſyllaba φα inter κε & λος.

C. Βαρυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Graue & ponderoſum caput habens. Apud Vitruuium autem lib. 3, cap. 2, barycephalæ ædes putantur inde dictæ, quòd earum faſtigia ſignis fictilibus aut æreis inauratis ornari ſcribit, vtpote quorum faſtigia ſignis illis ſuperimpoſitis quaſi grauiora reddantur.

C. Δικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps. A

C. Ἐγκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in capite eſt. vt ὁ ἐγκέφαλος μυελὸς, Medulla quæ in capite eſt, Medulla capitis. id eſt cerebrum. Rufus Epheſ. μυελὸς δὲ, ὁ μὲν ἐν τῇ ῥάχει, ῥαχίτης· ὁ δὲ τῶν νώτων, νωτιαῖος, καὶ ἡ περὶ αὐτὸν μῆνιγξ, νωταία· ὁ δὲ ἐν τῷ κρανίῳ, ἐγκέφαλος· ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις, ὀστίτης. Sed ἐγκέφαλος frequentius abſolutè ponitur pro ἐγκέφαλος μυελὸς, ſicut & νωτιαῖος interdum pro νωτιαῖος μυελὸς, vt paulo ante hæc verba Rufi iam citata, Νεῦρα μὲν, τὰ μὲν ἀπ' ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου, προαιρετικὰ καὶ αἰσθητικά. Cæterùm ſubaudiri vocabulum μυελὸς, oſtendit hic Sophoclis locus apud Athen. lib. 2, vbi docet ex Apollodoro, turpe fuiſſe apud antiquos ſi quis ἐγκέφαλον nominaret: Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος. qui locus eſt in Trachiniis pag. 356, vbi Hyllus narrat Licham ab Hercule in mare proiectum ac petræ alliſum. Sed & Hecuba apud Eurip. deflens Aſtyanactem à Græcis proiectum, ibidem ait, ἔνθεν ἐκγελᾷ Ὀστέων ῥαγέντων φόνος ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. Iam verò μυελὸν etiã erat comedere ἐγκέφαλον, vt Plutarch. quoque Sympoſ. 8, probl. 9 indicat. Quanquã verò ἐγκέφαλος medulla ſit ac medullæ ſpeciem gerat, imò & à quibuſdam medullæ eſſe principium dicatur, multum tamen ab oſſium medulla differt, quòd nec liquefieri nec abſumi, vt illa, poſſit: ad hæc frigidum eſt, at medulla calida. vnde Ariſtot. De part. anim. lib. 2, cap. 7, medullam eſſe negat, & apud Plinium lib. 11, cap. 37, cerebrum aliud eſſe quàm medullam, eruditi docent, quoniam coquendo dureſcat. Iliad. γ, ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν, & τεκέων: in diris imprecationibus quæ inter libandum & fœdus percutiendum concipiebantur, cõtra eos qui priores fidem fœderis violaſſent. Sic Od. ι, in diris imprecationibus quibus Polyphemus Vtin proſequitur, Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ. Plutarchus De defectu orac. ἐν ταῖς πτέρναις τὸν ἐγκέφαλον φοροῦντα, καὶ τὴν καρδίαν ἐν τοῖς κροτάφοις, in calcibus cerebrum gerentẽ, cor in temporibus. Ariſtoph. Nebulis, τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαι καὶ δονεῖς, Laborare cerebro, ſeu Cerebro attonito & perculſo eſſe. Idẽ in Pluto, ἐγκεφάλου θρῖα δύο vocat duas cerebri μήνιγγας ſiue membranas, quibus inuolutũ eſt, à ficulneorum foliorum ſimilitudine: vel (vt alii) quòd his membranis cerebrum in capite ita inuolutum ſit, vt cerebrum quod aſſari ſolebat, foliis ficulnis inuoluebatur, vnà cum aliis quibuſdam condimentis. In quem ſenſum Euſtathius ex eodem Ariſtoph. citat, καὶ πρησμένα θρῖα τοῦ ἐγκεφάλου: quæ edulia abſolutè quoque θρῖα vocata fuiſſe docet idem Euſtath. pro ἐγκεφάλου ἑψήματα περίεργα ἐν τοῖς κειμένα θρίοις. At verò ῥίζαν ἐγκεφάλου Euſtath. vocari ſcribit τὸν σπόνδυλον, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνοχμὸς ſiue συνοχὴ τραχήλου καὶ κεφαλῆς, τῷ ἰνίῳ συνάπτων. Dicitur etiã de cæterorum animantium cerebro, vt χοίρειοι ἐγκέφαλοι apud Athen. lib. 2, quorum eſum à philoſophis vetitũ ſcribit. Et lib. 7, de aſello piſce ex Ariſtotele, μόνος ἰχθύων τὴν καρδίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους ἐμφερεῖς μύλαις. cuius rei meminit & Plinius lib. 32, cap. 10, non iiſdem tamen verbis. Et Philocles apud Athen. lib. 2, Οὐδ' αὖ ἐγκεφάλων ἔσθων λίπος. ‖ At Διὸς ἐγκέφαλος erat (vt ex Pauſania docet Euſtath.) κάλλιστόν τι βρῶμα, quale & ἐγκεφάλου θρῖα de quibus paulo antè. Athen. lib. 12, ex Clearcho de rege Perſarum, τοῖς αὐτῷ πορίσασιν ἡδύ τι βρῶμα, ἆθλα κεῖσθαι νοῦν οὐκ ἔχων. τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος (οἶμαι) Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. In palma verò ἐγκέφαλος dicitur τὸ τοῦ φοίνικος, vt Galen. explicat lib. 2, De alimentis. id eſt cacumen palmæ, vt Plinius vocat, dicens eo ablato palmam ipſam ſterileſcere. Xenoph. autem eo exemplo τὸν φοίνικα ὅλως ξηραίνει. Euſtath. id eſſe dicit τὸ ἀκρότατον καὶ κοιλωφαῖον μέρος τοῦ δένδρου. Sic Theophr. de palma dicit, ὅταν ἀφαιρεθῇ τὸ ἄνω ἐν ᾧ περ ὁ ἐγκέφαλος. Plin. quoque cerebrum appellat. Prædulce, id eſt & guſtatu gratiſſimum, ſed κεφαλαλγὲς, vt Athen. poſt Plutarchũ docet. Nicand. Georg. apud Athen. in fine lib. 2, — φοίνικος θ' ἅμα φυάδας ἐκκόπτοντες Ἐγκέφαλον φορέουσι, νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα. Diuerſum verò eſſe putant quod Dioſcor. lib. 1, cap. 151 vocat φοίνικος ἐγκάρδιον, id eſt medullam. B C D E F G H

HINC Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, Cerebellum: pars cerebri poſterior, durior ſicciórque, ex multis & paruis corporibus coagmentata, ſubflaua, ſpinalis medullæ principium. Gorr. τὸ ὑπὸ τὴν τοῦ ἐγκεφάλου βάσιν Rufo & Polluci. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 1, cap. 16, διφυὴς δ' ἐν πᾶσίν ἐστιν ὁ ἐγκέφαλος, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἡ καλουμένη παρεγκεφαλὶς ἔσχατον δὲ ἑτέραν ἔχουσα τὴν μορφὴν καὶ κατὰ τὴν ἁφὴν καὶ κατὰ τὴν ὄψιν. ET Πεντεκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quinque habens cerebra, Quino cerebro conſtans. Theophr. De hiſtoria plant. lib. 2, cap. 8, de palmarum diuerſis generibus, φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἐν Κρήτῃ πλείους εἶναι τοὺς διφυεῖς, ἐνίους δὲ καὶ τριφυεῖς· ἐν δὲ τῇ Λαπαίᾳ ἕνα καὶ πεντεκέφαλον, in Lapæa quino etiam cerebro genus quoddam enaſci tradunt, vt Gaza vertit. Videtur huc reſpexiſſe Plinius lib. 13, cap. 4, vbi ait, Quædam in Syria & Ægypto in binos diuidunt ſe truncos: in Creta & ternos, quædam & in quinos.

C. Εὐκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bono ſeu egregio capite præditus. aut etiam Capiti vtilis & conueniens, ſicut res aliqua dicitur εὐστόμαχος, εὐκάρδιος, εὐκοίλιος.

C. Μεγαλοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnum caput habens. Capitonem etiam vocant Latini. CONTRA Μικροκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paruo capite eſt.

C. Ὀξυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui acuminato capite eſt. Poetæ dicunt ὀξυκάρηνος. Idem qui φοξὸς apud Homerum, teſte Polluce.

C. Πολυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa habens capita. Plato τὸν ἔρωτα vocat πολυκέφαλον θηρίον, beluã multorũ capitũ. At πολυκέφαλος νόμος, dicta fuit ἡ αὐλητική, vel modulus quidam tibia canendi, à Minerua inuẽtrice, quòd quũ ſibilum audiſſet quem Meduſæ ſorores & angues Meduſam ipſam à Perſeo capite truncatam deflentes edebant, ad eius imitationem excogitauit τὴν αὐλητικήν, vt tradit Pindari ſchol. Pyth. 12. Alii verò (vt ibidem annotat) πολυκέφαλον νόμον dictum volũt, quoniam quinquaginta erant viri, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνεστὼς προκατήρχετο μὲν τοῦ αὐλητοῦ, τὸ μέλος προσέφερε. Alii verò per κεφαλὰς intelligunt τὰ προοίμια. ita vt πολυκέφαλος νόμος ſit modulus plura habens proœmia. Pindarus ibi diuiſa voce vocat κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον.

C. Προκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capite eſt prominente ſeu acuminato. nam dicitur ἐπὶ τῶν ὀξυκεφάλων, vt Suidas docet, apud quem hoc exemplum eſt, προκέφαλος ἦν ὁ Φιλοκλῆς ὡς ἔποψ. quam auem Plinius ex Æſchylo tradit contrahere criſtam ac ſubrigere per longitudinem capitis. ‖ At verſus προκέφαλος dicitur in quo prima ſyllaba abundat, aut cum ſequenti per συνίζησιν coit. vt in illo verſu Homerico, Iliad. ε, Ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Et Iliad. α, Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα. Idem dicitur ETIAM Μακροκέφαλος ab Euſtathio. Propriè autẽ μακροκέφαλος eum ſignificat Cui longum caput eſt. qualem eſſe gentem Africam tradit Pollux. Sed & Scythas μακροκεφάλους eſſe docet Hippocr. lib. De aere & aquis.

C. Ὑγροκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humido capite eſt. Alex. Aphrodiſ.

C. Αὐτοκέφαλον, ου, τὸ, Ipſum caput. Ariſtot. lib. 4 Anim. ait quoſdam minus rectè in animalibus ſanguine carentibus, κύτος, id eſt alueum ſeu ſinum continentem inferiora corporis, αὐτοκέφαλον appellaſſe. v. l.

C. Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, Capitatio, vt iuriſconſulti vocant, Quod in capita penditur, Penſitatio & πρόσοδος σωματική, quæ etiam χειρωνάξιον dicitur. Ariſtot. Œcon. 2, εἰ βούλοιντο ἐπικεφάλαιον τακτὸν δοῦναι. Bud. Vtitur hoc vocabulo Cicero etiam in Epiſt. ad Atticum lib. 5, ep. 16, Audiuimus nihil aliud niſi imperata ἐπικεφάλαια ſoluere non poſſe: poſſeſſiones omnium venditas. Sed ſcribitur ibi ἐπικεφάλια, per ι in penultima.

C. Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, Ceruical, Puluinus ſeu puluinar quod capiti decumbentis ſupponitur: ὑπόκρανον Theocritus appellat. Ariſtoph. Pluto, αὐτὴ δὲ προσκεφαλαίου λίθον ἀμεγέθη περὶ τῇ κεφαλῇ. Plutarch. De diſcern. adul. ab amico, ὥσπερ τοῖς γυναικῶν προσκεφαλαίοις ἀρέσας, ἃ δοκοῦντα ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέχειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. Mneſimachus apud Athen. lib. 10, — ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια, Καὶ θώρακας ἔχομεν, πρὸς ποδῶν δὲ σφενδόνας Καὶ τόξα, ceruicalia noſtra ſunt clypei. Apud eundẽ lib. 2 ſunt προσκεφάλαια Σικελικά. At lib. 12 apud

eundem προσκεφάλαιον βασιλικὸν, ceruical regium, dicitur conclaue quoddam regum Perſidis in quo ſemper erant condita talentorum auri quinque millia. Item, προσκεφάλαια πιλωτὰ apud Pollucem, Plumea puluinaria. Improprie verò προσκεφάλαια dicuntur puluinaria quæ ſedentibus ſupponuntur. vt apud Plat. Polit. 1, καθῆστο δὲ ἐστεφανωμένος, ἐπί τινος προσκεφαλαίου καὶ δίφρου. Sic apud Ciceronem in Epiſt. Afferri iuſſit puluinos, & omnes in ſuis ſedibus ſederunt. Sic videtur accipi & apud Iuuenalem, Conducit comites, ſellam, ceruical. Nã ceruical propriè eſt quod ceruici cubantis ſubſternitur, vt & προσκεφάλαιον: at Puluinus pro vtroque ſumi poteſt, tam eo quod cubanti quàm eo quod ſedẽti ſupponi ſolet. Pro eodẽ affertur ET Προσκεφαλὴ in v.l. ex 1 Reg. cap. 26. ſed ibi diuiſa voce legitur πρὸς κεφαλῆς, idque bis, videlicet, τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος ἀπὸ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. aliquanto pòſt autem dicit, τὸ δόρυ τοῦ βασιλέως καὶ ὁ φακὸς τοῦ ὕδατος τὰ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. In priore tamen loco coniunctim ſcribendum videtur, quanuis ſimilia compoſita à κεφαλὴ nulla ſint.

C. Περικεφαλαία, ας, ἡ, Galea, Caſſis. idem quod κράνος, πήληξ, κυνῆ. Dicta quòd capiti quaſi circuminduatur. Polyb. περικεφαλαία χαλκῆ, id eſt Ahẽna caſſis, Statio lib. 6 Thebaidos. Et apud Euſtathium περικεφαλαίαι φαλωταὶ, ἄφαλοι, ἀμφίφαλοι, τετράφαλοι: item περικεφαλαία κτιδέη, ταυρείη, αἰγείη, κυνέη. Accipitur & pro ſpiris capilli muliebris, vel pro ſuggeſtu comæ, vt Statius vocat. vulg. lex. Item Dolor capitis, κεφαλαλγία. Theophraſtus De hiſt. plãt. lib. 3, cap. 10, ὁ δὲ φαῦλον τὸν καρπὸν, ὥστε μηδὲν ἐσθίειν τῶν ζώων πλὴν ὑὸς, καὶ ταύτην, ὅταν ἑτέραν μὴ ἔχῃ, καὶ τὰ πολλὰ λαμβάνεσθαι περικεφαλαίᾳ, caput tentari, vt Gaza vertit. Loquitur autem ibi de glandifera arbore quam ἄσπριν vocat. Plin. lib. 16, cap. 6, ex Nigidio tradit, iligna glande tentari ſues niſi paulatim detur. Eſt etiam pars nauis. Pollux lib. 1, τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στεῖραν, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται.

Κεφαλήτης, ου, ὁ. vt κεφαλήτης λίθος, Lapis angularis. κεφαλῆται (inquit Heſych.) οἱ γωνιαῖοι λίθοι.

Κεφαλικὸς, οῦ, ὁ, Capitalis. vt κεφαλικὴ ἔχθρα, Capitales inimicitiæ. Modeſtin. cap. 6, lib. 27 Digeſt. circa finem. v.l. Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum quæ ad craſſæ membranæ duplicaturã vſque peruenere. Gorr. Latini quoq; medici hoc vocabulo vſi ſunt. Celſ. l. 5, c. 19, Præterea ſunt quædam [emplaſtra] generis eiuſdem: quæ quia capitibus fractis maximè conueniunt, κεφαλικὰ à Græcis nominantur. Scrib. Larg. 201, Emplaſtrum chirurgi Tryphonis ſubuiride, quod facit quum vulnus ita actum eſt vt os lædatur vel frãgatur, præcipuè caluariæ: κεφαλικὴ ideo à Græcis dicitur. Dioſcorides lib. 3, cap. 55, de panace heracleo, μίγνυται δὲ καὶ ἀκόποις καὶ κεφαλικαῖς δυνάμεσι, & capitis medicamentis. VNDE Κεφαλικῶς, Capitaliter, vt Plinius loquitur. Herodianus lib. 2, κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι, Capitali ſupplicio affectum iri, Capite pœnas daturum: de interfectoribus Pertinacis qui à Seuero vltra viceſimum lapidem exterminabantur.

Κεφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Caput imitãs, Caput repræſentans. κεφαλῶδές τι, quiddam in modum capitis.

Κεφαλωτὸς, οῦ, ὁ, Capitatus. vt πράσον κεφαλωτὸν apud Dioſcoridem lib. 2, Porrum capitatũ Plinio. Epænetus autem apud Athen. lib. 9, annotat κεφαλωτὰ vocari τὰς γηθυλλίδας. Κεφαλωτὸν à quibuſdam dici τὸν θυμὸν, Dioſcorides ſcribit, nec dubium quin à capitellis quæ gerit ſpecie complicatarum formicarum. Gorr.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, Capital, Capitium: tegumentum capitis. Ariſtot. Rhet. 2, εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δύναται γίγνεσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γίγνεσθαι. dixerat verò paulo antè, ὧν τὰ μέρη δυνατὰ, καὶ τὸ ὅλον· καὶ ὧν τὸ ὅλον δυνατὸν, καὶ τὰ μέρη. Item Caput, Capitulum, Vaſculum vt in plantis. Dioſcor. lib. 3. vulg. lex. At κεφαλὶς βιβλίου à Suida eſſe dicitur id quod εἴλημα vocant. In epiſt. ad Hebr. cap. 10, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, in capite libri ſcriptum eſt de me.

Κεφαλισμὸς, οῦ, ὁ, Simplicium numerorum vſque ad decẽ multiplicatio, ὁ τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολλαπλασιασμὸς, cuius auxilio cæterorum numerorum multiplicandorum ratio cognoſcitur, vt docet Suidas. Ariſtoteles Topic. 8, circa finem, ἐν γεωμετρίᾳ προέργου τὸ περὶ τὰ στοιχεῖα γεγυμνάσθαι, καὶ ἐν ἀριθμοῖς τὸ περὶ τοὺς κεφαλισμοὺς προχείρως ἔχειν, καὶ μέγα διαφέρει πρὸς τὸ καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν γινώσκειν πολλαπλασιούμενον.

C. ἈΠΟκεφαλίζω, Priuo capite, Caput amputo. Artemidor. VNDE Ἀποκεφάλισμα, Capitis amputatio. Item Sordes quibus caput repurgatũ fuit, κάθαρσις κάρας. Poll. Pro ἀποκεφαλίζω autem dicitur ETIAM Ἀποκεφαλέω, ſi vulg. lexicis credimus.

Κεφάλιον, ου, τὸ, Capitulum, Caput. Dioſcor. lib. 4, cap. 150, de veratro albo, ῥίζαι δ' ὕπεισι πολλαὶ, λεπταὶ, ἀπὸ κεφαλίου μικροῦ καὶ ἐπιμήκους ὥσπερεὶ κρομμύου συμπεφυκυῖαι, ab exiguo & oblõgo capite cæparũ modo exeũtes, vt Ruell. vertit. Plinius id eſſe dicit caule bulborum tunicis conuoluto, radice fibrata cæparum modo. Plutarch. Symp. 2, ὀξύῤῥυγχοι κεφαλίῳ καὶ προμήκεις, de piſciculo quodam. Eſt etiã verbũ rhetoricum apud Hermog. 40 & idẽtidem. De quo vide apud eundem p. 87. Apud eundem eſt etiam κεφάλαιον.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, Capitulum, Caput. Luc. ὅ, τι περ κεφάλαιον τὸ κάτωθεν ἤγαγες; quódnam ex inferis capitulum reduxiſti? Sotades comicus apud Athen. lib. 7, Γλαύκου φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο, duo glauci piſcis capita. Sic Plutarch. κεφάλια piſciculo tribuit. In radicula verò κεφάλαιον dicitur τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες, vt Ariſtophanis ſchol. exponit in hoc Nubium loco, Οὐδ' ἂν ἐλέαξ δειπνοῖμ' ἂν οὐδὲ κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος. Sic verò & κεφάλιον radicibus tribuitur: pars videlicet ſumma ex qua ſcapus & folia exiſtunt. non tamen omnibus radicibus ſed capitatis, quales ſunt bulborũ, porrorũ & hoc loco rhaphani. Metaphoricè κεφάλαιον dicitur quod ſummum & præcipuum in aliqua re eſt. quod Latini quoque caput appellant: vt Cicero, Caput eſt in omni procuratione negotii & muneris publici, vt auaritiæ pellatur etiam minima ſuſpicio. Plato lib. 1 De leg. κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν. Iſocrates in Areop. κεφάλαιον δὲ τοῦ καλῶς ἀλλήλοις ὁμιλεῖν, quod autem caput eſt ciuilis conuerſationis & honeſti cõmercii. B. Pro caput verò Latini dicũt etiam Summa, interdum & Vertex, & Cardo. Plato in Gorgia, de rhetorica, ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ, ſumma & ſcopus. Ibidem, ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτῆς. Iſocr. κεφάλαιον ὅλου τοῦ πράγματος, caput & ſumma totius negotii. Et Demoſthenes, κεφάλαια ἔργων vocauit capita ſummámque rerum geſtarum. Greg. ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῆς ἑαυτοῦ συμφορᾶς, in ſummam calamitatem ſuam ruit atque euadit erumpitque: de Iuliano loquens in Perſas exercitũ ducente. B. Dicimur verò & κεφάλαιον rei alicui ἐπιθεῖναι eodẽ modo quo κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, vltimam manum & faſtigium imponere. Gregor. in Athanaſ. καλὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθεὶς, de imperatore Conſtantio qui ſub finem imperii in ſceleſtã culpam delapſus eſt propter Arianiſmon cui obſtinatiſſimè fauit, Athanaſio in exilium acto. Demoſth. cõtra Mid. δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν, Hæc duo veluti faſtigia audacibus & iuuenilibus flagitiis impoſuit, Hæc duo facinora flagitioſis audacibúſq; factis addidit. B. Et apud Plutarchum De defectu oraculorum, ὥσπερ τι κεφάλαιον ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, Faſtigium imponere diſputationi, Summa quadam concludere diſputationem. In oratione etiam aliqua dicuntur κεφάλαια quæ Latinis capita & ſummæ. Iſocr. ad Nicocl. κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων, ſumma autem ſuprà dictorum hæc eſt. Æſchines contra Cteſiphontem, αὐτὰ τὰ κεφάλαια διὰ βραχέων ἐγὼ πειράσομαι, de iis breuiter atque capitulatim attingam, vt Plinius loquitur. Thucyd. lib. 4, γράμματα, ἐν αἷς [ſub. ἐπιστολαῖς] πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν πρὸς Λακεδαιμονίους, οὐ γιγνώσκειν ὅ, τι βούλονται. Sic videtur accipi in hoc Antiphanis loco apud Athen. lib. 4, Ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος, Ὁ τὴν Θεοδέκτου μόνος ἀνευρηκὼς τέχνην, Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐέλπιδῃ, capita & ſummulas. Item ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, Breuiter & capitulatim attingere, vt Plinius loquitur. Xenophon Pæd. 6, τὸ πλῆθος ἡμῶν

προσῶπον εἰπὲ ἐν κεφαλαίῳ. Demoſth. ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, A
vt autē ſummatim dicā. Idem, ἵν' ἐν κεφαλαίῳ μάθητε, vt paucis & ſummatim rē cognoſcatis. Plato in Tim. ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν, velut ſummaria quadam repetitione proſequi, quaſi epilogo & ἀνακεφαλαιώσει. B. Sic apud Ptolem. in Geogr. 4, τί μὲν οὖν τέλος ἐστὶ τῷ γεωγραφήσοντι, καὶ τί διαφέρει τοῦ χωρογράφου, διὰ τούτων ὡς ἐν κεφαλαίοις ὑποτετυπώσθω. Sicut verò dicitur ἐν κεφαλαίῳ & ἐν κεφαλαίοις, ita ἐπὶ κεφαλαίου & ἐπὶ κεφαλαίων, itidem Sūmatim ſiue Capitulatim. Cebes in Tabula, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. Polyb. μνησθεὶς δ' ἐπὶ κεφαλαίου τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ θεὶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ τῶν Μακεδόνων προτερήματα, breuiter & capitulatim attingens repetenſq; , ſeu συντόμως, vt Suid. exponit. Apud quem vna voce ſcribitur ἐπικεφαλαίου. Pro quo Thucyd. lib. 6. pag. 225, dicit ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαντες. Demoſth. in Epitaph. ταῦτα ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν πειράσομαι. Sic apud Hermog. περὶ μεθόδου δεινότ. pag. 212, in fine, τὸ δὲ ἐν ἀρχῇ τι λέγειν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ οὗ τι μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν, propoſitionem. Diuerſa conſtructione, eodem tamen ſenſu, Ariſtot. Ethic. 2, C
c. 7, dicit, ἐπὶ κεφαλαίῳ, (ſi modò non mētiuntur vulg. editiones) νῦν μὲν οὖν τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀρκούμενοι αὐτῷ τούτῳ: cui opponens ſubiungit, ὕστερον δὲ ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διορισθήσεται. Dicitur etiam ἑνὶ δὲ κεφαλαίῳ: item & κεφαλαίῳ, pro ἐν κεφαλαίῳ ſiue ἐπὶ κεφαλαίου, ſummatim. Vtriuſque exemplum habes apud Budæum pag. 134. alterius ex Gregor. in oratione De filio: alterius ex Demoſthene. Interdum, τὸ δ' οὖν κεφάλαιον, Summa autem hæc eſt, vel Quod autem ſummatim dici poteſt, Vt ad ſummam autem dicam. Exemplum D
ex Demoſthene habes ibidem. Item, τὸ κεφάλαιον συνάγειν, Summam colligere. Ariſtot. in 10 Metaph. ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι. quod vno verbo κεφαλαιοῦσθαι dicitur. In cauſa etiam aliqua κεφάλαιον capitur pro firmamento & capite ipſius cauſæ. Gregor. ἥκει δ' ἡμῖν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ad cardinem. Bud. Quod verò Quintil. libro 7 dicit, Reus hîc totius ſummam conſtituit, idem Bud. interpretatur τοῦ ὅλου τὸ κεφάλαιον, id eſt cardinem & fiduciam cauſæ, τὸ τεθαῤῥηκὸς τῆς ἀμφισβητήσεως. Quod E
idem Quintilianus in 1 dicit, Per ſingulos annos prorogatum in ſummam proficit, idem Bud. interpr. ἐπὶ τὸ κεφάλαιον ἐπιδίδωσι. Apud Hermog. verò 256, 257, eſt ferè idem quod πρότασις. at 258, pro loco argumenti Bud. Hæc à Latinis quoque capita appellantur.

‖Κεφάλαιον ſignificat etiam caput vnde fructus & reditus manat. idem quod ἀρχαῖον. Æſchines contra Cteſiphontem, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad ſummam ſoluerunt & ſortem. Bud. p. 133. Sic Plut. in Fabio, τοῦτο τὸ κεφάλαιόν ἐστιν, ὀκτὼ μυριάδες δραχμῶν. Liuius, Deducto F
eo de capite quod vſuris pernumeratū eſſet. ‖In libris quoque κεφάλαια dicuntur certæ partes in quas diuiſi ſeu diſtincti ſunt: vulgò Capitula. Gellius caput in ea ſignificatione dicit, In ſuperiori capite. ‖Κεφάλαιον videtur etiam adiectiuè capi, vt apud Ariſtoph. in Ranis, ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θενὼν ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον, id eſt ἀδρῷ, vt ſchol. exponit.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Summarius. At κεφαλαιωδέστατον Phrynichus improbat, licet eo Polemonem vſum eſſe ſcribat. VNDE Κεφαλαιωδῶς, Summatim, Capitu- G
latim. quod diuiſa voce dicitur ἐν κεφαλαίῳ ſiue κεφαλαίοις, & ἐπὶ κεφαλαίου ſiue ἐπὶ κεφαλαίων. vt κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, ſummatim ſiue capitulatim attingere rē aliquā, Ariſtot. Rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, Summatim & capitulatim attingo, In capita ſeu ſummas redigo. Thucyd. pag. 228, πολλὰ παρείς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω. Et lib. ... ἡγεμόνες, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς, κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξύμπαντας διαγνώμας ποιήσασθε, breuiter complexi. Et lib. 8, pag. 279, λόγους ἐποιοῦντο ἐν τῷ δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς, &c. Vbi ſchol. exponit, ἐκ πολλῶν ἀποδεικνύοντες, vel κεφαλαιωδῶς καὶ ξυντετμημένως λέγοντες: quod melius eſt. id eſt Capitulatim & ſummatim perſtringentes. Et κεφαλαιοῦμαι in paſſ. In ſummam ſubducor & colligor. Exempla ex Ariſtotele habes apud Bud. pag. 133. At media H

vox actiuè etiam capitur, vt apud Platonem lib. 9 De rep. κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν τὸν κάκιστον, ſummatim igitur definiamus. Bud. ibidem. ‖Κεφαλαιόω, Caput vulnero. Marci 12, κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, caput vulnerarunt. nam & Lucas dicit τραυματίσαντες ἐξέβαλον. Theophyl. exponit, συνετέλεσαν καὶ ἐκορύφωσαν τὴν ὕβριν, omni contumeliæ genere quaſi in ſummam quādam redacto affecerunt, omnémque iniuriam in eo veluti conſummarunt. VNDE Κεφαλαίωμα, ατος, τὸ, Id quod in ſummam collectū & ſubductū eſt, ſeu Summa ipſa. Herodot. Thal. ὥστε πέντε μυριάδων τὸ κεφαλαίωμα συνῆλθε.

C. ἈΝΑκεφαλαιόω, ῶ, Capitulatim & ſummatim repeto, ἐπαναλαμβάνω. Heſych. Ponitur etiam pro ſimplici. Ariſtot. τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, Summatim colligentes, In ſummam redigentes. B. 134. At in epiſt. ad Epheſ. cap. 1, εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τά τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, Vt in pleni temporis diſpēſatione recolligeret omnia in Chriſto. ibi enim ἀνακεφαλαιοῦσθαι ſignif. partes diſiectas & diuulſas in vnum corpus coniungere, vt quum oratores breuem enumerationem argumentorum texunt, aut qui calculos ſubducunt, ſingula in vnam ſummam reuocant, ſeu repetito calculo ſummam contrahunt. Exponitur etiam Peroro, à Bud. pag. 134, apud Dionyſ. Halicarn. de Lyſia. nam in perorando capita & ſummæ antè dictorum breuiter repetuntur. ‖Ἀνακεφαλαιοῦται Suidæ eſt ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει: at Heſychio συμπληροῦται. VNDE Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, Summaria repetitio, Repetitio antè dictorum per capita. Eſt figura oratoria. Quintil. lib. 6, cap. 1, Perorationis duplex ratio eſt: poſita aut in rebus aut in affectibus. Rerum repetitio & congregatio quæ Græcè dicitur ἀνακεφαλαίωσις, à quibuſdam Latinorū enumeratio, & memoriam iudicis reficit & totam ſimul cauſam ponit ante oculos, & etiam, ſi per ſingula minus mouerat, turba valet. In hac quæ repetimus, quābreuiſſimè dicēda ſūt: &(quod Græco verbo patet) decurrēdū per capita. Auguſtin. in quadā epiſt. In quibus tota cauſa ſummatim repetitur, quàm vocant ἀνακεφαλαίωσιν. In numeris verò & ſummarū collectione ἀνακεφαλαίωσις dicitur Conſummatio. ET Ἀνακεφαλαιωτικός, οῦ, ὁ. Dionyſ. Halicarn. κἀν τοῖς ἐπιλόγοις δὲ τὸ μὲν ἀνακεφαλαιωτικὸν τῶν ῥηθέντων μέρος μετρίως τε καὶ χαριέντως ἀπαριθμεῖ, in perorationibus pars illa qua ea quæ dicta ſunt per capita repetuntur.

c. 3. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, Summatim enumero & colligo, Per epilogum enumero iam dicta. Hermog. 34. & ibidem ἀνακεφαλαιοῦμαι. B.

C. ΣΥΓκεφαλαιόω, Capitulatim & ſummatim complector, Summatim recenſeo, Breuiter colligo. Frequentius vſurpatur vox media. Ariſtot. Polit. 6, in fine, αἱ μὲν οὖν ἀναγκαῖαι ἐπιμέλειαι εἰσὶ περὶ τούτων, ὡς εἰπεῖν συγκεφαλαιωσαμένοις, περί τε τὰ δαιμόνια καὶ τὰ πολεμικά, &c. Vt ſummatim & capitulatim recenſeam. Dionyſ. Halicarn. συγκεφαλαιώσομαι γὰρ τὰ ῥηθέντα. deinde enumerat denuo. Alia exempla ex Xenophonte & Polyb. habes apud Bud. p. 133. Item in paſſ. ſignif. vnum ex Ariſtot. Metaph. 9. ‖Item apud Æſchinem συγκεφαλαιοῦν τὸν λογισμόν, Rationum ſummā conficere, Rationes conſummare, Repetito calculo ſummam contrahere. VNDE Συγκεφαλαίωσις, Summaria complexio, Collectio per capita. Areopag.

Κεφαλαία, ας, ἡ, Inueteratus & ægrè cedens capitis dolor: iſque vel continuus, vel ex interuallis repetens. Galenus eam eſſe dicit χρόνιόν τε καὶ δυσλυτον κεφαλαλγίαν. Aret. De diuturn. affect. lib. 1, cap. 2, quum dixiſſet κεφαλαλγίαν eſſe τὴν ἀλγὴν κεφαλῆς ῥᾳδίως ἐπὶ προσκαίρῳ αἰτίῃ, ab ea κεφαλαίαν diſtinguens, ſubiicit, ἢν δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, καὶ περιόδοισι μακρῇσι καὶ πολλῇς, καὶ προσεπιγίγνηται μέζω τε καὶ πλεῦνον δυσαλθῆ, κεφαλαίην κικλήσκομεν. Celſus lib. 4, cap. 2, In capite autem interdum acutus & peſtifer morbus eſt, quē κεφαλαίαν Græci vocant. Et paulo pòſt quàm notas eius explicauit, Præter hæc dolor intolerabilis, maximè circa tempora vel occipitiū. Marcell. Empiricus cap. 20, de hiera Paccii Antiochi, Nec minus diutino correptis capitis dolore (quem κε-

φαλαίαν appellant) prodeſt. Rectius enim ibi κεφαλαίαν legitur quàm apud Scrib. Largū cap.23, ſect.99, κεφαλαλγίαν. Vtitur hoc vocabulo & Plinius lib. 20, cap.13, de ruta, Lenit autem capitis dolores pota cum vino, aut cum aceto & roſaceo illita: ſi verò ſit cephalæa, cū hordeaceo & aceto. A

Κέφαλος,ου,ὁ, Cephalus: piſcis è mugilum genere. Capitonem Gaza vertit. Dictus (vt Euthydemus apud Athen. lib.7 docet) διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Confer quæ ibi ab Athen. citātur tum aliunde, tum ex Ariſtot. cum iis quæ Ariſtot. ſcribit De hiſtoria anim. lib.5, cap.11, & lib.8, cap.2. Vnde cephaleam carnem Lucillius dicit apud Gellium. ‖ Cæterùm Κέφαλος eſt etiam nomen propriū eius qui Auroræ amaſius fingitur. A Cephalo autem piſce DIFFERT Κεφαλῖνος,ου,ὁ, Cephalinus, qui alio nomine & βλεψίας appellatur. Dorion apud Athenæum lib.7. AT Κεφαλίνη, ης, ἡ, vocatur ea linguæ pars quæ eſt ad fauces, quam & γεῦσιν plerique nuncupant, quòd in ea guſtus putatur eſſe acutior, vt Gorr. tradit. Poll. lib.2, τὸ δὲ πλέον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει κατὰ τὸ πρὸς τῇ φάρυγγι μέρος, ὃ γεῦσιν καὶ κεφαλίνην ὀνομάζουσι. B C

ΚΕ΄Ω, thema inuſitatum, ſed ex quo fieri putatur κεῖμαι, item κειάζω, necnon κείω & κέω. Ad κεῖμαι quidem quod attinet, quin à κέω ſit, minimè dubitari poteſt. Sed nec de κειάζω dubitarim: at de cæteris viderint grammatici. Dico autem minimè controuerſam eſſe poſſe verbi κεῖμαι (id eſt Iaceo, Poſitus ſum, Situs ſum, &c. vt infrà videbis) deductionem à κέω, quòd reperiatur aliquando κέονται, item κέσκετο. Ita enim Odyſſ. π, περὶ τῶν δώρων, v.232, Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσι θεῶν ἰότητι κέονται. Item Odyſſ. χ, — ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται. Alterum autem, videlicet κέσκετο, ab Euſtathio annotatur pag.1892, vbi ſcribens de ἔσκεν pro Erat, dicit, vt Ἔω, ἔσω, ἔσκω, præt. imperf. ἔσκον: ſic Κέω, κέσω, κέσκω: vnde eſſe κέσκετο pro ἔκειτο. Hinc autem quidam ita deducunt Κεῖμαι, vt à κέω fiat κείω, vnde ſit Κέημι, & paſſ. κέεμαι, deinde per craſin duorū εε in ει, Κεῖμαι. In tertia perſona plur. dicitur Ionicè Κέαται, ITEM Κείαται, interiecto ι metri cauſa. vnde — κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, Iliad.ω. Itidem verò in præt. imperf. Κέατο & Κείατο pro ἔκειντο. Heſiod. κείατο πεπτηῶτες. Sciendum eſt autem, in proſa quoque inueniri κέομαι, κέη, κέηται, præſertim duas has poſteriores perſonas: vnde etiam Bud. nō veritus eſt in ſuis Epiſtolis vti τῷ διακέῃ, ſcribens, σὺ δὲ ἐὰν ὀλιγώρως διακέῃ. Quàm autem latè pateat verbi huius vſus, vide in Κεῖμαι quod proximè ſequitur. De Κέω autem dicetur & in Κατάκειμαι, vbi agetur de Κατακείω. D E

Κεῖμαι, F. κείσομαι (quod per contractionem factum putatur ex κέεμαι, vt ſuprà dictum fuit) Iaceo, Poſitus ſum, Situs ſum: Interdum verò Repoſitus ſum. Hom. Il.ο, in principio, Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, Iacentem, Proſtratum. πεπτωκότα. Sic Tityus ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. At verò Od.ξ, pro Poſitū eſſe. Τόσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Ibidem, — ὅθι τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο. Idem Od.α, & alibi, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Idem Il.ψ, Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. vbi ſignificari ait Euſtathius, ὅτι ἱππεῖς ταῦτα προσδέχονται, id eſt ἐκδέχονται: ſubiungens, verbum κεῖται eſſe σύστοιχον verbo τίθεται. At verò vbi dicitur θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (vt in loco quem modò protuli) vult eſſe ſimpliciter θεῖν. Idem in hoc loco Il.γ, — παρ' ἑκάστῳ ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο, tradit quoſdam putaſſe ſub ἔκειτο intelligi etiam ἵστατο. eſſe enim κεῖσθαι generaliter, etiam ἵστασθαι. Idem in hunc verſum Il.ε, — ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω, annotat ἔγχος ἐκέκλιτο eſſe ἔκειτο: at ἵπποι ἐκέκλιντο, id eſt ἵσταντο. vtrunque enim ſignificari verbo κεῖσθαι. Apud eundem poetam κεῖσθαι ſignif. & Repoſitum eſſe, necnō alia quæ infrà docebo: nunc ad ſolutæ orationis ſcriptores venio. Pro Iacere, Iſocr. ἐξ δὲ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Exponit Budæus verbo Iacere & in hoc eiuſdem Platonis loco lib. 4 De repub. vbi περὶ ἀνομίας dicit, ἐπανορθοῦσα εἴη κὰ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. (Redditur etiam Proſterni ac deiici, in hoc Platonis loco De leg. κεῖσθαι ἄλλα ὑφ' ἑτέρων. quæ autem proſtrata ſunt, iacere dicuntur.) Thucydides dicit vrbem κεῖσθαι καλῶς ἐν περίπλῳ, item κεῖσθαι εὖ περίπλου. Sic in hoc eiuſdem loco, l.2, οὐκ ἐν ᾧ κεῖται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν, &c. Ariſtot. De part. anim. lib. [illegible] κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχειδέστερον, id eſt (Budæo interprete) Neque enim ita eſt in loco principi accommodato. Idem apud Xenophontem, ἀκριβῶς κειμένας [illegible] vertit Suo quanque loco poſitas & digeſtas. Item κείμενα ἐν γράμμασι apud Platonem, Poſita in ſcriptis, pro Scripta. κείμενοι νόμοι, Poſitæ leges, Latæ leges. Thucyd. lib.3, οὐ γὰρ κατὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι. Idem lib. 2, καὶ τῶν νόμων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τε ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται, καὶ ὅσοι ἄγραφοι ὄντες, &c. Xenophon autem paſſiui etiam verbi conſtructionē huic verbo dedit, quum dixit κείμενοι νόμοι ὑπὸ τῶν θεῶν. Item κεῖσθαι Poſitum eſſe pro axiomate, ſeu Statutum eſſe. vnde theſes ipſæ appellantur τὰ κείμενα: vt docet Budæus, afferens ex Aphrod. περὶ ψυχῆς lib.2, εἰ δὲ μὴ πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ τὸ εὖ βιοῦν καὶ τὴν ζωὴν αὐτάρκης ἡ ἀρετή, οὐδὲ πρὸς εὐδαιμονίαν. κεῖται γὰρ ἡ εὐδαιμονία τοιοῦτον. id eſt, Huiuſmodi eſſe τὴν εὐδαιμονίαν, pro axiomate poſitum eſt, vel αὐτὴ αὐτόπιστον προτάσεως. Idem Budæus κεῖται ἐν αὐτῷ exponit apud Polybium Poſitum eſt in eo, & Sitū eſt in eo, (ea videlicet ſignificatione qua illa dicūtur pro Penes eum eſt) in hoc videlicet loco, καὶ μὴν τὸ ἐπιπλεῖς ἢ μὴ γίνεσθαι ταῖς ἐπινοίαις τῶν στρατηγῶν, ἐν τῇ συγκλήτῳ κεῖται. Idē καλῶς σοι κείσεται vertit Bene collocatū erit beneficium: afferens tamen Platonis locum in quo non καλῶς ſed οὐ κακῶς legitur, (quod ei ἰσοδυναμεῖ) De republ. lib.1, ὅτι κακῶς σοι κείσεται, ὅτι αὖ ἡμᾶς ποιεῖς δε ὄντας εὐεργέτας. Apud Syneſium autem ἐν καλῷ σοι κείσεται παρὰ τοῖς κάτω δικαστηρίοις τὸ προκαθηρμένον ἀπελθεῖν, vertit, In bonū tibi cedet, In vſum tuum cedet, In bonum tibi imputabitur. Itidémque hæc eiuſdem verba, ἀλλ' ἐν καλῷ μοι κείσεται παρὰ τῷ θεῷ, vertit Bono mihi cedet apud Deum, Meriti loco ponetur, aut habebitur. ‖ Κεῖσθαι, Repoſitum eſſe. Homerus Il.δ, Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. vbi Euſtathius ait idem eſſe κεῖσθαι quod ἀποκεῖσθαι, vnde per κειμήλιον ſignificari ἀπόθετον κτῆμα. Sic accipitur & Il.α, ξυνήϊα κείμενα πολλά, multam prædam communem repoſitam eſſe & reconditam. Sic apud Thuc. κεῖταί σοι εὐεργεσία, Repoſitum tibi eſt apud nos beneficium. (In ſimili tamen Syneſii loco, πάντως ὅ, τι ἂν ὑπὲρ τῆς ἡμῆς καπάθῃς, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κεῖσαι, exponitur κεῖσαι ſimpliciter Poſitū erit, Multiplex tibi poſitū erit: vt ſit, pro Magno reddam fœnore) ſic autē fortaſſe & in loco quē protuli ex Od.ξ, Τόσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο, accipi debet. ‖ Κεῖσθαι, Propoſitum eſſe. Thucyd. lib.3, προδεξάντων ὑμῶν, τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, noxiis propoſitam eſſe eandem pœnam. Rurſus apud eundem, κεῖται μεγίστων ἀδικημάτων μαλακώτεραι ζημίαι, propoſitæ ſunt pœnæ, vel (vt alii) conſtitutæ. Itidem apud Sophoclem, ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι, propoſitum de armis erat certamen. F G H

Κεῖμαι, Proiectus ſum. vt κεῖται παρὰ νέκυσι νέκυς pro ἔρριπται νεκρός, Euſtath. Idem tradit κεῖσθαι accipi & pro τεθνηκέναι ab Homero, id eſt mortuum eſſe: vt quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & in ſoluta oratione, vt Herodianus lib.2, κεῖται γὰρ ὁ τύραννος δίκην δοὺς τὴν προσήκουσαν. Sic lib.7, κεῖται γὰρ ὁ τῆς τυραννίδος ὑπηρέτης. Quibus in locis exponi etiam poteſt Iacêre. dicitur enim iacêre qui mortuus eſt. A Pauſania κεῖσθαι pro Sepultum eſſe ſæpe accipi teſtatur Bud.

Κεῖμαι, Pendeo, Dependeo. vt exponitur in hoc Apoll. loco Arg.2, ἐκ δ' [illegible] κλυτὰ [illegible] τε κεῖται ἀέθλων, ex hac pendent, ſeu dependent.

Κεῖμαι pro Deſideo, Ferior. vt Il. β, Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, [illegible] χωόμενος, &c. Idem alibi Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ. Euſtathius non in his locis ſolùm, ſed & in aliis plerisque κεῖσθαι accipi tradit pro ἀργεῖν ſ. ἀπρακτεῖν. Sed mihi nequaquam placet hæc expoſitio hoc in loco Od. φ, — [illegible] καὶ ἄλλως Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός. exponit enim Euſtathius ἀπρακτεῖν, addens διὰ τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους: at ego ſimpliciter accipi puto pro Poſitus eſt animus in mœroribus, id eſt Verſatur.

C. ΑΝΆκειμαι, Recumbo, Accumbo, vt Ioann.13: inquit Budæus.

Budæus. Alex. Aphrod. Probl. libro 1, ἐξ ἀρχῆς ἐν ϖρεάδιειν A ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα. Phrynichus autē tradit dicere quidē nos poſſe Atticè, ἀνάκειται ἀνδριὰς, & ἀνάκειται ἀναθήματα: at ἀνάκειται ἐπὶ τῆς κλίνης, non item: ſed ſimplici: κεῖται, ibi eſſe vtendū. Euſtathius quoque oſtendit talem vſum huius verbi, quum refert, quendam, quum audiiſſet dicentem, δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτῷ, excepiſſe, πότερον ἀνδριάντα εἰσίᾳ; At idem alibi ἀνακεῖσθαι vult etiam ſumi pro κεκλίσθαι, & τόποι ἀνακείμενοι exponit χθαμαλοί. Apud Plutarchum ἀνδριὰς ἀνάκειται exponitur Poſita eſt ſtatua, Erecta eſt ſtatua. Sic apud Æſchi- B nem, ἀνάκειται ὑπομνήματα. Budæus, quū dixiſſet ἀναθήματα eſſe ἀφιερώματα, id eſt Donaria, ſubiungit paulo pòſt, dici eadem ἀνακείμενα. Itidem in hoc loco Pauſaniæ, ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς, exponit ἄγαλμα ἔχει καὶ ἀνάθημα. Antipho, καὶ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, παρ' ὑμῖν δὲ στρατηγοὺς ἀγαθούς. id eſt ſtatuis donatos, inquit idem Bud. Qui alibi ſcribit ἀνακεῖσθαι etiam pro ἀνατεθεῖσθαι accipi, id eſt conſecratum eſſe. Item pro Deuotum eſſe: vt in hoc Chryſoſtomi loco, δεῖ γὰρ τοὺς ἀνακειμένους θεῷ καὶ πρὸς C αὐτὸν βλέποντας μόνον, οὕτω διακεῖσθαι ἀλαβῶς. Intelligendum autē eſſe Deuotū in bonam partem, manifeſtum eſt. In vulgatis lexicis citatur ex eodem Chryſoſtomo διὰ παντὸς ἀνάκειται τῶν θείων, pro Semper intentus eſt rebus diuinis. ſed fortaſſe mendoſe legitur ibi τῶν θείων pro τῷ θείῳ, aut τῷ θεῷ, vt in loco proximè allato ex eodē ſcriptore.

Ἀνάκειμαι, Deditus ſum & addictus, ſicut & προσανάκειμαι. pro quo & προστίθεμαι dicitur. ἀνάκειται σκώμμασιν, ἀνάκειται λοιδορίαις, ἀνάκειται πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις, D inquit Suidas, pro πρόσκειται ἰσχυρῶς. id eſt, Vehementer addictus eſt. Budæus ἀνάκειται pro Deditus eſt, ſcribit vſurpari à Chryſoſt. in Epiſt. ad Timoth. Fortaſſe autem & in illo eiuſdem Chryſoſtomi loco quem modò adſcripſi, ἀνακειμένους poſſemus non minus rectè Deditos & addictos quàm Deuotos interpretari. Apud Plutarchum ait idem Budæus ἀνάκειται ſumi pro Deditus eſt vel Obnoxium ſe præbet.

Ἀνάκειται πᾶν ἐς σε, Res omnis in te recumbit, Res omnis ex te pēdet. Id eſt, Spes de re tota in te ſita eſt. A- E riſtoph. in Auibus, ἐπί σοι τάδε πάντ' ἀνάκειται. Thucyd. lib. 7, πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. id eſt (vt ait ſcholiaſtes) Quum tota ſpes eorum in nauibus poſita eſſet. Crediderim autem Virgilium verbo Latino volentem Græci ſignificationē metaphoricam dare, dixiſſe, Æn. 12, — in te omnis domus inclinata recumbit. Item ἀνακεῖσθαι, Referri acceptum alicui, Tribui alicui, ſiue adſcribi. Phalaris Lyſandro, εἰς ὀλίγους γὰρ ὑμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται. id eſt Victoria accepta fertur, Victoria tribuitur. F

ITEM Ἄγκειμαι per ſyncopen pro ἀνάκειμαι. vt in Epigramm. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ, dicatum eſt. ἀνάκειται. Sed affertur ex Apoll. ἀτλήτους μεδεῶνας ἄγκειμαι pro ἔχω.

C. ἈΝΤΊκειμαι, Oppoſitus ſum, Ex aduerſo ſitus ſeu poſitus ſum. Herodianus lib. 6, τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπῃ, Europæ oppoſitam continentem. Et lib. 3, νικηφόροι δὲ κατὰ Βρεττανῶν, εἰς τὴν ἀντικειμένην Γαλλίαν διαβαίνεις, in aduerſam Galliam. Et apud mathematicos, τὰ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα, Quæ ſecundum lineam rectam oppoſita ſibi ſunt, Ex diametro inter ſe oppoſita. Accipi- G tur etiā metaphoricè, ſicut Oppoſitum eſſe apud Latinos. Ariſtoteles in Categ. λέγεται δὲ ταῦτα ἀντικεῖσθαι ἀλλήλοις. Ibidem, λέγεται γὰρ ἕτερον ἑτέρῳ ἀντικεῖσθαι τετραχῶς, ἢ ὡς τὰ πρός τι, vt dimidium duplum: ἢ ὡς τὰ ἐναντία, vt bonū malum: ἢ ὡς στέρησις καὶ ἕξις, vt cæcitas viſus: ἢ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις, vt ſedet, non ſedet. Apud eundem in Metaph. 10, Heraclitus [illegible] τὰς ἀντικειμένας φάσεις κατὰ τῶν αὐτῶν ἀληθεύεσθαι: quod eſt negare axiomata. Apud eundem in Rhetor. 3, et ἀντικειμένη λέξις quæ ex colis ſibi oppoſitis conſtat. ἀντικειμένη δὲ [λέξις,] ἐν ᾗ ἑκατέρῳ τῷ κώλῳ ἢ πρὸς ἐναντίῳ ἐναντίον σύγκειται ἢ ταὐτὸ ἐπέζευκται τοῖς ἐναντίοις. Diuerſa conſtructione dicitur etiam H ἀντικεῖσθαι πρὸς, vt apud eundem in Categoriis, ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται. Rurſum alia cōſtructione in Polit. 4, cap. 14, dicit ἀντικείμενον τοῦ ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνομένου, oppoſitum eius vel ei quod fit in rebuſpubl. Vbi ſubſtantiuè potius capitur, ſicut contrarium aliquando. A participio autem ἀντικείμενος fit ADVERB. Ἀντικειμένως, More eorum quæ oppoſita ſunt, Ex oppoſito. Ariſtoteles Rhet. 3, κατὰ δὲ τὴν λέξιν, τῷ μὲν σχήματι [εὐδοκιμεῖ τὰ ἐνθυμήματα] ἐὰν ἀντικειμένως λέγηται. quale eſſe dicit, τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν εἰρήνην νομιζόντων τοῖς αὐτῶν ἰδίοις πόλεμον. Item ἀντικειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro ἀντικεῖσθαι, oppoſitæ ſibi eſſe & aduerſari. Syneſius ep. 95, τὸ γὰρ ἀντικειμένως ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν πονηρίαν, οἰκείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετὴν, aduerſari cuiuſque generis vitio.

C. ἈΠΟ'κειμαι, Repoſitus ſum: eo ſenſu quo dicitur theſaurus eſſe repoſitus. Suidas ἀπέκειντο exponit ἐταμιεύοντο, in hoc loco, qui eſt Xenophontis, (ſi bene memini) αἱ δὲ βάλανοι τῶν φοινίκων οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐστὶν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι, ἦσαν ἀπόλεκτοι. Budæus interpr. Reconditus ſum, addens pro expoſitione, Recōditus, id eſt In theſaurū conditus. Sed generalius etiā capitur pro Repoſitū eſſe. Interdum & verbo Reſeruari reddi poteſt, aliquando & verbo Maneo: (eo ſenſu quo dicitur Manet me is exitus) Luc. ταῦτα ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται χαρίεντα. Idem, ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. Xenophon rurſus Pæd. 3, ὥστε ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθεν προκατασκευάσας. Sic Lucæ cap. 19, v. 20, Κύριε, ἰδοὺ ἡ μνᾶ σου ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ. Metaphoricè autem dixit Demoſthenes Pro corona, ἀτυχήματα ἀποκεῖσθαι, ſcribēs, ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο: id eſt, (vt in vulg. lex. exponitur) Cui Græcorum infortunia, vt iis inclareſceret, repoſita erant. B. autē vertit, Cuius ita conſtituta ratio erat vt in rerum aduerſarum euentu quæ Græcis impendebant, ſpem ipſe haberet ſui nominis illuſtrandi. Metaphoricè itidem vſus eſt Paulus, quum dixit ad Col. 1, v. 5, διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀποκειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Verbo autem Maneo reddi poteſt, vt apud Gregorium, καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ τὸ Βασιλείου θάνατον ἀκοῦσαι, Hæc calamitas miſeram meam vitam manebat. (redditur tamē in vulg. lex. Vitæ meæ impendebat) Sic in epiſt. ad Hebr. cap. 27, καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, Mors omnes homines manet, Omnes homines hoc manet vt ſemel moriantur. (Non ignoro tamen ibi reddi Statutum eſt omnibus hominibus ſemel mori, ſiue vt ſemel moriātur: ſed magis mihi placet illo verbo interpretari) Sic autem & in epiſt. ad Timoth. cap. 2, v. 8, ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, cōmodè interpretabimur, (vt opinor) Manet me iuſtitiæ corona. (Dicitur enim Latinè quoque res bona nos manere, ſicut res mala) Ferri tamen & altera interpretatio poteſt eundem ſenſum efficiens: videlicet, Repoſita mihi eſt iuſtitiæ corona.

Ἀπόκειμαι, Immineo, Impendeo. vt in illo Gregorii loco, καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, vulg. lex. interpretantur, Hoc vitæ meæ impendebat. Affertur verò ibidem ex Chryſoſtomo De ſacerdotio, ἀπόκειται πτῶσις pro Caſus imminet. At verò ex Hermogene, ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπιθέσεως, pro Pendebat aduerſus aliquem accuſatio.

Ἀποκείμενον, Deſtinatum, Pro aliquo poſitum, q. d. Attributum. Bud. ex Xen.

Ἀποκεῖσθαι πόῤῥω Suidas à Cratino accipi dicit pro ἀτιμάζεσθαι, id eſt Contemni, Contemptui eſſe. Talem certè quandam ſignificationem habere videtur ἀποκεῖσθαι in iſto Plutarchi loco, ἰατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται, q. d. Contempta iacebit.

C. ΔΙΑ'κειμαι, Conſtitutus ſum. Heſiodus in Scuto Herc. Ὣς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν, Ita ei cōſtitutum erat. Et Pythag. ſua aurea carmina ſic orditur, Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται, Τίμα, vt lege conſtitutum eſt, & quaſi præſcriptū. Hāc enim lectionem longè alteri antepono quæ habet διάκεινται, vt referatur ad deos: ideóque mea editio hanc in margine, alteram in textu habet. Huc facit κεῖσθαι dictum περὶ νόμου, vt docui in Κεῖμαι. Huc faciunt item quæ ab

Euſtathio ſcribuntur, συνθεσίας ab Herodoto διακειμένας A dici, quòd idem ſit κεῖσθαι & τίθεσθαι: vnde ἐπὶ διακειμένοις μάχεσθαι non aliunde eſſe quàm ἐπὶ συνθεσίαις, id eſt ὡρισμέναις συμφωνίαις. Politianus apud Herodianum διακείμενος reddit Diſpoſitus, in hoc eius loco, πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο. Hæc enim ſic vertit, Quippe omnifaria muſica inſtrumenta diſpoſita vbique varium edebant ſonum.

Διάκειμαι οὕτως, Hoc in ſtatu ſum. Demoſthenes, δακρύσαι ἔφη καὶ ὀδύρεσθαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται, reputans ſtatum Græciæ calamitoſum, Bud. Ex eodem B Demoſthene affertur, διέκειτο οὕτως τὰ πράγματα, Res in hoc ſtatu erant, Talis erat rerum ſtatus, Res ita ſe habebant. Thucydides libro 7, ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Videtis quo ſim in ſtatu ex morbo, vel Quo in ſtatu ſit corpus meum: ſi tamen his modis loqui liceat. Exponitur certè ibi, Quomodo ex valetudine affectus ſim cernitis: quod loquendi genus minus etiam tolerabile eſſe videtur. Senſum certè expreſſerimus (meo iudicio) & quidem Latinè, reſoluendo hoc verbum quod hic paſſiui vſum habet, in verbum C actiuum, ita, Cernitis quomodo morbus corpus meū affecerit, vel vires meas affecerit. Non dubium eſt autem quin verbū Afficio ita vſurpari poſſit, quum Affectus ſine adiectione etiam, de eo dicatur qui morbo conflictatur, itidémque Corpus affectum.

Διάκειμαι pro διατίθεμαι (ſicut & in proximè præc. exemplis exponi poteſt) non Latino Diſpoſitus ſed Gallico *Ie ſuis diſpoſé*, ad verbum reddi interdum poteſt. vt καλῶς διακείμενος apud Alexandrum Aphrodiſeum *Bien diſpoſé*, Qui bene ſe habet, Bona valetudine præditus, D καλῶς ἔχων. (Sic autē & ſuprà reddere poſſis *Les affaires eſtoyent ainſi diſpoſees*. Eſt verò & vbi Affect⁹ Latinū illi noſtro *Diſpoſé* reſpondet. vt quū ſcribit Cic. De diuin. lib. 1, Iubet igitur Plato ſic ad ſomnū proficiſci corporibus affectis vt nihil ſit quod errorem animis perturbationémque afferat. Hîc enim non dubium eſt quin Corpora ſic affecta, ſint σώματα οὕτω διακείμενα. Cæterùm illi καλῶς διακείμενος opponitur κακῶς διακείμενος, *Mal diſpoſé*. pro quo dicitur etiam φαύλως & πονήρως, & μοχθηρῶς, & ἀηδῶς. Plutarchus in Pericle, διέκειτο μοχθηρῶς. Inuenitur & ἐπισφαλῶς διάκειται apud Plutarchum. Ab E Ariſtotele εὖ διακείμενα σώματα opponuntur τοῖς ἐπινόσοις. vbi de naturali quadam conſtitutione agitur, inquit Budæus: qui etiam affert ex Luciano in Anach. ἀφυῶς διακείμενα, pro Bene à natura conſtituta & formata, Bonitate naturæ prædita. Item ex Athenæo, pag. 173, ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια, pro Natura parum ſalax erat. Et ex Galeno, ὡς ἄλλοι πρὸς ἄλλα βρώματά τε καὶ πόματα εὖ τε καὶ κακῶς διάκεινται, pro Naturam opportunam habent. Dicitur denique διακεῖσθαι F cum aduerbio pro Natura eſſe propenſum ad rem aliquam, & ei deditum ſeu addictum. Quò pertinet quod ab Ariſtotele ſcribitur Ethic. 2, κατὰ μὲν τὰ πάθη κινεῖσθαι λεγόμεθα, κατὰ δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας οὐ κινεῖσθαι ἀλλὰ διακεῖσθαί πως. Xenophon Pæd. 4, πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. At verò διάκειμαι φαύλως τὸ ἦθος, Sum prauo ingenio præditus. Interdum etiam dicitur aliquis κακῶς διακεῖσθαι, ex hac vel illa re: vel cum alio aduerbio, vt διακείμενος ἀηδῶς ἐκ πλησμονῆς. ‖ Sed ad animum ſæpius refertur, & tunc οὕτω διάκειμαι G exponitur Ita affectus ſum, Hoc affectu præditus ſum, Sic animatus ſum. q.d. Ita mentē meā conſtitutā & diſpoſitā habeo, ſeu cōpoſitam, & quidē Latinius: imo verò alterum nullo modo Latinum eſſe puto. Iſocrates ad Nicoclem, ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι. Lucianus in Caucaſo, καὶ πόσῳ οἱ ἄνθρωποι ἀγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Plutarchus Fabio, πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Demoſthenes πρὸς Τιμόθεον, Πιστῶς δὲ τοῦτο διακείμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Idem alibi, ὡς εἰ δικαίως ἂν φαίνοισθε ἀνοίκως διακείμενοι πρὸς τοὐναντίον αὐτῷ. Ex H eodem affertur διάκειμαί σοι οἰκείως: quo vſus eſt & Xenophon. His opponitur κακῶς διακεῖσθαι πρὸς τινα, & οὐκ εὖ διακεῖσθαι, item ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, & ἀπεχθῶς: interdum verò & cum datiuo perſonæ. Iſæus De Nicoſtr. ἤδη γάρ τινες οὐκ εὖ διακείμενοι τοῖς συγγενέσιν οἰκείοις φίλοις τῶν πάνυ σφόδρα προσηκόντων περὶ πλείονος ἐποιήσαντο, Non bene animati erga illos, ſeu affecti, ſi ita loqui licet. Breuius autem, Infenſi illis. Eadem conſtru[illegible]ne dixit Xenophon Pæd. 7, ὑμῖν μὲν ὥσπερ εἰκὸς [illegible]. Vſus autem & altera conſtructione [illegible]us, ſcribens, ὡς διεκείμην πρὸς τὸν ἀδελφὸν σκέψασθε. (vbi accipitur in bonam partem) At verò ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, ſimul etiam ἀπεχθῶς, in vno eodémque Herodiani loco leguntur, libro 7, ὡς γὰρ καὶ φύσει ἀλλοτρίως καὶ ἀπεχθῶς πρὸς αὐτοὺς διέκειτο. At Plut. aduerbio χαλεπῶς pro ἀπεχθῶς vſus eſt cum hoc verbo, dicens, διάκειται χαλεπῶς πρὸς αὐτόν, in Solone. ‖ Διάκειμαι, aliis etiam aduerbiis (id eſt aliam ſignificationem habentibus) iungitur, & tum non ſolùm verbo Affectus ſum, ſed & aliis redditur. In vulgatis lexicis, μέσως πως πρὸς αὐτὸν διακείμενοι, medio quodā modo erga eum affecti. Et διάκειμαι περὶ τοῦτο ἐρωτικῶς, Nazianz. Huius rei amore capior. Sed rectius Budæus per præteritum Captus ſum. Eſt autem hic Nazianzeni locus, οὐ γὰρ ἐθέλει τὸ περί τι διακείμενον ἐρωτικῶς, πρὸς τὰς ἄλλας ἡδονὰς τὴν αὐτὴν ἔχειν δύναμιν. Dicitur etiam cum genitiuo & quidem itidem pro Amore captus ſum, ſeu Amore teneor: vt apud Platonem in Sympoſio, ὁρᾶτε γὰρ ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν, καὶ ἀεὶ περὶ τούτους ἐστί. (Sed videtur οὕτω διακεῖσθαι πρός τι ſine adiectione etiam, ſumi interdum pro Tanto amore captum eſſe, vel Tanto deſiderio teneri, & q.d. Animo tam cupido eſſe ſeu auido rei alicuius. vt apud Iſocratem in Panathenaico, ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν οὕτω νῦν διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἀρχάς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τοιαύτας φυγὴν ἡδὺ ἢ διώκειν.) ‖ Item οὕτω διάκειμαι, Ita ſum animatus, Eo ſum animo, vel ea mente. Demoſthenes Pro corona, πρότερον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε ὥστε Φωκέας μὲν βούλεσθαι σωθῆναι. (Dicitur quoque οὕτω διάκειμαι τὴν γνώμην, vt apud Iſocratem, ὡς τῆς παιδεύσεως δυναμένης τὴν ἡμετέραν ψυχὴν ἀργὴν ποιεῖν, οὕτω διέκειτο τὴν γνώμην.) At verò φρονίμως διάκειμαι Iſocrati nihil aliud eſt quàm φρόνιμός εἰμι, Prudens ſum: vt viciſſim ἀφρόνως διάκειμαι vel ἠλιθίως, Sum amens. Lyſias, ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, Ita ſtultus eram. Sic autem apud Demoſthenem οὕτως εὐλαβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, Budæus vertit, Ita modeſtos & honeſtatis reuerentes fuiſſe. Cui interpretationi aſſentior potius quàm illi quæ in vulgatis lexicis habetur, videlicet Religioſè me gero. Affertur tamen ibidem διάκεινται αἴσχιστα pro Turpiſſimè ſe gerunt. ‖ Διάκειμαι cum aduerbio, interdum paſſiuè redditur, vt apud Iſæum pagina 69, οὕτω πόνηρῶς διακείμενος τῷ τελευτήσαντι Κλέων, Budæus vertit Quum ita inuiſus eſſet mortuo. Tale eſt autem ἐπιφθόνως διακεῖσθαι apud Thucydidem pro Inuidioſum eſſe, Inuidiæ eſſe, Inuideri. Sed magis nouè vtitur Iſæus quàm Thucydides. hic enim verbum διακεῖσθαι iungit aduerbio cui incluſa eſt paſſiua ſignificatio.

C. Ἔγκειμαι, q.d. Iaceo in, Poſitus ſum in. Item Inſum. Heſiodus de oculo, ἐνέκειτο μετώπῳ. Exponitur & Inhæreo, in hoc Plutarchi loco in Fabio, βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, quum tela inhærerent vulneribus. In hoc autem loco redditur Inſidere, ἔγκειται ἐν τοῖς στέρνοις. Dioſcorides libro 3, ἐγκείμενος καρπὸς ἐν ἑρμώδεσιν αὐτοῖς. vbi videtur exponi poſſe Qui ineſt. Ariſtoteles De mundo, πέντε στοιχεῖα ταῦτα ἐν πέντε χώραις σφαιρικαῖς ἐγκείμενα.

Ἔγκειμαι, Inuado, Ingruo. Item Incumbo. Budæus ἐγκεισομένους exponit Inuaſuros in hoc Thucydidis loco libro 1, εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολε[illegible]ῖν [illegible] μᾶλλον δεχόμεθα [illegible] ἐγκεισομένους τοῖς [illegible] ἕξομεν. At ego aliud potius [illegible] puto vt [illegible] dicebo paulo poſt. Idem exponit In[illegible]bo (id eſt Inſtor) in hoc Syneſii loco, καὶ τοῦτο [illegible] ἐνέκειντο, [illegible] μὴ δεῖν ἀπ[illegible] τὸν [illegible]. At verò apud Thucydidem libro 1, ἰσχυρῶς ἐγκείμενοι exponitur Vehementer incumbent, in metaphorica verbi Incumbo ſignif. In vulgatis lexicis ἔγκειμαι κραυγῇ pro Incumbo clamori, non nominato autore.

Ἔγκειμαι, Inſto, Vrgeo. Plutarchus in Fabio, ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς μὴ προέσθαι [illegible] τὸν Μινούκιον. Thuc. l. 1, καὶ ὁπότε ἴδοιεν [illegible]

ἐνέκειτο. Plutarchus in Fabio, ἐγκεῖται τοῖς πολεμίοις. Syneſius, τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἐγκείμενος, qui ciuitatis reliquias vrget & opprimit. Budæus accipi ait pro Inſto, id eſt Perſequor, in hoc Demoſthenis loco, pag. 122, ἐπειδὴ δὲ τοῖς πράγμασι τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται. Exiſtimo autem exponi poſſe Perſequi & in hoc Plutarchi loco De Herod. οὐ χρὴ δὲ θαυμάζειν εἰ τοῖς ἀτυχήσασιν ἔγκειται. Accipi autē ἔγκειμαι à Gregorio & pro Infeſtus ſum, teſtatur Budæus. Sunt certè qui & in illo Thucydidis loco quem paulo antè protuli ex libro 1, ſic accipiendum exiſtiment. Sed poteſt fortaſſe & pro Inſtare ſeu Vrgere ſumi. B

Ἐγκείμεναι ἡμέραι, Conſtituti dies. v.l. ex Herodoto.

C. ἘΚκειμαι, Expoſitus ſum. vt ἐκκείμενος παῖς apud Herodotum, Puer expoſitus. Sic apud Philonem De vita Moſis lib. 1, ἐξορμήσασα μετὰ τῶν θεραπαινίδων ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο, quà puer expoſitus erat. Dicitur & ſcopus ἐκκεῖσθαι, expoſitus eſſe oculis collimantium, vt ad eum tendant. Plutarchus de educatione puerorum, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλάντια τεμεῖν. Vnde metaphoricè dicitur aliquis ἐκκεῖσθαι rebus aduerſis, id eſt expoſitus eis eſſe, & quaſi obnoxius. Syneſ. ep. 44, ἕλξῃ στρῶν, καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ, exponeris ſupplicio. C

Ἐκκεῖσθαι interdum Expoſitum eſſe & patere. Syneſius epiſt. 154, ῥήτορσι ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται, expoſitus erit. Idem De inſomn. μήτε μολυνεῖσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, expoſita & patentia populis profanis. Sic ferè à Lucano dicitur, — expoſitū cunctis nullique negatum Numen. Sed & amicis ἐκκεῖσθαι dicimur itidem pro Expoſiti eſſe & prōpti, vel etiam eis patere. Syneſius epiſtola 57, πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσαιτιᾶσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, omnibus autē expoſitus ſum vt conquerantur apud me. D Idem epiſtola 95, τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, tibi vni expoſiti & prompti ſum⁹: ſicut Cic. dicit fidem ſuam alicui promptam expoſitámq; præbere. Ἐκκεῖσθαι dicuntur etiam aliqua quæ omnium oculis & omnium conſpectui expoſita ſunt, ſeu quæ omnium oculis patent. Ἐκκεῖσθαι dicuntur item rei, id eſt Pendere, hoc eſt (vt Budæus interpr.) non quum ambiguo cauſæ euentu in reatu ſunt, ſed quum eorum E nomina in programmate, id eſt tabella pendula, publicè proponuntur atque ſuſpenduntur. Sic Suetonius dicit Claudium Cæſarem venalem pependiſſe: ſic Lampridius in Alexādro, edictum pendere. Sic rurſum Suetonius in Domitiano, Reos qui ante quinquenniū proximum apud ærarium pependiſſent. Et Plinius in Epiſt. de Iunio Baſſo accuſato ſub Veſpaſiano, Ad ſenatum remiſſus, diu pependit: tandem abſolutus vindicatúſque eſt. Sic in Pandectis ſuſpendi crimen dicitur. Inde illud Ciceronis pro Cluentio, Hærebant in tabulis publicis reus & accuſator. F Demoſth. cōtra Mid. hunc quoque morem proponendi programmatis indicat, οὐδενὸς ἕνεκα αὐτὸν ἐμισθώσατο πλὴν ἵνα ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων, καὶ πάντες ὁρῷεν, Εὐκτήμων Λουσιεὺς ἐγράψατο Δημοσθένην Παιανιέα λειποταξίου. ibi enim ἐκκέοιτο ſignificat Expoſitum eſſet & proſcriptum. Sic idem Demoſth. ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, diu pendebat. Hi ἐκκείμενοι rei dicuntur etiam φαινόμενοι, vt docet Bud. pag. 210.

C. ἘΠΙκειμαι, Impoſitus ſum, Superimpoſitus ſum. vel Imponor, Superimponor. G Pauſan. Eliacon 1, στέφανος δὲ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ. Galen. lib. 2 ad Glauc. ἐπικείσθω κατὰ τοῦ προπονθότος μορίου ... σπόγγου, imponatur ſeu ſuperimponatur parti aff[ect]æ. Sed & exercitus ac præſidia alicubi dicuntur ἐπικεῖσθαι, impoſita eſſe. Herodian. lib. 2, πᾶν τὸ στρατιωτικὸν τὸ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον, ἀπεῖργον τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους ... τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν, ripis Iſtri impoſiti. Sic idem lib. 6, τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις ποταμῶν, προπολεμίζοντά τε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. H In eodem libro præpoſitione ἐπὶ addens, dixit, τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις στρατόπεδα ἐπικείμενα. Pœna quoque alicui dicitur ἐπικεῖσθαι, id eſt impoſita eſſe. Ariſtoteles Polit. 4, ἐπίκειταί σοι ζημία, mulcta tibi impoſita eſt. Item apud Herodotum, ἐπίκειται θάνατος ἡ ζημίη θύσαντι, mors pœna impoſita eſt immolanti. Vel q.d. Pœna capitis ei impendet. Sic Thuc. 4, ζημία δὲ καὶ τῷ ἐκείνων χαλεπὰ ἐπέκειτο σατράπῃ, mulcta impoſita erat. Dicitur & nomen ἐπικεῖσθαι alicui, ſicut Impoſitum eſſe apud Latinos. Chryſoſt. ἐπίκειται τὸ ὄνομα Χριστιανῶν ἀμφοτέροις, vtriſque Chriſtianorū nomen impoſitum fuit, Vterque de Chriſti nomine dictus eſt. Ἐπίκειμαι pro Imponor, aliquando cum datiuo perſonæ habet etiam accuſatiuum rei eius quæ imponitur: ac tunc exponi poteſt Imponitur mihi, vel Impoſitum habeo. vt apud Pauſaniam Eliacōn 1, de Œnomao, ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, galeam habēs capiti ſuperimpoſitam. Idem de Apollonio, καταπαύσαντι τοῖς ἱμᾶσιν ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐς δρόμον ἐπὶ τὸν Ἡρακλείδην, ἥττητο ἐπικειμένου ἤδη τὸν κότινον, quum ei iam imponeretur oleagina corona. (Pro quo in Eliacōn 2, dicit, ἐπιδεδυμένη γυμναστοῦ σχῆμα, ἐπὶ τῶν ὀλυμπίων ἀγῶνα ἤσκησεν, induta habitu pugilis.) Bud. tamen illud ἐπικειμένου ἤδη τὸν κότινον, actiuè interpretatur, Imponenti. Quibus addendum ex Herodiani lib. 5 de Heliogabalo, εἰς εἶδος δὲ τιάρας στέφανον ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίοις. Sic enim ibi Bud. reponendum putat pro στεφάνη, ac interpret. In capite habens coronam auream. Non multum abſimili modo Herodot. dicit de Xerxe, ἐπικέεσθαι Ἑλλησπόντῳ μάστιγι πληγὰς ἐκέλευσε, iuſſit vt Helleſponto verbera imponerentur flagello.

Ἐπίκειμαι neutraliter quoque capitur pro Iaceo ſuper, Situs ſeu collocatus ſum ſuper vel apud, Incumbo, Immineo. Heſiod. Theog. de Cyclope, Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ: de quo ibidem, cauſam nominis indicans, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Pro hoc autē Heſiodeo ἐπίκειται Theocr. Id. 11, ἔπεστι dicit, -λασία δ' ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ προσώπῳ, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. Ariſtot. Pol. ἐπίκειται θαλάσσῃ, Imminet mari. Vicina ſignificatione ἐπικεῖσθαι dicuntur loca aliqua. i. vel Iacere ſuper, (i. A ſuperiori parte) vel Adiacere. In qua ſignif. frequens eſt apud Thucyd. vt lib. 2, ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο καὶ ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας. Et lib. 4, pag. 136, ἐσφαιωθῆσαν ἐς τὰς ἐπικειμένας νήσους. Et lib. 8, pag. 269, τῇ ἐπικειμένῃ νήσῳ ἐφώρμουν. At libro 4, addit ἐγγύς, ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τόν τε λιμένα παρατείνουσα καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ. In eodem lib. pag. 138, de inſula Cythera, ἐπίκειται τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν. In eadem pag. dicit, facilè ipſos naues conficere potuiſſe, ξύλων ὑπαρχόντων καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης, quum ligna ſuppeterēt & Ida adiaceret. Alicubi verò addit ἐπί, ſicut ſuprà Herodianus: vt ἐπικείμεναι ἐπὶ Λήμνῳ, Lemno adiacentes. Pro Imminere etiam accipitur aliquando metaphoricè, vt & apud Latinos periculum aliquod ceruici alicuius imminere ſeu impendere dicitur. Xenoph. τοσούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι, tot impendentibus periculis. Herodian. lib. 1, τόν τε ἐπικείμενον κίνδυνον οὐ μέλλοντα ἀλλ' ἤδη παρόντα φοβηθείς, iam impendens & incumbens ceruici ſuæ periculum, ſeu ἐπαιωρούμενον, vt alibi dicit. Et lib. 4, ὁρᾷ προῦπτον κίνδυνον ἐπικείμενον, videt quantum periculi impendeat. Et lib. 8, ἀποσεσσάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, ſecurim ceruicibus imminētē. At lib. 7 ἀντειπόντι δέ σοι καὶ μὴ συμπνεύσαντι ἡμῖν, τήμερον τέλος ἐπικείσεται, ſi refragatus fueris & nobiſcū non coſpiraueris, hodie vitæ exitus tibi ingruet. Sed & hoſtes dicuntur alicui ἐπικεῖσθαι, itidem pro Inſtare, ſeu Vrgere & premere, & quidē plerūq; fugientē. Thuc. 7, p. 262, ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους. Et p. 263, οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν. Et pag. 258, καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, κατεδίωκόν ἐς τὴν γῆν. Sic Xenophon Hellenicōn 7, εἰ δ' αὖ τινες διώξειαν αὐτοὺς πολὺ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, τούτους, ὁπότε ἀποχωροῖεν, ἐπικείμενοι καὶ ἀκοντίζοντες, δεινὰ εἰργάζοντο. Ariſtophanes Veſpis, ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος. Et apud Plutarchum in Publicola, ἐπίκειται τῇ πόλει, Vrbi imminet, ſeu Vrbē premit. Quibus addendus hic locus Thucydidis lib. 2, καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διαπαντός, & inſomnia inſtabat & vrgebat. Vel potius, premebat. At lib. 8, pag. 285, ἀεὶ δή ποτε ὀλιγαρχίᾳ καὶ μὴ παρρησίᾳ ἐπικειμένους, ſchol. exponit ἀχθομένους.

C. ΚΑΤΑκειμαι, Iaceo, ſicut & κεῖμαι. Apud Ariſtoph. tamen in Pluto, vbi dicit κοσμίως κατεκείμεθα, vulg. l. ex-

ponunt κατεκείμεθα non ſimpliciter Iacebamus, ſed Iacebamus proſtrati. At verò apud Homerum Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, ibidem exponitur ſimpliciter Iacent, item Siti ſunt. Itidémque apud Platonem De leg. κατάκειμαι ἐν γῇ, Humi iaceo. Sed in hûc eiuſdẽ poetæ locum, Iliad. ρ, περὶ αἰετοῦ (id eſt de aquila) ita loquentis, Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, in hunc inquam locum annotat Euſtath. κατακείμενος eſſe ἐπίτασιν τοῦ κείμενος, ὡς τοῦ πτωκὸς πάνυ διὰ δειλίαν συνάγοντος ἑαυτὸν καὶ συστέλλοντος. videtur tamen alioqui κατὰ in hoc verbo (ſicut in aliis multis) pro aduerbio κάτω accipi, ſed quod hîc vacet. A B

Κατάκειμαι, Decumbo: vt ægrotus dicitur decumbere. Luc. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. At in vulg. lex. exponitur etiam Ægroto: affertúrque itidem ἐγκατακείμενοι ex Ariſtophanis Pluto pro Ægroti, ſed perperam. Eſt etiã Recumbere, ſi Budæo credimus, qui itidem Κατακείετε apud Homerum Od. η, (à THEM. Κατακείω) interpr. Decumbite, Recumbite. Obſerua autem Κατακείω, quod & ipſum comprobat thema Κείω, ſuprà annotatum. C

Κατάκειμαι, Accumbo, Diſcumbo. Quidam apud Athen. ἐφ' ἧς ἕκαστος κατέκειτο κλίνης. Sic ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι ex Platone De Republ. 2. Euſtathius ſcribit, eos qui ἀνακεῖσθαι dicebãt ἐπὶ τῶν κατακειμένων, irrideri ſolitos fuiſſe: & hoc oſtendere Diphilum: qui quum induxiſſet quendam dicentem, ἐγὼ δ' ἕως μέν τινος ἀνεκείμην, aliquis hoc verbo offenſus, reſpondit, ἀνάκεισο, perinde ac ſi dixiſſet, ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. Verũ in hoc Diphili loco legẽs ἀνεκείμην, non ſequor vulgatam editionem Euſtathii: in ea enim habetur κατεκείμην. Sed hanc lectionem repugnare iis quæ probare vult Euſtathius, manifeſtum eſt. Confirmat verò meam caſtigationem & alter qui ab eo citatur locus, quem in Ἀνάκειμαι attuli. D

Κατάκειμαι, Repoſitus ſum, vt κεῖμαι. Heſiod. Οὐδέ τοι εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

c.2. Ἐγκατάκειμαι, q.d. Intus iaceo, Intus decumbo. Vel Decumbo in [aliquo loco.] Ariſtoph. in Pluto, οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ. Ibidem autem dicitur κοσμίως κατεκείμεθα. At verò apud Ariſtot. Problem. ſect. 5, Διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπωδέστερα ἐγκατακεῖσθαι τῶν κοίλων ἐστί, Budæus vertit, Cur in planis ægrius incumbitur: addens, vel Accumbitur. Subiungit etiam locum in quo ἐγκατακλίνεσθαι ea ſignificatione dicitur, διὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐνδιδόντα τῶν μὴ ἐνδιδόντων ἀκοπώτερά ἐστι καὶ ἐγκατακλιθῆναι καὶ ἀνίζεσθαι. E

c.2. Παρακατάκειμαι, Iuxta decumbo. Vel, Iuxta diſcumbo, ſeu accumbo. Xenoph. παρακατάκειμαι σοι.

c.2. Ὑπερκατάκειμαι, Supra diſcumbo. id eſt Supra aliquem diſcumbo. F

C. ΜΕΤΆκειμαι, Tranſponor, Transferor. μετατίθεμαι. Strabo lib. 4, οὐδὲ βαρβάροις ἔτι οὖσιν, ἀλλὰ μετακειμένους τὸ πλέον εἰς τὸν τῶν Ῥωμαίων τύπον. Dicuntur etiam verba aliqua apud rhetores μετακεῖσθαι, vt itidem Transferri apud Latinos: quo ſignif. μεταφορὰ dicitur. Demetr. Phalereus poſtquam citauit locum hunc poeticum, ἔγελα που ῥόδον ἡδύχροον, ſubiicit, ἥ τε γὰρ μεταφορὰ ἡ Ἔγελα, πάνυ μετάκειται ἀπρεπῶς.

C. ΠΑΡΆκειμαι, Adiaceo, Vicinus ſum, & quaſi iuxta ſeu à latere ſitus. Philo De mundo, κόλπους τῆς παρακειμένης χώρας μεγάλας ἐν λυπραῖς ἀπειρομένοις καὶ φυτευομένοις, tractus adiacentes. Herodianus lib. 4, τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθνῶν Μαυρουσίοις μὲν καὶ Νομάσι, Λίβυσί τε τὰ παρακείμενα, Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι. Vnde παρακεῖσθαι dicuntur Quæ vicina ſunt, Quæ affinitatem & ſimilitudinem aliquã habent, Quæ proximè accedunt. qua metaphora & γειτνιᾶν dicitur. Galen. τρία εἴδη κατόχου. ὁ μὲν γὰρ ὑπνώδης, ὃς παράκειται ληθάργῳ, id eſt, Inſtar eſt & æquipollet, vt Budæus interpr. Idem Bud. quum παρακείμενα interpretatus eſſet Vicina, Propè accedentia, Paulum differentia, ſubiungit ex Plutarcho De fato, pag 649, ἥ τε τύχη καὶ τὸ αὐτόματον, τά τε παρακείμενα αὐτοῖς, ὧν καὶ τὸ τάχα καὶ τὸ ἴσως. Sic accipi etiam ab Alex. in Top. 56, idem Bud. annotat. G H

Παρακεῖσθαι dicitur etiam is qui A latere accumbit, Accubare. Παρακεῖσθαι dicuntur etiam quæ adiuncta

alicui rei ſunt. Plutarch. ἐκεῖ μὲν οὖν ἅμα αἱ περιφάσεις τῶν ἀνδρῶν ταῖς πράξεις παρακειμένας ἔχουσαι, κολάζουσαι φιλοκαίαν περιμάχοισι, Illic enim acta & res geſtæ, quum [illegible] ctas ſententias eorúmque dicta habeant, [illegible] aures poſcunt. Bud. ‖ Vnde παρακείμενον χρόνον apud grammaticos dictam volunt temporis præteriti (quod & παρεληλυθὼς ac παρῳχημένος χρόνος dicitur) ſpeciem quandam quæ eſt eorum quæ nuper præterierunt & facta ſunt, ac paulo antè completa: dictam, inquam, inde, quoniã eius perfectio adiaceat præſenti, hoc eſt nuper perfecta ſit. tale autem eſt τέτυφα, γέγραφα, πεποίηκα, πέπληχα, & quæ eiuſmodi ſunt. ‖ Apud Dioſcoridem autem libro 5, cap. 26, de vino ſcillino, ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς ἀπεψίας καὶ διαφθορὰς τροφῆς, καὶ τοῖς ἀπεμοῦσι ταύτην, ἐφ' ὧν τε πάχος κοιλίᾳ παράκειται ἢ στομάχῳ, Ruellius interpr. Et ſi pituita in ventre aut ſtomacho coierit. Alii Hæſerit, quod melius exprimit. ‖ Παράκειμαι, Apponor. Luc. ῥᾴδιος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα, ἐκείνῳ παρατίθησι, fercula tibi appoſita.

C. ΠΕΡΊκειμαι, Circumiaceo. Herodian. lib. 2, ἐν τείχους σχήματι περίκειται καὶ περιβέβληται Ἰταλίας. Idem lib. 3, ὅσα τε ἐκ τῶν περικειμένων πόλεων καὶ ἀγρῶν ἤθροιστο, ex circumiacentibus vrbibus & agris. Polit. interpr. Vicinis. Itidémque in alio loco περικειμένων ἑλῶν, vicina ſtagna. At verò lib. 8, πολίχνας τε καὶ κώμας τὰς περικειμένας καταλιπόντων, reddit, Oppidulis vicisque circa relictis. Apud eundem legimus lib. 7, τὸ περικείμενον πλῆθος Μαυρουσίων τῶν βαρβάρων. vbi tamen non ſat propriè de hominibus diceretur Circumiacere: ideóque nomine Vicinus hîc potius vtendum fuerit. Sic & in Epiſt. ad Hebr. de hominibus dicitur (vbi verbo Circunſtare redditur) initio cap. 12, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων. Dixit idem Herodianus lib. 6, τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, q.d. Circumpoſita ei erant inſignia imperii. Pro quo Politianus vertit, Inſignia imperii gerebat. Dioſcor. περικειμένη τοῖς ὀστοῖς σάρξ, Caro oſſibus circumpoſita, ſeu circumiecta. Exponitur verò eodem ſenſu, Caro veſtiens oſſa. Ex Chryſoſtomo affertur τὰ ἔξωθεν αὐτοῖς περικείμενα, pro Quæ vndique ipſis adhibentur extrinſecus.

Περίκειμαι τοῦτο, pro τοῦτο κεῖται περὶ ἐμέ, Hoc mihi circumpoſitum eſt, ſeu circumiectum, Circundor hac re, Cingor hac re, Redimior. Herodian. lib. 3, ἀπορρίψας τὸ χλαμύδιον, καὶ εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο. vbi obſerua diuerſam conſtructionem ab ea qua in re eadem alibi vſus eſt, videlicet in loco paulo antè citato, eadem alioqui ſignificatione. Idem lib. 3, εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος ὅσα περιέκειτο ξίφος. Frequens eſt autem & apud cæteros ſcriptores hæc conſtructio. Synesius, καὶ χλιδαῖς καὶ λίθοις ἐξήρτητό τε καὶ περιέκειτο, Circundatus erat gemmis, vel Sibi circundederat. Tale eſt apud Lucianum, περίκειμαι δάφνην, Redimior lauro. Cum quo conuenit περίκεισο ἄνθεα, Epigr. lib. 2, Πῖνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔσθιε, καὶ περίκεισο ἄνθεα, & redimire floribus. At verò in ἁλύσεις περικείμενος apud Chryſoſtomũ, vtẽdum rurſus partic. à verbo Circundor, aut Cingor: vt ſit Circundatus catenis ſeu Cinctus catenis. id eſt (vno verbo) Catenatus. Sic autem Lucas dixerat Act. cap. 28, v. 20, ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι. Greg. etiam dixit περικείμενος ὑποδήματα pro Indutus calceis. Syneſ. in epiſt. ad Theophilum, δεισιδαιμονίαν dicit eſſe κακίαν ἀρετῆς προσωπεῖον περικειμένην. Simili fere modo dicit Gregor. εἰς Ἀθανάσιον, de quodam improbo & ſcelerato, οὐκ εὐλαβείας [illegible] τε καὶ πλάσμα [illegible] περικείμενος [illegible] δὴ πράγματα [illegible] δεινότατος. Interdum etiam metaphoricè. Greg. [illegible] καὶ αὐτὸς [illegible] περικείμενος. Sed hoc loquẽdi genus mutuatus eſt ex epiſt. ad Hebr. cap. 5, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν, quòd circundatus ſit infirmitate. Affertur verò & [illegible] conſtructione ex Plut. περικειμένη κοντῷ pro Conto alligata. quod ſuſpectum eſt.

Περίκειται ab Euſtathio exponitur περίεστι τε καὶ ἀποκειμήλιον κεῖται in hoc verſu Homeri qui eſt v. 321, Il. ι, Οὐδέ τι μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. Idem gramm. enarrans alium Homeri locum in principio Il. τ, exponit hoc περίκειται, περισσὸν κεῖται, & περιουσιάζεται, &

χειμηλιοῦνται: item (quod mihi magis cæteris placet) οὐ- A
δὲν ἢ περιττὸν ἔχω ἀποκείμενον. In vulg. lex. exponitur Abũ
[illegible], Supereſt. ‖ At verò Il. τ, circa principium, ſi-
gni[illegible]tionem habet περικείμενος cum prima conuenie-
te[illegible], Εὗρε δὲ Πα[illegible]κλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν. vbi Euſtath.
vul[illegible] ſignificare συγκείμενον & περιπεπλεγμένον. ſed illud
prius [illegible] placet. Addit verò, τὴν συνήθειαν vſurpare hoc
verbum pro βαστάζειν & φορεῖν, quum dicit περίκειται τῦ-
φον, vel πλοῦτον, vel δυναστείαν.

C. ΠΡΟ'κειμαι, Propoſitus ſum, Poſitus ſum antè. Od. ξ, &
Od. λ, Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, ad B
dapes propoſitas. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur quæ
propoſita eſt, id eſt promulgata, aut in publico poſita.
Thuc. lib. 4, p. 164, οἱ δὲ ἄλλην ἱέρειαν ἐκ τοῦ νόμου τοῦ προκει-
μένου κατεστήσαντο. Præterea προκεῖσθαι dicuntur quæ
ab aliis nobis proponuntur, vt optio, vt præmium, vt
pœna. Herodian. lib. 3, πρόκειται δέ σοι αἵρεσις ἢ τοῦ εἶναι ὅπερ
ἐμὲ νῦν ὁρᾷς ὄντα, proponitur ſeu datur tibi optio. Xen.
Pæd. 2, τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα
πρόκειται. Thucydides libro 3, θανάτου ζημία πρόκει- C
ται, pœna capitis propoſita eſt. Sed & pericula aliqua
προκεῖσθαι dicuntur. Herodian. lib. 2, δύο κινδύνων προκει-
μένων, τοῦ μὲν παρόντος τοῦ δὲ μέλλοντος, quum duo pericula
propoſita ſint quæ adire neceſſe eſt. Dicitur etiam
ſcopus aliquis aut via nobis προκεῖσθαι, itidem pro Pro
poſita eſſe. Galen. προκείμενος σκοπός, propoſitus ſcopus.
Plut. Amat. narr. αὕτη γὰρ αὐτοῖς προὔκειτο ἡ ὁδός, Hoc ipſis
iter propoſitum erat, Hac iter inſtituerant. Προκεῖ
σθαι, id eſt Propoſitum eſſe, id quoque dicitur de quo
diſputatio aut deliberatio inſtituitur, aut quod agen- D
dum ſuſcipitur. Ariſtot. in 2 Priorum, τὸ δ' ἐν ἀρχῇ αἰτεῖ-
σθαι καὶ λαμβάνειν, ἐπεὶ μὲν ὡς ἐν γένει λαβεῖν, ἐν τῷ μὴ ἀποδει-
κνύναι τὸ προκείμενον, quum id quod propoſitum eſt ad
probandum, non demonſtratur. Thucyd. lib. 1, ἡμᾶς δὲ
[illegible] τῆς προκειμένης τε συμμαχίας εἴρξουσι, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν
ποθεν ὠφελείας, à præſenti iſta ſocietate de qua nunc a-
gitur. Iſocrat. Archidamo, περὶ τῶν προκειμένων διελθεῖν,
de re propoſita. Herodian. lib. 8, ἐπιμένειν ἐν τοῖς προκει
μένοις, In incœptis, In iis quæ facere ſibi propoſuerant,
In inſtituto. Et libro 7, τὸ ἡμῖν προκείμενον ἔργον ἐπαινεθήσε-
ται, facinus quod nobis propoſuimus. Polybius, ταχέως E
καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, ſtatim aſſequuta eſt
quod faciendum ſuſceperat. Greg. καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τῆς
προκειμένης φιλοσοφίας, neque hoc alienum ab inſtitu-
ta philoſophia. Προκείμενος dicitur etiam Qui ex-
empli loco proponitur. Sic redditur apud Galenum,
ἐπὶ τῆς προκειμένης διαθέσεως: niſi potius ſit, In propo-
ſita, ſeu Ea de qua agitur, Ea de qua agere inſtituimus.
‖ Πρόκειμαι, Proſto, apud ſchol. Ariſtophanis, πλεῖν ἢ χι-
λίας ἑταιρίδας ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομέ-
νοις. Bud. ‖ Πρόκειμαι, Obiectus ſum quaſi præſidii F
cauſa vel quaſi propugnaculum. καταμεμαθήκαμεν ὅτι πρόκει
ται τῆς χώρας ἡμῶν ὄρη καθήκοντα ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν. Sic apud
Polybium in 5, pag. 102, à tergo, αὗται γὰρ αἱ χῶραι συμπρ
μονοῦσι τῇ Λακωνικῇ, πρόκεινται τῶν ἄλλων Πελοποννησίων
πρὸς τὸν ἀπὸ Λακεδαιμονίων πόλεμον. Bud. ‖ Πρόκειμαι,
Obiectus ſum, Expoſitus ſum: vel etiam Proiectus
ſum. Sophocl. Aiace, pag. 60, Θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰ-
σχίστῳ μόρῳ, Turpiſſimæ morti obiecti fuiſſem⁹, ſeu Tur
piſſima morte periiſſemus. Et pag. 26, Τὰ νῦν δ' ἄτιμος
ὧδε πρόκειμαι, omnium oculis expoſitus ſum, vt ſcho G
liaſt. exponit: alii verò Abiectus ſum. ‖ Item, Situs
ſum antè, Præia[illegible]eo. Herodot. πρόκειται γῆς Σκυθικῆς,
Scythicæ terræ, ſeu Scythico ſolo p[illegible]iacet, vt Plin. di-
[illegible] Mare præiacens Aſiæ. Idem, [illegible]κειμένη τῆς ἐχομένης
γῆς. At πρόκειται ἐς θάλασσαν, in mare porrigitur. In-
terdum videtur præpoſitio ſuperuacanea eſſe, ac προ-
κεῖσθαι accipi tantum pro [illegible]eſſe. vt apud Herodia-
num libro 3, [illegible] δ' αὕτη [illegible] ἀκροτάτῳ πεδίῳ, ſita
eſt in extrema planitie. Et libro 8, ὥσπερ τι ἐμπό-
ριον Ἰταλίας ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, ad mare ſita. H
‖ Προκείμενος, In fronte ſeu initio poſitus, vt προκείμενον
γράμμα in aliqua voce dicitur Litera quæ initio ei⁹ poſi
ta eſt, Litera à qua vocabulum ipſum incipit. Vt in Epi-
gramm. libro 2, in Apianum quendam potorē, Γράμ-
μα περισσὸν ἔχεις τὸ προκείμενον ἢν ἀφέλῃ τις Τοῦτό σοι, οἰκεῖον

κτήσῃ ἁπλῶς ὄνομα, literam initialem. ea enim ablata A
fiet Πιανός, ac tunc nomen ad πίνειν ſiue πιεῖν alludens,
tibi conueniet.

C. ΠΡΟ'Σκειμαι, Poſitus ſeu ſitus ſum ad, Adiaceo. Hero-
dianus l. 2 de Tauro monte, μεταξὺ ὢν Καππαδοκίας καὶ
Κιλικίας, διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προς
κείμενα, populos verſus orientem & verſus ſeptentrio-
nem ſitos, ſeu Populos ad orientem & populos ad ſe-
ptētrionem pertinentes. Dioſc. l. 4, προσκείμενα ἀλλήλοις
φύλλα, folia inuicem adiacentia ac cohærentia, προσπε-
φυκότα. ‖ Itē Apponor. Sic enim exponitur in hoc lo- B
co Platonis Apolog. πρόσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ci-
uitati à Deo appoſitus ſum, ſeu adhibitus. Niſi aliquis
malit Attributus, ſicut quidam interpr. apud Syneſ. ep.
44, λέγεται γὰρ αὐτοῖς μοῖραι κιναίδεις προσκεῖσθαι, attributa
eſſe. Sic verò & B. προσκείμενος, interpr. Additus, Adiun-
ctus, apud Themiſt. 30. item & Contributus, Attribu-
tus, apud Strab. 83, τὰ δὲ μεταξὺ τοῦ Γαρουνᾶ καὶ τοῦ Λείγηρος
ἔθνη, προσκείμενα τοῖς Ἀκουϊτανοῖς ἐστιν. ‖ Item Addor.
cuius ſignificationis duo exempla ex Polybio ha- C
bes apud Budæum pagina 512 ‖ Προσκεῖσθαι dicitur e-
tiā qui ſtat apud, ſeu qui adſtat. Ariſtoph. Nub. Σὺ δὲ τῇ
θύρᾳ πρόσκεισο, aſſiſte foribus. niſi aliquis in ſequenti ſi-
gnif. accipere malit. ‖ Πρόσκειμαι, Incūbo, Inſto: ſeu Vr-
geo, Premo. idē quod ἐπίκειμαι. ac plerunq; fugientib⁹
aut cedentibus ita προσκεῖσθαι dicimur. Thuc. l. 3, p. 119,
ἐπαναχωροῦντες δὲ ὡς ἑώρων τὸ πλέον νενικημένον, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀ-
καρνᾶνες σφίσι προσέκειντο. Et l. 7, p. 242, πρὸς τὸ τῶν Θηβαίων
ἱππικόν, ὅπερ προσέκειτο. Et lib. 4, p. 133, τοῖς δὲ ψιλοῖς ἢ μά
λιστα προσθέοντες προσκέοιντο. Et l. 2, αἱ νῆες ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι, D
ὑπ' ἀμφοτέρων, τοῦ τ' ἀνέμου τῶν τε πλοίων, ἅμα προσκειμένων
ἐταράσσοντο, Simul vrgentibus. Plut. in Ageſil. τῶν βαρβά-
ρων προσκειμένων αὐτῷ καὶ κακούντων τὸ στράτευμα, inſtanti-
bus ei & vrgentibus hoſtiliter. Philo De vita Moſis l. 1,
δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμεναι τὰς κακώσεις, ἐν μέρει προσέ-
κειντο, viciſſim vrgebant. Dicimur etiam προσκεῖσθαι, In-
cūbere, Inſtare, Vrgere, in bonam partem: vt quū pre
cibus alicui inſtamus. Plut. Solone, τῷ Σόλωνι προσέκειντο
τὴν τυραννίδα προξενοῦντες, Soloni inſtabant. Et in Pericle,
πρόσκειται δεόμενος, precib⁹ inſtat. Herodian. l. 2, μηδὲ μελ-
λήσαντες προσέκειντο καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, in E
ſtabāt obſecrātes & ipſi vt rerū adminiſtrationē ſuſcipe
ret. Et lib. 3, προσέκειντο λιπαροῦντες αὐτῷ ὑπὲρ ὁμονοίας. Sic
comicus quidam apud Athen. l. 13, λιπαρῶν δὲ καὶ προσκεί-
μενος. Similiter accipi poteſt & hic Gregorii locus, κλαυ-
θμῷ καὶ δεήσει προσέκειντο, vt ſit datiuus inſtrumenti, Fle-
tu & precibus inſtabant: ſeu (vt Budæus interpr.) Aſſi-
dui erant. Dicimur etiam προσκεῖσθαι rei cui ſtudioſè
incumbimus, Cui addicti ſumus. Thucydides lib. p. 31,
ταῖς γὰρ ναυσὶ μάλιστα προσέκειτο, id eſt τὸν νοῦν προσεῖχε, vt
ſchol. exponit, In rem naualem incumbebat. Et libro F
8, pag. 291, κατ' ἰδίας δὲ φιλοτιμίας οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιούτῳ
προσέκειντο ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γε-
νομένη ἀπόλλυται, in id incumbebāt. Syneſ. epiſt. 53, πρόσ-
κειται τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. Similia exempla ha-
bes apud Budæum pag. 513. vbi προσκεῖσθαι exponitur
Addictum, deditum & ſtudioſum eſſe, Incumbere, ἀνα-
πολαύστως προστήκεσθαι. Sed & homini alicui προσκεῖσθαι
dicimur, itidem pro Addicti eſſe, Dediti eſſe, Studere,
Fauere, & ei quaſi adhærere. Thucydides libro 8, pag.
279, de Alcibiade, προθύμως τῷ Τισσαφέρνῃ θεραπεύων G
προσέκειτο. Et libro 6, pag. 227, τῷ δήμῳ προσεκείμην μᾶλ-
λον, populi partibus magis fauebam. Item Aſſentior,
Aſtipulor, Tranſeo in partes ſententiámque alicuius.
Idem quod προστίθεμαι. ‖ Πρόσκειμαι κακῷ, Malis adhæ
reo, ſeu Malis implicitus ſum. ‖ Πρόσκειταί μοι, Onus
mihi incumbit, Negotium mihi commiſſum atque
delegatum eſt: aliquantum diuerſum à ſuperiori incū-
bendi ſignif. ‖ Apud Suidam verò pro, ὁ δὲ ἐντυχὼν
προσκειμέναις ταῖς θύραις, (quod ipſe exponit κεκλεισμέναις)
ſunt qui legendum putent προκειμέναις, oppoſitis & H
clauſis. A partic. autem προσκείμενος eſt ADVERB.
Προσκειμένως, Inſtanter, Addictè. Bud.

C. ΣΥ'Γκειμαι, q. d. Coniaceo, id eſt Simul iaceo. Vel Simul
poſitus ſum. Sophocles, Βαλεῖτέ χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκει-
μένους, Tres qui ſimul ſumus, ſeu ſtamus. q. d. Tres ſi-

mul poſitos. Ariſtoteles, σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ἐστᾶ. vbi eſt potius Sibi inuicem connexa ſunt. Exponitur autem in vulgatis lexicis, Oſſium alterum alteri inſeritur. Ibidem ex Plutarcho in Numa, σύγκειται ταῦτα δι᾽ ἀνδρῶν. Hæc conſcripta ſunt &c. Sed malim Hæc compoſita ſunt, ſeu Hæc conflata ſunt. Item ex cap. 22, lib. 1 Regum, σύγκεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ᾽ ἐμέ. Qui omnes loci ad vnam eandémq; ſignificationẽ referri poſſunt. Apud Herodianum autem lib. 3, ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Polit. vertit, Vtrinque autẽ gradus quidam ſunt ad ſcalarum ſimilitudinem extructi. Quintilianus autẽ libro 3, cap. 6, συγκεῖσθαι ſignificare dicit Compoſitum eſſe quodammodo. eius enim verba ſunt de decem elementis loquentis quæ Ariſtoteles conſtituit, Nouiſſimè συγκεῖσθαι, quod eſt compoſitum eſſe quodammodo, vt Sedere, Stare, Iacere. Vbi participium Compoſitum accipi non debet pro Simul poſitum, ſed in altera ſignificatione.

Συγκεῖσθαι frequentiſſimè dicitur id de quo inter aliquos conuenit. Thucydides libro 4, καὶ τὸ σημεῖον ἤρθη ὃ ξυνέκειτο. Et καθάπερ ξυνέκειτο, Plutarchus, Vt conuenerat inter eos. Tale eſt, καθάπερ ἦν συγκείμενον αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Et τὸ συγκείμενον ſine adiect. Id de quo conuenimus, Id quod pepigimus, Conuentum, Pactum: & plur. τὰ συγκείμενα, Conuenta. Item ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, Ex compacto, Compactò. Exponitur & Ex conſtituto. Sed rectius hic quoque vtemur verbo Latino cuius paulo antè facta fuit mentio, & ad verbum reddemus Ex cõpoſito, vel certè aduerbialiter Compoſitò. Dicitur etiam ἀπὸ τοῦ συγκειμένου πρός τινα, vt Pauſanias in Arcadicis, Ἄγαπης δὲ, ἀπὸ τοῦ συγκειμένου αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, ὑπέφυγεν, αὐτός τε καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός. Apud Thuc. lib. 3, Ἀθηναίοις μὲν ξύμμαχοι ἦτε κατὰ τὰ ξυγκείμενα. Cui opponitur παρὰ τὰ συγκείμενα, Contra conuenta, Contra fœdera. A Budæo συγκείμενος redditur etiam Condictus, in hoc Xenoph. loco, τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον. Sic & apud Demoſth. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies. (Pro quo dicere etiam poſſumus Præſtituta dies.) Sic τοῦ συγκειμένου πλέω χρόνον, vltra præſtitutum tempus. At in illo Thucydidis loco σημεῖον ὃ ξυνέκειτο interpretari debemus potius Signum condictum.

C. ΥΠΟ͂κειμαι, Subiaceo, Subiectus ſum, Subſum. Thuc. lib. 1, οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, q. d. Fundamenta ex variis lapidibus ſubiacent, ſeu ſubiecta ſunt. At in vulg. lex. Iacta ſunt fundamenta, magis quidem Latinè, ſed paulum diuerſa ſignificatione. Plutar. καίτοι πανταχοῦ τὴν ὕλην ἀργὸν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον ὑποκεῖσθαι ταῖς ποιότησιν ἀποφαίνουσι. id eſt (Turn. interprete) Quanquam vbique materiam ignauam ſuapte natura & immobilem qualitatibus ſubiici prædicant. Idem hæc eiuſdem Plutarchi, in libro De def. orac. πέντε σωμάτων πρώτων ὑποκειμένων, vertit, Quum quinque prima corpora ſubſint. Cereal. Epigr. lib. 2, νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι. Philo de mundo, ψυχὰς οὖν καὶ δαίμονας καὶ ἀγγέλους ὀνόματι μὲν διαφέροντας, ἓν δὲ καὶ ταὐτὸν ὑποκείμενον διανοηθεὶς, ἄχθος βαρύτατον ἀποθήσῃ δεισιδαιμονίαν. id eſt, (Bud. interprete) Animas igitur & lares &c. nomine differentes, cæterùm vnum tute idémque ſubiectum eſſe animaduertens, &c. ‖ In hoc autem Œcon. Ariſtot. loco, ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις ὅτι πολλὰ τοιαῦτα ἡ φύσις ἐφίεται ἀπεργάζεσθαι, exponitur ὑπόκειται ἡμῖν, A nobis declaratum eſt, ſeu demonſtratum, tanquam fundamenta diſputationis iacientibus. Bud. tamen in ſimili eiuſdem Ariſtot. loco, vertit ſimpliciter Confeſſum eſt, videlicet in libro De ſomniis, vbi ſcribit, ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ ὑπόκειται μηδὲν ὁρᾶν, μηδ᾽ ἀκούειν, μηδ᾽ αἰσθάνεσθαι. ita enim ille hæc reddit, At eum qui in ſomnio fallitur, nihil nec videre, nec audire, nec omnino ſentire confeſſum eſt. ‖ Item ὑποκείμενος καιρὸς, Subiectum tempus, id eſt De quo agitur, Quod tum adeſt: in vulg. lex. Plut. in Publicola, δεῖ δὲ πρὸς τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς τὰς πράξεις θεωρεῖν. vbi exponitur, Habita præſentium temporum ratione. Subiungitur autem hic locus, τῇ δὲ ὑποκειμένῃ γραφῇ τὸ μνημονεῦσαι παραδειγμάτων ὀλίγων ἴσως ἂν ἁρμόσειε. & ita exponitur acſi dictum eſſet τῇ παρούσῃ γραφῇ. Huc præterea pertinet τὸ ὑποκείμενον pro ὑπόθεσις, Argumẽtum, q. d. Subiectũ. Et ex Ariſtot. Œcon. 1, τὰ ὑποκείμενα ταύταις, Quæ ſubiecta ſunt diſciplinis, tanquam earum materia. Item ὑποκείμενον quod Obiectum vocant, Quod aliquis ſibi propoſitum habet, ac ſpectat, quò mentem ſuáſque cogitationes confert: vt auaro pecunia, ambitioſo honor. in v. l. ex Ariſtot. Rhet. 1, ἕκαστος περὶ ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων.

Ὑποκείμενα à Plutarcho dicuntur etiam Quæ noſtræ ſunt poteſtatis, vel Quæ noſtra ſunt (Quæ autem in noſtra ſunt poteſtate, ea veluti ſubiecta ſunt nobis)

B ‖ Simul verò affert ὑποκείμενα pro Pignori oppoſita. quod etiam interpretatur Pignora in hoc Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου loco, ἐὰν δὲ μὴ παρέχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα. ita enim vertit, Quòd niſi libera exhibuerint pignora. Item, ὑπόκειται ἡ οἰκία τῷ δανειστῇ, in Pandectis identidẽ (inquit) pro Oppignerata eſt domus. Sic οὐσία ὑπέκειτο apud Demoſthenem, ἡ ἄλλη οὐσία ἑκάστῳ τῶν τριηράρχων ἐπὶ δώδεκα μνῶν ὑπέκειτο. Exiſtimo autem ideo hanc ſignificationem ſubiunxiſſe Budæum illi quam ex Plutar. attulerat, quòd quæ oppignerata

C ſunt, ex poteſtate vnius in alterius poteſtatem quodãmodo tranſeant. Sed ὑποκειμένη οὐσία (ſicut ὑπόχρεως & ὑπέγγυος) ab eodem exponitur etiam Quæ mutui aut pacti præs facta eſt, & ſatiſdato obnoxia.

Ὑποκεῖσθαι, Propoſitum eſſe. vt ὑποκείμεναι ἐλπίδες, Propoſitæ ſpes. Budæus ex Demoſth. ταῦτα γὰρ, οἶμαι, πάντ᾽ εὐθὺς ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων. Thucyd. ſingul. num. ἐλπὶς ὑπόκειται, lib. 3, νόμοις ἀφ᾽ ὧν ἅπασιν ἐλπὶς ὑπόκειται σφαλεῖσι κἂν αὐτοὺς διασώζεσθαι, Spes propoſita eſt. (fortaſſe autem non malè etiam Spes

D ſubeſt.) Dicitur verò & κίνδυνος ὑποκεῖσθαι, necnon τιμωρία, id eſt, Propoſitum eſſe periculum, Propoſita eſſe pœna. Antiphon, εἰδὼς ὅτι δυοῖν κινδύνοιν ὑποκειμένοιν, ἀναγκαῖον ἐστι θατέρου μετασχεῖν. Idẽ, τίς γὰρ φιλοψυχήσει, εἰδὼς ὑποκειμένην αὐτῷ τιμωρίαν θάνατον. ‖ Ὑποκείμενον, Propoſitum, Quod faciendum conſtituimus. Budæus ex Polybio lib. 2, ἔδοξε μένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. Idem libro 16, τὸν Φίλιππον, καθάπερ εἶπον, ἐπιμένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. Quò pertinet iſtud quod ex Demoſth. affertur, ὑπόκειται τῇ γνώμῃ, pro Conſtitutum eſt animo. At verò apud Plut. in Pericle, ὑπέκειτο μὲν τῷ φυσικῷ ὅ τινων γέγονε θεωρῆσαι, ſunt quidam qui vertant, Propoſitũ

E erat phyſico, (nimirum tanquam res ad eius artẽ pertinens, & quæ velut materia eius eſſet) ſed in vulg. lex. exponitur, Facultatis erat phyſici. ‖ Ὑπόκειται Bud. exponit πρόκειται, item προβέβληται in hoc Polybii loco, ἀλλὰ τοῖς γε τοῖς μηδὲν ἀσεβὲς ἐπιτετελεσμένοις, κατὰ τοὺς τοῦ πολέμου νόμους ὑπόκειται παθεῖν. Vbi placet prior expoſitio, poſterior nequaquam.

c. 2. Προϋπόκειμαι, q. d. Prius ſubiaceo, vel Prius ſubiectus ſum. Sed dicitur προϋποκεῖσθαι quod prius in rerum

F naturam editum eſt, quaſi cui tanquam antè ſubiacenti alia ſuperiacent & ſuperimpoſita ſunt. Philo De mũdo, τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματα, locum oportet in rerum naturam prius editum eſſe quàm corpus. Προϋφεστηκὸς (inquit Bud.) τὸ προϋποκείμενον. dicuntur enim προϋποκείμενα τὰ πρότερον φύσει ὄντα, quæ ἐν τοῖς προηγουμένοις cenſentur καὶ τοῖς προκαταβεβλημένοις, de quibus ſuprà dictum eſt. ‖ In v. l. προϋποκειμένης γῆς, Prius propoſiti agri, Prioris agri.

G ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur omne immobilium bonorum genus, Supellex quæ immobilium bonorum nomine comprehenditur: cum quo copulatur ab Homero πρόβασις, quo nomine cenſentur omnia bona mobilia. Odyſſ. Β, — ἐμοὶ δέ κεν κέρδιον εἴη Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi annotat Euſtath. eum κειμήλια vocaſſe τὰ κείμενα, id eſt quæ ἀκίνητα appellantur: πρόβασιν verò ea quæ κινητὰ, ſeu τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. Sed & Iliad. ι, vbi Achilles de expugnatis à ſe vrbibus loquitur, Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ

H Ἐξελόμην, (vt omnia habent exemplaria) Euſtath. itidẽ legiſſe videtur κειμήλιά τε πρόβασίν τε. nam & ibi docens Homerum his duobus vocabulis complecti omnia bonorum genera, tradit eum neutro priuaſſe Achillem. Quo in loco notandum eſt etiam quod Achilles ad vocabuli etymon alludens de illis ipſis κειμηλίοις à ſeſe

Agamemnoni traditis, ab Agamemnone verò inter Græcorũ principes diſtributis, ait, Τοῖσι μὲ ἔμπεδα κεῖται. Paulò antè verò dixerat, Οὐδέ τί μοι σφέτερον κεῖται. Sed magis propriè & vſitatè ita vocatur quod in noſtra ſupellectile ceteris pretioſi⁹, & tale quod magna cura reponi ſoleat: idémque ſignificat quod θησαυρός: qui & ipſe eam ob cauſam à τίθημι dicitur, ſeu κτῆμα ἀπόθετον: cuiuſmodi κειμήλια pretioſa amicis & hoſpitibus donari ſolebant amoris & hoſpitii pignora ac monumenta perpetua. vt Il. ζ, Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. ibi enim κειμήλια vocat æs, aurum & ferrum reconditum, vel potius vaſa inde confecta & ſupellectilem. Odyſſ. δ, Menelaus ad Telemachum hoſpitẽ, Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι: intelligẽs craterẽ argenteum ab ipſo Vulcano elaboratum. Odyſſ. α, Δῶρον Τιμῆεν, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται Ἐξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι. Sic etiam Il. ψ Achilles Neſtori phialam argenteam dans, ait, καὶ σοὶ τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. Sed & Chriſtus apud Nonn. dicit, ὄφρα φυλάξῃ Σώματος ἡμετέρου κειμήλιον. Apud Athenæum lib. 3 de citrio, οὐδεὶς ἤσθιεν, ἀλλ' ὥς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθετο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Luc. Δαρείου τινὸς ἢ Καμβύσου ἢ καὶ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. vbi tamen B. exponit Delicıæ, Monile. Sed rectius pro opibus & mobilibus pretioſis κειμήλια accipi idem Bud. docet apud Baſilium, ὄλκους κτῶνται μεγάλους πληρώσαντες αὐτοὺς μεγάλων κειμηλίων. Quumverò dicit Mobilibus, alio ſenſu accipit quàm Euſtathius bona αὐτοκίνητα. quæ enim Budæus hîc mobilia appellat, Euſtathius ἀκινήτων nomine complectitur. Cæterùm adiectiuè quoque DICITVR Κειμήλιος, ου, ὁ, pro Qui veluti pretioſa ſupellex reponitur, vel repoſtus eſt. Plato De legibus 11, pag. 345, πατὴρ οὖν ὅτῳ καὶ μήτηρ, ἢ τούτων πατέρες ἢ μητέρες ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, domi iacent repoſti. Sed intellige Repoſti quemadmodum pretioſa ſupellex & theſaurus aliquis.

C. Κειμηλιάρχης, ου, ὁ, Qui pretioſæ ſupellectili præeſt, Theſaurarius. AT Κειμηλιαρχεῖον, ου, τό, Locus in quo pretioſa ſupellex reconditur. In cod. tit. De bonis autor. iud. poſſid.

ΚΕΙ'Ω, Iacere cupio, Cubare ſeu decumbere cupio. ἐπιθυμῶ κεῖσθαι. Odyſſ. θ, Οὐ μὲν σφέας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω Καὶ μάλα περ φιλέοντε. vbi Euſtathius annotat, id quod ſequitur, τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω Εὕδειν, eſſe ἑρμηνευτικὸν præcedentis. Idem enim eſſe οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἔολπα κειέμεν, & τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω Εὕδειν. Iliad. ξ, Ἔνθ' [videlicet in thalamum] ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή. i. Cubituri, ſeu dormituri. κοιμηθησόμενοι. Odyſſ. ξ, de ſubulco, Βῆ δ' ἴμεναι κείων ἔνθα περ σύες ἀργιόδοντες εὗδον. de quo paulo antè dixerat, ei non placuiſſe κοίτην in ædibus Vlyſſis, nec ὑδὲ ἀπὸ κοιμηθῆναι. Eſt autem hoc verbum deſideratiuũ, ſicut multa alia in είω deſinẽtia. Pro eodem verò dicitur ETIAM Κέω. vnde eſt quod Euſtath. ex Odyſſ. α, citat, Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε. Locus autem is eſt in Odyſſ. libro η, ſub finem, de ancillis Vlyſſis, ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, Ὤτρυνον Ὀδυσῆα παρισταμεναι ἐπέεσσιν, Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε. πεποίηται δέ τοι εὐνή, Surge cubitũ iture, ſeu, Vt cubitum eas.

C. ΚΑΚκείω pro Κατακείω, Decũbere cupio. Vel Decubiturus ſũ. aut Eo ad decũbẽdũ ſeu cubãdũ. Il. α, de dimiſſo deorũ concilio, — κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος. i. κατακειόμενοι εἰς ὕπνον, vt Euſt. exponit. Reperitur idem verſus in Od. lib. η. Dicitur verò Κακκείω pro κατακείω, ſicut ... pro καταχῆναι ſiue κατακαῦσαι ... κάππεσε pro κατέπεσε, κάλλιπε pro κατέλιπε, κάββαλε pro κατέβαλε, & quæ ſunt eiuſmodi.

Κέω, Findo. VNDE ... idem Findo. quod ita deriuatur à κέω vt præcedens κείω à ſuo primitiuo κέω. Odyſſ. ξ, de ſubulco mactante ſuem, Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων, id eſt σχίζων, vt Euſtathius exponit, dicens epentheſin eſſe literæ ι in hoc verbo, ſicut in τελείω quod à τελέω deriuatur. Addit tamẽ idem Euſt. antiquos κείων eo loco accepiſſe pro κείων τὸ πῦρ. nam & aliud κείων eſſe à κείω quod ſignificat Vro, vnde καίω.

A ΚΕΑ'ΖΩ, Fut. σω, Findo. idem quod κέω ſiue κείω. Odſ. ξ, paulo ante locum citatum, κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ. Od. υ, Εὖ καὶ ἐπισταμένως κεάσαι ξύλα. Iliad. π, κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά, findebat oſſa: de haſta quam dicit ἐκπρῆσαι νέρθε ὑπ' ἐγκεφάλοιο. Pro quo Iliad. ξ, dicit, διὰ δ' αὐτῆς αἰχμὴ κεάσθη ῥῆξ' ὀστέα. Et in paſſ. Iliad. υ, βάλ' ἔγχει δῖος Ἀχιλλεὺς Μέσσην κακ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, fiſſa fuit. Sicut verò haſta pertrãſiens aliquid, idipſum dicitur κεάσαι, id eſt findere & diuidere, (vt Cicero loquitur) ita & fulmen: Od. ε, — νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἐλάσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. id eſt διέσχισε, vt Euſtathius exponit.

B Annotat tamen poſſe etiam accipi pro ἐσκέδασε, ſiue ἐσκέδασε: aut ἐξέτιναξε, quòd Homerus paulo pòſt de eadem re loquens, eo vocabulo vtatur. Apud Nicandrum autem in Ther. Ἤ σφέλας ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, ſchol. exponit τρίψας, Terens, ſiue conterens, Cõminuens: vel Tundens, Cõtundens.

C C. Εὐκέαστος, SIVE Εὐκέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè findi poteſt, Sciſſilis. vt εὐκέαστα ξύλα apud Euſtathiũ, id eſt τὰ εὔκλαστα, quæ frangere facile eſt. quæ etiam δαϊτὰ vocari Pauſanias apud eundem tradit. Alterius autem, videlicet τοῦ εὐκέατος, exemplum hoc eſt apud Homerum, Odyſſ. ε, τηλόθι δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων.

Κέω, Vro. VNDE Κείω, itidem Vro, Incendo, Cremo. (ſicut ſuperius κείω idẽ quod κέω, id eſt Findo.) Il. η, Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος εἰσόκε νεκροὺς Κείομεν, dum crememus mortuorum cadauera. Eam enim ſcripturã antiquam eſſe Euſt. docet, & noſtrũ manuſcriptum Homeri exemplar confirmat: impreſſi tamen libri habẽt

D κήομεν à καίω. Secũdum Euſtathium eſt hinc etiã aoriſt. κεῖα ſiue ἔκεια. vt apud Sophoclẽ in Elect. πυρὰ κείαντες (vbi tamen quædam exemplaria habent κηαντες) Similiter ex Od. φ citat Euſtathius, — ἄγε δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ. Et voce media itidem apud Hom. πυρὰ πολλὰ κειάμενοι. Et Iliad. ι, Ἔνθα δὲ πῦρ κείαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.

C. ΚΑΤακείω, Deuro, Exuro, Comburo. Iliad. η, κυκλήσομεν αὐτοὶ νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακείομεν αὐτοὺς Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, Exuramus, ſiue crememus. aut etiã V-

E ramus. ſic enim loqui Cic. in καίω dicã. pro quo paulo pòſt dicit κείομεν. Vbi Euſt. annotat, ſiquis velit ſcribere κατακήομεν per η & ω, à καίω, non errare quidem illum, habita ratione ſcripturæ ſubiunctiuis vſitatæ, ſed à veterum exemplarium autoritate diſcedere.

ΚΑ'Ω ET Καίω, idem quod κέω & κείω, Vro, Incendo, Cremo. Prioris, videlicet τοῦ Κάω, hæc ſunt exempla. Xenophon Hellen. 4, pag. 301, τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. Et libro 6, pag. 355, κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Sic verò paulo antè copulauerat ἔκαιον καὶ

F ἐπόρθουν. Ex eodem in vulgatis lexicis citatur κάειν πῦρ, accendere ignem. Et in paſſ. apud eundem Hellen. 6, ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο, τὸ δὲ ξίφος αὐτοῦ ἐξέπεσεν. Lucianus De ſacrif. ἐκ τῆς μηδέπω ἐπικαομένης, adhuc ardente. Notandum tamen in iis duobus locis quos è Xenophonte attuli, in pleriſque editionibus ι ſubſcribi ipſi α. Euſt. verò κάω ſcribit, nulla facta mentione literæ ι quæ ſubſcribi ſoleat. Alterius autem τοῦ Καίω crebriora occurrunt exempla tum apud poetas tum apud proſæ ſcriptores. Iliad. φ, σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας Δένδρεα καῖ', ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί. Iliad. ι, εἴσιδε νηυσὶ Καίουσι πυρὰ πολλά, multos

G accendunt ſeu faciunt ignes. qua phraſi vtuntur Xenophon quoque & Plutarchus. Sic Iliad. θ, Καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' ἐς οὐρανὸν ἵκῃ. Heſiodus Καίουσ' ὀστέα λευκὰ Θυηέντων ἐπὶ βωμῶν, cremant ſeu adolent. Lucianus De calumn. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Greg. τὴν βάτον ἔκαιε μέν, οὐ κατέκαιε δέ, inflammabat quidem, ſed non comburebat, ſeu igne abſumebat. Paſſ. Καίομαι, Vror, Incendor, Cremor: interdum commodius Ardeo, Flagro. Iliad. ι, Νηυσὶ καιομένῃσιν ἀμυνέμεν, nauibus

H ardentibus ſeu conflagrantibus: aut etiam Incenſis, Inflammatis. Il. φ, — ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. Sed & ipſe ignis dicitur καίεσθαι, id eſt Ardere, Il. τ, — ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ Φαινομένοιο πυρός, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. Dicuntur etiam faces καίεσθαι, itidem

Ardere. Ariſtoph. Veſpis, ἐν ἀγορᾷ τῆς δᾳδὸς καίεται, in foro tæda ardet. Lucian. De calumn. τῇ μὲν δεξιᾷ δᾷδα καιομένην ἔχουσα, facem ardentem ſeu accenſam. Ab vtrouis, ſiue κάω ſiue καίω, formari poteſt aor. 1 ἔκηα, & aor. 2 paſſ. ἐκάην. Notandum tamen, in ἔκηα, ſi à κάω formetur, non ſubſcribi ι, ſin à καίω, ι ſubſcribi ſolere. Odyſſ. ο, Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Ὀπτῆσαί τε κρεῶν. Et voce med. ſignificatione actiua, Il. ι, Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, ἤλθον δὲ δόρπον ἕκαστος. Euſtath. aoriſtum ἔκηα à κάω format, non à καίω, ac propterea ι non ſubſcribit. At in illo poſteriori loco Homeri noſter vetus liber habet κείαντο, non κήαντο: quam ſcripturam antiquam eſſe ſuprà in Κείω docui. At aoriſti 2 paſſ. hæc exempla ſunt apud Homerum. Odyſſ. μ, — ἐπὶ νεκρὸς τ' ἐκάη καὶ τύχεα νεκροῦ. Iliad. ψ, — ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιατο νεκρόν, Ὕλη τ' ἐσσεύοιτο καήμεναι. Vnde futur. 2 καήσομαι, Ardebo. Et particip. καεὶς apud Lucianum. Item apud Dioſcor. lib. 5, cap. 138, de ſpongiis, σὺν δὲ πίσσῃ καεῖσαι πρὸς αἱμορραγίας ἁρμόζουσι, id eſt, Plin. interprete, lib. 31, c. 11, Omnium autem cinis cum pice crematarum, ſanguinem ſiſtit vulnerum. Sed Κάω ſiue καίω format futurum & tempora quæ ab eo deriuantur, à Καύω (vt Euſtathius tradit) quod inuſitatum eſt. Plutar. Camillo, πυρὰ πολλὰ καύσας τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν διεσήμαινε, multis incenſis ignibus ſuum aduentum ſignificabat. Vnde καυθήσομαι apud Ariſtoph. & καυθεὶς apud Platonem De leg. Et κεκαυμένος, Combuſtus, Crematus. Dioſc. lib. 5, cap. 138, de ſpongiis, σὺν ὄξει δὲ κεκαυμένοι πρὸς ξηροφθαλμίας. Plinius quoque eas oculorum cauſa comburi ſcribit. ‖Καίειν in proſa etiā eſt Cremare mortuum. Iſæus in orat. pro Pyrrho, ὅτι γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; Quū enim teſtatori à quo hæres relictus eſt, exequias iuſtáque funebria non fecerit, eúmque in rogum non intulerit. B. Cicero quoque De leg. dicit hominem mortuum vrere & ſepelire. ‖Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. De venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. Sic Lucan. — vrūt montana niues. Et Virg. Georg. — aut Boreæ penetrabile frigus adurat. At Plinius dicit femina quoque aduri equitatu. ‖Καίεσθαι dicuntur etiam qui ſupra modum calent: vt Ardere apud Latinos, & Vri calore apud Ciceronem. Hippocr. ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσιν, ἢν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔνδον καίηται καὶ δίψαν ἔχῃ, θανάσιμον. Id eſt (vt Celſ. interpr.) Is ſeruari non poteſt cui febre nō quieſcente exterior pars friget, interior ſic calet vt etiam ſitim faciat. Porro quod ad κάω attinet, Euſtath. id Atticum eſſe tradit: at καίω à κῶ (cōtracto ex κέω) ita fieri vt κλαίω ex κλῶ, μαίω ex μῶ, γαίω ex γῶ. Hæc ille: cæterùm itidē κλάω & κλαίω dicuntur.

A

B

C

D

E

F

G

H

Καῦμα, ατος, τό, Ardor, Æſtus, Calor nimius. Heſiodus Erg. Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμου, vrere deſinit, & ſudores ciere, ſeu à ſudorifico calore ſiue æſtu ceſſat. Et paulo pòſt, Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Xenoph. Sympoſ. χειμῶνος μὲν ἐν στέγῃ γυμνάσομαι, ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα ᾖ, ἐν σκιᾷ. Theophraſt. ἐὰν ἐπιλάβῃ καύματα. Pro quo Plinius, Si ſol acrior inſequutus inuſſit. Dioſcor. lib. 5, cap. 138, de ſpongiis, λευκαίνονται δὲ αὐτῶν αἱ ἁπαλώταται, ἐν τοῖς καύμασι βρεχόμεναι τῇ ἐπὶ τῶν πετρῶν συνισταμένῃ ἁλὸς ἄχνῃ, καὶ ἡλιαζόμεναι. Vnde Plinius, Candidæ cura fiunt: è molliſſimis recentes per æſtatem tinctæ ſalis ſpuma, &c. Καύματα dicuntur etiā ardores & calores nimii in corpore humano, quales febricitātium plerunque ſunt. Plut. Alexandro, ἀνθρώποις ἐν τοῖς καύμασιν ἐπ' ἀσκῶν πεπληρωμένων ὕδατος καθεύδειν. Idem De ſera numinis vindicta, τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν, ἐάν τι ἐν ἱματίοις, ἐάν τι πολλὰ περιβεβλημένοι τυγχάνωσι, δοκεῖ καῦμα καὶ παραπλήσιον. ‖Καῦμα, Æſtus, ſunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellauit: alii verò ambientis aeris feruorem, alii cauteria & eſcharas: quos omnes verum dicere annotat Galenus comment. in Aphor. 13, l. 7. Gorr. ‖Καῦμα dicitur etiā idipſum quod aduſtū eſt. vnde καύματα Herm. Barb. vertit Aduſta, alii Ambuſta. VNDE Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æſtuoſus. ET Καυματίζω, Æſtu affligo, Ardore excrucio. vnde ἐκαυματίσθη, Æſtu periit, Æſtu extinctus & enectus eſt. Matth. 13, ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος, ἐκαυματίσθη. Et in act. voce καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους, Apocal. 16. AT Καυμασία, ας, ἡ, Pileus latus ad æſtū ſolis arcendum, vel. Καυθμός, οῦ, ὁ, Vredo: arborum quarundam morbus. v. l. Scribitur ETIAM Καυθμός. Theophr. De hiſtor. plant. lib. 4, cap. 17, quum dixiſſet eſſe quædam ventorum genera quæ extinguāt & adurant arbores, (vt in Chalcide Eubœæ, quum ventus frigidus flat ante vel etiam poſt ſolſtitium hybernum) addit, ἀποκάει γὰρ τὰ δένδρα, καὶ οὕτως αὖα ποιεῖ καὶ ξηρὰ ὡς οὐδ' ἂν ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γένοιτ' ἄν. διὸ καὶ καλοῦσι καυθμόν. Alia autē arborum affectio eſt quum ἐπιλαμβάνουσι ſiue ἐπικάουσι καύματα. nam id à ſolis ardore intenſo proficiſcitur, vt ibidem & cap. præcedēti docet. Plin. quoque lib. 18, cap. 29, tradit omnem vredinem frigore tantùm conſtare, ſole innoxio: ſed aliam eius rei cauſam affert. eam enim nō niſi noctibus & ante ſolis ardorem deprehendi ſcribit, totúmque lunari ratione conſtare: talémque iniuriam fieri nonniſi interlunio plenáve luna. Apud Theophr. autem perperā in quibuſdam locis ſcribitur Κλαυθμός: quod eſt à κλαίω, & diuerſam ſignif. habet.

Καῦσις, εως, ἡ, Vſtio, Crematio. Dioſc. lib. 5, cap. 138, de ſpōgiis, καῦσιν δ' ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀλκυονίῳ, eodem modo cō buruntur, ſeu cremantur, Crematio earum eadem eſt quæ alcyonii. vt Plin. dicit, Crematio ei multum viriū adiicit. ‖Eſt item Cremandi & adolendi modus. Plerunque de medicorum vſtionibus dicitur. Iſocr. De pace, τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Plut. in præcept. ſanit. οὐδέποτε μεμνήμεθα λιτῆς διαίτης καὶ σώφρονος ἄνευ καύσεων καὶ καταπλασμάτων. Dicitur etiā de vſtione ſiue aduſtione quadam architectonica quā adhibent quum in expolitionibus conclauium tectoriis minium parietibus inducunt, atque vt ſine vitiis permaneat eius color, cera Punica loricant. De qua Vitruuius lib. 7, cap. 9, Siquis ſubtilior fuerit & voluerit expolitionem miniaceam ſuum colorem retinere, quum paries expolitus & aridus fuerit, tunc ceram Punicam igni liquefactam paulo oleo temperatam, ſeta inducat: deinde poſtea carbonibus in ferreo vaſe compoſitis, eam ceram apprimè cum pariete calefaciundo ſudare cogat, fiátque vt peræquetur: deinde cum cādela linteiſque puris ſubigat, vti ſigna marmorea nuda curantur. Hæc autem καῦσις Græcè dicitur. Et Plinius lib. 33, c. 7, Solis atque lunæ cōtactus inimicus [eſt minio parietibus inducto:] remediū, vt parieti ſiccato, cera Punica cū oleo liquefacta, cādens ſetis inducatur, iterúmque admotis gallæ carbonibus aduratur ad ſudorem vſque: poſtea candelis ſubigatur, ac deinde linteis puris, ſicut & marmora niteſcunt. ‖Καῦσις in v. l. exponitur etiam Æſtus, Ardor: in qua ſignific. καῦμα frequentius vſurpatur. ET Καύσιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Aptus ad comburendum, Qui vri & cremari poteſt, ſeu comburi. vt καύσιμος ὕλη & καύσιμα ξύλα, ligna & materies quæ ad comburendum & ignem alendum aut accendendum idonea eſt. Plato De leg. AT Καυσία, ας, ἡ, Cauſia: tegumentum capitis Macedonicum, ὡς πῖλον ὡς πλάτος, non tam ab ardore ſolis caput defendens quàm caſſidis vicem gerens, vt Euſtathius docet. Alibi verò idem Euſt. ex Pauſania tradit, καυσίαν fuiſſe πῖλον πλατὺν ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτοῦ διάδημα περιειλοῦντες. Suidas verò dicit eſſe pileum quendam barbaricum, apud quē hi verſus ſunt, Καυσίη ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον, Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ. Apud Athen. lib. 12, de Alexandro magno, χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον καὶ τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. Et Plut. in Antonio, de Ptolemæo, κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον. αὕτη γὰρ ἦν στολὴ τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου βασιλέων. Idem in Erot. ὑποδήσας τὴν γυναῖκα κρηπῖσι, καὶ χλαμύδα περιθεὶς, καὶ καυσίαν Μακεδονικὴν, ἀλλ' εἶναι τῶν βασιλικῶν νεανίσκων. Sed & Herodian. lib. 4, ſcribit Antoninum Caracallam Alexandri magni imitatorem prodiiſſe ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέροντα. Athenæus alicubi dicit καυσίαν ἁλουργῆ, Plautus in Milite cauſiam ferrugineam. Sud. interpr. etiam Pileum quo æſtum ſolis arcere ſolemus, vt mulieres vmbella: In

Epiſt. verò dicit eſſe pileum expaſſos margines habẽtem ad arcendum æſtum, quali meſſores vtuntur.

Καῦσος, ου, ὁ, Ardor, Æſtus, Calor nimius. Dioſc. καὶ καῦσον σβέννυσι στομάχου, ardorem ſtomachi. Item καύσου ποιητικὸς, Ardores & æſtus inducens, Æſtuoſus. ‖Item Febris ardens, hoc eſt, Febris continua, tertio quoque die acerbior, cum ardentiſſimo calore & ſiti immenſa: tertianæ febri intermittenti ὁμογενής. Hippocrat. Aphor. lib. 6, cap. 25, ὁκόσοισιν αὖ ἐν τοῖσι καύσοισι τρόμοι γίνωνται, παρακοπὴ λύει. Ariſtot. probl. Sect. 1, ἡ γὰρ παντὸς τοῦ σώματος ὑπερβάλλουσα θερμότης, ἐστὶ πυρετός· ἐπιγινομένη δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης αὐτοῖς ὑγρότητος, καῦσος γίνεται. De eadem Aret. De acutis morbis lib. 2, cap. 4. item Galen. Aet. Paul. Ægin. Alex. Trallian. Galenus adiectiuè accipere videtur, quum ait δύο εἶναι γένη τῶν καύσων πυρετῶν. Item, τὸν καῦσον πυρετὸν εὑρίσκω τοὺς ἰατροὺς λέγοντας ὅταν ἡ θερμασία διακαίῃ τὸν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τε τὸ δίψος ἔχῃ. Poteſt tamen eſſe etiam appoſitio. ‖Καῦσος dicitur etiam dipſas à quibuſdam, vt Aet. docet, à qua ictos, ob multam ſitim exuſtos perire ſcribit. ‖Καῦσος apud Heſychium eſt ἡ μέλαινα καὶ ὑπέρυθρος. VNDE Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æſtuoſus, Ardens. vt καυσώδης χώρα, æſtuoſa regio. Apud Athen. lib. 3, σῦκα οὐκ ἀστείως διατίθησι τὸν στόμαχον, καυσώδη καὶ ἀτονώτερον αὐτὸν ποιοῦντα. Eodem lib. παρείχει quædam appellata fuerũt καυσώδη, quæ ardorem accendebant in eorum corporibus qui comederant. Item καυσώδης πυρετὸς apud Gal. ad Glauc. Febris ardens, eadem quæ καῦσος ſimpliciter. Celſus lib. 2, cap. 7, febrem ardentem, quam Græci καυσώδη vocant, ſubitus horror exoluit. Quod Hippocr. Aphoriſ. Sect. 4, art. 57, ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ἐπιγινομένου ῥίγεος, λύσις. ET Καυσόω, ῶ, Ardore infeſto, Ardore vehemẽti vro, Inflãmo. Frequentius eſt paſſ. Καυσοῦμαι, Ardore infeſtor, Ardore nimio corripior, Calore extremo vror, Æſtuo: plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. ὅταν ἐπὶ τῇ χρήσει τοῦ πόματος ψυχροῦ ἀπαλλαχθῇ μὲν αὐτίκα τοῦ καυσοῦσθαι καὶ ἀλύειν. Idem, καυσούμενος στόμαχος καὶ πυρέσσων. Dioſc. lib. 1, καυσουμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ. Et lib. 2, cap. 162, de cucurbita, ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξυσμάτων θλιβέντων πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς καυσουμένην ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος. Quod Plinius interpr. de febre ardenti. ita enim tranſtulit, Succus ex ſtrigmẽtis cucurbitæ illitus cum roſaceo & aceto, febrium ardores refrigerat. Affert Bud. ex Galeno hunc etiam locum, ἐπιτηρήσαι αὐτὸν καυσούμενον ἐν θέρει, vbi ſi non de ardore febrili dicitur, de ardore & æſtu quo aliquid æſtate percoquitur & quaſi exuritur, intelligi videtur. VNDE Καύσωμα, ατος, τὸ, Ardor, Æſtus. idem quod καῦσος. Galen. apud Hippocr. exponit πύρωσιν, Inflammationem & ardorem. Pertinet huc ET Καύσων, ωνος, ὁ, idẽ quod καῦσος, Æſtus, Ardor. Apud Athen. l. 3, μελιλώτινοι στέφανοι πάνυ εὐώδεις καὶ καύσωνος ὥρᾳ ψυκτικώτατοι. Sic Matth. 20, βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα. Dicitur etiam de febri ardente, itidem vt καῦσος. ‖Apud Heſych. verò eſt ETIAM Καύσαλις, quod exp. πυρετὸς, Febris: niſi ſit Ardor febris, aut Febris ipſa ardens. AT Καυσώνιος νόμος, pro Lex incendendi, citant v. l. ex epiſt. B. poſter.

Καυστειρὸς, SIVE Καυστηρὸς (vt apud Heſychiũ ſcribitur) Ardens, Feruens. vt καυστειρὴ μάχη apud Homerum, ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα, ſiue διάπυρος, in qua μάχονται δέμας πυρὸς, vt idem poeta loquitur: quũ videlicet acerrimè decertatur. Il. δ, Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.

Καυστήριον, ου, τὸ, Locus vbi inuruntur ſtigmata, & ferrum quo inuruntur. Luc. ὀλίγων μὲν στιγμάτων, πολλῶν δὲ καυστηρίων δεησόμεθα. Bud. idem eſt καυτήριον infrá.

Καυστὸς, οῦ, ὁ, Vſtus, Crematus: vel Qui vri & cremari poteſt. idem quod καύσιμος. Et καυστὸν, Quod vri poteſt, Cremium, vt Columella vocat. ET Καυστικὸς, οῦ, ὁ, Vrendi, ſiue adurendi vim habens. Vt καυστικὰ φάρμακα, adurentia medicamẽta, calida & ſicca quarto gradu, quæ extrinſecus impoſita vrunt, ſubiectáſque partes diducunt & aperiunt. Eadẽ & ἐσχαρωτικὰ appellantur, ꝙ cruſtam vſtis partibus inducant. Gorr. Plinius quoque hoc vocabulo quaſi Latino vtitur. Sic Marcell. Empir. dicit Medicamentũ cauſticum ad vuã ſine ferro tollendã. COMPOS. Ἄκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vſtus ſeu crematus non eſt, aut Non aduſtus. vel Qui vri aut aduri nequit. Plut. De primo frig. τὸ δ' ἐναντίον δυσμετάβλητον, ὡς τὸ ὕδωρ· καὶ αὐτὸ μὲν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἄκαυστόν ἐστι, Contrarium, vt aqua, vix cõmutabile eſt: quæ nec ipſa deflagrare poteſt. ET Νεόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recẽs vſtꝰ ſeu cõbuſtus, Recẽs crematus. Ariſtot. Probl. Sect. 12, pr. 2, ὃ συμβαίνειν καὶ περὶ τὴν νεόκαυστον ὕλην. Vbi quædã exẽpl. antiqua habẽt νεόκαυτον, ſicut & apud Theophr. ſcribitur. ET Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, Quod totum crematum & combuſtum eſt, vel Quod totum cremari ſolet. Eſt ſacrificii genus quo tota victima cremabatur, quum aliás in ſacrificiis deorum exta tantùm aræ ſuperimpoſita flammis adoleri conſueuiſſent. Idẽ quod infrà ὁλοκαύτωμα & ὁλοκαύτωσις.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, Cauter, vt Pallad. vocat: inſtrumẽtum quo notæ & ſtigmata inuruntur: item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. Vt καυτὴρ χάλκεος apud Hippocr. quem Gal. eſſe dicit καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' οὗ καίειν ἐστὶ καυτήριον διαφανὲς καθιέν, id eſt, Æreum calamulum perforatum in fundo, per quẽ paruum ferrum adurens demiſſum adurebat. Gorr. Item στίγμα. B. ET Καυτήριον, ου, τὸ, Cauterium, Quod vrendi vim habet. Accipitur tã pro medicamento quod poteſtate vrit, quàm pro ferro cãdente: cuius vſus plerunque neceſſarius eſt vel ad ſiſtẽdum ſanguinis profluuium, vndecunque manauerit, vel ad intercipiendas defluxiones, vel ad oſſa carioſa, & maligna vlcera. Id ferrum καυτῆρα Hippocr. appellat, vt modò dictum eſt. Gorr. Cauteriũ Plin. quoq; vocat. Luc. διάπυρον καυτήριον. ‖Idẽ alibi pro ſtigmate inuſto vſurpat, teſte B. ‖Eſt item Locus vbi inuruntur ſtigmata, vt tradunt v. l. Sic B. καυστήριον quoque ſuprà interpr. VNDE Καυτηριάζω, Cautere inuro. Item, Cautere amputo, vt medici partẽ aliquã putrem. Sic exponitur in Epiſt. ad Timotheum 1, capite 4, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, quorum conſcientia cauterio reſecta eſt.

Καυτὸς, οῦ, ὁ, Idem quod καυστὸς, Vſtilis. Bud. At καυτὸν Heſychio eſt ſacrificium quoddam ita appellatum: itẽ Focus vbi ignis accenditur, ἐσχάρα ἢ ἑστία ἔνθα καίουσι. ITEM Καυτικὸς, οῦ, ὁ, Vrendi ſiue adurendi vim habens. v. l. Suprà καυστικός. COMPOS. Νεόκαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recẽns vſtus, ſeu crematus, Nuper combuſtus. Theophr. De cauſ. plant. libro 6, cap. 25, ἐὰν ὕλη τις ᾖ νεόκαυτος. Suprà ſcribitur etiam νεόκαυστος. Et Ὁλοκαυτόω, ῶ, ώσω, SIVE Ὁλοκαυτέω, ῶ, ήσω, Totum comburo, Totum cremo. quod in quibuſdam ſacrificiis fieri ſolebat. Xenophon Pædiæ 8, ἔθυσαν τῷ Διὶ καὶ ὡλοκαύτωσαν τοὺς ταύρους. Ibidem, ὡλοκαύτωσαν τοὺς ἵππους. Et Anabaſ. 7, τῇ δ' ὑστεραίᾳ Ξενοφῶν ἐθύετο καὶ ὡλοκαύτει χοίρους τῷ πατρῴῳ νόμῳ, καὶ καλλιερεῖται. Ibidem, θύειν καὶ ὁλοκαυτεῖν legitur. Sic Plutar. Sympoſ. 6, θύουσι βουβρώστει ταῦρον μέλανα, καὶ κατακόψαντες, αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν. VNDE Ὁλοκαύτωμα, ατος, τὸ, Victima, ſeu hoſtia quæ integra cõburitur, Victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Epiſt. ad Hebr. 10. Item Naz. De baptiſmo, γενώμεθα ὁλοκαυτώματα λογικά. Item in Encom. Macc. τοῖς θύμασι προθύμοις εἰς σφαγὴν, ὁλοκαυτώμασι λογικοῖς, hoſtiis promptis & paratis vt ad ſolidum incenſum ex ratione præditis victimis Deo offerendum mactentur. Holocautomata, quæ & holocauſta, ſunt quæ ſuper altare integra concremãtur: victimæ autẽ & hoſtiæ, quarũ pars offertur altari, pars ſacerdotibus traditur. Hieron. in cap. 56 Eſaiæ. Supra ὁλόκαυστον. ET Ὁλοκαύτωσις, εως, ἡ, Sacrificium in quo tota victima crematur, Peractio ſacri quo tota hoſtia cõburitur. Interdum pro ὁλοκαύτωμα capitur.

C. Δυσκαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter vri ſeu cremari poteſt, Difficulter ardens. Plut. De primo frigido, ὕλην δὲ καὶ πᾶσαν χλωρὰν καὶ ξύλα βεβρεγμένα δυσκαῆ παρέχει, aqua materiem omnem, herbam viridem, ligna madentia ad vrendum difficilia reddit igni. CONTRA Εὐκαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè vritur ſeu crematur, Qui facilè accenditur, Qui facilè ardet & conflagrat.

C. ἈΝΑκαίω, Accēdo, Incēdo. Od. η, Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Apud Chryſoſt. ὁ σβεννύων τὴν φλόγα & ὁ ἀνακαίων opponūtur. Ἀνακαίομαι, paſſ. Accēdor, Incendor. Herodot. autē ἀνακαύσωνται τὸ πῦρ dixit, voce media vtens, pro ἀνακαύσωσι τὸ πῦρ, ignem accenderint. VNDE Ἀνάκαυσις, εως, ἡ, Accenſio. Item Incēdium. v. l.

C. ἈΠΟκάω, ET Ἀποκαίω, Aduro, Deuro, Exuro. Th. De h. pl. l. 4, c. 17, ἅμα δὲ παρ' ἑκάστοις πέφυκε πνεύματα ἀπολλύναι καὶ ἀποκαίειν, adurere. Ibidē de vētis frigidis, ἀποκαίει γὰρ τὰ δένδρα, καὶ οὕτως αὖα ποιεῖ καὶ ξηρὰ ὡς οὐδ' ἂν ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γένοιτ' ἄν. (vt & Plin. dicit, frig⁹ adurere.) Et paulo pòſt in paſſ. παρ' ἐνίοις δέ τινες ἀποκαυθεῖσαι καὶ τῶν φύλλων αὐανθέντων, ἀνεβλάστησαν πάλιν, Aduſtæ, vel Vredine infeſtatæ. Itē ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς, aduſtus ſiue ambuſtus fuerat. Dicitur etiā de medicorū vſtionib⁹. Xen. ἰατροῖς παρέχουσιν ἀποκαίειν, Deurendū præbēt, vel Cautere reſecādū, aut Vſtione curandum, Inurendum. VNDE Ἀπόκαυσις, εως, ἡ, Aduſtio, Deuſtio, Exuſtio.

C. ΔΙΑκαίω, Peruro, Vrendo penetro. Gal. ὅταν ἡ θερμασία διακαίῃ τὸν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τι τὸ δίψος ἔχει. Idē de phlegmone, ὡς διακαίεσθαι δοκεῖν καὶ ἀναψύχεσθαι ποθεῖν, Peruri, ſeu Ardere, Flagrare. Theophr. De cau. pl. l. 6, c. 25, διακεκαυμένης γὰρ ἐν τῷ θέρει, τὸ θερμόν πως ὕδωρ ποιεῖ τὴν εὐωδίαν. Ariſtot. Probl. Sect. 12, probl. 2, διαθέρμου γὰρ καὶ διακεκαυμένης οὔσης, ὃ ἂν ἐκφύσῃ τὸ πρῶτον, εὐῶδες ὄζει. Luc. ῥυσὸς τὸ δέρμα καὶ διακεκαυμένος εἰς τὸ μελάντατον, Peruſtus ſolibus, vt Horat. loquitur, Retorridus. Philo De vita M. διὰ τὸ μὴ πόῤῥω ζώνης διακεκαυμένης εἶναι, q nō procul à cingulo exuſtæ plagæ abſit. ‖Item, Accēdo metaph. pro Incito, Stimulū & calcar adhibeo ad aliquid ſuſcipiēdū. Plut. ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον. Et ad Col. μάλιστα διακαύσας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. ‖Itē Ira accēdo. Luc. De cal. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπεὶς, διακέκαυται, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον. VNDE Διάκαυμα, ατος, τὸ, Æſtus & ardor perurēs. Epigr. l. 2, Εἰ ὀλοοῦ διάκαυμα πυρὸς φύγω, ſi ardorē febris me perurētē effugero. ET Διάκαυσις, εως, ἡ, Peruſtio, Vſtio penetrans ſiue pertrāſiens. ET Διακαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Peruſt⁹, Accēſus, vel Ardēs. Luc. in Anach. τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ. Alex. Aphr. διακαῆ ποιεῖ τὸν πυρετὸν, febrē ardentem, vel perurentem. Et τὸ διακαὲς, Ardor perurens. Galen.

C. ἘΓκαίω, Inuro. Item, Exuro. vnde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, A ſole exuſti, Qui æſtuarunt. Qui & καυσούμενοι dicūtur. Gal. ad Glauc. τοῖς ὑπερπονήσασι καὶ ψυχθεῖσι καὶ ἐγκαυθεῖσιν ἅμα τῷ κόπῳ, ardore accēſis. B. ‖Itē Encauſtica pingo. Plin. lib. 35, c. 11, Lyſippus quoque Æginæ picturæ ſuæ inſcripſit, ἐνέκαυσεν. quod profectò nō feciſſet niſi encauſtica inuenta. Hæc ille. Sed malè ibi quædā exēplaria habent encauſen, quædam encauten. Sic ἐγκεκαυμένος, Inuſtus, Inuſtione & encauſi pictus. VNDE Ἔγκαυμα, ατος, τὸ, Nota inuſta. Plato Timæo 145, ὥστε δὴ ἐγκαύματα ἀνέκπλυτα γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Vnde encauſtum. B. ‖Itē, Inuſtio, puſtula ex vſtione contracta. ‖Itē, Vlcus in oculo, quod à febre vtplurimum cum cruſta impura in nigro aut albo oritur. Quod ſi in nigro fit, ſæpe profundū eſt, ac ferè ſemper in ipſa expurgatione maior tunicarū eroſio cōtingit: adeo vt humores paulatim diffluāt, & totus oculus effundatur, vt docet Aet. l. 7, c. 26. Id oculi vlcus ἐπίκαυμα Paulus Ægin. appellat, à quo tamen diuerſum Aetius facit quod ipſe ἐπίκαυμα nominat. Gorræus. ‖Ἔγκαυμα, ἐπὶ τῶν καυσίμων, inquit Pollux: Materia quæ citò ignem concipit. Bud. ET Ἔγκαυσις, εως, ἡ, Exuſtio, Æſtus, Ardor. Galenus, κάματος καὶ ἔγκαυσις. Idem, τῶν πυρεξάντων ἐπ' ἐγκαύσει. Idem ad Glauconem, ἔνεστι δὲ τούτοις ἀφῇ διαγινώσκειν ὥσπερ καὶ τοὺς αὐχμώδεις τῶν πυρετῶν καὶ τοὺς ἐπὶ κόποις καὶ τοὺς ἐπ' ἐγκαύσεσι. Dioſcorides lib. 5, cap. 21, de aceto, πρὸς τὰς ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς, ad capitis ardores. ‖Ceris olim pingebāt, (vnde κηρογραφία dicta eſt, vt ait Callixenus apud Athenæū libro 5) quod ex Vitruuio etiā intelligitur, qui libro 4, cap. 2, ait, Tignorum præciſiones in fronte fixerunt, & eas cera cærulæa depinxerunt. Eam picturam inurebant pictorum caureriis (de quibus Martianus in Pandectis libro 33, De fundo inſtructo) vnde ἔγκαυσις dicta eſt. Nō ſolùm autē in cera fiebat ſed etiā in ebore ceſtro, vt videre eſt in Encauſtum paulo póſt. ET Ἐγκαυστὴς, οῦ, ὁ, Inuſtor, Pictor qui ἐγκαύσει aliquid pingit. Vitruu. encauſten vocat, retēto Græco vocabulo. ET Ἔγκαυστος, ου, ὁ, Inuſtus. Item ἐγκαύσει pictus. Martial. Encauſtus Phaethon tabula tibi pictus in hac eſt. Et Encauſtū genus picturæ quod inurendo fit. Exponitur etiā Materia inuſta ad pingendum apta. Plin. l. 35, c. 11, Encauſto pingēdi duo fuiſſe antiquit⁹ genera cōſtat, cera & in ebore ceſtro, i. viriculo, donec claſſes pingi cœpere. Hoc tertium acceſſit, reſolutis igni ceris penicillo vtēdi. Idem, Figlinū opus encauſto pinxit. ET Ἐγκαυστικὸς, οῦ, ὁ, Ad encauſin pertinens. Itē Encauſi pictus, vt Encauſticæ picturæ apud Plinium. Ἐγκαυστικὴ, ſubaud. τέχνη, Ars inurendi ſiue encauſtica pingendi. Plin. l. 35, cap. 11, Non pinxiſſe tantùm encauſtica, ſed etiā docuiſſe traditur Pauſiam.

C. ἘΚκάω ET Ἐκκαίω, Exuro, Extorreo. Theophr. De cauſis pl. l. 5, ἐκκαίει δὲ καὶ καύματα ἔνια καὶ βότρυν καὶ ἐλαίαν ἀποκάει καὶ ἄλλους καρπούς. Plato De leg. ἐκκαυθήσεται τὼ ὀφθαλμὼ, oculi ei cautere exurentur. ‖Itē Accēdo, Inflammo, Excito, metaphoricé. Polyb. l. 5, p. 105, οὕτως ἐξέκαιε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῷ βασιλεῖ ταύτην συνεχῶς. Item ἐκκαίειν πόλεμον, accendere & excitare bellū. Idem lib. 2, τὸν προσαγορευθέντα Λιβυκὸν πόλεμον ἐξέκαυσαν. Qua metaph. & Plut. vtitur in Pericle. Idem in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in paſſ. ἐξεκαύθη πόλεμος, ea metaph. qua Latinè Exarſit bellū. VNDE Ἔκκαυμα, ατος, τὸ, ET Ἔκκαυσις, εως, ἡ, Exuſtio, Ardor, Æſtus: vt ἔγκαυσις. Alex. Aphr. Probl. l. 1, ἔκκαυσις ἡλίου.

C. 2. Ὑπεκκαίω, Succēdo. Alex. Aphr. VNDE Ὑπέκκαυμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid ſuccendimus, Fomes ad ſuccēdendum, Suſcitabulū, Igniculi, vt B. interpr. apud Ariſtot. in Meteorol. 165. Greg. ὥσπερ πόθος ὑφίσταται μαραινομένου τοῦ ὑπεκκαύματος. Philo De vita Moſ. καίτοι μυρία ἐχούσης ὑπεκκαύματα, fomites & illecebras. Plut. in Cæſ. οἱ τοῦ παντὸς ὑπέκκαυμα πλήθους ἦσαν. vbi facem reddere poſſumus: vt Cic. dicit, Quæ prouincia eſt tam exigua ex qua illa fax excitare nō poſſet incēdiū? ‖At Hippocr. Aphor. 14, l. 1, ὑπεκκαύματα appellauit τὴν τροφὴν, ſuū ſequens dogma, & omniū ferè nobiliſſimorū philoſophorū q eorum quæ animalia cōſtituūt elementorum, ignem maximè eſſe vitæ cauſam exiſtimarunt, vt Gorr. annotat ex Galeni Comment.

C. ἘΠΙκάω, ET Ἐπικαίω, Aduro, In ſuperiori parte vro. Theophr. de oleo & pice, ὅτι θερμὰ καὶ λεπτὰ τὴν φύσιν ὄντα, διαδύεταί τε πόῤῥω, καὶ πυκνοῖ καὶ ἐπικάει τὸν φλοιόν. Idē De hiſt. pl. l. 4, c. 17, ἐπικάει δὲ καύματά τινα καὶ ἐλαίαν καὶ βότρυν. Idem, τὰ γὰρ ἀσθενῆ καὶ λεπτὰ τοῦτο πάσχει, καὶ τάχιστα ἐπικάεται. Plato epiſt. 7, οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, Quorū corpora à ſole ſunt aduſta, ſeu Quorum corpora rapidi potentia ſolis acrior aduſſit, vt Virg. loquitur. Horat. dicit Peruſta ſolibus pernicis vxor Appuli. VNDE Ἐπίκαυμα, ατος, τὸ, Aduſtio, vel Idipſum quod aduſtum eſt. Apud medicos ἐπίκαυμα eſt oculi affectio, quū videlicet nigrum oculi in ſuperficie exaſperatū, inuſtum fuerit, ita vt colorē cinereū præ ſe ferat, vt Aet. docet. Galen. in Iſagoge, ἐπίκαυμα δέ ἐστιν ὅταν ἐξ ἐπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἑλκωθῇ ἢ καὶ βραχὺ βαθύτερα γένηται. Plin. Oculorū aduſtiones interpr. Vſtiones Scribon. Larg. ET Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, Aduſtio. Dicitur peculiariter de oculorum aduſtionibus, vt ἐπίκαυμα. Dioſc. l. 2, c. 66, de lactuca ſylueſtri, ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἄργεμα καὶ ἀχλὺν ποιεῖ καὶ πρὸς ἐπικαύσεις ἐγχριομένη σὺν γυναικείῳ γάλακτι. Quæ ſic tranſtulit Plin. lib. 20, cap. 7, Sanat omnia oculorum vitia cum lacte mulierum: arcet nubeculas, cicatrices aduſtionéſque omnes præcipuè caligines.

C. ΚΑΤΑκαίω, Deuro, Exuro, Cōburo, Vrēdo abſumo, Cremo. Il. α, εἴ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα, cremaui ſeu adoleui. Thuc. l. 8, τὰς δὲ μίαν πρὸς τῇ Ἴμβρῳ κενὴν κατακαίουσι, exurunt, ſeu cremant. Plato in epiſt. τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον. Aliud exemplum habes in καίω, ex quo cognoſcere potes quomodo à ſimplici καίω differat. Paſſ. Κατακαίομαι, Exuror, Comburor, Cremor: vel Ardeo. Plut. τρεισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατα-

κεκαυϑὼ. Epigr.l.2, Ζώνοϛ ... οἶκος καπκαίετο, ardebat ſeu conflagrabat incendio. Vnde κατακεκαυμένη χώρα, regio exuſta ſiue combuſta, quam Myſiam quidam eſſe putant, quidam Mæoniam: cuius campeſtria loca cinerea ſunt, at montana, nigra velut exuſta. quod qui dam euenire putant ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων: nulla autem in ea naſcitur arbor præter vitem. Cuius gentile EST Κατακεκαυμενίτης, ου, ὁ, Qui ex ea regione eſt. vt κατακεκαυμενίτης οἶνος. Vide plura apud Euſt. & Steph. Eſt inde ETIAM Κατάκαυμα, ατος, τό, Quod exuſtū ſeu combuſtum eſt. Item Ambuſtum. ET Κατάκαυσις, εως, ἡ, Exuſtio, Cōbuſtio. Pro Κατακαίω verò dicitur ITEM Κακκαίω poeticè ſicut κακκείω pro κατακείω. Odyſſeæ α, Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσά μοι ἐστί, Me crema, Me exure, ſeu combure, vel vre, vt in Κακκείω dixi.

C. ΠΑΡΑκαίω. Vnde παρακαίεται, A latere vritur, Iuxta ardet.

C. ΠΕΡΙκαίω, Circumquaque vro, Peruro. Theoph. θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, retorridum facit. ‖ Περικαίομαι, Vror, id eſt Dolore afficior. Andocides, τί ποτε οὖν οἱ περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι; ‖ Item, Amore inflammor, Depereo. Chryſoſtomus, περικαίομαι ἐρωμένης. Bud. Idem De ſacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

C. ΥΠΟκαίω, Cremo ſub, Succendo. vt ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι, quidam apud Euſtathium. VNDE Ὑπόκαυμα, ατος, τό, Id quo aliquid ſuccendimus. idem & ὑπέκκαυμα paulo antè. ET Ὑπόκαυσις, Succenſio. Item idē quod hypocauſtum. Vitruu. lib.4, cap.10. AT Ὑπόκαυστον, ου, τό, Quod ſuccenditur. Sic dicitur vaporariū quod ſub pauimento ſuo habet fornacem, qua accenſa calefit. Latini vocabulum Græcum retinent. Papin. l.1, Sylu. -tenuem voluunt hypocauſta vaporem. Plin. ad Gallū, Applicitum eſt cubiculo hypocauſtum perexiguum, quod anguſta feneſtra ſuppoſitum calorem, vt ratio exigit, aut effundit aut retinet. Vide & Vitruuium lib. 4, cap.1.

ΚΗΔΕ'Ω, ῶ, F. vel ήσω, vel έσω, Curo, Curā gero. Hom. Il. ω, - ὅτι μ' ἦλθε τι κηδήσοντες. Et Il. θ, - οὐκέτι ἡμεῖς Ὀλυμπίων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὕστερόν περ; vbi Euſt. κεκαδησόμεθα ait eſſe pro κηδήσομεν, i. φροντίσομεν, & addit eſſe tempus quod vocatur Paulo poſt futurū, à Κηδῶ, κηδήσω, ſignificante φροντίζω. Vnde Ἀκηδῆσαι (quod malui tamē poſt Ἀκηδής ponere) factum ſit pro ἀφροντίσαι, & Ἀκηδέστως pro ἀφροντίστως, ex altero futuro. Dici enim non ſolùm κηδήσω, ſed & κηδέσω. ex quo deducta eſſe etiam Κηδεμὼν & Κηδεστής. Cæterùm in illo Il. ω loco κηδήσοντες ſchol. exponit πενθήσοντες.

Κηδεστής, οῦ, ὁ, Affinis, Affinitate coniunctus, apud Plat. Et peculiariter Gener: quo vſus eſt modo Plut. & ante eū Iſocrates Paride ita loquens in Helen. enc. ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστής. Alibi quoque de Menelao genero Iouis. Gaza vſus eſt etiam pro ſocero. Sunt κηδεσταί (inquit Poll.) Qui vtrinque affinitatē contraxerunt, qui & πηοί poetis (reponendum enim πηοί pro ἔπηοι) & προσκηδεῖς Herodoto. Etymologiſtæ κηδεσταί ſunt pater puellæ & qui eam ducit in vxorē. Heſychio κηδεσταί ſunt πενθεροί, οἱ τῆς κόρης γονεῖς, καὶ οἱ τῆς γαμουμένης οἰκεῖοι ἐκδιδόντες. Et συγγενεῖς, inquit, per catachreſin. (vbi quod πενθεροὺς dicit, conuenire videtur cum eo quod dicit Euſt. κηδεστὰς eſſe interdum οἰκειότητα κηδεστικήν, id eſt τὴν κατὰ συμπενθερίαν) Suidæ autem κηδεστής eſt ὁ κατ' ἐπιγαμβρίαν οἰκεῖος, ἢ πενθερός. Et addit: nō ſolùm ita vocari qui dat in matrimonium, ſed & qui accipit. Quibus ſubiūgit hunc ſenariū, Οὐ χρή σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν. Legimus autē apud Xen. οἱ ἐκ τῶν δυνατῶν ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντι. At Euſt. tradit Œdipodem apud Soph. vocare γαμβρὸν ſuum Iocaſtes fratrē Creontē, tanquā ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγενῆ: ſed alibi κυριολεκτοῦντα (i. propriè loquētem) appellare κηδεστήν, quū dicit ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα. Vide proximè ſequentem ſignif. τοῦ Κηδεστής.

Κηδεστής, Frater vxoris. Demoſth. enim ſic appellat Onetorem, cuius ſororem Aphobus duxerat in vxorē, p.38. Alibi κηδεστὴν appellat fratrem qui ſororē dat in v-

A xorem, & eum qui accipit. Hæc Bud. quibus ſubiungit hunc Andocidis locum, σῶσον τὸν κηδεστήν, ὃς ἔχει σου μόνην τὴν ἀδελφήν. Ab Eurip. quoque in Hec. αὐτὸν γυναικαδελφοῦ, i. pro vxoris fratre, accipi tradit.

Κηδεστής, à Κηδέσω futuro verbi Κηδῶ deriuat Euſtathius aliquot in locis, & tamē alicubi à Κήδομαι deducit, nimirum in fine Comment. in Iliadis librum θ, ita ſcribens, ἐκ δὲ τοῦ κήδεσθαι non ſolùm κήδειοι ſed & κηδεσταί dicuntur οἱ πηοί. Dixerat autem paulo antè πηὸν vocari τὸν ἐπίκτητον συγγενῆ, qualis ὁ πενθερὸς καὶ ὁ γαμβρός.
B Ego hîc ponere malui, tanquam à Κηδέσω, ſicut Ἀκηδέστως &c. Vt autem κηδεσταί ſunt οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, (ſicut alibi ſcribit Euſtathius) ITA Συγκηδεσταί, Qui duas ſorores in vxores duxerunt.

HINC Κηδεστικός, Ad affinitatem pertinens. Cuius adiectiui vſum vide in Euſtathii loco quem paulo antè protuli in Κηδεστής, vbi videlicet οἰκειότητα κηδεστικὴν vocat quæ eſt inter κηδεστάς. ITEM Κηδεστία, Affinitas. Xenophon Hellen.2, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρείας.

C Κήδειος, idem quod κηδεστής apud Pollucem, afferentē ex Homero, Od. θ, - οἵτε μάλιστα Κήδειοι τελέθουσι. ſed credo Pollucem ſcripſiſſe ibi κηδεσταί. ſubiungit enim hos ab Herodoto vocari προσκηδεῖς. quod conueniet cum alio eiuſdem Pollucis loco, in quo poſtquam dixit κηδεστὰς eſſe ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν τοὺς τὸ κῆδος συνάψαντας, ſubiungit, προσκηδεῖς eos ab Herodoto appellari. Sed enim nihilo magis κηδεσταί apud Homerum legitur quàm κηδεσοί, ſed κήδιστοι. Locus autem vbi hoc nomen habetur, eſt in fine libri θ Odyſſeæ, vbi habetur, Ἤ τίς τοι καὶ
D πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ Ἐσθλὸς ἐὼν, γαμβρὸς ἢ πενθερός· οἵτε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν. Inuenitur autem eadem vox & Odyſſeæ κ, Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε. VBI Κήδιστος ab Euſtathio exponitur ὁ φίλτατος, οὗ μάλιστα κήδεταί τις: ſicut Κεδνότατος, ὁ φροντιστικώτατος, id eſt σοφώτατος vel συνετώτατος. Heſychius autem hanc expoſitionem quam Euſtath. dat τῷ Κεδνότατος, tribuit inter alias τῷ Κήδιστος. vult enim Κήδιστοι eſſe φίλτατοι, item φροντιστικώτατοι, necnon ἀναγκαιότατοι. Ego tamen Κήδιστος malim ſimpliciter cum
E Euſtathio exponere φίλτατος, id eſt Chariſſimus, Dilectiſſimus: vt accipiatur paſſiuè οὗ μάλιστα κῆδός ἐστιν ἡμῖν, Cuius maxima nobis cura eſt, vel, Qui ſummæ curæ eſt nobis, Cuiꝰ præcipuè cura geritur à nobis. Vt autem quiſque maximè nobis charus eſt, ita maximā eius curā gerere ſolemus. Cæterùm dixi οὗ μάλιστα κῆδός ἐστι ἡμῖν, potius quàm οὗ μάλιστα κηδόμεθα, quòd aſſentiar potius Etymologiſtæ formanti à Κῆδος (vt à κῦδος dicantur κυδίων & κύδιστος, ſicut καλλίων & κάλλιστος à κάλλος) quàm Euſtathio à verbo Κήδομαι deducenti. Hîc tamen
F poſui hoc vocabulum poſt Κηδεστής, quia propter iſtud illius mentionem hîc facere neceſſe fuit.

Κήδειοι apud Etymologiſtem quoque legitur, & exponitur οἰκειότατοι, item φροντιστικώτατοι: ſed reponendum ibi eſſe Κήδιστοι, cum ipſa expoſitio declarat, tum verò locus Hom. qui ab eo ſubiūgitur, Ὅς μοι κήδιστος &c. vbi etiam addit pro expoſitione ὁ φροντιζόμενος: quo certè rectius exponitur quàm illo φροντιστικώτατος. Vide Κήδειος.

G C. Ἀκήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod modò expoſitum Ἀκηδής, quum paſſiuam ſignificationem habet. videlicet Incuratus, Neglectus. Item, Inhumatus, Infuneratus. Iliad. ζ, - ἀλλ' ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

Ἀκήδεστον, aduerbial. poſitum, Negligenter, Abſque vlla cura. citatur ex Apoll. Arg.2.

Ἀκηδέστως, aduerbium, Sine vlla cura, Temere. in Anthol. Epigr. Τί ποτ' ἀκηδέστως οἰνοδόφον ὄμφακα Βάκχου Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμε; ‖ Apud Homerum ἀκηδέστως
H exponitur ἀνηλεῶς, i. immiſericorditer, q.d. ſine vllo reſpectu. nam quū Heſych. exponit ἀνηλεῶς, nō dubiū eſt quin ad hos Hom. locos reſpiciat. Il. χ, Ταχέες δέ μιν ἵπποι Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Trahebant illū equi immiſericorditer, & minimè illi parcendo. Et Il. ω, Ἕλκει ἀκηδέστως. (Sic de piſcibus, οἵ σ' ὠτειλῆς αἷμ' ἀπο-

λιχμώσοντας ἀκηδέες: vbi tamē exponitur ἀκηδέες, metu A carentes) Videndum eſt autem annon & in primo loco ex Anth.Epigr.citato, vbi eſt ἀκηδέστως ἐξέταμον, eodem modo hoc aduerbium quo in his Homeri locis poſſit accipi.

HINC (videlicet à κηδέσω futuro τοῦ Κηδέω) deductum eſt & Κηδεμὼν, όνος, ὁ, Cui cura demādata eſt alicuius negotii, Curator, Procurator. Hom.Il.ψ, Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων, Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα. vbi Euſtath. ait κηδεμόνες eſſe ſimpliciter οἱ ἐπιμεληταί. ‖At verò in hoc eiuſdem libri verſu, Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην, vult ſignificare οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. B

Κηδεμὼν in ſoluta oratione eſt qui Curam gerit alicuius, (vt qui Curatores, itē qui Tutores dicuntur) interdum verò & Qui curam gerit alicuius negotii: quæ alioqui propemodum coniuncta ſunt: nam curam gerentes alicuius negotii, curam ſimul gerimus illius ad quem negotiū illud ſpectat. In v.l. affertur ex Xen. αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, pro Illæ quidem vt procuratorē diligebant. i. προστάτην, negotio præfectum. Sed B. in C hoc Luciani loco, ὁρῶν μόνον αὐτὸν κηδεμόνα καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, exponit κηδεμόνα Tutorem, Vindicem, Aſſertorem. Addit verò, Demoſtheni κηδεμόνα eſſe τὸν ἐπίτροπον. ‖Exponitur Tutor, vel Curator, (accipiendo in peculiari horum nominū ſignificatione) in hoc loco Veſparum Ariſtophanis, Εἰ δ' ὠφελεῖν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς Εἶναί τις, ὅστις δὴ ταῦτ' ἐνουθέτει. Apud Athenæū poeta quidam κηδεμόνα δακτύλων eleganter dixit qui ſuis digitis proſpicit, & cauet ne eos lædat.

Κηδεμονία, ας, ἡ, Curatio, Cura quæ alicui rei impenditur, D Solicitudo alicuius de alio, Studium erga aliquem. vt κηδεμονία πατρική. Philo in fine lib.3 De vita Moſis, de ipſo loquens, ἕνεκα τῆς ἀλέκτου καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον καὶ πρὸς ἅπαντας εὐνοίας τε καὶ κηδεμονίας. vbi ſunt qui reddant Patrocinium. Syneſ.epiſt.44, ὅτι φειδοῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ τῆς κατηγορίας εἰλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πράξειας. (vbi τῇ σῇ paſſiuè accipiendum eſt.) Atque vt inter homines dicitur κηδεμονία πατρικὴ ſeu παιδός, ſolicitudo patris de filio, & ſtudium omnia in eum beneficia conferendi, ita & de Deo dicitur omnium parente, cum E ab aliis, tum à Chryſoſtomo, ſcribente, πόσην κηδεμονίαν ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ αἱ προσευχαὶ κομίσουσι; Sic ab Areopagita κηδεμονικὸς idem vocatur, vt mox docebo. DICITVR & Κηδεμονεὺς eadem ſignificatione. Sed apud Apollonium Argonaut. 1, ἥν τε κούρη Οἰόθεν ἀσπασίως πολιῶν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα Μύρεται, ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες, Ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἠγηλάζει, exponitur κηδεμονῆες à ſcholiaſte οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι, addēte, οἱ κηδεσταί (quod antea expoſitum fuit) & οἱ κηδόμενοι. Dicit præterea κηδεμονῆες eſſe per pleonaſmum ex κηδεμόνες. F

Κηδεμονικὸς, ή, όν, Accuratus, Cui adhibetur cura illa & ſtudium quod κηδεμονία nominatur. A Budæo exponitur Accuratus, Intentus. Addit verò κηδεμονικὸν etiam appellari Qui curam gerit & procurationem alicuius negotii atque ita Deum, vt qui curam gerat huius orbis, ab Areopagita vocari κηδεμονικόν. ADVERBIVM Κηδεμονικῶς, Solicitè, Studioſè, Sedulò, Magna cura adhibita. Polyb. τοῖς μὲν ἐχθροῖς καὶ ἀκαταμάχως, τοῖς δὲ φίλοις καὶ κηδεμονικῶς. G

C. ἈΠΟκηδέω, ῶ, Negligo, Solicitus non ſum. Idem quod ἀκηδέω. poſita præpoſitione ἀπὸ pro α priuatiuo: quod & in aliis vocabulis factum annotauimus pleriſque locis. Sed illud Ἀκηδέω potius poſitum fuit poſt Κῆδος, vt ſubiungeretur nomini Ἀκηδής.

AT VERO Κήδω barytonum, Mœrore afficio, Ango, Moleſtia afficio, Moleſtus ſum alicui, Negotium faceſſo. Item Lædo, Noceo: & Offendo. Il.ε, — κῆδε δὲ θυμὸν, Angebat animum. quod hemiſtichium habetur alibi: vt Iliados λ, Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο· κῆδε δὲ θυμόν. vbi Euſtathius exponit ἔβλαπτε & ἐλύπει. Et Iliad. ι, H Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ. Iliad.ε, Ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι. id eſt ἔβλαπτε, inquit Euſt. In aliquibus eiuſdem poetæ locis Budæo placet κήδειν interpretari Offendere. Et paſſ. Κήδομαι, Mœrore afficior, Mœreo. Item Moleſtia afficior. Hom. Iliad. α, atq; alibi, καί ἄχνυτο κηδομένη περ. Et Iliad. π, — δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. Putat autem Euſtathius verbo Κήδω hanc ſignificationem datam eſſe κατ' ἀντίφρασιν τοῦ κήδεσθαι id eſt φροντίζειν. ſic tamen vt poſtquam dixit hoc ἀντιφράζεσθαι πρὸς τὸ ἕτερον κήδω, ſubiungat, habere iſta & aliquid ſimilitudinis, quoniam qui κήδεται, is φροντίζει τῶν φιλουμένων: & qui κήδει, is φροντίζει τῶν μισουμένων. Sed hæc poſteriora ridiculam quandam ſubtilitatem habere videntur. Ac certè dixerim potiꝰ ſimpliciter, ideo κήδειν accipi pro Moleſtia afficere, quòd curæ animo eſſe moleſtæ ſoleant. HINC Κῆδος, εος, τὸ, Mœror, Luctus, Moleſtia, Ærumna. Item Damnum. Hom. Il. α, Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἔφηκεν. Et Od. ξ, — πολύστονα κήδε' ἀνέτλης, valde luctuoſas ærumnas. Et Il. β, — Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός. vbi κήδεα exponitur ab Euſtathio βλάβαι, addente, deriuari à Κήδω ſignificante βλάπτω. Cæterùm κῆδος pro mœrore vſurpauit & Plato (licet alioqui poeticum potius ſit vocabulum) ita ſcribens, ὅταν δὲ οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς ὅτι καλλωπιζόμεθα ἐὰν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν.

Κήδω quidam recentiores gramm. expoſuerunt etiam φροντίζω, ſed perperam, quum nemo vllum huius ſignificationis exemplum afferat, adeóque Euſtathius loquens de Κήδομαι quod ſignificat φροντίζω, planè neget act. vocem hac in ſignif. inueniri. τὸ μέντοι κήδεσθαι ὃ (inquit) δηλοῖ τὸ φροντίζειν, οὐδέποτε προφέρεται ἐνεργητικῶς. Quòd ſiquis opponat illum eiuſdem grammatici locum qui legitur pag.166, vbi ſcribit, Κήδω quod βλάπτω ſignificat, ἀντιφράζεσθαι πρὸς τὸ ἕτερον Κήδω, ex quo κηδεμὼν & κηδεστής, ſciat illum, quū hæc ſcriberet, non reſpexiſſe ad vſum, ſed ad formationem grammaticā duntaxat. Niſi potiꝰ quis exiſtimet illū Κηδῶ in poſteriore loco ſcripſiſſe, ex cuius futuro κηδέσω, alibi eum formare duo illa nomina, indicatum antea fuit.

PASS. vox Κήδομαι, Curam gero, Curo, Solicitus ſum [de aliquo,] Rationem habeo [alicuius,] Proſpicio alicui. Exponitur & Satago. Homer. Iliad. α, Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Et Iliad. λ, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει. Interdum verò copulat cum verbo φιλεῖν: vt Il. η, Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ. Et Odyſſ. γ, Εἰ σ' οὕτω γ' ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ. Vſitatum eſt autem & in ſoluta oratione. Xenophon Pæd.5, ἔτι ἐμοῦ ἐκήδου, οὐδενὸς ἂν οὕτω με ἀποστερεῖν ἐφυλάττου ὡς ἀξιώματος καὶ τιμῆς. Et Pæd.8, ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Idem Hellen. 6, εἴπερ οὖν ἡ σαυτοῦ κήδῃ. Iſocrates in Panegyr. ὥστε μὲν βάρβαρος κήδεται τῆς Ἑλλάδος. Idem alibi κήδεσθαι & ὀλιγωρεῖν inter ſe oppoſuit, vt contrà alicubi κήδεσθαι & φροντίζειν de eadem re dixit. Plato autem iſta copulauit etiam, ſcribens Pol. 1, ἦ τοι ἡμῖν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδ' ἔτι φροντίζειν. ‖Κήδομαι, peculiari ſignificatione pro Exequias alicuius curo. ex Æliano, τὸν ἄθλιον ἐν νεκροῖς κείμενον, καὶ οἵ γε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, ὠδύροντό τε αὐτὸν καὶ θεοὺς ἐκάλουν. ‖Item κηδόμενος αὐτοῦ, Curator eius, in vulgatis lex. Et COMP. Περικήδομαι, Odyſſ. ξ, in fine, Ὅς ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος. pro ſimplici ἐκήδετο: niſi quis malit præpoſitionem indicare ἐπίτασιν.

Κήδομαι pro Mœreo, vide paulò antè cum Κήδω.

Κῆδος, εος, τὸ, Cura, Solicitudo, φροντίς, vt ab Euſtathio exponitur in iſto verſu Odyſſ. χ, qui eſt 254, Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι. Idem verò putat exponi poſſe φροντίδα in alio eiuſdem poetæ loco, Il. ν, Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει. ſed adiungit & alias duas expoſitiones videlicet λύπην & οἰκειότητα κηδεστικήν. ‖Multo ſanè frequētius κῆδος (vicina alioqui ſignificatione) eſt Mœror, Luctus, Moleſtia, & cætera ſuprà annotata poſt Κήδω. quoniam enim hoc verbum ſignificat Mœrore afficio, & Ango, ideo nomen illud ei ſubiungere placuit.

Κῆδος à κήδομαι, quum alioqui generaliter ſignificet φροντίς, vt paulo antè oſtendi, interdum tamen dicitur peculiariter de cura quam gerimus funeris ſeu

exequiarum alicuius, vel potius pro ipſis exequiis, ſeu funere, aut parentalibus. quo vſus eſt modo Plutarch. in Solone. Ariſtot. autem plurali etiam numero vſus eſt in hac ſignificatione Ethic. lib. 9, cap. 2, καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιςʼ οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν διὰ ταῦτα. Aretinus Funera, Argyropylus Sponſalia vertit, hic perperã, ille rectè. ‖Interdum etiam ponitur Κῆδος pro affinitate. vt κῆδός σοι συνάψαι, Eurip. Tecum affinitatem contrahere. Thucyd. κῆδος τῆς θυγατρὸς vocauit Nuptias filiæ. Nam quanuis Pollux κῆδος ab eo vocari τὴν ἐπιγαμίαν tradat, rectius fortaſſe γάμους exponemus, in hoc quidem certè libri ſecundi loco, εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Παυσανίᾳ ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοῦτο. Niſi quis malit Affinitatem ex nuptiis filiæ.

Compoſita diuerſas ſignificationes à diuerſis nominis κῆδος ſignificationibus accipientia.

C. Ἀκηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nullam curam gerẽs, Neglectui habẽs, Negligens. Od. ρ, τὴν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι. Cum genitiuo citatur ex Platone De legibus, ἀκηδὴς παίδων, Non curãs liberos, vel de liberis. Rurſum apud Hom. ἀκηδὴς, Nihil curans, Nihil timens, Audacter aliquid faciens. Il. φ, μετʼ ἰχθύσιν, οἵ σʼ ὠτειλῆς αἷμʼ ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. ‖Ἀκηδὴς, in ſignif. paſſiua, Incuratus, Neglectus, Qui negligitur, Qui curæ non eſt. Odyſſ. ζ, circa initium, Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, σιγαλόεντα. At σώματα ἀκηδέα, apud eundem, Od. ω, Corpora neglecta pro Inhumata, Inſepulta, Exequiis carentia. Sic & Il. ω, Ἕκτωρ ἀκηδὴς, inhumatus. Habes autem huc pertinentem ſignificationem initio huius paginæ.

Ἀκηδὴς, Triſtitia vacans, Non anxius, Securus. Il. ω, de diis, — αὐτοὶ δέ τʼ ἀκηδέες εἰσί. Heſiod. in Erg. ὥς τε θεοὶ δʼ ἔζωον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες. Idem in Theogonia, — ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις.

Ἀκηδῶς aduerb. Sine cura, Neglectè. ‖Itẽ Sine ſepultura, vt quidem exponit Suidas in hoc loco quem citat, ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐρριμμένον ἀκηδῶς καὶ ὀλιγώρως, παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησα, ἀλλὰ ἔθαψα τὸν τεθνεῶτα.

Ἀκηδέω, ῶ, F. ήσω, & έσω, Non curo, Negligo. Il. ψ, Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος.

Ἀκηδία, ας, ἡ, Vacuitas mœroris. ‖Et contrà, Mœroris abundãtia. Cuius ſignificationis exemplum vide in proximè ſequente verbo.

Ἀκηδιάω, ῶ, F. άσω, Negligenter ago, Negligens ſum circa quidpiã. Baſilius, μὴ ἀκηδιάσωμεν πρὸς τὰ παρόντα. Chryſoſtomus in epiſt. ad Col. ἐπειδὴ πολλοὶ εὐχόμενοι ἀκηδιῶσι. id eſt, Neglectim orant & non attentè, Bud. interpr.

Ἀκηδιῶ, Animo concido, Mœrore graui afficior. Cyrillus, ὁ διηπτῶν ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς θλίψεσιν, ἀκηδιῶν καὶ βλασφημῶν. Sic & Ἀκηδία nomẽ (vnde formatum ἀκηδιῶ, vt ἀκηδέω ab ἀκηδὴς) pro graui mœrore, apud Lucianum, περιδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ ἢ καμάτῳ. nam hìc ἀκηδία eſſe dico pro πολυκηδία, ſcholiaſtẽ Apollon. ſequens qui apud eum ἀκηδείῃσι (per ει ob metrum) exponit πολυκηδείῃσι. non autem ab ἀηδὴς deducit, cum Orione apud Etymologiſtem: apud quem præpoſterè etiã ἀκηδία ab ἀκηδιάω deriuatur. Euſtath. ἀκηδιῶ ab ἀκηδῶ vult eſſe factum, vt μειδιῶ à μειδῶ.

C. Δυσκηδὴς, Mœrore graui affectus, Graues curas habens. Aut etiam Graues & moleſtas curas afferens. vt Od. ε, Εἰ μὲν κʼ ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, Euſtathius exponit δυσφρόνιδα: ita vocari tradens ad differentiam τῆς ἀναπαυσίμου. Sed addit & aliam expoſitionem, videlicet δυσφύλακτον, reſpiciens (vt opinor) ad illud verbum φυλάξω: tunc autem fuerit à κῆδος ſignificante curam & ſolicitudinem. Heſychius quoque δυσκηδέα exponit δυσφύλακτον, item χαλεπόν. vbi reponendum χαλεπήν, ſi huius loci expoſitionem eſſe putamus. Vide Προσκηδής.

C. Νεοκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recentem mœrorem habens. Apud Heſiod. Theog. νεοκηδὴς θυμὸς exponitur Animus recenti dolore ſaucius.

C. Πολυκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Multum mœroris habens, ſeu luctus, Magno mœrore affectus. Vel, Multum mœroris afferens, Valde luctuoſus.

C. Προσκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Curam gerens, Solicitus de aliquo. Homerus Od. φ, Τῷ δʼ Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος. vbi Euſtath. προσκηδέος exponit κηδεμονικῆς & φροντιστικῆς, item ἐμφρόνιδος: addens, contrarium eſſe τοῦ δυσκηδέος & τοῦ ἀκηδέος. ‖Heſychius προσκηδεῖς exponit οἱ κατʼ ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι id eſt Affines. Sunt κηδεσταὶ vtrinque (inquit Pollux) οἱ τὸ κῆδος συνάψαντες, id eſt, Qui affinitatem contraxerũt, & ἔτηοι apud poetas, & προσκηδεῖς, Herodoto. Hæc ille. Legitur autem προσκηδέες apud Herodotum Ionicè, προσκηδέες αὐτοῦ ἐόντες. id eſt Affines ei erant, Affinitate cum eo iuncti. Bud. tamen exponit etiam Neceſſarii, Neceſſitudine deuincti. Addit verò & Amicitia coniũcti: ſed hoc latius quàm par ſit extendere videtur nominis huius ſignificationem: præſertim quum habeamus alterius expoſitionis autorem Pollucem, vt vides in loco qui modò ex eo citatus fuit, in quo pro ἔτηοι repono πηοί.

C. Φιλοκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Affinitatis amans, Affinium ſuorum ſtudioſus. In vulg. lex. exponitur, Officioſus in amicitia. Affertur verò in iiſdem φιλοκηδὴς λόγος ex Ariſtoph. pro κηδεμονικός.

C. Ἐπικήδειος, vide poſt Κηδεύω, à quo Euſtath. ipſum deducit.

Κήδιστος vide cum Κήδειος.

Κήδειος, ου, ὁ, Cuius curam gerimus. κήδειος eſt οὗ κήδεταί τις, vt inquit Euſtathius (addens eſſe à κῆδος) in hunc locũ Iliad. τ, Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Κηδείους. Sed ego non ſimpliciter expoſuerim hìc Qui mihi curæ erant, ſed Dilectos mihi, ſeu charos. ſicut & κήδιστος exponi videmus φίλτατος, id eſt chariſſimus. Euſtathius certè illo κήδιστοι exponi poſſe putauit hoc κήδειοι, enarrans quendam locum Odyſſ. λ: ſed ita tamen vt addiderit & aliam expoſitionem, videlicet κηδεσταὶ & συγγενεῖς. In ſuis enim ſcholiis in hunc locum Od. λ, — πολλοὶ δʼ ἀμφʼ αὐτὸν ἑταῖροι Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων, tradit quoſdam hìc legiſſe Κήδειοι: quod ſit pro κηδεσταὶ, συγγενεῖς: & ſubiungit, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, κήδιστοι.

Κηδεὸς autem vide poſt Κηδεύω: nam inde Euſtath. deduci putat.

Κηδοσύνη, ης, ἡ, Mœror, Mœſtitia. ET Κηδόσυνος, Mœſtus. Exponitur verò & Diligens, ab alia videlicet ſignificatione nominis Κῆδος: ſed malim Solicitus.

Κηδωλὸς, Solicitus, Anxius. A Suida exponitur ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων, tanquam videlicet ex κήδομαι & ὅλος compoſitum.

Κηδίσκω, ET Κηδαίνω, pro κήδω & κηδῶ. nam Κηδίσκω eſt Damnum infero, Profligo: at Κηδαίνω, Curo, Solicitus ſum. Exemplum autem illius habetur Od. ψ, — οἵ θʼ ἑὸν οἶκον κήδεσκον, καὶ κτήματʼ ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.

¶Κηδὰρ, Locus quidã tenebroſus, τῆς τόπος ἀφεγγής. S. Apud Etymologiſten autem legitur Κήδαρ, & dicitur ſignificare τὸ σκοτεινὸν, à Κηδῶ quod eſt κοιμῶμαι: ſed huius ſignif. verbi κηδῶ exemplum deſidero.

¶Κεδνὸς, Dignus cuius cura geratur, In pretio habendus, aut In pretio habitus, ob virtutem aliquam videlicet. Homerus Iliad. ι, — πολλοὶ δʼ ἑταῖροι Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων. qui alibi κήδιστοι. Interdũ non ſolùm In pretio habendus, ſed etiam Venerandus: vt apud Gregorium, Ἀλλʼ ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κεδνά, myſteria veneranda. ‖Exponitur & Prudens. q. d. Cuius animus curas prudentes verſat. nam κεδνότατος veteres grammatici expoſuerunt φροντιστικώτατος, idem hoc valere dicentes quod σοφώτατος, aut συνετώτατος, in hoc verſu, Odyſſeæ κ, v. 225, Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε. Ab Euſtathio autem Odyſſ. α, ἀμφίπολος κεδνὴ (in hoc verſu, Ἀμφίπολος δʼ ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη) exponitur & συνετὴ & κηδεμονική. vbi κηδεμονικὴ ſonare videtur Prouida. Quæ expoſ. cõuenire poſſit & huic loco, κεδνοῖο ἄνακτος Odyſſ. ξ. Niſi quis malit Honorandi, aut etiam Venerandi. quo modo & μήτηρ κεδνὴ vocari Heſiodo videtur ab obſeruantia quæ ei exhibetur, aut certè exhiberi debet à liberis. Legimus verò & κεδνὴ ἄλοχος, ſiue ἄκοιτις, apud eoſdem poetas: quod exponitur συνετή, item σώφρων: Latinè Proba mulier, item Caſta, quòd prudẽtiam caſtitas comitari ſoleat. Dicitur item aliquid κεδνὸν quod eſt Probum, Honeſtum. vt ἄλοχος

κέδν' εἰδυῖα, Homero, quæ & vno verbo κεδνή. (Sunt tamen qui & hìc κεδνὰ exponant συνετά) Et κεδνὰ ἤθεα Heſiodo, Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς, Virginem ducito in vxorem, vt bonos mores eam doceas vel honeſtos. Sic apud Naumachiū, Κεδνὰ καχοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι. Apud Sophoclem autē in Aiace, Οὔπω τὶ κεδνὸν ἔχον Ἀργείων ἄπο, exponitur καλόν. Cæterùm hoc nomen κεδνὸς Euſtathius à κήδομαι deriuat: alicubi verò ab actiua voce κήδω: addens κεδνὸς dici quaſi κηδανός.

ΚΗΔΕΥ'Ω, Curam funeris gero, ſeu exequiarum, aut parentalium, Curo exequias alicuius. Sed breuius exponere poſſumus, atque adeo verbo vno, Funero, vel Parento, aut (ſi verbo antiquo vti licet) Exequior. Plutarchus in Fabio, Φάβιον ἐκήδευσαν, Fabiū funerarunt, Funus exhibuerūt Fabio. Exponitur & Sepelior. diciturq; interdum κηδεύειν τὸ σῶμα, vt apud Plutarchum in Amat. narr. vbi Polit. vertit Humo mandare corpus. Paſſiuum Κηδεύομαι, Mihi funus exhibetur. Plutarch. De Socr. dæm. ὡς ἐπὶ ξένης ὁ Λύσις ἄλλως κεκήδευται. Ibidem, κεκηδεῦσθαι τὸ Λύσιδος σῶμα. Fit autem Κηδεύω à Κηδέω, vt docet Euſtathius, ab hoc κηδεύω deriuans cum alia, tum Ἐπικήδειος, item Κηδεὸς, quo vtitur Homerus. A Κηδέω (inquit) per epentheſin τοῦ υ fit Κηδεύω: quod dicitur & pro θάπτειν, (id eſt Sepelire) vnde κηδεὸς νέκυς: & pro ἐπιγαμβρεύειν.

Κηδεύω, Affinitatem contraho, Matrimonium contraho. Æſchylus pro ἐπιγαμβρεύειν vſus eſt (teſte Euſtathio) ſcribens, κηδεύει καθ' ἑαυτὸν, ἀριστεύει μακρῷ. Ex Euripide quoque affertur, κηδεύειν τινά. Ariſtoteles Pol. lib. 5. cap. 7, de Spartanis loquens, καὶ ἔξεστι ποιεῖν ὅ, τι ἂν θέλωσι τοῖς γνωρίμοις μᾶλλον, καὶ κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι, pro Contrahere matrimonium cum quocunque velint. (pro quo imperitiſſimè quidam interpretati ſunt, Cuiuſcunque voluerint, curam habere.) Sic apud Laertium in Ariſtotele, 215, οἱ μὲν φασι παιδικὰ γενέσθαι αὐτοῦ, οἱ δὲ κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφιδῆν. id eſt, Affinitatem cum eo contraxiſſe, vt Budæus vertit. Idem affert κηδεύω pro Affinis ſum, ſeu Affinitate coniunctus, vel Socer ſum, ex Plutarcho in Demetrio 288, Δημητρίῳ δὲ ἦν ἀνέλπιστος ἀτυχία, κηδεῦσαι Σελεύκῳ. Itidem verò ex Appiano pro Socer ſum, Ciuil. bell. lib. 5, Σκριβωνίᾳ τῇ Λίβωνος ἀδελφῇ τοῦ κηδεύοντος Πομπηΐῳ. Suprà autem dixerat Λεύκιος δὲ Λίβων κηδεστὴς ἦν Πομπηΐου.

Κηδεύειν & pro ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, id eſt Curam alicuius gerere, Bud. affert ex Euripide, ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.

Κηδεία, ας, ἡ, Funeratio, Parentatio, Sepultura. Exponitur etiam τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος. Apollonius Argon. 2, Ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον. Herodian. lib. 4, τὸ μὲν γὰρ σῶμα τελευτήσαντος πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθάπτουσιν ἀνθρώπων νόμῳ, id eſt Sumptuoſo funere ſepeliunt, Polit. interpr.

Κηδεία, Affinitas. Eurip. in Suppl. οὐκ ἐγγύη ξυνῆψα κηδείαν δόμοις. In vulg. lex. ex Xenoph. συνάγειν ἀνθρώποις εἰς κηδείαν. Dicitur interdum ἡ πρός τινα κηδεία. vt apud Ariſtot. Pol. 5, διὸ καὶ ἡ Λοκρῶν πόλις ἀπώλετο ἐκ τῆς πρὸς Διονύσιον κηδείας. Idem alibi κηδείαν & οἰκειότητα coniunxit, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν.

Κήδευμα, ατος, τὸ, pro κηδεία, Affinitas, apud Plat. De legib. lib. 6, κοσμίων τε πατέρων χρὴ προθυμεῖσθαι γίγνεσθαι κηδεστὴν τὸν αὑτῷ ξυνειδότα ἰταμώτερον ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον· τὸν δ' ἐναντίως πεφυκότα, ἐπὶ τἀναντία χρὴ κηδεύματα πορεύεσθαι. ‖ Sophocles autem in Œdipo Col. κήδευμα pro κηδεστὴς dixit, Ἄναξ ἐμὸν κήδευμα, in Œdipo Tyranno, pag. 152 meæ editionis.

Κηδεύσιμος, Cura dignus. vt quidem exponitur apud Didymū exponentem Homericum κηδεὸς illo κηδεύσιμος. Fortaſſe rectius, Cura ſepulturæ dignus.

Κηδευτὴς, Qui curam gerit alicuius, Curator. Pro κηδεμὼν ab Ariſtotele accipi videtur Probl. ſect. 19, quæſt. 48, ἔστι γὰρ ὁ χορὸς, κηδευτὴς ἄπρακτος. εὔνοιαν γὰρ μόνην παρέχεται οἷς πάρεστι.

C. Ἀκήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀκήδεστος, quum accipitur pro Inhumatus. Plut. in Pericle, περιβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα.

C. Ἐπικήδειος, Funebris, Ad funus pertinens. vt ἐπικήδειος λόγος, funebris oratio. Sic ἐπικήδειος ᾠδὴ, Funebre carmen, Plato De leg. Apud Suidam legitur, ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. Et ἐπικήδειος θρῆνος (addit idem) ὁμοίως. Euſtathius ſcribit ἐπικήδειον λόγον affinitatem habere cum eo qui ἐπιτάφιος & μνηματίτης appellatur. Dixerat autem antea τὸν ἐπικήδειον eſſe ἔπαινον τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ. Hoc præterea obſeruandum eſt, à Suida ἐπικήδειος θρῆνος poni, at Euſtathiū ἐπικήδειον & θρῆνον ita diſtinguere, vt ἐπικήδειος quidem ſit ἔπαινος (&c. vt paulo antè habes) at θρῆνος ſit qui ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφήν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θρηνῳδῶν ἢ τῶν σὺν αὐταῖς. At Seruius in hunc Virgilii locum, ecloga 5, Immo hæc in viridi nuper quæ cortice fagi Carmina deſcripſi, & modulans alterna notaui, Experiar: annotat quæ ſequuntur, Significat autem cātaturum ſe ἐπικήδειον & ἐπιτάφιον. Nam ἐπικήδειον eſt quod dicitur cadauere nondum ſepulto: vt, Extinctum nymphæ crudeli funere Daphnim Flebant: ἐπιτάφιον autem poſt completam ſepulturam dicitur: vt, Daphnis ego in ſyluis hinc vſque ad ſydera notus. Porro in vulg. lex. habetur ἐπικήδιος & ἐπικήδιον cum ſolo ι, ſed perperam, vt opinor. nam & ipſe Euſtathius vbique cum ει ſcribit: qui etiam à Κηδεύω deducit, vt antea admonui. ἐκ δὲ τοῦ Κηδέω (inquit) & per pleonaſmum τοῦ υ, Κηδεύω, ἐστὶ ὁ κηδεὸς, καὶ ὁ ἐπικήδειος δέ. Idem alibi, nimirum p. 1293, vt καθαρεύω καθάρειος, & ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, ſic κηδεύω κήδειος: vnde ἐπικήδειος.

Κηδεὸς, Cura dignus, φροντίδος ἄξιος, vt exponit Euſtath. in hoc loco Homeri Il. ψ, —τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιστα Κηδεός ἐστι νέκυς. Additque fieri à verbo Κηδεύω abiecto υ: à quo ſit & κηδεμόνες paulo pòſt, pro οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. (ſed in hac deductione nominis κηδεμόνες ſibi non cōſtat hic grammaticus: quippe qui alibi à κηδέσω: futuro verbi Κηδέω illud deducat: itidem verò ſibi non conſtat in deductione nominis κηδεστής) Didymus autem, aut quicunque eſt breuium ſcholiorum autor, exponit itidē φροντίδος ἄξιος, ſed addēs & κηδεύσιμος. Poteſt autē οἷς ἐστι φροντίδος ἄξιος, reddi, Ad quos cura eius pertinet, vel Quorum eſt curā eius gerere. Quaſi, Qui ſuo quodam iure hoc officium ab illis poſcit. Bud. vertit Familiares, ſiue affines ad quos funus pertinet.

C. ΣΥΓκηδεύω, Vnà funero, ſeu Vnà ſepelio. Paſſ. Συγκηδεύομαί σοι, Vnà tecum funeror, ſeu Vnà ſepelior, Vnà tecum ſepulturæ mandor.

ΚΗΛΕ'Ω, ῶ, Mulceo, Permulceo, Delinio: θέλγω, quod propriè verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris fit, (vt Plutarch. in κήλησις infrà docet) ideóque Cicero interpret. Suauitate auditus animū delinio. Theopōp. poeta apud Athen. lib. 11, Ὥς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος υἷας Ἀχαιῶν Κέρμα φίλον τι διδοὺς ὅτε συμμαχίαν ἐρέεινεν, Οἷον δ' οὐ κήλησε δέμας λεπτὸν Ῥαδάμανθυν Λύσανδρον. Plutarch. De Herodot. Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως μὲν οὐ, λιγυρῶς δὲ καὶ γλαφυρῶς ἠγόρευκεν, ἀμέλει ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ προσάγεται πάντας, omnes permulcent & attrahunt. Paſſ. Κηλέομαι, Demulceor, Permulceor, Delinior, θέλγομαι ὑπὸ αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις, vt Suidas exponit. Æſchines contra Cteſiphontem, ἀφομοιοῖ γάρ μου τὴν φύσιν ταῖς σειρῆσιν, ὡς ἔοικε. καὶ γὰρ ὑπ' ἐκείνων οὐ κηλεῖσθαί φησι τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' ἀπόλλυσθαι. paulo antè verò vtitur itidem alio vocabulo deliniendi, videlicet τῷ θωπεῦσαι, quod blando tactu fit, ſicut hoc κηλῆσαι verborum illecebris aut etiā incantamentis. Plutarchus De ſolert. anim. κηλοῦνται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς. Gell. dicit Permulcti ſonis mitioribus. Idem Plutarch. Coriolano, pag. 71, τῷ κοσμίως καὶ σωφρόνως ἀκούειν ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Sic idem paulo antè copulat κηλεῖ καὶ προσάγεται. Lucianus Hermot. de poetis & ſcriptoribus fabuloſis, ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Apud eundem eſt partic. κεκηλημένος. Plato lib. 2 De rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Latinum quoque vocabulum Mulcere frequenter accipitur pro Verbis ſiue verborum illecebris delinire. Ouidius, Paſtor arundineo carmine mulcet oues. Idem, Auribus mulcendis apta

referre.Idem, Ad aures mulcendas natus canor.Horat. quoque carmine mulcere puellas dicit, itémque Au- res permulcere.Sic Cicero, Sonus & numerus permul- cent aures.Et Quintilianus, Prauis voluptatibus aures aſſiſtentium permulcere. At Liuius, Paulatim per- mulcendo tractandóque manſuefecerant plebem. A

Κηλέομαι accipitur etiam pro Delector,Oblector: vt in hoc apud Euſtath. epigrammate in Hecaten ſiue Dia- nam,Δέσποινα τελοδίτι,τρίμορφε,τριπρόσωπε,τρίγλαις κηλευμένη,id eſt χαίρουσα,θελγομένη. Κηλῶ Suidas exponit non ſolùm ἀπατῶ,ſed etiam βλάπτω: Heſych.autem nõ ſolùm πραΰνω,θέλγω,πείθω,verumetiam καταμαραίνω. B

Κηληθμός,οῦ,ὁ,Mulcedo, vt Gellius vocat,Aurium delini- mentum, Aurium illicium, Aurium oblectamentum, Voluptas qua aures permulcentur.Od.λ.& ν,Ὥς ἔφαθ᾽,οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,Κηληθμῷ δ᾽ ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.Gellius dicit, Quæ nullas voluptates,nul- lámque mulcedinem Veneris neque Muſæ haberet.

Κήλημα,ατος,τὸ,idem,ſiue ἀπάτη.Suid.

Κήλησις,εως,ἡ,Delinitio qua aures permulcentur: Actio i- pſa mulcendi ſiue permulcendi aures. Plutar. De ſo- lertia anim.ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι᾽ ὤτων,ὄνομα,κήλησις ἐστι·τὸ δὲ δι᾽ ὀμμάτων,γοητεία.Hoc verò Stoicorum dogma,κήλησις, ἡδονὴ δι᾽ ὤτων κατακηλοῦσα, Cicero Tuſcul. 4,ita interpre tatur,Delectatio, Voluptas ſuauitate auditus animum deliniens. C

Κηλητήριος,ου,ὁ καὶ ἡ, Mulcendi vim habens, Cui permul- cendi facultas ineſt. Vnde in fœminino genere apud Heſych. κηλητηρίοις, quod exponit, τὰς ψυχὰς θεραπευού- σαις.Et apud Suidam κηλητήρια ᾄσματα, quæ & θελκτικὰ μέλη,Ad aures mulcendas natus canor, vt Ouidius lo- quitur. AT Κηλητήριον,ου,τὸ, Delinimentum ad aures permulcendas,proprié: vel Illicium quo animum ali- cuius permulcemus.idem quod κηληθμὸς ſuprà. Soph. Trach.Ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον, Hoc permulcebit animum tuum,Iſto delinimento pectus tuũ mulcebis. Pro quo per ſyncopen DICITVR Κήληθρον, ſicut θέλκτρον pro θελκτήριον,Delinimentum quo pectus alicuius mulcemus.φίλτρον, παραμύθιον,Heſych. D

Κηλήτωρ,ορος,ὁ,Delinitor,Qui aures alicui permulcet.

AT Κηλήτειρα,ας,ἡ,Quæ aures ſiue animum alicui mul cet,Quæ dictis alicuius pectora mulcet, vt Virg.loqui- tur. At Heſych.ἡσυχάστρια. E

C. Ἀκήλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui permulctus non eſt,aut permul ceri nequit,Qui mulcedine captus non eſt,aut capi nõ poteſt, Qui permulcendo tractandóque manſuefa- ctus non eſt,aut manſuefieri nequit.Odyſſeæ κ, Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστιν. id eſt ἄθελκτος καὶ ἀπαθής,vt Euſtathius exponit.Annotat tamen idem, veteres ac- cepiſſe pro ἀκατάκλαστος,Infracta,Pertinax.

Κηληδών,όνος,ἡ. Pindarus ſimiliter κηληδόνας dicit vt Ho- merus σειρῆνας, quæ videlicet facerent τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλανθάνεσθαι τῶν τροφῶν ὑφ᾽ ἡδονῆς,καὶ οὕτως ἀφαυαίνεσθαι, vt Euſtathius docet.Eadem tradit Athen. lib. 7. Dubium verò eſt an Pindarus hoc Sirenibus epithetũ tribue- rit,διὰ τὸν κηληθμὸν,vt Homerus loquitur, an verò in- telligat alia aliqua ᾠδικὰ δαιμόνια. F

C.KAT ακηλέω,ῶ,Demulceo,Permulceo, Suauitate audi- tus animum delinio.Exemplum cum Ciceronis inter- pret.habes in Κήλησις paulo antè. VNDE Κατακηλη- τικός,οῦ,ὁ,Qui permulcere ſeu demulcere poteſt, Cui facultas ineſt permulcendi & ſuauitate auditus animũ deliniendi. G

Κηλαίνω,idem quod κηλέω,Mulceo,Demulceo, Suauitate auditus animum delinio,Permulcendo tractandóque manſuefacio,θέλγω,vt Heſychius exponit. Item νοσέω, apud eundem,quod fortaſſis ad κήλη pertinet.

Κηλέσης,ου,ὁ,Qui aurium illecebris decipit, Qui mulcedi- ne aliquem capit.ἀπατεών,Suid.ſicut κηλέω ei ſignificat ἀπατάω.

Κηλεύς,έως,ὁ,idem.v.l.

ΚΗΛΗ, ης,ἡ,dicitur apud veteres tumor omnis,quacũ- que in parte fuerit: ſiue in ſcroto(vt quæ vocatur ὀσχεοκήλη)ſiue in inguinib,ſiue etiã in gutture.cuius ge- neris ſunt βουβωνοκήλη & βρογχοκήλη. Poſtea verò magis dici cœpit de ſcroti tumoribus, quòd illi tũ frequẽtio H

res ſint,tum multo magis diuerſorũ generũ. Receſen- tur autè hæc ferè eius generis apud medicos,βουβωνο- κήλη,ὀσχεοκήλη,ἐντεροκήλη,ἐπιπλοκήλη,ὑδροκήλη,πνευματοκήλη, σαρκοκήλη,κιρσοκήλη,præter alia quæ duobus generi- bus conſtant.Gorr. Galen.De tumor.præter naturã, c.15,de enteroepiplocelè loquens,νεωτέρων ἰατρῶν ὄνομα, τὸ καὶ σύμπαντας τοὺς κατὰ τῶν ὄρχεων ὄγκους ὀνομαζόντων κήλας, διὰ τὸ ἢ στοιχείου τῆς προτέρας λεγομένης συλλαβῆς, οὐ διὰ τὸ ᾶ, καθάπερ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.Marcell.Dioſc.interpres Ra- mices à Latinis vocari tradit,in primiſque à Celſo.Eu- ſtathius à κηλέω deriuari putat,ac dictam κατ᾽ ἀντίφρα- σιν:Suidas autem à χαλάω.

Κηλήτης,ου,ὁ,qui eo vitio laborat.Syneſius in epiſt.οἱ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς,ὁ κηλήτης,ὁ ἀριστόχειρ, ὁ παραβλώψ. Vbi exponitur Hernioſus.nam hernia ſub cele comprehenditur.

ΚΗΡ, ρός,ἡ,Sors, Fatum, Sophocles Trach. Ἀλλ᾽ εἰπὲ πᾶν τἀληθές,ὡς ἐλευθέρῳ Ψεύδει καλεῖσθαι,κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.id eſt, μερὶς,κλῆρος,μοῖρα,τύχη,vt ſchol. expo- nit. Sed plerunque in malam partem capitur, pro Fatum lethiferum, Fatum funeſtum: Vel Sors fu- neſta, Sors aduerſa, aut etiam Sors dura fati. Home- rus,— εὖ εἰδὼς κῆρ᾽ ὀλοὴν ἐπὶ νηὸς ἔβαινε, Luctifici gna- rus fati conſcenderat æquor.Il.ψ,Hector ab Achille de- iectus, — ἐμὲ μὲν κὴρ Ἀμφέχανε στυγερὴ ἥπερ λάχε γιγνόμενόν περ.Id μοῖραν vocat in verſu ſequenti,Il.π, ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.Odyſſ.τ,— οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆ- ρας ἀλύξει. Iliad.ρ, ὅπως θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.Iliad.ω, — ἔμελλεν Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Iliad. μ,— κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ᾽ ὑπαλύξαι.Iliad.β,οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.Id eſt,vt Cicero interpr.Qui non funeſtis liquerunt lumi na fatis.Sic in Bœotia, κῆρες ἄγον μέλανος θανάτοιο. Item Iliad. θ, Ἐν δ᾽ ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, duo fata lethifera,δύο μοίρας: de Ioue qui in bilãce fatũ Græco- rum & Troianorum in certamen deſcendentium ſta- tuebat. Quum verò ſeorſum ponitur,nec θάνατος ei adiungitur,plerunque ſolet exponi Lethum,Mors,θά- νατος.Iliad.σ,de pugna Græcorum & Troianorum,ἐν δ᾽ ὀλοὴ κὴρ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, Ἄλλον τε- θνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. Iliad.χ, Achilles ad Hectorẽ morientem,Τέθναθι·κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. Odyſſ. γ, κηρὶ δαμεὶς ἀΐδός δε βεβήκει. Odyſſ.β,Πειρήσω ὥς κ᾽ ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. Odyſſ.ρ, τοῦτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω.Il.μ,Ζεὺς κῆρας ἄμυνε Παιδός. Odyſſ.ε,ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν. Odyſſ. χ, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.Iliad.γ,κῆρ᾽ ἀλεείνων,lethum fugiens. Od.ρ,μα- λάξῃ κηρὶ ἔοικεν. Vtuntur hoc vocabulo quidam etiã proſæ ſcriptores. Plutarchus de amore fraterno,φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας,ἄγρια νοσήματα,καὶ κῆρας,οὐκ οἰκίαις μόνον ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους.Vbi noxas aut peſtes,vel potius Fatales noxas & peſtes exponi etiam poſſet. nã & Heſych.κῆρας dicit eſſe βλάβας. Pro Peſtis certè meta- phoricè accipitur in hoc apud Suidam loco,ἀξιῶν αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε καὶ πολιτείας,vt peſtes & noxas reip. Bud.interpr.Dira ca lamitas,Noxa,apud Platonem lib.11 De leg. pag.349, circa finem,πολλῶν δὲ ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν,αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταρρυπαίνουσιν αὐτά. Plutarch.in Antonio, Ἀντωνίῳ δὲ λαμπρῷ καθ᾽ ὥραν γενομένῳ τὴν Κουρίωνος φιλίαν καὶ συνή- θειαν ὥσπερ τινὰ κῆρα προσπεσεῖν λέγουσι, perniciem & exitiũ, vt ex ſequentibus apparet.Bud. Apud Philo- nem autem lib.3 De vita Moſis,vbi de igne profano & quo vnuſquiſque domi ſuæ vtitur,dicit,ὅπως μὴ προσά- ψαιτο τοῦ βωμοῦ,διὰ τὸ μυρίας ἴσως ἀναμεμάχθαι κῆρας,Turn. interpr. Sexcentis fortaſſe maculis inquinatum eſſe. Sic verò Heſych. quoque κῆρας exponit μολύσματα. Theophr.locis quoque ſuas κῆρας tribuit, id eſt Fatalia vitia,Fatales ægritudines & morbos.De cauſ.plant.lib. 5,cap.14,vbi de arborum morbis tradit,ὅλως δὲ ἕκαστα τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας,οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐδάφους, οἱ δ᾽ ἐκ τοῦ ἀέρος, οἱ δ᾽ ἐξ ἀμφοῖν. Vnde deſumptũ videtur quod Plin. ſcribit l.17,cap. 24, vbi & ipſe de morbis arborũ diſſerit, Sunt enim quædam ægritudines & locorum.Paulo pòſt ve- rò morbos locorum dicit. Pro morbo certè accipi à

Sophocle teſtatur eius ſcholiaſtes in Philoct. — πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; paulo antè verò dixerat ζαφεῖαν νοσηλείαν. Sic in eadem tragœdia, ὅτ᾽ ἐγνώθ᾽ ὅτι σοι κῆρα παῖσι ἀποφθίνειν, id eſt νόσον, morbum. A

C. Κηροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethum ſeu mortem afferẽs. (q.d. Mortem nutriens, & velut in ſinu fouens) Lethifer, Mortifer. Nicand. Ther. de ichneumone, cui aſpidem nocere non poſſe tradit, ὅτι λυγρὰ Θαλπούσης ὄφιος κηροτρόφου ὠεὰ γαίῃ. id eſt lethiferi anguis, reſpectu vel ouorum quæ & ipſa mortem inferre putãtur, vel veneni quod parit. vnde & Peſtiferi aliquis interpretari poſſet. B

C. Κηρεσιτρεφής, έος, ὁ & ἡ, Qui vnà cum lethifero fato alitur, Vel Qui educatur inter multas duræ ſortis miſerias, & illis eſt obnoxius. Heſiod. Erg. τότε στεῖνος ἀνὴρ βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηρεσιτρεφέων ἀνθρώπων ἔρχεται ἠμάτιος.

C. Κηρέφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui morbo deceſſit. nam κηρέφατοι Heſychio ſunt ὅσοι νόσῳ τεθνήκασι.

C. Κηραμύντης, ου, ὁ, Lethiferi fati propulſator. ὁ κῆρας ἀμύνων, vt Homerus loquitur. Idem qui Sophocli ἀλεξίμορος, & aliis ἀλεξίκακος. Euſt. citat ex Lycophr.

C. Κηρουλκός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ad fatum lethiferum trahens, Ad funeſtum fatum rapiens. ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα. Etym. C

C. Κηρεσσιφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à lethifero fato fertur, Quẽ funeſta fata adferunt, ſeu ſecum adducunt. Iliad. θ, Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν. Vbi Euſt. annotat, per poſteriora hæc verba, Οὓς κῆρες φορέουσι, explicari præcedentia, ac non actiuè accipi debere, ſed paſſiuè.

C. Ἀκήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis, Fato lethifero non obnoxius, Iuris fatalis vel parcalis immunis. Bud. Phocylides, Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι. Euſtath. hæc refert ex Rhet. lexico, Ἀκήριος, ἄνοσος, ὑγιής, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλονότι κηρί. Id eſt, Ἀκήριος, Morbi expers, Sanus, Immortalis, Non obnoxius videlicet κηρί. Puto autem, ἀκήριος exponendo Immortalis, accipi debere κῆρα pro parca: at exponendo Morbi exors, Sanus, pro pernicie ſeu peſte & exitio. vnde ἀκήριος exponitur & ἀβλαβής, Illæſus, Qui non paſſus eſt vllam κῆρα. Quæ explicatio conuenire poteſt huic loco Od. φ, Σκύλλην δ᾽ οὔ πώποτ᾽ ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν, id eſt Illæſi. Quanquam in paruis ſcholiis exponitur χωρὶς κηρός (ita enim corrigo quod in vulgatis editionibus legitur, κήρυκος) χωρὶς θανάτου, abſque morte. Videtur autem ipſe Homerus ſtatim pòſt velut alludens ad hoc dictum ἀκήριοι ἄλυξαν, ſubiunxiſſe, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξεν. Exponitur autẽ ἀκήριοι, ἀβλαβεῖς, (i. illæſi) ab Euſtathio, Il. μ, Τῇ δ᾽ οὔ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται. Sic etiam apud Nic. accipitur in Ther. Ἰχνεύμων δ᾽ ἄρα μοῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὁρμὴν ἀλύσκει, Illæſus effugit: vel Non interimitur & occiditur ſeu occidi poteſt ab aſpide. ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου. ‖ Item Ἀκήριος in actiua ſignificatione, Non exitialis, Non lethifer. Vide Nicandri ſcholiaſtem. D E F

C. Ἐπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fato lethifero obnoxius, Fatalibus morbis obnoxius: interdũ etiam Caducus, Fluxus. Opponitur τῷ ἀκηράτῳ ab Ariſtotele De mundo. ait enim αἰθέριον φύσιν ἄφθαρτον εἶναι καὶ ἀνεπηρέαστον, τὴν δὲ ταύτης συνεχῆ, παθητὴν καὶ φθαρτὴν καὶ ἐπίκηρον. paulo antè verò dixerat τῶν ἄστρων οὐσίαι ἀκήρατόν τι καὶ θεῖαν εἶναι. Apud Theophraſtum verò De hiſtoria plantarum lib. 6, cap. 7, vbi abrotonum eſſe dicit δύσριγον σφόδρα καὶ ὅλως ἐπίκηρον, exponitur Aeris iniuriis obnoxiũ. Ἐπίκηρος ab eodem Theophraſto opponitur τῷ ἰσχυρῷ, id eſt Robuſto, Valido: lib. 7, φιλόψυχρα δὲ τὰ χειμερινὰ οὐχ ἧττον τῶν θερινῶν, καὶ τὰ ἐπικηρότερα τῶν ἰσχυρῶν. Subſtantiuè autem capitur τὸ ἐπίκηρον. Plutarch. Sympoſ. 4, κατηγορεῖ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου τὸ ἐπίκηρον καὶ νοσῶδες, lethifero fato & morbis obnoxia eſſe. In Axiocho, εἰπὲ λαθὼν ὑπεισηλθέ τι γέρας, εἰς ὃ πᾶν συρρεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαχθές, quicquid in natura vitioſum ſeu interitui obnoxium eſt. G

VNDE Ἐπικήρως, More eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxii ſunt. Iſocrates in Buſir. encom. τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης καὶ φθονουμένης διὰ τοὺς λυμαινομένους τῶν λόγων. Philo De mundo, τὰ μὲν γὰρ ἐπικήρως τι ἐξ ἑαυτῶν ἔχει, καὶ δυναστεύεται πρὸς ἀλλήλων, natura ſua fluxa ſunt. Bud. H

Ἀπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπίκηρος. Heraclitus apud Lucianum in Vit. auct. ἡγέομαι γὰρ ὦ ξεῖνε τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρὰ καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ὅ τι μὴ ἐπίκηρον.

Κηρέσιος, ου, ὁ & ἡ, Fatalis, Noxius. κηρέσιον apud Heſych. ὄλεθρον νοσηλεῖον.

Κηρίαι, Faſciæ ſepulchrales. vulg. ſex. Cuius expoſitionis veſtigia apparent in his mendoſis apud Heſych. verbis, ἐπιθανάτια ἐπιπολιζμένα. quaſi velit dicere, Quibus ii qui fato functi ſunt, inuoluuntur. Pro quo ſcribitur & κειρίαι. vt Ioan. 11 de Lazaro, ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις. AT Κηρίαι, Lubrici lati. Erot.

Κηραίνω, Perimo, Interimo, Corrumpo, Noceo. φθείρω, βλάπτω. Heſych. ‖ Item neutraliter Fatali quodam interitu pereo, Miſerè pereo, δυσθανατέω, vt Heſych. exponit. cum quo vocabulo copulatur à Philone De vita Moſis lib. 3, ὀρχηστῶν ἐπιδείξεσι, περὶ ἃς κηραίνουσι καὶ δυσθανατοῦσιν οἱ θεαματομανοῦντες. Turneb. ibi interpr. Quæ depereũt. Fortaſſis etiã exponi poſſet, Quaſi fato quodã iis addicti ſunt & miſerè immoriũtur. Niſi potius ad ſequentẽ ſignificationem referendum videatur. ‖ Κηραίνω, à κῆρ (id eſt cor) deriuatũ, Animo voluto, Animo verſo, Solicitè & anxiè cogito. μεριμνῶ, φροντίζω. Euripides apud ſchol. Soph. τί ποτ᾽ ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε; VNDE Προκηραίνω, Anxiè cogito de, Solicitus ſum de. Sophocl. Trach. de Deianira, λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυνάοῦσ᾽, ἀεί τιν᾽ ἐκ φόβου φόβον τρέφω, Κείνου προκηραίνουσα, Anxiè & ſolicitè de eo cogitas, Anxia & ſolicita de ipſius ſalute & reditu. Schol. ibi exponit ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα, κατὰ τὸ κέαρ, id eſt ἐν βάθει βουλευομένη.

C. Ἀκήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis, Incorruptus. Idẽ quod ἀκήριος, in ſignificatione quam primo loco poſui. Itidem factum à κήρ, vel à κηραίνω, quod ipſum à κήρ deriuatum eſt. Etymologiſtes vult eſſe vel à κηραίνω dictum ἀκήρατος pro ἀκήραντος: vel à γῆρας factum eſſe ἀγήρατος, deinde & ἀκήρατος. Euſtathius ἀκήρατος à κήρ & ἄτη, vt ἀκηράσιος à κήρ & ἄση, deducit. Ego illam deductionem ſequor à κηραίνω. Notandum eſt autem ἀκήριον à ſolis poetis vſurpari, ſicut & ἀκηράσιον quod ſequitur: at ἀκήρατον in proſa quoque inueniri. Ariſtot. De mundo, στοιχεῖον ἀκήρατόν τι καὶ θεῖον, elemẽtum incorruptibile. Gregor. de Deo, οὐ τὴν πρώτην καὶ ἀκήρατον φύσιν. Xen. Pæd. 8, οἱ καὶ τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀκήρατον καὶ ἀναμάρτητον.

Ἀκήρατος, Purus, Sincerus. nam ἀκήρατον etiam ἀκέραιον exponit Suidas. Ἀκήρατον ὕδωρ, Pura aqua. Iliad. ω, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. Sic ἀκήρατος χρυσὸς apud Platonẽ in Politico. Idem de magiſtratu loquens, qui nec gratia, nec voluptate, nec dolore, à vero flectitur ſeu deflectitur, τὸν δὲ ἀκήρατον πανταχοῦ ἐκβαίνοντα, ὥσπερ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον, καθιστέον ἄρχοντα. Sic & Lucianus contra indoctum, κιθάραν χρυσοῦ τε ἀκηράτου πᾶσαν, citharã ex auro puro (vel auro puto) cõflatam. Sic autem videtur & in Hermotimo ἀκήρατον pro ſincero vſurpare: quum de Hercule loquens ita ſcribit, καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπινον εἶχεν ἀπὸ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τι καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον. id eſt, Ille enim quum abieciſſet quicquid humanum à matre habebat, & puram ac ſinceram afferens partem diuinam. ‖ Accipitur & pro Integrũ, id eſt Intactũ, Illæſum. vt ἀκέραιον interdũ. Sic κτήματα ἀκήρατα apud Homerum, Intacta, ſalua.

Ἀκήρατος, Integer, Incorruptus, Intemeratus. Xenophon, ἀκήρατος φιλία διαμένει manet amicitia inuiolata, ſiue intemerata. Apoll. Arg. 4, παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. Sic ἀκήρατον λέχος Eurip. Oreſte, Lectus intemeratus, vel impollutus. Cum genitiuo. Idem, — σώφρων, καὶ κακῶν ἀκήρατος. Apoll. Arg. 1, — ἀκήρατος ἠὲν ἀκοίτης ὠδίνων. vbi καθαρά exponitur.

C. 3. Παναιακήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nulla ex parte fato obnoxius eſt, Planè immortalis.

Ἀκηράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀκήρατος. ſed à poetis duntaxat vſurpatur ἀκηράσιος. Apud Homerum ἀκηράσιος οἶνος exponitur ἀκέραιος καὶ μὴ διεφθορώς, id eſt vinum, ſincerum & non corruptum. ὧ οὐκ ἔστι τις κὴρ ἢ ἄση, inquit Euſtathius.

ΚΗΡΟΣ

ΚΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Cera. Od. μ, — κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιέζον, dicit Vlyſſe cera ſociis ſuis aures obſtruente aduerſus Sirenũ cantũ. Pauſan. Att. οὔτε κηρὸν οὔτε μέλι ἀπ' αὐτοῦ ποιήσεις. Luc. in ſuo inſomn. ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς, ludicris ex cera figmentis. Ibidem, ἀποξέων τὸν κηρὸν, ἢ βόας ἢ ἵππους ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Quum verò idem De ſaltat. dicit, καὶ παραχεῖν τὰ ὦτα καὶ αὐτὸν κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος, alluſit ad locum Homericum. Herodian. lib. 4, κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, ſtatuam ceream. De ceræ autem generibus & vſu vide Dioſc. l. 2, cap. 105, & Plin. l. 21, c. 14. AT Κῆρος, fluuius Armeniæ. A B

C. Κηρογονία, ας, ἡ, Ceræ generatio, Ceræ opificium, Cerificatio: ſi licet vti hoc verbali à Cerifico, quod apud Plinium legitur. Ioſeph. De antiq. κάλλιστα περὶ τὰς κηρογονίας ἀπομιμοῦνται τοὺς περιόντας.

C. Κηρογραφία, ας, ἡ, Pictura quæ ceris fit: affinis τῇ ἐγκαυστικῇ. Solebant enim ceris pingere, ac picturam inurere, vt docet Plin. l. 35, c. 11. ſicut & lib. 21, cap. 14, ſcribit ceram varios in colores pigmentis trahi, ad reddendas ſimilitudines & innumeros mortaliũ vſus, parietúmq; etiã & armorũ tutelã. Solebãt verò & mulierculæ in fucãda cute ceris vti, vt patet ex Philoſtr. ep. 39, vbi dicit τὸ φυκίον καὶ τὸν κηρὸν, & alia huiuſmodi, Laidis & Thaidis eſſe pharmaca. C

C. Κηρόδετος, ου, ὁ & ἡ, Cera vinctus, Cera coniunctus. Ath. lib. 4 ex Euphorione tradit τὴν πολυκάλαμον σύριγγα inueniſſe Silenum: Marſyam verò τὴν κηρόδετον. At Virgilius in Bucol. dicit, Panem primũ calamos cera cõiungere plures inſtituiſſe. Dicitur autẽ & κηρόδετον μέλι quod in cereis fauorum cellulis quaſi illigatum contineatur. D

C. Κηροδομέω, ῶ, Ex cera ædifico, Cereas ædes ſtruo, Cereũ domicilium fabricor, Phocyl. de api, Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων Σμήνεσι μυελόπηκτα κατ' αἴθεα κηροδομοῦσα.

C. Κηροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ceræ forma eſt, Ceræ ſimilis. Dioſc. l. 2, c. 106, de propoli, δοκιμάζεται δὲ περὶ τοῖς σώμασι τῶν σμηνῶν κηροειδής. Sũt etiam apud Athen. l. 7 piſces quidam ἀλφησταὶ dicti, τὸ μὲν ὅλον κηροειδεῖς (cerino colore) πορφυρίζοντες δὲ κατά τινα μέρη, vt ex Apollodoro docet: quos Ariſtot. dicit eſſe κιρροὺς. Ibidem Epicharmus coracinos piſces dicit eſſe κηροειδέας. At κηροειδὲς σῶμα apud Plat. in Tim. dici videtur quod Cereum Latinis. E

C. Κηροπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex cera compactus ſiue concretus. Epigr. VNDE Κηροπήγιον, ου, τὸ, Candelabrum, Vbi cerei depanguntur.

C. Κηροπλάστης, ου, ὁ, Qui ex cera imagines fingit, Cerarius. Plut. χαλκοτύποις μὲν πείθονται καὶ λιθοξόοις καὶ κηροπλάσταις, ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ σώματα εἶναι. VNDE Κηροπλαστέω, Ex ceris fingo, In ceris fingo. Eubulus apud Athen. lib. 13, Τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα Ἢ κηροπλαστήσας Ἔρωθ' ὑπόπτερον; Itẽ Ceras fingo. de apib⁹ apud Diod. teſte B. Sic verò & Plin. infrà in κήρωσις dicit apes ceras fingere. F

C. Κηροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ceram alens. Ex Epigr.

C. Κηροχρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Qui cerino colore eſt. Chæremon apud Athen. l. 13, Κόμαι δὲ κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος.

C. Κηροχυτέω, ῶ, Cerã fundo & liquo. κηρὸν διατήκω. Ariſtoph. metaph. vſurpauit pro fundere ſcripta ſcita quidẽ, ſed non ſolida, ἀλλὰ μαλακὰ ὥσπερ τὰ κηροπλάστου ἔργα.

C. Κηραχάτης, ου, ὁ, Cerachates, Achates quidam ita dictus à cerino colore. De quo Plin. lib. 37, c. 10. G

C. Κηρέλαιον, ου, τὸ, Medicamentũ ex cera & oleo, cui affunditur & ſuccus refrigerans. Apud Orib.

C. Σκληρόκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dura cera obductus. vt σκληρόκηροι δέλτοι apud Suid. Libelli in quib⁹ ob ceræ duritiẽ difficulter ſcribitur, diu autem quæ inſcripta ſunt, retinẽt.

Κηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ceroſus, Cerinus, Ceram referens.

Κηρόω, ῶ, Cero, Cera obduco ſeu circumlino.

Κήρωμα, ατος, τὸ, Tabula cerata in qua antiqui ſcribebant. Item Ceratura, Columell. Item Vnguentum quod fit ſubacta oleo cera qua in palæſtris vtebantur athletæ. Plut. An ſeni adminiſtr. reſp. ἀσκηθεὶς οὐκ ἐν παλαίστραις καὶ κηρώμασιν ἀκινδύνως ῥυθμῶν σοφιστῶν, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν Ὀλυμπιακοῖς καὶ Πυθικοῖς ἀγῶσι. Plin. pro loco vſurpauit in quo certabatur. v. l. VNDE Κηρωματικός, οῦ, ὁ, Ceromaticus, Ceromate vnctus. Iuuẽ. Et ceromatic⁹ fert niceteria collo. ITEM Κηρωματιστής, οῦ, ὁ, Qui ceromate aliquem vngit ad certamen palæſtricum. H

Κήρωσις, εως, ἡ, Materia ex qua cera conficitur. Ariſtot. De hiſt. anim. l. 5, cap. 22, ἐργάζονται δὲ πρῶτον μὲν τὰ κηρία, εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσι. γίνεται δὲ κηρίον μὲν ἐξ ἀνθῶν, κήρωσιν δὲ φέρουσιν ἀπὸ τοῦ δακρύου τῶν δένδρων. Pro quo, lib. 9, c. 40, dicit, οἰκοδομοῦσι τὰ κηρία φέρουσαι τῶν τ' ἄλλων ἀνθέων καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας, καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Vnde eſt quod Plinius ſcribit l. 11, c. 6, Primùm fauos conſtruunt, ceram fingunt, hoc eſt domos celláſq; faciunt: deinde ſobolem, poſtea mella: ceram ex floribus, melliginem è lacrymis arborum quæ glutinum pariunt, ſalicis, vlmi. Hinc & Virg. in Georg. Prima fauis ponũt fundamina, deinde tenaces Suſpendũt ceras.

Κηρωτός, οῦ, ὁ, Ceratus, Cera obductus. Et n. g. κηρωτὸν, Ceratum, vt Celſus vocat: nonnulli & Cerotum. Eſt autem medicamenti genus ex oleis, gummi, ſuccis, aliiſque liquoribus cera vnitis conſtans, & ſubſtantia mediũ inter emplaſtrum & vnguentum. Quanquam non perpetuò vna eius forma eſt: ſiquidem aliquãdo humidius, aliquando ſiccius fieri poteſt: ſi humidum, triplum aut quadruplum ad cerã oleũ habet. Sic verò dictum eſt quòd magna ex parte cera conſtet. Gorr. Apud Dioſc. eſt etiã fœm. gen. κηρωτή. vt κηρωτὴ ῥοδίνη, ceratum roſaceum. de quo & Celſus.

C. ΚΑΤΑκηρόω, ῶ, Cera obduco ſeu Cera circumlino, Incero, vt Celſus & Iuuen. loquuntur. Herodot. l. 1, κατακηρώσαντες δὲ ὦν τὸν νέκυν Πέρσαι γῇ κρύπτουσι. Vnde eſt quod Cic. lib. 1 Tuſcul. ſcribit, Perſæ etiam cera circumlitos condunt vt quammaximè permaneant diuturna corpora. Apud eundem κατακεκηρωμένος, Inceratus, Cera obductus ſeu circumlitus.

Κήρινος, ου, ὁ, Cereus. vt κήρινον πλάσμα apud Plat. Theæt. Ibidem, κήρινον ἐκμαγεῖον, καθαρωτέρου κηροῦ & κομψοτέρου καὶ σκληροτέρου. Item κήριναι ὄρνιθες apud Athen. inter fercula. Et κήριναι ὀπῶραι apud eundem ſunt qui vocẽt mel. Item κήριναι γυναῖκες apud Philoſtr. epiſt. 39, ceræ mulierculæ: vel quæ ceris in fucando corpore vtuntur, vt in Κηρογραφία dixi.

Κηρίτης, ου, ὁ, Cerites, gemma ceræ ſimilis. Plin.

Κήρινθον, ου, τὸ, Cerinthum. A Theophr. De hiſt. pl. l. 6, c. 7, numeratur inter flores æſtiuos. Videtur id eſſe quod cerinthen vocat Plin. lib. 21, cap. 12, vbi de apum pabulo ſcribit inter alia oportere ſerere & cerinthen: eſſe autem cerinthẽ folio candido, incuruo, cubitalẽ, capite concauo, mellis ſuccum habente. Ariſtot. quoque De hiſt. anim. lib. 9, cap. 40, cerinthõ apum pabulo tribuit: ἔστι δὲ αὐταῖς καὶ ἄλλη τροφὴ ἣν καλοῦσί τινες κήρινθον. ἔστι δὲ τοῦτο καταδεέστερον καὶ γλυκύτητα συκώδη ἔχον. κομίζουσι δὲ τοῦτο τοῖς σκέλεσι καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. Vnde Plinius lib. 11, c. 7, Præter hæc conuehitur erithace, quam aliqui ſandaracham, alii cerinthum vocant. Hic erit apum dum operantur, cibus, qui ſæpe inuenitur in fauorum inanitatibus ſepoſitus, & ipſe amari ſaporis. Gignitur autem rore verno & arborum ſucco, gũmi modo, Africi minor, Auſtri flatu nigrior, Aquilonibus melior & rubẽs: plurimus in Græcis nucibus. Menecrates florem eſſe dicit, futuræ meſſis indicium: ſed nemo præter eum.

¶ Κηρίον, ου, τὸ, Fauus, Cerea cellula, ſiue domicilium in quo apes mellificant. Heſiod. Theogon. de apum opificio, πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά. Hipponax apud Athen. lib. 14, Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγοὺς καταβρύκων, οὐ τηγανίτας σησάμοισι ἐμβάπτων. Apud eũdem Ariſton Chius tradit quoſdam circa Olympum Lydiæ nectar parare οἶνον καὶ κηρία συγκιρνάντας εἰς ταὐτὸ καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. Plinius κηρία interdum Ceram & Ceras vertit, interdum Cellas. Quod enim Ariſtot. dicit, τὰ δὲ κηρία κηφήνια ἐλάττω ἐστὶ τῶν μελιττῶν, ipſe ſic interpretatus eſt, Fucis cellarũ minimæ, ſed ipſis maiores apibus. Rurſum quod Ariſtot. l. 5, c. 22, εἰσὶ δὲ αἱ μέλιτται αἱ ποιοῦσι τριπλᾶ κηρία ἐν τῇ γῇ, ipſe l. 11, c. 18, dicit eſſe quæ ſub terra triplici cerarum ordine mellificent. Aliud exemplũ cum eiuſdem Plinii interpr. habes in κήρωσις paulo antè. Fauũ autem idem vertit in præfatione, quũ ait, Inſcriptionis apud Græcos mira felicitas: κηρίον inſcripſere quod volebãt

intelligi fauum: alii κέρας ἀμαλθείας, quod copiæ cornu, A vt vel lactis gallinacei ſperare poſſis in volumine hauſtum. Verùm inter fauum & cellulas apum ſiue ceras ita diſtingui videtur, vt faui plerunque accipiantur pro cellulis illis melle plenis, vt apud Plinium iuniorẽ, Buccellam panis dedit & fauum mellis: & ſic accipiuntur loci ex Athenæo citati. Ipſum tamen vocabulum fauus, pro vacuis quoque cellis capitur, vt apud Tibull. quum dicit melle complere fauos apem. ‖Κηρίον, Fauus, dicitur etiã tumor in cute conſiſtens, eàmque maioribus foraminibus perrodens, ex quibus hu- B mor melli ſimilis excernitur. itaque tum ob foraminum figuram, tum propter excreti humoris ſpeciem κηρίον, hoc eſt fauus, appellatur, & alio nomine μελικηρὶς, vt ſcribit Aet. lib. 6. Differt foraminum magnitudine ἀπὸ τοῦ ἀχῶρος, qui vlceris etiam in cute genus eſt, ſed minimis foraminibus præditum, per quæ humor dimanat. Gorr. De hoc Dioſcor. lib. 2, cap. 164, de pepone loquut⁹, ὑγιάζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ τοῦ μέλιτος. Pro quibus Plin. lib. 20, cap. 2, radix ſanat vlcera concreta in modum faui, quæ κηρία vocant. C

C. Κηριοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Faui ſpeciem gerens. Epicharmus apud Athen. lib. 7, Μύες ἀλφησταί τε κορακῖνοι κηριοειδεῖς. Apud eundem Apollodorus ἀλφηστὰς piſces dicit eſſe κηροειδεῖς, cerini coloris, vt ſuprà dixi.

C. Κηριοποιός, οῦ, ὁ, Qui fauos cõficit, ſeu qui fauos cõſtruit, Qui fauos confingit, vt Plin. loquitur.

Κηριάζω, F. σω, Fauos confingo, Fauos conſtruo. Dicitur etiam de purpuris & muricibus quæ lẽtorem cuiuſdam ceræ ſaliuãt & quaſi cerificant, vt Plinius loquitur: ſeu (vt alii malunt) ſaliuarium lentorẽ emittũt, qui poſtea D concreſcens faui repræſentat ſimilitudinem. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 5, cap. 15, αἱ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροιζόμεναι εἰς ταὐτὸ, ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελίκηραν. τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρὸν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπλακείη. Ibidem, τοῦτο δὲ συμβαίνει ὥσπερ ἀποκάθαρμα καὶ ταύταις καὶ τοῖς κήρυξι. κηριάζουσι γὰρ καὶ οἱ κήρυκες. Ibidem, ἀφιᾶσι γὰρ ἀρχόμεναι κηριάζειν γλισχρότητα μυξώδη, ἐξ ὧν τὰ λεπυριώδη συνίσταται. Vnde eſt quod Plinius ſcribit lib. 9. c. 36, de purpuris, Cõgregãtur verno tempore, mutuóque attritu lentorem cu- E iuſdam ceræ ſaliuant. Simili modo & murices. Idem Plin. κηριάζειν interpr. Cerificare. nam quod ibidem Ariſtot. de purpuris dicit, ὅταν ἐκκηριάζωσιν αἱ πορφύραι, τότε χείριστον ἔχουσι τὸ ἄνθος, ipſe lib. 9, c. 38, ita interpr. Quum cerificauere, fluxos habent ſuccos. Sic enim legendum eſſe, & non Fœtificauere, antiqua probant exemplaria, & Ariſtot. autoritas cõfirmat. Sed ſunt qui malint interpretari Fauificare quàm cum Plinio Cerificare.

ΚΗ'ΡΥΞ, υκος, ὁ, Præco. Item Caduceator. A verbo γηρύειν deriuari tradit Euſtath. (in F quo lubenter illi aſſentior: ſed miror κηρύειν non γηρύειν in vulgata eius editione duobus in locis ſcribi) vnde ab Homero Il. η dici ἠπύτα κῆρυξ forma quadam etymologiæ. Sed Etymologiſtes vult κηρύσσω prius eſſe quàm κῆρυξ, formatum videlicet à futuro κηρύξω, abiecto ω: hoc autem κηρύσσω eſſe à γῆρυς. Ego perinde eſſe puto ſiue à nomine γῆρυς ſiue à verbo γηρύειν deducamus κῆρυξ, ſed cenſere verbum κηρύσσω prius eſſe quàm κῆρυξ, hominis omni iudicio carentis eſſe iudico. Sicut porro ἠπύτα κῆρυξ in illo Homeri loco legimus, ita in aliis ἱερόφωνοι κήρυκες item λιγύφθογγοι appellantur. Sed κήρυκας G apud Homerum varia munia atque adeo miniſteria obire ſciendum eſt, (quò reſpexiſſe Heſychium puto, quum ſcripſit, οἱ διάκονοι οἱ τὰς ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες πράξεις) ideóque non debere huius nominis ſignificationem ad illam quam poſui interpretationem reſtringi. Quæ autem munia ſeu miniſteria obire illi ſolerent, ex ſequentibus Homeri locis planum faciam (ſi pri⁹ quæ Pollux huc pertinẽtia ſcribit, attulero: τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος, ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκήρυττε δὲ ἡσυχίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προσήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε.) H

Κήρυκες populum conuocabant ad concionem: vt Il. β, Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic & alibi.

Κήρυκες, Silentium indicebant, ſeu audientiam faciebant. (ſicut præco apud Plautũ in Pœnulo, Exurge præco, fac populo audientiam) vt Iliad. ψ, — ἐν δὲ ἄρα κῆρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς. Vnde dicitur de Minerua Iliad. β, — παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει. Huc pertinet quod Iliad. σ legitur, & alibi, Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Quæ autem his verbis ſubiunguntur, faciunt pro loco illo ex Iliad. ψ, in quo dicitur ſceptrum ὑπὸ τοῦ κήρυκος datum fuiſſe Menelao in manũ: (itémque pro iſto loco ſimili omnino, Odyſſ. β, Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ Κῆρυξ, & pro aliis huiuſmodi) hæc enim ſequuntur, οἱ δὲ γέροντες Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων.

Κήρυκες caduceatorum munere fungebantur: & nominatim quemadmodum legimus apud Liuium caduceatorem mitti qui inducias ad ſepeliendos mortuos petat, ita Iliad. η, Idæus κῆρυξ à Troianis ad Græcos miſſ⁹ petit ab illis, Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς Κήομεν.

Κήρυκες à principibus aut certè viris aliqua dignitate præditis, ad perferẽda nuntia aut accerſẽdum aliquem mittebantur: vt Odyſſ. π, Αὐτὰρ κήρυκα προέηκαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος, Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ. Et Od. δ, Κῆρυξ, τίπτε δέ σε προέηκαν μνηστῆρες ἀγαυοί; Ἦ εἰπέμεναι δμῳῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι; Eiuſdem Odyſſeæ libro θ, — κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν.

Κήρυκες, Comites itineris erant viris aliqua dignitate præditis, aut iis quos illi ad obeũdum munus aliquod mittebãt. vt Od. τ, — καὶ μέν οἱ (videlicet Vlyſſi) κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ Εἵπετο. quem poſtea dicit ab Vlyſſe coli ſolitũ ἔξοχον ὧν ἑτάρων. Et ipſe Vlyſſes mittens duos ex ſuis ſociis, comitem dat illis κήρυκα: Odyſſ. κ, Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας. qui verſus extant eiuſdem Odyſſeæ libro ι, & alibi quoque ſi benè memini. Et Iliad. ω iubetur Priamus nemi nem aſſumere ſecum præter κήρυκα vnum, ὅς κ' ἰθύνοι Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, deinde, ἠδὲ καὶ αὖτις Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ.

Κήρυκες aliqua in ſacrificiis etiam miniſteria obibant: vt Od. υ, Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην Ἦγον. (vbi annotat Euſtathi⁹, καὶ κήρυκες δὲ οἱ κατὰ τὴν Ἰθάκην δημόσιοι ἐνταῦθα νοοῦνται, οἳ καὶ ταῖς θυσίαις ὑπουργοῦσιν.) Sic Iliad. γ, Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστά, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν Κῆρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα. Et paucis verſibus interiectis de iiſdem dicitur, — ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. Et tribus duntaxat verſibus interiectis, — αὐτὰρ ἔπειτα Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις, videlicet τρίχας quas Agamemnon ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνεν. ſed & Odyſſ. η, — σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ Σπείσομεν. Apud Athenæum verò lib. 10 & lib. 14, Clidemnus quidam κήρυκας ſcribit fuiſſe vice μαγείρων & βουθυτῶν: ac ſolitos δρᾶν (id eſt θύειν) ἄχρι πολλοῦ, βουθυτοῦντας καὶ σκευάζοντας καὶ μιστύλλοντας, ἔτι δὲ οἰνοχοοῦντας: ſed κήρυκας appellatos fuiſſe ἀπὸ τοῦ κρείττονος. Et paucis interiectis hæc ab Athenæo ſubiunguntur, οὐ παρέργως δὲ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκες κομίζουσιν, ὡς παλαιᾶς οὔσης καὶ προσηκούσης αὐτοῖς τῆς λειτουργίας. quibus ſubnectuntur exempla: Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι. Item, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευσεν Οἰσέμεναι. Item, Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο ποιμένι λαῶν. Sunt autem qui κήρυκας ab Homero vocari putent Διὸς ἀγγέλους ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν cum ob alia tum quia ἐν πάσαις θυσίαις διακονεῖν ἐμέμηνυον. qua de re lege quæ ſcribuntur ab Euſtathio p. 112 & p. 726.

Κήρυκες epulum etiam apparabant: vt Il. σ, Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον. Et in Odyſſ. ρ, κῆρυξ bubulco diſcumbenti

μοῖραι eius præbet: — ὣ δ' ἄρα κῆρυξ Μοῖραν ἑλὼν ἐπέθηκε, νέου γ' ἐκ αὐτὸν ἀείρας. Sed & aliis quibuſdam miniſteriis fungebantur in conuiuiis. A

At verò apud ſolutæ orationis ſcriptores κήρυκες ſunt dũtaxat qui præconũ vel caduceatorũ munia obeunt. Xenophon Hellenicῶν 2, ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλ' ἔμφωνος ὢν κατασιωπησάμενος ἔλεξεν. (vbi obſerua ἔμφωνος κῆρυξ quod ab Homero dicitur ἠπύτα κῆρυξ: & κατασιωπησάμενος quod ex eodem poeta diceretur σιωπῆσαι κελεύσας) eius autem verba hæc ſubiungit, ἄνδρες πολῖται, τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; &c. Demoſthenes Pro corona, ὧν γὰρ ὁ κῆρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. B Et dicitur κῆρυξ ἀναγορεύειν ſeu ἀνειπεῖν quod pronuntiat. Æſchines in Cteſiphontem, προσελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε. Sic & ἀνάρρησις de eo apud eundem, νομίσατε ὁρᾶν προϊόντα τὸν κήρυκα καὶ τὴν ἐκ τοῦ ψηφίσματος ἀνάρρησιν μέλλουσαν γίνεσθαι. Dicitur etiam aliquid πωλεῖσθαι ὑπὸ κήρυκι, quod eſt, ad verbum, Vendi ſub præcone (pro eo quod Cicero dicit Vendi per præconem, & Subiici voci præconis, & Subiici ſub præcone.) Herodianus libro primo, Κλέαρχός τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρὺξ τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. C Lucianus autem dixit ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν.

Κῆρυξ pro caduceatore frequens itidem eſt apud eoſdem proſæ ſcriptores, ac præſertim apud hiſtoricos. Xenophon Hellenicῶν libro 4, ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. (quale eſt illud ex Liuio à me antea citatum, Caduceatorem mitti qui inducias ad ſepeliendos mortuos petat.) Idem libro 6, ἐπεὶ δὲ πᾶσιν ἐδόκει ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι, οὕτω δὴ ἔπεμψαν κήρυκα περὶ σπονδῶν. D Rurſum libro quarto, ἔπεμψαν, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. Sciendum eſt autem annotari à ſcholiaſte Thucydidis, itémque à Suida, κήρυκα dici in bello, at πρέσβεις in pace: ſed tamen à Demoſthene coniungi hæc videmus in iſto loco orationis Pro cor. πέμψαι πρὸς αὐτὸν κήρυκα καὶ πρέσβεις, οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀνοχὰς ὅπως ἐνδεχομένως ὁ δῆμος βουλεύσηται. Sic & in epiſtola Philippi, κῆρυξ & πρέσβεις coniunguntur, τὸ παραγενομένῳ εἰς κήρυκα καὶ πρέσβεις καὶ τοῖς ἄλλοις τι πᾶσιν ἀσεβὲς εἶναι δοκεῖ καὶ μάλιστα ὑμῖν. E

¶Κηρύκων nomine vocata fuit quædam familia Athenis, à filio Mercurii qui Κῆρυξ vocabatur. Horum Κηρύκων fit mentio ab Heſychio, item à Suida in Εὐμολπίδαι.

¶Κῆρυξ, piſcis apud Ariſtotelem, Latinè Buccinum, ſeu (vt alii) Murex. Plinius libro 9, cap. 36, circa finem, Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem eſt materia, ſed diſtat temperamento. Duo ſunt genera: Buccinum, minor concha, ad ſimilitudinem eius buccini quo ſonus editur: vnde & cauſa nomini, rotunditate oris in margine inciſa. Alterum purpura vocatur, &c. uide Κνεάζω F

Κῆρυξ auis quædam quæ & πρέσβυς. Vide Πρέσβυς.

C. Στρατοκῆρυξ, υκος, ὁ, Exercitus præco, in tractatu de vocabulis militaribus, ἐκτάκτων appellatione comprehenduntur, στρατοκῆρυξ, σαλπιγκτής, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. In v.l. citatur ex Reg. lib. 3, cap. 23.

Κηρύκειον, ου, τό, vel Κηρύκιον, Caduceus. Thucydides libro 1, pag. 18, ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι. G vbi annotat ſcholiaſtes, κηρύκιον fuiſſe lignum rectum, habens duos angues ſibi inuicem implicitos, & facies habentes ſibi obuerſas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: necnon apud Polybium libro 3. Quanuis autem pleriſque in locis κηρύκειον inueniatur ſcriptum cum ει, corripitur tamen lib. 1 Epigramm. Κηρύκιον γὰρ ἔχων καὶ πλαστὰ πέδιλα. Sunt qui ſagmina inſignia fuiſſe ſcribant legatorũ Romanorum, vt κηρύκια Græcorum. H

Κηρύκεια (inquit Budæus) non ſolùm inſignia legatorum, ſed & Velamenta ſupplicũ. (vt ἱκετηρίαι & στέμματα) Dinarchus in Demoſth. οἱ δὲ Θηβαῖοι κατὰ τὴν παλαιὰν μοῖ-λις ἀφίκοντο πρὸς ἐκείνους, ἱκετηρίας ἔχοντες, καὶ κηρύκεια, ὡς ἔφασαν, συμπεπλεγμένα ἐκ θαλλῶν.

Κηρύκειον, Merces quæ datur præconii nomine. ὁ ἐπὶ τῷ κηρύξει μισθός, inquit Suidas. Ab eodem exponitur σκῆπτρον, ἢ ἐφ' ᾧ ἀναβὰς κηρύσσει.

Κηρύκειον, Mons Epheſi, Suidæ. At Heſychius habet Κηρύκιον cum ſolo ι, addens huius appellationis rationem, videlicet ἐφ' οὗ μυθεύουσι τὸν Ἑρμῆν κηρύξαι τὰς γονὰς Ἀρτέμιδος.

Κηρύκειον, Signum cæleſte, vulg. lex. ex Proclo.

Κηρυκίνη ῥάβδος ἡ τοῦ Ἑρμοῦ, inquit Suidas: id eſt Virga Mercurii. At Heſych. habet Κηρυκίνη, ἡ κατεπρωμένη, ſi modò carent mendo eius exempl.

Κηρυκεύω, Caduceatoris munus obeo. Pollux, τὸ δὲ ἔργον αὐτὸ τῶν κηρύκων κηρυκεῦσαι ἔλεγον. vbi v. lex. putant κηρυκεῦσαι eſſe Præconis officium exercere: ſed compoſita ab hoc verbo pro illa mea interpretatione faciunt.

Κηρυκεία, ας, ἡ, vel Κηρύκευσις, Munus caduceatoris, Munus quo fungitur caduceator. Ex Herodoti libro 7 affertur κηρυκηΐαι (Ionicè pro κηρυκεῖαι) quod exponitur Legationes. ‖Eſt item merces quæ dabatur præconibus venditionum ſeu auctionum nomine. Sic Harpocration: ex quo reponendum apud Suidam πράσεσιν pro πράξεσιν. Sed addit ipſe Suidas ſignificare etiam τὴν κηρύκευσιν.

C. ΔΙακηρυκεύομαι, Per caduceatorem ſeu præconem pacem peto, aut de pace ago, Mitto caduceatores ſeu legatos de ineundo fœdere. διὰ κηρύκων σπονδὰς αἰτοῦμαι, ἢ ποιοῦμαι.

C. ΕΠΙκηρυκεύομαι, idem, ſed vſitatius. Thucydides lib. 3, Εὐρύλοχος Λοκροῖς τοῖς Ὀζόλαις ἐπεκηρυκεύετο, De fœdere caduceatores mittebat, ſeu, Cum illis de fœdere agebat per caduceatores. Idem libro 3, καὶ Λακεδαιμονίοις μήτε ἐπικηρυκεύεσθαι. Atq; vt dicitur ἐπικηρυκεύομαί σοι, ita etiã ἐπικηρυκεύομαι πρός σε. Demoſthenes πρὸς Λεπτ. Ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. Exponitur autem ἐπικηρυκεύσασθαι alicubi διὰ κηρύκων σπονδὰς ποιήσασθαι, alicubi autem ἐπὶ συμβάσει καὶ σπονδαῖς κήρυκας διαπέμψασθαι. Dicitur etiam ἐπικηρυκεύομαι ὑπὲρ τούτου, Per caduceatores hoc peto, Caduceatores mitto ad obtinendam hanc rem. Pauſanias in Meſſeniis, προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας ὑπὲρ ἀναιρέσεως τῶν νεκρῶν ἐπεκηρυκεύοντο. A Thucydide iungitur etiam infinitiuo, libro octauo, καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι, pro Per legatos agebat cum illis de defectione. At libro 7, addidit ὥστε, ſcribens, ἐπικηρυκευόμενον πρὸς αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπανίστασθαι. A Plut. ἐπικηρυκευσάμενοι & δεηθέντες copulantur in Theſeo, ἐπικηρυκευσάμενοι δὲ δεηθέντες ἐποιήσαντο συνθήκας.

Ἐπικηρυκεύομαι, paſſiua ſignificatione. Plut. in Themiſtocle, διακοσίων ἐπικηρυκευομένων αὐτῷ ταλάντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, quum per legatum ſeu legatos promitterentur ei ducenta talenta, vt quidam interpr.

Ἐπικηρυκεία, Ipſe actus mittendi caduceatores ſeu legatos de pace aut fœdere. Demoſthenes in oratione De pace, διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθροὺς ἕξουσι. Id eſt, διὰ τὸ ἡμᾶς ἐπικηρυκεύσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους.

At verbum Κηρύσσω aliam deriuationis formam habet quàm præcedentia. Eſt autem Κηρύσσω, vel Κηρύττω, Prædico, (accipiendo hoc verbum in propria ſignificatione) Præconio pronuntio, Promulgo. Apud Homerum interdum quidem abſolutè ponitur, interdum cum accuſatiuo. Abſolutè vt Iliad. β, Ἀλλ' ἄγε κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας. Abſolutè, inquam, ſi modò ita intelligere velimus, λαὸν ἀγειρόντων κηρύσσοντες, id eſt διὰ τοῦ ἑαυτῶν κηρύγματος. Sed multo frequentius cum accuſatiuo, & quidem ita vt κηρύσσω ſit illud ipſum κηρύσσων ἀγείρω, Præconio voco ſeu conuoco, aut cito: vt Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορὴνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad concionem. Ibidem, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, præconio conuocare ad prælium, ſeu citare. Apud proſæ quoque ſcriptores vtroque modo ponitur hoc verbũ. nam interdum quidem abſolutè κηρύσσειν dicuntur ipſi κήρυκες præconium facientes, & conclamã-

tes(vt quidam ex comico interpret.)cuius ſignificationis exemplum eſt apud Xenoph. Pæd.7, τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Et apud Demoſth. πρὸς Μακάρτ. vbi ſcribit, καὶ τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν. id eſt (Budæo interprete) Quũ præco pronũtiaſſet licere qui vellet de hæreditate ambigere Hagniæ. Sic apud Xenoph. Pæd.4, κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τὴν ἀγοράν, Præco edicat nequis, &c. in vulg.l. Apud Lucianũ in libro qui βίων πρᾶσις inſcribitur (id eſt Vitarum venditio ſeu auctio) κήρυκος iuſſi κηρύττειν, ſunt hæc verba, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον. τίς ὠνήσεται; (Et tandem hic ὁ κηρύττων interrogatur, πόσου αὐτὸν ἀποκηρύττεις; qui reſpondet δέκα μνῶν. Ibidem legitur, ἄλλον ἀποκήρυττε. & ſtatim pòſt, βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. Sed & initio eiuſdẽ libelli habetur, ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους) Interdũ verò κηρύσσειν ſeu κηρύττειν accuſatiuum habet. vt apud Plutarchum pag.76, in Apophth. quidam interrogatus Achilléſne an Homerus eſſe mallet, reſpõdit interroganti, σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες; ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπίασιν, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; id eſt Vtrum malles? victor eſſe Olympiæ, an is qui victor præconis voce declararetur? Vel, An is qui victor à præcone pronuntiaretur?

Κηρύττειν dicuntur ſæpe non ipſi κήρυκες ſed ii qui eos κηρύττειν iubent. Thucydides lib.5, ἐκήρυξαν δὲ τὸν βουλόμενον παρὰ σφᾶς Ἀθηναίους ἀπιέναι. Idem lib.4, ἐκήρυξάν τε εἰ βούλοιντο τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις ὥστε, &c. id eſt Præconem ſeu præcones pronuntiare iuſſerunt, Per præconem pronuntiari iuſſerunt. (Cæſar De bello Gallico lib.5, Præconibúſque circummiſſis pronuntiari iubent, ſeu quis Gallus, ſeu quis Romanus velit, ante horam tertiam ad ſe tranſire) Niſi quis malit Per præconem denuntiarunt, aut etiam Per caduceatorem. Alicubi verò κηρύσσειν aptè redditur Per præconem edicere, ſeu Præconis voce edicere. Datur autem his quoque in locis accuſatiuus huic verbo: vt à Xenoph. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι, id eſt, Fidem publicam tibi dant præconis voce. Apud Sophoclem autem Πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι ποτέ, exponitur verbo Denuntiaſſe, (itidem vt in loco Thucydidis paulo antè citato) videlicet Per præconem denuntiaſſe. (Virgilius dixit etiam Declarare victorem voce præconis, κηρύττειν νικῶντα, Æneidos lib.5, Victorem magna præconis voce Cleanthum Declarat) Apud Philonem κήρυγμα κηρύττει redditur Per præconem edictum promulgat.

Κηρύττω, Præconis voci ſubiicio, Per præconem vendo. (qua in ſignificatione frequens eſt compoſitum ἀποκηρύττω) Plutarchus in Galba, ὅσα Νέρωνος ἦν ἐν Ἰβηρίᾳ κηρύττων. Budæus exponit Sub haſta vendo, item Auctionor: afferens ex eodem Plutarcho, κηρύττειν τὰ πατρῷα. Sic dicitur κηρύττειν τὰ ὄντα, quod redditur etiam Auctionem bonorum facere) ego illas duas interpretationes prætuli, quòd præconis nomen habeant, vt κηρύττω includit nomen κήρυκος. Eſt autem ex Cicerone ſumpta vtraque, ſcribente De officiis libro 2, Voci præconis bona ciuium ſubiicere, & haſtam in foro ponere. (Dixit verò idem Subiicere ſub præcone pro Subiicere voci præconis, in oratione Pro Quintio, & alibi) Et Per præconem vendere, De nat. deorum lib.3.

Κηρύττω pro Loco, ἐκδίδωμι, ἀπομισθῶ, Budæus ex Polluce.

Κηρύττω metaphoricè etiam dicitur pro Vulgo, Diuulgo. Vt Herodian. lib.1, ἄγγελοί τε ἧκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Matth. cap.10, v.27, καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgate. Ex Ariſtophane autem affertur τάδε κηρύσσω πατρὶ pro Denuntio hæc patri alta voce.

PASS. Κηρύσσομαι, ſeu Κηρύττομαι, Præconio pronuntior, ſeu declaror, aut denuntior. Xenophon Pædiæ 8, ὅπου ἔτι μὲν οἴονται οἱ ἄνθρωποι τὸν κρατιστεύοντα μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι. Idem Hellenicῶν 4, ἐκείνῳ τῷ ἔτει μὲν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστον ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. Item κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Item τίς ἐκηρύχθη τὴν πρώτην φυλάττειν, pro Quis præconio iuſſus eſt vigiliam primam vigilare, in vulg. lex. Interdum etiam κηρύττεσθαι, dicuntur ea quæ per præconem venduntur, quæ præconis voci ſubiiciũtur, aut præconi, vel ſub præcone: vt Cicero dixit, Cyprius rex cum omnibus bonis ſub præcone ſubiiceretur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, Idipſum quod per præconem edicitur & promulgatur, Edictum præconis voce factum: Præconium. Demoſthenes Pro corona, γίγνεται τὸ κήρυγμα. in eadem oratione, τοῦ δευτέρου κηρύγματος ἤδη μοι τούτου γιγνομένου. Sic apud Athenæum lib.12, κηρύγματα ἐγίνετο ὑπερήφανα καὶ τῆς Περσικῆς ὑπεροψίας αὐθαδέστερα, edicta per præconẽ promulgabãtur, ſeu præconis voce. Æſchines contra Cteſiphontem, ἐκήρυξε τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικὸν πρὸς ἀρετήν. Ariſtoteles Œconom.2, κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, voce præconis edixit vt referret. Sic Thucydides libro 7, pag.262, κήρυγμα ποιοῦνται. Et lib.4, pag.155, κήρυγμα τόδε ἀνειπών. Xenophon Pæd.4, ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος. Et Hellenicῶν 5, ἐπεὶ ᾔσθετο τὸ νυκτερινὸν κήρυγμα. Herodianus lib.4, ἐπὶ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν.

Accipitur etiam pro ipſa promulgandi actione. Æſchines contra Cteſiphontem, μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι, quæſtũ nõ exercere in pronuntiandis præmiis, hoc eſt in perferendis promulgationibus, vt Budæus interpretatur.

C. Ἀκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per caduceatorem ſeu præconem nõ indictus, vt ἀκήρυκτον πόλεμον ἐπέφερον apud Herodotum, Bellũ non indictũ inferebãt. Sed ἀκήρυκτος πόλεμος, dicitur etiã Bellũ cui caduceator non adhibetur, Bellum acerrimum(inquit Bud.) & quod ſummis odiis geritur, ita vt caduceator minimè interueniat. Demoſth. pro Cteſiph. ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ἡμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς πόλεμος. Dicitur etiam ἀκήρυκτος ἔχθρα, Implacabiles inimicitiæ, ſicut & ἀδιάλλακτος. Plutarchus in Pericle, ἄσπονδον καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν κατ' αὐτῶν εἶναι, γράφει ψήφισμα. Lucianus autem ἀκήρυκτα dixit abſolutè pro ἀκήρυκτος πόλεμος, in dialogo qui ἁλιεὺς inſcribitur, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα.

Ἀκήρυκτος, Præconis voce non celebratus, ſeu præconio. Æſchines in Cteſiphontem, ἐκ τῶν Δημοσθένους πολιτευμάτων ὑμεῖς ἀστεφάνωτοι καὶ ἀκήρυκτοι γίνεσθε. Item ἀκήρυκτον apud Sophoclem, ἄγνωστον, ἀφανές, ſchol.

Ἀκηρύκτως, Citra caduceatorem, vel Abſque caduceo. Thucydides lib.1, ἐπεμίγνυντο δὲ ὅμως ἐν αὐταῖς [ταῖς αἰτίαις καὶ διαφοραῖς] καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκηρύκτως μέν, ἀνυπόπτως δὲ οὔ, Mutuis commerciis vtebantur & vltro citróque commeabant citra caduceatores quidem, ſic tamen vt ſibi inuicem ortis iam illis querelis & diſſenſionibus, ſuſpecti eſſent. Budæus exponit citra caduceatorem, vt in bello acerrimo: ſed ſecus eſſe accipiendum docebit etiam eiuſdem Thucydidis locus quem in Ἀκηρυκτεὶ afferam.

Ἀκηρυκτεὶ idem quod ἀκηρύκτως, Citra caduceatorem, Vel Abſque caduceo. Thucydides lib.2, in ipſo ſtatim initio, Ἄρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων καὶ τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων, ἐν ᾧ οὔτε ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους, καταστάντες δὲ συνεχῶς ἐπολέμουν, id eſt, In quo non iam, vt antè, commeabant vltro citróque abſque caduceatore, vel abſque caduceatoribus. Aut etiam, Abſque caduceo. Hinc autem apparet, quũ librum primum claudit his verbis, ἐφοίτων ἀκηρύκτως, non intelligi de acerrimo bello (vt putauit Budæus) ſed potius de eo ſtatu rerum in quo timeretur quidem bellum & eius futuri ſignificationes quidem eſſent, ſic tamen vt adhuc tutum ſibi putarent abſque caduceatoribus vltro citróque commeare. Sed Bud. ita expoſuit quòd ad ſignificationem nominis ἀκήρυκτος reſpiceret, quam habet iunctum nomini πόλεμος.

C. ἈΝΑκηρύττω, Voce præconis renuntio, Voce præconis promulgo & proclamo. Lucian. ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς Præconis voce victor pronuntior. Thucyd. lib.5, pag.182, ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν ὅτι νικῶντος τοῦ ἑαυτοῦ

ζεύγους, καὶ ἀνακηρυχθέντες Βοιωτῶν δημοσίᾳ κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως,& præconis voce renũtiaretur. Interdum [illegible] ſine adiectione capitur pro Victor renũtior voce præconis. Vnde apud Poll. de victore, ἀνεκηρύχθη, ἀνερρήθη. Capitur etiam generalius pro Renuntio, Denuntio. Xenoph. de ſeruo fugitiuo, ἄλλους παραγγελλεῖν τροφεῖα [illegible] ἀποκηρύξειν, vt ſi recuperetur, præmium eius inuentori denuntient. Item, Prædico, Laudum præconium tribuo. Syneſ. ep. 122, ἐγὼ δὲ καὶ ἅπαντας τοὺς προκινδυνεύσαντας τῶν ἔργων ἐνδίκως ἂν στεφανώσαιμι καὶ ἀνακηρύξαιμι, prædicarem vt victores. VNDE Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, Renuntiatio ſiue pronuntiatio quæ voce præconis fit, Promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, eſt Pronuntiatio qua ipſe voce præconis victor renuntiatur. idem quod ἀναγόρευσις & ἀνάρρησις, Poll. Et Ἀνακήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voce præconis renuntiatus, Deſignatus. apud Areopagitam, teſte Bud. Et ἀνακήρυκτον ποιῶ, Celebro, vt idẽ Bud. interpretatur. Pollux verò videtur in contraria ſignificatione accipere. quum enim dixiſſet, καὶ τὸ πρᾶγμα, κήρυγμα, κηρυκεία, ἐπικηρυκεία, ſubiungit, καὶ τὸ ἐναντίον, ἀκήρυκτοι πόλεμοι, καὶ ἀκηρυκτεὶ ἐπιόντες, καὶ ἀνακήρυκτοι.

C. ἈΠΟκηρύττω, F. ξω, Præconio venditionem rei alicuius pronuntio. vel, Per præconem vendo, (ſequendo verbi etymũ) Proſcribo, Auctionor, In auctione vendo, Indico licitantibus. Cic. dixit Voci præconis bona ciuiũ ſubiicere, & haſtam in foro ponere, De off. l. 2. Idem pro Quintio, Subiicere ſub præcone. Idem De natura deorum, Per præconem vendere. Quibus loquendi generibus mihi videtur pulchrè exprimi quod vnico verbo Græci dicunt ἀποκηρύττειν. Addicere (inquit Bud.) eſt auctionẽ facere. hoc eſt Bona alicui' proſcribere, & licitantibus obiicere. quod ἀποκηρύττειν Græcè dicitur. Iungitur aliquando accuſatiuo ſolo, aliquando vnà & genitiuo, ſed pretium denotante. Lucianus, κήρυκος οὐκ ἔδει πρὸς ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύττοντα. Demoſth. aduerſus Ariſtocratem, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες. Sic dicitur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα, Patrimonium ſuum in auctione vendere. Lucianus in Vitarum venditione, ἀποκηρύξομεν βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους. Apud eundem ibidem cum genitiuo ſimul & accuſat. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; Quanti hunc indicas? aut, Quanti hunc vendis? Appianus Bellorum ciuilium lib 3, de Octauio loquens, καὶ ἐς τὰ πωλητήρια πατρῴων ἀποκηρύσσειν ἐκέλευεν ὅσου δύναιντο παντα. Paſſiuum eſt Ἀποκηρύττομαι, Proſcribor, In auctione vendor, &c. vt in actiuo dictum modò fuit. Hinc participia ἀποκηρυχθεὶς & ἀποκεκηρυγμένος, In auctione venditus, vel indicatus. Lucian. δύ' ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος, Duobus obolis venditus, vel addictus. vt dixit Suetonius, nummo addicere. Sic Gall. dicitur, Il ha eſté criè a dix ſous. Eſt autem præco, crieur.

Ἀποκηρύττω, Abdico. Apud Lucianum ὁ ἀποκηρυττόμενος (à quo nomen habet illius declamatio) patri ſuo dicit, οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συνεχώρησεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, Non enim omnibus legiſlator, neque omnes filios, neque quoties voluerint abdicare permiſit, nec qualibet de cauſa. (Heſych. autẽ ait ἀποκήρυκτον eſſe qui ob delicta domo patria eiectus ſit.) Paſſiua vox eſt Ἀποκηρύττομαι, Abdicor. vt ibidem, λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποτυχών, ὃς οὐδ' ἐργαζόμενος τῆς θεραπείας ἀποκηρύττομαι. Ibidem paulo antè ἀποκηρυττόμενος copulat cum τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος. cui opponit ἀναληφθείς. At in argumento ipſius declamationis non ſimpliciter ponitur verbum, ſed cum adiunctione, ἀνεληφθη εἰς τὸ γένος. Sic tamen & τῷ ἀποκηρύττειν in eadem opponitur ἀναλαβεῖν per ſe poſitum & ſine illa adiunctione. vbi dicit, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν ἀνέλαβεν. ‖ Extenditur etiam paulo latius verbum ἀποκηρύττω, pro Eiicio, Expello aliunde. ſed propriè tanquã à domo paterna. Apud Theodoritum ἀποκηρύττειν Bud. interpr. Exterminare, In exiliũ mittere, Finibus expellere, in hoc loco Hiſtoriæ eccleſ. l. 3, καὶ τοὺς τὸν λόγον τοῦ θεοῦ κηρύσσοντας ἀλλ' ἐγκλημάτων ἀποκηρύττοντα, αὐτὸς ἐκρίνειν ἀποκηρύττει. & ſic identidem. Citat verò ex eodem ἀποκηρύττειν καὶ ἐξωθεῖν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Heſychius ἀποκηρυχθέντα exponit ſimpliciter ἀποβληθέντα. Sic verò & Latinè Abdicare interdum ſimpliciter pro Reiicere ſeu Repudiare ponitur.

Ἀποκηρύττω, Per præconem interdico, Præconio veto, Interdico edicto publico. vnde ἀποκεκήρυκται tertia perſona ſingularis præteriti ab ἀποκηρύττομαι, apud Xenophõtem Hellen. 5, ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ σοῦ στρατεύειν Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους. id eſt Interdictũ eſt edicto publico, vel per præconem.

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ, Venditio per præconem, Proſcriptio, Vẽditio in auctione. ‖ Item Abdicatio. Vt apud Lucianum in declamatione quæ ἀποκηρυττόμενος inſcribitur, εἰ ἔτι δίκαιον ἀποκηρύττειν αὐτὸν, ἅπαξ ἀποκηρύξαντι χρησάμενον τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν, ἔπειτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. Citatur autem ex Plutarcho in Themiſtocle, ἀποκήρυξις ἀπὸ τοῦ παιδός. A Syneſio vſurpatur etiam latius, videlicet pro ex communicatione, vt docet Budæus, citãs hunc eius locum, ἐπεὶ δὲ ἐφλαύρισα τοῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως, οὔπω τότε δημοσίᾳ ἐπετόλμητο. ‖ Item Interdictum, Prohibitio.

Ἀποκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abdicatus. Apud Suidam, Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκήρυκτον φασὶ γενέσθαι. Dicitur ἀποκήρυκτος Heſychio teſte, qui propter delicta paterna domo eiectus fuit. Suidas quoque ſcribit ἀποκήρυκτον ita differre τοῦ ἐκποιήτου, quòd ἀποκήρυκτος eiiciatur ἐπὶ κολάσει, at verò ἐκποίητος, ὑπὸ τοῦ φύσει παιδὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται πρὸς θέσιν. Pollux vocem hanc ἀποκήρυκτος ab antiquis vſurpatam negat. ‖ Ἀποκήρυκτος à Syneſio ponitur pro excommunicato, ſicut ἀποκήρυξις pro excommunicatione: & genitiuo iungitur, ἀποκηρύκτους τῆς ἐκκλησίας δέχεσθαι, excõmunicatos ab eccleſia.

C. ΕἸΣκηρύττω, Voce præconis euoco, διὰ τοῦ κήρυκος καλῶ. Ariſtophanes Acharn. 178, ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται, in concionem vocatur. Bud.

C. ἘΚκηρύττω, Voce præconis extermino, Edicto per præconem publicato expello. Æſchines, ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, voce præconis eiecerunt ex vrbe, Per præconem exilium ei denuntiarunt. VNDE Ἐκκήρυκτος, Voce præconis exterminatus, Præconis voce publicè expulſus & exactus. Metaphoricè autem Dionyſius dicit, ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ παρὰ ὁ ἀλλοτριεπίσκοπος, q. d. Theologicorum præconum voce exigitur & exterminatur, A theologia eiicitur & condemnatur.

C. ἘΠΙκηρύττω, Per præconem denuntio. Ariſtoteles in 2 Œcon. κήρυγμά τι ποιησάμενος ἐν ταῖς πόλεσιν ὧν ἦρχε, μηδένα μηδὲν ὅπλον κεκτῆσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ· εἰ δὲ μή, ἀποτίσειν ἀργύριον ὃ ἐπεκήρυξεν. Itidẽ ἐπικηρύττειν τὸ ἐπιτίμιον, præconio vetare, & mulctam minari ſi contra edictum fiat. Bud. Xenophon Hellen. 1, p. 252, ἐπεκήρυξε τοὺς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, capitis pœnam præconis voce denuntiauit ei qui in vlteriorem partem traieciſſet. Frequens eſt ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, pro Publico edicto in caput alicuius pecuniam conſtituere, hoc eſt Publico edicto proponere pecuniam alicui qui eum occiderit: & quod Curtius dicit, Licitari caput alicuius. Demoſthenes, διὰ ταῦτα χρήματα αὐτῷ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι, eapropter Thebanos pecuniæ quandam ſummam edicto pronuntiaſſe ei dandã qui ipſum interfeciſſet. Vbi intelligimus ἐπ' αὐτοῦ φόνῳ. Sic Plutarchus, ἐκείνου ἀπαγορεύοντος καὶ χρήματα ἐπικηρύξαντος αὐτοῦ, id eſt ſupplicis & exulis preces reiiciente, inſuperque caput eius pecunia pronuntiata licente. Bud. Sic apud Herodotum ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλλῳ ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati ſunt. Idem, ἐπεκηρύχθη ἀργύριον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. Et apud Athen. lib. 6, ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα. Paulo antè verò dixerat, ἐκήρυξε γὰρ ἡ πόλις χρήματα δώσειν πολλὰ τῷ αὐτὸν λαβόντι ἢ τὴν κεφαλὴν κομίσαντι. Ibidem profugus ille dicit, ἐπεὶ ἡ πόλις τῶν Χίων δίδωσι τῷ ἐμὲ ἀποκτείναντι χρήματα πολλά, καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχεῖται. ‖ Item Sufficio, Subſtituo. Gregor. ἐπ' ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπικηρύξαι ἡμῖν ἐπίσκοπον. B. p. 465.

C. ΠΡΟκηρύττω, Per præconem præſignifico. Item, Per præconem prius edico, Sed pro ſimplici ſæpe accipitur. Ariſtot. Œcon. 2, προεκήρυξεν ὠνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. ‖Eſt etiam Per præconem prius indico, vt προκηρύξαι πόλεμον apud Pollucem. & πόλεμος προκηρυχθείς, cui opponitur ἀκήρυκτος. Legimus verò apud eundem Pollucem προκηρύξαι eſſe τὸ προσκαλέσασθαι ὑπὸ κήρυκος. quibus verbis mendum ſubeſſe conſtat. A

C. ΥΠΟκηρύττω, Silentium indico, (de præcone dictum) Audientiam facio. Item, Polliceor aliquid publicum. Quæ ſignificationes à Polluce dantur huic verbo. ſcribit enim, καὶ ὑποκηρύξασθαι, τὸ προειπεῖν ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγείλασθαί τι δημόσιον. Quibus ſubiungit, δημόσια προκηρυχθέντα, ὡς Ἰσαῖος εἴρηκε. Qui locus ſuſpectus eſt: ac fortaſſe προκηρυξάμενοι in illo Iſæi loco legendum eſt, quum ibi de compoſitis à κηρύττω agat, non autem de compoſitis à κηρυκεύω. B

ΚΙΒΔΗΣ, Lutum: πηλός, vt Heſychius exponit. Sed videtur ſpecialius accipi pro luto ſeu ſtercore & ſpurcitie quam metalla excernunt dum excoquuntur, id eſt pro ſcoria & recremento ſeu fæce metallorum igni purgatorum. nam ſic exponitur & κιβδηλίς. ‖Eidem Heſychio κίβδης eſt κακοῦργος, Improbus: item χειροτέχνης, Qui manu ſibi victum quærit, Qui manuariam & vilem artem exercet. Quæ ſignific. metaphoricæ ſunt. qui.n. huiuſmodi ſunt, tanquam fæces humani generis eſſe putantur. C

Κιβδηλίς, idem quod in metallis ἡ σκωρία, Fæx & recremẽtum metallorum igne excoctorum: ſeu (vt Plinius ſcoriam exponit) ſpurcitia quæ è catino iactatur. Appellat autem catinum vas ex raſconio ſeu terra alba fictum in quo metalla excoquuntur. Heſych. & Etym. Poll. verò ſcribit κίβδηλον vocari. D

Κίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſcoria admixta eſt, Qui à ſcoria nõ bene purgatus eſt. Dicitur de metallis, quæ dum coquerentur, non bene defæcata fuerũt, ſed in iis & ſpurcitia illa quæ exacta coctione excerni ſolet, remanſit. Dicitur etiam de iis quæ è talibus metallis fiunt. Sed tamẽ κίβδηλον νόμισμα, generalius accipitur pro adulterino aut ſubærato. Ariſtoph. ſchol. & Suidas νομίσματα κίβδηλα dicta ſcribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῆσθαι id eſt βεβλάφθαι. Athenienſes enim in bello contra Chios eorum numiſmatis impreſſiſſe literam X, qua nota cognoſci poſſent ac reiici. Suidas autem & aliam affert etymologiam, videlicet κίβδηλον dici quaſi τὸ κεῦθον δηλον, & quod habet quidem aliquã ἐπιφάνειαν ὡς ἀξίου, ſed eſt μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. At rectius & ſimplicius Heſychius deriuat à κιβδηλίς: ac inde à Pamphyliis κίβδηλον vocari ſcribit τὸ νόθον, ἀδόκιμον, μοχθηρόν, φαῦλον. Signif. igitur Adulterinum, Adulteratũ, Quod probũ & ſincerũ non eſt: interdũ & Quod ingenuũ ac liberale nõ eſt. nã κίβδης pro χειροτέχνης accipi, ſuprà ex Heſych. docui. Plato De legibus lib. 5, ταῖς δὲ αὖ τιμαῖς δεῖ σκοπεῖν, καὶ τούτων τίνες ἀληθεῖς καὶ ὅσαι κίβδηλαι. Idem de republica, ἣν ἐὰν μετ᾽ ἀσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα, ſub adulterina honeſtatis ſpecie. Idem De leg. 11, p. 338, ψεῦδος μηδεὶς μηδὲν, μηδ᾽ ἀπάτην, μηδέ τι κίβδηλον, μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ πράξειν. Ibidem, κίβδηλόν τι πωλοῦντα. Et pag. ſequenti, κιβδήλοις δ᾽ ἐπιτηδεύμασιν ἐπὶ τὰ περὶ τὰ καπηλείας ἐπιτηδεύματα. Plut. Polit. præcept. νόθα καὶ κίβδηλα θωπεύματα. Item Piſides apud Suidam, πραγμάτων πάντως δύο κίβδηλός ἐστιν ἐργάτης εἷς, ὡς λόγος, id eſt φαῦλος: vn⁹ duo negotia probè exequi nequit. ‖Κίβδηλον vocari etiã ſcoriam tradit Pollux. Quod niſi neutro genere & ſubſtãtiuè accipiatur, mendoſum eſſe puto. nam non ſolùm apud Heſych. ſed etiam apud Etymol. ſcribitur κιβδηλίς. VNDE Κιβδηλοὶ dicuntur οἱ μεταλλεῖς, vt ibidem Poll. tradit. quod vocabulum & ipſum ſuſpectum eſt, quum mutet ſecundam ſyllabam. E F G

C. Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſcoria nulla admixta eſt. Dicitur propriè de metallo inter excoquendum probè defæcato, & in quo nulla recrementa & nulla ſpurcities remanſit: hoc eſt probo, puro ſeu puto. Plat. De leg. lib. 11, pag. 337, ὁ δὲ ἀλλαττόμενος ἢ νόμισμα ἀντὶ νομίσματος, ἢ καὶ τῶν ἄλλων ζώων ὁποιονοῦν, ἢ καὶ μὴ ζώων, ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δεχέσθω. Metaphoricè capitur pro Sincerus, Purus, Nullis dolis adulteratus. γνήσιος, ἄδολος. Herodotus Calliope, καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον οὕτω ἀκίβδηλον ἐὸν, ἐς μετα ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, adeo ſincerum & nullis dolis adulteratum & fucatum. VNDE Ἀκιβδήλως, Sine ſcoria. Ite Sincerè, Purè, Ita vt nullis dolis adulteratum ſit. Iſocr. ad Demon. ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κτῆσις οἷς ἂν ἀκιβδήλως ταῖς διανοίαις συναυξηθῇ, μόνη μὲν συγγηράσκει. H

Κιβδηλία, ας, ἡ, Vitium quo metallũ aliquod laborat, quũ probè defæcatum non eſt. Pro ipſa etiam ſcoria & metallorum fæce accipi tradũt ſchol. Ariſtophanis & Suid. dicunt enim eſſe τινὰ ἐκ τοῦ ἀργυρίου ῥύπον. Itẽ, Improbitas, Prauitas. μοχθηρία. Ariſtophanes Auibus, πολλὴν γ᾽ ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν, vbi accipi κιβδηλία etiam poſſet pro ſordibus & ſpurcitie, ac immunditie ſeu impuritate.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, Scoriam admiſceo, Adultero. Ariſtot. Ethic. 9, cap. 3, τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσι. Ariſtoph. Ranis, τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις. quib⁹ paulo pòſt opponit τὰ πονηρὰ χαλκία χθές τε καὶ πρώην κοπέντα τῷ κακίστῳ κόμματι. quib⁹ in locis propriè accipitur. Sed vſurpatur etiam metaph. pro Adultero, Corrumpo, Deprauo. Plato De leg. lib. 11, pag. 338, πᾶς γὰρ τῶν κατ᾽ ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ. Ibidem de iis qui κίβδηλον aliquid vendunt, περὶ τοῦ πραθέντος τοῦ κιβδηλευθέντος, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον, καθ᾽ ἑκάστην δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγὰς ὑπὸ κήρυκος.

Κιβδήλευμα, ατος, τὸ, Cui ſcoria admixta eſt, ſeu Quod adulteratum eſt. Itẽ Adulteratio. Plato ibidẽ, τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων οἵ τε ἀγορανόμοι καὶ οἱ νομοφύλακες πυθόμενοι, cognitis maleficiis eorum qui adulterata vendunt.

C. Ἀκιβδήλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ſcoria admixta non fuit, Non adulteratus, Sincerus, Incorruptus. idem quod ἀκίβδηλος.

Κιβδηλεία, ας, ἡ, Scoriæ admixtio, Adulteratio quæ fit ſcoriæ admixtione. nam propriè de metallis dicitur quæ à metallicis inter excoquendum non probè defæcantur, aut etiam admixta improba materie adulterãtur. Metaphoricè verò pro quauis adulteratione, corruptela & deprauatione accipitur. Plato De leg. lib. 11, p. 338, κιβδηλείας δὲ χρὴ πάντα ἄνδρα διανοηθῆναι καὶ ψεύδους καὶ ἀπάτης ὡς ἕν τι γένος ὄν. Et p. 340, συνελθεῖν αὖ χρεὼν περὶ τοὺς νομοφύλακας μετὰ τῶν ἐμπείρων ἑκάστης καπηλείας, καθάπερ ἐμπροσθεν ἐπετάξαμεν τῆς κιβδηλείας πέρι ξυγγενοῦς τούτῳ πράγματος.

Κιβδηλιάω, Palleo, ὠχριάω, vt Heſychius & Suidas exponũt. Fortaſſis ab auri minimè probi, aut certè à luti colore ducta metaphora. Ariſtot. Probl. 2, διὰ τί οἱ κιβδηλιῶντες ἢ ἀπὸ λιμοῦ, τοὺς πόδας οἰδοῦσιν. Idem, συντήκονται δὲ οἱ μὲν διὰ λιμὸν, διὰ τὸ ὅλως μὴ λαμβάνειν τροφήν· οἱ δὲ κιβδηλιῶντες, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολαύειν τῆς ἀπολαμβανομένης τροφῆς. vbi tamen Gaza vertit, Qui cibo vitioſo veſcuntur.

ΚΙΘΑΡΑ, ας, ἡ, Cithara: inſtrumentum muſicum ex genere τῶν ἐντατῶν, id eſt eorum quæ neruis intenduntur: quod Hieronymus ſcribit effici in modum Δ literæ, cum chordis vigintiquatuor, & per digitos variis vocibus tinnuliſque ictibus in diuerſis modis concitari. Alio nomine φόρμιγξ ab Homero dicitur. Plato Polit. 3, λύρα δή σοι, ἦν δ᾽ ἐγὼ, καὶ κιθάρα λείπεται. Athen. lib. 13, μάγαδις ὄργανόν ἐστιν ὥσπερ πηκτίς, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βάρβιτον. Lucianus De ſaltatione, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Athen. lib. 14, πολλοὶ δὲ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ἐπικηρυκείας ποιοῦνται μετ᾽ αὐλῶν καὶ κιθαρῶν, καταπραΰνοντες τὰς τῶν ἐναντίων ψυχάς. Lucianus, τῶν κιθαρῳδῶν ἔννομα προσᾳδόντων. Plinius lib. 7, c. 56, eam ab Amphione inuentam tradit: vt alii, ab Orpheo: vt alii, à Lino: ſeptem chordis additis à Terpandro: octauam Simonidem addidiſſe, nonam, Timotheum. Vide & Plutarch. De muſica. ‖Κιθάρα dicitur etiam pectus, τὸ στῆθος, ſuperior pars thoracis vſque ad iugulum. In Hippiatr. de equo hydrope affecto, αἵ τε κιθάραι παρ᾽ ἑκάτερα τῶν νώτων. Dicitur & χέλυς in hoc ſignificatu, & κίθαρος. Dicta autẽ eſſe putatur κιθάρα quaſi ἡ κινοῦσα ſiue κινοῦσα ἔρωτας, vt ex antiquis Euſt. tradit.

C.Κιθαρῳδός,οῦ,ὁ,Citharœdus,Qui cithara canit:velQui citharam cum cantu pulſat.i.Qui citharam pulſans,ſimul etiam voce accinit.Item,Qui cithara canendi peritus eſt, Citharæ pulſandæ eique accinendi peritus. Ariſtoph.Veſp.ἅπασι φίλον ἄνδρα τὸν σοφώτατον Τὸν κιθαρῳδότατον,ὦ χάρις ἐφέσπετο. A

C.Κιθαρῳδός,οῦ,ὁ,idem. Diſtinguitur à κιθαριστής,vt infrà docebo in Κίθαρις & Κιθαριστής.Eurip.apud Athenæum libro 6,Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ τὰ ἔσχατα κρίνεται. Idem Athen.lib.14,ᾄδοντα δ' ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνηστῆρες.Plutarch.δικαίῳ τῷ σώματι τοὺς κιθαρῳδοὺς ἐκέλευον ᾄδειν τὴν μουσικὴν σώζειν δικοῦντες. B

VNDE Κιθαρῳδία,ας,ἡ,Citharœdica modulatio,Citharæ cantus. Plut.De muſica, loquens de Pericleto Leſbio citharœdo,qui Carnea Spartæ vicerat,Τούτου δὲ τελευτήσαντος,τέλος λαβεῖν τοῖς Λεσβίοις τὸ συνεχὲς τῆς κατὰ τὴν κιθαρῳδίαν διαδοχῆς. Et paulo antè,οὐ γὰρ ἐξῆν τὸ παλαιὸν οὕτω ποιεῖσθαι τὰς κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς. ET Κιθαρῳδικός,οῦ,ὁ,Citharœdicus. Ariſtoph.Ran.Μὴ πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν Ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην,ex citharœdicis modulis:vt Plin.dicit Citharœdica carmina, & Citharœdica ars: item Suetonius,Citharœdicus habitus. ET Κιθαρῳδέω,ῶ,Cithara cano: vel Citharam pulſo, eique accino.Plutarch.De virt.morali,Ζήνωνα φασὶν εἰς θέατρον ἀνιόντα κιθαρῳδοῦντος Ἀμοιβέως,πρὸς τοὺς μαθητὰς Ἴωμεν εἰπεῖν ὅπως καταμάθωμεν οἵαν ἔντερα καὶ νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὀστᾶ λόγου καὶ ἀριθμοῦ μετασχόντα καὶ τάξεως, ἐμμέλειαν καὶ φωνὴν ἀφίησιν. Item κιθαρῳδεῖν μάγας,ad citharam canere. C

Κίθαρις,ιος,ἡ,Cithara.idem quod κιθάρα. Iliad.γ,Helena ad Paridem, Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις καὶ δῶρ' Ἀφροδίτης.vbi annotat Euſtathius eſſe qui κίδαρις ſcribant, eo quòdHomerus Paridem cithara canentem nuſquã introducat. Odyſſ.α,Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ. Odyſſ.θ, Alcinous procorum nomine ad Telemachum,Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε.vbi pro citharæ cantu ponitur.Atque hinc eſt quod Athenæus paulo antè dixit,in conuiuiis olim vſos fuiſſe κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνηστῆρες. Hinc etiã eſt quod Plutarchus Sympoſ.7,Problem.7,dicit,ἀλλ' ἥγε κιθάρα πάλαι που καὶ καθ' Ὅμηρον ἐν τοῖς χρόνοις γνωρίμη τῆς δαιτός. Atque hinc cõſtat κίθαριν & κιθάραν idem eſſe:quod Euſtathius quoque confirmat, cui Æolicum eſſe videtur,ideóque προπαροξύνεσθαι, vt ἔορτις ab ἑορτή, αὖλις ab αὐλή. Ariſtoxenus tamen apud Ammonium κίθαριν dicit λύραν eſſe,eáque vtentes κιθαριστὰς vocari,qui& λυρῳδοὶ:eos verò qui cithara vtantur, κιθαρῳδοὺς nominari. ‖Κίθαρις, Ars ſiue ſcientia cithara canendi. Iliad.ν,Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν,ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sic Virgilius quoque Æneidos 12, de Iaſide quodam, cui captus amore— ſua munera lætus Apollo Augurium citharámque dabat celeréſque ſagittas. D E F

Κιθαρίζω,F.ίσω, Cithara cano,Cithara ludo. Poeta quidã Laconicus apud Plutarch.in Lycurgo,& De fort.Alex. libro 2,Ἕρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω τὸ καλῶς κιθαρίσδεν,vrget in ferrum ſcitè perſonare cithara,B.interpr.Luc.in Pſ. ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν. Ariſtot.Polit.8,οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ᾄδει καὶ κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Et Polit.1,εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον αὐταὶ καὶ τὰ πλῆκτρα ἐκιθάριζεν,ſi ipſa per ſe plectra à nullo mota citharam pulſarent. nam plectro pulſari cithara ſolebat.vnde Lacedæmonii apud Plut. ψάλτην ἐπιδημήσαντα ἐζημίωσαν ὅτι δακτύλοις κιθαρίζει. Interdum additur datiuus alterius inſtrumenti muſici,& tunc capitur ſimpliciter pro Cano, ſiue Sono. Il. σ,Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Sic Heſiod.in clypeo Herculis, ἐν δ' ἄρα μέσσῳ Ἱμερόεν κιθάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς Χρυσείῃ φόρμιγγι. Apud Virg. —cithara crinitus Iopas Perſonat aurata,itidẽ in procerum conuiuio. Xenoph.Symp.pag.512,συνηρμοσμένη τῷ λόγῳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν.ὁ παῖς,καὶ ᾖσεν. Quibus addo vocẽ & hoc Ariſtot.Pol.7,εἰ τὸ κιθαρίζειν λαμπρῶς καὶ καλῶς,αἰτιῷντο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης. nam hîc quoque propriam ſignificationem amittit. Et in paſſ.τὸ κιθαριζόμενον,quod cithara canitur.Plut.De muſica,κιθαριζόμενον ποίημα,vt ᾀδόμενον καὶ αὐλούμενον. ‖Κιθαρίζομαι,Cithara mihi canitur,Cithara aures meæ perſonant:ſeu Cithara canentes audio, ἀκροῶμαι κιθαριζόντων,vt ψάλλομαι.Bud. G H

Κιθάρισμα,ατος,τὸ,Citharæ ſonus,vel Sonus citharæ pulſatæ,aut Citharœdicus modulus. Plato Protag. p.391, de citharœdis diſcipulos ſuos docentibus,ἐπειδὰν κιθαρίζειν μάθωσιν,ἄλλων αὖ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν,εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες. A

Κιθάρισις,εως,ἡ,Citharæ pulſatio, Citharæ cantus. Plato Protag.ἐπιμελεῖσθαι κιθαρίσεως.Plutarchus Symp. 8 de Apolline,φίλαθλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτός,ἐν κιθαρίσει καὶ ᾠδῇ καὶ βολαῖς δίσκων ἁμιλλώμενος,in pulſanda cithara ſeu citharæ pulſatione. Phanias apud Athen. libro 8,Στρατόνικος ὁ Ἀθηναῖος δοκεῖ τὴν πολυχορδίαν εἰς τὴν ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτος εἰσενεγκεῖν καὶ πρῶτος μαθητὰς τῶν ἁρμονικῶν ἔλαβε. Apud eundem libro 14,τὴν δὲ ψιλὴν κιθάρισιν πρῶτόν φησι Μέναιχμος εἰσενεγκεῖν Ἀρίστονικον τὸν Ἀργεῖον: Ibidem eſt ἔναυλος κιθάρισις, Citharæ cantus vnà cum tibiarum cantu. B

Κιθαριστής, οῦ,ὁ, Cithariſta, Qui cithara canit. Differt à κιθαρῳδός,vt ſuprà dixi.Citharœdi enim(qui & fidicines dicuntur) citharæ accinunt: citharıſtæ citharam tantùm pulſant,non etiam accinunt,vt tradit Budæus in Pand.ex Ammonio. Duo enim genera erant eorũ qui citharã pulſabant,vt & Plinius docet l.7,c.56, quũ ait,Cithara ſine voce cecinit Thamyras primus,cum cantu Amphion:vt alii,Linus.Aliam quoque differentiam ex eodem Ammonio in κίθαρις paulo antè annotaui.Heſiodus Theog.Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί. Ariſtoteles De poet.ἀκούων γὰρ τῆς κιθαριστοῦ καὶ μνησθεὶς ἐδάκρυσεν. Et ψιλοὶ κιθαρισταὶ apud Athenæum libro 14, de quibus infrà in Ψιλοκιθαριστική. VNDE Φιλοκιθαριστής,οῦ,ὁ,Citharıſtarum amans.Item Qui cithara ludere amat.Plutar. Sympoſ.2,probl.1, de Demoſthene quodam Mitylenæo,φιλῳδοῦ τινος καὶ κιθαριστοῦ θύραν κόψας, ὑπακούσαντος αὐτοῦ,καὶ κελεύσαντος εἰσελθεῖν,Ἄν πρῶτος (ἔφη) τὴν κιθάραν δήσῃς. ET Κιθαριστικός,οῦ,ὁ, Qui citharıſtæ eſt, Ad citharıſtam pertinens.Item Peritus citharam pulſandi. Plato De leg.Et Κιθαριστικὴ ſubaud.τέχνη,Ars citharıſtarum,Scientia ſeu ars pulſandi citharam. VNDE Ψιλοκιθαριστική,ῆς,ἡ,Nudus citharæ cantus, Nuda citharam pulſandi ratio.Philochorus apud Athenæum libro 14, de Lyſandro citharıſta,Sicyonio,πρῶτος μετέστησε τὴν ψιλοκιθαριστικήν,μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείνας καὶ τὴν φωνὴν εὔογκον ποιήσας,καὶ τὴν ἔναυλον κιθάρισιν,καὶ περὶ ἐλλέων τὴν συμφωνίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς,χρώματά τε εὔχροα ἐκιθάρισεν.quam verò hîc compoſita voce ψιλοκιθαριστικὴν nominat,paulo antè diuiſim ψιλὴν κιθάρισιν vocarat,in qua videlicet nulla ſunt χρώματα εὔχροα,id eſt nulli colores muſici,ſed ſimplex & nudus citharæ cantus.paucioribus enim veteres vtebantur fidibus & cantu ſimpliciore. Cæterùm fœm.gen.à Κιθαριστής EST Κιθαρίστρια,ας,ἡ,Citharıſtria:vt citharıſtria puella apud Terentium.Athen.αὐλητρίδων, ψαλτριῶν,κιθαριστριῶν. AT Κιθαριστύς,ύος,ἡ,Scientia pulſandi citharam, Ars canendi cithara.κιθαριστική. Iliad.β,de Thamyri Thrace,ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν. Scribitur tamen ibi & κιθαριστὴν per η, ſed priorem lectionem agnoſcit Euſtathius,& meritò. C D E F G

Κιθαριστήριος,ου,ὁ,vnde κιθαριστήριοι αὐλοί,tibiæ quibus citharæ accinebatur.Athen.lib.4,οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε καὶ λυσιῳδῶν καὶ κιθαριστηρίων. quorum etiam paulo antè meminerat.Apud eundem libro 14,Maſſurius ex Didymo,μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον,οὗ μνημονεύει Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Περὶ αὐλῶν φήσας,cõtra Ionẽ λέγοντα πέντε γένη εἶναι αὐλῶν, παρθενίους, παιδικούς, κιθαριστηρίους,τελείους.at ἐπαύλων κιθαρίσεων, mentionem fecimus ex eodem Athenæo paulo antè.

Κιθάριον,ου,τὸ,Parua cithara. Athen. H

Κίθαρος,ου,ὁ,Citharus:piſcis nomen, quem Fidiculã Gaza appellat:Plinius Græcũ vocabulum retinet. De eo Ariſtoteles De hiſt. anim.& Athen.lib.7.Etymologiſtes dictum ideo à κιθάρα putat ꝙ eius officula citharæ fidibus ſimilia ſint. Eſt autem ſacer Apollini, vt &

ipſa cithara. ‖Κίθαρον à Dorienſibus vocari θύρεκα annotat Erot. Heſych. verò exp. etiam πλῆθος. A
Eiuſdem ſignif. eſt κιθάρα, vt paulo antè dictum eſt.
‖In appendice verò ad Dioſc. annotatur τὸ κισσὸν vocari nō ſolùm κίσσαρον, ſed & κίθαρον.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, Periculum. Varias loquendi formulas cum variis verbis coniunctum hoc vocabulum efficit, quæ ad certas Lat. loquendi generū claſſes reducere placuit. In periculū cōiicere, Periculū alicui creare. Thuc. l. 5, σφᾶς τε αὐτοὺς ἡμᾶς εἰς φοβερὸν κίνδυνον καταστῆσαι. Demoſth. κίνδυνον B φέρει τῇ πόλει. Sic Gregorius dicit κίνδυνον ἐπάγειν, Periculum creare. Plutarch. Fabio, ὑπ' ἀνδρὸς ἀνοήτου καὶ νέου φερομένην εἰς τὸν ἔσχατον καὶ μέγιστον κίνδυνον. Æſch. contra Cteſiphontem, διὰ τοὺς ἐπιφερομένους αὐτῷ κινδύνους. Demoſth. Epitaphio, εἴ τις ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κίνδυνος τοῖς Ἕλλησι. Sic ferè apud Xenoph. Hellen. 7, περὶ ὅλης τῆς πόλεως ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐγένετο. Periculis circumueniri. Thucydides lib. 5, ἀμφοτέρωθεν κίνδυνος περιειστήκει. Sic Virgilius quoque dicit, quæ circumſtent te pericula. Et in particip. Demoſth. Pro corona, τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα C κίνδυνον. In eadem orat. μέγαν εἶναι τὸν κατειληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν. Incidere in periculum. Thucyd. libro 7, παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συρακοῦσαι ἦλθον κινδύνου. Herodianus lib. 3, ὁρῶν ἐς ὅσον ἥκει κινδύνου, quàm magnum in diſcrimen venerat. Xenoph. Pæd. 7, εἰς δὲ κίνδυνον ἔλθοι. Thuc. lib. 8, οὐ μόνον τῷ αἰσχρῷ ἀλλὰ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ περιπίπτειν. In periculo eſſe ſeu verſari. Herodianus lib. 1, ἐπεὶ γὰρ ἅπαξ ἐν κινδύνῳ καθεστήκει. Et paulo pòſt ſine præpoſitione (ſed quam deſiderari exiſtimo) ἐσχάτῳ καθεστήκαμεν κινδύνῳ. Thucydides autem dixit libro 7, ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις αἰωρεῖσθαι. Demoſth. dicit quoque D ἐν κινδύνοις εἶναι. Sic Iſocr. Areopagitico, ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης, ἢ σφαλερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστηκότων. In eadem oratione, εἰς πλείστους κινδύνους καθίσταμεν. Idē in epiſt. ad Philippum, πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις, id eſt, Quum multa monarchias circumſtēt pericula, ſeu eis impendeant. Suſcipere periculū, Adire periculum. Demoſth. Epitaphio, τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ὑπελθεῖν κίνδυνον. Xenoph. Pæd. 1, πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι. Thucyd. lib. 5, τοὺς κινδύνους ἡμᾶς ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτούς, pericula adituros. Et libro 2, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν, paria certaminum pericula inimus. Et lib. 6, ὡς μέγιστον δὴ τὸν πρὶν κίνδυνον ἀναρριπτοῦντες. Herodian. lib. 8, ἑλομένη πάντα κίνδυνον ἀναρρῖψαι μᾶλλον ἢ δίκην τίνειν, quoduis adire periculū. Item ῥίπτειν κίνδυνον, apud Euripid. Experiri periculum, vel Obiicere ſe periculo. Demoſth. κίνδυνον προσλαμβάνειν, ſuſcipere. Item ποιεῖσθαι κίνδυνον in eadem ſignificatione. Iſocr. Plataico, μηδεὶς οὖν ἡμῶν ὀρρωδείτω μετὰ τοῦ δικαίου ποιούμενος τοὺς κινδύνους. Idem in epiſt. εἰκῇ τοὺς κινδύνους προαιρουμένους. Plutar. F Alexandro, οὐκ ἐπαύετο χρώμενος ἑαυτῷ πρὸς τοὺς κινδύνους ἀφειδῶς. Apud Athenæum lib. 1, μανικὸς καὶ προπετὴς ἐπὶ τοὺς κινδύνους, præceps in adeundis periculis. ſicut Ariſtoteles Ethic. 3, cap. 8, θυμὸν eſſe dicit ἰτητικώτατον πρὸς τοὺς κινδύνους: Periculorum adeundorum aut etiam ſuſtinendorum ſocium eſſe. Thucyd. lib. 2, μετ' Ἐλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, vnà ſubire pugnæ periculum. Xenoph. Pædiæ 2, εἰς τὸ αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν. Iſocr. Archidamo, κοινωνήσαντες τῶν κινδύνων ἡμῖν. Idem in Panath. τῶν αὐτῶν κινδύνων μετασχόντων. Herodianus libro 8, εἰδότες ὡς τῶν κινδύνων αὐτοὶ μεθέξουσι. G Quibus addi poteſt hoc ex Thucydide lib. 8, καὶ τὰ πράγματα πάντα καὶ τὰ ἀποβησόμενα ἐκ τῶν κινδύνων ξυνεκοινώσαντο οἱ στρατιῶται τοῖς Σαμίοις. At Periculum ſuſtinere. Xenoph. Pæd. 1 dicit κίνδυνον ὑπομεῖναι. Reſiſtere periculo. Thuc. lib. 2, αἰδὼ δὲ ἀψυχίας οὐδεμία τύχη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, reſiſtere periculis poteſt. Vitare pericula ſeu ſubterfugere, cauere & declinare. Plutar. De Socr. dæmonio, φυλάττεσθαί τινα κίνδυνον. Xenoph. Pædiæ 5, ἢ πόνου τινὸς ἀποστάντα ἢ κινδύνου φειδόμενον. Item H μὴ ἀποτρέπεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, periculis non deterreri. Contrà apud Plut. De Socr. dæmonio, ἐκπεπληγμένοι τὸν κίνδυνον. Apud eundem eſt δεδιέναι τὸν κίνδυνον. Effugere periculum. Iſocr. Panegyrico, τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν. Herodian. lib. 4, προβλέψαι κίνδυνον καὶ ἀπέχεσθαι πολεμίου. Sic in Batrachomyomachia, Μῦς ποτὲ διαλέος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας, quum euaſiſſet periculum ſeli ſibi imminens. Item apud Demoſthenem, κινδύνους διελύσατο. Amoliri pericula, Eximere periculis. Demoſthen. Pro corona, τὸν ἐφεστηκότα κίνδυνον τῇ πόλει διαλύσειν. Demoſth. τῶν φόβων ἀφῃρημένων καὶ τῶν κινδύνων. Pertinet huc & illud Iſocratis in Areop. τῶν μελλόντων κινδύνων ἀποστῆναι, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγῆναι. Extra omne diſcrimen & periculum conſtitutum eſſe. Iſocr. Areopag. θαρρεῖν ὡς πόρρω τῶν κινδύνων ὄντας. Æſchin. contra Cteſiphontem, οἷς ἤδη πόρρω οἱ κίνδυνοι. Contrà apud Demoſthenem ad Phil. τὸ ἐχθρὰς αὐτοῖς ἐνεστώσης καὶ τοῦ κινδύνου πλησίον ὄντος. Item apud Thuc. l. 4, pag. 145, μὴ ἀντίπαλον εἶναι σφίσι τὸν κίνδυνον. Quod verò Lat. dicūt Ineſſe alicui rei, aut Cōiunctā eſſe cum periculo, id Græci ἐνεῖναι κίνδυνον. Ariſtoph. Pluto, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Eiuſdem ſignificationis eſt quod Plutarch. in Sympoſio dicit, θράσος ἔχει καὶ κίνδυνον, Audax & periculoſum eſt, ſeu Cum periculoſa audacia cō iunctum eſt. Dicitur & κίνδυνος ἐπικεῖσθαι, vt Immi nere & Impendere apud Latinos. Plut. Galba, κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, imperatoris capiti imminere periculum. Similia alia exempla habes in Ἐπίκειμαι. Denique dicitur Κίνδυνός ἐστι μή, vel cum infinitiuo κίνδυνος τοῦτο συμβῆναι, quod Latinè Periculū eſt ne. Iſocr. εἶναι δ' ἔφασάν μοι κίνδυνον μὴ δόξω, &c. Xen. ἐκ τούτων κίνδυνος τὴν προσγεγενῆσθαι χάριν μειωθῆναι, periculum eſt ne. Sic Nazianz. ὅ σοι παθεῖν κίνδυνος, quod ne tibi accidat periculum eſt. Quale ferè eſt hoc Eurip. in Hecuba, ἐπὶ Φρυγῶν πόλιν κίνδυνος ἦν δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ, quū periculum eſſet ne haſta caderet Græcanica. At ſicut apud Latinos dicimus Periclitari de aliqua re, ſicut item Facere periculum alicuius rei, pro experiri, ita accipi videtur apud Ariſtoph. in Nebulis, νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας, ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος, nunc enim periculum faciendum eſt. Scholiaſtes exp. προκεῖσθαι ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι, vel παρεσκευάσθαι καταλέλειπται. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Etymolog. deriuat à κινεῖν τὰς ὀδύνας.

E C. Ἀκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vacuus à periculis, Extra omne periculum & diſcrimen conſtitutus. Agamemnon apud Euripidem in Iphig. Aulid. Ζηλῶ σ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς ἀκλεής. Item ἀκίνδυνος πυρετὸς apud Galenum, qui aliàs ἀσφαλὴς, Febris quæ periculoſa nō eſt: lib. 1 ad Glauc. μακρότατος καὶ ἀκίνδυνος ὁ τεταρταῖος. Demoſth. Pro corona, οὐκ ἀκίνδυνα ἑώρων. Thucyd. lib. 1, ἐκ πολέμου μὲν γὰρ εἰρήνη μᾶλλον βεβαιοῦται, ἀφ' ἡσυχίας δὲ μὴ πολεμῆσαι, οὐχ ὁμοίως ἀκίνδυνον, non æquè tutum eſt & periculo vacat. Item τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, apud Xenoph. Pædiæ 4, In tuto collocant & periculis eximunt, id eſt ἐν ἀσφαλείᾳ. Apud eundem Thucyd. eſt ἐκ τοῦ ἀκινδύνου, l. 3, καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι, probum ſe præſtare vbi id citra periculum facere licet. VNDE Ἀκινδύνως ET Ἀκινδυνί, Citra periculum, Sine diſcrimine. Plut. in Demoſth. οὐκ ἀκινδύνως οὐδ' ἀπράγμως κατευτυχῆσαι, non ſine diſcrimine & magno negotio. Bud. 157. Demoſth. Olynth. 1, ἀκινδύνως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἴκοι, id eſt ἐν ἀκινδύνῳ καθεστῶτα, vt Xenoph. loquitur.

C. Ἐπικίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum periculo coniunctus, Periculoſus. Xenoph. εἰς τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι. Demoſth. Philipp. 3, τῇ πόλει μὲν ἀσφαλὲς τὸ τὰ αὐτῆς σῴζειν, σοὶ δ' ἐπικίνδυνον. Herodian. lib. 2, ὁρᾶτε μὴ πρὸς τὸ νῦν αἰδόσιον, καὶ ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ, Periculoſum ſit, ſeu Periculum afferat. At ἐν ἐπικινδύνῳ, in periculo, οὐκ ἀκινδύνως. Thuc. lib. 1, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο, mihi quidem tutò, at illi non ſine periculo licebat redire. VNDE Ἐπικινδύνως, Periculoſè, Cum periculo. Non ſine periculo. Thucyd. lib. 3, p. 94, ὅτι ἂν ἡ λόγῳ πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν ἁμάρτητε, οἴκτῳ ἐνδῶτε, οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι, Non in illorum gratiam, ſed in veſtrum ipſorum periculum, ſeu Cum veſtro ipſorum periculo, vt ſchol. exp.

C. Ἰσοκίνδυνος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt in pari diſcrimine, aut, Qui pari diſcrimini ſe exponit.

C. Μεγαλοκίνδυνος,

C. Μεγαλοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna pericula adit, Qui magnis ſe periculis obiicit. CONTRA Μικροκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in paruis periclitatur, Qui parua pericula ſuſcipit. Ariſtoteles Ethic. 4, capite 3, de magnanimo, οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ φιλοκίνδυνος, διὰ τὸ ὀλίγα τιμᾶν· μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου.

C. Πυκνοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui frequenter periclitatur, Qui crebris ſe periculis obiicit, Qui frequenter & ſæpe pericula ſuſcipit. Apud Ariſtotelem pro iis verbis quæ modò citaui, ſunt quædam exempl. quæ habent οὐκ ἔστι δὲ πυκνοκίνδυνος, οὐδὲ φιλοκίνδυνος, non crebrò autem ſeſe periculis offert, neque adeundi periculi cupidus eſt. Alia ſic, οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ πυκνοκίνδυνος. Lectionem verò quã in μικροκίνδυνος poſui ex edit. Florentina, veteres ſequuntur interpretes.

C. Ῥιψοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſe in pericula præcipitat, ſeu Ad audendum proiectus, vt Cicero loquitur, Ad periclitandum proiectus. Syneſius, ῥιψοκίνδυνος τόλμα, audax & præceps facinus. Xenoph. in 1 Apomnem. εἰ μὲν τοιοῦτόν ἐστι τὸ ῥιψοκίνδυνον ἔργον, κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, ſi hoc ſit ſeſe periculis obiicere, ſeu in pericula ſe proiecta audacia præcipitare. VNDE Ῥιψοκινδύνως, More eorum qui ſe in pericula præcipitãt, Proiecta quadã audacia, vt Cicero loquitur. ET Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, In pericula me præcipito, Proiecta audacia me periculis obiicio & offero. Hippocr. Ep. 11, ad Demag. μάλιστα δ' αὖ ῥιψοκινδυνῇ καὶ φέρηται κατὰ βυθῶν ἢ κρημνῶν πλάγιος, ἐπί τινα τὸ γέλωτα. Vbi tamen quædam exemplaria habent ῥιψοκίνδυνος ἦ.

C. Φιλοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui periclitari amat, Periculi adeundi cupidus. Accipitúrque nõ ſolùm in malam, ſed etiam aliquando in bonam partem: licet Ariſtoteles, (vt ſuprà in Μικροκίνδυνος videre eſt) μεγαλόψυχον talem eſſe neget. Demoſth. ad Philippi epiſt. οὕτως εἶναι φιλοκίνδυνον ὥστε ὑπὲρ τοῦ μείζω ποιῆσαι τὴν ἀρχὴν, κατατετρῶσθαι πᾶν τὸ σῶμα, τοῖς πολεμίοις μαχόμενον, de Philippo, quẽ & Theopompus apud Athenæum libro 10 ſcribit fuiſſe προπετῆ ἐπὶ τῶν κινδύνων. Plutarch. Alcibiade, ἐδόκει μηδὲν ἧττον εἶναι τοῦ Ἀλκιβιάδου διάπυρος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν ἐνίοις ἀγῶσι. Item in Pericle, ἐν δὲ ταῖς στρατείαις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἦν καὶ φιλοκίνδυνος. Xenoph. Pædiæ 2, ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον, non detrectantem pericula, ſed promptum ad ea ſuſcipienda & quaſi cupidum. Syneſius epiſt. 4, ἀνὴρ εὔψυχός τε καὶ φιλοκινδυνότατος ἀποδειλιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδασι θάνατον. VNDE Φιλοκινδύνως, More eorum qui periclitari amant, More eorum qui periculorum cupidi ſunt, & prompti ad ea ſuſcipienda. Xenoph. Hell. 6, οὓς δ' αὖ ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ. quibus ibi opponit τοὺς μαλακούς. Sicut verò hîc coniungit φιλοπόνως & φιλοκινδύνως, ſic paulo antè ἐθελόπονον & φιλοκίνδυνον.

Κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Periculoſus. Herodianus lib. 4, μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβουλῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τε καὶ ἀπεγνωσμένην, quum clandeſtinæ inſidiæ non procederent, neceſſarias eſſe putauit eas quæ vel cũ maximo periculo & vel ſalutis deſperatione parandæ forent. Demetr. Phaler. ἐπεὶ μέντοι κινδυνώδης ἡ μεταφορὰ δοκῇ, μεταλαμβανέσθω εἰς εἰκασίαν, ſi periculoſa eſſe videatur metaphora.

Κινδυνεύω, Periclitor, In periculo verſor, In periculum adducor. Interdum verò Periculum ſeu pericula adeo, Pericula ſuſcipio. Ponitur autem κινδυνεύω interdum quidem abſolutè: interdum verò vel infinitiuo iungitur, vel alicui præpoſitioni: quin & alias quaſdam conſtructiones habet nonnunquam, de quibus etiam dicetur.

Κινδυνεύω abſolutè, ſeu ſine adiectione, vt apud Ariſtotelem Ethic. 4, μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου. Plutarch. De prudent. anim. καίτοι χεῖρον οὐδὲν ἴσμεν ἑτέρῳ κινδυνεύοντι τολμᾶν ἀμύνειν. Sæpe verò κινδυνεύειν quum ſine adiectione ponitur, ad belli diſcrimen refertur, ſeu Martis diſcrimina, vt loquuntur poetæ, (quod Herodianus dixit etiam διὰ πολέμου κινδυνεύειν) & alicubi reddi aptè poteſt verbo Dimicare, (quo Latini viciſſim pro Periclitari interdum vtuntur.) Xenoph. De arte equeſtri, γράφειν δὲ βουλόμεθα καὶ ὡς δεῖ ὡπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. (Idem verò dixit etiam κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους) Huc pertinet illud, μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας. Et Thucyd. libro 1, βουλόμενοι δὲ πρὶν ξυμμιχθῆναι, δράσαντές τι καὶ κινδυνεῦσαι. Idem libro 3, καὶ μετ' ἄλλης παρασκευῆς βουλόμενοι, εἰ προσγένοιτό τι, κινδυνεύειν, Pericula adire, Belli fortunam tentare. At Herodianus lib. 8, magis peculiarẽ huic verbo ſignificationem dedit, ſcribens, θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι ἐν ἀρχομένῃ μάχῃ, εἰ δ' ἄρα κινδυνεύειν δέοι, ἀλλὰ καταφρονητοὶ ὡς βάρβαροι. ‖ Abſolutè poſitum κινδυνεύω, interdũ eſt Periclitor capite, Reus ſum, In reatu ſum, & in ſordibus. Qua in ſignificatione frequens eſſe Plutarcho tradit Budæus. Affert verò & ex Lyſia, vbi iungitur cum ὑπὲρ habente ſuum genitiuum, τὸν ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύοντα, qui reus eſt proditionis. Quum autem abſolutè nõ ponitur, interdũ quidẽ infinitiuũ habet: vt κινδυνεύω παραφρονεῖν, Xenoph. Periculum mihi eſt ne mente aliener, ſeu abalienerer. Redditur etiã Adeo periculum ne mente alienerer. Tale eſt κινδυνεύω δεινὰ παθεῖν. Et ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, Æſchini, Periclitati ſumus de vita: ſeu de ſalute: vel (vt alii) Propè fuit vt perderemur. Apud eundem, κινδυνεύοντες ἀποβαλεῖν τὸ στρατόπεδον, redditur, In diſcrimen venientes amittendi. Rurſum Plut. in Galba, ἐκινδύνευσεν ὁ Ὄθων ἀποθανεῖν. vbi redditur, Parum abfuit quin Otho interierit. Sæpe etiam cum infinitiuo paſſiuo. vt Thucyd. κινδυνεύω στερηθῆναι τοῦ παντὸς, Periculum mihi eſt ne priuer. Vel, In periculum venio ne &c. Quidam interpr. etiam Periclitor priuari: vt Fabius dixit Periclitatur rumpi. (affertur autem & Periclitatur eſſe priuatus, ex Plinio iuniore) Item κινδυνεύω διαφθαρῆναι ex eodem Thucyd. citatur. Tale apud Plutarch. in Publ. ἐκινδύνευσεν ἡ Ῥώμη κατὰ κράτος ἁλῶναι (accipitur enim ἁλῶναι pro ἁλίσκεσθαι) quod exponitur Vrbi periculum imminebat ne expugnaretur.

Interdum verò caſui iungitur, & quidem dat. plerũque, vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει ex Herodoto, Periclitantes, In diſcrimen venientes de vrbe. Et κινδυνεύειν τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν, periclitari certis propter incerta. Et apud Theophr. κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς, periclitatur oculis. At κινδυνεύω τῇ ψυχῇ reddi etiam poteſt commodè, Vitæ periculum adeo. Cæterùm huc non pertinent quæ afferuntur exempla verbi Periclitor ablatiuo iuncta, tanquam ſimilia: videlicet Periclitari gelu, ex Plin. & Periclitari cancro, ex Celſo. Nam quum dicitur κινδυνεύω τῇ ψυχῇ vel τῇ πόλει, Periculum adeo vitæ, ſeu de vita, hoc ſonat, Periculum mihi eſt ne vitam ſeu vrbẽ amittam: at quum dicuntur arbores periclitari gelu, ſignificatur periculũ eis creari à gelu: & quũ dicitur à Celſo vulnus periclitari cãcro, intelligit periculum illi eſſe à cãcro. Huc igitur exẽpla illa ac ſimilia minimè pertinent. At quũ dicitur reus periclitari capite, (& ſi qua ſunt ſimilia) id verò ab hoc loco minimè alienum eſt. ſignificatur enim itidem periculum illi eſſe ne caput amittat, id eſt vitam. ‖ Affertur porro κινδυνεύω & genitiuo iunctum, ex Thucydide, κινδυνεύω τῆς ἀρχῆς eadem ſignificatione qua diceretur κινδυνεύω τῇ ἀρχῇ, Periclitor imperio, Imperium meum periclitatur: ſed ſuſpectum eſt illud exemplum. ‖ Affertur autem & cum accuſatiuo ex Gregorio, κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, periclitans ſeditione contracta ſua culpa.

Κινδυνεύω nonnunquam iungitur etiam alicui præpoſitioni: videlicet vel περὶ, vel ἐν, aut ἐπὶ, aut ὑπὲρ, aut πρός. Cum περὶ habente ſuum genitiuum (qui cæteris frequentior eſt vſus) idem valet ac cum datiuo. nihil enim aliud eſt κινδυνεύω περὶ τῆς ψυχῆς quàm κινδυνεύω τῇ ψυχῇ. Quale eſt κινδυνεύειν περὶ τῶν μεγίστων, Thuc. Periclitari de maximis rebus, i. In periculum venire. Sic κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου apud Ariſtophanem. Et Iſocr.

περὶ τῆς ἑαυτῶν κινδυνεύουσι. Idem dixit, κινδυνεύω περὶ πολλῶν χρημάτων. ‖ Annotatur autem cum ἐν & cum ἐπὶ, tanquam eandē ſignif. efficientibus quam περί. ex Luc. κινδυνεύειν ἐν ἑνὶ, ex Phalaride κινδυνεύειν ἐφ' ἑνί. ſed hæc mihi ſuſpecta ſunt, vt dicam & in Κινδυνεύομαι.
At cum ὑπὲρ, vt apud Demoſthenem, κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Adeo periculum pro te, id eſt tui gratia. ‖ Iungitur & præpoſitioni πρὸς, vt apud Xenophontem, κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους: ſed tunc de dimicante dicitur, cuius ſignificationis facta fuit mentio. Tale eſt autem apud Lyſiam, ποτὲ πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας. vbi obſerua etiam præpoſitionem ὑπέρ.

Κινδυνεύομαι etiam vt κινδυνεύω dicitur, non eadem tamen ſignificatione (inquit Budæus.) Demoſth. Pro corona, ἐν οἷς τῶν ὅλων τι κινδυνεύεται τῇ πόλει, id eſt Quum periculum impendet ab aliquo eorum quæ ad ſummam rerum pertinent. Idem, δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thucyd. libro 2, καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι, εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι. Eadem conſtructione dixit Lucianus, ὁρᾶτε ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα. Qui loci magis etiam ſuſpectam mihi reddunt expoſitionem quam dari dixi verbo κινδυνεύειν cum ἐν & cum ἐπί. ‖ Sed κινδυνεύεσθαι dicitur etiam quod cum periculo probatur, aut ſuſcipitur. vt Thucyd. libro 2, οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ἔτι κινδυνεύεται ἣν τι πταίσωσι, Quos manet in contrarium mutatio, Quibus imminet mutationis periculum. Ita enim Budæus Comm. pag. 759 hunc locum & legit & interpretatur: quum tamen alioqui ita ſcriptus ſit paſſim, οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται. (niſi quòd quædam exemplaria non habent ἐν) quam ſcripturam ab eo per imprudentiam potius quàm cōſultò mutatam exiſtimo. aptam enim loco eſſe, verba paulo altius repetita oſtendent: iſta nimirum, pag. 62 meæ editionis, οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, οἷς ἐλπὶς οὐκ ἔστ' ἀγαθοῦ, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται. id eſt Neque enim qui aduerſa fortuna laborant & conflictantur, iuſtius contempſerint vitam ſuam, quibus nulla boni ſpes affulget, verùm quibus aduerſa cō mutatio (id eſt ex proſpera fortuna in aduerſam) in vita periclitatur. Id eſt (vt opinor) Quibus vnà cum periculo commutationis fortunæ vita etiam periclitatur. Vel, Qui adeunt periculum commutationis fortunæ vnà cū vitæ periculo. Quòd ſi legatur τῷ ζῆν ſine ἐν, fuerit ea conſtructio cuius ſuprà mentio fuit facta in actiua voce, κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, &c. Sed alibi affert Budæus ex Arriano hoc exemplum ſignificationis illius, Ἀλέξανδρος δὲ τοὺς ἡγεμόνας θαρρεῖν ἐκέλευεν ἐκ τῶν σφίσι καλῶς κεκινδυνευμένων. ſic tamen vt voce actiua interpretetur, Reputantes quàm proſperè iam ſæpe periculum ſui fecerint, vel, Quàm proſperè periclitati ſint ſuas vires.

¶Κινδυνεύω cū infinit. interdū verbo Videor, interdum aliis modis redditur, remotis tamen ab illa prima ſignificatione. Plato in Epiſt. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι &c. Idem De republica libro 1, καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό, videris didiciſſe. Ibidem, κινδυνεύει τὸ ἑκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι, αἰσχρὸν νενομίσθαι. Idem in Apologia, κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο ἀγαθὸν γεγονέναι. Sic Plutarch. Sympoſ. 5, κινδυνεύουσι γὰρ οἱ ἅλες τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα. Budæus autem poſtquam dixit κινδυνεύω eſſe τὸ ἐγγίζω, & Videor, affert ex Platone De republica libro 7, αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος, non exponens Videntur propè accedere ad &c. ſed Propè accedunt vt ſint (vel, eſſe videantur) eadem natura. Item, Propè eſt vt ſint. Nec tamen vtitur hoc aduerbio propter ἐγγύς, quum hæc Syneſii καὶ κινδυνεύουσι πείθειν ἐνίους, interpretetur itidem, Iam propè in eo ſunt vt quoſdam in opinionem adduxerint: itidémque hæc Greg. κινδυνεύει χαλεπώτερον εἶναι, vertat, Propè eſt vt dicam difficilius eſſe. addens tamē & interpr. hanc, Atque haud ſcio an difficilius ſit. Sed interdum aduerbio Fermè aut Ferè hîc vtimur in expoſitione huius verbi: vt apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, idem Budæus vertit, Iam fermè ô Hippia quod dicis intelligo. Sic verò & in illo Syneſii loco κινδυνεύουσι πείθειν reddi poſſit, Fermè in opinionem adducūt. Item Κινδυνεύει imperſonaliter, pro eo quod eſt Propemodū dixerim, vel Fortaſſe. Plato De rep. lib. 5, συχνῷ γὰρ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων. Et in Philebo p. 220, μνήμην, ὅ, τι ποτ' ἔστι, πρότερον ἀναληπτέον, καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἴσθησιν μνήμης, & fortaſſe ante omnia ſenſus memoriæ aſſumendus, & conſtituendum quis ſit memoriæ ſenſus. Bud. Sic lingua Gallica, *Il y auroit danger que ce ne fuſt*, interdum dicit pro *Il pourroit bien eſtre*, vel *Ce ſeroit peut-eſtre*.

Κινδύνευμα, ατος, τὸ, q. d. Periclitamentum. id eſt Facinus audax, & quod aliquis periclitando aggreſſus eſt. Item Periclitatio. Plato, τὸ μὲν δὴ κινδύνευμα οὐ σμικρόν. At pro audaci facinore ex Luciano citatur.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, Periclitator, Qui periclitari ſolet, aut Qui periclitari amat. Thucydides lib. 1, οἱ μὲν παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες.

C. ἈΝΑκινδυνεύω, Periclitor, Periculum adeo, vel ſubeo, In diſcrimē me coniicio. Ex Herodoto affertur ἀνακινδυνεύω συμβάλλων pro Pugnandi periculum adeo. Item ἀνακινδυνεύω ναυμαχίῃ, pro In diſcrimen pugnæ naualis venio.

C. ἈΠΟκινδυνεύω, Periculum facio, Periclitor. Xenophon Ἀπομν. 4, de medico imperito loquens, ὅμως δέ μοι τὸ ἰατρικὸν ἔργον δότε, πειράσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν. Item, Periculum adeo, Aleam ſubeo, Fortunam adeo. Plutarchus in Alexandro, καὶ πολλάκις μὲν ἑαυτὸν Δαρείῳ συμπεσὼν ἀποκινδυνεῦσαι περὶ τῶν ὅλων. Nec ſolùm dicitur ἀποκινδυνεύειν περί τινος, cum genitiuo rei: ſed & ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, cum accuſatiuo perſonæ. Eſt autē ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, Aduerſus aliquē certamen ſeu prælium inire periculoſum & aleæ plenum, Pugnando aduerſus aliquem in diſcrimen ſe cōiicere. Thucydides lib. 7, τοιαύταις δὲ προσβολαῖς καὶ οὐ ξυσταδὸν μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. ‖ Paſſiua vox eſt Ἀποκινδυνεύομαι, In diſcrimen venio. vt apud eundem Thucydidem, ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τὰ χρήματα, Pecuniæ nobis in diſcrimen veniunt.

Ἀποκινδυνεύω, Periculo ſecedo. Bud. ex Philoſtrato.

C. ΔΙΑκινδυνεύω, Periculum adeo, Aleam ſubeo. Plerunque verò pro Aleam certaminis ſubeo, Thucyd. libro 7, ἀλλ' ἄπαρ καὶ διανοηθεὶς εἰς τὰς Ἐπιπολὰς διεκινδύνευσε. Idē libro 1, πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεῦσαι. Eandem conſtructionem huic verbo dedit Iſocrates in Panegyr. ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις πρὸς ἅπαντας τούτους διακινδυνεύσασα. In vulg. lexicis affertur διακινδυνεύω cum infinitiuo εἰσπλεῦσαι, pro πειρῶμαι διὰ κινδύνου εἰσπλεῦσαι. Dicitur item Διακινδυνεύεσθαι res quæ in periculum adducitur: vt Demoſthenes κατ' Ὀνήτορος, pag. 39, ἢ καταμίξαι τὴν προῖκα εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀφόβου τὴν οὕτω διακινδυνευθήσεσθαι μέλλουσαν. Budæus διακινδυνευόμενον, ſicut & παρακινδυνευόμενον, dici ſcribit quod periculoſè ſuſcipitur. Idem κινδυνευόμενα φάρμακα vertit Medicamenta ex periculo petita, in hoc Iſocr. loco, in Buſiride, ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν οὐ διακινδυνευομένοις φαρμάκοις χρωμένην, ἀλλὰ τοιούτοις ἃ τὴν μὲν ἀσφάλειαν ὁμοίαν ἔχει τῇ τροφῇ. Ego aptius expreſſum iri puto ſignificationem participii διακινδυνευόμενα, interpretando, Quæ cum vitæ periculo adhibentur.

C. Ἐπικινδυνεύομαι, In periculo verſor, In periculū adductus ſum. pro qua ſignificatione ex Demoſthene in oratione πρὸς Φορμ. affertur, ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι. Budæus ἐπικινδυνεύεσθαι, ſicut & διακινδυνεύεσθαι, accipi ait pro Ex periculo peti.

C. ΠΑΡΑκινδυνεύω, Temerè periclitor, Audacius periclitor

tor. Quam ſignificationem habet præpoſitio παρὰ & A in παράτολμος, itiem in παραβάλλομαι & παράβολος, vt inquit Budæus, qui etiam pro exemplo illius ſignificationis verbi παρακινδυνεύω, affert hunc Plutarchi locum, ὅπως μὴ παρακινδυνεύσωσιν ἐν τοῖς πολλοῖς, καταψηφισάμενοι: ſed tamen paulo aliam expoſitionem ei ſubiũgit, videlicet, Ne periculum adirent à populo, ſi damnarent. At hic eiuſdem Plutarchi locus habet verbum παρακινδυνεύειν non in alia q̃ in prima illa ſignificatione, ſed cum infinitiuo: locus inquam qui in libro De Socratis dæmonio ita legitur, circa finem, B ἀλλ' ἐκεῖνοις μὲν οἱ περὶ τὸν Σαμίδαν ἀνεῖργον, οὐ παρακινδυνεύοντες εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀνδράσιν ἐπιφανεστάτοις τῶν πολιτῶν, καὶ κατ' ἄλλων διαφέρουσι. Autem infinitiuo iungitur à Platone epiſt. 7, vbi ſcribit de Socrate loquens, πᾶν δὲ παρεκινδύνευσε παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς γενέσθαι κοινωνός. vbi vulg. lex. exponunt, Omnia pati potius cõſtituit, nullo modo reddita huius verbi ſignificatione: quam ego aptè redditum iri puto, ſic interpretando, Periculum quiduis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Quum enim hîc in bonam partem accipiatur, nolim vertere, Temerè adiit, vel Audacius adiit. C Alioqui expoſuerim etiã alicubi Periculo ſe quaſi præcipitem obiicere. vt apud Thucydidem lib. 4, pag. 130, ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ εἵλωτες. Vſus eſt item Ariſtophanes initio Veſparum, ſine adiectione infinitiui. Thucydides autem non cum infinitiuo vſus eſt, ſed cum præpoſitione ἐς, dicens videlicet παρακινδυνεῦσαι ἐς Ἰωνίαν pro μετὰ κινδύνου ἐλθεῖν ἐς Ἰωνίαν, vt & ipſe ſcholiaſtes exponit. ſed ego nolim ſimpliciter μετὰ κινδύνου exponere, cum illo, ſed μετὰ περισσοῦ κινδύνου, aut addito aliquo huiuſmodi adiectiuo quod D vim præpoſ. παρὰ aliquo modo exprimat.

Παρακινδυνευτέον autem dicitur quod periculoſè ſuſcipitur, quod periculoſum eſt tractatu, vt ſcribit Bud. Comment. pagina 759, afferens ex Plutarcho, χαλεπὴν καὶ παρακεκινδυνευμένην αὐτοῖς ἐποίει τὴν ἔντευξιν. Et ex Luciano, ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον. Addens etiam, Demoſthenem & Gregorium ita vſos eſſe. Alibi tamen παρακεκινδυνευμένον ab hiſce duobus accipi tradit E pro Ex periculo petitum.

Παρακινδύνευσις, Periclitatio temeraria. In vulgatis lex. affertur ex Thucydide παρακινδύνευσιν ποιεῖ cum infinitiuo ἀπαλλαγῆναι, pro Diſcrimen adeo vt liberer. quæ expoſitio non ſatis exprimit vim præpoſ. παρὰ, quã & modò declaraui in verbo Παρακινδυνεύω.

Παρακινδυνευτικῶς, aduerbium, Cum temeraria quadam periclitatione, Temerariè periclitando, Nimia cum audacia periculum adeundo. At Dionyſius Longin. dixit εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, pro Audacius q̃ F vt periculo careat, reprehenſionis videlicet. Ita enim intelligendum puto.

Π ΡΟκινδυνεύω, Periclitor pro [aliquo,] Periculum adeo pro [aliquo,] Periculis me obiicio pro [aliquo.] Exponi etiam poteſt alicubi Propugno periclitando, aut etiam Propugno, ſine illa adiectione. Herodianus libro 5 καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, Periclitatũ pro vobis, ſeu veſtri cauſa: aut etiam, Veſtri tuendi cauſa. Sic à Gregorio dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis ſe obiecisse tuendæ & aſſerendæ veritatis gratia. Thucydides ſine genitiuo vſus eſt, eum G videlicet ſubaudiendum relinquens, vt de quo minimè dubitari poſſet: libro 1, pag. 24, φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ. Dicimus enim nos periclitatos eſſe, vel diſcrimen belli adiiſſe [pro vniuerſa Græcia] aduerſus barbarum. vel Propugnaſſe. Eſt autem hîc obſeruandus & datiui vſus. At Plutarch. in Themiſtocle προκινδυνεύω dixit pro ſimplici κινδυνεύω, vtpote præpoſitionem ὑπὲρ adiungens, προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. H

Σ ΥΓκινδυνεύω, q. d. Compericlitor, pro Vnà periclitor, Vnà periculum adeo: cum datiuo, vt συγκινδυνεύω σοι.

ΚΙΝΕ΄Ω,

ῶ, Fut. ήσω, Moueo. vt τὸ αὐτὸ κινοῦν, quod ſeipſum mouet, Cicero vertit apud Platonem. Sic in illo prouerbiali dicto πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem mouere, pro Omnia tentare & experiri, Nihil intentatum relinquere. (pro quo dicitur & πάντα κάλων σείειν) Thucydides πάντα κινεῖν, id eſt Omnia mouere, pro eodem dixiſſe videtur. (Plato autem κινεῖν πάντα λόγον eadem forma dixit qua κινεῖν πάντα λίθον dicitur in Philebo, & in Sympoſio) Sic & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, adverbum, Non mouẽda mouere, prouerbiali itidem forma dicitur à Platone De legibus libro 8. Interdum κινεῖν eſt loco mouere. Herodianus libro 6, ἔπειτα μὲν οὖν τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἃ παρ' ἔτυχεν ἐκεῖνος κινήσαι καὶ μεταγαγὼν, ἐπέμψαι εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναοὺς τε καὶ σηκούς. id eſt Quæ loco ſuo mouerat. Apud Thucydidem autem lib. 1, τὸ στράτευμα κινεῖν, Loco mouere, Loco ſuo motum aliò accire. Fortaſſe autem ita exponi debet & κινεῖν τὰ χρήματα apud eũdem Thucydidem. Et κινεῖν τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι, Loco ſuo motas pecunias in alios vſus conuertere. Quò referri poteſt & κινεῖν τὸ ὕδωρ apud eundem lib. 4, pag. 153. Apud eundem legimus ὅπλα κινεῖν, ſed non tam pro eo quod Latini dicunt Arma mouere, quàm pro Manum armis admouere. vnde apud Herodianum (qui hoc loquendi genus ex Thucydide mutuatus eſt) Politianus vertere non dubitauit, Arma ſumere: lib. 7, πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν, ἐς τε χεῖρας ἦσαν ἀσμένως ὡρμησαν. Dicitur alioqui κινεῖν πόλεμον ſicut Lat. Mouere bellum, ſeu Mouere arma (vt poetæ loquũtur,) Sed κινεῖν apud Polyb. ſine adiectione pro Mouere, id eſt Caſtra mouere, Egredi cum exercitu. quod & καταλύειν dicitur & ἀναζευγνύειν. Bud. (Dicitur alioqui & κινεῖσθαι cum ἐκ, pro Mouere, abſolutè poſito, ſed generaliori ſignificatione. Æſchines in Cteſiphontem, ὡς οὐ κινηθήσεται ἐκ Μακεδονίας. Xenoph. Hell. 2, προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως) ¶ Κινῶ interdum aptius redditur verbo Agito, aut Quatio, aut Cieo, aut etiam Pello. vt Hom. Iliad. 6, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, quum Fauonius agitarit ſegetem, ſeu agitat. Quinetiam Cicero alicubi apud Platonem τὸ κινούμενον ὑπ' ἄλλου vertit, Quod agitatur aliunde. Item πᾶν ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι apud eundem, Omne quod pulſu agitatur externo. (Sed interdum & pro Subagitare, ſeu Subigere, obſcœna ſignificatione: vt apud Ariſtoph. in Nubibus, ἐκίνει ἀδελφὸς τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Sic & Epigr. lib. 2, Καὶ ἵνα δεῖ κινεῖν καί τινα κληρονομεῖν) Et pro Quatere, ſeu Quaſſare, rurſum apud Homerum. ita enim apud eum exponitur κινεῖν κάρη potius quàm Mouere. At verbo Cieo redditur à Budæo, in hoc Iuliani loco, τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦντι, concentum doctiſſimum cienti. Item in iſto eiuſdem, καὶ σὺ ῥάβδῳ Ἑρμοῦ κινεῖς καὶ διεγείρεις καθεύδοντας, veluti Mercuriali virga nos cies & expergefacis dormientes. Sic autem quod Dioſcorides dixit κινεῖν καταμήνια idẽ Bud. vertit Ciere menſes. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, Ciere aluum, aut etiam Mouere aluũ. Sed afferunt vulg. lex. & κινεῖν ſine adiectione pro hac ſignific. κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς. At verbo Pello reddi poſſe videtur in hoc Luciani loco, in Somnio, ſeu De vita ſua, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος. Tale apud Platonem in Sympoſio, καὶ εἶπον κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες καθεύδεις; Et Cic. apud Plat. πᾶν ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι vertit (vti dixi) Omne quod pulſu agitatur externo.

Κινῶ metaphoricè, Moueo, Commoueo, Permoueo. Demoſth. in Midiam, ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν, hæc permouent homines: Budæus. At verò apud Plutarchum κινεῖν minus eſt quàm συγχέειν, in libro De defectu orac. vbi ſcribit, ἐμὲ οὐ κεκίνηκε μόνον [ὁ λόγος] ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, non ſolùm commouit, verùm etiã conturbauit. Quam ſignificationem habet & in paſſiua voce: vnde apud Plut. in Fab. τοιούτοις λόγοις κινηθέντες οἱ ἄνθρωποι. Polit. apud Herodianum κινεῖσθαι vertit Impelli, lib. 1, ἑρᾷ γὰρ τὸ βάρβαρον ἐπὶ ταῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥᾷστα κινεῖσθαι. Cui ſimile eſt apud eundem lib. 4, καὶ ἐπὶ ταῖς βραχυτάταις ῥᾷστα κινουμένῳ. Plato κεκινημένος dixit & pro Furore incitatus, vt vertit Budæus in hoc loco Phædri, pag. 275, μηδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβείτω, δεδιττόμε-

νος ὡς περὶ τοῦ κεκινημένου τὴν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον. Sic vtitur & Ariſtot.in Problem. Poſſumus autem hîc primā verbi κινῶ ſignificationem retinentes, reddere Motus mente,ſeu potius Emotus mente.Aut, Qui emota eſt mente.

Κινῶ,Muto,aut(magis peculiari ſignificatione)Muto quæ à maioribus tradita ſunt,Abrogo. Bud.ex Iſocrate in Nicocle,τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα. Et in Euagora, διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας καὶ τολμῶντας ἀεί τι κινεῖν τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. At verò pro Mutare quæ à maioribus tradita ſunt,affert ex Ariſtotele in Polit.pag.137 & 152. At pag.115 & 116 κινεῖν τοὺς νόμους exponit ſimpliciter verbo μεταβάλλειν,id eſt Mutare. Rurſum apud Iſocratem ita ſcribentem in oratione quæ περὶ ζεύγους inſcribitur, οὐχ ἡγοῦντο οὐδὲν οἷοί τ' εἶναι κινεῖν τῶν καθεστώτων, πρὶν ἐκποδὼν αὐτοῖς ἐκεῖνος γένοιτο,vertit κινεῖν Solicitare,Turbare:at ego malim & hîc Mutare,vel Abrogare.

Κινεῖσθαι(vt annotatur in vulg.lex.) dicuntur etiam ſemina quum producendi tempore appetente, ad germinandum incitantur,naturæ ſcilicet principio in particularibus conſentiente cum totius motu,à quo ſolicitantur ad actionem. Theophraſtus De cauſis plant. lib.1,cap.7,ἃ γὰρ δοκεῖ ξηρὰ καὶ ὥσπερ κελυφώδη πάμπαν,οἷα τὰ τῶν λαχάνων,ταῦτα κινεῖται κατὰ τὰς οἰκείας ὥρας,ἐὰν καὶ ὀπωσοῦν ἰκμάδος λάβῃ.

Κίνημα,ατος,τὸ,Motus,quo videlicet aliquid mouetur.accipitur enim paſſiuè. Ariſtoteles De mundo, ὄλυμπος ἀτάκτου κινήματος κεχωρισμένος,ab incompoſito motu ſecretus. Plutar.ad Coloten, τὰ καλὰ ταῦτα καὶ λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκὸς, quibus Epicurei κάμπτονται & μαλάσσονται. Aliquanto pòſt, ὁ γὰρ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν αὐτοῖς καὶ κινήμασιν ἀλλοίωσιν ἐμποιεῖ.Item paulo antè,τριῶν περὶ ψυχῆς κινημάτων ὄντων,φανταστικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ συγκαταθετικοῦ. In eodem libro de Epicureis, τοιαῦτα μέν τοι ῥήματα καὶ κινήματα καὶ πάθη συνειδότες αὐτοῖς, ἑτέροις φορτικοὺς ἀποκαλοῦσι.Syneſius epiſt.105,διαλέξομαι πρός σε περὶ τῶν τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς κινημάτων,de motibus & cogitationibus animi mei,ſeu De motibus quibus pectora mea miſcentur, vt Virgilius dixit Æneidos libro 11, — & vario miſceri pectora motu. Motus animi & Motus mentis & ſenſuum Latini quoque appellant quæ Plutarchus & cæteri κινήματα ψυχῆς ſiue αἰσθήσεων,non tantùm motus & perturbationes, ſed etiam quoſuis motus quibus animus ſenſúſque agitatur:vt apud Ciceronem,Dulcē motū afferunt ſenſibus: & apud Lucretium,Lætitiæ motus in ſe accipere. Sicut verò Motus reipublicæ Latini dicunt pro perturbationibus, ita & Græci.Polybius libro 5,οἱ δ' Αἰτωλοὶ ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι,παρεῖλκον, ſperantes motum & ſeditionem in aula Philippi. Plutar. Fabio,τὰς ἀποστάσεις τῶν πόλεων καὶ τὰ κινήματα τῶν συμμάχων,Motus in quibus ſocii erant. Sic Cicero,Nullū reipublicæ motum afferre poterat. Et Stat.Diſcordéſque ſerit motus.

Κίνησις,εως,ἡ,Motus,Motio:tam in paſſiua quàm in actiua ſignificatione.Plut.De animi generatione,στάσιν καὶ κίνησιν,ſtatum & motum. Ariſtot.Ethic.7,cap.14,ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει. Lucian.De ſaltatione,καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, in motu ſaltatorum. Athenæus libro 8, θεραπαίνας ἐμπείρους τοιῶνδε κινήσεών τε καὶ σχημάτων. Ariſtoteles, αἱ δὲ μεθ' ἡμέραν γινόμεναι κινήσεις,ἂν μὴ σφόδρα μεγάλαι ὦσι καὶ ἰσχυραὶ,λανθάνουσι παρὰ μείζους τὰς ἐγρηγορικὰς κινήσεις,præut ſunt motiones maiores vigilantiū,quū ècōtrario natura cōparatum ſit in iis quæ fiūt inter ſomnū. B. Idē Ariſtot. Ethic.4,cap.8,ὥσπερ τὰ σώματα ἐκ κινήσεων κρίνεται,οὕτω καὶ τὰ ἤθη.Sic Cicero dicit In corporum motione atque geſtu multa cerni. Et cap.3,καὶ κίνησις δὲ βραδεῖα τοῦ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι,καὶ φωνὴ βαρεῖα,καὶ λέξις στάσιμος,motus corporis tardior.κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις, oculis ſuaues motiones,Cic.apud Plat. Et ψυχῆς κίνησις, animi cōmotio,vt idem interpr.apud eundem. Idem apud eūdem ἀρχὴ κινήσεως interpr.Principiū mouēdi. Sicut verò κίνημα dicitur de tumultu reip.aut plebis,ſiue exercitus: ſic & κίνησις,vt itidem motus apud Latinos. Thucydides libro 3,ὅπως ἧσσόν τι ἐν κινήσει ὦσιν οἱ ἐναντίοι. Sic Cic. quoque dicit Eſſe in motu.Herodian.l.6.κίνησίς τε μεγίστη πᾶσι τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο,motus ingens extitit. Idē Herodian.l.3,ὡς μηδὲν ταῖς Σεβήρου μάχαις παραβάλλεσθαι μήτε πλήθει δυνάμεως,μήτε ἐθνῶν κινήσεσι, ſiue copias ſiue nationum motus conſideres.Et lib.1, δεδιὼς τὴν τοῦ δήμου κίνησιν,μή τι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν. Sic Greg. ὁρῶν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, δρασμὸν βουλεύεται, Videns in ſe motum populi.Rurſus apud Herodian.l.2,κίνησις ἄλογος κατεῖχε τὸν δῆμον.Et lib.1,κίνησις μεγίστη καταλαμβάνει τὸ στρατόπεδον,ingēs totis caſtris motus extitit. At Ariſt. Polit.4,τῶν πολιτειῶν κινήσεις, dixit quas ibidem μεταβολὰς appellauit.

C.Ἀεικινησία,ας,ἡ,apud Dion.Areop.Sempiternus motus, vel perpetuus.

C.Ἀκινησία,ας,ἡ,Nullus motus, Quies ſeu ſtatus quo res aliqua immota & fixa manet. Alex.Aphr. μέγιστον ἴαμα τοῖς πάσχουσι μέρεσιν ἡ ἀκινησία ὑπάρχει,Nullo motu agitari,Immotum & fixū manere in ſuo loco.Apud Suid. καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προσέταξεν ὡς διαλύοιτο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ περίπλου νεναρκηκὸς ὑπὸ ἀκινησίας.

C.Αὐτοκινησία,ας,ἡ,Motus vltroneus,Motus(vel etiā facultas ſe mouendi)quo res aliqua ſua ſpōte & ſuopte impulſu mouetur aut moueri poteſt.Philop.in Procl.

C.Δυσκινησία,ας,ἡ,Difficilis motus,ſeu Difficultas motus. Plut.in Præcept.ſanit.loquens de morbis,αἱ πλεῖσται καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας.

C.Εὐκινησία,ας,ἡ,Facilis motus,Mobilitas.

Κινητήριον,ου,τὸ,Quo mouere aliquid poſſumus, Incitamētū. Pro quo per ſyncopen DICITVR Κίνητρον, vt θέλκτρον pro θελκτήριον,κήλητρον pro κηλητήριον. Eſt autem κίνητρον apud Poll.Baculus quo tinctores pannum intertingendum agitant & verſant,vt melius intingatur.

Κινητὴς, οῦ, ὁ, Motor, vt Martial. dicit Motor cunarum, Qui mouet.

Κινητικὸς,οῦ,ὁ,Mouendi vi præditus,Cui mouendi facultas ineſt.Dioſc.de pycnocomo,ἡ ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς δίδοται δραχμ.β ἐν μελικράτῳ.quam Plin. dicit in aqua mulſa denariorum duûm pondere aluū & bilem exinanire.Gell.l.4, c.11, [Ariſtoxenus] nullo ſæpius legumento Pythagorā dicit vſum quàm fabis, quoniam is cibus ei ſubduceret ſenſim aluum & læuigaret.Verba ipſa Ariſtoxeni ſubſcripſi, Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε. κινητικόν τε γὰρ εἶναι καὶ διαφορητικόν. Κινητικὸς,Qui motibus excitandis ſtudet, Turbulentus,Seditioſus.Sic Polyb.in fine l.2 & initio 3,milites vocat κινητικοὺς καὶ καχέκτας. Κινητικὸς accipitur etiā paſſ. pro Mobilis. Plut.De primo frig.τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι,κινητικὸν δὲ τὸ θερμὸν, frigus quietum, calor mobilis eſſe videtur.In eodē lib.ὡς βραδεῖα καὶ στάσιμος πρὸς ὀξύρροπον καὶ κινητικὸν ἀντίκειται, Vt tarda & ſtabilis veloci & mobili contraria eſt.

Κινητὸς,οῦ,ὁ, Qui mouetur,Mobilis.Ariſtot.Eth.5,c.7,παρ' ἡμῖν δ' ἔστι μέν τι καὶ φύσει κινητὸν,οὐ μὲν τοι πᾶν.Ibidem,εἴπερ ἄμφω κινητὰ ὁμοίως.

C.Ἀεικίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ſemper mouetur, Perpetuum motum habens. Ocellus in libello De vniuerſo,τῆς μὲν ἀεικινήτου φύσεως οὔσης,τῆς δὲ ἀειπαθοῦς. Plato in Phædro, τὸ γὰρ ἀεικίνητον,ἀθάνατον. Id eſt(Cicer.interprete)Quod ſemper mouetur,id æternum eſt. A quibuſdam ἀεικίνητος οὐρανὸς vertitur Cælum infinitæ motionis.

VNDE Ἀεικινήτως, aduerb. Cum perpetuo motu,apud Philonem De mundo.

C.Ἀκίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui non mouetur,Immobilis. Heſiodus Erg.β,Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν· οὐ γὰρ ἄμεινον.Plato, ἀκίνητον καὶ ἑστὼς,Immobile & ſtās,vt Cic.interpr.Quod idem Plato dicit,ἀκίνητον ταῖσδε κινήσεσι,idem Cic.Latinè Immobilis his motibus. Ariſtot. ἀκίνητον δὲ τὸ οὖς ἄνθρωπος ἔχει μόνος.Vnde Plin.Aures homini tantùm immobiles.Xen.Pæd.1,καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκασε τῷ ἀκινήτῳ.Plut.τὴν ὕλην ἀργὸν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον,materiā ignauā ſuapte natura & immobilem. Ἀκίνητα metaphoricè

quoque dicuntur Quæ ſuo loco & ſtatu non mouentur, ſeu moueri nequeunt, aut non mutantur. Æſchin. contra Cteſiph. καλὸν ἡ τῶν δημοσίων γραμμάτων φυλακή. ἀκίνητον γάρ ἐστι καὶ οὐ μεταπίπτει τοῖς αὐτομολοῦσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ. Plato Minoe, ἀκίνητοι αὐτοῦ οἱ νόμοι εἰσί. Sic Thucydides libro 3, [illegible] νόμοις ἀκινήτοις χρωμένη πόλις, κρείσσων ἐστὶν, ἢ καλῶς ἔχουσιν ἀκύροις, immotis legib' & quæ fixæ non reſ[illegible]untur. Et libro 1, καὶ ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα, in ciuitate quieta non mutari inſtituta optimum eſſe. Ἀκίνητοι dicuntur etiam qui immoti in ſententia & propoſito ſuo perſtant, Qui à ſententia aut propoſito dimoueri nequeunt, Pertinaces & obſtinati. Cebes, ἀκινητότεροι ἢ [illegible]ροί εἰσι. At ἀκίνητος μήτρα apud Theophraſtum De hiſt. plant. lib. 5, cap. 6, exponitur Medulla quæ materiam non abducit, nec côtorquet. hoc enim ibi eſſe dicunt κινεῖν & περιστρέφειν: contortam verò ἑλκεσθαι dici καὶ συμπεριίστασθαι. ‖Ἀκίνητος, Non mouendus: vt ἀκίνητα κινεῖν, in prouerb. Non mouenda mouere: qualia putantur termini, pomœria vrbium, aræ, ſepulchra, ſacella, vt prolixius docet Eraſmus in Chiliad. VNDE Ἀκινητίζω, Immotus ſto, ſeu maneo, Caueo ne moueor. μὴ κινεῖσθαι ἐπιθυμῶ. Suid. ET Ἀκινήτως, SIVE Ἀκινητεὶ, More eorum qui non mouentur, Ita vt immotus & fixus maneas. Iſocr. Contra ſoph. τὸ μὲν τῶν γραμμάτων ἀκινήτως ἔχει, moueri nequit. At ἀκινητεὶ eſt apud Pollucem. ITEM Ἀκινητίνδα ἅμιλλα apud eundem, Ludus quo inter ſe certabât τῇ ἀκινησίᾳ ſeu τῷ ἀκινητεὶ μένειν, vt ipſe explicat. ſed corruptè ibi SCRIBITVR Ἀκινητίνδα. AT Κινητίνδα ludum eſſe dicit quo ſeſe oſculabantur, à κινῶ pro καταφιλῶ ſumpto. De quo Crates apud eum dicit, παίζειν ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κινητίνδα ὥσπερ εἰκὸς τοὺς καλοὺς φίλους. Sed vereor ne κυνῶ & κυνητίνδα ſcribendum ſit. B C D

C. Αὐτοκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipſe per ſe mouetur. ſeu moueri poteſt. Plutarch. De primo frigido, ὡς ἀκίνητος ἐξ ἑαυτῆς πρὸς αὐτοκίνητον ἀντίκειται, vt ſuapte natura immobilis, ſuopte impulſu mobili contraria eſt, vt Turneb. interpretatur.

C. Δυσκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficulter mobilis, Qui difficulter mouetur ſeu moueri poteſt, Ad motum tardus, Qui tardo & ſegni motu agitatur. In Epigramm. δυσκίνητος ᾅδης, Qui vix mouetur, Qui ægrè & difficulter mouetur ſeu moueri poteſt. Plut. De primo frigido, καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστι, eius ſtabilitas in motus difficultate ſita eſt. Idem in Alexandro, πρὸς τἄλλα ῥᾴδιον ὄντα καὶ φερόμενον σφοδρῶς, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὸ σῶμα δυσκίνητον ἦν. Idem De def. orac. τῶν ζῴων πολλὰ δυσκίνητα καὶ νωθρὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, multa tardi animi & ſtupidi. E

C. Εὐκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè mouetur ſeu moueri poteſt, Facilè mobilis. Ariſtot. οἷς τὸ μέτωπον μικρὸν, εὐκίνητοι. Pro quibus Trogus apud Plinium, Quibus parua frons, mobilem animum ſubeſſe ſignificat. Apud eundem in Rhet. 2, εὐκίνητοι πρὸς ὀργὴν, qui facilè ad iram commouentur ſeu concitantur. Et neutro gen. τὸ εὐκίνητον, Motus facilitas. Herodian. l. 7, de plebe Romana, πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώμης εὐκίνητον, cæteris omnibus mobilior eſt. F

C. Ὀξυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad motum ſubitus & præceps, Qui celeriter ſeu ſubitò mouetur. Apud Lucianum ὀξυκίνητος γίνεται, Subita & acri ira cômouetur, Subitò & acriter exacerbatur. G

C. Πολυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multiplici motu agitatur. Ariſtot. De mundo, τοὺς μὲν πολυκίνητον ἀρχὴν, hos quidem in regendo motus exercet multiplex.

Κινηθμὸς, οῦ, ὁ, Motus. Idem quod κίνημα, vt κηληθμὸς idem quod κήλημα.

C. ΑΝΑκινέω, ῶ, Commoueo, Impello. Item Suſcito, Excito. Bud. à Dionyſ. Areop. poni tradit pro Excito. i. Enaſci facio, ἐκφύω. H

Ἀνακίνησις, Commotio. Item Suſcitatio. In vulg. lex. ἀνακινήσεις exponitur Præludia in hoc Plat. loco De leg. l. 4, προοίμιά τέ ἐστι καὶ σχεδὸν οἷόν τινες ἀνακινήσεις ἔχουσαί τινα ἔντεχνον ἐπιχείρησιν.

C. 2. Προανακινέω, ῶ, Antè commoueo, ſeu impello. Plutar. De primo frigido, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ αἰσθητὰ ταυτὶ προανακινῆσαι βέλτιόν ἐστι. quæ Turnebus vertit, Veruntamê corpora iſta ſenſus mouentia antè oratione tanquam impellere præſtiterit.

C. ΑΝΤΙκινέω, ῶ, Contrà moueo, Ex aduerſo moueo, Moueo contra quempiam

C. ΑΠΟκινέω, ῶ, Amoueo, Remoueo. Vnde ἀποκινούμενος ὅρος, in Pandectis, Terminus amotus, vel qui amouetur. Suidas ἀποκινεῖν exponit ἀπέρχεσθαι & ἀποτρέχειν. Dicitur (inquit) & de nauigiis quæ appelluntur in portum, ἀποκινεῖν τῇ κώπαις. B

Ἀπόκινος, ου, ὁ, Receſſus, Diſceſſus, Fuga. Ariſtophanes in Equitibus, Ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου. Vbi ſcholiaſtes ἀπόκινον exponit φυγὴν, ἀποχώρησιν. ſimul verò ſubiungit eſſe & ſaltationis genus φορτικῆς. Pollux autem ſcribit βακτηριασμὸν & ἀπόκινον & ἀπόσεισιν eſſe genera ſaltationum, in quibus lumbi circumagerentur. At μόθων illi eſt ὄρχημα φορτικὸν, ſicut Ariſtophanis enarratori ἀπόκινος eſt ὄρχησις φορτική. Cæterùm apud Athenæum ἀπόκινος pro ſaltatione fœminini eſt generis. C

C. ΔΙΑκινέω, ῶ, Permoueo, Incito. Apud Ariſtoph. Nubibus, διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, exponitur Permoue eius mentem, vel Incita. Apud Thuc. autem διεκίνουν τὰ πρασσόμενα Bud. vertit Concutiebant, Perturbabant. Rurſum autem apud Ariſtophanem paſſ. particip. διακινηθεὶς, addito datiuo τῷ σώματι, de laſciuo quopiam corporis motu qui fit geſticulatione. In v. l. affertur ex anonymo autore διακινεῖν τὸ πεπονθὸς μόριον, vbi fortaſſe accipitur pro ſimplici κινεῖν: exponitur tamen ibi Permouere partem affectam. D

C. ΜΕΤΑκινέω, ῶ, Tranſmoueo, Dimoueo. Bud. in Pand. accipi tradit pro Dimoueo, & Remoueo: & à Themiſtio in principio Analyt. poſt. pro Muto, id eſt Reformo. Sed accipi generalius etiam pro Muto, oſtendunt compoſita.

Μετακινητὸς, οῦ, ὁ, Qui tranſmoueri ſeu dimoueri poteſt. Item, Qui mutari poteſt, Mutabilis. Plut. in Symp. ſept. ſap. ὅτι τοὺς νόμους ὁ Σόλων ἔφη μετακινητοὺς εἶναι, quòd Solon mutabiles eſſe leges dixit. Apud Thuc. lib. 5, pag. 172, καὶ ἅμα βουλόμενος εἰδέναι εἰ ἔτι μετακινητὴ ἡ ὁμολογία ἐστίν. vbi redditur, An immutari poſſet: ſed videtur eſſe potius An retractari poſſet, ea in ſignif. qua dixit Traianus in epiſt. ad Plinium, Retractari atque in irritum vendicari. CONTR. Ἀμετακίνητος, (compoſ. 2) Qui tranſmoueri non poteſt. Immutabilis. VNDE Ἀμετακινήτως, q. d. Immutabiliter. vt ἀμετακινήτως ἔχειν apud Iſocr. & Ariſtot. Immutabile eſſe. At Δυσμετακίνητος, Qui non facilè tranſmoueri poteſt, ſeu mutari. VT Εὐμετακίνητος, Qui facilè tranſmoueri poteſt, ſeu mutari. E

C. ΠΑΡΑκινέω, ῶ, Perperã moueor, Indecorè moueor & inſtabiliter. accipitur enim ſignificatione paſſiua. Ariſtophanes Ranis, Ἰδοὺ, σκόπει νῦν με παρακινήσαντ' ἴδης. ‖Et pro Emoueor mente, In furorẽ vertor. vnde παρακινῶν & παρακεκινημένως apud Platonem & Xenoph, In furorem verſus, Furibundus. Bud. p. 613 & 750. Vſus verò eſt & paſſiua voce παρακεκινημένος Lucianus, vt ibidẽ docet. Idẽ B. alibi παρακινεῖν vult eſſe itidem Emoueri mente, & Exire è poteſtate, aut etiam Tranſuerſum agi: & affert ex Platone De republica lib. 7, καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι. Quem locum ſic quoq; exponit, Probandi etiam in his, an ſolertia verſatili ad omne ſtudium traducti, in eo conſtabunt: an etiã exorbitaturi ſint, nec eo ſtaturi quod ſuſceperint. Addit & ex lib. 9, in fine, φυλάττων μή τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ, id eſt (inquit) Ne quid perperam intus emoueatur. Hoc eſt, Ne in ſe aliquid ſecus admittat, aut de ſe conſulat. Addit verò παρακινεῖν interdum etiam actiuè accipi, in eadem alioqui ſignif. videlicet pro Emoueo mẽte, Mẽte alieno, In furorẽ verto ſeu ago. vt apud Theophr. τὸν μὲν στρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ μανίας. quũ antea dixiſſet, τῶν μὲν γὰρ στρύχνων ὁ μὲν ὑπνώδης, ὁ δὲ μανικός. ‖At verò Theophr. lib. 6 De cauſis plant. παρακινεῖν dixit de vino quod ſub ſidere motu turbido vitiatur, καὶ μά- F G H

κῳ, ὅταν θαλατ]ωθῆ, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ ἄσρυ ὅπιπλῆς παρακινήσῃ. B. A

Παρακινῶ, Peruerto, Inuerto. Dionyſius Areopagita, θεῖα λόγια παρακινοῦντες. ‖Item Labefacto. Gregor. in Iul. καὶ ὅτι τὸ πιέζεσθαι τὰ Χειπατῶν μεταπιθέναι καὶ παρακινεῖν, Bud.

Παρακίνημα, ατος, τὸ, Peruerſio, Diſtortio. vt παρακίνημα τοῦ τραχήλυ, in hippiatria, Colli peruerſio & diſtortio. Dicitur & παραγωγή. B.

Παρακινητικός, Emotus mente. VNDE Παρακινητικῶς ἔχειν, Emotum mente eſſe, Plut. in Solone.

C. ΣΥΓκινῶ, Vnà moueo, Simul moueo, vel agito. VNDE Συγκίνησις, Agitatio quæ ſimul fit. At in v. l. redduntur Commoueo & Commotio. B

C. ΥΠΟκινῶ, Moueo leuiter. Metaph. apud Arrian. in 6 de Alexād. ἤδη γὰρ ὑπεκίνει αὐτὸν τὸ Ῥωμαίων ὄνομα ἐπὶ μέγα προχωροῦν. Idem alibi de Arabia verba faciens, τῆς τε χώρας ἡ εὐδαιμονία ὑπεκίνει αὐτὸν, ὅτι ἤκουε τὴν κασίαν γίγνεσθαι αὐτοῖς. i. Alliciebat, Stimulabat eum ad expeditionem ſuſcipiendam in Arabiam. B.

Ὑποκινεῖν dicitur lepus qui è cubili excitatur audito ſtrepitu. Xen. ὑπομένει δὲ πανταχοῦ ἰχνευόμενος, ἐὰν μή τι περίφοβος ἐκ νυκτὸς γένηται· πᾶσι δὲ τοῦτο, ὑποκινεῖ. Sic & aliquot aliis locis. Bud. C

Ὑποκεκινηκώς, (ſicut & παρακεκινηκὼς ſuprà) Emotus mente, In furorem verſus, feu actus, Furibundus. Plato de republ. lib. 9, καὶ μὴν ὅγε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκώς, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν.

¶Κίνυμαι, Moueo. idem quod κινέω. Et in paſſiuo, Iliados δ, Ἀλλὰ νέοι συνοεινόμενοι κίνυντο φάλαγγες Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν. Iliad. κ, Vlyſſes ad Mineruam, ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι· οὐδέ σε λήθω Κινύμενος, id eſt κατὰ νοῦ κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος, vt Euſtathius ex veteribus grammaticis exponit. Gregorius, Κινυμέναις κεφαλῇσιν ἐμὴν γελόωντες ὀϊζύν. Idem, Τῇ καὶ τῇ σοβαροῖς ἴθμασι κινυμένη. D

Κινύσσω, idem, atque inde deriuatum, vt Euſtath. tradit. VNDE Κίνυγμα, ατος, Simulacrum aerium, τὸ ἀέριον εἴδωλον, inquit Euſt.

ΚΛΑΙ'Ω, vel Κλάω, Futur. αύσω, & αύσομαι, Lacrymor, Ploro, Fleo, Eiulo. Homerus Iliad. α, Τέκνον τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Et Odyſſeæ θ, Εἰπὲ δ' ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ. Idem Odyſſeæ τ, κλαῖον & κώκυον copulat. At Iliad. σ, participium δακρυχέουσαι ſubiunxit verbo κλαύσονται, (quod futurum obſerua) Ἀμφὶ δέ σε Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται. Sed & de equis κλαίειν vſurpat. Iliad. ρ, Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, Κλαῖον. Vtuntur & ſolutæ orationis ſcriptores: vt Æſchines in Cteſiphontem, ἐσθὶ κλαίει μὲν ῥᾷον ἢ ἄλλοι γελῶσιν. Plutarchus in Pericle, οὐδὲ κλαίων οὐδὲ κηδεύων &c. Prouerbialia autem iſta, Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε, & Τὰ Καλλιάκου κλαίειν, & Αἵματι κλαίειν, vide apud Eraſmū in prouerbiis. ‖Interdum verò cum accuſatiuo, pro Deploro, Defleo. qui etiam vſus Homero eſt frequentiſſimus, vt Iliad. ω, Τοὺς σὲ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ. Et Odyſſeæ α, Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Item Iliad. υ, Τὸν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται. vbi obſerua rurſum futurum κλαύσονται. (Inuenitur autem & futurum κεκλαύσεται imperſonaliter poſitum apud Ariſtophanē in Nubibus, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται. Fruſtra plorabitur à me, Nequicquam plorabo.) Idem Homerus vtitur & τῷ κλαιόσθαι, pro κλαίοις, Iliad. ω, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα. Cæterùm Plutarchus quoque cum accuſ. in Alcibiade, τὰ μὲν αὐτοῦ πάθη κλαύσας καὶ ὀλοφυράμενος.

Κλαίω, Do pœnas, Vapulo. Ariſtoph. Nubibus, δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλαίῃς. Quibus reſpondet alter, διὰ τί δὴ κλαύσομαι; Ex eodem affertur, κλαίων τις αὐτῶν ἐμοῦ γε ἅψεται, aliquis ipſorum me tanget plorans: pro Siquis eorum me tangat, pœnas dabit. Et κλαίειν λέγω σοι, cum apud alios, tum apud Ariſtophanem. (ſicut οἰμώζειν λέγω σοι & μακρὰ οἰμώζειν) ad verbum, Plorare tibi dico, pro Lacrymas tibi denuntio, id eſt verbera. Eſt enim oratio minitantis verbera, interdum verò aſpernantis

duntaxat. Iuuenalis Mandare laqueum dixit eodem modo ſatyra 10, de Democrito ita loquens, — quum fortunæ ipſe minaci Mandaret laqueum, mediumque oſtenderet vnguem. Locus autem Ariſtophanis eſt in Pluto, vbi Plut. ipſe dicit, κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω, pro eo quod dixerat paulo antè, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, (ſcribitur autē ibi & κλάειν.) Suidas autem κλάειν exponit ςυγνάζειν & ὀδύρεσθαι in hoc loco; ὁ δὲ θύσας, Ἐπικηρίῳ καὶ δόξαις ταῖς ἐκείνου κλάειν ἔλεγε. Sed ego illam ſuam expoſitionem non ſatis plenam eſſe puto. Videtur enim potius ibi κλάειν ἔλεγε eſſe Valedicebat quaſi ὑποκορίζων. ‖Annotatur ex Gaza κλάειν tranſitiuum quum dicitur κλαίειν τὴν κεφαλὴν, quod exponitur Plangere caput, Lamentari caput. Eſt autem illa conſtructio ex Ariſtophane in Veſpis, Κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ. vbi tanquam de homine loquitur. eſtque alioqui ſimile genus dicendi illi quod modò protuli.

Κλαίω, Euſtathius vult eſſe à κλῶ ſignificāte Frango. in hunc enim locum Homeri Odyſſ. δ, αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, ſcribit iſta, ὡς καὶ ἐντεῦθεν ἡ τοῦ κλαίοντος ψυχὴ οὐκ ἔχει ςαθερῶς, ἀλλ' οἱονεὶ κατακλᾶται. quibus ſubiungit, ὁ δὴ καὶ ἐτυμολογίαν παραβάλλει τῷ κλαίειν, ἐγγὺς αὐτῇ κειμένου. ἐκ τοῦ Κλῶ γὰρ τὸ Κλαίω, κατὰ τὸ Ῥῶ Ῥαίω, ἀφ' οὗ ὁ ῥαιςήρ. Sciēdum eſt autē, pleriſque locis, NON Κλάω SED Κλάω ſcriptum inueniri, ſine ι ſubſcripto. At ego non video quid obſtet quominus ι ſubſcribamus, etiamſi illi Euſtathii deductioni aſſentiri libeat. fuerit enim κλαίω ex κλάω ſignificante Frango, (ſed metaph. ſumpto) ex κλαίω autē rurſum κλάω, ſed quod ι verbi κλαίω ſubſcriptum habeat.

Κλαιήσω fut. tanquam à THEM. Κλαιῶ apud Demoſthenem in Midiam, παιδία γὰρ παραςήσεται, καὶ κλαιήσει. Annotat autem & Pollux hanc inflexionem tāquam Demoſthenicam. At vulg. lex. afferunt & κλαήσω ex eodem Demoſthene, ſed locum non proferunt.

C. Ἀκλαής, έος, ὁ & ἡ, Illacrymabilis, Qui non plorat. Vel potius paſſiua ſignif. Indeploratus. exponitur enim ἄκλαυςος.

C. Ἄκλαυςος, VEL Ἄκλαυτος, Indeploratus, Indefletus. vt ἄκλαυςος θάνατος dixit Solō in hoc verſu, Μηδέ μοι ἄκλαυςος θάνατος μόλοι, quod Cic. interpr. Mors mea ne careat lacrymis. vt videbis pag. 116 & 117 mei lexici Ciceroniani. Sic in quodam epigrammate quod à Plutarcho refertur, Ἄκλαυςοι καὶ ἄθαπτοι, ὁδοιπόρε, &c. quod imitatione Homeri dictum fuit, hæc duo copulantis Odyſſ. λ, Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς Ἄκλαυςον καὶ ἄθαπτον. Ibidem, Μή μ' ἄκλαυςον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν. Vtrobique autem quædam exempl. habere ἄκλαυτον ſciēdum eſt, (quæ ſcripturæ diuerſitas in illo quoq; verſu epigrammatis inuenitur) & quoſdam grammaticos tradidiſſe Homerum quidem ἄκλαυτον, at poſteros eius ἄκλαυςον ſcripſiſſe. Scripſerunt tamen ἄκλαυτον (ſiquid exemplaribus credendum eſt) nonnulli etiam ex Homeri poſteris. vt Sophocles in Antigone, p. 249, Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος. Verùm ſi Polluci fidem habere volumus, eam illis exemplaribus derogabimus quæ ἄκλαυτος ibi ſcribunt. teſtatur enim ille τῷ ἄκλαυςος Homerū & Sophoclem vſos eſſe. ‖Cæterùm data fuit huic nomini actiua ſignif. quoq;, vt ſit pro Illacrymabilis, (ſicut ἀκλαής) id eſt Qui lacrymari non poteſt: aut etiam ſimpliciter Qui non lacrymatur. vt Odyſſeæ δ, — οὐδέ σε φημὶ Δὴν ἄκλαυςον ἔσεσθαι ἐπὴν δὲ πάντα πύθηαι.

C. Κλαυσίγελως, Fletus cū riſu, Lacrymæ riſui intermiſtæ. At in vulgatis lexicis perperam exponitur, Flens ridēdo, ſeu Flens & ridens ſimul, tanquā hāc ſignificationē dante huic nomini Polluce: quum is ex Xenophonte afferat (quem & primum eo vſum eſſe arbitror) à quo tamen manifeſtum eſt ſubſtantiuè accipi pro riſu lacrymis intermiſto, ſeu riſu lacrymoſo, vt ita loquar. Eſt autem is in quo vtitur locus, Hellen. lib. 7, p. 566 meæ editionis. ibi enim quum dixiſſet, Ἐξέσαισθαι ὥσπερ μετ' ἄνδρας δεξιουμένοις ἀλλήλοις, τὰς δὲ γυναῖκας περιέπειν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας, ſubiungit, πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τὸν ὄντι κλαυσίγελως εἶχε. vbi obſerua eundem κλαυσι-

E F G H

γέλωτα dari illis mulieribus quũ eas deſcribit ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Sed & pag. 362 eundem aliis quoque tribuit, nimirum Lacedæmoniorum ſenatoribus & ephoris, atque adeo Ageſilao. nam quum dixiſſet, τοὺς μὲν τοι ἐν Σπάρτῃ ἔφασαν ἀκούσαντας, ἀρξαμένους ἀπὸ Ἀγησιλάου καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν ἐφόρων, πάντας κλαίειν, addidit, οὕτω κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι, id eſt, Adeo lacrymæ gaudio cum mœrore cõmunes ſunt. In hunc tamen Homeri locum Ιλ. ζ (in quo itidem κλαυσίγελως deſcribitur) — ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ Δακρυόεν γελάσασα, annotatur, declarari ab Homero πάθος ψυχῆς χαρᾷ καὶ λύπῃ σύμμικτον. Cæterum quod ad κλαυσίγελως attinet, vſus eo eſt itidem vt ſubſtantiuo quiſquis eſt cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, ſcribens, οὐ μὰ τὸν Δία πάθος κινήσει, οὐδὲ ἔλεον, ἀλλὰ τὸν καλούμενον κλαυσίγελωτα. Ego tamen adiectiuum etiam facere alicubi non dubitarim, aliorum quorundam à γέλως deriuatorum analogiam ſequens.

C. Κλαυσαυχενίζομαι, Ploratum ex gutture edo, Vocem quandam tanquam eiulãtis, ex gutture edo. Neque enim aliud de huius verbi ſignificatione diuinari poſſe videtur, quo vtitur Archippus poeta comicus apud Plutarchum initio Alcibiadis, geſtum & inceſſum filii Alcibiadis hiſce verſibus irridens, (qui & ibi minimè diſtincti leguntur) Βαδίζει διακεχλιδώς, θοιμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφερὴς τῷ πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι, κλαυσαυχενεύεταί τε καὶ τραυλίζεται. (ita enim repono pro κλαυσαυχενεύεταί τις) Quum autem ſubiungat τραυλίζεται, vtrunque verbum eodem pertinebit. Sed (vt verũ fatear) ſuſpectũ mihi eſt iſtud verbum κλαυσαυχενεύεται, ſic tamen vt quid pro eo reponã non habeam. Siquis tamen coniectura mea contentus eſſe velit, dixerim κλασαυχενεύεται minima cum mutatione reponendum eſſe, à κλάσαι ſignificãte Frangere, & αὐχὴν: vt intelligamus filium Alcibiadis ſolitum collo intorto & tanquam fracto incedere.

Κλαυστάσκω quoque ET Κλαυσιάω retinuerunt σ. Et Κλαυστάσκω quidem eſt idem quod κλαίω, Ploro, ſed poeticũ: ita formatum vt ἑρπυστάσκω, teſte Euſtathio. AT Κλαυσιάω, ῶ, Plorare cupio. κλαῦσαι θέλω, vt Pollux exponit. Ariſtoph. in Pluto, καταχρηστικῶς de ſtrepitu ianuæ vſus eſt, τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. Sunt qui verbo Cõcrepare interpretantur: ſed Concrepuiſſe ianua intelligitur à comicis Latinis inter aperiendum: quod cum loco illo Ariſtophanis non conuenit. ibi enim Carion ſeruus dicit, Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν; deinde mutata mente dicit, Οὐδείς, ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. Vbi eum alluſiſſe ſcribit Euſtath. ad ἦχον θυρίδος λεῖον καὶ ἄρροιζον. videntur enim (inquit) τὰ τοιαῦτα θύρια ἐθέλειν κλαίειν ὡσεὶ νεογιλὰ παιδία.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, Ploratus, Eiulatus. Ariſtoph. in Pace, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα. Xenophon Pædiæ 2, κλαύμασι μέν γε καὶ πατέρες υἱοῖς σωφροσύνην μηχανῶνται. ET Κλαυμονή, de quo dicetur in Κλαυθμονή.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κλαῦμα, Ploratus, Eiulatus. ſed vſitatius quàm κλαῦμα. vtiturque eo & Homerus. vt Odyſſ. δ, Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη. Sæpe verò cum γόος copulat, quod ſignificat gemitum: vt Odyſſeæ φ, Παυσαίμην κλαυθμοῖο γόοιό τε. Et Odyſſ. ρ, — οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀίω Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος. Item Odyſſeæ δ, Εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν Παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. Vtuntur & proſæ ſcriptores. Plutarchus in Pericle, ὥστε κλαυθμόν τε ῥῆξαι καὶ πλῆθος ἐκχέαι δακρύων. Et Ariſtoteles Polit. 7, τοὺς κλαυθμοὺς τῶν παίδων. ‖Apud Theophr. verò pro κλαυθμὸς alicubi reponendum eſt καυθμὸς, vt ſuprà admonui in Καυθμός. AT VERO Κλαυθμονὴ minus vſitatum eſt, ſignificans alioqui itidem eiulatum: ſic tamen vt & de pueris dicatur à Platone, De legib. lib. 7, κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ, σημεῖα οὐκ εὐτυχῆ. Sed in v. l. κλαυμονὴ ex eodem ſcriptore affertur pro eadem ſignificatione, non prolato tamen loco: ac certè altera illa ſcriptura autoritate Pollucis nititur, ſcribente, παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ κλαυθμονή. ITEM Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, Locus flentium. cap. 2, libri Iudicum.

Κλαυθμυρίζω, Fleo, Eiulo. plerunque de infantibus dicitur, quod Vagire eſt Latinis. Alexand. Aphrod. lib. 1 Probl. τὰ βρέφη μέλεσιν ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, ἡσυχάζει, infantes, quũ audiũt modulos muſicos, ſi fleãt (ſeu vagiãt) deſinũt. (Putatur etiã actiuè accipi pro Flere ſeu vagire facio, apud Plut. De educ. lib. αἴπερ, ἐπειδὰν τὰ παιδία κλαυθμυρίσωσιν, εἰς παρηγορίαν πάλιν τὸν μαστὸν ὑπέχουσι.) Frequẽtius eſt paſſ. Κλαυθμυρίζομαι. In Axiocho de infante, λαβὸν πρῶτον ὅπου δυνάμενον ἀπαλγεῖ, κλαυθμυριζόμενον δὲ, τὴν ἀρχὴν τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. paulo antè verò dicit, κατὰ τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει. Plutarchus Sympoſ. ſept. ſap. de infante nato ex equa, τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ παιδία κλαυθμυριζόμενον. Galenus κλαυθμυρίζειν dicit eſſe κλαῦσαι μετ' ἐντάσεως σφοδροτέρας, hoc eſt Flere magna ſpiritus contentione, Commentar. in Prognoſt. VNDE Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, Fletus, Eiulatus, Vagitus. Plutarchus Lycurgo. AT Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ dicuntur ab Hippocr. iis ſimiles quæ cum fletu fiunt, quaſi ſuſpirioſæ: quanquam Erotianus συνεχεῖς exponat, ſumpta (vt ait) à flentibus pueris metaphora. Gorr.

C. ANAκλαίω, Defleo. Vel Fleo pro ſimplici κλαίω, Vehementer fleo. VNDE Ἀνακλαυθμὸς, οῦ, ὁ, Fletus.

c. 2. Προανακλαίομαι, Antè defleo.

c. 2. Προσανακλαίομαι, ſiue Προσανακλάομαι, Atticè, Defleo apud, vel Vnà defleo. Syneſ. ep. 73, σοὶ μὲ δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεστώσης συμφορᾶς, oportet me apud te vel tecum deflere patriæ calamitates. Idem epiſt. 57, πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι.

C. ἈΠΟκλαίω, Fleo, vel potius Vberi fletu me exatio, Flẽdi deſiderio ſatiſfacio. Plut. αἵ τε τοῖς πενθοῦσιν ἐφέσεις τοῦ ἀποκλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι, πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρύῳ συνεξάγουσι. At Heſychio ἀποκλαίω eſt κλαίω.

C. ἘΠΙκλαίω, Fleo ſuper, Defleo. vel ſimpliciter Fleo. VNDE Ἐπίκλαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Flebilis, Lamentabilis. Ariſtophanes Veſpis, ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον κελαρύζει ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, id eſt γοερὸν, θρηνητικὸν, vt Suidas exponit.

C. KATAκλαίω, Defleo. ‖Item Lacrymando afficio, Ad miſericordiam commoueo lacrymis, Ad lacrymas & miſericordiam concito. Plato, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Ita Bud. ſed ſuſpicor reponendum κατέκλασε.

C. METAκλαίω, Fleo pòſt, Lacrymis & fletu proſequor. Ιλ. λ, ἤτέ μιν οἴω Πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται. Item apud Naz. μετακλαύσονται πολλά.

C. ΠΡΟκλαίω, Ante fleo, Prius defleo. Vnde προκλαύσαντες apud Eurip. Prius deflentes.

ΚΛΑΏ, ῶ, Fut. σω, Frango. Nonn. ἄρτους ἔκλασε, panes fregit. 1, Timoth. 10, ἄρτον ὃν κλῶμεν. Itẽ κλάς apud Anacr. per ſyncopen pro κλάσας, teſte Euſtathio. Et in paſſ. apud Homerum Iliad. λ, ἐκλάσθη δὲ δόναξ. 1. Cor. 11, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, quod frangitur pro vobis. Dioſcorides libro 3, cap. 143, de ſatyrio, οἱ δὲ τρίφυλλον καλοῦσιν, ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν φύλλα τρία φέρει κεκλασμένα, ad terram infracta. Idem de aliſmate, φύλλα μὲν ἔχει ἀρνογλώσσῳ ὅμοια, στενώτερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆν κλώμενα. quod Plin. ſic interpr. Folia ei plantaginis, niſi anguſtiora eſſent & magis laciniosa, conuexáque in terram. Κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami ſiue ſurculi amputantur. Theophr. De cauſ. pl. l. 1, c. 17, διὰ τὸ μηδεμίαν ἐν τοῖς ἄνω γίνεσθαι πληγὴν, κλωμένων ἢ καρπολογουμένων.

Κλάσμα, ατος, τὸ, Fragmentũ, ſeu Fragmen, Fruſtum defractum. Lucillius lib. 2 Epigramm. Ἂν δὲ παρατιθῇς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς. Marci 6, ἦραν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. quo vocabulo cæteri quoque Euangeliſtæ eadem de re vtuntur.

Κλάσις, εως, ἡ, Fractio. Lucas c. 24, ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου. Item Fractura, vt Plin. vocat. Alex. Aphrod. ἐπιτήδειον γίνεται πρὸς ῥῆξιν καὶ κλάσιν, ad rupturas & fracturas. id eſt ad rupta & fracta. ‖Κλάσις ἀμπέλων, Vitium putatio, vt Cicero vocat. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 19, τῶν δ' ἀμπέλων τῶν πλείστων ἤδη πρῶτον μὲν καὶ μέγιστόν ἐστιν ἡ κλάσις. pro quo alibi dicit ἀμπελουργία & τομή. Idem, οὐ μὴν

ἀλλὰ πλείστη γε διαφορὰ κατὰ τὰς ὥρας κατά τε τὴν κλάσιν ἐστὶ καὶ τὴν ἀμπελουργίαν. poſtea diuidit εἰς τὸ βραχυτομεῖν καὶ μακροτομεῖν.

C. Κλασιβώλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Glebas frangens. Epigr.

Κλαστήριον, ου, τὸ, Id quo aliquid frangere poſſumus. Sic dicitur Falx qua vites putantur. nam Ariſtoph. ſchol. κλαστήριον eſſe docet τὸ δρέπανον ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

Κλάστης, ου, ὁ, Qui frangit. Item Qui vites putat, Vinitor, ἀμπελουργὸς, Heſych.

Κλαστάω, ῶ, Frango, κλῶ: peculiariter verò Sarmenta defringo & deputo ſiue amputo. vnde metaphoricè dictum quidam volunt apud Ariſtoph. Equit. Βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις. alii autem Radicitus euertes, Extirpabis: alii Quaſſabis, Concuties, κλονήσεις καὶ διασείσεις. nonnulli & κραυγάσεις, Inclamabis, Clamore impetes.

C. Ἄκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non fractus, vel Infractus. In Epigr. Ἄκλαστοι μὲν κῶνοι. Pro quo dicitur ET Ἀκλαδὴς, quod peculiariter ſignificat, Cui ſarmenta defracta non ſunt. vt ἀκλάδεις ἄμπελοι, vites non putatæ ἀκλάδευτοι, ſicut Heſych. exponit, Æolicum eſſe dicens.

C. Παλίγκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Refractus, Reflexus, Recuruus. παλίγκλαστον Heſychio eſt σκολιὸν, αὐστηρὸν, δύστροπον.

C. Ἀμφίκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque fractus, ſiue omni ex parte. Suidas enim ἀμφίκλαστον exponit πάντοθεν κεκλασμένον in hoc verſu, Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρης.

C. ἈΝΑκλάω, Refringo, Reflecto. Luc. De ſalt. εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν. In vulg. lexicis Græcol. ponitur etiam thema ἀνακλάζω, ſed exēplum eius in hac ſignific. deſidero: at in altera reperitur apud Xenophontem, vt docebo infrà. Notandū eſt autem ἀνακλᾶν accipi nonnunquam in paſſiua ſignificatione. Athen. lib. 13, ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὅλον καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα. καὶ τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν. hoc eſt ἀνακλασθεὶς, ad oſculū pangendum reflexus, inquit Bud.

Ἀνακλάομαι, ῶμαι, paſſ. Reflector, Item Repercutior. Lucianus, ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἀνακλᾶσθαι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πρὸς τὸν ὕαλον, Radios ſolis ad vitrum reflecti, vel repercuti. τὸ τοῦ φωτὸς ἀνακλώμενον pro ἡ τοῦ φωτὸς ἀνάκλασις, Luminis repercuſſio.

Ἀνάκλασις, εως, ἡ, Reflexio. Herodianus lib. 1, γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, id eſt (vt Politianus interpretatur) quales de philyra tenuiſſimi atque in vtranque partem replicabiles fiunt. Item Repercuſſio, Repercuſſus. Eſt & nomē ſchematis, quod ἀντανάκλασιν Fabius appellat: de quo mox.

c.2. Ἀντανακλάω, ῶ, Refringo, Reflecto, Repercutio. & Ἀντανακλάομαι, ῶμαι, Refringor, Reflector, ſecūdū Bud. Ἀντανάκλασις fit à voce quæ ἀντηχεῖ, vt ait Suidas. quo modo & ἀντανακλᾶσθαι dicitur echo, Sapientiæ cap. 17, Ἀντανακλωμένη ἐκ κοιλότητος ὀρέων ἠχώ. ‖ A Gaza ἀντανακλᾶσθαι dicuntur quædam pronomina, id eſt reciprocari. vt σώζω ἐμαυτόν. vnde & ἀντανακλαστικαὶ ἀντωνυμίαι.

Ἀντανάκλασις, εως, ἡ, ET Ἀντανακλασμὸς, οῦ, ὁ, Refractio, Reflexio. Item Reciprocatio. Eſt etiā figura quædam apud rhetores, quum idem vocabulum in contrarium ſenſum veluti reflectitur. Fab. lib. 9, cap. 3, Cui [paronomaſiæ] confinis eſt ἀντανάκλασις, eiuſdē verbi contraria ſignificatio. Quum Proculeius quereretur de filio, quòd is mortem ſuam expectaret, & ille dixiſſet ſe verò non expectare: Immo (inquit) rogo expectes. A tertia autē perſ. FIT Ἀντανακλαστικὸς, id eſt Reciprocus. vt ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαὶ apud quoſdam grammaticos Pronomina reciproca.

C. ἈΠΟκλάω, Defringo.

c.2. Ἐναποκλάω, Intus ſeu ab interiore parte defringo, Effringo. vnde ἐναποκέκλασται.

C. ἘΝΙκλάω, Infringo. Il. θ, Iupiter de Iunone, Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅττι νοήσω. vbi Euſtath. annotat metaphorā eſſe ἀπὸ στερεῶν καὶ ἀπηνῶν σωμάτων, qualia eſſe ſoleant Διὸς βουλεύματα, quæ Iuno ἐνικλᾶν dicitur, id eſt Infringere,

quantumuis rigida & inflexibilia. Alii interpretantur Refragari.

C. ἘΠΙκλάω, Frango, Flecto: metaphoricè plerunque pro Animum alicuius frango & flecto. Plut. Pericle, ἡ παροῦσα δυστυχία τῷ Περικλεῖ περὶ τὸν οἶκον, ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. Ioſeph. μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι τοὺς στρατιώτας ἐπικλάσωσι, id eſt, Ad miſericordiam commoueant, vt Suidas exponit. Paſſ. quoque in ea ſignificatione frequens eſt. Thucyd. lib. 4, pag. 134, εἴπως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα παραδοῦναι, καὶ ἡσσηθεῖεν τοῦ παρόντος δεινοῦ, animus ipſorum frangeretur & flecteretur. Et lib. 3, pag. 103, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ, σώφρονι οἴκτῳ λαβόντας. Item pag. 105, καὶ μὴ παλαιὰς ἀρετὰς ἀκούοντες ἐπικλασθῆτε, id eſt χαυνωθῆτε, vt ſcholiaſtes exponit, ſicut & in præcedentibus locis. Itē Plutarchus, τὴν δ' αἰτίαν γνοὺς ἐρωτικὴν οὖσαν, ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε θάψαι τὸν νεκρὸν, animus eius fractus eſt, id eſt Flexus, Mitigatus, vt Bud. interpr. Apud eundem, τούτοις ἐπικλασθεὶς ὁ Καῖσαρ. Idem in Cam. ἐπικλασθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν. Heſych. quoque ἐπικλασθῆναι exponit συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι. ‖ Ἐπικλάω, Reflecto, Flecto. Luc. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει, τῷ προσώπῳ περικειμένη, in deſcriptione habitus Endymionis. B.

C. ΚΑΤΑκλάω, Defringo, vel etiam Frango. Il. γ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος. ſuprà verò dixerat, ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Accipitur etiam metaphoricè, vt Frāgo apud Latinos. Odyſſ. δ, Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. Et apud Plutarchum in Fabio, τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο. Sic Liuius quoque dicit Frangere audaciam alicuius. VNDE Κατάκλασις, εως, ἡ, Fractio, Fractura.

C. ΠΕΡΙκλάω, Circumcirca frango. Item Circunflecto. VNDE Περίκλασις, Circunflexus, vt Plinius loquitur. Plutarch. περὶ τοῦ ἀκούειν, loquens de auditorum vitiis, ἀηδία προσώπου, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ περίκλασις σώματος, καὶ μηρῶν ἐπάλλαξις ἄσεμνος.

c.2. Ἀμφιπερικλάω, Circumuibro. v. l.

c.2. Ὑποπερικλάω, Infringo. v. l.

C. ΣΥΓκλάω, Confringo. Vnde συγκλάσασα, Confringens, vt apud Ariſtoph. interpretantur. Exponitur etiā Cōpreſſius tracto, Inflecto.

ΚΛΩ΄Ν, ωνὸς, ὁ, Ramulus vel ſurculus qui deputari ſolet, Summitas rami quæ putari ſolet: à κλάω quod ſignificat Surculos & ramulos teneriores putare, vt ſuprà dictum eſt: vel (vt alii malunt) ab ea ſignif. qua pro Flecto ſumitur: vt per κλῶνας accipiamus ramulos teneros & flexiles. nam craſſiores & rigidiores dicuntur ὄζοι. Theophr. De cauſis plant. lib. 5, cap. 1, ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐξαπτύοντα τῶν δένδρων. οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει, καθάπερ θαλλία, κράδη, κλῆμα. καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Vbi notandum eſt eum κλῶνας ponere inter τὰ ἐξαπτύοντα τῶν δένδρων ἃ ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς, quales ſunt quos ſurculos Latini vocant. Varro De re ruſt. cap. 40, de ratione inſerendi, Ex arbore è qua quis vult habere ſurculum, in eam quam inſerere vult, ramulum traducit, & in eius ramo præciſo ac difiſſo implicat. Rurſum Theophr. De cauſ. plant. lib. 1, cap. 3, tradens differentias eorum quæ pluribus modis generantur, τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀπὸ ἀκρέμονος. Sic in principio libri 2 De hiſt. plant. γενέσεις τῶν δένδρων ἢ ἀπὸ σπέρματος ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ἢ ἀπ' αὐτοῦ στελέχους ἐστί. (Suidas κλῶνας eſſe dicit τῶν δένδρων τοὺς βλαστοὺς, germina ſeu frondes.) Et hiſt. plant. lib. 6, cap. 6, de coronariis fruticibus & herbis, τῶν δὲ καὶ οἱ κλῶνες καὶ τὰ φύλλα καὶ ὅλως ἡ πᾶσα φύσις εὔοσμος. Vnde Plinius lib. 21, cap. 10, & ramis autem & folio odorata ſunt, &c.

Κλώναξ, idem, ſeu κλάδος, vt Heſych. exponit. qui κλώνακα præterea eſſe dicit ῥάβδον.

Κλωνάριον, ET Κλωνίον, ου, τὸ, Ramulus, Surculus, dimin. à κλών.

Κλωνίζω, Ramulos ſeu ſurculos amputo. κλῶνας κόπτει, Suidæ.

C. Ἀκλώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ramulis carens. Sic interpretantur

& corrigunt apud Theophraſtum Hiſt.plant.lib.6,c.6, de viola nigra, αὕτη γὰρ ἀκλώνητος, ἀλλὰ περισελόφυλλος καὶ ἀείφυλλος. Sed ſcribitur ibi ἀκλόνητος, per o.

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, idem quod κλὼν paulo antè. quid autē κλάδος ſit, Theophraſtus docet De hiſtoria plant.lib.1, cap.2, ita definiens, κλάδον δὲ [καλοῦσι] τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων [τῶν ἀκρεμόνων] ὑφ' ἕν· οἷ μάλιστα τὸ ἐπέτειον. itaque κλάδος eſt minor ramulus, quales eſſe ſolent anniculi qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ſiue ὄζων: quæ craſſior ramorum pars eſt, ex ipſo ſtipite ſiue trunco enaſcens, quæ brachia Plin. appellat. In Geopon. ληπτέον δὲ φυτὸν αὐθημερὸν ἀπὸ τῶν ὀρπήκων καὶ τῶν νέων κλάδων. ἔστω δὲ μέτριον τῷ πάχει. δρεπάνῳ δὲ ὀξεῖ ... λειωτέον πανταχόθεν, διασώζοντας ἀκέραιον καὶ ὁλόκληρον τὸν φλοιόν. Quò pertinere videtur hæc apud Varronem, In oleagineis ſeminibus videndum vt ſit de tenero ramo ex vtraque parte æquabiliter præciſum: quas alii clauolas, alii taleas appellāt. Declinatur verò & aliter hoc vocabulum quàm ſecundum formam nominum tertiæ ſimplicium. Nam reperitur datiuus ſingularis κλαδὶ & datiuus pluralis κλάδεσι, tanquam à κλὰς, αδὸς, & κλάδος, εος. Datiuo autem κλαδὶ vtitur Alcæus in quadam ode, quum ait, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Altero autem datiuo κλάδεσι vtitur Ariſtoph. in Auibus, Ὅσα δ' ὑμῶν κατ' ἀγροὺς ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει. vbi ſcholiaſtes annotat ita declinari vt τεῖχος. Vide Κλών.

C. Πολύκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos ramulos emittens, Multos ramulos habens. Theophr. Hiſt.plant.lib.1, cap.5, δένδρον δέ τι ἀπὸ ῥίζης μονοστέλεχες, πολύκλαδον, ὀζῶδες, vnico ſtipite conſtans, & ramis brachiatum è quibus plures emittit ramulos. Ibidem, φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης καὶ πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον, vt rubus, paliurus. Pro eodē dicitur ET Πολυκλαδής, έος, ὁ καὶ ἡ, vt tradunt v.l.

Κλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ramoſus.

Κλαδῶν, όνος, ὁ, Ramulus. nam κλαδῶνες Heſychio ſunt οἱ κλάδοι. ‖At κλάδωνες, αἱ, Bacchæ antiquitus dictæ, fortaſſis à thyrſorum geſtatione. v.l. Apud Heſych. autem ſcribitur κλώδωνες.

Κλαδίσκος, ου, ὁ, Ramulus. κλαδίσκοι, Ramalia. v.l.

Κλαδάω, ῶ, Ramulos deputo, Pampino. κλαδᾶν ἀμπέλους dicendum, vt ſcribit Phrynichus, non κλαδεύειν. ‖Κλαδάω, Quaſſo, Concutio. nam κλαδάσαι Heſychio eſt σεῖσαι. Cuius ſignif. apud eundem Heſych. EST Κλαδέω, nam κλαδεῖ itidem exponit σείει, κινεῖ. Aliquanto autem poſt, (videlicet poſt κλάδος) κλαδεῖ exp. λοιδορεῖ, φθέγγεται.

Κλαδεύω, Ramulos teneriores deputo: ſpecialiter verò Vites puto, ἐπιτέμνω ταῖς ἀμπέλοις, ἀμπελουργῶ. VNDE Κλάδευσις, εως, ἡ, Putatio. ET Κλαδευτήρ, ῆρος, ὁ, Putator. ITEM Κλαδευτήριον, ου, τὸ, Id quod putamus, Falx putatoria.

Κλαδαρὸς, οῦ, ὁ, Ramalis. vt κλαδαραὶ κάμακες, in v.l. ex Epigramm. Ramales perticæ. Exponitur etiā Vibratilis, & tunc pertinet ad κλαδάω, τὸ σείω. Heſychius verò κλαδαρῶν ſubſtantiuè etiam accipit pro κλάδων.

‖Κλαδαρὸς, Fragilis, vt Budæus interpretatur in hoc Polybii loco, δόρατα κλαδαρὰ καὶ λεπτὰ ποιοῦντες. VNDE Κλαδαρόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mobilibus oculis eſt ſeu volubilibus. ὁ ὀξέως τὰ ὄμματα, vt idem Heſych. exponit. Apud eundem EST Κλαδαρόρυγχος, quod dicit eſſe ſpeciem quandam trochili.

Κλάζω, Clamo, Clango, Strido. Poll. id aquilarum proprium eſſe ſcribit, Euſtath. verò auium quæ leuiuſculum clamorem & clangorem edunt, & minus eſſe quàm κράζω. Heſiodus Aſpide, περὶ δύο αἰγυπιῶν loquens, de duobus vulturibus, ſiue (vt ſchol. vult) aquilis, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθω. Deriuat hinc Euſtath. præter. med. κέκληγα. Il. β, de Therſite, Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. vbi ipſe annotat, eum non ſimpliciter dici βοᾶν ſed κλάζειν, ad oſtendendum τὸ ἄλογον τῆς φωνῆς: eſſe enim κλάζειν animalium ἀλόγων, vt gruum, ſuum, item & ſagittæ quæ emiſſa ſtridet: ideóque paulo pòſt ab Vlyſſe eum vocari λιγὺν ἀγορητήν. Alibi verò quum ad homines transfertur, dicitur plerunque de iis qui in impetu in hoſtes clangenti ſimilem vocem edunt, vt aliquoties apud Homerū de Hectore in Græcos irruente: quemadmodum Il. ρ, Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, Ὀξέα κεκληγώς: pro quo in verſu ſequēti dicit ὀξὺ βοήσας. Sic Il. ν, de eodem Hectore, Ἤϊε δ' ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, Κεκληγώς. Iliad. ε de eodem, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ κεκληγώς. Item Iliad. λ, de Græcis Ilium petentibus, ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ Ἀτρείδης. Item Iliad. π, de Græcis pariter & Troianis infeſto marte concurrentibus, Ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, poſtquam comparatione ſumpta à vulturibus dixerat, ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, qua Heſiodus quoque paulo antè vſus eſt. Vtitur eodem participio in Odyſſ. μ, vbi de ſociis Vlyſſis loquitur quos Polyphemus deuorabat, Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας. Propriè autem accipitur Il. ρ, circa finem, ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. In quibus locis poſterioribus notandū, hoc κεκλήγοντες eſſe à THEM. Κεκλήγω, teſte Euſtathio, quod idem cum κλάζω ſignificat. Idem partic. tribuit etiam canibus in Od. ξ, Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον: canibus inquam quorum proprium eſt ὑλακτεῖν & βαΰζειν apud Theocrit. At participium κεκληγὼς Apollon. Argon. 2 tribuit etiam vento, quum de borea dicit, ὦρτο δὲ κῦμα Κεκληγὼς πνοιῇσι, ſtridens flatibus: ſicut κλαγγὴ ab Homero tribuitur ſagittæ per aerem cum ſtridula voce volitanti. Propriè autem Heſiodus in Erg. de grue dixit ἐνιαύσια κεκληγυίης, quotannis clangente, ſicut Homerus altero participio à κεκλήγω vtens, de ſturnis & graculis dicit, Οὖλον κεκλήγοντες. Eſt etiam in Epigr. κλάζω μέλισμα, Clangenti voce cano vel ſtridula. ‖At Κλαζομεναὶ vrbs eſt Ioniæ Aſiaticæ, vicina Colophoni, prius Gryna nominata. Vnde Κλαζομένιος, Clazomenius. Putatur hinc eſſe etiam futurum Κλάγξω, & aor. primus Ἔκλαγξα, vt videlicet ſit pleonaſmus τοῦ γ, ſicut in πλάγξω, quod à πλάζω deriuatur: alii autem malūt hæc tempora deducere à THEM. Κλάγγω, Clango. Il. μ, de aquila, Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Il. κ, de ardea, — τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν. Itē pro Strido, Iliad. α, Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, Αὐτοῦ κινηθέντος. ‖Κλάζω in vulg. lex. exponitur etiam Frango, Flecto, Curuo: ſed nulla huius ſignificationis afferuntur exempla. nam κλάσω, ἔκλασα, κέκλασμαι, & quæ à futuro formantur, nō ad hoc κλάζω pertinent, ſed ad κλάω, de quo ſuprà dictum eſt. Porro deriuat Etymolog. hoc κλάζω à κλῶ ſignificante φωνῶ: Euſtathius verò à κλάω propriè accepto, à quo ſimul & κλαίω deducit: vt nimirum hoc verbo κλάγξαι ſignificetur quidam auium κλαυθμός: qualē eſſe vult aquilæ in Iliad. μ, quæ à dracone icta eum dimittebat in exercitum Troianum: & κλάγξασα πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Niſi fortè aliquis veriſimilius eſſe putet hoc vocabulo quandam veluti fractam vocem ſignificari qualis eſt auium clangentium.

C. ἈΝΑκλάζω, Clango. Item Clamo. σκύλακι θηρευταῖς ἀνακλάζοντι, Xenophon Pæd. 7. Vide Κλάζω. ‖Citatur & ἀνέκλαγον aor. ſecūdus AB Ἀνακλάγγω, ex Eurip. pro Clangorem ſeu clamorem ediderunt.

Ἀνακλάζω, ſunt qui velint & pro ἀνακλάω poni (de quo ſuprà.) ſed perperam, vt opinor.

C. ἈΝΤΙκλάζω, Reboo, Boatum ſeu clangorem viciſſim edo, ſeu contra edo. Eurip. ἀντέκλαζε κραυγὴ πέτραιον.

C. ἈΠΟκλάζω, Clango, Clangorem edo. Interdum eſt Cano veluti cum clangore quodam. vt in Anthol. epigr. ἀποκλάγξασα ἀπόφθογγον.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, (à Κλάζω, niſi quis admittat thema Κλάγγω, de quo ſuprà) Clangor. propriè gruū & cæterarū huiuſmodi auium. Vnde ab Apollon. Argon. lib. 2 tribuitur harpyis, quæ & ipſæ volucres finguntur, ἦντ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὣς Ἀπροφάτως νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσυμένως Κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος. Vt Virg. Æneid. 3, At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas. De anſeribus quoque dicitur apud Plutarch. De fort. Romanorum, vbi loquitur de anſeribus Capitolinis, qui (vt Colum. verbis vtar) clangore ſuo prodebant inſidiantes, κλαγγῆς δ' ἀηθοῦς καὶ ταχείας ἐνεπλήσθησαν τὸν τόπον: quod paulo antè di-

cit καταβοήσαντες. Dicitur etiam de clangore tubarum A
ſeu cornuum. Teleſtes apud Athenæum lib. 14, ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν ἱεὶς κεραοφώνον, ἐρέθιζε μάγαδιν. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio quũ in
hoſtes impetum faciunt & clangori ſtridorive ſimilẽ
clamorem tollunt. Il. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. Iliad. β, —ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας Παυσάμενοι κλαγγῆς.
Apoll. Arg. 2, Οἵη δὲ κλαγγὴ δηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο Ἀνδρῶν
κινυμένων ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες, Sic vtuntur etiam quidam proſæ ſcriptores. Herodian. lib. 4, οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες. Habẽt ſuã κλαγγὴν manes quo- B
que apud Homerum Od. λ, circa finem, Ἀμφὶ δέ μιν
κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς. vbi ſtridorem non incommodè interpretari poſſis. Tribuitur ſuibus etiam ab
eodem Homero, & canibus à Xen. vt Odyſſ. ξ, Κλαγγὴ δ'
ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων. De ſociis autem Vlyſſis à
Circe in porcos mutatis in Odyſſ. κ dicit, κλαίοντες ἔερχατο, intelligens hanc ipſam κλαγγὴν, ſiue γρυλλισμὸν, videlicet ὀξεῖαν φωνὴν quam ſues grunnientes edunt. Xenophon Cyneg. de canibus venaticis, διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ, συνεκπε- C
ρῶσαι μετὰ τοῦ λαγῶ πάντῃ. ſicut Homerus quoque ſuprà
de canibus itidem dicit Κεκλήγοντες ἐπέδραμον. Rurſus
apud Xenoph. ὑλαγμὸν ποιήσῃ τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν. Bud.
dicit eſſe clangorem canũ veſtigiis leporis inſiſtentiũ,
eúmque inſectãtium. Verùm videtur hæc canum κλαγγὴ non eſſe latratus ſimpliciter ſed latratus acutus ſeu
vox canum latrantium in acutum deſinens. quemadmodum Homerus alicubi addit ὀξέα, non dicens ſimpliciter κεκληγὼς, ſed ὀξέα κεκληγὼς, & idem docet Erotianus in ſequenti κλαγγώδης. Dicitur etiam de ſagittæ D
emiſſæ ſtridore, Iliad. α, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε· Δεινὴ δὲ κλαγγὴ
γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Vide & Κλαγγώδης.

Κλαγγηδὸν, Cum clangore, Il. β, de grege anſerum, gruum,
& cycnorum, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε
λειμών.

Κλαγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. Κλαγγώδη vocabulũ eſt vſurpatum
ab Hippocrate: in cuius explicatione ſcribit Erotianus
Demetrium exiſtimaſſe κλαγγώδη ὄμματα dici oculos
valde mobiles: ſed eum grauiter aberraſſe, quòd κλαγγὴ ad oculos non pertineat, quum eo nomine certa E
quædam vocis ſpecies & ἐκφώνησις deſignetur, qualem
maximè vomitus ἀσώδης concitat. eſſe enim vocem
quæ à graui tono inchoata in acutum deſinit, vt in cantu plerunque fit. Bacchium autem expoſuiſſe κλαγγώδη
φωνὴν τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάληπτον: Apollonium autem, Intercisam, inæqualem & obſcuram, eique maximè ſimilem quam temulenti edunt. Gorr.

Κλαγγάζω, Clãgo. idem quod κλάζω ſiue κλάγγω. Pollux tamen diſtinguit. εἴποις δ' ἂν (inquit) κλάζειν μὲν ἀετούς, κλαγγάζειν δὲ γεράνους· ἐπ' ἀμφοῖν δὲ καὶ κλαγγήν. F

Κλαγγαίνω ET Ἐπανακλαγγαίνω dicuntur de canibus in venatione, vt ſuprà κεκλήγοντες ἐπέδραμον apud Homerũ,
& σὺν πολλῇ κλαγγῇ apud Xenophontem itidem in venatione. Idem de canibus in veſtigatione, καὶ λαμπρῶς
πυκνὰ μεταφερόμεναι καὶ ἐπανακλαγγαίνουσαι. Alibi de canibus leporem circunſtantibus, διαρριπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς,
καὶ ἑαυταῖς ἐμπίπτουσαι, καὶ πολλὰ ὑπερπηδῶσαι, καὶ ἐπανακλαγγάνουσαι. Pollux lib. 5, cap. 13, vbi inter alia de canum
vocibus tradit, citat ex eodem Xenophonte etiam aliud partic. videlicet ἐπανακεκλαγγυῖαι, quũ docuiſſet ca- G
num eſſe nõ ſolùm ὑλακτεῖν, βαΰζειν, ῥύζειν, ſed tribui eis
etiam κλαγγὴν à Xen.

¶Κλώζω, F. ξω, vox graculorum propria, ſicut κλάζειν auium clangentium, ſpecialitérq; aquilæ, & κλαγγάζειν
gruis. Pollux enim lib. 5, cap. 13, vbi de auium vocibus
diſſerit, tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν ἢ κολοιᾶν. In
Philomela quæ Ouidio falſò adſcribitur, — crocitat coruus, graculus at frigulat. Videtur tribui gallinaceo
quoque generi, cui Plutarch. κλωσμὸν tribuit. Κλώζειν
dicitur etiam Explodere è theatro ſono quodam qui
fit lingua ad palatum alliſa, ſicut συρίττειν eſt exibilare, H
& πτερνοκοπεῖν calcibus ad ſubſellia alliſis eiicere. nã Heſych. κλώζειν eſſe dicit τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. κλωσμοὺς
enim dictos fuiſſe κατὰ μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς στόμασι
ψόφων οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. Vnde pa-

A ſſiuũ apud Suidam eſt, κλώζεται, συρίττεται· ἔστι δὲ ὅτε καὶ λίθοις βάλλεται. ſicut Euſtathius quoque de κλώζω loquẽs,
καθ' ὃ (inquit) κλώζεσθαι λέγονται καὶ ἀποσυρίττεσθαι οἱ ἐν
θεάτροις νικώμενοι, καὶ κλωγμὸν πάσχειν. VNDE Κλωγμὸς, SIVE Κλωσμὸς, οῦ, ὁ, Sonus eiuſmodi. Plutarch.
eum tribuit ταῖς ἀλεκτορίσιν, in lib. De præcept. ſanit. κοράκων δὲ λαρυγγισμοῖς καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων καὶ συῶν
ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις ἐπιμελῶς προσέχειν, σημεῖα ποιουμένους πνευμάτων καὶ ὄμβρων. In Philomela quæ Ouidio adſcribitur, Cucurrire ſolet gallus, gallina gracillat. Κλω-
B σμὸν Xen. tribuit equitibus etiã, ac inter ὁρμητήρια ſigna
ponit. De re eq. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι καὶ δόγμα ἐστὶ καὶ τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι. καὶ εἴ τις ἐξ ἀρχῆς
ἐπὶ μὲν κλωσμῷ τὰ πρᾶα, ἐπὶ δὲ ποππυσμῷ τὰ χαλεπὰ προσφέροι, μάθοι ἂν ὁ ἵππος τῷ ποππυσμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, κλωσμῷ δὲ πραΰνεσθαι. Quæ verba Camerarius ſic interpretatur, Neque
hoc ignorandum, præcipiti ποππυσμῷ (id eſt quum labris compreſſis acutior quidam ſonus oris editur) doceri equos mitigari: κλωγμῷ verò (qui ſonitus fuerit palati & gutturis) incitari. At ſiquis initio equo offerat
C gratiora cum clogmo, contraria autem cum poppyſmo, citò ille didicerit poppyſmo iam incitari, mitigari autẽ clogmo. Κλωγμῷ ſiue κλωσμῷ explodebãtur
etiam in theatris. Euſt. enim ex veteribus tradit, κλωγμὸν fuiſſe τὸν ἐν θεάτρῳ διὰ στόματος πρὸς τὸν οὐρανίσκον ἀποτελούμενον ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. Item Heſych. κλωγμὸν eſſe dicit τὸν διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν
οὐρανίσκον ψόφον, à quibuſdam verò appellari λάκησιν,
qualem peculiariter edere ſoleant οἱ ὀνηλάται, id eſt aſinarii. In noſtro autem veteri lexico κλωσμὸς per
D σ, dicitur fuiſſe ὁ γινόμενος ἐν τῷ στόματι ψόφος ᾧ περ πρὸς τὰς
ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων. Sunt qui velint eſſe ſclopum ſiue ſtlopum quo Perſius vtitur ſatyra 5, Nec ſclopo tumidas intendis rumpere buccas. ſed diuerſus is
eſſe ſonus videtur: nàm ex inflatione buccarum erũpere dicitur, at κλωγμὸς alliſa ad palatum lingua.

C. ἘΚκλώζω, κλωγμὸν edens explodo.

C. ΠΕΡΙκλώζω, Circumcirca κλωγμὸν edens explodo. Vnde
apud Euſt. eſt περικλώζεσθαι καὶ περισυρίττεσθαι, vndique clogmo & ſibilis in theatro editis explodi.

E ΚΡΑ'ΖΩ, F. ξω, Clamo. Euſt. κράζειν & κρώζειν ſcribit dici
de cornicibus & coruis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς: gruem
autem κλάζειν. ita κράζειν propriè fuerit Crocitare. nam
in Philomela quæ Ouidio adſcribitur, — crocitat coruus, graculus at frigulat. Non tantùm autẽ de his auibus dicitur, ſed etiam de cæteris animantibus, & homine etiam: quanquam Demetrius Phaler. τὸ κεκραγὼς
pro βοῶν, dicit eſſe vocabulũ τραχύ. vnde etiã intelligimus κράζειν eſſe Clamare aſperius. Vſitatius eſt in voce
paſſiua futurum paulo pòſt, in actiua tamen ſignifica-
F tione. Ariſtoph. Ranis, de ipſis ranis loquens, ἀλλὰ μὴν
κεκραξόμεσθά γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι' ἡμέρας,
βρεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. Ibidem Bacchus cum ranis coaxantibus contendens dicit, κεκράξομαι γὰρ, κἄν με δῇ δι' ἡμέρας, ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τῷ κοάξ. Item Eſaiæ 19, κεκράξονται πρὸς Κύριον, Clamabunt ad Dominum, Magno
clamore diuinum auxiliũ implorabunt. At præterit.
medium, Κέκραγα & quæ inde ſunt, pro præſenti
plerunque vſurpatur, id eſt Clamo, Vociferor. Lucianus, τί κέκραγας; Quid clamas? ſeu Quid vociferaris?
G Xenophon Pæd. 1, pag. 6, ἄγχι ἐᾶτε ἡμᾶς τοὺς παῖδας ποιεῖν,
ταῦτα αὐτοὶ ἐποιεῖτε. πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγετε, ἐμανθάνετε δὲ οὐδὲν ἀλλήλων, clamabatis, ſeu vociferabamini.
Demoſthenes Pro cor. βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς
ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ. Sicut verò hìc Demoſthenes
copulat βοῶν & κεκραγὼς, ita Ariſtoph. κεκραγὼς & βοῶν
in Pluto, ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν ἔφευγε. Lucianus in Vita
Demonact. de quodam cynico, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὕπερον κεκραγότα. Apud Ariſtophanẽ verò alicubi additur præpoſ. πρὸς, vt κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, Inclamat ſeruos domeſticos, aut Cum
H clamore vocat. Cum genitiuo verò iunctum ſignificat Clamo de, & ſubintelligi videtur præpoſitio περὶ,
vt apud Sophocl. Aiace, Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; De quo viro tam ſuperba clamas? Interdum verò accuſatiuus rei additur, ac ſignificat Cum clamore

poſco. Ariſtophan. Veſpis, ἀϑὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας, ilico à cœna cum clamore poſcit ſoccos. Sic ferè Propertius, Territa vicinas Theia clamat aquas. Poſui autem hìc Κράζω tũ propter ſignificationis tum propter ſcripturæ ſimilitudinem, præſertim quum ab eo ſit itidem Κρώζω vt Κλώζω à Κλάζω. A

Κράκτης, ου, ὁ, Clamator, Clamoſus. Plut. Polit. præc. docẽs qua voce homo politicus verba facere debeat, ὡς μὴ πολλάκις ἀπαγορεύοντα καὶ σβεννύμενον ὑπερβάλοι τις αὐτὸν ἅρπαξ καὶ κράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. VNDE Κρακτικός, οῦ, ὁ, Clamoſus. B

Κεκραγμός, οῦ, ὁ, Clamor, Vociferatio. Apud Plut. Sympoſ. 3, probl. 7, de tempore matutino ſeu diluculo, τὸν δὲ [ſ. τὸν ὄρθρον κατέχουσι] κτύποι ῥαιστήρων, καὶ πρισμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, καὶ κηρύγματα καλουμένων ἐπὶ δίκας. Pro quo dicitur ET Κέκραγμα, ατος, τὸ, vt tradunt v. l.

Κεκράκτης, ου, ὁ, idem quod κράκτης.

C. Κεκραξιδάμας, Qui clamore & vociferatione aliquem domat, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, Clamoſus. Ariſtoph. Veſp. Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνος ἡμᾶς οὐ περιτρώγει. C

C. ΑΝΑκράζω, Succlamo, ſeu Acclamo. Item Clamorem tollo, Exclamo. Ioſue cap. 6, ἀνακραγέτωσαν πᾶς ὁ λαός, καὶ ἀνακραγόντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Sic apud Demoſthenem contra Mid. ἐάν τις ὑμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες. Itẽ Reclamo, Refragor, vt interpr. Bud. apud Plut. in Ariſt. pag. 103, Ἀριστείδης ἀνακραγὼν τότε ἐκέλευσε τὸν λόγον καταβαλεῖν. Apud eundem in Phoc. pag. 247, οὐκ ἀνασχομένων δὲ τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἀνακραγόντων βάλλειν τοὺς ὀλιγαρχικούς. Bud. Ἀνακράζειν apud Homerum, Eloqui, Proloqui. Od. ξ, Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω. id eſt ὡμολόγησα, Proloquutus & confeſſus ſum. Euſt. D

C. ἘΓκράζω, Inclamo, Cum clamore inuehor, Cum clamore obiurgo, Cũ clamore cõuitia ingero. Ariſtoph. Pluto, οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένος. Item apud Bud. ex autore incerto, ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς καὶ ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος. Thuc. lib. 8, ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον ὥστε βάλλειν, id eſt Magno clamore minas ei incutientes, vt ſchol. exponit. Eiuſdẽ ſignif. EST Ἐγκραγγαίνω apud Suidam, id eſt Inclamo, ἐμβοῶ. quod ita à κράζω deriuatur vt κλαγγάνω à κλάζω. E

C. ἘΠΙκράζω, Inclamo. Ex Luciano.

C. ΚΑΤΑκράζω, Reclamo, Obſtrepo.

Κραυγή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio. idẽ quod κεκραγμὸς paulo antè: factũ à præterito medio κέκραγα per pleonaſmum τοῦ υ. Æſchines cõtra Cteſiphontem, τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; Idem, κραυγὴ πολλὴ καὶ θόρυβος ἦν τῶν Ἀμφικτυόνων. Plut. De Herod. κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θορύβοις. Idẽ in Præc. ſanit. de voce in cõgreſſibus & diſputationibus, κραυγαὶ μέν τοι περιπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις ἀλαζωνικόν. Idem De aud. poem. οἱ μὲν Τρῶες ἐπίασι μετὰ κραυγῆς καὶ θράσους· οἱ δ' Ἀχαιοὶ σιγῇ δειδιότες σημαίνορες: reſpiciens (vt opinor) ad Homericum illud in Iliad. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς· Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Luc. Hermot. ὑπὸ τῆς κραυγῆς πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι. Item κραυγὴν ποιεῖν, Dare clamorem, Edere clamorem, Tollere clamorem. nam Efficere clamorem apud Cicer. aliud eſt. Xenophon Pæd. 3, κραυγήν τε ἀθρόως ἐποίησαν. Et Hell. 6, παρῄνει δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ ποιεῖν κραυγήν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, ne vociferarentur. At κραυγὴν Καλλιόπης appellauit Dionyſius cognomento ὁ Χαλκοῦς poeſin, non ſine vitio. nam vtroque horum vocabulorum ſignificatur ἡ φωνή, videlicet & τῇ κραυγῇ & τῇ Καλλιόπῃ, ab ὀψ ſignificante φωνήν. nec item probatur metaphora quæ vtitur vocabulis ἀσήμοις. Ariſtoteles 3 Rhetor. Eſt etiam morbus quidam puerorum apud Heſychium. G

Κραυγίας, ου, ὁ. vt Κραυγίας ἵππος, Equus qui clamore & ſtrepitu terretur. Heſych.

Κραυγάζω, Clamo, Vociferor. Ioan. 11, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε. Sæpius eo vtuntur Euangeliſtæ. VNDE Κραυγαστικός, ἡ, ὁ, Clamoſus. Bud. Eiuſdem ſignif. eſt κρακτικὸς paulo antè. H

Κραυγαίνω, idem. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι. Herodot. libro 1, p. 12, παιδίον προκείμενον, ἀσσαῖρόν τι καὶ κραυγανόμενον. Deriuatur autem hoc κραυγαίνω à κραυγή vt ἐπαναχλαγγαίνω à κλαγγή. Apud Suidam verò eſt etiã ἐγκραγγαίνω, de quo in Ἐγκράζω dictum eſt. A

Κρώζω, Crocito: à κράζω, vt κλώζω à κλάζω. Pollux ſcribit proprium eſſe coruorum, quos Crocitare dicunt Latini: ſed tribuitur cornicibus etiã, quæ ab iiſdẽ Cornicari dicuntur. Heſ. Erg. Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiã impropriè de auibus malè canentibus & ferè crocitantibus. vt apud Lucianum κρώζουσιν οἱ κύκνοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές. Metaphoricè etiam capitur, vt Cornicor, & Garrio. In Ariſtoph. Pluto, Chremylus ad Blepſidemum, Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Et apud Suidam, Σὺ ταῦτα μὲν ὦ γραῦ σαυτῇ κρώζοις, Iſta tibi garrias: metaphora ducta ab inauſpicatis auibus, ἀπὸ ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων. Item apud eundem, οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις, Neſcio quid corniceris, Neſcio quid garrias. quod prouerbium eſſe dicit ἐπὶ τῶν μάτην φλυαρούντων ὡς αἱ κορῶναι. (quale ferè eſt hoc Perſianum, Neſcio quid tecum graue corniceris inepte) In hoc autem apud eundem loco, ὁδὶ δ' αὖ κρώζει πάλιν, εἰς τοὔπισω ἄπελθε, videtur potius accipi pro Obſtrepit, Exclamat inſtar corui, Odioſo clamore obſtrepit vt cornix. De loco autem Heſiodeo quomodo intelligendus ſit, vide Eraſmum in Chil. & ſequens Κρωγμός. B C

Κρωγμός, οῦ, ὁ, Crocitatio, Vox corui crocitantis vel cornicis cornicantis. Apud ſchol. Theocr. ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. cui ſimile prognoſticon habes in κλωγμὸς ex Plutarcho. Ac fortaſſis huc reſpexit Heſiodus quũ in Erg. dicit, Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν, Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Item κρωγμὸς κολοιῶν in Epigr. quem Pollux propriè dici vult κλωγμόν. D

ΚΛΕΙ´Ω, F. σω, Claudo, Obſero. Herodian. lib. 8, τάς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. Suidas κλεῖσον exponit κατάκλεισον. Paſſ. Κλείομαι, cuius præteritum non ſolùm κέκλεισμαι, ſed & κέκλειμαι, vt oſtendit participium κεκλειμένος, & quidem apud Demoſthenem quoque, vt quidã annotant. Reperio tamen habens σ apud eum cum alibi, tum Olynth. 2, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορείων. Sic κεκλεισμέναι πύλαι apud Herodianum, & κεκλεισμέναι θύραι Ioann. 20. nec dubium eſt quin ſine σ irregulare ſit. E

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. Clauſio. ſed exponitur nomine Clauſtrũ in v. l. vbi & affertur ex Thucyd. κλεῖσις λιμένων. AT Κλεισμὸς apud Heſychium expoſitionem habet τοῦ Κλισμὸς ſcripti ſolo ι, exponitur enim ab eo θρόνος.

Κλεισιάς, άδος, ἡ, Valua, vel Fores, videtur eſſe Plutarcho in Publicola (inquit Budæus) ſcribenti, ὅτι κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προϊέναι μέλλοντες, ὅπως αἴσθησις ἔξω γίνοιτο τοῖς παρερχομένοις ἢ προεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο προϊούσας τὰς κλεισιάσιν εἰς τὸν στενωπόν. (Dicam porro & paulo pòſt aliquid de hoc loco) Legimus porro apud eundem Plutarchum in Alcibiade, metaphoricè dictum, μεγάλας δ' αὐτῷ κλεισιάδας ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ γένους καὶ τοῦ πλούτου. vt & Lat. metaphoricè Aperire ianuam, & Aperta eſt ianua. AT Κλεισίαι Euſtathio ex Rhetoricis lexicis ſunt fores, ſed peculiariter latæ fores per quas & iumenta ingrediuntur. Exponit & αὔλειοι πυλῶνες. Addit ET Κλείσιον, ſiue Κλεισίον (nam vtroque accentu ſcribi docet) exponẽs ex Ælio Dionyſio, θυρῶν μέγας: & ſubiungens, κλεισιάς vocari huius fores, latas & quæ extrorſum aperirentur. Suidæ Κλείσιον eſt locus in quo ſtant boues. Vnde etiã exponitur Stabulum à quibuſdam. (ſic autem Dion Chryſoſtomus κλίσιον cum ι ſolo dixit eſſe τὸν σταθμὸν τῶν προβάτων) Budæus vbi ſcribit videri ſibi Plutarchum in Publicola nomine κλεισιὰς intelligere valuam, aut fores, addit & hunc eiuſdem locum, & quidem alteri vicinum, τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν ἔσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλείσιον ἀνοιγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὔλειον. Videat autem is cui hæc attentius expendendi otium fuerit, num potius κλεισιὰς apud Plutarchum in loco quem modò protuli reponendum ſit (nam κλεισιάσιν quod ex veteri codice annotatur, admitti nullo modo poteſt) vt ſint αἱ κλεισίαι illæ quas Ælius Dionyſius κλεισίου θύρας eſſe tradit, εἰς τὸ ἐκτὸς

ἀνοιγνυμένας. ſic tamen vt κλεισίου ſignificatio latius extendatur. ITEM Κλεισοῦραι apud Suidam.q.d.Clauſuræ.(ſed κλεισοῦραι videtur ex κλείω quidem factum, ita tamen vt terminationem Latinam habeat)ſic autẽ vocari tradit Suidas à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων. Affertur in v.l. ex Procopio, De Iuſtin.ædif.lib.3, ποταμοὺς ἀποφράζοντας δύο ἄγχιστά πη ἀλλήλων ὄντας, οὓς δὴ γινομένας κλεισούρας καλεῖν. Et Annal. imperii Alexii l.10, τὰ γὰρ πέμπτη ἀπὸ κλεισούρας ἐπὶ ἐφημένη. Et paulo pòſt, εἰς φυλακὴν τῆς περὶ τ̃ ζυγὸν διακειμένων κλεισουρῶν ἐκπέμπομαι. A Affertur autem & Cluſuræ ex Theodorico apud Caſſiod. lib.2. Var.ad Fauſtum præfectum prætorio, Præcipimus LX militibus in Auguſtanis cluſuris iugiter conſtitutis annonas præſtare. B

Κλειστός,ή,ὁ,Qui claudi poteſt. Vel Clauſus.Diodorus Sic. lib.20,καὶ θυρίδας κλειστὰς κατασκευάσας, id eſt(Bayſio interprete) Additus quoque feneſtris quæ clauderentur. Ex Thucydide autem & Ariſtide affertur κλειστὸς λιμὴν pro Portus clauſus,περιειργμένος. CONTR. Ἄκλειστος, Non clauſus.Thuc.lib.2, ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκλειστος.

Κλεῖστρον vide in Κλεῖθρον quod proximè ſequitur. C

Κλεῖθρον,ου,τὸ, Clauſtrum.Plato Axiocho(aut potius quicunque alius huius dialogi eſt autor) τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται.Exponitur & Repagulum, item Vectis ianuæ:vt ab Euſtathio μοχλὸς τῆς θύρας.Annotatur autem ex eodem Euſtathio,itémque ex Didymo (in hunc verſum qui extat Odyſſ.α,tertius à fine, — ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι) κλεῖθρον gemina lora habuiſſe pendentia vnum ad dextram, alterum ad ſiniſtram, ex quibuſdam foraminibus,ad ianuam aperiendam & claudendam.Volunt autem κληῖδα Homero eſſe iſtud κλεῖθρον. Budæus Serã interpretatur apud Lucianum.Vide Κλῆθρον. (SED ET Κλεῖστρον Luciano eſt itidem Sera: vbi ſcribit,κλῶντες δέ τινες ἀναπαύσαντες τὸ κλεῖστρον.niſi fortè quis ibi κλεῖθρον ſcripſiſſe eum exiſtimet,ſicut alibi apud eum legitur.) D

Κλειθρία,ας,ἡ,Rima ianuæ,vt quidam interpretantur. Alii ſimpliciterRima.Sunt & qui tale quid eſſe putẽt quale eſt quod Latini clathros appellarunt. Luc.in Necyom. circa finem, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας εἰσρέον φῶς. E

Κλεὶς,δὸς,ἡ,Clauis.In accuſ.ſing.τ̃ κλεῖν,& plur.κλεῖς, vt in v.l.annotatur.ſed reperitur etiã κλεῖδα, itidéqꝫ κλεῖδας. Plut. De aud. ὡς γὰρ ὁ τῇ κλειδὶ τὰ ξύλα σχίζειν, τῇ δ' ἀξίνῃ τ̃ θύραν ἀνοίγειν πειρώμενος, οὐκ ἐκεῖνα δόξειεν ἂν ἐπηρεάζειν, ἀλλ' αὑτὸν ἀποστερεῖν τῆς ἑκατέρου χρείας καὶ δυνάμεως, οὕτως, &c. Idem in lib.qui περὶ φιλοπλ.inſcribitur, ὅταν δὲ ἀποθανόντων τὰς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τὰς σφραγῖδας.Athen.lib.13, αἰτουμένη τὰς κλεῖς.

Κλεὶς per Metaphoram vocatur etiam os tortuoſum & inæquale,omoplatam cum ſterno alligans. Id geminum eſt,dextrum & ſiniſtrum. Vtrunque à ſterno vſque ad apophyſin κορακοειδῆ in exteriora curuatur: ab ea,contrà.Eſt enim recuruũ & figuram S Romanæ literæ imitatur. fiſtuloſum quoqꝫ eſt, & craſſitie inæquali præditũ, parte quidẽ ſuperiore, qua ſterno inarticulatur,craſſius & rotundius, poſtea verò longè gracilius, adhuc tamen rotundum:procedens verò,quo propius lato ſcapularum oſſi fit,eo plenius latiúſque. Sic à Græcis dictum eſt παρὰ τὸ κλείεσθαι ὑπ' αὐτῆς τόν τε αὐχένα καὶ τὸν ὦμον,hoc eſt, quòd ceruicem & humerum concludat.ex quo etiam Latinè quidam clauem & claiculã dixerunt.Siquidem clauis modo omoplatam cum ſterno, & per illam brachium firmat atque connectit.

Sunt qui iugulum à Latinis dici putent, etymologia nixi,quòd ea vox à iungendo profecta videatur. Certè Cornelius Celſus iugulum liquidò appellauit l.8,cap. de iuguli fracti curatione. Iũgitur autem ſummo quidem ſterno per διάρθρωσιν, omoplatæ verò per ſynarthroſin.Dicitur ab Hippocrate Ionica dialecto κληῒς,ab Ariſtotele autem σφαγή, De hiſt. anim.l.1,cap.14.Hæc Gorr. Item Ariſtot.Ethic.5, cap.1, οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τ̃ ζώων,& ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Cæterùm commemorat Plutarchus in Apophth.facetum Philippi dictum ludentis in ambigua vocis huius ſignificatione.quum enim pars hæc quæ κλεὶς appellatur,fracta illi fuiſſet in prælio,(τῆς κλειδὸς αὐτῷ καταγείσης ἐν πολέμῳ,inquit) & qui eum curabat medicus aliquid ab eo mercedis nomine in dies poſtularet,reſpondit tandem,λάμβανε ὅσα βούλει (id eſt,accipe quantum libuerit) τὴν γὰρ κλεῖν ἔχεις. Idem Plutarchus in Artoxerxe, καὶ διήλασε παρὰ τὴν κλεῖδα διὰ τοῦ τραχήλου τὴν αἰχμήν. In vulg.lex. τὴν κλεῖν καταγεὶς ex Aſellio exponitur Humero fractus:item κλεῖδες,Humeri,& Claiculæ,& Iugale, ex Gazæ interpr.apud Ariſtot.

Κλεὶς,(& Κλειδίον etiam,diminutiuè)Iugulum thynni piſcis:quæ pars habita fuit palato gratiſſima. Sed ſũt qui non ſatis propriè nomine Iuguli reddi exiſtiment. Plinius Clidium appellauit lib.9,c.15,Hi[thynni] mẽbratim cæſi,ceruice & abdomine commendantur atqꝫ clidio, recenti dumtaxat, & tum quoque graui ructu. cætera parte plenis pulpamentis ſale aſſeruantur. Athen.7, ἐπῄνουν δὲ τῶν θύννων καὶ τὰς κλεῖδας καλουμένας.& ſubiungit hos Ariſtophontis comici verſus,Κλεῖδές μὲ ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι,Αἷς τὰς θύρας κλείουσι,θύννης μὲ οὔ,(vbi fortaſſe pro οὔ reponendum eſt οὗ) Apud eũdem in mentione piſcis qui ὄρκυνος dicitur, legimus κλειδία περιχύτευται. Apud Athen.(inquit Bud.)κλειδίον eſt pars piſcis cetarii.

Κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ vulg.lex.interpr.in Epigr.Vncum ſeu inſtrumentum aut baculum incuruum quo porci ferociores irretiuntur.

C.Κλειδοῦχος,ου,ὁ,Clauem habens,ſeu tenens,Clauiger. Metaphoricè apud Plutarchum De Socr.dæmon.Apud Heſych.autem legitur κλειδοῦχος,γυνή. Sed in κληδοῦχος per η,poſtquam dixit κληδοῦχος, γυνή, oſtendit nomine γυνὴ intelligi vxorem: ſubiungit enim, ἐπεὶ τὰς κλεῖς τῆς οἰκίας ἔχει,eo quòd claues domus habeat.

Κλειδόω,ῶ, Claudo claui,Obſero. Quidam gramm. κλειδοῦ exp.βαλανοῦ,& κεκλείδωται itidem βεβαλάνωται. HINC Κλείδωμα ET Κλείδωσις,q.d.Obſeramentum,& Obſeratio.Suidas κλείθροις exponit verbali κλειδώμασι.

AT Κλειδίον diminutiui forma, q. d. Clauicula, id eſt Parua clauis.Dicitur autem de thynno,ſicut & κλεὶς,vt paulo antè docui in Κλείς.

Κλειδίον ἀφροδισιακὸν, vel (vt habetur apud Paulum) ἀφροδισιαστικὸν,eſt paſtillus conueniẽs hæmoptoicis, cœliacis,dyſentericis, & quibus ſtomachus fluxione tentatur.magnopere enim adſtringit.

Κλειδίον epithematis etiam nomen eſt,eiuſdem omnino cum ſuperiori paſtillo facultatis. id geminum deſcribitur ab Aetio lib.9,vnum Cyrilli,alterum Muſæ.Vtrunque autem dyſenteriæ adhibet.

C.ΑΠΟκλείω,F.σω,Excludo,Intercludo, Arceo,Prohibeo. Plutarchus De non iraſcendo,ὁ δὲ θυμὸς οὐχ, ἥ φησιν ὁ Μελάνθιος,τὰ δεινὰ πράσσει,τὰς φρένας μετοικίσας, ἀλλ' ἐξοικίσας τελέως καὶ ἀποκλείσας.Xenophon, κλείειν κωλύουσιν, ἀποκλείοντες ὅθεν ἄν τι λαβεῖν ᾖ,Excludẽtes eo loco vnde quidpiam capi poſſit.Niſi potius ἀποκλείοντες ſit pro ſimplici κλείοντες, hoc ſenſu, Claudentes eum locum vnde, &c. Iũgitur ſæpe accuſatiuo cũ genitiuo. vt ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου,apud Ariſtotelem De mundo, Prohibere aliquem exitu.Sic ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ apud Xenophõtem Hellen.7,Prohibere aliquem via,Intercludere aliquem itinere:vel potius,Intercludere alicui iter. Dicitur etiam Intercludere alicui aditum. Et vt dicitur Intercludere alicui commeatum, ſic apud Ariſtotelem, Œconom.2,ἀποκλείειν τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου: & apud Xenophontem,ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων, vbi ſcribit,βουλομένων τ̃ πελάκοντα ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσαιεν αὐτοὺς,ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τ̃ ἐπιτηδείων. Paſſiuum eſt Ἀποκλείομαι, Excludor, Arceor, Intercludor.vnde participia ἀποκεκλεισμένος, & ἀποκλεισθεὶς. vt ἀποκλεισθεὶς ἐξόδου.

Ἀποκλείω,Includo.vt Alex.Aphrod.Probl.lib.1,ἀποκλείει τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος,Calorem includit in profunditatem vſque corporis.Sic apud Ariſtophanem, ἀποκλείειν τινὰ, Includere aliquem. Et pro ſimplici κλείω,Claudo,vel Occludo, apud eundem: vt ἀποκλείειν τὰς θύρας. Sic apud Xenophontem ἀποκλείοντες poſſe accipi dictum eſt initio tractationis de hoc verbo.Iungitur etiam ἀποκλείειν cum πρὸς. vt ἀποκλείειν

ἀκοαῖς πρὸς ἴνα φωνήν. Euſeb. De præp. Euãgelica, ἀθῆων A αὐθις ἀναπνεύσει φωνὴ, πρὸς ἣν ταῖς ἀκοαῖς ἀποκλειςέον.

Ἀπόκλεισμα, ατος, τὸ, Locus quo quid includitur, aut Res quælibet qua quid includitur. Ponitur & pro carcere. Nã Heſych. φυλακὴν exp. ſicut ἀποκλείσαντες explicat φυλάξαντες. A prima perſona pr. paſſ. ἀποκέκλεισμαι.

Ἀπόκλεισις, εως, ἡ, Excluſio, Interclusio. A ſecunda perſona præt. paſſiui ἀποκέκλεισαι.

Ἀπόκλειςος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incluſus, Intercluſus. A tertia perſona præteriti paſſ. ἀποκέκλεισται: vt à κατακέκλεισται formatur κατάκλειςος.

C. 2. Ἐναποκλείω, Intus includo. Ex Alex. Aphrod.

C. ΔΙ Ακλείω, Diſcludo, Intercludo, Intercipio. Et paſſ. Διακλείομαι, Diſcludor, Intercludor, vt exp. B. ſubiũgẽs hũc Polybii locũ l. 5, τὸ δὲ μέγιςον, ἀπέφηνε διακλειόμενον τὸν Μόλωνα τῆς εἰς τὴν Μηδίαν ἐπανόδου. Item, φοβούμενος δὲ καὶ τῆς εἰς Μηδίαν ἐπανόδου μὴ διακλεισθῇ, δίεγνω ζευγνύειν τὸν Τίγριν.

Ἀδιάκλειςος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non intercluſus.

C. ΕΓκλείω, Includo. Et paſſ. Ἐγκλείομαι, Includor. vnde ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον. Dioſcor. Vaſe incluſum eſſe. At verò apud Soph. Aiace, ἑρκέων ἐγκεκλεισμένοις pro ἐντὸς τῶν ἑρκέων. i. τῶν τείχους. Affertur autẽ & aoriſt. medius ἐγκλεισάμενος, pro Incluſum ſeu reconditum habens, in hoc loco, ἐγκλεισάμενος ἄργυρον.

C. ἘΚκλείω, Excludo, Secludo. In v. l. ἐκκλείω σε τῶν οἰκήματος, excludo te domicilio.

C. ΚΑΤΑκλείω, Includo, Cõcludo. X. Pæd. 4, κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα. Sic autẽ εἰς πολιτείαν apud eũdẽ. Plut. Publ. αὐτὸν κατακλείσαι εἰς τὸ οἴκημα. Idẽ dixit in Pericle, εἰς ἀπορίαν δι' ἐναντιολογίας κατακλεῖσαι ... (Apud Thuc. autẽ l. 1, καὶ τέλος εἰς Προσωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλεισε, exponitur, Denique in Proſopitidẽ inſulã cõpulſos incluſit.) Et D in paſſ. apud Ariſtoph. in Nub. ὅταν εἰς αὐτὰς ἄνεμος μετέωρος εἰσελθὼν κατακλεισθῇ, quum ventus in illis incluſus fuerit & detentus. Inuenitur autẽ & cum ἐν, vt apud Herodianum lib. 5, κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ ςρατοπέδῳ. Sed & cum ſolo datiuo: vt apud Alexandr. Aphrodiſæum, κατακλείειν σώματι γηΐνῳ. Sed affertur & alia cõſtructio ex Galeno ad Glauc. 2, videlicet κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα pro Includitur in corpore.

Κατακλείω, Obſidione claudo: & Κατακλείομαι, pro E Obſidione claudor. Thuc. lib. 1, p. 37 meæ edit.

Κατακλείω, Orationem claudo, Peroro, in v. l.

Κατακλείω, Aſtringo, vt exponitur in hoc Luc. loco, in Caucaſo, [τὴν δεξιὰν] κατάκλειε καὶ προσπατταλου. At quidam ineptè vertit Reclude.

Κατάκλειςος, Incluſus, Concluſus.

Κατακλεὶς, εῖδος, ἡ, Quod claudendis foribus adhibetur. Apud Ariſtoph. in Veſpis (inquit Poll.) κατακλεῖδες ſunt τὰ κλείοντα τὰς θύρας: apud Herodotum autem, ἐπιςπαςῆρες etiam. (Ibidem autem EST Ἀντικλεῖδες cum accen F tu in antepenult. pro eadem ſignif. apud recentiores: vel potius pro ςρόφιγγες ſeu κορῶναι, vt alii locum Pollucis intelligunt) Sed legimus ſingulari numero in hoc Veſparũ loco, Καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, Φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.

Κατακλεῖδες in veſte muliebri erant parua quædam foramina in quæ immittebantur περόναι. i. fibulæ. Quæ κατακλεῖδες ab Homero κληῖδες appellatæ fuerunt Od. σ, vbi ſcribit, — ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρύσειαι, κλήισιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι. G

Κατακλεὶς, Pars τῶν ὠμοπλατῶν, id eſt ſcoptulorum, ſub pectore, in collum deſinens. Collum (inquit Poll.) fulcitur ὠμοπλάταις, (id eſt ſcapulis, vel illis potius oſſibus quæ ſcoptula operta vocarunt) Hæ deſinunt ſupra humerorum eminentiã in κλεῖδας (. i. iugulos) quæ his ſuſtinentur. Earũmque partem vnam nerui ſpondylis annectunt, altera verò pars ſub pectore in collum inſidit, & appellatur κατακλεὶς, quaſi clauſura. Κατακλεῖδες (inquit Gorr.) dicuntur oſſa cartilaginoſa in commiſſura omoplatæ cum claui ſita, vtrinque ſcilicet ſingula. Siquidẽ in ea cõmiſſura ſæpe accumbit, ſæpius media intercedit cartilago, vti in ea quæ claui eſt cũ ſterno iunctura, & ea quæ genæ inferiori cum oſſe temporali, & cruris cum tibia. Hãc porro cartilaginem oſſeã Galen. os propter duritiem appellat. Quanquam ob tenuitatem ſit multũ flexilis) & ſcribit in ea cõmiſſura præter omoplatam & clauem, tertium os à quibuſdã numerari, & in ipſis tantũm hominibus, Hippocratis teſtimonio, deprehendi, qui eam homini propriam facit: hanc verò etiam ab aliquibus ἀκρώμιον vocari, Galenus lib. De oſſibus prodidit. Hæc ille. Herodian. libro 4, καιρία δὲ τῆς πληγῆς ἐπὶ τῆς κατακλεῖδος γενομένης.

C. 2. Συγκατακλείω, Vnà includo, In eundẽ locum concludo, Vel, Simul cum alio includo. In v. l. perperã annotatur idem eſſe quod κατακλείω.

B C. ΠΕΡΙκλείω, Circuncludo, Vndique claudo. Et paſſiuũ Περικλείομαι. vnde περικλειόμενοι apud Thuc. l. 2, ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι. HINC Περίκλειςος, Circũcluſus.

C. ΣΥΓκλείω, Concludo, Vnà claudo. Interdum etiam Occludo. Herodian. lib. 7, συγκλείσαντες οὖν αὐτοὺς ἐν ςενοχωρουμένοις. Plut. De defectu orac. οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαντας τῇ ὕλῃ, μᾶλλον δὲ συμφράξαντας. Dixit etiam Paulus eleganter, ad Romanos cap. 11, v. 32, συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν. Syneſ. ὅτι μὴ ςόμα συγκλείσαι ἔχω, καὶ τὸν C βοῦν ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς γλώττης τίθεμαι. vbi occludẽdi potius ſignificationem habet. dicitur enim Latinè Os occludere. Budæus ex Hieronymo affert συγκλείοντες pro Incluſores, libro 4 Regum. Item συγκεκλεισμένον pro Fabrefactum, Cælatum, ex Regum libro 3, cap. 10, καὶ πάντα τὰ σκεύη οἴκου δρυμοῦ Λιβάνου χρυσίῳ ἦν συγκεκλεισμένα. Metaphoricè autem vſus eſt Xenoph. Hell. 5, pag. 325, εἰ μὲν τι συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι πρὸς ἀλλήλας. HINC Συγκλεισμὸς, ET Σύγκλεισις, Concluſio, Ipſa actio concludendi. In v. l. συγκλεισμὸς exponitur Concluſio, item Obſidio: & affertur ex Gregor. Naz. μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, καὶ τὸν πικρὸν συγκλεισμὸν τῶν ἑκάςῳ βεβιωμένων. AT Σύγκλεισμα ET Σύγκλειςον inter opificia cælata enumerantur, lib. 3 Reg. vt inquit Bud. Quidam σύγκλειςον ἔργον interpretati ſunt Opus raſile. Scribitur autem & Συγκλειςὸς cum accentu in fine: ſed cætera huius terminationis verbalia, à cæteris videlicet compoſitis formata, accentum in principio potius habent.

AT COMPOS. nomẽ Δικλὶς in hunc locum ſeruaui, quod ex κλεὶς potius quàm ex κλείω formetur, & quidem abie- E cto ε. Sunt autem πύλαι δικλίδες (nam ſingularis exemplum non affertur) Portæ bifores, Valuæ bifores, αἱ δὶς κλειόμεναι (vtpote altæ) videlicet ὑπὸ δύο ὀχέων, vel αἱ δίθυροι, vt inquit Euſt. in hunc locum qui extat Il. μ, circa finem, Αἶψα πύλας εἴρωντο ἰκανὰς ςιβαρὰς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς. Sed idem Euſt. in hoc altero loco Od. β, Κληϊςαὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες, vult δικλίδες eſſe διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι. Apud Erotianũ autẽ p. 22 & 23 meæ editionis EST Δικλεῖδες θύραι cũ ει, quod dicitur propriè ſignificare fores bipartitas, ſeu quæ in F duas partes diuiſæ ſunt, ita vt vna clauſa, altera manere poſſit aperta. Reperitur tamẽ potius cum ι ſolo, vt & in Anthol. epigrãm. Δικλίδας ἀμφιπίναξεν ἐμοὶ Γαλάτεια προσώποις. vbi etiã obſerua δικλίδας dici ſine adiectione. quo & Heſych. modo δικλίδες exponit θύραι. Cæterùm quum à κλεὶς clauem ſignificãte deriuetur hoc nomen, Euſt. addit δικλίδας dici quaſi δύο ἀγωμένας ὑπὸ μίαν κλεῖδα. vnde ſubiungi ab Homero, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει. Sed non video quid obſtet quominùs ſimplicius δικλίδας exponamus, (ſi quidem cum eo deriuare pla- G ceat à κλεὶς) quæ binis clauibus clauderentur, habentibus videlicet ſingulis foribus ſuam clauẽ. EXTAT & Δίκλειδος apud Galenum in lexico vocum Hippocratis, & exponitur Bipartitus, vt poſſit quis inferiore parte clauſa, ſuperpoſitã aperire. At verò apud Heſych. EST Δίκλιδος cum ſolo ι, expoſitũ δίθυρος, id eſt Biforis.

¶ Κληΐζω, VEL Κλῄζω, Claudo, Ionicè. Vtitur autẽ hoc poſteriore Thuc. apud quẽ exponitur Intercludere, libro 4, pagina 123, ὡς μὲν ἐσπλοῦν ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώροις βύζην κλῄσειν ἔμελλον. (Κληΐζω autem pro Celebro, vide poſt Κλέος in Κλύω) H

Κληϊςὸς pro κλειςὸς, Clauſus, Obſeratus. vel Qui claudi poteſt. q. d. Clauſilis. Hom. Od. β, Κληϊςαὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες. vbi Euſt. ſcribit ſignificari θύρας, & addi κληϊςαὶ vt diſtinguãtur ἀπὸ τῶν ἁπλῶς σανίδων. At Heſ. vult eſſe pro κλεισταὶ, vel pro κλείθροις ἠσφαλισμέναι.

CONTR. Ἄκληΐστος, Non clauſus. pro ἄκλειστος. A

Κλῆθρον, Clauſtrũ, Sera. B. κλῆθρα exp. Clauſtra apud Soph. ſcribētē, κλῆθρα γὰρ πυλῶν πάλαι: itē Βοᾷ διοίγειν κλῆθρα. ET Κλεῖθρον pro eodē. Sed Galen. Κλεῖθρον Hippocrati eſſe ait locum in gula ſub tõſillis. Huius tamē (Hippocratis in quā) exēpl. habēt etiā Κλέθρον per ε, l. 2 De morbis, vbi περὶ κυνάγχης agēs, ſcribit, φλεγμαίνει τοῦτο δὲ ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ τὸ κλεῖθρον τὸ ὑπὸ τοῖς βρόγχοις, καὶ οὐ δύναται καταπίνειν τὸ σίαλον. ITEM Κλήθρη pro κλῆθρον, in v. l. vbi exponitur Vectis. ſed Heſ. dicit duntaxat, Κλήθρη eſſe quoddā arboris genus (exponitur autē Alnus à Gaza apud Theophr.) B idémque tradit Suid. ſed addens ET Κλῆθρον τὸ φυτόν.

Κλεὶς, ἰδος, ἡ, Clauis, κλείς. Sed apud Hom. ſignificat vectē, ſeu aliud quod ad claudēdā ianuā adhibetur. (ſeu quicquid clauſa ianuā cõtinet, vt ſcribit B. ex Euſt.) vt Il. ω, Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων: & Od. α, in fine, θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ, ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. Qualis autē huius κληῗδος vſus eſſet, docebit Euſt. necnõ ἐπικλίνω pro eodē ab Homero dici.

Κλεὶς, Foramen in quod fibula immittebatur. Vide Κατακλεῖδες. C

Κλεὶς, Pars corporis quæ & κλείς, (de qua ſuprà) vt Il. ε, Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῗδα παρ' ὦμον Πλῆξ'. vbi Euſt. tradit dictam videri hanc partem ἀπὸ τοῦ κλείειν καὶ συνδεῖν ὤμους καὶ αὐχένα καὶ νῶτον.

Κληὶς pro ἑδώλιον, ſeu ναυτικὴ καθέδρα (ſed à κλάω, ſecundum quoſdam) vide paulo pòſt in Πολυκλήϊς.

C. Εὐκλήϊς, ιδος, ἡ, vt θύρη εὐκλήϊς, Il. ω, Ianua bene clauſa, ſeu bene obſerata. q. d. Ianua bonũ vectē habens. Ab Heſychio exponitur εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής. apud quē mendoſè legitur εὐκλήεις. quod tamen mendũ ſequuta ſunt v. l. D

C. Πολυκλήϊς ναῦς, Nauis multis trãſtris ſeu iugis aptata & inſtructa, vel Nauis multa cõpage iũcta. à κληὶς ſignificāte ἑδώλιον, ſeu ναυτικὴν καθέδραν, vt tradit Euſt. addēs deriuari à κλάω, quia videlicet ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν. Sed addit, ſciendum eſſe, πολυκλήϊδες νῆες dici nõ ſolùm quæ ſunt πολυκάθεδροι, ſecũdũ illā etymologiā, ſed etiā tãquā quæ ſint πολυκλείδωτοι, à κληὶς, pro quo cõmunis lingua dicit κλείς. reuera .n. πολυκλειδώτους eſſe naues διὰ τὸ πολύγομφον καὶ εὐάρμοστον. Admonet autē ſcribi πολυκλήϊδος, vt πολυψήφιδος. Sed & genit. eſſe κλῆιδος pro κληΐδος, (intelligit autem tãquā à RECTO Κλῆϊς) vt Νηρῆδος: E vnde eſſe κλῄδων θρόνοι apud Lycophronem.

Κλῆδος, εος, τὸ, Sepes. κλῆδα, inquit Heſych. φραγμοί. (ſepis enim vſus eſt ad claudēdũ) Sed ſubſcribēdũ puto ι, vtpote à Κλῄζω, hoc quoque nomen deriuans: quā etiam ob cauſam nomini κλῆθρον idem ſubſcripſi.

C. ἈΠΟκληΐζω, Ionicè pro ἀποκλείω, Excludo &c. (ſicut Κληΐζω pro κλείω, Claudo) Herodot. ἀποκληΐσας ἔχει με τούτων. Et paſſ. Ἀποκληΐζομαι: vnde ἀποκεκληϊσμένος & ἀποκληϊσθεὶς, apud eundē. SIC Ἐκκληΐζω pro ἐκκλείω, Excludo, ex F eodē Herodoto affertur: (vt ἐξεκλήϊσ μετοχῆς, à participatione excluſerũt: & paſſ. ἐκκληϊζόμενοι τῇ ὥρῃ) ET Κατακληΐζω pro κατακλείω, Includo. &c. ET Περικληΐζω pro περικλείω, Circumcludo, Cingo: ITEM Συγκληΐζω pro συγκλείω, Cõcludo, Vnà claudo, ex eodē Herodoto affertur. SED Ἀποκληΐζω quoq; pro ἀποκληΐζω dici poteſt (itidémq; in cæteris cõp.) vt κληΐζω pro κληΐζω dicitur.

ΚΛΕΊΠΤΩ,

F. ψω Furor. X. Pol. Laced. τί δήποτε, εἴπερ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε, πολλὰς πληγὰς ἐπέθηκε τῷ ἁλισκομένῳ; cur lege ſanxit vt in furto deprehēſum cædere ad multas plagas liceret? De eadē re Pl. in Lyc. αὐτοὶ δ' ἄλλα, πολλὰς λαμβάνει πληγὰς ἐν μάστιγι ῥᾳθύμως δοκῶν κλέπτειν καὶ ἀτέχνως. Ibidē, σκύμνον ἀλώπεκος κεκλοφώς. Ibidē, φέρουσι κλέπτοντες, Furto auferũt, ſeu Furto ablatũ aſportāt. Itē apud Demoſth. κλέπτειν δημόσια. Dicitur etiā κλέπτειν ἀπό. Plut. Pol. præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idē, ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσι. Sic Quintil. dicit Furari pecuniam ex tēplo. Diſtinguitur ab ἁρπάζω. i. Rapio, Eripio. Ariſtoph. in Pluto, μὴ τί σὺ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Itē à λαβεῖν. Ariſtot. Rhet. 1, λαβεῖν μὲν, ἀλλ' οὐ κλέψαι. Item ab ἱεροσυλῆσαι. Idem ibidem, κλέψαι, ἀλλ' οὐχ ἱεροσυλῆσαι. At ὑφαιρεῖσθαί τι dicitur ὁ κλέπτων. Plato De legibus libro 9, τῷ κλέπτοντι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ καὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων. Κλέπτομαι, paſſ. Furto ſubtrahor, Furto auferor. Plato De leg. l. 9, τὸ κλαπὲν διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur & trãſitiuè pro Furto ſpolior, Furto mihi ſurripitur. Syneſ. H

πολίτην ἄνδρα χρησάμενον συμφορᾷ καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, cui furto ademptũ erat aurum publicũ. ‖ Κλέπτω accipitur etiā metaph. vt Furor apud Lat. i. Suffuror, & quaſi furtim ſurripio. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ σέβας, Deo ſuffurari ac ſibi vendicare. Et in Epigr. lib. 2, Ζωγράφε τὰς μορφὰς κλέπτεις μόνον, expřimis quaſi ſuffurādo. Philo De vita M. l. 1, κλέπτοντα τὴν εἴσοδον, Clanculũ aditũ ſuffurantem, Furtim & latenter intrantem. Sic apud Plut. in Alex. οὐ κλέπτω τὴν νίκην, Non furor ſiue ſuffuror victoriam, Nõ furtim præripio victoriā, Non dolo & furto victoriā reporto. Simili metaph. Cic. pro Corn. Balbo dicit Furari ciuitatem. i. Clā & furtim in ciuium numerũ irrepere. Et in paſſ. apud Naz. in baptiſmo, ἐάν σέ τι σήμερον περιβρέχων, ἐπιτηρῇς τὸ εἰς αὔριον, παῖς καὶ μικρὸν ἀναβολαῖς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ κλεπτόμενος, Furtim & clam baptiſmo priuatus, vel Dolo priuatus & ſpoliatus, ſiue defraudatus. Nec multum abſimili modo de furtiua venere dicitur apud Philoſtr. epiſt. 57, πᾶν δὲ πρεπόντερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clam capitur. Ibidē dicit τὸ ἀπόρρητον τῆς ἡδονῆς, vtriq; opponēs τὸ φανερόν: adeo vt & in paulo pòſt ſequēti ſignific. accipi poſſit. Alio etiā modo exponi poteſt, Furtim ac latēter ſubtraho, Furtim latēterq; ſubduco: vel etiā Suffuror. Syneſ. ep. 25, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim te ſubducens à publicis negotiis. Sic ferè Dionyſ. Halicarn. in arte dicendi, ὅσαις φωνῆς, αἱ καλούμεναι περιφράσεις, διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον, ſui varietate faſtidiũ furtim ac latēter aurib⁹ auditorũ ſubtrahētes. Dux quoq; alicuius exercit⁹ dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, quũ per furtiuos nũtios & exploratores hoſtiũ conſilia & conatus reſciſcit, eáque illis quaſi furtim & latēter ſubtrahit, vt ipſe vti iis poſſit ad eos fruſtrādos & eludendos, aut etiā circũueniendos. Sic Xen. de hipparchi officio loquens, ſcribit oportere eũ τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν ἐπίστασθαι. Similiter & Plato Polit. 1, ſcribit ἀγαθὸν εἶναι στρατοπέδου φύλακα ὅσπερ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Κλέπτειν cũ præp. ἐπὶ, Furtim & latenter attrahere. Greg. de permiſſa circũciſione poſt baptiſmum, γεγόνασιν αὐτοὶ ἐθνῶν Ἰουδαῖοι, αὐτοὶ δὲ τούτων Χριστιανοὶ τῷ κατὰ μέρος μεταθέσει κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, ſenſim ad legem euangelicam ita aſciti & allecti, vt furtim attracti videri poſſent. Idem, εἰς δουλείαν κλαπείς, obreptione ſeductus & in ſeruitutem adductus. B. ‖ Κλέπτω, Occulo, Supprimo. vel potius Furtim occulto, Furtim & clam ſupprimo, vt B. interpr. κλέπτειν τὴν κατηγορίαν apud Lyſiam, Crimina ſupprimere. Æſchin. τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα, exquiſitis vocabulis occulens ſiue ſupprimens crimina, & alioſum transferens. Itē Xen. ſcribit oportere bonũ præfectũ equitũ τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα, ὅπως ἀπροσδόκητος τοῖς πολεμίοις ἐπιθῆσθαι, furtim celantem ſuos equites. Aliud exemplũ ex eodē Xen. pro Furtim habere & occultare, extat apud Bud. p. 729. Itē τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, apud Naz. Occulere ac ſupprimere, vel etiam Furtim intelligentiæ cæterorũ ſubtrahere. vel (vt vertit B. p. 229) Fallaciter interpretari & veritatē diſcēti ſubducere, ac differendo obſcurare & inuoluere. Syn. ep. 147, δεινὸν γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν apta .n. beneuolentia ad ſupprimēdā veritatem. Demetr. Phaler. de frigida oratione loquens, ψυχρὸν δὲ καὶ τὸ μέτρα τιθέναι συνεχῆ καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχείας, quæ non tegantur & obſcurentur à continuatione verborũ. Sic apud Ariſtot. Rhet. 3, κλέπτεται δ' εὖ ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συνθῇ, exp. Latet hoc, Dolus procedit, & artificiũ nõ intelligitur. Apud Demetr. verò Phaler. de arida eloquutione loquēte, ἡ σύνθεσις δὲ ἀποκεκομμένη καὶ κλέπτουσα τὸ διὰ νοήματος τῆς ἀδείας, v. l. interpr. Quæ facit vt ſētētia quæ ſine metu infamiæ efferri nõ poterat, propter obſcuritatē furtò exprimatur. ‖ Κλέπτειν eſt etiā Clā facere aut dicere. Soph. Aiac. Πῶς ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά, i. Clā moliri & machinari poſſis, κρυφίως σκευάσαις. Idē, ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, clā ſerũt & ſupponũt. Sic B. quoq; κλέπτειν interpr. Occultũ facinus ſtruere & furtim moliri, apud Greg. de Iul. quē mortis Cõſtātii cauſa & autore fuiſſe ſignif. ὁ δημιουργὸς αὐτῆς ἦν, κλέψας τινὶ τῶν ἔνδον τὴν ἐπιχείρησιν, corrupto quodam familiari Conſtātii, occultè hoc

molitus. ‖Κλέπτω,Decipio,Fallo.Sic B.p.728 interpr. A
apud Hom.μηδ' οὕτως Κλέπτε νόῳ.Item Il.ξ,de ceſto Ve
neris,ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.Alia exēpla exHe
ſiodo & Soph.ibidē affert.Sic interpr.apud Æſchin.κλέ
πτειν τὴν ἀκρόασιν,Fallere aures iudicum, & artificio di-
cendi ſubrepere iudicibus. Fortaſſis etiā reddi poſſet
ad verbum Furari audientiam,vt Cic.dicit Furari ciui
tatē,pro clàm & quaſi furtim in ciuitatē irrepere : vel
etiā Aures iudicū furto ſubtrahere cæteris oratorib⁹.i.
Verborū lenociniis ita ſibi deuincire vt cæteris animū
nō attendāt.Æſchin.cōtra Cteſiph.κλέπτων τὴν ἀκρόασιν,καὶ B
μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας.Idem, κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν
ὑμῶν,Obrepentes auribus veſtris.Sic Ariſtot.Rh.3,οὕτω
γὰρ κλέπτεται ὁ ἀκροατὴς,Ita.n.fallitur auditor,Ita.n.in au
res auditorū clā & furtim irrepitur. Sicut verò dicitur
κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν,ita & τὴν ὄψιν. B.ex quodā quē nō no-
minat,de præſtigiatoribus loquēte, ψήφοις παίζειν τὴν ὄψιν
κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως , Viſum fallentibus.Sic
Greg.ἵνα κλέψῃ τὴν ἔφεσιν.Vt eorū fallat deſideriū.autCupi
ditati eorū imponat.B. Et in paſſ.κλέπτεσθαι,ita falli
vt dolū & aſtutiā nō animaduertas. Chryſ.De ſacerd. C
τῷ σκότει κλαπεὶς,tenebris deceptus. Apud Suid.οἱ δὲ τὸ
ἀκριβὲς μὴ εἰδότες ἀλλὰ τῇ πρώτῃ κλαπέντες ὄψει,primo aſpe
ctu decepti.Itidē apud Soph.Antig.εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον
συνίημ',ἢ θεοῖσι κλέπτομαι,à diis decipior.Quā verò affini
tatē habeāt inter ſe & quā etiā differentiā κλέπτεσθαι &
γοητεύεσθαι.i.Furto circūſcribi,& Circunſcribi præſtigiis,
Plato docet lib.3 De rep.vbi loquens de iis qui ἄκοντες
τῆς ἀληθοῦς δόξης στερίσκονται,dicit eos ἢ κλαπέντας,ἢ γοητευθέν
τας,ἢ βιασθέντας τοῦτο πάσχειν·per κλαπέντας autē intelligit τοὺς
μεταπεισθέντας καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους·ὅτι τῶν μὲν χρόνος,τῶν δὲ λό- D
γος ἐξαιρούμενος λανθάνει.i.furto circunſcriptos eos dicit
qui ab opinione deducti ſunt, quiq; obliuione capti.
quippe his tēpus,illis oratio ita ſuſtulit vt latuerit fur
tū.B. ‖Κλέπτειν dicitur etiā iudex qui per ſordes iudi-
cat,& καταδωροδοκεῖ.Syn.ep.2,δεδίσθι τοὺς ἐχθροὺς καὶ μετὰ τού-
των τοὺς δικαστὰς,ἂν μὴ κλέπτωσι·κἂν κλέπτωσι δὲ,μὴ σὺ δὲ ἧς ὁ
τὰ πλείω διδοὺς,οὐδὲν ἧττον ἀλαζονικόν.B. Sed hoc ad primā
ſignif.referri poteſt.

Κλέπτον particip.n.g.pro κλεπτικὸν,Furtiuū, Furax,vt
κλέπτον τὸ χρῆμα apud Ariſtoph. Itē apud eūdē in Veſp. E
ὦ μιαρὸς οὗτος,ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει,vt furaci eſt aſpectu,ὡς
κλεπτικὸν ἔχει ὄμμα; Quod verò ad etymō attinet, qui-
dā dictū volūt κλέπτω quaſi ἐκλέπω,quidā quaſi καλύπτω.

Κλέπτης,ου,ὁ,Fur.Il.γ,ὁμίχλην,Ποιμέσιν οὔτι φίλην,κλέπτῃ δέ τε
νυκτὸς ἀμείνω,furi autē vel ipſa nocte cōmodiorē. nam
tūc nōdū omnia clauſa ſunt vt noctu.Plut.τῶν ὄνων τοῦ κλέ
πτου furis aſinorū. At Soph.Aiace,Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφο
ποιὸς εὑρέθης.i.δόλιος κριτὴς,Iudex ſubdolus. vt ſit In fur-
tiuo & ſubdolo ſuffragio deprehenſus es. VNDE
Κλεπτέλεγχος,ου,ὁ,Fures arguens,Fures deprehendens.vt F
κλεπτέλεγχος λίθος apud Dioſc.l.5,de aetite lapide,Lapis
cuius indicio fures deprehenduntur. ET Συγκλέπτης,
ου,ὁ,Furti ſocius & particeps,Qui vnà furatur. ITEM
Κλεπτικὸς,οῦ,ὁ,Furax,vel Furinus ex Plauto,κλεπτικὴ,ſ.τέ
χνη, Furandi artificiū.Plat.Eſt hinc & SVP.Κλεπτίστατος,
Furaciſſimus.Ariſtoph.Pluto,τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν πιστότατον
ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.Et Poll.τὸν δὲ κλέπτην εἴποις καὶ κλε
πτίστατον,ὡς Εὔπολις: ſubiungens, Φερεκράτης δὲ εἴρηκε καὶ κλε-
πτίδης. VBI Κλεπτίδης ambiguum eſt an pro fure an pro
homine furaci accipiat. Ab eodē f.gen. EST Κλέ- G
πτειρα,ας,ἡ,Fur.Naz.μὴ γίνεσθε κλέπτειραι δούλης ἡδονῆς.

Κλεπτοσύνη,ης,ἡ,Furtum,vel potius Furacitas. Odyſſ.θ,ὃς
ἀνθρώπους ἐκέκαστο Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, de auo materno
Vlyſſis:cuius loci & Pl.l.1 Pol.meminit,ἀγαπᾷ τε καὶ φη-
σὶν αὐτὸν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους κεκάσθαι κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε.

Κλέπος,εος,τὸ,Furtum,Id quod furto ablatum eſt. Solon
in ſuis legibus τὸ κλέμμα ὠνόμασε κλέπος.Poll.

Κλέμμα,ατος,τὸ,Idem. Plato De legibus 9,τὸ κλέμμα ἐκτί-
σας διπλοῦν. Thuc.lib.5,pag.167, καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα H
κάλλιστην δόξαν ἔχει. ‖ Κλέμμα apud Æſchinem nō
modò peculatum & pecuniam interuerſam,ſed etiam
obreptionem ſignificat & circunſcriptionem. Bud.
VNDE Κλεμματικὸς,οῦ,ὁ,Furtiuus,Furax. Item Aſtu-
tus. Ammian.lib.2 Epigr. Τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια
φαντασίης,callidæ & aſtutæ cogitationis ludicra. Item

DIMINVT.Κλεμμάδιον,ου,τὸ, Paruum furtum. Plato
De leg.lib.12,ἐάν τι τις κλεμμάδιον ὁπουοῦν ὑποδέχηται γι-
γνώσκων,τὴν αὐτὴν ὑπεχέτω δίκην τῷ κλέψαντι. Meminit
huius vocabuli etiam Poll. Item ADVERB.Κλεμ-
μαδὸν,Furtim.Citatur ex Plat.lib.12 De leg.

Κλεψιμαῖος,ου,ὁ,Furtiuus,Furto ablatus.

Κλοπὴ,ῆς,ἡ, Furtum : frequentius pro ipſa actione capi-
tur,ſicut κλέμμα & κλέπος pro re quæ furto ablata fuit.
Plato libro 12,κλοπὴ μὲν χρημάτων ἀνελεύθερον,ἁρπαγὴ δὲ
ἀναίσχυντον. Et lib.9 De leg.ἐάν τις ὄφλῃ κλοπῆς δημοσίᾳ δί-
κην,ſiquis furti publici ſeu peculatus accuſetur. Apud
Athen.15,ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων, Qui omnibus furtū ex-
probrat,Qui omnes fures eſſe dicit, de Hephæſtione,
Item ἀπάτη,τέχνασμα,Obreptio. Æſchin.De malè geſta
legatione,σκέψασθε δὴ μεγάλου πράγματος κλοπὴν,καὶ δει-
νὴν ἀναισχυντίαν ἀνθρώπου. Bud. At ποδεῖν κλοπαῖ ἄρεσθαι,
furtim & clàm ſe ſubducere,διὰ τῶν ποδῶν φυγεῖν κρυφίως.

C.Κλοποφορέω,Furto aufero,Furtim expilo.Geneſ.c.3,ἐκλο
ποφόρησάς με.

C.Ἐπίκλοπος,Furax:vel etiam Auidus furandi.Od.φ,Ἦ τις
θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. Ad quod alluſit Plutar.
De def.or.Ἦ τις θηρευτὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο δογμάτων,Ille
quidē venator erat furáxque decretorū.(Vbi obiter no
ta θηρευτὴρ apud Plut.ſcribi pro θηητὴρ, quod tamē apud
Hom.Euſt. quoq; agnoſcit.) Itē Furtiuus,Occultus:vt
exponitur apud Apoll.Arg.3, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ'
ἀρωγῆς; ‖Item,Subdolus, Vafer, Verſutiloquus:cuius
ſignific.exempla ex Homero , Heſiodo & Greg.habes
apud B.p.729.Quibus adde ex Homero,Od.ν,Κερδαλέος
κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι,καὶ εἰ θεὸς
ἀντιάσειε.Heſiod.Erg.κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος.
Ἐπίκλοπος ſubſtantiuè etiam capitur pro Fur.Euſt.

Κλοπαῖος,ου,ὁ,Furtiuus,Furto captus ſeu ablatus.Eurip. Et
τὰ κλοπαῖα, Quæ furto auferuntur,ſeu, Quæ furtim &
clàm aguntur,apud Plat.De leg. Poll.τὰ κλοπαῖα,ἃ καὶ
κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα,καὶ φώρια.

Κλόπιμος,ου,ὁ,Idem.Phocyl.Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν
παραθήκην,Furtiuum depoſitum,id eſt Quod furto ab-
latum apud te deponitur. Item Furax.Idem Phocyl.
ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν, furacibus manibus viuit.Cice-
ro quoque furaces manus dicit. VNDE Κλοπιμαῖ-
ος,ου,ὁ,idem quod κλόπιμος. Et in plur.τὰ κλοπιμαῖα,
Quæ furto ablata ſunt , Furta. Vide Κλοπαῖος.

Κλόπιος,ου,ὁ,Furax. Vel,Furtiu⁹.Itē Subdolus,vt ἐπίκλοπος
Od.ν, λήξειν ἀπατάων Μύθων τε κλοπίων.

Κλοπέω,ῶ,ET Κλοπεύω,F.εύσω,Furor.v.l. VNDE Κλο-
πεὺς,έως,ὁ,Fur.κλέπτης. Soph.Antig.Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσ-
θεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων,
Mens eorum qui aliquid ſceleris clàm moliuntur,quū
alioqui ſit illius occultatrix, ſolet tamen prius depré-
hendi. Vbi ſcribitur etiam κλοπαῖς, ſed priorem lectio-
nem agnoſcit Euſtathius quoque. ET Κλοπεία,ας,
ἡ, Furtum.i. Actio ipſa furandi. idem quod κλοπή. I-
ſocr.Panath.λόγῳ μὲν ἐπὶ θήραν,ἔργῳ δ' ἐπὶ κλοπείαν τῶν ἐν
τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων, vt furtis & rapinis expilet ru-
ſticos. Sed ibi mendoſè κλοπίαν cum ſolo ι.

C.Ὑποκλοπέω,ῶ,Suffuror.Itē Occulo.Vnde Od.χ,Πάπτηνεν
δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο,
ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν,Occultus lateret,Furtim abſcōdi
tus latitaret,κρύπτοιτο,vel ὑποκλέπτοι τὸ ζῆν.Euſt.

Κλὼψ,ωπὸς,ὁ,Fur.

Κλωπικὸς,οῦ,ὁ, Furax.κλεπτικός.

Κλωπεύω,ET Κλωπητεύω,Furor.idem quod Κλέπτω.Xen.in
Pol.Lacæd.δῆλον δ' ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν,καὶ νυκτὸς
ἀγρυπνεῖν δεῖ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπατᾶν καὶ ἐνεδρεύειν.Citat
B.etiā ex Arriano.Sed τοῦ κλωπητεύειν, quod in v.l.poni-
tur,nulla afferuntur exempla. VNDE Κλωπεία,ας,ἡ,
Furtū.idē quod κλοπὴ & κλοπεία. Plat.De l.Sic Laert.in
Mened.ἀναλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας.
‖Fuit etiam ſaltationis ſpecies, cuius meminit Iubas
Theatr.4.v.l.

Κλωπάομαι,ῶμαι,Furor.Item Furtim & clanculū atq; ſine
ſtrepitu incedo aut ago aliquid. nam Heſych.κλωπᾶσθαι
exp.non ſolùm κλέπτεσθαι,ſed etiam τὸ λάθρα καὶ ἀψοφητὶ
ἰέναι καὶ πορεύεσθαι:item ἐπιθυμεῖν,θέλειν.

C.Ἀνακλέπτομαι , Retrocedo. Heſ.ἀνακλέπτεσθαι, ἀναχωρεῖν.

C.ἈΠΟκλέπτω,Furor,Surripio. |Gregorius dixit ἀπο- A
κλέπτειν ἑαυτὸν, ad verbum Furari ſeipſum,pro Se occu-
lere:οὐδ' αὖ εἴδος κυνέην(ὃ δὴ λέγεται)περικείμενος ἀποκλέψη
ἑαυτόν.Alibi ἀποκρύπτειν ἑαυτὸν,eodē ſenſu dicit.Noſtrates
de illo qui ſe alicunde clam ſubtraxit,dicũt *Il s'eſt deſrobé*:
id eſt,ad verbum,Furatus eſt ſeipſum.

C.ΔΙΑκλέπτω,Furto diripio & diſtraho. Itē Subduco,Sup-
primo.Demoſth.διακλέπτειν τὴν ἀλήθειαν τοῖς λόγοις,id eſt
πανουργεῖν & comminiſci mendacia ad veritatē obruen
dam.Bud.Sic ſuprà κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν apud Syn.Sup-
primere veritatem. At διακλέπτομαι in v.l.exponitur B
Declino,Lateo.

C.ἘΚκλέπτω,Furto eripio,Furtim eripio.Plut.in Pericle,
ἐκκλαπὼν αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους, quũ obſides eis furtim ſur-
ripuiſſet,ſeu furto ſubduxiſſet,vt Lucanus loquitur.
Item Furtim & clàm ſubduco.Il.ε,de Mercurio,ὁ δ' ἐξέ-
κλεψεν Ἄρηα Ἤδη τειρόμενον,furtim prælio ſubduxit:alio-
quin periiſſet.

c.2.Ὑπεκκλέπτω, Clàm & furtim eripio, Furto ſubduco,
Furtim & clã ſubripio. Plut.Themiſt. ὑπεκκλαπέντα
διὰ τῶν φίλων χρήματα,Pecuniæ furtim ſurreptæ,ſeu Clã C
& furtim exportatæ.

C.ΠΑΡΑκλέπτω,Suffuror,Furtim carpo,In tranſcurſu fu-
ror.Naz.ἔστιν ἃ καὶ τῶν πρὸς ἡδονὴν παρακλέψαντες. Ælianus
de canibus Indicis in Nilo bibentibus,παραθέουσι δὲ τὴν
ὄχθην,καὶ παρακλέπτοντες ὅσον ἁρπάσαι, καὶ πάλιν οὕτως· ἐκ
διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν. Itē,Interuerto.Iſæus 80,ἀλλ'
ὕστερον περὶ τῶν παρακλεπτομένων ὑπὸ τούτων ποιήσομαι τοὺς λό-
γους,de expilata hæreditate loquens. B.

C.ὙΠΟκλέπτω,Suffuror.vnde in Pãdect.τὰ ὑποκλαπέντα.
B. Itē Occulo,Prætexo.Greg.ὑποκλέπτων τὸ ἀσελγὲς μυ- D
στηρίου προσχήματι.B. In v.l.exponitur etiã Fallo,Diſſi-
mulo. Apud Nõn.autē μῦθον ὑποκλέπτειν,interpr.Sub-
miſſa voce loqui. Ὑποκλέπτομαι voce paſſ.in actiua
quoq; ſignif.capitur pro ὑποκλέπτω,& ſic accipit Laſc.
apud Soph.τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,videlicet pro ὑπο-
κλέπτοντας.

ΚΛΗ͂ΡΟΣ, ου,ὁ,Sors,(ea in ſignif.qua dixit Vir
gil.-deiectámq; ærea ſortē accepit
galea.Hom.Il.ψ,- ἐν δὲ κλήρους ἔβαλον τό,γ' ἀλλ' Ἀχιλλεὺς ἐκ δὲ
κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. Apud eũdē legitur ali- E
quoties,Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες. vnde
ſumpſit Virg.quæ modò ex eo protuli. Heſych.κλῆρον
eſſe dicit τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν: at Euſt.apertius,σημεῖ-
ον ὅ τις ἐμβάλλει τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ,ſiue ſit ψῆφος,ſiue δα-
κτύλιος,ſiue βῶλος ἀρούρης,iuxta Soph.ſeu tale quid. Idē
autem appellatur & πάλος.Apud eundem Hom.legim⁹
Il.η,v.171,Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς,ὅς κε λάχῃσι. Et
paulo pòſt,videlicet v.175,-οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.Et v.182,Ἐκ δ' ἔ-
θορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοὶ,Αἴαντος. Et v.189,Γνῶ δὲ F
κλήρου σῆμα ἰδὼν,γήθησε δὲ θυμῷ.Et v.191,Ὦ φίλοι,ἤτοι κλῆρος
ἐμός.quib⁹omnibus in locis Euſt.huic nomini vnã eã-
démq; ſignif.tribuit, illã videlicet de qua modò dixi.
qui alioqui κλήρῳ πεπάλαχθε exp.κληρώσασθε,ſed addens,
κλήροις βάλλετε, τίς ἂν λάχῃ πρῶτος,δηλαδὴ ἀντιστῆναι τῷ Ἕκτορι.
Apud Lucã autē legimus ἔδωκαν κλήρους pro ἔβαλον κλή-
ρους,in fine cap.1 Act.Coniiciebãtur porro ſortes nõ ſo
lùm in galeã(vt in locis antè ex Græco poeta,itidémq;
ex Latino citatis)aut in vrnã,vt rurſus apud Lat.poetã,
aut in hydriã,vt apud Cic.aut in ſitulã,vt apud Plaut. G
aut deniq; in quodpiã aliud vas: ſed in ſinũ quoq;,vt
apud Solom.in Prou.c.16. |Κλῆρος ſignificat etiã ipſã
ſortitionē: αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι,(vt tradit ſchol.Soph.inp.70)
vt apud Eurip.κλῆρον τίθεσθαι.(Latini autē Sortē ducere
dicunt)Sic quũ dicit Arrian.εἰς κλῆρον αὐτοὺς καθίσασθαι ἐδί-
καιου,οὐ θέλων ὡς γέρας αὐτὸ τῷ ἑτέρῳ ἀπονείμασθαι,οὐδὲ ἀτιμῶ-
σαι τὸν οὐ προκριθέντα εἰς μάχην.Sic apud Plut.κλήρου γενο-
μένου,ſortitione facta.Pro quo alii dixerunt,Ductis ſor-
tib⁹.Et apud eũdē in Cõſol.ad Apoll.καθάπερ ἐν δημοκρα-
τίᾳ κλῆρός ἐστι τῶν ἀρχῶν,καὶ δεῖ λαχόντα μὲν,ἄρχειν,ἀπολαχόντα δὲ, H
φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. (Crediderim autem & in illo
Homeri loco, κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε accipi pro ſortitio-
ne)At quod Euangeliſtæ dixerunt βάλλειν κλῆρον,reddi-
tur etiam ad verbum Iacere ſortem. |Cæterùm

A κλήρους vocari etiam μαντικάς τινας ψήφους, item ipſas
μαντείας, aut σημεῖά τινα τὰ διδόμενα τῷ μάντει,ἐξ ὧν
ὁρμώμενος προεφήτευε: quinetiam ſignificare, ſecun-
dum quoſdam,τοὺς ὑπὲρ μαντείας μισθούς, tradit Euſtath.
pag.419.

Κλῆρος item τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος,Sors,Quod ſorte
obuenit,Quod quis ſortitus eſt.Poll.Epigr.lib.2,Χαίρω
νὴ τὸν κλῆρον ὃν ἐκλήρωσας ἐν ἄθλοις.Sed accipitur ſæpe ge-
neralius pro eo quod alicui obtigerit. vnde Syneſ. θεῖον
κλῆρον vocat diuinum beneficium.Apud Lucã Act. A-
B poſt.c.1,λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς,
vet.interpr.κλῆρον impropriè vertit Locum:alii recti⁹
Sortem.nihil autem aliud eſt λαβεῖν κλῆρον τῆς διακονίας
quàm κληροῦσθαι τὴν διακονίαν, ſortiri hoc miniſterium,
ſeu ſortitò accipere: quo etiam modo interpretari nõ
dubitarim.In eodem capite,καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακο-
νίας ταύτης,eodem ſenſu dicitur,adeo vt ita exponi poſ
ſit ac ſi eſſet ἔλαβε.Sunt tamen qui exponant Sortitus
erat partem.quum alioqui μερὶς (id eſt pars) & κλῆρος
ab eodē Luca in eodē opere diſtinguantur,c.8,v.21, οὐκ
C ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. quod perinde
eſt ac ſiquis Latinè dicat,Non potes eſſe particeps ne-
que conſors. At verò apud Paulũ ad Coloſſ.c.1,legim⁹
non μερίδα καὶ κλῆρον,ſed μερίδα τοῦ κλήρου,v.12, εὐχαρι-
στοῦντες τῷ Πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλή-
ρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί.vbi rectè mihi videtur reſolui
nomē in verbum in interpretatione Latina,hoc modo,
Qui idoneos nos fecit ad participandã ſortē. At Chry-
ſoſt.ſubtilius illud μερίδα exp.perinde acſi intellexiſſet
Apoſtolus non ſolùm τὸν αὐτὸν κλῆρον,ſed & τὴν αὐτὴν
D μερίδα ἔχειν.quum alioqui(inquit) poſſit aliquis ἐν τῷ
αὐτῷ κλήρῳ εἶναι καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ἔχειν μερίδα.Idē verò doctiſ-
ſimè ratione reddit cur κλῆρος fidelium vocetur regnũ
Dei:nimirũ vt oſtendatur neminē ſuis bonis operibus
regnũ illud adipiſci,ſed quòd illud adipiſcitur,id ei fe-
licitate quadã cõtingere.ſicut & ἐν τῷ κλήρῳ vſuuenit.
Sed ipſiſſima eius verba adſcribã,διὰ τί κλῆρον καλεῖ; δει-
κνὺς ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ κατορθωμάτων οἰκείων βασιλείας τυγχάνει,
ἀλλ' ὥσπερ ὁ κλῆρος,ἐπιτυχίας μᾶλλόν ἐστιν,οὕτω δὴ κἀνταῦθα.
Quod tamen hîc κλῆρος dicitur,alibi κληρονομία ab eodē
E etiã Apoſt.appellatur,i.hæreditas:vt ad Epheſ. c.5,v.
5,οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.
quam etiam interpr.admittit locus ille Pauli. Sæpe au
tem κλῆρον ſignificare κληρονομίαν, id eſt hæreditatem,
& quaſi ſortem quandam hæreditariam, ex ſequentibus
bus patebit exemplis. Peculiariter igitur ita vocatur
Hæreditas(& quaſi ſors quædam hæreditaria) quæ &
κληρονομία dicta fuit,ὡς κλήρῳ διανεμομένη,(inquit Euſt.)
i.quòd ſortitione diſtribueretur, ſeu quòd ſortes de ea
ducerentur.(debuit tamen Euſtath. cogitare prius eſſe
F κληρονόμος) Heſiod.Erg.κλῆρον ἐδασσάμεθα. Idem, Ὄφρ'
ἄλλων ὠνῇ κλῆρον,μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.Et Hom.Il.ο,– ἀλλ' ἄλο-
χός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος. vbi
ſcribit Euſtath.vel κλῆρον dictũ eſſe ὡς περὶ ἀριστέων, οἷς ὁ
βίος ἀπὸ μερίδων,ἐφ' αἷς κλῆροι πάλλοντο, ὅτε καιρὸς δάσασθαι:
vel intelligendum eſſe ὡς κλήρῳ ἐλάγχανον τὰ ἐκ προγονι-
κῆς καὶ διαδοχῆς υἱοῖς. Legimus autem apud eundem
poetam,Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει,καὶ κτῆσιν ὄπασσεν,Οἷά τε
ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν,Οἶκόν τε κλῆρόν τε,πολυμνήστην τε
γυναῖκα.vbi exponit τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος.ſed ego ge-
G neralius accipi exiſtimo,de bonis quæ etiã abſq; ſor-
titione alicui obuenerũt. Vtuntur autem & proſæ ſcri-
ptores nomine κλῆρος pro Hæreditas.vnde κλῆρος ἐπίδι-
κος Iſæo,Hæreditas controuerſa:cui opponitur ἀνεπίδι-
κος.Eiuſdem verò Iſæi quæ extant orationes,inſcriptæ
ſunt ὑπὲρ κλήρου,ſed additis diuerſis nominibus,vt ὑπὲρ
τοῦ Κλεωνύμου κλήρου,& ὑπὲρ τοῦ Πύρρου κλήρου,&c.Sic & De
moſth.oratio quædam περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. Sed & ἐπὶ
τὸν κλῆρον πορεύεσθαι ex Plat.affertur pro, Adire hæredita
tē:item κλῆρον λαμβάνειν pro eodem.Et λαχὼν τὸν κλῆρον
H pro Qui hæreditaria bona obtinuit ſortē. Qui autē ſint
οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ,vide in B.c.p.151, & infrà in Κληρω-
τός. |Specialius etiã dicitur κλῆρος(inquit idē B.)Hære
diolũ,Prædiũ,ſeu Fũdus.vt à Pauſania de Sauromatis,
ἵππους πολλοὺς ἕκαστος τρέφει,ὡς ἂν οὔτε ἐς ἰδιωτῶν κλήρους

τῆς γῆς μεμερισμένης, οὔτε τι φερούσης πλὴν ὕλης ἀγρίας. In v.l. annotatur κλῆροι ab Ariſtotele dici de agris qui ſorte diuiduntur.

Κλήρους Petrus apoſt. vocat eccleſiam Dei, alluſione facta ad Iſraeliticum populum cui ſortitione tributim facta terra Chanaan, vitæ æternæ typus, diſtributa fuerat. vel quòd Deus ſibi illũ populũ veluti portionẽ quandam à reliquis ſeparatam ſelegiſſet, ſicut & nunc Eccleſiam. Poſtea verò κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum qui ſacris functionibus vacant, aut illis etiam deſtinantur: quemadmodum tribum Leui Deus vocat peculiariter partem & hæreditatem ſuam, Num.c.18, v.20: & Deut.c.18, v.2. Sed interdum generaliter dicitur κλῆρος, vt vnus ſit in orbe terrarum clerus, ſicut vna eſt Eccleſia: interdum verò ſpecialiter, prout erant variæ diœceſes: vt ſi dicas Clerus Conſtantinopolitanus, Clerus Romanus. Cæterùm pro hoc nomine κλῆρος legitur & κατάλογος ἱερατικὸς, & κατάλογος τῶν κληρικῶν, in canonibus qui Apoſtolici vocantur.
VNDE Κληρικὸς adiectiuum, pro eo qui cenſetur in clero, ſeu Qui eſt in clero, vt loquitur Tertullianus in lib. De monogamia. Vſus tamẽ obtinuit vt clerici nomen inferioribus gradibus vel potiùs muniis propriè tribueretur. Cui opponi ſolet λαϊκὸς, quaſi plebeium dicas. (Pro quo Paulus ἰδιώτην dicit, 1 ad Corinth. cap.14, v.16) vt in Canon. qui Apoſtolici nominãtur, & veteribus ſynodis. ET COMPOS. Συγκληρικὸς, (q.d. Conclericus) Eiuſdẽ cleri collega. vt Cõc. Chalced. Canone 18.

Κλῆρος eſt etiam vermiculus infeſtans fauos apum, qui ab aliis Pyrauſta dicitur. Ariſtot. De hiſt. animaliũ lib.8, cap.27, ταῖς δὲ μελίτταις ἐγγίνεται ἐν τοῖς σμήνεσι θηρία ἃ λυμαίνεται τὰ κηρία· τό, τε σκωλήκιον τὸ ἀραχνιοῦν καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία. καλεῖται δὲ κλῆρος, οἱ δὲ πυραύστην καλοῦσι. Heſychius quoque hoc vocabulũ agnoſcit. Et Plin. l.11, c.16, Fit in fauis quibuſdã qui vocatur clerus, amaræ duritia ceræ, quũ fœtũ inde nõ eduxere morbo aut ignauia aut infœcunditate naturali. Et c.19, Quũ fauos non explent, cleron vocant.

C. Κληροδοσία, ας, ἡ, Diſtributio quæ ſorte fit, vel Idipſum quod ſorte datur. Item, Partium diuiſio, Hæreditas. Ex Naz. ET Κληροδοτέω, ῶ, Sorte diſtribuo. Naz. γῆ τῆς ἐπαγγελίας κληροδοτεῖται, Sorte datur, vel Hæreditatis loco datur. AT Κληροδότης, ου, ὁ, Teſtator. B. ex Pand.

C. Κληροθεσμοθετέω, ῶ, Sortitò theſmotheta fio, Sorte theſmotheta creor. Plut. De fort. Alex. lib.2, ἐξαίφνης καὶ ἀπροσδοκήτως κλήρῳ λαχὼν τῆς οἰκουμένης ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀθήνησι κληροθεσμοθετοῦσι καὶ ἄρχουσι, repentè nec opinatum orbis imperiũ ſorte ei obtigit, haud ſecus atque Athenis theſmothetæ & archontes ſortitò creari ſolent.

C. Κληρολαχέω, Sortior, Sorte accipio, Sorte mihi obtingit.

C. Κληρονόμος, ου, ὁ, Hæres. Κληρονόμοι à Seruio eſſe dicuntur qui bona defuncti ſorte diſpertiuntur. Vide & Κλῆρος. Plut. παισὶν οὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Quod verò Latini dicunt Facere hæredem, Inſtituere hæredem, Relinquere hæredem, Scribere hæredem: id totidem phraſibus Græci quoque efferunt. Iſæus Pro Pyrrho, τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, eũ qui hæredem ipſum feciſſet. Iſocr. τούτους μόνους γνησίους παῖδας ποιησάμενος, καὶ κληρονόμους τῶν ἑαυτοῦ καταστήσας, & hæredes bonorum ſuorum inſtituens. Plut. De ſera numinis vindicta, ὅταν δὲ διαθήκας γράφωσιν, ἑτέρους μὲν ἀπολείπουσι κληρονόμους. Idem in Rom. κληρονόμον ἀπέλιπεν ἐπὶ πολλοῖς κτήμασι, amplarum fortunarum hæredẽ reliquit. Agathias lib.2 Epigr. Ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον, hæredem reliquit ex triente. vt Cicero dicit, Facit hæredem ex deunce & ſemuncia Cæcinnam. Et in paſſ. apud Iſocr. Ad Phil. τῆς δ' ἀνοίας τῆς παρὰ τῶν πολιτῶν μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους. Lucill. lib.2 Epigr. de Hermocrate quodam auaro, ἐν διαθήκαις Αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔγραφε κληρονόμον, in teſtamento ſeipſum bonorum ſuorum hæredem ſcribebat. Κληρονόμος generalius etiã dicitur Ad quem ſorte aliquid peruenit, Cui ſorte aliquid obtingit. Plato Pol.1, λέγε δὴ, εἶπον ἐγὼ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, tu cui verba facere ſorte obtigit. Niſi aliquis malit, Ad quem dicendi partes quaſi hæreditaria ſucceſſione pertinent. VNDE Μονοκληρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnicus hæres eſt, Qui nullos habet cohæredes, ſed ipſe ſolus hæreditatem cernit. AT Συγκληρονόμος, ου, ὁ, Cohæres. Rom.8, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ. ITEM Κληρονομία, ας, ἡ, Hæreditas. ὁ ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, qui abſtinuit hæreditate. B. Et Iſocr. γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας, μὴ ταύτην, ἀλλ' οἷς ἐκεῖνος διέθετο. Item κληρονομία κατ' ἀγχιστείαν, hæreditas quæ ab inteſtato defertur legitimis hæredibus. Bud. Accipitur etiam metaphoricè. Plutar. De ſera numinis vindicta, προσήκει δήπουθεν ὥς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κόλασιν. Ariſtot. Eth. 7, cap.13, ἀλλ' εἰλήφασι τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ, huius vocabuli hæreditatem nactæ ſunt voluptates corporeæ. Bud. VNDE Κληρονομιαῖος, ου, ὁ, Hæreditarius. quod adiectiuum Bud. affert ex Pand.
A Κληρονόμος eſt ET Κληρονομέω, ῶ, Hæreditatem adeo, ſeu cerno, Hæres fio, vel ſum. Iungitur non ſolùm genitiuo, ſed etiam accuſ. Demoſth. Pro cor. κεκληρονόμηκας μὲν τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων ἢ πέντε ταλάντων. Luc. De hiſt. ſcrib. οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι. Itẽ cũ acc. in Epigr. l.2, ὃς μόνος οἶδε Καὶ τίνα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρονομεῖν. Sic apud Lucian. ἐπιθυμεῖς κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν. Et apud Athen. κληρονομῆσαι τὸν δεσπότην: Lucian. paulo antè, κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου. Sic Plut. in Sylla, ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Similis conſtructio apud Antiphontem eſt, & frequentiſſimè in nouo Teſtamẽto. Et in paſſ. apud Philonem De vita Moſis lib.3, ὁ νόμος φύσεώς ἐστι κληρονομεῖσθαι τοὺς γονεῖς ὑπὸ τῶν παίδων, naturæ lex eſt liberos parentum hæredes eſſe. Item apud Naz. κληρονομούμενον πνεῦμα, ſpiritus qui hæreditario iure obtingit filiis Dei. Et κληρονομηθεὶς in vulg. lex. Hæres inſcriptus. Κληρονομέω accipitur etiam metaphoricè tam in malam quàm in bonam partem. Iſocr. ad Demonicum, πρέπει γὰρ τοὺς παῖδας, ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Demoſthenes, ταύτης γὰρ οὐκέτ' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. Sic Cicero in bonam partem dicit, Ad quem hæreditas huius gloriæ & factorum imitatio pertinet. Item apud Ariſtidem, κληρονομεῖν τῶν κινδύνων, Pericula ſuſcipere veluti iure quodam hæreditario. vel Sortiri periculorum ſuſceptionem. Κληρονομεῖν eſt etiam Hæredẽ relinquere. In Parab. Solom. cap.13, ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν. Bud. Κληρονομέω, ῶ, Sortior. In Epiſt. ad Hebr. c.1, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα, ſortitus eſt nomen, videlicet filii. Κληρονομέω, Sorte tribuo, Sorte do. VNDE Κατακληρονομέω, ῶ, idem quod κληρονομέω, Hæreditatẽ adeo ſeu cerno, Hæres fio ſeu ſum. Eccleſiaſtici cap.4, κατακληρονομήσεις σοφίαν, ſapientiam conſequeris veluti iure quodam hæreditario. vel Sortieris. Item Hæredem inſtituo, Hæredem facio. Regum lib.1, cap.7, κατεκληρονόμησεν αὐτὸν Κύριος, eum hæredem fecit. Item, Hæreditatem do, ſeu Hæreditatis loco tribuo. Hieremiæ capite 3, ἐπὶ τὴν γῆν ἣν κατεκληρονόμησα τοὺς πατέρας αὐτῶν, quã dedi patribus ipſorum hæreditatem. Item Sorte diſtribuo. Ioſue c.21, ἐν τῷ κατακληρονομεῖν αὐτοὺς διὰ προστάγματος Κυρίου τὰς πόλεις ταύτας. B. Sic Deut.3, κατακληρονομήσεις αὐτοῖς τὴν γῆν. Sic Act.13.

C. Κληροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſorte aliquid ſibi attributum tenet. Soph. Aiace, αἰδεῖσθαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, Quæ ſorte multos annos poſſidet. id eſt annoſam. Peculiariter verò κληροῦχος dicitur Qui certam aliquam agri partem ſorte aſſignatã poſſidet, Cui certa aliqua agri pars ſorte aſſignata eſt, Colonus. Thucyd. κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς τρισχιλίους, τριακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξεῖλον, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἔπεμψαν, colonos ſuos quibus id ſorte aſſignatum eſſet. Pauſanias Att. p.19, ὕστερον δὲ ὡς ἐπανῆλθεν ἐς Ἀθήνας, εἰσήγαγε μὲν ἐς Εὔβοιαν καὶ Νάξον Ἀθηναίων κληρούχους. Et pag. 30, ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Et Herod. in Terpſ. 78, κινήσαντες δὲ καὶ τοὺς τετρακισχιλίους κληρούχους ἐπὶ τῶν ἱπποβατέων τῇ χώρῃ λείπουσι, quater mille colonos quib9 ſorte agros illos diui-

dēdos & poſſidēdos aſſignauerat. Plut. Per. χιλίους ἔστειλεν εἰς Χεῤῥόνησον κληρούχους, mille viros miſit in Cherroneſum eius loci agrum ſibi diuiſuros, Mille colonos in Cherroneſum miſit, quibus agrũ eius loci ſortitò partiendum & occupandum aſſignarat. Sunt qui κληρονόμους eſſe velint quos Cicero vocat agrarios & agripetas. dici enim agrarios non ſolùm eos qui agrariæ legi de agris publicè diuidundis fauent, ſed eos quoque qui agros publicè diuiſos poſſident: agripetas autem, qui petunt ex agrorum diuiſione portionem quæ viritim dabatur. Cic. ad Att. Seruulos autem dicere eum & agripetas eiectos à Buthrotiis. Accipitur etiam actiuè pro eo ipſo qui ſorte agros poſſidēdos aſſignat. vt apud Philonem De vita M. lib. 1, ᾖδον εἰς τὸν κληροῦχον θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, Deo aſſignatori.
VNDE Κληρουχικὸς, ἡ, ὁ, Ad κληρούχους pertinēs. Vel, Qui κληρούχοις ſorte diſtribuendus & poſſidendus aſſignatur. Ariſtophanes Nubibus, de vſu geometriæ, γῆν ἀναμετρεῖσθαι: quæ verba excipiens Strepſiades interrogat, πότερα τὴν κληρουχικήν, cámne [terrã] quæ colonis ſorte diſtribui & poſſidēda aſſignari ſolet? Οὐκ ἀλλὰ τὴν σύμπασαν. ET Κληρουχία, ας, ἡ, Aſſignatio illa qua agri colonis ſorte diſtribuuntur & poſſidendi dantur. Item Portio ipſa quæ ſortitò poſſidenda aſſignatur. Ariſtot. l. 2 Rhet. de quodam Cydia, περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν, de agro in Samo colonis ſorte diuidundo & aſſignando. Philo De vita Moſis libro 1, τῶν ἀγώνων καὶ κινδύνων οὓς ὑπέστημεν καὶ μέχρι νῦν ὑπομένομεν, ἆθλόν εἰσιν αἱ κληρουχίαι, merces eſt, agrorum metatio & aſſignatio, vt Turn. vertit. Eódem libro, καὶ κληρουχιῶν ἃς ἐκ μέρους ἀπένειμε τοῖς στρατευομένοις, de aſſignationib[9] quas parti militũ attribuit, vt idem Turn. interpr. Item apud Ariſtid. Ἀτλαντικοῦ πελάγους κληρουχίας ἀτίμους ἠπείλει. Et apud Plut. οἱ ἀπὸ κληρουχιῶν, ipſi κληροῦχοι, in T. Qu. Flamin. τοὺς ἀπὸ τῶν κληρουχιῶν ἔχων προθύμους, Colonis ſtudioſè adiuuantibus. Poll. verò videtur accipere κληρουχίαν pro aditione (vt ita dicã) hæreditatis. ET Κληρουχέω, ῶ, Sorte aſſignatum poſſideo, In ſortem accipio vt coloni & veterani. Herodot. Erat. p. 91, τοὺς τετρακισχιλίους κληρουχέοντας τῶν ἱπποβοτέων Χαλκιδέων τὴν χώρην, qui coloni in Hippobatarũ Chalcidenſiũ agros miſſi, eos ſibi ſorte aſſignatos diſtribuerãt & occupauerãt. App. l. 5 Bell. c. μόνοι δὲ ἤχθοντο ὅσοι τὰ τῶν ἐλαυνομένων σὺν Πομπηΐῳ χωρία ἐκεκληρουχήκεσαν. Itẽ apud B. ex incerto autore, ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι κρατήσαντες αὐτῆς, de Eubœa. VNDE Κατακληρουχέω, Sorte aſſignatum obtineo, In ſortem accipio. idem quod κληρουχέω, ſicut κατακληρονομέω idem quod κληρονομέω. Polyb. κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, regionem ſibi aſſignatam ſortitò partiti ſunt. Et in paſſ. apud eundem lib. 3, κατέσχον τὴν κατακεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ Ῥωμαίων. Tranſitiuè etiam capitur pro Veteranis militibus colonias diſtribuo & agros, In colonias deſcribo & partior, vt Budæus interpretatur: ſeu Sorte aſſigno poſſidendum, vt colonis & veteranis ager aliquis diuidendus & poſſidendus ſorte aſſignatur. Plutarchus, ἐνεκάλει ὅτι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν κατακεκληρούχηκε.

C. Ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exors. Seruius enarrans illud Virgil. Æneid. 6, — dulcis vitæ exortes, Exortes (inquit) id eſt expertes, ſine parte: ἀκλήρους dicunt Græci. ‖ Ἄκληρος plerũque capitur pro paupere, inope, egeno, tenui, vt ſit Cui nullæ facultates & copiæ ſorte obtigerunt, Qui nulla bona ſortitus eſt: vel Cui nulla hæreditas & patrimonium relictum eſt. Homer. Od. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Vnde illud Luciani, θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Apud eundem in dialogo Achillis & Antilochi, θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσι. Euſt. ἄκληρος accipit pro ὀλιγόκληρος, eo quòd Homerus quaſi ſeipſum explicans ſubiungat, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. vt ἄκληρος ſit, Qui paucas & exiguas fortunas ſortitus eſt, Cui exigua & tenuis hæreditas ſiue patrimonium obtigit. VNDE Ἀκληρία, ας, ἡ, Inopia, Egeſtas, illa videlicet qua alicui aut nullæ aut exiguæ fortunæ obtigerũt. ‖ Itẽ, Infelicitas, δυστυχία, vt Suid. exp. Syneſ. epiſt. 102, αἰτιᾶται δὴ τὴν τῆς πατρίδος ἀκληρίαν, Patriæ infelicitatem, Patriæ infortunia: de quodam cui τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπήντων κατὰ λόγον, & cui perſuaſum erat ὡς ἔστι συμμεταβαλεῖν τῇ χώρᾳ τὴν τύχην. Item apud Suidam, ὁ δὲ ᾤετο πόρον ἐξευρεῖν τοῦ διώσασθαι τὰς ἀκληρίας, ad propulſanda infortunia: ἀτυχίας, vt ipſe Suidas exponit. ET Ἀκληρέω, ῶ, Exors ſum, Particeps nõ ſum, Non ſortitus ſum, Sorte mihi non obtigit: vel Nihil mihi ſorte obtigit. ἀκληρεῖ Suidæ eſt, οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται. Item Infortunatus ſum, Infortuniis & calamitatibus premor. δυστυχέω, vt Suidas in hoc à ſe citato loco exp. τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπερωδυνίᾳ, extremo dolori eorum qui aduerſa fortuna vtebantur. Citat B. ex Diodoro etiã & Polyb. p. 2, particip. ἀκληροῦντες, quod interpr. Calamitoſi, Infelices. VNDE Ἀκλήρημα, ατος, τὸ, Infortuniũ, Calamitas, δυστυχία, συμφορά, vt Suid. in hoc à ſe citato loco exp. διὰ τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα περιπεσεῖν ἀκληρήμασι. Sic enim legendum puto, non ἀκληριέμασι, vt apud eum ſcribitur. nec enim ab ἀκληρόω ſed ab ἀκληρέω deriuatur: à κληρόω autem deriuari nequit. præterea non eſt ſuo loco in Suidæ lexico, ſed antè ἀκληρία. Sic verò & apud Diodorum, καὶ τὴν ἰδίαν ἔχθραν ἐν τοῖς ἠτυχηκότων ἀκληρήμασι ἐναπεδείκνυντο. Sic & alibi. Item Ἀκλήρημα apud Œcumen. in Acta Apoſt. 38, de Iudæis incredulis & promiſſionum exortibus. Bud.

C. Ἀπόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exhæres, in Pãdectis, ὁ ἐν διαθήκαις μὴ τυχὼν κλήρου. Apud Theophilum ἀπόκληρον ποιῶ, pro Exhæredem facio. quod & vno verbo dicitur ἀποκληρῶ. Notandum eſt autem ἀπὸ priuationem hîc ſignificare, ſicut & in VERBO Ἀποκληρόω, ῶ, fut. ώσω, Exhæredo, Exhæredem ſeu exortem facio, Sorte priuo, ἀπόκληρον ποιῶ. Dionyſius Areopagita, τοὺς θεοφιλεῖς προσιεμένου, καὶ τοὺς ἀθέους ἀποκληροῦντος. Apud Ariſtotelem autem ἀποκληροῦν ſumitur pro Ad ſortes non admittere, Sortibus excludere: Polit. lib. 4, συμφέρει δὲ κἂν ὑπερβάλλωσι πολὺ κατὰ τὸ πλῆθος οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι διδόναι μισθὸν, ἀλλ' ὅσοι σύμμετροι πρὸς τὸ τῶν γνωρίμων πλῆθος, ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλείους.

C. Δύσκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem difficilis ſors premit. vt Horatius loquitur, Cui dura & aſpera ſors obtigit, Infortunatus. VNDE Δυσκληρία, ας, ἡ, Sors difficilis, Mala ſors, Infortunium. Idẽ quod ἀκληρία & ἀκλήρημα, quæ paulo antè præcedunt. Baſil. ET Δυσκληρέω, ῶ, Difficili ſorte premor, Mala ſors mihi obtingit. Item, Sorte à magiſtratu repellor, vt Budæus interpretatur, Platonem citans.

C. Ἔγκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſors, Particeps. idem quod σύγκληρος, μέτοχος. Sophocles Antigone, ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας Ἅιδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, Exortem adhuc hymenæi & nuptiarum. ‖ Ac ἔγκληρος εὐνὴ apud Euripidem eſſe dicitur Thalamus cum ampla dote ſeu hæreditate, Thalam[9] dotis & hæreditatis non expers.

C. Ἐπίκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quam vniuerſa hæreditas pertinet, Quæ nullos habet cohæredes: de fœmina quæ vel adhuc virgo eſt, necdum elocata, vel elocata quidem, ſed ita vt ſit ſpes vniuerſam hæreditatẽ ei ceſſurã, οὐ μόνον ἡ ἐκδοθεῖσά τινι πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ πατρὶ μένουσα, ἐλπιζομένη δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρόθεν οὐσίαν, quæ μαῖνδα quoque à nonnullis, ab aliis πατροῦχος vocabatur, vt Euſtathius tradit. Alibi verò ἐπίκληρον eſſe dicit θυγατέρα γεγαμημένην τινὶ ἐπὶ ὅλῃ τῇ τοῦ πατρὸς οὐσίᾳ, quæ elocatur alicui cum vniuerſo patrimonio: & dici ad differentiam τῆς ἐπιπροικου, Quæ cum certa aliqua dote in matrimonium alicui collocatur. Sic Ariſtoph. quoque ſchol. docet ἐπίκληρον eſſe quæ nullos fratres ſororéſue habeat συγκληρονόμους, ſed ſit μονοκληρονόμος. Idem alibi ſcribit, ἐπίκληρον (quæ ſuo tempore diceretur κληρονόμος) vocatam fuiſſe filiam quæ orba patre & matre, fratribúſque carens, paternis bonis ſuccedebat: ita verò dici etiam eam quæ quidẽ nupſerit, ſed ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη: alio autẽ nomine τὴν ἐπίκληρον vocari ἐπιπαμάτιδα & πατροῦχον, qu[illegible] iiſdẽ verbis à Suida referũtur. Similiter & B. ἐπίκληρον annotat dici vel virginem, vel mulierem quæ vtroque parente orbata ſit, nullo fratre ſuperſtite, cui ſucceſſio opima v-

na aut altera pluréſve obuenerunt. Pollux dicit eſſe τὴν ἐπὶ τῷ κλήρῳ μόνην τρεφομένην θυγατέρα, εἴτε περίεστιν ὁ πατὴρ, εἴτε τέθνηκεν: quam πατρῶχον quoque vocari, ab Iſæo autem & Solone περικληρῖτιν. Sunt verò & qui ἐπίκληρον interpretentur dotalem, ex his Virgilii verbis lib.11 Æneid. — & ſi adeo dotalis regia cordi eſt, nempe Lauinia filia regis, cui quum filius fato diuûm proléſque virilis Nulla eſſet, primáque oriens erepta iuuenta eſſet, Sola domum & tantas ſeruabat filia ſedes. Sed ibi Virgilius dotalem regiam dicit pro regno dotali, id eſt quod dotis loco filiæ & genero cedebat. Ariſtoph. Veſpis, Κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῷ δῷ καταλιπὼν παῖδ᾽ ἐπίκληρον. Demoſthenes, τῷ ἄρχοντι τῶν ἐπικλήρων καὶ τῶν ὀρφανῶν προστέτακται ἐπιμελεῖσθαι. Menander apud Gelliũ lib.2, cap.24, Ἔχω δ᾽ ἐπίκληρον Λαμίαν. quod ipſe locupletem vxorem dicit. Sed ἐπίκληρος ſtrictius accipitur, vt ex ſuprà dictis patet. De quarum ἐπικλήρων ſuperbia apud eundem Comicum mentio fit, quum de illa Lamia dicit eam eſſe κυρίαν τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἀγρῶν: ſicut Ariſtot. Ethic.8, ſcribit, ἐνίοτε δ᾽ ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι, dominantur, videlicet ob locuples patrimonium. Plutarch. Solone, οἱ χρημάτων ἕνεκα λαμβάνοντες ἐπικλήρους. Ariſtot. Polit.2, cap.7, ἐπικλήρων πολλῶν γινομένων, καὶ διὰ τὸ προῖκας διδόναι μεγάλας. Iſæus, ἡ μήτηρ ἐμὴ ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἐγένετο, Ad matrem meam omnis eius familiæ pecunia patrimoniúmque delata ſunt, vel Hæreditas vniuerſa lege & genere obuenit, Ei bona vniuerſa obtigerunt, vt Bud. interpr. Ἐπίκληρον puellã vel mulierem ius erat (vt idem Bud. tradit, & ex Iſæo ac Demoſthene confirmat exemplis, pag.92 & 93) agnato proximo cognatóve veluti vendicare, tanquam ſibi ciuili iure donatam. Vnde Pollux quoque ſcribit ἐπίδικον dici ἐπίκληρον, περὶ ἧς ἀμφισβητοῦσιν ἀλλήλοις, ὡς μᾶλλον εἰς αὐτοὺς τῆς ἀγχιστείας καθηκούσης. vt ἐπίδικος ſit ἐπίκληρος cuius quis nuptias petit vt proximo cognationis gradu ad ſe pertinentes. Sic Harpocr. quoque, ἐπίδικος δὲ, (inquit) ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος ὅτῳ χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι: quas ἀπορουμένας κόρας (vt aliquanto pòſt addit) ἐξεδίδοσαν οἱ ἀγχιστεύοντες, πέντε μνᾶς ἐπιδιδόντες. Et λαχεῖν τῆς ἐπικλήρου, petere in iudicio τὴν ἐπίκληρον, tanquã ad ſe eius coniugium delatum ſit vel teſtamento vel cognatione, Demoſth. κατὰ Στεφ.145. ἐπίκληροι enim cedebant proximo cognato, vt ex Iſæo intelligimus, pag. 71, quam vide Bud. Quæ res ſeditiones aliquando dedit, quemadmodum Ariſtoteles Polit.5, cap.4, dicit, περὶ Μιτυλήνην ἐξ ἐπικλήρων στάσεως γενομένης. Et paulo pòſt, καὶ ἐν Φωκεῦσιν ἐξ ἐπικλήρου στάσεως γενομένης περὶ Μνασέα τὸν Μνήσωνος πατέρα, καὶ Εὐθυκράτη τὸν Ὀνομάρχου. Fuit verò & ἐπίκληρος νόμος Athenis, vt Suidas docet, qua lege, ſi legitima & germana filia eſſet, at filius ſpurius, ſpurius ille paternis bonis ſuccedere vetabatur. Vnde aliquando controuerſiæ oriebantur quum ſoror fratrem ſpurium eſſe contenderet, ideóque ad ſe vnam vniuerſum patrimonium lege pertinere. Hinc eſt quod Ariſtoph. Auibus dicit, ἢ πῶς ἂν ποτε Ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς, Οὖσαν θυγατέρ᾽, ὄντων ἀδελφῶν γνησίων; quomodo ei vniuerſa hæreditas cedat, quæ germanos & legitimos natos fratres habeat? Ἐπίκληροι vocantur etiam κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους, etiamſi duæ ſint aut plures quoque, vt Ariſtophanis ſcholiaſtes docet. Quòd ſi verò (inquit Bud.) plures eſſent huiuſmod puellæ, eodem iure erant, eodémque nomine cenſebantur. ‖ Ἐπίκληροι dicebantur etiam puellæ orbæ, egentes, dotémque nullam habentes: de quibus lex erat hæc Athenis, τῶν ἐπικλήρων ὅσαι τὸ θητικὸν τελοῦσιν, ἐὰν μὴ βούληται ἔχειν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδότω ἐπιδοὺς, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος, πεντακοσίας δραχμάς· ὁ δ᾽ ἱππεὺς, τριακοσίας· ὁ δὲ ζευγίτης, ἑκατὸν πεντήκοντα. Orbarum autem quæ inter opifices cenſentur, aut quæ capite cenſæ ſunt, qui genere proximus erit, is, niſi vxorem habere ſtatuit, puellam cum dote collocato: & ſi quidem ipſe quingẽtis medimnis cenſus eſt, quingentas drachmas dotis dato: ſin equeſtris cẽſus eſt, trecentas: quod ſi tertii cenſus eſt & iugarius, cẽtum & quinquaginta. Hæc Budæus, citãs Demoſth.117. Sunt tamẽ qui Budæum hîc reprehendant quòd ἐπίκληρον eſſe velit etiam virginem ſine dote, quam indotatam Terentius, & dote caſſam ac illocabilem vocat Plautus: atque hanc non ἐπίκληρον ſed θῆσσαν dici contendunt, afferentes hunc Pollucis locum quem ſubiũgit iis verbis quæ paulo antè ex eo de ἐπίδικος ἐπίκληρος citaui, ἡ μὲν τοι κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, θῆσσα καλεῖται, ἣν ὁ ἀγχιστεὺς ἐκδίδωσιν ἂν ἑτέρᾳ συνοικῇ, ἢ πάντως γαμεῖ. Sed ſi hunc locum Pollucis cõferas cum verbis legis à Budæo citatis, θῆσσα quam hîc Pollux vocat, & τῶν ἐπικλήρων ἡ τὸ θητικὸν τελοῦσαι, eædem ſunt. HINC Ἐπικληρεῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος, ſeu (vt Harpocrat. exponit) ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ: ſubiũgens aliquanto pòſt, ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρεῖτιν κέκληκεν. Poll. verò ex eodem Iſæo & præterea ex Solone CITAT Περικληρεῖτις, quod ipſe quoque idem eſſe dicit cum ἐπίκληρος. Hoc autem vocabulum quum nec apud Heſych. nec Suidam reperiatur, mendoſum videri poteſt, atque ex Harpocr. pro eo reponendum eſſe ἐπικληρεῖτις.

C. Εὔκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui bona ſors obtigit, Fortunatus.

VNDE Εὐκληρία, ας, ἡ, Bona ſors. Item Proſpera fortuna. εὐημερία, εὐτυχία, ἡσυχία, Heſych. ET Εὐκληρέω, ῶ, Bona mihi ſors obtingit, Fortunatus ſum, Proſpera fortuna vtor. VNDE Εὐκλήρημα, ατος, τὸ, idem quod εὐκληρία, Proſpera fortuna. Tzetzes in Heſiod. τῆς εἱμαρμένης τῆς ἐκ τῶν ἀστέρων ὁ ζῳδιακὸς κύκλος ἐστὶν, ἐξ οὗ καταπίπτει τὰ τε ἀκληρήματα καὶ εὐημερήματα. His omnibus ſuprà ἀντίκειται Δύσκληρος, Δυσκληρία, Ἀκληρία, Ἀκληρέω, Ἀκλήρημα.

C. Ἰσόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pari ſorte cum aliquo eſt, Qui ſorte aliquem æquat, Cui ſorte par portio obtigit. Plutarch. Lyc. ἰσόκληροι τοῖς βίοις γενόμενοι, Æquali ſorte viuẽtes, vel Vitæ ſorte & conditione æquati.

C. Ὁλόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tota ſorte conſtans, Cui tota ſors ineſt, ſeu totum id quod ſorte obuenit. Generalius autem accipitur pro Integer, Totus, Vniuerſus. Herodianus lib.6, Πέρσαις ἀνανεώσασθαι πᾶσαν ὁλόκληρον ἣν πρότερον εἶχον ἀρχὴν, integrum imperium Perſis reſtituere. Philo De mundo, μηδενὸς ἀποσπασθέντος μέρους, ἀλλ᾽ ὁλοκλήρων ἐγκατειλημμένων, quum nulla pars mundi ab eius compage deſciſcat, integráque intus omnia cohibeantur. Ariſtoteles Ethic.4, cap.1, quum dixiſſet multos eſſe modos illiberalitatis ſeu auaritiæ, ἐν δυσὶ γὰρ οὖσα, τῇ τε ἐλλείψει τῆς δόσεως, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς λήψεως, οὐ πᾶσιν ὁλόκληρος παραγίνεται, ἀλλ᾽ ἐνίοτε χωρίζεται, καὶ οἱ μὲν τῇ λήψει ὑπερβάλλουσιν, οἱ δὲ τῇ δόσει ἐλλείπουσι, non integra ineſt in omnibus, Non omnibus ſuis partibus conſummata cernitur in omnibus, ſed interdum diuellitur: ac ſunt qui in accipiẽdo modũ excedunt, alii qui in dando illũ deſerunt. Rurſum Herodianus lib.7, de incendio vrbis Romæ, τοσοῦτον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο, ὡς μηδεμίαν τῶν μεγίστων πόλεων ὁλόκληρον δύνασθαι τῷ μέρει ἐξισωθῆναι. Item εἰς ὁλόκληρον In Pandect. Græcis, ἐάν τις ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παρέξειν, καὶ τὸν ἕνα μὴ παράσχῃ, βεβαιοῦται εἰς ὁλόκληρον ἡ ποινή. Quod Vlpianus ſic, Si plurium ſeruorum nomine iudicio ſiſtendi cauſa vna ſtipulatione promittatur, pœnam quidem integram committi, licet vnus ſtatus non ſit, quia verum eſt omnes ſtatos non eſſe. Bud. pag.215, in παραστῆσαι. Herodian. lib.6, ἡ Ἀλεξάνδρου βασιλεία ἀδοκίμησεν εἰς τὸ ὁλόκληρον, In totũ, vt Plin. loquitur: Omni ex parte. Item κληρονομία ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἐκ μέρους, Hæreditas ex aſſe, ſeu in ſolidum, & ex parte. Bud. Ὁλόκληρος accipitur etiam ea ſignif. qua Cic. dicit Integra mens, Integrum corpus, Integer ſenſus, & Celſus Integer ſanguis, i. nõ vitioſus. Luc. Macrob. εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι, ſana mente & integro corpore. Cicero dicit etiam eodem ſignificatu, Cumulatur ex integritate corporis & mentis ratione perfecta. VNDE Ὁλοκληρία, ας, ἡ, Integritas, qua res aliqua integra & omnibus ſuis partibus abſoluta eſt: vel qua integra eſt & nullo vitio labefactata. Demetr. Phaler. quum de membris periodorum loquens, citaſſet hunc Xenophontis locum, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες, ſubiicit, ἔχει γάρ τινα ὁλοκληρίαν ἡ διάνοια αὐτὴ καθ᾽ αὑτὴν (pro quo paulo antè dicit, διάνοια ἐν ἑκατέρῳ πληρουμένη) continet ipſa ſuapte vi integritatem ac perfectionem quãdam. Quod porro Cicero dicit Stoicos imprimis ſecundum

naturam numerare incolumitatem conſeruationémque partium, valetudinẽ, ſenſus integros, doloris vacuitatẽ, vires, pulchritudinem, Diogenes Laert. in Zenone dicit, ὁλοκληρίαν ſiue ἀρτιότητα, ὑγίειαν, εὐαισθησίαν, ἀλυπίαν, ἰσχὺν, ſiue ῥώμην, κάλλος: τῇ ἀρτιότητι verò ſiue ὁλοκληρίᾳ opponit τὴν πήρωσιν, ſicut τῷ ὁλοκλήρῳ opponitur ὁ πηρὸς, teſte B. In v.l. ponitur ETIAM Ὁλοκλήριος, quod idem cum ὁλόκληρος eſſe dicunt.

C. Παράκληρος, ου, ὁ, Simul ſeruiens, Seruus aſcriptitius. v.l.

C. Σύγκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſors. Plut. ὅτι θνητῷ σύγκληρός ἐστι βίῳ, καὶ πράγμασι ῥᾳδίως μεθισταμένοις πρὸς τοὐναντίον.

C. Παγκληρία, ας, ἡ, Tota ſeu vniuerſa hæreditas. Euripid. in Supplicũ initio, de ſeptem principibus qui Thebarũ oppugnationis ſocii erant, οὓς ποτ' Ἀργείων ἄναξ Ἄδραστος ἤγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων γαμβρῷ, obtinere volens genero ſuo partem ex vniuerſa hæreditate ab Œdipode relicta. id eſt, partem regni quod Œdipus filiis & hæredibus ſuis reliquerat.

Κληρικὸς, ET Συγκληρικὸς, οῦ, ὁ, vide ſuprà in Κλῆρος.

Κληρόω, ῶ, Sorte lego. vt τῶν πρυτανέων ὁ ἐπιστάτης dicebatur κληροῦν τοὺς ἐννέα προέδρους, id eſt Sorte legere, ſeu Sortibus ductis renuntiare. Bud. Suſpicor autem eum illud exemplum ex Polluce ſumpſiſſe, apud quem legitur itidem, οὗτος [ὁ ἐπιστάτης] ἐξ ἑκάστης βουλῆς πρόεδρον ἕνα κληροῖ. Sic Plutarch. in Polit. præcept. οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων. Iſocr. Panath. οὐκ ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες, ἀλλὰ τοὺς βελτίους καὶ τοὺς ἱκανωτάτους ἐφ' ἕκαστον τῶν ἔργων προκρίναντες. Et Luc. in Herm. οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν; (Qui locus conuenit cum eo quod in Συγκληρόω ex Polluce afferam de athletis loquente, videlicet συγκεκληρωμένος ἢ συλλαχών) Et Ariſtot. Rhet. 2, εἴ τις τοὺς ἀθλητὰς κληροίη μὴ οἳ ἂν δύνωνται ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' οἳ ἂν λάχωσιν. Paſſ. Κληροῦμαι, itidem pro Sorte legor. Demoſthenes in Timocr. καὶ τοῖς μὲν προέδροις οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Apud Lucianũ cum infinitiuo, κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλούτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, Sorte lectum eſſe ad imperãdũ, ſeu, vt imperaret. Vel pro λαχεῖν, vt paulo pòſt dicetur. ‖ Κληρῶ (vt in vulg. l. annotatur ex Hieronymo) partim à ſorte, partim ab hæreditate dicitur, quòd κλῆρος ambiguum ſit. Hinc κληρώσει τοὺς υἱοὺς, Eſaiæ cap. 17, Filiis hæreditatem dabit.

Κληροῦμαι, Sortior, id eſt Sortes duco, Sortes mitto, vt inquit Bud. afferens ex Demoſth. ἐκληρούμεθα ὥσπερ τὸ αἱρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχον. Idem Demoſth. pag. 214, quum dixiſſet ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ: ſubiungit (interiectis teſtium verbis) οὐκοῦν δεινὸν ὦ ἄνδρες δικασταὶ, εἰ μὲν ἔλαχον ἱερεὺς, ὥσπερ προεκρίθην, ἔδει ἂν με, &c. Paulo pòſt autẽ dicit οὔτ' ἀρχὰς ἄρχειν, οὔτε ἱερωσύνην κληροῦσθαι μεθ' ἑαυτοῦ προκριθέντα ἐᾶσι. Eſt autem κληροῦσθαι ἱερωσύνην, Sortiri ſacerdotium, accipiendo pro Sortiri de ſacerdotio, ſeu Sortes ducere de ſacerdotio. At ille alter locus cum genitiuo meritò ſuſpectus eſt. Vſus eſt & Plutarchus in Sympoſ. ſapient. pro Sortes ducere, ſed abſolutè (ſicut in primo illo Demoſthenis loco habetur) τῶν δὲ ἑπτὰ κληρουμένων ὅσοις ἄγαμοι παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα (non μητέρα) Σμινθέως ὁ κλῆρος. ‖ Interdum autem pro Sorte accipio, Sortitò accipio, vel Sortitò obtineo. Hippocr. in epiſt. καὶ ἐγὼ δοκέω πλείονα μεμψιμοιρέειν ἢ ἡμῖν κεκληρῶσθαι τὴν τύχην. pro εἰληχέναι. Philo De vita Moſis lib. 3, τὸν γὰρ μέσον ταῦτα τοῦ κόσμου τόπον κεκλήρωται, ſortitò obtinent. Luc. autem vſus eſt & cum infinitiuo, κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλούτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, Sortitum eſſe imperium, vel Sorte illi obueniſſe imperiũ in manes. Hæc enim interpretatio magis placet quàm altera ſuprà poſita, Sorte lectum eſſe ad imperandum: vtraque tamen alioqui eodem redit. At ex Eurip. affertur ἐκληρώθην δούλη pro Sorte facta ſum ſerua: ſed & cum accuſ. κληρουμένων δεσπότας pro Sortiẽtium heros, Qui ſorte nanciſcuntur heros.

Κλήρωσις, εως, ἡ, Sortitio. Iſocr. Areop. ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, de electione magiſtratuum quæ ſorte fit. quam ibi vocat τὴν διὰ τοῦ λαγχάνειν γιγνομένην τῶν ἀρχῶν κατάστασιν.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, Qui ſortè legit. Κληρωτὴς πασῶν τῶν μοιρῶν, ſortium diſtributor. Ex Bud. Fœm. gen. EST Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, Vrna ſiue ſitula in quam coniiciuntur ſortes. Ariſtophanis ſchol. loquens de iudicibus qui in cauſis publicis conſident, τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτίδα, ἤτοι τὸν κάδον, περιφέροντος ἔβαλλον τὰς ψήφους. Pro quo ibidem alius, ἔφερον στάμνον καὶ ἐνέβαλλον καθήμενοι οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους. Ciceroni eſt hydria in quam coniiciuntur ſortes, Plauto autem Sitella, vt dictum ſuprà fuit. & fortaſſis in hoc κληρωτὶς ſubaudiri itidem poteſt ὑδρία aut tale quid. ὑδρία certè de eiuſmodi etiam ſitella dicitur, vt apud Iſocr. in Trapezit. τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς κριτὰς ἐξελόντα τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰσβληθέντας;

Κληρωτήριον, ου, τὸ, Locus vbi magiſtratus ſorte legũtur, Locus vbi magiſtratus ſortitò creantur, vt campus Martius Athenis. Plut. An ſeni capeſſenda reſp. ἡ πρὸς τὸ μὲν ἀεὶ κληρωτήριον ἀπαντῶσα φιλαρχία, παντὶ δὲ ἐφεδρεύουσα δικαστηρίου καιρῷ καὶ συνεδρίου πολυπραγμοσύνη. Polluci verò κληρωτήριον Locus eſt in theatro vbi magiſtratus ſortitò creati ſedebant, ἵνα συνεκάθιζον οἱ κληρωταὶ, vt ibi ſcribitur, fortaſſis pro οἱ κληρωτοὶ, vel αἱ κληρωταὶ, ſubaudiendo ἀρχαί. Apud Ariſtoph. verò in Concion. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις, ſcholiaſtes exponit τὰς κληρωτικὰς ἀρχὰς, magiſtratus qui ſortitò creari ſolent.

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, Sorte lectus, Sorte deſignatus, ſeu renuntiatus. vt κληρωταὶ ἀρχαὶ, frequenter apud omnes ſcriptores: quales antiquitus Athenis erant, ἄρχων, θεσμοθέτης, βασιλεὺς, πολέμαρχος, vt docet Plutarchus Pericle, pag. 49. Iſocr. Areopag. τὰς ἀρχὰς οὐ κληρωτὰς ἀλλ' αἱρετὰς ποιήσαντας, non ſortitò creantes, ſed eligentes. Ariſtot. Polit. 6, ἐξ αἱρετῶν κληρωτοὺς ποιεῖν. Idem Ethic. 8, cap. 10, loquens de eo qui non reip. ſed ſua commoda ſpectat, ὁ γὰρ μὴ τοιοῦτος, κληρωτὸς ἄν τις εἴη, ἢ βασιλεύς. Idem Rhet. 2, εἴ τις λέγοι ὅτι οὐ δεῖ τοὺς κληρωτοὺς ἄρχειν. Item κληρωτὸς διαιτητὴς, arbiter ſorte electus vel datus. Demoſth. ἐπὶ τὸν κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, ad arbitrum ſorte datum quum veniſſet, nec diluere obiecta poſſet. Iidem vocabantur etiam οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ, qui ſortitò arbitrandi poteſtatem habebant. Ad quorum differentiam dicuntur οἱ αἱρετοὶ, ad quos litigaturi cognitionem controuerſiarum conferebant, Qui electione litigantium arbitrandi poteſtatem habebãt. Bud. pag. 51.

Κληρωτικὸς, οῦ, ὁ, Ad ſortiendum pertinens, Ad ſortitiones faciendas aptus, vt κληρωτικὸν ſub. ἀγγεῖον, aut tale quid, idem quod κληρωτὶς, vas in quod ſortes coniiciuntur: de quo griphum citat Athen. lib. 1, Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς, Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξύ. At κληρωτικαὶ ἀρχαὶ apud ſcholiaſtem Ariſtophanis eædem quæ κληρωταὶ, magiſtratus qui ſortitò creari ſolent.

Κληρωτὶ, Sortitò, Sorti (aduerbialiter pro Ex ſorte, vt apud Virg. Seruius accipit, Sunt quibus ad portas cecidit cuſtodia ſorti.) Ioſue cap. 21, καὶ ἐγένετο τοῖς υἱοῖς Ἀαρὼν, τοῖς ἱερεῦσι, τοῖς Λευΐταις, κληρωτὶ πόλεις τρισκαίδεκα, Sortitò obuenerunt, Sorti ceciderunt filiis Aaronis ciuitates tredecim. In eodem capite ſæpius repetitur. Legitur etiã apud Nazianzenum.

C. Ἀκλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſorte lectus nõ eſt: vel Qui ſorte non obtigit, Inſortitus. quo vocabulo Plautus vtitur, quum ait, Spicula inſortita ſunt mihi.

Ἀκληρωτὶ, Citra ſortem, Lyſias 140, τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν. Bud.

C. ἈΠΟκληρόω, Sortior, Sorte lego, pro ſimplici κληρῶ, præpoſitione ἀπὸ non ſignificante priuationem (vt in ἀποκληρῶ ſuprà expoſito) ſed vacante. Æſchines, ἀρχὰς δέ φησιν εἶναι ἃς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν ἐν τῷ Θησείῳ. Sic Lyſias, ὁ χρόνος οὐκ ἐνεχώρει ἄλλον ἀποκληρῶσαι. Thucydides libro 8, οἱ δὲ τετρακόσιοι ἐσελθόντες ἐς τὸ βουλευτήριον, τότε μὲν πρυτάνεις τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν. Vbi ſcholiaſtes ἀπεκλήρωσαν exponit διὰ κλήρου ἀποκατέστησαν. ‖ Eſt item ἀποκληρῶ, Sorte diſtribuo. Plutarchus in Cæſare, τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν. Apud Dionyſium in Eccleſ. hierarchia pro In decurias cõtribuo. ὅπως αἱ ἀποδειχθεῖεν τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἡ διακόσμησις, τὸ μὲν ἄτακτον καὶ ἀκόσμητον καὶ συμπεφορημένον ἀποδιαστέλλου-

ντα καὶ ἀποκληροῦντα, id eſt, vt demonſtretur deſcriptionis hierarchicæ digeſtionem ita eſſe comparatam, vt quod inordinatum, inconditum ac temere cōgeſtum eſt, diſtinguat ac decuriet. Hæc Budæus in ſuis commentariis, citans ex eodem Dionyſio ἀποκληροῦν pro Attribuere.

Ἀποκληροῦσθαι dicitur aliquid paſſiua voce pro Sorte legi, vel deligi. Citatur verò ἀποκεκλήρωται etiā pro Sorte obtigit.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, Electio ſeu creatio quæ fit per ſortes. Item Attributio numerorū ſigillatim vnicuiq; facta, vicéſque fungendi officii attributæ. Dionyſ. Areopag. καιρὸς ἂν εἴη μετὰ τὰς ἱερουργίας, αὐτὰς ἐκθέσθαι τὰς ἱερατικὰς τάξεις τε καὶ ἀποκληρώσεις, δυνάμεις τε αὐτῶν καὶ ἐνεργείας καὶ τελειώσεις. Heſychius ἀποκλήρωσιν exponit τὸ μέρος. Apud Euſtathium autem memoratur & quædam ἀποκλήρωσις rhetorica, ἀπὸ τοῦ κλήρου dicta. Item quædam ἀποκλήρωσις prouerbialis, τύπωμά τι οὖσα ψυχῆς νοερᾶς. quo modo dicitur, τίς ἡ ἀποκλήρωσις τοῦ τόδε τι εἰπεῖν;

C. ΔΙΑκληρόω, Sorte diſtribuo, Sorte diuido. Et in paſſ. apud Platonem lib. 6, De leg. pag. 259, τούτοις δὲ διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς χώρας κατὰ μίαν, ἕκαστα ἑκάστοις, ſorte diuidantur ſeu diſtribuantur. Διακληροῦμαι, actiuè quoque accipitur pro διακληρόω. Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 9, cap. 5, de cinamomo, διελόντες τρία μέρη, διακληροῦνται πρὸς τὸν ἥλιον· καὶ ἣν ἂν λάχῃ ὁ ἥλιος, καταλείπουσιν. ἀπιόντες δ' εὐθὺς ὁρᾶν φασι καιομένην ταύτην. Vnde Plinius lib. 12, cap. 19, Eſt & alia fama, cum ſole diuidi ternáſque partes fieri, dein ſorte cremia diſcerni: quódque ſoli ceſſerit, relinqui ac ſponte conflagrare. Sic apud Thucydidem lib. 8, pag. 272, ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι, ἐπὶ μὲν τῇ Μιλήτῳ ναυτικῷ ἐφορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πέμψαι, ſchol. exponit, διαμερίσαντες κλήρῳ, diſpertientes ſorte. Sæpe verò dicitur aliquis διακληροῦσθαι ſeu voce media διακληρώσασθαι, pro Sortiri, & quidem in vtraque huius verbi ſignificatione. Xenoph. Pæd. 6, ὑμεῖς δ' οἱ τῶν ἁρμάτων ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὁ μὲν λαχὼν ὑμῶν, περὶ τῆς φάλαγγος, τὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος ἔχων ἅρματα καταστησάσθω. Appian. Ciuil. bell. lib. 2, τὰ δὲ ἔθνη διακληρούμενοι καὶ στρατιὰς ἐπ' αὐτοῖς, Πομπήϊος μὲν εἵλετο Ἰβηρίαν καὶ Λιβύην. Demoſth. διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτούς. Philo De mundo, ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ φύσιν ἕκαστα τῶν μερῶν διατέτακται τὰς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας. Philo De vita Moſis lib. 1, δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμεναι τὰς κακώσεις, ἐν μέρει προσέκειντο, ſortitæ, vt ibi exponitur: ſed malim, Sorte partitæ inter ſe.

Διακληρόω, ῶ, Sorte lego, Sorte deligo. vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco, Pæd. 6, p. 100, ἐπεὶ δ' ἐκεῖνοι ἀπεκρίναντο ὅτι οὐ καλὸν εἴη ταῦτα ὑφίεσθαι, διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτας ἢ περ ὑφίστατο.

Διακλήρωσις, Diſtributio quæ fit ſorte. Aut, Actio ipſa legendi ſorte, ſeu deligendi, ſequendo ſignificationem quam habet διακληρόω in loco Xenophontis modò citato.

C. ΕΠΙκληρόω, ῶ, Sorte tribuo, ſeu attribuo. Et paſſ. Ἐπικληροῦμαι, Sorte tribuor, ſeu attribuor. Plato De leg. lib. 6, pag. 259, φυλὴ δὲ μία τῷ μορίῳ ἑκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα. Affertur & pro Sorte allego, ex hoc Demoſthenis loco, παρούσης τῆς ἐκκλησίας ἐν ᾗ τὸν ἄρχοντα ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χορηγοῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει. Hic ἐπικληροῦν quaſi Allegere dixit, inquit B.

Ἐπικλήρωσις, Attributio quæ fit ſorte. Aut, Actio ipſa allegendi ſorte.

C. ΚΑΤΑκληρόω, ῶ, Sorte lego, ſeu deligo. Qua in ſignif. ponitur & media vox κατακληρώσασθαι. vt, ὃν κατακληρώσηται ὁ Κύριος, quod ex lib. 1 Regum cap. 14 affertur, Quem Dominus ſorte legerit. Pro quo tamen alii, In quem Dominus ſortem miſerit. Veruntamen paſſ. Κατακληροῦμαι à Budæo affertur non pro Sorte legor, ſed pro Sortitò accipio, Sortior, Adipiſcor, ex hoc Plutarchi loco in Pompeio, vbi de morte Mithridatis loquitur, τὰ δὲ ἐκεῖ πάντα πράγματα Φαρνάκης κατεκληρώσατο.

C. ΠΡΟΣκληρόω, Sorte allego, ſeu Sorte lectum adiungo. Hanc enim primam eſſe huius compoſiti ſignificationem, & maximè propriam exiſtimo: vnde eſt paſſ. apud Lucam Act. 17, προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, Adiuncti ſunt Paulo & Silæ & conſociati, quaſi ſorte lecti. Vel q. d. Sors hæc illis obuenit vt & ipſi conſociarentur Paulo. Fortaſſe autem quæ includitur hoc verbo ſignific. κλήρου, i. ſortis, ad gratiā diuinā referēda fuerit, ſicut κλῆρος regni cæleſtis, ſuprà ex Chryſoſt.

Προσκληρόω, ῶ, Sorte addico. Luc. ἄχθη γὰρ ὅτι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσε. quem locum affert Bud. pag. 236 poſtquam dixit, προσκληροῦν eſſe Addicere, quaſique ſortitò affigere & circunſcribere. Sed ego non video quomodo verbum Circunſcribere locum habere hîc poſſit.

Προσκλήρωσις, Adiunctio alicuius ſeu conſociatio tāquam qui ſorte allectus eſt.

C. ΣΥΓκληρόω, ῶ, Sorte eadem conſocio. vt Baſil. τὴν Ἰουλίτταν dixit τῷ συγκληρώσαντι de conſociatione quæ fit per coniugium, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐξ ἀρχῆς συναφείᾳ χάριν ἔχειν τῷ συγκληρώσαντι, id eſt Deo qui cōiugii autor fuit & agglutinator. id eſt τῷ συνάψαντι. Et paſſ. Συγκληροῦσθαι, eadem de re apud eundem, γυνὴ συνεκληρώθη σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου. Bud. Comm. pag. 236. At verò idem in Lexico ſuo Συγκληρῶ exponit Conſortem do, Neceſſitudine ſortis coniungo, Cōſortio illigo: & ſubiungit ex Æſchine in oratione De malè geſta legatione, ἡ δὲ τύχη συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ, βαρβάρῳ, quum prius dixiſſet συμπέπλεγμαι. Affertur autem & ex Ariſtide δοκεῖ δέ μοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη. item ὥσπερ ἀνάγκῃ τινὶ καὶ φύσει συγκεκληρωμένων. Apud Pollucē verò de athletis loquentem legimus συγκεκληρωμένος καὶ συμμαχῶν. Quò pertinet quidam Luciani locus à me in Κληρόω citatus, videlicet, πῶς κληροῦσιν ὅντινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν.

Συγκλήρωσις, Conſociatio eorum qui eadem ſorte conſociati ſunt. Συγκλήρωσις (inquit Budæus) eſt Sortium coniunctio & vitæ ſocietas. Idem affert ex Pandectis de nuptiis, συγκλήρωσις τοῦ βίου παντὸς, vbi vertit Conſortium.

ΚΛΙ'ΝΩ, Reclino, Acclino. Iliad. ψ, Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, Πρὸς λέχεα κλίνων. In eodem libro v. 510, Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν, reclinabat ſeu reponebat. Iliad. λ, οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Πλησίοι ἔστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες, Δούρατ' ἀνασχόμενοι, ſcuta humeris acclinantes, vel etiam Inclinantes humeris. Et κλίνεσθαι, Reclinari: interdum & Recumbere, Iacere. Odyſſ. ρ, Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων, Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. Sic apud Cæſarē libro 6 Belli Gallici, Ad arbores ſe applicant, atque ita paulùm modò reclinatæ quietem capiunt. Il. ψ, — κλινθήναι ἐϋξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ. Eodem lib. v. 231, ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς Κλίνθη, κεκμηκώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. Et libro 2, Epigr. ἔν ποτε νούσῳ Κεκλιμένη, iacens aliquando in morbo. Κλίνω, Inclino. Et κλίνομαι, Inclinor. Dioſcor. ἀρνόγλωσσον διττόν ἐστι· τὸ μὲν, μικρὸν, φύλλα ἔχον στενώτερα, καυλὸν δὲ γωνιοειδῆ κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὴν γῆν. Id eſt, vt Plinius interpretatur, Duo plantaginis genera: minor, anguſtioribus foliis, caule anguloſo, in terram inclinato. Κλίνομαι eſt etiam Inclino me, Incumbo, Innitor. Iliad. γ, Ἀσπίσι κεκλιμένοι.

Κλίνειν in prælio hoſtes dicimur quum in fugam eos vertimus, (idem quod τρέπειν, vt Euſtathius exponit) ſeu quum hoſtes in fugam inclinare cogimus. Iliad. ε, Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί, ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος Ἡγεμόνων. Od. ι, Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς, In fugam verterunt, ἔτρεψαν, vt ſcholiaſtes exponit. Quo ſenſu κλίνεσθαι is dicitur qui in fugam inclinat, vt Liuius loquitur. Iliad. η, — ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν. Sic apud Gregorium, ἤδη κλινομένων αὐτῶν καὶ τὰ νῶτα μεταβαλλόντων, quum inclinarent & terga verterent. Et κλίνειν μάχην, facere vt acies inclinet, ſeu, perculſa inclinet, ex Liuio. Il. ξ, — ἐπὶ δ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἐννοσίγαιος. (Sic in paſſ. apud Heſiod. Theogon. Ἐκλίνθη δὲ μάχη, Inclinabat acies.) At in Epiſt. ad Hebr. c. 11, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, exercitus exterorum in fugam verterunt. Κλίνω, Inclino, Deprimo. Sophocl. Aiace, ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια, inclinat ſeu deprimit & rurſus euehit. Sic apud Homerum Il. τ, Ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς.

Κλίνεσθαι dicuntur quæcunque aliquo modo inclinãt, id eſt aliquo motu perculſa, in alteram partem vergũt & ruinam minantur. Xenophon Hellen.5, περὶ τὸ νεῤῥήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπιπτε δὲ ἢ ἐκλίνετο. Quo ſignif. ipſum quoque κλίνω neutraliter capitur, vt apud Ariſtid. ἔκλιναν τὰ πράγματα, Inclinarunt res, ſeu Inclinatæ ſunt: vt Cicero dicit, Res inclinata eſt, laboratur vehementer. Xen. ἡ πόλις οὕτως ποτ' ἐπὶ χεῖρον ἔκλινεν. Sic Plin. dicit, In vitiũ inclinans. Ipſa quoque dies & ſol dicuntur κλίνειν, Inclinare, quum in veſperam vergunt. vt κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. Inclinãte ſe ſole: vt Liuius dicit, Sol meridie ſe inclinauit. Sic Lucæ 9, ἤρξατο ἡ ἡμέρα κλίνειν. Et 24, κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Cicero dicit, Inclinato iam in pomeridianum tempus die. At Columella, Die iam in veſperum declinante. Κλίνομαι, Inclino & vergo, de loco aliquo in vicinum vergente. Od.ν, Ἦπου τις νήσων εὐδειέλων, ἦέ τις ἀκτὴ Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο, in mare vergens. ‖Κλίνω, Declino, Deflecto. vt ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἐνώπια, deflexerunt, ex Homero. Item κλίνειν πάλιν, Declinare & reflectere, ſeu In poſteriora conuertere, Auertere. Iliad.γ, Ἔνθα καθῖζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο Ὄσσε πάλιν κλίνασα. ‖Κλίνω ſignif. etiam Claudo, κλείω: vnde ἀνακλίνω, Recludo, Aperio. ἀνοίγω. Euſt.

C. Ἀκλινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui non inclinatur, Qui neque huc neque illuc inclinatur & vergit. In Epigr. lib.4, Ἀκλινὲς, ἀσυμφέλικτον, de fabrica Semiramidis. Gregorius De theologia, γῆ μὲν ἕστηκε παγία καὶ ἀκλινής. Idem, εἰ τοῦ κακοῦ μένοντος ἀκλινοῖς, τὸ καλὸν ῥᾷστα κλίνοιτο. Paulo antè dicit ἄτρεπτος, & paulo pòſt ἀκίνητος. Et τὸ ἀκλινὲς, neutraliter & ſubſtantiuè pro firmitate & ſtabilitate qua res aliqua inclinari nequit. Philo De vita Moſis lib.1, ὥσπερ τὸ ἀκλινὲς τῆς εὐπραγίας ἐν βεβαίῳ παρ' αὐτοῖς εὖ μάλα σφραγισάμενοι, quaſi ſtabilem proſperitatem apud ſe tanquam annulo obſignatam affirmarint, vt Turnebus interpr. Metaphoricè verò homo aliquis ἀκλινὴς dicitur pro Rigid⁹, & qui flecti nequit. vt δικαστὴς ἀκλινὴς apud Pollucẽ qui & ἄτρεπτος & ἀπαράτρεπτος. Item apud Syneſ. ep.56, καὶ τοῦ λοιποῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε, rigidiorem me experiemini.

C. Ἑτεροκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In alteram partem inclinatus, In alteram partem vergens. vt ἑτεροκλινὴς νίκη, Victoria in alteram partem inclinata, apud Homeri poſteros, pro ea quam ipſe Homerus ἑτεραλκῆ dicit. κλίνειν enim & κλίνεσθαι ita vſurpari ſuprà dictum fuit.

C. Περικλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Decliuis, Deuexus. nam in hoc loco Plutarchi in Pericle, τὸ μὲν ᾠδεῖον τῇ ἐντὸς διαθέσει πολύεδρον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες, Interpres vertit, Tecto autem decliui.

Κλίμα, ατος, τὸ, Cæli inclinatio, Clima. Spatium eſſe dicitur duobus reſpõdens parallelis, quo diei lõgitudo ad dimidiatam horam variatur. Vitr. l.1, c.1, De architectis inſtituendis, Diſciplinam verò medicinæ nouiſſe oportet propter inclinationes cæli, quæ Græci κλίματα dicunt. Pontanus lib.1 De rebus cæleſtibus, vocat cliuos. Herodianus lib.2, οὐδέ τι ἦν γῆς μέρος, ἢ κλίμα οὐρανοῦ, ὅπου μὴ Ῥωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν. Philo De vita Moſis lib.1, παρὰ τὰς ἐν τῷ νοτίῳ κλίματι χώρας, præter eas regiones quæ auſtrali inclinationi ſubnixæ ſunt, vt Turneb. interpr. Et Philo autor libri De mũdo, μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης tractus ingentes orbis terrarum, vt B. vertit. Vide & ἔγκλιμα paulo pòſt. ‖Apud Columellam lib.5, c.1, de formis agrorum dimetiendis, κλίμα in geometricis menſuris ponitur: ſic autem ibi legitur, Κλίμα quoquouerſus pedum eſt LX. Ibidem, Pes multiplicatus, in paſſus & actus & climata & iugera & ſtadia centuriáſque, mox etiam in maiora ſpatia procedit. ‖Κλίμα, Decliuitas, Deuexitas: vt κλίματα ὀρῶν apud Euſtathiũ, cliui à vertice montis in valles concauas declinantes. Sic apud Philonem De vita Moſis lib.1, ἐκ τῶν περὶ ποδῶν ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίοις συνύφανται, tota mõtium decliuitas. Sic accipi poſſe videtur apud Eſdram lib.2, ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ. Exponitur tamen ibi Gradus. Poſſit ſic quoque accipi apud Alexandrum Aphrod. Probl. lib.2, διὰ τί μᾶλλον κλίμα κατίεμεν, ἢ ἀνίεμεν; cur per loca decliuia & deuexa facilius deſcendimus quàm aſcendimus? Sed vocabulo magis ſpeciali redditur Scala.

Κλίσις, εως, ἡ, Inclinatio. ἰθεῖα κλίσις, Recta inclinatio, ex Dionyſ. De ſitu orbis. Apud eundem, κλίσις ἠελίοιο, Inclinatio ſolis, qua videlicet in occaſum vergit. Item κλίσις ταλάντων apud Euſtath. (ex Homerico illo, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς) eadem quæ ῥοπὴ, inclinatio illa qua lanx altera pondere grauiore deorſum vergit. Eſt & vocabulum caſtrenſe & militaris diſciplinæ. vt κλίσις ἐπὶ δόρυ, Flexus quo declinat miles in haſtam, id eſt ad dextrã. Polyb. de exercitatione militum ſub Africano loquẽs, ἦσαν δὲ κινήσεις ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, ἃς ἔδει συνεθίζεσθαι τοὺς ἱππεῖς, αὗται· καθ' ἵππον μὲν κλίσις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, hoc eſt, Flexus in dextram & in ſiniſtrã. Haſta enim dextra tenetur, & habena ſiniſtra. Dicitur & ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, pro ἐφ' ἡνίαν, ab Æliano: & ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, & ἐπὶ δόρυ περισπᾶν & ἐπ' ἀσπίδα. B. ‖Eſt & vocabulum grammaticum: Declinationem Latini vocant, Gellius verò & Inclinatum & Inclinamentum. ‖Item figura grammaticà quæ μετάκλισις quoque & μετάληψις dicitur, ὅταν ἡ προτεθεῖσα πτῶσις οὐ φυλάξῃ τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν πτῶσιν μετακλιθείη ἢ μεταληφθείη: vt in hoc loco, τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον. Euſtath. Sic apud Virgilium, Vrbem quam ſtatuo veſtra eſt.

Κλισία vide infrà.

Κλίτος & Κλιτὺς vide infrà.

Κλιτὸς, οῦ, ὁ, Qui declinatur ſeu inclinatur. Et κλιτὸς τόπος, Locus decliuis, Locus deuexus. κατωφερὴς, Heſych. Sed fortaſſis legendum κλίτος, τόπος κατωφερής.

C. Ἄκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non declinatur. vt ἄκλιτα ὀνόματα apud grammaticos, Nomina indeclinabilia: qualia ſunt μῆχος, ὄφελος & ſimilia. Euſt.

C. Ἑτερόκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alius & diuerſus à communi ratione declinandi: vocabulum grammaticũ eſt, vt præcedens. ἑτερόκλιτα enim nomina vocant quorum obliqui à nominatiuo & recto caſu nõ formantur regulariter, ſed alia & diuerſa ratione declinantur, vt à Ζεὺς fit Διὸς, ab ὕδωρ fit ὕδατος, à γυνὴ fit γυναικὸς, à μάρτυς fit μάρτυρος, & quæ huiuſmodi ſunt. VNDE Ἑτεροκλίτως Declinatione diuerſa à communi & vſitata, ſeu More eorum quæ diuerſa & alia declinatione inflectuntur quàm nomina regulariter declinari ſolita.

Κλιτικὸς, Declinatiuus. v.l.

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, Sella apta ad declinandum corpus, Sella in qua reclinari poſſumus, Sella in qua recliui ceruice recumbere poſſumus. δίφρος ἀνακλιτὸς, Heſych. Eidẽ κλιντῆρες ſunt δίφροι, κλῖναι. VNDE Κλιντήριον, ου, ὁ, Lectulus, vel Sellula in qua recliui ceruice recumbi poteſt.

C. ἈΝΑκλίνω, ET Ἀγκλίνω poeticè per ſyncopen, Reclino. Iliad.δ, — ποτὶ γαίῃ Ἀγκλίνας, Quum in terram reclinaſſet, poſito ἀγκλίνας pro ἀνακλίνας, per ſyncopẽ. vbi Euſt, εἰς γῆν ἀνακλῖναι vult idem eſſe quod εἰς γῆν καταθεῖναι. Luc. De luctu, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος. ‖Item Facio diſcumbere. Athen. lib.10, κατὰ γὰρ εἰσόδους ὑφιστάμενος, οὓς μὲν εἰσῆγεν, οὓς δὲ ἀνέκλινεν. Sic Lucæ 12, ὅτι περιζώσεται καὶ ἀνακλινεῖ αὐτούς. At in ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, verbum ἀνέκλινεν non ſignificat Recumbere fecit, ſed potius Cubare fecit, Compoſuit illum in præſepe, tanquam in cubile. Alii, Reclinauit eum in cubile.

Ἀνακλίνω, Aperio, Expando, Explico. Herodotus, οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν τὴν θύραν οὐ κατετόλμησαν, quemadmodum & Odyſſ.χ, v.155, θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἀγκλίνας, Euſtath. exponit ἀνοίξας. habent tamen quædã exemplaria ἐγκλίνας, mendoſè, vt infrà quoque dicetur. Il.ε, Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Ἀνακλίνομαι, paſſ. Reclinor, Me reclino, Recumbo: vnde ἀνακλινθεὶς apud Homerum. ἀνακλίνεται ἐπὶ τὰ δεξιὰ, In dextrum latus recumbit, vel In dextram partem. ‖Capitur & pro Diſcumbo. vt ἀνακλίνω pro Diſcumbere facio.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, Reclinatio. Item Recubitus, vel Accubitus vt in cathedra, ſecundum Budæum. A Suida & Heſychio exponitur ἀνάπαυσις. ‖Capitur & pro Diſcubitus. ‖Plutarchus autem pro ſurrectione è ſomno accipit, vt ait idem Budæus, citans hunc eius in Antonio locum, vbi de morſu aſpidis loquitur, κάρον ὑπνώδη

καὶ καταφοραὶ ἐφελκόμϑμον σιωὶ τῆς αἰσθητηρίων ἀμαυρώσει, τὰ ἐκλυομϑμων ῥᾳδίως καὶ διαχραινόντων πρὸς τὰς ἐξεγέρσεις καὶ ἀνακλίσεις, ὥσπερ οἱ βαθέως καθεύδοντες. A

Ἀνακλισμὸς, οῦ, ὁ, Recubitus, Accubitus, ἀνάκλισις. Itē Recubitorium. Nam Erotianus ἀνακλισμοὺς apud Hippocr. exponit ἀνακλιντήριον.

Ἀνάκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reclinatus, Recumbēs. ἀνάκλιτον, ἀνακεκλιμένον, Heſych. Sed in vulgatis lexicis ἀνάκλιτος exponitur Reclinatorius, & citatur ex Plutarcho in Romulo, θρόνος ἀνάκλιτος.

Ἀνακλιντήριον, ου, τὸ, Recubitorium. pro quo dicitur ET Ἀνάκλιντρον per ſyncopen. Pollux, enumeratis nominib⁹ eorum ſuper quæ recubamus, ſubiungit, τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἴρηκε. Hinc & Phrynichus ait Atticos ἀνάκλιντρον non dicere, ſed ἐπίκλιντρον. Sunt qui velint ἀνακλιντήρια eſſe, ſiue ἀνάκλιντρα, quæ apud Lampridium in Heliogabalo Accubita ſeu Accubitæ appellantur. Euſtath. κλισμὸν eſſe ait apud Homerum genus quoddam θρόνου, quod eius poſteri ἀνάκλιντρον vocitauerint. B

C. ΑΝΤΙκλίνω, Contra declino & deiicio. Item pro Ex aduerſo annuo, citatur ex Muſæo. C

C. ΑΠΟκλίνω, Inclino, Vergo. Item pro Deflecto. Hom. Od. τ, ξεῖν' ἀμήχανόν, οὔπως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον ἄλλη ἀποκλίναντ' ἐπί, &c. Pro vergo & reſpicio in aliquem, apud Æſchinem, teſte Budæo. Item pro Incumbo, id eſt ἀπερείδομαι, ἀποστηρίζομαι, vt ſcribit idem, citans ex Ariſtotele in Probl. ſect. 6, διότι τοῖς ἠρεμοῦσι τὸ ὑγρὸν εἰς ἓν μόριον ἀθρόον ἀποκλίνει. Paſſiua vox eſt Ἀποκλίνομαι, Inclinor, Impellor. vt ἀποκλινθεὶς εἰς ὄχθην apud Plutarchum, exponitur In ripam impulſus vel depulſus. Citatur præterea ἀποκλινθεὶς εἰς ὕπνον pro Delapſus in ſomnum.

Ἀποκλίνω, metaphorica ſignificatione pro animum inclinatum habeo, vel Inclinatus ſum animo, aut animum conuerto ad aliquid. Demoſthenes Olynth. 1, πάλιν ῥᾳθυμεῖν, οὐκ ἐπὶ τὸ ῥᾳθυμεῖν ἀπέκλινεν, Non conuertit animum ad inertiam, Non ſe dedidit inertiæ. Sic in vita Æſchinis, μετὰ δὲ ταῦτα προελθὼν τῇ ἡλικίᾳ, ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι ἀπέκλινε. Iungitur & cū præpoſitione εἰς, vt apud eundem Demoſthenem, ἀποκλίνει εἰς εἰρήνην, Inclinat eius animus ad pacem. Et apud Liuium, Inclinatur ad pacem animus. At Inclinat ſine adiectione aliud potius ſignificare ſolet. Sed & in illo Homeri loco modò citato ſumitur pro Deflecto, metaphoricè. nam intelligit deflectere à veritate, tanquam à recta via. Et Euſtathius ibi annotat, ab illo ἀποκλίναντα originem habuiſſe aduerbium παρακλιδόν: quo alibi vtitur pro ἀποκλίνας τῆς ἀληθείας. Odyſſ. δ, — οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω. E

Ἀπόκλιμα, ατος, τὸ, Accliuitas, Arduitas. Bud. vide infrà Κλιτύς.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ, Inclinatio. Dicitur ἀπόκλισις, (inquit Budæus) quaſi ῥοπή, quum onus in vnam partem vergens deprimit. Plutarch. in Pompeio, de conciliatione Craſſi & Pompeii loquens, ἡ γὰρ ὥσπερ ἐν σκάφει τὰς ἀποκλίσεις ἐπανισοῦσα τῆς πόλεως ἰσχὺς, εἰς ἓν συνελθοῦσα καὶ γενομένη μία ἀνανταγώνιστον ῥοπὴν ἐποίησεν.

C. ΕΓκλίνω, Inclino. Et in paſſ. ἐγκλίνομαι, Inclinatus ſum, Inclinatus recumbo, Innitor. Iliad. ζ, de Ænea & Hectore, πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, in vos res Troiana inclinata recumbit. vt apud Virgilium -in te omnis domus inclinata recumbit, ἀνάκειται. Et apud Polybium ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, in eum inclinatus recubuit. Sic ferè Seneca dicit, Vt nihil eſſet vbi ſe dolor tuus inclinaret. Plutarchus, ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, innixi. Eo verò ſignificatu quo Cic. dicit Ad Stoicos inclinat, & Plinius, In vitium inclinans, Ariſtoteles dicit itidem ἐγκλίνειν, neutraliter, Polit. libro 2, cap. 4, de mixta rep. φαίνεται μοναρχικὸν οὐδὲν, ἀλλ' ὀλιγαρχικὰ καὶ δημοκρατικά. μᾶλλον δ' ἐγκλίνειν βούλεται πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Præterea ſicut animus dicitur Inclinare ſiue Inclinatus eſſe (id eſt Propenſus eſſe) aut Aliquis animo inclinare, vel inclinato eſſe, ita etiam ἐγκλίνειν abſolutè ponitur. Plutarchus Symp. 7, Probl. 5, ὡς ἤδη τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ,τι βούλοιτο χρῆσθαι, vbi ſenſit eos inclinare animis. Similiter Budæus apud Plutarchum in Cæſ. πρὸς τὴν τύχην ἐγκεκλικότες τοῦ ἀνδρὸς, interpr. Inclinantes, Fauentes. quo ſignif. Cicero dicit, Inclinant ad hoc meum conſilium adiuuandum. Sicut etiam Inclinare acies dicitur, & Inclinare miles in fugam, quum victus cedit & tergum vertit: ita etiā ἐγκλίνειν neutraliter vſurpatur, ſicut κλίνειν quoque, vt ſuprà annotatum fuit. Xen. Hellen. 7, p. 366, ἐγκλίνουσιν οἱ πολέμιοι. Et libro 2, pag. 280, οἱ δ' ἐς χεῖρας μὲν ἐδέξαντο, ἔπειτα δὲ οἱ μὲν ἐξεώσθησαν ἐς τὸν ἐν ταῖς ἅλαις πηλὸν, οἱ δ' ἐνέκλιναν, Alii verò inclinabant, vel Inclinabant in fugam, vt Liuius loquitur. Et libro 4, ὡς δ' ἐνέκλιναν οἱ πελτασταί. Sic apud Plutarchum in Fabio, ἐγκλίναντες ἔφυγον. Et apud Polybium libro 16, τῷ δὲ πολεμίου σκάφους ἐγκλίναντος, καὶ ποιουμένου τὴν ἀποχώρησιν ὡς πρὸς τὴν γῆν. vbi Rayſ. interpr. Hoſtili autem naui declinante, ſeque tanquam ad terram recipiente. Ἐγκλίνεσθαι eſt etiam vocabulum grāmaticum. dicuntur enim vocabula aliqua ἐγκλίνεσθαι quum accentu ſuo, quo eleuari in pronūtiando ſolent, in præcedentem vocem aut etiam ſyllabam reiecto, inclinata in illam quaſi recumbunt. vt κλῦθί μευ, πώ μοι, οὔ πω, οὔ τί πω, γάρ πω, φημί σοι, σοί φημι, πώ ποτε, πώ μαλα: item οἵ τινες, ὧν τινων: item ἡμιν pro ἡμῖν. At in μάρτυροί εἰσι non rectè ἐγκλίνεσθαι τὸ ἐστί, tradit Euſt. ex quo ſūt & illa. In hoc autē loco Od. χ, v. 155, pro θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν κάλλιπον ἐγκλίνας, ex Euſt. reponendū ἀγκλίνας, qui exponit ἀνοίξας, cuius expoſitionis mentionem feci ſuprà in Κλίνω.

Ἔγκλιμα, Inclinatus, Inclinatio. Eſt etiam vocabulum aſtronomicum, vt κλίμα. Proclus, κατὰ πᾶν ἔγκλιμα τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἔχουσι. vbi vulg. lex. interpr. In omni plaga eandem ſeruant intercapedinem. Sed non incommodè poſſumus ad verbum reddere Inclinatione: vt Gell. lib. 14, c. 1, dicit, Sub ea inclinatione cæli ſub qua tunc Chaldæi fuerunt. Paulo pòſt dicit, Sub diuerſis cæli regionibus. Ibidem eodem ſignificatu, Quanta partium circulorúmque cæli ex deuergentia & conuexionibus mūdi varietas ſit, quis non videt? ‖ Ἔγκλιμα in naui dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. l. 1, ἵνα δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἔγκλιμα καλεῖται. D

Ἔγκλισις, εως, ἡ, Inclinatio. Ariſtot. Pol. 7, cap. 11, de vrbiū ſitu, αἵ τε γὰρ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινόταται, quæ in oriente deuergunt, ſeu inclinant. Dicitur etiam de cæli inclinatione & deuergētia, ſicut ἔγκλιμα. vt πόλου ἔγκλισις, Inclinatio ſeu deuergentia poli: cui opponitur ἔπαρσις, ſiue ἔπαρμα, ſiue ἔξαρμα, vt Strabo vocat. A Suida exponitur παρατροπή. E

Ἐγκλιτικὸς, οῦ, ὁ, Qui ἐγκλίνεται ſolet. Dicitur apud grammaticos de iis vocibus quæ accentum in præcedētem vocem aut ſyllabam reiicere ſolent. de qua re dixi in ἐγκλίνω paulo antè. F

C. 2. Παρεγκλίνω, Aliqua ex parte inclino, Aliquantum inclino & deuergo. Plutarchus De orac. Pyth. πιθανὸν ἐστι τὰς ἀτόμους ἐξολισθαίνειν καὶ διαλύεσθαι καὶ παρεγκλίνειν. Exponitur etiam In latus inclino ſeu declino. VNDE Παρέγκλισις, εως, ἡ, Deflexus & inclinatio in latus. Galen. libro 1 ad Glauconem παρέγκλισις τῆς ὑστέρας, Vuluæ ad latus inclinatio.

C. ΕΚκλίνω, Declino, Deflecto. Herod. ἐξέκλινεν ἀπὸ σφῶν, ab ipſis declinabat. Xenophon Pæd. 1, ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι, declinant & fugiunt: ſeu Inclinata acie in fugam vertuntur. Ex eodem citatur cum accuſatiuo, ἐξέκλιναν καὶ τούτους, pro Nec hos ſuſtinuerunt. Impetum alicuius declinare dicit Cicero. ‖ Ἐκκλίνω, Inclino, Vergo. Ariſtoteles Polit. 2, c. 9, τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν. (Sic ferè Plinius, Paulùm declinās à topazio in aurum) Suprà ἐγκλίνειν Ariſtot. in eadem re dixerat. G

Ἐκκλινὴς, Decliuis, vel Procliuis. Ἐκκλινὴς, Propenſus, Pronus, vt Budæus interpr. citans ex Ariſtotele, ſicut ἐκκρεμὴς, & ἐπικλινής. Quæ ſignificatio ex poſteriore verbi ἐκκλίνω ſignificatione manat.

Ἔκκλισις, εως, ἡ, Declinatio. ἔκκλισις τοῦ κακοῦ apud Baſil. in Epiſt. Declinatio mali, vt Declinatio periculi, apud Ciceronem, vel Declinatio à malo, vt idem dicit Declinationem facere à malo. Quod porro idem Cicero dicit Tuſcul. 4, A malis natura declinamus: quæ declinatio H

A ſi cum ratione fiet, cautio appelletur: ex hac Stoica definitione deſumptum eſt, εὐλάβεια, εὔλογος ἔκκλισις.

c.2. Παρεκκλίνω, Aliquantum declino, Paulùm declino, vt Cicero & Plin. loquuntur. Ariſtot. παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας. Idem Eth. 2, cap. 1, de etymo vocabuli ἦθος, ab ἔθος videlicet, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχε, μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. pro quo mendoſè in Flor. edit. παρεγκλῖνον. Accipitur etiam tranſitiuè pro Declinare facio, Deflecto, ἐκτρέπω & παρευθύνω, A recta via declino alique: vt Liuius dicit, Si quò ego inde agmen declinare voluiſſem.

B C. ΕΠΙκλίνω, Acclino. ‖Item Inclino. Et Ἐπικλίνομαι paſſiuum, Inclinor, vt apud Thucydidem lib. 2, pag. 73, δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες ἁλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς ἀπὸ τῆς τομῆς ἑκατέρωθεν, ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίας, ſuprà murum inclinatis porrectiſque, Valla interpr. Ἐπικλίνω neutraliter etiam capitur pro Inclino, ſeu Declino ad, Vergo ad. vt ἐπικλίνουσα πρὸς θάλασσαν, apud Ariſtidem. ‖Ἐπικλίνεσθαι, idem quod ἐπικεῖσθαι, Iacere ſuper: vt exponitur apud Apollon. Arg. lib. 2, αἶα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν. niſi malimus ἐπίκειται vertere C Adiacet, vt ſuo loco oſtenſum eſt. & ſic à præcedenti loco Ariſtidis non erit diuerſum.

Ἐπικλινής, Declinans, Deorſum vergens. vt ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον, apud Callim. Et neutr. gen. τὸ ἐπικλινές, Inclinatio, Deuergentia, Procliuitas. ‖Item Decliuis, Deuexus, Deuergens. Plutarch. καταβαίνοντες ἀπὸ λόφων τινῶν ἐπικλινῶν. Thucyd. lib. 6, pag. 219, ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ καὶ ἐπιφανὲς εἴσω: loquens de epipolis Syracuſanis, quem locum paulo antè dicit ἀπόκρημνον eſſe καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως κείμενον.

D Ἐπικλίντης, ου, ὁ, Inclinans: (tranſitiuè accipiendo pro Faciens vt inclinet) dicitur terræmotus quidam. Ariſtot. De mundo, ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας, id eſt (vt Bud. interpr.) Qui ad angulos acutos terram in obliquũ quatiunt, ἐπικλίνται vocantur, quaſi in tranſuerſum agentes. Hic terræmotus eſſe videtur is qui ab Ammiano Marcellino, l. 17 DICITVR Κλιματίας, quo ſcribit vrbes, ædificia, montéſque complanari. Seneca quoque Quæſt. natural. lib. 6, cap. 21, inter terræmotus genera Inclinationem ponit. Altera, inquit, [terræmotus ſpecies eſt] Inclinatio, qua in latera nutat nauigii more. Meminit & tertiæ, qua nec ſuccutiuntur omnia nec inclinantur, ſed vibrantur.

E Ἐπίκλιντρον, ου, τό, Sella in qua acclinare nos poſſumus, vel Lectulus in quo recumbere poſſumus. Pollux numerat inter ea ἐφ' ὧν ἐπὶ κατακεῖσθαι, & idem eſſe quod ἀνάκλιντρον docet, his verbis, τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπε. Videtur autem intellexiſſe hunc locum qui eſt in Concionantibus, vbi vetula libidinoſa iuuenculæ cum ipſa certanti imprecatur, Ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα, τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις βουλομένη σποδεῖσθαι, κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις. Schol. dicit eſſe εἶδος κοσμίου, Suid. verò εἶδος κοσμίου γυναικείου.

F C. ΚΑΤΑκλίνω, Reclino, Depono. Xenoph. Pædiæ ſexto, αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν, ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατέκλιναν καὶ κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ. Idem in Cynegetico, loquens de ceruis hinnulos ſuos in cubilia deportantibus, κατακλίνασαι δὲ καὶ γάλα δοῦσαι. Ariſtophanes Pluto, κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ κράτιστόν ἐστι. G Plutarch. Lycurgo, de Charilao, κατακλίνει ἐν βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον, in ſede regia deponit. Et κατακλίνομαι, Reclinor, Reclinato corpore iaceo, Decumbo. Ariſtophan. Veſpis, κατακλινόμενοί τε ἐπὶ ταῖς κοίταις. Polybius de illuſtrium virorum apud Romanos funeratione, κομίζεται μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγορὰν, ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κατακεκλιμένος, interdũ ſtans ante omniũ oculos, rarò recubãs, vt Turnebus vertit. Exponi etiã poteſt Reclinat⁹, vt Horatius dicit, In remoto gramine per dies feſtos reclinatus. At Martial. In gramine floreo reclinis. Budæus ex Andocide, de fœmina ægrotante & decumbente, ἀπαλλαττομένη μεταξὺ κατεκλίθη. H Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, de ceruis, ἁλίσκονται δὲ θηρευόμεναι αἱ ἔλαφοι συριττόντων καὶ ᾀδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, voluptate cantus permulſæ decumbunt. Κατακλίνω, Diſcumbere facio. Lucæ 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα. Plut. Symp. ſeptem ſap. ἐκεῖ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς, ibi diſcubuit ipſe & nos ſibi accũbere iuſſit, vbi videlicet alter diſcũbere indignabatur. In hac ſignificatione frequentiſſimum eſt paſſ. κατακλίνομαι. Athen. lib. 8, οὐκ ἦν κατακλίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθος, ἀλλὰ δαίνυνθ' ἑζόμενοι. Plato Sympoſ. δεῦρο σὺ ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Et aliquanto antè, κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος. Athen. κατακλίνεσθαι ἐπὶ δεῖπνῳ. Demoſth. κατακλίνεσθαι τὴν ἄνθρωπον καὶ δὴ καὶ ᾄδειν ἐκέλευον, accumbere mulierem iubẽt, atque adeo canere. Ariſtoph. Veſpis, ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός, hìc diſcumbens, ſeu accumbens. Citatur & ex Platone lib. 2, De legibus, κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυρρίναις, diſcũbentes in ſtibadiis. Similiter apud Xenophontem Pæd. 5, ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς. Et voce media apud Plutarchum Sympoſ. ſept. ſap. ποῦ δ' (εἶπεν) ὁ ἀνὴρ κατακλινάμενος ἐδυσχέραινεν; vbi tãdẽ vir ille indignabatur diſcũberet? Ipſum quoq; κατακλίνω neutraliter in hac ſignif. capitur: vt apud Ariſtoph. Veſpis, πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ' ἀνύσας, Quomodo diſcumbã? Reſpondet alter, εὐσχημόνως. Et apud Philonem De vita Moſis lib. 2, ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλίναντες ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων εἱστιῶντο, ſub dio in littoris arena diſcumbentes corporibus proſtratis. ‖Κατακλίνομαι, Procumbo. vt κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα, in genua procumbere. ‖Κατακλίνεται πόλις εἰς κίνδυνον, Labitur vel Conicitur. Pro Deiicior citat Budæus ex Areopag. ‖Κατακλίνομαι, Deuergo. Apollon. Argon. lib. 2, Ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπείροιο Κοίλη ὕπαιθα νάπη. ‖Κατακλινόμενος, καταφερόμενος, ἐθελοκακῶν, Præuaricans. Bud.

Κατακλινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui reclinatus decumbit. Apud Suidam, ἔτυχε ἐπὶ κατακλινὴς ὢν καὶ μαλακιζόμενος, In lectulo reclinatus, In lectulo recumbens, ἐπικλινὴς ἀνακείμενος, vt ipſe exponit. Plerunque verò κατακλινὴς dicitur qui decumbit ob aduerſam valetudinem: κλινοπετὴς & κλινήρης, Poll.

Κατάκλισις, εως, ἡ, Decubitus. Galen. lib. 1 ad Glauc. τὰ ἐκ τῶν κατακλίσεών τε καὶ τὰ τῆς ἀναπνοῆς γνωρίσματα, notæ quæ ex ægro decumbente & reſpirante ſumuntur. Ioſeph. ἐν τῇ νοσηλείᾳ κατάκλισις. ‖Item Accubatio, Accubitus, Plutarch. Sympoſ. 5, Probl. 6, τὸ σχῆμα τῆς κατακλίσεως ἠπόρηντο· πλατεῖς γὰρ ὡς ἐπίπαν κατακειμένους δειπνεῖν, de ratione diſcumbendi apud veteres, ſeu de accubitu epulari, vt Cicero loquitur. Et paulo pòſt, ὕστερον δὲ μετασχηματίζειν ἐπὶ βάθος ἐκ πλάτους τὴν κατάκλισιν. Et lib. 1, Probl. 1, οὐ γὰρ ἕδρα μέν ἐστι καὶ στάσις τοῦ κρείττονος, κατάκλισις δὲ οὐκ ἔστιν. Item apud Ariſtot. Polit. 7, cap. 17, de iunioribus, πρὶν ἢ τὴν ἡλικίαν λάβωσιν ἐν ᾗ καὶ κατακλίσεως ὑπάρξει κοινωνεῖν ἤδη καὶ μέθης, Accubationis epularis poteſtas eis fiet, Vnà cum cæteris accumbere licebit.

Κατάκλιτον, ου, τό, Lectulus diſcubitorius, Plin. vel Sedes in qua reclinari poſſumus. nam Suidas κατάκλιτα exponit non ſolùm κλίνας, ſed etiã θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτηδείους. ‖At Ἀνάκλιτος apud Heſych. eſt ἡ πλαγιαία, fortaſſis ab ea ſignif. τοῦ ἀνακλίνεσθαι qua pro Deuergere accipitur.

c.2. Ἐγκατακλίνω, Reclino, ſeu Depono in. Ariſtoph. Pluto, Ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν Ἐγκατακλινοῦντ' ἄγομεν εἰς Ἀσκληπιοῦ, reclinatum ſeu depoſitũ in fano Æſculapii. pro quo ſuprà dicit κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. Ἐγκατακλίνομαι, Diſcumbo, ſeu Accumbo. Ariſtoph. Auibus, Εἶτ' ἵνα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον, Ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακήν, vt in molli ex caprinis pilis ſtragulo accumbamus, vel decumbamus. Ex eiuſdem Nebul. ſchol. citat, ἀλλ' ἐγκατακλινῇ δευρί, hìc recumbe nobiſcũ. Sed in impreſſis libris legitur ibi, ἀλλ' ἐγκατακλινεὶς δευρί, (interiecto, τί δρῶ;) ἐκφρόντισόν τι τῶν σαυτοῦ πραγμάτων.

c.2. Παρακατακλίνω, A latere reclino, Iuxta reclino. Bud. interpr. Iuxta ſtatuo in lecto, ſic iungens hunc ex incerto autore locum, ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ. Item Iuxta accumbere facio: ſequendo ſignif. τοῦ κατακλίνω.

c.2. Προκατακλίνω, Antè reclino ſeu depono, Antè alios accumbere facio, Primos accubitus tribuo. Et Προκατακλίνομαι, Prior accumbo, vel In ſuperiore loco accumbo, vt Bud.

vt Bud. interpr. apud Luc. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τουτονὶ τὸν φαρμακέα παρακατακλίνεσθαί μου. A

C.2.Συγκατακλίνω, Vnà recumbere ſeu accumbere facio. Et Συγκατακλίνομαι, Vnà recumbo. Ariſtoph. Nebulis, Ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, συγκατεκλινόμην ἐγὼ Ὄζων τρυγός. Itē Vnà accumbo, Vnà diſcumbo. Athen. συγκατακλιθεὶς ἑνὶ τῶν βορῶς ἐσθιόντων.

C.2.Ὑποκατακλίνω, Sub alio accumbere facio, Inter infimos conuiuas accubitum tribuo, Inferiori loco accumbere iubeo. Apud Suidam, κληθεὶς εἰς ἑστίασιν ὑποκατακλίνεται πάντων καταφρονηθεὶς ὡς παῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. (vbi fortaſſe B legendum eſt, ὑπὸ πάντων καταφρονηθείς.) ‖Ὑποκατακλίνομαι, Cedo, Non obſiſto. Plutarchus Pompeio, ὑποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, argumentis non refragante. Plato De republica lib. 1, ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει. quod paulo pòſt dicit ὑπείκειν ἀλλήλοις. Et aliquanto antè, ὑποκατακλινόμενοι ἡμῖν αὐτοῖς, concedentes inuicem in diſputando. Sic Demoſthenes κατὰ Φιλίππου. Bud. Eiuſdem ſignif. eſt ὑποκλίνεσθαι.

C.ΜΕΤΑκλίνω, Declino. v. l. VNDE Μετάκλισις, εως, ἡ, C Inclinatio, Reflexio. v. l. Eſt & figura grammatica, de qua in Κλίσις.

C.ΠΑΡΑκλίνω, Iuxta ſeu à latere recumbere facio, Iuxta reclino. idem quod παρακατακλίνω, ſeu Iuxta cubantem ſtatuo, vt Budæus interpretatur apud Athen. Ὀλυμπιάδος παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξεῖναν τὴν Θετταλὴν ἑταίραν περικαλλεστάτην. quo ſignificatu paulo antè habuimus παρακατακλινομένη αὐτῷ. Idem Bud. in eodem loco interpretatur etiam Iuxta collocans in accubitu: ſed prior expoſitio videtur commodior, vt videlicet intelligamus de decubitu in lecto. D Et Παρακλίνομαι, Ad latus accumbere iubeor: vel, Iuxta accumbo ſeu diſcumbo. Plut. Symp. 1, δυοῖν κλινῶν ἀποδεδομένων τοῖς παρακεκλιμένοις, accubātibus, ſeu à latere accubātibus. Et A latere iaceo, Adiaceo. vt apud Dionyſ. De ſitu orbis, παρακέκλιται, Adiacet. ‖Παρακλίνομαι, Incūbo, vt interpretātur apud Ariſtot. Eth. 10, c. 4, τὸ μὲν γὰρ πρῶτον παρακέκλιται ἡ διάνοια καὶ διατεταμένως περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖ, incumbit in ea cogitatio. Quidam tamen libri habent etiam παρακέκληται, excitata & prouocata quodammodo eſt. quam lectionem E Argyropylus agnoſcit. Ex eiuſdem Ariſtot. Rhet. ad Alex. παρακεκλιμένος affertur pro Incitatus ſua ſponte. ‖Παρακλίνω, Declino, hoc eſt Deflecto, Auerto, Od. υ, — ὁ δ' ἄλλυδις ἄλλοτ' Ὀδυσσεὺς Ἧκα παρακλίνας κεφαλήν. Sic apud Apollonium lib. 2 Argon. κρᾶτα παρακλίνας, ad latus declinans, Auertens. Accipitur etiam neutraliter pro Declino, Deflecto. Æſchines contra Timarch. pag. 28, ἡμέτερον ἐστιν ἔργον, πανταχῇ παρακολουθοῦντας, μηδαμῇ παρακλίνειν αὐτὸν ἐᾶν, μηδὲ τοῖς ἔξω λόγοις διισχυρίζεσθαι. Vbi Bud. interpr. Aberrare, Deuitare, vt qui de via di- F greditur vt vitet occurſum alicuius. ‖Παρακλίνω, vt ἀνακλίνω ſuprà, exponitur etiam Aperio ſeu Adaperio, παροίγω, apud Ariſtoph. Pace, Καὶ μὴ ποίει γ' ἅπερ αἱ μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι τῆς αὐλείας παρακύπτουσι. Pro παρακλίνω autem poeticè dicitur ETIAM Παρκλίνω, per ſyncopen (vt ἀγκλίνω pro ἀνακλίνω.) Heſiod. Erg. — οἳ λυγρὰ νοεῦντες Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες, Aliò deflectunt ſeu detorquent, A recto tramite declinant.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, Qui à latere accubat, Qui à latere accli G natus eſt. Epigr.

Παρακλίτης, ου, ὁ, idem. Xenophon Pæd. 2, ἕνα τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον καὶ παρακλίτην πεποιημένον. Vide & Συγκλίτης infrà.

Παρακλιδὸν, Declinando & deflectendo in latus. Apoll. Argon. 1, Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο Πῖπτεν, id eſt παρακεκλιμένως ἔπιπτεν, vt ſcholiaſtes exponit, Cecidit in latus declinando. Et lib. 2, Ἴσχεν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν. Apud Homerum autem ſignificat Declinādo à vero. Od. δ & Od. ρ, Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, H οὐκ ἂν ἐγώ γε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, id eſt παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, vt Euſtath. exp. Sic autē deriuatur hoc aduerbiū παρακλιδὸν à παρακλίνω, vt διακριδὸν à διακρίνω.

A C.ΠΡΟΣκλίνω, Acclino. Item Facio inclinare ad, Propenſum reddo. Syneſius epiſt. 150, τὸν μὲν θεὸν ἑαυτοῦ τελεῖται τὸν ἐνόντα τόπον καὶ προσκλινεῖ βίου τι ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ.

Πρόσκλισις, Inclinatio, propriè animi, Propenſio. Epiſt. 1 ad Tim. cap. 5, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν. Voluntatis inclinatione propendere in aliquem dicit Cicero hoc ſignificatu. eſt autem metaphora à lancibus. Quædam exemplaria minus rectè habent πρόσκλησιν. Apud Suidam eſt aliud B quoque exemplum, μὴ διαπράξασθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, id eſt ἑτερομέρειαν, voluntatis inclinatione propendendo in alteram partem.

Πρόσκλιντρον, Id cui acclinare nos poſſumus. Etymologiſtes dicit eſſe τὸ λεγόμενον προσκλιτόν: & κλιντῆρα eſſe τὸν θρόνον τὸν ἔχοντα πρόσκλιντρον. In noſtro autem veteri lexicoſic ſcribitur, Προσκλιντὸν, τὸ λεγόμενον προσκλιτὸν· καὶ Κλιντὴρ, ὁ θρόνος ὁ ἔχων προσκλιντόν. AT Προσκλιτὸν Suidæ eſt ἐν ᾧ ἀκουμβίζομεν, in quo accumbimus.

C.ΣΥΓκλίνω, idem quod συγκατακλίνω, Simul accumbere C facio. Exponitur & neutraliter Simul accumbo, quod tamen potius Συγκλίνομαι paſſ. dicitur.

Συγκλίτης, ου, ὁ, Qui ſimul accubat. Plutarchus Sympoſ. ſept. ſap. ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθη μεθ' ὧν ὅ γε τῆς ἀκλισίας δυσχεραίνων δυσχεραίνει τῷ συγκλίτῃ μᾶλλον ἢ τῷ κεκληκότι, ei quocum accubat. Et Poll. lib. 6, De conuiuio, ὁ δὲ παρακείμενός τινι, συμπότης, συγκλίτης, παρακλίτης. ὃν σύγκλινον Μένανδρος καλεῖ.

C.ΥΠΟκλίνω, Reclino ſub. Et Ὑποκλίνομαι, Reclinor ſub, ſeu Iaceo ſub. Od. ε, ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, vbi ſchol. exponit ὑπέπεσε. Et lib. 1 Epigr. ὑποκλινθέντα κόμῃσι Ῥύσασθε, reclinatum ſub, ſeu ſuppoſitum comis & frondibus. D ‖Ὑποκλίνω, Submitto, Subdo, Subigo, Bud. ex Greg. ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν φιλονείκως μᾶλλον ἢ λογικῶς, καὶ ὑποκλίνειν ἑαυτοῖς ἐπειρῶντο διὰ τῆς περὶ τὰς ἐπιχειρήσεως. Eiuſdem ſignificationis eſt ὑποκατακλίνω.

¶Κλίνη, ης, ἡ, Lectus, in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere poſſumus, aut etiam erecti ſedere. apud Demetrium de Catero Macedone, ἐπὶ χρυσῆς κλίνης καθεζόμενον μετέωρον, καὶ ἐν πορφυρᾷ χλαμύδι καὶ ὑφηφαίως E ἀποδεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων. Athenæus lib. 12, ἐπὶ χρυσῆς κλίνης κοιμᾶσθαι φησὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Iſocrates, ἓξ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plutarchus in Præcept. ſanit. μίαν ἡμέραν ἐν κλίνῃ διάγειν, vnam diem in lecto decumbere. In κλίναις efferebantur etiam mortui, vt patet ex hoc epigramm. Lucillii, lib. 2, Τὴν δὲ κενὴν κλίνην οἱ φέρτορες ἦραν ἐπ' ὤμων, Ἐξαράψαντες αὐτὸν, Γαῖος ἐκφέρεται. Plerunque capitur etiam pro lecto diſcubitorio, vt Plinius vocat, ſeu pro toro in quo diſcumbitur. Xenophon Pæd. 8, κλίνην στρώννυσι, τράπεζαν κοσμεῖ. Plato F Sympoſ. ἀνέπαυέτο ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ ἐν ᾗ περ ἐδείπνει. Athenæus lib. 4, de eo qui φίλος regis Parthorum dicitur, τραπέζης μὲν οὐ κοινωνεῖ, χαμαὶ δ' ὑποκαθήμενος ἐφ' ὑψηλῆς κλίνης κατακειμένῳ τῷ βασιλεῖ. Aliquanto antè de conuiuis regis Perſarum, οἱ μὲν χαμαὶ καθήμενοι, ὁ δ' ἐπὶ κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος. Et lib. 10, κατερρύησαν ἀπὸ τῶν δίφρων ἐπὶ τὰς κλίνας. Item apud Pollucē, κλίνη ἀργυρόπους, περίπτυξος, ἐλεφαντίνη, σφενδαμνίνη, ἀμφικέφαλος. item ἀμφίκολλος ex Platone comico, quam ipſe dicit eſſe τὴν κατακεκολλημένην: vnde ſuſpicari aliquis poſſit legendum G ἀμφίκολλος. verba autem illius comici ſunt, Ἔπειτα κλίνην ἀμφίκωλον, πυξίνην. ‖Κλίναι Heſychio ſunt αἱ τροπαὶ τῶν μαχομένων, Declinationes ictuum, quibus videlicet aliquis aduerſarii ictus declinat. ‖Κλίνη eſt & nomen proprium mulieris apud Athenæum lib. 10, quam dicit fuiſſe οἰνοχόον Ptolemæi Philadelphi.

C.Κλινήρης, In lecto decumbens. Dicitur plerunque de eo qui aduerſæ valetudinis gratia diu lectulo affixus eſt. Plutarchus, παντάπασιν ἤδη τὴν τοῦ σώματος ἐξημαυρωμένος δύναμιν, καὶ τὰ πολλὰ κλινήρης διημερεύων. Vtitur etiam H Athen.

C.Κλινοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lecti formam habens. Κλινοειδεῖς dicuntur tres apophyſes quas os σφηνοειδὲς intra cranium emittit. Sic vocatæ ſunt quòd lectū repræſentēt. Earum vna poſtica eſt, quæ ſuperiorē: duæ autē anticæ ad

neruorum opticorum exortum, qui inferiorem lecti partem referunt. Gorr.

C.Κλινοπετὴς, q.d. Qui in lectum procũbit. idẽ quod præcedens. Plut. An ſeni capeſſ. reſp. τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωςίαν. Syneſ. epiſt. κλινοπετὴς ὑπηγόρδυσα τὴν ἐπιςολὴν, In lecto iacens, Decumbens, ex mala valetudine, ἐν νόσῳ κεκλιμδμος. Xen. Hell. 5, Ἀγησίλαος κλινοπετὴς ὤν.

C.Κλινοπηγία, ας, ἡ, Lectorum compactio.

C.Κλινοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lectos fabricatur.

C.Κλινόπους, οδος, ὁ, Lecti pes. Themiſtius, ὁ κλινόπους ἐξείργαςαι διὰ τὴν κλίνην. VNDE Κλινοπόδιον, forma dimi nutiua, Lecti pediculus. eſt nomen herbæ apud Dioſcoridem lib. 3, cap. 109, cuius τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνης ποσίν. Clinopodion (inquit Plinius libro 24, cap. 15) alii cleonicion, alii zopyron, alii ocymoeides appellant, ſerpyllo ſimilem, ſurculoſam, palmi altitudine. Naſcitur in petroſis, orbiculato florum ambitu, ſpeciem lecti pedum præbens. Vulgò vocant Pulegium mõtanum, vt docet Gorr.

C.Κλινότροχος, ου, ἡ, Lectirotaria, vt Gaza interpr. apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 3, cap. 11, τρίτον δὲ [γλῖνος τῆς σφενδάμνου προσαγορδύεται] κλινότροχον, ὡς οἱ περὶ Στάγειρα.

C.Ἑκατοντάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Centum lectis inſtructus. Athenæus lib. 12, ἦν δὲ ὁ οἶκος ἑκατοντάκλινος, ἐν ᾧ ἑκάςη ἦν κλίνη κεκοσμημδμη ςολῇ γαμικῇ εἴκοσι μνῶν ἀργυρῶν· ἡ δὲ αὐτοῦ, χρυσόπους ἦν: de nuptiis Alexandri.

C.Ἑξάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex lectis inſtructus. Dicitur etiam ſubſtantiuè ἑξάκλινον, quo Latini quoque vtuntur. Volunt autẽ ἑξάκλινον eſſe ſtibadiũ ſex conuiuas capiens apud Martialem, Et teſtudineum menſis quater hexaclinon Ingemuit atrio non ſatis eſſe ſuo. Pro ἑξάκλινος autem dicitur ET Ἕξκλινος, Atticè, vt ἕξπους pro ἑξάπους, teſte Etymol.

C.Ἑνδεκάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vndecim lectis inſtructus. Vndeclinis, vt vulg. lex. interpr. Eadem v. l. tradunt ἑνδεκάκλινον κεφαλὴν, Teleclidem comicum apud Plut. dixiſſe Caput vndecies inclinatum.

C.Τρίκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tribus lectis inſtructus. Athenæus lib. 5, ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα, θαλάμους δὲ τρεῖς εἶχε τρικλίνους. AT Τρίκλινον, ου, τὸ, Triclinium, Conclaue diſcubitorium tribus lectis inſtructum. Latini Triclinium dicunt. Vitruuius libro 4, In tricliniis cæteriſque conclauibus maximus eſt vſus luminum. Et Cicero in Verrem dicit Quinquaginta tricliniorum lectos. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas menſas appoſitis, quibus diſcumbi ſolebat. Socrates Rhod. apud Athenæum lib. 4, καὶ δώδεκα τρίκλινα διεςρώσασα ἐκάλεσε τὸν Ἀντώνιον, duodecim tricliniis conſtratis & inſtructis. Apud eundem alibi, ἔςρωτο δὲ εἰς ἑορτὴν χίλια τρίκλινα. Latini itidem triclinia dicunt. Cicero 4 in Verrem, In foro ſibi triclinium ſtrauerat. Quod explicans paulo pòſt, ſubiungit, Imperauit vt in foro ſibi medio lecti ſternerentur. Poetæ Latini periphraſticè vocant ternos lectos, vt Horat. 1 Serm. ſat. 4, Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos. Et Iuuen. ſat. 5, Tertia ne vacuo ceſſaret culcitra lecto, Vnà ſimus, ait.

Κλινικὸς, οῦ, ὁ, Clinicus. nam Latini id vocabulum retinẽt, apud quos Clinicus medicus exponitur qui in lectulo decũbentes inuiſit & curat. & Clinice dicitur medicina illa. Plinius lib. 29, cap. 1, de Hippocrate, Is, quum fuiſſet mos liberatos morbis ſcribere in templo eius dei quid auxiliatum eſſet, vt poſtea ſimilitudo proficeret, exſcripſiſſe ea traditur, atque (vt Varro apud nos credit) iam templo cremato inſtituiſſe medicinam hanc quæ clinice vocatur.

Κλινὶς, ίδος, ἡ, Lectulus. Cratinus apud Pollucem, Οἱ δ' ἀλισκάζουσιν ἐπὶ ταῖς κλινίσιν. Specialiter autem κλινὶς vocatur τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης καταςρωννύμδμον, ὅταν μετίωσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου, vt Poll. tradit, qui κλινίδιον & κλιντήριον quoque appellari annotat. Similiter Heſych. quoque κλινίδα diciteſſe ἐπὶ τῆς ἁμάξης νυμφικὴν καθέδραν, ſellam ſponſalem in curru. VNDE Κλινίδιον, ου, τὸ, Lectulus. idem quod κλινίς. Plut. Ad præfect. indoctũ, εἰς ὑπερῷον οἴκημα θύραν ἔχων ἐπιῤῥάκτην, ἧς ἐπάνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας. Idem, τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλινίδια καὶ καταργυροῦντας. Idem, ἰατρὸς εἰσελθὼν πρὸς ἄνθρωπον ἐῤῥιμμένον ἐν τῷ κλινιδίῳ. Accipitur etiã pro lectica in qua portari ditiores ſolebant, vt apud eundem in Coriolano, ἐν κλινιδίῳ φοράδην κομισθεὶς εἰς τὴν σύγκλητον. Vide & Κλινὶς præcedens.

Κλιναρίον, ου, τὸ, Lectulus. idem quod κλινὶς & κλινίδιον. Citat Poll. ex Ariſtoph.

¶Κλισμὸς, οῦ, ὁ, Lectus diſcubitorius, Torus diſcubitorius. vel Lectus in quo recumbi aut decumbi poteſt. idem enim eſſe quod κλίνην teſtatur Gal. ſic accipi tradens apud Hipp. lib. 2 De muliebr. aff. Apud Hom. verò accipitur pro ſella recubitoria, quæ ἀνάκλιντρον alio nomine appellatur, vt Euſtath. docet. Il. θ, Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι. Od. α, Ἑξείης ἕζοντο ἀνὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Paulo antè quoque diſcrimen faciens inter κλισμὸς & θρόνος, dixerat, Αὐτὴν δ' εἰς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον. Athen. lib. 5, docet θρόνον eſſe ἐλευθέριον καθέδραν σὺν ὑποποδίῳ, quod θρῆνυς vocetur: κλισμὸν autem περιττοτέρως κεκοσμῆσθαι ἐπὶ ἀνακλίσει: at his viliorem eſſe δίφρον.

Κλισία, ας, ἡ, Locus in quo recumbitur, Tabernaculum. Euſtath. dicit eſſe οἴκησιν αὐτοσχέδιον καὶ ποιμενικὴν, quæ propriè nec θάλαμος ſit, nec οἶκος, nec δόμος, nec μέγαρον, propius tamen ad σκηνὴν accedat: hoc tamen ab ea differens quòd domum imitans portas habeat quæ vecte obfirmari poſſint: σκηνὴ autem ex linteo plerũque conficiatur, quod tentorium Latini appellant. Il. τ, ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίης ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Il. κ, εὗρον περὶ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ. Il. λ, Ἐς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον. Il. ν, ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανεν. Achillis κλισίαν Il. ω, v. 250, fecere ipſius milites Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. αὐτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, & circum eam αὐλὴν ex palis, θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής. Qualis ferè apud Ouidium 3 Faſt. eſt è ramis frondea caſa, quũ ait, Sub Ioue pars durat: pauci tẽtoria ponũt: Sũt quibus è ramis frõdea facta caſa eſt. Aduerbialiter autem DICITVR Κλισίηνδε pro εἰς κλισίαν, vt οἶκόνδε. Il. α, Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε. Sic & alibi. Cui OPPON. Κλισίηθεν. i. ἐκ vel ἀπὸ τῆς κλισίας. ‖ Accipitur & pro caſa tugurióque ruſtico, ſiue ſtabulo. nam Euſt. Od. π, exp. ςαθμὸν ſiue κατοικίαν ἀγροικικὴν, eo quòd, quum paulo antè dixiſſet, οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην λῆθεν ἀπὸ ςαθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβὸς, ſubiũgat paulo pòſt, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίας. ‖Κλισία accipitur etiam pro ſella diſcubitoria, aut pro ſella in qua recliui ceruice recumbere poſſumus: eadem quæ κλισμός: Odyſſeæ δ, Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήςη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν: paulo pòſt verò de eadem dicit, Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. vbi annotat Euſtath. κλισίαν & κλισμὸν pro eodem poni, eſſéque θρόνον ἔχοντά τι ἀνάκλιντρον, eique ἐπικεῖσθαι τάπητα ἐξ ἐρίου loco προσκεφαλαίου. Od. τ, Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε, Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Apud Athenæum libro 11 Polemon tradit Hippeum in nuptiis Pirithoi Athenis feciſſe κλισίας ἐλατίνας χαμαὶ ποικίλοις ςρώμασι κεκοσμημδύας. Apud eundem lib. 12, de Ariſtippo, ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχών: quam poſtea κατάκλισιν dicit. Sic apud Plutarchum, ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην ἄτιμον. ‖Apud Lucam verò Euangeliſtam κλισίαι dicuntur diſcumbentium claſſes, cap. 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite vt diſcumbant per ſingulos quoſque diſcubitus quinquageni. Marcus συμπόσια vocat & πρασιάς. ‖Hippocrati verò κλισίη eſt ἡ κλίνη, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, teſte Erotiano. Scribi verò ET Κλεισία tradit Euſtathius ex Lexico rhetorico, καὶ ἡ κλεισία δὲ (inquit) καὶ τὸ κλείσιον καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. Ea tamen ſcriptura in locis Homericis admitti nequit.

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία, id eſt ἁπλοῦς οἴκημα, ſeu (vt Dioni apud Euſtathium placet) τὸ τῶν προβάτων σκεπαςικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, Ouile, Caula. Odyſſ. ω, Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην· περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες. vbi annotat Euſtathius κλίσιον eſſe οἶκον οἰκετικὸν καὶ ἁπλῆ καὶ οἷόν τινα κλισίαν. Atticis autem κλίσιον eſſe ἁμαξῶν καὶ ζεύγων δεκτικὸν, idem quod

Romanis Stabulum. Apud eundem Amerias κλίσιον eſſe putat A προσῷον, alii ἕδρας σχηματοειδῆ ἐν ᾗ ἐκκλινῆ οἱ κλισμοί. Dioni autem (vt ibidem Euſtathius annotat) κλίσιον eſſe videtur σταθμὸς προβάτων. Pollux quoque κλίσιον eſſe ſcribit σταθμὸν ὑποζυγίων ſeu τὸν ἐξ ἀγρῶν βοῶν σταθμὸν καὶ ὄνων: apud Antiphanem verò eſſe ἐργαστήριον: κλίσιον verò in comœdia (vt ibidem tradit) παρακλιθῆναι παρὰ τὴν οἰκίαν, παραπετάσμασι δηλούμενον. Heſychius verò dicit eſſe etiam παστάδα. Vtitur hoc vocabulo & Demoſthenes Pro corona, pag.112, ὡς ἡ μήτηρ σου, τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωι χρω- B μένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. Scribitur verò ET Κλείσιον, vt Κλεισία. Dicitur autem in rhetorico lexico κλείσιον eſſe θυρεῶν ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵσταται: & κλεισίαι, αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Vide & Κλεισίαι & Κλείσιον ſuprà poſt Κλείω. VNDE Κλισιὰς, άδος, ἡ, vt κλισιάδες θύραι apud Pollucem, Fores τοῦ κλισίου, maiores, vt etiam per eas currus agantur & τὰ σκευοφόρα. quo in ſignificatu habuiſti κλεισίαι paulo antè. Suidæ autē κλισιάδες ſunt θύραι δίπτυχοι ἢ σκηναί. C

¶Κλίτος, εος, τὸ, Decliuitas, Deuexitas: vt κλίμα. Apollonius Argonauticῶn lib.1, Κλίτεα Παλληνῆα Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην Ἤνυσαν. vbi ſcholiaſtes eſſe dicit τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις. Ezech.cap.47, καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ, à dextra deuexitate. Et 3 Regum cap.6, ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ νότου, ab inclinatione ſeu deuergentia cæli auſtrali. Sic ſuprà κλίμα & ἔγκλιμα. At Ezech. cap.46, & Exodi cap.26, κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς exponitur Per angulos atrii. Vide & Κλιτύς.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, itidem Decliuitas ſeu Deuexitas montis, D ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους. Homerus Odyſſ.β, ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καθέδραθω, per montis decliuitatem aſcendens. Iliad. π, Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. vbi Euſtathius annotat κλιτῦς veteribus eſſe τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων: aliis autem τοὺς προσκεκλιμένους καὶ προσνενευκότας ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπους. Vulgata lexica interpretantur ex Plinio Deuexæ rupes, at ſcholiaſtes Euripidis in Hippol. κλιτὺν dicit eſſe ἀνακεκλιμένην καὶ ὑψηλὴν πέτραν. Heſych. κλιτῦς exponit etiam ὀρῶν λόφους, φάραγγας, αὐλῶνας. Annotat E autem Euſtath. eſſe qui SCRIBANT Κλειτὺς, deriuātes A Κλέτας quod ſignif. ὀρεινὴν τραχεῖαν ἐξοχὴν, eminentiam in monte aſperam.

Κλίμαξ, ακος, ἡ, Scala, Gradus. κλίμαξ ἑλικτὴ, ſcalæ cochlides quibus in gyrum aſcenditur. Homerus Odyſſ. φ, Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο. Xenophon Hellenicῶn lib.7, κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Lucianus De ſaltatione, ὑπερβῆναι τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. Plutarchus, διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Apud Athenæum libro 13, Μὴ κλίμακ' αἰτησά- F μενον εἰσβῆναι λάθρα. Apud eundem libro quinto, ἐφ' ἣν διὰ κλιμάκων πυκνῶν ἡ κατάβασις ἐγίνετο, ad quam deſcenſus erat ſcalis multiplicibus. Erat etiam ſymbolum τύχης ἀστατούσης, hoc eſt, modò euehentis, modò deiicientis per ſuos gradus: vnde Pittacus hoc innuens ἀνέθηκε κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. At ἐκ κλίμακος prouerbium eſt ἐπὶ τῶν ἐν πόνοις αἰτεῖν λαμβανόντων. Euſtath. Idem grāmatic⁹ tradit fuiſſe & κολαστήριον κλίμακα, ſicut τροχόν. ſicut Suid. quoq; docet fuiſſe βασανιστήριον ὄργανον, διαστρέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, citans ex Ariſtophane, G βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν. qui locus eſt in Ranis. ¶Eſt etiam figura oratoria. Quintilianus libro 9, cap.3, Gradatio, quæ dicitur κλίμαξ, apertiorem habet artem & magis affectatam, ideóque eſſe rarior debet. eſt autem ipſa quoque adiectionis. repetit enim quæ dicta ſunt, &, priuſquam ad aliud deſcendit, in prioribus reſiſtit. Eius exemplum ex Græco notiſſimo transferatur, Nec hæc dixi quidem, ſed nec ſcripſi: nec ſcripſi quidem, ſed nec obii legationem: nec obii quidem, ſed nec perſuaſi Thebanis. Quæ verba & Demetrius affert ex De- H moſthene, οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους. quibus ipſe ſubiungit, σχεδὸν γὰρ ἐπαναβαίνοντι ὁ λόγος ἔοικεν ἐπὶ μείζονων. Aquila aſcenſum quoque vocari annotat. dicitur & κλιμακωτὸν σχῆμα. ¶Eſt etiam εἶδος παλαίσματος, in quo ἄνω καὶ κάτω στρέφονται οἱ μαχόμενοι, vt ſcholiaſtes Sophoclis exponit in Trachiniis de lucta Herculis & tauri, ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες.

¶A Polluce ponitur etiam inter partes currus. κλίμαξ (inquit) τὸ προμήκες ξύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξονος, ἐκ τεσσάρων συνεστηκός, καὶ μέσας ῥάβδους πρόσθεν μὲν πλείους, ὄπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον. A κλίνω autem deriuatur quòd eius aſcenſus accliuis ſit, & deſcenſus decliuis, vt & in κλίματι.

Κλιμακόεις, εντος, ὁ, Gradatus, Scalæ inſtar factus. Suidas verò κλιμακόεσσαν exponit κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλήν.

Κλιμακωτὸς, οῦ, ὁ, idem. κλιμακωτὴ πρόσβασις, acceſſus vel aſcenſus ſcalaris. Bud. ex Strab. Et κλιμακωτὸν σχῆμα apud rhetores idem quod κλίμαξ.

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, ET Κλιμάκιον, ου, τὸ, ET Κλιμακίσκος, ου, ὁ, Scalula, Parua ſcala. κλιμακὶς & κλιμάκιον citat Pollux ex Ariſtophane, & Athenæus lib.6 ex Ariſtophonte, ἀναβῆναι πρὸς κλιμάκιον. Plutarchus Ad præfect. ind. ὑφέλκει κάτωθεν τὸ κλιμάκιον, εἶτα ἡμέρας πάλιν προστίθησι φέρουσα. ¶Κλιμακίδες dicebantur etiam mulierculæ quædā aſſentatrices quæ reginis in currum aſcenſuris dorſum ſcalæ loco præbebant. Plutarchus De diſcernendo adulatore ab amico, τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας προσαγορευθείσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμεναι παρεῖχον. Athenæus quoque libro ſexto ſcribit fuiſſe quaſdam, reginarum κολακίδας appellatas, tempore Gluti Caris: quarum reliquæ in vlteriorem regionem ſe contulerint ab vxoribus Artabazi & Mentoris accerſitæ, κλιμακίδες mutato nomine dictæ, ἀπὸ τοιαύτης πράξεως· ταῖς μεταπεμψαμέναις ἐσκευασμέναι, κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὴν ἀνάβασιν γίνεσθαι καὶ τὴν κατάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις. Quæ Euſtathius quoque ex eodem Athenæo commemorat. ¶Κλιμάκιον autem Galenus apud Hippocratem exponit etiam τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, lignum in ſcalis tranſuerſum: citans hæc verba, καὶ ἡ διὰ τοῦ κλιμακίου ἐπὶ τι τοιαύτη. Annotat tamen ſcribi etiam κλιμακείου per ει, à NOMINATIVO Κλιμάκειον. ¶Κλιμακίσκοι autem Heſychio eſt πάλαισμα ποιόν: fortaſſe illud quod κλίμαξ ſuprà.

Κλιμακηδὸν SIVE Κλιμακιδὸν, Gradatim, In modum ſcalæ. Baſilius epiſtola 34, ad καλλιγράφον, τῶν στίχων κειμένων κλιμακηδὸν, ὥστε ἔδει μεταβαίνειν ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον, ἀνάγκη ἦν ἐξορθοῦν πρὸς τὸ τέλος τοῦ προϊόντος. In v. l. ſcribitur κλιμακιδὸν per ι in penultima.

Κλιμακίζω, Certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Pollux, καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. ¶Item Peruerto, Detorqueo, διαστρέφω, vt Suidas exponit: deriuari putans à κλίμαξ quod ὄργανον βασανιστικὸν eſſe dicit, vt ſuprà indicaui. Citat autem ex Dinarcho, ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου ἰσηγορίᾳ, Οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. Apud Harpocrationem autem, & item apud Suidam, paulo antè hæc verba, SCRIBITVR Κλιμακίζω, quod Harpocration exponit παρακλίνω, παρατρέπω: citans hunc locum Dinarchi, ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμακίζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους: ſed videtur ei ſcribendum ESSE Βλιμάζῃ, vt ſit θλίβῃ, βιάζηται. V.I. interpr. Supplanto, à genere certaminis gymnici quod κλιμακίσκος dicitur.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, Scalæ gradus. κλιμακτῆρες (inquit Heſychius) οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί. quæ expoſitio à Polluce quoque huic vocabulo tribuitur: ſed apud eum SCRIBITVR Κλιμακτῆρες, idque tribus in locis. Citatur autem κλιμακτῆρες pro ſcalarum gradibus ex Ezechiele, cap.21. ¶Κλιμακτῆρες, Anni ſcanſiles. Plinius libro 7, cap.49, De varietate naſcendi, Rara autem eſſe dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum inſignibus lunæ dierúmque ſeptē atque nouem (quæ nocte ac die obſeruantur) ingens turba naſcatur, ſcanſili annorū lege occidua, quam climacteras appellant: non ferè ita genitis LIIII annum excedentibus.

Cenſorinus De die natali cap.5, Alii autem non pauci vnum omnium difficillimum climactera prodidere, anno ſcilicet vndequinquageſimo, quem complēt anni ſepties ſeptem. Iulius Maternus (vt tradunt v.l.) ait ſexageſimumtertiū ætatis annū maximè periculoſum eſſe, quoniam numerus vterque, ſeptem & nouem, qui decretorii maleficique ſunt, & ad vitam ſuccidendam pollentes, in vnum quaſi confluunt. nouies enim ſeptem, vel ſepties nouem, ſexaginta tres efficiunt: & ob id climactericus, hoc eſt gradarius & ſcanſilis, præcipuè annus is vocatur: quoniam à ſeptimo incipiens, vitam hominis quaſi per gradus quodam agat. Ita & quinquageſimus quartus & alii minores climacterici dicuntur, quoties aut per ſeptem aut per nouem conſurgunt. Hacten⁹ v.l. ſubiūgētia ex Gell. l.3, c.10, & l.15, c.7, M. Varro pericula quoque vitæ fortunarúmque hominum, quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, grauiſſima quæque fieri affirmat ſeptenariis. Siquidem obſeruatum in multa hominum memoria expertúmque eſt, in ſenioribus pleriſque omnibus ſexageſimumtertium vitæ annum cum periculo & clade aliqua venire, aut corporis morbíque grauioris, aut vitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborúmque iſtiuſmodi ſtudio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικόν. Idem Gell. ibidem hæc verba epiſtolæ Auguſti ad Caium ſubiūgit, Aue mi Cai, meus ocellus iucundiſſimus: quem ſemper mediuſfidius deſidero quum à me abes. ſed præcipuè diebus talibus qualis hodiernus, oculi mei requirunt meū Caium: quem (vbicunque & hoc die fuiſti) ſpero lætum & bene valentem celebraſſe quartum & ſexageſimum natalem meum. nam (vt vides) κλιμακτῆρα communem ſeniorum omnium, tertium & ſexageſimum annùm euaſimus. Qui locus declarat hunc Plinii ſecundi in epiſt. 44, Habes climactericum tempus, ſed euades. Vbi pro arduo atque difficili tempore poni exiſtimatur, ſicut Suidas quoque κλιμακτῆρας exponit τὰς δυσχερείας, hoc afferens exemplum, χωρὶς γὰρ ἐπισκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε τὴν ἐπιβαίνειν. Vettius Antioch. in lib. Περὶ αἰπλογιῶν, climactericæ legis rationem affert traditam prius à Petoſiri & Necepſo regibus, hoc titulo, Περὶ Κλιμακτήρων ἑβδομαδικῆς καὶ ἐννεαδικῆς ἀγωγῆς. vulg. lex. Vide & Suetoniū in Auguſto, & Hermol. in Plin. & Brodæum in Miſcell. VNDE Κλιμακτηρικός, οῦ, ὁ, Climactericus. vt Climactericus annus, Climactericum tempus: de quibus vide in præcedente voce Κλιμακτῆρες. Item numerus climactericus eſſe dicitur ad quem per gradus & veluti ſcalas quaſdam paulatim aſcendimus: qualis eſt numerus qui ex nouē nouenariis reſultat. nam vnitas ter ſumpta conficit ternarium: ternarius ter ſumptus, nouenarium: nouenarius autem nouies ſūmptus, octuageſimumprimum, qui eſt numerus climactericus, qui rarò ſine vitæ periculo ſolet trāſmitti. hoc enim anno ætatis Plato philoſophus, Diogenes Cynicus, Dionyſius Heracleotes, Eratoſthenes geometra diē ſuum obiiſſe dicuntur.

ΚΛΟ΄ΝΟΣ, ου, ὁ, Motus, qualis eſt tumultuātiū, Tumultus. Exponitur & Perturbatio, item Strepitus. Syneſ. De inſomn. φθάνοι γὰρ αὐτὸ κλόνος μέχρι τοῦ προσώπου· τὸ δὲ, ἀτρεμές τε καὶ ἀκλόνητον. Cum ταραχῇ copulatur in hoc incerti autoris loco qui apud Suidam extat, ταραχὴν δὲ καὶ κλόνον ἐνεποίει τοῖς πράγμασιν οὐκ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν ἀνιστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα. De bellico tumultu à poetis vſurpari ſolet. Vnde etiam exponitur ab Heſychio ταραχὴ πολέμου. (qui tamen alioqui in Ἀκλυδώνιστος, dicit κλόνον eſſe ταραχὴν, non addens illum genitiuum) Heſiodus, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Et Homerus Il. π, Δίζε γὰρ ᾗ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας. Ibidem, — ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν. Ab eodem Heſychio exponitur & σεισμός: itidémque v.l. κλόνος ἐννοσιγαίου ex Epigr. afferunt pro σεισμός.

C. Πολεμόκλονος, Cui tumultus bellicus ineſt, Bellici tumultus plenus. vt πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος, apud autorem Batrachom.

Κλονόεις, έντος, ὁ, Tumultuoſus, Tumultu plenus, Turbulentus.

Κλονέω, ῶ, Fut. ήσω, Commoueo tumultuoſè, ſeu agito, Turbo, Turbulentū reddo. Itē Quatio, vel Concutio, Heſiodus Erg. Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος. Sic Homerus Iliad. ψ, de ventis, — τοὶ δ' ὀρέοντο Ἠχῇ θεσπεσίῃ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν. Vt autem hîc κλονέοντε πάροιθεν, ſic Iliad. ε, πρὸ ἔθεν κλονέοντα, ſeu πρόσθεν κλονέοντα, vt quædam exemplaria habent: verſu 96, Θύνοντ' ἂμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας. (Dixerat autem paulo antè, Ὣς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων) Sed & contrà κλονέοντας ὄπισθε dicit idem Iliad. ξ, circa principium, — τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, Τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθε. vbi Euſtathius exponit κλόνον ποιοῦντας. Vſus verò eſt hoc verbo & de feris ouile agitantibus magno cum impetu, Iliad. ο, Οἱ δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν Θῆρε δύο κλονέωσι. Heſychius κλονεῖ exponit nō ſolùm ταράσσει, ſed & φθείρει, item φοβεῖ: & κλονεῖται non ſolùm ταράσσεται & θορυβεῖται, verumetiam φθείρεται: item ἔρχεται, quod mendoſum eſſe puto. Euſtathius in locū illum Iliad. ξ annotat ex illo ὀρινομένους, cui ſubiungitur κλονέοντας, colligi, idē eſſe κλονεῖσθαι quod ὀρίνεσθαι. Sed obiecerit aliquis Euſtathio, ſi idem valent ὀρίνεσθαι & κλονεῖσθαι, cur idem poeta Il. ξ verbo κλονέονται participium ὀρινόμενοι præfixit?

C. Ἀκλόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imperturbatus, Inconcuſſus. vt ἀτρεμὲς καὶ ἀκλόνητον, in Syneſii loco quem protuli in Κλόνος. A Suida ἀκλόνητον exponitur ἄσειστον & ἀδόνητον. Heſychius autem poſtquam ἀκλυδώνιστος expoſuit ἀτάραχος, ſubiungit ἀκλόνητος, addens, κλόνον eſſe ταραχήν.

C. ΔΙΑκλονέω, ῶ, Concutio, Perturbo, Conturbo. Aut valde concutio, &c. vt præpoſitioni διὰ tribuatur vis epitatica. Heſychius διακλονῶν exponit διασείων, item δονῶν: ſicut ἀκλόνητος à Suida exponi dixi ἄσειστος, item ἀδόνητος.

C. ΕΠΙκλονέω, ῶ, idem quod præcedens διακλονῶ. Exponitur tamen ſimpliciter Moueo in vulg. lex. quæ ex Apollonio afferunt.

C. ΣΥΓκλονέω, ῶ, Concutio, Conturbo. Vt enim κλονῶ eſt Quatio, Turbo: ſic συγκλονῶ, Concutio, Conturbo. At paſſiuum Συγκλονεῖσθαι in v.l. exponitur non ſolùm Cōturbari, ſed & Titubare. ET Συγκλόνησις, in iiſdem, Concuſſio, item Impulſus.

C. Σιτοκλονεῖσθαι, Siti conflictari, Siti cruciari. ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι, inquit Heſychius. Ex qua tamē expoſitione colligerem ipſum ſcripſiſſe διψοκλονεῖσθαι, niſi ſubiungeret, οἱ δὲ, ὑπὸ δίψους κλύεσθαι καὶ τὸ φαγεῖν. Ex qua altera expoſitione licet mendoſa, cognoſcere poſſumus, σιτοκλονεῖσθαι ab eo ſcriptum fuiſſe. ſed pro illo infinitiuo κλύεσθαι (qui nullum hîc locum habere poteſt) ἀναδύεσθαι reponendum crediderim. Et quæcunque ſit vera lectio, non dubito quin dicere voluerit Heſychius, alios σιτοκλονεῖσθαι exponere Præ ſiti recuſare etiam cibum, ſeu auerſari. At illam alteram expoſitionem ὑπὸ δίψους ἐνοχλεῖσθαι imperfectam eſſe dico, nec exponendum eſſe σιτοκλονεῖσθαι ſimpliciter Siti conflictari, ſeu cruciari: ſed Siti tanta conflictari, ſeu premi, vt cibi etiam appetentiam tibi excutiat. Fateor tamen duram hanc mihi videri compoſitionem pro iſta ſignificatione. Vulg. lex. interpretantur Siti & fame cruciari. & legunt apud Heſychium κλείεσθαι cum ει, interpungentia etiam ante καὶ τὸ φαγεῖν, atque ita pro duplici emendatione duplicem errorem addentia.

ΚΛΥ΄ΖΩ, Fut. σω, Abluo, Eluo. vt in hoc prouerbiali ſenario Euripidis, Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. quem Eraſmus ita vertit, Hominum vniuerſa proluit pelagus mala. Sed & extra verſum hoc ipſo verbo Proluit interpretatur Græcum κλύζει: ego autem malim Abluit, imitando Catullum, qui dixit, de quodam ſcelere, — quantū non vltima Tethys, Non genitor nympharū abluat Oceanus. At in v.l. κλύζω aliis potius verbi Lauo compoſitis redditur, videlicet Alluo, Diluo, Colluo, Eluo. Item Purgo. Et affertur ex Gal. lib. 12 Methodi, ἔκλυζεν ἅλμῃ δριμυτάτῃ, &

μετ' αὐτὴν ἐνίει φάρμακον ἰσχυρόν. Item ex eodem, εἰς ὦτα κλύζω pro Purgo aures. Accipi autē & pro ſimplici Lauo, teſtatur Bud. qui etiam citat ex Ariſtotele, καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ. vbi ait reddi Diluentes; quum tamen aptius ſit Abluentes. A

Κλύζω, Clyſtere abluo, ſeu perluo. Nicarchus lib. 2 Epigramm. de quodam imperito medico, Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔθ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον. quod diſtichū olim ita reddidi, Non clyſtere vſus Phidon, tetigitve: ſed eius Nomen febricitans vt memini, perii. At Cornarius ἔκλυσεν vertit Lauit, ita B interpretans hoc diſtichum, Non lauit Phidon medicus, nec me attigit, ipſum Sed ſolum nomen incidit, emorior. Sed vt κλύζω ad hanc ſignificationē reſtrinxerunt Græci, ſic & verbum Lauo Latinos reſtrinxiſſe nō puto.

Κλύζω, de quodam ſonitu quem edunt fluctus, in hoc loco Homeri Iliad. ψ, v. 61, Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Vult enim Euſtathius κλύζεσκον, quod eſt pro ἔκλυζον, ſignificare ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν. Et tamen ſcripſerat paulo antè, pro eo quod hîc dicit Homerus, C ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον, dixiſſe alibi, ἔνθα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. At paſſiuè κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Homero pro κλυδωνίζεσθαι, ſeu κλύδωνά τινα ποιεῖν, vt ſcribit idem Euſtath. pag. 993. Budæus ἐκλύσθη δὲ θάλασσα vertit Turbatum eſt mare, Vndabundum factum eſt mare.

Κλύσμα, ατος, τὸ, Id quo abluimus, ſeu eluimus, aut colluimus. Sed accipitur potius PRO Κλυσμός, id eſt Ablutio, Lotio, ſeu Ipſa actio abluendi. Plinio eſt Lotio quod Dioſcoridi κλύσμα, & quod alio nomine κλυστὴρ, D necnon verbali compoſito dicitur ἔγκλυσμα, inquit Bud. In vulg. lexicis exponitur Dilutio, & Dilutio alui, item Clyſter: & affertur ex Dioſcoride, κλύσμασιν ἐπὶ ἰσχιαδικῶν μίγνυται. Sed & κλυσμοὶ ἰσχιαδικοὶ ex eodem pro eadem ſignificatione. Κλύσμα & pro ὑγρὸς καὶ ὀπισθοκλυσμός, ac καταπύγων, Budæus ex Polluce pag. 240. ITEM Κλυσμάτιον, ex Hippocr. affertur in κλύσματος ſignificatione, ὀψὲ δὲ ἀπὸ κλυσματίου καλῶς διῆλθε.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare) Id quo aluus abluitur, ſeu eluitur, Medicamenti genus quod E liquidum intra corpus iniicitur. Galen. πολὺ ἐν τῷ τοιούτῳ κλυστῆρι κεῖται. Sed κλυστὴρ appellatur & ipſum inſtrumentum quo medicamentum iniicitur. quod teſtatur ipſe Galenus Meth. 5, ſcribens, κλυστὴρ, ὄργανον τῶν ἐνεμάτων τῆς κοιλίας. Sunt autem qui vtrolibet modo poſſe accipi cenſeant apud eundem, quum dicit τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν, ſeu τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα. (quod poſterius cōuenit cū eo quod citant v.l. ex Scribonio Largo Per clyſteria iniicere) Inſtrumentū autem illud Galeno (vt multis apud eum locis videre eſt) fuit veſica, cui cornea vel F alterius materiæ fiſtula recta, & fracta ad finem, annexa erat. Clyſteris vſus præcipuè inſeruit inteſtinis, iiſq; craſſioribus. neque enim ad tenuia ferè pertingit. Conuenit tamen & vtero, & auribus, & fiſtuloſis ſinuoſiſque vlceribus. Sed qui vtero adhibetur, peculiari nomine EST Μητρεγχύτης dictus. Gorr. ET Κλυστήριον, diminut. forma. q.d. Paruus clyſter, in v.l.

C. Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ablutus, Non elutus, &c. Interdum verò ſequitur illam verbi κλύζω ſignificationē cui poſtremum locum dedi, & accipitur pro Vndis nō G agitatus, ſeu Qui vndis non agitatur. atque ita exponitur à Budæo apud Plut. ἄκλυστος γαλήνη.

C. Ἀμφίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinq; ablutus, vel Qui vtrinque abluitur, Qui alluitur. Sophocles in Trachiniis, Ἰσθμίας πέτρας ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν. vbi ſchol. exponit τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην.

C. Πολύκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Multum ablutus. Sed exponitur Qui multis fluctibus abluitur, item Vndoſus, apud Heſiodum vbi πόντον appellat πολύκλυστον.

C. ἈΠΟκλύζω, Abluo, Eluo. Item Abſtergo. Idem quod H ἐκκλύζω. Paſſiua vox eſt Ἀποκλύζομαι, Abluor, quo vtitur Ariſtoteles De mundo, ἀποκλύζεται πάντα τὰ νοσώδη.

c.2. Ἐναποκλύζω, Intra [aliquid] abluo, Ad abluendum ſeu eluendum immergo.

C. ἈΝΑκλύζω, Abluo. κλύζω, Apoll. Arg. 2, — ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος.

C. ΔΙΑκλύζω, Colluo. Et paſſiuum Διακλύζομαι, Colluor. A Dioſcoride lib. 5 & 6 διακλυζόμενα dicuntur (inquit Bud.) quæ ori colluendo fiunt: vt ἐγκλυζόμενα, quæ infunduntur clyſtere. Marcellus tamen in Dioſcoride, verbo quoque διακλύζεσθαι medicos vti ait in iis quæ clyſtere ad purgationem infunduntur.

Διάκλυσμα, Id quo colluimus, ſeu Id quo vtimur ad colluendum, aut collutionem. Sed exponitur & Collutio. Dioſcor. lib. 3, ὀδονταλγίας ἐπὶ διάκλυσμα. vbi interpretatur, In dentium dolore colluitur. ET Διακλυσμὸς pro eodem. Plinius Infuſionem vertit, quum pro eo quod ſcripſerat Dioſcorides, καὶ τοῦτο δὲ μίγνυται τοῖς πρὸς ἰσχιάδας διακλυσμοῖς, ſcripſit, Et ipſum vtile iſchiadicorum infuſioni.

C. ἘΓκλύζω, Dioſcor. Per clyſterem indo, quod Plin. dicit Infundo, inquit Bud. In vulg. lex. affertur cum accuſ. perſonæ, ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικούς, pro Iſchiadicis per clyſterem infundunt. Vide Διακλύζω.

Ἔγκλυσμα, Quod per clyſterem inditur, ſeu infunditur, Infuſus, vel Infuſio, Plinio: (ſicut & διακλυσμὸν ita verti ab illo, docui modò) Dioſcor. ἔγκλυσμα δυσεντερίας ἐπὶ τὸ ἔνημα, infunditur clyſtere dyſentericis. Idem, ὀδονταλγίας ἐπὶ διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς βοηθεῖ. vbi interpr. In dentium dolore vtiliter colluitur, dyſentericis infunditur.

C. ἘΚκλύζω, Eluo. vt ἐκκλύζω τῇ κονίᾳ, apud Galen. At verò ex Ariſtotele affertur, ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων. Vulg. lex. in Κλύσμα tradunt ESSE Ἔκκλυσις κοιλίας quod dicitur κλύσμα, Elotio alui quæ fit infuſione clyſteris.

C. ἘΠΙκλύζω, Proluo. Sæpe autem pro Inundo (ſicut κατακλύζω) & Submergo, Obruo, vt à Budæo exponitur in hoc Luciani loco, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροὴν, μὴ ὑφ' ἅπαντος ῥεόμενος ἐπικλύσῃ αὐτόν. Addit & ex Philone De mundo, φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἐξαναχωροῦσα, τὰ δὲ ἐπικλύζουσα. (Inuenitur autem & apud Thucydidem, vt videbis in Ἐπίκλυσις.) Sed & paſſiuum ἐπικλύζεσθαι apud eundem pro κατακλύζεσθαι, Proluuie maris obrui, ſeu fluctu. Ex Ariſtotele quoque affertur, in libro De mundo, γῆ πλημμυρίσι ἐπικλυζομένη. Ex Apollonio autem, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, pro Fluctuabant: & in actiua voce, κλύζειν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ. hæc autem ad eam verbi κλύζω ſignificationem pertinent quæ ſuprà fuit data verbo Κλύζω ex Homero.

Ἐπίκλυσις, εως, ἡ, Proluuies, Diluuium maris terram obruentis, quum littora ſupergreditur, vt inquit Budæus, afferens ex Thucydide, καὶ περὶ Ἀταλάντην τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον παραπλησία γίγνεται ἐπίκλυσις: (vbi exponitur etiam Illuuio, Inundatio) ſubiūgit autem, paucis verbis interiectis, ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε.

C. ΚΑΤΑκλύζω, Proluo, (ſicut ἐπικλύζω) Proluo, vt mare terram ſupergreſſum, inquit Budæus, afferens ex Thucydide, lib. 3, ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς καὶ κυματωθεῖσα, ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε. καὶ θάλασσα νῦν ἐστι, πρότερον οὖσα γῆ. Exponit etiam Inundo, ſeu Obruo, vel Submergo, in aliis huiuſmodi locis. Sed metaphoricè etiam capitur. vt apud Xenoph. ὥσπερ μικρὰ πλείονες κατακλύσαιεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δαπάνην. pro Inundent, id eſt Abundare faciant. Sed & κατακλύσαι τὸν νοῦν dixit Syneſius eadem metaphora qua Latinè dicitur Obruere mentem, ἐνέγκαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων, καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν.

Quidam præterea in Anthologia epigr. feſtiua metaphora dixit κατακλύζειν ἐπιγράμμασι pro Obruere aures & obtundere epigrammatis.

Κατακλύζω, Impleo aqua, vt exponitur in hoc Ariſtophanis loco, καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ.

Κατάκλυσις, ET Κατακλυσμὸς (quod poſterius multo frequentius eſt) Proluuies, Illuuies, ſeu Illuuio. Et peculiariter etiam Diluuium, Inundatio terrarum ea quæ in Bibliis nobis commemoratur, ab Ouidio Deucalionearum vndarum nomine ſignificata, à Lucano

Deucalioneorũ imbrium. Matth.24, ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, &c. Et paulo poſt, καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἦρεν ἅπαντας. Et Κατακλυσμὸς metaph. apud Syneſ. de moleſtiis quæ mentem velut obruunt. A Demoſthi autem κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων dicitur de obliuione memoriam rerum obruente. A

ς.1.Προκατακλύζω, Antè proluo, Antè inundo.

ς.ΠΕΡΙκλύζω, Circunluo, Vndique alluo, Vnde paſſ.Περικλύζεσθαι dicitur terra quæ vndique alluitur, ſeu circunluitur: quæ & circuntlua à poetis vocatur. B

Περικλυσμὸς, οῦ, ὁ, Circũluuio, in V.I. quo verbali ipſe quoque Cicero vtitur.

ς.ΠΡΟκλύζω, Antè abluo, vel Antè alluo. In v.l. exponitur etiam Antè diluo, Perfundo prius, item Prius imbuo: ſed nullo exemplo hæc ſignificata confirmantur.

ς.ΠΡΟΣκλύζω, Alluo, Inundo. In v.l. exponitur etiam Proluo, & Colluo, necnon Foueo. quas poſteriores ſignificationes ſequitur verbale Πρόσκλυσμα in loco qui ex Dioſcor. affertur: at πρόσκλυσις priorem illam, vt videbis in iis quæ proximè ſubiungam. C

Πρόσκλυσμα, Id quo vtimur ad colluendum, ſeu fouẽdum. vnde apud Dioſcor. lib.5, εἰς προσκλύσματα λαμβάνεται, redditur, Ad fotus aſſumitur. AT Πρόσκλυσις in Pandectis eſt Alluuio, inquit Bud.

ς.ΣΥΓκλύζω, Inundo, Obruo, Submergo, κατακλύζω. Vnde Κατακλύζομαι, Inundor, Obruor. Plut. De Cæſare Ionium mare tranſeunte, συγκλυζομένου τοῦ πλοίου, ποιήσας τὸν κυβερνήτην φανερὸν ἑαυτόν. Idem in lib. qui περὶ εὐθυμίας inſcribitur, πυθόμενος δὲ ταύτην αὐτόφορτον ἀπολωλέναι συγκλυσθεῖσαν, id eſt (Bayſio interp.) Quum autem audiſſet eam cum ipſo onere & mercibus demerſam eſſe. AT Σύγκλυσμα verbale in v.l. exponitur Clyſter, ſed non addito huius ſignif. exemplo. D

ΚΛΥΔΩΝ, ωνος, ὁ, Fluctus, Vnda, Æſtus. Plutarchus de mari, πολλὴν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα. Idem, οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος. Apollon. Argon.2, Ἱεμένου φορέεσθαι ἔσω πόντοιο κλύδωνος. Idem Plut. metaphoricè etiam vſus eſt, ſicut & nomine χειμὼν, in Coriol. καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. Affertur itidem metaphoricè dictum ab Euripide, κλύδων ἔριδος, pro Tumultus rixæ. A Demoſthene autem κλύδων καὶ μανία. E

Κλυδὼν, ῶνος, ſcriptum etiam inuenitur: ſed magis recepta eſt altera ſcriptura, Κλύδων, κλύδωνος: de qua etiam omnia Teſtamenti noui vetera exemplaria conſentire cõperi, (quum ea inter ſe conferrem) Lucæ cap. 8, ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι. & alibi.

Κλυδωνίζομαι, Fluctibus agitor, Fluctuo. Euſtathius κλυδωνίζεσθαι & κλύδωνα πάσχειν pro eodem dicit. Metaphoricè vſus eſt Paulus ad Epheſios 4, v.14, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ. Talis autem metaphora verbo Fluctuo à Latinis tribuitur. HINC Ἀκλυδώνιστος, Fluctibus non agitatus, vel Non fluctuans, Imperturbatus, Tranquillus. Exponitur ἀπέραχος & ἀκλόνητος ab Heſychio. F

Κλυδώνιον, ου, τὸ, diminutiuum, Paruus fluctus, Parua vnda. A Thucydide tamen pro primitiuo κλύδων ponitur lib.2, pag.76 meæ editionis, καὶ ταῖς κώπαις ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν ἄνθρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον. Niſi fortè legendum eſt κλύδωνι.

Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι. Affertur autem ex Hippocrate κλυδάζεσθαι καὶ ψόφον παρέχειν. HINC Κλυδασμὸς pro Fluctuatio (vt ſi à κλυδωνίζομαι dicas κλυδωνισμὸς) & κλύδων, Straboni lib.6, pag.119, ἐνταῦθα δὲ χειμῶνες ἐξαίσιοι, καὶ κλυδασμοί. Sic autem χειμῶνα & κλύδωνα copulata habes in loco Plutarchi paulo antè citato in Κλύδων. G

ΚΛΥΩ, Audio. Cum genitiuo perſonæ vel rei. Interdum verò datiuum perſonæ habet, vel accuſatiuũ rei. Hom. Il.ο, — οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Il.α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ' ὃς, &c. Eſt autẽ Κλῦθι, audi, ſicut alibi Κλῦτε, audite, ab INDIC. Κλῦμι, vt δεῦτε & δῦτε à Δῦμι. (Et per reduplicationem κέκλυτε. vt Iliad.θ, Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι) Cum rei autem genitiuo, vt Odyſſ.δ, — θεὸς δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. At H

cum accuſatiuo, vt Odyſſ.ξ, — θεὸς δέ οἱ ἔκλυεν αὐδήν. Sic Euripides βοὰν ἔκλυον. Item Ariſtoph. ὦ πόλις Ἄργους κλύετ' οἷα λέγει. At verò cum datiuo perſonæ putat Euſtathius non poſſe iungi niſi pro ὑπακούω, id eſt Exaudio. quo exponit modo Iliad.ω, — καί τ' ἔκλυες ὡς κ' ἐθέλησθα. Quam conſtructionem habet & apud Heſiodum in Theogonia, Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Sed quod dicit Euſtathius non aliter accipi cum datiuo quàm pro ὑπακούω, id eſt Exaudio, non video quomodo verum inueniri poſſit in hoc verſu Odyſſ. ζ, Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω. neque enim vel ipſum Euſtathium inficiaturum puto hîc κλῦτε accipi ſimpliciter pro ἀκούετε. Viciſſim autem pro Exaudio accipitur ab eodẽ poeta iunctũ etiam genitiuo, vt in hoc verſu, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Atque adeo in illo quoq; verſu paulo antè citato, τοῦ μάλα μὲν κλύον, aliqua etiam exaudiendi ſignif. includi videtur verbo κλύειν, vt paulo pòſt dicetur. Eſtque animaduertendum dici κλύον ἠδ' ἐπίθοντο, præcedente genitiuo, vt ab Heſiodo eadem verba ponuntur præcedente datiuo, in verſu quem modò citaui. Audire autem pro Exaudire Horatius quoque dixit. Cæterùm inuenitur κλύω & cum genitiuo perſonæ, adiunctum habente accuſatiuum rei. vt Il.γ, v.86. Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, audite ex me quod dicit Alexander. Affertur præterea κλύω ἔκ σέθεν ex Euripide.

Κακῶς κλύω πρὸς σέθεν ex Soph. pro ea ſignif. qua dicitur Latinè Malè audio à te.

Κλύω, Audio, id eſt Auſculto, Morem gero. Soph. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. Quòd ſi Euſtathio credimus, huc referendum erit & illud Homericum paulo antè citatum, Ex Il.ο, — οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. ait enim ἐπίθοντο eſſe διασαφητικὸν verbi κλύον: addens tamen, ἢ μᾶλλον διορθωτικόν. Videmus certè, in verſu qui modò allatus fuit ex Heſiodo, itidem hæc verba copulari, vbi dicitur de iis qui preces audierant: ita vt verbum Exaudire locum ibi habere videatur.

Κλύω pro Percipio, apud Homerum, vt inquit Bud. locum non addens. Heſychius αἰσθάνομαι exponit, ſubiungens hoc hemiſtichium, — μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Κλύμενος (quod participii paſſiui formam habet) Plutonis epithetum, qui ita dictus eſt tanquam ἀκουόμενος ὑπὸ πάντων, id eſt quòd audiatur ab omnibus. Vel, ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, id eſt, quòd ad ſe omnes aduocet. S. ET Κλυμένη vna ex Nereidibus, διὰ τοὺς θαλαττίους ἤχους, (id eſt propter fluctuum maris ſonum) quaſi κλυτὴ & ἐξάκουστος. AT Κλύμενον herbæ nomen Dioſcoridi, quæ eſt caule fabaceo, quadrato, foliis plantaginis, folliculis ſupra caulem in ſeſe inflexis, vt in polyporum cirris. Sunt qui ſaponalem vocant. AT Περικλύμενον, eſt nomen fruticis cuiuſdam. G.

Κλυτὸς, Cuius vox audiri ſeu exaudiri poteſt. Item Vocalis, Vocem edens. Interdum etiam Strepitum edens, Obſtrepens. vt apud Homerum κλυτὸν λιμένα quidam exponunt Obſtreperum. (Euſtathius autem κλυτὸν λιμένα eſſe dicit τὸν ἄξιον περιάδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι, ſic exponens & κλυτὰ μῆλα apud eundem.) Vocatur porro ab eodem κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Et à Sophocle κλυτὰ ἀπόλια appellari exiſtimantur tanquam clamorem varium & ſtrepitum edentia. vnde & Clamoſa quidam interpretantur. Annotatur verò Ibycum diluculum etiam vocaſſe κλυτὸν quòd eo tempore κλύειν liceat. ITEM Πρόκλυτος, in vulgatis lexicis, Præauditus, Præcognit⁹. Ab Heſychio προκλυτὰ (in quo vocabulo videtur η occupaſſe locum τοῦ υ) exponitur προειρημένα & προηκουσμένα.

Κλυτὸς, Inclytus, Cuius fama paſſim auditur, Celeber, Clar⁹, vt κλυτὸς Ἀχιλλεύς. Sic κλυτὸς ἀμφιγυήεις Heſiodo, qui & περικλυτὸς Homero, vocanti eundem alibi Ἥφαιστον κλυτοτέχνην. Inuenitur autem & genere fœmin. apud eundem κλυτὸς Ἱπποδάμεια. (ſicut κλυτὸς ἀμφιτρίτη paulo antè ex eodem protuli) Apud eundem legimus & κλυτὸν ὄνομα. ait autem Euſt. κλυτὸν ὄνομα Vlyſſis vocari τὸ ἐξάκουστον.

A C.Ἀγακλυτὸς, pro ἄγαν κλυτὸς, Valde celebris, ſeu Valde inclytus, Percelebris, Celeberrimus. vt Ἥφαιστος ἀγακλυτός, Heſiod. Et Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν apud eundem: vbi animaduertendum υ longum, quum in κλυτὸς ſit breue: ac certè ἀγακλειτοῖσιν ſcribere malim.

C.Ἐπικλυτὸς, Celebris, κλυτός. Apoll. Arg. 1, — ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε. Ab Heſychio autem ἐπικλυτὸς exponitur non ſolùm ἐπίδοξος, ſed & ἐπονείδιστος.

C.Ὀνομακλυτὸς, Cuius inclytum eſt nomen, Inclytus, Celebris. Vel, Cuius κύδιον ὄνομα hominibus eſt περικλυτὸν, vt exponit Euſt. apud Homerum. B

C.Περικλυτὸς, Valde inclytus, Percelebris. Sed apud Homerum Phemius ἀοιδὸς περικλυτὸς ab Euſtathio exponitur ἐξάκουστος.

C.Τηλεκλυτὸς, Procul inclytus, Cuius nominis inclyta fama procul peruenit. Hom. — τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης.

ΚΛΕΟΣ, ους, τὸ, Fama, Rumor. vt Odyſſ. ψ, Μὴ πρόσθεν κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται Ἀνδρῶν μνηστήρων. vbi Euſtathius annotat κλέος manifeſtè ſignificare φήμην, non autè τιμήν: qui & alibi ſcribit huic poetæ κλέος non eſſe κοινότερον τὴν τιμὴν, ſed φήμην, à κλύω: tanquã videlicet facto κλύος ex κλύω, deinde κλέος ex κλύος. Idem in hunc locum, Odyſſeæ α, Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, annotat κλέος vocari φήμην & ἀκοὴν τοῦ μέλλοντος. Quibus locis addi poteſt hic ex Il. β, paulo ante Bœotiam, Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν. quem locum ita imitatus eſt vel potius interpretatus Maro Æneid. 7, Et meminiſtis enim diuæ, & memorare poteſtis, Ad nos vix tenuis famæ perlabitur aura. Poſſit autem alioqui κλέος οἶον ἀκούομεν, reddi etiam, Fãdo tantùm accepimus. Luc. in Halcyone vſus eſt (ſed tanquam poetico, aut etiam in quo ad verſum ex Homero modò citatum alluderet) κλέος μύθων παρέδοσαν πατέρες. ‖ Apud Homerũ κλέος ἐσθλὸν, Fama bona, Gloria, τιμή. vt Iliados ε, — κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Sed & quũ additur μέγα, vel εὐρὺ, itidem τιμὴν ſignificare tradit Euſtathius.

Κλέος, ſine adiectione etiam, pro Gloria, Celebritas, Nominis celebritas, ſeu ſplendor. (ſicut & Fama ſine adiectione ita ſumitur ſæpe) ſed duntaxat apud Homeri poſteros, ſi Euſtathio credimus. Vſi ſunt autem non ſolùm poetæ, ſed & proſæ ſcriptores interdum: vt Thucydides lib. 1, κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. (Sed idẽ, tanquam μέσον hoc nomen faciens quod ad ſignificationem, dixit etiam, καὶ ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ.) Herodianus δόξης & κλέους copulauit: alicubi verò dixit etiam δόξης κλέος. Reperitur apud poetas pluralis quoq; κλέα, quod exponitur Celebria geſta, ſeu Clara geſta, aut inclyta. vt apud Apoll. in primo Argon. verſu, Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Inuenitur autem & apud Homerum Il. ι, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν: qui locus videtur opponi poſſe iis quæ ex Euſt. paulo antè retuli, ſi quidem κλέα ibi quoque ita exponatur.

C.Ἀγακλεὴς, έος, ὁ & ἡ, (item ἀγακλέος, itidémque quadriſyllabè in cæteris obliquis tanquàm ab Ἀγακλῆς) Valde glorioſus, Perceleber, Valde celeber, Perquam glorioſus. vt Τελέσιλλαι ἀγακλέα, in Anthol. epigr.

C.Ἀκλεὴς, Inglorius, Inceleber. Hom. Il. η, Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλεὲς αὔτως. quod ἀκλέες fuerit ſimile τῷ ἀγακλέες, habenti ἔλλειψιν vnius ε, vt inquit Euſtathius: qui tamen & aliam ſcripturam affert, videlicet ἀκλεὲς cum accentu in fine, vt ſit pro ἀκλεεῖς, amiſſo ι, ſicut in ἐπιδεές: vel vt ſit aduerbium. (Idem alibi ἀκλεὴς exponit οὗ μηδεμία κλέος, id eſt φήμη. de qua expoſitione dicam & in Ἀκλειῶς) Inuenitur & in ſoluta oratione: vnde affertur in vet. lex. ἀκλεὴς γινόμενος pro Notatus infamia. Et ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, ex Herodoto, ἀκλεᾶ γίνονται, gloria fraudantur. HINC Ἀκλεία, ET Ἀκλείη terminatione Ionica, Ignobilitas, Infamia. In Anthol. epigr. — οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην. ET Ἀκλεῶς aduerb. Ingloriè, Ignobiliter. Iſocrates in Paneg. ἀκλεῶς τὸν βίον τελευτᾶν. Poetæ autem heroici, metri cauſa τῷ Ἀκλειῶς vtuntur, vt mox dicetur.

C.Ἐπικλεὴς, Glorioſus, Celeber. vnde ſuperlat. ἐπικλεέστατος, Celeberrimus, in v. l.

C.Εὐκλεὴς, Glorioſus, Celeber. εὐκλεᾶ θρόνον, Soph. (vt ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, paulo antè) Εὐκλεὲς τέλος, Plutar. Cam. Et cõparatiuus εὐκλεέστερος, ſuperlatiuus εὐκλεέστατος, vnde εὐκλεέστατα apud Xenophontem, ἑαυτὸν δὲ καὶ φίλους εὐκλεέστατα.

Εὔκλεια ET Εὐκλεία, Gloria, Celebritas nominis, Splendor nominis. Sed ἐϋκλεία potius dicitur, quo & Homerus vtitur: alicubi diſſoluens priorem diphthongum: Odyſſeæ ξ, — ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε. Et Iliados θ, Τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ἐπίβησον. Vſus eius eſt & in proſa, vt apud Ioſephum, ἥμεροι εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τῷ ζῆν. ET Εὐκλείζω, Celebro.

C.Περικλεὴς, έος, & per ſyncopen έος, (vt dicitur ἀγακλέος) Valde glorioſus, Valde celeber. Hinc vocatiuus περίκλεες in Anthol. epigr.

Κλείζω, Celebro. Legitur tamen Κλεΐζω in v. l. ſed Euſtathius agnoſcit Κλεΐζω (itidémque paſſ. Κλεΐζομαι, vt docebo in Κλείω) à quo etiam vult factum Κληΐζω per ἔκτασιν, ex quo deinde per ſynæreſin fit Κλῄζω.

C ¶ Κλεῖος pro κλέος: à quo κλεῖα eſt pluralis κλεῖα apud Heſiodum κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων, Clara geſta, ſeu celebria: vt κλέα ſuprà. Sic autem ET Ἀκλειὴς pro Ἀκλεής, HINC Ἀκλειῶς, aduerb. ſæpe in verſu heroico: vt apud Homerum Odyſſ. ξ, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. vbi tamen Euſtathius ἀκλειῶς accipit pro Ita vt nulla de eo fama ſuperſit. Et addit, horum verborum ἀκλειῶς ἀνηρείψαντο, eſſe ἑρμηνευτικὰ iſta, Οἴχετ' ἄϊστος ἄπυστος. SIC Εὐκλειὴς pro Εὐκλεής.

D Κλείω, Celebro, Celebrem reddo, ſeu glorioſum, Decãto. Homerus Odyſſ. ρ, — ἐγὼ δέ κέ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Idem Odyſſ. α, — τήν τε κλείουσιν ἀοιδοί. quod conuenit cũ eo quod habetur apud Heſiodum initio Ἔργων, ἀοιδῇσι κλείουσαι. ET Paſſ. Κλείομαι, Celebror, &c. ex quo puto ESSE Κλέομαι. Od. υ, — (ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν) Vbi tamen Euſtathius exponit εὐκλεὴς εἰμι, item κλεΐζομαι: ſed ita quidem vt hoc κλεΐζομαι velit eſſe παράγωγον illius κλέομαι. Quemadmodum verò κλείομαι tanquam ex κλεῖος pro κλέος, aſſumpto ι, ſic κλέομαι viciſſim pro κλείομαι, abiecto ι dictum eſſe, rationi conſentaneum videtur: præſertim quum & actiuum κλείω reperiatur, ac frequẽtiſſimè etiã, at τῷ κλέω nullum exemplum afferatur. Siquis tamen à κλέος malit κλέομαι, vt non ſit pro κλείομαι, non magnopere repugnabo.

E Κλείω, ſimpliciter etiã pro Memoro, Perhibeo, Dico. Nã & Heſych. κλεῖν diſſyll. exponit etiã λέγειν, & ἐπιφημίζειν. item κλείσατε, εἴπατε. qui alioqui κλείουσαι explicat ὑμνοῦσαι. Idem habet & paſſ. Κλείομαι quod exponit ἐπικαλοῦμαι, & alibi καλοῦμαι.

F Κλειτὸς, οῦ, ὁ, Inclytus, Celeber, κλυτός. Interdum etiam Præclarus, Splendidus. vt Iliad. α, κλειτὴν ἑκατόμβην. vbi tamẽ alii exponunt Solennem. AT Κλεῖτος nomen proprium.

C.Ἀγακλειτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀγακλυτὸς ſuprà: vt Iliad. ζ, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ.

C.Πολυκλειτὸς, Valde inclytus, Valde celeber. AT Πολύκλειτος nomen proprium.

C.Τηλεκλειτὸς, Procul celebris, Cuius nominis celebritas procul peruenit. vt Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο, apud Heſiodum. Sic τηλεκλειτῶν ἐπικούρων apud Homerum exponitur: ſed alii τηλεκλητῶν ſcribunt pro Procul aduocatorum (vt dixi in verbo Καλέω) pro qua ſcriptura videri poſſit facere hic verſus Iliad. ε, Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω. G

Κλεινὸς idem quod κλειτός. vt in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θεσσαλικοῖς πεδίοις. Et peculiari ſignificatione κλεινοὶ Heſych. οἱ εἰς τὰ παιδικὰ ἐπὶ κάλλει ἁρπαζόμενοι παῖδες. Huc autem pertinentia quædam tradit Euſtathius pag. 1300. ET Κλεινίος, idem apud Heſychiũ.

H C.ΕΠΙκλείω, Celebro, &c. vt κλείω. Item Perhibeo, Dico. Et Nomino, Appello. Aratus, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην. Et pro Inuoco, Apollon. Arg. 1, ἐπικλείοντες ἑώϊον Ἀπόλλωνα.

C.ΜΕΤΑκλείω, Mutato nomine appello. q.d. Transnomino. Apoll. Arg. 2, — ῥοφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι.

¶Κλειινὸς,Inclytus,Celeber. Heſychius κλειινὸν exponit ὀνομαστὸν, & rurſum genitiuum κλειινῶν, itidem ὀνομαστῶν,necnon ἐνδόξων. ITEM Κλεεινὸς pro eodem.In φαεινὴ & κλεεινὴ,pro φαεινὴ & κλεινὴ(inquit Euſt.) geminatur litera ν,ſicut in ἐρεβεννή. A

¶Κλῃΐζω, ET Κλῄζω,idē quod κλείω,Celebro, &c. Ex κλέος fit κλεΐζω,(inquit Euſtath.)ex hoc autem per ἔκτασιν fit κλῃΐζω:deinde per ſynæreſin κλῄζω,ſicut à Χρέος dicitur Χρηΐζω & Χρῄζω. Affert autem κλῄσουσ ex Ariſtophane, κλῄσουσι τὴν πόλιν ταύτην,dicens eſſe pro κλείσουσι. Suidas κλῄσαντι exponit ὑμνήσαντι. ‖Sed Κλῄζω accipitur etiam pro Commemoro, item Voco, Appello. Vnde apud Xenoph.Pæd.lib.1,pag.2,οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κλῄζονται,redditur κλῄζονται Nomen habent. Sic apud autorem Axiochi,ὁ κλῄζεται πεδίον ἀληθείας.Suidas κλῄζω exponit itidem καλῶ. (ſic autem & κλέομαι exponi καλοῦμαι, ſuprà docui) Heſychius κλῃζόμενος,φημιζόμενος. AT Κλῄζω pro Claudo,ſuprà poſt Κλείς. B

C. Πολυκλῄϊστος,Multum celebratus,Multum decantatus, Percelebris.

C.ΥΠΟκλῄζω,Clàm diuulgo,Clàm ſpargo famam. (nam κλέος famam ſignificare Homero, dictum fuit antea) Affertur autem in vulg.lex.hic Aiacis Soph. locus(qui habetur pag.15 meæ editionis)ἀγγελίαν (&c.) τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζομέναν:ſed ſuſpicor ibi legēdum eſſe ὑπὸ κληζομέναν, vt ſit pro κληζομέναν ὑπό. qua de re iāpridem admonuerunt meæ in Sophoclem annotationes. C

Κληδὼν,ET Κληηδὼν,ITEM Κλεηδὼν,όνος,ἡ,Fama,Rumor. vt Od.Δ, Ἤλυθον εἴπνά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις. Andoc. 17,ἴστε ὅτι περὶ τοῖς παιδαρίοις καὶ ταῖς γυναίοις κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέχει ὡς Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει.pro quo vocabulo paulo pòſt φήμην dicit, πῶς οὖν ἡ φήμη ἡ τότε οὖσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι; Plutar.verò Camillo,φήμην καὶ κληδόνα vocat quem Liuius Aium Locutum,p.45,à tergo,ἱδρύσαντο νεὼν Φήμης καὶ Κληδόνος, ἀφιδρυσάμενοι ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐν ᾧ νύκτωρ ἡ καταγγέλλουσα τὴν τῶν βαρβάρων στρατιὰν ἐκ θεοῦ τῷ Κεδικίῳ Μάρκῳ φωνὴ προσέπεσε. Camillus apud Liuium lib.5,Aio Locuto templum propter cæleſtem vocem exauditam in Noua via iuſſimus fieri. Fortaſſe autem in illo Plutar.loco accipi poteſt pro ὀμφὴ & μαντικὸς λόγος. ‖Item Κλέος,Gloria, vt nonnulli accipiunt in Odyſſ.σ,Ὣς ἄρ᾽ ἔφαν· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς,gloria quam ex occiſo Iro ſibi pepererat. Virgil. dicit inclytam fama gloriam,item Fama ſuper æthera notus. Et Quintil.Eloquentiæ famam affectare. In quibus locis Latinum quoque nomen propriam ſignificationem mutat, & pro bona fama ac celebri nomine & glorioſo capitur. ‖Κληδὼν,ſiue Κλεηδὼν,Omen.in qua ſignificatione Bud. κλεηδὼν citat ex Herodoto.Ex eodem v.lex.afferunt κληδόνος ἕνεκα,pro Ominis gratia. Sic accipi poſſe videtur quod ex Epigr.adducitur,ἐπ᾽ ἀγαθαῖς κληδόσι,vt ſit, Bono omine, Bonis auibus.ſed accipi dicunt pro φήμαις. Philo De vita M. libro 4,οὐκ ἔτι ἐπὶ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ᾔει,ad omina & auſpicia ſe accingebat. Plut.De Socr.dæmon. οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἐκ κληδόνων ἢ πταρμῶν μεταβαλλομένου. Quo vocabulo & aliquanto pòſt vtitur.Sic apud Lucianum,δέχομαι(εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος) τὴν κληδόνα,omen accipio,videlicet τὸ Χαῖρε. ‖Citant vulg. lexica ex 2 Regum cap.1,κληδόνα τὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος, pro Armillam brachii. ſed in Complutenſi editione ſcribitur χλιδῶνα. Cæterùm κληδὼν Euſtathius deriuat à κλῄζω, quod eſt φημίζω,factum ex κλεΐζω:at κληηδὼν ità à κληδὼν deduci tradit,vt κρηνῶναι à κρῶναι:alibi verò ex κλεηδὼν,mutato ε in η. D E F G

Κληδονίζομαι,Ominor. At Κληδονίζω ex 4 libro Regum affertur in vulg.lex.pro Diuinaculos conſulo. VNDE Κληδονισμὸς,οῦ,ὁ, Ominatio, vt οἰωνισμός. B.ex Chryſoſtomo. AT Κληδόνισμα,ατος,τὸ, Ipſum omē,ſeu quod ex ominatione ſignum capitur.Luc.ὑπὸ τῶν πονηρῶν καὶ δυσφήμων κληδονισμάτων.

C.ΔΙΑκληδονίζομαι,Ominor,Vaticinor.B.

ΚΛΩΘΩ, F.σω,Neo.Poll.l.7, inter ἰσουργίας ὀνόματα,ponit, νεῖν,κλώθειν,στρέφειν,& paulo antè κατάγειν: vt Latini quoque Torquere & Ducere ac Deducere in ſimili argumento dicunt. Et κλώθω λίνον,Neo linum. Item μίτον κλώθω apud Lucianum,Filū neo,ſeu glomero,vt alii interpretantur.Syneſ.epiſt.57, πολιτικὴν ἀρετὴν ἱερωσύνῃ συνάπτειν,τὸ κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα,ciuilem virtutem cum ſacerdotio iungere, nere eſt quæ glomerari nequeunt. ‖Κλώθεσθαι dicuntur etiam quæ fato deſtinantur. Philoſtr.κεκλωσμένα αὐτῷ, deſtinata fato.Et in Epigr.κεκλωσμέναι εἰς Βοῦραν, idem fatum paſſæ quod Bura. Eſt autem metaphora ab atris trium ſororum filis,vt Horatius loquitur,Latinis quoque poetis non ignorata. Tibullus,—fatalia ſtamina nentes Parcæ. Martial.libro 6, Si mihi lanificæ ducunt non pulla ſorores Stamina. Idem lib.4,Vltima voluentes orauit penſa ſorores Vt traherent parua ſtamina pulla mora.Sumpta inquam metaphora hæc eſt à lanificis ſororibus,quarum tertia hinc DICITVR Κλωθὼ,οῦς,Clotho Latinis. Apuleius De mundo,in fine, Tria fata ſunt:numerus cum ratione temporis faciēs,ſi poteſtatem earum ad eiuſdem ſimilitudinem temporis referas. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem: & quod torquetur in digitis, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nondum colo tractum eſt, ſubactúmque cura digitorum,id futuri & cōſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere.Hæc illis conditio ex nominum eorundem proprietate contingit,vt ſit Ἄτροπος præteriti temporis fatum, Λάχεσις à fine cognominata, quòd etiam illis quæ futura ſunt, finem ſuum Deus dederit: Κλωθὼ præſentis temporis habet curam. Qui locus deſumptus eſt ex Ariſtotele De mundo, vbi dicit τρεῖς εἶναι μοίρας κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμένας· νῆμα δὲ ἀτράκτου,τὸ μὲν,ἐξειργασμένον,τὸ δὲ,μέλλον, τὸ δὲ,περιστρεφόμενον: ac Ἄτροπος ſtatui in eo quod præteriit iam & factum eſt: Λάχεσιν verò futuris deſtinatam eſſe:κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὼς,Κλωθὼ,συμπεραίνουσαν τε καὶ κλώθουσαν ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. At Plato Polit.1,pag.139,Λάχεσιν μὲν,τὰ γεγονότα,Κλωθὼ δὲ,τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ,τὰ μέλλοντα. Vide ibidem ſequentia. Luc.De hiſt.ſcrib.ἀλλ᾽(οἶμαι) τὰ προαχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν,οὐδὲ Ἄτροπος μετατρέψειε. Heſiod.Theogon.v. 251,de filiabus noctis,Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον. De nominatiuo verò PLVRALI Κλῶθες pro κλωθοὶ, vide infrà in Κατακλῶθες.

Κλῶσμα,ατος,τὸ,Filum,quod nēdo deductum eſt.Pauſan. Eliacōn 2,in fine,loquens de vermibus qui ſericum faciūt,τὸ δὲ ἔργον τῶν ζώων, κλῶσμα εὑρίσκεται λεπτόν. At Num. 15,ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακίνθινον,interpretatur Vittas hyacinthinas.

Κλωστὴρ,ῆρος,ὁ,Idem,vel potius Ipſa fili deductio,aut contortio. Pollux quum inter lanificii vocabula poſuiſſet ἄτρακτον,σφόνδυλον, κλωστῆρα, annotat Euripidem κλωστῆρα dixiſſe etiam τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου,hunc ex eo locum ſubiungens,Λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών. Plutar. De ſera numinis vindicta, ἀναλαβόντες δ᾽ αὖθις ὥσπερ ἀρχὴν κλωστῆρος,ἐν σκοτεινοῖς καὶ πολλοὺς ἑλιγμοὺς καὶ πλάνας ἔχοντι τῷ περὶ τοῦ θεοῦ λόγῳ, καθοδηγοῦμεν αὐτούς,principium fili ducendi, vel etiam glomeris. Apud Ariſtophanem autem in Ranis, λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἱειειλίσσουσα χεροῖν, κλωστῆρα ποιοῦσ᾽,ſcholiaſtes dicit eſſe τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. ‖Κλωστὴρ,Fuſus,ἄτρακτος, vt ſchol. Apollonii exponit libro 4 Argon.Οἷόν τε κλωστῆρα γυνὴ παλαιγενὴς ἑλίσσει Ἐννυχίη,torquet fuſum(vt Plinius de mulieribus ruſticis in Italia, Ne per itinera ambulātes torqueāt fuſos) vel Verſato deducit ſtamina fuſo,vt Ouidius dicit,Verſato ducentem ſtamina fuſo. Sed nihil vetat quominus hîc quoque pro filo accipiamus,vt ſit Torquet pollice filum, ſeu Stamina pollice torquet, vt Ouidius loquitur. nam ibi ſtamina dicuntur ipſa fila quæ è colo deducuntur, non illa quæ telæ ordiendæ tenſa ſunt, & quibus tramæ ſiue ſubtegmina intexuntur.

H Κλωστὴς,οῦ,ὁ,Qui ſtamina digitis torquet,Qui ſtamina net: ſeu Qui fila deducit,aut digitis torquet. Apud Etym. in Κατακλῶθες.

Κλωστὸς,οῦ,ὁ,Nendo ductus,vel Nendo contortus,Digitis inter nēdum tortus,vel connexus. Ex Leuit.15,citatur

in v.l.κλωστὸν κόκκινον, pro quo in Complut.edit.legitur κεκλωσμένον. A

C.Ἄκλωστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui nendo ductus non eſt,Qui nendo tortus ſeu connexus non eſt.vt ἄκλωστοι στήμονες apud Pollucem ex Platone comico,Stamina quæ verſato fuſo ducta non ſunt,vtOuidius dicit Stamina verſato ducere fuſo:Stamina quæ digitis torta non ſunt:vt idem dicit,torquere ſtamina digitis:pro quo Seneca Nectere ſtamina,& idem Ouid.Nere ſtamina.

C.Νεόκλωστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Recens nendo ductus, Recens digitis tortus inter nendum,Modò fuſo verſato ductus. B

C. Τρίκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter fuſo verſato ductus, ſeu nexus.vel A tribus ſororibus tortus,ſiue nexus.

C.ἈΝΑκλώθω,Filum retorqueo,Inuolutos fuſos reuoluo atque explico. de Parca dictum,pro Fatum muto, vt ait Budæus,citans ex Luciano,ἀλλ' οἴμαι,τὰ μὲν ϖραχθέντα ἐδὲ Κλωθὼ ἔπ ἀνακλώσειεν,οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψε. Ex eodem,ὑμῖν δὲ ἔις θεοῖς οὐ δυνατὸν ταῦτα ἀλλάττειν καὶ ἀνακλῶθειν. His tamen in locis ἀνακλώθειν vertere non poſſumus Fatum mutare , quum verbum hoc habeat vtrobique ſuum accuſatiuum.Videndum igitur annon ἀνακλώθειν hic verti poſſet Mutare retorquendo filum,vel Retractare mutando fatum,ſeu fuſos fatales reuoluendo. C

C.ἘΠΙκλώθω,Neo.Plerunque capitur pro Fatalia fila torqueo,Fatalia ſtamina duco:id eſt Fato tribuo,ſeu Fatalia ſtamina nectens,tribuo aut deſtino.Propriè de parcis, interdum & de cæteris diis, idque tam in bonam partem quàm in malam. Odyſſ.π,– ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων.Odyſſeæ γ, Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον. Euripides Oreſte,loquens de Atreo,Ω̃. ςέμματα ξείνασ' (ſeu ξήνασ', vt apud Euſta thium ſcribitur) ἐπέκλωσε θεὰ Ἔριν Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ θέσθαι. Lucian. D
ὧν δ' ἀπνίσης,κατόψῃ καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάσῳ τ ἄτρακτον, vnicuique verſato ducentes fatalia ſtamina fuſo.Idem,ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ϖρῴλω ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάσῳ ἐπικεκλωσμένα. Plutarchus in Conſol.ad Apoll. ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωθέντα τῆς ζωῆς βίον, Sorte attributum,Parcali fato deſtinatum, vt Bud.interpretatur. Media autem vox pro actiua capitur:vt Iliados ω, Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι Ζώειν ἀχνυμένοις. E
Odyſſ.θ,de clade Troiana,Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν,ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις.Ex eodem Homero apud ſcholiaſtē Euripidis,Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι.Idem Homer.Il.υ, eadem metaphora dicit, ἅσσά οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ.

C.ΚΑΤΑκλώθω, Fila deduco, Stamina deduco.Peculiariter verò Fatalia ſtamina duco. Odyſſ.η,Πείσεται ἅσσά οἱ αἶσα κατακλῶθες τε βαρεῖαι Γεινομένῳ.Sic enim quoſdam legere teſtatur Euſtathius.Sed rectius SCRIBI Κατακλῶθες annotat,ἅσσά οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ:pro quo paulo antè dixit,ἅσσά οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Annotat autem Euſtathius ibi κλῶθες ſiue κατακλῶθες factum eſſe per metaplaſmum ex nominatiuo plurali κλωθοί,cuius ſingul.eſt κλωθώ: & ſecūdum quoſdam intelligi ibi tres parcas ab vna Clothone,κατακλωθούσας nimirum καὶ καταμοιρούσας ἑκάσῳ τὸ εἱμαρμένον, vt Suidas exponit. apud quem eſt ET Κατακλώθη, ἡ εἱμαρμένη,Fatum. Apud Etymolog.ſcribitur Κατάκλωθες cum accentu in antepenultima, quod ipſe exponit ἐπικλώσεις τῶν μοιρῶν.In noſtro autem veteri lexico in quo eadem verba ſunt, rectius Κατακλῶθες,ſicut & apud Euſtath.& Suidam. In eodem lexico ponitur NO MIN.Κατακλὼς,ῶθος,à futuro κλώσω,abiecto ω. F G

C.ΠΕΡΙκλώθω, Neo,ſeu Nendo torqueo & circumago.

C.ΣΥΓκλώθω,Stamina necto,ſeu Nendo connecto. VN DE Ἀσύγκλωστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui nendo connexus non eſt, aut connecti nequit.Syneſius epiſt.57,πολιτικὴν δύναμιν ἱερωσύνῃ συνάπτειν ... κλώθειν ἐστὶ τὰ ἀσύγκλωστα, ciuilem virtutem cum ſacerdotio iungere,eſt nere & connectere ea quæ neri ac glomerari nequeunt.

ΚΝΑ'Ω, ET Κνέω, ITEM Κνῆμι, (inde deriuatum more verborum in μι) Sciudo,κόπτω.
‖Item Rado,ξύω,ſicut radula aut cultro radi aliquid ſolet.Il.λ,– αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ: vbi Ariſtarchi editio habet κνέε,vt docet Euſt. Apud Suid.λαβὼν δ' ἄλλον δὲ πτύχιον,ἐκέλευσε τὸ κηρὸν κνᾶν,radere,ξέειν. Dores autem in infinitiuo dicunt κνῆν pro ξύειν,vt idem Euſtath.tradit. vnde κνῆσις quæ Doribus ξυήλη,radula. ‖Κνάω, Scalpo,Scabo. vnde κνῆσαι Galenus apud Hippocratem exponit ξύσαι.Et in paſſ.Plutarchus Pomp.τίς ἐστι δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν;verba Clodii,Quis vno digito caput ſcabit ?ſeu ſcalpit, vt Iuuenalis,Qui digito ſcalpunt vno caput. Idem ἐστὶ δακτύλῳ τὸ πέριχον ἅψασθαι, δυοῖ τοῖ ἰχθύων,σῖτον,κρέας·οὕτω κνᾶσθαι,τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν.
‖Item Pruritum moueo,Pruritum excito,Titillo. Idē, De diſcern.adulat.ab amico,ὁ δὲ κόλαξ τῷ παθητικῷ καὶ ἀλόγῳ ϖροσκάθηται,καὶ τοῦτο κνᾷ καὶ γαργαλίζει καὶ ἀναπίθει καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ,μηχανώμενος αὐτῷ πονηράς τινας ἡδυπαθείας,titillat.Niſi aliquis malit Scabit,& leniter fricat.nam prurientes & ſcabidos id quoque iucundo voluptatis ſenſu afficit. Sed Cicero adulatoribus Titillare etiam tribuit, Aſſentatorum populi, multitudinis leuitatem voluptate quaſi titillantium . Lucianus De ſaltat.ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτεροῖς κνωμένοις .Idem De calum.οἶδα γοῦν τινας οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν,ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους. Apud Heſychium eſt etiam κνεῖν,quod exponitur κνήθειν: Et κνεόμενον , πονουμένων : item κνάσαι , ὀλέσαι , λυπῆσαι. Sunt qui hoc verbum à καίνω deriuent, vtpote ſyncopen paſſum.

Κνῆμα,ατος,τὸ,Ramentum,Id quod radendo aufertur,ξύσμα,vt Galenus apud Hippocratem exponit . ‖Item Pruritus.Polybius,καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆμά τι ἰδόκουν ἔχειν.verba ſunt amantis.Bud.

Κνῆσμα,ατος,τὸ,idem.videlicet Ramentum,ξύσμα.Hippocrates in libro qui Περὶ φύσιος παιδίου inſcribitur,μολίβδου κνήσματα,Plumbi ramenta.v.l.

Κνῆσις,εως,ἡ, Culter quo ſcindimus: vel Radula , inſtrumentum ferreū quo radimus aliquid , peculiariter verò quo caſeum,ἡ τυροτόμος μάχαιρα,ſeu ξυήλη , vt Dores vocāt: cōpoſita voce τυροκνῆστις quoque dicitur:alio autem nomine κόβυλις, vt Pollux docet, pro quo apud Euſtathium ſcribitur κύβηλις. Heſychio eſt κοπὶς σιδηρᾶ,ξυστὴρ ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν.Iliad.λ,ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. pro quo in Suidæ lexico & Etymol. ſcribitur Κνήστει,ſed Euſtathius κνῆστις Ionicè κνήστιος declinari ſcribit,&in datiuo dici κνῆστι per craſin pro κνήστιι: quam ſcripturam confirmat noſter Homerus manuſcriptus.vnde conſtat malè in vulgatis lexicis poni nominatiuum κνῆστη,& in hoc loco ſcribi κνήστῃ: quod vocabulum nec Heſychius,nec Suidas ,nec Etymologicus agnoſcit.Et Ariſtoph.ſcholiaſtæ codex,in quo locus hic Homericus mendosè citatur, hinc emendādus eſt.Suidas ex epigr.Καὶ τὰν ἀχάλκευτον εὐγνάμπτοιο κρεάγραν,Καὶ κνῆστιν. ‖ Sunt qui κνῆστιν velint eſſe ῥάχιν,teſtē Heſychio.Ea tamen potius ἄκνηστις dicitur,vt infrà videbis. ‖ Κνῆστις accipi etiā pro κνησμονῇ apud Opp.teſtatur Euſtathius. AT Κνηστὶς,ίδος,ἡ, quidā verterunt laminulam,alii fiſtulam,apud Plutarchum in Anton. pag. 304 de morte Cleopatræ,φάρμακον αὐτὴν ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνηστίδι κοίλῃ,τὴν δὲ κνηστίδα κρύπτειν τῇ κόμῃ , venenum in fiſtula contentum capillis ſuis tecta geſtaſſe. Vulgata lexica dicunt eſſe καλαμίδα καὶ τὸ καλλαυθρον ἢ βελόνην,calamiſtrū:quod colligi tradunt ex Dione Cocceo, qui libro 51,pag.306,ita ſcribit de morte Cleopatræ, οἱ δὲ [λέγουσιν] ὅτι βελόνην ᾗ τὰς τρίχας ἀνεῖρεν, ἰῷ τινι δύναμιν τοιαύτην ἔχοντι ὥσπερ ἄλλως μὲν μηδὲν τὸ σῶμα βλάπτειν , αὐτοῦ δ' αἵματος καὶ βραχυτάτου ἅψηται,καὶ τάχιστα καὶ ἀλυπότατα αὐτὸ φθείρειν,χρίσασα αὐτὴν,ἐν τῇ κεφαλῇ ἐφόρει:quod Xiphilinus pag.56 meæ editionis breuius dicit, ὅτι βελόνην ᾗ τὰς τρίχας ἀνεῖρεν, ἰὸν ἔχουσαν θανάσιμον, τὸν βραχίονα κεντήσασα.

Κνηστὴρ,ῆρος,ὁ, Radula.idem quod κνῆστις . Erotianus ex Nicandro,Σιλφίου ἢν κνηστῆρι καταπείψειν ὀδόντας. ‖Κνηστὴρ Heſychio eſt etiam φονεὺς,ὀλετήρ,Occiſor,fortaſſe à κνάω ſignificante κόπτω. Sic verò κνημία ab eodem exponitur φθορά. H

Κνηστήριον,ου,τὸ,Radula . idem quod κνῆστις, & κνηστὴρ : pro quo per ſyncopen DICITVR Κνῆστρον , vt θέλκτρον pro θελκτήριον.vnde κνήστρῳ apud Galenum ex Hippocrate, τῇ τυροκνήστει,quod dicit eſſe μαχαιρίδιον τι ᾧ ξύεται ὁ τυ-

ῥὸς, cultellum quo raditur caſeus. Erotianus autem A
apud eundem κνήςρου exponit κνηςῆρος, quod eiuſdem ſignif.eſt. ‖Item Carduus quo confricantur panni. vulg.lex. ‖Κνῆςρον dicitur ETIAM τὸ Κνέωρον, vt Gal. tradit,& Plinius l.13,c.21,Fruticem verò[vocăt]thymelæam,alii chamelæam,aliipyros achnen,alii cneſtron, alii cneoron.Eſt ſimilis oleaſtro, foliis anguſtioribus, gummoſis,ſi mordeatur, myrti magnitudine,ſemine colore & ſpecie farris.Idem libro 21,cap.9, In coronamenta folio venere melothron, ſpireon, trigonon, cneoron,quod caſiam Hyginus vocat. De eodem & B
Theophraſtus lib.6,cap.2, vbi duo eius genera tradit. (Pro κνῆςρον autem apud Dioſcoridem lib.4, cap.173 SCRIBITVR Κέςρον. ibi enim de thymelæa loquens, ait,οἱ δὲ χαμελαίαν,οἱ δὲ πυρὸς ἄχνην,ἢ κέςρον ἢ κνέωρον καλοῦσι.quæ verba Plinius quoque recitat, niſi quòd cneſtron apud eum legitur,& quidem rectius. nam ceſtrō alia herba eſt,vt ex eodem Dioſcoride eodem l.cap.1, apparet, κέςρον,τὸ καλούμενον ψυχότροφον,ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται τόποις. ὃ Ῥωμαῖοι βετονίκην καλοῦσιν,ἢ ῥοσμαρίνουμ. Cuius deſcriptionem ibidem reperies,& apud Plinium lib.25,cap.8, vbi inter cætera ait, Vettones in Hiſpania eam [herbam inuenerunt]quæ Vettonica dicitur in Gallia,in Italia autem,ſerratula,à Græcis ceſtron,aut pſychotrophon. VNDE Κεςρίτης οἶνος,apud Dioſcoridem lib.5, Vinum ex ceſtro: cuius Plin.etiam in loco proximè citato meminit. ‖Quoniam verò in hoc Κέςρον incidi, addendæ ſunt & cæteræ eius ſignificationes. Κέςρον igitur dicitur eſſe præterea inſtrumentum quo cauatur ebur,Plinius lib. D
35,cap.11, Lala Cyzicena perpetua virgo,M.Varronis iuuenta,Romæ & penicillo pinxit, & ceſtro in ebore. Et paulo pòſt,Encauſtò pingendi duo fuiſſe antiquit⁹ genera conſtat,cera, & in ebore ceſtro, id eſt viriculo. Vbi quidam legendum putant Veruculo,vt apud eundem Plinium habetur lib.33,cap.6. ‖Κέςρον in v.l. dicitur etiam eſſe teli genus: quod κέςρος à Suida appellatur,& κέςρα ab Heſychio, qui dicit eſſe ἀμυντήριον ὅπλον. VNDE Κεςροσφενδόνη apud Liuium, idem quod κέςρος, vt patet ex vtriuſque deſcriptione, apud E
Liuium lib.42,circa finem,& apud Suid.in Κέςρος: quă confer.)

Κνηςὸς,οῦ,ὁ, Sectus,Conciſus:vel Raſus. vt λάχανα κνηςὰ apud Euſtathium, τὰ συγκοπτὰ,& κνηςὸς ἄρτος, panis quidam apud Iones, vt idem docet: id eſt Panis minutim conciſus, vel radula deraſus. Athen.l.12,de candaulo,edulio Lydio,ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κνηςοῦ ἄρτου,καὶ Φρυγίου τυροῦ, ἀνήθου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Pro eodem infrà Κνιςός.

C.Ἄκνηςις,εως,ἡ, Spina dorſi: ita dicta quòd bruta eam κνῆσαι(hoc eſt ſcabere ſeu ſcalpere)nō poſſint, ſed opus ſit vt ab alio fricetur, ſeu diſtringatur. propriè in ſolis F
quadrupedibus.Euſtath.ex veteribus,οἱ δὲ μέσοι δώδεκα [σφόνδυλοι συμπληροῦσι] τὸν νῶτον,ὃν ἔξω ὁ ποιητὴς λέγει· ἐπεὶ ἐπὶ ἀνθρώποις ξῦσαι αὐτὸν καὶ κνήσασθαι ἐπὶ μὲν τοι ἀλόγων κυρίως ἄκνηςις λέγεται. quibus verbis ſubiungit ex Odyſſeæ κ,verſu 161,de ceruo, Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηςιν μέσα νῶτα Πλῆξα. Pollux verò ἄκνησιν hoc in loco homini tribui putauit, quæ(vt nonnulli exiſtimant) eſſet in eo pars illa media quæ inter metaphrenū & lūbos eſt. ‖Eſt & herbæ nomen apud Nicandrum in G
Ther.quæ valet ſuffitu ad abigendos ſerpentes.Schol. ambiguum id nomen eſſe dicit, quòd alii exponant κνίδην,alii σκύλλαν,aut ἀκαλύφην: Tyrannio quidē σκύλλαν, Apollonius verò Memphites κνέωρον: quod alii κνήςραν appellant,vt Gorræus annotat: addens,ſe interpretatum eſſe vrticam, vt dicta ſit ἄκνηςις per contrarium ſenſum,quaſi πολύκνηςις, quemadmodum & ἄξυλος ὕλη appellatur ἡ πολύξυλος. Locus autē eſt in Theriacis,v.52,Χαλβάνη,ἄκνηςίς τε,καὶ ἡ τριόντεσι ἴσαμαι Κέδρος H
πουλυόδουσι.

C.ἈΠΟκνάω,ῶ,Scabo,Scalpo,Abrado,Erado.Heſych.ἀποκνησάμενοι explicat ἀποξύσαντες.

C.ἘΠΙκνάω,Inſuper ſcindo,vel Inſuper rado, Præterea rado,Il.λ,— ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήςι χαλκείῃ,ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.id eſt ἐπέκοψε,vt ſit tmeſis pro ἐπέκνη. Ariſtophanes Auibus,ἀλλ' ἐπικνῆσαι τυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον,ὄξος.vbi ſchol.exponit ἐπιβάλλουσι συντρίψαντες. Suidas ex eiuſdem Ariſtoph. Auibus citat, ἀλλ' ἐπίκνη δὲ τὸ σίλφιον,quod exponit ἐπίβαλε.

C.ΚΑΤΑκνάω,Concido,Diſſeco.τέμνω,μερίζω,vt Ariſtoph. ſchol.exponit in Veſpis,Εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς ςρατιώταις ἁλάς,annon incideris & diuiſeris militibus quæ acce piſti,videlicet caſeolos. vel Deraſeris τυροκνήςῃ.vt ſit idē quod καταξύω:ſicut κνάω idem eſſe quod ξύω,ſuprà dictum eſt. Nam Budæus quoque κατακνῆσαι ex Dioſcoride affert pro Deradere, Abradere, Diſtringere, Defricare.

Κατάκνηςις,Culter quo caſeum deradimus, ſeu abradim⁹. idem quod τυροκνῆςις,vt Heſych.docet. Suprà pro eodē dicitur & κνῆςις,radula.

C.ΠΡΟΣκνάω, Ad aliquid ſcalpo, Affrico,vel Pruriens affrico.Xenoph.ἐπιθυμεῖ Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι,Euthydemo affricari cupiens.vt Columella lib.8,dicit,Pecudes aut morſu ſcalpunt,aut cornu aut vngula tundunt,aut arbori affricant,parietibúſque detergunt. At ex Greg. Naz.affertur τῇ ἀκοῇ προσκνώμενοι, pro Quib⁹ aures pruriunt & titillantur,κνώμενοι.

ΚΝΑΙΏ, Scindo,κόπτω,idem quod κνάω, ex quo & deriuatum eſt. ‖Item, Radula caſeum rado,τὸν τυρὸν ξύω τῇ κνήςει. Ariſtophanis ſcholiaſtes. ‖Item κνάμπτω,v.l. ‖Exponitur etiam λυπῶ,καταπονῶ,διαφθείρω. Apud Heſych.autem ſcribitur κναιομένων, quod exponit πονουμένων. Cæterùm Etymologiſtes (ſed qui mihi hoc loco parum veriſimilia dicere videtur) vult eſſe verbum κτῶ pro Occido: vnde ſit ἀπέκτανε. ex quo deriuatum κταίνω, & ablato τ, καίνω,deinde κναίω per ὑπερβιβασμόν.

C.ἈΠΟκναίω, Tædio afficio & moleſtia,Moleſtus ſum,Malè habeo, Affligo, Vexo. Lucianus,ὁ σοῦ ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με. Plato De republica libro 3, ἀπέκναισε πρότερον μὲν ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Plut. in Alcibiade,ἀλλὰ γλίσχρως χορηγοῦντα θλίβειν,καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα.Suidas ἀποκναίειν exponens ἐνοχλεῖν & παρεκτείνειν,citat hoc exemplum,τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.

Ἀποκναίω, Obtundo, Eneco. eo ſenſu quo verboſi & loquaces dicuntur nos enecare, aut qui aliquid dicunt auribus noſtris ingratum. Demoſth.contra Midiam, ἀποκναίει γὰρ ἀηδία δή που καὶ ἀναισθησία καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. Videtur autem Pollux nomen ἀηδία hinc ſumpſiſſe, quum inter ſynonyma ſua ponit ἀποκναίων, ἀηδία κόπτων τὰ ὦτα.Quod ſi verum eſt,nemini dubium eſſe debet quin ἀηδία iunxerit cum ἀποκναίει, vt iunctū fuit à Demoſthene: & quin interpunctio in Aldino exemplari atque aliis malè poſita ſit poſt ἀποκναίων,ac poni debuerit poſt ἀηδία.

Ἀποκναίω, Exhaurio, Accido. Xenophon Hellen.6, Ἀθηναῖοι δὲ ἀποκναιόμενοι καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς καὶ λῃστείαις ἐξ Αἰγίνης,καὶ φυλακαῖς τῆς χώρας, ἐπεθύμησαν παύσασθαι τοῦ πολέμου.Bud.

Ἀποκναίομαι,paſſ.vox, Tædio afficior, Affligor, Obtundor. Vnde participium ἀποκναισθεὶς apud Gregoriū, ἡμεῖς τῷ πλήθει τῶν ζητημάτων ἀποκναισθέντες, Enecti, Vexati,vt Budæus interpretatur. Apud Dionem verò de Cleopatra,ἀποκναισθεῖσα,ἀπό τε τοῦ γυναικείου καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου, τῇ τε ἐπὶ πολὺ μετεώρῳ ἀγωνίᾳ, Bayf.vertit,Cum muliebri natura vſa,tum etiam Ægyptio ingenio prædita, permotáque diuturna ſuſpenſi animi anxietate.

Ἀπόκναισις,εως,ἡ,verbale, Moleſtatio, Vexatio. Ab Heſychio exponitur ἡ μετὰ βραχὺ ἀναιροῦσα λύπη.

C.ΔΙΑκναίω, Corrumpo, Vitio, Fœdo. Ariſtot.in 2 De cælo,οἱ γὰρ ὑπερβάλλοντες ψόφοι διακναίουσι καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων τοὺς ὄγκους,ὥσπερ ὁ τῆς βροντῆς διίστησι καὶ λίθους καὶ τὰ καρτερώτατα τῶν σωμάτων. Hæc Budæus,qui exponit etiam ἀμαυρῶ,διαφθείρω,apud Ariſtoph[illegible] τλαίην ἰδεῖν Τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, Emaciatus, ὠχριῶν, Pallidus. Item Moleſto, Moleſtia afficio. Vel etiam Tabefacio, Macero. Ariſtoph. ἀπό[illegible] δ' ἥκει τις μοι τις πόθος ὅς με διακναίσει τι. Et διακναιομένων ἀγαθῶν, in vulg.l. Dum calamitate premuntur. Apud Ariſtoph.autē Pace,Οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται,ſchol.exponit διαφθαρήσεται.

ΚΝΗ'ΘΩ, Fut.σω, Scalpo, Frico, vt in vulg.lex.exponitur. Sic verò & κνάω (vnde hoc κνήθω, ſicut ἀλήθω ex ἀλῶ, μήθω ex μῶ, νήθω ex νῶ, deriuatum eſt) ſignificat Scalpo. ‖Item Prurire facio, Pruritum moueo, Titillo, vt itidem κνάω. Et κνήθομαι, Prurio. 2 Timoth.cap. 4, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, auribus prurientes. ſeu ζητοῦντές τι ἀκοῦσαι καθ' ἡδονήν, vt Heſychius exponit. ‖Item Irrito, Ad iram prouoco, Vro. apud Ariſtotelem in Problem.

Κνησμὸς, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo: excrementi acris ſub cute ſenſus, ſine aſperitate & exulceratione, vt Gorræus definit: apud quem plura vide. Alex. Aphrod. l. 1 Probl. τὸ ποιοῦν τὸν κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρὸν, pituita pruritum efficiens. Philo De vita Moſis libr 01, loquens de culice, οὐ γὰρ μόνον τὴν ἐπιφάνειαν λυμαίνεται, κνησμοὺς ἐμποιοῦν ἀηδεῖς καὶ βλαβερωτάτους, pruriginem afferens moleſtam & noxiam. Et metaphoricè apud Plutar. De diſcern. adul. ab amico, ἐὰν πρὸς ἑταίραν ἢ μοιχεύτριαν ἐρωμένην κνησμός τις ἐξ ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας ὑπογένηται. Idem, ὑπὸ κνησμοῦ καὶ γαργαλισμοῦ παρέχοντα χρῆσθαι ῥᾷστα τοῖς δεομένοις. Prurire Latini quoque in ſimili re dicere ſolent: poſſit tamen κνησμὸς exponi hoc loco etiam Titillatio. VNDE Κνησμώδης, εος, ὁ & ἡ, Pruritum excitãs: vel Pruritum excitanti ſimilis. κνησμώδη Gaza interpr. Genus omne prurientium.

Κνησμονὴ, ῆς, ἡ, idẽ quod κνησμὸς, Pruritus, Prurigo. In Hippiatr. de iſchuria, ἐπιγίνεται τὸ πάθος, κνησμονὴν ἔχοντος τοῦ πόρου.

Κνησείω, ET Κνησιάω, ῶ, Prurio. ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι, κνησιᾷν αὐτὸ ποιεῖ, prurire facit. Plinius dicit eam mordere, pungere, vrere. Dicitur ET Κνησιάω, quod Budæus citat ex Platone in Gorgia, ψωρῶντα καὶ κνησιῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνῆσθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον, εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν; ſcabie & prurigine vexatum.

Κνηθμὸς, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός.

Κνηθιάω, ῶ, Prurio. idem quod κνησιάω & κνησείω, ſeu κνησιάω. quod ita ex κνήθω fieri vt μειδιάω ex μειδῶ docet Budæus.

Κνῆφη, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός. Apud Suidam, κνήφην λοιμώδη συνέβη γενέσθαι ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξί. ‖Item Vrtica. pro quo infrà Κνίφος.

C. ΚΑΤΑκνήθω, Derado. Vnde κατακνησθεῖσαν ex Ariſtoph. ſchol. pro καταξεσθεῖσαν εἰς ἰσχνὰ μέρη καὶ ἀναλωθεῖσαν. Item κατακνησθεὶς, Scalptus. in v. l. ‖Κατακνήθω, Pruritũ cõmoueo, Prurire facio, Titillo. Et κατακνήθομαι, Pruriginem ſeu titillationem patior.

ΚΝΙ'ΖΩ, Fut.σω, Seco, Rado, (idem quod κνήθω, & eiuſdem cum eo originis: videlicet à κνάω, vt πολεμίζω à πολεμῶ) τέμνω, κόπτω. Euſt. exponit p.1746, ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, per ſumma & leuiter derado. quo modo accipitur locus iſte quem alibi affert, de moris Alexandrinis, ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες σιδηρίῳ, ἐῶσιν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, καὶ αὐτὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν ἔκπεπτε πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται. Sic ex Nazianzeno in vulg. lex. κνίζειν συκάμινα, pro Scalpere mora. A Suida quoque ita exponitur, qui tamen exemplum compoſiti ἐπικνίζω affert. Budæus etiam κνίζειν interpr. Deradere, ξύειν, citans ex Theophr. lib.9, εἰς ὕπνον δὲ δίδοται ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῷ κνισθεῖσα. Idem B. κνίζειν interpr. Scalpere, Scarificare, Vellicare. Quibus addi poteſt quod apud Suidam legitur, Κνίζων, Ἀκύλας ἐρευνῶν· Θεόδοτος, χαράσσων· Σύμμαχος, ἔχων, ἢ συλλέγων. ‖Κνίζω, Pruritum moueo, Pruritum excito: vel, Vrticæ inſtar mordeo, Vrticæ in modum pungo ſeu vro. Priori modo accipitur apud Appianum, Σύφακα δ' ἄρα τῆς δυνάστης ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδὸς, Pruriebat amore puellæ captus. vel, Amor puellæ eũ vrebat. vt & Virgil. dicit, Me tamen vrit amor. Et Κνίζομαι, Prurio libidine, Amore titillor & tangor. Bud. [illegible] vrit amore. Athen. libro 13, de Lamia tibicina, ex Machone, ἣ σφόδρα ἡδέως ἔχειν φησὶ κνισθῆναί τι τὸν Δημήτριον, ἀποδοκιμαζούσης τι ταύτα, καὶ πάνυ καταγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ. Κνίζειν τὸν ἐραστὴν dicitur etiam amica quum fingit ſe auerſari eum, vt Budæus tradit. Qua ſignificatione Ouidius dicit, — dolor vrit amantes: &, — tacitis doloribus vri. eſt itaque ἐρωτικῶς λυπεῖν. Alciphron 180, ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὴν ὑπερηφανίαν ὡς ἔλαττόν σοι νῶν προσέχοντα. Plut. Quomodo aliquis ſentiat ſe in virtute proficere, δόξης πνοῇ ἢ δυνάμεως ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος, de eo cui φιλονεικία καὶ φθόνος ἐνέστακται πρὸς τοὺς κρείττονας. Qua ferè metaphora Horatius 2 l. Epiſt. 1 dicit, Vrit enim fulgore ſuo qui prægrauat artes Infra ſe poſitas. Sed latius etiam capitur, vt dixi, pro Vrticæ inſtar mordeo, Vrticæ in modum pungo, ſeu Vro. Sophocles Œdipo Tyr. ἐπερπόμην, ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'. Ariſtophanes Veſpis, Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετέραττεν ἐπικείμενος, Καί με κακίσταις ἔκνισε, & peſſimis probris contumeliiſq; me vſſit, aut vellicauit. Herodian. lib.4. de ſcommatis, τῶν γὰρ τοιούτων κνίζει μάλιστα ὅσα ἐλέγχει τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν. Sic Tranquillus in Tiberio, Vrebant inſuper & anxiam mentem varia vndique conuicia. Et Terentius, Vro hominem. Sed & Mordeo & Pungo ſimili metaphora vſurpantur: quæ aptè in hoc vocabulo retineri poſſunt quod vrticæ, cuius propriè κνίζειν eſt, à Latinis ſcriptoribus tribuuntur. alioquin exponitur etiã, eadem tamen ſignificatione, Peruello, Stomachum facio & indignationem cieo, Moleſtus & grauis ſum, Scrupulum iniicio, Solicitudine afficio: quæ interpretationes Budæi ſunt. Herodotus, ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη, id eſt ἔδακνε, metaphora ſumpta ἀπὸ τῆς πόας, vt in Herodoteo lexico annotatur. Κνίζειν Heſychio eſt non ſolùm συκάμινα τέμνω, λυπῶ: ſed κνίσαι eidem eſt etiam φθεῖραι, ὀλέσαι, ſicut itidem κνάω & κναίω.

Κνίσμα, Vellicatio, σπάραγμα, vt Suidas in hoc loco exponit, καὶ τὰ τοιούτων Κνίσματα καὶ μύστην λύχνον ἀπειπαμένη. ‖Item Pruritus, Ignes quibus amantium pectora vruntur, ſeu Dolor amatorius. Baſil. Libanio, ὅτι καθάπερ ἐρωτικά τινα κνίσματα τοῖς ἐρασταῖς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσεν. Apud Ariſtophanem verò in Concionantibus, ἤκουσά τοι ὑποδουμένη τὸ κνίσμα σου τῶν δακτύλων, ſchol. exponit τὸν ἠρεμαῖον κνασμὸν, de quadam quæ vicinam euocabat, θρυγονῶσα τὴν θύραν, id eſt ἡσύχως κνῶσα, paululum & leuiter pulſans ianuam.

Κνισμὸς, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός. Athenæus lib.3 de vrtica piſce loquens, qui & ἀκαλήφη dicitur, κνισμὸν δὲ ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν ἐπειδὰν μὴ προαλείψωνται: cui Plinius dicit eſſe vim prurituſ mordacem, eandémque quæ terreſtri vrticæ: item, contactos piſces attritúque petræ ſcalpentes pruritum, ab ea inuadi. Κνισμὸς peculiariter Pruritus Venereus, ἡ πρὸς τὴν μῖξιν βακχεία καὶ πύρωσις. Chremylus apud Ariſtophanem in Pluto, ad vetulam quæ amore cuiuſdam iuuenis ardens dicebat ſe κατακνίζεσθαι, Οὐκοῦν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα; Sophocles apud Athen. lib.11, de cottabo, Τάδ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Τὰ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια Τίθημι. Item ζηλοτυπία, ἡ διαφορὰ πρὸς ἐραστὴν, Diſſidium & iurgium inter amantes. Alciphron 179, κἂν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται: paulo antè ζηλοτυπίας vocabulo vtitur. B. Alii dicunt eſſe ἐρωτικὴν λύπην, dolorem quo vruntur amantes, Dolorem quo vruntur amantium pectora. Vtitur & Plutarch. ‖Eſt etiam μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον, vt Heſych. tradit, ſicut apud Athenæum quoque lib.14 à Tryphone lib.2 Ὀνομασιῶν, inter αὐλήσεων ὀνόματα recenſentur, κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικυνοτύρβη, θυροκοπικόν: quod & κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. A Polluce lib.4, cap.14, ponitur inter εἴδη ὀρχήσεως, inter ſpecies ſaltationis. VNDE Κνισμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Pruriens: quod ſuprà κνησμώδης. Bud. ex Gal.

Κνιστὸς, οῦ, ὁ, Conciſus: vel Deraſus, Abraſus. vt κνιστὰ λάχανα apud Heſychium τὰ συγκεκομμένα. Sic apud Pollucem quoque lib.6, cap.9, τὰ συγκεκομμένα λάχανα, κνιστὰ ἐκάλουν. Athen. lib.9, ὄρνεις ἐπτῆσαι ταῖς κολοκύνθαις, καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις. Ibidem ex Ariſtophanis Delia, Τὰ συγκοπτὰ λάχανα ἢ κνιστὰ ἢ σέμφυλα. Suprà verò ſcribitur etiam κνηστὰ à κνάω: ſed hæc ſcriptura vitio caret, quum ſit à κνίζω quod ſignificat τέμνω, ſeu ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, vt paulo antè dictum eſt. Præterea hoc Κνιστὰ apud Heſych. ſuo loco ponitur, videlicet poſt Κνισολοιχὸς, ante Κνίφεα.

Κνίζα, ης, ἡ, Anacreon apud Euſtathium, Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι Σὴν διὰ μωρογοσύνην, q.d. Scalptura mihi opus

eſt,& matureſco. Quibus verbis alludit ad mora Alexā drina,ſeu Ægyptia,quæ (vt Athenæus refert libro 2,& Euſtath.ſuprà in Κνίζω)οἱ ἐπιχώριοι ἐπιβραχὺ κνίσαντες σιδήρῳ,ἐῶσιν ἐπὶ τοῖς φυτοῖς,καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα ἐντὸς ἡμερῶν τεσσάρων πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται,ferreis vnguib⁹ ſcalpentes,vt Plinius de eis loquens,dicit : alibi verò,Largo ſucco abundant ſummo cortice deſquamato:altiore plāga,ſiccantur,mirabili natura. De qua re vide & in Ἐπικνίζω paulo póſt. Deriuatur autem hoc Κνίζα à Κνίζω,vt Σχίζα à Σχίζω.Euſt.

Κνιζείω,idem quod κνίζω.Heſych.

C.ἈΠΟκνίζω,Vellico, Vngue aliquid abſcīdo,vel eximo, vel abrūpo.B.interpr.Vngue aufero &abſcindo.Coqu⁹ quidam apud Athenæum lib.7, faciens τριμμάτιον ex piſciculis,Τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία,Ἐμόλυν᾽ ἀλεύρῳ,horum vngue auferens & abſcindens capitula. ‖Item, Vngue vulnero. Ariſtot.De hiſt.animalium libro 5, κἂν κηφῆνος τὸ πτερὸν ἀποκνίσας ἀφῇ τις,τῶν λοιπῶν αὗται τὰ πτερὰ ἀπεσθίουσι.Budæus. Heſychius ἀπόκνιζε exponit ἀπότιλλε.

Ἀποκνίζω,Dedolo,Extenuo.vt Reg.lib.4,de manubrio ſecuris,ἀπέκνιζε τὸ ξύλον,Bud.

Ἀπόκνισις,εως,ἡ,Vellicatio, Abſciſſio quæ fit vngue. Theophraſt.De cauſis pl.lib.5,καὶ αἱ ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων, καὶ ἀποκνίσεις τῶν οἰναρῶν τῶν μεγίστων παρ᾽ ὅλον τὸ θέρος. vbi ἀποκνίσεις οἰναρῶν Gaza vertit,Foliorum contortiones,ſed Budæus maluit Pampinorum vellicationes reddere.

Ἀπόκνισμα,ατος,τὸ, Fruſtum rei alicuius,propriè quod ex ea fuerit vngue abſciſſum,ſeu abruptum. Apud Ariſtoph. ἀποκνίσματα σφυράδων exponitur ἀποτμήματα.

C.ΔΙΑκνίζω,Vellicatim rumpo,Vngue dirumpo. Ariſtoteles in 7 Hiſt.animalium,de abortu loquens , ἐὰν δὲ τὸ κύημα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἀφῇ τις,συνίσταται οἷον ἐν ὑμένι. τούτου δὲ διακνισθέντος,φαίνεται τὸ ἔμβρυον τὸ μέγεθος ἡλίκον μύρμηξ. Hæc Budæus,citans alibi ex Dioſcoride,ἐλάττω θλάσαι ἢ διακνίσαι. Item διακνιζόμενος in v.l.Scalptus.

C.ἘΚκνίζω,Excīdo,Expūgo.ἐκκόπτω. Herodot.apud Suidam,δελτίον δίπτυχον λαβών,τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν.Locus is eſt in Polymnia,ſub finem.Sed ſcribitur in vulg.Herodoti edit.ἐξέκνησε per η, AB Ἐκκνάω. Valla interpret. Eraſit,ſicut κνάω ſuprà expoſuimus Rado.

C.ἘΠΙκνίζω,In ſuperficie ſcalpo, vel Per ſumma incīdo, ſeu rado,ἐξ ἐπιπολῆς ξύω,vt Suidas in hoc à ſe citato loco exponit,ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χωράφιον.Theophraſtus Hiſt.plant.lib.4,cap.2,de ficu Ægyptia,καὶ πέττειν μὴ δύναται ἐὰν μὴ ἐπικνισθῇ· ἀλλ᾽ ἔχοντες ὄνυχας σιδηροῦς ἐπικνίζουσιν· ἃ δ᾽ ἂν ἐπικνισθῇ,τεταρταῖα πέττεται. Vnde Plinius lib.13,cap.7,Perquam fœcundo prouentu,ſcalpēdo tantùm ferreis vnguibus:aliter non matureſcit. ſed quū factū eſt , quarto die demetitur. Aliquāto pòſt, de ſimili arbore loquens,videlicet ficu Cypria,pro ἐπικνίζειν dicit ἐπιτέμνειν,Incidere.ſcribit.n.eā non πεπαίνειν μὴ ἐπιτμηθέντος τοῦ ἐρινοῦ,καὶ ἐκρυέντος τοῦ ὀποῦ.Pro quib⁹ Plinius ibidem dicit,Groſſus eius non matureſcit,niſi inciſura emiſſo lacte. Cum quo loco confer quæ libro 2 De cauſ.plāt.cap.19, tradit περὶ συκῶν τῶν καταχαζομένων:item locum quem ſuprà in Κνίζω ex Euſt.citaui, & in Κνίζα ex Athenæo. Affert B.quoque ex Dioſc.pro Scarifico,Scalpo.

Ἐπίκνισις,εως,ἡ,Scarificatio,Scalptura,Inciſio quæ per ſummas partes fit:vt in ipſo Ἐπικνίζω videre eſt.

C.ΚΑΤΑκνίζω,Concīdo. Athen.146 , τὰ ἐκ σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα,καὶ μετὰ πτισάνης συμπλαττόμενα:deſcriptio periphraſtica τῶν ἰσικίων quæ nominare veretur. ‖Item Concīdo,Carpo, Vellico,ſeu Punctito: vel Sugillo, Læſito, Obtrecto.Iſocr.Panath.ἕως μὲν οὖν τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο,παραναγιγνώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζοντες,καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες. vt Cicero dicit libro 1 De natura deorum, Quum Epicurus contumelioſiſſimè Ariſtotelem vexarit,Phædoni Socratico turpiſſimè maledixerit,Metrodori ſodalis ſui fratrem Timocratem,quia neſcio quid in philoſophia diſſentiret, totis voluminibus conciderit. Idem Pro Balbo,In conuiuiis rodunt,in circulis vellicant,maledico dente carpunt.Lucianus,τὰ τοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι.vt Gellius dicit,In Saluſtii ſcriptis plura malignè vellicant.Mordere & Pungere ſimili quoque metaph.vſurpatur. ‖Κατακνίζω,Titillo,Pruritum excito. Et Κατακνίζομαι,Prurio,Titillor.Ariſtoph.Pluto,— ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα, Prurio libidine, Titillor.κατὰ γὰρ,ὑπ᾽ ἔρωτος πάσχω.B.de vetula quæ deperibat bellum adoleſcentulum.

C.ΠΑΡΑκνίζω,Vellico,Irrito.ex Chryſoſtomo,περὶ ἱερωσύνης. Item,Vro pectus alicuius: ſpecialiter ἐρωτικῶς λυπῶ,vt quum amica fingit ſe amantem auerſari.quomodo & κνίζειν vſurpari ſuprà dictū eſt. Chryſoſt. enarrans hunc locum Pauli 1 Corinth.10,μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; pag.176,τουτέστι πειράζομεν αὐτὸν εἰ δύναται κολάσαι ἡμᾶς,καὶ παρακνίζομεν αὐτὸν πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀποχωροῦντες. ita παραζηλοῦν & παρακνίζειν eodem referūtur, ponuntúrq; pro Ad zelotypiam prouocare,Zelotypiam ciere.

C.ΠΕΡΙκνίζω,Circumſcalpo,Circum vellico,Circum carpo.vnde περικνίζετε,in Epigr.

C.ὙΠΟκνίζω,Pruritus ſtimulos ſubdo, Titillo. & ὑποκνίζομαι,Prurio libidine, Amore vror.Xenoph.in 3 Apomnem.ἡμεῖς δὲ ἤδη ὧν ἐθεασάμεθα,ἐπιθυμοῦμεν ἅψασθαι. καὶ ἄπιμεν ὑποκνιζόμενοι,καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. Similiter Plut.ὑποκνιζόμενον dixit pro Amore titillatum & tactum,in Sylla,156,ἀλλὰ καὶ δῆλος ἦν εὐθὺς ὑποκεκνισμένος. ‖Accipitur etiam generalius pro Calcar ſubiicio , Aculeos ſeu ſtimulos ſubdo , Extimulo , Incito. Philo De vita Moſis lib.1,ὁ γὰρ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων τὰς ὁρμὰς ἐπεγείρει μᾶλλον,moleſtus illæ ſtimulus ſimulatæ recuſationis,vt Turneb. interpr. Lucian. De cal. participiū ὑποκεκνισμένος eodem ſignif.vſurpat , tribuēs illud ſtimulis τῆς φιλοτιμίας.ſicut Plutar.ſuprà dicit, δόξης τινὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος.

Κνίδη,ης,ἡ,Vrtica. ita à κνίζω dicta,vt Vrtica ab vro,quòd δηγμὸν καὶ κνησμὸν ἐμποιεῖ ταῖς τῶν ἁπτομένων χερσί:alio autē nomine ἀκαλήφη dicitur, vt teſtatur Dioſcorides libro 4,cap.94,& poſt eum ſcholiaſtes Nicandri, & Theocriti.cuius duo genera apud Dioſcoridem reperies.ἀκαλήφη autem Atticum eſſe tradunt. Theocr.Idyll.7, Εἰ δ᾽ ἄλλως νεύσαις,κατὰ μὲν χρόα πάντ᾽ ὀνύχεσσι Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις. ‖Eſt & piſcis nomen apud Ariſtot.Hiſt.animalium lib.5,cap.16, & Athen.libro 3, qui & ipſe ἀκαλήφη dicitur.Plinius lib.9,cap.45,vrticas appellat.Idem lib.32,cap.11, Cnide, quam nos vrticam vocamus.Vide & Κνισμός. Eadem κνίδη per metaplaſmum dicitur ETIAM Κνὶς,ιδός.Euſt.ὃ δὴ Κνίζω καὶ τὴν κνίδην ποιεῖ,ἣν μεταπλάσας κνίδα λέγει ὁ Ὀππιανός. In v.l. ſcribitur ETIAM Κνήδη per η,quo modo ſcribi apud Gazam lib.3 Grammat.annotant. ea tamen ſcriptura nec apud Heſychium nec Suidam,nec Etymolog.extat.nā κνηδῶντες apud Heſychium non ſuo loco eſt, ſed inter κνίδαι & κνίδος:adeo vt κνιδῶντες pro eo reponendum videatur.

Κνίδοντες,Vrtica cædentes,Vrtica vrentes.κνίδῃ μαστιγοῦντες,apud Heſych.quaſi à Κνίδω. Niſi potius ſit ſcribendū κνιδῶντες. NAM Κνηδᾶται(pro quo ſcribendū videtur Κνιδᾶται,vt modò dixi)idem Heſ.exp.δάκνεται,addens fortaſſis à κνίδη dici.

Κνίδωσις,εως,ἡ, apud Hippocratem punctura quædam,& pruritus qualis ab vrtica excitatur, Pruritus ſiue Prurigo,aut Vredo,'qualis vrticæ herbæ piſciſve contactū ſequitur. (nam Plinius ei ſcribit ineſſe vim pruritu mordacem,eandémque quæ terreſtri vrticæ,contactúſque piſces attritúque petræ ſcalpentes pruritum,ab eá inuadi': item,tactam,vredinem mittere) κνησμὸς ſiue κνήφη, ſiue κνιπότης (vt Hippocrates loquitur) τῷ τῆς κνίδης ſiue ἀκαλήφης δήγματι ſimilis.Galenus in lexico Hippocratis,κνιδώσεις, νύξεις τινὲς κνησμώδεις οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται.

C.ΚΑΤΑκνιδεύω,Pungo,Scarifico.καταξύω.vulg.lex.Fortaſſis eſt Vrtica vro, vel Vrticæ [illegible] modum vro ſeu pungo .

Κνισαλέος,ου,ὁ,Pruriens.κνισαλέῳ apud Heſych.περικνίσω.

Κνίσδρ,Culter raſorius ſeu tonſorius, Nouacula.à κνίζω ſignificāte τέμνω ſiue ξύω. A Suida exponitur ὁ ξυρός. Sic enim legendum, non ξηρός.

Κνίφος, εος, τὸ, Vrtica . Nam Heſychius κνίφεα exponit κνίδας .

Κνίσσα,

¶Κνίσσα, SIVE Κνίσα, ης, ἡ, Nidor, ἡ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις, Aruinæ ſeu pinguedinis inceſæ fum⁹, Vapor ex cremata pinguedine, plerunque in ſacrificiis. Interdum etiam vapor ex carnibus quæ torrentur, ſiue aſſantur: nec ſolùm vapor ille, ſed etiam odor, ſeu (vt Ariſtot. expon. in Meteorol. lib. 4) ἡ δὲ πίονος θυμίασις, λιγνὺς· ἡ δὲ λιπαρὸς, κνίσσα. id eſt (Gaza interpret.) Pinguis autem rei exhalatio, λιγνὺς, id eſt fuligo, nominatur: eius verò quæ olei tenacitatem imitatur, κνίσσα, id eſt nidor. Iliados θ, Κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω. id eſt τὴν ἐκ τοῦ λίπους καπνώδη ἀναφορὰν, vt Euſtath. exponit. Il. α, Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. id eſt ἡ ἀναφερομένη ἐκ τῶν θυμάτων ἀναθυμίασις, hoſtiæ accenſæ nidor. Alexis apud Athenæum libro 2, de menſa quæ in propomate apponebatur, Ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαῶν γένη, Οὐδὲ παρέχουσαι κνίσσαν ἡμῖν πλήονα Γαροψίδες. Et metaphoricè apud Plutarchum in præcept. ſanit. ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγομένους, veluti nidore inanis gloriæ inductos. ‖ Nonnunquam pro ipſa pinguedine ſiue aruina capitur, aut adipe. Il. α, Μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν, operuerunt adipe. Item eodem lib. Αἴκέν πως ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, potitus adipe agnorum & caprarum: vel etiam nidore agnorum & caprarum in ſacrificio crematarum. Odyſſ. μ, Καί τότε μοι κνίσης ἀμφ' ἤλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή, dulcis vapor adipis ſeu pinguedinis accenſæ. Il. ω, Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Λοιβῆς τε κνίσης τε. Item Odyſſ. υ, — ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα Αἰόλλει, aruina & ſanguine. Odyſſ. σ, de ventribus caprarum, τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ Κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες. Sic in eodem libro, μεγάλην περὶ γαστέρα θῆκεν Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος. At Iliados φ, — λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, annotat Euſtathius eum debuiſſe dicere κνίσσην in accuſatiuo, vt eſſet τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος: ſed cõtrà paſſiuo vſum dixiſſe μελδόμενος κνίσσῃ, nõ quòd ipſe lebes hanc liquefactionem pateretur, ſed ipſa κνίσσα in lebete. & ſimile σχῆμα eſſe in illo, ἔφλεγε μάχη ἔγχεσιν, non admittit verò eos qui κνίσσῃ volebant eſſe accuſatiuum pluralem à nomine Κνίσος, & exponebãt τὰ κνίση, ſiue τὰ λίπη τήκων. eius enim vocabuli vſum non eſſe apud Homerum nec cæteros poetas, ex antiquis tradit: quanuis dicatur δίψα & δίψος, πάθη & πάθος, aliáque ſimilia. Homeri ſchol. annotat κνίσσαν Porphyrio ſignificare quatuor, αὐτό τε τὸ λίπος, καὶ τὸν ἐπίπλουν, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. Euſtathius duas tantummodo ſignificationes ponit, videlicet λίπος, & ἡ ἀπὸ τῶν ὀπτωμένων κρεῶν (εἴπουν τῆς καιομένης πιμελῆς) ἀνάδοσις, quæ locis citatis commodè tribui poſſunt. Hic verò apud Suidam locus vtroque modo accipi poteſt, τῆς δὲ κνίσσης διαδοσίμου γινομένης, καὶ περισπούσης, ἤτοι τοῦ κρέως. nam ipſe exponit λίπους, ἀναθυμιάσεως. Sed accipi commodius poteſt pro ipſo nidore carnium quæ coquebantur. De ſcriptura verò & etymo huius vocabuli ita Herodianus apud Euſtathium, ὥσπερ σῶ σίζω, πρῶ πρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω, τὸ ἐξέτι πολλῆς καὶ ἰσχυρῶς καταξύω· οὗ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ Κνίσα, ἔκτασιν μὲν λαβοῦσα τοῦ ι, δηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν. Hanc verò ſcripturam, videlicet vnico σ in probatis quoque exemplaribus reperiri idẽ Euſtathius docet: in noſtro tamen alioqui vetuſtiſſimo & optimo eſt duplex. In exemplis autem quæ proferentur, partim hæc, partim illa ſcriptura ponetur, prout ibi inuenta fuerit. licet alioqui multo frequentior ſit per σσ.

C. Κνισοκόλαξ, ακος, ὁ, Qui vt nidore ſeu pinguedine fruatur, adulatur: de eo qui in conuiuia adulationibus quibuſdam irrepit, vt & ipſe nidoris ac pinguedinis particeps ſit. Myrtilus apud Athen. l. 2, Χωλὸς, στιγματίας, πολυγήρεως, ἴσως ἀλήτης, ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ, — Ἄκλητος, ζωμοῦ κεχηνώς.

C. Κνισολοιχὸς, SIVE Κνισολοίχος, οῦ, ὁ, Qui pinguedinem lambit, ſeu Qui pinguibus lambendis delectatur: vt Catillo apud Latinos qui catinos lingit: id eſt Guloſus, Liguritor. Sophilus apud Athenæum libro 3, Ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοιχός. Sic enim ibi ſcribitur, idque non ſemel. Apud Heſychium autem accentus in vltima collocatur, ſicut & apud Euſt. qui eundem locum citat, & factum hoc compoſitum dicit ad ſimilitudinem τοῦ ματιολοιχὸς apud Ariſtoph. VNDE Κνισολοιχία, ας, ἡ, Catillatio, Liguritio, Guloſitas: propriè ea qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Idem Sophilus ibidem, Ὁ πορνοβοσκὸς γὰρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας Χορδὴν ἐν αἱματίτιν αὐτοῦ ἐκδῦσαι ἐκέλευσε.

C. Ἄκνισος, ου, ὁ & ἡ, Nidoris ſiue pinguedinis expers. Plut. Sympoſ. 4, ὀψφὴν ἁπλῆν & ἄκνισον, nullo ſapore ſiue nidore conditam. Idem in Præc. ſanit. μηδ' ἀγαπῶμεν ἁπλοῦν τι καὶ ἄοψον καὶ ἄκνισον λαμβάνοντες. Epigr. lib. 2, Ἀκνίσου βωμοῖο νεωκόρος, æditus aræ nidore carentis, ſeu aræ in qua nullus adeps adoletur qui nidorẽ emittat. Archias in iiſdem Epigr. Τοιοῦτον οὐτ' ἄκνισον (ὅσπερ θέμις) ὕτ' ἐπιδευῆ Εἴαρος ἀθρήσεις βωμὸν ἐμὸν στεφάνων. Apud Theophr. verò De c. pl. l. 2, cap. 6, ἄκνισος κρᾶσις à Gaza vertitur Habitus incolumis, τὸ δὲ σῶμα ὅταν ἀνακομισθῇ, μεταβαίνει εἰς τὴν πεπεμμένην καὶ ἄκνισον. vbi alii interpretãtur Ad plenum habitum ac purum & perpurgatum ab infeſtis acrimoniis: vel à quo pedor ac nidor abeſt.

C. Πολύκνισος, ου, ὁ & ἡ, Multo nidore fumans aut redolens. πολύκνισος πέτρη, ſaxum abundans multo nidore & fumo ex ſacrificiis educto. Ex Nonno.

Κνισὸς, οῦ, ὁ, Euſt. ἐν τῇ κοινῇ φράσει vſurpari tradit: at in indice illi adiecto κνισὸς dicitur eſſe ὁ λίχνος, catillo: qui & κνισολοιχὸς ſuprà. Annotat verò ab hoc κνισὸς deriuari poſſe COMPAR. Κνισότερος. niſi aliquis malit à Κνίσος. Huius autẽ cõparatiui exẽplũ citat ex Athenæo de Melanthio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν περίρρητος fuit, τὸν αὐτοῦ τράχηλον καταπίνων, ἀπήγχετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων, κνισότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου, Nidoris appetentior, Guloſior. Locus autem eſt apud Athenæum libro 12.

AT Κνισὸν quod apud eundem Athen. libro 3 legimus, idem ſignificare videtur quod κνισηρὸν ſiue κνισῆεν, aut κνισώδης. de diuerſis panum generibus, ὁ δ' ἐσχαρίτης καὶ ἀπὸ τοῦ τηγάνου διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου ἐπίμιξιν, εὐεκκριτώτερος, διὰ δὲ τὸ κνισὸν, κακοστομαχώτερος, propter nidorẽ, vel eo quòd nidoroſus ſit.

Κνισήεις, εντος, ὁ, ET Κνισηρὸς, οῦ, ὁ, Nidore plenus, vel Nidorem referens. Nidoroſus, Nidorulentus, vt quidam ex recentioribus loquuntur. Odyſſeæ κ, Κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ Ἤματα, Nidore fragrans, Nidore redolens. κνισῆεν καὶ εὔοσμον, ἡ κνίσσης μετέχον, vt Euſtath. exp. Achæus apud Athen. lib. 9, παροψίδων Κάπφθα καὶ κνισηρὰ περιφλογίσματα.

Κνισώδης, εος, ὁ, idem. Ariſtot. hiſt. animalium libro 4, cap. 8, de captura piſcium, καὶ ὅλως δὲ πρὸς τὰ κνισώδη ταῦτα φέρονται μᾶλλον. Idem in 3 De part. animalium, loquẽs de inteſtinis, ἐν τοῖς μὲν τοῦτο τὸ μόριον ὁ καλούμενος περιφκτὸς κνισώδης ἐστὶ, τοῖς δ' ἀπίμελος. Galenus, ἐν ἡ κρᾶσει διαφθείρεται τὰ σιτία πρὸς τὸ κνισῶδές τε καὶ καπνῶδες.

Κνισάριον, ου, τὸ, SIVE Κνισάριον, Exigua pinguedo, τὸ μικρὸν λίπος, Suid. At verò Euſt. ſuo tempore κνισάριον vocatam ſcribit τὴν κνίσσαν.

Κνισόω, Nidore inficio, ſeu repleo. κνίσσης καὶ θυμάτων πληρῶ, vt Bud. exponit citans ex Demoſthene contra Mid. pag. 221, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν. Quæ verba deſumpta ſunt ex oraculo quod ibidem ab oratore citatur, ἀγυιὰς καὶ ἀγυιὰς ἱστάναι ὡραῖον Βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντες, nidore accenſarum victimarum aras replere, vel Super aris nidorem crematis hoſtiis excitare. Citat idem Bud. ex Luciano pro Vaporare, Suffire. κνισσᾶ περὶ τοὺς βωμούς. Quemadmodum verò Demoſthenes dicit κνισσᾶν ἀγυιὰς, ita & Ariſtoph. Equitibus, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κνισώμεν ἀγυιὰς, vt ſacrificemus diis τοῖς ἀγυιεῦσι, ſeu τοῖς ἑρμαῖς. Et Euripides, κνισσᾶν βωμούς, pro quo oraculum ſuprà κνισσᾶν βωμοῖσι, & Lucianus, κνισσᾶν περὶ τοὺς βωμούς.

Κνισόω, idem. Matron apud Athenæum lib. 4, ὁ μάγειρος Ζέοντας παρέθηκε φέρων, κνίσωσε δὲ δῶμα, bullientes & ſtri-

dentes appoſuit, ac nidore grato repleuit totas ædes. A
Item, Nidore inficio. Ariſtot. hiſt. animalium lib. 4, cap. 8, ἐὰν δὲ παρῇ δελέατι καὶ κνισωμένῳ [δελεάσῃ, εἰς τὸν κύρτον] ἀθρόοι φερόμενοι πόρρωθεν εἰς δύονται. paulo ante verò dicit eos φέρεσθαι πρὸς τὰ κνισώδη, de captura piſcium loquens. ‖Exponitur etiam Fumigo, In fumum redigo. Alex. Aphrod. ὑποθυμιώμενος ὁ ἰχθὺς κνισοῦται καὶ ἀφανίζεται, piſcis deuſtus fumigatur & euaneſcit, vt Gaza vertit. vel In nidorem abit.

ΚΝΥ'Ω, Rado, Scalpo. ξύω. idem quod κνίζω, κνήθω & κνάω, ac eiuſdem originis, videlicet à κνάω. Ariſtoph. Theſmophor. apud Euſtathium, Οὗτος πόθῳ μου κνυεν ἕλκων τὴν θύραν. At vulgatæ editiones Ariſtoph. corrupte habent μ' οὐκ νῦν, item ἐλθὼν pro ἕλκων. Philoxenus apud Euſtathium hoc vocabulum Doricum eſſe tradit: ab Ionibus tamen & Atticis etiam vſurpari. B

Κνύος, εος, τὸ, Scabies, Prurigo. vel φθορά. Euſtathius ex Heſiodo de filiab⁹ Prœti, Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν. Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν· ἐν δέ νυ χαῖται Ἔρρεον ἐκ κεφαλέων· ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Κνῦμα, ατος, τὸ, Scalptura, ſeu ἠρέμαιος κνισμός, vt Suidas exponit, hunc locum afferens, ὑποδυομένη ἤκουσά του τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων. qui locus eſt apud Ariſtophanem in Concion. non procul ab initio. Sed ibi SCRIBITVR Κνίσμα, in vulgatis editionib⁹, & apud ſcholiaſtē apud quem pro χασμὸς ex Suida reponi poterit κνησμός. Euſt. κνῦμα quoque ibi agnoſcit, quod vnà cum Philoxeno à κνύω deducit. Apud Hippocratem verò Galen. annotat κνύμα ὀνοματοπεποίηται μιμήσει τοῦ ψόφου, eiuſdémque originis eſſe participium κνυζούμενος. id eſt, ἠρέμα στενάζων, & τὸ ἐπὶ τῶν κυνῶν κνυζηθμόν. C

Κνύζω, Scalpo, Rado. ξύω. Etymolog. ‖Apud Hippocratem verò ἔκνυζεν Galenus exponit ἐψόφει, dicens ὀνοματοπεποίηται ἀπὸ τοῦ ψόφου. Apud Suidam, κνύζοιέν τι οἱ κύνες αἰσχρὸς τῆς ὕλης ψαυόμενοι. quod infrà κνυζᾶσθαι dicitur. In qua ſignif. κνύζομαι quoque apud eundem Suidam accipitur, niſi verior ſcriptura ſit κνυζῶμαι: ſicut infrà, ὁ δὲ κύνας ἐκ τῆς ἐπάλξεως ἀπεξήρτα, ὥστε τοὺς φύλακας κνυζομένων αὐτῶν μὴ καθεύδειν, eis lamentabiliter & queribundè gannientibus ſeu vlulantibus. Dionyſius Halicarnaſſ. de Romulo & Remo loquens, vtitur etiam hoc vocabulo κνυζόμενα. Heſych. verò Κνύζεσθαι exp. μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφανίζεσθαι. vide & Κνῦμα. D

ὙΠΟσκνύζομαι, Gannitu appello, ſeu inclamo. ὑποκνύζομαί σοι. tibi adgannio. v. l. ex Philoſtr. Heroic. E

Κνύζα, ης, ἡ, Scabies, Prurigo. ἡ ψώρα, vt quidam apud Euſt. tradunt, deriuantes inde κνυζόω. ‖Κνύζα dicitur ἡ κόνυζα, Conyza, ſeu Cunilago. Theocr. Idyll. 4, Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια. Idem Idyll. 7, Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν Κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ. vbi annotat eius ſchol. eſſe herbā frigidam, eámque θεσμοφοριαζούσας διὰ τὴν ἁγνείαν ſolitas fuiſſe στιβαδοποιεῖσθαι. ſed vno in loco apud eum perperam ſcribitur κνίζα. Annotat autem Herodianus in noſtro veteri lexico, ὅτι τὸ κνύζα εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, κατὰ συγκοπὴν ὁ ἐστιν, οἷον χαμαιζήλοιο κονύζης· εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ταριχευομένου καὶ ἐρρυσωμένου, οὐκ ἔστι συγκοπὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω, ἐξ οὗ κνύος, ἡ φθορά. F

Κνυζῶ, Fut. ώσω, Scabie infeſto, Scabie fœdo ſeu deturpo. διὰ ψώρας αἰκιζω, vt nonnullos apud Homerum expoſuiſſe teſtatur Euſtathius, deducentes à κνύζα. Herodianus autem διαφθείρω, alii ῥυσόω, ſeu ῥυσοῦς καὶ ἀπρεπεῖς ποιῶ: Philoxenus apud Etymologiſtem ξύω καὶ ἀχρειῶ. quo ξύω fortaſſis intellexit Vngue lanio ſeu lacero, Vngue fœdo: vt κνίζω quoque accipitur. Odyſſeæ ν, Κνυζώσω δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, de Minerua Vlyſſem deformante: quæ paulo antè Κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. G

AT VERO Κνυζάω, SIVE Κνυζέω, Gannio: propriè de canibus queribundum vlulatum edentibus. Budæus interpretatur Gannio adulatoriè & queribundè, γοερὸν φθέγγομαι, ἐπὶ κυνῶν. Idem affert iſta, κνυζᾶσθαι ἀμεταβάτως ἐπὶ κυνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσι. Ariſtophanes Veſpis, πρὸς τὰ παιδία; Ἀναβαίνετ' ὦ πόνηρα, καὶ κνυζώμενα Αἰτεῖτε κἀντιβολεῖτε καὶ H

δακρύετε. verba ſunt patroni τὸν κύνα accuſatum defendentis, & tandem vtentis deprecatione, liberóſque pro ducentis, hoc eſt catulos. Bud. Metaphoricè autē Theocritus in Pharmac. infantibus tribuit, Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. Philoſtratus autem de leone manſueto κνυζᾶσθαι etiam dixit, teſte Budæo. Non ſolùm autem dicitur Κνυζῶ κνυζεῖς, ſed etiam Κνυζῶ κνυζᾶς, apud Athenæū, teſte Euſt.

Κνυζηθμός, οῦ, ὁ, Gannitus canis adulatorius & queribundus. Odyſſ. π, de Minerua quæ non ab omnibus conſpiciebatur, Ἀλλ' Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν. vbi Euſtathius annotat rectius intelligi ποιὸν κλαυθμὸν τῶν κυνῶν, quàm ποταπὸν κνυσμόν τινα (ſecundum veteres) καὶ ποιὸν ἦχον ὃν Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Dicitur quoque de infantium vagitu, vt κνυζᾶσθαι paulo antè. Apud Euſtathium in fabula de Ioue, Διὸς ἐν Κρήτῃ τικτομένου, θηλὴν αὐτῷ ὑπέχειν ὗν, καὶ τῷ σφετέρῳ χρυσμῷ περιοιχνοῦσαν τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφους ἀνεπάϊστον (ἤγουν ἄγνωστον) τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. Eadem hiſtoria citatur apud Athenæum lib. 9, ex Agathocle Babylonio. vbi pro περιοιχνοῦσα τὸν κνυζυσμὸν repone ex his Euſtathii verbis περιοιχνοῦσα τὸν κνυζηθμὸν, & pro παρῦσι, παριοῦσι. Accipitur etiā pro rugitu. Oppianus lib. 3 De venat. Εἰσόκε κνυζηθμοῖσιν ἀναιδέα πενθρίζωσι, quoad fœdè & turpiter rugiant.

Κνύζημα, ατος, τὸ, idem. Apud Herodotum verò κνυζημάτων Suidas exponit γοερῶν ἀποφθεγμάτων. Herodot. Euterpe (inquit Camerarius) τῶν ἀσήμων κνυζημάτων dixit de infantium garritu.

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, Tibia, Crus. Ambiguæ eſt ſignif. Interdum enim totam eam partem ſignificat quæ inter aſtragalum genúque poſita eſt, oſſibus geminis conſtantem, quam Crus Latini dicūt: interdum verò id os peculiariter deſignat quod eſt eorum maximum: Latini tibiam vocant. nam quod minus eſt, περόνη, id eſt ſura, appellatur. Sic πῆχυς modò vtrunque os cubiti, modò eorum longiſſimum ſignificat, vt annotat Galenus Comment. 4 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων. Certum tamen eſt τὴν κνήμην partem eſſe τοῦ σκέλους. nā id Galenus diuidit in tres partes, μηρὸν, κνήμην, πόδα. Eſt autē os tibiæ craſſiſſimum & interiori in parte ſitum eique ſoli femur per διάρθρωσιν articulatur. Hæc Gorræus, addēs, aliquanto pòſt quàm epiphyſes τῆς κνήμης explicaſſet, Eſt autem tum tibiæ tum perones figura propè triāgularis. ac tibiæ quidē anterior angul⁹, quia multum acut⁹ eſt, à quibuſdā ἄκανθα: quia verò veluti frons eſt τῆς κνήμης, ἀντικνήμιον nominatur. Hæc ille. Il. ρ, Γουνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,— καμάτῳ παλάσσετο μαρναμένοιιν. Il. σ, & Il. υ, de Vulcano, Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Xenophon Hellen. 4, de quodam cui rupta vena ſanguis corporis in ſanum crus defluxerat, γενομένης δὲ τῆς κνήμης ὑπόγκου καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plutar. Alex. τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβὼν, ὑφ' οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσε, quū ſagitta in crure percuſſus eſſet. Hippocr. Prorrhet. lib. 2, οὖλα δὲ πονηρὰ καὶ στόματα δυσώδεα οἷσι σπλῆνες μεγάλοι. ὁκόσοι δὲ ἔχουσι σπλῆνας μεγάλους, μήτε αἱμορραγίαι γίνονται, μήτε στόμα δυσῶδες, τουτέων αἱ κνῆμαι ἕλκεα πονηρὰ ἴσχουσι. Quæ verba Celſus libro 2, cap. 7, ita interpretatus eſt, At quibus magni lienes ſunt, his gingiuæ malæ ſunt & os olet, aut ſanguis aliqua parte prorumpit: quorum ſi nihil euenit, neceſſe eſt in cruribus mala vlcera, & ex his nigræ cicatrices fiant. Dioſcorides lib. 1, de ficis, μετὰ χαλκάνθου δὲ τὰ ἐν κνήμαις ῥευματικὰ, δυσαλθῆ καὶ κακοήθη ἰᾶται. Pro quibus Plinius libro 23, cap. 7, Tibiarum vlceribus cum flore æris. ‖Κνῆμαι dicuntur etiam αἱ ἐνηρμοσμέναι ῥάβδοι τῇ ἀψῖδι ſiue σῶτρα, vt Pollux docet, id eſt Tibiæ in rota: ſeu (vt Euſtathius explicat) αἱ ἀπὸ τοῦ [illegible] χοινικίδων ἕως τῆς ἴτυος διηκούσας ῥάβδους, à ſimilitudine tibiæ in animantibus, ὑπανεχούσας τὰ ἐπικείμενα, vt ipſe docet. Lyſias has appellat κνημίας, teſte Polluce. Dicuntur etiam κερκίδες Heſychio. ‖Κνῆμαι, τὰ τῆς ἁμάξης [illegible], itē τὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἑκατέρωθεν ξύλα, διὰ τῆς καθέδρας πεπηγότα, vt Heſych. tradit: quæ eidē ſūt κνημίαι. Itē ὁδοὶ ἀνώμαλοι & αἰαι-

τῶδες:quemadmodum *κνήμησι* exponit *τραχέσι τόποις καὶ δυσβάτοις*.qui *κνημοὶ* potius dicuntur.

C.*Κνημοπαχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ*,Cruris ſeu tibiæ craſſitudinem æquans,Craſſus inſtar cruris ſeu tibiæ. Gaza vertit,Æquè craſſus ac ſura hominis. Theophr.lib.4,De hiſt. pl.*παχύτερον δὲ ἢ κνημοπαχές*.

C.*Κνήμαργος,ου,ὁ καὶ ἡ*, Qui craſſas tibias habet. *κνημώδης, παχύκνημος*,Heſych.

C.*Ἄκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ*,Tibiis ſeu cruribus carẽs. vel Qui caret ſuris, accipiendo totum pro parte.

C.*Εὔκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ*, Qui bonis tibiis ſeu cruribus eſt. Qui elegantibus & pulchris tibiis eſt. Camerarius ex Polluce.

C.*Κακόκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ*,Malas tibias habens.

C.*Ὀκτάκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ*, Octo radios habens. rotæ epitheton.Il.ε,*Ἥβη δ᾽ ἀμφ᾽ ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα Χάλκεα,ὀκτάκνημα,σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς*.id eſt *ὀκτάβαθμα*,vt Euſtath.exponit.

C.*Ὁλόκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ*,Integras tibias habens,In cuius tibiis nihil mancum ſeu mutilum eſt,ſed integra omnia. *ὁλόκνημοι* Heſychio ſunt *ὁλομελεῖς*, partem accipiendo pro toto.Item *σκελίδες ὁλόκνημοι* apud Pollucem ex comœdia,fortaſſis *σκελίδες* vnà cum toto crure ſeu tibia. Pherecr.comicus apud Athenæum libro 3 & 6, *Καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα Σκελίδες δ᾽ ὁλόκνημοι πλησίον ταχερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις,καὶ δίεφθ᾽ ἀκροκώλια*.

C.*Σαπρόκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ*, Putridas tibias habens,Cui crura putrida ſunt.At *σαπρόκνημα ἕλκη*, Vlcera putridarum tibiarum,vel Vlcera quibus tibiæ putreſcunt: aut Vlcera putrida tibiarum. Dioſc.lib.4,cap.184,de vite alba, *ἐπὶ τῶν χειρωνίων καὶ γαγγραινικῶν καὶ φαγεδαινικῶν καὶ σαπροκνήμων ἑλκῶν μεθ᾽ ἁλὸς καταπλασσόμενα ποιεῖ*. Quæ Plinius libro 23,capite 1,ita tranſtulit, Vlcerum phagedænis & gangrænis tibiarúmque tædio cum ſale illinuntur.

C.*Ἀντικνήμιον,ου,τὸ*,anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ portio, & ſola ferè cute contecta,in quam muſculorum tibiam mouentium tendines inſeruntur.Galen. Comment.2,*εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν*, ſcribit *ἀντικνήμιον* eſſe tibiæ mediam & anteriorem partem,quæ minimè carnoſa eſt, & per vniuerſam tibiam à ſummo ad imum in longitudinem fertur, atque in iis qui graciles ſunt, conſpicitur. Sic autẽ dicta eſt(vt plerique volunt) quod contraria ſit parti tibiæ inſigniori, QVAM *Γαστροκνημίαν* Galenus,Latini ſuram appellant: vel(vt ego iudico)quòd ſit veluti frons *τῆς κνήμης*. Eadem verò pars, quia multum acuta eſt,à quibuſdam *ἄκανθα* etiam vocatur.Gaza apud Ariſtot.*ἀντικνήμιον* Ocream vertit,Celſus tibiam appellat.Gorr. Ambiguum autem hoc vocabulum eſſe teſtatur Pollux. *τῆς δὲ κνήμης ἁπάσης*(inquit)*τὸ μὲν πρόσθεν ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὄπισθεν εἰς μῦν ἐπηρμένον, γαστροκνήμιον.ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθεν,κνήμην,τὸ δὲ ὄπισθεν,ἀντικνήμιον*:ſecundum quos *ἀντικνήμιον* eſſet ſura.ea enim tibiæ oppoſita eſt. At prior ſentẽtia probatior eſt,eámq; ſequitur & Ariſtot.De hiſt.anim.l.1,c.15,*τῆς κνήμης τὸ μὲν πρόσθιον,ἀντικνήμιον,τὸ δ᾽ ὀπίσθιον, γαστροκνημία σὰρξ νευρώδης ἢ φλεβώδης*. Ariſtoph.Pluto,*Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια*.

C.*Παρακνήμιον*, ET *Προκνήμιον,ου,τό*. *Κνήμη*, inferior pars eſt *τοῦ σκέλους*,eáque *διόστεος*,vt tradit Ariſtot.&Pollux,id eſt duobus oſſibus conſtans,æquè quidem longis, ſed non æquè craſſis. quorum quod exterius ſitum eſt, & minus, vocatur *παρακνήμιον*:quod verò interius & maius,*προκνήμιον*,vt docet Pollux,qui maius os,quod Galenus *κνήμην* vocat, & tibiam Latini, appellat *κερκίδα*, id eſt radiũ: & proceſſus illius, *περόνας* (id eſt fibulas)& *παρακερκίδας*,dictas à quibuſdam *στήριγγας*, id eſt fulcra. Cam. *παρακνήμιον* tradunt vulg.lex.breuius eſſe,ſupráque tenuius,ad ipſos autem talos intumeſcere: ab anatomicis appellari focile minus,diſtinctioniſque gratia fibulam:à Celſo verò ſuram quoque nominari, licet & *γαστροκνημία* pro ſura accipiatur : At *προκνήμιον* lõgius eſſe,& in ſuperiori parte plenius, ſolúmque cum femoris inferiori capite committi,ſicut cum humero cubitum:ab anatomicis vocari focile maius.

C.*Περικνημὶς,ῖδος,ἡ*,Tegumentum, vel etiam Munimentum tibiam ambiens,Tibiale,Ocrea. *σκεπαστήριον τῆς κνήμης*,Heſych.

Κνημαῖος,ου,ὁ,Tibialis,Ad tibiam ſpectans.*ὁ τῆς κνήμης*.Ex Hippocr.in vulg.l. Apud Gal.verò ſcribitur *Κνημέου,τοῦ τῆς κνήμης*.

Κνημία,ας,ἡ,Radius rotæ.idem quod *κνήμη* ſuprà. Pollux libro 10,loquens de ligno quod temonem currus ſuſtinet,*ὃ στήριγμα καλεῖ Λυσίας, ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν*.In eadem ſignificatione ex eodem Lyſia citat *κνημῖδα* infrà. ‖*Κνημίαι* Heſychio ſunt etiam *τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων*, quas *κνήμας* quoque appellat. ‖*Κνημίαι, φθοραί*,eidem Heſychio.

Κνημὶς,ῖδος,ἡ,Tibiale,Ocrea:Tegumentum vel etiam munimentum tibiæ.Od.ω,— *περὶ δὲ κνήμησι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῦς ἀλεείνων,Χειρῖδάς τ᾽ ἐπὶ χερσὶ,βάτων ἕνεκα*,tibialia è bouino corio conſuta, ne videlicet tibiæ ipſius ſpinis inſcriberentur,vt Plautus loquitur. Iliad. γ, & τ, *Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς,ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας*,ibi de Paride,hîc de Achille ad pugnam ſe armantibus. Alcæus apud Athenæum libro 14,de domo quadam quam *Ἄρει κεκοσμῆσθαι* dicit, *χάλκιαι δὲ πασσάλοις κρυπτοῖσι περικείμεναι λαμπραὶ κναμῖδες,ἄρκος ἰσχυροβελὲς,θώρακές τε νέῳ λίνῳ*. Et in prouerbio *τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι*, ocreas capiti applicare: in eos qui præpoſterè aliquid agunt. ‖*Κνημῖδες* dicuntur etiam rotarum radii. Lyſias apud Pollucẽ, *ἀπέσπασε τὴν κνημῖδα τῆς ἁμάξης*. Alibi tamen ſcribit *κνημίαν* ab eo vocari.

C.*Κνημιδοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ*,Qui ocreas ſeu tibialia geſtat. Tibialibus indutus, Ocreis indutus ſeu armatus, Ocreatus.

C.*Εὔκνημις,ιδος,ὁ καὶ ἡ*,Bonas ocreas gerens,Bene ocreat⁹. vel Pulchra ac elegantia tibialia gerens, Eleganter ocreatus.Il.γ,*Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί*. Et Il.α,*Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί*.accipit autẽ partem pro toto, ac per *ἐϋκνήμιδας* intelligit Pulchris armis præditos,vt Plaut.loquitur.Eoſdẽ Achæos vocat etiã *χαλκοκνήμιδας*.

C.*Φιλόκνημις,ιδος,ὁ καὶ ἡ*, Tibialium ſeu ocrearum amans. Tibialia induere, vel tibialibus ocreiſve armari amãs. Heſychio eſt *φίλοπλος* ſynecdochicè. i. Armorum ſtudioſus.

¶*Κνημὸς,οῦ,ὁ*,Pars montis quæ à pede ipſius (quem *ὑπώρειαν* & *πρόποδας τοῦ ὄρους* vocant)aſcẽdit: *κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς ὑπωρείας*, ſeu *ὀρεινοὶ τόποι μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνώτερω*,vt Euſt.exponit.nam ſicut monti vertex &pes, ſic etiam *κνημὸς* tribuitur.Alii verò exponunt *τόπους δασεῖς*,vt Euſt.annotat.ſolent enim humiliora in montibus loca ipſis iugis & cacuminibus eſſe denſiora,& crebrioribus arbuſtis arboribúſque condẽſa. Saltus aut Colles interpretari poſſimus. Il.β,in Bœotia,de Ænea, *τὸν ὑπ᾽ Ἀγχίσῃ τέκε δῖ᾽ Ἀφροδίτη Ἴδης ἐν κνημοῖσι*.Il.ψ,de lignatoribus, — *ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης*. At Od.δ,de cerua,*Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα Βοσκομένη*,pro *κνημοὺς* in textu Euſtathii commentariis inſerto, ſcribitur *κρημνοὺς*:ipſe tamen *κνημοὺς* ibi legit. Apollon. Arg.3,*κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν*. ‖*Κνημὸν* Argiui vocant *τὴν ὀρίγανον*,Euſt.

C.*Πολύκνημος,ου,ὁ καὶ ἡ*,Saltuoſus,Multos ſaltus ſeu colles habens,Ex cuius montium pede multi ſaltus & denſa loca conſurgunt. Il.β,initio Bœotiæ,*Σκῶλόν τε πολύκνημόν τ᾽ Ἐτεωνόν*. vbi quidam exponũt *δύσβατον καὶ ὀρεινὴν*,in iugis ſitam & ſalebroſam.Quidam etiam *πολυορίγανον*,eo quòd *κνημὸν* Argiui vocent *τὴν ὀρίγανον*,teſte Euſt.

Κνημὶς,ῖδος,ἡ, idem quod *κνημὸς* præcedens, ſicut *πορθμὶς* idem quod *πορθμός*.Dionyſius Alex.De ſitu orbis *οὐδ᾽ ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων Ἀράβων*.vt ſuprà habuimus ex Apoll.*κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισι*. ‖Eſt etiam mõtis nomen, qui eſt circũ OEtam. Vnde dicti quidam LOCRI *Ἐπικνημίδιοι*, ET *Ὑποκνημίδιοι* alii: illi quòd ſuperiorẽ partẽ Cnemidis incolerẽt, hi quod inferiorem. Plin.l.4,c.7,Epicnemidiorũ Locrorũ meminit,ac olim Leleges appellatos ſcribit, per eóſque amnem Cephiſſum deferri in mare.Ibidem meminit etiam Cnemidis vrbis Locrorum quam Delphos verſus ſitam an-

notat. Vide plura apud Euſt. Comment. in Dionyſ. & apud Strab.

ΚΟΙ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, Cauus, Cõcauus. Heſ. Erg. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, in ferula caua. Dicitur & de reb⁹ quæ alio modo cauæ ſũt. Od. κ, de nauib⁹, ἔνθαδε λιμένος κοίλοιο δέδεντο. Πλησίαι, in cauo portu. Il. φ, κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cauas naues, vt Ouid. dicit Rates cauæ: & Pinus caua, Valer. Argon. pro naui. volat immiſſis caua pinus habenis. Syneſ. autem κοίλην ναῦν dicit Cauum nauis, ſeu cauum receſſum & ventrem nauis, Epiſt. 32, δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὴ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη (Sic ex Xen. κοίλη ναῦς pro ventre nauis ſeu cõcaua parte: τοὺς ἐπιβάτας εἰς κοίλην ναῦν μεταβιβάσαι.) Idẽ in epiſt. 4, de vento impetuoſo, ὅσα ἄφνω προσπεσὼν, τὸ ἱστίον ἔμπαλιν ὤθησε, καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν, quod curuũ ſeu gibboſũ in linteo erat, cauũ reddidit. vt Valer. Argon. dicit Caua lintea pro ita inflata vẽto vt cauus quidam in eis receſſus appareat. Dioſc. de auricula muris, herba, ἀνίησι καυλοὺς ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πλείονας ὑπερύθρους τὰ κάτωθεν καὶ κοίλους. Id eſt, Plin. interpr. Caulibus pluribus ab vna radice, aliquatenus rubentibus, cõcauis ab imo. Et κοίλη φλέψ apud medicos, quã venã cauam Cic. dicit. Rufus Epheſ. ſcribit omnes magnas venas ſolitas fuiſſe vocari κοίλας: Praxagoram verò κοίλην ſolum appellaſſe τὴν ἀπὸ ἥπατος ἐπὶ νεφροὺς πέμπουσαν τὰς ἀποφύσεις: alios verò καὶ τὴν ἄνωθεν τῶν φρενῶν ἐπὶ καρδίαν τείνουσαν. Itẽ κοῖλος ἄργυρος, apud Ariſtot. l. 2 OEc. Argentum in vaſa redactum. ea enim caua plerunque ſunt. Bud. apud Plut. κοῖλον ἀργύρεον exponit Argentũ cælatũ. Et τόποι κοῖλοι, loca caua, id eſt cauos receſſus habentia: vt cauæ valles. Theophr. de flatibus arbores exurentibus, πονοῦσι δὲ μάλιστα τῶν τόπων οἱ κοῖλοι καὶ οἱ αὐλῶνες καὶ ὅσοι περὶ τοὺς ποταμούς. Pro quibus Plin. Hoc genere morbi conualles & appoſita fluminibus laborant. At κοῖλος λόχος apud Heſychium, Equus durius. Τὸ κοῖλον ſubſtantiuè etiã capitur, vt Cauum & Cauus apud Latinos, pro Cauitas ſiue Cauus receſſus, Locus cauus. Ariſtot. de chamæleonte, ὀφθαλμοὺς δ' ἔχει ἐν κοίλῳ τε κειμένους καὶ μεγάλους σφόδρα καὶ στρογγύλους. Quæ verba Plinius ſic interpretatur, Oculi in receſſu cauo, tenui diſcrimine prægrandes. Sic verò & Seneca dicit Cauos receſſus luminum. Et apud Thuc. ἐν κοίλῳ λιμένος, in cauo receſſu. Eſt & in orbe κοῖλον, cauum, Virgilio etiam conuexum, vt libro 4, — tædet cæli conuexa tueri. Et τὰ κοῖλα τῆς γῆς, caua terræ, ſeu cauæ cauernæ, vt Virgilius loquitur. Sic etiam Cauum antrum, Caua ſpecus. Item κοῖλον χειρὸς & κοῖλον ποδὸς, cauitas manus & pedis. i. vola. ſeu Caua manus, Cau⁹ pes: vt Virg. dicit — cauis vndam de flumine palmis Suſtulit. Et Cauis manib⁹ plaudere. Poll. τὸ δὲ μεταξὺ θέναρος, καὶ ὑποθέναρος καὶ στῆθος, κοῖλον χειρὸς ὀνομάζεται. quod & κοτύλη dicitur. Apollodor. apud Ath. lib. 11, πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. Et τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς, Cauũ pedis, ſeu Vola quod Priſcian. l. 5, Subtel interpr. teſte Cam. Vnde κοῖλον ποδὸς δεῖξαι apud Heſych. de iis qui in fugã vertũtur. Oculus quoq; ſuũ κοῖλον habet, quod quidã eſſe putant τὸ κάτωθεν βλέφαρον, vt Poll. tradit. Gorr. id eſſe dicit τοῦ ἄνω βλεφάρου τὸ ἐπιπολῆς, ſuperioris palpebræ ſuperficiẽ. SICVT Ὑπόκοιλον, pars inferior quæ ei reſpondet. Alii τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν interpretati ſunt cauitates quæ ſub oculis vtraq; naſi parte cernuntur, quæ tamẽ κανθοὶ melius dicerentur, vt idẽ Gorr. docet. Ab hoc autẽ Κοῖλον EST Κοιλοιδιᾶν, quum in diuturnis hæmorrhoidibus & longis mulierũ profluuiis & ſæpe inchoantibus ophthalmiis intumeſcit ipſum κοῖλον. Apud Poll. autẽ SCRIBITVR Κυλοιδιᾶν, at in v. l. κοιλιδιᾶν perperã. Κυλοιδιᾶν apud Theocr. quoq; reperitur Idyll. 1, ὑπ' ἔρωτος δηθὰ κυλοιδιόωντες. i. οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς, vt ſchol. exp. Itẽ apud Nicãd. ἀμφὶ δὲ μύλοις Ἄνθεά τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίζει. vbi ſchol. dicit eſſe τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδοῦντος, καὶ κοίλους ἔχοντος. Apud Pollucem verò κυλοιδιᾶν & ὑποφθαλμιᾶν accipitur etiam pro φθονεῖν.

Κοῖλα dicuntur etiam Caua lateris, Ilia, κενεῶνες. Ariſtoteles libro 9 De partibus animalium, περὶ τὰ κοῖλα λέων ἀσθενὴς, parte iliũ leo infirmus eſt. AT Κοίλη, ης, ἡ, dicitur pro κοίλη ναῦς, vt ſuprà dictum eſt, id eſt Cauum nauis, ſeu Cauus receſſus, aut Vẽter nauis. Athen. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ οἰκήματα ἦν. Κοῖλαι vocantur etiam Ciſtæ ſeu Arcæ: ſicut Catullus quoq; Cauas ciſtas dicit. Poll. εἰς ἃ δὲ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας ταύτας, χηλοὶ μὲν καθ' Ὅμηρον, κοῖλαί τε καὶ κιβωτοὶ καὶ κίσται.

C. Ἄκοιλος, Qui cauus non eſt, In quo nihil cauum eſt, Cauitatis expers.

C. Ἀνάκοιλος, ου, ὁ & ἡ, Cauus, Concauus. idem quod κοῖλος. Et ἀνάκοιλον in oculo idem quod κοῖλον. Poll.

C. Ἀμφίκοιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque Cauus. Suidas ait ἀμφίκοιλον vocari lignum quoddam è quo ſuſpenſa onera portari ſolent, dictum & ἀνάφορον. Additque ſcribẽdum eſſe ἀμφίκυρτον. Ac certè baculus ille è quo ſuſpenſas vrnas aquarias portant noſtrates ancillulæ, (Pariſini mei vocant *une courge*) quibuſdam in locis ſit rectus, in aliis ἀμφίκυρτος, non ἀμφίκοιλος.

C. Ἔγκοιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Introrſum cauus. Apollodorus apud Athen. l. 11, de cotyla, ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γινόμενοι, Hippocr. Oculi qui vehementer ſubſederunt, vt Celſus interpr. Oculos cauatos dicit Lucret.

C. Ὑπόκοιλος, Aliquatenus cauus, Aliqua ex parte cauus. vel etiam In imo cauus. At Ὑπόκοιλον vide in Κοῖλον.

Κοιλότης, ητος, ἡ, Cauitas, Concauitas. Vt αἱ τῶν γνάθων κοιλότητες ſiue ὁλμίσκοι, cauitates maxillarum in quibus dẽtes infixi ſunt. Et ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης apud Athen.

Κοίλωμα, ατος, τὸ, Cauum, Cauitas. In oculo autem κοίλωμα dicitur vlcus in cornea oculi tunica rotundum, & amplius latiúſque botryo, ſed minus profundum. naſcitur autem circa irin. Gorr.

Κοιλαίνω, Cauo, Cauum ſeu concauum reddo. Athen. l. 11, de ludo qui ἐγκοτύλη dicitur, ἐν ᾗ κοιλάναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων, cauatis manib⁹ accipiunt. Et metaph. apud Luc. de narratione hiſt. quã ſcribit λείως τε καὶ ὁμαλῶς procedere, ὥστε μὴ προέχειν μή τε κοιλαίνεσθαι. At κοιλαίνειν νόον Παφίῃ apud Phocyl. exponitur In cauo aliquo mẽtis receſſu recipere, Cauũ aliquẽ in mente ei facere, id eſt admittere & recipere: Μή ποτε κοιλήνῃς Παφίῃ νόον. Κοιλαίνειν ὀφθαλμὸν, Eruere oculum, βαθύνειν, ἐξορύττειν, σβεννύναι. Poll.

C. Ἐγκοιλαίνω, Incauo, vt Columella loquitur: Cauo ſeu Excauo. AT Ἐγκοίλωσις, εως, ἡ, in v. l. Excauatio, vt Seneca loquitur, eſt à verbo Ἐγκοιλόω, ſignificante idẽ quod ἐγκοιλαίνω.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, Caua vallis, Conuallis. κοῖλος τόπος, vt Theophraſt. loquitur. Herod. l. 8, προσύπτευσαν σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν, in conuallibus.

Κοιλὶς, ET Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, Superior palpebra. τὸ ἄνωθεν βλέφαρον, Poll. Ἐπικοιλὶς (inquit Gorr.) Cilium, vt Gaza interpr. Veteribus ſignificat extremum ambitum genæ ſuperioris. Κοιλὶς, δῆμος Ἀττικῆς, Heſych.

Κοίλισκον Heſychio κοῖλον.

Κοιλία, ας, ἡ, Venter, Aluus. Hippocr. de morbis qui imbres ſequuntur, πυρετοί τε μακροὶ καὶ κοιλίης ῥύσιες καὶ κυνάγχαι, i. (Celſo interpr.) Longæ febres, alui deiectiones, angina. Idem Hippocr. ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισιν ὑγραίνονται. id eſt (eodem Celſo interpr.) Quibus iuuenibus fluxit aluus, plerunque in ſenectute contrahitur: quibus in adoleſcentia fuit adſtricta, ſæpe in ſenectute ſoluitur. λύειν κοιλίαν apud Athen. Soluere ſeu reſoluere aluum: apud eundẽ ὑπάγειν τὰς κοιλίας, ſubducere. Et contrà apud eũdẽ ἱστάνει κοιλίαν ſiſtit aluũ. Item κοιλίας ἐφεκτικά, quæ inhibendi alui vim habent. Apud eundẽ κοιλία προπετὴς, item ἁδρὰ, σκληρά. Item τὸ στόμα τῆς κοιλίας, os vẽtriculi, apud Alex. Aphr. Et μέγα στόμα κοιλίας apud Poll. ἔνθα τῇ κοιλίᾳ συνάπτει ὁ στόμαχος. Tres autem κοιλίαι ſeu ventres numerantur: ſuperior, κεκρύφαλος, ſecunda ἐχῖνος, tertia ἀποκριτική, vt Nicandri ſcholiaſtes tradit. Ariſtoteles De part. animalium libro 2, capite 3, κοιλία ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, ſuperior venter & inferior, ſeu imus, (quam νείαιραν) Homerus vocat, id eſt aluus.

apud eundem κοιλία μεγάλη, venter maior. Vide & De part.anim.lib.3,cap.14. Κοιλία Venter, Ariſtoteli dicitur (inquit Gorræus) illa corporis cauitas in quam cibus deuoratur,& prima concoctio peragitur. Latius tamen patet hoc nomen , nec receptaculum modò ſignificat,ſed omnem etiam cauitatem in profundo poſitam, vt cerebri, cordis, iecinoris & reliquarum partium. id quod teſtatur Philotheus Comment.in Aphor.15,ſect.1,ſcribens, κοιλίας λέγει τὴν ὑποδόχον καὶ πᾶσαν κοιλότητα ἐν βάθει κειμένην, οἷον ἐγκεφάλου, καρδίας, ἥπατος, καὶ τῶν ἄλλων. Sed quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo iungitur præpoſitiuo , vt annotant Galenus & Philotheus Aphor.20 , ſect.6. id quod obſeruare debent qui vocis ὁμωνυμίαν reformidant: vt quũ de omni cauitate loquimur, κοιλίαν: quum de ventre inferiore, τὴν κοιλίαν vel τὴν κάτω κοιλίαν cũ adiectione dicamus. Erotianus annotauit τὴν κοιλίαν ab Hippocrate dici πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὸ διάφραγμα εὐρυχωρίαν, & interdum thoracis internum ſpatium & ventrem ipſum,& vlcerum cauitatem. Hæc ille. Ariſtot.lib.1 Animalium, κοιλίας τρεῖς ἔχει καρδία. ‖ Κοιλίας accipi etiam pro omaſis tradunt v.lex.apud Ariſtoph.in Pluto, πλυνεῖ γ' αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. In hoc autem Polybii loco, φάραγγος ὑποκειμένης εἰς ἣν ῥιπτεῖσθαι συνέβαινε τούς ἐκ τῆς πόλεως νεκρούς, καὶ τὰς τῶν ἵππων καὶ τὰς τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀποθνησκόντων κοιλίας, accipi volunt pro cadaueribus. ‖ Κοιλία, ὀχετὸς, ἐν Κυρήνῃ, Canalis per quem aqua ducitur: καὶ τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα, Heſych.

C. Κοιλιοδαίμων, Cui venter deus eſt. Athen.12, γάστρων καὶ κοιλιοδαίμων ἄνθρωπε, qui in gula & ventre ſummum bonũ ponit. Bud.

C. Κοιλιόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventris ſeruus, Ventri deditus.

C. Κοιλιολυσία, ας, ἡ, Ventris ſolutio ſeu reſolutio, vt Celſus loquitur. Vtitur hoc vocabulo Cic.in epiſt.ad Att.

C. Κοιλιοπώλης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ventres ſeu omaſa vendit. Ariſtoph.

C. Δυσκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui aluus eſt adſtrictior. Cæl. l.6,c.22, Vel Aluo incomodus. Contr. τῷ εὐκοίλιος.

C. Ἐγκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ventre eſt. Et τὰ ἐγκοίλια, Inteſtina, Interanea. Pollux lib.2, ἐνιδρυμένα τῇ πλευραῖς σπλάγχνα, ἐγκοίλια καλεῖται. ‖ Ἐγκοίλια dicuntur etiam nauium coſtæ: ligna tranſuerſaria in ipſa naui κοίλῃ. Theophraſtus hiſt. pl. libro 4, cap.3, de ſpina nigra, ἡ δὲ μέλαινα ἰσχυροτέρα τε καὶ ἄσηπτος· διὸ καὶ ἐν ταῖς ναυπηγίαις χρῶνται πρὸς τὰ ἐγκοίλια αὐτῇ. Vnde Plin.l.13,c.10, Nec minus ſpina celebratur in eadem gente duntaxat, nigra : quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id vtiliſſima nauium coſtis. Athen.l.5, de naue Hieronis, γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμίνας καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην. Hoc ἐγκοίλιον Ariſtoph. ἐντερωνίδα appellat. Poll. ἐντερωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῶν νεῶν, Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν.

C. Εὐκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bonã aluũ faciens, vt Cato loquitur. Εὐκοίλια medici vocant quæ modicè aluũ ſoluunt, plus tamen quàm natura ſua ſponte faceret. Dioſc. de beta, τὸ μὲν λευκὸν, εὐκοίλιον· τὸ δὲ μέλαν, σταλτικώτερον κοιλίας. Quæ Plin. ſic interpr. Cãdida beta ſoluitur aluus modicè, nigra inhibetur. De qua Athen.l.9, εὐκοιλιώτερον δὲ τὸ λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, οὐρητικώτερον. Dioſc.lib.1,c.134, de cerasis, αὐτὰ μὲν χλωρὰ λαμβανόμενα, εὐκοίλια τυγχάνει, ξηρὰ δὲ ἵστησι κοιλίαν. Et c.3, de oleo, εὐκοίλιον καὶ μαλακτικόν. Athen.8, εὐανάδοτος, εὐκοίλιος.

C. Μονοκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicũ ventrẽ habens. CONTRA Πολυκοίλιος, Qui multos habet ventres. In v.l.ſcribitur μονόκοιλος, quod ex Ariſtot. citatur.

C. Προκοίλιος verſus dicitur in cuius medio ſyllaba redundat, ſicut contrà λαγαρὸς, in quo breuis pro longa ponitur. At μακροκέφαλος in quo prima ſyllaba abundat, μακροσκελὴς, in quo vltima. Προκοιλίου autẽ exẽplũ eſt initio Iliad. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

C. Σκληροκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duro ventre ſeu dura aluo eſt. κοιλίαν σκληρὰν ἔχων, vt Theopomp. apud Athen. loquitur. Dioſc.lib.5,c.27, πρὸς κοιλίας ὑπαγωγὴν, καὶ ἐμπύοις, σκληροκοιλίοις.

C. Ὑγροκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humida ſeu fluida aluo eſt.

Κοιλιακὸς, οῦ, ὁ, Cui excremẽta læuia, humentia & ſemicocta, aluo cõtinenter fluida redduntur, aliquanto poſtquã aſſumpta fuerint tẽpore. Gorr. Cœliacos & aluinos vocat Plin. qui eo morbõ (qui & ipſe κοιλιακὸν πάθος dicitur, & κοιλιακὴ νόσος, vel διάθεσις, aut δυσκρασία) laborant. Scribonius Largus cœliacos eſſe dicit qui ſubitò & multa deiiciunt.

Κοιλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ventroſus. vel Ventris ſpeciẽ gerens.

ΚΟΙΜΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Dormio, vel (vt alii volunt) propriè, Cubo dormiendi gratia, Reclino me ad capiendum ſomnum. ἀναπίπτω, καὶ ὡς εἰς ὕπνον ἀνακλίνομαι, vt exponit Euſtath. cum alibi tum in hoc verſu qui Il. librum α claudit, Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. (Sic autẽ & verbum καθεύδειν ab eodem poeta ſumi tradit) Talis eſt hic verſus Odyſſ. π, Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Ideo autem pro ὑπνοῦν (id eſt Dormire) accipi non vult Euſtathius, quòd ſubiungatur καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Heſych. quoque κοιμηθέντι exponit κατακλιθέντι, addens οὐ πάντως ὑπνώσαντι. In quo certè lubenter illis aſſentior, exiſtimãs κοιμᾶσθαι in huiuſmodi locis reddi poſſe, Dare ſe ſomno, vt Cic. loquitur: vel Dare corpus ſomno, vt Naſo. Niſi quis malit, Componere ſe ad ſomnum, aut etiam Cubare, vno verbo. At vbi κοιμᾶσθαι nec cum illa, nec cum alia huiuſmodi adiectione ponitur, tum verò ſunt qui illud non aliter quàm verbo Dormire reddant, ſeu Obdormire, apud eundẽ poetam: vt Il. α, Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Ibidẽ, Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Sed nõ video quid obſtet quominus & in his locis aliiſque ſimilibus τῷ κοιμᾶσθαι alteram illam ſignificationem demus. verbi gratia, in poſteriore illo verſu, Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' &c. Vbi antea cubabat quum eum dulcis ſomnus inuaderet. (Vt autem κοιμάομαι pro Cubo, ſic Κοιμάω, pro Cubare facio, ſeu In cubili colloco, alicubi accipitur) Ab eodẽ Hom. iũgitur κοιμήσατο cum accuſatiuo ὕπνον. Il. λ, v.241, Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, Dormiuit ferreũ ſomnũ, ſeu Obdormiit aut Dormire cœpit. vel Dedit ſe ſomno. Huc autem pertinet illud Catulli, Nox eſt perpetua vna dormienda. Sed & pro Mori poſitum fuiſſe Κοιμᾶσθαι, dicetur paulo póſt. In proſa quoque modò hanc modò illam ſignificationem habere videtur. nam in hoc Athenæi loco, lib.10, κοιμᾶσθαι δ' ἔθος εἶχεν ἐπὶ λεοντῆς μόνης, eſt potius Cubare: at in hoc eiuſdem loco, ibidem, ἔπινε δ' Ἀλέξανδρος πλεῖστον, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς μέθης κοιμᾶσθαι συνεχῶς δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, eſt potius Dormire. (licet alioqui hoc incredibile videri poſſit, alicui duobus diebus & totidem noctibus ad edormiſcendam crapulam opus eſſe) Cic. apud Plat. κοιμᾶσθαι νύκτωρ Pernoctare vertit, vt te meũ Cic. lexicum docebit, p.41.

Κοιμᾶσθαι, Mori. vnde κεκοιμημένοι apud Areopagitã Mortui. Sic autem ante eum vſi ſunt hoc verbo Euangeliſtæ, itémque Paulus. Huc pertinet illud Homericum modò citatum, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Vide Κοίμησις & Κοιμητήριον.

Κοιμάομαι, (omiſſis longis deriuationis ambagibus quas Etymolog. affert) vel à poetico verbo Κείω, id eſt Dormio, vel à Κεῖμαι, id eſt Iaceo, deduci poſſe exiſtimo. Nec verò nouam nomini κοίτη deriuationem quærendam eſſe cenſeo. quippe quod à verbo Κοιμῶμαι deriuari exiſtimem, vt nimirũ κοίτη dicatur quaſi κοίμη.

Κοιμάω, ῶ, Dormire facio, vel potius Cubare facio, aut In lecto colloco. quibus modis Bud. verbum hoc interpretatur. Odyſſ. γ, Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Et Od. δ, περὶ ἐλάφου dicitur, Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς. Metaphoricè etiam capitur, vt Sopio apud Latinos. vnde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους, & κοιμῆσαι ὀδύνας. Cæterùm κοιμῆσαι ſunt qui velint pro κοιμίσαι ſeu κοιμίσσαι ſcribi, mutato Æolicè ι in η: (vnde & Iliados μ, in Κοιμήσας δ' ἀνέμους &c. pro κοιμήσας ſcribi etiã κοιμίσας admonet Euſtathius) ſed inuenitur apud Æſchylum & Sophoclem verbum κοιμᾶν, ex quo eſt illud κοιμῆσαι. dicit enim ille, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, (in Prometheo vincto, ni fallor) hic autem, κοιμᾷ τόδ' ἕλκος. Eſt autem hic locus in Philoctete pag. 407. vbi ſcholiaſtes exponit κατακοιμίζω & πραΰνω. Sed hoc poſteriori verbo πραΰνω exponere nõ ſatis cõuenit,

quum ſubiungatur à Sophocle, ὥστε πραΰνειν πάνυ. totus enim locus ita habet, Θυμόν τι μοι πάρεστιν ὦ μάλιστ' ἀεὶ Κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ. vbi fortaſſe non male metaphoricè itidem reddetur Sopio. Niſi quis malit Mulceo: quod de vulnere etiam dixit Naſo. Cæterùm quia κοιμῶ eſt κοιμᾶσθαι ποιῶ, ideóque dictum fuiſſe videtur prius κοιμῶμαι, priorem etiam locum huic dedi.

Κοίμημα, ατος, τὸ, Dormitio. A Sophocle κοιμήματα poſitũ fuit pro συγκοιμήματα, in Antigone pag. 239, κοιμήματ' αὐτογέννητα. vbi ſchol. exponit συνουσίαι τοῦ παιδὸς αὐτογενεῖς.

Κοίμησις, εως, ἡ, Dormitio. Iohann. cap. 11, verſu 13, ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει. intellexerant de dormitione ſomni quod dixerat Chriſtus, Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. poſtea verò pro Λάζαρος κεκοίμηται dicit Λάζαρος ἀπέθανε.

Κοίμησις, Mors, Obitus. Ex canone 23 Cõc. Antioch. μετὰ κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου.

Κοιμητήριον, (q. d. Dormitorium) Locus in quo dormitur. Doſiadas apud Athen. l. 4 ſcribit τὰς συσσιτίας apud Cretã habere duos οἴκους, quorum vnum vocari ἀνδρεῖον: alterũ in quem dormitum dimittunt hoſpites, κοιμητήριον. ‖Item κοιμητήριον (ab ea verbi κοιμῶμαι ſignific. qua pro Morior accipitur) quidam & pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora, acceperunt: retinuítque vocem hanc in iſta ſignificatione lingua Gallica, vocans *Cemetiere*, ſed perperam pronuntiante vulgo *Cimetiere*.

C. Ἀκοίμητος, Non ſopitus, Non dormiens, Peruigil, Irrequietus. Greg. Naz. καὶ τούτων ἔτι φοβερώτερον ὁ τῷ ἀκοιμήτῳ σκώληκι συντεταγμένος. vbi reſpicit ad dictum illud, Vermis eorum non moritur.

C. ἈΝΑκοιμάομαι, ῶμαι, Dormio, Cubo. pro ſimplici κοιμῶμαι, vt inquit Bud. afferens ex Xenophonte, ἐπεὶ δὲ ἀνεκοιμήθησαν ὅσον ἔδει μέτριον τι. Sic autem & cõpoſito ἀποκοιμᾶσθαι vtitur.

C. ἈΠΟκοιμάομαι, ῶμαι, Seorſum dormio, Secubo, Seorſum cubo. Plato De leg. lib. 6, ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν λωποδυτῶν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων, ἢ &c. Sic capitur ἀπὸ & in ἀποκοιτῶ.

Ἀποκοιμῶμαι, pro ſimplici κοιμῶμαι, Dormio, aliquoties apud Xenophontem. vt Pædiæ 2, ἀλλὰ νῦν ἐᾶσαι χρὴ τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibidem, ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον.

C. ἘΓκοιμάομαι, ῶμαι, Indormio, Dormio ſuper, Incubo. Strabo, καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρμασι. Pro eodem dicitur & ἐπικοιμῶμαι.

C. ἘΚκοιμάομαι, ῶμαι, Somno excitor. vt ἐκκοιμηθεὶς apud Plat. exponitur Somno excitatus, ſeu Qui edormiuit. Sed Edormio pro Somno excitor, ſuſpectum eſt.

C. ἘΠΙκοιμάομαι, ῶμαι, Indormio, Incubo. vt ἐγκοιμῶμαι, de quo dictum modò fuit. Sed in v. l. ἐπικοιμώμενα ex Eſdræ l. 1, affertur pro Inſidiantia. verùm ſcriptura illa meritò ſuſpecta ibi fuerit.

C. ΚΑΤΑκοιμάομαι, ῶμαι, Obdormiſco, Obdormio. vel ſimpliciter Dormio. Herodot. de Cleobi & Bitone, μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν. quam hiſtoriam Cicero his verbis narrat, hinc (vt credibile eſt) ſumẽs, Pòſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, mane inuentos fuiſſe mortuos.

Κατακοιμῶ, Sopio, Conſopio. vnde paſſ. Κατακοιμῶμαι, Sopior, Conſopior. vt πυρὸς ἤδη κατακεκοιμημένου, Conſopito igne. id eſt extincto. Bud. ex Plut.

Κατακοιμητικός, (q. d. Sopitiuus, ſeu Soporatiuus) Aptus ad inducendum ſomnum. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium quod veſperi canebatur ad mediam vſque noctem: ſicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, vt tradit ſchol. Theocriti. Ad κατακοιμητικὸν pertinet hoc Virgilii, Sparge marite nuces, tibi deſerit Heſperus Œtam. itidémque hoc Catulli, Nimirum Œtæos oſtendit noctifer ignes.

C. 2. Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, Indormio. in v. l.

C. ΠΑΡΑκοιμάομαι, ῶμαι, Iuxta dormio, Iuxta cubo, Accubo. At in vulg. l. redditur Excubo. HINC Παρακοίμησις, Accubatio: ET Παρακοιμητής, Qui accubat. At in v. lexicis redduntur & Excubiæ & Excubitor.

C. ΣΥΓκοιμάομαι, ῶμαι, Condormio, Simul dormio, Simul cubo. Item Concumbo, Coeo. συγκοιμᾶσθαι, συνελθεῖν, Heſych. HINC Συγκοίμημα, ατος, τὸ, Concubitus, Eurip. ET Συγκοίμησις Plato pro eodem.

¶Κοιμίζω, Dormire facio, Somnum induco, Sopio, Conſopio. Doſiadas apud Athenæũ accipere videtur pro Dormitum dimitto (vt Horatius dixit Dormitum dimittitur) lib. 4, vbi ſcribit, εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἶκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Apud Sophoclem eſt Soporem mortis inducere, in Aiace, pag. 50 meæ editionis, — καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι. Huc autem pertinet illud Homericum antea citatum, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

C. ΚΑΤΑκοιμίζω, idem quod ſimplex κοιμίζω. In vulgatis lexicis exponitur etiam Compono aliquem ad ſomnũ capiendum, Miniſtro in thalamo. Sed in iis lexicis quæ omniũ prima edita fuerunt, additur etiam Sum cubicularius. Cuius expoſitionis occaſionem præbuiſſe puto verbale NOM. Κατακοιμιστής, quod à Plutarcho in apophth. pro cubiculario poni teſtatur Bud. At Κατακοιμάζω & Κατακοιμαστής quæ in v. l. habentur, mendoſa eſſe puto.

ΚΟΙ´ΤΗ, ης, ἡ, Cubile, Lectus. Homerus Odyſſ. ξ, — οἱ δ' ἐπὶ κοίτην Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο. Nicænetus apud Athenæum libro 15, Ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεῦνα. Xenophon Pæd. 2, καὶ δεξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ κατὰ σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον. Idem Pæd. 7, οὐδὲ μὴν ἄνθρωποι ἀχειρωτότεροι εἰσὶν ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς, καὶ λουτροῖς καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Apud eundem κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι. Euſtathius vult κοίτην eſſe etiã τὴν ἀνάκλισιν δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται. quo fortaſſe modo in illo priore loco Xenophontis accipere aliquis malit. ‖Cubile ferarum, Luſtrum ferarum in vulg. lex. Inuenitur autem κοιταῖον hac in ſignificatione nõ ſemel apud Plut. ‖Κοίτην ſunt qui concubitum exponant in hoc loco Pauli ad Romanos cap. 9, verſu 10, Ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. Eraſmus interpretatur Cubile, dicens eum verecundè dixiſſe Cubile habens pro Quæ conceperat. Alii autem malunt κοίτην ibi accipi pro ſemine, ex Hebræorũ idiotiſmo: qui à conſequenti שכבה ſemẽ vocant, à verbo שכב quod cubare ſignificat. Sic enim à Græcis Bibl. interpr. Leuit. 18 & 20, itẽ Num. 5, virũ dici κοίτην vel κοιτασίαν διδόναι, pro eo quod נתן שכבתו Hebr. ac proinde à Paulo ratione ſimili dici mulierẽ κοίτην ἔχειν quando ſemen retinuit. quod vnó concipiẽdi verbo optimè ac penè ad verbum exprimitur. A Gregorio accipitur pro cõcubitu, vbi ſcribit, μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακισθῶμεν, οἷς κοίτας καὶ ἀσελγείας οἶδα συνεζευγμένας. Ab Heſychio autẽ κοῖται plurali numero exponitur γυναικῶν ἐπιθυμίαι. ‖Κοίτη, (inquit Bud.) Alueus fluminis in Pand. Græcis ſæpe. ‖Κοίτη itẽ κίστη, vide in Κοιτίς. De formatione autẽ dixi in Κοιμῶμαι.

Κοῖτος, ου, ὁ, idẽ quod κοίτη. Itẽ pro Dormitio, καὶ ἡ ἀνάκλισις δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται. vt exponit Euſtathius in iſto Homeri loco, Odyſſ. γ, Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα. Sic Odyſſ. β, — εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδηται. Affertur autem & κοῖτον ποιεῖσθαι ex Herodoto pro Dormire. Κοῖτος (inquit Heſychius) ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος. & addit, καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη. Idem κοῖτον ἰαύει exponit εἰς τὴν κοίτην ἐγκοιμᾶται.

Κοῖτοι, Piſciculi quidam fluuiatiles, ſub ſaxis quieſcẽtes. Ariſtoteles De hiſt. anim. libro 4.

C. Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Splendido lecto ſeu ſplendidis lectis inſtructus, aut inſtructa. A Suida autem ἀγλαόκοιτος exponitur πάνυ τίμιος.

C. Ἄκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Cubili carẽs, Cubile non habens. ἄκοιτον mel Plinio libro 11, cap. 15, quod eſt ſine retrimento ſedimentóve, quod hodie quoque ruſtici lectũ ſtratúmve ac cubile in vino appellant. vt ſcribit Hermol. Barbarus.

Ἀκοίτης,ου,ὁ,pro ὁμοκοίτης,Vnum & idem cubile habens, Maritus. Od.ε,—ἵνα τις τε φίλον ποιήσετ᾽ ἀκοίτην. In epigr. Τίς κέν με τλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης; ET Ἄκοιτις,ιος,ἡ,Vxor,paſſim apud Hom.& cæteros poetas. Affertur & ἀκοίτις in plur.

C.Ἀμφίκοιτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Lectũ circundans,Lectum ambiens. ApudSuid.legitur ἀμφίκοιτος ὁ τάπης.i.tapes.Fortaſſe quod lecto circumponi ſoleret tapes.

C.Ἀπόκοιτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Secubans,Seorſum cubãs.Apud Lucianum meretrix quædam περὶ τοῦ ἐρωμένου loquens,dicit,μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος ἀφ᾽ οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο. Idem Lucianus alibi de Saturno loquens, οὐδ᾽ ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας,οὐδ᾽ ἀπολιπὼν τὸν οὐρανόν.

Ἀποκοιτέω,τῶ,Secubo, Abnocto. Demoſth.Pro corona, ἑκάστοις ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας. Eadem forma dicitur qua προκοιτῶ & παρακοιτῶ.

C.Ἀρσενοκοίτης,ου,ὁ, SEV Ἀῤῥενοκοίτης, Qui cum maſculis concumbit,vel Maſculorum concubitor. vt loquutus eſt vetus interpr.apud Paulum 1 ad Cor.cap.6, verſu 9, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται. Vtitur & in epiſtola ad Timotheũ cap.1. AT ἀῤῥενοκοίτης extat in Anthol.epigr.

C.Δύσκοιτος,ου,ὁ & ἡ,Malè cubãs,& incommodé. VNDE Δυσκοιτία,Mala cubatio,ſeu incommoda. qualis eſt χαμαικοιτία.In v.l.δυσκοιτία exponitur Difficultas cubãdi.

C.Δυσκολόκοιτος,ου,ὁ & ἡ,Difficilem ſomnũ efficiens, apud Ariſtoph.in Nub.δυσκολοκοίτου τε μερίμνης.

C.Παρακοίτης,Maritus:idem qui ἀκοίτης ſuprá. ET Παράκοιτις,ἡ,Vxor.eadem quæ ἄκοιτις ſuprá.Heſiod.ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι. Sed Heſychio eſt etiã παλλακίς. SIC & Παράκοιτος,ἡ,Concubina,in v.l. ET Παρακοιτία,Accubitus,ibidẽ. (Accipitur & pro excubiis,teſte Budæo) Item VERBVM Παρακοιτέω,ῶ,Iuxta cubo, Accubo.vt dicitur vxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Itẽ παρακοιτῶ,ſicut προκοιτῶ,pro Excubo,Vigilias ago.vt exponit Bud.afferens ex Polybio,μία δὲ ἐξ ἁπασῶν καθ᾽ ἡμέραν σημαία ἀνὰ μέρος τῷ στρατηγῷ παρακοιτεῖ,ἥτις ἀσφάλειαν παρασκευάζει τῷ στρατηγῷ.Et alibi,τὸν μὲν στρατηγὸν ἡ παρακοιτοῦσα σημαία φυλάττει.

C.Πρόκοιτος,ου,ὁ & ἡ,q.d.Antecubitor. Sed vertitur Excubitor. exponitur.n. à Gr.προφύλαξ. VNDE Προκοιτία, Excubiæ,Vigiliæ,ſicut παρακοιτία,inquit Bud.afferens ex Polybio, de iis cuſtodibus loquente qui circunſedent tentorium prætoris,ἐπὶ τῶν εἰσόδων ἀνὰ δέκα ποιοῦνται τούτων αὐτῶν τὰς προκοιτίας. Et VERBVM Προκοιτέω,ῶ,itidem pro Excubo. AT Προκοίτιον,ου,τὸ,quod vulgò Antecubiculum,Gall.*Antichambre*. In vulg.lex. Antithalamus etiam exponitur ex Vitruuio. Vide & Προκοιτὼν in Κοιτών.

C.Σύγκοιτος,ου,ὁ & ἡ, Conſors tori. De marito, vel de vxore. Sed & generalius pro Concubitor, ſeu Concubitrix.

Συγκοίτιον,ου,τὸ,Concubitus, Merces quæ datur meretrici: ἑταίρᾳ συγκοιμηθείσῃ μίσθωμα,Heſych.

C.Ὑληκοίτης,ου,ὁ, Cubile in ſyluis habens. de feris dicitur ab Heſiodo,θῆρες ὑληκοῖται παρ᾽ Ἡσιόδῳ,inquit Euſtath. intelligens de eo loco qui legitur apud eum in Dieb. Καί τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται Λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα Φεύγουσι, Feræ cubilia habentes in ſyluis, Feræ quæ ſtabulantur in ſyluis.

C.Χαμαίκοιτος,ου,ὁ, Humi cubans. ET Χαμαικοιτία, Humi cubatio. Philoſtr.epiſt.52, εἰς θηπείαν ἀπήχθη πικράν,ἧς ἔργα θυραυλικά,χαμαικοιτίαι,καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀντίταξις. ET Χαμαικοιτέω,ῶ, Humi cubo, Humi iaceo.Idem Philoſtr.χαμαικοιτεῖν γὰρ ἐπαίδευσας τοὺς πολεμοῦσι.

Κοιταῖος,adiect. vt κοιταῖον γίνεσθαι,Cubare, Noctu iacere, Bud.interprete in hoc Demoſthenis loco, in pſephiſmate,μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρευρέσει ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι,ἀλλ᾽ ἐν ἄστει καὶ Πειραιεῖ.Sic Polyb.τάξας ἡμέραν ἐν ᾗ δεήσει ἐν Ἀριμίνῳ γίνεσθαι κοιταίους. A Suida κοιταῖος exponitur ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος, afferente hoc exemplum, παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους. ET Κοιταῖον,ου,τὸ,ſubſtant.Laſtrum ferarum.Plut.τὰ μὲν θηρία καὶ φωλεὸν ἔχει,καὶ κατάδυσίς ἐστιν ἑκάστῳ καὶ κοιταῖον.Idẽ in libro De prud.animalium,τὸ δὲ κοιταῖον αὐτῆς ὀπὰς ἔχει δύο.Quum autem vtatur hic ſcriptor iſto verbo, mirũ eſt Euſt.ſcribere,κοιταῖα,ſignificans ὀρεινὰς εὐνὰς τῶν θηρῶν, vocabulum eſſe τῶν ἰδιωτῶν.

Κοιτάζω,Cubare facio,In cubili colloco. Paſſ.Κοιτάζομαι,apud Greg.Sum in cubili,Decumbo.

Κοιτών,ῶνος,ὁ, Locus domus in quo ſunt cubilia,Cubiculum. Euſtathius in hunc Odyſſeæ versum, Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι᾽ ἔκειτο, annotat, Homerum his verbis quæ adiicit,ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο,vocabulum θάλαμον ἑρμηνεύειν, vt (inquit) θάλαμος idem ſit quod κοιτών. & addit,οὐ ἐνδεικτικὸν τὸ κεῖτο.ἐξ αὐτοῦ γὰρ ὁ κοιτών. ET Προκοιτὼν,q.d.Antecubiculum.vt ſuprà expoſitum fuit nomen Προκοίτιον, quod in vulg.lex.ex Plinio iuniore affertur pro hac ſignificatione,ſed apud eum tamen habetur προκοιτὼν(non προκοίτιον)ſeu Latinis literis Procœton,epiſt.41,Poſt hanc cubiculum cum procœtone. Phrynichus ſcribit κοιτὼν vocem eſſe ἀδόκιμον,at προκοιτὼν eſſe δόκιμον. Pollux quoque tradit Menandrum pro barbara voce habuiſſe hoc κοιτὼν,ſed Ariſtophanem tamen ea vſum eſſe oſtendit. Eſt ITEM Κοῖτον,in v.l. ET Κοιτίον,ibidẽ ex Plinio:quæ exponuntur cubiculum, item Dormitorium, necnon Cubiculum dormitorium:ſed ſuſpecta hæc ſunt.

Κοιτωνίσκος, Paruum cubiculum. Exponitur tamen & Paruus lectus, Lectulus, in v.l. ET Κοιτωνὶς pro eadẽ ſignif.ibidem.

Κοιτὶς,ίδος,ἡ, Lectulus. vnde Gaza, quod Cicero dixit cunas,interpretatus eſt κοιτίδα,In cunis vagire,reddens,ἐν κοιτίδι βαβάζειν. ‖Sed ab Atticis ita vocatur(vt quidã grammatici annotant) ἡ μικρὰ κίστη, id eſt parua ciſta:& Luciano arculam ſeu capſulam ſignificare tradit Bud. qui etiam docet capſam veſtiariam eſſe Polluci, ſicut & κοίτην. Heſychius vult κοίτην eſſe ciſtam in qua ferebantur cibaria:paruã autem ciſtã,κοιτίδα. Ab eodem κοιτὶς eſſe dicitur minor ciſta in qua mũdus muliebris recondebatur.

ΚΟΙΝΟΣ, οῦ,ὁ,Communis.vt in veteri illo & multum celebrato prouerbio, τὰ τῶν φίλων κοινά. Eurip.Oreſte,—κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. id eſt, Res amicorum ſunt communes,vel Amici res inter ſe communes habent. Terent.in Adelphis, Nam vetus quidem hoc verbum, amicorum inter ſe communia eſſe omnia. Cicero autem De offic.lib.1,dixit, Vt in Græcorum prouerbio eſt, Amicorum eſſe omnia communia. (vbi obiter animaduerte etiam addere eos Omnia,πάντα)Rurſum Euripid.in Phœniſſ.dixit,—κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη. Idem verò ad prius illud prouerbium reſpiciẽs,ſed quod generaliter ibi dicitur κοινὰ,reſtringens ad κοινὰ χρήματα,eáq; τῷ ἰδίῳ opponẽs, ſcripſit in Androm. Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι Ὀρθῶς πεφύκασ᾽·ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Dicitur autem κοινὸς cum genitiuo,vel cum datiuo.Cum genitiuo,vt apud Plutarch.De frat.char.εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους,id eſt Si res amicorum ſunt communes, amicos potiſſimùm oportet communes eſſe amicorum,vel amicis, vel inter amicos. Athenæus lib.6,πάλαι μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ᾽ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώποις φέρουσαν ὁδὸν, Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους. Plato De legibus,λόγοι κοινοὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. Aphthon.κοινὸς τῶν ῥητόρων,quo cõmuniter oratores vtũtur. (Ab Ariſtotele autem libro 6 De animal.dicitur etiam κοινὸν κατὰ πάντων ζώων ἐστί. Quale eſt hoc, κοινὸν κατὰ πάσης οὐσίας ἐστί) Cum datiuo autem,vt Demoſth.Pro cor.κοινὸν εἶναι τουτῳὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Et Plato Pol.2,ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὑτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι,pro quo Latini In cõmune conferre dicunt. (Iſocrates dixit etiam κοινὰ θεῖναι, non addito caſu) Sic κοινὸς πᾶσι,Eurip.& Xenoph.OEcon. Κοινὸς Ἑρμῆς, vide in Κοινωνικός, & Κοινὸς Ἄρης, in Ξυνός. ‖Hermog. & aliis Gr.rhet. κοινὸς τόπος, vt Fabio & aliis rhet.Lat. Communis locus. ‖Apud Thucyd.lib.3,pag.101, μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε, ſchol.κοινοὶ exponit ἴσοι & δίκαιοι. Sed puto ſimplicius exponi poſſe,Ne vos non communes

amicos in ferenda ſententia eſſe contingat. Idem verò ſchol. in alio eiuſdem Thucydidis loco κοινῷ λόγῳ χρωμένους exponit ὁμοφρονοῦντας. | Κοινὴ ab eodem non ſemel pro κοινὴ γνώμη dici tradit. | Κοινὸς pro κοινωνὸς, vt exponit ſchol. Ariſtoph. in hoc Veſparum loco, Οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί. (vbi tamen & aliam expoſitionem affert, ſed quæ mendoſè ſcripta eſſe videtur) Sic exponitur & apud Sophoclem in Aiace, κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών. | Οὐδὲν κοινὸν pro Nihil coniunctum, v.l. ex Demoſth. At in Anthol. epigr. Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται, Nihil mihi cõmune fuit, Nihil mihi rei fuit cum Othryada. A B

Κοινὸν, Commune, Communitas. εἰς τὸ κοινὸν, In commune. vt ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι, Thucyd. Sic Herodian. 2, οὐδ' ἐπεὶ εἰς τὸ κοινὸν χρηστὴ γένοιτο μεταβολή. (In v.l. εἰς τὸ κοινὸν exponitur etiam In commune bonum) Dicitur & κατὰ κοινὸν & ἐν τῷ κοινῷ, quod poſterius exponitur etiam In publicum, ſeu Publicè. atque ita redditur & εἰς κοινὸν, in hoc Syneſii loco, epiſt. 67, γίγνεται ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι. (vbi animaduerte addi datiuum ἅπασι, qui vel cum κοινὸν, vel cum ἀναγνωσθῆναι iungi poteſt) | At verò apud Demoſthenem, εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαίνομαι, redditur etiam In medium. Et apud Iſocratem, ἐν κοινῷ εἶναι, Bud. exponit itidem In medio eſſe, ſed addens intelligi debere de eo quod ſit in vtranque partem opinabile: in Buſir. νῦν δ' ἐν κοινῷ τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ δοξάσαι δέον περὶ αὐτῶν. Thuc. autem non ſemel τὸ κοινὸν τῆς σωτηρίας, id eſt communitatem ſalutis (ad verbum) appellauit τὴν κοινὴν σωτηρίαν, communem ſalutem. | Sæpe etiam τὸ κοινὸν exponitur Reſpublica (quemadmodum apud Ciceronem, Commune Aſconius exponit communem remp.) Herodot. in Erat. καί σφι τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων ἔδωκε, &c. (Apud eundem verò plur. τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων redditur Magiſtratus Babyloniorum) Thucydides 3, ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ προεστώτων. Sunt & qui τὸ κοινὸν exponant Senatum, in hoc eiuſdem Thucyd. loco, lib. 2, οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. Interdum verò τὸ κοινὸν ponitur pro ærario, vt à Thucydide, quum dicit χρήματα nõ eſſe ἐν κοινῷ. Ita, inquã, exponi poteſt ſi ſequamur ſcholiaſtem qui ταμιείῳ ſubaudiri ait. (Dixit certè idẽ Thucydides lib. 1, καὶ οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ χρήματά ἐστιν αὐτοῖς) Sic ex Ariſtot. affertur ἐν τῷ κοινῷ τῆς πόλεως pro In ærario ciuitatis. At verò pluraliter τὰ κοινὰ interdum quidẽ Reſpublica (ſicut τὸ κοινὸν in locis modò citatis) interdũ verò Pecunia publica. Vtriuſque ſignificationis exempla hæc in vulg. lex. afferuntur: ex Platonis epiſt. 7, ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἰέναι, pro Ad rempublicam adminiſtrãdam accedere. (quod & προσιέναι τοῖς κοινοῖς dicitur) Ex Demoſthene, μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ pro Reipublicæ negotia tractare, ſeu publica negotia. Pro quo dicitur & τὰ κοινὰ πράττειν à Plut. Οἱ μὲν συνήθεις ἀποβλέποντες τὸ τὰ κοινὰ πράττειν. At verò κοινὰ in altera ſignificatione, videlicet pro pecunia publica: ex Demoſthene, τὰ κοινὰ κλέπτειν, publicam pecuniam furari: ex eodem, τῶν κοινῶν ἀπέχεσθαι, quod alteri illi opponitur. Item, τὰ κοινὰ νέμειν καὶ διδόναι. Et ex Ariſtophane, πλουτεῖν ἀπὸ τῶν κοινῶν, diteſcere ex pecunia publica. C D E F

Κοινὸς λόγος, vel λογισμὸς, Communis ſenſus, vt Bud. interpretatur, addens & κοινὴν αἴσθησιν eodem dici modo. Epigr. lib. 2, pag. 171, Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων. At κοινὸν cum ſubſtãtiuo λόγον in alia ſignif. accipere oportet hîc quidem, de qua mox dicam. G

Κοινὴ συλλαβὴ apud grammaticos Cõmunis ſyllaba, vel potius Anceps ſyllaba, quæ videlicet vtrãque quantitatem admittit.

Κοινὸς, Peruagatus, Vulgaris, Tralatitius. Plutarchus De defectu oraculorum, τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα. Apud Ariſtotelẽ itidem κοινότερον redditur Vulgarius, Magis tralatitium: Rhet. 1, καὶ ἧττόν ἐστι κακοῦργον ἡ δημηγορία δικολογίας, ἀλλὰ κοινότερον. Autor Axiochi τὰ κοινὰ opponit τοῖς περιττοῖς. Ἐξῄειν ἂν τὰ κοινὰ ταῦτα εἰδέναι τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. In Anth. epigr. dicitur & κοινὸς λόγος vulgaris ſermo in verſu paulo antè citato. Sed & κοινοτέρα φράσις ibidem, Eloquutio vulgaris, &c. ſumpta è medio. Item κοινὴ γλῶσσα, lingua vulgaris, — ὢν γὰρ ἄπειρος καὶ κοινῆς γλώσσης, οὐχ ὅτι γραμματικῆς. Exponitur & Communis linguæ. ſed vulgò communis lingua dicitur potius ad differẽtiam earũ quæ dialecti vocantur. Euſtathius tamen appellat etiam κοινὴν διάλεκτον quæ vulgò lingua communis appellatur. H

Κοινὸς τοῖς φίλοις, apud Iſocratem redditur Expoſitus amicis. Itidẽ Bud. κοινὸν à Demoſthene vocari ait eum qui expoſitus ſit omnibus petentibus. Vide Κοινωνικός.

Κοινὸς, Conuerſatione & ſocietate gaudens ac conuictu: Budæus ex Syneſio, σπουδάζων ἴδιος εἰμι, μάλιστά γε τὰ θεῖα, ἐν δὲ παίζων, κοινότατος. Et paulo pòſt, vbi de ſacerdote loquitur, πάντα πρὸς θεὸν, οὐχ αὑτὸς ἴδιος, ἀλλὰ κοινότατος εἴη νομοδιδάσκαλος.

Κοινὸς, Frater. vt vult Heſych. afferens ex Soph. Antigone, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. item ex eodẽ in Hydrophoris, πολύκοινον Ἀμφιτρίτην. vbi cenſet (opinor) πολύκοινον accipi pro Fratres multos habentem. In illo autem Antigones loco non video cur κοινὸν exponendum putarit ἀδελφὸν, quum addatur αὐτάδελφον.

Κοινὸς, Profanus, Impurus, Immundus, in Græcis Bibliorum libris. nam ibi, ex Hebræorum conſuetudine, opponitur τῷ ἡγιασμένῳ, vt ſacro profanum (id eſt quod quilibet promiſcuè & in communi vtitur) veluti panes propoſitionis vocati & templi vaſa, communibus panibus & vaſis. Cenſebantur autem res promiſcuo & communi vſu quodammodo reddi impuræ, præ aliis quarũ non itidem promiſcuus erat vſus. vnde factum vt κοινὸν pro impuro accipiatur. Erãt verò quædam per ſe κοινὰ, id eſt impura ſeu immunda, aut profana: vt cibi omnes in Lege interdicti, & res aliæ multæ, quarum vſus nonniſi certis conditionibus concedebatur. quædam autem κατὰ συμβεβηκὸς erant κοινὰ, quòd videlicet caſu aliquo fuiſſẽt polluta. Quod ipſis etiam hominibus non vno eueniebat modo. adeo vt iſta omnia certo ritu eſſent luſtranda & purificanda. Hinc manus κοιναὶ, Mar. 7, apud Phariſæos, non quidem ex lege Domini, ſed ex traditione ſuperſtitioſa. Paulus ad Romanos cap. 14, v. 14, οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ. εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν. At verò Act. cap. 10, v. 14 poſt κοινὸν additur ἢ ἀκάθαρτον, vbi disiunctiua particula vim epexegeticam habere cenſetur. Hinc verbum Κοινόω, ῶ, pro Impurum reddo, Polluo. de quo infrà.

C. Κοινολογέομαι, οῦμαι, Cõmunico cum aliquo de re quapiam, Confero ſermones, Agito conſilium, aut etiam Sero colloquia, vt ex Liuio Bud. exponit. (cuius ſunt & cæteræ expoſitiones) Ariſtoteles in Polit. κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις. Idem de arbitris loquẽs, κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως. Polyb. 2 addidit & datiuũ perſonæ, κοινολογηθεὶς αὐτῷ διὰ τῶν ἀπορρήτων περὶ τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς Νικοφάνει. Lucian. autẽ dixit κοινολογεῖσθαι πρὸς οὓς ἀλλήλοις. In hoc autem eiuſdem Luciani loco, καὶ ὡς ἕκαστός τις αὐτὸν παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον, participium hoc κοινολογούμενον Budæus vertit, Conſilia cum eo agitantem. Vide Comm. pag. 802.

C. Κοινοποιέομαι, οῦμαι, Commune facio, Communico. Budæus ex Gregorio.

C. Κοινοπραγέω, ῶ, Communiter aliquid ago, A… [illegible] & conſortem me præbeo. vt accipitur apud Plutarch. teſte Bud. Ab eodem in Comm. pag. 852 exponitur In eo ſocietatem rerum gerendarum: & ſubiungitur hic Polybii locus, in 5, ἐγκαλῶν πρότερον μὲν ἐπὶ τῷ τετολμηκέναι διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλέα χρηματίζειν, δεύτερον δὲ, ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ. HINC Κοινοπραγία, Conſpiratio. Idem Polyb. ἀποδεικνύναι τὴν Αἰτωλῶν καὶ Κλεομένους κοινοπραγίαν ἀδύνατον καὶ τοῖ πίσει.

C. Ἐπίκοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Communis, Promiſcuus. Herodot. ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦσι, Promiſcuè cum mulieribus coeunt. Habent tamen vulg. lex. In commune coeunt. | Ἐπίκοινα genera in nominibus dicũtur à grammaticis, genera promiſcua, id eſt, in quibus ſexus vterque per alterum apparet: aut quæ fœminina poſitione mares, aut neutrali fœminas ſignificãt: qualia ſunt Muræna & Glycerium. Vide Quintilianum

lib.1,cap.4. A

C. Παγκοινος,ου,ὁ καὶ ἡ, Omnibus communis. vt αἴδου παγκοίνου λίμνας apud Sophoclem Electra, pag.87 (iungendo παγκοίνου cũ λίμνας) εἰς ἣν ἅπαντας ἀφικέσθαι δεῖ, inquit ſchol. Vtitur & alibi hac voce.

C. Πολύκοινος,ου,ὁ καὶ ἡ, Multis communis. Soph. πολύκοινον ἅδαν appellat, ſicut in loco modò citato πάγκοινον λίμναν αἴδου vocat.

Κοινῇ aduerbium, Communiter, In commune. Ariſtot. Pol.3, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ κοινῇ συμφέροντα, quæ communiter vtilia ſunt, ſeu in commune. id eſt communis vtilitas. Herodian. lib.2. ἐπὶ τῷ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς. Idem lib.1, ὅθεν ὡλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ. Et lib. 8, κοινῇ & πρὸς ἑκάστους inter ſe opponit, τοιαῦτά τινα λέγων ὁ Κελαῖνος καὶ πρὸς ἑκάστους καὶ κοινῇ. Et cum præpoſitione σὺν, ex Xenoph. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις pro Vnà cum amicis. Ex Plat. autem in epiſt. οἶσθα ἐμὲ σοὶ κοινῇ πραγματευσάμενον ὀλίγα, pro Vnà tecum. Item ex Ariſtotele, κοινῇ ξυνέβημεν pro Inter nos conuenit. Ex eodem τὰ κοινῇ λεγόμενα, quæ communi examine diſſeruntur. B C

Κοινῇ interdum ſubauditum habens ſubſtant. γνώμη, vide ſuprà in Κοινός.

Κοινῶς, aliud aduerb. Communiter. Item In commune, ſicut κοινῇ. Thucyd. κοινῶς & ἐκ τῶν ἰδίων inter ſe opponit lib.1, κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν, magis profuerunt in commune, quàm priuatim nocuerunt. In vulg. lex. exponitur etiam Vno animo: Item Publicè. Et affertur ex Porphyrio τὰ κοινῶς συμβεβηκότα, pro Communiter accidentia. Grammatici κοινῶς interdum dicunt pro Lingua communi, de qua ſuprà dictum fuit. D

Κοινότης,ητος,ἡ, Communitas. Exponitur & Societas in v.l. vbi affertur ex Greg. κοινότης κοινὴ πᾶσι. ‖Eſt etiam nomen vnius ex figuris ſententiarum, quum ab vno verbo omnes ſententiæ incipiunt, & in vnā deſinunt. Vide Rutil. Lupum.

Κοινόω,ῶ, Communico, Impertio, Participem facio. Thucyd. lib.1, πάλαι δὲ [χρῆν] κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν. Syneſ. αἱ τὰ δῶρα δεχόμεναι κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις. Et κοινώσασθαι τὸ ἕρμαιον, apud eundem in epiſt. ad Pyl. κἂν μὲν ἐντύχῃς ἀνδρὶ συντόνως ἐργαζομένῳ φιλοσοφίαν, καὶ ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. Huc autem pertinet quod prouerbialiter dicitur κοινὸς Ἑρμῆς, de quo infrà in Κοινωνικός. ‖Item pro Communico, in ea ſignif. qua dicimur communicare cum aliquo noſtrum conſilium. Thucyd. καὶ βουλευσάμενοι ἔλεξαν ὅτι βούλονται ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι. Idem, κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Ariſtophanes Nubibus, ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. Chryſoſt. ἵνα κοινωσώμεθα ταύτης μεγέθους ἀθυμίας; Herodian. lib.1, οὐκέτι μὴν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο. Vbi vertit Politianus, Nihil iam ad amicos retulit. Rurſum lib. 7, καὶ τοῖς φίλοις περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος. Vbi Bud. exponit Communiter cõſulens. Item Conſilium agitans cum amicis. Addit alioqui κοινῶ ſeu κοινοῦμαι in hac altera ſignif. eſſe Communico cum aliquo rem agendam. Alia rurſum conſtructione Thucydides dixit lib.8, ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. Et Euri[illegible] alia præterea cõſtr. κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς. ‖At ve[illegible] Plat. in Timæo κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, pro Cum flauo colore coniũctus, ſeu permixtus. Et ex Theophr. συμφύσεις κοινωθεῖσα pro Communis complexus. E F G

Κοινῶ, Inquino, Polluo. vt Matth.15, Marci 7, & in aliis Teſtamenti noui locis. Vide ſuprà κοινὸν pro impuro.

C. ΑΝΑκοινόω,ῶ, & Ἀνακοινόομαι,οῦμαι, Cõmunico aliquid cum alio, id eſt Commune ei mecum facio, impertior ei. Pauſan. Eliacῶν 1, de Alpheo & Arethuſa loquens, τὸ δὲ, διὰ τῆς θαλάσσης ἰόντα, ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν.

Ἀνακοινοῦμαι, Communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel Rem aliquam, Conſulto vnà cum alio de re quapiã. Plato in Cratylo, βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινωσώμεθα τὸν λόγον; Xenophon Hellen.1, ἀνεκοινοῦτο ὅ,τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Interdum cum præpoſitio- H

ne περί. Iſocrates, περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ. Budæus autem ita ſcribit, Ἀνακοινῶ, Ἀνακοινοῦμαι, Conſulo aliquem & communico. Xenoph. ἀναβ.3, ἐλθόντι εἰς Δελφοὺς, ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας. Ibidem, ἀνακοινοῦται Σωκράτης τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας. id eſt, conſulit Socratem, vt ipſe interpretatur: ſequens (vt opinor) Ciceronem: qui ita videtur expoſuiſſe, vt apparet ex iis quæ dixi in meo Ciceroniano Lex. Græcolatino pag. 134 meæ editionis. Dicitur & ἀνακοινοῦσθαι τινὶ ſine accuſatiuo & præpoſitione, apud Iſocratem, pro eo quod vernaculo ſermone dicitur *Communiquer* vel *Conferer*: vt quum dicitur, *Il communique ſouuent auec luy*, vel *Il confere ſouuent auec luy*.

Ἀνακοίνωσις,εως,ἡ, Communicatio. Eſt & nomen cuiuſdã ſchematis.

Κοινεῖον,ου,τὸ, Locus in quo ſunt communes omnibus mulieres, Lupanar. Heſych. TAMEN Κοινίον cum ſolo ι habet. ET Κοινεῖν, Scortari, in v.l.

Κοινωνὸς,οῦ,ὁ, Cui rei alicuius communio eſt cum alio, Particeps, Conſors, Socius. Xenoph. Pæd.7, ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Idem alibi, τῶν πολιτικῶν ὑμῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πράξεως, Plat. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic & κοινωνὸς κινδύνου, item κινδύνων, Herodian. Apud quem Politianus κοινωνὸν ποιεῖσθαι βασιλείας vertit Accipere in communionem imperii. Plato autem dixit etiam πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων ἡγεῖσθαι κοινωνός. Dicitur item aliquis eſſe κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων ab Herodiano, is quocum ſecreta noſtra cõſilia communicamus. Idem verò συμβούλους & κοινωνοὺς copulauit, lib.1, συμβούλους τε ὑμῖν καὶ κοινωνοὺς χρησάμενος περὶ τῶν καθεστώτων.

Κοινωνία,ας,ἡ, Communio, Communitas, Conſortium, Societas. Ariſtot. Eth.8, καὶ ἡ παροιμία, κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς. ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία. Apud eundem in lib. De mundo, ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία, Communio quæ cum hiſce intercedit. Sic Plato κοινωνία μοι πρὸς σε. Herodianus lib.1, μεγάλαις τε δωρεῶν ὑποσχέσεσι, καὶ τῶν ἁλισκομένων κοινωνίᾳ. Cicero κοινωνίαν vertit Communem ſocietatem, & alibi Vitæ ſocietatem, vt videbis in Cic. lex. ibidem verò & aliam eiuſdem vocis interpretationem reperies.

Κοινωνικὸς,οῦ,ὁ, Communionis amans, ſeu ſocietatis. A Cicerone κοινωνικὸς φύσει exponitur Ad coniunctionẽ congregationémque hominum & ad naturalem cõmunitatem natus. (Niſi fortè hæc tantùm poſteriora verba Ad naturalem cõmunitatem natus, illorum Græcorũ interpretationem eſſe voluit) pag.58 Lex. Ciceroniani. Apud Areopag. κοινωνικὸς eſt (vt inquit Budæus) Socialis, id eſt Societatis & æquitatis cultor. Ariſtot. Rhet.2, de iis dictis loquens quæ fallaciam παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν habent, καὶ τὸ κοινωνικὸν φάναι τὸν Ἑρμῆν εἶναι μάλιστα τῶν θεῶν. μόνος γὰρ καλεῖται κοινὸς Ἑρμῆς. vbi κοινωνικὸν accipit non pro eo quẽ eadẽ alioqui forma, vocamus *un homme communicatif*, (.i. qui libenter cõſilia ſua cũ aliis cõmunicat) ſed pro eo qui libenter alios bonorum ſuorum κοινωνοὺς facit, id eſt participes (qui à Luciano in Timone dicitur κοινωνικὸς τῶν ὄντων.) eodémque torquetur in dicto illo epithetum Mercurii κοινὸς, quamuis non idem ſignificet. dicitur enim κοινὸς Ἑρμῆς prouerbialiter ab iis qui quæſtus alicuius participes fieri volunt, perinde acſi diceretur κοινὸν τὸ ἕρμαιον. tãquam videlicet Mercurius lucrum quod aliquis auſpiciis eius nactus ſit, velit eum aliis impertire. Theophr. in Charact. aut quicunque eſt eorum autor, ingenium eius qui βδελυρὸς appellatur, deſcribens, καὶ τῶν εὑρισκομένων χαλκῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν οἰκετῶν δεινὸς ἀπαιτῆσαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν. Heſychius vult κοινὸς ἑρμῆς eſſe prouerbiũ de iis qui aliquid inueniunt κοινῇ. Afferuntur autem & aliæ huius appellationis rationes, quas lege apud Eraſmum in prouerbio Communis Mercurius. Fieri etiam poteſt (meo quidem iudicio) vt qui primi illud κοινὸς Ἑρμῆς vſurparunt, ad iſtum Homeri locum reſpexerint Iliad.ω, Ἑρμεία (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα) βάσκ' ἴθι, &c.

Κοινωνικὸς, Ad communionem pertinens, In quo cõmunionis ſeu cõmunitatis ritus obſeruatur. vt κοινωνικὸν σύστημα apud Euſtathium. A Plutarcho κοινωνικαὶ ἀρ-

ται appellantur virtutes in communitate & ſocietate poſitæ.

Κοινωνικὸς, Non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος. Bud. ex Baſilio.

Κοινωνέω, ῶ, In communionem venio, Commune aliquid habeo, Particeps ſum. Demoſth. κοινωνεῖν καὶ τῶν ἠγρυμμένοις τοῖς πεπολιτευμένοις, id eſt (Budæo interprete) Commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνῶ σοι τούτου, Hoc tecum habeo commune. Et οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. vbi μηδὲν aduerbialiter capitur, aut certè pro κατὰ μηδέν. (Sic Luc. De ſaltatione, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ) Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Cibo & potu vti communiter, Participem eſſe cibi & potus, vel Venire in partem, aut Participare cibũ & potum. Herodian. lib. 3, ὡς μήτε λέχους, μήτε ἑστίας κοινωνεῖν. quæ Politianus vertit, Sic vt ne torum quidem larémque cum ea communem pateretur. κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Luc. Et κοινωνεῖν τάφων πατρῴων apud eundem. Dicitur etiam de communione rei malæ, vt κεκοινωνηκότες τῶν πόνων, Qui laborum participes fuerunt, Qui labores vnà ſubierunt. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum eſſe participem. Apud Euripidem κοινωνεῖν τύχης, redditur Affinem eſſe fortunæ. at πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν apud Demoſthenem vertit Bud. Conſcium eſſe. Latini Sceleris etiam participem dicunt.

Κοινωνῶ cum accuſatiuo κοινωνίαν & datiuo σοι, ex Platone pro Tecum habeo commercium. Ex eodem κοινωνεῖν τινι pro Cum aliquo conſueſcere. Et ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνεῖ, De rep. lib. 1, pro Talis cum tali conſociatur. Et κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσι pro Conuenire nolunt. Sed & cum genitiuo rei, verbo eodem redditur, κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας, inter nos conuenit. Cum alia etiam conſtructione, εἰκότως σοι ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, pro Tecum communicare. ea in ſignificatione qua dicitur Communicare ſuum cõſilium. Redditur etiam, Tecum agere de reipublicæ gubernatione. Fortaſſe exponi etiam poteſt, Societatem tecum inire, vel Socium te habere circa, &c.

Κοινωνῶ cum datiuo rei, vt τὰ τῇ τοῦ σώματος θερμότητι κοινωνήσαντα quæ Fic. in Plat. Tim. vertit Applicata oris caliditati. v. l.

Κοινωνῶ γυναικὶ peculiari ſignif. ſicut & Conſueſco apud Latinos, quum dicitur Conſueſco cum muliere, Luc. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησε ποτὲ θνητῇ γυναικί. Et alibi, μὴ κοινωνήσῃς ὦ Ζεῦ τῇ Νηρηΐδι.

Κοινωνῶ, non ſolùm pro Participo ſignificante Particeps ſum, ſed & pro Participo quod ſignificat Participem facio. Ita quidem Bud. ſed nullum poſterioris huius ſignificati afferens exemplum.

Κοινώνημα, ατος, τὸ, Commercium. Plato in 1 De rep. ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἤ τι ἄλλο; κοινωνήματα δῆτα. Hæc Budæus, citãs & ex Ariſt. Pol. 3. Plut. Symp. ſept. ſap. φιλανθρωπότατα καὶ πρῶτα κοινωνήματα πρὸς ἀλλήλους, ſocietates humaniſſimæ & primæ. Hunc autem Plutarchi locum in lib. De primo frig. οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινώνημα, Turnebus ita interpr. Vt qui neque calidus ſit neque frigidus, ſed caloris & frigoris medium quoddam temperamẽtum & communio.

C. Ἀκοινωνησία, ας, ἡ, Cõmunio & participatio nulla, Commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non eſt. Ariſtot. Polit. 2, cap. 3, διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, quia poſſeſſiones non ſunt communes.

C. Ἀκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui cum altero non communicatur, Cuius alter particeps non ſit. Plutarch. Lycurgo, καταγελῶν τῶν ὡς ἄμικτα καὶ ἀκοινώνητα ταῦτα μιαινόντων σφαγαῖς καὶ πολέμοις, vt quæ communia alius nobiſcum habere nequeat: liberos videlicet eorúmque procreationem, quorum ipſe κοινωνίαν τοῖς ἀξίοις κατίστησι. Et τὸ ἀκοινώνητον, idem quod ἀκοινωνησία. Herodianus lib. 8, τὸ ἀκοινώνητον ἐν ταῖς ἐξουσίαις ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν εἷλκεν, de Maximo & Balbino: quorum alter cum altero imperium commune habere grauabatur, ſed μοναρχίας eos cupiditas inceſſerat. In quem ſenſum Lucanus dicit, Nulla fides regni ſociis, omniſque poteſtas Impatiens conſortis erit. Ἀκοινώνητος dicitur etiam Qui nihil commune habet cum altero, Cui nihil communicatur, Qui particeps non eſt. Greg. in orat. De Filio, ὡς δέον ἀκοινώνητον εἶναι καὶ μέχρι τούτου τὸ θεῖον τοῖς ἡμετέροις, quaſi oporteat Deum nihil nobiſcum commune habere. Vel, communionem nobiſcum & conſortium reſpuere. Sed tunc ad ſequentẽ ſignif. pertineret. ‖ Ἀκοινώνητος, Qui nihil ſibi cum altero commune eſſe vult, Qui alterum participem & conſortem ferre nequit. Lucianus in Vit. auct. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος. ‖ Ἀκοινώνητος à Budæo exponitur etiam αὐθέκαστος, Seuerus natura, Rigidus, Exactè rectum verúmque perſequens. Quo ſenſu vſurpaſſe Cicero videtur lib. 6 Epiſt. ad Att. Nullas vnquam ad me literas miſit Brutus, ne proximè quidẽ de Appio, in quibus non ineſſet arrogans & ἀκοινώνητον aliquid. Sic videtur etiam accipi apud Gellium lib. 12, cap. 12 in eiuſdem Ciceronis verbis, manifeſti mendacii crimen ioculari reſponſione eludentis, Ἀκοινώνητοι homines eſtis, quum ignoratis prudentis & cauti patriſfamiliàs eſſe quod emere velit, empturum ſe negare, propter competitores emptionis. ‖ A Suida exponitur ἀκριβής. quo ſenſu forſan accipitur apud Plin. lib. 3, epiſt. 9, Habet quidem gloriam ſtudiis præſertim quiddam ἀκοινώνητον: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio. VNDE Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè, Auſterè, vt exponitur apud Ciceronem in Epiſt. ad Atticum lib. 6, epiſt. 1, Totum hoc Bruto dedi, qui de me ad te humaniſſimas literas ſcripſit: ad me autem, etiam quum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, ἀκοινωνήτως ſolet ſcriberet.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quocum communicemus, Dignus cuius conſortium & ſocietatem expetamus. Plato Polit. lib. 2, τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχουσι.

C. Ἀνακοινωνέω, Communico. v. l.

C. ΕΠΙκοινωνέω, Commune habeo. Æſchines contra Cteſiphontem, ἐάν τι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένων νόμῳ. Ariſtot. 2 Œconom. ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαῖον. Et in paſſ. ex Platone De legibus, ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

C. ΚΑΤΑκοινωνέω, Communico, Impertior. Ex Æſchine.

ΚΟΙΡΑΝΟΣ,

ου, ὁ, Princeps, Imperator, Dominus. Il. α, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. Il. β, οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, ductores & imperatores. ‖ Eſt etiam nomen proprium apud Pauſaniam in Att. & apud Athen. lib. 13. Veteres (vt ſcribit Euſtathius) deriuant hoc vocabulum à καιρός, verſo α in ο, vt ſit οἱονεὶ ὁ τοῦ καιροῦ κύριος: (vnũ autem è noſtris veteribus lex. itidem à καιρός, ſicut ἔρχαμος ab ἀρχός deduci ſcribit vt ſit quaſi ὁ ἐν καιρῷ ἄρχων.) alibi autem (videlicet in illud Od. σ, ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος, de Iro) idem Euſtathius ex veteribus tradit κοίρανον eſſe τὸν πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελοῦντα, vt Achilles πρὸ τῆς μήνιδος: at βασιλέα eſſe τὸν πάντοτε καὶ ἀπὸ γένους ἄρχοντα. Scribit tamen poſſe etiam deriuari à κόρος ſignificante νέος, pleonaſmo literæ ι.

Κοιρανίη, Dominium, Imperium. v. l.

C. Πολυκοιρανίη, Imperium multorum, Dominium multorum. Iliad. β, Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς: quo in loco Ariſtot. Polit. 4, cap. 4, dicit incertum eſſe an intelligat imperium populi qui μόναρχος γίνεται σύνθετος εἷς ἐκ πολλῶν, an verò ὅταν πλείους ὦσιν οἱ ἄρχοντες ὡς ἕκαστος. Eũdẽ verſum in ſe tranſtulit Caligula apud Suetonium, Quũ audiret forte reges qui officii cauſa in vrbem aduenerant, concertantes apud ſe ſuper cœnam de nobilitate generis, exclamauit, Εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. nec multum abfuit quin ſtatim diadema ſumeret, ſpeciémque principatus in regni formam conuerteret. In v. l. eſt ETIAM Πολυκοίρανος, Multorum dominus & rex.

Κοιρανικὸς, οῦ, ὁ, Imperatorius, Principalis. Opp. lib. 3 De ve

nat. Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν δ᾽ἐκπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, miſſus ad oculos imperatorios, Ad imperatorem miſſus. Apud eundem κοιρανικοὶ λέοντες, imperatorii leones, id eſt Imperatorio & generoſo animo: vel qui ſunt velut principes & imperatores cæterorum animalium. Vide Κοιρανέω. A

Κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, vt Sophoclis ſchol. exponit in Antigone pag. 251, Λεύσσετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν Οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω, ibi enim Antigonen vult alloqui chorum, vt κοιρανίδαι ibi ſint οἱ ἔνδοξοι τῶν πολιτῶν, qui & ipſi dicantur κοίρανοι: vel autores generis eam reſpicere, id eſt reges antiquos. Fortaſſis tamē fratres compellat, Œdipi filios: vt κοιρανίδαι ſint regis filii, ſicut βασιλίδαι. B

Κοιρανέω, ῶ, Dominor, Impero. Apollon. Arg. 2, τῆσιν ποτε κοιρανέοντα. Item Principatum obtineo, Inſtar principis excello. Oppian. De venat. lib. 3, λεόντων Κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες, principatum obtinent Africani leones inter cæteros leones, leones inquam qui reliquorū animalium velut principes & imperatores ſunt. Item, κοιράνου officio fungor, Imperator & princeps ſum, Imperatorem & principem ago. Il. β, Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. C

C. ΑΝΑκοιρανέω, ῶ, Dominor, Rego. accuſatiuum habet, vi præpoſitionis, apud Homerum, μάχην ἀνακοιρανέοντα, Ordinantem prælium, vel regentem, adminiſtrantem. Sed alii ſcribunt diuiſim, ἀνὰ κοιρανέοντα.

C. ΚΑΤΑκοιρανέω, Dominor, Impero, Rego. Odyſſ. α, Ἰθάκην κατακοιρανέουσι. Od. ν, de procis, Οἳ δή τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσι, in ædibus tuis dominantur, ſeu imperant. Item κατακοιρανεῖν πολέμοιο, Adminiſtrare bellum. Od. ε, de Pallade & Bellona, πόλεμον κατακοιρανέουσι. D

ΚΟΛΑΖΩ, Fut. σω, Punio, Caſtigo. Plato in Protag. ὃς δ' ἂν ἐκτὸς βαίνῃ τούτων, κολάζει, Qui autem extra eas, videlicet leges, declinat, hunc ciuitas ſupplicio afficit. Ariſtot. Ethic. 3, cap. 5, κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. (Caſtigare improbos dicit Cic.) Sic Dem. cōtra Philipp. ἐκόλαζον καὶ ἐτιμωροῦντο οἷς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idē Olynth. 2, τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαινεῖν ὑμᾶς, τοὺς δὲ ἀδικοῦντας κολάζειν. Iſocr. κολάζειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. Idem dicit κολάζειν τοὺς ἀκοσμοῦντας. Xenoph. Hellen. 5, οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ, caſtigare irato animo. Idem Pæd. 4, κολαζόντων ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεσπόται. Interdum additur datiuus inſtrumenti. Xenoph. κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo ſumendas. Iſocr. τὸν δὲ διὰ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις ζημίαις ἐκόλασε, pœnis affecit maximis. Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, vt apud Ciceronem & Liuium, Caſtigare verberibus, & apud Plaut. Caſtigare exuuiis bubulis. Sophocles verò in Aiace cum duobus accuſatiuis iunxit, τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους, id eſt διὰ σεμνῶν ἐπῶν παίδευε. Sic apud Virgilium, — dictis caſtigat Aceſtes. Et apud Plautū, Vt eum dictis plurimis caſtigem. Et caſtigare verbis apud Ciceronem. Κολάζομαι, Punior, Caſtigo, Pœnæ de me ſumuntur, Pœnæ mihi infligūtur. Demoſth. contra Mid. μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. Xenophon Hellen. 6, κολάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων. Plutarchus, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι. Idem de elephantibus, εἷς δὲ δυσμαθέστατος ἀκούων κακῶς ἑκάστοτε, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀναπαττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quod ita Plinius, Certum eſt vnum elephantem tardioris ingenii in accipiēdis quæ tradebantur, ſæpius caſtigatum verberibus, eadem illa meditantem noctu repertum. Syn. epiſt. 57, τῶν μέντοι κολαζομένων ὁ θεὸς κήδεται. Et cum genitiuo apud Thucydidem, κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ pœnas do. Et in gerundio, apud Plutar. πότε καὶ πῶς καὶ μέχρι πόσου κολαστέον ἕκαστον τῶν πονηρῶν. Κολάζομαι actiuè quoque capitur pro κολάζω. Ariſtoph. Veſp. Νῦν ἐκεῖνο νῦν ἐκεῖνο τούξυθυμον ᾧ κολαζόμεσθα κέντρον ἐντατ' ἀεί, quo caſtigamus eos qui nos infeſtant, Quo iniurias vlciſcimur. Apud Ariſtot. quoq; in 6 De hiſt. anim. κολάζεσθαι actiuè capi pro κολάζειν teſtatur Bud. Comm. p. 763. vbi vide locū. Κολάζω, Caſtigo, ſeu Reprimo, Coerceo, Moderor: ſeu (vt Budæus interpretatur) Quod nimium eſt reprimo, Freno, & quaſi caſtro. Theophr. in 1 De cauſ. κολάζειν τὰ δένδρα, caſtigare arbores luxuriantes, vt Stat. lib. 9 Theb. dicit Libertas iubarum caſtigata. Item κολάζειν τὸ αἰοιδοῦν apud Poll. id eſt συστέλλειν, reprimere. Galenus in 1 ad Glauconem, τὰ γὰρ ἐναντία τῶν ἐναντίων ἰάματά ἐστι, κολάζοντα μὲν τὸ ὑπερβάλλον, ἀντιπληροῦντα δὲ τὸ λεῖπον. Et κολάζειν τὸ πάθος apud Plutarchum Artoxerxe, eo ſenſu quo Lucanus dicit immodicum dolorem caſtigare, id eſt reprimere: & Cicero, Vidéſne vt obmutuerit non ſedatus corporis ſed caſtigatus animi dolor? Item κολάσαι τὸ πλεονάζον apud Plutarch. Sympoſ. Reprimere & coercere quod exuperat. (Dicitur etiam κολάζειν διαλόγους, vt Horatius dicit multa litura coercere carmen & ad vnguē caſtigare. Philoſtr. ep. 13, Αἰσχίνης ὁ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους, ὑπὲρ οὗ πρῴην ἐσπούδαζες ὡς οὐκ ἀφανῶς τοὺς διαλόγους κολάζοντος, caſtigantis. Eadem ſignif. apud Pollucem, κεκολασμένος ῥήτωρ, ὁ βεβασανισμένος, διεσμιλευμένος, ἠκριβωμένος, Preſſus, Limatus, Caſtigatus: cuius oratio advnguem caſtigata eſt, nec in ea quidquam luxuriat.) Et in paſſ. κεκολασμένη δίαιτα, moderata & cuius luxuries quaſi caſtigata eſt. Luc. Hermot. ὑπὸ διαίταις κεκολασμένην, ἀλλ' αὐτὰ πάντα καὶ ἐλεύθερα. Plutarchus Lycurgo, pag. 17, καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν οὐχ οὕτω κεκολασμένην οὐδ' ὑποβεβλημένον τοῖς νέοις παρεῖχον. Ariſtot. Eth. 3, ſub finem, τὸ δὲ πειθοῦν, videlicet μετρίας εἶναι τὰς ἐπιθυμίας καὶ ὀλίγας καὶ τῷ λόγῳ μηδὲν ἐναντιοῦσθαι, εὐπειθὲς λέγομεν καὶ κεκολασμένον. Ab hac ſignif. EST Ἀκολασία ET Ἀκόλαστος. A participio autem κεκολασμένος eſt ADVERB. Κεκολασμένως, Moderatè, Frenando & caſtigando cupiditates & luxuriam. Athen. lib. 6, τί οὖν οὐχ εἶχε καὶ Σμικρίων καὶ ὁ Κάσσος οἰκέτας; εἶχον, ἀλλ' ἐφύλασσον τοὺς πατρίους νόμους καὶ κεκολασμένως ἔζων, τηροῦντες τὰ τῆς πολιτείας ἔθη. niſi forte hîc in prima ſignific. aliquis mallet accipere pro Subeundo pœnas ſi contra leges fieret.

Κόλασμα, ατος, τό, Pœna, vel Quod pœnæ caſtigationíſque loco infligitur. Xenoph. Pæd. 3, οἱ μὲν τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ, σιδήρῳ παιόμενοι, ὅμως ἐθέλουσι καὶ πάλιν μάχεσθαι τοῖς αὐτοῖς. Plutarch. κολάσματα σκυθρωπά.

Κολασμός, οῦ, ὁ, Pœnæ inflictio, Punitio, Pœna. Plut. De virtute morali, οἱ δὲ καὶ ζημίαις αἰωνίοις ὑπὸ γῆν καὶ κολασμοῖς φρικώδεσι κακὸν ἐστὶ νομίζουσι τὸν θάνατον. Idem Alcib. φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπιπτεν εἰς τοσοῦτον τὸν κολασμόν. Item Moderatio, Refrenatio, Caſtigatio. Plut. De loquacitate, οὐκ ἔστι γλώσσης ῥεούσης ἐπίσχεσις οὐδὲ κολασμός.

Κόλασις, εως, ἡ, idem. Differt à τιμωρίᾳ, vt docet Ariſtoteles Rhet. 1, quòd κόλασις ſit τοῦ πάσχοντος ἕνεκα, τιμωρία autem, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ. Et Gellius, lib. 6, cap. 14, Puniendis peccatis tres eſſe debere cauſas exiſtimatum eſt. Vna eſt quæ νουθεσία vel κόλασις vel παραίνεσις dicitur: quū pœna adhibetur caſtigādi atq; emēdandi gratia, vt is qui fortuitò deliquit, attentior fiat correctiórque. Altera eſt quā ii qui vocabula iſta curioſius diuiſerunt, τιμωρίαν appellant. ea cauſa animaduertendi eſt quum dignitas autoritáſque eius in quem eſt peccatū, tuenda eſt, ne prætermiſſa animaduerſio cōtemptum eius pariat & honorem eleuet. Plutarchus de ſera numinis vindicta, προσήκει δήπουθεν ὡς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κόλασιν. In eodem libro, τῆς περὶ τὴν κακίαν ἰατρείας ὡς φάρμακον, ἑκάστῳ προσφέρει τὴν κόλασιν. Et apud Ariſtot. Polit. 5, τὰς κολάσεις πατρικῶς ποιεῖσθαι. Apud eundem Ethic. 10, cap. 9, τοῖς ἀπειθοῦσι καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι. Et Eth. 2, cap. 3, αἱ κολάσεις γινόμεναι διὰ τούτων. vbi (vt Plutarch. paulo antè) & ipſe dicit κολάσεις eſſe ἰατρείας. Item Caſtigatio, vt κόλασις τῶν δένδρων apud Theophr. (ſicut κολάζειν ſuprà) Caſtigatio quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, & qua velut ſupplicio coercentur & reprimuntur.

Κολαστής, οῦ, ὁ, Punitor, Caſtigator. Plutarch. De ſera numinis vind. ὑπό τινος θεῶν οὔτε ἀνθρώπων δεῖσθαι κολαστοῦ νομίζοντας τοὺς ἀνοσιουργοῦντας. Idem in eodē lib. ἐνίους γὰρ καὶ κολαστὰς ἑτέρων πονηρῶν ὡς δημοκοίνοις ἀπεχρήσατο τὸ δαιμόνιον. Syneſ. epiſt. 121, τῆς πονηρίας κολαστάς. Idem epiſt. 57, ὅταν δέηται κολαστῶν. Pro vindice & tortore etiam citatur ex Eurip.

VNDE Κολαστικός, ή, όν, q. d. Punitorius, Pœnas infligere ſolens. Plut. in libro qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, τῶν θεῶν τὸν βασιλέα, μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην, οἶμαι, καλοῦσι· τὸ δὲ κολαστικόν, ἐριννυῶδες καὶ δαιμονικόν, οὐ θεῖον δὲ οὐδὲ ὀλύμπιον.

Κολαςήειος,ου,ὁ ϰ ἡ, Aptus ad pœnas inferẽdas, Ad pœnas A
infligendas comparatus, ὡς κολαςήειον πῦρ apud Naz.
Ατ Κολαςήειον,ου,τὸ, Locus ſupplicii, vel Inſtrumentum
aptum ad ſcelerum pœnas inferendas, Tormentum ad
punienda & vindicanda delicta. Plutarch. De fort. Ale-
xandri lib.2, οὐδὲ μάςιγες, οὐδὲ πέδαι, μανικὰ ϰαὶ βάρβαρα κο-
λαςήεια θαλάσσης. Syn. ep. 58, ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀπὸ Σκυθῶν κολαςηρίοις ᾐκίζετο, his eum abominandis ſupplicii infe-
rendi inſtrumentis cruciabat. Et paulo antè, ἄηθη κολα-
ςήειων εἴδη ϰαὶ σχήματα, inuſitata tormenta. Et epiſt. 79,
δακτυλήθρας ϰαὶ ποδοςράβας ϰαὶ ξύλων, ϰαὶ ξένα ἄττα κολαςή- B
εια, peregrina pœnalium inſtrumentorum genera. Gre
gorius in Maccab. encom. καινότερα ἐπινόησον κολαςήεια.
In quibus locis ſubaudiri poteſt ſubſtant. ὄργανον. Pro lo
co autem vbi ſontes torquentur, id eſt carcere, accipi-
tur apud Syneſ. De inſomn. ἐφ᾽ οἷς πεϱὶ τῶν ἐπενοχλῆσθαι τὰ
κολαςήεια, repleti ſunt carceres. Accipitur etiam pro
ipſa pœna. Sic enim interpr. vulg. lex. hunc quem ex
Xenoph. citant locum, ἀλλ᾽ ἐκείνους κολαςηρίου ἕνεκα τοὺς πάν-
τ᾽ οἰομένους εἰδέναι, ἐρωτῶν ἤλεγχε, quæ caſtigationis cauſa
coarguebat. C

C. Ἀκολασία,ας,ἡ, Intemperantia, Petulantia, Proteruitas,
Laſciuia. Vertitur etiam Luxuria. Ἀκολασία opponitur
σωφροσύνη. Apud Athen. lib.14, αὕτη δὲ σωφροσύνης ἀκολα-
σίαν ϰαὶ ἄτην. Ariſtoteles Rhet.1, σωφροσύνη δὲ, ἀρετὴ δι᾽
ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει.
ἀκολασία δὲ τοὐναντίον. Id eſt, σωφροσύνη eſt virtus per quã
ad corporis voluptates ita ſe habent vt lex iubet: ἀ-
κολασία autem contrà. vel, per quam circa volupta-
tes corporis ita ſe gerunt vt, &c. Idem Ethic. ad Ni-
comachum libro 2, cap. 7, ait σωφροσύνην eſſe μεσό- D
τητα, id eſt mediocritatem circa voluptates corpo-
ris, & quidem eas potiſſimùm quæ tactu percipiuntur:
ἀκολασίαν autem eſſe ὑπερβολὴν, id eſt exceſſum. No-
tandum eſt autem ἀκολασίαν ſæpe de intemperantia cir
ca res venereas dici. Plut. περὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἡλ. &c. Καὶ τὴν ἀναί
δειαν ἐν φωνῇ ϰαὶ τὴν ἀκολασίαν ἐν αἰδοίοις κολάζων. Chryſo-
ſtomus De ſacerdotio, ἀκολασίας ἐφόδιον αἱ συνεχεῖς τῶν γυ
ναικῶν ἐντεύξεις, Intemperantiæ alimentum, aſſidua cum
mulieribus colloquia. Ἀκολασία finitima eſt τῇ ἀκρασίᾳ.
quod tamen ſit diſcrimen docet pluribus Plutarch. ἐν E
τῷ περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Sciendum eſt autem ἀκολασίαν ſo-
nare ad verbum incaſtigationem. Fit enim à κεκόλασαι
ſecunda perſona præteriti à verbo κολάζομαι, præfixo α
priuatiuo. Ad quam etymologiam fortaſſe obiter allu
dens Plutarchus dixit in loco modò citato, ϰ τὴν ἀκολα
σίαν κολάζων.

C. Ἀκόλαστος,ου,ὁ ϰαὶ ἡ, Intemperans, Petulans, Proteruus,
Laſciuus, Libidinoſus. Ad verbum ſonat Incaſtigatus,
vel Incaſtigabilis, vt modò dictum eſt ἀκολασίαν ſonare
Incaſtigationem. nam vt ἀκολασία fit à ſecunda perſo- F
na κεκόλασαι, ſic ἀκόλαστος à tertia κεκόλασται, vtrobique vi-
delicet præfixo α priuatiuo. Suidas tamen (non exactè
ad etymum reſpiciens) ἀκόλαστος exponit κολάσεως ἄξιος,
id eſt caſtigatione dignus. ſubiungitque hunc Ariſto-
phanis locum, ἀλλ᾽ ἀκόλαστος ἐστὶν ἀεὶ τοῖς τρόποις. Gellius li-
bro 1, cap. 2, Sed enim quæ nimia ex guſtu atque tactu
eſt, ea voluptas, ſicuti ſapientes viri cenſuerunt, omniũ
rerum fœdiſſima eſt. Eóſque maximè qui duabus iſtis
belluinis voluptatibus ſeſe dediderunt, grauiſſimi vitii
vocabulis Græci appellãt ἀκολάστους vel ἀκρατεῖς. nos eos
vel incontinentes dicimus vel intemperantes. ἀκολάστους
enim ſi interpretari coactius velis, nimis id verbum
inſolens erit. Iſtæ autem voluptates duæ guſtus atque
tactus, id eſt libidines in cibos atq; in venerem prodi-
gæ, ſolæ ſunt hominibus communes cum beſtiis: &
idcirco, &c. Hactenus ex illo Gellii loco. in quo notan-
dum eum non videri ad illam differentiam reſpexiſſe
quæ eſt inter ἀκρατὴς & ἀκόλαστος, ſicut & inter ἀκρασία
& ἀκολασία. nam hæc à Plutarcho diſtingui docuimus
antea. Idem lib.7, cap.11, vult ἀκόλαστον eſſe vnum ex vo-
cabulis quo Græci eum appellãt quem Latini Nequã. H
Ita enim ſcribit, Et nequam hominem nihili, neque rei
neque frugis bonæ. Quod genus Græci ferè ἄσωτον, ἢ ἀ-
κόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἄχρηστον, ἢ κακόσχολον, ἢ μιαρὸν dicũt. Hac-
tenus Gell. ‖ Sciẽdũ eſt autem aliquãdo abſolutè po-

ni, aliquando addi περὶ τὰ ἀφροδίσια, aut tale quid: ac
tum eius ſignificationem reſtringi. Pro eodem ἀκόλα-
στος περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι, apud Ariſtotelem. Item, ἀκόλα-
στος πρὸς τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀφροδισίων. Item, ἀκόλαστος πρὸς τὰς
συνουσίας apud Plutarchum in Lycurgo. Tradit autem
in Probl. Ariſtoteles (quod & ex Gellii modò citatis ver
bis diſcimus) ἀκολάστους eſſe & περὶ τὰ ἀφροδίσια & περὶ τὰς
τῆς τροφῆς ἀπολαύσεις. quæ etiam verba ibidem affert Gel-
lius. Quum igitur ἀκόλαστος ſimpliciter & per ſe poni-
tur, vtrunque vitium debemus intelligere: aut etiam
generalius ἀκόλαστον dici qui voluptatib⁹ corporis præ-
ter fas & æquum ſit deditus. ſic enim idem Ariſtote-
les lib. 1 Rhet. ad Theodecten, ἀκόλαστος μοχθηρὸς ἔσται ϰαὶ
ἄδικος περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. ‖ Interdum ἀκόλα-
στος dicitur abſolutè pro ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδίσια. vt a-
pud Athen. lib.13, ἀκόλαστος γυνή. Gregor. Nazianz. De
theologia, animalia σώφρονα & ἀκόλαστα inter ſe oppo-
ſuit. ‖ Lucianus τὸ ἀκόλαστον τῆς διαίτης dixit in Ni-
grino, vbi etiam τὸ ἀκόλαστον ſubſtantiui forma pro τὴν
ἀκολασίαν vſurpat. ſonat autem hîc luxuriem.

Ἀκόλαστος ad alia tranſlatum. vt ἀκόλαστος γλῶσσα apud
Euripidem initio Oreſtis, Lingua petulans. Nam Lati-
ni ſimiliter adiectiuum Petulans, vt & ſubſtantiuum
petulantiam, de effreni etiam lingua vſurpant, ſicut &
de libidinibus. Euripides initio Oreſtis de Tantalo, ἀ-
κόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. Ælianus apud Suidam
ἀκόλαστον & ἀκρατῆ γλῶσσαν dicit.

Ἀκολαστότατον Erotianus apud Hippocratem expo-
nit ἀναιδέστατον, id eſt impudentiſſimum. Paulo antè an-
notaui ex Plutarcho, ϰαὶ τὴν ἀναίδειαν ἐν φωνῇ ϰαὶ τὴν ἀκο-
λασίαν ἐν αἰδοίοις κολάζων.

Ἀκολάστως, aduerb. Intemperanter, Petulanter, Proteruè.

Ἀκολασταίνω, Intemperanter ſeu petulanter ago, vel Petu-
lanter me gero, Petulantia vtor, Proteruè ago. Item Li
bidinor, Proteruè & libidinoſè viuo. Ariſtoph. ὑμεῖς
δ᾽ οἱ θεοὶ ἀκολασταίνετε. Plutarchus Alcibiade, ϰ ἀκολασταί-
νῃ μεθυσκόμενος ϰαὶ συνὼν ἑταίραις Ἀβυδηναῖς ϰαὶ Ἰωνικαῖς, id
eſt, Et intemperanter viuat, ebrietati deditus & cum
meretricibus Abydenis & Ionicis conſuetudinem ha-
bens. Ariſtoteles Rhet. 2, σωφρονεῖν & ἀκολασταίνειν inter
ſe opponit: ſicut ἀκόλαστον & σώφρονα opponi, item ἀκο-
λασίαν & σωφροσύνην paulo antè admonuimus.

Cõpoſita SVNT Συνακολασταίνω ET Ἐνακολασταίνω. Eſt
autem συνακολασταίνειν τινὶ, vnà cum aliquo intemperan-
ter viuere. Plutarchus in Demetrio, ὅτι Χρυσίδι ϰαὶ Λα-
μίᾳ ϰαὶ Δημοῖ ταῖς πόρναις ἐκείναις συνακολασταίνοι, id eſt,
Proteruè & libidinoſè viueret, & in omni laſciuia ver-
ſaretur. Ita Bud. omittens præpoſitionis σὺν interpre-
tationem. Ἐνακολασταίνειν autem apud Athenæum le-
gitur, lib.12, γυναῖκα ϰαὶ τέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑπὸ χεῖρα,
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σταθέντες, ἐνακολάσταινον αὐτοῖς, id eſt, ſtupro & li
bidine contaminabant, Budæo interprete. Siquis autẽ
faciliorem interpretationem poſtulat, ἐνακολασταίνειν τινὶ
eſt quaſi ἀκολασταίνειν ἔν τινι, petulantia vti in aliquo aut
in aliqua, Libidinari in aliqua, Petulantiam aut libidi-
nem ſuam exercere in aliqua. Cicero dicit petulantem
eſſe in aliqua virgine, quod ego verti Græcè exiſtimo
elegantiſſimè, ἐνακολασταίνειν τινὶ παρθένῳ. Idem, Lapſa eſt
alicuius libido in muliere ignota.

Ἀκολαστέω,ῶ, Fut. ήσω, idem quod ἀκολασταίνω. Sed ab ἀκολα-
σταίνω nullum formatur verbale nomen. At verò [illegible]
κολαστέω FIT Ἀκολάστημα, id eſt, Factũ petulans ſeu intem
perans, Factum petulantiæ plenum.

ΚΟΛΑΠΤΩ,

Fut. ψω, Tundo, Excauo: vt auis
roſtro, faber malleo. Ariſtot. Hi
ſtoriæ anim. lib.9, cap.1, de ægitho aue aſino infenſa, ὁ
δ᾽ ὄνος τὴν βλάβην ταύτην κολάπτει ἐπιπτάμενος τὰ ἕλκη αὐτοῦ.
Quæ verba Plin. lib.10, cap.74, ita interpr. Aduolans vl
cera eius roſtro excauat. Et paulò pòſt, ϰαὶ κόραξ ταύρῳ
ϰαὶ ὄνῳ πολέμιος, διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, ϰαὶ τὰ ὄμ-
ματα κολάπτειν αὐτῶν. Exculpere oculum alicui dicit Te
rentius. & Exculpere nidum in pariete, Varro: ſicut la-
picida malleo roſtrato in lapide cauũ facit. Et τὸ ἧπαρ
κολάπτειν apud Lucian. Roſtro tundere. pro quo idem
dicit τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν. Iulian. lib.2 Epigr. μήποτε κολάψῃ Αἵ-
ματι πυγμαίων ἡδομένη γέρανος, Ne roſtro te petat, Ne ro-

ſtro te tundat. Athen. lib. 11, βολβοὺς τρώγων, τυροὺς κόπτων, ὡὰ κολάπτων. Ἐγκεκόλαπται ἄνθρωπος, inſculptus eſt, v.l. ex Luciano. A

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, Inſtrumentum lapicidarum malleo ſimile, ſed roſtratum, quo marmora incidunt. Luc. in ſuo ſomnio, μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπίας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔχεις. Plut. de Iſocrate, μονονοὺ κολαπτῆρσι καὶ ξυστῆρσι τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ῥυθμίζων.

C. Ἀποκολάπτω, Tundẽdo aufero. vel Pertũdo, Inſculpo. In v.l. exponitur Priuo, Expello nocendo.

C. Ἐγκολάπτω, Inſculpo, Incido: vel Tundendo inſculpo, Tundendo incido. Plut. Pericle, pag. 52, τῶν Λακεδαιμονίων, ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμαντείαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου. Pro quo ἐγκολάπτειν aliquanto pòſt dicit ἐγχαράττειν. hæc enim ſequũtur, λαβὼν καὶ αὐτὸς προμαντείαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξεν. Et in paſſ. apud Herodot. ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, in petris inciſus. B

Ἐγκόλαμμα, ατος, τὸ, Sculptura ſiue ſcalptura tundendo inciſa.

Ἐγκολαπτὸς, οῦ, ὁ, Inſculptus, Inciſus. vel Tũdẽdo inſculptus. C

C. Ἐκκολάπτω, Exculpo, Tundendo eximo: vt auis roſtro. Excĩdo. hoc eſt, Quod inſculptum ſeu inciſum eſt, eximo. Demoſth. καὶ τὸ ψήφισμα ἐκκολάψαντες ὃ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται. Plutarchus περὶ τῆς Ἡροδότου κακ. in fine, loquens de quodam epigrammate Pauſaniæ, τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν. de quo Thucyd. lib. 1, pag. 42, τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις. At ἐκκολάπτειν ὠὰ dicitur gallina quum maturo fœtu roſtro ea pertundit & frangit: aut τοὺς νεοττοὺς, quum eos pertuſis roſtro ouis eximit. Latini Excudere & Excludere dicunt: Græci ἐκλέπειν etiam, id eſt corticem ſeu putamen detrahere. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, cap. 29, de coccyge, ſeu cuculo, ἐν οὗ ἂν τέκῃ νεοττιᾷ, τοῦτο ὁ ὄρνις ἐκκολάπτει καὶ τρέφει. de quo lib. 6, cap. 7, dicit, τίκτει δὲ καὶ ὑπὸ τῇ τῆς ὑπολαΐδος νεοττιᾷ· ἡ δὲ ἐκλέπει καὶ ἐκτρέφει. Pro eo verò quod in Geopon. legimus, τὰ δὲ ἐκκολαπτόμενα νεόττια ὑπαναστέον ἀπὸ τῆς ἑκάστης ὄρνιθος, καὶ ὑποβλητέον τῇ ὀλίγα ἐχούσῃ, ita Varro ſcripſerat, Excuſos pullos ſubducendum ex ſingulis nidis & ſubiiciẽdum ei quæ habeat paucos. D E

Ἐκκόλαψις, εως, ἡ, Exciſio quæ tundendo fit. Dicitur etiam de excluſione ouorũ & pullorum. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 6, ὅταν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι γίγνηται ἡ ἐκκόλαψις τῶν ᾠῶν. Alibi dicit ἐκκόλαψις τοῦ νεοττοῦ, excluſio pulli.

¶ Κόλαφος, ου, ὁ, Colaphus, Alapa: plaga quæ palma in maxillam alicuius incutitur, ſeu ἡ διδομένη διὰ τῶν μέσων δακτύλων πληγὴ, vt Etymol. exponit, ex Epicharmo citans, ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δ' ἐνός. Apion apud eundem deducit à κολάπτω, Euſtath. à κόλον ἀφάσθαι, id eſt μέγα, vt κόλαφος ſit ὁ μεγάλην ἁφὴν ἔχων. Pro hoc autem κόλαφος Atticis vſitatum eſt κόνδυλος, teſte eodem Euſt. F

Κολαφίζω, Colaphum duco alicui, Colaphum incutio, Colaphum infligo, Colaphum infringo. Sic enim Latini loquuntur. Seu Depalmo aliquem, id eſt palma percutio: apud Gellium, ex tabulis legum. Vnde ἐκολάφισαν apud Euſtath. ex Pauſania. Frequens huius vocabuli vſus eſt in Nouo teſtamento. vt Matth. 26, ἐκολάφισαν αὐτόν. 1 Cor. 4, κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν.

Κολάφισμα, ατος, τὸ, Plaga colapho incuſſa, ſeu Colaphus. τὸ διὰ κοίλης ἀφῆς ῥάπισμα, vt in noſtro veteri lexico exponitur. G

ΚΟΛΛΑ, ης, ἡ, Gluten ſiue Glutinum. Dioſcor. libro 3, cap. 101, κόλλα (ἣν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν) καλλίστη ἐστὶν ἡ Ῥοδιακὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη. Plin. lib. 28, cap. 17, Glutinum præſtantiſſimum fit ex auribus taurorum & genitalibus: Rhodiacum fideliſſimum. Plutarchus De ſolert. anim. μήτε κόλλης δεόμενος, μήτε τινὸς ἄλλου δεσμοῦ, de altari quodam corneo. Κόλλα Heſychio eſt τοῦ βοὸς τὸ νωταῖον δέρμα, paulo antè verò dixerat κόλλα eſſe περιτμήματα δερμάτων ἀφ' ὧν ἕψεται ἡ κόλλα τοῦ βοός. quæ tamen expoſitio ab eodẽ tribuitur vocabulo κολλόψ.

C. Κολλομελέω, Carmina cõglutino & concinno, (vt Cicero dicit Conglutinatio verborum) Concinnè & compoſitè coagmento.

C. Κολλοπώλης, ου, ὁ, Qui glutinum vendit. Bud. ex Poll.

C. Κολλεψὸς, οῦ, ὁ, Qui glutinum coquit. Bud. ex Poll.

C. Ἄκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutinis expers. Item Qui conglutinari nequit, Glutino inſociabilis. Theophraſtus, ἀσύμπλεκτα δὲ καὶ ἄκολλα, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σκαληνὲς, ἀλλὰ γραμμοειδῆ εἶναι.

C. Ἔγκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenax inſtar glutinis, vel Cohibens & continens in modum glutinis. Plutarchus De ſolertia anim. loquens de hirundinum in nidificando ſolertia, ἂν πηλοῦ τινος ἐγκόλλου δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττιάν. Et τὸ ἔγκολλον neutro genere Glutinoſa tenacitas. vel Id quod continet & cohibet in modum glutinis, Id quo res aliquæ veluti glutino ſociantur. Idem in libro qui Περὶ πολυφιλ. inſcribitur, τὰ συμπαγέντα, κἂν χαλάσῃ τὸ ἔγκολλον, ἐνδέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν· συμφυοῦς δὲ σώματος ῥαγέντος, ἔργον ἐστὶ κόλλησιν εὑρεῖν καὶ σύμφυσιν.

VNDE Ἐγκόλλως, More eorum quæ glutinoſa tenacitate prædita ſunt. Dioſcorides libro 5, de terra Samia, προσκριτέον τὴν ἐλαφρὰν, καὶ ἐν τῷ θιγεῖν τῇ γλώσσῃ, ἐγκόλλως κρατουμένην, tãgenti linguæ glutinis modo adhæreſcentem, ſeu linguæ glutinoſam, vt Plin. interpr. lib. 35, c. 16.

C. Σύγκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutino ſociatus, Glutino iunctus.

VNDE Συγκόλλως, More eorum quæ glutino ſociata ſunt. Exemplum habes in Κολλάω. Item Conuenienter, Congruenter: συμφώνως: metaphora ſumpta ab iis quæ glutino ſociata ſunt. Æſchyl. Suppl. Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί.

Κολλήεις, εντος, ὁ, Glutinatus, Conglutinatus, Glutine compactus. Iliad. ο, de contis nauticis, Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ: quem locũ declarat hic eiuſdem in eodem libro, ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, compactum annulis ſiue clauis ferreis, vt ligna glutine cõpinguntur. Heſiod. Aſpide, τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντ'. Hom. verò dicit ἅρματα κολλητὰ, vt & κολλητὸν δίφρον.

Κολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glutinoſus. Plato Cratylo, docens linguam impingere facilè in pronuntiando λ, exempli loco ſubiungit, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες. Athenæus lib. 3. Et Ariſtoteles, ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα φέρουσαι ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων, i. (Plinio interprete) Faciunt melliginem è lacrymis arborum quæ glutinũ pariunt, ſalicis, vlmi.

Κολλάω, ῶ, Glutino. vt κολλᾶν σίδηρον, glutinare ferrum, id eſt ferruminare. Plut. Sympoſ. 1, μᾶλλον ἀλλήλων ἀντιλαμβάνονται καθάπερ ὁ κολλώμενος σίδηρος. Et κολλᾶν τραύματα apud medicos, quod Plinius dicit Glutinare vulnera & Conglutinare. Metaphoricè etiam capitur vt Agglutino & Conglutino à Latinis. Apud Athenæum libro 10, in gripho de cucurbitula, Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα Οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν. Quod ænigma citatur ab Ariſtotele quoque Rhet. 3, & à Demetrio Phalereo: ſed apud Athenæum ſcribitur πυρίχαλκον vnà voce. Plato De legibus, κολλᾷ καὶ συνδεῖ. Plutarchus De Iſocrate, ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ὁμοιόπτωτα κολλῶν καὶ συνδεῖς. vt Cicero De orat. dicit cõglutinationem verborum. Idem ad Colot. τὰ στοιχεῖα κολλῶν καὶ συναρμόττων. Et apud Athenæum lib. 11, in paſſ. ἀγγεῖον κεραμεοῦν ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, quæ verba aliquanto pòſt repetuntur. Κολλῶμαι, Agglutino ſeu adiũgo me, Adhæreſco. Lucæ 10, κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ὑμῖν, qui ſe vobis agglutinauit. vt Plautus dicit, Ita mihi ad malum malæ res plurimæ ſe agglutinant. Lucæ 15, ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, ſe agglutinauit ſeu adiunxit. Act. 10, κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ, ſe agglutinare, vel coaleſcere. Act. 9, ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς. 1. ad Cor. 16, ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά ἐστι. ad Rom. 12, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ. Ad Cor. 6, ὁ δὲ κολλώμενος Θεῷ ἓν πνεῦμά ἐστι.

Κόλλησις, εως, ἡ, Glutinatio, Conglutinatio. Theophr. οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύινον τῶν πευκίνων καὶ ἐλατίνων. Vnde Plinius, Glutinum abdicant quædã ligna, & inter ſe & cũ aliis inſociabilia glutino ſicut robur. Plutarch. Sympoſ. ſept. ſapient. κόλλησιν σιδήρου καὶ σύμφυσιν τελέως, glutinationem ferri, id eſt ferruminationem. Herodian. lib. 3 de muris Byzantii, εἰς τετρά-

χρόνον εἰργασμένον τοιαύτῃ τῇ συναφείᾳ καὶ κολλήσει ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σύνθετον,tam exactis iuncturis & glutinamentis cõpactum. ‖Κόλλησις dicitur etiam de applicatione cucurbitulæ.Ariſtot.Rhet.3, quũ ænigma illud de cucurbitula in Κολλάω citatum adduxiſſet, κόλλησιν εἶναι ἐπὶ τὴν τῆς σικύας προσβολήν. ‖Κόλλησις, Agglutinatio ſiue Conglutinatio,eſt etiam figura orationis. Hermog.περὶ μεθόδου δεινότ.quærens quot modis vſus carminum eſſe poſſit in ſoluta oratione,κόλλησις μὲν ἐστιν ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος ἀφυῶς κολλήσῃ τῷ λόγῳ ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν:cuius exemplum adfert ex Æſchine contra Timarch.

Κολλητής,οῦ,ὁ,Glutinator,Concinnator.

Κολλητικός,ή,όν,Vim habens glutinandi. Plutar. De primo frig.τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σφιγκτικὸν τῇ ὑγρότητι συνέχον καὶ πιλοῦν,aqua conglutinat& copulat,vt quæ humore ſuo contineat ac coagmentet. Item κολλητικὸν φάρμακον,glutinatorium medicamentum: quod coniungit & vnit diuiſas partes,vt in priſtinam vnitatem reducantur. Quidam ἔναιμον & τραυματικὸν etiam appellant : ſed hoc latius patet.nam in finibus etiam veteribus eius vſus eſt,quum illa tantùm in vulneribus cruentis poſt abſterſum ſanguinem,vulnúſque purgatum & ſuturis fibuliſve coarctatum,adhibeantur.Galen.ad Glauc.libro 2, συμμέτρως δὲ ὑποδεχθέντος τοῦ κόλπου τῷ κολλητικῷ φαρμάκῳ ἐπιθήσεις,ὡς εἰ καὶ πρόσφατον ἔναιμον ἐθεράπευες τραῦμα.Dioſc.de ſarcocolla,δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων, glutinat ſeu conglutinat vulnera.Idem,πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς στυπτικὰ καὶ τραυμάτων κολλητικά,Vlmi & folia & cortex & rami vim habent ſpiſſandi & vulnera cõtrahendi,vt Plin.interpr. Idem lib. 1,cap.153,ἐναίμων κολλητικά, ſanguinolenta glutinant, vt Ruell.interp.Athen.lib.9,παρασκευάσαντες ἄλλα φάρμακα κολλητικὰ ὀφθαλμῶν καὶ βλεφάρων.

Κολλητός,ή,όν,Glutinatus,Glutino compactus,Glutino ſociatus.Odyſſ.φ,κολλητῇσιν ἐϋξέστης σανίδεσσιν.id eſt Forib⁹. eæ enim ex tabulis glutine coagmentatis fieri ſolent. Od.ψ,Κολλητὰς δ' ἐπέθηκε θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.Apud eũdem κολλητὰ ἅρματα quæ Heſiod.κολλήεντα dicit:itẽ κολλητὸς δίφρος.item ξυστὸν κολλητὸν βλήτροισι, quod idem ſuprà κολλᾶν.Item κολλητὸν δόρυ.In quibus κολλητὸν pro συμπεπηγμένον,(id eſt compactum)accipitur.

C.Ἀκόλλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui glutinatus non eſt,aut glutinari nequit,Inſociabilis glutino, vt Plin. paulo antè in Κόλλησις loquitur, Glutinum ſeu glutinamenta reſpuens.Gal.ad Glauc.ὅταν δ' ἐπὶ πλεῖον ἀκόλλητον ᾖ τὸ δέρμα τοῖς ὑποκειμένοις σώμασι,κόλπον ὀνομάζουσι τὸ τοιοῦτον πάθος. Metaph.Qui coire nequit,Incoibilis,Gellio.

C.Δυσκόλλητος,ου,ὁ,καὶ ἡ,Qui glutinari difficulter poteſt,Glutino vix ſociabilis,Qui glutinamentis difficulter coaleſcit ſeu coit.Galen.ad Glauc. Metaphoricè accipitur pro Malè cohærens.Luc. De hiſt.ſcrib. p.137 , ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. CONTRAR. Εὐκόλλητος,ου,ὁ καὶ ἡ.

C.ἈΝΑκολλάω,Glutino,Aliquid fluens,lentore quopiã, veluti glutine,reſtringo & retineo.ἀνακολλᾷ τρίχας, pilos fluentes glutinat & cohibet.Alii tamẽ interpr.Replicat,Reclinat. VNDE Ἀνακόλλησις,εως,ἡ,Reſtrictio quæ glutine fit. ET Ἀνακόλλημα,ατος,τὸ, Glutinamentum quo aliquid diffluẽs compeſcitur & reſtringitur. ſeu, Quo aliquid fluens,veluti glutinamento, retinetur atque reſtringitur.Apud Dioſcoridem libro 1, capite 153,ἀνακόλλημά ἐστι τοῖς ἐντεροκηλικοῖς ἐν καταπλάσματι,Ruellius interpret. Herniam prolapſu inteſtini prorumpentem cataplaſmate repellit:Hermolaus, Hernias interanei procidentis reclinat: Marcell. Ad continendos inteſtinorũ ramices additur. Item ἀνακολλήματα ῥευματιζομένων apud Paul.Æg.lib.7,c.16, medicamenta quæ in affectibus oculorum fronti agglutinantur,ex iis compoſita quæ obſtruendi,opplendi, glutinandi,adſtringendi,refrigerãdi aut ſiccandi facultatẽ poſſidẽt,vt farinæ pollen,mãna,terra Samia, myrrha, cochleæ, acacia,opium cum candido oui.Gorr.

C.ΔΙΑκολλάω,Conglutino,Coagmento,Ferrumino.vulg. lex. VNDE Διακολλητικός,ή,όν.vt διακολλητικὰ ἔργα apud Poll.In quibus vtimur glutinamẽtis & coagmẽtis: itẽ ferruminationibus & plumbaturis. Poll. διακολλητικὰ ἔργα,γομφωτικά,ὁπλοποιητικά.

C.ἘΠΙκολλάω, Agglutino ſeu Glutino ſuper, Glutine iũgo.Bud.affert etiam ἐπικολλάω ex Theophraſto,διὸ καὶ τοῖς ἐμφυτευομένοις πηλὸν ἐπικολλῶσι,obducunt luto, vt Gaza interpr. Ab ἐπικολλάω autem EST Ἐπικόλλημα,ατος,τὸ,Id quod glutinamentis adiũgitur alicui rei, Id quod glutine adiicitur alii.Theophraſt.Hiſt.plant.lib. 4,c.4,de radice loti,εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ἐπικολλήματα χρῶνται.

C.ΚΑΤΑκολλάω,Glutino,Agglutino.

C.ΠΑΡΑκολλάω,Agglutino,A latere glutino. Paul.Ægin. lib.3,de ſtrabiſmo,ὅταν πρὸς τὴν ῥῖνα συννεύωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς,κροκίδας φοινικίνας παρακολλᾶν καὶ τοῖς πρὸς τοῖς κροτάφοις κανθοῖς. VNDE Παρακόλλημα,ατος,τὸ,Id quod agglutinatur:ſeu Conglutinamentũ, vt Gaza vertit apud Theophr.Hiſt.pl.l.5,c.8,μίλος δὲ χρησίμη εἰς τὰ παρακολλήματα κιβωτοῖς καὶ ὑποβάθροις,καὶ τοῖς τοιούτοις.Vbi (inquit Bud.)videtur ſignif.Clauos & cardines quibus cõpingimus, vel ea quæ glutinum admittunt. ET Παρακολλητικός,ή,όν,Glutinandi vim habens,vt idem Bud.ex Celſo interp.Celſ.l.4,c.19,Præterea[emplaſtrum]eſt quod παρακολλητικὸν à glutinando vocant.

C.ΠΡΟΣκολλάω,Agglutino , glutinamentis adiungo , Et προσκολλάομαι,Glutinamentis adiungor . Vel metaphoricè,Quibuſdam quaſi glutinamentis adiungor & adhæreſco:Agglutino me,Velut agglutinatus hæreo ſeu adhæreſco.Alex. Aphr.Probl.l.2,ἀφ' ἑαυτοῦ προσκολλᾶσθαι τῷ τρεφομένῳ μορίῳ.Matth.19,προσκολληθήσεται τῇ γυναικί.Pro quo Epheſ.5,προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.Act.5,ᾧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων,ſe agglutinauerat,ſeu ſe adiunxerat.

C.ΣΥΓκολλάω,Conglutino,Glutine cõpingo & coagmẽto:ſi de ferro dicitur,Ferrumino. Sed metaph. plerunque capitur pro Compono, Compingo, & ſimilibus. Plutarchus Quomodo aliquis ſent.ſe prof.συναρμόττειν καὶ συγκολλᾶν προθυμοίμεθα ἑαυτούς, cõponere nos ad exẽplum hominũ virtute præditorũ. Item συγκολλᾶν μαρτυρίας apud Ariſtoph. Veſp. Cõponere, Conſarcinare, Concinnare,Ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας συνεκόλλων.Simili ferè metaph.dicitur δικορραφεῖν.Item συγκολλᾶν λόγον διχοστατοῦντα apud Plut.ex Soph. ea metaphora qua à Cic.dicitur conglutinata cõcordia. VNDE Συγκόλλησις,εως,ἡ,Conglutinatio,Compactio & coagmentatio quæ fit glutinamentis. ET Συγκολλητής,οῦ,ὁ, Conglutinator,Qui glutinamentis aliquid compingit & coagmentat.Metaph.verò Qui aliquid veluti glutine compingit & concinnat.Ariſtoph.Veſp. ψευδῶν συγκολλητής,Εὑρεσιεπής,περίτριμμα δικῶν.Mendacia componere dicit Plautus.

ΚΟΛΛΟΨ,οπος,ὁ,Corium durius in ceruicibus & dorſis boum,aut etiam ouium:quoniam ἐξ αὐτοῦ ἀναβεβρασμένου fit ἡ κόλλα,vt teſtatur Euſtath. Apud eundẽ Pauſanias, ἀπὸ τοῦ νωτιαίου κόλλοπος τῶν βοῶν ἑψομένου ἐγίνετο κόλλα.Idem Euſt.ex alio lexico citat,κόλλοψ,τὸ παχὺ ἐπαυχένιον δέρμα. Item ex alio,κόλλοψ,τὸ τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φορίνην,ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα,πιμελῇ.Apud eũdem ſunt qui κόλλοπας eſſe dicant τῶν βοῶν νεῦρα,ὅθεν κόλλα γίνεται.Heſych. tradit κόλλοπα eſſe τοῦ νώτου τὴν φορίνην καὶ τῆς λοφιᾶς τὸ ἄκρον . Maior verò horum grammat. pars in eo conſentit vt κόλλοψ ſit durius in ceruicibus tergoribus boum corium. Vnde metaphoricè κόλλοπας dictos tradunt exoletos & calloſos pueros,τοὺς σκληροὺς καὶ παρηβηκότας παῖδας.ſeu (vt Heſych.tradit)τοὺς σκληροὺς ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πάσχοντας,aut τοὺς ἀκολασταίνοντας ὑπέρακμα,ſupra ætatis vigorem libidinãtes.In qua ſignif.citat Euſt.ex Eupolide,μεγάλην πυγὴν εἶχεν,ὦ Χαριάδη, καὶ καλήν.τοῦτον καταλεκτέον ἐς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας. vbi ἐκδρομάδας idem Euſt.dictos exiſtimat ὡς παραδεδραμηκότας τὴν ὥραν,quib⁹ opponi ait τοὺς ὑπηνήτας.Hinc etiam,videlicet à κολλόπων in propria ſignif . acceptorũ duritie, (vt noſtrũ vet.lex.docet)Ariſtoph.τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος,ait,Οἶμαι γὰρ αὐτοῦ κόλλοπι ἐγκεῖται. ‖Κόλλοπες dicuntur etiã verticilla citharæ quibus chordæ intẽdũtur,vt B.interpr.οἱ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων γινόμενοι πασσαλίσκοι,οἷς δεσμεύουσι τὰς νευράς, vt in noſtro veteri

A lexico exponitur, quemadmodum Pauſanias quoque apud Euſtathium κόλλοπα ὧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς, dicit fuiſſe δερμάτινον. Itaque κόλλοπες dicuntur ab ipſa materia ex qua fiunt. Odyſſ.φ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς Ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδήν, Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός. Luc. ἐνάψας δὲ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Eodem verbo Ariſtoph. Veſp. per metaphoram perlepidè vſus eſt, Χ' ἡμεῖς αὐτοῦ τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνῶμεν. vbi ſchol. dicit κόλλοπας eſſe τείνοντας τῶν χορδῶν,
B & πασσαλίσκους τῆς κιθάρας εἰς οὓς ἀποδεσμοῦνται αἱ νευραὶ καὶ τείνονται στρεφομένων. VNDE Κολλοποδιώκτης, ου, ὁ, Qui pueris exoletis & durioribus inhiat. ὁ ἀγέλαιος περὶ τοὺς κόλλοπας. Euſtath. ET Κολλοπόω, ῶ, Glutino, Glutinamentis cōpingo & coagmento. ἐκολλόπωσε, τῇ κόλλῃ συνήρμοσεν, Euſtathius ex Pauſania. nam ἐκ τῶν κολλόπων ſit ἡ κόλλα. ET Κολλοπίζω Clauiculis ſeu verticillis intendo, vel κόλλοπας ἐπιτείνω. Heſychius κολλοπίζειν exponit καθέλκειν.

Κόλλαβος, ου, ὁ, idem quod κόλλοψ, Clauicula ſeu verticillus citharæ, quo fides vertuntur & intenduntur. Euſtath.
C κόλλοψ, ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ χορδαί. Apud eundem grammatici quidam, κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα, ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν ὀργάνων πάλαι ποτὲ κόλλαβοι: quemadmodum apud eundem alius grammaticus de κόλλοψ loquens, dicit, ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς. Ipſe tamen Euſtathius dicit ὁ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, quemadmodum & in quodam noſtro lexico veteri, ἐξ ὧν [videlicet κολλόπων] καὶ τοὺς νῦν λεγομένους κολλάβους ἐποίουν. Phrynichus quoq; melius dici κόλλοψ quàm κόλλαβος teſtatur. Schol. Homeri hos κολλάβους dictos vult ἀπὸ τοῦ κυκλοῦσθαι:
D dicit autem eos eſſe πασσάλους ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαί, καὶ κεῖνται ἐν τῷ πήχει τῆς κιθάρας. Suidas eſſe dicit τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια: & ab horum ſimilitudine κολλάβους dici etiam panes quoſdam, quos alii ſpeciem placentæ quadrangulæ eſſe velint: alii panes paruos, παρὰ τὸ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι, ſeu κολοβοῦσθαι, vt in quodam noſtro veteri lexico habetur, in quo κόλαβος vnico λ ſcribitur. Euſtathius κόλλαβον maius quiddam eſſe dicit quàm ἄκολον, ſi videlicet illud ἄκολος στερητικῶς dictum ſit quaſi ὁ μὴ κολουόμενος: ſin per pleonaſmum α præpoſitū ſit in
E hoc vocabulo, idem videri eſſe ἄκολον & κόλλαβον, videlicet βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον. Aliquanto autem pòſt tradit κολλάβους & Κιλικίους ἄρτους (dictos à Cilicib⁹, qui viliori pane vti ſolerent) eoſdem eſſe, id eſt ἄρτους μεγάλους καὶ ῥυπαρούς, & φαιούς, ſecundum Alexidem: citans ex Platone comico, ἄρτους ἥκει πελάμενος, μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλικίους: addénſque, quum poeta ille dicat μεγάλους, nomine κολλάβων non eſſe accipiendos ψωμίσκους. Athen. libro 3, quum varia panum genera recenſens, ex Ariſtophane citaſſet, ἡ πέλαιναι φέρειν δεῦρο μετὰ κολλάβων χλιαρῶν, docet hoſce panes fieri ex nouo frumento. quod his Philyllii verbis confirmat, Αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκ νέων ζυμιλῶν γαλακτηχῶδας κολλάβους θερμούς. Ariſtoph. ſchol. ſcribit à Sicyoniis vocari λασαύρους. Vide & Κόλλιξ. VNDE Κολλαβίζω, Impingo, προσκρούω. v. lex. ex Ariſtophane. In quodam autem noſtro vet. lexico ſcribitur ἐκολλάβισας per η, exponitúrque itidem προσέκρουσας: παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. vel ἔθραυσας, à κόλλαβος ſignificante ψωμόν. Suidas etiā καπηλαίσας, itē ἔκλασας, κατέπιες, annotas præterea eū velle dicere ὅτι ὃν ἂν παραλάβῃ ἄρτον, ἀπόλλυσι. ‖ Apud Pollucem autem κολλαβίζειν ludi genus eſt, ὅταν ὁ μὲν πλατείαις ταῖς χερσὶ τὰς ὄψεις ἐπιλάβῃ τὰς ἑαυτοῦ, ὁ δὲ παίσας ἐπερωτᾷ πότερον, πέπληχε. A QVO Κολλαβισμός, eiuſmodi ludus. ET Ἐγκολλαβίζω, Inſtar κολλάβου deglutio, Inſtar κολλάβου in os ingero. Euſt. quum dixiſſet κόλλαβον eſſe βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, id manifeſtum eſſe dicit ἐκ τοῦ ἐγκολλαβίσαι. i. δίκην κολλάβου καταπιεῖν.

H Κόλλιξ, ικος, ὁ, idem quod κόλλαβος, panem quendā rotūdū ſignificans, vt docet Athen. lib. 3, vbi ſic Archeſtr. Κόλλιξ Θεσσαλικός σοι ὑπαρχέτω ὃν καλέουσι Κεῖνοι κριμμαλίαν, οἱ δ' ἄλλοι χόνδρινον ἄρτον. Hippon. apud eundem Athen. libro 7, σῦκα μέτρια τρώγειν Καὶ κεῖθεν κόλλικα, δοῦλιον χόρτον. Galen. κόλλικας apud Hippocr. exponit τροχίσκους, paſtillos (ſicut & Paul. Ægin. lib. 1, cap. 27) & apud Ariſtoph. ἐπὶ τῶν σμικρῶν ἀρτίσκων dici ait. Erotianus κόλλικας dicit eſſe ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων: nonnullos verò accipere αὐτὸ τῶν ἠπείων. Is qui de dialectis ſcripſit, eſſe dicit εἶδος ἄρτου παρὰ Φρυξί, addens, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Scribitur verò ET Κόλιξ vno λ, fortaſſe metri gratia. nam in omnibus ferè locis Κόλλιξ ſcriptum reperitur, etiam in libris manuſcriptis. Ariſtoph. Ran. Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἄν ἐκτέμοιμί σου, Δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλλικας κατέπιες. VNDE Κολλικοφάγος, Qui κόλλικας vorat. Vorator κολλίκων. Ariſtoph. Acharn. Ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον. quem locum Galen. citans, atque ἐπὶ σμικρῶν ἀρτίσκων dici annotans, legit Βοιωτί. Sed Ariſtophanes fortaſſis alluſit ad Βοίδιον, ac propterea terminationem retinuit.

ΚΟ'ΛΟΝ, ου, τό, Cibus, τροφή, vt Athen. lib. 6 exponit, nulla quidem huius ſign. exēpla afferens, ſed inde deriuans κόλαξ, item δύσκολος & βούκολος: Euſt. verò etiam ἄκολος.

C. Ἄκολος, ου, ἡ, Buccella. ὁ σμικρότατος καὶ ψιχώδης ψωμός, vt Euſt. exp. dicens talia ferè eſſe apud Pauſ. ψώθια. i. ὑποκρύπτων ἄρτων θραύσματα, vel τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου: ea autem ψώθια vocari à quibuſdā etiam ἀπαράγυς: eiſque ἀδρότερον eſſe τὸν βλωμόν: fortaſſis autem ἀκόλῳ ſimilem eſſe σκάφον, id eſt ψωμόν, ἤγουν ἄρτου κόμμα, vt veteres exponunt, ab σκάπτω, quo Eupolis vtitur. vt ἄκολος ſit Offella panis, ſeu buccella: aut Fruſtum minutum, Mica. Odyſſ. ρ, de mendico, Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Apud Suidam, Τὸν κύνα δ' ὡς ζῶντα πάλιν τοῦτ' αὔλιον ἄξω Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον. Philipp. lib. 1 Epigr. Κείνῳ συκοφοροῦ τὰς ἀπύρους ἀκόλους. Itē in prouerb. ἀκόλῳ τὰ χείλη, οὐ σύκῳ βύσαι, offula panis, nō fico labra obſtruere: quo ad victum tenuem nos moneri tradit Eraſm. at Suidas ſignificare ſcribit, ἐρρωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασι. ‖ Ἄκολος Euſt. vult accipi pro τροφή, in hoc loco Strattidis apud Athen. lib. 14, vbi Thebanos καινουργεῖν τὰς φωνὰς poeta ille docet, τὴν σηπίαν ὀπισθοτίλαν, ὥς λέγουσ', ὀνομάζειν, Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δὲ σάκταν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τὰ σῦκα δὲ τύκα, κωτιλάδας τὰς χελιδόνας, Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δ' ἐκκελαδεῖν. Sed ἔνθεσις ibi quoque pro buccella ſeu offa accipi poteſt. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Euſt. annotat quoſdam deriuare à κολούειν, (ſicut in Κόλλαβος quoque dixi) vt qui ob ſuā σμικρότητα μηκέτι κολούεσθαι δύναται καὶ τέμνεσθαι: poſſe tamē etiam deriuari à κόλον ſignificante τροφήν, vt ἄκολος ſit ψωμὸς ὁ ὀλιγότροφος.

C. Δύσκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis in ſumendo cibo, Qui faſtidioſo ſtomacho eſt. ἄσιτος, vt Athen. exp. à κόλον deriuans. Frequentius verò dicitur de homine moroſo & difficili ſiue acerbo, Qui moribus eſt implacidis, Cui omnia tum dicta tum facta ſtomachum mouent, Faſtidioſus: (quod tamen actiuè potius capitur) δυσάρεστος, vt idē Athen. exp. Ariſtot. Eth. 2, c. 7, ὁ δὲ ἐλλείπων καὶ ἐν πᾶσιν ἀηδής, δύσερίς τις καὶ δύσκολος: opponens ei κόλακα καὶ ἄρεσκον. Idem Eth. 4, cap. 6, ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσερις καὶ δύσκολος. Demoſth. contra Philippum, δύσερις καὶ δύστροπός τις ἄνθρωπος. Æſchin. contra Cteſiph. δύσκολος τὴν φύσιν. Xenoph. ἐν τῷ συμποσίῳ δύσκολοι. Plut. τῶν πικρῶν καὶ δυσκόλων; Ariſtoph. Veſp. Οὐκ ἂν οὖν παύσαι χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος. Apud eundem in Veſp. ipſæ veſpæ de ſe dicunt, οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμον ἐστὶν οὐδὲ δυσκολώτερον. Theophyl. ep. 59, de paupertate, θηρίῳ δυσνουθετήτῳ καὶ δυσκόλῳ. Ioſephus prō inhoſpitali etiā poſuit, teſte Budæo. Res etiam aliqua δύσκολος dicitur, id eſt Moroſa, Difficilis, Moleſta. vt δύσκολος ψυχή. item δύσκολος φυλακὴ apud Chryſoſt. ‖ Et apud Syneſ. epiſt. 131, πράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις. Et δύσκολον, difficile ac arduum. Demoſth. Pro corona, ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα, ἢ ἄλλο τι δύσκολον γίγνηται. Itē δύσκολος Apollonius dictus eſt à difficili phraſi qua vſus fuit. vulg. lexica. VNDE Δυσκόλως, Moroſè. Iſocrates ad Nicoclem, δυσκόλως πρὸς ἡμᾶς διακειμένων. Idem, δυσκόλως ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους. Sic apud Syneſium epiſt. 37, δυσκόλως ἔχει πρὸς τὴν ἐξ ἀναιδείας ὀργήν, Iniquo animo fert, Ægrè & moleſtè fert. Rurſū apud Iſ. δυσκόλως ἔχειν πρὸς

A τινα,& εὔνουν εἶναι),opponuntur in or.De pace:in qua dicit etiā δυσκόλως διατίθεσθαι πρός τινα. Apud eundem in Enc. Euag. δυσκόλως πεφύκασι (ita.n. legitur) eſt δύσκολοι εἰσί, Natura moroſi & difficiles ſunt. Rurſum apud eundē eſt δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, vt autor libri ad Herenn. dicit Aurium ſenſum eſſe faſtidioſiſſimū. ET Δυσκολία, ας, ἡ, Moroſitas. Ariſtoph. Veſp. Ὑπὸ δυσκολίας ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν, Præ moroſitate, ſeu Morum importunitate & diritate. Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ἡ συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ **B** δυσκολίαν τελευτῶσαν. Item, Difficultas. Ariſtot. Polit. 3, cap. 7 ταῦτα πάντα ἔχειν φαίνεται δυσκολίαν. Sic etiam ſuprà ἔχειν δυσκολίαν, & ſæpius δυσχέρειαν. Vide & ſequēs verbū. ITEM Δυσκολαίνω, Moroſus ſum, Indignor, Moleſtè fero. Ariſtoph. Neb. Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην; Plut. Symp. ſept. ſap. μὴ δυσκολαίνειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν ὅτι τοιούτοις συγκατεκλίθημεν. Ibidē dicit τὸ ποκλισίας δυσχεραίνειν. Idem De audiendo, πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων: paulo pòſt dicit χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα. Interdum datiuo iungitur: vt apud eun**C**dem ad Colotē, φωναῖς τισι δυσκολαίνων καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν ἐνιστάμενος, Offenſus: ſeu Quum ei ſtomachum & indignationem mouiſſent voces quædam. Sic apud Xenoph. τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. Opponitur etiam τῷ ἀποδέχεσθαι à Plutarcho in Sympoſ. ſept. ſap. τὰς μὲν ἀπεδέξατο, ταῖς δὲ ἐδυσκόλαινε, quaſdam probauit, quaſdam improbauit, vel cum indignatione reiecit. Suidas annotat apud Ariſtotelem δυσκολαίνειν dici τὸ μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείροντα καὶ κωλύοντα γίνεσθαι συλλογισμόν: ſicut δυσκολίαν eſſe dicit ἀπόκρισιν περὶ τὰς **D** διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις συλλογισμοῦ φθαρτικήν. VNDE Προσδυσκολαίνω, Inſuper ægrè fero ſeu indignor. Δυσκολαίνω καὶ προσδυσκολαίνω σοι, (inquit B.) Aſperè & offēſo animo tecum ago. Plut.

Ε. Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilis: contrarium præcedenti δύσκολος, eiuſdémque cum eo originis, videlicet à κόλον. Ita εὔκολος propriè erit Qui facilè quemlibet cibum aſſumit, Qui non eſt ſtomacho faſtidioſo. Plutarch. Lycurgo, de educatione infantium Laconicorum, εὔκολα τὰς διαίταις καὶ ἄσικχα καὶ ἀθαμβῆ σκότου: vbi ἄσικχα cum εὔ**E**κολα copulat. ſicut Athenæus ſuprà σικχὸς cum δύσκολος. Et τὸ εὔκολον, idem quod εὐκολία. Idem Plutarch. in Galba, τὸ εὔκολον τῆς διαίτης, Victus facilitas, Quum nullos cibos ob ſtomachi faſtidium reiicimus. Plerunque accipitur pro eo qui Facilis dicitur Latinis, id eſt Qui in ſermonibus & conſuetudine quotidiana difficilis & moroſus non eſt. Plato Politicῶν 1, αἱ μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Quem locum Cicero ita vertit, Moderati enim & nec **F** difficiles nec inhumani ſenes tolerabilem agunt ſenectutem. quibus opponit χαλεποὺς importunos & inhumanos. Ariſtot. Rh. 2, εὔκολοι δὲ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων, καὶ μὴ φιλόνεικοι καὶ μὴ δυσέριδες. Plut. Fab. εὔκολος πρὸς τοὺς συνήθεις καὶ κατήκοος, facilis ſeu humanus erga familiares. Idem dicit etiam εὔκολος ὀργῇ, facilis in ira deponēda. in lib. qui περὶ ἀοργ. inſcribitur, τὸ δύσκολον τοῦτο τῆς κρίσεως καὶ φιλαίτιον ἀκολωτέρους ποιεῖ τὰς ὀργάς. Ab eodem copulantur εὔκολος & φιλάνθρωπος. Item εὔκολα μῆλα in Epigramm. quoniam id animal eſt ἁπλοϊκόν, & quod nihil moleſtiæ exhibeat. Item alio ſignificatu a**G**pud Naz. οἱ εὔκολοι καὶ ταχεῖς, qui ad omnia faciles ſunt & expediti. Itē εὔκολος εἰπεῖν τι, Qui facilè aliquid dicere poteſt. Syneſ. ep. 152, εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἑρμηνεῦσαι φύσιν, qui facilè inuenire & facilè oratione exprimere poteſt. VNDE Εὐκόλως, Facilè. Plutarch. De audien. οἵ τε γὰρ εὐκόλως καὶ ὀλιγώρως τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων φέροντες, Æquo animo ferentes: vel Non ægrè & moleſtè ferentes. Dicimur etiam faciles aures alicui præbere, cui opponitur δυσκόλως ἀκροᾶσθαι apud Iſocr. ET Εὐκολία, ας, ἡ, Facilitas. propriè in capiē**H**do cibo, quū videlicet ſtomachus ea quæ apponuntur non reſpuit faſtidioſè. Εὐκολία (inquit Bud.) ἀφέλεια: cui vitio moroſitas opponitur, id eſt δυσκολία, Anxietas in victu. Plut. Cæſ. τῆς δὲ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας κἀκεῖ

A νο ποιοῦνται σημεῖον. Idē in lib. qui περὶ ἀοργ. inſcribitur, ἐθιστέον οὖν τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκολίαν αὐτάρκες ἑαυτῷ γιγνόμενον. Dicitur etiam de morum facilitate, vt Cic. & Plin. in Paneg. loquuntur. Plut. in Anton. ἀλλὰ οὖν τινα βουλόμενον ἐπιδείκνυσθαι εὐκολίαν καὶ φιλοφροσύνην, ὑπήκουσε καὶ ἦλθεν. Item in alia ſignificatione facilitatis apud eundem in lib. qui περὶ ἀοργ. inſcribitur, ἡ δὲ πρὸς τὰ πράγματα εὐκολία, καὶ πρὸς οἰκέτας εὔκολον ποιεῖ, facilitas animi qua ad res gerendas accedimus, nō indignabundi & quaſi nauſeāti ſtomacho. Item pro facilitate **B** ſeu cōmoditate. Greg. εὐκολίαν τινὰ τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένη ἡ φύσις, αἰθμοῖ τὸν περὶ τὸ σῶμα πόρον, cōmoditatem egrediendi.

ΚΟ΄ΛΑΞ, ακος, ὁ, Adulator, Aſſentator. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 7, ὁ δὲ ὑπερβάλλων (videlicet ἐν τῷ ἡδεῖ τῷ ἐν τῷ βίῳ) εἰ μὲν οὐδενὸς ἕνεκ', ἄρεσκος· εἰ δὲ ὠφελείας τῆς αὑτοῦ, κόλαξ. Et Ethic. 4, cap. 6, τοῦ δὲ συνηδύνοντος ὁ μὲν τοῦ ἡδὺς εἶναι στοχαζόμενος, μὴ διά τι ἄλλο, ἄρεσκος· ὁ δ' ὅπως ὠφέλειά τις αὐτῷ γίγνηται εἰς χρήματα καὶ ὅσα διὰ χρημάτων, κόλαξ. Et cap. 3, πάντες οἱ κόλακες θητικοί, καὶ οἱ ταπεινοί, κόλακες. Lucian. Tim. **C** ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. Plutarchus διάβολοι καὶ συκοφάνται καὶ κόλακες. Apud eundem Plutar. ſunt αὐλικοὶ κόλακες, aſſentatores aulici. Dicitur etiam κόλαξ τούτου, aſſentator huius. Et apud Plut. De diſcer. adulatore ab amico, αὐτὸς αὑτοῦ κόλαξ ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. Veteres autem poetæ τοὺς παρασίτους vocabant κόλακας, vt docet Athen. libro 6. In eodē libro dicit κόλακα nō abeſſe μακρὰν τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος. quod in eodem libro ex his Alexidis verbis patet, κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ· Οὐδεὶς γὰρ **D** χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ. De etymo dixi in κόλον: alii à κολλᾶσθαι dictum exiſtimant, ſicut & Androcydes medicus apud Athen. lib. 6, τὴν κολακείαν denominatā putat ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις.

Κολακικός, οῦ, ὁ, Adulatorius, Aſſentatorius. ſi de homine aliquo dicitur, Adulandi peritus, Peritus aſſentator. Et ἡ κολακικὴ ſubaudi τέχνη, ars adulatoria, ſeu aſſentatoria. Plato Sophiſta, κολακικὴν πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.

Κολακίς, ίδος, ἡ, Aſſentatrix. κολακίδες dicebātur muliercu**E**læ quædam in aulis regum & principum quæ reginis currum aſcendentibus aut de curru deſcendentibus dorſum ſcalæ loco ſubiiciebant. Vide Κλιμακίς.

Κολακεύω, F. εύσω, Adulor, Aſſentor, Adulationibus capio. Antiphanes apud Athen. lib. 6, Εἶτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν ἡδίων τέχνη Ἢ πρόσοδος ἄλλη τοῦ κολακεύειν εὐφυῶς; Diphilus eodem libro, [παρασίτους] οὐχὶ τοὺς χρηστοὺς Ἐκλεγόμενοι, τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν. Plutar. ὅπως ὑπεξανιστάμενοι τοῖς πλουσίοις κολακεύωσι. Et in participio, οἱ κολακεύοντες iidem qui κόλακες, Aſſentatores, **F** Adulatores. Plutar. οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες. Item ὁ τῶν κολακευόντων ἔπαινος. Lucianus, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείην. At in hoc Plutarchi loco, ἔργῳ κολακεύοντες, οὐ λόγῳ, actiuè & participialiter capitur. Interdum cum accuſatiuo iungitur. Xenophon Hellen. 5, μηδένα τῶν ἀνθρώπων κολακεύειν ἕνεκα μισθοῦ. Plutarchus κολακευόμενοι οἰκότριβας ἀνθρώπους. Idem κεῖσο μετὰ τούτων οὓς ἐκολάκευες. Et Κολακεύομαι, Adulationib⁹ demulceor, ſeu permulceor, Aſſentationibus titillor & capior: aut etiam Adulationibus vincor, Aſ**G**ſentationibus pateo, Adulari me ſino, vt Cicer. loquitur. ſuprà in ἁβρὸς dictum eſt. Æſchines contra Cteſiphontem, ἔχαιρε γὰρ κολακευόμενος. Demoſthenes contra Phil. ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούουσι. Plut. De fort. Alex. lib. 2, κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικός. Lucianus Nigr. πολὺ τῶν κολακευομένων ἀθλιωτέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα.

Κολακευτικός, οῦ, ὁ, Adulatorius, Aſſentatorius. idem quod κολακικός. Luc. De hiſt. ſcrib. οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Quū verò aliquis dici**H**tur κολακευτικός, eſt Adulādi peritus. Luc. De calumn. ὁ δὲ κολακευτικώτερος καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ, Qui verò adulari melius nouit, Qui adulationibus permulcendi aures peritior eſt. Itē κολακευτική, ſub. τέχνη, apud Plat. vt ſuprà κολακική. VNDE

Κολακευτικῶς Aſſentatorum more, More eorum qui adulandi periti ſunt. A

C. Ἀκολάκευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aſſentationibus & adulationibus permulceri nō poteſt, Qui adulari ſe non ſinit. Qui blāditiis capi nequit, Plut. Coriol. τὴν πόλιν ἀνήνυτον καὶ ἀκολάκευτον βοῶντες.

Κολακεία, ας, ἡ, Aſſentatio, Adulatio. Lucian. πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. Herodian. lib. 4, οὐ τὰληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεραπεύοντες. Item, κολακεία τι ποιῆσαι ἔτι, officiū aliquod præſtare adulādo Demoſth. Phil. 3, τεθνάναι γὰρ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακεία τι ποιῆσαι Φιλίππῳ. Pro quo Athen. dicit ἐν κολακεία ποιεῖν, lib. 6, οὐχ ὡς ἐν κολακεία τῇ τ' ἐποίουν, ἀλλὰ κατὰ τὸ νόμιμον. Item κολακείαν ποιεῖν pro Adulari, κολακεύειν. Athen. eodem libro, διηγούμενος περὶ ἧς ἐποιοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας πρὸς τὸν Δημήτριον. Æſchines contra Cteſiphontem, πολλὴν κολακείαν πεποίηται. Item apud Athenæum lib. 6, διαβόητος ἐγένετο ἐπὶ κολακεία. Et, ἅπαντας ὑπερέβαλεν τῇ κολακεία καὶ ταῖς θεραπείαις. ‖ Κολακεία dicta fuit quædam etiam ciuitas Melienſium, quam ob odioſum nomen euerterunt Theſſali, vt docet Athen. lib. 6. B C

ΚΟΛΟΥΩ, Amputo, Decurto, Trunco. Theophr. De cauſis plant. libro 2, cap. 20, κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυν. Ibidem, ἔνια δὲ καὶ βελτίω κολουόμενα φασὶ γίγνεσθαι. Ibidem de amygdalo, κολουθεῖσα μὲν γὰρ, ἰσχυρά, φυομένη δὲ, ἀσθενής. Ibidem, ἔνια δὲ ἐὰν μὴ κολουθῇ, τὸν καρπὸν οὐ πέττει. Item, συμβαίνει δὲ τοῖς κολουθεῖσαις, αἱ πρεσβύτεραι γινόμεναι πάλιν ἐπικόπτονται καὶ διακαθαίρονται, γλυκύτεραι γίγνεσθαι. paulo pòſt dicit etiam κατακόπτεσθαι. nam ἐπικόπτειν & κατακόπτειν vicinam τῷ κολούειν ſignificationem habent. Frequentius accipitur metaph. Il. υ, Οὐ πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, in medio abrumpit. ‖ Item Imminuo. Odyſſ. θ, Ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, ἕο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει. Odyſſ. χ, μηδὲ τὰ δῶρα. Οὕτω χρήζοντι κολούειν. Imminuite & quaſi truncate. Sicut verò Latini dicunt Imminuere aliquem, aut potentiam & exiſtimationem alicuius, vel ſuperbiam: ita κολούειν. Plut. Alcibiade, κομιδῇ ἦν κολοῦσαι καὶ ταπεινῶσαι τὸν δῆμον. Idem, ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει καὶ κολούειν τὸν Ῥωμύλον, Opes eius imminuere, vel Frangere, Retundere. Apud Suidam, ὑβριστὴν δῆμον κολούειν. Ariſtot. Polit. 5, τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν. Et Polit. 3, τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ φυγαδεύειν. Idem Polit. 2, καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς, Imminuit, ſeu Autoritatem & potentiam fregit. Plutar. in Præc. Polit. κολούων ἀξίωμα τοῦ συνάρχοντος. Idem, καταλύσας ἐν καιρῷ καὶ κολούσας τὸ φιλότιμον, imminuens & infringens. Et κολούομαι, Imminuor. Thuc. lib. 7, p. 255, ἐπιδεῖν ὧν ἀξιοῦσι προσέχειν κολουθῆναι. Plut. Fabio, ᾤοντο κεκολοῦσθαι καὶ γεγονέναι ταπεινόν: ſicut idem paulo antè κολούειν & ταπεινοῦν copulauit. Plato lib. 7 Polit. de rebus mathematicis, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα. Rurſum Plut. de Carthaginenſibus, ἀφαιρεῖσθαι τι τῆς ἀρχῆς καὶ βαρεῖ δασμῷ χρημάτων κολουθέντες, fractis & imminutis eorum opibus. Reperitur tamen & κολουθεὶς apud Theophr. Item in Epigr. κεκολουμένος νούσῳ, morbo fractus. Κολούομαι accipitur etiam actiuè pro κολούω. Apud Suid. ἵνα τοὺς μὲν ἐπιρρώσῃ, τοὺς δὲ κολούσῃ. In hoc autem Ariſtoph. loco in Veſp. ἥκειν ἐπ' αὐτὸν ὡς κολουμένους ὧν ἠδίκηκεν, Schol. exp. (apud quē ita quoque ſcribitur) κατ' αὐτοῦ κολάσοντας: adeo vt hæc ſcriptura ſuſpecta ſit. Apud Heſych. eſt etiā κολοῦσαι, κολοβῶσαι: quod verbū ſi mēdoſum non eſt, ſimile erit τῷ λῦσαι pro λύειν. Ab eodē κολούει exponitur non ſolùm κολοβοῖ, ſed etiam καταπαύει, σπᾷ, ἐκκόπτει, κωλύει, ἐμποδίζει. D E F

Κόλουσμα, Quod detrūcatū & amputatū eſt, Fragmentum reciſum & detruncatum. θραῦσμα, Heſych.

Κόλουσις, εως, ἡ, Truncatio, Amputatio, Decurtatio. Theophr. hiſt. pl. l. 2, c. 20, ἡ κόλουσις κωλύουσα τὴν εἰς τὸ ὕψος βλάστην. Idē in 5, αἱ δὲ κολούσεις φθείρουσιν ὅλως ὀλίγα. Ariſtot. Pol. 5, ἡ τῶν ὑπερεχόντων κόλουσις. De eadē re Plut. Symp. ſept. ſap. αἱ δὲ Θρασυβούλου αὐτῷ κολούσεις τῶν ἄκρων ὑφηγηταὶ μὴ προσιέμενος, amputationes cacuminum.

C. ἈΠΟκολούω, Detrunco, Mutilo, Imminuo, Infringo.

κολοβόν.

‖ Κόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutilus, Truncatus, Curtus, Mancus. vt κόλος βοῦς apud Euſt. ὁ κεκολουσμένος τὰ κέρατα: (qua ſignif. B. ex Herodoto affert κόλον γένος τῶν βοῶν. i. κολοβόν, mutilū, hoc eſt ἄκερον. Similiter apud Theocr. Idyll. η, κόλος τράγος, qui curtis ſeu mutilis cornibus eſt, Ὠ τράγε τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ: & verſu tertio, ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων. Et Nicād. Th. Ἤτι ὁ μὲν κόλος ἐστὶν, ὁ δ' αὖ κεραοῖσι πεποιθώς, de ceraſte. Latini quoq; aliquando dicunt Mutilus, aliquando Mutilus cornibus. Horat. — quū Sis mutilus, minitaris. Et mutilus aries apud Colum. Item Mutilæ cornibus capræ apud Cæſ.) Item κόλον κέρας apud eundē. Et κόλον δόρυ apud Hom. Il. π, Πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βομβῆσε πεσοῦσα, haſtā mutilā & fractā. At liber 8 Il. inſcribitur κόλος μάχη. i. κολοβή, propterea φ quum prima παράταξις deſcribatur lib. 4, 5, 6, 7, tertia verò ab vndecimo vſque ad decimūoctauū producatur, ſecūda, quæ octauo lib. cōprehēditur, συντέτμηται, ὅλης ἡμέρας ἔργα περικλείουσα ἐν αὐτῇ συνῳδὸς ac veluti κολοβός. nam τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρι μέσης ἡμέρας παντελῶς παρῆλθε, διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον τῆς μάχης, δυσὶ γ' αὐτὸ ἐπιτιμῶν ἔπεσι, videlicet Ἕως μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. Κόλοι ab Ionib⁹ dicuntur etiam arietes qui mutilis ſunt cornib⁹, οἱ κολοβοκέρατοι κριοί, vt Euſt. exp. ‖ Κόλον dicitur quoq; τὸ μέγα. Vnde quidā κολοσυρτὸν exponūt μέγαν θόρυβον, & κολόκυμα, μέγα κῦμα, vt idē Euſt. annotat. Cæterùm κόλος in prima ſignificatione acceptum deriuat à κολούω idem grammat. ſed videri alioqui poſſet illud ab hoc deduci.

Κολοβός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idē quod κόλος præcedēs. Ariſtot. Metaph. 4, c. 27, κολοβὸν vocari ait τὸ ποσὸν οὐ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ μεριστὸν αὐτὸ δεῖ εἶναι καὶ ὅλον, in quo quidē ipſum totū maneat, ſed pars aliqua extrema fracta ſit aut trūcata. & γὰρ τὸ εἶναι δεῖ μένειν εἰ κύλιξ κολοβός, ἔτι δὲ εἶναι κύλικα. Et paulo pòſt, οὐ γὰρ δεῖ ὑπὸ τὰ κύρια τὴν οὐσίαν ἐν τῷ ὁπουοῦν ὄντα. ἐὰν δ' αὖ συντεθῇ ἡ κύλιξ, οὐ κολοβός, ἀλλ' ἂν τὸ οὖς ἢ ἀκρωτήριόν τι. Martial. curtum cālicē dicit quē hīc Ariſtot. κολοβόν. Itē κολοβὰ σκεύη apud Athen. In quibus aliquid defractū eſt. Apud eūdē lib. 6, Theopōp. de quodā Theocrito, ὁ πρότερον οὐχ ὅπως σκεῦος ἀργυρωμάτων οὐκ ἔχων ἔπινεν, ἀλλ' οὐδὲ χαλκοῦν, ἀλλ' ἐκ κεραμίων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν. Ariſtot. hiſt. animalium lib. 8, cap. 12, de oto, ἔστι δὲ κολοβὸς καὶ μιμητής, mancis auribus & quaſi trūcatis. quē paulo antè dicit habere πτερύγια περὶ τὰ ὦτα. Et Plin. eſſe aurib⁹ plumeis eminētibus. Itē cū genit. κολοβὸς χερῶν in Epigr. Trūcat⁹ manib⁹. Vel Truncus manuū, vt Virg. dicit animalia trunca pedū. Claud. verò manibus truncatus & armis. Et κολοβὸς τὸ βάλανον, Curtus, i. recutitus. Strab. Dicitur etiam in oratione aliquid eſſe κολοβόν. Ariſtot. Rh. 2, ἡ γὰρ βραχεῖα, διὰ τὸ ἀπλῆς εἶναι, ποιεῖ κολοβόν. vt Cic. De or. dicit ſuas aures perfecto cōpletoq; verborū ambitu gaudere, & curta ſentire, nec amare redundantia. Idē dicit, Mutila ſentit quædam & quaſi decurtata. ‖ Κολοβὸς in quodā noſtro veteri lex. exponitur etiam παλαιός, μικρός, ὀλίγος.

C. Ὑποκόλοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquatenus mutilus, Aliqua ex parte truncatus & mancus.

Κολοβότης, ητος, ἡ, Qua aliquid mutilū, truncatū, curtum, ſeu mancū eſt. Et πνεύματος κολοβότης, Animæ anguſtia, vt Cic. vocat, Spiritus defectio, quæ efficit vt ambitus orationis nonniſi curtus & mutilus pronuntietur: aut ſyllabæ curtæ & aliqua parte truncatæ proferantur. Plut. Demoſth. loquens de vitiis eius in pronūtiando, ἀσάφεια καὶ πνεύματος κολοβότης, ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶν τὰς περιόδους.

Κολοβόω, ῶ, Mutilo, Curto, Trunco. idē quod κολούω. Vnde κεκολοβωμένοι πόδες, pedes curti. i. Truncati, Amputati. Ariſtot. libro 4 De gener. animalium, γίγνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ πηρώσεις καὶ περὶ τὰ ἐντὸς μόρια, τῷ μὴ ἔχειν ἐνίας ἢ κεκολοβωμένα ἔχειν, καὶ πλείω καὶ μεθέστω τοὺς τόπους. ‖ Item, Decurto, Abbreuio. Marci capite 13, εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας. Pro quo Matth. 24, εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.

Κολόβωμα, ατος, τό, Idipſum quod mutilatum & truncatū eſt, Curtū. Ariſtoteli Metaphyſ. 4 ferè circa finē, κολόβωμα idē eſt quod τὸ κολοβόν. Κολόβωμα (inquit Gorr.)

Mutilum ſiue curtum, id dicitur à Græcis quod in labiis, aut nariũ alis, aut aure deficit. Cuius generis ſunt & quas in maiore oculi angulo *ῥοιάδας* vocant, eo vtique vel impenſius extenuato, minoréque facto, vel prorſus abolito. Hæc ille. Galenus, *κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖλος ἢ πτερύγιον ῥινὸς ἢ οὖς ἐλλείποντα.* Sic Celſus libro 7, cap. 9, dicit curta in auribus labriſque ac naribus: vbi eorum ſarciendorum & curandorum rationem tradit.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, Decurtator, Truncator, Mutilator. Dicitur de eo qui in pronuntiando ſyllabas extremas curtat & mutilat.

Κολόβιον, ου, τὸ, Tunica, *χιτωνίσκος*, cui *ἱμάτιον* ſuperamicitur. Veſtis erat breuis ſine manicis, quaſi humero tenus exerta, quali vtebantur monachi & eremitæ. vid. ex Beroaldo.

ΚΟ΄ΛΠΟΣ, ου, ὁ, Sinus, Gremium. Homer. Iliados ζ, *Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλόφρονα νήπιον αὔτως Ἑκτορίδην.* Ibidem, *Ἂψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη.* Et Il. χ, *Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα, Κόλπον ἀνιεμένη.* Vſus eſt huius nominis & in prouerbio quo iubetur aliquis *εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν*, de quo lege Eraſmum in his verbis, In tuum ipſius ſinum inſpue. Et exemplis quæ ab eo afferuntur, hoc adde ex Libanio, *πτύω δὲ εἰς κόλπον, τῇ παροιμίᾳ πειθόμενος.* Sed & alia de cauſa dicebatur aliquis *εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν*, videlicet ad auertendam faſcinationem: vt Polyphemus apud Theocr. dicit, *Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.* (qua de re lege Plin.) Sunt qui eodem referant & quod dicit Tibullus, Deſpuit in molles & ſibi quiſque ſinus: at ego contrà id eſſe contemptus atque adeo irriſionis indicium exiſtimo. ſicut apud eundem Theocritum in Buc. puella amatorẽ deridens, & eũ à ſe prorſus ſperni oſtendere volẽs, poſt multa verba, *τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον.* Sic certè hodiéque noſtrates (ac præſertim vulg⁹) aliquid ſibi ſordere oſtẽdẽtes, in ſinũ leuiter ſpuũt, aut ſpuere ſe velle fingũt. ‖ Dicimur etiã *ὑπὸ κόλπου ἔχειν* quod occulere volumus. Luc. in Herm. *ὁπόσπερ ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην.* Ibidẽ, *ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον.* Quibus ex locis, aliiſque ſimilibus, repono *ὑπὸ κόλπου* pro *ὑπὸ κόλπον*, in iſto Herodiani loco, libro 3, *εἰ μὴ πρότερον ἀποθέμενος ὅσπερ περιέκειτο ξίφος στρατιωτικὸν, εὐθύνεσθαι μή τι φέροι ὑπὸ κόλπου.* ‖ Dicitur etiam *κόλποι* plurali numero, pro ſinu, vt Iliados ι, *— δύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι.* Sic autem & in ſoluta oratione non raró. Tibullus itidem ſinus pro ſinu dixit in illo verſu quem ſuprà citaui, Deſpuit in molles & ſibi quiſque ſinus.

Κόλπος in mãma Poll. idẽ eſt quod *ἄσκωμα*, i. *τὸ ὑποπιμπλάμενον γάλακτος.* Latinum verò vocabulum Sinus latius capitur, videlicet pro parte illa tota quæ inter præcordia & brachia eſt.

Κόλπος, Sinus, ſignificat etiam dextram aut ſiniſtrã vteri partem, vt paſſim legitur apud Galenum libro 14 De vſu partium, vt quum dicit, Homo geminus eſt dextris & ſiniſtris in toto corpore & mammis & vteri ſinibus, vno dextro & altero ſiniſtro. Hîc enim pro vteri dimidio ſumitur. in qua etiam ſignificatione Praxagoras & Philotimus vterum muliebrem *δίκολπον* & *τῶν πολυτόκων* animalium *πολύκολπον* vocarunt. Priuatim verò *κόλποι* dicuntur cornua vteri, præſertim in animalibus multiparis, quæ in cornibus fœtus ſuos continent, mulieribus non item: quoniam non in cornibus ſed in vteri capacitate fœtum gerunt. Hæc Gorræus. In qua ſignificatione ex Callim. Hymno in Iouem citatur, *Ἔνθα σ' ἐπὶ κόλπων μεγάλων ἀπεθήκατο μήτηρ.*

‖ Vulnera quoque & fiſtulæ ſuos ſinus habent, id eſt *κόλπους.* Paulus Ægineta lib. 4, cap. 48, *κόλπον* vocari docet quum adiacens vlceribus cutis diutius ſubiectis corporibus non coaleſcit, glutinatúrque. quod iiſdem ferè verbis Galenus libro 2 ad Glauconem cap. 8, dixerat. Idẽ Gal. De tum. præt. nat. c. 4, *κόλπον* nominari ſcribit *ὅταν ἀποδείρῃ τὰ σώματα τὸ πῦον ἀπόστασιν τε ἢ διάβρωσιν τῶν ὑποκειμένων τὰ περιέχοντα, κἄπειτα κενωθέντος αὐτοῦ καθ' ὁντινοῦν τρόπον, ἀδυνατώσῃ τὰ διεσχισμένα τὴν ἀρχαίαν ἀπολαβεῖν κατάστασιν.* Idem Galen. in lib. Hippocr. De iis quæ in medicatr.

fiunt, comment. lib. 2, ſect. 27, *κόλπον* appellari tradit *ὅταν σομωθέντος κατά τι μέρος τοῦ ἀποστήματος, ἐκκριθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν.* Latini quoque medici hos *κόλπους* ſinus nominant. vt Scrib. Larg. cap. 78, de emplaſtro Thraſeæ, Sinus veteres & fiſtulas iungit. ‖ Sunt & maris *κόλποι* id eſt ſinus. eſt autem is *κόλπος* (vt ex veteribus Euſtathius tradit) *θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη*: vel, vt alibi, *θάλασσα μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων.* ſeu Vbi mare cauo quodam receſſu inter duo promontoria conſtringitur, ab vna parte in pontum deſinens, ab altera in flexuoſos litorum anfractus ſe diffundens. Strabo l. 5, *ἡ δὲ Σινούεσσα ἐν Σιταίῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος.* Et paulo antè de Formiis loquens, *ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον, διὰ τὸ εὔορμον. καὶ τὸν μεταξὺ δὲ κόλπον ἐκεῖνοι Καϊάτας ὠνόμασαν. τὰ γὰρ κοῖλα πάντα καϊάτας οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι.* Iliad. φ, *ἀλλὰ Σκάμανδρος Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.* Latini quoque ſinus dicunt. Virgil. Æn. 2, de Tenedo, Nunc tantùm ſinus & ſtatio maleſida carinis. Idem, -extremámque ſinu perfudit arenam. Item Curui ſinus, & falcati ſinus, apud alios poetas. Virgilius verò dicit etiam orbis extremi ſinus. Nonnus item *κόλποις αἰθερίοις.* At Oppianus *κόλπον* vſurpauit, & pro cauo receſſu ſeu cauo ſinu terræ De venatione lib. 3, *Κλεψίπνοος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.* Et *κόλπος ἀρούρης*, pro ſinu ſeu gremio terræ, ex Nono. ‖ A maris *κόλπων* ſimilitudine Euſtathius dici putat veſtium *κόλπους*, hoc eſt (vt ipſe exponit) *τὰ ἄνω τῶν πέπλων*, laxam curuitatẽ ſeu cauitatẽ in veſte. Herodotus, *ἐνδὺς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολλὸν καταλιπόμενος τοῦ χιτῶνος.* Syneſ. epiſt. 4, *ἀναλαμβανόμενοι δὲ αὐτὰ καθάπερ τῶν χιτώνων τοὺς κόλπους.* Polyb. *ὁ δὲ πρεσβύτατος αὐτῶν δείξας τοῖς ἐν τῷ συνεδρίῳ τὸν κόλπον, ἐντεῦθεν καὶ τὸν πόλεμον αὐτοῖς ἔφη καὶ τὴν εἰρήνην φέρειν.* Quod ſic Liuius, Tum Romanus, ſinu ex toga facto, Hîc, inquit, vobis pacem & bellum portamus. ‖ Retibus quoque *κόλποι* tribuuntur, id eſt caui receſſus & curuitates. in qua ſign. ex Epigr. citatur. Sic apud Virg. -impleuitque ſinus, de beſtia in cauos retis anfractus compulſa. Et apud Martialẽ, -iam remouete ſinus. ſicut velorum quoque ſinus dicuntur. Ouid. Plenáque curuato pandere vela ſinu. ‖ Laquei quoque ſuos *κόλπους* (id eſt ſin⁹) habẽt, laxas videlicet cauitates. Cæterùm quod ad etymon attinet, Euſtathius *κόλπον* dictum ſcribit *παρὰ τὸ κοιλότητα αὐτοῦ ἐπιέναι*: alibi verò de ſinu maris ſpecialiter loquens, dictum annotat *παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν τὰς ναῦς.*

C. Βαθύκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profundos ſinus habens. Iliad. σ, *Ἀμφὶ δέ σε Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται*, profundos in peplis ſinus & flexus habentes. Et *πηγὴ βαθύκολπος* apud Nonn. Fons profundis ſinibus. nam & fonti tribui poſſunt *κόλποι*, vt ipſi mari.

C. Δίκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duos ſinus habens. de vtero muliebri, vt ſuprà dictum eſt. AT Πολύκολπος, Plures ſinus habens: de vtero animantium multiparorum.

C. Ἐγκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è ſinu maris proſilit. Ariſtoteles De mundo, *οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάττοντες [ἄνεμοι, λέγονται] ἐγκολπίαι*, Qui è ſinib⁹ proſiliunt, *ἐγκολπίαι*, quaſi ſinuales vocantur.

C. Προκόλπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ante ſinum eſt. AT Προκόλπιον, ου, τὸ, Anterior ſinus pars, Anterior ſinus, vel Prominentior pars in ſinu. *τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, ἢ πρὸ τοῦ σκοποῦ*, vt Heſych. exponit. Ex Theophr. *ἔχιον ἔχων ἐν προκολπίῳ, ἢ ὁρμαθοὺς χαμαιπιτύων ἐν ταῖς χερσί.* Annotat verò Suidas *λαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ δωροδόκου*, poſtquam videlicet *προκόλπιος* expoſuit *πρὸ τοῦ κόλπου.* Sed ambiguum eſt an faciat nominatiuum *πρόκολπος*, vt illud nimirũ dicatur *ἐπὶ δωροδόκου*. ac tunc *πρόκολπος* eſſet qui prominentes in veſte ſinus gerit, in quos accepta munera recipere poſſit, aut etiam contrà abſcondere quæ aliis donet. vnde & Romæ *ἔθος ἦν τοῖς μετιοῦσι τὴν ἀρχὴν παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ κατιόντας εἰς τὴν ἀγορὰν ἄνευ χιτῶνος*: volebántque Romani ob ſuſpicionem διανομῆς ἀργυρίου καὶ δεκασμῶν [illegible] *προϊέναι καὶ ἀχίτωνας τοὺς πολίτας τῶν δεομένων αὐτῶν*, vt Plutarchus docet in Coriolano: ne videlicet in *κολπωτοῖς χιτῶσι* geſtarẽt, (vt idem Plutarchus in Apophthegmatibus loquitur) munera *ἐν τῷ προκολπίῳ* abſcõderent, quibus

in prehenſando populum corrumperent.

C. Ὑποκόλπιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui ſub ſinu eſt, In ſinu latens. vt ὑποκόλπιον ὕδωρ apud Nonn. Et ὑποκόλπιον ξίφος, Gladius in ſinu latitans, Gladius quem quis geſtat in ſinu abſconditũ. Herodian. l. 7, οὐδὲν ὑποπτευόντων τοὺς στρατιώτας, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθιμένας τοῖς ἐφεστρίσι, παίουσι πληγαῖς καιρίαις ξίφεσιν οἷς ἀπέφερον ὑποκολπίοις. Pro eodẽ dicitur ET Ὑποκολπίδιος. Idem Herodianus eodem lib. ἐπακολουθοῦντι δὲ ἐκείνῳ περὶ τὴν τῶν σφαγίδων ἐπίγνωσιν, προσποιουμένους ὡς δὴ ἐρωτῶντάς τι, οἳ εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι, gladiolis quos in ſinu occultos haberent.

Κολπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sinuoſus. Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 16, καὶ τὰ τῆς συκῆς (ὥσπερ ἄν εἴποι τις) κολπώδη. Sic enim quidam reponunt pro σκολοπώδη: quod Gaza quoque agnoſcit, & interpr. Cruciformia. Plin. robori ſcribit folia eſſe ſinuoſa toto ambitu.

Κολπόω, ῶ, Sinuo, In ſinus contraho. Vnde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, Sinuatum eſſe. Sic apud Ouidium, ‑ tremulæ ſinuantur flamine veſtes. Et chlamys ſinuata apud Stat. Item de ſinu velorum apud Lucianum, κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν. Sic Ouid. Plenaque curuato pandere vela ſinu. Et Virg. Obliquat ſinus in ventum. Item de ſinu maris apud Strab. lib. 5, καὶ κολποῦσι τὰς ἀναπτυσσομένας ἠϊόνας, ὥστ' ἀσφαλῶς ὁρμίζεσθαι τὰς μεγάλας ὁλκάδας, In ſinum cauant, vt Bud. interpr. Claud. dicit Oceanum ſinuare vadis. Eodem ſenſu Plin. lib. 3, cap. 1, de oceano, Flexuoſo litorum anfractu lambit, Europam vel maximè receſſibus crebris excauans, ſed in quatuor præcipue ſinus.

Κόλπωμα, ατος, τὸ, Quod ſinuatum eſt, Quod ſinuato volumine collectum eſt. Polluci eſt Veſtis ſinuoſa qua in tragœdia reges vtebantur.

Κόλπωσις, εως, ἡ, Sinuatio, In ſinum collectio. ſpecialiter de ea ſinuatione qua vela in curuos ſinus obliquantur, vt venti flatibus pateant. Vnde metaph. κόλπωσις πτερῶν apud Herodian. de remigio & velificatione alarum quæ in ſinus quaſi curuantur & obliquantur. lib. 1, ταῖς Μαυρουσίαις στρουθοῖς ὀξύτατα φερομέναις καὶ ποδῶν τάχει καὶ κολπώσει τῶν πτερῶν, alis quaſi in curuos ſinus paſſis.

Κολπωτὸς, οῦ, ὁ, Sinuatus. Plutarch. Apophth. καὶ φορεῖν κολπωτοὺς χιτῶνας, de Babyloniis. Sic Stat. dicit curuata chlamys.

C. ΑΠΟκολπόω, Sinuo, In ſinus excauo, Sinuoſis receſſibus cauo. ἀποκολποῦσθαι (inquit Bud.) Sinuari, apud Ariſtot. de mari ſinus faciente. Ariſtot. De mundo, ἐπὶ πάμπαν δὲ οὐχ ὁμοίως ἀποκολπούμενος, τρία ποιεῖ πελάγη, τό, τε Σαρδῷον καὶ τὸ Γαλατικὸν καλούμενον, καὶ Ἀδρίαν. Quæ verba ſic reddidit Apuleius, Alter imparibus quidem ſinuatur figuris, ſed in maxima diuiſus eſt maria.

C. ΕΓκολπόω, In ſinus colligo, In ſinus cõſtringo, Sinuoſis receſſibus coarcto. Ariſtot. De mundo, paulo ante locũ citatum, περὶ τὸν μυχὸν λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας διχῶς εἰς τὰς καλουμένας σύρτεις. Quæ idem Apuleius ſic interpretatus eſt, Per anguſtias oris arctatum in arctiſſimos ſinus funditur.

Κολπίζω, Sinuo. Apud Suidam, habetur, ſed abſque expoſitione.

C. ΕΓκολπίζω, In ſinum recipio, vel In ſinu teneo. Philo De mundo, καὶ πλῆθος ἄλλων σωμάτων ὡς εἰκὸς ἐγκεκόλπισται μέσον, Veluti ſuo ſinu eſt complexus, In ſinu ſuo gerit. Plutarch. De loquac. τοὺς ἀπορρήτους λόγους ἐγκολπισάμενοι καὶ συλλαβόντες, οὐ συγκρατοῦσιν. Item In ſinu condo. Alciphr. epiſt. 19, ὁ τὸν χρυσὸν καὶ τὴν σπόρον ἐμῶν ἐκ τῶν λεπτοπτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ, quos in retis ſinus condit ſeu ingerit. nam retia quoque ſuos habere κόλπους, ſuprà dictum fuit.

C. ΚΑΤΑκολπίζω, In ſinum deflecto. Thucyd. lib. 8, pag. 292 οὐκ εἰκὸς εἶναι ἐπ' Εὐβοίας πλεούσας αὐτὰς, εἰς Αἴγιναν κατακολπίσαι, in Æginetῦcum ſinum feciſſe deflexuras. VNDE Κατακόλπισις, εως, ἡ. apud Suidam, περὶ τὸ δὲ ἤδη ἀπέβη διὰ νεὶ ἐπιβάθρας αὐτῆς κατασκευάζουσα ἢ κατακόλπισιν, & quo ſe veluti in ſinum reciperet.

ΚΟΛΥΜΒΑΩ,

ῶ, Nato, Vrinor. Exponitur & generalius Aquas ſubeo. Pollux de vrinatore, εἴρηται δὲ αὖ νήχεσθαι, νεῖν, κολυμβᾶν, ἐκδῦναι. Act. Apoſt. 27, ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι, qui poſſent natare.

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, Natator, Vrinator, Qui aquas ſubit. Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 7, φασὶ δέ τινες καὶ ἄλλην δρῦν εἶναι ποντίαν, ἣ καὶ καρπὸν φέρει, καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς χρησίμη. τοὺς δὲ σκινθοὺς καὶ κολυμβητὰς λέγειν ὅτι καὶ ἕτερα μεγάλα πέφυκεν τοῖς μεγέθεσιν εἶναι. Vnde deſumptum videtur quod Plin. ſcribit lib. 13, cap. vlt. Glandem etiam quaſdam ferre in alto: naufragis hæc deprehenſa vrinantibuſque. Thucyd. lib. 4, ἐσέπλεον δὲ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι. Et Δήλιος κολυμβητὴς apud Laertium 72, Delius natator. Mnaſeas apud Athenæum lib. 7 de Glauco, ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, πόντιον καλεῖσθαι.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, Locus vbi natare poſſumus aut nos mergere. Piſcina, Lauacrum. Athen. l. 12 ex Diod. Sic. Ἀκραγαντίνους φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ, τὸ περίμετρον ἔχουσαν σταδίων ἑπτὰ, βάθος δὲ πηχῶν εἴκοσιν· εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον εἶναι καὶ πολλοὺς παρέχεσθαι ἰχθῦς.

C. ΑΝΑκολυμβάω, Emergo, vel Supernato. Accipitur etiã tranſitiuè pro Emergẽs affero, vt vrinatores in aquam ſe immergentes aliquid è fundo abripiunt & poſtea emergunt. Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 7, τὸ δὲ πόντιον φύκος ὃ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβῶσι πελάγιον, καὶ ἐν Κρήτῃ δὲ φύεται, quam ſpongiarii pelagicam deferunt, vt Gaza interpr. Bud. autem vertit Super quo innatant.

C. 2. Ἐξανακολυμβάω, Emergo. ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω.

C. ΕΚκολυμβάω, Emergo, vel Enato. Act. Apoſt. cap. 27, ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγῃ, nequis quum enataſſet, effugeret.

C. ΚΑΤΑκολυμβάω, Nato, Vrinor. VNDE Κατακολυμβητὴς, οῦ, ὁ, Qui aquas ſubit, Vrinator. Vide exemplum in Κόλυμβος.

C. ΣΥΓκολυμβάω, Simul nato, Simul vrinor. Simul aquas ſubeo. Ἀρίστιππος παρεκελεύετο τοῖς νέοις τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι ἅ τινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει. Quæ ſic Vitruuius, Tum Ariſtippus ita mandauit dicere, eiuſmodi poſſeſſiones & viatica liberis oportere parari quæ etiam è naufragio vnà poſſent enatare.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, Vrinatrix, Natatrix. Dicitur de aue vrinatrice apud Athenæum libro 5, τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι. quem locum vide in Κόλυμβος quod proximè ſequitur. Sic verò & apud Heſychiũ κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα. Euſtathius tamen eum Athenæi locum citãs legit κολυμβίδες. Itẽ κολυμβὰς ἐλαία, olea conditanea, in muria innatans. Has oleas Plinius Græco vocabulo retento Colymbadas appellat: Pollux νηκτρίδας quoque nominatas docet. Ath. libro 4, ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἁλμάσιν ἐλαίαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν. Idem lib. 2, ex Diphilo, τὰς δὲ κολυμβάδας καλουμένας εὐστομαχωτέρας εἶναι.

Κόλυμβος, ου, ὁ, Vrinator. Item Natatio. Ex Epigr. ἐς κόλυμβον, ad natationem. Plut. Sympoſ. ſept. ſapient. de delphinibus, χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παίδων, καὶ κολύμβοις ἁμιλλᾶται, & natationibus ſiue vrinationibus certat. Vel potius Cum natatoribus & vrinatoribus certant: vt de eis dicit Plinius lib. 9, cap. 8, Certat etiam & quanuis plena præterit vela. & Ariſtot. quum eos dixiſſet ἀναφέρεσθαι συστρέψαντας, ſubiungit, ταῦτα δὲ ποιοῦσι καὶ οἱ κατακολυμβηταὶ, ὅταν εἰς βυθὸν ἑαυτοὺς ἀφῶσι. Dicitur & de vrinatrice aue, vt ſequens κολυμβίς. Ariſtoph. Acharn. apud Athen. lib. 9, Νήττας, κολοιοὺς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας, Τροχίλους, κολύμβους. Vide Κολυμβάς.

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, Vrinatrix, auis quædam. Athen. lib. 9, ἡ δὲ μικρὰ κολυμβὶς πάντων ἐλαχίστη τῶν ἐνύδρων, ῥυπαρομέλαινα τὴν χροιὰν, καὶ τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχει. Meminit huius auis Ariſtoteles Hiſtoriæ anim. lib. 8, cap. 3, ſed perperam ibi ſcribitur κολυμβείς. meminit & Ariſtoph. in Auibus.

ΚΟΜΕΩ,

Curo, Curam gero. Odyſſ. ζ, Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει, Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, cuius curam gerere oportet, ἐπιμελεῖσθαι, vt Euſtathius exponit. Sic accipit & Odyſſ. ρ, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, negligẽtes mulieres curam non ge‑

runt.Il.ψ, de duobus equis, Τούτω μὲν θεράποντε κομείτην, A
illos curent famuli. Et alibi, Νεστορέας ἵππους θεράποντε κομείτην. Od.α, σὺ δὲ τοῖς κομέειν ἀπαμείβεαι τι. Sic Od.ω, καί ῥα γέροντα Εὐδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ λάβε γῆρας ἐμάρπτεν.
Notandum verò, hoc κομέειν crebrius accipi pro Curare ſeu Curam gerere alicuius, in rebus ad victum neceſſariis. Vnde ἱπποκόμος, γηροκόμος, νοσοκόμος, & quæ ſunt huiuſmodi. Gregorius de parentibus ſuis loquens, Τοὺς μὲν ἐγὼ κομέων τι καὶ ἀμφιέπων μογέοιτας, id eſt ἐπιμελείας ἀξιῶν. Artemidor.15, κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι, vnde etiam eſt κόμη. ‖ Aliquãdo Nutrio, Alo. Heſiodus Erg. Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. Apollonius Argon.1, ᾧ καί μιν μυνστὴν κομέουσι τοκῆες, alunt, vt vulg. lex. interpr. Et lib.2, de Amazonibus ſacrificantibus, — ἵππους δυίπερθεν ἐπηετανὸν κομέουσαι, alentes: vel potius Studioſè & magna cum cura alentes, ſchol. exponit ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι. B
‖ Item Orno, Como, καλλωπίζω. v.l.

Κομίζω, Curo, Curam gero. idem quod κομέω, ex eóque deriuatum, vt πολεμίζω ex πολεμέω. Odyſſ.ο, circa finem, Τὸν δὲ τ' ἐγὼ κομιῶ, ξεῖνον δέ οἱ οὔ ποθι ἔσται, id eſt ἐπιμελείας ἀξιώσω, Cura dignabor, Curabo, Curæ mihi erit. Item κόμισον δέ μοι ἵππους alibi apud Homerum; vt ſuprà, Νεστορέας ἵππους θεράποντε κομίτην. Odyſſeæ ρ, — ὠκεῖ τε πατὴρ ἐόν υἱα Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε. ſicut ſuprà, γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε. Euſtathius tamen eo in loco Ἐνδυκέως ἐκόμιζε, idem eſſe vult quod paulo antè Ἐνδυκέως ἐφίλει, id eſt ἐφιλοφρονεῖτο. Sed altera quoque interpretatio ferri poteſt. Od.σ, Τὴν Δόλιος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε. Sic ſuprà quoque copulauit κομέειν ἀπαμείβεαι τι. Poſſet tamen hoc loco κόμισσε accipi etiam pro Nutriebat, Alebat: ſicut κομεῖν quoq; interpretati ſumus: vel ἐπιμελῶς ἔτρεφε. Apollon. Argon.1, ἔφρα κομίζῃ γηράσκοντα. ſicut Homerus dicit γέροντα Ἐνδυκέως κομέεσκεν. Item de rebus inanimatis, Iliad.ζ, Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, Tuarum rerum curam geras, Tuas res adminiſtra, Tuas res tracta. Item Summa cura nutrio. ἐπιμελῶς τρέφω, vt paulo antè dictum fuit. Od.υ, κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ. Κομίζομαι, Curor, Cura mei geritur: vel Magna cura alor. Euſtathius, μετὰ θάνατον Σαλμωνέως κομιζομένη Τυρὼ (τουτέστιν ἐπιμελῶς ἐκτρεφομένη) παρὰ Δηιονεῖ θείῳ, κορθύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. Od.θ, ὁ δ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ Θερμὰ λοέτρ', ἐπεὶ οὔ τι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν, i. κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν, vt Euſtath. exponit: Quoniam nõ crebrò ita curabatur ſeu tractabatur. Κομίζομαι actiuè quoque accipitur pro κομίζω. Iliad.ι, ὅς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Καί σε τόσον θῆκα ἐόντα, κομίσσατο ὧ ἐνὶ οἴκῳ. id eſt κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας ἠξίωσε. Apud Heſiodum autem, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, fouet.

Κομίζω, Porto, Fero, Veho. Thucyd. κομίζω πρός σε τοῦ βασιλεῖ ἐπιστολὴν, fero tibi ad regem epiſtolam. Ariſtid. ἐδόκουν στέφανον πέμπειν τοῦ Διὸς τοῦ μακροῦ, οἷοί εἰσιν οὐκ ἴδια τοῦ Ἀσκληπιῷ κομίζουσι, ferũt, vel etiam offerunt. Et paſſiuũ κομίζομαι, Portor, Feror, Vehor. Syneſ. πρὶν ὧν δὲ ἡ πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται, ferentur, ſeu portabuntur. Herodot. libro 1, de Cleobi & Bitone, ἐούσης ὁρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι, ἔδεε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγεϊ κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν. id eſt (Cicerone interprete) Quum illam ad ſolenne & ſtatum ſacrificium curru vehi ius eſſet. Thuc. lib.3, κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαίως κομισθέντες, quum vecti fuiſſent. ‖ Itẽ Apporto, Affero, Adueho. Plato lib.2 De rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομιοῦσιν, in eam aduehent, ſeu conuehent, Importabunt. Dioſcor. γεννᾶται ἐν τοῖς ὑπὲρ Βόσπορον τόποις, ὅθεν καὶ κομίζεται. Pro quibus Plinius, Affertur ex iis quæ ſupra Pontum ſunt regionibus. Demoſth. χρῆν δὲ σιτοποιίαν ὅπως κομισθήσονται προειδέναι, oportebat prouidere quomodo frumentum cõueheretur. Et voce media apud Plutarchum in Demetrio, ὅπου καὶ καρποὺς τῶν ἐκ τῶν βοτανῶν ἔργον πεποιημένον εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν, importare, vel collectas ac domum importatas condere. ‖ Item Adduco, Deduco. Soph. Aiace, Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω, adduc. Plato epiſt.7, ἐὰν ἐγὼ βούλωμαι δεῦρο Ἡρακλείδην κομίσαι δυνατὸς εἰς λόγους ἡμῖν περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτοῦ

γενομένων, ſi potis ſim eũ huc adducere ad reſpondẽdum nobis de crimine ſibi obiecto. Thuc.l.1, ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναῦς αὐτοῦ. τῷ δὲ κομίζοντι αὐτὰς, προσεπέστελλον ἐς Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι, ei autẽ qui eas deducebat, præterea mandarunt vt in Cretam primùm nauigaret. Eodem libro, οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας, illi autem acceptos legatos deduxerunt Athenas: vel etiam Peruexerunt. Et libro 4, καὶ τὰς ἐν τῇ Λακωνικῇ πάσας ναῦς παραδοῦναι κομίσαντας Ἀθηναίοις, in Pylum deductas Athenienſibus tradere. Et paulo pòſt πάλιν κομίσαι, reducere. ἀποστέλλει δὲ αὐτοὺς τριήρει Ἀθηναῖος, καὶ πάλιν κομίσαι, de legatis. Sic apud Platonem in Phædro, 57, ὁ δὲ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι· τυχόντας δὲ ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν, καὶ μείναντας ἐκεῖ ὃν χρὴ χρόνον, ἄλλος δεῦρο πάλιν ἡγεμὼν κομίζει, huc reducit. ‖ Item Effero, ea ſignificatione qua efferri ad ſepulturam mortuus dicitur. Sophocles Aiace, κἄν τινα στρατοῦ θέλῃς κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν. Iſæus 64, ἧκον γὰρ ἐγὼ κομιούμενος, ὡς θάψων, ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Ibidem, εἰσελθὼν δὲ εἴσω, κομίζειν οἷός τ' ἦν, ἔχων τοὺς οἴσοντας. ‖ Item Aufero, Acceptum aliquid aſporto: Hom. Il.λ, Πρῶτος ἐγὼ ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους, abſtuli. Et voce media, ſignif. actiua apud Demoſthenem contra Midiam, ὧν ὁ πατήρ μου κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι, quantùmque pat erat à tutoribus me auferre quum iam in tutelam meam veniſſem, vt Bud. interpr. Idem Demoſthenes, ἢ κομίσασθαι πάντα τὰ χρήματα παρ' αὐτῶν καὶ ἀπελθεῖν, ἢ διαλῦσαι σφᾶς ὑπὲρ ὧν ἐνεκάλουν, vt aut ab eis integram pecuniam auferentes à lite diſcederemus, aut iiſdem ipſis ſolueremus eam pecuniam quàm à nobis petebant.
‖ Item Accipio, vel Datum aut redditum accipio. Vel etiam, Datur mihi, Redditur mihi. In qua ſignificatione vox media vſitatior eſt. Andoc. δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφορὰν, ſibi eundum eſſe vt ab eo penſionem acciperet. Demoſth. ὃς αὖ μέλλει συστήσειν, καὶ δείξειν ὃν αὖ δεῖν κομίσασθαι τὸ ἀργύριον, quem oporteat oſtendere & teſtificari eum eſſe cui dari oporteret. Idem contra Dionyſod. οὐδὲν δεῖ φέρειν αὐτοὺς, ἀφειμένους τοῦ τόκου καὶ κομισαμένους τὸ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, nihil iam ſua intereſſe ducebant, ſimulvt pecuniam ſuam Rhodi acceperant. Pro quo Phalar. in Ep. dicit τὰ χρήματα κεκομισμένα προσδέχεσθαι, pecunias allatas accipere. Eodem modo dicitur κομίζομαι τὴν ἐπιστολὴν, Accipio literas: vel Redduntur mihi literæ, Feruntur ad me. Demoſthenes Pro cor. ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολὴν, literas à vobis miſſas accepi. Syneſ. epiſt. 16, κλινοπετὴς ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ὑγιαίνων κομίσαιο μὲν ἔπειτα, quam vtinam rectè valens accipias. Quum verò dicor κομίζεσθαι χάριν vel καρπὸν, eſt Redduntur mihi gratiæ vel referuntur: vel etiam Conſequor gratiam Conſequor fructum. Thucyd. lib.3, σώφρονά τι αὐτὴ αἰτεῖται κομίσασθαι χάριν, conſequi gratiam beneficii, ſeu ἀπολαύειν. Demoſthenes contra Midiam, ὅτι τοίνυν καὶ κεκόμισται χάριν παρ' ὑμῶν. Idem Pro corona, ἢ τῆς δεδομένης αἰτίη τὸ κομίσασθαι χάριν, ἀδύνατος ὑφέξειν. Idem in eadem oratione, τῆς δὲ φιλανθρωπίας ἣν πρὸς ὑμᾶς ἐπεδείξατο, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, conſequuti eſtis, vel percepiſtis, aut tuliſtis. Xenophõ Pæd.1, πρὶν ἴνα καρπὸν ἀπ' αὐτῶν κομίσασθαι. Pro Conſequi ſeu Obtinere, Impetrare, in his quoque locis capitur. Thucyd. lib.1, νῦν παρ' ὑμῶν αὐτὸ τοῦτο ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι, Obtinere cõtendimus: vel etiam Auferre. nam Plaut. dicit Impetratum auferre, item Auferre ab aliquo id quod petitur. Sicut verò cõſequi amicitiam dicimur eius quem amicum facimus, ita & κομίζεσθαί τινα φίλον ſiue οἰκεῖον. Iſocr. Archid. κομιούμεθα δὲ τοὺς ἡμῖν ἐχθροὺς αὐτῶν οἰκείους. ‖ Κομίζομαι, Recipio, Recupero, Reſtituitur mihi. Thucyd. lib.6, καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακοσίοις, καὶ τοὺς μετὰ Λαμάχου καὶ αὐτοὶ ἐκομίσαντο. Et lib.2, τοὺς τε νεκροὺς κομίζεται τῇ ὑστεραίᾳ ὑποσπόνδους, mortuos recipit ſequenti die fœdere. Et lib.1, σπονδὰς ποιησάμενοι ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται, vt reſtituerentur captiui. Iſocrates De pace, ἃ νῦν ἀπολέσθαι οὐ δυνάμεθα διὰ πόλεμον καὶ πολλὰς δαπάνας, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα, Recuperabimus ſeu Recipiemus. Niſi aliquis malit Conſequemur, Obtinebimus. Item πάλιν κομίζεσθαι apud Demoſthenẽ, Recuperaret. Apud eundem, ἡ αἰτουμένη ὅπι τι περὶ πάντων

κομιεῖσθαι ἔμελλεν ἀπορήσαντος, expectare quum ab iſto iam locupletato crediti recuperaturus ſiue recepturus foret. Similiter Budæus ἀνακομίζεσθαι interpr. Recipere, Recuperare, Seruare, in hoc loco quem ex Ariſtot. Eth. 9 affert, ὁ μὲν γὰρ οἰόμενος κομιεῖσθαι, ἐδάνεισεν ἐπιεικεῖ ὄντι. Thuc. lib. 1, καὶ μὴ ἀφεῖναι πρὶν ἂν αὐτοὶ πάλιν κομίσωνται, nec remitterent priuſquam ipſi recuperati forent. ‖ Κομίζω, Recipio (in alia ſignificatione, ea nimirum qua domum noſtram recipere aliquem dicimur) vel Suſcipio. Thuc. lib. 3, τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φιλίως, οὐ πολεμίως κομίσαντες, In vrbem recipientes. nisi aliquis malit Deducentes vel Adducentes. Et voce media apud Andoc. ὑστέρῳ πάλιν χρόνῳ τῆς γραὸς ἐνεχθῆ, καὶ κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, domum ſuam recipit, vel etiam Deducit, vt Terentius dicit Vxorem ille deducit domum. Iſæus de orphanis, εἰς τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ κομισάμενος, ἐπαίδευε. In quibus locis κομίζεσθαι idem eſt quod ἀναιρεῖσθαι. ‖ Κομίζω, Tollo, vel Acceptum affero, aut ſublatum. Iliados γ, de galea, ῥῖψ' ἐπιδινήσας· κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι, id eſt ἦραν, ſuſtulerunt. vel etiam ἐβάστασαν, ſublatum attulerunt. Il. β, — ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσε κήρυξ Εὐρυβάτης, eam ſuſtulit.

Κομίζω, Meo, Eo, Confero ſeu recipio me. In qua ſignif. ex Eurip. citatur ἔξω κομίσασθε, exite. Et ex Herodoto, κομίσας εἰς Σπάρτην, reuerſus Spartam. Paſſiua vox ea in ſignif. frequentiſſima eſt. Herodot. ὀπίσω κομιζόμενος, remeans, reuertens. Apud eundem πεζῇ κομιζόμενος, pedibus iter faciens. Thucyd. οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τῆς νυκτὸς εὐθὺς κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου παρὰ τὴν γῆν, ſecundum littus domum cōtendebant. Niſi aliquis mallet exponere, Naui vehebantur. ſicut Bayfius in hoc Polybii loco, ἀσφαλῶς ἤδη κομισθήσεσθαι παρὰ τὴν γῆν εἰς τὴν Σάμον, interpr. Iam ſe tutò peruehi ſecundum littus ad Samum vſque poſſe. Idem verò apud Plutarchum in Pompeio, παρὰ γῆν κομιζόμενος interpr. Præter littus delatus. Thucyd. lib. 2, ἡμέρας ἐλογίσαντο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, in quibus veriſimile erat reuerſuros.

Κομιδή, ῆς, ἡ, Cibus, Commeatus. τροφή, Heſych.

Κομιστήρ, ῆρος, ὁ, Portator, Baiulus: vel Deductor.

Κόμιστρον, ου, τό, Præmium quod portatori datur, Præmium quod ei qui aliquid portat, datur. Pollux, καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα, ſicut τῷ μηνύσαντι, μήνυτρα. Et alibi, τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν, φορά, καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον. εἴποι δέ τις αὐτὸν καὶ φόρετρον καὶ φορεῖον. pro quo Ariſtophanes poſuiſſe videtur etiā φορά, vt idem ibidem docet.

Κομιστής, οῦ, ὁ, Curator. ἐπιμελητής. ET Κομίστρια, ας, ἡ, Curatrix. ἐπιμελήτρια, τροφός. Item ἐμπλέκτρια. Heſych.

Κομιστικός, ή, όν, Portatorius, Vectorius, id eſt, Accommodus ad portandum ſeu vehendum. κομιστικὰ πλοῖα Hyperidi Nauigia in quibus tyranni capta ſpolia aſportabant, ἐν οἷς ἐκομίζοντο οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, vt docet Harpocr.

Ἀκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neglectus, Squalidus, Bud. Cuius in rebus neceſſariis nulla cura geritur. vt ἐν σιδηρᾷ χαλεάγρᾳ περιφερόμενος φθειρῶν καὶ ἀκόμιστος. VNDE Ἀκομιστία, ας, ἡ, Neglectus, Incuria, id eſt Curationis defectus. Odyſſ. φ, Vlyſſes arcum tendens, τιρήσομαι εἴ μοί ἔτ' ἐστὶ Ἲς ἔμπεδος, ὡς πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε, id eſt, τὸ μὴ ἔχειν κομιδὴν δι' ἧς ἐπιμελεῖται τὸ σῶμα, vt Euſtathius exponit. Eodē vocabulo & Themiſt. ἐν τῷ περὶ φιλίας, vtitur, ἀκομιστία δὲ οὐ μόνον ἵππον καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ λύραν καὶ ἀσπίδα διολλύει. AT Ἀκομιστεῖ apud Heſychium vnà cum ſua expoſitione ἀμελεῖ, mendoſum eſt. pro ἀμελεῖ quidem videtur ſcribendum ἀμελεῖ. pro altero autem an ἀκομιστεῖ, an verò ἀκομιστία, an aliud quidpiam reponendum ſit, incertum eſt.

Εὐκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui benè curatus eſt aut curatur. ὁ ἐπιμελείας εὖ τυχηκώς, vt Euſt. ex veteribus grammaticis exponit.

Κομιδή, ῆς, ἡ, Cura, Curatio, qua rei alicuius cura geritur, ἐπιμέλεια. Il. ω, — οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει. Paulo pòſt verò ait nullam arborem eſſe ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. Ad ipſum autem ſenem, Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, At tu ipſe malè curatus es, Non bene curato corpore es. Odyſſ. θ, de Vlyſſe veniente ad Antinoum, Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν, bene ſem per curabatur, — ἀλλ' ἡ κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο. Il. ψ, Antilochus minitans equis ſuis ad curſum ſegnioribus, Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν Ἔσσεται, non bene tractabimini. Od. ξ, Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδοντ'. Il. ν, Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, præmia rependite cu rationis, ἐπιμελείας, qua videlicet bene curati fuiſtis. nam plerunque de curatione ea dicitur qua aliquis, quo ad victum & res ad vitam neceſſarias, bene curatur & tractatur. Vnde aliquando pro ipſa nutritione accipi poteſt, ſicut κομεῖν & κομίζειν interpretati ſumus Nutrire, Alere, vel ἐπιμελῶς τρέφειν. Vtitur hoc vocabulo in hac ſignif. Philoſtr. quoque in Heroicis, ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν παισὶ οἰκία, Splendidè tractari, ſeu Corpus alicuius ſplendidè curari. Dicitur autē non ſolùm de nutritione, vt in præc. exēpl. ſed etiā de educatione, vt apud Opp. l. 3 De ven. Οἵην μὲν τεκέων κομιδὴν ἐνὶ κύμασι δελφὶς Αἰὲν ἔχει, qualem catulorum educationē. ‖ Item, Portatus, Vectio, Vectura. Iliad. θ, — λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα Ἦεν ἐπηετανός, Quoniam toto anno vectura deſtituebar, ſeu Quoniam annum integrum deſtituebar naui quavehe rer. non enim hîc accipitur ἐπὶ κομιδῆς τῆς ἐν βρώμασιν, vt Euſtath. annotat. Plutarch. Sympoſ. ſept. ſapient. αἰσθέσθαι θεοῦ κυβερνήσει γεγενῆσθαι τὴν κομιδήν, à Deo veluti gu bernante vectionem illam profectam fuiſſe. Syneſ. ep. 55, ὑπέσχοντό μοι τὴν σὴν κομιδὴν καὶ ἀνακομιδήν, ſe te vecturos huc & reuecturos. Alexand. Aphrod. lib. 1 Probl. κομιδὴ βαρέων σωμάτων, portatus ſiue portatio corporum grauiorum, qua videlicet in humeros ſublata baiulantur. Item Aduectio, Importatio. Demet. De eloquut. ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν σιτοπομπίαν λέγῃς, aduectionem frumenti. Iſocrates in Buſir. encom. τῇ τῶν ἐλλειπόντων κομιδῇ, διὰ τὴν τοῦ ποταμοῦ δύναμιν, ῥᾳδίως οἰκοῦσιν, importatione eorum quibus deſtituitur regio. Thuc. lib. 6, pag. 205, ὅθεν ῥᾴδιαι αἱ κομιδαὶ ἐκ τῆς φιλίας ὧν προσδεῖ, importatio rerum neceſſariarum, αἱ πορείας ſiue αἱ τῶν ἀναγκαίων παρακομιδαὶ ἐκ τῆς οἰκίας, commeatus. Item καρπῶν κομιδὴ apud Xenophontem, Frugum importatio, videlicet in horreum. vel συλλογὴ, λῆψις. nam ſic quoque ab Heſychio exponitur. ‖ Item ἄφιξις, vt non ſolùm apud Heſiodum ſed & apud Polybium accipi teſtatur Suidas, hūc adducens ex eo locum, τῆς εἰς Εὔβοιαν παρουσίας καὶ κομιδῆς καὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς ἀπέστη, vlterius pergere deſtitit. ‖ Item Recuperatio, ἀνάσωσις. vt apud Herodot. Suidas exponit. Idem Suidas κομιδὴν apud rhetores accipi tradit ἐπὶ τῶν ἀπολαβεῖν τὰ προσηκόντων, ſicut & Etymolog. κομιδὴν dici tradit τὴν ἀπόληψίν τινος. Dicitur & de receptione ſiue recuperatione qua creditor ſuum recipit, & κομίζεται τὸ δάνεισμα. Ariſtot. in 2 Œconom. δεηθεὶς δὲ χρημάτων, ἠξίωσεν αὐτοὺς εἰσενέγκαι, κομιοῦνται δὲ ἐκ τῶν προσόδων. οἱ δὲ εἰσήνεγκαν ὡς διὰ τάχιον αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς. paulo antè, τούτοις δὲ τὴν κομιδὴν ἔσεσθαι παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν, Reſtitutū iri, vel Eos recuperaturos. Item aliquāto antè, ὡς προσόντος αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς ἐκ τοῦ καρποῦ. Idem Ethic. 9, οὐ γὰρ ἐπὶ φίλησις παρὰ τοῖς δανείσασι, ἀλλὰ τοῦ σώζεσθαι βούλησις τοῖς δανεισαμένοις τῆς κομιδῆς ἕνεκα, id eſt, Recuperationis debiti, ἀνακομιδῆς. B. AT VERO Κομιδῇ ἀκομιδῇ aduerbialiter capitur pro λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ, vt Euſtathius tradit. Sed pro Valde ſeu σφόδρα aut λίαν frequentius vſurpatur. item Proſus, Omnino, πάνυ, παντελῶς. Demoſthenes contra Midiam, μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Sic apud Herodianum κομιδῇ νέοι, admodum adoleſcentuli. Philo De mundo, οὐδὲν κομιδῇ νηπίων παίδων διαφέρων. Plutarch. De Socr. dæm. κομιδῇ διὰ γῆρας καὶ ἀσθένειαν ἐλλείπων. Idem in Pericle, ὥστε μὴ κομιδῇ μοναρχίαν εἶ, Non planè, Non omnino ſeu omni ex parte. Plato Char. οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες περιέρρεον ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ, confluentium corona nos omni ex parte circumueniebat. Κομιδῇ μὲν οὖν, Prorſus quidē, Omnino certè. Plato, κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει. pro quo idem dicit παντάπασι, σφόδρα γε, πάνυ γε, καὶ μάλα. Ariſtophanes Plut. οὐκοῦν κατὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος; Reſpondet alter, Κομιδῇ μὲν οὖν. Cæterùm κομιδῇ potius ſcriptum inuenitur non ſubſcripto ι ipſi η, ſed quum Euſtath. à datiuo κομιδῇ fieri

tradat,& eiuſdem for[illegible] eſſe cum ἀπουδῆ, rectius i ſub- A
ſcribi videtur.

C. Εὐκομιδὴς, Bene curatus, bene tractatus. εὖ ἠμένος, ἀκό-
μιστος ἐν ἐπιμελείᾳ, vt Heſych. exponit. idem quod ἀκόμι-
στος ſuprà, id eſt ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς.

C. ΑΝΤΙκομίζομαι, Viciſſim reporto, Viciſſim recipio.

C. ΑΝΑκομίζω, Refero, Reueho. Xen. καὶ ἀνακομίσαντες τὰ
ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, συνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ. Herodian⁹ ἀνα-
κομίζειν & κατακομίζειν pro Deportare dicit, vt ait Bu-
dæus. ‖ Ἀνακομίζω, Medelam adhibeo, Conualeſce-
re facio, Recreo. ἀνακομίσαι, θεραπεῦσαι, ἀνενέγκαι, Heſych. B

Ἀνακομίζομαι, voce paſſiua, ſed actiua ſignificatione,
Refero, Reporto. Item Subueho, Surſum importo, vt
ſcribit Budæus, citans hunc Xenophontis locum, ex
ἀναβ. 4. χωρία γὰρ ᾤκουν ἰσχυρὰ οἱ Τάοχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιτή-
δεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι. In hac autem ſignifica-
tione ἀνὰ pro ἄνω ſumetur. Ἀνακομίζομαι, Recipio,
Recupero, quaſi Rurſus accipio, πάλιν κομίζομαι. nam κο-
μίζομαι pro Accipio interdum ſumitur. Sic ἀνακομίζεσθαι
τὴν βασιλείαν apud Plutarchum in Theſeo, Recupera-
re vel Recipere regnum. Apud eundem in Fabio, ἀνακο-
μίζεσθαι ἄνδρας quidam exponunt Redimere viros: vbi C
ſcribit, οὔτε λιπόντας ἄνδρας ὑπὸ φιλίας πολεμίων ἄγαν γε-
νομένους ἀνακομιζόμενον. Ἀνακομίζομαι, neutraliter poſi-
tum, pro Redeo, Reuertor, Retro traiicio, vide in ἀνα-
κομιδή. Ἀνακομίζομαι, in paſſiua non ſolùm voce ſed
& ſignificatione, Referor, Reportor, Reuehor. Plutar-
chus in Publicola ἑαυτὸν ἐκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, E
prælio relatus fuit. ‖ Item pro Recreor ex morbo
Reſtituor ſanitati. vt apud Galenum ἀνακομισθέντα σώ-
ματα pro ἀνακομισθέντα ἐκ νόσων; quaſi recuperata ſeu re-
cepta ex morbis: ſicut alibi apud eũ, ἐκ νόσων ἀνακομίζε- D
σθαι, Ex morbis conualeſcere, A morbis recreari. Item
ἀνακομίζεσθαι apud eundem, Animum recipere à deli-
quio, vt ait Bud. citans hunc eius locum, λειποθυμήσαν-
τες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκ ἔτι.

Ἀνακομιδὴ, ῆς, ἡ, Relatio, Reportatio. ‖ Item Recupera-
tio, Receptio. Demoſthenes Pro corona, περὶ δὲ τῆς πλοίων
ἀνακομιδῆς, de recuperandis nauibus. Bud. ‖ Ἀνακομι-
δή, Reditus. Plutarchus ἐπάνοδον, νόστον, ἀνακομιδὴν pro
reditu promiſcuè dicere ſolet, vt ait Budæus. ſecũdum E
quem ἀνακομίζεσθαι inter alia ſignificat Retro traiicere.
vnde ἀνακομιδὴ vocatur Retrorſus commeatus. Vide
& Συνκομίζω.

C. ΑΠΟκομίζω, Aſporto, Deporto, Porto. Herodianus, τὴν
τε κόνιν τοῦ σωματίου σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμ-
βαλόντες, ἀπεκόμιζον ἐς τὴν Ῥώμην. Iſocrates, λειποψυχοῦντα
ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἐμοῦ, φέρων ἐπὶ
τῶν ὤμων. Vbi notandum, non dixiſſe ἀπεκόμισα ἐπὶ τῶν
ὤμων, ſed ἀπεκόμισα φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων. Ariſtot. Œcon.
lib. 2, κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Ἀποκομίζω, Deporto, F
eo ſenſu quo dicunt Latini Deportare captiuos, De-
portare exercitum. Xenophon Pæd. 7, καὶ συνήσω ὅτι
ἀποκομιεῖ σε ὅποι ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. μόνον, ἔφη, δήλωσον πρὸς ὅν ἂν
χρήζῃς κομισθῆναι. Idem Hellen. 5, voce media ἀπεκομί-
σαντο pro ἀπεκόμισαν, eodem vſus eſt modo, ita ſcribens,
ὥστε ὑπὸ ψηφίσματος Ἀθηναῖοι πληρώσαντες πολλὰς ναῦς, ἀπε-
κομίσαντο πάλιν μὲν τοὺς ἐκ τοῦ φρουρίου. Budæus ἀπεκομίσαν-
το expoſuit Reportauerũt: id eſt (inquit) Reuocauerũt,
vel Receperunt.

Ἀποκομίζομαι, paſſ. Aſportor, Portor. ‖ Item Re- G
feror, vel Latinius Me refero: vt ἀπεκομίσθησαν ἐπ' οἴκου,
Domum ſe retulerunt, Domum ſe receperunt. Vſurpa-
tur etiam ſimplex κομίζεσθαι interdum in eo loquendi
genere. Inuenitur & ἀποκομιζόμενος ὀπίσω, pro Reuertens
q. d. Se referens retrorſum. Aliquando ἀποκομίζεσθαι
per ſe ponitur pro ἀποκομίζεσθαι, vel κομίζεσθαι ἐπ' οἴκου.
Apud Thucydidem quodam loco ſcholiaſtes ἀποκομί-
ζονται exponit ἀποπλέουσι.

Ἀποκομιδὴ, ῆς, ἡ, Aſportatio, Deportatio. ‖ Aliquando
Reditus. ἀποστροφή, vt exponit Thucyd. ſchol.

C. ΔΙΑκομίζω, Tranſporto, Tranſueho, Portando ſeu ve- H
hendo traiicio. Iſocr. Paneg. τὴν δὲ ἡγεμονίαν τὴν ἐκ τῆς
Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομισάμενοι. Thuc. lib. 3, διακομίζει ἐς
τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον. Polyb. παραβόλως διεκόμισαν τοὺς
ἄνδρας, ſumma cũ audacia milites trãſuexerunt. Bayf.

Et διακομίζομαι, Tranſportor, Tranſuehor: itē Tranſeo,
Commeo nauibus. Thuc. lib. 1, διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς
τὴν ἤπειρον τὴν καταντικρύ, traiicitur. Item, καὶ τῶν ἐπικού-
ρων οἱ πολλοὶ εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Rurſum
lib. 1, ὁ δὲ διακομιζόμενος ἵστατο ἐπὶ τοῖς χείλεσι τῆς τάφρου, qui
tranſibat. Διακομίζομαι actiuè quoque capitur pro
Tranſueho, Tranſporto, Traduco. Thucydides libro
quarto, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κήρυκα πέμψαντες, τοὺς νεκροὺς
διεκομίζοντο, Traducebant ſeu tranſportabant ad ſe
mortuorum cadauera. Et libro primo, διεκομίζοντο αὐθις
ὅθεν ὑπεξέθεντο, παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατα-
σκευήν, tranſportarunt, vel deportarũt inde vbi colloca
uerant liberos. Διακομίζω, Perfero: ea ſignificatione
qua tabellarius perferre literas dicitur. Herodianus li-
bro 4, ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων
ἐπιστολῶν, κατὰ τὸ ἔθος δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδόσιν ἃ φέ-
ρουσι, perferendas dat tabellariis. Et lib. 3, καταπεμψάμε-
νος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν εἰωθότων τὰ βασιλικὰ γράμματα
διακομίζειν, tabellarios qui regias literas perferre ſole-
bant. Syneſ. epiſt. 133, ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἴ-
μαι διακομιεῖν, Petrum arbitror perlaturum.

Διακομιστής, οῦ, ὁ, Qui aliquid tranſportat ſeu tranſuehit,
Qui aliquid tranſuehendo ſeu tranſportando traiicit.
Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente.
Syneſ. epiſt. 141, μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῇ δυοῖν ἐπιστολῶν
ἑνὶ χρῶμαι, ſi tabellario vno vtar qui binas ad te perfe-
rat literas. Idem, ἔλαθεν ἡμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν γραμμάτων.

Διακομιδή, ῆς, ἡ, Tranſportatio, Traductio ſeu traiectio
quæ vehendo portandóue fit. Thucydid. lib. 3, paulo
poſt locum ſuprà citatum, τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης τε-
τάρτη ἢ πέμπτη ἡμέρα μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον διακο-
μιδήν, poſtquam in inſulam traducti ſeu deportati fui-
ſſent. Syneſ. ὅς ἐπὶ χρυσίου διακομιδῇ παρ' ὑμᾶς ἐστάλη, ad au-
rum inde huc deportandum ſeu perferendum.

C. ΕΙΣκομίζω, ſive Ἐσκομίζω, Importo, Inueho, Introdu-
co. Xenophon Pæd. 1, ὁ Κῦρος εἰσκομίσαι τὰ θηρία, ἐδίδου
τῷ πάππῳ. Et Εἰσκομίζομαι, Importor, Inuehor, Intro fe-
ror ſeu ducor. Accipitur etiam actiuè pro εἰσκομίζω.
Thucyd. lib. 1, ᾗ ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο,
importabant & exportabant. Et lib. 2, παρῄνει δὲ καὶ παρα-
σκευάζεσθαι τε ἐς τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι.

Εἰσκομιδή ſive Ἐσκομιδή, ῆς, ἡ, Importatio, Inuectio ſiue
Inuectus. Thuc. lib. 7, pag. 240, καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνον-
το αἱ ἐσκομιδαί, id eſt, αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν ἐπιτηδείων, Inuectio
rerum neceſſariarum: (vt Cicero dicit, Earum rerum
quibus abundaremus exportatio, & earum quibus ege
remus inuectio) Paulo antè dixerat, οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσ-
πλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων.

C. ΕΚκομίζω, Exporto, Eueho, Effero. oppoſitum præce-
dẽti, ſicut Inueho & Eueho, Importo & Exporto apud
Latinos. Varro, Quibus euehi atque inuehi multa ad
prædia ſcim⁹. Et in paſſ. Ἐκκομίζομαι, Exportor, Euehor
Efferor. Plutarchus Romulo, ἐκκομίζεται νεκρός, effertur
funus, ἐκφέρεται. Ἐκκομίζομαι actiuè quoque accipi-
tur pro ἐκκομίζω, Iliad. ε, v. 359, Φίλε κασίγνητε κόμισαί τέ
με, δὸς δέ μοι ἵππους. Sic enim quædam exemplaria ha-
bent. Euſtathius tamen & Etymologiſtes legunt κασί-
γνητε κόμισαι, exponúntque ἐπιμελείας με καταξίωσον καὶ
περίσωσον, ἐπιμελήθητι: quã expoſitionẽ margo noſtri
quoq; Hom. vet. adſcriptam habet, in quo vtraq; ſcri-
ptura eſt, ſed quæ eſt vetuſtior (id quod ex atramẽti di-
uerſitate cognoſcitur) illa eſt quã ſequũtur Euſt. & E-
tym. Præterea ſi ἐκκόμισαι ſcriberetur, eſſet ὕστερον πρό-
τερον. Thuc. Πλαταιῆς δὲ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς πρεσβυτάτους
πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας, iã antè exporta-
tauerãt. Aliud exẽplũ habes in Εἰσκομίζομαι præceden-
te. ‖ Item Subduco, Subtraho: interdum & Eripio.
Herodot. ἐκκομίσαι ἐμαυτὸν καὶ χρήματα, me vnà cum pe-
cuniis inde ſubducẽs. Item ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων,
eripere & ſubtrahere aliquem è periculis impendenti-
bus. Idem Herodotus, ἐκκομίσαι ἀδύνατον ἐὸν ἀνθρώπῳ ἄν-
θρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος, impoſſibile ho-
mini hominem impendenti fato eripere.

Ἐκκομιδή, Exportatio, Euectio, Elatio: ſpecialiter Funeris
elatio, Exequiæ. Gregor. καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πᾶσι
καὶ ἐκκομιδὴ τοῦ σώματος. Lucill. lib. 2 Epig. in quendam

admodum exili corpore, Ἐς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως, Nihil prorſus reliquit quod efferri poſſet: nã corpus vnà cum anima efflauit.

Ἐκκομισμὸς, οῦ, ὁ, Exportatio, Euectio. Strabo, διπλασιάζεται τὰ ἀτυχήματα ταῦτα τῷ ἐκκομισμῷ, geminantur hæc commoditates exportatione.

c.2. Προεκκομίζω, Antè exporto, Prius eueho ſeu effero. Plutarchus in Timol. καὶ τῶν μὲν αὐτόθι κακῶν ἃ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα κατέσχε, προεκκομισθεὶς ἀναίμακτος καὶ καθαρὸς, funus eius incruentum & purum elatum eſt ante infortunia quæ veterem Græciam circunſtabant.

c.2. Ὑπεκκομίζω, Clam exporto, Clanculum effero.

C. ἘΠΙκομίζω, Curo, Procuro. Laert. ex teſtamento Ariſtotelis, ἐπιμελείσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικομισθῇ. B. ‖ Item Apporto, Adueho.

C. ΚΑΤΑκομίζω, Deporto, Deueho. Thucyd. lib. 6, pag. 226, καὶ σῖτόν τι κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι, de iis qui in μεσογαίᾳ habitabant. Demoſth. καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν ἐψηφίζεσθε, deportare. Sic apud Antiphontẽ ἐψηφίσατο ὁ δῆμος παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τείχη κατακομίζειν. Item Defero. Herodianus libro 4, in deſcriptione ἀποθεώσεως apud Romanos, καὶ τῆς συγκλήτου ἐπίλεκτοι νεανίαι κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. Syneſ. κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν τὰ δῶρα. Dicimur etiam κατακομίζειν ναῦν aliquò, quum eò appellimus & peruenimus: idem ferè quod κατάγειν. Demoſth. contra Dionyſod. καὶ τὴν ναῦν ἐκεῖσε οὗτοι κατεκόμισαν, eò nauem appulerunt, ſeu, eò naui peruenerunt, κατήγαγον, vt idem dicit, εἰς Ῥόδον καταγαγὼν τὴν ναῦν. Idem, μήτε ναῦν κατακεκόμικεν εἰς τὸν Πειραιᾶ. vbi exponi etiam poteſt Reduxit: ſicut Bud. & in hoc loco Æſchinis De malè geſta legatione, συνέβαινε δὲ τὸν στρατηγὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τριήρεις λαβόντα ἐκ τῶν νεωρίων, μὴ κατακεκομικέναι, vertit non ſolùm Deportaſſe, ſed etiam Reportaſſe. Aliquando exponitur etiam Comporto, Conueho. quomodo accipi poteſt apud Herodianum l. 8, τά τε ἀπὸ τῆς ἠπείρου διὰ γῆς ἢ ποταμῶν κατακομιζόμενα παρεῖχον ἐμπορεύεσθαι τοῖς πλέουσι, de Aquileia.

Κατακομιδὴ, Deportatio, Comportatio. Thucydides, χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, comportationem fructuum, vt Bud. interpr. vel εἰσκομιδὴν, vt idem Thuc. vocat.

C. ΜΕΤΑκομίζω, Tranſueho, Tranſporto. idem quod διακομίζω ſuprà. Polyb. πολλὰς ἥρμοσαν σχεδίας ἀρκούσας τῇ χρείᾳ πρὸς τὸ παρὸν, ἐφ᾽ αἷς διεκομίσθησαν ἀσφαλῶς. Quod ita Liuius, Alueos informes raptim faciebant quibus ſe ſuáque tranſueherent. Pro Tranſporto autem, ſiue Transfero, accipitur in hoc loco apud Herodian. lib. 1, ἁρπάσασαι γὰρ τὸ ἄγαλμα αἱ τῆς Ἑστίας ἱέρειαι παρθένοι διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν, in aulam regiam tranſtulerunt.

C. ΠΑΡΑκομίζω, Prætereueho. Et παρακομίζομαι, Prætereuehor. Thucyd. lib. 6, pag. 212, καὶ ὡς ἕκαστοι ἀπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, prætereuehebantur, παραπλέοντες ἐκομίζοντο, vt ſchol. exponit. ‖ Bud. interpr. etiam Tranſueho, Tranſporto, vt ea quæ in triumpho tranſuehuntur. ‖ Item Deduco, Comitor. ex Ariſtot. ‖ Item Subduco, λεληθότως καὶ ἔξω τῆς προκειμένης ὁδοῦ ἄγω. ‖ Itẽ Deporto, Importo, Conueho. Xenophon Hellen. 5, ἀπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο. Pro Deportare accipi poteſt in hoc loco Plutarchi, λαβὼν ὑποζύγια ψυκτῆρας διαλίθους παρακομίζοντα. ‖ Παρακομίζομαι, Appellor, Applico, παραγίνομαι. Bud. ‖ Παρακομίζω, Affero. Plutarchus in lib. qui περὶ πολυπραγμοσύνης inſcribitur, τὰ τῶν πολυπραγμόνων ὦτα χρηστὸν οὐδὲν οὐδὲ ἀστεῖον, ἀλλ᾽ οἱ φονικοὶ λόγοι διέρχονται καὶ τείβουσιν, ἐκθύσματα καὶ μιαρὰ διηγήματα παρακομίζοντες. ‖ Item pro ſimplici Porto, Fero. Plutarch. Othone, τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος οὐ Καίσαρι παρακομίζειν, arma contra Cæſarem ferre, non pro Cæſare.

C. Εὐπαρακόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduectu ſeu comportatu facilis.

Παρακομιδὴ, ῆς, ἡ, Prætereuectio, ſi ita loqui liceret. Item Aduectio & Aduentus, in vulg. lex. Et Comportatio: idem quod εἰσκομιδὴ & κατακομιδή. Polyb. αἱ γὰρ τῶν ἐπιτηδείων παρακομιδαὶ κωλυθήσονται, commeatuum comportatio in caſtra. Bud. Eodẽ ſenſu accipit vocabulũ hoc ſchol. Thucyd. ſuprà in Κομίζω.

C. ΠΕΡΙκομίζω, Circumueho. Et περικομίζομαι, Circumuehor: interdum circumuehor naui, id eſt περιπλέω. Thuc. lib. 3, pag. 109, καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες ἃς ἐπλήρωσαν, ἐς τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένα, ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτειναν.

C. ΠΡΟκομίζω, Præfero, id eſt Fero ante. Item Effero, vt Effero funus. Greg. προεκομίζετο μὲν ὁ ἅγιος χερσὶν τῶν ὁσίων ὑψούμενος, de Baſilii funere. B. ‖ Προκομίζω τοὺς λόγους, exhibeo, ἐκδίδωμι, Bud. ex Pand. Idem Bud. προκομίζομαι pro Prætendo affert ex Œcumenio.

Προκομιδὴ, ῆς, ἡ, Exhibitio, παράστασις, in Pand. teſte Bud.

C. ΠΡΟΣκομίζω, Apporto, Affero. Herodianus, προσκομίζουσι πάντα τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν. Et lib. 8, οἱ λευχειμονοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν πατρίων ἕκαστοι προσεκόμιζον ἀγάλματα, afferebant vel comportabant. ‖ Item Adueho, Adduco, ſeu Veho ad. Thucyd. lib. 4, pag. 158, προσιόντος ἤδη τοῦ στρατεύματος ᾗ ᾤοντο μάλιστα αὐτοὺς προσκομιεῖν τὴν μηχανήν. Idem lib. 1, καὶ τῶν πλείστων (videlicet νεκρῶν) ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα, plurimos nacti ſunt quos ad Sybota conueherent. Eodem libro, αἱ εἴκοσι νῆες διὰ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων προσκομισθεῖσαι κατέπλεον, aduectæ. Plutarchus Pericle, προσκομίζεται φορείῳ πρὸς τὰ ἔργα, lectica vehitur ad inſpicienda opera. Et voce med. ſignif. actiua apud Thucyd. lib. 1, ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι, ita vt multa nauium fragmẽta & cadauera recepta aduexerint.

Προσκομιδὴ, ῆς, ἡ, Aduectio. Heſychio eſt ἀναφορά.

C. ΣΥΓκομίζω, Comporto, Conueho. Xenoph. ἔργων τε ἐπιστατοῦντα καὶ συγκομίζοντα καρποὺς, conuehentem fruges collectas. Gregorius, σπεῖρε μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε. Philo De vita Moſis lib. 3, ὃν ἰδὼν Μωϋσῆς, συγκομίζειν κελεύει, colligi iubet. Et in paſſ. apud Xenoph. Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆρα λέλυται, cõportata & collecta ſunt. Συγκομίζομαι actiuè quoque capitur pro Cõporto, Conueho: & metaphora à frugũ comportatione ſumpta pro Colligo. Xenophon Pæd. 1, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. Lucianus, σὺ δὲ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. ‖ Συγκομίζω, Vnà porto, Simul fero ſeu duco: vel Vnà mecum fero, Vnà mecum porto aut duco. Xenophon Pæd. 4, οὐκοῦν πάντα ἐγὼ ταῦτα συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν ἱππεὺς γενόμενος, hæc omnia mecum ipſe porto. Idem Pæd. 8, τούς τε ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκόμισατο πρὸς αὐτὸν, vndique collectos ducebat ſecum. ‖ Συγκομίζειν νεκρὸν, Componere mortuum ad ſepulturam. Sophocles Aiace, Οὗτος, σὲ φωνῶ. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν Μὴ συγκομίζειν, ἀλλ᾽ ἐᾶν ὅπως ἔχει, iſtùm mortuũ manibus ne componito. Sic verò & Æſchyli ſchol. in trag. quæ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις inſcribitur, tradit de mortuis dici συγκομίζειν, ἐκκομίζειν & ἀνακομίζειν. eam autem differentiam inter hæc tria conſtituit, vt συγκομιδὴ ſit ἡ πρὸ τοῦ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια, ἐκκομιδὴ autẽ, ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγή, at ἀνακομιδὴ: ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις. Sophoclis ſcholiaſtes in loco citato vult eſſe metaph. à frugũ collectione.

Συγκομιστήρια, τὰ, Feſta quibus in frugum comportatione ſacra fiebant. θυσία ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, Heſych. At Euſtath. quum dixiſſet θαλύσια eſſe τὰς μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν γινομένας θεοῖς ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰσέπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας, ἀπαρχὰς, ſubiungit, quoſdam rhetorum συγκομιστήρια hæc appellaſſe. Ibidem dicit ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν τὰ θαλύσια ſolita fuiſſe θύεσθαι.

Συγκομιστὸς, οῦ, ὁ, Comportatus. συγκομιστὰ δεῖπνα apud Athenæum Cœnæ collatitiæ, δεῖπνα ἐκ συμβολῆς ἐπιτελούμενα, quum vnuſquiſque aliquid in commune confert.

Item συγκομιστὴ ῥητίνη, reſina locularis, Palladio, quòd in loculis comportaretur non colata & impura, vt docẽt vulg. lex. Ῥητίνη ἡ ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ (inquit Gorr.) vt vocatur à Galeno lib. 6. Meth. med. hoc eſt laguncularis, ſeu liquida ex doliis aut amphoris reſina, nimirũ quòd ex doliis atque amphoris afferretur: vel etiam συγκομιστὴ, quòd in alueis & doliis olim comportaretur: quæ cocta in aqua, vel cremata ſine aqua in prunis, ſicca redditur & friabilis: eáque eſt quàm φρυκτὴν, id eſt

frictam ſiue toſtam, [...] addito etiam reſinæ nomine, vel πεφρυγμένην (hoc [...] terridam) vocant. Hæc ille. ¶Eſt & συγκομιστὸς ἄρτος, [...]is quem alio nomine Galen. αὐτόπυρον appellari ſcribit, quòd ex omnibus farinæ ſuæ partibus citra vllam detractionem conſtet, mediúmq; eſſe inter furfuraceum & ſimilagineum. Quod ſi verũ eſt, malè illi ſentiunt qui συγκομιστὸν furfuraceum panem interpretantur, & alio nomine πιτυρίαν dici volũt. Vocatus eſt autem συγκομιστὸς quaſi confuſaneus, quoniam caſtratus non ſit, ſed omnia ſimul tulerit, furfures, vtriculos, & ſimilam. Hæc idem Gorræus. Galen. in Lex. Hippocr. συγκομιστοὺς ἄρτους exponit τοὺς ῥυπαρούς, id eſt panes ſordidos, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι. Idem in 2 ad Glauc. συγκομιστὸν ἄρτον eſſe dicit τὸν μέσον τοῦ τε ἀκριβῶς καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Diphil⁹ Siphnius apud Athen. lib. 3, ἄρτοι οἱ ἐκ πυρῶν, κριθίνων εἰσὶ πολυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον κρείττονες· εἶθ᾽ οἱ σεμιδαλῖται, μεθ᾽ οὓς οἱ ἀλευρῖται, εἶθ᾽ οἱ συγκομιστοὶ ἐξ ἀσήστων ἀλεύρων γινόμενοι, ex farina non cribrata, quemadmodum Galenus eos confici docet ἐξ ἀλεύρων μὴ διακρινομένων.

C. Ἀσυγκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comportatus ſeu collectus non eſt. Xen. ἐᾶν καρπὸν ἀσυγκόμιστον.

Συγκομιδή, SIVE Ξυγκομιδή, ῆς, ἡ, Comportatio. Dicitur plerunque de frugum comportatione ſeu collectione & congeſtione. Thucyd. lib. 3, οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βραδέως ξυνελέγοντο, καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἦσαν, occupati in comportandis & colligendis frugibus. Iſocrates Areopag. ἀνηκόως καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας καὶ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Item συγκομιδὴν τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι, can. 12 Concil. Sardic. id eſt Colligere ſeu comportare fruges, vel ἐν καρποῦ συγκομιδῇ εἶναι, vt Thuc. loqui dictum eſt. Solebant etiã fieri ſacrificia ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, vt in Συγκομιστήρια annotaui. Ab hac frugum collectione metaphora ſumpta dicitur συγκομιδὴ ἱστοριῶν, rerum geſtarum in vnum volumen collectio. Herodianus in præfatione, οἱ πλεῖστοι τῶν περὶ συγκομιδὴν ἱστορίας ἀσχοληθέντων. ¶Eſt & in funere quædam συγκομιδή, qua videlicet defuncti cadauer ad ſepulturã componitur. Vide Συγκομίζω.

ΚΟΜΗ, ης, ἡ, Coma, Compta cæſaries & curioſius culta: at τρίχωμα capillitium neglectum, nec vlla cura cõptum: à κομέω, vt Artemidorus docet, αἱ μεγάλαι καὶ ἀτημέλητοι τρίχες, ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι ἀλλὰ τρίχωμα. κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι. Euſtathius verò à κοσμεῖν deriuat. Vtriuſque etymi meminit Etymologiſtes, afferens & tertium, videlicet à κείρω. prius autem ſicut facilius eſt, ita & veriſimilius. Quod verò ad deriuationem à κοσμέω attinet, cum ea facere videtur qui apud Plutarchum in Apophth. dicit, τοὺς μὲν καλοὺς τὴν κόμην εὐπρεπεστέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς, φοβερωτέρους. Il. α, & apud Lucianum, ξανθὴ κόμη. Il. ρ, κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ᾽ οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Item κόμαι πρόσθετοι apud Xenoph. Pæd. 1, Comæ appoſititiæ. Il. α, κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma ſeu crinibus arripuit. Et apud Plutarchum Artoxerxe, τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταγαγών. Virgilius dicit Implicare comam manu. Idem dicit, Comæ trahũtur per terrã. Il. σ, χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων, Laniare comam dicit Lucan. Iliad. χ, Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην. Et apud Athen. lib. 12, κόμην πώγωνά τ᾽ ἐκτετιλμένος. Od. δ, Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ᾽ ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Et apud Plut. ἀπομάξαι δάκρυον, ἀποκεῖραι κόμην, ἀφελέσθαι τὸ ἱμάτιον. Et apud Ath. 12, κόμας ἐκειράμεθα μάρτυρας τρυφῆς. Et κόμην τρέφειν, nutrire comã, apud eundẽ lib. 9. Et l. 6, κόμας τέτρεφον καὶ πλοκαμίδας εἶχον ἤσκουν, ſicut Hom. ſuprà κόμας & πλοχμοὺς coniunxit. Item τὴν κόμην διακρίνειν. Plutarchus Probl. Rom. διὰ τί τῶν γαμουμένων αἰχμῇ δορατίου τὴν κόμην διακρίνουσι; Pauſan. Att. ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. Cogere nodo comas dicit Seneca, Nodare comas, Claud. Renodare comas, Horat. Stringere vittis, Virg. Vincire, Horat. Auro ligatas comas ſubſtringere, Lucan. Item Herodian. lib. 4, κόμας τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθάς, Flauã capiti cæſariem imponebat. Plutarchus Erot. φάρμακον ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυῤῥάν. Idem, φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην. Et κομῶν προσθέσεις apud Philoſtratum, vt ſuprà κόμαι προσθετοι. Item, ἀνασεσυρμένην ἔχειν τὴν κόμην, ita longum habere capillum vt poſt ſe aliquis trahere videatur: ἀναφερομένην ὑπὲρ τὸ μέτωπον, qui ſuprà frontem erigatur ſeu attollatur: τῷ μεταφρένῳ περιῤῥέουσαν, circunfluentem ſcapulis: περικεχυμένην τῷ τένοντι, diffuſum ceruice: οὐκ ἐσφηκωμένην, non collectum: οὐκ ἔνδετον, non religatum: περισχιζομένην τῷ μετώπῳ ἢ μεταφρένῳ, diuiſum fronte aut ſcapulis: τοῖς ὤμοις προσπαίζουσαν, qui humeris aſſultet: ἐξηνεμωμένην κατὰ τῶν νώτων ἢ ἐπὶ τῶν νώτων, vt apud Virg. — dederátque comam diffundere ventis. Cam. ¶Tribuitur etiam arboribus, vt Coma apud Latinos. quo nomine Euſtathius ſcribit intelligi τὰ φύλλα καὶ τοὺς λεπτοὺς κλαδίσκους, frondes. Odyſſ. ψ, ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 8, αἱ τε ῥίζαι προσαύξονται καὶ ἡ κόμη. Idem Theophr. loquens de cupreſſo, picea & cedro, ταῦτα γὰρ ἐὰν περιαιρεθῇ τὴν κόμην, φθείρεται πάντα καὶ οὐ βλαστάνει, καθάπερ οὐδ᾽ ἐπικαυθέντα. Quæ ita Plinius interpretatus eſt, Eæ enim, detracto cacumine aut ignibus aduſto, intereunt. Eadem à poetis dicitur etiam φόβη, vt apud Euſtath. πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὅλης πεδιάδος. ¶Itémq; & herbis coma tribuitur: vt κόμη τοῦ ἀψινθίου, abſinthii coma, ſeu cacumẽ, ſeu caput. Dioſcor. lib. 4, c. 165, de tithymallo helioſcopio, συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. Pro quibus Plinius, Nomen accipit quoniam capita cum ſole circumagit. Et paulo antè de tithymallo characia, ἐπ᾽ ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων: cui Plinius dicit eſſe in cacuminibus comam iunci. Eſt etiam herbæ nomen quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. Vide Theophr. Hiſt. pl. lib. 7, cap. 7, & Plin. lib. 27, cap. 13, vbi comen nominat, ſeruato vocabulo Græco.

C. Κομοτροφέω, ῶ, Comam nutrio, (κόμην τρέφω, vt Athen. loquitur) apud Strab. de Gallia comata loquentem.

C. Κόμαιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rutilam cæſariem gerens, Cuius coma ignei coloris eſt. V. l. interpr. Flauã habẽs cæſariem ξανθόθριξ, Auricomus, citantia ex Lycophr.

C. Ἁβροκόμης, ου, ὁ, Qui molli, delicata ſeu culta coma eſt. Bacchi epitheton. ¶Ἁβροκόμας eſt & nomen ſatrapæ. ET Ἁβροκομάω, Molli coma ſum, Delicata cæſarie ſum. ἁβροκομᾷ (inquit Heſychius) ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. forſitan tamen ibi legendum ἁβροκόμας pro ἁβροκομᾷ.

C. Πυῤῥοκόμης, ου, ὁ, Qui rutila coma eſt ſeu fulua. πυῤῥόθριξ.

C. Σπαθαλοκόμης, ου, ὁ, Qui criſpa coma eſt. σπαθαλοκόμαν enim Heſych. exponit οὐλοκόμην. Infrà σπαθαλοκομᾶν.

C. Ἄκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comatus non eſt, Cui cæſaries nulla eſt. Poll. ἄθριξ, ἄκομος τὴν κεφαλήν. VNDE Ἀκομία, ας, ἡ, Comæ ſeu cæſariei defectus. In v. l. exponitur Caluitium, & ἄκομος, Caluus.

C. Ἀκρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ἀκροκόμης, ου, ὁ, Qui copioſiore capillo eſt, vt Camerarius interpr. Iliad. δ, Θρήϊκες ἀκρόκομοι. Euſtath. ἀκροκόμους exponit ἄκρως κομῶντας ſiue καρηκομόωντας. addit verò eſſe qui ἀκροκόμους expon. τοὺς ἐν ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κομῶντας, οὐ μὴν καθιμένας εἰς βάθος τὰς τρίχας ἔχοντας. Idẽ verò Euſt. alibi ἀκρόκομον exponit τὸν μετρίως ἢ λίαν κομῶντα. Exemplum autẽ τοῦ ἀκροκόμης habes infrà in ὀπισθόκομος.

C. Αὐτόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipſe per ſe comatus, vel Sponte comatus. Ariſtoph. αὐτοκόμου λοφιᾶς.

C. Εὔκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Εὐκόμης, ου, ὁ, Bene comatus, vel pulchrè, Qui eleganti cæſarie eſt. Idem quod καλλίκομος ſiue καλλίθριξ. Pro quo poeticè DICITVR Ἠΰκομος. Il. α, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ, pulchricoma Latona.

C. Καλλίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pulchra coma eſt, eleganti cæſarie præditus, Pulchrè comatus, idẽ quod præcedens. Od. ο. Item apud Heſiodum, Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

C. Κατάκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui diſiecta coma eſt: vel Qui denſa coma eſt. A Polluce numeratur inter perſonas ſcenicas, ἡ δὲ κατάκομος, (inquit) ὠχρά, μέλαινα τὴν κόμην, βλέμμα λυπηρόν. τὸ δὲ χρῶμα ἐκ τοῦ ὀνόματος.

C. Μελανόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Μελανοκόμης, ου, ὁ, Qui nigra coma eſt.

C. Ξανθόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ξανθοκόμης, ου, ὁ, Qui flaua cæſarie eſt. idem quod ξανθόθριξ & ξανθοκάρηνος.

C. Ὀπισθόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ὀπισθοκόμης, ου, ὁ, Qui à tergo comatus

comatus eſt, ſeu Qui raſa aut calua fronte eſt, Qui eſt occipite comato: aut Comas ad tergum reflexos habẽs. Herodot. ὡς ὀπισθοκόμαι Εὐβοέες καὶ ἀκροκόμαι Θρᾶκες. A

C. Περίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca ſeu in orbem comatus. Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 3, cap. 9, de hemeride, περίκομος γὰρ ἡ φυτία καὶ ἀπεσφαιρωμένη καὶ πολυμάσχαλος. Vnde Plinius lib. 16, cap. 6, Hemeris vocatur, breuior & in orbem comoſa. Et paulo pòſt, καὶ γὰρ ἡ φυτία περίκομος καὶ ταύτῃ καὶ οὐκ εἰς ὀρθόν. id eſt, coma ſeu frondes circumcirca diffundit, non in cacumen.

C. Πολύκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui multa coma eſt, Cui ſpiſſa eſt cæſaries, Comoſus. Dioſcorides libro 4, capite 165, de tithymallo dendroeide, ἀμφιλαφὴς ἄνωθεν καὶ πολύκομος, quem Plinius dicit comoſiſſimum eſſe. B

C. Ὑψίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè comatus. Dicitur de arboribus in ſummitate ſeu cacumine frondoſis, pro In cacumine comoſus. Iliad. ψ, δρῦς ὑψικόμοις πελεκκέε ταναήκεϊ χαλκῷ Τάμνον. Heſiod. Erg. δρυσὶν ὑψικόμοις ἐλάταις τε παχείαις. Eodem ſignificato dicitur ὑψιπέτηλος.

Κομάω, ῶ, Fut. ήσω, Comatus ſum, Comã nutrio. Xen. Polit. Lacedæm. ἔφηκε δὲ καὶ κομᾶν τοῖς ὑπὲρ τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν. Ariſtoteles Rhetoricῶn 1, ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλόν. ἐλευθερίας γὰρ σημεῖον. οὐ γὰρ ῥᾴδιον κομῶντα ῥᾴδιον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον θητικόν. Plutarchus Apophthegm. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν. Idem in Problematis Rom. παρ' Ἕλλησιν ὅταν δυστυχία τις γίνεται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. Interdum additur accuſatiuus eius rei quæ comata ſeu pilis obſita eſt. Herodot. κομῶντες τὰς κεφαλάς, capite comoſo. Xenophon Symp. μὴ ἀπελθεῖν μου πρὶν ἂν τὸ χρύσεον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Ipſæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν. Oppianus De venatione libro tertio, ἐκ δ' ἄρα δειρῆς Καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, vtrinque luxuriant iubæ. Philoſtratus epiſt. 25, ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες κομῶσαι. Apud Latinos eodem modo Silius dixit Crines comantes. Et Virgilius, ſetæ hircorum comantes. Transfertur & ad alia. Ariſtoteles De mundo, ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, ſtirpibus omnis generis comans: vt Valerius Flaccus dicit pellem villis comãtem. Stat. dicit etiam comantem humum pro Gramine luxuriantem: & ſyluas comantes idem Valerius. Chryſoſtomus, ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα, Foliis comans, ſeu Vernans, Luxurians, Frondens. Dionyſius De ſitu orbis, dicit etiam κομᾶν λιβανῳ. ‖Κομάω, Effero me, & quaſi Cæſariei nomine glorior & iacto me: σεμνύνομαι, metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ. Ariſtophanes Veſpis, ἐπὶ ταῖς κομαῖς, καὶ κομψὸς εἶ προσποιεῖ; quo fretus inſoleſcis & te effers? Sic Lucianus in Nigr. τί δὲ τὸ μετὰ τοῦτο ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς; Ariſtoph. Pluto, Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Oppianus libro 3 De venatione, Πολλαῖσιν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομόωσι, Seſe vẽditãt, efferunt, Hoc inſoleſcũt, Sibi hoc ipſo placent. Antiphanes libro 2 Epigr. ἐπ' Ἠρίννῃ κομῶντες, ſibi placentes ob Erinnam poetriam. Plutarchus, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν καὶ μεγαληγορεῖν, ceruices tollere & ſe efferre & magnificè loqui. In hoc autẽ loco Ariſtophanis Equit. μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις, ſchol. exponit τρυφῶσι, πλουτοῦσι: annotans, κομᾶν accipi etiam ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. C D E F

Κομήτης, ου, ὁ, Comans, Comatus, Crinitus. Phœnix Colophonius apud Ath. lib. 12, — Μῆδος Εἷς ἡ Κόραξος ἢ ἀπὸ τῶν ἄνω λιμνῶν Ἰνδὸς κομήτης. Ariſtoph. Neb. ἀλλ' μὲν ἴδωσι κομήτην, ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου. Et in prouerbio apud Syn. & Suid. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται. ... os κομήτας, id eſt comatulos, pro impudicis apud veteres habitos fuiſſe tradit Camer. Item κομήτης λειμὼν apud Eurip. in Hippol. Pratum comãs, hoc eſt Læto & quaſi comãte gramine veſtitum. vel Pratum herbidum. Sic apud Stat. dicitur humus comans, & Valer. Flacc. Iugum ſyluæ comans: itẽ Sylua comans. Sunt & ἀστέρες κομῆται, ſtellæ comantes ſeu crinitæ, vel cincinnatæ, vt aliqui malunt. Philoſtr. ep. 27, ... δὲ οἱ σοφοὶ καὶ τῶν ἀστέρων τοὺς κομήτας. Sic ab Ouidio dicitur ſtella comans, in fine Metamorph. de Cæſare, Reque domi geſtæ properataq; gloria rerũ In ſidus vertere nouum, ſtellamq; comãtẽ. Plerumque verò abſolutè dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης. Ariſt. De mũdo, ἐν τῇ προειρημένῃ δὲ ἀπλανεῖ οὐσία κομῆται λεγόμενοι ..., καὶ σβέννυνται πολλάκις. Cic. l. 1 De nat. deorũ, Tum facibus viſis cæleſtibus, tũ ſtellis iis quas Græci κομήτας, noſtri crinitas vocant. Plin. l. 2, c. 25, κομήτας Græci vocant, noſtri crinitas, horrentes crine ſanguineo, & comarũ modo in vertice hiſpidas. Ibidẽ cometen dicit, ſeruato vocabulo Græco. Plura autẽ cometarũ genera tradit, pogonias, acōtias, xiphias, diſceos, pithites, ceratias, lãpadias, hippeos, item candidos, & hirtos villorũ ſpecie: tradit & alia notatu digna. De cometa dixit Hom. Il. δ, Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν, Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. An verò hic ſit οὔλιος ἀστὴρ apud eundẽ Hom. Il. λ, necne, ignorare ſe ſcribit Cam. At Euſt. οὔλιον ἀστέρα eſſe vult ſidus caniculæ, διὰ τὰ ὀλέθρια καύματα. ‖Κομήτης dicitur etiã tithymallus χαρακίας, vt Dioſc. l. 4, c. 165, annotat, cuius ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν ſcribit naſci κόμην σχοινοειδῶν ῥαβδίων. Plin. ea verba interpretans In eius cacuminibus comam iunceam naſci tradit. G H

C. Στραβαλοκομάω, Criſpa coma ſum. στραβαλοκομᾶν Heſ. exp. οὐλοκομᾶν. Apud eundem eſt σταβαλοκόμαν, οὐλοκόμην.

Κομόω, Comam orno, Comam exorno. VNDE Κομμωτής, οῦ, ὁ, Comæ exornandæ artifex. A quo fœm. gen. EST Κομμώτρια. Poll. οἱ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομμωταὶ, καὶ κομμώτριαι αἱ γυναῖκες. vnde apparet eum à κόμη deriuare. Sed ſæpius inuenitur Κομμοῦν & Κομμωτὴς & Κομμώτρια, & ſiqua huiuſmodi ſunt, idque in libris manuſcriptis. tunc autem deriuatur à κομμός.

ΚΟΜΨΟΣ,

οῦ, ὁ, Scitus, Elegans, Bellus. Eupolis apud Athen. 14, Ὁ πρῶτος εὕρων κομψὸς ἦν βαψήματα. Ariſtoph. Veſp. ἐπὶ ταῖς κομαῖς, καὶ κομψὸς εἶ προσποιεῖ; & fingis te eſſe elegãtẽ ac venuſtum Dionyſ. comicus apud Athen. l. 9, Ἄγε δὴ Δρόμων νῦν εἴτι κομψὸν ἢ σοφὸν Ἢ γλαφυρὸν οἶδας τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων, φανερὸν ποίησον τοῦτο τῷ διδασκάλῳ, ſcitũ & argutum. ‖Itẽ Lepidus, Facetus, Vrbanus, Feſtiuus. Ariſtoph. Neb. — ἐστὶ κομψὸν ἐν συνουσίᾳ, id eſt ἀστεῖον, εὔχαριν, πιθανόν, vt Suid. exponit. Idẽ in hoc eiuſdem loco, Οὗμός δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός, exp. ἀστεῖος. addens tamen ſignificare ibi & πανοῦργον καὶ παλίμβολον. Plut. Pericle, κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Ariſtot. Pol. 2, τὸ μὲν οὖν περιττὸν ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, καὶ τὸ κομψόν, καὶ τὸ καινοτόμον καὶ τὸ ζητητικόν. Euripides apud eundem Pol. libro 3, μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν τῇ πόλει δεῖ. vbi Lepida vel Elegantia videtur ſignificare. ‖Κομψός, Loquaculus, Garrulus. ſchol. Soph. κομψοῖς ἔλεγον οὓς νῦν ἡμεῖς περιττοὺς καὶ πολυλάλους φαμέν. ‖Κομψός, Vafer, Verſutus. Eurip. Τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψά, in verſutiis exercitatus es. Ariſtoph. Auib. Μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκουσά που: quo in loco ſchol. κομψὸν exp. πανοῦργον, ἀπατητικόν, τεχνικόν: item περίεργον, περίλογον, πιθανόν. Ab Heſych. κομψὸς exponitur non ſolùm καλός, εὔνημος, σπουδαῖος, ſed etiam γελοιαστής, πωθαστής, σκωπτικός, ἐπιχαρίς, λάλος, στωμύλος, πανοῦργος. ‖Itẽ, κόμπου γέμων καὶ μεγαλαυχίας. Sic Greg. vtitur, de hæreticis loquẽs. B. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, in quodam noſtro lex. veteri deriuatur à κάμπτω, annotatúrq; , ſi dicatur ἐπὶ πανούργου, κομψὸν ſignificare τὸ καμπύλον καὶ διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ: (quemadmodum Erotianus quoq; κομψὸν apud Eurip. pro στρεβλὸν accipi tradit) ſin verò ἐπὶ ποιητικοῖς, dici κομψὸν παρὰ τὸ ἀκαμπτὲς εἶναι, veluti ἀπειθῆ καὶ σεμνήν.

C. Ἄκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelegans, Illepidus, Non feſtiuus. Euripides apud Plutarch. De educatione puerorum, Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, Εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος, ſcitè & feſtiuè apud populũ verba facere nequeo, vel Ineptus ſum ad. Sic verò à Dionyſio paulo antè copulantur κομψὸν & σοφόν. ‖Item Vilis, Ἁπλῆς. Apud Suidã, ἄνδρα τὸν τῶν τοῦ πραίτωρος ἐπιβαίνοντα βημάτων. ἀρχὴ δὲ αὕτη παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις οὐκ ἄκομψος. ‖Item ἀπανοῦργος, ἁπλοῦς, quomodo ἄκομψον ab Archilocho accipi annotat Heſych. exponens etiam οὐκ εὐδιάκριτον.

VNDE Ἀκόμψως, Ineleganter, Illepidé. Plutarchus in eodem libro, aliquanto ante locum citatum, ἢ καὶ Ἀρίστιππος οὐκ ἀκόμψως ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀστείως ἐπέσκωψε τῷ λόγῳ πατέρα νοῦ καὶ φρενῶν κενόν.

C. Περίκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perelegãs, Perbellus, Admodum ſcitus, vel feſtiuus. A

C. Ὑποκομψίας, ου, ὁ, Elegans, Facetus. v. l. ὑποκομψίας, τὸ κομψὸν ὑποφαίνων. Heſych.

Κομψῶς, Scitè, Eleganter, Lepidè, Feſtiuè. Ariſtot. Polit. 4, ἐν τῇ πολιτείᾳ κομψῶς τοῦτο, οὐχ ἱκανῶς δὲ εἴρηται. Citatur & ex Xenoph.

Κομψότης, ητος, ἡ, Elegantia, Lepor, Feſtiuitas. In v. l. exponitur etiam Argutia, Subtilitas, citantibus Plat. ep. 10, ταῖς δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τινούσαις σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν.

Κομψύω, vel potius Κομψύομαι, Scitè ſeu feſtiuè aliquid dico aut facio. Pro Scitè & vrbanè cauillor, citatur à Budæo ex Platone lib. 4, De rep. καὶ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοι τὸ ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος ὡς οἵ γε στρόβιλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται. Syneſ. ἐπεὶ δ' οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκομψεύοντο, καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλός, ὁ κηλήτης, cauillabantur, iocabantur. Bud. Item Scitus & facetus eſſe volo. Plato, ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, qui in hoc facetus eſſe voluit, mentitus eſt. Bud. In hoc autẽ Themiſtii loco, οἱ πλάσται δὲ ἔτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ, idem Budæus interpretatur, Elegantius affingunt & ſolertius. Itẽ Scitè confingo, Magnificè & oſtentabundè fingo. Galen. τὴν γὰρ μικρολογίαν τῶν ὀνομάτων ἣν ἐκομψεύσαντό τινες, παραπέμψαι λέγειν. Idem, κομψευσάμενοί τι βωμολοχικόν. Κομψεύομαι paſſ. pro Scitè & eleganter fio, ſeu componor, Lepidè componor. Dionyſius Halicarnaſſeus de Panegyrico Iſocratis, ὀλίγου γὰρ ἅπας ὁ λόγος ὑπὸ τῶν πιόντων αὐτοῦ κεκόμψευται σχημάτων, videlicet ἀντιθέτων καὶ παρίσων. Bud. Item Lepidè dicor, Scitè dicor. Plato Phædro, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, ſcitè dictũ eſt. Sic apud Baſil. in epiſt. ad Diodorum, λέξει πολυπλεστέρᾳ καὶ σχήμασι ποικίλοις καὶ διαλογικαῖς χάρισι κεκομψευμένον ἐστί. ‖ Κομψεύεται, σεμνύνεται, πιθανοποιεῖ, κολακεύει. Heſych. Erotianus apud Hippocratem, κομψευόμενος accipi annotat pro πανουργευόμενος, quoniam Attici κομψίαν appellant πανουργίαν, & κομψὸν τὸ στρεβλόν.

Κομψεία, ας, ἡ, Elegantia, Feſtiuitas, Lepor: ἀστειότης, ἐλαφρία, πιθανολογία, item ἀλαζονεία, vt ſcholiaſtes Ariſtophanis exponit. Heſychio autem κομψεία eſt ποικίλη λαλιὰ καὶ πανουργία: item οἱ σκόλυμοι, vel (vt alios exponere ſcribit) τὰ τῶν κοσσύφων κρέα: vel ζωμὸς λαχάνων quod nonnulli ἰσοποσέλινον & σμύρνιον appellant. E

Κόμψευμα, ατος, τό, Scitamentum, Speciosus ſermo. Bud. ex Luciano. Item ex Gregorio, καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα.

ΚΟΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, Digiti articulus & iunctura, ſeu Nodus & curuatura qua digitus flectitur, ſeu Tuber in digitorum iuncturis, τὸ περιέχον κατὰ τὰς συμβολὰς τοῦ δακτύλου, vt Pollux exponit. Ariſtoteles lib. 1 De animalib. κόνδυλον vocari ſcribit τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικόν: at φάλαγγα, τὸ ἄκαμπτον. Rufus autem κονδύλους appellari dicit medios digitorum articulos, à quibus προκόνδυλοι nominẽtur qui ante eos ſunt, proximi videlicet vngui: qui autem poſt eos habentur, μετακόνδυλοι, id eſt poſtremi. Sunt digitorum (inquit Camerarius) ſingulorum oſſa tria, excepto maximo qui duo tantùm habet. Horum nodi ἄρθρα dicuntur, id eſt articuli: & quæ horum partes eminent, κόνδυλοι. Dioſcorides, ῥίζαι μέλαιναι ὥσπερ στρογγύλη, ἐξοχὰς ἔχουσαι καθάπερ κονδύλους τινάς, quaſi articulorum nodos. Idem alibi, ῥίζα στρογγύλη, μεγάλη, ἔχουσα κονδύλον. ‖ Κόνδυλος frequenter accipitur pro digitis in condylos contractis, ſeu pugno: vel potius ictu quo petimus aliquem digitis ita cõpreſſis. cui itidem Latini eandem illã pugni appellationẽ tribuũt. Demoſth. contra Midiam, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, quum pugnis & in malam cædit. Plutarchus Alcibiade, ἐνέτεινε κόνδυλον. In eodem, κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Idem, παιδὸς ὀψοφαγοῦντος, ὁ Διογένης τοῦ παιδαγωγοῦ κόνδυλον ἔδωκεν. Sic apud Ariſtophanem, ἢν ὁ παῖς οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτοῦ δίδου, ſi vinum petat, pugnos ei ingere. Sic etiã in quodã prouerbio apud Euſtathiũ, δὸς ἄρτον τυχὸν καὶ κόνδυλον ὅ φονεῖ ἐπ' αὐτοῦ: quo monemur vt pueris quod ſatis eſt demetiamur: ſin non contenti in pluribus petendis moleſti ſint, pugnos loco ὄψου ἐπιβάλωμεν. Athe- F G H

næus libro decimo, παῖδες τυπτόμενοι κονδύλοις. Lucianus in Timone, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐ[…]νισω κονδύλων, ἐπιμετρήσαι τῇ δίκῃ. Latini dicunt Cædere pugnis, Conſcindere pugnis, Contundere pugnis, Impingere pugnos, Incurſare pugnis, Ingerere pugnos in ventrem alicuius, Obtundere pugnis, Onerare pugnis, Guttur pugno rumpere alicui. Ariſtophanes Veſpis, Εἰ μὴ δι' αὐθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς, ſi pugnis nos commonefacietis. In eadem fabula, ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου, enecabo eum rhythmo pugni. id eſt, ictibus pugno veluti ad numerum & rhythmum ingeſtis. Plutarchus De fraterno amore, ὁ Πολυδεύκης τὸν καταψιθυρίζοντα τὸ ἀδελφοῦ, πρὸς αὐτόν, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν. Apud Athenæum libro nono, τὸν δὲ τοῦ χερνίβου ῥάναντα παῖδα, διδόντα κατὰ χειρὸς Ἡρακλεῖ ὕδωρ, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἡρακλῆς κονδύλῳ. pro quo apud Suidam eſt κονδυλίσαι ἀπέκτεινεν, vt infra videbis. Pugnis occidere Latini quoque dicunt. Terentius Adelphis, Cteſipho me pugnis miſerum & iſtam pſaltriam Vſque occidit. Item κονδύλους λαβεῖν apud Demoſthenem, Accipere ſeu pati pugnos. Cicero dicit Ferre pugnos: Pugiles inexercitati etiamſi pugnos & plagas Olympiorum ferre poſſint. Plutarchus in Catone, de pædagogo ipſius Catonis, ἦν χαρίεις καὶ λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου προχειρότερον, verbis quàm pugno promptior. Item κονδύλων ἴχνη apud Æſchinem infrà in Κατακονδυλίζω. Vtũtur hoc vocabulo quidam etiã Latinorum. Martianus libro primo, Caput illi virga comminuens, eiſdem quibus fuerat blandita ictibus crebris, complicatiſque in condylos digitis vulnerabat. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γόνθον, docet Euſtathius, τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλον φασὶν οἱ σοφοί. ‖ Κόνδυλος dicitur etiam iunctura in brachio & humero, vel Tuber & nodus in eorum iuncturis extans. Pollux libro ſecundo, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀκρωμίᾳ ἄρθρον, καὶ τὸ πρὸς τῷ ἀγκῶνι, κορώνας καλοῦσιν· οἱ δὲ ἁρμούς, ἢ κονδύλους. Galenus quoque commentario 1 in librum Hippocratis περὶ ἀρθρῶν, à quibuſdã κόνδυλοι vocari ſcribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. Hunc autẽ κόνδυλον vocari etiam γόμφον docet Apſyrtus in Hippiatria, de equi ſcapulis loquens. Camerarius ex Polluce, Quidam tam ſummi humeri quàm cubiti articulum vocant κορώνας, clauas: quidam ἁρμούς, compages: quidam κονδύλους, tubercula. Idem, Brachiũ qua parte vergit ad cubitum, dilatatur. nam κονδύλοις τρισὶν (id eſt proceſſibus tribus ſeu tuberculis) inſeritur in cubiti σιγμοειδῆ ἀναγλυφήν, id eſt ſedem ſimilem literæ σ. Idem, ὤμου κεφαλή, os ſiue caput humeri: id quod extans, κόνδυλος eſt.

C. Δικόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duos nodos ſeu duo tubera habens: de digito in cuius duabus iuncturis & articulis duo tubera extant. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 1, cap. 15, δάκτυλος δ' ὁ μὲν μέγας, μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι, δικόνδυλοι.

C. Μονοκόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnum nodum ſeu tuber habẽs. Dicitur de pollice in quo quum vna iunctura & curuatura ſit, vnum itidem tuber in ea iunctura & curuatura extat. Exemplũ ex Ariſtot. habes in præced. δικόνδυλος.

C. Προκόνδυλοι ET Μετακόνδυλοι. Προκόνδυλοι dicuntur nodi & tubera in ea digiti curuatura & iunctura quæ vngui vicina eſt: at μετακόνδυλοι in ea quæ metacarpio. Rufus Epheſ. τὰ δὲ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, σκυταλίδες καὶ φάλαγγες· τὰ δὲ πρῶτα ἄρθρα, προκόνδυλοι. τὰ δὲ ἐφεξῆς, κόνδυλοι· τὰ δὲ πλευταῖα, μετακόνδυλοι. Poll. τὰ δὲ ἐπὶ τοῦ μετακαρπίου τῶν κονδύλων, μετακόνδυλα· ὧν τὰ μὲν κάτω, ἄρθρα· τὰ δ' ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ῥιζόνυχες.

C. Τρικόνδυλος, ὁ καὶ ἡ, Ternas in digitis iuncturas & curuaturaſque habẽs, & ternos in eis nodos ſeu tubera extantia. Sunt enim qui ternos κονδύλους digitis cæteris tribuant, pollici autem duos: cõtra tamen Ariſtot. pollici vnum, binos cæteris: vt in δικόνδυλος videre eſt.

Κονδυλώδης, εος ὁ καὶ ἡ, Nodos & tubera in digitorum iuncturis & curuaturis extantia repræſentans. vt κονδυλώδεις ἀποφύσεις in vertebris ceruicis apud Gal. in lib. De oſſibus. Ibidem dicit decimam vertebram non tãtùm ſurſum, ſed etiam deorſum ſpectantes ἀποφύσεις habere deſinentes in extremitates κονδυλώδεις, id eſt tuberoſas, vt nonnulli interpr. Dioſc. lib. 1, de galla, ἡ μέν τις, ὀμφακῖτις καλεῖται, μικρὰ καὶ κονδυλώδης, σιβαρά, ἀτρύπητος.

Κονδυλίζω, Εὐτάω, Digitis in condylos contractis verbero, Pugnum impingo, Pugno cædo: cuius generis loquẽdi formulas poſui in Κόνδυλος. Poll. πὺξ ἐπάταξεν. Υπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη καὶ τὸ παθεῖν, κονδυλίζεσθαι. Apud Suidam, ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα νήπια προσφέροντα οὐ κατὰ θύμιαμα, κονδυλίσας ἀπέκτεινε: pro quo ex Athen. paulo antè, κονδύλῳ ἀπέκτεινεν. Laert. pag. 71, in Socrate, ex Ariſtoxeno, πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κονδυλίζεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καταφρονούμενον, καὶ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικάκως, pugnis cædi & vellicari. VNDE Κονδυλισμός, οὗ, ὁ, Plaga pugno incuſſa: vel Ictus pugno factus. ET Κατακονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω, Pugnos ingero, Pugnis cædo. Æſchin. contra Cteſ. καὶ κατακεκονδύλισαι, ὥστε αὐτὸν οἴομαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά.

Κονδυλόομαι, οῦμαι, Intumeſco, Extubero inſtar nodorũ & tuberum in iuncturis digitorum. vnde κονδυλούμεναι apud Heſych. αἱ οἰδοῦσαι, καθάπερ ἐπὶ τῶν βεβρεγμένων ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὑδάτων.

Κονδύλωμα, ατος, τὸ, Tuber quale eſt nodorum in iuncturis digitorum. Κονδύλωμα (inquit Gorr.) eſt carnis exereſcentia calloſa in digitis manuum ac pedum, in ſede item ac vteri ore coaleſcens: ita dictum quòd promi net in modum articuli quem κόνδυλον appellãt. Sed hic affectus in ſede præcipuè oritur, ruga aliqua corporũ in ano reduplicatorum inſurgente, ac præter naturam intumeſcente. Quum enim ſinuoſus ſit anus, rugas coagmẽtatas habet: vbi verò amplius intumuerit, tunc fit condyloma. Et aliquando quidẽ citra inflammationẽ fit, & molle eſt: quandoque verò cum inflammatione, túmque durum eſt & dolorificum. Hæc ille. Celſus libro 6, capite 18, Κονδύλωμα eſt tuberculum quod ex quadam inflãmatione naſci ſolet. Loquitur autem ibi de ani condylomate. Marcell. empiricus cap. 34, Cõdylomatis articulorũ & neruorum ſertula campana ex paſſo & cretico decocta medetur. Plinius paſſim hoc vocabulo vtitur. Hierocles in Hippiatr. συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις κατὰ τὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἣν καλοῦσι στεφάνην, ῥήγματα οἴδησιν ἔχοντα καὶ κονδυλώματα σκληρὰ καὶ πωρούμενα.

Κονδύλη, ης, ἡ, Tuber, Vibex, τῆς πληγῆς οἴδημα: idem quod Homero σμῶδιξ & μώλωψ. v. l. ex Ariſtoph. ſchol. At PRO Κονδύλιον, quod apud Paul. Æg. ſcriptum reperitur, reponendum Κοχύλιον, Operculum ſiue teſta conchylii, quod & ὄνυξ appellatur, vt eadem v. l. annotant.

ΚΟ'ΝΙΣ, εως, ἡ, Puluis. Iliad. ι, Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Il. ψ, — προσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. Heſiod. Aſpide, — κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων. Xenoph. De re eq. πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις ἀνιστάντα δεῖ τὴν τρίχα σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχός, cunctis iis quæ ad repurgandos equos cõparata ſunt, vtemur ad pilos erigendos & expellẽdũ puluerẽ ſecundũ pilorũ ritũ. Herodian. l. 6, κόνις τε πόρρωθεν ἀγομένη φαίνεται, puluis è lõginquo excitatus videtur. Gal. ἐγχαρὴν δὲ τὸν εἱληθεροῦντα καθ' ἑκάστην καὶ τῇ κόνει χρώμενον, eum qui quotidie apricari cõſtituerat & athletico more puluere aſpergi. Athen. 12, ὑποζύγια ἄλλα τὰ τὴν κόνιν κομίζοντα πρὸς τὴν ἐν τῇ παλαίστρᾳ χρείαν. Euſt. ex eodem, σκάπτοντί τινι τὴν τῶν ἀθλητῶν κόνιν. Luc. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, vno puluere omnia conficimus. Theophyl. ep. vlt. προσφερόμενος κόνεως κακτημένους τὸ φύσημα. Et in alio prouerb. τὴν κόνιν ἀποψησάμενος ἠγωνίζετο, de eo qui ... ἐφ' οἷς ἔπαισεν, vt Euſt. annotat in Homerum illud, Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίης ... χιτῶνας. Quod verò ad etymõ huius vocabuli attinet, in quodã noſtro vet. lex. deriuatur à κόω ſignificãte κόπτω, vt κόνις ſit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, ſiue ἡ εἰς λεπτομερῆ οὖσα χοῦν γῆ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Idẽ etymon ab Euſtath. affertur ex Herodiano. Quomodo autẽ à κονιορτὸς differat, videbis infrà. ‖ Κόνις, Cinis. Od. λ, Ἀλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, Ἐν κόνι ἄγχι πυρός. Il. Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον, id eſt τέφραν, σποδὸν, vt Heſych. exp. ... in v. lex. ex Luc. τὸ δὲ καταλειπόμενον, κόνις, quod remanet, cinis eſt, σποδός. ‖ ..., Lixiuium, κονία. Plut. Sympoſ. 6, probl. vlt. loquens ... ligno ficulno, διὸ καιόμενόν τε τῷ καπνῷ δάκνει μάλιστα, καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν, pro quo Symp. 5, probl. 9, dicit, ὥστε καιόμενον μὲν ἐκδιδόναι δριμύτατον καπνὸν, κατακαυθεῖσαν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος. AT Κόνις, ιδος, Lens, hoc eſt, pediculorum veluti ouum, pilis adhærens: Euſtathio verò κόνις eſt ζωΰφιόν τι μικροφυὲς κατὰ ἄπιμον κόνιν, ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γίνονται. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5, cap. 31, οἵ τε φθεῖρες καὶ ψύλλαι καὶ κόρεις ἐκ μὲν ὀχείας πάντα γεννῶσι τὰς καλουμένας κόνιδας. cuius loci Euſtathius quoque meminit, & Athen. lib. 8, κορεῖ δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας αἱ κόνιδες γίνονται. Dioſcorides lib. 2, cap. 101, de melle, φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον. Pro quibus Plinius lib. 22, cap. 25, Lendes & fœda capitis animalia necat. Et libro 1, de cedro, φθεῖράς τε καὶ κόνιδας φθείρει ἐγχριόμενον. quo Plinius ſcribit phthiriaſes perungi, itémque porrigines. Ammonius verò in hoc ſignificatu ſcribit κονὶς, ίδος, accentu in poſteriore: cuius ſcripturæ Euſt. nõ meminit nec eam impreſſi libri ſequuntur.

C. Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, Puluis qui excitatus eſt, & in aerem quaſi eleuatus, κονίη ἀειρομένη vt Homerus loquitur. ab ὄρω id eſt διεγείρω, vt in noſtro veteri lexico traditur: vnde differt à κόνις ſignificante κονίαν κειμένην, quanuis ea differentia non ſemper obſeruata reperiatur. Plutarchus Fabio, pag. 58, καὶ τραχὺ ἐκ πεδίων ὑφάμμων καὶ ἀναπεπταμένων ἄρων κονιορτόν. Theophraſtus De cauſis plant. lib. 4, capite vltimo, ὁ δὲ κονιορτώδης ὅπως ἧττον ἅπτεται, καὶ ὁ ἐν τοῖς κονιατοῖς ἢ ἀκονιάτοις οἰκήμασι, διὰ τὸ πλείω θερμότητα ἔχειν. καὶ γὰρ ὁ κονιορτὸς θερμὸς, ἅτε ξηρὸς ὤν. ſic enim emendatur ille locus, reponendo ἀκονιάτοις pro κονιάτοις, & κονιορτὸς pro κονιοπρός. cuius emẽdationis ratio peti poteſt ex l. 8 Hiſt. pl. c. 10. Plutarchus Sympoſ. 4, αἱ μὲν γὰρ παλαιότατων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται. ‖ Κονιορτὸς, ſcommate quodam dicebatur etiam ὁ ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν, ſordidus & ſqualidus. Anaxandrides apud Athenæum libro 6, ponens quædam ἐπίθετα quæ Athenienſes ἐπὶ χλεύῃ παίζοντες alicui tribuebant, — χαίρει τις αὐχμῷ ἢ ῥυπῶν; Κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. VNDE Κονιορτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Cuius pedes in puluere verſantur. κονιορτόποδες apud Heſychium, ἀγροῖκοι ἐργάται. ET Κονιορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Puluerulentus. Exemplum ex Theophraſto habes in Κονιορτὸς præcedente. ET Κονιορτόω, Puluero, Puluere excitato obduco vel obſero. Theophraſtus Hiſtoriæ plantarum lib. 2, Μετὰ δὲ οἱ δὲ τὰς κολοκύνθας, ὅταν οἱ ἐτησίαι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Ibidem ὑποκονίειν vocat Gregorius, μὴ θηλυνώμεθα, μηδὲ αὐτὴ ἡμῆς ἡδείας κονιορτώμεθα. Suidas κονιορτωσάμενον exponit κόνιν ἐπιβαλόμενον in quodam loco quem citat.

C. Κονίπους, ET Κονιόπους (apud Etymologiſten ac Suidam) οδος, ὁ καὶ ἡ, Pedibus in puluere verſans: vel Cuius pedes puluere reſperſi ſunt. Plutarchus initio Problematum Græc. κονίποδας & ἀρτύνους in Epidaurica rep. tradit fuiſſe vocatos quoſdam ſenatores: nominatos autẽ κονίποδας coniectatur ἀπὸ τῶν ποδῶν κεκονιμένων ὁπότε κατέλθοιεν εἰς τὴν πόλιν. nam in agris vtplurimum degebant. ‖ Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam ſoleæ exilioris. Pollux, οἱ δὲ κονίποδες, λιτὸν ὑπόδημα πρεσβυτικόν· τὸ δὲ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα. Etymologiſtes autem ac Suidas κονιόπουν dicunt eſſe πολυσχιδὲς ὑπόδημα τὸ μὴ σκεπάζον ὅλον τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ καταπασσόμενον ὑπὸ τῆς κόνεως. addit verò Suidas κονίποδα eſſe στενὸν σανδάλιον, οὗ διὰ τὴν στενότητα οἱ ποῦς ἐκονιορτοῦτο. Heſychio verò κονίποδες ſunt ὑποδήματα μοιχικά. κυνήποδες autem nominantur in equis, vt annotat Camerarius. Vtranque autem ſcripturam, videlicet & κονιόπους & κονίπους, agnoſcit Suidas. nam quũ κονιόπους expoſuiſſet, ſubiungit, γράφεται δὲ καὶ κονίπους. Ariſtoph. Concion. Γέρων δὲ χωρεῖ χλαῖναν καὶ κονίποδ' ἔχων: vbi ſchol. exponit στενὸν σανδάλιον.

C. Ἐγκόνιος, ου, ὁ, Qui in puluere eſt ſeu verſatur. ἐγκόνιοι γραμμαὶ, lineæ in puluere deſcriptæ.

Κονίω, VEL Κονίζω, Puluere impleo. Iliad. ξ, Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Εὐρὺ κονίσουσι πεδίον, puluere

Implebunt campum: [illegible]entes videlicet. κονιορτοῦ πληρώσονσι, vt Heſychius exp[illegible]: apud quem vnico σ ſcribitur. Virgilius de re ſim[illegible] loquens dicit, Puluerulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Aliquando cōmodius redditur Puluere reſpergo, Puluere fœdo. Iliad. φ, Ἐπλα δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, ἐκόνισε δὲ χαίτας. Et in paſſ. Il. χ, Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν. Iliad. φ, Δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο Φεῦγον. Lucianus in Timone, πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες. Pro quo alibi dicit κεκονιαμένοι καὶ πνευστιῶντες, vt Budæus annotat. Idem, καὶ διαφέρειν δὲ τὰς ἀγγελίας τὰς παρὰ τοῦ Διὸς ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν, adhuc ex curſu puluerulentum. Laertius in Zenone, ἐπὶ τὰ κεκονιμένα τῶν βάθρων ἐκάθιζεν αὐτὸν ἵνα μολύνηται χλανίδα. Et κεκονιμένη ἀσπὶς, clypeus puluere reſperſus, ſeu puluerulentus. Item κεκονιμένος Ἀλφειὸς in vulgatis lexicis ex Epigramm. Puluerulentus propter calculos & arenam. Ex iiſdem Epigrammatis κεκόνιστο ὁ ποταμὸς, fluuius deſiccatus eſt vt puluerem admitteret. vulg. lex. ‖Κονίω, Puluerem moueo, Puluerem cieo ſeu excito. Iliad. ψ, τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο, puluerem cientes in campo. Odyſſ. θ, — οἱ δ' ἅμα πάντες Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο. id eſt, κόνιν ἐγείροντες. Deeſt autem præpoſitio διὰ in hoc loco, vt κονίειν πεδίου dictū ſit pro διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν, ſicut docet Euſt. ‖Κονίομαι, ſiue Κονίζομαι, In puluere volutor, In puluere verſor: more auium ſe puluerantium; aut athletarum corpora manúſque oleo perlita puluere obducentium. Athen. lib. 9 de porphyrione aue, ex Polemone, οὐ πρότερον τροφῆς μεταλαμβάνει εἰ μὴ περιπατήσῃ τόπον τινὰ ξηρὸν ἑαυτῷ ἐπιτήδειον· μεθ' ὃν κονισάμενος λούεται, εἶτα βέφεται. Pro quo κονίεσθαι dicitur & ἀλίζειν, id eſt ἐν κόνει κυλίεσθαι, ſiue κόνει φύρεσθαι. vnde ἀλινδήθρα idem quod κονίστρα. Euſt. ‖Metaphoricè accipitur pro ἀγωνίζομαι (vt docet Euſt.) vel potius pro Ad pugnā me paro athletarum more. Nam athletæ ad certamen ſe parantes ſolebant corpus oleo obductum in puluere volutare, in primis verò manus, vt aduerſarium apprehendere poſſent. id enim ſi non faciebant, lubricæ manus erant, nec tactum admittebant. vel, vt annotatur in noſtro quodam veteri lexico, κονίζω, τὸ ἀγωνίζομαι καὶ παρασκευάζομαι πρὸς τὸν πόλεμον. ἀπὸ τοῦ κόνις· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πτύοντες, κόνιν προσελάμβανον, διὰ τὸ ἰσχυρῶς κρατεῖν. Philo in vita Moſis lib. 3, loquens de auxilio diuino, πεπείραθε αὐτῆς ἤδη πολλάκις ἀμυνομένης ἀφανῶς, μέλλουσαν κονίεσθαι βλέπω, βρόχους τοῖς αὐχέσι περιβάλλουσαν κατὰ τῶν ἀντιπάλων, ſe nunc ad pugnam accingere proſpicio. Quò pertinet quod apud Suid. eſt, κονίσαι, γυμνάσθητι. & κονίζεσθαι, γυμνάζεσθαι. ‖Κονίω, ſiue Κονίζω, Oblino: propriè Oblino puluere: χρίω, vt Suidas exponit. At Heſychio κονίοντες ſunt λευκαίνοντες, albario opere ſeu calce inducentes. Item Pico, Pice oblino. Vnde ἀκόνιτος Dioſcoridi ἀπίσσωτος. Pro χρίω autem accipi videtur ſcholiaſtæ Theocriti, Idyll. 1, de quodam poculo, Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς, Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ‖Κονίω, Feſtino, Propero: metaphora ſumpta ab iis qui inter currendum & feſtinandum puluerem mouent. Vnde κονίοντες apud Heſychium ἀνύοντες: & κονίσαι, ἀνύσαι: quod pro Feſtinare accipi, ſuo loco indicatum eſt. ‖Κονίζεσθαι ab Heſychio exponitur non ſolùm κονιορτοῦσθαι, κυλίεσθαι, ſed etiam φθείρεσθαι. Notandum, verò quod ad grammaticam attinet, præteritum perf. paſſ. & verbalia ab eo deriuata, ſi à κονίω formentur, non habere σ, vt κεκονιμένος, κόνιτον, ἀκόνιτος: ſin à κονίζω, σ addi, vt in κεκόνιστο, κεκονισμένος, κονίστρα, κονιστικὸς, & ſimilibus.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q.d. Pulueratorium. id eſt Locus in quo athletæ oleo peruncti ſe puluere obducebant: (erat enim κόνις τις ἐξαίρετος τοῖς παλαίουσι, vt docet Euſtathius & Suetonius in Nerone, & Plinius libro 35, cap. 13, narrantes puluerem luctatoribus ex Ægypto allatam: (vnde & Pollux in gymnico inſtrumento κονεως [illegible] numerat) ſeu Locus vbi luctaturi poſt ceroma puluere aſpergebantur, vt prehenſiones eſſent firmiores & minus lubricæ. Vtuntur hoc vocabulo Latini quoque. Vitruuius libro quinto, cap. vndecimo, de palæſtrarum exædificatione, Deinde [illegible] coniſterium. A coniſterio in verſura porticus frigida lauatio, quam Græci λουτρὸν vocitant: ad ſiniſtram ephebei elæotheſium: proxime autem elæotheſium frigidarium.

Κονίστρα, ας, ἡ, Volutabrum puluereum. Dicitur de cauo puluereo in quo aues pulueratrices aut ſe volutare aut parere ſolent. Ariſtoteles Hiſt. animalium libro nono, cap. octauo, de aſtu perdicum & coturnicum in nidificando, ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, (ἐν ἄλλῳ γὰρ τόπῳ οὐδενὶ τίκτει) ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεωρᾶς, ἐνταῦθα τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσι. Idem alibi, ποιησάμενοι ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐνταῦθα τίκτουσι· καὶ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τίκτουσι καὶ ἐπωάζουσιν. Vnde Plinius libro decimo, capite triceſimotertio, Perdices ſpina & frutice ſic muniunt receptaculum, vt contra feras abūdè vallentur. Ouis ſtragulum molli puluere contumulant, nec in quo loco peperere, incubant. Eſt verò & athletica ac palæſtrica κονίστρα. Euſtathius, ἀλινδήθρα, ἡ κατὰ πάλην κονίστρα. Plutarchus Sympoſiac. 2, problem. 4, de πάλη & παλαίστρα loquens, τῶν τῆς ἀγωνίας εἰδῶν, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος τυγχάνει δεόμενον, puluere ſeu arena palæſtrica & ceromate. nam videtur hîc accipi pro ipſo puluere ſeu arena in qua athletæ verſantur & exercētur. Suidæ κονίστρα eſt παλαίστρα vel κυλίστρα.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, Qui in puluere volutari ſolet. vt κονιστικοὶ ὄρνιθες apud Ariſtotelem, Aues quæ ſe puluerare ſolent, vt Plinius loquitur: Gaza vertit Pulueratrices. Athen. lib. 9 ex Ariſtotele Hiſt. anim. lib. 7, εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κονιστικοὶ, οἱ δὲ λουσταί· οἱ δὲ οὔτε κονιστικοὶ, οὔτε λουσταί. ὅσοι δὲ μὴ πτητικοὶ, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοὶ, οἷον ἀλεκτορὶς, πέρδιξ, ἀτταγὴν, φασιανὸς, κορυδαλός.

Κόνιτον, ου, τὸ, Puluis, vel Puluereum volutabrum. κόνιτον Suidæ eſt ῥύπος.

C. Ἀκόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine puluere fit, Pulueris expers. ‖Item Non illitus calce, Qui calce loricatus non eſt, Qui eſt ſine opere tectorio & albario. vulg. lex. ‖Item pice non oblitus, Non picatus. Dioſcorides lib. primo, cap. 94, λοιπὸν δὲ ψύξαντας εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον ἀκόνιτον, τουτέστιν ἀπίσσωτον, ἀποτίθεσθαι. VNDE Ἀκονιτὶ, Sine puluere, Citra pulueris iactum ſeu tactum, ἄνευ κονίας, vt Ariſtophanes loquitur: accipitur pro Citra laborē, Nullo cum periculo & difficultate, Citra certamē, Ita vt certandum non ſit: metaphora ſumpta ab athletis qui in cōgreſſibus manus puluere quodā cōſpergebant, ne tactus in aduerſarii apprehenſione lubricus eſſet. Qua metaphora dicitur etiam ἀνιδρωτὶ, citra ſudorem: & in bello ἀμαχητὶ ac ἀναιμακτί. Plinius libro 35, cap. 11, Alcimachus Dioxippum, qui pancratio Olympia citra pulueris iactum (quod vocant ἀκονιτὶ) vicit. Sic & Gellius libro quinto, capite ſexto, Sine puluere (quod dici ſolet) incruentáque victoria obuenit. Quibus verbis expreſſit ἀκονιτὶ & ἀναιμακτί. Horatius epiſt. 1, lib. 1, — cui ſpes, Cui ſit conditio dulcis ſine puluere palmæ. Thucydides libro quarto, pag. 145, ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι, καὶ αὐτοῖς ὥσπερ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην τίθεσθαι. pro quo paulo pòſt dicit [illegible]τί. Herodianus libro ſecūdo, ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονιτὶ [illegible]τα κατωρθωκότα, citra ſanguinem atque adeo citra puluerem tanti effectorem operis. Et paulo antè, εἴληφθε γοῦν ῥᾳδίως καὶ ἀκονιτί γε ἑαλώκατε, Nullo fermè negotio tenemini. Et libro octauo, νίκην ἣν ἀκονιτὶ ἐνίκησαν, quam citra pulueris [illegible] ſibi pepererant. Apud Heſychium ſcribi[illegible] ἀκονητὶ, per η in penultima, exponiturque non ſolùm [illegible], ſed etiam ἄνευ ἀκονήσεως. quæ poſtrema verba ſuſpecta videri poſſint. In quodam noſtro lexico veteri vtriuſque ſcripturæ mentio fit, videlicet ἀκονιτὶ ab α priuatiua particula & κόνις: & ἀκονητὶ, [illegible] eſt ἄνευ πόνου, Ionicè pro ἀπονητί. Apud Heſychium autem eſt aliud ADVERB. Ἀκονίτως, idem ſignificans quod [illegible] ſeu ἀκοπιάστως, ἀπόνως. Cæterùm præcedenti ἀκονιτὶ in eodem noſtro lexico OPPONITVR Ἐγκονιτὶ, id eſt μετὰ πόνου, Non ſine labore, Non ſine [illegible]tio. quod ab ἐγκονέω etiam deriuari poſſe.

C. ΔΙΑκονίω, Puluere perlino. ‖Διακονίομαι, Puluere

me lorico more athletæ in palæſtra, Ad certamen me A
paro, In puluerem ſeu arenam deſcendo. Plutarch. De ſolertia anim. loquens de cane quodam Indico, ἐλάφου ἀφιεμένου καὶ κάπρου καὶ ἄρκτου, ἡσυχίαν ἔχοντα κεῖσθαι καὶ περιορᾷν· ὀφθέντος δὲ λέοντος, εὐθὺς ἐξαναστῆναι καὶ διακονίεσθαι, καὶ φανερὸν εἶναι αὐτὸν ποιούμενον ἀνταγωνιστήν, τῶν δ' ἄλλων ὑπερφρονοῦντα πάντων. Simile quid refert Plinius libro 8, cap. 40, de cane Indico quem rex Albaniæ Alexandro dono miſerat. ‖ Διακονίω, Pice perlino. Apud Heſychiū ita ſcribitur, διακονίσαι, διακλαῦσαι· ἀπὸ τοῦ κονῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι. vbi pro κονῆσαι ſcribendum κονίσαι: pro δια- B
κλαῦσαι autem in v. l. ponitur διακαῦσαι, Perurere.

C. ΕΓκονίομαι, Puluere perfundor, vt luctatores & athletæ. Xen. Symp. ἀλλὰ γῆν πολλὴν κέκτησαι; ἴσως ἂν (ἔφη) Αὐτολύκῳ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι. Bud.

C. ΣΥΓκονίομαι, In eodem puluere verſor. Vide Συγκονίσμαι infrà.

C. ΥΠΟκονίω, Puluerem ſuſcito, vel Puluere aſpergo. Pulue- ro. ‖ Item Puluere ſublino, vt athletæ manus, ne in corpore ceromate inūcto lubricus contactus fallat. Plut. οὐδὲ ὑποκονίεται, ἢ λαβὴν εὔτονον ποιῶν ἢ ἄφυκτον. Idē C
de morte Craſſi, ἐπεὶ δὲ ἡ τύχη τὸν ἐφεδρεύοντα τοῦ ἀγῶνος ἀνεῖλεν, εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν, ὡς ἄπειρος πρὸς τὸν ἄπειρον ὑπαλείφεται, τῷ χειρί τι ὑποκονίεται. VNDE Ὑποκόνισις, Pulueris excitatio, Puluerario: pars quædam agriculturæ. Theophr. De cauſ. pl. lib. 3, c. 22, τὴν δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται βλαστάνειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἀνθῇς οὐ πεπανθῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. De qua Colum. lib. 11, cap. 2, Sed frigidioribus regionibus puluerationem faciunt, quam vocant ruſtici occatIonem, quum omnis gleba in vineis refringitur & reſoluitur in puluerem. D
De eadem & Virg. in Georg. Sollicitanda tamen tellus, puluiſque mouendus, Et iam maturis metuendus Iupiter vuis. Vbi Seruius, Genus ipſum culturæ puleratio vocatur, quo imminutæ glebæ vitibus applicatur. Vide & Ὑποκονίεω infrà.

Κονίσαλος, SIVE Κονίσσαλος, ου, ὁ, Puluis excitatus ſeu motus. idem quod κονιορτός: à κόνις & σαλεύω, ſicut grāmatici quidam tradunt, vt κονίσαλος ſit οἱονεὶ ἡ σαλευομένη κόνις: quæ etymologia in quodam etiam noſtro lex. vet. affertur, in quo vno σ ſcribitur, ſicut & in noſtro manuſcripto Homero: apud Euſtathium vtroque modo, & E
vno σ & duobus. Quidam tamē malunt deriuare à fut. κονίσω, vt ἴξαλος ab ἴξω. Euſtath. etiam à κόνις & ἀέλλη. Il. γ, Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς Ἐρχομένων, ſub pedibus puluis excitabatur procelloſus, κονιορτὸς ἀελλώδης. Il. ε, — ὡς τότ' Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισάλῳ. Iliad. χ, de Hectore quem Achilles raptabat bigis, — τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος: & paulo pòſt, — κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο. ‖ Κονίσαλος accipitur etiam pro πάτος, id eſt puluere illo quo athletæ ceromate inuncti in coniſterio ſe oblinunt, vt ex Galeno lib. 2 & 3 Ὑγιεινῶν tradunt. F
ex quo deſumpta videntur hæc apud Euſtath. ὁ ἱδρὼς τῶν γυμναζομένων μιχθεὶς τῷ πάτῳ, συντελεῖ πρὸς διαφόρησιν ὄγκων τῶν παρὰ φύσιν. κονίσαλον δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν παλαιῶν ἀττικιζόντων. At Cæl. Rhod. l. 7, cap. 26, Sunt (inquit) qui πάτον dici putent cœnum ceromati, id eſt oleo (vt ipſi interpretantur) permixtum: cui ſi ſudor acceſſerit, κονίσαλος Atticè dicatur, ſicuti autor probat Galenus. ‖ Κονίσαλος ſignificat etiam τὸ αἰδοῖον, vt Etymol. annotat: vt verò Suidas, δαίμων πριαπώδης, ἐκ τοῦ μὴ ὀκνεῖν καὶ ἐπὶ κόνεως μίγνυσθαι, vt ibi ſcribitur. quo modo accipitur G
in quodam loco Platonis comici apud Athen. lib. 10, vbi περὶ γυναικῶν φιλοποσιῶν ſermo eſt, Βολβὸν μὲν Ὀρθάνῃ ἐμμεμιγμένα [προσθύεται,] Κονισάλῳ δὲ καὶ παραστάταιν δυοῖν Μύρτων πινακίσκος χειρὶ προσπεπλασμένων. Λύχνων γὰρ ὀσμαῖς οὐ φιλοῦσι δαίμονες. Strabo apud Cæl. Rhodig. dicit eſſe deum Atheniensium, ad Priapum Orthanæ & Coniſalo perſimilem eſſe. Meminit & Syn. ep. 32, loquens de perdito & nequam mancipio, Ἑρμῆ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ τοῖς παλαίστρας ἐφόροις οὐδὲ κατὰ μικρὸν πρέπει· Κοττύτοῖ δὲ H
καὶ τοῖς ἄλλοις Κονισάλοις νεωκορεῖ, καὶ εἰ δή τινές εἰσι τούτου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες, ἅπασιν αὐτῷ μέλει. Heſychius verò κονίσαλον eſſe dicit σκίρτησιν σατυρικὴν τὴν ἐντεταμένων τῶν αἰδοίων. VNDE Κονισάλεος, ου, ὁ, Puluerulentus. κεκονιορτωμένος, vt ab Heſychio exponitur. Scribitur

autem κονισάλεος accentu in antepenultima tum apud Heſychium, tum apud Suidam: apud quem duplici etiam σ ſcribitur ſicut κονίσσαλος.

Κόνιος, ου, ὁ, Puluereus, vel Puluerealis, ſi dici poſſet. vt Ζεὺς κόνιος. Pauſanias Attic. pag. 30, Διὸς κονίου ναὸς οὐκ ἔχων ὄροφον. AT Κόνιον, ου, τό, Puluis. idem quod κόνις ſeu κονία. Suidas quum κονία expoſuiſſet κονιορτός, & κόνιος ῥύπος, ſubiungit, καὶ οὐδετέρως κόνιον, & κονίῃσι.

Κονία, ας, ἡ, Puluis. idem quod κόνις. frequentiſſimum apud Homerum tam in plurali quàm in ſingulari numero. Iliad. β, ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵσατ' ἀειρομένη, ſub pedibus excitabatur puluis. Pro quo ſuprà dixit ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ'. Iliad. λ, ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων. Iliad. π, ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης Κεῖτο. Iliad. ψ, μιαίνοντο κονίῃ, puluere fœdabantur, vt Virgilius loquitur. Item, ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Odyſſ. σ, Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών. Iliad. ρ, ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. Odyſſ. σ, πῖπτεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι. Iliad. β, Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. Sic apud Heſiodum, Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσε. Ex quibus exemplis cognoſcere eſt ι in hoc vocabulo modò corripi modò produci. Vtitur hac voce in eodem ſignificatu & Ariſtophanes apud Suidam, ἐλοῦσαι ἡμᾶς ἄνευ κονίας, id eſt ἀκονιτί, ſine puluere, vt Horatius loquitur, citra pulueris iactum, vt Plinius. Ab Etymologiſte exponitur etiam μάχη: at tunc metaphora fuerit à puluere palæſtrico. ‖ Dicitur etiam de arena ſeu ſabulo littoreo aut fluuiali, ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτοτάτης ἄμμου, minus propriè, vt Euſtathius annotat. Iliad. φ, de Achille inſiliente in Scamandrum, ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἔδαμνα Λάβρος ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.
‖ Κονία, Cinis, Lix, ſeu Cinis foci, vt Varro apud Plinium explicat. σποδός, vt Heſychius exponit, item σμῆγμα. Apud eundem verò eſt ET κόνια, ἡ σποδός. Idem ſignificare etiam κόνις, ſuprà indicatum eſt. ‖ Κονία, Calx, Opus tectorium ſeu albarium, quo muri induncur & dealbantur. idem quod ἄσβεστος, vt teſtatur Euſtathius, dicens inde deriuatum ἐλαιοκονία apud recentiores. ἀσβεστος κονία apud Paulum Æginetam libro 3, cap. 52, Calx non extincta, τίτανος ἀκατάσβεστος, & ἄσβεστος ſimpliciter. ‖ Item Lixiuium ſeu Lixiuia: id eſt liquor qui ex cinere ſeu calce aqua perfuſis diſtillat: ſeu τὸ ἐκ τέφρας καθιστάμενον ὑγρόν, vt Pollux exponit. Columella libro 12, cap. 22, cinerem lixiuiam appellat: Cato apud Plinium lib. 14, cap. 20, cinerem lixiuium: ipſe autem Plinius lib. 15, cap. 17, & libro 28, cap. 18, cinerem lixiuum. Et libro 37, cap. vltimo, ex Varrone, Lix, cinis eſt foci. inde enim cinis lixiuus potus medetur. Ariſtoteles De coloribus, ἡ γὰρ κονία, ξανθή, ἐπιχρώζοντος τοῦ φλογώδους τὸ ὕδωρ. Dioſcorides libro 1, cap. 187, γίνεται δὲ καὶ κονία ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας. Vbi quod Dioſcorides tribuit τῇ κονίᾳ τῇ συκίνῃ, (vt lib. 6, cap. 25 appellat) Plinius lib. 23, cap. 7, cineri ficulno, accipiens nimirum cinerem pro cinere lixiuo. Cinis (inquit) non ex alia arbore aciem purgat acrior: conglutinat, replet, adſtringit: bibitur & ad ſanguinem diſcutiendum concretum. quod ita Dioſcorides, καθαίρει καὶ κολλᾷ, καὶ σαρκοῖ, καὶ συμφύει ἐοικότως τοῖς σηπτικοῖς· καὶ ποτίζεται δὲ πρὸς αἵματος θρόμβωσιν, & quæ ſequūtur. A Platone inter ῥυπτικὰ numerari tradit Pollux, ſicut Plutarchus ſuprà in Κόνις tradit συκῆν κατακαυθεῖσαν τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος, & Theophraſtus, δριμεῖαν τὴν τέφραν καὶ τὴν κονίαν ἀπ' αὐτῆς, & Plinius ex nulla alia arbore cinerem fieri acriorem, id eſt cinerem lixiuum. Item κονία ἀσβέστου, lixiuium ex calce. Et κονία στακτὴ καὶ διηθημένη, lixiuium ſtillatitium & excolatum, ex loto & percolato cinere factum, cuiuſcunque generis ille ſit, vitis, fici, mali, tithymallorum, lapidum, partiūmve animaliū. Idem verò & ſimpliciter στακτὴ appellatur. Quòd ſi cineri cuicunque calx addatur, id lixiuii genus προστάκτην appellari Paulus Ægin. l. 7, autor eſt. Sunt & alia lixiuiorū genera, varias ſortita appellationes ab artificibus quibus illa inſeruiunt, vt σαπωναρικὴ & πηλοποιητική, quorum illud ſaponariis in vſu eſt, (niſi quis malit paratum ex ſapone lixiuium intelligere) hoc figulis, vt Gorræus tradit.

Pro πηλοποιητικὴ autem κονία ſcribitur & πηλοποιητική, (de cuius ſcripturæ varietate dicetur in Πηλοποιός) Lixiuium quo vtuntur ii qui pileos conficiunt: ſeu Lixiuium vnde operantur coactiliarii, vt Marcell. empir. cap. 14 appellat. Dioſcor. lib. 6, cap. 26, ϑύμον τι συνόζει ἢ τὴν πηλοποιητικὴν κονίαν. vbi Ruell. vertit Lixiuium cum luto ſuo. (Paulo antè verò dixerat κονία συκίνη, quod idē Marcell. ibidem vocat Lixiuium ficulneum) Gal. lib. 6 Meth. μηδὲν ἐν τῷ παραχρῆμα φάρμακον ἔχων, ἢ τὴν κονίαν ἐκ τῶν, ἐωρακὼς ἐκ χήτων τῷ κάμνοντος πηλοποιόν. Idem Galenus lib. 10 κατὰ τόπους vocat ὕδωρ πηλοποιητικόν: & Aet. lib. 12, c. 41, ἐκ τῶν τῶν πηλοποιείων. Eſt & κονία βαλανευτική, lixiuium balneatorum, Geopon. lib. 10, cap. 29.

Κονιάω, ῶ, Puluere impleo. idem quod κονίω: Vnde apud Suidam κονιωμένοις, κόνεως πεπληρωμένοις. ‖ Item Puluere reſpergo, ſeu aſpergo. Luc. ἱδρῶτι ῥεόμενον καὶ τῷ πόδε κεκονιαμένον καὶ πνευστιῶντα de athletis: quo tamē ſignif. idē ſuprà dixerat de properātibus, κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶντες συνϑέουσι. ‖ Κονιῶμαι, In puluere me voluto, Puluero me, vt aues κονίονται in cauo quodam pulurreo ſe volutare & puluerare conſueuerunt. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5, cap. 31, καὶ οἵ γε καλούμενοι φασιανοὶ ἐὰν μὴ κονιῶνται, διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν. Vnde Plin. lib. 11, cap. 33, Hoc quidem & aues infeſtat: phaſianas verò interimit, niſi puluerantes ſe. ‖ Κονιάω, Calce induco, ſeu obduco, aut oblino, Calce dealbo, Opere albario poſt tectoriū induco. τῇ κονίᾳ, ἤγουν ἢ τιτάνῳ καὶ ἀσβέστῳ, παραχρίω. Demoſthenes Olynth. 3, καὶ εἴ τις ἐπαίνων ἔχει τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν. Et in orat. contra Ariſtocr. loquens de quibuſdam ædificiis, ἃ κονιῶσι ἢ κατασκευάζουσι. Et κονιῶμαι, Albario opere inducor, Calce dealbor. Plut. Sympoſ. τί γὰρ οὕτως κεκονίαται ὁ οἶκος; Et Matth. 23, τάφοι κεκονιαμένοι, ſepulcra albario opere illita, τῷ γύψῳ καὶ τῇ ἀσβέστῳ λελευκασμένοι, vt Theophyl. exponit. Et Act. 23, τοῖχε κεκονιαμένε, paries dealbate, ſeu calce & albario opere illite.

Κονιῶμαι accipitur etiam actiuè pro κονιῶ. Ariſtoteles Hiſtoriæ anim. lib. 8, cap. 2, καὶ τοῦτο ποιοῦσιν οἱ ἐγχελυοτρόφοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ἢ ἀπορρέον ἀεὶ καὶ ἐπιρρέον ἐπὶ πλαταμώνων, ἢ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας, calce illinunt & inducunt opere albario anguillarum viuaria, ſeu Tectorio inducūt. ‖ Κονιάω, Ceruſſo, Fuco. vt κονιᾶν τὸ πρόσωπον, fucare faciem. Bud. ex Epiſt. Philoſtr. p. 188, à tergo. Eſt autem ea metaphora ab opere tectorio, ſicut & apud Iuuenalem, — quæ mutatis inducitur atque fouetur Tot medicaminibus, — Tandem aperit vultum, ac tectoria prima reponit.

Κονίαμα, ατος, τό, Albarium opus ſeu tectorium, Id quod calce inductum eſt, Id quod calce loricatum & incruſtatum eſt: quæ aut calce pura fiunt, & albarium opus vocatur à Vitruuio: aut gypſo, & gypſatū dicūtur: aut calce & arena, & arenatū opus nominātur: aut calce & marmore tuſo & triplici varietate comminuto, quæ marmoratum Varro nuncupauit. Vnde Plinius lib. 36, Tectorium niſi ter arenato & bis marmorato inductum eſt, non ſatis ſplendoris habet. Theophr. De cauſis plant. lib. 4, cap. vlt. καὶ τὸ κονίαμα, ὅταν ἀναδέξηται, τηρεῖ τὴν ϑερμότητα. Ibidem κονιατὸν & ἀκονίατον οἴκημα dicit. Athen. lib. 13, ex Hegeſandro, de Metanira meretrice, Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, λαγυνίωνος ἐπίκλην, καταπεσόντος ἔν τινι κονιάματι, Καὶ γὰρ σὺ (φησὶ) σαυτὸν ἔδωκας οὐ ψήφοις εἰπεῖν.

Κονίασις, εως, ἡ, Albarii ſeu tectorii operis inductio, Loricatio & incruſtatio quæ fit opere albario, Albatus, vt Varro loquitur. ἀσβέστωσις Heſychio.

Κονιατής, οῦ, ὁ, Tector, Qui opere albario & tectorio parietes inducit, Qui calce & arena confuſa parietem aut murum loricat & incruſtat, Qui vel pura calce, vel arenato aut marmorato corio parietem murúmve obducit. Tectorem Varro & Vitruuius appellant. Lib. 10 Codic. tit. De excuſat. artificum, Albini, quos Græci κονιατὰς appellant. vbi quidam legendum cenſent Albarii: ſed Albinii ſcribitur in Annot. Bud. in Pand. Κονιαταὶ (inquit Heſych.) ἀσβεστωταὶ καὶ οἱ χρῖται. Apud Suidam verò ſcribitur κονιάται accentu in penultima, quam ſcripturam Bud. quoque ſequitur. ſunt autem κονιάται, Suidæ οἱ τοὺς τοίχους παραχρίοντες.

A Κονιατός, οῦ, ὁ, Albario & tectorio opere inductus, Calce illitus. VNDE Ἀκονίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui calce illitus non eſt, Qui opere tectorio & albario inductus nō eſt. Vtriuſque exemplum habes ſuprà in Κονιορτός.

Κονιόω, ET Κονιόω, ῶ, (ſi vulgatis lexicis credimus) Puluerem moueo, Puluerem excito. idē quod κονίω, de quo ſuprà. ‖ Κονιοῦμαι, In puluere verſor: id eſt In puluere athletico & palæſtrico exerceor. quo ſignificatu ſuprà κονίομαι dicitur itidem de athletis: & κονίομαι de auibus quæ in cauo pulureo ſe volutant & puluerant.

B C. ΣΥΓκονιοῦμαι, In eodem puluere verſor: vt athletæ qui in eodem puluere & arena exercentur. Plutarchus De diſcernendo adul. ab amico, loquēs de adulatore quem ſimiæ comparat, τῷ μὲν συνορχούμενος καὶ συνᾴδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. Sic enim legitur in antiquis libris pro συγκινούμενος quod in vulg. editionib⁹ habetur. quidam tamen habēt & συγκονιόμενος à συγκονίομαι. Idem Plutarchus in libro qui περὶ πολυφιλίας inſcribitur, loquens de amico qui Proteum agere nouit, φιλολόγοις συναναγινώσκοντος, καὶ παλαισταῖς συγκονιουμένου, καὶ φιλοθήροις συγκυνηγετοῦντος, καὶ φιλοπόταις συμμεθυσκομένου, καὶ πολιτικοῖς συναρχαιρεσιάζοντος, ἰδίαν ἦθους ἑστίαν οὐκ ἔχοντος.

C C. ΥΠΟκονιόω, Puluerem ſuſcito, Puluerem ſubtus moueo, Puluero. Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, cap. 8, τρέφειν δὲ δοκεῖ καὶ ὁ κονιορτὸς ἔνια, καὶ μάλιστα ποιεῖν δεῖ τὸν βότρυν. διὸ καὶ ὑποκονιοῦσι πολλάκις, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι. Pro quo paulo pòſt de ficis & cucurbitis loquens, dicit, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Et paulo pòſt, τὴν δ' ἄμπελον οὔ φασι δεῖν ἢ ὑποκονιεῖν ἢ ὅλως ἅπτεσθαι ἀκμάζοντος τοῦ βότρυος. Vnde ὑποκόνισις.

D ΚΟΝΕ΄Ω, Feſtino, Propero, Curro. Vnde κόνει apud Heſychium σπεῦδε, τρέχε. Sic ſuprà quoque κονίω pro Feſtino accipi dictum eſt: metaphora autem eſt à curſoribus qui inter properandum puluerem excitant: vt de fugā capeſſentibus apud Virgilium, — verſiq; viciſſim Puluerulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Item, — agmina cerui Puluerulenta fuga glomerant: quod Homerus dicit κονίειν πεδίοιο, & ἀρυκονίειν πεδίον, id eſt Fugiendo per campum puluerem excitare. Qui verò properant, fugientibus in hac re ſimiles ſunt. vtrique enim

E puluerem inter properandum cient. ‖ Apud eundem Heſychium κονεῖν eſt non ſolùm ἐπείγεσθαι, ſed etiā ἐνεργεῖν & αἰσθάνεσθαι. ‖ Item Miniſtro, Famulor. VNDE Κονήτης, ου, ὁ, Miniſter, Famulus. κονῆται enim Heſychio ſunt ϑεράποντες.

C. ΔΙΑκονέω, ῶ, Miniſtro, Famulor, Ancillor, Miniſtri ſeu famuli operam præſto, Miniſtrum ſeu famulū ago. Demoſth. διακονῶ τὰ διακονούμενα. Ariſtid. διακονοῦ τῷ βασιλεῖ. Plutarchus, ἠσκημένων καὶ μεμαθηκότων παίδων διατρίβουσι καὶ ὀψοποιοῦσι, οἰνοχοοῦσιν εἰ μὴ διάθεσις μηδὲ διάταξις εἴη περὶ

F τοὺς διακονοῦντας. Athenæus lib. 6, εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις. Et lib. 5, δοῦλος οὐδεὶς ἦν ὁ διακονήσων, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ᾠνοχόουν. Apud eūdem libro 9 Euphron inducit coquum ita miniſtrum hortantem, Ὅταν ἐρανισταῖς Καρίων διακονῇς, Οὐκ ἔστι παίζειν. Matth. 4, ἄγγελοι προσῆλθον καὶ διηκόνουν αὐτῷ. pro quo Greg. ὑπ' ἀγγέλων ὑπηρετεῖται. Plato lib. 2 De rep. διακονεῖν πρὸς ὠνῇ τι καὶ πρᾶσιν, inſeruire ſeu operā ſuā locare ad emendum & vendēdum. Item apud Plut. in libro de diſcernendo adulatore ab amico, loquente de vetula quadam quæ Appelli ægroto famulabatur,

G ὡς σοῦ ἡ διακονοῦσα πρεσβῦτις εὗρε, videlicet τὸ κερμάτιον τὸ ὑποβεβλημένον τῷ προσκεφαλαίῳ. Sicut verò Ouidius dicit, — medicorum iuſſa miniſtro, & Horat. — res omnes timidè gelidéque miniſtrat, ita Ariſtot. Pol. 7 dicit, διακονεῖν τὰ ἔργα. Quæ ferè ſignif. ex Dem. διακονεῖσθαι infrà habes. Itē διακονεῖν ταῦτα, apud Plat. Hæc tibi ſeruitia præſto, Hæc tibi præſto veluti miniſter & famulus. Διακονέομαι, Miniſtratur mihi, Miniſtri operas ſuas mihi præſtat, vel Obſequiis & operis color atque obſeruor. B. Mat. 2, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Διακονοῦμαι accipitur etiam actiuè pro

H διακονῶ. Laertius, in Diogene, ἐν οἰκίᾳ τε διδάσκε διακονεῖσθαι, λιτῇ τροφῇ χρωμένους. Athenæus lib. 14, τινὲς τῶν περιβοήτων διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ. tranſitiuè apud Luc. τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, amorum

miniſtris, vt Cicero dicit Miniſtri libidinis & Miniſtræ voluptatum artes. Apud eundem, ἡμῖν παρειστήκεσαν οἰνοχόοι τὸν οἶνον τῇ χειρὶ διακονούμενοι. Sic Cicero dixit Pocula miniſtrare. ‖ Διακονέω, Adminiſtro & gero, vt Bud. interpretatur apud Demoſthenem, ὡς ἐν καιρῷ τε ἕκαστα καὶ χρησίμως τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν. Fortaſſe tamen & hîc διακονεῖσθαι accipi poſſet pro Miniſtrari, Præſtari: metaph. ſumpta ab iis qui pocula aut victum miniſtrant egentibus & petentibus, vt Cicero & Varro loquuntur. qua metaphora dicit Ouidius diuitias miniſtrare, & Tibullus, vias fallendi miniſtrare, & Virgil. – furor arma miniſtrat. ‖ Διακονεῖν γάμον, Miniſtrum agere in parandis & adornandis nuptiis, vel Apparare nuptias, Inſtruere nuptias: eo ſenſu quo apparare & inſtruere conuiuium dicimur. Athenæus libro 9 ex Poſidippo comico de quodam coquo, Διακονοῦμεν νῦν γάμοις· τὸ θῦμα, βοῦς. Ὁ διδοὺς, Ἐπιφανής. Vbi obiter etiam nota α in hoc verbo produci, ſicut ſuprà in loco ex Euphrone comico citato. Pro διακονέω autem & διακονοῦμαι dicitur ETIAM Διακονίζω ſiue Διακονίζομαι, eodem ſignif. Vulg. lex. ex Luciano, ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur verò & legati διακονίσασθαι. nam miniſtros agunt in mandatis principum aut ciuitatum exequendis. Poll. libro 8, καὶ τὰ ῥήματα, πρεσβεῦσαι, διακονίσασθαι, ἀποπρεσβεύσασθαι, ἀντιπρεσβεῦσαι. Vide διάκονος & διακονία.

Διακόνημα, ατος, τὸ, Opera à miniſtro præſtita: id eſt Miniſterium. vt Ouidius dicit, – membra diurnis feſſa miniſteriis. Ariſtoteles Politicῶν 1, dicit fuiſſe qui ſeruos διακονήματα docerent. ἐκεῖ γὰρ (videlicet Syracuſis) λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας, triuialia miniſteria ſeu officia, vt ὀψοποιητικὴν, & quæ huiuſmodi ſunt: ſicut & Plutarchus ſuprà in διακονῆσαι ponit δαιτρεῦσαι, ὀπτῆσαι, οἰνοχοῆσαι. Secundo autem libro pro ἐγκύκλια διακονήματα dicit ἐγκύκλιαι διακονίαι, vt infrà videbis. ‖ Διακονήματα dicuntur etiam vtenſilia ad ſupellectilem pertinentia. Apud Athen. l. 6, dicũt Romani, πίλοις τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα περιβαίων δερμάτων δασεῖς, κεράμεα δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ διακονήματα κομίζομεν, κἂν τούτοις βρωτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀπεργασμένα, de vaſis ſacrificalibus. Sic verò & διακονίαι infrà.

Διάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Miniſter, Miniſtrator, Famulus: & Miniſtra, Miniſtratrix, Famula. Athenæus libro 6, ex libris Clitarchi qui γλῶσσαι inſcribitur, καλοῦνται δὲ οἱ δοῦλοι ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ὑπηρέται· ἔτι δὲ καὶ πάλμονες καὶ λάτρεις. Ariſtoteles Ethic. 7, cap. 6, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐκθέουσιν. Sic Claudian. dicit celeres miniſtros, – hortatur celeres clamore miniſtros. Athenæus libro 10 de quibuſdam qui conuiuas ſecum adducunt, βοῶσι, κεκράγασι, βλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον. Apud eundem libro 7, ex Nicomacho, – ἴσως ὅσον διαφέρει διακόνου Μάγειρος, οὐκ οἶσθ'. Et paulo pòſt, Πότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς Διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος; Ἡράκλεις, Ὁ μάγειρος ἐσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις. Vbi itidem obſerua α in hoc vocabulo bis produci, ſicut in διαφέρει, & διάθεσις, & διακονέω quoque, vt ſuprà admonui. Legati quoque διάκονοι appellantur ſicut & διακονία infrà de legatione dictum videbis, item διακονίσασθαι ſuprá. Poll. libro 8, ὁ δὲ πρεσβευτὴς εἴη ἂν καὶ ἄγγελος καὶ διάκονος· ἑτέρας δὲ χρείας, κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος. nam ſicut paterfamiliâs miniſtros ſuos aliquò cum mandatis mittit, ita & princeps aut ciuitas legatum. Qua metaphora miniſtri verbi diuini in ſcriptura διάκονοι nominati eſſe videntur, ſicut & κηρύσσειν iidem dicũtur & πρεσβεύειν. Paulus verò in Epiſt. ad Romanos cap. 3, magiſtratus etiam appellat modò τοῦ θεοῦ διακόνους, modò λειτουργοὺς, miniſtros ſiue adminiſtros Dei, videlicet in exequendis eius iuſſis. Item 2 Cor. 6, Paulus de ſe, ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, vt Dei miniſtri. Item Epheſ. 3, & Coloſſ. 1, τοῦ εὐαγγελίου διάκονος. & 2 Cor. 3, διακόνους καινῆς διαθήκης. Et in malam partem in epiſt. ad Gal. cap. 2, ἁμαρτίας διάκονος, miniſter ſeu miniſtrator peccati. Peculiariter verò διάκονοι dicebantur in Eccleſia, qui eleemoſynas diſtribuebãt pauperibus, ac eorum curam gerebant: ſeu ærarii eccleſiaſtici œconomi: quo nomine cõprehẽdebatur & viduarũ collegium. ii autem διάκονοι preſbyteris ſuberant. Cæterùm pro Διάκονος Ionicè in Epigr. DICITVR Διήκονος, metri fortaſſis gratia: quanuis à comicis ᾱ in hoc vocabulo producatur, vt paulo antè admonui. Ab eodem formatur COMPAR. Διακονέστερος, In miniſtrando promptior, Expeditior & celerior in miniſtrando & miniſtratoriis obſequiis præſtandis, Celerior in ſubeundis miniſteriis quæ imponũtur. Irregularis autem comparatiuus hic eſt, ſicut apud Pind. ἀπονέστατον, item ἀφθονέστατος, & φιλοκτεανέστατος apud Homerum, & alia ſimilia. Apud Suidã in prouerbio, Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Vnde Cicero in teſtes Aſiaticos dixit, Vtrum igitur noſtrum aut veſtrum eſt hoc prouerbium, Phrygem plagis fieri meliorem? Non interpretatus eſt autem hoc διακονέστερος, quòd rei præſenti non conueniret, aut non ſemper addi ſoleret.

Διακονία, ας, ἡ, Miniſterium, Opera ſeu officiũ quod à miniſtro præſtatur: idem quod διακόνημα ſuprà. vt διακονίαι ἐγκύκλιοι, eadem quæ διακονήματα ἐγκύκλια ſuprà, vt culinarii & mediaſtini officia quæ quotidie nobis à miniſtris præſtantur: peculiariter quod ad domeſtica negotia attinet. Ariſtoteles Pol. 2, τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσχρώμεθα οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους. Item Pol. 1 poſt locum in διακόνημα citatum, ὀψοποιικὴ καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα γένη τῆς διακονίας. Rurſum Polit. 2, ἐν ταῖς οἰκετικαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Plutarchus Sympoſ. 5, ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας, calidius ſubire quæ imponuntur miniſteria. At κριοῦ διακονία, prouerbiũ eſt in ingratos. nam cornu aries eos quoq; petit à quib' alitur. Διακονία dicitur etiam de publico miniſterio, i. de negotio publico, de muniis publicis, de officiis quæ reipublicæ præſtamus. Æſchines contra Cteſiphontem, ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ, ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία. quod poſtea explicans dicit πραγματείαι προστεταγμέναι κατὰ ψήφισμα. Demoſthenes Pro corona, τῆς μὲν τοι διακονίας τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων, καὶ ἐμαυτῷ μετεῖναι φημί. Plato, ἑαυτοῖς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην, Hæc ſibi imponunt miniſteria, Hanc prouinciam ſibi depoſcunt. Et διακονίαι δημόσιαι apud Pollucem, Munera publica. Dicitur etiam de legatione, quæ & ipſa munus publicum eſt. Sic verò & διάκονος & διακονίσασθαι vſurpari, paulo antè oſtendi. Thucyd. lib. 1, ὡς οὐδὲν πώποτ' αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβλάψειεν, προτιμηθεὶν δὲ ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν, in exequendis iis muneribus quorum nomine ad regem mittebatur. Item διακονία ἐκκλησιαστική, Miniſterium eccleſiaſticum, Miniſterium ſeu munus quod in Eccleſia nobis exequendum imponitur: præſertim verò miniſterium verbi. 2. Cor. 6, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία. 1. Tim. 1, πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν. Item de miniſterio eorum qui διάκονοι appellantur. Syneſ. epiſt. 66, de quodam Alexandro, qui adoleſcens in monaſticum ordinem ſe contulerat, τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβύτερος εἶναι. ‖ Inſtrumenta quoq; ad ſuppellectilẽ pertinẽtia, διακονίαι appellãtur vt & διακονήματα ſuprá. nam ὄργανον (vt Ariſtot. docet) eſt ἄψυχος δοῦλος. Athen. lib. 5, ἐφ' ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι, καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι καὶ πλείους ἕτεραι διακονίαι, aliáque miniſteria, vt Budæus interpretatur: vel potius Aliáque inſtrumenta quorum miniſterio quotidie vtimur.

Διακονικὸς, οῦ, ὁ, Miniſtratorius, Ad miniſtrum pertinens. vt διακονικαὶ πράξεις, Munia miniſtratoria, Munera quæ miniſtri exequuntur. Ariſtoteles Politicῶν 3, δύνασθαι καὶ ὑπηρετεῖν τὰς διακονικὰς πράξεις. Idem Polit. 7, cap. 14, διὸ πολλὰ τῶν εἶναι δοκούντων διακονικῶν ἔργων, καὶ τῶν νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν. vbi διακονικὰ ἔργα dixit quæ alibi διακονήματα & διακονίας. Idem libro 1 Polit. πότερόν ἐστιν ἀρετή τις δούλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμιωτέρα τούτων. Plut. De defectu orac. τὴν ἑρμηνευτικὴν (ὡς Πλάτων ἔλεγεν) καὶ διακονικὴν ἀναιροῦντες φύσιν, quum interpretem (vt ait Plato) naturam & adminiſtram remouerant, vt Turn. interpr. ‖ Διακονικὸς, Promptus ad exequenda miniſteria, Officioſus, vel Peritus exequen-

dorum miniſteriorum. Xenophon, ἀνεπιςήμονα τῆς διακονίας παραλαβοῦσα, καὶ πιςὴν καὶ διακονικὴν ἀποδείξασα ἔχῃ. Sic apud Ariſtophanē in Pluto, καὶ πλωθέ γε αὐτῆς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τῆς κοιλίας, ἵν' ἀδεῶς διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς. Et apud Platonē in Gorg. οὐ γ' ἐγὼ ψέγω τούτους ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεροι γεγονέναι, Apti magis & idonei adminiſtratores, Miniſtri magis ſtrenui. B. τὸ διακονικὸν, pro Sacrariū ſeu Secretarium accipi in Canon. 21 concil. Laodic. & apud Grat. diſt. 23, tradūt vulg. l. (Bud. verò Διακονεῖον in hoc ſignif. adfert infrà) Alioqui τὸ διακονικὸν dicerentur ipſi miniſtri, ſicut τὸ ςρατιωτικὸν ipſi milites. VNDE Διακονικῶς, Miniſtratorio modo, More eorum qui miniſtrāt. Menander apud Athen. lib. 4, Τί τοῦτο παῖ; διακονικῶς γὰρ νὴ Δία Προσελήλυθας.

Διακονεῖον, ου, τὸ, Diaconium. Diſtinct. 23, Diaconium quod Latini ſacrarium dicunt, quò ſubdiaconi non intrant. Hæc Bud. Erit igitur διακονεῖον locus vbi diaconi cōgregantur. AT Διακόνιον, ου, τὸ, Diaconatus. in vulg. lexicis. ‖ Eſt & placētæ quædam ſpecies, vt Euſtath. docet: vel (vt apud Suidam nonnulli exponunt) ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπὶς, aut ζωμὸς ποιὸς, aut μάζα. Menecles autem in Γλωσσοκόμῳ (vt idem Suidas refert) ita de eo ſcribit, Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην Εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλήθοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλήματα καὶ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. Similiter & Amerias διακόνια eſſe dicit τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. Fuiſſe autem placentam aut panis quandam ſpeciem ex ipſo carmine in Eireſionem cantari ſolito apparet, Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον. Sed mendi ſuſpicione laborant verba illa quæ ex Menecle adfert Suidas: ac inter alia pro πλήθοντες fortaſſis legendum πλάττοντες: niſi fortè poſt κοτύλην inſerendum φοροῦντες, retinendo πλήθοντες, at κλήματος nomine intelligendus θαλλός. quod cognoſci poteſt ex iis quæ de eireſione tradūtur à Plut. in Theſeo, & Suida ac Ariſtoph. ſcholiaſte, item & Euſt. ac Etymolog. Pherecrates apud Athen. l. 14, ὑπὸ τῆς ἀπληςίας διακόνιον ἐπιθεὶς, ἀμφιφῶντ' ἔχων.

Διακονὶς, Adornatio. Textura quædam. Item Homo gracilis. vulg. lex.

C. Ἀντιδιάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viciſſim miniſtri officio fungēs, Viciſſim ſeruiens. Bud. ex Strab.

C. Αὐτοδιάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipſe ſibi miniſtrat & famulatur, Qui ipſe ſibi miniſter & famulus eſt, Qui alterius miniſterio non vtitur. ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων, vt Euſtathius exponit.* VNDE Αὐτοδιακονία, ας, ἡ, Suum ipſius miniſterium, Quum aliquis ſeipſo, non alio, miniſtro vtitur. Athenæus libro 1, quum heroas apud Homerū docuiſſet ſolitos fuiſſe αὐτοὺς ἑαυτοῖς σκευάζειν τὰ κρέα καὶ ὀψαρτύειν καὶ ἕψειν, ſubiungit, ἐπετήδευον γὰρ τὴν αὐτοδιακονίαν καὶ ἐκαλλωπίζοντο (φησὶ Χρύσιππος) τῇ ἐν τούτοις ἀσκοφίᾳ.

C. Παραδιακονέω, Adminiſtro. ex Ariſtophane.

C. Ὑποδιάκονος, ου, ὁ, Subdiaconus. In Canon. Apoſt.

C. Ἐγκονέω, ῶ, Feſtino in, Feſtinus & celer ſum in aliquo negotio, In opere exequendo propero, Accelero. vel ἐνεργῶ & πονῶ, vt veteres expoſuiſſe Euſtathius annotat, deduci à πονέω volentes, Ionico more π in κ mutato. Il. ω, de ancillis, Αἶψα δ' ἄρ' ἐςόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι. Od. η, & Odyſſ. ψ, itidem de ancillis, Αὐτὰρ ἐπεὶ ςόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι. Apollon. Arg. lib. 2, Ἦε γ' ἡμῖν ὅτι νῆα κατηπείγει ἐγκονέοντες. Apud Soph. Aiace, ii qui in Aiace quærendo properabant, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν· οὐχ ἕδρας ἀκμή. id eſt σπεύδωμεν, vt ſchol. exponit, etymon addens, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι κόνιν ἐγείρουσιν. Idem in Trach. introducens Herculem hortantem Hyllum & Philoctetem ad ſe rogo imponendum, Ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. Eurip. Hec. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι γέρον, Feſtinemus, acceleremus. Similiter apud Suid. ex Ariſtoph. Pluto, Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ'· ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἐς' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. Ariſtophanes Acharn. Ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν καταγκωλύεις πάλαι. Idem in Auibus, Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις. Apud Heſychium verò ſcribitur non ſolùm ἐγκονέω, à quo ἐγκονέοντες, σπεύδοντες, ἐνεργοῦντες, ἐπειγόμενοι: ſed ETIAM Ἐγγονέω, vnde ἐγγονεῖν, ἐνεργεῖν, σπεύδειν, idque ſuo loco. At prior ſcriptura melior eſt, atque in manuſcriptis etiam libris reperitur. Legitur item in quodam noſtro lex. vet. ἐγκονεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν, ἀπὸ κόνις· ἐκ γὰρ ἐπειγομένοι τι πράττειν, κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, Famula, Miniſtra. nam ἐγκονίδες Suidæ ſunt αἱ ὑπηρέτιδες. vel potius Famulæ ſtudioſè in opere ſuo verſantes. quæ & Ἀγκονίδες.

Ἐγκόνως, Properanter, Feſtinanter. ταχέως, ἐσπουδασμένως.* Heſych.

C. Ἀγκονέω, idem quod ἐγκονέω, Studioſè in aliquo opere verſor, Opus aliquod accelero. μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ, vt in v. l. exponitur, non citato eius expoſitionis autore.

Ἀγκόνος, ου, ὁ, Miniſter, Famulus. Vnde ἀγκόνους, quod Heſychius exponit διακόνους, δούλους: Etymologiſtes ὑπηκόους etiam.

Ἀγκονὶς, ίδος, ἡ, Miniſtra, Famula. In noſtro veteri lexico ἀγκονίδες, αἱ ὑπηρέτιδες παρὰ τὸ ἐγκονεῖν, ὅ ἐςι μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν. Ita vides ἀγκονέω & ἐγκονέω, ἀγκόνος & ἐγκόνος, ἀγκονὶς & ἐγκονὶς idem ſignificare, ſcriptura tantùm differre. At in v. l. perperam ſcribitur ἀγκονίδες.

ΚΟΠΡΟΣ, ου, ἡ, Stercus, Excrementum animalium, Fimus. Item Lætamen, quo agri ſtercorantur. Odyſſ. ρ, Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ'. Od. ι, Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή, ſub fimo ante ſpecū Polyphemi. Xenoph. De re equeſtri, τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποςρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, fimum & ſtramētū equi. Theophylactus ep. 74, γόνιμος πρὸς ἀκαρπίαν ὁ τῶν θρεμμάτων ὄνθος καθέςηκεν. οὐκοῦν δίδου μοι τῶν σῶν θρεμμάτων τὴν κόπρον. Ariſtoteles de hirundinibus, μεταςρέφονται ἔξω διδάσκουσιν αὐτοὺς προΐεσθαι τὴν κόπρον. Quæ ita Plinius, Adultiores circumagi docent & foris ſaturitatem emittere. Item de ſtercore humano apud eundem Ariſtotelem, de venatu pantheræ, διὸ καὶ οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον, ὅπως μὴ ἀποχωρῇ μακρὰν τὸ θηρίον. αὐτὴ γὰρ προσαλλομένη ἡ πάρδαλις καὶ ἐλπίζουσα λήψεσθαι, πλάττεται. Vnde idem Plinius, Tam auida fera eſt excrementorū hominis vt à paſtoribus ex induſtria, &c. Item de ſtercore ſeu fimo quo ſaturantur agri, quod lætamen quoque dicitur. Theophraſtus Hiſt. plantarum lib. 2, cap. 8, ἡ δὲ κόπρος οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὔθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibidem κόπρος δριμυτάτη: item ἰσχυρὰ & κούφη, De cauſis plant. lib. 2, cap. 7. ‖ Dicitur etiam de luto ſeu cœno. Il. χ, de Priamo qui ad Achillem profecturus à ſuis retinebatur, Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, id eſt κόνιν, vt Heſych. exponit, hoc eſt pulucrem. ‖ Κόπρος ſiue κοπρός, accentu in vltima (vt diſtinctionis gratia quoſdam ſcribere teſtatur Euſtathius) dicitur etiam de bubili ſeu boum ſtabulo. Iliad. σ, de bobus, Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Od. κ, περὶ βοῦς ἀγελαίας Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται. Sic apud Callim. Hymno in Dianam, —αὐχένα κεκμηῶτες Κόπρον ἔπι προθέουσιν, de bobus ad arandum locatis.

C. Κοπρολόγος, ου, ὁ, Qui ſtercora colligit. Ariſtoph. Pace, Ἄνδρες κοπρολόγοι προσλάβεσθε πρὸς θεῶν, ad ſeruum qui aſini μάζας colligebat.

C. Κοπροσυρεῖα, Stercora ſeu fimus qui trahitur. τὰ συρόμενα κόπρια. Heſych.

C. Κοπροφορέω, Stercora fero. Item Stercus ingero, Stercus inicio. Ariſtoph. apud Suid. κοπροφορήσω σ' ἔτι χρύζεις, id eſt κόπρον σου καταφορήσω, ſeu κόπρῳ πληρώσω, vt ipſe Suidas exponit.

C. Κοπραγωγὸς, οῦ, ὁ, Stercora geſtans. κοπροφόρος.

C. Ἄκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſtercoratus non eſt, Qui ſine ſtercore ſeu fimo ſeu lætamine eſt. Infrà ἀκρόπριςος.

C. Διάκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stercoratus, Stercoroſus. Theophr. De cauſ. pl. l. 4, cap. 13, ἐν τοῖς λεπτογείοις καὶ διακόπροις καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις.

C. Φιλόκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stercoris ſeu fimi amans, Qui ſtercorari amat.

Κοπρικὸς, ή, όν, Stercoreus, Stercoroſus.

Κόπριος, ου, ὁ, Idem. At κόπριος ἀνὴρ, homo vilis & qui ſtercora colligit. κοπρολόγος, aut aliquis plebeius: vel hortulanus, κηπουρός. Suid.

Κοπρία, ας, ἡ, Stercus. ὁ πηλὸς, Suid. Item Sterquiliniū, Fimetum. Chryſoſt. ἀλλὰ τὴν κοπρίαν καὶ γυρίαν αὐτῷ ἐπ

πόλιν καταστήσας, faciens vt ſterquilinium ei & domus & vrbis loco eſſent.

Κόπριον, ου, τὸ, Stercus, Fimus. Plut. Sympoſ. 4, νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον, ſtercore abiectiores. Naz. κόπρια περιβαλεῖν, Fimum circumiicere, Fimum ingerere. Apud Hippocratem autem κοπρίων Galenus exponit μελικηρῶν & ἀποπιεσμάτων τοῦ κηροῦ: annotans tamen, maiorem partem legere κηρίων. Ita κόπρια dicerentur fæces ceræ ſeu faui expreſſi, ſicut σκωρία fæx metallorum igni purgatorum & excoctorum. σκῶρ autem & κόπρος vicinæ ſignificationis ſunt.

Κοπριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Stercoroſus.

Κοπριὼν, ῶνος, ὁ, Scarabeus quidam, ita dictus quòd ſtercoreas pilas prouoluat. vulg. lex. ex Hippocr. Vide & ἡλιοκάνθαρος.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, Sterquilinium, Fimetum, Locus in quem ſtercora & fimus egeritur. Vel etiam Locus vbi ventris onus deponitur. Vnde Pollux libro 5, cap. 14, τὸ δ' εἰς ἄφοδον ἀπελθεῖν, ἐρεῖς εἰς ἀπόπατον, εἰς ἀποσκευὴν, εἰς λαγόνα, εἰς κοπρῶνα. Eubulus apud Athenæum lib. 10, Σὺ μὲν τὸ Θήβης (ὡς λέγεις) πέδον λιπὼν, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας Ὅλους τραχήλους, καὶ τοὺς κοπρῶνας πλησίον. Idem paulo antè itidē de Thebis dixerat, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην Τήν θ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κόπρεον γ' ἔχει Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος. Vbi ſuſpicor reponendum κοπρῶν' ἔχει. VNDE Κοπρώνης Budæo deriuatum videtur, quod apud Chryſoſt. pro homine vltimæ ſortis poni annotat, quaſi Sterquilinarius.

Κοπρέω, Stercoro. κόπρεον ἐπιβάλλω, Euſtath. VNDE Κόπρεσις, εως, ἡ, Stercoratio. ex Theophraſto De cauſ. plant. lib. 3, cap. 24, ὕδρευσις, κόπρεσις. Sed ibi ſcribitur κόπρεσις per ο in penultima: adeo vt dubium ſit an κόπρεσις reponēdū, an potius κόπρισις quod frequētius apud eum reperitur. At κόπρεσις legitur etiā Hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρέω, Stercoro. idem quod præcedens. Odyſſ. ρ, Ἐν πολλῇ κόπρῳ ἥ οἱ προπάροιθε θυράων Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἄγοιεν Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες, ſtercoraturi. Pro eodem dicitur ET Κοπρεύω, vt Euſtathius ibidem annotat, per hoc illud Homericum exponens.

Κοπρίζω, Stercoro. vel (vt Columella loquitur) Stercore ſaturo, Stercore ſatio, Stercus ingero: vt Virg. Pingui fimo ſaturo: vt Plinius, Fimum miſceo terræ. Theophraſtus De cauſ. plant. lib. 3, cap. 12, τὸ γὰρ τὴν ψιλὴν κοπρίζειν, οὐχ ὅμοιον, terræ nudæ ſtercus ingerere, Solum nudum ſatiare fimo, ſeu ſtercorare. Et in paſſ. lib. 2, cap. 25, quum dixiſſet, ἐν τοῖς φυτοῖς ἔνια συνεργεῖν πρὸς τὴν ἀλλήλων σωτηρίαν καὶ γένεσιν, ſubiungit, ὅτι σηπομένων συμβαίνει καθάπερ κοπρίζεσθαι τὴν γῆν. Sic Plinius lib. 18, cap. 16, de fœnogræco, Ipſumque pro lætamine eſt. Id eſt, atq; ipſum lætaminis loco telluri ingeritur, Eo veluti lætamine terra ſtercoratur.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, Stercoratio, Stercoris ſeu lætaminis ingeſtio. Theophr. διὸ καὶ ταῖς ἐπομβρίαις χρησιμώτερος ὅγε συνεχὴς καὶ πλείων κοπρισμός.

Κόπρισις, εως, ἡ, idem. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 12, περὶ δὲ κοπρίσεως ἀκολούθως. paulo pòſt dicit κοπρισμός.

C. Ἀκόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſtercoratus non eſt, Cui fimus ſeu lætamen ingeſtum non eſt. Theophr. De cauſis pl. lib. 4, cap. 13, διὸ καὶ τὰ κοπριζόμενα προτερεῖν φασι τῶν ἀκοπρίστων σχεδὸν εἴκοσιν ἡμέραις.

ΚΟΠΤΩ, Fut. ψω, Scindo, Seco, Findo. Nam διαίρεσιν quandam & τομὴν hoc verbo ſolere ſignificari Euſtathius annotat. Ariſtoteles de nido alcyonis, καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρῷ ὀξεῖ, οὐ ταχὺ διακόπτεται· ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Pro quibus Plinius, Ferro intercidi non queunt, frangūtur ictu valido, vt ſpuma arida maris. Vbi duplicem habes τοῦ κόπτειν ſignificationem: videlicet & Secare, & Ictum incutere. Et in paſſ. Κόπτομαι, Scindor, Secor, Findor. quo ſenſu puluis à curruū rotis κόπτεσθαι apud Heſiod. dici videtur, κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, fiſſus ſeu ſciſſus à curribus. Alii interpretantur Excitatus. ſed longius hæc expoſitio petita eſt. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, vt proſcindi & concidi apud Latinos. Libro 2 Epigr. Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι, vt ſemper cōcideris verbis & machæris. Aliquando potius redditur compoſitis Amputo, Succido: vel etiam ſimplic Cædo. Xenoph. Hellen. 5, ἀπιὼν ἔκοπτε τὰ δένδρα. Et paulo antè, κόπτοντα τὰ δένδρα ἐμποδὼν καταβάλλειν εἴ τις ὅποι δέοι ἐπίοι. Et Hellen. 3, ἐπορεύετο κόπτων καὶ καίων τὴν χώραν. Rurſum Hellen. 5, πρὸς μὲν τὴν πόλιν ἰὼν, οὔτε κατέκαιε, οὔτ' ἔκοπτε. ‖Κόπτω, Vulnero, Saucio. nam ſignificat & τομὴν in corpus penetrantem, & πληγὴν μετὰ τραύματος. Sic accipit Euſtathius hunc locum apud Homerum de dracone ab aquila raptato, Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. Hinc metaphoricè naues κόπτεσθαι dici videntur quum aliquo telo miſſili ictæ vulnerantur. Niſi aliquis κόπτεσθαι hîc accipere mallet pro Pertundi. Thucydides lib. 8, pag. 268, καὶ περὶ τὴν Λευκαδίαν ἀπολειφθεῖσαι καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν εἴκοσι καὶ ἑπτὰ νεῶν. vbi ſcholiaſtes exponit κακοπαθήσασαι, quod nimis generale eſt. Et voce actiua apud Plutarchum in Alcibiade pag. 66, καὶ προσκείμενος ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνεπέβωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκνεόντων. ‖Item Cædo, Icio, Percutio, Ferio, Verbero. Od. σ, Ὅς τις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερὶ στιβαρῇσι Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύξας αἵματι πολλῷ. Il. ψ, Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, circunſpectantis malam percuſſit. Od. θ, Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους. Iliad. κ, Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς Τόξῳ, Verberabat ſeu percutiebat. pro quo paulo antè dixerat Τόξῳ ἐπιπλήσσων: quoniā ſcuticā oblitus fuerat. At κόπτειν ποτὶ γαίῃ eſt Allidere ſolo, Odyſſ. ι, Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ Κόπτ'. ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. id eſt ἔκρουε, προσήρασσε, vt Euſtathius exponit. ‖Item Impello, Pulſo. Iliad. ν, Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο. Eadem ſignif. frequens eſt κόπτειν τὴν θύραν, id eſt θυροκρουστεῖν. Pulſare fores, vel Percutere, vt Plinius loquitur. Ariſtophanes Pluto, Τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; quis pulſat fores? Plautus dicit, Quis illic eſt qui tam proterue noſtras ædes arietat? At aliud eſt apud Virgilium, Arietat in portas & duros obiice poſtes. Et paulo pòſt, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Xenoph. Hellen. 5, κόψας δὲ τὴν θύραν εἶπεν ὅτι παρὰ τῶν πολεμάρχων ἀπαγγεῖλαί τι βούλοιτο. Plutarchus Alcibiade, τὴν θύραν κόψας εἰσῆλθε πρὸς αὐτόν. Ariſtoteles De mundo, ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοθίου βίας, ventus in terra cohibitus ac conuolutus arietat impetu vehementi. Bud. ‖Κόπτω, Cudo, vel etiā Percutio. ea ſignif. qua numi, dum ſignātur, percuti dicūtur. Ariſtot. Œcon. 2, οὐκ εὐπορῶν δὲ ἀργυρείου νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου, ex ſtanno nummos percuſſit, Bud. Et in paſſ. apud Herodianum lib. 2, νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, nummóſque imagine eius percuti iuſſit, vt Politianus interpretatur. Ariſtophan. Ranis, οὐ κεκιβδηλευμένοις Ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις. Et paulo pòſt, τοῖς πονηροῖς χαλκίοις, Χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, ex peſſima materia cuſis. De fabro autem ferrario cudente ferrum dicitur Iliad. σ, videlicet de Vulcano fabricante tripodas, οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς, cudebat vincula, ſeu ἤλαυνε, ἤτοι ἐσφυροκόπει, τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα, vt Euſtathius exponit. ‖Κόπτω, Tundo. Aratus, τμήματι δ' ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος πτερύγων κόπτοντι ἐοικός. Quæ verba ſic interpretatus eſt Cicero, Extrema nitens plumato corpore coruus Roſtro tundit. Quo ſenſu κολάπτειν dici, ſuo loco dictum eſt. Ariſtoteles Hiſtoriæ anim. lib. 9, cap. 1, de circo aue, γαμψώνυχος γὰρ ὢν καὶ ὠμοφάγος, ἐπιτίθεται καὶ λύπτει κόπτων, videlicet vulpem. paulo pòſt eodem ſenſu de coruo dicit, διὰ τὸ τύπτειν ἐπιπετόμενος αὐτοὺς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Dioſcorides de ſparto, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάβδων ἐν ὄξει βραχεισῶν, εἶτα κοπεισῶν καὶ χυλισθέντων, ἰσχιαδικοῖς ἐπιβοήθημα ὅσον κύαθος εἷς πινόμενος. Pro quibus Plinius, Rami ſimiliter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus & tuſi, ſuccū dant iſchiadicis vtilem, cyathi vnius potu. ‖Piſces quoque & vermes dicuntur κόπτειν: piſces, quum aſſilientes quaſi tundunt ſuo roſtro rem aliquam: at vermes, quum rodentes aliquid & ipſi veluti tundunt. Ariſtoteles de rana piſcatrice, ὅταν ἐν τοῖς ἀμμώδεσιν ἢ θολώδεσιν ἀναταράξας κρύψῃ ἑαυτὸν ὁ βάτραχος, ἐπαίρει τὰ πρὸς τῷ

ὀφθαλμῶν ἀποκρεμάμενα τῷ χώδυϊ κοπλόγυσι δὲ τῶν ἰχθυδίων, συγκατάγει μέχρι τῶν ἂν πρὸς τὸ σῶμα προσαγάγῃ. Pro quibus Plinius, Rana quæ in mari piſcatrix vocatur, eminentia ſub oculis cornicula turbato limo exerit, aſſultantes piſciculos attrahens donec tam propè accedant vt aſſiliat. | Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta & ſemina quum vitiantur, inprimis quum inimica & maleſica animalia eis innaſcuntur. Theophr. Hiſt. plant. lib.8, cap.10, γίνεται διαφθειρομένοις ἴδια ζῶα· καὶ σηπομένοις μὲν πᾶσι, σκώληξ· κοπτομένοις δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον. Paulo pòſt, διαφέρει δὲ, ὡς ἔοικε, χώρα χώρας, καὶ ἀὴρ ἀέρος, εἰς τὸ κόπτεσθαι καὶ μὴ, τὰ σπέρματα. Paulo pòſt dicit, in quodam loco Cappadociæ frumentum ad multos annos aſſeruari poſſe, tam ad ſementem faciendam quàm ad vſum vitæ humanæ, τὸ γὰρ ὅλον οὐ κόπτεσθαι, τὰ δὲ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κόπτεσθαι. Et De cauſ. plant. lib.4, cap. vlt. ἧττον δὲ πολυκόπτεται κριθὴ πυροῦ, διὰ τὸ μανότερον εἶναι καὶ γυμνότερον. Et paulo pòſt, τῷ σίτῳ κοπὴν βοήθεια ταχίστη τὸ εἰς τὴν ἄλω φέροντας ἀποψῦξαι. Et paulo pòſt, διὰ τί ποτε ὁ κικομμένος σῖτος καὶ παλαιὸς, ὕδατος μὲν ἐπιχεομένου θερμοῦ διαβλαστάνει, σηπόμενος δ' οὐ διαβλαστάνει. Et in fine, συμβαίνει δὲ καὶ κόπτεσθαι καὶ σήπεσθαι δι' ἀλλοτρίας θερμότητος. Sicut verò ibi κόπτεσθαι & σήπεσθαι copulat, licet diuerſa, ita φθαρτικὴν & σήπουσαν ὑγρότητα ac θερμότητα: ideo vt κόπτεσθαι & φθείρεσθαι pro eodem poni videantur, ἔστι δὲ ἡ μὲν σήπουσα ἀλλοτρία, ἡ φθαρτική. His autè quæ κικομμένα vocat, opponit τὰ ἄκοπα ſiue τὰ ἀκόπως ἔχοντα καὶ ἀπαθῆ. Sub fine verò capitis 14, dicit & τὰ πτώματα κόπτοντα φθείρειν μᾶλλον, διὰ τὴν ἀσθένειαν. | Κόπτω, Obtundo, ὀχλῶ. Plutarchus in Phocione, 243, καὶ κόπτοντος αὐτὸν νεανίσκου ἐρωτήμασί τισι. Bud. Syneſ. epiſt. 29, εἰ δεῖ ποτε παιδεύεσθαι κἀμὲ κοπτόμενον ὑπὸ πολλῶν καὶ σὲ περὶ πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, obtundi, vel etiã vexari. | Κόπτω, Succutio, vt equus seſſorem ſuccutere dicitur. Sic accipit Budæus in hoc Xenophõtis loco De re equeſtri, δεῖ πίνων καὶ τὰ ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ μὴ ἄγαν ὄρθια εἶναι ὥσπερ αἰγός. ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην. Et κόπτομαι, Succutior. Idem Xenophon in eodem libro pag. 552, χρὴ γὰρ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνενευκέναι. ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην. ἐν μικρῷ δὲ ἀναλαμβανομένου, ἀναπίπτειν· ἧττον γὰρ ἂν αὐτὸς κόπτοιτο. ſuccutietur, vt idem Bud. vertit, ſeu Iactabitur, vt Camer. Vnde ἄκοπος ἵππος ἢ ἄπταιστος, nec ſuccuſſor nec offenſator, B. | Κόπτομαι, Vexor: interdum & Fatigor, Fatiſco, Laſſeſco. Demoſth. Olynth. 2, de ſubditis Philippi, κοπτόμενοι δ' αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω τε καὶ κάτω, λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦνται. In eadem ſignific. accipitur à Chryſoſtomo ad Theſſ. p.44. Hinc Κόπος, Labor, Moleſtia. Pro afflictari autem accipi ab eodem Chryſoſtomo in 1 ad Corinth. 15, annotat Bud. καὶ χάριν μὲν τῶν ἔξω κοπτόμεθα πραγμάτων· ἐν δὲ ταῖς τοῦ οὐρανοῦ μαλακιζόμεθα. | Κόπτομαι, Præcidor: ſignif. obſcœna. Ariſtoteles Ran. κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς, præcidebatur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præciſus Næuole ploras. Hæc vulg. lex. | Κόπτομαι, Plango, ſeu Pectus manu plango, vt Ouidius loquitur: Pectus percutio manu, vt Virgil. Pectora tundo manu, & Pectora tundo palmis, vt Ouidius, Pectus ferio manu, Plangore ferio pectus, vt idem. Luc. De ſacrif. πτύουσι τὸ ἱερεῖον καὶ κόπτονται περιεστῶτες ἤδη πεφονευμένον. Item & Solon apud Plutarchum, ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, Lacerationes plangentium ſuſtulit. Interdum caſum adiunctum habet, vt Plango apud Latinos. Stat. enim dicit Carmine plangere aliquem, Funera alicuius plangere. Idem, -plangunt ſua damna coloni. Vbi accipitur pro Cum planctu deploro, Plangore & lamentationibus proſequor. Lib.2, Epigr. Μηκέτι μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, ſed me plange & lugeto. Item, -ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεσθα, quum eum domi mortuum plangeremus. Hinc κοπετὸς, Planctus. | Κόπτει τὰ λιμναῖα, Lacus petit. v.l.

Κόμμα, ατος, τὸ, Segmen. Item Cæſum, Inciſum, Inciſio: pars ſeu membrũ periodi imperfectũ. Cic. De oratore, Nam quum ſis his locis vſus quibus oſtendi licere, tràſferenda tota dictio eſt ad illa quæ neſcio cur, quũ Græci κόμματα & κῶλα nominẽt, nos nõ rectè inciſa & membra dicamus. Quintil. lib.9, cap.4, At illa connexa ſeries tres habet formas: inciſa, quæ κόμματα dicuntur: membra, quæ κῶλα: περίοδον, quæ eſt vel ambitus, vel circunductũ, vel continuatio, vel concluſio. Aliquanto pòſt, Inciſum (quantum mea fert opinio) erit ſenſus non expleto numero concluſus: pleriſque pars membri. Tale eſt enim quo Cicero vtitur, Domus tibi deerat? at habebas. Pecunia ſuperabat? at egebas. Fiunt autè etiã ſingulis verbis inciſa: vt, Diximus, teſtes dare volum⁹. Inciſum eſt, Diximus. Romanus Aquila, Cæſum (inquit) quod Græci appellant κόμμα, eſt pars orationis nodũ ex duobus aut ex pluribus verbis quidquam abſoluti ſignificans: vt, Etſi vereor, iudices, ne turpe ſit. Demetr. κόμμα δέ ἐστι τὸ κώλου ἔλαττον, vt Γνῶθι σαυτὸν, Ἕπου θεῷ. Paulo antè dixerat eſſe βραχύτητά τινα κατὰ σύνθεσιν. Paulo pòſt, ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων. | Κόμμα dicitur etiam nota ſeu ſignum in nummo percuſſo, Moneta. Ariſtophanes Ranis, τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, nummis peſſimæ notæ. id eſt adulterinis, ſeu ſubæratis nummis, & qui boni non ſunt: vt Cicero dicit, Si ſapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis. Quibus opponit οὐ κεκιβδηλευμένα … ὀρθῶς κοπέντα νομίσματα, vt ſuprà in κόπτω videre poſſes. Et metaphoricè apud eundem in Pluto, Προσέρχεται … τις κακῶς πράττων ἀνήρ. Ἔοικε δ' εἶναι τοῦ κακίστου κόμματος. à metaph. τῶν κιβδήλων νομισμάτων, vt ſcholiaſtes annotat. In eadem fabula, ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται ὅτ' ἐστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος. à metaph. τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακεκομμένων, vt idem annotat, Syneſius epiſt. 32, καὶ εἰ δή τινές εἰσι τύπου τοῦ κόμματος ἕτεροι δαίμονες. Qua metaphora Columella videri poteſt dixiſſe Non bonæ notæ vinum: & Aliquis de meliore nota, Catullus. Item apud Dionem, οἱ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι. Pecuniæ ſignatores, ſeu Triumuiri monetales, vt Pomponius iuriſconſultus libro 1 De origine iuris, appellat. | Κόμματα, aquarum emiſſaria, & incilia, ad hoc inuenta & ſtructa vt aquæ aut in campos aruales admitti poſſent, aut intra alueum contineri. Ita v.l. At Harpocration ſcribit κόμματα videri eſſe μέρη τινὰ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τοῖς στάχυσι γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων.

Κομματικὸς, ή, όν, Inciſis & commatis conſtans, vel In quo inciſa & commata crebra ſunt. Hermogen. λαμπρότητος ἐναντίον ἐστὶ τὸ κομματικὸν καὶ διαλεκτικὸν καὶ ὅλως τὸ ἀφελιστικὸν εἶδος τῶν λόγων, qui conſtant commatibus. Bud. κομματικὸν καὶ ἀσύνδετον λόγον Euſtath. dicit eſſe χαρακτηριστικὸν θυμουμένου καὶ ἐναγωνίου ἤθους. | In choris παρωδικὰ dicuntur quando chorus exponit quam ob cauſam venerit: στάσιμα autem, quando ſtat, incipitque commemorare aliquod incommodum quod in illis rebus euenerit: nonnulla verò, κομματικὰ, quãdo, quod reſtabat, lamentantur acerbos eos caſus. Hæc Victorius. De eadẽ re dicitur & κομμός. VNDE Κομματικῶς, Ita vt crebra ſint commata. Hermog.

Κομμάτιον, ου, τὸ, Paruum ſegmẽtum. In choricis carminibus κομμάτιον Polluci dicitur καταβολή τις βραχέος μέλους: at Ariſtoph. ſcholiaſtæ προκήρυγμα τῆς παραβάσεως. Alibi verò idem ſcholiaſtes ſcribit κομμάτιον eſſe δύο στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλειν εἰς τὸ τέταρτον. Plutar. Apophth. de Timotheo citharœdo, ποτ' ᾄδων τινὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέτα ἄργυρον αἰνεῖς.

Κοπὴ, ῆς, ἡ, Sectio, Inciſio. Item Contuſio, Budæus ex Ariſtotele. | Dicitur & de loco prærupto, ſeu præcipitio. Strabo lib.10, … τῆς κοπῆς ῥίπτεσθαι, præcipitem dari. vulg. lex.

Κοπεὺς, έως, ὁ, Cælum, quo marmorarii incidunt marmora. Luc. in ſuo ſomnio, καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέα καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔχεις.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, Gladius ſeu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenophontem tribuitur Perſis & barbaris. Pæd. 2, θώρακα … περὶ τὰ στέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπίδα δὲ ἢ σάγαριν εἰς τὴν δεξιάν. Et Pæd. 6, σὺν ἅρμασι τοῖς τε δρεπάνοις καὶ δόρασι μεγάλοις καὶ κοπίσι. Et lib.7, de manu cuidã abſciſſa, ἀποκεκομμένη γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

Plutarch. Alexandro, pag. 220, κοπίδι βαρβαρικῇ κατέλυσεν. Et paulo poſt, ὥστε τῆς προσθίων ψαῦσαι τειχῶν τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος: quod à Clito in conuiuio ξίφος dicitur. Idem in Ariſtide, de Perſis in prælio Plataico, καὶ πρὸς τὰς ξιφουλκίας ἐχώρουν οὐκ ἀργῶς, ἀλλὰ ταῖς κοπίσι καὶ τοῖς ἀκινάκαις χρώμενοι. Videtur autem hæ κοπίδες fuiſſe gladii curti & latiores ac leuiter falcati, aptiores ad ictus & vulnera aduerſario ingerenda, qualibus hodiéque Turcæ vtuntur. Nonnulli verò κοπίδα ſecurim quoque interpr. qui niti videntur hoc loco Curtii lib. 8, Anceps ergo pugna nunc ſequentium, nunc fugientium elephantos, in multum diei varium certamen extraxit, donec ſecuribus (id nanque genus auxilii præparatum erat) pedes amputare cœperunt. Copidas vocant gladios leuiter curuatos, falcibus ſimiles, queis appetebāt beluarum manus. Hæc Curtius. Sunt verò & μαγειρικαὶ κοπίδες, Cultri culinarii, quibus videlicet vtuntur coqui ad incidendas carnes. Vnde & à Polluce inter μαγειρικὰ καὶ κρεωπωλικὰ ἐργαλεῖα recenſentur. Maiores autem ii cultri ſunt & recurui inſtar κοπίδων barbaricarum. Anaxippus apud Athen. libro 4, μαγειρικὰ σκεύη enumerans, Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θυείαν, τυροκνῆστιν παιδικήν, Σπελεόν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Sic enim ibi ex Euſtathio locum eum corrigo. Plutarch⁹ Lycurgo, διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινά, μαγειρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε. ‖ Κοπὶς dicebatur etiam cœna ſeu conuiuium quoddam Laconicum. Athen. lib. 4, ex Cratino, Ἆρ' ἀληθῶς τοῖς ξένοισίν ἐστιν, ὡς λέγουσ' ἐκεῖ, Πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσιν ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς. Et ex Eupolide, — καὶ γίγνεται τοῖσδε σήμερον κοπίς. Poſt quæ verba, paucis interiectis, ſubiicit, θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπίσιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον, καὶ τῶν κρεῶν διδόασι μοίρας, καὶ τὸ καλούμενον φυσίκιλλον. διδόασι τῶν συνιόντων ἑκάστῳ τυρὸν χλωρόν, καὶ γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον, καὶ τραγήματα, σῦκά τε ξηρὰ καὶ κυάμους καὶ φασήλους χλωρούς. quod ipſum libro ſecundo commemorat ex Polemone. VNDE Κοπίζω, Epulum iſtud agito, Conuiuium iſtud celebro. Athen. ibidem, ἐπὴν δὲ κοπίζωσι, πρῶτον μὲν δὴ σκηνὰς ποιοῦνται παρὰ τὸν θεόν, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης, ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσι. Et paulo pôſt, κοπίζει δὲ καὶ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν ὁ βουλόμενος. Pro hoc autem κοπίζειν ibidem dicit κοπίδας ἄγειν, & κοπίδας ἐπιτελεῖν. AT VERO Κόπις, εως, ὁ, Nugator, Scurra. idem quod κώμαξ, φλύαρος & βωμολόχος, vt ex veteribus tradit Euſtath. In hoc autē Euripidis loco in Hecuba de Vlyſſe, — ὁ ποικιλόφρων, Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστής, Λαερτιάδης πείθει στρατιάν, vetus liber exponit λάλος, Loquax. Vtitur eodem vocabulo Lycophrō quoque in Caſſandra: apud quem κόπις à Tzetze exponitur ὁ ῥήτωρ, ὁ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος. Sed in malam partem ab Euripide capitur, ac ſignificat potius verſutum & callidum rhetorem quàm ſimpliciter rhetorem. In noſtro quodam lexico vet. exponitur σώφρων καὶ ὀξὺς τῷ λέγω. ‖ Κόπις Heſychio eſt etiam μερίς, δεῖπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέα, λάχανον, ζωμός, σῦκον, τράγημα, θέρμος: ſed ſcribendum potius foret κοπίς, accentu in vltima, ac cum ſuperiore κοπὶς coniungendū. Κόπιες eidem ſunt κέντρα ὀρνίθια. Sicut autem à ſuperiori κοπὶς deriuatur κοπίζω, ita & ab hoc κόπις, quod loquacem ac nugatorē ſignificat, itidē EST Κοπίζω, Nugor, vel (vt Heſych. exponit) ψεύδομαι, Mentior. ſolent enim loquaces ac nugatores ſæpe mentiri.

Κοπάς, άδος, ἡ, Quæ cædi ſolet. Gaza vertit Multifida apud Theophraſtum, Hiſt. plant. lib. 1, cap. 5, ἔσωθεν δὲ καὶ τὰς ἐλαίας κοπάδας καὶ τὰς συκᾶς. Heſychio κοπάδες ſunt τὰ ἐπικεκομμένα δένδρα, arbores acciſæ ſeu decacuminatæ.

Κόπανον, ου, τό, Piſtillum, id eſt Quo in mortario aliquid pinſimus & tundimus. VNDE Κοπανίζω, Piſtillo tundo, Pinſo, vt Vitruu. dicit, Mortario collocato, calce & arena ibi confuſa, decuria hominum inducta, ligneis vectibus pinſant materiam. A QVO Κοπανιστήριον, ου, τό, Piſtillum, Id quo aliquid in mortario pinſimus (ſiue pinſamus) & tundimus. idē quod κόπανον. ET Τεισκοπάνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter pinſus, Ter piſtillo ſubactus. vt ἄρτος τρισκοπάνιστος, panis ter pinſatus, ſeu piſtillo ſubactus. Homerus in Batrachom. οὐδέ με λήθει Ἄρτος τρισκοπάνιστος ἀπ' εὐκύκλου κανέοιο, Οὐδὲ πλακοῦς τανύπεπλος. In v. l. pônitur ETIAM Τελεσκοπάνιστος, ſed in heroicum metrum non ingreditur.

Κοπτός, οῦ, ὁ, Tuſus. Κοπτὸν ET Κοπτή, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum. cuius componendi exempla aliqua habentur apud Galen. libro 7 De locis affect. Non valde autem horum compoſitio abhorret ab ea quam mazapanem aut paſtam regiam appellant. Sic verò dictum eſt hoc medicamentum quòd non coqueretur ſed tunderetur. Hæc inter alia Gorræus. Dioſc. lib. 2, cap. 125, de lino, παρορμᾷ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσια μιχθὲν μέλιτι καὶ πεπέρει ἀντὶ κοπτῆς πολὺ λαμβανόμενον, ſi pro placenta largius aſſumatur, vt vertit Ruellius. Aetius lib. 13, cap. 12, κοπτὴν δίδου ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων. Et κοπταὶ σησαμίδες apud Artemid. Placentæ ex ſeſamo. Galen. lib. 9 De loc. affect. κοπτὸν ἐστὶ τὸ φάρμακον, ex genere eorum quæ ad placētæ formam contundendo rediguntur. Rurſum fœm. gen. & ſubſtant. non pro placenta medicamentaria, ſed quæ menſis apponeretur, apud Athenæum lib. 14 ex Sopatro, τίς δ' ἀναιθύμου μήκωνος εὗρε κοπτάς, ἢ κνικοπύρους ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν; Et paulo pôſt, ἀπέχεις τὴν κοπτήν, ἣς συμβουλεύω σοι ἀπέχειν. Martialis quoque coptæ meminit, lib. 14, Peccantis famuli pugno ne percute dentes: Clara Rhodus coptam quam tibi miſit, edat. VNDE Κοπτοπλακοῦς, οῦντος, ὁ, idem quod κοπτή, Placenta ex contuſa materia compoſita. Athen. lib. 14. ET Κοπτάριον, ου, τό, Placentula ex materia contuſa. eſt enim diminutiuum. Pro κοπτὴ tamen ſæpe vſurpatur. vnde κοπτάρια βηχικὰ apud medicos. de quibus vide Galen. lib. 7 κατὰ τόπ. Dioſcor. lib. 4, cap. 190, de cnico, γίνεται δὲ καὶ κοπτάρια κοιλίας μαλακτικά, τοῦ ὀποῦ αὐτοῦ μιχθέντος ἀμυγδάλοις καὶ νίτρῳ καὶ ἀνίσῳ καὶ μέλιτι ἑφθῷ. Vbi Ruellius vertit, Offulæ quas placentulas vocant.

C. ΑΝΑκόπτω, Retundo, Inhibeo, Retro inhibeo. vt ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, apud Lucianum. Dicitur etiam ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, Inhibeo impetum tuum. pro παύω καὶ ἀνασέλλω, Arceo & propulſo. Bud.

Ἀνακόπτω, Elido. vt ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμούς, Elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι paſſ. Retundor, Inhibeor, Retrò inhibeor. Lucianus in Alexandro, οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς καὶ ἀνεπαυόμην. Apud eundē exponitur Interrumpor, in hoc Nigrini loco, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τι καὶ ἀνεκοπτόμην. Itē Elidor. vt ἀνεκόπη τοὺς ὀφθαλμούς, Eliſus fuit oculos. pro, Eliſi fuerunt ei oculi.

Ἀνακοπή, ῆς, ἡ, Inhibitio, Retrò inhibitio, Retuſio. Plutarchus in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. pag. 132 meæ edit. πολλαὶ καὶ συνεχεῖς ἀνακοπαὶ τῆς προθυμίας οὐχ ὑπομαραινούσης: ‖ Apud Ariſtotelem Reciprocatio, in hoc loco, καὶ κυμάτων ἐπιδρομαὶ ποτὲ μὲν ἀνακοπὴν ἔχουσαι, ποτὲ δὲ προώσιν μόνην. ita enim interpres, Vndarum excurſiones interdum reciprocantes, interdum eluuie retrò non recurrente.

C. ΑΝΤΙκόπτω, Retundo, Referio, Repercutio. A Budæo ἀντικόπτειν exponitur Relidere, Repercutere, vt ἀντικρούειν: item Obſiſtere, Propulſare. citat autem hunc Theophraſti locum De cauſ. pl. lib. 2, ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀήρ, ἐνταῦθ' ἡ βλαστία γίνεται τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, διά τε τὴν εὐκρασίαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν. Alibi dicit τοῦ χειμῶνος ἀντικόπτοντος. Ἀντικοπή, Repulſus, Ipſe repellendi actus. Plutarchus in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. pag. 132 meæ editionis, ἢ τοῦ καλάμου βλάστησις ὁρμὴν ἔχουσα πλείστην καὶ καλλίστην ἀπ' ἀρχῆς εἰς μῆκος ἐπὶ δῶσιν ὁμαλὸν καὶ συνεχές, τὸ πρῶτον ἐν διαστήμασι μεγάλοις ὀλίγας λαμβάνουσα προσκρούσεις καὶ ἀντικοπάς. Pro Conflictatio, Colliſio, citatur ex Philone.

C. ΑΠΟκόπτω, Fut. ψω, Præt. φα, Abſcindo, Excindo, Recido, Amputo. Homerus Odyſſ. γ, — πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος. id eſt ἀπέτεμεν, inquit Euſtathius. Idem Iliad. ι, Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Xenoph. Hellen. 1, ἀποκόπτοντες ἀγκύρας. Paſſiuum Ἀποκόπτομαι, Abſcindor, Excindor. vnde ἀποκεκόψονται apud Ariſtophanem in Nebulis, Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ' αἵ τ' ἄμπελοι, Ἀποκεκόψονται. Dicitur ἀποκοπεὶς χεῖρα, Abſciſſus manum, id eſt Cui manus abſciſſa eſt. Sic apud Philonem, ἀποκοπεὶς δάκτυλον ἄκρον, Cui

ſummus digitus eſt abſciſſus. A

Α'ποκόπ]ω metaphoricè, vt ἀποκόπ]ειν ἐλπίδα apud Theodoritum, in fine lib. 3 Hiſt. eccleſiaſticæ. quod ad verbum reddere poſſumus, Ciceronianè loquendo, Præcidere ſpem.

Α'ποκόπ]ω, itidem metaphoricè, Præcido cunctationem, & hæſitationem tollo, inquit Budæus, citans ex Alciphr. ὅπου γὰρ αἱρέσεως ὠκυμόρου, ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. ἀποκόπτει γὰρ εἰωθὸς γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλὴ ἀμφίβολον. Suprà autem dixerat, τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλαντεύη. Hactenus Budæus. Sed & hoc ſciendũ eſt, explicationem huius ſententiæ haberi apud eundem autorem hanc, οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι τὴν παρὰ τῶν ἐννοούντων χεῖρα ἐκδέχονται. B Eſt porro non abſimilis vſus verbi Præcido apud Cic. Noſtrates quoq; dicũt eadẽ metaphora, *Trencher le mot.*

Α'ποκόπτω, Minuo, metaphoricé. quia minuim⁹ id vnde aliquid recidimus. vt οὐδὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπτον, Nihil de ſorte minuebant. Poteſt & Latinè verti Recidebant, vel Reſecabant.

Α'ποκόπτω, Repello, Abiũgo, Separo. Apud Syneſium metaphoricè pro Auoco, Abſtraho. iunctum accuſatiuo cum genitiuo. vbi ſcribit, οὐ τὸ ὁμιλεῖν πάνυ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου. C

P. Α'ποκόπτομαι, Abſtrahor, Auellor. vt canẽ dicunt ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν, cùum non amplius inuenire poteſt ipſa ἴχνη, id eſt veſtigia. Heſychius autem habet ἀποκοπῆναι ſine genitiuo ἰχνῶν. nam ſic apud eum legitur, ἀποκοπῆναι ἐπὶ τῶν ἰχνευόντων λέγεται ὅταν μὴ εὕρωσιν. Eſt præterea Α'ποκόπτομαι, Obtundor, metaph. vt ἀποκεκομμένη φωνὴ, Obtuſa vox, apud Plutarch.

Α'ποκόπ]ομαι, Deplango, Cum planctu deploro. Vide in Κομμός. D

Α'πόκομμα, ατος, τὸ, Abſciſſum ſeu amputatum alicunde fruſtum, Fragmentum, Fruſtum.

Α'ποκοπὴ, ῆς, ἡ, Abſciſſio, Amputatio. Eſt ἀποκοπὴ figura apud gramm. quũ abſciſſa eſt vltima vocabuli alicuius ſyllaba. vt δῶ pro δῶμα, & κρῖ pro κρῖμνον per ἀποκοπὴν dici tradũt. Ariſtot. De poet. αἱ ἐπεκτάσεις καὶ ἀποκοπαὶ καὶ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων. ἀποκοπὴ χρεῶν, ad verbum Reſciſſio æris alieni: LatinèTabulæ nouæ. Vt autem χρεῶν ἀποκοπὴ, ſic χρεωκοπεῖν & χρεωκοπία compoſitis vocabulis E dicitur. Solon hanc χρεῶν ἀποκοπὴν mitiore vocabulo appellauit σεισάχθειαν, quaſi oneris excuſſionem. vt hîc ſcribitur, Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐν Α'θήναις ἐποίησε, σεισάχθειαν προσαγορεύσας. Frequentius tamen dicitur plurali numero χρεῶν ἀποκοπαί. Plutarchus de Lycurgo loquẽs, καὶ τὰς χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Demoſthenes in Timocratem, οὐδὲ τὰς χρεῶν τῶν ἰδίων ἀποκοπάς. Cicero libro 7 ad Atticum epiſtola 10, χρεῶν ἀποκοπὰς, φυγάδων καθόδους, ſexcenta alia ſcelera moliri. Libro autem 10 Latinè F loquens vocat exulum reditus & tabulas nouas, idem dicens, inuerſo tantùm ordine.

Α'ποκοπὴ φωνῆς, Obtuſio vocis, vel abſciſſio, ad verbũ. Abſciſſa vox, vel ſuppreſſa, vt Celſus loquitur, teſte Budæo. Dioſcor. de crambe loquens, διαμασώμενα δὲ τὰ φύλλα φωνῆς ἀποκοπὴν καθίστησι τοῦ χυλοῦ καταπινομένου. Sic & ἀποκεκομμένην φωνὴν Plut. vocem obtuſam appellauit. Celſus de grauedine, Vocem obtundit, nares claudit.

Α'πόκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Abſciſſus. Id eſt Cui abſciſſa eſt virilitas, Spado. Firmicus, Inefficaces & apocopos reddet & qui nihil agere poſſint. Suidas itidem ἀποκόπους exponit ἐκτομίας: ſed addit ſic appellari etiam ἀσθενεῖς, id eſt debiles & imbecilles. G

C. ΔΙΑκόπτω, Diſcindo, Diſſeco, Diffindo. Et Διακόπτομαι, Diſcindor, Diffindor. διακοπεὶς τὸ κράνος, cui diſſecta ſeu diffiſſa eſt galea. niſi aliquis malit Pertuſa. Quoniam verò cutis vulnerãdo diſſecatur, aliquando Vulnero verti poteſt. Vnde quod Ariſtot. dicit, ὅπου δ' ἂν ἡ καθ' αὑτὸ δέρμα, ἂν διακοπῇ, οὐ συμφύεται, οἷον γνάθου τὸ λεπτὸν καὶ βλεφαρίς, Plinius ita interpretatur, Vbicunque per ſe ac ſine carne eſt, vulnerata non coit, vt in bucca ciliõque. Item Interſeco, Intercîdo. cuius ſignificationis exemplum vnà cum Plinii interpretatione habes ſuprà in κόπτω. Et διακόπτων σφυγμὸς, Pulſus interciſus: qui proprio nomine δορκαδίζων dicitur. Gorr. Item Dirimo. Plutarchus, διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διίστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος, Dirimebat, Diſiungebat, Vnà caſtrametari vetabat, & vires ſociare. Alia exempla habes apud Bud. pag. 888. Item Interrũpo, Interpello. Cuius ſignificationis exempla ab eodem Budæo ibidem afferuntur. At pag. ſequente locum ex Baſilio affert vbi διακόπτειν ſignificat Interpellare loquentẽ & interfari. Annotat vero & interruptionem interpellationémque præſcriptionum hoc verbo in Pandectis Græcis ſignificari. Item Perrumpo. Plutarchus in libro, πῶς ἄν τις αἴσθ. pag. 133 meæ editionis, τῷ δ' αὐτὴ πνεῦμα ἔχειν δι' ὠφέλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις, ὥσπερ ὄχλον ἐμποδὼν ὄντα, ῥώμη καὶ προθυμία τῆς αἰσθήσεως. Pro Aciẽ perrumpere & impreſſionem facere citat Bud. pag. 888 & 889 ex Xenophontis Hellen. Item Pertundo, Traiicio. Bud. pag. 889 ex Luciano. Quod verò Chryſoſt. in epiſt. ad Theſſ. pag. 44 dicit, διακόπτομαι ταῖς φροντίσι, Latinius verteris, Diſtrahor, Diſtineor, Diſtringor.

Διακοπὴ, ῆς, ἡ, Interciſio, Diremptio. διαίρεσις, διαχωρισμὸς, vt Heſych. exponit. Διακοπὴ (inquit Gorr.) dicitur ab Hippocrate vulnus omne quod altè deſcendit impactúmque eſt. Scribit tamen Galenus, propriè eo nomine ſignificari apud medicos ſolutam in oſſe capitis cõtinuitatem ab aliquo acuto occurſante atque abſcindente, vocarique aliis nominibus ἐκκοπὴν & ἕδραν. Hæc ille. Dioſcor. lib. 2, cap. 208, de argemone, δύναμιν δ' ἔχει αὐτὴ χλωρὰ πεισθεῖσα λεία καὶ ἐπιτιθεμένη διακοπὰς ἐπουλοῦν. Vbi Marcellus putat ſpecialiter de neruis dici, ac διακοπὰς eſſe quas Plinius appellat neruorum præciſiones ſeu præſectiones, afferens hunc ex libro 11, cap. 37, locum, Vulneratis neruis ſummus dolor, præſectis nullus.

Διάκοποι, Sciſſuræ. Sic item vocabãtur in aggeribus meatus interciſi, ſiue incilia hiantia per quæ Nilum tranſmittebant in arua remotiora ſegetibus deſtinata. v. l. Qua ferè ſignificatione κόμματα ſuprà.

C. 2. Α'διάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui interciſus aut diremptus non eſt, Non interruptus. ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, vt Heſych. exponit. VNDE Α'διακόπως, More eorum quæ dirempta aut interrupta ac impedita non ſunt.

C. Ε'γκόπτω, Incîdo. Item Intercîdo, aut Iter aut curſum intercîdo, (vt Cæſar dicit, Pontem intercîdere) Impedio, Præpedio. Gregor. ἡ κακίας ἐγκοπτομένης ἡ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης. Ad Rom. 15, ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, præpeditus ſæpe fui. Item Interpello, vt διακόπτω. Act. Apoſt. cap. 24, ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, ne autem te diutius interpellem. hoc eſt, ab aliis actionibus auocem. Verba ſunt Tertulli contra Apoſtolum, ad Felicem præſidem. hoc eſt, ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον παρενοχλῶ σοι χρηματίζοντι, ne te auocem à gerenda republ. ἵνα μὴ ἀπασχολῶ σε πολιτευόμενον. Cic. ad Atticũ, Ego autem ad Pompeianum properabam, vbi interpellatores minus moleſti. Bud. Item Ε'γκόπτω πάσσαλον, Impingo ſeu infigo clauum, hoc eſt Cum ictu adigo. Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, cap. 8, ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάσσαλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετραίνωσιν, ἄλλον ἀντεμβάλλουσι δρύϊνον.

Ε'γκομμα, ατος, τὸ, Impedimentum, Offendiculum, Obſtaculum: idipſum quod nobis iter intercîdit & nos præpedit. πρόσκομμα, Heſych.

Ε'γκοπὴ, ῆς, ἡ, Inciſio, Inciſura, Inciſus. Apud Suidam, χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας, abſque inciſuris in petra factis, vt fieri ſolet in rupibus imperuiis, quò pedes in eis figi queant. Ε'γκοπὴ (inquit Gorræus) Inciſio: dicitur propriè in capitis oſſibus (vt docet Galenus) ſoluta continuitas ab aliquo acuto occurſante & abſcindente. Vocatur aliis nominibus διακοπὴ & ἕδρα. Item Præpeditio, Interciſio itineris ſeu curſus. ἐγκοπὴν Heſych. exp. ἔνεδρον, ἐμπόδιον. AT Ε'γκόπησις, εως, ἡ, Offenſio. v. l: quod ſuſpectum eſt. Pro ἐγκοπήσεως autem quod ex Hieron. comm. in Oſeam citant, vetus editio habet ἐγκόπτως, & quidem rectius.

H Ε'γκοπεὺς, έως, ὁ, Cælum: inſtrumentũ quo marmorarii marmor incidunt. quo ſignificatu ἐγκοπὴ ſuprà dicitur. Luc. in ſuo inſomn. ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης. Idem dicit & κοπέας & κολαπτῆρας.

C. Ε'κκόπτω,

C. Ἐκκόπτω, Excido, Excindo. Qua porro ſignificatione dicit Plautus Excidere mœnibus ſuis patriam, & Cicero Vrbem exciſam & euerſam, & Virgilius, Excindine domos— Perpetiar, item, Nec poſſe Argolicis excindi Pergama telis: item, Ferro ſceleratam excindere gentem: & Valerius Flaccus, —inuiſi genus omne excindere Phœbi: eadem dicitur etiam ἐκκόπτειν. Herodian. lib. 7, ἐκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ μέχρις Ὠκεανοῦ Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, exciſurum ſubacturúmque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Idem, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ ἀπαιδίας καταβαῖνον, ἐξέκοψε, excidit, ſeu ſtirpitus deleuit & ſuſtulit è medio. Plutarchus, νήσους καὶ πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. Idem in Cicerone de Catilina & coniuratis, ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος, penitus & ſtirpitus tollenti. Bud. (At Excidere aliquem numero ciuium in Plinii epiſt. eſt in exilium mittere.) Dicitur etiam vicina ſignificatione ἐκκόπτειν νόσον & αἰτίαν νόσου apud Galenum. vt apud Ciceronem, Neu ſemper primi cuiuſque mali excidendi cauſa ſit, vt aliud renaſcatur illo peius. Galenus libro decimo Methodi, ἆρά γε τὸν πυρετὸν ἐστι μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας; ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ. Nec multum abſimili ſenſu ἐκκόπτειν ἑαυτῶν τὴν οἴησιν: vt apud Ciceronem, Si ex rerum natura non poſſem euellere, ex animo quidem excidere. Item apud Platonem in Charmide, καί μου ἡ πρότερον θρασύτης ἐξεκέκοπτο ἣν εἶχον ἐγὼ ὡς πάνυ ῥᾳδίως αὐτῷ διαλεξόμενος, & mea illa omnis audacia exciſa eſt prorſus. Item τῶν πατρῴων ἐκκοπὴ apud Syneſium, Bonis paternis exciſus, (vt Plinius dicit Ciuium numero excidere) vel Euerſus bonis omnibus. Epiſtola 43, περὶ τῶν οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκκοπῆς. In vulgatis lexicis annotatur ἐκκεκομμένον dici eũ qui inter aleas bona ſua profudit, ac vulgari lingua ἐκκεκοτισμένον vocari ἢ ἀποκεχωρισμένον. ‖Itẽ Extundo, Excutio, Euerbero. Ariſtophanes Acharn. — ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως, videlicet ὀφθαλμὸν, Vtinam elidat tuum legati oculum, vt Budæus interpretatur. Idem, εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Plutarchus Publicola, ἐκκοπεὶς ὀμμάτων θάτερον. Apud Latinos ea ſignificatione dicit Terentius, Vel oculum exculpe: eſt vbi vos vlciſcar locus: & Plautus metaphoricè, At ego tibi hoc continuò cyatho oculum excutiam tuum: Horatius, Eripere oculos alicui: Ouidius, Eruitur oculos Gryneus: Quintilianus, Oculóſque hoſtis Galli roſtro atque alis euerberaret: Elidere oculos alicui, dicit Plautus.

‖Dicimur etiam ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγούς, intercidere ſiue interuertere aquæ ductus, quum meatus eorum ſolitos obſtruimus, & aliò auertimus. Herodianus lib. 7, ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος, interuertere omnes riuos qui in caſtra peruenirent, vt Politianus vertit. ‖Item τὴν φωνὴν ἐξέκοπον apud Lucianum, Vocis iter (vt Ouidius loquitur) interciderunt. Eodem ſignificatu Cicero dicit Interruptas voces atque morientes: & Celſus vocem ſuppreſſam & obtuſam: item ſuprà φωνῆς ἀποκοπὴ Dioſc.

Ἐκκοπὴ, ῆς, ἡ, Exciſio, Exectio. Ἐκκοπὴ (inquit Gorr.) Exciſio eſt caluariæ fiſſura cum oſſis offẽſi ruptura, vt ait Paul. Æg. lib. 6, cap. 90.

C. ΕΠΙκόπτω, Incîdo, Præcîdo: hoc eſt In ſuperficie & cacumine cædo aut decîdo, vt in arboribus quæ decacuminantur, & in quibus prominentes rami deputantur & truncantur. Idem ferè quod κολούω & περικόπτω apud rei ruſticæ ſcriptores. Actiui verbi exemplum afferam paulo pòſt in ἐπικοπή: paſſiui autem hoc extat apud Theophraſtum De cauſis plant. lib. 2, cap. 20, αἱ πρεσβύτεραι γινόμεναι, πάλιν ἐπικόπτονται καὶ διακαθαίρονται, videlicet αἱ κολουθεῖσαι arbores. ‖Item Accîdo: eo ſenſu quo Liuius dicit, Ita prælio vno accîdit Veſtinorum res: item, Poſt acciſas à Camillo Volſcorum res: item Acciſæ opes. Ariſtoteles Politicῶn lib. 3, ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βαβυλωνίους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πεφρονηματισμένους διὰ τὸ γεγενῆσθαί ποτ' ἐπ' ἀρχῆς, ἐπέκοπτε πολλάκις, accidebat & extenuabat eorum vires, Imminuebat eorum opes & potentiam. pro quo alibi dicit ταπεινοῦν, & Plutarch. κολούειν καὶ ταπεινοῦν, vt ſuo loco indicaui. Bud. interpretatur etiam Retundo, Reprimo, Cohibeo. Gregorius, ἐπικόπτων τὴν περὶ τὸν λόγον αὐτῶν ἰταμότητα καὶ ταχυτῆτα. Idem, ἐπικοπτέτω μέριμνα μὲν ἡδονὴν, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. Et ſic ſæpe apud eundem accipi tradit. ‖His ſubiungi poteſt ἐπικόπτω pro Reprehendo. (quia reprehenſionibus ſolemus accidere & retundere alicuius inſolentiã aut imprudẽtiam) apud Laert. in Zenone, 319. Idem in Xenophane, γέγραφε καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ‖Item Cædo, Ferio, Deſuper ictum incutio. vel ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήττω, vt Euſtathius exponit. Odyſſ. γ, πέλεκυν ὀξὺν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων. Paulo pòſt autem dicit, πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους. ‖Item Cudo, vt κόπτω ſuprá. Ariſtoteles 2 Œconom. αἰνεχθέντος δὲ τοῦ ἀργυρίου, ἐπικόψας χαρακτῆρα, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμαῖς, quum argentum contuliſſent, nummo percuſſo drachmam locauit pro didrachmo. Bud. Poſſet etiam reddi Quum notas impreſſiſſet, vel Quum ſignaſſet: niſi forte ea ſignif. accipiendum ſit quo ἐπίκοπος infrá.

Ἐπικοπὴ, ῆς, ἡ, Inciſio, Acciſio, Præciſio: ea videlicet qua arborum extremæ partes reputantur: quam Decacuminationem Plinius appellat. Theophraſtus De cauſ. plantarum, lib. 5, cap. 24, περὶ δὲ τῆς ἐπικοπῆς καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἡ σκέψις. Et paulo pòſt, καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον. Et paulo antè, κατὰ μὲν τὴν ἐπικοπὴν [φθείρεται] ἐλάτη, πεύκη, πίτυς, φοῖνιξ. ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κυπάριττον φασί. Vnde Plinius lib. 17, cap. 24, Similem & decacuminatio rationem habet, cupreſſi, piceæ, cedri. hæ enim detracto cacumine aut ignibus aduſto intereunt. Idem palmam ſterileſcere dicit cacumine ablato, vt in ἐγκέφαλος annotaui. Porro quam Plinius ibidem vocat decorticationem, Theophraſtus, φλοιοῦ περιαίρεσιν: & quam detruncationem, idem κόλουσιν. vt oſtendet collatio locorum. ‖Item Inciſio, Vulnus. Dion, νομίσαντες οὖν καταπεπτωκέναι τι ὑπὸ τραυμάτων ἢ μιᾶς ἐπικοπῆς ἔτι). v. l.

Ἐπίκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acciſus, Præciſus, Decacuminatus: ſeu Breuis, vt Gaza vertit apud Theophraſtum Hiſt. plant. lib. 5, cap. 2, ἔστι δὲ ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρά, τμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς. καλοῦσι δ' οἱ τέκτονες ἐπίκοπα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν. Sic enim legendum eſſe, patet ex ipſius interpretatione: ſed in vulgatis edit. ſcribitur ἐπίτοκα. ‖Ἐπίκοπος ſubſtantiuè, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, vt Budæus interpretatur apud Lucianum in dialogo Charontis & Mercurii, pag. 50, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψω αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, vt ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem eſſe Euſtathius tradit, eique ſynonymum ἐπίξηνον, at ἰδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Ariſtophanis autem ſcholiaſtes ἐπίξηνον eſſe dicit μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius exponens Homericum illud Odyſſ. β, παρθέμενοι κεφαλὰς, ſubiungit, προσπίναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ (ἤτοι ἐπικορμίῳ) θέντες ὥστε κοπῆναι, in trunco in quo carnes concidi ſolẽt. Sed fortaſſis nõ minus ἐπίκοπον ſubſtantiuè dicitur quàm ἐπίκοπος: quemadmodum apud Poll. ἐπίξηνον, & apud ſcholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος. Præterea in altero ſubintelligi poſſe videtur κορμὸς, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ξύλον aut aliquid aliud. Sicut verò τὸ ἐπίξηνος dicitur quàm ἐπίξηνον, ita tam ἐλεὸς quàm ἐλεὸν, vt Euſtathius annotat. ‖Ἐπίκοποι dicuntur etiam characteres qui quum initio malè impreſſi fuiſſent, denuo imprimendi ſunt. In quodam noſtro lexico veteri, ἐπίκοποι, οἱ κακῶς πρότερον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι. Similiter & apud Hes. ἐπίκοπος: χάραγμα ἐκ δευτέρου πληγῆς.

Ἐπικόπανον, ου, τὸ, Menſa coquinaria ſupra quam carnes concidi ſolent. idem quod ἐπίκοπος & ἐπίξηνον paulo antè. Pollux libro ſexto, de vaſis & inſtrumentis culinariis, ξάνιον ἢ ἐπίξηνον, ὃ ἡ νέα κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ. τὸ δ' αὐτὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλεὸν ἐκαλεῖτο. Idem libro

decimo, τῶν δὲ μαγειρικῶν καὶ ἐλεῶν, ζάνιον, ἐπίξηνον, τράπε- A
ζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον: citat autem ex Me-
nandri Meſſenia, ἡγεῖται μὲν ὅλως ἐπικόπανόν τι. Sed perpe-
ram ibi ſcribitur ἔλαιον & ἐπὶ κόπανον.

Ἐπικόπτης, ου, ὁ, Reprehenſor, Caſtigator: ab ἐπικόπτω, quod
pro Reprehendo accipi, ſuprà dictum eſt. Laertius in
Arceſilao, pag. 197, ἦν δὲ ἐπικόπτης ἱκανῶς καὶ παρρησιαστής.
Hæc Budæus. Sed veteres quidam libri ibi ſcriptum
habent ἐπισκώπτης. Rurſus in Menedemo apud eun-
dem, pag. 121, ἦν γὰρ καὶ ἐπικόπτης καὶ παρρησιαστής, quæ
verba idem B. citat. ſed veteres libri hîc itidẽ ſcriptum B
habent ἐπισκώπτης.

C. ΚΑΤΑκόπτω, Decîdo, (ea ſignificatione qua Plautus
dicit Decîde mihi collum) Præcido, Amputo, Depu-
to: vel etiam Detrunco. Theophraſtus De cauſis plan-
tarum, lib. 2, cap. 10, καὶ κατακοπτόμενα δὲ λαμβάνει τινὰ ἀ-
νάπαυσιν καὶ ἀφαίρεσιν, ὥσπερ καὶ ὅταν οἱ σφῆνες διακρουσθῶσι.
‖Item Concîdo, ſeu In minutas partes concîdo & com
minuo. Plutarchus in Lycurgo, ἀλλὰ μηδὲ κατακόψαι
λυσιτελές. Thucydides libro 4, pagina 161, τὰ μὲν ὑπο-
λύοντες κατέκοπτον. & lib. 7, capite 241, ἐπιπεσόντες διδασκα- C
λείῳ παίδων, κατέκοψαν πάντας, de Thracibus qui τοὺς ἀν-
θρώπους ἐφόνευον, φειδόμενοι οὔτε πρεσβυτέρας οὔτε νεωτέρας ἡλι-
κίας, ἀλλὰ πάντας ἑξῆς, ὅτῳ ἐντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας
ἔκτεινον καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια. ac plus eſt ibi κατακό-
πτειν quàm occidere aut obtruncare: (licet Euſtathius
ſimpliciter dicat accipi ἐπὶ σφαγῆς, ex comico citans,
κατεκόπησαν οὗτοι.) Sic apud Xenophontem Hellenicῶn
lib. 4, τῆς νυκτὸς ἐπιπεσόντες, κατακόπτουσιν ἐν τῇ σκηνῇ αὐτόν.
‖ Κατακόπτω pro Nummum percutio, citant vulgata le
xica ex Herodoto. Xen. Hell. 1, καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν ἐφ' D
ᾧ ἐκάθητο, ὄντα ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν. vbi intelligitur κατα-
κόψειν ad percutiendam ſeu cudendam monetam.
‖Κατακόπτομαι, Plango. idem quod κόπτομαι ſuprà.
Chryſoſt. in Epiſtolam ad Theſſalonicenſes 1, pag. 17,
ἆρα τὸ κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι, τῶν οὐκ ἐχόντων ἐστὶν
ἐλπίδα. Et paulo pòſt, εἰ δὲ τὸ ἀλγεῖν ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσιν, ἐ-
θνικόν, τὸ κατακόπτεσθαι καὶ καταξαίνειν παρειάς, τίνων ἄρα
ἐστί; Paulo antè verò ſimplici vſus fuerat, κόπτεται καὶ
θρηνεῖ καὶ ἀφορήτως πενθεῖ.

Κατακοπή, ῆς, ἡ, Deciſio, Deputatio: vel Detruncatio. The- E
ophraſtus De cauſis plantarum, libro 2, capite 18, αἱ
διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κατακοπαὶ ποιοῦσι πολυ-
καρπεῖν.

C. ΠΑΡΑκόπτω, Perperam cudo, Falſum nummum per-
cutio, Monetam non bonam cudo. idem quod πα-
ραχαράττω. vnde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus
non bonus ſed adulterinus, (vt Cicero loquitur) Num-
mus ſubæratus, οὐκ ὀρθῶς κοπέν, ſeu κοπὲν τῷ κακίστῳ
κόμματι, καὶ κεκιβδηλευμένον, vt Ariſtophanem loqui,
ſuprà dictum fuit: ſeu, νόμισμα πονηροῦ κόμματος. quod & F
παράτυπον & παράσημον: necnon παρακεχαραγμένον καὶ κί-
βδηλον. In qua ſignificatione vulgata lexica ex Luciano
afferunt κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, moneta a-
dulterina & falſò percuſſa. Sed metaphoricè plerun-
que capitur. Lucianus in Lexiph. διαστρέφων τὴν γλῶτταν
καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθείς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐ-
τοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς
φωνῆς παρακόπτοι, adulteraret, κιβδηλεύοι. Idẽ Lucianus
Hermotimo, κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγινώσκειν ἅ, τε δόκι-
μα καὶ ἀκίβδηλα καὶ ἃ παρακεκομμένα. Idem De hiſtoria G
ſcrib. ἀργυραμοιβικῶς ἕκαστα ἐξετάζονται, ὡς τὰ μὲν παρα-
κεκομμένα εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ
ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Eadem metaphora dicitur e-
tiam παρακεκομμένος ἀνήρ, vt ſuprà ὁ πονηροῦ κόμματος. id
eſt Improbus & prauus, qui & παράτυπος & παράσημος,
vt docet Budæus, citans ex Ariſtophane Acharnẽſ. ἀν-
δράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα, ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ
παράξενα, quaſi moneta malè & falſò percuſſa. ‖Πα-
ρακόπτω, Fraudo, Damno afficio. Budæus ex Ariſto-
phane Nebulis, ἔναγχος γάρ τοί μ' ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκό-
πην διχοινίκῳ, id eſt ἐζημιώθην, vt ſcholiaſtes exponit. H
Itidem pro Damnum do, vt Terentius loquitur, ci-
tant vulgata lexica ex eiuſdem Ariſtophanis Equiti-
bus, ὦ πονηρέ, ὅσον με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν.

A Videtur autem παρακόπτω pro Defraudo, manaſſe ab
illis qui monetam ſubæratam & adulterinam bonæ
permutant, & ita homines fraudant ac decipiunt.
‖Παρακόπτω τὴν διάνοιαν, Deliro, & veluti in ſcopulos
impingo. pro quo dicitur etiam παρακόπτω τῇ δια-
νοίᾳ. Ariſtoteles De auditu mirabilibus, λέγεται δέ τινα ἐν
Ἀβύδῳ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον
ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπι-
σημαίνεσθαι· καὶ ὡς κατέστη τῆς παρακοπῆς, ἔφησεν ἐκεῖνον αὐτῷ
τὸν χρόνον ἥδιστα βεβιῶσθαι. Similiter apud Horatium E-
B piſt. 2, libro 2, — fuit haud ignobilis Argis Qui ſe crede-
bat miros audire tragœdos, In vacuo lætus ſeſſor plau-
ſórque theatro: Cætera qui vitæ ſeruaret munia recto
More, & qui poſſet — ſigno læſo non inſanire lagenæ.
Qui poſtquam rediit ad ſe, - Pol me occidiſtis, amici,
Non ſeruaſtis ait, cui ſic extorta voluptas, Et demptus
per vim mentis gratiſſimus error. Eſt itaque παρακό-
πτειν τῇ διανοίᾳ, Mente errare, ſeu Mente captum eſſe,
& Mentis ſuæ non eſſe. Pro eodẽ dicitur & παρακόπτω
ſimpliciter. Plutarchus ad Colot. οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ
C φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ
ὑγιαίνοντες καὶ γράφοντες περὶ ἀληθείας καὶ κανόνων καὶ κριτη-
ρίων ἐν τοῖς ἐναργεστάτοις πάθεσι καὶ κινήμασι τῆς αἰσθήσεως.
Similiter apud Diogenem Laertium in Arceſilao, ἔστιν
καὶ παρακόψαντα ἀναλαβὼν οἴκοι, ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν
ἐς ὅσον ἀποκαταστῆσαι, de Hipponico geometra quem Age
ſilaus ſolebat σκώπτειν νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη. Et apud
Suidam, ἐπιλαθόμενος δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθείς, καὶ παρα-
κόψας, id eſt τὸν νοῦν παρατραπείς, vt ipſe exponit. Simi-
liter & Budæus παρακόπτειν pro μαίνεσθαι affert ex Ale-
D xandro in 2 Περὶ ψυχ. Παρακόπτειν, (inquit Gorræus)
Delirare, Dementem eſſe. verbum apud medicos am-
biguum. Nam Galenus initio Comment. 3 in librũ ter-
tiũ τῶν ἐπιδημιῶν, ſcribit Hippocratem eo verbo vti ſo-
litum quum vult indicare τῆς παραφροσύνης magnitu-
dinem, quemadmodum & verbis ἐκστῆναι, μανῆναι & ἐκ-
μανῆναι. Idem autem libro 3 De locis affectis, ſcri-
bit, eos qui in febribus delirant, ab omnibus non ſo-
lùm medicis, ſed etiam idiotis vocari παραφρονοῦντας,
παραπαίσαντας & παρακόψαντας. non autem φρενιτικούς,
E quaſi leuius quid τῆς παρακοπῆς nomine quàm τῆς φρε-
νίτιδος deſignetur.

Παρακοπή, ῆς, ἡ, Delirium, Mentis error, vt Horatius pau-
lo antè loquitur. Dioſcorides libro quarto, cap. 69, de
foliis quarti generis hyoſcyami, ἑψηθέντα δὲ ὡς λάχανα,
καὶ βρωθέντα τρυβλίου πλῆθος, μετρίαν παρακοπὴν ἐργάζεται.
Vnde Plinius libro viceſimoquinto, capite quarto,
Quippe etiam foliis conſtat mentem corrumpi, ſi plu-
ra quàm quatuor bibantur. Ibidem ſcribit oleo quo-
que auribus infuſo tentari mentem. Eundem hyoſcya
F mum paulo antè dicit vini natura eſſe, ideóque men-
tem capútque infeſtare. Dioſcorides quoq; paulo antè
de aliis duobus hyoſcyami generibus tradit, vtrunque
μανιώδες ὑπάρχειν καὶ καρωτικόν, ſicut Plinius omnia in-
ſaniam gignere capitiſque vertiginẽ. Item apud Sui-
dam παρακοπὴ φρενῶν, ἡ φρενίτιασις: at Galenus paulo an-
tè in παρακόπτω dicit παρακοπὴν eſſe leuius quiddam
quàm φρενῖτιν. Vnde & Plutarchus diuerſa hæc facit in
libro πῶς ἄν τις αἰσθ. pag. 141 meæ editionis, οἱ δ' εἰς με-
λαγχολίαν ἢ φρενῖτιν ἢ παρακοπὴν ἥκοντες οὐδὲ φοιτῶντας ἀνα-
G χοῦ πρὸς αὐτοὺς ἀνέχονται [τοὺς θεραπεύοντας,] ἀλλ' ἐξελαύ-
νουσιν ἢ φεύγουσιν, ὑπὸ τοῦ σφόδρα νοσεῖν μηδ' ὅτι νοσοῦσιν αἰ-
σθανόμενοι.

Παρακοπτικός, οῦ, ὁ, Mentis errori obnoxius, Cuius mens
tentari ſolet, Delirans, Demens. Item, Mentis errorem
inducens, Mentem tentans, Inſaniam gignens. Ga-
lenus, λήθαργος παρακοπτικός, ἢ παρακοπὴ ληθαργική, ἢ φρε-
νιτική.

C. ΠΕΡΙκόπτω, Circuncido, Circuncirca reſeco & dimuti-
lo. Thuc. l. 6, p. 206, ἐν δὲ τούτῳ ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πό-
λει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσω-
H πα. Pauſanias verò (vt ſcholiaſtes annotat) in Atti-
corum vocabulorum congerie ſcribit, τοὺς τραχήλους καὶ τὰ
αἰδοῖα τοὺς Ἑρμᾶς περικοπῆναι, & eos qui facinus illud per-
petrarant, Ἑρμοκοπίδας fuiſſe nominatos. Latini dicunt

Truncare capite, Truncare manibus. ‖Metaphoricè A pleruque capitur vt ἀποκόπτω, & Accîdo apud Latinos, & ea ſignificatione quâ Bud. ſcribit vulgus Gallicum dicere Reſecare vngues & Circũcidere alas, hoc eſt Imminuere opes & autoritatem. Eiuſdem ſignificationis eſſe κολούειν, ſuprà dictum fuit. Sumpta autem metaphora eſt vel ab agricolis qui arbores luxuriantes decacuminant, & ramis eminentioribus in orbem truncant, vel ab iis qui auibus alas præcidunt ſeu circuncidunt, ne euolare poſſint: vt περικόπτειν eos dicamur quorum opes & potentiam infringimus ac imminui- B mus, & quos aliqua ex parte viribus veluti truncamus. Demoſth. Philippica 3, καθ᾽ ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, ſingulorum opes accidere, ciuitatéſque ſpoliare: vt Liuius, Acciſæ à Camillo Volſcorum res. Et Virgilius, — acciſis coget dapibus conſumere menſas. Interdũ additur genitiuus rei qua aliquis veluti truncatur & ſpoliatur, ſeu quæ alicui præciditur. Plutarchus in Lucullo, loquens de Tigrane, δύναμιν ἣ Πάρθους περικόπτει τῆς Ἀσίας. Idem in Antonio, πόλεσι περικεκομμέναις χρη- C μάτων, ἀνδραπόδων, ζυγίων. Idem in Cæſare, δεύτερον περικοπτόμενος τὸν στόλον. Gregorius περὶ φιλοπτ. appellat περικεκομμένους mendicos membris oblæſos & mutilatos, & fortunis omnibus nudatos, ἄνθρωποι περικεκομμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συγγένειαν, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα. Hæc & alia Bud. pag. 894. Idem in lexico ſuo ex Plutarcho affert de Sertorio, περικόπτων ἀγορὰς, ληϊζόμενος τὴν χώραν, commercia tollens. Ex eodem, εἰς τὴν Γορδυηνὴν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνου, diripiens. Ex eodem in Lucullo, περικοπτόμενος δὲ τὴν ἀγορὰν ἐκ τῆς θα- D λάττης ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐξέπεμψεν εἰς Αἴγυπτον, annonæ anguſtia deprehenſus, Annona acciſa deprehenſus. Rurſus in Sertorio, περιέκοπτεν αὐτῶν τὴν ἀπὸ τῆς γῆς εὐπορίαν ἐνέδραις καὶ κυκλώσεσι, commeatibus intercluſit.

Περίκομμα, ατος, τὸ, Reciſamentum, vt Plinius loquitur, Fragmen quod circuncidendo deputatum & reſectum eſt, Fruſtum circuncidendo amputatum, ſeu quod circunciſum eſt, vt Budæus interpretatur: dicens inde peculiariter appellari ea quæ coci auferunt ex carnibus & circuncidunt. Vulgatis lexicis περίκομμα eſt edu- E lium ex herbis carnibúſque conciſis, idem quod Apicio, Iuuenali & Martiali minutal. Quod Pollux quoque innuere videtur, qui libro 6, cap. 9, quum ſcripſiſſet τὰ συγκεκομμένα λάχανα vocari etiam κνιστὰ, ſubiungit, οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα· τὰ δ᾽ αὐτὰ καὶ νωγαλίσματα. Athenæus lib. 4, εἶτα δ᾽ εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸς, καὶ περίκομμα. πρόσχειρα δὲ ἑκάστῳ δύο κρέα. Et libro nono, ex Dionyſio comico de piſcis fruſto & iis quæ exenterando eximuntur, Περικόμματος δὲ τάξιν ἢ θέσιν φέρει. Εἰς αὔριόν σε κἀμὲ ταῦτ᾽ εὐφρανεῖ. Ariſtophanes F in Equitibus, περικόμματα ἐκ σοῦ κατασκευάσω, te vt minutal fruſtulatim concidam. ſeu κόψω σοῦ τὸ σῶμα, vt Suidas exponit, dicens περικόμματα vocari τὰ ὑπὸ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν, ea quæ coqui in carnibus circumcirca reſecant. Ita περικόμματα ἐκ σοῦ κατασκευάσω, eſſet, Te circuncidam & circuncirca truncabo. (Heſychius infrà Συκομμάτιον quoque edulii genus quoddã eſſe dicit) At in hoc loco Plutarchi Erot. αἳ περίκομμα τοῦ καλοῦ καὶ εἴδωλον ἐν ταῖς διανοίαις ἔχωσι, videtur accipi pro quibuſdam veluti lineamentis, ſicut πε- G ρικοπὴ Budæo paulo antè apud Polybium vſurpari videtur.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, Circunciſio, Circunciſura, vt Plinius loquitur: qua videlicet res aliqua in orbem truncatur & dimutilatur. vt τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ apud Andocidem περὶ μυστηρίων. Et Alcibiades delatus eam ob cauſam fuit quaſi τοὺς Ἑρμᾶς περικόψας, vt cognoſcere eſt ex Thucydide, pag. 206. Dicitur etiam de quauis trũcatione & mutilatione. ‖Περικοπὴ Budæo pag. 895, videtur eſſe quaſi ῥῆσις quædam vel περίοδος, hoc eſt ſententia certo ambitu orationis comprehenſa. quibus verbis ſubiun- H git locum quendam ex Philoponi diſputatione ſeptima aduerſus Proclum, ἐπειδὴ δὲ καὶ μίαν ἐκ τῶν εἰς τὸν Φαῖδρον ὑπομνημάτων περικοπὴν παραθέσθαι. At nonnulli hîc

A per περικοπὴν voluit intelligi διορισμὸν, determinationem: idipſum verò tranſlatè cum Columella limitationem dici poſſe addũt: à Cic. autem deciſionem vocari in oratione pro Cæcina, Quid noſtra deciſio de æquitate? quid ratio interdicti de iure admoneant vt iudicetis? Et pro Roſcio, Dicat deciſionem factam eſſe quæ facta non eſt. Baſil. magnus De baptiſmate, quæſt. 4, ὅταν δὲ πρόσταγμα προστάγματι ἐναντίως ἔχειν δοκῇ, ἵνα ταῖς ὑποθέσεσι καταμανθάνοντες, καὶ ὁλόκληρον περικοπὴν ἀναγινώσκοντες, οὕτω τὸ ἄμαχον ἐπιγινώσκωμεν. Hieron. libro 1 ad- B uerſus Iouinianum, Expoſita eſt περικοπὴ Apoſtoli de huiuſcemodi quæſtionibus diſputandis: ſingulis oppoſitionibus reſponſum. Idem in Epiſt. ad Pammach. Apologeticum ſi legeris, ipſe pro nobis cæteris ſatiſfacies: aut ſi tu quoque narem contraxeris, illam Apoſtoli περικοπὴν in qua de virginitate & nuptiis diſputat, aliter diſſerere compellêris. Loquitur autem ibi Hieronymus de loco in 1 ad Corinth. cap. 7. Suidas περικοπὴν eſſe dicit μέρος τι τῆς ὑποθέσεως, hunc locum afferens, ὁ δὲ προσήγετο τῇ σοφίᾳ εὔσολον τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν περικοπὴν τῆς C ἐκδημίας. vbi itidem vulg. lex. interpretantur Determinationem & concluſionem. Niſi potius ad ſequentem ſignificationem pertineat. ‖Περικοπὴ aliud etiam ſignificat quàm περιαίρεσις, vt apud Polybium de elatione funerum apud Romanos, ταύτας δὲ τὰς εἰκόνας, ἐπὰν τῶν οἰκείων μεταλλάξῃ τις ἐπιφανὴς, ἄγουσιν εἰς τὴν ἐκφορὰν περιτιθέντες, ὡς ὁμοιοτάτοις εἶναι δοκοῦσι κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. Hîc περικοπὴ ſignif. (ni fallor) τὰ πέρατα τοῦ σώματος. hoc eſt, lineamenta, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιγραφὴν, vel ornatum. Hæc Budæus ibidem. Vulg. lex. in- D terpretantur notam deſcriptionem & quaſi delineationem. annotant enim, περικόπτειν ſignificare & περιγράφειν & περιχαράττειν, id eſt circumſignare, vt Columella loquitur. ‖Περικοπὴ ponitur & ἀντὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro facultatibus & bonis hominis, pro ſarcinis & impedimentis & apparatu ſuperuacaneo, vt idem Budæus docet in lexico ſuo, hunc è Suida locum proferens, ταύτην τὴν περικοπὴν ἐδωρήσατο τῇ τῆς Αἰμιλίας μητρὶ, id eſt ὕπαρξιν, vt ipſe Suidas exponit, non tantùm ſuo ordine, ſed etiam in Αἰμιλία. Locus autem is è Polybio deſum- E ptus eſt. ‖In hoc autẽ eiuſdem autoris loco, ἅτε μηδεμίαν ἐχούσης πραγματικὴν ἔμφασιν τῆς περικοπῆς αὐτῶν, idem Suidas exponit ἐνεργείας. ‖Περικοπαὶ Heſychio ſunt κλοπαὶ, λῃστεῖαι. à περικόπτω quod nudare & ſpoliare aliquando ſignificat. Sed malè ibi ſcribitur περικοῖται.

C. ΠΡΟκόπτω, Procedo, Progredior, Pergo ſeu prouehor vlterius. Chion in Epiſt. ὡς δὲ τριάκοντά που στάδια ἀπ᾽ αὐτῆς προκεκόφαμεν, δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε, ſimulatque triginta ſtadia ab ea proceſſeramus. Et apud Suidam, ὀχήματι κεχρημένον καὶ διὰ τῆς λεωφόρου προκόπτοντα κατέλα- F βε. ipſe tamen Suidas ibi exponit διερχόμενον. Sicut etiam dicitur Procedere ætate, Progredi ætate, item & Prouehi ætate, ita & προκόπτειν. In vita Æſchinis, προκόπτων δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ πράττειν ἀπέκλινε. Lucas verò ſine præpoſitione dicit προκόπτειν ἡλικίᾳ. cap. 2, καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. vbi exponi etiam poteſt Augeſcebat. Capitur eo quoq; modo quo Cicero dicit Ad virtutem procedere, In virtute procedere & progredi, In philoſophia procedere: ſeu Facere progreſſus G in aliqua re, Proficere in aliqua re, vt idem Cicero loquitur. Qui quod Stoici Græcè dixerunt, οἱ προκόπτοντες ἄχρις οὗ τὴν ἀρετὴν ἀναλάβωσιν, ἀνόητοι καὶ μοχθηροὶ διαμένουσι, ita Latinè reddidit, Qui proceſſit aliquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miſeria eſt quàm qui nihil proceſſit. Et cum præpoſitione ἐν apud Luc. ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρεις ἑαυτοῦ. Sic Paulus in Epiſt. ad Gal. cap. 1, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, in Iudaiſmo progreſſus faciebam ſupra multos generis mei æquales. Quintilianus dicit, Vltra quàm homini da- H tum eſt prouehi. Et Ouidius, Vix vltra quò iam progrediatur habet. Eiuſdẽ ſign. eſt ἐπιδιδόναι. vnde Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου apud Luc. in Solœciſta, Προκόπτει πρός τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων (ἔφη) τοῦτ᾽ ἐπιδιδόναι

καλεῖ. Dicitur verò non ſolùm προκόπτειν ἐν, ſed etiam προκόπτειν ἐπὶ: vt apud Plutarchũ in libro πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ᾽ ἀρετῇ. Cicero dicit Procedere ad virtutem, vt ſuprà dixi. Idem in eodem libro dicit προκόπτειν προκοπὴν, pag. 136 meæ editionis, ἀρχόνται τὴν ἀληθῆ προκοπὴν καὶ ἄτυφον προκόπτειν. Item προκόπτειν ἐπὶ πλεῖον, apud Paulum in 2 epiſt. ad Timoth. cap. 2, ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, longius enim ad iniquitatem procedent. vt Cicero dicit, Lõgè ad virtutem procedere. Plinius dicit, Siquis eò inſolentiæ furoriſque proceſſerit. Sic & Prouehi vſurpatur. Dicitur etiam aliquis οὐδὲν προκόπτειν, vt οὐδὲν ἀνύειν, nihil proficere. Quo ſenſu Liuius dicit, Quum parum procederet inceptum. & Cicero, Quibus quum parum procederet. Rurſum Liuius, Deinde vt nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum magis ira quàm potiundæ vrbis ſpe proceſſit. Euripides in Hippol. Καίτοι προκόψω γ᾽ οὐδὲν, λυπήσω δέ σε, Etiamſi nihil proficiam, Etiamſi nihil procedat. vel, Etiamſi ne digitum quidẽ progrediar in incœpto meo. qua loquutionis formula Cicero vtitur. Dicimur etiam eodem ſignificatu, Prouehi vlterius: item & Promouere: vt Terentius, Abibo hinc, præſens quando promoueo parum. Pro Promoueo verò tranſitiuè ſumpto accipi putatur apud Thucydidem lib. 4. pag. 140, κακῶς ἡμᾶς αὐτοὺς ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις. nam ibi ſcholiaſtes exponit, προοδοποιούντων καὶ ἀντεπιζόντων, ſeu προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, nobis promouentibus illis imperium, vt Ouidius dicit promouere imperium. Sed paulo inferius ſcholiaſtes aliter legit, videlicet περικοπτόντων: ita exponens eum locum, ἡμῶν κακῶς αὐτοὺς διαθέντων τοῖς οἰκείοις δαπανήμασι, καὶ περιαιρούντων καὶ περικοπτόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς πρὸς τὸ ἐκείνοις συμφέρον. quæ lectio videri poſſit commodior. In hoc autem eiuſdem Thucydidis loco libro 7, pag. 252, τὴν σφετέραν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαί τι, καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες, itidẽ reddi poteſt Rem naualem magna ex parte promouentes. Scholiaſtes exponit προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ παρασχόντες, hoc eſt πολλὰς ναῦς αὐτοῖς παρασχόντες εἰς τὰς ναυμαχίας: addens tamen, alios ſic exponere, ἐπὶ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες. ‖ Προκόπτω, Procedo: alia ſignificatione: ea nimirum qua Virgilius dicit, Iámque dies altérque dies proceſſit, & auræ Vela vocant. Et Saluſtius, Vbi plerunque noctis proceſſit, obſcuro etiam tum lumine milites Iugurthini caſtra hoſtium inuadunt. Et Cæſar, Quantóque eius amplius proceſſerat temporis, tanto erant alacriores ad cuſtodias. Ibi enim Procedere accipitur pro Elabi. Paulus Epiſtola ad Rom. c. 13, νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, nox proceſſit, dies verò propinquat: vt Saluſtius dicit Vbi plerunque noctis proceſſit. Pro quo Ioann. Epiſt. 1, cap. 2, dicit, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.

Προκοπὴ, ῆς, ἡ, Progreſſus, Proceſſus: ea ſignificatione qua Suetonius dicit, In Græcis literis magnum proceſſum habere: & Cicero, Gradus tuos & quaſi proceſſus dicendi ſtudio cognoſcere. Cicero dicit etiam Progreſſio. Quũ enim ſcribit, In qua [philoſophia] quod inchoatum eſt neque perfectum, progreſſio quædam ad virtutem appellatur: id progreſſionem appellat quod Græci προκοπήν. Plutarchus in libro πῶς ἄν τις αἰσθ. pag. 132 meæ editionis, οὐ μόνας ποιοῦσιν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς. & pag. 140, νέῳ ἀνδρὶ γευσαμένῳ προκοπῆς ἀληθοῦς ἐν φιλοσοφίᾳ. Pro eodem dicit ἐπίδοσις p. 132, εἰς ἅπαντα ποιεῖ, μάλιστα δ᾽ εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν. Eleganter verò dicit Bion apud Laertium, τὴν οἴησιν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς, opinationem eſſe profectus progreſſioniſq; impedimentum, Opinationem progreſſui iter intercidere. quod Plutarchus paulo antè dicit ποιεῖν ἐποχὰς ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς. Ioſephus De antiquitatibus, στάσις ἐλάμβανε τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπῆς, in peius prouehebatur. Legitur etiam προκοπὴν ποιεῖν, vt Plinius dicit Facere profectum ſub præceptore: & Cicero, Facere progreſſus in ſtudiis. Idem, Tantos proceſſus efficiebat, vt euolare non excurrere videretur. Plutarch. verò dicit etiam προκοπὴν προκόπτειν, vt ſuprà indicaui.

Προκοπεὺς, οῦ, ὁ, (ſi mendo caret) Proceſſus, id eſt Succeſſus. Vt Seneca dicit, Querũtur & de conſiliis & de proceſſibus ſuis, malúntque ſemper quæ reliquerũt. Item, Ex animaduerſione alienorum proceſſuum & ſuorum deſperatione, fortunæ iraſcens animus. vbi pro felici ſucceſſu, qui dicitur εὐτύχημα, vſurpatur. Polybius, ταχέως ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα προκοπὸν, res ſtatim procedebat, vt Liuius loquitur. Sed ibi reponendum puto προκοπήν. At Προκοπὶς, ίδος, ἡ, Cæſaries v. l. χαίτη, Heſych.

C. ΠΡΟΣκόπτω, Allido. Nazianz. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes petræ alliſi. ‖ Προσκόπτω, Impingo, Offendo. Matth. 4, & Luc. 4, μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, ne impingas ſeu offendas pedem. Ariſtophan. Veſpis, προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, offendit in tenebris digitum. vbi τῷ σκότῳ dixit vt τῷ λίθῳ. Idem dicitur προσκρούειν & προσπταίειν. Sed frequentius omittitur accuſatiuus πόδα. Ioann. 11, ἐάν τις περιπατῇ ἐν ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει. Rom. 9, προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, offẽderunt ſeu impegerunt pedem ad lapidem offendiculi. Euſtathius dicit propriè accipi ἐπὶ ποδῶν, ſicut & σφάλλεσθαι: indéque eſſe hanc apud recentiores γνώμην, Φορητότερον ποσὶν ἢ περὶ γλώττῃ προσκόπτειν, id eſt σφάλλεσθαι. Sed dicimur etiam προσκόπτειν alicui rei qua offendimur, quæque nobis velut offendiculum occurrit in quo pedem impingamus. 1 Petri c. 2, οἳ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ, Qui offenduntur. At Rom. 14, ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται. In eodẽ ſignificatu dicitur & προσκόπτομαι, videlicet pro Offendor, vel Offenſus aut infenſus ſum. Appian. in 2 Bell. ciuil. de Curione, ἔλεγε δὲ ταῦτ᾽, εἰδὼς οὐ μεθήσοντα τὴν ἀρχὴν τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν δῆμον ὁρῶν ἤδη προσκοπτόμενον αὐτῷ διὰ τὰς τοῦ δικασμοῦ δίκας. Interdum commodius redditur Incurro. Syneſ. De inſomn. ψυχὴ μηδενὶ κακῷ περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα, in nullum malum in rebus humanis incurrens. Idem epiſt. 46, τὸ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκοπτόμεθα τῇ τύχῃ, συνέμεινας, quandiu in res aduerſas nõ incurrebamus. At in hoc loco Ariſtotelis Problem. ſect. 5, προσκοπτόμενοι τῷ ἀέρι ἐργάζονται, vulg. lex. interpr. Incurrendo aerem noſtro impetu violamus. Aliquando eſt Cum impetu incurro & irruo, Inuehor. Matth. cap. 7, de ventis, καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσεν. In argumento τῶν Βατράχων Ariſtophanis, Πλούτων δ᾽ ἰδὼν ὡς Ἡρακλεῖ προσέκοπτε διὰ τὸν Κέρβερον, in Bacchum irruit, ſeu cum impetu incurrit, indutum habitu Herculeo, putans eſſe Herculem qui Cerberum abduxerat.

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, Offendiculum, Obſtaculum in via in quod pedem impingimus, Impedimentum in quod pedes incurrunt. Propriè enim ἐπὶ ποδῶν dicitur πρόσκομμα, vt ὑπώπιον ἐπ᾽ ὀφθαλμῶν, teſte Euſtath. 1 Petri cap. 2, λίθος προσκόμματος. Generaliter de quouis quo animus aut oculi aut aures alicuius offenduntur, & quo eius curſus veluti obſtaculo impeditur. 1 Corinth. cap. 8, βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσι, ne ea offendãtur, ſeu, ne ea illis offendiculo ſit. Et Rom. cap. 14, τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ. ‖ Πρόσκομμα Suidæ eſt non ſolùm σκάνδαλον, ſed etiam βλάβη, ζημία.

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, Offenſio, vel potius Offendiculum. idem quod πρόσκομμα præcedens, ſeu σκάνδαλον, vt Heſych. docet. hoc eſt Id in quod pedes noſtri incurrũt, & quo curſus noſter impeditur, Id in quo pedes noſtri offenduntur impingentes. vt προσκοπὴ νεῶν apud Thuc. Impedimentũ & obſtaculũ quo nauiũ curſus inhibetur, ἔτυχον γὰρ αἱ μὲν ἐκ Καρίας ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι, vt eas prohiberent. Item Scandalũ & offendiculũ apud theologos. 2 Cor. 6, μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν, Nullam eis offenſionis materiam præbentes, Nihil faciẽtes quo offendantur. Sunt qui Offenſioni eſſe & offenſionẽ afferre ex Cic. interpr. VNDE Ἀπρόσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in nullũ offẽdiculũ impingit, Cuius pedes in nullum offendiculum incurrunt, Qui inoffenſo gradu procedit: ſeu generaliter, Inoffenſus. idem quod ἀσφαλής: propriè enim hæc duo ἐπὶ ποδῶν dici Euſtathius tradit. Actorũ Apoſt. cap. 24, ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν. Fuerim autem medior con-

ſcientiam habere inoffenſam, vt Budæus interpt. A
HINC Ἀπροσκόπως, Sine offendiculo, Ita vt pedem non impingas, nec offendas, Ita vt in nullum incurras pedum offendiculum. idem quod ἀσφαλῶς. propriè ἐπὶ ποδῶν, metaph. de aliis: vt ἀπροσκόπως ἀγορεύειν, idē quod ἀσφαλῶς, vt Euſt. dicit. ſicut ſuprà γλώττῃ προσκόπτειν, lingua impingere.

C. ΣΥΓκόπτω, Concîdo, Conſcindo. Qua verò ſignificatione Cicero dicit, Virgis plebem Romanam concidere, & Plautus Pugnis conciſus, ea & Ariſtophanes Nebulis, Ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι. id eſt τυφθῆναι ſeu κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι, verberibus conciſos ſeu cæſos nos eſſe. Pro Pugnis aut verberibus concidere videtur accipi poſſe & in hoc loco Xenophontis Sympoſ. pag. 522, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἀντίσθενες, μόνον μή συγκόψῃς με· τὴν δ' ἄλλην χαλεπότητα ἐγώ σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς, modò pugnis & verberibus me non concidas. Aptè tamen hîc etiam reddere poſſumus Contundere. nam Cicero dicit Pugiles cæſtibus contuſi: & Ouidius, Nares contundere alicui: & Plautus, Nónne hic homo modò me pugnis contudit? Sic accipitur etiam apud Demoſthenem contra Midiam, pag. C
222, τὸν δὲ χορηγὸν αὐτὸν οὐδ' ὁ συγκόψας παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὕτω φανερῶς, οὐ δώσει δίκην; nam Demoſthenes choragum ſuæ tribus agens, ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας κονδύλους ἔλαβεν ἐναντίον πάντων τῶν θεατῶν, vt Libanius docet in argumento. quemadmodum & Æſchines contra Cteſiphontem dicit Demoſthenem κατακεκονδυλίσθαι ὥστε αὐτὸν τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῶν Μειδίου ἔχειν καὶ νῦν φανερά. Eſt igitur συγκόπτειν idem quod κονδυλίζειν, ſeu κατακονδυλίζειν, hoc eſt Pugnis concidere, Pugnis contundere. D
‖ Συγκόπτειν eſt etiam Diſcindere. Vnde & Lucianus dicit πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν: ita Cicero, Multæ amicitiæ diſciſſæ potius quàm diſſutæ. ‖ Συγκόπτεσθαι etiā dicuntur qui ſyncope corripiūtur, hoc eſt quibus cor veluti conciditur & contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur, quaſi diſciſſa reſoluuntur. nam ſcribit Aretæus libro ſecundo De morbis acutis, capite 3, nihil eſſe μέζον ἢ ὠκύτερον συγκοπῆς δυνάμιος: eſſe autem τῆς καρδίης νοῦσον ἢ αἴνος τῆς E
ἐν αὐτῇ τοῦ ζῆν δυνάμιος, καὶ λύσιν τῶν δεσμῶν τῆς εἰς ζωὴν δυνάμιος, πάθος ἀντίξοον τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου ἐόν. De ſymptomatis autem & notis τῶν συγκοπτομένων idem ibidem tradit. Galenus, οἵ γε καὶ ἐξαίφνης συγκόπτονται, repentè linquuntur animo, vt Budæus interpretatur. ſed ſi medicis credimus, συγκόπτεσθαι plus eſt quàm λειποθυμεῖν, vt patet ex verbis Aretæi paulo antè citatis. Idem, ἔνιοι δὲ ἀναισθέντες καὶ μετὰ νόσου ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, ſyncope correpti mortui ſunt. quod non ita facilè fit in animi deliquiis. F

Συγκομμάτιον, Genus quoddam edulii. σκευασία τις παρὰ τοῖς ὀψαρτυταῖς, vt Heſych. ſcribit. Fortaſſis idem quod περίκομμα ſuprà.

Συγκοπὴ, ῆς, ἡ, Syncope: eſt præceps virium omnium lapſus, vt Galenus ante ſe à veteribus medicis definitam eſſe prodidit. Ergo quum eſſentia virium quibus regitur corpus, tum in ſpiritu tū in ſolidorū corporum tēperamento cōſiſtat, palā eſt nihil horū per ſyncopen manere integrum, ſed cuncta collabi & diſſipari: cum ſpiritu quidem, calorem natiuum, ita cum eo mixtum atque confuſum vt nunquam ab inuicem ſeparari poſſint: cum ſolidorum autē corporum temperamento, tum eum ipſum calorem ſingulis à natura partibus inſitum, tum humidum illud primigenium & radicale, quo vno, veluti glutino quodam, robur earum continetur. Hæc Gorræus. Paulo pòſt ſubiungit, hunc virium lapſum duo præcipua ſymptomata conſequi: exoluto quidem calore, frigiditatem totius corporis: digeſta verò ſolidorum corporum ſubſtantia, ſudorem quem medici συγκοπτικὸν & διαφορητικὸν appellāt. hæcque duo eſſe παθογνωμονικὰ τῆς συγκοπῆς συμπτώματα, quæ alia etiam cuiuſque facultatis propria, pulſus defectio, & ſenſus motúſque priuatio, conſequantur. Poſtquam verò duo cauſarum genera explicauit à quibus malum hoc oritur, dicit tantum eſſe trium principiorum inter ſe conſenſum, vt protinus noxas ſuas inuicem communicent, ipſúmque ventriculi os præter reliquas, propter exquiſitum ſenſum, ſi grauiter offendatur, ſyncopas accerſere quas ab eo στομαχικὰς appellāt. Cauſas autem magnas prorſus eſſe & vehementes, adeo vt ab iis ægri non modò λειποθυμῆσαι (hoc eſt animo linqui) ſed totis viribus reſolui poſſint, & proximi periculo eſſe: videlicet aliâs ſpiritu ipſo deperdito, aliâs alterato, aliquando maxima ex parte digeſto, non rarò hæc vtraque perpeſſo. Quibus ſubiungit, Cauſæ nanque eædem minores, non iam ſyncopen, ſed animi defectum, λειποψυχίαν à medicis dictum, inducent, magnitudine ſola à ſyncope differentem. neque enim tanta eſt per λειποψυχίας animi exolutio quanta per συγκοπὰς, in quibus nulla omnino vis quæ vel in ſpiritibus vel in ſolidis partibus poſita ſit, integra manet: quum per λειποψυχίας, etiamſi aliqua ex parte exoluātur ſpiritus, ſolidorum tamen corporum, quæ multo minus quàm ſpiritus, iniuriis ſunt opportuna, ſubſtantia non digeritur ſed incolumis perſiſtit. Argumento ſudor eſt, in lipopſychia quidem nullus, ſed in ſyncope perpetuus, & pro cauſarum magnitudine paucus vel multus. Hic enim veluti terminus quidam lipopſychias à ſyncopis diuidit, ſic vt quæ virium diſſolutiones intra ſudorem conſtiterint, λειποψυχίαι ſiue λειποθυμίαι, ſiue exolutiones (vnum enim hæc tria ſignificant) dicantur: quæ verò eum prætergreſſæ fuerint, & ad ſudorem vſque peruenerint, ſyncopæ: quarum etiam pro ſudoris modo magnum ſit diſcrimen. Siquidem nemini dubium eſſe poteſt plus in iis multo eſſe periculi quibus plurimus ſudor acceſſit quàm quibus exiguus, quòd maior virium lapſus ita contingat. Sed quantuſcunque ſit, omnem ὀξέως καὶ ἀθρόως, hoc eſt repentè & vniuerſim, fieri debere, ratio τῆς συγκοπῆς exigit. Quum enim ea nulli morbo acumine & periculo concedat, lapſum illum virium confertim & ſemel & magnum etiam fieri neceſſe eſt. Hæc ille. Paulus Ægin. lib. 3, cap. 34, κατὰ συμπάθειαν δὲ πάσχουσα [ἡ καρδία] ἐπί τε ἐγκεφάλῳ καὶ ἥπατι καὶ στόματι γαστρὸς, λύπῃ τε καὶ φόβῳ καὶ ἑτέροις πλείοσι, τὴν καλουμένην ἐποίησε συγκοπὴν, ἀθρόαν οὖσαν τῆς δυνάμεως κατάπτωσιν, ἐκλύσεσί τε καὶ λειποθυμίαις καὶ μικροσφυξίαις, ἄκρων τε περιψύξεσι καὶ περιϊδρώσεσι δηλουμένην. Galenus, οὐ συγκοπαί οὔτοι γε χυμοὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλουμένας λειποψυχίας. Sunt qui λειποψυχίαν interpretentur Animi deliquium, ſeu Animi defectum, ſiue defectionem: at συγκοπὴν, Animæ defectionem, remittentes ad Celſum lib. 7, cap. vlt. ‖ Συγκοπὴ eſt etiam figura grammatica qua ſyllaba è medio dictionis alicuius aufertur, ſicut ἀποκοπὴ, quum in fine: ἀφαίρεσις, quum ab initio.

Συγκοπτικὸς, οῦ, ὁ, Syncopen inducens, Animæ defectionem & præcipitem virium omnium lapſum vnà cum ſenſuum languore, arteriarum pulſus defectione, ſudoréque perpetuo, afferens, corde iam affecto, & laborante vitæ principio. Galen. ἡ μὲν οὖν τοιαύτη διάθεσις, ὀλέθριός τε ἐστι καὶ συγκοπτική.

C. ΥΠΕΡκόπτω, Supero, Superſcando: ſeu Superuehor, Supergredior: vt προκόπτω, Prouehor, Progredior. Themiſt. in Sophiſta, οὐδ' ἀνελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν σκοπιὰν ἣ ὑψηλοτάτη τέ ἐστι καὶ ὑπερκόπτει τὸν οὐρανὸν, ſupergreditur. vt Tacitus dicit, Villarū magnificentia quaſi principē ſupergrederetur: & Quintilianus, Omnem laudem ſupergreſſa. ibi enim Supergredior pro Supero accipitur. G

C. ΥΠΟκόπτω, Succîdo. v. l.

¶ Κόπος, ου, ὁ, Labor, Moleſtia. à κόπτομαι ſignificante Vexor, Laboribus & moleſtiis premor. Ariſtoph. Pluto, ὦ κόπῳ ξυνεῖναι, in labore verſari, vt vulgata lexica interpretantur. ‖ Item Laſſitudo, Fatigatio ex labore. à κόπτομαι ſignificante Fatigor, Fatiſcor, Laſſeſco. Xenophō De re equeſtri, κόπου ὄντος δεῖται ἀναπαύσεως. Plutarchus in Præcept. ſanit. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Aliquanto H
pòſt, βαρύτητες καὶ κόποι (φησὶν Ἱπποκράτης) αὐτόματοι νοῦσον φράζουσι. quæ verba leguntur lib. 2, Aphor. 5. Vnde ſunt hæc Celſi lib. 2, cap. 2, de ſignis aduerſæ valetudi-

nis futuræ, Præterea hæc protinus ... meri debet ſi grauiora membra ſunt. Aliquanto pòſt, Si genua quaſi fatigata ſunt, totúmve corpus laſſitudinem ſentit. Dioſcorides libro 3, cap. 98, de ammoniaco, ... καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον, μιγὲν ὄξει καὶ νίτρῳ καὶ κυπρίνῳ ἐλαίῳ αἴτι τοῦ κόπου. De quo Plinius lib. 24, cap. 6, Laſſitudines perungi cum aceto & oleo, exiguóque nitro, perutile eſt. ὁ πόνος ἐστὶ τοῦ κόπου αἴτιος, laſſitudinis cauſa labor eſt. Et apud Galen. κόποις ἁλίσκεσθαι, laſſitudinibus corripi, hoc eſt laſſari. Item κόπον λύειν, ſoluere ſeu diſſoluere ſeu leuare laſſitudinem, vt Plinium loqui in ἄκοπος dicam. Athen. lib. 1, ἴσασι δὲ καὶ λουτρὰ ἀκη πόνων παντοῖα, κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες, ἣ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ προσφορος. Paulo pòſt dicit καμάτων λύσις: accipiens pro eodem κόπον, πόνον, κάματον, id eſt pro laſſitudine ex multo labore.

C. Ἄκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non laſſatus, Laſſitudinis expers, Laſſitudinem non ſentiens. Vel, Indefeſſus, Infatigabilis. Xenophon De re equeſtri, pag. 545, loquens de equorũ genibus quæ ὑγροτέρως κάμπτονται, hoc eſt, flexu magis lubrico mouentur, τὰ δὲ ὑγρὰ δικαίως δοκιμεῖ. ἀπταιστότερον γὰρ καὶ ἀκοπώτερον τὸν ἵππον τῶν σκληρῶν σκελῶν παρέχει, minus & offendit equus & laborat, vt Camerari[9] interpr. At Bud. ἄκοπον ἵππον accipit αἰτὶ τοῦ μὴ κόπτοντος τὸν ἀναβάτην, qui non ſuccuſſatura ... & pro Succutere accipi, ſuprà dictum fuit. ‖ A medicis autem ἄκοπα dicuntur medicamenta quibus aduerſus laſſitudines vtũtur, Quibus laſſi perunguntur, Laſſitudines recreantia, Laſſitudines reficiẽtia, In laſſitudine recreantia defeſſos, Laſſitudines & fatigationes leuantia, Laſſitudines ſoluentia ſeu diſſoluentia. Tot enim modis interpretari poſſumus, Plinianis verbis vtentes. Sed & acopa Latini quoque vocant, retẽto vocabulo Græco, vt Celſus lib. 5, cap. 24. & Scrib. Larg[9] cap. 154, Acopon ad perfrictionẽ laſſitudinum, tẽſionem neruorum. Eadem à Dioſcoride libro 2 vocantur etiam ἄκοποι δυνάμεις. Et ἄκοπα μαλάγματα in Hippiatria, Quæ fiunt ad laſſitudinem equorum diſcutiendam. Ἄκοπον (inquit Gorr.) dicitur propriè medicamentum quod omnem laſſitudinem ex multo & vehementi corporis motu exortam illitu leuat. Hæc prima fuit τοῦ ἀκόπου ſignificatio: ſed vſus paulatim nomen id extendit etiam ad medicamenta ſimilem ſortita compoſitionem, licet aliis quàm tollendæ laſſitudini commodis inſeruiant. Neque enim ad eam tantùm ſed ad dolorem etiam veterem in alto corpore deliteſcentem, vel ad motum ſenſúmque difficilem, vel ad tenſionem ſcirrhóſque componuntur. Adhibentur & iis (inquit Oribaſ.) qui quum pinguedinem corpori inducere moliantur, nihil tamen cibis, potibus, perfuſionibus, balneis, aliiſque id genus remediis proficiunt. Quæ omnia vt ἄκοπα rectè dici poſſint, ſatis eſt ſi humida ſint conſiſtentia & τοῖς ἀκόποις ſimili. ea autem media eſt inter συγχρίσματα & liquida cerata, tanto illis craſſior quãto his liquidior eſt. Sunt autem τὰ ἄκοπα ferè omnia facultate duplicia, alia calefacientia, alia emollientia. Aliquanto pòſt, Additur verò ab Oribaſio tertia τῶν ἀκόπων differentia, eorum videlicet quæ cutim ſcarificant. Cæterùm miſcentur aliquando calefacientia emollientibus, illinuntúrque commodiſſimè diuturnis affectibus, quique ægrè elidi poſſunt, & quibus ſinapiſmus congruit. Miſcentur & vnguenta quædam ad ſolam odoris ſuauitatem ET Μυράκοπα appellantur: eiuſdẽ tamen cum acopis generis & facultatis, & nihilo illis præſtantiora, præter odoris gratiam. De iis & Paul. Ægin. lib. 7. ‖ Ἄκοπος eſt etiam fruticis nomen qui & anagyros appellatur, vt docet Plinius lib. 17, cap. 4, & Dioſcorides lib. 3, cap. 167: inde fortaſſis dicti quòd parturientibus laborem mitiget. eſt enim περίαπτον δυστοκούσαις, vt Dioſcorides tradit: difficulter parientibus adalligatur, vt Plinius. AT Ἀκόπις, gemma eſt apud Plinium lib. 37, cap. 10, nitro ſimilis, pumicoſa, aureis guttis ſtellata: cum qua oleũ ſubferuefactum perunctis laſſitudinem ſoluit. vulg. lex. ἄκοπον etiam appellant. ‖ Ἄκοπος dicitur etiã, Qui moleſtia affectus nõ eſt, Cui nullis moleſtiis cor cõtunditur. Vnde ἄκοπος ἀνὴρ apud Suidã ex Amipſia comico, ὁ οὐδέπω ἠνοχλημένος ὑπό τινος. ‖ Item Ἄκοπος, Qui corruptioni obnoxius non eſt, Imprimis verò A vermium noxa tutus. nam ſuprà habuiſti κόπτεσθαι dici ea quæ vitiantur & quibus malefica animalia innaſcuntur. Ariſtot. Probl. ſect. 13, διὰ τί ὁ ἐν τῷ πόντῳ ὁ σῖτος ἰαθεὶς ἐν τῷ ψύχει, πολλὰ ἔτη γίνεται ἄκοπος. vbi ἄκοπος σῖτος opponitur τῷ κοπέντι, vt Theophraſt[9] appellat. qui & ſcribit De cauſ. plant. l. 4, ſub finem, τὸ δ' ὅλον, ἄκοπα τὰ μὲν ξηρότητι (διότι καὶ ἡ κάχρυς χρονιώτερον) τὰ δὲ ἀμυξίᾳ καὶ καθαρότητι, καθάπερ ὁ χόνδρος. id eſt, οὐ κόπτεται, vt paulo antè præcedit. Et cap. 15, πρὸς τούτοις ἡ ἐμβαλλομένη γῆ, καὶ ἄκοπον παρέχουσα καὶ ἀνοιδίσκουσα, de frumento. Idem Hiſt. plant. lib. 4, cap. 4, de malo medico, κἂν εἰς ἱμάτια τεθῇ τὸ μῆλον, ἄκοπα διατηρεῖ. Vnde Plinius lib. 12, cap. 3, Pomũ ipſum odore præcellit, qui tranſit in veſtes vnà cõditus, arcétque ani maliũ noxia. Pertinet huc quod ex Oppio adducit Macrobius Saturn. lib. 4, cap. vlt. Eſt autem odoratiſſimum: ex quo iniectũ veſti tineas necat. Quæ verò hîc ἄκοπα dicit, eadem & ἀπαθῆ appellat, quemadmodum in Κόπτω dictum eſt: necnon ἄζωα. VNDE

Ἀκόπως, Sine laſſitudine. Item ſine noxa animalium maleficorum, vt Plinius vocat vermes in ſeminibus, & veſtibus, aliiſque ſimilibus innaſcentes, ac ea vitiantes & corrumpentes. Theophr. De cauſis plant. libro 4, cap. vltimo, ἀκόπως δὲ ἔχει τάδε, θέρμος, κέγχρος, αἰγίλωψ, ὄροβος, σήσαμον, ἐρέβινθος, καὶ ὅλως τὰ δριμέα. vbi ἀκόπως ἔχει dicit pro οὐ κόπτεται.

C. Ἔγκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Labore ac laſſitudine plenus, In quo multum laboris ac laſſitudinis ineſt, id eſt Laborioſus, Difficilis, δυσχερής. nam ἔγκοποι Heſychio ſunt δυσχερεῖς. ‖ Item Laſſus, Laſſatus. vnde ἔγκοπον ἴχνος, veſtigium feſſum, in v. l. ex Epigr.

C. Ἔκκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Feſſus, Laſſus, Laſſatus. vel Laſſitudine eneruatus. idem quod ſequens κατάκοπος. Apud Suidam ὁ δὲ διανύσας τετρακοσίους σταδίους, καὶ γενόμενος ἔκκοπος, ἐπέμεινεν, Ex itinere laſſatus, ſeu Laſſus de via, vt Plautus loquitur, Laſſitudine exanimatus, vt Cæſar.

C. Εὔκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilis, Qui facili labore fit. Item Expeditus, Qui facili labore rem aliquam conficit, & qui veluti non laſſat. Epigr. lib. 2, οὕτως Εὔκοπός ἐστι Δίων, adeo Dion eſt expeditus, qui abſque dolore medetur. In v. l. dicitur idem eſſe quod εὔκολος, & Facilè parabilis.

VNDE Εὐκοπία, ας, ἡ, Facilitas. Εὐκολία. v. l.

C. Κατάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defeſſus, Labore confectus, qui & κατάπονος & πεπονημένος dicitur. Budæus pag. 890 ex Plutarcho, afferens ibidem exemplum ex Diodoro vbi καταπόνους vocat defeſſos pugnando, quibus ἀκέραιοι, id eſt integri, ſubſtituuntur: Plutarchus Alcibiade, pag. 65, θλίβειν καὶ ἀποψυχαίειν ἀτρέμα, καὶ ποιεῖν ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροήθεις καὶ καταπόνους ὑπ' ἀλλήλων. quo in loco καταπόνους eadem ſignificatione dicit qua Diodorus, i. κατακόπους.

C. Ὑπέρκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum laſſatus, Valde laſſus, ſeu defeſſus, Valde fatigatus. Citat Budæus ex Ariſtotele περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Idem de venatu pantheræ, ἵνα προσαλλομένη καὶ ὑπέρκοπος γενομένη ὑπ' αὐτῶν παραλυθῇ καὶ ὑποχείριος γένηται. ‖ At in hoc loco Sophoclis Aiace, — ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', ſchol. vult ὑπέρκοπον metri cauſa vſurpatum eſſe pro ὑπέρκομπον.

C. Ὑπόκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquatenus laſſatus, Aliqua ex parte laſſus. Xen. Cyneg. pag. 576, ἐπειδὰν μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ἡ ὀψὲ τῆς ἡμέρας, laſſi propemodum ſint. Niſi aliquis malit, Laſſitudini ſuccumbãt, Laſſitudine opprimantur.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Laborioſus, Moleſtus, Quo facilè laſſamur ſeu laſſeſcimus. Bud. vertit Moleſtus in hoc loco Plutarchi, in Quæſt. Platon. pag. 616, τοὺς δὲ ἄγαν νομίμοις ἐκείνοις, καὶ μηδένα σύνδεσμον ἐκ τῆς συνηθείας ἀφιέντας, ὡς ἀργὴν καὶ ἀπαθῆ καὶ κοπώδη τῷ ἀμεταβλήτῳ τὴν φράσιν ποιοῦντας αἰτιοῦνται. ‖ Itẽ Laſſatus, Laſſus, Defeſſus, ſeu Laſſitudine defeſſus, vt Plin. loquitur. Paul. Æg. l. 7, ἄκοπα λέγεται ἐκ τοῦ πρώτως πρὸς τοὺς κοπώδεις συνευρῆσθαι, quoniã primùm inuenta ſint ad recreandos eos qui laſſitudine defeſſi ſunt, Quoniam contra laſſitudinum dolores primùm inuenta ſunt. Sic enim loquitur Plinius, ex

quo ſuprà in ἄκοπος complures eiuſmodi loquendi formulas annotaui. A

Κοπόω, ῶ, Laſſo, Fatigo. Et κοπόομαι, Laſſor, Fatigor, Laſſitudine opprimor ſeu exanimor, Aſſiduo labore defatigor ſeu defatigatus ſum, Labore defetiſcor ſeu defeſſus ſum, Frangor laboribus. Liuius dicit etiam Affecta laboribus ac vigiliis corpora, id eſt fracta & exanimata. Vnde ἐκοπώθη apud Galenum, Laſſus eſt de via, Laſſatus eſt ab itinere, ſeu iactatus eſt, vt Budæus interpretatur. Et κεκοπωμένος apud Dioſcoridem, Laſſitudine confractus vel contuſus, Fatiſcens, vt idem Budæus exponit. B

Κοπιάω, ῶ, Futurum άσω, Laboro. Lucæ 5, de piſcantibus, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν, tota nocte laborantes. Matth. 6, & Luc. 10, οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει. 2 Tim. 2, τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν, agricolam laborantem. Item 1 Tim. 5, μάλιστα κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, plurimùm operæ laboriſque conferentes. Item Philip. 2, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, Non fruſtra laboraui, Non fruſtra operam ac laborem inſumpſi. Et cum accuſatiuo, Ioan. 4, θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε, in quo nihil laboris ac operæ poſuiſtis. Sic & Rom. 16, πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς. Vbi ſicut dicit ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς, ita Coloſſ. 1. εἰς ὃ καὶ κοπιῶ: & 1 Tim. c. 4, εἰς τοῦτο γὰρ κοπιῶμεν. Poteſt interdum etiam exponi Fatigo me. C

Item Moleſtè fero, Faſtidio. Plutarchus Apophth. τῶν δὲ Ἀθηναίων αὐτὸν προπηλακιζόντων, Τί κοπιᾶτε (εἶπεν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐεργετούμενοι, Cur faſtiditis eos qui ſæpe commodis veſtris ſeruierunt? Qua de cauſa laceſſitis eos, ab iiſdem ſæpe commodè tractati? Bud. Fortaſſis tamen ea ſignif. accipi locus iſte poteſt qua is quē paulo pòſt ex Ariſtoph. afferam. D ‖ Itē, Fatigor, Laſſor, Defetiſcor, Laſſeſco, Fatiſco. Ioan. 4, ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, Laſſus de via, vt Plautus loquitur. In Hippiatria, οὐ γὰρ ἐξ ὁδοιπορίας τὰς φλέβας κοπιᾷ, ἀλλὰ τὰ νεῦρα, laſſitudinem ſentit, ſeu Ex laſſitudine dolorem ſentit, Laſſeſcit. Bud. Et metaphoricè apud Ariſtoph. Auibus, ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Οὕτω πλουτήσετε πάντες, laſſabimini bonis: vt in malam partem apud Ouidium, pietas laſſa malis. Schol. exponit, ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι φησί, præ laſſitudine ex nimia bonorum affluentia. id eſt, præ faſtidio & nauſea. E Sic accipi etiam poterit locus ex Plutarcho paulo antè citatus. Dicitur etiam κοπιάομαι voce paſſiua pro κοπιάω. Ariſtoteles in Problem. ſect. 5, ὅτι κόπος γίνεται ὀστῶν θλωμένων καὶ πιεζομένων ἢ κοπιωμένων, Laſſatis ſeu laſſeſcentibus, Laſſitudine defeſſis.

C. Ἀκοπίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui laſſatus non eſt, Indefeſſus, Infatigabilis. idem quod ἄκοπος. Item, Facilis, Laſſitudinis & laboris vacuus, Laſſitudinem & laborem nullum afferens. Ariſtoteles De mundo, ἀκοπίαστόν τινα ὁδὸν εὑροῦσα, F viam nacta facilem & expeditam, & quæ minimè laſſat. | VNDE Ἀκοπιάστως, Sine labore & laſſitudine, Ita vt laborandum non ſit, Ita vt non fatigeris & laſſeſcas. id eſt, Nullo labore, Nullo negotio. ἀκονιτί.

Κοπιαρὸς, οῦ, ὁ, Laborioſus, Moleſtus, Laſſitudinem neruis inferens. Ariſtot. in Problem. ſect. 5, διὰ τί μακροὶ μὲν ὄντες οἱ περίπατοι ἐν τοῖς ὁμαλέσι, κοπιαρώτεροί εἰσι τῶν ἀνωμάλων, Laborioſiores ſunt, ſeu Magis laſſant.

Κοπάζω, Ceſſo, vel potius Ceſſo nimio labore fractus, Ceſſo graui labore fatiſcens. G ſed vtplurimum ſimpliciter pro Ceſſo ponitur, id eſt παύομαι, vt Suidas exponit. Ariſtoteles in Probl. ſect. 23, διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἡ κοπάσῃ ἢ ξηρανθῇ, ἀποκάεται ὁ σῖτος ἐν τῷ πεδίῳ μᾶλλον, quum lacus diminutus eſt, vt Gaza vertit: vel ſubſidit, Stagnare & inūdare deſinit. Pro Ceſſo autem accipitur in lib. Iudith, cap. 6, in fine, καὶ τότε ὁ βασιλεὺς ἐκόπασεν ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, ceſſauit ab ira, Iram depoſuit. Matth. 14, καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, Ceſſauit ventus, Flare deſiit. Quod iiſdem verbis dicit Marc. cap. 4 & 6. Num. 11, καὶ ηὔξατο Μωϋσῆς πρὸς Κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ, & ceſſauit ignis. H

¶ Κοπετὸς, οῦ, ὁ, Planctus, Plangor, Lamentatio in qua pectus plangitur, in qua pectus manu tundimus. à κόπτομαι quod ſignificat Pectus manu ferio, vt in lamentis fieri ſolet. Plutarchus Fabio, κοπετοῖς τε γυναικείοις ἀφαιρῶν, καὶ συστάσεις εἶργεν τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων, fœmineos planctus, vt Seneca dicit Fœmineo cum planctu miſtus clamor. Et Virgil. fœmineis plangoribus ædes vlulant. Act. 8, ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτόν. Qua ſignificatione Seneca dicit, Ferite palmis pectora & planctus date. Stat.—ingentes iteraſti pectore planctus. Et Ouid. dare plangorem. Cicero, Plangoribus & lamentationibus compleremus forum. Vide & ſequens κομμός.

¶ Κομμὸς, οῦ, ὁ, Planctus, Plangor, vt præcedens. Apud Suidam, ἠγεῖτο γυναικῶν μυρία πληθὺς μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plāgore & eiulatu. vt apud Virgilium,—penitúſque cauæ plangoribus ædes Fœmineis vlulant. ipſe Suidas exponit γόου καὶ ὀδυρμοῦ. Κομμοὶ ſunt etiam peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Ariſtoteles De arte poetica, poſtquam tragœdiæ partes enumeraſſet, κοινὰ μὲν οὖν ἁπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κομμοί. Et paulo pòſt, κομμὸς δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamentúmque commune chori & ab ſcena, ſeu Ploratus lamentatióque communis & chori & ab ſcena: quum hiſtriones ipſi & qui chorum, id eſt cantorum gregem conficiunt, in aliquo aduerſu caſu lugendo congregantur. qualem Victorius eſſe dicit in Euripidis Andromache poſt nuntium de cæde Neoptolemi, póſtque multiplicem luctum, allato corpore trucidato, vſque ad Thetidis aduentum. Similiter & in Sophoclis Aiace poſt inuentum corpus Aiacis, vſque ad interuentum Menelai. Κομμοὶ autem (inquit Victorius) eiulatus hi generáque atrocium lamētationum vocabantur, quia qui graui aliquo dolore premuntur, frontem femúrque ferire conſueuerunt: à κόπτομαι, quo in hoc genere fletus ſignificando vſus eſt Herodot. non ſemel, vt quum ait, κόπτονται τὰ μέτωπα προθύμως, καὶ οἰμωγῇ διαχρέονται ἀπλέτῳ. Aptè autem inprimis Euripides in Troad. Quum enim illic Andromache narraret Hecubæ, ſe vidiſſe corpus Polyxenæ quæ in buſto Achillis necata fuerat, operuiſſéq; illud veſtimētis, & hoc denique genere luctus caſum illum proſequutam fuiſſe, inquit, Εἶδόν νιν αὐτὴ, κἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων, Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν. Cicero quoque in Epiſt. ad Atticum, hoc videtur ſignificare voluiſſe: quū inquit, Aut, ingemuiſſe, vt frontem ferias: necnon in 3 Tuſcul. Ex hac opinione ſunt illa varia & deteſtabilia genera lugēdi, pædores, muliebres lacerationes genarum, pectoris, feminū, capitis percuſſiones: nā Xenophon quoque eundem morem intellexit, & libro 6 Pæd. affirmauit ipſo Cyrum vſum fuiſſe: quanuis eodem verbo non vtatur, quum inquit, ταῦτα ἀκούσας ὁ Κῦρος ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν. ſicut & idem tragicus in eadem fabula multo pòſt & ipſe verbum variauit. quum tamen idem prorſus oſtendere vellet. Eſt autem vbi Hecuba miſerabiliter lamentatur quòd infans Aſtyanax ad mortem raperetur, è ſinu matris abductus, ac docet, quum aliis eum proſequi officiis nequeat, vnum hoc dare, τάδε σοι δίδομεν πλήγματα κρατὸς, στέρνων τε κτύπους. Sicut Cicero paulo antè dicit Pectoris, capitis percuſſiones. Quod verò ad ſcripturam attinet, apud Ariſtotelem ſcribitur κόμμος, accentu in priore: at contrà apud Suidam in loco ſuprà citato: ac certè verbalia eiuſmodi acui ſolent, ſicut & in noſtro quodam lexico veteri accuitur, perinde vt γραμμὸς, quod à γράφω fit, vt hoc κομμὸς à κόπτω. ‖ Κόμμοι Heſychio ſunt non ſolùm κοπετοὶ, ſed etiam ὀδόντες γόμφιοι, ἢ κόμποι. ſcribitur autem apud ipſum cum accentu in priore, vt apud Ariſtotelem ſcribi paulo antè annotaui. ‖ Κομμὸς, Ornatus nimis accuratus & exquiſitus, aut ſuperuacaneus: ſeu Nitor fucatus & non naturalis, vt Cicero loquitur: Nitor fucatus & aſcititius, Accuratus & ſuperuacuus comptus: vt Lucretius dicit Virginei comptus. περίεργος κόσμησις, vt à Suida exponitur. ſeu Fucus, Mangonium. A qua huius vocabuli ſignif. ſequentia deriuantur. Apud eundem Suidam κομμὸς eſſe dicitur ὁ κεκομμένων τριχῶν κόσμος. quo videtur velle ſignif. Comam aliunde reſectam, ac appoſitam capiti, variis lenociniis fucatam.

Κομμόω, Ornatum accuratū ac ſuperuacaneum adhibeo,

Fuco.Vnde κομμοῦν apud Heſychiũ ὡραΐζειν τὸ σῶμα, A
& κομμῶσαι, τὸ κοσμῆσαι. Itẽ In paſſ. κομμοῦσθαι apud Suidã, καλλωπίζεσθαι περιέργως καὶ γυναικωδῶς. quo modo ab Eupolide accipi tradit. Item participiũ κομμωθεῖσα apud Heſychiũ κοσμηθεῖσα. In noſtro autem vet.lex. eſt ETIAM Κομμεῖν, à κομμέω, quod itidẽ exponitur τὸ σῶμα ὡραΐζειν. Mangonizare hoc etiã dicitur. Plin. lib.23,cap.1, Succus radicis vitis nigræ cũ eruo,lætiore quodã colore & cutis teneritate mangonizat corpora.Poſſumus etiã reddere Como: vt Stat.dicit Comere vultũ, &– colla genáſque Comere, & pingui crinẽ B
deducere amomo.

Κόμμωμα, ατος, τὸ, idem quod κομμός, vel Id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, Quod vultus comẽdi & fucandi cauſa applicatur. Κομμώματα (inquiũt v.l.) dixit Lucianus τὰ κομμωτικά, cultum muliebrem, vt Plin. vel Crinalem cultum, vt Claudianus. Lucr. dicit Virginei comptus.

Κόμμωσις, εως, ἡ, Ornatio corporis ſuperuacanea, vel Ornatus corporis & cultus ſuperuacaneus, Lenociniũ & corporis mangoniũ. ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμός, vt ab Heſ.exp. C
Athen. l.13, τὴν ἑταιρικὴν παρασκευὴν ἦν καὶ ταῖς διʼ ἐπιτεχνήσεως κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν, mãgonia & lenocinia in corpore fucãdo ornatu accurato ac ſuperuacaneo, καλλωπισμοῖς καὶ περιέργοις ὡραϊσμοῖς τοῦ σώματος: quales meretricũ fallacias Alexis ibi deſcribit: ac inter alia, Εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας (videlicet τὰς καινὰς ἑταίρας περιπείρους τῆς τέχνης) ὥστε μήτε τοὺς τρόπους, μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διαμένειν οὔσας ἔτι. Τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν ἐγκακάττυται. ibidem tradit etiam τεχνήματα quibus procerιores vti ſolerẽt, & eæ quæ non haberẽt ἰσχία, & quæ κοιλίας ἁδράς. Et paulo pòſt de faciei fucatione, Τὰς ὀφρῦς πυρ- D
ρὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Συμβέβηκ᾽ εἶναι μέλαιναν; κατέπλασε ψιμμυθίῳ. Λευκόχρως λίαν τις ἐστί; παιδέρωτ᾽ ἐντρίβεται. & quæ ſequuntur. ‖ Heſychio κομμώσεις ſunt etiam αἱ πλεκταῖαι. ‖ Apiariis autem ſiue mellariis, aut meliturgis, vt Varro loquitur, ſiue μελισσουργοῖς, Κόμμωσις dicitur ἡ τῶν σμηνῶν διάχρισις, vt idem Heſychius docet. quæ ſignif. alius originis eſt, videlicet à Κόμμι, Gummi: vnde Columella libro 11, cap.50, gummitionẽ appellat. Plinius libro 11, cap.7, Prima funda- E
menta κόμμωσιν vocant periti: ſecunda, piſſoceron: tertia, propolin, inter coria ceráſque. Commoſis, cruſta eſt prima, ſaporis amari. Piſſoceros ſuper eam venit, picantium modo, ceu dilutior: ceræ initium plerunq; è mitiore gummi. Qui locus Plinii deſumptus eſt ex Ariſtot. Hiſt. anim. l.9, c.40. ſed ibi ſcribitur nõ κόμμωσις, ſed κώνωσις. Virg. gluten vocaſſe videtur.

Κομμωτής, οῦ, ὁ, Qui fuco & mangoniis ac ſuperuacaneo cultu in corpore ornando vtitur, Mangonizandi corporis artifex, Mango. Peculiariter verò mangones dicebantur qui pueris puellíſque quos vendebant, artificio quodam fucatum inducere colorem ſolebant, ac F
verũ robur inani ſagina mentiri, vt carius venderent: ſicut lenones ſuis lenociniis meretriculas fucabant, vt ex Alexide in κόμμωσις præcedente videre eſt. Plinius, Thynni ſanguine oblitos pueros pubeſcere negant mangones. Suetonius in Domit. Spadonum qui reſidui apud mangones erant, pretia moderatus eſt. Idem Plinius dicit mangones gemmarum. A Suida exponitur καλλωπιστής, Ornãdi artifex. Plut. de tragicis G
Athenienſibus loquens, καὶ πολλοὶ συνῆπτον, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς, mangones tragœdiæ, qui eam comunt ac fuco ornant. Pollux hos κομμωτὰς vocat κομωτὰς à κόμη, & κηροπλάστας, Qui in ornanda ac fucanda coma operas ſuas locant, Comendæ ornandǽque artifices. Fœm.gen. EST

Κομμώτρια, ας, ἡ, Mango, Ornatrix. nam eo ſenſu accipitur à Suetonio in Claud. Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit. qualis fuit & illa Cypaſſis Ouidiana edocta comã dominæ arte atque lege fingere, & ponẽdis H
in mille modis perfecta capillis. Plato Polit. 2, ἤ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Apud Pollucẽ verò ſcribitur κομώτρια, vno μ, vt ſuprà poſt κόμη in κομόω admonui. Heſychio κομμώτρια eſt ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψήφουσα, κονεύουσα. At pro πλέκτρια, quo vocabulo paulo antè exponit κομμώτρια, fortaſſis legendum eſt πλέκτρια. nam & πλοχμοὶ in crinibus dicuntur, ac πλόκαμοι. Præterea ab Etymologico exponitur ἐμπλέκτρια.

AT Κομμωτρίδιον, ου, τὸ, apud Pollucem ex Theſmoph. Ariſtoph. videtur accipi pro calamiſtro, id eſt acu maiore, quæ calefacta & adhibita fronti, intorquet capillos, ſeu pro alio aliquo inſtrumẽto aut medicamẽto etiam quo crines ornantur. Citat Pollux ex Ariſtophanis Theſmophor. vt dixi, ſicut & ξυρόν, ψαλίδα, κηρωτήν, νίτρον, περικόμιον, ὄχθοις, ψιμμύθιον, μύρον, φῦκος: quibus præcipuè mulierculæ in comendo capillitio & fucanda facie vtuntur. Recenſet verò & alia ibi γυναικεῖα φορήματα.

Κομμωτικός, οῦ, ὁ, Aptus ad formæ lenocinia, Quo formæ lenocinari poſſumus, (vt Quintilianus dicit Quo mancipiorum negotiatores formæ puerorum, virilitate exciſa, lenocinantur) Quo fucare cutem poſſumus. Vel ſpecialius, Ad comptum ſeu cultum crinalem cõparatus. vt κομμωτικὰ medicamenta apud medicos dicuntur pigmẽta & fucus quibus mulieres ſuæ formæ lenocinantur, vt vitia naturæ artificio celent: quæ verè, Sunt lenocinia atque mangonia: κοσμητικὰ verò, honeſtamenta ſunt quibus non fucatus & aſcititius nitor conciliatur, ſed inſitus ac naturalis conſeruatur, vel inſtauratur. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ eã quæ circa hæc formæ lenocinia verſatur. Gal. libro 1 De loc. affect. διαφέρει τοῦ κομμωτικοῦ τὸ κοσμητικὸν ἰατρικῆς μέρος. τῷ μὲν κομμωτικῷ σκοπὸς ἐστὶ κάλλος ἐπίκτητον ἐργάσασθαι· τῷ δὲ τῆς ἰατρικῆς μέρει τῷ κοσμητικῷ, τὸ κατὰ φύσιν ἅπαν τῷ σώματι φυλάττειν. ᾧ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἕπεται κάλλος. de quo poſteriori medicinæ genere ſcripſit Cleopatra & Crito. Idem Galenus, τὸ μὲν γάρ τι λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὔλας ἢ πυρρὰς ἢ μελαίνας, ἤ, καθάπερ αἱ γυναῖκες, ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Ex quibus patet quódnam medicinæ genus κομμωτικὸν appelletur. Item κομμωτικὴ ſ. τέχνη, Comptoria ars, vt quidam interpretantur, ſeu Ars fucatrix & lenocinii aptandi: Quæ fuco aſcititiã pulchritudinẽ inducit: quam medicinæ partem reuera eſſe negat Galenus, ſed lenonũ, mangonum, & maleficorum hominum, neque à viro bono & integro medico exercendam, niſi à regibus aut principibus coacto. probroſa enim ea fuit. vnde & Philippus Macedo quendam capillorum tinctura ſuperbientem, ex ordine iudicum mouit, vt in Apophthegm. docet Plut. Et Ouidius hoc comendi artificiũ damnãs, ait, Sint procul à nobis iuuenes vt fœmina cõpti. De ea tamen multi ſcripſerunt veteres medici, Archigenes, Heraclides Tarentinus, & Crito: quẽ maiori venia dignũ cenſet Galen. quòd in imperatoriis ædib[9] medicinã exerceret. Plato in Gorgia, τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται, τῇ δὲ γυμναστικῇ, ἡ κομμωτική· τῇ δὲ νομοθετικῇ, σοφιστική· τῇ δὲ δικαιοσύνῃ, ῥητορική. Vnde Quintilianus, Adulationem medicinæ vocat Plato coquorum artificium: & exercitatricis, mangonum: legalis, cauillatricem: iuſtitiæ, rhetoricam. κομμωτική, inquam, κακοῦργός τε οὖσα καὶ ἀπατηλὴ καὶ ἀγεννὴς καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα, ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους, τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. Quam Quintilianus dicit colorem fuco & verum robur inani ſagina mentiri. Locus eius eſt lib.2, c.15. at Platonis pag.420 edit. Ald. Philoſtrat. epiſt.39, ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί, καὶ κομῶν προσθέσεις, καὶ ζωγραφίαι παρειῶν, καὶ χειλέων βαφαί, καὶ εἴ τι κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἴ τι ἐκ φυκίου δόλερον ἄνθος, ἐπανόρθωσις τοῦ ἐνδεοῦς εὑρέθη, videlicet à mulierculis quæ καλλωπιζόμεναι θεραπεύουσι τὸ ἐλλιπές: qualia ſunt & Thaidis ac Laidis pharmaca quæ paulo pòſt commemorat, ψιμύθιον, φυκίον, καὶ ὁ κηρός, καὶ τὸ παραπινὸν καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι. Hinc ſumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὸν κάλλος τοῦ λόγου, lenocinii plenum. Vtitur Hermogenes de oratione aptè cõpoſita & numeroſa. Qua metaphora apud Latinos quoque dicun-

tur, Pigmenta & fucos verborũ, & itẽ Lenocinia. Item Comptum dicendi genus. Sic apud Ciceronem, Oratio colorata, Compta. Hermog. τὸ δὲ καίτοι κομμωτικὸν, ὅμως λιτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει φάρμακα, οὐδὲ μέγεθος. Quod verò ad ſcripturam attinet, (de qua etiam ſuprà mentionem feci) Pollux vno μ ſcribit, deriuans à κόμη: ac κομωτὰς eſſe vult eoſdem quos κεροπλάστας, ſeu τοὺς περὶ τὴν κόμην χειροτέχνας, comæ ornandæ & fucandæ artifices: ſed vbique ferè duplici μ ſcriptum reperitur, etiã in libris manuſcriptis: vt videlicet ſit à κομμὸς, quo περίεργος κόσμησις, ſiue περίεργος καὶ γυναικώδης καλλωπισμὸς ſignificatur. Nec medici & qui de mangonio iſto verba faciunt, ad comam tantùm reſtringunt hoc lenocinium, ſed eo quemlibet aſcititium & fucatum cultis ornatum comprehendunt, vt ex exemplis è Galeno ac Platone citatis manifeſtum eſt. B

Κομμωτίζω, Curioſius orno, καλλωπίζω, vulg. l. Suidæ autem κομμωτίζω eſt ἐπιμελοῦμαι. Quæ expoſitio vocabulũ hoc ſuſpectum mihi reddit, ac ſi vera eſt, legendum putarim κομίζω. nã id apud Hom. pro ἐπιμελοῦμαι accipi, ſuo loco dictum eſt. C

Κόμπος, ου, ὁ, Crepitus, propriè apri dẽtes acuentis. eiuſdem originis cũ ſuperioribus. Alii verò dictum volunt quaſi κενὴν ὄπα ἔχοντα. Euſtath. dicit κόμπον eſſe κτύπον ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντας. Il. λ, de apro & venatoribus, θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν. Ἀμφὶ δέ τ᾽ ἀΐσσονται ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίνεται. Sed non tantùm de hoc ſtrepitu dicitur, verũetiam de eo ſonitu qui à ſaltantibus pede terram pulſando editur. Odyſſ. θ, πολὺς δέ τε κόμπος ὀρώρει, de iis qui ὠρχείσθην ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ᾽ ἀμειβομένω. Sunt verò & κωδωνοφόροι κόμποι apud Euripidẽ in Rheſo, ſonitus ex tintinnabulis. (vnde apparet κτύπον & κρότον & κόμπον pro eodem ſumi, ac κόμπον ferè eſſe ex pulſu aut impulſu & colliſione corporum quorundam: vt eſt dentium inter ſe, pedum cum terra, τοῦ ῥόπτρου cum tintinnabulo) κλύε καὶ κόμποις κωδωνοφόροις. ‖ Κόμπος dicitur etiam de verborum ampullis, de inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia. quam Iactationem ſeu Iactantiam dicere poſſumus. nam hæc quoque in verbis eſſe dicitur, vt ex Cicerone diſcimus & Quintiliano. Æſchin. contra Cteſiphontem, ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ ψηφίσματος. Sic Cicero quoq; copulat iactationẽ & inſolentiam, dicẽs, Inſolentiam & iactationem hominum ferre. Thuc. lib. 2, πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, diuitiis magis vtimur ad opportunitatem rerum gerendarum quàm cũ verborũ oſtentatione & iactatione. Et paulo pòſt, καὶ ὡς οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια. Plut. Alex. pag. 229, οὐ κόμπος οὐκ ἦν περὶ ταῦτα, videlicet de octo equitum myriadibus & viginti peditũ, octo curruum millibus, & ſex millibus elephãtorum pugnæ aſſuetorum. nam rex poſtea Seleuco quingentos elephantos donauit, & ſexaginta myriadibus collectis, Indos inuaſit. Plut. De deo Socr. τῦφον γὰρ αὐτίνος καὶ κόμπου τὸ δαιμόνιον, οὐκ ἀληθείας καὶ ἁπλότητος. Et apud Suidam, πέφυρτο δὲ τῇ δεήσει κόμπος βαρβαρικός. Item, ἐπεὶ πικρῶς ἐμελέτησαν ὡς ὑπαντησόμενοι μὴ ἔχειν σιδηροφόρον, τῷ δὲ ἰδίῳ κόμπῳ ἐχρήσαντο. in quibus locis ipſe κόμπον exponit ἀλαζονείαν, ἔπαρσιν, κενοδοξίαν. Latini quoque verbi ſimilis vſus eſt. Cicero, Se non iactatione populari, ſed dignitate atque innocentia tuebantur. Quintil. Veritus opinionem iactãtiæ. Idem, Hoc enim inanis eſt iactãtiæ. Idem eruditionis iactationem dicit. In hoc autem loco quem vulg. lex. ex Epigr. libro 7 citant, μεπλῆσις Κείνης πότνα δίκη κόμπον ἀγηνορίης, eadem interpretantur Faſtum ſuperbiæ. Item apud Sophoclem Aiace, κόμπος πάρεστι, Gloriari licet, vt Camerarius interpretatur. ‖ Κόμποι Heſychio ſunt etiam ὀδόντες γόμφιοι, vt & κόμμοι & κόμβοι. AT Κομπὸς, οῦ, ὁ, Iactator, Iactabundus. Eurip. Phœniſſ. Κομπὸς εἶ σπονδαῖς πεποιθὼς αἵ σε σώζουσι θανεῖν. id eſt κομπαστὴς ἤτοι ἀλαζονικὸς εἶ, καὶ μεγαλαυχεῖς ἐπὶ ταῖς ἐφημερίαις σπονδαῖς, vt ſchol. exponit. Item κομπὸς λόγος apud Etym. Oratio ſeu verba iactabunda, Iactantiæ & inſolẽtiæ plena. Vnde & apud Heſych. pro κόμπος, quod exponit ὑπερήφανος, ſcribendum videtur κομπός.

C. Κομπολακέω, ῶ, Iactabũda loquor, Inanes ampullas proiicio. Ariſtophanes Ran. ἀλλ᾽ οὐκ ἐκομπολάκησα, ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ᾽ ἀκέντητον αὐτοῖς. id eſt κενοῖς οὐκ ἐποίουν ψόφοις, οὐκ ἔλεγον κομπώδη, vt ſchol. exponit.

C. Κομπολάκυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Qui inanes bullas proiicit, Tumidus ac ſui iactãs, vt Quintilianus loquitur. Ariſtophanes Acharn. Ὄρνιθός ἐστιν, videlicet τὸ πτίλον. cui ſubiiciens alter rogat ἆρα κομπολακύθου, vbi ſchol. exponit ματαιοκόμπου, καὶ κομπώδους ἐν τῷ καυχᾶσθαι, dicẽs perſtringi ibi Lamachũ ſub ſpecie auis veluti κομπαστήν. cõpoſitum autem hoc vocabulum eſſe ex κόμπος & λήκυθος, quod ipſum λήκυθος à λακέω deriuari: ac inde ληκυθίζειν, τὸ μεῖζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. Etymol. dicit eſſe propriũ nomen auis.

C. Κομπορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui grandib⁹ ſe verbis iactitat, Tumidus iactator: vel Qui verborũ ampullas proiicit.

C. Κομποφακελορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Ampulloſa & graui verborum compoſitione vtens. Ariſtophanes Ran. de Æſchylo, Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον, Ἔχοντ᾽ ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα: id eſt βαρυρρήμονα, σκληρὰ καὶ συνδέσμῳ ἐπὶ λέγοντα, vt ſchol. exponit. nam φακέλους eſſe dicit βαρέα καὶ συνδέσμια φορτία τῶν ξύλων, graues lignorum faſces.

C. Ὑπέρκομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iactabundus, Iactator ſupra modum glorioſus. Item ὑπέρκομποι ταχυνῆες, celeritate præſtantes naues, & celeritatis ſuæ veluti iactatrices. quales ſunt actuariæ. Plutarchus Themiſtocle. VNDE Ὑπερκόμπως, Supra modum iactanter, ſeu iactabundè, Superbè, ὑπερηφάνως, Heſych.

C. Ὑψίκομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Elatus, Iactator, Qui iactando ſe effert, Superbus. Vel idem quod præcedẽs. VNDE Ὑψικόμπως, Superbè, Arroganter. Sophocles Aiace, ὁ δ᾽ ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείβετο, Nimium ſe efferendo & iactitando, Nimis ſuperbè: ſe videlicet etiam abſque deorũ ope vincere poſſe.

C. Φιλόκομπος, Iactationis amans, Qui ſeſe iactitare amat & efferre. VNDE Φιλοκομπέω, Iactationum amans ſum, Iactitare & efferre me amo. Vnde φιλοκόμπων apud Suidam, μεγαλορρημονῶν, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν.

Κομπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Iactans ſui, Iactabundus. Thucydides libro 2, οὔτε ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις οὐδ᾽ αὖ νῦν ἐχρησάμην κομπωδεστέραν ἔχοντι τὴν προσποίησιν. Et τὸ κομπῶδες, Iactãtia ſeu iactatio ſui. VNDE Κομπωδῶς, Iactanter, Iactabundè.

Κομπέω, Crepito, Strepitum edo qualem aper acuens ſeu colliđens dentes. vt Crepitare dentibus Plautus dicit. Item generalius pro Sonitum edo. vt thorax æreus in quem emiſſum telum eſt, reſonat. Iliad. μ, ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἄντην βαλλομένων, videlicet vt in venatione apri, ὑπαὶ κόμπος ὀδόντων γίνεται. Æra crepitantia, Virg. Arma crepitantia, Ouid. Dicitur etiam de vaſorum ſonitu, ἐπὶ τὸν τῶν σκευῶν ἦχον, vt Euſtathius docet, addens, κομπεῖν γοῦν χύτραν ἢ λοπάδα φησὶν ὁ Λαέρτης ἐν τοῖς τῶν σοφιστῶν βίοις. ‖ Item Crepo, eo ſignif. quo Horat. dicit, Quis poſt vina graue militiam aut pauperiem crepet? Item, Sulcos & vineta crepat mera. Sophocles Aiace, Τοσόνδ᾽ ἐκόμπει μῦθον, Iſta crepabat verba, ſeu Iactanter efferebat. de Aiace qui dicebat, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων (videlicet θεῶν) πέποιθα τοῦτ᾽ ἐπισπάσειν κλέος. Euripides Oreſte, δράσας δ᾽ ἐγὼ δεινὰ, ὡς σὺ κομπεῖς, τινὰ ἔπαυσα τὸν νόμον, vt tu iactitas, μεγαλορρημονεῖς. Item κομποῦμαι, Iactanter aliquid dico: vt κομπῶ. Thucydides libro 6, ὅσοι γε κομποῦνται, id eſt κομπαστικῶς λέγονται. v. l.

Κομπηρὸς, οῦ, ὁ, Iactans ſui, Iactabundus. idem quod κομπός.

C. ΕΠΙκομπέω, Iactito, Oſtento. Thucydides libro 4, pag. 261, ἀπῶθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν, ſe ituros ac fortitudinem ſuam declaraturos verbis minacibus iactitant. Et libro 8, pag. 288, ὑπισχνεῖτο δ᾽ οὖν τάδε μέγιστα ἐπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, magnificis & iactabundis verbis res maximas promittebat, ſeu κομπωδῶς λέγων, vt ſchol. exponit.

C. ΠΕΡΙκομπέω, Circumquaque iacto. Thucydides libro 6, pag. 203, καὶ μὴν οὐδ᾽ ὁπλῖται οὔτ᾽ ἐκείνοις ὅσοι περικομποῦνται, quot eſſe magnificis verbis vulgò iactatur. Nã Vulgò iactatur, Cic. in hac ſignif. dicit: & Sil. Fama iacta-

A tur:& Liu.Iactata ſermonibus res apud Romanos. Sed Græcum verbum ampliùs ſignificat.

C.ΥΠΟκομπέω, Crepitum ſeu ſonitum ſubtus edo. Plut. in fine libri 4 Sympoſ.loquens de ſacerdote Iudaico, κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν, ſubtus tinnientes dum incedit.

Κομπάζω, F. άσω, idem quod κομπέω, ac inde deriuatum, vt tradit Euſtathius his verbis, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυκλολεκτουμένου κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρῆκται· ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον σωμυλίαν δηλοῖ καὶ ἐμφασμὸν περιαυτολογικόν: ὡς καὶ τὸ κομπεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. Sophocl. Aiace, Μέγ᾽ ἄν τι κομπάσειας, B ἐσθλὸς ἐν λαβοῖς, Magnopere te iactitaris, Admodum ſuperbus futurus ſis. Bud. vertit Inſolenter & faſtuoſè dico, in hoc loco Plutarchi, πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος ὡς ἐν Σελευκίᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβύτης, & quæ ſequuntur. Idem Bud.interpr. Tumidè & cum faſtu effero, apud Polybium, ὡς γὰρ καὶ ἐμοῦ καλλίων ταῦτα κομπάζεις. vbi cum accuſatiuo conſtruitur, vt κομπεῖν ſuprà apud Soph. quod Crepare interpretatus ſum. Item in paſſ. κεκομπασμένος v.l.ex Epigr. Temere iactatus. Et apud Suidā, ἐκομπάσθη, εἰς ὄγκον ἐπήρθη, C ἠπάτηται.

Κόμπασμα, ατος, τὸ, Idipſum in quo nos iactamus, Idipſū quo nos efferimus & gloriamur. Greg.contra Iulianū, ὄναρ ἐφάνη τῶν ἀσεβῶν τὰ κομπάσματα, ampullæ & verba iactabunda.

Κομπασμὸς, οῦ, Iactatio, Iactantia: vel (vt Budæus interpretatur) Elatio, Inſolentia verborum, id eſt τὸ κομπῶδες. Vtitur Plut.

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, Iactator, Qui ſeſe iactat. idem quod κομπὸς vt docet ſchol.Eurip. Pro eodem dicitur ET Κομπαστὰς, ſi v.l.credimus. D

Κομπαστικῶς, Iactabundè, More eorum qui ſeſe iactant.

C.ΑΠΟκομπάζω, Inſolentius me effero, vel me iacto. Significantius eſt quàm ſimplex κομπάζω. In vulg.lexicis citatur ex Anthol.epigr. ἀπεκόμπασε βραχὺν, pro Raucum ſonum edidit. Sed fortaſſe addendum fuit Cum faſtu, aut aliquid huiuſmodi. Et notandum eſt ex verbo neutro factum fuiſſe actiuum.

C.ΕΠΙκομπάζω, idem quod ἐπικομπέω. Baſilius ἐπικομπάζων accipit pro Magnificis verbis prædicans & efferēs: E quod odioſiore verbo Crepare dicitur, vt in κομπέω annotaui. ὁ τοίνυν τῶν ὄντων τὴν γνῶσιν ἐπικομπάζων, πῶς τὸ μύρμηκος φύσιν εἰπάτω. ‖Item Iactabundis verbis addo. Plutarch. in Camillo, ἀληθεῖ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσαι τινὰς Ὑπερβορέους, veræ narrationi de captiuitate iactanter addidiſſe Hyperboreos.

ΚΟΡΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, Verro, Purgo. Odyſſ. υ, — αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, domum verrite: verba Eurycleæ ad ancillas. Demoſth. Pro corona, de Æſchine, τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, F καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, verrens: ſeu σαρῶν, ἤτοι καθαίρων καὶ καλλύνων τὸ ἔδαφος. Et τὸ κορούμενον, Purgamentum, Quod conuerritur. Item τρὶς κεκορημένον apud Anacreontē, Quod ter verrendo mundatum eſt. ‖Κορέω Euerro, Euerriculo expurgo. Metaphoricè apud Ariſtophanē Pace, Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Vbi ſcholiaſtes exponit, ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον. At Suidas hîc legit ἐκκόρει, vt infrà annotaui. Vt autem verſus conſtet, ſi ἐκκόρει legere veli- G mus, ſcribendum erit μὴ ᾽κκόρει. ‖Item Mundo, Orno, καθαίρω, καλλωπίζω. vnde volunt eſſe Κόρος & Κόρη. ‖Item Curo, ἐπιμελοῦμαι. A qua huius verbi ſignif. Suid. deriuat κόρος & κόρη: ὡς nimirum iuuentus ſtudioſè curanda ſit. Vnde κορήσατε apud eundem, ἐπιμελήθητε. Cæterùm κορέω pro Verro videtur idem Suid. deducere à κόρος ſignificante κλάδον. nam κορεῖν eſſe τὸ τοῖς κλάδοις σαροῦν.

Κόρημα, ατος, τὸ, Purgamentum, Idipſum quod verrendo collectum eſt, Sordes verrendo collectæ. Pollux libro H 6, cap. 15, σπόγγοις δὲ καὶ σπογγιαῖς καθηράντων οἱ ὑπηρέται πάντα τὰ λείψανα τῆς ἑστίας, τὰ ἐπὶ τοὔδαφος ἀπερριμμένα. quibus enumeratis ſubiungit, ἃ καὶ κορήματα καλεῖται. ‖Κόρημα vocatur etiam ipſum σκεῦος, vt idem Pollux tradit: ambiguum an illud in quo purgamenta illa collecta deponūtur, an ſcopas quib' cōuerruntur. Verba

A eius ſunt, ἐπὶ τῷ πυλωρῷ τὸ καθαίρειν καὶ καταρραίνειν τὴν οἰκίαν ἀναγκαῖόν ἐστι, τὰ περίσσωμα δὲ τούτων τῶν σκευῶν εἰπωμεν· ἔστι κόρημα. καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα, τὸ κορούμενον. Sed videtur potius accipere pro ſcopis, ſeu ſcopulis, vt Colum. vocat. Idem & Euſt. teſtatur. κορήσατε (inquit, exponēs locū ex Hom. citatū) ἀντὶ τοῦ σαρώσατε, καλλύνατε. ὅθεν καὶ κόρημα τὸ σάρον δι᾽ οὗ φιλοκαλεῖται γῆ. quod & σάρωθρον & κόρηθρον. Sic accipitur apud Ariſtophanem Pace, Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, .i. κόσμητρον, τὸ σάρον ᾧ εἰώθασιν ἀποκαθαίρειν τοὺς ῥύπους τῶν B οἴκων, vt docet ſchol.

Κόρηθρον, ου, τὸ, Scopæ, ſeu Scopulæ: idem quod κόρημα in poſteriori ſignific. Hoc eſt, Id quo pauimentum purgamus & mundamus. quod & κάλλυντρον & σάρωθρον. Lucian. in Philopſeude, λαβὼν αὖ ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κόρηθρον. Apud Pollucem ſcribitur ETIAM Κόρυθρον, vt videbis infrà in παρακορέω. ſed ea ſcriptura mēdi ſuſpecta eſt.

C.Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui euerſus ſeu ſcopis mundatus non eſt. Item Incultus, Minimè ornatus, ἀκόσμητος, ſeu C ἀκαλλώπιστος, vt ſchol. Ariſtoph. exp. in hoc Neb. loco, Εὐρωπιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος.

C.ΕΚκορέω, Euerro, Verrendo expurgo. Syneſ. καλὸν οὖν εἰ πάντα διαθετήσας ἐκκορήσαις καὶ ἐνθυμιάσας τὸ δωμάτιον, Honeſtū igitur erit ſi omnia digerēs & cōponēs, etiā euerras cubiculū, ſuffitúque vapores. Sic Columella dicit, Stabula frequēter euerrenda & purganda. ‖Quemadmodum verò in hoc Senecæ dicto, Qui malignos ſermones euerrit, ſe ipſe inquietat, hoc verbum accipi tradunt pro Curioſè excutio: ita & ἐκκορέω Bud. D interpretatur Excutio apud Alciphr. epiſt. 38, τοιούτου τινος βοηθήματος δεόμεθα ὃ τὴν πολλὴν αὐτοῦ τύφον, ἀλλ᾽ οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν. Sed diuerſa tamen ſignificatione Excutio in his duobus locis capitur: nec incommodè ἐκκορήσειεν reddideris etiam Abſtergere queat. ‖Quo porro ſenſu Cicero in Verrem dicit, Quam tu domum, quam vrbem adiiſti, quod fanum denique, quod non euerſum atque exterſum reliqueris? (id eſt, expilatum ſeu compilatum) eadem propè apud Suid. μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα. Sed diuerſitas eſt in iis quæ euer- E runtur. ibi enim de bonis intelligitur, at hîc de ipſis incolis accipi Suid. vult, exponens, ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων διὰ τῶν πολέμων. Poſſet etiam aliquis exponere Euerriculo purga. nam euerriculum idem eſt quod ſagena. Locus is eſt Ariſtoph. in Pace: ac in vulg. editionibus non ἐκκόρει legitur ſed κόρει, idque apud ſcholiaſten quoque. ‖At ἐκκορηθείης erat ἀρὰ quædam apud veteres, pro ἄρδην ἀπολεσθείης, vt idē Suid. docet, ex Menādro citans ἐκκορηθείης σύ γε. Euſt. exp. ὅλως ἐκτμηθείης.

C.ΠΑΡΑκορέω, Conuerro, Verro. Poll. l. 6, παῖς ἐκκορείτω, F παρακορείτω, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σαιρέτω, κορύστρῳ ἢ καλλύστρῳ. A Phrynicho exponitur παρακαλλύνω.

C.ΠΕΡΙκορέω, Circumcirca verro, Conuerro. VNDE Περικόρημα, ατος, τὸ, Purgamentum, Sordes circumquaque verrendo collectæ. περικάθαρμα, περισάρωμα.

Κόρος, ου, ὁ, Puer, Iuuēculus (vt Catullus dicit, Qui floſculus es iuuenculorum) ſeu Filius. παῖς, Heſychio. Eubulus apud Athenæum libro 2, Οὖ ῥᾷστα δὴ πινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι Κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι, iuuenculi ſeu iuuenes Cecropidæ, hoc eſt Athenien- G ſes. Aliud exemplum ex Plutarcho habes infrà in Κόρη. Κόρος, Nouellum germen. Sic enim nonnulli ſcribendum exiſtimant, non κορὸς, vt apud Galenum ſcribitur in Lex. Hippocr. κοροὺς, τὰς ἀπὸ τῶν κλάδων παραφύσεις, τὰ νέα βλαστήματα. Apud Heſych. certè κόρος accentu in priore exp. νέα βλαστήματα. Et apud Suidā κλάδος. ‖Eidem Heſychio κόρος eſt κάλλυντρον. quo vocabulo ſcopas ſignificat, id eſt κόρηθρον. ‖Item Γλέγμα μυρσίνης πεποιημένον. quibus verbis ſcopas itidem eum intel- H ligere exiſtimo. præſertim quum oxymyrſine, quæ myrtus ſylueſtris eſt, ſcopa regia Latinis dicitur, vt Scribonio Largo credimus. Quæ expoſitiones ſi veræ ſunt, primo loco ponendæ fuiſſent: niſi quis mallet eas præcedere, ipſum κορέω, vt σάρον verbo σαρόω præponendum eſt. ‖Κόρος eidem Heſychio eſt πλῆθος ἀνθρώπων: quale quid ſignif. etiam χορός. ‖Item Κό-

ρος menſuræ genus quadraginta medimnûm & vni⁹, teſte Ioſepho lib 3 De antiq. in fine, vt docet Bud. De aſſe. Heſych. quoque dicit eſſe μέτρον τι σιτικόν. At verò de etymo nominis κόρος cui primum locum tribui, dicam infrà in Κόρη.

C. Ἀμφίκορος, ου, ὁ, Medius inter tres fratres. ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν, Heſych. Suid.

Κόρεφ, Iuuenculus, Adoleſcentulus. νεανίσκος, Heſych.

Κόρη, ης, ἡ, Pupa, Puella, Iuuencula. à κόρος: vtrunq; autē à κορέω, quod eſt καλλύνω, Venuſto: quòd ea ætas cultior ſit & ornatior. Alii autem à κορέω ſignificante καθαίρω, vt κόρη ſit quæ pura adhuc eſt & à viro intacta, ſeu ἡ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Alii à κορέω pro ἐπιμελοῦμαι, quoniam πολλῆς ἐπιμελείας δέονται οἱ νεώτεροι. Nōnulli verò à κείρω deriuāt, vt κόρη ſit ἡ κειρομένη καὶ ἔτι νεάζουσα: quæ etymologia affertur præter ſuperiores à ſchol. Theocriti, necnō in quodā noſtro lex. vet. X. in Pol. Lac. τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. Et paulo antè, κόρας καλῶς δοκούσας παιδεύεσθαι. Apud Ath. l. 13, ἐν Λακεδαίμονι ἐς οἴκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανίσκων. Eodē l. de iuuenibus & puellis in Chio, καὶ ὁρᾶν προσπαλαίοντας τοὺς νέους ταῖς κόραις. Et l. 12, τῶν ἐπαιρομένων τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, quibus mos eſt puellas ſuas Veneri meretrici proſtitutæq; cōſecrare. Plut. Lyc. p. 15, οὐδὲν ἧττον ἔθισε τῶν κόρων τὰς κόρας γυμνὰς τε πολιτεύειν καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωρουμένων. vbi quos κόρους vocat, paulo pòſt νέους appellat. Itē Eurip. apud Athen. l. 2 in quodā epigrāmate de matre, μετὰ δύο ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, fūngos lethiferos comedente, Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, διοσσούς τε συναίμους Ἓν ταὐτῷ φέγγει μοιρίδιον φθιμένους. Plato l. 7 De rep. τὰ τούτων μαθητὰς τοὺς ἐν τῇ πόλει παῖδάς τε καὶ ἄνδρας, καὶ κόρας καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας. In quibus exēplis omnibus κόρη de iuuencula innupta dicitur. Aliquando cōmodius redditur Virgo. Demoſth. παῖς κόρη, puella virgo: & ex Plat. De leg. κόρη καὶ δέσποινα, virgo & domina, de Minerua. Sicut verò Demoſth. dicit παῖς κόρη, adiectiuè, ita infrà Athen. κόραι θυγατέρες. Nōnunquā accipitur pro Filia, θυγάτηρ. Apud Athen. lib. 13, ἐπτὰ μὲν τοι γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεσπίου κόρας. niſi quis hîc malit ſubintelligere θυγατέρες, vt κόραι adiectiuè accipiatur, ſicut apud eūdē Ath. lib. 8, ἧς αἱ κόραι θυγατέρες αὐτοῦ, filiæ adoleſcentulæ ſeu virgines. Pro filia apud Iſocr. quoque accipitur, teſte B. citante hunc ex eo locū de Pirithoo, βουληθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Nō tātùm verò de innupta puella dicitur, vt in locis præc. ſed etiā de nupta, verùm ea iuuencula adhuc, quā Hom. κουριδίην ἄλοχον dicit. Herodian. l. 3 de filia Plautiani in matrimonium collocata Antonino Caracallæ, ἀπηχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο, puellam ipſam peſſimè oderat, vt Polit. interpr. Laert. in Pyth. p. 409, Τίμαιός τε φησὶν ἐν δεκάτῃ ἱστοριῶν λέγειν αὐτὸν τὰς συνοικούσας ἀνδράσι, θεῶν ἔχειν ὀνόματα, κόρας, νύμφας, εἶτα μητέρας καλουμένας. ‖ Κόρη ſiue κόρη Περσεφόνη, dicta fuit etiam Proſerpina filia regis Moloſſorum, cui nomen Ἄδης: eò quòd decentes forma mulieres Moloſſi vocent κόρας. Hanc amabat Pirithous, ac noctu rapere volebat. quo cognito, pater ipſius Ἄδης canem quem habebat, ante fores ligauit, [illegible] magnitudine Κέρβερον dictum. is venientem ex compacto Pirithoum interemit, ac ipſam quoque κόρην auxilio ei venientem. quam à Plutone raptam fuiſſe poſtea dixerunt. Ita Suid. Iſocr. autē hāc κόρην, ſiue Proſerpinā, paulo antè vocauit κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος, filiā [illegible]s & Cereris: quā à Plutone raptam poetæ dicunt. Ariſtophanes Veſp. εἰ ναὶ τὰν Κόραν τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσαις ἐν τάχει, Ἐπίδεσμον ἐστρίω, næ per Proſerpinam. vbi annotat ſchol. Siculis familiare fuiſſe hoc iuramentū, quòd ibi Proſerpina à Plutone rapta fuiſſe credatur. Xenophon Hellen. 6, pag. 345, τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄρ[illegible] Sauſicrátes apud Athenæum libro 7, in fine, Αἷς καὶ [illegible]ωσι φωσφόρον Κόρην, Δεῖπνον ὅταν πέμπωσι δωρεὰν [illegible] ‖ Lycophron κόρας vocat naues πρωτοπλόους, id eſt primùm in aquam conjectas. vulg. l. Euſtathius verò ab eo naues μιλτοπαρῄους vocatas fuiſſe κόρας annotat, quòd τῶν κόραις οἰκεῖον ſit τὸ μιλτοπάρῃον. ‖ Κόρη,

A Pupa, Imaguncula pueri aut puellæ aut etiam alterius animalis. Etymologicus, κόρη τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ γύψινον ἢ πήλινον. Vnde Κοροπλάθος infrà. ‖ Κόρη, Pupilla: maior oculi circulus intra iridem comprehenſus per quem cernimus: qui non aliud reuera eſt quàm tunicæ ῥαγοειδοῦς foramen, in eum vſum à natura factum vt per ipſum res viſibiles humori cryſtallino facilius paterent. per pupillam enim cernimus, non quòd ea ſit præcipuum videndi inſtrumentum, ſed quòd ſpiritui viſorio per eam via pateat, nec poſſit aliter viſio
B fieri. Rufus τὴν κόρην eſſe dicit τὸ ἐν μέσῳ τοῦ ὀφθαλμοῦ βλεπόμενον. ſcribitque eandem alio nomine ὄψιν vocari: γλήνην autem, ſimulacrum quod in pupilla cernitur: quā tamen multi pupillam etiam interpretantur. Alio verò loco idem ſcribit κόρας dici τὰς ὄψεις· γλήνας, τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν δι' ὧν ὁρῶμεν: vel, vt aliis placet, τὴν ὄψιν μὲν, ᾧ βλέπομεν· κόρην δὲ καὶ γλήνην, τὸ εἴδωλον τὸ ἐν τῇ ὄψει. Elegāter in ambiguo ludens orator quidam apud Plutarchum initio libri περὶ δυσωπίας, ait τὸν ἀναίσχυντον ἐν τοῖς ὄμμασιν
C οὐκ ἔχειν κόρας, ἀλλὰ πόρνας. nam τὴν κορῶν eſt αἰσχύνεσθαι. Et Dionyſ. Long. ἐν τῷ περὶ ὕψους, ex Timæo, ὃ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας μὴ πόρνας ἔχων; ‖ Κόρη apud Hippocratem τὸ ὑστερικὸν, vt Galenus ſcribit. habet enim fructū κορίῳ ſimilem. Gorr.

C. Κοροκόσμιον, ου, τό, Puellarum ſeu virginum ornamentū: κοροκόσμια apud Suidam τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα. Vnde Heſychii codicem emenda.

C. Κοροπλάθος, ου, ὁ, Puparum fictor. Sunt autem pupæ imagunculæ quædam puellares quibus virgines in prima
D pueritia luſitare ſolebant, donec iam pubertati vicini eas Veneri offerrent. Suidæ κοροπλάθοι ſunt οἱ τοὺς κόρους ἢ κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. item & quorumuis animalium ſimulacra ex luto fingentes. Poll. τὸ μὲν δὴ ξύλον εἰς ὃ πλέκουσι τὸ πῆλον οἱ κοροπλάθοι, κάνναβος καλεῖται. Idem, τῶν δὲ κοροπλάθων ἴδιον τὸ τὰ χολοβαφῆ βάπτειν, τὰ χρυσοειδῆ. Luc. in Lexiph. τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς. Vtitur etiam Iſocrates ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως. Chriſtodulus tamen exiſtimat dicendum potius κουροπλάθος. Pro eodem dicitur ETIAM Κοροπλάστης, vt annotat Etymologiſtes. Eſt autem ei κοροπλάστης ὁ
E τὰ ζῶα διαπλάττων. οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ ὁμοίας κόρας πλάττει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον. (quæ ad verbū habētur & in quodā noſtro vet. lexico.) Idem tamen agnoſcit & alterum vocabulum. Subiungit enim, καὶ κηροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους.

C. Κοραγέω, ῶ, Puellam ſeu virginem abduco. nā κοραγεῖν Heſychio eſt τὸ ἀπάγειν τὴν κόρην.

C. Κόροιφος, ου, ὁ, Virginū corruptor. v. l. Vide Κόρσοιφος apud Etymol.

Κορικὸς, ἡ, ὁ, Puellaris, Virginalis. At non receptū eſſe hoc
F vocabulum docet Poll. κορικὸν (inquit) ἐρεῖς τὸ παρθενικὸν εἰ καὶ μὴ λίαν δόκιμον. VNDE Κορικῶς, Puellariter, (vt Plinius iunior loquitur) Puellarū more, γυναικικῶς, ὡς κόραι, vt Suid. & Heſch. exp. Philo De vita Moſ. libro 1, οἱ δὲ νεανίαι κορικῶς ἤδη τρυφᾶν, puellarum in morem diffluitis.

Κορίκιος, ου, ὁ, Ad virginem ſeu puellam ſpectans. vt κορίκιον πρᾶγμα, apud Poll.

Κόριον, ου, τό, Pupa, Puellula. Apud Athenæum ſub finem libri 13, οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχείριζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς
G ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ὅσον ἐλάττους ἦσαν, ἢ τοῦ χειρὸς τοὺς δακτύλους. Qualis ferè iocus eſt apud Martialē libro 4, Pupam ſe dicit Gellia, quum ſit anus. ‖ Κόριον Sacrificium pro pueris iuuenculis. Poll. εἰς τούτους, τούς τε κούρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον. καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων, ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων, τὸ κόριον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν γαμηλίαν. ‖ Κόριον ET Κορίαννον, ſiue κορίανον, Coriandrum: frutex caule exili, ſeſquicubitali, ramoſo, folio adianti, rotundo capite, cicutæ odore graui, ſemine rotundo nudóque, radice li-
H gnoſa, breui, neque adeo fibroſa. Vetuſtiores Græci (inquit Galen.) κορίαννον nominabant, at recentiores medici omnes κόριον appellant. Crediderunt aliqui ſic vocatum à cimicibus, quòd folia & caules eos olent: ſunt qui ἀπὸ τῆς κόρης, hoc eſt à pupilla, dictum velint, quaſi κορίαμβλον, hoc eſt hebetantem oculorum pupillas.

Hæc inter alia Gorræus. Dioſcorides cap. 71, κόριον ἢ κορίαννον, γνώριμον, δύναμιν ἔχον ψυκτικήν. Nicand. Alex. οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο διαλλῆς. Idem dicitur & κολίανδρον, vt eius ſchol. annotat. Plinius libro 26, cap. 8, Eadē præſtat hypericon, quam alii chamæpityn, alii corion appellant. ſicut & Dioſcorides libro 3, cap. 171, ὑπερικόν, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαίπιτυν. ‖ Κορίανον dicitur etiam annulus qui in indice digito geſtatur. Pollux libro 5, de nominibus mundi muliebris, καὶ ἕτερον κορίαννον, τῷ λιχανῷ περιηρτημένον. Frequentius autem ſcriptum reperitur κορίαννον, duplici ν. ‖ Κόριον ἔνυγρον dictum à quibuſdam τὸ ἀδίαντον, vt habetur apud Dioſcoridem, teſte Gorr. quoniam φυλλάρια ἔχει κοριανδρῳ ὅμοια, vt idem Dioſcorides docet. VNDE Κοριοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Pupæ ſeu puellulæ ſimilis. nam κοριοειδὲς Heſychio eſt κορίῳ ἢ κόρῃ ἐοικός. ET Κοριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Puellaris.

Κορίδιον, ου, τὸ, Puellula, Pupa. Poll. Sed ἀπλὲς eſt vocabulum, ſicut & κοράσιον, vt idem annotat. vide ſequens.

AT Κορίδιος, ου, ὁ, Qui virgo duxit vxorem. v. l. Quo ſignif. dicitur κουρίδιος infrà.

Κορίσκη, ης, ἡ, ET Κορίσκιον, ου, τὸ, Puellula, Pupa. Pollux, τὰ δὲ ἐφεξῆς, videlicet poſt puerilem ætatem, παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον. τὸ δὲ κοράσιον, ἀπλὲς, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Athen. l. 15, ex Plat. iambicis, Αὐλοῖς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος μελίζεται.

Κοράσιον, ου, τὸ, Pupa, Puellula. Matth. cap. 9, οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κοράσιον, ἀλλὰ καθεύδει. Verùm ἀπλὲς eſt hoc vocabulū, ſicut & κορίδιον, ſi Polluci credim⁹, cuius verba in præcedente Κορίσκη citaui. VNDE Κορασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Puellaris. Plut. in lib. qui περὶ φιλοπλ. inſcribitur, τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ ἅμματα κορασιώδη.

Κορεύω, Deuirgino, Virginitatem libo, Stupro. Euſtath. Τυρὼ ἐκτρεφομένη παρὰ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. ‖ Apud Euripidem verò in Alceſtide, vbi Alceſtis moritura filiam alloquitur, Σὺ δ' ὦ τέκνον μοι πῶς κορευθήσῃ καλῶς, vulgata verſio habet, In virginitate educaberis. Sed videtur potius accipi pro Deuirginaberis. q. d. Cui viro daberis deuirginãda, ſine ſtupro: nam poſtea ſubiicit, Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ, ac metuit ne fortè Admetus ſuperinducat ei nouercam, quæ τὴν ἀρχαὶ προσβαλοῦσα κληδόνα Ἥβης ἐν ἀκμῇ τοὺς αὐτῆς διαφθερεῖ γάμους.

Κόρευμα, ατος, τὸ, Virginitas, vt exponitur apud Euripidē in Alceſtide, Ὦ λέκτρον ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς οὗ θνήσκω πέρι, Virgineam virginitatem: vt idem ſit quod κορεία. Alii Puellaris ætatis ſtatum.

Κορεία, ας, ἡ, Virginitas. παρθενία. Suidas ex Epigramm. Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας. ‖ Κορεία, Sacrificium in honorem Proſerpinæ. θυσία τῇ κόρῃ τελουμένη. Heſych. ‖ Item καλλονή, Pulchritudo: & παρθενία, eidem Heſychio.

C. ΔΙΑκορεύω, ET Διακορέω, Deuirgino, Stupro ſeu conſtupro, Vitio: ſeu Virginitatem imminuo, Virginitate ſpolio, Virginitatem violo, Virginitatem rapio ſeu eripio. Sic enim Latini loquuntur. vnde διακορεῦσαι apud Suidam, διαπαρθενεῦσαι: & διακορῶ, κόρην διαφθείρω. Pollux libro 3, τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφελέσθαι, διακορῆσαι λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης, Οὗτός με διεκόρησεν οὖσαν ἐπτέτιν. pro quo διαπαρθενεύειν apud Herodotū accipi tradit. Item Ζεὺς διεκόρησεν ἄλοχος ἔρωτι, B. vertit Præflorauit. VNDE Διακόρευσις, ET Διακόρησις, εως, ἡ, Ipſa actio deuirginandi, Stuprum.

¶ Κοῦρος, ου, ὁ, Puer, Iuuenculus, Adoleſcentulus. idē quod κόρος, ex eóque factum poetica epentheſi literæ υ. Iliados δ, — ποτὲ κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. Iliados ω, — κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη. Et Iliad. ρ, — κοῦροι θηρητῆρες. Odyſſeæ η, — Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, de puerorū ſimulacris facem conuiuis epulantibus præbentium. Κοῦρος (inquit Budæus) medius inter παῖδα & ἄνδρα. circa quales Socraticus amor erat. Vtitur hoc vocabulo Pollux quoque. ‖ Κοῦρος, ſicut κόρος, Nouellum germen, ſeu ramus. vnde κουροθαλής. Pro κοῦρος autem Doricè DICITVR Κῶρος, vt Μῶσα pro Μοῦσα. Theocr. Idyll. 1, Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμενος. Fœm. gen. EST Κούρη, ης, ἡ, Puella, Pupa, Virguncula. Idem quod κόρη, factúmque ex κοῦρος, vt κόρη ex κόρος. Iliad. ε, — ἠΰτε κούρη Νηπίη ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει. Odyſſ. ζ, ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. ‖ Dicitur etiam de ea quæ non amplius virgo eſt, iuuenili tamen & puellari ætate: ac tum idem ſignificat quod νεᾶνις, iuuencula, ſeu vxor aut mulier iuuencula. Iliad. α, de Briſeide, Πείθ' γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Eodem libro, Ἀλλ' ἄγε δίογενὲς Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην, Καί σφωϊν δὸς ἄγειν. quam paulo pòſt γυναῖκα vocat, Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. Et Iliad. β, Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο. Sic Iliad. ζ, de thalamis in ædibus Priami, Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν θάλαμοι. — ἔνθα δὲ γαμβροὶ Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισι. ibi enim quas κούρας nominarat, paulo pòſt ἀλόχους appellat: vt per κούρας hîc accipiendæ ſint νέαι ἄλοχοι, quas idem poeta κουριδίους ἀλόχους vocat. Eodem modo κόρη quoque accipitur, vt ſuprà annotaui. ‖ Quum verò genitiuus additur, κόρη accipitur pro filia. Iliad. ζ, Νύμφαι ὀρεστιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. Iliados ι, Ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι Τιμήν. Iliad. υ, — καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγάμεν, Venere natum eſſe Iouis filia. Sic verò & κόρη vſurpari, ſuprà docui.

C. Κουροθάλεια δάφνη, Laurus virentibus ramis decorata. in Epigr. à κόρος ſiue κοῦρος ſignificante νέον βλάστημα: vel quoniam (vt in vulg. lex. annotatur) Apollini ſacra eſt qui κουροτρόφος dicitur, ob vim ſolis cuncta vegetantem. ITEM Κοροθαλὴς δάφνη apud Suid. eodem ſignific. videlicet à κόρος ſignificãte κλάδον. Id autē vocabulum nō intrat metrum heroicum, ac præterea pro ι reponendum ο, & ſcribendum κοροθαλής.

C. Κουροπλάθος, ου, ὁ, Puparum fictor. vide Κοροπλάθος.

C. Κουροτόκος, ου, ὁ, Puerpera, Mater. v. l. ex Eurip.

C. Κουροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iuuenum ſeu iuuenculorum nutritor: vox Attica, ſi Polluci credimus. Odyſſ. ι, de Ithaca inſula, Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. Heſiod. Theog. de Hecate, Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον. Idem in Erg. Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, iuuenum altrix ſeu educatrix. Et Syneſ. De inſomn. ὅτε γὰρ αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀπολλούσα κουροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς. Item Plut. Probl. Rom. Quare Ruminæ in ſacris offeratur lac, non autē vinum, ὥσπερ οὖν ἡμεῖς τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γαλακτοθηλούσας ἀπὸ τῆς θηλῆς καλοῦμεν, οὕτως ἡ Ῥουμῖνα θηλωτής οὖσα & τιθήνη καὶ κουροτρόφος, οὐ προσίεται τὸ ἄκρατον ὡς βλαβερὸν ὂν τοῖς νηπίοις. vbi κοῦρον ſiue κούρην accipit pro puero ſiue puella teneræ adhuc ætatis, nec pueritiam egreſſis, vt Homerus κούρην νηπίην paulo antè dixit: in præcedentibus autem locis dicitur potius de iuuenibus & adoleſcentibus.

Κουρότερος, ου, ὁ, Iunior. Iliad. δ, Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον. ὡς ὄφελέν τις Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι. Et Heſiodus in Erg. Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται. Et apud Athenæum l. 13, ψυχὴ κουροτέρα, animus iuuenilis.

G Κουροσύνη, ης, ἡ, Pueritia, Infantia. v. l. ex Epigr. ET Κουρόσυνος θρίξ, puerilis capillus. Eadē v. l. ex iiſdem Epigr. Poſſunt tamen hæc etiam ad Κουρὰ referri, de quo ſuprà poſt Κείρω.

Κουρίδιος, ου, ὁ, Iuuenilis. Dicitur de eo plerunque qui in iuuenili ætate vxorem duxit: ad differentiam eorum qui prouectiore ætate ducunt, aut qui ducunt ſecundam. vt κουρίδιος πόσις, ὁ ἐκ παρθενίας αὐτὴν γεγαμηκὼς γυναῖκα. Il. ε, Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. Odyſſeæ λ, Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. Odyſſ. ψ, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο Εἴρυσθαι μέγα δῶμα, mariti ſui cui iuueni nupſerat. Odyſſ. ο, κουριδίοιο φίλοιο Οὐκ ἔτι μέμνηται. Vtitur hoc vocabulo & Lucianus, φασὶ γυναῖκά ποτε [illegible] θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τεθνεῶτα θρηνεῖν, cui iuueni virgo nupſerat. Item κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua iuueni marito virgo nubēs peruenit. Od. τ, Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην νοσφισαμένη τόδε δῶμα Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον

ἐνίπλειον βιότοιο. Eodem ſignif. Ariſtoph. dixit κουρίδιον λέχος. Fœm. Κουριδία, vt κουριδία ἄλοχος, aut γυνὴ, vxor quam quis virginem & iuuenculam duxit. ἣν τις κόρην οὖσαν ἠγάγετο, vt docet Euſt. Il. ν, Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ Μάψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες. Il. τ, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο Κουριδίην ἄλοχον θήσειν. Item apud Herodot. lib. 1, κουριδίαι γυναῖκες. Athen. lib. 14, ex Steſichoro, de quadam Calyce, σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης εἰ δύναιτο γυνὴ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία.

Κουρίζω, Iuuenis ſum, Iuuenilem ætatem ago. Od. υ, στίχος Λαέρτεω ἥρωος ὃ κουρίζων φορέεσκε. id eſt κοῦρος ἤτοι νέος ὤν. ‖Item Iuuenilia ſapio. τὰ τῶν νέων φρονῶ. Suid. ‖Item Educo, Vel A puerili ætate educo. Heſiod. Theogon. v. 345, de Naidibus. Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος αἳ κατὰ γαῖαν Ἄνδρας κουρίζουσιν Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι καὶ ποταμοῖς. id eſt ἀνατρέφουσιν, vt ſchol. exponit. ‖Κουρίζομαι, Nubo, Hymenæus mihi cantatur. vnde κουριζομέναις apud Heſych. ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις. διὰ τὸ λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις.

Κουρεῖα, Proſerpinalia. v. l. Eodem ſignif. ſuprà ex Heſych. habuimus κορεῖα.

ΚΟΡΙΖΟΜΑΙ, Blandior, Blandè appello, ſeu cõpello. Ariſtoph. Τουτονὶ τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο. vbi ſchol. exponit ἐκολάκευε, καὶ ὑποκοριστικῶς ἐκάλει, οἷα φιλεῖ τοῖς παιδίοις. vt patres & matres pueros aut puellas diminutiuis ſæpe nominibus appellant, quo blandius loquatur velutì quum Γλυκέριον pro Γλυκέρα, & quum κορίσκιον aut κόριον pro κόρη. ‖Κοριζόμεναι, Puellæ nubiles, Camer. Eiuſdem ferè ſignif. fuit paulo antè κουριζόμεναι.

C. ΔΙΑκορίζω, idem quod διακορεύω, ſeu διακορέω, Deuirgino, Virginitatem eripio. Vnde διακεκόρισται apud Heſychium διαπαρθενεύεται. ‖Item Intentis pupillis ſeu pupulis inſpicio. à κόρη ſignificante pupillam. nam διακορίζεσθαι eidem Heſychio eſt βλέπειν, ἀτενίσαι. Quo ſignificatu apud Suidam dicitur ETIAM Διακοράζομαι. ſic enim ſcribit, διακοράζεσθαι, ἀτενὲς βλέπειν, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι. Id autem διακοράζομαι apud ipſum non ſuo loco poſitum eſt, ſed poſt διακούω. vnde ſuſpicetur quis eum ſcripſiſſe διακουράζεσθαι. NAM Διακουράζεσθαι Etymologico eſt τὸ ἀτενὲς βλέπειν, quoniam videlicet οἱ ὀφθαλμοὶ dicuntur κόραι. vt per hoc διὰ ſignificetur τὸ ἀτενὲς, quod & in noſtro vet. lex. annotatur. Affertur tamen apud eundem & alia expoſitio quæ & in noſtro v. lex. habetur, διακουράζεσθαι, τὸ ἀγρίως βλέπειν. παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν. Melius tame διακοράζεσθαι cũ κόραι cõuenit.

C. ΕΠΙκορίζω, Sperno & reiicio: oppoſitum τῷ κορίζομαι. Ariſtot. hiſt. animalium libro 9, cap. 8, καὶ τῶν περδίκων δ' οἱ τιθασοὶ τοὺς ἀγρίους πέρδικας ὀχεύουσι καὶ ἐπικορίζουσι καὶ ὑβρίζουσι, ſpernũt, vt Gaza vertit. Huc pertinet (quanuis totum locum nõ prorſus exprimens) quod ex Trogo affert Plin. l. 10, c. 33, Perdices verò à domitis feros & nouos aut victos iniri promiſcuè.

C. ΥΠΟκορίζομαι, Blandis verbis appello, Subblandiens voco, Blandior, Subblandior. Ariſtoph. Pluto, εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο. Plut. ad Coloten, Κολώτης, ὃν Ἐπίκουρος εἰώθει Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ Κολωτάριον. Apud Athenæum libro 13, de Phryne meretrice, φιλαργύρου δέ τινος ἐραστὴς ὑποκοριζόμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους, ei blandiens ſeu ſubblandiens. ‖Interdum Speciosiore & honeſtiore nomine voco, Minuendo ſeu extenuando verum nomen, ſpecioſius ac honeſtius nomen prætexo. nam (vt Comment. Demoſth. annotat) ὑποκορίζεσθαι eſt τὸ εὐφήμοις ὀνόμασι τὴν ἀτοπίαν κλέπτειν, (propriè autem τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ ὀνόματα, οἷον ὡς Διόνυσός ἐστι, ὡς βασιλεὺς, ὡς τὰ τοιαῦτα) ſeu τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζειν, vt Suidas exponit. (Solent enim ii qui alicui adulantur [illegible] diuntur, eius vitia extenuare, vt prolixè docet Plut. in lib. De diſcern. adul. ab amico. Vnde & pro Adulatorum more extenuare in hoc apud Suidam loco capi poteſt, προσχρόνιος ἦν εἰς ἐπιτίμησιν. διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς προσέκρουεν, οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῶν τὴν κακίαν ὑποκορίζεσθαι) Vide & ὑποκορισμὸς paulo pòſt. Plutar. Solone, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, vrbanè minuẽdo nominis turpitudinem, meretrices ſeu ſcorta, vocare amicas ſiue ſodales. Apud Ath. lib. 12, ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι γυναικῶν ἀγῶνα, γλυκὺν ἀγκῶνα, ſpecioſiore ac honeſtiore nomine vocant locum illum in quo heræ cum ſeruis ab Omphale concluſæ fuerant. Vbi vnum tantùm caſum habet, contrà quàm in ſuperiori loco & ſequenti. Plut. De virt. mor. καὶ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Plato l. 3 De l. εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν, conſequentia ſunt bonitatis morum: non eius quam amentiam reuera exiſtentem nos ſpecioſo nomine εὐήθειαν vocamus, tãquam à bonis moribus manet: ſed eius quæ ob id ita dicta eſt quaſi mentem rectè benéque conſtitutam habeat: vt B. interpr. qui ὑποκορίζεσθαι dicit eſſe rem odioſam ſpecioſo nomine appellare, aut minus inuidioſo, hoc eſt εὐφήμως ὀνομάζειν, citans locum ex Demoſth. De malè geſta legat. vbi τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι interpr. Honeſtis appellationibus rem ſceleratam & pudendã velantes & prætexentes, vt Virg. Coniugiũ vocat, hoc prætexit nomine culpam, τοῦτο τὸ ὑποκόρισμα τῇ ἁμαρτίᾳ περιβαλόμενος. cuius loci expoſitionem Græcam ex Suida & ipſius Demoſth. ſcholiaſte adſcripſi. Citat ibidem & alium locum ex Plat. lib. 5 De leg. vbi de amatoribus loquitur τῶν παιδικῶν vitia tegentibus. ex quo Plut. in lib. De diſcern. adul. ab amico, pag. Ald. edit. 48, & ipſe affert, τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Sed apud Platonẽ p. 73 edit. Ald. legitur μελαγχλώρους & ποίημα pro μελιχρόους & προσποίημα. At μελιχρόους cum Plut. rectius legi, vocabulum ὠχρότης oſtendit, ad quod propius accedit μελίχροος quàm μελάγχλωρος. niſi fortè μελίχλωρος legendum ſit, vt apud Theocr. Id. 1, Σύραν καλεῦντί τυ πάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Sed & ibi ſchol. videtur legiſſe μελίχροον, exponens ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. vt & Lucr. l. 4, Nec ſua reſpiciũt miſeri mala maxima ſæpe. Nigra, μελίχροος eſt: immunda & fœtida, ἄκοσμος, & quæ ſequuntur alia vitiorum in iis quas amamus ὑποκορίσματα. Ὑποκορίζομαι accipitur etiam cõtrario modo, vt B. annotat, citans hunc locũ ex Xen. l. 2 Apomn. de duabus mulieribus Herculi adſtantibus, & eum ad ſe pertrahere conantibus, οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι καλοῦσί με εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν. Suidas ibi exp. διασύροντες. Pro Innuo & Indico videtur accipi apud Plut. Symp. 6 pr. 7, οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τρύγα τὸν οἶνον ἄντικρυς ἐκάλουν, ὥσπερ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι, queadmodũ nomine κεφαλῆς & ψυχῆς, præcipuarũ in homine partiũ, ipſum hominẽ innuere & indicare ſolemus. Ex eiuſdẽ Plut. Numa v. l. afferunt ὑποκορίζομαι τὴν ἐν λόγοις Πυθαγόρου αἱμυλίαν, pro Alludo ad Pythagoræ in dicẽdo gratiã, Arrideo atq; amplector. Suid. verò in hoc loco, ὁ δὲ ὑποκεκορισμένῃ καὶ ἀπατηλῇ ἐχρήσατο πρεσβείᾳ, exp. ὑποκεκρυμμένη. niſi fortè ſit ſimulata. nã ὑποκορίζω & ὑποκορίζομαι idẽ S. exp. nõ ſolũ κολακεύω, ſed etiã ὑποκρίνομαι.

Ὑποκόρισμα, ατος, τὸ, Malæ rei integumẽtũ, & ſpecioſum ac honeſtũ nomen auribuſq; blãdiens. vt B. interpr. apud Plut. in Pol. pr. loquẽtẽ de σεισαχθείᾳ, quã Solõ, volens τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, introducere conabatur, τοῦτο ἦν ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς, Erat autem id honeſta appellatio nouarũ tabularũ, vt idẽ Bud. interpr. Idẽ Plut. in Galba, εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην. Alexis apud Athenæum lib. 11, Τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν ὄνομ' ἐστὶν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας.

Ὑποκορισμὸς, οῦ, ὁ, Extenuatio, qua rei per ſe turpi aut malæ honeſtum ac ſpecioſum nomen prætexitur. Ariſtot. Rhet. 3, ἔτι τὸ αὐτὸ ὑποκορίζεσθαι. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, vt ille qui pro χρυσίον dicebat χρυσιδάριον, & ἱματιδάριον pro ἱμάτιον, & λοιδορημάτιον pro λοιδορία.

Ὑποκοριστικός, οῦ, ὁ, Extenuatorius, vt in aſſentationibus fieri ſolet: Diminutiuus. vt ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον apud Ariſtoph. forma diminutiua à Σωκράτης: & Φειδιππίδιον à Φειδιππίδης, & παιδίον à παῖς. Athen. l. 14, ῥοΐδιον μὲν τοι ὡς βοΐδιον, τὸ ὑποκοριστικὸν, videlicet à ῥόα. VNDE Ὑποκοριστικῶς, Blandè, ſeu ſubblandiendo. Item Forma diminutiuorum, More eorum quæ diminutiua à grammaticis appellantur. Ath. l. 7, ὑποκοριστικῶς δ' ὠνόμασεν αὐτούς (videlicet τοὺς κορακίνους & μαινίδας) Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι, Τοῖς σοῖσι σιτῶν κορακινιδίοις καὶ μαινιδίοις. A B

ΚΟ'ΡΟΣ, ου, ὁ, Niger, μέλας, vt Etymolog. & Eurip. ſchol. volunt. Poni etiam pro καθαρὸς tradunt v. l. ex ſchol. Heſiodi. Neutrius tamen ſignificationis exempla afferuntur: ſed à priori Etymologiſtes deriuat κόραξ & κορώνη, at ſchol. Eurip. etiã κόρη ſignificãs pupillam. Fortaſſe autem rectius ſcriberetur κορὸς cum accẽtu inpoſteriore, vt diſtingueretur à κόρος ſignificante ſatietatem. Hanc autem meam ſcripturam confirmat exemplar quoddam ſcholiaſtæ Oppiani dicentis κορακῖνον dictum παρὰ τὸ κορὸν τὸ μέλαν. C

ΚΟ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, Coru⁹: à κόρος (.i. niger) ſi Etym. credim⁹. Plut. in Præcept. ſanit. κοράκων μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων, καὶ συῶν ἐπὶ φορυτῷ μεμαργαινούσαις ἐπιμελῶς παρατηρεῖν, σημεῖα ποιούμενοι πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Quale eſt quod. Plin. ſcribit ſub finem lib. 18, Coruique ſingultu quodam latrantes, ſeque concutientes, ſi continuabunt, ventos: ſi verò carptim vocem reſorbebunt, ventoſum imbrem. Similia & Theophr. περὶ σημείων ὑδάτων καὶ πνευμάτων. Athen. l. 8, κόρακας θηρεύουσι καὶ ἀλείφαις γύψων, ἀφῆκαν. Eodem lib. ἕως κόρακας λευκοὺς φύσωσι καὶ ἐν τοῖς κεράτιον ἰχθύες φανῶσι. Sic in Epigr. Θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας Εὑρεῖν. Plut. De ſolert. anim. ψᾶρες δὲ καὶ κόρακες καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγεσθαι. Luc. in Timone, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Itẽ in imprecationib⁹ ἐς κόρακας, vel abſolutè vel cũ verbo, Ad coruos, ſeu In malã rem, vt Lat. dicunt. Ariſtoph. Veſp. Ἐς κόρακας· ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἐστί γε τὸ ῥοφεῖν, apage ad coruos. Idem, οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ μου; non à me protinus in malam rẽ abibis? Idem, Ἄρξεις ἀφ' ὑμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται. Apud eundẽ, ἐς κόρακας ἐρρήσετε. Plut. De Herod. εἰς Κάρας ὥσπερ εἰς κόρακας ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν. Theophyl. ep. 50, τὴν δίκελλαν ἀφεὶς, καλαμίδα καὶ χάρτας ἀράμενος, εἰς κόρακας χώρει γεγονώς. Rurſus apud Ariſtoph. Nub. Βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Ibidẽ, Ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Alexis apud Athen. l. 13, in edicto de exigendis philoſophis, Ἐς κόρακας ἔρρειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Apud eundem, πρὸς Κρέοντα δὲ τὸν ψάλτην ὀχλοῦντα τι αὐτὸν, Ὕπαγ' ἐς κόρακας, ἔφη. Cæterùm hoc ἐς κόρακας iubetur aliquis abire in malam crucem (vt Plaut. dicit, Abduce iſtũ in malã crucẽ) & ibi paſcere coruos, vt Horatius loquitur. Quidã tamẽ κόρακας ſpecialiter eſſe volũt locũ ſupplicii in Theſſalia. Ab illo autem loquendi genere ἐς κόρακας fiunt σκορακίζω & ἀποσκορακίζω de quibus infrá. ‖ Κόραξ, Coruus: eſt etiam ſignum cæleſte apud aſtronomos. Aratus, μέσσῳ δ' (videlicet σπείρῃ τῆς τοῦ λέοντος οὐρᾶς) ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος, σπείρην κόπτοντι ἐοικός, Cic. Extrema nitens plumato corpore coruus Roſtro tũdit. ‖ Itẽ nomẽ piſcis apud Ath. quẽ Plin. coruũ quoq; appellat. ‖ Itẽ, εἶδος μηχανήματος teſte Suida, quod Latini itidẽ coruũ vocant. Curt. l. 4, Ad implicãda nauigia quæ muros ſubibãt, validis aſſeribus coruos & ferreas manus cũ vncis ac falcibus illigauerãt, vt quũ tormẽto aſſeres promouiſſet, ſubitò laxatis funibus iniicerẽt. Polyb. lib. 1, pag. 6, ὅτι δὲ τῆς σπάνεως τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγέντες οἱ κόρακες ὁμοῦ συνδήσειεν τὰς ναῦς, εἰ μὲν πλάγιαι παραβάλλοιεν ἀλλήλαις, πανταχόθεν ἐπετίθεντο· εἰ δὲ κατὰ πρῷραν, δι' αὐτοῦ τοῦ κόρακος ἐπὶ δύο συνεχὴς ἐποιοῦντο τὴν ἔφοδον. Ibidem docet quomodo iniiciantur hi corui. Meminit eorundem & Appianus. Vitruu. lib. 10, cap. 19, vocat coruum demolitorem & gruem. Itaque Diades (inquit) ſcriptis ſuis oſtendit ſe inueniſſe turres ambulatorias, quas etiam diſſolutas in exercitu circunferre ſolebãt: præterea terebram & aſcendentem machinam, qua ad murum plano pede tranſitus eſſet, & etiam coruũ demolitorem, quem nonnulli gruem appellant. Quæ verba tranſtulit ex Athenæi lib. De mach. Sic enim iſte, Διάδης μὲν οὖν αὐτός φησιν ἐν τῷ μηχανικῷ αὐτοῦ συγγράμματι εὑρηκέναι τούς τε φορητοὺς πύργους καὶ τὸ λεγόμενον τρύπανον καὶ τὸν κόρακα, καὶ τὴν ἐπιβάθραν. Athen. Dipn. lib. 5, κόρακές τε σιδηροῖ κύκλῳ τῆς νεὼς, οἳ δι' ὀργάνων ἀφιέμενοι τὰ τῶν ἐναντίων ἐκράτουν σκάφη, καὶ παρέβαλλον εἰς πληγήν. ‖ Κόραξ, dicitur etiam marculus ferreus quo fores pulſantur aut attrahũtur. Manus extera Lucretio. ἡ κορώνη, κρίκος, κίγκλος. Epigr. l. 2, tit. εἰς διεσιλ. in naſum cuiuſdam Caſtoris, ἐστὶ Τέκτοσι ἀξίνη, τοῖς πυλεῶσι κόραξ, portis autem mallei ſeu tuditis quo pulſentur, inſtar eſt. Poll. lib. 7, cap. 26, ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα καλοῦσι: citãs ex Poſidippo, κόρακι κλείεται θύρα. Euſt. forma diminut. κοράκιον etiã appellat. ‖ Item Roſtrum gallinaceum, τῶν ἀλεκτρυόνων ἄκρα ῥύγχη, Heſych. ‖ Κόραξ eſt etiam genus ſupplicii apud Lucianum in Menippo, teſte Budæo, qui adfert hunc ex eo locum, οἱ τε πλούσιοι καὶ οἱ τοκογλύφοι παρεστᾶσι, ὠχροὶ καὶ προγάστορες καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ‖ Item nomen montis altiſſimi inter Callipolin & Naupactum, vt docet Liu. libro 36. ‖ Κόραξ eſt etiam nomen cuiuſdam Ithaceſii filii Arethuſæ, qui leporẽ perſequẽs, per præcipitium decidit, & mortuus eſt. eo autem cognito mater ad fontem ſe ſtrangulauit: indéque ipſe nomen dedit τῇ Κόρακος πέτρῃ, mater autem fonti. Odyſſ. ν, αἳ δὲ νέμονται Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Plut. περὶ τοῦ ὅτι μάλιστα δεῖ ἡγ. φιλ. initio, φρεωρυχῶν ἐν ἐσχατιᾷ περὶ Κόρακος πέτρῃ τὴν συζυγικὴν ἐκείνην Ἀρέθουσαν. Annotat Euſt. Κόρακος πέτρα ſcribi ὑφὲν, ſicut & Μεγαλόπολις. Gẽtile autem eſſe Κορακοπολίτης vt Μεγαλοπολίτης. ‖ Itẽ nomẽ rhetoris, rhetorices inuentoris. Vnde κακοῦ Κόρακος κακὸν ᾠόν. Suid. ‖ Item nomen paſtilli apud Aet. lib. 14, fortaſſis eius qui Galeno κορακίνη σφραγίς. D

C. Κορακοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Corui ſpeciem gerens. κορακοειδὴς ἀπόφυσις eſt pro ceſſus omoplatæ exiguus & acutus, ab interna eius parte exoriẽs: ſic dictus quòd eius finis vt cornicis roſtrũ foras inclinet. Dicitur & alio nomine ἀγκυροειδὴς, quòd ſua extremitate, anchoræ ſimilis videatur. Gorr.

Κορακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Coruinus, Qui eſt coruini generis. Aliquando idem ſignif. quod præcedens. E

Κοράκινος, ου, ὁ, Coruinus. vt κοράκινον χρῶμα coruinus color, ſeu qualis corui eſt: cum quodam ſplendore nigerrimus, qualis eſt Gagatis lapidis color, vel noſtri ſerici nigri villoſi. Vitruu. l. 8, c. 3, coracinum colorem appellat. AT Κορακῖνος, ου, ὁ, Coracinus, piſcis nomẽ. Gaza interpr. Coruulũ: ſed cũ Plinio vocabulũ Græcũ retinere poſſumus. dictus παρὰ τὸ διηνεκῶς τὰς κόρας κινεῖν, vt Athen. tradit: vt verò ſchol. Oppiani, παρὰ τὸ κορὸν, i. nigrũ. Archeſtr. apud Athen. l. 7, τῶν φαυλοτάτων κορακίνων. Aliquanto pòſt, οἱ Νειλῶται κορακῖνοι: vt apud Plin. lib. 32, c. 2, Coracini piſces Nilo peculiares ſunt. Ibidem κορακῖνος θαλάσσιος, vt coracinus marinus apud Plinium. Vocari autem alio nomine σαπέρδην, ab Alexandrinis autẽ πλάτακα, ibidẽ docet, & l. 3, vbi & κορακίνου ποταμίου meminit, quẽ πλάτην vocari à Nilotis annot. VNDE Κορακινίδιον forma diminut. Paruus coracin⁹. Pherecr. apud Athen. l. 7, Τοῖς σοῖσι σιτῶν κορακινιδίοις ἢ μαινιδίοις. F

Κορακίας, ου, ὁ, Coruin⁹, Coruo ſimilis, Qui de coruorũ ſpecie eſt. ‖ Itẽ Graculus, ſpecies quædã monedularũ, vt tradunt v. l. ex Ariſt. l. 9, De hiſt. anim. Heſychio eſt κολοιός: & κορακῖνος ac μέλας. ITEM Κορακίας apud eundem itidem piſcis ſpecies: idem forſan qui κορακῖνος. G

Κοράκιον, ου, τὸ, Coruulus. ‖ Item Tudes ſeu malleus quo pulſatur fores. qui & κόραξ & κορώνη teſte Euſt. vt ſupra annotaui. ‖ Eſt etiã ſpecies ficus, cuius fructus coracino colore eſt, vt Ariſtoph. ſchol. & Suid. tradũt: alio nomine κορωνέως appellatur. Athen. autẽ l. 3 MEMINIT Κορακέων, quã & ipſe ficorũ ſpeciẽ quandam eſſe docet. κορακέων δ' σύκων εἶδος (inquit) ἐμνήσθη ἐν στρατιώταις παραδιδόντων διὰ τούτων, Φιβαλέων μάλιστα ἢ κορακέων. Sed apud ſchol. Ariſtoph. habemus κορωνέων (vt in textu ipſius poetæ) & φιβαλέων. Ibidem autem κοράκιον legitur. H

Κορακόομαι, κοράττω, κοραίνω, Denigro, μελαίνω. v. l.

Κοράττω, Præcib⁹ inſto & vrgeo. Vnde κοράττειν apud Suidã, τὸ ἄγαν προσκαρτερεῖν καὶ λιπαρεῖν. dicit autẽ eſſe ſumptã hãc ſignif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπτομένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. Heſychio verò κοράττειν eſt κορακεύεσθαι.

Σκορακίζω, Ad coruos abire iubeo, Amando aliquem & A
iubeo abire in malam rem, aut in malam crucem. εἰς
κόρακας πέμπω, vt Heſychius exponit, ſeu εἰς κόρακας
ἀποδιοπομποῦμαι, vt Plut. ſuprà loquitur εἰς κόρακας αἴρειν
φημὶ, vt Alexis. Idē Heſych. εἰς ἔρημον πέμπω καὶ ἀρῶμαι, καὶ
ἐκφαυλίζω, Diras imprecor, & in malam crucem face-
ſſere iubeo, Maledictis proſequor & in malam rem
abire iubeo, Contumelioſè reiicio aut repello, Con-
temptim abiicio. Demoſth. ad Phil. ep. ὅταν μέγιστα κα-
τορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται
παρὰ τὸ προσῆκον. Plut. Αὐτοx. pag. 309, νῦν μὲν δημηγορῶν ὅ- B
μοια τοῖς προτέροις, νῦν δὲ προσκρούων καὶ σκορακιζόμενος.

Σκορακισμὸς, οῦ, ὁ, Contumelioſa repulſio, qua videlicet a-
liquem ad coruos amandamus & in malam crucem fa
ceſſere iubemus. Heſychio χλευασμὸς, ὕβρις, φαυλισμὸς,
ἀποδοκιμασία. Plut. in lib. qui περὶ ἀδυμ. inſcribitur, ἀγά
τις ἀπήντηκεν ἐκ διαβολῆς ἢ φθόνου δυσημερία καὶ σκορακισμός.
Vbi ab eo copulātur δυσημερία & σκορακισμός. ſicut pau
lo antè ab eodem τῷ σκορακίζεσθαι opponitur τὸ εὐημερεῖν.

C. ἈΠΟσκορακίζω, In malam rem abire iubeo, Contume-
lioſè repello. propriè, Ad coruos abire iubeo. pro quo C
Lat. dicunt Abire in malam rem. Alciphr. τὸν δὲ Αἰγύπτιον
ἐκεῖνοι ὡς ἀπεσκοράκισαν, ὅσον ἀργύριον προπίνοντα. Solebāt
Græci amandare ad coruos eum quē à ſe cōtumelioſè
dimittere vellent, dicentes, ἐς κόρακας. i. Ad coruos. ſub-
audito verbo imp. modi ſignificante Abi. Hinc cōpoſi
tum verbum ἀποσκορακίζω, quaſi ἐς κόρακας πέμπω. quod
quidā exp. εἰς ἔρημον τόπον ἀποπέμπω, In locum deſertum
amando. Suid. vult ἀποσκορακίζειν ſignificare nō ſolùm
ἀπορρίπτειν (i. Expellere ſeu Repellere, & ἐξορίζειν. i. Exter-
minare) ſed etiam ἀπελίζειν. i. Contemptui habere, Vili- D
pendere, Aſſis non æſtimare.

Ἀποσκορακισμὸς, οῦ, ὁ, Amandatio alicuius in malam rem,
Contumelioſa repulſio. Ab Heſych. exponitur ἐξουδένω
σις. Apud Eſaiā ἀποσκορακισμὸν interpr. vulgò increpa-
tionem, c. vltimo, ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἥξει, καὶ ὡς καταιγὶς
τὰ ἅρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν, καὶ ἀποσκορα-
κισμὸν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός.

¶ΚΟΡΩ´ΝΗ, ης, ἡ, Cornix: eiuſdē originis cū κόραξ. Heſ.
Erg. Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη, garrula cornix,
Ouidio. Archil. apud Ath. l. 13, Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκου E
σα κορώνας. Opp. l. 3 De ven. Αἰετοὶ ἑπτὰ τε φῦλα πολύζωοί τε
κορῶναι, viuaces cornices, ſeu annoſæ, vt Horat. vocat. I-
dē dicit, Seruatura diu parem Cornicis vetulæ tēpori-
bus Lycen. Et apud Martial. Et cornicibus omnibus ſu
perſtes. Similiter & Heſiodus apud Plin. l. 7, c. 48, corni
ci nouem noſtras tribuit ætates, quadruplū ei⁹, ceruis,
id triplicatum coruis. Apud Hom. autē ſunt etiā ma
rinæ κορῶναι quas quidā eſſe putāt mergos aut fulicas,
αἰθυίας ἢ λάρους, vt Euſt. annotat. Sed poſſumus fortaſſis
dicere cornices aquaticas, vt Plin. dicit coruos aquati- F
cos, l. 11, c. 37, Quædā animaliū naturaliter caluēt, ſicut
ſtruthiocameli & corui aquatici, quibus apud Græcos
nomen eſt inde. Od. ε, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κο-
ρῶναι Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε. Od. ξ, Οἱ δὲ κο
ρώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν Κύμασιν ἐμφορέοντο. ‖Κορώ
νη dicitur etiā, vt κόραξ ſuprà, marculus ferreus quo fo
res pulſantur: vel Anulus quo ipſæ fores attrahuntur,
ὁ κρίκος ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἑλκύσαι. τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον, ſiue ῥό
πτρον. ἀπὸ τῆς κορώνης ἀγκύλον ἐχούσης ῥάμφηλον. vt Euſt. anno
tat. Od. α, ſub finē, Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσε G
κορώνῃ Ἀργυρέῃ. Itē Od. η. & φ. ‖Κορώνη eſt & ſummitas
in curuamine arcus: vel Curuatura in arcu, vbi figitur
ex vtraq; parte neruus. Il. δ, Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέ-
θηκε κορώνην, de fabricatore arcus. Od. φ, Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέ-
λος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ. Sed ibi annotat Euſt. eſſe q
de ea quæ in ianua κορώνη dicitur, intelligāt. Quod ve
rò attinet ad illud hemiſtichiū, χρυσέην δ' ἐπέθηκε κορώ-
νην, ſcribit illud in prouerbiū abiſſe. nā χρυσῆν ἐπιθεῖναι
κορώνην eſſe felicē finē rei alicui imponere. quo ſenſu &
κορωνὶς infrà dicitur. ‖Generaliter etiā pro quauis ſum H
mitate poni videtur. vt in hoc loco Artemidori, ἔδοξέ
τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης περιχᾶσθαι, ad ſummam vſ-
que glandē. nā & Suidas hunc locū citans exponit τὸ ἄ-
κρον. ‖Κορώνη dicitur etiā omne id quod incuruatum
eſt, πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον. Itē σχῆμός quoddā ἐπιπλοκῆς, Euſt.

ex vet. l. ‖Item Inflexū illud quod in nauis puppi vi-
ſitur. Arat. ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην, Ὅρμου ἐστρεχό-
μενοι. quæ ita Cic. Obuertunt nauē magno cū pondere
nautæ, Aduerſamq; trahunt optata ad littora puppim.
ſchol. exp. τὸ τῆς πρύμνης ἐπικαμπές, dicens inde naues κο-
ρωνίδας appellari. ‖Itē Apex ligni inter vtrunq; bouē
in aratro protenſi. ad quod alluſit illud oraculū laſci-
uū, Ἰσοβοεῖ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην. v. l. Κορώνη Poll.
eſt τὸ τέλος τοῦ ἰσοβοέως τὸ μετὰ τὸ ζυγόν. ‖Κορώνη ſiue κορωνὸς
dicitur etiam oſſis apophyſis in finē acutū deſinēs, cu-
iuſmodi habetur vna vtrinque in oſſe genæ inferio-
ris, tendinē à tēporali muſculo deſcendentē excipiens;
ita dicta quia τῆς κορώνης (hoc eſt cornicis) roſtro ſimilis
ſit. Quæ autē apophyſis in caput craſſum & rotundum
deſinit, nō κορώνη ſed αὐχὴν nominatur. Gorr. ‖Capi-
tis autē κορῶναι vocantur, teſte Poll. δύο προσβολαὶ ὑπὸ τὴν
παρεγκεφαλίδα ἐνίζουσαι εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς πλαγί-
οις τοῦ ἐπιστροφέως σφονδύλου. ‖Κορώνη, Corona. Euſt. Heſy
chio verò eſt εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι ſunt τὰ περιφερῆ
σχήματα. ‖Eſt etiam vrbs Meſſeniæ, teſte Euſt. vnde
Κορωνεὺς & Κορωνῆθεν. Plut. Symp. 2. Plin. lib. 4, c. 5, Coro-
neus ſinus à Corone. ‖Κορώνη cognomen Theocliæ
meretricis apud Athen, lib. 13.

C. Κορωνόπους, οδος, ὁ, Pes cornicis, herba quam & κορακόπο-
δα dici Heſych. ſcribit. Plinius coronopum appellat.
Herba eſt (inquit Gorr.) oblonga, per terram ſtrata, fi-
ſſis foliis & aculeatis, radice gracili. Leonicenus caprio
lam vulgò dici cenſet, nonnunquam & ſanguinariam,
φ naribus indita ſanguinem eliciat. Noſtri nunc oli-
tores dentem canis vocant, quanquam eodem nomi-
ne gramen appellent. Sed coronopum quoque gene-
ribus graminis Plinius aſſignauit. Falluntur autem
qui coronopum, coruinum pedem eſſe exiſtimāt. Pes
enim coruinus exulcerandi vim habet maximā, coro-
nopus autem eſtur & adſtringit. Sic dictus eſt φ eius
ſtylus è mediis foliis exurgens, in cornicis pedem con
formatus articuletur, reliquam exhibens cruris effigiē.
Hæc ille. Tradūt autē v. l. quoſdam pro coronopode
pingere eam quæ vulgò cornu ceruinum appellatur;
ſed verum coronopum eſſe quam verrucariam herba-
rii nominant. Plin. l. 20, c. 16 ex Theophr. hiſt. pl. lib. 7,
c. 9: itē l. 22. c. 19, ex Dioſc. l. 2, c. 158. Apud Paulū verò Æ-
gin. in κορωνόποις, pro κολικοῖς repone κοιλιακοῖς ex Dioſc.
Plin. & Aet. VNDE Κορωνοποειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Pedi cor-
nicis ſimilis, Pedis cornicis ſpeciem repræſentās. qua-
le eſſe ficus folium tradit Hippocr. ET Κορωνοπό-
διον, ου, τὸ, forma diminut. à κορωνόπους, Pediculus corni
cis. Accipitur pro coronopo herba apud Aet. lib. 1.

Κορωνιδεύς, έως, ὁ, Cornicis pullus. Heſych. & Euſt.

Κορώνεως, ω, ἡ, Ficus cuius fructus coracino colore ſunt.
Ariſt. Pace, τὴν κορώνεών γε μου Ἐξέκοψαν. Vide Κοράκιον.

Κορωνίζω, Cornici colligo ſtipem. τῇ κορώνῃ ἀγείρω. de circu
latoribus quibuſdam qui cornicē circunferentes ſtipē
ei corrogabant, cantilenā quādā canentes quæ citatur
ab Athen. l. 13 ex Phœnice Colophonio, poeta iābico,
cuius initium eſt, Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν.
VNDE Κορώνισμα, ατος, τὸ, Carmen quod illi circulato-
res cornici ſtipem corrogantes canebant. ET Κο-
ρωνιστής, οῦ, ὁ, Circulator qui cornici ſtipem mendicat. A-
then. l. 13 ex Pamphilo Alexandrino, κορωνισταὶ δὲ ἐκαλοῦν
το οἱ τῇ κορώνῃ (τῷ ζώῳ, vt addit Euſt.) ἀγείροντες· καὶ τὰ ᾀδό-
μενά τε ὑπ' αὐτῶν, κορωνίσματα καλεῖται.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, epithetum nauis apud Homerum. ſignifi-
catur autem ea voce aut ἡ μέλαινα, nigra, aut ἡ ἐπικεκαμ-
μένη τὰ ἄκρα, in qua ſummitates inflexæ ſunt, vt Eu-
ſtathius vult: vel, vt ſchol. Arati, ἡ ἐπικαμπὴς τὴν πρύ-
μναν, in qua puppis incurua eſt. Sicut & Heſych. κορωνί-
δας eſſe dicit τὰς καμπυλοπρύμνους. Il. α, Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυ-
σὶ κορωνίσι. vbi annotat Euſtathius, κορωνίδας νῆας dici οὐ μό-
νον ὡς κατὰ τὴν κορώνην μελαίνας, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ
πρῷραν καὶ πρύμναν οἷα ἐν λυγισμῷ ἐπικαμπτόμενα ἐχού-
σας. Sunt quidam qui roſtratas etiam reddi poſſe exi
ſtiment, & coronatas, citātes ex Ouidio, Torta corona
tæ ſoluunt retinacula naues. ſed id nullis autoritatibus
confirmant. Odyſſ. τ. — ἐν νήεσσι κορωνίσι Ἴλιον εἴσω Ἕχετ',
Il. β, Ἀγαλλόμεναι παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, ad naues ampluſtria

curua inflexáque habentes. | Item ſubſtantiuè, Coronis, id eſt linea breuis quæ in extrema parte aliquantum incuruatur, γραμμή τις βραχεῖα, καμπὴν τινα ὑποκάτω ἔχουσα: quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur, ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις οἱ αὐτοὶ οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἧς ἑξῆς ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἐπέρα τοῦ χοροῦ, ἐπιφερομένου ἃ τὰ ῥηθέντα, vt ſchol. Ariſtoph. annotat. Ex Hephæſtione autem vulg. lex. tradunt κορωνίδας in dramate triplicem vſum eſſe, quum hiſtrionibus abeuntibus ſubſiſtit chorus, aut viceuerſa choro emigrante remanent hiſtriones: vel quando locorum commutatio in ſcena fit. Duplex autem eſſe traditur, ἐπῳδική, μετὰ διπλῆς, & προῳδική, ſi alteram ipſa præcedat diplã. | Κορωνὶς dicebatur etiam nota quædã quæ in calce libri appingi ſolebat vnci figura ad ſignificandũ finem. quam Martialis coronidem & ipſe appellat, lib. 10, Si nimius videor, ſeráque coronide longus Eſſe liber, legito pauca, libellus ero. Item, Et mage principio grata coronis erit. Vnde μέχρι τῆς κορωνίδος, Vſque ad coronidem, Vſque ad extremum librũ ſeu calcem libri. Plut. De fortuna Alexandri Philoxenum à Dionyſio in latomias coniectũ refert, quia ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος περιέγραψε τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν, quòd tragœdiã quam emendandam ille dederat, circumſcripſiſſet ſeu litura induxiſſet à principio vſque ad coronidem, totã vna litura delendam ſignificans. Idem aduerſus Stoicos, ἐκ παρόδου καὶ ἀρχῆς ἄχρι κορωνίδος. | Κορωνὶς, Faſtigium, Summitas & apex in re aliqua. idem quod κολοφὼν & κορυφή. vnde κορωνίδα ἐπιθεῖναι, faſtigium & finem imponere rei alicui. quam loquendi formulam fortaſſe aliquis manaſſe putet à coronide quam in calce libri apponi ſolere dixi. Eodem dicitur ſenſu κεφάλαιον ἐπιτιθέναι, & κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, item τέλος ἐπιθεῖναι. Poteſt etiam fieri vt deſumpta ſit hæc phraſis ex Homerico illo, χρυσὴν δ' ἐπέθηκε κορώνην, de fabro arcum fabricante. nã ibi χρυσὴν κορώνην Euſt. accipi tradit pro ἀγαθὸν τέλος τῶν πράξεων: & ipſe etiam inde ſumens dicit χρυσῆν ἐπιθεῖναι κορωνίδα τῇ πράξει ἢ τοῖς λόγοις, hoc eſt συμπέρασμα, τέλος. Luc. De hiſt. ſcrib. εἶτα ἐπέθηκεν Αἰφράνιόν τινα τὴν κορωνίδα: de quodam Aphranio qui ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων καὶ ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιέσπασε, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ. Greg. Euſebio, τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κορωνίδα. Idem de Cypriano, ταῖς πολλαῖς βασάνοις ταύτην ἐπιθήσει τὴν κορωνίδα. Item κορωνὶς τοῦ βίου, finis & clauſula vitæ, vt B. interpr. apud Plut. in lib. An ſeni capeſſ. reſp. τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι καὶ διηγωνισμένον οὐκ ἐῶσιν ἐπὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν κορωνίδα τοῦ βίου περιελθεῖν, ἀλλ' ἀνακαλούμενος. Idem in libro De diſc. amico ab adul. λόγος ὁ τὸ ἐφεξῆς ἀπαιτῶν ἀποτιθέναι τῇ κορωνίδι τοῦ συγγράμματος, imponere faſtigium, ſeu ad vmbilicũ perducere. Heſych. κορωνίδα eſſe dicit τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς ἐπίθεμα. | Κορωνὶς, Corona Vitruuio, ſiue coronis, vulgò *Corniche*. ornamentum columnarum, vt cymatium, trochilus, aſtragalus. v. l. | Κορωνίδες, Coronæ violaceæ. ἐκ τῶν ἴων πεπλεγμένοι στέφανοι, propriè verò τὰ βλαστήματα. Heſych.

Κορωνὸς, οῦ, ὁ, Elatus, Ceruicem in altum efferens. ὑψαύχην, γαυριῶν, vt Etymolog. & vetus noſtrum lex. exponunt in hoc Archilochi loco, Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνὸς ἔργων ἴδρις. Sed deriuat à κάρα. nihil tamen vetat à κορώνη deducere: quòd hac voce interdũ τὸ ἄκρον ſignificetur, & inde naues κορωνίδες dicatur παρὰ τὸ ξηρίδας αὐτῶν, ſeu διὰ τὸ εἰς ὕψος ἀνέχειν, vt in eodẽ noſtro lexico annotatur. Apud Heſychium bis ſcribitur κόρωνος, accẽtu in antepenultima, exponitúrq; non ſolùm ὀρθόκερως ταῦρος, ſed etiam πονηρός. Ille autem qui collegit voces pro diuerſo accentu diuerſam ſignificationem accipientes, ſcribit κορωνὸν eſſe angulum.: at κόρωνον nomen mõtis. ITEM Κορώνιος, Incurua & lunata cornua habens. κορώνιος, inquit Heſychius, μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς. ET Κορωνιάω, Ceruicem vel cornua effero. vnde κορωνιῶν apud Heſychium, γαυριῶν, à κορωνός. | Κορωνιάω, Incuruus & lunatus ſum. Heſiodus Aſpide, — κορωνιόωντα πέτηλα. id eſt ἐπικαμπῆ φυλλάματα, ſeu ἐπικαμπεῖς στάχυς, vt ſchol. exp. Sed ſcribitur ibi etiam κορωνιόεντα, de quo vide poſt Κορώνη.

ΚΟΡΥ'ΝΗ, ης, ἡ, Claua. Propriè ῥάβδος κέφαλωτή, dicta παρὰ τὴν κάραν, vt inquit Euſtath. id eſt (ad verbum) Virga capitata. Hom. Il. η, v. 141, Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας. vbi σιδηρείην vocari tradit idem grammaticus, ἧς τὸ ξύλον ἐξ ἄκρου παχὺ σιδηροῦν ἐστί. Ariſtot. Polit. lib. 5, καὶ ἐν Μιτυλήνῃ τοὺς πενθαλίδας Μεγακλῆς περιϊόντας καὶ τύπτοντας ταῖς κορύναις ἐπιθέμενος μετὰ τῶν φίλων ἀνεῖλε.

Κορύνη, metaph. pro aſini veretro. Nic. Alex. Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην.

Κορύνη βλαστὸς in germinatione arborum dicit Theophraſtus à clauæ ſimilitudine quam illæ habẽt, vt annot. in vulg. lex. vbi & additur Plinium videri vocaſſe geniculatum incrementum & cacuminum articulationem: at Gazam ſurculum malè reddidiſſe. Verba Theophraſti ſunt Hiſt. plant. lib. 3, cap. 6, καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς πλάγια κύκλῳ ποιεῖται τὴν βλάστησιν, ἐν χρόνῳ ποιουμένη τὴν τοῦ προτέρου βλαστοῦ κορύνην. HINC Κορυνᾶν verbum apud eundem lib. 4, cap. 12, vbi de iunco agens ſcribit, κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ χαμαιζήλου ἐξοιδήσας (malè enim ibi κόρυνα vulgatæ editiones habẽt) id eſt Clauæ inſtar faſtigium edit, vel Faſtigiat ſe, & velut thyrſum profert. Gaza autem reddidit, Omnino frugifer in callum de regulari ſurculo ipſo tumeſcens. ET Κορύνησις Heſychio βλάστησις, id eſt Germinatio.

Κορύναι quibuſdam tam ſummi humeri quàm cubiti articulus dictus fuit, tanquam Clauæ: quibuſdam ἄρθροι, tanquam Compages: quibuſdam κόνδυλοι, tanquam Tubercula. Camer. ex Polluce. Apud quem κορύνας nõnulli eſſe dixerunt Capitulata ſiue capitata oſſa in humeri cubitique articulatione.

C. Κορυνηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clauiger, Clauam geſtans. Κορυνηφόροι & Κορυνῆται, Clauatores, vt quidã ex Plauto & Feſto interpr. ſicut ῥαβδοφόροι, Virgatores.

Κορυνιόεις, εντος, ὁ, ET Κορυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Clauæ formã habens. vel In clauæ modum faſtigiatus. Apud Heſiodum κορυνιόεντα πέτηλα exponitur ῥαβδώδη καὶ δι' ἀκαρπίαν βόσκα. Quidam verò putant Culmos faſtigiatos reddi poſſe, quòd Plinius de aſparago loquens dixerit, Viret thyrſo primùm emicante, qui caulem educens, tempore ipſo quo faſtigiatus eſt, in toros ſtringitur. Hic enim thyrſum & faſtigium aſparago tribui eodẽ modo quo Theophraſtus dicit eum ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδές τι μικρόν. at Gazam omnino malè Piciloſum vertiſſe.

Κορυνήτης, ου, ὁ, Clauator, Clauarius, (inquit Bud.) id eſt Qui claua vtitur in pugna. Homerus Iliad. η, circa initium, — ὃν κορυνήτης Γείνατ' Ἀρηΐθοος. Ab eodem Budæo κορυνῆται & ξυλοφόροι exponuntur Fuſtuarii & Clauatores. Et latro quidam, inſignis à Diodoro lib. 5 dicitur κορυνήτης, ea ſignificatione qua vtitur Ouidius nomine Clauiger, vt inquit idem Bud.

ΚΟ'ΡΥΣ, υθος, ἡ, Galea, Caſſis. ſic dicta à κάρα quod Caput ſignificat: vnde & κορυφὴ, aliáque nonnulla deducuntur. Alii autem non à κάρα ſimpliciter deducunt, ſed vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ἐρύεσθαι. Eſt autem poetica hæc galeæ appellatio, & quidem apud Homerum frequẽs, Iliad. φ, γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος· οὐδ' ἔχεν ἔγχος. Et Iliad. π, — οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Et λαμπρῇσι κορύθεσσι apud eundem, item παναίθησι. Inuenitur autem accuſatiuus non ſolùm κόρυθα, ſed κόρυν quoq; & quidem apud Lucianum etiam.

Κόρυς, Galerita, auis. QVAE Κορυδαλὸς etiam, ET Κορυδαλλὸς alicubi (SICVT Κορυδαλλὶς apud Theocr. cum λλ) ET Κόρυδος. Exponitur & Alauda. creditúrq; quibuſdã eſſe tam auis ea quæ *Alouette*, quàm ea quæ *Cochevis* à nobis vocatur. Κορυδαλλοῦ duo ſunt genera, vnum λόφον ἔχον (vt loquuntur Ariſtoteles & Plutarchus) id eſt apicem habens in capite caſſidis formã, ſeu galeri, vnde Caſſitam Latini Galeritam & Galericum nominarunt. Alterum ſine apice, cuius rurſus duo genera, terreſtre & marinum. Κορυδαλὸς apud Ariſtotelem legitur, apud Dioſcoridem & Paulum Æginetam Κορυδαλλὸς

etiam cum λ, item Κάρυδος.

C. Κορυθάϊξ, ικος, ὁ & ἡ, Galeam quatiens cum impetu. vide in Αἴκης poſt Αἴσσω, primi tomi columna ſeu ſemipagina 233.

C. Κορυθαιόλος, Variegatam habens galeam. Frequens eſt apud Homerum. Vide autem & alias huius nominis expoſitiones ſuprà in Αἰόλος, primi tomi columna ſeu ſemipagina 179.

Κορύσσω, propriè Galea armo, ſed generaliter pro Armo accipitur. Vnde & Κορύσσομαι, Armor. vt Iliad. λ, Τὼ δὲ κορυσσέσθην. Item Incito, tanquã armans ad prælium. vt exponitur apud Heſiodum, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Apud Homerũ verò Iliad. β, πόλεμόν τε κορύσσων, redditur Bellum adornans. Alii autem volunt κορύσσων πόλεμον eſſe pro ἐς πόλεμον. vt reddatur Armans ad prælium.

Κορύσσομαι, Impetu feror, tanquam armatus ad prælium, Furo. Apoll. Arg. 2, — κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θολὸν ἐπὶ νῆα κορύσσεται, aduerſus nauem furit, ſeu furibundo quodam impetu fertur. Et COMP. Ἀντικορύσσομαι, Oppugno, ἀνταίρομαι, Ad prælium me comparo. Ita Bud. citans ex Athenæo, καὶ ὁ Κύνουλκος ἀεί ποτε τῷ Οὐλπιανῷ ἀντικορυσσόμενος. id eſt Cynulcus ſemper ad prælium ſe comparans aduerſus Vlpianum.

Κορυστής, οῦ, ὁ, Armiger, Armatus, Miles. vel Strenu[9] miles, Bellator. vt Iliad. π, ἄνδρα κορυστήν. ET Χαλκοκορυστής, Ære armatus, id eſt æreis armis: Sed accipitur & pro ſimplici κορυστής.

Κορυθέω, ῶ, idem quod κορύσσω, Armo. quod thema alioqui inuſitatum quidam afferunt tãquam ex eo ſit præteritum κεκορυθμένος, quod aliquoties apud Homerum extat pro Armatus. vt videlicet ſit κορυθέσω à Κορυθέω, in præt. κεκορύθηκα, & paſſ. κεκορύθημαι, ac per ſyncopen κεκόρυθμαι, vnde κεκορυθμένος. ſed Euſtathio potius aſſentior à Κορύσσω deducenti, vt ſit κεκορυθμένος pro κεκορυσμένος, poſito θ pro σ, vt in μηνιθμὸς, & aliis pleriſque.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, ET Κόρυμβον, ου, τὸ, Vertex, Cacumen. Euſtathius poſtquam ſcripſit hac voce ſignificari τὰ ἐξέχοντα, idque in montibus præcipuè, ſubiungit, Herodotum τὸν τοῦ ὄρους κόρυμβον alicubi dixiſſe, perinde ac ſi quis κορυφὴν dicat. Locus autem Herodoti eſt hic, οἱ χορτοφθόγγοντες ἐπὶ ὄρεος τὸν κόρυμβον.

Κόρυμβα νηῶν apud Homerum Iliad. ι, Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. vbi κόρυμβα accipi putatur pro extremis nauium partibus: exponitúrque ἀκροστόλια & ἄφλαστα. Sunt & qui κόρυμβα interpretentur Amplustria. Euſtathius autem in ſuis in hunc locum commẽtariis ait κόρυμβα Homero ſignificare ἄκρα: ſed non videtur conſideraſſe addi & ἄκρα in iſto Homeri loco. Quod autem attinet ad eos qui κόρυμβα exponunt etiam ἄφλαστα, ſciendum eſt inueniri tamen ἀφλάστοιο κόρυμβα apud Apoll. Arg. 2. Vide tamen plura apud eundem Heſychium.

Κόρυμβος dicitur & de coma certo quodam modo nodata. Alii comæ ornamentum fuiſſe dicunt. At ſchol. Thucyd. tradit κόρυμβον fuiſſe in mulieribus qui κρώβυλος in viris. HINC Κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ apud Suidam (à verbo Κορυμβοῦμαι) quod exponitur à Camer. Coma aureo vinculo faſtigiata: ab aliis autem, Aureis corymbis faſtigiata. ET Κορύμβαι apud Athen. lib. 12, in hac ſignificatione, χρύσεαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὡς.

Κόρυμβος, Caules aſparagi, ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου. Sed dicitur & de aliis: legitur enim κόρυμβοι κισσοῦ, quod exponitur Racemi hederæ, ſiue acini. Sed ſatius fuerit ipſam Græcam vocem retinere, quam & Latini retinent appellantes hederæ corymbos. HINC autem Κορυμβίας κιττὸς apud Theophraſtum De hiſt. plãt. lib. 3, λευκὸς γὰρ ὁ μὲν τῷ καρπῷ μόνῳ, ὁ δὲ καὶ τοῖς φύλλοις ἐστί. πάλιν δὲ τῶν λευκοκάρπων μόνον, ὁ μὲν ἁδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν ἔχει καθάπερ εἰς σφαῖραν. ὃν δὴ καλοῦσί τινες κορυμβίαν. Quem locum ita interpretatus eſt Plinius lib. 16 cap. 34, Alia [hedera] fructu tantùm candida, alia & folio. Fructũ quoque candidũ ferentiũ aliis denſus acinus & grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur corymbi. Idem tamen Plinius lib. 19, cap. 9, κορυμβίαν aliter accepit, ſcribens, Ferulæ duo genera in peregrinis fruticibus diximus. Semen eius in Italia cibus eſt. conditur quippe durátque in vrceis vel anni ſpatio. Duo ea genera, caules & racemi. Corymbiã hãc vocant, corymbóſque quos condiũt. Sciendum eſt autem generalius etiam accipi nomen hoc κόρυμβος, dici enim & κόρυμβον δάφνης in Epigr. Ramũ lauri: & κορύμβοις συκῆς à Nonno.

C. Ἀκροκόρυμβα, idem quod apud Homerum ἄκρα κόρυμβα in loco paulo antè citato ex Iliad. ι, in Κόρυμβον. In v. l. exponitur Roſtra nauium.

C. Δικόρυμβος, Binos corymbos habens. de hedera, de quâ & τετρακόρυμβος paulo póſt.

Δικόρυμβον ὄρος apud Philoſtratum, idem quod δικόρυφον, Duplicem verticem habens mons, ſeu duplex cacumen. Bud.

C. Τετρακόρυμβος, Quaternos corymbos habens, de hedera, in Epigr. τετρακόρυμβος κισσός. Exponitur & Quatuor oras habens. in v. l.

ΚΟΡΥΦΗ, ῆς, ἡ, Vertex. Hoc nomine κορυφὴ nonnulli intelligunt capitis partem inter ſinciput & occiput mediam & ſummam: (quæ propriè στεφάνη dicitur) alii partem eam capitis in qua capilli alii ad dextram, alii ad ſiniſtram inuertuntur: vt non ſit aliud κορυφὴ quàm linea illa quæ capillos in duas partes diſtinguit. Rufus κορυφὴν definit τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἱλοῦνται αἱ τρίχες. Id quod etiam ſequuti Latini verticem dixerunt, à vertendo, nimirum propter flexum capillorum, quòd illic velut in gyrum ii vertantur. Quam etiam ob cauſam quidam ἑλιγμὸν & πόλον, ἀπὸ τοῦ πολεῖν (id eſt à vertendo) eandem partem appellarunt: vt autor eſt Pollux. Hæc Gorr. Vt autem κορυφὴν Ruff. eſſe dicit τὸ ἐν μέσῳ, ſic & idẽ Poll. ait κορυφὴν alio nomine dictam μεσόκρανον. eſſe autem τὸ ἔγκοιλον τοῦ κρανίου. Xenophon De re equeſtri, tribuit & equo κορυφὴν, ſcribens, κορυφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει. quæ Camer. reddit, Ipſe vertex ſi fuerit grandior, aures verò minutæ, magis ita caput equinũ videbitur. Vtitur Xen. & in alio eiuſdem libri loco.

Κορυφὴ, Vertex, Cacumen, Faſtigium, Apex. Homerus Il. α, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. Idem Iliad. β, Οὔρεος ἐκ κορυφῆς. Et in plur. Iliad. γ, ὄρεος κορυφῇσι. Vſus eſt & Thucydides libro 2, ὅπως κατὰ κορυφὴν ἐσβαλοῦσιν. Et pluralis κορυφαὶ apud Herodotum in Vrania, ἀπὸ δὲ τοῦ Παρνησσοῦ ἀπορραγεῖσαι δύο κορυφαί.

Κορυφὴ, ῆς, ἡ, Summa, Caput, in metaph. ſignificatione. vt κορυφὴ τοῦ λόγου, ſicut Lat. Caput ſermonis, ſeu diſputationis, aut Sũma, Clauſula. Plato Cratylo, ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἴρηκα. Plutarchus De prud. anim. ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται. Pro eodem dicitur & κολοφῶνα ἐπιθεῖναι. Pro κορυφὴ autem hac in ſignificatione dicitur non ſolùm κολοφὼν, ſed & κορωνὶς & κεφάλαιον, & τέλος & πέρας, vt ſcribit Budæus comm. pag. 610. Apud Pindarum autem κορυφὰν quidam exponunt Perfectionẽ, Pyth. ode 9, ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν. vt videlicet dicat opportunitatis eſſe perfectionem tam in magnis quàm in paruis rebus.

Κορυφὴ pars oſſis quod κόκκυξ [illegible] dicitur, ea videlicet quæ anum verſus inclinat. Poll.

Κορυφαὶ, Digitorũ extremitates internæ. quæ & ῥάγες. Poll. τὰ δ' ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα, ῥάγες τε καὶ κορυφαί. Sunt autem qui & hîc Vertices interpretentur.

C. Δικόρυφος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Biuertex) Duplicem habens verticem. Δικόρυφοι (vt ſcribit Budæus ex Ariſtotele & Polluce) Biuertices, Qui duplici ſunt capillorum diſcrimine & æquamento. hoc eſt vertice. Δικόρυφοι dicuntur (inquit Gorr.) non ii quibus os ſummum capitis geminum eſt, ſed quibus geminum eſt diſcrimen capillorũ, ſeu linea illa quæ capillos in duas partes diſtinguit.

C. Ἰσοκόρυφος, q. d. Æqualem verticem habens, Æquè eminens. vt ἰσοκόρυφοι πόλεις Dionyſio Halic. Vrbes æqualis excellentiæ. Cam.

C. Μελαγκόρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Atriuertex. id eſt Atrum verticem habens. Nomẽ eſt auis Ariſtoteli, apud quem à Gaza vocatur Atricapilla. Eadẽ dicitur συκαλὶς, id eſt Ficedula: ſed diuerſo anni tẽpore, propter coloris mu

tationem. Μελαγκόρυφοι (inquit Camer.) ſunt Plinio Ficedulæ poſt autumnum. A

Κορυφαῖος, ου, ὁ, q.d. Verticalis, aut In vertice poſitus. id eſt Supremum locum obtinens, Supremus, Præcipuus. Lucianus De cal. καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς εἶναι, τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ἐκπολιορκήσας καὶ τῆς φιλίας ἀποσκευασάμενος. vbi πρῶτον & κορυφαῖον pro eodem accipit. Sic autem & ab aliis ſæpe dicitur τῶν φίλων κορυφαῖος, Qui ſupremum locum ſeu principem inter amicos obtinet, Princeps amicorum. Quum autē ita loquimur, animaduertēdum eſt dari genitiuum huic nomini vtpote ſuperlatiui ſignificationem habenti. B Inuenitur tamen & κορυφαιότατος φίλων: & apud Plutarchum Ad Col. περὶ τὰ πρακτικὰ ὁ κορυφαιότατος. Budæus quoq; ex eodem ſcriptore affert (locum non indicans) κορυφαιότατος pro Excellentiſſimus inter alios, Eminentiſſimus. Sed non ſatis exacto ſermone poſſe hoc dici exiſtimo: atque hinc eſſe illud dictum cuiuſdam apud Lucianum, irridentis eum qui ita loquutus erat, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος: & quidem irridētis his verbis, χαλεπὸν γε τι τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω.

In vulg. lex. κορυφαῖοι, Proceres, Primores. Et κορυφαῖος C τέλος apud Plutarchum in Marc. qui Apex Valerio Maximo. Apud Herodianum lib.8, τὰ δὲ μέγιστα καὶ κορυφαῖα τῆς νίκης, (ita enim ibi legendum puto, non μέγιστα κορυφαῖα ſine copula) Politianus vertit Extremos victoriæ fructus. Apud eundem l.7, κορυφαῖον τέλος idem vertit Faſtigium, ὥσπερ κορυφαῖον τέλος τῶν προηγουμένων πράξεων.

Κορυφαῖος in choreis dicitur Præſultor. Ariſtoteles Polit.3, nominat in choro κορυφαῖον, id eſt Principem, ſiue præcentorem, & παραστάτην, id eſt adiunctum. Camer. D Apud Budæum autem hæc leguntur, In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præſultori ſecundus eſt. qui præſultor, κορυφαῖος etiam dicitur, & ἐξάρχων, & κατάρχων, & χοροστάτης. Eſt enim hic ordo vt præcentori proximus ſit ὁ παραστάτης, & huic deinde proximus ſit ὁ τριτοστάτης. Ariſtoteles De mundo, καθάπερ ἐν χορῷ, κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. id eſt (Budæo interprete) Quemadmodum fit in choro vt auſpicanti præſuli aut præcentori accinat totus chorus. E Idem Ariſtoteles ibidem, & quidem ſtatim pōſt, καὶ γὰρ τὸ ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος κινεῖται μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ, ὁ σύμπας οὐρανός. quæ idem Budæus ſic vertit, Et ſidera enim ſemper & vniuerſum ipſum cælum eos ad numeros mouentur quos Deus ſurſum quaſi auſpicando præcinendóque emodulatur. quem à ſimilitudine ſanè congrua κορυφαῖον mundi rectè appellaueris, quaſi præſultorem ipſum huiúſque chori magiſtrum.

Κορυφαῖος Ζεὺς, Capitolinus Iupiter, & κορυφαία Ἄρτεμις. Bud. ex Pauſania. F

Κορυφαῖον, Retis pars. Bud. ex Polluce, pag.184. vbi dicit eſſe τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος. atque idem à nonnullis dictū eſſe ET Κορυφιστήρ. ſed Κορυφηστήρ cum η in vtroque loco vulgatæ editiones habent.

Κορυφαία, Habenæ pars ſummum equi caput cingens. Ita Budæus, afferens ex Xenophonte περὶ ἱππικῆς hæc verba, πῶς δέχεται τὸν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαίαν.

Κορυφόω, ῶ, Fut. ώσω, In verticem attollo, Faſtigio, Conſummo. Et Κορυφοῦμαι, itidem In verticem attollor, Faſtigior, G Conſummor. vt Budæus vertit apud Baſilium p. 91. Affert autem & ex Strabone pro In verticem attolli. quod loquendi genus Plinianum eſſe tradit. Ex Philone quoque citat, ἢ καὶ πρὸς μήκιστον ἀρθεῖσα ὕψος, συστέλλεται κορυφουμένη. pro In cacumen extenuata vel conformata. Sic autem ET Ἀποκορυφῶσαι pro In verticem conformare, à Polybio poni tradit.

Κορυφοῦ in vulg. lex. exponitur etiam Impleo ad ſummum ab ore. Et affertur ex Epigr. κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, pro Numerus in vnum collectus, id eſt Sūma.

C. ἈΠΟκορυφόω, In verticem conformo, apud Polybium, H vt dictum modò fuit in Κορυφόω.

Ἀποκορυφοῦ apud Herodotum pro Planè eloqui vel potius Verbis extollere, vt ſcribit Camer. afferens hūc illius locum in Terpſichore, Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος Σαρδίων ὕπαρχος ἀποκορύφου σφι τάδε. id eſt (inquit ille) Amicitiam regiam verbis extollebat. Vel, Glorioſè reſpondebat. At ego aſſentior potius Budæo exponenti, Summatim hæc reſpondit, vel Ad ſummam hæc reſpondit.

C. ἘΚκορυφόω, ῶ, Summatim dico, A principio & velut à capite incipiens expono. Heſiodus in Erg. — ἕτερόν τι λόγον ἐκκορυφώσω. Camer. tamen vertit ſimpliciter, Explicabo, Peragam. Addit autem, arithmeticos ἐκκορυφοῦν τὰς πυραμίδας quum faciunt κολούρους, primùm vno, deinde ternario, mox deinceps aliis triquetris ademptis.

ΚΟΣΜΟΣ, ου, ὁ, Ordo, τάξις, vt exponit Euſt. (deriuans à κομῶ ſignificāte ἐπιμελοῦμαι) item Heſychius & Suidas: qui pro hac ſignificatione affert ex Herodoto, οἱ δὲ Πέρσαι νικηθέντες ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ. Euſtathius autem in eodem loquendi genere οὐδενὶ κόσμῳ exponit ἀτάκτως. Sed hoc aduerbium ἀτάκτως cum οὐδενὶ κόσμῳ à Thucydide copulatur lib.3, καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. vbi Budæus οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incōpoſitè. Luc. addidit præpoſitionem σὺν, in Zeuxide, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον. At ſchol. Thucyd. alicubi κόσμον nō τάξιν ſed ἀταξίαν exponit. Cæterùm Budæus vt οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incompoſitè in loco paulo antè citato, ſic κόσμον compoſitionem apud Ariſtotelem, τάξιν ei adiungentem. Quæ duo copulantur & à Plutarcho ſcribente, οὐκέτι κόσμον εἶχεν, οὐδὲ τάξιν τὸ πλῆθος. Ariſtoteles De mundo, vbi de magnificentia imperii regis Perſarum agit, τούτοις δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωρῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευόντων ἀλλήλοις. quæ Budæus vertit, Quorum erat ipſorum is apparatus, ea deſcriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum conſtitutæ, & præſertim eorum qui, &c. Exponitur etiam Tam bene deſcriptæ vices.

Κόσμος, Modus, Ratio. (ea ſignificatione qua dicitur à Cicerone, Modo & ratione omnia facere) vnde οὐ κατὰ κόσμον apud Homerum ſæpe, Sine modo, Non cum modo, Non cum ratione, Incompoſitè. Contrà verò κατὰ κόσμον, apud eundem Modo & ratione. Exponitur & Decenter, Ritè, Aptè, Conuenienter. Habet autem talem quandam ſignificationem & ablatiuus Ordine apud Latinos interdum. Κόσμος, Diſciplina, apud Thucydidem non ſemel. Item πολιτεία, vt vult ſchol. Ab Heſychio exponitur & κατάστασις. In vulg. lex. Status: vbi affertur etiam κόσμος πολιτείας ex Ariſtotele (inuenitur autem & apud Iſocratem in Panath.) pro ratione reipublicæ rectè atque ordine conſtitutæ. Et ex Herodoto, κόσμον τόνδε καταστησάμενος pro Hanc rationē inſtituit.

Κόσμος, Ornamentum, Ornatus. Lucianus De hiſtoria ſcrib. αἰσχύνας τὸν κόσμον ἐκεῖνον. Iſocrates ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. Herodianus l.3, καὶ πάντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες. Apud Xenoph. Pæd.8, ac Plat. lib. 2 De rep. eſt & γυναικεῖος κόσμος, Ornamenta muliebria: quæ mundum muliebrem Latini vocant. Idem canum κόσμον eſſe dicit δέραια, & ἱμάντας, & στελμονίας. Interdū etiam Decus, Laus, quam ſignificationem & vox Ornamentum Latinis habet. Thucyd. lib.1, οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, quibus laudi eſt id facere egregiè. Soph. Aiace, — γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus ſilentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum autem Odyſſ. lib. θ, ἵππου κόσμον ἄεισον, vult Euſtathius κόσμον eſſe τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν.

Κόσμοι magiſtratus Cretenſibus qui ἔφοροι Lacedæmoniis. Ariſtoteles Polit. l.2, cap.8. vnde κοσμεῖν, eo magiſtratu fungi.

Κόσμος, Mundus. non ea ſignificatione qua paulo antè γυναικεῖος κόσμος expoſitum fuit Mundus muliebris: ſed qua & Orbis mundi à Virgilio dicitur. Hac autem ſignificatione Diogenes, tum apud alios tum apud Luc. ſe dicit eſſe κόσμου πολίτην, quum interrogatur cuias ſit. Idem Luc. in l. De ſalt. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον χρὴ, &c. Bud. apud Ariſtotelem vbi κόσμῳ opponit ἀκοσμίαν, vertit κόσμον, Compagem rerum compoſitam concinnóque ordine dig-

ſtam. Vide Ἀκοσμία.

Κόσμος (inquit idem Ariſtoteles, ordiens eum quem de illo ſcripſit libellum) ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. Vel, κόσμος, eſt ἡ τῶν ὅλων τάξις τε καὶ διακόσμησις, ὑπὸ θεοῦ τε καὶ διὰ θεὸν φυλαττομένη. Idē in eodē lib. τίς γὰρ ἂν εἴη φύσις ἐστὶ κρείττων; ἣν δ᾽ ἂν εἴποι τις, μέρος αὐτοῦ ἐστι. τό, τε καλὸν πᾶν, ἐπώνυμόν ἐστι τούτου, & τὸ τεταγμένον, ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κεκοσμῆσθαι. Sed hîc Ariſtoteli minimè aſſentior, quū multo ſit veriſimilius κόσμον dictū eſſe Mundum ab ea κόσμου ſignific. qua pro τάξις, ſeu εὐταξία ponitur, aut ab ea qua pro ornamēto accipitur, quàm contrà ſignificationes iſtas ab eo ſumptas eſſe.

Κόσμος interdum peculiariter pro cælo. quo exponitur modo & in Epigramm. lib. 2. ‖ In ſacris autem Teſtamenti noui ſcriptis tā variè capitur κόσμος quàm Mundus apud Latinos theologos.

Κόσμος ſunt qui à κόμη ſignificante comam deriuari putēt, quòd ea ornamento eſſet: ſed viciſſim κόμη quidam dici putarunt quaſi κόσμη, à κόσμος deducentes.

C. Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, Mundi imperium obtinens, Mundi princeps. Paulus ad Epheſios cap. 6, v. 12, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου. vbi vet. interpr. reddidit Aduerſus mundi rectores tenebrarum harum. Alii, Aduerſus mundi dominos, rectores tenebrarum ſeculi huius. Tertul. autem κοσμοκράτορας vertit Munditenentes, Hilarius Mundipotentes. Cæterùm Greg. κοσμοκράτορα ſine adiectione etiam, vocauit dæmonem.

C. Κοσμολογία, ας, ἡ, Diſſertatio de mundo, Sermō qui habetur de mundo. ET Κοσμολογικός, Ad κοσμολογίαν pertinens. Vnde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ φυσική. hæc differt à philoſophia quæ θεολογικὴ & ἐποπτικὴ vocatur, quæ nimirum eſt ἐν νοητοῖς καὶ ἀϊδίοις. Budæus ex Areop.

C. Κοσμοπλάστης, ου, ὁ, Mundi fictor, apud Philonē De mundo, ſicut & κοσμοποιός, de Deo.

C. Κοσμοποιός, οῦ, ὁ, Mundi conditor, Mundi fabricator, Mundi opifex, Deus, apud Philonem De mundo.

ET Κοσμοποιΐα, ας, ἡ, Mundi fabricatio, ſeu creatio. Sic autem appellatur & liber quidam Empedoclis ab Ariſtot. in Metaph. ET Κοσμοποιεῖν, Mundum condere, de Deo, apud Philonem. Ariſtot. autem De cælo lib. 3, dixit, ἐξ ἀκινήτων γὰρ ἄρχεται κοσμοποιεῖν ὁ Ἀναξαγόρας.

C. Κοσμοπολίτης, ου, ὁ, Mundi ciuis. Apud Laertium interrogatus Diogenes cuias ſit, reſpondet ſe eſſe κοσμοπολίτην: apud Lucianum autem κόσμου πολίτην diuiſim. Sed inuenitur κοσμοπολίτης & apud alios.

C. Κοσμουργός, οῦ, ὁ, Mundi opifex. VNDE Κοσμουργία, Mundi opificium, Dionyſ. Areop. in epiſt.

C. Ἄκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inordinatus, Indigeſtus, Incompoſitus. ἄτακτος, vt κόσμον ſignificare interdum τάξιν, dictū fuit. Sic apud Homerū de Therſite, Il. β, — ὅς ῥ᾽ ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, vox ἄκοσμα exponitur ἄτακτα. ſed poteſt & aliis exponi modis. Quidam Latinè reddiderunt Intempeſtiua. ‖ Ἄκοσμος ſæpe etiam eſt Inornatus, Incultus, Incōptus. In hoc autem verſu Sibyllino, Ἔσται κόσμος ἄκοσμος, ἀπολλυμένων ἀνθρώπων, Lactantius lib. 7, cap. 16, κόσμος ἄκοσμος vertit Deformatus orbis atque deſertus. Similis autem fuerit alluſio, ſi dixeris Mundus immundus, ſed Immundus non ſatis reſpondentem ſignificationem habet.

Ἀκόσμως, Inordinatè, Indigeſtè, Incompoſitè.

Ἀκοσμία, ας, ἡ, Status rerū perturbatus, Res incōpoſitæ. Idē quod ἀταξία Iſocrati in Areop. Syneſ. epiſt. 104, καὶ πάντα εὐθὺς ἀκοσμίας ἐμπίπλησι. Plutarchus ἀκοσμίαν vocauit ſtatum reip. Rom. qui erat tempore belli ciuilis, cui εὐκοσμίαν opponit. (Quam ſignificationem habere videtur ἀκοσμία & apud Ariſtotelem Polit. 2, cap. 8, non autem ſignificare depoſitionem magiſtratuum qui κόσμοι dicebantur, vt vulg. lex. ex Aretino interpretantur.) Vide Bud. Comm. pag. 791. Apud Ariſtotelem autem ἀκοσμίαν Bud. vertit, Congeriem confuſam & inconditam, in lib. De mundo, vbi ſcribit, κόσμον δ᾽ ἐτύμως τὸ σύμπαν, ἀλλ᾽ οὐκ ἀκοσμίαν ὀνομάσας ἄν. hæc enim verba ſic reddit, Vniuerſúmque ipſum commodius κόσμον nominaueris, id eſt compagem rerum compoſitā concinnóque ordine digeſtam, quàm ἀκοσμίαν, id eſt

A congeriem confuſam & inconditam. Gregor, ὅπου δ᾽ ἂν κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει. Idem alibi ἀκοσμίαν & ἀταξίαν de chao dixit, pag. 234. Tale eſt quod apud Plut. legimus in lib. De animi procr. ἀκοσμία γὰρ ἦν τὰ πρὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, id eſt Indigeſta quædam & inornata congeries, vt Turn. vertit.

Ἀκοσμία, Dedecus, & rerum indignitas, Bud. ex Plut. Idem ἀκοσμίαν eſſe tradit quod Cicero vocat vitam flagitioſam. In v. l. exponitur & Petulantia.

Ἀκοσμέω, ῶ, Incōpoſitè me gero, aut indecenter, ſeu inhoneſtè, Facio aliquid cōtra decorum, aut officiū. Soph. in
B Antigone, p. 243 meæ editionis, Ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; vbi ſchol. exponit ἀπειθοῦντας & ἄκοσμα διαπραττομένους. Et Munere meo perperam fungor, Munus meum detrecto, Vices meas non obeo. vt Bud. pag. 791 exponit apud Demoſth. & Lyſiam. Apud Iſocr. autem accipi docet pro Flagitioſè viuo.

Ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Indecenter & perperam comptæ mulieres. Bud. ex Poll.

HINC Ἀκόσμητος, Incompoſitus, Indigeſtus. Item Inornatus, Incomptus. Dionyſ. Areop. τὸ μὲν ἄτακτον καὶ ἀκόσμητον καὶ συμπεφορημένον. ET Ἀκοσμήτως, Incōpoſitè. Item, Inornatè, Incomptè. Plato De leg.

C C. Διάκοσμος, Ordo & rerum digeſtio numeros omnes cōcinnitatis habens, vt accipi à Luciano tradit Budæus: afferens etiam ex Ariſtotele De mundo, τὸν τοῦ βίου διάκοσμος. Vide & Comm. pag. 791. Accipitur ſæpe pro verbali διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, Ordino, Diſtribuo, Digero. Item Compono, Adorno, Inſtruo. Homerus Il. β, Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ᾽ ἰέναι. Et paſſ. ibidem, Ἡμεῖς
D δ᾽ εἰς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί. Thuc. lib. 1, Ἱππάρχῳ περιτυχόντες τὴν παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι. Idem lib. 2, καὶ τἆλλα διεκόσμησε τά τε κατὰ τὸν πόλεμον ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. Ariſtot. De mundo, τὴν τῶν ὅλων σύστασιν διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων ἀρχῶν κράσεως μία διεκόσμησεν ἁρμονία. de quo loco vide Bud. pag. 791. Bene autem cum hoc conuenit iſte Plutarchi De primo frigido, καὶ ὅσα διακοσμῶν καὶ βραβεύων ὁ θεὸς, ἁρμονικὸς καλεῖται καὶ μουσικός. quæ Turn. vertit, Aliiſque in rebus quarum
E deſcriptione & deſignatione deus harmonicus & muſicus vocatur. Exponitur etiam Rectè & ordine conſtituo, item Guberno. Et in paſſ. Plat. De legibus, οὕτω πάντων διακεκοσμημένων.

VNDE Διακόσμησις, Ordinatio, Diſtributio. Item Conſtitutio, Gubernatio. In v. l. ex Plat. De leg. affertur διακόσμησις τῶν νόμων pro Conſtitutio legum: & διακόσμησις τῆς πόλεως, pro Adminiſtratio ciuitatis. Vide & Budæū pag. 792.

C. 2. Συνδιακοσμέω, ῶ, Simul ordino, Simul compono.

F C. Εὔκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene ordinatus: cōtrarium incompoſito, quod eſt ἄκοσμος. Thucyd. lib. 1, πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα, Ob ſtatum bene compoſitum. Exponitur etiā Ob moderationem. Ex Xen. autem affertur in vulg. lex. τὸ εὔκοσμοι pro Ornatus, & Laudabilis habitus. Item εὔκοσμος pro Comptus, Elegans.

Εὐκόσμως, Ordinatè, Compoſitè. Item Rite atque ordine, Decorè. Exponitur & Ornatè, Concinnè. Bud. ex Diogene, καὶ τὰς χλανίδας εὐκόσμως περιεβάλλοντο. vbi exponit Honeſtè & decenter.

G Εὐκοσμία, ας, ἡ, Decētia, Modeſtia, Mores compoſiti. Quæ interpretationes ſunt Budæi, qui ab Iſocrate in illa tertia ſignificatione accipi tradit. Polit. apud Herodianū Modeſtiam itidem interpr. Ego quod Heſychius dicit ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν, aptè reddi poſſe exiſtimo, Ad continendas mulieres in officio. vbi videlicet ſcribit ἁρμοσύνους fuiſſe magiſtratum quendam apud Laced. ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Εὐκοσμέω, ῶ, Modeſtè me gero, Officio meo fungor. In vulgatis lexicis affertur ex Macc. εὐκοσμεῖν αὐτοὺς pro Ornare ipſos.

H C. Φιλόκοσμος, ου, ὁ & ἡ, Ornatus amans ſeu cultus, Cultus ſtudioſus. vt Strabo vocat Gallos φιλοκόσμους. Chryſoſtomus quoque appellauit mulieres φιλόκοσμον γένος. ‖ Item φιλόκοσμος, Qui amat mundum, id eſt res mundanas, vt theologi loquuntur.

Φιλοκοσμία,ας,ἡ, Ornatus ſtudium,Cultus ſtudium.

Alia compoſita in ιος deſinentia.

C.Ἀποκόσμιος,ου,ὁ & ἡ,Qui procul à mundo degit, Qui in ſeceſſu & monaſterio viuit.Budæus ex Gregorio. Vide Κοσμικός.

C.Ἐγκόσμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui eſt intra mundum,Qui verſatur in mundo.Cui opponitur præcedens ἀποκόσμιος.

C.Προκόσμιος,ου,ὁ & ἡ,(q.d.Antemundanus)Qui fuit ante conditum mundum.

C.Ὑπερκόσμιος,ου,ὁ καὶ ἡ,(q.d.Supramundanus) Bud.ὑπερκοσμίους ἐκφαντορείας apud Areop.vertit,Rerum cæleſtium explanationes.

Κοσμικός, οῦ, ὁ, Mundanus, Ad mundum pertinens. A Chryſoſtomo autem κοσμικοὶ & μονάζοντες opponuntur, vt videlicet ſint μονάζοντες qui & ἀποκόσμιοι, ſequendo ſignificationem datam modò nomini ἀποκόσμιος ex Gregorio.

Κόσμιος,ου,ὁ,Qui eſt moribus compoſitis,Moderatus,Modeſtus,Qui rectè atque ordine omnia agit.Pla.Polit.1, ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον.Pro quibus Cicero, Moderati enim & nec difficiles nec inhumani ſenes tolerabilem agunt ſenectutem. A Lyſia pag.88 κόσμιος appellatur qui legibus paret,vt inquit Bud.Et κοσμιωτάτη,ἀκαλλώπιστος,Heſych. HINC Κοσμίως,Moderatè,Modeſtè, Vt decet eum qui eſt compoſitis moribus.Luc.in Hermot.κοσμίως βαδίζοντας.

ET Κοσμιότης, Moderatio,Modeſtia. Iſocrat. in Panath. μηδεμιᾶς κοσμιότητος μετέχοντας. Vtitur & Ariſtophanes in Pluto.

Κοσμέω,ῶ,Ordino,Diſtribuo,Compono. Homer. Iliad.μ, Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. pro quo alibi vtitur compoſito διακοσμεῖσθαι. Item Adorno,Inſtruo, Apparo.Idem Homerus Odyſſ.η, v.13, Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Sed Euſtath. ἐκόσμει hîc exponit εὐπρεπῶς ἐπαττεν. Vt autem dicit Homerus κοσμεῖν δόρπον, ſic Xenoph. κοσμεῖν τράπεζαν. ¶ Κοσμεῖν,Inconditam rerum congeriem in ordinem redigere: vnde & pro Mundum architectari. Vide Bud.pag.792.

Κοσμῶ,Orno,Honeſto. Thucyd.lib.2, ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. Ex eodem affertur κοσμῶ εἰς μεῖζον pro In maius effero ſeu extollo ornando. Herodian. 7, πάσαις ταῖς βασιλικαῖς τιμαῖς ἐκόσμησε.Vt autem hîc dicitur τιμαῖς κοσμεῖν,ſic à Xenoph. τιμᾶν & κοσμεῖν copulantur.Sed & idem Herodianus dicit alicubi τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν.Apud eundem, χρυσῷ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένος. Aliquando verò κοσμεῖν eidem eſt Commodis afficere,Locupletare.vt libro 3,πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε.

Κοσμεῖν etiam dicuntur κόσμοι quum magiſtratu ſuo funguntur.Vide Κόσμοι in Κόσμος.

Κόσμημα,ατος,τὸ,Ornamentum, Inſigne. Plato De legib. βάμματα δὲ μὴ προσφέρειν ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα.pro quibus Cicero, Tincta verò abſint niſi à bellicis inſignibus.

Κόσμησις,εως,ἡ,Ornatio,Exornatio.Ariſtot.

Κοσμητὴς,οῦ,ὁ,Ornator,Exornator.Exponitur & Moderator,item Ordinator,ex Seneca.

Κοσμητικὸς,οῦ,ὁ,Ornandi peritus. Vel potius, Ordinandi peritus,ab altera verbi κοσμεῖν ſignificatione.

Κοσμήτωρ,ορος,ὁ,Ordinator,Moderator,Dux, cuius eſt ordinare & ſingula ritè componere.Hom.Il.α,circa principium,Ἀτρείδα δὲ μάλιστα,δύω κοσμήτορε λαῶν.

C.Ἀκόσμητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Inordinatus,Indigeſtus,Incompoſitus.Item Inornatus. ET Ἀκοσμήτως,Inordinatè,Incompoſitè.Item Inornatè.

C.ἈΠΟκοσμέω,ῶ,Quæ ordine collocata erant, aufero,ſeu depono,aut amoueo: & quaſi dicas Decolloco. Hom. Od.η, -ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.quod Heſych. tamen exponit ſimpliciter ἀπετίθουν,id eſt Amouebāt. ſed intelligendum eſt Amouebant,eorum collocationem & ordinationem velut diſſoluentes.

Ἀποκοσμῶ,Ornatum adimo,Ornatu priuo. Greg.ἀποκοσμήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ διαδήματος καὶ ἀποκύψας, Quum ornatum diadematis capiti ſuo ademiſſet,Quum capiti ſuo exemiſſet diadema quo ornatum erat.

C.ἘΓκοσμέω, ῶ, Colloco ordine, ſeu Diſpono in.vt ἐγκοσμεῖν τῇ νηὶ,Collocare ordine in naui, ſeu Diſponere in naui.vel Imponere naui,collocando ordine.Odyſſ.ο, v. 217,ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ.

C.ἘΠΙκοσμέω,ῶ,Ornatum addo,Cohoneſto.Demet.Phalereus, τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ,ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. Affertur & ex Ariſtot.Polit.

C.2.Συνεπικοσμῶ, Vnà orno, Ad ornatum addendum iuuo.In vulg.lex. redditur Cohoneſto & viſendum reddo,in hoc Xenoph.loco αὐτὸ γὰρ τὸ τετιμῆσθαι,μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὥστε τὰ μὲν δυσχερῆ ἀφανίζειν,τὰ δὲ καλὰ, λαμπρότερα ἀναφαίνειν.

C.ΚΑΤΑκοσμέω,ῶ, Compono,Digero in ordinem,Apto. Bud.ex Platone, apud quem εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακοσμούμενος ᾔει exponit Ratione & ordine conſtitutus. In vulg.lex. affertur ex Plutarcho in Fabio, κατεκόσμουν αὑτοὺς πρὸς ἐκείνου γνώμην, pro Se ad illius ſententiam accommodabant. ‖Ex eodem autem in Romulo,κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς pro Colentes obſeruantéſque ſe inuicem.

Κατακόσμησις,εως, ἡ, Digeſtio rerum & apta compoſitio. B.ex Plat.

C.METAκοσμέω,ῶ,q.d. Aliter compono,In alium ſtatum compono,ſeu in aliam formam. In vulg.lex. ſcribitur accipi pro Tranſmuto ornatum. item ſimpliciter pro Muto & Nouo, Tranſformo: affertúrque ex Luciano, εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ,μετακοσμήσας καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους.At Budæus vult accipi pro In melius conſtituo & ordino apud eundem Luc. ſcribentem, ἢν ταῦτα ἐπανορθώσῃς καὶ μετακοσμήσῃς.

C.Προκόσμημα,q.d.Anteornamentum.Exponitur tamen ſimpliciter Ornamentum in vulg.lex. item Externus cultus,ex Laertio.Eſt autem tanquam verbale à verbo προκοσμέομαι,οῦμαι.

¶ Κοσμάριον,ου, τὸ, diminutiuum aut certè diminutiui formam habens,q.d.Paruum ornamentum.Frequens eſt apud Heſychium. vt quum dicit καλαμὶς, κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους.item Καμαρὶς,κοσμάριον γυναικεῖον.

-ΚΟ'ΤΟΣ, ου,ὁ, Ira vetus, vt Ouidius loquitur. Ira quæ diu manſit alta mente repoſta,Ira diu condita.nam condere iras eo ſignificatu dicit Cornelius Tacitus, quo Homerus χόλον φυλάσσειν. Dicunt etiam memorem iram Virgilius & Ouidius, ſignificatione huc pertinente. Plus eſt κότος quàm ὀργὴ, χόλος, μῆνις. nam Euſtathius annotat, μῆνιν ἐγκαθίσασαν τῇ ψυχῇ ἐπιπλέον, εἰς κότον ἀποκαθίστασθαι. eſt igitur μῆνις diuturna,ſeu (vt alibi idem exponit) χόλος ἀποκείμενος, χόλος ἀπόθετος, ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπεραναβάς. Idem alibi ſic ſcribit, ὅτι μέν τοι χόλος θυμῷ κατακείμενος τεφθεὶς,κότος τότε ἀποτελεῖται. Il.α,Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον,ὄφρα τελέσσῃ. vnde etiam patet, κότον eſſe iram quæ citò concoqui non poteſt, ſed diu alta mente repoſta vindictæ occaſionem quærit.Il.ν,Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί. vbi οἱ ſignificat Aduerſus ipſum, ſicut & in ſequentibus locis. Od.λ,— οὐ γὰρ οἴω λήσειν ἐννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας, cui iacet alta mente repoſta ira aduerſus te.Iliad.θ,ad Iunonem & Mineruam,Ὀλλῦσαι Τρῶας τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε,contra quos alta mente repoſuiſtis iras. Iliad.π, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἀνήσεις, contra quos irarum habenas quas diu ſtrinxiſti,effundes.Item apud Suidam,οὔκουν ἐδέχετο αὐτοὺς τὸ μαντεῖον,τοῦ θεοῦ μηνιῶντος αὐτοῖς. καὶ λιπαρούντων μαθεῖν καὶ δεομένων τὴν αἰτίαν τοῦ κότου,ὀψέ ποτε χρῆσαι,tam grauis iræ cauſam. Interdū verò ſimpliciter pro μῆνις ſeu χόλος poni, Euſtat. annotat.Deriuari autem à κεῖμαι,eo quòd ſit χόλος ἀπόθετος, eiúſque etymi rationem ex Homero peti poſſe, qui dicit κότον ἔνθετο θυμῷ,& κότον ἔθεσθε. ‖Suidæ eſt φθόνος:item ὁ ἀδηφάγος.

C.Ἄκοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui graues & veteres iras alta mente repoſtas non habet.ἄκοτον Heſychio ἀόργητον.

C.Ἔγκοτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui graues animo premit iras,Qui veteres iras animo conditas habet,vel etiam Iratus. vt ἔγκοτος φθόνος in epigr.apud Suidam,τίς φθόνος αἰὲν Θησείδαις ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Item apud Herodotum, ἔγκοτόν σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες, ob hæc ambo ipſis infenſi. Suid.quo-

que meminit huius nominis ſubſtantiuè poſiti: loco enim citato ſubiicit, ἔικοτις οὖν ἡ ἐπίμονος ὀργή. Paulò antè verò ἔικοτον expoſuerat ἐχθρὸν ἐνδιάθετον. VNDE Ἐικότως, Irato animo, Iracundè, ὀργίλως.

C. Ζάκοτος, ου, ὁ & ἡ, Valde iratus, Qui vehementer exæſtuat ira, quamdiu profundo pectore preſſit. aut valde iracundus. Il. γ, Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι. vbi exponunt πάνυ ὀργίλον.

Κοτήεις, εντος, ὁ, Iratus, vel Qui memori aliquem vindicat ira, vt Ouidius loquitur, Graues animo iras premens. Il. ε, Καί μιν ἐγώ γ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, Ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσε. θεός νύ τις ἐστι κοτήεις.

Κοτώεις, Iracundus. v. l.

Κοτέω, F. ήσω & έσω, Iraſcor: vel potius Æſtuo ira quam diu preſſi ſub pectore. Il. α, ad Achillem, — σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, non moueor tuis iris quas alta mente repoſtas coquis ſeu premis. Euſtathius tamen ibi κοτέοντα vult παρεκτατικῶς accipi ἐπὶ τοῦ νεωστὶ προσφάτως θυμοῦσθαι ἀρχομένου, de eo qui nunc primùm iraſci cœpit. Il. ψ, de Minerua, Ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει. Item cum genitiuo rei illius quæ iram nobis mouit. Il. δ, Ζεὺς σφιν Κρονίδης ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν Αἰγίδα, Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, fraudis huius nomine graues alta mente reponẽs iras, ſeu memori ira proſequens hanc fraudẽ. Pro Iraſcor ſæpe etiam capitur, vt dixi. Heſiod. Aſpid. — λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æſtuantes nomine ceruæ. Et aliquanto antè, Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγείρεσθην κοτέοντε μάχεσθαι, excitabantur ad pugnam iratis animis ineundam. Sed quædam ibi exemplaria diuiſim legunt κότον τι. Idem in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, iraſcitur. ad ſe enim omnia commoda & quæſtum reuocare vellet. Itẽ in participio κεκοτηὼς, Iratus, Ira accenſus ſeu æſtuans. Od. ι, Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφη κεκοτηότι θυμῷ. Apoll. Argon. 2, κεκοτηότι δηϊοάασθαι. pro quo Heſiod. dicit κοτέοντι. Legitur etiam κοτέομαι paſſ. voce pro κοτέω Il. ψ, Τυδέος υἷι κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Il. σ, Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι, graues & veteres contra Troianos iras animo premens. Od. ε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Μή πώς τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. Il. ε, Εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἱρῶν μηνίσας. In quibus locis propriè accipi poteſt pro Veteres iras animo premo. Interdum verò ſimpliciter pro Iraſcor accipi poteſt, ſicut & κοτέω. Il. β, — τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

C. Ἐγκοτέω, ῶ, idem quod κοτέω. Euſtathius, τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐγκοτῆσαι, κοτέσασθαι λέγει, loquens de hoc loco Il. ε, κοτεσσάμενος Τρώεσσι. Apud Suid. ἐνεκότει Ἡσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. VNDE Ἐγκότημα, ατος, τὸ, ET Ἐγκότησις, εως, ἡ, Ira, vel Ira quæ alta mente repoſta iacet, Vetus & grauis ira. Idẽ quod κότος. Heſychio ἐγκότημα eſt ὀργὴ, μανία, Ira furibunda. Hieronym. in Oſeæ cap. 9, Pro Amẽtia, id eſt μανία, Aquila vertit ἐγκότησιν: quam nos vel iracundiam vel memoriam doloris in Latino poſſumus dicere. Sic enim ibi ſcribitur, nõ ἐγκόπησις, vt in v. l.

ΚΟΤΎΛΗ, ης, ἡ, Cauus, Cauum, Cauitas. idem quod κοίλωμα. Athen. lib. 11, ex Apollodoro, πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον, quemadmodum & manus cauitatem, quæ Vola Latinè dicitur. Vnde ludus quidam ἐν κοτύλῃ, quum aliquis reductas in tergum manus coniungebat ſtringebátque, rurſus alter impoſitis in eas genibus tollebatur, ſuis manibus oculos geſtantis obtegens. De quâ & Pollux & Athen. loco citato: alio autem nomine ἱππάδαν & κυβήσινδαν nominari idem Pollux tradit. Similis autem ludus eſt is quem ἐφεδρισμὸν idem Pollux & Heſych. appellant. Euſtath. ita, περιαγαγών τις ὀπίσω τὼ χεῖρε συμπλέκει τοὺς δακτύλους· ἕτερος δέ τις εἰς τὰ κοιλώματα τῶν χειρῶν (ἅπερ εἰσὶ κοτύλαι) τὰ γόνατα ἐνθεὶς, καὶ οὕτως ἀναβαλὼν ἑαυτὸν φέρεται ἔποχος, ἐπιλαβὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος. εἶτα ἐν μέρει πως φερόμενος, καταλαβὼν φέρει τὸν ἕτερον. Apud Athen. verò ſcribitur ἐγκοτύλη vna voce, ſicut & apud Euſtath. pag. 1282, ex Pauſania. Apud eundẽ tamẽ Euſt. alibi & Pollucẽ diuiſim quoq; ἐν κοτύλῃ. Κοτύλη vocatur etiam ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης, vt Athen. ibidẽ docet, hoc eſt cauitas coxæ. Scholiaſtes Theocriti, ἔχουσι τὰ πιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἐναρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. Sic infrà κοτυληδόνες. Κοτύλη (inquit Gorræus) ſignificat & cauitatem manus quam volam Latini dicunt, & ſinum etiam in quo caput femoris voluitur. Verùm propriè ab anatomicis dicitur ἡ κοτύλη cauitas oſſis profũdior, in quam alterum os inſeritur. quæ verò non eſt tam profunda ſed ſuperficiaria, γλήνη ab Hippocrate appellatur. Il. ε, Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. Vbi annotat Euſt. non tantùm μηροῦ eſſe κοτύλην, ſed etiã ὤμου ſuam habere κοτύλην, videlicet τὸ κατ' αὐτὸν κοῖλον τῆς ὠμοπλάτης. Gorræus verò latius quoque ab anatomicis extendi annotat. Sed & Marſyas apud Athen. lib. 11, τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν ſcribit vocari ἄλεισον & κύλικα. adeo vt hæc κοτύλη fortaſſis dicta videatur à ſimilitudine τῆς κοτύλης pro poculo acceptæ. Κοτύλαι vocantur etiam τὰ περὶ τὰς πλεκτάνας τῶν πολυπόδων πυκνὰ κοῖλα σηράγγια, vt tradit Euſtath. quæ infrà κοτυληδόνες. Κοτύλαι dicuntur & Cymbala, τὰ κύμβαλα, vt Athenæus & ex eo Euſtath. docet. citantes hæc ex Æſchyli Hedonis, ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. Sic enim apud Euſtathium ſcribitur, meris anapæſtis: apud Athen. autem ὀτλόβει. Κοτύλη capitur etiam pro vaſculo quodam ſeu poculo concauo, forma ſcutellæ vt videtur. Marcell. Dioſcor. interpr. ſcribit fuiſſe hæc vaſa ea forma quæ nunc quoque in fictilibus poculis videtur quibus pauperes & qui in cœnobiis degunt, vtũtur, ac hodiéque cotylas Italicè appellari. Quoties autem, ſeruata eiuſdem vaſculi forma, in alium transferebatur vſum, oxybaphum vocatum fuiſſe, quòd in cœna aceto plenum ad intinctus poneretur: id eſt acetabulum: forma orbiculari, profunda & ſine marginis latitudine. Athen. lib. 11 ex Diodoro tradit Homerum κοτύλην vocaſſe quem nonnulli κότυλον: non eſſe autem κύλικα, eo quòd aures non habeat, ſed ſimilem λουτηρίῳ βαθεῖ. Apollodorus verò apud eundem ſcribit eſſe ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At Simmias apud eũdem ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Hom. Od. ρ, de Vlyſſe mendico, δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύρνον καὶ κοτύλην. Il. χ, de orphano ſeu pupillo, Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε· Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, cotylam præbuit libandam extremis labris, ſeu μικρὰν κυπελλίδα, vt Euſt. exponit. Ariſtophanes Cocalo apud Athen. lib. 11, κεκραμέναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου, de quibuſdam vetulis potantibus. Apud eundem, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου. in quo verſu prouerbiali alicubi pro κοτύλης legitur κύλικος, quod & Gellius agnoſcit, dicens ei reſpondere hunc Latinum, Multa cadũt inter calicem ſupremáq; labra. Ariſtoph. Pluto, — πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα. Κοτύλη eſt etiam menſura liquidorum, eadem quæ Romanis Hemina, vt Diodorus & Heraclitus apud Athen. tradũt. Cum quibus facit & Fannius Palæmon, quum ait, At cotylas (quas, ſi placeat, dixiſſe licebit Heminas) recipit geminas ſextarius vnus. Qui quater aſſumptus ſit Graio nomine chœnix. Κοτύλη (inquit Gorr.) eſt mẽſura liquidorũ apud Atticos, capiẽs τέταρτα δύο, hoc eſt quartaria duo, ſiue Italicas vncias nouem menſurales, quæ ad ſeptem & dimidiam põderales reducuntur, vt autor eſt Gal. lib. 5 τῶν κατὰ γένη. Alio nomine Græcis τρύβλιον dicitur & ἡμίξεστον, id eſt dimidius ſextarius. Siquidem ὁ ξέστης duas cotylas continet. Sunt qui κοτύλην Latinè heminam interpretentur, & ſatis quidem bene. quia nulla eſt Latinis menſura quæ propius ad κοτύλην accedat. Nec tamen eædem menſuræ ſunt. κοτύλη enim vncias Italicas nouẽ capit, vt diximus: hemina autẽ Romanorũ vnã præterea cõtinet. Verùm annotat idẽ Gorræus ex Gal. l. 4, De tuenda ſanit. quoſdã medicos Romanos κοτύλην pro libra vſurpaſſe, ἴσων τῶν κοτυλῶν Ἰταλικῶν, ἃς δὴ καὶ λίτρας ὀνομάζουσι: alios verò etiã libra maiorem feciſſe κοτύλην, atque ἑκκαίδεκα οὐγγίας Ῥωμαϊκὰς ἔχειν τὴν ἐν ταῖς φαρμακίτισι βίβλοις γεγραμμένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν κοτύλην. Integrum locum apud eum reperies. Apud Marcellum empiricum ex Hippocrate, ἡ χοίνιξ

ἔχει κοτύλας δ. ἡ κοτύλη ἔχει ἡμίξεστον α. τὸ τρύβλιον δὲ κοτύλη ἐστὶν Ἀττική. τὸ ὀξύβαφον δὲ τέταρτόν ἐστι κοτύλης. ὁ κύαθος ἕκτον ἐστὶ κοτύλης. Ibidem, ἡ Ἑλληνικὴ κοτύλη τοῦ ἐλαίου ἔχει λι.α, ἡ δὲ Ἰταλικὴ κοτύλη ἔχει ſο θ. ἡ δὲ Ἀλεξανδρίνη κοτύλη ἐλαίου μὲν ἔχει ſο η, οἴνου δὲ ſο θ. Vnde apparet diuerſam fuiſſe cotylam olei & vini: item Italicam & Græcam. Aliquanto pòſt, ἡ κοτύλη ἔχει ſο θ, ſο ι, λί.α, ſο γ. Et Paulus Ægin. ἡ κοτύλη, ταυτὸν μὲν εἰπεῖν τὸ τρύβλιον, ἔχει μύστρα μεγάλα γ, ὀξύβαφα δὲ ϛ. Item aliquanto pòſt de Italicis menſuris olei, vini, mellis, ἡ κοτύλη ſο θ, ſο ι, ſο ιγ, S. Sed & aridorum κοτύλη menſura fuit apud Atticos: continebat autem ὀξύβαφα quatuor, ſiue vncias nouem menſurales, vt idem Gorr. annotat. Thucyd. apud Athen. lib. 11, ἐδίδοσαν μὲν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου: vel κριθῶν, vt Euſtath. legit. Ariſtoph. apud eundẽ, Ὁ δ᾽ ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας, εἴκοσι ἀπολογίζεται. Eius nota fuit apud Græcos Κ°.

¶ Κοτυλήρυτος, SIVE Κοτυλήρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vola hauſtus, vel Quantum vtraque manu haurire potes. ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενος, vt exponit Ath. l. 11, ſeu ὁ τῇ κοτύλῃ ἀρυόμενος, vt Euſtath. qui alibi ſic ſcribit, κοτύλη, τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον, ὃ τοιαύταις ἄν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. Paulo autem pòſt, κοτυλήρυτον, ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. Il. ψ, Πάντη δ᾽ ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρρυτον ἔρρεεν αἷμα. Quod verò ad ſcripturam attinet, rectius vno ρ cum Euſtathio ſcribi videtur: reperitur tamen & gemino tum apud Ath. tum in noſtro manuſcripto Homero. vbi illud κοτυλήρρυτον exponitur τοσοῦτον τῷ πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι, id eſt vola manus, vel etiam quouis κοίλῳ. id eſt concauo vaſe, veluti ſcutella, aut ſimili.

¶ Ἐσκοτύλη, ης, ἡ, Ludus quidam qui & ἐν κοτύλῃ dicitur, de quo paulo antè ex Athen. Poll. & Euſtath. De eodem hæc ſcribit Pauſanias apud Euſt. ἐσκοτύλη, παιδιά τις ἐν ᾗ, κοιλάναντες χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. quæ ad verbum citantur ab Athen. lib. 11. Idem Pauſan. apud eundem Euſt. παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐσκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον. ὁ δ᾽ ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ, καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο. appellatã autẽ ἐσκοτύλην ſcribit quoniã τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς dicitur κοτύλη, εἰς ὃ ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος.

¶ Δικότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duarum cotylarũ eſt, ſeu Duas cotylas habens, id eſt duas carunculas concauas circa cirros. dicitur de piſcibus quibuſdam ex eorum genere qui μαλάκια appellantur. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 4, c. 1, de eledone polypi ſpecie, μήκει τε διαφέρουσα τῶν ποδῶν καὶ τῷ μονοκότυλον εἶναι μόνην τῶν μαλακίων. τὰ γὰρ ἄλλα πάντα δικότυλά ἐστι. Vbi Gaza vertit, Quod vnum ex mollium numero ſimplicem acetabulorum ordinem agat: cætera nanq; omnia duplici caliculãtur. Item lib. quarto, c. 1.

¶ Μονοκότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnam concauitatem habet in cirris ſuis ſeu flagellis. In quo vnum tantùm acetabulum eſt. Dicitur de quodam polyporum genere vt videre eſt in præcedenti δικότυλος.

¶ Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, Dimidiata cotyla, ſeu hemina, Dimidia cotylæ ſeu heminæ pars. Dioſcor. lib. 5. VNDE Ἡμικοτυλιαῖος, ου, ὁ, Qui eſt dimidiatæ cotylæ ſeu heminæ. vt ἡμικοτυλιαῖος οἶνος apud Dioſcoridem lib. 8, Vini cotyla ſeu hemina dimidiata, Vini tantum quantum dimidiata cotyla capiatur.

Κοτυλιαῖος, ου, ὁ, Cotylæ menſuram æquans. Laertius, κοτυλιαῖον ποτήριον, poculum capiens heminam. Bud. AT Κοτύλαιος, Exiguus inſtar cotylæ: nam κοτύλαια Heſychio ſunt μικρὰ, παρὰ τὴν κοτύλην. Item κοτύλαιον montis nomen. Æſchines contra Cteſiph. τὸ κοτύλαιον ὀνομαζόμενον ὄρος.

Κοτυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui cotylæ formam repræſentat, Cotylæ formam referens. Athen. libro 11, κυαθίς, κοτυλῶδες ἀγγεῖον.

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, Cauitas: vt κυάθου κοτυληδὼν apud Nicandrum, Cyathi cauitas, id eſt Cauum illud in cyatho. In Alexipharmacis, Ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη. ¶ Κοτυληδὼν dicitur etiam cauum illud in quo femoris caput vertitur, ſicut & κοτύλη Homero. Latinis Acetabulum. Plinius libro 28, capite 11, Item oſſa ex acetabulis pernarum circa quæ coxendices vertuntur. Ariſtoteles Hiſtoriæ animalium libro 1, capite 13, τὸ μὲν οὖν ἐφέδρανον, γλουτός. τὸ δὲ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρὸς, κοτυληδών. Et libro 3, capite 7, κάτω δ᾽ ἡ περαίνει μετὰ τὸ ἰσχίον, ἡ κοτυληδών ἐστι, καὶ τὰ τῶν σκελῶν ἤδη ὀστᾶ. ¶ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, ſeu concauæ partes in polyporum flagellis ſiue cirris. quo ſignificatu κοτύλη quoque ſuprà attuli ex Euſtathio. Athenæus libro 11, καὶ αἱ τοῦ πολύποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ἐπιφύσεις, περιφερεῖς κοτυληδόνες, videlicet dicuntur à κοτύλη. Ariſtoteles Hiſtoriæ animalium libro 4, cap. 1, ὁ μὲν οὖν πολύπους καὶ ὡς ποσὶ καὶ ὡς χερσὶ χρῆται ταῖς πλεκτάναις. Et paulo pòſt, καλεῖται δὲ ῥάχις τὸ λεῖον, οὗ πρόσω αἱ κοτυληδόνες εἰσί. Et paulo antè, ἐπὶ δὲ τῶν ποδῶν αἱ κοτυληδόνες ἅπασιν εἰσί. De quibus Plinius; Omnes brachiis, vt pedibus ac manibus, vtuntur. Item, Per brachia velut acetabulis diſperſis, hauſtu quodam adhæreſcunt. Item, Luctatur enim complexu, & ſorbet acetabulis ac numeroſo ſuctu detrahit. Vbi brachia vocat quas Ariſtoteles πλεκτάνας, & acetabula quas ille κοτυληδόνας. Apud Homerum autem κοτυληδόνας Euſtathius accipi vult ſynecdochicè pro ipſis brachiis ſiue cirris quæ πλεκτάναι appellantur, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων αἱ φανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκειν), ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις. vnde & denominantur. Od. ε, — πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ¶ Κοτυληδών, Vmbilicus Veneris, herba folium habens acetabuli figura (vnde & nomen) orbiculatim & ineuidenter concauum: cauliculo breui qui è medio proſilit, in quo & ſemen ineſt, radice oliuæ modo rotunda. Eſt & alterum cotyledónis genus, quod ab aliis κυμβάλιον nominatur, pinguibus foliis, latioribus, ligularum modo denſis, circa radicem medium oculi ambitum deſcribentibus, vt in maiori ſemperuiuo. Gorræus. Dioſcorides libro 4, cap. 92, κοτυληδὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ κυμβάλιον. φύλλον ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον. Plinius libro 25, capite 13, Cotyledon, paruula herba, cauliculo tenero, puſillo, pingui folio & concauo vt coxendices. Scribonius Largus tradit eam habere ſimilia folia cymbalis. quemadmodum ab Æſchylo cymbala vocari κοτύλας ſuprà dictum fuit. ¶ Κοτυληδόνες ora venarum & arteriarum intra vterum eminentia & quodammodo nodoſa, non multum hæmorrhoidibus ani diſſimilia, aut cotyledonis herbæ foliis orbiculatis & parum concauis. ſeruatur nanque in medio ipſorum orificiorũ parua cauitas in cotyles modum. Hæc Gorr. Et paulo poſt, vbi vſum & officia earum explicauit, Alii verò (vt refert Galenus) nullas prorſus vtero mulieris κοτυληδόνας ineſſe crediderunt: quos tamen ipſe & doctiſſimorum virorum teſtimoniis & ipſa anatomia reuincit. inſunt enim & mulieribus, quanuis minores quàm quæ in vaccis, capris, ceruis, atque aliis eiuſmodi animalibus apparent.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, ἡ κοτύλη τοῦ ἰσχίου, hoc eſt, concauitas coxendicis, apud Hippocr. ἐν τῷ μοχλικῷ, & lib. 2 De morbis, teſte Gorr.

Κότυλος, ου, ὁ, Cotyla: poculi genus, idem cum eo quod Homero κοτύλη, ſi Diodoro apud Athenæum credimus, qui tamen addit, δύνασθαι τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καί τισι τῶν Ἰώνων λεγόμενον κότυλον vocari ab Homero κοτύλην, ὃν ὅμοιον ὄντα τῶν προειρημένων ἓν οὖς ἔχειν. Idem Athenæus aliquanto antè, τὰ μόνωτα ποτήρια, κότυλοι. Ibidem ex Diodoro tradit, παρὰ Σικυωνίοις ἐπιπολάζειν τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ, ἔχειν δὲ καὶ οὖς ἐνιαχοῦ. Ap[…]dem Pamphilus ſcribit eſſe ποτηρίου εἶδος ἴδιον Διονύσου. Eubulus de ſacerdote, τὴν καλὴν σκυλῶ ἔχων οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ. Ion, κότυλον οἴνου πλέων. Aliquanto pòſt de Phiditiis apud Lacedæmonios, εἰ δέ ποτε πλεῖον πιεῖν βουληθείη, προσπαρετίθεσαν τοῖς καλουμένοις κοτύλοις, κάλλιστα καὶ ἀποτώτατα ἐκπωμάτων. ¶ Eſt & menſuræ nomen apud Marcellum empir. Cotylos (inquit) habet vncias quatuor: quod facit cyathos duos & cochlearia ſex. Item cotylus triunciarius habet heminæ tertiam partem. Eſt igitur diuerſa ſignific. huius cotyli & cótylæ.

Κοτυλίσκη ET Κοτυλίσκιον, ου, τὸ, Parua cotyla. κοτυλίσκην citat Athen. lib. 11 ex Pherecrate. A[…]κοτυλίσκιον ex Ariſtophanis Acharn, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον, ſe

ἀποκεκρουσμένον, vt Euſtath. legit. SED Κοτυλίσκος, ου, ὁ, diminut. eſt à κότυλος. Vocatur autem κοτυλίσκος ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ ᾧ χρῶνται οἱ μύσται, vt tradit Athenæus lib. 11 ex Nicandro Thiatyreno, adducente hunc ex Ariſtoph. Nub. locum, μηδὲ στέψω κοτυλίσκον. Sed perperam apud Athen. ſcribitur οἷς χέονται, pro ᾧ χρῶνται, quod apud Heſych. habetur: qui κοτυλίσκους quibuſdam eſſe dicit τὰ μόνωτα ποτήρια, vt κότυλοι ſuprà. item ſpeciē quandam placentæ: præterea κοίλωμα, ſicut & κοτύλη accipi dictum fuit: item βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον.

Κοτυλίζω, Fut. ίσω, Heminatim vendo. Propriè de vino dicitur, ſed metaph. & de aliis quæ non aceruatim ſed particulatim vendūtur, ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. Ariſtoph. Κιρναίτης γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζεται τοῖς πένησιν. Pherecr. apud Poll. μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν. In propria ſignificatione accipitur apud Ariſtot. in 2 Œcon. τοῖς δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πωλεῖσθαι, heminatim venditare. B.

ΚΟΥ͂ΦΟΣ, ου, ὁ, Leuis, Non pōderoſus. Ariſtoph. Ranis, ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς. Et κοῦφαι ἐσθῆτες apud Herodianū. Et κοῦφα κρέα apud Ariſtot. Ethic. 6. Huic opponitur βαρὺς, vt Lat. Grauis opponitur Leui. Plato Minoe, πότερον τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται, τὰ δὲ ἔλαττον, κουφότερα. Sic in iſto eiuſdem Platonis dicto opponuntur, λόγου κουφοτάτου πράγματος, βαρυτάτη ζημία καὶ παρὰ θεῶν ἕπεται καὶ παρὰ ἀνθρώπων. quod dictum ſæpe à Plutarcho commemoratur. Syneſ. quoque ad hoc reſpiciens (ſed tāquam prouerbiale afferens, non adſcripto autoris nomine) ſcripſit, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, κουφοτάτου πράγματος, λόγου, βαρυτάτην τὴν τιμωρίαν ἐξέτισε. Vt autem hîc βαρυτάτη τιμωρία (& in loco illo Plat. βαρυτάτη ζημία) dicitur, ita viciſſim κουφοτάτη τιμωρία alibi, & κουφοτέρα τιμωρία apud Philonem, ἔδεισε μὴ κουφοτέραν ἀναπράξῃ τιμωρίαν. Simili autem metaph. Latini leues pœnas & graues pœnas dicunt.

At in hoc prouerbio Κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, accipitur κούφη in propria ſignificatione. ſonat enim ad verbum, Leuis terra hunc tegat. eſtque precantis quietem mortuo. vt paſſim apud Latinos, quum dicunt, Sit illi terra leuis. Huc pertinet iſte Iuuenalis verſus, Dii maiorum vmbris tenuem & ſine pondere terram. Suidas autem verbis illis κούφη γῆ τοῦτον καλύπτοι, ſubiungit ἀντὶ τοῦ μετέωρος. deinde λέγεται δὲ γῆ γῆς κουφοτέρα, &c. quæ aliò pertinent. Sciendum eſt porro dici etiam breuius κούφη γῆ, vt in hoc loco Iuliani imp. in epiſtola ad Hermogenem ὕπαρχον Αἰγυπτίων, quæ eſt 23, ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ ὁ λόγος.

Κοῦφα σπέρματα apud Theophraſtum, Leuia ſemina, id eſt, quæ terram nimia defrugatione non exinaniūt. in vulg. lex.

Κούφη ὅπλισις, Leuis armatura. Philo De vita Moſis l. 1, καὶ τοὺς ἄλλους παραλαβὼν ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως. Sic autem Plut. in Fabio κούφην στρατιὰν dixit, πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέστελλε τὴν κούφην στρατιὰν, ἔπειτα τοὺς ἱππεῖς.

Κοῦφος, Leuis, id eſt Remiſſus, Languidus. vt apud Dioſcoridem, ἐὰν κούφῳ πυρὶ, κινῶν πραέως. Idem, κόψον κούφως ἐν ὅλμῳ. Apud eundem κούφη ἀνθρακιὰ, alibi μαλακὴ dicta. ‖Et κοῦφαι σικύαι medicis Cucurbitulæ quæ ſine ſcarificatu cutim laxant. in v. l.

Κούφη ἐλπὶς, ſeu Κοῦφαι ἐλπίδες, Leuis ſpes, Exigua ſpes. Quæ ex leui occaſione cocipitur, ſeu Cui[9] concipiendæ leuis eſt occaſio. Herodian. l. 2, οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες. Ibidem, ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυποῦντος καὶ κούφαις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Quanuis autē ita his in locis exponam, nō ignoro Budæū κούφη ἐλπὶς vertere Bona ſpes & hilaris, in iſto Thucyd. loco, lib. 2, καὶ αὐτοὶ τὸ παραχρῆμα ἀνεθάρρει, καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης μηδ' ἂν ὑπ' ἄλλου νοσήματός ποτε διαφθαρῆναι. Nō ignoro item ſcholiaſtem κούφης exponere τῆς κουφιζούσης αὐτοὺς ἀπὸ τῆς λύπης. ſed ab vtroque diſſentio, & leuem ſpem dici potius exiſtimo quam leuiter & inconſideratè aliquis concipit, aut quæ leui quodam gaudio animum afficit. Horatius certè videtur ad κούφην ἐλπίδα ſeu potius κούφας ἐλπίδας reſpexiſſe quum dixit, Mitte leues ſpes & certamina diuitiarum.

Κοῦφος ἄνθρωπος, Homo leuis, Ventoſus. Herodianus lib. 5, πείθει αὐτὸν, κοῦφον ἄλλως καὶ ἄφρονα νεανίαν. Idem lib. 2, φύσει τι κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, εἰς καινοτομίαν τε τῶν καθεστώτων ἐπιτήδειον. Idem lib. 7, τοῦ δὲ Ῥωμαίων δήμου τὸ κοῦφον καὶ εὐμετάβολον οὐκ ἀγνοεῖτε, id eſt Leue inſtabiléque ingenium, Polit. interpr.

Κοῦφαι νῆες, Vacuæ naues. vnde κουφίζω, Exonero. B.

Κούφως, Leuiter. Accipitur autem variis modis, ſicut & nomen κοῦφος, quemadmodum & apud Latinos Leuiter varias nominis Leuis ſignificationes ſequitur. Thucydides lib. 4, ἄνθρωποι κούφως ἐσκευασμένοι, id eſt ψιλῇ ὁπλίσει ὡπλισμένοι, inquit ſcholiaſtes. Lat. Leuiter armati. vt κούφην ὅπλισιν paulo antè interpretatur Leuem armaturam. ‖Κούφως κόψον, vide paulo antè in Κοῦφος pro Leuis, id eſt Remiſſus, Languidus. ‖Κούφως φέρειν, vt Latinè Leuiter ferre (quod & Modicè ferre, Moderatè ferre) cui opponitur Grauiter ferre. Eurip. Medea, Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. ‖Κούφως, Leuiter, Temerariè. At verò apud Homerum Od. θ, v. 201, Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι. exponit Euſt. ἐπηρμένον, & θρασύτερον. itidémque ſcribit Porphyrius Quæſt. 16 in Homerum, quum dicitur κουφότερον μετεφώνεε, oportere nos intelligere, verba quæ ſubiungentur, eſſe κοῦφα καὶ ἐπηρμένα, vtpote Vlyſſe propter victoriam magnificè loquente.

Κουφότης, Leuitas: cui opponitur βαρύτης, id eſt grauitas. In hoc autem Theophraſti loco De hiſtoria plantarum lib. 4, cap. 9, πάντα γὰρ ταῦτα συνεργεῖ καὶ πρὸς πλῆθος καρποῦ καὶ πρὸς κουφότητα τῆς γῆς, καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι. vbi κουφότητα γῆς oppoſitam τῷ καρπισμῷ (id eſt defrugationi apud Columellam) dici quidam putant reſpiciendo ad ea ſemina quæ κοῦφα vocari, dictum modò fuit. ‖Κουφότης, Leuitas mentis: ſicut κοῦφος, homo leuis & ventoſus.

C. Ὑπόκουφος, ου, ὁ, Aliquantum leuis, Aliquantum leuitatis habens. tam in propria ſignificatione quàm in metaphorica.

Κουφίζω, Leuo, Eleuo, Subleuo. A Budæo exponitur Erigo & Subleuo in iſto Herodiani loco, κουφίσας ἑαυτὸν τοῦ σκίμποδος. Simplici autem Leuo redditur in hoc Ariſtotelis loco De mundo, αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις. Et apud Euripidem in Rheſo, λόγου δὲ δίς τόσον μ' ἐκούφισας. Rurſum βάρος κουφίζειν Budæus apud Baſilium vertit Tollere onus. Tale eſt autem apud Sophoclem in Antigone, Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί; (Apud eundem verò κουφίζειν ἅλμα κυνῆς exponitur Exire è galea ſaliendo leuiter, id eſt agiliter) Accipitur autem κουφίζω & generalius pro In altum tollo, quod eſt Eleuo ad verbum.

Κουφίζω, Leuo, metaphoricè. Xenophon, ἴσως ἄν τι σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte leuare poſſimus.

Κουφίζω (inquit Budæus) Leuo, id eſt Erigo afflictū & conſolor. Ariſtoteles, κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. Demoſthenes in Epitaph. χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς λόγῳ κουφίσαι. Et cum genitiuo, κουφισθεὶς τοῦ πάθους, Leuatus malo. ex Ariſtotele in Problem. Affertur præterea κουφίζεσθαι ex Thucydide pro Alacrē & hilarem eſſe.

Κουφίζω, Exonero, vide in Ἀποκουφίζω.

Κουφίζουσα γῆ neutra ſignificatione pro κούφη γῆ, vt quidem exponit Tzetzes in hoc verſu Heſiodi in Ergois, Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν. id eſt, ἔτι κούφην οὖσαν, καὶ μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογγώδη. In vulgatis lexicis exponitur Terram leuem & non lutoſam.

Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, Leuatio, Subleuatio. ‖Item κουφισμὸς pro ea quam grāmatici ἔκθλιψιν appellant. apud Euſt.

Κούφισμα, ατος, τὸ, Leuamen, Subleuamētum, Alleuamentum. Ex Eurip. in Phœniſſis.

C. ἈΝΑκουφίζω, Alleuo, Subleuo, Erigo, Attollo. vt ἀνακουφίζω παρὰ βυθῶν apud Sophocl. Sic autem accipi & ſimplex κουφίζω, dictum antea fuit.

C. ἈΠΟκουφίζω, Leuo, Subleuo, Exonero. Plutarchus in Pericle, ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλου τὴν πόλιν. Itidem verò ſimplex κουφίζω pro Exonero accipi tradit B.

addens,hanc ſignificationem ſumptam eſſe à κοῦφος ſignificante vacuum:vt quum κοῦφαι νῆες appellantur vacuæ naues.

C.ΈΚκουφίζω,Leuo,Subleuo,pro κουφίζω,ſeu ἀποκουφίζω.

C.ΈΠΙκουφίζω,Eleuo, In altum tollo. Sophocles, πλευρὰς σὺν ἐμοὶ παῖδ᾽ ἐπικούφιζε. vbi exponitur ἀνάβαςαζε.. Philo De mundo, πρὸς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίζουσα αὐτὴν ἀναδραμεῖται, vbi redditur Erigens, item Arrigens: hoc modo, Ad naturalem ignis motum ſe arrigens, ſurſum reſiliet. Idem ἐπικουφίζεσθαι & ἐπιῤῥέπειν inter ſe oppoſuit, ſcribens, ἐν μέρει μὲν [αἱ χεῖρες] ἐπικουφίζοντο, ἐν μέρει δ᾽ ἐπέῤῥεπον. vbi ἐπεκουφίζοντο redditur Leuabantur,at ἐπέῤῥεπον,Ingraueſcebant.

Ἐπικουφίζω,metaphoricè,vt Latinè Leuo(quum dicitur Laborem leuare,vel dolorẽ.) quam metaphoram & ſimplici κουφίζω dari dictum fuit antea. Sed à Xen. ἐπικουφίζειν accipi videtur pro Alacrem reddere, ſeu alacriorem, in hoc loco qui extat Pæd.7, pag.103 meæ editionis, in fine, παρακάλει τοὺς σὺν σοὶ εἰς τὴν ἐμβολὴν, τῷ μὲν προσώπῳ παραθαῤῥύνων, ταῖς δ᾽ ἐλπίσιν ἐπικουφίζων. Videtur autem ideo ἐπικουφίζειν accipi pro Alacrẽ reddere,quòd qui alacri eſt ad rem quampiam agendam animo,eius corpus alacritas illa agilius quodammodo reddere videtur. At Cicero apud eundem ſcriptorem ἐπικουφίζειν vertit Leuiorem facere. Vtriuſque autem locum proferam. Xenophon igitur Pæd. lib.1, Cambyſes filium ſuum inſtituens,inter alia hæc dicit, θάῤῥει μέντοι ὦ παῖ. εὖ γὰρ ἴσθι τοῦτο,ὅτι τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου, ἀλλ᾽ ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι. Cicero autem Tuſcul.lib.2, ſcribit, Itaque ſemper Africanus Socraticum Xenophontem in manibus habebat, cuius in primis laudabat illud, quòd diceret eoſdem labores non eſſe æquè graues imperatori & militi: quòd ipſe honos laborem leuiorem faceret imperatori.

C.2.Συνεπικουφίζω,Vnà cum aliquo ſubleuo, Ad ſubleuandum adiuuo.Qua in ſignific. dicitur & Συγκουφίζω.

C.2.Ὑπεπικουφίζω,Aliquantum ſubleuo. At in v.l.exponitur ſimpliciter Subleuo.

C.ΣΥΓκουφίζω,Simul leuo,Simul attollo,ſeu Simul erigo, aut Adiuuo in leuando,ſeu attollendo, aut etiam portando.vt in hoc Sexti philoſophi loco, in eo Pyrrhoniarum hypotypoſeωn opere quod à me Latinitate donatum eſt:libro 3,cap.2,συνεργὸν δὲ [αἴτιον εἶναι] ἡγοῦνται ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν,καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥαςώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα. οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βαςαζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο, id eſt (vt ibi ſum interpretatus)Συνεργὸν autẽ [αἴτιον putant eſſe] Cauſam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus. vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis adueniens, vnà cum ipſis illud portando ſubleuat. Quòd ſi liceat βαςάζειν ibi accipere pro Attollere(in qua ſignificatione accipitur ἀναβαςάζειν à ſcholiaſte Sophoclis) tunc & συγκουφίζειν fuerit Adiuuare in attollendo.

ΚΡΑ'ΔΗ, ης,ἡ,Ramus ficulnus,Surculus ficulneus. Theophr.De cauſ.pl. lib.5,cap.1,ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὑτοῖς βλαςητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ,τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐξαπτύοντα τῶν δένδρων. οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν,ἀλλ᾽ ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει, καθάπερ θαλλία, κράδη, κλῆμα. καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Vbi nota κράδην eſſe ex genere eorum quæ dicuntur τὰ ἐξαπτύοντα τῶν δένδρων ἅπερ ἔχουσιν ἀρχάς τινας ἐν αὑτοῖς βλαςητικὰς,id eſt ex genere ſiue κλώνων ſiue κλάδων ſiue πτόρθων: ſed ficus propriè eſſe, vt θαλλία oleæ, & κλῆμα vitis.Galeno in Lex. Hippocratico,κράδαι ſunt συκῆς οἱ ἀκρέμονες.Rurſum Theophraſtus Hiſt.plant.lib.2,cap.7,φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ,ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύσας σφυρᾷ παίσῃ,ἄχρις οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς· εἶτ᾽ αὐτῆς ἄμμου βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ.Vnde Plinius lib.17, cap.17, Defractos ſerere ramos docuit [caſus,] quum pali defixi radices cepiſſent. Multa ſic ſeruntur, in primiſque ficus, omnibus aliis modis naſcens præterquam talea: optimè quidem ſi vaſtiore ramo pali modo exacuto adigatur altè,exiguo ſuper terram relicto capite, eóque ipſo arena coopertο.Et lib,1,cap.14, ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ δρυῒ καὶ μάλιςα ἐν πλατάνῳ.Vbi Gaza vertit Quædam veluti cradæ. Vulg.lex.hîc morbum eſſe volũt illum qui κράδος vocatur.de quo in ſequent. Item apud Suid.ἡδεῖον δὲ τὰς κράδας οἱ Λακεδαιμόνιοι.id eſt κατέκοπτον, vt ipſe exponit. Item, οἱ μὲν οὖν πέρδικες ἐπὶ τῶν κραδῶν ἕνα μέλαν ἢ δύο ᾄδουσι. ‖Etymologiſtes autẽ ſcribit κράδας eſſe non ſolùm κλάδους τῆς συκῆς ſed etiam παντὸς τοῦ ἀκροδρύου. quomodo ab Heſiodo vſurpatum videtur quum ait Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Euſtathio item eſt aut folium ficulnum,aut etiam generaliter quoduis folium.

‖Nicãdrum verò κράδην acceſſiſſe pro ficu ſylueſtri tradit ipſius ſchol.in Ther.v.853, Σὺν δὲ κράδης κυεούσας ἀποτμήξαιο κορύνην. Et ſub finem Alexiph. Πολλάκι δ᾽ ἀζαλέοντα κράδην ἀπὸ ἐρινεοῦ σπερμὸς τε σελίνου Ἴσθμιον. At Suidæ κράδη eſt συκῆ,vt & Heſychio,id eſt ficus. ‖Quod verò in tragœdia dicebatur μηχανὴ,illud in comœdia κράδη, vt Poll.ſcribit,dicens eſſe συκῆς μίμησιν.nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν. Heſychio autem κράδη eſt ἀγκυλὶς ἐξ ἧς ἀνήπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι. Sic verò in v. l.annotatur de hoc κράδη,Κράδη, Hamus vel pegma ex quo aliquid ſuſpenditur. Aliquando ea pegmatum ſpecies quæ in ſcenis ad ficulneæ arboris imaginem produci ſolebant. Addunt verò hæc verba ex Zenodoto, ἀγκυλὶς,ἀφ᾽ ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοὺς μιμούμενοι ἐπιφάνειαν, ζωςῆρσι ταινίαις κατειλημμένοι.

Κράδος,ου,ἡ,idem quod κράδη, Ramus ficulnus. Dioſcor. l.2 de ficu ſylueſtri loquens,αἱ δὲ κράδοι βοείοις κρέασι καθεψόμεναι εὐέψητα ταῦτα ποιοῦσι.Sic enim ibi ſcribitur,videlicet κράδοι,& ſic legit etiã B.ſed quædã editiones habent κράδαι. ‖Eſt & vitium ſeu morbus in ficu.Theophraſtus Hiſt.plant. lib.4, cap.16, ἁλίσκεται συκῆ μάλιςα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ.καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν,ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι. καὶ γὰρ καλοῦσί τινες κράδους,ὅθεν τοὔνομα τῇ νόσῳ. Vnde Plinius l.17, cap. 24, Verùm vt homini neruorum cruciatus,ſic & arbori:ac duobus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc eſt radices,erumpit vis morbi,aut in articulos, hoc eſt cacuminum digitos, qui longiſſimè à toto corpore exeunt.Inareſcunt ergo, & ſunt apud Græcos ſua nomina vtrique vitio.vndique primò dolor,mox & macies earum partium fragilis, poſtremò tabes morbúſque, non intrante ſucco aut non perueniente: maximéque id fici ſentiunt.Hoc & κράδη dicitur,vt tradunt v.l.

C.Κραδοπώλης,ου,ὁ, Surculorum ficulnorum ſeu ficuum venditor.Vide comp.ſequens.

C.Κραδοφάγος, ου, ὁ, Qui ficos comedit aut ficulnis ramis foliiſue victitat. συκοφάγος, κραδοφάγος,vt Heſych.exp. Significat etiã τὸν ἀγροῖκον,vt idẽ annotat.Itẽ apud Euſt. quidam grammaticus, οἱ ἄγροικοι καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλαι,ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων πορίζόμενοι.Quibus verbis videtur ſignif. homines ruſticos & qui ex rebus vilibus quæſtum faciant.Ruſticum & ſordidum (inquit Eraſmus in Chil.) veteres κραδοφάγον per iocum appellabant quaſi κραδαιοφάγον. nam κράδαια vocant arboris fici folia. Iidem dicebantur βαλανοφάγοι, quaſi priſco more glandibus viuentes. Vide & κράδαιον. Apud Heſych.verò ſcribitur κραδαφάγος.

Κράδαλοι,Rami ficulni.κλάδοι συκῆς,Heſych. AT Κραδαλὸς,οῦ,ὁ,Vibratilis, Qui facilè concutitur ſeu quaſſatur. ἀκράδαντος καὶ ἀκίνητος,vt Euſtath.exp.

Κράδαιον,ου,τὸ,Folium ficulnum. Poll.ἐκ δὲ τούτων ἂν εἴη καὶ ὁ κραδοφάγος.τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν· ἐπεὶ κράδαια τὰ φύλλα τῶν συκῶν.

Κραδάω,Cradatione infeſtor.In vulgatis lexicis ex Theophr. Eſt autem morbus quidam ficui peculiaris de quo in κράδος. ‖Item Vibro, Concutio, Quatio,à κράδη, vt Euſtathius tradit contra Etymol. κράδη à κραδάω.Videtur autem κραδάω eſſe Quaſſo ſeu concutio aut agito.vt folia ſolent concuti aut agitari à vento.nam κράδη generaliter pro quouis folio accipi Euſtathius annotat. Homer. Iliad.ν,νέρθε δὲ ποσσὶν Ἤϊε μακρὰ βιβὰς,κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος,prælongam vibrãs ſeu quatiẽs haſta: de Aiace.Quo verſu Suetonius ſcribit Veſpaſianum imperatorem vſum fuiſſe de quodam proceræ ſtaturæ improbiúſque n[illegible] verſus exta

& in Odyſſ.τ.Sic Il.γ,Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι, Ὀξὺ δόρυ κραδάων,acutam vibrãs haſtam:Cic.de ſamnitibus,Vibrant haſtas ante pugnam.

Κραδαίνω idem quod κραδάω,ex eóque deriuatum, teſte Euſtath.Vibro,Criſpo,vt Budæus interpr.apud Plut.in Apophth.. Ἀγησίλαος ἐρωτηθεὶς ἄχρι τίνος εἰσὶν οἱ τῆς Λακωνικῆς ὅροι τὸ δόρυ κραδάνας εἶπεν, Ἄχρις οὗ τοῦτο φθάνοι. Haſtã quatere dicit Virgilius,–certam quatit improbus haſtam.Silius dicit Concutere haſtam, & Tela concutere Ouidius. Et in paſſ.Iliad.ν & υ, Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤχετ'. Item, Vibro,Concutio, Tremefacio,Cum tremore commoueo,vt fit in terræmotibus.vt κραδαίνεται γῆ,μὴ κινεῖται,apud Budæũ,Terra vibratur,ſeu concutitur,non mouetur.Plinius,Nec ſimplici modo quatitur vñquã, ſed tremit vibrátque. Idem eam dicit intremiſcere.Seneca de tremore terræ loquens,Nam nec ſuccutiuntur tunc omnia, nec inclinantur,ſed vibrantur.Syneſ.epiſt.161,ἔστειλεν ὁ Θεὸς τῆς ἡμέρας πολλάκις καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι πρηνεῖς οἱ πλείους. τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο.. Item, Quaſſo,Quatio, Concutio:eo ſenſu quo Seneca dicit Terrore quatere populos,& Lucan. Tumultu ingenti bellorũ concutitur Roma.& Ouidius,Metus oſſa concutit.Plutar. Alcibiade,63,διαστῆσαι καὶ κραδᾶναι τὴν Πελοπόννησον. Idem,τοσαύτην δύναμιν ἣ καὶ τοῖς πέραν Βάκτρων Ἰνδοῖς ἐφόβησε,καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν,concuſſerat & tremefecerat. Et κραδαίνομαι,Metu concutior, Tremiſco, Horrore quatior.Plut.De Cicerone in iudicio Miloniano,κραδαινόμενος τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος,corpore præ metu vibrante & voce interrupta,vt Bud.interpretatur.Paulo antè dixerat,μόλις ἐπαύσατο παλλόμενος καὶ τρέμων. Idem Plutarch.in Alexandro, pag.230, εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης ἄφνω, πληγέντα φρῖξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα,καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἰλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν.

C.ἘΠΙκραδαίνω,Euibro,Quatio.Bud.ex Xen.

c.2.Συνεπικραδαίνω,Vnà concutio.Xenoph.Cyneg.de canibus,ἐπειδὰν δὲ περὶ τῷ λαγῷ ὦσι,δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα συνεπικραδαίνουσι.Motu crebro concutere corpus dicunt Latini.

Κραδεύω,idem quod κραδάω & κραδαίνω, Vibro,Quatio, Concutio. Vnde κραδεύειν apud Heſychium κραδαίνειν,σείειν,τινάσσειν.

ΚΡΑ'ΤΟΣ,εος,τὸ,Robur,Vires,Vis,Potentia. Homerus Iliad.η, Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε,Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ.Et Iliad.α,Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, Adiice robur & vires Troianis, vel potentiam, Auge Troianorum potentiam. Et Il.β, de Ioue,–τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον, eius enim potẽtia eſt maxima. Ariſtot.De mundo,ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et ἐν κράτει εἶναι,pro Potentem eſſe apud Thucydidem. Sæpe etiam exponitur Imperium.vt apud Herodotũ, ὑμεῖς δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην,τούτοισι περιθέωμεν τὸ κράτος. Et τῆς θαλάσσης κράτος Thucyd.lib.1, Maris imperium. Et κράτος τῆς οἰκουμένης, Imperium orbis,Athen. Itidem imperium Romanorum à Plutarcho dicitur κράτος. Heſychius κράτος vult eſſe etiam βασιλείαν,id eſt regnum, ſeu regiam dignitatem. Quò pertinet quod Euſtathius annotat in iſtud hemiſtichium Iliados μ,– σὺν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.hunc videlicet locum facere pro iis qui poſtea κράτος vocarunt βασιλείαν.

Κράτος in manu vocarũt Græci quod ad digitos vergit,tanquam manus robur.Cam.ex Poll.

Κράτος,Victoria.Odyſſ.φ, Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.Sic Heſiodus,Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι δίδοι. Itidem Sophocl.κράτος κατακτήσασθαι,victoriam comparare.Et Euripides,κράτος τῶν ἀρσένων ἔσται γυναιξὶ, Victoria maſculórum erit fœminis,pro Fœminæ vincent maſculos. Et metaphoricè nonnunquam,ſicut apud Latinos Victoria,vel Principatus,vt apud Greg.de Maximino tyranno, φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι.vbi Bud.vertit Victoriam,item Principatus,Præcipuum nomen.

AT Κατακράτος, vel potius κατὰ κράτος, Vi, vel Totis viribus.vt κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν, apud Iſocr.& Platonem,necnõ paſſim apud hiſtoricos,Vrbem vi capere, Vrbem expugnare.Thucyd.lib.8,pag.295,ἀφ' ὧν τῷ στρατεύματι παρεσκευάζοντο ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ,ἢν δύνωνται,αἱρήσοντες τὴν Ἐρεσόν. Luc.De calumn. ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι,κατὰ κράτος αἱροῦσιν,οἶμαι. Κατὰ κράτος, (inquit Budæus) Vi & armis.Plutarchus ſæpe vtitur pro Vehementer,vel Pro viribus,Omni ope.Hæc ille. Ego autem nõ à Plutar.tantùm,ſed & ab aliis antiquioribus accipi ita dico: exponens tamen etiam Acerrimè, Magno conatu,vel Omni conatu. Thucydides libro τ, καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο.Plutarchus autem dixit etiã πολεμεῖν κατὰ κράτος, Accerrimum bellum gerere.Apud Xenophontem verò κατὰ κράτος φεύγειν exponitur Totis viribus fugere, id eſt Quantum quis pedum velocitate contendere poteſt. Transfertur autem κατὰ κράτος & ad alia.vt quum dicit Plutarchus ὥστε κατὰ κράτος ἐλέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα &c.quod ego interpretor, Adeo vt validiſſimis rationibus conuictus teneatur.Hanc in quam aut huic ſimilem interpretationem dandam eſſe huic loco exiſtimo:quum alioqui ſciam doctiſſimum virum Adr. Turnebum liberius expoſuiſſe κατὰ κράτος,videlicet Manifeſtò,item Modis omnibus. Cæterùm admonẽdus eſt lector magni erroris qui in vulgatis lexicis cõmiſſus eſt in ſcribendo hoc vocabulo.quũ enim ex κατὰ κράτος factũ fuiſſet κατακράτος,aliquis poſtea,vt aduerbii formam ſeu terminationem ei daret, ſcripſit in illis κατακράτως,atque adeò locos Platonis & Xenophõtis ſimili errore implicuit.Atqui nec in vllo fideliter ſcripto exemplari ſe κατακράτως reperiſſe teſtatus eſt vnquam quiſquam,nec vllius exempli analogia confirmari poteſt.At κατακράτος coniunctum quidem, ſed cũ ὁ,in multis vet.cod.non infideliter alioqui ſcriptis, legiſſe me fateor: ſic tamen vt alteram ſcripturam malim κατὰ κράτος. Vt autem Κατακράτος, SIC Ἀνακράτος coniunctim ſcriptũ inuenitur,itidem ſignif.Totis viribus.Sed & hîc ſcripſerim potius ἀνὰ κράτος.Eſt autem alioqui rarus huius præpoſitionis vſus cum iſto nomine,pro κατὰ videlicet.

Κράτος exiſtimauit Euſtathius prius eſſe quàm κάρτος.ſcribit enim κάρτιστοι apud Homerum eſſe vel à κάρτα ſignificante λίαν,vel à κράτος per metatheſin,vt βάρδιστοι ἵπποι dicitur pro βράδιστοι. At ego crediderim potius κάρτος prius eſſe quàm κράτος, ſicut καρδία prius eſt quàm κραδία.neque tamen quum ad tribuendam vtrique ſuam ſedem ventum eſt, id eſt tam huic κράτος quàm illi κάρτος,ab illo diſſentire auſus ſum.

Κραταιὸς,οῦ,ὁ,Fortis,Viribus potens,Validus.Odyſſ.σ, Καί που τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός.Od.ο,Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον,υἷε κραταιώ.Philo De mundo, οὐδὲν τῶν ἐν ὕλαις κραταιὸν οὕτως ὥστε κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι, nihil ita validum. Interdum Validus ſeu potens in continendo aut retinendo,Tenax, vt δεσμὸς κραταιότατος apud eundem, Vinculum validiſſimum & tenaciſſimũ. In Epigr.lib.2,ἔχει γὰρ Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην, miluo rapace manum tenaciorem. tit. εἰς ἅρπαγας. In malam autem partem accipitur μοῖρα κραταιὴ, teſte Euſtathio,id eſt Violentum fatum,Nimiis viribus potens.Iliad.π,– πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Item Κραταιὸν οὖδας apud Heſychium λιθόστρωτον ἔδαφος,ſolum ſeu pauimentum lapidibus ſtratum. VNDE Κραταιῶς, Validè,Fortiter. Philo De mundo, τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως,ὑφ' ἧς καὶ διαγνίσαται,μάλα παγίως καὶ κραταιῶς ἐνειλημμένης, quamfirmiſſimè in eis atque validiſſimè implicitæ. ET Κραταιόω,Viribus potentem & validum reddo,Roboro, Corroboro. Lucæ 1, ἐκραταιοῦτο πνεύματι.Epheſ.3, δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ.1 Cor.16,στήκετε ἐν πίστει,ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. VNDE Κραταίωμα, Firmamentum. AT Κραταῖον,ου,τὸ,Conſuetum ſcripturæ aut picturæ firmamẽtum.v.l. COMP. Ἐπικραταιόω, Inſuper confirmo. Item ἐπεκραταιώθη,Præualui,Inualui.v.l.

Κρατερὸς,οῦ,ὁ,idem quod κραταιὸς,Validus, Viribus & ro-

bore potens. Iliad. π, κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς. Iliad. φ, Λίην γὰρ κρατερὸς πέλεται πάντων ἐς ἀνθρώπων. Iliad. ζ, Ἄγειον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. Heſiodus Theog. ἠδὲ σίδηρος, ὅσπερ κρατερώτατός ἐστι. Iliad. Γ, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς, bellator viribus potens, ſeu fortis & ſtrenuus. Iliad. ρ, Οὐ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. Item κρατερὸς δεσμὸς, vt κραταιὸς, Tenax vinculum & validum. At Euſtathius exponit χαλεπός. ſicut Dura vincula Latini dicunt. Iliad. ε, Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ. Et paulo pòſt, χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Vnde Euſtathius expoſitionem illam ſumpſit. ‖Item Vehemens, Acer, Violentus, σφοδρὸς, βίαιος. Il. ϛ, Ἄρηϊ κρατερῷ. Sic alibi, ἀπηνέα τε κρατερόν τε. Il. ω, Ἀργίποδας, κύνας ἆσαι ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. nam hîc Euſtathius in malam partem accipit ἐπὶ βιαίου. Poſſet tamen & pro crudeli capi, vt paulo antè dicit Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ. Il. β, Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, in prælijs vehemētibus, vel acribus ſeu acerrimis. Sic κρατερὰ ἀμφίβασις. Iliados ε, Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων. id eſt γενναίαν, βιαίαν, κρείσσονα. Item κρατερὰ ἄλγεα, vehementes dolores. Odyſſ. ο, Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Idem, κρατερὰ ἀνάγκη, Dura neceſſitas, vel violenta, βιαία. Iliad. ζ, Πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, violenta vrgebit neceſſitas, quæ quantumuis inuitam coget. ‖At κρατερὸς μῦθος non tantùm in bonam partem accipitur pro Generoſa oratio, & cui ſe opponere difficile, γενναία καὶ δυσαπάντητος: ſed etiã Acerba, Minax, χαλεπὴ, ἀπειλητική. Iliad. α, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, acria & minacia verba addidit. Il. π, Στῆσεν εὔχεσθαι, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, id eſt γενναῖον καὶ δυσαπάντητον, vt Euſtathius exp. ‖Κρατερὸς, Victor, Superior, νικητής. Euſt. ex Æliano, ὁ δεῖνα κρατερὸς τοῦ δεῖνος γέγονεν. ‖Κρατερὸς eſt etiam nomen proprium cuiuſdam Macedonis quo Philippus & Alexander in multis bellis duce vſi ſunt. VNDE Κρατερῶς, Validè, Fortiter, Strenuè, ſeu Firmiter. γενναίως, στερρῶς, vt exponitur ab Euſtathio Iliad. ο, Ἑστάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τρωπᾶσθαι φόβονδε, firmiter perſiſtere, nec in fugam inclinare. Item κατὰ κράτος, Totis viribus, Toto virium nixu. Od. δ, Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς. At κρατερῶς ἀγορεύειν exponitur ἀποτόμως. Iliados η, ἀκὴν δ' ἐγένοντο σιωπῇ Μῦθον ἀγασσάμενοι. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε. Sic verò ſuprà quoque κρατερὸν μῦθον ἐπιτέλλειν dicit. ITEM Κρατερόω, Validum & firmum reddo, Solido. VNDE Κρατέρωμα, Mixtura æris & ſtanni, qua videlicet aliquid ſolidatur. κρατερώματα (inquit Heſych.) μίξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου.

Κρατὺς, έος, ὁ, idem quod præcedentia κραταιὸς & κρατερός. Il. ω, Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. Ab Heſychio exponitur ἄρχων, ἐξουσιάζων.

Κρατύνω, Validum ac firmum reddo, Munio. ὀχυρόω. Thucyd. lib. 3, κατασκευασάμενοι τὰ ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις βεβαιότερα, καὶ τείχη κρατύνοντες, ac mœnia fortiora firmioráq; reddentes, ſeu munientes, ἰσχυρὰ ποιήσαντες. Et lib. 1, ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατύναι, vrbem munire. Eadem ſignificatione dicitur & κρατύνομαι. Idem Thucydides lib. 4, pag. 138, κρατυνάμενοι αὐτὴν, videlicet τὴν Ἀντανδρον. Et pag. 157, τὰς ἐγγὺς οἰκίας ἐκρατύνατο. Appian. ἐκρατύνετο τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας φρουρίοις πολλοῖς. Sic Plutarch. in Demetrio, τὰς μὲν πόλεις ἐκρατύνετο φρουραῖς, muniebat præſidiis. In hoc autem eiuſdem loco, τὴν προσβολὴν κρατυνάμενοι, Bud. interpr. Impreſſione validiore facta. Item κρατύνασθαι ναῦν, contra ventorum furores munire, Firmiorem reddere ad eorum impetus ſuſtinendos. Lucianus, τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, nauem, vt ad longam ſæuámque nauigationem eſſet idonea, armandam inſtruendámque curaui. At πίστεις ſeu ὅρκια κρατύνασθαι, eſt Stabilire, Confirmare ſeu firmare. Thucyd. lib. 3, τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, firmabant ſeu confirmabant. ‖Itē Confirmo, Stabilio, Vim magnam tribuo. Plut. Alexandro, pag. 161, οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, vim magnam fato tribuere conantes. ‖Item Roboro, Induro. Xenoph. Polit. Lacæd. ἀντὶ γε μὴν τοῦ ἁπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν, firmare & indurare. vt Plinius dicit Indurantes attritu arborum coſtas. Budæus. ‖Item Solido. vnde fracta oſſa quũ per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocrate, Conferuere à Cornelio Celſo. vulg. lex. ‖Accipitur etiam pro κρατῶ. nam Heſychius κρατύνει exponit κρατεῖ: item κρατυνθὲν, κρατηθὲν, βεβαιωθέν. Pro hac autem ſignificatione verbi κρατύνω quam profert Heſychius, videlicet pro κρατῶ, faciunt duo tragicorũ duorum loci, Sophoclis & Euripidis. Ita enim Sophocles in Œdipo tyranno, pag. 148 meæ editionis, Ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Euripides autẽ in Bacchis, pag. 17 editionis Aldinæ, Πενθεῦ, κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός. quod κρατύνων Horatiũ eſſe interpretatum Rector, docet mea in illũ locũ annotatio quã habes in opuſculo quod inſcripſi annotationes in Soph. & Eurip. VNDE Κρατυντήρ, Victor, Qui præualet alteri & victoriã obtinet. nam κρατυντῆρα Heſych. exp. τὸν κατισχύοντα. AT Κρατυντικὸς, οῦ, ὁ, Firmandi ſeu confirmandi vim habens, Firmare ſeu confirmare potens. COMPOS. Ἐπικρατύνω, Confirmo, Roboro.

Κρατίων, Fortior, Validior. in v. l.

Κράτιστος, ου, ὁ, Fortiſſimus, Validiſſimus, Viribus præpotens, Viribus præſtans: item & Strenuus. Thucyd. lib. 7, pag. 255, τὸ κρατίστους εἶναι εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν. Et libro 2, κράτιστοι δὲ ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, præſtantiſſimi ac generoſiſſimi animi meritò cenſeri debent. Et lib. 3, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ τὰ κράτιστα ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους προστοὺς ξυνέστησαν, id eſt τοὺς κρατίστους, Præſtantiſſimos quoſque, Qui viribus cæteris præſtarent. nam opponit ibi τὰ κράτιστα, ſiue τοὺς κρατίστους, τοῖς ὑποδεεστέροις, & ἀσθενεστέροις, vt paulo pòſt vocat. Item κράτιστος ποιεῖν τι, Qui potiſſimùm aliquid facere poſſe videtur, Cui veluti vires maximæ ſuppetunt ad aliquid efficiendum. vel etiam Qui optimè aliquid facere poteſt, Aptiſſimus ad aliquid faciendum. Thucydides lib. 2, δοκοῦσι δὲ οἱ Ἀκαρνᾶνες κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν. Xenoph. νομίζουσι Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν. Quæ Turnebus vertit, Socratem exiſtimant præſtantiſſimum fuiſſe ad homines ad virtutem impellendos. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν apud Demoſthenem, Potiſſimum eſt temporum articulum attingere. Item κράτιστον ἔσται, potiſſimum erit. Et τὰ κράτιστα, quæ potiſſima ſunt. ‖Interdum commodius redditur Optimus, ſicut & in quibuſdam præcedentium locorum accipi poteſt. Thucyd. libro 1, καὶ (ὅπερ κράτιστον) κυβερνῆται ἐχόμενοι πολῖται, Quod longè optimum eſt. vel etiam Potiſſimum. ‖Interdum pro comparatiuo accipitur. Plutarch. in lib. qui περὶ ἀδολεσχ. inſcribitur, ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὤν, Vt ipſe ſeipſo præſtantior & melior exiſtat, Ipſe ſe præſtantia vincat. vt de luna, αὐτὴ αὑτῆς λαμπροτάτη. VNDE Κράτιστα, Præſtantiſſimè, Optimè. ET Κρατιστεύω, Præſtantiſſimus ſum, Optimus ſum, Præſto, Antecello. Iſocrates in Euagora, καὶ τούτων αὐτοὺς μάρτυρας ποιήσαιτο, τῆς μὲν σωφροσύνης, τοὺς συμπαιδευθέντας τῶν πολιτῶν, τῆς δὲ ῥώμης, τοὺς ἀγῶνας ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευε, præſtãtia & fortitudine æquales ſuos ſuperauit. Arrian. lib. 6, ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νυσαῖοι τὸν κρατιστεύοντα σφῶν, qui præſtantia inter ipſos potior erat. Xenoph. Pæd. 1, καὶ πάντα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν. Pro Præſtantiſſimus ſum, citat Bud. ex Ariſtot. Problem. 63. Plut. in Eum. 190. Item cum datiuo rei qua cæteris præſtamus, Apud Xenophõtem, τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες, corpore & animo præſtantes. Et τὸ κρατιστεῦον, quod potiſſimum & præſtantiſſimum eſt. Philo De mundo, τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρατιστεῦον, ὁ νοῦς, Eorum quæ in nobis ſunt, animus in primis bonitate cenſetur & præſtantia.

C. Ἀκρατὴς, έος, ὁ & ἡ, Impotens. q. d. κράτος οὐκ ἔχων. vt ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ, vt dicit Liuius, Pleminius impotens iræ. (pro eodem autem dicitur à Curtio Impotens animi) q. d. κράτος οὐκ ἔχων θυμοῦ. Itidémque ἀκρατὴς ἔρωτος, Impotens amoris, vt loquitur Tacitus. Poteſt verò & alia ſermonis forma dici, Impotente ira percitus, & Impotente amore captus.

Ἀκρατὴς, (q. d. Impotens conti[illegible] ſeu retinendi,

Qui continere ſeu retinere non poteſt. vt exponitur à Budæo in exemplis ſequentibus. Ariſtot. ἀκρατῆ δὲ τὰ παιδία μέχρι πόῤῥω τῆς κεφαλῆς ἐστι, Pueruli diu caput cōtinere non poſſunt. videlicet præ pondere cerebri. Luc. in dial. Nept. & Nereidū, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, Non valuit arietis cornua continere & cohibere ſeu coercere. Vel etiā verbo Retinere, Qui cornua quæ apprehenderat, retinere non potuit. Apud eundem, ἀκρατὴς γέλωτος, Non continens riſum. Iſocrates in Pan. dicit ſe eſſe ἀκρατῆ ἐνίων, id eſt, ſe continere quædā non poſſe, ſibi inter dicendum quædam inuito excidere. Sed ἀκρατὴς ſæpe etiā peculiarē habet verbi Cōtinere ſignificationē, eam videlicet à qua dicitur aliquis eſſe incontinens. vt ἀκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, incontinens cupiditatum (rarius tamen genitiuum adiiciunt Latini.) Xenoph. Pæd. 5, τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πασῶν, οἶμαι, ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἐστι. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis. id eſt libidinoſus. Sed iungitur aliis pleriſque genitiuis, quibus iunctum non itidem reddi commodè eadem forma poſſit. vt quum dicitur ἀκρατὴς τιμῆς, & ἀκρατὴς κέρδους, &c. Sunt igitur apud Ariſtotelem ἀκρατεῖς τιμῆς (ad verbū Incontinentes gloriæ) qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare nō poſſunt: itidem ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri, id eſt auaritiam, compeſcere nequeunt. Ac planè iidem ſunt ἀκρατεῖς κέρδους, & generaliter ἀκρατεῖς τῶν ἐπιθυμιῶν, qui & ἥττονες τῶν ἐπιθυμιῶν appellantur, quaſi Cupiditatibus inferiores, Qui ſuperantur à cupiditatibus. ‖ Ἀκρατὴς abſolute etiam, ſicut Latinis Incōtinens. vt Incontinens Tityus apud Horatium. Ariſtoteles Ethic. lib. 7, cap. 1 & 4, pro iiſdem poni ſcribit ἀκρατῆ & ἀκόλαστον, ſicut & ἐγκρατῆ ac σώφρονα. Idē eiuſdē capitis 4 initio dixerat, ὅτι μὲν οὖν περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας εἰσὶν οἵ τ' ἐγκρατεῖς καὶ καρτερικοί, καὶ ἀκρατεῖς καὶ μαλακοί, φανερόν. Paulo pòſt verò docet, quum eorum quæ voluptatē corpori afferunt, alia ſint neceſſaria; alia nequaquam, ſed per ſe tamen optabilia, eos qui in his modū excedant, non dici abſolutè ἀκρατεῖς, ſed cum adiectione. ἁπλῶς μὲν (inquit) οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, προστιθέντες δὲ, τὸ χρημάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς. Poſtea autem docet vbi ἀκρατὴς ſine adiectione ponatur. Notandū eſt porro, exactius loquendo, diſcrimē inter ἀκρατῆ & ἀκόλαστον, ſiue inter ἀκράτειαν & ἀκολασίαν ſtatui.

Ἀκρατὴς, paſſiuè, Qui contineri ſeu coerceri aut cōpeſci non poteſt, vel etiam refrænari. vt ἀκρατὲς στόμα, Ariſtoph. Effræne os.

Ἀκρατὴς, abſolutè, Robur ſeu vires non habens, Inualidus, Debilis, Imbecillus. κράτος οὐκ ἔχων (ſicut à δύναμις dicitur ἀδύναμος.) vt χεὶρ ἀκρατὴς, manus debilis, imbecillis. Sic ἀκρατὴς apud Euripidem pro ἀσθενὴς, imbecille teſte Heſychio.

Ἀκρατέστερος pro ἀκρατότερος, id eſt meracius. apud Ariſtotelem in Probl. οἶνος κεκραμένος μὲν, ἀκρατέστερος δέ. Ibidem, οἱ ἀκρατέστερον πίνοντες ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραιπαλῶσι. vnde vulg. lexicorum conſarcinatores collegerunt ἀκρατὴς poni pro ἄκρατος, ignorantes ἀκρατέστερος dici vt ἀφθονέστερος, ῥᾳδιέστερος, & ſimilia. neque enim reperiuntur ἀφθονὴς & ῥᾳδιὴς, ſed tantùm ἄφθονος & ῥᾴδιος. Quod autem ad hunc Luciani locum attinet, in lib. De modo ſcribendæ hiſtoriæ, ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ, hîc ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία Micyllus vertit, Libertas nullius alterius arbitrio ſubiecta: ego autem potius intelligo Pura puta libertas, (ſi ita loqui licet) ſed reponens ἄκρατος.

Ἀκρατῶς, Impotenter, Impotenti animo. Item Incontinēter, Intemperanter: oppoſitum habens ἐγκρατῶς. Secundum Suidam ἀκρατῶς ſignificat etiam, Cum ſumma contentione, Concitatè: vt in hoc loco quem citat, ἵπποις ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἐβόων. q. d. ita vt retineri nullo modo poſſent & reprimi. neque enim facilè intentus & incitatus curſus retinetur.

Ἀκράτεια, ας, ἡ, Incontinentia, Intemperantia. Xenophon Pædiæ 8, τούτοις ἡγεῖτο ἡ ἀκράτεια τινὶ ἢ ἀδικία ἢ ἀμέλεια ἀπεῖναι. Ariſtot. ἀκράτειαν & ἀκολασίαν pro eodem ponit: nonnulli diſtingunt. Vide Ἀκολασία. ET Ἀκρασία quoq; hac in ſignif. interdū (vel potius frequenter) accipitur. vt ſuo loco docui, videlicet ſecundi tomi columna ſeu ſemipagina 134. Tunc autem ſuſpicari me ἀκρασία dici quaſi ἀκρατησία, ibidem admonui. ‖ Ἀκράτεια τῶν προσφερομένων, ſtomachi vitium. q. d. Impotentia continendi cibos ſumptos. accipiendo impotentiam pro carentia facultatis. ſi ita loqui licet.

Ἀκρατεύομαι, Incontinenter ſeu Intemperāter viuo, Intēperans ſum. cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Vtitur autem verbo ἀκρατεύομαι Ariſtoteles Ethic. 7, cap. 2 & 5. licet Phrynichus Atticos hoc verbo neget vti. Sed & ἀσωτεύεσθαι ab eodem Ariſtotele vſurpatur.

Ἀκράτευμα, ατος, τὸ, Incontinentia, Intēperatia, ἀκράτεια. Sonat autem potius, Intemperans factum.

C. Αὐτοκρατὴς vide cum Αὐτοκράτωρ.

C. Διχρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Bipotens. Apud Sophoclem Aiace, διχρατεῖς Ἀτρεῖδαι, id eſt diuiſum inter ſe imperiū habentes, Agamemnon & Menelaus.

C. Ἐγκρατὴς, έος, ὁ & ἡ, (contrariam ſignif. habens proximè præcedenti ἀκρατὴς. Dicitur enim ἐγκρατὴς quaſi ὁ ἐν κράτει ἔχων, Qui in poteſtate habet [rem aliquā,] Qui potitur re aliqua. At Budæus exponit Imperium habens, item Potens alicuius rei. ſed accommodata mihi videtur eſſe illa mea prima interpretatio pleriſque locis, ex quibus eſt hic Demoſth. ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Aptè enim hîc reddideris (meo iudicio) Poſtquam in poteſtate habuit illam pecuniā. Vt omittam, In poteſtate bene conuenire cum ἐν κράτει. Alibi autē verbo Potiri aut eius participio vti poſſumus: alicubi etiam nomine Compos. ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος apud Demoſthenem (quo loquutus eſt modo & Plutarchus in Solone) Potiens rerum, vel Potitus rerum. Lucianus in Anach. ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες, Vt potiantur oleaſtro, vel Vt conſequantur. At nomine Compos reddi poteſt, vt ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας γενόμενος, Compos regni factus, vel Regno potitus. Sed & peculiaris nominis Compos ſignificatio, qua dicitur aliquis Compos eſſe ſui, huic nomini conuenire putatur. Affertur enim ex Platone ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ pro Compos ſui.

Ἐγκρατὴς redditur etiam Superior. vt apud Plutarchum in Numa, ἐγκρατὴς καὶ ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετή, Superior vitio virtus. Sic apud Xenophontem ἐγκρατὴς ὕπνου, Qui eſt ſuperior ſomno, vel Qui ſomno non ſuccumbit. Vel Qui ſomno non eſt deditus. Sic ἐγκρατὴς γαστρὸς, Qui ventri non eſt deditus. (at in vulgatis lexicis exponitur Qui ventrem coercet & reprimit) Et ἐγκρατὴς οἴνου, Vino non deditus. Et ἐγκρατὴς ἀφροδισίων, ſeu συνουσίας, Rebus venereis non deditus, vel Abſtinens rerum venerearum. At tria hæc, ἐγκρατὴς τῆς γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ συνουσίας, Budæus vertit vno vocabulo, Continens. (Quam ſignificationem habet alioqui hoc nomen ἐγκρατὴς & ſine adiectione, vt videre potes in Ἀκρατὴς) At οὐκ ἐγκρατὴς θυμοῦ quum idem valeat quod ἀκρατὴς θυμοῦ, aptè reddetur itidem Impotens iræ. Sed & apud Theodoritum Eccleſiaſt. hiſt. lib. 3, ἰδὼν ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ μὴ δυνάμενον, reddere poſſumus μὴ δυνάμενον ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ, & his modis, Non poſſe iram ſuam compeſcere, aut cohibere, ſeu refrænare, vel Non poſſe moderari iræ ſuæ, vt loquutus eſt Horatius.

Ἐγκρατὴς Qui retinere poteſt: vt viciſſim ἀκρατὴς aliquando Qui retinere non poteſt: cuius ſignificationis exemplum in Ἀκρατὴς attuli ex Luciano. Sed ex eodē affertur ἐγκρατὴς ἡνιῶν ſimpliciter pro Tenens habenas. Ex Plat. autem ἐγκρατὴς νόμου, pro Retinens legē.

Ἐγκρατὴς, ſine adiectione, Potens, Validus. vnde apud Iſocratem in Archid. 148, ἐγκρατεστέραν τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν κατεστήσατο.

Ἐγκρατῶς, Potenter, Cum potentia. Et ἐγκρατῶς ἄρχειν, vel ἐγκρατῶς ἔχειν τὴν ἀρχὴν, Firmum habere imperium. Ariſtoteles Pol. libro 3, ἐπεὶ γὰρ ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχὴν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐταπείνωσαν τοὺς Σαμίους καὶ Λεσβίους παρὰ τὰς συνθήκας. id eſt Poſtquam firmum habuerunt imperium, vt Bud. vertit. At v. l. ex Thuc. afferunt ἐγκρατῶς ἄρχειν pro Imperioſè dominari: & in ἐγκρατῶς ἐπέρχεσθαι apud eundē ἐγκρατῶς, vertunt Acerrimè. Et Ἐγκρατῶς αἰτ-

λαμβάνεσθαι, Firmè prehendere, vel Tenaciter prehendere. ‖Ἐγκρατῶς, Continenter, Cum continentia, aut Vtendo continentia.

Ἐγκράτεια, Continentia, Temperantia. Xenoph. Apomn. libro 1, ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα. Ariſtoteles Ethic. 7, cap. 4, καὶ ἡ ἐγκράτεια ἡ τοῦ σώφρονος. Sed cum genitiuo frequenter, ſicut & ἐγκρατὴς, & tum exponitur etiam Abſtinentia. Iſocrates, τούτων ἐγκράτειαν ἄσκει πάντων ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρὸν, Exerce abſtinentiam ab iis rebus, id eſt Aſſuefacias te abſtinentiæ. Sunt tamē & qui ἐγκράτειαν ἀσκεῖν, exponant ſimplicius Abſtinere. Apud eundem ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, exponitur Temperantiam à lucro exerce. ſed ab aliis melius, Continētiam exerce à cupiditate lucri. Poſſis etiam reddere, Impera cupiditati lucri. Vel, Ne lucro dedita ſit mens tua. ‖Ἐγκράτεια, Imperium, Ditio. v. l.

Ἐγκρατεύομαι, (vt ab ἀκρατὴς fit ἀκρατεύομαι) Continens ſum, Continentia vtor, Me cōtineo, vel Sum abſtinēs. Paul. ad Corinth. 1, cap. 7, v. 9, εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν, Si autem ſe non continent, vel Sin continentiæ dono inſtructæ non ſint. Eiuſdem epiſt. cap. 9, v. 25, πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται. vbi πάντα ἐγκρατεύεται exponitur In omnibus eſt continens. quod tamen aliò pertinet quàm illud alterum ἐγκρατεύονται. refertur enim hic ἐγκρατεύεσθαι ad exquiſitam gymnaſtarum diætam, propter quā certis cibis vtebantur, à multis abſtinentes. Huc pertinet & ἀναγκοφαγία eorum.

Ἐγκρατέω, ῶ, Contineo me, id eſt Continens ſum, vt exponitur in v. l. non allato huius ſignificati exemplo. Sed additur ex Plut. in lib. De fortuna, ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ pro Perſeuero in paupertate.

C. Ἐπικρατὴς, έος, ὁ & ἡ, In poteſtate ſua habens, Potens alicuius rei, Compos. Et compar. ἐπικρατέστερος, Potentior, Superior.

Ἐπικρατῶς, ET Ἐπικρατέως poeticè, Potenter, vel Præpotēter, Validè, vel Prævalidè. Heſiodus, πάλλεν ἐπικρατέως, vibrabat validè. Et ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε, apud eundem, Vehementibus ſeu acribus verbis eſt proſequutus.

Ἐπικράτεια, ας, ἡ, Poteſtas, Imperium, Ditio. Plato in epiſt. εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν ἐκφυγὼν φθάνει. Xenoph. ὅ, τι γὰρ ἄν τις λάβῃ παρὰ τοῦ τυράννου, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτοῦ νομίζει, πρὶν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται, priuſquam extra eius ditionem fuerit.

Ἐπικρατέω, ῶ, Prævaleo. in qua ſignificatione citat Budæus ex Polybio. Ex Iſocrate autem pro Potior. quo accipitur modo & à Thucydide lib. 1, ἐπικρατοῦσι τῆς θαλάσσης. (Ex eodem affertur in vulg. lex. ἐπικρατεῖν τροφῆς, pro Adipiſci victum.) Exponit etiam Dominium & imperium obtineo in hoc Plutarchi loco, παρέδωκαν ἑαυτοὺς καὶ νήσους καὶ πόλεις ὧν ἐπεκράτουν. Item, In ditionem accipio, vel Vinco, Subigo, in iſto Thucydideo, ὥστε ῥᾷον ἤδη αὐτῶν οἱ περίοικοι ἐπεκράτουν. necnon in iſto Pauſaniæ, αὐτός τε Μακεδονίας τῆς ἄνω καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἐπεκράτησε. Rurſum pro Vinco, Supero, in hoc Iſocratico, vbi non itidem genitiuo ſed accuſatiuo iungitur, μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. (Et ἐπικρατεῖσθαι, Vinci. Item, Imperio & ditioni ſubditum eſſe) At ἐπικρατεῖν pro Vincere, id eſt Exuperare, ſeu Prævalere, in hoc Galeni loco De ſimpl. pharm. lib. 8, ὄξος μικτῆς οὐσίας ὑπάρχει ψυχρᾶς καὶ θερμῆς, ἀμφοῖν λεπτομερῶν· ἐπικρατεῖ δὲ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. Sic ἐπικρατεῖσθαι apud eundem, κατὰ τόπους lib. 1, τὸ δὲ ὄξος ἀποκρουστικὴν τε ἅμα καὶ λεπτυντικὴν, ἀλλὰ καὶ διαφορητικὴν ἔχει δύναμιν. ὡς ἂν ἐπικρατούμενον ἐν τῇ κράσει, λεπτομερεῖ ψυχρότητι.

Ἐπικρατῶ, Inualeſco. ea ſignific. qua dicitur mos inualuiſſe, ſeu conſuetudo. Bud.

Ἐπικρατῶ, Cohibeo, Coerceo, vide in Ἐπικρατητικός.

Ἐπικράτησις, εως, ἡ, Prævalentia, Præpollentia: vt exp. Bud. afferens ex Laertio, p. 461, ψυχὴν δὲ, κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τούτων κατὰ μηδενὸς ἐπικράτησιν.

Ἐπικρατητικός, (ab illa ſignificatione quæ vltima data fuit verbo ἐπικρατεῖν) Cohibendi ſeu coercendi vim habens, aut ſiſtendi. vt ἐπικρατητικὴ δύναμις, facultas ſiſtēdi aluum. (cui opponitur ὑπακτικὴ δύναμις, facultas ſubducendi, in iſto loco qui affertur ex Galeno Pharm. ſimpl. lib. 11, ὁ γε μὴν τῶν ἀλεκτορίδων ἁπλοῦς ζωμὸς ἐπικρατητικῆς ἐστι δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων, ὑπακτικῆς. Quod eodem extulit modo Paulus Ægineta: niſi quòd ἐπικρατητικὸς & ὑπακτικὸς ζωμὸς dixit pro ἐπικρατητικῆς & ὑπακτικῆς δυνάμεως, libro 7, καὶ ὁ τοῦ παλαιοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος ζωμὸς σὺν ἁλσὶν ἐπὶ πλεῖστον ἑψηθέντος, ὑπακτικὸς γίνεται· ὁ δὲ τῆς ἀλεκτορίδος, τοὐναντίον ἐπικρατητικός. Vide & Ἐπικρατικός.

Ἐπικρατητικὸς, grammaticorū vocabulū: vt ἐπικρατητικὰ ῥήματα, q. d. Obtentiua verba, id eſt quæ obtinendi ſignificationem habent.

C. Ἰσοκρατὴς, έος, ὁ & ἡ, Æquali robore præditus, ſeu potentia, Æquè pollens. Apud Herodotum in Melpomene, de Iſſedonibus, ἰσοκρατέες, ὁμοίως αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι. Philo De mundo, ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μεταβολή. Apud eūdē, τὸ δι' ἰσοκρατὲς, ἀκλινοῦς βεβαιότητος καὶ ἀσαλεύτου αἴτιον.

AT Ἰσοκράτης, Iſocrates, nomen proprium.

Ἰσοκράτεια, SEV Ἰσοκρατία, Æquale imperium, apud Herodotum de republica in qua eſt æqualis omnium potentia.

C. Παγκρατὴς, Omnipotens. Dicitur de Deo, ſicut & παντοκράτωρ. Sophocli autem epitheton eſt etiam ὕπνου, id eſt ſomni: (quum ſcribit παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας) & χρόνου, id eſt temporis.

AT VERO Παγκράτιον ου, τὸ, (peculiarem terminationē habēs) Athletici certaminis genus. ſed quò reſpicientes, Græci id nominis illi impoſuerint, controuerſum eſt, vt declarabunt ſequentia. nā quid ſit παγκράτιον, ita docet Budæus prior. ann. in Pand. pag. 217, Eſt igitur παγκράτιον certaminis genus, ex eo dictum (vt videtur) quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniúmq; neruorum contentione tranſigitur. Calcibus enim etiam & cubitis non modò pugnis pancratiaſtæ vtebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Lucianus περὶ γυμνασίων, id eſt De gymnaſiis, Anacharſin Scythen his propemodum verbis Solonem de inſtitutis Athenienſium rogitantem vt admirabundum inducit, Quam tandem ob rem, ô Solon, iuuenes veſtri hæc faciunt? quidam enim eorum mutuò ſe ſupplantant, quidam obſtricta gula ſtrangulant, nonnulli inter ſe vi flectuntur, & in cœno more ſuum volutati, mutuò ſe conſpergunt. Iam primùm poſitis veſtimentis pingui alter alterum affricantes placidiſſimè, mox neſcio qua vi impulſi obtrudunt inuicem ſeſe, nutatu obuerſario, frontéſque oblidunt, pecudum more inter ſe obarietantes: & ecce tibi cruribus hic illum tollens, humi allidens, mox in eum ſeſe librans erigi vltra non ſinit in cœno proculcatū, cruribúſque comprehenſum, cubitis in ventrem connixus fœdiſſimè miſerūm angit, & reliqua quæ ille de exercitamentis Græcorū luculentiſſimè proſequitur. Ex quibus apparet, huiuſmodi colluctationes in cœno & arena exerceri nudis corporibus ſolitas eſſe. Et paulo inferius in perſona Solonis, Huiuſmodi autem, inquit, exercitamentorum id quod in cœno exercetur, πάλη (id eſt lucta) vocatur: qui verò in puluere exercentur, ipſi quoque luctantur: quum verò feriunt viciſſim concertatione arrectaria, παγκράτιον dicitur. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. Et rurſus, οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. Qui autem (inquit) arrecti puluere obſiti ſunt, feriunt & ipſi alter alterum petētes procurſu calcitratúq;. Quintil. lib. 2, de Inſtit. orat. Si vèrò liberalior natura conſtigerit, & in qua meritò ad ſpem oratoris ſimus ingreſſi, nulla dicendi virtus omittenda eſt: ſicut ille exercendi corpora peritus, non, ſi docendum pancratiaſten ſuſceperit, pugno ferire vel calce tantùm, aut nexus modò, atq; in iis certos aliquos docebit, ſed omnia quæ ſunt eius certaminis. Sunt qui pancratiaſtas pro pētathlis intelligi velint, id eſt iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierūt & vicerunt, παγκρατιάζοντας πάντων κρατοῦντας intelligi volentes, id eſt omnium victores. idq; Hermolaus libro 34 emendationum ſuarum ſcripſit. Quod vnde acceptum ſit neſcio. Suidas certe pancratiaſtē manibus pedibúſque pugnantem interpretatur

pretatur. Plinius libro 34, Fecit & Satyrum admirantem tibias, & Mineruam, Delphicos pentathlos, pancratiaſtas. Gellius libro 12, Panætii ſententiam quandam referens, Vita autem, inquit, hominum qui ætatem in medio rerum agunt, ac ſibi ſuiſque eſſe vſui volunt, pericula negotiáque ex improuiſo aſſidua & propè quotidiana fert. Ad ea cauenda atque declinãda perinde eſſe oportet animo ſemper prompto atque intento, vt ſunt athletarum qui pancratiaſtæ vocantur. nam ſicut illi ad certandum vocati, proiectis antè brachiis conſiſtunt, capútque & os ſuum manibus oppoſitis, quaſi vallo, præmuniunt, membráque eorũ omnia, priuſquam pugna mota eſt, aut ad vitandos ictus cauta ſunt, aut ad faciendos parata: ita animus atque mens viri prudentis, conſilia cogitationéſque cõtra fortunæ verbera, contráque inſidias iniquorum, quaſi manus & brachia prætẽdens. Aliqui tamen apud Græcos παγκράτιον, πένταθλον interpretantur, id eſt pancratium, pentathlum, nempe πυγμὴν, id eſt pugillatum, δρόμον, curſum, ἅλμα, ſaltum, δίσκον, diſcum, πάλην, luctam: quos Hermolaus ſequutus eſt.

Hæc Budæus: quorum ego nihil omittere hîc volui, vt quid illis à me adderetur, lector cognoſceret. Dico igitur παγκράτιον eſſe certamen mixtum ex pugillatu & lucta: idque teſtari cum alios, tum Plutarchum Sympoſ. libro 2, cap. 4, quo quærit εἰ πρεσβύτατον ἡ πάλη τῶν ἀγωνισμάτων. ita enim ibi legitur, οὔτε γὰρ δρόμος οὔτε πυγμὴ ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κυλίσεις. quibus ſubiungit, ὅτι γὰρ μέμικται τὸ παγκράτιον ἔκ τε πυγμῆς καὶ πάλης, δῆλον. Sed & Nicephor. Greg. quendam locum enarrans libelli Synesii De inſomniis, poſtquam quinque certamina enumerauit, πυγμὴν, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον & δίσκον, ſubiungit, παγκράτιον, aliud quiddam fuiſſe, compoſitum videlicet ex pugillatu & lucta, σύνθετον ἐκ πυγμῆς καὶ πάλης. ſiquidem ei qui παγκρατιάζειν vellet, & iis artibus quæ in lucta & iis quæ in pugillatu receptæ eſſent, licuiſſe vti. (Artemidorus autem ſcribit lib. 1, capite 64, παγκράτιον τὰ αὐτὰ τῇ πυγμῇ σημαίνει πλὴν τῆς βλάβης) Pulchrè autem totum huiuſmodi certaminis artificium deſcribitur & à Philoſtrato, Iconum libro 2, in Arrichione, (iuuerit autem hæc cum iis quæ ex Luciano antea fuerunt allata, conferre) οἱ παγκρατιάζοντες (inquit) κεκινδυνευμένῃ προσχρῶνται τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, εἰ μὴ εἶεν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ ὅπῃ πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι. ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. Quibus ſubiungit hæc, Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ἀπογυμνάζοντες, οἶμαι, ἑαυτοὺς εἰς τὰς μάχας. Ἠλεῖοι δὲ ἀγῶνες ταυτὶ μὲν ἀφαιροῦσι, τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαινοῦσι. Sed quod hîc dicitur de Lacedæmoniis, non conuenit cum iis quæ à Plutarcho ſcribuntur in Apophthegmatis, πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν [ὁ Λυκοῦργος] ἵνα μηδὲ παίζοντες ἀπαυδᾶν ἐθίζωνται. Pro eo autem quod ſcribit περὶ τοῦ δάκνειν, id eſt de mordendo, facit hic Luciani locus in Demonacte. hunc enim refert, quum videret multos athletas κακομαχοῦν, & præter legem certaminis, non παγκρατιάζειν, ſed δάκνειν, dixiſſe, Non immeritò huius temporis athletæ vocantur leones ab iis qui eos comitantur. Cæterùm vt in illo Plutarchi loco quem modò protuli, πυγμὴ & παγκράτιον ſeparantur, ſic & in iſto Plat. παγκράτιον diſtinguitur & à πυγμὴ & à πάλη, in l. De legibus, παγκράτιον ἠσκηκὼς, ἢ πυγμὴν, ἢ πάλην. vbi vertit Ficinus, Qui in pugili certamine, aut lucta, aut vtroque ſe exercuit. Sed melius vertiſſet, ſi dixiſſet, Aut vtroque ſimul. HINC Παγκρατιάζω, Certo pancratio. quod certaminis genus quale fuerit, ſatis multis declaratum modò fuit: ſimul verò & quidam loci allati in quibus extat hoc verbum. ET Παγκρατιαστής ab hoc ipſo verbo factum, Athleta qui pancratio certare ſolet, vel peritus certandi pancratio. At Budæus ſicut vocem παγκράτιον, ſic & παγκρατιαστής generalius expoſuit. Inter athletas etiam erant (inquit) qui ἀκροχειρισταὶ dicebantur, ſummis inter ſe manibus depugnantes, nullo complexu hærentes, vt palæſtritæ. Erant & παγκρατιασταὶ, Qui manibus pedibúſque, quaſi omni ope, omnibúſque (vt dicitur) vngulis connixi certabant. Hæc ille, (diſtinguens ἀκροχειριστὰς à pancratiaſtis, quos tamen Pollux diſtinxiſſe non videtur, vt paulo pòſt docebo) At Hermolaus Barbarus & Volaterranus dici παγκρατιαστὴν putarunt qui viciſſet quinque illis certaminibus quæ paulo antè enumerata fuerunt. Plato De republica libro 1, Πολυδάμας ἡμῶν κρείττων ὁ παγκρατιαστής. Plutarchus De fraterna charitate, πύκται δὲ παγκρατιασταῖς, καὶ δολιχοδρόμοι παλαισταῖς ἀμφιεῖς εἰσι, καὶ συναγωνιῶσι, καὶ σπουδάζουσιν ὑπὲρ ἀλλήλων. Pollux autem videtur intellexiſſe DICI Πάμμαχοι quoque de pancratiaſtis. nam poſtquam de iis loquens, & eorum deſcribens ἔργα, dixit σκιαμαχεῖν, & ἀκροχειρίζεσθαι, ἀκροχειρισμὸς, item ἄγχειν, & ἀποπνίγειν, & λὰξ ἐνάλλεσθαι, & λακτίζειν, ſubiungit, ὅτι δὲ πύκτων εἴποις ἂν ὡς εἰσὶ πάμμαχοι, & affert ex Platone, τὸν ἄριστον κομιδῇ παμμάχῳ, κατὰ τοὺς Ἀκαρνᾶνας παγκρατιαστάς. Obſeruandum eſt autem in illo Pollucis loco non ſolùm tribui pancratiaſtis τὸ ἄγχειν, &c. (ſicut à Luciano & Philoſtrato) ſed & ἀκροχειρίζεσθαι. quum tamen Budæus in loco quem modò protuli, ἀκροχειριστὰς diſtinguat à pancratiaſtis. ET Παγκρατιαστικὸς, Ad pancratiaſten pertinens. ITEM Παγκρατιαστικῶς, Pancratiaſticè, More pancratiaſtarum. quod aduerbium à Polluce nomini illi παγκρατιαστικὸς ſubiungitur. Suſpicor autem ex hoc παγκρατιαστικῶς reponendum eſſe Pancratiaſticè apud Plautum in Bacchidibus, vbi legimus Valere pancraticè, pro Firmiſſima eſſe valetudine.

Παγκρατιάζειν quid propriè ſignificet, declaratum modò fuit: ſed ſciendum eſt Synesium à proprio vſu deflectentem, vſum eſſe hoc verbo pro In omnibus certaminibus victorem eſſe, ſeu Victoriam ex omnibus certaminibus reportare, κατὰ πάντας ἀγῶνας κρατεῖν καὶ νικᾶν, ſi Nicephoro Gregoræ credimus.

Παγκράτιον eſt & nomen herbæ. v. l. ex Dioſc.

C. Περικρατὴς, έος, ὁ & ἡ, Compos. vt μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς τῆς σκάφης γενέσθαι, Act. Apoſt. capite 27, Scaphæ compotes fieri. Sonant autem Græca illa verba perinde acſi quis dicat, Vix nobis ſatis virium ad retinendam nauim fuit. At vetus interprès vertit, Potuimus vix obtinere ſcapham. ET Περικρατέω, ῶ, Obtineo, Dominor, Euinco. in vulgatis lexicis. Budæus autem περικρατεῖν à Baſilio pag. 331 poni ait pro περιγίνεσθαι.

Comp. in ωρ deſinentia.

C. Ἀκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Impotens: vel Incontinens: pro ἀκρατής. vt ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς, impotens iræ, ſicut ἀκρατὴς θυμοῦ. At Philo dixit ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτοῦ γενόμενος, pro Quum præ ira exiſſet è poteſtate, vel è mentis poteſtate. (vt contrà ἐγκρατὴς αὑτοῦ dicitur Cõpos mentis) Sic autẽ & apud Dionem Coccæum legitur, ἀκράτορες ἑαυτῶν καὶ παρὰ τὸ προσῆκον γίνονται. Quidã innominatus apud Suidam, ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐσήλατο ἐς τὸν νεών. Idem, ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Idem, φιλοχρημάτω τε ἧττον καὶ ἡδονῶν ἀκράτορι. vbi planè eodem modo ἡδονῶν ἀκράτωρ dicitur, quo ἡδονῶν ſiue ἐπιθυμιῶν ἀκρατὴς, Incontinens voluptatum & cupiditatum. Sed perperam à Suida miſcetur ἀκράτωρ habens genitiuum ἑαυτοῦ, cum ἀκράτωρ habente genitiuos alterius generis: quum ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ſit (vti dixi) Qui è poteſtate exiit, Impotente animi motu percitus, aut etiam breuius Impotẽs mentis. Inuenitur autẽ ἀκράτωρ & ſine adiectione pro Incontinens apud Philonem De vita Moſis libro 1, καὶ οἱ λίαν αὐτῶν ἀκράτορες μεταβάλλουσι πρὸς ἐγκράτειαν. Ἀκράτωρ in hoc Sophocli Philoct. loco, — προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλὸς, exponitur à ſcholiaſte ἀσθενὴς, id eſt imbecillus. vt & ἀκρατὴς ab Heſychio exponi dictum eſt antea. Sciendum eſt autem rariſſimum eſſe ἀκράτωρ in altera etiam ſignificatione, at contrà ἀκρατὴς frequentiſſimum: aut (ſi mauis) rariſſimum eſſe præ altero ἀκράτωρ.

C. Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Qui ſuo ipſe arbitrio ſeu pro

ſuo arbitratu, & quaſi pro eo quod obtinet imperio de re aliqua ſtatuit. A Budæo exponitur, Qui liberam habet plenámque rei conſtituendæ poteſtatem: afferens ex Demoſth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον. Et ex Thuc. cum genit. itidem pro Qui ſui eſt arbitrii, καὶ ἡ ξύμπασα πόλις οὐκ αὐτοκράτωρ ἑαυτῆς οὖσα τοῦτ' ἔπραξε. Et αὐτοκράτωρ δύναμις, item ἐξουσία, ex Polybio, Merum imperium, Plena & ſumma poteſtas. Item αὐτοκράτορες πρέσβεις ſeu πρεσβευταὶ, Legati qui cum poteſtate mittuntur; Legati quibus libera mandata de ſumma rerum dantur. Item αὐτοκράτορες Xenoph. οἱ ἔφηβοι & οἱ νέοι, qui ſuæ tutelæ facti ſunt. nam quod dicit Xenoph. Apomnem. lib. 2, de Hercule Prodici loquens, ἐπεὶ [ἥβη] οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται &c. Bud. vertit, Qua in ætate adoleſcentes iam ſuæ tutelæ facti, ſtatim præ ſe ferunt vtram viam ituri ſint. Subiungit autem, ſe putare hanc iſtorum verborum αὐτοκράτορες γιγνόμενοι eſſe ſignificationē, etiamſi Cicero in primo Offic. aliter ea vertat. At ego contrà non exiſtimo Ciceronē verba illa interpretari voluiſſe: nulla certè interpretationis agnoſco veſtigia. Sicui autem totū Xen. locum cum Cicer. interpretatione cōferre libeat, videat p. 43 mei Cic. lexici. Locos autem Budæi in quibus agit de nomine iſto αὐτοκράτωρ, habes Comm. pag. 43 & 280. ITEM Αὐτοκρατὴς eadē ſignif. videlicet Qui ſui iuris eſt, Qui pro ſuo arbitrio de re aliqua ſtatuit. Plut. De defect. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, liberos ſuiq; iuris. Sed vt ἀκράτωρ dixi multo minus vſitatum eſſe quàm ἀκρατὴς, ita dico viceverſa, αὐτοκράτωρ multo eſſe vſitatius quàm αὐτοκρατής. Vtuntur tamē illo & Chriſtiani theologi. nam apud Greg. De homine p. 36, αὐτοκρατὴς eſt idē quod αὐτεξούσιος. Vtitur & Damaſcenus περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῆς θείας φύσεως loquens. Philo autem τὸ αὐτοκρατὲς appellauit ſubſtātiuè Liberam poteſtatem, παρθένων δὲ καὶ γυναικῶν τὸ περὶ τὰς ἀρχὰς αὐτοκρατὲς ἀφείλετο.

Αὐτοκράτωρ, Imperator, id eſt Cæſar. quæ nominis αὐτοκράτωρ ſignificatio poſterioribus tantùm ſeculis in vſu fuit. Luc. in Salt. μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. vbi appellat αὐτοκράτορα quē nominarat σεβαστόν. Frequens eſt iſte nominis αὐτοκράτωρ vſus apud Herodianū & Plut. qui tamen alicubi addit & καῖσαρ, id eſt cæſar. vt in iis quæ præfatur ſuo apophthegmatum opuſculo, ad Traianū, ὦ μέγιστε αὐτοκράτωρ καῖσαρ Τραϊανέ.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, Imperium eius qui αὐτοκράτωρ appellatur, id eſt cæſar. vt apud Ioſ. De antiq. ἐπὶ Κλαυδίου καίσαρος αὐτοκρατορίας, Sub Claudii cæſaris imperio, Imperante Claudio cæſare.

Αὐτοκρατορικὸς, οῦ, ὁ, Ex libero arbitrio manans, ſeu proficiſcens. αὐτοκρατορικαὶ ὁρμαὶ, Baſil. in Hexaem. Liberi arbitrii impetus, Bud. interpr. ‖ Αὐτοκρατορικὸς, Imperatorius, Cæſareus, Pertinens ad imperatorem, id eſt cæſarem. vt αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Herodian. libro 7, imperatoria dignitas. ET Αὐτοκρατορικῶς, aduerb. vt Agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, Pro ſuo arbitratu, vel ſuo arbitrio. Vel, More eorum qui ſunt αὐτοκράτορες, id eſt plenam poteſtatem merúmque imperium obtinent. In vulgatis lexicis citatur ex Plutarcho pro Imperioſé.

C. Παντοκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Omnipotens, ſolîus Dei epithetum. Extat apud Græcos Bibliorum interpretes, item in Teſtamenti noui ſcriptis. HINC Παντοκρατορία, q.d. Omnipotentia. ET Παντοκρατορικὸς, Ad omnipotentem Deum pertinens, ſeu Ad diuinam omnipotentiam, vel Ab omnipotente Deo proficiſcens. Et παντοκρατορικὴ ἕδρα ac ῥίζα apud Dionyſium Areopagitam.

Κρατέω, ῶ, Imperium obtineo, Impero, Dominor. Item Potior. Homerus Iliad. α, verſu 288, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. Et Iliad. π, v. 172, — αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε. Rurſum Il. α, verſu 84, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Et cum datiuo apud eundem, Odyſſ. λ, v. 484, — νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν ἐνθάδ' ἐών. Dicitur autem paulo pòſt eadem ſignificatione, ἀνάσσειν νεκύεσσι. Sed minus vſitata eſt hæc conſtructio cum datiuo, atque adeo prorſus inuſitata in oratione ſoluta. Sophocles, κρατεῖν τῶν θηρίων, in feras imperium obtinere. κρατῶ τῆς θαλάσσης, Thuc. Mari dominor, Maris imperium obtineo. (quod & vno verbo dicitur θαλασσοκρατῶ) Redditur etiam Mare teneo. Thucydides 3, τῆς δὲ γῆς τῆς μὲν ἄλλης ἐκράτουν οἱ Μιτυληναῖοι, potiebantur. Idem libro 1, τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες. Et κρατῶ τῶν πραγμάτων apud Demoſthenem, vt ſuprà ἐγκρατής εἰμι τῶν πραγμάτων, Potior rerum. Apud eundē κρατεῖν τῶν χρημάτων, Potiri pecuniis, In poteſtate habere pecunias, Poſſidere pecunias. ‖ Et δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι Luc. Act. cap. 27, Viſi ſibi propoſiti compotes eſſe. Item, κρατῶν ἑαυτοῦ ex Plat. pro Cōpos ſui, Liber.

Κρατέω, ῶ, Superior ſum, Vinco, Supero. Plut. Alex. τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων εἶναί τι δεῖ καὶ προσαγορεύεσθαι τοῦ κρατοῦντος. (Et κρατοῦμαι, vincor. vnde κρατεῖσθαι & ἀπηλεῖς εἶναι opponūtur apud Iſocratem) Interdum autem additur accuſ. perſonæ, vel etiam rei. vt κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους. & πῶς ἂν οἱ ἡττηθέντες τὸν τοιοῦτον τοὺς πολεμίους κρατῆσαι; At cum accuſ. rei, vt μάχας κρατήσας οὐκ ὀλίγας, Xen. Et κρατῶ τὴν μάχην, Demoſth. Interdum verò dicitur κρατῶ τῇ μάχῃ, vel κρατῶ τῷ πολέμῳ, Sum pugna vel prælio ſuperior, aut victor. Nonnunquam etiā κρατῶ ἐν τῇ μάχῃ. vt κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανούς, Thuc. Et Æſchines περὶ παραπρ. ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, αἰσχρῶς ὅμως πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε. At Philoſtratus dixit κρατῶ σου τὸν ἀγῶνα pro Vinco te certamine. ‖ Dicitur etiam κρατεῖν τῶν ἡδονῶν (ſicut & ἐγκρατεῖς εἶναι) Superiores eſſe voluptatibus, Vincere voluptates, Imperare voluptatibus: vt viciſſim κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, Seruire voluptatibus, ſeu ſuccumbere, Deditum eſſe voluptatib9, ἀκρατεῖς εἶναι τῶν ἡδονῶν. At κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, Somno ſuperatus vel victus (vt oculi ſomno victi dicuntur) aut Somno oppreſſus. Tale eſt δίψῃ κρατηθεὶς apud Plutarchum. Affertur & κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν δακρύων pro Vinci lacrymis. ‖ Eſt etiam Superare, id eſt Præſtare, Excellere. Bud. ex Chryſoſt. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. Greg. πάντας κρατῶν ἀρετῇ, παρὰ τοῦ παιδὸς κωλύεται μόνου τὸ πρωτεῖον ἔχειν.

Κρατέω, ῶ, Contineo. vt κρατεῖν ἑαυτοῦ, continere ſe. Luc. Φίλιππον γοῦν θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἐδυνήθην, Me continere non potui, id eſt Riſu abſtinere. Interdum verò κρατεῖν, pro Obtinere, eo ſenſu quo dicitur fama obtinere. Thucyd. libro 6, pag. 199, νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν, obtinuerunt, inualuerunt. Idem l. 1, ἀνάγκη δὲ ὥσπερ τέχνης ἀεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖν. Item pro Obtinere ſeu Conſequi, in epiſt. ad Hebr. cap. 6, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, Obtinere ſpem propoſitā, vel Compotes fieri ſpei. ‖ Κρατεῖν aliquando eſt etiā Tenere, aut Retinere (& κρατεῖσθαι πόθῳ, vt Lat. Teneri deſiderio) Verùm alicubi nō ſimpliciter Tenere, aut Retinere, ſed Retinere firmiter, & quaſi totis viribus (vt videlicet & hic κράτους ſignificatio includatur) ac quod dicitur Mordicus retinere. vt Marci cap. 7, v. 3, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. At in epiſt. ad Hebr. cap. 4, v. 14, in eadem ſignif. habet genitiuum, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Valde autem obſeruatione dignum eſt & κρατεῖν pro Memoria tenere in hoc Athenæi loco, κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. ‖ Sæpe verò & pro Prehendere, in Teſtamenti noui ſcriptis. ‖ Κρατεῖν, Obtinere, vel potius Durare. vt apud Philonem, ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησε, Per dies ſeptem durauit. vel Per dies ſeptem graſſatum eſt illud malum.

C. Ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui contineri & cohiberi nullo modo poteſt. q.d. Incoercibilis. quod etiam ſignificat ἀκρατὴς, quum videlicet paſſiuè accipitur: vt in ἀκρατὲς ςόμα, apud Euripidem. ‖ Dicitur autem aliquis eſſe ἀκρατὴς ἐπιθυμίας τινὸς vel ἐπιθυμιῶν. at verò ipſa ἐπιθυμία dicitur ἀκράτητος apud Herodian. πλούτου ἀκρατήτῳ ἐπιθυμίᾳ, diuitiarum effræni cupiditate, ſiue effrænata

Ita enim interpretãdo mihi videor melius vim voca-buli exprimere, quàm vt alij, Immodica cupiditate. AT VERO Ἀκρατησία quidem nuſquam legere me memini, nec certè vſquam extare exiſtimo, ſed pro eo mihi videri dici per ſyncopen ἀκρασία (quum videlicet vſurpatur περὶ τῆς ἀκρατ) admonui ſuprà. SED Παγκρατησία (quod alioqui eiuſdẽ omnino eſt formæ) apud Philonem inuenitur, ſi mendo carent eius exemplaria. ita enim legitur apud eum De vita Moſ. lib. 1, pag. 33, ϖεὶς ἢ τῇ εἰρήνῃ καὶ παγκρατησίαν ἱερωσύνης αὐτοῦ [ἔδωκεν.] quẽ locum Turneb. ita reddidit, Pacémque cumulat perpetua propriáque ſacerdotii poſſeſſione.

C. ἈΠΟκρατέω, ῶ, Cohibeo, Compeſco. Dioſc. lib. 4, ἐνπροκήλας ἀποκρατεῖ καταπλασσόμενον. Et τὸ ποτῷ ἀποκρατεῖν, pro Cohibere potu, Bud. ex Hippiatria. Itẽ Retineo. vnde apud Aetium lib. 9, τὸ χολῶδες ὑγρὸν ἀθροισμὸν ἀποκρατούμενον μεγάλως βλάπτει, exponitur, Bilioſus humor retentus, vel ſuppreſſus, in v. l.

C. ἘΓκρατέω, ῶ, vide poſt Ἐγκρατής.

C. ἘΠΙκρατέω, ῶ, vide poſt Ἐπικρατής.

C. ΚΑΤΑκρατέω, ῶ, Robore vinco, Domo, Subigo. vt Bud. exp. apud Philonem De mundo, πάντων κατακρατεῖν. vbi tamen redditur potiùs Omnibus prævalere. Affert & ex Gregorio, ἕως ἦν ἔτι νέος, καὶ οὔπω φιλοσοφία τῆς σαρκῶν κατεκράτησε. vbi exponitur Nondum carnem domuerat. In vulgatis lexicis ex Theophr. citatur, lib. 2 De cauſ. plant. cap. 19, κατακρατῆσαι τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται pro Deuincere principium.

Κατακρατῶ, Cohibeo, Coerceo, Siſto. vide Κατακρατικός.

Κατακράτησις, εως, ἡ, Subactio, Domitio. ſicut κατακρατεῖν expoſitum fuit Domare & ſubigere.

Κατακρατικός, οῦ, ὁ, Cohibendi vim habens, ſeu ſiſtendi. Aetius 9, capite 37, de potu γάλακτος, id eſt lactis, οὕτω γὰρ διδόμενον, ἅμα σαλπικὸν καὶ κατακρατικὸν γίνεται τῶν ῥευμάτων.

C. ΣΥΓκρατέω, ῶ, Contineo, (ea ſignificatione qua dicit Cicero nullam rem vehementius rempublicam continere quàm fidem) Tueor. Chryſoſt. τὸν ἡμέτερον βίον αἱ τοιαῦται εὐχαὶ συγκρατοῦσι. Ita vſus eſt hoc verbo Gaza in ſua interpretatione libri Cic. De ſenectute, quum his Græcis, οἱ τῶνδε τῶν ὅλων τάξιν καὶ κάλλος συγκρατοῦσαν ἀπελθόντες καὶ ἀναμάρτητον, vertit Latina illa, Qui hanc rerũ pulchritudinem tuentur & regunt.

ΚΡΑΊΝΩ, ET Κραιαίνω, Efficio, Effectum reddo, Perficio. Hom. Il. α, verſu 504, — τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. quum antea dixiſſet, videlicet verſu 455, Ἠδ᾽ ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ᾽ ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. Eſt autẽ κρήηνον ἐέλδωρ, ſeu ἐπικρήηνον, Deſideriũ ſeu votũ perfice, aut Perfectũ redde. ſeu Effectũ redde. Vel, Effectũ redde quod opto. Apud eundẽ poetã Il. ι, Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ exponitur ἐπιτελέσαι, & εἰς τέλος ἀγαγεῖν. Sũt autem hæc à Κραιαίνω (quod thema alteri ſubiunxi, de eo dicturus plura infrà.) At κρανθεῖσα ψῆφος apud Euripidem à κραίνω, id eſt πλεισθεῖσα, Victrix ſententia, in v. l.

Κραίνω dicitur quaſi καραίνω à κάρα, ſi Etymol. credimus, vt videlicet à χεῖμα fit χειμαίνω. Et ſicut à κάρα deducit, ita vult eius ſignificationem retinere. dici enim propriè ἐπὶ τοῦ πλεισθῆναι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸ ἐπινευόμενον (de qua expoſitione dicam & in Ἐπικραιαίνω) Euſtath. autem à Κρῶ deducit hoc verbum κραίνω. At ego non dubitaui verbo κρατῶ ipſum ſubiungere, vt quemadmodum κρείων putatur dictum quaſi κρατείων, ita κραίνω dictum ſit quaſi κρατήνω. liceat enim & mihi coniecturationem meam in medium afferre.

Κραίνω, Impero, Regno. Hom. Od. θ, v. 389, Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι. id eſt Imperãt. Neque enim ſequi debemus breuium ſcholiorum autorem, exponentem διαπλοῦσι & ὑπάρχουσι. Sophocl. Aiace, ὃς κραίνει στρατοῦ, Qui imperat exercitui. Heſychius quoque κραίνω exponit nõn ſolùm πληρῶ, id eſt Impleo (quod accipiendum puto eo ſenſu quo dicitur aliquis Implere promiſſa) & παρέχω, item τιμῶ, ſed etiam βασιλεύω.

Κραντήρ, ῆρος, ὁ, Effector, Qui efficit, Qui perficit. Sed

A κραντῆρες peculiariter dicti ſunt dentes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, (& maxillares, vt quidam volunt.) Cicero (inquit Camerarius) γομφίους omnes intimos & genuinos: Plinius genuinos vocat eos qui Ariſtoteli libro 2 hiſtoriæ animalium ſunt κραντῆρες. Pollux ὀψιγόνους nominat, & ponit poſt σωφρονιστῆρας. Ac κραντῆρας ſcribit Ariſtoteles poſtremos naſci, anno ætatis xx. ſed & in ſenecta nonnullis, ac mulieribus quibuſdam octogenariis illos demum erupiſſe. Hæc ille. At ſchol. Nicandri in iſtum illius verſum, qui in Theriacis legitur, — αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ὀραιοῦ, annotat κραντῆρας dici dentes τοὺς ὕστερον ἀναβαίνοντας, quòd illi ſoleant κραίνειν & ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. At Cleanthũ, σωφρονιστῆρας eos appellaſſe, quoniam τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ vnà cum illis aduenit. Sed Nicandrum ſimpliciter pro dentibus hoc nomine vſum eſſe. ET Κραντῆρες, Qui efficiunt: Heſychio οἱ κραίνοντες καὶ ἐπιτελοῦντες.

Κράντωρ, ορος, ὁ, Rex, Princeps. Et κράντορες, Reges, vel Optimates, Proceres. Item Duces. Nam & ita quidã exponunt. Heſychius tamen κράντωρ exponit duntaxat βασιλεύς. ET Κράντειρα, fœm. Regina. Et Perfectrix. Ex Anth. epigr.

C. Ἄκραντος, ου, ὁ & ἡ, Imperfectus, Irritus. vt ἄκραντα θρύεται apud Pindarum. Et in Epigr. Τὸν δ᾽ ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες.

C. ἘΠΙκραίνω, Efficio, Perficio, pro ſimplici κραίνω, vide in Ἐπικραιαίνω poſt Κραιαίνω. Apud Heſych. legimus ἐπικρανεῖς expoſitum ἐπιτελέσεις (ita enim reponendũ eſt apud eũ pro ἐπιτελεῖς) itẽ ἐπιμεληθήσῃ. Sed ET Ἐπικράντης, AC Ἐπίκραντος leguntur apud eum expoſita ἐπιμελητής.

¶ Κραιαίνω, idem quod Κραίνω, Efficio, Effectum reddo. Ab hoc eſt κρήηνον, Il. α, — τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. nã & Euſt. hîc annotat κρήηνον à Κραιαίνω, ſicut κρῆναι id eſt πληρῶσαι, à diſſyllabo κραίνω, & μιῆναι à μιαίνω. Hinc autem eſt & κεκράαντο, Od. δ, — χρυσῷ δ᾽ ἐπὶ χείλεα κεκράαντο. id eſt ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο, à κραιαίνω, vel pro τὰ χείλη χρυσᾶ ἐκέκραντο. Euſt. ET Ἀκράαντος itidem vt ἄκραντος, Imperfectus, Infectus, Irritus. Il. β, — ἄμμι δὲ ἔργον Αὔτως ἀκράαντον, Nobis negotium infectum eſt, & tantùm inchoatum. q. d. Nihil adhuc promouimus, ſed tantùm in obſidione tẽpus triuimus. Itidẽ verò ἐπικρήηνον (quod in Κραίνω protuli ex Homero) eſt AB Ἐπικραιαίνω. (Sunt autem qui κρήηνον itidémq; ἐπικρήηνον ſcribãt, ſubſcripto ι priori η, quod perinde eſt ac ſi μιῆναι cum ῃ ſcribas) Sed & ipſum præſens extat apud Hom. Il. β, — οὐδ᾽ ἄρα πω οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων, ſed nõdum ei vota perfecta reddebat Saturnius. Exiſtimo autem poſſe huic loco accommodari alteram expoſitionem quã dat Heſych. iſti verbo, quũ ἐπικρᾶναι dicit eſſe τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. pro qua expoſitione facit etiam illa etymologia quam ex Etymologiſte attuli in Κραίνω.

ΚΡΕΊΩΝ, οντος, ὁ, (nomen participiale) Regnator, Rex, vt κρείων Ἀγαμέμνων apud Homerum. Et ὕπατε κρειόντων apud eũdẽ. Sed vbi dicit κρείων Ἀγαπήνωρ, exponitur κρείων & aliter, videlicet ἰσχυρός, κραταιός. ET Κρείουσα, Regina. Etym. ET COMP. Εὐρυκρείων, Latè rex, Virg. vt Il. α, Εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Latè rex, Latè regnans. Quod autem ad huius vocabuli formationẽ attinet, ea duplex ab Euſtathio duobus in locis affertur: ego poſteriorẽ ſequor. τὸ δὲ κραίνουσι, (inquit, pag. 1603) παράγωγόν ἐστι τοῦ Κρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ κρείων καὶ ὁ εὐρυκρείων. nam vt à χῶ fit χαίνω, & βαίνω à βῶ, & ῥαίνω à ῥῶ, & κλίνω à κλῶ, ſic κραίνω à κρῶ. Sed infrà, videlicet in quendam locum Od. δ, tãquam horum immemor, dicit κρείων eſſe à Κρατέω deriuato à Κρατῶ, vt γαμείων à γαμέω. Eius verba ſunt pag. 1480, ὄρχαμος ἀνδρῶν λεχθέντος, ἤτοι κρείων. οὗ παραγωγή ἐκ τοῦ κρατῶ κρατέω κατὰ φασὶ καὶ γαμείων ἐκ τοῦ γαμέω.

ΚΡΕΊΣΣΩΝ, VEL Κρείττων, ονος, ὁ & ἡ, Præſtantior. Et quidem propriè, Viribus præſtantior. Exponere potes & Potentior, Superior. Interdũ verò eſt Melior. Hom, Il. ζ, Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. Et κρείσσων oppoſitum χέρηι apud eundem. Item cum datiuo, κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. In proſa ſæpe opponuntur κρείσσων ſeu

κρείττων,& ἥττων (ſic κρείττων λόγος, & ἥττων apud Ariſtoph.) Et cum genit. pro κρατῶν, vel ἰσχυρότερος (quæ ſuprà expoſita fuerunt) vt κρείττων γαστρὸς apud Xen. κρείττων χρημάτων. Iſocr. At quū dicunt aliquid eſſe κρεῖττον λόγου, ſignificant Maius quàm vt oratione vlla explicari ſeu exprimi poſſit. Vide & B. de hoc loquendi genere, aliiſque, p. 1050 & 1051. ‖Κρείττων. de Deo dictū putatur à Plat. in Soph. τάχ' ἂν αὖ καὶ οὗτος εἶη τῶν κρειττόνων συνέποιτο, & à Plut. in Pyrrho, ὥς τινα τῶν κρειττόνων θαυμάζοντες. Et ab Heliodoro, ἐκόλασόν τε τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. Creditur autem hoc loquendi genus explicari hoc Xen. loco, Pæd. 8, κρείττων τις ἢ κατ' ἄνθρωπον.

ΚΡΕ'ΑΣ, ατος, τὸ, Caro. Od. μ, — κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. Odyſſ. ω, Ταμνομένοις κρέα καλά, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον. Iliad. χ, Ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι. Odyſſ. θ, — πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι. Odyſſeæ α, — κρέα πολλὰ δαπανῶν. Iliad. ι, — κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς. in quibus locis κρέα per apocopen dicit pro κρέατα. ſiquidē nō eſſe contractionem oſtendit metrum. Iliad. μ, — τετιμήμεσθα μάλιστα ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. Athen. lib. 5 & 12, ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων, ἀδιαίρετα ἐσκευασμένα. Plato Pol. 1, κρέα βόεια. Athen. lib. 4, κρέας παραχρῆμα εἰς τάριχος διασκευάσαντα. Et libro 12, ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ κυησοῦ ἄρτου. Apud eundem lib. 6, κρέας καπνιστὸν, carnes fumo ſiccatæ, ſeu infumatæ, vt Plautus loquitur. Et libro 4, κρέα ἐν ὕδατι, carnes cū decocto & ſuo iure. At πωγικὸν κρέας quódnam dictum fuerit, docet Plut. in Problem. Græcanicis. Et μερίδες κρεῶν, fruſta ſeu portiones carnium. Athen. libro 4, μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας, paribus portionibus carnes & panes diſtribuentes. Aliquādo dicitur τρία κρέα, pro Tres carnis portiones, ſeu Tria fruſta. Xenoph. Pæd. 2, ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, ἢ καὶ πλείω. Athen. lib. 4, τέτταρα λήψῃ κρέα. Ariſtot. κρέα εἴκοσι. ‖Κρέας, Corpus. Sophocles, ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως, in hoc corpus habebis imperium. Sic & apud Ariſtophanem in Ranis, δοῦλον οὐκ ἄγω, Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, ſcholiaſtes exponit σωμάτων. Euſtathius κρέας dictum ſcribit παρὰ τὸ κεραννύειν διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς: Etymolog. autem à κέαρ: quoniam omne κρέας eſt ἔμψυχον. ſed tamē poti⁹ de carne animalis mortui legitur. Poeticè verò pro κρέας DICITVR Κρεῖας, facta epētheſi, vt metro ſubueniatur. Vnde eſt genitiuus plural. Κρειῶν: reliquorum verò caſuum non reperiuntur exēpla. Odyſſeæ ι, — παρὰ δὲ πλήθουσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν. Iliad. μ, — ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ κρειῶν. Odyſſ. α, Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας Παντοίων. Iliad. ρ, — κρειῶν ἐρατίζων ἴθυσεν, ἀλλ' οὐ φρήσει, id eſt τῶν κρεάτων ἐπιθυμῶν, vt Chœroboſcus apud Etymologiſtē exponit. Factus eſt autem hic genitiuus ex κρεῶν per epētheſin τοῦ ι, at κρεῶν ex κρεάων, exempto τ & facta ſynæreſi.

C. Κρεανόμος, ου, ὁ, Qui carnes diſtribuit. ὁ κρέα νέμων ſeu διανέμων. Factum ex Homerico illo κρέα νεῖμεν. vt & Odyſſ. ο dicit, κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας. Euſtath. VNDE Κρεανομία, ας, ἡ, Carnium diſtributio, Viſceratio, vt Cic. loquitur. idē quod κρεωδαισία, Ioſeph. & Luc. in Prom. Item apud Demetr. De eloquut. ἐν κρεανομίαις ποτὲ καὶ πανδαισίαις διάγουσαι ἀπολλύειν τὰ στρατιωτικὰ χρήματα. Apud Athenæum libro 12, τὸν δῆμον πλείω καταναλίσκειν εἰς τὰς κοινὰς ἑστιάσεις καὶ κρεανομίας, ἢ περὶ εἰς τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν, Aliquanto pòſt, ἱερεῖα δὲ παρίστασαι εἰς τὰς θυσίας καὶ κρεανομίας Κυζικηνοί. ET Κρεανομέω, Carnes diſtribuo. Luc. in Prom. Liuius dicit, Populo viſceratio data à M. Flauio in funere matris.

C. Κρεάγρα, ας, ἡ, Inſtrumentum ad eximendas ex aheno carnes, Inſtrumentum vnci modo incuruum ad extrahendas ex olla carnes. ſeu (vt ſcholiaſtes Ariſtophanis deſcribit) εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικὸς, μόνον ἐγκεκαμμένον τοὺς δακτύλους· ἀνιμῶσι τὰ ζέοντα, διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. Fuſcinam & harpaginem Latini appellant: Græci λύκον etiam & ἁρπάγην & ἐξαυστῆρα, vt Pollux tradit, ſeu ἅρπαγα, vt Pauſanias apud Euſtathium. dicta παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν, id eſt ἀνασπᾶν. Ariſtophanes Equitibus, καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς κεραμεικόν. Anaxippus comicus apud Athenæum lib. 4, μαγειρικὴν σκευὴν enumerans, Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θυΐαν, τυροκνῆστιν παιδικήν, Σπλεῖον, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Epigr. lib. 12, Ἄγκιστρον ναύταις, ὀψοφάγοις κρεάγρα. 1, Reg. 2 & Exodi 27, κρεάγρα τριόδους, fuſcina tridens. Vnde apparet κρεάγρας fuiſſe nō tantùm ἀγκιστροειδεῖς, ſed etiam τριόδοντας, interdum & διόδοντας, bifurcas. ET Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, pro eodem in Epigr.

C. Κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, Edulium ex carnibus minutim conciſis & cum ſanguine, aruina, & dulci iure conditaneo concinnatis. Athen. libro 9, κρεοκάκκαβον eſſe dicit κρέα μεθ' αἵματος καὶ λίπους ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένῳ.

C. Κρεονομία, idem quod κρεανομία, apud Athen.

C. Κρεοσήπομαι, Carnium modo putreſco. Plutarchus in libro qui περὶ σαρκοφαγίας inſcribitur, διαλυθέντων καὶ μαλαχθέντων καὶ τρόπον τινὰ κρεοσαπέντων.

C. Κρεοσκευασία, ας, ἡ, Carnium apparatio, Ratio apparandarum carnium. Athen. libro 12, ὀψοποιοὶ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις κρεοσκευασίας, ἄλλου δ' οὐδενός.

C. Κρεουργὸς, οῦ, ὁ, Lanius, Qui in carnibus animalium mactatorum concidendis & vendendis occupatur. VNDE Κρεουργία, ας, ἡ, Carnium eiuſmodi conciſio. Exponitur etiam Laniatus in vulgatis lexicis, citantibus ex Naz. τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. Loquitur autē ibi de Pelope quem epulandum diis appoſuerat Tātalus. verba eius ſunt, ποῦ δὲ τὴν [illegible] Πέλοπος κρεουργίαν, πεινῶντας θεοὺς ἑστιῶσαν, καὶ φιλοξενίαν πικρὰν καὶ ἀπάνθρωπον; Item Viſceratio. Bud. ET Κρεουργέω, ῶ, Lanius ſum, Carnes laniorum modo concîdo. Item Concîdo in fruſta, vt lanii carnes fruſtulatim ſolent concidere. Et apud Laertiū, κρεουργεῖν τὸν πατέρα, excarnificare, dilaniare. Bud. VNDE Κατακρεουργέω, ῶ, Carnes lanii more concîdo. Item Concîdo vt lanius carnes. Herodotus, αὐτίκα μαχόμενος ἐς ὃ κατεκρεουργήθη ἅπαξ, donec, velut in laniena carnes, fruſtatim conciſus eſt. AT Κρεουργηδὸν, More eorū quæ à laniis cōcidūtur. Herodot. κρεουργηδὸν διασπάσας, fruſtatim dilanians, vt Valla interp.

C. Κρεωδαισία, ας, ἡ, Carnium in fruſta conciſarum diſtributio, Viſceratio. idem quod κρεανομία, ſeu ὁ μερισμὸς τῶν κρεῶν, vt Suid. exp. Facta compoſitio ex Homerico illo, Παρ' δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο. pro quo alibi dicit, κρέα πολλὰ δαπανῶν. Athen. l. 10 ex Demetr. Scepſio, Ἑλλησπόντιοι δὲ ἐπεγχύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον, καὶ τὴν κρεονομίαν κρεωδαισίαν. Item apud Plut. Symp. 2, probl. 10, ἡ εἰς μερίδας κρεωδαισία, ὅταν ὥσπερ ἀπὸ κρεωπωλικῆς τραπέζης σταθμῷ λαβὼν ἕκαστος μοῖραν ἑαυτῷ προθῆται. Et κρεωδαισίας ἀποχὴ apud Syneſ. ep. 137, abſtinentia carnium. AT Κρεωδαίτης, ου, ὁ, Carnium in fruſta conciſarum diſtributor. Plutarchus loco paulo antè citato, Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας· ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου τοῦ βασιλέως ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι. videtur autem ibi κρεωδαίτας & δαιτροὺς in eadem ſignif. accipere. δαιτροὺς autē vocatos ſcribit τοὺς στρατηγοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Sic enī ab eo exponitur vocabulum δαίω, à quo δαιτρὸς & κρεωδαίτης ac κρεωδαισία deriuantur. Poll. κρεωδαίτης δὲ ὁ διατέμνων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἀρταμον ἔνιοι καλοῦσιν. ἔστι δέ τις καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀρχὴ κρεωδαίτης. Idem alibi, loquēs de κρεωπώλης, Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ μαγείρους λέγουσι καὶ κρεωδαίτας. καὶ κρεουργοὺς γὰρ τοὺς αὐτοὺς ἂν εἴποις. Vnde conſtat eum κρεουργὸν & κρεωπώλην & κρεωδαίτην accipere pro lanio & coquô.

C. Κρεωδείρα, ας, ἡ, Culter ad carnes excoriandas. Poll. τὰ δὲ ἐργαλεῖα, κοπὶς καὶ ῥάκινον, κρεωστάθμη. τάχα καὶ κρεάγραν καὶ κρεωδείραν. quā verò hîc κρεωδείραν appellat, idē alibi δορίδα vocare videtur. nā & ea inter coquinaria inſtrumēta reponitur, vt videre potes paulo antè in κρεάγρα.

C. Κρεωδοσία, ας, ἡ, Carnium datio ſeu diſtributio, Viſceratio. idem quod κρεανομία & κρεωδαισία. Plut. in Demetr. pag. 285 καὶ προσαγγείλας ὅτι νενικήκασιν, εὐαγγέλια θύειν ἔγραψε, καὶ κρεωδοσίαν τινὰ κατὰ φυλὴν ἐποίησε. Liuius dicit Viſceratio facta eſt, vt docui in κρεανομία. ET Κρεωδότης, ου, ὁ, Carniū dator ſeu diſtributor. κρεωδαίτης, Suid.

C. Κρεωδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad recipiendās & aſſeruādas carnes factus. vt κρεωδόχον ἀγγεῖον, quod & κρεῖον. ET Κρεωδόκος in Epigr. pro eodem.

C. Κρεωθοινία, Cœna ſeu epulum ex carnibus. Suid.

C. Κρεωπώλης, ου, ὁ, Qui carnes vendit, Carnium venditor. Lanius, ſeu Macellarius. Vide κρεωδαίτης paulo antè. Apud Athen. 13, ἰδοῦσα κατὰ τύχην ἔξωθεν κρεωπώλην τινὰ ἀστεῖον πάνυ. VNDE Κρεωπώλιον, ου, τὸ, Macellum, Laniena, ſeu Laniarium, vt Varro appellat lib. 2 Rei ruſt. cap. 4, Idem Carnariam tabernam dicit, Plautus Carnarium. Poll. & Plut. Probl. Rom. διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μακέλλας καλοῦσι; ET Κρεωπωλικός, οῦ, ὁ, Ad lanium ſeu carnium venditorem pertinens. vt κρεωπωλικὴ τράπεζα apud Plut. ex quo locum in κρεωδαίτης citaui. ET Κρεωπωλέω, ῶ, Carnes vendo. Poll. κρεωπώλια, καὶ κρεωπῶλαι καὶ κρεωπωλεῖν.

C. Κρεωστάθμη, ης, ἡ, Statera in qua carnes appenduntur. Poll.

C. Κρεωφάγος, ου, ὁ, Carniuorus, Qui carnibus veſcitur, vel Carnium vorator. VNDE Κρεωφαγία, ας, ἡ, Carniũ voratus. Plut. in Præcept. ſanit. οὐ δεῖ κρεωφαγίαις χρῆσθαι πρὸς ἀποπλήρωσιν ὀρέξεως. Idem in lib. qui περὶ σαρκοφαγίας inſcribitur, αἱ κρεωφαγίαι τοῖς σώμασι γίνονται παρὰ φύσιν. paulo pòſt pro κρεωφαγίαι dicit σαρκῶν ἐμφορήσεις. Idẽ in Symp. 3, ἔτι τῆς κοιλαβίστως ὄζοντα καὶ τῆς κρεωφαγιῶν. ET Κρεωφαγέω, ῶ, Carnes voro.

C. Ἀπόκρεως, ω, ὁ, Carniſprivium, Tempus quo à carnibus abſtinetur. nam hîc ἀπὸ denotat priuationem. In v. l. exponitur Carniſprinium. quæ vox antiqua non eſt, vt nec illa Græca.

C. Ἡδύκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius carnes ſuaues ſunt, Cuius caro grati & iucundi ſaporis eſt. Ariſtoteles libro 5 De gener. anim. καὶ γὰρ ἡδυκρεώτερα καὶ ἑρμόπερα πάντα τὰ λευκά, ὡς εἰπεῖν, ἐστί.

C. Λειπόκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Carnibus defectus, Minimè carnoſus, Macilentus. ἰσχνότατος, vt Suid. exponit.

D C. Πάγκρεας, ατος, τὸ, Corpus glandulosum in medio meſenterio ſitum, vaſorum diuiſiones confirmans, vt Gorr. definit. Ruff. ἡ δὲ παρὰ τὴν πορτὴν τοῦ ἐπίπλου ἔκφυσιν κειμένη σὰρξ διαπίμελος καὶ ἀδενώδης, πάγκρεας. Meminit & Ariſtot. hiſt. anim. l. 3, c. 4. De vſu autem eius tradit Gorr. poſt Oribaſ. Collect. l. 24, c. 23.

Κρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Carnoſus. Ariſtot. αἱ δὲ ὅσοι κτῆνες κρεώδεις ἔχουσι τὰ πρὸς τῷ μυκτῆρι, πονηρίας σημεῖον. Vnde Trogus apud Plinium, Qui carnoſos à naribus [oculorum] angulos habent, malitiæ notam præbent. Athenæus lib. 8, κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια φυσώδη ἐστὶ καὶ κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα. Item κρεώδης ἱερουργία apud Suidam, ἡ διὰ κρεῶν θυσία.

Κρεάδιον, ου, τὸ, Caruncula, Carnis fruſtum ſeu fruſtulum. Ariſtoph. Pluto, Καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον Τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω φέρων. Alexis apud Athen. lib. 3, Κρεάδια, ποδάρια, ῥύγχη τιν', ὠτάρια, Ἥπαρ, ἥπατιον εὖ κεκαλυμμένον. Antigonus Caryſtius apud eundem Athen. l. 10, ὅτε μὲν ἐσιών ἀκούσειε λάχανον ἢ τάριχος, ἀνεχώρει· ὅτε δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰσῄει εἰς τὸν ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένον οἶκον. Vbi pro κρέας accipitur.

Κρεύλλιον, ου, τὸ, idẽ. Syn. ep. 132, ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τοῦ κρευλλίων, è ſacculo caruncularum. ſed ſcribitur ibi κρευλίων, vno λ.

¶ Κρεῖον, ου, τὸ, Vas carnarium, Carnium receptaculũ. κρεωδόχον ἀγγεῖον, vt maior veterum grammaticorum pars exp. teſte Euſt. quæ expoſitio in noſtro quoque vet. l. habetur. Il. ι, Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγός. Euphorion autem (vt Euſt. ex Apione & Herodoro tradit) ibi κρεῖον accipit pro κρέας, eo quod poeta in ſequentibus non meminerit carnium in vaſe elixarum, ſed tantum aſſarũ: tãquam [illegible] faciat quod dicit ἐν πυρὸς αὐγῇ. nõ enim neceſſe eſſe vt πυρὸς αὐγὴ accipiamus pro πῦρ circum quod ollæ carnium quæ elixantur poni ſolent, ſed ἐν πυρὸς αὐγῇ capi poſſe pro ἐγγὺς τοῦ πυρός, prope ignem, vbi aſſari aliquid poteſt. Annotat præterea Euſt. κρεῖον à Pauſania exponi κανοῦν ἢ ἄλλο τι ἐφ' οὗ τὰ κρέα κόπτεται, id eſt, aliquid aliud ſupra quod carnes conciduntur, hoc eſt ἐπίκοπον ſeu ἐπικόπανον. Herodian. autem apud Etymol. [illegible] κρεῖον eſſe dicit τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεάτων πεπληρωμένην τράπεζαν, menſam crudis carnibus plenam: quale quid eſt & ἐπίξηνον, vti dixi. nã illud κρεωδόχον ἀγγεῖον generalius

A eſt. At Ptolemachus apud eundẽ κρεῖον eſſe dicit τὸν ἀπὸ τοῦ στέατος πλακοῦντα, placentam ex adipe. Heſych. ἀγγεῖον εἰς ὃ κρέα βάλλεται. Pro carne autẽ accipit qui in Epigr. DIXIT Κρειοδόχος pro κρεωδόχος. nam κρεωδόχος & κρειοδόχος in Epigr. accipi pro Carnium capax tradũt v. lex. Pro κρεῖον autem reſolutione Ionica DICITVR Κρήϊον. nam κρήϊον Heſych. exp. κρεωθήκην, ἐπίκοπον, κρεοδόχον. λέβητα. Fit autẽ κρεῖον à κρέας per epentheſin, vt docet Etymol. & noſtrũ v. l. Itẽ placentæ genus apud Athen. lib. 14. Apud Heſ. eſt ETIAM Κρεῖον, quod exp. ἀγγεῖον, fortaſſis idem cum præcedenti κρεῖον, ſiue κρήϊον.

B

ΚΡΕΜΑ'Ω, ET Κρεμαννύω, SIVE Κρεμάννυμι, (vt κεράω & κεραννύω, ſiue κεράννυμι)

Suſpendo. Ariſtot. de venatu pantheræ, οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόπρον. Et alibi, οἱ κυνηγοὶ εἰς ἀγγεῖον αὐτὴν ἐμβάλλοντες τὴν κόπρον, ἔκ τινος δένδρου κρεμῶσιν. Vnde Plinius, Tã auida fera eſt excremẽtorũ hominis vt à paſtoribus ex induſtria ex aliquo vaſe ſuſpenſa altius quàm vt queat ſaltu attingere, iaculando ſeſe appetendoque deficiat. Ariſtoph. Ran. ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σαυτόν, te ſuſpendenti ex fune. Idẽ, Τῶν ὄρχεων κρεμάμενον τῆς Λαμπροῦ. Ariſtot. 2 OEc. ἐκρέμα ἅπαντας, omnes ſuſpẽdit. Plut. Alex. τούτων πολλοὺς ἐκρέμασεν. Itẽ κρεμάσαι ἀσπίδα apud Suid. pro εἰρηνεῦσαι, quod pacis tempore ſcuta ſuſpẽdantur. Plut. Caſ. σὺν γέλωτι πολλάκις ἠπείλησε κρεμᾶν αὐτούς, de prædonib⁹ in quos inciderat, quos Sueton. quoque ſupplicio quod illis ſæpe minatus inter iocum fuerat, ab eo affectos eſſe tradit. Et in paſſ. X. De re eq. τούτου ἕνεκα καὶ οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται. Plut. Alex. ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα. Lucill. l. 2 Epigr. Αὐτοῦ δὴ νύκτας τε καὶ ἤματα πέντε κρεμασθείς, illic dies & noctes quinque ſuſpẽſus. Aliquando neutraliter redditur Pendeo. Κρεμάσασθαι actiua quoque ſignific. pro Suſpẽdo capitur. Heſ. Erg. Πηδάλιον δ' ἔργης ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Qua verò ſignif. Latini dicunt ſuſpendere animum & Suſpenſum tenere, ea Ariſtoph. Nubib⁹, οὐ γὰρ ἄν ποτ' ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα κατὰ μίξας. Dicitur ETIAM Κρεμόω ET Κρεμέω. Il. η, οἷσω προτὶ Ἴλιον ἱρὴν Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος. vbi pro κρεμάσω accipitur, teſte Heſych. & Suida & Euſt. qui dicit ex κρεμῶ fieri pleonaſmo literæ ο. at κρεμῶ quoque pro fut. κρεμάσω accipi teſtatur Heſych. Syn. ep. 44, δεθήσεται καὶ κρεμήσεται καὶ τῆς πλευρᾶς διωρυχήσεται, vincietur & ſuſpendetur. AT Κρέμαμαι, ET Κρέμομαι etiam, Suſpendor, Suſpenſus ſum: interdum etiam neutraliter Pendeo. Il. ο, Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτ' ἐκρέμω. Ariſtophanes Veſpis, Οὐκ αἱ μὰ τὸν Δί' εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς, pendeatis. Qua verò ſignif. Suet. dicit, Ambiguis reſponſis & callida cunctatione ſuſpendens: & Curt. Omnium animos expectatione ſuſpenderat, ex Ariſtot. Rhet. 3, ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια.

Κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ, Qui ſuſpendit, ſeu ſuſpenſum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur duo muſculi, vtrinque videlicet vnus, à quibus teſtes ſurſum trahuntur. cõtraniis carent muſculis qui contrarium motũ efficiant. nullus. n. eſt qui teſtes ad inferiora reuellat, quòd ſatis ſua grauitate ima petant, ægris præſertim & ſenibus. Hæc Gorr. qui addit errare Paul. Æg. l. 6, cap. 61, quòd παραστάτας & κρεμαστῆρας idem eſſe putet. Colum. l. 6, c. 26, de caſtrãdis vitulis, Apprehendere teſtium neruos, quos Græci κρεμαστῆρας ab eo appellant, quòd ex illis genitales partes dependent. Celſus libro 7 de teſticulorum natura, Depẽdent verò ab inguinibus per ſingulos neruos, quos ideo κρεμαστῆρας Græci nominant. Item κρεμαστὴρ παρὰ apud Euſt. ἐφ' οὗ τοὺς ἵππους. idem κρέμαστρα. Budæo κρεμαστὴρ eſt lorum ſeu habena penſilis ex qua aliquid dependet, ἀορτήρ. AT Κρεμαστήελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pendulus, Penſilis. B. Sed Κρεμαστήελον in v. l. exponitur Sera.

H Κρεμαστός, οῦ, ὁ, Pendulus, Penſilis, Suſpenſus. Plutarchus Pericle, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ παρὰ τὴν χρείαν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, de Artemone quodam qui περιφόρητος cognominabatur. Item Κρεμαστὰ ἱστία apud Athenæum l. 5. Plut. lib. 2 De fort. Alex. περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων. Xenoph. διὰ πολλῶν μὲν

γὰρ δῆπου ξυλίνων σκάφην καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀναγκαῖα, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν καλωδίων πλεῖ. vbi videtur ea intelligere σκεύη quæ Athen.paulo ante κρεμαστὰ ἱστία. At κρεμαστὴ vide paulo póſt in κρεμάθρα. A

Κρεμάστρα,ας,ἡ,Id vnde aliquid pendet. Ariſtot.videtur accipere eo ſignificatu quo B. κρεμαστὴρ paulo antè expoſuit, videlicet pro loro aut fune vnde aliquid pendet:lib.3 Rhet.εἴ τις φαίη ἄγκυραν καὶ κρεμάστραν τὸ αὐτὸ εἶναι. ἄμφω γὰρ ταὐτό τι,ἀλλὰ διαφέρει τῷ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, funē ex quo anchora pendet,& ipſam anchoram,idem eſſe. Item Penſile σκεύασμα in quo reponuntur caſei,panes aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium iniuria tuta eſſe volumus. vt κρεμάστρα καλαμίνη,ſtorea penſilis ex calamis confecta. Apud Euſt.ex quodam grammatico,ταρρὸς,κρεμάστρα καλαμίνη καὶ τὸ τῶν τυρῶν ἀγγεῖα. Eadem ſignif.accipitur κρεμάθρα. Κρεμάστρα, Appendix,vt Gaza interpr.apud Theophraſt.hiſt.plant.lib.3,cap.17,τὰ δὲ αἴθη πέφυκεν ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας ἐξ ἄκρων. B

Κρεμάθρα,ας,ἡ,Vas penſile aut ſtorea penſilis in qua reponuntur caſei aut aliæ opſoniorum reliquiæ,vt & κρεμάστρα,Repoſitorium penſile. Suidæ eſt μετέωρόν τι σκεύασμα ἐν ᾧ ἐτίθεσαν τὰ περιλείποντα ὄψα: dictū παρὰ τὸ ἀεὶ κρεμαμένην μετέωρον εἶναι. Ariſtoph.autem Socratem per iocum &ad riſum concitandum introducit ἐπὶ κρεμάθρας ſedentem,veluti μετεωρολέσχην,vt idem annotat. Ariſtophanes Nub. Φέρε,τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ; ſuprà quam Socrates reſidens ἀεροβατεῖν καὶ περιφρονεῖν τὸν ἥλιον ſe dicit. eam ταρρὸν vocat paulo pòſt, Εἴπερ ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. quemadmodum apud Euſt.grammaticus quidam ταρρὸν eſſe dicit κρεμάστραν καλαμίνην. Idem & κρεμαστὴ dicitur, quemadmodū Ariſtoph.ſchol. docet. Apud Ariſtophanē in eadem fabula Socrates in penſili ſtorea ſedēs,& μετεωροσκοπῶν ait,— ὦ πτωχίδιος γὰρ εἶ ἐπὶ καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ πλείων τῶν ἐνθάδε, de diſcipulo q ad eum adducebatur. at ſchol.ibi per κρεμαστὰς(ita.n.ibi legitur) ſiue κρεμάθρας intelligit inſtrumenta quædā geometrica & aſtronomica,pēſilia, vt v. lex.addūt. C D

C. Ἀμφικρεμής,έος,ὁ καὶ ἡ, Circumpendens,vel Vtrinq; pēdens.vt ἀμφικρεμῆ ὤμων φαρέτραν,quidam in Anth.epigr.dixit, Vtrinq; ex humeris pendentē,Cuius vtraque pars ex humeris ſuſpenſa eſſet.vel, Pendentem ex humeris circunquaque. E

ἈΝΑκρεμάω,ΕΤ Ἀνακρεμαννύω,ſiue Ἀνακρεμάννυμι,Suſpendo,ſeu In altum ſuſpendo.Herodot. ἀνεκρέμασαν ἐς ἀκρόπολιν,in arce ſuſpenderunt.Et in particip.ἀνακρεμαννύντες,ſuſpendentes. Sicut verò dicitur Suſpendere expectatione & ſpe, ita Æſchin.ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων ſpe ſuſpendens.Et ἀνακρεμασθεὶς,Suſpēſus,aut etiā neutraliter Pēdens. ITEM Ἀνακρέμαμαι,Suſpenſus ſum, vel Pendeo,aut Pēdeo ex alto. Poetica verò ſyncope DICITVR Ἀγκρεμάω,ſiue Ἀγκρεμάννυμι. Antipater in Epigr. Ἀγκρεμάσας Ἄρηϊ μιάστορι κόσμον ἄκοσμον, in Martis tholum ſuſpendens,ſeu Tholo ſuſpendens. F

C. Ἐπανακρέμαμαι,Pendeo,Suſpenſus ſum. Ariſtot.Pol.6,τὸ γὰρ ἐπανακρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ,τι ἂν δόξῃ, συμφέρον ἐστί.

C. ἈΠΟκρεμάω,Suſpendo ex.vt ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτὸς,Quum ſuſpendiſſet ex aure.Paſſiua vox Ἀποκρεμάομαι,Suſpendor. vnde Ἀποκρεμασθεὶς,Suſpenſus,Dependens. Lucianus,ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθε,μάτην πονήσετε. Dicitur ET Ἀποκρέμαμαι,pro Dependeo,Suſpēſus ſum.ſicut & κρέμαμαι capitur pro Pēdeo. G

C. ἘΓκρεμάω, ET Ἐγκρεμαννύω, SIVE Ἐγκρεμάννυμι,Suſpendo in.

C. ἘΚκρεμάω, ET Ἐκκρεμαννύω, SIVE Ἐκκρεμάννυμι,Suſpendo ex. Lucillius libro 2 Epigramm. Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος ὥστ' ὀκολύμβα Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας τὸν λίθον ἢ μόλιβον, ex pede ſuſpendens lapidem. Et ἐκκρεμάννυμαι,Suſpenſus ſum,Dependeo.Thucydides libro 7, τῶν τε ξυνήθων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ὅσον δύναιντο, ex iis pendentes ſeu dependentes,aut hærentes,de iis qui vulnerati diſcedentibus hærebant, ac vt ſe aſportarent, obſecrabant. Luc.ἐκκρεμάννυνται τῶν πηδαλίων. ET Ἐκκρέμαμαι, Dependeo, Suſpenſus ſum de.ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, de corpore dependentes.ἐκκρεμάμενοι τοῦ μέλλοντος,ex iis quæ futura erant,dependentes, vel etiam Suſpenſi expectatione futurorū. Item in Epigr.ἐκκρέμαται ἐλπίδος. H A

Ἐκκρεμής,έος,ὁ καὶ ἡ,Dependens,Suſpenſus de. Herodian. libro 1,ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα, peramq; ſeminudus ab humero ſuſpenſus: de quodam philoſopho. Exponitur etiam Pendulus,Penſilis.

C. ἘΠΙκρεμάω ET Ἐπικρεμαννύω,ſiue Ἐπικρεμάννυμι,Suſpēdo ſuper,Imminere facio.vt ἐπικρεμάσαι κίνδυνον, periculū quaſi ſupra ceruicem alicuius ſuſpendere, hoc eſt Iniicere alicui periculum,vt Cic.loquitur.Polyb.l. 2, pag. 29,πᾶσι μὲν Ἰταλιώταις,μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις,μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo De vita Moſis,δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος,τὸν χαλεπώτερον περὶ τοῦ ζῆν ἐπικρέμασας κίνδυνον,vt grauius de vita periculum impenderet effeciſti.Et in paſſ.apud Thucydidem libro 3, μηδὲ τὸ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες,quod ceruicibus ipſorum iniectum aliquando fuerat. Et libro 2, πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι, multo maiorem pœnā ſibi impendere. ET Ἐπικρέμαμαι,Suſpenſus ſum ſuper,Impēdeo ſeu Immineo.Plut. Publ.οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, impendens foro,(vt montes quoque impendere dicuntur) ſeu Inclinata & vergens in forum. Et ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impēdens periculum,vt ἐπικείμενος.Thucydides lib. 7,p.260, ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἐπὶ κινδύνου πάντα ταῦτα αὐτοῖς ἐφαίνετο. B C

Ἐπικρεμής,έος,ὁ καὶ ἡ,Suſpenſus ſuper,Impendens. In vulgatis lexicis exponitur Penſilis, Pendens, citantibus ex Epigr. ἐπικρεμὲς φάρος,velum pendens. D

C. ΚΑΤΑκρεμάω, ET Κατακρεμαννύω,ſiue Κατακρεμάννυμι, Suſpendo de.Et Κατακρεμάννυμαι, Suſpenſus ſum de, Depēdeo de.Theophr.Hiſt.plant.libro 3,cap.9,ὃ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον,ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει,πόλιον καὶ βραχίον.ἐκ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυται,καθάπερ ῥύγχος ἱστόνιον μακρὸν.φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιοῦ,καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορυφῆς. Vnde Plinius, E glandiferis ſola quæ vocatur ægilops fert panos arentes,muſcoſo villo canos,non in cortice modò,verùm & è ramis dependentes,cubitali magnitudine. E

Κατακρεμής,Dependens ſeu Suſpenſus de. A Gaza exponitur Penſilis.

C. ΠΑΡΑκρεμάω ET Παρακρεμαννύω ſiue Παρακρεμάννυμι,Suſpendo iuxta ſeu à latere.Iliad.ν, Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,Χεῖρα παρακρεμάσας,de quodam cui ſagitta manus traiecta fuerat. F

C. ὙΠΕΡκρεμάω, ET Ὑπερκρεμαννύω,Suſpendo ſuper. Pro Super appendo citatur ex Epigr.

¶ Κρεμνάω, Suſpendo.idem quod κρεμάω. Galen.in 8, ἐργάζεσθαι ψυχρὸν τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ μᾶλλον περιέχεται, κρεμνῶντας ἐν φρέατι ψαῦον τοῦ ὕδατος.Bud. Citat autem ex Greg. quoque pag.217. ET Κρέμνημι,pro eodem.

C. ἈΝΑκρέμνημι,Suſpendo,idem quod ἀνακρεμάω.

ΚΡΗΜΝΟΣ,οῦ,ὁ,Præcipitium,Locus pendens ſeu penſilis,aut pendulus.ſeu Scopulus pendens, (vt Virg. dicit,Fronte ſub aduerſa ſcopulis pendentibus antrum) Locus prærupt⁹. Apud Hom.dicitur de locis præruptis qualia in ripis viſuntur.i.Crepido.Il.φ,de Achille Troianos in Scamandrum compellente, ἔνθορε μέσσῳ κρημνοῦ ἄπο ἀίξας.Et de ipſis Troianis fugientibus,ποταμοῖο δ' αἰνοῖο ῥέεθρα Πτώσσον ὑπὸ κρημνούς.Itē Iliad.μ,de foſſa, οὔτ' ἄρ ὑπερθορέειν σχεδὸν,οὔτε περῆσαι Ῥηϊδίη·κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Apud cæteros autē ſcriptores de altioribus præcipitiis dicitur, qualia in rupibus aut præruptis montibus cernuntur. Herodian. l.3,τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὑψηλὸν ὄρος σκέπει, ἐπὶ θάτερα δὲ κρημνὸς βαθὺς ἐκ τῶν ὀρῶν συρρέουσιν ὕδασι πόρος γίνεται. Aliquanto poſt,ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου καὶ πεφραγμένου ὄρεσί τε καὶ κρημνῷ,monte & præcipitio.Idem libro 8, de Alpibus,ταῖς δὲ διεξόδους ἐστενωμένας,ἢ διὰ κρημνοὺς εἰς βάθος μέγιστον ἀπερρωγότας,ἢ διὰ πετρῶν τραχύτητα, rupium prærupta altitudinē, vt Polit. vertit. Plutarchus De fort. Rom. ἐμοὶ δὲ πῇ κρημνοῖς καὶ ταῖς διεξόδοις περὶ ἐπιβᾶσαν καὶ παρεχούσαις ἀντίληψιν ἔγκλισιν, καὶ ...... καὶ ῥαχώτητι πέτρας παραδιδοὺς ἑαυτὸν καὶ ἐπιρειδόμενος, ἐβάδιζε πρὸς τὸ αἰπύτερον, de Pontio Cominio, quem

Liuius dicit, qua proximũ fuit à ripa, per præruptum A
eóque neglectum hoſtium cuſtodiæ ſaxũ, in Capitolium euaſiſſe. Apud Thucydidem quoque lib. 7, p. 247, κρημνοὶ dicuntur de locis præruptis ſeu arduis, κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἅλλεσθαι ψιλοὶ αὐτῶν τῶν ἀσπίδων. & paulo antè, κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίψαντες ἑαυτοὺς ἀπώλλυντο, στενῆς οὔσης τῆς ἀπὸ τῶν Ἐπιπολῶν πάλιν καταβάσεως. erat autem locus is ἀπόκρημνος & ἐπικλινής, vt idem Thucydides docet. ‖ Κρημνοὶ ab Hippocrate dicuntur τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, hoc eſt labra vlcerum, vt lib. De locis in homine. Sic etiam vocantur πτερυγώματα, hoc eſt alæ muliebris pudendi, vt annotat Gorræus ex Erotiano. Pollux, τὰ δὲ ἑκατέρωθεν σαρκώδη τῆς κλειτορίδος, μυρτοχειλίδες, ἢ κρημνοὶ, ἢ πτερυγώματα. In quibus locis habet aliquam affinitatem cum riparum & foſſarum κρημνοῖς apud Homerum. A κρεμάω autē deriuari teſtatur Euſtathius, & ipſa etiam ſignificationis ſimilitudo confirmat. eſt autem ἀπὸ τοῦ ε εἰς η.

C. Κρημνοβάτης, ου, ὁ, Qui per præcipitia & loca prærupta ambulat, vt illi qui murũ aſcendunt. Sed dicitur de funambulis & petauriſtis. Ab Heſychio exponitur νευροβάτης. Nazianz. πεπρωμένος τε καὶ ὃν θεάτροισι χορδῶν, Κρημνοβάτης ἐπέων αἰπηγορευομένων. IDEM Κρημνηβάτης.

C. Κρημνοκομπέω, q. d. Verbis præruptis & arduis me iactito. κρημνοκομπεῖν Suidæ eſt κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν.

C. Κρημνοποιός, οῦ, ὁ, Verba ardua fundita̅s, Arduorum verborum artifex. μεγάλας λέξεις ποιῶν. Ariſtophanes Nubibus, de Æſchylo, ψόφου πλέων, ἀσύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.

C. Κρημνηγορέω, Verba ardua & grandia fundito, vt κρημνοκομπέω. D

C. Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque præcipitium habens, Vtrinque præceps, vel præruptus.

Ἀμφίκρημνος, per metaphoram, Vtrinque periculoſus, vt ἀπάτη (id eſt fraus) dicitur ἀμφίκρημνος à Luciano. à Nazianzeno ἀμφίκρημνον ἐρώτημα, Interrogatio quæ vtrinque in præceps tendit. nam & Latini ita præceps interdum vſurpant metaphoricè. Budæus autem ἀμφίκρημνον hîc interpretatur vtrinque præceps & perniciosum.

C. Ἀπόκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀπότομος, Præruptus, Abruptus, Præceps, apud Cebetem Thebanum. Xenophon De venatione, ἄξει δὲ ἢ πρὸς σύσκιον τόπον, ἢ πρὸς ἀπόκρημνον. Thucyd. lib. 6, de Epipolis Syracuſanis, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου. quod paulo pòſt dicit ἐξηρτῆσθαι, eſſéque μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές. E

C. Ἐπίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præceps, In præcipitium vergens, vt in vulgatis lexicis exponitur, citantibus ex Nazianzeno ἐπίκρημνος ὁδὸς, via prærupta. Sed videtur ἐπίκρημνος propriè eſſe Arduo præcipitio aſſurgēs, vel Prærupto præcipitio accliuis. F

C. Παράκρημνος, Præceps, vel Præcipitia & loca prærupta imitans.

C. Περίκρημνος, Circuncirca præcipitiis & locis præruptis decliuis, vel Admodum præceps & præruptus.

Κρημνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Præruptus, Præcipitiis arduus. Thucyd. l. 7, p. 263, ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρασταίης οἱ Συρακούσιοι (ἦν δὲ κρημνῶδες) ἔβαλλον ἄνωθεν τοὺς Ἀθηναίους. Herodian. libro 6, ὄρη τραχύτατά τε ὄντα καὶ κρημνωδέστατα.

Κρημνίζω, Præcipito, Præcipitem ago. G

C. ΚΑΤΑκρημνίζω, Per præcipitia & prærupta loca deiicio, Præcipitem deorſum ago, Præcipito. Xen. τοὺς ἄνδρας δὲ αὐτῶν (videlicet τῶν τειχηρῶν) πάντας κατακρημνίσαι. Athen. l. 14, de quadam Calyce, ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτήν. Theophyl. epiſt. 16, τοιοῦτόν τι ποιοῦντες διὰ φόβον θανάτου κατακρημνίζουσιν ἑαυτούς. Idem epiſt. 77, τὴν δάμαλιν τὴν ποθεινὴν κατεκρήμνισεν. Et Κατακρημνίζομαι, Præcipitor, Præceps deorſum agor, aut Per præcipitia ſeu loca prærupta deferor, vel cado: vt Quintilianus dicit, Acto in inſaniam & per præcipitia delato. Xen. Hellen. 8, τῶν προβάτων κελευσθέντα φέρων ἢ ... καὶ κατακρημνισθέντων. Athen. lib. 13, de quadam Da... ἣ δὲ κατεκρημνίσθη, ὡς γράφει Φύλαρχος, præcipitata fuit, ſeu Per præcipitium vel locum præruptum deiecta. de qua paulo pòſt voce actiua κατεκρήμνισε τὴν ἄνθρωπον, καὶ ἐπακρημνίσθη ἐπὶ τὸν κρημνόν. H

Κρημνάω, ET Κρήμνημι, Præcipitem do, Præcipitem ago, Præcipito. idem quod κρημνίζω vt Euſtath. tradit, citās κρήμνη σταυρῷ. ‖ Κρήμναμαι, Pendeo, Suſpenſus ſum. idem quod κρέμαμαι, vt tradit ſcholiaſtes Ariſtophanis. ſic exponēs κρημνάμεναι ſiue κατακρημνάμεναι νεφέλαι, vt in ſequent. videbis. Euſtathius autem κρημνάμεναι νεφέλαι in prima ſignif. τοῦ κρήμνασθαι accipit, qua nimirū pro κρημνίζεσθαι ponitur.

C. ΚΑΤΑκρήμνημι, Præcipitem deiicio. idē quod κατακρημνίζω. ‖ Κατακρήμναμαι, Depēdeo, vel Præceps depēdeo. Ariſtoph. Nub. de tonitru quod in nubibus generari dicit, Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, Κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκης, εἶτα βαρεῖαι Ἐς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσι. id eſt Dependentes, vel præcipites dependentes. ſchol. exponit κρεμάμεναι ἐκ τοῦ ἀέρος, ſeu, ἐπικρεμάμεναι ἀλλήλαις, ſibi mutuò impendētes. Euſtathius verò accipit pro Præcipites actæ, vt in κρήμνημι præcedente dixi. Itē κατακρημνᾶσθαι in v. l. Dependere.

ΚΡΗΠΙΣ, ῖδος, ἡ, Baſis, Fundamentum. θεμέλιον, vt Suidas exponit. Heſych. κρηπῖδα in architectonice dici ſcribit τὸ ἐφ' οὗ οἱ στυλοβάται, id ſuprà quod columnarum pedes firmati ſeu fundati ſunt: ac inde κρηπῖδας à poetis vocari τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους. Xenoph. κρηπὶς λιθίνη, de muro lateritio cuius pes è lapide. Plato libro 5 De legibus, ἐπὶ ταύτης δὴ κρηπῖδος μονίμου ἐποικοδομεῖν. Pauſan. 39, de monumento, λίθου δὲ ἐποικοδομήσαντες κρηπῖδα, κίονας ἐφίστασι. Ariſtid. ταύτης δὲ τοιαύτης ὥσπερ κρηπῖδος ἢ ῥίζης ὑποκειμένης. Rurſus Xenoph. χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγήσασθαι τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα, virtutis eſſe fundamentum. Plutarchus in Themiſt. pag. 36, ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν (videlicet Pindarum) ὅπου παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, quæ verba citantur ab eodem in lib. Athenienſes literarúmne an belli ſtudio magis excelluerint. Idem in Numa, ἕδραν καὶ κρηπῖδα τῆς πολιτείας, ſedem & fundamentum reip. Naz. de Conſtantino magno, τὸν βαλόμενον τὴν κρηπῖδα τῆς βασιλικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ δυναστείας. At verò τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπορεύετο δι' ὅλης τῆς κρηπῖδος, in vulg. lex. affertur ex Ioſue cap. 4, exponitúrque Aqua Iordanis reuerſa eſt in alueum ſuum. Heſychio eſt etiam ὑποβάθρα. ‖ Κρηπὶς, Crepida, Calceamentum ſuberatum. Gellius lib. 13, cap. 20, Crepidas & crepidulas prima ſyllaba correpta, id genus calceamentum appellauerunt quod Græci κρηπῖδας vocant: eiúſque calceamenti ſutores Crepidarios dixerunt. Hegemon apud Athenæum lib. 15, Ἐς καλὴν κρηπῖδα ποσὶν πίσυνοι ἀναβῆναι. Xenophon De re equeſtri, εἰ ἐμβάται φέροιντο σκύτους οἵους περ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Athenæus lib. 12, χρυσοῖς ἥλοις ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ τοῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει, de quodam Agnone, de quo idem iiſdem verbis narrat Plutarchus Alex. pag. 275. Idem Athenæus lib. 12, de archonte Crotoniatarum, ἁλουργίδα ἠμφιεσμένον καὶ ἐστεφανωμένον χρυσῷ στεφάνῳ, ὑποδεδεμένον λευκὰς κρηπῖδας. Idem lib. 14 ex Agathocle de hilarorum carminum poeta, χρῆται δὲ ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νῦν δὲ κρηπῖσι. Herodianus libro 4 de Antonino Caracalla, ſimia Alexandri magni, Macedonico habitu prodeunte, καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδούμενος. quibus verbis vtitur & Plutarchus Erot. deſcribens mulieris cuiuſdam habitum Macedonicum. Philoſtratus ep. 21, βλαυτία καὶ σανδάλια καὶ κρηπῖδες καὶ πέδιλα, τοσαῦτα ὧν εἰσὶ φορήματα ἢ γερόντων. In eadem epiſtola dicit κρηπῖδα Iaſonis flumen traſeūtis σχισθῆναι τῷ ῥεύματι, εἰς ἀντίληψιν τῆς ἰλύος φερομένης. ‖ Κρηπὶς dicitur etiam τὸ πέριξ ἄμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων, vt docet Heſychius. quibus verbis videtur ſignificare marginem illarum placentarum. Poll. autem inter ipſas placentulas numerare κρηπῖδα exiſtimatur. nam poſtquā aliquot placentarum genera recēſuit, ſubiūgit, ἦν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ἢ ὀνόκινοι ἀμπελίδες τινὲς ἢ συκαλίδες ὀπταί, ὧν βρωθεισῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἀναφυράσαντες ἤσθιον. Sed hîc quoque pro placentæ margine & circunferentia qua auiculæ illæ includerētur, capi poſſe videtur. In vulgatis lexicis exponitur

V. iiii.

etiam Crepido. Quod verò ad etymon attinet, ſunt A
qui ab ἕρπω deriuent facto ὑπερβιβασμῷ, Euſt. à ῥάπις,
quod à ῥάπτω deducitur.

C. Κρηπιδοποιὸς, οῦ, ὁ, Sutor crepidarius, ſeu Crepidarius, vt
Gellium loqui dictum eſt paulo antè. Athenæus lib. 13,
τοῦ κρηπιδοποιοῦ πρὸς ὃν πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαν-
τος σκύτη βλέπειν.

C. Κρηπιδοπώλης, ου, ὁ, Crepidarum ſeu crepidularum ven-
ditor. Syneſ. ep. 52, ἥκειν τις Ἀθήνηθεν λέγεται κρηπιδοπώλης
ἄνθρωπος.

C. Κρηπιδουργὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρηπιδοποιὸς proximè præ- B
cedens. Poll. ex Dinarcho.

C. Βαθυκρηπὶς, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, Habens baſin & fundamentum
profundum. βαθυκρηπῖδος Ἀβύδου, profundè fundatæ A-
bydi. Muſæus.

C. Μονοκρηπὶς, Vna crepida indutus. Mercurii epitheton,
qui calceum alterum Perſeo ad Gorgonas deuolanti
dedit.

Κρηπιδόω, Fundo, Fundamentum iacio. Dion, τὸ δὲ χωρίον
ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, fundamenta
eius ſtruxit. ‖Item Crepidas induo, ſeu Crepidis in- C
duo. Vnde κρηπιδούμενος, Crepidis indutus, Crepidatus.
Plut. Apophth. κατ' ἐπιδημίαν τις ἐν Σπάρτῃ κρηπιδούμενος
ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους, εἶπε πρὸς Λάκωνα, &c.

ΚΡΙ'ΝΩ, Secerno, Diſcerno, Dirimo. Primam e-
nim hanc eſſe puto verbi κρίνω ſigni-
ficationē, non autem eā qua pro Iudico ponitur: quin
potius hanc ex illa profectā. vt videlicet κρίνειν dictum
ſit pro κρίνειν νείκεα (quod ipſum & apud Homerum le-
gitur) id eſt Dirimere lites. nam qui iudicat, lites diri-
mit. Homerus Iliad. ε, Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς D
κατ' ἀλωάς, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει
ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, id eſt, Quum fla-
ua Ceres ſecernit fructū & paleas, vel ſeparat, διαχωρίζει,
inquit Euſt. afferens hunc eiuſdem poetæ verſum, tan-
quam habentem eandem verbi κρίνω ſignificationem,
Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον. qui verſus
eſt 364 lib. β. vbi idem enarrator exponit itidem διαχώ-
ριζε & δίελε. Ab Heſychio quoque κρινεῖς exponitur δια-
χωρίσεις, & κρίνειν ſimplici χωρίζειν. Fuerunt tamen qui
in illo verſu Il. β, κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα reddiderint κρῖνε, E
Ordina. quæ interpretatio eundem quidem ſenſum ef
ficit, ſed liberior eſt. At verò κρίνειν νείκεα pro Dirimere
lites, vide in κρίνω ſignificante Iudico.

Κρίνω, vel Κρίνομαι, Decerno. vt κρίνεσθαι Ἄρηϊ aliquo-
ties apud Hom. Decernere bello. (dicit autem & κρί-
νεσθαι μένος Ἄρεος quia in conflictus exitu διακρίνεται τὸ τῶν
μερῶν μένος.) Et apud Polybium κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, De
ſumma rerum prælio decernere: item κρίνειν τὰ ὅλα a-
pud eundem, eadem ſignif. Vide Bud. pag. 36, vbi expo
nit etiam Dimicare de ſumma imperii, & extremam F
aleam experiri. Sed & πόλεμος (id eſt bellum) κρίνεσθαι di-
citur à Pauſania in Achaicis, καὶ ὁ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πόλε-
μος ἔμελλεν ὡς ῥᾷστα κατὰ τὰ ἐπιτηδειότατον Ῥωμαίοις κριθήσεσθαι.
Quinetiam διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον apud Diodorum
legitur in hiſtoria Alexandri, συνεβούλευον οὖν μὴ συγκα-
ταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον. itidémque μά-
χη dicitur κρίνεσθαι cum ab aliis tum à Xenophonte, αἱ
μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις.
Exponit Budæus κρίνεσθαι Decerni (id eſt Decretorium
iudicium habere, vel Criſin habere) in hoc quoque Ga- G
leni loco, ad Glauconem lib. 1, σκεπτέον οὖν πρῶτον μὲν τὸ
τῶν πυρετῶν εἶδος, εἰ θερμοὶ καὶ διακαεῖς. ἐκκρίνουσι γὰρ οἱ τοιοῦτοι
φιλοῦσι κρίνεσθαι. Hinc & κρίσιμοι ἡμέραι, decretorii dies.
At Politianus κρίνειν vertit Diſcernere in iſto Herodia-
ni loco, ἡ γὰρ ἀπόβασις καὶ τύχη τοῦ πολέμου τὰς γνώμας ἑκατέ-
ρων ἔκρινεν.

Κρίνω, Excerno. vt κρίνει τὰ περιττώματα. Ariſtot. in Probl.
vbi ſcribitur etiam, ἔτι δὲ συμβαίνει τῶν ὑγρῶν καταπατουμένων
καὶ κρινομένων κάτω, καὶ πνεῦμα ἐπάγεσθαι αὐτοῖς.

Κρίνω, Seligo, Deligo. Quæ ſignificatio primæ fini-
tima eſt. nam ſecernimus ad deligendum. Homerus Il. H
ζ, Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους, Εἷσε λόχον. vbi Eu-
ſtathius ait etymologiam nominis λόχος quodammo-
do indicari. eſſe enim κρίνειν idē quod ἐπιλέγεσθαι, à quo
(id eſt à cuius ſimplici λέγεσθαι) deriuatum ſit λόχος.

A quippe quum oporteat τοὺς ἐλλοχήσοντας eſſe ἐκκρίτους &
ἐπιλέκτους. Sic autem exponit & Iliad. β, Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρι-
νεν ἐείκοσιν, addens hinc iſtos dici poſſe ἐκκρίτους. Illi autē
priori loco ſimilis eſt hic Od. ξ, — ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
Ἄνδρας ἀριστῆας.

Κρίνω, Diſcepto, Iudico. Homerus. Iliad. π, Οἳ βίῃ εἰν ἀ-
γορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. At verò
Heſiodus pro σκολιὰς θέμιστας κρίνειν & δίκην ἐλαύνειν dicit
breuius σκολιαῖς δίκαις κρίνειν θέμιστας in Erg. — σκολιῇς δὲ
δίκῃς κρίνωσι θέμιστας. vbi κρίνειν θέμιστας eſt Diſceptare iu
B ra. Rurſum apud Homerum Odyſſ. μ, Κρίνων νείκεα πολ-
λὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Diſceptās controuerſias, vel Diri-
mens controuerſias. nam qui diſceptat ſeu iudicat, di-
rimit controuerſias & lites, vti dixi ſuprà, vbi docui
primam mihi videri verbi κρίνω ſignificationem eſſe
eam qua ſumitur pro Secerno, Diſcerno, Dirimo. Quā
meam ſententiam confirmare videtur Euſtathii expo
ſitio, quam dat participio κρίνων, videlicet διαχωρίζων.
addens, ἐπεὶ καὶ δικαστὴς οἷόν τις ἐστὶν ὁ δικαστὴς, κατὰ τοὺς σοφούς.
(quam etymologiam ex Ariſtotele ſumpſiſſe eum pu
C to. nam apud eum legitur, mihi tamen minimè pla-
cens) Quibus ſubiūgit, integrū id eſſe loquēdi genus:
at quum dicitur ſimpliciter κρίνειν, tunc eſſe imperfe-
ctum, ac deeſſe accuſatiuum νείκεα, vel στάσεις, vel φιλονει-
κίας, aut ſimilem quempiam. Idem verò annotat & in
loco illo vbi accuſatiuum θέμιστας adiungit poeta huic
verbo. Sic autem & in ſoluta oratione adiicitur inter-
dum accuſat. δίκην, ita tamen vt multo frequētius ſub-
audiendus relinquatur. Plutarchus in Apophth. Μαχαί-
τα δέ τινι κρίνων δίκην, καὶ ὑπονυστάζων, οὐ πάνυ προσεῖχε τοῖς
D δικαίοις, ἀλλὰ κατέκρινε. Ariſtoteles Polit. 2, οὐ καλῶς οὐδ'
ὁ περὶ κρίσεως ἔχει νόμος, τὸ κρίνειν ἀξιοῦν διαιροῦντα, τῆς κρί-
σεως ἁπλῶς γεγραμμένης, καὶ γίγνεσθαι τὸν δικαστὴν διαιτητήν.
Thucyd. lib. 6, βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι
δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς. Et δικαίως κρίνειν apud
Plutarchum. Sed ei quod ex Euſtathio retuli de ſubau
diendo accuſatiuo, obiecerit aliquis, nō poſſe eum ad-
di, quum iā alius ei additus eſt: veluti quū dicitur κρίνω
ἀγῶνα, vel κρίνω τόπον. Sed ego pro Euſtathio reſpondeo,
κρίνω ἀγῶνα poſſe reſolui in κρίνω τὴν περὶ τοῦ ἀγῶνος δί-
E κην, at verò κρίνειν τόπον in κρίνειν τὴν τούτου δίκην. Extat au
tem illud κρῖναι ἀγῶνα apud Ariſtophanem: (inuenitur
& cum accuſatiuo κρίσιν apud Platonem De republ. 2,
τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου κρῖναι ὀρθῶς, iudicium rectum de
ipſorum vita ferre) Et κρίνω αὐτοὺς apud eundem pro Iu
dicium de ipſis fero. itidémque ὁ κρίνας τὰς θεὰς apud Eu
ripidem. Non ſemper tamē (vt verum fatear) ſubau-
diri accuſatiuus ille poteſt. verbi gratia, quum dicitur
à Demoſth. κρίνω τὰ πράγματα: & à Platone in Epigr.
τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δυναμένοις κρίνειν. Itidémque quum iun-
F gitur hoc verbum præpoſitioni περὶ, vt apud Platonē
in Apologia, ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ.
‖Κρίνω, Iudico, Cenſeo, Exiſtimo. vnde apud Thucydi-
dem κρίνεσθαι, cenſeri: lib. 2, κράτιστοι ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως
κριθεῖεν. Et κρίνειν πολεμίους, Cenſere hoſtes, Habere pro
hoſtibus. Apud Ariſtotelem autem κρίνουσι ταῦτα ἐν τί-
ρασι, eodem modo quo dicunt Latini interdum Cen-
ſere aliquid in bonis, vel in malis. ‖Κρίνω alicubi
reddendum potius Diiudico quàm Iudico: vt in iſto
Ariſtotelis loco, τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον
G κρινεῖ τῶν χρωμάτων. ‖Alicubi verò Adiudico. vt So-
phocles Aiace, Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. ‖At
quū dicit Hom. κρίνασθαι ὀνείρους, (vnde cōpoſ. ὀνειροκρί-
της) non tam eſt Iudicare ſomnia, quàm Cōiicere ſo-
mnia, ſeu Non tam iudicare de ſomniis quàm Conie-
cturam de ſomniis afferre. exponitúrque Interpretari
ſomnia, & Explicare ſomnia. Vnde referendum vide-
tur potius hoc loquendi genus ad eam verbi κρίνω ſi-
gnificationem qua pro ἐξετάζειν & δοκιμάζειν ac βασανί-
ζειν ponitur, vt tradit Bud. exempla tamen nulla affe-
rens. ‖At Κρίνω pro Statuo, Conſtituo, ad iudicandi
H ſignificationem aliquatenus pertinet. quia is qui ſta-
tuit aliquid facere, faciendum id eſſe iudicauit. Polyb.
κρίνας δ' ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν. Idem, πρᾶξαι τὸ
τὸ κριθέν.

Κρίνω, Accuſo, Diem dico, Reum ago, Defero. Anti-

phon, καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεώς, &c. Plutarch. in Cæſare, Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Itidémq; κρίνομαι, Accuſor, Cauſam dico, Reus agor. Demoſth. εἰ ἐκρινόμην μὲν ἐγὼ, κατηγόρει δ' Αἰσχίνης, Φίλιππος δ' ἦν ὁ κρίνων. Et κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Athen. Rei capitalis accuſari. Vide Budæum pag. 34. Legitur & κρίνεσθαι θανάτου (Polyb. autem dicit itidem κρίνειν θανάτου, ſcribens καὶ θανάτου κρίνει μόνος ὁ δῆμος) & apud Demoſthenẽ κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου. Et κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, Plutarch. in Apophth. Maleficii accuſari. Et κεκριμένος, Reus, vide in Ἄκριτος. Rurſum Budæus (ſed in ſuo Lexico) κρίνεσθαι pro Iudicio diſceptare, affert ex Græcis Bibl. interpretibus, Hieremiæ cap. 2, necnon ex Platone cum accuſatiuo, lib. 12 De leg. Sed extant & alia paſſim ſignificati huius exempla. Ariſtoph. πῶς μὲν οὖν ἐκρινόμεθα, εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ ξυνέβημεν. Vſus eſt & Heſiodus, ſcribẽs, — ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. Dicitur verò & κρίνομαι πρός σε, quo vſus eſt modo Ariſtides. Affertur & κρίνεσθαι περὶ τῆς ἀρετῆς pro Diſceptare de virtute. Et ex Thucyd. cum datiuo δίκῃ citatur, κρίνεσθαι δίκῃ. Et τὸ κρινόμενον, Id de quo diſceptatur. A Bud. redditur Diſceptatio ex Cicerone, & Iudicatio, ex Fabio. In vulg. lex. exponitur etiam Controuerſia, & Summa iudicii quæſtio.

Κρίνω pro κατακρίνω, Damno: & κρίνομαι pro κατακρίνομαι, in Teſt. noui libris præſertim. Sic & κρίμα, Damnatio.

Κρίνω, pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω, & βασανίζω, atq; adeo pro ἀνακρίνω, vt ſcribit Bud. pag. 35, ſed exemplum nullum afferens. In lexico autem exponit Latinè Quæro, item Quæſtionem habeo. Sequendo autem hanc expoſitionem verbi κρίνω, crediderim κρίνεσθαι de eo dici de quo habetur quæſtio, in hoc Thucydidis loco libro 6, pag. 206, καὶ ἕτοιμος ἦν, πρὶν ἐκπλεῖν, κρίνεσθαι εἴ τι τούτων εἰργασμένος ἦν. Affertur autẽ & κεκριμένος pro Probatus, Exploratus, ex Anthol. epigr. — ἀσπίδα δ' ἔργον Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ. ‖ Μέση καὶ κεκριμένη ἡλικία, in vulg. lex. ex Cebete Thebano, Ætas iudicio firmata & integra. ‖ Κεκριμένον à Budæo exponitur etiam, Exactum, Seuerum, Germanum, apud Plutarch. De muſica, οὐ μὴν ἀλλὰ ἔτι καὶ νῦν τοῖς πεντάθλοις νενόμισται προσαυλεῖσθαι οὐδὲν μὲν κεκριμένον οὐδ' ἀρχαῖον, οὐδ' οἷον ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις, ὅμως δὲ καὶ εἰ ἀσθενές τι καὶ οὐ κεκριμένον, ἀλλ' οὖν προσαυλεῖται. Quinetiam aduerbium hanc ipſam ſignificationem ſequens, EST Κεκριμένως, apud eundem Plutarchum, εἰ οὖν τις βούλεται τῇ μουσικῇ καλῶς καὶ κεκριμένως χρῆσθαι, τὸν ἀρχαῖον ἀπομιμείσθω τρόπον, Exactè. q.d. Adhibito iudicio, Adhibita cenſura.

Κρίνομαι, pro συγκρίνομαι, Comparor, Conferor. Bud. ex Plat. ἐκεῖνα δὲ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωσποῦν ἄξια.

Κρίμα, ατος, τὸ, Iudicium. Cuius verbalis frequens eſt in Teſtamenti noui libris vſus. Matth. 7, ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, quo iudicio iudicatis, iudicabimini. Id eſt, Quale de aliis fertis iudicium, tale de vobis feretur. Et de iudicio Dei, ad Rom. 11, ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ. Et κρίμα ἔχειν μετά τινος pro Contendere iudicio, ſeu diſceptare cum aliquo. 1 ad Corinth. cap. 6.

‖ Κρίμα, Damnatio. Luc. 24, παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, tradiderunt ad damnationem mortis. id eſt, Vt morte damnaretur. Multo tamen ſæpius ſine illo genitiuo pro Damnatio: vt capite proximè præcedente, videlicet 23, οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Meminit huius ſignificationis & Etymologiſtes, exponens κατάκριμα & καταδίκη. Addit verò ſignificare τοὺς ἐξηπασμένους τὸ θεοῦ λόγους. quod intelligendum videtur de iis locis in quibus Græci interpretes tria hæc coniunxerunt, ἐντολὰς, δικαιώματα, & κρίματα. quæ ita quidam diſtinguenda putant, vt per τὰς ἐντολὰς indicetur ea Legis pars quam moralem vocant, in qua præcipitur quid Deo, quid proximo debeamus: per δικαιώματα, ſacri ritus totáque adeo ceremonialis Lex: per κρίματα denique ea pars quæ ad ciuilem politiam & forenſes controuerſias pertinet, quam iudicialem appellant.

Κρίμα etiam inuenitur ſcriptum cum ῖ, ſed in emendatis Teſtamenti noui exemplaribus accentu acuto notatũ reperitur. ac certè, licet κρίνειν apud Homerum ι productum habeat, Nonnus corripuit κρίμα, quum dixit Εἰς κρίμα διοσὸν ἔβην.

Κρίσις, εως, ἡ, Iudicatio, id eſt Ipſa iudicandi actio. Sed frequentius Iudicium, Sententia quæ fertur de re aliqua. Ariſtoteles, κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως, id eſt Inter ſe de ſententia ferenda conſultant, vt Bud. vertit. Et κρίσιν ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, Iudicare, Iudicium facere, vel Pronuntiare, Sentẽtiam ferre. vt κρίσιν ποιεῖν ῥητόρων, vulg. lex. ex Demoſth. Iudicium de oratoribus facere. Ariſtides de iudicio Mineruæ & Neptuni pro vrbe Athenarum, ἀλλὰ καὶ ὧν ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, οἱ τῇδε τῇ πόλει τὰς κρίσεις ἐποιήσαντο. Ariſtoteles Polit. 4, κρίσις οὔπω γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ ὀνόματος, Nondum lata eſt ſententia, Vel, Nondum finita eſt ſeu dirempta controuerſia. Apud eundem videtur eſſe potius Diiudicatio, quum dicit κρίσιν τῶν ἀξίων ποιεῖσθαι, vt exponatur Diiudicare qui ſint digni. (At in vulg. lex. redditur Diſcernere, item Probare) Sic certè κρίσις pro diiudicatione capitur à Plutarcho in Sympoſ. ſept. ſap. quum ſcribit, χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, reddebant diiudicationem difficilem. ‖ Κρίσις, Iudicium. ea ſignificatione qua dicitur aliquis eſſe acri iudicio, aut valere iudicio. Herodianus lib. 4, ἢν εἴ τις ὀρθῇ κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο.

Κρίσις, Cauſæ dictio. Item Accuſatio. Thucyd. lib. 1, καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν, & offert ſe ad cauſam dicendam. Ibidem, προσκληθέντες γὰρ ἐς κρίσιν περὶ Ἐπιδάμνου. Et κρίσιν προαγορεύειν. Plutarch. pro Diem dicere, vt inquit Bud. qui affert & ex Demoſth. ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, pro Accuſandi tempus exiit. Et κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος, Quendam accuſo, vel reum ago, in vulgatis lex. ‖ Itẽ Lis, Controuerſia. Lucill. Anth. epig. lib. 2, Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. ‖ Κρίσις interdum & pro ἔγκλημα, cuius ſignific. exemplum Bud. ex Ariſtot. affert.

Κρίσις, Decretorium belli prælium, inquit Budæus, (ſicut videlicet κρίνεσθαι pro Decernere accipitur) Polybi' in 1, δυνάται διὰ τὸ κατὰ θάλατταν κινδύνου κρίσεως τὰ ὅλα τυχεῖν. vt alibi dicit idem ſcriptor κρίνειν περὶ τῶν ὅλων. Plutarch. καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα. id eſt Pugna quæ decerni non potuit, vt idem Budæus interpretatur. Apud Thucydidem pariter τὸ Μηδικὸν ἔργον (id eſt Medicum bellum) dicitur κρίσιν ἔχειν. lib. 1, καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε. vbi ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε nihil aliud eſt quàm Celeriter terminatũ fuit, ſeu Finitum, aut Confectum. Sic autem Plutarch. in Phoc. τὸ γὰρ εὐωνύμου κέρως ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν, καὶ κρίσιν ἐποίησε ταχεῖαν. Polyb. autem ῥᾳδίαν αὖ καὶ σύντομον ἔλαβε κρίσιν ἡ ναυμαχία, quod Bayfius vertit, Naualis prælii certamen celerem facilémque exitum habuiſſet. At verò ἀμφίδοξος τῆς μάχης κρίσις dicitur quũ ancipiti marte pugnatur. Diodorus autem addidit & genitiuum τῶν ὅλων, in hiſtoria de Alexandro, ἡ μὲν μάχη διὰ τὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἀρετὰς ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν. quibus ſubiungit, ἐπαλαντεύετο γὰρ δεῦρο κἀκεῖσε, τῆς ῥοπῆς ἐναλλὰξ γινομένης.

Κρίσις affinem proximè præcedenti ſignificationem apud medicos habet. accipitur enim vel pro ſolutione morbi, vel pro repentina in melius aut deterius mutatione. Sed magis particularem huius nominis expoſitionem ſubiungam ex Gorræo (de hoc tantùm obiter admonens, ab eo inter alia proferri locum Galeni ſcribentis hanc vocabuli κρίσις ſignificationem à foro ad medicos tranſlatam eſſe: qua in re nequaquã Galeno aſſentior. quũ multo magis ſit rationi conſentaneum à re militari eã transferre, quũ magna ſit inter κρίσιν νόσου & κρίσιν μάχης affinitas. vnde etiam ſicut κρίνεσθαι exponitur ibi Decernere prælio, ſic κρίσιμοι ἡμέραι, dies decretorii) Ita igitur ille, Κρίσις apud Hippocratem tribus modis ſumitur. vno ſignificatu ſimpliciter τὴν λύσιν vt quo Prognoſtici loco ſcribit optimam vrinam eſſe in qua per totum morbi curriculum, donec ipſe iudicatus ſit, ſubſidet album, læue & æquale. Neque enim aliter κρίνεσθαι illic interpretatur Galenus quàm λύεσθαι, vt

nec aliis pleriſque locis, quũ κρίνεσθαι in luxationibus v- A
ſurpat. Vnde Cornelius Celſus pleraque ex Hippocrate
in Latinum conuertens, κρίνεσθαι nunquam aliter vertit
quàm Solui & finiri morbum. Eodem etiam modo e-
phemeræ & hecticæ febres dicuntur iudicari, per abu-
ſionem, vt ſcribit Galenus lib. 2 De criſibus, quòd & ſi-
ne magna perturbatione & minimè ſubita permuta-
tione finiantur. Altera verò ſignificatione ἡ κρίσις eſt
motus vehemens naturæ ad rei cuiuſlibet moleſtæ de-
pulſionem. Hæc quidem generalis eſt τῆς κρίσεως ſigni-
ficatio, ſecundum quam non modò morbi, ſed & con- B
ceptiones & abortiones & partus, & omnino quæcun
que magno naturæ conatu indigent, dicuntur iudica-
ri. Et paulo pòſt, Veruntamen non omnis naturæ
conatus ad vacuandum propulſandúmque quicquid
ei nociuum eſt, κρίσις dici debet, ne quotidianam excre
mentorum vacuationem κρίσιν eſſe cogamur fateri, ſed
is modò qui vehemens ſit, nec niſi certis dierum, he-
bdomadarũ, menſium, aut annorum periodis contin
git. Nam quum (autore Galeno) τῆς κρίσεως nomen à
foro ad medicinam tranſlatum ſit, (qua in re ego po- C
tius illi aſſentior, quàm aliis qui κρίσιν excretionem vel
naturæ conflictum interpretantur, quòd κρίνειν & κρί-
νεσθαι vtrunque aliquando ſignificet. Neque enim κρί-
σιν, non dico malam, ſed omnem quæ bona ſit, excre-
tio ſequitur) quòd perinde natura cum morbo decer-
tet atque reus cum petitore: atque vt in foro alteram
partẽ cauſa cadere neceſſe eſt, ita hîc naturã aut vinci
aut vincere oporteat: & quẽadmodũ nõ de leuibus re-
bus, ſed grauioribus actiones inſtitui ſolent & iudicia
exerceri, ſic nõ omnis naturæ motus, quo onus omne D
ſuperfluum à ſe deponat, κρίσις appellari debet, ſed ma-
gnus modò, & in quo natura videtur plurimùm labo
rare. Talis quia maximè circa morbos apparet, atq; in
eius cõtemplatione medici præcipuè verſantur, ideo
τῆς κρίσεως nomen morborum tantùm proprium vi-
dentur feciſſe, & ad eos retuliſſe omnia quæcunque de
criſibus conſcripſerunt. Ex quorum ſententia hæc bre
uiter de morborum criſi dicemus. Igitur κρίσις tertio
ſuo ſignificatu variè à veteribus medicis definita fuit.
Alii enim (vt ſcribit Galenus) ſubitam in morbo muta E
tionem, alii ad meliorem ſtatum inclinationem ſolã:
alii eam quæ antecedit agitationem, alii integram
omnem morbi ſolutionem, alii eam tantùm quæ bo-
na ſit, κρίσιν dixerunt. Hippocrates verò (ſicut recitat Ga
lenus) appellat κρίσιν permutationem magnam in mor
bo repentè factam: cuius ipſe quatuor differentias aſſi-
gnat lib. 1, τῶν ἐπιδημιῶν, ſcribens, ἐπὶ σωτηρίην ἢ ὄλεθρον, ἢ
ῥοπὴν ἐπὶ τὸ ἄμεινον ἢ τὸ χεῖρον. Siquidem per huiuſmodi
mutationes nõnunquã ſubitò integra ſanitas reſtitui-
tur, aut moritur æger, aut leuior aut deterior morbus F
euadit. Addit verò Galenus initio lib. 3 de criſibus alias
duas quas miſtas vocat, quum ſubita aliqua ad melius
aut peius commutatione facta, deinceps morbus eo-
dem tenore progreditur, donec æger vel conualuerit,
vel extinctus ſit. Earum duæ bonæ, duæ malæ dicun-
tur. Verùm ea ſola quæ ſubitam affert ſanitatem, ſim-
pliciter κρίσις appellatur: nam quæ mortem affert, mala
κρίσις eſt: aliæ non κρίσεις ſed ſimpliciter λύσεις (vt ait Ga-
lenus) vel ἐλλιπεῖς κρίσεις vocantur. Omnibus diebus ea-
rum aliqua fieri poteſt, non tamen omnis omni die. G
nam bona, quam abſolutè κρίσιν dicimus, ſeptimum,
decimumquartũ, vigeſimum, &c. Et poſtremo, Κρί-
σις, etiam præter ſuperius explicatas ſignificationes, ſu
mitur aliquando apud Hippocratem pro ipſa acceſſio-
ne, vt Aphor. 19, lib. 1, ſicut Galenus & Philotheus in
explicatione eius loci ſcripſerunt.

Κρίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Iudicatorius, Ad iudicationẽ perti
nens, Ex quo velut argumentum petimus iudicandi
hoc vel illo modo. Vnde κρίσιμος ἡμέρα apud medicos,
Iudicatorius dies, vel Decretorius dies. Κρίσιμος ἡμέ H
ρα (inquit Gorræus) Iudicatorius ſiue decretorius dies,
dicitur dies in quo κρίσις morbi contingit. Itaque vt
κρίσις omni die fieri poteſt, ſic & omnis dies κρίσιμος e-
ſſe poteſt. Nunc autem appello κρίσιν omnem morbi ſo
lutionem: in qua quidem ſignificatione etiam febris

A ephemeræ κρίσις eſt. Atque vt ſunt multæ τῶν κρίσεων dif
ferentiæ, ſic & dierum criticorum. alii enim κατ' ἐξοχὴν
κρίσιμοι ἢ κριτικοὶ appellantur, in quos ſæpiſſime & ſecu-
riſſimè criſes incidunt: alii mali ſunt, in quibus magna
ex parte fiunt criſes malæ: alii verò medii & inciden-
tes, quibus criſes cõtingunt imperfectæ. Eſt autem o-
mnium fortiſſimus perfectiſſimúſque ſeptenarius, &
qui ſeptenario concluditur, vt ſeptimus, &c. Et paulo
pòſt, Et hi quidem dies quibus certa firmáque vis in-
eſt decernendi, κυρίαι ἡμέραι ab Hippocrate appellantur.
B Hi autem quanquam præcipui ſunt inter criticos, ſunt
tamen & alii quidam quos παρεμπίπτοντες (hoc eſt inci-
dentes) vocant, quibus & ſua vis ineſt ad iudicandum,
vt tertius, quintus, nonus. Hi omnes verè & propriè cri
tici appellantur. Dicũtur autẽ & eo nomine aliquando
illi dies qui ſingularũ hebdomadarũ medii ſũt, eáſq; in
duas partes diuidunt, vt quartus, vndecimus, decimuſ-
ſeptimus, & reliqui eodem modo: quòd ſæpe in eos cri
ſes bonæ incidant. Hi tamen proprio nomine non κρί-
σιμοι, ſed ἐπίδηλοι & θεωρητικοὶ (hoc eſt indices & contem
C ptabiles) nuncupantur, quòd maiorem vim & proprie
tatem habeant ad præſagiendam contemplandámque
futuram κρίσιν quàm ad iudicandum. Quarta autem
criticorum dierum differentia eſt, in quibus vtpluri-
mum mala κρίσις euenit. Hæc ille. In Anthol. epigr. lib.
2, κρίσιμα φάεα vocantur iſtæ κρίσιμοι ἡμέραι, in hoc ver-
ſu, Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα. Apud Gal.
ad Glauc. legimus & κρίσιμος αἱμοῤῥαγία. quo autem ſen
ſu, patebit ex iis quæ ex Gorræo ſubiungam.

Κρίσιμον (inquit idem Gorræus) ab Hippocrate lib. περὶ
D διαίτης ὀξέων παθῶν, vocatur τὸ κρίσιν ποιοῦν τοῦ νοσήματος.
quod idem eſt ac ſi dicas ὠφέλιμον, i. Vtile. vt Galenus
annotauit. Vt autẽ ſcribit idẽ Comm. in Prorrh. κρίσι-
μον duobus modis accipitur apud Hippocratem, vt ſi-
gnum & vt cauſa per ſe τῆς κρίσεως. Signum quidem id
dicitur quod futuram criſin prænuntiat. Et paulo
pòſt, Nam pro horum ſignorum viribus illa ſuperiora
bonam malámve κρίσιν, & imperfectam vel perfectam
fore oſtendunt. Κρίσιμον autem, vt cauſa, dicitur omnis
vacuatio & abſceſſus per quem κρίσις ipſa perficitur, vt
E vacuatio per aluum, per hæmorrhoidas, per vomitio-
nes, per ſputa, per αἱμοῤῥαγίας, per ſudores. Omnes præ-
terea abſceſſuum differentiæ, poſt aures, in alas, in in-
guina, in articulos, in cutem (eſt enim quidam icterus
criticus) & in alias omnes corporis partes. Hæc quan-
uis κρίσιμα vt cauſæ propriè dicantur, ſignorum ta-
men etiam rationem quandam habent, ſicut paulo an
tè diximus. Κρισιμώτερα dicuntur ab Hippocra
te περὶ διαίτης ὀξέων omnia quæ magis ad criſin fa-
ciunt, eámque magis promouent. Gorræus ex Ga-
F leno.

Κριτής, οῦ, ὁ, Iudex. Item, Arbiter, & Arbitrator. Æſtima-
tor. vt inquit Budæus, afferẽs ex Demoſthene, κριτὴς τῶν
συμφερόντων ἀσφαλής. Sic autem exponi poſſe opinor in
hoc Thucydidis loco, libro 3, κριταὶ δὲ ὄντες ἀπὸ τοῦ ἴσου
μᾶλλον ἢ ἀγωνισταί, ὀρθοῖντο ἂν τὰ πλείω. Pollux tradit muſi-
ca certamina habuiſſe ſuos κριτὰς, ſicut gymnica ſuos
βραβευτάς. ET Κρῖτις, fœm. gen. Iudex. Aphrod. in 2,
περὶ ψυχῆς, 156, in fine, ἡ γὰρ φαντασία κρῖτις τῶν κατ' ἀρετὴν
πράξεων. HINC Κριτικός, Aptus ſeu ſolers ad fun-
G gendum officio κριτοῦ, id eſt iudicis, Solers ad iudican-
dum, Iudicandi peritus, Syneſ. epiſt. 74, ἡ κριτικωτάτη τῶν
ἀκοῶν. Item κριτικός, Qui velut artem factitat iudicandi
ſeu iudicium ferẽdi de aliórum ſcriptis, præſertim ve-
rò de poematis, Cenſor poematum. quorum in nume-
ro fuerunt olim Ariſtarchus & Ariſtophanes gramma
ticus. A Strabone autem vocantur κριτικοὶ (ſi Euſtathio
credimus) Qui ad grammatica præcepta examinantes
poemata, cenſores eorum ſunt. Idem Euſtathius apud
Heraclidem gramm. κριτικοὺς exponit grammaticos
H exactiores, id eſt exactioris doctrinæ, τοὺς ἀκριβεστέρους
γραμματικούς. Plato in Axiocho, κριτικοὶ γεωμέτραι, τακτι-
κοί. Sciendũ eſt autem, quanuis κριτικὸς ſine adiectio-
ne dicatur de cẽſore poematum, addi tamen interdum
ipſum genitiuum ποιημάτων. vt à Luciano De ſalt. ἔστι δὲ
κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαι-

γνωστικόν. Dicitur autẽ & δύναμις κριτική, q.d. Facultas critica, id eſt Peritia iudicandi ſeu ſolertia, qualis ineſt iis qui critici appellãtur. Luc. in Hermot. γυμνασάμενόν γε πρότερον καὶ κριτικὴν τὴν τοιούτων δύναμιν ποιησάμενον. Apud eundem legimus in eodem dialogo, κριτικῆς τινος καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς. ‖ Item κριτικός, Decretorius. ſicut & κρίσιμος. vt κριτικὸς ἱδρώς, ſudor decretorius, Bud. ex Greg. Sed & κριτικαὶ ἡμέραι, ſicut κρίσιμοι, pro diebus decretoriis dici annotarunt quidam.

Κριτήριον, ου, τὸ, Organum iudicandi, ſeu inſtrumentum. Plutarch. De mor. virtute, καὶ τούτων κριτήριον ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀμφοτέρων ἐφαπτομένη. Laertius in Zenone, de dialectica loquens, pag. 334, οὐ τὸ κριτήριον, ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, κατὰ γένος φάντασμά ἐστι. Idem, κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας φασὶ τυγχάνειν τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν. Multa περὶ τοῦ κριτηρίου habes in opuſculo Pyrrhoniarum hypotypoſeωn quod à me Latinum factum fuit: vbi etiã triplex conſtituitur, τὸ ὑφ' οὗ, & τὸ δι' οὗ, & τὸ καθ' ὅ. A Budæo autẽ κριτήριον exponitur Senſus & pars animi rerũ æſtimatrix & arbitra. & ſubiungũtur ab eodem Platonis & Plutarchi loci, quos vide Comm. pag. 37. Ego malui Organum iudicandi interpretari, quòd eadem forma dicatur qua αἰσθητήριον.

Κριτήριον, Id ex quo iudicandi materiam (vt ita dicã) petimus, Id ad quod reſpicientes iudicamus, Argumentum, apud Philonem & Syneſ. ‖ Item Locus vbi iudicatur, Iudicis tribunal, apud eundem Syneſ.

Κριτός, οῦ, ὁ, Selectus. vt κρίνειν pro Seligere accipi dictum ſuprà fuit. Homerus Il. η, v. 434, Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν. id eſt ἐπίλεκτος, inquit Euſt. apud quem vide plura, pag. 689.

C. Ἀκρισία, ας, ἡ, vt ait Budæus, contraria eſt κρίσει, id eſt diſcretioni rerum & iudicio delectuique. Lucian. ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους καὶ ἀλήθεια ἐπίσειψιν αὐτόν. Hæc ille. quæ ſequentes ἀκρισία interpretari poſſumus Indiſcretio, vno verbo, etſi non ſatis apud Latinos recepto. Item, Non adhibitus delectus, Non adhibitum iudicium. Atque ex his duabus interpretationibus vtralibet conuenire poteſt loco Luciani, vt ſit ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, Non adhibitus delectus, vel non adhibitum iudicium circa amicos, id eſt in eligendis amicis, vel in recipiendis hominibus in amicitiam. In hoc igitur loco ſit ἀκρισία ex α priuatiuo & κέκρισαι ſecunda præteriti verbi paſſiui κρίνομαι: vt ἄκριτος à tertia κέκριται. Significat autẽ κρίνω, Iudico, Diiudico. Item Eligo. ſecundum quas ſignificationes poteſt exponi ἀκρισία in hoc Luciani loco. ‖ Et ſecundum primam ac propriam ſignificationem verbi κρίνω, videlicet pro Iudico, vſurpatur à Polybio ἀκρισία pro re controuerſa, & de qua nondum iudicatum eſt. Item in Anthol. epigr. ἀκρισίη (Ionicè poſito η pro α) pro Iudicii inopia, vel Temeritas in iudicando, & malum iudicium, vt α ſignificet κακόν. ‖ Secundum autem eam qua κρίνω pro Diſcerno & diſtinguo ſumitur, vſurpatur ἀκρισία pro eo quod eſt Confuſio, & quaſi quis dicat Indiſcretio. Apud Xenophõtem autem ἀκρισία eſt Rerum veluti confuſio, Turbulentus rerum ſtatus, vel Rerum turbulentarum ſtatus. Ita enim in fine libri vltimi Hellenicῶn, ἀκρισία δὲ καὶ ταραχὴ ἔτι πλείων μετὰ τὴν μάχην ἐγένετο, ἢ πρόσθεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι. Eadẽ autem forma qua Ἀκρισία, dicitur ET Κακοκρισία, Prauum & iniquum judicium, in Epigr. ITEM Δικαιοκρισία, Æquum iudicium, à Paulo apoſtolo, ad Romanos cap. 2, v. 5, θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ.

C. Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniudicatus, Indemnatus. Κεκριμένοι (inquit Budæus, dicũtur Qui cauſam dixerũt, Qui accuſati ſunt: Ἄκριτοι, qui non dixerunt. Demoſthenes, οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. Thucydides, τούτους ἀκρίτους ἀπέκτειναν αὐθημερόν, Indicta cauſa damnarunt eodem die. Ἄκριτον πρᾶγμα ab Iſocrate vocatur in Ægin. Res quæ in controuerſiam non cadit, Quæ nunquam in iudicium deducta fuit. Ibi ſcribit, ἀκρίτου μὲν γὰρ ὄντος τοῦ πράγματος, οὐκ ἄν, &c. id eſt, Si nunquam res controuerſa fuiſſet. Ἄκριτον etiam dicitur quod componi vel decerni non poteſt: quia κρίνεσθαι prælio decernere ſignificat. Demoſthenes, ἀλλ' ὡς ἦν ἄκριτος καὶ περὶ τούτοις ἔρις καὶ ταραχή. Hactenus Budæus. Notandum eſt autem, ἄκριτος in hac poſtrema ſignificatione quam ponit, à poetis vſurpari. nam quod ἔρις ἄκριτος dicitur à Demoſthene, νεῖκος ἄκριτον ex Homero dicere poſſumus. Sic enim Iliad. ξ, — καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω. id eſt, lites vel iurgia quæ componi non poſſunt. Sic Heſiodus, — ἄκριτον εἶχον ἄεθλον. vbi quidam Certamen anceps interpretãtur: vt & ἄκριτοι μάχαι, ancipites pugnæ. Quæ expoſitio cõueniat fortaſſe & huic Plutarchi loco in Alcibiade, οὕτως ἄκριτος ἦν ἡ δόξα περὶ αὐτοῦ διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνωμαλίαν. Polyb. lib. 16, καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου τοιαύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. quæ Bayſius vertit, Et ſic gerebantur ea quæ ad dextrum cornu Philippi erant vt neutram in partem inclinata eſſet victoria.

Ἄκριτον, Indiſcretum, Confuſum, Indiſtinctum. ἀδιάκριτον. vt ἄκριτον πλῆθος, confuſa multitudo. Sic ἄκριτοι μῦθοι, Il. β. vnde compoſitum ἀκριτόμυθος. de quo paulò pòſt dicetur. Idem Od. θ, — τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον. At Il. η, ἄκριτος τύμβος, Sepulchrum non ſegregatum alicui, vt illi proprium. ‖ Item Ἄκριτα, Confuſa præ multitudine, Tam multa vt diſcerni non poſſint (eodem modo, vt opinor, quo Latini turbam pro multitudine dicunt) vt ἄλγεα ἄκριτα, Iliad. γ & ω. Gaudent autem hoc nomine in hac ſignificatione & recentiores poetæ. Oppianus Hal. 1, Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντου Ἐμφέρεται, πλώοντα. Dionyſ. initio libelli De ſitu orbis, Καὶ ποταμούς, πόλιάς τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα. ‖ Budæus vltra eas ſignificationes quas paulo antè ex eo retuli, ait ἄκριτον ſignificare etiam Immodicũ, & ſine iudicio ac ratione factum. Citat autem pro exemplo hũc Herodiani locum, διὰ πάντα προσεκένωτο τῇ Κομμόδου ἀσωτίᾳ καὶ ἀφειδέσι καὶ ἀκρίτοις ἀναλώμασι. Vnde (inquit) illud Homericum, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. NAM Ἀκριτόμυθος exponitur Verba ſine iudicio funditans & ſine delectu: Vel, Confuſa verba funditans, Nullo ordine & nullo delectu verba faciens. Siquidẽ ἄκριτοι μῦθοι apud Homerum poſſunt eſſe verba confuſa & nullo ordine prolata: item Verba ſine iudicio & vllo delectu prolata. Il. β, Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. A Suida ἀκριτόμυθος exponitur ſimpliciter πολυλόγος, id eſt multiloquus. iuxta eam videlicet ſignificationem nominis ἄκριτος, quam poſtremò loco retulimus. Atque ita tale fuerit QVALE Ἀκριτόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plurima folia habens, Foliis abundãs: Il. β, ὄρος ἀκριτόφυλλον. q.d. mons cuius folia diſcerni alia ab aliis non poſſunt, præ multitudine videlicet. Intellige autem per cõſequens Mons vmbroſus. AT Ἀκριτόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiſtinctam & confuſam vocem habens. Ἀκριτόφωνοι, inquit Heſychius, βαρβαρόφωνοι, id eſt barbara voce vtentes. confuſa eſt enim vox barbarorum.

Ἀκρίτως aduerbium, Iniudicatè, vel Iniudicatò. quãquam neutrum ſatis receptum eſt. Dicunt autem Græci ἄκριτον, vel ἀκρίτους ſeu aduerbialiter ἀκρίτως ἀποκτείνειν, quod Latini Indicta cauſa damnare. Iſocr. in Panathenaico, ἔξεστι τοῖς ἐφόροις ἀκρίτως ἀποκτεῖναι τοσούτους. ‖ Item Ἀκρίτως, Nullo cum iudicio, Sine delectu. μετ' ἀκρισίας. ‖ Item, Indiſcretè, Confuſè, Nullo diſcrimine.

Ἄκριτι, aduerbium alia forma, idem valens quod ἀκρίτως. Suidas exponit ἄνευ κρίσεως.

C. Δύσκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iudicatu difficilis, aut diiudicatu, Diſceptatu difficilis, Cuius difficilis eſt diſceptatio. Plutarchus De oraculorum defectu, ἀνεβόησεν, ἰοὺ ἰού, δύσκριτον πρᾶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν.

Δυσκρίτως aduerb. Ita vt non facilè ſit iudicare ſeu diiudicare, Ita vt non facilis ſit diſceptatio. Et ex Ariſtoph. δυσκρίτως ἔχω, Ancipitis ſum iudicii.

C. ἈΝΑκρίνω, Interrogo, Percontor, Sciſcitor. Demoſthenes πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτος τίς ἐστι, Siquis roget quis iſte ſit. Plutarchus in Romulo, ἀνέκρινεν ὅστις εἴη. Xenophon, ἀνέκρινας αὖ σὺ καὶ τόδε. Sic & alibi apud eum ἐπέρομαι & ἀνακρίνω in eadem ſignificatione. ἀνακρίνω σε (quod & ἐπανακρίνω) Percontor te & cauſam ſententiæ tuæ rogo. Bud. Sed propriè exiſtimo ſignificare Diligenter interrogo, Examino, Diligen-

ter inquiro, ἐξετάζω. vndę ſæpe iudicibus tribuitur, aut inquirentibus alicuius rei veritatem iudiciali quodam more. Quod Latini (inquit Budæus) Quærere dicũt, & Quæſtionem habere, (quod etiam Inquirere dicitur) id Græci vocãt ἀνακρίνειν: & ἀνάκρισιν, ipſam quæſtionem, reorúmque interrogationem: ſiue id per tormenta fiat, ſiue ſine tormentis. Demoſthenes contra Olympiodorum, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Apud D. Lucam cap. 23, ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας exponitur Quæſtione habita coram vobis.

Ἀνακρίνω, Exploro, Perpendo, Æſtimo, Examino. Paulus 1 ad Cor. cap. 11, ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριός ἐστιν. Chryſoſt. alicubi apud eum exponit ἐλέγχειν, alicubi ἐξετάζειν & ἀναπυνθάνεσθαι, Vide Bud. Comment. pag. 35. Thucydides, μεταπέμποντο Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, id eſt examinaturi. In hoc Iſocratis loco, τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, ſunt qui ἀνακρίνειν exponant Æſtimare, ſeu metiri. vt dicat Iſocrates, Res ſerias voluptatibus metiri, Æſtimare voluptatibus ſiue ex voluptatib⁹. Annotarunt quidam grammatici ἀνακρίνειν eſſe Atticum verbum, & ſignificare ἀναπυνθάνεσθαι & ἀνερωτᾶν: item ἐξετάζειν & βασανίζειν, quod & κρίνειν dicitur.

Ἀνακρίνομαι, Interrogor, Item, Quæſtio habetur de me. Plutarchus de Auguſto loquens, γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι περί τινος. Plutarch. in Probl. Hell. βασανίζεσθαι δι' ἐνιαυτοῦ, περὶ ἑκάστου τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενοι. Demoſth. contra Midiam, καὶ γὰρ οὐδ' ἀνεκρίνετο ταύτην τὴν γραφὴν ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος. id eſt (Budæo interprete) Neque enim ille calumniator ad diem affuit percontationis ſolennis, vt rogaretur à magiſtratu. Dicitur verò non ſolùm perſona ἀνακρίνεσθαι, ſed & res ipſa. Idem Demoſthenes πρὸς Νικόστρατον, Ἀνακρινομένου γὰρ ἤδη μου κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητείας γραφὴν, Id eſt (eodem Budæo interprete) Quum iam iudicium mihi falſæ renuntiationis in ipſum conſtitutum eſſet, & percõtationes factæ eſſent quæ ante iudicii ingreſſum ſolennes ſunt.

Ἀνακρίνεσθαι dicitur τὸ πρᾶγμα ab eodem Demoſth. Pro cor. id eſt ἐξετάζεσθαι, Perpendi, Examinari.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, Interrogatio. Eſt etiam iudicum pro poteſtate reos vel teſtes interrogantium, inquit in Comm. Budæus. Idem in Annot. poſt. in Pandectas, Eſt autem ἀνάκρισις, Veritatis indagatio, Exploratio, Percontatio. Vnde factum vt etiam quæſtionem iudicialẽ reorúmque interrogationem ſignificet, quæ in cauſis iudicii conſtitutionem præcedit, vel litis conteſtationem. At in cauſis capitalibus ἀνάκρισις erat, quum delato nomine rei receptóq; accuſator interrogabatur à magiſtratu an omnem conſtituiſſet accuſationem proſequi, reúmque peragere: an teſtes aut teſtimonia exhiberi poſtularet, & alia eodem pertinentia. idque ἀνακρίνειν à percontando dicebatur. Vide exempla apud eum.

Ἀνακριτικός, οῦ, ὁ, Interrogatorius, Interrogatiuus. v. l.

c. 2. Προανακρίνω, Antè interrogo, ſeu percontor. Aut, Primo loco interrogo, Examino, &c. ſequendo ſignificationes verbi ἀνακρίνω.

C. ΑΠΟκρίνω, Secerno, Eximo, Separo. Plato in Politico, de iis loquens qui aurum purgant, γῆν πού καὶ λίθον καὶ πόλλ' ἄλλα ἕτερα ἀποκρίνουσιν ἐκεῖνοι πρῶτον οἱ δημιουργοί. vbi ait Budæus ἀποκρίνειν eſſe Secernere quod cõfuſum eſt & abſtrahere. Citatur itidem ex Plutarcho, ἀποκρίνων ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις ταῖς ὁμοιομερείαις. Rurſum Plato De leg. 12, καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν, πλήθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, Dimidium autem eorum relinquere, eos ſecernentes vt præcipuos qui plura puncta tulerunt. Lucianus De vera hiſtoria, ἀποκρινάμενοι ἡμῶν αὐτῶν πεντήκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς παρὰ μένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἐπανελθεῖν ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Themiſtius, ταῦτα τοίνυν ἀποκριτέον, ὡς ἔοικε, καὶ ἐκκριτέον τῶν τῆς λέξεως ἐπισήμων. ‖Capitur & Pro Deligo, Eligo. quæ ſignificatio à præcedente pendet. nam ſecernimus ad eligendum. Pauſanias in Laconicis, ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἤθελησεν ὁ λόγος, ἀπὸ πολλῶν ὧν ἕκαστοι παρὰ σφίσι λέγουσιν εἶναι, ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα. Citatur ex Sophocle item in hac ſignificatione, ἐν δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Poteſt verò & in loco Luciani modò citato ἀποκρινάμενοι verti Deligimus, videlicet eos ſecernentes ab aliis. ‖Iungitur autem & cum ἀπό interdum pro Separo, Segrego. vt in Hippiatria, χρὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγέλης ἀποκρίνειν.

Ἀποκρίνω, Incerno, Excerno. Galenus, εἰ δ' ἐξ ἀγροῦ σιτίου λαμβάνοις τὸ ἄλευρον, ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τι τοῦ πιτύρου. quod etiam dicitur ἀποκριθύνω, item διαττῶ. In vulg. lex. citatur ex Galeno ad Glauconem, lib. 2, διαττῶν ἀποκρίνω τὸ πίτυρον, pro Excutio cribro furfurem. At Bud. in antiquiore Galeni editione legi teſtatur, προδιαττῶντες ἀποκριθύνουσι τὸ πίτυρον, & ἀποκριθύνουσι exponit Incernunt, Excernunt.

Ἀποκρίνω, præpoſitione ἀπό priuationem ſignificante, Reiicio, Improbo. oppoſitum τῷ ἐγκρίνω. Plato De Rep. 3, καὶ τὸν μὲν μιμήματα καὶ διεξαπατητὸν ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον. ‖Affinis eſt illi ſignificationi hæc qua pro Abiudico ponitur ad verbum. Ariſtot. Polit. 5, λέγεται γοῦν Κλεισθένης τὸν ἀποκρίναντα τῆς νίκης αὐτὸν ὡς ἐστεφάνωσεν, ad verbum, Eum qui à victoria illum abiudicauerat. Sed Latinius, Victoriam ab illo abiudicauerat. Sic enim Cicero De lege agraria, Iudicabit Alexãdriam regis eſſe, à populo Romano abiudicabit. Et Plautus, Nũquam hercule abiudicabit ab ſuo ſeruo triobolum. Quinetiam repeiũtur apud Ciceronem copulata Abiudico & Reiicio, quæ duo verbo ἀποκρίνω (quum τῷ ἐγκρίνω opponitur, & ἀπό habet vim στερητικήν) ſignificari oſtendi.

Ἀποκρίνομαι, quod apud Homerũ ponitur pro Separor, Segregor. Il. ε, Τὼ οἱ ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὁρμηθήτην. Vbi tradit Euſtathius ἀποκρινθῆναι eſſe χωρισθῆναι τοῦ ὁμίλου, & poeticè ν inſeri in antepenultima. Significat etiam Secernor, Eximor. Theophraſtus De cauſ. plant. lib. 6, ἐπεὶ καὶ ὁ οἶνος τότε μάλιστα παρίσταται καὶ ὀσμὴν λαμβάνει ὅταν ἀποκριθῇ τι ὑδατῶδες αὐτοῦ. Ariſtoteles autem ἀποκεκριμένον dixit pro Diſcretum, item pro Explicitum & ſeparatim cõcretum, teſte Budæo in ſuis Commentariis, vbi & exempla ponit. ‖Dicuntur verò ἀποκρίνεσθαι (vt ibidem docet) quæ à concretione reſoluuntur. Vel, quæ concreta reſoluuntur.

Ἀποκρίνομαι, Excernor. vnde ἀποκρινόμενα dicuntur à Galeno Quæ excernũtur, Excrementa alui, αἱ ἀποκρίσεις.

Ἀποκρίνομαι, Decumbo, ἀπερείδομαι, κατασκήπτω. Thucyd. lib. 2, de peſtilentia ingenti quæ Athenis graſſabatur loquens, τὸ μὲν γὰρ ἔτος, ὡς ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη.

Neutra etiam ſignificatione vſurpatur ἀποκρίνομαι, videlicet pro Reſpondeo. Plato in Apologia, ἀπόκριναι ὦ 'γαθέ. καὶ γὰρ ὁ νόμος κελεύει ἀποκρίνεσθαι. ἔσθ' ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι. Xenophon Pæd. 7, προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν. Athen. 13, ὅτι δ' ἦν καὶ ἀστεία τις ἀποκρίνασθαι. Atque in his locis ſine caſu ponitur, vbi tamen datiuus ſubaudiri poteſt. qui alioqui ſæpe exprimitur, vt apud eundem Athenæum, eodem libro, ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι. Aliquãdo habet datiuũ cum accuſatiuo, vt apud Lucianum, τοῦτό μοι ἀπόκριναι, Hoc mihi reſponde. Aliquando cum ſolo accuſatiuo. Plato, ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. vt autem dicitur Latinè, Reſpõdeo ad hoc, ſic & Græcè, ἀποκρίνομαι πρὸς τοῦτο. Idem Lucianus, πρὸς φωνὰς ἀλλοκότους αὐτῆς ἀποκρίναιτ' ἄν. Nonnunquam autem dicitur ἀποκρίνομαι ταῦτα πρὸς τὸν σὸν λόγον, Hæc ad tua verba reſpondeo. Sic Demoſthenes Pro corona, ἀνάγκη κἀμοὶ πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων μικρὰ ἀποκρίνεσθαι. Inuenitur etiam ἀποκρίνομαι ἀπόκρισιν apud Platonem De legibus, ad verbum, Reſpondeo reſponſum. Obſeruandum eſt autem, hac in ſignific. ἀπεκρινάμην & ἀποκρίνασθαι potius vſurpari quàm ἀπεκρίθην & ἀποκριθῆναι. ſed & ἀποκρινεῖται dicunt potius quàm ἀποκριθήσεται, vt Suidas docet. ‖Euſt. ἀποκρίνεσθαι exponit ἀπολογεῖσθαι. quo tamen in ſenſu ab Homero non ἀποκρίνεσθαι ſed ὑποκρίνεσθαι poni tradit. Suidas itidem ἀπόκρισιν vult eſſe ἀπολογίαν apud Lyſiam & Antiphontem. Vide & Harpocr.

Ἀπόκριμα, ατος, τὸ, ſequendo proximè præcedentem verbi ἀποκρίνομαι ſignificationem, Reſponſum, Reſponſio.

licet frequentius vſurpetur & elegantius ſit ἀπόκρισις. A
Apud Suidam in nomine Διονύσιος legitur ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἀποκριμάτων, pro Fuit à reſponſis. Eo videlicet modo quo dicitur aliquis eſſe principi à ſecretis. Locus eſt hic, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν ἐγένετο καὶ πρεσβειῶν καὶ ἀποκριμάτων. ‖Heſych. ἀπόκριμα exp. κατάκριμα, itē ψῆφον. ‖Eſt etiā Quod reſolutū eſt à concretione, ſecundū illā verbi ἀποκρίνεσθαι ſignif. qua ponitur pro A cōcretione reſolui.

Ἀπόκρισις, εως, ἡ, maximè vſitata ſignif. idē quod proximè præcedens ἀπόκριμα, Reſponſio. Athen. 13, ἦν δὲ ἡ Λαμία σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. Idem l. 8, λέξαι τι περὶ τῆς ἀσχολίας αὐτοῦ τῶν ἀποκρίσεων. Apud Iſocr. & Plat. ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι eſt Reſpōſum dare. (ad verbū Reſpōſū facere) vt Gall. *Faire reſponſe*. Apud Athen. autē dicitur λαβεῖν ἀπόκρισιν (.i. accipere reſponſum) is cui reſpondetur, ſeu reſponſum datur. Sunt autē correlatiua ἐρώτημα (ſeu ἐρώτησις) & ἀπόκρισις, ſicut ἐρωτῶ & ἀποκρίνομαι. Plut. in Alex. λαβὼν δέκα δ' εἶναι δοκοῦντας τῶν περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προὔγραψεν αὐτοῖς ἄπορα. Ibidē, τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων ἀνάγκη καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπόρους εἶναι. Apud Athen. lib. 6, λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν, ἂν ἐπερωτᾷ τις. B C

Ἀπόκρισις, Excretio, Ipſa actio excernendi. vnde τὰ τῆς ἀποκρίσεως γίνεσθαι dicitur quum excernitur. Item ἀποκρίσεως χῶρος in Anth. epigr. Locus in quo fit excretio, id eſt, in quem nos recipimus ad excernendum, & exonerandā aluum. Dicuntur itē ἀποκρίσεις ſeu ἐκκρίσεις ipſa excrementa à Galeno, & ſecundum quoſdam non ſolùm alui excrementa, ſed & vomitus. Schol. Thuc. ἀποκαθάρσεις apud eum exponit ἀποκρίσεις, κενώσεις. Hinc & ἀποκριτικὴ δύναμις.

Ἀποκριτικός, οῦ, ὁ, ad verbum Excretiuus. vt ἀποκριτικὴ δύναμις, ad verbum Facultas excretiua. i. Facultas excernendi, excrementáq; expellendi. Deductum ab ἀπόκρισις, ſequendo proximè præcedētem eius ſignif. A Galeno additur genitiuus, quū dicit ἀποκριτικὴν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν. Locus eius eſt hic, θολοῦται δὲ καὶ παχύνεται τὸ κατὰ φλέβας αἷμα, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν φλεβῶν ἐχουσῶν καὶ αὐτῶν ἀποκριτικὴν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν, ὥσπερ καὶ τἄλλα πάντα δι' αἱμορροΐδος ἐκκρίνεται. D

Ἀπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Selectus. vt ἔκκριτος. pro ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός. In v. l. Græcol. annotatur ἀπόκριτα dici etiam Quæ deo dicata ſunt, vt eximia, ἐξαίρετα. E

Ἀποκριδόν, Aduerb. Selectim (ad verbū) vel Separatim. Citatur ex Apoll. Arg. 2, pro ſeorſum, vel Separatim. Dicitur autem eadē forma qua διακριδὸν à verbo διακρίνω.

C. 2. Ἀναπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui non reſpondetur, vel potius Cui reſpōſum non eſt, Non habens reſpōſum, Cui non datur vel non datum eſt reſponſum. vt ἀναπόκριτος ἀποστέλλομαι, Remittor ſine reſpōſo. Vel, Non accepto reſpōſo. Fit à tertia ſingulari præteriti paſſiui ἀποκέκριται, præfixo α priuatiuo, & inſerto ν euphoniæ cauſa. F

C. ΔΙΑκρίνω, Diſcerno, Secerno, Dirimo, Separo, Diſcrimino. quam ſignif. vt ſimplex κρίνω apud Hom. habere docui, ita & hoc cōp. apud eūdē iſtud habere docebo. Sic igitur ille, Il. β, Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνην δ' ἰέναι. i. Queadmodū autē caprarii greges latos caprarū facilè ſecernūt, poſtquā mixti fuerint, ſic illos ſui duces facilè ordinabant, ſeu in ordinem digerebant, ad eundum in prælium. Apud Plat. in Crat. σιμότας συγκεχυμένους διακρίνειν. Et κόμην διακρίνειν, Diſcriminare comā (ſicut dicuntur Comæ diſcrimina) apud Plut. Sic διακρίνειν vertit Diſcriminare Polit. in iſto Herodiani loco, ὁ γὰρ Ταῦρος διακρίνει τά τε τῇ ἄρκτῳ καὶ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη προσοικούμενα. i. Taurus nationes diſcriminat orienti ac ſeptentrionibus ſubiectas. At διακρίνειν pugnantes, Dirimere: Il. η, — ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην. (Huc autē pertinet κρίσις πολέμου, de qua ſuprà) Alibi dicit διακρίνειν μένος ἀνδρῶν eadē ſignif. videlicet Il. β, Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν, niſi nox ſuperueniens dirimet acrem virorum contentionē, ſeu potius dimicationem. ‖Sic autē & Διακρίνομαι, Diſcernor, Secernor, Dirimor, Diuidor. Hom. Od. ι, — στεινοῦντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, G H

χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. Et Il. γ, — διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Philo De mundo, τῆς ὅλου διακριθὲν τῆς συμφυΐας, diremptum ab vniuerſi compage. Plut. in Cam. διακριθῆναι κατὰ λόχους. At Thuc. lib. 1, καὶ διεκέκριτο οὐδέν πω, Nihil diſcretum erat, id eſt Nullum iam diſcrimen erat inter hoſtes & fœderatos. (Sciendum eſt autem διακρίνεσθαι poni actiua etiam ſignif. pro Diſcernere, Diſcrimen ſtatuere. vt apud Herodian. lib. 4, οἱ δὲ στρατιῶται τὸ βιάζεσθαί τε καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκ ἔτι διεκρίνοντο τίνες ἦσαν οἱ πρότερον φθεγξάμενοι. vbi Pol. interpretatio habet Diſcerni in typogr. edit. mirum tamen ni ſcripſerit Diſcernere, quum actiuè accipi manifeſtum ſit. alioqui enim fuiſſet dicendū potius οὐκ ἔτι διεκρίνοντο οἱ προτερον, &c. ſine illis verbis τίνες ἦσαν. Sic accipitur & in epiſt. Iudæ, καὶ οὓς μὲν ἐλεεῖτε διακρινόμενοι. vbi redditur etiam Habito delectu, vel Adhibito delectu. Et in epiſt. Iac. cap. 2, καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, redditur, Nonne diſcrimē feciſtis?) Rurſum verò pro Dirimor, vt apud Thuc. lib. 1, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, dirēpti ſunt alii ab aliis. i. diſceſſerunt. At verò quum dicit eodem lib. διεκρίθησαν οἱ Ἕλληνες πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους, ſignificat Diuerſi conceſſerunt (vt Plautus dicit Suam quoſque ibant diuerſi domum) q. d. Diremptí alii ab aliis & diſſociati, diſceſſerūt partim ad Athenienſes, partim ad Lacedæmonios. Quinetiā pro Dirimi id eſt Deſciſcere, ſeu Deficere, apud eundem lib. 3, οἱ ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο. At verò διακρίνεσθαι μάχῃ, ſicut κρίνεσθαι μάχῃ, pro Decernere prælio, in v. l. affertur. Item διακριθῆναι τὸν πόλεμον, ſicut κρίνεσθαι πόλεμος dicitur, ex Herodoto. Item διακρίνεσθαι, Pugna decernere, Dimicare. vt apud Polyb. διακριθῆναι περὶ τῶν ὅλων, ſicut κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων dicitur, & κρίνειν τὰ ὅλα. Vide Bud. p. 781.

Διακρίνω, Diſſipo, Diſcutio. Plutarchus in Cæſare, ὥστε τὸν μὲν ἀέρα δνοφερὸν καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι.

Διακρίνω, Diiudico, Iudico, Diſcepto. vt τὰ δίκαια διακρῖναι, Demoſthenes. Et διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, apud Plat. Iudicare cauſas, Reddere ius. vide Budæum pag. 780. Et διακρινώμεθα νεῖκος apud Heſiodū actiua ſignificatione, Diſceptemus controuerſiam, (vt Cicero etiam loquitur) aut Dirimamus controuerſiam. ſicut & διακρίνω pro Dirimo in aliis loquendi generibus accipi modò dictum fuit. Item διακρίνεσθαι δίκῃ (ea forma qua διακρίνεσθαι μάχῃ) Contendere iudicio, κρίνεσθαι δίκῃ. Sed & ipſa δίκη dicitur διακρίνεσθαι à Platone. Itē διακρίνεσθαι ſine adiectione pro Diſceptare, ſeu Altercari, vt exponunt quidam in epiſtola Iudæ, & vetus interpres Diſputare: alii Certare. ‖Et διακρίνειν ὀνείρατα, ſicut κρίνειν, pro ἐξηγήσασθαι, Budæus ex Pauſania. ‖Item Διακρίνομαι pro Hæſito, Addubito. quoniam qui hæſitant, ſecum ipſi diſputant ſententiis alternantibus, vt docet Budæus pag. 781, afferens ex Act. Apoſtolorum cap. 10, πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, pro Sine diſceptatione, id eſt Non addubitans, & citra hæſitantiam. Extant autem & alia paſſim in Nouo teſtamento exempla huius ſignificationis.

Διακρίνω, Perficio, Abſoluo, συνίστημι. Et διακρίνομαι, Perficior, vt ἀποκρίνομαι. Vide Bud. pag. 781. vbi tamen hæc interpretatio dura eſſe videtur.

Διακρίνω oppoſitum τῷ συγκρίνω, vide in Συγκρίνω.

Διακεκριμένως, Diſcretè, Diſtinctè. Cui opponitur συγκεχυμένως, Confuſè.

Διάκρισις, εως, ἡ, Secretio, Diſcretio, Diſcriminatio. Item Diſſolutio. Ei opponitur σύγκρισις. ‖Διάκρισις, Perfectio. dictum de infante qui perficitur in vtero. Vide Budæum, pag. 781. ‖Διάκρισις, Iudicium, vt Bud. ex Plat. docet ibidem.

Διακριτικός, οῦ, ὁ, Diſcernendi vim habens, ſeu ſecernendi. q. d. Diſcretiuus. Item Segregatiuus. Et διακριτικὴ δύναμις apud Galenum exponitur etiam Diſcuſſoria vis. Apud Alexandrum autem Top. 2, εἰ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως. vti Budæus vertit Diſſipatiuū, Diſcuſſiuum, Diſcretiuum.

Διακριδὸν, Diſcretè, Diſtinctè, Adhibendo diſcrimen. A
‖Item pro Egregiè, vt Budæus interpretatur in iſto Luciani loco, in Amoribus, διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. At ego aduerbium iſtud ſignificationem verbi διακρίνω ſequi puto, quam habet quum dicitur διακρίνειν κόμην: vt διακριδὸν ſonet perinde acſi dicas ad verbū Diſcriminatim.

c.1. Ἀδιάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiſcretus, Non diſtinctus. Vel, Qui diſcerni non poteſt, ſeu diſtingui. Item, Qui diiudicari non poteſt, aut Non diiudicatus. Ex Luciano affertur ἀδιάκριτος λόγος pro Non diiudicatus, Non diſcuſſus, Adhuc dubius. ET Ἀδιακρίτως, Indiſcretè, Non diſtinctè, Promiſcuè.

c.1. Ἐπιδιακρίνω, Inſuper diſcerno, vel Poſtea diſcerno, ſeu ſecerno, &c.

C. ἘΓκρίνω, Admitto, Allego, Adopto, Decurio. Ita Budæus: ſed puto propriè Ἐγκρίνω eſſe Iudicio meo probatum admitto, vel Admitto iudicatum à me dignum. Ariſtides, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας ποιοῦμεν τῶν ἄλλων ἐνέκριναν. Opponitur τῷ ἀποκρίνω à Platone, καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον. Et paſſiuum apud Demoſthenem, ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ. Sed & cum datiuo interdum. Apud Plutarchum autem in Lycurgo, τὸ ἐρᾶν ἐγκεκριμένον παρ' αὐτοῖς, quum amare, eſſet res apud eos recepta, tanquam eorum iudicio probata.

Ἔγκρισις, εως, ἡ, q.d. Admiſſio. eo ſenſu quo dicitur aliquid admitti & approbari. Item Adoptatio, Decuriatio, &c. ET Ἔγκριτος, Admiſſus, Approbatus. Vel, Qui eſt ex approbatorum numero. A Budæo exponitur etiam In ordinem redactus, Vnus è multis. Item Probus, in D hoc Gregorii loco in Epitaphio in patrem, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίδηλον αὐτοῖς τε ἄλλοις ἅπασι καὶ τοῦ λαοῦ μάλιστα τῷ ἐγκρίτῳ τε καὶ καθαρωτάτῳ.

C. ΕἸΣκρίνω, Intromitto, Ingredi facio. Et Εἰσκρίνομαι, AC Ἐπεισκρίνομαι, Ingredior, Inſinuo me. Philo De mūd. loquens de animabus in aere agentibus, ὧν αἱ μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς. (huic opponitur ἐκκρίνεσθαι) At verò ἐπεισκρίνεσθαι apud Gregorium De homine, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρεσβυτέραν ἀποδεικνύουσι τῆς ψυχῆς τὴν σάρκα, τῆς ἐπεισκρινομένης τὴν προδιαπεπλασμένην. id eſt (Budæo interpr.) Carnem ſubeūtis, ante ſe formatam. E

C. ἘΚκρίνω, Secerno, Excerno, Segrego, Expello, vt ſcribit Budæus, afferens locum Ariſtotelis, in quo ἐκκρίνουσι exponit etiam Abſtrahunt, Ablactant. Vide Comm. pag. 779. ‖Ἐκκρίνω ab eodē redditur etiam Eximo, Egero, Exhaurio, ex Theophraſto. ‖Ἐκκρίνω, Ordine moueo, Decuria eiicio, E numero expungo, ex Xenophonte. (Cui finitima eſt ſignificatio qua pro Reprobo & Reiicio ponitur, καὶ οὐ προσδέχομαι.) Item Ἐκκρίνομαι, pro Segregor, Dirimor à cœtu aliquo, ex Ariſtotele. Addit B. dixiſſe Galenū ἐκκρίνεσθαι & ἀποκρίνεσθαι de vomitu & excrementis alui. Ex quo affertur etiam ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται. Vide & Comment. pag. 778 & 779. ‖Ab ἐκκρίνω pro Seligo, Eximo è numero, fit ἔκκριτος, de quo paulo pòſt.

Ἔκκρισις, εως, ἡ, Excretio, Exuctio, Exhauſtio, Budæus ex Theophraſto, vt videbis pag. 778. In vulg. lex. affertur ex Galeno ἔκκρισις ἡ κάτω pro alui egeſtione: & ἔκκρισις αἵματος ἐκ ῥινῶν pro αἱμορραγία. Itē ἔκκρισις pro ἀτμίς & ἀναθυμίασις ex qua fiunt & generantur ea quæ ἐν τῷ μετεώρῳ concreſcunt. Vide apud eundem pag. 779. In vulgatis lexicis exponitur etiam Selectio, ſed non addito exemplo.

Ἔκκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Delect⁹, Selectus, Qui ſecret⁹ eſt & exēptus è numero ob præſtantiam, Eximius. vt ἔκκριτον δώρημα, Sophocl. Eximium munus. Et ἔκκριτον ἱερεῖον, eximia victima, Plut. in Solone. Item ἔκκριτα peculiariter Quæ dedicata ſunt, vt eximia & egregia, ἐξαίρετα, Bud. Et ἔκκριτοι δικασταὶ, apud Platonem. Vide Budæum pag. 779, & pag. 781, vbi ἔκκριτος exponit etiam Præcipuus, Primarius.

C. ἘΠΙκρίνω, Iudicio meo approbo, vel ſimpliciter Approbo, Comprobo. Herodianus, εἰ μὴ κἀκεῖνοι αὐτὸν ἐπικρίναντες, σύμψηφοι ἐγένοντο. Sic γνώμην ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, apud Plutarchum in Lycurgo, Ius populo erat de ſententia illa ſtatuendi, ſeu decernendi. ‖Et ἐπέκρινε τούτοις θάνατον, in vulg. l. ex Macc. pro Hos morte damnauit. Ad verbum, Adiudicauit his mortem. Pro quo diceretur potius Adiudicauit hos morti. ‖Heſychius ἐπικρίνασθαι exponit etiam τὸ ἀριθμῆσαι καθ' ἕνα ἕκαστον.

Ἐπίκρισις, Approbatio. A Budæo affertur ἐπίκρισις ex Alexandro in Top. pro Approbatio, Æſtimatio, Iudicium. In vulg. lex. eſt & Adiudicatio, Dignotio, Diſcretio. Ibidem ex Hermogenis ſchol. ἐπίκρισις definitur λόγου ῥηθέντος ἐπικύρωσις καὶ βεβαίωσις. B

Ἐπικριτὴς, οῦ, ὁ, Approbator. Item Arbiter, vt in vulg. lex. ex hoc loco qui eſt apud Suidam, χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μάσωνι διὰ τὴν τῶν τρόπων ἐμπειρίαν. Sed à Suida exp. nō ſolùm δοκιμαστὴς, verumetiam σύμβουλος.

Ἐπίκριτος, Approbatus. Item Delectus.

c.1. Ἀνεπίκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo iudicari, ſeu ſtatui aut decerni nō poteſt. ET Δυσεπίκριτος, De quo vix poteſt iudicari, &c.

C. ΚΑΤΑκρίνω, Iudico aduerſus [aliquem] id eſt Damno, Condemno. cum accuſatiuo perſonæ. vt Lucæ cap. 11, C κατακρινεῖ αὐτήν. Iſocr. κατὰ Λοχίτου, cum genitiuo perſonæ & accuſatiuo rei, ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν. Sic apud eundem, τὸ μὲν γὰρ πλουτῆσαι, πάντων ἡ πενεστέρα κατέκρινεν. Sic autem & κατακρίνεσθαι θάνατον, Damnari morte. (itidémque πενίαν κατακριθῶμεν, apud Gregorium) Sed affertur etiam τοῖς κατακέκριται θάνατος, in vulg. lex. Item imperſonaliter ex Apologia Xenoph. pro Socrate, ἤδη γὰρ νῦν κατακριθῇ μοι. Vide & Bud. pag. 13.

Κατάκρισις, εως, ἡ, Damnatio. ET Κατάκριτος, Damnatus, κατάκριτος ἐπὶ θανάτῳ, Morte damnatus, Capite damnatus.

c.1. Ἀκατάκριτος, Non damnatus. At verò apud Luc. Act. cap. 16 & 22 dicitur aliquis ἀκατάκριτος pati quidpiā pro Indicta cauſa.

c.1. Αὐτοκατάκριτος, A ſeipſo damnatus, Suopte iudicio cōdemnatus. vt exponitur in epiſt. ad Titum cap. 3, v. 11.

C. ΠΑΡΑκρίνω, itidem vt συγκρίνω, Cōparo. Iudicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans. Item Iuxta loco, & ita propè vt σύγκρισις fieri poſſit, id eſt comparatio. Vide Bud. pag. 650.

Παρακρίνω, Perperam iudico. Bud.

C. ΠΡΟκρίνω, q.d. Iudico præ hoc, κρίνω πρὸ τούτου. vnde exponitur Antefero, Antepono. Plut. in Themiſt. τὴν ἐπιεική τε πλουσίου προκρίνας. Plato in Apologia, οὓς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσι. Vide & aliud exemplum ex eodem apud Bud. pag. 234. vbi etiam ex Xenoph. habes, οἱ δοκοῦν καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν. quod vertit In primis cenſeri. Et προκεκριμένης, quorum nomina ad ſpem ſortium recipiuntur, qui & πρόκριτοι dicūtur. Vide & pag. 780. Sciendum eſt autem inueniri & cum infinitiuo: vt apud Iſocratem, προκρίνας τούτους καλλίους εἶναι τῶν λόγων. Et apud Xenophōtem, in Apol. ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῶν προκρῖναι ὑπερφέρειν. quibus in locis præpoſitio videri poteſt abundare. F

Πρόκριμα, ατος, τὸ, vt apud Paul. in epiſt. ad Tim. cap. 5, v. 21, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος. quod exponitur, Abſque eo vt vnum alteri præferas. A vet. autem interprete, Abſque præiudicio.

Πρόκρισις, εως, ἡ, q.d. Prælatio, à Præfero ſignificante Antepono. In vulg. lex. exponitur & Præiudicatio.

Πρόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prælatus, Qui præfertur & anteponitur. Item πρόκριτοι qui & προκεκριμένοι, vide paulo antè in Προκρίνω. G

C. ΣΥΓκρίνω, Coagmēto. Et συγκρίνομαι, Coagmentor, Cōcreſco. cui oppoſitū διακρίνεσθαι, diſcerni. B. p. 781, ex Ariſtot. Metaph. Et in v. l. ex Theophr. l. 6 De cauſ. pl. τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, aggregādi diſgregandiq; ratione. Et ex Herodoto, συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς Σαμίους, ingēs amicitia cōtracta eſt ſeu coaluit. Medici pro Miſcere accipiūt, vt in ſequenti σύγκριμα videbis. ‖Συγκρίνεσθαι πρός τινα, Iudicio contendere cum aliquo, Iudicio cum aliquo diſceptare. ‖Συγκρίνω, Cōparo & contendo inter ſe. Lucill. lib. 2 Epigr. Σύγκρινον τέχνῃ τέχνην, compara artem cum arte. Athenæus libro primo, οἶνος ἐν Καπύῃ γίνεται ὁ καλούμενος, H

ῷ μηδένα συγκρίνεσθαι cui nullum comparari poſſe. A
In Epigr. Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, ne me tumulo metiaris. Συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari ſomnia, ſeu explicare. Geneſ. 40, & Dan. 6. vt ſuprà κρίνασθαι ὀνείροις ex Homero.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, Coagmentum & quod concretum eſt, vt Cic. loquitur, veluti mundus. Bud. pag. 781, ex Gregor. & Diog. Laertio. idem ferè quod σύστημα, cum quo & copulatur. Συγκρίναι (inquit Gorr.) Miſcere: verbum methodicorum proprium. ex quo συγκρίματα appellabant animantium corpora, quaſi ex indiuiduorum corpuſculorum miſtura conſtarēt, & meatuum miſcellanea: B
cui medicandæ, ſiquando cōfuſa eſſent, μετασυγκριτικὰ φάρμακα ab iis dicta adhibebant, quæ & μεταποροποιητικὰ vocabant. Et in v. l. ex Dioſcor. de iis qui à dipſade morſi ſunt, τοῖς δὲ μὴ τὴν ἀρχὴν εἰληφόσι τὸ ποτὸν, παραπλήσιόν τι ὅλου τοῦ συγκρίματος ἀκολουθεῖ, proinde toto corporis habitu ſimiles ſunt iis qui antea nihil potus ſumpſerint. Σύγκριμα, Contentio, Comparatio. v. l. Σύγκριμα ἐνυπνίου, interpretatio ſomnii. vide σύγκρισις. Σύγκριμα, edictum, vt Maccab. libro 1, cap. 1 exponi eadem v. l. tradunt. ET Συγκριματικός, ού, ὁ, in iiſdē v. l. Temperatus. vel potius Concretus. C

Σύγκρισις, εως, ἡ, Concretio. Plut. De primo frig. οὕτω συγκρίσει καὶ πυκνώσει τὸ ψυχρὸν αἰσθητὸν ὄν, ita frigus concretione & denſitate ſentitur. In eodem libro, ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ ὕδωρ διακρίσει μὲν εἰς ἀέρα φθείρεται, συγκρίσει δὲ εἰς γῆν, vt item liquor ſecretione in aerem interit, concretione in terram. Idem De defectu oraculorum, αἱ μὲν γὰρ διακρίσεις ἀπὸ τοῦ μέσου τὴν ὕλην αἰρομένην ἄνω, κύκλῳ διανέμουσιν· αἱ δὲ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις πιέζουσι κάτω πρὸς τὸ μέσον καὶ συνελαύνουσι, quippe quum diſſipatio materiam à medio D
ſubuolantem circum diſtribuat, concretio atque denſatio peſſum deprimat, in mediúmque compellat, Turnebo interpr. Sic in Axiocho, τῆς συγκρίσεως ἅπαξ διαλυθείσης, concrētione & coagmentatione ſemel diſſoluta, ea videlicet qua anima cum corpore coaluit. Item Comparatio, Contentio duorum inter ſe. Polyb. τὴν δὲ σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ πλείους ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις, contentionem inanimatorum cum animatis, inferiorem & planè diſſentaneam atque abſimilem occurrere ſpectantibus veriſimile eſt. hoc eſt comparationem ſimulacri cum animante. Philo De vita Moſis lib. 3, καίτοι τὸ κακηγορεῖν ἧττον ἐν συγκρίσει κατάρας, maledictum ſi cum execratione cōferatur, minus eſt. Syncriſis ſiue Antitheſis (inquit Rufinus) eſt comparatio rerum atque perſonarū inter ſe contrariarum. Σύγκρισις ἐνυπνίου, Interpretatio ſomnii, capite tertio Danielis. Pro quo ibidem σύγκριμα dicitur. v. l. E

2. Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, Propria & peculiaris concretio, ſiue conſtitutio & temperamentum. vt ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων apud Dioſcoridem lib. 6, propriæ & peculiares corporum conſtitutiones. F

2. Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui concretus non eſt, aut concreſcere ſiue coaleſcere nequit. Vnde exponitur etiā Qui cum alio non habet commercium. Item Qui cōtendi & comparari cum alio non poteſt, Diſſimilis.

Συγκριτικός, ού, ὁ, Coagmentandi vim habens. cui opponitur διακριτικός, Diſſipatiuus, Diſcuſſiuus, Diſcretiuus. Budæus pag. 782, ex Alex. in 2 Top. Item Comparatiuus. Plutarchus Sympoſ. 5, Probl. 5, χρῆσθαι γὰρ ἐπιεικῶς αὐτῇ τῶν ἁπλῶν τοῖς συγκριτικοῖς, videlicet ζωρότερον pro ζωρόν. VNDE Συγκριτικῶς, Comparatiuè, Per cōparationem. G
Συγκριτικῶς, ὁμοίως. Suid.

2. Μετασυγκρίνω, Recorporo, vt Cæl. Aurelianus loquitur. hoc eſt Miſcellæ corporis ſtatum præter naturam ſe habentem inſtauro atque tranſmuto: quod & μεταποροποιεῖν (vt dictū fuit in Σύγκριμα) Paul. Æg. l. 3, c. 63, ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αἰώραις διαφόροις, & quæ ſequuntur. VNDE Μετασύγκρισις, εως, ἡ, Exiguorum meatuum in naturalem ſtatum mutatio. Nomen eſt à methodicis (vt ait Galenus) nec clarè nec prudenter vſurpatum, idem planè indicans poteſtate quod ἡ μεταποροποίησις. Quum ergo illi exiſtimarent ex corpuſculis & meatibus corpora noſtra conſtare, & in exiguorum H

meatuum ſymmetria ſanitatem, in ametria morbum conſtituerent, reditum ad priſtinam meatuum ſymmetriam, μετασύγκρισιν appellabant. nam & ipſam meatuum compoſitionem συγκρίματα, & συγκρίνεσθαι τὰ σώματα καὶ διακρίνεσθαι, (quaſi Miſceri ſecernique corpora) dicebant. Medicamenta verò quæ id præſtarent HINC Μετασυγκριτικὰ nominabantur. quod nomen quanuis à methodicis profectum, poſtea celebres etiam medici vſurparunt. Sunt autem ea, primis quidem qualitatibus calefacientia & exiccantia, ſecundis verò, cutem relaxantia, ex profundo attrahentia, & habitum corporis aut partis cui adhibentur, mutantia. Hæc Gorræus. Quæ autem ea ſint, ibidem docet. Et μετασυγκριτικὴ δύναμις, eiuſmodi facultas. Cælius Aurelianus libro 2 Chron. cap. 3, Oportet igitur acceſſionis tempore diſcernere curationem: in lenimento communem magis, hoc eſt recorporatiuam, quam Græci μετασυγκριτικὴν vocant, approbare. Dioſcorides libro 4, de thapſia, κέκτηται δὲ καὶ μετασυγκριτικὴν δύναμιν ὅ,τι ὀπὸς καὶ ῥίζα πάντων μάλιστα τῶν ἰσοδυναμούντων, ὅπου δεῖ τι ἐκ βάθους ἑλκύσαι ἢ μεταποροποιῆσαι, habet tum ſuccus tum radix ex omnibus idem pollentibus vel maximam vim metaſyncriticam, quum nimirum quid ex alto euocare oportet aut meatuum ſtatum tranſmutare. vt Celſus lib. 2, cap. 17, de balneo, Vbi ſummam cutem relaxari, euocarique corruptum humorem & habitum corporis mutari expedit.

C. ΥΠΟκρίνομαι, Simulo, Fingo. Demoſthenes Pro corona, μηδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ὑποκρινομένους τὴν ἐκείνων τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. Lucianus De ſaltatione, οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν ἀλλὰ μαίνεσθαι, non ſimulare inſaniam, ſed inſanire. Herodianus libro 1, ὑποκρίνασθαί τε ἢ προσποιήσασθαι πάντα οἷός τε, quod vertit Politian⁹, Simulatorem diſſimulatorémque omnium. Et cum infinitiuo, vt apud Hermogenem, γράψαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται ὀδύρεσθαι. Dicitur & de hiſtrionibus perſonā alicuius induentibus: atque adeo ſunt qui hanc primam ineſſe huic verbo putent ſimulationis ſignificationem. Herodianus lib. 1, ἕκαστός τι ὃ βούλεται σχῆμα ὑποκρίνεται. quod vertit Politianus, Sic vt perſonas induant quas cuique libitum. ὑποκρίνομαι τὸν Ὀδυσσέα, Vlyſſis perſonam induo, ſeu ago, Vlyſſem repræſento, Vlyſſem aſſimulo, vt quidam etiam vertunt. Et ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν, agere tragœdiam. Vide Budæum p. 776. Inuenitur & ὑποκρίνεσθαι hac in ſignif. ſine adiectione, pro ὑποκριτὴν εἶναι.

Ὑποκρίνομαι apud Homerum, Reſpondeo. Odyſſ. ο, — μερμήριξεν Μενέλαος Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο. Sic vſi ſunt Herodotus quoque & Thucydides. Apud Plutarchum etiam ὑποκρίναιο σαυτῷ Budæus vertit Tu tibi ipſe reſponderes: addens tamen & aliam interpretationem, Tecū æſtimabis & iudicabis. Item ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ, pro Mecum inſomnium æſtimabam & interpretabar. Vide Bud. p. 776.

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, Simulatio. Et peculiariter ea quæ ſermone Gallico, ſeruata voce Græca, vocatur *Hypocriſie*, quū dicitur de eo qui externa ſpecie probitatem ſimulat, quū ſit improbus. Matth. c. 23, verſu 28, & in aliis Teſtamēti noui locis. Itē Hiſtrionis geſtus perſonā alienam repræſentantis. Exponitur etiam Pronuntiatio. vt pro eo quod de Demoſthene dixit Plutarchus, τὸ πρῶτον ἐν ῥητορικῇ εἶπεν ὑπόκρισιν, καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τρίτον, legitur apud Ciceronem, Pronuntiationi in toto genere dicendi palmam dedit, eidem ſecundum & tertium locum. Sed & peculiariter ὑπόκρισις, Latinè Pronuntiatio (inquit Rufinus) Figura ſententiæ quum aduerſarium geſtu & pronuntiatione extollimus, vel abiicimus & ſpernimus. vt, Cantando tu illum aut vnquam tibi fiſtula cera Iuncta fuit?

Ὑποκριτής, οῦ, ὁ, Simulator. Et peculiariter qui Gallicè *Hypocrite*, (ſequendo ſignificationem datam ſubſtantiuo ὑπόκρισις) apud Euangeliſtas freques. Et qui Latinis Hiſtrio. ſed additur interdum genitiuus δράματος, ſeu δραμάτων. vt apud Plutarchum, ὥσπερ δραμάτων ὑποκριταί. Item ὑποκριτὴς ὀνείρων, Coniector ſomniorum, Bud. ex Luciano.

Ὑποκριτικός, οῦ, ὁ, Simulatus, Cui ineſt ſimulatio more eorũ A qui hypocritæ vocantur. Et ſuperlat. ὑποκριτικώτατος, Maximè ſimulatus. in v.l. ‖Itẽ Ad hiſtriones ſeu ad hiſtrionũ artẽ pertinens. vt apud Demetr. Phal. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑποκριτικά. ET Ὑποκριτικῶς, Simulatè. Item Hiſtrionicè. Athen. lib. 10, καὶ παραδόντες ἣν λέγουσι τὰ ἔπη. πανοῦργος γὰρ ὁ ὑποκριτικῶς.

C. 1. Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſimulatus, Expers ſimulationis, Non fictus, Syncerus. vt Paul. ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. ‖Ἀνυπόκριτος à Demetrio Phalereo (aut eo cui nomen id tribuitur) ſumi etiam videtur pro Alienus ab hiſtrionica ſeu (vt alii ſcribunt) hiſtronia. B

ΚΡΙΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Aries: ouium gregis dux. Plutarch. Pericle, κριοῦ μονόκερω κεφαλὴν ἐξ ἀγροῦ τῷ Περικλεῖ κομισθῆναι, vnicornis arietis caput. Idem, Ἀθηναῖοι τὸν ζῶντα τὸν κριὸν ἐκδείραντες δίκην ἐπέθηκαν. Theophyl. epiſt. 2, ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων, ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Item κριὸς ἀσελγόκερως apud Suidã ὁ μεγαλόκερως. Sed poteſt etiam (& melius fortaſſe) exponi ὁ ἐξυβρίζων τοῖς κέρασι. quemadmodum & in his duobus prouerbiis κριοῦ διακονία, & κριὸς τροφεῖα ἀπέτισε, improbitas & ingratitudo eius animalis notatur, quòd videlicet eos à quibus nutritur, cornibus petat. Vide Heſychium. C ‖Eſt etiam ſignum cæleſte: quem arietem eſſe putant poetæ illum quo vecti Phryx & Helleſpontum traiecerunt. Aratus, Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσί. Id eſt, Cic. interpr. Inferior paulo eſt aries, & flamen ad auſtri Inclinatior. In Epigr. — πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται ἢ διδύμοις, an in ariete, an verò in geminis. ‖Ælianus meminit & marini arietis, ſicut Plinius quoque arietẽ inter piſces agnoſcit. Claudiano dicitur Trux aries. De D eo plura apud Plin. ‖Videntur & naues quædã κριοὶ dictæ, quòd arietis haberent inſigne. vulg. l. ex Bayf.

‖Κριὸς eſt etiam machina bellica, quam Ioſeph. lib. 3 De capt. Iud. ita deſcribit, ἔστιν ὑπερμεγέθης δοκός, ἱστῷ νηὸς παραπλησία. ἐστόμωται δὲ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον, εἰς κριοῦ προτομὴν (ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται) τετυπωμένῳ. κατῃώρηται δὲ κάλοις μέσος, ὥσπερ ἀπὸ πλάστιγγος, ἑτέρας δοκοῦ σταυροῖς ἑκατέρωθεν ἑδραίοις ἐστηριγμένης. ἀνωθούμενος δὲ ὑπὸ πλήθους ἀνδρῶν εἰς τὸ κατόπιν, τῶν αὐτῶν ἀθρόως πάλιν εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβρισάντων, τύπτει τὰ τείχη προανέχοντι σιδήρῳ. Quæ deſcriptio apud Suidam iiſdem ferè verbis legitur, qui inde nomen E inueniſſe hoc πολιορκητικὸν μηχάνημα tradit, quoniã προσπίπτει τῇ ῥύμῃ, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται, καὶ τοῦτο συνεχῶς ὥσπερ ἅμα χόμενον ποιεῖ: eſſe autem κεραίαν μεγάλην κριοειδῆ, καὶ αὐτῆς τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς σεσιδηρῶσθαι ἐπὶ πολύ, ὥστε μήτε ἀποκαυλίζεσθαι, μήτε ἐμπίπρασθαι: προτομὴν autem vocari anteriorem ipſius partem. De eo ita ſcribit Ammian. Marcell. lib. 23, Eligitur abies vel ornus excelſa, cuius ſummitas duro ferro concluditur & prolixo, arietis efficiẽs prominulã ſpeciẽ, quæ forma huic machinamen F to vocabulũ indidit. & ſic ſuſpenſa vtrinq; trãſuerſis aſſeribus & ferratis, quaſi ex lance, vinculis trabis alterius continetur: eámque, quantum menſuræ ratio patitur, multitudo retro repellens, rurſus ad obuia quæq; rũpẽda protrudit ictibus validiſſimis, inſtar aſſurgẽtis & cedentis armati. Qua crebritate, velut reciproci fulminis impetu, ædificiis ſciſſis in rimas, concidunt ſtructuræ laxatæ murorũ. Veget. l. 4, c. 14, loquẽs de teſtudine, Ipſius caput ferro veſtitur, & aries appellatur, vel G quòd habet duriſſimã frontẽ qua ſubruat muros, vel quòd more arietũ retrocedit vt cum impetu vehementius feriat. Athen. in lib. De machinamentis ſcribit Carthaginienſes, quũ Gades oppugnarẽt, arietẽ inueniſſe. χωρίου γάρ τι προκαταλαμβανομένων αὐτῶν, καὶ καθαιρούντων εἰς ἔδαφος τὰ τείχη, νεανίσκους τινὰς οὐδὲν ἔχοντας εἰς τὴν καθαίρεσιν, δοκὸν λαβόντας διὰ χειρῶν ἀνατείνειν εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ῥᾳδίως ἐπὶ πολὺν τόπον καθελεῖν. Vnde Vitruu. l. 10, c. 19, Quum autẽ caſtellum antè cepiſſent, id demoliri ſunt conati. poſteaquã non habuerunt ad demolitionẽ ferramẽta, ſumpſerunt tignũ: idq; manibus ſuſtinẽtes, capiteque H eius ſummum murũ continenter pulſantes, ſummos ordinũ lapides deiiciebant. Quod cõſpicatus quidã Pephaſmenus, in ſecunda Gadium oppugnatione, ἱστὸν στήσας, καὶ ἄλλον ἐπ' αὐτοῦ πλάγιον ἀρτήσας παραπλησίως ταῖς τῶν ζυγῶν φάλαγξιν, ἔτυψε τὸ τεῖχος, ἕλκων ἐξ ἀντιπάσεως τὸ πλάγιον, hoc eſt, malo ſtatuto, ex eo alterum tranſuerſum vti trutinam ſuſpendit, & in reducẽdo & impellendo vehementibus plagis deiecit Gaditanorum murũ, vt idem Vitr. ibidẽ interpr. Poſt quem Geras Carthaginienſis ὑπόδρομον ποιήσας σχεδίαν, ἐπέθηκε πλάγιον τὸν κριόν, καὶ οὐκ ἐξ ἀντιπάσεως εἷλκεν, ἀλλ' ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων προωθούμενον. ἐποίησε δὲ ὑπόδρομον σκέπασμα ὁ διὰ τὴν βραδυτῆτα χελώνην προσηγόρευσε. μετὰ ταῦτα δὲ ἐποίησαν τινὲς ἐπὶ κυλίνδρων προωθούμενον τὸν κριόν. Quod idẽ Vitr. De materia baſin ſubiectis rotis fecit, ſupráq; cõpegit arrectariis & iugis varas, & in his ſuſpendit arietẽ, coriiſque bubulis texit, vti tutiores eſſent qui in ea machinatione ad pulſandũ murum eſſent collocati. Ibidem dicit ὑπόδρομον κριόν, quem Vitr. arietẽ ſubrotatum. Plin. ſcribit eam muralem machinã quæ aries tunc tẽporis dicebatur, equũ fuiſſe ab Epeo inuentũ. Xen. Pæd. 7, μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριούς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων πεσούντων τὰ τείχη. ‖Κριὸς ὀροβιαῖος, Cicer arietinum, vt Colum. vocat. Theophr. Hiſt. pl. l. 8, c. 5. De quo Plin. l. 18, c. 12, Eſt enim arietino capiti ſimile, (vnde ita appellatur) album nigrúmq;. ‖Κριὸς eſt etiam vocabulũ architecturæ, autore Heſych. quo ſignificatur ornamentũ quoddã inſtar tortilis pampini & claiculatum, ſiue capreolorũ, in capitulis colũnæ Corinthiæ & Ionicæ. volutã & helicem vocat Vitruu. v. l. Heſychio eſt μέρος τι τοῦ Κορινθίου κίονος. ‖Athenienſes κριοὺς vocant τὰς τραχείας κόγχας, vt idem Heſych. tradit. ‖Eſt etiã populus Atticæ: VNDE Κριόθεν, ET Κριόθι. Suid.

C. Κριοδόχη, ſiue Κριοδόκη, ης, ἡ, Arietaria machina ipſum arietẽ ſuſtinens. Athen. in lib. De machinamentis, ἵστα δὲ καὶ κριοδόχην ἐπ' αὐτῇ, ἐφ' ἧς καὶ κύλινδρον ἐπέθηκε, δι' οὗ προωθούμενος ὁ κριὸς δι' ἀντιπάσεως ἐνήργει τὴν χρείαν. εὐρυσθεῖσαν δὲ καὶ ταύτην ὁμοίως τοῖς πύργοις. Vnde Vitr. loco citato, Conſtituebatur autẽ in ea, arietaria machina, in qua collocabatur torus perfectus in torno, in quo inſuper conſtitutus aries, trudentũ ductionibus & reductionibus efficiebat magnos operis effectus: tegebatur autem is coriis crudis quẽadmodũ turris. Aliud exemplũ cum eiuſdem Vitruuii interpr. habes ſuprà in Θωράκιον.

C. Κριοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Arietis formam habens, Qui arietinam formam habet, Arieti ſimilis. Exemplum vide in Κριὸς præcedente.

C. Κριοκοπέω, ῶ, Ariete pulſo, Ariete tundo, Ariete percutio, Arieto. Polyb. l. 1, καὶ παρεκτείνοντες τὰ ἔργα πρὸς τὰς κατασκευάς, τέλος ἐξ πύργους τοὺς συνεχεῖς τῶν προειρημένων κατέβαλον, τοὺς δὲ λοιποὺς ἅμα κριοκοπεῖν ἐνεχείρησαν, ariete quatiendo ſubruere.

C. Κριομαχία, ας, ἡ, Arietum pugna. Satyra Varr. apud Gell.

C. Κριόμυξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arietis inſtar mucoſus. κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα, vt Luc. loquitur. Eſt autem valde pituitoſum illud animal. Gal. lib. 6 Meth. Θεσσαλὸς δὲ ἅμα τοῖς ἑαυτοῦ σοφισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν (ὥς ὁ Κερκίδας φησὶν) ἀδοκιμήσει.

C. Κριοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui arietina facie eſt, Arietem facie ſua repræſentans. Luc. De ſacrif. ἢν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ, κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία, κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν. Cuius meminit & Herodotus lib. 2.

C. Κριοφάγος, ου, ὁ, Arietũ vorator. Deus quidam gẽtilitius cui arietes immolabantur. θεός τις ᾧ κριοὶ θύονται. Heſych.

Κρίδιον, ου, τό, Paruus aries. ὁ μικρὸς κριός. Heſych.

ΚΡΟ΄ΚΗ, ης, ἡ, Trama, Subtegmen, Id quod ſtamini inſeritur ſeu intexitur. Ariſtot. De araneo, ὑφαίνει πρῶτον διατείνας πρὸς τὰ πέρατα πανταχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου. ἐπὶ δὲ τούτοις τὴν κρόκην ἐμβάλλει. Quæ ita Plinius, Texere à medio incipit, circinato orbe ſubtegmina annectens. Theophyl. ep. 20, ἡ δὲ τὴν κρόκην ἀπέρριψε, καὶ τῆς ἱστουργίας ἐπελάθετο. Ariſtoph. Veſp. Ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ; An texitur Ecbatanis villoſa veſtis? ſeu, omaſum bouis quod villoſum eſt. Scholiaſtæ ibi κρόκη eſt ἡ ῥοδάνη καὶ κροκύφαντος, quoniam videlicet διὰ κρόκης ὑφαίνεται. Plura exẽpla reperies ſupra in Στήμων. ‖Κρόκη Heſychio eſt πέμματος εἶδος, ἡ ῥοδάνη. ‖Κρόκαι dicuntur etiam αἱ αἰγιαλῖτιδες ἄμμοι, arena littorea, Euſtath. vel αἱ παραθαλάσσιοι ψῆφοι, calculi ſeu lapilli littorei aut marini, vt Heſychius exponit. Cæl. Rhodig. libro 15, capite 21, Calculi frequenti motu in gla-

ris littore rotunda,quos Latini vmbilicos vocant,vt A
eſt apud Cic.De orat.lib.2, à Græcis (vt nos cõmonuit
Ariſtot.in Mechan.quæſt.)appellantur κρόκαι. Quærit
enim quid ſit quòd in littoribus ex lapidibus aut teſtis
grauioribus fiant quæ vocantur κρόκαι. Verba Ariſtot.
ſunt, διὰ τί περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι
εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀστράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων; ‖Item Littus, αἰγιαλός, Etym.& ſchol.Lycophr. Cæterùm κρόκη tramam ſignificans, format & irregularem ACCVS. Κρόκα, quaſi à nom. Κρὼξ. Heſiod.Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco ſtamine B
multam tramam intexito.

Κροκοδύλη Philyllio eſt τὸ κάταγμα, teſte Polluce. Eſt autem κάταγμα filum ſeu ſtamen quod nendo deducitur è colo. Heſychio AVTEM Κροκόδειλος eſt etiam τύλη id eſt Culcitra. niſi aliquis τύλην & κνάφαλα idem eſſe vellet, hoc eſt tomentum ſeu lanæ floccos quibus culcitræ farciuntur.

Κρωκύφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peplus, ſeu velum ex trama textũ. In noſtro lex.vet. κροκύφαντος, ὅτι διὰ κρόκης ὑφαίνεται, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κεκρύφαλον αὐτὸ καλοῦσιν, ὅτι κρύπτει τὸν φαλὸν, ὅ ἐστιν C
ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς. De eodem ſic Euſtath. κεκρύφαλος δὲ (φασὶ) κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροκύφαντος. Vide & Κρόκη.

Κροκίζω, Texo, Neo, Tramo, vt Valla apud Herodot. vertiſſe dicitur.

Κροκὶς, ίδος, ἡ, Subtegmen. in Epigr. ἐπὶ κροκίδων πορφυρέων, in purpureis ſubtegminibus, id eſt pannis. vulg. lex. Sed rectius ſequêti ſignif. accipitur pro filo ſeu tomento. ‖Itẽ Floccus ſeu filum in veſte extans ſiue prominens. idem quod κνάφαλον & τύλη. quanquam τύλη D
frequentius accipitur pro ipſa culcitra quæ ex floccis ſeu tomentis lanæ conficitur. Plut.in Sylla, pag.156, de Valeria, περὶ τὸν Σύλλαν ἐξόπισθεν παραπορευομένη, τὴν τε χεῖρα πρὸς αὐτὸν ἀπηρείσατο, καὶ κροκίδα τοῦ ἱματίου σπάσασα, παρῆλθεν ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς χώραν, filũ ex veſte euellẽs. Theophr. in Charact. de adulatione, ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς ἄχυρον προσενεχθῇ ἀπὸ πνεύματος καρφολογῆσαι. Luc. ἀπήκειρε γὰρ ἐν τῷ κναφείῳ κατὰ μέρος ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

Κροκὶς (inquit Gorr.) Tomentum, Floccus ſiue hapſus E
lanæ quo medicamenta excipiuntur. Apud Aet.lib.3, dicitur medicamenti genus πρόσθετον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Hæc ille. ‖Crocidem herbam quandam Apollodorus apud Plin. nominat, cuius tactu phalangia morerentur. quæ an à κρόκος potius denominata ſit, ambiguum eſt. Cæterùm notandum eſt, plerìſque in locis SCRIBI Κρεκὶς, ύδος. Hippocr. Prognoſt. de manuum latione, ὁκόσοισιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσιν ἢ περιπλευμονίῃσιν, ἢ ἐν φρενίτισιν ἢ ἐν κεφαλαλγίῃσι πρὸ τοῦ προσώπου φερομένας καὶ θηρευούσας διὰ κενῆς, καὶ ἀποκαρφολογούσας καὶ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας καὶ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποσπώσας, πάσας εἶναι κακὰς καὶ θανατώδεας. F
Vnde Celſus lib.2, capite 6, Aut ſi manibus quis in febre & acuto morbo vel inſania, pulmoniſve dolore vel capitis, in veſte floccos legit, fimbriáſve diducit, vel in adiuncto pariete, ſiqua minuta eminent, carpit, [mors denuntiatur.] Herodot. Thalia, non procul initio, docens quibus ritibus Arabes fidem dent, λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκύδα, ἀλείφει τῷ αἵματι ἐν μέσῳ κειμένους λίθους ἑπτά. Sic enim ibi ſcribunt antiqui libri. at vulgatæ editiones habent κροκύλην à NOM. Κροκύη. Quem locum Pollux citans, legénſque κρόκυν, dicit eſſe μέρος ἐσθῆτος, partem veſtis, quam laciniam nonnulli eſſe ſuſpicantur. Sed quin pro floccis veſtis ibi κροκὺς accipiatur, non video quid obſtet. Dioſcor. l.2, de lana combuſta, τὴν αὐτὴν δὲ ἔστιν καὶ κροκύδες ἐρίων τῆς θαλασσίας πορφύρας, flocci ſeu tomenta lanæ purpura marina tinctæ. Crito apud Galen. lib.3 De loc.aff. ἐντίθει κροκύδα κογχυλίου, tomentum lanæ purpura infectæ. Pro quo Ægin. dicit, λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλαττίας, filum lanæ purpura marina imbutæ. & Aet. πῦγμα πορφύρας ἐρίου: quã Plin. vocat lanam conchylio infectam, Marcell. empir. Lanam conchyliatam. Paul. Ægineta, περιπλασσέσθω δὲ ἡ μυλοειδὴς ἐσμιλευμένη κροκύδι στερεὰ ἡ βάλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω δι' ἕδρας ἀπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ τὴν αὐτάρκη κάθαρσιν

ἐξῆ κομίσασθαι τὴν βάλανον, de helleboriſmo. ‖Κροκὶς Heſychio ἡ ἐγχώριος βοτάνη. Apud eundem EST Κροκύλεγμος, Floccorum lectio, idem quod κροκιδισμός. Heſychio enim κροκύλεγμος eſt τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. de qua re in κροκίς.

Κροκιδίζω SIVE Κροκυδίζω, Floccos lego. Κροκιδίζειν (inquit Gorræus) verbum eſt ab omnibus medicis de phreniticis dici ſolitum. Significat autem Tomentum legere & euellere ſubtegmina, ſicut καρφολογεῖν euellere feſtucas, vt annotat Galenus Comment. 1, εἰς τὸ προγνωστικόν. Ægineta de phreniticis, καὶ κροκυδίζουσι καὶ καρφολογοῦσι καὶ πυρέσσουσι ὀξέως, floccos ſeu fila legunt. Alexander Trallianus itidem de phreniticis, συμβαίνει ἐν τῇ φρενίτιδι κροκιδίζειν καὶ καρφολογεῖν. Dicitur etiam de adulatoribus floccos piloſque ex veſte legentibus, quos Theophraſtus quoque paulo ante dicit ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. In hoc autem loco quem Pollux citat, κροκοδιλίζουσαι αὐτὴν κατέλαβον, exponens ἐκλέγουσαι τὸ τραχὺ, dubium an reponendum κροκυδίζουσαι ſeu κροκιδίζουσαι, an verò κροκοδιλίζουσαι (nam poſt κροκοδύλη hunc locum affert) an potius aliquid aliud.

Κροκιδισμός, οῦ, ὁ, Floccorum ſeu filorum lectio, vt Columella dicit Lapidum lectio. κροκιδισμὸς & καρφολογία apud Galen. ſunt ſigna phrenitidis. Tribuitur etiam adulatoribus, vt paulo antè dictum eſt.

¶Κροκάλη, ης, ἡ, Calculus littoralis, ſeu Arena littoralis. Euſtath. τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους, αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι. Epigr. lib.1, παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης. vbi exponitur Apud littora, ſicut & κρόκαι ſuprà. Sed & Suidæ κροκάλη eſt ὁ αἰγιαλός. Et Heſychio κροκάλαι, ψῆφοι, ἀκταὶ, ἄμμος. AT Κρόκαλον eidem eſt τὸ πανοῦργον παιδίον. Etymologiſtæ autẽ κρόκαλα ſunt etiam αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν, vt κρόκαι & κροκάλαι.

C.Εὐκρόκαλος, ου, ὁ & ἡ, Pulchram in littore arenam habens, In cuius littore pulchri calculi ſunt. vt εὐκρόκαλος ἠιών. Et εὐκρόκαλος θάλασσα apud Nonnum eadem ſignificatione: niſi aliquis malit exponere Pulchrum littus habens.

AT VERO Κρόκος, ου, ὁ, SIVE Κρόκον, ου, τὸ, Crocus, Crocum. nam & Latini vtroque genere vtuntur. Hom. Il. ξ, Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Chæremon apud Athen. lib.13, Κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα Πέπλων οἰκίας εἴδωλον εἰσεμόργνυτο. Ariſtoteles apud eundem lib.11, αἱ ῥόδιναι καὶ χυπείδεις γίνονται σμύρνης, σχοίνου αἴθοις, κρόκου, βαλσάμου, ἀμώμου, κινναμώμου, συνεψηθέντων. Callimachus hymno in Apollinem, Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι πόσσα περ ὧραι Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην. Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. qui locus ſcholiaſtæ occaſionem dedit etymon huic vocabulo quærẽdi, videlicet παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλεσθαι. quemadmodum & Plinius ſcribit eum virere bruma & colligi. Croco libros quoq; tingi ſolitos teſtatur Lucian. Eſt autem crocus ſiue crocum, herba foliata penè in capillamenti exilitatem, cauliculo anguſto & breui, florem producente cærulei calycis, in quo flammea croci ſtamina, radice bulboſa copioſáque & viuaci. Vulgus Mauritanos imitati ſaffranum vocant. Gorr. Vide & Plinium libro 21, cap. 6, & Theophraſtũ Hiſt. plantarum lib.6, cap.6. ‖Κρόκον dicitur etiam oui luteum ſiue vitellus, ὁ λέκυθος. Alexander Trallianus, λεκίθου σὺν κρόκῳ ὠῶν. Pro quo Athenæus libro nono di- G
cit τὰ χρυσᾶ τῶν ὠῶν, & alibi ὠῶν πυρρά. ‖Item Auena, genus frumentaceum, apud Theophraſtum Hiſtoriæ plantarum lib.8. Vulg. lex. ‖Crocus fuit etiam dictus iuuenis quidam propter cuius amorem Smilax virgo in fruticem eius nominis mutata fuit. Plin. ex poetarum fabulis.

C.Κροκοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Croco tinctus.

C.Κροκόδειλος, ου, ὁ, Crocodilus, quaſi crocum formidans. nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infeſti. ac terreſtrem quidem crocodilum dictũ volunt H
παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον (vnde & apiarii crocum aluearibus apponũt, quo cõſpecto fugit:) marinum autem, παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, id eſt αἰγιαλοὺς, littora, vt in noſtro vet. l. ſcribitur. Sic & Euſt. ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, ὡς κρόκον δεδιὼς, δι' αὐτὸ ἀποσοβεῖται τῶν σμηνῶν, ὥς φασιν οἱ

εἰδότης· ἔστι δὲ καὶ ὁ ἔνυδρος κροκόδειλος, τοὺς κρόκας δειλιῶν αὐτὸς, ὅθεν τοὺς αἰγιαλίτιδας ἄμμους. De eo multa Ariſtoteles, Ælian. Plin. item Herodot. ‖ Κροκόδειλοι dicuntur etiam quæſtiones crocodilinæ & ἄποροι, teſte Bud. qui ex Luc. citat, ληροῦσι καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι. SIC Κροκοδειλίτης quoque in vulg. lex. exponitur Quæſtio ſophiſtarum ludicra, κροκόδειλος. Quintil. lib. 1, cap. 10, vocat ambiguitates crocodilinas. Vide & κέρατα. AT Κροκοδείλιον, ου, τὸ, herba eſt chamæleontis nigri figura, radice longa, aliquatenus lata, guſtu naſturtii, aſpero, ſemine rotundo, clypeoli forma, duplici, vt Gorr. tradit, dicens à Galeno & Aetio appellari etiam κροκοδειλιάδα. de qua Plin. lib. 27, cap. 8, qui lib. 28, c. 8, meminit & cuiuſdam crocodileæ, de crocodilo terreſtri loquens, Odoratiſſimis floribus viuit. ob id inteſtina eius diligenter exquiruntur iucundo nidore facta: crocodileam vocant, oculorum vitiis vtiliſſimam cum porri ſucco inunctis, & contra ſuffuſiones vel caligines. ‖ Κροκοδείλιον dici etiam à quibuſdam τὸ δίψακον, Dioſc. autor eſt. Gorr. AT Κροκύδειλος ſiue κροκυδειλὸς, accētu in vlt. eſt μικρὸν ζωΰφιον apud Hipponact. teſte Euſt. Cæterùm pro κροκόδειλος, facta literarū enallage dicitur ETIAM Κρεκύδειλος, vt teſtatur Etym. Item ET Κεκρύδειλος in v. l. ex eodem Etymol.

C. Κροκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Croco ſeu croceo colori ſimilis.

C. Κροκοείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Croceo amictu indutus.

C. Κροκόμαγμα, ατος, τὸ, Retrimentum crocini vnguenti. Sic autem dicitur quòd expreſſis vnguenti crocini odoramentis & in formas digeſtis paretur. μάγματα enim appellantur quæ expreſſa aliqua materia ſuperſunt craſſa, fæculenta & lignoſa. Ad differentiam autem additur materiæ nomen, vt κροκόμαγμα, ῥοδόμαγμα: inquit Gorr. apud quem differentias & vſum eorum reperies. Plin. l. 21. c. 20, de croci vſu in medicina, Collyrio vni etiam nomē dedit: ex eo quoque expreſſo vnguēto crocino, quod crocomagma appellant. Dioſc. l. 1, c. 26, τὸ δὲ κροκόμαγμα γίνεται ἐκ τοῦ κροκίνου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ἐκπιεσθέντων καὶ ἀναπλασθέντων.

C. Κροκόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Croceum peplum ſeu veſtē habēs. ita dicitur aurora in crepuſculo: paulo pòſt verò, ſuperante die, ῥοδοδάκτυλος appellatur. Heſiod. Theog. κροκόπεπλος, κροκοειδῆ ἱμάτια ἔχουσα.

Κροκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Croceus; Crocum referens. Dioſc. lib. 1, c. 26, de crocomagmate loquens, κροκῶδες τὴν χρόαν: Et κροκῶδες κολλούριον, croceum collyrium, ſiue crocinum collyrium, vt Plinius appellat. cuius triplicis mentionem facit Gal. l. 4 De loc. aff. Πακκιανοῦ, Γαΐδικοῦ, Λεονταρίου. Itē κροκώδης τροχίσκος, qui deſcribitur à Paulo lib. 7, cap. 24. Et κροκώδης τροχίσκος, cuius compoſitio habetur apud Paulum & Aetium.

Κροκόεις, ὁ, idem. ſeu Crocei coloris, Croceo colore imbutus. Theophr. Hiſt. pl. lib. 9. Eurip. Phœniſſ. Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς Ἡγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον, id eſt ἀφεῖσα τὴν αἰθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην, croco tinctam, ſeu croceo colore imbutam. vt rectius ibi exponitur. Paulo pòſt tamen alio ſenſu, τὴν ἐκ κρόκης στολὴν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη. Secundum quam expoſitionem à κρόκη deriuaretur. Phalæcus apud Athen. lib. 10, Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα, Τῷδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Κρόκινος, ου, ὁ, Croceus, Crocinus. κρόκινον ἄνθος, flos croceus, Theophr. l. 1 Hiſt. pl. Et κρόκινον μύρον apud Dioſc. lib. 1, c. 65, crocinum vnguentum Plinio. id eſt, ex croco paratum. Athen. lib. 5, ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ.

Κροκίας λίθος, Crocias lapis: quòd colore croci ſit. Plinius, Crocian croci [colos appellauit.]

Κροκόω, ῶ, Croco imbuo, Croco tingo ſeu inficio. Apud Athenæum l. 2 in Epigr. in Cratinum, Τοιάδ' ὅτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῶν Μέτωπον οἷα καὶ σὺ κεκροκωμένον, vbi fortaſſis intelligit frōtem croceis coronis redimitam. nam coronæ ex croco ebrietatem mulcent, teſte Plin.

Κροκωτὸς, οῦ, ὁ, Croco tinctus, Croco imbutus ſeu infectus, Croceo colore imbutus. Abſolutè plerunque capitur pro κροκωτὸς χιτὼν aut πέπλος, aut tale quid, id eſt Veſtis croceo colore imbuta. vt paulo antè κροκόεσσα στολὴ, & κροκόεις χιτών. In pretio enim erat croceus color apud veteres: mulieribus tamen & delicatioribus hominibꝰ familiarior. Lucian. De hiſt. ſcrib. loquens de Hercule Omphalæ ſeruienti, ἐκείνην μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι ἔρια ξαίνοντα. Vbi vides Herculi muliebria veſtimenta κροκωτὸν & πορφυρίδα tribui. Sed & ipſe Hercules apud Ariſtoph. initio Ran. Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμὶ (inquit) ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. nec enim leoninæ pelli, quæ Herculeos viros decet, cōuenit cum peplo croceo, qui mulierum proprius eſt. itaque in prouerbium abiit λεοντῆ ἐπὶ κροκωτῷ, Leonis exuuium ſuper crocotam, de duobus quæ copulantur inter ſe, quum alterum cum altero congruere nequeat. Quo ſenſu capi poteſt & illud, γαλῇ κροκωτόν. nec enim feli crocota applicanda eſt. Eraſmus ſcribit in eos dici qui indigni honore aliquo afficiuntur. vult autem κροκωτὸν eſſe veſtis genus rotundæ ac fimbriatæ, qua diuites matronæ vtebantur. Latini Crocotam fœmin. gen. dicunt. Nonius, Crocota, crocei coloris veſtis. Plaut. Aulul. Quū incedūt infectores crocotarii. Rurſum Non. paulo antè, Caltulam & crocotulam, vtrunque à generibus florum tranſlatum, à calta & à croco. Plaut. Epidico, Intuſiatam, patagiatam, caltulam ac crocotulam. Neuius Pedio, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Athen. lib. 12, de equitibus Sybaritis, ἐπόμπευον, ἔχοντες κροκωτοὺς ἐπὶ τοῖς θώραξι, tunicas croceas ſuper thoraces induti. nota autem eſt Sybaritarum mollities. Et lib. 4 ex Duride Samio de Polyſperchonte duce quodam Macedone, εἰ μεθυσθεὶς ἐνδυόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. VNDE Κροκωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crocotam geſtat, Crocota indutus. Plutarch. in libro An ſeni capeſſ. reſp. καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ εὖ γράφουσιν ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον, ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν.

Κροκίζω, Croco ſimilis ſum, Crocum refero, Crocum repræſento ſeu imitor. Dioſcorides lib. 4, cap. 65, ἔστι δὲ ὁ μὲν τοῦ γλαυκίου [χυλὸς] κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει, in dilutione croci colorem reddit. Ruell.

C. ΠΑΡΑκροκίζω, Aliqua ex parte crocum refero, Proximè ad croci colorem accedo. ſeu Crocum mentior, vt Plinius dicit, Luteam chryſocollam mentitur. Vnde παρακροκίζειν τῇ χρόᾳ, colorem croci imitari, ex Dioſcoride lib. 5, cap. 137.

ΚΡΟΥΩ, F. σω, Pulſo. Arrian. κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulſare. Item κρούειν τὴν θύραν, ianuam pulſare. quod vna voce θυροκρουστεῖν. ſed rectius dici κόπτειν τὴν θύραν quàm κρούειν τὴν θύραν, Phrynichus annotat. Et κρεμβάλοις κρούειν apud Athen. idē quod κρεμβαλίζειν, crembala pulſare. Item θίασον κρούειν, thiaſum pulſare. Iulianus imp. ad Iambl. οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται, qui Libero thiaſum pulſanti, ad choream diſſoluti feruntur. B. Et κιθάραν κρούειν, citharam pulſare. Epigr. lib. 4, in effigiem cuiuſdam citharistriæ, Πλῆκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλῆκτρον ἔρωτος, Κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην. Et paſſ. κρουόμενα ὄργανα, inſtrumenta muſica quæ digitis aut plectro pulſantur. Qua verò ſignif. Claudianus dicit, vlulatus pulſat aures: & Lucan. — crebris feriunt vlulatibus aures: & Virg. —ferit æthera clamor: ea Ephippus comicus apud Athen. lib. 9, Οὐ στέφανος οὐδ' εἷς ἐστι πρόσθε τῶν θυρῶν, Οὐ κνίσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας, nō ferit nidor extremas narium prominentias. ‖ Κρούω capitur etiam pro συγκρούω, Collido. vt κρούειν χεῖρας apud Eurip. Collidere manus, Colliſis inter ſe manibus ſtrepitum dare, Plaudere manibus. Thucyd. lib. 3, ὅπως τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα, αἴσθησιν παρέχοι, inter ſe colliſa. vel ſibi inuicem illiſa. ‖ Πρύμναν κρούειν ſiue κρούεσθαι, puppim pellere, hòc eſt paulatim retrocedere (aut etiam declinare) puppim pellendo ſiue premendo remis, nō autem (quod in aperta fuga fit) prorā ipſam auertendo. nā ſchol. Thuc. πρύμναν κρούεσθαι eſſe dicit, τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν ἀποπιλατεῖ. quod fieri ſolere dicit ne apertè fugere videamur, ita paulatim

ὑποστάντες, aut ne terga hoſtibus vertentes, facilius A ab eis inuadamur & vulneremur. Quod exponitur etiam Inhibere nauim, non eo modo quo remi ſimpliciter inhibentur aut ſuſtinentur (hoc eſt quum remis ſuſpenſis & velis contractis, ſuopte impulſu nauem progredi ſinimus) ſed quum procurſum eius ſiſtentes, ſimul etiam retroagimus in puppim, non conuerſa ipſa prora. Quo ſenſu Liuius dicit, Roſtrata nauis retro inhibita, onerariam poſt ſe trahebat. Ea autem retroceſſio quum difficilius fiat quàm naui in proram B conuerſa, accipitur pro Pedetētim retrocedere. Ariſtophanis ſcholiaſtes πρύμναν κρούσασθαι vocari dicit quum μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαύνοιεν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν, quum remiges conuerſi in puppim impellūt nauim, quum antè in proram impuliſſent, ὡς ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχονται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν. Quò pertinet hic locus Ciceronis Epiſt. 21 ad Atticum, libro 13, Arbitrabar ſuſtineri remos, quum inhiberi eſſent remiges iuſſi. Id non eſſe eiuſmodi, didici heri, quum ad villam noſtram nauis appelleretur. non enim ſuſtinent. C Quibus verbis mox ſubiungit, ſed alio modo remigant. id ab ἐποχῆς remotiſſimum eſt. Sempérque Carneades προβολὴν pugilis & retentionem aurigæ, ſimilem facit ἐποχῇ. Inhibitio autem remigum, motum habet & vehementiorem quidem, remigationis nauem conuertentis ad puppim. Iuſtinus libro 2, Commiſſo prælio ite ceſſim, inhibete remos, & à bello diſcedite. Quintil. Contrahit vela, inhibétque remos. Quanquam in his duobus Iuſtini & Quintiliani locis inhibere remos eſt potius Non vltrà progredi. quod D minus eſt quàm κρούσασθαι τὴν πρύμναν, id eſt Retro inhibere nauem, puppim pellendo: quod in pedeſtri itinere ἐπὶ πόδα ὑποχωρεῖν, Arriano, ἀναποδίζειν ἐς τοὐπίσω, Luciano, ἂψ ἀναχάζεσθαι, Heſiodo, & ἀναχωρεῖν. Polyb. libro 16, οὐκ ἠδύνατο χωρισθῆναι, καίπερ πολλάκις ἐπιβαλόμενος πρύμναν κρούειν, non potuit ab ea ſe expedire, quāuis non ſemel conatus nauem retro inhibere. Et voce media apud Thucydidem lib. 3, οἱ δ' ὑπεχώρουν ἤδη πρύμναν κρουόμενοι, καὶ ἅμα ταῖς τῶν Κερκυραίων ἐβούλοντο προκαταφυγεῖν, E Nauim retro inhibentes, ſeu Puppim iam pellentes, In puppi iam nauigantes, & ſimul effugiēdi ſpatiū dare Corcyrenſibus volebāt, hoſtes ſuſtinentes: de quibus paulo pòſt dicit, σχολῇ ὑποχωρούντων. Et lib. 1, pag. 19, ἐθαύμαζε τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους, πρὶν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι. Idem, πρύμναν κρουομένους, ἐπ' ἀναχωροῦντας παρῆλθε. Arrianus in expeditione Alexandri, ὡς δὲ καμάτῳ τε ἤδη τὰ θηρία, καὶ οὐκ ἔτι αὐτοῖς ἐρρωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίνοντο, ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν, elephanti, vt naues retro inhibitæ, retrocedebant. Et metaphoricè apud Gregoriū, F ὡς δὲ τῆς διαλέξεως ἔγνων οὐκ ἀπόρρητον οὐδὲ καθηκῆον ἔτι τυγχάνον, ἐξαίφνης μεταβαλὼν πρύμναν τε ἐκρουσάμην, ἐκείνῳ δὲ μένος, καὶ ἑτεραλκέα τὴν νίκην ἐποίησα, nauem retro inhibui, ſeu (vt Bud. interpretatur) In contrariam partem tranſiui, & fauorem meum in contrarium verti. Deſtitui (inquit) quos ſubleuabam, & à quibus ſtabam, retróque ſenſim victoriam inclinaui. Eodem ſenſu ἀνακρούσασθαι & διακρούσασθαι dicitur. Κρούειν (ſicut & κροτεῖν ac κροαίνειν.) Euſtath. dicit ὠνοματοπεποιῆσθαι: in quodam autem noſtro veteri lexico deriuatur à κρῶ, vel po G tius à κέρας, facto inde κερούω, & per ſyncopen κρούω: dicitúrque κυριολεκτεῖσθαι ἐπὶ τῶν κερασφόρων, vt propriè ſit τὸ τοῖς κέρασι παίειν.

Κροῦμα, ατος, τὸ, Sonus quem inſtrumenta muſica pulſata edunt, Sonus qui ex organorum ſeu chordarum pulſu exiſtit. Pulſus: vt Valer. Fl. dicit, ſacer æris pulſus: & Stat. ſtrepit machina pulſu. Cruma, vt Martial. dicit, Edere laſciuos & Bætica crumata geſtus, Et Gaditanis ludere docta modis. Lucianus in Nigr. ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε καὶ τερετισμάτων καὶ διεφθορότων ᾀσμάτων. H Naz. de Orphei lyra, πάντα τοῖς κρούμασιν ἕλκουσαν. Plutar. de muſica, ὅσοι τῶν λυρικῶν ἄνδρες ἐγένοντο ποιηταὶ τῶν κρουμάτων ἀγαθοὶ, pulſandorum inſtrumentorum periti. Niſi fortè κρούματα hîc ſunt ipſa mele quæ pulſu modulantur, ſeu carmina quæ ad pulſum inſtrumentorum canūtur. Plato Minoe, τῆς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς

νομικὸς, καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι, καὶ εἴ τινες νόμοι ὀρθοὶ εἰσίν; οἱ τοῦ αὐλητοῦ καὶ οἱ τοῦ κιθαριστοῦ. Sed & αὐλήματα vocant κρούματα ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας, vt docet Plut. Sympoſ. 2, probl. 4. Item de ſono ex cymbalis aut tympanis aut eiuſmodi inſtrumentis pulſatis. Plutarchus De diſcern. am. ab adul. ὀλολυσμοῖς κρουμάτων καὶ τυμπάνων ἐξαράξεις. Sic enim habent quædam exemplaria pro καὶ κρότων. VNDE Κρουματοποιὸς, οῦ, ὁ, Inſtrumēta muſica pulſandi artifex, Qui organa pulſare B nouit. Athen. libro 8, de Dorione aulete, ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φίλιχθυν: citans ex Machone comico, Ὁ κρουματοποιός ποτ' εἰς Μύλων' ἐλθών. ET Κρουματικὸς, ἡ, ὸν, vt κρουματικὴ σοφία in Epigr. Peritia pulſandi organa muſica. Κρουματικὸς, à Budæo exponitur Ad artem citharœdicam attinens. ſed latius patet.

Κροῦσις, εως, ἡ, Pulſus ſeu Pulſatio. ipſa actio pulſandi. Plutarchus De muſica, τῶν ἰαμβείων τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι, ad citharæ pulſum. Et paulo pòſt, οἴονται δὲ καὶ τὴν κροῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδὴν, τοῦτον πρῶτον εὑρεῖν. Exponitur etiam δοκιμα- C σία, quoniam τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κρουόμενα δοκιμάζεται, Suid. Solet enim vaſa figulina digito pulſata explorari ex ipſo ſonitu an integra ſint nécne. ‖Κρούσεις dicuntur etiam ea ipſa quæ pulſantur, vt λέξις ea quæ dicūtur & canūtur, hoc eſt τὰ κιθαριζόμενα, vt B. exponit. Athen. l. 14, ex Polyb. de auletis ex Græcia accerſitis, qui in proſcenio μετὰ τοῦ χοροῦ αὐλεῖν iuſſi fuerāt, τῶν δὲ ἐμπνεομένων ταῖς κρούσεις μετὰ τῆς ἁρμοζούσης κινήσεως, προσπέμψας οὐκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν, ἀλλ' ἀγωνίζεσθαι μᾶλλον ἐκέ- D λευε. Vide hîc κροῦμα paulo antè. ‖Item ἀπάτη, Suid.

C. Κρουσιδημέω, Populo aures obtundo. nam κρουσιδημῶν Suidæ eſt κατακρούων τῇ βοῇ. vel τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ. Sed παρακρούεσθαι dici ſcribit τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι. quo ſignificatu κρουσιδημεῖν erit populum falſa bilance circunſcribere, malitioſè videlicet in alteram partem impellendo. ET Κρουσίδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſmodi fallaciis populum circumſcribit. vnde apud Heſychium κρουσιδήμων, κρουσιμέτρων. ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων.

E C. Κρουσιμετρέω, ῶ, Inter metiendum alterā lancem pello ſeu impello, vt videlicet eo pulſu inclinet & præponderare videatur. κρουσιμετρεῖν Heſychio eſt ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. Adeo vt κρουσιμετρεῖν ſit τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι, inter ponderandum circumuenire aliquem, alteram videlicet lancem impellendo. ET Κρουσίμετρος, Qui falſo pondere alterum circumſcribit, lancem videlicet impellendo. Vide Κρουσίδημος.

Κρουστικὸς, ἡ, ὸν, Pulſandi vim habens, & ſpecialiter Aures F pulſans ſeu feriēs. Ariſtot. in Probl. ſect. 19, ἡ μὲν γὰρ φωνὴ ἡδίων ἡ τοῦ ἀνθρώπου, κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος. διὸ ἥδιον ἀκούειν ἢ τερετίζειν, id eſt quàm τερέτισμα. Quo ſenſu dicit Claudian. vlulatus pulſat aures: & Lucan. crebris feriūt vlulatibus aures. Plutarchus in Polit. præc. οἱ μουσικοὶ τὴν θίξιν ἀξιοῦσι τῶν χορδῶν ἠθικὴν καταφαίνεσθαι, μὴ κρουστικήν. Item in vulgatis lexicis ex Luc. de Demoſthenis facundia, κρουστικὸν καὶ συνακτικὸν, aures feriens acrimonia & vehementia dicendi.

C. ἈΝΑκρούω, vel Ἀνακρούομαι, Retro ago, Retro pello. Plutarchus in Pompeio, Πομπήιον παρῄνουν ἀνακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὴν ναῦν, Retro agere nauem, Procul à littore, retro agere in altum. Dicitur & πρύμναν ἀνακρούεσθαι pro Retro agere inhibere. Herodotus Vrania præpoſitionem addidit, ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, In puppim inhibuerunt, vel inhibebant, vt appulſuri. Budæus ἀνακρούεσθαι τὴν ναῦν exponit etiam Retrorſum nauem ſenſim agere. Dicitur quoque etiā metaphoricè πρύμναν ἀνακρούεσθαι, pro Retrocedere à propoſito ſuo, ſiue inſtituto. De propria autē & metaphorica huius loquutionis ſignificatione, vide plura in Budæi commentariis pag. 457, 458, & paulo antè in ipſo Κρούω, vbi πρύμναν κρούεσθαι quid ſignificet expoſui. Ariſtophanis verò ſchol. ἀνακρούειν τὰς κώπας dicit eſſe τὸ ἐπέχειν τοῦ δρόμου τοῦ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν ναῦν quod Latini dicunt Inhibere remos. Interdum dicitur pro eodem ἀνακρούω ὀπίσω. vt apud Plutarch. in Alcibiade ἀνακροῦσαι τὸ ζεῦγος ὀπίσω. Itē Inhibere equum, eſt ἀναλαμβάνειν vel ὑπολαμβάνειν. quod

quum ſit frænos ſuccutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Xenophon, ἀνακρουστέον μὲν τὸ σῶμα τοῦ ἵππου. Idem, ἀνακρούσῃ τῷ χαλινῷ. Baſilius, καὶ διὰ χαλινοῦ τινι ἀνακρούων τῆς διανοίας τὸ ἄστατον, velut fræno ſuccuſſo reprimens. Vbique autem voce paſſiua legi apud ſcriptores tradit idem Bud. citaui tamen paulo antè locum Plut. in quo ἀνακροῦσαι legitur voce actiua.

Ἀνακρούεσθαι, Pulſare. vt apud Gregorium, ἐξαρχούσης τῆς Μαρίας καὶ ἀνακρουομένης τὸ τύμπανον. Budæus dicit ſignificare Pulſare organum. ſed niſi addito accuſ. organi genus aliquod ſignificante, id ſignificare non puto. Reperitur etiam alicubi ἀνακρούειν τὴν φόρμιγγα.

Ἀνακρούεσθαι τὸ μέλος, eſt προοιμιάζεσθαι, vt citharœdi proludentes. Plato in Philebo, πάλιν οὖν αὐτὸν τὸν λόγον ἀνακρουώμεθα, Denuo igitur diſputationem ipſam exordiamur. Polyb. l. 4, ἔτι δὲ αὐτοῦ ταῦτα ἀνακρουομένου, adhuc eo hæc dicere exordiente. Bud.

Ἀνάκρουσις, εως, ἡ, Retroactio, Inhibitio quæ fit retrorſum. ‖Item peculiariter, Remorum vel nauis inhibitio, Retrorſum nauigatio, ſiue Retroceſſio quæ fit nauem inhibendo retro, & ipſam puppim pellendo. Heſychius, ἀνάκρουσις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ τὴν πρύμναν κρούειν. Thucydides, ἀνακρούσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς εἰς λιμένα. Idē, τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι αὐτοῖς ὠθουμένοις, ἄλλοσε ἢ ἐς τὴν γῆν.

Ἀνάκρουσις, Pulſatio, videlicet organi cuiuſpiã. ‖Itē, Præludiũ cant⁹. & generaliter Sermonis exordiũ. quas ſignif. ipſi verbo ἀνακρούεσθαι modò dedimus. ‖Datur verò à Bud. huic verbali ſignific. vna præter ſupradictas quæ verbo data non fuit. ait enim apud Plutarchum ἀνάκρουσιν inueniri pro correctione & caſtigatione.

Ἀνακρουσία, ας, ἡ, Heſychio eſt παιδιᾶς εἶδος ἐπὶ σφαίρας, qua fortaſſis ipſa ſphæra repellitur.

c. 2. Ἐπανακρούω, Repello, ſeu Retro pello. Specialiter verò Nauim retro inhibeo, aut currum. Vnde ἀνακρούεσθαι dicitur aliquis qui veluti nauis aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat. Et voce media ſignificatione actiua ἀνακρούομαι, Retropello, Retrocedere cogo, Repedare ſeu remeare cogo. Ariſtophanes Auibus, Ἄπερ τὸ δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν, retropelle: de auibus illis quæ cæteras intromiſſas ſequebãtur, etiam ipſæ intromitti cupientes. ſchol. exponit ἐπανάκαμπτε, dicens metaphoram eſſe ἀπὸ τῶν τὰς λαίας ἀνακρουομένων ἢ τὰς ναῦς, ac ipſum etiam πάλιν dici ἐπὶ τοῦ ὀπίσω ἀπὸ τῶν εἰς πρύμναν ἐρεσσόντων. ‖Ἐπανακρούεσθαι τὸ μέλος, eſt Iterum exordiri præmiſſo præludio. Quo ſenſu exponi poſſe præced. locũ Ariſtoph. ille putauit qui in ſcholiis ita ſcripſit, ἐὰν ἦσας περὶ τούτου, πάλιν ᾆσον καὶ ἐπανάλαβε. VNDE

Ἐπανάκρουσις, εως, ἡ, Repulſus quo aliquid retroagimus, & propriè quo nauim retro inhibemus, aut etiam inhibemus portum ingredientem, curſum videlicet eius ſiſtentes, & eam in puppim conuertentes. Ariſtophanis ſcholiaſtes ἐπανάκρουσιν propriè eſſe dicit τὸ ἐπισχεῖν τῆς ἐπερχομένην ναῦν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ.

c. 2. Προανακρούομαι, Prior retro pellor, ſeu retro inhibeor, Prior retrocedo inhibito curſu. προανακρούεται ab Heſychio exponitur ἀναχαιτίζει, in v. lex. Tergiuerſatur.

‖Προανακρούομαι, Prior exordior. de cithariſta aliquo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulſum ſe præparat. Suidæ eſt προκατάρχομαι τῆς ᾠδῆς, προκαταβάλλομαι, citanti hunc locum, ἄποινον ὁ θεόπτης Μωσῆς τοῦ Ἰσραὴλ προανεκρούετο. Plutarchus Sympoſ. ſept. ſ. de Arione in foris nauis ſtante, & orthium pulſaturo, καί τινα θεῶν πελαγίων ἀνάκλησιν προανακρουσάμενος, ᾄδει τὸν νόμον, pro præludio quandam deorum marinorum inuocationem exordiens. Bud.

C. ἈΝΤΙκρούω, Retũdo, Repello, cũ datiuo. ἀντιπίπτω, ἀντέχω. ‖Exponitur etiam Incurro, item Offendo. & cum præpoſitione πρὸς iungitur, habente accuſatiuum. Plutar. διὰ τὸ ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν αὐτοῦ δόξαν φθόνον. Interdum ſine caſu. Demoſth. Pro corona, ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν οὐχ οἷα ἔδει; πάρεστιν Αἰσχίνης. id eſt Aliquid malè cecidit? vel Aliquid aduerſe cecidit? Bud. Apud Thucydidem ἀντεκεκρούκει αὐτοῖς, exponitur παρὰ γνώμην ἀπηντήκει, ſeu ἀπεβεβήκει.

Ἀντίκρουσις, εως, ἡ, Repulſio, ſeu Repulſus, Impulſus contrarius, ſeu in contrariam partem.

C. ἈΠΟκρούω, vel Ἀποκρούομαι, Repello, Depello, Propulſo. Plutarch. Sympoſ. 7, τοὺς τοῦ καλέσαντος [φίλους] ἐκκρούουσι καὶ ἀποκρούουσιν ἅπαντας. Apud Ariſtophanem autem accuſatiuo iungitur cum genitiuo, τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούω. Paſſiua autem voce, actiua tamen ſignif. apud Xenophontem Hellen. 6, γνόντες ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτούς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται, id eſt Niſi repellẽt. Sic pro Repello, vel Reprimo, in hoc Galeni loco, Therapeut. libro 14, ἀλλ' εὑρίσκειν δεῖ φάρμακα μετὰ τοῦ μετρίως ἀποκρούεσθαι, καὶ διαφορεῖν δυνάμενα. Ibidem, ἀποκρούσασθαι δὲ βουλόμενος, οἶνον ἐμβάλλῃς πλείονα· κάλλιστος δὲ ὁ μέλας. διαφορῆσαι δὲ βουλόμενος, τὴν κονίαν. Alibi ἀνασέλλοντα copulat cũ ἀποκρουόμενα. Eidem pharmaca ἀποκρουόμενα & ἀπωθούμενα eadem ſunt. Theodoritus Hiſt. Eccleſ. libro 4, ἀπεκρούοντο dixit Propulſabant: ſcribens, οὗτοι δὲ γενναίως ὑπὲρ τῆς προγονικῆς παραταττόμενοι πίστεως, τὰς ἐναντίας ἀπεκρούοντο προσβολάς, aduerſariorum (videlicet Arianorum) impetus propulſabant. Sic apud Gregorium, τὸ πολὺ τῶν αἱρετικῶν ἀποκρούεται θράσος, propulſat, vel repellit. Apud Chryſoſtomum κινδύνους ἀποκρούεσθαι, pericula propulſare, vel depellere. Sic & συγγενῶν ἐπιβουλὰς ἀποκρούεσθαι apud eundem. ‖Eſt etiam ἀποκρούω Excutio: vt equus ſeſſorem dicitur excutere. Vide exemplum in ἀποκρούομαι paſſ. ſignificationem habente.

Ἀποκρούομαι, Refello, Refuto. Gregor. οἷς γὰρ ἂν ὑμεῖς τὴν δ' ἰδίαν ἀποκρούσησθε λόγοις, οὗτοι καὶ ἡμῖν κατὰ τῆς τελείας ἀρκέσουσι. Sic & in hoc eius loco à nonnullis exponitur, τὸ πολὺ τῶν αἱρετικῶν ἀποκρούεται θράσος. Sed malim Propulſat vertere, vt paulo antè reddidi.

Paſſ. autem voce ac ſignificatione, Ἀποκρούομαι, Repellor, Depellor. vt ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, vrbe depulſus, vel repulſus. Item ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου dicitur ſeſſor à Xenophõte, id eſt Excuti: in Hipparchico, εἰς μὲν τὸ μὴ ἀποκρούεσθαί ποτε τῶν ἵππων, ὑπτίους ἀναπεπτωκότας ἐλαύνειν. Capitur etiam pro Relidor, ſeu Repercutior, vt ſcribit Bud. citans ex Greg. ὡς βέλος ἰσχυροτέρῳ προσπεσὸν ἀπεκρούσθη.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ, Repulſio, Depulſio, Propulſatio. ‖In vulg. lexicis Græcolat. citatur ex Alexandri Aphrodiſei Probl. lib. 1, & ex Trall. ἀπόκρουσις τῆς σελήνης pro eo quod eſt Quum luna decreſcit ſeu ſeneſcit.

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui repellitur ſeu reiicitur. Nicand. in Theriacis, Εἰς ἄνεμον βεβίηται, ἀπόκρουστος λιθὸς οὔρῳ. quaſi ἀποβλητός, inquit ſcholiaſtes, καὶ διὰ ἀποβαλλομένη καὶ ἀποπεμπομένη τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ponit autem & aliam expoſitionem, vt ſit pro πλαγιαζομένη, vel κλυζομένη τῇ πνοῇ τοῦ λιθός. ſed ἀποκρούεσθαι vbi pro πλαγιάζεσθαι ſeu κλύζεσθαι inuenietur? Eſt autẽ poeticũ ἀπόκρουστος, ſicut & παράκρουστος, & alia multa formationem huiuſmodi habentia.

Ἀποκρουστικός, οῦ, ὁ, Repulſiuus, Depulſiuus, Vim habens repellendi, vel depellendi, aut propulſandi. Medici ἀποκρουστικὰ φάρμακα, item ἀποκρουστικὰ βοηθήματα, item ἀποκρουστικὰ καταπλάσματα vocãt quaſi depulſiua, aut depulſoria, vel repreſſiua. vel Latini⁹ per participium, Reprimentia. Gal. Therapeut. 14, καθάπερ οὖν ἐπ' ἐκείνου μετὰ τῆς τοῦ παντὸς σώματος κινήσεως τοῖς ἀποκρουστικοῖς ὀνομαζομένοις βοηθήμασιν ἐχρώμεθα, οὕτω καὶ νῦν πράξομεν. Item ἀποκρουστικὰ φάρμακα apud eũdem τὰ ἀποκρουόμενα καὶ ἀνασέλλοντα τὸ φερόμενον ἀπὸ τῶν ῥευμάτων ἐπὶ τὸ πεπονθός. Apud Dioſcoridem autem ἀποκρουστικὰ καταπλάσματα, lib. 1, cap. 168, ſtatim initio, ἀπίου δὲ πολλὰ εἴδη πᾶσαι δὲ στύφουσιν, ὅθεν εἰς τὰ ἀποκρουστικὰ φάρμακα ἁρμόζουσιν, Bud. putat Plinium diſcuſſoria alicubi vſurpaſſe pro eo quod ἀποκρουστικὰ Dioſcorides dicit. ſed hanc interpr. improbat. ‖Ἀποκρουστικὸς ἵππος, teſte Bud. dici poteſt equus ſternax.

C. ΔΙΑκρούω, Pulſando penetrare facio. Vnde διακρουσθέντες σφῆνες, cunei adacti, ſeu Pulſando adacti. ‖Item, Depello, (vt quum periculum aliquis à ceruice ſua depellit, aut aliquid aliud quo inuaditur) Protelo. Vox media vſitatior eſt. Hermog. τὸν μὲν οὖν φθόνον, εἴ τις ἐμφαίνοιτο τῷ προβλήματι, διακρουσόμεθα, depellemus & excutiemus. Plutarch. Numa, διεκρούσατο τὴν δίκην, iudicium à ſe depulit & euaſit. Idem, διεκρούετο τὰς δεήσεις, τῶν προσκειμένων βιαιότερον, ἢ γανάκτησε, depulit à ſe & reiecit. Demoſ.

ſthenes, φθάσαντος γὰρ οἶμαι, τὸ τ̃ παρόντα τόπον, τῷ μὴ δοῦναι δίκην, διακρούεσθαι, depellere eum modum agendi quem actor inſtituit, id eſt Præſcribere, Excipere, vt Bud. interpretatur. Et contra Mid. pag. 241, ποῦ λαφθήσεται, νῦν δὲ διακρούσηται; Si hoc periculum euaſerit, Si manus noſtras nunc eluctetur, & præſens periculum depellat. In eadem oratione pag. 232, ἐφοβούμην δὲ μὴ τοῦτο τὸ δίκην ὧν ἐμὲ ὕβρικε, δοῦναι διακρούσηται. Idem contra Timocr. pag. 309, καὶ οὐκ ᾤετο δεῖν διακρουσθῆναι τὰς τιμωρίας δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως, id eſt, vt Bud. interpretatur, Interim per fruſtrationē vitare animaduerſionē datis ſponſoribus & vadib⁹. Idem ex eodem Demoſth. affert & hunc locum, ἐὰν οὖν οὕτω τις ἀνθρώπων ἄτοπος ᾖ, ὥσθ' ἃ τοῖς κυρίοις διεκρούσατο μὴ καθεῖναι τοσοῦτον χρόνον, ταῦτα τῷ μὴ κυρίῳ γράψαντι γράμματα εἰκῇ ἀποδοῦναι; id eſt, Qui tandiu fruſtra tus eſſet ipſos dominos ne ipſis ſolueret, vt idem Budæus interpretatur. ‖ Item διακρούεσθαι τὸν παρόντα χρόνον, Reiicere, ὑπερτίθεσθαι καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι, vt Suidas & Heſych. exp. Demoſth. De malè geſta legatione pag. 147, τῷ μὲν ἠδικηκότι συχνὸν ἐξήρκει, καὶ διακρουσαμένῳ τὸν παρόντα χρόνον, μηκέτ' εἰς λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων ἐᾶν τὸν καθιστάναι. Et pag. 177, διακρουόμενος πάντα τὸν ἐμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοῦτον ὑπέσχηται καιρὸν ἐν ᾧ οὐχὶ ἀσφαλὲς ὑμῖν δεδωροδοκηκότα τοῦτον ἀθῷον ἐᾶσαι, id eſt Reiiciens, Prorogans, Differens in iudicium ingredi, vt idem Budæus interpr. Et pag. 164, οἴπ φυγὴν τὸ ἀνάλωμα. ὡμολόγησε μὲν δή, διεκρούσατο δὲ, εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπέμψειν, ſpopondit ille quidem, ſed rem in Panathenæa reiecit, quo tempore ſe miſſurum dixit. Ita διακρούεσθαι dicimur quæ velut depellimus à nobis & protelamus, interdum tergiuerſando, interdum procraſtinando & in aliud tempus reiiciendo. ‖ Πρύμναν διακρούσασθαι, nauem inhibere retro, ipſam puppim pellendo, vt κρούσασθαι & ἀνακρούσασθαι ſuprà. Gregor. ad Eudox. ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τῷ λόγου, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συσταλῆναι, ὥσπερ τὸν ναυτίλον φασὶν ἰχθὺν ὅταν χειμῶνος αἰσθάνηται, retro inhibere nauim. Quintil. dicit, Contrahit vela, inhibétque remos. ‖ Διακρούω, Impedio, Interpello, vt διακόπτω. Plutarch. in libro Quomodo aliquis ſent. ſe in virt. ſtud. progredi, de Demoſthene loquens, ἱκανὸς τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὤν, περὶ δὲ τὴν λέξιν ἀθαρσέστερος, ἑαυτὸν διέκρουεν ἐν τοῖς πράγμασι. B.

Διάκρουσις, εως, ἡ, Depulſio & prorogatio. Demoſthenes, προσκαλοῦντι ἐπὶ διακρούσει καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι ἤθελεν τοὺς ἐχίνους, id eſt, prorogandæ litis cauſa. Et alibi, διακρούσεως ἕνεκα ἢ προσκλήσεως ἦν. B. Pro depulſione periculi & euitatione ponitur apud Plutarchū in Coriolano, p. 71, ἐλπίδα μὲν αὐτοῖς παρέχε διακρούσεως στρατεία γινομένη πρὸς Ἀντιάτας.

Διακρουστικός, οῦ, ὁ, Impoſtorius. διακρουστικὰ ῥήματα, Verba ad impoſturam pertinentia. vulg. lex. ex Gazæ libro 4. Videtur autem ea ſignific. inde ſumpta, quòd ii qui aliquid à ſe depellunt, & reiiciendo procraſtinant, ea eluſione circumuenire aliquem ſoleant.

C. ΕΓκρούω, Pulſando introrſum adigo. vt ἐγκόπτω ſuprà. Bud. interpr. Infigo, Appingo, citans ex Ariſtophane, πατταλοὺς ἐνέκρουον. ‖ Ἐγκρουόμενοι, Inquieti, Fluctuātes, Conflictantes. v. l. ‖ Ἐγκρούω, Ad numeros incedo. v. l. quæ expoſitio ſumpta eſt ex ſchol. Ariſtoph. qui in Ran. Χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως εἰς τοὺς ἀνθηροὺς κόλπους λειμώνων ἐγκρούων καὶ σκώπτων καὶ παίζων καὶ χλευάζων, exponit, βαίνων ἐρρύθμως. Addit tamen & aliam, videlicet ἐκβάλλων.

C. ΕΚκρούω, Expello. Syneſ. epiſt. 57, γεγόνασί μοι συμφοραὶ διαδεξάμεναι τὰς συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, & moleſtia moleſtiam expellentes, ſeu exturbantes. Plutarch. De virt. morali, ex Chryſippo, τὰ γὰρ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τοὺς λογισμούς, καὶ τὰ ὡς ἑτέρως φαινόμενα, βιαίως προσφέρουσα ἐπὶ τὰς ἐναντίας πράξεις. Idem in Sympoſ. 4, ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἰρήνη, βουλομένων τινῶν ἀντικαταπίνειν, τ' ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Καλλίστρατος, ἔφη, alterutram diſputationem amoliens, & quaſi è manibus excutiens. Nam pro Excutio etiam capitur apud Xenoph. in Cyneg. μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκδῦσα, ne è manibus excutiat. ‖ Item, Repello, Depello. Thucydides libr. 4 ... ἀπ' αὐτῆς ἐκκρούουσι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, depellere. Plutarchus De deo Socratis, τοῦτον μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὴν ἐπιβουλὴν ἅμα τὸ ξίφος ἀνέλκων. ‖ Aliquando exponitur commodius Dimoueo, aut etiam Deterreo, Deturbo. Plut. Sol. ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, dimouet Solonem de ſententia. Idem in Catone minore, αὐτοὺς δ' ἑαυτοὺς λόγον διδόντας ὁ Καίσαρος φόβος ἐξέκρουσε τῆς περὶ Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦς, ipſos pauor inceſſit deterruitque quo minus Catonis memoriam & honeſti reuerentiā retinerent & tuerentur, vt Budæus interpr: Demoſthenes pro Corona, ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων, τῶν παρόντος ἐμὲ ἐκκρούσω, à re præſenti me deturbem. vel abducā, vt alii interpr. ‖ Item ἐκκρούειν dicimur quæ procraſtinando & in aliud tempus reiiciendo, quaſi à nobis depellimus aut repellimus: vt etiam διακρούεσθαι paulo antè. Demoſthenes ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, in diem ſequentem reiiciēs. Item ἐκκρούειν τὸ πρᾶγμα, eximere tempus rei conficiendæ. v. l. ex Budæo. ‖ At ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exponitur Terere tempus. quo loquendi genere vſus eſt Plutarchus in Polit. præcept. Κάτων δὲ, πρὸς ὧν οὐκ ἤλπιζε πίστιν τῷ περὶ κατέχεσθαι χάριτι καὶ σπουδαῖς τὸν δῆμον ἢ τὴν βουλὴν, ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστάς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε.

Ἔκκρουσις, εως, ἡ, Excuſſio, Exturbatio. Xenophon, ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως.

C. ΕΠΙκρούω, Impello. Apud Polybium ἐπικρούσασθαι accipi ἐπὶ τοῦ νουθετῆσαι teſtantur v. l.

Ἐπίκρουμα, Ictus, Pulſus. v. l. Heſychio autem ἐπίκρουμα eſt ἐπίπληγμα ἢ ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ. ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας, Sophocl. Inacho.

Ἐπίκρουσις, εως, ἡ, certa quædam erat percuſſio cum leuibus ferulis, aptiſſima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ & κατάκρουσις Galeno lib. 14 Therap. v. l.

C. ΚΑΤΑκρούω, Deorſum pello, Defigo, Adigo. ‖ Item Repello, Reprimo. Apud Hippocratem, vbi agit de cucurbitulis, Cornarius κατακρούειν exponit Scarificare. Vnde veriſimile eſt eum in lexico Galeni pro καταχαράζειν (quo verbo alterum hoc κατακρούειν apud Hippocratem ab ipſo Gal. exponitur) legiſſe καταχαράζειν. Vulg. l. interpr. Diſcindo. ‖ Apud Platonem libro 8 De leg. videtur accipi pro Fallo: ſicut διακρουστικὸς ſuprà pro impoſtorio à Gaza vſurpari dictum eſt.

Κατάκρουσις, Repreſſio, Repreſſus deſuper illatus. in v. l. ex Gazæ interpr. Vide & ἐπίκρουσις.

Κατακρουστικός, ἡ, ὁ, Vim habens reprimendi. Ariſtoteles Probl. ἐστὶ δὲ ὁ οἶνος κατακρουστικός. Videtur opponi τῷ ἐπισπαστικῷ. v. l.

C. ΠΑΡΑκρούω, Repello, Reiicio. παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας eſt refutare & refellere teſtes, hoc eſt παραγράφεσθαι & διελέγχειν, reiicere & repudiare, vt διακρούεσθαι. Hæc B. qui ex Greg. adfert, τοῖς διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης παρακρουομένοις τὴν ἀκατάσκευον πίστιν, qui philoſophia & nugis eius capti, fidem ſimplicem repudiant, argutiis non vtentem dicendique facultate. Et ex Baſilio in Apol. ad Neocæſ. ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν, refellere & repudiare. Vbi ſunt qui etiam Eludere interpretentur, & Ludificari. ‖ Significat etiam Deprecor & A me ſummoueo. quæ ſignificatio vicina eſt refutationi. Plutarchus, τοῦ δὲ Περσέως αἰχμαλώτου γινομένου καὶ παρακρουομένου τὸν θρίαμβον, de Æmylio loquens in Apophth. hoc eſt παραιτουμένου τὸ εἰς θρίαμβον ἄγεσθαι, καὶ ἀπευχομένου, vt ex eodem autore liquet in Æmylio. B. ‖ Παρακρούω, Circumuenio fraudulenter, Decipio. Sumpta metaphora vel ab iis qui concuſſu callidóque luctæ artificio aduerſarium ſupplantant, non verò deiiciunt, ſublimémque arreptum ſternunt, (vt Vlyſſes ſuccuſſo Aiacis poplite, ipſum euertit, quemadmodum docet Homerus Iliad. ψ, — ἀνάειρε, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς. Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. Eſt enim παρακρούεσθαι, vt quidā grām. tradiderunt, τῶν παλαιστῶν τῶν οὐ καταβαλλόντων, ἀλλ' ἐν ὥρα κρουόντων ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ, καὶ οὐ ῥιπτόντων: quod in curſu eſt manu depellere, itidem παρακρούειν) vel ab iis qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellūt digito, vt in alteram partem vergat: id quod ex Phocylidis verſu intelligitur, quum ait, Σταθμὸν μὴ κρούειν

ἐπρόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν. Teſtatur hoc ipſum Ariſtoph. ſcholiaſtes & Suidas. nam παρακρούεται exponentes ἐξαπατᾷ, ſubiungunt tranſlatum eſſe ἀπὸ τῶν τοὺς ἱστῶντάς τι ἢ μετροῦντας, κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. A luctatoribus tranſtuliſſe putatur Plato in Critone, quum ait, καὶ οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα συμφορά, nequaquam hæc præſens calamitas te ſupplantabit & euertet. Budæus verò vertit, Non aberrare faciet, Nequaquam te in errorem impulſura eſt. quemadmodũ Heſychius quoque παρακρούει exponit πλανᾷ. Pro Circumſcribere verò & fucũ facere frequentiſſimè accipitur non tam media vox quàm etiam paſſiua. Lucianus, μὴ παρακέκρουσμαί σε; num ego te circumueni & fefelli? Alia exempla habes apud Budæum pag. 224, ex Dinarcho, Demoſth. & Ariſtot. ac inter alia vnum in quo conſtruitur cum accuſatiuo duplici rei & perſonæ. Ibi παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς exponit etiam Obrepere iudicibus, & per impoſturam aut calumniam vincere. Demoſth. Pro corona, ῥᾷον ἤλπιζε τὰ μὲν παρακρούσασθαι, τὰ δὲ πείσειν. Idem Philipp. 2, ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπεύχεσθαι ἰδεῖν. vbi ſicut copulatur cum ἐξαπατᾶν, ita ab Iſocr. cũ παραλογίζεσθαι, in Panath. τοὺς μὲν γὰρ ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια καὶ παρακρουομένους, καὶ παραλογιζομένους οὐχ ἡγοῦνται δικαίους ἀλλὰ πλεονεκτικούς. Itẽ apud Suid. παῖδας τῶν ἀνδρειοτάτων οἴκοθεν παρακρουσάμενος ἐξήγαγεν ἐκ τῆς πόλεως, id eſt ἐξαπατήσας, παραπείσας, vt ipſe exponit, Callida perſuaſione eis imponens. Sic verò πείθειν ſuprà cum παρακρούσασθαι copulatum à Demoſthene fuit. Cæterùm παρακρούομαι paſſiuè quoque vſurpatum reperitur. Demoſth. μὴ παρακρουσθῆτε, videte ne decipiamini. Idem, ἀλλὰ γράψασθαι νὴ Δί' ἕκαστόν ἐστιν, ὃ κἀγὼ νυνὶ πεποίηκα. κἂν ἐνταῦθ' ἀπαλλάξῃ παρὰ τὸν ἐπιστάντα, ἡ πόλις παρακέκρουσται. id eſt, Bud. interprete, Quòd ſi ipſi legis promulgatori ſummouere licuerit accuſatorem, à ſeque dimittere, id profectò non ſine circunuentione fit ciuitatis cui hoc facto obreptum eſt. Theodoritus hiſt. eccleſ. lib. 4, καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς ἰόντες, Χριστιανοί τέ εἰσιν ἐβόων, καὶ βασιλικοῖς παρακεκροῦσθαι τεχνάσμασι, quòd nefaria arte Iuliani Chriſtianiſmum abiurauerant, victi eius calliditate, vt idem Budæus interpretatur.

Παρακρούσασθαι à Suida exponitur ἀνατρέψαι, citante hũc locum, ὁ δὲ ὅσα διημφισβητεῖτο οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι. vbi dubium eſt an pro euertere, an eludere, an refellere accipiatur.

Παράκρουσις, εως, ἡ, Repulſio. Ariſtot. Problemat. Segm. 3, quæſt. 13, ἡ παράκρουσις τοῦ ἐπιπολῆς θερμοῦ, caloris ad ſuperficiem euecti depulſio atque ſuppreſſio. Sic enim potius reddendum eſſe quàm Depreſſio, cum Gaza, In vulg. lex. annotatur. ‖Item, Fraus, Impoſtura: vel ea qua in lucta aduerſarium ſupplantamus, ſeu in curſu depellimus: vel ea qua metientes aut appendentes aliquid, alteram lancem ex æquilibrio fraudulẽter impellimus digito, vt in alteram partem vergat. A Suida exponitur ἀπάτη, ἐμπαιγμός, in hoc loco, ἅτε σοί τι γὰρ δόξαντες εἶναι οἱ Σαυνῖται, καὶ πρὸς τὰς συμφορὰς ἐς παράκρουσιν τοῦ ἀεὶ κρατοῦντος σφῶν ἀπονδεῖσθαι, ad circunueniendum eum à quo ſemper vincebãtur. ‖Item, Error, eius videlicet qui fallitur & decipitur, (Falli. n. & decipi dicimur quum erramus) ſeu q opinione fallitur. Ariſtot. Pol. 2, capite 3, αἴτιον δὲ τῷ Σωκράτει τῆς παρακρούσεως χρὴ νομίζειν τὴν ὑπόθεσιν οὐκ οὖσαν ὀρθήν. paulo antè dicit ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς. ‖Παράκρουσις, Mentis concuſſus atque emotio, Delirium. in v. l. ex Galeno. Sic & παρακοπὴ ſuprà.

Παρακρουστικὸς, οῦ, ὁ, Mentem concutiendi & emouendi vim habens, In deliriũ impellens, vt παρακρουστικὸν πάθος. Gal. ad Glauc. Sic ſuprà παρακοπτικός. ET Παράκρουστος apud Heſych. μωρὸς, Stultus, Mente captus, Cui mens cõcuſſa aut excuſſa eſt.

C. 2. Παρακρουσιχοίνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui chœnice aliquem decipit, Qui falſa menſura alicui imponit. nam in menſuris quoque, ἐν τοῖς μέτροις, παρακρούεσθαι dicimur (vt grãmatici annotant) non tantùm in ponderibus. Heſychio παρακρουσιχοίνικος eſt ὁ παραλογιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ. proptereà quòd ſoleant κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. Eſt autem vocabulum comicum, vt tradit Pollux.

C. ΠΕΡΙκρούω, Circumpello, Pulſo, Pello, Percutio. Item, Decipio. Ita v. lex. At Budæus in hoc loco Platon. lib. 10 De republica pag. 136, καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου ἐν ᾧ νῦν ἐστι, καὶ περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ νῦν αὐτῇ, ἅτε γῆν ἑστιωμένῃ, γεηρὰ καὶ πετρώδη περιπέφυκε, interpretatur, Excuſſis petris.

C. ΠΡΟΣκρούω, Pulſando affigo. vnde προσκροῦσαι apud Heſychium προσηλῶσαι. ‖Item Impingo, Allido. ‖Item Offendo, Incurro. ea ſignificatione qua Cicero dicit, Quis eſt tam Lynceus qui in tantis tenebris nihil offendat, nuſquam incurrat? &, Quum multi viri fortes in communi incertóque periculo belli & terra & mari offenderint. Demoſth. Pro corona, τὸ δὲ προσκροῦσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, in inceptis offendere, nec omnia nobis ex animi ſentẽtia ſuccedere. Quæ ſignificatio ſumpta eſt ab iis qui in tenebris aut locis aſperis in aliqua offendicula pedibus incurrunt, quemadmodum accipitur apud Demetrium, loquentem de Thucydide, φεύγει τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι. ‖Item, Offendo, hoc eſt, In offenſionẽ incurro, In odium alicuius incurro, Infenſum mihi reddo. vt προσκρούειν θεῷ, apud Chryſoſt. De ſacerd. Deum offendere. Apud eundem De officio epiſcoporum, μὴ προσκρούσῃς θεῷ, ne in Dei offenſionẽ incurras. Plutarch. Themiſt. προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Et in Theſeo, προσκρούω τοῖς πολίταις. Et in Fabio, προσέκρουσε τοῖς πολλοῖς. Idem in Public. ὡς δὲ ταῦτα συνέβη, παντάπασι προσκρούσας ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν ἑκών, quum prorſus in odia hominum incurriſſet, ſponte ſe abdicauit imperio. Demoſth. Pro corona, εἴ τις ἐλύπησέ τι τούτων, ἢ προσέκρουσέ που, offendit. ‖Vt autẽ in præced. locis προσκρούειν & Offendere dicitur de imprudentibus & inuitis: ſic alicubi dicitur etiã de iis qui de induſtria & ſtudio aliquem laceſſunt & ad iram prouocant. vnde & παροργίσαι exponitur. Plutar. οἷς ἔτυχε προσκρούειν ἕνεκα τοῦ γελοίου, temere vnumquenque ac ſine delectu laceſſere & offendere, riſus excitandi gratia. B. Paulo antè verò dixerat Plut. σκώμμασι χρῆσθαι πικροτέροις. ‖Προσκρούω, Offendor, Iraſcor, Stomachus mihi mouetur. Plutarch. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ἡ συνέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν τελευτῶσαν. Et cum datiuo apud Demoſthenem Pro corona, εἰς ἔχθραν καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἑτοίμως ἔχονται. Ariſtoteles, ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ μικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις. Idem Polit. 2, τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, iis vtplurimum iraſcimur, vel (nanque vtroque modo B.) Iis plerunque offenſi ſumus, Ab iis plerũq; offendimur, Alciphr. 183, ἐμοὶ προσκρούσας, mihi offenſus. B. Sed & rei alicui προσκρούειν dicimur qua anim⁹ noſter offenditur, (vt Cicero dicit Animus meus multis rebus offenditur) vel quã faſtidimus, quæ ſtomachum nobis mouet. Sic accipi poteſt in illo Epicuri dogmate, τῷ τὰ ζῷα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τῇ μὲν ἡδονῇ εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς. Quæ ita Cicero interpretatur, Omne animal, ſimulatque natum ſit, voluptatẽ appetere, eáque gaudere, vt ſummo bono: dolorem aſpernari, vt ſummum malum, & quantum poſſit, à ſe repellere. ‖Item, Infenſus ſum, Odi. Plutarch. ἐκ τούτου προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων. Bud. ‖Item, Incurro, id eſt Cum impetu inuado.

Πρόσκρουμα, SIVE Πρόσκρουσμα, ατος, τὸ, Idipſum quo aliquis offenditur, Offendiculum. Item Offenſio. Plut. Pol. præc. in fine, διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι προσκρουσμάτων διαδρομὰς ὀξείας ἐχόντων, ἀλλὰ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν, καὶ βοηθεῖν. Idem in Pericle, οὐδὲν γὰρ οὐδ' ἀπὸ τύχης πρόσκρουσμα συνέβη περὶ τοὺς στρατευομένους. Idem in Coriolano, ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ προσκρούματος γίνεσθαι δοκοῦντος. Pro offenſione ponitur & apud Appiano, vbi de proſcriptione triumuirali loquitur, οἱ μὲν ἀπ' ἔχθρας, οἱ δὲ μόνου προσκρούσματος ἢ φιλίας ἐχθρῶν ἢ τινὸς [illegible] διαφέροντες.

Πρόσκρουσις, εως, ἡ, Impactio, Offenſio, προσκοπή.

C.ΣΥΓκρούω,Collido. Item Collidor.Hermog.ἐὰν περὶ πν μὴ ſυſκρύῃ τὰ φωνήεντα. Bud. vbi neutraliter accipitur.actiuæ autem ſignificationis exemplum de eadem re habes in Σύſκρυσις. Neutraliter verò vſurpatur & in hoc Polybii loco,libro 1,ἀλλὰ καὶ τοῖς ταρσοῖς ἔθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις ſυſκρύουσαι, Sibi mutuo illiſæ, Mutuo concurſu ſibi impactæ. | Item,Collido:eo ſenſu quo Quintil.dicit Collidere manus,& Complodere manus. Ariſtoph.ſυſκρύσας τὼ χεῖρε. | Et Collido,ea ſignificatione qua Silius dicit, iámque intermixta ſonabāt Claſſica,concurſúſque viros colliſerat acer. & Statius, Ambitioſa pios collidit gloria fratres:id eſt Committit. Thucydides l.1,ſυſκρύειν δὲ ὅπῃ μάλιστα [ἐβούλοντο] αὐτοὺς ἀλλήλοις,Committere inter ſe, Certamina & contentiones inter eos excitare. Demoſth.Pro corona,πάντας συνέκρυε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐπάραττεν. Iſocr.Panegyrico,ἡμεῖς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκείνου πραγμάτων ἢ ποιεῖν στασιάζειν.Herodian.de Antonino & Geta fratrib⁹, συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἱ κόλακες.Eo ſenſu Claudianus dicit fratres committere odiis.RurſumDemoſth. de Philippo,πάντας συνέκρυε πρὸς ἀλλήλους. quod & συμβάλλειν dicitur. cui oppoſitū, τὰς γεγενημένας ταραχὰς διαλύειν. Idē Pro cor.τὰς πόλεις οὗτοι συνέκρυον. Ariſtot.in 5 Pol. τὸ διαβάλλειν ἀλλήλοις καὶ ſυſκρύειν καὶ φίλους φίλοις, καὶ τὸν δῆμον τοῖς γνωρίμοις, καὶ τοὺς πλουσίους ἑαυτοῖς.Eo ſenſuCyprianus dicit,Epiſcoporum cohærentem concordiam ſubdola temeritate collidere. | Συγκρύω, Congrego, συναθροίζω,vt à Suida & Heſychio exponitur. | Συſκρούει Heſych. eſt συνευφραίνεται. forſan ab iis qui ſimul manibus plaudūt.ea enim quæ auribus aut oculis grata ſunt,plauſu approbamus.

Σύγκρουμα,ατος,τὸ, Heſychio eſt χέος,δάνειον: nonnullis ἡ σύμμικτος λοπάς,vt idem annotat.

Σύſκρυσις,εως,ἡ,Colliſio.vt σύſκρυσις φωνηέντων,colliſio vocalium apud rhetores,quum videlicet duæ vocales aut etiam plures ſine media conſonante concurrunt,vt in ἠέλιος,ὀρέων,Αἰάιη.Demetr.De eloquutione,περὶ δὲ ſυſκρύσεως φωνηέντων ὑπέλαβον ἄλλοι ἄλλως. Ἰσοκράτης μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσσειν αὐτὰ,καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ·ἄλλοι δέ τινες ὡς ἔτυχε συνέκρυσαν. paulo pòſt verò dicit πολλὴν ἀφωνίαν γίνεσθαι ἐκ ſυſκρούσεως, Vbi etiam notandum eſt eum ſynonyma facere συμπλήττειν & ſυſκρύειν. Quod verò de Iſocrate dicit,idem & Plut.in l.qui περὶ δυσωπίας inſcribitur,ἐνίους γοῦν ὁρῶμεν οὐδὲ ſυſκροῦσαι φωνῆεντι φωνῆεν ἐν τῇ λέξει ὑπομένοντας.de cuius in compoſitione orationis curioſitate aliud ex eodem Plutarcho exemplum habes in Κολαπτήρ. | Συſκρούσεις dicuntur etiam mutuæ offenſiones ſeu odia & inimicitiæ, ab ea τοῦ ſυſκρούειν ſignificatione qua ponitur pro Collidere & committere aliquos,id eſt ſimultates & diſſenſiones inter eos excitare,vel potius Diſſidiis inter eos concitatis eos ad arma contra ſe mutuo ſumenda concitare.Plutarchus in Numa,ſυſκρύσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλις. vbi interpr.Aſſiduas offenſiones & contentiones ciuitas habens. | Σύſκρουσις,Fraus,Impoſtura, παραλογισμός.Suid. Cæterùm pro σύſκρυσις dici ETIAM Συγκρυσμὸς,tradunt v.l.

Συγκρούσιος, ου,ὁ,q.d.Concuſſorius. vt ſυſκρούσιος γέλως,riſus vehemēs & qui corpus concutere videtur.vt Lucr. dicit ora concuti riſu. De cuiuſmodi riſu Horat.l.2 Epiſt.ad Flor.—& riſu populum quatit.

C.ΥΠΟκρύω,Obturbo,Interpello.Porphyr.in Homerum, ἔστιν ὅ τε ὁ νοῦς,μὴ θορυβεῖτε ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διά τι συνεληλύθαμεν.Idem,οὐ δεῖ νῦν ὑποκρύειν, ζητοῦντας τίνος ἕνεκα συνεληλύθασι.Sic Ariſtoph.Acharn.παρεσκευασμένος βοᾶν, ὑποκρύειν,λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.Hæc Budæus,exponens etiam Interfari,Reclamare,& ex Heſychio,ἀντιλέγειν.Sed& Suidas tradit ὑποκρούειν accipi pro ἀντιφθέγγεσθαι,ἀντιλέγειν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε:ſed accipi etiam ἐπὶ τῶν θορυβούντων:addens, ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρύειν καὶ κωλύειν. Quæ verba deſumpta ſunt ex ſchol. Ariſtophanis,exponente locum illum quem Budæus paulo antè ex Acharc.protulit.videntur ergo ibi ὑποκρούειν accipere non tantùm pro obturbare,obſtrepere aut interpellare,ſed etiam pro explodere & eiicere. Idem Suidas in hoc Ariſtophanis loco,—τί δ' ἢν

ὑποκρούωσί σε; exponit ὑποβάλλωσί σε, λαμβάνωνταί σου. ad quæ verba altera reſpondet, προσκυνήσομαι, ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων. | A Budæo exponitur etiam Significo, αἰνίττομαι apud Ariſtophanem in Pluto,Σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας,τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.vbi ſchol.exponit ἐφθέγξω,ἀνεκρούσω,dicens metaphoram eſſe à cithara,aut alio quopiā inſtrumento. Poſſit etiam reddi Obſtrepis: vt ſit metaphora à cithara,cui,dum pulſatur,alia ab alio pulſata obſtrepit. In Epigr.autem pro Cithara reſponſo,ſeu ὑποκρέκω,accipi tradunt.quæ ſignif. magis propria eſt. Item Supplaudo in vulg.lex.

Κρότος, ου,ὁ,Pulſus:vt Pulſus æris, Pulſus remorum, Pulſus manuum & pedum.Frequenter de manuum plauſu dicitur,quo videlicet colliſæ crepitum quendam edunt:quoniam verò eo plauſu approbare aliquid in theatris ſolebant,pro laude interdum capitur.Ariſtophanes Ran.—θιάσους ἀδαμαντας ἀνδρῶν,γυναικῶν,καὶ κρότον χειρῶν πολύν. Demoſthenes contra Mid. θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε. Athenæus libro 13,τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου. Dicitur etiā de plauſu quem ciconia crepitante roſtro edit,vt Ouidius dicit,Ipſa ſibi plaudat crepitante ciconia roſtro.Philoſtr.epiſt.4,εἰ κρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις,καὶ τοὺς πελαργοὺς,ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον,τοσούτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν. Cæterùm à præteriti perf. paſſ.tertia perſona κέκρουται formari κρότος, exempto υ, tradit Etymol.

C.Κροτοθόρυβος,ου,ὁ,Plauſus vnà cum tumultu. Plutarchus in libro qui περὶ τοῦ ἀκούειν inſcribitur,loquēs de applauſibus & acclamationibus quæ in auditoriis fieri ſolebant,Ἐπίκουρος ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων ἐπιστολίοις κροτοθορύβους γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων. Idem ad Colot. Epicureum, τίνι προσείπωμεν ἀξίως ὀνόματι τοὺς ὑμετέρους βρόμους καὶ ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοθορύβους, καὶ σεβάσεις καὶ ἐπιθειάσεις, αἷς προτρέπεσθε καὶ καθυμνεῖτε τὸν ἐπὶ ἡδονὰς παρακαλοῦντα; Priori verò Plutarchi loco bene conueniūt hæc apud Suidam verba, ipſius Epicuri (vt videtur) Παιὰν ἄναξ,φίλον λεοντάριον,οἵου κροτοθορύβου ἐνέπλησας ἀναγνόντας σου τὸ ἐπιστόλιον. Eo verò veriſimilius eſt Epicuri eſſe verba quòd ſuos ille ſectatores ſolebat ὑποκορίζεσθαι,vt ſuprà ex Plutarcho videre eſt in Ὑποκορίζομαι.

C.Κροτοπαίγνια,τὰ,Puerilia crepitacula,Ludicra quædam crepitum edentia:qualia ſunt de quibus Quintilianus Sonū edāt puerilíū crepitaculorum. Vtitur Auſonius.

C.Ἄκροτος,ου,ὁ,Plauſu carens,Cui non applauditur. ἄκροτον Heſychio eſt ἀδιάρριπιστον,ἀπαίδευτον.

C.Δίκροτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Bis pulſans.Δίκροτος σφυγμὸς, eſt pulſus inæqualis in vna arteriæ pulſatione & vna arteriæ parte,qui poſt abſolutam diaſtolen, antequam perfectè contrahatur,ſecundò tactum ferit. Huius exemplum haberi poteſt ex malleis incudem percutientibus & poſtea reſilientibus,vt voluit Archigenes, qui etiam pulſum hunc non vnum ſed geminum eſſe exiſtimauit.Hæc Gorræus.De cauſis verò eius pulſus eundem conſule. Theophilus dicit eum bis quidem vna percuſſione pulſare,ſed impari celeritate: incipientem enim,citatiorem eſſe:deſinentem verò,tardiorem. Meminit & Actuarius.Quomodo verò ab eo differat qui δορκαδίζων appellatur, apud Theophilum reperies. De eodem Galenus in Iſagoge pulſuum,ἐν τῷ παλινδρομεῖν, ἐξ ὧν ἐστὶ καὶ δίκροτος σφυγμός. | Δίκροτος dicitur & Qui vtrinq; impellitur,vt δικρότοισι κώπαις apud Euripidem. Vbi exponitur etiam Vtrinque ſonantibus. Itē δίκροτος ναῦς ſiue δίκροτον πλοῖον, (& frequentius δίκροτον ſubintelligendo πλοῖον)Biremis, Nauis quæ duplici remorum ordine impellitur.Illæ porro (inquit Bayſius) quæ binis remis agebantur,à Romanis dictæ ſunt biremes:à Græcis δίκροτα poti⁹ quàm διήρη. etiamſi apud Suidam διήρες πλοῖον legatur. Polybius libro 6,ἐν αἷς ἦν καὶ πλοῖα τετταράκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν,εἴκοσι, διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς,τὰ δὲ λοιπὰ,καὶ τριήρεις καὶ δίκροτα καὶ κέλητες,reliquæ,triremes & biremes & actuariæ. Appian.in Mithrid.ὁλκάδος δὲ βασιλικῆς ἱστίῳ παραπλευσάσης,Ῥοδία δίκροτος ἐπ' αὐτὴν ἀνήχθη, biremis Rhodia in eā impetū fecit,

Hæc inter alia Bayſ.ex quo vide & quæ paulo pòſt citabuntur in Μονόκροτος. Vtuntur hoc vocabulo Latini quoque. Cicero Epiſt.11 ad Attic.libro 5, ἀφερκτα Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebã, & aliquid ἐπίκουρον. Et libro 6, ep. 4, Conſtituebam vti ὁμοπλοίᾳ. paratiorem offendi Brutum quàm audiebam. nam & ipſe Domitius bona planè habet dicrota, ſuntque nauigia præterea luculenta Sextii. Hirt. De bello ciuili libro 4, Capit ex eo prælio penniremẽ vnam, triremes duas, dicrota octo, complures remiges Octauianos. Sed perperam in vulg.edit.legitur dierotas.

C. Μονόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vno duntaxat pulſu mouetur. Μονόκροτος ναῦς, eadem quæ μονήρης, quæ vno duntaxat remorum ordine impellitur. Strabo libro 7, καὶ νεώρια ἐν οἷς ἀνέθηκε Καῖσαρ τὴν δεκαναίαν ἀκροθίνιον, ἀπὸ μονοκρότου μέχρι δεκήρους, ſunt & naualia in quibus Cæſar vndeuiginti naues decimarum nomine dedicauit, ab vno remorum ordine vſque ad deciremes: vt interpretatur Bayſ. reponens μονοκρότου pro μονικράτου, quod in vulg. editionibus habetur. quæ eius emendatio veterũ quoque librorum autoritate confirmatur. Locus eſt pag. 142 edit. Aldinæ. Xenophon autem (inquit idem Bayſ.) in 1 Hellen. δικρότους & μονοκρότους naues dixit eas quæ quum triremes (opinor) eſſent, propter tamen abſentiam remigum & ſociorum naualium, duobus tantùm vel vno per tranſtra remige incitarentur, quũ tamen poſſent ternis agi, ſi adfuiſſent remiges. Verba Xenophontis ſic habent, ἐσήμαινεν ἐς τὰς ναῦς βοηθεῖν κατὰ κράτος. διεσκεδασμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων ὄντων, αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί, quum autem ſocii nauales in diuerſas partes ad ſua quiſque negotia diſceſſiſſent, nauium nonnullæ duobus tantùm ordinibus agebantur, aliæ verò vno tantùm, quædam autem prorſus vacuæ remigibus erant.

C. Πολύκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis plauſibus reſonans. Dicitur etiam de inſtrumento muſico plures ſonos edente, propter diuerſas aut chordas aut fiſtulas quæ pulſu tanguntur. Athen. libro 11, καταυλουμένους πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφον, ὥστε τὰς πόλεις ὅλας ὑπὸ τοῖς κελάδοις συνηχεῖσθαι.

‖ Πολύκροτοι dicuntur etiã homines Verſuti & vafri, τῶν ἀνθρώπων οἱ κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῖ, ſicut & τρίμματα & πολυτρίμματα & κρόταλα. Vnde & apud Hom. in primo Od. verſu fuerunt qui ſcribere voluerint, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύκροτον. Hæc ſchol. Ariſtoph.

C. Τρίκροτος, ου, ὁ & ἡ, Triremis, v.l. quemadmodum δίκροτος biremis.

Κροτέω, ῶ, Pulſo, Verbero. Plutar. De educ. puer. Πλάτων δὲ δούλῳ λίχνῳ καὶ βδελυρῷ θυμωθεὶς, τὸν τῆς ἀδελφῆς υἱὸν Σπεύσιππον καλέσας, Τοῦτον (ἔφησεν) ἀπελθὼν κρότησον. ἐγὼ γὰρ πάνυ θυμοῦμαι. Quod ita Diogenes Laert. in Platone, εἰσελθόντος ποτὲ Ξενοκράτους, εἶπε μαστίγωσαι τὸν παῖδα. αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ ὀργίζεσθαι. ‖ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum quum eum tam rapido curſu trahunt, vt cum crepitu quodam ſuccutiatur. Iliad. ο, Ἠρέπιν δ' ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, vacuum currum magno cum crepitu raptantes. ‖ Item, Plaudo, Cum plauſu collido. Xenoph. Anabaſ. 6, initio, τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν τὰς πέλτας ὤκλαζε, καὶ ἐξανίστατο. Quæ verba citat Athenæus libro 1. Idem Xenoph. Pædiæ 8, πότερον κροτεῖν δεῖ τὼ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν; Syneſ. epiſt. 121, καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν ὅ,τι ἑαυτῷ χρήσαιτο. Quintil. dicit Collidere manus & complodere. Aliquando verò ſine accuſatiuo χεῖρε ponitur, vt Plaudo apud Latinos: ac interdum pro Comprobo plauſu, ſeu Plauſu excipio, capitur. Xenoph. Sympoſ. οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις. Plutarch. Alcib. τοῦ δὲ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος, ὑφ' ἡδονῆς, ἐπιλαθέσθαι τοῦ ὄρτυγος ὃν ἐτύγχανεν ἔχων ἐν τῷ ἱματίῳ. vbi coniunguntur βοᾶν & κροτεῖν, vt Cicero dicit, Idque frequentiſſimo theatro incredibili clamore & plauſu comprobatum. Luc. in Harmonide, ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ ἢ πέντε. Dicimur etiam κροτεῖν aliquem pro Cum plauſu laudare, ſeu Plauſu excipere, vt Stat. dicit, - nõ toties victorem Caſtora gyro, Nec fratrem cæſtu virides plauſere Therapnæ. Diog. Laert. in Cleanthe, ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον. Et κροτέομαι, Plaudor, id eſt Plauſu excipior: vt Cicero ad Atticum, Populum verò præclarum, quòd propter malum vicinũ ne victoria quidem plauditur. Ouid. Quúmque fefellit amans aliqua nouitate maritum, Plauditur, & magno palma fauore datur. Tibull. Quáque ibis, manibus circum plaudêre tuorum. In Axiocho, τίς γὰρ ἂν ἀνθρώπων εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη, δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον, ζημιούμενον, ſi plaudatur, ſeu plauſu excipiatur. Ariſtot. De arte poetica, πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ, λύουσι κακῶς· δεῖ δὲ ἀμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι. Plutarch. ταῦτα προσκαλούμενος ἐν τῷ δήμῳ Κικέρων ὑπὲρ Καίσαρος ἐκροτεῖτο λαμπρῶς. Chryſoſtom. κροτεῖσθαι ἄξιος, Dignus qui plaudatur, ſeu Plauſu dignus. Eodem ſignificatu dicitur κροταλίζεσθαι. ‖ Item Crepo: ea ſignificatione qua Horat. dicit, Siquid Stertinius veri crepat. &, Sulcos & vineta crepat mera. In Axiocho, κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἐπικροτήσῃς, ſi crepes, ſeu declames, aut declamaueris. Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia de qua Ouid. Ipſa ſibi plaudat crepitante ciconia roſtro. Vide exemplum in Κρότος.

Κρότημα, ατος, τὸ, Plauſus, Idipſum quod ex plaudẽdi actione oritur: idem quod κρότος. ‖ Dicitur etiam ἐπὶ τῶν δολίων teſte Heſychio, vt & κρόταλον de homine vafro & verſipelle. In v.l. ἐπὶ κρότημα αἱμυλώτατον Ὀδυσσεὺς, vulpecula aſtutiſſima.

Κρότησις, εως, ἡ, Plauſus, Ipſa plaudendi actio. Dicitur de comploſione & colliſione manuum, vt & κροτέω. In Axiocho, στεναγμοὺς ἱέντα σὺν δακρύοις καὶ κροτήσει χειρῶν, Cum colliſione ſeu comploſione manuũ. vel Latinius, Comploſis manibus, vt Seneca loquitur.

Κροτητός, οῦ, ὁ, Pulſatus. κροτητὰ loca dicuntur quæ pedũ pulſu pauita ſunt, Loca pauimentata pedibus plaudentiũ choreas, vt Virgilius loquitur: quǽque ita indureſcunt vt volgiolis & cylindris cõplanata eſſe videantur. Theophraſt. hiſt. plant. lib. 6, cap. 6, de croco, φιλεῖ δὲ καὶ πατεῖσθαι καὶ γίνεται καλλίων καταπειβομένης κάτω τῆς ῥίζης. διὸ καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ἐν τοῖς κροτητοῖς κάλλιστος. Vnde Plinius libro 21, cap. 6, Gaudet calcari & atteri pede, pereundóque melius prouenit: ideóque iuxta ſemitas ac fontes lætiſſimum. Vbi fontes dixit pro κροτητοῖς, quoniam ſemitæ ad eos ducentes propter frequentiam pulſu & cõculcatione pedum tritæ ac veluti pauitæ ſunt. De ſimilibus locis Lucretius, Principio pars terrai nonnulla peruſta Solibus aſſiduis, multa pulſata pedũ vi. (Eiuſdem ſignificationis EST Ἐπίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Galen. Ὑγιεινῶν libro 2, de robuſtis exercitationibus loquens, ἀλλὰ τὰ μὲν δίαιτα καὶ χωρὶς παλαίστρας ἢ βαθείας κόνεως δύναται γίνεσθαι, καθ' ὁποιοῦ χωρίου ἐπίκροτον ὀρθῶν ἑστώτων. Ariſtot. Hiſt. animalium libro 8, τίκτουσι δὲ ἡ χελώνη καπρύλεις, τὸ ᾠὸν ποιεῖ ἐπίκροτον. ὅταν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, φοιτῶσα ἐπωάζει αὐτόθεν. Vnde Plinius lib. 9, cap. 10, Eáque [videlicet oua] defoſſa extra aquas, & cooperta terra, ac pauita pectore & complanata incubant noctibus.) ‖ Κροτητὰ μέλη dicuntur etiam τὰ κρουόμενα quæ digito pulſatis organis aut etiam quæ tibiis canuntur: nam κρούματα vocari etiam τὰ αὐλήματα, ſuprà ex Plutarcho docui. Sophocles apud Athen. lib. 4, Οἶχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη, Λύρα μόναυλος. Niſi aliquis hîc malit Crepitantia. nam κροτητὸς in vulg. lex. exponitur etiam κρότον ποιῶν, Plauſum edens, & Plauſibilis. Apud Athenæum verò lib. 14, vbi de ſecundis menſis ſermo eſt, Eurip. dapes etiã quaſdam κροτητὰς appellat, Μόσχων τέρειναι σάρκες, χηνεία τε δαίς, Καὶ πέλανοι καὶ κροτητά, τῆς ξουθοπτέρου πελανῷ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

C. Ἀκρότητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non pulſatus. Athen. autem ἀκρότητα κύμβαλα dicit cymbala non congruentia ad numeros. ſic enim vocat ſermones intempeſtiuos aut nihil ad rem pertinẽtes, quos idem ἀπαυστολογίας vocat. Hæc Eraſmus in Chiliad. qui ibidem eodem ſenſu accipit παραυλα μέλη, non reſpondentia ad tibiam, & ἀπᾴδοντα: item παρὰ μέλος ἔρχεσθαι. Ita ἀκρότητα κύμβαλα erũt τὰ οὐκ ἐπικροτοῦντα, id eſt συμφωνοῦντα, vt Heſychius

Paulo

paulo pòſt exp. Athen.l.4, κολάφοις ἀναγινώσκει καὶ μέλη παραυλα καὶ ἀκρόπτα κύμβαλα, καὶ κτ᾽ τὰς καλὰς ταύτας ἀμουσολογίας περιέρχεται τὰς οἰκίας. A

C. ΑΠΟκροτέω, Crepito. Plauſito, vt Bud. interpr. Strabo de Sardanapalo, ἀποκροτῶ τοῖς δακτύλοις. vbi Suidas exp. ἀπολακῶν. Cicero dicit Concrepare digitis. Vide infrà ἐπικροτέω.

Ἀποκρότημα, ατος, τό, Digitorum concrepatio. Quæ autem iſta fuerit, docet Euſtathius: qui quum dixiſſet κρούειν, κροαίνειν & κροτεῖν ὠνοματοπεποιῆσθαι, ſubiungit, ἔτι δὲ ἀποκρότημα, ὅπερ ἐστὶ, κτ᾽ τὸν Ἀθηναῖον, κτύπος δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθεὶς, εἶτα κατακτυπήσῃ τοῦ ὑπ᾽ αὐτὸν ὀρχικώδους, crepitus qui ex digito medio pollici primùm innixo, deinde in pulpam ei ſubiectam illiſo excitatur. qui crepitus interdũ (vt in ſaltationib') lætitiæ ſignum eſt, interdum etiam ſignum contẽptus. Vide Ἐπικροτέω paulo pòſt. B

Ἀπόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Durus, Aſper. Xenophon De re equeſtri, vbi de equo flectendo loquitur, ἄλλως τε κἂν ἀπόκροτον ἢ ὀλισθηρὸν ᾖ τὸ χωρίον. Pollux quoque libro 1, inter χωρία δύσιππα numerat ἀπόκροτα. Quidam innominatus autor apud Suidam, οἱ δὲ ἀποχωροῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ. Galenus, πῶρος ἐστὶν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος. Vbi ſicut ἀπόκροτος cũ λιθώδης copulatur, ita à Philone cũ λίθινος, libro 3 De vita Moſis, κατ᾽ ἀνδρὸς λιθίνην καὶ ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος, in hominẽ animi ſaxei & præduri. Vbi metaphoricè accipitur. At in propria ſignificatione acceptum copulatur etiam cum τραχὺς, apud Plutarchum De liber. educ. ἀλλ᾽ ἐστί τις ἀπόκροτος καὶ τραχεῖα τοῦ δέοντος; durum & aſperum. (vbi ſunt etiam qui reddant, Quod dum calcatur pedibus, propter duritiem ſonum reddit.) Idem Plutarch. De fortuna, ὑποδέδεται καὶ ἠμφίεσται φολίσι καὶ λάχναις καὶ χηλαῖς καὶ ὁπλαῖς ἀποκρότοις. A Bud. ἀπόκροτος exponitur etiam Pauitus, qua ſignificatione paulo antè ἐπίκροτος. C D

C. Αρπικροτέω, idem quod συμφωνέω, teſte Heſych. qui dicit ſumptũ eſſe ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. ii enim quaſi ad numerũ remis aquas plaudunt.

C. ΕΓκροτέω, Infligo, Impingo, Illido. ἐγκροτούμεναι πυγμαὶ, pugni impacti. ex Eurip.

C. ΕΠΙκροτέω, Applaudo, Plaudo ſuper aliqua re. Syn. ep. 4, τῶν μὲν ναυτῶν περιεχόντων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπιείας τὼ χεῖρε ἐπικροτούντων, nobis autem ſuper ea re manus cõplodẽtibus. ‖ Item Crepito. Heſiod. Aſp. — τὰ δ᾽ ἐπικροτέοντα πίπονθ᾽ Ἅρματα κολλήεντα, crepitantes. ſicut Homerus ſuprà de equis rapido curſu concitatis, Κεῖν᾽ ὄχεα κροτέοντες. Item apud Luc. ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, Dẽtibus crepans, ſeu Crepitans dentibus, vt Plautus loquitur. Et ἐπικροτῶ τοῖς δακτύλοις, digitis cõcrepo, vt ſuprà ἀποκροτῶ & ἀποκρότημα. Athen. lib. 12, ex Ariſtobulo, de monumento Sardanapali, ἐφ᾽ οὗ ἑστάναι τύπον λίθινον συμβεβληκότα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοὺς δακτύλους ὡς ἂν ἐπικροτοῦντα. ἐπιγεγράφθαι δὲ αὐτῷ Ἀσσυρίοις γράμμασι, Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαράξεω παῖς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρῃ μιῇ. Ἔσθιε, πῖνε, παῖζε· ὡς τἆλλα τούτου οὐκ ἄξια τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν. quem Cic. incidi iuſſiſſe in buſto ſcribit, Hæc habeo quæ edi, quæque exſaturata libido Hauſit: at illa iacent multa & præclara relicta. Euſt. Od. θ, ἐπιληκεῖν exp. ex Athen. ἐπικρόπειν τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις.

C. ΚΑΤΑκροτέω, Lætis plauſibus comprobo, Lætis plauſibus excipio. Heſych. κατακροτεῖ exponit ἄγαν ἐπαινεῖ, κατευφημεῖ. G

C. ΠΑΡΑκροτέω, Applaudo. Item Adhortor, Inhortor, Incito. vel Plauſu manuũ adhortor, aut inhortor, vel incito ad aliquid faciendum: vt apud Luc. ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ πλέον ἀποπνιγείη, exponitur, Plauſu ad humerum facto exhortatur. Suid. παρακροτοῦντες exp. παραθαρσύνοντες, παρορμῶντες. Similiter Heſychio quoque παρακροτῶν eſt παροξύνων, & παρακροτήσαντες, παραθαρσύναντες.

C. ΣΥΓκροτέω, Complodo, Collido. Xenoph. Pædiæ 2, συνεκρότησε τὼ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι ηὐφραίνετο. Athen. lib. 10, de Arceſilao, ἀνακαγχάσας καὶ τὼ χεῖρε συγκροτήσας, manus cõplodens ſeu collidens. nã vtroque modo Lat. loquũtur.

‖ Item Conflo more fabrorum ferrariorum qui ferra cãdẽtia aut alia metalla conflant. Plato Crat. etymologiam afferens nominis σελήνη ſiue σελαναία, dicit eam ita vocari quoniam σέλας νέον τε καὶ ἔνον ἔχει ἀεί, quaſi σελαενεοάεια: ſubiungens, συγκεκροτημένον δὲ σελαναία κέκληται, conflatis & cõtractis pluribus literis in pauciores. Sic etiam tradens etymon vocabuli ἀρετὴ, dicit eam vocatã eſſe quaſi αἱρετὴν, ſubiungens, συγκεκρότηται δὲ, καὶ καλεῖται ἀρετή. In quibus locis Budæus interpr. etiam Compingo, Coagmento, Compono. (Poſſet etiam συγκροτεῖσθαι ibi accipi pro συγκρίνεσθαι, coaleſcere, & συγκροτούμενον pro συγκριθὲν, concretum) Idem Bud. συγκεκροτῆσθαι exponens Compactum eſſe, Coagmentatum eſſe, dicit opponi τῷ ἐκλύεσθαι apud Alex. in Probl. p. 5, à tergo. ‖ Porro qua ſignif. Cic. dicit Conſenſus aliquorum conſpirans & penè conflatus, eadem Herodianus lib. 4, in orat. Macrini ad exercitum, τὸ δὲ ὑμέτερον εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον μετὰ τε ἐμπειρίας μαχόμενον. vbi Polit. interpr. Veſter ordo atque conſenſus pugnandique peritia. Poſſet tamen hic & aliter accipi, videlicet vt συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου apud Demoſthenẽ, de quo paulo pòſt. Apud eundem libro 7, συνωμοσία τις κατ᾽ αὐτοῦ συγκροτουμένη contra eum conflata: vt Cicero dicit, Conflata improborum manus. Et actiua voce apud Luc. συνωμοσίας συνεκρότουν καὶ ὅπλα ἤθροιζον, vno cõſenſu conſpirabant quaſi conflati. ‖ Συγκροτεῖν χορὸν, componere, ſeu inſtituere & ad efficiendum concẽtum componere, πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν. (vt Bud. interpr. citans præter ſequentia exẽpla, etiam συγκροτεῖν ex Chryſoſt. ad Epheſ. pag. 186 & 189, pro συντάττειν, & ſuſtinere) Demoſth. contra Mid. αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ὤετο δεῖν τὸν χορόν. Plut. οἱ δὲ, ὥσπερ χορὸς εἰς ἀμοιβαία συγκεκροτημένος, ἐκείνῳ τὴν τήβεννον ἀνασείοντος, ἐφ᾽ ἑκάστῳ μέγα βοῶντες ἀπεκρίναντο, Γομπήϊος, id eſt, velut ex compoſito ad alterna reſponſa inſtructi, & ſubornati atque apparati & cõcenturiati. Bud. Quo ſenſu accipi poteſt apud Herodianum lib. 7, τὰ δὲ πλῆθη ταῦτα τοῦ στρατοῦ καὶ πρότερον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἤθροιστο, ηὔξηθη δὲ ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου καὶ εἰς πολεμικὴν ἄσκησιν συνεκεκρότητο, ad exercitia militaria inſtituta erant. Demoſth. Olynth. 2, δόξαι μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, inſtructi copiis bellicis, & egregiè armati apparatúq; præditi, vt Bud. interpr. qui συγκροτεῖν πόλεμον, exp. itidem Apparare, Inſtruere, apud Ariſtidem, διῄχθη ἤδη ἀπὸ Περσῶν καὶ Ἀθηναίων συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. (Apud Baſil. verò pag. 363, pro Committere accipi annotat) Lucian. καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκαλεῖτο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο, omnibus ſuis partibus inſtructum erat conuiuium, vel ferculis augebatur, vt idem Bud. exponit. Is præterea συγκεκροτῆσθαι interpr. Inſtitutum eſſe & præparatum ad philoſophiam, apud Laert. in Zenone p. 326, ἐν τῇ παιδείᾳ συγκεκροτῆσθαι. Et in Chryſippo, p. 396, μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς τῆς ἀδελφῆς υἱοὺς Ἀριστοκρέοντα καὶ Φιλοκράτην συνεκρότησε. ‖ Συγκροτέω, Congrego, vt Bud. interpr. hoc in loco, ὁ βουκόλος ἁρμόζεται σύνεγγυα, καὶ πρὸς ἐξαγωγὴν τὸ βουκόλιον συγκροτεῖ. Vicina ſignificatione dicitur συγκροτεῖν στράτευμα, vel δύναμιν, Cogere exercitum ſeu Colligere & conſcribere militem. Herodian. lib. 2, συνεκρότει πανταχόθεν στράτευμα ἐκ τῶν κτ᾽ τὴν Ἰταλίαν πόλεων. Et lib. 1, οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ λανθάνοντες συνεκρότουν δύναμιν, clanculum copias colligebant. In quibus locis poſſemus etiam vti verbo Conflare, vt ſuprà. Nam Conflare exercitum dicimus: ſed plerunque in malam partem. Cicero, Exercitus perditorũ ciuium clandeſtino ſcelere conflatos. Idem, Conflata improborum manus, de coniuratione Catilinæ. Idem Herodianus eodem libro, εἶθ᾽ ὥσπερ ἐξ ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας ἐπιβῆναι τῇ ἀρχῇ, id eſt (Politiano interprete) Collectis viribus quaſi ex munitiſſima arce ſummã ſibi rerum vindicaret. Sic Lucianus, καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον. Agathias apud Suidam, συνεκροτοῦντο αἱ δυνάμεις ὑπὸ Ναρσοῦ, καὶ ἅπαντα συνήθροιστο τὰ στρατεύματα. ‖ Item Condico, Edico, Indico, vt Bud. interpr. qui & in Comm. p. 76, Syneſius (inquit) ἡμέραν

ἐπήγορδυμένlω, diem conſtitutum appellauit, hoc eſt τὴν γαμέτlω, διωρισμβύlω, συγκεκροτημβύlω, συγκειμβύlω, compactā & condictam. Herodian. l. 8, τὴν ἐς τὴν Ῥώμlω ἐπάνοδον συγκροτεῖ, edicit, condicit. B. Idē l. 5, πανηγύρεις τε παντοδαπὰς συνεκρότει, dies feſtos indicebat, & populum conuocabat. Iulian. Ἀργεῖοι δὲ τὴν τῶν Νεμέων συγκροτοῦσι πανήγυριν. Sic apud Theophyl. ἐμοὶ καὶ Σωσράτῳ συνεκεκρότητο δικαστήριον, vbi poſſet etiam reddi Conflatum eſt: vt Cicero dicit, Quæ illam totam actionem iudiciúmque conflarat. ‖Συγκροτέω accipitur etiam pro Incito, & veluti Comploſis manibus concito. Philo De vita Moſis libro 1, συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, alius alium, ne deficerent, hac oratione acuebant, vt Turnebus vertit. qui apud eundem libro 3 De vita Moſis, οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι συνεκρότησαν, interpretatur itidem Inexplebiles libidines excitarunt. Vbi poſſet & eo ſenſu accipi quo Cicero dicit, Ex cōtrariis diuerſiſque inter ſe pugnantibus naturæ ſtudiis cupiditatibúſque conflatum monſtrum, de Catilina loquens. Apud eundem Philonem De vita Moſis libro 1, οἰωνοσκοπίᾳ δὲ ἐν τοῖς μάλιστα συγκεκροτημένως ἐθαυμάζετο, idem Turnebus vertit, Ex augurii prudentia præcipuè in exiſtimatione & admiratione erat. ‖Suidas συγκροτεῖ exponit non ſolùm συνιστᾷ, πρὸς ἁρμονίαν ἄγει, συνάγει, συνέχει, ſed etiam αὔξει, συμπαραθεῖ, οὐδένα καιρὸν παραλείπει. Heſychius etiam παραθεῖ.

Συγκρότημα, ατος, τό, Idipſum quod conflatum eſt. Pro coagmēto accipi pag. 31 apud Gregorium De homine, teſtatur Budæus. Dicitur etiam de agmine compoſito & inſtructa manu. Ariſtoph. ſcholiaſtes pag. 17, exponens illud, καὶ συμπεπηγμένως κοὐ καταβεβλακευμένως, ita inquit, καθωπλισμένως, μετὰ τάξεως, καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς, καὶ μετά συγκροτήματός τινος, Agmine compoſito, Inſtructa manu. Budæus. ‖Item Conſpiratio multorum in idem ſcelus coeuntium, vel facinus ſuſcipientium. Scholiaſt. Demoſthenis, ἵνα μάθῃς τὸ συγκροτήματος τὴν μανίαν. Idem, ὅθεν ἐπάγει ὡς οὐκ ἀνεκτὰ ταῦτα τὰ συγκροτήματα, de Midia eiuſque aduocatis & teſtibus loquēs. Bud. Quintilianus dicit, Sine odio conflatos teſtes, ſine inuidia.

Συγκρότησις, εως, ἡ, Conſpiratio, Coniuratio. vt συγκρότημα paulo antè. Ioſeph. Quo ſignif. dicitur & συγκρητισμὸς & συμπνευσμός.

c.2. Ἀσυγκρότητος ſiue Ἀξυγκρότητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui conflatus ſeu coactus non eſt, οὐ συγκεκροτημένος: de exercitu aut copiis, quas cogere nō opus eſt, (aut quæ cogi etiā non poſſunt) ſed paratæ ſunt & in promptu. Thucyd. libro 8 pag. 293, Ἀθηναῖοι δὲ κατὰ τάχος καὶ ἀξυγκροτήτοις πληρώμασιν ἀναγκασθέντες χρήσασθαι, οἷα πόλεως στασιαζούσης, ſupplementis iis quæ aderant, ſeu in promptu erant. nec enim alia cogi ſeu conflari poterant. Schol. exponit ἑτοίμοις.

Σύγκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conflatus, Coagmentatus, Compactus. Apud Eurip. σύγκροτον ζεῦγος, conflatum connubium, vt dicitur ſocietas conflata.

¶Κρόταλον, ου, τό, Crepitaculum: inſtrumētum quod pulſatum manu, crepitabat. Columella, Crepitaculis æreis aut teſtarum ſonitu terreatur. Martialis libro 14, in epigramm. de crepitaculo, Et quatiat tenera garrula ſiſtra manu. Schol. Ariſtophanis dicit κρόταλον propriè eſſe τὸν σχιζόμενον κάλαμον καὶ κατασκευαζόμενον ἐπιτηδὲς ὥστε ἦχον εἴ τις αὐτὸν δονοίη ταῖς χερσί, καθάπερ κρότον ἀποτελοῦντι. Euſtathius autem κρόταλον eſſe dicit σκεῦός τι ἐξ ὀστράκου τυχὸν ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ὃ ἐν χερσὶ κρατούμενον θορυβεῖ. Cælius Rhodig. libro 19, cap. 4, quum locū ex Ariſtoph. ſchol. citatum interpretatus eſſet, Inueni (inquit) qui κρόταλον intelligant inſtrumentum muſicum quo in deorum cæremoniis vtatur Ægyptii, & à κρούω inflectant, quod Pulſo eſt: quãuis non deſint qui pro plauſtro reſonanti accipiant. Quidā annulū interpretantur ex ære q. ferreo quatiatur baculo. vnde illud ex poetica officina, Coppa Syriſſa caput Graia redimita mitella, Criſpū ſub crotalo docta mouere lat⁹. Hæc ille. Sipōtinus autē dicit eſſe inſtrumentum quod manu pulſatur, laminis quibuſdam ex ære rotundis ſonitum ex eo reddentibus. Dioſc. l. 2 Epigr. — τὰ δὲ πάλαι ταῖς γνηθῶ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλεν. Meminit & Protagorides Cyzicenus apud Athen. l. 4, vbi de organis muſicis ſermo eſt. Vtitur eodem vocabulo & Cic. quū ait, Neq; collegæ tui cymbala ac crotalaſugi. ‖Κρόταλον et Κρόταλος quoq; maſculino gen. teſte Suida, dicitur de homine garrulo & loquaci, vt Martial. dicit Garrula ſiſtra. Euſtathio eſt στωμύλος καὶ παρὰ τὸ δέον ἐν λαλιαῖς ὀχληρός: Suidæ autem & Ariſtoph. ſchol. εὔγλωττος καὶ εὔστομος. Sed rectius Euſt.

Κρόταλον igitur (ait B.) appellabat hominē loquacē & in foro obſtrepentē, verba immodicè fundentē & voce exaudibili. Quod genus ſignificare voluit Iuuenal. quū inquit in 6, — nec cauſidicus nec præco loquatur, Altera nec mulier. verborū tanta cadit vis: Tot pariter pelues & tintinnabula dicas Pulſari. Ariſtoph. Nub. στρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. Aliquanto pòſt, εὑρεσιεπής, περίτριμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τύμη. Ariſtoph. ſchol. accipit etiā pro homine verſuto & vafro, vt ſuprà in τὸ λύκροτος dictū eſt. Vide & verba Euſt. apud Bud. p. 1069 in κροταλίζεσθαι.

Κροταλίζω, Crepitare facio: idem quod κροτέω. Il. λ, — ἵπποι Κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Ἡνιόχους ποθέοντες. pro quo ſuprà Κείν' ὄχεα κροτέοντες, de equis, auriga excuſſo, rapido curſu concitatis & currum magno cū crepitu per cāpū trahentibus. ‖Κροταλίζω, Plaudo, Plauſu cōprobo & excipio, vt etiā κροτέω ſuprà. Alciphr. Ep. ἡ αὖ κροταλίζειν τὸ θέατρον. Exiſtimo tamē (inquit B. p. 1069, quum κροταλίζεσθαι idem eſſe dixiſſet quod κροτεῖσθαι, & locū ex Athen. protuliſſet) κροταλίζειν magis ſignificare Riſu effuſo excipere, quàm plauſu proſequi, mot⁹ autoritate Euſtathii, qui ait κροταλίζειν ἐπὶ γέλωτι λέγεσθαι. Verba Euſt. apud eū quære. Sed pro Plaudo ſiue Plauſu excipio (vt ipſum κροτῶ) accipitur apud Athen. l. 9, ὅσοι οὖν τότε παρουσίας οὗ ἤκοισι τὸ παροίκιον, διωχοῦντας οἱ δὲ λοιποὶ κροταλίζουσι μετὰ χαρᾶς. Et l. 14, κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν. Et l. 11, τοιαῦτα εἰπὼν ὁ Πλούταρχος καὶ ὑπὸ πάντων κροταλισθείς. Idem, ταῦτα εἰπὼν ὁ Καιύκλος, ἐπὶ μὴ ἐκροταλίσθη, θυμωθείς, id eſt ἐκροτήθη, plauſu except⁹ eſt. Vide Κροτέω.

Κροτάλια, τά, Plin. lib. 9, cap. 35, [Proceriores margaritas] elenchos appellant, faſtigiata longitudine, alabaſtrorū figura in pleniorem orbem deſinentes. Hos digitis ſuſpendere, & binos ac ternos auribus, fœminarum gloria eſt. Subeunt luxuriæ eius nomina & tædia exquiſita perditiore portatu: ſiquidem quum id fecere, crotalia appellant, ceu ſono quoque gaudeant & colliſu ipſo margaritarum.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, Tempus, τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ, ὠτὸς καὶ κορυφῆς, vt Euſtath. ex Ariſt. definit. Κρόταφοι, Tempora: (inquit Gorr.) ſunt duo oſſa cranii, vtrinq; ſingula ad aures ſita, trilatera: parte ſuperiore ſuturis λεπιδοειδέσι, poſteriore, laterum τῆς λαμβδοειδοῦς additamētis: anteriore, ſutura quæ cranio & oſſi σφηνοειδεῖ cōmunis eſt, terminatur. Vide plura apud eundem. Sunt qui κρόταφος dictum velint παρὰ τὸ κροτεῖν περὶ τὴν ἀφήν: quia pulſus venarum ibi euidens eſt. alii παρὰ τὸ κηρύσσειν τάφον. quoniam Theocr. dicit, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Παῖδες Γηραλέοι. Vide Κόρση. ‖Κρόταφος Suidæ eſt etiam τοῦ βιβλίου τὸ ὄπισθεν. vnde Πολιοκρόταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cana habens tempora. Epithetū hominum apud Homer. ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντεῦθεν αἱ πολιαὶ ἄρχονται, τῷ εἶναι τὰ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπισθίων ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα, vt Alex. Aphr. lib. 1 probl. docet. Il. θ, Παῖδας περιξείους πολιοκροτάφους τε γέροντας. et Κροταφίτης, ου, ὁ, vt κροταφῖται μύες apud Galen. Muſculi temporales.

Κρουνός, οῦ, ὁ, Scatebra, Saliens. i. Fōs aquæ ſaliēs. κρουνοὶ Euſt. ſunt αἱ ἀρχαὶ τῶν χειμάρρων ποταμῶν, ſicut πηγαὶ αἱ τῶν ἀενάων. ſeu (vt alibi ſcribit, etymologiam etiam addens) πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὀρέων καταρρέουσαι μετὰ κρότου, ſcatebræ aquarum in mōtibus cum ſtrepitu quodam defluentes. alibi κρουνοὺς dictos tradit παρὰ τὸ κρούειν, id eſt ῥέειν κρότῳ, ἤγουν κρουσμῷ καὶ ψόφῳ. Eſt igitur κρουνὸς ſcatebra vbi aqua cum ſtrepitu quodam proſilit. Il. χ, v. 147, Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Et verſu 205 de eiſdem

ſcaturiginibus, Ἀλλ' ὅτι δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρου-νοῖς ἀφικοντο. Il. λ. ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρας. Ex quibus exempl. patet nō tam de torrentium ſcatebris dici quàm etiã de fluuiorum perennium fontibus ſalientibus. Sed & de aliis ſcatebris & riuis dicitur. Athen. l. 4, ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτῆς κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. ‖Item Lauacrum, Locus vbi lauant. v. l.

C. Κρουνοχυτρολήραιον, ου, τὸ, Nugator, Garrulus. φλύαρος. Ariſtoph. Eq. Ἀληθὲς ὦ κρουνοχυτρολήραιον εἶ. vox cōpoſita ex κρουνὸς (quo ſignificatur τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον) & λῆρον (.i. τὸ μάταιον) & χύτρα, quæ ἀναίσθητος eſt. vt ſignificet Stultè & inſipidè loquacem. id. n. ſchol. tradit.

C. Δωδεκάκρουνος, ET Ἐννεάκρουνος, Duodecim vel nouē ſcaturignes habens, Qui è nouē ſcatebris aquã fundit, Habens nouem fiſtulas è quibus aqua proſilit. Vtrunque epitheton fontis cuiuſdã Athenis à duodecim & nouē fiſtulis è quibus aqua ſaliebat. Vocabatur & καλλιρρόη.

Κρουναῖος, α, ὁ, vt κρουναῖον ὕδωρ, Aqua è ſcatebris ſaliens, Aqua ex fonte ſaliente, vt φρεατιαῖον, πηγαῖον. Ariſtot. Meteorolog. 2.

Κρουνηδὸν, Inſtar ſcatebræ ſeu fontis ſalientis. Philo De vita M. l. 1, ταῖς δὲ ἀναπτυσσομέναις φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις, κρουνηδὸν αὐλοῖς ἀκοντίζειν αἵματος, rapidos cruoris ſalientes emittere. Aliquanto pòſt, κρουνηδὸν ἐκχεῖται, ſalientis modo effunditur.

Κρουνίζω, In ſalientis modum effundo. Dorotheus apud Athen. l. 11, de poculis quibuſdam quæ ῥυτὰ appellantur ἀπὸ τοῦ ῥέω, ſcribit, κέρασιν ὅμοια ἐστὶ, διατετρημένα δ' ἐστὶ, ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν ἐκπίνουσι. Et paulo antè ex Diphilo, Καὶ τὸ ῥυτὸν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία Πίνειν δεήσει σήμερον πρὸς κλεψύδραν Κρουνιζόμενον, bibentem vinum inde effuſum velut ex ſalientibus. VNDE Κρούνισμα, Idipſum quod inſtar ſalientis effunditur. idē quod κρουνισμός. In Epigr. κρούνισμα μελισσαῖς.

C. ΚΑΤΑκρουνίζω, Inſtar ſalientis deorſum fundo. Galenus libro 13 Methodi, εἰ δ' ὑγρὸν εἴη τὸ προσφερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἷον καταχρουνίζοντες, in ſalientis modum fundentes. Bud.

ΚΡΥΌΣ, εος, τὸ, Frigus, Algor, Rigor. Herodianus κρύους τε καὶ θάλπους καταφρονεῖν, ποταμοῖς τε πηγνυμένοις πατεῖν. Lucianus in Lex. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. Pro gelu etiam poni putat Budæus. vnde dici κρύσταλλον. Schol. autem Ariſtophanis videtur indicare κρύον appellatum fuiſſe ἰδιωτικῶς ſuo tempore τὸν κρύσταλλον, in quodam loco Comm. in Nubes. Cæterùm κρύος quaſi κροῦος dictum putat Etym. παρὰ τὴν κροῦσιν τῶν ὀδόντων τὴν γινομένην ἐν τῷ κρύει, id eſt ψύχει. (afferēs & aliam deductionem multo remotiorē, videlicet à κρατῶ) Idē κρυμὸς à κρύπτω deriuat, vt à præt. paſſ. κέκρυμμαι dictum ſit κρυμὸς quaſi κρυμμός. Ego autem puto κρυμὸς à κρύος fieri, quæcunque ſit huius deriuatio: licet κρύος habeat υ breue, at κρυμώδης à κρυμὸς habeat υ longum apud Dionyſium in poemate De ſitu orbis.

Κρυερὸς, Frigidus, Algidus. Herodianus lib. 1, τὴν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου ὥραν κρυεράν τε ἀεὶ καὶ συνεχῆ. Et κρυεροῦ Ἀΐδαο apud Heſiodum, Frigidi Plutonis, quòd corpora mortuorum frigida ſint. Sed κρυερὸς eſt etiam Horrendus ſeu Horribilis, aut Horrorem incutiens, Dirus, itē Triſtificus. quibus exponi modis poteſt & in illo Heſiodi loco: ſicut apud eundem Ἄρης κρυεροῖο, redditur Diræ Cladis. Homerus Odyſſ. δ, — αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Homerus (inquit Euſt.) gaudere quidem, vocat ἰαίνεσθαι, vt χαλκὸς ἰαίνεται πυρί: at ῥιγεδανὸν & κρυερὸν appellat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν.

Κρυόεις, εντος, ὁ, poetis idem quod proximè præcedens κρυερός. Ab Homero φόβος (id eſt metus) κρυόεις dici putatur [illegible] Iliad. Θεσπεσίη ἔχε φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη) quoniam qui metu ſunt perculſi, συγκρούουσι τοὺς ὀδόντας. Apud Heſiodum ἐν πολέμῳ κρυόεντι. Apud Apoll. κρυόεσσα θάλασσα.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, Glacies, Gelu. Dictũ quidã putãt à κρύος & στέλλομαι, κρ συστέλλομαι, vt ſit τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συσταλμένον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciē cōcreſcit. ſed συσταλμένον durum eſt hac in ſignific. Hom. Od. ξ, — αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. (ita enim legit Euſtathius quoque, non περιτρέφετο) At Il. χ, non vtitur hac voce ſine adiectione, ſed adiungit ἐξ ὕδατος, in hoc verſu, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. vbi Euſtathius annotat εὖ συνεπικουρεῖσθαι καὶ τὴν ὕαλον, addique ἐξ ὕδατος ad differentiam τοῦ ἄλλως πηκτοῦ ἐξ ἀναθυμιάσεως. Thucyd. lib. 3, κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει. Plut. De primo frigido, ὅθεν ἤ μὲ ἐν βάθει γῆ πάγος ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν, καὶ κρύσταλλος ἅπασα. Luc. De hiſt. ſcribenda, τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ‖Κρύσταλλος, Cryſtallus lapis. Dionyſius De ſitu orbis, pag. 116 editionis patris mei, Τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον. vbi Euſt. annotat, ὅτι καὶ λίθου εἶδος ὁ μεταλλευτὸς κρύσταλλος, καθὰ καὶ ὁ μάργαρος. Idem pag. 116, de Caſpio mari, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν [illegible]. vbi Euſt. habet, φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν. Affertur & ex Epigr. pro lapide, genere fœm. Sciendum eſt autem inueniri & Κρύσαλος vnico λ. ſed Euſt. duobus ſcribit, ſicut & illa quæ allata fuit etymologia, duo flagitat. In v. l. habetur ET Κρύσταλλον neutro genere pro glacie.

C. Κρυσταλλοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Cryſtalli ſpeciem præ ſe ferens, Cryſtallo ſimilis. τὸ κρυσταλλοειδὲς ὑγρὸν, Alex. Aphrod. Cryſtallinus humor, Humor oculi duriuſculus, puriſſimus & pellucidiſſimus: ſic dictus à ſimilitudine cryſtalli, ſiue eo nomine glaciem ſiue cryſtallum propriè dictũ intelligamus. nã & mediocriter durus eſt, & exquiſitiſſima præterea puritate, pelluciditate, claritatéque perſpicuus. Gorr.

C. Κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, ex Eurip. Flatus glacie cōcreti, In v. l. Flatus congelantes.

C. Ἀκρύσταλλος, ου, ὁ & ἡ, Glacie carēs, Non glaciatus.

Κρυσταλλώδης, εος, ὁ & ἡ, Cryſtalli ſpeciem præ ſe ferens. Itē, Glacialis, in v. l.

Κρυσταλλόω, ῶ, In cryſtallũ verto, ſeu glaciē, Cōglacio, Gelu cōcretũ reddo. A cuius paſſiuo κρυσταλλοῦμαι eſt κρυσταλλωθέντα apud Philonem, Gelu concreta, Conglaciata.

Κρυστάλλινος, Cryſtallinus, Cryſtalli puritatem & pelluciditatem habens.

Κρυσταλλίζω, Cryſtalli pelluciditatem ſeu ſplendorem imitor. vt λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι, Apoc. c. 21.

¶ΚΡΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, idē quod κρύος, Frigus, Algor. Et Rigor hyemis, vt B. exp. apud Philoſtr. Idē affert ex Alciphr. ἐκ τούτων πῦρ ἀνάψαντες, τὸ παρὸν τοῦ κρυμοῦ παραμυθούμεθα. De deriuatione autem huius nominis dixi in Κρύος.

Κρυμνὸς Heſych. pro eodem.

Κρυμώδης, εος, ὁ & ἡ, Frigidus, Algidus, Gelidus. Dionyſ. De ſitu or. p. 116, Κεῖνη δ' αὖ ποταμοῖο παρὰ κρυμώδεας ὄχθας, vbi obſerua υ produci. Et κρυμώδης πυρετὸς, Febris cōtinuæ ſpecies & ardentis, accenſæ eryſipelate circum pulmonē cōſiſtente, quemadmodũ teſtatur Aet. l. 5, c. 89. Gorr.

Κρυμαλέος, idem. Affertur autem ex Eratoſthene de duab. extremis zonis loquente.

ΚΡΥΠΤΩ, Fut. ψω. Præt. υφα, Abſcondo, Abdo, Occulo. Item Tego. Homerus Iliad. θ, verſu 272, — ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ. (ſed hoc à Κρυπτάσκω eſſe putatur) Heſiodus Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Et paſſ. præteritum apud eundē, in Diebus, Αἳ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα πασαρέοντα Κεκρύφαται. Sophocles, ὑφ' αἵματος κρυφεὶς, Abſconditus. (Affertur autem ET Κρυβεὶς pro eodem, ex quo aduerbiũ Κρύβδην ſeu Κρύβδα) Herodian. libro 8, Ἰταλῶν μηδὲ ταῖς δυσχωρίαις πεποιθότων, ἔνθα ἢ κρύπτειν ἑαυτοὺς καὶ σώζειν ἐδύναντο. Idem libro 3, καὶ ἔν τινι προαστείῳ κρυπτόμενος. Dicitur etiam κρύπτω γῇ, vel κατὰ γῆς, vel εἰς γῆν, itidémque cum aliis nominibus. Thucyd. libro 2, ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ. Plutarch. Camillo, λίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι. Vt autem κρύπτειν εἰς γῆν, ſic κρύπτειν εἰς καλύβην dicitur: quod apud Thucydidem extat. ‖Κρύπτειν apud Ariſtotelem, Argumentari ita vt fallamus & lateamus eum quicum diſſerimus, quò euaſuri tandem ſimus. Vide Bud. pag. 325.

Κρύπτω, vel Κρύπτομαι, Celo. Herodianus libro 2, κρύψαι τε τὸ γινόμενον βουλόμενοι. Demoſth. συνοικεῖ δὲ ἡ γυνὴ

φανερῶς, καὶ οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Sæpe autem & A cum accuſatiuo perſonæ. vt apud Lyſiam, ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Et apud Græcos Bibl. interpretes, Regum lib. 1, cap. 3, κρύψω ἀπ' αὐτοῦ τοὺς λόγους. qua conſtructione non dubitauit vti Synesius, epiſt. 57, ἣν μέχρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός. Et paſſiuè κρύπτεσθαι, Celari. Exponitur & σιωπᾶσθαι à ſchol. Thuc. id eſt Taceri.

Κρύψις, εως, ἡ, Occultatio, Abſconſio. Sed præter notam ſignificationem (vt docet Budæus) ſignificat etiam ar- B tẽ quandam & ſolertiam diſputandi, ac τὸ προςδιαλεγόμενον captandi, & τῇ ἐπαγωγῇ irretiendi. Et κρυπτικοὶ, huius artis periti. qualis eſt apud Platonem Socrates, & Cicero in Tuſculanis. Alex. in Topic. librum 8, κρύψις δέ ἐστι μέθοδος δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. Et κρυπτὸν dicitur quod ſic captioſe intenditur, id eſt προτείνεται. Idem Alex. κρυπτὸν δέ ἐστι τὸ ὅταν ἀπάγῃ τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως. id eſt, quod auocat reſpondentem ab animaduerſione & cautione in reſpondendo.

Κρυπτὸς, ὁ, Abditus, Occultus, Clandeſtinus. Herodianus C libro 5, καὶ τῆς τε Παλλάδος τὸ ἄγαλμα ὃ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σέβουσι Ῥωμαῖοι. Et libro 7, τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα. Ibidem, τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος. Apud Homerum autem Iliados ξ Euſtathius vult κρυπτὴν κληῖδα vocari vel τὴν ἔνδοθεν κλείουσαν τὰς θύρας, καὶ οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, vel τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι. Vide & in Κρύψις. AT VERO Κρύπτη, Teſtudo ſubterranea, (& q. d. abdita) à qua dicta eſt Cryptoporticus. Bud. In vulg. lex. annotatur videri Vitruuium nomine illo D cryptoporticum ſignificaſſe, quum ſcripſit, In ædibus cryptæ, horrea, apothecæ. In iiſdem exponitur Locus abditus & concameratus: & affertur ex Iuuen. pro ſubterranea cauerna fornicata, Et ſolitus mediæ cryptam penetrare ſaburræ.

Κρυπτάδιος poetis idem quod κρυπτὸς, Abditus, Occultus, Clandeſtinus. vt Homero κρυπταδίη φιλότης, (Iliados ζ, κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι) Clandeſtina venus. quæ ab elegeiographis Latinis appellatur Furtiua venus. Idem Iliados α, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, clandeſtina agitanti & uoluenti E animo.

Κρυπτικὸς, (q. d. Occultatiuus, ſeu Occultatorius) Occultãdi ſeu celandi aut fallendi peritus. Et κρυπτικὸν, Quod eſt comparatum ad fallendum, ſeu Cui ineſt quædam fallendi vis. Vide in loco Alexand. Aphrodiſæi, quem Budæus affert Comment. pag. 325. ITEM Κρυπτικῶς, aduerbium, q. d. Occultatiuè, ſeu Occultatoriè. id eſt Cum quodam ad occultandum & fallendum artificio, Captioſè. vt κρυπτικῶς πυνθάνεσθαι Ariſtot. Itidem F ab Alex. Aphrod. dialecticus κρυπτικὸς dicitur eſſe ὁ κρυπτικῶς ἐρωτῶν.

Κρύβδην, ET Κρύβδα, Occultè, Clàm. Homerus Odyſſ. λ, κρύβδην & ἀναφανδὰ inter ſe opponit. Apud eundem Iliad. σ, κρύβδα cum genitiuo, (vt Lat. dicitur Clã me) Κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Eſt autem hoc κρύβδα poeticum, at κρύβδην in vſu eſt & proſæ ſcriptoribus, ac inter alios Demoſtheni.

Κρύφα, ET Κρυφῇ quoque interdum, ITEM Κρυφηδὸν apud Homerum (qui ei opponit ἐμφαδὸν) Occultè, Clàm, Clanculum. Plutarch. ad Coloten, οὐδὲ κρύφα καὶ δι' αἰνιγμάτων. A Thucydide κρύφα & φανερῶς oppo- G nuntur: ab eodem verò & cum genitiuo ponitur, libro 1, οἱ δὲ ὑπέσχοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων. Plutarchus Quæſtion. Rom. διὰ τί τὸ κρύφα καὶ λάθρα, ΚΛΑ'Μ. At Κρυφῇ rarius eſt. Extat certè in epiſtola Pauli ad Epheſ. cap. 5, τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν. vbi vetus interpres non vertit Occultè, ſed In occulto. Inuenitur autem & Κρυφῇ cum η habente ι ſubſcriptũ, ſed in nullo noſtrorum veterum exemplarium memini me hanc ſcripturã obſeruaſſe: nec verò quẽ locum habere hîc poſſit intelligo. HINC Κρυφαῖος ET Κρύφι- H ος, Occultus, Abdit⁹, Clãdeſtinus, Latẽs. Et Κρυφαῖος quidẽ ἀναλογώτερον (vt ita dicã) deriuationẽ habet à κρύφα, minus tamen eſt vſitatum, & quidem in ſoluta oratione præſertim. Κρύφιος autem vtriſque ſcriptoribus cõmune eſt. Sophocles Aiace, pagina 53 meæ editionis, — κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής. At κρύφιος frequentius eſt, vti dixi. vt κρύφιοι ἔρωτες amores clandeſtini, (qui & furtiui, vt opinor, dici poſſunt, eadem forma qua furtiua venus ab elegeiographis poetis) apud Muſæum initio poematii quod τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον inſcribitur, Εἰπὲ θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων. hic enim eſt primus poematii illius verſus, qui falſò veteri illi Muſæo tribuitur, vt docui in mea editione variorum poematum, cui titulum dedi, Poetæ Græci principes heroici carminis. Herodianus libro 8, προύπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν. Budæus κρύφιον capite 1 & 2 Maccab. pro loco abdito poni ait. Idem affert & τὸ κρύφιον ſubſtantiuè ex Dionyſio Areop. τὸ κρύφιον τοῦ θεοῦ.

C. ἈΠΟκρύπτω, item Ἀποκρύπτομαι, Abſcondo, Occulto. Iſocrates ad Demonicum, ἄτοπον γὰρ τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν. Vbi nota iungi hoc verbum cum ἐν. at in ſequenti loco Xenophontis, cum εἰς, in Hipparchico, τοὺς δ' εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτων, κλέπτοις ἂν τοὺς ἱππέας. Aliquando autem ſimpliciter cum accuſatiuo ponitur tam ἀποκρύπτω quàm ἀποκρύπτομαι ſicut & Abſcondo vel Occulo: interdum cum accuſatiuo ſolùm, interdum cum In. vt Abſcõdo in angulo. Iſæus, καὶ εἰ πόλις δεῖται χρημάτων, μηδὲν δεῖ ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Sic apud Demoſthenẽ οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν. Vbi obſeruandum præteritum paſſiuæ vocis, pro quo ſæpius vſurpatur aoriſtus medius. Homerus Odyſſ. ρ, Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν Οὐλομένην. id eſt (ſecundum Euſtathium) ἀνεξέλεγκτον εἶναι. ἐκφαίνει γὰρ ἑαυτήν.

Ἀποκρύπτομαι, cum duobus accuſatiuis, Celo. vt οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε, apud Plutarch. in Romulo, Nihil te celabo. Plato in Apologia, ταῦτ' ἐστὶν ὑμῖν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τἀληθῆ, καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω, οὐδὲ ὑποστειλάμενος. Sic dicitur ἀποκρύπτομαί σε τὸ ἀπόρρητον, Celo te arcanum. Nõnunquam autem inſeritur præpoſitio πρός. Iſocrates in Buſir. encomio, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἀποκρύψασθαι. Sic Plutarchus in Numa, ἀπεκρύπτοντο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς. Interdum vnus tãtũ accuſatiu⁹ ponitur, vel rei vel perſonæ, & alter ſubaudiẽdus relinquitur. Lyſias, οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, ἅπαντα διηγήσομαι. Interdũ verò neutrum addunt, ſed ex præcedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ſubaudiendum lectori vtrunque relinquunt. vt in hoc loco Demoſthenis Philipp. 2, τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. pro καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι οὐδὲν τῶν ἀληθῶν ὑμᾶς, aut etiam πρὸς ὑμᾶς. Reperitur verò & cum alia quadam mira conſtructione, apud Lyſiam (ſi eius locus mendo caret) videlicet cum accuſatiuo, & præpoſitione περὶ habẽte ſuum genitiuum, & cum infinitiuo, in Areopagitico, οἱ δὲ γείτονες οὐ μόνον ἀλλήλων ταῦτ' ἴσασιν ἃ πᾶσιν ὁρᾶν ἔξεστιν, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι, καὶ περὶ ἐκείνων πυνθάνονται. Quem locum Budæus citat inter exempla verbi ἀποκρύπτεσθαι ſignificãtis Celare. Si tamen ita vertamus ad verbum, Sed etiam de quibus celamus neminem ſcire, qualis hæc interpretatio fuerit? Fortaſſe ferri poſſet hæc quæ eſt paulo liberior, Quæ ita celamus vt ne vnum quidem ea ſcire velim⁹. Sed mihi quidem fit veriſimile poſt εἰδέναι omiſſum eſſe βουλόμενοι participiũ: quod ſi verũ ſit, ἀποκρύπτεσθαι ibi iũgi infinitiuo, falſum fuerit. Eſt autem περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα pro ἃ ἀποκρυπτόμεθα. At verò ex Thucydide citatur ἀποκρύπτεσθαι infinitiuo iunctum apertè cum particula μὴ, ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, quod ita interpretantur, Occultabat, ne per voluptatem facere videretur. Sed locus expendendus eſt. fortaſſe enim Diſſimulabat verti poteſt. Certè τὸ ἀποκρύπτομαι τὴν πενίαν videtur planè eſſe quod Cicero dicit, Non obſcurè fero meam paupertatem. Alicubi etiam Obſcurè ferre & Diſſimulare copulat. Et quod idem dicit Non obſcurè, à Demoſthene dicitur οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, in oratione aduerſus Timocratem, τοῦτο τοίνυν οὑτοσὶ Τιμοκράτης ἀναιδῶς καὶ οὐδὲν ἀποκρυψάμενος τε ποίηκε.

A Id eſt, Iſtud enim hic Timocrates impudenter & non obſcurè fecit. Quanquam hoc quidem loco fortaſſe aliquis malit οὐδὲν ἀποκρυψάμενος aliter interpretari, quòd poſt Impudenter, non videatur ſatis eſſe ſignificans Non obſcurè. Quidam vertunt, Nihil celans: non aptè, meo iudicio. Sed hoc prætereundum ſilentio non eſt, malè in omnibus vulgatis editionibus Demoſthenis quas videre mihi contigerit, legi hìc οὐκ ἀποκρουσάμενος pro οὐδὲν ἀποκρυψάμενος. Vnde non mirum eſt multos in hoc loco ſe torſiſſe, participii ἀποκρουσάμενος ſignificationem inueſtigantes.

B Ἀποκρύπτω actiua etiam voce pro ἀποκρύπτομαι, id eſt Celo, (quæ ſignificatio præcedēte annotatione tractata fuit) reperitur apud Iſocratem in Panath. οὐ γὰρ ἀποκρύψαιμι τἀληθές. Niſi fortè ſcriptum reliquit Iſocrates ἀποκρυψαίμην.

Ἀποκρύπτω, Obſcuro. Plato in Apol. Socratis, καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Verto autem ἀπέκρυπτεν, Obſcurabat, eo ſenſu quo dicunt Latini, vitium aliquod in homine virtutem eius obſcurare. id eſt Obſtare quominus conſpicua ſit.

C Item Ἀποκρύπτω, Obſcuro, id eſt Splendore præſto & antecello, vt tradit Budæus, citans ex Gregorio De Theologia, πλέον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους. id eſt, Luce alias & fulgore obſcurans. Cicero De finibus libro 3, Obſcuratur, obruitur & interit ſplendore virtutis & magnitudine omnis iſta rerum in corpore æſtimatio. Verti etiam poteſt, Aliarum luminibus obſtruens, vt interpretatur Budæus, actiua voce tātùm dici ſcribens. Cicero in Bruto, Sic Catonis luminibus obſtruxit hæc poſterorum exaggerata altius

D oratio, id eſt τὴν Κάτωνος λογιότητα ἀπέκρυψεν.

Ἀποκρύπτω, Vinco, Supero, vt à B. redditur alicubi: vbi tamē & per Obſcuro fortaſſe verti itidē poteſt. eodē ferè modo quo in vernaculo ſermone vſurpamus verbum *Effacer*, id eſt delere. Rem enim quæ pulchritudine aliam longè ſuperat, dicimus eam delere. Habet autem Delere maximè affinem ſignificationem cum verbo Abſcondere, quod propriè ſignificatur verbo ἀποκρύπτειν. Baſil. Hom. 9, αἱ δὲ προγνώσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῶν περὶ τὴν

E ἀέρος μεταβολῆς ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; id eſt, Quam humanam intelligentiam & prudentiam non ſuperant? vt vertit Bud. qui citat & hunc Ariſtidis locum in Panath. vbi de inſolentia minarum Xerxis loquitur, καὶ οὐκ ἐνίκησε μὲν οὕτως ἀήθη καὶ ὑπέρογκα καὶ φθόνου μείζω, ἐπελθόντος δ' ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς. hoc eſt, Vicit & ſuperauit opere id quod verbo minatus erat, vt idem reddit. Poteſt etiam fortaſſe non malè verti Obſcurauit. Præſertim verò in loco Baſilii ἀποκρύπτουσι, nihil videtur obſtare quominus aliquis

F interpretetur Obſcurant, eo ſenſu quo minora maioribus obſcurari dicuntur.

Ἀποκρύπτω, Contego, Operio. vt apud Ariſtid. de Xerxe, ἔφη γὰρ ἵππῳ τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψειν. nam quum terra re aliqua eſt operta, tunc eius ſuperficies oculis noſtris abſcondita eſt.

Ἀποκρύπτω τὴν γῆν vſurpatur à nauigantibus longè alio ſenſu quàm in proximè præc. loco poſitum ſit. videlicet pro Terram videre deſino, A conſpectu terræ auferor. Nam quum ita in altum auferimur vt terram

G videre deſinamus, tunc eam veluti abſcondimus, & ab oculis noſtris remouemus. Quod Græcum loquendi genus imitari volens Virg. dixit Æn. 3, Protinus aerias Phæacum abſcondimus arces. Noſtrates dicunt *Nous les perdons de veue*. q. d. Amittimus earū aſpectū. Contrà autē terrā eam quā cernere incipiunt, (quod eſt ἀναφαίνειν apud Lucā) dicunt ſe diſcooperire. nā hoc ſonat noſtrū *Deſcouurir*, quaſi illam ἀποκεκρυμμένην (.i. tectā ſeu opertam, eo ſenſu quo ab Ariſtide vſurpari modò dictum

H eſt) retegeremus. Syn. in ep. ad Euoptium, ἔπειτα δὲ ὁ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ ταχὺ μὲν τὴν γῆν ἀπεκρύψαμεν, ταχὺ δὲ τῶν ὁλκάδων ἦμεν τῶν διαρραμένων. i. B. interpr. A quo vento confeſtim ita ablati in altum ſumus, vt nec terram videremus, [illegible] terra videremur. Sic Plato in Prot. φθάνει εἰς πέλαγος τῶν λόγων ἀποκρύψαντα γῆν. Libanius in quadā declam. ὡς δὲ γῆν ἀποκρύψαντες, πλάνης διεδεχόμεθα. Pro eodem dicitur & γῆν ἀφαιρεῖν, item διαβαίνειν, & ὑπερβαίνειν, vt annotat B. Porro dicimur etiā homines ἀποκρύπτειν, quum longius prouehimur q vt eos cernere poſſimus. Luc. ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφευγόμεθα, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους. ἐπεὶ δὲ ἀπεκρυψάμεθα αὐτοὺς, ἰώμεθα τοὺς τραυματίας. Id eſt, Vbi verò è proſpectu eorum euaſimus, vt vertit Budæus.

Ἀπόκρυψις, εως, ἡ, Abſconſio, Occultatio.

Ἀποκρυφή, ῆς, ἡ, Latebra, Latibulum, apud Dionyſium Areopagitam.

B Ἀπόκρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Occultus, Abſconditus, Arcanus. vt ἀπόκρυφα βιβλία, Arcani libri apud Suidā in Pherecyde, ἤσκησε δὲ ἑαυτὸν κτησάμενος τὰ φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Sed & libri quidam Bibliorum vocati fuerunt ἀπόκρυφοι, quaſi occulti, quòd nimirum non palàm omnibus proponerentur, nec in templis vti illis liceret. Sunt tamen qui alia de cauſa ſic vocatos exiſtiment. Vide Hieronymum & alios ſcriptores eccleſiaſticos.

C C. ἘΓκρύπτω, idem quod κρύπτω, Abſcondo, Occulto. (Sonat tamen quaſi dicas Inocculto, id eſt Intus occulto) Sic autem ἀποκρύπτω & ἐπικρύπτω pro ſimplici: niſi quis velit præpoſitionem hìc quoque vehementiæ aliquid addere ſignificationi. Exponitur & Intego, ſeu Tego. Hom. Od. ε, v. 488, Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Matth. 13, ζύμῃ ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, q. d. Occultatitius panis, vel Abditiitius. ſed exponitur Subcinericius à Budæo quoque, in hoc Luciani loco, ὁ δὲ ἀπέδυ πλείως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος ὤν, ἐξῄει. Affert & ex Græc. Bibl. interpr. Ezechielis capite

D 4, καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι. Athen. libro 3, loquens de pane quodam qui ἀπανθρακὶς dicitur, ἔοικε δὲ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. At in vulg. lex. affertur & ex Num. capite 11, ἐποίουν ἐγκρυφίας, & exponitur Tortulas.

Ἐγκρυφιάζω, idem quod ἐγκρύπτω. ex Ariſtophane in Equitibus, Πολὺν δὲ πολλῷ με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθεις ἐγκρυφιάζων. quod ſchol. explicat ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων, item λανθάνων καὶ ἐκρύπτων ἑαυτὸν, dicens ἀπὸ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου du-

E ctam eſſe metaphoram.

C. ἘΠΙκρύπτω, idem quod κρύπτω, Abſcōdo, Occulo, ſeu Occulto. Herodian. lib. 1, τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτικῷ σχήματι. Item pro Celo, Diſſimulo, Obſcurè fero. Polyb. lib. 16, πρὸς μὲν τοι γε τοὺς ἐκτὸς ἐπειρᾶτο κατὰ πάντα τρόπον ἐπικρύπτεσθαι τὴν αὐτοῦ διάληψιν. Plut. εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα. id eſt, Spartiatas celare contēdentes clades ſuas, Bud. interpr. quod de iiſdem teſtans Pauſanias in Bœoticis, vſus eſt eodē verbo, vt videbis

F Comm. pag. 323, & p. 325, τὸ γράμμα τοὺς ἀνθρώπους ἐπικρυπτόμενον, genus ſcriptionis arcanum, quod homines fallit, & celat quid ſignificet. At verò apud Plut. in Pericle, alia conſtructione, ἐπικρυπτόμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὴν δεινότητα. vbi redditur, Apud vulgus nomine muſices tegens vim ſophiſticæ artis.

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ, Occultatio. Item Ænigmaticus ſermo. Vide Budæum pag. 325 ex Gregorio. Sic autem apud Syneſium in lib. De inſomniis, κοινὴν ἔχουσα πρὸς πάντα καὶ πρὸς τοὺς χρησμοὺς τὴν ἐπίκρυψιν.

G Ἐπικρυπτικός, ἡ, ὁ, q. d. Occultatitius, ſeu Occultatorius. In vulg. lex. exponitur etiam Vim habens occultandi, & ſubiungitur, Vnde ἐπικρυπτικὸν ἐπίρρημα, vt λάθρα. ſed hic ἐπικρυπτικὸν ſonat potius Significationem habens occultandi. Eſſe autem puto fictū à Gaza, aut alio quopiam recentiore grammatico vocabulum.

Ἐπίκρυφος, ου, ὁ & ἡ, Occultus. Idem quod præcedentia κρυπτὸς & κρύφιος.

C. ΚΑΤΑκρύπτω, Occulto, Diſſimulo, ſicut & præcedentia. Homerus Odyſſ. δ, verſu 247, Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε Δέκτῃ. Xenoph. Pædiæ 3, εἰς δὲ τὴν γῆν ὀρύττοντες

H τὰ σώματα, ὅπως ἕκαστος πλουτήσῃ, κατακρύπτειν. Ariſtoteles autem iunxit cum præpoſitione ὑπὸ, in libro De mundo, ὁ δὲ ὑπὸ γῆν κατακέκρυπται κατὰ τὸ νότιον κλίμα. Et aoriſt. 2 paſſiuus κατεκρύβην, ſicut & ἐκρύβην à ſimplici κρύπτομαι.

Κατάκρυψις,εως,ἡ,Occultatio,Diſſimulatio. A

ET Κακκρύπτω cum apud alios poetas,tum apud Heſiodum,per ſyncopen pro κατακρύπτω.

C.ΣΥΓκρύπτω, itidem pro ſimplici κρύπτω, Occulto,Celo. vel Concelo,vt Gell.loquitur: vtens itidem hoc compoſito Concelo pro ſimplici Celo.

Σύγκρυψις,εως,ἡ,Occultatio.

C.ΥΠΟκρύπτω,vel Υποκρύπτομαι,q.d.Suboccultο. In vulg.lex. exponitur etiam Occultè condo,Clanculum repono.Ibidem,ὑποκρυψάμενοι θεράπαιναν pro Subducentes ancillã. Item Diſſimulo,Celo. Xenoph.Anabaſ.libro 1, οὐ γὰρ φθονῶ τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ πειρώμενος χρῆσθαι τοῖς τῶν ὑποκρυπτομένων χρήμασι. Apud Æſchinẽ eſt potius Taceo,ſeu Reticeo,aut Subticeo,in orat.κατὰ Τιμάρχου,pag.23, vbi ſcribit, Ὅμηρος γὰρ πολλαχοῦ μεμνημένος περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως,τὸν μὲν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν φιλίας ὑποκρύπτεται. B

Υπόκρυψις,εως,ἡ,q.d.Suboccultatio.

ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι,F.ήσομαι, Acquiro, Comparo. Demoſth.Olynth.1,πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν,ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε.Sed quod κτᾶσθαι & φυλάττειν hîc dicit Demoſth.ab Iſocrate dicitur κτᾶσθαι καὶ διασώζειν. Legitur & κτᾶσθαι ἵππους apud Xenophontẽ.Et τιμὴν αὐτῷ καὶ δόξαν ἀείζωον κτώμενος apud Plat.Sed & εὔνοιαν κτήσασθαι,vt Lat. Beneuolentiam comparare: Iſocrat.ad Phil.τήν γε εὔνοιαν κτήσῃ τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Demoſth.autem Pro corona ſimul cum accuſatiuo εὔνοιαν iunxit & accuſat.δόξαν,ſcribens,ἐξ ὧν δόξαν,εὔνοιαν,παρὰ πάντων ἐκτᾶσθε. Sed dicimur κτᾶσθαι ea etiã quæ mala ſunt:vnde eſt κτᾶσθαι ἔχθραν apud Thuc.(oppoſitum præcedenti κτᾶσθαι εὔνοιαν) quod exponitur etiam Suſcipere inimicitiás. Et κτᾶσθαι συμφορὰν apud Plat. Comparare calamitatem,Accerſere ſibi calamitatem. Exponitur verò & Vexari calamitate. C D

Κέκτημαι, Acquiſiui,Comparaui, vel Habeo,ſeu Poſſideo. Xen.Pæd.8,λαβὼν ταῦτα πάντα,κέκτησο,καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς,Habe,vel Poſſide. Hinc κεκτημένος interdũ ſine adiectione pro Poſſeſſor,Dominus. Ariſtoph. initio Pluti,Δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ. Sic κεκτημένη,Domina,quo vtitur Luc.ſæpe. Et Plut.ἐκήρυξεν ἀφίστασθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς ἑαυτὸν ἐπ' ἐλευθερίᾳ καὶ γάμῳ τῆς κεκτημένης. E

Κέκτημαι interdum ſimpliciter pro Habeo. vt apud Lyſiam,τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Vbi Budæus κτῶμαι putat exponi poſſe non ſolùm Habeo,ſed & Exerceo. In vulg.lex.affertur itidem τέχνην κέκτημαι ex Platone De legibus pro Occupor arte. Sed & κτᾶται interpretatur Bud.ἔχει, id eſt Habet, in hoc Demoſthenis loco, τρία γὰρ τὰ μέγιστα ὀνείδη ὁ νόμος οὗτος κτᾶται,φθονερούς,ἀπίστους,ἀχαρίστους εἶναι δοκεῖν. Et ex Xenoph. κτῶνται pro ἔχουσι,vbi ſcribit, πολλοί γε δόξαν αἰσχρὰν κτῶνται διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀδυναμίαν,δοκοῦντες ἀποδειλιᾶν. F

Dictum fuit ET Ἔκτημαι pro κέκτημαι,vnde ἐκτῆσθαι apud Homerum Iliados ι,— οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. vbi Euſtathius annotat id eſſe Atticũ, necnon Ionicum, abiecta conſonante incrementi,ſicut & in εὔαδε,atque aliis. Vtitur certè & Herodotus non ſemel,vt ἔκτηνται ἱρόν,& ἔκτηνται ὄνομα, ſic & ἐκτῆσθαι & ἐκτημένοι. Abiici autem conſonantem dicit κακοφωνίας cauſa,id eſt δυσφωνίας. G

Ἐκτήθην paſſ.aliquãdo. vt ἃ ἐκτήθη apud Thuc.Quæ comparata ſunt,Quæ parta ſunt.

Κτῆμα,ατος,τὸ, Quod aliquis acquiſiuit, Quod aliquis acquiſitum poſſidet,Poſſeſſio. vt quum dicitur virtus eſſe κτῆμα ἀναφαίρετον. Et εἶναι κτῆμά τινος apud Plutar.καὶ ἀκτήμων,ἵνα μὴ κτῆμα ᾖς ἄλλου.Plurali numero κτήματα, Bona,Facultates,Opes,Quæcunque quis poſſidet.Homerus Iliad.γ,Κτήματά θ' ἑλὼν εὖ πάντα,γυναῖκά τε,οἴκαδ' ἀγέσθω.Et Odyſſeæ ξ,— κτήματα δαιδάλεοισι.Xenoph.Hellen.5,καταδέχεσθαι τοὺς φυγάδας,καὶ ἐκείνοις μὲν ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα,τοῖς δὲ τὰ ἐκείνων πριαμένοις,ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Apud Demoſthenem,λαμβάνεσθαι τῶν κτημάτων,In poſſeſſionem bonorum alicuius mitti,vertit Budæus. At in vulg.lex.Pignora accipere. Appellatione κτήματος ſeu κτημάτων, comprehendit & mancipium ſeu mãcipia Ariſtot.(quæ alio nomine ἀνδράποδα)

vt quum ſcribit Polit.1,ἄλλου δ' ἐστὶν ἄνθρωπος,ὃς ἂν κτῆμα ᾖ,ἄνθρωπος ὤν.Et in Œcon.libro 1, περὶ δὲ κτημάτων,πρῶτον καὶ ἀναγκαιότατον τὸ βέλτιστον καὶ ἡγεμονικώτατον.τοῦτο δ' ἐστὶν ἄνθρωπος. διὸ δεῖ δούλους παρασκευάζεσθαι σπουδαίους. (viciſſim autem κεκτημένος dicitur à ſeruo dominus ſeu herus) Iſocrates autem in or.ad Demonicum poſtquã illum hortatus eſt vt ſuæ diuitiæ ipſi χρημάτων pariter & κτημάτων vſum præbeant,ſubiungit,χρήματα eſſe τοῖς ἀπολαύειν δυναμένοις,at verò κτήματα eſſe τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. Κτῆμα, Prædium. Herodianus p.416 meæ editionis,εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκειν.Hac autem in ſignif.apud ipſum etiam Demoſthenem legiſſe mihi videor. Vernacula lingua *une poſſeſſion* vocamus itidem prædium.

C.Κτηματολογία,ας,ἡ, Dicere cuius ſit hoc vel illud κτῆμα. eandem formam habet quam γενεαλογία. Bud. ex Gaza, ἡ μὲν γενικὴ γενεαλογίαις καὶ κτηματολογίαις συμπέπτωκε.vt quum dicitur οἶκος Λευσίππου. Poni poteſt (vt addit idem Budæus) pro titulis poſſeſſionum quibus hodie vtimur quum dominum huius & illius loci dicimus.

C.Ἀκτήμων,ονος ὁ & ἡ, Qui nihil poſſidet, Cui nulla eſt poſſeſſio, Pauper, Inops: cui opponitur κτηματικὸς à Plutarcho vt in ea voce docebo. Idem in libro De non fœner. καὶ ἀκτήμων,ἵνα μὴ κτῆμα ᾖς ἄλλου. ET Ἀκτημοσύνη, Inopia.

C.Εὐκτήμων,ονος,ὁ & ἡ, Bene inſtructus poſſeſſionibus, Diues.

C.Πολυκτήμων, Qui multa poſſidet, Multorum poſſeſſor, Diues, Locuples, Opulentus. ET Πολυκτημοσύνη, Multorum poſſeſſio, Diuitiæ, Opulentia.

C.Φιλοκτήμων, Poſſeſſionum amans ſeu cupidus, Auidus multa poſſidendi. vnde & Auarus exponitur.

Κτηματικός,οῦ,ὁ, Qui multa poſſidet, Diues, Opulentus. Syneſ. πόσοι τῶν πρώην ἔτι κτηματικῶν,διὰ τοῦτον πτωχεύουσι. Plut. in Solone (vt refert Budæus) κτηματικοὺς diuites appellat, qui agros Athenis poſſidebant, quos & χρηματικοὺς vocat περὶ σεισαχθείας loquens: quibus opponit τοὺς ἀκτήμονας. ſcribit enim, ὡς τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ, καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἀρέσκει καὶ τοῖς ἀκτήμοσιν. At κτηματικὴ κώμη, pro villa, B. ex Gaza apud Cic. ITEM Κτηματίτης eadem ſignificatione apud Lycurgũ teſte Suida, ὁ κτήματα πολλὰ ἔχων. AT VERO Κτημάτιον diminut. q.d. Poſſeſſiuncula. Apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις,εως,ἡ, Poſſeſſio, Ipſe poſſidendi actus, aut etiam Acquiſitio. Thucydid. 4, τὴν Θουκυδίδην κτῆσίν τε ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας. Et apud eũdem, τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι, acquirendis pecuniis dediti, ſeu cõparandis. Sed ſæpe κτῆσις ponitur ἀντὶ τῶν κτημάτων, id eſt pro rebus quæ poſſidentur, pro facultatibus, vt Odyſſ. ξ, καὶ κτῆσιν ὀπάσσεν, & in aliis eiuſdem poetæ locis. Itidem in proſa, vt apud Iſocratem. Sic apud Ariſtotelem Polit. 2, ἰσάζειν & ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν.

HINC comp. Ἀκτησία ET Φιλοκτησία. Sonat autem Ἀκτησία, q.d. Poſſeſſionis ſeu poſſeſſionum penuria, ponitúrque pro inopia, ſicut & ἀκτημοσύνη. At Φιλοκτησία eſt Poſſeſſionum cupiditas, ſeu Poſſidendi cupiditas, ponitúrque pro auaritia. ITEM Κτήσιος ab eadem origine, Quæſtor, Fortunator, vt κτήσιος Ζεὺς cum apud alios tum apud Iſæum, pag. 222. Hæc Bud. At in v.l. κτήσιος Ζεὺς exponitur Poſſeſſionũ & prædiorum præſes. (meminit autẽ & Harpocration, item Plutarchus) Ibidem κτήσιος Mercurius, Quæſtorius, κερδῷος: quod videlicet lucripetis propitius putaretur. DIMINVT. Κτησείδιον, q.d. Poſſeſſiuncula. vt à κτῆμα fit diminutiuũ κτημάτιον.

Κτητός,οῦ,ὁ, q.d. Acquiſibilis. id eſt Qui acquiri poteſt, Qui comparari poteſt. Hom. Il. ι, Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα. Hoc ſenſu κτητὰ χρήματα. Dionyſ. Long. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. Itẽ Κτητός, Acquiſitus, vel Quæſitus, Bud. ex Plat. De leg. libro 8. Exponit etiam Emptus, & Emptitius. Sic Heſiodus γυναῖκα κτητὴν appellat, quã alii ἀργυρώνητον. Apud quem quidam interpr. Ancillam, ſicut viciſſim ὁ κεκτημένος appellatur dominus. AT COMP. Ἄκτητος, Qui acquiri nõ poteſt, vel Qui acquiſi H

tus nõ eſt,ſeu Nõ poſſeſſus. SED Πολύκτητος exponitur actiuè,Multa poſſidens, Locuples,Diues. Δορύκτητος autem vide in Δόρυ. A

Κτήτωρ,ορος,ὁ,Poſſeſſor,Dominus.Pro quo in proſa dicitur potius ὁ κεκτημένος:vſus eſt tamẽ illo & Luc. Act.4.

Κτητικὸς,Acquirendi peritus,ſeu comparandi.Iſocr.in Panath.τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὺς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δεινοὺς τῶν ὑπαρχόντων.Et κτητικὴ τέχνη,vel κτητικὴ,ſubaudiendo τέχνη,Acquirẽdi ars,ſeu diſciplina,Ars quæſtuaria.Bud.ex Ariſtotele.

Κτητικὰ nomina Græci gram. quæ Lat. Poſſeſſiua. B

C.ἈΝΑκτάομαι, Recupero, Recipio, Reparo, quaſi Deintegro acquiro, vel Reacquiro.vt apud Ariſtotelem ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν,Imperium recuperare.

Ἀνακτᾶσθαι vt & ἀναλαμβάνειν, Rependere iacturam & damnum ſarcire.Bud.

Ἀνακτᾶσθαι,Refocillare,Recreare. Galenus Therap. 10,τήν τε δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος, καὶ τὸν αὐχμὸν ἐπιτέγγων. Item Recreare,vt in deliquio animi. Idem Galenus ad Glauconem, εἰ δὲ διὰ λύπην ἢ χολὴν ἢ ἔκπληξιν ἐκλυθεῖεν,ὀσφρητικοῖς τε καὶ ταῖς τῶν ῥινῶν καταλήψεσιν ἀνακτήσασθαι.In illo autem priore loco ἀνακτώμενος non ſolùm Refocillans poteſt exponi, ſed & Reparans. Dioſcorides,πνῖγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται. Bud. Apud Thucydidem ponitur pro θεραπεύω,vt ait Suidas. ‖ Capitur & pro Demereor,Mihi concilio, Amicum mihi facio.Xenophon Pæd.lib.3, ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀρμένιον,Recreauit infirmum(inquit Budæus)vel potius Demeritus eſt.vt in 2,ἵνα κἀγὼ καλλ... πειν ἐσχάτας ἀνακτήσωμαί σε,ἢν δύνωμαι. id eſt, Amorem tuum mihi conciliem.Ibidem,ἀθεράπευτοι μὲν οὕτως εἰσὶν ὥστε τινὰς αὐτῶν δεῖ καὶ μικρῷ ὄψῳ πάνυ ἀνακτήσασθαι φίλους. vel ἀναρτήσασθαι.Hactenus Budæus. Videtur autem Suidas eam verbi θεραπεύω ſignif. intellexiſſe quam & ἀθεράπευτοι hic habet. Notandum eſt præterea,in hoc eodem loco φίλους addi, quum alibi ἀνακτήσασθαι ſine eo accuſatiuo ponat.vt cum in præcedentibus locis, tum in hoc ex eiuſdem Pæd.lib.7,(vbi notandum rurſus θεραπεύειν & ἀνακτᾶσθαι) καὶ ὅτι οὐχ ἥκιστά σοι μάλιστα τὴν θεραπείαν. ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἕνεκα παρῆμεν· τὸ δὲ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι ἔδει ἐκ παντὸς τρόπου,ὅπως,&c. C D

Ἀνάκτησις,εως,ἡ,Recuperatio,Reacquiſitio,ad verbum. ‖Item Refocillatio, Recreatio. ſicut ἀνακτᾶσθαι Refocillare & Recreare explicatum fuit. ‖Item Conciliatio gratiæ.ab aliis Reconciliatio exponitur,ſed ἀνακτᾶσθαι in locis ex Xenophonte paulo antè citatis non Reconciliare ſibi aliquem, ſiue alicuius gratiam,ſed Conciliare ſignificat,videlicet præpoſitione ἀνὰ nullam iterationem ſeu redintegrationem in hoc verbo ſignificante. E

Ἀνακτητικὸς,οῦ,ὁ,Recuperatorius, Reparatorius, Vim habens recuperandi ſiue reparandi. Item Recreatorius, Refocillatorius. vt apud Dioſcoridem ἀνακτητικὸς λειποθυμίας,habens vim recreandi à deliquio animi. Sic apud Galenum ἀνακτᾶσθαι τὸν λειποθυμήσαντα. Citatur ex eiuſdem Dioſcoridis lib. 5, cap. 10, ἀνακτητικὸς σφυγμῶν. ſed eſt alia lectio ἀνακλητικός. F

C.ἈΠΟκτάομαι, ῶμαι, Alieno, A dominio meo amitto, Vendo, Emancipo, E mancipio meo emitto. Propriè ſonat quaſi dicas,Depoſſideo,id eſt Poſſeſſionem amitto rei alicuius.Opponitur enim ſuo ſimplici κτῶμαι,vt in hoc loco Gregorii, ἤδιον ἀποκτώμενος ἢ κτώμενος ἄλλους γνωριζόμενος.Itidem in iſto Democriti, πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς τρύχει,κτηθεὶς δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεὶς δὲ, ταῖς λύπαις. Chryſoſtomus ἀποκτώμενος & διδοὺς copulat, οὐκέτι ἐπιθυμεῖ τῶν τοῦ πλησίον. πῶς γὰρ, ὁ τὰ αὐτοῦ ἀποκτώμενος καὶ διδούς; Baſilius autem ἀποκτωμένων & πλουτούντων nam in oratione εἰς τοὺς πλουτοῦντας ſcribit, καὶ ...όμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι; φησί. τί δὲ τὸ σχῆμα τοῦ βίου ἔσται,πάντων πλουτούντων καὶ πάντων ἀποκτωμένων;Sic autem dicitur κτάομαι & ἀποκτάομαι, vt πλουτῶ & ἀποπλουτῶ. G H

C.ἘΓκτάομαι,ῶμαι,q.d.Intus acquiro, vel Intus poſſideo. ſed nullũ vſus huius verbi exẽplum affertur, ſicut nec verbalium HORUM Ἔγκτημα ET Ἔγκτησις, quæ in vulg.lex.exponuntur Poſſeſſio,Acquiſitio. AT Ἔγκτη-

τος ibidẽ redditur. Acquiſitus,Comparatus,Poſſeſſus: & citatur hic locus ex Leuit. cap.21, ἐὰν κτήσηται ψυχὴν ἔγκτητον ἀργυρίου. A

C.ἘΠΙκτάομαι, ῶμαι, Inſuper acquiro, Vltrà acquiro, ſeu comparo.Apud Platonem (inquit Bud.) ἐπικτᾶσθαι eſt Acquirere vltra ea quæ à maioribus accepimus, ſeu lucrari. Intelligit autem hunc Platonis locum, πότερον ὧν κέκτησαι,τὰ πλείω παρέλαβες,ἢ ἐπεκτήσω;

Ἐπίκτησις,εως,ἡ,Acquiſitionis acceſſio, vel Acceſſio ad poſſeſſionem aut poſſeſſiones.Bud.ex Ariſtotele, αἰτεῖν ὁ θεὸς ἐπίκτησιν ἔσεσθαι χρημάτων. B

Ἐπίκτητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Inſuper acquiſitus. ἐπίκτητος γῆ apud Platonem De legibus redditur, Fundus vltra ſortem acquiſitus.ἐπίκτητος ἰσχὺς apud Galenum, Virium acceſſio.Sæpe autem exponitur(vt & exponi debet) Aſcititius, Aduentitius.Philoſtratus in Epiſt. ἡ φύσει καλὴ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐπικτήτων. Alex.Aphrod. ἐπίκτητος θερμότης,Aduentitius calor.ἐπίκτητος σοφία,ex Gorgia Leontino,Aſcititia ſapientia. Ἐπίκτητος (inquit Budæus) Aduentitius,vt ſtigma in corpore.Idem affert ex Alexandro Aphrod. necnon ex ipſo Ariſtotele pro ὁ μὴ φύσει ὤν:vnde etiam ei opponi ait σύμφυτος. Hoc autem conuenit cum eo Philoſtrati loco quem modò protuli. In vulg.lex.τὰ ἐπίκτητα, Res externæ, vt amici,pecuniæ,& peculiariter bona non πατρῷα,ex Platone De legib.11.Sic autem & ἐπικτᾶσθαι ab eo vſurpari dictum paulo antè fuit. Eſt Ἐπίκτητος proprium etiã nomen celebris philoſophi. C

C.ΚΑΤΑκτάομαι, ῶμαι, pro ſimplici κτῶμαι, Acquiro. vt κράτος κατακτήσαιτο, Soph. Et εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινὰ apud eundem,Niſi prudentiam tibi acquiſieris, vel (vt quidam)aſciueris. D

Κατάκτησις,idem quod ſimplex κτῆσις,Acquiſitio.Bud.ex Polybio.

C.ΠΑΡΑκτάομαι,ῶμαι,Inſuper acquiro, Et Aſciſco,in v.l. Item Propè poſſideo,ex Theophilo Inſtitut.lib.2.

C.ΠΡΟΣκτάομαι,ῶμαι,idem quod ἐπικτάομαι, Inſuper acquiro, vel comparo. Iſocrates in Euag. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο.Herodianus lib.3,ἔτι δὲ καὶ βουλόμενος προσκτήσασθαι τὴν κατὰ Βρεττανῶν νίκην τε καὶ προσηγορίαν.

E ¶Κτέανον,ου,τὸ,cum aliis poetis,tum Pindaro, idem quod κτῆμα,Quod poſſidetur,Poſſeſſio. HINC Φιλοκτέανος, Auarus, Lucri auidus,ſeu Ad lucrum aut quæſtum attentus,q.d.Poſſeſſionum amans,ſeu Poſſidendi auidus.vt & φιλοκτήμων.Hom. Il.α ſuperlatiuo gradu φιλοκτεανώτατος eſt vſus, Ἀτρείδη κύδιστε,φιλοκτεανώτατε πάντων. vbi & φιλοκτεανέστατε legitur.

¶Κτέαρ, eiuſdem cum κτέανον ſignif. itidémque poeticũ. ſed nullum vſus horum nominatiuorum exemplum affertur:à quo tamẽ eſt datiuus pluralis κτεάτεσσιν apud Homerum aliquoties, pro κτέασιν nimirum, interiecta ſyllaba τε.vt Il.ψ,Τὸν δ᾽ ἄγετ᾽ ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.Od.ξ,Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; Et Od.ο, — οὐ γὰρ ὄπισθεν Οὖρον ἰὸν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν. Cæterùm ſciendum eſt,Etymologiſten, poſtquã dixit κτεάτεσσιν eſſe à nominatiuo Κτέας, ſubiungere, rectius hîc ſtatui metaplaſmum vt ſit κτεάτεσι pro κτεάτεις, ſicut προβάσι pro προβάτεις. Quæ ſi ſequamur,nomin. EST Κτέατον. Apud Heſych.non ſolùm Κτέαρ ſed ET Κτέρας, idem quod κτῆμα.Extat & apud Etymol.illud κτέρας. F

G Κτεατίζω, Acquiro, aut Poſſideo. κτῶμαι. ſed à κτῶμαι fit κτῆμα, hoc contrà fit à κτέαρ idem ſignificante quod κτῆμα. Hom. Il.π, Κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,Δουρὶ δ᾽ ἐμῷ κτεάτισσα,πόλιν εὐτείχεα πέρσας. Et Od. β, Αἴ κεν ἀπ᾽ ἀπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας,id eſt πολλὰ κτέατα ἔχων,ſeu πολλὰ κτησάμενος, Cui amplæ facultates fuerint,Qui multa bona poſſederit. At in vulg.lex malè exponitur per præſens Poſſidens. Ibidem ex Apollon. Argon. 2, Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ, pro Qui ſubegit.

H ΚΤΗ͂ΝΟΣ, εος,τὸ,Iumentum, Pecus. Dictum κτῆνος ἀπὸ τῆς κτήσεως,id eſt à poſſidendo, tanquam præcipua poſſeſſio. Xenoph.Pæd.8,ἥκει δέ τις ἢ νόσον φάσκων ἐμπεπλωκέναι τοῖς κτήνεσιν.Idem in Œcon. ἔπειτα δὲ καὶ ἡ δίαιτα τοῖς μὲν ἀνθρώποις,οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν,ἐστὶν ἐν ὑπαίθρῳ. vbi κτήνεσι redditur Feris à Cicerone apud Columellam,vt vi-

debis pag 46 mei lexici Ciceroniani. Apud Herodotum lib.8, ὁ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας: qua ſignificatione dicitur & κτήνη ἀχθοφόρα, Iumenta ſarcinas portantia, quæ & Sarcinaria iumenta Cæſari. Quidam interpr. etiam Animalia veterina.

Κτῆνος deducit ἀπὸ τῆς κτήσεως Euſtath. cui libenter aſſentior, quòd ſciamus veterum præcipuas diuitias in pecorum poſſeſſione fuiſſe. vnde & πολύμηλος dicitur aliquis ab Homero volente diuitem ſignificare. Affertur tamen & alia deductio, videlicet à κτείνω, id eſt interficio, vt κτῆνος dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ mactari & immolari ſolent.

C. Κτηνοβάται, Qui ineunt iumenta, Qui ineūt bruta. Hoc (inquit Budæus) fortaſſe ſignificat κτηνοβάται in Pand.

C. Κτηνοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iumētorum paſtor, ſeu pecudum aut pecorum. ET Κτηνοτροφία, Ipſa actio paſcendi iumenta ſeu pecora. Plutarcho (teſte Budæo) κτηνοτροφία & προβατεία dicuntur Res pecuaria. ET Κτηνοτροφέω, ῶ, Iumenta paſco, Sum paſtor iumentorum. Philo De vita Moſis lib. 1, κτηνοτροφοῦσιν Ἄραβες καὶ νέμουσι τὰ θρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

C. Κτηνοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Quem decent eadem quæ & iumenta decent, ſeu Cui conueniunt eadem quæ & iumentis, Iumentis ſeu brutis ſimilis, Stolidus. κτηνοπρεπὴς ἄνθρωπος Arethæ idem qui & κτηνώδης.

C. Κτηνίατρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iumentorum medicus. Veterinarii (inquit Budæus poſt. ann. in Pandect.) ſunt κτηνίατροι, hoc eſt Iumentorum veterinorúmque curatores & medici: qui iidem ipſi ſoleas equis affigunt.

Κτηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Iumentarius, aut Pecuarius, ſeu Pecualis. id eſt, Ad iumentum pertinens aut pecudem, ſeu Iumento ſimilis, vel pecudi. Alicubi reddi poteſt & Belluinus. Κτηνώδης (inquit Budæus) Pecudis ſimilis. id eſt Stolidus, Brutus, apud Gregoriū: (θηριώδης verò Qui efferatus eſt) qui & κτηνοπρεπὴς Arethæ. ET Κτηνωδία, Stoliditas pecuaria & beſtialis, vt idem Budæus interpr.

Κτηνηδὸν, Iumentorum more, Pecudum more.

Κτηνόομαι, οῦμαι, ET Ἀποκτηνόομαι, οῦμαι, In iumētorum ſeu pecudum naturam degenero, In pecudinam naturam degenero, vt Bud. interpretatur, afferens ex Greg. in lib. De homine, πολλάκις δὲ καὶ ὁ λόγος ἀποκτηνοῦται, διὰ τῆς πρὸς ἄλογον ῥοπῆς συγκαλύπτων τὸ κρεῖττον τῷ χείρονι.

ΚΤΩ͂, ῶ, Interficio, Occido. A Κτῶ (inquit Euſtath. pag. 517) ſunt duo deriuatiua, Κτείνω quod profertur, & Κτῆμι quod non profertur. cuius participia, κτάς, vt ἱστάς, & κτάμενος, vt ἱστάμενος. Idem verò p. 1925, in hunc verſum Od. χ, Ὁππότε κεν τούτους κτέωμεν πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν, annotat, κτέωμεν pro φονεύσωμεν, ſimile eſſe τῷ ἀφέωμεν, & τῷ φθέωμεν, & τῷ εἰδέωμεν, pro ἀφῶμεν, φθῶμεν, εἰδῶμεν. vnde patere, primitiuum verbum ESSE Κτῶ, quod integrè ſcribendo SIT Κτέω, & pleonaſmo literæ ν, Κτένω, & cum epentheſi literæ ι, DICI Κτείνω. ſicut ἕω, ἕνω, εἵνω, id eſt καλύπτω. Etymologiſtes quoque κτάμενος ita format: A κτῶ, id eſt φονεύω, fit Κτῆμι, Fut. κτήσω, P. ἔκτηκα. Paſſ. ἔκταμαι, ἐκτάθην, ἐκτάμην, vnde partic. κτάμενος. QVOD Κτάμενος habetur cum in aliis poetarum locis, tum in iſto verſu 28, Il. ε, Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Et alibi, —βοὸς ἶφι κταμένοιο. Actiuum autem participium eſt Κτάς, VNDE Κατακτάς, tanquam à Κατακτῆμι. vt Odyſſ. ο, ἄνδρα κατακτάς, Qui interfecit. ET Συγκατακτάς, Qui ſimul interfecit, apud Sophoclem Aiace, à Συγκατακτῆμι. ITEM Ἀπέκτατο, apud Hom. Interfectus eſt, (cuius paſſiua vox fingatur ἀπόκταμαι) ab Ἀποκτῆμι, vt ἔκτατο (à quo κτάμενος, de quo dictum modò fuit) à Κτῆμι. Exponitur autem ἀπέκτατο actiuè etiam, videlicet Interfecit. AT VERO Ἔκτα ET Ἔκταν itidémq; Κατέκτα & Κατέκταν quære in Κτείνω & Κατακτείνω.

Κτένω, Interficio. quod à κτέω fieri tradit Euſtath. deinde κτείνω ex hoc κτένω, interiecta videlicet vocali ι. Sed nullum tamen vſus verbi huius κτένω exemplum affertur: at compoſiti ἀποκτένω, ex Græcis Bibliorum interpretibus, ὁ ἀποκτένων κύνα. ET Κτέννω cum duplici νν (vnde ἀποκτέννω) quod Æolicum eſſe volunt, vt ἀργεννὸς pro ἀργινός. Etymologiſtes quoq; Κτέννω annotat διὰ δύο νν, addens futurum eſſe κτενῶ.

Κτείνω, (de quo dictum fuit in Κτῶ, & in Κτένω, proximè præc.) Interficio. Fut. κτενῶ, Pr. ἔκτακα (vnde ἀπεκτακὼς apud Ariſtotelem) & ἔκταγκα quoque, vt quidam volūt, afferentes itidem ἀπέκταγκα. Aor. 2 ἔκτανον. ſed per apocopen dicitur ἔκταν pro ἔκτανον, & ἔκτα pro ἔκτανε. vt Il. η, Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα. Sed ἔκταν quidam maluerunt eſſe pro ἔκτειναν (per ſyncopen, non apocopen) vt ἔκτας pro ἔκτεινας apud Euripidem. Alii verò ἔκτα pro ἔκτη, & ἔκταν pro ἔκτασαν poni dixerunt, à Κτῆμι. Sed ἔκταν pro ἔκτην etiam, vt ſit prima perſona ſingul. Vide itidem Κατέκτα & Κατέκταν in Κατακτείνω. Eſt autem hoc thema κτείνω multo cæteris vſitatius. Homerus Il. ι, Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Et Iliad. ω, Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ. Eiuſdem Iliad. libro σ, Ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. Et Κτείνομαι, Interficior. vt Iliad. ε, — κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς. Vſus eſt huius & in proſa, licet non tantus quantus compoſiti ἀποκτείνω. Plutarchus De capienda vtil. ex inimicis, ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θετταλὸν Προμηθέα κτεῖναι διανοηθείς. Vtitur & alibi.

Comp. autē in όνος, VT Αὐτοκτόνος, & Πολυκτόνος, & Πατροκτόνος, & Τυραννοκτόνος, &c. (ab ἔκτονα præterito medio, ſicut & ἀπέκτονα dicitur) Eſt autem Αὐτοκτόνος, Qui ſeipſum interfecit, Qui ſibi manus attulit. Euripides autē de Medea dixit, πρὶν φονίαν τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον, quòd ipſamet mater ſua manu liberos interficeret, non aliis interficiēdos traderet: ſicut & ipſa dixerat paulo antè, Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί. AT Πολυκτόνος, Qui multos interficit. Πατροκτόνος autem & Τυραννοκτόνος ponenda erunt in Πατὴρ & Τύραννος, itidémque cæterorum compoſitorum vnumquodque in ſuo ſubſtantiuo. In vulg. l. habes ET Κτόνος pro Cædes. (à quo videntur hæc compoſita voluiſſe deducere, quum aliam eſſe eorum deductionem modò oſtenderim) ſed nullo id teſte comprobatur. Ibidem ET Κτασία legitur pro eadem ſignificatione, ſed id quoque teſtimonio caret. At compoſitum Ἀνδροκτασία habes ſuprà columna ſeu ſemipagina 433 Tomi primi, vbi etiā Ἀνδροκτόνος & Ἀνδροκτονία.

Κτιννύω ET Κτίννυμι, Occido. Sed horum quoque thematum exemplum nullum affertur, quum tamen afferatur compoſitorum Ἀποκτιννύω & Ἀποκτίννυμι. SED ET Κτιννύω, AC Κτίννυμι (ſicut Κτέννω) habentur in v. l.

C. ἈΠΟκτένω, Interficio. vt ὁ ἀποκτένων κύνα, Bud. ex Græcis Bibliorum interpretibus. Vide Κτένω. ET Ἀποκτέννω, cum νν, pro eodem, quod Bud. ex Baſilio affert.

Ἀποκτείνω, Interficio, Occido, pro ſimplici κτείνω. Homer. Il. λ, Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων. Dicitur etiam ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, Veneno interficere, vel de medio tollere. Athenæus libro 13, Τίγρις ἡ Λευκαδία, ἣν Ὀλυμπιὰς ἡ τοῦ νεανίσκου μήτηρ φαρμάκοις ἀπέκτεινε. Dicuntur etiam iudices ἀποκτείνειν, pro Morte mulctare, vel Capite damnare. ſequendo Ciceronem, qui hæc Platonis verba in Apologia, οὐ δήπου τούτου γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτείνουσι, vertit, Nec ob eam rem capite damnarer. Demoſthenes contra Midiam, ὡς ἄρα ὑμεῖς ἂν μὲν τῶν μετρίων τινὰ καὶ δημοτικῶν λάβητε, ὁμοίως ἀδικοῦντα, οὔτ' ἐλεήσετε, οὔτ' ἀφήσετε, ἀλλ' ἀποκτενεῖτε, ἢ ἀτιμώσετε· ἂν δὲ πλούσιος ὤν τις ὑβρίζῃ, συγγνώμην ἕξετε. Præteritum perfectū ἀπέκτακα. vnde participium ἀπεκτακὼς apud Ariſtotelem, μηδένα ἀπεκτακότα πολέμιον ἄνδρα. Item ἀπέκταγκα, inſerto γ, vnde ἀπεκτάγκασι reperitur Regum lib. 2, cap. 4, quod Budæus quoque dignum obſeruatione cenſuit. Inuenitur autem & alibi apud Græcos Bibl. interpr. At præteritum perfectū mediū eſt ἀπέκτονα, Occidi, apud Plut. in Ageſilao: vnde & præt. imperfectum ἀπεκτείνεσαν, Occiderant.

Paſſiua vox eſt Ἀποκτείνομαι, Interficior, Interimor. vnde ſunt ἀπεκτάνθη & ἀπεκτάνθαι, in aoriſto 2, & participiū præteritū ἀπεκταμμένος, per duplex μ, Interfectus. Bud. ex Baſil.

C. 2. Ἀνταποκτείνω, Viciſſim occido, Contrà interficio.

Ἀποκτίννυμι etiam dicitur pro ἀποκτείνω. vnde ἀποκτιννύναι apud Platonem De republ. lib. 2, συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ ἀποκτιννύναι. Et in Apologia, ὅτι χρῆν ἀποκτιννύναι. Item participium ἀποκτιννύντας, apud Demoſthenem,

τοὺς μὲν ἐκ περιουσίας ἀποκτιννύντας. Item apud Iſocratem, ἀποκτιννύντες τοὺς βελτίστους τῶν πολιτῶν.

Ἀποκτιννύω etiam reperitur. vnde ἀποκτιννύουσιν apud Xenophontē Hell. 4, οὐκ ἀποκτιννύουσιν ἐν ἑορτῇ. Item ἀποκτιννύον apud eundem Hellen. 5, ἐλεηλάτουν τε καὶ ἄνδρας ἀπεκτίννυον.

Ἀποκτονέω, ῶ, Fut. ήσω, Idem: ab ἀπέκτονα medio præterito formatum. vnde ἀπεκτονήκατε, apud Platonem in Apologia, ὡς Σωκράτην ἀπεκτονήκατε, ἄνδρα σοφόν. Et participium ἀπεκτονηκὼς apud Plut. in Timoleonte.

Ἀπόκτημι etiam thema ponitur à grammaticis pro ἀποκτείνω. cuius paſſiuum ſit ἀπόκταμαι, & eius aoriſtus medius ἀπεκτάμην. vnde ἀπέκτατο apud Homerum Il. ο, Τεῦκρε πέπον δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος. Vide Κτῆμι in Κτῶ.

C. ΚΑΤΑκτείνω, itidem pro Interficio. ſed hoc compoſitum, poetarum eſt potius quàm aliorum ſcriptorum. Inuenitur tamen κατέκτανε pro Interfecit, & apud Xenophontem. Poetæ autem apocope in hoc aoriſto vtuntur, dicentes κατέκτα pro κατέκτανε, & κατέκταν pro κατέκτανον, & quidem tam in prima perſona ſingulari, quàm in tertia plurali: ſicut & ἔκταν. Homerus Iliad. δ, Ὧς ἔφαθ' ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν. vbi annotat Euſtathius κατέκταν pro ἐφόνευσα (id eſt interfeci) eſſe καινόσχημον, videri autem Æolicum, tanquam à participio κατακτὰς κατακτάντος, vel potiꝰ apocopen eſſe paſſum à κατέκτανον prima perſona. Idem in hunc verſum Iliad. ζ, Αὐτίκα παῖδας ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, annotat κατέκτα corripere vltimam, ſecundum veteres, vtpote paſſum apocopen ab ἔκτανε.

ΚΤΕ΄ΡΕΑ, τὰ, Exequiæ, Inferiæ, Iuſta. Hom. Od. λ, Σῆμά τε οἱ χεῦαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι. vbi Euſt. κτέρεα exp. κτέατα, ἤτοι κτήματα νεκρικά. addēs, Vel propriè τὰ κτεινομένοις προσήκοντα. quod quū addit, videtur & ipſe malle à Κτείνω deducere. Pro qua deductione facit & quod apud Heſychium legitur, videlicet ESSE Κτέρες idem quod νεκροὶ, id eſt mortui: niſi potius hoc Κτέρες à κτείνω, at verò κτέρεα à κτέρες deriuemus. Sciendum eſt autem in v. lex. perperam SCRIBI ἐπικτέρεα, iūncta nimirum præpoſitione ἐπὶ nomini, quæ verbo iungenda erat. aut potius ſeorſum accipienda, ſubaudiendo σήματι.

Κτερείζω, Exequias celebro, Inferias fero, Iuſta facio, Funero, Parento. Apoll. νέκυν κτερέϊζεν ὅμιλος. At verò apud Homerum vbi dicit κτέρεα κτερεΐξαι (vt in loco quem modò protuli) tale eſt quale eſſet Latinè Parentalia parentare. HINC Ἀκτερέϊστος, in Epigr. Infuneratus, Cui parentatum non eſt, Cui latæ non fuerunt inferiæ. Itē Inſepultus. ET Κτερίζω pro eodem: (cuius aoriſtum Heſychius pōnit κτερίσαι, item κτερίξαι) vnde EST Ἀκτέριστος, idem quod ἀκτερέϊστος. Ab Heſychio ἀκτέριστοι exponitur ἄταφοι.

ΚΥ΄ΑΜΟΣ, ου, ὁ, Faba, ſeu Fabulum, vt Gellius etiam vocat, ſicut infrà videbis. Il. ν, κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plato Polit. 2, καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων. Similiter & Ephippus apud Euſtathium τραγήμασιν ἐντίθει κυάμοις καὶ ἐρεβίνθοις. Item κύαμος ἄγριος, faba ſyluatica apud Euſtathium, quam ſatiua dulciorem eſſe ſcribit. Maior autē eſt faba Ægyptia, (inquit Gorræus) quam alii colocaſiam, alii Ponticam vocant: vt quæ calamo ſit quatuor cubitos longo, folióque latitudine concauitatéque ſpectabili, ita vt aquam continere poſſit, & Alexandrinis poculorum & catinorum vſum præbeat: qui adeo Nili ſui dotibus gaudent, vt implexis colocaſiæ foliis in variam ſpeciem vaſorum, potare gratiſſimum habeant. Ex iis autem factum poculum Athen. Strabo, Heſych. κιβώριον dici teſtātur. Quo factum eſt vt ſæpe apud medicos τοῦ κυάμου nomen occurrat pro menſura, non quidem certa, ſed ſimpliciter rei alicuius menſurabilis capaci, quæ & κιβώριον & κιβώριον vocata fuit, qua liquores metiuntur: vt apud Aetium, vbi de picra exhibenda ait, ἡ δόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάθοις δ. καὶ ἐπιρροφείτω ὕδατος θερμοῦ κυάθοις β. Similiter apud Galenum lib. ad Pamphil. de theriaca, vbi ſcribit eam ex paſſo aut aqua mulſa exhibēdam fabæ Ægyptiæ magnitudine. Hæc ille. Plinius lib. 21,

cap. 15, In Ægypto nobiliſſima eſt colocaſia, quam κύαμον aliqui vocant. Hanc à Nilo metunt, caule, quum coctus eſt, araneoſo in mandēdo, thyrſo autem qui inter folia emicat, ſpectabili, foliis latiſſimis, etiam ſi arboreis comparentur, ad ſimilitudinem eorum quæ perſonata in noſtris amnibus vocamus. Alii autē ſcribunt loculos fabam Ægyptiam continentes, κιβώρια ſiue κιβώτια appellari, vel (vt Aetio placet) virides eius fructus: κολοκάσια verò à Nicandro & Dioſcoride vocari radicem eius. Flos autem coronarius eſt, quem Ægyptii λωτὸν, Naucratitæ μελίλωτον appellant: vnde μελιλώτινοι στέφανοι, quorum odor gratus & æſtus tempore vis refrigeratrix ſingularis. Cæterùm ex collatione eorū quæ de faba Ægyptia ſcribunt Theophr. Dioſcor. & Athen. ſunt qui apud Dioſcoridem pro φυσκία reponant [illegible] ex Theophraſto: apud Athen. autem pro μακρῷ (quod tamen & apud Euſt. habetur) ex eodem Theophraſto & Plinio μαλακῷ: apud Theophraſtum verò pro τοῖς κρίνοις ex Athenæo τοῖς κηρίοις: apud eundem, τὸ μικρὸν, pro τὸ πικρὸν, & μὴ διαφθαρῆναι pro διαφθαρῆναι. Locus Theophr. eſt Hiſtoriæ plant. lib. 4, cap. 10, Dioſcor. lib. 2, cap. 126: Athen. initio libri 3, vbi verba Theophraſti recitat, ſicut & Euſtathius p. 1616. Fabis antiqui ſortiebantur etiam. Plutarchus Pericle, pag. 53, ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, ἀπεκλήρου, καὶ τῷ λαβόντι τὸν λευκὸν κύαμον, εὐωχεῖσθαι καὶ σχολάζειν παρεῖχε. Et Pythagoras apud Luc. dicit Ἀθηναίοισι νόμον fuiſſe κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Quò pertinet etiam quod ſchol. Demoſthenis annotat, κύαμον ἐκάλουν τὸν κλῆρον αὐτὸν καὶ τὴν ψῆφον τοῦ λαχεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἄρχειν. ἦσαν δὲ αὗται ποτὲ μὲν πεπυρωμέναι καὶ ἄπυροι, ποτὲ δὲ μέλαιναι καὶ λευκαί. Pro ipſo calculo accipitur apud Herodot. Erat. pag. 92, à tergo, ἦν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών. Et βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου ſiue οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, ſenatus qui fabis legebatur, ſiue Senatores qui faba in cadum miſſa ſortitò creabantur. Thucyd. lib. 8, pag. 283, δῆμος μέντοι ὅμως ἔτι καὶ βουλὴ ἀπὸ τοῦ κυάμου ξυνελέγετο. Et p. ſequēti, ἐπέστησαν τοῖς ἀπὸ κυάμου βουλευταῖς, οὖσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Et infrà in Κυαμευτὸς ex Xenophōte, τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. Item κυάμους τρώγων apud Suidam, δικάζων. vnde κυαμοτρὼξ infrà. (Pro ſorte autem, hoc eſt, eo ipſo quod ſorte obuenit, accipitur à Sophocle in Meleagro quum dicit κυάμῳ πατρῴῳ) Huc refert etiam Plutar. Pythagoricum illud κυάμων ἀπέχεσθαι in libro qui περὶ παίδων ἀγωγῆς inſcribitur, vbi Pythagoræ ſymbola enarrat. Vide κυαμευτής. Idem tamen in Problem. de fabis hæc eius verba accipit, ſicut & Luc. & Cic. At Gellius aliter, vt ex ſequentibus patebit. ‖ Apud Hippocratem verò libri τῶν γυναικείων, per κυάμου καρπὸν Dioſcorides intelligit ὑοσκυάμου: nonnulli verò τοῦ Αἰγυπτίου. Galen.

‖ Κύαμοι dicuntur etiam teſticuli. Gellius libro 4, cap. 11, pluribus rationibus confirmans Pythagoram non abſtinuiſſe fabis, nec earum vſum vetuiſſe, Videtur autē de κυάμῳ non eſitato cauſam erroris fuiſſe, quia in Empedoclis carmine (qui diſciplinas Pythagoræ ſequutus eſt) verſus hic inuenitur, Δειλοὶ, πάνδειλοι κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι. Opinati enim ſunt plerique κύαμον legumētum vulgò dici. Sed qui diligentius ſcitiúſque carmina Empedoclis arbitrati ſunt, κυάμους hoc loco teſticulos ſignificare dicunt: eóſque more Pythagoræ opertè atque ſymbolicè κυάμους appellatos, quòd ſunt εἰς τὸ κυεῖν δεινοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κυεῖν. Idcircóque in Empedoclis verſu iſto, non à fabulo edendo, ſed à rei venereæ proluuio voluiſſe homines deducere. Hæc ille. Plutarchus verò & aliter explicat, vt antè dictum eſt. ‖ Κύαμος in papilla dicitur quum in pubeſcentibus aliquantum creſcit & tumidior fit: fortaſſis à fabæ ſimilitudine. ἡ θηλὴ, (inquit Euſtathius) τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, οὗ φασιν ἡ περὶ τὴν ἐν τῷ ἡβάσκειν αὔξησις, κύαμος λέγεται. Pollux κύαμον eſſe dicit τὴν περὶ τὴν τοῦ γάλακτος ὑπὸ τὸ φῶς [id eſt τὸν μελαινόμενον περὶ θηλὴν κύκλον] πῆξιν. Vnde Camer. Papillarum (inquit) quaſi areolam & nigellum ambitum, φῶς dixere, vt ait Pollux. Sub hoc lactis quaſi ſedimentum, κύαμον. Quo verò hoc quaſi inundans veluti vtre continetur, κόλπος eſt & ἀσκώμα. ‖ Κύαμοι Aſiatica lingua dicebantur (Galeno teſte) aſelli, animalcula ſub hy

dris naſcentia, à fabæ ſimilitudine: alio nomine ὄνισκοι A
& ἴουλοι appellantur. vulg. lex. Quod verò ad etymon
huius vocabuli attinet, Euſtathius dictum vult παρὰ τὸ
κύειν αἷμα. nullam tamen etymi rationem reddens: quæ
fortaſſis ex Luciano peti poteſt, apud quem Pythago-
ras rogatus τίνος εἵνεκα μυσάττεται τοὺς κυάμους, inter cæte
ra ait, ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν
γονή εἰσι, καὶ ἢν ἀπολύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν
ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν· ἑψηθέντα δὲ ἢν ἐπαφῇς
ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα. quibus addit, τὸ
δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Gel B
lius verò & aliam paulo antè huius nominis attulit e-
tymologiam, ſed non in propria ſignif. accepti.

C. Κυαμοβόλος, ου, ὁ, Qui ſortem iacit, Qui fabam in vrnam
conijcit ad ſuum ſuffragium dandum. idem quod δι-
καστής. Soph. apud Heſych.

C. Κυαμοτρώξ, Fabarum vorator. Ita dicitur iudex qui fa-
bis quibus ſuffragia dabātur, victitat, aut etiam omnis
qui in ſuffragio ferendo fabam ſuam quæſtui habet.
κυαμοτρὼξ (inquit Suidas) ὁ δικαστὴς τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυ-
άμων. παρὰ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῶν ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς C
χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ταῖς ἐκκλησίαις. Dicitur κυαμο-
τρὼξ ergo ὡς τῶν ψηφιζόντων ἀργύριον λαμβανόντων, καὶ χειρο-
τονούντων τοῖς διδοῦσι τὸ πλέον. Vnde patet non tam de iu
dice dici quàm de quouis plebeio qui ſuffragium ſuũ
(quod faba ferebatur) vendit: Κελεύει δὲ τούτους οὐ κυαμο-
τρὼξ Ἀττικός. Quo ſignif. affert etiam κυάμους τρώγειν.

Κυάμινος, ου, ὁ, Fabaginus, vt Cato loquitur. Alii interpr.
Fabaceus (cuius tamen nulla exempla in Latinis lexicis
afferuntur) vt κυάμινον ἄλευρον, Fabagina farina. Et ἔτνος
κυάμινον apud Euſtath. & Athen. libro 9 ex Heniocho D
comico, vbi de Τηλεμάχου χύτρᾳ ſermo eſt.

Κυάμιος λίθος, Cyamea gemma. Plin. Cyamea nigra eſt,
ſed fracta ex ſe fabæ ſimilitudinem refert.

Κυαμιαῖος, ου, ὁ, Fabalis, ſeu Qui fabali magnitudine eſt. Luc.
in Hermot. docens quomodo athletæ certaturi ſortiā-
tur, ἐς ταύτην [videlicet τὴν κάλπιν] ἐμβάλλονται κλῆροι μι-
κροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι. & quæ ſe-
quuntur.

Κυαμών, ῶνος, ὁ, Locus fabis conſitus. Fabetum interpreta-
tur Gaza apud Theophraſtum Hiſt. plant. lib. 4, cap. 10. E
Dicitur verò κυαμὼν ea forma qua ἀμπελὼν. apud Theo
phraſtum tamen non κυαμῶνας ſcribitur, ſed κυάμονας.

Κυαμεύω, Fabis eligo. κυάμοις αἱροῦμαι, vt Lucianus paulo
antè loquitur, vel Faba ſuffragium fero. nam κυαμεῦσαι
Suidæ eſt κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ᾧ ἐχρῶντο οἱ βουλευταί.
‖Item Sortior. nam κυαμεύειν Heſychio eſt κληροῦσθαι.
Et κυαμεύομαι, itidem Sortior, vel potius Fabis ſortior,
κληροῦμαι, vt Demoſthenis ſcholiaſtes exponit in ora-
tione contra Timocratem, in iureiurando quo ſe he-
liaſtæ obſtringunt, ἀποψηφιοῦμαι ὄντα ἑτέρας ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐν- F
νέα ἀρχόντων, καὶ τοῦ ἱερομνήμονος, καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόν-
των κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Κυαμευτός, οῦ, ὁ, Faba electus, ſeu Sorte electus. nam fabis
ſortiebantur, vt ſuprà dictum eſt. Xenophon Apomn.
1, pag. 415, λέγων ὡς μωρὸν εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας
ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτῃ δὲ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι
κυαμευτῷ, μηδὲ τέκτονι, μηδ᾽ αὐλητῇ. Vbi κυαμευτὸς dicit vt
Iſocr. κληρωτός. Plutarchus De puer. educ. pag. 11, expli-
cans ſymbola Pythagorica, Κυάμων ἀπέχεσθαι· ὅτι οὐ δεῖ τὸ
πολιτεύεσθαι. κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι᾽ ὧν G
πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς. Vbi κυαμευτὰς ψηφοφορίας dicit
ſuffragia quæ faba ferebantur. Diuerſa enim ſignif. ca-
pitur quàm in præcedente Xenophontis loco.

Κυαμευτής, οῦ, ὁ, Qui fabis eligit. Exp. & Sortilegus in v. l.

Κυαμίζω, Catullo. Dicitur de puella quæ ætate iam matu-
rior, virum appetere incipit, ab ea τῶν κυάμων ſignif. qua
pro teſticulis ponuntur. Ariſtoph. κυαμίζειν τὰς ἀκμαζού-
σας dicit, ἀλλὰ δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν. vbi exponitur, πρὸς ἄν-
δρας εἰσὶν ἐκπεπτωκυῖαι.

Κυάμιον, ου, τὸ, Fabula, vt Plautus forma diminutiua vocat. H
At Fabulum Gellio idem eſt quod Faba, vt ex præce-
dentibus liquet. Euſtathius ſcribit orientales populos
ſuo tēpore κυάμους vocaſſe κυάμια, diminutiua forma.

¶Πύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, Faba. Pollux κύαμοι, εἰ καὶ
πύαμοι· ἀφ᾽ ὧν καὶ τὰ πυανέψια ἑορτή. Similiter & Euſtath.
de Ireſione à Theſeo inſtituta loquens, τὴν ἱκετηρίαν
ταύτην καταθέμενος, inquit, ἐψῆσαι λέγεται χύτρας ὀσπρίων
καὶ ἔτνους· διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, οἷα κυαμέψια, διὰ τὸ πά-
μους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. Quæ verba apud ſcho
liaſtem quoque Ariſtophanis leguntur: ſed pro κυά-
μους ſcriptum habet πυάνους. Rectius autem cum Euſt.
πυάμους ſcribi arbitror, quòd apud Poll. quoque eadem
ſcriptura reperiatur.

Πύανον, ου, τὸ, Faba, idem quod κύαμος & πύαμος, vt quibuſ-
dam placet: alii generalius Legumen exp. Fieri autem
poteſt vt pro vtroque accipiatur, quemadmodum Eu-
ſtathius ſcribit ἔτνος generalius dici ἐπὶ τῶν ἑψητῶν ὀ-
σπρίων, de leguminib⁹ coctilibus: κατ᾽ ἐξοχὴν verò de fa
ba, διὰ τὸ τοῦ ὀσπρίου ἀπολαυστικόν. Cæterùm πυανέψια dictũ
διὰ τὰ ὄσπρια, manifeſtum eſt ex Plutar. Theſeo pag. 3,
à tergo. quũ enim dixiſſet eum perſoluiſſe votũ Apol
lini τῇ ἑβδόμῃ τοῦ πυανεψιῶνος μηνὸς, ſubiũgit paulo pòſt,
ἡ μὲν οὖν ἕψησις τῶν ὀσπρίων λέγεται γενέσθαι διὰ τὸ σωθέντας αὐ-
τοὺς εἰς ταὐτὸ συμμῖξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων, καὶ μίαν χύτραν
κοινὴν ἑψήσαντας, συνεστιαθῆναι καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις.
vbi dicit eos coxiſſe ὄσπρια, ſicut Euſtath. paulo antè
χύτρας ἔτνους. ‖Heliodorus autem apud Athenæum
lib. 9, aliter accipere hoc vocabulum videtur, videlicet
pro tritico cocto. Verba eius hæc ſunt, τῆς τῶν πυρῶν ἑψή-
σεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον προσ-
αγορεύουσι.

C. Πυανέψιος, ου, ὁ, In quo legumina ſeu fabæ coquuntur. vt
πυανέψια ἑορτή. Athenæus lib. 9, Τηλέμαχος κυάμων χύτρας
ἀεὶ σπουδάζων ἦγε πυανέψιαν τορδὴν ἑορτήν. Vel πυανέψια
abſolutè, ſubaudiendo ἑορτή. quo vocabulo vti Lycur-
gum in orat. κατὰ Μενεσαίχμου ſiue Μεσαίχμου, teſtantur
Harpocration & Suidas. Citat autem Harpocration ex
Apollonio & iis qui de feſtis Atheniēſibus ſcripſerũt,
καὶ ἡμεῖς πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δ᾽ ἄλλοι
Ἕλληνες πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. Sed notan
dum pro Πυανοψία (vt apud Suidam ſcribitur) apud
Harpocrationem ſcriptum ESSE Πυανοψία, idque bis:
licet immediatè diuerſa ſcriptura tum in prima ſylla-
ba, tum in antepenultima, ſequatur Πυανεψιών. Cæte-
rùm dicitur & plurali num. neutro gen. Πυανέψια, quod
& Pollux & Euſtathius agnoſcunt. Sed & Apollonius
apud Harpocrationem annotat δεῖν λέγειν πυανέψια, καὶ
τὸν μῆνα πυανεψιῶνα· πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτῇ, (videlicet τῇ
ἑορτῇ: aut αὐτοῖς, vt in Suidæ codice ſcribitur) καὶ ἡ εἰρε-
σιώνη ἄγεται, ſiue πλέκεται, vt apud Suidam habetur.

VNDE Πυανεψιών, menſis in quo pyanepſia ſacra Apol
lini fiebant, coctis leguminibus quæ πύανα appellātur:
cui menſi reſpondere putatur October Romanorum:
nam ex Plutarcho in Theſeo (vt & paulo antè ex ver-
bis Apollonii) colligitur autumnalem menſem fuiſſe,
frugibus videlicet terræ iam cōportatis atque conditis
ineuntem. Qua re non animaduerſa, quidam Iulium
verterunt. Porro Plutarchus in lib. De Iſide & Oſiride,
docet hunc menſem quem Athenienſes pyanepſionē
nominant, Bœotorum eſſe Damatrium, Ægyptiorum
Athyr: nimirum circa occaſum Pleiadis coſmicum, id
eſt autumnalem. Harpocr. πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέ-
ψια Ἀπολλώνιος ἄγεσθαί φησι. Pro quibus apud Suidam, πυα-
νεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασι.

Πυάνιος, ου, ὁ, Fabaginus, vel Qui ex leguminibus eſt. Al-
cman apud Athen. l. 14, ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον, χίδρον
τε λευκὸν, κηρίναν τ᾽ ὀπώραν. VBI Πυάνιον, neutro gen.
ſubſtantiuè acceptum, Soſibius eſſe dicit πανσπερμίαν ἐν
γλυκεῖ ἡψημένην: ſuprà autem in πύανα, ἔτνος eſſe diximus
legumina coctilia.

ΚΥΑΝΟΣ, ου, ὁ, ſiue Κυανός, Color cæruleus. Nã
Heſychius κυανὸν eſſe dicit εἶδος χρώ-
ματος οὐρανοειδὲς, id eſt ſpeciem coloris cæruleam. Euſta
thio autem Κύανος (ſcribitur enim apud eum proparo
xytonως) eſt εἶδος τι χρώματος μέλανος: addit tamen (de
κυανέῳ colore loquens) talem colorem cæli eſſe quum
prorſus eſt ἀνέφελον, nullis obductum nubibus. Odyſſ. η,
de ædibus Antinoi, Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ᾽ ἔνθα καὶ
ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, cæruleis colo-
ris lorica, vel nigri coloris, vt Euſtathio placet, qui &
annotat ibi, κυάνεος δὲ νῦν ὁ θριγκὸς τῆς πίχεως αὐ οὕτως αἱ-

ῥοειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο. Eſt etiam lapis ſiue ſuccus A
in metallis concretus, cærulei coloris: qui duplex eſt, natiuus & factitius. Natiuus, foſſilis eſt, & in venis fibriſq; ortus, aut per ſe reperitur, ſabulo arenæve duræ ſimilis: aut abraditur à materia metallica, plerũq; ſimilis arenæ. Hic tantopere amat chryſocollam, tantáque illi naturæ familiaritate coniunctus eſt, vt hi duo ſucci concreti, frequentiſſimè ſimul nati, vni eidémque glebæ metallicæ adhæreant, videatúrque alter propè appoſitus alterum incluſum ſepire atque complecti. Factitii autem plures ſunt ſpecies, atque ex his aliquæ B
natiuo pretioſiores. Cæterùm pictores tã natiuo quàm factitio vtuntur, medici natiuo tantùm. Hæc Gorræus. Factitii autem præſtantiſſima conficiendi ratio ab eodem traditur. Plinius lib. 37, cap. 9, Reddetur & per ſe cyanos, accommodato paulo antè iaſpidis nomine, colore cæruleo. De eodem Dioſcorides lib. 5, cap. 106. Lucianus Lexiph. ὡς νῦν γε ἐλελήθης σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικώς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ᾽ ἔνδοθεν πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. ‖Eſt κύανος & floris nomen in frumentario agro C
naſcẽtis, calyce roſarum, ſed ſquaroſo atque triſti, plurimis ſtipantibus cæruleis barbulis. eo pueri ad coronas vtuntur. Gorr. Item Plinius lib. 21, cap. 11, de floribus coronariis, In Italia violis ſuccedit roſa: huic interuenit lilium: roſam cyanus excipit, cyanum amarantus. ‖Κυανὸς, Aqua marina, θαλάττιον ὕδωρ, Heſych. Nam & ea cærulei coloris eſt. ‖Item Fluuius Colchidis qui iuxta Æam oppidum in Phaſin influit. Plinius lib. 6, cap. 4. ‖Item Auis nomen, teſte Heſychio.

Κύανος in v.l. accentu in antepenultima ex Gaza ex- D
ponitur Cæruleus, adiectiuè. Vnde erit SVPERLAT. Κυανώτατος apud Suidam pro μελανώτατος. nam hic color nigro propinquus eſt.

C. Κυανοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cyano ſimilis, id eſt Cæruleus. Ariſtoteles lib. 5 De gen. anim.

C. Κυανόπεζα, Cæruleos pedes habens. Iliad. λ, ἐπὶ πρόσθε τίθει τράπεζαν Καλήν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον. Vbi annotat Euſtath. eo epitheto intelligi non ſolùm τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας, ſicut ἀργυρόπεζαν, τὴν ἐξ ἀργύρου, ſed etiam τὴν E
ἔχουσαν κυανέαν τὴν πέζαν, hoc eſt (vt ex vet. gramm. exponit) τὸν ἔξω κύκλον, cuius ambitus exterior, cærulei aut nigricantis coloris eſt.

C. Κυανόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius peplus cyanum refert, Cæruleum peplum habens. vt Λητὼ κυανόπεπλος ἐγείνατο.

C. Κυανόπρῳρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius prora cyano tincta eſt, Cæruleam proram habens: aut etiam nigricantem. Odyſſ. ι, Κὰδ δ᾽ ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο Τυτθόν. Simili ſignific. Ariſtophanes dicit κυανέμβολοι πρῷραι, proræ roſtris cæruleis. Pro κυανόπρῳρος autẽ dicitur F
ET Κυανοπρῴρειος, ſicut ἡμετέρειος pro ἡμέτερος, vel pleonaſmo diphthongi ει. Od. γ, πέντε νέας κυανοπρῳρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. Cæruleas naues Virgil. dicit.

C. Κυανόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius alæ ſeu pinnæ cyani colore ſunt, Alas cæruleas ſeu nigricantes habens. Heſiod. Aſpide, — χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ Ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν Ἄρχεται. Et κυανόπτερος ὄρνις apud Euripidem.

C. Κυανοχαίτης, ου, ὁ, Cuius ſetæ cyanum referunt, Crines G
cæruleos ſeu nigricantes habens. Heſiod. de Arione equo Herculis, μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην. Luc. De ſacrificiis, ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ᾽ ἐσαεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. Similiter & Philoſtr. epiſt. 25. Ouid. quoque Cæruleum Neptunum dicit. Idem de eodem, Iouem Cæruleus frater iuuat auxiliaribus vndis. Idem, Cæruleos habet vnda deos. Aliquãdo autem κυανοχαίτης ſubſtantiuè pro ipſo Neptuno (cuius in præcedẽti loco epitheton erat) ponitur. Heſiod. — τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο κυανοχαίτης. Virg. quoque H
interdum Cærula neutro gen. plur. num. dicit pro ipſo mari.

C. Κυανόχρως, Qui cyani colore eſt, Cæruleus. Ariſtoteles Rhet. 3, de Alcidamante, τελεσφόρον τὴν πειθὼ τῶν λόγων κατέστησε, καὶ κυανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἔδαφος.

C. Κυανόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, Cuius ſupercilia cyanum referũt, Supercilia cærulea ſeu nigricantia habens.

C. Κυανῶπις, ιδος, ἡ, Cæruleus aſpectu, Cæruleos ſeu nigricantes oculos habens. Heſiod. Θεμιστονόην κυανῶπιν. Æſchines contra Cteſiphontem ex oraculo & iuramento quibus Amphictyones ſe obſtrinxerant vnà cum diris execrationibus, — θεοῦ τεμένη κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης. vbi κυανῶπιν Ἀμφιτρίτην dicit vt Heſiod. & Luc. Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, ambo enim maris numina ſunt quod cærulei coloris eſt. AT Κυαναυγὴς ET Κυανέμβολος cum ſuis ſubſtantiuis ſuprà poſita fuerunt. Apud Suidam κυαναυγῆ πετάσματα ὑποβαλλόμενοι ὥσπερ ἔθος τοῖς ἐν πένθει οὖσι, vt Virg. dicit, — ſtant manibus aræ Cæruleis mœſtæ vittis atræque cupreſſo.

Κυάνειος ET Κυάνεος, (exempto ι, vt tradit Euſtathius) Cyanum referens, Cæruleus, Cyaneus. Iliad. λ, ἐπ᾽ αὐτοῦ Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, vt draco cæruleus, Ouidio, Heſ. Aſp. Στίγματα δ᾽ ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι Κυάνεα κατὰ νῶτα· μελαίνθησαν δὲ γένεια. Sic & Virgil. de angue, Cæruleæ cui terga notæ, maculoſus & auro Squamam incendebat fulgor. Idem Virg. angues cæruleos dicit, vt & Ouid. Serpens cæruleus. Item κυανέη νεφέλη apud Homerum, vt Cicero apud Arat. dicit Cærulea nubes. Ariſtoteles Probl. 37, ſegm. 26, διὰ τί ποτε τοῦ μὲν νότου πνέοντος ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται, τοῦ δὲ βορέου, ζοφώδης; ἢ ὅτι ὁ βορέας ἧττον τὴν θάλατταν ταράττει, τὸ δὲ ἀταρακτότερον ἅπαν, μέλαν φαίνεται; Vnde Gellius libro 2, cap. 30, E peritiſſimis rerum philoſophis obſeruatum eſt, auſtris ſpirantibus mare fieri glaucum & cæruleum: aquilonibus, obſcurius atriúſque. Cuius rei cauſam, quum Ariſtotelis libros problematum percerpſimus, notaui: Cur auſtro ſpirante mare cæruleum fiat: aquilone, obſcurius atriúſq;? An propterea quòd aquilo minus mare perturbat: omne autem quod tranquillius eſt, atrum eſſe videtur? Sicut verò hîc κυανέαν θάλασσαν dicit Ariſt. ita Virg. pontum cæruleum & Tybrim cæruleum: & Seneca mare cæruleum. Idem Ariſtoteles de merope aue, τῶν πτερῶν ἐστὶ τὸ μὲν ὑποκάτω, ὠχρόν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον· τὰ δὲ ἐπ᾽ ἄκρων τῶν πτερυγίων, ἐρυθρά. de quo Plin. Pallido intus colore pennarum, ſuperno cyaneo, primori ſubrutilo. Athen. libro 12, de ſagittariis Alexandri, οἱ μὲν φλόγινα ἐνδεδυκότες, οἱ δὲ ὑσγινοβαφῆ· πολλοὶ δὲ καὶ κυάνεα εἶχον περιβόλαια. Et κυανοῦν χρῶμα apud Plat. in Tim. Color cæruleus, mixtus ex ſplendido & albo, plurima nigredine addita. Vbi κυανοῦν per contractionẽ dicitur, vt ἀργυροῦν pro ἀργύρεον, teſte etiam Euſt. ‖Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricãte, id eſt mixto ex cæruleo & atro: vnde exponitur etiã μέλας (id eſt Niger, Ater:) & φαιός, id eſt Fuſcus. Quomodo & Ouidius videtur dixiſſe mortem cæruleam: & Ficus baccis cærula, & Cærula coma, de Tmolo. nam his in locis cæruleis de verè cæruleo colore non dicitur. Odyſſ. π, Κυάνεαι δ᾽ ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον. Iliad. ρ, Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Sic apud Heſiodum in Aſpide, — ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ᾽ ἀπὸ κυανεάων, vt Euſtath. legit. & in Erg. de ſole hyberno, — ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται, βράδιον δὲ πανελλήνεσσι φαείνει, fuſcorum virorũ. Vbi videtur intelligere Æthiopes, ſolis ardore fuſcos ſeu atros: (vt & Heſ. κυανέων exp. Μαύρων Αἰθιόπων, huc forſan reſpiciẽs) aut etiã meridionales populos, apud quos æſtus acrior eſt. ‖At Il. σ, videtur accipi pro Cyaneus, id eſt qui ex cyano lapide eſt, Ἀμφὶ δὲ κυάνεον κάπετον, περὶ δ᾽ ἕρκος ἔλασσε Κασσιτέρου. ‖Κυάνεαι συμπληγάδες ſiue συνδρομάδες, inſulæ quædam Ponti. Plinius lib. 4, cap. 13, In Ponto duæ, M. D. paſſ. ab Europa, XIIII M. ab oſtio: Cyaneæ, ab aliis Symplegades appellatæ, traditæque fabulis inter ſe concurriſſe: quoniam paruo diſcretæ interuallo, ex aduerſo intrantibus geminæ videbantur, paulúmque deflexa acie, coeuntium ſpeciem præbebant. Et libro 6, cap. 12, Inſulæ in ponto Planctæ, ſiue Cyaneæ ſiue Symplegades. Strabo lib. 7, pag. 140, αἱ δὲ Κυάνεαι πρὸς τῷ στόματι τοῦ πόντου εἰσὶ δύο νησίδια, τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχές, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ. Eurip. Medea, initio, Εἴθ᾽ ὤφελ᾽ Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν Κυανέας Συμπληγάδας. Idem alibi dicit κυανέας πέτρας Συμπληγάδων, Theocritus Id. 13,

– ἐς Ἄργος, Ἄπς κυανέαι οὐχ ἥψατο Συνδρομάδων ναῦς. Notandum verò, apud geographos abſolutè dici Κυανέας, apud poetas verò addi Συμπληγάδας aut Συνδρομάδας. Timoſthenes autem apud ſcholiaſtem Theocr. ait eſſe inſulam quandam paruam & ſcopuloſam, cuius promontoria vocari Κυανέας. ‖ Pro eo verò quod ex Theophr. l. 3 Hiſt. pl. citatur, κυανέαις Βοιωτίαις παρόμοιον φύλλον, exponitúrque ex Gaza, Folium aſſimile Bœotorum cyathis, reponendum videtur κυνέαις.

Κυανίζω, Cyanum imitor, Cyani colorem refero, Cyaneo ſeu cæruleo colore ſũ. Arethas, τοῦτο κυανίζοντι τὴν χρόαν, ἤγουν αἰθερίζοντι, ὁ Σίμων ἀπεικάζεται. Vbi dicit κυανίζοντι ἤγουν αἰθερίζοντι, ſicut Apoll. lib. 1 Argon. κυανέος ἀήρ. nam cæruleus eſſe cæli color dicitur quum nullis nubibus obductum eſt, ſed ſerenum. Dioſc. de myoſote herba, ἐκφύεται τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθύλλια κυανίζοντα. Vnde Plin. Cauliculis ex alis prodeuntibus, flore cæruleo. Theophyl. καὶ κυανίζουσαν ὥραν γαλήνης τὴν θάλατταν εἰκονίζει.

Κυανέω in vulg. lex. Nigrico, citantibus ex Heſiodo initio Aſpid. βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων, ab oculis nigris. Sed ibi nõ κυανεόντων habent ea quæ vidi exẽpl. verùm alia κυανέων, alia κυανεάων, cum Euſtathio, qui ſimilem eſſe genit. vult Homerico illi δώτορ ἐάων, ſicut in ἐάων annotaui, & paulo antè etiam in Κυανέος.

ΚΥΒΕΡΝΑ΄Ω, ῶ, Guberno: propriè Nauem rego, ſeu Nauis curſum dirigo. Odyſſ. γ, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχωσιν ἄελλαι, de gubernatore Menelai quem Apollo occidebat ſuis ſagittis, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα. Ariſtot. Rhetor. 2, εἴπερ τῶν πλωτήρων ὅν τινα δεῖ κυβερνᾶν κληρώσειεν, ὡς δέον τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. Vide & κυβέρνησις paulo pòſt. Metaphoricè verò plerũque accipitur pro Rego, ſicut & Latinum Guberno. Herodian. lib. 7, de Nomadibus ſiue Numidis, ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλινῶν αὐτῷ ῥάβδῳ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν, vt equorum curſum virga tantùm moderentur, Polit. interpr. Et in paſſ. apud Xenophontem Pæd. 8, 141, de regno Cyri, τοσαύτη δὲ οὖσα ἡ μία γνώμη τῇ Κύρου ἐκυβερνᾶτο. Et Pæd. 1, pag. 2, ὥστε ἀεὶ τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. Κυβερνάομαι actiua quoque ſignif. accipitur pro κυβερνάω. Ariſtot. Probl. ſegm. 24, circa finem, καὶ βαδίζομεν προσέχοντες τῇ βαδίσει τὸν νοῦν, κυβερνώμενοι δὲ τῆς διανοίας αὐτοῖς.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, Gubernatio. Plato Pol. 6, de nautis, στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν. Vnde Cic. Vt ſi nautæ certarent quis eorũ potiſſimùm gubernaret. Plutarchus Sympoſ. ſept. ſap. de Arione, παντάπασιν αἰσθέσθαι θεοῦ κυβερνήσει γενέσθαι τὴν κομιδὴν, planè intellexiſſe dei gubernatione factam eſſe eam vectionem.

Κυβερνήσια, τὰ, Dies feſti à Theſeo Athenis inſtituti in honorem Nauſithoi & Phæacis, quorum illo gubernatore vſus eſt, hoc proræ rectore. Plutarch. Theſeo, pag. 2 de iis ambobus loquens, καὶ τὴν ἑορτὴν τὰ κυβερνήσια φησὶν ἐκείνοις τελεῖσθαι.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, Gubernator. ἄρχων τῶν ναυτῶν, vt Plato ſcribit, cui opus eſſe dicit τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὡρῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρων καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς εἶναι. Odyſſ. γ, Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα, Menelai gubernatorem nauis. Odyſſ. ι & ξ, τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον. Il. τ, Οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν. Plutarchus Polit. præcept. ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. ſicut Plato quoque Polit. 1 dicit κυβερνήτην ναυτῶν ἄρχειν. Idem Plutarch. in eodẽ lib. τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον: præpoſterè videlicet. Metaphoricè autem στρατηγὸς dicitur κυβερνήτης τῆς πόλεως, gubernator ſeu adminiſtrator aut rector alicuius ciuitatis, vt Cicero dicit Gubernator reip. VNDE Κυβερνητικός, οῦ, ὁ, Ad gubernatorem pertinens, Qui gubernatoris eſt. Et κυβερνητικὴ ſub. τέχνη, Ars gubernandi, ſeu Peritia nauem gubernandi & eius curſum dirigẽdi. Plato in Gorgia περὶ τοῦ νεῖν ἐπιστήμης loquens, εἰ δὲ αὕτη σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγώ σοι μείζονα τούτης ἐρῶ, τὴν κυβερνητικὴν, ἣ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σώζει, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἐσχάτων κινδύνων. ‖ Κυβερνητικὸς dicitur etiam Qui gubernãdæ nauis peritus eſt, Qui nauis curſum probè dirigere nouit. Plato Polit. 6, pag. 78, τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικόν. COMP. Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gubernatore carens, Rectoris egens, propriè de naue, metaph. autem apud Plutarchum, ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ καὶ δρόμοις ὀλεθρίοις καὶ περιφόροις διατραχηλιζόμενος εἴς τι ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε, gubernatore ſeu rectore deſtitutus. Et τὸ ἀκυβέρνητον, neutraliter & ſubſtantiuè, Rectore deſtitutum eſſe, Gubernatore carere. Nazianzenus de Theologia, ἡμᾶς δὲ ὁ λόγος δεξάμενος ἐφιεμένους θεοῦ, καὶ μὴ ἀνεχομένους τὸ ἀνηγεμόνευτόν τε καὶ ἀκυβέρνητον.

Κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ, Gubernator. idem quod κυβερνήτης: ſed poeticum. Od. θ, Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί. Fœm. gen. EST Κυβερνήτειρα, Gubernatrix. vt Cicero dicit Eloquẽtia gubernatrix ciuitatum. In Epigr. A κυβερνητὴρ autem DERIVATVR Κυβερνητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad gubernandũ aptus: vel idem quod κυβερνητικός. Et κυβερνητήριον ἔργον apud Plut. in Solone, Munus gubernandi.

Κύβερνος, ου, ὁ, Gubernator. idem quod κυβερνήτης & κυβερνητήρ, ſed vocabulum nouum, vt videtur. Greg. Naz. Κύβερνος ἴδμων φθέγγεται πρυμνίας.

Κυβερνισμός, οῦ, ὁ, Gubernatio. v. l.

ΚΥ΄ΒΟΣ, ου, ὁ, Teſſera: quiddã ex omni latere quadratum, certis quibuſdam pũctis diſtinctum, quo in alueolo luditur, ſeu βόλος ἑξάπλευρος, vt Euſtathius exponit. Quæ ſignificatio frequentior eſt, & fortaſſis etiam prior. Plutarchus Conſolat. ad Apoll. καὶ ὥσπερ ἐν πλώσει κύβων, πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα. Idem in Artoxerxe, de Paryſatide cum Artoxerxe ludente, εὖ δέ πως αὐτῇ καὶ τῶν κύβων πεσόντων νικήσασα, feliciter cadente alea. Idem in Problem. τοῖς κύβοις προσηκόμενος, τὴν μὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τὴν δὲ ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, βαλὼν ἐλείφθη. de quodam æditůo Herculis, qui alea cum Hercule certabat. Item infrà ex Athen. κύβοις ἀεὶ μεταχειρίζεσθαι, alea ſemper luſitare, Teſſeras ſemper tractare, ſeu in manibus habere. Herodot. apud Euſtathium, Λυδοὶ τούς κύβους εὗρον καὶ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὴν σφαῖραν καὶ τἄλλα παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Idem Euſtathius ex Sophocle de Palamede, ἐκεῖνος ἐφεῦρε Πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος. Et ἀναρρίπτειν τὸν κύβον, Teſſerã iacere ſeu mittere, Aleam iacere. quod metaphoricè plerunque accipitur pro Periclitari, vt & Aleam iacere apud Latinos. Luc. in Harmon. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον. Plutarch. Fabio, ἀπειρίᾳ καὶ θρασύτητι τὸν περὶ ὅλων ἀναρρίψειν κύβον. Idẽ in Coriolano, εἶτα ἐκπεσόντι μετὰ πολλὰς μάχας καὶ ἥττας, ὥσπερ ἔσχατον κύβον ἀφιέντι, tanquam vltimam experienti aleam. Liuius ea ſignificatione dicit, In dubiam imperii ſeruitiique aleam imus. Et Seneca, Vt æquiore animo adirent aleam. Et in prouerb. Aleam omnem iacere. Athenæus lib. 13, δεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνερρίφθω κύβος, decreta res eſt, iacta eſto alea. Plutarch. Cæſare, de Cæſare Rubiconem tranſituro, pag. 236, καὶ τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόροις καὶ τόλμας προοίμιον ὑπειπών, Ἀνερρίφθω κύβος, ὥρμησε πρὸς τὴν διάβασιν. Suetonius eum tradit dixiſſe, Eatur quò deorum oſtenta & inimicorum iniquitas vocat: iactã eſt alea. Item cum genitiuo rei cuius alea initur, apud Suidam, κύβον ἀναρρίψαι πολέμου τοσούτου, tanti belli aleam ſubire. Quo ſenſu accipi etiam poteſt quod ex Epigramm. citat, οὐδ' ὅτι ῥιπτῶ Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὑπὲρ θανάτου. vt ῥιπτῶ ὑπέρθεν idem ſit quod ἀναρρίπτω. Simili metaphora accipitur tragicus ille Euripidis in Rheſo verſus qui in prouerbium abiit, Χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος. Et hic itidẽm prouerbialis ex tragicis, Αἰεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι: quaſi videlicet numẽ ſemper proſperum ſit in teſſeræ iactu, & quæ eius periculo initur alea, feliciter ſemper cadat. Κύβος aliquando dicitur de ipſo luſu teſſerarum. Theophylact. epiſt. 13, περὶ κύβους καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν καταναλώσας. Plut. Probl. Rom. ἐν πεσσοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Vbi ſicut πεσσοὺς & κύβους copulat, ita Cic. talos & teſſeras: vt, Nobis ſenibus ex luſionibus multis talos relinquant

relinquant & teſſeras. Idem, Quid enim eſt ſors? idem propemodum quod micare, quod talos iacere, quod teſſeras. Plutarchus ibidem, τὸν Θεὸν προσηύξατο διαβαλεῖσθαι τοῖς κύβοις πρὸς αὐτὸν ὥσπερ ἐπὶ ῥητοῖς. Athen. lib. 6, τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν. Vbi copulatur μέθαι καὶ κύβοι, vt à Cic. (in moderatiore vtriuſque vſu) alea & conuiuia, quũ ait, Quantum alii tribuunt tẽpeſtiuis cõuiuiis, quantũ denique aleæ, quantum pilæ. Item Athen. l. 10, ἀρχεῖς γεγονότος ὑπὸ οἰνοφλυγίας καὶ κύβων. ‖ Κύβος dicitur non ſolùm teſſera, τὸ ἀναρρι πτούμενον, ſed etiã ἡ ἐν αὐτῷ μονάς, vt Euſt. B tradit, hoc eſt Vnio teſſeræ inſcripta, vel Punctũ in teſſera, τὸ ἐν τῷ κύβῳ ῥῆμα, vt idẽ Euſt. loquitur. quo ſenſu accipi ſcribit hunc Eurip. verſum, Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα, duo puncta & quatuor. Sic accipit etiam hoc ἐπὶ τῶν μηδὲν διὰ μέσου κινδυνευόντων prouerbiũ, ἢ τρεῖς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους, dictũ ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐν τοῖς πεσσοῖς ἀριθμοῦ, ὅς ἐστιν ἓξ, καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἤγουν τοῦ κύβου, ὅσπερ ἐστὶ μονάδος. Similiſignif. ex Plat. De leg. citat, ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες, hoc eſt τρεῖς μονάδας, vt ipſe exp. ſeu tria pũcta. Martial. Hîc mihi biſſeno numeratur teſſera puncto. Notandum verò C eundem Euſtathium prouerbium illud, ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοις, alibi in prima ſignificatione accipere pro ipſis teſſeris, dicentẽ antiquos tribus teſſeris luſitare ſolitos, non duabus, vt tunc tẽporis moris erat. Sed priorẽ eius expoſ. confirmat Poll. quũ ait, ἰστέον ὅτι κύβος αὐτὸ τὸ βαλλόμενον ἂν εἴη, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοιλότητος σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμὴ τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων· καὶ μάλιστά γε ἡ τε μονάς, ἣ ἐν αὐτοῖς ὄνος, καλεῖσθαι εἶχε κύβοι, καθάπερ καὶ ὁ παροιμιώδης λόγος προσμιμνῄσκειν ἔοικεν, ἢ τρεῖς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. ‖ De cauo ſeu D foramine videtur dictũ cauũ illud ὀσφύος, quod vtrinq; viſitur. Athen. l. 9 ex Simariſti lib. 3 Synonymorũ, ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι, ψύαι· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα, λέγουσι κύβους, γαμίας. Poll. verò pro dorſi vertebra accipit, vt infrà dicetur. Nec multũ abſimili modo in v. l. κύβος eſſe dicitur αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησίς τινος σκεύους. ‖ Κύβοι dicũtur etiam panes quidam quadrati. Athen. lib. 3 ex Heraclidis Opſartytico, εἰδέναι ὅτι καὶ κύβοι, οὐχ οὓς ἀεὶ μεταχειρίζεσθε, ἄρτοι εἰσὶ τετράγωνοι, ἡδυσμένοι ἀνήθῳ καὶ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ. ‖ Κύβος dicitur etiam πᾶσα ψῆφος τετράγωνος, ſi Euſt. credimus, ſeu πᾶν τετράγωνον, ſi Suidæ & E Heſychio. ‖ Eſt & vocabulũ geometricũ, Latinis Cubus. Gell. l. 1, c. 20, Græca quædã vocabula Latinis exprimens, qualia ſunt Quadrata vndique, quæ κύβους illi, nos quadrantalia dicimus. κύβος enim eſt figura ex omni latere quadrata, quales ſunt (inquit M. Varro) teſſeræ quibus in alueolo luditur: ex quo ipſæ quoque appellatæ κύβοι. Hæc ille. Vbi videtur primam ſignificationem dare non teſſeræ, ſed cubo. Vitruuius in præf. lib. 5, Cubus eſt corpus ex ſex lateribus æquali latitudine planitiarum perquadratum. is quum eſt iactus, quã in F partem incubuit, dum eſt intactus, immotam habet ſtabilitatem: vti ſunt etiã teſſeræ quas in alueolo ludentes iaciunt. Ariſtot. De mundo, ὥσπερ ἂν εἴ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον. Plutar. Erot. μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων. In quibus locis nõ tam de figura ab omni latere quadrata dici videtur, quàm etiã de corpore ſolido in quo eiuſmodi figura conſpicitur. Idem & Teſſera dicitur. Macrob. Sat. l. 1, c. 5, Vt altitudo quæ illi plano deerat, adiiciatur, fiàtque tribus dimenſionibus impletis corpus ſolidum quod στερεὸν vo- G cant, ad imitationem teſſeræ quæ cubus vocatur. Sic etiã paulo antè, & l. 2, c. 2. ‖ Κύβος dicitur etiã in numeris. Gell. loco citato, In numeris etiam ſimiliter κύβος dicitur, quũ omne latus eiuſdẽ numeri æqualiter in ſeſe ſoluitur: ſicut fit quũ ter terna ducuntur, atque idem ipſe numerus triplicatur. Huius numeri cubũ Pythagoras vim habere lunaris circuli dixit, quòd & luna orbẽ ſuũ luſtret ſeptẽ & viginti diebus: qui numerus ternio (qui Græcè dicitur τριάς) tantundẽ efficiat in cubo. Hæc ille. H Plut. Probl. Rom. τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τῷ μὲν ἐννέα πρῶτος ἐστὶ τετράγωνος, ἀπὸ περιττῆς καὶ τελείας τῆς τριάδος, τῷ δὲ ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίας τῆς δυάδος. Et paulo pòſt, τὰ μὲν ὀκτὼ, κύβος ἐστὶν ἀπὸ δυάδος, τὰ δὲ ἐννέα, τετράγωνα ἀπὸ τριάδος.

A ‖ Κύβοι à quibuſdam vocãtur etiam ſpinæ vertebræ ac præſertim colli, vt Gorræus tradit. Pollux libro 2, de dorſi vertebris ſiue ſpondylis loquens, τοὺς δὲ σπονδύλους τούτους Ἀρριανὸς καὶ κύβους ὠνόμασεν, Αὐχένος δὲ ὑπὸ τοῦ κύβους ἐπιπλεῖστον ἕξεις. ‖ Heſychius κύβον à metallicis vocari ſcribit τὸ τοῦ βόλου σχῆμα: à Salaminiis verò τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον: à Taphiis verò τὸ τρίβλιον. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, ſunt qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν: Apollodorus verò apud Suidam, ἀπὸ τῆς κουφότητος. Euſtathius autem à κύπτω, vt κύβος ſit quaſi ὁ κάτω κάρα, κύπτων ἐπικύπτοντας, γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, ἀνακύψαντος τοῦ βῆτα αὐτοῦ. quod etymon veriſimilius & ſimplicius eſt.

C. Κυβοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Teſſeræ ſeu cubi formam habens, Quadratus vndique in modum teſſeræ ſiue cubi. Κυβοειδὲς ὀστοῦν, (inquit Gorræus) os cubicum: vnum ex quatuor tarſi oſſibus, ſolum nomine donatum, quum reliqua tria careant nominibus. Id calci articulatur, ipſàmque excipit, quum reliqua tria tarſi oſſa ſcaphoidei coniuncta ſint. Sic dictum eſt quòd cubo ſimile ſit. verùm lateribus omnibus eſt admodum inæqualibus & ferè aſperis, vt vix quicquam aliud quàm latera ſex habeat cum cubo communia. Sed & internum eius latus geminum apparet. Eſt autem os κυβοειδὲς, vt & reliqua tarſi oſſa, intus cauum, foris gibbum.

C. Φιλόκυβος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Aleæ ſtudioſus, Qui teſſeris ludere amat.

Κυβικός, οῦ, ὁ, Cubicus, vt Vitruuius loquitur. κυβικὸν σχῆμα, cubica figura, ex Platonis Timæo, ſiue κυβοειδής. D Et κυβικὸς ἀριθμὸς ex Ariſtotele in Problemat. Numerus cubicus. nam & in numeris cubus dicitur.

VNDE Κυβικῶς, Cubicè, hoc eſt In modum cubi, More cubi. Plutarchus De oraculo Pyth. κινῆσαι σφαιρικῶς κύλινδρον, ἢ κυβικῶς, ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς.

Κυβίζω, Cubum facio, In cubum formo. Plutarch. De ſolert. animalium, dicẽs thynnos non ſolùm optices ſed etiam arithmetices peritos eſſe, ἐπεὶ πάνυ χαίρουσι τῷ συστρέφεσθαι καὶ συναγελάζεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ E σχήματι κυβίζουσι, καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν ἓξ ἴσοις ἐπιπέδοις περιεχόμενον.

Κυβεύω, Alea ludo ſeu luſito, Teſſeris luſito. Plutarch. De aud. poemat. Πίνεις ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγὼς, ἢ κυβεύεις, ἢ ὀρτυγοκοπεῖς. Idem, αὖθις ἕτερος παρακαλεῖ κυβεύειν περὶ ποτῶν. Idem in Artoxerxe, γυνὴ δεινὴ κυβεύειν. Dicitur etiam κυβεύειν περί τινος. Xenoph. 6 Hellenicῶν, οὐδέ γε τῶν κυβευτῶν οἵτινες ἂν, ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι. Plutarch. Artoxerxe, προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων Δαρεικῶν κυβεῦσαι. (Et paulo pòſt, diuerſa conſtru- F ctione, ἐπὶ τούτοις ἐκύβευον.) Athenæus libro 10, ὥστε καὶ κυβεύειν ἠξίωσαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἐλευθέρων. ‖ Κυβεύω, vt κύβον ἀναρρίπτω, ſubeo ſeu ineo aleam, Periclitor ſeu periculum adeo. παραλόγως τι πράττω καὶ ῥιψοκινδύνως, vt Suidas exponit, ſumpta metaphora ab aleatoribus qui aleæ fortunam experturi, dicunt ἀνερρίφθω κύβος. Polyb. apud Suidam, οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, vitæ aleã inire.

Κυβευτής, οῦ, ὁ, Aleator, Qui alea ludit ſeu teſſeris. Ariſtot. Ethic. 4, capite 1, ὁ μὲν ἐπικυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃ- G στὴς τῶν ἀνελευθέρων εἰσί. Aliud exemplum ex Xenophonte habes in Κυβεύω. VNDE Κυβευτικός, οῦ, ὁ, Aleatorius, Ad aleatorem pertinens, vt Cicero dicit, Damna aleatoria, & Gellius, Ritus aleatorius. Et κυβευτική, (ſubaudito ſubſtãtiuo τέχνη) aleatoria ars. De κυβευτικῇ autẽ διδασκαλία vide in Κυβεία. ‖ Κυβευτικός, Teſſerarum luſus peritus, Peritus aleator, Qui proſperè aleam iacere nouit. Plato libro 2 De republica, πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς H ἐπιτηδεύων, ſatis peritus talorum vel teſſerarum euadat. Eiuſdem autem cum Κυβευτὴς ſignif. EST Κυβής. nam κύβην Heſych. exp. κυβευτήν.

Κυβευτήριον, ου, τὸ, Conſeſſus aleatorius, vt in vulgatis lexicis exponitur Locus vbi alea luditur, Locus teſſerarũ

luſui dicatus.quale forum aleatorium apud Suetoniũ, Luſimus per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus.Vtitur Græcâ illa voce Plut.

Κυβεία,ας,ἡ,Luſus aleæ,Luſus teſſerarũ, Ipſa actio ludendi alea ſeu teſſeris.Et generalius Alea.Xen.ἢ κυβείαν ἢ μάχην ἢ ἄλλό τι δύχοιτο τῶν φανερῶς ἀδήλων.Item ex Athenæo libro 10,τὴν κυβείαν παίζειν περὶ γυναικῶν,de vxoribus aleam iacere.vulg.lex.Ex eodem habuimus paulo antè κυβεύειν περὶ τῶν γυναικῶν. ‖ At in Epiſt.ad Epheſ. cap.4,ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι,κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας,ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων,ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, in alea hominũ, id eſt Incertis illis caſibus quibus iactantur homines. Vetus interpres ibi vertit Nequitia,Eraſmus Verſutia: vt referatur ad aleatorum aſtutias & fraudes, quia ſequitur ἐν πανουργίᾳ:quo vocabulo,videlicet πανουργία,Suidas quoque alterum exponit.Clemens verò Alex.lib.1 ϛρωμ.ad ματαιοπονίαν(id eſt inanem laborem)refert:Epiphani⁹ autem in Manich.vanas & ineptas ſubtilitates κυβευτικὴν διδασκαλίαν vocat.

Κυβεῖον,ου,τὸ,Locus vbi alea ſeu teſſera luditur.idem quod κυβευτήριον paulo antè,(quod vide) ſeu τόπος εἰς ὃν συνίεσαν κυβεύσοντες, vt Heſychius exponit. Æſch.contra Timar. οὐδὲ βελτιόνων διατριβῶν ἥψατο, ἀλλὰ διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται,καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι & κυβεύουσι.

C.ΔΙΑκυβεύω, Alea ludo.idem quod κυβεύω. Plut.Artox. ἐκέλευσεν αὐτὴς ἐξ ἀρχῆς περὶ ἀνδραπόδου διακυβεῦσαι,de Paryſatide,quæ quũ eſſet δεινὴ κυβεύειν, Artoxerxẽ προυκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι,καὶ κυβεύοντα ὑφεῖσα νικῆσαι. ‖Item metaphoricè, vt κυβεύω ſuprà , pro Aleam adeo. vnde διακυβεύσων in v.l.Periculum ſubiturus,aleámque iacturus. Sic Plutarch.in Præcept.ſanit. κρεῖττον ἔνδειαν ὑπομεῖναι διακενῆς καὶ ἡσυχίαν,ἢ διακυβεῦσαι πρὸς λουτρὸν ὠσαμένους καὶ δεῖπνον.

C.ΚΑΤΑκυβεύω,In alea conſumo & diſſipo.Lyſias contra Alcibiadem,κατακυβεῦσαι τὰ ὄντα.Budæus. Et κατακυβεύεσθαι,in alea conſumi & diſſipari,vt καθηδυπαθῆσαι. Idem Budæus pagina 1080. ‖Κατακυβεύεσθαι ſignificat etiã In ludo aleæ ſuperari & euerti.B.ibidẽ ex Euſt.

C.ΣΥΓκυβεύω, Alea colludo,Alea ſeu teſſeris ludo cum aliquo.Plutarchus Artox.de Paryſatide , καὶ βασιλεῖ πρὸ τοῦ πολέμου πολλάκις συνεκύβευε.Ibidem verbo generaliori dicit συνέπαιζε.Idem in libro qui περὶ δυσωπίας inſcribitur,Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως μὴ βουλόμενον αὐτῷ συγκυβεύειν, δειλὸν ἀποκαλοῦντος.

Κύβιον,ου,τὸ,Pelamis in fruſta quadrata in modum cubi conciſa. Athenæus libro 3,Ἱκέσιος δ' ἐν δευτέρῳ περὶ ὕλης, πηλαμίδας κύβια εἶναί φησι μεγάλα.κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσείδιππος ἐν μεταφερομένῳ. Suidas autem κυβίοις exponit κλάδοις τοῖς δακτυλιαίοις, ramis digitalibus. i. digiti craſſitudinem æquantibus.

¶Κύβιτον,τὸ ὠλέκρανον,hoc eſt os cubiti, apud Hippocratẽ, quod & ἀγκὼν dicitur.Dioſcorides autem τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος ſic nominari dixit, vt ſcribit Galen. At Bacchius (vt teſtatur Erotianus) expoſuit κυβοειδὲς ὀστέον καὶ τὴν πτέρνην,ſed longè plures τὸν ἀγκῶνα. Hæc Gorræus.Frequẽti⁹ dicitur de nodo ſiue tubere quod in iũctura brachii extat,quo aliquem pellimus,& cui innitimur.(vt Virgil.Inniti cubito) Ruf.Eph. De appellation. corp.hum.μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκὼν τὸ σύμπαν ἄρθρον,καὶ τὸ ὀξὺ ἐφ' οὗ κλινόμενοι στηριζόμεθα.οἱ δὲ ὠλέκρανον καλοῦσι,Δωριεῖς δὲ οἱ ἐν Σικελίᾳ κύβιτον.Similiter & Poll.quũ ἀγκῶνα dixiſſet vocari etiam κύβωλον & κύβιτον ab Hippocr. de illo ipſo κύβιτον, ait, δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. A quibus Latini vocem Cubitus ſumpſerunt: niſi fortè illi à Latinis. Apud Heſychium autem ſcribitur κυβιτὸν,accẽtu in vltima, quod itidem ἀγκὼν ab eo exponitur:apud Etymologiſtẽ verò κύβιτος & Suidam κύβητον,accentu in antepen.& per η in penultima. VNDE Κυβιτίζω, Cubito pello: vt Plaut.dicit,Cubitis depulſa de via.Ruff.Eph.poſt verba illa quæ,paulo antè ex eo citaui, Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι,κυβιτίζειν ἔλεγε.Eadẽ verba apud Poll.extant. At κύβητον & κύβιτος eiuſdẽ eſſe originis,docet Etym. Κύβωλον,idem quod κύβιτον.Poll.ὀνομάζουσι δὲ τοῦτο [videlicet τὸν ἀγκῶνα, ſeu τὸ κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τοῦ βραχίονος ὄγκωμα]καὶ κύβωλον.καὶ κύβιτον εἴποις ἂν ὡς Ἱπποκράτης.

ΚΥΔΟΣ, εος,τὸ,Gloria,ſeu Glorioſum nomen,Decus.εὔκλεια.Il.ρ,ἐκ γὰρ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.Sicut à Cic.quoque Honor & gloria copulantur. Il.χ,Ἠράμεθα μέγα κῦδος,ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον.Il.μ,Χάζετ',ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι. Il.ξ, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται.Il.γ,—εἰρύσσεν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος.Et apud Plut.ex imitatione Homeri,εἰς ἄστυ συνέτεινε δρόμῳ, μή τις κῦδος ἄροιτο,τὸν λόγον εἰς τὴν πόλιν ἐμβαλών, nequis ſibi hoc decus ſeu hanc gloriam præriperet . vel Nequis alius hanc gloriam & decus ſibi pareret, Nequis hanc gloriam auferret:vt Plin . dicit , Quam gloriam abſtulere Neapolis,Capua.Il.Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,Troianis gloriam & decus pepereris. Od.δ, Δαίμων,ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.Il.ε,Μάρναθ' ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει.Il.ρ, — Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Il. ο, — ὁπποτέροισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ . Il.ω, Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προϊάπτω.Iliad.λ,Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. Sicut verò Virgil.dicit,Aſtrorum decus,& nemorum Latonia cuſtos : & Horat. decus equitum, & Plaut.decus populi:& Seneca Orbis decus:& Cic.Decus & ornamentum reip.ita Hom.Il.κ, Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη,μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Et Od.μ , Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν , Νῆα κατάστησον. Quæ ita Cic.O decus Argolicum quin puppim flectis Vlyſſes? Ab Heſychio exponitur nõ ſolùm δόξα,ἀριστεία, τιμὴ,ſed etiam [illegible],ἀρετή. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet,Euſt.deriuat à κύω ſignificante φιλῶ:ſcribens dici equum κυδιᾶν ſiue κυδροῦσθαι qui ſit φιλητός. Etymol.autem à κύειν δέος. ‖ Κῦδος adiectiuè quoque à Suida exponitur γαῦρος.

AT Κύδος,ου,ὁ,Conuitium , Maledictum, Probrum. λοιδορία,vt Euſt.exp.& Suidas qui hoc ἐπὶ τῶν συκοφαντούντων citat prouerbium,κύδου δίκην ὀφείλειν . Heſychio eſt κακολογία,λοιδορία: apud quẽ in vtraque ſignif.ſcribitur κύδος cum acuto,apud Euſtathiũ verò & Suidam vtrunque cum circumflexo. Sed ille qui collegit voces pro diuerſo accentu diuerſam accipientes ſignif. dicit κῦδος,εος,τὸ,id eſt gloria,περισπᾶσθαι:at κύδος, ου, ὁ,id eſt Conuitium,παροξύνεσθαι.Quæ ſcriptura verior eſt.nam κυδάζω inde deriuatum,primam corripit. Apollonii ſcholiaſt. ſcribit κύδος maſc.gen.pro λοιδορία ſumi apud Syracuſanos.Soph.autem ſcholiaſtes ἐπὶ ὕβρεως maſc.genere accipi κύδος annotat.

C.Ἐπικυδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Glorioſus.idem quod ἔνδοξος. Iſocr. Paneg. ἀντιπάλων δὲ ὄντων ἡμῶν καὶ Λακεδαιμονίων,προθέμενος οὗτος τοῖς ἑτέροις,ἐπικυδέστερα πράγματα τούτων ἐποίησε. Illuſtria & glorioſa facta dicit Cicero. Idem , Idque reipublicæ præclarum, fuiſſe tam multos,tum multo ipſis glorioſius eſt.Et,Nobis quidẽ egregium & ad immortalitatem memoriæ glorioſum. Polyb.lib. 1,p.10, à tergo,ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων περιπετειῶν συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γίνεσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα,illuſtriora & glorioſiora.(Niſi malimus ἐπικρατέστερα. quum Suidas ἐπικυδέστερος exponat ἐπικρατέστερος:vel potius cum Bud. Vt vberiores & exiſtimatiores iam Carthaginenſium partes eſſent) ‖Ἐπικυδέστερος, Honoratior,Exiſtimatior,ἐντιμότερος.Apud Suidam , τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο,ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλίναι στιβάδα. ‖ Ἐπικυδέστερος, Vberior, Maiore fiducia præditus,vt Budæus interpretatur apud Polybium libro 3,pag.59,à tergo,νομίσαι ἐπικυδεστέρας εἶναι τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας.Et libro 5,pag.98,ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι κατὰ τὴν ναυμαχίαν , maiore expectatione ac fiducia prædit⁹ in nauali certamine,B.interpr. Idem Polyb.lib.16,ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα, πολὺ δὲ τοὺς περὶ τὸν Ἄτταλον ἐπικυδεστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. id eſt(Bayſio interprete) Vt neutram in partem inclinata eſſet victoria, Attalus tamen meliore niteretur in poſterum ſpe. (‖AT Ἐπικύδης,ου,ὁ, Nomen proprium) VNDE Ἐπικυδεστέρως,Glorioſius, Honoratius, Meliore

fortuna & ſucceſſu, vt exponitur in hoc Polybii loco, A
ἐξ οὗ συνέβη ταῖς ἀρχαῖς ἐπικυδεςέρως ἀγωνίζεσθαι.

C.Ἐρικυδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Admodum glorioſus & celebris, Præclarus. Iliad.γ, Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐςὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Il.ω, Εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Heſ. Theogonia, — νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης.

C.Προσκυδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Glorioſus, Venerandus. v.l.

Κυδήεις, εντος, ὁ, Glorioſus. In Epigramm. ET Κύδεος, itidem Glorioſus, & Cura dignus: ſi vulgatis lexicis credimus. Sed pro Cura dignus, ſcribendū Κήδεος. B

Κύδιμος, ου, ὁ, Glorioſus, Gloria & decore præſtans. Heſiod. — Μαίη τίκε κύδιμον Ἑρμῆν.

Κυδάλιμος, ου, ὁ, idem. Od.ξ, — υἱάσι κυδαλίμοισι, filiis inclytis, ἐνδόξοις. Od.φ, — μέγα δ' ἔςενε κυδάλιμον κῆρ.

Κυδίων, Glorioſior, Honorificentior. ET Κύδιςος, ου, ὁ, Glorioſiſſimus, Gloria & decore eminentiſſimus. Il. α, Ἀτρείδη κύδιςε, φιλοκτεανώτατε πάντων. vbi fuerunt qui à κύδος ſignific. ὕβρις, deducere voluerint, vt ſit pro ἐφυβριςέ: quos Euſtathius refellit, quum Homero κύδος in ea ſignif. ignotum ſit. Il.ω, Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, κύδιςε, μέγιςε. Il.δ, Ὧρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίςη. Eſt autem κύδιςος à κῦδος, vt κράτιςος à κράτος. Ab Etym. verò ponuntur ETIAM Κυδότερος ET Κυδότατος, Glorioſior, Glorioſiſſimus, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, quæ regularia erūt ſi à κῦδος adiectiuè ſumpto pro γαῦρος deduci quis arbitretur. C

Κυδαίνω, Glorioſum reddo, Decoro, Illuſtro. Odyſſeæ π, Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι. Plutarch. Coriolano, Ῥώμη μάλιςα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ ςρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις. D ‖Item, Glorioſè nomino, Glorioſo nomine orno, Laudo, Celebro, Extollo. ἐγκωμιάζω. Iliados φ, Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Iliad.κ, Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαςον, Πάντας κυδαίνων. Heſychius κυδαίνει exponit τιμᾷ, ἀξιοῖ, θαυμάζει, ἐγκωμιάζει: item κύδηνεν, ἐδόξασεν, ἐμεγάλυνε κατὰ διάνοιαν. Apud eundem paſſiuum κυδαίνεται eſt δοξάζεται, σεμνύνεται. ITEM Κυδάω in v.l. Glorior: item Veneror, Admiror, Extollo: vt κυδαίνω. ET Κυδηθῆναι, Gloria & honore afficere in iiſdem v.l. ſed ſcribendum potius Affici.

C.Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, Gloria ſupereminens, Summa gloria inſignis. ὑπέρφρων τῇ δόξῃ. Heſiod. τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον. vbi volunt eſſe ſyncopen pro ὑπερκυδάαντα. E

Κυδιάω, Glorior, Glorioſè me effero & iactito. Iliad.φ, de cōcilio deorum diſſoluto, Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. Iliados β, — ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν, Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, Οὕνεκ' ἄριςος ἔην. id eſt γαυριῶν, ὑψαυχενῶν. Iliad.ζ, de equo qui diu clauſus ſtabulo, vincula rupit, & in campis ſaltu ſe effert, Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Et cum datiuo, apud Heſiodum Aſpide, — ἦρχε δὲ τοῖσιν ἐῢς παῖς Ἀλκαίοιο, Κυδιόων λαοῖσι, Glorians populis quibus imperabat, Glorioſè ſe efferens. F

Κυδρὸς, οῦ, ὁ, Glorioſus, Gloria & decore præſtans, Decorus, Egregius. idem quod κύδιμος. Odyſſeæ λ, Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. Item apud Xenophontem De re equeſtri, κυδρῷ μὲν τῷ σχήματι, ὑγροῖν δὲ τοῖν σκελοῖν γαυριώμενος. ſicut Homerus quoque κυδιόων de equo dixit. Ion apud Athenæum libro 10, Ὅν τινα ἀειδὴς μίμνει θήλεια παρθένος, Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται, Glorioſius & magis ſtrenué. VNDE Κυδρόω, ῶ, Glorioſum reddo, Clarum reddo, Gloria & decore illuſtro. At Κυδροῦμαι, Glorior, Glorioſè me effero. idem quod κυδιάω, teſte Euſt. G

¶ Κυδάζω, Conuitior, Maledicta & probra ingero. λοιδορέω ſiue ὑβρίζω, à κύδος ſignif. λοιδορία, ὕβρις. Epicharm. apud Sophoclis ſcholiaſtē, Ἄμυκε μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. Et in paſſiuo apud Sophocl. Aiace, — μέσον δὲ προσμολὼν ςρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, conuitiis & maledictis inceſſitur. Æſchyl. Iphigenia apud ſchol. Soph. οὔτοι γυναιξὶ κυδάζεσθαι. Κυδάζομαι actiuè quoque accipitur pro κυδάζω. Apollon. Argon.1, — ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ. id eſt ἐλοιδόρησας. H

Κυδάσσω, idem quod κυδάζω. vnde κυδάσσει apud Heſychium λοιδορεῖ, ταράσσει. ‖Eidem κυδάπτειν eſt ἐπιφωνεῖν.

Κυδάγχη, Conuitium, Probrum. vnde κυδάγχας Heſychius exponit μάχας, λοιδορίας. ET Κυδάγχω, Conuitiis & probris inceſſo. vnde apud eundem κυδαγχόμενα, λοιδορούμενα.

ΚΥΈΩ, ῶ, ήσω, ET Κύω, In vtero geſto, aut (quū ſine adiectione ponitur) Vterum geſto, ſeu fero, Sum grauida, Sum prægnans. Exponitur & Concipio. ſed κυεῖν dicitur potius quæ iam concepit, quàm quæ concipit. Apud Heſychium eſt κυέει expoſitum ἐγκυμονεῖ, & ἐγκύμων ἐςί. item ἐν γαςρὶ ἔχει, & κύει. Addit verò & γεννᾷ. Itidémque κυέουσαν habet, quod exponit κύουσαν, & ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν. Sumpta autem eſſe illa ex carmine manifeſtum eſt, quum contractionem paſſa non ſint. Ad κυέουσαν quidem quod attinet, eſſe id puto quod apud Homerum extat Iliad.ψ, — αὐτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. vbi & Euſtathius exponit ἐγκυμονοῦσαν. Apud eundem Homerum legitur Iliad.τ, Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν, ὁ δ' ἕβδομος εἱςήκει μείς· Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως δὲ καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. Extat & κυήμεναι apud eundem Euſtathium infinitiuus poeticus. Ac certè poetarum potius eſſe videtur κυῶ, (pro quo dicunt & κυέω abſque contractione) licet alioqui κύημα & κύησις inde deriuata, non rara ſint apud proſæ ſcriptores. Sed nec nullus eſt τοῦ κυεῖν, itémque paſſiui κυεῖσθαι vſus in proſa. Ariſtoteles hiſt. animalium lib.7, ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπικύησε τρίτον. Plato in Sympoſio, εἰσὶ γὰρ οὖν, ἔφη, οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι. Idem verò τὸ κυεῖν faciens prius, & τὸ τίκτειν καὶ γεννᾶν poſterius, (licet Heſychius κυέει exponat etiam γεννᾷ) ſcribit, ἁπτόμενος γὰρ, οἶμαι, τοῦ καλοῦ, καὶ ὁμιλῶν αὐτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει τίκτει καὶ γεννᾷ. Pro eodem ἐγκύμονα εἶναι, item ἐν γαςρὶ ἔχειν dicit. Inuenitur & paſſiuum κυεῖσθαι, quod à Gaza redditur In vtero geſtari. Verùm alicubi κυεῖσθαι aut κυούμενος habetur, vbi tamen non κυεῖν, ſed κύειν. vt apud Theophraſtum de fructu arboris loquentem, ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν νέον καὶ τὸν ἔνον καρπόν. ἀφαιρουμένου γὰρ θατέρου μετὰ κυΐα, καὶ ὁ ἕτερος φανερὸς εὐθὺς κυούμενος. κύει γὰρ ὥσπερ βότρυς ὁμοσχήμων. Sed hìc Budæus ſuſpicatur ſcribendum κυεῖ. qui & in quodam loco Ariſtophanis ſcripſit in Commēt. κυεῖ, alibi autem κύειν videlicet in iſto De hiſt. animalium lib.5, κυεῖ δὲ ἑξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Apud eundem de elephāto, κύειν ἔτη δύο, quod Plinius vertit, Geſtare in vtero bienio. Vt autem metaphoricè vſurpatur κυεῖσθαι, ita Cicero Grauidatam ſeminibus terram dixit. (In nonnullis etiam locis κυεῖν quædam exempl. alia κύειν habent)

Κυήσατο pro Peperit. Opp. De ven.l.3, — κυήσατο τέκνα ἐϋπειρα Ἀρμενίη. In v.l. affertur ex Ariſtot. De gen. anim.l.4, μέχρι τῶν κυουμένων ὑςέρα συμμύει pro Vſque ad partum vterus ſe comprimit.

Κύημα, ατος, τὸ, Quod in vtero geſtatur, Fœtus, Fœtura. Ariſtoteles, πότερον ἐνυπάρχει ἡ ψυχὴ τῷ σπέρματι καὶ τῷ κυήματι, ἢ οὔ. οὔτε γὰρ ὡς ἄψυχον θείη τις τὸ κύημα, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐςερημένον ζωῆς. (vbi annotat Budæus κύημα & in vtero dici & in partu) Idem De gener. animalium libro 3, loquens de inſectis, σχεδὸν γὰρ ἔοικε τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον. τὸ γὰρ ἀτελέςατον κύημα τὸ τοιοῦτον. Ex eodem affertur libro 1 De generatione animalium, κυήματα ἔχειν, ſeu ἴσχειν, pro Prægnantes eſſe, ſeu grauidas. Ad verbum, Fœtus habere. Plutarchus in Præc. cōnub. κυήματα ἄμορφα καὶ σαρκοειδῆ appellat quas vno verbo Græci μύλας, & Latini itidem Molas vocant. ita enim ibi ſcribit, παιδίον μὲν γὰρ οὐδεμία ποτὲ γυνὴ λέγεται ποιῆσαι δίχα κοινωνίας ἀνδρός· τὰ δὲ ἄμορφα κυήματα καὶ σαρκοειδῆ καὶ σύςασιν ἐν ἑαυτῇ ἐκ διαφθορᾶς λαμβάνοντα μύλας καλοῦσι. Scribo autem διαφθορᾶς, vt habet mea editio, & vt ſcribendum eſt: non διαφορᾶς, vt habent cæteræ editiones. Extat verò locus ille p. 252 meæ editionis.

ET Κῦμα pro κύημα, per craſin, apud Euripidem in Cercyone, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου, id eſt Grauidam eſſe fœtu diuinitus ſato.

HINC Ἀκύμων νηδὺς apud eundem Euripidem, Fœtu ca-

renſ vterus, Sterilis vterus. Cui CONTR. Ἐγκύμων, A
Fœtum habens, Grauida, Prægnans. ſed hoc paſſim vſitatum eſt, quum contrà rarus ſit illius vſus. Phocylides, Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλλοιτο. Nonus, ἐγκύμονα γαστέρα δυῶν. Dicitur & ἐγκύμων βοῦς. Item, ἐγκύμονα σπέρματα à Dioſc. Et cum genit. apud eundem Nonnum, pro Refertus, Plenus, – ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλέγχω, peccato grauem & refertum, & quaſi grauidum. A quo EST Ἐγκυμονέω, ῶ, pro ἐγκύμων εἰμὶ, Grauida ſum, Fero vterum. Budæus exponit etiam Vtero ingraueſco, in Pand. AT Ἀεικύμων Hippocrati Mulier quæ citò fit grauida, ſeu prægnās. ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη, Galen. Ab Heſychio exponitur eodem ſenſu ἀσύλληπτος, (ita enim eū ſcripſiſſe liquet) id eſt Quæ facilè concipit. Quidam verò ἀρτικύμων, reddiderunt etiam Fœcunda. Alius formæ eſt SVBSTANT. Κυμαὶ, άδος, ἡ, Grauida, Fœta. κυμάδας, ἐγκύους, Heſychio. Dicitur ET Κύος pro κῦμα ſeu κύημα, quod κύος vide poſt Κύω. B

Κύησις, εως, ἡ, Grauiditas, Prægnatio, Geſtatio vteri, Conceptus. Philo De vita Moſis libro 3, καὶ γυναιξὶν αὖθι κυήσεως. Plutarchus, τοῦτο δὲ ἀγόνοις πρὸς κύησιν ἀγαθὸν, id eſt Conceptum, vt Budæus vertit. Gellius caput 3 libri 16 ſic auſpicatur, Et medici & philoſophi illuſtres de tempore humani partus quæſiuerunt, πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κυήσεως χρόνος. Et multa opinio eſt, eáque iam pro vero recepta, poſtquam mulieris vterus conceperit ſemen, gigni hominem, ſeptimo rarenter, nunquam octauo, ſæpe nono, ſæpenumero decimo menſe. C

Κυητικός, ή, όν, Concipiendi vim habens. In vulg. lexicis Genitalis.

C. ἈΠΟκυέω, ῶ, (q. d. Defœto, id eſt Fœtum depono) Pario. Lucianus, τὴν Λητὼ ἐπὶ τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι. Plut. in Homero, φοιτῶσα δ' ἐπί τινας πλυνοὺς ἀπεκύησε τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τὸν ποταμόν. Exponitur etiā Gigno, Progigno, vt apud D. Iacobum 1 cap. Epiſtolæ, εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον. Quanquam in pluribus libris legitur ἀποκύει, vt ſit à barytono ἀποκύω. Sic κυεῖν & κύειν dicitur. Paſſiua vox eſt Ἀποκυέομαι, οῦμαι, Parior, In lucem edor. vno verbo Parior, ſi dici poſſet. Poteſt & Edor dici ſine adiectione. vnde ἀπεκυήθη apud Herodianum, ζῶά τι παντοῖα μέρεσι τοῦ σώματος ἀναρμόστοις ἀπεκυήθη. & participium ἀποκυηθεὶς apud Plutarchum in Lycurgo, ἀποκυηθεὶς ἔτυχε. ‖Eſt etiam ἀποκυῶ, Abortiuum facio, ſi verum eſt ἀποκυήσασα ſignificare apud Plut. Quum abortiuum peperiſſet. D E

C. Ἀποκύησις, εως, ἡ, Partus, Partio, Puerperium, apud Plutarchum.

C. ἘΠΙκυέω, ῶ, Superfœto, Supervterum concipio. Ariſtot. hiſt. an. l. 7, ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυήσασά τις ἐπεκύησε τρίτον. HINC Ἐπικύημα, q. d. Superfœtamentū, Id quod ſuper vterū concipitur. Plinius Superfœtatū appellare non dubitauit. Ariſtot. τὰ δὲ πολυτόκα ἐπικυΐσκεται διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἑνὸς, εἶναι θάτερον θατέρου ἐπικύημα. F

BARYT. Κύω idem quod κυῶ, vt dictum eſt, In vtero geſto &c. vt ſuprà in Κυῶ. vbi & aliquod habes exemplū vſus τοῦ κύω. Ariſtot. κύουσαι τὰ ἄρρενα, quæ mares in vtero geſtant. Plut. in Erot. Περίανδρος δὲ ὁ Ἀμβρακιωτῶν τύραννος ἠρώτα τὸν ἐρώμενον εἰ μήπω κύει. κἀκεῖνος παροξυνθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Idem Plut. in eodem opuſculo, τὸ δὲ πάντων ἀπιστότατον, ἔλαθε κύουσα λουομένη μετὰ τῶν γυναικῶν. Et paſſiuum Κύομαι, In vtero geſtor. Ariſtot. in Probl. τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους. Et κυσαμένη, Quæ concepit, vel Grauida facta. Heſiod. οὐ τίκτε κυσαμένη. Idem, Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Sunt porro qui Lat. vocem Cunæ ab hoc Κύω deriuatā putēt. ‖Sed metaph. etiā capitur κύω interdum, vt Xen. Pædiæ 5, ἡ ψυχή μου δοκεῖ τοῦτο κύουσα, ἄρτι ἐσμὲν ἔσεσθαι ἀποτίσασθαι. q. d. Grauidus erat animus meus hac cogitatione. G H

C. Ἄκυτος, ου, ἡ, Quæ non concipit, Sterilis. ἄτοκος & στεῖφη ab Heſychio exponitur. Vide Ἄκυθος infrà. ET Ἀκυτήριον ex Hippocr. in Gyn. Medicamentū impediēs conceptus. φάρμακον ἀσυλληπτικὸν, ἀτόκιον, ἄκυον. Cui contr. EST Κυητήριον, ET Ἐγκυητήριον. in v. l.

C. ἘΓκύω, idem quod κύω. vnde ἐγκύουσα apud Ariſtotelē, quæ & ἔγκυος, Grauida, Bud. (Vide Κύος paulo poſt.) Ἔγκυος, Partus in v. l. Scribitur tamē ἔγκυρος in illis, ſed non dubium eſt quin ἔγκυος ſcriptum reliquerit quicunque primus hanc vocem illi inſeruit, ex quocunque eam ſcriptore ſumpſerit.

C. ΥΠΟκύω, cuius vſus exemplum non adfertur: at verò ab Ὑποκύομαι eſt aor. prior medius ὑποκυσαμένη apud Homerum aliquot locis. vt Iliad. ζ, Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε. id eſt ὑπ' αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη, inquit Euſtath. Ab eo facta grauida.

C. 2. Ἐναποκύω, Vicina partui ſum. in vulgatis lexicis ſine exemplo.

Κύος pro Κύημα, Fœtus, ex Ariſtoph. A quo κύος EST Κυοτοκία, apud Alex. Aphr. quod exponitur Fœtus editio. Editur autem fœtus in partu. ITEM Κυοφορέω, ῶ, idem ſignificans quod Κύω, & Ἐγκυμονῶ, Grauida ſum, Vterū fero, &c. Luc. ἰδοὺ γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεκεῖν ἴσα ἔργα ἔσται οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ET Κυοφορία, Tempus quo mulier fert vterum. Bud. Aliud COMP. Ἔγκυος, idem quod præcedens κυοφοροῦσα, ſeu κυοῦσα, aut ἐγκύμων, Grauida. quod & de cane dicitur, κύων ἔγκυος in v. l. ex Epigr. Item pro Plenus, Refertus, ex iiſdem, εἶτα δὲ πῶλον Εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης. AT Ἀνέγκυος in v. l. Inepta partui. Sequendo autem ſignificationem τοῦ ἔγκυος, fuerit Quæ vterum non fert, Non grauida.

ITEM Ἄκυον, quod vide paulo antè cum Ἄκυτος. SED ET Κυθὸν illud ipſum ἄκυον φάρμακον apud Heſychiū: qui ET Πολύκυθα affert pro πολύσπερμα, id eſt Semine abundantia: addens, κυθὸν eſſe σπέρμα. Etymol. autem vult ET Κύθος ſignificare σπέρμα. vnde ESSE Ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος, i. Sterilis. hoc in loco, — οὐδ' ἀγάλακτοι Οἶες, οὐδ' ἄκυθοι. πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. qui ſumptus eſt ex hymno in Apoll. Affert autē Etym. inter alias deriuationes & iſtam, κύω, ἄκυτος, ἄκυθος. Sed non malè fortaſſe ἄκυτοι ibi legeretur cum τ, quum ἄκυτος ab Heſychio quoque in hac ſignif. agnoſcatur.

ITEM Κυΐσκω, idem quod Κύω: & Κυΐσκομαι quoque. Quorum exempla vide apud Budæum, Comm. pag. 344. In Geopon. de columba, ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει καὶ τίκτει, καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει: pro his Varronis, Diebus quadragenis concipit & parit, & incubat, & educat. At pro his Ariſtot. κυΐσκεται δὲ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας, habet Plinius, Canes implentur vno coitu. Et COMPOS. Ἀνακυΐσκω, ET Ἀποκυΐσκω, ET Ἐπικυΐσκω. Ex quibus Ἀνακυΐσκω exponitur Abortū infero, in hoc Ariſtot. loco, De animalium lib. 6, ἂν δὲ ὕδωρ γένηται μετὰ τὴν ὀχείαν, ἀνακυΐσκει. At Ἀποκυΐσκω, idem quod ἀποκυέω, de quo dictum paulo antè fuit. Gregorius, ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ὑπάρχουσα, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος. Paſſiua vox eſt Ἀποκυΐσκομαι. vnde ἀποκυϊσκόμενος apud eundem, καὶ λόγος δὲ ὁμοίως ὁ πρὸς τῆς ψυχῆς ἀποκυϊσκόμενος ἄρρενικὸν ἔχει σχῆμα. Tertium Ἐπικυΐσκω, idem quod Ἐπικυῶ. Vide Bud. pag. 345.

AT VERO Κύω aliam quoque ſignificationem habet, videlicet Oſculor, ſeu Suauior. Frequens eſt apud Homerum iſtud verbum in hac ſignificatione. Animaduertēdum eſt autem, interdum ab eo corripi priorem ſyllabam in κύσαι, interdū produci, ſed tū geminari σ, non in omnibus tamen exemplaribus. Ex locis in quibus corripitur, ſunt hi, Odyſſeæ ϖ, Πάντα κύσε προφρεώς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα. Il. ω, – ἄγχι δ' ἄρα στὰς Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας Δεινάς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας. Od. ψ, Ἡ' παρσάσα κύσε καρὴ καὶ χεῖρε λαβοῦσα. Od. π, Ὥς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε. Od. ε, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν. Od. ξ, Καὶ κύσε γούναθ' ἑλών. Producitur autem cū alijs in locis, tum his, Od. ω, Κύσσε δέ μιν περιφῦσα ἑὸν πατέρ', ἠδ' ἔκαστα Εἶπεν. Odyſſ. π, Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. Iliados θ, Ἡ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Interim autem obſeruandus eſt nobis cum ex his locis tum ex aliis mos oſculādi manus, item genua, necnō caput, & peculiariter etiā oculos. Manus certè oſculationē habemus & in iſto verſu Apoll. Rhodii,

κύσε μιν δεξιτερῆς χειρός. Sic Ariſtophanes Nubibus, κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Ariſtot. De animal. 6, κυνοῦσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραί, ſe oſculantur mutuò columbæ. Cæterùm putarunt quidam alteram verbi huius κύω ſignificationem hac eſſe poſteriorem: ſed quum nullum huius rei teſtimonium afferatur, & Κυέω apud Homerum alteram illam ſignif. habeat, huic Κυέω, cui ſeries alphabetica priorem ſedem tribuit, ſubiunxi κύω illi ſynonymum.

¶ Κυνέω, ῶ, idem quod κύω, Oſculor, Suauior. Hom. Odyſſ. φ, v. 224, Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Cui verſui ſubiungitur hic, Ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε. ‖ Item Κυνῶ, pro σαίνω, vt exponitur à ſchol. Ariſtoph. in Acharn. Τί με σὺ κυνεῖς; Δι. Τί με σὺ δάκνεις; ‖ Κυνῶ pro προσκυνῶ, Adoro. vt in quodam ſcolio cuius autor fertur Hybrias Cretenſis, πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοί, κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι. id eſt, (vt exponit Euſt.) προσκυνοῦσί με ὡς δεσπότην, καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα.

C. ΠΡΟΣκυνέω, ῶ, Adoro, Veneror, (quam ſignif. & ſimplici κυνῶ dari aliquando, ex proximè præcedente patet exemplo.) Herodot. Polymnia, ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Ibidem negant Spartiatæ, ſibi ἐν νόμῳ eſſe ἄνθρωπον προσκυνέειν. Ariſtoph. Pluto, καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Sic & apud Plut. paſſim cum accuſatiuo, & apud Iſocr. infrà in Προκαλινδοῦμαι. qua cõſtructione dixit & Chryſoſt. προσκυνῆσαι τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. At in Teſt. noui ſcriptis, (vbi frequens eſt hui⁹ verbi vſus) iungitur interdum accuſ. interdum (& quidem ſæpiùs) datiuo.

Προσκυνῶ, Venerabundè ſaluto. Budæus ex Eccleſiaſt. hiſt. p. 39, δυνησόμεθα εἰρηνικοῖς γράμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν.

Προσκύνημα, ατος, τὸ, ET Προσκύνησις, εως, ἡ, Adoratio, (ſonat tamen προσκύνημα potius q.d. Adoramentum) Plut. Alex. διὰ τὴν γε προσκύνησιν ἰσχυρῶς ἀπωσάμενος. Apud eundem, ἀλλοκότους προσκυνήσεις.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, Adorator. ET Προσκυνητὸς, (q.d. Adorabilis) Adorandus, Adoratione dignus, apud Greg.

ΚΥΚΑ'Ω, ῶ, Futur. ήσω, Miſceo, Miſcellam facio. ſed propriè de liquoribus dicitur. vt Circe κυκῶσα vel ἀνακυκῶσα φάρμακα, quod poſterius habetur apud Ariſtophanem. de qua itidem dixerat Homerus Odyſſ. κ, Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ Φάρμακα λύγρ'. Et Iliad. λ, Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ Πραμνείῳ. vbi Euſtathius annotat κύκησε eſſe verbum à quo deducatur κυκεών. eſſe autẽ κύκησε ſine adiectione, idem quod κυκεῶνα ἐποίησε, hàncque eſſe propriam huius verbi ſignificationem. Rurſum Ariſtophanes in Veſpis, ἅλμην κύκα τούτοισι, muriam miſce iſtis. Sed & κυκᾶν τὸν βόρβορον, apud eundẽ. Atque vt κυκᾶν Homerus ſine adiectione pro κυκεῶνα ποιεῖν, ſic & κυκᾶσθαι pro κυκεῶνα ἐσθίειν, ex eodem Ariſtophane affertur. Κυκῶ generaliùs pro Miſceo, Cõfundo, Perturbo. vnde apud Homerum exponitur etiam ταράττειν, & κυκᾶσθαι, itidem ταράττεσθαι. apud quem extat & de mari, item ἐπὶ θορύβου ἵππων. Sic autem & turbatis equis dixit Virgilius, id eſt (ad verbum) κυκηθεῖσιν ἵπποις pro ταραχθεῖσιν. Legitur & τὴν βουλὴν κυκήσω apud Ariſtoph. in Eq. quod ſchol. exp. συνταράξω. Inuenitur & Κυκεῖ apud Heſych. expoſitum ταράσσει, à THEM. Κυκέω, ῶ.

Κυκεία, ας, ἡ, ET Κύκημα, ατος, τὸ, Miſcella, Permixtio. Item, Confuſio, Perturbatio. In v.l. ITIDEM Κυκητὴς, οῦ, ὁ, Perturbator. Sed alio ſenſu putatur vocare Epicurus Heraclitũ κυκητὴν apud Diog. Laert. AT Κυκησίτεφρος compoſ. pro ταράττων τὴν τέφραν. i. Miſcens cinerem, ſeu confundens. vt κυκησιτέφρου κονίας Ariſtophanes apud Suidam.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod præcedens κυκεία. Ab Heſychio exponitur ταραχή. à Suida autem additur συμφορὰ & σκυθρωπότης. ET Κύκηθρον, ου, τὸ, à miſcendo dictũ eſt Rutrum, ſeu Rudis, aut Rudicula. vt B. accipit apud Ariſtoph. Fortaſſe autem & Ioſephus ita vſus eſt, quum ſcripſit in libro De antiq. ὥρμησε μὲν καὶ παραχρῆμα αὐτὸν ἀνελεῖν, ὡς κύκηθρον μεγάλων γεγονότα πραγμάτων. (quũ alibi dixiſſet de eodẽ, ταράξαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχοντα) At in v.l. κύκηθρος exponitur Seditioſus & turbulentus homo, ſubiungitúrque ille Ioſephi locus.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, Miſcellanea potio, vt Budæus exponit. Eius autem varia erãt genera: ſed vnũ inter alia erat mel vino admixtum habens. Apud Homerum legitur & Κυκεῶ accuſ. per apocopen pro κυκεῶνα. ITEM Κυκειῶ interiecto etiã ι, Il. λ, Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη. & paulo pòſt, Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ κυκειῶ. vbi annotat Euſt. videri κυκεῶνα conſtare cum ex aliis, tum ex vino & caſeo: & quanuis κυκεὼν videatur fuiſſe quiddam medium inter eſculenta & poculenta, fuiſſe tamen potius tanquam ζωμόν τινα ῥοφητόν. vnde Homerum dicere illum bibi. Traditur id ſedandæ ſitis vim habuiſſe: vnde apud eundem poetã legitur, Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. At verò κυκεῶνα Circes γοητείαις καταπεπραγματευμένον ſcribit Euſtathius. Item κυκεὼν pro potione à medico data, vt inquit Bud. afferens hæc Platonis De rep. lib. 3, κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πιόντες.

Κυκεὼν metaph. Cinnus, Miſcella quarumuis rerum, Commixtio rerum diſſidentium, ſeu diuerſarum, vt inquit Bud. afferens ex Luciano, καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. ἁπάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον γινομένων, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο, quis cinn⁹ rerũ in vnũ mũdũ coiſſe videatur. Apud eũdem ita loquitur Heraclitus, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλά πως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται. id eſt confuſionẽ, vt idem vertit. Syneſius quoque dixit, ἀλλ' ἀθρόως ἦν ἅπαντα κυκεών, pro Omnia confuſa & perturbata erant. Sed idẽ κυκεῶνα mari tribuit, (ſicut Homerus eam κυκᾶσθαι dicit) ſcribens, ἐκόσμει τὰ ἐνθύμματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει.

C. ἈΝΑκυκάω, ῶ, Miſceo, Permiſceo. Idem quod κυκάω, niſi velimus præpoſitionem addere vehementiam ſignificationi. Ariſtophanes in Pluto dicit Circen ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα.

C. ΔΙΑκυκάω, ῶ, Idem. In vulgatis lexicis exponitur Confundo, Perturbo.

C. ἘΓκυκάω, ῶ, q.d. Miſceo intrà, ſeu Confundo intra.

C. ΣΥΓκυκάω, ῶ, Commiſceo, Permiſceo. Ariſtophanes in Pluto, — ὁ Ζεὺς βούλεται Ἐς ταὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Idem verò in Acharnenſibus de Pericle dixit, Ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα. vnde Cicero in Oratore, Si Pericles tenui genere vteretur, nunquam ab Ariſtophane poeta fulgurare, tonare, permiſcere Græciam dictus eſſet.

ΚΥ͂ΜΑ, ατος, τὸ, Fluctus, Vnda. Homerus Iliad. β, — ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. Sed & alibi paſſim apud eum, ac cæteros poetas. Vſus eſt autem huius nominis & apud proſæ ſcriptores. Lucianus De hiſtor. ſcrib. συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τῶν νεῶν. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα apud eundẽ, Numerare fluct⁹. quod prouerbiale eſt: ſicut & πρὸς κύματα λαλεῖν, id eſt Fluctus alloqui. ‖ Κῦμα metaphoricè dicit Plato pro magna lue, De leg. libro 5, pag. 250, ἐάν ποτ' ἐπέλθῃ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμου φθορά. quod Bud. vertit, Si peſtis & lues incidat in ciuitatẽ. Rurſum κῦμα dixit Plato pro riſu quo quis loquẽs, quum quid ridiculũ ei exciderit, obruitur. l. 5, De rep. Afferuntur ambo loci ab eodẽ Bud. cõm. p. 342. Dici autem κῦμα quaſi κύκημα, cum alii tradiderunt, tũ Euſt. Pro quo etymo fecit & κυκᾶσθαι de mari dictum ab Homero. Latini à Græco iſto nomine deduxerũt Cymatilis, appellantes cymatilem colorem, quem & cæruleum. Hanc autem nominis huius Cymatilis deriuationem à κῦμα expreſſit Ouidius iſto verſu, Hic vndas imitatur, habet quoque nomẽ ab vndis. Quẽ verſum vidẽtur ignoraſſe aut eius obliti fuiſſe qui apud Plaut. per cymatilem veſtem intellexerunt quam vulgò dicimus *de camelot ondé* ſeu *de camelot à ondes*, q.d. veſtem vndatam, aut vndulatam.

Κῦμα, pro κύημα, Fœtus, Germen, vide in Κύημα poſt Κυέω. ‖ Et Κῦμα pro cauliculo braſſicæ vide in Κυμάτιον.

C.Κυματοειδὴς,έος,ὁ & ἡ,Fluctuum ſeu vndarum ſpeciem A
præ ſe ferens.Exponitur & Vndabundus,in v.l.

C.Κυματοπλὴξ,ῆγος,ὁ,Fluctibus pulſatus,ſeu vndis.Ex Anthol.Epigr. ET Κυματοπληγής.vnde κυματοπληγεῖς ἰχθῦς apud Athenæū 137,Vndis agitati piſces:vbi de iis loquitur qui in littoribus ſunt apertis,non in ſinibus conditi.

C.Κυματοφορίδες,αἱ,Conchæ.κόγχαι,Heſych.

C.Κυματωγὴ,ῆς,ἡ,Littus ſummum quod vndis euerberatur,Crepido littoris,vel generalius Littus. Bud.p.342 B affert ex Herodoto & Luciano,ſed vtrobique ſcribens κυματώγη cum accentu in penultima. Volunt autem quidam grammatici ita vocari quia κύματα ἄγνυνται ad littus.

Κυματίας,ου,ὁ,Vndoſus,Vndabundus.vt κυματίης ὁ ποταμὸς ἐῤῥέετο apud Herodotum,(Ionicè verſo α in η) Fluuius vndabundus factus eſt,Vndis agitari cœpit fluuius.
ET Κυματίη ex eodem pro Tempeſtas.

Κυματίζω,Vndabundum reddo,Vndis agito,Fluctus moueo.aut Fluctuare facio. vt κυματίζειν τὴν θάλασσαν.quod C & κυμαίνειν dicitur à Luciano. Et paſſ. Κυματίζομαι, Vndabundus reddor,Vndis agitor,&c. AT Ἐπικυματίζω,pro ἐπικλύζω τῷ ὕδατι,Budæus ex Polluce 284. In v.l.exponitur etiam Innato: & affertur ex Philoſtr. in Her.ἐπικυματίζων αἴρεται pro Vndarum ſuperficiem attingens extollitur.

Κυματόω,ῶ,idem quod proximè præcedens κυματίζω. Et paſſiuum Κυματοῦμαι,Fluctibus agitor, Fluctuo,vel Æſtuo.vt Bud.interpretatur in hoc Thucyd.loco,lib.3,καὶ ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς,καὶ κυματωθεῖσα D ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι. Sic Lucianus,ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα. HINC Κυμάτωσις, Strab.Fluctuatio,Æſtuatio.Alicubi autem exponitur & Fluctus.

Κυμάτιον,ου,τὸ, Parua vnda, Paruus fluctus. Sed κυμάτιον ſicut & κῦμα appellatur,(vt quidem habent vulg. lex.)etiam cauliculus, propriè braſſicæ, qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celſus, Plinius & Columella vocant:& Cyma idem Columella in ſuis verſibus. ‖ Item in columnis ſuprema pars epiſtylii,id eſt capitelli ſiue capituli Plinio,κυμάτιον à Vitruuio nuncupatur. Heſychius quoque κυμάτια tradit E παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς dici τὰς ὑπεροχὰς, id eſt prominentias.Pro cuius ſignificationis exemplo affertur iſte Ioſephi locus De antiq.τραπέζης τὴν μὲν στεφάνην παλαιστιαίαν εἰργάσατο,τὰ δὲ κυμάτια,στρεπτὰ,τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινοειδῆ.Sed κυμάτια tradit Heſych.ſignificare etiam τὰ χείλη,διὰ τὸ κυμαίνειν.

Alterum compoſitorum genus,ſicut ab αἷμα hæc duo eorum genera habuiſti.

C.Ἀκύμων,ονος,ὁ & ἡ,Nō vndoſus,Fluctib⁹ nō agitatus,Tranquillus,Placidus.Luc.in dial. Zephyri & Noti, ἡ γὰρ θάλασσα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο. ‖ Et metaph.ἀκύμων.vt ἀκύμων βίος,tranquilla vita.

Ἀκύμων autem à κῦμα ſignificante κύημα, vide in Κυέω.

C.Βαθυκύμων,ονος,ὁ & ἡ,Profundas habens vndas. Interdum & ſimpliciter pro Profundus.Ex Dionyſio De ſitu orbis,& Nonno.

C. Πολυκύμων, ονος, ὁ, Vndoſus, Vndis abundans, Fluctuoſus.Suid. πολυκύμονος θαλάσσης,πολυταράχου. G

C.Πολύκυμος,in v.l.idem quod πολυκύμων.ſed nullum vſus illius exemplum affertur.

C.Μετακύμιος,ου,ὁ & ἡ, Poſt fluctus adueniens, ſeu Fluctibus ſuccedens.vnde exponitur Tranquillus,μετὰ τὸ κῦμα κατάστασιν παρέχων,vt exponit ſchol.Euripidis in Alceſtide. Sed addit poſſe etiam dici μετακύμιον (ea forma qua μεταίχμιον)τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων. Sic autem & Heſychius μετακύμιον exponit τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Quod eſt interfluctus interuallum. Hanc terminationem ſequitur SVBSTANT. Τρικυμία,quod ſonat q.d. H Triundium,à tribus vndis. Eſt enim τρικυμία propriè trium vndarum in vnam collectio,ὅταν τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. A quibuſdam redditur Trinus fluct⁹ ad exprimendam vim Græcæ vocis: ſed Latinis dicitur Decumanus fluctus:quòd fluctus decimus fieri maximus putetur. Vnde Ouidius in Metamorph.Vaſtius inſurgens decimæ ruit impetus vndæ. Idem Triſtium lib.1. el.2,Qui venit hinc fluctus,fluct⁹ ſupereminet omnes, Poſterior nono eſt vndecimóque prior. Sed & Luc. de eo ita ſcribit,libro 5,Hæc fatum decimus (dictu mirabile) fluctus Inualida cum puppe leuat. Syneſius in epiſt.ad Euoptium,vehementem tempeſtatem deſcribens,καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπεῖχον αἱ τρικυμίαι,τὸ πέλαγος καὶ πρὸς ἑαυτὸ στασιάσαντος. quibus ſubiungit, γίνεται δὲ τὸ ἔσδιοτον,ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα· ἀλλ' ἴδιον ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως,ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς. quæ verba ita redduntur à Budæo Comment. pag.875. Solet autem huiuſmodi tempeſtas euenire, τρικυμία dicta, quum deſinente vento,non item protinus cōſidunt fluctus ſuapte vi exagitati ab imo maris:vtique quum ipſum mare ſemel impetu à procella conceptо,vndabundique adeo motus ſuſcitabulo,cum vento præualente conflictatur,decumbentique vehementius flatui cōtrario incubitu ſeſe opponit. Luc.in l. qui περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων inſcribitur, τὰς τρικυμίας καὶ ζάλας καὶ ἐκβολὰς καὶ ἱστῶν κλάσεις,καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις.Philo,καὶ τὰς τρικυμίας ὥσπερ μακρὸν τεῖχος ἀποτεινούσης τῆς θαλάττης. ‖ Τρικυμία metaphoricè etiam, ſicut κῦμα,ponitur interdum.Plato vtrūque de riſu dixit quo loquentes obruuntur quum aliquid ridiculum eis excidit. Vide B.p.342, vbi etiam interpr.τρικυμίαν vndabundam tempeſtatem & immanem.

C.Προκυμαία,ας,ἡ,Moles oppoſita fluctibus. In vulg.lex. exponitur Murus ædificatus ad repellendos fluctus: affertúrque & προκυμία ex Seruio pro hac ſignificatione. Ab Ouidio ſic deſcribitur huiuſmodi moles,Metamorphoſ.l.11,– adiacet vndis Facta manu moles, quæ primas æquoris vndas Frangit, & incurſus quæ prædelaſſat aquarum.

Κυμαίνω,Fluctuo,Æſtuo.vt πόντος κυμαίνων apud Homerū Odyſſ.δ,Mare fluctuans, Mare vndabundum. Dicitur & Κυμαίνομαι à Plutarcho in Plat.quæſt. Idem,μεγάλῳ πνεύματι κυμανθὲν τὸ πέλαγος τὴν μάχην ἐπέσχε.vbi reddi etiam poteſt Concitatum,vel turbatum.vt viciſſim κυμαίνειν τὴν θάλατταν actiuè Luc.dixit pro Concitare mare,Turbare mare,ταράττειν.

Κυμαίνω metaphoricè, vt Fluctuo interdum,itē Æſtuo. veluti quum dicit Virgilius, – magno curarum fluctuat æſtu. Herodianus libro 1, κυμαίνουσαν οὖν ἔχων τοσαύταις φροντίσι τὴν ψυχήν. ‖ Dicitur & acies κυμαίνειν,id eſt Fluctuare, vt Bud.interpretatur,apud quem vide huius ſignificationis exempla pag.342.quibus adde hoc ex Arriano,ἤρξατο βάδην,τοῦ μὴ διασπασθῆναί τι ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος. vbi quum κυμῆναν participium eſſe à κυμαίνω manifeſtiſſimum ſit,ineptiſſimi quidam homines ex eorum numero qui conſarcinandis vulgatis lexicis operam ſuam locarunt,nomen eſſe putarunt cuius nominatiuus eſſet Κυμῆνα.

C.Ἀκύμαντος,ου,ὁ & ἡ, q.d.Influctuatus, (vt dicitur Fluctuatus)vt ἀκύμαντον πέλαγος apud Lucianum,Influctuatum mare,Non concitatū, Cui moti non ſunt fluctus, Sedatum,Tranquillum.in Dial.Panopes & Galenes,ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με ἀκύμαντον ἐν τούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. Apud eundem, ἀκύμαντον καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος. Et ἀκύμαντος ἀπλοΐη, Iul.in Epigramm. ἀκυμάντοις ψαμάθοις apud Euripidem. Metaphoricè etiam de aliis dicitur pro tranquillo ſeu imperturbato. vt à Syneſio,διὰ πάσης ἡλικίας ἵλεων καὶ ἀκύμαντον τῆς ψυχῆς ἐπιρρέοντα τὴν διάθεσιν.Sic & ἀκύμων ſuprà eadem ſignif.habes propriam & metaphoricam.

C.ΔΙΑκυμαίνω,Fluctuare facio,Concito.ea ſignif.qua dicitur Concitare mare.διακυμαίνω τὴν Ἀδρίαν,Luc.

C.ΕΚκυμαίνω,Fluctuando exundo,Exundo. A Xen.autē metaph.dicitur acies ἐκκυμαίνειν, Anabaſ.libro 1, ὡς δὲ ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος τὸ ἐπιλειπόμενον.vbi Bud.vertit Fluctuare.

C.ΕΠΙκυμαίνω,Fluctuando irruo. In v.l.ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ pro In campum confluo.

C.ΠΡΟΣκυμαίνω, Fluctuando alluo, ſeu æſtuando, Vndis alluo. In v.lex.exponitur ſimpliciter Alluo, ex Philoſtr.in Heroicis.

ΚΥΛΙ'Ω, Futur. ίσω, Voluo, Voluto: ἀπὸ τοῦ ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, at contrà ἀνάω, quemadmodum annotat Euſtathius. Illud Latini Deuoluere dicunt. Liuius, Iumenta cum oneribus ruinæ modo deuoluere. Idem, Deuolutus monte præcipiti torrens. Vide κυλίνδω. Metaph. autē dicitur alicui πῆμα κυλίεσθαι, infortunium in caput alicuius veluti ex præcipiti loco deuolui. Il. ρ, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, id eſt ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε, ſupernè à Deo immittitur. Non tantùm verò κυλίειν dicimur quæ ex alto deuoluimus, ſed etiam ea quæ in plano verſamus, ex vno latere in alterum impellendo. vt apud Ciceronem, Siſyphus verſat ſaxum. Item de iumentis in puluere ſe volutantibus. vide Κυλίστρα. Item τόρνῳ κυλίεσθαι, Tornari, Torno circumagi & verſari, infrà in κυλικίς. Dicitur etiam aliquis à fluctibus κυλίεσθαι, volui. Ælian. de echinis ſæuitiam maris præſagientibus, τοῖς ἀκάνθαις αἰαιροῦνται λιθίδια, καὶ ἔχουσιν ἕρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται. De quibus Plinius, Correptis operiuntur lapillis, mobilitatem pondere ſtabilientes. Κυλίομαι, Verſor, vt Cicero dicit In munere aliquo verſari, In ſubſelliis verſari. Ariſtoteles Polit. 6, capite 4, de βαναύσοις & ἀγοραίοις hominibus loquens, διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι. In vulgatis lex. ponitur ETIAM Κυλέω, Voluto, Verſo, κυλινδέω: atque INDE Κύλησις, εως, ἡ, Volutatio: ET Κυλητής, οῦ, ὁ, Verſator: quæ quum nec apud Heſych. nec Suid. nec Etym. nec Euſt. nec alibi reperiam, ſuſpecta mihi ſunt.

Κύλισμα, ατος, τό, Volutabrum, Idipſum in quo quis volutatur. 2 Petri 2, ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου.

Κύλισις, εως, ἡ, Volutatio. Dicitur de athletis qui ceromate inuncti, in puluere ſe volutant, vt tactus lubricus non ſit. Plut. Sympoſ. 2, Problem. 4, οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὰ περὶ τὰς κονίσεις. Paulo antè eandem πάλην ſiue παλαίστραν dicit eſſe εἶδος ἀγωνίας, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος δεόμενον. Pro κύλισις autem de athletis dicitur etiam κόνισις.

Κυλίστρα, ας, ἡ, Volutabrum, Locus in quo iumenta ſe volutant. idem quod κυλινδήθρα & ἀλινδήθρα, & κονίστρα. Poll. de equis & vocabulis equeſtribus, τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἀλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι καὶ τὸ χωρίον, ἁλίστρα, καὶ ἐξαλίστρα, καὶ κυλίστρα.

Κυλιστός, οῦ, ὁ, Verſatus, Volutatus, Voluendo circumactus aut contortus, Conuolutus, aut Volubilis. vt κυλιστοὶ στέφανοι, forſan οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἁδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι, vt Euſtathius tradit: quomodo & ἐκκυλίστοι στέφανοι. Eubulus apud eundem, κυκλούμενος ὥσπερ τις κυλιστὸς στέφανος. Vbi & videri poſſit exponendū Tortilis corolla, In orbem conuoluta. ſicut τόρνῳ κυλίεσθαι. Apud Athenæum libro 2, reperitur ETIAM Κυλιστὸς στέφανος, qui idem eſſe videtur, ac forſitan pro eo reponendum κυλιστός. Ex Alexide, Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν αἰπαρτισῶν μέ τις Ἐδόξε στεφανοῦν γυμνὸς περιπατῶν στεφάνῳ κυλιστῷ κοκκυμήλων.

C. ΑΝΑκυλίω, Reuoluo. Item Surſum voluo. Luc. De luctu λίθους ἀνακυλίοντες. v. l.

C. ΑΠΟκυλίω, Deuoluo, Reuoluo: vel Voluendo amolior. Matth. 28, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον. Marci 16, τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; Paſſ. Ἀποκυλίομαι, Deuoluor. Vnde ἀποκεκύλισται ὁ λίθος, Marci 16. Et λίθον ἀποκεκυλισμένον, Lucæ 24.

C. ΕΓκυλίω, Inuoluo, Deuoluo in, Implico. Metaphoricè plerunque capitur. Xenophon, εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati, ſeu capti: vt Cicero dicit Implicare ſe ſocietate omnium, Implicari erroribus, Implicari maleficio. Nazian. de reſurrectione, καὶ εἰ μόνη ταῖς ἡδοναῖς ἐνεκυλίσθη ἡ ψυχὴ, μόνη δικαίως ἂν ἐκολάζετο, Si ſola volutata & verſata eſſet in voluptatibus: vel Se inuoluiſſet voluptatibus, vt Plinius dicit Otio ſe inuoluere: ſed in bonam partem.

C. ἘΚκυλίω, Euoluo, Deuoluo ex. Homerus Iliad. ψ, Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, è curru excuſſus deuoluebatur, ſeu, veluti ex loco præcipiti deuolutus excidebat. Apollon. libro 2 Epigr. Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐπὶ

χεύμενος ἐξεκυλίσθη, excuſſus decidebat. Syneſ. ep. 67, ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας ὠθούμενος προσέταξα, exturbari: vel Eiici, vt deuoluendo aliqua inutilia eiicimus. Dicitur etiam res aliqua ἐκκυλισθῆναι εἰς, pro Perueniſſe in, & quaſi deuoluta eſſe. Plutarchus in libro qui περὶ ἀδολεσχίας inſcribitur, οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τὸ διηγήματος ἐκκυλισθέν τις ὥστε προσδραμεῖν πλασάμενον τὴν φήμην, quū rumor ille & res narrata iam in forum perlata eſſet, atque adeo illum ipſum à quo conficta erat præueniſſet.

Ἐκκυλίστοι στέφανοι, iidem qui κυλιστοί. Euſt. quū de κυλιστοῖς στεφάνοις loquutus eſſet, locúmque ſuprà citatum ex Eubulo adduxiſſet, ſubiūgit, Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίστοι φησὶ στέφανοι καὶ μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων. εἶεν δ' ἂν ἴσως οὗτοι οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἁδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι.

C. ΚΑΤΑκυλίω, Deuoluo, Deorſum voluo. Et Κατακυλίομαι, Deuoluor, Deuolut⁹ decido, vt exponitur apud Xenophōtem Pæd. 5 pagina 74, καὶ ἧκον πολλοὶ μὲν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, qui ab equis deuoluti cecidiſſent. Erit igitur idē quod ἐκκυλισθῆναι ſuprà.

C. ΠΡΟκυλίω, Prouoluo, Voluo ante. Et Προκυλίομαι, Voluor ante. idem quod προκυλινδοῦμαι.

Προκύλισις, ex Plat. Supplicatio. qua videlicet ſupplices alicuius genibus aduoluimur.

C. ΠΡΟΣκυλίω, Aduoluo. Matth. 27, προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν, aduoluto ſaxo magno ad oſtium monumenti. Et Marci 15, προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Similiter Ariſtophanes Veſp. Καὶ τῇ θύρᾳ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκύλιε γ'. paulo antè, Ἀλλ' οὐ πολλούς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν.

C. ΣΥΓκυλίω, Vnà voluto. Et συγκυλίομαι, Vnà volutor. Capitur etiam ea ſignif. qua συμμίσγεσθαι & μίσγεσθαι, conſuetudinem habere. Athen. lib. 12, de Laide, ἡ δὲ πρότερα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται.

¶Κυλίνδω ET Κυλινδέω, Voluo. idem quod κυλίω, ex eóq́ue deriuatum, vt ἀλινδέω ex ἁλίω. Odyſſeæ ε, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. vt Virgilius Æneid. 3, Cōtinuò venti voluunt mare, magnáque ſurgunt Æquora. Xenophon, ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτρόχους ἁμαξιαίους, deuoluebāt. (ſicut Herodot. ὁλοιτρόχους μεγάλους κατὰ τοῦ λόφου κυλίοντες) Et κυλίνδομαι ſiue κυλινδοῦμαι, Voluor, Volutor. Odyſſeæ λ, Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic apud Herodianum l. 1, οἱ δὲ ἵπποι κυλινδουμένοις τοῖς λίθοις ἐπιβαίνοντες, ὠλίσθαινον καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀπεσείοντο, equi inter deuolutos lapides fallente veſtigio lapſabant. Iliad. ξ, Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο. Iliad. ν, de ſaxo rotūdo, torrentis impetu auulſo, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, tunc non voluitur, ſeu volutatur. Κυλίνδομαι aliquando redditur commodius Voluto me. Iliados χ, de Priamo qui ab amicis retinebatur ne ad Achillem proficiſceretur, Πάντας δ' ἐλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Iliad. ω, de eodem, ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι. Odyſſeæ δ & κ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην, quum ad ſatietatem vſque fleuiſſem, & in puluere me voluta ſſem. Paulo antè dicit, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. Lucianus, οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦνται, vt Cic. dicit, In luto volutatum inuenimus. ‖Infortunium etiam aliquod dicitur alicui κυλίνδεσθαι (vt & κυλίεσθαι ſuprà) quum veluti è præcipiti loco in caput eius deuoluitur & immittitur. Odyſſ. β, de procis, Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Odyſſeæ θ, τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. Res etiam aliqua κυλίνδεσθαι dicitur quæ in omniū ore verſatur, & omnium ſermonibus iactatur. Ariſtoph. Veſpis, ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται. Κυλινδεῖσθαι (vt & κυλίεσθαι) dicitur qui in aliqua re verſatur & aſſiduus eſt. Plut. de Pompeio loquens, qui ſe Clodio dediderat vt eius autoritate potentiáque vteretur, τοῦτον παρ' ἀξίαν κυλινδούμενον ἐν ἀγορᾷ ἄγων καὶ φέρων ὁ Κλώδιος. Latini quoque eo ſignif. In foro verſari dicunt.

Κυλίνδησις, εως, ἡ, Volutatio. Plut. de Antonio, καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναιξὶν, vt κυλινδεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ. Bud.

C. Πολυκυλίνδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum volutatus. πολλαχοῦ κυ-

κυλινδρος, Heſych.

Κυλινδήθρα, ας, ἡ, Volutabrum, Locus in quo iumẽta ſe volutant. idem quod κυλίστρα ſuprà.

C. ἈΠΟκυλινδέω, Deuoluo, ſeu Voluendo amoueo, Voluẽdo amolior. idem quod ἀποκυλίω.

C. ΔΙΑκυλινδέω, Peruoluo. vel In diuerſas partes voluo.

C. ἘΓκυλινδέω, Inuoluo, Voluto in. vt ἐγκυλίω. VNDE Ἐγκυλίνδησις, Volutatio. ex Plut. in Othone.

C. ἘΠΙκυλίνδω, SIVE Ἐπικυλινδέω, Voluo ſuper, Deuoluo in. Xenoph. Hellen. 3, καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες, in eos deuoluebant ſaxa. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλινδεῖσθαι alicui, quũ in eum velut è præcipiti loco deuolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plutarchus de oraculo Pyth. in reſponſo quodam Spartanis dato, Δηρὸν γὰρ μόχθοι σε καταφθίσουσιν ἄελπτοι, Φθισίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδόμενον πολέμοιο. Eodem modo Hom. ſuprà κυλίεσθαι & κυλίνδεσθαι dicit.

C. ΚΑΤΑκυλίνδω, Deuoluo, Deorſum voluo. vt κατακυλίω.

C. ΜΕΤΑκυλινδῶ, De loco in locũ voluo, Voluendo trãſfero. Metaph. Ariſtoph. Ran. Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι Νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας, καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος Μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον. Paulo pòſt dicit μεταστρέφεσθαι pro μετακυλινδεῖν ἑαυτόν.

C. ΠΕΡΙκυλινδέω, Circunuoluo, Voluendo ſeu volutando circumago. Plato.

C. ΠΡΟκυλινδοῦμαι, Prouoluor ad pedes alicuius, more ſupplicis. vt apud Liuium, Quum ſe mœſta turba ad pedes prouoluiſſet. Item, Flentes ad genua conſulis prouoluuntur. Et Tacitus, Genibus eius prouolutus Mithridates. Rurſum apud Liuium, Aduolutus genibus rabiem eius temporis accuſat. Sic Propertius, Et Veneris magnæ voluitur ante pedes. Eo ſignificatu dicit Demoſthenes, ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος μὲν προὐκυλινδεῖτο. Iſocr. Panegyrico, προκυλινδούμενοι καὶ πάντα ἔτι μικρὸν φρονεῖν μελετῶντες θνητὸν μὲν ἄνδρα προσκυνοῦντες, καὶ δαίμονα προσαγορεύοντες. Sic προκυλινδεῖται τοῦ θηρῶντος, ad venatoris pedes prouoluitur. Cicero dicit etiam Accidere ad genua alicui & alicuius. Et Horatius, — procidit Heu peruicaces ad pedes Achillei. vnde & Suidas προκυλινδεῖσθαι exponit τὸ ἐπὶ γόνυ πεσόντα προσκυνεῖν. Maioris autẽ emphaſeωs gratia Homerus DICIT Προπροκυλίνδομαι pro προκυλίνδομαι. Il. χ, Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων Προπροκυλινδόμενος Διὸς πατρὸς αἰγιόχοιο. Odyſſeæ ρ, Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο πόλ' ἵκετο πήματα πάσχων Προπροκυλινδόμενος.

C. ΣΥΓκυλινδέω, Vnà voluo. Συγκυλινδοῦμαι accipitur etiam eo modo quo Cicero dicit, In domeſticis germanitatis ſtupris volutatus. Et, In maximo ſqualore volutatus eſt. Xenoph. Sympoſio, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων.

¶ Κύλινδρος, ου, ὁ, Cylindrus. Lapis teres in modũ columnæ quo area coæquatur huc & illuc ſæpius volutato. Virgil. Georg. Area cumprimis ingẽti æquanda cylindro. Varro, Aream cylindro aut paucicula coæquato. Vitruuius, In palæſtris cylindri exæquant ambulationes. Plutarch. Sympoſ. 5, ἡ σφαῖρα κινεῖσθαι σφαιρικῶς καὶ κυλινδρικῶς ὁ κύλινδρος ἀναγκάζεται κατὰ τὴν τοῦ σχήματος διαφοράν. Sic Chryſippus apud Gellium libro 6, cap. 2, de fato loquens, Lapidem cylindrum ſi per ſpatia terræ prona atque derupta iacias, cauſam quidem ei & initiũ præcipitantiæ feceris: mox tamen ille præceps voluitur, non quia tu id iam facis, ſed quoniam ita ſeſe modus eius & formæ volubilitas habet. Apollon. Argon. 2, Ἡ δ' ἄφαρ ὥστε κύλινδρος ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. Vbi annotat ſcholiaſtes κύλινδρον eſſe κιονίσκον λίθινον στρογγύλον, ἑκατέρωθεν βάσιν ἔχοντα ἐπίπεδον. Cylindri dicuntur etiam lapilli pretioſi in modum cylindrorum teretes & oblongi. Plinius libro 37, capite 5, de beryllis, Cylindros ex eis facere malunt quàm gemmas, quoniam eſt ſumma commendatio in longitudine. Iuuen. Sat. 2; Tu nube, atque tace: donant arcana cylindros.

C. Κυλινδροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cylindri formam habens.

Κυλινδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cylindro ſimilis, Cylindrum imitans. Theophr. libro 8 hiſt. plant. cap. 5, de λόβοις ſeminũ, οἱ μὲν ἐπιπλατεῖς, ὥσπερ οἱ τοῦ φακοῦ καὶ τῆς ἀφάκης· οἱ δὲ κυλινδρώδεις μᾶλλον, ὡς οἱ τοῦ ὀρόβου. Vnde Pliu. l. 18, c. 12, Siliquæ rotundæ ciceri, cæteris leguminum longæ, & ad figurã ſeminis latæ: piſo cylindraceæ.

Κυλινδρικός, ού, ὁ, Qui cylindri eſt, Cylindraceus. VNDE Κυλινδρικῶς, In modum cylindri, More cylindri. Plut. ſuprà in Κυβικῶς.

Κυλινδρόω, ῶ, Cylindro æquo, Cylindro calco. Theophr. lib. 2 hiſt. plantarum cap. 5, τὸ δὲ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ, ἀναφύεσθαι φασὶν οὖλον. Vnde Plin. lib. 19, cap. 8, Ab æquinoctio verno ſeritur apium, ſemine paululum in pila pulſato. Criſpius ſic putãt fieri, aut ſi ſatum calcetur cylindro pedibúſve. Et lib. 17, c. 10, de cupreſſo, Seritur menſe aprili, area æquata cylindris aut volgiolis, denſum: terráque cribris ſupercernitur pollicis craſſitudine.

C. ἘΠΙκυλινδρόω, Cylindris in ſuperficie æquo & cõplano. Accipitur pro ſimplici κυλινδρόω. Theophr. De cauſ. pl. libro 5, τῷ δὲ σχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σέλινον, ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ. Vide præcedens Κυλινδρόω.

¶ Καλινδέω, ῶ, idẽ quod κυλινδέω, Voluo, Voluto. Et καλινδέομαι, Voluor, Volutor, Verſor: ea ſignif. qua Verſari pro Occupatum & aſſiduũ eſſe in aliqua re accipitur: idque tam in malam quàm in bonam partem. Exempla ex Xenophonte, Iſocr. Greg. & Syneſio habes apud Budæum pag. 828, poſt Συγκυλινδοῦμαι. Quibus addo ex Iſocrate in Epiſt. ad Philipp. λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις. Vt Cicero dicit, In ſubſellijs verſari, & In foro verſari. Et in oratione contra ſophiſtas, οἱ περὶ τὰς ἔριδας καλινδούμενοι. vbi ὀνειδιστικῶς capitur, vt & αἱ ἀστρέφεσθαι.

C. ἈΝΑκαλινδοῦμαι, idem quod καλινδοῦμαι. vt ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, Bud. dixit pro Otio alto detineri: ad verbum Volutari in alto otio. ſed Latinius, Verſari in alto otio, Frui alto otio.

C. ἘΓκαλινδέω, Voluo, ſeu voluto in. Et ἐγκαλινδέομαι, Volutor in, Verſor in, hoc eſt Aſſidu⁹ & occupat⁹ ſum in. Chryſoſt. τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδεῖσθαι. vt Greg. dicit οἱ περὶ τὸ σῶμα καλινδούμενοι, nimium occupati & aſſidui circa curam corporis. id eſt οἱ μὴ πνευματικοί. Item in vulg. lexicis ἐγκεκαλινδημένη πάνυ ἀκριβῶς, culta ſummo ſtudio.

C. ΠΡΟκαλινδέω, Prouoluo, Voluo antè. Et προκαλινδοῦμαι, Voluor antè, Prouoluor, videlicet pedibus, ſeu ad pedes, vt προκυλινδοῦμαι ſuprà, quod vide. Vtitur Gregorius.

ΚΥΛΙΞ, ικος, ἡ, Calix. παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, ἐπεὶ ἡ κεραμικὴ ἐπὶ τῷ χαλκευτικῷ, vt Euſtathius tradit, & Athen. quoque infrà in κυλικηγορεῖ. nam torno fieri calices ſolebant: vt & Theophraſt⁹ docet de terebintho loquẽs, τορνεύεσθαι ἐξ αὐτῆς καὶ κύλικας Θηρικλείους. Vnde Plinius, Celebratur & Thericles nomine, calices ex terebintho ſolitus facere torno. Polemon apud Athenæum libro 10, ἐκ χανδὸς ζωροποτεῖν κύλικος. Apud eundem libro 15, Καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύετε καὶ καταθέσθε. Ephippus apud eundem lib. 2 & 9, Πίνειν τε πολλὰς κύλικας ἀποζωρέστερας. Idẽ Athen. lib. 11, ἐγίνοντο δὲ ἐπίσημοι κύλικες αἵ τε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Et paulo pòſt dicit eſſe quaſdam φιαλώδεις κύλικας, οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλ' ὥσπερ δακτύλῳ πεποιημένας, καὶ ἐχούσας ὦτα πίσυρα, πυθμένα πλάτος ἐκπεταμένον. Dicit & in patria ſua fieri κεραμέας κύλικας, quæ βάπτονται εἰς τὸ δοκεῖν ἀργυραῖ. Ibidem Pherecrates dicit mulieribus eſſe βαθείας κύλικας ὥσπερ ὁλκάδας Οἰναγωγούς, περιφερεῖς, λεπτὰς μέσας γαστρίδας. Eodem libro meminit etiam cuiuſdam πεντάπλουν κύλικος. Sed & Dionyſ. Chalcũs apud eundem κυλίκων ἐρέτας dicit, Κἄν τινες οἰνοπαγῆς ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου, Συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται. Plutarch. λαβὼν ψυχρὰ κύλικα. Idem, μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν. Lucianus, μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειν αὐτοῖς. Itẽ, οἱ περὶ τὰς κύλικας, pocillatores ſeu pincernæ, Qui calices miniſtrant. Herodianus lib. 3, ὅπως τινὰς πίσιν διωθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν ἢ τῶν περὶ τὰς κύλικας, aliquos ab epulis, aut à cyatho, vt Polit. interpr. ¶ Κύλικες eſt etiam locus quidam in Illyrio, vt teſtatur

Athen. lib. 11. vbi ET Κυλικρᾶνες populi commemorantur, ſiue Κυλικρῶνες Ionicè: ita nominati quoniam τὰς ... κυλίκας ἦσαν. Vide & Heſych. A

C. Κυλικηγορέω, ῶ, Inter calices ſeu ſcyphos loquor. Athen. l. 11, de κύλιξ loquutus, ὥστε δ' ἐπὶ κεράμια ποτήρια, καὶ λέγεται ἀπὸ τῆς κύλικος τῶν ἐχόντων. ἀφ' ὧν καλεῖται τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Eodē lib. circa initiū, vbi Κυλικρανῶν mētio fit, σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι. quæ verba Euſt. citās aliter exp. videlicet περὶ κυλίκων ἀγορεύσων, de poculis verba facturus, id eſt de compotationibus. Apud eundem Euſt. ET Κυλικηγόρος, ὁ, ὁ, Qui inter ſcyphos verba facit, Qui inter pocula fabulatur, vel (vt ipſe exp.) ὁ περὶ κύλικα λαλῶν, ſiue ὁ ἐν τῷ συμπίνειν λάλος ὤν. Dicitur autem κυλικηγορέω & κυλικηγόρος vt δημηγορέω & δημηγόρος. B

C. Κυλικήρυτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Calice hauſtus, vel Tam exundans vt calicibus hauriri queat. κυλικήρυτον αἷμα, ὡς τὸ κοτυλήρυτον, ὅ ἐστι πολύ. Heſych.

Κυλίκειος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Inter pocula dictus vel factus. vt κυλίκεια ζητήματα, quæſtiones cōuiuales, ſeu quæ inter ſcyphos tractantur. Poll. poſtquam αἴνιγμα & γρῖφον dixit συμποτικῶν eſſe, τὰ δὲ ζητήματα ὠνόμαζεν κυλίκεια. Θεοδέκτης δὲ ὁ σοφιστὴς εὐδοκιμήσας ἐν αὐτοῖς, ἐπεὶ καὶ μνημονικὸς ἦν, μνημόνια αὐτὰ ἐκάλεσε. ET Ἐπικυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Athē. lib. 1, initio, ἆρ' οὖν ἐθελήσαις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι; ſermonum illorū quos inter ſcyphos contuliſtis. Diog. Laert. in Arceſilao, p. 201, παραμυθούμενος ἑκάστοτε ταῖς ἐπικυλικείοις ὁμιλίαις. ſed perperam vulgata editio habet ἐπὶ κυλικίας, & v. l. ἐπικυλιδίας. C

Κυλικεῖον, ὁ, τό, Calicum repoſitorium, Locus reponendis calicibus deſtinatus. Athen. lib. 11, initio, περὶ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων ὧν πλήρες ἐστὶ τὸ κυλικεῖον ἡμῖν. εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. Et mox ex Eubulo comico, Ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφεν τὰ ποτήρια. Et Ariſtoph. Ὥσπερ κυλικείου τοὐδάφιον περιπίπλαται. Ibidem ex Cratino. Et lib. 12, περιπτῶν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν ἐπὶ τῷ κυλικείῳ προκειμένων. Et lib. 13, ἐστήκασιν περὶ τὸ κυλικεῖον, καὶ διακρούουσαι, κιρνῶσαί τε βραδέως τὴν φιάλην. ‖ Κυλικεῖον dicitur etiam ipſum συμπόσιον, vt accipit Euſt. in hoc loco qui citatur ab Athen. lib. 11. ex Cratino, μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην, id eſt εἰς τὸ συμπόσιον, quaſi videlicet πολιτογραφηθείς του. D E

Κυλίκιον, ὁ, τό, Paruus calix, Caliculus, vt Cato, Celſ. & Plin. vocant. Athen. libro 10, ex Lycophr. κυλίκιον ὑδαρὲς τοῖς παισὶ περιῆγε. Et lib. 11. ex Phileta, κάλπιον, κυλίκιον μικρὸν ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς. Et lib. 4, de conuiuio Cleopatræ, καὶ τὰ κυλίκια, καθὼς τοῖς στρωμναῖς ἐμεμέλητο, ἑκάστῳ φέρειν ἐπέτρεψε. ET Κυλίσκιον, ὁ, τό, idem. Poll. κυλίσκιον δὲ, ἡ μικρὰ κύλιξ. Ariſtoph. Achar. Κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρυσωμένον.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, Pyxis medicamentaria. Athen. lib. 11, poſtquam κύλιξ à κυλίω deriuauit, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ιατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα, διὰ τὸ τόρνῳ κεκυλίσθαι. F

Κύλιχνος, ὁ, ὁ, ET Κυλίχνη, ης, ἡ, idem quod κυλικίς. Poll. ἡ γὰρ κύλιχνος πυξίς ἐστι. Heſych. κυλίχνη, ιατρικὴ πυξίς. ‖ Accipitur etiā pro calice ſiue φιάλη, vt Heſych. tradit. Seleucus apud Athen. lib. 10, vbi de οἴνου κρᾶσις ſermo eſt, κυλίχναις μεγάλαις. Quæ verba libro ſequenti in Κυλιχνίδες tribuit Alcæo. ‖ Ariſtoph. verò in Tageniſtis, κυλίχνας videtur dicere ἀγγεῖον παροψοφόρον, vt ſcribit Pol. hæc ex eo verba citans, τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίχναις τοῦτο θερμὸν, καὶ τοῦτο παμφλάζον. Sic Ouid. quoque Faſt. libr. 5, Calices vocat vaſa in quibus legumina & olera coquūtur, Stant calices, minor inde fabas, olus alter habebat. G

VNDE Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Idem Athen. lib. 11, Ἄρχιππος δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι αὐτὰς τὰς κύλικας, ἀλλὰ γὰρ τὰς κυλιχνίδας εἴρηκε: cuius hæc verba addit, ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῦρο μόνον φέρειν Κοινόν τε χὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας. Similiter Galen. apud Hippocr. κυλιχνίδα exp. σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα. Heſych. verò ſcribit κυλιχνίδας aliis eſſe κύλικας, aliis κεράμια ἀγγεῖα, aliis πυξίδας ἰατρικάς, aliis λιβανωτίδας. ET Κυλίχνιον, ου, τό, itidem Pyxis medicamentaria, & Caliculus. Ariſtoph. Equit. Ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τί σοι καὶ φάρμακον δίδωμι. vbi Schol. annotat, κυλίχνιον, ἔκπωμα ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον. ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα. Pro Κύλιχνος verò & Κυλιχνὶς, dicitur ETIAM Κύλικνος ET Κυλικνίς, H

verſo χ in κ. Etymolog. Κυλίχναι, λεκανίδες, καὶ βυτίνια, ἢ φιάλαι. λέγεται δὲ καὶ Κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ Κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες. quæ verba & in meo l. veteri habentur.

Κύκλος, ὁ, ὁ, Orbis, Circus, Circulus. Cicero libro 2 De natura deorum, Quúmque duæ formæ præſtantes ſint, ex ſolidis, globus, (ſic enim σφαῖραν interpretari placet) ex planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græcè dicitur: his duabus formis contingit ſolis vt omnes earum partes inter ſe ſint ſimillimæ. Plato Epiſt. 7, κύκλος ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter diſtat: quales ſunt ſiderum orbes. Idem de ſideribus, τὸ μὲν μείζονα αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω κύκλον ἰόν, quum alia maiorem luſtrarent orbem, alia minorē, vt Cic. interpr. pag. 26 mei lex. Cic. Ariſtoteles De mūdo, συνεχὴς δ' ἐστὶν ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου κύκλος, Phænonis orbis ſiue globus, vt Apuleius interpretatur. In Geopon. καὶ ἐρυθρὸς δὲ ὁ κύκλος αὐτῆς (videlicet τῆς σελήνης) φαινόμενος, ἢ πυρώδης, σημαίνει χειμῶνα. Quod ita Plinius, Si quartam lunam orbis rutilus cingit, ventos & imbres præmonebit. Plutarchus ex Herod. οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου τὴν πανσέληνον ἔμενον. Arat. πολιοῖο γάλακτος κύκλος, lacteus orbis, vt Cic. interpr. pag. 95, mei Lexici Cicer. Idem alibi Lacteum circum dicit: ſicut & in Somn. Scip. Erat autem in ſplendidiſſimo candore inter flammas circus elucens, quem vos, vt à Graiis accepiſtis, orbem lacteum nuncupatis. Eundem vocat idem Cic. circum candentem. Huc pertinet κύκλῳ φέρεσθαι, quod Cicero dicit, In orbem circúmque ferri, de aſtrorum motu loquens. Plutarchus De orac. Pyth. οἱ δίνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων. & paulo pòſt, κύκλῳ ὑπ' ἀνάγκης φερομένων. quod & cōpoſita voce κυκλοφορεῖσθαι dicitur. Et κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, in orbem ſe circumagere. Æſchines contra Cteſiph. κύκλῳ περιδινῶν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος. Item ἐν κύκλῳ θεῖν, in orbem currere, redeundo videlicet eò vnde excurreris, & in circum currendo, non rectò greſſu ad ſcopū tendendo. Luc. in Hermot. οὐκ οἶδ' ὅπως καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν. Habent enim & curſus quidam ſuos orbes. Plutarchus De orac. Pyth. οὐ τοιοῦτα καμπὴν, οὐδὲ κύκλον, οὐδὲ διπλόην, οὐδὲ ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ εὐθεῖα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἰοῦσα. Vbi metaph. eſt. Et περιιέναι κύκλῳ, ſiue ἐν κύκλῳ. Ariſtophanes Pluto, περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, in orbē omnes aras circumiuit. Luc. καὶ περιῄει ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Quo ſignificatu Latini dicunt Conficere orbem & circulum ſuum, & Exigere orbem ſuum, Abſoluere orbem ſuum. Oratio quoque & periodi ſuos habent κύκλους. Demetr. ἐν ταύτῃ τῆς περιόδου ἰδοὺ ὁ κύκλος συγκλείεται. Sic Cicerò dicit Orationis orbis. &, Conficit orbem ſuū forma concinnitáſque verborum. &, Quum circuitum & quaſi orbem verborū conficere non poſſent. &, Quæ ſi in extremo breuiora ſunt, infringitur ille quaſi verborum ambitus. &, Perfecto completóque verborum ambitu gaudent aures. Apud dialecticos autem κύκλος dicitur circularis argumētatio, & quæ in ſe ipſam redit, idem proponens & concludens, licet aliis verbis. Item apud Hermogenem figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut verſus in idem verbum deſinit à quo incipit: vt apud Homerum, Θῆκεν ἀνὰ μυελὴν δέελον δ' ἐπὶ σῆμ' ἔθηκε. ‖ Κύκλος, Circuitus vel Circus (vt dicitur Circus theatri) Thuc. l. 3, ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et apud Hom. Il. σ, οἱ δὲ γέροντες Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in circuitu iudicii ſiue fori. Et apud Euſtath. ex poeta quodam, Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χαίρων κύκλον. Et in noua comœdia (vt annotant vulgata lexica) pro loco vbi vendebātur mancipia: ſic dicto quòd in orbē & coronā circūſteterint vendentes, πέριξ, ἐν κύκλῳ. Quo ferè ſignificatu apud Gell. quidā ſeruos dicunt ſub corona vendi. Huc pertinet quod Poll. ſcribit libro 10, ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο ὠνόμαζον κύκλον, ὡς Ἄλεξις ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν Γαλατείᾳ, Πῆ δὲ με ἄγεις ἐν τοῖς κύκλοις; Schol. Ariſtoph. dicit eſſe circum quendam Athenis vbi carnes vēduntur, & in primis piſces.

Κύκλος (vt Orbis & circulus apud Latinos) dicitur e- A
tiam corona hominum, ſeu Hominum multitudo in orbem collecta. Euripides Androm. εἰς δὲ συστάσεις κύκλοις τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ. Liu. In omnib⁹ circulis atque etiam in conuiuiis ſunt qui exercitus in Macedoniam ducant. Tacit. Per fora & circulos loquuti ſunt. Sic dicitur etiam κύκλος τοῦ στρατοπέδου, multitudo quæ caſtris in orbem collocatis continetur. Philo lib. 3 De vita M. τὸ δ' ἑπόμενον τὸν κύκλον τοῦ στρατοπέδου δυσφημίας πληροῖ, caſtrorum orbem. Item κύκλον ποιεῖν aut τάξαι, aut περιστῆσαι, Orbem facere, In orbe colligere. Thuc. lib. 2, B
ἐτάξαντο κύκλον τῶν νεῶν ποιήσαντες ὡς μέγιστον οἷοί τε ἦσαν, facto orbe nauium. Et lib. 3, μετὰ ταῦτα κύκλον ταξάμενοι αὐτῶν περιέπλεον, orbē eis faciētib. ſeu in orbē ſe colligētib⁹. Xen. Pæd. 7, ὁ μὲν οὖν Κῦρος περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν. Quo ſignif. Latini dicunt corona cingere. Soph. Aiace, αὐτὸν ἐν κύκλῳ ἀμφέστησαν, eum Corona cinxerunt, Eum vndique circumſteterunt. Herodian. lib. 2, συνέχειν καὶ φρουρεῖν, φράξαντας ἐν κύκλῳ τοῖς ὅπλοις, orbe facto in medio continere. (Poteſt tamen & ſimplicius accipi ἐν κύκλῳ pro eo quod dicitur aduerbialiter C
κύκλῳ, ſine præpoſitione ἐν. De eiuſmodi multitudine in orbem ſe colligente Cæſar dicit, Totis verò caſtris milites circulari, & dolere hoſtem è manibus mitti. Eodem ſignif. Sil. dicit, Spiſſo orbe circundare. Et Saluſt. Romani veteres nouique, ob ea ſcientes belli, orbes facere. Et Cæſar, Quum illi orbe facto ſeſe defenderent. Κύκλος dicitur etiam de retibus in orbem tenſis, vt in venationibus fieri ſolet quum cingūt indagine ſaltus, (quemadmodum Virg. loquitur.) Od. δ, Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ Δείσας, ὁππότε μιν D
δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, quum doloſis retibus eum in orbem ductis cinxerunt. Κύκλος eſt etiam circuitus & ambitus quo ciuitas aliqua aut caſtra circumſcripta ſunt. Thuc. l. 2, τοῦ τε γὰρ Φαληρικοῦ τείχους στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τεσσαράκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος. Ide lib. 6, p. 230, ἵνα ἀπὸ καθεζόμενοι ἐτείχιζον τὸν κύκλον διὰ τάχους. Et paulo pòſt, ἐτείχιζον τῶν Ἀθηναίων τὸ πρὸς Βορέαν τοῦ κύκλου τεῖχος. Et paulo pòſt, κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων. Sic Xen. Hell. 2, μέγας ὁ κύκλος ὤν, πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι. Demoſth. Pro cor. οὐχὶ τὸν κύκλον μόνον τοῦ Πειραιῶς, οὐδὲ τοῦ ἄστεος. Thuc. lib. E
3, περιετείχισαν Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ. in circuitu, hoc eſt Circumcirca. Item κύκλοι προσώπου apud Hipp. τὰ μῆλα, malæ. nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. autem in Œdipo, κύκλους vocat ipſos oculos: ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, ſuorum orbium, vt Camer. vertit. Κύκλοι dicuntur etiam Rotarum orbes: ac interdum ſynecdochicè ipſæ rotæ. Pauſanias apud Euſt. ἀψίς, ξύλινος κύκλος τροχοῦ. τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν, ἐπίσωτρον. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὅλον, κύκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀψῖδα, ἴτυν. Od. ψ, Ὡς αἴ τε πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέ- F
σθαι Κύκλου ποιητοῖο. Vide & κύκλα paulo infrà. Κύκλοι, Orbes, Circuli, vt ii qui annulis ſimiles ſūt, ſiue lignei, ſiue ferrei. Poll. lib. 1, καὶ δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, κίρκοι. τὸ γὰρ κρίκοι, ποιητικόν. ἴδιον δὲ τὸ κύκλοι. circuli per quos funes traiiciuntur. Κύκλοι, Orbes: de ſolidis corporibus, planis tamen & orbicularibus. vt κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ: ſed frequentius pro eo τροχὸς dicitur. Item Orbes ſuper quibus carnes in menſa conciduntur, κύκλοι dicuntur: qui & πίνακες ac δίσκοι, vt & diſci Latinis, & quadræ à forma quadrata. Poll. lib. 6, enumerans σκεύη G
ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ quibus in menſa vtimur, οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἑτέρους κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας. Κύκλος dicitur etiam orbis ſiue tabula orbicularis & rotunda quæ tripodi imponitur. Poll. lib. 10, περὶ τραπέζης καὶ τῶν ταύτης σκευῶν, Τὸ δὲ ἐπίθημα τοῦ τρίποδος, κύκλον καὶ ὅλμον δεῖ καλεῖν. Cato quoque orbem dicit operculū rotundum, Abacum vnum, orbes æneos duos, menſas duas, ſcamna magna tria. Per metaplaſmum autē plur. num. DICITVR Κύκλα pro κύκλοι, vt σταθμὰ & ζυγὰ à σταθμός & ζυγός. Ιλ. ε, Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε H
καμπύλα κύκλα Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς, æreos orbes. qui & τροχοὶ appellantur. Item Ιλ. σ, de Vulcano tripodas fabricante, Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, aureos orbes qui tripodibus ſubiicerentur. Vide & ὑπόκυκλον. Item apud Dionyſium De ſitu orbis, περιπέτης κύκλα ἁλιώνης. Cæterū κύκλος à κυλίω deriuari teſtatur Euſt. & Etymol. Nam quæ orbiculari rotūditate ſunt, ea vt plurimum volubilia eſſe ſolent.

C. Κυκλοβόρος, ου, ὁ, Circulator, Qui in circo declamitat, & inde quæſtū facit. Ariſtoph. Equit. Ἅρπαξ, κεκράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. Et alibi, Ὤμνυ δ' ἐγὼ τὸν κυκλοβόρον καπιέναι. Sunt qui κυκλοβόρον eſſe velint Atticæ torrentem quendam magno cum ſtrepitu fluentem: ac inde κυκλοβόρους dici eiuſmodi nugatores qui clamore & verborum ſtrepitu aures obtundant. Alii autem κυκλοβόρον dictum volunt Cleonem, vt qui κύκλον Athenis quæſtui haberet, id eſt circum forenſem: vt ſit ad imitationem τῶν δημοβόρων βασιλέων. VNDE Κυκλοβορέω, Circulatorē ago, Circum quæſtui habeo: vel Circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Idē Ariſtoph. Acharn. itidem de Cleone, Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον Διέβαλλε, καὶ ψευδῆ καταγλωττίζε μου, Κἀκυκλοβόρει.

C. Κυκλοδίωκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In orbem actus, In orbem currere coactus. Epigr. Vtitur & Galen. lib. 5. Therap.

C. Κυκλοπαιδεία, ας, ἡ, Diſciplina circularis. Vide Ἐγκύκλιος.

C. Κυκλοπορέω, Circumeo, Ambages in itinere ſequor. Κυκλοπορεῖν (inquit B.) eſt non recta via iter facere, ſed circuire. Strabo lib. 6, εἴ τις εὐθυπορούσας ἔχοι τὰς ὁδούς. νυνὶ δὲ διὰ σκολιὰς καὶ ἑλώδεις καὶ δρυμῶν κυκλοπορεῖν ἀνάγκη. vbi ei opponitur εὐθυπορεῖν, cui ſynonymum eſt εὐθυωρεῖν.

C. Κυκλοτερής, έος, ὁ καὶ ἡ, Orbicularis, Rotundus, Teres. quod & hinc dictum videri poſſit. Heniochus apud Athenæum libro 11, πιεῖν ὡς ἐγχείτω λαβὼν προελθών, κυκλοτερῆ, βραχυώτον, παχύστομον κώθωνα. Plato, ἐκ μέσου πάντη πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον καὶ κυκλοτερὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο, Cuius omnis extremitas paribus à medio radiis attingitur: idque ita tornauit vt nihil effici poſſit rotundius. Cic. interprete. In quibus locis propriè accipitur. (ſi quidem dicamus eſſe compoſitū ex τερέειν ſignificāte τορνοῦν) Dicitur verò generalius de iis quæ ita rotūda ſunt vt ſi torno ad orbicularem rotūditatē exacta fuiſſent. quo ſenſu Heſiodus dicit Cyclopibus eſſe ὄμμα κυκλοτερές. Athen. lib. 11, de ἀμφιθέτῳ φιάλῃ loquēs, Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ τὴν στρογγύλην, τὴν ἀμφιθέτουσαν, κυκλοτερῆ τῷ σχήματι. Homerus verò arcum tenſum κυκλοτερῆ dicit. aliquo enim modo circulum repræſentat, vehemēter intenſus. Ιλ. δ, Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιός.

C. Κυκλοφορέω, ῶ, In orbem ago. Et κυκλοφορέομαι, οῦμαι, In orbē agor, vel feror, vt Cic. dicit, In orbē circúmq; fertur aſtrorū motus. pro quo ſupra κύκλῳ φέρεσθαι. Ariſtot. De mundo, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας, vt in tornando artifex ſolet forcipe materiam comprehēſam reciproco volumine rotundare, Apuleio interpr. Aliquanto pòſt, διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν κυκλοφορουμένην, quòd curſibus rapidis ſemper rotetur, eodem Apuleio interpr. Opponitur τῷ εὐθυφορεῖσθαι apud Philop. in Procl. 69. VNDE Κυκλοφορητικός, ET Κυκλοφορικός, οῦ, ὁ, Talis qui in orbē circúmque ferri queat, Orbicularis. vt κυκλοφορητικὴ κίνησις apud Plut. & κυκλοφορικὴ apud Areop. Motus orbicularis. B. ET Κυκλοφορητικῶς, More eorum quæ in orbem circúmque feruntur. Athenag. in Apolog. κυκλοφορητικῶς κινήματα, quorum motus in orbem circúmque fertur. ET Κυκλοφορία, ας, ἡ, Rotatio, In orbem circumactio, In gyrum verſio, Motus quo aliqua in orbem circúmque feruntur. Ariſtot. Metaph. 9.

C. Κύκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops: à rotūdo orbiculatóq; oculo, quem vnū habebat, eúmque in frōte poſitum, dictus. De quo cum alii multa, tū Homerus, qui & Κυκλώπων populorū meminit: Od. η, Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων. Od. ι, Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων. Hi (vt Heſiodus in Theog. ſcribit) τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν, Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς εἷς ἐνέκειτο μετώπῳ. Siciliæ autem populos fuiſſe fabulantur, vt Plin. tradit lib. 7. cap. 2. Et lib. 3. cap. 8, Scopuli tres Cyclopū, Portus Vlyſsis, Catana. Euſt. Cyclopas ab Homero aliiſq; poetis eos Siciliæ populos nominatos fuiſſe ſcribit qui poſtea Leontini. Barbaros autē & immanes fuiſſe ferunt, ac prædatores. Verùm δριμέως καὶ ἠθέως quidā ἐπὶ ὄψιος dixit κύκλωψ κόρη, vt Euſt. tra-

dit. eſt enim rotūda oculi pupilla. VNDE Κυκλώπειος, Cyclopêus. Et Κυκλωπὶν πόλις, Cyclopea vrbs, id eſt Mycenæ, Eurip. in Oreſte, Iphig. & Herc. furēte. Itē in Epig. Κυκλωπὶν dicitur illa vrbs. Et κυκλώπειος δωρεά, prouerbium, ἐπὶ τῶν περὶ καιρὸν μὲν ἀφιέντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινά, vt Euſt. docet. ſumptū ex Homerico illo de Cyclope Vlyſſem alloquente, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετ' οἷς ἑτάροισι, Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν. τόδε τοι ξεινήιον ἔσται. hoc enim ei hoſpitale donum tribuebat, quòd vltimum ex omnibus comedere deſtinabat. Vide & Plut. Symp. l. 8. probl. 8. At κυκλώπεια dicebātur (vt idē Euſt. ſcribit) quædam in Nauplia σπήλαια καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομητοὶ à ſeptem quibuſdā Cyclopibus qui ἐκ Λυκίας ἦσαν μετάπεμπτοι. Vide & Strabonem lib. 8, p. 161, edit. Ald. Item Κυκλώπειον ὄρος quoddam in Libya, teſte Etymol. ET Κυκλωπικός, Cyclopicus. VNDE Κυκλωπικῶς, Cyclopicè, Cyclopum more. Ariſtot. Eth. 10. cap. 9, καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, Κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. ITEM Κυκλωπὶς, Cyclopica. vt Κυκλωπίδες ἑστίαι in Epigram. AT Κυκλώπιον, Albugo oculi, Totū illud quod in oculo albicat. Ariſtot. λευκὸν vocat. Dicitur etiā σφενδόνη per metaphoram, quòd nō aliter pupillam quàm pala annuli gemmā includat. Gorr. In v. l. dicitur eſſe Album quod ambit pupillam oculi, citantibus ex Ariſtot. lib. 4. Hiſt. anim. τὴν κόρην καὶ τὸ κυκλώπιον, pupillam & portionis albidæ ambitionem.

C. Ἔγκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In orbem factus, In orbem rediens, Circularis. Idē quod ἐγκύκλιος. At ἔγκυκλον à Poll. numeratur inter veſtes muliebres, taliſque ei eſſe videtur qualia τὰ περίνησα. Ariſtoph. apud Suid. Φέρ' ἔγκυκλον ταυτὶ λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος. Idem apud eundem, τοὔγκυκλον ταυτὶ καταθεῖσαι. At ἔγκυκλον quidem, eſſe ἱμάτιον, κροκωτὸν autē ἔνδυμα, manifeſtū eſſe idem Suid. annotat. Euſt. quoque ἔγκυκλον SIVE Ἔκκυκλον ſcribit eſſe γυναικεῖον φόρημα, hæc ex Pauſania ſubiungens verba, ἔγκυκλον, περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. quam ἐπιγονατίδα etiam à quibuſdam appellari ex eodem grammatico annotat, quoniam ad genua vſque pertingat.

C. Εὔκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè orbiculatus, Bene rotundus. Ιλ. ν & ξ, Ἀσπίδας εὐκύκλους id eſt περιφερεῖς. Et in v. l. εὔκυκλον δένδρον, arbor fornicato ambitu pulchrè orbiculata. Plato, εὔκυκλον ἐποίει, ad volubilitatē rotundauit, Cic. interpr. Εὔκυκλος, bonos ſeu pulchros orbes habens. Od. ζ, -ἀτὰρ οἱ δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην Ὑψηλὴν εὔκυκλον. pro quo paulo pòſt, Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὥπλεον. nam κύκλοι & τροχοὶ ſynonymως dicuntur orbes in rota currus, vt ſuprà dictum fuit.

C. Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, Semicirculus, Hemicyclus. Vitruu. lib. 5 cap. 1, Tribunal eſt in ea æde hemicycli ſchematis, minore curuatura formatū. Vbi ambiguum eſt an pro ſemicirculo accipiat, an pro cathedra ſiue ſella ſemicirculi figurā repræſentante, vt apud Cic. in Lælio, Domi in hemicyclo ſedētem. ET Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, Semicirculus. vt & ἡμίκυκλος. Procl. De ſphæra. Ἡμικύκλια vocantur etiā loca ſemicirculi figura ædificata, ſicut & κύκλοι dicūtur circi theatrorū & fori. Plut. Alcib. p. 63, ὥστε πολλοὺς ἐν ταῖς παλαίστραις καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι. Idem in lib. quem περὶ ἀδολεσχίας inſcripſit, κἂν ἐν ἡμικυκλίῳ τινὶ καθεζόμενοι, κἂν περιπατοῦντες ἐν τούτῳ θεάσωνται προσφοιτῶντα. Cic. verò Semicirculum dicit hominum cœtum in ſemicirculum collectum, Quúmque non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos & ſemicirculos conſectari.

C. Ὑπόκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Orbiculos ſeu orbes ſubtus habēs: vel Subtus rotūdus, aut Aliquantū rotūdus & orbiculatus. Od. δ, Χρυσέην τ' ἠλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν. vbi Euſt. exp. περίτροχον, περιφόρητον τοῖς ὑποκάτω τροχίλοις, κυκλοτερῆ. AT Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, Orbis qui tripodi aut alii eiuſmodi vaſi ſupponitur. Poll. quū dixiſſet τὸ χαλκοῦ ſiue λεβητείου, ἵνα ἀποπλύνηται τὰ ἐκπώματα, appellari poſſe ὑπόστασιν, ſubiungit, ἴσως δὲ καὶ καθ' Ὅμηρον ὑπόκυκλον, εἰπόντα, Χρύσεα δέ σφ' ὑπόκυκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκε. Euſt. verò ibi legit diuiſim ὑπὸ κύκλα, vt ſuprà annotaui.

Κυκλόεις, εντος, ὁ, Orbiculatus, Rotundus. vt κυκλόεις θρόνος ἀγορᾶς apud Euſt. ex Soph. nā ἀγορὰ ſuum quoque κύκλον habet.

Κυκλικός, ου, ὁ, Orbiculatus, Circularis, Rotundus. vt κυκλικὸν σχῆμα, figura orbiculata & rotunda, qualis eſt orbis & circuli. Theophyl. κυκλικὸν ἀπεργάζεται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον ἀπεικάζεται κόσμον. Demet. τῆς δὲ ῥητορικῆς περιόδου συνεστραμμένον τὸ εἶδος καὶ κυκλικὸν, καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος. Et κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος apud Naz. Motus quo aſtra in orbem circúmque feruntur, vt Cic. loquitur. Vitruu. lib. 10 cap. 1, de machina, Ea mouetur ex arte circulorum rotundationibus, quam Græci κυκλικὴν κίνησιν appellant. ¶Κυκλικοὶ, (q. d. Circulatorii) Circulatores, Circūforanei, Triuiales. Lucianus initio lib. qui περὶ ὀρχήσεως inſcribitur, τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων. Item κυκλικοὶ χοροὶ qui & κύκλιοι, Dithyrambici ſiue κατάπυγοι, aut οἱ τὰ ἐγκύκλια διδάσκοντες. Ariſtoph. apud Athen. lib. 12, de legatis quibuſdam à poetis tunc temporis miſſis ad eos qui apud inferos degebant, πρῶτα μὲν Σαννυρίων ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν, ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλικῶν Κινησίας. At cum illo κυκλικοὶ αὐληταὶ videri poteſt conuenire Cyclicus ſcriptor apud Horatium, accipiendo pro poeta circūforaneo, qui carmina ſua in circulo & corona recitare ſoleret. Sed afferuntur & aliæ vocis illius expoſitiones.

Κύκλιος, ου, ὁ, idem quod κυκλικός. Poll. lib. 2. Epigr. in poetas, Τοὺς κυκλίους τούτους μισῶ, – λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων· Καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω, hos cyclicos poetas quorū verſus in circulis canebantur (aut triuiales & quaſi circūforaneos) vt Philoſtr. quoque ep. 13, dicit ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ. & Ath. l. 7, ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς τῷ ἐπικῷ κύκλῳ. Et κύκλιοι χοροὶ, in Axiocho, διατριβαὶ φιλοσόφων, καὶ θέατρα ποιητῶν, καὶ κύκλιοι χοροὶ, καὶ μουσικὰ ἀκούσματα. Ariſt. Nub. κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας. Æſch. cōtra Cteſ. τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε. Plut. De muſica, ex Ariſtoph. de Philoxeno, φησὶν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο. quos κυκλίους χοροὺς Antipater & Euphronius tradūt στῆσαι πρῶτον Laſū Hermioneum, Hellanicus autē Arionem Methymnæum, vt Ariſtoph. ſchol. annotat. Itē κύκλια μέλη, ſchol. Ariſtoph. quod ab eo trib[9] modis exp. VNDE Κυκλιοδιδάσκαλος, Eiuſmodi carminū magiſter. Cineſias dithyrābicus poeta apud Ariſtoph. in Auibus, Ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον. id eſt διθυραμβοποιὸν, vt ſchol. exp. quoniam ii τὰ ἐγκύκλια διδάσκειν ſolebant. Suprà quoque idem Ariſtoph. eundem poetam ἀπὸ τῶν κυκλικῶν χορῶν vnà cum aliis legatum fuiſſe ad poetas qui apud inferos degebant, ſcribit.

C. Ἀκύκλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indoctus, ἀπαίδευτος, Heſych. ſeu Qui orbem diſciplinarum (hoc eſt τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν) non confecit.

C. Ἐγκύκλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circularis, Rotundus. idem quod κύκλιος. Et ἐγκύκλιος παιδεία quæ ET Ἐγκυκλοπαιδεία, Diſciplinarū orbis, qui ſeptem liberalium artium numero cēſeri ſolebat. Quint. lib. 1 cap. 10, tradens, oratori futuro neceſſariam eſſe plurium artium ſcientiam, Nūc de cæteris artibus quibus inſtituendos, priuſquam tradantur rhetori, pueros exiſtimo, ſtrictim ſubiungam, vt efficiatur orbis ille doctrinæ quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocāt. Inter quas artes numerat muſicam & geometriam. Vitruuius encyclion diſciplinam dicit lib. 1, cap. 1, Quum autem animaduerterint omnes diſciplinas inter ſe coniunctionem rerum & communicationem habere, fieri poſſe faciliter credetur, [videlicet poſſe naturam tantum numerum doctrinarum perdiſcere:] Encyclios enim diſciplina, vti corpus vnum, ex his membris eſt cōpoſita. Et in præfat. libri 6, de ſuis parētibus, Me arte erudiendum curauerūt, & ea quæ nō poteſt eſſe probata ſine literatura encyclióque doctrinarum omnium diſciplina. Athen. ſub finem libri 5, ex Menecle & Androne, Ἀλεξανδρεῖς εἰσιν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας. Idem in præfatione, de Monio poeta, ἀνὴρ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην παιδείαν οὐδενὸς δεύτερος, καὶ τὴν ἐγκύκλιον οὐ παρέργως ἐζηλωκώς. Et lib. 13, de Epicuro, ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν. Et apud Suidam, οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι, τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν. quæ (vt ipſe

annotat) διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ παντὸς κινήματος. Greg. ἐγκύκλιον παίδευσιν dicit. Plut. Alex. p. 119, τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς. Quoniam verò hæc ἐγκύκλια à nónullis etiã ex vulgo diſcebãtur, inde factũ putatur vt ἐγκύκλιος accipiatur pro Triuialis, Vulgaris, quemadmodũ Quint. dicit Triuialis ſcientiæ magiſter. Ariſtot. Polit. 1, ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας, qualem eſſe dicit τὴν ὀψοποιητικὴν, vt Cic. pro Roſc. Amer. Artes illas vulgares, coquos, piſtores, lecticarios. Idem in 2, οἷς πλεῖστοι προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, ad vulgares operas & obuias. Et in 2 Œcon. πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων, reditus & fructus ex domeſtica parſimonia & iis quæ domi alũtur. Iſocr. ad Nic. ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις. Plut. de audiendo, ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεως. Rurſum Ariſtot. in primo De cælo, ἐγκύκλια φιλοσοφήματα: & 3 Ethic. ἐγκυκλίους λόγους dicit quos alibi ἐξωτερικούς. Idem in 1 Meteor. περὶ κεραυνῶν πτώσεως καὶ τυφώνων καὶ πρηστήρων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τούτων, De cæteris quæ paſſim accidunt affectibus, quum hæc ipſa corpora cõdenſantur & concreſcunt. Vide B. p. 990, vbi fuſius & prolixius hæc citantur. Ad hanc vocem reſpexiſſe creditur Horat. in Arte poetica quum dixit, Publica materia priuati iuris erit ſi Nec circa vilem patulúmque moraberis orbem. hoc eſt, ſi ſententias perſequaris nõ de medio nec è triuio ſumptas, Nõ vulgares & omnibus patentes. Homines etiã ἐγκύκλιοι dicuntur id eſt, Vulgares. Iſocr. De pace, τούτων τῶν ἐγκυκλίων παρὰς ποιεῖσθαι, hoc eſt τῶν τυχόντων ἀνθρώπων. B. Dicitur etiam aliquid alicui ἐγκύκλιον eſſe quod illi quotidianum eſt & quaſi vile. Eunap. apud Suidam, de Carino. ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, videlicet εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Erat enim Carinus (vt Fl. Vopiſ. ſcribit) homo omnium contaminatiſſimus, adulter, frequens corruptor iuuentutis. ‖Ἐγκύκλιος, In orbem rediens, Anniuerſarius, Annuus. ἐτήσιος, vt Suid. exp. hæc ſubiungens exempla, ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον ὃν ἀν' ἔτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Item, ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο. Item, ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις. Et ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ (inquit B.) magiſtratus qui ſortitò deferebantur, quaſi in orbẽ redeuntes, vel quaſi vulgares. Videntur hoc vocabulo ſignificari ii magiſtratus qui per certas annorum vices redeunt.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, Orbiculata, Rotunda. κυκλάδες νῆσοι, Cyclades inſulæ. Iſocr. & Plut. Et Plin. lib. 4. cap. 12, A promontorio Gereſto circa Delum in orbem ſitæ (vnde & nomen traxere) Cyclades. Aliquanto pòſt, Cyclades & Sporades ab oriente littoribus Icariis Aſiæ, ab occidente Myrtois Atticæ, à ſeptentrione Ægeo mari, à meridie Cretico & Carpathio incluſæ, per CC. M. in longitudinem iacent. Strabo lib. 10 p. 211, ἡ Δῆλος καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ταύταις προσκείμεναι Σποράδες. Et p. ſequenti, ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν αἱ περιοικίδες νῆσοι καλούμεναι Κυκλάδες.

Κύκλῳ, In orbem, & redeundo eò vnde excurriſti. Plato, ἡ κύκλῳ περιφορὰ, & ἡ κύκλῳ κίνησις, motus quo aliqua in orbem circúmque feruntur, vt Cic. loquitur. Theoph. κοινὴ μὲν δὴ πᾶσι φθορὰ τοῦ φλοιοῦ περιαιρεθέντος κύκλῳ, πλὴν εἰ ἄρα φελλοῦ. id eſt, Plin. interpr. Cortice in orbem detracto necãtur arbores, excepto ſubere. Itẽ κύκλῳ περιδινοῦμαι apud Demoſth. Circumeo, Longis ambagibus circũagor, Ita progredior vt in orbem eam, & non rectà ad ſcopum tendam. quod & κυκλοπορεῖν vna voce. Huc referunt etiam κύκλῳ περιέλκειν, arte quempiam circũagere, vt quum ſe putet aliquid egiſſe, nihil egerit, ſed in idem recidat vnde volebat extricari, Ludificari. Plato in Char. ὦ μιαρὲ, ἔφην ἐγὼ, πάλαι με περιέλκεις κύκλῳ, me iamdudum per ambages circunducens ludificas. quod fit arte ſophiſtica. Aliquando redditur commodius Circumcirca, In circuitu. Xen. Pæd. 7, τεθάμεθα κύκλῳ μὲν τὴν πόλιν. eodem libro, εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου. Item ex Ariſtot. τὰ κύκλῳ, Quæ circumſtãt, Quæ ſunt extra, τὰ ἐκτός. Nonnunquã cũ genit. conſtruitur, & Circum ſeu Circa ſignificat. Xen. κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, circum caſtra. Dem. τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, Quæ circum Atticã ſunt. ſeu in circuitu Atticæ; Quæ Atticam circumiacent. Ariſtot. De mũdo, ἅλως φαίνεται κύκλῳ παντὸς ἄστρου, area circum totum ſidus ſe exhibet.

Κύκλωθεν, Vndique, Ex omnibus circuli partibus. per hoc aduerbiũ ſchol. Thuc. exp. πανταχόθεν. p. 262. Item pro In circuitu adfert Budæus ex Aretha, ſeu ſcribit κύκλοθεν.

Κυκλόσε, In orbem, Circumcirca, Circulatim. Ιλ. δ, — περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατ' ὅσσοι ἄριστοι Κυκλόσ'· ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς.

Κυκληδὸν, In orbem, Inſtar circuli. Item Circumcirca, vt apud Euſt. in Ιλ. λ, περιβλέψας κυκληδὸν τὸ πλῆθος.

Κυκλόω, ῶ, Circundo, Circo includo, Cingo: ſeu Circulo, (vt Colum. dicit, Iſque debebit antè circulari foſſula, quæ repleatur lapidibus & calce. id eſt circundari, cingi.) Plut. in Symp. ſept. ſap. ἀθρόοι πέριξ κυκλοῦντες, de delphinorum turba Arionem vehente. Greg. στηλιτευτ. 2, στρατοπέδῳ κυκλώσαντος τὴν Ἱερουσαλὴμ, λόγους τε ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους κατά τε τοῦ βασιλέως καὶ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ἀπορρίψαντος, exercitu circundans & cingens Hieroſolymã. Et κυκλόομαι, Circũdor, Circũuallor, Circumuenior. Thuc. lib. 7 p. 262, ἕως διατρίβων κυκλοῦται ὑπ' αὐτῶν. Et lib. 3, δείσας μὴ κυκλωθῇ, veritus ne circumueniretur. Sic Herodian. lib. 3, φοβηθέντες μὴ κυκλωθεῖεν, metuẽtes ne ab hoſte circumuenirentur. Plut. de Sertorio loquens, κυκλοῦσθαι γὰρ αὐτὸν οἰηθεὶς, καί τι μεγαληγορήσας, αὐτὸς ἐξαίφνης ἀνεφάνη περιεχόμενος κύκλῳ. vbi notat ſynonymως poni κυκλοῦσθαι & κύκλῳ περιέχεσθαι. Κυκλόομαι actiuè quoque capitur pro κυκλόω, Circo includo, Circundo, Cingo, Circumuenio, In medio concludo circunducta acie. Thuc. lib. 7 p. 262, οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακοσίων ἐκυκλοῦντο τε πρᾶον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταυτό. Ex Xen. Pæd. 6, ἐβούλετο γὰρ ὅτι πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ ἑαυτοῦ στρατεύματος, ὡς τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος. καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' οὔτοι ἂν εἰδεῖεν εἰ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν, at videant illi ne circumuenientes circumueniantur. Item, ἐκυκλοῦντο αὐτοὺς ἐς μέσον, in medio illos concludebant. Rurſum Thuc. lib. 4. p. 162, καὶ προσιόντος αὐτοῦ, ἐς αὐτὸ ἤδη τὸ ἄπορον τῆς ὁδοῦ κυκλοῦνται ὡς ἀποληψόμενοι. Similiter Herod. lib. 4. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκέτι τὰς φάλαγγας εἰς βάθος συνίστασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες, ἀεὶ τὸ κυκλούμενον ἐνεπόδιζον, ſemper impediebant hoſtem circũuenire eos conantem. In quibus locis Hoſtili more circumuenire ſignificat. Interdum ſimpliciter pro Corona cingo, Circumeo, Ambio. Nonn. Χερσὶν ἐκυκλώσαντο. Philo de mundo, ὧν οὐδεμία δύναμις ἀποδρᾶσα κυκλοῦται καὶ ἐπιτίθεται παθῶν, μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους. id eſt, (B. interpr.) Atqui nullius earum incubitum mundus ſentit foras ſe proripientis, mundúmque ambientis, quum nulla pars mundi ab eius compage deſciſcat. ‖Κυκλόω, In orbem colligo, In orbem cogo. qua ſignific. accepit ſchol. Thucyd. quum apud eum lib. 7 p. 262, ξυνῆγον εἰς ταυτὸ, exp. ἐκύκλουν ἐς ὀλίγον χωρίον. Et κυκλοῦσθαι, Orbem facere, In orbem colligi, ſeu colligere ſe. Xen. Pæd. 6 p. 94, φαιδροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων. Vnde B. exiſtimat Cic. ſumpſiſſe quum in Bruto dicit, Videt oſcitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquã etiam circulantem, mittentẽ ad horas, quæſitorem vt dimittat rogantem. Id eſt, In circulo (ſeu cœtu hominum in orbem collectorum & inter ſe fabulantium) caput conferentem, vt ipſe exp. Vide & ſuprà κύκλον ποιεῖν quod interpretatus ſum Circulor, Orbem facio. ‖Κυκλόω, In orbem ago, Circumago. Athen. lib. 11, de κοττάβοις loquens, ἔδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Item κυκλοῦν πόδα, pro στρέφειν, circumagere & quaſi rotare pedem, Circumire. vnde κυκλοῖς πόδα ſchol. Eurip. exp. στρέφεις. Sed in ipſo textu non κυκλοῖς ſcribitur, verùm κυκλεῖς. quæ ſcriptura melior eſſe videtur. nam ſchol. Soph. ita diſtinguit inter κυκλόω & κυκλέω, vt κυκλέω ſit στρέφω, at κυκλόω, περιλαμβάνω. ‖Itẽ In orbem torqueo. vt κυκλοῦν τόξα ex Epigr. Arcum tendere & curuare. nam is tenſus circulum aliquem facit. vnde & ſuprà Homerus arcũ tẽſum vocat κυκλοτερῆ.

Κύκλωμα,

Κύκλωμα,ατος,τὸ, Circumrotatio, Rotæ circumactio, ſeu Rotatus. κύκλωμα Ἰξίονος apud Eurip. ἡ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μυθικὴ περιδίνησις, Euſt. Nam rotæ alligatus circumagi à poetis dicitur. Vide λδύσιμος.

Κύκλωσις,εως, ἡ, Ipſa actio circundandi, cingendi & circunueniendi: vocabulum militare, quum extenſis cornibus hoſtem circunueniunt & in medio concludunt. Xenoph. Hellen. 4, ἦγον ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες εἰς κύκλωσιν. Et paulo antè, ὅπως μὴ λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιούμεναι αἱ πόλεις, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν. Plut. Alexand. p.221, τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος, ἐκείνοις μὲν οὐ παρέσχε κύκλωσιν, αὐτὸς δὲ τῷ δεξιῷ τὸ εὐώνυμον ὑπερβαλὼν καὶ γενόμενος κατὰ κέρας, φυγὴν ἐποίησε τῶν καθ' αὐτὸν βαρβάρων. Item apud Thucyd. lib. 4 pag. 162, ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, πρὶν καὶ τὴν πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτόσε προσμίξαι, de barbaris eum circumuenire in loco quodam inuio & intercipere conantibus.

C. ἈΝΑκυκλόω,ῶ, Circũcingo. vel ſimpliciter Cingo, Circundo, pro κυκλῶ. ‖Item, Reuoluo. Damaſc. διὸ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄρχεται, de hebdomade loquens. B. In v.l. Repeto, Inculco. confuſo videlicet hoc verbo cum ἀνακυκλεῖν, quod pro Repetere & iterare vſurpari docebo, ex Budæo. Itidémque ἀνακύκλωσις verbale in iiſdem perperam exponitur Repetitio, quaſi idem valeat quod ἀνακύκλησις.

Ἀνακύκλωσις,εως,ἡ, Circundatio. Herodianus, τοῦ τε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως πυρρίχῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ.

C. Ἐγκυκλόω, Circo includo. Vnde ἐγκυκλούμενος in v.l. Incluſus. ‖Item Circumago. v.l.

C. ΚΑΤΑκυκλόω, Circuncludo. v.l.

C. ΠΕΡΙκυκλόω, Circundo, Cingo, In circulum concludo. Et περικυκλόομαι itidem Circundo, Cingo, Circũcludo, Circunuenio. vt κυκλόω & κυκλόομαι. VNDE Περικύκλωσις,εως,ἡ, idem quod Κύκλωσις. Thuc. lib.3, φοβούμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικύκλωσιν, timentes ne circunuenirentur. vt ſuprà, δείσας μὴ κυκλωθῇ.

C. ΣΥΓκυκλόω, Circundo. v.l.

Κυκλέω,ῶ, F. ήσω, In orbem circumago, In orbem verto: ſeu Verſo, Roto. στρέφω, vt ſchol. Soph. exp. ex quo ſuprà diſcrimen annotaui quod inter κυκλόω & hoc κυκλέω conſtituit. Soph. Aiace, Καὶ νῦν ἐπίτηδές σ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ, ad hominem inimicum greſſum torquere, vt vertit Camer. vel Circumire. Eurip. Oreſte, Μενέλαε ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; vbi ſchol. habet κυκλοῖς, vt ſuprà annotaui. Et κυκλέομαι, Vertor, Circumagor, In orbẽ torqueor. Item actiuè pro κυκλέω ſiue στρέφω, vt ſchol. accipit apud Soph. Aiace, ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φονίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, i. στρέφει. Poſſet tamen κυκλεῖται paſſiuè accipi ſi μ' pro μοι capiamus, nõ pro με. Κυκλέω neutraliter quoq; capitur pro Circumagor, In orbem agor ſeu torqueor. Soph. Trach. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. id eſt κυκλοῦνται, inquit ſchol. ‖Κυκλέω, Veho rotis orbiculatis, ſeu Curru veho: ἐφ' ἁμάξης ἄγω, à κύκλα ſiue κύκλοι, id eſt οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος, orbes currus, vel rotæ. Ιλ. η, Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν. id eſt τροχοῖς ἀνάξομεν, vel potius ἐφ' ἁμάξης κομίσομεν, inquit Euſt. nam aliquanto pòſt de iis cadaueribus dicit, — ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα, Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἁμαξάων ἐπάειραν.

C. ἈΝΑκυκλέω,ῶ, Reuoluo, Circunuoluo. κυκλέω. ‖Sæpe ad animum trãſfertur. Lucianus, οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλῶν. id eſt, vt idem ait, ἐπὶ συννοίας τινὸς φροντίζων. Bud.

Ἀνακυκλεῖν, Iterare, Repetere, quaſi in orbẽ circumagendo. Plutarchus, τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλῶν λόγους, Eundem ſermonem repetens & iterans, Budæo interprete. Gregorius, πάλιν καὶ πολλάκις ἀνακυκλεῖς ἡμῖν τὸ ἄγραφον, id eſt Iterum nobis obiicis & repetis, interprete eodem B.

Ἀνακυκλέομαι,οῦμαι, Reuoluor, Circũuoluor. Plutarch. in Antonio, ὃ πολλὴν ἄγων αὐτὸς σχολὴν καὶ εἰρήνην ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον, id eſt, Reuoluebatur. hoc eſt εἰς τὸν αὐτὸν βίον περιειστήκει, inquit Budæus. Ariſtot. Ethic.1, τὰς δὲ τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτούς, id eſt, (inquit idem Budæus) Verſari, mutari, & reuolui. ‖Apud Hermogenem ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ exponitur Vſitata & trita, Circulatoria.

Ἀνακύκλησις,εως,ἡ, Reuolutio, Circunuolutio. ‖Item Reſolutio, Iteratio.

c.2. Ἐπανακυκλέω, Repeto, Itero. Dionyſ. Areop. De eccleſ. hier. ταῦτα μὲν οὖν ἤδη πολλάκις εἰρημένα περιττὸν ἐστι τοῖς αὐτοῖς ἀνακυκλεῖν λόγοις. Et alibi, τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἐπανακυκλοῦνται. B.

C. ἘΓκυκλέω, Circumuoluo. v.l. Polluci ἐγκυκλεῖν eſt Circũuoluto eo quòd dicitur ἐγκύκλημα, ſpectatoribus oſtendere quæ intus acta ſint, vt videre licet in verbis quæ mox ex eo adſcribã. In hoc autẽ loco, εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις καταβῆναι, ἐγκυκλήθητι, Suid. exp. συστράφηθι. At ſch. Ariſtoph. in hoc Veſp. loco, οὐκ οἶδ' ὅποι ἐξεκύκλησαι, exp. μεταβέβλησαι. VNDE Ἐγκύκλημα,ατος,τὸ, ET Ἐγκύκληθρον,ου,τὸ, pegma quoddam ſcenicum ſubiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuiſſent, ſpectatoribus oſtendebãtur. Euſt. τὸ ἐγκύκλημα (ὃ καὶ ἐγκύκληθρον λέγεται) μηχάνημα ἦν ὑπότροχον, ὑφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκηνῇ ἢ τῇ σκηνῇ. Poll. ἐγκύκλημα eſſe dicit ἐπὶ ξύλων ὑψηλὸν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος. δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντα, καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐγκυκλεῖν. Scribitur tamen ibi nõ ἐγκύκλημα ſed ἐκκύκλημα, vt & in quodã loco præc. aliquanto tamen pòſt ἐγκύκλημα, vt & apud Euſt. Apud Suidam verò perperam ſcribitur ἐγκύκληθρα. ‖Ἐγκυκλήματα dicuntur etiam quæ ſuprà ἐγκύκλια. Ariſtot.2 Œcon. πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, prouentus ex domeſtica parſimonia & labore & iis quæ domi aluntur: quæ ἐγκύκλια ibidem dicuntur v.l. Vide ἐγκύκλιος. AT Παρεγκύκλημα,ατος,τὸ, quaſi Circulatio: figura dicendi. v.l. ex ſchol. Ariſtoph.

C. ΕΙΣκυκλέω, Aduoluo, Voluendo & rotando introduco, Introueho, Infero, εἰσφέρω. Ariſtoph. Veſp. Νὴ τὸν Διόνυσον ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν. id eſt εἰσήνεγκεν. Heſych. εἰσκυκλήσας exp. περιελθών. ‖Lib.2. Maccab. cap.2, εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι θέλοντες, aggredi volentes narrationes hiſtoriarum. id eſt volentes legere & verſari in hiſtoriis. v.l. VNDE Εἰσκύκλημα,ατος,τὸ, dicebatur idipſum ſuper quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll. ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται.

c.2. Ἐπεισκυκλῶ, Aduoluo, ἐπεισφέρω. Itẽ Attexo, Annecto, Baſil. in Epiſt. ad Diod. de dialogis Platonis loquens, οὐδὲν δὲ ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσι, nihil autem amplius ex perſonarum introductione attexit atque addit argumentis dialogorũ. Greg. in στηλιτ.1, ταῦτα ἐπεισκυκλείσθω τοῖς θαυμαστοῖς τῆς θεολογίας ἀκροαταῖς, attexãtur. B. p.1063. Suid. exp. ἐπισυνάπτω. VNDE Ἐπεισκύκλησις, idem quod ἀνακύκλησις. Suid.

c.2. Παρεισκυκλέω, itidẽ Attexo, Adnecto. Euſt. de κυκλέω, loquutus, ἐξ οὗ παρὰ τοῖς ὕστερον παρεισκυκλεῖν λόγοις, τὸ ὡς ἐκ περιόδου τινὸς κυκλικῶς παρεισάγειν, καὶ στρογγύλλειν τὸ φραζόμενον: vel τὸ πολλάκις περὶ τὸ αὐτὸ στρέφεσθαι καὶ οἷον τροχοειδῶς εἰλεῖσθαι.

C. ἘΚκυκλέω, Euoluo, ἐκκαλύπτω, vt Heſychius exp. V.l. interpret. Reuoluo. Item apud Suid. ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων. VNDE Ἐκκύκλημα,ατος,τὸ, vt ἐγκύκλημα ſuprà, Machina lignea in theatro qua circumacta oſtendebatur ſpectatoribus quicquid ſecreti in ſcena ageretur. Apud Poll. vtraque ſcriptura reperitur, ἐγκύκλημα & ἐκκύκλημα: ſed quum apud Euſt. quoque ἐγκύκλημα habeatur, verior eſſe ea ſcriptura videtur.

¶ Κυκλάζω, Circumeo. nam κυκλάζει ab Heſych. exp. κύκλῳ περιέρχεται.

Κυκλαίνω, Roto, Rotundo. κυκλαίνει, στρογγυλοῖ, Heſych.

¶ Κυκλίσκος,ου,ὁ, Orbiculus: idem quod τροχίσκος, id eſt Paſtillus. Gorr. ‖Item Scalper excíſorius cauus: ſic dictus quòd ima ſui parte ad circuli figurã accedit. Gorr. de eius autem vſu eundem conſule.

ΚΥΠΤΩ, Pronus ſum, Propẽdeo. Inclino me, vel Inclino caput, Sum capite obſtipo, Demitto oculos. Vnde homo dicitur ὀρθὸς eſſe, at cætera animalia κύπτειν, id eſt (vt loquutus eſt Ouid.) Prona

ſpectare terram. Hom. Odyſſ. λ, v. 585, de Tantalo, Ὁσσάκι γὰρ κύψει ὁ (vel potius κύψει) γέρων πιέειν μενεαίνων. Athen. lib. 2, καὶ κύψαντες χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. Affertur ex Ariſt. in Equit. κύπτειν de verecũdo dictum, εἰπέ, τί κύπτεις; Additur tamen plerunque εἰς τὴν γῆν, vel κάτω, aut tale quid. Demoſth. Pro cor. τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν περιαλγῶς ἀκούω, καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. Ariſtoph. autem dixit κύπτειν κάτω, itidémq; Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. Præt. κέκυφα, à quo participium κεκυφὼς, quod tamen ſignificationem præſentis habet. Philo, μήτε κεκυφότα εἰς τοὔδαφος, Non inclinantem caput in terram, Vel, Non demittentem oculos. Nonnus, — καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σίμων. vbi v.l. vertunt Humeros incuruatos. A B

Κύπτω, actiua ſignif. Pronũ facio, Propendere facio: oppoſitum τῷ ἀνορθοῦν, apud Philonem.

Κύπτω, in v.l. habet & ſignificationem verbi ἀνακύπτω, ex Strabone: ſed locus nõ profertur: nec certè proferri poſſe exiſtimo, niſi ſit corruptus.

Κυπτὸς, οῦ, ὁ, Inclinatus, Supplex. v.l. ex Æſchylo. ET Κυπτάζειν ex Nicolao Alex. Curua & inflexa placentula. Pro quo exiſtimo ſcribẽdum κοπτάζειν, de quo ſuo loco. C

C. ἈΝΑκύπτω, Oculos & caput erigo, vt aues bibentes ſolẽt, inquit Budæus. reſpiciens, opinor, ad illũ (aut illi ſimilẽ) Ariſtot. locũ, De Anim. 9, ἀνακύπτει πίνων. Itẽ Surſum aſpicio, Suſpicio. Ἀνακύπτειν etiã dicuntur qui cælũ ſuſpiciũt (addit idem Bud.) vnde illa mirifica allegoria Lucæ 13 capite, mulieris cõtractæ & incuruæ, quæ ſtatim manum IESV iniectam ſentiens, ἀνέκυψεν, antea annis duodeuiginti ſemper συγκύπτουσα. Gaza vertit ἀνακύπτειν πρὸς τὸν ἥλιον, faciem ſoli obiicere. Apud Athenæum ἀνακεκυφὼς, Erectus, Surſum tendens. D

Ἀνακύπτω, Exiſto, Emergo. Item Orior, Enaſcor. Chryſoſt. De ſacerdotio, ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, vbi verò & ipſe paulum emerſi ex vndis vitæ ſecularis. Propriè (vt opinor) quaſi Caput immerſum illis extuli. Idem ad Rom. 4, εἶτα ἀπὸ τούτων αὐτόθεν ἑτέραν ἀνακύπτουσαν λύει, orientem, ſiue enaſcentem. Notanda eſt autem conſtructio alia hîc in loco quàm in proximè præcedente.

Ἀνακύπτω, Spe erigor, animóque recreor. Xenoph. in Œconomico, οὕτω δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκούσας &c. Appianus ἐμφυλ. 5, τοῦ μηδ' αὖθις ἀνακύψαι τὴν δημοκρατίαν, Ne vnquam reſpublica caput erigere poſſet, & reſtitutionis ſpem haberet. Ita Bud. apud quem & alia exempla. E

C. ΔΙΑκύπτω, Caput exero per clathros, ſeu rimam, aut per tale quid, ad aſpiciendum videlicet. Vel, Aſpicio capite exerto, aut quaſi capite exerto. A Bud. autem liberius exponitur Tranſpicio, vel Perſpicio per rimas ſeu clathros. Xenoph. διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους. Chryſ. ἴδε δὴ καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς. Alia exempla vide apud eundem Bud. Comm. pag. 71. F

C. ΕΓκύπτω, Pronus incumbo, Propendens incumbo. cum datiuo. Vnde ἐγκεκυφότες apud Thuc. Incurui, Proni, Bud. Vide Ἐπικύπτω.

C. ΕΙΣκύπτω, Exerto capite introſpicio. Vel, Introſpicio quaſi exerto capite. At in v.l. ſimpliciter exp. Intueor.

C. ἘΠΙκύπτω (ſicut & ἐγκύπτω paulo antè) Pronus incumbo; Propendens incumbo. Frequẽs eſt autem partic. ἐπικεκυφὼς in ſignif. præſentis. ἐπικεκυφὼς (inquit Bud.) dicitur Inclinatus & Incumbens, hoc eſt ἐπικεκλιμένος καὶ ἐνασχολαζόμενος, & συγκεκυφώς. vt Incumbens ſtudio & lectioni: id eſt ἔργον ποιούμενος καὶ προσεκτικῶς, καὶ προσλιπαρῶν. Hæc Bud. quibus addo ex Luciano in Hermotimo, pag. 109, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, καὶ ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον. Sic mei Galli dicũt, *Auoir touſiours la teſte ſur les liures.* G

C. 2. Συνεπικύπτω, vnde συνεπικεκυφέναι in v.l. Simul incumbere.

C. ΚΑΤΑκύπτω, Decumbo. item Deorſum aſpicio. vt Bud. exponit, afferens ex Luciano, ἐπὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος. In v.l. exponitur etiã Inclino me deorſum, (vbi vacat aduerb. Deorſum) itẽ Demergor, & Immergor. Huic autem κατακύπτω opponitur ἀνακύπτω. At συγκύπτω contrà & ipſum pro κατακύπτω ponitur. H

C. ΠΑΡΑκύπτω, Inclinato capite, vel proclinato, in obliquum aſpicio, (vt v.l. ex Plinio interpr.) quemadmodum qui è feneſtra tranſuerſis oculis venientes euntéſque curioſe obſeruant. Quidam etiam interpr. verbũ παρακύπτω Obiter & quaſi prætereũdo lippis oculis aſpicio. Παρακύπτειν (inquit Bud.) Tranſuerſim aſpicere, quaſique limis oculis, vel in tranſitu, & quaſi per transennam. Baſil. in quadam epiſt. ad Greg. παρακύψαι πρὸς τὸν βίον τῶν Χριστιανῶν, Inſpicere παρεμπ. vitã Chriſtianorum, Aliquantulũ explorare. Luc. παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, Ad iſta veſtra aſpicienda quaſi per tranſitum, incubui. Inde prouer. ἐξ ὄνου παρακύψεως, de aſino, qui quum ab agaſone neglectim ageretur, in tranſitu caput in tabernam vel officinam inſeruit, & vaſa euertit. Quibus ſubiungit ex Baſilio, μή που καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, ne foras caput exerat, & ad alios reſpiciat. Sed quidam pro Reſpiciat ad alios, maluerunt, Aſpiciat alios oculo retorto. Pro qua ſignif. affertur & hic Ariſtoph. locus in Pace, vbi περὶ τῶν μοιχευομένων γυναικῶν ſcribit, Κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς, Ἀναχωροῦσι, κᾆτ' ἢν ἀπίῃ παρακύπτουσι. (Præcedit autem ibidem, παρακλίνασαι τῆς αὐλείας παρακύπτουσι. ſed fortaſſe hîc pro παρακύπτουσι verbum aliud reponendum fuerit) Affertur verò & ex Demoſthene, Philipp. 1, καὶ παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. A B C

Παρακύπτω, (mutata ſignificatione præpoſ. παρὰ) Inclinans me introſpicio, Prono capite & propenſo collo, accuratè introſpicio. vel breuius, Introſpicio. Iac. cap. 1, v. 25, ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας. id eſt, Qui autem introſpexerit in perfectam illam legẽ libertatis. Ita enim multo rectius redditur, quàm Qui perſpexerit in legem, cum vet. interprete. Et benè ibi annotatur, ſumptam eſſe metaphoram ab iis qui prono etiam corpore oculos admouent, vt rem omnem propius cognoſcant. Sed hoc ſciendum eſt, inueniri etiam παρακύψας εἶδε, vt Lucæ cap. 24, v. 12, & Ioh. cap. 20, v. 5. vbi παρακύψας reddi etiam poteſt Quũ ſe inclinaſſet, aut Quum ſe incuruaſſet. Quidam tamẽ ibi quoque vertunt, Quum introſpexiſſet. In eodem cap. Ioh. v. 11, legitur, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, vbi vet. interpr. reddit Inclinauit ſe & proſpexit: quum potius dicere debuiſſet Introſpexit. Παρακύπτειν εἴσω etiam dicitur, vacante εἴσω (ſicut & in κύπτειν κάτω vacat κάτω) Nazian. εἴσω παρακύπτοντες. D E

Παράκυψις, εως, ἡ, Introſpectio. Aut Actio illa aſpiciendi tranſuerſim, (iuxta priorem ſignificationẽ verbi παρακύπτω) vt in prouerbio ἐξ ὄνου παρακύψεως, de quo in Παρακύπτω.

Παρακύπτω pro παρακύπτω, Theocr. idyll. 4.

C. ΠΡΟκύπτω, Inclinans me prodeo, ſeu incuruãs. & ſimpliciter, Propendeo. Item, Procido: & Erumpo, vt ἔμβρυον à Plutarcho dicitur προκύπτειν è vulua. Ita Budæus, qui etiam pro ἐξέχω id eſt promineo, ab Alex. Aphrod. accipi tradit. At verò ſimpliciter Inclinare ſe, in hoc Ariſtophanis loco exponitur, in Veſpis, καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προκύψασα φιλήσῃ. F

Προκύπτω, Proſpicio, Foras proſpecto. vt Bud. vertit, afferens ex Baſilio in quadã epiſt. ad Libanium, γνώσῃ δὲ ὡς κρυερά τις αὕτη ἡ ἐπιστολὴ, καὶ τὸν πέμψαντα χαρακτηρίζει ἐμφωλεύοντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν.

C. ΠΡΟΣκύπτω, Inclino, me admouendo alii. q. d. Inclino me iuxta aliquem. Προσκύψαι (inquit Budæus) ferè idem eſt quod συγκύψαι. Plato De repub. lib. 5, ἐκεῖνον δὲ προσαγαγόμενος, καὶ προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς. id eſt, Ac ſeipſum protendens, ad auremque eius admouens, quædam ei dixit. Hæc Budæus. quibus commodè addideris hunc Luciani locum, in quo addit πρὸς τὸ οὖς, eadem alioqui in re, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς. G

C. ΣΥΓκύπτω, Simul inclinor, Pariter incumbo. Syneſ. περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, pro Vnà ſtuduimus & commentati ſumus, nos videlicet ſimul inclinando & incuruando. Συγκύπτω, ſicut & ὑποκύπτω, Deorſum aſpicio: vt demiſſi ſpiritus homines ſolent. Greg. διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχήν. Συγκύπτω pro κατακύπτω. Gregorius de medico in vlcera deſpiciente, ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ H

τὰ πάθη, ἵνα δῷ τὴν ὑγίειαν τοῖς κάμνουσι. ‖Συγκύπτω, Coeo, A & in vnum contrahor: vt videlicet in vnum contrahi dicitur quod diſtrahebatur & hiabat. cuius ſignif. exẽpla Bud. affert pag. 71. ‖Συγκύπτω pro Coeo (in ea ſignif. à qua deducitur Coitio pro conſpiratione) nam εἰς ἓν συγκεκυφὸς Ariſtoph. in Equitibus dixit de conſpiratione, vt annotat Cam.

Συγκύπται in architectura, Capreoli. Vitr. id eſt Tigilla faſtigiata, & in columellam ſuis capitibus nitentia, eámque hinc inde firmantia, ne nutet aut vacillet. Turn.

C. ΥΠΕΡκύπτω, Caput profero ad proſpiciendum: aut B ſimpliciter Caput profero. Luc. de luctu, τοῦ στομίου ὑπερκύψαι. Cam. exponit Proſpicio ſuper id quod directum aſpectum prohibet. Affert autem ex Plat. Euthydemo, ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον. vbi (inquit) ſignificat ſe ſuper alios proſpectantem conſpexiſſe. Bud. ὑπερκύπτειν eſſe ait In pedes erigi & eminere ſuper alios. vbi & exẽpla vide, pag. 72. In v. l. ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος φύλλον, folium extra aquam eminens.

C. ΥΠΟκύπτω, Caput ſummitto, Caput inclino, vt fit ab iis qui aliis parere non recuſant. vnde à Bud. exponitur C ὑποκύπτειν, Summitti & dicto audientem eſſe, apud Herodotum & Baſilium. Cam. itidem ex Herodoto affert, τὰς μὲν ἐθελοντὶ τῶν πολίων ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκῃ προσηγάγοντο, pro Vltro ſe ſummittẽtes. Et actiuè ex Ariſtophane in Acharn. ὑπόκυπτε τὴν τύλην, pro Summitte callum humerorum. ‖Bud. autem neutrali ſignif. pro Venerari etiã affert ex Luciano, πόρρωθεν ὑποκύψας.

‖Κυφὸς, οῦ, ὁ, (ex κέκυφα præterito verbi κύπτω formatum) Incuruus, Gibboſus. Hom. Od. β, Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη. vbi annotat Euſtath. addi datiuum γήραϊ, ad D differentiam τοῦ γυρός. eſſe enim γυρὸν qui natura ſit huiuſmodi: vt quum dicit Homerus, γυρὸς ἐν ὤμοισι. (Pro illo autẽ γήραϊ κυφὸς facit hic comici cuiuſdã verſus, in quo ſenex quiſpiã dicit, Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφός.) Dicitur tamẽ κυφὸς & ſine vlla adiectione. HINC Κυφότης, Curuitas, Incuruitas. Item COMP. Ἐπίκυφος, itidem pro Incuruus. AT Ὑπόκυφος, Aliquantum incuruus. Aliam autem formam habet COMP. Κυφαγχενὸς apud Xenoph. à quo κυφαγχενὸς appellatur Equus proni capitis, vel Equus cernui capitis, ſeu cer- E nuus. vt interpr. Bud. afferens ex Xenophonte, ἡνιοχείτω δὲ, ἢν μὲν κυφαγχενέστερος ᾖ ὁ ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσὶν· ἢν δὲ μᾶλλον ἀνακεκυφὼς, κατωτέρω. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα κοσμοίη τὸ σχῆμα. Et VERB. Κυφόω, ῶ, Incuruo. Paſſ. κυφοῦσθαι, Incuruari. VNDE Κύφωσις, Incuruatio, Gibboſitas. Eſt vitium in ſpina (inquit Gorr.) quum eius vertebræ loco motæ ſunt, & in poſteriorem partem conuertuntur. Sunt autem hæc tria vitia in ſpina, κύφωσις, λόρδωσις & σκολίωσις. quibus additur & σεῖσις. Galenus ſcribit Hippocratem κυφοὺς ſolitum nominare quos omnes F κυρτοὺς appellant. Eſt autem κύφωσις vitium ſpinæ quod à caſu, ictu & tuberculis duris anteriorem thoracis partem diſtendentibus pulmonémque prementibus aliquando contingit, vt docet Gal. Comm. in Aphoriſ. quo ſcribit Hippocrates gibbos ex aſthmate aut tuſſi factos, ante pubertatẽ mori. ET Ὀπισθοκύφωσις, Spinæ in poſteriorem partem contorſio. quæ & ſimpliciter dicitur κύφωσις. Gorr. ITEM. Κύφωμα, Gibbus, apud Hippocr. Et POET. Κυφαλέος pro κυφός.

Κῦφος, εος, τὸ, Gibbus, Hippocr. ‖Item Vas quoddam G concauum, dictum & σκαφίδιον, (id eſt Parua ſcapha) vt tradit Etymol. HINC Κύφων, ωνος, ὁ, deduci putat, eóq; ſignificari κύφωμα. ſed huius ſignificationis exẽplum nullum affertur: at pro Cataſta, ſeu Numella, aut Collari, alióue inſtrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur, in plerifque locis reperitur. Ariſtot. Polit. 5, δεδέσθαι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι. vbi quidam reddiderunt, Ligari ac ceruices annulo ferreo includi. Verùm Heſych. non δεσμὸν σιδηροῦν, ſed ξύλινον hoc vocabulo ſignificari tradit, item ξύλον βασανιστικὸν, κολαστήριον, ᾧ κατέτεινον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους. Ariſto- H phan. in Pluto, Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε; Luc. in Menippo, ſeu Necyomantia, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. Hinc autẽ fit vt κύφων vocetur etiam qui ſceleratus eſt, ſeu maleficus, & qui Lat. dicitur etiam Fur-

A cifer. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος dicitur κύφων, vt tradit ſchol. Ariſtophan. in illum locũ. At Heſych. ſcribit dici ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. ET Κυφωνισμὸς de ſuppliciis, ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. ‖Sed Κύφων ab eodem exponitur etiam σιωάγχη. Item Virga incurua. Quinetiam quoddam genus χιτῶνος eſſe ſcribit.

¶Κυπτάζω licet quandam habere videatur formam frequentatiui à κύπτω, exponitur tamen potius διατρίβω & χρονίζω. itidémque à Bud. Immoror, Cunctor, Tẽpus tero, in hoc Platonis loco De rep. lib. 5, τὸ δὲ σκυ- B λεύειν τοὺς τελευτήσαντας, πρόφασιν μὲν ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι δεόντων δρῶντας ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι. Affert verò & ex Plut. in Apophthegm. ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα, μάχης ἀμελῶσι. vbi obſerua de re eadem dictum hoc verbum, de qua & apud Platonem. Videri autem poſſit his in locis aliiſque ſimilibus κυπτάζειν eſſe non ſimpliciter Immorari, & Tempus terere, ſed Immorari perſcrutãdo, quod capite inclinato fieri ſolet. Verùm generalius vſurpatur. vt apud Ariſtoph. in Nub. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; C vbi ſchol. exponit διατρίβεις, item στραγγεύῃ. (quo verbo vtitur idem poeta alibi eadem in re) Idem in Pace, ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, Poculi genus quoddam. A quibuſdam exponitur Cyathus. Hom. Il. α, Μειδήσασα δὲ χειρὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. Quidam apud Athen. κύπελλα dicit eſſe ἐκπώματα ſimilia σκύφοις. Ibidem legimus ita dictũ hoc poculum ἀπὸ τῆς κυφότητος. vnde etiam quidam ſcripſerunt κύπελλον dictum quaſi κύφελον. Euſta- D thius autem κύπελλον exponens ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον, factum ex aoriſto ἔκυπον tradit. Alii κύπελλον quaſi χύπελλον dictum putarunt, ἀπὸ τοῦ χέειν πηλὸν, id eſt vinum (à qua nominis πηλὸς ſignificatione deducitur & κάπηλος) Ab hoc EST Κυπελλομάχος. vt εἰλαπίνη κυπελλομάχος, conuiuium poculis dimicans.

C. Ἀμφικύπελλον δέπας, Repandũ vel incuruũ poculum, vel vndique introrſum propẽdens, ſeu reflexũ. οἱονεὶ πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφὸς, inquit Euſtathius. Idẽ ex Athenæo exponit ἀμφίκυρτον, & ex Parthenio addit, διὰ τὸ περι- E κεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια. nam κυφὸν idem eſſe quod κυρτόν. Ex Aniceto autem ſubiũgit, Cyprios ita vocare binas aures habens poculum: id eſt binas anſas, vt exponũt quidam. Etymolog. autẽ ſcribit de ἀμφικύπελλον quæ & ad ſimplex κύπελλον pertinent, videlicet dici à κυφὸν, κύφελον & κύπελον. aut à χέω, χύπελον, in quod χεῖται (id eſt infunditur) πηλὸς, hoc eſt vinũ. cuius etymologiæ alio meminit loco & Euſtathius. vbi & Ariſtotelis hunc citat locum (qui legitur lib. 10 De hiſt. anim. cap. 40) αἱ δὲ θυρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν γαδόνων, ἀμφίστομοι. περὶ μίαν F γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσὶν, ὥσπερ ἡ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μὲν ἐντὸς, ἡ δὲ ἐκτός. vbi Gaza ἀμφικύπελλον exponit Geminum poculum. ſic enim totum hunc locum reddit, Cellæ autem & mellariæ & ſobolariæ geminæ omnes ſunt. vno enim eodémque interſepto duæ ſibi iunguntur cellæ, modo poculi gemini. Vide Euſtathium. Heſychius exponit περιφερὲς, id eſt rotundum.

ΚΥΡΤΟΣ, οῦ, ὁ, Curuus, Incuruus, Gibboſus, Gibbus. Hom. Il. β, — τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, Humeri gibboſi. Et in Epigr. dicit Nicarch. κυρτὸν cui ſunt G κυρτὼ ὤμω, lib. 2, Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς. Item, Conuexus, oppoſitum videlicet Cauo. vt paſſim κυρτὸν opponitur τῷ κοίλῳ. Ariſtoteles Ethic. 1, cap. 13, ἢ τῷ λόγῳ δύο ἐστὶν, ἀχώριστα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Idem verò ſcribit Plutarchus his verbis, τῆς γὰρ περιφερείας τὸ μὲν ἐστι κοῖλον, κυρτὸν δὲ τὸ ἐκτός. Sic apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, διὰ τί ἐπὶ τῶν εἰκόνων πόρρωθεν στήκοντες, τῶν χρωμάτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλέπομεν. Synefius quoque de vento in contrarium flante loquens, dicit eum vela ἐκ κυρτῶν reddidiſſe κοῖλα. Poteſt verti & Gibbus in huiuſmodi etiam locis H ſicut Celſus dixit Iecur intrinſecus cauum, extrinſecus gibbum. Sciendũ eſt, autem & κῦμα id eſt fluctum, ab Homero vocari κυρτόν: quo putat Euſtathius exprimi τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου. Vnde Tumidũ ibi reddi poſſe exiſtimo, præſertim quum de fluctu itidem eo vtantur Latini.

Cæterùm hoc quoque κυρτὸς à κύπλω fieri vult Etymol. vt à Κύπλω ſit κυπλὸς, ex quo κυπλὸς factum ſit κυρπλὸς, deinde ſublata litera π, remanſerit κυρτός. Euſtath.autem ait vel à κύπλω vel à κρύπλω deriuari. A

Κύρτος, ου, ὁ, VEL Κύρτη, ης, ἡ, Naſſa, aut aliquod huiuſmodi piſcatorium inſtrumentũ, inquit Bud.afferẽs ex Luciano, ἐκ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον. Plu. De prud. animal. ἡ ἰχθυπικὴ κύρτῳ παραπλήσιον. Idẽ ibidẽ, οὕτοι δὲ καὶ τοῖς εἰς κύρτον ἐμπεσοῦσι ἔῶ ὑ ἐαῖς παραδόντες. In v.l. exponitur Sagena gibboſa. In iiſdem κύρτη ex Herodoto affertur pro cauea: Pollux tamen non caueã apud eum ſignificare vult, ſed vas argenteũ forma caueæ. ‖Κύρτη, Qualus, Fiſcella. pro qua ſignif. affertur ex Nicãdro in Alexiph. Χυλὸν ὑπὲρ λεπλῆς ὀθόνης ἢ χοινίδι κύρτη Ἐκθλίψαντα ποτεῖν. ET Κυρτὶς in iiſdem pro qualo itidem, ſeu fiſcella, ex hoc eiuſdẽ Nic. verſu, Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορῆν ἐν κυρτίδι θλίψας. Bud. quoque κυρτίδα qualum, ſeu colum, aut ſaccũ vocari exiſtimat: ITEM Κυρτίδιον, q.d. quaſillũ. quo vocabulo vſi ſunt & interpretes Dioſc. ſicut & nomine Fiſcella.

C. Κυρτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Incuruã formam habens. Sed peculiarem etiam ſignif. habet. nam ſic dicitur (vt ſcribit Gorr.) auricula parte ſui extrema, qua ab anteriore in poſterius vertitur & quaſi reflectitur. C

C. Κυρταύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ, Incuruam ceruicem habens. Fab. lib.1, cap.5, Sed res tota magis Græcos decet, nobis minus ſuccedit. Nec id fieri natura puto, ſed alienis fauemus: ideóque quum κυρταύχενα mirati ſumus, incuruiceruicum vix à riſu defendimus.

C. Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque incuruus, Vtrinque gibboſus, vel repãdus. Hinc & ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη (id eſt luna) quaſi vtrinque inflexa, vel, vt alii, gibboſa) ad σελήνην autẽ μηνοειδῆ, & διχότομον, & πεπληρωμένην Cleomedes ait recẽtiores addidiſſe ἀμφίκυρτον. Eſt autem luna ἀμφίκυρτος, vt ait Hermolaus, quũ in ſolis triquetro ſemiambitur orbe. Secundum Martianum autem appellatur ἀμφίκυρτος, quum eſt dimidiata maior. D

Ἀμφίκυρτον ſubſtantiuẽ, Lignũ quoddam ad gerẽda onera, Suid. Vide Ἀμφίκοιλος Tomi huius ſemip. 288.

C. Ἔκκυρτος, Incuruus, idem quod κυρτός. AT Ἐκκύρτια Suidas eſſe dicit τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ὑφάσματα. Platonẽ autem in Timæo vſum eſſe hac voce ἐπὶ τῆς φάρυγγος. E

C. Ἐπίκυρτος, ου, ὁ, Incuruus, idem quod κυρτός. VNDE Ἐπικυρτόω, ῶ, Incuruo apud Heſiodum, ἐπικυρτώσαντι κάρηνα. Et apud Greg. cælum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι (vt Latini dicunt cæli conuexa) in lib. De homine, οὐρανὸς ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος.

C. Ὑπόκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subincuruus, Aliquantum incuruus.

Κυρτόω, ῶ, Curuo, Incuruo, Incuruũ aut cõuexum reddo. Vnde Κυρτοῦμαι, Incuruor. Vel Pãdor, vt Bud. vertit apud Xen. οἱ δὲ φοίνικες πιεζόμενοι ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Oppian. 3, Ἠδέ τε κυρτοῦται παμμεσάτην ῥάχιν, pro Incuruatur, ſeu Incuruatũ eminet. HINC Κύρτωμα, ατος, τὸ, Quod eſt incuruatũ. Gibbus, Luciano. Κύρτωμα Hippoc. in Prognoſt. appellauit οἴδημα, hoc eſt, tumorẽ omnẽ præter naturam, generali ſignificatione, vt Gal. com.2 annot. Gor. Itẽ καμάρα, teſte Suida. In v.l. Locus teſtudinatus & incuruus qui Latinis Fornix. ET Κύρτωσις, Curuitas, Gibboſitas, ſeu Gibberoſitas. Sic autem appellatur peculiari ſignif. Diſtortio ſpinæ dorſi in poſteriorem partem. Hæc & ὀπισθοκύφωσις appellatur, vel ſimplici etiam nomine κύφωσις, vt annotat Gal. Comm.3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Oppoſita huic contortio dicitur λόρδωσις, ſpinæ vertebris in anteriorem partem conuerſis. F G

ΚΥΡΟΣ εος, τὸ, Autoritas, vel potius Autoritas plena. A Bud. tamen exponitur ſimpliciter Autoritas, itẽ Firmamentũ, Rata fides, & Probatio. affert autem ex Plat. Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτῆς τῶν λόγων ὅτι (videlicet τῆς τέχνης) quũ antea κύρωσιν pro eodem dixiſſet. (Philo, μηδὲ τὸ κῦρος ἐπιφημίσας τοῖς ἀκύροις, Autoritatem malè ratis, vel Firmamentum infirmis.) Addit & ex Sophocle in Electra, (pag.121 meæ edit.) — ἡ δὲ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν. Vbi κῦρος vertit Ratam ſpem, item Certum omen, & pignus. At verò apud Gal. τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας redditur, Caput, & Cardinẽ, item Præcipuum munus & prævertendum. Itẽ τὸ κῦρος τῆς θεραπείας, Præcipua functio & rata medicatio. Vide Com. p.42. Sciendum eſt autẽ in illo Sophoclis loco κῦρος à Suida exponi ἐπιτυχίαν, apud quem malè ſcriptũ eſt κακῶν pro καλῶν. ‖Κῦρος, Edictum. v.l. in hoc Dionis loco, τὸ δὲ κῦρος σὺν πᾶσι τοῖς παραχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐκύρωσεν. A

Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, Perſarũ rex. Putatur autem qui primus ita dictus fuit, id nomen à ſole accepiſſe. vocare enim κῦρον Perſas τὸν ἥλιον, id eſt ſolem, Plutarch. docet in Artoxerxe.

C. Ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Autoritatem non habens, Autoritate priuatus. Vel, Ius & poteſtatem non habens. Ἄκυρον redditur etiã Irritum, Demoſth. cõtra Timocratem, ταῦτα ἄκυρα ποιεῖ, Hæc irrita facit, Hæc autoritate priuat, His ius & poteſtatem abrogat. Ἄκυροι λόγοι, Iſocr. ad Philippum, Ἄκυρον ποιεῖν τὴν συγγραφὴν, Demoſth. κατὰ Διονυσοδώρου, eſt Syngrapham irritam facere & circunducere, vt Bud. tradit. quod & ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν dicitur. Sic διαθήκην ἄκυρον ποιῆσαι, apud Iſocratem. Ab Æſchine contra Cteſiph. opponũtur ἄκυρος νόμος & κύριος, vbi ſcribit, ἔστις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις. Lucianus genitiuo iunxit in Pſeudologiſta, vocãs ἡμέρας ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων, non habentes ius & poteſtatem iuridicarum actionum. vel ius & poteſtatem agendi quæ &c. ‖Item Ἄκυρον, Improprium, Quintil. lib.8 cap.2. B C

Ἄκυρος de perſona dictum, Poteſtatem non habens, Ius & poteſtatem non habens. Cum genitiuo. Demoſthenes, ἄκυροι πάντων γενήσεσθε, Id eſt, Budæo interprete, Nullius rei imperiũ & poteſtatẽ habebitis. κύριος ei opponitur in hac quoque ſignificatione, apud eundẽ, ἐὰν ἐπιδείξῃ πεάκύρους ὄντας ὑμᾶς, νῦν γὰρ φασὶν εἶναι κυρίους. Et ἄκυρος τῶν ἑαυτοῦ, Cui eſt interdictum bonis. Plato, ὁ δὲ ὄφλων, τὸν λοιπὸν χρόνον ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ, ſuorum adminiſtrandorum poteſtate mulctatus ſit. Bud. pag.47. Ἄκυρος τῶν ἐπιτιμημάτων, Qui mulctam dicere nõ poteſt. Idem alibi. ‖Ἄκυρος καδίσκος, vide in Κύριος. D

C. 2. Ἀκυρολογία, ας, ἡ, Improprietas ſermonis, Improprium genus loquendi. Vnum ex vitiis quæ in ſermone grãmatici notant. ET Ἀκυρολογέω, ῶ, F. ήσω, Impropriè loquor, Acyrologia vtor, id eſt improprio loquendi genere. E

Ἀκυρόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, (q.d. Autoritate priuo, Autoritate ſpolio) Irritum reddo, Abrogo, Antiquo. Διαγράφειν, inquit Budæus, eſt ἀκυροῦν, hoc eſt Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere. Quod etiam Circumducere dicitur.

Κυρόω, ῶ, Autoritatẽ do, Autoritate mea comprobo. Vel Ratum habeo, Ratum facio. Κυροῦμαι (inquit Bud. pag.756) etiam vt Κυρῶ, dicitur pro Firmo, Conſtituo, Decerno, vbi etiam exempla affert ex Plat. In v.l. ann. κυρῶσαι non tam ſignificare Comprobare, quàm Cum autoritate decernere, & legitimè rem tranſigere, vt demum ratum ſit quod actum fuerit. Subiungitur tamen locus Herodoti in quo ſimpliciter redditur verbo Confirmare: hîc videlicet, κυρώσειν ἀναβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέταρτον μῆνα. Itidem apud Appian. κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης Bayf. vertit, Approbata ab omnibus ſententia. Apud Thuc. autem redditur Ratũ habere, lib. 8, pag.284, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντειπόντος, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα διελύθη. Et paſſ. κυροῦσθαι itidem Ratũ haberi & inſtitui, in hoc Demoſth. loco, πρότερον μὲν παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς ὁμοιοκοῖσι παρ' οἷς περ καὶ τἆλλα κυροῦται. Sed & apud Paulum ad Cor.2, cap.2, v.8, διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, rectius redditur, Precor vt ratam faciatis in illum charitatem, quàm Vt confirmetis, cum vet. interprete. HINC Κύρωσις, Comprobatio quæ fit autoritate alicuius, vel Confirmatio, & rata fides, vt apud Platonẽ exponit Bud. quem vide pag.42 & 756. F G

C. ΕΠΙκυρόω, ῶ, idem quod ſimplex κυρῶ. vt ἐπικυροῦν τὴν γνώμην apud Polyb. quod & κυροῦν ſuprà. Exponitur tamen non ſimpliciter Approbare vel Comprobare eam ſententiam, ſed In eam ſententiam decretum facere, vel ſenatuſcõſultum. Et ἐπικυροῦν νόμον (ſicut ἐπιψηφίζειν & ἐπιχειροτονεῖν) Ferre legem, Rogare l- H

gem. ITEM ſ.1.Συνεπικυρόω,Simul comprobo,Vnà comprobo. Polyb.ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος.Sed Bud.vertit, Niſi populus iuſſerit & ſcierit quod ſenatus cenſuit.Qui etiam ſcribit συνεπικυροῦν dici quum maior autoritas vel poteſtas probat quod minor cenſuit.

C.ΚΥΡΟΩ Σ κυρόω, ῶ, Autoritate mea comprobo, Ratum habeo. βεβαιῶ,Heſych. Item, Autoritate mea adiudico quidpiam alicui.Et ſimpliciter pro Adiudico. Vnde in Pand. προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας, pro Adiudicari publico.id eſt δημεύεσθαι.Bud. B

Κύριος,ου,ὁ, (vnde Gall.Syre) id eſt κῦρος ἔχων, Autoritatem habens ſeu obtinens in rem quampiam,A cuius autoritate pendet aliquid. Sed κύριος τούτου breuius etiã exponitur Dominus huius rei. vt quum dicit Demoſth. Olynth. 2, πόλεων καὶ τόπων κύριοι. Et Iſæus, pag.54, τῆς γὰρ φανερᾶς οὐσίας οὐδένα κύριον ἐᾶσθαι. Eſt κύριος (inquit Bud.) Qui ſummam habet poteſtatẽ rei cuiuſcunque. Pol.De Pol.Rom. τιμῆς δὲ καὶ τιμωρίας κύριος ὁ δῆμος. Et κύριον ποιῆσαι, Dare autoritatem & poteſtatem,vt idem Bud. ex Demoſth. vbi ponitur ſine adiectione. Affertur autem ex eodem,κύριον ποιεῖν τῶν χρημάτων. Cæterùm κύριός εἰμι τούτου reddi etiã poteſt Penes me eſt poteſtas huius rei,vel ius.vt apud Xenoph.κύριον εἶναι τῆς καταλύσεως. Sed & cum infinitiuo ſæpe, vt κύριος ἦν ἀποστέλλειν, Thucyd. Penes eũ erat ius mittẽdi.Plat.in Epiſt.κύριος αὐτὸν ἡμῶν μὴ γιγνέσθω ἀφελέσθαι.Interdum autem additur articulus τοῦ.vt apud Ariſtot.Ethic.3 cap.5, κύριοι τοῦ μὴ μεθυσθῆναι. Sed in hoc Iſæi loco, pag. 56, ὡς οὐ κύριος ἦν τοῦ δὲ ποιήσασθαι reponendum videtur τοῦ τάδε ποιήσασθαι. C

In v.l. exponitur & alio modo nomen hoc,eodem tamen ſenſu:vt κύριος ἔστω τῆς διανομῆς,Plat.De leg.Suo arbitratu diſtribuat. Et κύριος κρίνειν εἰμὶ, ex Ariſtot. pro Poſſum pro meo arbitrio iudicare. Ibidem ex Plat. epiſtola 7, ἀξιῶ μὴ κύριον ἡγεῖσθαί σε Δίωνος ἐμέ, pro Ne me putes omnia apud Dionem poſſe tanquam dominum. Alicubi verò κύριός εἰμι τούτου pro Hoc eſt muneris & curationis meæ. vt quidem Bud. exponit apud Demoſth.τούτου δὲ κυρία ἡ σύγκλητος. (vbi etiam obſerua vſum fœminini generis:ſicut in hoc eiuſdem loco,τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, quum populus rem ſenatui permiſiſſet.) Κύριος item dicitur eſſe alicuius,Qui eum habet in poteſtate, vt ἐπίτροπος. Vnde κύριοι vocabantur & qui puellas aut fœminas dabant nuptui, quia videlicet earum erant aut tutores, aut curatores. de qua ſignif. plura Bud. pag.43,& 44. Et κύριος αὐτῆς ἑαυτοῦ vel κύριος τοῦ ἑαυτοῦ, Suæ tutelæ permiſſus, vel Qui ſui iuris eſt,Qui liberam habet bonorum diſpẽſationẽ,vt inquit Bud. qui affert præterea ex Demoſth.pro Liber, id eſt vinculis ſolutus. Interdum κύριος & Qui iuriſdictionem habet, vt idem inquit: afferens tamen locum Dinarchi in quo id non ſine adiectione ſignificat.legitur enim ibi, κυρία βουλὴ δικάσαι περὶ τοῦ σώματος. Sed κύριος ſæpe etiã dicitur ſine adiectione vt Herus,& interdũ Dominus ac δεσπότης.Soph. Aiace,Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον. Sic κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, & κυρία καὶ οἰκοδέσποινα apud Plutarchũ.Et κυρίας καὶ βασιλίδας apud Athen. 2 Item neutro gen.τὰ κύρια τῶν ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων B.ex Demoſth.Capita ciuitatis,Qui ſummam reip.in manibus habent. D E F

Κύριος, Autoritatem habens,id eſt Ratus: ſicut ἄκυρος,Irritus.κύριος νόμος,lex quæ vim & autoritatem obtinet,& quæ non eſt abrogata. Bud.ex Æſchine. Idem Bud. τὰ διαιτηθέντα ἔστω κύρια,exponit, Quod arbitri ſtatuerint,id ſemel ius ratumque eſto. Huc pertinet κύριον ποιεῖσθαι apud Iſocr.oppoſitum τῷ λύειν. Itidem verò κύριαι δόξαι Epicuri redditur Ratæ ſententiæ.& à quibuſdam etiam Firmæ ſententiæ. (Cic.autem per ſuperlat. Maximè ratæ.) Iſocr. præterea κυρίας κλήσεις vocaſſe videtur Bona quorum firma eſt & quaſi rata poſſeſſio. G

Item τὸ κύριον,Cuius iudicium eſt ratum & nõ fallitur. Et κυριώτερον, Cuius fides eſt exploratior,& cui magis credimus.Bud.p.43.ex Ariſtotele. H

Κύριος,Præcipuus, Antiquiſſimus. Ariſtid.in Panath. τὰ κύρια τοῦ λόγου.Item τὰ κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, Gal. Principalia membra.quæ & καίρια.B. Affertur & κυριώτατος τόπος τῆς χώρας ex Plut.Loc⁹ præcipuus &principalis.Et κυριώτατον δικαστήριον, Potiſſimum, Auguſtiſſimum. At κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, ex Plat. in Tim.quaſi Præcipuis viribus prædĩti morbi.

Κύριον ἦμαρ,Eurip.Cõdictus dies,vide in Κυρία quod ſine adiectione ponitur.

Κυρία ἐκκλησία, Cõcio in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα,& ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη. Vide Suidã in Ἐκκλησία. Et κύριος καδίσκος, ſiue ἀμφορεὺς,in quo ἡ κυρία ψῆφος ponebatur: vt ἄκυρος in quo ἡ ἄκυρος.de quib⁹ lege ſchol. Ariſtoph. & Bud.Comm.pag.169.

Κύριος,Proprius.vt κύριον nomen apud grãm.ad differentiã metaphorici. qua in ſignif. vtitur & Demetr. Phalereus. Item κύριον ὄνομα, ſicut Lat.nomen proprium.Sic Herodian.lib.7,τῷ τε κυρίῳ αὐτοῦ ὀνόματι προσθέντες Ἀφρικανὸν,ἐκάλεσαν ἀφ᾽ ἑαυτῶν. Sic apud Ariſtidem in Panath. καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ τὰ κύρια τοῦ λόγου βαδιοῦμαι, id eſt, Iamiam ad ea veniam quæ propria ſunt orationis,vt Bud.vertit. (qui tamẽ ſibi in hac interpretatione non conſtat,quum alibi τὰ κύρια τοῦ λόγου vertat Quæ præcipua ſunt.) Et κυρία ἀρετὴ propria virtus, pro ἡ κυρίως λεγομένη ἀρετὴ, quæ propriè dicitur virtus. Bud. ex Ariſtot.Ethic.6.Et Eur.κυριώτερος μῦθος λέγειν οὑμός,Magis mihi propriũ, Mihi magis propriè cõuenit dicere. Exponitur etiã Meũ eſt potius, Magis ad me pertinet.

Κυρία, ſubaudito ſubſtantiuo ἡμέρα, Condictus dies,ſeu præſtitutus. Interdum tamen & cum illo ſubſtantiuo, vt apud Herodotum, κυρίη ἡμέρη τῆς ἀποκρίσιος. Item κυρία ἡμέρα, vel κυρία ſine adiectione, Dies vadimonii, Dies quaſi rata & fixa, ad quam qui non adfuerit,moram purgare nequit:vnde τὴν κυρίαν ἐγγεγράφθαι,& τῆς κυρίας ἐν ἐσχάτοις,de quibus lege Bud.pag.41.Vbi & pro die fati ex Syneſio profertur. Eſt & Dies comitiorum,eidem Bud.ex Etym.& Heſychio.

Κυρία,ſubſtantiuum pro κυριότης,Dominium, Poteſtas. Polyb. πρὸς γὰρ ἐξαποστέλλειν στρατηγὸν ἕτερον, ἢ ἐπίμονον ποιεῖν τὸν ὑπάρχοντα,ἔχει τὴν κυρίαν ἡ σύγκλητος.Sic autem & alibi vtitur. Tale eſt & hoc apud Athenæum, πρότερον μὲν οὐκ εἶχεν οἴνου κυρίαν ἡ γυνὴ, materfamiliâs Romæ non habet vinũ in poteſtate. HINC Κυριαρχία, Dominationis principium & origo.B.ex Areop.

C.Αὐτοκύριος,ου,ὁ,q.d. Per ſe Dominus. In v.l. eſſe dicitur vnum ex nominibus Spiritus ſancti apud Naz.

C.Κυριοκτόνος, ου, ὁ, Domini interfector. Sed κυριοκτόνοι Iudæi apud Theodoritum in Hiſtoria eccleſ. Interfectores DOMINI,id eſt IESV CHRISTI. ET Κυριοκτονία apud eundẽ, DOMINI cædes,à Iudæis perpetrata.

Κυρίως,Cum autoritate & poteſtate. Item,Firmiter, Stabiliter.βεβαίως,ἰσχυρῶς,ἀσφαλῶς,Heſych. Itẽ Propriè, eo ſenſu quo dicitur aliquis loqui propriè. Vnde κυριώτερον,Magis propriè,apud Philonem,οὐ τῆς βραχείας κακίας ὁδὸν,ἢ(κυριώτερον εἰπεῖν)ἀνοδίαν. Item πρώτως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν,at verò reliquæ καθ᾽ ὁμοιότητα, apud Ariſtot. At κυρίως κατὰ τὸν θεσμὸν quid ſignificet, docet Demoſth.πρὸς Λεωχ.p.127.

Κυριότης,ητος,ἡ,Dominiũ,vt Paul.ad Epheſ. cap.1,v.21, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος. Et ad Coloſſ.cap.1,v.16,εἴτε θρόνοι,εἴτε κυριότητες,εἴτε ἀρχαὶ,εἴτε ἐξουσίαι. At verò Petrus in epiſt.2,cap.2, ſcribens καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας, putatur vocare κυριότητα ſenatorũ aut aliorum magiſtratuũ collegium. Item κυριότης Heſychio,Dies in qua peraguntur ea de quibus inter aliquos conuenerat.

Κυριεύω, Dominium obtineo, Dominor, Dominus ſum, vel Dominus fio,Cum genitiuo.Xenophon,πάντων κυριεύειν, Omnibus dominari.Polyb.lib.1, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τεττάρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν τετρηρικῶν, Domini fuerũt vel euaſerũt quatuor quadriremium. Vel (vt Bayf. vertit) Quatuor quadriremes in ſuam poteſtatem recepere. A Bud.exponitur etiam Potior,Capio:ex Polybio, ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων εἴκοσι τῶν ἀποκομιζόντων τὴν ἐκ τῆς χώρας ὠφέλειαν, Potiti ſunt, In poteſtatem ſuam redegerunt. In hoc autem eiuſdem Polybii loco exponit Recuperare, ῥίψαντες ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον. Affert & ex Diog. Laertio pag.251,οὐ μὴν ἐκυρίευσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ,corpus eius in

eorum poteſtatem non venit. Et COMP. Κατακυριεύω, Matth. cap. 20 v. 25, οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, Dominantur in eas (ad exprimendam vim præpoſitionis κατὰ) potius quàm Dominantur iis. Dixit autem & Cicero Dominatur in ſuos.

Κυριακὸς, οῦ, ὁ, Ad dominum pertinens. In v. l. Dominicus, Authenticus. Sed peculiariter, Ad DOMINVM pertinens, id eſt ad CHRISTVM, vt Κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ (ſub ἡμέρα) Nouus Dominicus, dies qui poſt octauum feſti Paſchatis illucet. in v. l. ex Nazianzeno.

Κυριάζω, Heſych. exponit ἀποκακῶ. ITEM Ἀποκυριάζω apud eundem, quod exponit non ſolùm ἀποκακῶ, ſed etiam ἀποφεύγω, & ἀποσκιρτῶ. In v. l. redditur Fugitiuus ſum à domino: ſed nullum huius ſignif. exemplum affertur.

ΚΥΡΩ, fut. Æol. σω, Incido. vt πήματι κύρσαι apud Heſiodũ, In calamitatem incidere: in Erg. Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι. (Cum qua conſtructione Homerus vſus eſt cõpoſito ἐπικύρσαι, vt infrà docebo) Et ἔκυρσε δόμῳ pro Incidit in domum, ex Eurip. Vſus eſt autem Hom. & paſſ. voce Κύρομαι, Il. ω, v. 530, Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. id eſt ἐντυγχάνει, Euſt. ‖ Sæpe autem Κύρω cum genitiuo pro Nanciſcor. Eurip. Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. In Anthol. epigr. ἔκυρσα τάφου.

Κύρω pro προσκρούω, apud Homerum, ſicut & compoſ. συγκύρω, in quo vtriuſque exemplũ pro hac. ſignif. afferetur.

Κύρμα, ατος, τὸ, Id in quod aliquis incidit, Id quod aliquis nanciſcitur. q. d. Gal. *Vne rencontre*. vt κύρειν, *Rencontrer*. Sed apud Homerum magis peculiari ſignificatione, pro *Vne bonne rencontre*, Præda in quam aliquis fortè incidit. vt Od. ε, Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Et Od. γ, Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. (vbi Euſt. ait κύρμα eſſe ἀτυχὲς εὕρημα, vel ſimpliciter ἀτυχίαν, ad ſimilitudinem τοῦ κατὰ συγκυρίαν) Sic autem & alibi, vt Odyſſ. ο, — ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι. Interdum verò tribuitur hominibus: vt Il. ε, Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. Vide Ἐπικύρω quod proximè ſequitur.

C. ἈΝΤΙκύρω, Incido [in aliquem,] Nanciſcor, Offendo. Sophocl. in Philoct. pag. 404, ἐπεὶ γὰρ ἀντέκυρσα. id eſt ἐνέτυχον.

C. ἘΠΙκύρω, Incido, ἐντυγχάνω, ſicut & ſimplex κύρω. Hom. Il. γ, Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον, ἢ ἄγριον αἶγα, Πεινάων. id eſt, Vt exultat famelicus leo qui incidit in corpus ingens. vel Nactus corpus ingens. Qui vſus verbi ἐπικύρω optimè conuenit cum vſu verbalis κύρμα, quum videlicet eo vtitur Homerus ad ſignificandam prædam in quam incidunt feræ, ſeu aues aut piſces.

Ἐπικύρω interdum non ἐντυγχάνω, ſed ἐπιτυγχάνω & καταστοχάζομαι. vt ab Euſtathio exponitur in iſto loco, Iliad. ψ, Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ. id eſt (inquit Euſtathius:) ἐπετύγχανε καὶ κατεστόχαζε τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι. id eſt Collimabat. Locum autem hîc quoque habet Gallicum verbum *Rencontrer*.

C. ΣΥΓκύρω, q. d. Cõcido. Sed apud Homerum pro προσκρούω, vt exponit Euſtath. in hoc verſu Il. ψ, Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι. Dixerat autem paulo antè, Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, ἅρματι κύρσας. Ita enim hîc ille enarrator, Κύρσει δὲ ἅρματι (inquit) & ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, ſignificãt προσκροῦσαι, κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, ἤγουν εἰς ἓν ἐλθόντα. At breuium ſchol. autor συγκύρσειαν exponit συγκρούσειαν, addens ſimile ei eſſe συντύχωσι. Latinè certè Collidi rectius reddideris quàm Impingere, aut Offendere.

Συγκυρία vide in Συγκύρημα poſt Συγκυρέω, quod vnum eſt ex compoſitis à Κυρέω.

¶ Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, Incido. à quo κυρῶ eſt compoſitum ἐπικυρήσαι apud Heſiodum. Sed frequentius apud tragicos, itémque apud Herodotum pro Nanciſcor, Conſequor (dixit verò & Plato κεκυρηκὼς pro τετυχηκὼς) Eurip. κυρήσεις ἐσθλῶν, bona nanciſcaris, ſeu conſequaris. Idem in Phœniſſis, Ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι δρᾶν, ſi ius meum non conſequutus fuero, vel obtinuero. id eſt, μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου, inquit ſchol. (quæ expoſitio multo melior eſt altera quã idẽ ſchol. affert, iungendo videlicet ἃ cum μὴ κυρήσας, vt ſit pro εἰς ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης) at verò ex Herodoto affertur κυρήσας δίκης pro Qui pœnas dedit. Sic autem poſitum in malam partem hoc verbum citatur ex eodem, in κυρήσας ἀτιμίης πρὸς ὑμέων, pro Cui contigit ignominia affici à vobis.

Κυρῶ, Contingo, Euenio. vt συντυχία κρείσσων ἐκύρησε. quæ verba afferuntur ab Euſtathio pag. 1363, circa finem. Et εὖ κυρεῖ τάδε, ex Soph. Feliciter hæc eueniũt, vel Hæc ſuccedunt, vt alii interpr.

Κυρῶ, Sum, εἰμὶ, vel τυγχάνω. vt ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ Eurip. pro ἐχθρὸς ὢν τυγχάνει. Sic Sophocl. μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων, id eſt τυγχάνεις ἔχων. Apud eundẽ ὡς ἔχων κυρεῖ à ſchol. exponitur ὡς διάκειται. Inuenitur & partic. κυρῶν apud eũdem poetam in Philoctete pag. 404, Ἐκέλευσ' ἐμοί σε τοῦδε κυρῶν εἴης φράσαι.

C. ἘΓΚυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω, paulo antè expoſitum. Heſiod. ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσαι, quum fortè incidiſſet in.

C. ΣΥΓκυρέω, ῶ, Accedo, Euenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud eundẽ, συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεσοῦσα. Polyb. lib. 2, στοχαζόμενος ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ταύτῃ ποιήσασθαι τοὺς ὑπεναντίους τὴν εἰσβολήν. ὃ καὶ συνεκύρησε, quod & contigit. Idémque & alibi vtitur. Syneſ. autem dixit in epiſt. χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, pro Rarò contingit vt omnia eidem conueniant. Hæc autem dicit volens notum facere aliquem ei cui ſcribebat, & ſigna dans ex nomine & facie, ne falleret alius eiuſdem artis ac nominis. ‖ Τὰ συγκυροῦντα τῶν πόλεων, pro Quæ ad ciuitates pertinent, in v. l. ex Num. cap. 35.

Συγκύρημα, ατος, τὸ, Quod fortè euenit, Caſus. Euſtath. in illum Homericũ locum Il. ω, de doliis ex quibus Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, ſcribit, καὶ οὕτω μὲν οἱ Ὁμηρικοὶ πίθοι ὁ τῶν ἐσθλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν κιρνῶσι τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν, μίγμα οὖσαν καὶ συγκύρημα ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δὲ ἐσθλῶν. vbi aptiſſimè reddi poſſit συγκύρημα Gallico vocabulo *Rencontre*. præſertim quum & ipſum ſit μέσον, & dicatur, *Bonne rencontre*, itidémque *Mauuaiſe rencontre* (Animaduertendum eſt autem vſum eſſe Euſtathium hac voce propter Homericũ κύρεται, quod ſuprà expoſui in Κύρω.) Exponitur verò συγκύρημα alia voce Græca συντύχημα. Dicitur porro ET Συγκυρία eadem ſignif. (ſed à Συγκύρω barytono) vt Euang. Lucæ cap. 10, v. 31, κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ. quæ verba quidam ita interpr. Fortè autem ſacerdos quidam deſcendit. Sed non libenter à vetere interprete diſceſſerim, vertente, Accidit autem vt ſacerdos quidam deſcenderet. Habet autẽ hîc quoque locum vox illa Gallica *Rencontre*. ſiquidem aptè hîc dixeris *Par rencontre*. quod & multo eſt mollius quàm *Par fortune*, quod illi Fortè reſpõdet. Poſſet autem alioqui apud profanũ ſcriptorem reddi κατὰ συγκυρίαν κατέβαινεν, Fortè fortuna accidit vt &c. Vel, Caſu quodam accidit vt. Siquam tamen & hîc caſus ſignificationem ſubeſſe nomini συγκυρία exiſtimemus, eam meminerimus opponi non diuinæ prouidentiæ, ſed iis quæ certo conſilio ab hominibus fiunt. Vſus eſt porro Euſtathius hoc loquendi genere κατὰ συγκυρίαν in exponendis hiſce verbis Homericis, ἅρματι κύρσας, & συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι. ſcribit enim κύρσαι ἅρματι & ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, eſſe προσκροῦσαι κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον.

ΚΥΩΝ, κυνὸς, ὁ vel ἡ, Canis. Iliad. ο, ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀΐξῃ. Od. γ, κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Iliad. ρ, Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνούς. Odyſſ. σ, Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. De cane vide Ariſtotelem, Ælian. Oppian. & Plinium. ἡ κύων ἐπὶ φάτνης, prouerbium ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις διδόντων, apud Euſtathium. Et Heſychio κύων ἐπὶ δεσμά, ſicut & βοῦς ἐπὶ δεσμά, prouerbium ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων. item κύων παρ' ἐντέροισι apud eũdem, ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων, ſiue ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα καὶ αἰωρ-

κῶν, vt Suidas ſcribit. quoniam ingerere inteſtina diffi- A
culter canes ſolent. | Κύνες κωκυτοῦ, Canes inferi, id eſt Furiæ, Erinnyes. Ariſtoph. Et Il. θ, Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν. (At de Cerbero Iliad. θ, κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο, quem Seneca tartarium canem appellat) Sic Virgilius, — ſtygiáſque canes in luce ſuperna Deſtituam. Horat. Infernas errare canes. | Κύων dicitur etiam qui impudens eſt, ἀναιδής, teſte Heſychio. Quo ſignificatu apud Homerū κυνὸς ὄμματ' ἔχων & κυνώπης & κυνόμυια. nam impudens B
animal canis eſt. Sic Terent. Ain' verò canis. Il. φ, Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδεὲς ἄντ' ἐμεῖο στήσεσθαι. Vbi (vt & aliis in locis) grauis cōtumelia eſt. | Κύων, Canis ſiue Canicula, Sidus cæleſte: Canis vnà cū Orione domino ſuo inter aſtra relat⁹. Eodē nomine vocatur ſtella quædam ſplēdida in ore canis, quæ oriens æſtus incrementa ſecum afferre putatur. Vnde ἐπὶ κυνὶ & ὑπὸ κύνα, ſub canicula: & μετὰ κύνα poſt, caniculam, ſeu poſt æſtatē mediam. Theophr. ἡ δ' οὐ φυλλοβολεῖ. φασὶ δ' οὐ βλαστάνειν αὐτὴν ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα. Pro quibus C
Plinius, Quercus vnà proſpiciebatur nunquam folia dimittens, nec ante mediam æſtatem germinans. Tibullus dicit Æſtiuus canis: Virgil. Æſtifer canis. | Itē κύων, Canis marinus. Heſych. Itidem Virg. canem marinum dicit: & Plinius caniculas inter piſces marinos numerat. Od. μ, Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκοπελὸν περιμαιμώωσα Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. | Κύων dicebatur etiā quo manus abſtergebant & canibus deinde proiiciebant deuorandum. Euſtath. ex Pauſania, ἀπομαγδαλιά, ταῖς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι, εἶτα κυσὶν ἔβαλλον. διὸ κύνα (φησὶ) τὸ ψωμὸν Διοσκουρίδης προσηγορεύει. | Κύων dictus etiā in ludo aleatorio Euſt. δηλοῖ δ' ὁ κύων βόλος αἰτία αἱρετὴν τινα ψῆφον. ἐν χώραις γὰρ πασὶ διαγεγραμμέναις πλινθικῶς πολλῶν κειμένων ψήφων ἀξ ἐχρῆν ἀναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ, κύνες δὲ, αἱ ἀλλήλαις ἀντεπιβουλεύουσαι ψῆφοι, vt tradit Euſtath. Sic & apud Latinos, Propert. Semper damnoſi ſubſiluêre canes. Perſius, - quid dexter ſenio ferret Scire erat in votis, damnoſa canicula quantum Raderet. Auguſtus apud Sueton. Inter cœnam luſimus γεροντικῶς & heri & hodie. talis enim iactatis, vt quiſque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat vniuerſos qui Venerem iecerat. | Κύων, Scintilla ex ferro candente proſiliens quum malleo pulſatur. ὁ ἐλαυνομένου τοῦ σιδήρου τοῦ διαπύρου ἐξαλλόμενος σπινθήρ. Heſych. | Κύων vocatur etiam membrum virile, vt idem Heſych. annotat. Euſtath. autem de muliebri pudendo dici ſcribit, idque manifeſtum eſſe ex κύνειος. Etymologicus verò κύνα eſſe dicit τὸ κάτω τῆς πόσθης σύμπεφυκὸς τῷ δέρματι. Gorræ⁹ annotat κύνα eſſe vinculum illud quo membri virilis cuticula glādi colligatur: vocarique & κυνοδέσμιον, quaſi Caninū vinculū. | Κύων dicitur etiā morbus quidā Heſ. Vide & Κυνηπόδες. | At κύων ξυλίνη dicitur rubus canina. Euſt. ex Athen. χρησμὸν λαβών τις οἰκίζειν πόλιν ἔνθα ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῇ, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου, ἔκτισεν ἐκεῖ πόλιν. Cæterùm Euſt. deriuat κύων à κύω ſignificante φιλῶ. nā animal eſt φιλοδέσποτον. Etym. verò & alia etyma enumerat.

C. Κυνόσβατος, ου, ἡ, ET Κυνόσβατον, ου, τὸ, Rubus caninus. Theophr. Hiſt. plant. lib. 3, cap. vltimo, & l. 9. Columella lib. 11, cap. 4, Ea ſint vaſtiſſimarum ſpinarum, maximéque rubi & paliuri, & eius quā Græci vocant κυνόσβατον, nos ſentem canis appellamus. τὴν κυνόσβατον Pythia in quodam oraculo ænigmate vocauit ξυλίνην κύνα, vt Athen. refert lib. 2, & Euſtathius ſuprà in Κύων. Cæterùm fœm. gen. κυνόσβατος agnoſcit Euſtathius, & apud Athen. ſcribitur τὴν κυνόσβατον: paulo pòſt tamen ὁ κυνόσβατος: Theophr. neutro genere τὸ κυνόσβατον dicit. Eadem planta vocatur ET Κυνόσπαστον. Plinius libro 24, cap. 14, Cynoſbaton, alii cynoſpaſton, alii neuroſpaſton vocāt. Alia eſt à Cappari, quam medici cynoſbaton appellarunt.

C. Κυνόσουρα, Canis cauda: hoc eſt Vrſa minor, Cynoſura, ſidus cæleſte. · AT Κυνόσουρα ὠά, oua vrina. Ariſtot. hiſt. animalium lib. 6, cap. 2, de ouis loquens, τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ οὔρια, γίνεται τῆς ὥραις A
μᾶλλον· ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν φαίνονται, δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Vnde Plinius lib. 10, cap. 60, de irritis ouis ſiue hypenemiis. Quidam & vento putant ea generari: qua de cauſa etiam zephyria appellantur. Hæc autem vere tantùm: vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alii cynoſura dixere. Apud Theophraſtum autem hiſt. plantarum libro 1, cap. 17, poſt illa verba, ὧν ἐκλειπόντων, ἄγονα, καθάπερ τὰ ὠά, ſupplēdum quidam ſcribunt τὰ κυνόσουρα, ſiue οὔρια aut ὑπηνέμια.

C. Κυνόσημα, vel Κυνὸς σῆμα, Monumentum canis: hoc eſt Hecubæ. Eurip. Et Plinius libro 4, capite 11, Cynoſſema appellatur Hecubæ tumulus, ſtatio Achæorum. Idem ET Κυνόσημον à Suida dicitur. apud quem vide & Κυνὸς σῆμα. quod rectius ſcribi videtur.

C. Κυνοσσόοι, Qui canes agitant ſeu incitant: hoc eſt Venatores. θηρευταί, Heſych.

C. Κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, Cui eſt canin⁹ aſpectus, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, vt Hom. loquitur. Dicuntur autem hæc de impudente.

C. Κυνόγλωσσον, q. d. Canina lingua. Herba quædam foliis latifoliæ plantaginis: diuerſa tamen ab ea quæ officinis Lingua canis vocatur. Gorr. | Κυνόγλωσσον, Plantago, quæ & ἀρνόγλωσσον. Dioſc. Sed minor potius quàm maior intelligi debet, quæ τῇ κυνογλώσσῳ propriè dicto ſimilior ſit quàm maior.

Κυνόγλωσσος, idem piſcis eſſe videtur Athenæo qui & βούγλωσσος, id eſt Ligulaca. v. l.

D
C. Κυνοδέσμιον, (q. d. Caninum vinculum) Vinculum quo membri genitalis cuticula cum glāde colligatur. quod & κύνα vocant. G. Vide Poll.

C. Κυνόδηκτος, ου, ὁ & ἡ, A cane morſus. Item κυνόδηκτα, Canū morſus, generaliter: at verò λυσσόδηκτα, Canum rabidorū ſus. v. lex.

C. Κυνοδρομέω, ῶ, Incitato curſu tanquam canis feror. vt Camerarius exponit in Sympoſ. Xenophontis (niſi fortè, inquit, pro ἐκυνοδρομοῦμεν, legēdū ſit ἐκυνοδρομοῦμεν; i. Pariter incitati currebamus.) Budæus ſcribit κυνοδρομεῖν apud Xen. verbum eſſe ad venatorem pertinens, E
quum leporem clamore inſectatur, canes incitans.

C. Κυνοειδής, έος, ὁ & ἡ, ET Κυνώδης, Canis ſpeciem referēs, Qui eſt canino aſpectu. Et κυνοειδέστερος, Aſpectu ſeu facie ſimilior caninæ formæ. | Item κυνώδης ὄρεξις apud medicos Caninus appetitus.

Κυνοειδὲς à quibuſdam dicitur τὸ ψύλλιον. Gorr.

C. Κυνόζολον, Chamæleo niger à quibuſdam appellatus, propter grauitatem odoris. Dioſc.

C. Κυνοκάρδαμον, quibuſdam idem quod & κάρδαμον, Naſturtium. Dioſc. F

C. Κυνόκαυμα, ατος, τὸ, Caniculæ æſtus. Euſt. dicit τὴν πολλὴν ὁμιλίαν vocare κυνοκαύματα, τὰς κυνὸς ἐπιπίπτοντος γινομένους καύσωνας.

C. Κυνοκέφαλος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Caniceps, quo vtitur Gaza) Caninum caput habens. Luc. in Herm. ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Hi ipſi Ægyptii Annubin deum ſuum pingebant κυνοκέφαλον. | Sed & populi quidam ab Herodoto, G
necnon ab aliis memorantur κυνοκέφαλοι. | Κυνοκέφαλος pro impudente, (ſicut κυνοβλώψ, & κύων) Ariſtoph.

Κυνοκέφαλον, quibuſdam Anemone herba. v. l. Sed Heſychio EST Κυνοκεφάλαιον. AT Κυνοκέφαλιον Gorr. habet, dicens φύλλιον à quibuſdam ita vocatum.

C. Κυνοκλόπος, Canis fur. Ita dicitur Hercules ab Ariſtophane in Ranis, quòd Cerberum furatus ſit: Ἐξιόντι ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον.

C. Κυνοκοπέω, ῶ, Verbero tanquam canem. Ariſtophanes, κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον. vel Tanquam canina pelle te cædam. Vide ſcholiaſtem. item Suidam, à quo etiam additur, dici hoc à coquo reſpiciente ad piſcem qui canis appellatur. H

C. Κυνοκράμβη, q. d. Canina braſſica. Κυνοκράμβη (inquit Gorræus) dicitur à quibuſdam τὸ ἀπόκυνον. vt ſcribit Galenus, ſed Dioſc. κυνίαν alio nomine vocari ſcripſit.

C.Κυνοκτόνον,q.d.Canum necatorium.Ita dictum aconitum à quibuſdam,teſte Nicãndro in Alexiph.quòd canes ipſum edentes necet.

C.Κυνοσβατὶς,ίδος,ἡ,Canina roſa.vulg. lex. ex Marc. emp.

C.Κυνολέσχης,ου,ὁ,Cui confabulationes ſunt de rebus obſcœnis.In v.l.Obſcœnus ſermone turpi. ET Κυνολογεῖν ibidem ex Athen.ſed falſò,quum legi debeat κοινολογεῖν.

C.Κυνόλοφα,Aſperitates, ſeu Aſpera quædam poſt primã ſpinam dictam.Cam.ex Poll.

C.Κυνόλυσσος,ab Andrea medicò dictus qui ab aliis ὑδρόφοβος,quòd è rabie canina morbus ille contingat.

C.Κυνόμαζον,Chamæleo niger à quibuſdam dictus, teſte Dioſc.

C.Κυνομαχέω,ῶ,Cum canibus ſeu aduerſus canes pugno.

C.Κυνομέριον dicta nonnullis ἡ ὀροβάγχη,vt ſcribit Dioſc.

C.Κυνόμορος vocatum fuit quibuſdam τὸ ἀπόκυνον,quod & alio nomine κυνοκράμβη.Sic autem & Ruf. Epheſius ænigmaticè appellauit τὴν κυνόσβατον,(i.rubum caninum) vt ſcripſit Galen.lib.ιϛʹ τῶν κτ̃ τόπους. At vulg.lex.habent κυνόμωρον.

C.Κυνόμορφος ου,ὁ & ἡ,Canis formam habens. ‖ Κυνόμορφος dictus κρόκος quibuſdam,teſte Dioſc.

C.Κυνόμυια,ας,ἡ,Muſca canina.Phil.De vita M.ἡ δὲ κυνόμυια τὴν ἀφ' ἑκατέρου τόλμαν προσειληφυῖα,δηκτικὸν καὶ ἐπίβουλον ζῶόν ἐστι.Ibidem dicit eam eſſe θρασυτάτην.Vnde pro impudente & audace metaphoricè accipitur tum alibi tũ in Epigramm. ‖ Eſt & herbæ nomen quæ ſuprà Κυνοειδές. Cæterùm pro κυνόμυια dicitur ET Κυνάμυια,verſo o in α,vt ἀκράχολος pro ἀκρόχολος. Iliados φ, Τίπτ' αὖ ὦ κυνάμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις; Sic enim Euſtathius legit, & in meo manuſcripto Homero habetur. Frequentius tamen κυνόμυια reperiri annotat. Metaph.verò & ibi κυνάμυια dicitur ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα.

C.Κυνοπρόσωπος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui canina facie eſt. vide Κελοπρόσωπος.

C.Κυνοραϊσταὶ,Muſcæ caninæ,vt q dã volũt: animalcula canes infeſtantia,τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωύφια.Gaza apud Ariſtot.Ricinum vertit.

C.Κυνόροδον,ου,τὸ, Roſa canina, ex Theophraſto hiſt.plãt. libro 4.Plinius lib.21, cap.5, Eſt & rubens lilium quod Græci κρίνον vocant:alii florem eius cynorrhodon. Et lib.8,cap.41, A morſu verò [canis rabidi]vnicum remedium oraculo quodam nuper repertum, radix ſylueſtris roſæ quæ cynorrhodus appellatur. Vbi nota & ſcripturæ & generis diuerſitatem: alibi verò cynorrhodũ neutro genere dicit. ‖ Κυνόρροδον(inquit Gorræus) ſpecies roſæ eſt,florem roſeum ferentis, & ſpongiolas habẽs quibus ὁ κυνόσβατος caret, atque ab eo diſtinguitur. Plinius autor eſt florem lilii naſcentis in Italia κυνόρροδον vocari: quod & Hippocrates accepit,quum rubentia cynorrhoda fœminarum purgationibus commendat in vino.

C.Κυνάγχη,ης,ἡ, ET Παρακυνάγχη vide in Συνάγχη poſt Ἄγχω. ‖ Κυνάγχη dicitur etiam collare canum in Epigr.vt tradunt v.l.

C.Κυναγωγὸς,οῦ,ὁ,Canum ductor. Xen.ἔχοντα τὸν κυναγωγὸν τοὺς κύνας καὶ τὰ ἀκόντια.

C.Κυνακάνθη,Sentis canina. De qua Ariſtot.libro 5 hiſt. animalium.

C.Κυναλώπηξ,Laconicus canis, vulpe & cane natus. Cæl. Rhod.l.10,c.41,& Eraſ.in Chil. Ariſtoph.hac voce vtitur in quẽdam qui caninam impudentiam cum vulpina vafritie coniunxerat.

C.Κυνάνθρωπος,ου,ἡ,Morbus qui & λυκάνθρωπος appellatur, ſiue λυκανθρωπία.Gorr.

C.Κυνηγὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,Venator, Venatrix: à ductandis canibus. VNDE Κυνηγία,ας,ἡ, Venatio, Venatus. Sophocl. Aiace,ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ. ET Κυνήγιον pro eodem. Plutarch. Alexandro,225 in poſt. pag.& alibi. Item VERB.Κυνηγέω,ῶ, Venor. Athenæus libro 12, Λεοννάτῳ δὲ καὶ Μενελάῳ φιλοκυνήγοις οὖσιν αὐλαῖαι σταδίων πέντε κατηκολούθουν,αἷς περιστάντες τὰ θήρας ἐκυνήγουν. Vtitur & alibi. Plato autem in Epiſt.pag.122, κυνηγεῖν dixit etiam pro Veſtigare hominem. A QVO Κυνηγεσία ET Κυνηγέσιον, Venatio,Venatus(ſicut κυνηγία & κυνήγιον à Κυνηγὸς) Xenoph. ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον.Idem,τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσιῶν. Et apud Platonẽ De legibus,κυνηγέσια ἐπιτηδεύειν. Sic Plutar.in Artox. ἐν μὲν τοῖς κυνηγεσίοις. Inuenitur autem & alterum,videlicet κυνηγεσία.Galenus,ἔσοι κυνηγεσίαν καὶ τὴν ἄλλην θήραν ἐξέπρον.(vbi obſerua obiter θήραν generale eſſe, ſub quo comprehendatur κυνηγεσία) Legitur verò & apud Xenophontem in pleriſque locis τοῦ Κυνηγετικοῦ (& nominatim in eius principio)genitiuus pluralis κυνηγεσιῶν à nomin.ſing.κυνηγεσία.

ET Κυνηγέτης,ου,ὁ,Venator. Cuius FOEM.Κυνηγέτις,ιδος,ἡ,Venatrix. Hom.Odyſſ.ι,Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται. Xenoph.in Cyneg.φησὶ δὲ κυνηγέτην (&c.)ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. Sed κυνηγέτου ἀκανέα in Epigramm. Venatorio iaculo. ITEM Κυνηγετικὸς, Ad venationem ſeu venatorem pertinens,Venatorius.Chion epiſt.2,καὶ πάντα ἐπεμελήθη ὅπως μὴ πονηρά τις ἡμῖν ἡ ὁδὸς ἐκ κυνηγετικῆς γένοιτο,ἀλλὰ ὀχημάτων τε χάριν καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς,ἁβροτέρα, Ne iter eſſet venatoriũ.id eſt, Quale venatorum eſſe ſolet. Κυνηγετικὸς, Venationis ſtudioſus, vel Venationi deditus & aptus, vt Budæus exponit apud Athenæum.Plut.quoque κυνηγετικοὺς & ἱππικοὺς dixit in Fabio,vno eodémque in loco, Venationis & rei equeſtris ſtudioſos. ‖ Κυνηγετικὸς Xenophontis, ſubaudito ſubſt.λόγος,Liber artem venandi tradens,Liber de arte venandi.Ea forma qua vocatur alius eiuſdẽ ſcriptoris liber ἱππαρχικὸς,& alius οἰκονομικός. ET Κυνηγετικῶς(q.d.Venatoriè) Venatorum more, vel Venatoria arte. Cæterùm hoc in κυνηγέτης,vel potius in κυνηγὸς, quod illo prius eſt, animaduerti debet, ſonare quidem ad verbum Canum ductor, ſicut & κυναγωγὸς(dicique κυνηγὸς ea forma qua νεκυηγὸς in Epigr.) ſed tamen vſum obtinuiſſe vt κυναγωγὸς de eo dicatur peculiariter qui illo ductandi canes officio fungitur:at κυνηγὸς,ſicut & κυνηγέτης,generaliter de venatore.

c.2 Συγκύνηγος,ου,ὁ, (q.d.Conuenator) Venationis ſocius, Simul venans. (Pro quo ET Συγκυναγὸς apud Euripidem) VNDE Συγκυνηγέω,ῶ,Simul venor. A QVO Συγκυνηγέτης,idem quod συγκύνηγος.

c.2.Φιλοκύνηγος,ου,ὁ,Venationis amans,Venationis ſtudioſus. Plutar. ſuprà in Κυνηγέω. Poteſt etiam ſignificare Venatorum amans,quum κυνηγὸς ſit venator.

C.Κυνηλατέω, Canes agito,Canes cieõ: ſeu Venor. idem quod κυνηγέω & κυνηγετέω. Nic.Ther.de ſcorpione,Τοῦ δὲ πέρας προείσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὔτως Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.

C.Κυνόδοντες,οἱ,Canini dentes. Sunt autem quatuor inter inciſorios & molares ſinguli ſiti:duo ſuperna in gena, & totidem in inferna,ſingulares radices ſortiti.Hi à baſi rotunda in acutiſſimum mucronem faſtigiati deſinunt.Valent autem ad ea frangenda quæ à primis dentibus incidi non poſſunt. Sic autem dicti ſunt quòd ſint canum dentibus quamſimillimi. In v.l.annotatur hos ab Ariſtot.poni eoſdem cum γομφίοις.

C.Κυνόρχιας,Canis teſticulos referens. Κυνόρχιας(inquit Heſychius)βόλου ὄνομα,(vt & κύων ſuprà) κυνὸς τυφλοῦ, ἢ πόλεως. ITEM Κυνόδραι Heſychio ſunt ἀστράγαλοι,tali in ludo aleatorio, vt κύων & præcedens Κυνόρχιας itidem ad aleam pertinet. AT Κυνουρία ab eodem Heſych.eſſe dicitur ὅπου μετὰ χειμῶνος κῦμα ἐκβάλλει.

C.Κυνοῦχος,ου,ὁ,ſub.ἱμὰς aut tale quid, Lorum quo canis tenetur.ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμὸς, vt Suidas exponit,citãs quendam ex Epigr.locum. ‖ Item Saccus,Marſupium.Grammaticus quidam apud Euſtathium, κυνοῦχος,θυλάκιον,μαρσίππιον. Heſychius quoque exponit μαρσίππιον,βαλλάντιον. Sed & Pollux lib.5, de inſtrumentis venatorum,κυνοῦχος δὲ(inquit) δέρμα μέγαλον εἰς ὃ ἐντίθενται τὸ δίκτυον,τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ συσπαστὰ βαλλάντια.

C.Κυνοφθαλμίζομαι, Caninis (id eſt impudentibus)oculis aſpicio. κυνοφθαλμίζεται(inquit Heſychius) ἀναιδῶς ἐμβλέπει. COMPOS.Διακυνοφθαλμίζομαι,Impudenter aſpicio, In faciem procaciter reſiſto. Sic vulg.lex. διακυνοφθαλμίζεται,Heſychius exponit διαγινδύει, ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται.

C.Κυνώπης,ου,ὁ, Qui caninis(hoc eſt impudentibus)oculis eſt,Impudens. Iliad.α,Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε

κυνώπα. Fœm.gen. ET Κυνῶπις, ιδος, ἡ, Impudēs, Inuerecunda. Odyſſ.λ, de Clytæmneſtra Caſſandram occidente, ἡ δὲ κυνῶπις Νοσφίσατ'. Odyſſ.δ, Helena de ſe, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ Ἤλθον ὑπὸ Τροίην. Odyſſ.γ, Δαὴρ δ' αὖ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος. Iliad.σ, Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος. Odyſſ.θ, — κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Incluſum habet hoc vocabulum ψόγον ὀφθαλμοῦ, vt contrà κυανῶπις ἔπαινον. AT Κυνῶψ, ωπος, ὁ, herba eſt σταχυώδης apud Theophraſtum Hiſt.plant.lib.7, cap.10. Plin.lib.21, cap. 17, Aliud rurſus ſpicatarum genus: ex quo eſt cynops, alopecuros. In vulg.lex. exponitur Canaria: & ex Gaza Oculus canis. Apud Theophr. autem perperam ſcribitur ἀχυνώψ.

C. Κυνάιδος, ου, ὁ, Impudens vt canis. λίαν ἀναιδής, Heſych. At Κίναιδος eidem eſt ἀσελγής, πόρνος. Lat.quoq; cinædū de puero meritorio dicunt, cū alii tum Plaut. & Catull. Vnde Ἀκίναιδος, Caſtus, Pudicus. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, σώφρων. Suid. Apud eundē eſt ET Κυνάϊος, ὁ ἀναιδής, Impudens: itidem à κύων.

C. Κυνήποδες, Oſſa in cruribus equorum inter vngulam & ſuram. Xenoph. De re equeſtri, περὶ γε μὴν τῶν κάτωθεν ἀστραγάλων ἢ κνημῶν ἢ κυνηπόδων καὶ ὁπλῶν, ταῦτα λεγόμενα ἀπό καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν. vide Μεσοκύνια. Vocatur & κύνες. VNDE Κυνοβάτης. in Hippiatria de admiſſario aſino, τὰ μεσοκύνια μὴ λίαν ὑψηλὰ ἐχέτω, μηδὲ ταπεινά, μηδὲ κυνοβάτης ἔστω. hoc eſt Talis nitatur, vel κυνήποσι. Hæc B. At Polluci adiectiuè dicuntur κυνήποδες ἵπποι: quo tamen ſignificatu, non declarat.

C. Ἁπλοκύων, Cynicus ſimplici veſte vtens: cognomē Antiſthenis apud Diog. Laert. p.267, quem Neathes ſcribit primum ἁπλῶσαι θοιμάτιον.

C. Ἀπόκυνον, ου, τὸ, Frutex folio hederæ, molliore tamē & minꝰ lōgis viticulis, ſemine acuto, diuiſo, lanuginoſo, graui odore: canes & omnes quadrupedes necat in cibo datum. Hæc Plin. l.24, c.11. Idem κυνοκράμβη & κυνόμορος. Dicitur ET Κυνάγχον. Dioſcor. libro 4, cap.81, ἀπόκυνον, οἱ δὲ κυνάγχον, οἱ δὲ παρδαλιαγχές, οἱ δὲ κυνόμορον, οἱ δὲ κυνοκράμβην καλοῦσι.

C. Μεσοκύνιον, ου, τὸ, Suffrago & Talus, Pedis cum tibia compago. In Hippiatr. διακόπτειν τὰ μεσοκύνια. Opponuntur ſuffragines genibus anteriorum pedum, quia auerſæ ſunt. genua enim ante ſe flectunt quadrupedes, ſuffragines verò in auerſum. Vnde illud in Hippiatria, χρὴ τῷ ἱμάντι τῆς φορβείας δεσμεῖν, ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἄγοντα τὸν δεσμὸν ἐπὶ τὰ μεσοκύνια. Sunt & in anterioribus pedibus, hoc eſt ſub talis. Ibidem, διακόπτειν δεῖ τὰς ἐν τοῖς ἐμπροσθίοις μεσοκυνίοις φλέβας, καὶ ἐᾶν ἀπορρυῆναι τὸ ἱκανόν. Budæus.

Κυνικός, οῦ, ὁ, Caninus. Xenophon Pæd.5, κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ αὐτοῖς εἶναι. Et Plutarchus in præc.ſanit. τὸ κυνικὸν καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέχειν. Itē κυνικὸς σπασμός, Canina cōuulſio, Affectio muſculorum maxillarium per quam os, naſus, oculus, atque adeo dimidia faciei pars in obliquum torquetur, vt tradit Gorræus ex vet. addēs hunc affectum nonunquam dici conuulſionem, nonnunquam verò paralyſin. eſſe enim ejus duas cauſas, ſpaſmum & paralyſin. ſed ſpaſmum quidem, eius partis quæ apparet diſtorta: paralyſin autem, partis oppoſitæ quæ videtur naturalem habitum ſeruare. Plura vide apud eundem. Celſus libro 4, capite 2, dicit eſſe morbum faciei quo os cum motu quodam peruertitur, ideóque nihil aliud eſſe quàm diſtenſionem oris. ‖ Κυνικοὶ dicebantur etiam Antiſthenis & Diogenis ſectatores, à Κυνόσαργες, vt quidam apud Diogenem Laertium volunt, quoniam Antiſthenes in eo gymnaſio diſſerebat: ipſe verò in præfatione κυνικοὺς dictos tradit ἀπὸ τῶν σκωμμάτων. Euſt. quoque cynicos ſcribit ſolitos φιλεῖν τοὺς ὀρθῶς πεπαιδευμένους, ὑποσαίνοντας καὶ οἷον κνυζωμένους οἰκειότερον, καὶ αὖ πάλιν καθυλακτεῖν τῶν ἑτέρως διακειμένων. Ipſe autem Diogenes apud Laert. rogatus quamobrem κύων appelletur, reſpondit, τοὺς μὲν διδόντας σαίνων, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων. Item apud Dem. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἔοικέ πω καὶ δάκνοντι. Rurſum Euſtathius ex veteri hiſtoria tradit κυνικοὺς fuiſſe κακολόγους καὶ βοροὺς καὶ ἀνεστίους καὶ ἀοίκους. Vide & quæ apud Athenæum ferè ſub finem libri 13 in cynicos quidam dicit, vbi eos quod in cane peſſimum eſt, imitari ſcribit, optimis neglectis, videlicet τὸ λοίδορον καὶ παμφάγον τοῦ ζώου. Et κυνικὴ φιλοσοφία, Cynice, vt Auſonius vocat. AT Κυνικόω, ῶ, F. ώσω, Canem irrito. v.l.

Κυνέιος, ου, ὁ, Caninus. ‖ Exponitur etiam ὀξωνός, ἰσχυρός, φοβερός, χαλεπός: & κύνειος θάνατος ex Ariſtophane.

Κύνεος, ου, ὁ, Caninus, vt κύνειος. Dicitur etiam in malam partem pro Impudens, Proteruè audax. Iliad.ι, — οὐδ' ἂν ἔμοιγε Τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Heſiod. Erg. de Pandora, Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Ἑρμείην ἤνωγε. ET Κυνέη, ης, ἡ, Canis fluuialis pellis, quâ antiqui ſolebant caput tegere, δορὰ κυνὸς ποταμίου σκέπουσα τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς, vt ſcribit Euſtathius, dicens ſubaudiri δορά, vt in παρδαλέη, λεοντέη, κυνέη. Licet autem in vſu eſſe deſierit materia eiuſmodi περικεφαλαιῶν apud poſteros, nomen tamen id non exoleuit, ſed de galea ex quauis materia dicitur. Iliad.γ, Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον. Iliad.κ, — ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν Ταυρείην. Iliad.γ, Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. Il.χ, Κρατὶ δ' ἐπ' ἱππιδέην κυνέην. Iliad.μ, Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην. Pro κυνέη autē per contractionem DICITVR Κυνῆ, propriè itidem Pellis canina: vt ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, teſte Poll. Item & pro Galea, vt κυνέη. ‖ Κυνέη ſiue κυνῆ dicitur etiam Pileus, Galerus. nam Euſtathius ſcribit apud antiquos reperiri ὡς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅπερ Ἡσίοδος πῖλόν φησιν ἀσκητόν: quibus κυνείαις περικεφαλαίαις vtebantur etiam contra imbres. Ariſtophanes Veſp. οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα, Καὶ κυνᾶς. Et in Nubibus Strepſiades ad Socratem incantātem nubes βροντησικεραύνους, vt ſublimes tollantur, Μήπω, μήπω γε, inquit, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Item apud Heſychium κυνῆ Βοιωτία. nam in Bœotia pulchriores κυνᾶς fieri ſolitas ſcribit quas in agris geſtarent. ‖ At κυνέη ἄϊδος dicitur nubes denſiſſima. vnde κυνῆν ἄδου δῦναι & κυνέην φορεῖν, eſt τὸ ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει κρύπτεσθαι: vt Euſtathius docet, qui ἄδου κυνέην dicit eſſe τὸ τῆς κεφαλῆς ἀέριον κάλυμμα, δι' οὗ κρύπτεταί τις τοῦ βλέπεσθαι ἢ ἐς τὸ πᾶν, ἢ κατὰ μόνον πρόσωπον, Iliad.ε, — Ἀθήνη Δῦν' ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης. ‖ Heſychio κυνῆ eſt non ſolùm περικεφαλαία, πέτασος, πῖλος Ἀρκαδικός, ſed etiam οἰκία.

Κυνάριον, ου, τὸ, Catellus. Xenophon Pæd.8, ἣν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει ὡς τὰ κυνάρια. Athen.12, κυνάρια Μελιταῖα. ET Κυνίδιον, ου, τὸ, itidē Catellus. Ariſtoteles, ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Plutarchus Sympoſ.5, πεπλασμένον ἐκ τῶν ἀλεύρων κυνίδιον ἢ βοΐδιον. Idem dicit κυνίδιον Μελιταῖον, vt Athenæus κυνάρια Μελιταῖα. ET Κυνίσκος, ου, ὁ, itidem Catellus. ‖ Κυνίσκοι dicuntur etiam piſces quidam, vt annotatur in v.l. In iiſdem ET Κυνίσκη, Catella, Parua canis, ex Ariſtophane.

Κυνηδόν, Canum more, Ritu canino. Lucianus in Tim. καρύκης τὸ χρύσειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος. eſt enim canis animal παμφάγον & βορὸν vt teſtatur Athenæus. Itē Ariſtophanes κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, Canino more comedam, Canina voracitate deglutiam. Pro eodem dici ETIAM Κυναδόν, tradunt v.l. interpretantia Caninè, Canum ritu.

Κυνίζω, Canem ago, vel Cynicen ſector, Cynicam inſtitutionem & diſciplinam amplector. Diogenes Laert. in Zenone pag.364, ψυδεῖ μὴ συγκαταθήσεσθαι μηδενί, κυνιεῖν τε αὐτόν. εἶναι γὰρ τὸν κυνισμόν, σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν, Cynicam ſectam amplexurū, vt interpr. vertit. At pro Cynicum ago aut etiam Canem ago, accipitur in hoc apophthegmate Diogenis Cynici ad Ariſtippū cum Laide itidem rem habentem, verùm non itidem gratis, ὦ Ἀρίστιππε, κοινῇ συνοικεῖς πόρνῃ. ἢ κύνιζε οὖν ὡς ἐγώ, ἢ πέπαυσο. VNDE Κυνισμός, οῦ, ὁ, Cynica inſtitutio, vt Corn. Tac. loquitur: vel Vita cynica, ſeu ex cynicorum præceptis inſtituta. Diogenes Laertius in Mened. p. 309, ὅθεν καὶ τὸν κυνισμὸν εἰρήκασι σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Vide & κυνίζω præcedens.

Κυνάω, ῶ, idem. ſeu Cynicū ago, Cynicos imitor, Cynicus

ſum. Lucianus in Demon. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ, οὐ κυνᾷς; ἀπεκρίνατο, Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις; A

Κυντερος, ου, ὁ, Impudentior, Proteruior. Iliad. θ, ἐπεὶ οὐ τι κύντερον ἄλλο. Et Odyſſ. λ, Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται, nihil crudelius nec canina magis impudentia & audaci proteruia præditum. Et κύντερον ἔργον, quod Euſtathius exponit ἀναιδὲς, δεινὸν, θρασὺ, quaſi κυνεώτερον, id eſt ἀναιδέστερον. Od. γ, Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. ET B Κύντατος, Impudentiſſimus, Admodum proteruus, Caninam impudentiam & audaciam ſuperans. At Iliad. κ, verſu 503, Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων ὅ, τι κύντατον ἔρδοι (vt breuium ſcholiorum autor legit, exponens δεινότατον, χαλεπώτατον) maior exemplarium pars habet κύντερον, vt & in manuſcripto noſtro Homero legitur. eámq; ſcripturam agnoſcit Euſtathius quoque, dicens κύντερον ſignificare ἀναίδειαν ὁποίαν ἔχοι ἂν καὶ κύων, eo autem in loco accipi pro θρασὺ & δεινὸν ἔργον. Item in v. l. κύντατ' C ὄζῃ ex Eurip. pro δεινότατα, χαλεπώτατα.

¶Κυνὰς, άδος, ἡ, idem quod κύων ſuprà, & ἀπομαγδαλιὰ, mollior ex pane pulpa qua manus abſtergebât, & poſtea canibus deuorandam proiiciebant. Pollux. Et Athen. libro 9, ferè ſub finem, καὶ ἐώθεσαν τὰς χεῖρας καταχειροῦσθαι ταῖς ἀπομαγδαλιαῖς ψωμαῖς ἀπιμάσσοντες, ἃς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας, ex epiſtola quadam Polemonis περὶ ὀνομάτων ἀδόξων. ‖Heſychius κυνάδα exponit etiam κυνόσβατον, ſentem canis, ſeu rubum caninum: ἢ φυτὸν ὅπερ τὰς αἶγας ἱμείρεσθαι φασί. Apud Theocritum autē D Idyll. 15, Ἐπεὶ δραχμὰν, κυνάδας, χαμαὶ ἀποπίλματα πυρῶν, Γέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ſchol. κυνάδας dictum annotat ἐκ τῆς κυνείας, τραχεῖα. Forſan aſpera inſtar ſentis caninæ.

‖Κυνάδες Doricè pro κόραι puellæ, Theocr. vt tradūt v. l.

¶Κυνάρος ἄκανθα, ET Κυνάρα ἄκανθα, Sentis canina, idem quod κυνόσβατος, vt Didymus arbitratur apud Athen. libro 2, διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ τοῦ φυτοῦ. Soph. Κύναρος ἀκάνθα πάντα πλήθυει γύλω. Hecatæus Mileſius, οὔρεα ὑψηλὰ καὶ δασέα ὕλῃσι. ἐπὶ δὲ τοῖσιν οὔρεσιν ἄκανθα κυνάρα. Et E paulo pòſt, ἐν δὲ τοῖσιν ὄρεσι δένδρεα ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἰτέα, μυρίκη. Athenæus verò ſcribit κυνάραν, ἄκανθαν & κάκτον pro eodem accipi poſſe, hoc eſt pro eo quem carduum Romani appellant. Legitur & Κυνάρα ſine adiectione, VEL Κινάρα, apud Athen. quoque: qui & hæc affert ex Ptolemæo Euergete πολλὰς δὲ ἐν τοῖς τόποις κινάρας φυομένας, οἱ τε συνακολουθοῦντες ἡμῖν στρατιῶται πάντες δρεπόμενοι συνεχρῶντο, καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλοῦντες τῶν ἀκανθῶν. Columella in Horto, Hiſpida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniat, nec Phœbo grata canenti. Hæc modò purpureo ſurgit glomerata corymbo, Myrtiolo modò crine viret: deflexáque collo Nunc adoperta manet, nunc pinea vertice pungit, Nunc ſimilis calatho, ſpiniſque minantibus horret, Pallida nonnunquā tortos imitatur acanthos. Dicitur & κάκτος Σικελικὴ à Theophraſto & Athen. quidam Carduum ſatiuum appellant. Eius pappi γήρεια nominantur, capitati fructus & edules à Trall. ἀρτυτικοί, & σπόνδυλοι à Galeno, vt in v. l. annotatur.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, Tintinnabulum, Nola. Thucydides ſub finem libri 4, τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος. Plutarch. Sympoſ. 4, in fine, de ſacerdote Iudaico, κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν. ſicut Exodi 28, de habitu & ornatu ſummi ſacerdotis, τὸ δὲ αὐτὸ εἶδος ῥοΐσκους χρυσοῦς, καὶ κώδωνας ἀνὰ μέσον τούτων περὶ κύκλῳ, παρὰ ῥοΐσκον χρυσοῦν κώδωνα. ‖ Metaphoricè autem pro garrulo capitur: à nimium ſtrepero & ingrato nolarum ſonitu, vt & κρόταλον. Ariſtoph. Pace, ὁ κώδων ἀκαλανθίς. G

‖Κώδων, (vt ſchol. Sophoclis annotat) ſignificat etiam τὸ τῆς σάλπιγγος πλατὺ, latius tubæ orificium, (fortaſſe quod tintinnabuli formam referat) ſynecdochicè autem ipſam tubam. Soph. Aiace, initio, Φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Vbi notādum fœminino genere hoc vocabulum ab eo poeta vſurpari. Schol. autem Thucydidis videtur & hîc κώδωνα accipere pro tintinnabulo. nam hunc locum citās, generis tantummodo diuerſitatem annotat, non item ſignif. Cum Soph. autem ſchol. conſentit ſchol. Ariſtophanis, qui exponens locum illum in Pace, Μόλιβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον, (videlicet τῆς σάλπιγγος) ἐγχέας, iſta annotat, τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδῳ.

C. Κωδωνοφαλαρόπωλος, ου, ὁ, Qui nolas ſeu tintinnabula equorum phaleris & frænis adiicit, na ſolitos quoſdā equorū phaleris & frænis eiuſmodi nolas affigere, ſchol. Ariſtoph. annotat in Ranis, vbi Eurip. Æſchyli ſeſquipedalia verba & mōſtroſa proponit, Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.

C. Κωδωνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tintinnabulum geſtans, Qui nolam fert. vt is qui in excubiis caſtra circumiens nolam ferebat, eámq; pulſans explorabat an ii quorū erat excubias agere, dormirent nécne. ad nolæ enim pulſum reſpondere, & vigilantiæ ſuæ teſtimonium voce edere oportebat. Aliter autem Budæus accipit in Pandectis, loquens de νεκροφόροις, Huiuſmodi (inquit) ſunt apud nos hodie vulturii illi codonophori, i. tintinnabula geſtātes, quos anteambulones atratos Lat. appellare poſſumus, & ferales præcones: ex quorum grege ſunt funerū indictores: quorū omniū vota ſunt eadem quæ orci. ET Κωδωνοφορέω, ῶ, Tintinnabulum geſto, Nolam circumfero. Ariſtoph. Auibus, Φύλακας καταστήσω, τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' ἀεὶ, Κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ. Et κωδωνοφορέομαι, Tintinnabulo circumlato exploror, vt in excubiis. Ariſtoph. Auibus, Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ, Ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται· πανταχῇ Φύλακες καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι Ἐν τοῖσι πύργοις.

Κωδωνίζω, Tinnio, ſeu Tintinnabulū aut nolā pulſo, Nolæ ſeu tintinnabuli ſono exploro, vel Tubæ ſono exploro, δοκιμάζω διὰ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. quo modo eq explorari ſolebāt an eiuſmodi ſonitū in bello ferre poſſet. ſic etiā excubitores an vigilarēt, nolæ pulſatæ ſono (ad quē reſpōdendum erat) cognoſcebatur. Vaſa etiam figulina & nummi dicuntur κωδωνίζεσθαι, quū pulſata ſonitu quē edunt explorantur, an videlicet σαθρὸν ἠχῶσι. Anaxandrides apud Athenæum libro 14, — περὶ τὸν Ἀργαῖον βούλομαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον, ἵνα καὶ σὺ νικᾷς τοὺς σοφιστάς, nolæ ſono explorans, vt equum qui ad prælium eligitur. Ariſtoph. Ranis, — πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ' ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον Ἄνευ Σοφοκλέους, ὅ, τι ποιεῖ κωδωνίσω. vbi ſchol. annotat metaphoram rectius ductam cenſeri ab equis aut vaſis figulinis. Idem Ariſtophanes in eadem fabula, — καλλίστοις ἁπάντων ὡς δοκεῖ νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις, probatis, ſeu ſono exploratis.

F C. Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exploratus non eſt: ſumpta metaphora ab equis qui tintinnabulorum ſonitu explorabantur an bellicos ſtrepitus intrepidè ferre poſſent: vel à vaſis, aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur.

C. ΔΙΑκωδωνίζω, Exploro, vt κωδωνίζω ſuprà. Demoſth. De falſa legat. ἐκεῖνος διεκωδώνισεν ἡμᾶς, ἑκάστῳ τινὰ τρόπον πρὸς τὸ πίμπων ἰδίᾳ. Apud Lyſiam quoque κωδωνισθέντες accipi pro διαπειρασθέντες tradit Etymol. dicens tranſlatū eſſe ab equis: nā tintinnabulis ſolitos fuiſſe δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες. Idem Etymologiſtes διακωδωνισθέντες exponit etiam διαφημισθέντες, dicens plerunq; accipi ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων. Quò fortaſſis pertinet quod Eraſ. in Chil. ſcribit, conuitiis olim explorari ſolitos initiandos myſteriis, cuius conſuetudinis veſtigium adhuc ſeruare theologorum ſcholas.

ΚΩ'ΛΟΝ, ου, τὸ, Membrum: ſpecialiter autē Pes, vt Euſt. tradit. Plerunq; ea membra H ſiue ii artus κῶλα vocātur quæ Crura & Lacerti Latinis. vt videbis in Κώλυμα. Opp. l. 3 De ven. Βαιὸν ὕπερθε κάρα, βαιοὶ πόδες, οὐκ ἴσα κῶλα, non æqualia crura, ſeu paria. Ariſtot. Hiſt. anim. l. 1, cap. 15, κώλου δὲ τὸ μὲν διφυὲς, βραχίων. & paulo pòſt, κώλου δὲ διμερὲς ἄλλο σκέλος. Vbi Gaza vertit, Membri verò ſuperioris bipartitam cōpactionem, brachium ſiue vlnam appellamus. Et, Membri inferioris bipartita compactio crus eſt. Idem Ariſtoteles, τῆς

ζωοτόκοις τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὔπισθεν. Quæ verba ita Plinius interpretatus eſt, Quæ animal generant, genua ante ſe flectunt, & ſuffraginum artus in auerſum. Et ex Epigr. σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου, brachia. Rurſũ de cruribus in quodam loco apud Suid. ἡ δὲ κάμηλος ὑφῆκε τὰ κῶλα καὶ ἑαυτὴν ὀκλάσασα εἰς τὰ στέρνα. ipſe tamen exponit ὀστᾶ. ſed rectius accipitur pro τὸ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, vt Pollux exponit. Κῶλον (inquit Camerarius) quod Lat. Mẽbrum, eſt quod conſtat oſſibus, compagibus, muſculis, arteriis, neruis, venis, amictum communis cutis tegmine, vt brachium, pes. Pedis tamen ſignif. multum habet. Eurip. Phœn. κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος τιθείς. Et, προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν. Item in Rheſo, Βάσιν τε χερσὶν προσθίαν καθαρμόσας, Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι. priores pedes manibus, poſteriores ſuis pedibus repræſentaturũ dicit, beſtia vt credatur eſſe. Hæc ille. Eurip. ſch. ſcribit κῶλα propriè dici τὰς ἁρμονίας τῶν μελῶν, in hoc loco Oreſtis, de Pylade, ἰθύνων Νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου, Ποδὶ κηδοσύνῳ παράστορος. ſed commodius pro pede accipitur, vt Euſtathius accipi tradit. Et in Phœniſſ. Χέρας δὲ καὶ κῶλ' ὡς κύκλῳ μ' Ἰξίονος Ἑλίσσετ', manus & pedes. at ſcholiaſtes ibi κῶλα eſſe dicit τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Pro pede autẽ accipi Soph. ſchol. annotat in Philoctete, — πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηλῖ προσβαίη μακράν; ‖ Habet & periodus ſua κῶλα, id eſt membra. Cicero De claris orat. Quinetiam comprehenſio & ambitus ille verborum, (ſi ſic περίοδον appellari placet) erat apud illum contractus & breuis, & in membra quædam (quæ κῶλα Græci vocant) diſpertiebat orationem libentius. Idem De orat. ad Brutum, Prima ſunt illa duo quæ κόμματα Græci vocant, nos inciſa dicimus: deinde tertiũ, κῶλον illi, nos membrum. Vide & Κόμμα. Rom. Aquila, κῶλον, id eſt membrum (inquit) eſt pars orationis ex pluribus verbis, abſolutè aliquid ſignificans, hoc modo, Etſi vereor, iudices, ne turpe ſit pro fortiſſimo viro dicere incipientem, timere. Demetrius De eloquutione ſcribit κῶλον Ariſtoteli eſſe τὸ ἕτερον μέρος περιόδου. Ipſe autem, κῶλον (inquit) ἐστὶν ἤτοι ἁπλῆ περίοδος, ἢ συνθέτου περιόδου μέρος. Idem, τὴν ἑρμηνείαν τὴν λογικὴν διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλούμενα κῶλα, καθάπερ ἀναπαύοντα τὸν λόγον. Idẽ, βούλεται μέντοι διάνοιαν ἀπαρτίζειν τὰ κῶλα ταῦτα, ποτὲ μὲν ὅλην διάνοιαν (&c.) ἐνίοτε δὲ μέρος ὅλης ὅλον. Item παρόμοια κῶλα apud eundem, vt in hoc verſ. Δωρητοί τ' ἐπέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσι. ‖ Habẽt etiã ſtrophæ & antiſtrophæ & epodi ſua κῶλα. i. verſus: vt apud tragicos, comicos, & lyricos, στροφὴ κώλων θ, aut ιθ, aut pluriũ vel pauciorũ, quæ tot verſibus cõſtat: vbi κῶλον eſt ſimpliciter στίχος, nõ autẽ στίχος ὁ ἀπηρτισμένην ἔννοιαν ἔχων. ‖ Κῶλα dicuntur etiam τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη, vt Suidas exponit, ex Epigramm. afferens, Γυιοῦ χερμαστῆρος εὔστροφα κῶλα πεταύρων. Apud eundem ſunt & ζεύγματος κῶλα: afferentem hæc ex anonymo autore verba, συμβαίνει γὰρ τοῖς Σελευκεῦσι κρατεῖν θατέρου τῶν κώλων τοῦ ζεύγματος. ‖ Κῶλα Pollux retibus etiam tribuit, dicens in iis κῶλον & τόνον idem eſſe. ‖ Κῶλον, inteſtinum craſſum, ordine à ventriculo quintum, inter cæcum & rectum medium, vt Gorræus inter alia tradit. Celſus libro 2, cap. 17, interpr. inteſtinũ laxius, & alibi plenius. Gell. l. 12, c. 5, Vbi ad ædes in quibus ille ægrotus erat, peruenimus, videmus hominem doloribus cruciatibúſque allabi, quod Græci κῶλον dicunt, & febri ſimul adrapida afflictari, gemitúſque ex eo compreſſos erumpere, ſpiritúſque & anhelitus è pectore eius euadere, non dolorem magis indicantes quàm pugnam aduerſus dolorem. Colon apud Latinos appellant Celſus: item Scrib. Largus & Plinius, qui etiam aluum interpretatur, lib. 11, cap. 37, Media hæc [videlicet aluus] vmbilico adnexa in omnibus. in homine ſuillæ infima parte ſimilis: à Græcis appellatur κῶλον, vbi dolorum magna cauſa eſt. Sic & Pollux κῶλον & τὴν κάτω κοιλίαν, ſiue νειαίραν, idem eſſe docet. Apſyrtus, μονέντερον ἢ κῶλον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν σύνδεσμον τοῖς λοιποῖς ἐντέροις, ἀλλὰ κυλίεσθαι καθ' ἑαυτό. Cæterum in hac ſignificatione ſcriptum reperitur ETIAM Κόλον, idque in libris manuſcriptis, vt in quodam meo lexico veteri κόλον, ἐπί τινος ἐντέρου, παρὰ τὴν κοιλότητα. Præterea & Poll. quum hinc κολάζεσθαι deriuet, κόλον ſcripſiſſe videtur: frequentius tamẽ tum apud ipſum Poll. tum alibi ſcribitur κῶλον.

C. Κωλοτομέω, Membra incîdo, Membris trunco.

C. Ἀκροκώλια, τὰ, Trunculi, vt Celſus loquitur: hoc eſt Extrema membrorum, ſeu Edulia ex trũculis extremorum membrorum parata, vt ſunt ὠτία, ῥύγχη, πόδες, χορδαί, χόλικες, teſte Budæo. Maron apud Athenæum libro quarto, Δάμνα μὲν ζωμός τε μέλας ἀκροκώλιά θ' ἑφθά. Pherecr. apud eundem libro 6, Σχελίδες δ' ὁλόκνημοι πλησίον Πακερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια, Ἥδιστον ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοός. Et libro 2 ex Anaxila, Ἀκροκώλι' ἐστὶν ὅτι, ῥύγχη, πόδας. Paulo pòſt vbi de ἀκροκωλίοις ſermo eſt, alia exempla profert ex Ariſtophane & Pherecr. & Alexide & aliis, vbi etiam ſingulari numero ἀκροκώλιον. Vtitur & Ariſtoteles Probl. ſect. 23, quæſt. 40, vbi Gaza vertit Trunculi.

C. Ἄκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membris truncus. ſpecialiter autem Pedibus carens, ἄπους, Heſych.

C. Βραχύκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Breuia membra habens, Breuibus membris conſtans. Apud rhetores de periodo in qua κῶλα ſunt breuiora. ET Βραχυκωλία, Membrorum breuitas, Cola breuia. Hermog.

C. Δίκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bimembris, Duo membra habens. Dioſcorides libro 2, cap. 106 de bromo, καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὡσπερεὶ ἀκρίδια δίκωλα, in cacuminibus dependentes paruulas veluti locuſtas bipedes habet, vt Ruell. interpr. verba ea ex Plinio mutuatus, qui tamẽ illud Bipedes non addit. Et δίκωλος περίοδος apud rhetores, Periodus duorum membrorum.

C. Ἰσόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo paria membra ſunt: de periodo aliqua (aut aliquibus) cuius membra ſeu κῶλα paria ſeu æqualia ſunt. Quintilianus libro 9, capite 3, loquẽs de optimis homœoptotis, Et vt penè ſimilia ſint verbis, & paribus cadãt, & eodẽ modo deſinãt. Etiam vt ſint (quod eſt quartum) membris æqualibus, quod ἰσόκωλον dicitur: Si quantum in agro locíſque deſertis audacia poteſt, tantum in foro atque iudiciis impudentia valeret. VNDE Ἰσοκωλία, ας, ἡ, Membrorum æqualitas, Quum membra omnia æqualia & paria ſunt, Mẽbra æquata, vt quidam loquuntur. Vtitur Hermog.

C. Μακρόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membra longa habens. Pro eo verò quod Varro præcipit, Debent eſſe canes internodiis articulorum longis, in Geoponicis reperitur, τῶν κυνῶν ἐγκρίνουσι τοὺς μακροκώλους. Itẽ μακρόκωλοι περίοδοι καὶ βραχύκωλοι Ariſtoteli Rhet. 3, Periodi in quibus longiora & breuiora membra ſunt. VNDE Μακροκωλία, ας, ἡ, Longum membrum, Quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

C. Μεγαλόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grandiora membra habens, In quo articulorum internodia magna ſunt. Aut (ſi de periodo dicatur) Quæ magnis membris ſeu κώλοις cõſtat.

C. Μεσόκωλον, ου, τὸ, nomen ab Hippocrate vſurpatum lib. 6. Epidem. quod Galenus meſenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè eo nomine videtur deſignari pars ea meſenterii quæ craſſis inteſtinis cõtinua eſt, vt quæ pertinet ad tenuia inteſtina. Poſſet (ſi vſus ferret) μεσεντέριον nuncupari. Et reuera ſicut duæ ſummæ ſunt inteſtinorum differentiæ, tenuiorum & craſſorum, ita bipartitum videtur meſenterium, vt in eius loci comment. Galenus oſtẽdit. Hæc Gorr.

C. Μονόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno artu porrectus, Gaza apud Theophr. Item μονόκωλος περίοδος, quæ vnico membro abſoluitur: quam Ariſtoteles Rhet. libro 3 dicit eſſe ἀφελῆ. Plutarchus De puer. educ. τὸν μονόκωλον λόγον προφέρειν μὲν ἀμουσίας οὐ μικρὸν ποιοῦμαι τεκμήριον, vnius membri orationem. Et metrum μονόκωλον apud poetas, in quo cola vnius modi ſunt.

C. Τρίκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tria mẽbra ſeu cola habens. Quint. l. 9, c. 3, de homœoptotis & homœoteleutis loquẽs, Ex quibus ferè ſunt (non tamen vt vltimis ſemper conſonent) quæ τρίκωλα dicunt, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Sed in quaternas quoq; ac plures hæc ratio ire ſentẽtias poteſt. Vbi quũ dicit In quaternas ire ſententias poteſt, EXPRESSIT

Τετράκωλος. nã τετράκωλος περίοδος dicitur quæ quater- A
nis conſtat membris quaternas ſententias abſoluenti-
bus. At metrum τετράκωλον appellatur Quatuor colis
conſtans.

Κωλικὸς, οῦ, ὁ, Colicus. vt κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν ἄλγημα,
Coli dolor, ſeu Dolor inteſtini plenioris. vtroque enim
modo Latini loquũtur. Et κωλικὴ διάθεσις, ſiue κωλικὸν
πάθος, coli affecti dolor. quẽ colõ etiam vocari à Plinio
lib.26, c.1, teſtantur v.l. Item κωλικὸν φάρμακον, medi-
camentum eius rei cauſa comparatum. Celſus libro 4,
c.14: ſeu Medicamentum ad ſedandum coli dolorem B
comparatum. ſiquidem præter ſedationem doloris vix
aliud in colicis affectibus præſtari poſſe docet Galenus
lib.6 De locis aff. Et ἀντίδοτος κωλικὴ pro eodem. quæ
tamen ἀντίδοτοι κωλικαὶ non tantùm ad coli dolores,
ſed ad alios etiam morbos adhibentur, ſedandi doloris
cauſa: quo factum eſt (inquit Gal.) vt antidotos omnes
dolorem ſedantes κωλικὰς veteres nuncuparint, appel-
latione videlicet ab affectu qui maximos dolores ha-
bet, deducta. Hæc inter alia Gorræus. Item κωλικὸς
dicitur Qui coli dolori obnoxiꝰ eſt, Qui plenioris inte C
ſtini morbo laborat, Colicus, vt Latini quoque appel-
lãt. Dioſc. κορυδαλὸς βρωθεὶς ὀπτὸς κωλικοῖς ὠφελεῖ. Pro qui
bus Plinius, Coli vitium ſanatur aue galerita aſſa, in ci-
bo ſumpta. Apud Dioſcoridem tamen ſcribitur κοιλια-
κοῖς: ſed perperam, ſi Pauli Æginetæ & Aetii codicibus
fidem habemus. Rurſum apud Paul. Æginetam de co-
ronopodio pro κωλικοῖς reponẽdum κοιλιακοῖς ex Dioſ-
coride, Aet. & Plinio. ET Κωλικεύομαι, Coli vitio
laboro, Coli ſeu inteſtini plenioris morbo conflictor.
Alexander Trallianus. Pro κωλικὸς autem & κωλι- D
κεύομαι ſcribitur alicubi ETIAM Κολικὸς ET Κολικεύ-
ομαι, ſicut ſuprà quoque pro κῶλον ſcriptum reperiri
κόλον, admonui: prior tamen ſcriptura frequentior eſt,
& verior exiſtimatur.

Κωλάριον, ου, τὸ, Paruum colon, ſeu Imperfectus verſiculus,
vt v.l. interpr. Suid. quum citaſſet hæc verba, Ἔξεχ' ὦ
φίλ' ἥλιε, ſubiungit, κωλάριον παροιμιῶδες, ὑπὸ τῶν παίδων
λεγόμενον ὅταν ἐπινίφῃ ψύχους ὄντος.

¶ Κωλεὸς, οῦ, ὁ. vel ἡ, idẽ quod κῶλον, teſte Galeno, in cuius
lex. Hippocr. hæc verba habentur, κωλεὸς, τὸ κῶλον ἐν τῷ E
τρώματι καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος. ‖ In vulg. lex. expo-
nitur Perna, Suffrago, vt & κωλῆ & κωλήν. Athenis au-
tem fœm. gen. dici ἡ κωλεὸς, alibi autẽ maſcul. ὁ κωλεὸς,
annotat Euſtathius ex Athenæo, adſcribens hunc ex E-
picharmo locum, Χορδαί τε, ἁδὺ, καὶ μὰ Δία χ' ὡ κωλεός.
qui citatur & ab Athenæo initio libri 9. Scribitúrque
apud eum ἁδυναὶ pro ἁδὺ, καί. Ibidem & alium ex eodẽ
comico profert.

Κωλεά, ᾶς, ἡ, ET Κωλῆ, per contractionem, idem quod κω-
λεός: ſeu (vt quidam apud Heſychium exp.) σκέλος ὑὸς ὀ- F
πίσθιον. Eidem κωλεὰ eſt μέρος κρέατος, & προσηκῆς τὸ ἐδώδι-
μον, & ἀγκαλὶς δέσμη χόρτου. At Κωλῆ, Perna, ſeu Pe-
taſo, vt Camerarius interpretari poſſe putat: itidem vt
κωλεὸς & κωλεά. (ſcribitur enim accentu in vltima apud
Heſychium. apud Athenæum tamen κωλέα, dicentem
ex eo contractum eſſe κωλῆ, vt συκῆ ex συκέα, λεοντῆ ex
λεοντέα) Ariſtoph. δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ καὶ χναυμάτια
πτερόεντα. Xenophanes Coloph. Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου,
σκέλος ἤρατο πῖον Ταύρου. Xen. Cyneg. κωλῆν σαρκώδη, λαγό-
νας ὑγρὰς. Alia exempla habes apud Athenæum libro 9, G
non longè ab initio: afferentem & hoc ex Ariſtoph.
Pluto ſecundo, Οἴμοι δὲ κωλῆς ἣν ἐγὼ κατήσθιον. vbi ſchol.
exponit τοῦ κώληκος λεγομένου. eſſe autem κωλᾶς, (ita enim
ibi legendum eſſe videtur pro κῶλα) τὰ ἐμπρόσθια μέρη
τῶν ἱερείων, τὰς ἀγκύλας ὀστώδεις: Mercurio verò ſacrum e-
ſſe τὸν τῶν ζώων ἀλόγων βραχίονα. Apud eundem Ariſto-
phanem in Nebulis, Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, v.l.
interpr. Clypeum pedi prætendens: ſchol. tamen ibi
exponit τῶν αἰδοίων.

Κωλὴν, ῆνος, ὁ, idem quod præcedentia, hoc eſt Perna, Pe- H
taſo, vt Camerarius interpretari poſſe putat. Athenæus
initio libri 9, περιενεχθέντων κωλήνων, καί τινος εἰπόντος εἰ
πικροί εἰσι. Aliquanto pòſt, καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κω-
λῆν. Citat autem ibi duo exempla, alterum ex Eupoli-

de, alterum ex Euripide. Et libro 4 ex Poſidonio de Cel A
tarũ monomachia epulari, παρατεθέντων κωλήνων τὸ μη-
ρεῖον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν. Sunt qui κωλῆνας ex Celſo
interpr. Petiolos. Heſych. ἀκροκώλια. ‖ Eſt & nomẽ
proprium cuiuſdam στρατηγοῦ, ita nominati διὰ τὸ στερεὸς
τὰ κῶλα γεγονέναι. Euſt.

Κωλία Heſychio ἰγνύα, γαστροκνημία, κνήμη. AT Κωλιὰς
ἄκρα apud Pauſaniam Att. pag.1, Promontorium Co-
lias: quod ita dictũ Heſychius ſcribit, quia ἐν τῇ θαλάσ-
σῃ ἐγκείμενον ſimile eſt ἀνθρώπου κώλῳ. Item κωλιὰς γῆ,
terra inde deſumpta, vt videtur. Athen. lib.11, de cym- B
bio loquens, κρατῆρα ἴστασαν τοῖς θεοῖς οὐκ ἀργυροῦν οὐδὲ λι-
θοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς κωλιάδος γῆς. Vnde κωλιάδος κεραμῆες
apud Suidam. Et Κωλιὰς Ἀφροδίτη, quòd ibi colere-
tur: vel, (vt Euſtathius tradit) ἡ κῶλα ἐκλύουσα δεσμοῦ. Et
κωλιὰς Ἀττικὴ, Lepos Atticus, Venuſtas Attica in dicen-
do. Plutarchus De aud. μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον ἂν μὴ
τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκεραμευμένον. ‖ Eſt &
piſcis nomen. Plin. lib.23, cap. vlt. Colias, ſiue parianus,
ſiue ſaxitanus, à patria Bætica, lacertorum minima. Gẽ
tile autem à Κωλιὰς EST Κωλιεύς. Heſych. C

Κώληψ, ηπος, Suffrago, aut Sura: vel ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη,
vt Euſt. à veteribus exponi tradit. (addens à nonnullis
αἶπαν ſiue αἶζαν appellari) à κῶλον deriuatũ videri ſcri-
bẽs, ſed de genere dubitari. Il. ψ, de Vlyſſe cũ Aiace lu-
ctante, Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, id eſt τῇ
πτέρνῃ ἔβαλε τὴν ἰγνύην αὐτοῦ, vt Euſtathius exponit, dicẽs
ſimile eſſe illi comico, πρὸς τὸ σκέλος κυρηβάσαι. Suidas
κώληπα eſſe dicit τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος. At Nican-
dri ſchol. κώληπα exponit ἀστράγαλον, in hoc Theriac. lo
co, Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ, de dryino D
ſerpente.

Κώλυμα, idem quod κῶλον, hoc eſt τὸ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, vt
Pollux exponit. Κῶλα (inquit Gorræus) dicuntur in
homine longiora maioráque membra à thorace ſepa-
rata & quaſi dependentia, vt brachia & pedes: verùm
Poll. κῶλον, quod & κώλυμα (inquit) vocatur, ex femore
tantùm & crure conſtare ſcribit.

ΚΩΛΥ'Ω, Fut. ύσω, Impedio, Prohibeo, Veto:
oppoſitum τῷ ἐπιτρέπω & κελεύω.
Interdum cum ſolo accuſatiuo conſtruitur. Plut. Apo- E
phth. de Catone, ἔλεγε τοὺς δυναμένους κωλύειν τοὺς κακῶς
ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύωσι, κατακελεύειν. Interdum cum
accuſatiuo, (qui tamen aliquando omittitur, ſed ſubau
diendus relinquitur) & cum ὥστε, aut cum infinitiuo.
Thuc. κωλύω ὥστε μὴ περιπλεῖν, impedio ſeu obſto quo-
minus circumnauiges. Idem l.1, κωλύειν ἡμᾶς ἐπὶ Κέρκυ-
ραν ἢ ἄλλοσε, εἴ ποι βουλόμεθα, πλεῖν. Demoſth. πότερον φανῆ-
ναί τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν, ἐχρῆν, ἢ
μή. Pro quibus apud Herennium, Vtrum aliquem ex-
oriri oportuit qui iſta prohiberet ac fieri non ſineret, F
annon. Idem, οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει, nihil ob-
ſtabit ſeu nihil cauſæ erit quominus perituri ſint. Pla-
to, οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι. Et in vulg. lex. οὕτως οὐδὲν κω-
λύει ἔχειν ἐνίοις, ita quoſdam ſe habere nihil vetat. Plut.
De deo Socratis, τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν; Pro τί
κωλύει autem Demoſthenes eleganter dicit τί τὸ κωλῦον;
quid obſtat? quid vetat? Item cum datiuo inſtrumen
ti, Bud. pag.106 ex Iſæo, μὴ διαμαρτυρίᾳ κωλύειν, ἀλλ' εὐ-
θυδικίᾳ εἰσιέναι, lege recta agere, iudicióq; legitimo ex-
periri, non etiam iudicium conteſtatione morari. G
Et Κωλύομαι, Impedior, Prohibeor, Vetor. Herodianus
libro 7, προσελθεῖν τε καπετωλίου ἐβιάζοντο, ὑπὸ δὲ πλήθους ξύ-
λων καὶ λίθων ἐκωλύθησαν. Thucyd. lib.2, p.68, ταῦτα γὰρ ἐν
ἔθει τῇδε τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν, νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ, & ne
nunc per vos impediantur ſeu abrogentur, cauete. Idẽ
lib.4 pag.126, καὶ ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος ᾧ μή τινι
καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν. quod ipſum iiſdem propè verbis di
cit lib.2, pag.51. Item cum infinitiuo apud Philonẽ
De mundo, ἐπεὶ καὶ ἄκρον ἀποκοπείς τις δάκτυλον ζῆν οὐ κε- H
κώλυται. Sic, διὰ ταῦτα κωλύεσθαι προάγειν, vt Virgilius di-
cit, Quippe vetor fatis. Et Cicero, Prohibentur adire
ad filios ſuos. Et diuerſa constructione, apud Greg.
in Epitaph. fratr. ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο,
vterque vtrique obſtabat quominus primas partes
ferret:

ferret:ſeu prohibebat,vt Plaut.Nemo prohibet nec vetat quin.Et Colum.Nihil prohibet quominus.Et Cic. Prohibere ne fleret. Et cum datiuo inſtrumenti apud Thucyd.ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται. ‖Κωλύει accipitur etiam pro κεκώλυται, apud Thucyd.ſub finem libri 1,p.48,vt teſtatur Dionyſ.Halicarn.in libro περὶ τῶν τοῦ Θουκυδ. ἰδιωμάτων,hæc Thucydidis verba,οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς,οὔτε τόδε,ita exponens,οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. ‖Κωλύω,Inhibeo,Reprimo.Herod.καὶ πειρᾶσθαι αὐτοῦ κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας,minuere nimiam inſolentiam,id eſt moderatiorem ſe præbere. Budæus. Vbi exponi etiam poſſet κολάζειν,vel κολούειν. ‖Κωλύω cum genitiuo vel cum præpoſ.ἀπὸ,idem quod ἀποκωλύω, Arceo. Chryſoſt.φόβος κωλύει πονηρευμάτων. Quo ſignificatu Columella dicit, Potione prohibere per triduum.Et Cæſar, A pugna prohibere. Item ex Xen.κωλύω ἀπὸ σοῦ,abs te arceo.Quo ſignif.Cicero dicit, A periculo rempubl.prohibere. Et Plautus,Prohibere à ſe vim.Idem Xen.Pæd.3,αἰδοῦς ἐμπλῆσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουσάντων,ἢ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι.vtCæſ.A contumeliis militum conuitiiſque prohibet.

Κώλυμα,ατος,τὸ,Impedimentum, Obſtaculum, Id quo aliquid facere prohibemur. Lucianus De cal.καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον περιορώμενοι. Interdum cum genitiuo,vel infinitiuo poſito genitiui loco.Thucyd.lib.4, pag.143,κώλυμα οὖσα περιοφθῆναι,id eſt κωλύουσα,vt ſchol. exponit. Idem, κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι,quæ obſtant & prohibent quominus augeſcant. Herodian.libro 1, διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε περὶ πάσης τροφῆς λαμβάνειν,κώλυμα δηλητηρίων, medicamento quo venena prohibeantur. Theophyl.epiſt.2, μίλτος τὰ χείλη καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα, κώλυμα φιλημάτων. Sic Chryſoſt.πενία ἐλεημοσύνης οὐ γίνεται κώλυμα. At κώλυμα θεῶν,ſiue θεῖον,Obſtaculũ à diis immiſſum. Thuc.l.5,p.175,εἰρῆσθαι δὲ ὅτι ἣν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ.φαίνεσθαι σφίσι κώλυμα θεῖον τοῦτο. ET Κωλύμη,ης,ἡ, idem quod κώλυμα,ſed magis poeticum, vt Dionyſ.Halicarn.annotat. Thuc.lib.1,οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ,ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῇ κοινῇ ἐπρεσβεύοντο,non quò prohiberent.Et lib.4,pag.141,142,ταῖς κωλύμαις ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἴργεσθαι,hiſce impedimẽtis ſeu obſtaculis eſſe prohibiti.Herodian.lib.8.ἐκώλυε,φάσκων οὐκ ἐς κωλύμην οὐδ᾽ ἐς ἀντίστασιν αὐτοὺς τῶν στρατιωτικῶν ἀφῖχθαι,ad prohibẽdos repellendóſque prætorianos.Eodem lib. ἐς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως,ad ſe tranſitu prohibendos: vt Cic.Exitu prohibere.& Cæſ.Itinere prohibere.

Κώλυσις,εως,ἡ, Impeditio,vt Cicero loquitur: id eſt Ipſa impediendi actio. ‖Item,Impedimentum,Obſtaculũ,vt κώλυμα & κωλύμη.Ite ἔργμα, φράγμα, Obex v.l.

C.Κωλυσιεργία,ας,ἡ,Operis impedimẽtum & remora apud Eudoxium.v.l.

Κωλυτὴρ,ῆρος,ὁ,Is qui impedit. Heſych.eſſe dicit σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ:forſan quo aliquid facere extiſpicum reſponſa vetant. ET Κωλυτήριος, ου, ὁ, Impediendi vim habens.Item κωλυτηρία quædam θυσία dicitur,teſte Heſychio.quæ tamen aut qualis ea ſit,non addit. AT Κωλυτήριον,ου,τὸ, Impedimentum, Obſtaculum. Et Id quod malũ quodpiã arcet. Dioſc.δοκεῖ δὲ καὶ κωλυτήριον εἶναι ἐν ὁδοιπορείαις παρατριμμάτων εἴ τις ῥάβδον αὐτῆς παρὰ χεῖρα κρατοίη. id eſt Plinio interprete, Virgam viticis qui in manu habeant,negantur intertriginem ſentire. ‖Exponitur etiam Propugnaculum.nam eo hoſtis acceſſus prohibetur.

Κωλυτικὸς,οῦ,ὁ,Prohibitorius,vt ex Plin exponitur: Impediendi vim habens,ſeu Impediens, Prohibendi & arcẽdi vim habens.idem quod κωλυτήριος. Alex.Aphrodiſ. φάρμακον κωλυτικὸν αἰτίας. Galen.libro 1 ad Glauconem, κωλυτικὸν κενώσεως.id eſt κώλυμα κενώσεως,vt Herodianus dicit,κώλυμα δηλητηρίων. Item κωλυτικὸν αἴτιον,cauſa impediens.

Κωλυτὸς, οῦ,ὁ, Impeditus: &, Qui prohiberi poteſt. ex Epict.

C.Ἀκώλυτος, ου,ὁ καὶ ἡ, Qui impeditus & prohibitus non eſt,ſeu Qui non impeditur & prohibetur. Minimè impeditus.Luc.in Tim.ἀρύπερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος, liber exitus, & qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian.lib.1,ῥᾳδία δὲ εἴσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, nec acceſſu prohibebatur. Idem libro 4,μιᾶς ἐξουσίας οὔσης,κοινὴν καὶ ἀκώλυτον ἀμφοτέροις τὴν ἀπόλαυσιν ἔσεσθαι, communem vtriſque vſum miniméque impeditum, Poll. interpr. Et libro 1,ἐξουσίαν αὐτοκράτορα καὶ ἀκώλυτον. ‖Ἀκώλυτος apud Chriſtianos, Qui non fungẽs muniis eccleſiaſticis à conſortio fungentium non prohibebatur.(Alii tamẽ aliter exponũt) Hinc Gallicè *Acolyte*.pro quo etiam *Acolytre* corruptè.

VNDE Ἀκωλύτως, Sine impedimento, Sine obſtaculo, Nullo impediente,prohibente ſeu vetante.Plato Crat. ἀορίστως καὶ ἀκωλύτως ἀεὶ ῥέων. Herodian.l.8,διέβησαν ἀκωλύτως.μηδενὸς ἐμποδὼν γενομένου.Sic & lib.4.Et l.3, ἀκωλύτως εἰσῆλθεν,nullo prohibente.Et l.1,μέχρις τῶν τῆς Ῥώμης πυλῶν ἀκωλύτως οἱ ἱππεῖς διώκοντες,ſine vllo impedimento perſequuti vſq; ad vrbis portas. Rurſus l.3,ὅ,τι δ᾽ ἂν μέλλοις πράττειν,λανθάνων ἀκωλύτως ἐς τέλος ἄξεις,nullo prohibẽte facilè aſſequeris. Et l.7, καὶ τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος,ἀδεὲς καὶ αὐτεξούσιον γενόμενον,ἀκωλύτως ἐξεχεῖτο,nullo prohibente.

C. ἈΝΑκωλύω,Arceo.v.l.

C.ἈΠΟκωλύω,Arceo,Prohibeo. Cum genit.Greg.ἀποκωλῦσαι ναμάτων,ab aquis arcere,ſeu prohibere. Aliquãdo ſine caſu pro ſimplici κωλύω.vt apud Plat.Pol.2,ἀποκωλύει οὐδὲν, Nihil vetat, Nihil prohibet.Pro quo frequentius dicitur οὐδὲν κωλύει.

C.ΔΙΑκωλύω,Impedio,Prohibeo,Veto:vt κωλύω.Xenoph. Hell.6,τὰ προσπλέοντα καὶ προαισθάνεσθαι καὶ διακωλύειν. Dem. Phil.2,οὐχ ὅπως αὐτὸ πράξει διακωλύσειν,ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτοὺς κελεύῃ.Plato Pol.2,τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα,prohibebamus,vetabamúſque ne ſimul & agriculturam exercere aggrederetur. Idem in Apol.διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι. Baſil.διακωλύει τὴν σύμπτυξιν,inhibet ne teſtas ſuas contrahat. Et in paſſ.apud Plut.Amat.narr. διεκωλύοντο πρὸς τὴν τόλμαν ὑπὸ τῆς τοῦ Σκεδάσου χρηστότητος, Scedaſti improbitate prohibebãtur.

Διακώλυμα,ατος,τὸ,Impedimẽtum,Obſtaculum,Idipſum quo prohibemur & vetamur facere aliquid.Plato.

Διακωλυτὴς,οῦ,ὁ,Qui vetat,Qui eſt impedimento,Qui prohibet & obſtat. Plato,διακωλυτὴς καὶ ἐπιτιμητὴς ἡγούμενος τῆς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας.

Διακωλυτικὸς,οῦ,ὁ, Prohibitorius, vt Paul.iuriſc.loquitur.

C.ἘΠΙκωλύω,Impedio,Sũ impedimento. vel,Inſuper impedio,Inſuper prohibeo.

Ἐπικώλυσις,εως,ἡ, Impeditio. Xen. ἔχοντες οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλοις,ſeſe ita mutuò impedientes & obturbantes.

C.ΚΑΤΑκωλύω,Prohibeo,Veto,Remoror,Detineo. Demoſth. ἀποστέλλω δὴ αὐτοῖς ὅτι οὐ δύναμαι οἴκαδε ἀφικέσθαι ἵνα μὴ κατακωλύοιμι τοὺς πρέσβεις.Et ſic alibi.Xen.μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον.Bud. Et in v.l.ex Ariſtoph. κατακωλύεις δειπνεῖν,prandium remoraris.

-ΚΩ̃ΜΑ, ατος,τὸ,Sõnus profũdus,(Sopor alt[9] Virg.) Vetern[9].Heſ.in Theog.κακὸν δ᾽ ἐπὶ κῶμα καλύπτει.itidémq; Nicand.in Alex.ὀλοὸν κῶμα dixit. (At verò Hom.μαλακὸν κῶμα vocat duobus in locis,vbi fortaſſe ſimplicius accipi poteſt pro ſomno) Apoll.Rhod. Arg.2,-ἀβληχρῷ δ᾽ ἐπὶ κώματι κέκλιτ᾽ ἄναυδος.Volũt autẽ κῶμα alii dictũ pro κοίμημα,alii eſſe à verbo κῶ inuſitato pro κεῖμαι,ex quo eſſe & κώμη. Quidam & à κωμάζω deduxerunt.Vide Etymol.& Euſt.

Κῶμα vox eſt medicis etiam vſitata,& quidem qua ipſe Hippocrates vſus eſt. ‖Κῶμα(inquit Gorr.)Marcor,Veternus. Eſt deficiens & imbecillis motus facultatis imaginatricis à frigido & humido magnã ſomni cupiditatem inducens. Apud Hippocratem duplex ei[9] differentia legitur,vt annotauit Galenus: vnum enim ſomnolentum,alterum inſomne ſtatuit. medici ἄγρυπνον κῶμα appellarunt hoc,phreniticis,alterum lethargicis proprium. Somnolentum dicitur in quo æger profundo & diuturno ſono premitur:inſomne,in quo ægri vigiles manent,clauſis tamen ferè ſemper oculis, niſi excitentur. Tunc enim oculos attollunt,& tangentem reſpiciunt, liberéque tum ſentiunt tum mouentur: atque etiam deſipiunt, quòd ipſis variæ re-

rum imagines obuerſentur, quæ illorum mentes mouent, & ſomnum abrumpunt. Verùm è lecto ſurgere, & vigilantium opera exercere nequeunt. Variæ (inquit Galenus) fuerunt interpretum Hippocratis ſententiæ quid κῶμα apud eum ſignificaret: alii εἰς ὕπνον καταφορὰν, alii ſomnum ipſum, alii ſomnolentã καταφορὰν interpretati ſunt. Galenus initio Comment. 1. εἰς τὸ προῤῥητικὸν, ſcripſit ſe in lib. περὶ κώματος pluribus teſtimoniis demonſtraſſe, Hippocratem καταφορὰν omnem κῶμα appellare. Fuerunt qui τὸ κῶμα veteribus ἀπὸ τοῦ κωμάζειν dictum fuiſſe ſcripſerint (quod eſt Crapulæ & comeſſationibus indulgere) ſiue à communi vtorũq; ſymptomate (nam tũ ebrioſi tũ qui comatis altera ſpecie laborant, magna ex parte vigilãt) ſiue ꝙ οἱ κωμάζοντες omniũ facillimè in eũ morbũ incurrũt. ſiquidẽ ex immodico vini potu in primis cõtrahitur. Quã, vt veriſimile eſt, ſententiam ſequutus Linacer, κῶμα vertit marcorem. marcere enim torpere ſignificat, atq; languore & inertia teneri: præſertim quum Celſus de lethargo, In hoc, inquit, marcor & inexpugnabilis propè dormiendi neceſſitas. Erotian. κῶμα exponit τὸν ὕπνον, ἢ τὸ κοίμημα, & κωματώδεις, τοὺς μετά τινος νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντας.

Κῶμα, Illecebra. Θέλγμα, vt ſchol. Pindari apud eum exp. ἰαίνει καρδίαν κώματι. Exiſtimo autem hanc ſignif. ſumptam eſſe ex dulcedine ſomni. vnde etiam Dulcis ſomnus apud poetas, & Dulcis quies.

Κωματώδης, εος, ὁ & ἡ, Quem tenet ſeu opprimit marcor, κῶμα dictus. Vide ſuprà in Κῶμα.

Κωμαίνω, Dormito, Dormiturio. νυστάζω, Heſychius. Apud eundem κωμαίνεσθαι, κνίζεσθαι, quod ſuſpectum eſt.

ΚΩΜΟΣ, ου, ὁ, Compotatio cõuiualis, ex qua aliquis tãdem incidit in κῶμα, id eſt ſomnum profundum. Nihil enim aptius ad expoſ. huius vocis excerpi poſſe exiſtimo ex multis multorum grammaticorum verbis. In primis autẽ Lex. Græcol. exponitur Feſtiuitas in conuiuio, dicitque Bud. ita ſumi à Xenoph. in hoc loco Pæd. 7, ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Sed (vt cætera omittã) Hilaritas ibi dicere malim quàm Feſtiuitas. Quidã & Conuiuium luxurioſum interpr. Nõnulli Conuiuiũ laſciuum. Sed ego nullam commodiorem extare apud Lat. vocẽ exiſtimo exponendæ huic Græcæ, quàm Comeſſatio, atque adeo hanc ex Græca originem habere, (non à Comedo, nec à κῶμαι, vt tradit Feſtus) ex Græca inquam voce, ſiue κῶμος, ſiue potius κωμάσαι, (quod eſt à κῶμος) ad faciliorem formationem. Sic tamen vt Comeſſari primùm inde dictum eſſe intelligã, à quo deinde ſit verbale Comeſſatio. Fateor interim aliqd amplꝰ videri ſignificari voce κῶμος quàm voce Comeſſatio. quum κῶμος omne amatoriæ laſciuiæ ac proteruiæ genus comprehendat: aliquando verò generalius dicatur de illis qui amatoria quadam laſciuia proteruiáque ac nequitia vtuntur, aut breuius, de hominibus amatoriè laſciuientibus, ſeu caleant Baccho, (quæ propria eſt ſignificatio) ſeu minus. Herodian. l. 3, τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται; Plut. De Socr. dæm. μεθύοντας ἀπομιμούμενοι κώμῳ χρώμενοι μετὰ γυναικῶν. Idem in Alex. 229 in poſt. pag. dixit κώμῳ χρώμενος διὰ τῆς Καρμανίας. Idem plurali numero vſus eſt in Pol. præc. ἀπέστησε τῶν πότων καὶ τῶν κώμων ἑαυτόν. Vt autem hìc Plut. πότους & κώμους copulauit, ita Paulus ad Roman. cap. 13, κώμους & μέθας. A Suida autem κῶμος hoc ipſo nomine μέθη exponitur. Cæterùm ſolitos in his κώμοις geſtare coronas, interdum & faces, nonnunquam verò & αὐλητρίδας ac ὀρχηστρίδας ſecum ducere, patebit ex iis quos ſubiungam locis. Ariſtoph. Pluto, Γρ. Ἔοικε δ᾽ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Χρ. Φαίνεται· Στέφανον γέ τοι καὶ δᾷδ᾽ ἔχων πορεύεται. Xenoph. Sympoſ. ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακούσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. ‖ Κῶμος interdum eſt Comeſſantium agmen, ſeu Comeſſabundorum hominum agmen: aut breuius etiam, Comeſſabundum agmen. Bud. autem apud Athen. vertit Cœtũ & comitatũ Bacchicum, ſic accipi dicens & à Demoſth. Sed & pro impetu qualis eſt comeſſabundi agminis, ex Euripide affertur. ‖ Κῶμος, Laſciuia & proteruia, qualis eſt comeſſabundorum, & magis etiam propriè amatorum iuuenum comeſſabundorũ, de qua ſignificatione dictum eſt & ſuprà. ‖ Κῶμος, Feſtum quod magna cum hilaritate peragitur tanquam à comeſſabundis. Dionyſ. De ſitu orbis, pag. 93 editionis patris mei, Οὐδ᾽ οὕτω σὺν πᾶσι μελανδίνην ἀνὰ Γάγγην Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ. vbi Euſtathius κῶμον exponit ἑορτὴν κωμαστικήν. Vt autem hìc à Dionyſio κῶμος vocatur ἑορτὴ κωμαστική, ſic Nonnus κῶμον ἑορτῆς appellauit hilaritatem feſti. Cæterùm Diodorus quoque dixit ἄγειν κῶμον ἐπινίκιον Διονύσῳ, ita ſcribens, vbi de incendio Perſepoleως loquitur, πάντες ἀνεπήδησαν ἐκ τοῦ πότου, καὶ τὸν ἐπινίκιον κῶμον ἄγειν τῷ Διονύσῳ παρήγγειλαν &c. καὶ γυναικῶν μουσουργῶν εἰς τὸν πότον παρειλημμένων, μετ᾽ ᾠδῆς καὶ αὐλῶν προῆγεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸν κῶμον. ‖ Κῶμος, Saltatio quædam in comeſſationibus vſitata. Itẽ peculiariter de certo genere ſaltationis (ſicut & ἡδύκωμος de alio.) Interdum & generalius pro ſaltatione. Sic quidã & in illo Dionyſii loco quem modò protuli, κῶμον pro ſaltatione acceperunt: ſed alteram expoſitionem malo. Iam verò & apud Pindarum Olymp. ode 4. vbi ſcribit Οὐλυμπιονίκαν δέκευ Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον, quum alii κῶμον pro ἐγκώμιον ſeu ἔπαινον accipiant ſimpliciter, ſcholiaſt. quidã exponit τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον. ‖ Exponitur & Tibia comeſſationibus adhiberi ſolita ad ebrietatem. Sed hæc expoſitio manauit ex quibuſdam verbis quæ apud Suidam leguntur (haud tamen tanquam eius, ſed tanquam ex alio prolata) quæ non ſatis emendata eſſe videtur. ‖ Cæterùm illi ὀρχήσεως & χορείας ſignificationi affinis eſt ea qua accipitur pro ἀσελγὲς ᾆσμα & πορνικὸν, ſeu συμποσιακὴ ᾠδή. de quibus ſignif. lege Heſychiũ. ‖ Κῶμος, Deus præſes huiuſmodi comeſſationum, ſeu laſciuiæ proteruiæque comeſſabundorum hominum. cuius dei pulchram deſcriptionem habes apud Philoſtratum in Imagine 3, cuius initium eſt, Ὁ δαίμων ὁ κῶμος, παρ᾽ οὗ τὸ κωμάζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐφέστηκεν ἐν θαλάμου θύραις. Et paulo pòſt, καὶ ὁ κῶμος ἥκει, νέος παρὰ νέοις, καὶ οὔπω ἔφηβος, ἐρυθρὸς ὑπὸ οἴνου, καὶ καθεύδων ὀρθὸς ὑπὸ τοῦ μεθύειν.

Κῶμος, ſequendo illam expoſitionem cui primum locum dedi, videri poſſit ex κῶμα deduci: ſed Euſtath. licet & ipſe dicat κῶμον eſſe δι᾽ οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα, alibi tamen ipſum à Κῶ deriuat, ſicut & κῶμα. Ego priorem illam deriuationem ſequi malui.

C. Ἐπίκωμος, ου, ὁ & ἡ, Qui ad comeſſationes vẽtitat, Comeſſator. Budæus pagina 1083 ex Plutarcho & Alciphr.

C. Ἡδύκωμος, ου, ὁ, q. d. Iucunda comeſſatio. Athenæo genus eſt ſaltationis, ſicut & κῶμος: at Polluci eſt quoddã canticum, ſicut & Heſychio: ſcribitúrque ἡδυκῶμος apud vtrunque horum, quum ἡδύκωμος habeant non ſolùm Athenæi exemplaria, ſed & Euſtath. locum illum ex eo proferentis.

C. Κραιπαλόκωμος, vide in Κραιπάλη.

C. Πολύκωμος, ου, ὁ & ἡ, Comeſſationibus abũdans. vel potius, Multarum comeſſationum autor, de Baccho dictum in epigr.

Κωμάζω, Comeſſor, vel Comeſſabundus venio. Laſciuia & proteruia vtor qualis eſt comeſſantium. κωμάζειν παρά τινι, Arrian. Comeſſari apud aliquem. Xenophon Pæd. 7, ἐπειδὴ ἑορτὴν τοιαύτην ἐν Βαβυλῶνι ἤκουσεν εἶναι, ἐν ᾗ πάντες οἱ Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι. Athen. 8, κωμάζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσιν. Idem lib. 6, καὶ γὰρ ὀρχούμενος καὶ κωμάζων, καὶ πᾶσαν ἀκολασίαν ἐπιτηδευόμενος. Lucian. ὃς μεθ᾽ ἡμέραν ἐκώμαζε, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος. Idem, οὐ κωμάσῃ, οὐ δ᾽ ἐρασθήσῃ τέκνον. vbi obſerua etiam paſſiuam vocem. Bud. ait κωμάζειν eſſe etiam Bacchari vinolentũ, & laſciuire, item Temulentia proterua lõuitiari & obuios pulſare, atque ita accipi à Demoſthene pag. 181, ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτὸ τὸ προσωπεῖον κωμάζει. Sic Heſychius κωμάζει exponit ὑβρίζει μετὰ μέθης, addens etiã κῶμον ᾄδει. ‖ Apud Heſiodum autem κώμαζον (quod eſt pro ἐκώμαζον) quidam interpr. ſimpliciter Tripudiabant, in Aſpide, Ἔνθεν δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ᾽ αὐλοῦ. Sic autem apud Lucianum in libro De ſaltatione, κωμάσαντι

βέλτιον exponitur ἄμεινον ὀρχήσασθαι. Itidẽ verò κῶμος pro ὄρχησις, vt antè dictum eſt.

Κωμάζω pro Comeſſabundus venio, ſeu Comeſſabundus inceſſo. (vt loquitur Liuius, quum dicit, Temulento agmine comeſſabundus inceſſit) Venio cum laſciuia & proteruia, qualis eſt comeſſantium. cum præpoſitione ἐπὶ, vel πρὸς, vel παρά. Lucianus, ἠκούσαμεν αὐτοῦ τοῦ Πολυφήμου ᾄδοντος ὁπότε ἐκώμασε παρ' αὐτὴν ἐπί σε. Athenæus libro 8, ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτόν. Plutarchus, καί τις λόγος ἐχώρει ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι παρὰ τὸν Διόνυσον. ‖ Sed in vulg.lex. κωμάζω affertur etiã pro Accedo ſimpliciter ex Epigrãm. ἐκώμασας εἰς ὄλυμπον, de Hercule. Item ex Nonno, Εἰς δόμον αὐχήεντος ἐκώμασεν ἡγεμονῆος. Et ex Hermogene, κωμάσαι ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον. Videtur tamen aliquid amplius his in locis ſignificare.

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, Comeſſator, Comeſſabundus. Plut. Apoph. κωμαστῶν δέ τινων προσεντυχόντων αὐτοῦ τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ ποιησάντων ἀσελγῆ. Vtuntur autẽ hoc vocabulo etiã Plato & Xenophon. Apud Ariſtoph. κωμαστὴς Διόνυσος: cui opponit Greg. Naz. σωφρονιστήν. ET Κωμαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad comeſſationem pertinens, ſeu ad comeſſatores. & q.d. Comeſſatorius, id eſt Qualis eſt comeſſantium. vt κωμαστικὴ ὄρχησις apud Pollucem, & κωμαστικὴ ἑορτὴ apud Euſtathium ſuprà in Κῶμος. ITEM Κωμαστικῶς, Comeſſabundè, Comeſſantiũ modo. vt dicit Liuius, Modo comeſſantium aliquid agere.

C. Εἰσκωμάζω, ET Ἐπεισκωμάζω, Comeſſabundè & temulenter me infero, Impudenter & velut temulenter me infero. vt exponit Bud. qui & εἰσεκώμασεν ὁ ἄργυρος apud Athen. vertit, Luxum aduentu ſuo attulit argentum, quod impudenter in ſupellectilẽ irrepſit. Apud eundem vide exemplum & bicomp. VER. Ἐπεισκωμάζω, pag. 1083. At verò pag. proximè præcedente habes, ἐπεκωμάσαμεν ab alio COMPOS. Ἐπικωμάζω, ex Alciphronte, ἐπικωμάσαμεν Δεξιμάχῳ, pro Vinolentæ & comeſſabundæ offendimus & obuiæ factæ ſumus Deximacho. Ibidem verò ex Theodorito habes, τίς γὰρ διά σε τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις οὐκ ἐπεκώμασε, pro Quiſnam te ſtimulante non petulantiſſimè in collegia piorum impetum fecit? Quis non debacchatus eſt in ordinem clericorum?

Κώμαξ, ακος, ὁ, Petulans, Nugator, φλύαρος, Euſt.

ΚΩ΄ΜΗ, ης, ἡ, Pagus, Vicus. Thucyd. lib. 3, ᾤκουν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. vbi ἀτειχίστους non addi ad differentiam quaſi ſint aliæ τετειχισμέναι, apparet ex hoc eiuſdem loco, lib. 1, καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον. vbi κατὰ κώμας reddi poteſt & per aduerbium, videlicet Pagatim. Ariſtot. De poet. καὶ τῆς τραγῳδίας [ἀντιποιοῦνται] ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιούμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον. οὗτοι μὲν γὰρ κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασίν. Redditur etiam Villa, & à vet. interpr. Teſt. noui Caſtellum plеriſque in locis.

Κώμη, Vicus, in vrbe: de qua ſignificatione dicam in Κωμήτης.

Κώμη à Κῶ, i cubo: quòd cõſtet ex domibus in quib' cubant animalia & homines quoque, quaſi eorum κοιμητήρια. Vide Euſt. & Etymol.

C. Κώμαρχος, VEL Κωμάρχης, Pagi præfectus. Legitur autẽ hoc poſterius apud Xen.

C. Κωμόπολις, εως, ἡ, Pagus ad oppidi ſeu ciuitatis magnitudinem accedens. à Bud. apud Strab. exponitur Pag' inſtar oppidi. Apud Marcum cap. 1, v. 38, κωμοπόλεις dici putantur quæ nec ſunt pagi duntaxat, nec etiam vrbes, quum mœnibus careant: redditúrque ibi à quibuſdam Oppidula, à nonnullis Oppidula ruſticana, itẽ Pagi oppidorum æmuli. Sunt & quibus interpretari Municipia placeat. Tale eſt quod vocamus *Vn bourg* vel *une bourgade*, vel potius *Vn gros bourg*, aut *Vne groſſe bourgade*.

Κωμητικὸς, οῦ, ὁ, Paganus, Vicanus, Qui eſt in pago, ſeu è pago, aut Ad pagum pertinẽs. vt κωμητικαὶ ἐκκλησίαι apud Syneſium. Idẽ verò & κωμήτιδας eadem ſignificatione appellauit.

Κωμήτης, ου, ὁ, Paganus, Pagum incolens. Item κωμῆται,

A Eiuſdem pagi incolæ. ‖ Κωμῆται in vrbe, Eiuſdem vici incolæ, ſeu eiuſdem viciniæ, Vicini. nam κώμη, ſicut & Vicus Latinè, dicitur interdũ in vrbe de vicinia. (de qua ſignif. lege Suidam) Hoc exponitur modo apud Ariſtot. Polit. 1, cap. 1, circa finem, & initio cap. 2. Et FOEM. Κωμῆτις, ιδος, ἡ, Pagana, Vicana. Et κωμήτιδες ἐκκλησίαι eædem quæ & κωμητικαὶ, vt dictum fuit in Κωμητικός. ‖ Item Vicina, ſicut κωμήτης, Vicinus.

Κωμηδὸν, Pagatim, Vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ, q.d. Pagulus, Viculus. id eſt Paruus pagus.
B Plut. in narr. amat. Scribi autem κώμιον proparoxytonè teſtatur & Euſtathius. ITEM Κωμύδριον aliud diminut. apud Suidam. AT Κωμύδριον exponitur μικρὰ καὶ εὐτελὴς πόα, id eſt Parua & vilis herba. Fortaſſe tamen & in illo Suidæ loco ita ſcribendum eſt.

C. ΚΩΜΩΔΟ΄Σ, οῦ, ὁ, q.d. ὁ κατὰ κώμας ᾄδων, Qui per pagos cantat carmina. Exiſtimatur enim hæc comœdiæ origo fuiſſe, quòd Athenienſes quum per pagos adhuc diſperſi degerent, ſiquando genio indulgere vellent, & τιμᾶν τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου (vt loquitur Pauſanias apud Eu-
C ſtathium) iocoſa carmina, ſeu iocoſas quaſdam cantilenas & dicaces cantitarent, quibus ſe inuicem inſectarẽtur. Alii verò veteribus pagos incolentibus morẽ fuiſſe dicunt, (generalius loquentes, nõ nominatis Athenienſibus) vt à quibus ciuibus paſſi iniuriam eſſent, noctu ad eam vrbis partẽ in qua ille habitabat veniẽtes, carmina quædam aduerſus eum cantitarent, eius quidem nomen tacẽtes, ſed de iniuria quam intuliſſet expoſtulantes. Deinde quum hoc ad reprimendam inſolentiã & proteruiam opulentiorum vtile eſſe iudicarẽt,
D datam fuiſſe cuilibet licentiam cantandi in medio etiã foro hæc carmina. Poſtremò autẽ habuiſſe poetas qui impunè hanc conuitiandi cuicunque vellent artem factitarent, quos dictos fuiſſe κωμῳδοὺς, reſpiciẽdo ad primam illam conſuetudinem. Quæ tamen conuitiandi libertas adempta illis poſtea fuit. Hæc autem pauca ex multis, atque adeò propemodum infinitis, quæ à variis variè tradũtur, delegi, vt veriſimiliora. quũ & ex iis qui à κώμη nomẽ hoc deducũt, quidã paulo aliã huius deriuationis rationem reddant: cæteri verò partim à κῶμος
E ſeu κωμάζω, partim à κῶμα, (quod prius eſſe conſtat quàm κῶμος) deducant, ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ᾖδον. Omniũ verò ineptiſſima eſſe videtur deductio ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς κωμάζειν. Cæterùm qui contentus his non erit, legat Ariſtotelem in l. De poetica, ſcholiaſtẽ Ariſtoph. Euſt. Etymol. & ex Latinis Donatũ. Cæterùm Suid. poſtquã dixit κωμῳδίας appellari ὕβρεις & διασυρμοὺς & ἐμπαίγματα, ſubiungit, καὶ Κωμῳδὸς, ὁ ταῦτα ποιῶν. Ego verò κωμῳδὸν apud Ariſtot. Plut. Herodianum, eum eſſe puto qui & Latinis comœdus, id eſt Comœdiæ actor, ſeu Comi-
F cus actor: quo etiam modo loquitur Fabius. Ariſtot. Ethic. libro 4, cap. 2, circa finem, καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων. Plut. De praua verec. ἢ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον. id eſt (Eraſmo interprete) Aut comœdus magno emptus inſcita actione perdit Menandrum. Herodianus l. 5, ἡνιόχοις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς. Hinc etiam ὑποκρίνεσθαι dicuntur apud Athenæum κωμῳδοὶ, ſicut & τραγῳδοί. Hoc porro animaduertendũ eſt, me dediſſe primum huic nomini κωμῳδὸς locum, reſpicien-
G do ad formationum ſeriem & quaſi ἀκολουθίαν. quam ſequendo κωμῳδὸς prius eſt quam κωμῳδία, quum alioqui ea ſignificatio quam paſſim habet κωμῳδὸς, (vt docui) ad κωμῳδία pertineat, atque adeo hanc vocem ad illius expoſitionẽ aſſumere oporteat. Idem verò & in aliis nominib' vſuuenit, quæ alioqui ſerie formationis ſeu deriuationis præcedunt. ET Κωμῳδία, Comœdia. quæ triplex commemoratur, ἡ ἀρχαία, & ἡ μέση, & ἡ νέα, ſeu καινή. Horũ autem trium generum mẽtio fit cum alibi tum in iis quæ ſcholiis in Ariſtophanem
H præfixa ſunt. A Donato autem, in iis quæ præfixit ſuis in Terentium commentariis, (ſi modò is eſt qui illa iis præfixit) ἀρχαίας tantùm & νέας κωμῳδίας fit mentio. (Sic & Ariſtoteles Ethicῶν libro 4, cap. 8, ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν) Ab

Athenæo contrà multi μέσης κωμῳδίας enumerantur A ποιηταί. Luc. Lexiph. πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. Idem De ſalt. καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας. Sciendum eſt autem, quanuis vetus comœdia potius quàm cæteræ duæ, ad ſatyram accederet, interdum tamen κωμῳδίαν ſine adiectione tale quid ſignificare quale Latinis ſatyra, aut ſatyricũ ſcriptum. Sed & Theophyl. σκώμματα & κωμῳδίας copulauit. Quinetiam Suid. κωμῳδίας ait dici ὕβρεις & διασυρμοὺς & ἐμπαίγματα: itidémq; Euſt. tradit κωμῳδίαν veteres definiiſſe ψόγον & διασυρμα. B Dicitur porrò κωμῳδίαν ποιεῖν, ſicut & κωμῳδίας ποιητής: (Plut. Vtrum Athen. in bello &c. ἐγγὺς σου Μέιαν ὑπὲρ τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας;) item κωμῳδίαν διδάσκειν. VNDE Κωμῳδοποιός, ET Κωμῳδοποιητής, ITEM Κωμῳδοδιδάσκαλος, Comœdiæ ſcriptor, ſeu comœdiarum, Comicus poeta. Plut. σκωπτόμενος δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν. Legitur & in aliis pleriſque cum eius tum aliorum locis. κωμῳδοποιητὴς autem apud Pollucem inuenio, lib. 9, ſemip. 333. vbi ETIAM Κωμῳτοποιητὴς illi ſubiungitur. At de κωμῳδοδιδάσκαλος lege B. p. 816. C Inueniuntur autem & ſubſtantiua actionem ipſam ſignificantia, HAEC, Κωμῳδοποιΐα ET Κωμῳδοδιδασκαλία. Plut. τῷ δὲ δραματοποιῶν τῶν μὲν κωμῳδοποιΐαν οὕτως ἄσεμνον ἡγοῦντο καὶ φορτικὸν ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας ἀρεοπαγίτην. In vſu eſt ETIAM Κωμῳδικὸς pro Comicus, Ad comœdiam pertinens, aut Comœdiæ conueniens. κωμῳδικὰ ἔπη ex Ariſtoph. Comica carmina. At κωμῳδικὰ παίγνια Demetr. Phal. Comœdiæ conuenientia, ſeu Comœdiam decentia. Apud eundẽ legitur & κωμῳδικώτερα. D Euſt. κωμῳδικὸν exp. etiam ψογερόν. Vt autẽ à κωμῳδία dicitur κωμῳδοποιὸς, &c. pro κωμῳδοποιός, (quod & reperitur cum alibi tum apud Suid. niſi mẽdum ſubeſt) ſic κωμῳδικὸς videri poſſit eſſe pro κωμῳδιακός.

SED & VERBVM Κωμῳδῶ hinc originem habuit pro σκώπτω, Mordacibus dictis inceſſo, Mordeo, Noto, Taxo, Subſanno, Irrideo. vt videlicet in vetere comœdia fiebat. Athenæus 12, κωμῳδῶν δὲ αὐτὸν Ἄλεξις. Idem alibi, Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις κωμῳδοῦσιν. E Hermog. ὀνόμασι κωμῳδεῖν ὁ νόμος κωλύει. Et κωμῳδεῖσθαι Ariſtoph. in Veſpis. Idem in Pluto, σκώπτειν & κωμῳδεῖν copulauit. eodémque modo Athen. dixit κωμῳδεῖται καὶ σκώπτεται εἰς ὀψοφαγίαν. HINC Κωμῴδημα, Quod dicitur mordẽdi cauſa, ſeu notãdi, aut ſubſannãdi. B. verò à Plat. κωμῳδήματα vocari ait quaſi Cauillamenta, & παίγνια, dicique de omni ludicra muſica & ridicula. Item COMPOS. Διακωμῳδῶ ET Ἐπικωμῳδέω, ῶ. Habet autẽ Διακωμῳδῶ eandem ſignificationem quam Κωμῳδῶ, niſi quòd præpoſitio διὰ vehemẽ- F tiam aliquam addit. Quod & de ἐπικωμῳδῶ dici fortaſſe poteſt. Niſi quis malit ἐπικωμῳδῶ eſſe Inſuper irrideo, & quaſi Irriſionem addo, ſeu mordax aliquod dictum. Plato in Apologia, ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλητος ἐγράψατο. AT VERO Κωμῳδολοιχῶν vocabulum eſſe videtur ioco prolatum ab Ariſtophane, & ab eo fictum, ſicut & alia pleraque. Habet autem formã participii à verbo Κωμῳδολοιχέω, ῶ, quod ſonat quaſi dicas Comica lingo, pro Comica verba iacto, ea ex comicis ſuffurans, deguſtando eorum libros, & tanquam patinas lingens. Viderint tamen viri docti an aptiorem eius loco inuenire poſſint expoſitionem, quũ G nullam afferat ſchol. nec Suidas, verſum tamen ipſum proferens, qui eſt in Veſpis, Κωμῳδολοιχῶν περὶ τὸν βωμὸν ἀεί.

Κωμικός, οῦ, ὁ, Comicus, Ad comœdiam ſeu ad comœdiæ ſcriptorem pertinens, aut Ex comœdia petitus. vt κωμικὴ σκηνή, & κωμικαὶ ὑποθέσεις, & κωμικὴ χάρις apud Athenæum. Item κωμικὴ ἀγωνία, Plutarch. qui dixit etiam κωμικοῖς καὶ ἱλαρωτέροις δράμασιν. quod omnino conuenit cum hoc Luciani loco, ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ. Et κωμικὸν δορυφόρημα apud eundem Lucianum, quod prouerbialiter dici annotat Eraſmus in prouerbio Doryphorematis ritu. Cõpar. Κωμικώτερος. vt apud Demetr. Phal. αἱ δὲ [χάριτες] ἀτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοίκασι. Itẽ κωμικός, Comicus poeta, Comœdiæ ſcriptor. Plutarchus de Diſcern. adul. ἐπεὶ καὶ τοῖς κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ θέατρον αὐστηρὰ καὶ πολιτικὰ πεποίηται. Sic & apud Athenæũ paſſim. Exiſtimo tamen alteram ſignificationem nominis huius κωμικὸς (videlicet pro Ad comicum ſeu ad comœdiam pertinens &c.) præcedere, vſúmque obtinuiſſe vt breuitatis gratia diceretur κωμικὸς pro κωμῳδικός. quam meam coniecturam confirmare videtur ſyncope in κωμωποιητής. hoc enim, ſicut & κωμῳδοποιητής, dici teſtatur Pollux. HINC Κωμικεύομαι, pro Comicè loquor, ex Luciano.

B ΕΓΚΩΜΙΟΝ, ου, τό, Dictum laudatorium, Laudatio, Laus. Plato in Minoe, poſtquam hæc de Minoe verba Homeri protulit, (quæ ſunt ex Odyſſ. τ, – ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής, ſubiungit, Minoem accepiſſe hoc ἐγκώμιον ab Homero quale nullus heroum ab eo acceperit, & quidem paucis verbis comprehenſum. dicit enim διὰ βραχέων εἰρημένον. (& paulo pòſt γέρας id appellat) Ideo autem hoc exemplum C primum protuli, vt oſtenderem vanam eſſe illã diſtinctionem quæ cum ab aliis tum ab Aphthonio annotatur inter ἐγκώμιον & ἔπαινον, in qua inter alia dicit ἔπαινον quidem ἐν βραχεῖ γίνεσθαι, at verò ἐγκώμιον κατὰ τέχνην ἐκφέρεσθαι. Affertur porro ex eodem Plat. ἐγκώμια ποιεῖν pro Laudare. ſicut ex Ariſtophane ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τὸν υἱόν, pro Canere carmen de laudibus filii. Legitur & ἐγκώμιον λέγειν, libro 4, καὶ ἄλλο ἄλλου λέγοντ' ἐγκώμιον. Apud Iſocratem ἐγκωμίων τυγχάνειν & ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι, pro eodem, in Panath. Demoſthenes autem Pro cor. dixit, δεῖξαι ἐγκώμια, ſcribens καὶ τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα, ἓν μὲν ἀνδρίας, ἕτερον δὲ δικαιοσύνης, τρίτον δὲ σωφροσύνης. quod perinde eſt ac ſi diceret, Tria oſtenderunt Thebani vobis ineſſe ſumma laude digniſſima. vel, Triplici laude ornati fuiſtis teſtimonio Thebanorum. Sicut autem hic dicit καθ' ὑμῶν (qui præpoſitionis κατὰ vſus nouus alioqui videri cuipiam poſſit) ita & Philipp. 2, ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. vbi etiam obſerua ἐγκώμιον non tam eſſe laudẽ quàm laudis materiam & argumẽtũ, ſeu id quo quis laudẽ meretur, vel laude dignus cenſetur. E Ἐγκώμιον interdum eſt Oratio ſcripta de laudibus alicuius. vt ἐγκώμιον Ἡρακλέους, quod ſcripſit Matris teſte Athen. Et apud Plut. in Apophth. Antalcidas ſophiſtæ cuidam recitare volenti ſuum ἐγκώμιον Ἡρακλέους, obiecit, τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει; ITEM Ἐγκώμιος λόγος, idem quod ἐγκώμιον, vt tradit Euſt. At COMPOS. Φιλεγκώμιος eſt ὁ φιλῶν ἐγκώμια, Qui laudes amat, Qui laudibus delectatur, Qui laudari cupit.

F Ἐγκώμιον dictum putant cum alii tum Aphthonius quòd olim ſoleret ἐν κώμαις ᾄδεσθαι, id eſt ταῖς στενωποῖς, ſeu ταῖς ἀμφόδοις. nec plura de hac deriuatione apud quẽquã inuenio, præterquam apud Etymologiſten: ſed quæ is addit, ſunt planè etymo repugnantia: hinc videlicet ἐγκώμιον nomen accepiſſe, quòd qui ab opulentioribus aliquam iniuriam acceperãt, venientes εἰς κώμας id eſt εἰς ἀμφόδα, (Lat. In triuia ſeu compita) multa aduerſus eos probra iactabant. Quòd ſi & meæ coniecturæ ſeu deriuationi locus hîc ſupereſt, dixerim potius à κῶμος eſſe deriuatum ἐγκώμιον, vt ſit ita vocatum G quaſi ἐν κώμῳ λεγόμενον, quod videlicet amator amicæ ſuæ decantaret. Facit autem pro hoc etymo & κῶμος in ea ſignificatione quam ei dat Pindarus Olymp. odæ 4, videlicet pro ὁ μετὰ χορείας ἔπαινος, ſeu ſimpliciter, ἐγκώμιον, vt antea docui.

Ἐγκωμιάζω, Laudo, Laude ſeu laudib⁹ afficio. ἐγκώμιον λέγω. Æſchines in Cteſiph. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τάφον τῶν τετελευτηκότων, ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Iſocrates ἐγκωμιάζειν τὴν δημοκρατίαν. Idem, τοῖς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζουσι. Idẽ H in Euagora, ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν. Eadémque conſtructione Plutar. in Lycurgo, ἐγκωμιάζουσαι δι' ᾠδῆς τὴν ἀρετήν. Et paſſ. ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' ἀνδραγαθίαις, apud Iſocr. Cæterùm Xenoph. poſt ἐπαινεῖν addidit ἐγκωμιάζειν, tanquam maius aliquid ſignificans, Pæd. 5. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. HINC Ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ, Laudator. ET Ἐγκωμιαστικός,

(q.d. Laudatiuus, ſeu Laudatorius) Ad laudationẽ pertinens. ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα ex Herm. pro genere demonſtratiuo. Itẽ ἐγκωμιαστικοὶ apud Dion. Long. (ſicut & ἐπαινετικοί) Qui lubenter laudant, Laudationibus deditiſeu Ad laudationes propenſi, aut ad laudandum. ET Ἐγκωμιαστικῶς, q.d. Laudatiuè, aut Laudatoriè, Eorum more qui laudationem aliquam ſcribunt. At COMPOS. Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, Illaudatus, Nulla laude affectus, aut nullis laudibus.

-ΚΩΠΗ, ης, ἡ, Remus. Hom. Od. ι, v. 489, Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγωμεν. qui verſus habetur & Odyſſ. κ, eſtque ibi ordine verſus 129. Latini dicunt Incumbere remis. Dicitur κώπη à poetis aliis nominibus ἐρετμὸς, item πλάτη & ἐλάτη. At κώπη vſitatum eſt & apud proſæ ſcriptores. Plut. ἡ δὲ κώπη κέκλασται. Thuc. lib. 2, καὶ ταῖς κώπαις ἀδυνάτοι ὄντες ἐν τῷ κλύδωνι ἀναφέρειν. Quod autẽ ad hui⁹ vocis κώπη etymõ attinet, fuerit dicta κώπη, (ſi Etymol. fidẽ adhibeamus) quaſi κώπη, à κοπεῖν. i. à tundenda aqua. Quæ etymologia mihi non diſplicet: ſed κώπη ſignificanti Manubriũ, (de quo ſignificato dicam infrà) nequaquã conuenire poteſt.

Κῶπαι, Vrbs Bœotiæ, vel ἀπὸ Κώπεως τινὸς ἥρωος, vel παρὰ ταῖς κώπαις. vide Euſt. ITEM Κωπαῒς λίμνη, Quæ eſt circa vrbem Κῶπαι dictam. ET Κωπαΐδες dictæ ἐγχέλεις, prægrandes. Vide Stephanum, Euſt. & Heſych.

C. Ἄκωπος, ου, ὁ & ἡ, Remo carens. vt τὸν ἄκωπον ναύτην dixit Philipp. in Anth. epigr.

C. Δίκωπος, ου, ὁ, vt δίκωπα σκαφίδια, Scaphæ paruæ quæ duobus tantùm remis aguntur. Bayf. ex Strab. l. 1. (Sic & apud Eurip. σκάφος δίκωπον) Putat autẽ ET Δικωπία pro eodem dici à Luc. vbi ſcribit, ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἥκων, ἐρέττω μόνος. ſed ego illi hac in expoſitione non aſſentior.

Ἔγκωπον, ου, τὸ, Ea pars nauis in qua remi ſunt collocati, vt Bayf. vertit apud Athen.

C. Εἰκοσίκωπος, ου, ὁ & ἡ, Viginti remos habens. εἰκοσίκωπος ναῦς, nauis quæ viginti remis impellitur. Idem quod εἰκοσήρετμος.

C. Ἐπίκωπος, Remo admotam habens manum, Remigationi accinctus, Qui eſt in procinctu nauigationis (qui ἐπήρετμος Homero) Vel, ὁ κωπηλάτης, Remex. vide Euſt. Itẽ ἐπίκωπος κέρκουρος Athen. 65, Remigio inſtructus. B.

C. Ὀρθοκῶποι, Qui ſe erigunt in ducendis remis, vt videlicet fortius eos impellãt. ὀρθοκώπους Heſych. exp. ἐξορθουμένους ἐν τῷ ἐρέσσειν ἐπιπόνους. vbi ſcribere malim ἐπιπόνως.

C. Πολύκωπος, Multos remos habens. Eurip.

C. Πρόσκωπος, (q.d. Qui eſt ad remum, ſeu iuxta remũ) Remex, Qui manum remo admouet, ſeu remis, Qui remũ manu tractat. Thuc. l. 1, p. 4, circa finem, τοξότας γὰρ πάντας ἐποίησε τοὺς προσκώπους. Luc. in Char. ὅτι μηδέπω ποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. Vbi Bud. πρόσκωπον eſſe ait nautam remis hærentẽ. Sed in illo Thuc. loco vocari προσκώπους annotat Bayf. quos & αὐτερέτας ac μαχίμους, videlicet remiges, qui etiam, quum opus erat, decertabant & propugnabant,

C. Κωπηλάτης, ου, ὁ, Qui remũ impellit. ὁ κώπην ἐλαύνων, Remex. VNDE Κωπηλατέω, ῶ, Remigo. Luc. De ver. narr. ἑξῆς ἐκωπηλάτουν. ET Κωπηλασία, Remigatio.

C. Κωπήρης, εος, ὁ & ἡ, vt κωπῆρες πλοῖον, Thuc. l. 4, p. 159, Nauigium quod remis agitur, Nauigium actuarium. Sed Plut. dixit etiã κωπήρει ſine adiectione. Idẽ, πορθμεῖα κωπήρη dixit q.d. Põtones actuarii, id eſt Qui remis incitarentur. Bayf.

Κωπήρης, Nauta remum tenens. B. p. 797 ex Alciphr. Itidem κωπήρης χείρ, v. l. ex Eurip. Manus remigans.

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, Scalmus. i. Id cui alligantur remi. At, ſecũdũ quoſdam, Id quo remus ſcalmo alligatur, (QVOD Ἐπικωπητὴρ etiã vocatur, teſte Suida & Euſt. ſicut & Τροπωτὴρ, cuius Pollux quoque meminit) Sed Heſychio κωπητὴρ ſignificat ipſum ſcalmũ: & ita non eſt ᾧ ἐνδέδενται αἱ κῶπαι, ſed ὅθεν ἐκδέδενται. ſi tamen vulgarem σκαλμοῦ ſignificationem ille retinet, quum exp. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης. Idem certè ἐπικωπητὴρ exp. itidem nomine τροπωτήρ. Cæterùm accipiẽdo κωπητὴρ pro ſcalmo, non vacabit præpoſ. in ἐπικωπητὴρ. quippe quum vinculum ſuperimponatur ſcalmo.

AT VERO Κωπητήριον, VEL Κωπωτήριον, (q.d. Remorum repoſitorium) Locus ad aſſeruandos remos. In v. l. exponitur ex Poll. Locus in naui iuxta remiges, vbi remi aſſeruantur. Poll. tamen ſimpliciter hoc dicit, καὶ τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς τὰς κώπαις, κωπωτήρια καλοῦσιν. vbi etiam vereor ne potius κωπωτηρίαν ſcribendum ſit, vt dicatur κωπωτηρία in nominatiuo, gen. fœminino.

Κωπεὺς, έως, ὁ, Remex. B. ex Syneſ. AT Κώπεις Heſychio Ligna apta ad conficiendos remos. Sed apud Ariſtoph. in Acharn. eſt genitiuus κωπέων pro hac ſignif. Apud Suid. autem EST Κῶπαι ET Κώπα pro ornamẽto quod collo circũponitur. AT Κώπαιον cum αι eſt Superior pars remi, (ſi Heſychio credimus) ſicut inferior, πλάτη. Inuenitur ET Κωπεὼν apud Theophr. quod Gaza vertit Remũ, vt ſcribit B. ITEM Κωπίον, ου, τὸ, dimin. (q.d. Remulus) Remus paruus, ex Ariſtoph. Sed Κωπία dicta fuerunt etiam Oſſa anguſtiora coſtarum: ſicut πλάται, quæ ſunt latiora.

¶ Κώπη, ης, ἡ, Manubrium, Capulus. λαβή. Hom. Od. λ, v. 531, — ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην. vbi putatur additus genitiuus ξίφεος ad differentiam, quum dicatur & κληῗδος κώπη: (item de ea parte remi qua prehenditur, teſte Heſ.) ſed alibi vtitur ſine adiectione, videlicet Il. α, v. 219, Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. Sic apud Soph. in Philoctete, p. 426.

C. Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ & ἡ, vt ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens.

C. Πρόκωπος, vt πρόκωπος δεξιά, dextra capulo admota. Sed & πρόκωπα ξίφη, enſes quorum capulis manus eſt admota. A Suida (quẽ vide) πρόκωπον ξίφος exponitur γυμνόν, vt ſit Nudus enſis. i. Diſtrictus. Vide & B. p. 797 ex Herodiano, apud quem pro πρόκωπον δεξιὰν ſuſpicatur legi poſſe πρόσκωπον. in qua coiectura lubẽter illi ſubſcribo,

C. Ἀκώπητος, ου, ὁ & ἡ, Imparatus. ab vtralibet ſignif. nominis κώπη. i. vel à κώπη ſignificante remum, vel à κώπη ſignificante capulum. ἀπαρασκεύαστον, (inquit Heſych.) id eſt Imparatum: ἀπὸ τῶν νεῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας. Subiungit autem, ἢ ἄνοπλον, (id eſt, vel Inermem) κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.

Κωπήεις, εντος, ὁ, Manubrium habens, ſeu capulum. vt ξίφος κωπῆεν apud Hom. non ſemel. τὸ λαβὴν ἔχον. ſed ſuſpicor Homerum intellexiſſe enſem certum quoddam capuli genus habentem. Alioqui enim ſuperuacaneũ eſſet illud epithetum.

Λάμβδα   Λ   Λ λ

ΛΑΑΣ, ὁ, Lapis (quam Latinam vocem ex illa Græca originem habere puto) Vel Saxum. Genit. eſt λάαος, & per craſin λᾶος. In plurali λάαες, Lapides, & per craſin λᾶες. vnde datiuus λάεσσιν. (De λᾶς autem monoſyllabo dicam infrà) Hom. Il. λ, v. 512, Ἀμφοτέρω δ᾽ πίνοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Et Odyſſ. λ, de Siſyphi ſaxo, v. 598, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. (qua autem ſignificatione mihi videatur vti his in locis adiectiuo ἀναιδὴς, ſuo docui loco, videlicet col. ſeu ſemipagina 144 Tomi primi) Idem Il. β, v. 321, Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Et Odyſſ. λ, v. 594, de Siſypho, Λᾶαν βαστάζοντα. Et 596, Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Sed & Il. γ, v. 12, Τόσσον τίς τ᾽ ἐπιλεύσσει ὅσον τ᾽ ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. id eſt, Aliquis eatenus proſpicit quoad iaciat lapidē. q.d. Proſpectus non eſt extra lapidis iactum, vel, vlterius quàm ad lapidis iactum. Et datiuus λάεσσι, (de quo dictum modò fuit) Il. γ, v. 80, Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι, λάεσσί τ᾽ ἔβαλλον. Quibus ex locis patet vocabulum λᾶας interdum eſſe potius Lapis, interdum contrà potius Saxum: vt quum λᾶαν Siſyphi dicit. nam Latini poetæ Siſyphi lapidem vocant, potius quàm Siſyphi ſaxum. itidémque prouerbialiter dicitur Siſyphi ſaxum voluere, potius quàm lapidem. Heſych. quoque λᾶας exp. λίθος, item πέτρα, ac πέτρος. Cæterùm quamuis poetarum ſit potius hoc nomen quàm aliorum ſcriptorum, affertur tamen ex Ariſtotele De gen. animalium lib. 1, τοὺς λάας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς. vbi λάας redditur Pondera, pro ponderoſis ſaxis. ‖ Λᾶαν Heſych. vult & alia ſignificare, de quibus eum conſule.

Λᾶς quoque monoſyll. per contractionem factum ex λᾶας, idem ſignificat, videlicet Lapis, Saxum. vnde λᾶϊ datiuus apud Nicandrum in Ther. v. 18, Σκορπίος ἀκροειδὴς ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας. Sed eſt præterea SIVE Λᾶς, SIVE Λᾶ, nomen vrbis Laconicæ, ita vocatæ quòd ſupra rupem altam ſita ſit. cuius ita meminit Lycophron, Καὶ Λᾶν φρῆσις. Ab hac vrbe Dioſcuri fuerunt DICTI Λαπέρσαι, videlicet διὰ τὸ πέρσαι Λᾶν, id eſt quòd Λᾶν euertiſſent. Hanc Euſtathius ex veterum fide ſcribit & ἡ Λᾶ fœm. & ὁ Λᾶς maſc. gen. appellatam. Ambigi autem an eius incolæ SINT Λᾶαι an Λᾶοι. ideóque ambigi quòd diſſentiant exemplaria. At Steph. habet duntaxat Λᾶοι. ‖ Homero autem fuit DICTA Λάα per dialyſin in Bœotia, Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ᾽ Οἴτυλον ἀμφενέμοντο. vbi animaduerte α prius corripi, poſterius produci, contrà quàm in λᾶας & λᾶαν ſignificantibus lapidem ſeu ſaxum.

Compoſita fiunt à Λᾶς contracto, non à λᾶας integro. Legitur enim Λαξεύω, & Λατόμος, & Λατύπος, &c. Inuenitur autem & Λαοτύπος in Epigramm. ſed metri cauſa. quo tamen modo dicitur & Λαοξόος. Cæterùm de hoc monendum lectorem exiſtimaui, cauendum eſſe ne compoſita quædam à λαὸς ſignificante populum, quæ ο amiſerunt, (quale eſt λαγέτας) confundat cũ compoſitis à Λᾶς.

C. Λαξεύω, quaſi λᾶν ξέω, ſeu λᾶς ξέω, Lapides ſcalpo, Lapides polio. Sed dicitur generalius de iis qui lapicidæ à Lat. vocantur, & aliis nominibus λατόμοι ac λατύποι. vnde λαξεύω exponitur etiam, Lapides incido. Interdum verò & pro Incido ſimpliciter, cum accuſatiuo λίθον. vnde etiam ab eius paſſiuo λαξεύομαι eſt partic. λελαξευμένος, dicitúrque λελαξευμένος λίθος, inciſus lapis, aut etiã operi aptatus. Sed à Græcis Bibl. interpr. λελαξευμένος λίθος vocatus fuit Quadratus lapis, (vt ſcribit Budæus) in hoc loco libri Iudith, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐπ᾽ Ἐκβατάνων κύκλῳ τείχη ἐκ λίθων λελαξευμένων. HINC Λαξευτὸς, & Λαξευτὴς, & Λαξευτήριον. Eſt autem λαξευτὸς nihil aliud quàm λελαξευμένος. vt etiam Lucæ cap. 23, v. 53, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ. vbi ἐν μνήματι λαξευτῷ redditur Monumento quod erat ex lapide exciſum: à vetere autem interprete ſimpliciter In monumento exciſo. ET Λαξευτὴς, Lapidum ſcalptor, vel Lapicida. qui & λαοξόος, & λατύπος, necnon λατόμος dicitur. itidem verò λιθοξόος, & λίθων ἐργάτης à Luc. ET Λαξευτήριον, q.d. Lapicidariũ, Inſtrumẽtũ ferreũ quo lapicidæ vtũtur. λιθοτόμον σιδήριον. Heſych. AT VERO Λαοξόος (eadẽ forma dictũ qua λιθοξόος) Lapidum ſcalptor, potius quàm Lapicida. Heſychius habet λαξόοι, exponens λιθουργοὶ & οἰκοδόμοι. At in v.l. λαοξόος legitur.

C. Λατόμος, ου, ὁ, Lapicida. Λατόμος, inquit Euſtathius, ἀπὸ τοῦ τέμνειν, vt λατύπος ἀπὸ τοῦ τύπτειν (Apud quem etiam ſcribitur λατόμος nõ λάτομος, vt habent v. lex. & Heſychius) Pollux, ἡ δὲ σφῦρα τῶν λατόμων καλεῖται τύκος. ET Λατόμιον, ου, τὸ, Lapicidina. Budæus ex Strabone: apud quem tamen ſuſpicatur ſcribendũ λατομεῖον. ITEM Λατομία, pro eodem, & quidem vſitatius. Latinè quoque Latomia, aut etiam Latumia: ſed frequentius plurali numero. Lucill. Epigr. libro 2, Ἠ ποίου σε μύλου κόψατο λατομίων; Plutarchus de fort. & virtute Alexandri, οἷος ἦν ἀνάπαλιν Διονύσιος ὁ τὸν ποιητὴν φιλόξενον εἰς τὰς λατομίας ἐμβάλλων. quem locum affert & Eraſmus in prouerbio εἰς λατομίας. ſed debuit potius ille prouerbiũ integrum ſcribere, ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. Origo autẽ prouerbij eſſe putatur ab illo Philoxeno in latumias Syracuſanas cõiecto. de quo loqui creditur & Plato in fine epiſt. 2 quæ eſt ad Dionyſ. τὸν ἐκ τῶν λατομιῶν εὖ ἐπιόντας ἀφεὶς. (ſed ibi quoddam vet. exempl. habet λιθοτομιῶν) Vtebatur autem Dionyſius tyrannus latumiis illis pro carcere, atque adeo carceris nomen habebant, vt & Cicero teſtatur. Sed & Romæ carcerem fuiſſe hoc nomine, quidam ann. ex Liuio. Et VERB. Λατομέω, ῶ, Lapides incido, vel E lapidibus extruo. Cuius compoſ. EST Ἐκλατομέω, ῶ, quod in v.l. affertur ex Græcis Bibliorum interpr. Numerorũ cap. 21, ὤρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελατόμησαν pro Puteum foderunt, & lapidibus cõſtruxerũt. At verò ex c. 6 Deuter. affertur ἐξελατόμησας λάκκους pro Fodiſti.

C. Λατύπος, ου, ὁ, Lapicida. Sed propriè ſonat Qui tundit ſeu percutit lapides, à verbo τύπτειν, ſeu potius eius aoriſto ἔτυπον. Exponitur verò & λαοξόος. Vſum autem eſſe nomine λατύπος Sophoclem teſtatur Pollux: addens ἐργαλεῖα horum λατύπων vocari ab eodem λείας & γλαφίδας (ſi tamen ita ſcripſiſſe Poll. credimus.) AT Λατύπη, ης, ἡ, Quod è lapide abraditur. τὸ τῶν λίθων ἀποξέσμα, vt habet Euſt. (niſi quòd plur. vtitur, ſcribẽs τὰ τῶν λίθων ἀποξέσματα) Heſych. autẽ dicit λίθου τὸ ἀποπελέκημα. At Suidas exponit τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου. In v.l. λατύπη,

magis peculiari ſignif. Quod à lapidibus marmorarii abradunt. Plut. De primo frigido, οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρωμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην ἐπιπάσσουσι. quæ Turn. vertit, Sed & fabri ferrarii candenti liqueſcentique ferro marmor aut lapidum cæmenta inſpergunt. Item Terra figlina, Terra Cimolia, vel Gypſum, in v. ex ſcholiaſte Ariſtoph. Suidæ autem λατύπη eſt etiam λιθουργική, cuius tamen ſignific. nullum exemplum affertur. Bud. verò teſtatur præterea Plutarchum λατύπην inter χαλκέως inſtrumenta numerare. Et VERB. Λατυπέω, ῶ, Lapides incido. Ex Lycophrone autē affertur pro Muros è lapidibus extruo. B

Λάϊνος, ου, ὁ, Lapideus. Il. μ. Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον. vbi annotat Euſt. ſiquis non per hyperbaſin dicat τεῖχος λάϊνον, ſed cum πῦρ proximo coniungat, θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, (exponens τὸ μὴ ἀπὸ ὕλης ἐξάπτου ἀλλ' ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον, vt λάϊνον quaſi per epiphonema dicatur) duriuſculum id eſſe & magis tragicum. At λάϊνον ἕννυσθαι χιτῶνα, eiuſdem Il. l. γ, Lapidibus obrui: ad verbū Lapideā induere tunicam. ‒ ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας. id eſt λιθόλευστος ἐγεγόνεις, vt Suidas exponit: ἐλιθώθης ἄν, vt Euſt. Idem dicitur & λάεσσι σκεπασθῆναι. ET Λάϊνεος, ου, ὁ, itidem Lapideus. lib. 4. Epigr. Item apud Nonn. ἄγγεσι λαϊνέοις, vaſis lapideis, ‒ ὑγροχύτων ἀπὸ κόλπων ἄγγεα λαϊνέοις μεταχάσιον ἤφυσεν ὕδωρ. Et paulo antè, Λαϊνέῳ κενεῶνι καθάρσιον ἔκλυεν ὕδωρ. Item λαϊνέοισι βελέμνοις, iaculis ſeu telis lapideis, id eſt lapidibus.

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, Lapillus, Calculus, ψῆφος, vel μικρὰ ψῆφος. Od. ζ, παρὰ θῖν' ἁλός, ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα, id eſt, vt Euſt. exp. τὰ σμικρὰ λιθίδια τὰ περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τοῦ ποταμοῦ. Od. ε, πολυκλύστου θαλάμης ἐξελκομένοιο Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, parui lapilli adhærent, ſeu parui calculi. D

¶ Λεύω. F. λεύσω, Lapido, Lapidibus obruo, Lapidibus appeto, Iactu lapidum inceſſo. idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφαττομένοις ἢ καὶ λευομένοις ἢ ἐμπιπραμένοις. Plin. pro Lapidari dicit Facta per populū lapidatione ſummoueri. Et λευσθεὶς apud Heſych. λιθοβοληθείς. Videtur autem dici λεύω quaſi λαεύω.

Λευσμός, οῦ, ὁ, Lapidatio. & Malorum cumulus, ſcholiaſtæ Æſchyli: Herodiano σύστημα καὶ ἄθροισμα. v. l. E

Λεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidatorius: vel Lapidatus. Eurip. Oreſte, Εἰ χρὴ θανεῖν νῷν λευσίμῳ πετρώματι, Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν, mori per lapidationem congeſtis ſaxis. In eiuſdem Heraclidis λεύσιμον ἄλγος. ita enim vet. cod. non ἄργος.

Λευστήρ, ῆρος, ὁ, Lapidator. λιθοβόλος, vt apud Lycophr. accipi teſtatur Etymolog. Sed & Heſych. λευστῆρες exp. φονέα, λίθοις ἀναιροῦντα. Eſt autē vocabulū criminoſū, vt & Lapidator apud Cic. Pro domo ſua, Percuſſor, lapidator, fori depopulator, obſeſſor curiæ. Exponitur etiam Dignus qui lapidetur, Dignus qui lapidatione per populū facta ſummoueatur. ἄξιος καταλευσθῆναι hoc eſt λιθοβοληθῆναι, inquit Suidas, citans hoc exemplum, ὁ δὲ παλαμναῖος καὶ λευστὴρ ἐκεῖνος ἤτησεν ἐπωνυμίαν λαβεῖν Εὐτυχής. Et ex Æliano, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. F

Λευστός, οῦ, ὁ, Lapidatus. nam Heſych. λευστὰ exp. λιθοβόλητα: item & ὀργιστά, à λεύσω.

C. ΚΑΤΑλεύω, Lapidibus obruo, Lapidibus cooperio. idē quod καταλιθόω & καταλιθάζω & καταλιθοβολέω. Antiph. ὥστε τὸν πρεσβεύοντα τὴν τοῦ Ξέρξου γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντα μικροῦ δεῖν καταλεῦσαι. Item ex Plat. Epiſt. κατέλευσαν βάλλοντες, iactis lapidibus obruerūt. Vtitur & Thuc. & Demoſth. Et in paſſ. καταλευσθεὶς ex Herodoto, Lapidibus obrutus, ſeu Lapidibus coopertus, vt Cic. loquitur. G

Καταλεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui lapidibus cooperiatur. ἄξιος τοῦ καταλευσθῆναι, vt Suid. exp. citans ex Dinarchi orat. contra Lycurgum.

ΛΑΒΡΟΣ, ου, ὁ, Nimium vorax. λίαν βορός: item λίαν βαρύς. nam vtroq; modo exp. Euſt. Plerunque accipitur pro Auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. In Epigr. lib. 2, Μὴ φείσῃ Διόδωρε, λάβρος δ' εἰς Βάκχον ὀλισθὼν Ἄχρις ἔπι σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος. Et τὸ λάβρον, eiuſmodi auiditas hianti ore omnia deuorandi. Plut. in lib. περὶ ἀδολεσχ. Τὸ λάβ- H

ρον τοῦτο, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ὀξύπεινον ἀνακρούειν. Λάβρος tribuitur etiam rebus inanimatis. Oppian. lib. 3, οἷά τε πατρὸς Περθομένης ὑπὸ δουρὶ καὶ αἰθομένης πυρὶ λάβρῳ, igni voraci ſeu rapido. nam & hæc igni à Latinis poetis tribuuntur. Ab Homero aquis & ventis. Il. φ, ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ὀρώρει λάβρος ὕπαιθα ῥέων. (item λάβρος ὄμβρος, impetuoſus & vehemens. Apoll. Arg. 1, πλήμυρεν ἐρετμοῖς λάβρον ὕδωρ. Item λαβρότερα ὕδατα, vehementiora, B. ex Ariſtot. Meteorolog.) Il. β, de Zephyro, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν λάβρος ἐπαιγίζων. Od. ο, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος. Plut. Symp. lib. 4, λάβρον πνεῦμα κυβερνῆται πολλαῖς μηχαναῖς ὑποφεύγουσι, ventum rapidum vel impetuoſum. nam exponitur σφοδρός, ῥαγδαῖος. Item ex Soph. λάβρον στόμα, pro θρασύ, procax. Aliter autem accipitur apud Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, Χρυσοῦ δ' ἀγλαήεντα συνήρμοσεν ἀμφιδασείας Κόρσαις, καὶ στόμα λάβρον ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσι, quaſi φορβιᾷ τινι καὶ περιστομίοις τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθειργνύων, vt ipſe Plut. addit.

C. Λαβροποτέω, Auido & hianti ore bibo. In Epigr.

C. Λαβρόσυτος, Impetuoſè ruens, Impetuoſo curſu concitus. C

C. Λαβροστομία, ας, ἡ, Procax os, ſeu Procacitas oris: aut incontinentia oris. τὸ τοῦ στόματος ἀχάλινον καὶ ἀκρατὲς καὶ ἀπύλωτον, vt Ariſtoph. loquitur. Ab Heſych. exp. ἡ διάχυτος λαλιά. ET Λαβροστομέω, Procax os habeo, Procaciter loquax ſum. Æſchyl. μὴ λαβροστόμει. Idem & λαβράζειν.

C. Λαβροφαγέω, Auido & hianti ore voro.

C. Λαβραγόρης, ου, ὁ, Procaciter loquax: vel Qui incontinētis oris eſt. ὁ λάβρος ἐν τῷ ἀγορεύειν, vt Euſt. exp. Il. ψ, Αἶαν αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ Λαβραγόρην ἔμεναι. Heſ. λαβραγόρης exp. etiā προπετὴς ἐν τοῖς λόγοις, & ἄκαιρος ἐν τῷ δημηγορεῖν. VNDE Λαβραγορέω, Procaciter loquor, vel Præceps ſum in loquendo, Incontinens ſum in loquendo. vt λαβροστομέω. D

Λαβροσύνη, Voracitas, Incontinentia, Procacitas.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Vide & infrà in λάβραξ.

Λάβρως, Voraciter, Incontinenter, Confertim, Impetuoſè, Rapidè. Ex Polybio, de torrente.

Λαβρεύομαι, Incontinens vel præceps ſum in loquendo. λάβρως καὶ οὐ μετὰ σκέψεως λαλῶ, vt Euſt. exp. in loco illo quem paulo antè in λαβραγόρης ex Homero protuli. Veterum autem grammaticorum quidam λαβρεύειν exp. περιγλωσσεύειν, vt idē Euſt. annotat. VNDE Λαβρεία, ας, ἡ, Præcipitantia ſeu incontinentia & procacitas in loquendo: vt λαβροστομία & στωμυλία. E

Λαβράζω, Procax & incontinens ſum in loquendo. idem quod λαβρεύομαι. Nicand. Alexiph. de iis qui coriandrū potarunt, Οἱ μέν τ' ἀφροσύνῃ ἐμπληγέες, οἷά γε μάργοι Δήμια λαβράζουσι, παραπληγὲς δ' ἅτε βάκχαι. ſicut Paul. Ægin. quoque & Aet. ſcribunt coriandrum potum μανίαν ἐπιφέρειν ὁμοίαν τοῖς διὰ μέθην, eóſque qui id potarunt λαλεῖν μετ' αἰσχρολογίας. Schol. ibi exp. λάβρως φωνοῦσι: addēs ex Homero, τὶ πάρος λαβρεύεαι: & ex Æſchylo, μὴ λαβροστόμει. Item in v. l. ex Lycophr. λαβράζων, alis ſtrepens, καὶ ἀχοῖς πτεροῖς. Heſychio λαβράζει eſt λάβρος γίνεται, ἀκολασταίνει, προπετεύεται. Apud eundē EXTAT Λαβρύσσει in eadem ſignif. qua λαβρεύομαι & λαβράζομαι. vnde λαβρύσσει, λαβρεύει: item δειλαίνει. F

¶ Λάβραξ, ακος, ὁ, Labrax: piſcis qui ab Ariſtot. numeratur inter eos qui præda laniatúque viuunt: lato oris rictu, vnde eſcam totam vnà cum hamo faucibus corripit. A quo λάβραξ Μιλήσιος prouerbialiter in ſtolidum & auidum, vt plurib. tradit Eraſm. in Chiliad. addens quoſdā putare labracē eſſe qui à Latinis Lupus. Alii autem id lupi genus eſſe exiſtimant quod Varium Columella nominat. Dictū eſſe παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etym. ex Oppiano annotans eſſe ζῷον ἀδηφάγον: ſicut & Suid. παρὰ τὸ λάβρως καὶ ἀθρόως τὸ δέλεαρ καταπίνειν, διότι κέχηνεν αὐτοῦ τὸ στόμα. Sed & Athen. lib. 7 eum παρὰ τὴν λαβρότητα dictum tradit, & Euſt. διὰ τὸ λίαν βορόν. Apud eundē Athen. Archeſtr. dicit, ‒ θόπαιδα λάβρακα. & Ariſtoph. ‒ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους. Luc. ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπίνουσι. Plut. De ſolert. anim. ὁ δὲ λάβραξ ὅταν περιπέσῃ τῷ ἀγκίστρῳ, βελουκοῦ τῇ δεῦρο κἀκεῖ παραλλάξει τῆς κεφαλῆς, αἰθυιῶν τὸ τραῦμα. vnde & G

Ariſtophanes apud Athenæum ſcribit omnium piſciũ eſſe σοφώτατον. Meminit & Plin.ſub finem lib.32, cuiuſdam placētis caudaLabri, inter ea quæ exOuidio piſciũ nomina affert, quæ apud neminem alium reperiũtur: ſed fortaſſis in Ponto illi naſcuntur, vbi id volumen ſupremis ſuis temporibus inchoauit. Apud Plaut. autem Labrax lenonis nomen eſt. DIMINVT. Λαβράκιον, Paruus labrax. Antiphan. apud Athen.lib. 14, τὸ δὲ λαβράκιον ὄπ᾽ ἆν ὅλον.

Λαβρωνία,ας,ἡ, poculum quoddam Perſicum: ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, vt Ath.ſcribit lib.11.idque πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μέγα καὶ ἔχον ὦτα μεγάλα. Idem ibidem maſc. gen. DICITVR Λαβρώνιος, ſubſtantiuè, & Λαβρώνιος ὄρνις.Profert autem ibi exempla ex Menandro,Hipparcho,Diphilo.

¶ Λαῦρος,idem quod λάβρος:licet Euſt. λάβρον eſſe velit λίαν βορὸν,at λαῦρον dictum à λα epitatico & ῥέον, id eſt Valde fluens, vbi exponit λαυρότατον ὕδωρ apud Homerum. Alibi autem ab αὔρα quoſdam deducere ſcribit, vt in λαῦρος ἄνεμος. In iis tamen locis pleraque exemplaria ſcriptum habent λάβρος,ſicut & Il.π,v.384, Ὡς δ᾽ ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν Ἤματ᾽ ὀπωρινῷ, ὅτε λαυρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, pro λαυρότατον, vt Euſt. ſcribit: meus Homer.manuſcriptus habet λαβρότατον per β,ſicut & ſuprà λάβρον ὕδωρ tam ex eodem Hom. quàm Apoll.Rhod.& Ariſtot. In v.l.exp.Latus,μέγας,πολὺς,ci tätibus ex Herodoto λαῦραι σανίδες. VNDE Λαυροστομέω, Procaciter & præcipitanter loquor,vel Pleno ore blatero. Æſchyl. μηδ᾽ ἄγαν λαυροστόμει. ſuprà λαβροστόμει. ET Λαύρως,Latè, Abundè.v.l.Suprà λάβρως. AT Λαῦρα,ας,ἡ, Vicus,Platea,ῥύμη,στενωπὸς,δίοδος,vt Heſych. & Suid.exp.dictam volentes quia δι᾽ αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι, ſicut & Euſtathius,exponens δημοσίαν ὁδόν. ſed alibi ex Rhet. lex. λαῦρα exponit ἀμάρα,& λαῦραι,ῥύμαι, κῶμαι, στενωποὶ,ὑπόνομοι:ipſe verò στενὴ ὁδὸς,ἄμφοδος. Dicta tamē λαῦρα videri poſſit quaſi λαύρα ὁδὸς, id eſt lata via, ſicut & πλατεῖα ſubſtantiuè à πλατύς. vnde Lat. Platea. Od.χ, Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἣν ὁδὸς ἐς λαύρην. Eodem lib. ἀλλ᾽ ἡ αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης.Mimnermus apud Athen. lib.13, — Μακηδονίης πάσας κατηνίασαν λαύρας. Athen.lib.12, τὰς δὲ παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν αἰτηκατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει.& mox, ἡ μὲν Σαμίων λαῦρα στενή τις ἦν ῥύμη (nã hoc ῥύμη à quibuſdã additur)γυναικῶν.Ibidē quidã dicit ſe nouiſſe apud ſuos quoque Alexãdrinos λαύραν τινὰ καλουμένην μέχρι καὶ νῦν δ᾽ αὐτὴν μόνον,ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο. Euſt.autē quũ ex Athen.hæc verba attuliſſet,(deſumpta ex loco quē paulo antè adſcripſi)λαύραν αἰτησκεύασε στενήν τινα,ὡς καὶ πληθύσαι τῆς πρὸς ἀπόλαυσιν, ſubiũgit,εἰσὶν δ᾽ αἱ τοιαῦται λαῦραι καὶ οἱ ἐν τῇ πόλει λεγόμενοι ἔμβολοι. Idem Euſt.locũ illum ipſum Athenæi ita ſuis comment. inſeruit p. 1082, παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν αἰτησκεύασε τῶν Σαρδίων ἀγκῶνι γλυκεῖ παρασυρρεομένῳ,ζηλώσας τὰ τῶν Λυδῶν μαλακά.λῶ δὲ ἡ τοιαύτη λαῦρα,στενή τις καὶ γυναικῶν δημιουργῶν πλήθουσα καὶ τῆς πρὸς ἀπόλαυσιν.vbi Euſt.tradit eum λαύραν dicere στενὴν τινα περίοχὴν, ἀκολούθως Ὁμήρῳ:at δημιουργοὺς γυναῖκας, vocaſſe λόγῳ σεμνότητος τὰς οἷον δημοσίας καὶ ἐργασίαν περιερχομένας δημίαν ſiue δημοσίαν, id eſt meretrices publicas: quæ ab aliis ET Σποδησιλαῦραι & παιδίσκαι & λεωφόροι. Alibi quoque ex λαῦρα & σποδεῖσθαι compoſitum eſſe dicit σποδησιλαύρα, id eſt πόρνη: παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς: vel (vt antiqui exp.)δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι.(nam σποδεῖσθαι dici etiã ἐπὶ μίξεως) QVAE & χαμαιτύπη,μαιότεχνος,λύκαινα,αἰσχρὰ σφαλλος,μύζουσα,σατύρα,εἰλίπους,γεφυρικωμένη. Ex eodē λαῦρα compoſitum eſſe DICIT Διάλαυρος,id eſt ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ ᾧ αἱ θύραι, cuius ianua ex oppoſita vici ædificiorum ſerie noſtræ è regione eſt. ◆ Ex Bud. autem comm. in v. l. διάλαυρος οἰκία,domus ampla,nullis aliis coniuncta: Latini inſulam vocant.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, Sortior,id eſt Sortes duco: vt κληροῦμαι. Iſocr.Areop. δημοτικωτέραν ταύτην ἐνόμιζον εἶναι τὴν κατάστασιν τῆς διὰ τοῦ λαγχάνειν γινομένης, ea quæ fit τῇ κληρώσει,vt ibidem loquitur. ‖Frequētius accipitur pro Sortitò accipio, Sortitò obtineo, Sorte accipio,Sorte auſero: ſeu Sorte mihi obtingit.& tunc eſt ἀπόκλεισμα τοῦ κληροῦσθαι. atque κληρωθῆναι. μὲν πολλοὶ,λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ἐπιτυχών.Il.η,de ducibus Græcorum ſortes mittentibus ad eligẽdum qui cum Hectore certaret, Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσιν, id eſt κληρώσασθε ſiue κλήρους βάλετε τίς αὖ λάχῃ, Sortes ducite quiſnam ſortitò obtineat vt contra Hectorem prodeat.Et mox,— ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν.Et Il.ψ,de iis qui quadrigis certare volebant, — ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο. Πάλλ᾽ Ἀχιλεύς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. μετὰ τὸν δ᾽ ἔλαχε κρείων Εὔμηλος. Τῷ δ᾽ ἐπὶ Μηριόνης λάχ᾽ ἐλαυνέμεν.Thuc.lib.8,p.273,οἱ δὲ Χῖον λαχόντες ἔπλεον, quum id ſorte eis obtigiſſet. Et cum genitiuo,Apollonides lib. 1.Epigr.Μητρὸς ὡς αἰ ἰσομοίρης λάχον.Item apud Xenoph. κλήρῳ λαχὼν,Sorte aſſequutus,Quũ ei ſorte obueniſſet. Sic apud Ariſtoph.Auibus,Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν, faba eam dignitatem ſortitus. Nam fabis olim ſortiri ſolebant,vt ſuo loco dictũ eſt. Iudices quoque & magiſtratus dicuntur λαγχάνειν quum ſortitò creantur & deſignantur,ſeu quum ſorte eis obuenit eiuſmodi munus.Æſch.contra Cteſiph. οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τοῦ λαχόντες προεδρεύειν,ἀλλ᾽ ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι.Ibidem,ἄν τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν οὕτως λάχῃ κληρούμενος προεδρεύειν, inter ducendum ſortes ei obueniat vt ſit præſes. Λαγχάνει βουλεύειν (inquit B.p.233) dicunt pro Creatur & deſignatur ſenator, & in curiam cooptatur. id enim ſortitò fiebat.Exemplum ex Demoſth.addit. Eos autem βουλευτὰς, poſtquam erant deſignati, cenſuram ſubire oportebat, antequã iureiurando adigerentur in leges. vt patet exLyſia ἐν τῇ κατὰ Φίλωνος δοκιμασίᾳ,quũ ait, ἀποφαίνειν εἴ τις τινὰ εἰδείη τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν, Ex iis quibus ſorte obuenerat munus ſenatorium, ſeu ex creatis & deſignatis ſenatoribus, Ex iis qui in curiam cooptati erant. Rurſus idem B. ex Demoſth.ſubiungit,ἔλαχον ἱερεύς.Ex eodem,κατιδόντες Θεογένην λαχόντα βασιλέα, deſignatum regem: hoc eſt regem ſacrorũ. Erat autē magiſtratus qui præerat ſacris Eleuſiniis, & iudicium habebat violatæ religionis, vt Romæ rex ſacrorum,qui etiam ſacrificulus à Liuio dictus eſt. Plato, τῷ γὰρ λαχόντι βασιλεῖ φασὶ τὰ σεμνότατα τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι. Eodem modo apud Plut. παρὰ πότον τινὶ λαχὼν συμποσίαρχος.Qui verò λαχόντες dicũtur, iidem & ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, id eſt deſignati,vt idem B.tradit alibi ex Demoſth. afferens, τῶν κληρουμένων πρῶτος αἱρεθῆναι ἔλαχον, Competitorum primus deſignatus ſum. Ab eodem λαχὼν exponitur Cuius ſors inter nominatos exiit:in hoc loco Platonis, τῶν μὲν ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν,τῶν δ᾽ ὡς ἔμπειρος. quòd imperitus ſit is cuius ſors inter nominatos exierit. ‖Λαγχάνειν δίκην, Dictare iudicium, Litem intendere; Edere iudicium & actionē: (quod etiam ſubſcribere iudiciũ dicitur) à more priſco deductum. ſortes enim à iudicibus ducebantur,& quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur.Vnde illud Virg. Nec verò hæ ſine ſorte datæ,ſine iudice ſedes.Quæſitor Minos vrnam mouet. Cic. in Verrem, Deinde cæteras dicas omnes illo foro M.Poſthumius quæſtor ſortitus eſt, hanc ſolam in illo conuētu reperiere ſortitus. Alibi, Aduenit dies quo die ex inſtituto dicas ſortiturũ edixerat. Verùm litigator litem λαγχάνει, ſortitur & ſorte exeuntem in iudicium deducit: prætor autem dicas ſortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, hoc eſt, ſortibus miſſis & eductis controuerſiarum agendarum ordinem conſtituit, vel quæſtionum exercendarum. Hæc inter alia B.pag.22 & 23, ex Demoſth. ibi exēpla proferēs. Quibus adeo ex eodē Demoſth. cum eiuſdem B.interpr. προσκαλεσάμενοι αὐτὸν, καὶ ἔλαχον αὐτῷ δίκην αἰκίας, in iudicium vocato intendere actionem iniuriarum inſtiti.Iſocr. τὰς δίκας ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων λαγχάνουσι. Interdum autem cum genitiuo, cõſtruitur,vbi tamen accuſatiuus δίκην ſubaudiri videtur.Iſæus,διὰ δὲ ταῦτα ἔδοξέ τι ἡμῖν λαχεῖν τοῦ κλήρου κατ᾽ ἀγχιστείαν, καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος, id eſt(B. interpr.) Ideo ſortiri dicam cũ eo,qui pro hærede aut poſſeſſore aut aliàs poſſidebat,pro ſua quiſque parte cœpimus.Idem, λαχόντος κατὰ τὸν νόμον τοῦ κλήρου,quum dicam ſortitus bonorum poſſeſſionem legitimo iure peteret.ἔλαχε Νικοστράτου, lege agere inſtitit de Nicoſtrati hæreditate, B.

18, in παρακαταβολή. Demoſth. ἔλαχε τῆ ἡμικλήρου, egit in A
Iſmiſſem petitione hæreditatis, idem Bud. p. 114, in Ex-
ποιεῖν. Ariſtides apud eundem, οὐκοῦν ἐβούλης γε μόνοις ἡμῖν
(εἰ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν) οὐδ' ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλον γε ἢ τ
μητρὸς τινι, Quo fit vt vni (ſi fieri poteſt) ipſi ſimus qui-
buſcũ nemo vnde vi agere poſsit ob regionẽ quam in-
colimus, non magis quàm matris cuiuſque nomine
experiri quiſquã cũ filio ipſius iure poteſt. Rurſu Iſæus,
ὧ ὧ ἔλαχεν τῆ κλήρου λῆξιν ἐστι. Idem, λαχεῖν τὴν λῆξιν ἠξίωσε,
hæreditatis petitione experiri, B.p.233. vbi ET Εἰληχμένος.
Λαγχάνω, Obtineo, Obuenit mihi, Obtingit mihi: vel B
Sorte diuina obtingit mihi, Nãciſcor, Adipiſcor: vt etiã
Sortior apud Latinos. Ιλ.ω,—τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. Et
paulo pòſt, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπὸ
δ' Ἕκτορα λύσῃ. Snyes. εἰ τινες εἶεν ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς
ἐπιτυχόντες, bonam indolem ſortiti, ſeu cõſequuti, aut
adepti. Sic apud Thuc. lib. 2, οἱ ἂν τῆς ἀρετῆς λάχωσι
πλοῦτος. Philo De mundo, ἐξαιρέτου τῆς κατασκευῆς ἔλαχεν
ἄνθρωπος, Eximiam conſtitutionem ſortitus eſt, vel Do
natus eſt conſtitutione: at λαγχάνειν τιμῆς, honore affici.
Item cũ accuſ. apud Heſiod. τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε Μοῖ- C
ραν. Soph. τὴν δ' εἴληχεν τύχην. (Inuerſa aũt ſtructura: & in
malã partẽ. Theocr. Id. 4, Αἱ αἱ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος ὅς
με λελόγχει, pro ὃν ἐλελόγχειν ſiue εἴληχα) Plato in Tim. de
Minerua, ἣ τήνδε ἡμετέραν πόλιν ἔλαχε, noſtræ ciuitatis
præſidium ſortita eſt. Ariſtot. De mundo, τὴν ἀνωτάτω
καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε: ſicut apud Homerum Ιλ.
ο, de Neptuno, Plutone & Ioue regnum Saturni diui-
dentibus, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέ-
λῃσι. Item apud Demoſth. λαγχάνειν τριήρεις & λαγχάνειν
τόπον. Res quoque aliqua λαγχάνειν dicitur quæ ſor- D
te obtingit ſeu obuenit. Plato lib. 5 De leg. ἐπονομάσαι καὶ
καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, nominatim dicare
partes ſingulas ſingulis diis vt ſorte obtigerũt. B.p.233.
Λαγχάνω tranſitiuè quoque capitur pro Participem
reddo, ſeu Tribuo, aut Veluti ſortem tribuo, ὡς λάχος
δίδωμι, Euſt. Ιλ.χ, ὄφρα πυρός με Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι
λελάχωσι θανόντα. Ιλ.ο, οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς
λελάχωσι θανόντα. Ιλ.ψ, ſpectrum Hectoris, οὐ γάρ ἔτ' αὖτις
νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, ſi hoc veluti ſor
titus à vobis fuerim vt me cremetis. E

Λαχμὸς, οῦ, ὁ, Sors, κλῆρος, vt Soph. & Theocr. ſcholiaſtæ ex-
ponunt, dicentes poeticum eſſe. Euſt. eo ſignif. λαχεῖν
exp. διὰ λαχμοῦ κληρῶσαι, ſortitò obtinere. Λαχμὸς
exponitur etiam λακτισμὸς, Calcitratio, apud Antima-
chum, — λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων. Etymol. Sic verò &
Heſych. λαχμὸς exp. ἱππείων λακτισμῶν. Λαχμὸς, Pi-
lorum denſitas, ἡ ἐκ τῆς λάχνης λασιότης, vt Euſt. exp. Od.
ι, Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε λαχμῷ στεινόμενος. vbi
ſchol. exp. δασύτητι τῶν μαλλῶν: ſicut Heſych. quoque λα-
χμῷ στεινόμενος exp. τῇ δασύτητι καὶ τοῖς μαλλοῖς πεπυκνω- F
μένος. Annotat tamen eo loco Euſt. quoſdam cum He-
rodiano malle ſcribere λάχνῳ, ſicut Etym. quoque Se-
leucum ſcribere tradit: vt idem ſit cum λάχνῃ.

Λάξις, εως, ἡ, Sortitio. nam Heſych. λάξεων exp. κληρώσεων: i-
tem & λήξεων. Hac voce ſignificatur & Sors, vel Diſ-
tributio per ſortes. Suidas λάξιν apud Herodot. exp.
μερισμὸν, κλῆρον, μερίδα. ex cuius lib. 4 in v. l. adfertur, λά-
ξιν δευτέρην ἔχοντες Βουδῖνοι νέμονται τούτοις, ſupra hos ha
bitant (quæ ſecũda portio eſt) Budini. Etymologico
autem λάξις eſt οἰκοδόμημα αἱμασιᾶς. G

Λάχος, εος, τὸ, Sors, hoc eſt Idipſũ quod ſorte obtingit, Id-
ipſum quod ſorte obuenit. Gregor. σὸς γὰρ ἔγωγε Λάτρις,
σὸν δὲ λάχος, σὺ δέ μοι θεὸς οἷος ἄνωθε. A Theognide quo-
que pro fortuna & ſorte hominis accipi teſtatur B. Et
apud Suidam ex fabulis, τὸ πρῶτον μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἴσομαι.
Item, ἐν οἷς τὴν καὶ συὸς ἀγρίου μέγα λάχος. Heſychio quoq;
λάχος eſt κλῆρος, μέρος. At λάχον, ου, τὸ, quod in v.l. adfer-
tur ſine vllo autore, falſum ſine dubio eſt. In iiſdẽ v.l. ha
betur ET Λάχη, Sors. Heſychio λάχη eſt ἀποκλήρωσις, λῆ-
ξις. quo modo expoſuit etiam λάξις. A λάχος apud Sui- H
dam EST Πρόλαχος, ἡ πρώτη μερίς, Quod prius ſorte ob-
uẽnit, Prior ſors.

Λάχεσις, εως, ἡ, Lacheſis: vna ex parcis. quam Ariſtot. De
mundo tradit τετάχθαι κατὰ τὸ μέλλον, quoniam εἰς πάντα
ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις. Ita verò dictam volunt, quoniam
vitæ, quæ ſorte obtingere ab ethnicis dicitur, præeſt, &
ἐπικληροῖ τὰ μὲν ἀγαθὸν, τὰ δὲ ἐναντίον. Vide Κλωθώ.

ΑΝΤΙλαγχάνω, Reſortior. vt ἀντιλαγχάνειν δίκην, ad verbum
Reſortiri iudicium. ἀντιλαγχάνειν, inquit Budæus, Viciſ-
ſim litem intendere, Actori & victori viciſsim quæ-
ſtionem referre. quod iuris ſtudioſi hodie Reconueni-
re dicũt. ἀντιλαχεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας τὴν δίαιταν (inquit
idem) eſt Quum reus ab arbitris, qui iudices erant, da-
mnatus, reſortiri dicã inſtituit ad maiores iudices per
appellationem, vt arbitrium improbet. Sic apud De-
moſthenem. Idẽ Budæus annotat ἀντιλαγχάνειν apud
Pollucem eſſe Reconuenire. quod appellationis inſtar
habet, quum quis indicta cauſa damnatus fuerat. Idem
ait eſſe Reſortiri iudicium, Referre quæſtionẽ, vt qui
prouocauit, & qui è diuerſo conuenit. citatque ex De-
moſthene aduerſus Midiam, ἀλλὰ τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαχεῖν
ἐξὸν αὐτῷ, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστήσασθαι πρὸς ὅπερ
ἐξ ἀρχῆς ἦν ἡ δίκη. Vide apud eundem Budæum ἀντιλαγχά-
νειν παραγραφάς. Comment. pag. 54.

C. ΑΠΟλαγχάνω, Sortior infeliciter, Sors mihi non obti-
git, Spe ſortis excido, quaſique repulſam patior, Sorte
vincor, Bud. ex Plutarcho in Cõſolat. καθάπερ ἐν δημο-
κρατίᾳ κλῆρός ἐστι τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν ἄρχειν ἀπολαχόν-
τα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην.

Ἀπολαγχάνω pro ſimplici λαγχάνω, contrariam ſigni
ficationem habet præcedenti: pro Sortior, ſeu Sortitò
accipio. Apud Aretham (inquit Budæus) pro Sortior,
id eſt Sorte mihi obtigit, vel Sortitus ſum hoc munus.
Herodotus, ἀπολαχόντες τῶν χρημάτων τὸ ἐπιβάλλον, pro Sorti
ti, vel ſimpliciter pro Adepti. vt & Sortitus à Latinis ali
quãdo capitur ſimpliciter pro Adeptus ſeu Cõſequutus. D

Ἀπολαγχάνω accipitur & aliter ſecundũ Suidam, vi-
delicet pro διαλαγχάνω. i. διανέμομαι. Vide ipſum Suid.

C. ΔΙΑλαγχάνω, q. d. Sortior inter. nam διαλαγχάνειν aliqui
dicuntur qui inter ſe ſortiuntur. vt διαλαχεῖν περὶ τῶν τέ-
κνων. Item Sortitò diuidere, Sorte inter ſe diuidere,
Sorte aliquid partiri, vt διανέμεσθαι. Xen. Pæd. 7, καὶ δια-
λαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποι ἂν αὐτοὶ προσθῶνται, ſorte
inter ſe vehiculorum curam partientes: de theſauris
Crœſi. B. Sic & Plut. in lib. qui περὶ φιλαδελφ. inſcribitur,
loquẽs de Charicle & Antiocho Opuntiis, ἔκπωμα δια-
κόψαντες ἀργυροῦν, καὶ ἱμάτιον διατεμόντες, ἀπῄεσαν, ὥσπερ ἐκ τρα-
γικῆς τινος κατάρας σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες.

Διάληξις, Diuiſio ſeu partitio quæ ſorte inter aliquos fit.
διαλαγχάνειν μὲν ἐστι (inquit Suid.) τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ: διά-
ληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

C. ΕΚλαγχάνω, Sortior. Vnde ἐκλάχοι, Soph. Sortiatur, v. l.

C. ΕΠΙλαγχάνω, Super alio ſeu poſt alium ſorte obtineo,
Poſt alium mihi ſorte obtingit. Vt λαγχάνειν (inquit B.
p.233) ii dicuntur qui ſortitò deſignantur, (vnde Sorti-
ri pro Adipiſci dicimus) ſic οἱ ἐπιλαχόντες appellantur F
Qui ſortitò ſufficiuntur & ſubleguntur: & ἐπιλαγχάνειν,
Subſortiri, Aſſortiri, quaſique Succenturiari: ἐκληροῦντο
οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι. ἑκάστῳ γὰρ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐ-
πιλαγχάνειν ἐνομίζετο, ἵν' ἐὰν ὁ πρότερον λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τε-
λευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένοιτο βουλευτὴς ἢ ἄλλος ἄρχων ἐπιλα-
χών, id eſt, Vnicuique enim allecto vel adoptato alterũ
ſublegere moris erat & inſtituti, vt ſi is cuius priore lo
co ſors exierat, præteriretur, aut ei quid accideret, ſub-
ſortitò ille allectus pro eo, vel in ſenatũ cenſendi locũ,
vel magiſtratum gerendi adipiſceretur. Ibidem affert G
& alium ex Æſchine locum.

C. ΜΕΤΑλαγχάνω, Mutatis vicibus ſortior, Mutata ſorte
obtineo, ſeu Præſenti ſorte amiſſa & mutata, alia ſorte
obtineo, & quaſi ſortitò muto. Philo De mundo, ἀ-
φθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Sic apud Plut. De deo Socr. ὅπως
ἐκ τοῦ μεταλαχεῖν τῶν νομιζομένων. Baſil. πάντα γὰρ ταῦτα μεταλαγ-
χάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ. Ab Heſychio
μεταλαγχάνειν exponitur μεταλαμβάνειν, μετέχειν. Ex-
ponitur etiam Serò ad muneris functionẽ accedo, ὕστε-
ρον λαμβάνω. quomodo accipi poteſt in principio Gor-
giæ Platonis, πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγ-
χάνειν. nã ibi Socrates reſpondens interrogat an (quod
in communi prouerbio eſt) κατόπιν ἑορτῆς ἥκει καὶ ὑστερεῖ. H

ΛΑΓΩΟΣ, οῦ, ὁ, Lepus. Ιλ.χ, Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν
ἢ πτῶκα λαγωόν. Od. ρ, Αἶγας ἐπ' ἀγροτ-

ρας ἠδὲ ϖτῶκας ἠδὲ λαγωούς. Luc. De hiſt. ſcrib. συνὶν ἀ-
κλοις καὶ λαγωοῖς ὑποχαστρίοις. Hüc Nicander periphra
ſticè vocat δερκυνέα ϖτώκακα, quoniam inter dormien-
dum non conniuet oculis. Synonymως autem ϖτὼξ di-
citur, à timiditate: ſicut à villoſitate pedum δασύποις,
& à velocitate apud Laced. ταχίνας. ‖Eſt etiã ſidus cæ-
leſte apud Aratũ: Cic. ibi Leporẽ interpretatur. ‖Λα-
γωὸς θαλάσσιος, Lepus marinus: vt Plin. etiam vocat, di-
cens eſſe animal venenatum. Plut. De ſolert. anim. τὸν
θαλάττιον λαγωὸν, ὅς ἐστιν ἀνθρώπῳ θανάσιμος, κλέπτειν αἱ πε-
γλαι. ‖Quod verò ad etymon attinet huius vocabuli, B
ſunt qui à λα, particula epitatica, & οὖς deriuatum ve-
lint: nam prælongas aures id animal ſortitum eſt: alii
autem à λάειν, id eſt βλέπειν: inde fortaſſis vnde & δέρκευ
νῆς ϖτὼξ à Nicandro appellatur. Cæterùm non tan
tùm λαγωὸς dicitur ſed ETIAM Λαγῶς, ET Λαγός: imò
Euſt. apud Hom. dubitari ſcribit an λαγωὸς deriuetur à
λαγῶς, pleonaſmo literæ ο, an à λαγός. Verùm Ionicum
eſſe λαγός, Atticum autem λαγῶς, docet Euſt. ex Soph.
afferens, γλαῦκες, ἰκτῖνες, λαγῴ. Vtitur autem hoc λαγὸς
Plut. quoque Symp. 4, de Iudæis, καὶ τὸ λαγὸν φησί τις ἀ- C
πέχεσθαι τοὺς ἄνδρας, ὡς μυσαρὸν καὶ ἀκάθαρτον δυσχεραίνοντας
τὸ ζῷον. paulo antè autem habetur λαγωοῦ. Idem in A-
pophth. de Lyſandro oppugnante Corinthum, ὡς εἶδε
λαγὼν ἐξαλλόμενον ἐκ τῆς τάφρου, Τοιοῦτος (ἔφη) φοβεῖσθε πολε-
μίους, ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν; At λα-
γὼς frequentius eſt, ac præſertim apud Xenoph. in Cy-
neg. πολλὰ δὲ πλανᾶται ὁ λαγώς. Ibidẽ, τὰ ἴχνη τοῦ λαγώ. De-
moſth. λαγὼ βίον ἔζης. Plut. ὦ βοῦ τῷ λαγὼ κυνηγετεῖν. Luc. in
Solœc. πολλοὶ λαγῴ, multi lepores. Sic Eupol. apud Euſt.
βατίδες καὶ λαγῴ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. Athen. lib. 9, τοσοῦτον D
πλῆθος ἦν λαγῶν. Et lib. 7, λαγὼν καλωπέκων. Epicrates
apud Athen. lib. 13, de aquilis, Ἐκ τῶν ὀρῶν ϖτώσσοντ' ἐσθίουσι
καὶ λαγώς, Μετέωρ' ἀναρπάζοντες.

C. Λαγωβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lepores impetens. vt ϖτιλωὰ λαγωβόλα
in Epigr. Volucres quæ lepores impetunt. vt aquilæ &
falcones. AT Λαγωβόλον, ου, τὸ, Lignum quo lepores
fugientes petũtur, ξύλον ᾧ διαφεύγοντας οἱ λαγωοὶ βάλλον-
ται, vt ſchol. exp. apud Theocr. Idyll. 4, Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ
λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. Et Idyll. 7, ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἠ-
δὺ γελάσσας Ὤπασε: quod paulo antè κορύναν appellat. E
ET Λαγωβολία, ας, ἡ, Venatus leporum, quo videlicet le
pores figuntur. Callim. initio hymni in Dianã, — τῇ τό-
ξα λαγωβολίαι τε μέλοντι. AT Λαγωβολεῖον, ου, τὸ, Lo-
cus vbi lepores figuntur. Suidæ, ἐν ᾧ τοὺς λαγωοὺς ἀγρεύουσι.

C. Λαγώπους, οδος, ὁ, Pedes leporis habens. Plin. lib. 10 c. 48,
de auibus quibuſdam Alpinis, Et præcipuo ſapore lago
pus. pedes leporino villo nomen ei hoc dedere. I-
dem Plin. lib. 26 cap. 8, lagopodis herbæ meminit, quã
aluum ſiſtere ſcribit. Gorr. in ſegetibus naſci tradit, le
porino pedi ſimilem: alio nomine vocari λαγώπου κύμι- F
νον, vt habetur apud Dioſcor.

C. Λαγώπυρον, Hippocrates τὸ λαγώποδα herbam nomina-
uit, quaſi leporis triticum, furfuribus, quum inaruit,
ſimillimam, folio paruo quaſi oleagino, longiore tan-
tùm: cruẽtis vulneribus eã imponẽs. Gorr. Apud Hipp.
lib. De vlceribus, fœm. gen. dicitur ποίη ἡ λαγώπυρος, ſicut
& lagopus Plinio fœmininũ eſt. Apud Galen. autem
in lex. Hipp. PRO Λάμπυρος, quod eſſe dicit τὴν λα-
γοτάτην καλουμένην βοτάνην, quidam reponunt λαγώ-
πυρος. G

C. Λαγωτροφέω, ῶ, Lepores alo. Euſt. dicit Κάρπαθον λαγωτρο-
φεῖν, contrà quàm Ithacam: ſed illam ſuo malo. vnde
eſſe prouerb. ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν, videlicet in ſuum
exitium in Carpathum importauit.

C. Λαγωφαγία, ας, ἡ, Leporum eſus, Leporum comeſtio. E-
pigramm.

C. Λαγωφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lepores occidens. λαγωφόνος ἀετὸς,
Aquila leporaria, vt in v. l. interpr. Bud. dicit eſſe aqui-
læ genus quod & μελαναίετος, vocari autem falconem.

C. Λαγώφθαλμοι, Quibus ſuperior palpebra ſurſum redu- H
cta eſt, adeo vt oculum totum contegere non poſſit,
ſed per ſomnum apertus maneat, ſicut & leporibus, vt
docet Gorr. Vnde autem id vitium accidat, apud eun-
dem reperies. Quòd ſi inferiori palpebræ contingat,
ἐκτρόπιον appellatur. Vide & Celſ. lib. 7.

C. Λαγωθήρας, ου, ὁ, Leporis venator. aquilæ ſpecies, teſte He
ſychio, eadem fortè quæ λαγωφόνος Ariſtot. Sed videtur
potius ſcribendum λαγωθήρας, niſi ſit à λαγός.

Λαγῷος, ου, ὁ, Leporinus. vt λαγῷα κρέα, Leporinæ carnes,
apud Athen. lib. 9. Et λαγῷα abſolutè, ſubint. ellig. κρέα a-
pud eundem lib. 4, de menſis ſecundis, λαγῷα καὶ κί-
χλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσεφέρετο. Idem Alexis de
tragematis, Παρέξειν ἀμύγδαλα καὶ λαγῷα καὶ κίχλας. Item
λαγῷαι τρίχες, villi leporini. Plut. in præceptis connub.
τὸ πῦρ ἐξάπτεται μὲν ῥᾳδίως ἐν ἀχύροις καὶ θρυαλλίδι καὶ θριξὶ
λαγῴαις. Quod verò ad ſcripturam attinet, Euſt. ι ſub-
ſcribit, in aliis autem libris id non obſeruatur. Pro eo-
dem dicitur ET Λαγώειος, ſi mendoſum non eſt λαγώ-
νεια apud Heſych. quod exp. λαγῷα κρέα. A λαγὸς autem
EST Λάγιος, vt κρέα λάγια, teſte Euſt.

Λαγῴδιον, ου, τὸ, Lepuſculus. à λαγὼς, vt καλῴδιον à κάλως. A-
riſtoph. AT Λαγῳδίας dicitur Otus auis. Athen.
lib. 9, Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος καὶ ϖτεροστροβίτιδα φησὶν αὐ-
τὴν λαγῳδίαν. Dubium tamen ibi eſt an potius ſit à no-
minatiuo ἡ λαγῳδία.

Λαγιδεὺς, ϵως, ὁ, Catulus leporis: ὁ τοῦ λαγωοῦ γόνος, vt πελαργιδεὺς,
ὁ τοῦ πελαργοῦ, & λυκιδεὺς ὁ τοῦ λύκου. AT Λαγίδιος, Lepuſcu
lus: & λαγίδεις γεώρυχοι, cuniculus. nam id animal lepo-
ri aſſimile foſſis ſe abſcondere amat. Strabo lib. 3 pag.
61, τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπανίως, πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων,
οὓς ἔνιοι λεβηρίδας ϖροσαγορεύουσι. λυμαίνονται γὰρ φυτὰ καὶ σπέρ-
ματα ῥιζοφαγοῦντες.

Λάγιον, ου, τὸ, Lepuſculus.

Λαγοῦσαι inſulæ quædam, à leporum abundantia deno-
minatæ. Fieri autem λαγόεσσαι à λαγὸς, & per craſin λα-
γοῦσαι, tradit Euſt. ſimili forma dici annotans πιθηκοῦ-
σαι, φυκοῦσαι, λεπαδοῦσαι, ἰχθυοῦσαι, πιτυοῦσαι. Laguſſarum
inſularum meminit Plin. lib. 5 cap. 31. In eodem capite
Laguſam inſulã Glaucũ verſus amnẽ ſitã eſſe ſcribit.
Strabo quoque lib. 10 p. 211, cuiuſdam Λαγούσας memi-
nit. Athen. lib. 1, Λαγοῦσαι νῆσοι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς λαγωῶν.
Cæterùm apud Euſt. & Athen. & Plin. gemino σ ſcribi-
tur, apud Strabonem & eundem Plin. ſimplici.

ΛΑΙΜΟΣ, οῦ, ὁ, Guttur, Gula, Iugulus, φάρυγξ,
λάρυγξ, βρόγχος, vt Heſ. exp. Pollux
autem annotat ab Homero σόμαχον vocari etiam λαι-
μὸν & ἀνθερεῶνα. nam gula ad ſtomachum vſque perti-
net, prope mentum incipiens. Il. ν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε
δουρὶ Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. & Il.
τ, — οὔπως ἄν ἔμοιγε φίλον κῆρ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις
ἑταίρου τεθνειῶτος. & Il. ψ, Δείδι' ἐγὼ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξῃ σι
δήρῳ. Sicut Lucanus dicit Senilẽ iugulum cõfodiam, &
Ouid. Iugulũ mucrone reſoluere, & Cic. Iugulis inten-
ta tela: itẽ Dare iugulum, & petere. Ariſtoph. λαιμοὺς τε-
μὼν, qui iugulũ reſoluit ferro, vt Ouid. loquitur. Luc. ἐν-
ταμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Idem in Nigr. διὰ λαιμοῦ καὶ ἀ-
φροδισίων. Theophyl. ep. 17, τὸ λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Ἀλκιβιάδου
ἐπέζευσεν. Rurſum Luc. in Nigr. dicit τὸν μέγιστον ἀνθρώπου
λαιμὸν longum eſſe quatuor digitos: loquẽs de guloſis
quibuſdã liguritoribus. At λαιμὸς κύπου pro vaſe am-
plo & capaci affertur in v. l. ex Epigr. Euſt. ſcribit λαι-
μὸς deriuari à λάω, vnde λαύω & ἀπολαύω, videlicet διὰ
τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

C. Λαιμοδακής, έος, ὁ καὶ ἡ, Gulam mordens. Epigr.

C. Λαιμοπέδη, ης, ἡ, Canis collare, quod vocatur Millum, id
eſt cingulum circa collum ex corio firmo cum clauu-
lis capitatis, cui intra capita inſuitur pellis mollis, ne
noceat collo duritia ferri, vt Varro deſcribit lib. 2 cap.
9. Dicitur etiã Millus mſſc. gen. Vocatur autẽ λαιμοπέδη
quòd ex eo canis iugulus ligetur, quaſi pedica guttu-
ris canis ſeu iuguli. Apud Suid. Καὶ ταῖς βέλεινοι λαιμοπέδαις
σκυλάκων. Vbi niſi δέρεινοι ſcribendum ſit, βέλεινος λαιμο-
πέδη dicta erit à ῥινὸς ſignificante δέρμα. ſiunt enim hæc
collaria ex corio firmo, vt ex Varronis verbis didici-
mus. ‖Λαιμοπέδη (vt & δεραιοπέδη) dicitur etiam pe-
dica ſeu laqueus quo aues capiũtur, in Epigr. Nam gu-
lam ſeu iugulum ea pedica conſtringit.

C. Λαιμότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui iugulus ſectus eſt, Iugulatus.
(vel etiam Capite truncatus, accipiendo partem pro
toto) Eurip. Phœniſſ. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

C. Λαιμότομος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip. Hec. Μόσχον δειλαίαν δει-

λαίαν ἐσὸν ἡ χέρος ἀναρπασω Σαῖ ἀπὸ λαιμότομόν τ' αἰδ' ἀ Γαῖ ἀποτμητομόμβαν σκότος. Nam ibi diuiſim quidā liber manuſcriptus habet ἀπὸ λαιμότομον : ſed quum præpoſitio caſui poſtponatur, accentus retrahendus eſt. At vulgatæ editiones ſcriptum habent ἀπολαιμότομον vna voce. Cæterùm pro illo λαιμότμητον κάρα, alibi dicit Euripid. λαιμότομον κεφαλάν. Quòd ſi vna voce SCRIBATVR Ἀπολαιμότομος, vacabit præpoſitio ἀπὸ, & iungenda erit cum τὸ μος à τέμνω, q.d. ὁ ἀπότομος τὸν λαιμόν. Quum verò accētus in penultimā trāſfertur, tunc actiuè capitur, & EST Λαιμοτόμος ſiue Ἀπολαιμοτόμος, Iugulū abſcindens. VNDE Λαιμοτομέω, Iugulū incido, Iugulō. Apoll. Arg. 2, λαιμοτόμησαν μῆλα. Plut. in Cathone de Tigellino, ἐλαιμοτόμησεν ἑαυτόν. Strabo lib. 7, ἡ δὲ ὑφηγητὴς τῶ λέβητος, ἐλαιμοτόμει ἕκαστον τῶν αἰχμαλώτων. ITEM Ἀπολαιμοτομέω, pro λαιμοτομέω, vt ἀπολαιμότομος pro λαιμότομος. Citatur ex Eurip. Hec. exponitúrque ἀποτέμνω τὸν λαιμόν.

C. Λαιμήτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod λαιμότομος. vt λαιμητόμοις κεφαλαῖς Eurip. dicit Capita quibus iuguli inciſi ſūt, vel iugulis inciſis amputata. AT λαιμητόμος actiuè pro Iugulum incidens. vt λαιμητόμα ξίφη in Epigr.

C. Λαίμαργος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Guloſus, Gulæ deditus, Vorax. λαιμαργοιλόκοι in Epig. Λαίμαργος Heſych. eſt φάγος, ἄπληστος, ἐπὶ τὸ φαγεῖν μανιώδης. VNDE Λαιμαργία, ας, ἡ, Guloſitas, Ingluuies, Voracitas. λαιμαργία ἡ περὶ τὴν ἐδωδὴν, vorandi auiditas, ſeu Gulæ inſatiata libido. Item ex Plat. De leg. λαιμαργία τῶν ἡδονῶν. Eadē autē ſubeſt huic nomini ſignif. inſaniæ, quæ in γαστρίμαργος declarata fuit ſuprà.

Λαιμάσσω, Inſatiabili gulæ auiditate deglutio, ſeu ἀμέτρως ἐσθίω, vt à Suida exp. Pro eodē dicitur ETIAM Λαιμάω ET Λαιμάζω. Heſych.n. λαιμάζουσιν exp. ἐσθίουσιν ἀμέτρως: & λαιμᾶν, ἐσθίειν ἀμέτρως : & λαιμάζειν ſimiliter vt λαιμᾶν.

Λαιμώσσω, Gulæ ingerere & abligurire cupio: vel Famelicus ſum, πεινάω, vt Nicandri ſchol. exp. afferens hunc Hipponactis locum, Λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς Ἡρώδου. Sed & apud Nic. in Ther. verſu 470, de cenchrena ſerpente, Οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκρυόεντα, pro μαιμώσσων in quibuſdā libris reperiri λαιμώσσων annotat.

AT VERO Λαῖμα Ariſtoph. ſchol. & Suidas à λαιμὸς παραπεποιῆσθαι ſcribunt, atque adeo Euphronius in hoc Ariſtoph. Auium loco, σφαγ' ἔχων κάμηλον, ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν ὥσπερ Ὀδυσσεύς, ἀπήλθεν αὐτοῦ κάτωθεν, πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς, exp. λαιμὸν, quum præcedat λαιμοὺς τεμών: alii autem αἷμα, afferentes ex Menādro, Καὶ λαῖμα βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα. quidam tamen ibi δέρμα ſcripſerunt, quorum ſententia improbatur. Nōnulli verò λαῖμα expoſuerunt ὄρμημα, additque ibi ſchol. ſuo quoque tempore quoſdam Aſiaticos λαῖμα dixiſſe ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀτόλμων, idque magis conuenire cum loco Menandri.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, Loquor. Lucill. lib. 2 Epigr. — μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plut. in lib. q περὶ ἀδολεσχ. inſcribitur, λαλοῦσι μὲν πρὸς τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούουσι δὲ τῶν λαλούντων. Idem in Lyc. ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία κενὸν λόγον ποιεῖ καὶ ἀνόητον. Rurſum Luc. in Vit. de Pythagoricis, ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. Vbi opponitur ἀφωνία & λαλεῖν, vt Loqui & Tacere apud Lat. Idem in Scytha, ὁ λαλέων ἑαυτῷ. Plus autem eſt λέγειν & διαλέγεσθαι: vnde plerunque pro Temere & inconſideratè verba fundere ponitur, ac de ἀκριτομύθοις (vt Homerus appellat) dicitur. vnde Eupolis apud Plut. De Alcibiade, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Sicut Saluſt. de Catilina, Satis loquentiæ, ſapientiæ parum. Item, Loquax magis quàm facundus. Vide Gell. lib. 1 cap. 15. Item Demetr. Phaler. ὁ γὰρ οὕτω διαλεγόμενος, ἐπιδεικνυμένῳ ἔοικε μᾶλλον, οὐ λαλοῦντι. Impropriè autē Luc. De ſaltat. δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. vt Tibull. — digiti cū voce loquuti. Et Simonides apud Plut. τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Et voce ac ſignif. paſſ. apud Syn. ep. 125, καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοῖς ἐτρεφόμεθά τι καὶ στεγόμεθα, in pace dici iſta.

Λάλημα, Sermo, Loquacitas. Ex Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, vt κρόταλον. Soph. Ant. Οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ. id eſt περιτέρημα τῆς

A ἀγορᾶς, vel πανοῦργος, vt ſchol. exp.

Λαλητὸς, οῦ, ὁ, actiuè, pro Loquendi facultatem habēs, Qui loqui poteſt. vt λαλητὸν ζῶον apud Euſt. id eſt λαλοῦν, de homine. Pro quo & λαλητικός.

C. Ἀλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineffabilis, Qui loquendo aut etiam dicendo exprimi nō poteſt. Paul. in epiſt. ad Rom. cap. 8, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, ipſe Spiritus interpellat pro nobis ſuſpiriis inenarrabilibus.

Λαλητικὸς, ὁ, ὁ, Loquax, Garrulus. ex Ariſtoph. Item B Vim habens loquendi, vt homo. B. ex Damaſc.

Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, Garrula, Loquax. Epigr.

Λάληθρος, ὁ, ὁ, Garrulus, Loquax. Epigr. λάληθρον θῆλυ γένος. garrulum genus fœmineū. v.l. λάληθρον, λάλον, Heſych.

ἈΠΟλαλέω, λῶ, Effutio. Lucianus in Nigrino, ἐν ᾧ δείπνῳ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ πλουτοῦντι ἢ διαφορεῖντες ἀπίασιν; Pollux, ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι. Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελαληκώς.

C. ΔΙΑλαλέω, Diuulgo, Loquor, Confabulor. v.l.

C C. ἘΚλαλέω, Eloquor, Loquendo effero. Et in malā partem, Effutio, Euulgo, Deblatero. Philo de vita M. lib. 1, ὥσπερ μετανιστάμενον τὸ λογισμοῦ τὰ ὑπαγορευόμενα ἐξελάλει, eloquebatur, vt Turn. vertit. Demoſth. Olynth. 1, ſub finem, τῶν ἀποπατῶν μὲν τ' αἰ ἦν, εἰ ἃ νῦν ἄγουσι φλισκαίων ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνηθεὶς μὴ πράξει.

C. 2. Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui loquendo efferri non poteſt, Ineffabilis: idem quod ἀλάλητος ſuprà.

C. ΚΑΤΑλαλέω, Deblatero, Denarro, Prodo. B. Item Obloquor. Polyb. lib. 3, p. 57, τὸν μὲν Φάβιον κατελάλει πρὸς

D πάντας ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασι. B. Item apud Suidam, μὴ καταλάλει τὸν γειτνιῶντα. Idem Traducere Latini dicunt, & Detrahere alicui. Diuerſa autem conſtruct. 1 Petr. 2, καταλαλοῦσιν ὑμῶν. Et Iacobi 4, μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων ἀδελφοί. Item Loquacitate obruo, Vinco & obruo ſermone. vnde καταλελαλημένος, loquacitate obrutus, vt καταβεβοημένος & καταγλωττισμένος. B.

C. 2. Προσκαταλαλέω, Obiurgo. B. Exponitur etiam Loquacitate obruo, Loquacitate obſtrepo & obtundo, apud ſchol. Ariſtoph. πληγὰς λαβὼν βοᾷ ἴσως, καὶ προσκαταλα-

E λούμενος ὑπὸ τοῦ παιδός, Loquacitate vexatus, vel Inſuper à loquaci puero increpitus, Loquacitate obrutus. B.

C. ΠΑΡΑλαλέω, Nugor, Obloquor. v.l. At Gal. Parler, Loqui.

C. ΠΕΡΙλαλέω, Garritu circunſtrepo. Greg. de auibus, καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerunque in malam partem, pro φλυαρεῖν, περιττολογεῖν, Blatero, Inaniter loquor. Ariſtoph. Concion. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πωθανώμεθα, ne garriamus. Galenus, Ἀρχαίους οὐ διδάξαντες, ἀλλὰ περιλαλήσαντες τὰ πλεῖστα κατὰ τὸ περὶ σφυγμῶν σύγγραμμα. Et in paſſ. ex Naz. περιλαλεῖσθαι, Loquacitate vndique obtundi.

C. 2. Ἀπεριλάλητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Quem verbis non facilè compeſcas, Qui garritu circumſtrepente obtundi nequit: ſeu Loquutuleius, Blatero. Ariſtoph. Ran. de Æſchylo, — αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα. Quē locum Gell. lib. 1 cap. 15 citās, dicit his verbis denotari loquacitatem verborúmq; turbam magnitudine inani vaſtam. Sed perperam ibi ſcribitur περιλάλητον, ſicut ET Περιλάλητον στόμα perperam in v.l. ex hoc ipſo loco, Os futile.

C. ΠΡΟΣλαλέω, Alloquor, Colloquor. vt προσδιαλέγομαι. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Et alibi itidem. Sic Sapient. 13, οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν εἰκόνι. Bud. Et Act. 28, ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι.

C. ΣΥΛλαλέω, Colloquor. Marci 9, συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Lucæ 4, συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους. Matth. 17, μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Sic Act. 25, συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Et in paſſ. συλλαλούμενοι καὶ συνακουόμενοι, Greg. 253, De quibus ſimul erat ſermo, B.

C. ΥΠΟλαλέω, Submurmuro, Muſſito. ψιθυρίζω, Heſych.

B Λάλος, ὁ, ὁ vel ἡ, Qui loquitur, Vocalis. Luc. in Vit. auct. ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι, ad Pythagorā qui indicebat ſuis diſcipulis ἀφωνίην καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. Interdū Loquax, vel Loquaculus, Loquutuleius, Blatero, Linguax: de homine ſtulta & immodica blaterante, & cuiuslingua tā prodiga infrænisque eſt vt fluat

ſemper & æſtuet colluuione verborũ teterrima: quẽ- A
admodum Gellius lib.1 c.15 interpretatur. Plut. Symp. 1, de amore, λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν. Idem De ſera numinis vind. σώφρονας τοὺς πολίτας καὶ φιλεργοὺς ἐκ φιλογέλων καὶ λάλων κατασκευάσαντα. Et apud Athen. lib. 10, de podice, Οὗτος γάρ ἐστιν ἄγλωττος λάλος, elinguis blatero. Alicubi autem vel Loquax, vel Garrulus. In Epigr. λάλον γῆρας, vt apud Cic. Loquax ſenectus. In iiſdẽ λάλος ἠχώ, & λάλος σύριγξ. Item apud Plut. Symp. 8, de ære, εὔφωνος καὶ λάλος, vt apud Mart. Garrula ſiſtra. Et apud Luc. de Argo naue, τὴν λάλον αὐτῆς ἔστιν. nam fatidica erat ea ratis, vt Valer. Flacc. teſtatur. Rurſum Plut. B
ἡ φιλία ταῶν ἰσχύφωνος γίγνεται ἐν τῇ παρρησιάζεσθαι, καὶ τὸ κολακικὸν αὐτῆς λάλον ἐστί, τὸ δὲ νουθετικὸν, ἄναυδον. At τὸ λάλον, Loquacitas. Plut.

C. Ἀείλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semper loquens. Exponitur & Semper loquax.

C. Ἄλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui fari ſeu loqui non poteſt, Infans, Mutus. Plut. De defectu orac. δίκην νεὼς ἐπιγεμούσης, ἀλάλου καὶ κακοῦ πνεύματος οὖσα πλήρης, muto & improbo ſpiritu abundans: de quodam afflatu fanatico loquens. Marci 9, πνεῦμα ἄλαλον καὶ κωφόν. Eiuſdem capite 7, τοὺς ἀλάλους λαλεῖν. Alexan. Aphrod. οἱ ἐκ φύσεως κωφοὶ καὶ ἄλαλοι, ſurdi & muti. VNDE Ἀλαλία, Infantia, hoc eſt Quum quis mutus eſt & fari non poteſt. Exponitur etiam πονηρία, ἀπαξία, qua ſignif. ex Soph. affertur. C

C. Ἀμφίλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumquaque loquax, Paſſim loquax. In v.l. ex Ariſtoph. citatur ἀμφιλάλοις χείλεσι pro Inepte loquentibus.

C. Εὔλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Benè loquens, Facundus, Diſertus: vel etiam Loquaculus. Epigr. lib. 2, Ἀρχαίη σοὶ δ' εἰμι, καπηλὶς καὶ μέτρα φιλοῦσα, Εὔλαλε, τρηγύγλως, βῦσομε. D

C. Κατάλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maledic⁹, Obtrectator, Obloquutor, Qui alicui obloquitur & ei detrahit. In Epiſt. ad Rom. c. 1, ψιθυριστὰς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, ſuſurrones, obtrectatores. ET Καταλαλιὰ, ᾶς, ἡ, Obtrectatio, 1 Petr. 2, φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς. Et 1 Cor. 12. A Suida exponitur ἡ εἴς τινας ὑπό τινων βλασφημία, apud Apoſt. AT Καταλαλεῖν Heſychio eſt καταγλωττίζεσθαι, λυπεῖσθαι.

C. Μογιλάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ægrè & difficulter loquitur, Cui impedita lingua eſt, Balbus. Aet. lib. 8 cap. 38, de ancyloglossis, οἳ μόγις διαλέγονται, διὸ καὶ μογιλάλοι ὑπό τινων προσαγορεύονται. Μογιλάλοι (inquit Gorr.) Qui difficulter ex aliquo linguæ morbo loquuntur, vt ii quib⁹ ab vlcere & cicatrice dura ſub lingua relicta incuruatur & impeditur libera vocis prolatio. Dicũtur & ἀγκυλόγλωσσοι: niſi quòd Aetius μογιλάλους videtur intelligere eos tantummodo qui ex aliqua affectione impeditè loquuntur: ἀγκυλογλώσσους verò, tum hos tum illos qui ex vtero & à natura id vitii habent. ET Μογιλαλία, ας, ἡ, Difficultas loquendi, Linguæ hæſitantia. E F

C. Ὀξυλάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acutè loquens. Ex Ariſtoph.

C. Περίλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Loquax, Dicax, Futilis. B.

C. Πλαστολάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ficta & falſa loquens, Falſiloquus. Idem & πλαστολόγος.

C. Πολύλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum loquens, Loquax, Loquutuleius, Loquaculus, Garrulus.

Λάλις, poeticè pro λάλος, εὔγλωττος. v.l. ET Λάλιος, ου, ὁ, Garrulus, Loquaculus, ſeu Loquax. In Epigr. λαλίην ἑταίρην, amicam facundam. v.l.

Λαλίστερος, ου, ὁ, Loquacior: comparat. irreg. à λάλος. Ariſt. G
Ran. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. ET Λαλίστατος, Loquaciſſimus. Eurip. in Cyclope. Euſt. dicit λαλίστερος videri παρελκύσθαι ἐκ τοῦ λάλιστος: at λάλιστος eſſe pro λαλίστατος, vt κλέπτιστος pro κλεπτίστατος.

Λαλόεις, εντος, ὁ, Loquax, idem quod λάλος.

Λαλιά, ᾶς, ἡ, Loquela, Sermo. Apud Suidam, ὥστε ὁ Ἀρκεσίλαος ἐν τῇ λαλιᾷ διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων, καὶ παρρησίας ἱκανῶς. quæ verba habentur apud Diog. Laert. pag. 197, in vita Arceſilai. Accipitur etiam in malam partem. (ſicut & Loquela apud Latinos, vt quum Cic. dicit fallacem loquelam) vnde & pro loquacitate ponitur. Plut. Symp. 1, πολύφωνος ὁ οἶνός ἐστι, ἢ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν: ſecundum illud Horatii, Fœcũdi calices quem nõ fecere diſertum? Idem Symp. 8, initio, τὸ δὲ ληρεῖν οὐδέν ἐστιν ἀλλ' ἢ λόγῳ κε- H

νῷ χρῆσθαι καὶ φλυαρεῖν. λαλιᾶς δὲ ἀπαύστου καὶ φλυαρίας εἰς τὸ ἄκρατον ἐμπεσούσης ... καὶ παροινία τέλος. Idem Symp. ... dicit μέθης σύμπτωμα eſſe πλεονασμοὺς λαλιᾶς. ... Ariſtoph. Neb. λαλιὰν ἀσκῆσαι. Et in Ranis, ἐπιτηδεῦσαι λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας. In v.l. annotatur, genus declamationum quod totum ad voluptatẽ & delectandos auditores comparatum eſt, Græcos λαλιὰν vel λαλιᾶς vocauiſſe.

¶ Λαλάζω, Vociferor. vnde apud Heſych. λάλαζε, βόα: & λαλάξαντες, βοήσαντες: item λαλάξαι, τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν.

Λάλαξ, αγος, Clamor, Vociferatio, Sonitus, Tumultus, vt λαλαγή. vnde in Epigr. λαλάγων ἐφυπνιδίων. ‖ Λάλαγες Heſychio ſunt χλωροὶ βάτραχοι περὶ τὰς λίμνας, ὡς ἔνιοι ἡμερέρους. (Apud Latinos quoque poetas rana garrula & loquax dicitur) Addit tamen, quoſdam dicere λάλαγας eſſe εἶδος ὀρνέου, auis quoddam genus.

Λαλαγή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, vt Præcedens. κραυγή, Heſych.

Λαλαγέω, Clamo, Vociferor. vel Reſono, & quaſi loquentem imitor. vt Heſych. λαλαγεῦσαι exp. λαλοῦσαι. Suidas autem λαλαγεῦσαν exp. ἐμμελῶς φωνοῦσαν, in hoc Epigr. Τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρέτιν ἀχὼ Πρὸς νόμον ἁμετέρας ῥέψε λυροκτυπίας. vbi λαλαγεῦσα ἠχὼ dicitur vt ſuprà quoque λάλος. Oppian. de dentibus quoque λαλαγεῖν dicit, lib. 3 De venat. πίον λαλαγεῦσιν ὀδόντες, frendent aut crepant ſeu crepitant. nam id quoque de dentibus dicitur, vt ſuprà in κόμπος & κομπέω annotatum fuit. ‖ Λαλαγεῦσαι ab Heſych. exponitur etiam ἀθρίαι οὖσαι.

Λαλάγημα, ατος, τὸ, Sonitus, Iubilum. ἀναφώνημα, ἤχημα, vt Suid. in hoc loco exp. Ἰρλώ σοι θαλάμην, ζωάγρια καὶ λαλάγημα Κνήθημαι.

Λαλαγήτης, ου, ὁ, Nugator. ματαιολόγος, Heſych. Quibus addi poteſt ET Λάλαι, qua voce Heſych. vocari ſcribit τὰς παραθαλασσίους καὶ παραποταμίους ψήφους, calculos qui ſunt in littore maris aut ripis fluminum, quæ etiam κρόκαι & κροκάλαι, & λάϊγγες, vt ſuprà dictum fuit. Forſan autem à ſtrepitu ſiue ſonitu quem edunt huiuſmodi lapilli dum à maris fluctibus pulſantur, aut à pedibus ſupergredientium calcantur, ita denominati ſunt. ITEM Λαλάκονις apud eundem Heſychium ψηφώδης κόνις, arena calculoſa, ſabulum calculoſum. quoniam fortaſſis quum calcatur, λαλεῖ ſiue λαλαγεῖ.

ἈΛΑΛΉ, ῆς, ἡ, Alala, vox quædã ἄναρθρος, quæ à militibus ante pugnam editur. ἀλαλαγμὸς, vt exponitur ab Euſtathio. quanquam ἀλαλαγμὸς diſtinguẽdum videtur, vt ſit Vociferatio militum edentium hanc vocem ἀλαλή, vel potius Doricè ἀλαλά. ‖ Apud autorem Etymologici exponitur, Ἄλαλη (ſcribo παροξυτόνως vt ibi habetur) Tumultus, & inarticulata vox. ab ἄλα accuſatiuo nominis ἅλς, id eſt mare: quod perpetuò ſtrepitũ edit. inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationẽ ἀλάλη. vnde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητός. Euſtathius citat hunc locum, in quo ἀλαλὰ vſurpatur, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον. Eſſe autẽ Doricum ait, verſo videlicet η in α. Aptius tamen ἀλαλάζω ab ἀλαλὰ quàm ab ἀλαλὴ formaremus: ſed ἀλαλητὸς non item. Suidas acclamationẽ chori eſſe dicit ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperio & apud Plutarchum, ex quodam poeta, μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ. Sciendum eſt autem noſtrates hodiéque quum aliquos inter ſe committunt, & ad pugnã excitare volunt, clamare, *La la la.* Sed & *Alarme* dicimus conflictum, vel potius primum in conflictu congreſſum. Quæ tamen vox & aliam originem habere videri poſſit. Quum verò λαλάζω & λαλαγὴ cæteráq; à λαλέω deriuari exiſtimentur, ἀλαλὴ autem & ἀλαλάζω vicinam ſignificationem habeant, hæc illis ſubiungenda cenſui.

Ἀλαλητός, οῦ, ὁ, Clamor militum dicentium ἀλαλὴ, iuxta ea quæ modò diximus. Vnde & ἀλαλαγμὸς exponitur ab Euſtath. Sed generaliter dicitur ἀλαλητὸς, Fremitus militum in pugna, Vociferatio militaris. apud Homerum ſæpe. Ιλ. π, — οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς. Ιλ. δ, Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. Heſ. Theogonia, — οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibuſdam placuit (ex quibus fuit Apollonius grammaticus)

matiꝯus) α eſſe πλεοναςικὸν in hoc nomine, id eſt ſuper- A
[illegible]eũ: deducẽtibus videlicet à λαλέω. Aliis autẽ eſſe
ἀ [illegible] πολὺ, vt ſit ἀλαλητὸς quaſi πολυλαλητός. Aliis pro
ὁμοῦ, v[illegible] quaſi ὁμολαλητός: vtriſque itidem à λαλέω de-
riuantibus hoc nomẽ. Sed ego ab ἀλαλὴ potius deduco.
AT Ἀλάλητα, Ligna fluuialia, v.l. Heſychio ξύλα ποτα-
μοῦ, κλυστὰ, γομφ[illegible].

Ἀλαλάζω, F. ξω, Clamo alala, Fremitũ edo inter pugnan-
dum, Clamorẽ lætũ tollo in cõmittendo prælio. Xen.
Hell.4, ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Eſt aũt
propriè Clamorẽ tollo cũ animi alacritate, (ideo verti B
Clamorẽ lætum tollo, quũ alii ſimpliciter reddãt Cla-
morem tollo) & exultabundè, atque in ſignũ victoriæ:
vnde ἀλαλάζει Heſychius exponit ἐπινικίως ἠχεῖ. Plut.
in Publicola, τοῖς μὲν ἀλαλάξαι πάρεστι μέγα καὶ θαρραλέον. A-
pud Iul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον. Apud Arrianum
autem lib.6 legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ἐνυαλίῳ: vbi & no-
tanda eſt vox paſſiua. ‖Dicuntur autem ἀλαλάζειν
non ſolùm milites, ſed generaliter quicunque exultan
tes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξατε Suidas expli-
cat κροτήσατε, id eſt Plaudite. C

Ἀλαλάζω, Clamorẽ lætum tollo (vt modò dixi) pro-
pria ſignificatione ſonat: accipit verò interdum con-
trariam, pro Clamorem triſtem tollo. Vnde & Vlulo
exponitur, vt Marci cap.5. item Hierem. cap.4. Et vt
hominibus fiducia præditis & ſpe erectis ἀλαλάζειν tri-
buitur, ita & perterritis. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον.

Ἀλαλάζω, Tinnio. Paulus 1 ad Cor. cap.13, γέγονα χαλ-
κὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam ſignif. quidam ex
Græcis grammaticis propriam eſſe putauerunt, vide-
licet pro Tinnire, ſono ſonum excipiente, vt fit in æ- D
neis lebetibus. Fortaſſe autẽ ideo hoc dixerunt, quòd
in ἀλαλάζω vox vna λα ſtatim ab altera λα excipitur.
Sed hæc ſignificatio ſi eſſet propria, falſa eſſent omnia
quæ de huius vocis deriuatione, ex autoritate aliorum
magis recepta tradidi.

Ἀλαλαγμὸς, οῦ, ὁ, VEL Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, Clamor lætus
militũ. Veget. & quidam recentiores barritum vocant,
alii iubilationem, Cæſar vlulatum l.5 De bello Gall. Tũ
verò ſuo more victoriã cõclamãt atq; vlulatũ tollũt. ‖Itẽ
Victorialis hymnus, vt tradunt Suidas & Heſychius. E
Conuenit alioqui expoſitio huius vocis quam affert
Suidas cum loco Plutarchi quem attuli in Ἀλαλάζω.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, Lætus clamor. Apud Sophoclem autem in
Trach. pag. 338, ἀλαλαγαῖς ſchol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν
εὐχαῖς. Vbi quædam exemplaria habent ἀλαλαῖς, AB
Ἀλαλή: ſed ſchol. priorem lectionem agnoſcit.

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, Capio, Accipio. (Tempora autem
ſua, excepto præt. imperfecto, ſu-
mit ab inuſitato Λήβω, & fut. à Λήβομαι. dicitur enim
λήψομαι. Sed in præt. vſurpatur εἴληφα Atticum, non λέ- F
ληφα: itidémque in paſſ. εἴλημμαι. Frequens eſt & aor. 2
ἔλαβον, regulariter ille quidem formatus à Λήβω) Xen.
lib.3, p.45 in principio, παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι
[χρήματα] εἰ διδοίη. Apud eundem λαβεῖν & δέξασθαι inue-
niuntur copulata, τοὺς μέντοι λαβόντας τε δεξαμένους τὰ δῶ-
ρα, Pæd.1, pag.12. qui tamen locus omnino mihi ſuſpe-
ctus eſt. (Poſſet alioqui conuincere friuolam eſſe di-
ſtinctionem quã inter λαμβάνειν & δέχεσθαι ſtatuit Am
monius: ſed alii multi qui hic citantur, id poſſunt con-
uincere) Ariſtot. Ethic.1, εἰ αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, διδό- G
ναι δὲ μὴ, ſi ipſe accipere quidẽ vult, at dare nequaquã.
Thuc. lib.2, λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι. (Iſocrates autem
verbo λαμβάνειν oppoſuit nõ διδόναι, ſed ἀποτίνειν, hoc in
loco orat. aduerſus ſophiſtas, πολὺ ἂν δικαιότερον ἀποτίνοιεν
ἢ λαμβάνοιεν ἀργύριον, Multo iuſtius pecuniã pẽdãt quàm
accipiãt) Sic μισθὸν λαμβάνειν cum apud alios tum apud
Luc. Ipſique μισθοφόροι dicuntur itidẽ λαμβάνειν ἀργύριον.
Quò pertinet apud Thuc. δραχμὴν γὰρ ἡμέρας ἕκαστος ἐλάμ-
βανε. Dicitur & σπονδὰς λαμβάνειν καὶ δεξιὰν, X. Hell.4, vt
Lat. Accipere fœdus & fidem. Et apud eundẽ, πιστὰ δοὺς H
καὶ λαβὼν, Data acceptáque fide. Item ὠφέλειαν λαμ-
βάνειν, vt Lat. Vtilitatẽ capere. & plural. quoque ὠφελείας
λαμβάνειν ex Plat. Et apud Iſocr. ἐπίδοσιν λαμβάνειν,
Incremẽtũ capere. At ὕψος λαμβάνειν ex Thuc. paulo du
rius fuerit ad verbum, Altitudinem capere, pro Altum

A fieri. ‖At verò λαμβάνειν τὴν θυγατέρα apud eundem
Xen. Hell.4, nõ ſimpliciter Accipere filiam, ſed potius
Accipere in vxorem, vel Accipere in matrimoniũ. In-
uenitur autem & λαμβάνειν γυναῖκα, quod breuius reddi
poſſit verbo Ducere, videlicet Ducere vxorem.
‖Alicubi verò aptius redditur Percipere, quàm Acci-
pere. vt Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν
οἰκιῶν, nihil percipimus. Sic autem & illud paulo antè
allatum ὠφέλειαν λαμβάνειν, verti etiam poſſit commo-
dè Vtilitatem percipere. ‖Λαμβάνειν alicubi etiam
B potius verbo Sumere. vt quod ex Dem. affertur λαμβά-
νειν δίκην, Sumere pœnas. At verò λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας
apud Plat. vel Sumere in manus, vel Accipere in ma-
nus: licet illud frequentius hoc eſſe videatur. ‖Λαμ-
βάνειν ἔργον, Suſcipere aliquod opus, ex Xenoph. ‖Οὐκ
ἂν λάβοιμι apud Ariſtoph. Non acceperim, ſed Lat. Non
meream. At Gallica Græcis ad verbum reſpondẽt, *Ie
n'en prendrois pas grand' choſe, Ie n'en prendrois pas dix eſcus*,
vel *Ie n'en uoudrois pas tenir*. Ariſtoph. Veſpis, — ἐγὼ γὰρ οὐδ'
ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Qua
C ſignificatione dicitur itidem οὐκ ἂν δεξαίμην, vt apparet
ex iis quæ ſcripſi in Δέχομαι, Tomi primi columna 954.

Λαμβάνειν ἐν νῷ, ad verbum Accipere in mente, pro
Animaduertere, Recordari, vt apud Polyb. vertit Bud.
p.555. Tale eſt aũt apud Xen. λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις. Plau
tus certè verbo Accipere ita eſt vſus cũ ablatiuo Corde.
Sũt verò & qui interpr. Cõplecti mẽte. Huc pertinet
λαμβάνειν πρὸ ὀφθαλμῶν, ex eodem Polybio, ad verbum
Accipere ante oculos, pro Ante oculos ſibi ponere, o-
culos mentis, inquã: vnde redditur & vno verbo Con-
D ſiderare. (At ὄψει λαβόντες affertur pro Oculis conſpi-
cati) Λαμβάνειν alio etiam modo ad animũ refertur: vt
quum dicitur λαμβάνει με δέος, vel ἔλαβέ με δέος, Cepit
me metus, Inceſſit me metus, id eſt animũ meum. Vti-
tur autem Plato illo λαμβάνει με δέος. Idẽ dixit in Epiſt.
ἄλλαι σε ἀπορίαι λήψονται, aliæ dubitationes ſeu difficulta-
tes animum tuum inceſſent, vel Animo tuo ſuborien-
tur. Homerus autem Il. α, Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβε,
Atridẽ ira cepit, vel ſubiit. Et Xen. Pæd.5, pag.84, ἄχος
αὐτὸν ἔλαβεν, Mœſtitia illum cepit, Vel Inceſſit eum, ſeu
E animum eius (vt apud Liuium, inceſſit mœſtitia ani-
mos.) At Herodot. ἔλαβέ με πόθος inceſſit me cupido, vel
animũ meum. (vt dixit idem Liuius, Cupido inceſſit
animos iuuenũ ſciſcitandi) Denique vt Latinè Nos o-
bliuio capit, ſic Græcè λήθη λαμβάνει. Cæterùm vt di-
citur δέος ἔλαβέ με, ita viciſſim θάρσος ἔλαβέ με, Fiducia
me cepit, aut Animum ſubiit. Sed cõuertũtur etiã ver-
ba interdũ in hoc loquẽdi genere, legitúrque & ἔλαβον
θάρσος, vt in Θάρσος docui. Quo modo dicitur & ἔλαβον
ἐλπίδα, ſeu λαμβάνω ἐλπίδα, aut ἐλπίδας, à Xen. & Iſocr.
F Itidem verò apud Lat. conuertuntur quædam loquẽdi
genera quibus adhibetur verbum Capio; vt Cepit me
metus, Cepi metum, aut Accepi metũ, vt loquitur Te-
rẽtius: Itẽ, Cepi dolorẽ ex ea re, & Cepit me dolor. vel
Inuaſit me dolor. Affertur autem & γέλως ἔλαβε ex De-
moſth. pro Riſus inuaſit. ‖Cæterùm hoc verbo Inua
dere redditur λαμβάνειν & cum aliis accuſ. qui à proxi-
mè præcedẽtibus omnino alioqui ſunt diuerſi. vt quũ
dicitur λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, à Xen. & λαμβάνειν πόλεις à De-
moſth. Quibus tamen in locis poſſimus & verbo Ca-
G pere vti. Xen. Hellen.3, τὰς δὲ καὶ ἀσθενεῖς οὔσας καὶ κατὰ κρά-
τος ὁ Θίμβρων ἐλάμβανε, quaſdam minꝰ validas cepit vi.
Et illud λαμβάνειν ἀρχὴν exponi etiam poteſt Aſſequi
imperiũ: vt apud Iſocr. ad Phil. ὅτι τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης
ἐλάμβανον. ‖Λαμβάνειν iungitur & aliis accuſ. cũ quo-
rum nõnullis locum habet itidem verbum Capio, Aut
Accipio. cum nonnullis autem alio vtẽdum eſt verbo,
καιρὸν λαβεῖν occaſionẽ capere, Polyb. lib.1. Ex quo Cam.
affert etiam ἔννοιαν λαβεῖν pro Cõiecturã capere: ἔννοιαν
λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων, coniecturam capere totius de
H parte. Et ex eodem, ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν, Gratiæ &
beneficii loco accipere. At λαμβάνειν idem interp. Face
re, cum accuſ. πεῖραν & διάπειραν. vertit enim Periculum
facere. Poſſit autem fortaſſe reddi & Documentum ca
pere. Alicubi autem λαμβάνειν cum ſuo accuſ. reddi-
tur vnico verbo Latino, vt αἵρεσιν λαμβάνειν, pro Eligere.

Cuius tamen generis loquendi non rectè exemplũ affertur ex iſto Sophoclis loco in Aiace, p. 17, Πόπερα δ' αὖ, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις. quum hic accuſatiuus αἵρεσιν non cum λάβοις, ſed cum νέμοι iungatur. A

Λαμβάνειν pro Accipere, id eſt Pati. Bud. ex Xen. in Œcon. ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ ἵππου] κακὸν λαμβάνῃ, malum patiatur. Ad verbum, Malum accipiat. vt Galli Gardez de prendre mal. ſicut & Noxã capere, apud Colum. Ideo autem ſubiungo hunc vſum verbi λαμβάνω proximè præcedẽtibus, quòd vt ibi animus, ita hic corpus dicatur λαμβάνειν. Vt autem λαμβάνειν eſt hîc Pati, i- B
eſt Suſtinere, in αἰτίαν λαμβάνειν: quod pro αἰτίαν ὑπέχειν ex Th. affertur, ac redditur etiã Incurrere in crimẽ. Cæterùm Latini quoque cum certis quibuſdam accuſ. vtuntur verbo Accipere pro Pati, vt quum dicunt Damnum accipere vel Plagas accipere: quod itidẽ, à Græcis, ac nominatim à Demoſth. dicitur πληγὰς λαμβάνειν. ſicut & viciſſim διδόναι, in orat. κατὰ Κόνωνος, Plagas accipere & inferre. Tale eſt autẽ & λαμβάνειν ὑπώπια apud Ariſtoph. Sed & πράγματα λαμβάνειν huc pertinet, quo vtitur Xen. Laced. pol. pro Moleſtia affici. C

Λαμβάνειν videtur aliquando reddi poſſe & verbo Cõcipere: vt illud ἐν νῷ λαμβάνειν, de quo ſuprà dictũ fuit, poteſt fortaſſe reddi alicubi Mente concipere, ſeu Animo concipere. ‖Et mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνει, itidem Concipit, συλλαμβάνει.

Λαμβάνειν, Cõſequi, Aſſequi, Adipiſci, Cõparare, vt εὔνοιαν λαμβάνειν ex Thuc. Et δόξαν λαμβάνειν ex Aphth. Gloriã cõſequi. Item δύναμιν λαμβάνειν, Plato in Epiſt. ταύτην δ' αὖ τὴν δύναμιν Ἑρμείας μοι φαίνεται φύσει τε ϗ τέχνῃ δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι. Item συγγνώμην λαμβάνειν apud D
Demoſth. Veniam conſequi, Venia donari. Et ἄδειαν λαβόντες, Impunitatem adepti, in or. Pro corona. ‖Habet verò & aliam verbi Comparare ſignificationem, videlicet pro Emere: vt quidẽ exponitur apud Ariſtoph. λαμβάνειν τὸ ὀβολοῦ, & λαμβάνειν δραχμῆς.

Λαμβάνειν, Prehendere, Apprehendere, Corripere, Hom. Il. β, v. 261, Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω. Item Il. π, 763, Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. Et alibi, κόρυθος λάβεν. item, ποδῶν λάβε & λάβε γούνων. Interdum autem & cũ accuſ. aut expreſſo, aut ſubaudito. E
(Sic paſſ. λαμβάνεσθαι in proſa.) ‖Λαμβάνω, Deprehẽdo. Demoſth. τόν τε νόμον ὃς οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν &c. Xen. λαμβάνειν τοιαῦτα ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. (Apud quẽ tamẽ λαμβάνειν ἀτάκτους τοὺς πολεμίους, redditur potiꝰ Adoriri, in v. l.) Non ſolùm autẽ pro Deprehẽdo, ſed & pro Teneo, ſeu Cõuinco & Damno. cuius ſignif. exẽpla B. affert p. 10, itẽ 555, ex Dem. Quæ poſterior ſignificatio videtur & huic Herodiani cõuenire loco, lib. 3, ἤδη γοῦν τινας ϗ λαβὼν ἐπὶ τοιαύταις ὑπηρεσίαις ὁ Σεβῆρος ἐκόλασε. At Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος ϗ μοῖρα κραταιὴ apud Hom. Cam. F
vertit Abſtulit. vbi tamen Polit. vtitur verbo Deprehendere. In quibuſdam autẽ locis vel Comprehẽdo, vel etiam Capio reddi poteſt: vt in prouerbio εἴληφεν ἡ παγὶς τὸν μῦν.

Λαμβάνειν apud dialecticos Sumere quaſi ſuo iure. id eſt tanquam firmũ, vel per ſe probatum. quod vulgo Supponere & ponere. ita Bud. quem vide & Comm. p. 144, & 197.

Λαμβάνειν cũ quibuſdã accuſ. redditur & paſſiuo verbo, vt λαμβάνειν αἰδῶ τινα Soph. Aiace, ad verbũ accipe- G
re pudorẽ aliquẽ, pro Pudore aliquo affici, Pudore aliquo tangi. Sic πράγματα λαμβάνειν pro Moleſtia affici, vt dictũ eſt in Λαμβάνειν pro Accipere, id eſt Pati. Sed & illud αἰτίαν λαμβάνειν quod ibidem habetur, reddi etiã poteſt Accuſari, Inſimulari. Itidem χώραν λαμβάνειν redditur paſſiuo verbo Conſtitui à Cam. in hoc Xen. loco, Pæd. 4, ἃ δ' ἂν ἀσύντακτα ᾖ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχοντα ἕως ἂν χώραν λάβῃ.

Λαμβάνειν apud Thuc. obſeruaui & in ſignif. verbi Accipere qua dicitur Quo animo accipias. item In bo- H
nam partem accipias, vel in malam, aut Quam in partem accipias. (vbi & verbo Interpretari locus eſt) Fortaſſe autẽ huc pertinet & illud Polybii antea citatum ἐν χάριτι ϗ δωρεᾷ λαμβάνειν. ‖Quinetiã ita vtitur Thuc. alicubi verbo λαβεῖν vt Latini ſuo Accipere quum dicunt Accipere pro Auribus accipere. A

P. Λαμβάνομαι, Capior. Quod λαμβάνομαι tempora ſua excepto præt. imperf. mutuatur à Λήβομαι, ſicut videlicet actiuũ Λαμβάνω à Λήβω. Sed rarũ eſt præſens itidémque præt. imperf. in ſignif. paſſ. quum contra ἐλήφθην pro Captus ſum, & ab eo deriuata, frequenti ſint in vſu. Itidémq; præt. εἴλημμαι, & particip. εἰλημμένος. Ariſtot. Polit. 5, λόγον τε ἀποδιδόντα τῶν λαμβανομένων ϗ δαπανωμένων. Et τὸ λαμβανόμενον apud dialecticos pro τὸ λῆμμα, ſeu πρότασις, propoſitio. Bud. 144 & 197. Et τὰ λαμβανόμενα ἄμεσα ex Alex. Aphr. Itidémq; participia ληφθεὶς & B
εἰλημμένος, captus. τὰ δεινότατ' ἐργαζόμενον ληφθῆναι, Demoſth. Sic αὐτόφωρος ληφθεὶς, Deprehẽſus, Manifeſtus, B. Ariſtoph. Pluto, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένῳ. vbi tamen eſt potius Deprehenſi. Apud Dinarchũ autem εἴληψαι, Conuictus es, καὶ οὐ δώσων δίκην ὑπὲρ ὧν εἴληψαι πεποιηκώς. ‖Et λαμβάνεσθαι νόσῳ, Morbo corripi. Vnde eſt περικεφαλαίᾳ λαμβάνεσθαι, Corripi eo dolore capitis qui περικεφαλαία vocatur.

Λαμβάνομαι frequẽtius eſt in ſignif. actiua, ponitúrq; C
interdũ (ſicut & de λαμβάνω dictũ eſt) pro Prehẽdo, Apprehendo. vt apud Luc. λαμβάνεταί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς. in quo tamen loquẽdi genere potius omittitur præpoſitio ἐκ, ponitúrq; ſolus genitiuus. Eſt autẽ multo crebrior aoriſtus poſterior, & eius particip. λαβόμενος. vt ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Plat. de rep. Quum veſtẽ prehendiſſet. Idẽ in Charmide, καί μου λαβόμενος τῆς χειρός. ‖Bud. autem nõ ſolùm pro Prehẽdo & Corripio, ſed & pro Náciſcor poni docet: vt apud Syneſ. ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, Si otiũ nactus fuero. ‖Idem apud Andocidem λαμβάνομαι τοῦ ἱεροῦ vertit, Arã tenui, Aræ adhæſi. Et pro Re- D
prehendo, Increpo. vt addit idem Bud. qui tamen paulo pòſt apud Plat. λάβοιτ' ἄν σου exponit Te conuincere poſſet atque corripere. At pro Reprehẽdere manifeſtè ponitur in hoc loco Greg. ſcribẽtis Eudoxio, λαμβάνονταί σου τινὲς (αἰσθάνομαι γὰρ) ὡς φιλοκαλοῦντος.

Λῆμμα, ατος, τὸ, Res ea quæ accipitur. Antigonus apud Pl. in Apophth. Θρασύλλου τοῦ κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτὸν, Ἀλλ' οὐ βασιλικὸν (εἶπε) τὸ δόμα. τοῦ δὲ εἰπόντος, Οὐκοῦν τάλαντον δός μοι, Ἀλλ' οὐ κυνικὸν (ἔφη) τὸ λῆμμα. vbi nota ſibi opponi δόμα & λῆμμα. Item δωροδόκημα, Quod dono & E
muneri datum accipitur, Munus quo aliquis corrũpitur. vnde Dem. Æſchini probroſè obiicit ꝙ ſit ἐπὶ τὸ λῆμμα ῥέπων. Generalius pro captura accipitur, id eſt pro lucro & emolumẽto quod alicũde capitur, ſeu pro reditu & obuentione, vt πόρος, πρόσοδος. Ariſtot. Polit. 6, τὰ λήμματα γὰρ ζητοῦσιν οὐχ ἧττον ἢ τὴν τιμήν. Dem. contra Mid. τοῦτον εἱλόμην τὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ μηδὲν ἐστι λῆμμα λαβεῖν ἐμοί. Idẽ ad Philippi epiſt. τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Iſocr. Areop. εἴ τι λῆμμα παραλελοίπασιν οἱ πρότερον ἄρχοντες, ſiquid emolumẽti & capturæ. Similiter apud Plut. F
in Pericle, θεωρικοῖς ϗ δικαστικοῖς λήμμασιν, ἄλλαις τε μισθοφοραῖς ϗ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος, exponitur Capturis ex ærario. ‖Λῆμμα, vt τὸ λαμβανόμενον, Sũptio, Cic. interp. προσλαμβανόμενα autem Aſſumpta, & προσλήψεις Aſſũptiones, ex quibus oriũtur τὰ ἐπιφερόμενα, ſeu ἐπιφορὰ, illatio & συμπέρασμα. quæ λήμματα Ariſt. appellat etiã προτάσεις. Alex. Aphrod. ἐκ τῶν οἰκείων μὲν τῇ ἐπιστήμῃ λημμάτων, οὐκ ἀληθῶν δὲ, τὸν συλλογισμὸν ποιεῖται. Laert. in Zenone, λόγος δέ ἐστι τὸ σύστημα ἐκ λήμματος ἢ λημμάτων ϗ προσλήψεως ϗ ἐπιφορᾶς. Maior autẽ propoſitio apud dialecti- G
cos λῆμμα plerũque κατ' ἐξοχὴν appellatur. Vnde λημμάτιον, δίλημμα & μονολήμματος. ‖Λῆμμα dicitur etiã velut titulus & argumentum, eius nempe quod tractãdũ ſumitur atque proponitur, vt tradunt v. l. citãtia, ex Martiali, lib. 14, Lemmata ſi quæris cur ſint aſcripta, docebo: Vt, ſi malueris, lẽmata ſola leges. Et alio loco, Viuida quũ poſcas epigrammata, mortua ponis Lẽmata.

C. Δίλημμα, ατος, τὸ, Dilemma, Argumentum ab vtraque parte concludens aduerſariũ, inquit Seruius. Cõcludi- H
tur enim vtrocũque modo reſpõdeat, ſiue affirmatiuè ſiue negatiuè. Cõplexio Cic. id eſt, in qua vtrũ conceſſeris, reprehẽditur. ad hunc modũ, Si improbus eſt, cur vteris? ſin probus, cur accuſas? Dicitur autem δίλημμα quoniã duabus propoſitionibꝰ ſeu λήμμασι cõiunctione Aut copulatis in medium proferri ſolet. hoc modo,

Aut bonus eſt aut malus. Vide & B.p.197. Suidæ autē δι- A
λήμμα eſt τὸ διχῶς λαμβανόμενον φρόνημα. ET Διλήμματος, ex dilēmate vel duobus lēmatis cōſtans. Hermogeni διλήμματον idē eſt quod δίλημμα, Suidæ τὸ διχῶς νοούμενον. Μονολήμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnico tantùm lemmate conſtās. vt μονολήμματος συλλογισμὸς, ſyllogiſmus vnius propoſitionis, vt enthymema. in quo, vno poſito lemmate infertur concluſio. Alex. lib. 1 Top. οὓς γὰρ οἱ περὶ Ἀντίπατρον μονολημμάτους συλλογισμοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰσὶ συλλογισμοὶ, ἀλλ' ἐνδεῶς ἐρωτῶνται: quorum ſyllogiſmorum hoc affert exēplum, ἀναπνεῖς. ζῇς ἄρα. Vide & B.p. 197. B

Λημμάτιον, ου, τὸ, Propoſitiuncula, Sumptiuncula: ſi dimin. hæc formari poſſint à Sūptio & Propoſitio, vt λημμάτιον à λῆμμα. Magent. in lib. Ariſtot. qui περὶ ἑρμηνείας inſcribitur, προσλάβωμεν πόσα γε τινὰ λημμάτια ἔξωθεν. Vide & B.p.197.

Λῆψις, εως, ἡ, Acceptio: cui ἀντίκειται δόσις, ſicut apud Cic. Donatio & Acceptio: item εἰσφορὰ & λῆψις, Illatio & ſumptio, vt λαμβανόμενα & εἰσφερόμενα, λήμματα & εἰσφοραί. ‖Item Prehenſio vel Captio. ſi ea ſignif. captionem dicere poſſumus qua Capere ſeu prehendere fugitiuum, C
Capere vrbem. Luc. De hiſt. ſcrib. τὴν Δημοσθένους λῆψιν καὶ τὴν Νικίου πολιορκίαν. Item de re inanimata quæ fugere nos videtur, apud Plut. De ſolert. anim. τῶν μὲν ὠφελίμων λήψεις καὶ διώξεις, διακρούσεις δὲ καὶ φυγὰς τῶν ὀλεθρίων καὶ λυπηρῶν. Vbi nota ei opponi διακρούσεις. De vrbibus autē quæ capiuntur, aut hoſtibus, frequēs apud Thuc. eſt. lib. 4 p. 157, τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως. lib. 5 p. 196, δι' οὗ τῶν κρατούντων ἀπορώτερος ἡ λῆψις ἢ τῶν λαθεῖν βουλομένων ἡ σωτηρία. Et lib. 7 p. 240, ἡ τοῦ Πλημμυρίου λῆψις.

Ληπτὴς, οῦ, ὁ, Qui capit vel prehendit. D

Ληπτικὸς, οῦ, ὁ, Ad capiendum ſeu accipiēdum procliuis. Ariſtot. Eth. 4, cap. 1, πλουτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα μήτε φυλακτικόν.

Ληπτὸς, οῦ, ὁ, Captus, vel Perceptus. aut Qui capi percipíue poteſt. In Epigr. τὰ ληπτὰ καὶ τὰ νοητά.

Ἄληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui captus nō eſt, aut capi nequit, οὐχ ἁλωτός. Thuc. lib. 1, εἰ γὰρ ἦμεν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; qui minus capi & expugnari poſſent? Eodem lib. μὴ εἰς ἀπόνοιαν καταστήσαντες αὐτοὺς, δυσληπτοτέρους ἔχειν, captu difficiliores & minus expugnabiles. Schol. exp. ἀχειρώτους. ‖Itē Irreprehenſibilis, Qui in nullo maleficio deprehendi poteſt: ſeu ἀκατηγόρητος, vt ſchol. in hoc Thuc. loco exp. lib. E
1, p. 14, εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥς φασιν, ἀγαθοὶ, τόσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τόσῳ, &c. ‖Item Incōprehēſibilis, Qui percipi non poteſt, ἀκατάληπτος. Plut. Ad Colot. λόγῳ διεθεώρητος, αἰσθήσει δὲ ἄληπτός ἐστι. VNDE Ἀλήπτως, Ita vt capi, ſeu comprehēdi & percipi nequeat, More eorum quæ capi aut percipi non poſſunt. Heſychio eſt ἀκαταγνώστως, quod videtur ſignificare, Sine condemnatione.

C. Δυσληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Captu difficilis, Quem capere difficile F
eſt. Luc. Anacharſ. δυσληπτον ὑπὸ λειότητος. ‖Item Qui comprehendi & percipi difficulter poteſt. Plut. De def. orac. ἡ δ' ἀπὸ τῶν στοιχείων ἔφοδος ἣν αὐτὸς ὑπηνίξατο, παντῃ δυσληπτός ἐστι, Omnino intellectu difficilis eſt, Intellectu vix percipi poteſt.

C. Εὔληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè capi poteſt, Captu facilis. Oppoſitum præcedenti. Xen. Pæd. 1, ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. Item, Qui facilè capi poteſt, eo ſignif. quo vrbs capi dicitur quæ expugnata eſt, id eſt εὐάλωτος. Thuc. lib. 6 p. 225, καὶ περὶ νησιώτας ὄντας καὶ εὐλήπτους. G
VNDE Εὐλήπτως, Ita vt facilè capi queat. Xen. ἐνδιδόναι τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα. vt εὔληπτον ἔκπωμα paulo antè, quod manibus capi & teneri facilè poteſt.

Λαβὴ vide poſt verba à Λαμβάνω compoſita. AT Παντολάβος (cuius deriuatio eſt eiuſdem formæ) eſt Qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit. vt Gall. dicitur, *Qui prend à toutes mains*. Pantolabus Horatio nomen eſt ſcurræ.

C. ἈΝΑλαμβάνω, Reſumo, Rurſū capio, ad verbū: pro Recupero, Recipio, Reparo. Plut. in Pompeio, οὐ γὰρ ἀνέλπιστον ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκεῖνα. Xenophon Ἑλλ. 3, τὴν ἀρχὴν ἣν πρότερον ἐκέκτηντο ἀναλαβεῖν. Plato addidit, πάλιν, e- H
piſt. 8, βουλομένων ἀναλαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχήν. Sic Dem. Phil. 1, καταρραθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε. Sic & Iſocrates De pace, καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν ἣν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Capitur & pro Reparo alii iacturam ſuā, Rē A
quam amiſit ei reparo, & eū recuperare facio. Plut. in Lycurgo, Σόλωνα προεμένοις ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Affinis his ſignificatio eſt qua ponitur pro ἀνακτᾶσθαι, hoc eſt Rependere iacturam & damnū ſarcire. (nā quū damnū ſarcitur, velut reſumitur & recipitur quod erat amiſſum) quā ſignif. ei dat Bud. ex hoc Ariſtotelis loco, τῇ δυνάμει γὰρ καὶ τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σώματος. Fortaſſe nō male & in hoc loco idem ſignificare dicemus, ἀναλήψεσθε τὸ παρὸν πλημμέλημα τῇ εἰς τὸ μέλλον ἀρετῇ. Eſt & locus Demoſthenis in quo B
exiſtimo pro Sarcire accipi poſſe, vbi tamen Budæus pro Emendare intelligit, vt dicetur aliquanto póſt. ‖Eſt item ἀναλαμβάνω Reſumo. id eſt Repeto, Itero, Reuoco: quia quod repetitur, veluti reſumitur. (vnde & in vernaculo ſermone in certis quibuſdā loquēdi formulis Reſumere pro Repetere vſurpamus) vt ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Platonē De leg. Repetere memoria, quaſi Reſumere in memoriam. Iſocr. autem dixit ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν διάνοιαν. Ariſtot. in Probl. Sect. 18, δ ἔστιν ὃ ἔδωκεν, πάλιν ἀναλαβεῖν. Interdum abſolutè ponitur C
pro Repeto, id eſt Iterum dico. vt apud Platonem in Apologia Socratis, ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία. Idem in Philebo, μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅ, τι ποτέ ἐστι, πρότερον ἀναληπτέον. Idem, καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς. Plutarchus in Alcibiade, καὶ μεταξὺ λέγοντα ἀποσιωπᾷ καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος.

Ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, vel τὴν δύναμιν, Reſumere vires, Reſumere robur, apud Latinos ſæpe. vt & Reficere ſuas vires. Vel, ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, vt D
apud Galenum legitur, Reſumere priſtinas vires, Recuperare ſiue reparare priſtinum robur. Apud eundem legitur & ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν. vnde exiſtimo ἀναλαβόντας dici ægrotos qui conualuerunt, quaſi ἀναλαβόντας τὴν δύναμιν, vel τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, aut τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν: aut etiam, ἀναλαβόντας τὴν ὑγίειαν. Ita tamen ſubaudiuntur hæc aut aliqua huiuſmodi poſt hoc verbum, vt illis omiſſis ex actiuo neutrum fiat, & aut abſolutè ponatur, aut neutrorum verborum conſtructionē accipiat. Sed de ἀναλαμβάνω neutraliter poſito poſtea dicam: nūc de actiuo. Dicitur ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, Reſumere vires ſuas: & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα ab Appiano, pro Reficere corpus. id eſt vires corporis. Inuenitur etiam ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, quaſi Reſumere ſe: id eſt ἀναλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, Reſumere vires ſuas. Latinè Recolligere ſe, vel Recolligere ſeſe à morbo. nā interdū hæc duo poſteriora vocabula ponūtur, interdum omittūtur. ſicut & Græcè nonnunquā dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ſine adiunctione vlla, interdum ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, vt apud Thucydidem. F
Item ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου vel ἐκ τῆς νόσου, ſine accuſatiuo ἑαυτόν. Galenus, ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς. Demoſthenes, ὡς γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας ὁ Φεράστωρ, καὶ ἀνέλαβεν ἑαυτόν. Vſurpant verò ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν etiam metaphoricè, vt Latini Colligere ſe. Iſocr. in Archidamo, εἰ μὲν γὰρ μηδένες πώποτε τῶν δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, μηδ' ἐπεκράτησαν τῶν ἐχθρῶν. id eſt, Vires recollegerunt, In gradum ſe repoſuerunt, In integrum ſe reſtituerunt, vel in priſtinū ſtatū. Idē in G
Panath. τὴν μὲν ἡμετέραν πόλιν ἐλάττοσιν ἔτεσιν ἀναλαβοῦσαν αὑτὴν ἢ καταπολεμηθῆναι. Idem alio loco pro eodem dicit ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς & καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. (Quo pertinet ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν, quod dixi à Galeno interdum vſurpari) Demoſth. ἐπειδὰν ἀναλάβω ἐμαυτὸν, pro Quum me ab hac inopia recepero & collegero. Idem Iſocrates ad Philippum, ταῦτα ἀκούσας ὡς μὲν τὸ πρῶτον ἐξεπλάγην, καὶ πάλιν ὡς ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, ἀντεῖπον πρὸς ἕκαστον τῶν ῥηθέντων, παραλείψω. Vbi ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν (quod Budæus prætermiſit) non eſt Recolligere ſe, id eſt vires ſuas, vel Se in integrum reſtituere ſiue In H
gradum reponere: ſed id planè quod Cicero dicit Colligere ſe, hoc in loco, De diuin. lib. 1, Eum primò perterritum ſomno ſurrexiſſe: dein quum ſe collegiſſet, idque viſum pro nihilo habendum eſſe dixiſſet, recubuiſſe. Nec alium locū potuiſſem magis Iſocratico illi

A reſpondentē inuenire. nam ἐκπλήττεσθαι, quo vtitur Iſocrates, ſcimus eſſe Perterreri, quod ponitur à Cicerone. Plutar. in Camillo, οὔπω καθεστηκότας, οὐδ' ἀνειληφότας αὑτούς. Ponitur verò & abſolutè ἀναλαμβάνειν (vt initio huius tmematis docui) & quidem apud medicos præſertim. Galenus, καὶ τῶν οἴκοι ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαιτᾶται φροντιστέον. Id eſt, Qui recreatur & refocillatur, Qui ſe recolligit à morbo. ‖Dicitur verò & ipſe medicus ἀναλαμβάνειν, id eſt, Recreare & refocillare eum qui morbo eſt conflictatus, vel Sanare. Sic apud Dioſcoridem, ἀναλαβέσθαι τοὺς ἀσθενεῖς. Demoſthenes, ἄριστός B ἐστιν ἰατρὸς ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Sic & imperator ſuum exercitum dicitur ἀναλαμβάνειν apud Polybium. id eſt Recreare exercitum, vt Budæus vertit: ſed malim Reficere exercitum, cum Cæſare multis in locis. Apud eundem Polybium, προσανειληφυίας ἤδη δυνάμεως, Quū iam ſe refeciſſent copiæ. Dicitur autem ἀναλαμβάνειν tam ipſe medicus quàm is cui medicina adhibetur, eodem ferè modo quo ἀναλαμβάνειν in alia ſignificatione dicitur tā is qui recuperat & recipit quod amiſit, quàm is qui ei id reparat & eū C recuperare facit, ſicut antea docui, in prima videlicet de hoc verbo annotatione. Quod autē ponitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν actiuè, & ἀναλαμβάνειν neutraliter, ſine caſu, pro Vires recuperare, ſiue ſanitatē: id eſſe eiuſmodi puto quale ἀναλαμβάνειν cū accuſatiuo, & ἀναλαμβάνειν ſine caſu pro Repeto, Iterū dico. Vide paſſiuum ἀναλαμβάνομαι, & verbalia ἀνάληψις, ἀναληπτικός.

Ἀναλαμβάνω, Aſſumo mecum, Mecum recipio, Ad me recipio. Thuc. lib. 5, αὐτοὺς ἀναλαβὼν ἦγε. Et ἀναλαμβάνειν στρατιώτας apud Plutarchū aliquot locis pro Recipere ad ſe. D Budæus vnum duntaxat eius locum citat in quo Colligere diſperſos interpretatur. ἀναλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, Xen. ἑλλ. 6, Aſſumere in currum. ἀναλαμβάνειν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν, Aſſumere quempiam in ædes ſuas, apud Athenæum lib. 13. ἀναλαμβάνειν ἐν πόλει, apud Plutarchum in Othone. Ἀναλαβεῖν (inquit Bud. Comm. p. 269) ſignificat etiam Domū admittere aliquem & penes ſe habere. vide illic exēpla. Heſychius ait ἀναλαμβάνειν ξένον eſſe δειπνίζειν, φιλοφρονεῖσθαι, id eſt, Cœna excipere, Comiter tractare. ſolemus E enim hoſpites domo horū gratia excipere. Plutarchus, φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε. Interdū verò additur datiuus. vt apud Plutarchū in Cæſare, μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις. id eſt (inquit Budæus) Epulo & ſpectaculis excepit, vel accepit. Idem in Antonio, πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον, Multis liberalitatibus largitionibúſque populum amplexa eſt. Id enim de iis dicitur qui inire gratiam contendunt populariter. vt de Graccho, νόμοις ἀνελάμβανε τὸν δῆμον. Hactenus Bud. Exemplis autem ab eo citatis hæc F commodè adiunxerimus, ex eodem Plutarcho in Pericle, διανομαῖς χρημάτων τοὺς πολλοὺς ἀνελάμβανε. ibidem, ἐλαττούμενος δὲ πλούτῳ καὶ χρήμασιν, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος ἀνελάμβανε τοὺς πένητας. Eſt autem notandum, pro eodem dixiſſe ἀναλαμβάνειν χρήμασιν & ἀναλαμβάνειν ἀπὸ χρημάτων, videlicet pro Pecuniis demereri populum, ſiue gratiam aut fauorem populi, Pecuniis ſibi populum conciliare, Pecuniis gratiam à populo inire, vel apud populum. Obſeruandum eſt etiam quomodo verbum ἀναλαμβάνειν paulatim ad hanc ſignificationem perdu- G ctum fuerit, ab ea videlicet ſignificatione (ſi non fallor) qua pro Aſſumere ſecū, vel Secum aut ad ſe recipere, vſurpatur. ‖Ἀναλαμβάνειν etiam (inquit Budæus) dicitur Filium abdicatum in domum recipere. quod patres poſt emendationē & ſatiſfactionē faciebant Athenis. Idem alibi, Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, eſt Penes ſe aſciſcere puerum, & id ferme quod Agnoſcere filiū dicitur. Demoſth. contra Neæram, ἐποιήσατο αὐτὸν παῖδα, καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὑτόν, Filium eum adoptauit, agnitúmque H ſuſcepit apud ſe. Dicitur & ἀναδέχεσθαι.

Ἀναλαμβάνω, Sumo, In manus ſumo. ‖Itē Suſcipio. Polyb. lib. 4, ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βίβλους, In manꝰ ſumens. Et ἀναλαμβάνειν χλαμύδα apud Plutarch. Chlamydē ſumere & amicire. Budæus tamē Aſſumere vertit. ſed Latini ſumere veſtē potius dicūt quàm aſſumere. Apud Suidam, κοσμίως ἀναλαμβάνει τὴν ἐσθῆτα. Apud eundē autem Suidam repono ἀμπέχειν pro ἀνέχειν, vt Suidas dicat ἀναλαμβάνειν accipi pro ἀνέχειν, ſed pro ἀμπέχειν: quū ſubiungat illud κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, vbi manifeſtè ἀναλαμβάνειν pro amicire capitur. Sic ἀναλαβεῖν ὅπλα non ſolùm pro Reſumere arma, ſed interdum ſimpliciter pro Sumere arma, Capere arma. Vt autē Latinè interdū dicitur etiam Bellū ſumere pro ſuſcipere, ſic & à Græcis πόλεμον ἀναλαβεῖν. Sed ἀναλαβεῖν κίνδυνον apud Herodotū rectius interpretabimur Suſcipere periculum, quàm Sumere periculū, in Thal. δεῖ σε, γεγονέναι δὲ, κίνδυνον ἀναλαβέσθαι τὸν ἂν ὁ πατὴρ ὑποδύνειν κελεύοι. Latini dicunt etiā Adire periculū, & Subire periculū, quod ad verbum reſpondet huic alteri loquēdi formulæ κίνδυνον ὑποδύνειν. Budæus de verbo ὑφίσταμαι loquens, Significat etiam (inquit) Suſcipio, id eſt Aggredior, ἀναιροῦμαι, ἀναλαμβάνω, Inſtituo & Incepro. Idē alibi ἀναλαμβάνειν eſſe ait Suſcipere, Aggredi, Capeſſere.

Ἀναλαμβάνω, ad verbum Reprehendo, ſiue Reprēdo. vel Retineo. Plutar. de Antonio, qui iam vulneratus, per feneſtrā à Cleopatra ſurſum trahebatur, μόλις ἡ Κλεοπάτρα ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα, καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸ δεσμὸν ἀνελάμβανε. i. Funē retinebat ne corpore degrauāte, deorſū rurſus ferretur & recideret. B.

Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον (quod etiam ὑπολαμβάνειν & ἀνέχειν dicitur) eſt Equum fræno ſiſtere & coercere, Equum ſiſtere, Equū inhibere. quod quū fit frænos ſuccutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Ita B. ex Polluce, vt opinor, hāc vtriuſq; verbi ſignificationē accipiēs: cuius hæc ſūt verba lib. 1, ἐν δὲ τῷ τῆς στροφῆς οὐ δεῖ ἐξελαύνειν τὸν ἵππον, ἀλλὰ ἀναλαμβάνειν· τοῦτο καὶ ὑπολαμβάνειν καλεῖται, καὶ κατέχειν, καὶ ἠρεμίζειν, καὶ ἀνέχειν. Exemplum autē huius ſignificationis verbi ἀναλαμβάνειν apud Platonem & Xenophontē habemus. nam ſic ille De leg. lib. 3, δεῖν φαίνεται ἔμοιγε οἷον τὸν ἵππον τὸν λόγον ἑκάστοτε ἀναλαμβάνειν. Apud hunc autem περὶ ἱππικῆς vtrunque verbum vſurpatū habemus. ſcribit enim, ἀφιέντες εἰς τάχος, ἀναλαμβάνεται ἐν τάχει. &, δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν τῇ στροφῇ. Quū autē ἀναλαμβάνω verto Reprehendo, ſic accipio Latinū hoc verbū, vt apud Ciceronem quum dicit, Reuocat virtus, vel potius reprehendit manu. Quæ prima eius ſignificatio, apud alios quoque primarios autores reperitur. ‖Habet verò ἀναλαμβάνειν & alteram verbi Reprehendere ſignificationē, ſi Budæo credimus, ita ſcribenti, Ἀναλαμβάνειν eſt etiam ἐπιτιμᾶν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτόν, hoc eſt Reprehendere ſeſe & emēdare. Demoſthenes εἰ ποιήσας δεινὰ νὴ Δία καὶ πολλὰ ἀδίκως τινά, ἀντὶ τοῦ ταῦτα ἀναλαμβάνειν καὶ μεταγινώσκειν, ἔτι πολλῷ δεινότερα ἄλλα προσεξεργάζοιτο. Quāquam in hoc quē citat loco (eſt autem ex oratione cōtra Midiam) ἀναλαμβάνειν non poteſt ſignificare Reprehēdere ſeſe, ſiue Emēdare ſeſe: quū ſit accuſatiuꝰ ταῦτα, qui neceſſariò fertur ad id verbū. adeo vt Reprehendere ea vel Emendare ea (ſi alterutro horū verborum vtēdum eſt) interpretandum ſit. ſed Emendare ea, malim. quia & ipſi Græci dicūt ἐπανορθοῦν interdum hoc in ſenſu, quum videlicet improbas actiones excipiunt bonæ & honeſtæ. Videtur poſſe etiam accipi ἀναλαμβάνειν pro Sarcire. Sophocles Philoctete, τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

Ἀναλαμβάνω, Colligo, Conſtringo, Plutar. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσιν. Vide ἀναλαμβανόμενος & ἀνειλημμένος hoc ſignificatu, vbi de paſſiua voce agetur. Ἀναπλέκω, inquit Budæus, Redimio cæſariē, Colligo reticulo. hoc eſt ἀναλαμβάνω.

Ἀναλαμβάνω, vſurpatur etiam in compoſitionibus medicorum, quum res contuſæ aliquo liquore coguntur (inquit Budæus.) Dioſcorides, ἀναλαμβάνων λεία οἴνῳ, καὶ τροχίσκους ἀναπλάσσων. Celſus lib. 7, Cinis ſarmentorum ex aceto vel aqua coactus iis mederi poteſt. ἀναλαμβανόμενος. Excipere etiam id Latinè dicitur, quia ἐκλαμβάνειν Græci vt ἀναλαμβάνειν dicunt. Dioſcorides de pinu loquens, ἡ δὲ ἐκ αὐτῶν λιγνὺς καιομένων ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Hactenus Budæus. Dioſcorides lib. 3 cap. 154, ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη, ἕκαστον αὐτῶν κόπτοντας ἰδίᾳ, καὶ ἀναλαμβάνοντας εἰς τροχίσκους. vbi ἀναλαμβάνονται εἰς τροχίσκους quidā vertunt Digerentes in paſtillos: alii, Conformantes in paſtillos. Quam poſteriorē interpretationem fortaſſe

confirmare poſſit aliquis ex eo quod Dioſcorides a- A
libi ξυχίσκυς ἀναπλάσσειν dicit, vt in loco paulo antè citato. & vt illic habet ξυχίσκοις non præcedente præpoſitione εἰς, ita & hîc codices quidam ante ξυχίσκοις illam non habent. Verùm alibi legitur apud eũdem addita illa, ἀναλαμβάνεται εἰς ξυχίσκυς, lib.1 cap.134. id eſt, ſecundum quoſdam interpretes, Conformatur in paſtillos: ſecundum alios, Cogitur in paſtillos.

P. Ἀναλαμβάνομαι ſequitur actiui ſignificationes. Apud Lucianum ἀναληφθεὶς υἱὸς, πρότερον ἀποκηρυχθείς, In domum receptus filius, prius abdicatus. quemadmodũ, B ἀνειλημμένος εἰς τὸ γένος dicitur qui eſt à patre agnitus, & domum deductus, teſte Budæo. Sciẽdum eſt autem hoc participium alicubi actiua ſignificatione vſurpari, ſecundum eiuſdem interpretationem. ſiquidem apud Lucianum τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος τοὺς βοστρύχους vertit, Colligens & redimiens. Niſi fortè Colligens & redimiens poſuit pro Collectos & redimitos habens.

Ἀναλαβέσθαι aor. ſecundus medius pro ἀναλαβεῖν vſurpatur, vt in loco antè citato ex Herodoto, κίνδυνον ἀναλαβέσθαι. C

Ἀνάληψις, εως, ἡ, Reſumptio, Recuperatio, Receptio. Plut. in Publicola, ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογνούς, Qui de recuperando imperio deſperare cœpit, ſiue deſperauit. ‖Itẽ Repetitio. quæ frequẽtius ἐπανάληψις appellatur, etiam locum inter ſchemata orationis obtinens.

Ἀνάληψις, Virium refectio, Virium recollectio, Recreatio, Conualeſcentia. Alexander Aphrodiſ. ἐν ταῖς ἀναλήψεσιν ἀπορρέουσιν αἱ τρίχες. Suidas ἀνάληψιν exponit ἀνάρρωσιν, id eſt corroborationem: à Dioſcoride autem ἀνάληψις & ῥῶσις copulantur, ἀναλήψεως καὶ ῥώσεως δεόμενοι. Ab enarratore Thucydidis ἀνάληψις exponitur D θεραπεία in hoc ipſius Thucydidis loco, lib.5, ὅτι διανοεῖται κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. δηλῶν τῆς ἐξ Ἄργους ἐπαγωγοῦ ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν ἄκαιρον προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι. Suidas autem locum hunc citat in quo ἀνάληψις & θεραπεία copulantur, σπουδὴν ἐποιεῖτο τῆς ἀναλήψεως καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τῶν ἵππων.

Ἀνάληψις, ſecundum Budæum, ſequitur ſignificationem verbi ἀναλαμβάνω, quum pro Suſcipio, Aggredior, Capeſſo, accipitur, in hoc Baſilii loco in epiſt. qua E dam ad Euſtathium, προσδιατρίβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων τῆς σοφίας τῆς μωρανθείσης σοφίας. Sed vt ἀναλαμβάνειν μαθήματα quis diceret Aggredi ſiue capeſſere diſciplinas, ita vix dici poſſit ἀνάληψις μαθημάτων, Aggreſſio diſciplinarum, ac multo minus Capeſſio. Sunt igitur qui ἀνάληψιν hîc perceptionem, ſunt & qui aſſumptionem vertãt. Vt autem in illo Baſilii, ſic in hoc Philonis loco vſurpatur, θεωρημάτων ἄλεκτος ἀνάληψις.

Ἀνάληψις παιδός, idem ferè quod Agnitio: quum videlicet aliquis penes ſe puerum aſciſcebat, & quaſi fi- F lium agnoſcebat. Et ἀνάληψις CHRISTI dicitur Lucæ cap.9, ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ, eo quòd tum demùm domum accerſitus ſit & euocatus à Patre CHRISTVS homo, quum mandatis Patris perfunctus eſt. Bud. Sed quidam & ſimplicius & melius interpr. Tempus quo ſurſum reciperetur.

Ἀναληπτικὸς, ὁς, ὁ, Recuperatorius. ‖Item Refocillatorius, Recreatorius. vnde ἀναληπτικὰ φάρμακα, vt docet Budæus, quæ recreandis defectis compoſita ſunt. & ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ apud Galenũ, Educatio & nutritio vi- G rium refocillatrix. VNDE Ἀναληπτικῶς, aduerb. Refocillatoriè, Aptè ad refocillandum corpus morbo confectum. Vt διαιτᾷν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα apud Galenum, eſt (Bud. interprete) Victum præſcribere reſtituendis viribus.

Ἀνάλημμα, ατος, τὸ, à Suida & Heſychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. Edita ſtructura. Exponitur à Suida & στήριγμα id eſt firmamentum, vel munimen. & ab eodem ſubiungitur hoc exemplũ, κατανοήσας τὸ βάθος τῶν ἀναλημμάτων, καὶ ὡς ἀδύνατον ἐστι σαλεῦσαι τὰ τείχη, ὀκ χερὸς τῇ μάχην ἐπίησεν. Legitur Eccleſiaſtici c.50, ἀνάλημμα H ὑψηλὸν περιβόλου τοῦ ἱεροῦ. & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως. Budæus ait apud Ioſephum pro edito propugnaculo accipi: apud Vitruuiũ autem eſſe verbũ gnomonicum. Heſychius vult ita nominari etiam partem quandam iecoris.

c.2. Δυσανάληπτος, Qui difficilè refocillari ſeu recreari poteſt. VT Εὐανάληπτος, Qui facilè refocillari poteſt, ſequẽdo ſignif. quæ verbo ἀναλαμβάνω data eſt inter alias. At in v.l. δυσανάληπτον μάθημα ex Alcid. Difficilis cõceptu diſciplina. Et Εὐανάληπτος, ex Xenoph. pro Difficilis apprehenſu. quæ ſuſpecta ſunt.

c.2. Ἐπαναλαμβάνω, Repeto, Itero, ſicut & ἀναλαμβάνω: vacante præpoſ. ἐπὶ, quæ alteri præpoſitioni, videlicet τῇ ἀνὰ, præfigitur. Item pro Epilogum facio, apud Plut. vt docet Bud. p.555.

Ἐπανάληψις, Repetitio. Apud rhetores ſchema quoddam, quũ videlicet idẽ vocabulum ornatus cauſa repetitur. Vide Bud. p.556, ex Hermogene. vide item Rutil. Lupũ, necnon Fabium. Demetr. Phalereus dicit ἐπανάληψιν eſſe τοῦ αὐτοῦ συνδέσμου ἐπιφορὰν ἐν τοῖς διὰ μακροῦ ἐπιφερομένοις λόγοις.

c.2. Προσαναλαμβάνω, Inſuper aſſumo. Aut ſimpliciter Aſſumo, aut etiam Sumo. Polyb. οὔτι προσαναλαμβάνουσιν ἐσθῆτα, ἐὰν μὲν ὕπατος ἢ στρατηγὸς ᾖ γεγονώς, περιπόρφυρον. Vbi Turn. vertit Sumunt. Προσαναλαμβάνω (inquit Bud. pag.72) non aliud ſignificat quàm ipſum ἀναλαμβάνω, licet vberiorem habeat ſignificationem.

ἈΝΤΙλαμβάνω, Viciſſim accipio, vt ἀντιλαμβάνω χάριν, Viciſſim beneficium accipio, Mihi retribuitur beneficiũ. Philo de vita Moſis lib.2, τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσί τε καὶ ἀντιπαρέχουσι. ‖Item, Rem vnam accipio loco alius, ſeu in locum alius. vt apud Philonem, καὶ αἱ κατ' ἀρχὰς ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐταῖς ἀντέλαβον ἄνδρας βελτίους τῶν πάντων. Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονήν. id eſt λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. At Thucydides ſine genitiuo, οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔχοιεν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. Sed idem vſus eſt hoc verbo & pro Accipio ſeu conſequor mercedis aut præmii loco, aut potius vno verbo Promereor.

Ἀντιλαμβάνω pro ἀντιλαμβάνομαι, id eſt Percipio. Alex. Aphrod. Probl. lib.2, ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα βράδιον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει. id eſt Serius ictum percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, Apprehendo. Item Manum inicio. Syneſ. epiſt.109, ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ πείσωνος. Plut. De defectu orac. οὐκ ἀφέντες ἐκεῖνον, ἀλλὰ μὴ παρελθόντες τοῦτον ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. ‖Item Apprehendo, metaphoricè, (inquit Bud.) i. Percipio, Sentio, tam de iis quæ ſenſibus corporis, quàm de iis quæ animo percipiuntur: vt ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ ἀλγήματος, Dolorem percipere, vel ſentire, Senſu doloris affici. vel breuius, Dolore affici. Ἀντιλαμβάνομαι (vt ſcribit Bud.) Percipio ſenſu corporis. vt à Baſilio dicuntur oculi χρωμάτων ἢ σχημάτων ἀντιλαμβάνεσθαι, aures autem ψόφων τε καὶ φωνῶν. Alex. in Probl. ἡ ψυχὴ πλέον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν. quæ exempla citat Budæus in Comm. Vbi etiam eadem facit διανοεῖσθαι & τῷ νῷ ἀντιλαμβάνεσθαι, Apprehendere animo, & percipere.

Ἀντιλαμβάνομαι, Capeſſo, Suſcipio. vt ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, Capeſſere philoſophiam. Sic Dem. καὶ ἕως καιρός ἐστιν ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. Apud Plutarchum autem in Romulo, ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων interpretãtur Ad res capeſſendas incumbit. Iſocrates, ἐρρωμένως ἀντιλαβώμεθα τοῦ πολέμου. Citatur autem & ex 3 Reg. cap. 9, ἀντιλαμβάνεσθαι θεῶν ἀλλοτρίων, pro Suſcipere deos alienos, vel Recipere deos alienos. in illo tamen Demoſthenis loco, ἀντιλάβεσθε, quidam non exponunt, cum Budæo, Capeſſite, ſed Suſtinete, vel Fulcite. Quæ ſignificatio tribui poſſit commodius fortaſſe huic quoque loco Lucæ Act. cap.20, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων. Vbi tamen & Suſcipere quidam interpretati ſunt. ſicut eiuſdem Lucæ Euang. cap.1, ἀντελάβετο παιδός, Suſcepit puerum. Sunt autem qui velint ſumptam eſſe metaphoram ab iis qui manu porrecta prehendunt, ſeu retinent alioqui collapſuros. vt ſit Proſtratum quaſi porrecta manu ſubleuare. Conſtat certè hoc verbum accipi & pro Opitulari, Ferre opem, Succurrere: vt in hoc Baſilii loco apud Budæum, τῆς συνουσίας ὑμῶν ἣν ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος, ad manum adiutricem porrigendam. (quam ſignifi-

cationem habent & ἀντιλαμβάνεσθαι) Citatur verò in eadem aut ſimili ſignificatione ἀντιλαμβάνεσθαι cum datiuo, ex argumento in librū II. ε. quum tamen emendata exempl. habeant συλλαμβάνεσθαι. Sed & cum accuſatiuo pro Fulcire, affertur ex hoc Plutarchi loco in Fabio, ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν καὶ ὑπερείδων. At pro Frui, itidem cum accuſatiuo ex eodem, αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντιλαμβάνουσα ἤδη τῶν ἀγαθῶν. ſi tamē locus hic mendo vacat. ‖ Ἀντιλαμβάνομαι, exponitur itē Teneo in hoc Platonis loco, τὸ δὲ τοίνυν πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὕτω καὶ πρότερον. ‖ Capitur verò & pro Vendico apud Lucianum. & quod modò citaui, ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, quidam non Capeſſere philoſophiam, ſed vendicare, vertunt. Sic apud Plutarchum in Pericle, ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου quidā reddūt, Ægyptum ſibi vendicans. Itidē ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς σωτηρίας, Salutem vendicare, exponitur: ſed mallem, Capeſſere ea quæ ad ſalutem pertinent. B

Ἀντιλαμβάνομαι, Corripio, Reprehēdo, id eſt ἐπιλαμβάνομαι. Plat. in Gorgia, ἐὰν δέ τῳ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. Bud.

Ἀντιλαμβάνομαι, Capio, id eſt Delecto, Perſuadeo. C Plat. in Phædone, θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται, Mihi hæret in animo, Me adducit. Bud.

Ἀντίληψις, εως, ἡ, Idem quod ἀντιλαβή, Apprehenſio. Xen. de coma equina, ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. Metaphoricè verò, itidem vt ἀντιλαβή, Anſa reprehenſionis: nam vt Plato dicit (in ſuo Phædone) τὰ λεχθέντα multas habere ἀντιλαβάς, ſic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις. Vbi tamen ἀντιλήψεις alii malunt interpretari reprehēſiones, vt apud Platonem in Hippia maiore, σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρος εἰμὶ τῶν ἀντιλήψεων. Secundum Budæum autem ἀντίληψις exponi etiam poteſt Obiectio diſputantis cum altero. vt apud Platonem in Phædone, οὐ συγχωρεῖ τῇ τοῦ Σιμμίου ἀντιλήψει. & apud Plutarchum De def. orac. ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον. Hîc verò operæ pretium fuerit obſeruare, Plutarchum copulare ἀντιλήψεις & ὑπονοίας, vt à Platone copulantur in loco illo Phædonis ὑποψίαι & ἀντιλαβαί. D

Ἀντίληψις, quum de ſenſibus dicitur, eſt Perceptio. Alexand. in Probl. καὶ πῶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρῴων σωμάτων. Philo De mundo, συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. Eſt etiam ἀντίληψις, Perceptio rei alicuius quæ fit mente & intellectu. Fab. lib. 7, cap. 5, de qualitate loquens, Partem hanc vocant Hermagorei κατ' ἀντίληψιν, ad intellectum id nomē referentes. Latinè (ad verbum tranſlatum non inuenio) Abſolutam appellant. E

Ἀντίληψις, Opitulatio, Auxilium. Baſilius, ἐπιζονούμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν. Itidem verò apud Paulum in epiſt. ad Cor. 1, c. 12, ſunt qui ἀντιλήψεις hoc in ſenſu accipiant. Quidam & Subleuationes, alii Adminicula interpretati ſunt. F

Ἀντίληψις, Præmium, Merces. Bud. ex Damaſceno.

Ἀντιληπτικός, ἡ, ὁ, Perceptius, Ad percipiendum aptus, vel Percipiendi vim habens, Facultate perceptrice præditus. Themiſtius De anima lib. 2, ἀἰσθήσεως τοίνυν δεῖν ἡ ἀντιληπτικὴ τῶν αἰσθητῶν. Greg. De homine, οὐδὲ γὰρ ἡμῖν πολλαί τινες εἰσὶν αἱ ἀντιληπτικαὶ τῶν πραγμάτων δυνάμεις.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, Opitulator, Auxiliator. ὑπερασπιστής, βοηθός, Heſych. In vſu eſt potiſſimūm apud Græcos Bibliorum interpretes. G

Ἀντιλαβή vide cum λαβή poſt compoſita à Λαμβάνω.

ε. 1. Συναντιλαμβάνομαι, q. d. Vnà capeſſo, vel Vnà ſuſcipio. Aut, Vnà incumbo [in rem aliquam.] Accipitur autem pro Adiuuo, ſeu Opitulor, in libris Teſtamenti noui: vt Lucæ cap. 10, v. 40, εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. vbi vet. etiam interpres rectè vertit, Vt me adiuuet. Apud Paulum autem ad Rom. cap. 8, v. 26, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, itidem ille vertit Adiuuat infirmitatem noſtram, (legens videlicet τῇ ἀσθενείᾳ, quam etiam lectionem ex duobus noſtris exēplaribus annotaui) quum aptius eſſet Opitulatur infirmitati noſtræ, ſeu Auxiliatur. Quidam autem interpr. Vnà ſubleuat infirmitatem noſtram, ſeu infirmitates noſtras. vt dicatur Spiritus συναντιλαμβάνεσθαι, quaſi viciſſim onus attollere ex altera parte. Itidémque in illo altero loco qui legitur Lucæ cap. 10, ἵνα μοι συναντιλαμβάνηται, interpretantiam, Vnà mecum manus admoueat [operi.] videtur itidem metaphora ſumpta ab oneribus quæ vtrinque admotis manibus ſubleuantur. Sed hæc verbi ἀντιλαμβάνομαι ſignificatio nullo confirmatur exemplo. HINC Συναντίληψις apud Aretham, Opitulatio, Auxilium.

C. ἈΠΟλαμβάνω, Recipio. Item Recupero. vt ἀπολαμβάνω τὸ παρὰ σοῦ, apud Æſchinem. Plato Pol. 1, φίλοι δὲ ὧν ὁ, τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς, Qui recipit & qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνω, item ἀντιπαραλαμβάνω pro eodem, à Demoſthene: ad verbum Gratiam recipio. pro Gratia mihi rependitur. Sic apud Æſchinem, ἀπολαβέτε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, ad verbum Recipite ab eo rationem. ſed rectius, Ille reddat vobis rationem. Nam ſunt correlatiua ἀπολαμβάνειν & ἀποδιδόναι, vt videmus in proximè præcedente Platonis loco. Et dicunt Græci ἀποδιδόναι λόγον, eodem planè modo quo Latini Reddere rationem: ſed non viciſſim Latini Recipere rationem, (ſicut Græci ἀπολαμβάνειν λόγον) ſed Exigere rationem. Xenoph. Pæd. 3, λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν. vbi ἀπολαβεῖν eſt Recipere vel Recuperare. Iſocrates quoque in oratione De pace ἀπολαμβάνειν (ſicut & κομίζεσθαι) vſurpat pro Recuperare.

Ἀπολαμβάνω, Seorſum capio, Excipio, Excerpo. Plato in Hippia minore, καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τύπου ἔχῃ. Item Seorſum duco, Seduco. vt quum aliquem volumus à turba ſeducere, vt ſeorſum illum conueniamus. Gallicus ſermo omnino genus hoc loquendi retinet. dicimus enim, *Ie l'ay pris a part, & luy ay parlé.* id eſt ad verbum, Seorſum accepi illum, & illi ſum colloquutus: Græcè, ἀπέλαβον αὐτόν, καὶ αὐτῷ διειλέχθην. Vtitur autem Philoſtratus verbo ἀπολαμβάνω hac in ſignificatione. Marcus capite 7, vſus eſt & ipſe hoc modo, ſed cum adiectione. ita enim ſcribit, ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν.

Ἀπολαμβάνω, Intercludo, Intercipio, Cohibeo, inquit Budæus. Ariſtot. in Probl. ſect. 2, ὡς δὲ ὑπὸ τῆς χειρός, οὕτω καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος δεῖ ἀπολημφθῆναι τὸ ὕδωρ ῥέον ὥσπερ ἐν τῇ κλεψύδρᾳ, καὶ πάλιν πρὸς τὴν κύστιν. ἀπολαμβάνει γὰρ ἐντός. Ioſephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. Idē, τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε. ὧν μὲν, ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους, ὑποσπόνδους ἀφῆκαν. Alius innominatus ſcriptor apud eūdē Suidam ἀπολαβόντες vſurpauit pro ἀποκλείσαντες, (ipſo Suida teſte) ita ſcribens, οἱ δὲ τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσεμβόλοις ἀπολαβόντες, ἐς ἀπαλλαγὰς ἐλθεῖν αἰσχρὰς ἠνάγκασαν. Alia plurima ex Diodoro Siculo poſſent afferri exempla huius generis. eſt enim illi familiare verbum hoc in ſimilibus rebus. Plutarchus in Romulo, τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, Ei reſpirationē interclusiſſe.

Ἀπολαμβάνω pro ſimplici λαμβάνω, Capio, Accipio, aut pro Deprehendo. vt ἀπολαμβάνειν τοὺς ὅρκους apud Demoſthenem Pro corona, exponitur Iuſiurandum accipere. Apud Thucydidē autem lib. 5, ἀπολαβεῖν μεμονωμένους, Se deprehenſurum eſſe.

Ἀπολαμβάνω, teſte Budæo, Excipio, Proſequor, in hoc Plutarchi loco in Dione, καὶ τοὺς ξένους ἀπελάμβανον μισθοῖς. Sed quid ſi ἀνελάμβανον ibi legendum ſit?

P. Ἀπολαμβάνομαι, Recipior, Recuperor. ‖ Itē Seorſum capior, Excerpor. ‖ Frequentius autem pro Intercludor, Circumcludor, Intercipior. Xenophon, ἐδίδαξεν τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι, τοὺς δὲ ἐπὶ δυσχωρίας ἀπολαμβάνεσθαι. Ariſtoteles, ἀπολαμβανόμενον γὰρ ἀθρόον τὸ ὑγρόν, ὅταν ἀνέβῃ τὸ πνεῦμα, ἀθρόον ἐξέρχεται. Sic ἀπειλημμένος ἐν στενῷ ἰσθμῷ, Anguſtiis Iſthmi circumcluſus. Et ἀπολημφθέντες πάντοθεν, Vndique circumcluſi, vel circumuenti. Sic etiam ἀπειλημμένοι ἐν μέσῳ. Et per metaphoram, ἀπειλημμένος εἰς ἀπορίαν, In conſilii inopiam incluſus. tanquam videlicet in loci alicuius anguſtias. Latini dicunt Redactus in anguſtias, item Redactus ad conſilii inopiam.

Ἀπολαμβάνομαι, Deprehēdor. Thucyd. l. 6, ἵνα, ἢν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα, ἔχῃ ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια. vbi

Scholiaſtes exponit κρατηθῶσιν.

Ἀπολαμβάνομαι in actiua ſignificatione, & pro Apprehendo apud Lucianum in dialogo Neptuni & Nereidum, κρατὴς ἐλύετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὣν πὼς ἀπίλητο, καὶ κατηνέχθη εἰς τὸ πέλαγος. Sed fortaſſe pro ἀπίλητο legendum eſt ἀπείληπτο. nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſiuè etiam vſurpatur pro Apprehendo.

Ἀπόληψις, εως, ἡ, Verbale nomen, Receptio, Recuperatio. ‖ Item, Exceptio, Excerptio. ‖ Præterea Interclusio, Interceptio. Ariſtoteles, τὴν δὲ ἀπόληψιν τί αὐτῶν οἰκειότερον λέγει τις ἢ καθάπερ ἐν τοῖς πυκνοτέροις; quod alibi ἐμπερίληψιν vocat, vt docet Bud. B

c.2. Ἀνταπολαμβάνω, Viciſſim accipio. ſicut & ἀντιλαμβάνω. nam vt dicitur ἀντιλαμβάνειν χάριν, ſic & ἀνταπολαμβάνειν χάριν legitur apud Demoſth. pro Viciſſim accipere beneficium.

c.2. Ἐναπολαμβάνω, Intercipio, Intercludo. vt apud Philonem De vita Moſis lib.3, διότι καὶ τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τέμνων τὸν ζωοφόρον ἐξ ἐναπολαμβάνει ζώδια. vbi Turnebus vertit Intercludit. A Budæo exponitur etiam ἐναποκλείω, id eſt Includo, pag.558. VBI Ἐναπόληψις etiam affertur ex Theophraſto pro Interclusio, Cohibitio, Concluſio. C

C. Διαλαμβάνω, Diuiſim & ſigillatim accipio, vt exponit Budæus, afferens ex Ariſtotele, De part. animalium l.2, τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας· τὸ μὲν γάρ ἐστι μαλακόν, τὸ δὲ ξηρόν, τὸ δὲ γλίσχρον, τὸ δὲ κραῦρον. Cuius ſignificationis (a qua alioqui incipiendū putaui) in Comment. ſuis non meminit, quod ſciam: ſed huc referri poteſt, vel debet potius, quod ibi affert ex Demoſthene, οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους. vt videlicet διαλαμβάνειν τοὺς ἄρτους ſit Sigillatī panes accipiebant, vel Singuli ſingulas partes accipiebant. Ipſe tamen Bud. ibi, videlicet pag.561, exponit Ad menſuram accipere. ‖ Διαλαμβάνω, Intercipio. Polybius, ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, vias obſedit, & intercepit tranſitus ſtationariis militibus. Bud. p.561. D

‖ Διαλαμβάνω, non ſolùm Intercipio interpr. idem Bud. pag.559, & Interſepio, Diſpeſco, ſed etiam Dirimo, Diduco, Diſtinguo. Affertque cum alia, tum hæc ex Plat. Sympoſio, τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατακλίνῃ ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, id eſt (inquit) Dirimat, Diſgreget, Diducat. Vide ibidem & alia ſignificationum illarū exempla: quibus addi hoc poteſt ex Iſocrate, videlicet pro Dirimo, Separo: αἱ γὰρ πολιτεῖαι δι' ὧν οἰκοῦσι τὰς πόλεις [οἱ Ἕλληνες,] οὕτω τοὺς πλείστους αὐτῶν διειλήφασι. Et ex Ariſtot. De mirac. περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, Dirimentē, Diſterminātē. Atque vt διέλαβε φυλακαῖς in illo Polybii loco habetur, ſic Ariſtot. verbo paſſiuo vtens dixit, Pol.7, δεῖ δὲ τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους, (vbi τείχη διειλῆφθαι πύργοις ſunt etiam qui vertant Interiectis turribus munita eſſe) Ibidem, περὶ τῆς οἰκουμένης, id eſt de orbe terrarum, dixit, διείληπται τοῖς ἔθνεσι, Diſcretus eſt, Diſtinctus, Diuiſus. ‖ In v.l. ex Dioſcoride libro 3, διειλημμένος γόνασι vno verbo Geniculatus, pro Geniculis diſtinctus, ſeu Interſept⁹, vt alii interpr. Huc pertinet διειλημμένοι λειμῶνες φυτοῖς, & διειλημμένος πολλαῖς ὁδοῖς λόγος apud Lucianum. Affertur & ex Xenoph. διειλημμένοι τὸ βάρος pro διειλημμένον ἔχοντες τὸ βάρος, Diſtinctum onus habẽtes, ſeu diuiſum. ‖ Διαλαμβάνω, pro Interpello, & velut Interrumpo, διακόπτω, profert Bud. in Lexico ex hoc Ariſtotelis loco, Probl. ſegm.5, cap.1, ἢ ὅτι τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, ἀλλὰ συνεργάζεται πρὸς τὸ συνεχὲς εἶναι τὴν κίνησιν. id eſt Non interpellat motum ambulantis. ‖ Διαλαμβάνω interdum contrà pro Comprehendo, Complector, vt tradit Bud. afferens ex Ariſtot. De mundo, καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Sic autem vti & Platonem ſcribit. Et apud Theophr. ὡς ἐπὶ πᾶν διαλαβεῖν vertit In vniuerſum & collectim explicare, Summario tractatu complecti. Vult etiam accipi pro Cogere, id eſt Congregare, in hoc Ariſtotelis loco, Politicōr.2, εἰώθασι δὲ διαλαβόντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους μοναρχίαν ποιεῖν καὶ στασιάζειν. (vbi tamen aliter potius exponendum hoc verbum cenſuerim) E F G

A Itidem pro Conſtringere & pro Coagmentare ex Baſilio ad Eunomium affert. Iam verò & Occupare vertit (quæ ſignificatio aliquam cum proximè præcedentibus affinitatem habet) in iſto loco qui legitur apud Suidam, ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς τοῖς φυλακαῖς. quum tamen ipſemet Comm. pag.561 in planè ſimilibus Polybii locis vertat διαλαβεῖν Intercipere. ſed videtur voluiſſe expoſitionē Suidæ interpretari, qui διαλαβὼν ſignificare ait προκαταλαβών. Apud Herodianum tamen Politianus quoq; διαλαμβάνειν reddidit verbo iſto Occupare, ſicut & verbo Comprehendere. ‖ Διαλαμβάνω, pro διορίζω, vide in aduerbio Διειλημμένως. ‖ Διαλαμβάνω, Adminiſtro, Rego. Bud. ex Plat. in Politico.

Διαλαμβάνω, ad animum refertur aliquando, vel potius ſæpe: & ſignificat alicubi quidem Concipio, ſeu Concipio animo: (cuius ſignificationis exemplum Budæus affert ex Ariſtotele) alicubi verò Diiudico, Exiſtimo, Statuo (id eſt Cenſeo) item Conſtituo. quibus accipi modis à Polybio docet Budæus pagina 561. Sed pro Conſtituo affert pagina 560. (Alibi autem annotat διαλαμβάνω non ſolùm pro Exiſtimo, ſed & pro Suſpicor, ex Maccab. libro 2, cap.5, ſicut & διάληψις pro Suſpicio) Denique & pro Conſiliū agito, Conſulto, ex eodem Polybio. At verò pro Diſcepto, Diſputo, Tracto, Commentor: (vt Latinè Diſcepto, quod ad verbum è Græco ductum eſſe videtur) ex Platone, Ariſtotele, atque aliis habes pag.560. A Luciano certè ponitur & pro Diſſero: à Syneſio autem & pro Ediſſero, ſeu potius Expono, Explico, aut Percenſeo: vbi ſcribit, περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἃ διείληφα. Quod verò attinet ad vnam ex illis ſignif. quarum exempla ex ſolo Polybio affert Budæus, videlicet eam qua pro Conſilium agito, ſeu Conſulto, ponitur, videtur certè ea & in Philippi epiſtola haberi, in his videlicet verbis, quæ ſunt illius clauſula, ὡς δὲ προϋπαρχόντων, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν ἀλήθειαν μᾶλλον ἤδη τοῖς πράγμασιν ἐπιτεθυμένων, καὶ καθότον αἱ δύναμαι κακοποιούντων, ὑμᾶς ἀμυνοῦμαι μετὰ τοῦ δικαίου, καὶ μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς. vt ſit hic ſenſus, Cōſilium agitabo, vel inibo, de rebus veſtris. id eſt quomodo me in veſtris rebus gerere debeam. pro Erga vos. vt hodie Galliæ rex in re ſimili ita loqueretur, *I'auiſeray comment i'auray à me porter enuers vous*, vel *comment ie me deueray porter*. At q διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς vertit Ius meum à vobis conſequi ſtudebo, iniuriā huic verbo διαλήψομαι facit, atque adeo vim illi affert.

Διειλημμένως, aduerbium ex præt. διείλημμαι factum, pro Diſtinctè, ſeu Diuiſe, aut Diuiſim. Item Præciſè, ſeu Præciſa formula, Xenoph. à διαλαμβάνω ſignificante διορίζω, vt ſit idem quod διωρισμένως. Vide Bud. p.561.

Διάληψις, εως, ἡ, Interceptio, Intercapedo. Bud. 559 ex Ariſtotele. Quòd ſi itidem pro intercapedine ſumi dicamus in hoc Polybii loco, Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, non malè fortaſſe reddemus hæc duo aduerbiis Cæſim & Punctim. ‖ Διάληψις eidē Polyb. (vt B. tradit) eſt Diſceptatio & ratiocinatio quæ fit inter deliberandum de re aliqua. Et, Quod quis ex animi ſui ſententia faciendum ſibi inſtituit. ſeu Quod quis iudicat ſibi ſuſcipiendum & inceptandum. Item Propoſitum, Cōſilium. Alicubi & Conatus, Inceptum. Sed quod ad illā diſceptationis ſignificationem attinet, latius etiam patet apud eundē Polybiū διάληψις. eſt enim non ſolùm Diſceptatio & Ratiocinatio, ac Diſputatio: ſed etiam Explicatio rei quæ tractatur, Commentatio, vt ſcribentis commentarios. Harum autem omnium ſignificationum ex Polybio petita exempla vide apud eundem Budæum, partim pag.559, partim pag.560. Quinetiam pag.561 affert διάληψιν ποιεῖσθαι ex eodem pro διαλαμβάνειν, id eſt Statuere, Cenſere. Et τὴν ἐναντίαν εἶχε διάληψιν pro Contrarium habebat iudicium, vel Contrariam habebat opinionem. H

C. Ἐκλαμβάνω, Percipio. Iſocr. in epiſt. ad Iaſ. liberos, ἐλπίζουσι δὲ ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι. ‖ Ex Philone autem affertur pro Recipio, vel potius Accipio, aut Mutuor, in libro De mundo, οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες. ‖ Ἐκλαμβάνω, Excipio, apud medicos, Me-

dicamenta cõtuſo aliquo humore diluta colligo. quod & ἀναλαμβάνω. Bud. ex Dioſcoride. ‖ Ἐκλαμβάνω pro A
Excipio, id eſt Interpretor, Intelligo. Greg. ὡς γὰρ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινὲς ἐξειλήφασιν, ἀντὶ θεοῦ τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Affert verò & alia exempla ſignificationis huius Bud. pagina 563. Quibus addo ex Plutarcho in Pericle, in fine pag. ſecũdæ à principio, (edit. Aldinæ) ἐκώλυε δ᾽ οὐδὲν οἶμαι καὶ τὸν φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν, τοῦ μὲν, τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. Eodem ſenſu & Gall. dicimus, *Vous le prenez bien*, vel *Vous le prenez mal.* B

Ἔκληψις, εως, ἡ, Perceptio. Item, Exceptio, ſequendo vtranque verbi Excipio ſignificationem datam τῷ ἐκλαμβάνω.

C. Ἐπιλαμβάνω, Inſuper accipio, Aſſumo. Appian. ἔθος γὰρ τι Ῥωμαίοις τοῖς θετοῖς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Hic enim ἐπιλαμβάνειν eſſe puto Inſuper accipere, Aſſumere, id eſt προσλαμβάνειν: licet Budæus exponat ſimpliciter Accipere, tanquam videlicet poſitum pro ſimplici λαμβάνειν. ‖ Ἐπιλαμβάνω pro Extremum capio, Extremum ſumo. oppoſitum τῷ προλαμβάνω. Dioſcor. C
de raphano, δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσα τῇ ἀναδόσει, oportet eam accipere poſt cæteros cibos. quaſi dicas λαμβάνειν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις σιτίοις, (ſed obiter obſerua λαμβάνειν in hoc compoſito ſignificare Comeſſe, ſicut & Gall. *Prendre* interdum id ſonat) ‖ Ἐπιλαμβάνω, Excipio. eo ſenſu quo dicitur ver excipere hyemem, autumnus æſtatem. Vnde exponitur & Succedo. Baſil. Libanio, τάφους γὰρ τοῖς οἴκοις κεκτήμεθα, μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ. Theophr. De cauſis plant. 3, ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐμπυρεύσῃ. Sed rurſus ſine D
caſu apud Gregorium, ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρὸς, Succedat, Sequatur. Bud. ‖ Ἐπιλαμβάνω, Corripio, Inuado, Manum iniicio. Thucyd. lib. 2, de peſte loquens, δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν ὥστε καὶ κτείνειν οὐκ ἐπελάμβανε. quod exemplum adde iis quæ afferuntur à Budæo pag. 555, vbi exponit & Opprimo. ‖ Ἐπιλαμβάνω, Occupo. Syneſ. epiſt. 91, πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι, πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. ‖ Ἐπιλαμβάνω, Attingo. Thuc. lib. 4. pag. 164, ἔτη δὲ Χρισὸς τοῦ πολέμου τῷδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔνατον ἐκ μέσου. At Budæus pro hac ſignificatione E
affert tantùm exempla conſtructionis cum genitiuo, ex Ariſtotele. Sed ἐπέλαβε impersonaliter etiam poni oſtendit à Pauſania pro Contigit, ſicut & κατέλαβε.

‖ Ἐπιλαμβάνω, Retineo, Siſto. vt apud Gregorium, τοῖς δὲ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, digito admoto ſpiritum tibiæ retinentibus. Demoſth. σὺ δὲ ἐπιλαβὲ τὸ ὕδωρ, Siſte aquam fluentem. Interdum etiam Reuoco, in ea ſignificatione qua dicimus Reuocare lectorem. Plato in Phædro, εὖ γὰρ οἶδα ὅτι Λυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος, οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων, ἐκέλευσέν οἱ λέγειν. Deniq; & pro Obſtruo, Obturo. Ariſtoph. τὴν ῥῖν᾽ ἐπιλαβοῦσα. Sic τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Gal. Apud Ariſtot. autem ἐπιλαβὼν τὸν αὐλόν. F

Ἐπιλαμβάνεσθαι, paſſiua ſignif. pro Extremum ſumi, id eſt comedi, vide apud B. p. 556.

Ἐπιλαμβάνεσθαι actiua ſign. Prehendere, Apprehẽdere, Comprehendere. Xenoph. ὅπως ἂν ἐπιλαμβανοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβεῖν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Atque vt hîc manus dicitur ἐπιλαμβάνεσθαι, ſic dicimur ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί: quo vſus eſt & Demoſth. ſed omittitur frequentius hic datiuus, qui eſt veluti caſus inſtrumẽti: potiúſque additur genitiuus rei quam apprehendimus. vnde dicitur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, vt habes epiſt. ad Hebr. cap. 8, ex Græcis Bibl. interpr. Sic apud Æſchinem in Cteſiph. ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τειχῶν. Et Lucian. ἐπιλαβόμενος τῆς χλανίδος. (In alia autem apprehendendi ſignificatione 1 ad Timoth. cap. 6, v. 12, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς. vbi fortaſſe reddi poſſit Capeſſe) Aliquando verò exponitur Manum ſeu manus iniicio, vt exponi poteſt & in hoc loco Act. cap. 16, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν (vbi etiam animaduerte poni accuſat.) Quum manus iniecissent in eos. quod eſt ſignificantius quàm Quum prehendiſſent. Itẽ pro Manus iniicio, ea etiam ſignificatione qua dicitur Manum iniicere in bona alicuius. Vnde & Vindico exponitur à Budæo, in hoc Platonis loco, μὴ ἐξέστω βιαίως H

κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ‖ Item Occupo apud Plutar. in Othone, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Prehenſum retineo, ſeu ſimpliciter Retineo, ex Luciano. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Deprehendo. vt quidem apud Plut. in Public. ἐπιλαβόμενος τῶν γραμμάτων exponitur Qui deprehendit literas. At Bud. interpr. Incautum opprimere & imparatum aggredi, (quæ multò ſunt ſignificatiora quàm Deprehendere hominem, & paulum etiam ab illo diuerſa) in iſto Ariſtotelis loco, ἐπιλαβόμενος γὰρ στασιαζόντων τῶν γνωρίμων ὁ δῆμος.

‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Reprehendo, Obiurgo, Corripio, Emẽdo. Bud. pag. 555 ex Xenoph. & Platone. Sed in his verbis ἐπιλαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, (quæ ſunt Demoſthenis) ἐπιλαμβάνετο quidam non interpr. Reprehẽdebat, ſed Remordebat. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Capto. item Capeſſo. vt ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσεως ex Herodoto pro Captare occaſionem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τοῦ ἔργου, Capeſſere opus. in v. l. (Sic autem fortaſſe in illo loco epiſt. 1 ad Timoth. ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς commodè quis reddiderit Capeſſe vitam æternã, id eſt Capeſſe ea quæ ad vitam æternam deducere poſſunt) In iiſdem affertur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, ex Plutarcho in Fab. pro Inſaniæ illius occurrere. ſed quidã interpr. Illius inſaniam reprimere, & coercere. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, pro Suſcipio, ex Eccleſiaſtici cap. 4, ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item Aſſumo, vt redditur in epiſt. ad Hebr. cap. 2 v. 16.

Ἐπίληψις, εως, ἡ, Prehenſio, vel Apprehenſio. Item Inuaſio, Manus iniectio, Vendicatio. vt B. exp. in hoc Plat. loco De leg. l. 12, ἐὰν δ᾽ ἐν ἀποδημίᾳ κέκτηται, μηδεμίαν εἶναι προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως. ‖ Affertur autem & pro morbo qui ἐπιληψία dicitur, ex Ariſtot. Probl.

Ἐπιληψία, Inuaſio. Videtur enim hoc nomen, quum reſtringitur ad ſignificationem morbi, qui & ſeruato nomine Græco dicitur epilepſia, incluſam tamen ſimul inuaſionis ſignificationem habere: & quidem eo ſenſu quo & Thucydides peſtẽ dixit ἐπιλαμβάνειν (vt paulo antè docui) id eſt vel Inuadere, vel Corripere. (ſed ab hoc non habemus itidem verbale) ita vt huius morbi inuaſio, κατ᾽ ἐξοχὴν, vt ita dicam, ſic appelletur ſine adiectione. Quanquam ſiquis malit ἐπιληψίαν appellatum eum morbum ab eo verbi ἐπιλαμβάνειν vſu quo ponitur pro Retinere, vel potius quo ponitur pro Siſtere, non valde repugnarim: vt videlicet ita vocetur à ſiſtendis ſenſuum actionibus. Apud Gal. & alios multis in locis de hoc morbo tractantes, nihil de huius appellationis origine inuenio: at verò Trallianus poſtquam de iis qui morbo iſto correpti ſunt, dixit, eos nec audire, nec videre, nec intelligere, ſed omnium ſenſuũ facultate deſtitutos iacere, nihil differentes à mortuis, ſubiungit, διὰ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις. ſed hic ego reponere non dubitarim ἐπιλαμβάνεσθαι pro ἐπιλανθάνεσθαι, vt videlicet καὶ κρατεῖσθαι perinde ſit acſi diceret τουτέστι κρατεῖσθαι. Ἐπιληψία (inquit Gorræus) Comitialis morbus. Eſt conuulſio totius corporis non perpetua, cum mentis & ſenſuum oblæſione. Eam moleſtæ rei ſenſus inuehit & cerebro noxiæ tum quantitate tũ qualitate. Quantitas quidem cerebro grauis eſt, eiúſq; vim expultricem excitat: conſiſtitque in humore vel pituitoſo vel melancholico, ſed ferè ſemper frigido, craſſo & viſcoſo. Quem tamen non adeo multum eſſe oportet vt penitus obſtruat, vimque ipſius cerebri exuperet: alioqui non ἐπιληψίαν, ſed ἀποπληξίαν potius pareret: ſed quantitate mediocrem, vt ad eius depulſionẽ, quam natura totius corporis concuſſu molitur, cerebro vires adhuc ſuppetant. Qualitas verò maligna & venenata, & virtuti animali infeſta eſt, ſiue à veneno ſumpto, ſiue ab vlcere cacoethe cerebri vel ſubiectarum partium, ſiue ab alia affectione, vt ventriculi cruditate, & largo meri potu, proficiſcatur. Itaque vbi eorum aliquid in cerebro præter naturam fuerit, ipſum mouendi ſentiendique principium in ſeſe recurrit & contrahitur, atque ita totius corporis conuulſionem inducit. quinetiam eam à ſe amoliri contendit, crebra & inæquali cerebri totiúſq; corporis concuſſione. Ap-

parent enim manifeſtò in eo morbo hæc duo ſympto- A
mata, cõuulſio concuſſióque tanta vt ſpumam etiam eliciat. Valido enim motu humor qui in cerebro continetur exagitatus, non aliter quàm qui candidum ſpumam creat. Et multis interiectis, Eſt enim hoc præcipuum inter ἀποπληξίαν & ἐπιληψίαν diſcrimen, quod & inter paralyſin tremorémque eſſe animaduertitur. In hoc enim tremor epilepſiæ quodammodo ſimilis eſt, ſicut paralyſis apoplexiæ. Ergo vt tremoris cauſa non eſt obſtructio, ſed ſuperfluus tantùm humor naturæ grauis, & grauitate duntaxat, non etiam obſtru- B
ctione, ſicut in paralyſi motum conatúſque naturæ impediens: ita in epilepſia iudicare licet, humorem qui copia ſua cerebro nocet, non ea ratione epilepſiam aliáque eius ſymptomata excitare, quòd obſtruat, ſed tantùm quòd grauis & moleſtus cerebro exiſtat: eóque fieri vt inde cõcitata facultas animalis in ſuũ principium ſe recipiat, quò tota in eius depulſionem poſtea incumbat. &c. Aliquanto pòſt, Morbus hic vniuerſalis quidem, diuturnus eſt, vt qui à pueritia maxi-
mè incipiens, (qua de cauſa, opinor, Hippocrates libro C
De aere, locis & aquis, πάθος παιδίων appellauit) ferè ſemper conſeneſcat: particularibus verò acceſſionibus, inter acutos qui ſine febre ſunt, à Galeno numeratur. Eundem morbum veteres νόσον μεγάλην & ἡρακλείαν, necnon ἱερὰν vocatunt, iis nominibus eius magnitudinem deſignantes. Latini comitialem dixerũt, quòd in comitiis & hominũ frequentia maximè inuadat: Hactenus ille. Sed huius appellationis qua ἱερὰ νόσος dicebatur, afferuntur & aliæ rationes ab Aretæo, vt con-
iecturæ tamen: Trallianus verò ἱερὰν νόσον nominatum D
fuiſſe ſcribit hunc morbum, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. HINC Ἐπίληπτος & Ἐπιληπτίζω, de quibus infrà.

Ἐπιληψία, Retẽtio, Obſtructio, Obthuratio. À Budæo exponitur Retentio & Obthuratio, afferẽte ex Ariſtotele in Probl. ſegm. 2, ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν κλεψυδρῶν, ὅταν πλήρεις οὖσαι ἐπιλάβῃ τις· ὅταν δὲ ἐξέλθῃ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον, πολὺς γίνεται ὁ ἱδρώς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐπιληψίᾳ ἀθροισθῆναι κατὰ μικρόν. id eſt, (inquit) In retentione ſpi-
ritus, Quum ſiſtitur ſpiritus. Sed fortaſſe potius creden- E
dum eſt Ariſtot. ſcripſiſſe ἐπιλήψει.

Ἐπιλήψιμος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Reprehenſibilis) Reprehenſione dignus. Cui opponitur ἀνεπίληπτος. ‖Item ἐπιλήψιμον, Quod reprehenſionem meretur, Id cuius cauſa reprehendendus eſt aliquis, vt exponitur in iſto Hermog. loco, καὶ μὴ ἐπιλήψιμον εἶναι τῷ λέγοντι. ‖ Ineptum eſt autem & planè abſurdum quod in v.l. annotatur ex Euſtathio, videlicet ἐπιλήψιμον μέτρον, quaſi caducum & interceptũ, vocari verſum qui vnã ſui partem in fine
ſeruat, alteram proximo ſubiungit, vt in hoc Simoni- F
dis epigr. Ἦ μέγ᾽ Ἀθηναίοισι φόως γένεθ᾽ ἡνίκ᾽ Ἀριστογείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος. Ineptè inquam hoc annotatur in v.l. videlicet huiuſmodi carmina vocari ἐπιλήψιμα. quum enim Euſtathius dicit ἐπιλήψιμά ἐστι non id intelligit, ſed ea reprehenſione eſſe digna, ſeu reprehẽſionem mereri. Præterea non dicit Euſtathius, Verſum qui vnam ſui partem in fine ſeruat, alteram proximò ſubiungit, ſed Qui partem extremi vocabuli ſibi ſeruat, alteram ſequenti largitur. Sed ipſa eius ver-
ba ſubiungam, ex Comment. in lib. ξ Iliadis, pag. 984, G
circa principium. Quum igitur dixiſſet, ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν, ſubiungit, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως τῷ προτέρῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν. ὅπερ φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγρ. &c. Vbi Euſtathium minimè de verſibus caducis aut comitiali morbo laborantibus cogitaſſe, cuilibet, præterquam illi qui hoc in v.l. annotauit, ma-
nifeſtum fore puto. H

Ἐπίληπτος, ου, ὁ & ἡ, (itidem vt proximè præcedens ἐπιλήψιμος) Reprehenſione dignus, vel Qui reprehẽdi poteſt, Reprehenſioni obnoxius. Sed COMP. Ἀνεπίληπτος Vſitatius, quod contrariam ſignificationem habet, videlicet pro Qui reprehendi non poteſt, Reprehenſioni nõ obnoxius, In quẽ non cadit reprehenſio. Vno etiam verbo Irreprehenſus, pro Irreprehenſibilis. Dicitur & Inculpatus. Plutarchus in Pericle, ἀνδρὶ πάντη μὲν ἴσως οὐκ ἀνεπιλήπτῳ, φρόνημα δὲ ἀγενὲς ἔχοντι καὶ ψυχὴν φιλότιμον, &c. Dicitur etiam ἀνεπίληπτος τὸν βίον, item ἀνεπίληπτος τοῖς ἔπεσι. Apud Thucydidem autem libro 5, pagina 170, circa finem, κἂν αὐτὸς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος εἶναι ſchol. exponit, μὴ παρέξων κατηγορίας ἀφορμὴν, id eſt criminationis materiam non præbiturus. HINC Ἀνεπιλήπτως, Irreprehenſè, Inculpatè, Citra reprehenſionem, Ita vt quis reprehenſionem non mereatur. Philo, ἣν οὐ μόνον ἀνεπιλήπτως, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπαινετῶς ἦρξε.

Ἐπίληπτος, Correptus à dæmone, Bud. ex Greg.

Ἐπίληπτος, Correptus epilepſia, Laborans epilepſia, id eſt comitiali morbo. Qui & Comitialis homo, Plin. (Caducus autem Firmico, vt quidam annot.) Ariſtot. ἄνθρωπος τῶν ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητι γίνεται. HINC Ἐπιληπτίζω, Comitiali morbo laboro, quo vti Plutarchum tradit Budæus, locum tamen nõ afferens. Intellexiſſe autem puto de hoc (niſi & alibi vſus ſit) qui eſt in Quæſt. Rom. ἀνθρώπων ὅσοις ἐπιληπτίζουσι συμβαίνει φθέγγεσθαι, μηκασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφιᾶσι. Sed ET Ἐπιλήπτομαι pro eodem affertur ex capite 21 lib. 1 Regum. ITEM Ἐπιληπτικὸς adiect. Pertinẽs ad epilepſiam, ſeu comitialem morbum. Et Ἐπιληπτικὴ νόσος, vel ἐπιληπτικὸν νόσημα, Ariſtot. Comitialis morbus. Interdum verò ἐπιληπτικὸς dicitur pro ἐπίληπτος, Comitiali morbo laborans. Sic autem vſus eſt Plutarchus in libro πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον.

c.2. Ἀνεπίληπτος ET Ἀνεπιλήπτως vide ſuprà cum Ἐπίληπτος.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ & ἡ, (ea forma qua dicitur ἀντιλήπτωρ) Reprehenſor. In v.l. ex Plutarcho, ἐπιλήπτορος πάντων, Reprehendentis omnia.

c.1. Ἀντεπιλαμβάνομαι, Viciſſim prehendo, ſeu apprehẽdo, Contrà nitens prehendo. In vulg. lex. exponitur Cõtrà nitens retineo. & affertur ἀντεπειλημμένοι τῆς ὄρνιθος, pro Manum vtrinque in auem coniicientes, vel Manibus vtrinque in auem coniectis.

c.2. Προσεπιλαμβάνω, & Προσεπιλαμβάνομαι, Inſuper prehẽdo. At in v.l. Inſuper aſſumo.

c.2. Συνεπιλαμβάνομαι, q.d. Vnà prehendo, vel Simul capeſſo. Ponitur autem pro Adiuuo, Opitulor. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσαι συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. q.d. Eſſe mihi adiutricem operis, pro Adiuuare me in opere. Sic Herodotus, συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συβαρίτῃσι. Et Thucydides libro 8, ξυνεπιλαβέσθαι τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως. Et libro 1, ξυνεπιλαμβάνοιντο ſine caſu. In vulg. lex. ex Plutarcho in Camillo, συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, pro Certamen ſimul aggrediũtur. Et συνεπιλαμβάνεται τῆς δόσεως ex Plat. Timæo, pro Diſciplinam ſimul capeſſit (nam ibi à typographo omiſſam fuiſſe puto particulam Simul) ITEM Συνεπιλαμβάνω apud Thucydidem eadem ſignif. lib. 2, ἔρρωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, εἴ τι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς.

C. ΚΑΤΑλαμβάνω, Deprehẽdo, Offendo, Nanciſcor. Xenophon in Sympoſ. in perſona Socratis loquens, οὐκ ἴστε ὅτι οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον; id eſt Deprehẽdit, vel Offendit. Ita Bud. qui & ex Themiſtio addit, καὶ ὅπως κατείληφε τὸν ἑταῖρον, pro Nactus eſt ſodalem, vel offendit. ‖Καταλαμβάνω, Comprehẽdo, Aſſequor. vnde deductũ κατάληψις, in hac ſignificatione habebis infrà ex Thucyd. Sed ponitur etiam metaphoricè, ſicut Latinè Cõprehendo. vnde & κατάληψις philoſophica redditur Comprehenſio. In quarum ſignificationum ambiguitate ludens Lucianus in ſuis Vitis inducit ſkepticum philoſophum dicentem illi qui eum mercari volebat, ſe poſſe omnia facere præterquam δραπέτην μεταδιώκειν. Et interrogatum cur hoc minus præſtare poſſet quàm aliud quidlibet, reſpondentem, ὅτι οὐ καταλαμβάνω. Vbi alluditur ad καταληπτικὴν φαντασίαν, vel potius ad ἀκαταληψίαν, de quibus multa habes in libris Sexti philoſophi Pyrrhoniarum hypotypoſeων, Latinitate à me donatis. Dicitur autem & αἰσθήσει καταλαμβάνειν, Senſu comprehendere, vel Senſu percipere. quum ſi-

A gnificationem habet & paſſiuum particip. apud Philon. καὶ δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας. Redditur & verbo Complector, vt videlicet dicitur Mente complecti aliquid. Item Aſſequor & Comperio, Compertum habeo, à Budæo. Quò pertinet hic Platonis locus in Apologia, ὡς ἐπαυτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα. quod exponitur, Vt me illis imperitiorem eſſe, manifeſtò comperturus. Vt autem illã verbi Complector ſignificationem habet verbum καταλαμβάνω, ſic & alteram interdum: atque adeo ponitur non ſolùm pro Comple- B ctor (idem videlicet ſignificans quod περιλαμβάνω) ſed & pro Contego, Obduco. vt docet Budæus pag. 561, ex Theophraſto. Καταλαμβάνω, Occupo. qua in ſignif. Diodorus vſus eſt & paſſiuo participio κατειλημμένων. (Vt autem apud Diodorum reperitur hoc verbũ pro Occupare, ea ſignificatione qua dicuntur hoſtes occupare locum aliquem, ita & apud Thucydidem legimus paſſ. κατειλημμένην τὴν πόλιν, Occupatam vrbem, ſeu Captam vrbem) Apud Platonem autem in Tim. καταλαμβάνοντα καταλαμβάνεσθαι, Occupare & occupa- C ri: vel Vincere & vinci celeritate, vt Cicero vertit. Vide Budæum. pagina 561 & 562. vbi exponit etiam Anteuerto, ſicut & προκαταλαμβάνω ac προλαμβάνω.

Accipitur verò & pro Aſſequor curſu, οὐκ ἀπολείπομαι, (quæ ſignificatio eiuſdem generis eſt cũ proximè præcedente) item pro Æquo. cuius ſignific. exemplum Budæus affert ex Baſilio) Καταλαμβάνω & pro Detineo, ſeu Occupo ſignificante Detineo, accipi tradit Bud. in hoc Ariſtotelis loco Polit. 8, ὅταν δ᾽ ἀφ᾽ ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται, τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς D πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. Ita enim hæc vertit, Quum vſque ad annum ſeptimum decimum aliis diſciplinis incubuerint, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus &c.

Καταλαμβάνω, Inuado, Corripio, Inceſſo. Herodot. κατέλαβε νοῦσός μιν. Herodianus libro 1, διατρίβοντί τε ἐν Παίοσι νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει. Idem, πολλῶν δὲ καὶ δεινῶν συνεχῶς καταλαβόντων τὴν πόλιν. Quinetiam dixit Plutarch. τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσιν, Duo nuntia eũ inuadunt, aut adoriuntur. q. d. Aures eius percellunt. E (Paſſiuè etiam apud Herodianum, πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, omnibus ſomno correptis) Sed aliquando vel potius ſæpe vtendum eſt verbo Accidere, ſeu Contingere, ad exprimẽdum hoc verbum, vt καταλαμβάνει με συμφορά apud Platonem, Accidit mihi calamitas, vel Euenit, (niſi quis hîc malit, Inuadit me calamitas) Itidémque καταλαβοῦσα συμφορή, Herodot. Calamitas quæ accidit. (Poſſit verò καταλαμβάνει με συμφορά, reddi etiam Accipio calamitatem: & καταλαβοῦσα συμφορά, Accepta calamitas) Et περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμά- F των, Syneſ. De rebus quæ tibi acciderunt. Thucyd. autẽ dixit l. 1, ἢν δέ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ, Si aliud bellũ nobis accidat, vel Si bellum nobis oriatur. (Fortaſſe autem & verbum Inceſſere aliquis locum habere hîc exiſtimet) Sic & lib. 2, καὶ αὐτοῦ φρουρεῖν οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὁπότε πόλεμος καταλάβοι. Frequenter verò τὸ κατειληφός, ſeu potius τὸ καταλαβὸν ſine accuſatiuo, Quod accidit. & plur. τὰ καταλαβόντα, quæ acciderunt. Herodot. τὰ καταλαβόντα ἐσήμαινε. Sic τὸ κατειληφὸς πάθος apud Herodianum lib. 1. Ibidem, κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς G καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα. (nam quod de ἐπέλαβε dicit, ad hoc quoque pertinere putandum eſt) Sed & imperſonaliter ponitur κατέλαβε. (ſicut de ἐπέλαβε dictũ fuit antea) Herodot. κατέλαβε ἄπαιδα ἀποθανεῖν. Idem, ἕνα κατέλαβε ὑβρίσαντα τάδε ἀποθανεῖν. Ex Pauſ. autem exẽpla B. affert p. 556. vbi etiã admonet ita imperſonaliter hoc verbũ vſurpari, vt tamen aliquod ſubiectum ſubintelligatur, vt εἱμαρμένη, vel χρεών, vel aliquid ſimile. Sed addo iis quæ à Budæo dicuntur, interdum nominatiuum exprimi, vt apud Pauſaniam, εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. qui nominatiuus cum hoc verbo ſubaudiri fortaſſe debet in aliquibus Herodoti locis. At verò apud Pauſaniam aptè ſubaudientur illa iis præſertim in locis in quibus dicit κατέλαβεν ἀποθανεῖν. Sunt autem frequentes apud eum,

A qui & in hoc imitari voluit (vt opinor) Herodotum. Ita igitur in Atticis pag. 21, circa finem, οἷς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένοις. Et in Lacon. pag. 71, τὴν δὲ οἱ συνοικήσασαν ἀδελφὴν κατέλαβεν ἔτι πρότερον ἀποθανεῖν ἄπαιδα. Et alibi, ὕστερον δὲ Ἐπωπέα κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ τοῦ τραύματος. Sed & συνέπεσεν eadẽ ſignificatione dixiſſe Pauſaniam animaduerti, cum alibi, tum eadem illa pag. 21, cum datiuo, ὁπόσοις ἀποθανεῖν συνέπεσεν ἔν τε ναυμαχίαις καὶ ἐν μάχαις πεζαῖς. Καταλαμβάνω præterea vt Euenio ſignificat in præc. id eſt B Accido, ſic & pro Aduenio in nonnullis loquendi generibus ponitur. vt apud Herodianum, ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι. Apud eundem, καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, vbi dies illa aduenit. Et ἑσπέρας καταλαβούσης apud eũdem. Item χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος, quum hyems adueniret. id eſt inſtaret. vt Politian. vertit. Fortaſſe autem & Peruenio alicubi reddi poteſt. vt in hoc Syneſii loco, ἂν μὴ τάχιστα τὰς ἱερὰς Ἀθήνας καταλαβεῖν μοι γένηται. Niſi quis Occupare malit, vt ſit metaphora ſumpta à militibus locum aliquem oc- C cupantibus. ſicut & noſtrates ludentes dicunt *Ie nous iray prendre d'aſſaut.* Nam quod quidam καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας interpr. Proficiſci, nullo modo vim verbi Græci exprimere videtur. Bud. tamen in loco ſimili Theodoriti καταλαβεῖν Τύρον vertit ſimpliciter Petere Tyrum. (perinde acſi in illo Syneſii loco καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας reddas Petere Athenas) Sed & καταλαβεῖν τὸν βασιλέα apud eundem Theod. pro Adire regem. Qui verbi καταλαμβάνω vſus cum accuſ. perſonæ exprimi poſſe videtur Gallico verbo *Trouuer*. nam quemadmodũ dici D mus *Trouuer* pro Offendere, Nãciſci, (quæ ſignificationes datæ fuerunt primæ huic verbo) ita etiam diceremus καταλαβὼν τὸν βασιλέα, *Eſtant venu trouuer le roy*, in altera huius verbi ſignificatione. Καταλαμβάνειν vt pro Contingere, i. Accidere, ſic & in altera ſignif. verbi Contingere affertur ex Gregorio, τὰ ἄκρα τῇ θερμότητι καταλαμβάνειν. Sed poſſit fortaſſis & aliter hîc reddi.

Καταλαμβάνω, Includo, Intercludo. vnde paſſ. κατειλημμένον quod ex Ariſtot. affert Bud. pag. 558. Καταλαμβάνω, Obſtringo, Adſtringo, Obligo. vt καταλαμβά- E νω ὅρκῳ, vel ὅρκοις, Obſtringo iureiurando. Thucydides lib. 4, pag. 149, ὅρκοις τε Λακεδαιμονίων καταλαβὼν τὰ πλείω τοῖς μεγίστοις. Sed & paſſ. apud eundem lib. 1, p. 3, τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους. Affertur verò & in propria verbi Adſtringo ſignificatione ex Plutarcho, καταλαβόντες ἱμᾶσι. Sic autem & ἀναλαμβάνειν accipi dictũ ſuprà fuit. Καταλαμβάνω, Conuinco. quæ ſignificatio affinitatis aliquid cum præcedente habet. quem enim cõuincimus, eum velut obſtrictum tenemus (Sic autem & ſimplex λαμβάνω pro Conuinco accipi dictũ F fuit) Sed & Reum perago exponitur à Budæo in hoc Antiphontis loco, τόν τε γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται· τόν τε φεύγοντα ἀνόσιον ἀλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. Alibi verò ſcribit accipi ſæpe ab eodem oratore pro Damnare, Punire: eúmque alicubi opponere καταλαμβάνειν verbo ἀπολύειν. Affert verò & paſſ. ex eodem, τὸ αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου.

Καταλαμβάνω pro ſimplici λαμβάνω ex Philone De mundo affertur, vbi dicit ἐπίδοσιν καταλαμβάνειν pro G Incrementum capere. Sed eum λαμβάνειν ſcripſiſſe potius crediderim.

Καταλαμβάνομαι paſſiua ſignif. vide in quibuſdam locis prolatis in Καταλαμβάνω.

Καταλαμβάνομαι pro καταλαμβάνω interdum ponitur. itidémque præt. κατείλημμαι: vnde κατειλημμένων τῶν πετρῶν βαρβάρων apud Diodorum pro κατειληφότων.

Sed affert præterea Budæus ex Andocide ſignif. actiua pro Apprehendere, πολλὰ ἱκετεύσας καὶ καταλαμβανόμενος γονάτων. vbi malim καταλαβόμενος.

H Κατάληψις, εως, ἡ, Deprehenſio. Item Comprehenſio. vt apud Thucydidem lib. 3, ὡς δ᾽ οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο ἐπαναχωρεῖ, quum non amplius in comprehenſione videretur eſſe claſſis. id eſt Quum videret ſe non iam poſſe claſſem hoſtium comprehendere, aut etiam Aſſequi. Item κατάληψις τοῦ ἱεροῦ ex Demoſthene, pro

Inuaſio templi. & κατάληψις τῆς βασιλείας ex Iſocrate Adeptio regni. Affertur verò & ex Theophraſto lib. 2 De cauſis pl. πρὸς τὴν γεωργιῶν κατάληψιν pro Vt dominus agrum recipiat. ‖ Sed multo eſt frequentius in metaph. ſignificatione, quum videlicet de rebus dicitur quæ ſenſibus corporis, vel potius mente comprehendũtur. A Cicer. redditur non ſolùm Comprehẽſio, (& id quidem ad verbum) ſed etiam Perceptio, Cognitio. Idem in Lucullo, Ad rerum igitur ſcientiam, vitæque conſtantiam aptiſſima quum ſit mens hominis, amplectitur maximè cognitionem, & κατάληψιν (quam, vt dixi, verbum è verbo exprimentes, comprehenſionem dicemus) cum ipſam per ſe amat, &c. Ibidem, Hoc quidem Zeno geſtu faciebat. nam quum extenſis digitis aduerſam manũ oſtenderat, viſum, inquiebat, huiuſmodi eſt: deinde quum paulum digitos conſtrinxerat, aſſenſus huiuſmodi: tum quum planè compreſſerat, pugnúmque fecerat, compreſſionem illã eſſe dicebat. qua ex ſimilitudine etiam nomen ei rei, quod antè non fuerat, κατάληψιν impoſuit. Hæc Cicero. Quibus autem in locis ab eo reddatur Perceptio, item Cognitio, docebit te meum Ciceronianum lexicon. Fabius quoque καταλήψεις vertit Perceptiones, quum hanc τέχνης definitionem, τέχνην eſſe σύστημα ἐκ καταλήψεων ὁμολογουμένων καὶ ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, vertit Artem conſtare ex perceptionibus cõſentientibus & coexercitatis ad finem vtilem vitæ. Nã Præceptionibus, quod hîc quædam exemplaria habẽt, mendoſum eſſe manifeſtiſſimũ eſt. Accedit verò & Ciceronis teſtimonium ita ſcribentis, (vbi ad illam ipſam definitionem reſpicit) Ars verò quæ poteſt eſſe niſi quæ non ex vna aut duabus, ſed ex multis animi perceptionibus conſtat? Item, Quid enim eſt quod arte effici poſſit, niſi is q. artẽ tractabit, multa perceperit? Philo De mundo, νόησις, κατάληψις, ἀδολεσχία, &c. Lucianus in Hermotimo, ἕξεις τινὰς καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις καὶ φαντασίας. ‖ Budæus κατάληψιν vult accipi pro deprehẽſione, id eſt inuentione, in hoc Ptolemæi loco, φαίνεται δὲ καὶ αὐτὸς ἐνίοις μὴ μετὰ καταλήψεως ἀξιοπίστου συγκατατιθέμενος. ‖ Eſt & κατάληψις muſicorum vocabulum, pulſando chordas concentum explorantium, vt quidã annot. ex ſcholiaſte Ariſtophanis. qui in hæc verba quæ ſunt in Nubibus, καὶ κρούσιν καὶ κατάληψιν, ſcribit κατάληψιν ſolere muſicos appellare ἐπειδὰν πλήξαντες τοῖς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον.

Κατάληψις, eſt etiam morbi nomen apud medicos. κατάληψις, (inquit Gorræus) affectus eſt cerebri: prouenit autem à vehementi refrigeratione cum quadam ſiccitate, & poſteriora cerebri potius occupat, quum in caro anterior pars magis laboret: in apoplexia verò & morbo comitiali, vtraque, vt ſcribit Galen. lib. 4 De loc. affect. Manent autem per κατάληψιν palpebræ apertæ, quæ per carum clauduntur, ſeruatúrque ſecundum naturam ſpiratio. Huius frigidus ac craſſus aut omnino viſcidus humor cauſa eſt: quanquam & ſtomachi vitio aliquando incidere poſſit. Paulus Ægineta lib. 3, cap. 6, ſcribit, affectum quem medici Galeno antiquiores κάτοχον appellarunt, eundem à recentioribus κατοχὴν & κατάληψιν poſtea vocatum eſſe. Dicitur ἀπὸ τοῦ καταλαμβάνειν, quòd eo affectu detentus æger, repentè in illo permanet habitu in quo correptus eſt. Hæc ille. In v. lex. ſcribitur medicis recentioribus vocari congelationem, & eſſe affectum inter phreniticlem ac lethargum: in quo ſubita fit detentio, mentis corporiſque ſenſu motúque intercepto, remanente figura in qua correptus æger fuerit, ſiue ſteterit, ſiue ſederit, ſiue oculos clauſos ſeu apertos habuerit.

Καταλήψιμος, ου, ὁ & ἡ, Ad deprehenſionẽ damnationémq; conducens & incitans. Ita Bud. interpr. afferens hunc Antiphontis locum, εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀποχὴν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτῶν ὄντα &c.

c. 2. Ἀκαταληψία, ας, ἡ, q. d. Incomprehenſibilitas. quæ vox ἀκαταληψία opponitur τῇ καταλήψει ſeu facultati καταληπτικῇ. Dicitur enim ἀκαταληψία de eo qui οὐ καταλαμ-

A βάνει, vt dicere ſolebant ſceptici, quemadmodum videre eſt in multis Sexti philoſophi locis, in libris Pyrrhoniarum hypotypoſeων. Plutarchus ad Coloten, ὅτι προστρίβεται Σωκράτει καὶ Πλάτωνι καὶ Παρμενίδῃ καὶ Ἡρακλείτῳ τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας, οὐδὲν δεομένοις. Sic autem & verbum ἀκαταληπτῶ pro οὐ καταλαμβάνω, vt docebo in Ἀκατάληπτος.

Καταληπτός, οῦ, ὁ, Qui comprehendi poteſt, Comprehẽſibilis, vt Cicero καταληπτὸν dixit Comprehenſibile, Acad. quæſt. editionis ſecundæ lib. 1, Viſis non omnibus

B adiungebat fidem, ſed iis ſolùm quæ propriam quandam haberent declaratione earum rerum quæ viderẽtur. Id autem viſum quum ipſum per ſe cerneretur, comprehenſibile: (Feretis hæc? Nos verò, inquit. quonam enim modo καταληπτὸν diceres?) ſed quum acceptum iam & approbatum eſſet, comprehenſionem appellabat, ſimilem iis rebus quæ manu prehenderẽtur. ex quo etiam nomen hoc duxerat. In quo Ciceronis loco obiter obſerua etiam vnde ſit dicta κατάληψις, quam

C vertit comprehenſionem, ſicut & alibi. Sed eundem alicubi pro καταληπτὸς dixiſſe etiam Cõprehẽſus, item Perceptus, Cognitus, teſtatur Bud. qui itidem καταληπτὸς vertit Perceptus, in iſto Gregorii loco, θεὸς μὲν δὴ φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν, οὔτε λόγῳ ῥητόν.

HINC Ἀκατάληπτος bicomp. Incomprehenſibilis, Qui cõprehendi nõ poteſt, Qui percipi nõ poteſt. A QVO Ἀκαταληπτῶ, quod tamen paſſiuam ſignificationem non retinet, ſed ponitur pro Non comprehendo. nam

D ἀκαταληπτῶ & οὐ καταλαμβάνω pro iiſdem accipit Sextus philoſophus, ſcepticos ea in ore habere ſolitos fuiſſe docens.

Καταληπτὸν, Quod aſſequi ſeu obtinere poſſumus, Quod obtineri poteſt. Thucydides 3, ἀπρεπείᾳ τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτά, res obtineri poſſe videbatur. ‖ Et καταληπτὸν θεόθεν πένθος, v. l. ex Euripide, Luctus diuinitus acceptus. Videri certè poſſet hoc καταληπτὸν eſſe ab ea verbi καταλαμβάνειν ſignificatione qua dicitur νόσος vel συμφορὰ quẽpiam καταλαμβάνειν: ſed conſtituendũ eſſet hîc

E nouũ quoddam genus hypallages, vt eſſet pro καταληπτὸς θεόθεν πένθει. quum non dicatur πένθος καταλαμβάνεσθαι, ſed aliquis πένθει καταλαμβάνεσθαι.

Καταληπτικὸς, ἡ, ὸν, (q. d. Cõprehenſiuus) Comprehendendi facultate præditus. Apud Nazianzenum καταληπτικὸς ἑαυτοῦ, Qui ſeipſum comprehendere poteſt. Et καταληπτικὴ φαντασία apud philoſophos. Lucianus in Vitis, οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Meminit & Epictetus τῆς καταληπτικῆς φαντασίας.

F ET Καταληπτικῶς, q. d. Comprehenſiuè, Adhibẽdo καταληπτικὴν φαντασίαν.

Καταληπτικὸς τοῦ θορυβητικοῦ Ariſtophanes dixit in Equit. circa finem, pro ὁ καταλαμβανόμενος τοῖς ἀκούουσιν ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι, vt ſcribit ſcholiaſtes.

c. 2. Ἐγκαταλαμβάνω, Intus capio, Intus comprehendo. A cuius paſſiuo Ἐγκαταλαμβάνομαι dixit Æſchin. ἐγκατελήφθησαν pro Intus capti fuerunt: ὑπὸ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους Ὄλυνθος ἑάλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν. Sic etiam Demoſthenes vſus eſt. Herodotus autem

G dixit ἐγκατειλημμένοι ἐντὸς τείχεος vacante præpoſitione quæ eſt iũcta verbo. ‖ Interdum verò ἐγκαταλαμβάνομαι, Intercipior, Includor: vt apud Antiphontem, ἕνα δέ τινα τῶν νεωτέρων ὁρῶντα πατέρα πρεσβύτερον ὄντα, καὶ οὐ δυνάμενον ἀποχωρῆσαι, ἀλλ' ἐγκαταλαμβανόμενον, ἀράμενον φέρειν. Plutarchus De primo frigido, ἀλλὰ πολλάκις ἐγκαταλαμβανόμενον ἀνθίσταται καὶ μάχεται. ‖ Ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις Thucydides libro 4 pagina 128 (vt alibi καταλαμβάνειν ὅρκοις) Obſtringere iureiurãdo, Adigere iureiurando. ſed hîc addit κατ' ἀνάγκην.

H c. 2. Ἐπικαταλαμβάνω, Occupo, Anteuerto. item Aſſequor. Budæus ex Platone & Theophr. Item, Opprimo, ex Xenophonte. Vide Comm. pagina 562. Sic paſſ. Ἐπικαταλαμβάνομαι, Occupor, Anteuertor.

c. 2. Περικαταλαμβάνω, Vndique deprehẽdo, Vndique cõprehendo. A cuius paſſiuo Περικαταλαμβάνομαι eſt περικαταληφθεὶς apud Ariſtotelem De mundo, περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Apud Polybium autem l. 16,

Φίλιππος δὲ πϱοκαταλαμβανόμϑμος τοῖς καιροῖς, Bayſ. vertit, At Philippus videns ſe rei occaſione impeditum & repentè oppreſſum. A

Πεϱικαταλαμβάνω apud Theophr. hiſtor. plantarum lib. 4, in eadem ſignific. in qua & ἐπικαταλαμβάνειν, & de re eadem, καρπὸν δὲ φέρει πολύν, καὶ πᾶσαν ὥραν πεπαίνει. πεϱικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον. Et De cauſis plant. lib. 2, συμβαίνει δὲ δὴ τοῖς ὀψικάρποις ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πεπαίνεσθαι πεϱικαταλαμβανομένοις τῇ ὥρᾳ. Quos locos Budæus affert in ſuo Lexico, (non addita ſignificatione) quum tamen Comment. pag. 561. ex eodem autore ἐπικαταλαμβάνειν afferat de re eadem dictum. quod certè multo B aptius eſſe videtur, imò verò hoc, non item illud, habere hîc locum exiſtimo.

Πεϱικατάληψις, Deprehenſio ſeu comprehenſio, qua aliquem vndique deprehendimus, ſeu comprehendimus. ET Πεϱικατάληπτος, Vndique comprehenſus.

C.2 Πϱοκαταλαμβάνω, Anticipo, Anteuerto, Occupo. Thucyd. libro 3, πϱοκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. Theophraſt. Hiſt. plant. lib. 5, εἰ μὴ πϱοκαταληφθείη ἢ ὑπὸ τῆς. Herodian. lib. 1, μή τις ἐκεῖσε πϱοκαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν τῶν ἀπατεώνων πλουσίων. Et lib. 2, φθάσωμϑμ σὺν τὴν Ῥώμην πϱοκαταλαβόντες ἔνθα ἡ βασίλειός ἐστιν ἑστία. Apud eundem πϱοκαταλαβεῖν τὸ Βυζάντιον, Politianus vertit Byzantium præſidio occupare. Thucydides dixit etiam πϱοκαταλαμβάνειν aliquos, pro Occupare, id eſt Antè opprimere. Ex Gregorio autem affertur, εἰ δὲ πϱοκαταλάβοις σαυτὸν τῇ σφραγῖδι, pro Si te ſigillo præmunieris. ſed malim Anteuertendo præmunieris, vel Ad anteuertendum, ſeu occupãdum. Inuenitur & paſſ. præt. ſignificatione actiua, in hoc Metrodori loco, πϱοκατείλημμαί σε ὦ τύχη. quæ Cic. ita vertit, Occupaui te fortuna, atq; cepi. Vide meum lex. Cic. p. 141. D

Πϱοκατάληψις, Occupatio, Præoccupatio, Anticipatio. ‖ Eſt & nomẽ ſchematis apud rhetores, quum id quod aduerſarius arrepturus eſt aut obiecturus, præſumunt & prius dicunt. Latinè (inquit Rufinus) Præceptio vel Anticipatio dici poteſt.

C. Μεταλαμβάνω, Cum alio accipio, ſeu capio, Partem capio, Particeps fio, ſeu Particeps ſum. Planè enim μετὰ cũ hoc λαμβάνω ita ſumitur, vt cum ἔχω, habéntque eiuſdem generis ſignificationem: imò verò vnum ex altero quodammodo ſequitur. oportet enim prius λαμβάνειν quàm ἔχειν. Sic autem habes expoſitam à me præpoſitionem μετὰ cum ἔχω, col. ſeu ſemipag. 1348 Tomi primi. ac fuit etiam in cauſa verbũ illud μετέχω cur huic ſignificationi primũ locũ dederim, & quòd huius ſignif. ſit frequens vſus, quum alioqui hunc ſibi vendicare videretur ea cui ſecundum dabo. Sed hoc ſciendũ eſt, μεταλαμβάνω ita ſignificare Partem capio, vt ſimul etiam ſignificet Particeps ſum, & de eo dicatur potius qui iã cepit partem, atque adeo pro illo ipſo μετέχω ponatur: ſæpe verò & præterito μετείληφα ſic vtuntur. De hoc quoque admoneo, interdum dici de eo etiam qui mali alicuius ſit particeps. Præterea interdum genitiuo, interdum accuſatiuo iungi. Quæ omnia ex ſequentibus patebunt exemplis. Ac primùm cum genitiuo, vt apud Ariſtotelem De mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, vtilitatis partem capere, id eſt participem fieri, ſeu eſſe. Plato in Epinomide, μεταλαβὼν φρονήσεως εἰς ὧν μιᾶς. Lucianus, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι. Vno autem eodémque in loco verbis μεταλαμβάνειν & μετέχειν eandem ſignificationem dedit rhetor quidam, ita ſcribẽs, ἑκάστων δὲ τούτων τῶν τεχνῶν μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλως, ἄριστοι δὲ οἱ ἄριστοι ὧν Γοργίας ἐστὶν ὅδε, καὶ μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν. Ad alteram huius verbi conſtructionem venio, videlicet cum accuſatiuo. Ita igitur Iſocr. ὧν οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε, vbi μετέλαβε redditur etiam Conſequutus eſt, Nactus eſt. atque adeo ſimpliciter etiam Accepit. Sic autem & apud Theophraſtum De hiſt. pl. l. 7, ὅθεν τοὔνομα μετείληφεν. Ac profectò in iis quæ ſubiungam exemplis in quibus additur μέρος, meminiſſe oportebit eorum quæ in μετέχω dixi, videlicet vim ſuã amittere præpoſitionem μετά. Plato in Apologia, οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. (quo vſus eſt verbo eadem in re Iſocrates, οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε) Demoſth. E F G H

Pro corona, τὸ δὲ πϱοσεχθροῦσαι, καὶ μὴ πάνθ᾽ ὡς ἐβουλόμεθ᾽ ἡμῖν συμβῆναι, τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ᾽ ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν: quæ ita Budæus vertit, Quod autem noſtra ciuitas, alioqui felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi ſentẽtia ſucceſſerunt, in eo ego verò ratam quandam partẽ ad nóſque pertinentem tuliſſe exiſtimo communis aliorum mortalium fortunæ. Quòd ſiquis nolit vacare hîc præpoſitionem μετὰ, dicat vacare μέρος. detracto enim hoc nomine idem manebit ſenſus. ſic autem & in aliis pleriſque locis idẽ experieris. Ac idem in verbo μετέχω vſuuenit. nam verbi gratia, in hoc Ariſtophanis verſu, Ἡμῖν μετίσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος, ſi detraxeris μέρος, manebit idem ſenſus. Verùm id minus commodè fieri poteſt iis in locis, in quibus non ſimpliciter μέρος ponitur, ſed additur illi aliquid, vt in illo altero paulo antè citato dicitur πέμπτον μέρος. quanquam & hîc ſi eſſet additus articulus τὸ, omitti poſſet μέρος, & dici οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον τῶν ψήφων. Aptius tamen id fiet vbi adiunctum erit πλεῖστον, aut tale quid: ſicut rurſum in verbo μετέχω, ex Iſocr. in Archidamo, οἷς γὰρ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξειν. Fateor tamen, detracto hoc nomine duriorem ſermonem fore. Paſſiuè autem μεταλαμβάνεσθαι dicitur res aliqua, (q. d. Participari) ab eo qui eius ſit particeps. Budæus autem vertit, Percipi, in hoc Gregorii loco, καλὸν μὲν, ἀκαίρως μεταλαμβανόμϑμον, quum opportunè percipitur. ‖ At verò ex Herodoto μεταλαμβάνομαι affertur ſignificatione actiua, videlicet pro Vendico, (quæ ſignificatio affinis eſt proximè præcedenti) μεταλαμβάνομαι τοῦτο τοῦ ὀνόματος, Nomen hoc mihi vendico. Nullum alioqui affertur exemplum vocis paſſ. μεταλαμβάνομαι poſitæ pro actiua μεταλαμβάνω in altera illa proximè præced. ſignificatione.

Μεταλαμβάνω, q. d. Poſt accipio. Id eſt, Vnum capio poſt alterum, Vno relicto alterum capio. vt faciũt qui permutant ſeu commutant. vnde fit vt μεταλαμβάνω generaliter ponatur pro Commuto, Permuto: atque ita dixit Thuc. l. 1, τὸν πόλεμον ἀντ᾽ εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum cũ pace cõmutare, vel pace cõmutare, ſine præpoſ. nam & hoc modo loquuntur Latini. Eſſet tamen ad verbum, Bellum pro pace commutare. Sic autem dixit viciſſim Herodianus libro 8, μετειληφυῖαν δὲ ἀντὶ πολέμων εἰρήνην βαθεῖαν. Eadem verò forma ſermonis vtens rurſum Thucyd. lib. 6, ſcripſit, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι ποτὲ ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλαβεῖν. (Quo in loco μεταλαμβάνω ἀντεπιβουλεῦσαι, nihil aliud eſſe quàm ἀντεπιβουλεύω, annot. in v. l. quum potius dicẽdum ſit vacare præpoſitionem ἀντὶ in verbo ἀντεπιβουλεῦσαι) Ita loquutus eſt & Iſocr. in Areopagitico, πάνυ σὺν ἄν τινες θαυμάσειαν τί βουλόμϑμος, ἀντὶ τῆς πολιτείας τῆς οὕτω πολλὰ καὶ καλὰ διαπεπραγμένης ἑτέραν ὑμᾶς πείθω μεταλαβεῖν. Geometris, μεταλαμβανόμϑμαι γωνίαι, quæ permutantur, Camer. Interdum verò μεταλαμβάνω reddendum eſt potius ſimplici verbo Muto. vt in hoc Polybii loco, ἀγαθοὶ γὰρ, εἰ καί τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἔθη καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον οἱ Ῥωμαῖοι. Sic Xenophon Pæd. 4, καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. Vſus eſt autem hoc verbo de veſtibus itidem quæ mutantur, poeta quidam comicus apud Athenæum lib. 6. (At in v. l. ineptè redditur μεταλαβεῖν ἱμάτια in loco illo Xenoph. Aſſumere veſtimenta.) In illo autem Thucydidis loco, τὸν πόλεμον ἀντ᾽ εἰρήνης μεταλαμβάνειν, tolerari poteſt interpretatio verbi μεταλαμβάνειν pro Sumere, ſicut & in cæteris locis vbi conſtruitur μεταλαμβάνειν cum ἀντί. quia μεταλαμβάνειν πόλεμον ἀντ᾽ εἰρήνης nihil eſt aliud quàm λαμβάνειν πόλεμον ἀντ᾽ εἰρήνης. verùm vt his locis elegantius adhibetur cõpoſitum quàm ſimplex, ita etiam elegantior eſt altera illa interpretatio quam attuli ſuprà. Euſtathius, ſcribens μεταλαμβάνειν ſignificare ἀλλάσσειν, affert hoc exemplum, ἔχων τις δόρυ, μετέλαβε ἀσπίδα. ‖ Μεταλαμβάνειν (inquit Budæus) eſt quum alter alterius veſtem vel inſtrumenta ſumit. Plato De rep. libro 4, τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι, ἢ σκυτοτόμος τέκτονος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες ἀλλήλων. At ego hîc quoque verbũ Cõmutare dico locũ habere, vt videlicet τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες ἀλλήλων, reddamus

reddamus Commutantes inſtrumenta inter ſe.vt vide A licet Plautus dixit in Captiuis, Itaque inter ſe commutant veſtem & nomina. Hoc enim aptiſſimè redditum iri puto Græcis hiſce verbis, τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνουσιν ἀλλήλων. ‖ Μεταλαμβάνω, Aliud pro alio ſumo, inquit Bud. afferens tamen exemplū ex ſolo Gaza, ita ſcribente de ἐμαυτοῦ & ἑαυτοῦ pronominibus, ἔνθα δὴ καὶ μεταλαμβάνειν ἔξεστιν ὄνομα ἰσοδυναμοῦν, οἷον τὸ ἴδιον ἢ οἰκεῖον. Poſſit verò hæc ſignificatio & in quibuſdā exēplis paulo antè citatis locum habere, vbi μεταλαμβάνειν expoſitum fuit Mutare. nam quum dicuntur Romani B μεταλαβεῖν mores, intelliguntur alienos ſumere pro ſuis, ſeu loco ſuorū. Sic & qui ἐσθῆτα μεταλαμβάνει, i. veſtē mutat, vnam loco alterius accipit. aut etiam ſimplici⁹, vna relicta alteram accipit, vt dictum fuit ſuprà de verbi huius ſignificatione.

Μεταλαμβάνω, Viciſſim accipio, vel aſſumo. vt exponitur à Budæo in hoc Platonici Philebi loco, μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα· τὸν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν. id eſt (inquit ille) Viciſſim poſt vitam voluptariā aſſumamus vitam prudentiæ, & eam æſtimemus. Sed C alicubi μεταλαμβάνειν exponitur etiam ſimpliciter Aſſumere. vt in hoc Plutarchi loco, De defect. oraculorum, κἀγὼ, δοκεῖ γὰρ οὕτως, ἔφην, ἀφέντας ἤδη τὸν περὶ χρηστηρίων λόγον ὡς τέλος ἔχοντα, μεταλαμβάνειν ἕτερον τοσοῦτον. Quod autem attinet ad illam verbi huius ſignificationem qua ponitur à Platone pro Viciſſim accipio, exiſtimat Budæus eandem habere, aut certè ſignificare Alium pro alio ſumo, (de quo etiam ſignificatu dictum modò fuit) in iſto eiuſdem Platonis loco, διαναπαύσωμεν αὐτὸν, μεταλαβόντες αὐτῷ τὸν συγγυμναστὴν τόνδε. D

Μεταλαμβάνω, Tranſſumo, vt μετάληψις à Fabio redditur Tranſſumptio. quod nomen vide.

Μεταλαμβάνω, Intelligo per allegoriam. Bud. ex hoc loco Euſtathii, τὴν Ὀδύσσειαν μὲν εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι, τὴν δὲ ὑπ᾽ αὐτῷ διοικουμένην Πηνελόπην, εἰς φιλοσοφίαν ἐκλαμβάνοντες.

Μετάληψις, εως, ἡ, Participatio. Plato in Parm. οὐκοῦν ἤτοι ὅλου τοῦ εἴδους ἢ μέρους ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον, μεταλαμβάνει. ἢ ἄλλη τις ἂν μετάληψις χωρὶς τούτων γένοιτο; ‖ Μετάληψις, Commutatio, Permutatio. vt apud Ariſtotelem E Rhetor. 1, ἀντὶ μείζονος [κακοῦ] ἐλάττονος μετάληψιν. vbi tamen & ſimpliciter accipi poteſt pro ſumptione, ſeu acceptione, (vt μετάληψις ſit pro ſimplici λῆψις) ſicut in πόλεμον ἀντ᾽ εἰρήνης μεταλαμβάνειν, poſſe μεταλαμβάνειν accipi & pro Sumere, dictum ſuprà fuit. ‖ Μετάληψις apud rhetores ſtatus quidā, quaſi Tranſſumptio, aut Tranſlatio, aut Tranſpoſitio. ita enim Fabius libro 3, cap. 6, Et μετάληψιν, quam nos variè, tranſlatiuam, tranſſumptiuam, tranſpoſitiuam vocamus, A quibuſ F dam exponitur etiam Tranſlatiua cauſæ conſtitutio, item Præſcriptionis ſtatus, ſeu Præſcriptionis lis: item Exceptio. Ab Hermogene μετάληψις eſſe dicitur ὅταν ἡ ζήτησις ἢ εἰ δεῖ τὸν ἀγῶνα εἰσελθεῖν. ‖ Μετάληψις apud poetas ſchema quoddam, quod itidem redditur Trāſſumptio ab eodem Fabio, ita ſcribente libri 8 capite 6, Supereſt ex iis quæ aliter ſignificant, μετάληψις, id eſt tranſſumptio, quæ ex alio in aliud velut viam præſtat. Tropus & rariſſimus & maximè improprius: Græcis tamen frequentior, qui cētaurum, Chirona, & νήσους θοὰς, ὀξείας dicunt: nos quis ferat, ſi Verrem, furem: aut G Lælium, doctum nominemus? Eſt enim hæc in metalepſi natura, vt inter id quod trāſfertur ſit medius quidam gradus, nihil ipſe ſignificans, ſed præbens tranſitum. Hæc Fabius. Huc autem pertinentia multa ſuppeditabit tibi Euſtathius pag. 79, vbi μετάληψιν nihil aliud eſſe dicit quàm μεταλλαγήν. Idem verò pag. 1875 vult luſciniam ab Homero vocari κούρην Πανδαρέου per quādam metonymiam, ſeu μετάληψιν. Donatus in hæc Terētii verba quæ in Andria leguntur, Actus 3 ſcena 2, H Quaſi tu dicas factum id conſilio meo: Dicas, inquit, pro Credas. non enim dicimus niſi quod credimus. Ab eo quod ſequitur, id quod præcedit: figura metalepſis, à poſterioribus ad priora.

Μετάληψις apud grammaticos, quæ alio nomine κλίσις, ſchema quoddam, cuius vſus eſt in conſtructione, quum caſus qui præcedit ſuam ἀκολουθίαν non ſeruat, ſed in alium μεταλαμβάνεται aut μετακλίνεται. Cuius ſchematis exempla vide apud Euſt. p. 103.

Μετάληψις, Allegoria, ἀλληγορία, vt inquit Euſtathius pag. 79. ex quo habuiſti & ſuprà μεταλαμβάνειν pro Allegoricè ſignificare. Sed idem pag. 691, μετάληψιν exponit etiam μετάφρασιν, ſicut μεταφράζειν & μεταλαμβάνειν idem eſſe tradit. Et rurſum in illa pagina 79 μετάληψιν vocari tradit etiam τὴν τῆς λέξεων ἑρμηνείαν. vnde ἀμετάληπτοι λέξεις dicuntur αἱ ἀνερμήνευτοι.

Μεταληπτός, οῦ, ὁ, Cuius participatio eſſe poteſt, Cuius particeps aliquis fieri poteſt. ‖ Item μεταληπτός, Qui poteſt exponi, Cuius expoſitio afferri poteſt, ſeu ἑρμηνεία. CONTR. Ἀμετάληπτος, de quo in Μετάληψις proximè præcedente.

Μεταληπτικός, οῦ, ὁ, q. d. Participatiuus, Participandi vim habens. At in v. lex. pro Particeps affertur ex Gregorio. ‖ Item μεταληπτικός apud gramm. Pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur. VNDE Μεταληπτικῶς aliquid dici, eſt Per metalepſin.

C. 2. Ἀντιμεταλαμβάνω, Contrà particeps fio, aut Viciſſim particeps fio. aut Contrà accipio: apud Philonem De mundo. VNDE Ἀντιμετάληψις, q. d. Participatio quæ viciſſim fit. In vulg. l. Commutatio, Quum vices redduntur. Et ἀντιμετάληψιν ἀλλήλων, reddendis ſubinde vicibus.

C. ΠΑΡΑλαμβάνω, Accipio quaſi per manus traditum, vt qui accipit aliquid à maioribus ſibi relictum, aut qui ſuccedit alicui in imperio, dicitur id παραλαμβάνειν. Plato libro 1 De republica, πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Interdum verò pro, Auditu ſeu audiendo accipere à maioribus: quod & ſimpl. Accipere à maioribus dicitur, item Fando accipere. Ariſtides in Panath. τὰς πράξεις μὴ παρελθεῖν, πλείους μὲν ἢ τὰς τῶν ἄλλων συμπάντων, μείζους δὲ ἁπασῶν οὔσας ἃς παρειλήφαμεν. Thucyd. autem dixit eadem in re, λεγόμενα παρελάβομεν, lib. 2, τὰ μὲν οὖν περὶ Ἀλκμαίωνα, τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. Sic autem & paſſ. παρειλημμένα, Auditu accepta, Tradita literarum monumentis, vel Prodita, apud Ariſtotelem. Sed additur frequentius præpoſitio παρὰ cū ſuo genitiuo, in vtroque vſu verbi παραλαμβάνω pro Accipio: dicitúrque etiam generaliter παραλαμβάνειν τι παρά τινος, Accipere aliquid à quopiā, quod videlicet nobis tradit. ac tum videri poſſit otioſa quæ adiuncta eſt verbo præpoſitio. Iſocrates Trapezit. τὰ χρήματα παρ᾽ ἐμοῦ παραλαβεῖν. ‖ Quod autem attinet ad παραλαμβάνειν ἀρχὴν (id eſt Accipere imperium, pro Succedere imperio) vel cum aliis huiuſmodi accuſatiuis, frequens eſt apud hiſtoricos. Herodianus, ὁ δὲ Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχήν. Philo, τρίτος μὲν ὢν ἀπ᾽ Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro ſucceſſor Ægyptum tenuit. Aliquando autem commodè in ſimilibus locis redditur Excipio. vt ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, Nox diei ſuccedit, vel Nox diem excipit, vt dixit Liuius, Nec tranquillior nox diē tam fœdè actā excepit. Vide B. p. 564.

Παραλαμβάνω, Aſſumo. ea ſignific. qua dicitur Aſſumere aliquē. Herodian. l. 5. παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Plut. in Symp. ſept. ſ. κελεύει σε Περίανδρος, ἔφη, καὶ Θάλην παραλαβόντα τοῦτον. Idē in lib. περὶ ἀοργησίας. addidit præp. ἐκ cum ſuo genit. τοῦ δὲ Σωκράτους ἐκ παλαίστρας παραλαβόντος τὸν Εὐθύδημον. At verò apud Matth. cum præp. εἰς, c. 4, v. 5, τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Itidē v. 8, πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν. quibus in locis vetus interpr. verbū illud retinuit, vertit. n. Aſſūpſit. Alii interpr. Transfert. At ego malim Aſſumptum eum tranſfert, vel ſumptū. aut Ducit ſecū. Sic autem alibi apud eundem παραλαμβάνειν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, videtur commodius redditum iri, Secū ducere, quàm Abducere, aut Suſcipere.

Παράληψις, εως, ἡ, Exceptio, in ea excipiēdi ſignif. quæ data fuit verbo παραλαμβάνω. Itē παράληψις ἀρχῆς, Polyb.

Acceptio imperii, ab eo videlicet cui ſuccedimus. Item Ipſa aſſumendi actio, in ea ſignif. aſſumendi quã dedi verbo προσλαμβάνειν.

c.2. Προσπαραλαμβάνω, Vltra accipio, vel Vltra aſſumo. Dioſc. in præf. lib. 1, προσπαραληψόμεθα δὲ τὴν συνήθη καὶ σύμφυλον ὕλην, vbi exponitur Complectemur. Idem circa principium eiuſdem præf. μετὰ τῆς ὀλιγότητος τῶν παραδόντων, καὶ τὴν ἀκρίβειαν προσπαρέλαβον. vbi videtur poſſe exponi Qui adhibuerunt præterea. HINC Προσπαράληψις, q.d. Ipſa actio aſſumẽdi vltra ſeu inſuper. Et figura apud grammaticos, (vt ſcribit Diomedes) quũ aliquid ad nouiſſimam partem dictionis accedit. vt Admittier pro admitti, & Accingier pro accingi. (AT Παραγωγὴ eſt eidem quum ad vltimã ſimplicis dictionis clauſulam, aut litera iungitur, aut ſyllaba. vt Hoſtis pro hoſti apud Plautum: & Poteſtur pro poteſt) Cæterùm in vulg. edit. Diomedis EST Προσπαράληψις. quod mendum ſeruarunt v.l.

c.2. Συμπαραλαμβάνω, Vnà excipio, vel Vnà aſſumo. Herodianus libro 2, συμπαραλαβόντες σὺν καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν.

C. ΠΕΡΙλαμβάνω, Circumplector, Complector, Comprehendo. Plato in Timæo, σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα, Forma coplexa in ſe reliquas omnes. At Cic. vertit Forma qua vna omnes reliquæ concluduntur, vt videbis p.19 mei Cic. lexici. Vertit & Includere, pag.28. Et paſſ. ex Theophr. κατακρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως. ‖ Περιλαμβάνω, Amplector, Amplexor. VNDE Ἀντιπεριλαμβάνω, Viciſſim amplexor. Xenoph. Sympoſio, περιβαλὼν ἐφίλησεν αὐτήν· ἡ δ' αἰδουμένῃ μὲν ἐῴκει, ὅμως δὲ φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν. ‖ Περιλαμβάνω metaph. vt περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, Greg. Mente comprehendere, Percipere. VNDE Περιληπτὸς διανοίᾳ, ſeu νοήσει, Qui comprehendi poteſt. vel Cõprehenſus, vt B. vertit apud Plat. νοήσει περιληπτόν. Apud quem & Cic. hãc vocem interpr. item in aliis, pag.12, & 13 Cicer. lexici. CONTR. Ἀπερίληπτος διανοίᾳ, de Deo apud Greg. aut ſine adiectione, Qui mente comprehendi non poteſt.

Περίλημμα, ατος, τό, Quod cõprehenſum eſt, Quod à nobis tenetur ipſum amplexis aut circumplexis. ‖ In v.l. Circumplexus: quum id ſignificetur potius nomine περίληψις.

Περίληψις, εως, ἡ, Comprehenſio, Circumplexus.

Περιληπτὸς, οῦ, ὁ, Cõprehenſibilis, Qui cõprehendi poteſt. Plut. Cam. ὄχλος οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ, turba quæ numero cõprehendi non poteſt. Id eſt, Turba innumerabilis. CONTR. Ἀπερίληπτος, Incomprehenſibilis, Qui comprehẽdi non poteſt. vt ſi in illo Plat. loco dicas ἀπερίληπτος ἀριθμῷ, pro οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ. Item metaph. περιληπτὸς & ἀπερίληπτος, vide ſupra in Περιλαμβάνω. ‖ Item ἀπερίληπτος πρεσβεία, Legatio quæ nullo vel tempore, vel loco circũſcripta eſt, quæ videlicet eſt libera, & priuatæ rei cauſa mandatur. B. AT Δυσπερίληπτος, Qui difficilè comprehendi poteſt.

Περιληπτικὸς, οῦ, ὁ, (q.d. Cõprehẽſiuus) Cõprehendẽdi vim habens. vnde περιληπτικὸν ὄνομα grãm. quod vulgò collectiuum: vt δῆμος, πλῆθος.

c.2. Ἀντιπεριλαμβάνω, vide ſuprà in Περιλαμβάνω.

c.2. Ἐμπεριλαμβάνω, q.d. Intus cõprehẽdo. Et pro περιλαμβάνω, vt Ariſtot. ἐνίοτε μάτι ἐμπεριλαβόντες, Complexi. Et ἐμπεριλαμβάνεσθαι paſſ. quod & ἐναπολαμβάνεσθαι, B.p.558 ex eodem Ariſtot.

C. ΠΡΟλαμβάνω, Anticipo, Occupo, Anteuerto. vt ἡ ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοήν, Viſus auditui anteuertit, vel Viſus auditũ præuenit. Itẽ cũ gen. aliquãdo. Interdũ verò pro Præcedo, vt apud Syn. εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. Itẽ προλαμβάνειν abſolutè, Præcedere, Priorẽ eſſe. Vnde οἱ προλαβόντες, Anteceſſores, Maiores. ‖ Προλαμβάνω, Præſumo opinionẽ, Exiſtimo. Plut. Et προλαμβανόμενον, Quod eſt per prolepſin animo cõceptũ, apud eundem. Quarum omnium ſignif. exempla vide apud B.p.563.

Πρόλημμα, ατος, τό, Quod anticipatur, ſeu anticipando capitur. Exponitur autẽ & Prærogatiua, in hoc Polybii loco, πρόλημμα τῷ Φιλίππῳ ποιῶν οὐδέν, prærogatiuam nullam dans Philippo.

Πρόληψις, εως, ἡ, Anticipatio, Occupatio. Peculiariter autẽ ita vocatur figura quædam apud rhetores, quũ occupamus quod videtur obſtare, vt ſcribit Fabi[9]. Vide & Rutiliũ Lupũ. Vocatur & προκατάληψις, vt ſuprà dictũ fuit. ‖ Πρόληψις, Anticipata opinio, Anticipatio, Prænotio, Antecepta animo rei quædam informatio, Cic. Alex. Aphr. De fato, τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων πιστοῦται πρόληψις. Alia exempla vide apud B.p.563. Vide & illas Cic. interpr. in meo lex. Cic. ‖ Πρόληψις apud dialecticos Præſumptio, Cic. vt habes pag.175 lexici Ciceroniani. ‖ Πρόληψις apud grammaticos, Præmiſſio membri vnius ad duo vel plura accõmodandi.

Προληπτικὸς (q.d. Anticipatiuus) Ad anticipationem pertinens.

C. ΠΡΟΣλαμβάνω, Accipio præterea. Item Aſſumo, Aſciſco, Adiungo mihi. Xen. ἀναβ.7, εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶ. Syneſ. τῇ τῆς πρὸς διαθήκην προσλαβὼν τὴν ὑπόφασιν. Plut. in Fabio, προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας. Rurſum Xen. προσλαβὼν ἐξ πεῖς ἐπιτηδειοτάτους, Quũ aſſumpſiſſet. Demoſth. Olynth.2, τὴν γὰρ ἑκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν ἀγνοούντων αὐτὸν ἐξαπατῶν, καὶ προσλαμβάνων, οὕτως ηὐξήθη. vbi προσλαμβάνων redditur Aſciſcens eos. ‖ Apud Lucã Act. apoſt. c.27, προσλαβεῖν τροφῆς & μεταλαβεῖν τροφῆς, pro eodem, Sumere cibũ. Ibidem, τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι. vbi hyperbolicum dicendi genus eſſe putatur.

D Προσλαμβανόμενα quæ ſint apud dial. vide apud Budæum pag.144.

Πρόσλημμα, ατος, τό, Quod præterea eſt acceptum, Quod eſt aſſumptum.

Πρόσληψις, εως, ἡ, Aſſumptio, Ipſa actio aſſumẽdi ſeu aſciſcẽdi. Apud Greg. ἀνθυφαίρεσις ei opponitur. Apud dialecticos quoque προσλήψεις ſunt aſſumptiones, ex quibus oritur τὰ ἐπιφερόμενα. Vide Bud.p.144. HINC Προσληπτικὸς, Aſſumptiuus. At ex Apoll. ſcholiaſte προσληπτικὸν pro κτητικὸν, poſſeſſiuum.

E C. ΣΥΛλαμβάνω, Comprehendo, Complector. Demoſth. πρὸς Λεπτ. μίαν δ' ἡ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει. Item pro Prehendo, Cõprehendo, i. Manũ inicio in aliquem. Iſocr. συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Et συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, apud eundem Iſocr. & Luc. Comprehendere abducendũ ad ſupplicium capitis. Apud Ariſtoph. exp. ſimpliciter Capere, ſeu Accipere, in Pluto, συλλαβὼν τὴν μείρακα. Inuenitur & cũ genit. præter accuſ. vt Luc. πίλια τοῦ πτεροῦ συνείληφας. Et paſſ. συλλαμβανόμενοι τοὺς νεανίσκους ex Plut. pro συλλαμβάνοντες. ‖ Συλλαμβάνω, Comprehẽdo, Percipio, Intelligo, vel Cõſequor cognitionẽ rei alicuius.

F Plat. Polit. οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Plut. συλλαβὼν τὸ χρηστήριον. Herodot. ἐπεί τε συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν. ‖ Συλλαμβάνω, Suſcipio. cuius ſignif. exemplũ ex Plat. affert B.p.567. vbi tamen ξυλλαβέσθαι malim ſecus exponere. ‖ Συλλαμβάνω, Concipio, de fœmina dictũ, apud Ariſtot. identidem De gener. an. l.1. ‖ Συλλαμβάνω, & interdum etiã συλλαμβάνομαι, Adiuuo, Opitulor, Simul incumbo. Dicitur autẽ vel συλλαμβάνω σοι, ſine alio caſu, vel cum genit. ſine datiuo: (quarum duarum

G conſtruct. exempla habes apud B.p.567) aut cum vtroque. vt Phil. in Heroic. συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου, iuuo te in certamine. Sic Ariſtoph. ξυλλαμβάνει σοι τοῦ πράγματος. Nonnunquã cũ datiuo perſonæ & dat. rei velut inſtrumenti. vt Demoſth. Pro cor. οἳ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν. Inuenitur & συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Et res ipſa etiã dicitur συλλαμβάνειν, pro Conferre, Vtilitatem afferre. Xenophon Pæd.1, πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει.

H Σύλληψις, εως, ἡ, Comprehenſio, Cõplexio. Et peculiariter pro figura quadã apud grãm. de qua cũ alii, tum Serui[9] ac Donatus. ‖ Σύλληψις, Prehenſio, Comprehenſio. vnde σύλληψιν ποιεῖσθαι, Thuc. Comprehendere, Manus inicere. ‖ Σύλληψις, Opitulatio, Auxiliũ, Plut. ‖ Σύλληψις, Conceptus, de fœmina. VNDE Ἀσυλληψίαν Dioſc. q.d. Inconcipientia. de ea quæ cõcipere nequit. QVAE

Ἀσύλληπτος dicitur ab eodem. CONTR. Εὐσύλληπτος, A
Quæ facilè concipit. vnde εὐσυλληπτότεραι τοῦ σπέρματος,
in Geopon. AT VERO Συλλήπτωρ, ET Συλλήπτρια, Ad-
iutor & Adiutrix. Bud. ex Xen.
Συλλήβδην, (q.d. Cōprehenſim) In ſumma, Denique. Le-
gitur & συλλήβδην εἰπεῖν apud Plat. i. Vt in ſumma dicā.
Σύλλαβος, Index libri, à cōprehēdēdo. Vide B. 567 ex Cic.
Συλλαβή, ῆς, ἡ, Syllaba. quòd literas cōprehēdat. Luc. μονον-
οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον. HINC Μονοσύλλαβος, ET
Δισύλλαβος, ET Τρισύλλαβος, ET Τετρασύλλαβος, &c. Vna
cōſtans ſyllaba, Duabus cōſtans ſyllabis, trib⁹, quatuor. B
Et VERB. Συλλαβίζω, Syllabas cōnecto. vt pueri docētur
συλλαβίζειν apud Luc.
C. ΥΠΟλαμβάνω, Suſcipio. ea ſignif. qua onus aliquod ſuſ-
cipere dicimur cui baiulando humeros aut dorſum
ſubiicimus. Herodot. l. 1, de Arione, τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι
ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον. Quæ verba Gell. lib. 16,
cap. 19, ita interpr. Delphinum repentè inter vndas ad-
nauiſſe, & dorſo ſuper fluctus edito vectauiſſe. Gorgias
apud Plut. in Symp. ſept. ſap. eandem hiſtoriam narrās,
dicit eum δελφῖνας ὑποδραμόντας ἀνενεγκεῖν. Sic & Exci- C
pere vſurpatur. Sed Suid. ὑπολαμβάνω exp. & ἀνέχω, ἀναβα-
στάζω, in hoc loco, ἤπῃ ἐς βαθύτερόν τι, τοῦ ποταμοῦ ἐμπίπτοιεν,
ἀνακουφίζειν ὑπολαμβάνοντας. Ὑπολαμβάνειν, Excipe-
re, ea ſignif. qua hoſtem excipere dicimur, non tā quū
eum irruentē apertè, quàm quū in inſidiis incautū ex-
cipimus. Thuc. l. 8, de nauibus, ὑπολαβόντες πεπλανημέ-
νας ἔκοπτον, diſperſas excepere. Vbi etiam poſſit exponi
Intercipientes, aut Clam inuadentes. Item res a-
liqua ὑπολαμβάνειν eā dicitur quam excipit & cui ſuc-
cedit. Philo De vita M. l. 1, ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἄνεμος D
ἀποσκεδάννυσι τὰς ἀκρίδας, ſuccedēs ex mari ventus. Simi-
liter ex Herodoto in Erat. ἡ δὲ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα, na-
uale præliū ſubſequutū & priora excipiēs. Cam. Quibus
addi poteſt ex Herodiani l. 8, de ponte quodā, ἔργον μέγα
καὶ κάλλιστον ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγενημένον ἐκ τετραπόδων
λίθων, πυλίσι κατ' ὀλίγον αὐξανομέναις ὑπειλημμένον.
Is etiā qui alicuius ſermonem excipit & ei reſpondet,
ὑπολαμβάνειν dicitur. quo ſignif. Virg. dicit, Suſcipit An-
chiſes, atque ordine ſingula pandit. Et Liuius, Sermonē
eorū ex ſeruis vnus excepit, qui iā antè id ſenſerat agi. E
vbi ſignif. ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνεσθαι: at ὑποκρούειν eſt im-
portunius, quū dicētē interpellamus & ei obſtrepimus.
Plut. Symp. ſept. ſ. ὑπολαβὼν δὲ ἐγὼ τοῦ Κλεοδήμου διαλείποντος.
Idem De def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος, εἶπε,
ſuſcipit iterum Ammonius, & ait. Sic apud Xen. ἡ κακία
ὑπολαβοῦσα εἶπεν. Et Plat. l. 1 De rep, πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὑπο-
λαβὼν ὁ Πολέμαρχος. Ibidē, ταύτῃ ὑπολαμβάνεις ᾗ αἱ κακουρ-
γήσεις μάλιστα τὸν λόγον, hac ſermonē excipis. Nō diuerſa
ſignif. ſed re tamen diuerſa apud Luc. capitur in lib. De
calumn. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύ- F
την τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον εὐθύς, excipiētes
& occaſionē inde arripientes. Ὑπολαμβάνειν equū in
curſu dicimur quū eū retinemus & inhibemus, quod
& ἀναλαμβάνειν, vt ſuprà dictū eſt. X. ἢν δὲ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώ-
μενον ὑπολαμβάνειν βούλει, οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, ſi impetū
equi retinere ductu habenæ velis, vt B. interpr. Idē De
re eq. p. 551, ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν
τοῦ εὐθέος, καὶ τό, τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη. δεῖ
δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς, inhibere & retrahere.
Ὑπολαμβάνειν μισθῷ dicimur militē quū eū bonis ſala- G
riis permulſum aduerſario ſurripimus & ſubtrahimus,
aut etiā veluti præcipimus ne aduerſæ parti ſe adiūgat.
Thuc. l. 1, μισθῷ μείζονι πειρῶντες ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυ-
τῶν. Eodē lib. paulo antè, δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, ὑπολαβεῖν
οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, eis ſubtra-
here & ab eis auertere. Eodem l. p. 22, οὐ γὰρ ἂν Κερκύραν τε
ὑπολαβόντες, βίᾳ ἡμῶν εἶχον, occupatā & præceptā. quo in
loco B. ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν accipi annotat.
Itē ὑπολαμβάνειν ὅπλα, ſurripere & ſubtrahere, apud eū-
dem Thuc. l. 5, p. 216, τοῖς ἐπικούροις φράσαι τὰ ὅπλα ὑπο-
λαβεῖν. i. ὑφαρπάσαι, inquit ſchol. Quibus addūt ex Act.
Apoſt. c. 1, de Chriſto, βλεπόντων τῶν μαθητῶν ἐπαιρομένου, ὑπέ-
λαβεν αὐτὸν νεφέλη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ſubduxit eū nubes
oculis ipſorum. Alii autē malunt, Suſceptū eum abſtu-
lit ab oculis eorum. & tunc ad primā ſignif. referetur.

A Ὑπολαμβάνω, Accipio. ea ſignif. qua dicimur aliquid
accipere & interpretari in bonam partem. Ex Greg. τὴν
ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν ἐπὶ τὸ εὐσεβέστερον, pro Ignorantiam
in bonam partem interpretari. Ὑπολαμβάνειν ad a-
nimum quoque transfertur, & ſignificat Suſpicari, Cō-
iicere, Exiſtimare, Putare: ſeu (vt Thuc. ſchol. exp.) λαμ-
βάνειν ἐν τῷ νῷ, καὶ προσδέχεσθαι ὥστε πιστεῦσαι. Thuc. l. 6, p. 206,
de Mercuriis mutilatis, ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο, καὶ
αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι,
ἐμεγάλυνον. qui tamen locus ſimilior ei eſt quē ex Luc.
B paulo antè citaui. Demoſth. Pro corona, καὶ γὰρ οὕτω πως
ὑπείληφα. ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα
χρόνον, Ita exiſtimo. nam præſentis loco præteritum ibi
capitur. Idē, οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ, litē
huic non minoris æſtimandā cenſeo. Ariſtot. Metaph.
3, τοῦτο μὲν γὰρ τάχ' ἄν τις ὑπολάβοι τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν, quippe id
exiſtimari poteſt id quod eſt è prīcipio petere, B. p. 145.
Ariſtot. Rhet. 3, εἰ μὴ ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι. οὐ δόξει ἀστεῖ-
ον εἶναι. In quibus locis non incommodè ὑπολαμβάνειν
accipi poteſt pro Animo præſumere, vt Valer. Max. di-
C cit, Præſumpſit animo ea re ſignificari exitum ſuum.
Vide & quæ Bud. p. 268 affert ex Themiſtio. Et in paſſ.
ὑπειλημμένη δόξα, opinio animo præſumpta. Et apud
Demoſth. contra Ariſtocr. πολὺ τἀναντία ἢ προσῆκεν ὑπει-
λημμένον, de contraria opinione: inquit Camerari⁹, qui
ὑπολαμβάνειν interpr. nō ſolùm Suſpicari, Arbitrari, ſed
etiam Expectare.
Ὑπόλημμα, ατος, τὸ, Idipſum quod ſuſceptum eſt. Item Con-
ceptus. Plutar. de aud. τὰς μὲν οὖν ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίους λο-
χείας καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινῶν καὶ ἀψύχων ὑπολημμάτων ἀρ-
D χὰς λέγουσιν εἶναι, poſtquam videlicet dixerat τοῦ τεκεῖν prius
eſſe τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων.
Ὑπόληψις, εως, ἡ, Reſponſio, qua loquentem aut canentem
ſuſcipimus, ſeu excipimus. Vnde ἐξ ὑπολήψεως, Alter-
nis, Ita vt alter alterum excipiat. Plato in Hipparcho,
ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως αὐτὰ δι-
ιέναι, alternis recitare. Quod etiam Laertius libro 1, de
eodem Solone tradit, τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥαψῳ-
δεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον,
alternis cani, ita vt vbi vnus deſiiſſet, alter inde auſpica-
E retur. Camer. Ὑπόληψις, Suſpicio. Luc. De calumn.
loquens de quodam grandes aures habente, & calu-
mnias eis excipiente, περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες,
Ἄγνοιά μοι δοκεῖ καὶ Ὑπόληψις, Opinio, vel potius Animo
concepta opinio, Animo præſumpta opinio. Ariſtot.
Polit. 8, τὴν ὑπόληψιν ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν. Idem Rhet.
lib. 3, περὶ ὧν γὰρ μηδὲν ἴσμεν, ὅμως λαμβάνομεν ὑπόληψίν τινα.
Herodian. libro 8, Ἀντωνίνου υἱὸς τῇ φύσει, τῇ δὲ ὑπολήψει, ἄλ-
λου, Antonini filius, quanuis alius eſſe putetur. Plut.
ad Colot. ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν ἀνθρώποις ἀγραμμά-
F τοις. Vide & quæ Budæus affert ex Alex. Aphrodiſeo,
& Themiſtio, Comment. pag. 189 & 268. Dicitur e-
tiam de opinione quæ de homine aliquo concipitur,
id eſt Exiſtimatio. Herodianus libro 7, ἔργοις τὴν δόξαν
καὶ τὴν τῶν στρατιωτῶν ὑπόληψιν ἐπιστοῦτο, opinionem mili-
tum de ſe conceptam. Idem eodem libro, ἐν ὑπολήψει
παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε καὶ ἀγχινοίας καὶ βίου σώφρονος,
ingenii prudentiæque opinionem vulgo de ſe præbue-
rat. Et libro 8, δοκοῦντες ἀσθενέστεροι καθεῖλον τοὺς ἐν ὑπολήψει
ἀνδρείας μείζονος. Et circa finem, διὰ τὸ ἔχειν ὑπόληψιν ἐμπει-
G ρίας πραγμάτων, quòd rerum peritus habebatur. Sic in
Phalarid. epiſt. ὑπόληψιν τοῦ πρότερου χρόνου τὴν πρὸς Κα-
μαριναίους προσαπολεῖς, bonam de te opinionem quam
ſuperioribus annis de te conceperunt. Item ex Chryſ.
De off. ep. τῆς γοῦν ὑπολήψεως ἔδει σε φροντίσαι τῆς σῆς, rationē
habere tuæ exiſtimationis.
Ὑποληπτός, οῦ, ὁ, De quo opinio concipitur aut concipi po-
teſt. vel De quo opinio concepta eſt. Alex. Aphrod. εἰ τὸ
ὑποληπτόν, ἐπιστητόν. Idē, ἡ γὰρ ὑπόληψις ὑποληπτοῦ. In V. L.
exponitur Qui apprehendi & percipi poteſt.
H c. 2. Εὐυπόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè cogi poteſt & con-
gregari. v. l.
c. 2. Προϋπολαμβάνω, Prius exiſtimo, Prius animo conci-
pio & præſumo,
ΛΑΒΗ, ῆς, ἡ, Prehenſio. Plerunque dicitur de ea qua a-
thleta aduerſariū prehendit. i. de nexu in lucta, ſeu de

nexu luctæ, vt Quintil. loquitur. Alexander apud Plut. in Apophth. οὐκ οἶδας ὅτι βελτίων οὐκ ἔστιν ἐν μάχῃ λαβὴ, πώγωνος; aduerſarium melius prehendi non poſſe quàm ipſa barba, ad Parmenionem mirantem cur omnibus ad prælium paratis, nihil reliquum eſſe diceret niſi ξυρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. Plut. in Cor. ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου δυσεκβίαστον. Idem in Apophth. de Alcib. ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ. Et in Fabio, ὥσπερ δεινὸς ἀθλητὴς λαβὴν ζητῶν, quærens quo pacto hoſtem prehenderet. Idem, λαβὴν ζητῶν περιοδεύει τὸν βίον, de inimico loquens, qui omnes occaſiones obſeruat quibus aduerſariũ prehendere queat. Alii interpr. Anſam nocẽdi. Et metaph. apud eũdem Symp. l. 4, αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις, κονιορτοῦ δέονται, ταῖς δὲ φιλικαῖς λαβαῖς ὁ οἶνος ἁφὴν ἐνδίδωσι, μιγνύμενος λόγῳ. vbi vicinam ſignif. habent λαβαὶ, prehenſiones, & ἐπιβολαὶ, iniectiones manuum. Huc pertinet λαβὴν ἐνδοῦναι & παρέχειν, præbere aduerſario vnde te prehendat. Plato De leg. πάλιν τοίνυν ὥσπερ παλαιστὴς τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε, da mihi eandem facultatem tui rogitandi & percũctandi, vt B. interpr. (qui apud eundẽ in Phædro p. 270, περὶ μὲν τούτου ἐς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας, reddit, In eandẽ neceſſitatẽ.) Ariſtoph. Neb. Οὔτι δή, ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν τὸ περίβολος, τοῦτον δείλαιον κολεῖβασ' αἰεί. Plut. Cor. pag. 74, ἐπεβούλευεν ἀνελεῖν εὐθὺς, ὡς εἰ νῦν διαφύγοι λαβὴν ἑτέραν οὐ παρέξοντα. Luc. in Hermot. ἐπεί περ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνδέδωκα τὶ αὐτῷ. ‖Λαβὴ morbo etiã tribuitur, & in primis febri, quũ videlicet hominẽ corripit, & veluti infeſtis manibus prehendit. Acceſſio febris. λαβὴ, (inquit Gal. in Lex. Hipp.) ἐπισημασία, μάλιστα ἡ ἐκ περιόδου. ‖Λαβὴ in quibuſlibet rebus id etiã dicitur quo eas prehẽdim⁹, i. Anſa, Capul⁹, Manubriũ. Plut. De Socr. d. τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκώς. Herod. l. 8, κοίλοις σκεύεσιν ἐμβαλόντες λαβὰς ἐπιμήκεις ἔχουσι, manubria lõgiora. Sic Ariſtoph. De pace, λαβὰς ποιεῖν τοῖς κεραμεῦσι, anſas. (vt Tibullus, calceis anſas tribuit, quum ait, Anſáq; cõpreſſos alligat arcta pedes) ſchol. exp. ὠτάρια. Et λαβαὶ ἀμφίστομοι apud Suid. τὰ ὦτα τοῦ κρατῆρος. cur autẽ ἀμφίστομοι dicãtur, apud eũ vide. Sunt q huc referãt etiã λαβὴν παρέχειν & ἐνδοῦναι, vt Lat. dicimur Anſam præbere, Anſam dare: citéntque ex Plat. ὅσῃ λαβὴν ἀποδίδωσι, anſã præbet. Quibus ex Plut. Symp. l. 8 addi poteſt, πάλιν ἐχώμεθα τοῦ φοίνικος, ἀμφιλαφεῖς τῷ λόγῳ ἁφὰς διδόντος. Idẽ De virt. mor. dicit, οὐχ οὕτως τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας, ὡς τὰ πάθη τῶν νέων, αἰσχύνην, ἐπιθυμίαν, μετάνοιαν, ἡδονὴν, λύπην, φιλοτιμίαν: quorũ videlicet ἐμμελῆ καὶ σωτήριον λαβὴν ἁπτόμενος ὁ λόγος καὶ ὁ νόμος, εἰς τὴν προσήκουσαν ὁδὸν ἀνυσίμως καθίστησι. Apud Laert. quoq; Xenocr. dicit τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας, ſtudio bonarũ artiũ apprehendi philoſophiã. Cam. ‖Suid. λαβαῖς exp. nõ ſolùm ἐπαφαῖς, ἀφορμαῖς, ſed etiam μέμψεσι. ‖Λάβη paroxytonως ex Cyrillo affertur pro Excuſatio. AT Λάβης, Canis nomen apud Ariſtoph. in Veſp. παρὰ τὸ λαμβάνειν.

Λαβὴ in hũc locũ reieci, & literis maiuſculis ſcripſi, nõ tã propter ipſum, quàm propter illa quæ ab eo deriuata ſunt vocabula, quorum aliqua remotam ſignif. habent.

C. Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, Apprehenſio. Thuc. ὅπως αἱ ἀπολισθαίνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη, vt non habeat manus quod apprehẽſum retineat, ſed in lubrico fallatur. interpr. Bud.

Ἀντιλαβὴ metaph. Anſa reprehenſionis, Argumentũ reprehendendi & contradicendi. Plato in Phædone, πολλὰς γὰρ τὰ λεχθέντα ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς, εἴγε δή τις αὐτὰ μέλλοι ἱκανῶς διεξιέναι. Budæus. Eadem metaphora Gallicè *Donner priſe ſur ſoy*, & *Auoir priſe ſur quelcun*.

Ἀντιλαβαὶ, Sẽtẽtiæ quædã breues, vtpote ſingulæ ſingulis hemiſtichiis cõprehẽſæ, apud tragicos. Ita ferè Heſych. cuius exẽplar ſi mẽdoſũ nõ eſt in hoc loco, ἀντιλαβὰς aliquis fortaſſe ſuſpicetur dictas huiuſmodi breues ſentẽtias ex eo ꝙ vna præbeat velut anſam alterius.

Ἀντιλαβεὺς, έως, ὁ, Scuti fibula, vel Vncus fibulam ſcuti excipiens. ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὁπλίτου ἀσπίδος, Heſych.

C. Ἀλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In quo nihil eſt quo prehendi queat, Anſa ſeu manubrio carens, vel Qui prehendi nequit. In V. l. ἀλαβὴς dicitur eſſe piſcis qui manibus comprehendi non poſſit.

C. Ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, vide infrà.

C. Εὐλαβὴς, έος, ὁ & ἡ, Bonam ſeu potius cõmodã anſam habens, ſeu bonas anſas. Vel Cui eſt anſa qua commodè prehendi poſſit. Aut, Cui ſunt anſæ &c. ὁ εἰς λαβὴν ἐπιτήδειος, inquit Suid. vt εὐλαβὴς μάχαιρα. Hanc autem ſignif. alioqui rariſſimam habet εὐλαβὴς in iſto Luc. loco, πτυία δὲ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄσιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα· ὁ δὲ πλοῦτος, δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν.

Εὐλαβὴς (in ſignif. multo magis vſitata) Qui bene res capeſſit, id eſt circunſpectè. ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος, inquiunt Suid. & Etymol. Quoniam autem qui bene res capeſſunt, i. circunſpectè, ſolent etiã timidè id facere (quò pertinere puto dictum illud Thuc. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει) hinc factum eſſe credo vt εὐλαβὴς dicatur de eo qui timidè ad agendã rem aliquam accedit, ſeu circunſpectè ſimul & timidè. Hæc ſunt quæ mihi de huius ſignif. origine in mentẽ nunc veniunt, & quæ lectorem probaturum, aut certò probabilia iudicaturum ſpero. Fateor autem me alioqui in ea quondam fuiſſe opinione vt putarem εὐλαβὴς eſſe qui εὖ λαμβάνει τὰ πράγματα, id eſt ῥᾳδίως καὶ οὐ χαλεπῶς, (vt χαλεπῶς λαμβάνειν dicit Thuc.) quod eſt eorum hominum quos verecundia timidos reddit. ſed meas δευτέρας φροντίδας hîc σοφωτέρας eſſe puto. Cæterùm hãc ſequẽdo deductionẽ, poſt verbũ potius quàm poſt verbale λαβὴ ponendum fuiſſet, ſed propter illam priorem ſignif. in qua eiuſdem eſt formæ cuius ἀλαβὴς & ὀξυλαβὴς, locum ei hîc delegi. Philo De vita M. l. 1, καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο, natura paulo timidior, Turn. interp. Plut. in Pericle, περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, ad dicendum timidè accedebat. quod itidẽ de ſe ſcriptum reliquit Cic. Idem Pl. in Fabio, εὐλαβὴς φαινόμενος καὶ δυσέλπιστος. Idem in Pericle dicit medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluptates quaſdam aut iucunda quædam adhibere. vt intelligamus cautas, in quibus adhibendis cautione vtimur. Non eſſe autem idem quod δειλὸς, patet ex Ariſtot. qui illud huic ſubiungit, dicens οἱ δειλοὶ καὶ εὐλαβεῖς. & ex Demoſth. qui, quum Æſchines eum vocaſſet ἄτολμον καὶ δειλὸν πρὸς ὄχλους, dicit ſe eſſe εὐλαβῆ, id eſt Se verecundè & circunſpectè prodire in concionem, vt vult Bud. Plut. de Pompeio cauente famam adulteri, οὕτω γὰρ πάνυ πόρρωθεν εὐλαβὴς ὢν πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ πεφυλαγμένος. vbi nota cũ eo copulari πεφυλαγμένος, quod ad verbum eſt Cautus. Item εὐλαβὴς ἀπὸ, Leuit. 15, εὐλαβεῖς ποιήσεται τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, faciet vt ſibi caueant ab immunditiis. Et τὸ εὐλαβὲς, Timiditas circunſpecta, Cautio. Herodian. l. 2, τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τετολμημένων εὐλαβὲς, ἴσως ἡμῖν πάλαι γνώριμον, quanta in rebus maioribus agendis noſtra cautio ſit, vt Polit. interpr.

Εὐλαβὴς, apud eccleſiaſt. ſcriptores & in Teſt. noui libris Circunſpectus & cautus circa ea quæ ad cultum diuinũ pertinẽt. ita enim exprimi poſſe exiſtimo vim huius vocabuli vbi dicitur de eo qui Lat. Religioſus, vel Pius (intelligendo de pietate erga Deum.) vt Lucæ c. 2 v. 25, de Simeone δίκαιος καὶ εὐλαβής. (At B. ibi vertit Piè conſideratus.) Syneſ. epiſt. 67, καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις ἐπισκόποις.

Εὐλαβῶς, Timidè, Cauté. vt εὐλαβῶς ἔχω τοῦ εἰπεῖν, Non audeo dicere, Vereor dicere. Apud Suid. ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλαβῶς διακειμένους πρὸς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, Qui nõ audebant bellum Romanis inferre, vel Timebant bellũ inferre, aut Paulo timidiores erant ad inferendum bellum. Camer. apud Polybiũ, εὐλαβέστερον διακεῖσθαι expon. Cautius ſe gerere. Pro Religioſè autẽ accipitur apud Demoſth. contra Mid. οὕτως εὐλαβῶς τῇ δίκῃ, τοῖς νόμοις, ἅπαντα πράττειν ἀξιῶ. In eadem orat. οὕτως εὐλαβῶς καὶ οὕτως εὐσεβῶς οὕτω μετρίως διακεῖσθαι. Syneſius epiſt. 143, ἁγνῶς καὶ εὐλαβῶς φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος, ſanctè & religioſè.

Εὐλάβεια, ας, ἡ, Timiditas circunſpecta, qua quis vtitur ad res aggrediẽdas, ſeu in reb⁹ agẽdis, Circũſpectio, Cauta quædã circũſpectio, Cautio. In Stoicis definit. εὐλάβεια

definitur εὔλογος ἔκκλισις. Vnde Cicero, A malis declinamus: quæ declinatio ſi cum ratione fiet, Cautio appellatur: quæ autem ſine ratione, Metus. Plutarch. in Camillo, ἡ δ' εὐλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον, Cautio. Sicut Eurip. Phœniſſis, — εὐλάβεια χρησιμωτάτη θεῶν, circunſpectio ſalutare maximè numen eſt, Camer. interpr. Ariſtot. Polit. 2, εὐλαβείας ἂν δόξειεν εἶναι πολλῆς, cauendum ſit maximè. Naz. εὐλαβείας ἄξιον μή, cauendum ne. Item μετ' εὐλαβείας, Cautè, Religioſè. Plut. Sympoſio, ταῖς πολυχορδίαις μετὰ πολλῆς οἱ μουσικοὶ κινοῦσιν εὐλαβείας, cum magna cautione. Apud eundem in lib. De def. oraculorū, μετ' εὐλαβείας Turneb. vertit Timidè. Item εὐλάβειαν ποιεῖν, cauere. Soph. εὐλάβειαν ποιητέον, cauendum eſt. Idē, νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ, In his rebus vt cauta & circunſpecta eſſem propoſitum mihi fuit. id eſt Cauta fui. Quum verò additur genitiuus, accipitur pro Cauta vitatio, Declinatio circunſpecta. Plato De legibus, εὐλάβεια πληγῶν. Sic Ariſtot. Ethic. 4 dixit ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, moderationem & euitationē turpitudinis, Camer. |Εὐλάβεια, Cauta & circunſpecta conſideratio, vel ſimpliciter Conſideratio, vt Cam. vertit in hoc loco Soph. — ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν εὐλάβεια τῶν πονουμένων. quibus verbis ſignificari dicit, Poſſe rectè conſuli quid agendum ſit, re cognita. |Quanuis verò εὐλάβεια minus ſit quàm φόβος, (vt docet Plut. in l. De virt. mor. quū ait quoſdā vitia extenuantes, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι vocare, & τὸ ἥδεσθαι, χαίρειν, & τοὺς φόβους, εὐλαβείας) apud Herodian. tamē lib. 5, εἰ δέ τινες ἔλαθον, δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, Pol. vertit Metu quieſcentium.

Εὐλάβεια, Religio, Pietas in Deū. Greg. οὐκ εὐλαβείας σχῆμά τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, nō talis qui religionis ſimulationē inanē indueret. Sic apud Plut. in Cam. τὴν τοῦ Ἀλβίνου πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, Pietatem in Deum, Religioſum Dei cultum.

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, Caueo, Religio mihi eſt, Religioſum habeo: vel Religioſè caueo ne. Plato ep. εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caueo ne incidā. Idē l. 6 De rep. εὐλαβεῖσθε μή τι ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων. quæ ſuſcipiens altera pars reſpondet, εὐλαβησόμεθα κατὰ δύναμιν. eadē verba habentur & in Apol. Socr. Demoſth. ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν ὧν ἰδίᾳ φυλάξαισθ' ἄν, τοῦτο δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε. Itē cū infin. apud Plat. εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γίγνεσθαι διάφορον, caueo ne. Ariſtot. εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, caueo ne ſtrepitum moueam. Item, εὐλαβοῦμαι περί, Cautus ſum in, Cautè verſor in. Plato De leg. εὐλαβεῖσθαι δεῖ περὶ τούτου. Idem ibidē, εὐλαβοῦμαι περὶ ψυχήν. |Item, Timeo, Metuo, Vereor. φοβοῦμαι. vt ſchol. Eurip. in hoc Oreſt. loco exp. Εὐλαβεῖσθ' ὅτι φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι. Plutar. Per. Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. in v. l. ex Soph. εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam. At εὐλαβεῖσθαι θεόν, Deum reuereri ex Plat. De legibus. |Itē Cautè fugio, Religioſè declino: vel ſimpliciter Fugio, Vito. Ex Iſocr. εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, fuge & auerſare calūnias. Ex Plat. l. 2 De rep. εὐλαβούμενοι πενίαν, ἢ πόλεμον, fugiētes paupertatē. Ex Ariſtot. εὐλαβούμενοι τὰς μυίας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, ſe abdūt metu muſcarū. |Εὐλαβεῖσθαι, Religione teneri. Bud. apud Æſch. οὐ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς.

C. Ὀξυλαβής, έος, ὁ καὶ ἡ, Celer ad prehenſionē, Velociter prehēdēs aut capiēs, ſeu In captura aut in capiēda præda celer. Ariſt. hiſt. an. l. 9, c. 34, de aquila pulloſ ſuos è nido exturbāte, φύσει γάρ ἐστι φθονερὸς καὶ ὀξύπεινος, ἔτι δὲ ὀξυλαβής. λαμβάνει δὲ μέγα ὅταν λάβῃ. Fortaſſis autē eſt potius à verbo hoc nomē, ſicut & εὐλαβής. VNDE Ὀξυλαβέω, ῶ, Celeriter prehēdo, Celeriter capeſſo & aggredior. nā ὀξυλαβῆσαι Heſychio eſt ὀξέως λαβέσθαι πραγμάτων. Cui ſimilē terminationem habet VERB. Μεσολαβέω, Medium capio, Medium prehendo. vel In medio curſu prehendo, Intercipio, Anteuerto, vt B. interpr. dicēs apud Œcum. in Act. Ap. 29, cum accuſ. conſtrui. Idem B. μεσολαβεῖν τὸν τοῦ εἰπόντος λόγον interpr. Mediū ſermonē intercipere, Interfari. Et μεσολαβέομαι, In medio curſu intercipior. Apud Suid. τὸν δὲ υἱὸν ἔπεισεν, εἰ τύχοι μεσολαβηθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης, ἐξενεγκεῖν τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον. i. vt ipſe exp. ἐν τῷ μεταξὺ συσχεθείς. In v. l. citatur ea verba ex Diod. Sic. cum hac interpr. Si in medio fortunæ curſu fato prærí-

A peretur. Apud Philon. autē initio l. 1 De vita M. ἀφθονίαν παντοίων ἀγαθῶν αἱ ἀπὸ ἔτους χορηγοῦσιν, εἰ μή που μεσολαβήσῃ ἡ ὀργὴ θεοῦ, Turn. interpr. Vbertatem omnis generis bonorum toto anno prolixè largiuntur, niſi Dei indignatio intercedat. Videtur verò aliter ibi legiſſe, videlicet aut ἡ ὀργὴ θεοῦ, vel ἐν ὀργῇ θεός. AT Μεσολάβον, ου, τό, apud Vitruu. libro 9, c. 3, inſtrumentum mathematicū pro aſtrolabio, niſi ſit erratum, inquit B.

C. Ἀμφιλαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, (quaſi ἀμφιλαβής, mutatione me-
B diæ β in aſpiratam φ, ſicut & ἀμφιλαβία apud Ciceronē in quibuſdam exempl. legi docebo infrà) Amplus ita vt poſſit vtrinque capi, id eſt ab vtraque parte: vel potius vtraque manu. Suidas, ἀμφιλαφές, τὸ ἀμφιλαβές τι ὄν, ἑκατέρωθεν ληπτόν. Et paulo pòſt, καὶ ἀμφιλαφής, μεγάλη, τὸ ἀμφιλαβής, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτὴν δεῖ. Subiungit hoc exemplum, οὐχ ἥμαρτε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας. vbi ἀμφιλαφὴς περιουσία dicitur ampla ſubſtantia, amplæ facultates. Sic ἀμφιλαφῆ χρήματα, grandis pecunia. Et apud Herodianū ἀμφιλαφῆ κτήματα, ampla præ-
C dia. vel, vt Bud. vertit, Prædia exuberantia. Exponitur ἀμφιλαφὲς & πολύ, δαψιλές, ab Heſychio, id eſt Multū, Copioſum. Accipiendum autem Multum, vt Multa grādine apud Virgilium, Multa herba, apud Horatiū. Exponitur & πανταχόθεν πλῆρες ab eodem, id eſt Vndique plenum. quod perinde eſt ferè ac ſi dicas Exuberans. γῆ ἀμφιλαφής, Plutar. ἀμφιλαφὴς κόμη, Philoſtr. in Her. Coma denſa. τὸ γαστρὸς ἀμφιλαφές, apud Luc. ſubſtantiuè, pro τὴν ἀμφιλάφειαν. |Dicitur ἀμφιλαφὴς & de perſona,
D ſecundum quoſdam. Fuerit igitur ἀμφιλαφὴς ἀνήρ, Amplus vir. nam & Amplus à Latinis tam perſonæ quàm rei tribuitur. Exponitur tamē à nonnullis, Egregius vir. |Tribuitur verò & rebus incorporeis ἀμφιλαφής, per metaphoram: vt apud Latinos Amplus. Luc. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς. id eſt, Amplæ occaſiones.

Ἀμφιλαφὲς ab Heſychio exponitur etiam κατάσκιον, id eſt Vmbroſum. ἀμφιλαφὲς βοτάνιον apud Dioſcoridē
E lib. 2, herbula (vt inquit Marcellus) folioſa vndique & proinde vmbroſa. Sic ἀμφιλαφὴς dicitur arbor (vt opinor) copioſa, & denſis foliis ſeu ramis, ideóque vmbroſa. ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in Anth. Epigr. ſic ἀμφιλαφεῖ πλατανίσκῳ, apud Hipp. Interpretor autē δένδρον ἀμφιλαφὲς arborem denſam foliis ſiue ramis, vt & ἀμφιλαφὴς κόμη apud Philoſtratum modò interpretabar, quòd arboribus quoque tribuatur coma. vnde & ἀμφίκομον θάμνον Euſtathius ait dici ab Homero quam proſæ ſcriptores ἀμφιλαφῆ appellant.

Ἀμφιλαφὲς à Suida exponitur præterea ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον, id eſt Quod vtrinque adiuuatur, Cui vtrin-
F que fertur auxilium. Crediderim autem huius ſignif. cauſā eſſe ꝙ propriè ἀμφιλαφὲς eſt quaſi Quod vtraque manu prehenditur. ſolent autem ſæpe manibus prehēdi quos erigere, ſeu ſubleuare, quibuſque lapſis ſuccurrere volumus.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, Amplitudo, Copioſitas, Exuberātia. Heſych. ἀμφιλάφειαν exp. συγχρότησιν, ὠφέλειαν. Suid. ἀμφοτέρωθεν βοήθειαν. vt & ἀμφιλαφὲς ab eo explicari diximus ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. cuius ſignif. cauſam aperire mo-
G dò conati ſumus.

Ἀμφιλαβία legitur apud Cic. ad Q. fratrem. ſed quidā ἀμφιλαφίαν ex aliis exēpl. ſcripſerunt, exponentes ancipitē anſam. quā ſignif. habere poteſt ἀμφιλαφία, quatenus dicitur quaſi ἀμφιλαβία, vt ἀμφιλαφὴς quaſi ἀμφιλαβὴς dici antea docui. Scribitur autem ἀμφιλάφεια apud Suid. & Heſych. non ἀμφιλαφία.

Λαβίον, ου, τό, Manubrium. diminut. à λαβή. v. l.

Λαβίς, ίδος, ἡ, Anſa, Capulus, Manubriū. vt ἡ λαβὶς τοῦ ξίφους apud ſchol. Homeri, exponentem κώπη. |Itē Forceps.
H Eſaiæ 6, καὶ τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν. Apud Ioſeph. in ſupellectili tēpli Solomonis, λαβίδες καὶ ἅρπαγες. vbi interpr. vertit Tenacula. |Item Fibula. B. ex Polyb. οὐ τὴν ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται, βεβαίως πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες. Λαβὶς Heſychio eſt σκεῦος χρυσοχοϊκόν: dubium quo ſignif. VNDE Λαβίδιον, ου, τό, Forcipicula. vt B. apud Dioſc. interpr. At ἀνολαβὶς & ὀβολαβὶς cum ſuis ſubſtantiuis reperies.

¶ Ἀλάβαστρον,ου,τὸ, VEL Ἀλάβαστρος,ου,ὁ vel ἡ, Alabaſter: Vaſis vnguĕtarii genus longitudine faſtigiata, in pleniorem orbem deſinens,(vt diſcimus ex Plinii verbis ſuprà in Κροτάλιον citatis)vel,forma turbinata,ſine anſulis,vt alii deſcribūt.Neque enim,vt quidā crediderūt,ſic vocatur generaliter quodlibet vas vnguentariū. Sic autem appellatur hoc vaſis genus,vel(vt Methodius tradit apud Etym.)quaſi οὐ λαβέσθαι,(i. quod prehendere)propter læuorem ſit impoſſibile.vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν,id eſt,quòd anſas non habeat (ſicut & Suid. dicit eſſe λήκυθον ὃ οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα:& ἄγγος μύρου μὴ ἔχον λαβὰς,λίθινον:item λίθινον μυροθήκην) Nam has etymologias,(quarum poſteriorem ſequi malim) diſtinguendas cenſeo,non autem,cum vulgo in vnam cōfundendas.Notandum eſt autem vtramlibet etymologiam ſequendo,eſſe pleonaſmum literæ ρ.Plut.Alexādro,ὡς δὲ εἶδε μυρόλκια,καὶ κρωσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους.Athenæus libro 6,Ἔπειτ' ἀλάβαστρος ἀθέως ἥξει μύρου αὐτόματος.Matthæus cap.26,γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου. Marc.cap.14,καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον. Latini quoque retinentes hanc vocem Græcam,modò in maſculino,modò in neutro genere vſurpant. Cicero Acad.libro 2, Quibus etiam alabaſter plenus vnguenti putere videtur. Martialis libro 11,Quod Coſmi redolent alabaſtra,focique deorum.Vide Ἀλαβαστροθήκη paulo pòſt,& Ἀλαβαστρίτης.

Ἀλάβαστος abſque ρ, apud Heſychium. Euſtathius quoque citat Ælium Dionyſium qui ſcripſerit apud Menandrum ſine ρ inueniri:& Athenæum afferentem ex Alexide,οὐ γὰρ ἐμυρίζετο ἐξ ἀλαβάστου. Ariſtophanes apud Suidam,εἰς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρίνης ἕνα. ‖ Apud eundem Euſtathium Pauſanias ſcribit,ἀλάβαστος, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τῆς ῥαφανίδος,Quo vtebātur in afficiendis ſupplicio adulteris,loco rhaphani.

Ἀλάβαστρον ab Heſychio exponitur non ſolùm μυροθήκη,ſed etiam λίθος ψήφινος. in qua poſteriori explicatione videtur accipere pro ἀλαβαστρίτης. de qua voce paulo pòſt.ſicut & apud Herodianum ſub finem lib.3, pro lapide alabaſtrite accipitur,τὸ σωμάτιον πυρὶ παραδόντες,τὴν τε κόνιν σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπιν ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες,ἀπεκόμιζον ἐς Ῥώμην, in vrnam ex lapide alabaſtrite.

C. Ἀλαβαστροειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Alabaſtri ſpeciem referens,Alabaſtri formam habens. VNDE Ἀλαβαστροειδῶς,In modum alabaſtri. Dioſcorides libro 4,ἀλαβαστροειδῶς στιλβει.

C. Ἀλαβαστροθήκη,ης,ἡ, Alabaſtrorū repoſitorium, Vas in quo alabaſtra reponūtur.Poll.οὗ δὲ ἔγκειντ') αἱ ἀλάβαστροι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστροθῆκαι.Vbi obſerua ἀλάβαστροι fœminino genere eum enuntiare,quum tamen paulo antè dixiſſet τοὺς δὲ ἀλαβάστρους. Sed alio loco rurſus fœmineum genus dat huic nomini, vt in proximè ſequente annotatione videbitur. Ariſtoph.ἀλαβαστροθήκας ἔχουσαν ἐκ μιᾶς τρεῖς. ET Ἀλαβαστοθήκη,ης,ἡ,ſine ρ,pro eodē, ſeu ἡ θήκη τῶν ἀλαβάστων,Suid.ex Demoſth. Vulgò autem μυροθήκην vocari ſcribit.

C. Ἀλαβαστροφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Alabaſtriger, Alabaſtros ferens. Poll.τὴν τὰς ἀλαβάστρους φέρουσαν Αἰσχύλος εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον.

Ἀλαβάστριον,ου,τὸ,diminutiuum,Paruus alabaſter. Ephippus tamen apud Pollucem,ἀλαβάστρια pro ἀλαβάστρους vſurpat,λαβὲ τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σὺ,καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον.

Ἀλαβαστρίτης, SIVE Ἀλαβαστίτης,ου,ὁ,ſub.λίθος, Alabaſtrites lapis:marmoris genus,ita dicti ꝙ ex eo alabaſtra conficerētur:alio nomine ὄνυξ.Dioſc.lib.5,ἀλαβαστρίτης λίθος, ὁ καλούμενος ὄνυξ. Plin.lib.36,cap.7,Onychem etiam tū in Arabiæ montibus, nec vſquam alibi naſci putauêre noſtri veteres. Et paulo pòſt,cap.ſeq.Hunc aliqui lapidem alabaſtriten vocant: quē cauant ad vaſa vnguētaria;quoniam optimè ea incorrupta ſeruare dicitur. Idem l.37,c.10,ſcribit Alabaſtriten gemmā naſci in Alabaſtro Ægypti,& in Syriæ Damaſco, candore interſtincto variis colorib⁹. Etymol.autē ex vitro etiā alabaſtros fieri ſolitos tradit.Fœm.gen. EST Ἀλαβαστρῖτις, SIVE Ἀλαβαστῖτις, vt ἀλαβαστῖτις πέτρα,eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen.libro 5,πλίνθοις ταῖς ἀπὸ τῆς ἀλαβαστίτιδος ἀρμοζομένης πέτρας.

ΛΑΜΠΩ, F.ψω,Luceo,Splendeo,Fulgeo. Ariſtoteles De mundo, κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν,ἀστραπὴ λέγεται. id eſt Apuleio interpr.Quando nubecula patefecerit cælum, igneſcunt penetrales ſpiritus,emicátque lux clara,hoc dicitur coruſcare.Ariſtophanes,λάμπων πυρὶ κεραυνὸς, igni fulgens.Naziāzenus,ὑπὲρ χιόνα λάμψαντες,niue ſplēdidiores vel nitidiores. ‖ Item metaphoricè apud Platonem Epiſt.7,διὰ πάντων ἀνθρώπων λάμψασα δόξα. Sic Ariſtophanes Veſp.Οὐδ' εἰ Κλέων ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν.quo ferè modo Horatius dicit Imperio fulgens:& Cic.Homo eo ſplendore,ea virtute. Et λάμπομαι paſſiua voce pro λάμπω:vel etiam Splendeſco, Illuceſco, Illuminor,Illuſtror.Hom.Iliad.σ,δαΐδων ὕπο λαμπομενάων,vt fax fulgens apud Tibullum.Iliad.υ,Τεύχεσι λαμπόμενον,βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ. Eodem libro,Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων(Latini quoque arma fulgere dicūt, & Ferro ſplendenti lācea) Et Heſiodus Aſpide,Τεύχεσι λαμπομένοις σέλας ὥς πυρὸς αἰθομένοιο.(ad imitationem Homeri,qui dicit Il.χ, χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο ἢ ἠελίου ἀνιόντος)Aliquanto pòſt, Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην,χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον.vt apud Ciceronem in Parad.Fulgētia ebore & auro tecta.Proſæ quoque ſcriptores paſſ. vtūtur tā pro Illuſtror & Fulgeſco,quàm pro Luceo, Fulgeo.Xenophon Anab.3,ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν. vbi paſſ. capitur,ſicut & apud Ariſtotelem De mundo,ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος, agitatione illuſtratus.Neutraliter verò Luc.λύχνος τῷ πυρὶ λαμπόμενος: ſicut & apud Ariſtophanem Ran. de empuſa, πυρὶ γοῦν λάμπεται ἅπαν τὸ πρόσωπον,igneo fulgore coruſcat.Baſil. λίθοις λαμπομένην, gemmis fulgentē:vt alibi μαρμάροις περιλαμπόμενοι,de ædibus ſplendidis. At metaphor. apud Greg.ὦ βροντῶν ἀπὸ γῆς σὺ,καὶ οὐδὲ μικροῖς σπινθῆρσι τῆς ἀληθείας λαμπόμενε,illuminate ſeu illuſtrate.

Λάμψις,εως,ἡ,Splendor, Fulgor. Naz. ὁδεύσομεν πρὸς τὴν λάμψιν.

Λαμπτήρ,ῆρος,ὁ,Fax fulgens.Soph.Aiace,νὺξ ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον,faces veſperi coruſcantes, id eſt ſtellæ veſpertinæ:vel ignes & lucernæ veſpertinæ. nam ſcholiaſt.exp.ὅτι οὐκ ἐφαίνοντο οἱ ἑσπέριοι ἀστέρες. ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι.Suidæ hoc in loco ſunt οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι.Galen.quoque apud Hippocr.libro 2,De morb. λαμπτῆρα eſſe ſcribit eum quem vulgò φανὸν appellant: apud Atticos autem & alios,ἐν ᾧ ξύλα κατεκαίετο παρέχοντα φῶς:quinetiā τὴν δᾷδα & τὸν λύχνον interdū λαμπτῆρα dici.Euſtathio, λαμπτῆρες ſunt φανοὶ & λυχνίαι ſeu ἐσχάραι μετέωροι ἐφ' ὧν δᾷδες ἀνημμέναι ἐτίθεντο. quò ſignif. accipitur apud Homerum Odyſſ.σ,v.306, Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν,Ὄφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,Αὖα πάλαι,— Καὶ δαΐδας μετέμισγον. Vbi annotat Euſt. λαμπτῆρας eſſe quas ſuo tempore ruſtici vocabant λυχνίας,ἐφ' ὧν δᾷδες κείμεναι ἐπὶ δόρπον ἀνάπτονται,ἢ ξύλα ξηρά:veteribus autem grammaticis λαμπτῆρας eſſe ἐσχάρας μετεώρους ἢ χυτρόποδας ἐφ' ὧν ἔκαιον. Apud Xenoph.accipitur pro face ſeu lychno aut laterna qua in naui vtuntur,& ſibi & ſequentibus nauigiis lucem præbentes:quales ſunt & φανοὶ qui in turribus ſuſpēdūtur vt nauigantibus præluceant.Hellen.lib.5 pag.319, ἐπηκολούθει κατὰ τὸν λαμπτῆρα ὑπολειπόμενος ὅπως μὴ φανερὸς εἴη.Pro face accipitur & in hoc apud Plut.περὶ ἀδολεσχ. loco,Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρήσειεν ἄν τις,καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα,Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, parua face Idæos colles facilè aliquis combuſſerit. Et in Erot. de Gnathænio meretrice,ἐφ' ἑσπέραν δέουσα λαμπτῆρος,σέλας ἐκδεχομένη.Similiter apud Xenoph. quoque in Symp. accipitur pro face ſeu lychno conuiuis diſcedentibus prælucente. VNDE Λαμπτηροφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui lampadem ſeu facem aut lucernam præfert. Athen.lib.4, de Cleopatra,πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε,face prælucentes aſſeclas digredientibus repræſentauit.Bud.

C. Ἀειλαμπής,έος,ὁ καὶ ἡ,Semper lucens, Semper ſplendēs & fulgens.vt ἀειλαμπὲς φῶς apud Naz.

C.Ἀλαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Splendoris & fulgoris expers, Non ſplendens.ſeu lucens.ὁ μὴ λάμπων.

C.ἈΝΑλάμπω, Reluceo, Reſplendeo, Refulgeo, Fulgorē & ſplendorem edo ſeu emitto. Xen.Pæd.5,p.69, καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐστὶ θίγοντα, μὴ ἀθρόως καίεσθαι, καὶ τὰ ξύλα οὐκ ἀθρόως ἀναλάμπει. Et metaph. Plut. De ſolert.anim. ἄφνω γὰρ αὖθις ἧκε καὶ ἀνέλαμψε, & iterum emicuit, ſubaudi Vox, de pica voces quaſlibet imitante quæ obmutuerat.

C.ἈΝΤΙλάμπω, E contrario ſplendeo ſeu fulgeo, Splendorem ſeu fulgorem reflecto, vt luna dicitur ἀντιλάμπειν. Greg.de ſole & planetis loquens, οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει. Bud.

C.ἈΠΟλάμπω, Emico, Effulgeo, Refulgeo, Reſplendeo. Neutrum. Hom.Il.ζ, Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Habetur autem hoc hemiſtichium & Od.ο. Dionyſius, πῦρ ἀπέλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Vtitur etiam Lucianus verbo ἀπολάμπω, & alio geminatam habēte præpoſitionem, videlicet συναπολάμπω: in opuſculo περὶ τοῦ οἴκου, ſcribens, συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ. Ἀπολάμπω, Eiaculor, Emitto, actiuum. vt ἀπολάμπειν αὐγὴν apud Lucianum, Eiaculari ſplendorem. ita enim in opuſculo περὶ τοῦ οἴκου ſcribit, ἀλλὰ καὶ αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι. Et ſtatim pòſt verbo ἀπαστράπτειν (quod alioqui neutrum eſt) itidem dat accuſatiuū. Ἀπολάμπομαι, paſſiua vox, pro neutra ἀπολάμπω, apud Homerum & Heſiodum. nam apud vtrunque legitur hoc hemiſtichium, — χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή: apud Homerum Il.ξ, apud Heſiodum in Theogonia.

C.ΔΙΑλάμπω, Perſplēdeo, Splendore & fulgore penetro. Ariſtoph.Pluto, Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies illuxiſſet, ſeu donec dies fulgore ſuo penetraſſet omnia. Item Splendeo inter, Interluceo, Interniteo. Iſocr.Panath. τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπούσας. Curt. dicit Armorum internitentium fulgor.

Διαλαμπὴς, Splendens, Fulgens: vel Perſplendens, Internitens.

C.ΕἸΣλάμπω, Illuceo, Luceo in: de ſole irradiante apud Theophr.lib.2 De cauſ.pl.

C.ἘΚλάμπω, Eluceo, Effulgeo, Emico. Plato lib.4 De rep. p.54, βασανιοῦμεν, καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες ὥσπερ ἂν ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Apud Naz.cum datiuo, ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, affulgeat, vel Illuceat. Idem, ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, Aliis lucem præbeamus, Aliis lucem edamus. Et cum accuſ.rei apud eundem, ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam cuius nominis ſplendor maiore laude eniteſcit. Plut. de Cicer. δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα. Itē in paſſ. ἐκλάμπεσθαι, Illuſtrari, apud Dionyſ.de angelis, teſte B.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, Fulgor: vel potius Fulgor emicans, Splendor eniteſcens.

C.ἘΛλάμπω, Illuceo. Themiſt. in 3 De anima, loquens de intellectu compoſito ex actu & potentia, ἔστι τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, πρότερον νοεῖ τὰ ἁπλᾶ. vt Plaut. dicit, tuo quæ capiti illuceat. Ἐλλάμπω tranſitiuè quoque ponitur pro Illuſtro, Illumino: & ἐλλάμπομαι, Illuminor, Illuſtror. Themiſt. ἢ ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἷς· οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους; Apud theologos quoq; ἐλλάμπεσθαι ſignificat diuinit[9] doceri & illuminari. tenebris enim ignorantiæ mens humana offuſa, cernere veritatem rerum diuinarum nequit, niſi diuinitus illuminetur: ſicque homines pii diuinitus ἐλλάμπονται vt humanitus philoſophi παιδεύονται, καὶ τὰ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης πλουτοῦσι: & huiuſmodi diuina doctrina & inſpirata, ἔλλαμψις appellatur. Hæc inter alia B.p.879, proferens eius rei exēpla ex Dionyſ. Areop.& Greg. item locum ex Baſil. quo docet quomodo illa ἔλλαμψις fiat in hominibus. Conſtruitur autem cum accuſ.rei, vt διδάσκομαι, μυοῦμαι, & τελοῦμαι. Dionyſ. τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμπονται λόγους, diuinitus cauſas rerum percipiunt, & propriè comprehēdunt, illuſtratione intellectus, omnium quæ ſunt, cauſas & rationes. Et Greg. ἐκεῖθεν ἐλλαμπομένας τὴν καθαρωτάτην ἔλλαμψιν. Idem alibi ſynonymως dicit, τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως καταυγάζεσθαι. Item cum dat.inſtrumenti, ſine accuſ. rei, κἀκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τι καὶ ἐλλαμπόμενος, ex Baſil. Et ex Naz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illuſtrati. Ἐλλάμψασθαι, Illuſtrari, Rerum gerendarum ſplendore ſe illuſtrare, Magnificentiam ſuam oſtētare, idem quod λαμπρύνεσθαι, vt Hermog. docet apud B.p.760, ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἐστι λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι. Herodot. ἐλλάμψεσθαι οὐκ ἐλπίζοντες τῇσι νηυσί. vbi Valla malè vertit, Quum nulla ſpes eis è claſſe effulgeret.

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. Item Illuminatio, ſeu doctrina diuina & inſpirata, qua diſcuſſis humanæ ignorantiæ tenebris, mens diuinitus ſplēdore quodam illuminatur & illuſtratur, quo præeūte res diuinas percipiat, & in via à Deo præſcripta ambulet. qui & φωτισμὸς dicitur. Vide ἐλλάμπομαι.

C.ἘΠΙλάμπω, Superfulgeo, Luceo ſeu ſplendeo ſuper aut poſt: vt apud Xen. de ſole poſt niuem ſplendente. Metaph. autem dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, pro Appetēte verno tempore, ſeu ἐπιγινομένου τοῦ ἔαρος: apud Latinos autem dies nocti illucere dicitur, itidem ἐπιλάμπειν & ἐπιγίνεσθαι. Accipitur etiam tranſitiuè pro Illuſtro, vt præcedens ἐλλάμπω. Apollon. Arg. ἐπέλαμψε κολώνας, illuſtrauit lampade. Ἐπιλάμπομαι, Deſuper fulgeo, ſeu ſimpliciter Fulgeo, Splendeo. Apoll. Arg. — ἐπελάμπετο πήληξ.

Ἐπίλαμπος, Illuſtris, Apparens, Euidens, Manifeſtus, καταφανής, vt Suid. apud Herodot. accipit, ex quo v.l. citant, ἐπίλαμπος ἀφάζουσα, pro, In palpando deprehenſa.

C.ΚΑΤΑλάμπω, Illuſtro, Illumino. Plut. τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωπούς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστάντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Luc. in Cauc. οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς, Illuſtrare ipſos, ſeu Lucere ipſis. Et καταλάμπομαι, Illuminor, Illuſtror. Greg. De theol. αἱ διὰ τὸ πλησίον εἶναι θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ φανεῖεν. vbi φανοῦσθαι & καταλάμπεσθαι pro eodem accepit, teſte B. Sed neutraliter potius in hoc Alex. Aphrod. loco accipitur pro Fulgeo, ἔστι δὲ ὁρᾶν τῶν λεόντων καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην. quod & ex Plut. habes infrà in ὑπολάμπω. In hoc autē loco qui ex Ariſtide affertur, κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, videtur eſſe Affulgebant, vel Apparebant, aut Conſpiciebantur cameli auro & argento, quo onerati erant, fulgentes.

C.ΠΑΡΑλάμπω, A latere ſplendeo: vel Parum fulgeo.

Παράλαμψις, εως, ἡ, Cicatrix in nigro oculi reſplendēs, eo quòd aliquanto craſſior ſit ægide, vt Gorr. interpr. hæc verba Galeni in Lex. Hippocr. ἡ ἐν τῷ μέλανι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλάμπουσα οὐλή, διὰ τὸ ἡσυχῇ παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος.

C.ΠΕΡΙλάμπω, Circunfulgeo. Act.26, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς, Paulus de ſeipſo (de quo ſcribitur eiuſdē lib.cap.9, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, coruſco fulgore circunfudit eū. eſtq; περιαστράπτειν plus quàm περιλάμπειν) Lucæ 2, δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum potius actiuè pro Vndique illuſtro, Splendore ac lumine circunfundo, Colluſtro. Greg. de Dei notione loquens, πρὶν νοηθῆναι διαδιδράσκον, τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικὸν, ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς, tanto fulgore & lumine circunfuſum menti noſtræ. Et περιλάμπομαι, Vndique illuſtror, Circunquaque illuminor, Lumine & fulgore circunfundor. Philo De mundo, ψυχῆς γὰρ ὄψις ἐστὶ (videlicet ὁ νοῦς) ταῖς οἰκείαις περιλαμπόμενος αὐγαῖς, quippe q animæ oculus ſit, propriis ille quidem ſplendoribus circunfuſus. Greg. οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, vnum animo concipere nequeo vt non trium ſplendore circunfundar. Aliud exemplum habes in ἐλλάμπομαι paulo antè. Περιλάμπομαι interdum neutraliter etiam capi poteſt pro Circunfulgeo, Circuncirca ſeu vndique fulgeo & ſplendeo. Luc. περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ. Baſil. οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, Circunlucentes: vel etiam paſſiuè Colluſtrati, Vndique illuſtrati. vt illud in eodē, ἡ χεὶρ περιαστραπτομένη ὑπὸ τῆς ἐπὶ δακτυλίου σφενδόνης. Alibi ſimplici verbo vtens dicit λίθοις λαμπομένην.

Περίλαμψις, εως, ἡ, Fulgor circunfuſus. Gregor. περιλάμψει χρυσοῦ.

Περιλαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Vndique ſplendore circumfuſus,

Vndique ſplendidus: vel Splendidus, Illuſtris: ſeu Admodum ſplendidus & illuſtris, Præclarus. In Epigr. περιλαμπὴς χαίτη, admodum fulgens & nitens: vt & nitidi capilli apud Horat. Et de reb. animi, vt Plut. in Fab. Max. de Claudio Marcello, περιλαμπὴς τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. ‖ At Περιλάμπης nomen proprium. A

C. ΠΡΟλάμπω, Splendorem & lucem prodo, Fulgorem profero, Illuceo. Syneſ. in hymno quodam matutino, Πάλι φέγγος, πάλιν αὼς, Πάλιν ἡμέρα προλάμπει Μετὰ νυκτιφοίτον ὄρφναν.

C. ΥΠΕΡλάμπω, Præluceo, Præradio, vt B. interpr. id eſt Fulgore ſupero, Splendore antecello, Luce præſto, Super alios clarus & conſpicuus ſum. Exemplum habes ſuprà in Ἀντιλάμπω. Et in paſſ. ὑπερλάμπεσθαι, pro ὑπερκαινοσοφεῖσθαι & ἀμαυροῦσθαι ex Annot. B. in Epiſt. B

C. ΥΠΟλάμπω, Subluceo, Subtus luceo, vel Aliquantum luceo. Plut. Symp. 4, probl. 5, vbi leonem σπανίως ὁρᾶσθαι τῷ ἡλίῳ docet κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνου, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, Sublucent. Alex. Aphrod. ſuprà dicit eius κόρην καταλάμπεσθαι. Item in paſſ. ex Apoll. Argon. ὑπολάμπεται, ſubfulget.

Ὑπολαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sublucidus, Subfulgidus: vel Aliquantum fulgidus, Aliqua ex parte ſplēdidus. Heſiod. Aſp. Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. Vbi nota eum electro tribuere τὸ ὑπολαμπὲς, auro autem τὸ λάμπεσθαι. pallidior enim electri color eſt quàm auri: quia electrū dicitur aurum cui quinta argenti portio admiſta eſt, vt docet Plin. C

C. Λάμπουρος, ου, ὁ, Lucentem caudam habens, Cuius cauda fulget. Canis nomen apud Theocr. Idyll. 8, Οὐ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; canis, inquam, nomen, vt ſchol. tradit, vel ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, aut πυρρὰν, id eſt Rufam, Rutilā: vel παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. NAM Λαμπουρὶς eſt Vulpes, ἀλώπηξ, cui canes quidam ſimiles ſunt. Heſychio quoque λάμπουρις & λάμπυρις eſt ἀλώπηξ. (ET Λαμπουρὶς in v. l. Vulpis genus albicante cauda.) ‖ Λαμπουρὶς, ſicut ET Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, eſt etiam Lāpyris, Noctiluca, Cicindela: inſecti genus. Plin. lib. 11 cap. 28, de pennis inſectorum, & ſcarabæorū generibus, Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc verò compreſſu obumbratæ, nō ante matura pabula aut poſt deſecta conſpicuæ. Et lib. 18 ſub finem capitis 26, Eſtque ſignum illius maturitatis (videlicet hordei) & horum ſationis commune, lucentes veſpere per arua cicindelæ. Ita appellant ruſtici ſtellantes volatus, Græci verò lampyridas. Et initio capitis ſequentis, Videſne vt fulgor igni ſimilis alarū compreſſu tegatur, ſecúmque lucem habeat & nocte? Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5 cap. 19, appellat πυγολαμπίδας, quod reſpondet huic λαμπουρίς. nam πυγὴ & οὐρὰ ſynonyma ſunt. At verò Heſych. λαμπυρίδα eſſe dicit ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον. Diuerſum autem à cicindela eſſe dicunt Nitedulam, id eſt (vt Seru. exp.) muſculum quendam à nitore cutis ſic dictum. ‖ Λαμπουρὶς eſt etiam meretricis nomen apud Athen. lib. 13, vt & λαμπάς. D E F

VNDE Λαμπυρίζω, Lāpyridem refero, Cicindelæ inſtar luceo. Dioſc. lib. 5 cap. 99, στίμμι δὲ κράτιστόν ἐστι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον. Plin. quoque in ſtibio (id eſt lapidis ſpumæ candidæ nitentiſque, non tamen tranſlucentis) magis probari fœminam ait, quum ea niteat, mas cōtrà minus radiet. PRO Λαμπυρὸν autem quod apud Heſych. legitur, exponitúrque εὔλαλον, ἀστράπτον, καταπληκτικὸν, ex Euſt. & vet. meo lex. reponendum λαμυρός. quæ ſcriptura ordini literario in Heſychii codice non repugnat. G

Λαμπὰς, άδος, ἡ, Lampas, Fax, Funale: idem quod δετὴ apud Homerum, vt teſtatur Athen. lib. 15, quo vocabulo ſignificatur faſciculus ex feſtucis aut virgultis aridis cō pactus: quo accenſo prælucemus alicui. Non tantùm verò de iis dicitur facibus, ſed etiam de funalibus & cereis, vt docet Plut. initio Problem. Roman. πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν ἐν τοῖς γάμοις, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Plut. Lyc. πίοντες δὲ μετρίως, ἄπιασι δίχα λαμπάδος. οὐ γὰρ ἔξεστι πρὸς φῶς βαδίζειν οὔτε ταύτην οὔτε τὴν ἄλλην ὁδόν. Sic apud Plinium legitur, Redire à cœna prælucente funali: in lib. H De viris illuſtr. Duillio conceſſum eſt vt prælucente funali & præcinente tibicine à cœna publicè rediret. Athen. lib. 14, de Bacchi comitibus, [illegible] λαμπαδηφόροι. Solebant etiam in quodam certamine δρομαίῳ geſtare faces, & qui eo certamine victor euaſerat, Mineruæ face cōſecrabat, vt diſcimus ex Plat. lib. 1 Polit. initio, (cuius verba vide infrà in λαμπάδιον) & ex Pauſan. Att. p. 23, vbi de hoc certamine hæc extāt verba, ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν. ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρου δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν. εἰ δὲ μηδὲ τούτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν. εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Schol. autem Ariſtoph. ſcribit ſi fax extincta, ab eo qui primus excurrerat, proiiceretur, ſecūdo curſori id indicio fuiſſe, quo vt excurreret, moneretur. nā Ariſtoph. dicit ἀφιεμένην τὴν λαμπάδα ἐντεῦθεν (videlicet ex turri τοῦ Κεραμεικοῦ) &c. In honorem autē Vulcani, ob repertū ignem, certamen id primùm inſtitutum fuiſſe, Iſter apud Suidā annotat. Item apud Ariſtoph. Veſp. λαμπάδα θεῖν, hoc certamine cōtendere, ὡς ἦ κάκιστον Ἐλλαδίδης ποτ' ἢ λαμπάδα ἔδραμες. Vnde eſt Lampadem poſcere & tradere, quæ prouerbialiter quoque vſurpantur. Perſius, Qui prior es, cur me in decurſu lampada poſcis? Lucret. Et quaſi curſores vitai lampada tradunt. de parentibus quos Plato lib. 6 De leg. p. 267, ſcribit oportere γεννῶντας καὶ ἐκτρέφειν παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Heſych. verò λαμπάδα ſcribit vocari ipſum certamen, & eū qui eo certamine victor euaſerit, λαμπαδηφόρον nominari. Apud Latinos autem Lāpas alias etiam habet ſignif. ‖ Λαμπὰς dicitur & in meteoris. Plin. lib. 2 cap. 26, quū docuiſſet emicare etiam faces, quæ nonniſi quum decidunt & tranſcurrunt, videantur, ſubiungit, Earum duo genera: λαμπάδας vocant planè faces: alterum βολίδας. Diſtāt, quòd faces veſtigia longa faciunt, priore ardente parte: βολὶς verò perpetua ardens, longiorem trahit limitem. Ariſtot. De mundo, πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε καλούμεναι καὶ δοκίδες καὶ πίθοι, καὶ βόθυνοι, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορευθεῖσαι. ‖ Heſychio λαμπάδες ſunt ἀστέρες τινές: item ὀφθαλμοί, Oculi. ‖ Λαμπάδες ſunt etiam tormentorum genus, vt v. l. ex Cyrillo tradunt. ‖ Λαμπὰς dicta eſt à quibuſdam & ἡ λυχνὶς ἀγρία, vt Gorr. ex Dioſc. annotat. ‖ Eſt & meretricis cuiuſdam cognomē apud Athen. lib. 13, ſicut λαμπυρίς & λύχνος.

C. Λαμπαδαρχία, ας, videtur eſſe munus publicū quo fungebatur is qui in illo ſolēni certamine curſoribus lampades ſuppeditabat & alios ſumptus qui ad eos ludos requirebantur. Ariſtot. Polit. 5 c. 8, λειτουργεῖν τὰς δαπανηρὰς μὲν, μὴ χρησίμους δὲ λειτουργίας, οἷον χορηγίας καὶ λαμπαδαρχίας, καὶ ὅσαι ἄλλαι τοιαῦται.

C. Λαμπαδοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facem tenens. Et metaph. λαμπαδοῦχος ἡμέρα apud Eurip. Dies lucifera, Dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet. Sic apud Virg. Poſtera quum prima luſtrabat lampade terras Orta dies. Et de ſole apud Sil. -rutilantem attollens lampada titan. At λαμπαδοῦχος ἀγὼν, certamen quo facem manu tenētes curſu contendebant. VNDE Λαμπαδουχέω, ῶ, Facem manu teneo, Item, Manu lampadem tenēs curſu contendo. Ariſtoph. ſchol. in Ran. exponēs hæc verba, λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί, ſcribit ſolitos fuiſſe λαμπαδουχεῖν ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις: Athenis autem fuiſſe gymnaſium ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες: & τὸν τῆς λαμπάδος ἀγῶνα τρίτον Ἀθήνησιν ἀγαγέσθαι, feſto Promethei, Vulcani & Panathenæis.

C. Λαμπαδηδρομία, ας, ἡ, Curſus in quo faces ſeu lāpades accenſæ manu geſtabātur, certabatúrque quis primus ad ſcopū perueniret non extincta lampade. Ariſtoph. ſchol. λαμπαδηδρομίαι γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως.

C. Λαμπαδηφόρος, ου, ὁ, Qui facem ſeu lampadem geſtat. Et λαμπαδηφόροι δρομεῖς apud Pauſ. Curſores qui facem manu geſtātes, curſu certant vt ſuprà dictū eſt. Heſych.

ſcribit λαμπαδηφόρον dici τὸν νικήσαντα τὴν λαμπάδα, id eſt certamen illud quo lampades ferebantur. VNDE Λαμπαδηφορία, ἡ, Lampadis geſtatio. Item Certamen illud quo lampada geſtātes curſu contendunt. Herod. Vran. p. 123, loquēs de curſoribus & equis per Perſiam certis ſtationibus diſpoſitis per quos nuntii ad regem feruntur, & quorum ὁ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ, dicit apud Græcos ſimilem eſſe τὴν λαμπαδηφορίην, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. ET Λαμπαδηφορέω, Lampadem geſto, Lampadem geſtans curſu certo. idem quod λαμπαδουχέω.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, Parua lampas, Facula, Funale. Plato initio lib. 1 Polit. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις; ad eum qui dixerat, οὐδ᾽ ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ᾽ ἵππων τῇ θεῷ; Philo De vita M. lib. 3, de candelabro, ἐπὶ δὲ πάντων (videlicet τῶν κλάδων) λαμπάδιά τε καὶ λύχνοι ἑπτὰ, lampades & lucernæ. ‖Λαμπάδια dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus indūtur. Ariſtoph. Acharn. Ὀθόνια, κηρωτὴν περιαπλάζετε, Ἔριʼ οἴσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν. Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον. vbi Suid. ſcribit per λαμπάδιον quoſdā intelligere τὰ ἔμμοτα, quoſdā ἐπιδέσμου ſpeciem quādam, quoſdam τὸν νάρθηκα τῶν ἰατρῶν τὸν ναρθηκίζοντα τὸ σφυρὸν, quoſdam τὸ λεπτὸν χειρίδιον. quarum expoſitionum priores duæ ſunt veriſimiliores: & confirmantur hoc loco qui apud eundem Suidam habetur, Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐν πολέμῳ τετρωμένους ἐθεράπευεν. ἐπιλειπόντων δὲ σφᾶς τῶν ἐπιδέσμων, οὐδὲ τῆς ἑαυτοῦ ἐσθῆτος ἐφείσατο, ἀλλ᾽ εἰς τὰ λαμπάδια αὐτὴν κατέτεμε πᾶσαν. Ariſtoph. ſchol. ait ὀθόνια à medicis vocari etiam λυχνώματα, quæ eadē eſſe puto cum λαμπαδίοις. ‖Λαμπάδιον à Poll. lib. 4, numeratur etiam inter perſonas comicas, quæ ἰδέαν τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος. vnde & denominatam ſcribit à crinium plexu in acutum deſinente inſtar lampadis ſeu funalis.

Λαμπαδεύομαι, Lampada fero, vt exponitur in v. l. apud Suidam citantem hunc locum, Ἀερσόγονος οὖν Διονυσίου μύστης λαμπαδεύεσθαι μέλλων, εἶτα μέν τοι τὰ δεξιὰ παρείθη μέρη. Ipſe tamen Suidas huic loco nullam expoſitionem apponit.

Λαμπαδίζω, idem quod λαμπαδουχέω & λαμπαδηφορέω, Lāpadē ferēs curro. Ariſtoph. ſchol. loquens de λαμπαδηφόροις curſoribus, ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφεθῶσι, iis qui primi lampadem ferunt, ex carceribus emiſſis. VNDE Λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, idē quod λαμπαδοῦχος & λαμπαδηφόρος. vt λαμπαδισταὶ ἀγῶνες apud ſchol. Ariſtoph.

¶ Λάμπος, ου, ὁ, Auroræ equus quidam, à fulgore & ſplēdore dictus. Od. ψ, Λάμπον καὶ Φαέθονθ᾽, οἵτ᾽ Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι. Hector quoque Ιλ. θ, eiuſdem nominis equum habet, Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε. Sed & ſolis equorū alter DICITVR Λάμπων, alter autem Φαέθων, vt docet Soph. ſchol. p. 40. (‖Λάμπων eſt etiam nomen propriū viri.) Ipſe quoque ſol VOCATVR Λαμπίας, vt Heſych. tradit. eidem tamen λαμπίας eſt etiam λαμπτὴρ, φῶς.

¶ Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, Scintilla, σπινθὴρ, Heſychio. item λαμπυρὶς, eidem. AT Λάμπη, ης, ἡ, Craſſior ſpuma vino innatans: à nitore & candore dicta. vel vt Erot. exp. τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης ἐν τῷ ὄξει, ἔτι δὲ κολυμβάσιν ἐλάαις, οἷόν τι λίπος κολλῶδες. apud quem ſcribitur non ſolùm λάμπη, ſed & λαμπὴ, accentu in vltimam tranſlato. VNDE Λαμπώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, In quo ſpuma innatat, ὁ ἔχων ἐφιστάμενα ὅμοια λάμπῃ, vt Erot. exp. reprehendens Bacchium qui λαμπῶδες acceperat pro λαμπρὸν καὶ καθαρόν. Sed apud Erot. ſcribitur ETIAM Λαπώδης. quam ſcripturam ipſe quoque agnoſcit, dicens Bacchium inſerere μ, & legere λαμπώδης. Ab illo autem ſiue λάμπη ſiue λαμπὴ eſt ET Λαμπηρὸς in Lex. Hippocr. Galeni, Spumoſus, Spumeus. λαμπηρὰ, (inquit) τὰ ἀφρώδη. λάμπη γὰρ ὁ ἀφρός. Vbi pro λάμπει repono λάμπη. In v. l. autē perperam ſcribitur λαμπληρὸς pro λαμπηρός.

¶ Λαμπετάω, Luceo, Splendeo, Fulgeo. idem quod λάμπω. Il. α, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Apud Latinos quoque ignes & faces fulgere dicūtur. Alibi autem de Hectore irato & in pugnam ruente dicit eius oculos πυρὶ δαίεσθαι, vt & hîc de Agamemnone, qui Calchanti ſuccenſebat. AT Λαμπετίη, Solis filia, quæ eius armenta cum Phaethuſa ſorore in Sicilia paſcere poetarū fabulis perhibetur, vt docet Euſt. & Homer. Ιλ. μ, nō procul ab initio.

ΛΑΜΠΡΟΣ, οῦ, ὁ, Splēdidus, Fulgidus. Clarus: cui opponitur ὁ ζοφερὸς, vt docet Plut. De primo frig. Ιλ. β, — ἐπὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, clarū ſolis lumen. Ιλ. χ, de canicula, Λαμπρότατος μὲν ὅγ᾽ ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. Thuc. lib. 7, ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Plut. τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν ἢ τιτρωσκομένας ἀποστρέφοντες ταῖς αἰθρίαις καὶ ποώδεσι χροιαῖς παρηγοροῦμεν. ſicut alibi dicit τὴν ὀφθαλμίαν πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκταράττεσθαι. Et λαμπρὰ ἐσθὴς, veſtis ſplendida & fulgida. Idem in Præc. connub. οἱ προσιόντες ἐλέφασιν ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν, οὐδὲ φοινικίδας οἱ ταύροις. his enim coloribus illa animantia irritantur. ‖Λαμπρὸς, Splendidus & magnificus. Demoſth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ πλούσιος. Item, λαμπρὸς καὶ φιλότιμος ἐν τούτοις. Phalar. ὠρέχθην μοναρχίας ἵν᾽ ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ſplendidus & liberalis erga amicos. At λαμπροὶ γάμοι, Splēdidæ nuptiæ, vel Lautæ & opiparæ. Euangelus apud Athen. lib. 14, Τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς καὶ μηδὲν ἐλλιπὲς, Λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους. (At λαμπρὸς ἵππος apud Xen. Præclarus equus. De re equ. πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ.) Item λαμπρὸς λόγος apud Hermog. Splendida & illuſtris oratio. Vide locū quē B. p. 760 ex eo autore affert in Λαμπρύνομαι. At λαμπραὶ ἐλπίδες, Ampla ſpes: & λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, Qui amplā ſpē animo concepit, Cui luculenta ſpes affulſit. Plut. Artox. p. 309, in fine, ἤδη μὲν ὢν ταῖς ἐλπίσι λαμπρὸς, ὑπὸ τῆς Ἀτόσσης ἐπαιρόμενος. ‖Λαμπρὸς, Clarus, Illuſtris, de nominis fama. vel Præclarus. Iſocr. ad Philipp. ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπρούς. Idem in Archid. λαμπρότερον καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον. X. Hell. 5, ἦν τι λαμπρὸν τι ποιήσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τοῦ ζῆν ἐρασθείς.

‖Λαμπρὸς, Clarus, vt dicitur Clara vox, id eſt Alta & elata. vnde λαμπρόφωνος. Plut. De virt. mulierū, λαμπρὸν ἀνωλόλυξε. Quo loquendi genere vtitur & in Erotico. ‖At λαμπρὸς ἄνεμος, Vētus vehemens. Synеſ. ep. 4, ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρός.

C. Ἔκλαμπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lucidus, Fulgidus.

C. Ὑπέρλαμπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prælustris, Supramodum ſplendidus & illuſtris, Supramodū clarus & fulgidus. Ariſtoph. Nub. de ſole, ὑπέρλαμπροις ἀκτῖσιν κατέχει γῆς πέδον. Et ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, ſupramodum clara voce vlulare. Demoſth. Pro cor. αὐτὸν φθέγγεσθαι οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ᾽ οὐχ ὑπέρλαμπρον.

Λαμπρῶς, Splendidè, Luculenter, Claré. ‖Item Splendidè & magnificé. Xen. Hell. 2, βούλεται γάρ σε ὡς κοσμιώτατα καὶ λαμπρότατα προσελθεῖν. Strabo, προσοδεύουσι λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἔργων, amplos & largos reditus percipiunt. ‖Item Clarè, Apertè, Syneſ. epiſt. 67, ἀπεδείχθη λαμπρῶς ἅπαντα τἀναντία, demōſtrata ſunt clarè omnia. ‖Itē Apertè, Manifeſtò, φανερῶς, paulo alia ſignif. Thuc. lib. 2, ἐπειδὴ ἡ τροπὴ ἐγίνετο λαμπρῶς, poſtquam apertè terga dabant. Et lib. 8, λαμπρῶς ἤδη ἐς δημοκρατίαν βουλόμενος καταστῆσαι τὰ ἐν Σάμῳ. Et lib. 2, λυομένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν, apertè planéque ſoluto fœdere. Syn. ep. 3, [πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο] λάθρα τῇ πόλει, ἔπειτα λαμπρῶς τῇ πόλει.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. Plut. Symp. lib. 1, ἐκλύουσι τὴν ἄγαν λαμπρότητα τοῦ φωτός. ‖Item Splendor nominis, ſeu Illuſtre nomen, Claritas. Iſocr. in Helen. encom. εἰδὼς τὰς λαμπρότητας καὶ τὰς ἐπιφανείας οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ᾽ ἐκ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀγώνων γιγνομένας. Idem in Archid. αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἀγώνων γίνεσθαι φιλοῦσιν. ‖Item λαμπρότης apud Hermog. Orationis ſplendor, Splendidum dicendi genus, Splēdida & illuſtris oratio. nam ſic Cic. quoque appellat.

Λαμπρύνω, Illuſtro, Splendorem affero, Lucidum & clarum reddo. Et Λαμπρύνομαι, Illuſtror, Lucidus & ſplendidus reddor. Xen. Polit. Laced. de æreo clypeo quem geſtare Lacones ſolebant, τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ ἥκιστα ῥυπαίνεται. vbi nota opponi ſibi mutuò λαμπρύνεσθαι & ῥυπαίνεσθαι. Paſſ. vox actiuè quoque capitur. X. eodem lib. aliquanto pòſt, καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι παραγορεύεται. Idem Hellen. 7, πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ

μαχαίρας, καὶ ἐλαμπρυνόντο τὰς ἀσπίδας. ‖Λαμπρύνειν dicitur etiam de oculis, quum clariores redduntur. Ariſtoph. Pluto, — αὐτὶ γὰρ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, Claræ eius pupillæ redditæ ſunt, Claritas eius oculis reſtituta eſt. id eſt ἀνέβλεψε, viſum recuperauit. ‖Λαμπρύνομαι, Illuſtror, Nobilitor, Clarus reddor. Theod. Hiſt. Eccl. lib. 4, παντοδαπῇ μὲν λαμπρυνόμενος ἀρετῇ, πάσης δὲ τῆς Σκυθίας τὰς πόλεις ἀρχιερατικῶς ἰθύνειν πεπιστευμένος. ‖Λαμπρύνεται Heſychio eſt φαιδρύνεται, de ſereniore & hilariore vultu, vt videtur. ‖Λαμπρύνω & λαμπρύνομαι, Magnificè me oſtento. Xen. De re equ. ἢν τις βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι, τοῦ μὲν ἕλκειν τε τὸ στόμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται)) ἀπέχεσθαι δεῖ, ſiquis velit equo ad agitationem magnificam & ſpecioſam vti, omnino ab eo quod plerique faciunt in opinione præclaræ equitationis, abſtinendū, os vt frænis laceremus, Camer. interpr. Quibus addi poteſt λαμπρυνομένων apud Suid. quod exp. καυχωμένων καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι. ‖Item Magnificentiā oſtento, Largitionis ſplendore me illuſtro. cuius ſignific. duo exempla ex Ariſtot. Eth. 4 habes apud Bud. p. 760. ‖Idem Bud. ibidem in quodam Hermog. loco interpr. Ad alacritatem me compono, Magnificè geſtio & loquor. Poteſt etiam reddi Splendida oratione exorno, Splendidè verba facio, Magnificè & luculēter diſſero, apud Plut. De Herod. Θουκυδίδης γοῦν ἀντιλέγοντα ποιῶν τῷ Κορινθίων τὸν Ἀθηναῖον ἐν Λακεδαίμονι, καὶ πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων καὶ περὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Vide & quendam Hermog. locum in Ἐλλαμπρύνομαι.

C. ἈΠΟλαμπρύνω, Splendidum reddo, Splendeſcere facio. Item, Illuſtro, Illuſtrem reddo. Paſſiua vox, Ἀπολαμπρύνομαι, Splendidus reddor, Splendorem capio, Illuſtror. ἀπολαμπρύνεται τοῖς ἔργοις apud Herodotum, Factis illuſtratur, ſeu illuſtris redditur.

C. ἘΚλαμπρύνω, Exclaro, (ea ſignif. qua Vitruu. lib. 1 cap. 2, Quòd ea cæli regio nec exclaratur neque obſcuratur ſolis curſu) Illuſtro. ‖Ἐκλαμπρύνομαι, Clareſco, Illuſtror, Illuſtrior & clarior euado, Nobilitor ex aliqua re. Syneſ. epiſt. 110, πρέπον ᾤηθη τοῖς πρεσβεβιωμένοις αὐτῷ, ἐν γήρᾳ στρατιωτικῆς ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν. ‖Ἐκλαμπρύνομαι, Glorior, vt vertit Gaza apud Cic. ſicut λαμπρύνομαι ſignificat Magnificè me oſtento.

C. ἘΛλαμπρύνομαι, Splendeſco, Clareſco. ‖Item Magnificentiam oſtento, Largitionis ſplendore me illuſtro. Phalar. οὗ περ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν᾽ ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ᾽ ἀρχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχεν, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισι. ‖Item, In alacritatem me compono, Magnificè geſtio & loquor, Splendida & illuſtri oratione me effero, vel Splendido & illuſtri dicēdi genere vtor. Vide Bud. p. 760 & 761, vbi ex Hermog. affert, αἷς πεποιθὼς ὁ ῥήτωρ ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ.

C. ὙΠΕΡλαμπρύνομαι, Supramodum in alacritatem me compono, & magnificè geſtio. Xen. de canibus quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, αἱ δὲ ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ᾽ ὅτῳ ἂν τύχωσι, συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσι, id eſt, Falſa veſtigia cōſectantes, ſupramodum caudæ motu & aſſultibus alacres. vel Magnificam ſpem prædæ in eo loco iacētis ſupra modum pollicentes. B.

ΛΑ'Ξ, Calce, ſeu Calcibus, Extremo pede: λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, vt Euſt. exponit, à λήξω futuro verbi λήγω deriuās, vt πὰξ à παύσω futuro verbi παύω. Ἰλ. ε, Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος. Ἰλ. π, v. 503, ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων Ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ. Et v. 862, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσε λὰξ προσβάς. Apollon. Argon. 2, — ἐπ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἐρεννὺς Λὰξ ἐπέβη, calcibus in oculos inſiliit. Ibidē, τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας Πλῆξε. Plut. περὶ ἀοργησίας, ex quodam poeta, Βαῖνε λὰξ ἐπὶ βαχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί. Vſus huius aduerbii eſt etiam in proſa. Luc. in Lexiph. λὰξ πατήσας ᾤχετο. Syneſ. epiſt. 104, οὐδὲ πὺξ ἐντεινεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐνδέχεσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινὶ, neque calcibus incurſurum eſſe. Et apud Euſt. ex comicis, λὰξ ἐμβῆναι, calcibus inſultare: quemadmodū dixit Homerus in Od. λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσι. Rursū λὰξ πατῆσαι infrà in Ἀπολακτίζω. Et λὰξ κινῆσαι πρός τινα, Calcib⁹ petere. Luc. in Aſino, ἐπεὶ δὲ ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ ... φέρων πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. pro quo ibidem dicit ἀπολακτίζειν. Λὰξ dicitur de ea etiam plātæ parte quæ in digitos deſinit. Od. ο, — Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν Λὰξ ποδὶ κινήσας. vbi ſchol. exp. τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς νύξας: item, τῷ πλατεῖ τοῦ ποδός. & Euſt. τῷ ὑποκάτω μέρει τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων. Ἰλ. κ, Τὸν παρστὰς ἀνέγειρε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ᾽ ἄντην, Ἔγρεο. Cæterùm λὰξ prius eſſe quàm λακτίζω, (ſeu vera ſit ea quæ illi datur etymologia, ſeu minus) veriſimile mihi viſum eſt: ponique κ pro ξ in λακτίζω, ſicut & in Λακπατέω. Quid ſi verò λακτίζω quaſi λακπατίζω dici putemus?

C. Λακπατέω, Calce premo, Calce pulſo, Planta pedis calco. vnde λακπατῆσαι apud Heſych. λακτίσαι, καταπατῆσαι, ἀνατρέψαι. Apud Luc. autē & Euſt. diuiſis etiā vocibus reperitur λὰξ πατῆσαι. ET Λακπάτητος, SIVE Λαξπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calce preſſus, Calce pulſatus, Planta pedis calcatus. Euſt. de λὰξ ἐμβῆναι loquens, ἐξ οὗ (inquit) παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, — λαξπάτητον ἀντρέπων χωρεῖ. ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ γράφουσι. Dicitur verò λαξπάτητος vt ἔξκλινος & ἔξπους, quæ Attica eſſe ſcribit Etym. Vide λεωπάτητος.

Λακτίζω, (de cui⁹ formatione vide quæ modò dixi in Λὰξ) Calco, Calce pulſo, vel premo, Calcitro. Plut. περὶ σαρκοφαγίας lib. 2, ὥθουσι συῶν ἐπιτόκων ἐναλλόμενοι καὶ λακτίζοντες. Et apud Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, aduerſus ſtimulum calces, videlicet iactare, vt Donat. apud Terent. ſubaudit. Alex. Aphrod. l. 2 Probl. 31, τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς τοὺς πόδας. vbi nota λακτίζειν τοὺς πόδας pro τοῖς ποσὶ, vt Homerus loquitur: & de brutis dici vt Calcitrare apud Latinos: item Calcibus cædere & verberare. Liu. Quorſum aſinus cædit calcibus? Virg. Tollit ſe arrectū quadrupes & calcibus auras Verberat. Interdum cum accuſatiuo conſtruitur & ſignif. Calce peto, Calce contingo, Cædo ſeu concido calcibus, Calcibus inſulto, Calces incutio, Calce pulſo, Calce premo, Calce verbero: ſic enim Latini loquuntur. Interdū verò præter accuſatiuum illum additur etiam datiuus inſtrumenti, vbi & verbo Calco redditur. Od. σ, de Iro ab Vlyſſe proſtrato, Κὰδ δ᾽ ἔπεσ᾽ ἐν κονίῃσι μακὼν, σὺν δ᾽ ἤλασ᾽ ὀδόντας, Λακτίζων ποσὶ γαῖαν. Odyſſ. χ, de Eurymacho ab Vlyſſe vulnerato & collabente, ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Θυμῷ ἀνιάζων, ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν Λακτίζων ἐτίναξε. Dionyſ. Long. λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς. Demetr. Phaler. οὐδὲ βαδίζοντες ἀλλ᾽ οἷον λακτίζοντες τὴν γῆν. Ariſtoph. Neb. Ἀμαθής γε νὴ Δί᾽ ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας. Terent. quoque in Eun. dicit calcibus inſultare fores. Et λακτίζειν τὸ ἔδαφος, ſolum calce ferire & ſupplodere, vt ſtomachantes pueri ſolent. B. ex Chryſoſt. Et λακτίζομαι, Calcibus petor, Calcib⁹ pulſor, Calcibus verberor, vt ſuprà. Luc. in Tim. πρὸς ἐνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος. Lucill. lib. 2 Epigr. Λακτισθεὶς δ᾽ ὡς εἶχε τὸ καίριον, inſultatus calcibus. Idē Luc. λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Aliquando pro Calcor accipitur. Syneſ. epiſt. 44, ἀλλ᾽ εἴ τις ἱματίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιζόμενα καὶ πάντα τρόπον λακτιζόμενα; dum calcātur. Sed & in Luciani loco ἀτίμως λακτιζόμενος commodius poteſt reddi Calcatus & pedibus obtritus, more eorum quæ deſpicantes abiicimus & conculcamus. ſunt autem verba Pluti.

Λακτιστής, οῦ, ὁ, Calcitro. vt apud Gell. Equus mordax & calcitro. Xenoph. ET Λακτιστικὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. λακτιστικὰ ζῶα, & λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere ſolent.

C. ἈΝΤΙλακτίζω, Recalcitro, Calcitrantem viciſſim calcibus peto. Plut. de primo frig. καὶ γὰρ ὁ καπνὸς ἀέρος ἐστὶν εἶδος, καὶ ἡ κατὰ Πίνδαρον ἀέρος κνίσα ἀντιλακτίζουσα καπνῷ. quippe quum fumus aeris ſpecies quædam ſit, & ille etiam apud Pindarum aeris nidor recalcitrans fumo.

C. ἈΠΟλακτίζω, Calce ferio, Calce repello. Luc. in Aſino, ἐπεὶ γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ᾽ αὐτοὺς, Calces in auerſum à ſe iactās. Et paulo antè, aſinus de ſe, ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑπο-

ποδώκη εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες. Propriè est λακτιστικῶν iumētorū, sed & de hominibus dicitur. Plut. καὶ τέλος ὁ ἔρως, ὥσπερ φησὶν ὁ Πλάτων, τὸ δυσπειθὲς καὶ ἀκόλαστον τῆς ψυχῆς ὑποζύγιον, ἀπολακτίσαι τὰ καλὰ καὶ σωτήρια. Dionysius theologus in quadam epistola, σὺ δὲ αὐτόθεις, καὶ μετὰ πολλῆς αἰδοῦς προσιόντα, θρασέως ἀπελάκτισας. ‖Ἀπολακτίζω, est etiam Despicor, Sperno, tanquam calce repellens, apud Areopagitam. Plautus, ἀπολακτίζω inimicos meos. Vt apud Cic. Calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tāti. Vbi B. itidem pro Despicari & quasi calce repellere accipi scribit. Sic dicitur λὰξ πατεῖσθαι quod cōtemnitur, vt docui in meis Animaduersionibus in Adagia Erasmi.

C. Ἐκλακτίζω, Calces in sublime iacto, Calcibus auras verbero, (Virg. Tollit se arrectum quadrupes & calcibus auras Verberat.) vt schol. Aristoph. Vesp. dicit εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. Aristoph. dicit etiam ἐκλακτίζειν σκέλος pro iactare crus in altum, more eorum qui calcibus auras verberant. In Vesp. ferè sub finem, σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων πρωκτὸς χάσκει, crus in cælum eiectans, Camer. Aliquanto pòst itidem dicit, αἴω σκέλος ἐκλακτισάτω τις. pro eo verò quod dixerat σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων, ibidē dicit ῥῖπτε σκέλος οὐράνιον. ‖Ἐκλακτίζω, Reiicio, calcibus impetēdo, quod despicantium est, vt & ἀπολακτίζω. Theophyl. ep. 13, τὸ Νικίας πεθαίμακα τῶν ἀλόγων ζώων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀκριβέστερον. ὑπαίχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιστοῦ, τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας, περὶ δὲ κύβους καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου χρόνον καταναλῶσαι. Similiter Suidas quoque ἐκλελάκτικεν exponit ἀποβέβληκεν: item ἀπέφυγεν.

Ἐκλάκτισμα, ατος, τὸ, ET Ἐκλακτισμὸς, οῦ, ὁ, Saltationis genus quod fiebat calcibus in altū iactatis, vt apparet ex verbis Aristophanis paulo antè citatis. Poll. lib. 5 cap. 14, de speciebus saltationum, τὰ δὲ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἦν ὀρχήματα. ἔδει γὰρ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι. Vnde Camer. dicit ἐκλακτίσματα esse saltationes muliebres, quum super humerum calces efferebātur. Et apud Hesych. ἐκλακτισμὸς, σχῆμα χορικὸν, ὀρχήσεως σύντονον.

Λάκτις, Stimulus, Scutica. v. l. ‖Item Tudicula, Pistillum: quo videlicet ita materiam aliquam pinsant, vt fullones calcibus pannos calcant. nam ii λακτίζειν quoque dicuntur. vnde ab Etymol. exponitur τορύνη & σκυτάλη in hoc Callimachi versu, Αὖθις ἀπαιτίζουσαι ἑκηλον ἀεργία λάκτιν. Nicandri quoque schol. λάκτιν idem esse scribit quod ἀλετρίβανον Atticis, pistillum salibus conterendis. ‖Item Rudicula, Spatha, Cochlear, quo aliquid in mortario aut olla miscetur & agitatur, τὸ κινητὸν, vt Nicandri schol. exp. in hoc Theriac. loco, v. 108, ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ λάκτιν, τὰ δὲ μυεία πάντα ταράσσειν Συμφυρέων.

ΛΑΟΣ, οῦ, ὁ, Turba, Populus. Ιλ. γ, τῇ δ' ἅμ' ἕποντο ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν. Ιλ. π, Δώσετο τοῦ χαλκὸν, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. Ιλ. ι, αὐτὴ νῦ πολλῶν λαῶν ἀντίον ἐστὶ Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. Ιλ. χ, Λαοῖσιν δ' ἀνέδυε καρήατος Ἀχιλλεύς. Synes. ep. 57, καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, coram congregato & circunstante populo, seu turba & multitudine. Item Ιλ. λ, λαοὶ ἀγρώσται. Aliquando additur nomen regionis aut vrbis. Ιλ. ω, λεῖπε δὲ λαὸν Τρωϊκὸν, populum Troianum. Ιλ. ο, Ὥς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαϊκὸν ἐννοσίγαιος. Item cum pronomine σὸς vel ἐμὸς, vel ἑός. Od. χ, σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν. Od. θ, Ὅς τε ἑῆς προπάροιθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι. sub. ἑῶν. Quidam λαὸς à λᾶας deriuant, eo quòd iactis in auersum lapidibus Deucalion & Pyrrha λαοὺς repararint. Atque hinc Virgilius, – Vnde homines nati, durū genus. Et Ouid. Metamorph. lib. 1, (post fabulam de humano genere, Deucalionis & Pyrrhæ precibus ex saxis post terga iactatis reparato) Vnde genus durum sumus experiensque laborum, Et documenta damus qua simus origine nati. Item Pindarus apud Eust. ἄτερ δ' εὐνᾶς ἐκτησάσθαν λίθινον γόνον, λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. ‖Eust. verò & aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam πολυανθρωποῦσαν, conuocabat τὸν ὄχλον, & numerum notabat λάεσιν hoc est lapidibus, vnoquoque vnum iaciente. Affert tamen & aliam etymologiam, deriuans à λᾶ epitatico & αὔειν id est φωνεῖν, quoniā πολύφωνος est ὁ λαός.

A C. Λαοδογματικῶς, Ita vt vulgo seu populo videtur. Ex multitudinis opinione. v. l.

C. Λαοσσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Populos seruans: vel Populos concitans. Priori significatione Apollo & Minerua dicuntur λαοσσόοι, ὡς λαοὺς σώοντες, hoc est σώζοντες: at ἔρις dicitur λαοσσόος, ἡ σεύουσα hoc est ἡ κινοῦσα καὶ παρορμῶσα εἰς πόλεμον. eodem sensu Ἄρης quoque λαοσσόος, dicitur ὁ λαοὺς παρορμῶν, vel ὁ λαοὺς διώκων, vt tradit Eust. qui & Mineruam hoc posteriori sensu λαοσσόον dici posse scribit, quippe quæ, bellica dea sit. Od. χ, – οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεναι Ἀθήνην. Ιλ. υ, ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. Ιλ. ρ, – οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ'. Tribuitur hominibus quoque. Od. ο, Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηον, videlicet ἐπικτ. vbi Eust. exp. λαοὺς σώοντα, ἤτοι διώκοντα κατ' ἀνδρίαν, vel σώζοντα διὰ μαντικῆς. Hesiod. Asp. – Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως.

C. Λαοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Populū alens, seu nutriens. At λαότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à populo alitur seu nutritur. Pro diuersitate enim accentus significationem mutat.

C. Λαοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Populos ferens. Et λαοφόρος ὁδὸς, via publica seu peruulgata: à crebra multitudine quæ per eam cōmeat. (Eadem, & regia, prætoria, consularis, militaris, vt nonnulli scribunt. quoniam reges &c. magna cum frequentia & per latas vias tritissimásque iter facere solent) Il. ο, de equite desultorio, Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει Λαοφόρον καθ' ὁδόν. In prosa λεωφόρος dicitur.

C. Ἀρχέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, Populi rector. Aristoph. ‖Item nomen proprium.

Λαώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Popularis. v. l.

D ¶ Λεὼς, ώ, Atticè dicitur pro λαὸς, vt νεὼς pro ναός. Soph. ἐνάλιος λεώς, populus marinus. Luc. Harm. ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω. Idem in Hermot. de scriptoribus fabulosis, καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς. ‖Item nomen proprium viri. vnde λεωκόρειον. Suid.

C. Λεωβάτης, ου, ἡ, Via publica & Vehicularis: à populi per eam commeantis frequentia. Ab Hesychio tamen simpliciter exponitur ὁδὸς: item ἰχθὺς σελαχώδης.

C. Λεωπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A populo calcatus. vel Prorsus cōculcatus, à λεὼς significante παντελῶς. Creon apud Soph. in Antig. Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων Ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, Οἴμοι λεωπάτητον ἀντρέπων χαράν. vbi schol. exp. τὴν μεγάλως καταπατουμένην, & τὴν μὲν ὑβρίως ἀπωθουμένην. Scribitur tamen ibi & λακπάτητον contrà quàm metri leges ferant. quam scripturam Eust. quoque agnoscit, paulo antè in λακπάτητος hunc locum citans, & ille schol. qui exponit τὴν χαρὰν λὰξ πατῆσαι.

E C. Λεωφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē quod λαοφόρος paulo antè: & λεωφόρος ὁδὸς, eadem quæ λαοφόρος Homero. Philo De vita M. lib. 1, τὸ δὲ μεσαίτατον, ἐν ᾧ ἡ ῥῆξις ἐγένετο, ἀναξηρανθὲν, ὁδὸς λεωφόρος καὶ λεωφόρος γίνεται, de mari in duas partes scisso, cuius medium resiccatum latam & militarem viam aperuerat, Turn. interp. Herodian. lib. 8, αἵ τε λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἀτραποὶ πᾶσαι ἐφυλάττοντο ὡς μηδένα διαβαίνειν, omnes viæ publicæ & calles. Aliquādo autem omittitur substantiuum ὁδὸς, & subaudiendum relinquitur. Philo De mundo, ἐν ἀπείρῳ χρόνῳ ταῖς ἐπομβρίαις ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα πᾶσα λεωφόρος ἐγίγνετο, in tempore infinito imbris vi terra à fronte ad calcem ad viæ vehicularis æquabilitatem complanata. Herodian. lib. 8, καταλιπόντες τὰ σώματα ἐρριμμένα ἐπὶ τῆς λεωφόρου, in via publica. Et lib. 3, τὸ σῶμα ῥίπτουσιν εἰς λεωφόρον, ὡς ἂν πᾶσι φανερὸν γένοιτο. Et τῆς λεωφόρου ἐκβαπτῖναι, à via militari diuertere, B. At λεωφόροις ὁδοῖς μὴ στείχειν symbolicè Pythagoras dixit pro γνώμην πολλῶν μὴ ἀκολουθεῖν, teste Eust. Cui & λεωφόροι γυναῖκες dicūtur Meretrices publicæ, quæ etiā δημιουργοὶ & σποδησιλαῦραι & πανδοσίαι, vt suprà quoque in Σποδησιλαύραι dictū fuit. Nominatim autem ex Anacreonte affertur λεωφόρος dictū de muliere publicè prostante.

C. Λεωργὸς, οῦ, ὁ, apud Æschylum initio Promethei vincti, – τόνδε πρὸς πέτραις Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι, Ἀδαμαντίναις πέδαισιν. vbi à schol. variè exponitur, videlicet τὸν ἔχοντα ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα: vel τὸν τοὺς λαοὺς ἐργασάμενον. (nam finxisse homines creditur) vel τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρέχοντα διὰ τοῦ πυρός, quoniam ignis, quē diis surripuerat, vsum hominibus

oſtendit. vel τὸν ἄξιον ϑύειν ἐξ ἔργων καὶ ϖερὶ ἀγάλωμα λάων, A
hoc eſt lapidum. Suidas hunc locum citans exponit τὸν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκοντα. item πάντολμον. quemadmodũ B. quoque pro audaci, temerario, præcipiti & confidenti accipi tradit in hoc Xen. loco lib. 1 Apomnem. νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατόν τι εἶ ἢ λεωργότατον, quippe qui εἰς μαχαίρας ἐκυβίστα, & in ignes inſiliebat. Heſychius autem λεωργὸν exp. κακοῦργον, πατροῖον, ἀνδροφόνον. Videndum autem num deduci poſſit & à λεὼς quod Galen. apud Hippocr. accipi ſcribit pro παντελῶς, ἅπαν, & πανοῦργος ac λεωργὸς ſynonyma prorſus erunt. B

ΛΑΠΤΩ, F. ψω, Lambendo bibo, more canum, luporũ & animantiũ τῶν καρχάρων, vt Euſt. ſcribit, & Ariſtot. Hiſt. an. lib. 8, πίνει δὲ τῶν ζώων τὰ μὲν καρχαρόδοντα, λάπτοντα· τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάπτει. καὶ τῶν ὀρνέων δὲ τὰ μὲν ἄλλα σπάσει. Vnde Plin. lib. 11 cap. 73, In potu, quibus ſerrati dentes, lambũt: quibus continui dentes, ſorbẽt, vt equi & boues: neutrum vrſi, ſed aquam quoque morſu vorant. Eſt autem verbum πεποιημένον, ex genere eorum quæ ὀρίζονται τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθος ἢ ϖράγματος, ſicut & σίζω, vt docet Demetr. Phaler. C
Il. π, de lupis præda ſatiatis, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ ἄκρον. Plut. De ſolert. anim. οἱ δὲ τοὺς δασύποδας διώκοντες, videlicet κύνες, ἐὰν μὲν αὐτοὶ κτείνωσιν, ἥδονται διασπῶντες, καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι ϖροθύμως. Ælian. de Ægyptiis canibus, οὐκ ἀθρόως, οὐδὲ αἰδεῖσθαι οὐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τοῦ ποταμοῦ πίνουσιν, ἐπικύπτοντες ἅμα καὶ ὡς διψῶσι λάπτοντες. ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία. Idem de iiſdẽ, τὴν μὲν ὄχθην ϖεριθεῖν, λάπτειν δὲ τῇ γλώσσῃ ὡς ἂν μή τι τῶν κάτωθεν ἀνερπύσαν εἶτα ἐξαρπάσειεν αὐτούς. Et Plinius, Certum eſt canes iuxta Nilum amnem currentes lambere, ne crocodilorum auiditati occaſionem præbeant. D
‖Λάψαι eſt etiam Plenis ſe proluere poculis, Confertim ſe ingurgitare mero, & ἀθρόως πιεῖν, vt Athen. docet lib. 11 (vbi de λεπαστῇ ſermo eſt) citans ex Ariſtoph. Τὸ δ᾽ αἷμα λέλαφας ϑυμὸν ὦ 'ναξ δέσποτα, quaſi ἄθρουν ἐξέπιες. Item ex Pherecr. ibidem, τῶν κακῶν δ᾽ ὅστις δίψη, λεπαστὴν λαψάμενος μεστὴν ἐγχύσδιον. vbi obſerua etiã vocẽ mediã. ‖Λάπτειν eſt item Euacuare, Exinanire, ἐκκενοῦν, vt multis in locis Euſt. tradit: item τὸ γίνεσθαι λαγαρόν τινα ἐκπιομένης καὶ κενουμένης τῆς τροφῆς, ex Athen. hanc expoſitionem afferens, qui lib. 8 ἐλαπίνη hinc deriuat, λάπτειν eſſe dicens τὴν τροφὴν ἐκπίνειν, καὶ κενούμενον, λαγαρὸν γίνεσθαι. ‖Λάπτει, λαμβάνει, apud Hippocr. vt annotat Gorr. ex Erôt. E

C. ἈΠΟλάπτω, Lambendo abſorbeo. Metaphora autem ſumpta eſt ab animalibus quæ lãbunt in potu. Capitur pro ἐκπίνω, ἀποσπῶ, ἀφαρπάζω, vt Suidas tradit, ex Ariſtoph. Neb. citãs, γῆς ἀπολάψῃς ὅ, τι πλεῖστον δυνάσαι ταχέως. Si verò ἀπολέψῃς ſcribatur, erit ab ἀπολέπω, Decortico, corticem detraho. F

C. ἘΚλάπτω, Lambendo ebibo ſeu exorbeo, Lambendo exhaurio, vt canes & animalia ſerratos dentes habentia. Ariſtoph. Pace, Τὸν ζωμὸν αὐτῆς ϖερὶ στασῶν ἐκλάψεται. vbi vſus eſt voce media: vt Pherecrates ſuprà λαψάμενος dicit.

¶Λαπάζω ET Λαπάσσω ſiue Λαπάττω, Euacuo, Inanio. λαφύττειν γὰρ τὸ λαπάζειν, τὸ ἐκκενοῦν τὸ ἀναλίσκειν, vt tradit Athen. lib. 8 à λάπτειν quod itidem pro ἐκκενοῦν accipitur. Dicitur plerunque de ventris euacuationibus ſiue alui deiectionibus. Galen. ἡ δὲ εὔροια τοῖς μὲν δι᾽ ἕδρας ἐκκριθήσεσθαι μέλλουσιν, ὑπό τι τῶν μετρίων γινήσεται τῶν ἐδεσμάτων ἴσα λαπάττει τὴν γαστέρα. Idem, ὅκου ὅταν ἤτοι κατὰ τὴν ἕδραν ἤ τι τῶν πλησίον μορίων ἀρχὴ φλεγμονῆς γίγνηται, γαστέρα λαπάξεις, nequaquam aluũ duces id eſt κινώσῃς, B. Et λαπάζομαι ſiue λαπάττομαι, Euacuor. Ariſtot. Problem. ſect. 23, circa finem, οἱ δὲ ταλαιπωρούμενοι ἰσχυρὸν πονοῦσι πόνον καὶ οὐ λαπάττονται, qui curriculo eunt, vehementer laborant, non tamen euacuãtur. pro quo paulo antè dicit λιπαροὶ γίνονται οἱ νέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ, aluus eis lubrica fit. Erotianus quoque λαπάσσουσαι exp. κενοῦσαι, μαλάσσουσαι apud Hippocr. vide turq; ei hæc vox à λάπαθον deriuari: ſed rectiꝰ alii λάπαθον hinc deducunt. Idem apud eundẽ ἐλάπαξεν explicat ſimiliter ἐμάλαξεν. Et Galen. in Lex. Hippocr. λαπαχθῆναι, (inquit) κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ G H

μαλαχθῆναι. Primariò igitur ſignif. Euacuo, Inanio: ſecũdariò, Mollio. Idem Gal. comm. in Progn. oſt. λαπάττειν τὴν γαστέρα exponit κινεῖν καὶ ϖερισταλτικὸν τῆς γαστρὸς οἰδήματα, vt Gorr. annotat. Heſych. verò λαπάττων exp. μαλάσσων, λαγαρὸν ποιῶν.

Λάπαγμα, ατος, τὸ, Idipſum quod euacuando educitur. Heſych. λαπάγματα exp. λαγαρά.

Λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, Euacuatio, Exinanitio. vnde λαπαγμῶν apud Heſych. ἐκκενώσεων.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem. Ariſtot. Phyſ. 2. Et in Probl. ſect. 23 circa finem, οὐ πᾶς πόνος ποιεῖ λάπαξιν, ἀλλ᾽ ὁ μὴ ποιῶν σύντηξιν. id eſt, οὐ πᾶς πόνος λαπάττει, vt Galen. loquitur.

C. ὙΠΟλαπάζω, Subtus euacuo, Euacuando ſubduco. vel Aliquantum euacuo. Vnde ὑπολαπάξαι, ὑποκενῶσαι, apud Etymol. in λάπαθος.

Λάπαθος, ου, ἡ, ET Λάπαθον, ου, τὸ, Foſſa, Terræ ſulcus euacuãdo excauatus. Euſt. Δημόκριτος τοὺς βόθρους, οὓς οἱ κυνηγοὶ σκάπτοντες, φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν, ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ, διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον eſt ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν: & Heſychio quoque λάπαθον, ὄρυγμα. Itidẽ in meo lex. veteri ſcribitur Atticos λάπαθα vocare τὰ ὀρύγματα τῶν θηρίων: fortaſſis quoniã λανθάνουσι τοὺς θηρῶντας. ‖Λάπαθος, & Λάπαθον, Lapathum, herbæ nomen. Euſt. & Etymol. & lexicum meum vetus habẽt fœm. gen. λάπαθος, à λαπάσσειν deriuantes, quoniam olus eſt quod vẽtrem ἐκκενοῖ & ἁπαλύνει, vt ipſi ſcribunt. Apud Dioſc. autem & alibi frequẽtius reperitur neutro gen. λάπαθον, quod ipſum Dioſc. quoque tradit μαλάσσειν τὴν κοιλίαν ἑψηθέν. Plin. lib. 20, cap. 21, loquutus de lapatho ſatiuo, Eſt autẽ & ſyluestre, quod alii oxalidem appellant, ſatiuo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: noſtri verò rumicem, alii lapathum cantherinum. Eſt & alterum genus, FERE Ὀξυλάπαθον vocant, ſatiuo item ſimilius, & acutiora habet folia ac rubriora, non niſi in paluſtribus naſcens. Sunt QVI Ὑδρολάπαθον tradunt in aqua natum. Eſt & ALIVD Ἱππολάπαθον, maius ſatiuo, cãdidiúſque ac ſpiſſius. Hæc Plinius. Sub finem capitis ſcribit Solonem adieciſſe βουλάπαθον, radicis tãtùm altitudine differẽs. Igitur ὀξυλάπαθον dicitur quòd folia ſatiuo habeat acutiora: ἱππολάπαθον, quòd ſatiuo maius ſit: βουλάπαθον, quòd radicis altitudine à ſatiuo differat: atque ἵππος & βοῦς hoc in loco ſunt epitatica, vt ſuprà quoque docui. Vide & Dioſc. lib. 2 cap. 140 & 141.

Λαπαρὸς, ά, ὁ, Vacuus, Inanis. Dicitur aliquando de ventris inferioris vacuitate, & quaſi ieiunitate. citatúrque ex Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 8, λαπαροὶ γίνονται, ventre ſalubriter euacuantur. Similiter ex eiuſdem problem. p. 83 B. affert λαπαρὸς, addens, eſſe pro λαγαρὸς, niſi ſit menda. ibi tamẽ non λαπαρὸς reperio, ſed λιπαρός. quærit enim ibi Ariſtot. διὰ τί οἱ νέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ λιπαροὶ γίνονται. pro quo λιπαροὶ γίνονται, paulo pòſt dicit λαπάζονται. adeo vt ibi pro λιπαροὶ videatur legiſſe λαπαροὶ, à λαπάζω, quod inanem & euacuatũ ſignificat. Quæ verò corporis pars neutro gen. λαπαρὸν dicatur, ex ſequentibus patebit, vbi de Λαπάρα dicetur. ‖Λαπαρὸς, Tenuis. ἰσχνὸς, ὑπεσταλμένος, Heſychio: ἁπαλὸς, Erotiano, Mollis, ſicut apud Hippocr. in lib. ϖερὶ ἀγμῶν capitur, quum ait, ϖεριφάλαιον λίνεον ἢ ἐρίνεον, μὴ σκληρὸν, λαπαρόν. vbi exponitur Laxum & molle. quemadmodũ & Gorr. ex Hippocr. lib. 6 Epidem. ὀδύνην λαπαρὰν citãs, interpretatur Dolorem mollem & laxum, qui fit ſine phlegmone & tenſione. AT Λαπάρη ET Λαπαρὸν dicitur pars ea corporis quæ poſita eſt inter coſtas nothas & oſſa quæ ad ilia pertinẽt. Ratio nominis eſt quòd inanis ſit & deſideat. Propriè enim τὸ λαπαρὸν ſignificat inane & vacuum, ſicut λαπάξαι exinanire. Sed & omne quod deſidit, Græci λαπαρὸν appellant, trãſlato vocabulo ab eo quod cõmuniter accidit. Siquidem omne quod vacuum eſt, neceſſariò deſidit. Galen. comment. 2 εἰς τὸ ἰατρεῖον, & ſimiliter initio comment. 2 εἰς τὸ ϖρογνωστικόν. ſcribit eam partem omnino vacuã videri ſi cum ſupernis infernisque partibus, vtriſque oſſeis, conferatur. Idem verò comm. 2 εἰς τὸ ϖερὶ ἀγμῶν, annotat ſe de vocabulo τῆς λαπάρας dicere poſſe (adductum experimẽto Hippocratis, ac poetæ vſu, tum ipſo morbo) eam ſignificare partem quæ inter

inter oſſa pectoris, & quæ propriè appellãtur oſſa iliũ, eſt interiecta. Attamen idem Commẽt.3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, ait, id quod inter oſſa ſingularum coſtarum eſt, ab Hippocrate eo libro λαπαρὸν appellari qua parte muſculi ſunt dicti μεσοπλεύριοι. Erotianus autem, nõ quod inter coſtas medium eſt, ſed ipſam coſtam, λαπάρην dictam fuiſſe ab Hippocr. ſcripto prodidit. Hæc Gorr. Apud Homerum autẽ Euſt. idem eſſe annotat quod κενεῶνα, (nam κενὸς & λαπαρὸς ſynonyma ſunt, vti dictum eſt) id eſt τὸν ὑπὸ τὰς πλευρὰς τοῦ σώματος τόπον λαπαχθέντα καὶ κενὸν ὀστῶν: Heſych. autẽ τὰ παρὰ τῆς πλευραῖς, & λαγόνας, vocari λαπάρας annot. Ἰλ. γ & ψ, Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. Et χ, Ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσατο φάσγανον ὀξὺ, Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, μέγα τε στιβαρόν τε. In v.l. autem annotatur ex commẽt. 2 Galeni εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, non ſolùm ab eo λαπάρας collocari ſupra λαγόνας, dicique eſſe medias inter thoracis oſſa, & quæ propriè λαγόνες vocãtur: ſed etiam eſſe morbũ qui eam partẽ infeſtet quæ inter thoracis & iliorũ oſſa ſubſidit. A λαπαρὸς autẽ eſt ADVERB. Λαπαρῶς quod Gal. cõm. in Epidẽ. 3, exp. κενῶς: quoniã τὸ κενὸν ἐκ τοῦ λαπαροῦ σημαίνεται.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, id eſt Vacuo, κενῶ, vt Euſt. tradit, dicẽs eſſe pleonaſmũ literæ α: ſicut & in ἀλαλάζω pro λαλάζω, pleonaſmum eſſe ſcribunt grãmatici. Alibi autem annotat, ἀλαπάξαι propriè ſignificare ἐκκενῶσαι: at καταχρηστικῶς capi pro πορθῆσαι, ὡς ἐν ταῖς ἁλώσεσι κενουμένων τῶν πόλεων. Vide & Λαφύσσειν & Λάφυρα paulo pòſt. Plerunque pro Vaſtare & Diripere capitur. Ἰλ. ο, Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, de Diomede, q quoſdam interfecerat, & Priamidas equis armiſque ſpoliarat. Il. ω, Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. Deus quoque dicitur domũ alicuius & fortunas ἀλαπάζειν, vt Od. ρ, vbi Vlyſſes ait ſibi aliquando fuiſſe domum locupletem & familiam magnã, multáque alia quæ ad bene viuendũ homini opulento neceſſaria ſunt: ſubiungẽs, Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων. vbi itidem pro Diripuit aut Spoliauit capi poteſt, vt dicat Iouem omnia illa diripuiſſe: vel ſe omnibus iis ſpoliaſſe. Vinũ quoq; dicitur ex pectore moleſtias ἀλαπάξαι, eximere: niſi aliquis velit in prima ſignificatione capere pro Euacuare: aut metaphorã eſſe à direptionib⁹ & expoliationib⁹ vrbiũ. Panyaſis apud Athen. lib. 2, de vino, Πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει Πινόμενος κατὰ μέτρον.

Ἀλαπαδνὸς, οῦ, ὁ, Vaſtationibus & direptionibus expoſitus, Vaſtatu & direptu facilis, εὐπόρθητος, ἀσθενὴς, vt Euſt. exp. ab ἀλαπάζω, vt ὀλοφυδνὸς ab ὀλοφύζω. Ἰλ. δ, Μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθὼς Οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι, Μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε. vbi poſſet etiam accipi pro Expugnatu faciliores. vt & Il. ε, de leonibus & apris, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Et Il. β, de Nireo, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.

C. Ἐξαλαπάζω, Euacuo, Exinanio, ἐκκενόω. vt Od. δ, Menelaus dicit ſe adeo amare Vlyſſẽ vt ei non recuſet vrbem habitandam dare in ſolo Argiuo, & domum extruere, Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ Καὶ πᾶσι λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν ἀνάσσονται δέ οἱ αὐτῷ. nec enim vllã ſuarũ vrbiũ ἐκπορθῆσαι ἄν, at ἐκκενῶσαι εἰς μετοικίαν, vt ibi annotat Euſt. Frequẽti⁹ capitur pro Vaſto & Diripio. Ἰλ. α, —αἴ κέ ποθι Ζεὺς Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι. Sic Heſiod. Erg. ἕτερος ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.

ΛΑΦΥΣΣΩ ſiue Λαφύττω, Auidè deglutio. ῥαγδαίως καταπίνω, vt Euſt. exp. Il. λ & ρ, de leone bouẽ ex armẽto proſternẽte, Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. B. interpr. Deuoro, Helluor, Conſumo per luxũ, in hoc Luciani loco de Pluto, ὑπ' ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος, ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης, πεπεδημένος. Agathias Scholaſt. lib. 2, εἰς λαιμάργους, —οὐ γὰρ ἔγωγε Βήσομ' ὑφ' ἡμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμενος, degluticdus ſeu deuorandus. Apud Suidam duo habẽtur exempla, alterum de eſculentis, alterũ de poculentis. Ex Æliano, οὔτε οἱ ἀετοὶ λαφύξουσι τῶν ἐλεφάντων τὰ σπλάγχνα, de ſignis militaribus. Et aliunde, οἱ δὲ Πέρσαι φρέασι περιτυχόντες λαφύττουσιν ἀπληστότερον, καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι. In priori loco exp. διασπαράξουσι, ἀφειδῶς θοινήσονται. in poſteriori autem cõmodius reddetur, Hauriebãt, Abſorbebãt. Athen. lib. 8 de εἰλαπίνῃ loquens, quod itidem à λάπτω deriuat, ſcribit λαφύττειν eſſe τὸ δαψιλῶς καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττειν καὶ ἐκκενοῦν: paulo antè verò λαφύττειν & λαπάζειν exp. ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν: addens, poetas ἀλαπάζειν ab eadem origine deriuatum accipere ἐπὶ τοῦ πορθεῖν: & τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν, vocari λάφυρα. Euſt. verò quodam in loco ab ἀφύσσειν deducit verbũ, minus rectè. Heſych. λαφύξας exp. διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος: & λαφύσσει σπαράσσει, λάπτει, καταπίνει μετὰ θυμοῦ ἐσθίει: item σπεύδει.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, Deglutitio, Helluatio. Ariſtoph. Nub. Ὄζων μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ. vbi ſchol. exp. τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, id eſt ἀσωτίας: & λαφυγμὸν ait dici τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν: citãs ex Eupol. Λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ. AT Λάφυγξ, ὁ, Morſus. v.l.

Λαφύκτης, ου, ὁ, Liguritor, Helluo. ὁ ἐπὶ μέθῃ ἀναλίσκων πολλὰ, vt Euſt. exp. Et Athen. lib. 11, de λεπαστῇ loquens, ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λαφύκτας καλοῦμεν.

Λαφύστιος, ου, ὁ, Helluo, Guloſus, Gurges. idem quod præcedens. A Suida exponitur λαίμαργος. Erat & Ζεὺς λαφύστιος, cui Phrixus, quum in Colchos perueniſſet, arietem quo trãſfretarat, mactauit, vt annotat ſchol. Apol. lib. 2 Argon. Meminit & Pauſ. Attic. p. 17, vbi ab Orchomeniis ita appellari ſcribit. Λαφύστιον eſt etiã mõs Bœotiæ: à quo Bacchũ λαφύστιον appellatũ eſſe tradit Etym.

¶ Λάφυρα, τὰ, Exuuiæ, Spolia: τὰ ἐκ τῶν πολεμίων σκηνῶν καὶ πόλεων ἐκκενούμενα, vt Euſt. exp. etymologiam ſimul exprimens: addens tamen eſſe qui velint compoſitũ eſſe ἀπὸ τοῦ τῶν λαῶν φύρεσθαι. Idem alibi, λαφύττειν (inquit) καὶ λαπάζειν (ὥσπερ καὶ ἀλαπάζειν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α) τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν ἐστίν. ὅθεν καὶ τὰ διαρπαζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι (ἤγουν πορθεῖσθαι) πόλιν, λάφυρα λέγεται παρὰ τὴν λάφυξιν. Quod & Athen. confirmat lib. 8, afferens etymologiam vocabuli εἰλαπίνη. Volunt autem λάφυρα propriè eſſe quæ viuo hoſti detrahuntur, at σκῦλα quæ mortuo. Soph. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις. Plut. De deo Socr. ἑστίαι πλήρεις οὖσαι παντοδαπῶν λαφύρων. Idem in Coriol. τὴν τάφρον ὅπλοις καὶ λαφύροις κοσμήσαντες ὡς ἀριστέως καὶ στρατηγοῦ. Idem in Alex. ἀποστέλλων πολλὰ τῶν λαφύρων Ὀλυμπιάδι καὶ Κλεοπάτρᾳ καὶ τοῖς φίλοις. Pauſ. Att. λάφυρα ἀπὸ Μήδων, Μασιστίου θώραξ, καὶ ἀκινάκης Μαρδονίου.

C. Λαφυροπώλης, ου, ὁ, Spoliorum venditor, Qui exuuias diuendit. Xen. Laced. Polit. ἢν δὲ λεηλάτον [τις ἔλθῃ, τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει] πρὸς λαφυροπώλας. Idem Hellen. lib. 4, ἵνα πολλὰ ἀπαγάγοι τὰ αἰχμάλωτα τοῖς λαφυροπώλαις. A Plut. λαφυροπώλης dicitur etiam qui captiuos vendit, vt B. annotat. VNDE Λαφυροπωλέω, Spolia vendo. Conſtruitur nonnunquam cum accuſatiuo, & tunc exponitur Spolia & exuuias alicui detractas vendo, Vendo ea quibus aliquem ſpoliaui: vel (vt Budæus interpr.) Sub haſta diuendo, Auctionor. Diodor. Sicul. in Hiſt. Alex. τοὺς δ' αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, ἤθροισεν ἀργυρίου τάλαντα τετρακόσια. Polyb. lib. 5, λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν. Athen. περὶ ἀσώτων loquens, κατατρέχοντες τὸν ἀγρὸν, καὶ διαρπάζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα. ET Λαφυροπωλεῖον, ου, τὸ, Officina diuendendis ſpoliis. Polyb. lib. 4, p. 65, à tergo, ὡς λαφυροπωλείῳ χρώμενοι, δῆλον ἐν τούτῳ πρὸς τὰς ἁρπαγάς. Item in v.l. Λαφυροπώλιον, Forum vendendæ prædæ. vt ἀρτοπώλιον.

C. Λαφυραγωγέω, Spolio, Prædor, Deprædor, Diripio. Plut. in Galba, τὰ μὲν Γαλατῶν, ὅπου ὑποχείριοι γένωνται, λαφυραγωγήσεσθαι. Propriè aũt λαφυραγωγεῖν eſt Spolia abducere.

Εἰλαπίνη, ης, ἡ, Epulum, Conuiuium opiparum, Compotatio: à λάπτω ſiue λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην καὶ δαπάνην. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, vt Athen. tradit lib. 8 apud Æſch. & Eurip. exponẽs εὐωχία. Euſt. quoque à λάπτω deriuat, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δαπάνου: addit tamen, antiquis grãmaticis εἰλαπίνην eſſe εὐωχίαν πολυτελῆ ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἤ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Secundum quos non deriuatum erit à λάπτω, pleonaſmo diphthõgi ει, ſed cõpoſitũ ex εἴλη & πίνω. quæ tamen etymologia veriſimilis nõ videtur, quũ Homerus poſt εἰλαπινάζουσι addat πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. Idem exponit etiã θυσίαν τὴν παρασκευὴν λαμπροτέραν: vt & Athen. paulo infrà in Εἰλαπιναστής. Od. α, Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε

δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί. Od. A λ, ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. Et Ιλ. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Et Ιλ. ψ, Εἰλαπίνας δαίνυντο.

Εἰλαπινάζω, Epulor, Conuiuor. Od. β & ρ, Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον.

Εἰλαπιναστής, οῦ, ὁ, Cõuiua epuli particeps. σύνδειπνος ἢ παράσιτος, vt Euſt. exp. Ιλ. ρ, μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Athen. lib. 8, τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπροτέρας παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας, καὶ τοὺς τούτων μετέχοντας, εἰλαπιναστάς. B

ΛΑΤΡΙΣ, ὁ, vel ἡ, Seruus, Famulus: Serua, Famula, Ancilla. Heſychio eſt μισθουργὸς, λειτουργὸς, μίσθιος ἐργάτης: παιδίσκη ὑπηρετοῦσα, δούλη: & λάτρεις eidem ſunt δοῦλοι. Athen. lib. 6, diuerſa ſeruorum nomina recenſens, Εὐελπίδης δὲ ἐν Φρίξῳ λάτρεις αὐτοὺς (videlicet τοὺς πενέστας) ὀνομάζει διὰ τούτων, Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. Euſt. ex Ariſtoph. grammat. λάτρις, ὁ ἐπιμίσθιος· ἀλλ' ὅμως ἐπὶ δούλων τέτακται. καὶ θῆτες, ὄντες ἐλεύθεροι, μισθοῦ ὑπουργοῦσιν, ὡς καὶ Ἀπόλλων, videlicet apud Eurip. in prologo Alceſtidis. Idem Euſt. alibi annotat, λάτριν quibuſdam eſſe ſimpliciter θεράποντα, quibuſdã τὸν κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλόντα καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθέντα. adeo vt λάτρις tribus modis exponatur, Famulus, Seruus in bello C captus, vel Quem belli iure aliquis ſeruum ſibi comparauit, δοῦλος δορύκτητος ſiue αἰχμάλωτος: & Mercenarius, vt idẽ ſit cum θής. Sicut verò in Eccleſ. ſcript. legitur θεοῦ δοῦλος, id eſt ſeruus: ita & λάτρις. apud Syneſ. Hymn. Γόνυ σοι κάμπτων, Ἴδε τοῦτο, λάτρις Πίπτω κατὰ γᾶς Ἱκέτας ἁγνός. Fœm. gen. dicitur etiam Λάτρις, Serua, Famula, δούλη, παιδίσκη. Syneſ. Hymn. Οἴσω ψυχὰν Θωπευομέναν γᾷ λάτριν D ἔχει: ſicut alibi eiuſdẽ anima dicit, Κατέβαν ἀπὸ σοῦ Χθονὶ θητεύουσα· Ἀντὶ δὲ θνητοῖς γίνομαι δούλα. Apud Suidã habetur ETIAM Λάτρης, per η. λάτρης, (inquit) λάτρευ: θηλυκὸν δὲ λάτρις, θεράπαινα, δούλη: cuius tamen λάτρης nulla proferuntur exẽpla, nec ea ſcriptura vel apud Athen. vel Heſych. vel Etymol. vel Euſt. reperitur. Sed & apud ipſum Suidã paulo poſt verba citata, hæc ſcribuntur, λάτρις τὸ ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ι, εἰδωλολάτρης δὲ, διὰ τοῦ η ἐν συνθέσει. Præterea hic locus apud eũdẽ, Δεῖσαι ἡμιγύναικα θεοῖς λάτριν, ὃς τὰ δ' ὄρεια Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοῖς ἐκρέμασε πλοκάμοις, (quẽ ſubiungit E poſt λάτρις in fœm. gen. acceptum) ad maſcul. pertinet.

Λατρεύω, Seruio, Famulor. Xen. Pæd. 3, ἐγὼ μὲν κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. erat enim αἰχμάλωτος. Plut. Probl. Græc. κατέχειν παρ' ἑαυτῷ λατρεύσοντας, de quibuſdam iuuenibus ad Minoem ab Athenienſibus miſſis. Metaph. quoque capitur. Phocyl. Καιρῷ λατρεύειν. Iſocr. in Hel. encom. τοὺς δὲ τῷ κάλλει λατρεύοντας, φιλοκάλους καὶ φιλοπόνους εἶναι νομίζομεν. Et apud Luc. λατρεύειν τῇ ἡδονῇ. Itẽ Seruiliter colo, vt B. interpr. apud Luc. de cœnipetis, νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν τοὺς δυνάστας ἄγουσι. F Apud Eccleſiaſticos autem ſcriptores accipitur pro Religioſè colo. Damaſc. 70, οὐκ ἀπροσκύνητον τὴν σάρκα λέγοντες, (προσκυνεῖται γὰρ ἐν τῇ μιᾷ τοῦ λόγου ὑποστάσει) οὐ τῇ κτίσει λατρεύοντες. Idem p. 8, de trinitate loquẽs, μίαν βασιλείαν ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσι γνωριζομένην τε καὶ προσκυνουμένην μιᾷ προσκυνήσει, πιστευομένην τε καὶ λατρευομένην ὑπὸ πάσης λογικῆς κτίσεως. Et λατρεύοντες, cultores Dei vbique vocantur ab Apoſtolo in Epiſt. ad Hebræos. B.

Λάτρευμα, ατος, τὸ, Seruitium, Miniſteriũ, Cultus. ex Epigr.

Λατρευτής, οῦ, ὁ, Cultor. v. l. G

Λατρεύς, Apollo, item Neptunus, à ſeruitio Laomedõti in extruẽdis muris impenſo. v. l. Ita idem foret quod λάτρις, id eſt ἐπιμίσθιος.

Λατρεία, ας, ἡ, Seruitus. Plut. Symp. ὥσπερ εἰ διαπορεῖεν αἱ Δαναΐδες τίνα βίον βιώσονται, καὶ τί πράξουσιν ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν πίθον λατρείας καὶ πληρώσεως, ſeruitute implendi dolii. Et λατρεία ἀγεννὴς apud Luc. Seruit⁹ illiberalis & indigna. Sic apud Soph. Οἵας λατρείας ἀνθ' ὅτου ζήλου φέρει. id eſt, quas ſeruitutes, δουλείας. ‖Itẽ Cultus, Seruitus religionis, August. De ciuit. Dei lib. 5 ca. 15. Sic λατρεία τοῦ θεοῦ apud H Plat. Apolog.

Λάτρον, ου, τὸ, Merces. μισθὸς, Ariſtoph. grammat. apud Euſt. & Suid. Heſychio autem μίσθιον. Vnde deriuatum volũt eſſe λάτρις: vt λάτρις ſit ὁ μισθουργός. Videtur tamẽ contra λάτρον eſſe propriè merces quæ ſeruo datur.

A ΛΑΥ'Ω, Fruor. pro quo vſus obtinuit compoſ. Ἀπολαύω. Euſtath. enim λαιμὸς à λάω deducit, vnde ſit λαύω & ἀπολαύω. ſed nullum vſus verbi λαύω exẽplum affert, ſicut nec alii, quod quidem ſciam. Videtur autem potius λαυκανία à λαύω, & λαιμὸς à λάω deriuare; (ſicut & rationi conſentaneum eſt) ſiquidem hæc ſunt eius verba, λαυκανία δὲ παράγεται ὅθεν καὶ ὁ λαιμός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ Λάω, λαμὸς καὶ λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ Λάω, λαύω, λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς (φασὶ) τόπος. Sed quod attinet ad λάω, pro ἀπολαύω, ſi Ariſtarcho ſubſcribere volemus, Homerum B eo vſum eſſe dicemus Odyſſ. β, v. 226 & 227, ἀσπαίροντα λάων, & ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Tot⁹ autẽ locus eſt hic, Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν, Ἀσπαίροντα λάων. τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι. (Ariſtarchus (inquit idẽ Euſtath.) λάων exp. ἀπολαύων. ex quo λαιμὸς & λαυκανία, atque adeo ipſum ἀπολαύειν, pleonaſmo literæ υ. Vnde & λάε νεβρὸν ἄγχων, id eſt ἀπέλαυεν, ἐτρύφα. Sed aliæ duæ afferuntur harum vocum λάων & λάε expoſitiones ab eodem grammatico.

C C. ἈΠΟλαύω, Fruor, Commodum ſeu fructum capio, vel emolumentum. Iſocr. contra ſophiſtas, ἵν' οἱ αὐτῶν συμφορῶν κοινωνήσαντες, οὗτοι καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύσωσι. Id eſt, Vt qui calamitatum participes fuerũt, illi cõmodis quoque fruerentur. Idem Ad Demonicum, ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, Fruebatur bonis præſentibus. Chryſoſtomus in eodem loquendi genere paſſiuo futuro eſt vſus in libello De precatione, πόσων εἰκὸς ἀγαθῶν ἀπολαύσεσθαι τοὺς ἐν ἀρχαῖς καὶ δεήσεσι πάντα τὸν βίον ἐσχολακότας; Et ἀπολαύειν σχολῆς, Otio frui. ex Dem. Æſchines aduerſus D Cteſiphontẽ, ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς δεδομένης ὑφ' ἡμῶν αὐτῷ ἐξουσίας. Alicubi apud Iſocratem ἀπολαύειν & ἀπέχεσθαι inter ſe oppoſita reperiuntur. Et pro Commodum ſeu emolumentũ percipio. Plut. in Antonio, ἀπέλαυσαν καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, Hoſtes ex eius ambitione commodum perceperunt. vel, Eius ambitio emolumẽto fuit hoſtibus. Lucianus in Nigrino, ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, Commodum ex ſua veritate percipiunt. ‖Sæpe genitiuo additur accuſatiuus. vt apud Platonem De republ. lib. 1, τί μέγιστον οἴει E ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; Ariſtophanes, ἀγαθὸν ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ. Iſocrates, ὥστ' οὐδεὶς ἄν μοι δικαίως φθονήσειεν εἴ τι τῆς Θεραπολόγου πραγματείας ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. Interdum dicitur καλόν τι ἀπολαύειν, aut ἀπολαύειν καλά τινος. Synesius, πλείω καλὰ τῆς Σιμωνίδου συνουσίας Ἱέρων ἀπήλαυσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος. Aliquando ἀπολαύων τοῦ τούτου, idẽ valet quod ἀπολαύων τι ἀγαθὸν τούτου. Lucianus, τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; pro τι ἀγαθόν. Sic apud Ariſtophanẽ, τί γὰρ ἄλλ' ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος; Plutarchus in Pericle, ταῦτα τῆς F Ἀναξαγόρου συνουσίας ἀπέλαυσε Περικλῆς. Idem in Alcibiade, τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν εὐνοίας καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσε. q. d. non paruo ei fuit adiumento ad gloriam. Simile eſt οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα. Itẽ apud Plutarchũ in Antonio φίλος εἶναι δοκῶν Ἀντωνίου, καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καίσαρος φιλίας δι' αὐτόν. ‖Citatur etiam ἀπολαύω cum genitiuo præcedente ἐκ præpoſitione, ἀπολαύω τοῦτο ἀγαθὸν ἐκ τῶν κινδύνων. ‖Inuenitur autẽ ἀπολαύω & cum accuſatiuo ſolo, apud Theophraſtum, De cauſ. plant. lib. 3, ἀπολαύει τὴν προσαύξησιν, quod G exponitur, Pabulo fruitur ad incrementa.

Ἀπολαύω, in malã partem, Sum particeps. Arrianus philoſophus, θορύβου δὲ καὶ βοῆς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε. Et pro Damnũ capio, iunctum cum genitiuo, & cum accuſ. κακὸν aut φλαῦρον, aut alio tale quiddã ſignificante. vt ἀπολαύειν τι κακὸν τῆς φλυαρίας, apud Iſocratem. Simile eſt, ἀπολαύει τὸ σῶμα κακὰ τῆς ψυχῆς. Rurſum Iſocrates De pace, δέδοικα μὴ πειρώμενος ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον, quidpiam incommodi capiam. Idem in Æginetico, ἐν οἷς ἐμοὶ δεινὸν συμβέβηκε, φλαῦ- H ρον δ' οὐδὲν ἀπέλαυσα. Interdum & ſine illa adiunctione vſurpatur in malam partem. vt apud Lucianum, τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων. Niſi quis malit hoc in loco & aliis huiuſmodi ironicè poſitũ intelligere, vt ſi quis dicat, Hos fructus percipient: pro, Hæc damna ac-

in Εἰλαπιναστής. Od. α, Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε

cipient, ſeu mala: eo videlicet modo quo dicitur corpus ante ſenectutem effœtum, eſſe fructus intemperantiæ. A

Ἀπόλαυσμα, ατος, τό, Oblectamentum, Delectamentum, apud Euripidem.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, Fruitio, Vſus. Commodum ſeu fructus quem ex re aliqua percipimus. Iſocr. ἀγαπᾷ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν. Apud Xenophontem, σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, ἐκ τῶν ἀχρείων ποιεῖται τὴν ἀπόλαυσιν τῆς οἰκείας τροφῆς. Demoſth. in Epitaphio, τὰ κατὰ βίον ἡδονῶν ἀπολαύσεις ὑπερεωρακότας. Sicut autem ibi dicitur ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν, ita nonnunquam αἱ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδοναί. |Quinetiam ἀπόλαυσις dicitur nonnunquam ipſa ἡδονή, id eſt Voluptas. vt in hoc Ariſtotelis loco, Top. 1, πότερον κατ' ἀρετὴν ἢ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδίων βίος. Niſi quis malit ἀπόλαυσιν interpretari Oblectationem, ſeu Delectationem, vt ſæpe vertitur. Budæus apud Athenæum ait poni etiam pro voluptaria vita. B

Ἀπόλαυσις (ſicut & verbum ἀπολαύω) capitur in malam etiam partem.

Ἀπολαυστός, οῦ, ὁ & ἡ, Ad voluptatem pertinens, ſeu ad oblectationem, Voluptarius. Plutarchus, εἰ δ' ἀπολαυστὸν ὁ πλοῦτος, τί σεμνυνόμενοι τὸν πολλὰ κεκτημένος ἀρκεῖσθαι μετρίοις; Bud. C

Ἀπολαυστικός, οῦ, ὁ, Voluptati deditus, Voluptarius. Baſilius, εἰ ἀπολαυστικὸς εἶ καὶ φιλήδονος, ἔχεις τὰ λόγια τοῦ θεοῦ γλυκύτερα ὄντα ὑπὲρ μέλι. Athenæus, καίτοι Σοφοκλῆς γ' ὁ ποιητὴς, τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἷς ὤν. Apud eundem βίος Phæa cum dicitur ἀπολαυστικός, lib. 1.

Ἀπολαυστικός, Voluptatem afferens, Ad voluptatem pertinens. quo etiam ſenſu vſurpatur Voluptarius. Apud Athenæum lib. 14, κατὰ μὲν τὴν γεῦσιν ἡδὺς καὶ ἀπολαυστικός. Apud eundem præcepta Sardanapali & ſimilium dicuntur ἀπολαυστικά. Sic diſputationes voluptariæ, apud Ciceronem: & Diſciplina voluptaria. D

c. 2. Παραπολαύω, Obiter fructum percipio. vt Greg. de Baſilio loquens, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ κἀνταῦθα τῆς ἐκείνου φιλίας τι παραπέλαυσα. id eſt, Si obiter hunc fructum percepi ab eius amicitia, vt Bud. interpr. pag. 651. vbi fuſiorem loci huius explicationem vide: necnon locum Syneſii in quo pro ἀπολαύω poſitum eſſe tradit. In v. l. exponitur etiam In tranſcurſu fruor, & præter deſtinatum inſtitutum. |Capitur & in malam partem (ſicut ἀπολαύω & συναπολαύω) pro Obiter damnum accipio. Luc. De calumnia, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν οὐδὲν αὐτὸς γεγονώς. E

c. 2. Συναπολαύω, Simul fruor, Vnà cum alio fruor. q. d. Fruitionis ſum particeps. Interdum in malam partem, ſicut & ἀπολαύω. vnde Gaza apud Ariſtotelem in Probl. συναπολαύει τῶν μερῶν vertit Partium vitia haurit. F

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, Fodio. σκάπτω, Euſt. ὀρύσσω, Heſych. quod dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. Vbi enim foſſæ ducuntur, terra hiat.

C. ἈΜΦΙλαχαίνω, Circumcirca fodio. Od. ω, Ἤτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφιλάχαινε.

C. ἘΚ λαχαίνω, Effodio.

ΛΑ'ΧΑΝΟΝ, ου, τό, Olus. à λαχαίνω dictū παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι ἤτοι σκάπτεσθαι τὴν γῆν ἐπὶ φυτείᾳ αὐτοῦ. Theoph. Hiſt. pl. lib. 7, καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo vtimur. Athen. lib. 2, ἑφθὰ λάχανα: item κνιστὰ λάχανα & συκωτὰ, olera minutatim conciſa. Item ξενικὰ λάχανα apud eundem. Et ἄγρια λάχανα, olera agreſtia, Ariſtoph. Pluto. |Λάχανα, quod è vimine connexum, currui ad ſedendum imponitur. τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον ἐν ᾧ καθέζονται. Heſychius. G

C. Λαχανοπώλης, ου, ὁ, Olerū venditor. Vnde fœm. gen. Λαχανοπῶλις γυνὴ, de matre Euripidis. ET Λαχανοπωλεῖον, Locus vbi olera venduntur.

Λαχανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Oleraceus. Et λαχανώδη, Oleracea, & quæ ex olerum genere ſunt, Ipſa olera. Item λαχανώδεις κρόκοι apud Dioſc. Vſum oleris præbentes. B. H

Λαχανηρός, οῦ, ὁ, idem quod præcedens. Theophr. Hiſt. pl. lib. 7, initio, ἐν ᾧ συμπεριλαμβάνονταί πως καὶ τὰ λαχανηρὰ καὶ τὰ σιτώδη. καὶ πρῶτον περὶ τῶν λαχανωδῶν λεκτέον. vbi ſynonyma ſunt λαχανηρὰ & λαχανώδη. Idem lib. 1 cap. 8. A

Λαχανικός, οῦ, ὁ, Ad olera pertinens. Et τὰ λαχανικὰ, oleracea ſeu olera, vt λαχανώδη & λαχανηρά.

Λαχανία, ας, ἡ, Locus oleribus conſitus. v. l.

Λαχανάριον, ου, τό, Oluſculum.

Λαχανεύομαι, Eſui ſum oleris modo. Dioſc. τὰ δὲ πρόσφατα τῶν φύλλων λαχανεύεται εἰς προσοψήματα. Idem de atriplice, λαχανεύεται δὲ ἑφθὸν ὥσπερ τὸ λάχανον. Et de crithmo, λαχανεύεται, ἑφθόν τε καὶ ὠμὸν ἐσθιόμενον, & ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ, eſtur crudum coctumue, B. ex Plinio. |Videtur etiam accipi pro Oleribus victito aut Olera colligo, vel Oleris loco colligo. Luc. Lexiph. γηπαιδάλους τινὰς αἰορύξας, καὶ σκανδίκων ἢ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς φρυγανισάμενος. B

VNDE Λαχανεία, ας, ἡ, idem quod λαχανισμός paulo pòſt, id eſt Olerum lectio ſiue collectio. Ioſeph. De captiuit. ὅσοι γοῦν λαχανείας ἕνεκεν ἢ φρυγανισμοῦ προεληλύθεσαν ἔξω πυλῶν, διέφθειρε. quod alibi dixit ἐπὶ λαχάνων καὶ φρυγάνων συλλογήν.

Λαχανίζομαι, Olera lego. λάχανα συλλέγω, vt ξυλίζομαι & φρυγανίζομαι. Suid. & Eraſm. in Chil. C

VNDE Λαχανισμός, οῦ, ὁ, Olerū lectio ſeu collectio. λαχάνων συνάθροισις, vt ſchol. Thuc. exp. lib. 4, ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων συλλογὴν ἐξελθόντες.

ΛΕ'ΓΩ (F. ξω. Pr. λέλεχα. pro quo vſurpatur potius Aor. 1, ἔλεξα) Lego, id eſt Colligo. Hom. Il. ψ, v. 238, Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν. vbi ſchol. exponit ἀναλέγωμεν. At Il. ω, voce paſſiua vtitur eadem in re, v. 793, Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἕταροί τε. Sic autem & alibi λέγεσθαι vſurpat, vbi Euſt. συνάγειν exponit. |Interdum verò λέγω accipi putatur ab Homero pro Deligo, vel lego, non Colligo, (id eſt ἐκλέγω ſeu ἐπιλέγω, aut ἐπιλέγομαι) afferṫque Heſychius quoddam λέγοντες, quod vult ſignificare vel ἐκλέγοντες, vel συνάγοντες: cui ſynonymum addit & συναθροίζοντες. Sic & Il. β, v. 126, Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, exponitur ἐπιλέξασθαι. (explicatur autē & aliter, vt ſtatim docebo) Et Heſychius verba iſta, εἰ γὰρ νῶι περὶ νηυσὶ λεγοίμεθα, explicat, εἴπερ τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι. ſed addit & συνάγοι. Huc pertinet λέγω quod Diſcerno, Diiudico interpr. B. p. 645, ex Cic. apud Plut. |Λέγω, Numero, Percenſeo. quam ſignificationem manaſſe ex prima exiſtimo, qua ponitur pro Colligo. quòd poſtquam aliqua collegimus, ea numerare ſoleamus. Homer. Odyſſ. δ, v. 452, Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. id eſt κατηρίθμει. Dixerat autem in fine verſus proximè præcedentis, λέκτο δ' ἀριθμόν. vbi ſchol. exponit itidem ἠρίθμησεν. Lat. Recenſuit numerum. Et Odyſſ. ξ, v. 197, Οὔ τι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. Et voce paſſ. Il. ν, v. 275, — τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; id eſt μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι, inquit Euſtathius: qui addit quoſdam tradidiſſe non vti Homerum verbo λέγειν pro λαλεῖν, ſed verbo μυθεῖσθαι loco illius, ſicut & nomine μῦθος loco nominis λόγος. qua de re dicam & mox. Cæterùm in illo quoque loco quem modò protuli ex Il. β, Τρῶας μὲν λέξασθαι, non ἐπιλέξασθαι ſolùm exponitur, ſed & καταριθμήσασθαι. & id quidem ab autore breuium ſchol. nam Euſtathius priore illa expoſitione contentus eſt. |Λέγομαι pro Diſſero, Loquor, διαλέγομαι, λαλῶ. Homer. Il. ν, v. 292, Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς. vbi Euſtathius ſcribit λεγώμεθα aperte hîc accipi pro διαλεγώμεθα ſeu λαλῶμεν, licet multi ex vet. negarint in hac ſignificatione apud Hom. inueniri. Idem verò hanc gramm. veterum opinionem alibi refutat ex iis locis in quibus Homerus dicit ἀτρεκέως κατάλεξον, vtens verbo κατάλεξον pro eo quod alibi dicit ἀγόρευσον. vt Il. κ, v. 406, Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. Sed infirmum eſt hoc Euſtathii argumentum, quum de ſimplici loquuti ſint veteres, non de compoſito.

Λέγομαι paſſ. Deligor, item Recenſeor. vnde ἐλέχθω, Il. γ, μετ' ἄλλων ἐλέχθω. Heſych. ἐλέχθη exponit ἠριθμήθη.

Λέγομαι, ſicut & λέγω, pro Colligo, Deligo, Recēſeo, Diſſero, in locis paulo antè citatis leges: ſed habet & peculiarem aliquam ſignif. videlicet pro Cubo, Iaceo,

aut etiam Dormio. vt Odyſſ. δ, Ἀτρείδης δ' ἐκάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν. (vbi tamen poteſt intelligi & compoſ. παρελέξατο per tmeſin) Quinetiam pro Cubare facio, aut Dormitum dimitto, ponitur actiua vox λέγω ab eodē poeta. Sed λέχθαι ponitur etiam ſimpliciter pro κεῖσθαι & καθῆσθαι. de qua ſignif. lege Euſtathium.

Sequuntur deriuata à Λέγω habente aliquam ex ſignificationibus quas modò retuli. De Λέγω autem pro Dico, ſeu Loquor, eiúſque deriuatis, ſeorſum agere ſtatui: ſed quum aliqua ſint compoſita ad vtrunque pertinentia, de iis vtrobique agam. Idem verò & de vtroque Λέγομαι intelligendum eſt.

Λεκτός, οῦ, ὁ, Delectus. aut etiam Collectus. vt λεκτὸς στρατὸς apud Sophoclem. Et in Œd. tyranno circa principium λεκτοὶ pro ἐπιλεχθέντες. ¶ Ponitur verò λεκτοὶ ab eodem pro ἀριστεῖς (vt Gall. dixeris *Gens d'eſlite* vel *Perſonnes d'eſlite*) quam ſignificationem Heſychius quoque dat nomini λεκτοί.

C. Δυσηλεγής ET Τανηλεγής. (à λέγομαι ſignificāte κοιμῶμαι, id eſt Cubo, Iaceo, Dormio) vt δυσηλεγὴς θάνατος, quaſi δυσλεγής, id eſt δυσκοίμητος, ſeu κακοκοίμητος, Mors triſtem habens dormitionem, aut Cuius triſtis ſeu grauis eſt dormitio, (ſi hac voce vti liceat) Cuius acerbus eſt ſopor, ſeu ſomnus. Hom. Od. χ, v. 325, Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα. AT Τανηλεγὴς θάνατος apud eundem poetam, Mors longum ſomnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρασκευάζων τὸ λέξασθαι, inquit Euſtath. in hunc verſum Odyſſ. β, — εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. Heſychius quoque ſenſu eodem μακροκοιμήτου exponit, verbo à ſe ficto (vt opinor) ſicut eſt κακοκοιμήτου. Sed præcedit apud eum & alia expoſitio, videlicet τοῦ ἀποτεταμένην ἔχοντος τὴν ἀλγηδόνα. Idem δυσηλεγὴς exponit & χαλεπός. Euſtathius quoque putat δυσηλεγὴς poſſe etiā intelligi dictum quaſi δυσαλεγής, ab ἀλέγω videlicet. In v.l. τανυλεγὴς cum υ in ſecunda ſyllaba.

Λέκτρον, ου, τό, Lectus, Cubile. (Licet autem λέγομαι exponatur Cubo, tamen in expoſitione nominis huius λέκτρον, priorem locum non dedi nomini Cubile, vt oſtenderē ſimul vnde Latini ſuam illam vocē Lectus acceperint. nec enim mihi dubium eſt quin hæc ſit vera vocabuli huius deriuatio, potius quàm à lectis herbis, aut ab alliciendo. Eſt porro hoc obſeruatione dignū, ſicut Latini ſuū Lego, id eſt Colligo, à λέγω mutuati ſunt, ita etiam Lectus, à λέκτρον mutuatos eſſe, quum alioqui nequaquam eam verbi λέγομαι ſignificationem retinuerint à qua fit λέκτρον) Hom. Od. τ, Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ. Et Od. ψ, — καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα. Ibidem, Ἀλλ' ἔρχευ λέκτρονδ' ἴομεν γύναι. Ibidem, — οἱ μὲν ἔπειτα Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο. Et in plurali aliquoties apud eundem, ſed poſito pro ſingulari. vt Od. υ, Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν. Ibidē, Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν. Sic autem Latini Strata plurali numero dicunt. Videntur porro grammatici nomen hoc à λέλεκται formare voluiſſe, pleonaſmo literæ ρ: ſed poſſe & à tertia perſona pluſquamp. formari.

HINC Ἄλεκτρος, ET Ὁμόλεκτρος, ET Σύλλεκτρος. Eſt autē Ἄλεκτρος, ad verbum Lecto carens: ſed accipitur & pro Somni expers, Inſomnis. (ex conſequenti videlicet, quia ſomnū in lecto capere ſoleamus) vnde ἀκοίμητος exponitur ab Heſychio. quod & generalius reddi poteſt Irrequietus. Item ἄλεκτρος, Tori ſeu lecti genialis expers (reſtringēdo nominis λέκτρον ſignificationem) nec enim puto aptius exponi poſſe vbi dicitur NOMEN Ἠλέκτρα datū eſſe filiæ Agamemnonis & Clytæmneſtræ, (fuit enim & alia hoc nomine) quòd diu manſerit ἄλεκτρος. ad quod nominis huius etymon alluſiſſe videri poſſit Euripides in Oreſte, vbi ſcribit, Ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κἀγαμέμνονος Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου. Commemoratur autem ibi à ſcholiaſte illud etymum (afferente tamen & aliud) itémque ab Æliano, ſi bene memini. Sed Sophocles aliam etiam ſignificationem huic nomini dedit, quum ἄλεκτρα & ἄνυμφα pro κακόλεκτρα & κακόνυμφα dixit, ſeu δύσλεκτρα, vt habet ſchol. Eſt autē locus in tragœdia quæ ab ipſa Electra nomē accepit, pag. 104 meæ editionis. SED ET Ἠλέκτωρ Homero nomen eſt ſolis, quod inde putatur accepiſſe quia homines ἀλέκτρους facit, id eſt è lectis diſcedere cogit: vel potius quia ipſe eſt ἄλεκτρος, id eſt ἀκοίμητος, (videlicet ἀκοιμήτως εἰλούμενος) quæ vox expoſita paulo antè fuit. In v.l. annotatur etiam alia deriuatio, videlicet ab electri ſplendore: dicitúrque Plinius idem videri ſentire. Quod falſò annotatur, & non ſatis attentè lectis hiſce Plinii verbis, lib 37, cap. 2, Phaethōtis fulmine icti ſorores fletu mutatas in arbores populos, lacrymis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus: & electrū appellatum quoniam ſol vocitatus ſit Elector, plurimi poetæ dixere, primique (vt arbitror) Æſchylus, Philoxenus, Nicāder, Euripides, Satyrus. Hîc certè videmus Plinium non Electorem ab electro, ſed electrum ab Electore deducere. Apion tamen expoſuit ὁ λάμπων ὡς ἥλεκτρον: vt refert Euſtathius in hunc verſum Il. ζ, Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει. Alibi verò dicit ἠλέκτωρ ὑπερίων (vt videlicet ἠλέκτωρ ſit tanquam epithetum alteri nomini adiectum) Il. τ, Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Vide Ἀλέκτωρ paulo pòſt. AT Ὁμόλεκτρος ET Σύλλεκτρος, apud trag. Conſors tori ſeu thalami, (vt loquitur Naſo) Coniux.

His ſubiungēdum eſt NOMEN Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, Gallus, Gallinaceus. vel Gallus gallinaceus, cum Plauto & Cicerone. Ariſtoph. in Nubibus, Ἀλεκτρύαιναν. τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα. Simonides apud Athenæum, lib. 5, ἡμερόφων ἀλέκτωρ. Sic autem dicitur quòd nos excitat ἐκ τοῦ λέκτρου, id eſt è cubili, vt eſt apud Athenæum. qui, vt opinor, intelligit eſſe ex α priuatiuo, & λέκτρον, quòd nos ἀλέκτρους faciat. Euſtathius vult eſſe ex α priuatiuo & verbo λέγω, id eſt Cubo. vt videlicet ſit λέκτωρ ex λέγω (quemadmodum ἄκτωρ ex ἄγω) deinde præfixo α priuatiuo, ἀλέκτωρ.

Ἀλέκτωρ, Gēma quædam, quæ in ventriculo gallinacei reperitur. Vide Plin. lib. 37, cap. 10. vbi tamen alii codices Alectoras, alii Alectorias habent. Hermolaus legit Alectoras.

Ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ, Gallina. Ariſt. De anim. libro 5. Vtitur & Dioſcorides. quanquam potius poeticum volunt eſſe hoc nomen, ſicut & eius maſculinum ἀλέκτωρ. Plut. De præc. ſan. καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων. Quòd ſi mēdoſus non eſt quidam Athenæi locus, lib. 9, ἀλεκτορὶς gallinaceum etiam ſignificat. Ita enim ibi legitur, ἀλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὀρνίθια νῦν μόνως ἡ συνήθεια καλεῖ τὰς θηλείας, ἀλεκτρυόνας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας τοὺς ἄρρενας. Sed mihi dubium nō eſt quin deprauatè legatur hic ἀλεκτορίδας pro ἀλέκτορας. Planè enim vel ipſa terminatio repugnat. ἀλεκτορίδες autem pro gallinis, rectè apud eundem Athenæum, ex Epicharmo, ὤεα χανὸς κἀλεκτορίδων πετεινῶν.

Ἀλεκτόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Adiect. Ad gallum ſiue ad gallinam pertinens, Gallinaceus. Ἀλεκτόρειον, Quod eſt galli, vel gallinæ. ἀλεκτόρεια ὠά, apud Syneſium, Gallinacea oua.

C. Ἀλεκτοροφωνία, ας, ἡ, Gallicinium, Galli cantus. Marc. cap. 13, Tempus quo gallus canere incipit.

¶ Ἀλέκτωρ, ἡ, Coniux. pro ὁμόλεκτρος, quaſi ὁμολέκτωρ, litera α ſignificante ὁμοῦ. vt in ἀγάστωρ, pro ὁμογάστωρ, vel ὁμογάστριος. ¶ Item ἀλέκτωρ, α priuandi vim habente, de puella dictum, ſignificat Innupta, ἡ μὴ πειρασθεῖσα λέκτρου. vnde ἀλέκτωρ dicitur Minerua apud Athenæum. Apud Ionem autem αὐλός, id eſt Tibia, dicitur ἀλέκτωρ, quaſi à cubili reuocans. Vide Ἠλέκτωρ initio huius col.

¶ Ἀλεκτρυών, όνος, ὁ vel ἡ, Idē quod ἀλέκτωρ. Gallus. & interdum, Gallina. Plato Sympoſio, ἐξεγρέσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Plutarchus in Apophth. ἀλεκτρυόνας ἀποθνήσκοντας ἐν τῷ μάχεσθαι. In fœminino autem apud Ariſtophanem in Dædalo, Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών. Ibidem, πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων τίκτουσιν &c. Vide Athenæum. apud quem habes & ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν, ex Theopompo. Cæterùm etiamſi ἀλέκτωρ ex α priuatiuo & λέγω, deducamus, at ἀλεκτρυὼν ex α priuatiuo & λέκτρον potius fieri dicendum eſt.

Ἀλεκτρύαινα, ης, ἡ, Idem quod ἀλεκτορίς, vel ἀλεκτρυών, fœm. generis. Gallina. Apud Ariſtophanē in Nubibus,

Strepſiadi interrogāti, νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν; reſpon- A det Socrates, Ἀλεκτρύαιναν. τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.

C. ἈΝΑλέγω, ſed multo frequentius Ἀναλέγομαι, Colligo, Congrego, Decerpo, Carpo. Ariſtot. de anim. lib. 9, ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας. Ἀναλέγομαι, inquit Bud. Lego, id eſt Decerpo, Colligo. Lucianus, εἴ τις ἀναλέξασθαί τι ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξασθαι. Gregorius, ἐκ τῶν θείων λογίων τύπους ἀναλεγόμενος, E ſacris monumentis colligēs. ‖Item, Colligo ſparſa & effuſa. Herod. in Thalia, ὡς τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Baſilius Euſebio, μικρὸν ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἔδοξα, καὶ ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις. id eſt, Et collegi B meas vires. vel, Collegi me. Ita enim, vt opinor, commodè vertemus, Ciceronem ſequendo & vocis Græcæ vim retinendo, pro Sparſa recolligere. Ita enim Cicero, Quid eſt autem ſeipſum colligere, niſi diſſipatas animi partes rurſus in locum ſuum congerere? Eodem autem modo dictū eſt Maccab. 3, ἀναλεξάμενος ἑαυτὸν, quo hîc à Baſilio, ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις. Citatur ex Plutarcho in Lycurgo, ἀναλέγομαι τὸν χρόνον ταῖς διαδοχαῖς τῶν βεβασιλευκότων, pro Tempus ſupputo ex regum ſuc- C ceſſionibus. ſed malim vertere, Colligo tempus ex regum ſucceſſionibus. vel, per regum ſucceſſiones. Legitur autem vox actiua apud Philonem, ἀναλέγειν τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, Colligere ad ſe omnia.

Ἀναλέγομαι, Lego, Recito. Galenus, τοὺς ἀναλεξομένους ταῦτα, Lecturos hæc, Futuros lectores huius libri. Lucianus, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα, Ego quidē audiebam, ille autē recitabat pulchra poemata.

Ἀναλέγομαι, Ratiocinor, Ratiocinando colligo. τὸ ἀναλογίζομαι, (inquit Bud.) Argumētis & ratiocinatione D colligo. Suid. ἀναλέγεται exponit, ἀναμφιβόλως ἔχει, & ἐννοεῖται, ſubiungēs hoc exemplum, εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων.

Ἀναλέγομαι, Animo verſo rem præteritam & reminiſcor. Cuius ſignificationis exemplum Budæus ſibi defuiſſe ſcribit.

Ἀναλεγόμενον, in paſſiua ſignificatione ait Budæus ſibi videri dixiſſe Xenophōtem pro ἀναγινωσκόμενον hoc in loco, ἀναβ. lib. 2, καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, olim quum legetur. E

Ἀναμμέξας aliquādo reperitur apud poetas, vt apud Nonnum, cum μ, pro ἀναλέξας, Qui collegit, aſſumpto altero λ metri cauſa.

Ἀνάλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collectus, Collectitius, Collectaneus. Seneca ad Cornelium hoc nomine vſus eſt pro libro collectaneorum, inquit Budæus. ‖Ἀνάλεκτα, Reliquiæ ciborum quæ ſunt ſub menſa. Martialis lib. 7, Colligere longa, turpe, nec pudet dextra Analecta, quicquid & canes reliquerint. Ad verbum, Collectitia. Idē poeta lib. 14, In pretio ſcopas teſtatur palma fuiſſe, F Sed pretium ſcopis nunc analecta dabunt.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, Collector. ‖Ἀναλέκτας grammaticos à Seneca dici arbitratur Cælius Rhodigin⁹, qui lectione multa exercitati, memoria ſint firmiſſima & indubitata, vt quicquid vnquam legerint vel audierint, ferè habeant ad manum & in numerato. quoniam ἀναλέγεσθαι Græcè ſignificat ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐννοεῖσθαι, id eſt firmiter tenere ac cōcipere. Vel quòd memoriæ ſubſidiū & ingenii domino eſſēt futuri. Hæc Cælius, expoſitionem illā ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐννοεῖσθαι ex Suida ſumēs, ex G quo eā paulo antè attuli. verùm is nō videtur ad firmitudinē memoriæ reſpexiſſe, ſed ad certitudinē quā de re aliqua ex ratiocinatione habemus.

Ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, Quibus (inquit idem Cælius) ex xylino lino vel quauis materia, tanquam puluillis conſtipant ſcapulas prominentes puellæ, vt videri habitiores poſſint. quod Ouidianum carmē liquidò comprobarit quod ita habet, De arte am. lib. 3, Conueniunt tenues ſcapulis analectides altis, Auguſtum circa faſcia pectus eat. H

C. ἈΠΟλέγω, Deligo, Seligo. Thuc. lib. 4, pag. 144, ἀπολέξας τριακοσίους τοῦ στρατοῦ. Ariſtoph. Veſpis, — πρὶν ἂν ἡμῖν Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας. Ab huius autem paſſiua voce fiunt ἀπειλεγμένοι & ἀπόλεκτοι, Delecti, Selecti. Vide Ἀπόλεκτος infrá.

Ἀπολέγω, Decerpo, Theoph. lib. 9, τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγοντι. A
Ἀπολέγω & ἀπολέγομαι alias ſignif. habent, quas vide poſt λέγω ſignificans Dico.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Delectus, Selectus, & per conſequens Eximius. Idem quod ἐκλεκτὸς, ἔκκριτος. Xenophon apud Suidam, αἱ δὲ εἰς τοὺς διαιτητὰς ἀποκείμεναι, ἀπόλεκτοι ἦσαν. Thucyd. lib. 6, ἄλλως τε καὶ πρὸς ἄνδρας πανδημεί τε ἀμυνομένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους ὥσπερ καὶ ἡμᾶς, vbi ſcholiaſtes explicat ἐξῃρημένους. Suidas autem in illo Xenophontis loco ἀπόλεκτοι exponit ἐξαίρετοι, ἔκκριτοι, ἐκλελεγμένοι. Itidem verò ἀπόλεκτοι viri dicuntur in conſilio. Liuius B lib. 5 De bello Macedonico, Conſilium quidē vniuerſæ gentis Ætoli poſt dimiſſos Romanos non habuerunt: per apolectos autem (ita vocant ſanctius conſiliū quod ex delectis conſtat viris) id agitabant quomodo res in Græcia nouarētur. Budæus ſanctius interiúſque conſilium (quod à noſtratibus ſtrictum appellatur) τὴν ἀπόλεκτον βουλὴν vocari poſſe exiſtimat.

C. ΔΙΑλέγω, Deligo, Diſcerno, Secerno, aut etiam Incerno, Plat. De leg. lib. 5, διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ καὶ τὰ μή. Xenoph. τὸ C πτύον τὰς ἀθέρας διαλέγει, Ariſtas ſecernit à frumento, Ariſtas incernit. HINC Διαλογὴ, vt ἐκλογὴ, Delectus, Secretio. Item Dinumeratio cum delectu. Bud. pag. 255 ex Ariſtotele.

C. ἘΚλέγω, vel Ἐκλέγομαι, Eligo, Deligo. Iſocr. ad Nic. εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. Idem verò dixit in Encomio Euagoræ, ἐκλεγόμενος τὸ βέλτιστον. ſic & in Or. De pace, ὡς δέον ὑμᾶς ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξασθαι τὸ βέλτιστον. (Vide alia exempla apud Bud. pag. 645 & 660) ‖Item paſſiua ſignif. ἐκλέγομαι, D Eligor. ‖Item pro Adnoto & colligo, Bud. pag. 659, ex Ariſtot. Idem verò pag. 659 ἐκλέγεσθαι vult ſumi pro Legere, in hoc Pauſaniæ loco, καὶ ὅστις τὰ Ὁμήρου μὴ παρέργως ἐξελέξατο. vbi tamē fortaſſe poſſit itidem accipi pro Adnotare. ‖Ἐκλέγω, Eximo, Detraho, vt λίθους ἐκλέγειν, Lapides eximere, Elapidare. vt Plin. dixit Agrum elapidare. Theophraſtus De cauſ. pl. lib. 3, ἁπλῶς δὲ τούς γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. In v. l. ex Dioſcoride, ἐκλεγομένων ὀστέων, Detractis oſſibus. ſed exponitur & Selectis oſſibus.

Ἐκλέγω σε τὰ τέλη, Exigo à te vectigalia, vt Bud. p. 645, E vertit apud Demoſth. & Æſchinē. (Exiſtimo autem ineſſe & hîc quandam collectionis ſignif. vt perinde ſit acſi diceretur, Colligo ex te vectigalia) HINC Παρεκλέγω, Furtim exigo, Perperam exigo. quarum ſignif. exempla Budæus ex Demoſth. & Gregorio affert ibidem.

Ἐκλεκτὸς, οῦ, ὁ, Delectus, Selectus. Thucyd. lib. 6, pag. 231, τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινας ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. Item ἐκλεκτοὶ δικασταὶ, qui & ἀπόλεκτοι, ac ἔκκριτοι, Bud. pag. 779 ex Platone. Interdum verò Ἐκλε- F κτὸς exponitur Eximius, Egregius. ET Ἔκλεκτα, Quæ adnotantur & referuntur, (τὰ ἐκλεγόμενα) Bud. ex Plinio iuniore. AT Ἐκλεκτικοὶ philoſophi, Qui floſculos legebant ſectarum philoſophiæ, vt idem exponit apud Diog. Laertium.

c. 2. Ἐπικλέγομαι, Percenſeo, Perlego. Bud. pag. 660 ex Pauſania.

Ἐκλογὴ, ῆς, ἡ, Electio, Delectus. Alex. Aphr. De anima lib. 2, vſus eſt verbo & hoc verbali vno eodémque in loco, ita ſcribens, εἰ δὲ τοῦτο δῆλον, ὡς χρείαν ἔχει ὁ σοφὸς τούτων, G γελοῖος ἂν εἴη ἐκλεγόμενος μὲν αὐτὰ, πρὸς οὐδὲν δ' αὐτῶν ἀναφέρων τὴν ἐκλογήν. ‖Eſt etiam Adnotatio & collectio, apud eundem Alex. Exponitur autem & Notatio à Bud. apud Ariſtotelem. Item τὴν ἐκλογὴν ἐπ' αὐτῷ ποιεῖσθαι apud Plut. vertit Politianus Optionem ei dare; quo accipi modo arbitror & ἐκλογὴν διδόναι apud Athenæum. ‖Denique ἐκλογὴ τῶν τελῶν, vel φόρων, Exactio vectigalium: vt ἐκλέγειν τὰ τέλη redditum modò fuit Exigere vectigalia. HINC Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, (qui H & φορολόγος) Exactor vectigalium, Coactor vectigaliū, vel potius Coactor, ſine adiectione. ET Ἐκλογεῖον Suidæ, idem QVOD Ἐκλογάς. nam hac voce illam exponit. videtur autem vtraque ſignificari Quod ex multis ſelectum eſt ſeu excerptum.

C. ἘΠΙλέγω, vel Ἐπιλέγομαι, ſicut & præc. pro Eligo, Deli-

go,Seligo.ſed rarius eſt illis in hac ſignif.Herodotus,τῶν A
ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην.Idem,αὐτῆς ἐπιλεξάμενος τῶν Βα
βυλωνίων.Diodorus,τῶν νέων τοὺς ἀθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρα
τείαν.Luc.ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον,ἔνθα ἂν ἐθέλῃς κύβισον κατα-
βαλὼν σεαυτόν.Et paſſ.apud eundem,ἐπιλελεγμένοι στρατιῶ-
ται,delecti milites,qui & ἐπίλεκτοι. |Ἐπιλέγομαι,Re-
cenſeo,Recognoſco. Item Lego apud Luc. Vide Bud.
pag.660 & 661. HINC Ἐπίλεξις,Delectus.Bud.ex Ap
piano. ET Ἐπίλεκτος,idem quod ἐκλεκτός.Sed peculia-
riter ἐπίλεκτοι στρατιῶται, extraordinarii, Polybio inter-
prete. ITEM Ἐπιλογή, Electio.Bud.ex Damaſceno. B
C.ΚΑΤΑλέγω,Deligo & conſcribo,centurióque.Lyſ.in A-
pol. οὐ τοίνυν οὐδ' εἰς τὸν κατάλογον Ἀθηναίων καταλέξας οὐ-
δένα φανήσομαι.Et καταλεγεὶς, Delectus,Conſcriptus. Vi-
de Bud.p.229 & 662. |Καταλέγω, Allego, Adſcribo.B.
p.663,ex Plut. |Καταλέγομαι, Enumero,Recenſeo.
Athen. κἂν τῷ περὶ ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκα-
στον τῶν παρατυχόντων. At Καταλέγω,Cēſeo,Exiſtimo,
Numero & loco habeo. quod Latinè Numero dicitur.
Plato De leg.5,οὓς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι,quos
quidem certè diuites multitudo numerat.Ita Bud.quē C
vide pag. 662. |Καταλέγω ab eodem exponitur Si-
gillatim enarro.quæ ſignificatio potius ad alteram cō-
poſitorum claſſem pertinere videri poteſt, ideóque ibi
à me ponetur.
Κατάλογος,ου,ὁ,Enumeratio,Recenſio,(vt inquit Bud.) ab
ea videlicet verbi καταλέγω ſignif.qua pro Enumero &
Recenſeo ponitur, vt paulo antè dictum fuit,(Sed κα-
τάλογος propriè eſſe putatur enumeratio nominū eorū
qui ſtipendia merent.) Et ab eodē Bud.exponitur De-
lectus in hoc Luciani loco, ἀποδιδράσκεις τὸν κατάλογον D
δῆλος ὤν. Et apud Demoſth. καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημο-
τῶν,delectus habere.hoc eſt,Milites centuriare. Ali-
bi autem tradit καταλόγους poſſe etiam reddi hac in ſi-
gnif.Numeros. dicique eadem ſignif. & τάγματα à Græ
cis. Et οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, apud Demoſth.Emeriti,Qui
ætatem exceſſerunt quam Græci vocant στρατεύσιμον, id
eſt militarem. |Κατάλογοι vocabantur & tabellæ qui-
bus militum nomina inſcribebantur, vt tradit ſchol.
Ariſtoph.in hunc Equitum locū,Ἔπειθ' ὁ πολίτης ἀντιθεὶς
ἐν καταλόγῳ Οὐδεὶς κατ' σπουδὰς μεταγραφήσεται. E
Καταλογεύς,έως,ὁ,Qui delectus facit.B.ex Lyſia.
c.2.Ἐγκαταλέγω,Recenſeo inter[alios.] Annumero.Vel Al
lego,Aſciſco.Vnde ἐγκαταλέγειν τοῖς πολλοῖς,vel τοῖς τυχοῦ-
σι, pro,Plebeiis annumerare,In ordinem cogere. B. Et
peculiariter pro Annumerare militibus , vel Numero
militum adſcribere.Sic quidam in Anthol.epig.titulo
εἰς λεπτούς,Γαῖε,καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σε τις ἐγκαταλέξῃ.
Ἐγκαταλέγω pro Congero vnà cum aliis,vel ſimplici-
ter Congero. vt ἐγκατελέγησαν à paſſiuo ἐγκαταλέγομαι,
exponitur Congeſta ſunt,in hoc Thucyd.loco,lib.1,πολ F
λαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν.
c.2. Συγκαταλέγω, Recenſeo cum aliis,Connumero. Idem
quod ἐγκαταλέγω. In v.l.exponitur Coopto ad ſodalita-
tem vel collegium aliquod.
C.ΠΑΡΑλέγω pro Deliro,apud Hippocr.vide in altera claſ
ſe compoſitorum à λέγω.
Παραλέγομαι, Cubo ad latus [alicuius,] Cubo iuxta
[quempiam.] Item Concūbo.vt Epigr.lib.2,Ἑρμολύ-
κου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ.
Παραλέγομαι, Lego littus. vt παρελέγοντο τὴν Κρήτην, G
in Actis apoſt.duobus in locis.Exponitur & Oram lit-
toris lego,vt loquitur Virgilius.Vet.interpr.in illo A-
ctorum loco παρελέγοντο τὴν Κρήτην, vertit , Legebant
Cretam:ſonat tamen ad verbum Præterlegebant.
C.ΣΥΛλέγω,& Συλλέγομαι,Colligo. Plat.De republ. lib.7,
συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. Syneſ. Herculiano , καὶ αὐτοὶ τὸν
δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἁπανταχόθεν συνέλεγον. Voce
autem paſſiua,& tamē actiua itidem ſignif.vſus eſt He
rodianus, ἄγων στρατιὰν πᾶσαν ἣν αὐτὸς συνείλεκτο. At paſſi-
ua ſignif.apud Thucyd.δῆμος ξυνελέγετο.&,τὸ αὐτοῦ ξυλλε H
γεὶς , item στρατιᾶς τοιαύτης ξυνειλεγμένης. |Sed & pro
Colligo , eo ſenſu quo dicitur aliquis Colligere vires.
Philo De vita Moſis lib.1,ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλ-
λεξάμενοι δύναμιν. Sic apud autorem dialogi qui voca-
tur Axiochus,καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον

τὰς ἀφάς,καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον,ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν. Ibi-
dem,ἔκ τε τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι.Poſſit autē for
taſſis & Recolligo in huiuſmodi locis exponi. |Itē
alia metaph. Colligo.i.Ex aſſumptione propoſitionū,
quaſi calculis ſubductis , ſummam argumentorū effi-
cio,Ratiocinor (quod & συλλογίζομαι dicitur) Greg. με-
τρικήν τινα φαντασίαν ἐκ τῶν εἰκασμάτων συλλεγομένοις. B.
Συλλέγομαι,Cōparo,Quæro.Plato De l.l.11,ἀγαθοῖς βίον
ἀλύπως συλλεγόμενος.Demoſth.in Neæram,συνειλεγμένη
τὸν βίον ἀπὸ τούτων.Vide Bud.
Σύλλεξις,εως,ἡ,Collectio, Coactio, Copulatio. Bud.p.665,
ex Plat. Timæo.
Συλλογή, Collectio. Affert Bud. ex Plat. De leg. lib. 5, πε-
ραινέσθω ἡμῖν ἡ ξυλλογή.In v.l.exponitur & Collecta.Suidæ
eſt etiam nomen ἀρχῆς.
Σύλλογος,ου,ὁ,Concilium, Collectorum hominum circu-
lus. A Bud. exponitur Colloquentium circulus. nec-
non Colloquium. Item generalius Concilium , Con-
uentus,Conſeſſus, Collegium.Affert & exempla: qui-
bus,ex Thucydide(ex quo nulla citat)addere potes iſta
pro concilio & conuentu,lib.1,Λακεδαιμόνιοι δὲ ξύλλογον
σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα,λέγειν ἐκέλευον.Et lib.4,ξύλλο-
γον τῶν Τορωναίων ποιήσας.Et lib.2,ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐ-
τῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα. Item ex Platone , μηδ' ἐν ἀγορᾷ,
μηδ' ἐν δικαστηρίῳ,μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί.vbi ξύλλογος
κοινὸς exponitur Conuentus publicus.
Συλλογεύς,έως,ὁ,Collector,Coactor.Sunt qui & pro ἐρανιστὴς
peculiariter accipi putent,ſed Pollux diſtinguit,quem
vide lib.3 cap.26,quod inſcribitur περὶ τοῦ συλλέγοντος καὶ τοῦ
ἐκχέοντος.
Συλλογιμαῖος,Collectitiꝰ. Vel Collectaneus,Miſcellaneus,
Confuſaneus,& Vndique collectus, vt Bud.exponit in
hoc Luciani loco,συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπους.

De Λέγω habēte verbi Dico ſignificationem,aliáſ-
que eodem pertinentes.

Λέγω,Dico,Loquor.Λέγω τοῦτο,Dico hoc,Loquor hoc. De
moſth.Pro cor.καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν;οὐχ ὁ μὴ λέ-
γων ἃ φρονεῖ; Æſch.in Cteſiph. ὥστε με μὴ βούλεσθαι λέγειν
ἃ τούτῳ πέπρακται. Plut. Ad Col. ἄλλα μὲν ἔλεγεν, ἄλλα δὲ
ἔπραττε. Item λέγειν λόγον , vel λόγους , vt dicetur in
Λόγος. Et λέγω cū acc.rei,ſequente præpoſ.περί. vt in
epiſt.Philippi apud Demoſth.περὶ μὲν οὖν τούτων πολλὰ λέ-
γειν ἔχων ἔτι δίκαια.Sic λέγω ταῦτα περὶ σοῦ, apud Xen. (ſe-
quente etiam alia conſtruct.cum præpoſ.πρός,vt mox
docebo.) Et cum aduerb.vt Plut.in Pol.præc. Ἀλκι
βιάδην δὲ Θεόφραστος ἱστορεῖ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν,ἀλλὰ καὶ ὡς
δεῖ βουλόμενον.Iſocr.Panath. τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην
ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν. Demoſth. Pro cor. ὡ λέγων ἀ-
χαρίστως ὅ,τι ἂν βουληθῇς. Iunxit autem cum eodem aduer-
bio Ariſtot. Pol.7,ἐκ τοῦ γὰρ ἀχαρίστως λέγειν ὁτιοῦν τῶν αἰσχρῶν,
γίνεται καὶ τὸ ποιεῖν σύνεγγυς. Sic κακῶς λέγειν , Malè loqui,
Malis vti verbis , apud Sophoclem , – δρῶν γὰρ εὖ,κακῶς
λέγεις. (Habet verò & aliam ſignific. κακῶς λέγειν, & qui-
dem frequentiorem,de qua infrá.) |Item λέγω cum
datiuo perſonæ,aut cum accuſ. præfixam habente præ
poſ.πρός. Interdum & cum accuſ. perſonæ adiunctum
habente & accuſ.rei,aut aduerbium.Xen.ἐμοὶ τοῦτο λέγεις.
Apud eundem, λέγω πρός σε. Aliquando autem præce-
dentibus & aliis conſtruct. vt quum dicit idem, ταῦτα
ἔξεστί μοι λέγειν περὶ σοῦ πρὸς οὓς βούλῃ φίλους ποιήσασθαι. At cū
accuſatiuo perſonæ , cui adiunctus eſt etiam accuſa-
tiuus rei , vt λέγω σε κακὰ πολλὰ apud Ariſtoph. mul-
tas contumelias aduerſus te iacto.(vbi tamen & ὀνομά-
ζω exponitur:ſicut ταῦτά με λέγουσιν affertur pro His no-
minibus me appellant) Multo autem frequentius eſt
cum aduerbio. vt εὖ λέγω σε, vel καλῶς,& κακῶς λέγω σε,
Bene loquor de te,& Malè loquor de te, Maledico tibi.
Sed εὖ λέγω σε,aut καλῶς,redditur etiā Laudo te,vt viciſ-
ſim κακῶς λέγω σε, Vitupero te, Detraho tibi. Eurip. εὖ
λέγω σε. Plut. in Apophth. λέγειν καλῶς τοὺς ζῶντας. (Eſt
autem alioqui rarius hoc aduerb. in iſto loquendi ge-
genere quàm alterum)Et λέγειν κακῶς πάντας apud eun-
dem. Sic Demoſth.εἰ κακῶς ἔλεγον τουτονὶ καὶ περιετραχηλί-
ζειν ἐπεχείρουν.Idem,μὴ λέγειν κακῶς τὸν πεπονθότα. Inter-
dum autem λέγω σε pro Loquor de te. vt Plato De re-
publ.libro 1,τοὺς τὰ βαλανεῖα ἀποτιμῶντας λέγω. Alicu-

bi λέγω σε exponitur etiam Voco, Appello. vt apud Ariſtoph. in Pluto, σὲ τοι σὲ τοι λέγω. Et ὀνόματι λέγειν τινὰ, Plato in Apologia, Nomine dicere aliquem, pro Nominare aliquem. |Vt autem λέγω cum accuſatiuo perſonæ aliquando redditur alio verbo quàm Dico, ſic & cũ acc. rei aptius interdũ vertere poſſum⁹ Cõmemoro, Narro. Iſocr. ad Phil. καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; Idem ad Nic. τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; Sic in Paneg. οὐχ ὁρῶ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. Ita reddi poteſt & ſequente infin. vel partic. ὅτι, ſeu ὡς, vt ἔλεγεν αὐτὸν ταῦτα πεποιηκέναι, vel ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς ταῦτα ἐπεποιήκει, Narrabat eũm hæc feciſſe. aut ſimpliciter etiam Dicebat. |Sed interdum λέγω cum infinitiuo, (& quidem apud Thuc. etiam) pro Iubeo. quo exponitur modo & in iſto loquendi genere, κλαίειν σοι λέγω, vel οἰμώζειν σοι λέγω. |At λέγω δὴ redditur Inquam, vel Id eſt, aut Videlicet. vt in hoc loco Ariſtot. De mundo, οὕτως ὑπολη πτέον καὶ ὑπὸ τῆς μείζονος πόλεως, λέγω δὴ τοῦδε τοῦ κόσμου. |Λέγω, pro Recito, Lego, Demoſth.

Paſſ. autem λέγομαι, Dicor. ſed τὸ λεγόμενον aliquando per parentheſin ponitur pro Quod dici ſolet, Quod dicitur prouerbio, Vt habet prouerbium, Vt eſt in prouerbio. Plato De rep. lib. 2, οὐκοῦν, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. Itẽ λέγεται impersonaliter, vt Latinè Fertur, Fama eſt. Xenoph. λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι. Sed perſonaliter etiam vſurpatur, (ſicut Lat. Fertur, in hac ſignificatione) & quidem frequentius: vt in primo lib. Pæd. ſtatim poſt præfationem, παῖς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου. Tale eſt hoc & apud eundem, Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου.

Λέγω, Loquor eloquẽter, ſeu diſertè, Eloquor. vt dixit Eupolis, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, id eſt Loquentiæ multum (vt Saluſtius hoc nomine eſt vſus) eloquentiæ nihil habens. Sic δυνάμενος λέγειν, apud Æſchinem, Eloquentia valens. Thucydides quoque dixit de Pericle lib. 1, λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος. vbi tamen poſſis etiam exponere ſimpliciter Oratione potentiſſimus, ſeu præſtantiſſimus. Quanuis autem hanc ſignificationem habeat λέγω per ſe etiam; additur tamẽ ei interdũ εὖ, (vt ab Eurip.) aut aliud huiuſmodi aduerbiũ. B. p. 645, λέγω ſcribit eſſe Oratoriè loquor, item Concionor, δημηγορῶ: affértque exemplũ ex Demoſth. Addere autem potes, Orationem habeo, aut ſimpl. Verba facio.

Λέξις, εως, ἡ, Dictio, id eſt Eloquutio, Oratio, Sermo, Stylus. Ariſtot. De poetica, λέγω δὲ λέξιν, τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν· ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμμέτρων καὶ ἐπὶ τῶν λόγων τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν. Lucian. De hiſt. ſcribenda, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς, καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Plutarch. de garr. θαυμάσαντος τῆς λέξεως τὸ εὔσημον, καὶ τὸ λιτὸν, ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης. Ibidem, de re eadem, ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. Vulg. l. ex Hermog. λέξις πεζὴ, oratio ſoluta, & ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν, ex Ariſtotele, pro eo quod Cicero, Vulgaris ſermo. Et λέξεως σχήματα, Verborum figuræ, vel dictionis, vel eloquutionis, vel ſermonis, vel orationis, ex Quint.

|Λέξις, Orationis venuſtas, apud Iſocratẽ. & Dion. Hal. teſte Bud. Idem tradit λέξιν ab Ariſtot. vocari dictionem propriam, (vt γλῶτταν dictionem peregrinam) hoc in loco libri De poet. ταῦτα δὲ ἐξαγγέλλεται λέξει, ἧ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς.

Λέξις, Vocabulum, Verbum. (Qua in ſignificatione poni & Dictio, vulgus exiſtimat, cũ Valla, qui ſcripſit Dictionem appellari oratoriam & facundam orationẽ, (nimis huius vocabuli ſignificationem reſtringens) ab illo autem generali ſignificatu fieri Dictio, quæ eſt Vocabulum, ſiue Verbum. Plutarch. in Polit. præcept. πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίστασθαι καὶ διαπίπτειν. Lucian. Lexiph. οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προπαρασκευασάμενος. Et apud Athenæũ citatur quidam Moſchus, ἐν ἐξηγήσει Ῥοδιακῶν λέξεων. Et αὐταῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν, Plutar. quod Lat. dicitur Ad verbum. Syneſ. autem dixit etiam ἐπὶ λέξεως. ITEM Αὐτολεξεὶ, aduerb. eadem ſignif.

A Λεκτὸς, οῦ, ὁ, q. d. Dicibilis: Vt contrà ἄλεκτος, q. d. Indicibilis) Item Qui in dictis ſeu verbis conſiſtit. AT Ἄλεκτος contr. Qui dici non poteſt, Ineffabilis. Philo, πυρὸς καὶ ὕδατος ἀλέκτοις φοραῖς.

At Λεκτὸς, pro Lectus id eſt Selectus, vide ſuprà.

Λεκτικὸς, Orationi & ſermoni accommodatus, vt à Budæo exponitur, afferente ex Ariſtotele De poetica, μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Idem Budæus ſcribit à Xenophonte λεκτικὸς dici & πρακτικὸς eadem forma. Polluci autem videtur λεκτικὸς eſſe Eloquens.

B Λεκτίκιον, Lectica: vulg. lex. ex Alexandro Trall.

AT Λόγος cum ſuis deriuatis, quære poſt compoſita ab hoc λέγω.

C. ΑΜΦΙλέγω, q. d. Ab vtraque parte dico, vel in vtraquẽ partem, vt dubitans, Ambigo, Dubito. Xen. in Apologia Socratis, βρονταῖς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν. Itẽ Diſcepto, Contendo verbis, Controuerſiam de re aliqua habeo. Idem Xenophon ἀναβ. 2, ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου, i. Quum aliqua controuerſia orta eſſet inter &c. vel aliquod diſſidium, ſeu diſceptatio. Suidas exponit ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων.

C Ἀμφίλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (formatum ab ἀμφιλέλεκται, tertia ſing. præteriti à paſſiuo ἀμφιλέγομαι) Vtrinque diſceptatus, vel diſceptabilis, Controuerſus, In controuerſia poſitus. Apud Euripidem Phœniſſis, ἀμφίλεκτος ἔρις contentio varios vtrinque ſermones habens.

AT Ἀναμφίλεκτος, (Præfixo α priuatiuo, & inſerto ν) Contrarium, Diſceptationem nullam habens, vel controuerſiam. VNDE Ἀναμφιλέκτως, Abſque vlla diſceptatione, Sine controuerſia.

D Ἀμφίλογος, ου, ὁ & ἡ, itidẽ pro Cõtrouerſus, In cõtrouerſiã veniens, Dubius, De quo ambigitur & dubitatur. Xenophon Pæd. 8, δεῖ δὲ καὶ τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν, ὡς ἂν μὴ ἀμφίλογος γενομένη, πράγματα ὑμῖν παράσχῃ. Idem Hellen. 5, εἰ δέ τι ἀμφίλογον πρὸς ἀλλήλους γίγνοιτο. Idem διαιρεῖν τὰ ἀμφίλογα dixit Decidere quæ ſunt controuerſa, id eſt Diiudicare controuerſias. Thucyd. libro 4, ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας, controuerſias iure dirimentes.

E Ἀμφίλογος, actiuè, Qui ambigit ſeu dubitat. Arrianus, Ἀξιδάρην δὲ ὅτι ἄρχειν χρὴ Ἀρμενίας, οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σοι ἀμφίλογον. Suid. exponit ἀμφιβαλλόμενον, ἐνδοιάζοντα. Fortaſſe tamẽ legendũ eſt μοὶ nõ σοί. vt ſit, nõ mihi videtur dubium tibi eſſe. Alioqui ἀμφίλογον (ſicut & ἀμφίβολον) fatendum eſt tam perſonam quàm rem dici.

AT Ἀναμφίλογος, cõtrariũ, Minimè cõtrouerſus, Extra controuerſiam, De quo nulla eſt controuerſia, Indubius, Minimè dubius. Xenophon in Sympoſio, ἡ δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία ἐστὶν ἀναμφιλογωτάτη. id eſt Minimè dubia, Certiſſima. Hinc & ADVER. Ἀναμφιλόγως, Sine controuerſia.

F Ἀμφιλογία, ας, ἡ, Ambiguitas ſermonis, Sermo ambiguus: vel Diſceptatio. Heſiod. Theogonia, Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφιλογίας τε.

Ἀμφιλογέω, verbum ex ἀμφίλογος factum: idem ſignificãs quod ἀμφιλέγω.

C. ἈΝΤΙλέγω, Contradico. Dicitur ἀντιλέγω τούτῳ, & πρὸς τοῦτο, vel τοῦτον: cũ datiuo rei ſeu perſonæ, itidémq; accuſatiuo rei vel perſonæ, interiecta præpoſitione πρός. Xenophon, αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων. Idem, πρὸς τοῦτο μὲν οὐκ ἀντιλέγω. Idẽ in Conuiuio, οὐκέτι (ἔφη) ἔχω πρός σε ἀντιλέγειν. Apud Ariſtophanem datiuo & accuſatiuo, τοῖς νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντία ἀντιλέξαι. Ponitur ἀντιλέγω & cum ὡς οὐ, item cum μὴ vel οὐ μή. Thucydides, οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, i. Nõ contradico tibi dicenti res peſſimè ſe habere. vel Non nego quin res peſſimè ſe habeant. vel Non eo inficias quin &c. Iſocr. in Panath. ἀντιλέγοντας ὡς οὐχ ἡμαρτημένων τούτων. In Euang. Luc. c. 20, οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι, Qui contradicunt non eſſe reſurrectionẽ, pro, Qui negant eſſe reſurrectionem. Xenophon Pæd. 6, Καὶ ὁ Ἀστυάγης δὲ, ὅ,τι δέοιτο αὐτοῦ Κῦρος, οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ οὐ χαρίζεσθαι. Vbi ἀντιλέγω μὴ οὐ χαρίζεσθαι, puto eſſe quod dicunt Latini Cauſam non dico quin largiar, vel Cauſam nullã dico. Nam Contradico quin

. largiar, non ſatis Latinum eſſet. Fortaſſe aliquis hîc ἀντιλέγειν mallet vertere, Recuſare, ſicut vertitur aliquã-do ἀντιλέγω πρὸς τοῦτο pro Hanc rẽ recuſo, vt πρὸς μίαν θεραπείαν ἀντιλέγει. A

Ἀντιλέγειν, pro Ambigere, Altercari, Diſſentire. Iſocrates Archidamo, περὶ τοῦ δικαίου πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν.

Ἀντιλέγομαι paſſ. Xenophon Hellen. 6, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται, Sed hæc fortaſſe contradicuntur, Hæc ſunt controuerſa, De his ambigitur vel contradicitur. Cicero tamen dixit Hæc contradicuntur. In Lucæ Euang. capite 2, σημεῖον ἀντιλεγόμενον, cui contradicitur. Apud Demoſthenem ἀντιλεγόμενα ſunt ἀμφισβητούμενα, Controuerſa, De quibus inter partes non conuenit, vt hoc loco, ἐὰν ἀν περὶ τῶν ἀντιλεγομένων κρίνωμεν. His opponuntur ὁμολογούμενα. Theophraſtus De cauſis plantarum libro 6, ὁ μὲν οὖν λόγος ἀντιλεγόμενος ἐστί. Id eſt, Hæc igitur, ſunt quæ in contrarium diſputantur, interpr. Bud. B

Ἀντίλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In contradictione poſitus. id eſt, Controuerſus, Dubius. Thucydides libro 4, εἰς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται, id eſt ἀναμφίβολος vt exponit ſcholiaſtes. C

ET c. 2. Ἀναντίλεκτος, ου, ὁ & ἡ, Cui contradici non poteſt, Cui nemo refragari poteſt. In vulgatis lexicis ἀναντίλεκτος ἀπόδειξις, quæ refelli non poteſt. Et ex Ioſepho, ἀναντίλεκτον ἐπὶ πᾶσιν οἷς κελεύσει, τὴν ἐπιθυμίαν λαμβάνων, quicquid collibuiſſet, citra contradictionem imperans fieri. ET Ἀναντιλέκτως, Citra contradictionem, Nemine contradicente. ITEM Εὐαντίλεκτος, Cui facilè contradici poteſt, Qui facilè refelli poteſt. Cui contrariũ EST Δυσαντίλεκτος, Cui vix contradici poteſt, Qui vix refelli poteſt. D

Ἀντιλογία, ας, ἡ, Contradictio apud Quintilianũ. Item Altercatio, Contentio, vt exponitur à Budæo apud Demoſthenẽ. Item Refutatio apud Syneſium. Sic apud Herodotum ἀντιλογίας κυρήσειν exponitur Se crimen eſſe refutaturum. Dicitur item res ἀντιλογίαν μὴ ἔχειν, quæ nullam admittit in contrarium diſceptationem, & contrà, ἀντιλογίας πολλὰς ἔχειν, De qua multa in contrariam partem diſputari poſſunt, Cui multis modis contradici poteſt. E

Ἀντιλογία, idem quod ἔνστασις, ἀνταγώνισμα, pugnax cõtentio inſtante aduerſario.

Ἀντιλογικός, Aptus ad contradicendum, Contradicendi peritus, vel refutandi, vt apud Ariſtophanem, ἐξαρνητικὸς κἀντιλογικός, Acer & argutus in diſputationibus, Argutator. Iſocrates, ἄλλοι δέ τινες περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις γεγόνασιν, οὓς ἀντιλογικοὺς καλοῦσιν. Vide Budæũ in Comm.

Ἀντιλογικὴ τέχνη, Sophiſtarum ars, ad verbum, Ars contradictoria, Ars contradicendi ad omnia. A Platone eadẽ appellatur & ἀμφισβητητική, item ἀγωνιστική, itẽ ἐριστική. F

Ἀντιλογέω, ῶ, idem quod ἀντιλέγω. Apud Ariſtophanem, ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογήσω, Alteri rationi contradicere, vel Alteram rationem refellere.

C. ἈΠΟλέγω, (præpoſitione ἀπὸ priuationem ſignificante, vt in ἀποκρίνω) Reiicio, Repudio. vt ἀπολέξειν δικαστήν, vel, ἀπολέγειν τινὰ ἐκ τῶν δικαστῶν. Plutarch. in Catone, μήτε ἀπολιπεῖν βουλομένοις αὐτὸν δικαστήν, μήτε ἀπολέγειν τολμῶσι. Ibidem, ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν. ‖ Cui ſignificationi eſt affinis ea qua pro Renuo ponitur, itẽ Interdico ſeu veto. Polyb. libro 2, διόπερ Πτολεμαῖος τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει, διαλύεσθαι δὲ παρεκάλει πρὸς τὸν Ἀντίγονον. Sic quidam hiſtoricus apud Suidã (fortaſſe idem Polyb.) γράμματά τε ἀπέκριν ἀπολέγοντα τοῖς πρέσβεσιν ἔγραφε μηδαμῶς πέμπεσθαι τὰ φρούρια Γέρουσι. Heſychius ἀπολέγοντες exponit ἀπαγορεύοντες: & contrario etiam ſignif. ἀπολέγει, videlicet προαγγέλλει. Quod mihi ſuſpectum eſt. Niſi fortè putandum ſit præpoſitionem habere vim epitaticam hac in ſignificatione, vt priuatiuã habet in altera. Hoc enim ſuſpicor, ἀπολέγειν eſſe Reiicere, vel Repudiare, quaſi negando ſibi placere. vt ſit ἀπολέγω ex λέγω ſignificante Dico. Video tamen & aliam poſſe afferri huius ſignificationis rationem, vt videlicet ſit à λέγω ſignificante Eligo, Deligo: ſonétque ἀπολέγω quaſi dicas Non eligo. G H

Ἀπολέγω, Declaro, Prodo, Effero. Philo De mundo, τούτου δὲ τί ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ διηγεῖσθαι δυναμένην; Id eſt Prodere & efferre. B. Habet autem aliquid affinitatis hæc ſignif. cum ea quã ei dat Heſych. de qua paulo antè dixi.

Ἀπολέγομαι paſſiua voce, ſed actiua ſignific. (itidem vt ἀπολέγω) Reiicio, Repudio, Repello, Non admitto. Plutarch. in Catone, διὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν δόσιν. Et in Solone, ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἱκεσίαν ἀπολεγομένης. Et in Lucullo, ἀπολεγομένου τοῦ Λουκούλλου τὰ πρωτεῖα, quum Lucullus ſibi non poſceret principatum. Polybius, ὁ δὲ παρῃτεῖτο τοὺς Ἀχαιούς, ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν, Detrectans & non admittens. Quem locum citat Suid. ἀπολεγόμενος exponens παραιτούμενος. Citatur & ex Plut. in Othone, ἀπολεγόμενοι πόνον, pro Detrectantes laborem.

Ἀπολέγομαι, Deligo. vnde ἀπολεξάμενος apud Thucydidem libro 5, ἀπολεξάμενος οὖν αὐτὸς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὁπλίτας. vbi ſchol. exponit ἀποκρίνας ἐκλεκτικῶς.

Ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν, Deſpondeo animum, apud Greg. διὰ τοῦτο ἀπηλέγετο τὴν ψυχήν. Interdũ verò ſine adiunctione idem ſignificat, vt apud Plut. in Lyc. ὑπὸ γυναίων ὑπὸ Ἑλληνικὸν ἠγούμενοι κτείνειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένοις καὶ παρακεχωρηκότας.

Ἀπολέγω pro Eligo &c. vide in priore claſſe compoſitorum à λέγω. Quòd ſi ex duabus quas reddidi rationibus ſignificationis verbi ἀπολέγω, pro Reiicio & Repudio, magis alicui placet poſterior, (vt & mihi profectò probabilior nunc ea videtur) in altera illa claſſe potius ei det locum.

Ἀπόλογος, ου, ὁ, Narratio longa & verboſa. vnde illud prouerbium natum, Ἀλκίνου ἀπόλογος, ex iis (vt opinor) quæ Vlyſſes apud Alcinoum narrat in Odyſſea Homeri. Plato libro 10 De republ. ἀλλ' οὐ μέν τοι σοί (ἦν δ' ἐγὼ) Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, neque verò tibi longas nugas aut fabulamentum narraturus ſum. Inde ἀπολογίζεσθαι, Enarrare. Hæc Budæus. à quo ἀπόλογος exponitur etiam Fabula moralis ex Cicerone De oratore libro 2. Ἀπόλογος Ἀλκίνου (inquit Suidas) ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον. Cic. De Orat. libro 2, Et ad hoc genus adſcribamus etiam narrationes apologorum. Aulus Gellius lib. 2, cap. 29, fabulam Æſopi de caſſita vocat apologum. Fuerũt etiam qui apologationem dicere auderent, vt Fabius teſtatur lib. 5, cap. 11, αἴνους Græci vocãt & αἰσωποποιήτους, & (vt dixi) λόγους μυθικούς. noſtrorum quidam (non ſanè recepto in vſum nomine) apologationem. Sciendum eſt autem dici ſicut apologum Æſopicum, ita etiam λόγον Æſopicum. ‖ Sunt qui ἀπόλογον Ἀλκίνου nomen putent fuiſſe fabulæ quæ defenſionem Penelopes complecteretur. & ex hoc Ariſtotelis loco De poetica, καὶ ἐν Ἀλκίνου ἀπολόγῳ. ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαριστοῦ καὶ μνησθεὶς ἐδάκρυσεν, colligunt Alcinum fuiſſe aliquem qui Vlyſſis & Penelopes congreſſum in ſcenã introduxerit, & ἀπόλογον Ἀλκίνου vocauerit. Poſtea autem receptum eſſe vt fabuloſa narratio, tãquam prouerbialiter Ἀλκίνου ἀπόλογος appellaretur. quo accipitur modo in Platonis loco quem paulo antè citaui. Vide & Eraſm. in prouerbio Apologus Alcinoi.

Ἀπόλογος ab Heſychio exponitur ἀπολογισμός.

Ἀπολογία, ας, ἡ, Defenſio, Cauſæ dictio, vt loquitur Cæſar. Æſchines, οἴσουσι δὲ εἰς τὴν ἀπολογίαν τὸν Διονυσιακὸν νόμον. Iſocr. in Buſiridis encomio, οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ βασιλέως, ἀλλ' ὁμολογίαν τῶν ἐγκαλουμένων δικαίως ἄν τις εἶναι νομίσειεν. Dicunt & ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, Cauſam defendere. Apud Platonem autem διττὰς ποιεῖσθαι τὰς ἀπολογίας, Duabus vti defenſionibus, Duas defenſiones afferre, in quadam epiſtola, πρὸς δύο δή μοι διαβολὰς διττὰς ἀναγκαῖον ποιεῖσθαι τὰς ἀπολογίας.

Ἀπολογία, Excuſatio. ἀπολογίαν ἀπολογίζεσθαι ταύτην, hãc excuſationem prætendere, Bud. ex Syneſio.

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, Fut. ήσομαι, (ſine actiua voce) Cauſam dico, ſeu defendo, Reſpondeo in iudicio. Opponitur verbo κατηγορῶ, in hoc Æſchinis loco aduerſus Cteſiphontem, ὁ μὲν γὰρ κατήγορος ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γραφὴν κατηγορεῖ. Apud Thucydidem, ἀπολογοῦμαι δεδεμένος, Cauſam dico vinctus. Latinè, Cauſam dico è vincu-

lis. Interdū additur accuſatiuus δίκην, & dicitur ἀπολογεῖσθαι δίκην, Dicere cauſam, apud Plutarchum. A Interdum & genitiuus adiungitur, qui ab accuſat. δίκην pendet. vt ἀπολογεῖσθαι θανάτου δίκην, apud Thucydidem, Dicere capitis cauſam. Iungitur & aliis accuſatiuis, ac tum aliter exponitur. Polybius, πρῶτον μὲν ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαβάσεως. Citatur & ex Theophraſto libro 5, ἀπολογητέον τῇ τροφῇ τὴν αἰτίαν. Sed poteſt ſuſpecta eſſe hæc ſcriptura. nam in illo loco Polybii ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας, Budæus ἀπελογήσαντο vertit Depulerunt, Diluerunt. B quæ interpretatio loco Theophraſti conuenire non poteſt. At conuenit & huic loco Luciani, ἅπερ δὲ ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ ἀπολογήσομαι, id eſt Diluam ea quæ nunc obiicit. Interdum autē ἀπολογεῖσθαι cum accuſatiuo rei, eſt Afferre pro ſua defenſione, vel ad ſui defenſionem. Idem Lucianus, ταῦτα μὲν σοι ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν ἀληθῆ καὶ δίκαια. Bud. autem ἀπολογοῦμαι τοῦτο exponit Excipiēdo dico, in hoc Demoſthenis πρὸς Ἀπατούριον loco, ταῦτα Παρμένοντος ἀπολογουμένου, ἐστὶν ὅστις ἂν ὑμῶν δίαιταν κυρίαν ἔγνω εἶναι; At verò Actorum Apoſt. cap. 24, τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι C ſignificat Defenſione vtor in iis quæ ad me ſpectant. Nonnunquam accuſatiuū habet præfixa præpoſitione πρὸς. vt apud Platonem in Apologia Socratis, ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ κατηγορημένα. Sic apud Lucianum, ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Citatur etiam iunctum datiuo, ex Plutarcho in Themiſtocle, ἀπολογούμενος διὰ γραμμάτων ταῖς κατηγορίαις, reſpondens per literas ad obiecta ſibi crimina. Iungitur etiam cum præpoſitione ὑπὲρ, item περὶ. & eſt ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, Reſpondere pro aliquo, Defendere aliquem. D vt apud Lucianū, μηδὲ ἀπολογησάμενος ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Cum περὶ autem, vt in hoc Iſocratis loco, in encomio Helenæ, ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ προσήκει περὶ τῶν ἀδικεῖν αἰτίαν ἐχόντων, Defenſionem afferre, Defenſione vti. Interdum cum particula ὡς iungitur, ſequente οὐκ. vt apud Xen. Hell. 1, ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπολογησάμενος ὡς οὐκ ἠδίκει, εἰπὼν δὲ ὡς ἠδίκηται.

Ἀπολογοῦμαι, eſt etiā Excuſo, Excuſatione vtor, Pro excuſatione affero. E Lucianus in Philopſeude, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμην πλησίον. Et Syn. ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι ταύτην dixit Hanc excuſationem prætendere, teſte Budæo.

Ἀπολόγημα, ατος, τὸ, Quod pro defenſione reſpondetur. vel, Excuſatio. Plutar. in Romulo, ἀπολόγημα τοῦ Ῥωμύλου ἦν τοῦτο. Budæus ἀπολόγημα interpretatur Refutamentum, in hoc loco eiuſdem Plutarchi De Rom. fortuna, μᾶλλον δὲ ἀπολόγημα πρὸς κατηγορίαν. Idem De diſcern. amico ab adul. ἔνιοι δὲ καὶ δεισιδαιμονίας ἀθεότητα, καὶ πανουργίας ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦνται. F

Ἀπολογητικὸς, οῦ, ὁ, Defenſorius, Ad defendendam cauſam vales. λόγος ἀπολογητικὸς dicitur liber in quo aliquis cauſam ſuam defendit, & ad obiecta crimina reſpondet. Aliquando ponitur ſimpliciter ἀπολογητικὸς, omiſſo ſubſtantiuo λόγος: vt apud Suidam in Iuſtini Martyris vita.

c.2. Ἀναπολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἀναπολόγητον, Quod defendi non poteſt, ſeu excuſari. Cuius ἀπολογία (id eſt defenſio) inueniri nequit. Vtitur Cicero epiſt. ad Atticum lib. 16, Et Paulus ad Rom. 2. G

c.2. Δυσαπολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur δυσαπολόγητον, Quod difficulter defenditur, ſeu excuſatur. Apud Polyb. δυσαπολόγητος ἁμαρτία, peccatum quod excuſari vix poteſt. CONTR. Εὐαπολόγητον, Quod facilè excuſari poteſt.

C. ΔΙΑλέγω, de quo ſuprà in altera compoſitorū claſſe dictum fuit.

Διαλέγομαι autē eſt Colloquor, Sermocinor, Diſſero. (quo autem vtatur modo Hom. dicetur infrà) Demoſthenes in Olymp. διελεγόμεθα περὶ ὧν &c. inter nos colloquebamur. H Bud. vertit, Inter nos verba faciebamus. Plato in Apologia, ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Idem alibi, χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. Dicitur etiam διαλέγομαί σοι ταῦτα, aut πρὸς σε, vel διαλέγομαι ταῦτα πρὸς σε, aut διαλέγομαι ταῦτα ſine adiectione, Hæc diſſero tecum. Xenophon in Apomn. οἶδα δὲ καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Ibidem, ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη. Ibidem legitur, τοιαῦτα διαλεγόμενος. Sic Plutarchus βραχέα διαλεχθῆναι. Dicitur etiam διαλέγομαί σοι περὶ τούτου, Ago tecum hac de re. Herodianus libro 6, καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι. Idem libro 7, ὡς δὴ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων διαλεξόμενοι. Plato in epiſt. ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην. Dicitur & de legatis, vt apud Demoſthenem, Philipp. 4, οἶμαι δεῖν ὑμᾶς πρεσβείαν ἐκπέμπειν ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται. Sic apud Herodianum libro 3, πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο. Cæterùm legimus apud Xenoph. διαλέγεσθαι accepiſſe hanc ſignificationem à voce actiua διαλέγειν. ſcribit enim Apomn. libro 4, ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα.

Διαλέγομαι τινὶ τὸ ῥῆμα, vide in Διάλεξις, ex Demoſthene.

Διαλέγομαι, Orationem publicè habeo. Budæus pagina 254 ex Iſocrate.

Διαλέγομαι apud Homerum ſunt qui pro Cogito accipiant in hoc verſu Iliad. λ, Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ac certè breuium ſcholiorum autor exponit διελογίσατο & ἐνεθυμήθη. ſed Euſtathius putat accipi poſſe pro εἶπε, vt hic locus conueniat cum eo vbi dicit εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

Διάλεξις, εως, ἡ, Sermocinatio, Diſſertatio. Plutarchus De præc. ſan. ὅπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις. Gregorius ὡς δεῖ τὸ τῆς διαλέξεως ἔχων ἀπόρρητον, οὐδὲ καθῆκον ἔτι τυγχάνον. quod Budæus exponit, Simul autem ego animaduerti eorum in diſputando maleuolentiam, quæ iam arcana eſſe ab eiſque cohiberi non poterat. Et in plur. ex Platone, epiſt 7, οὐ πειθόμενοι ταῖς ὑπ᾽ ἐμοῦ διαλέξεσι.

Διάλεξις (inquit Budæus) propriè dicitur Sermocinatio ſcita & emendata. id quod Xenophon docet in quarto ἀπομν. his verbis, ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι &c. quæ habes ſuprà in Διαλέγομαι. ſed nullum affert exemplum in quo διάλεξις ſic accipiatur. At in hoc Ariſtophanis verſu qui eſt in Nubibus, Αἰθὴρ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσιν, ſchol. διάλεξιν exponit λόγου ἐμπειρίαν, addēs etiam, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. Fortaſſe autem videri poſſit hic nominis διαλέξεως vſus conuenire cum eo vſu verbi διαλέγομαι quem habet apud Demoſthenem in or. pro Corona, vbi dicit ironia vtens, πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς;) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. Quò pertinet & καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι apud Plut.

Διάλεκτος, ου, ἡ, Sermo vnicuique genti peculiaris, ſeu ſermonis forma: quam ſignificationem habere interdū & nomen γλῶσσα, docui Tomi primi col. ſeu ſemipagina 853. A. Plutar. in Quæſt. Roman. ἀλλὰ παρακρούεται πολλοὺς ἡ διάλεκτος. ita enim legendum eſt, non autem ἡ διαλεκτικὸς, vt habent vulgatæ editiones. Atque ita legi debere præterquam quòd teſtantur vet. codices, oſtendunt & hæc ſequentia, τὸ γὰρ ἀριστερὸν, σίνιστρον ὀνομάζουσι &c. Idem in Apophth. ἠτήσατο δὲ καὶ χρόνον ὅπως τὴν Περσικὴν διάλεκτον καταμαθὼν, ὡς βούλεται, καὶ μὴ δι᾽ ἑτέρου, ποιήσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔντευξιν. Sed & ipſa lingua Græca in quinque διαλέκτους diuiditur, quarum nomina ſunt, Ἰὰς, Ἀτθὶς, Δωρὶς, Αἰολὶς, & κοινή. Definitur autem διάλεκτος ab eo cuius extat De dialectis opuſculū, ἰδίωμα γλώσσης, vel λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου ἐμφαίνουσα. A Budæo quoq; definitur Idioma ſermonis, & Proprietas cuiuſque linguæ. affertúrque ab eo locus hic Fabii vtentis hac voce, libro 9. In Herodoto verò cum omnia (vt ego ſentio) leniter fluunt, tum ipſa διάλεκτος habet eam iucunditatem, vt latentes etiam numeros complexa videatur. |Subiungit autem idem Budæus Ariſtotelem aliter interpretari, ſcribentem, De hiſt. anim. libro 3, διάλεκτος δὲ, ἡ τῆς φωνῆς ἐστι τῇ γλώττῃ διάρθρωσις. quam dicit διαφέρειν τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ψόφου. Gaza autem apud eundem διάλεκτον ἔχει, vertit, Loqui poteſt. |His alium præterea vſum addo nominis διάλεκτος, quem habet apud Platonem in Sym-

poſio, θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Hîc enim (ſi exemplaria non mentiuntur) διάλεκτος idem ſignificat quod διάλεξις. Ficinus certè vertit Colloquium.

Διαλεκτικός, οῦ, ὁ, q.d. *Sermocinatiuus*, ſeu Sermocinatorius. Id eſt, Ad ſermocinationem pertinens. Item Sermocinator, Fabulator, vt Budæus vertit apud Ariſtotelem, vbi inter σημεῖα τοῦ κοσμίου ponit, ἐν ταῖς κινήσεσι βραδὺς, καὶ διαλεκτικός. i. Qui lubenter ſermocinatur, Qui ſermocinatione & confabulatione delectatur.

Διαλεκτικός, οῦ, ὁ, Diſſerendi peritus, ſeu diſputandi, Peritus artis quæ dialectica vocatur. A Platone in Cratylo definitur διαλεκτικός, Qui interrogare & reſpondere nouit: τὸν δὲ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Idem ibidem, de heroibus loquẽs, καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες. vbi videri queat deeſſe καὶ ἀποκρίνεσθαι. vt in altero illo habes loco. Athen. libro 13, καὶ εἰ οἱ διαλεκτικοὶ συνελθόντες εἰς τόπον περὶ συλλογισμῶν διαλέγοιντο. Item ſuperlatiuo gradu διαλεκτικώτατοι apud Xenophontem Apomn. lib. 4, Qui diſſerendi facultate maximè valent, vt vertit Budæus. Et ipſa ARS, Διαλεκτική, (ſub. τέχνη) Dialectica, Ars diſſerẽdi, vel Diſputatrix: vt interpr. Fabius, lib. 12, cap. 2, Ita hæc pars dialectica, ſiue illam dicere malimus diſputatricem, vt eſt vtilis ſæpe & finitionibus & comprehenſionibus, & ſeparandis quæ ſunt differentia, & reſoluenda ambiguitate, & diſtinguendo, diuidendo, illiciendo, implicando. Ab eodem paulo antè Rationalis appellatur. Vide & quæ de hac affert Budæus pag. 255, ex Platone. Item Διαλεκτικός, Pertinẽs ad artem quæ dialectica dicitur. Et τὸ διαλεκτικόν Plat. apud quem legitur etiã διαλεκτικὴ μέθοδος, & διαλεκτικὴ γυμνασία, & διαλεκτικοὶ λόγοι. Hinc fit etiam ADVERBIVM Διαλεκτικῶς, Dialecticè, id eſt Conuenienter arti dialecticæ, ſeu eius præceptis, Arte dialectica ſeu methodo, vel Adhibendo methodum dialecticam. ſeu More eorum qui dialectici vocãtur. Plato in Menone, δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Quod exponit, ſubiungens, ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. Plutarchus Sympoſ. l. 4, τῷ πράγματι μετὰ σπουδῆς προσέσται καὶ διαλεκτικώτερον.

Διάλογος, ου, ὁ, Sermocinatio, (potius quàm Colloquium vt quidam interpr.) Sermo aliquorũ differentium, aut confabulantium, Dialogus. Exponitur etiam, Sermo ex interrogatione & reſponſione conſtans. Fabius lib. 9, cap. 2, de figuris ſententiarum loquens, Sermones hominum aſſimilatos, dicere διαλόγους malũt, quàm quod Latinorum quidam dixerunt Sermocinationem. A Diogene Laertio in vita Platonis affertur & alia definitio διαλόγου, in qua eius ſignificatio ita reſtringitur, vt eam ſequendo, Luciani διάλογοι falſò ita vocentur. Eſſe enim ait ſermonem de re aliqua philoſophica aut politica, in quo decenter expreſſi ſint mores earũ quæ introducuntur perſonarum. HINC Διαλογικός, Ad dialogos pertinens, ſeu ad dialogorum ſcriptionem. Διαλογικὰ ſcripta, (inquit Bud.) ſunt ea in quibus perſonæ introducuntur, vt in dialogis Platonis: ita vt quæ ſcribuntur, perſonarum potius autoritate quàm ſcribẽtis nitantur. AT VERO adiectiui bicomp. Εὐδιάλογος, quod apud Suidam exponitur εὐόμιλος, exemplum deſidero.

c.2. Προσδιαλέγομαι, q.d. πρός τινα διαλέγομαι, Sermocinor cum aliquo, Colloquor. Eius exempla Budæus pag. 254 affert ex Plut. & Syneſio. Animaduertendum eſt autem otioſam eſſe præpoſ. πρὸς hoc in verbo. qui enim διαλέγεσθαι dicitur, is intelligitur πρός τινα διαλέγεσθαι, vt qui ſermocinatur, ſermocinari cum aliquo. HINC Προσδιάλεξις, Sermocinatio.

C. ΕΠΙλέγω, vt τοῦτο ἐπιλέξω ἐκείνοις, Dico hoc poſt illa, Hoc illis ſubiungo, Dictis addo. (ſicut ἐπειπεῖν ſignif. πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν) Interdum verò additur accuſatiuus tantùm, ſæpe verò neuter. Thucyd. lib. 6, pag. 206, in fine, ἐπιλέγοντες τεκμήρια, τήν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Dixerat autem antea, ἐμεγάλυνον, καὶ ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο, καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν ὅ,τι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη. deinde ἐπιλέγοντες &c. Interdum verò ἐπιλέγω τούτῳ, Dico de hoc, vt Budæus pag. 661 apud Xenophontem & Ariſtotelem vertit. Idem verò ἐπιλέγοντες reddit Simul ſubiicientes: addens & aliam interpretationem, Statim ſubiicientes & effantes hæc verba: in hoc loco Plutarchi Sympoſ. 6, de quodam ſacrificio loquẽtis, καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες, διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν. Idem interpr. ἐπιλέξω, Dicti aut facti rationem ſubdo reddóque, Hoc iam dictis & præterea addo. Itẽ De facto vel verbo hoc dico. Et apud Xenophontem ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, Elogium vnicuique addentem. Vide plura ibidẽ, item paſſ. Ἐπιλέγομαι. Sciendum eſt autem Politianum apud Epictetũ reddere Conſiderare, ſed perperã.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, Dictum quod ſubiungitur ad reddendam eius quod præcedit rationem. Vide Budæum pag. 661, ex Ariſtotele. Camerarius autem ſignificare ait Dicti explicationẽ ſeu applicationẽ in iſto loco Herodoti, κάρτα τε ἥσθηναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ. Fortaſſe autẽ ſignif. Explicatione quæ ſubiungebatur. ‖ Ἐπίλογος apud rhetores, Peroratio, Orationis extrema pars, Concluſio orationis. Autor Rhet. ad Heren. l. 2, Concluſiones quæ apud Græcos ἐπίλογοι nominantur. Vult B. ita vocari hanc partem, quòd ſit quaſi iam dictorũ enumeratio. In quo illi non aſſentior. quia licet in epilogo multa ex iam dictis reperiantur, idque breuiter, non tamen inde dictũ puto ἐπίλογον, ſed quoniã ea quæ ibi dicũtur, ſupradictis ἐπιλέγεται, id eſt, dicuntur poſt vel vltra ſupradicta, & illis adiiciuntur tanquam coronis totius orationis. Poſſumus ἐπίλογον interpretari Perorationem, ex Fabio: quippe qui ita ſcribat libro 6, cap. 1, in fine, Sunt & qui hos μερικοὺς ἐπιλόγους vocent, quò partitam perorationem ſignificant. Mihi non tam partes quàm ſpecies videntur. Siquidem hæc Epilogi & Perorationis nomina, ipſa apertè ſatis oſtendunt hanc eſſe cõſummationem orationis.

c.2. Προσεπιλέγω, pro ἐπιλέγω, id eſt De facto vel verbo hoc dico, & quaſi elogium addo. Budæus pag. 661, ex Demoſthene.

C. ΚΑΤΑλέγω, Sigillatim enarro. καθ' ἕκαστα λέγω. Homer. Odyſſ. γ, Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. Et Od. λ, Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν. Idem Iliad. κ, Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. ex quo loco, ſicut & ex aliis quibuſdã, exiſtimat Euſtathius eorum opinionem refelli qui λέγειν pro λαλεῖν extare apud Homerum negarunt.

Καταλέξω alias etiam ſignif. habet, quas vide ſuprà in altera claſſe compoſ. à λέγω.

C. ΠΡΟλέξω, Prædico. Item Præmoneo, Profiteor. Plutar. De Socr. dæm. καὶ γὰρ προείδεν καὶ προὔλεγεν. Thucyd. lib. 1, προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι, μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον. Æſchines, προλέγω ὑμῖν ὅτι λήσετε κατὰ μικρὸν τῆς πολιτείας ποτὲ παραχωρήσαντες. Demoſthenes, προλέγειν & διαμαρτύρεσθαι copulauit cum alibi tum in oratione Pro corona. HINC Πρόλογος. (q.d. Proloquium, id eſt Anteloquium) oppoſitum τῷ ἐπίλογος, de quo dictum modò fuit. nam πρόλογος appellantur ea quæ dicuntur ante cætera. Sed vt ἐπίλογος peculiare eſt rhetoribus, ſic πρόλογος comicis poetis, à quibus ita vocatur quæ alicui comœdiæ præfigitur velut præfatio. Ariſtoteles Rhet. 3 dixit προοίμιον eſſe ἀρχὴν τοῦ λόγου, quod in poeſi πρόλογος, & quod προαύλιον nominatur ἐν αὐλήσει. Ibidem, ὅτι πρῶτον δύναται ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια. Demetr. Phaler. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μισουμένης. (Item in numeris πρόλογος & ὑπόλογος, qui Boethio Dux & comes, vt ſcribit B. p. 172. Vide & alias ſignificationes apud Heſychium) AB HOC, Προλογίζειν factum eſt, pro Præfari. Solent autem qui argumenta in comœdias ſcripſerunt, dicere eum προλογίζειν qui primus in ſcenam prodiens verba facit, vt in Pluto Ariſtoph. dicitur προλογίζειν Καρίων ſeruus: in Ranis autem Ξανθίας. Sed à Suida προλογίζω exponitur πρότερος λέγω, id eſt, Prior dico.

At Προλελεγμένοι apud Homerum ab altera verbi λέγω ſignificatione, pro Qui delecti & ante alios collocati fuerunt, vel Delecti ad tenendum primum in acie locum, vel Delecti vt ſint præſtites in acie. Euſtathius exponit ἐπιλεγέντες προτεταγμένοι ὡς προεστῶτες, in iſto verſu Homeri, Il. ν, Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι.

¶ Λόγος, ου, ὁ, Dictum, Verbum, vel Sermo, Oratio, Verba. Plato Sympoſio, ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. id eſt, Nam ſcitum eſt vetus illud dictum, ſimile ſemper ſe adiungere ſimili. Vel, Vetus illud verbũ, vt Terent. Scio tamẽ λόγος ibi exponi etiã Prouerbiũ, (ſicut Verbũ apud Ter.) ſed poſſumus reddere & Dictum prouerbiale, (liceat enim ita παροιμιακὸν interpretari) ad retinendam vocem illam Dictum, eodem planè modo à Dico formatã quo λόγος à λέγω. (Quod λόγος tamẽ in hunc locum reieci, propter aliarum quas habet præterea ſignificationum varietatem) Itidem porro dixit Philo, πίστις γὰρ, (ὡς ὁ παλαιὸς λόγος) τῶν ἀδήλων τὰ ἐμφανῆ. Rurſum verò Plato Polit. 1, λόγον appellat hæc quæ Themiſtocles Seriphio cuidã reſpondit, Nec hercle, ſi ego Seriphius eſſem, nobilis: nec ſi tu Athenienſis eſſes, clarus vnquam fuiſſes. Itémque hæc, Nec in ſumma inopiâ leuis eſſe ſenectus poteſt &c. ſubiungit enim illi Themiſtoclis reſponſo, καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὔτ᾽ ἂν ὁ ἐπιεικὴς &c. id eſt, Quod Themiſtoclis dictum accommodari poteſt ad eos qui &c. Vel (vt Cic. vertit) Quod eodem modo poteſt dici. Sic apud Herodianum παντὸς λόγου θᾶττον, & apud Syneſium, θᾶττον ἢ λόγος, Dicto citius. Et apud Platonem, οἱ λόγοι καὶ ἔργα, dicta & facta. Sed frequentius occurrit λόγος pro Sermo, Oratio, Verba. Xenoph. Hellen. 4, ἦρξατο λόγου ὁ Φαρναβάζος. ἦν γὰρ τὴν πρεσβύτερος, inchoauit ſermonem. Ariſtoph. Nubib. ἐκεῖσε δ᾽ ὅθεν ἀπήγαγές με τοῦ λόγου, μέμνημαι, pro ἀπήγαγές μοι τὸν λόγον, abrupiſti mihi ſermonem, ſeu interpellaſti. Iſocr. in enc. Euagoræ, περὶ μὲν οὖν Κόνωνος ἄλλος ἡμῖν ἔσται λόγος, de Conone alius nobis erit ſermo. Ita quidẽ ad verbũ, ſed Latinius dixeris, De Conone alius erit dicendi locus. Aut etiam ſimplicius, De Conone alibi à nobis dicetur.

Λόγος, (ſicut & plurali λόγοι) alicubi redditur aptè & nomine plur. Verba, vt τί δεῖ λόγου; quod Latinè Quid verbis opus eſt? Ariſtot. Rhet. 2, περὶ ὧν γὰρ ἴσμεν καὶ κεκρίκαμεν, οὐδὲν ἔτι δεῖ λόγου. Demoſth. Olynth. 1, ἡλίκα γ᾽ ἐστὶ τὰ διάφορα, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν, οὐδὲ λόγου προσδεῖν ἡγοῦμαι. Commode λόγον reddiderimus nomine hoc Verba, in aliis etiam quibuſdam loquendi generibus: præſertim verò vbi λόγῳ & ἔργῳ opponuntur. ſic enim Latini inter ſe opponũt Verbis aut Verbo, & Re, vel Re ipſa, aut Reuera. Thucyd. libro 1, τῷ μὲν λόγῳ ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον, τῷ δὲ ἔργῳ τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα βουλόμενος πράξειν. Et lib. 6, λόγῳ μὲν γὰρ, τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις, ἔργῳ δὲ, τὴν αὑτοῦ σωτηρίαν. Sic Iſocr. in Panath. λόγῳ μὲν, ἐπὶ θήραν, ἔργῳ δ᾽ ἐπὶ κλοπὴν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων. (Idem verò alibi τῷ λόγῳ & τῇ ἀληθείᾳ inter ſe opponit, vt hîc λόγῳ & ἔργῳ. Apud Thucydidem autem aduerſatur etiam τῷ ὄντι huic τῷ λόγῳ): & ſunt qui λόγον in huiuſmodi locis exponant, Prætextum vel Simulationem. Sed & in aliis quibuſdam dicendi formulis inter ſe opponuntur λόγος & ἔργον.

Interdum iungitur datiuus λόγῳ cum εἰπεῖν, dicitúrque λόγῳ εἰπεῖν, vt Lat. Verbis conſequi. Herodian. lib. 8, οὐδ᾽ εἰπεῖν ἐστι λόγῳ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὴν ἑορτήν, Nemo verbis vllis conſequi poſſit, vel Vlla oratione conſequi. Exponitur & Oratione complecti, in ſimili Demoſthenis loco. Eſt autem velut παρέλκον ibi hic datiuus: at in iſto Thucyd. loco, lib. 1, καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ſunt qui λόγῳ exponant Orando, vel In iis quas habuerunt orationibus. (In v. l. affertur & λόγον λέγειν ex Demoſthene, ſicut λόγους λέγειν ex Ariſtophane, pro Verba facere. (de quo loquendi genere dicam & paulo pòſt)

Sed quod attinet ad prius illud εἰπεῖν λόγῳ ex Herodiano prolatum, eò referri poſſunt hæc loquendi genera, λόγου κρεῖττον & λόγου μεῖζον. ita. n. appellant quod nemo poſſit λόγῳ εἰπεῖν. Thuc. l. 2, γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, morbi ſpecies huiuſmodi quæ nulla oratione explicari poſſet. Ad verbũ, Superior oratione, id eſt omni facultate orationis. Interdum additur & παντὸς, vt in iſto Philonis loco, πῶς οὐ προμάχεται καὶ παντὸς λόγου κρείττονα καθέστηκε. Itidem verò dicunt λόγου μείζον, παντὸς λόγου μείζον. Et ὑπὲρ λόγον apud Gregoriũ, Suprà quàm dici poteſt. Præterea legitur ἑνὶ λόγῳ & ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vt Latinè Vno verbo, vel Vt vno verbo abſoluã. (Et pro eodẽ ὡς εἰπεῖν λόγῳ, vel ſecũdum alios Vt ita dicã, aut Propè dixerim) Vocabulũ λόγος redditur aptè Verbum & in hoc loquendi genere, λόγου ἕνεκα, ſeu λόγου χάριν. itidem enim Latini dicunt Verbi cauſa, & Verbi gratia. Ariſtoteles Ethic. libro 6 capite 12, ἔστω γὰρ, λόγου χάριν, τὸ τυχόν. Quinetiam λόγος ſingul. (ſicut & plur. λόγοι) dicunt Græci eo ſenſu quo Latini Verba (& nos quoque ad verbũ *Paroles*. quum dicimus, *Ce ſont paroles*. vel, *Ce ne ſont que paroles*. quòd à nobis Itali mutuati dicũt eodem ſenſu *Parole*, pro Fabulæ. i. mendacia) Λόγος, inquit B. interdũ pro vanitate & mendacio ponitur, vt Verba Latinè. Demoſthenes, λόγος ταῦτα καὶ πρόφασις τὴν τοῦ πράγματός ἐστι, verba ſunt hæc, & impoſtura à propoſito vos abducens. Idem pag. 171, λόγους λέγειν exponit Inaniter verba fundere, & Verba loquaciter facere. quo crediderim modo exponi debere & apud Ariſtoph. non ſimpliciter, Verba facere, vt habent v. l. Sed hoc addo iis quæ à Bud. de hac ſignif. nominis λόγος dicuntur, Græcos interdum ei adiungere aduerbium ἄλλως. vt Plutarchus in Sympoſ. ſept. ſap. λόγος, ἔφη, ταῦτα ἄλλως ἐστίν. Syneſ. μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς τὴν παραίνεσιν. Idem alibi. μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς, τὸ μηδὲ μέχρις ἅλωνος δεῦρο κεχύσθαι θαλάττην. Sed & Fabulæ Æſopicæ, λόγοι Αἰσώπειοι. & in ſing. itidem λόγος. Bud. 174. Cæterùm λόγοι apud Homerũ extare falſò negarunt quidam ex vet. gramm. quum apud eum legamus Od. α, Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι, mollibus & blandis verbis. Vtitur & Heſiodus. Vide Λογοποιός.

Λόγος, de Dei Filio, apud Ioannem, ab aliis Verbum, ab aliis Sermo, & rectius. qua de re lege annot in Teſt. nouum. (ſimúlque quos peculiares vſus ibi habeat.

Λόγοι, (ſicut & λόγος) in variis loquendi generibus redditur Sermo, Oratio. (Sunt etiam peculiariter λόγοι Orationes eorum qui oratores vocantur, vt Demoſth. Ciceronis, & aliorum. Sed & πολιτικοὶ λόγοι ex Ariſtot. Ciuiles cauſæ) Illorũ autẽ loquendi generũ exẽpla proferã, prius tamẽ aliqua præterea eorum in quibus habetur ſingul. λόγος. Thuc. libro 1, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην, digreſſionem orationis. Plutarchus De puer. educ. ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ὑπόθεσιν. Idem De orac. def. ὃν ἄρτι περὶ τῆς μεταστάσεως καὶ φυγῆς τῶν δαιμονίων ἀφῆκε λόγον, ἀναλαβεῖν δίκαιός ἐστι. Lucianus De ſalt. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ. Ibidem, ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ. Ibidem, ἄξιον δὲ ἐπὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. Et vt Lat. dicũt Verba facere, ſic Gr. λόγους ποιεῖσθαι. quod & pro Orationẽ habere. Iſocr. Areop. ἐγὼ δ᾽ εἰ μὲν πραγμάτων περὶ ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην, εἰκότως ἂν εἶχον τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicit verò & λόγον ποιεῖσθαι eadem ſignificatione. Ἐν λόγοις εἶναι, Hominum ſermone celebrari, Bud. ex Xenophõtis Cynegetico. Λόγων γιγνομένων, Thucydides, Habito ſermone. Et πολλῶν λόγων γιγνομένων apud eundem, Multis vltro citróque dictis. Εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν, Demoſthenes, In hunc ſermonem incidere, vel In hunc ſermonem delabi. Xenophon autem dicit etiam ἀφίκετο εἰς τόνδε τὸν λόγον, q. d. Deuenit in hunc ſermonẽ. Ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. Xen. P. 4, In hoc ſermone erãt, pro Sermo illis erat de his rebus. Λόγον ἐμβάλλειν περί τινος, vel λόγους, Xen. & Iſocr. Sermonem de re aliqua inijcere. quod & Iacere ſermonem dicitur. Item προσφέρειν λόγον, vt Latinè Inferre ſermonem. Herodot. προσέφερε Δαρείῳ λόγον τόνδε. (Sed apud Platonem πρὸς οὓς τοὺς λόγους προσοίσει, exponitur Apud quos verba faciet) At διδόναι λόγον, Dare vices loquẽdi & percunctandi, & viciſſim reſpondere percunctanti. Budæus pagina 174, ex Plat. Sed apud eundem Plat. διδόναι λόγους exponitur etiam Dare poteſtatem dicen-

di,ſeu veniam:vt De leg.libro.11,δότω δὲ καὶ τῷ νῦ λόγους ἴσους,parem det poteſtatem dicendi.Sic apud Thucydidem libro 3,ἀλλ' αὐτοὶ λόγον ᾐτησάμεθα,poteſtatem dicendi(ſeu veniam)petiimus.Item διδόναι λόγον, Cauſæ dicēdæ poteſtatem facere:& λόγου τυχεῖν,de iis quibus facta eſt hæc poteſtas, Bud. 174. At Syneſ. dixit μηδενὶ λόγον δούς,epiſt.61,pro Cum nemine loquutus . Idē verò dixit ἀνδρὶ κατὰ βραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον,pro Quocum paucis eram colloquutus. Herodotus autem dixit in Thalia,ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὐτοῖσι σφίσι λόγους.quod exponitur Contulerūt inter ſe ſermones.Dicitur etiam aliquis ἑαυτῷ λόγον διδόναι alia ſignif. vt docebo in Λόγος ſignificante Rationem.

Λόγος,Sermo, vel Rumor.(ſed à Latinis itidem Sermo pro rumore in nonnullis loquendi generibus vſurpatur) Thucydides libro 6 , διῆλθεν ὁ λόγος, ὅτι &c. Plut.De def.orac.ταχὺ τὸν λόγον ἐν Ῥώμῃ σκεδασθῆναι , Rumorem ſparſum fuiſſe, vel Famam rei diſſipatam fuiſſe. Et plur.apud eundem in Sertorio, λόγους διαδιδόναι, Rumores in vulgus diſſeminare.Et λόγος κατεῖχε,apud eundem in Colot.Sic autem Latini ſermonem pro rumore vſurpantes, dicunt Sermo datus per totam ciuitatem, & Diſperſus ſermo, vel diſſipatus , & Increbuit ſermo:item Serere ſermones. Et pro eo quod hi dicunt,Vt fama eſt, Vt ferunt,illi ὡς λόγος,ſubaudientes ἐστί.Herodian.lib.1,κομισθὲν ἀπὸ Τροίας,ὡς λόγος. Philo,τάχα μὲν (ὡς λόγος)διὰ τὸ μὴ πόρρω ζώνης διακεκαυμένης εἶναι. Sed interdum λόγος ἔχει dicunt,ſequente infinitiuo,vt apud Philonem,ταῖς μὲν γὰρ εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς. Alia autē exēpla Bud.affert p.176. Vide & infrà in Λόγος pro Ratio. Cæterùm huc pertinet λόγου μεγάλου εἶναι apud Herodotum,quod tamen non debet reddi Magnæ famæ eſſe,ſed Magni nominis eſſe. ‖Λόγον παρέχειν ea ſignificatione qua Cic.dicit Sermonem dare,vide paulo pòſt in Λόγος,Opinio. ‖Λόγου ἄξιος,(q.d. Sermone dignus) Mentione dignus,Memoratu dignus, Memorabilis(.quod & cōp.ἀξιόλογος) Polyb.οὐδὲν ἔπραξαν ἄξιον λόγου. Thuc.l.6,ὅθεν ὑπὸ τῶν ἱππέων οὐ βλάπτονται ἄξια λόγου. Quo modo Gall.dicimus, *Ce n'eſt pas choſe qui vaille le parler*.Item,*Non pas pour dire.* At διδόναι τῷ λόγῳ Bud.vertit Memoriæ prodere,in hoc Gregorii loco,ὃ δὲ μάλιστά μοι τῶν ἐκείνου θαυμάζειν,καὶ οὐδὲ βουλομένῳ παρελθεῖν δυνατὸν,τοῦτο δὴ δώσω τῷ λόγῳ. In alio eiuſdem loco, τοῦτο δώσω τῷ λόγῳ vertit Hoc ſcribam. ‖Λόγος,Colloquium.vt εἰς λόγους προσκαλέσασθαι,Thuc.l.3, Ad colloquiū vocare.Et εἰς λόγους ἐλθεῖν, Ad colloquiū venire. Xenoph . τοὺς στρατηγοὺς αὐτῶν ἐς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτειναν. Sic autem loquutus ante eum fuerat Thucyd.ſed τῷ ἰέναι vtens pro ἐλθεῖν,lib.3,τοῖς τε ἱκέταις ᾔεσαν ἐς λόγους.Idem hac ſignificatione dicit συνῆλθον ἐς λόγους libro 4 : item κατέστησαν ἐς λόγους lib.3.Et τῷ Κλεομένεϊ ἐν λόγῳ ἦν,Herodotus,Cum Cleomene colloquebatur. ‖Λόγος,Diſputatio,Diſceptatio, (de qua ſignificatione vide Budæū pag. 179)Plato in Philebo,προσιτέον ὡς ἔοικε,καθάπερ ἀθληταὶ,πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, aggrediamur igitur hāc quoque diſputationem,vt Bud.vertit. Sic autem & alibi ſæpe cum apud illum ſcriptorem,tum apud alios. Interdum verò reddi commodè poteſt & nomine Quæſtio. (Sed hoc ſciendum eſt, poſſe λόγος in quibuſdam locis reddi vel altero horum nominum,vel ſimpliciter Oratio)Huc autem pertinet λόγος ἐστί μοι πρός σε ex Demoſth.pro Contendo tecum. ‖Ἔξω τοῦ λόγου λέγοντες apud Platonem exponitur A re propoſita orationē abducentes. Bud.quoque οὐκ ἔξω λόγου ſignificare ait, Non extra propoſitum,Non abs re. ‖Λόγος,Opinio. Greg.ὥσγε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος,dūtaxat vt mea eſt opinio.Idē, καὶ οὗτος τῶν θυσιῶν ὁ λόγος,ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, & hæc eſt ſacrificiorum ratio,vt mea fert opinio. Dicit autem & κατά γε τὸν ἐμὸν λόγον,hac ſignificatione. Et λόγον παρέχειν, Opinionem præbere & ſuſpicionem ex qua hominum ſermo excitatur.quod Cic.Sermonem dare dixit. Affert autem Bud.exemplum huius generis loquendi ex Polybio , ſed vſus eſt ante eum Thucydides. Meminit autē ille huius ſignificationis nominis λόγος p.174, & 175,& 176.

Λόγος,Liber , Tractatus . Herod.Terpſich.ὡς δεδήλωταί μοι ἐν προτέρῳ τῶν λόγων, ſuperiore libro,inquit Cam. Et in Clione, τῶν ἐν τοῖς Ἀσσυρίοισι λόγοισι μνήμην ποιήσομαι, De his in libris hiſtoriæ Aſſyriæ mentionem facturus ſum,vt vertit idem Camer.(vbi tamen aliter potius accipere malim)Sic autem λόγος,Liber,& apud cæteros ſcriptores. Galenus, κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον,ſeptimo libro. (pro quo dixit alibi ἕβδομον γράμμα)Apud Lucianum,Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος, & eiuſdem λόγος δεύτερος.Sic apud Plut.περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετῆς λόγος πρῶτος,& λόγος δεύτερος. Quinetiam ſubaudiendum putatur hoc ſubſtantiuum in nonnullis librorum inſcriptionibus;vt apud eundem Plutarch. ἐρωτικὸς pro ἐρωτικὸς λόγος,itidémque παραμυθητικός,pro παραμυθητικὸς λόγος. (In aliis autem locis poteſt vel ſubſtantiuum hoc λόγος,vel βιβλίον , aut aliud huiuſmodi ſubaudiri. veluti quum dicitur Πλουτάρχου περὶ παίδων ἀγωγῆς, aut Ξενοφῶντος περὶ ἱππικῆς) Apud Xenoph.itidem habetur οἰκονομικὸς λόγος . (vbi Ciceroni quoque λόγος eſt liber) verùm ἱππαρχικὸς , ac κυνηγετικὸς , ſine λόγος : quum tamen alioqui eadem ſit in his quoque ratio. Quinetiam ipſe in fine libri περὶ ἱππικῆς,loquens περὶ τοῦ ἱππαρχικοῦ,ſcribit,ἃ δὲ ἱππάρχῳ προσήκει εἰδέναι τε καὶ πράττειν,ἐν ἑτέρῳ λόγῳ δεδήλωται. ‖Λόγοι,Studia literarum,& diſciplinæ liberales. Bud.pag.176 & 177 ex Syneſio & Gregorio. Vnde οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους,& οἱ περὶ τοὺς λόγους τοὺς ἐλευθερίους,Literati homines, ex eodem Greg. Et οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι,ex Herodiano, Homines inſigni doctrina præditi.Contrà autē οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες,pro Illiterati: vt viciſſim οἱ ἐντὸς λόγων ὄντες, Literati.vt ſcribit Bud.pag.179. (At in v.l.eſt οἱ ἐν λόγοις ὄντες ex Ariſtot . pro Studioſi doctrinarum) Sed peculiariter οἱ ἔξωθεν λόγοι,Studia externa,&literæ diſciplinæque nihil ad ſcripta Euangelica conſecratáque pertinentes,quæ ſeculares appellantur.B.ex Chryſoſt.Eodem autem ſenſu dicitur ἡ ἔξωθεν παιδεία à Gregorio.

Λόγος,Ratio,à qua ſignificatione eſt ἄλογος, Ratione carens,vt apud Ariſtot.Rhet.1,τῶν δὲ ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν,αἱ δὲ μετὰ λόγου.Idem Ethic.lib.9,cap.8, καὶ διαφέρον τοσοῦτον ὅσον τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος. Et λόγον ἔχει, quod eſt Rationi conſentaneum.(pro quo & Conſentaneum dicitur ſine adiectione) Demoſth.οὐ γὰρ ἔχει λόγον,σώζειν μὲν τὰ χρήματα διὰ τῆς ἐμῆς μητρὸς ζητεῖν, Neq;.n.rationi cōſentaneū eſt,vel Nec.n.cōſentaneū eſt.Cōtrà λόγον ἔχειν, Conſentaneū rationi eſſe,Ratione nō carere.(Exponitur autē λόγον ἔχει & Probabile eſt,Veriſimile eſt,apud Plut.) Philo ὃν δ' ἔχει λόγον,Cuius quæ ſit ratio. Atq; vt dicitur aliquid λόγον ἔχειν,ſic etiam aliquis. vt Gall. *Vous auez raiſon de faire cela*,vel,*d'auoir faict cela.* Plato in Apologia,τάχ' ἂν ἔχοιεν λόγον βοηθοῦντες. vbi tamen exponitur,Non mirum ſit fortaſſe ſi opem ferant. Qua porro ſignificatione aliquid dicitur λόγον ἔχειν, eadem & λόγου ἔχεσθαι (& aliquis etiam interdum λόγου ἔχεσθαι) necnon τῷ λόγῳ ἕπεσθαι à Plutarcho. (At λόγον ἔχειν τινός,vt Lat.Rationem habere alicuius, alio ſenſu,vt docebo infrà) Item κατὰ λόγον γίγνεται,Cum ratione fit,Nō abs re fit,apud Plutarch. (Cui opponitur παρὰ λόγον, Præter rationem,Contrà quàm rationi conſentaneum ſit.Sed hoc παρὰ λόγον aliter etiam accipitur,vt oſtendā in comp.Παράλογος.) Interdum verò κατὰ λόγον generalius etiam pro Vt decet.Apud Lucā autē Act. c.18,v. 14,εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα πονηρὸν,ὦ Ἰουδαῖοι,κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν,quidam κατὰ λόγον interpr. Meritò, at Vet.interpres Rectè. Ego certè puto κατὰ λόγον hîc ſonare ad verbum, *Par raiſon*: ea ſignificatione quæ dicimus,*Il euſt falu par raiſon que ie vous euſſe ouys.* (ſed ἠνεσχόμην ἂν ὑμῶν, ſonare puto quod diceremus *I'euſſe pris la patiēce de vous ouyr*) vel, *Ie vous euſſe ouys par raiſon.* vel, *comme de raiſon.*id eſt,*C'euſt eſté raiſon que ie vous euſſe ouys.* Sic autem & hæc Græca κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, reſoluo in εἶχεν ἂν λόγον ἐμὲ ἀνασχέσθαι ὑμῶν,Rationi conſentaneū fuiſſet,vel Conſentaneum fuiſſet me patienter vos audire. A Demoſth.Philipp.3,λόγος & αἰτία copulātur,οὐ γὰρ ἄνευ λόγου καὶ δικαίας αἰτίας , vt ſi Latinè dicas Non abſq; ratione & cauſa. ‖Λόγος ὁριστικὸς apud philoſophos, Ratio ſubſtātiæ,hoc eſt Finitio. Itē λόγος ὁριστικὸς,quaſi Ratio finitrix. Dicitur & λόγος φυσικός, necnon λόγος

ſimpliciter

ſimpliciter. (Apud eoſdē κατὰ πρῶτον λόγον, vel κατὰ δεύτερον, Primaria ratione & cauſa, Per ſe: vel Secūdaria ratione & per accidens. De quibus lege B.p.180 & 181. A

‖ Λόγοι, Rationes, quibus cauſæ & effectus cognoſcūtur, vt ait Plato in Tim. quorū quidā ſunt μόνιμοι & ἀμετάπτωτοι. de quibus lege eūdē B.183. ‖ Λόγον διδόναι, vel ὑπέχειν apud oratores, Rationē reddere & cauſam dicere. Sic autem & alii ſolutæ orationis ſcriptores loquuntur interdū. Quinetiā plur. λόγους ὑπέχειν apud Xen. (vt vides apud B.173) ſicut Lat. plur. Rationes cū verbo Reddere, aliiſq; nōnullis. Itidē verò λόγον λαμβάνειν apud Demoſth. cū alibi tū Phil.4. (Cic. itidē Accipere rationes dixit) τὸ μὲν τῶν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν, τὸ δὲ τῶν ἔργων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ. Æſchin. autē dixit etiā παραλαμβάνειν τὸν λόγον. Inuenitur & λόγον ἀπαιτοῦμαι, Rationē repoſcor. At Plato in Prot. οὐδέν σοι ὑπὸ λόγον τίθεμαι, pro Nō poſtulo rationem reddi, vt exp. Cam. ſed vide & Ὑπόλογος. ‖ Λόγον ἔχειν, Rationē habere alicuius. vt Herodot. Eut. καὶ τοῦ γε λόγον μάλιστα ἄξιόν ἐστιν ἔχειν. Dem. Pro cor. οὐδ' οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἦν, εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον, Si rationē haberet, B. interpr. At Cam. vertit, Si quidē reſpectu tāgeretur aut exiſtimationis, aut maiorū, aut poſteritatis. Dicitur autē & λόγον ποιεῖσθαί τινος, eadē illa ſignif. quod exponitur etiā Nō curare. Herodot. οὐκ ἐπὶ λόγου μιν ποιησάμενος οὐδενός. Et Theocr. Id.3, – οὐνεκ' ἐγὼ μὲν τὶν ὅλος εἴσειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ. vbi tamen multo ſignificātius eſt quàm ſi Latinè dicas, Nullā mei rationē habes. At Gall. ad verbū & ſeruata metaphora cōmodiſſimè expreſſeris, *Mais tu ne fais aucun conte de moy*, vel, *Mais tu ne tiens aucun conte de moy*. ſed alterū illud *Fais* reſpondet verbo ποιῇ. Dicitur autē eadē ſignif. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, quod ſonat quidē ad verbū Gall. *Ne mettre point en conte*, ſed accipitur tamē pro altero illo *Ne faire aucun conte*, pro Negligere, Contēnere, Flocciſacere. Plut. τὸν Ἀρσάκου βασιλέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ῥωμαίων τιθεμένου. Habet porro hanc ſignif. nomen iſtud λόγος, & abſque his verbis. dicitur enim ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος ἐστί, pro Nullo numero habeor. (addit autem & hanc interpr. Bud. Nulla opinione præditus ſum) Itidē verò μείων λόγος. X. Pæd.5, p.76. vbi ſubauditur ἐστί. Additur interdū περί, vt ab Ariſtoph. in Ran. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος Ἐπιτελουμένου τὸν οἶμον οὕτωσι σφόδρα; Sed hīc lectorē monendum putaui ne alterum verborum eorundem vſum cum hoc confundat. vt enim dicitur ἐμοῦ λόγος οὐδείς, ſic viciſſim ἐμοῦ λόγος τις. ſed hoc aliam etiam ſignificationem habet: vt in hoc Xenoph. loco, Pæd.6, pag. 97, ἐπὶ τούτοις ἤρετο ὁ Κῦρος, ἦ καὶ ὑμῶν δ', ἔφη, λόγος τις ἦν παρ' αὐτοῖς; Hīc enim non interrogat an aliquam eorū rationem haberent, aut vtrum in aliquo numero eſſēt apud eos: ſed an aliquis de illis rumor apud eos ſparſus eſſet. vt apparet ex hoc reſponſo, ναὶ μὰ Δί' ἔφασαν, καὶ πολύς γε, ὡς ἐγγύς ἤδη ὄντι προσιόντες. Ac certè vt in Ariſtoph. loco quem modò protuli, abundare præpoſitio περί, ita hīc viciſſim deeſſe meritò videri poſſit: atque adeo omiſſā eſſe ſuſpicarer, niſi ſimilem huius nominis vſum apud eundem ſcriptorem extare ſcirem) Huc pertinet & illud quod de Megarenſibus dictum fuit, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. quod habes apud Eraſmum in prouerbio, Megarēſes, neque tertii, neque quarti. Vnde Callimachus ſumpſit, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός, ſcribens, – τῆς δὲ παλαιῆς Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. At Theocritus pro οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, dixit οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί. vbi animaduerte, λόγω ἄξιοι, (quod eſt Doricè pro λόγου ἄξιοι) non accipi in vulgò recepta ſignif. (quam & ipſam retuli ſuprà) ſed perinde eſſe ac ſi diceretur οὔτε λόγου τινὸς ἀξιούμεθα, οὔτε ἀριθμοῦ. vel, οὐκ ἄξιοι νομιζόμεθα τοῦ τίθεσθαι ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἀριθμῷ. (accipiendo τίθεσθαι paſſiuè) ‖ Cæterùm vt huic interpretationi adhibētur ablatiui Numero & Loco, (dicēdo, Nullo in numero eſſe, Nullo in loco eſſe, vel Nullo in loco poni) ſic & alii locis aliter adhiberi ſolent. vt ἐν λόγῳ συμμάχων λέγονται, numero ſociorum cenſentur. v.l. Ibidem ex Ariſtot. ἐν φαρμάκου λόγῳ ἡ τροφή, medicamenti loco cibus eſt. Item, εἰς ἀργυρίου λόγον νόμισμα σιδηροῦν κόπτειν, argenti loco nummum ferreum cudere. B C D E F G H

Λόγος in alia etiam ſignificatione rationis, vide in Λόγος, Proportio.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι Bud. vertit Rationem ſecum inire, & Ratiocinari ſecum. Ob quas interpretationes locū iſtū dandū putaui huic loquendi formulæ, nimirū poſt λόγος, quod rationem ſignificat. Exponit tamen & Æſtimare ac perpendere. Alicubi verò & Coniectura colligere, vt videbis pag.174. vbi ex Andocide & Plutarcho affert exempla. Fortaſſis autem ex Herodoto ſumpta fuit illa dicendi formula, apud quem non rarò occurrit. ac certè apud eum videtur & pro Deliberare alicubi accipi. quæ ſignificatio huic etiam Plutarchi loco conuenit, vbi adiicitur particula εἰ. in lib. De oraculorum def. πάντας ἐκπλαγῆναι, καὶ διδόντας ἑαυτοῖς λόγον εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἴη τὸ προστεταγμένον, εἴτε μὴ πολυπραγμονεῖν, ἀλλ' ἐᾶν οὕτως.

Λόγος pro ἀναλογία, Proportio. vnde κατὰ λόγον apud Ariſtot. in Hiſt. animalium, καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, id eſt Proportione: vt inquit Budæus, à quo & hæc ſcribuntur, Proportio in numeris & phthongis. vnde ἄλογον quod proportionem non habet. quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Idem λόγον ἔχειν exponit Proportionem habere & rationis ſimilitudinem, id eſt ἀνάλογον εἶναι & ἀναλογεῖν. Plato in Phædone (inquit Camerarius) quæ naſcantur, proportione naſci dicit, id eſt ἀνάλογον, in illa præclara & eximia terra: & ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id eſt, Pro pari portione eſſe perfectam lapidum naturam. Et Budæus iis quæ modò protuli, ſubiūgit hæc Syneſii in epiſtola ad Ioannē, νῦν δὲ τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας. id eſt (inquit) Peccata verò ſunt inſtar macularum quæ elui nequeunt. Sed quidam ibi interpr. Rationem habent ad maculas. Sicut in iſto eiuſdem loco, τῷ μεταδιδόναι βωμοὺς εἰς ἡδονῆς λόγον, οὐδεμιᾶς παραχωρῶν μουσικῇ, ad voluptatis rationem. Hic tamen εἰς ἡδονῆς λόγον malim vertere, Si habenda ſit ratio voluptatis, aut potius Si ſpectetur voluptas, Si voluptatem ſpectes.

Λόγος, Mens. vt λόγῳ θεωρητά, pro νοητά, Mente percepta, Budæus pag.183. vbi λόγος ab eo exponitur etiam Animi conceptio. Sed & pag.175 itidem Mentis conceptus, necnō Cogitatio ab eo redditur, apud Themiſtium, ex quo hæc inter alia affert, οἱ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστά, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Sic autem apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ pro eodem.

Λόγος, vel plur. λόγοι aliis etiam modis alicubi reddi poteſt pro loco, ſeu pro re de qua agitur. vt (exempli gratia) ita orationem ſeu verba ſignificat interdum, vt etiam ponatur pro re quæ verbis exprimitur, & illis velut continetur. Hinc fit vt δέχεσθαι τοὺς λόγους τινός, quod propriè ſonat Admittere verba alicuius, ponatur ab Herodoto & Thucydide, pro Aſſentiri petitioni alicuius. Nonnunquam etiam λόγος ſeu λόγοι accipiantur pro Conditio ſeu Conditiones. vt apud Plat. epiſt. ἥκειν ὡμολογηκότα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. quam ſignif. habet & apud Thuc. ni fallor.

C. Λογογράφος, ου, ὁ, Qui orationes conſcribit, Orator. Plut. De defectu orac. καὶ ταῦτα ποιητὰς καὶ λογογράφους ἐν θεάτροις ἀγωνιζομένους λέγειν ἐῶντες. (Sed interdum etiam in vituperium. vt apud Demoſthenem, λογογράφους τινὰς καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὢν ἔνοχος. ſic enim Demoſthenem vocarat Æſchines, tanquam per conuitium. & apud Dinarchum, καὶ αὐτὸ μὲν λογογράφου καὶ μισθοῦ τὰς δίκας γράφοντος. (vbi per contemptum dicitur, ſicut & Latinis Rabula) Latius etiā accipitur. nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον: & Thucyd. λογογράφους vocat hiſtoricos in ſui operis præfatione. adeo vt λογογράφος videatur poſſe appellari quicunque oratione ſoluta ſcribit. Hinc Λογογραφία, Orationum ſcriptio, aut etiam Hiſtoriæ ſcriptio. Sed Hermog. λογογραφίαν ab oratione diſtinguit, vt Platonis ſcripta, inquit Budæus. Et Λογογραφική, ſ. τέχνη, Ars ſcribendi orationes, ex Platone. Item Λογογραφέω, ῶ, Scribo orationes forenſes, (aut ſcriptito) vel Scribo hiſtoriam. Plut. de Demoſthene, λογογραφῶν κρύφα τοῖς ἀντιδίκοις, I-

τε Gregor. ὃς νῦν λογογραφεῖ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πολιτείαν. vbi B. interpr. ſimpliciter Scribo.

C. Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, Orationum ingenioſus concinnator, Orationum peritus artifex, Qui orationes vario artificio elaborat, & quaſi variegat, Qui quaſi vermiculati ſermonis concinnitate vtitur. ex λόγος, & δαίδαλος, de quo dixi Tomi primi col. ſeu ſemipag. 899. Plato in Phædro, τόν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα. Φ. τὸν χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον; Cicero in Oratore, Hæc tractaſſe Thraſymachum Chalcedonium primum, & Leontinũ ferunt Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multóſque alios, quos λογοδαιδάλους appellat in Phædro Socrates. Quintil. lib. 3, c. 1.

C. Λογόδειπνον, ου, τὸ, q. d. Cœna ſermocinatrix. Vtitur Athen. in præfatione ſuorum librorum, quos δειπνοσοφιστῶν inſcripſit.

C. Λογοδικία, apud Athanaſium, Verborum cõtentio, ſeu pugna, Altercatio inanis.

C. Λογοδιάρροια, (q. d. Verborum profluuium) Profluentia loquendi, vt Cicero dixit in Part. Dicitur autem iocoſe hoc verbum de garrulis, quaſi eorum lingua laboret morbo qui διάρροια quidẽ vocatur. i. profluuiũ, ſed de alui profluuio dici ſolet. Athen. Dipnoſ. l. 4, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι ἔφη, ὦ συμποσίαρχε, ὑπὸ λογοδιαρροίας ἐνοχλούμενοι μὴ πεινῶσι.

C. Λογοδιδάσκαλος, Artis dicendi magiſter. Sonat tamen ſimpliciter Dicendi magiſter, vt & Cam. interpr.

C. Λογοειδής, έος, ὁ & ἡ, Solutæ orationis ſpeciem præ ſe ferens. vnde λογοειδεστέρα συνθήκη, Hermog. ET Λογοειδία in poemate vitium quoddam, quum nihil cultus ſplendoriſve habet, ſed nugax eſt & futile. Ita v. l. ſine exemplo. Fortaſſis autem λογοειδία dicitur in poemate quum non aſſurgit, ſed humi repit, ſoliſque metris à ſoluta oratione differt.

Λογοειδής à λόγος ſignificante rationem. vt Themiſt. 28, τὸ λογοειδὲς τῶν ζώων, ſimilitudo rationis in quibuſdã animantibus, vt in auibus nidificatio.

C. Λογοθέτης, ου, ὁ, Rationũ perſcriptor, Rationalis. B. ex Cyrillo, qui de dæmonibus dicit, οἱ πλωναρχαι καὶ λογοθέται καὶ πρακτοψηφισταί. VNDE Λογοθετῶ, Rationem repoſco, Ratiocinor, Computo. Photius p. 325, οὐ δεῖ οὖν λογοθετεῖν τὸν δημιουργὸν ἐφ' οἷς οἰκονομεῖ τὸν κόσμον. B.

C. Λογοθεώρητα ſigna, in v. l. ex Cælii Aureliani Med. chr. libro 3, cap. 2, Sin verò occulta fuerit ſolutio, quam Græci ἄδηλον appellant, aut immenſa ſigna, quæ Græci λογοθεώρητα vocauerunt. Sed fortaſſe ſcribendum potius disiunctim λόγῳ θεωρητά, (quid autem ſignificet λόγῳ cũ illa voce, antea dictum fuit) & pro Immenſa reponi aliud vocabulum debet.

C. Λογοθήρας, ου, ὁ, (ea forma qua dicitur ὀρνιθοθήρας) Qui verba aucupatur, Verborum captator. Philo De vita Moſis libro 3, οὐχ ὅσα μεθοδεύουσιν οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταί. Cicero eadem metaphora eadémque de re dixit, aucupium delectationis, in Oratore, Ne elaborata concinnitas, & aucupium delectationis manifeſtò deprehendatur.

C. Λογολέσχης, ου, ὁ, Blatero, ſeu Blaterator, Nugator, Loquax. vt exponit Budæus in hoc Gregorii loco, εἶναι δ' ὅμως ἀναγκαῖον περὶ τοὺς λογολέσχας, καὶ μὴ ἐρήμην ἁλῶναι, λόγον ἔχοντας. Sic Epigramm. libro 2, Τούτοις τοῖς περὶ δεῖπνον ἀειδομάχοις, λογολέσχαις. Fit ex λόγος & λέσχη, à quo & ἀδολέσχης. HINC Λογολεσχεῖν, Blaterare, Nugari.

C. Λογομανέω, ῶ, Literis & diſciplinis vehementer incumbo. vt Bud. pag. 853 apud Chionem interpr. cuius locũ affert. Sed hoc addo, propriè ſonare quaſi quis dicat, Literarum inſano quodam amore teneor. vt Gall. dicimus *Il eſt enragé apres l'eſtude.*

C. Λογομάχος, ου, ὁ, Qui verbis pugnat, Qui cõtentione verborũ delectatur, Argutator, quales ſunt ſophiſtæ. Greg. μή μοι τὶς ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων. HINC Λογομαχία, Pugna quæ committitur verbis. A Bud. exponitur Verborũ velitatio, & Loquax contentio, ex Euſt. in illa Homeri verba, Il. α, ὡς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσι. Poteſt & vno verbo exponi Rixa. Et VERB. Λογομαχέω, ῶ, Verbis pugno, Verbis velitor, Rixor. Vtitur Dionyſ. Areop.

C. Λογομύθιον, ου, τὸ, Oratio fabuloſæ narratiunculæ. Cam.

C. Λογοποιός, οῦ, ὁ, Fabularum confictor, Fabularum ſcriptor, vt quando Æſopus appellatur λογοποιός, cum ab aliis tum ab Athen. (Teſtatur autẽ & Euſt. eum vocari λογοποιὸν pro μυθογράφον, vbi hunc vſum nominis λόγος, à quo eſt λογοποιὸς pro λογογράφος, antiquum exiſtimare videtur, ſicut viciſſim vſum nominis μῦθος pro λόγος apud Hom. cæteróſque vet. poetas extare ſcimus. Sed de λόγοι Euſt. non aſſentior, quum apud Hom. rarũ ſit, adeo vt etiam vſquam apud eum extare negarint vet. quidam gramm. ſicut antea dictum fuit: ſignificet autem ipſi ſimpliciter Verba, cum in eo quem protuli loco, tum in iſto, Il. ο, v. 393, — καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις: eandémque & apud Heſiodũ ſignif. habeat. Crediderim igitur potius λόγους primùm fuiſſe appellata quæuis fabuloſa, ſeu quæuis mendacia, vt & Latini vtũtur nomine Verba: deinde Fabulas quales ſunt Æſopicæ, aliæque, idẽ nomen accepiſſe) Cæterùm λογοποιὸς generalius Qui fabulas, id eſt mendacia, confingit, Vaniloquus, Qui falſos rumores ſpargit, Rumigerulus. Demoſthenes in Timocr. κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιοὺς καθίσαι ὡς ἅπαντα μὲν τὰ χρήματα ἕτοιμοι ἐκτίνειν. Sic vſus eſt & Syneſius non ſemel. vt epiſt. 44, ὁ λογοποιὸς ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς, καὶ τοὺς λογοποιοὺς καταιχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι. Idem epiſt. 104, τοῦτο τινὲς ἐφοίτων λογοποιοί, ἄλλος ἄλλοθεν ἥκειν φάμενοι.

Λογοποιὸς eſt etiam Orator, item Hiſtoricus, vt ſcribit Bud. nulla tamen exempla harum ſignif. afferens. ſed apud Iſocr. λογοποιοὶ opponuntur poetis, ſeu potius ab illis diſtinguũtur: à Xen. autẽ videtur peculiarius poni pro hiſtoricis. ‖ Λογοποιὸς exponitur etiam Orationis artifex, à Cam. apud Platonem.

Λογοποιΐα, ας, ἡ, Fabularum confictio, ſeu ſcriptio, Mendaciorum confictio.

Λογοποιέω, ῶ, Fabulas confingo, ſeu ſcribo. Fingo, poetarũ more, de quibus etiam vſurpat hoc verbum Iſocr. καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Sic autem & Plato De rep. lib. 2, καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. Generalius etiam pro Confingo, Mentior, Rumorem falſum ſpargo. Demoſth. Philipp. 2, καὶ λογοποιοῦσι τινὲς περιιόντες ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ. Et in Midiam, ὅτι οὕτως ὡς ἀπήλλαγμαι, περιιὼν ἐλογοποίει. Dicitur item λογοποιῶ τοῦτο πρός τι. vt apud Philonem, καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν. vbi exponi etiã poteſt ſimplicius Tales rumores vel ſermones iactabant. Sic certè & alibi inuenitur ſimpliciter poſitũ & generaliter pro Rumorem aliquem ſpargere, ſeu diſſeminare, Dictitare aliquid, Perhibere: vt in hoc Luciani loco, ἣν οὖν ὁ Λυδὸς, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ ἡ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ. HINC Λογοποίημα, (q. d. Fabulamentũ) Fabula, Cõmentum, Mendacium. Affert autem Pollux ex Plat. ET Λογοποιητικὴ τέχνη Camerarius affert ex Platonis Euthydemo: poſtquam dixit λογοποιοὺς appellari Artifices orationis.

C. Λογοπράτης, Verborum venditor. Qua ſignif. cauſidici omnes ac rabulæ, λογοπράται appellari poſſint. Sed in v. l. annot. ex Greg. λογοπράτης pro epitheto Iudæ, quòd Chriſtum, λόγον Dei, vendiderit.

C. Λογέμπορος, ου, ὁ, Qui verborũ mercaturam exercet, Qui verba vendit. De ſophiſtis dictum, vt ſcribitur in v. lex.

C. Λογίατρος, Verbis tenus medicus, Verbis tenus artẽ medicinæ profitẽs. AT Λογικοὶ ἰατροὶ, medici qui ratione & methodo propria morborũ remedia inueſtigabant. Gorr.

C. Ἀειλογία, ας, ἡ, (q. d. Sẽperloquiũ) Verboſitas, πολυλογία, Suid. & Heſych. Sed à Suida exp. etiã ταυτολογία. ‖ Ἀειλογία (inquit B.) Dicendæ cauſæ aut rationis reddendæ neceſſitas, ſine præſcriptione aut temporis, aut perſonæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Demoſthenes in oratione περὶ παραπρεσβείας, Κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ προτεινομένους, Etiamſi rationes iam adminiſtratæ reipub. repoſciti fuerint, iterum tamen iterúmque reddere rationem offerentes & paratos. Heſychius ἀειλογίαν exponit τὸ ἑκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν, ſubinde obnoxium eſſe rationibus reddendis. Harpocr. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. Demoſth. πρὸς Εὔβουλ. dicit ἀειλογίαν παρέχειν.

A ΕΤ Ἀειλογέω, ῶ, vnde ἀειλογεῖς, quod Hesych. & Suidas exponunt ἀεὶ λαλεῖς.i.Semper loqueris. ſed ille addit etiā ἀεὶ προφέρεις. At in v.l.ἀειλογεῖς redditur Verboſi, perinde acſi nomen eſſet.Quinetiam falſò ei tribuitur expoſitio ex ἀειλογία ſumpta.

C.Αἰσχρολόγος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui turpia & obſcœna loquitur, ΕΤ Αἰσχρολογία,ας,ἡ, Sermo turpis ſeu obſcœnus, Sermonis turpitudo, Verba turpia, Verborum obſcœnitas. Ariſtoteles Ethic. 4, capite 8, de comicis, τοῖς μὲν γὰρ ἦν γελοῖον ἡ αἰσχρολογία.Idem Polit.7, ὅλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν. B ΕΤ Αἰσχρολογέω, Turpia loquor, Turpibus verbis vtor, Turpis & obſcœnus ſum in ſermone.

C.Ἄλογος,ου,ὁ καὶ ἡ, Rationis expers, Sine ratione, Auerſus à recta ratione. Quæ tres interpretationes, Ciceronianæ ſunt. Ἄλογος vno verbo Irrationalis à nonnullis, ab aliis Irrationabilis, ſequendo Quintilianum, vertitur. ἄλογα ζῶα, Animalia rationis expertia, vel Ratione carentia, aut Irrationabilia, Bruta animalia, ſiue Brutæ animantes. Plato in Timæo, τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα λόγῳ κρατήσας. C Hanc definitionem Stoicam, πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, Cicero interpretatur, Perturbatio, auerſa à recta ratione, contra naturam, animi commotio. Opponuntur autem εὔλογος & ἄλογος. vt in his Stoicorum item definitionibus, Βούλησις, εὔλογος ὄρεξις. ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄλογος. quas Cicero ſic reddit, Voluntas, quæ quid cum ratione deſiderat. Libido, vel cupiditas effrænata, quæ aduerſa ratione incitata eſt vehemētius. Hanc præterea, λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος, vertit, Ægritudo, animi, aduerſante ratione, contractio. D Ἄλογος αἴσθησις, (inquit Budæus) apud Dionyſium Halicarnaſſeum, eſt qua ſine arte, nullo vſu, aliquid deprehendimus: vt decorem corporis, harmoniam cantus, venuſtatem dictionis, & ſimilia. ἄλογος τριβὴ pro eodem: apud Quintilianum, Vſus irrationabilis. Ἄλογον, Rationi nō conſentaneum, Cum ratione pugnans, Inconſultò & temere dictum ſeu factum Abſurdum. Iſocrates De pace, πάντων δ᾽ ἀλογώτατον πεπόνθασιν ὅσοι νομίζουσιν &c. Plato in Apologia, ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ ὀνόματα οἷόν τε τῶν κατηγόρων εἰδέναι καὶ εἰπεῖν. E Id eſt, Quódque omnium eſt abſurdiſſimum, ne nomina quidem accuſatorū ſciri ac proferri poſſe.

Ἄλογος, Facultatis dicendi expers. quaſi cui λόγος nō ſit datus. Ἄλογα, Non dicenda, Non fanda, Nefanda. ἄρρητα, exp. Heſychius, citans Soph. in Thyeſte. Vide aduerbium Ἀλόγως paulo póſt.

Ἄλογοι ἐρανισταὶ, Aſymboli, Qui nondum ſymbolum pro conuiuio ſoluerunt. vt explicatur in vulg. lex. Græcol. Suidæ verba ſunt, ἄλογοι ἐρανισταὶ, οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς.

Ἄλογοι ἡμέραι, Dies irriti, vt exponunt quidam apud Græcos Bibl. interpr. Num. c.6. Alii, Dies innumerati.

Ἄλογον, Proportionem non habens. quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Ita Bud. poſt Philoponum.

Ἀλόγως, aduerbium, Sine ratione, Abſque rationis vſu, Irrationabiliter, Irrationabilium animalium more, vel Brutorum more. Nam Brutè aduerbium durum eſt. Item Ἀλόγως, Abſurdè, Nullam ob cauſam. Nulla certa cum ratione. Iſocr. in Panathenaico, καὶ τῆς τιμῆς ταύτης ἔτυχον οὐκ ἀλόγως, & honorē hunc non abs re conſe- G quuti ſunt. Idem ad Philipp. ἐπιθυμήσαι μοναρχίας ἀλόγως καὶ μανικῶς, captus monarchiæ deſiderio nulla cum ratione, & inſané.

Ἀλόγως, Cum ſilentio. Propriè, Sine ſermone, Sine vllo verbo. Apud Soph. ἀφώνως, ἀλόγως, Tacitè & cum ſilentio. vel Sine voce & ſermone.

Ἀλογία, ας, ἡ, Irrationabilitas, Rationis carētia: ſi ita loqui fas eſſet. Item Inconſiderantia, Incogitantia, Temeritas. Denique ἀλογία dicitur ineſſe ei quod dictum H factúmve eſt citra rationem, non adhibita ratione in conſilium. Plato De leg.10, ἀγόμενος δὲ ὑπό τινος ἀλογίας. Idem epiſt.7, διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀλογίαν τῶν γιγνομένων, Propter eorum quæ facta fuerūt abſurditatem & temeritatem. vel, Propter eam quæ cernitur in iis quæ facta ſūnt abſurditatem & incogitantiam, aut temeritatem vel, Rationis & iudicii inopiam. Quidam ἀλογίαν vertunt etiam abſurditatem. ſed videmus hîc Platonem poſt ἀτοπίαν, (quod ad verbum ſonat Abſurditatē) ſubiungere ἀλογίαν.

Ἀλογία exponitur à Suida & ἀταξία, id eſt Confuſio & perturbatio. propriè Quū nihil ordine fit. Vbi enim eſt ἀλογία, id eſt, nihil fit certa cum ratione, ibi nec ordo vllus ſeruatur. Vicina eſt igitur hæc ſignificatio proximè præcedenti. Citat autem Suidas exemplum ſigni- B ficationis quam ponit.

Ἀλογία, Contemptus, Aſpernatio. Herodotus, ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενος, Contemptui habens, Cōtemnens: ἐν μηδενὶ λόγῳ ποιούμενος, nullam rationem habens. Idem, ἐν ἀλογίῃσιν ἔχω, itidem pro Contemptui habeo. Idem, ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, pro nihilo habebant oraculum.

Ἀλογία vocatur à Gregorio ēdictum Iuliani quo vetuit Chriſtianos operam dare ſtudiis literarum liberalium, ita ſcribens, ἵνα ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας προκηρύξῃ τὴν ἀλογίαν. B. At pro ſilentio poſitū ἀλογία vide in λογάω.

C Ἀλογία, Quum neceſſitas reddendarum rationum à principe remittitur. vt annotatum eſt in v.l. Vide Ἀλόγιον proximè ſequens.

Ἀλόγιον, ου, τό. Apud Pollucem & Suidam, ἀλογίου δίκη, Actio in eum qui geſtorum in magiſtratu rationem non reddit. Sic dicitur vt ἀγραφίου δίκη, & alia. Inuenitur & ἀλογίου ἔγκλημα, Crimē non redditæ huiuſmodi rationis. id eſt, Crimen quod admittitur non reddendo earum rerum rationem. Niſi potius ἔγκλημα hîc idē eſt quod δίκη.

Ἀλογέω, ῶ, F. ήσω, Rationem alicuius non habeo, Aſpernor, D Contemno. λόγον τινὸς οὐ ποιῶ, vel ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαί τινα. Herodotus, ἀλογήσας συμβουλίης, conſilium aſpernatus. Philo De mundo, ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. Suidas vult ἀλογῆσαι ſignificare etiam παραλογίσασθαι, id eſt decipere. cuius ſignificationis exēplum habes in paſſ. voce, paulo póſt.

Ἀλογέομαι, οῦμαι, Contemnor, Spernor. Laert. in Thal. οἱ δ᾽ ἐπειδὴ διαπρεσβευόμενοι ἠλογοῦντο, πρὸς τοὺς Κώους πολεμοῦσι, quum autem eorum legati ſpreti rediiſſent, Cois bellum inferunt. vnde participiū ἠλογημένος, Contem- E ptus, Cuius nulla ratio habita eſt, Qui neglectim tranſmiſſus eſt & præteritus. Alciphrontis Lamia Demetrio, καὶ ἠλογημένη σιωπῶ καὶ ἀρχομένη θεάσασθαι παρ᾽ ἐμαυτῇ, & neglecta à te intérque amicas præterita taceo, apud meipſam vota faciens vt videre tantùm te liceat. Vide Bud. in Comm. p.1078.

Ἀλογεῖσθαι, Decipi. vt Maccab. libro 2, cap.12, ἀλογηθῆναι τούτους συμβήσεται, exponitur Eos decipi cōtinget.

Ἠλογημένος νοῦς apud Dionyſium de diuinis nominibus, pro Rationis vacuus. Bud.

F Ἀλογιόομαι, A ratione aberro, Non ſum compos rationis, Abſurda loquor, & non conſentanea rationi, nec cohærentia. Ita Bud. apud Cic. exponit.

C.Ἀνάλογος, ου, ὁ & ἡ, Ad proportionē ſimilis, vt vertit Hermolaus, Proportione reſpondens. λόγον ἔχειν, inquit Budæus, eſt etiam Proportionem habere & rationis ſimilitudinem, hoc eſt ἀνάλογον εἶναι καὶ ἀναλογεῖν. Idem alibi, ἀνάλογον etiam idem dicitur quod ἀντιστρέφον, ex aduerſo reſpondens. Ariſtoteles De mundo, τούτοις ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐκ ποταμῶν καὶ λιμνῶν γινόμενοι. Ἀνάλογον item G Reſpondens ex æquo, Æquè pollens, iunctum cū præpoſitione πρός. Ariſtot. Ethic.5, ἡ δ᾽ ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ μικρὸν ἁμάρτημα, ἀνάλογόν ἐστι πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι. Ἀνάλογος, Conſentaneus. Ariſtot. Rhet.3, τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις ἐὰν ᾖ παθητική τε καὶ ἠθική, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον. id eſt, Conſentanea & congruens, Nō abſona, vt ait Budæus. Porro ineptiſſimam & planè falſam eſſe cenſeo vocis ἀνάλογος formationē quæ ab Etym. ponitur. vt ſit ἄλογος primùm à λόγος, deinde ἀάλογος, & interiecto ν, ἀνάλογος H quaſi Rationi conſentaneus. Hoc enim etymum mihi videtur ſatis refellere vel Plat. locus in Timæo, in quo pro ἀνάλογον dicit diuiſim ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, & Cicero Proportione interpretatur itidem.

Ἀνάλογον, aduerbialiter ponitur interdum, vel po-

tius aduerbium eſt. Plato in Timæo, ἔκ τε οὐσίας τριῶν τού- A
των συγκραθεῖσα μοιρῶν, καὶ ἀνάλογον μερισθεῖσα καὶ ξυνδεθεῖ-
σα. quæ verba Cicero ita reddit, Temperatione trium
partium & proportione compacta. ‖ Ἀνάλογον(in-
quit Budæus) aduerbium eſt, & ſignificat quædam e-
ſſe inter ſe proportione conſtituta aut natura compa-
rata. Ariſtot. in 2 De anima, αἱ δὲ ῥίζαι τῷ ςόματι ἀνάλογον.
ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν. id eſt, Quod in animante eſt
os, hoc eſt in arbore radix. Themiſt. in Poſt. analyticis,
1, ἀλλ' ἐὰν ἀριθμοὶ τέσσαρες ἀνάλογον ὦσι, καὶ ἐναλλὰξ εἰσὶν ἀνά-
λογον. καθόλου μὲν γὰρ ἀληθές, ἐάν τινα ἀνάλογον ᾖ, καὶ ἐναλλὰξ B
ἀνάλογον ἔσται, ſi quatuor vel numeri vel magnitudines
ſtatuantur intercedente inter eas proportione, ſi ſitus
commutentur, ſic quoque proportio ſalua erit. Galen.
ad Glauconem lib. 2, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί, eadem
ratione qua &c. Idem annotat eundē Gal. alibi, ſicut &
Ariſtotelē, ſæpe vti pro Inſtar & ſimilitudine rationis.
Hactenus ex Bud. Citātur in v.l. hæc Platonis verba, ἀνά-
λογον ἑαυτὴν διανέμει. ibiq; exponuntur, Se accōmodat
proportione: in hoc Plat. loco, De leg. lib. 10, ἡ τοιαύτη
κίνησις ἀνάλογον ἑαυτὴν διανέμει σμικροῖς τε καὶ μείζοσιν. Ibidē C
citatur ex Ariſtot. Pol. ὁ παρ' ἀνάλογον, pro Iuſtā excedēs
proportionem. ‖Bud. τῷ ἀνάλογον exp. Eo quod vicem
præbet, in hoc Ariſtotelis loco, De anima libro 2, εἰ οὖν
τὸ ζῷον ὥρισται τῷ τὴν αἰσθητικὴν ἔχειν ἀρχήν, τοῖς μὲν ἐναίμοις ἀναγ-
καῖον ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτην ἔχειν τὴν ἀρχήν, τοῖς δ' ἀναίμοις, ἐν τῷ
ἀνάλογον μορίῳ. i. in eo quod vicem ſanguinis præbet.

Ἀναλόγως, aduerb. idem quod ἀνάλογον aduerbialiter poſi-
tum. vide igitur proximè præcedentem annot.

Ἀναλογία, ας, ἡ, Proportio, Cōparatio. Cic. in Plat. Timæi in-
terpretatione, Quæ Græcè ἀναλογία, Latinè (audendum D
eſt enim, quoniam hæc primùm à nobis nouantur) cō-
paratio proportióve dici poteſt. Ibidē, δι' ἀναλογίας ὁμο-
λογηθέντα vertit Proportione cōſtructū. Quintil. l. 5, c. 11,
Ἀναλογίαν quidam à ſimili ſeparauerunt, nos eam ſub-
iectā huic generi putamus. Nā vt vnū ad decē, ſic decē
ad centū, ſimile certè eſt. Hæc Fabius. Secundum Ari-
ſtot. ἀναλογία eſt ἰσότης τοῦ λόγου, Ethic. 5.

Ἀναλογία apud grammat. de qua ſic Fab. l. 1, c. 6, O-
mnia tamē hæc exigunt acre iudicium. ἀναλογία præ- E
cipuè, quam proximè ex Græco tranſferentes in La-
tinum, proportionem vocauerunt. eius hæc vis eſt, vt
id quod dubium eſt, ad aliquid ſimile de quo non quæ-
ritur, referat: vt incerta certis probet. Quod efficitur du-
plici via, comparatione ſimilium, in extremis maximè
ſyllabis (propter quod ea quæ ſunt è ſingulis, negantur
debere rationē) & diminutione. Cōparatio in nomini-
bus, aut genus deprehendit, aut declinationem. Genus;
vt ſi quæratur, funis maſculinū ſit an fœm. ſimile illi
ſit panis. Declinationem, vt ſi &c. Vide locū. Secundū F
Gell. autē, (lib. 2, c. 25) ἀναλογία eſt Similium ſimilis decli-
natio. quam quidā Latinè proportionem vocant.

Ἀναλογία arithmetica, Proportio quæ eſt in nume-
ris. vt in priore illo Fabii loco.

Ἀναλογία autem geometrica, inquit B. qua contin-
git totum ad totum ita ſeſe habere, vt vtrunque ad v-
trunque. hoc eſt, vtrunque ad alterum. Eſt autem
hæc proportio hiulca & interrupta. id eſt, non con-
tinua. hoc modo, vt A ad B ſe habet, ſic C ad D. ſit igi-
tur &c. Vide ſequentia apud eum in prior. annot. in G
Pandect. Sciendum eſt autē, quam vocat proportio-
nem interruptam, ab Ariſtotele appellari ἀναλογίαν
ἀναδιῃρημένην: quam verò cōtinuam proportionē, ἀνα-
λογίαν συνεχῆ.

Ἀναλογέω, ῶ, Proportione reſpondeo, Proportionem ha-
beo & rationis ſimilitudinem. quod etiā dicitur duo-
bus verbis, ἀνάλογον εἶναι, vel λόγον ἔχειν. Galenus, ἀναλογεῖ
ὑγεία μὲν πρὸς σωφροσύνην· πάλιν ἀναλογεῖ ῥώμη σώματος
πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς, eandem rationem habet. Alexand.
in Problem. ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχνιαίᾳ φλογί., H
vbi ἀναλογεῖ φλογὶ variè exponitur, hiſce videlicet mo-
dis, Flammæ reſpondet, vel aptè reſpondet, Flammæ
habet proportionē, Proximè ad flāmā accedit, Cōue-
nientiam cum flamma habet. Item, Eadē eſt eius ratio
quæ & flāmæ. quā poſtremā expoſ. cæteris prætulerim.

In Pandectis τὸ ἀναλογοῦν μέρος, Portio, Rata pars, in-
quit Budæus.

Ἀναλογητικός, οῦ, ὁ, Proportionabilis, ad verbū. fit n. ἀναλογη-
τικὸς à verbo ἀναλογεῖν. ideóq; quū ſit verbale expono no-
mine barbaro quidē, ſed quod & ipſum quādā verba-
lis ſpeciē præ ſe ferat. In v.l. Græc. ἀναλογητικὸς exp. Qui
ratione fulcitur, Ratiocinatione vtēs. & ὅρος ἀναλογητι-
κός, definitio quæ ſecundum proportionem exiſtit. Itē
ex Laertio ἀναλογητικοὶ quidā philoſophi memorantur.
Illæ autē duæ priores expoſ. Qui ratione fulcitur, Ra-
tiocinationibus vtens, planè mihi videntur reſpuendæ.

C. Ἀξιόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Mentione dignus, ſicut & in
λόγου ἄξιος dictū fuit) Memorabilis. Thuc. lib. 1, καὶ ἀξιο-
λογώτατον τῶν προγεγενημένων πόλεμον, maximè memora-
bile. Syn. ep. 133, ἀξιόλογα λίθων βάρη. Dicitur etiā de ho-
mine pro Nō ſpernēdus, Qui eſt alicuius pretii. Thuc. l.
2, ξυγκαλέσας τοὺς ςρατηγοὺς τῶν πόλεων πασῶν, καὶ τοὺς μάλι-
ςα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωτάτους. Et l. 3, καὶ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιο-
λογώτατοι, qui maximi fiebant. VNDE Ἀξιολόγως,
Ita vt mentione dignū ſit, ἀξίως λόγου. Et ἀξιολόγως μελε-
τᾶν in v.l. Laudabiliter & præclarè. Et ex Xenophonte,
οὐδὲν ἀξιολόγως ἡδύ, Voluptas nulla quam magni facias.

C. Ἀργολογία, ας, ἡ, Sermo otioſus & inutilis. ET Ἀργολο-
γέω, ῶ, Otioſa & ſuperuacanea dico. Baſil.

C. Ἀρχαιολογία, ας, ἡ, Sermo aut hiſtoria de rebus antiquis,
vt libri Ioſephi De antiq. Iud. & Catonis Origines.
ET Ἀρχαιολογέω, ῶ, Antiqua memoro, De antiquis diſ-
ſero. Pro Res antiquas ſcribo, citatur ex Gaza De men-
ſibus. ‖Item Antiquis verbis vtor, Antiquo ſermone
vtor.

C. Ἀπαρτιλογία, Summa quadrans & rotunda. ὁ ἀπηρτισμέ-
νος καὶ πλήρης ἀριθμός, vt Euſt. exp. Herodot. 98, à tergo.
Bud. comm. p. 736 ex Cic. interpr. Ratio quadrans, quū
nihil nec excurrit, nec deeſt.

C. Βραχυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Breuis in ſermone, Qui breuiter
dicit aliquid aut loquitur. Plut. Lyc. καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκοῦρ-
γος βραχυλόγος τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός. Dixe-
rat verò paulo antè τὸν λόγον τὸν Λακωνικόν, βραχὺν εἶναι. ET
Βραχυλογία, ας, ἡ, Sermonis orationiſue breuitas: idem
quod βραχυέπεια. Quintil. l. 8, c. 3, Huic ſubiacet virtus
non ſolùm apertè ponendi rem ante oculos, ſed circū-
ciſè atq; velociter. Ac meritò laudatur breuitas inte-
gra, ſed ea minus præſtat quoties nihil dicit niſi quod
neceſſe eſt. βραχυλογίαν vocāt. quæ reddetur inter ſche-
mata. Eſt verò pulcherrima, quum plura paucis com-
plectimur. ET Βραχυλογέω, ῶ, Breuiter loquor, Breuis
ſum in dicēdo. Plut. Apophth. οὔτοι ὑμᾶς βραχυλογοῦντας
ἔπαυσεν, ad Lacones multa & magna crimina Theba-
nis obiicientes.

C. Δεινολογία, ας, ἡ, Oratio amplificans & exaggerās rei in-
dignitatē, vt δείνωσις. ET Δεινολογέομαι, Quiritor, Grauē
iniuriā me paſſum eſſe dico. Herodot. Melpom. ὁ δὲ ἀρ-
νέεται, οὐ φάμενος ἐπιορκῆσαι, καὶ δεινολογέεται. Plut. Sert. ἀγανα-
κτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ δεινολογουμένων εἰ τῶν, &c. Item,
δεινοποιῶ & ἐπιτραγῳδῶ, Crimē amplifico, Rei indigni-
tatē exaggero, vt δεινόω.

C. Δεκάλογος, ου, ὁ, Decem præcepta: vt Paul. ad Gal. 5, ἐν ἑνὶ
λόγῳ dicit pro Vno præcepto. Eſt autem Hebraiſmus.

C. Δευτερολογία, ας, ἡ, Secundæ partes in dicendo, Secunda
actio, vt Quint. loquitur, ſeu Secundæ agēdi vices. cui
opp. προτερολογία infrà, quod vide. Aphth. in Progymn.
De loco cōmuni, δευτερολογία δὲ ἔοικε καὶ ἐπιλόγῳ. διὸ προοί-
μιον οὐκ ἔχει. ET Δευτερολογέω, Secūdo loco dico, Secūdā
orationē habeo in iudicio, Secundas in dicendo partes
obtineo. quod & δευτεραγωνιςῶ metaph. ‖ Itē Sermo-
nem iterum habeo. ex Maccab. lib. 2, cap. 13.

C. Δικαιολόγος, ου, ὁ, Cauſidicus. B. ET Δικαιολογία, ας, ἡ, Cau-
ſæ ſuæ defenſio, Iuris ſui in mediū prolatio, vt B. inter-
pr. Plut. De Herod. ἐν βαρβάροις κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θο-
ρύβοις καὶ φυγαῖς καὶ διώξεσιν ἀκουομένην δικαιολογίαν καὶ μαρ-
τύρων ἀνάκρισιν. Philo De vita M. l. 3, ἑώρα μὲν τὴν δικαιολο-
γίαν οὐκ ἀπῳδόν, non alienā excuſationē eſſe. Apud rhet.
eſt ſchema quod Rutil. Lup. fieri ſolere ſcribit quū æ-
quitatē cauſæ quāmaximè breui ſentētia cōplectimur.
Cuius rei exēplū affert. B. δικαιολογίαν exp. etiā Id quod

pro Cauſæ firmamento dici poteſt, i. δικαιολόγημα. Vide Budæum pag. 49, vbi ex Libanio locum affert.

ET Δικαιολογικός, Iuridicialis. vt δικαιολογικὴ στάσις apud rhetores, Status iuridicialis, vt Quintilianus interpr.

ET Δικαιολογέομαι, Iura mea allego, & in iure diſcepto: quod Cauſificari Plautus dixit, Cicero etiam Cauſari & Proferre: Quintilian. & iuriſconſulti Allegare appellant, hoc eſt προτείνεσθαι & προΐσχεσθαι, & παρέχεσθαι & προφέρειν. Et τὰ δικαιολογηθέντα, allegata, δικαιώματα. Bud.

‖Δικαιολογέομαι ponitur etiam pro ἀμφισβητῶ & δικάζομαι. Plutarchus, Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου καὶ λεγόντων. Lucianus, ἡδέως ἄν σοι δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, Iudicio contenderem & diſceptarem. quomodo & Athenæus vſus eſt. Alibi, ἐδικαιολογεῖτο πρός με, mecum amicè expoſtulabat quòd iniuriam intuliſſem. Hæc Budæus pag. 48, 49. Vide & alia exempla pag. 414. vbi & δικαιολογέω voce actiua affert ex Ariſtot.

C. Διωλολογέω SIVE Διττολογέω, ET Διλογέω, Geminato verbo loquor. vt στεφάνῳ στεφανῶσαι apud Ariſtoph. ἔθος γὰρ τῷ κωμικῷ, (inquit ſchol.) διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι. ‖Item Bis dico. Syn. de quodam memoriter pronuntiante carmina, τούτοις τοὺς στίχους ἀποδιδόντα, οὐ προσπταίοντα, οὐ διλογοῦντα, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι, non offendens, non ſeſe reuocans, non reſiſtens & hæſitans ad memoriam recolligendam. Cicero Pro domo ſua, Quemadmodum iſte præpoſteris verbis, omnibus obſcœnis, identidem ſe ipſe reuocando, dubitans, timens, hæſitans pronuntiarit. Se ipſe reuocando, διττολογῶν, ἀνεχόμενος, ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων. Bud. ‖Διττολογούμενα dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur, vt ὀρός & ὀρρός, ὀροπύγιον & οὐροπύγιον, εἵλη & ἴλη.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Εὔλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rationabilis, vt Quintil. loquitur: Rationi conſentaneus. cui opponitur παράλογος. In Definit. Stoic. βούλησις, εὔλογος ὄρεξις. id eſt, Cicerone interpr. Voluntas quæ quid cum ratione deſiderat. Et εὔλογος αἰτία, cauſa quæ ſuis rationibus bene quaſi ſtabilita eſt, Probabilis. Herodian. libro 3, οὐχ οὕτως εὐλόγους ἔχομεν αἰτίας, ἔχθρας ὡς ἀναγκαίας. vbi Polit. vertit, Non ita ſpecioſas. Et paulo pòſt, τὸ δὲ δοκεῖν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας, probabiles rationes. Et lib. 7, ἐπ' εὐλόγοις αἰτίαις ὡς ὁμολογουμένοις ἐχθροῖς εἰκότως ὠργίζετο. Et εὔλογον, ſ. ἐστι, Rationi conſentaneum eſt. Ariſtot. εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν διαγωγὴν εἶναι, rationi conſentaneum eſt ſcientium vitam ſuauiorem eſſe quàm indagantium. VNDE Εὐλόγως, Cum ratione, Ita vt rationi conſentaneum eſt. Herodian. lib. 1, οὐδέν τι ὅσον τε εὐλόγως ἀποκρίνασθαι, quum nihil haberet quod ſaltem honeſtum ſpecie reſponderet, vt Pol. vertit. Quod verò in dogmatis Stoicis habetur, εὐλόγως τε ἐξάξειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφὸν καὶ ὑπὲρ πατρίδος, ita Cicero interpretatus eſt, Vt laudandus ſit is qui mortem oppetat pro republica.

AT Εὐλογία, ας, ἡ, Honeſtus ſermo, vt B. p. 825 interpr. in hoc Plat. loco, εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. ‖Item Laus, Prædicatio, ἔπαινος. Thuc. lib. 2, καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα, ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καταστῆσαι, laudationem eorum de quibus nunc dico. In Axiocho, συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν, aſſiduæ virtutum prædicationes. ‖Item Benedictio, vt theologi loquuntur. Philo De vita M. l. 1, παρειλήφθην δ' ἐπ' εὐλογίαις οὐ κατάραις ἐγώ, ad bene precandum, non ad execrandum adhibitus ſum. Paulus verò 2 Cor. 9, εὐλογίας vocat etiam collectas & eleemoſynas à fratribus beneuolis & bene precantibus collatas. ‖Ad Rom. cap. vlt. διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, Th. Beza vertit Per aſſentationem, vt dependeat ab εὐλογία, quod pro oratione ponitur ad prædicandas alicuius laudes accõmodata. Addit tamen, poſſe & pro fucata illa & inani facundiæ ſpecie accipi, qua tecti pſeudoprophetæ ſolent ſimpliciũ animos fallere: vel pro fauſta precatione: quòd his præcipuè artibus ſoleant vti pſeudoprophetæ, vt ſimplices præſertim mulierculas ſub pietatis & longarum precum prætextu deuorent. ET Εὐλογέω, Bene dico. vt εὐλογεῖν τὰς δίκας, bene dicere ſeu agere cauſas. Iſocr. in or. περὶ ἀντιδόσ. ‖Item Laudo,

A Prædico. Iſocr. Panath. οὓς δὲ ἐπιτιμᾶς, εὐλογεῖς αὐτούς. Idẽ in Archid. τοὺς βουλομένους ἡμᾶς εὐλογεῖν, ἀπορεῖν ποιήσομεν τῇ τῶν πεπραγμένων ἡμῖν ἀξίως ἐρεῖν. laudare, ἐγκωμιάζειν. Bud. Similiter Ariſtoph. Equit. εὐλογῆσαι βουλόμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, id eſt ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Item, εὐλογεῖν τὸ θεῖον, laudibus gratiiſque venerari, vt Tacit. loquitur. ſeu εὐχαριστεῖν. ‖Item Bene precor, Fauſtis imprecationibus proſequor. Matth. 5, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. Geneſ. 2, καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν B αὐτήν, bene ei precatus eſt, vel (vt alii ex Tacito interpret.) Approbauit & ſuo fauore imbuit. Philo De vita M. l. 3, καταρασάμενος δι' ὑπερβολὴν κακῶν ὃν οὐδ' ὑπὸ πάντων ἀλλὰ μόνων τῶν ἀρίστων εὐλογεῖσθαι ἤμελλε. At 1 Cor. 10, τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, Beza exponi poſſe putat ἁγιάζομεν, καθιεροῦμεν, ſanctificamus, ſeu conſecramus: vel cũ Œcumenio, ὃ εὐλογοῦντες κατασκευάζομεν, quod cũ laude & gratiarum actione adornamus. VNDE Εὐλογητός, Benedictus, Laudatus. ET Καπυλογέω, Deprædico, Prædico, Laudibus extollo.

C C. Ἡδυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suauiloquens, Suauiloquus, vt Enn. & Lucr. loquuntur. Idem quod ἡδυεπής. vt ἡδυλόγου γλώσσης in Epigr.

C. Κακολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maledicus. Ariſtot. Eth. 4, c. 3, οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστι· διόπερ οὐδὲ κακολόγος, οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν, εἰ μὴ δι' ὕβριν. ET Κακολογία, ας, ἡ, Maledictio, Maledicentia. Cic. Maledictio nihil habet propoſiti præter contumeliam. Gell. Ob aſſiduam maledicentiã & probra in principes. Plutar. in lib. qui περὶ πολυπραγμ. inſcribitur, τῇ δὲ D περιεργίᾳ τὴν κακολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Interdum verò ſignificat potius Maledictum, id eſt Probrum à maledico ingeſtum. ET Κακολογικός, Ad maledicendum factus, Vituperatorius. ITEM Κακολογέω, Maledico, Maledictis figo, Coniicio & congero maledicta in aliquem, Vexo aliquem probris & maledictis. Plut. De Herod. δῆλός ἐστιν ἡδόμενος τῷ κακολογεῖν. ‖Item Malè precor, Diras & omnia mala imprecor. oppoſitum τῷ εὐλογέω, vt etiam præcedens. Theologi hîc quoque Male dico interpretãtur. Matth. 15 & Marci 7, ὁ δὲ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

E C. Κουφολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui leuis eſt in verbis. ET Κουφολογία, ας, ἡ, Verba leuia, Leuitas verborum.

C. Μακρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longa oratione vtitur, Prolixus in ſermonibus ſeu oratione. quomodo à πολυλόγος differat, infrà ex Ammonio tradetur. ET Μακρολογία, ας, ἡ, Prolixitas in dicẽdo, Sermo prolixus, Quintil. 8, c. 3, Vitanda μακρολογία. i. longior quàm oporteat ſermo. vt apud Liu. Legati non impetrata pace domũ, vnde venerant, abierũt. Sed huic vicina περίφρασις, virtus habetur. F ET Μακρολογέω, Longa oratione vtor. Herodian. Et Athen. l. 6, ἵνα δὲ μὴ πολλὰ μακρολογῶ.

C. Ματαιολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vanus in loquendo, Vaniloquus, Vanidicus, vt Plaut. & Liu. loquũtur. VNDE Ματαιολογία, ας, ἡ, Vaniloquẽtia, Liu. & Tacit. Seu Verba vana.

C. Οἰκτολογία, ας, ἡ, Oratio ad miſericordiam ſeu miſerationem commouendam. Vel, qua miſeratio mouetur: idem quod ἐλεεινολογία.

C. Ὁμοιολογία, Dictio ſimilis, Verba ſimilia. Quintil. l. 8, c. 3, De ornatu or. quũ de ταυτολογία & ἐπαναλήψει loquutus eſſet, Prior hac ὁμοιολογία eſt, quæ nulla varietatis gratia G leuat tædiũ, atque eſt tota coloris vnius: quæ maximè deprehenditur, carens arte oratoria. eáque & in ſententiis & figuris, & compoſitione longa, non animis ſolùm, ſed etiam auribus eſt ingratiſſima.

C. Ὁμόλογος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Iiſdẽ verbis vtens) Cõſentiens, Aſſentiens, Qui in eadẽ eſt ſententia, ſeu opinione. Xen. Symp. δοκοῦμεν δ' ἄν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέξω. In v. l. exponitur & Cõſentaneus: affertúrque ex Galeno, μίαν ὁμόλογον κρᾶσιν ἔχουσι. vbi dicitur ea eſſe tempe- H ries quam vulgus medicorũ proportionalem appellat.

Ὁμολόγως, q. d. Conſentienter. Exponitur & Cõuenienter, Congruenter, ex Cic. in quodam loco de quo dicetur in Ὁμολογουμένως poſt verbũ Ὁμολογῶ. Itẽ ὁμολόγως ἔχων, Conſentaneus. At verò apud Bibl. interpretes cap. vltimo Oſeæ, ὁμολόγως ἀγαπήσω αὐτούς, Perſpicuè & apertè, vel Abſque vlla dubitatione. vulg. lex. ex Hieronymo.

Ὁμολογία, ας, ἡ, Conſenſus, Aſſenſus. Item Conuenientia, A
Plato Sympoſio, συμφωνία ἐστὶ, ὁμολογία τις. ὁμολογίαν δὲ ἐκ
διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι. Sic autem &
apud Paulum epiſt.2 ad Corinth.cap.9, v.13, vbi malè
Vetus interpres reddidit Confeſſionem. Cicero ὁμολο-
γίαν in quodam Stoico dogmate vertit Conuenientiã,
vt videbis pag.163 mei lexici Ciceroniani. ‖Ὁμολο-
γία, Pactum, Pactio, Conditio, Compoſitio. Thucyd.
ὁμολογία ἐπιεικεῖ dixit pro Conditione æqua, vt ſcribit
Budæus. Sed alibi apud eum ablatiuus ὁμολογίᾳ variè
redditur. lib.1, καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, Tan- B
dem compoſuerunt certa conditione, vel certis condi
tionibus. Aut, Acceſſerunt ad conditionem & pactio-
nem, vt etiam loquuntur interdum Latini. Exponi-
tur item, Tandem compoſuerunt & in fidem recepti
ſunt. (Obiter autem hîc animaduerte ξυνέβησαν καθ'
ὁμολογίαν, ſicut alicubi apud eundem ξύμβασις & ὁμολο
γία pro eodem ponuntur) Idem eodem libro, καὶ τοὺς
Φωκέας ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες ἀποδοῦναι τὴν πόλιν, Quum
coegiſſent reddere vrbem compoſitione. Apud eundẽ
non ſemel παραστήσασθαι aliquam vrbem pro Ad dedi- C
tionem adigere pactione, ſeu compoſitione. vt, ξυνέβη
καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολο-
γίᾳ. Sed & ipſæ vrbes dicuntur προσχωρεῖν alicui ὁμολο-
γίᾳ, pro Dedere ſe ſeu deditionem facere pactione, (aut
etiam omittẽdo hunc ablatiuum) vel In fidem ſe dare.
Sic autem & ὁμολογίῃ χρῆσθαι, apud Herodotum. Item
pro Fœdus inire, Paciſci. quod & ὁμολογίαν ποιεῖσθαι apud
eundem Thucydidem. Apud Ariſtotelem καθ' ὁμολο-
γίαν Bud. vertit Cum eo vt pactum conſtituatur. Ex-
ponit autem & Stipulationem contractus apud eun- D
dem. Plato in Critone ὁμολογίας & ξυνθήκας copulauit,
vt Latinè Pacta & conuenta ſæpe coniunguntur.
‖Ὁμολογία, Confeſſio. Iſocrates in Buſiride, ἐπεὶ τόν γε λό-
γον ὃν συνέγραψας, οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ Βουσίριδος, ἀλλ' ὁμολο-
γίαν τῶν ἐγκαλουμένων δικαίως ἄν τις εἶναι νομίσειεν. οὐ γὰρ ἀπολύεις
αὐτὸν τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Sic & in Teſt. noui ſcri-
ptis pro confeſſione.

Ὁμολογέω, ῶ, Conſentio, Aſſentior. Et ὁμολογῶ σοι τοῦτο,
(pro κατὰ τοῦτο) De hoc tibi aſſentior, De hoc tecum ſen-
tio. Pauſanias in Laconicis, τοῦτο Ἐπιμενίδην κατασκευά- E
σαι λέγουσιν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὸν Ἀργείοις. Syneſius,
καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. Item
Concedo, (vt quum concedimus aliquid ei aduerſus
quem diſputamus) Plato De republica lib.2, ὁμολογεῖν
Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν, Hoc concede-
re Thraſymacho, vel Hoc aſſẽtiri Thraſymacho. Ὁμο
λογοῦμεν ἀλλήλοις, vel ſimpliciter ὁμολογοῦμεν, Plat. Inter
nos conuenit. Idem in Critone, ὡμολογηκέναι ἔργῳ καὶ οὐ
λόγῳ, ita conueniſſe. Et cum infinitiuo. Iſæus, καὶ εἰ μὲν
τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡμολόγουν εἶναι τοῦ Νικοστράτου. Demoſthenes, F
αὖθις αὐτοῦ ὁμολογήσαντα μὴ ἀποδώσειν. ‖Ὁμολογῶ,
Spondeo, Rogãti promitto. vt Budæus exponit in hoc
Libanii loco, ἐγὼ μὲν οὖν ὡμολόγηκα πρὸς ἐκεῖνον ὡς πάν-
τως ἂν παρὰ σοῦ τύχοι. Item cum infinitiuo. Demoſth.
καὶ ὅλην δὲ τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ.
Et ex Thucydide, ὁμολογῶ σοι καταλύσειν. Et ex Platone
epiſt.7, ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Inue-
nitur & cum accuſatiuo. vt apud Platonem, οὔτε σμικρὸν
οὔτε μέγα ὡμολόγησα, addito etiam datiuo perſonæ σοι.
Itidem apud eundem in Sympoſio, ἃ δ' ἄν τις ἑκὼν ἑκόν- G
τι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι. Sic
dicitur ὁμολογεῖν μισθὸν, paciſci mercedem. Exponi-
tur & Vouere à Budæo in hoc loco Herodiani, ὡμολό-
γει τε χαριστήρια, καὶ ἔθυε σωτήρια. ‖Ὁμολογῶ, Confi-
teor. Thucydides lib.2, καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινὶ
αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ, αἴσχιον. Plutarch. De differ.
odii & inuidiæ, ὅτι μισεῖν μὲν πολλοὺς ὁμολογοῦσιν ἔνιοι, φθο-
νεῖν δὲ οὐδενὶ λέγουσι. Et cum præterito: vt quũ dicitur
ὁμολογῶ πεποιηκέναι. Et cum participio, ex eodem, ὁμολο
γῶ οἰκοδομῶν. Inuenitur & cum accuſatiuo. vt in E- H
pigramm. libro 1, ὡμολόγησε φόνον, Faſſus eſt cædem,
Faſſus eſt ſe perpetraſſe cædem. ‖Alicubi autem
ὁμολογῶ aptius exponitur Profiteor quàm Confiteor.
‖Ὁμολογεῖν, quod Gall. *Emologuer*, pro *Homologuer*, Autorita

A te publica comprobare. B. Ὁμολογῶ apud Thucydi-
dem pro eo quod alibi dixit ὁμολογίᾳ προσχωρῶ. libro
1, Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις,
Compoſuerunt cum Athenienſibus, vel Dediderunt
ſeſe.

Ὁμολογεῖσθαι pro ὁμολογεῖν, id eſt Aſſentiri, Concede-
re, ex Xenophonte, ὁμολογοῦμαι ἀγαθὸν εἶναι.

Ὁμολογεῖσθαι, paſſiua ſignif. dicitur id quod cõceſſum
eſt, & de quo conuenit, ſeu, id quod aliquorum cõſen-
ſu receptum eſt. Iſocrates Paneg. ὁμολογεῖται μὲν γὰρ τὴν
B πόλιν ἡμῶν, ἀρχαιοτάτην εἶναι καὶ μεγίστην, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις ὀνομαστοτάτην. Plut. in Pericle, ὁμολογεῖται μὲν ὅτι θυ
γάτηρ ἦν Ἀξιόχου. quod etiam dicitur ad verbum Con-
feſſum eſt, (vt Cic. quoque dixit confeſſam rẽ & mani-
feſtam) & Pro confeſſo habetur. Sed mutatur aliquan-
do hæc orationis ſtructura, omittendo ὅτι. vt apud Pla
tonem De rep. libro 1, ὁμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς σω-
μάτων εἶναι ἄρχων, pro ὡμολόγηται ὅτι ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς, σωμά-
των ἐστὶν ἄρχων. Vnde ὁμολογούμενον & ἀμφισβητούμενον, iti-
démq; ὁμολογούμενον & ἀμφισβητήσιμον opponũtur apud
C Iſocratem & Xenophontem. Item cum infinitiuo,
pro Conuenit inter nos, vt apud Platonẽ in epiſt. ὡμο-
λογήθη νῷν, πλεῦσαι μὲν οἴκαδε ἐμέ. At ὁμολογούμενοι λόγοι,
vt Cicero interpr. apud Platonem, (pag.14 Cic. lexici)
Oratio quæ ſibi conſtet, & ex omni parte ſecum ipſa
conſentiat. Sic ὁμολογούμενον αὐτὸ ἑαυτῷ, vide apud Bud.
pag.774. Exponitur ὁμολογούμενον & Conueniens, Cõ
ſentaneum, vt apud Ariſtotelem De gener. & corrupt.
lib. 1, λόγοι πρὸς τὴν αἴσθησιν ὁμολογούμενα λέγοντες. ‖Ὁ-
μολογεῖσθαι, Promitti. vnde ὁμολογηθεὶς, Promiſſus, in v.l.
D HINC Ὁμολογουμένως, q.d. Confeſſé. pro quo dicitur Ex
confeſſo, à Fabio, Vituperare quæ ex cõfeſſo ſint tur-
pia. (Ita enim hæc reddideris Græcè, καὶ ψέγειν ἅπερ ὁμολο
γουμένως ἐστὶν αἰσχρά) Plutarchus in Solone, ὁμολογουμένως
τῆς σοφίας ἐραστής. Etiam Conuenienter, Concorditer,
Conſentaneé. Xenophon, καὶ ὁμολογουμένως γε ὦ Σώκρα-
τες ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. Item cum datiuo, vt ὁμολογουμένως
τοῖς εἰρημένοις, Xen. Conueniẽter & congruenter iis quæ
dicta ſunt. vt Cic. ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, vertit in quo
dam Stoicorum dogmate, Congruenter naturæ con-
E uenientérque viuere. Sed in vulg. lex. pro ὁμολογουμένως
habetur ὁμολόγως, affertúrque in illo aduerbio hic lo-
cus. ITEM Ὁμολόγημα, Id de quo conuenit inter a-
liquos. Et peculiariter apud Platonem, Id de quo con-
uenit inter differentes, Quod vtrinque confeſſum eſt.

c.2. Ἀνθομολογέω, ῶ, vel potius Ἀνθομολογέομαι, οῦμαι, Con-
ſtituo, Paciſcor, Conuentum & pactum ineo. διομολο-
γοῦμαι. Plutarchus in Bruto, de nece Cæſaris loquens,
καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν, ἀνθομολογούμενοι διὰ τῶν προσώ-
πων ὡς χρὴ μὴ περιμένειν σύλληψιν, id eſt Nutibus & ſignis
F in facie eminentibus cõſtituentes. Ita Budæus, qui ad-
dit ex Polyb. in 5, διόπερ ἀνθομολογησάμενοι πρὸς σφᾶς ὑπὲρ
τῶν κατὰ μέρος. Videtur autem propriè ἀνθομολογεῖσθαι eſſe
Mutuum pactum inire, Viciſſim inter ſe de aliqua re
conſentire. Sed ſuperuacaneũ eſſet addere hæc vocabu
la Mutuum & Viciſſim in illis loquendi generibus.
‖Budæus ait ἀνθομολογεῖσθαι ſignificare etiam διηγεῖσθαι,
Rem exponere, ex Laertio. Vide & Suidam.

Ἀνθομολογεῖσθαι, Viciſſim confiteri, vel Gratias agere.
Duobus enim his modis exponitur in hoc loco, Lucæ
G cap.2, de Anna prophetide, καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα
ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς &c.
Vbi Eraſmus ait ἀνθωμολογεῖτο non eſſe ſimpliciter Con
fitebatur, (vt vertit vetus interpr.) ſed Confeſſione re-
ſpondebat: vt referatur ad confeſſionẽ Simeonis & a-
liorum quorum hæc confeſſioni reſpondebat. Na-
zianzenus ad hunc Lucæ locum alludens ſcribit, μετὰ
Συμεὼν ἐναγκαλισάμεθα καὶ μετὰ Ἄννης ἀνθωμολογησάμεθα.
Budæus exponit, χάριν ὡμολόγει, id eſt Gratias agebat.
Quòd ſi eſſet ea vis præpoſitionis hîc quam putat Era-
H ſmus, interpretandum foret, Viciſſim gratias agebat.
Suidas ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ θεὸς apud Dauidem expo-
nit εὐχαριστήσομεν. HINC Ἀνθομολόγησις, pro quo
DICITVR Ἀνθομολογία. Eſt autẽ (vt tradit B.) ἀνθομολο-
γία dicta Confeſſio in ſacris ſcriptis. quia confitemur

Domino accepta ab eo beneficia, & nos omnia ab eo habere.

C.2. Ἀνομολογέω, ῶ, in Pand. pro Fateor, vt ait Budæus. Veteres autē ſcriptores vocem paſſiuam vſurpant. Plutar. ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους, Fatentes inter ſe. Plato De rep. lib. 1, ἂν ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, Si mutuò concedentes diſſeramus. Eſt etiā ἀνομολογεῖσθαι Cōſtituere. id eſt, Vt confeſſum inter diſſerentes ponere. Idem, ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, Age igitur videamus quæ inter nos conueniant ex iis quæ ſuprà diſputata ſunt. Gregorius εἰς Βασίλειον, Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὑπεθέμεθα καὶ ἀνωμολογησάμεθα, Quoniam hæc ita me dicturum propoſui & conſtitui. Eſt & alia conſtructio, videlicet ἀνομολογήσασθαί τι παρά τινος. Plato in Sympoſio, ἀλλὰ τάδε μοι Ἀγάθωνα μικρὰ ἔτι ἐρέσθαι, ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω, id eſt, Vt quum ab eo confeſſionē aſſenſionémque expreſſero, tum demum dicam. Vel, Quum hoc ab eo vt confeſſum indubitatúmque expreſſero. Bud. in Comm.

Ἀνομολογοῦμαι, in paſſiua voce ſimul & ſignificatione, Pro confeſſo habeor. Demoſth. ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν. Philo De mundo, ὁ γὰρ θεὸς τάξεως καὶ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι, id eſt, Deus pro confeſſo habetur cauſa. Sed Latini potius imperſonaliter loquētes dicunt, Pro confeſſo habetur, vel Pro confeſſo eſt Deū eſſe cauſam. Sic illa Demoſthenis verba, ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, Pro confeſſo eſt me optimè agere, Confitetur omnes, vel Fatentur omnes. nam ἀνωμολόγημαι in præterito ſignificationem præſentis obtinet.

AT Ἀνομολογούμενον quum eſt nomen (inquit in Cōm. Bud.) ſignificat Non conſentaneum, Non conueniens. Profert etiā duo ex Ariſtotele exempla, quæ ibi videnda relinquo. In vulg. lex. citatur ex Theophraſto, De hiſt. pl. lib. 8, ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα, pro Leuitati abſonum. Cæterùm quum ἀνομολογούμενον appellat nomen Budæus, intellige participiale nomen: vt Latinè Confeſſus, Indubitatus, & alia multa. Eſt autem contrarium τῷ ὁμολογουμένῳ, præfixum habens α priuatiuum, ν euphoniæ cauſa interiecto.

ITEM Ἀνομόλογος pro ἀνομολογούμενος in v.l. citatur ex Gaza De menſibus. In iiſdem EST Ἀνομολογία, quod exponitur Inæqualitas, Diſſidentia. ego malim Incongruentia, Inconuenientia.

Ἀνομολογία, ας, ἡ, Aſſenſio inter aliquos de re quapiā, Conſtitutio rei cuiuſpiam vt confeſſæ & indubitatæ. ἀνομολογίαι (inquit Heſychius) αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις.

C. Ὀρθολογέω, Rectè loquor & propriè. Plut. De fato, ὥστε πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἡ εἱμαρμένη περιλαμβάνει, πολλὰ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ καὶ σχεδὸν ὅσα προηγεῖται, οὐκ ὀρθολογεῖ καθ' εἱμαρμένην. Bud.

C Παλιλογία, VEL Παλιλλογία, ας, ἡ, Verbi eiuſdē iteratio. Παλιλογία, (inquit Aquila Rom.) Iteratio: quæ figura repetito eodē verbo aut nomine nō diuerſa vult intelligi, ſed idē quod ſignificatur, efficere vehemētius: vt, Ferrū, ferrū. &, Tu, tu Antoni. Iulius autē Rufin. παλιλογίαν eſſe dicit, quum verbum quod in prima ſentētia eſt vltimum, in ſequente fit primum: vt, Pierides vos hæc facietis maxima Gallo: Gallo, cuius amor, tantum mihi creſcit in horas. ET Παλιλογέω, SIVE Παλιλλογέω, Idem iterū dico, Ingemino & itero quæ dixi, Antè dicta repeto & itero. Hermog. πάλιν ὥσπερ ἐνὶ κώλῳ πάντα ἐπαλιλλόγησε. Herodot. Clione, μετὰ δὲ ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο, κατέθαψε, poſtquam iterū ab ipſo idē dictū eſt Harpago, i. confirmatum. Vide B. p. 803. AT Παλίλλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterum collectus ſeu congeſtus, ὁ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενος, vt Euſtathius exponit. Iliad. α, Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται· Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, populum autem non eſt æquum ea iterum congeſta & coaceruata conferre. Quæ ſignif. pertinet ad id λέγω de quo primo loco dictum eſt.

C. Παράλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui præter rationē accidit, Rationi non conſentaneus, Abſurdus. oppoſitum τῷ εὔλογος: ſicut παρὰ λόγον ſuprà Præter quàm rationi conſentaneū eſt. Plut. Symp. 1, Χρύσιππος ἐν πολλοῖς τῶν παραλόγων ἀπίθανον, qualia eſſe dicit, τὸ νηστεύσαντας ὀψιαίτερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας, & alia ſimilia. B. quoque παράλογον dici ſcribit τὸ ἀλόγως γινόμενον, id eſt temere & præter rationem. Apud Herodian. autem lib. 1, μαθοῦσα τὴν παράλογον οὕτω καὶ ἀπρεπῆ βούλησιν, Polit. interpr. Intellecto tam abſurdo turpique conſilio. |Frequentius accipitur pro Inopinatus, Inexpectatus, Qui præter opinionem & expectationem euenit, ὁ παρὰ λόγον συμβαίνων. (nam diuiſim quoque παρὰ λόγον interdum pro Præter opinionē ſeu expectationem, capitur. vt in hoc Thucyd. loco, lib. 4, pag. 142, in fine, αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Sic autem interpretor nō ſolùm quòd ſcholiaſtes quoque exponat παρὰ προσδοκίαν, ſed quòd ipſe ſcriptor in ſimili ſententia, vel potius eadem, vſus ſit aduerbio ἀδοκήτως, videlicet pag. 127, ἀεὶ γὰρ τοῦ πλέονος ἐλπίδι ὀρέγονται, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι) Thuc. lib. 1, ἐλπίδα οὐδεμίαν σωτηρίας ἔχων, ἢν μή τι παράλογον γίγνηται, niſi quid præter opinionē accidat. Plut. Fab. τοῖς ἱππεῦσι τῶν Ῥωμαίων σύμπτωμα παράλογον συνέβη. Idem in Coriol. ἐκ δὲ τούτου θαυμαστὴ μὲν ἔσχε καὶ ἀθρόα μεταβολὴ γνώμης τὸν δῆμον, ἄπιστος δὲ κομιδῇ καὶ παράλογος τοῖς πατρικίοις. Idem in Rom. dicit παράλογον ἀτυχίαν. Et τὸ παράλογον, Inopinatus euentus, Id quod præter opinionem euenit. Thuc. lib. 2, γενομένου τούτου τε ἀπροσδοκήτου τε καὶ παραλόγου, φόβος ἐμπίπτει, quum id præter expectationem & opinionem accidiſſet. Philo De vita M. lib. 1, ὑπὸ τῷ παραλόγῳ καὶ ἀπροσδοκήτῳ καταπλαγέντες, malo necopinato conſternati. Plut. De aud. poem. τὸ παράλογον καὶ ἀπροσδόκητον, ᾧ πλείστη μὲν ἔκπληξις ἕπεται. Idem in Coriol. ἐν τοῖς ἀπὸ τύχης παραλόγοις τιθεμένοις τὰς ἐλπίδας. Diodor. de theſauris Sulianis, πρὸς τὰ παράλογα τῆς τύχης ἀπολιπόντες αὑτοῖς καταφυγάς, ad necopinatos fortunæ impetus ſuffugia ſibimetipſis relinquentes. Liu. dicit Ad incerta belli, & Incerta caſuū. Παράλογος ſubſtātiuè quoque capitur pro τὸ παράλογον, Necopinatus euentus, Id quod præter opinionem euenit. B. p. 646 ex Thuc. Quibus addo ex eodē Thuc. lib. 2, ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς, ἄλλως τε καὶ πρῶτον ναυμαχίας πειρασαμένοις, πολὺς ὁ παράλογος εἶναι. Sequentes autem loci tam ad τὸ παράλογον quàm ad ὁ παράλογος referri poſſūt. Thuc. lib. 2, δουλοῖ δὲ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον, frangit feroces ſpiritus id quod repentè & præter expectationem, longéq; aliter quàm erat opinio, accidit. Et lib. 7, μὴ ἐνθυμηθῆτε τῶν ἐν τοῖς πολέμοις παραλόγων. Et lib. 8, εἴ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν. Philo De vita M. lib. 1, ἐκ τῶν παραλόγως συμβεβηκότων περιλαμψ. παρὰ τὸ καθεστὼς, præter ſolitum. |Παράλογον dicitur etiā quod præter proportionē eſt, hoc eſt τὸ μὴ ἀνάλογον. B.C. VNDE Παραλόγως, Secus quàm rationi conſentaneum eſt. παρὰ λόγον. |Item Præter opinionem, Præter expectationem, Inopinatò ſeu Inopinatè, vt Liu. loquitur. Thuc. lib. 1, διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν παραλόγως ξυμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, quæ præter opinionem euenire ſolent. ET Παραλογία, ας, ἡ, oppoſitum τῇ ἀναλογίᾳ. B.

C. Περισσολογία, SIVE Περιττολογία, ας, ἡ, Expoſitio rerum ſuperuacuarum: cui opponitur expoſitio σύντομος, circumciſa, quæ ſuperuacuis caret. Quintil. lib. 9, cap. vlt. De tropis, loquens de periphraſi id eſt circumloquutione, Verùm hæc vt quum decorum habet, περίφρασις, ita quum in vitium incidit, περισσολογία dicitur. Et lib. 4 cap. 2, de narratione, Nos autem breuitatem in hoc ponimus, non vt minus, ſed ne plus dicatur quàm oporteat. Nam iterationes quidem & ταυτολογίας & περισσολογίας (quas in narratione vitandas quidam ſcriptores artium tradiderunt) tranſeo. Iſocr. Panathen. λοιπὸν οὖν ἐστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν αἰτησάμενον τῷ γήρᾳ συγγνώμην ὑπὲρ τῆς λήθης καὶ μακρολογίας τῶν εἰθισμένων παραγίνεσθαι τοῖς τηλικούτοις, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐξ οὗπερ δεῦρο ἐξέπεσον εἰς τὴν περιττολογίαν ταύτην.

C. Πολυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multa verba facit, Qui multis verbis de re aliqua diſſerit, Multiloquus. Ammonius ita diſtinguit μακρολόγος & πολυλόγος, vt μακρολόγος ſit ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων: at πολυλόγος ſit, ὁ περὶ πολλῶν πολλά. Ita πολυλόγος foret Qui de variis rebus in medium allatis diſſerit multis verbis. |At πολύλογος, accentū in antepenultimam retracto, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, vt

B.exp.apud Areop.p.214. ° VNDE Πολυλόγος, Multis verbis. ET Πολυλογία, ας, ἡ, Verboſitas, Expoſitio quæ multis verbis fit, Sermo aut oratio de multis. Plut.in lib.qui περὶ πολυπρ.inſcribitur, τῇ μὲν οὖν πολυμαθείᾳ τὴν πολυλογίαν ἐπειδὴ συμβαίνει. Ariſtot.Polit.4,c.10, περὶ δὲ τυραννίδος ἦν ἡμῖν λοιπὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ἐνούσης πολυλογίας περὶ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπως λάβῃ τῆς μεθόδου τὸ μέρος. ET Πολυλογέω, Plura dico, Copioſe loquor. B.ex Athen. A

C.Πονηρολογία, ας, ἡ, Maledictum, vt exp.v.l. Vel, Sermo de reb.improbis.

C.Πρωτολογία, ας, ἡ, Primæ partes dicendi. Schol.Demoſth. p.189, ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος δευτερολογία. ὁ Αἰσχίνης γὰρ, ὡς πρεσβύτερος, ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν. quod πρωταγωνιστεῖν dicitur à Libanio. B. ET Πρωτολογέω, Primus dico, vel Primas dicendi partes ſortitus ſum. B

C.Σεμνολόγος, ου, ὁ, Qui grauiter de re aliqua diſſerit. Accipitur plerunque in malam partem pro Iactator, Oſtentator, κομπαστής, μεγαλήγορος. Demoſth. Pro cor. καὶ τὸ δίκαιον δοῦναι διὰ δὶς ἐξεπέμπετ' αἰ ὑπὸ τοῦ σεμνολόγου τούτου. ET Σεμνολογία, ας, ἡ, Dictio grauis. A Bud.exponitur Venuſtus ſermo & grauis, & lepidus, ſcitéque compoſitus. Sic appellat Dionyſ.Halicarn.rhythmos Iſocratis, vt idem B. annotat. ITEM Σεμνολογέομαι, Grauiter & ſpecioſè loquor: item Glorior, Iactito. B.p.802 & 803, ex Demoſth. Baſil. & Luc. qui poſtquam dixit, ταῦτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου, id eſt κομπάσαντος, paulo pòſt eiuſmodi λόγους appellat κατωφρυωμένους, i. elatos & ſuperbos, ductíſq; & arrectis ſuperciliis prolatos. At p.804, idē B. σεμνολογεῖν exp. ἀποσεμνύνειν τῷ λόγῳ, dicendo ornare & celebrare, pro σεμνολογεῖσθαι, citans ex Pauſan. Corinth. ἀλλ' Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, Atticæ laudes prodiderunt, Magnificè de Attica loquuti ſunt. Itidē verò σεμνολογέω pro Iactito quoque & Glorior vſurpatur. Herodian.lib.5, διότι τὸ τι αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσι, è cælo decidiſſe iactitāt. Idem & σεμνηγορεῖν, σεμνομυθεῖν & σεμνύνεσθαι dicitur. VNDE Σεμνολόγημα, ατος, τό, Dictum graue, vel Dictum magnificum & honorificum, quo aliquis ſe iactitat. C D

C.Σπινολογέω, idem quod στενολεσχέω, Heſych. De rebus friuolis & nugamentis verba facio: vel potius Anxiè me torqueo in aliqua re, Arctè aliquid quaſi computo. vt σμικρολογέομαι, & λεπτολογέω. E

C.Ταυτολογία, ας, ἡ, ſchema rhetoricum eandē rem pluribus verbis ſignificans, vt tradit Aquila Roman. dicens perexiguo differre à ſynonymia. illam enim ſynonymiam ſingulas partes ex ordine idem ſignificantes ponere: hanc autem, vnius nominis aut verbi prius poſiti vim deinceps pluribus verbis explicare. Cuius rei exēplum ibi profert. Quint.lib.8 cap.3, De ornatu oratorio, loquens de μειώσει, Sed hoc quoque quum à prudētibus fit, ſchema dici ſolet, ſicut ταυτολογία, id eſt eiuſdē verbi aut ſermonis iteratio. Cuius hoc ex Cic. exemplū ſubiungit, Non ſolùm igitur illud iudiciū iudicii ſimile, iudices, nō fuit. Vide & περισσολογία paulo antè. ET Ταυτολογέω, Idē dico, Idem iiſdē verbis aut idem ſignificantibus itero. Polyb. περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημένων ταυτολογεῖν. AT Ταυτολόγοι κανόνες in Epigr. Regulæ quæ idem dicunt. Aut Quæ eandem formam verborum habent, vt quidem interpr. v.l. Eupith. lib.1 Epig. in grammat. ταυτολόγων κανόνων φεῦ πλῆθος. F

C.Ὑπόλογος, ου, ὁ, idem quod λόγος, ea ſignificatione qua dicitur ἐν λόγῳ τίθεσθαι, λόγον ποιεῖσθαι & λόγον ἔχειν, id eſt rationem habere. Dinar. contra Dem. οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως, οὐδὲ τῶν ὅρκων οὓς ὀμωμοκότες ἐφέρετε τὴν ψῆφον, ἀντικαταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, rationē cum eo in reatu conſtituto nō habuiſtis huiuſcemodi meritorum, nec iuriſiurandi religionem cum beneficiis acceptis compenſauiſtis. Eodem ſignific. Demoſth. dicit ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, Flocciſacere. Hæc Bud.p. 171 & 172, addens, poſt locum quendā Plutarchi, hunc ex Lyſia, ὥστε οὐδὲν εἰκὸς αὐτῷ τοῦτο ὑπόλογον γενέσθαι ὅτι ἔφυγεν, itaque par eſt illi ad ſalutem non cedere quòd exul fuit: hoc vobis ille iure imputare non poteſt. Et hunc ex Athen.lib.4, ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύρεον λαμβάνουσι, οὕτω τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Vt autem qui ſtipendia faciunt in Græcia, æra merere ſolent, ſic iſti à rege accipiunt victum qui in ſtipendia cedit & imputatur. ¶Ὑπόλογος apud mathematicos numerus eſt ad alterum ita relatus vt minoris vicem obtineat, vt Bud. ibidem docet, afferēs & emendans prolixum quendam Philoponi locum, cui ſubiungit, Πρόλογον, ducem, ὑπόλογον, comitem Boethius vocat. τῶν δὲ προλόγων οἱ μὲν διπλασίονές εἰσιν, ἢ πολλαπλασίονες, οἱ δὲ ἐπιμόριοι. quos ſuperparticulares vocant, vt ἡμιόλιος, ἐπίτριτος, ἐπιτέταρτος, & deinceps: quib⁹ ὑπόλογοι ſui obuerſaria ſerie reſpondent, ὑπεπιμόριοι, vt ὑφημιόλιος ſubſeſquiplus, ὑπεπίτριτος, & reliqui. G H

C.Ὑστερολογία ET Πρωθύστερον SEV Ὕστερον πρότερον, Dictio præpoſtera: quum præpoſtero dicendi ordine poſterius primo, & prius poſtremo loco efferimus: vt apud Homer.Il.α, —οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο.

C.Φιλολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui loqui amat, Qui diſſerere & diſputare de aliqua re amat. Plut.Symp.1, φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ, δυσκόλῳ δὲ πρᾶον. Athen.lib.2, οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλέον πίνοντας αὐτόν. vbi potius accipitur in malam partē pro Loquaces, vt Plut.Symp. 1, itidem vinum dicit eſſe πολύφωνον, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος καταπιμπλάναι. & Symp.3 μέθης σύμπτωμα eſſe πλεονασμοὺς λαλιᾶς. ¶Exponitur etiam Qui alios loquentes & diſſerentes audire amat. Itē Studioſus literarū: vel Literatus, Doctus. Plut. De orac. Pyth. initio, ὁ φιλοθεάμων τις ἡμῖν καὶ περιττῶς φιλικός ἐστιν ὁ ξένος, φιλολόγος δὲ καὶ φιλομαθὴς ἐστὶ μᾶλλον. Idē de defectu orac. εἰκάζειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φιλολόγους συχνοὺς ὄντας, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης γεγενημένον, doctos autem homines, quos circum ſe frequentes habebat, cenſuiſſe Pana eum eſſe qui ex Mercurio & Penelope natus eſſet, Turn. interpr. Sed inuenitur ſcriptum & φιλόλογος. VNDE Φιλολογία, ας, ἡ, Studium ſeu amor loquendi aut differendi de re aliqua. Item, Studium ſeu amor literarum. ET Φιλολογέω, Libenter diſſero. B. ex Plut. de philoſophis, ὅπως καθ' ἡσυχίαν φιλολογοῦντες διάγωμεν. In eiuſdem Catone minore p. 108, pro Philoſophari & diſſerere cum philoſophis accipi annotat. In v.l. exp. Diſputare de literis, Teneri ſtudio literarū. VNDE Συμφιλολογέω, Vnà diſſero & philoſophor. Cic. F. ad Tironem, Cura vt valeas, vt vnà συμφιλολογεῖν poſſimus.

C.Χρηστολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem ex verbis ſuis bonū virum eſſe iudices, Qui verbis bonis & blandis homines decipit. Iul.Capitol.in Pertinacis imper.vita, Nec multū tamen amatus eſt. ſiquidem omnes qui liberè fabulas conferebant, malè Pertinaci loquebantur, χρηστολόγον eū appellantes, qui bene loqueretur & malè faceret. ET Χρηστολογία, ας, ἡ, Sermo ſpecioſus & virum bonū ſimulans. Paul. capite vlt. epiſt. ad Romanos, Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων. vbi expon. Per blādiloquentiam & aſſentationem. Chryſoſt. in 1 ad Corin. p.106, εἰ γὰρ διὰ τῆς χρηστολογίας ἐξαπατῶσί τινες, πολλῷ μᾶλλον τοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανάγοντας δίκαιον μὴ ἀποκαμεῖν τὰ συμφέροντα λέγοντας. quæ χρηστολογία verbis multum pollicetur, re nihil præſtat, & ſe de alienis magis quàm de ſuis commodis ſolicitam eſſe ſimulat: qua aſtutia diabolus Euam decepit.

C.Ψευδολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui falſum dicit, Falſiloquus, Mēdax. Ariſtoph. Ran. ὁ πανοῦργος ἀνὴρ καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος. Vtitur & Demoſth. ET Ψευδολογία, ας, ἡ, Mendacium. Iſocr. Panath. μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς θαυματοποιίας τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ τὰς ψευδολογίας, τῆς ἀληθείας. Idem in eadem orat. τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς. Item, αἰτία τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης. ITEM Ψευδολογέω, Falſum dico, Mentior, ψεύδομαι.

C.Ψυχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui frigidè dicit, Qui frigida oratione vtitur. habet enim ſuam ψυχρότητα λόγος. ET Ψυχρολογία, ας, ἡ, Dictio frigida, Sermo frigidus, ſeu Sermonis dictioniſq; frigiditas, vt ψυχρότης. Luc. τί οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. ITEM Ψυχρολογέω, Frigide dico, Frigida oratione aut ſermone vtor.

Λογικός, ή, όν, Qui ſermocinari poteſt, Sermocinans, Sermocinator: ſeu Sermonis compos. Greg. in lib. περὶ ἀνθρώπου, Οὕτω τοίνυν τοῦ νοῦ διὰ τῆς ὀργανικῆς ταύτης κατασκευῆς

ἐν ἡμῖν μουσουργοῦντος τὸν λόγον, λογικοὶ γεγόναμεν. quod Da- A
maſc. dicit λαλητικοί. ‖Item Eloquens, Facundus. ab
ea ſignif. verbi λέγειν qua ponitur pro Eleganter dicere.
Greg. in Epitaph. Patris, ἀλλ' ἦν τῶν μὲν λόγῳ δυνατῶν ἀσθε-
νέστερος, τῶν ὀρθῶν δὲ τὴν διάνοιαν λογικώτερος. B. At λογι-
κὸς βίος Polluci idē eſt qui & παιδευτικός. quod videtur
ſonare q.d. vitam literariā. i. eius qui in literis verſatur,
τοῦ ἐν λόγοις διατρίψαντος. ‖Item Dialecticus, Pertinēs
ad ſcientiam diſſerendi. vt λογικὰ ἐπιχειρήματα & λογικὴ
μέθοδος: à quibus quomodo differant ἀποδεικτικὰ ἐπιχει-
ρήματα & ἀποδεικτικὴ μέθοδος, vide apud B. Comm. p. 182, B
ex Philopono. Et λογικὴ (ſ. τέχνη) ars diſſerendi. Cic.
in lib. De fato, Explicandáque vis eſt ratióque enun-
tiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant: quæ de re fu-
tura quum aliquid dicunt, déque eo quod poſſit fieri
aut nō poſſit, quam vim habeant, obſcura quæſtio eſt,
quam περὶ δυνατῶν appellant. totáque eſt logicæ, quam
rationem diſſerendi voco. Et lib. 1 De fin. Iam in altera
parte philoſophiæ, quæ eſt quærēdi ac diſſerendi (quæ
λογικὴ dicitur) iſte veſter planè inermis ac nudus eſt. Et
Tuſc. lib. 4, Habes ea quæ de perturbationib9 enuclea- C
tè diſputāt Stoici: quæ λογικὰ appellāt, quia diſſerentur
ſubtilius. Chryſippus apud Luc. in dial. qui βίων πρᾶσις
inſcribitur, ad eum qui dicebat ſe οὐ μανθάνειν quid di-
ceret, οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτι-
κὴν φαντασίαν ἔχεις. ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκ-
μαθὼν, ταῦτ' οἶδεν. ‖Apud rhetores autem λογικὸς πούς
dicitur Pes in proſa oratione vſitatus. Demetr. Phaler.
ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠχώδης, οὐδὲ ἔρρυθμος,
ἀλλ' ἀνάρρυθμος, nec ſolutæ orationi aptus. Ibidem di-
cit pæonem παραλαμβάνεσθαι εἰς τοὺς λόγους, adhiberi in D
proſa, ac τὸ μεγαλοπρεπὲς quidem accipere è ſyllaba lō-
ga, at verò τὸ λογικὸν, hoc eſt, id quod aptum eſt ſolutæ
orationi, è breuibus. ſynonymως igitur dicit εἰς τοὺς λό-
γους παραλαμβάνεσθαι, & eſſe λογικόν. ‖Item Rationalis,
hoc eſt Ratione præditus, Ratione vtēs. ita philoſophi
dicunt hominem eſſe ζῶον λογικόν. Plut. de virt. mor. ex
Chryſippo, τοῦ λογικοῦ ζώου φύσιν ἔχοντος προσχρῆσθαι εἰς ἕκαστα
τῷ λόγῳ, καὶ ὑπὸ τούτου κυβερνᾶσθαι. Item apud Plat. τὸ τῆς
ψυχῆς [ſ. μέρος] ὅσον λογικὸν, Ea pars animi quæ mentis &
rationis ſit particeps, Ea pars animi quæ mentis & cō- E
ſilii eſt. vtroque enim modo Cic. interpr. p. 11 mei Lex.
Cic. Eadē ſignif. λογικὴ φύσις ac λογικὴ σύνεσις. Philo De
mūdo, λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, naturæ rationali.
Baſil. Homil. 9, ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσι; quam
humanam intelligētiam & prudentiam non ſuperant?
Item λογικὸς μῦθος apud Aphthon. initio Progymnaſm.
Fabula qua homo aliquid feciſſe fingitur, ἐν ᾧ τι ποιῶν
ἄνθρωπος πέπλασται. Apud rhetores autem eſt & λογι-
κὴ στάσις, ſtatus rationalis. Quintil. lib. 3 c. 5, Illud iam o-
mnes fatentur, eſſe quæſtiones aut in ſcripto aut in nō F
ſcripto. in ſcripto, ſunt de iure: in nō ſcripto, de re. illud,
legale, hoc, rationale Hermagoras atque eū ſequuti vo
cant. i. νομικὸν & λογικόν. VNDE Λογικῶς, Verbis, Diſ-
ſerendi modo. v. l. ‖Item Cum ratione, More eorum
qui ratione vtuntur. Plut. De orac. Pyth. λογικῶς ἕκαστα
καὶ σοφῶς φράζειν, de auibus quibus exiſtimabant χῆνας
φθεγγομένας τὸν θεόν, quarum garritu auſpicibus oracula
reddere ſciſcitantibus putabant.

Λόγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mentione dignus, Memorabilis, ἀξιόλογος,
ſiue λόγου ἄξιος. ſeu Celebris, Nobilis. Herodot. Vran. παρὰ G
Μήδοισι λόγιμος γενόμενος. Et in Euterpe, Ἄνθυλλα ἐοῦσα
λογίμη πόλις. Suprà quoque ἀξιόλογοι πόλεις. Accipique po-
teſt λόγιμος non tātùm pro Celebris & qui in omnium
ore eſt, ſed etiā pro Æſtimabilis, Æſtimatione dignus,
quem ἐν λόγῳ ſiue ὑπολόγῳ τίθεσθαι conſueuimus.

COMP. Ἐλλόγιμος, idem quod λόγιμος. Plut. τῶν μὲν οὖν πο-
λεμικῶν πράξεων τοῦ Κάτωνος αὗται σχεδόν εἰσιν ἐλλογιμώταται,
id eſt λόγου ἀξιώταται. Plato Philebo, τὸ δ' ἄπειρον καὶ τὸ ἐν
ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον
οὐδ' ἐνάριθμον, aliquo numero dignum & loco. Sic Po- H
lyb. lib. 1. At Laert. p. 242, de Stratone, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος,
καὶ φυσικὸς ἐπικληθείς. de quo p. 245, ἀνὴρ γέγονε (καθάπερ καὶ
ἄνω δεδήλωται) πολλῆς τῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, διατρίψας ἐν παντὶ
λόγων εἴδει, καὶ μάλιστά γ' ἐν τῷ καλουμένῳ φυσικῷ. Idem in Cra-
tete, καὶ ἄλλα τῶν ἐλλογίμων τοῦ κυνὸς μαθητῶν. Idem in One-

ſicrito, iiſdem verbis. Themiſt. 119, ὅστις ἐπὶ τῇ τοξικῇ ἐλ-
λόγιμος εἶναι ἔρωτα ἔχει, celebris, inſignis. B. Sic Cam. quo-
que apud Plat. in Phædro ἐλλόγιμος ῥήτωρ ſcribit cele-
britatis habere ſignificationem. ‖Ἐλλόγιμος, Elo-
quens. Hermog. ἑξῆς δ' ἂν λέγοιμεν περὶ τῶν κατὰ τὸ ἱστορικὸν
εἶδος ἐλλογίμων, eloquentibus. B. ‖Ἐλλόγιμος, Doctus,
In bonis literis verſatus, Literatus. ὁ ἐν παντὶ λόγων εἴδει
διατρίψας, vt Diog. Laert. paulo antè loquitur. Philo De
mundo, ἡ περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ᾀδομένη ἱστορία ἀγνοεῖται
παρ' οὐδενὸς τῶν ἐλλογίμων, nemini doctorum non cogni-
ta. AT Ἔλλογος, Rationis capax, Rationalis ſeu Ra-
tione præditus. idem quod λογικός. Ariſt. Eth. πάντα γὰρ
ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα. Itidem in 10 Ethic. Εὔδο-
ξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ᾤετο εἶναι, διὰ τὸ πάνθ' ὁρᾶν ἐφιέ-
μενα αὐτῆς καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα.

Λόγιος, ου, ὁ, interdum (vt quidam volunt) pro ἐλλόγιμος, Ce
lebris, Memorabilis. Philo De vita M. lib. 1, οὐκ ἐθελησάν-
των αὐτὸν μνήμης ἀξιῶσαι τῶν παρ' Ἕλλησι λογίων, nobiliſſimis
Græciæ ſcriptoribus, vt Turn. interpr. ‖Λόγιος (in-
quit B. p. 182) apud antiquos dicebatur Qui in vnaqua-
que natione patria inſtituta interpretari & eloqui po-
terat, hoc eſt Hiſtoriæ & antiquitatis peritus, & in ea re
facundus. Ariſtot. ſic vſus eſt in 6 Polit. φασὶ γὰρ οἱ λόγιοι
τῶν ἐκεῖνα κατοικούντων, Ἰταλόν τινα γενέσθαι βασιλέα τῆς Οἰ-
νωτρίας. Poſtea omnes diſerti ſic appellari cœperunt.
Heſychio quoque λόγιος eſt ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαι-
δευμένος. Et Moſchopulo ἄριστος ἐν λόγοις. Camer. itidem
interpr. Doctus & eruditus, apud Herodot. in Eut. quū
ait, Ægyptii qui tenent ea loca quæ conſeri ſolent, μνή-
μην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκέοντες, λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τῶν
ἐγὼ ἐς διάπειραν ἀπικόμην, omnes homines memoria cō-
plectētes, doctiſſimi viri ſunt omnium quos ego com-
peri. Item Λόγιος Ἑρμῆς dicitur quaſi ſtudiorum & li-
terarum eloquentiæque præſes. Vide locum Syneſ. ex
epiſt. ad Pylæm. apud B. p. 182. Luc. in Pſeud. κακὸν κακῶς
σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Sic accipit idem
B. apud eundem Luc. p. 104, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχῃ, καὶ τῷ λογίῳ
θύσομεν, ſubaudi Ἑρμῇ. ‖Λόγιος dicitur etiā Fatidicus &
vates. Plut. in Sylla, Τυρρηνῶν δὲ οἱ λόγιοι μεταβολὴν ἀπε-
φαίνοντο ἀποσημαίνειν τὸ τέρας. Ibidē λογιωτάτους Vaticinio-
rum interpretes peritiſſimos vocat, vt annotat B. p. 183,
addens & quendam alium ex Luc. locum. Similiter in
Lex. ſuo ex Arriani lib. 6 p. 204, in fine, affert οἱ λόγιοι
τῶν Χαλδαίων, exponens, τὰ λόγια ἐξηγούμενοι, & vates.
‖Itē Magnificus, μεγαλοπρεπής. Demetr. Phaler. loquens
de characteribus dicendi, ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρε-
ποῦς, ὅνπερ νῦν λόγιον ὀνομάζουσι. vbi forſan etiā λόγου ἄξιον &
quem ἐν λόγῳ ſeu ὑπολόγῳ τίθεσθαι tunc temporis ſolerēt,
ſignif. poteſt, vt ſit Æſtimatione dignus, Qui magni
fieri ſolet. Sunt & qui vertant Diſertus. AT Λόγιον,
ου, τὸ, Oraculum, Reſponſum diuinum. Tradunt autem
grammatici, λόγια propriè dici reſponſa data καταλο-
γάδην, id eſt oratione ſoluta: χρησμοὺς autem, verſibus.
Hæc Latinis & Fata ſunt, à fando. vt, -arcanáque fata
Dicta meæ genti. Et, - retinet longæuus aruſpex Fata
canens. Hæc Camerarius, addens, falſum eſſe diſcrimē
illud grammaticorum, quanuis ei hic Thuc. lib. 1 locus
aſtipulari videatur, καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρη-
σμολόγοι ᾖδον. Philo De vita M. lib. 1, τὰ μὲν πρότερα πάν-
τα ἐστὶ λόγια καὶ χρησμοὶ, τὰ δὲ μέλλοντα λέγεσθαι, γνώμης τῆς
ἐμῆς εἰκασίαι, oracula & vaticinationes. Eodem lib. φο-
βηθέντες μὴ χρησμοὺς καὶ λόγια θεσπίσῃ, ne oracula & effata ca
neret. Ariſtoph. Veſp. Ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται,
Oracula vt eueniant, Vt euenit quod prædictum fuit
oraculis. Rurſum Philo De vita M. l. 2, τῶν λογίων γὰρ τὰ μὲν
ἐκ προσώπου τοῦ θεοῦ λέγεται δι' ἑρμηνέως τοῦ θείου προφήτου, τὰ δ'
ἐκ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεσπίσθη, τὰ δ' ἐκ προσώπου Μωϋσέως
ἐπιθειάσαντος, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατασχεθέντος. quæ λόγια dicūtur etiā
θέσφατα, & φῆμαι, à φημὶ, vt hoc λόγια à λέγω. Eccleſiaſti-
ci autē ſcriptores λόγια appellant teſtimonia Propheta-
rum & Apoſtolorum, vt Camer. annotat. Et θεῖα λόγια,
Naz. Diuina oracula, Sacræ literæ. Similiter & Suidas λό
γιον exp. ἡ θεία καὶ ἡ θεόπνευστος γραφή: addens ſic accipi etiā
λόγος apud Dauidem, quum ait, ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς
τὸν λόγον σου. Exponit tamen etiam ὑπόσχεσις. ‖Λόγιον
Heſychio eſt etiam ὁ τῆς σκηνῆς τόπος ἐφ' οὗ ὑποκριταὶ λέ-

γειν.Item εἶδος κρατηρίσκου.infrà λογεῖον. ‖At τὸ λόγιον apud Philonē Turn.interpr.Rationale.De vita M.lib.3, ᾧ τοι δ᾽ ἐνηρμόζοντο τῷ προσαγορευομένῳ λογίῳ.(τὸ δὲ λόγιον τετράγωνον, διπλοῦν κατεσκευάζετο)quibus λόγιον, quod rationale appella tur, cōſertum erat. Aliquanto pòſt, τοὺς ἐπὶ τῷ στέρνων δώδεκα λίθους ἐν τέσσαρσι κατὰ τέτταρας στίχοις, τῷ συνέχοντος καὶ διοικοῦντος λόγου τὸ σύμπαν, τὸ λόγιον, rationale rationis vniuerſitatem continentis atque temperātis.Hieron.ad Fabianū,Rationale etiam dicitur genus veſtis, apud Hebræos Soham, Græcè λόγιον: nos Rationale poſſumus appellare. Pannus eſt breuior ex auro, B habens magnitudinem palmi per quadrum, & duplex, ne facilè rumpatur. Idem infrà Λογεῖον.

Λογιότης,ητος,ἡ, Facundia, Eloquētia, ἡ δύναμις τῆς φράσεως.

Λογιάς,άδος,ὁ, Orator, Qui cauſas dicit.ὁ ῥήτωρ, vt Poll.exp. ex Critia citans. ITEM Λογεύς, in V.l.ὁ λογογράφος.

AT Λογεῖον, locus quidam theatri, vt Etymol.& lex. meum vetus tradunt.ſeu Pulpitum in ſcena ſuper quo ſtantes hiſtriones fabulam recitant. Vitr.lib.5 cap.8,Ita tribus centris ampliorem habent orcheſtram Græci, & ſcenam receſſiorem, minoréque latitudine pulpi- C tum, quod λογεῖον appellant: ideóque apud eos tragici & comici actores in ſcena peragunt. Et mox, Eius logei altitudo non minus debet eſſe pedum decem, non plus duodecim.Id Heſych.λόγιον appellat. Suidæ autem λογεῖον eſt δικαστήριον, Locus in quo cauſæ dicuntur, Locus in quo oratores dicunt, ſeu cauſas peragunt. ‖Moſchopulo autem λογεῖον eſt διδασκαλεῖον, Locus in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι. ‖Λογεῖον dicitur etiam Os: quoniam per id ὁ λόγος (id eſt ſermo) prodit. Poll.l. 2, τὸ δὲ ἔνδον τῶν χειλέων, στόμα, ὥσπερ καὶ ἡ τῶν χειλέων τομή. D ὑπὸ δὲ ἐνίων καὶ λογεῖον κέκληται καὶ μάσαξ. ‖In ſacris autem literis λογεῖον dicitur τὸ μαντεῦμα ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεύς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ´ λίθοι, vt Suid.annotat. Exodi 28, καὶ ἐπιθήσεις ἐπὶ τὸ λογεῖον τῆς κρίσεως τὴν δήλωσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἔσται ἐπὶ τοῦ στήθους Ἀαρὼν, ὅταν εἰσπορεύηται εἰς τὸ ἅγιον. vbi vetus verſio interpr. Rationale: noua autem, Pectorale.Id aūt pectorale ſacerdotis in quo duodecim lapides nomina filiorum Iſrael inſcripta habentes, λογεῖον dictum fuit, quòd Dei reſponſa per id pectorale quærerentur, ſeu quòd Deus per ſacerdotem ornatu E pectoralis indutum reſponſa ſua daret, vt ex Hebræorum etiam rabbinorū autoritate traditur.In eo autem cap.ſemel ſcribitur λόγιον, ſicut & apud Philonem. ‖Λογεῖον Etymologiſtæ eſt etiam εἶδος κρατῆρος, ſicut λόγιον Heſychio.

Λογίδιον, ET Λογύδριον,ου,τὸ, Verbulum, Dictiuncula, Oratiuncula, vt Camer.interpr.Iſocr.cōtra ſoph.οὗτοι μὲν τὰ τοιαῦτα λογίδια διεξιόντες, tales dictiunculas exequentes. Ariſtoph.apud Suid.οὐ φαῦλα μὲν δὲ στρογγύλων λογύδριά τινα καὶ περινόμια.id eſt λόγους, vt ipſe exp.In hoc autē loco apud F Athen.lib.3, τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης Στοᾶς λογυδρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς, accipi commodius poteſt pro ſermūculis aut diſputatiunculis. ‖Λογίδιον, Fabella. Ariſtoph. Veſp.Ἀλλ᾽ ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, eſt nobis fabella. A Λογύδριον autem apud Moſchop. EST Λογυδριάζω, idē quod λογίζομαι, Rationem ineo, Cōputo. VNDE Λογυδριασμὸς ET Λογυδριαστὴς,οῦ,ὁ, idem quod λογισμὸς & λογιστὴς, Computatio & Computator, apud eundem. Et COMP. Ἀπολογυδριάζω, quod Suidæ itidem ſignificare vi detur Rationē ineo, ſeu Computo. nam poſtquam di- G xit ἀπολογίζω ſignificare ἀποδιώκω & ἀποβάλλω, ait capi & pro ἀπολογαριάζω, quod verbū conſtat minimè eſſe antiquum. Georg. Leucapenus initio ſui De conſtructione libelli, recenſens ſignificationes nominis λόγος, ait inter cætera ſignificare etiam ἀπολογαριασμόν. quēadmodum(inquit)quum ita dicimus, ὁ ἡγεμὼν πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἐπιτρόπους ἔχει λόγον. vbi ἔχει λόγον(quod & ἔχει ἀπολογυδριασμὸν dicitur ſecundum eum) ſignificat fortaſſe Rationes ſubducere vel Rationē ſupputare, vt Plaut. H dixit Supputatur ratio cum argentario.

Λογιάω, q.d.Dicturio, Dicere ſeu fari & diſſerere cupio.verbum fictum ad formam deſideratiuorū, vt θαμάω, κουριάω.Luc.in Lexiph. ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιπάττεις, ὡς ἀσήμοις ἔτι καὶ ἀπεγλωττισμένοις. ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττα τὰ ἤδη λογιᾷ, καὶ δὴ αἰτούμενον γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν.

A Λογίζομαι, Fut.ίσομαι, Rationē ineo ſeu ſubduco, Computo, Supputo, Expēſam fero. Ariſtoph. Veſp. Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ᾽ ἀπὸ χειρὸς, rationes confice non calculis. ſeu Ne impoſito calculo rationes computes. vt Colum. dicit, Impoſito calculo perfecti operis rationem computāt.Dicitur & Componere rationes, Cōficere rationes, Putare rationes cū aliquo. Quū verò caſus additur, vertitur Computo, Supputo, Imputo, Expēſum fero: ſeu In rationē induco, Rationibus infero. Ariſtoph. Pluto, Καὶ μὴν φίλος γ᾽ ἄν μοι δοκῇς τῷ τοῖς θεοῖς Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσεις γε, λογίσασθαι δώδεκα, imputaturus duodecim. Ariſt.in 2 Œcon. αἰσθόμενος ὅτι ἀνῶν ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ ἃ ἐωνήμενι ἐκ πεπρημένα λογίζεσθαι: probè intelligens illū ea quæ vili emerat, prægmagno eſſe imputaturū. Et in paſſ. apud X.Pæd.3,p.41, χρήματα δὲ σὺν τοῖς θησαυροῖς οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἔνθεν εἰς ἀργύριον λογισθέντα, πάλαντα πλείω τῶν τρισχιλίων, Nummaria ratione com putata, vel Argenti habita ratione. ‖Λογίζομαι, metaph. capitur pro συλλογίζομαι, id eſt Collatis vtrinque rationibus & ſubducto veluti calculo aliquid certi concludo, Numeris ſubductis ſummā colligo, Ex præmiſſis(vt vocant)colligo aliquid & ſtatuo.Rom.3, λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου, Colligimus igitur, fide iuſtificari hominem, συλλογιζόμεθα, vt Theophyl.quoque exp. Sic & Rom.6, οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ θεῷ, ita etiam vos colligite. ‖Item, Collatis vtrinque rationibus, & ſubducto veluti calculo aliquid certi ſtatuo, Mecum reputo, Cenſeo. Ad Rom.c.8, λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, nam ſtatuo minimè eſſe paria quæ præſenti tempore perpetimur, gloriæ in nobis retegendæ. Aliquanto diuerſa ſignif.accipitur pro Mecum reputo & perpendo, Conſidero: ſeu Rationem habeo. itidem ab iis ſumpta metaphora qui calculorū ſubductione aliquid inquirunt. Xen.Pæd.2, εὑρήσεις δὲ καὶ σὺ, ἐὰν ὀρθῶς λογίζῃ, ἀληθῆ λέγοντα. Demoſth.Olynth.1, ἀρχῇ γε λογίζεται τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον δι᾽ ὃν μέγας γέγονεν; Idem, λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, vobiſcum perpendite.Thuc.lib.1, μέχρις οὗ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε, Vtilitatis veſtræ rationem ducentes. At verò apud Plat. λογισάμενος οὖν εὑρίσκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν ἀνόητον, Cic. interpr. Quum rationem igitur habuiſſet, reperiebat nihil eſſe eorum quæ natura cernerentur, non intelligens.Herodian.lib.4, εἴ τις ὀρθῇ κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα, τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο, τὴν τε αἰτίαν αὐτοῦ ἐξετάζοι.

‖Inde accipitur pro Cogito, ἐνθυμοῦμαι.1 Cor.13, ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν, non cogitat malum. ‖Item Reputo, Æſtimo: (ea ſignif.qua dicimur aliquid Nihili æſtimare, pro Nihili facere, Pro Nihilo habere, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ſiue ἀπολόγῳ τίθεσθαι) Etiam paſſiuè interdum. Act. 19, Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι. Rom. cap. 8, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. 1 Cor.13, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην. At Syneſius dixit epiſt.57, λαμπρῶς τι λογίσασθαι περὶ ἑαυτοῦ, magnificè de ſe ſentire. ‖Item Imputo, Alicuius veluti rationibus infero.2 Cor.5, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et in paſſ.ſignif. ad Rom. cap.4, ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην, imputata fuit Abrahamo fides pro iuſtitia. Interdum verò nō tam Imputo quàm Tribuo exponi poteſt.Greg. in Maccab. encom. τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν ἐννομωτάτων καὶ δικαιοτάτων, facta liberorum patri imputare & attribuere.Syneſ.ep.4, σὺ μὲν οὖν ἀρετῇ λογιεῖ τὴν φιλοσοφίας αἰτίαν τῶν εἰλημμένων, virtuti tribues.Eadem epiſt. τὴν νύκτα τῇ μετ᾽ αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται, noctem diei quæ poſt illam noctem illuſceſcit, tribuunt. Similiter apud eundem, ἐγὼ θεῖον ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, B. interpr. Huius rei cauſam ipſi diuino numini attribuendam cenſeo.

Et λογίζομαι paſſ.ſignif. Imputor, Tribuor. Ad Rom.c. 4, τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, non imputatur ex gratia.

Λόγισμα, ατος, τὸ, Idipſum quod in rationibus ſupputādis alicui imputatur. Antiphanes apud Athen.lib.5, Βίος θεῶν γὰρ ἐστιν, ὅταν ἔχῃς πόθεν τὰ ἀλλότρια δειπνεῖν, μὴ πρὸς λογίσματα, de cœnis ἀσυμβόλοις.

Λογισμὸς, οῦ, ὁ, Suppūtatio, Computatio, Ratiocinium Apud Suidam, λογισμὸν τοῦ πλήθους ἐποιήσαντο. Æſch. contra Cteſiph. ὅταν περὶ χρημάτων ἀνηλωμένων διὰ πολλοῦ χρόνου καθιζώμεθα ἐπὶ τοὺς λογισμούς. Thuc. lib. 4 p. 160, αἰσθόμενος ἐκ λογισμοῦ τῶν ἡμερῶν ὅτι ὕστερον ἀφίκοιεν, Ex ſupputatione dierum, Inita ratione dierum. Et lib. 3, ἔμελλον οἱ μέν τινες ἁμαρτήσεσθαι, οἱ δὲ πλείους τεύξεσθαι τοῦ ἀληθοῦς λογισμοῦ, conſequi verum numerum ex inita oratione. Item apud Syneſ. ep. 57, λογισμοὺς δεχομένῳ τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης, rationes acceptanti. Et λαμβάνειν λογισμὸν infrà in λογιστής. Et λογισμῷ τοῦ ξυμφέροντος, vtilitatis habita ratione. Thuc. lib. 2, οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ ἢ τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ ἀδεῶς τινὰ ὠφελοῦμεν, non vtilitatis magis habita ratione quàm libertatis noſtræ fiducia. Non multũ abſimili ſignif. apud Herodian. lib. 2, λογισμῷ πάντα καὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστου νέμειν, habita ratione meritorum. ‖Λογισμὸς, Ratiocinatio, Reputatio, Cogitatio. Syneſ. ep. 4, τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμοὺς, Has mecũ volutans cogitationes, Hæc mecum reputans & ratiocinans. Idem Ep. 137, ἐνταῦθα ἤδη τοῦ λογισμοῦ γινόμενος, θεῷ βραβεύοντι τὴν συντυχίαν ἡμῶν ἀνατίθημι, illa cogitatione iam verſans. Philo De vita M. lib. 2, τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων νόμιμα εἴ τις ἐπίῃ τῷ λογισμῷ, ſiquis mente perluſtret & ſecum reputet. Plut. ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀπορίας, ſubiit reputatio. Iſocr. De pace, περὶ ἧς μηδεὶς πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς εἰσῆλθεν. pro quo, inuerſo loquẽdi genere dicitur, ἢ μηδενὶ εἰς λογισμὸν ἦλθεν. Demoſth. contra Mid. μὴ τοιοῦτός τις ὑμῖν λογισμὸς ἐμπέσῃ. At ἑαυτῷ λογισμὸν διδόναι (ſicut & λόγον ἑαυτῷ διδόναι) Rem ſecum æſtimare & perpẽdere. Plut. ὁ δὲ λογισμὸν ἑαυτῷ διδοὺς, Secum ipſe rem æſtimans, Secum ratiocinans, Seſe reſpiciẽs. B. ‖Alicubi exponitur etiam Conſilium, item Cogitatio, Deliberatio: quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι idẽ eſſe tradit Ariſtot. Eth. 6, c. 1. ‖Accipitur etiam pro ipſa ratione (vel conſilio & ratione cum Cicerone) aut etiam mente. Epicur. τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λογισμὸς (videlicet τοῦ σοφοῦ) διῴκει. id eſt Cic. interpr. Maximæ & grauiſſimæ res conſilio ſapientis & ratione adminiſtrantur. Plutarchus De ſolert. anim. μετέχειν ἁμωσγέπως πάντα τὰ ζῷα διανοίας καὶ λογισμοῦ. Greg. in Macc. encom. αὐτοκράτορα εἶναι τῶν παθῶν τὸν λογισμόν. Plut. De virt. Mor. ὅπου ἡττᾶται τοῦ πάθους ὁ λογισμός. Demoſth. ὀργῇ καὶ προπετείᾳ φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτὼν ἔφησε, ira præcipiti atque temeritate lapſum rationi anteuertiſſe. Idem, ἄν τις ἄφνω, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ τι πράξαι. Thuc. lib. 2, οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται, qui ratione & conſilio minimè vtuntur, ira potius impelluntur ad rem gerendam. Item, ἐντὸς λογισμῶν εἶναι, mentis compotem eſſe, Apud ſe eſſe. Plut. Alex. οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν, οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν. Pro quo dicitur & ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, itidem Rationis & mẽtis compotem eſſe. Baſil. εἰ μὴ τῷ πλάσματι καὶ τοῦτο προστραγῳδοῦσιν ὅτι ἐγρήγορα καὶ ἔκφρων ποτέ. ἐπὶ γὰρ τῶν λογισμῶν ὑπάρχων τῶν ἐμαυτοῦ, οὐδὲν ἴσα ποιήσαι τούτῳ. vbi opponũtur ἔκφρων & ὁ ἐπὶ τῶν λογισμῶν ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ. Contrà Greg. dicit, τὶς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισμῶν, Senſus communis expers. Et Ammian. lib. 2. Epigr. Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων, nec ſenſu cõmuni præditus. ‖At λογισμὸς pro συλλογισμὸς vide infrà in Συλλογισμός.

Λογιστήριον, ου, τὸ, Locus vbi ſedebant ii qui λογισταὶ dicebantur. Poll. lib. 9, de partibus theatri, λογιστήριον, ἵνα λογισταὶ συνεκάθιζον. Harpocr. & Suid. tradũt λογιστήρια eſſe τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, apud Dinarch. & Andoc. In v. l. λογιστήριον dicitur eſſe Locus in quo exercitus recenſetur, & ſtipẽdia militiæ numerantur. Λογιστήρια dicuntur etiam Scholæ calculatoriæ, Scholæ ratiocinatorum. Item Scholæ in quibus diſſeritur. Syneſ. ep. 54, καὶ οἶδά τινας ἐν λογιστηρίοις ἀποδυόντας, ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου φιλοσοφεῖν.

Λογιστής, οῦ, ὁ, Ratiocinator, Supputator, Calculator. Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ἐπιτρόποις τισὶ καὶ λογισταῖς καὶ διοικηταῖς. Suidæ λογισταὶ ſunt οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι. Peculiariter autem Athenis λογισταὶ dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebant ... decem ἄρχοντας κληρωτοὺς ἐφ' ὧν πάντες οἱ ἄρχοντες ἀπ... tur publicæ adminiſtrationis. Etymolog. dicit λογιστὰς χρῆν τινα, λόγον ἀπέφερον τῶν διῳκημένων. Suidas quoque & Harpocr. dicunt fuiſſe decem numero οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐξελογίζοντο ἐν ἡμέραις λ', ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες. Poll. verò ſcribit duos fuiſſe λογιστὰς, alterũ τῆς βουλῆς, alterum τῆς διοικήσεως: hóſque à ſenatu ſorte deligi ſolitos ad id munus vt παρακολουθήσωσι τοῖς διοικοῦσι. Ariſtot. Polit. 6 cap. vlt. dicit oportere eſſe quandam inter cæteras ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμὸν καὶ προσευθυνοῦσαν. ſubiungens, καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν, εὐθύνους· οἱ δὲ λογιστάς· οἱ δὲ, ἐξεταστάς· οἱ δὲ, συνηγόρους. Demoſth. Pro cor. εἶτα παρὼν ὅτε ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, τί οὐ κατηγόρεις; itáne verò quũ tute adeſſes non mihi crimina obiciſti coram ratiociniorum præfectis? ‖Λογιστής, Æſtimator. Demoſth. Olynth. 1, δίκαιος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστάς, iuſtus æſtimator. Greg. Nazianz. οἱ πικροὶ τῆς θεότητος λογισταὶ, æſtimatores & expenſores, vt B. interpr. Rurſum Demoſth. Pro cor. λογισταῖς ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρώμενος. VNDE Λογιστικὸς, οῦ, ὁ, Calculatorius, Qui ratiocinatorius ſeu calculatori⁹ eſt. vt λογιστικὴ τέχνη, vel λογιστικὴ (ſub. τέχνη vel ἐπιστήμη) Ars calculatoria, Scientia ratiociniorum. Λογιστικὸς dicitur etiam qui eius artis peritus eſt, Qui computandi & numerandi arte pollet. Plato lib. 7 De rep. Et in Epigr. lib. 2, Κερκίδος οὐ χρήζεις ὁ λογιστικὸς, tu ratiocinator & ſupputator. id eſt, tu geometra & mathematicus. ‖Λογιστικὸς, Rationalis, Rationis & mentis compos, ὁ ἐπὶ λογισμῶν ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ, vt Baſil. loquitur: ſeu Qui ratione vti poteſt. Xenoph. Hell. 5, οὐ μέντοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι. Et λογιστικὴ ὄρεξις apud Ariſtot. Rhet. 1, quam ibidem vocat τὴν μετὰ λόγου ὄρεξιν. quæ fit ratione & conſilio. cui opponit τὴν ἀλόγιστον ὄρεξιν, ſeu τὴν ἄλογον. vtroque enim ibi vtitur. Et τὸ λογιστικὸν (ſubaudi τῆς ψυχῆς μέρος) pars animi in qua ineſt ratio atque conſilium, vt Cic. interpr. p. 184 mei Lex. Cic. Plut. Symp. 3, τοῦ δ' ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικὸν, ἤδη δὲ ταράττεσθαι τὸ λογιστικόν. ET Λογιστεύω, Computo. Suidæ λογιστεῦσαι eſt ἀπαριθμῆσαι, ἀναμετρῆσαι, citanti hunc locũ, οὐ δυνάμενος ἢ οὐ βουλόμενος λογιστεῦσαι τὰ πεπραγμένα, καὶ μισῆσαι τὰ κακῶς πραχθέντα. vbi tamen malim vertere Æſtimare.

C. Ἀλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inconſideratus, Minimè circunſpectus, Abſque ratione & cõſilio aliquid faciẽs aut dicẽs. Plato in Apologia, οὕτως ἀλόγιστος εἰμὶ ὥστε οὐ δύνασθαι λογίζεσθαι &c. Apud Polybium ἀλόγιστος, Qui nihil penſi habet, interprete Budæo. Item ἀλόγιστος ἀνὴρ, qui nullam rationem init degendæ vitæ, apud Xenophontem & Demoſthenem, vt idem Budæus annotat. ‖Dicitur verò ἀλόγιστος non ſolùm de perſona, ſed etiam de re. vt ἀλόγιστος τόλμα, audacia ratione carens, vel conſilio. ‖Ponitur verò & τὸ ἀλόγιστον pro ſubſtantiuo ἀλογιστία. explicatur autem à Budæo τὸ ἀλόγιστον Affectus inconſideratus: ab aliis Affectus inconſultus.

Ἀλόγιστα κακὰ apud Sophoclem in Œd. Col. ſcholiaſtes exponit ἀδιήγητα κακά. quam expoſitionem habet & Suidas. Sunt autem ἀδιήγητα κακὰ, inenarrabilia mala. Fortaſſe non malè etiam explicetur, Quæ computari non poſſint.

Ἀλογίστως, Aduerb. Inconſideratè, Incogitanter. Iſocrates, ἀλογίστως καὶ λίαν εἰκῆ πολὺν ἤδη χρόνον καταφρονούμεν. vbi notandum poſt ἀλογίστως ſubiungere εἰκῆ, quod eſt Temere, quum tamen illud ipſum ἀλογίστως aliquando Temere exponatur.

Ἀλογιστὶ, Aduerb. idem valens quod ἀλογίστως.

Ἀλογιστία, ας, ἡ, Inconſiderantia, Incogitantia, Temeritas, Inconſideratus affectus. Polybius, ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Citat & alium eiuſdem locum Suidas.

AT Ἀλογίζομαι, ab ἄλογος, Brutorum animalium ſenſu præditus ſum. ἀλογίσαντες enim Heſychius exponit τὰ τῶν ἀλόγων φρονήσαντες. Paſſiuum eſt Ἀλογίζομαι, quod pro Obbruteſco vſurpat Euſtathius, de ſociis Vlyſſis loquens ἀποχοιρουμένοις. teſte Bud.

C. Δυσλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ratiocinatu difficilis, Quem difficilè tecũ reputare & perpẽdere poſſis. Accipitur etiam pro ἀλόγιστος. Inconſideratus, Qui reputatus & perpenſus non eſt. Soph. Aiace, Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χ

ἐα; quod alibi dicit παράγρος ἄσκοπον. Vbi tamen δυλόγιςον quidam parentheſi includunt, ac in propria ſignif. accipiunt pro, Id quod intellectu difficile eſt. A

C. Εὐλόγιςος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum præcedenti. Exponitur etiam actiuè Qui rectè ratiocinatur, Prudens, Moderatus. VNDE Εὐλογιςία, ας, ἡ, Ratio bene ſubducta. vel Conſilium & ratio bene inita. A Suida & Heſych. exponitur εὐβουλία: item εὐλογία. ET Εὐλογιςέω, Rectè ratiocinor. Laert. in Zen. de finibus loquens, ὁ μὲν ἐν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιςεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. Item εὐλογιςεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα, Plut. Æquo animo ferre rerum euenta. B

C. ἈΝΑλογίζομαι, Reputo, Æſtimo, Expēdo, Animo verſo. Poteſt & Conſidero exponi. Plut. in Antonio, ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἀπολείπειν ὁ θεὸς Ἀντώνιον. Et τὰ δάνεια ἀναλογίζεσθαι, apud Xenophontem. ἀναλογίζομαι τοὺς τόκους, Vſurarum rationem ineo.

Ἀναλογίζεσθαι ſignificat etiā ἀναποδίζειν καὶ μεταβάλλεσθαι, vt inquit Pollux: hoc eſt Errorē reputare, retractare, Reſipiſcere, Seſe reſpicere. Ariſtoteles, κατέχουσι τὸ πνεῦμα ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, id eſt, Quaſi reputantes ſpatii longitudinem, aut Quaſi incœpti pœniteat, aut Quaſi recolligentes. B. C

Ἀναλογίζω, apud Philonē in lib. De mundo pro Receſſeo vt Bud. exp. ἴδοιμεν οὖν τοῖς ἑκάστων χρόνοις ἀναλογίσαντες.

Ἀναλογισμός, οῦ, ὁ, Conſideratio. Item κατὰ τὸν ἀναλογισμόν, pro portione: κατὰ τὴν ἀναλογίαν. vtroque verbo vtitur.

C. ἈΝΤΙλογίζομαι, Viciſſim vel rurſus cogito, Ex aduerſo reputo, vt fit in coniectura. B. ex Antiphonte.

C. ἈΠΟλογίζομαι, Rationes reddo ſeu refero. Xenoph. Hellen. 6, καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ᾽ ἐνιαυτόν, Quotannis rationes referebat. D Æſchines, ἀντιγραφεὺς ἦν χειροτονητὸς τῇ πόλει, ὃς καθ᾽ ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. Id eſt, Acceptas & expenſas ferebat, inquit Budæus. Idem verò Imputare, Expēſum ferre interpretatur & in hoc Plutarchi loco in Apophthegmatis, τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινῶν δαπάνην ἀπολογιζομένου, πρὸς μόνον ἠγανάκτησε τὸ πλῆθος τοῦ ἐλαίου. Demoſth. aduerſus Timocratem, βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν. id eſt (ſecundum quoſdam) E Volo vobis oſtendere quaſi relatis rationibus & enumerando, perfeciſſe me quod in orationis principio ſum pollicitus. In vulgatis tamen editionibus eſt ἀπολογήσασθαι per η ab ἀπολογέομαι.

Ἀπολογίζομαι, Rationē ineo, vel Ratione inita colligo & conicio, ςοχάζομαι. Demoſthenes, καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτοῦ πεπρεσβευμένων, Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς. i. Ratiocinabatur ita, inquit Budæus. In vernaculo ſermone eadem metaphora vtimur quum dicimus *Ie fay mon conte que* &c. ad verbum, Facio computum meum. Sic autem *Faire conte de quelcun*, reſpondere F his Græcis, λόγον ποιεῖσθαι τινός, docui ſuprà.

Ἀπολελογισμένος participium paſſiua ſignificatione interdum vſurpatur. Xenoph. in Œconomico, χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆνα δαπανώμενα ἀφείλομεν, χωρὶς δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν. id eſt, deſtinata deputatáque. Bud.

Ἀπολογίζομαι, Enarro, διεξίημι, Percenſeo, Cōmemoro, ab ἀπόλογος longam & verboſam narrationē ſignificante, inquit Budæus. Polyb. in 4, ἀπολογιζομένων τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα. Idē, ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ δυςχρηςίαν. Suidas hunc locum G citat (ex eodem fortaſſe) vbi ἀπελογίζετο ipſe ἀπηριθμεῖτο exponit, ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας δι᾽ ἃς πρόθυμος εἴη τὸν Φίλιππον. Apud eundem Polybium alicubi non cum accuſatiuo, ſed cum ὡς, vt quum ſcribit ἀπολογιζομένων ὡς καταλάβοιτο μὲν &c.

Ἀπολογίζω, autem reperio tantùm apud Suidam, qui exponit ἀποβάλλω. Vide ἀπολεωριάζω.

Ἀπολογισμός, οῦ, ὁ, Rationis redditio & relatio, Rationis ſumptuum redditio, Expenſi relatio. Plutarchus in Pericle, ἐν τῷ τῆς ςρατηγίας ἀπολογισμῷ, In reddenda ratio- H ne expenſarum. Idem in Solone, ἀπολογισμοὺς τῶν πεπραγμένων ἔχοντα. Æſchines, ὡς οὖν μὴ μόνον κρίνοντες ἀλλὰ καὶ θεωρούμενοι, οὕτω τὴν ψῆφον φέρετε εἰς τὸν ἀπολογισμόν, τοῖς μὲν οὐ παροῦσι τῶν πολιτῶν, ἐπερησομένοις δὲ τί ἐδικάζετε. id eſt, Tanquam ad congruum reſponſum reddēdum, & rationē reddendam. Aliquando ἀπολογισμοὺς appellant ipſas rationes, ſeu rationum codicem. Lucianus in Demoſthenis encomio, οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων.

Ἀπολογισμός, ἀπολογία, Heſychio, Defenſio. Cic. ad Atticum, Ego verò iuſtum ἀπολογισμὸν συντάξομαι, ſed ad eorū aliquem quibus diſſuadētibus & inuitis profectus ſum. Exiſtimat autem Budæus ita poſſe exponi & in loco Æſchinis paulo antè citato. Ἀπολογισμός, Excuſatio, apud Polybium, lib. 4.

Ἀπολογισμός, Mentis alienatio. Nam Heſychius ἀπόνοιαν exponit ἀπολογισμόν. In qua ſignificatione ἀπὸ ſignificabit ςέρησιν.

C. ΔΙΑλογίζομαι, Rationem ineo cum aliquo, & ſubduco accepta & expenſa. Demoſth. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν, ἀφῆκεν αὐτόν. at hic poſitis cum patre meo calculis & ratione collecta, acceptilatione eum liberauit. Alibi, ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. B. Eſt etiam διαλογίζεσθαι, Rationes ſecum ſubducere, hoc eſt Ratiocinari, Animo verſare, Cogitare. idem quod διανοεῖσθαι. Lucæ 2, ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; ratiocinantes in cordibus ſuis. Διαλογίζομαι, Diſſero, Diſcepto, Xen. βούλει οὖν διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοπῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δυνατόν ἐστι, id eſt διαλεγόμενοι. Bud.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ, Ratiocinatio, Cōgitatio hominis ſecum ratiocinantis. Plut. de Pōp. fugiente, ἀπῄει καθ᾽ ἡσυχίαν ἐν διαλογισμοῖς ὢν οἵους εἰκός, &c. Ita Bud. pro cogitatione in ſcriptura identidē accipi ſcribens. Idem Lucæ 11, εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, interpr. Subiit autē reputatio inter eos. qui διαλογισμὸς eſt Inteſtina ſermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος καὶ ἔσω πρὸς διάλεξις. ſequitur enim, ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. nā vnà omnes ea inuaſerat cogitatio. Lucæ 14, τί τεταραγμένοι ἐστέ, καὶ διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, diſceptationes, hoc eſt, variæ & perplexæ ambages, quales ſolent in mentem venire quum aliquid nouum & parum per ſe probabile occurrit. Item Sermocinatio, Confabulatio. Plut. Apophth. νικᾶν γὰρ ἀνδρῶν οὐ φθόγγον παρεσκευασμένων ἀκούω διαλογισμούς. Sic Sap. 7, διαλογισμοὺς ἀνθρώπων. B.

Διαλογιςικός, ή, όν, Ratiocinatiuus. Et τὸ διαλογιςικόν, vis ratiocinatiua, vt ſuprà τὸ λογιςικόν. Damaſc. περὶ τοῦ μνημονευτικοῦ loquens, τὸ μὲν οὖν φανταςικὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμενον παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ ἢ διαλογιςικῷ. ταῦτα δὲ ἀμφότερα. Vide alium eiuſdem Damaſc. locum apud B. p. 254, poſt διαλογισμός.

C. ἘΚλογίζομαι, Computatum & numeratum demetior, Numeratum do & calculo cōpoſitis rationibus. 4 Reg. 22, πλὴν οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον αὐτοῖς, ὅτι ἐν πίστει αὐτοὶ ἐποίουν. ſed videtur potius legēdum αὐτοῖς. nā & Hebræi textus verſio habet Nō numeretur eis argētum. Alii exp. Non exigebant acceptæ pecuniæ rationem, retinēdo αὐτούς. quibus aſtipulari videtur locus Harpocrationis ſuprà in Λογιςὰς citatus: vt ſit tranſitiuū. Pro Cōputo & numero accipitur apud Suid. ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τοῦ ςρατοῦ, id eſt ἀριθμῶν, vbi poſſet etiam reddi, Poſito calculo numerum exercitus colligens. Item Subductis rationibus expēdo, Perpendo, Cōſidero, Æſtimo. Thuc. εἰ σωφρόνως τις τοῦτον τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο. Demoſth. cōtra Mid. πᾶσιν ὁμοίως ὀργιςέον, ἐκλογιζομένοις καὶ θεωροῦσιν ὅτι τοῦ μὴ ῥᾳδίως κακῶς παθεῖν ἐγγύτατα ἡμῶν εἰσιν οἱ πείσαντι, Reputant, Conſiderant. B. Et apud Suidā ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, id eſt διανοούμενος, vt ipſe exp. Item Conſilium rei agendæ ineo. Thuc. lib. 2, διαφερόντως γὰρ δὴ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν ἐκλογίζεσθαι.

Ἐκλογισμός, οῦ, ὁ, Exacta cōputatio, Rationum ſubductio, Æſtimatio. Plut. in Catone Vtic. πάντα κατατείνειν εἰς ἄκραν τιμὴν καὶ προσάγειν τὸν ἔσχατον ἐκλογισμόν. vbi exp. Ad ſummam indicaturā & extremam licitationem rem pertrahere. Item Ratio, Cogitatio. v. l. ET Ἐκλογιςία itidem Computatio, Numeratio facta poſito calculo. Suidæ & Heſychio ἀρίθμησις.

C. ἘΠΙλογίζομαι, Computo, Numerum ineo. apud Ptolem. identidem. B. Item Repetito veluti calculo ſtatuo, Repetito calculo colligo. & metaph. Argumentis & rationibus

tionibus repetitis concludo, more calculatorũ.vt quidam hoc verbum interpr. Item Perpendo, Reputo, Conſidero, Mecum ſubductis rationibus reputo. In Axiocho, οὐκ ἐπιλογίζῃ τὴν φύσιν περισκεμμένως, non conſiderabis naturã circunſpectè. Itẽ Rationẽ habeo, Æſtimo. Xen. Hell. 7, p. 376, οἱ δὲ πολὺ πλείονας ὁρῶντες τοὺς πολεμίους, καὶ δυστυχήματος γεγενημένου ἐν Κορίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν, οὐδὲν τούτων ἐπελογίσαντο, οὐδ' ὅτι καὶ Θηβαίοις ἅμα καὶ Θετταλοῖς, τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι δοκοῦσιν, ἔμελλον μάχεσθαι. A

Ἐπιλογισμός, οῦ, ὁ, Computatio. Item Enumeratio facta repetito calculo. Itẽ Cogitatio, Reputatio: qua aliquid nobiſcum reputamus & perpendimus, Conſideratio. Plut. in lib. qui περὶ ἀδολεσχ. inſcribitur, τούτοις δὲ ἀεὶ καὶ συμμεμίχθαι καὶ συμπεπλέχθαι τοῖς ἐθισμοῖς τὴν προσοχὴν ἐκείνων καὶ τὸν ἐπιλογισμόν, ὅταν τι μέλλωμεν λαλεῖν, καὶ τὰ ῥήματα τῷ στόματι προσφέρειν, τίς ἐστὶν ὁ λόγος. In eodem libro aliquãto ante, ὥσπερ τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φάρμακον ἐπὶ τοῖς πάθεσιν, ὁ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γινομένων αἰσχρῶν καὶ ὀδυνηρῶν ἐπιλογισμός. Apud eundem autem De defectu oracul. καί τινα τοιοῦτον ἐπιβάλλουσι τῆς αἰτίας ἐπιλογισμόν, οἵῳ ποιεῖ τὸν Κύκλωπα χρώμενον Εὐριπίδης, Turn. interpr. Et talem quandam cauſæ excogitationem inducunt quali facit vti Cyclopem Euripides. Dionyſ. Halicarn. ſcribit ἐπιλογισμός apud Thuc. eſſe vnum ex numero vocabulorum γλωσσηματικῶν καὶ ἀπηρχαιωμένων καὶ ξενικῶν τοῖς πολλοῖς. quo tamẽ ſignificatu apud eum accipiatur, non addit. B C

c. 2. Προεπιλογίζομαι, Prius computo, Antè poſito calculo colligo. vnde apud Philonem De mundo προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, iam antè collecta demonſtratio.

C. ΚΑΤΑλογίζομαι, Cõputo, Imputo. vt καταλογίζεσθαι τοὺς τόκους εἰς κεφάλαιον, B. Item Numero inter, Annumero, Cenſeo inter. Xen. οὐκοῦν δοκοῦσί σοι καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς ἀδίκοις τοὺς ἀχαρίστους. At in v.l. ex Æſchine, καταλογίζομαι τοῦτο ἐπ' ἀρετῇ, hoc pono & adſcribo ad virtutem. Et ex Demoſth. καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, Apud vos colloco beneficium, Vobis impenſum fero. D

Καταλογισμός, οῦ, ὁ, Computatio, Numeratio.

C. ΠΑΡΑλογίζομαι, Subdola ſupputatione fallo, Falſis ratiociniis decipio. vel etiam Falſa argumentatione vtẽs decipio. vt ſit metaph. non tãtùm à calculatoribus ſed etiam à ſophiſtis. vtrorumque enim ſunt παραλογισμοί. vnde interdum exponi poteſt Fallo more eorum qui falſis ſupputationib⁹ & falſis rationib⁹ argumẽtiſq; aliquem decipiunt. Luc. ἐνίστε τοῦ ἀποκερδαίνειν παραλογιζόμενον τὰ προθύμια. Iſocr. Panath. τοὺς ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια καὶ παρακρουομένους καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους ἀλλὰ πλεονεκτικούς. Idẽ in Epiſt. ad lib. Iaſ. σκοποῦσι γὰρ οὐ πανταχῇ τὴν φύσιν τοῦ πράγματος ἀλλὰ παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic Æſchin. cõtra Cteſiph. ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Paſſ. quoque accipitur pro Falſis rationib⁹ decipior. Ariſtot. Polit. 5, c. 8, παραλογίζεται γὰρ ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν, ὥσπερ ὁ σοφιστικὸς λόγος. Sic & Rhet. 2, ὁ κριτὴς παραλογιζόμενος. E F

Παραλογισμός, οῦ, ὁ, Falſa ratiocinatio, Fallax ratio. vel Impoſtura & captio quæ fit fallacib⁹ rationibus, Deceptio per fallaces ratiocinationes. Ariſtot. De arte poët. δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ. ἔστι δὲ τοῦτο παραλογισμός. Et in eodẽ libro, διὰ τούτου ποιῆσαι παραλογισμόν. Apud eundẽ De ſophiſt. elench. παραλογισμοὶ dicũtur captioſæ cõcluſiones ex rationibus fallacibus.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, Fallax ratiocinator, Qui fallacibus rationib⁹ decipit, Deceptor, Impoſtor. ET Παραλογιστικός, οῦ, ὁ, Peritus decipiẽdi fallacib⁹ ratiocinationib⁹, Aptus ad fallẽdũ ſubdolis rationibus. Ariſtot. Rhet. ὅλος δὲ ὁ τόπος παραλογιστικός. Et παραλογιστικὰ ἐρωτήματα, fallaces & captioſæ interrogationes. AT Παράλογιστος, Qui fallacibus rationibus capi poteſt, εὐαπάτητος. Polyb. lib. 5, καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων εὐπαραλογιστότατον ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δοκοῦν εἶναι πανουργότατον. G

C. ΠΡΟΣλογίζομαι, Imputo, Acceptum fero, Attribuo, Adſcribo. ἀνατίθημι & προστίθημι. B. H

C. ΣΥΛλογίζομαι, Colligo, ſeu Ratiocinatione colligo, vt ii qui calculis ſubductis ſummã cõficiũt. Demoſth. Pro cor. παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, qui rectà cõiecturà iudicaſſet & ratione ſubductà collegiſſet. Greg. ὁ διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ τεταγμένων καὶ ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, id eſt E rerũ ordine ratiſque tẽporũ vicib⁹ ſtatuẽs Deũ eſſe mũdi cõditorẽ, atq; ratiocinatione colligẽs. Similiter & συλλέγομαι capitur pro Ratiocinor, Colligo. vt mẽ doſè colligis, inquit Stoicus. Hæc & alia B. p. 665. qui apud Ariſtot. in princ. 7 Metaph. συλλογίζεσθαι interpretatur Colligere ſummã dictorũ & rationẽ, ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ, καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι. Apud dialecticos accipitur itidẽ pro Colligo & cõcludo, Ex aſſumptione propoſitionũ, quaſi calculis ſubductis, ſummã argumentorũ efficio. Ariſtot. Rhet. 2, τὸ μὴ συλλογισάμενον συμπερασματικῶς ὥσπερ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς, τὸ πλουτοῦν εἰπεῖν. Et lib. 1, συλλογιζόμενον ἢ ἐπάγοντα δεικνύναι ὅπερ. Sic apud Themiſt. & cæteros logicos. Accipitur etiam pro ἀναλογίζομαι, Mecum reputo, Perpendo. Plut. de Cæſare Rubiconem tranſituro, αὐτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος. B.

Συλλογισμός, οῦ, ὁ, Collectio quæ ratiocinãdo fit. vocabulũ arithmeticorũ. id eſt Cõputatio qua ſubductis calculis ſũma colligitur. vnde συλλογισμοὺς ὑπέχειν, vt λόγον ὑπέχειν, poſito calculo & ſumulis collectis rationẽ reddere. Piſides apud Suidã, Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπικλαίς ἀγγέλοις τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. Inde ad dialecticos trãſlatũ vocabulũ, q aſſũptis duab⁹ propoſitionibus, quaſi ſubductis calculis, tertiũ aliquid veluti ſummã inferũt. Quint. modò ſyllogiſmũ vocat, modò ratiocinationẽ: vt lib. 5, c. 14, vbi docet quid ab epicheremate differat. Ariſtot. Anal. priorũ lib. 1, c. 1, συλλογισμὸν dicit eſſe λόγον ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, τῷ ταῦτα εἶναι, vel διὰ τῶν κειμένων, vt Gell. legit l. 15 c. 26, addẽs, Eius definitionis non videbatur habere incommodè facta interpretatio hoc modo, Syllogiſmus eſt oratio in qua conſenſis quibuſdam & conceſſis, aliud quid quàm quæ conceſſa ſunt, per ea quæ conceſſa ſunt, neceſſariò conficitur. τεθέντα autem & κείμενα appellat λῆμμα & πρόσληψιν, ſũptionẽ & aſſũptionẽ, hoc eſt maiorẽ & minorẽ propoſitionẽ: at τὸ ἕτερον τῶν κειμένων vocat τὸ συμπέρασμα ſiue ἐπιφοράν, cõcluſionẽ ſiue illationẽ. Cõplura autẽ ſyllogiſmorũ genera tradũtur in dialecticis. Hũc verò συλλογισμὸν Ariſtot. aliquãdo λογισμὸν appellat, vt De demonſtr. l. 2, c. 18, ἡ δόξα καὶ λογισμός. & Top. 6, c. 3, ἰσότης ἐναντίων λογισμῶν, cõtrariorũ ſyllogiſmorũ. Sic & 2 Phyſ. c. 8, & alibi. v. l. Aliquãdo συλλογισμὸς accipitur pro quadã ſui parte, id eſt pro eo ipſo q in ſyllogiſmo infertur, quæ eſt cõcluſio ſeu cõplexio. Ariſtot. l. 2, De ſyllog. c. 17, δεῖ γὰρ ἐναντίος συλλογισμὸς γίνεσθαι τῷ προβλήματι. Cõtra Cic. concluſionẽ dicit pro ipſo ſyllogiſmo. De diuin. l. 1, Concluſio autem rationis ea probatur in qua ex rebus nõ dubiis id quod dubitatur efficitur. v. l. Quintil. autẽ lib. 3, c. 6, συλλογισμὸν inter ſpecies legalis ſtat⁹ numerat, ac συλλογισμὸν accipit ſtatũ ratiocinatiuũ vel collectiuũ. De quo plura lib. 7, c. 9. Idẽ tradit lib. 9, c. 2, Rutiliũ Lupũ & Celſũ, ſequutos Gorgiã, συλλογισμὸν poſuiſſe inter ſchemata & interpretatos eſſe collectionẽ.

Συλλογιστικός, οῦ, ὁ, Ratiocinatiuus, Syllogiſticus. vt συλλογιστικὴ πρόθεσις & συλλογιστικὸν ἐνθύμημα. Item ſtatus συλλογιστικός, ſtatus ratiocinatiu⁹, interpr. Cicerone, vt teſtatur Quintil. lib. 5, c. 10. Et συλλογιστικοὶ λόγοι apud Laert. in Zen. p. 346. VNDE Συλλογιστικῶς, More ſyllogiſmorum. vt Laert. ibidem dicit περαντικοὺς λόγους vocari τοὺς συνάγοντας μὴ συλλογιστικῶς.

c. 2. Ἀσυλλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non rectè ratiocinãs, Non probè colligẽs & concludẽs, vt bonus ſyllogiſmus: vel potius Non probè collectus & ratiocinando concluſus. Syneſ. ep. 154, οἷς ἂν ἐντύχῃς, αὐτὸς ἀκούσῃ τινὰ περὶ τῶν ἀσυλλογίστων συλλογισμῶν, de ſyllogiſmis malè cõcludẽtibus. Et ἀσυλλόγιστοι λόγοι apud Laert. in Zen. p. 347, οἱ παρακείμενοι μὲν πιθανοῖς τοῖς συλλογιστικοῖς, οὐ συνάγοντες δέ: vt quum ita infertur, Si equus eſt Dion, animal eſt Dion: Sed equus non eſt Dion: Nõ igitur animal eſt Dion. Et ἀσυλλόγιστος συμπλοκὴ apud Alex. in Top. quũ duæ propoſitiones malè iũguntur. Diuerſa autẽ ſignif. Plut. in lib. De deo Socr. ſcribit δαιμόνιον Socrati συνάψαι ὄψιν ἢ μᾶλλον φωνήν τινα ἢ φάος ἐν πράγμασιν ἀδήλοις καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην ἀσυλλόγιστος φρόνησιν. In v. l. exponitur, Cui⁹ ratio iniri nõ poteſt, Qui ſyllogiſmo aut coniectura colligi non poteſt.

In iiſdē v.l. ex ſententiis monaſticis affertur, ἀσυλλόγιστόν A
ἐστιν ἡ πονηρία pro expers rationis & imprudēs. VNDE
Ἀσυλλογίστως, Sine ratiocinatione, Vel, Nō vtēdo ſyllogi
ſmo. Itē, Sine ratiocinatione. id eſt Inconſideratè. Plut.
de def. orac. ἀσυλλογίστως ἅπτεται τοῦ μέλλοντος ὅταν ἐκστῇ μάλιστα
τοῦ παρόντος, ſine ratiocinatione vlla futurum auguratur.

C. 2. Ἀντισυλλογίζομαι, Contrario ſyllogiſmo refuto, Syllogi-
ſmū ſyllogiſmo oppono, Contraria ratiocinatione col
ligo & cōcludo. Ariſt. Rh. 2, περὶ λύσεων loquēs, ἔστι δὲ λύειν
ἢ ἀντισυλλογισάμενον ἢ ἔνστασιν ἐνεγκόντα: addēs, τὸ μὲν οὖν ἀντι-
συλλογίζεσθαι, δῆλον ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων ἐνδέχεται ποιεῖν. Et lib. B
3, non procul à fine, τὰ πρὸς τὸν ἐναντίον λόγον λεκτέον, λύον-
τα καὶ ἀντισυλλογιζόμενον.

C. ὙΠΟλογίζομαι, Reputo, Rationē habeo. λόγον ἔχω, ὑπό-
λογον ποιοῦμαι. Demoſth. Pro cor. μηδὲν ὧν ἠδίκησθε ἐν οἷς ἐπι-
στεύσατε, ὑπολογισάμενοι, iniuriarū præteritarū rationē nul
lā habētes in iis rebus quæ fidei veſtræ permiſſæ ſunt,
Iniurias nō reputātes. Andoc. ἀλλ᾽ ὅμως οὐδὲν ὑπελογίζοντο
τὰς νίκας, rationē nullā victoriarū habebant. Hæc & alia
eiuſdē ſignif. exēpla affert B. p. 171. Et ex Plat. Apol. κίν-
δυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν, vitæ periculi rationē habere. Et C
ex eodē, μηδὲν ὑπολογίζεσθαι πρὸ τοῦ αἰσχροῦ nihil magis for-
midare quàm turpitudinem. ‖Camer. interpr. etiam
Imputo: & v.l. Cogito, Suſpicor, Prætexo, Simulo.

AT VERO Λογάς, ET Λογάδην, ET Λογία, ad illud λέγω per-
tinent de quo priore loco egi, id eſt Lego, Colligo.

NAM Λογάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Delect⁹, Select⁹, Electus. idē quod
ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος. Eſt autē maſculini & fœm. generis, ſi-
cut ἐθάς, quū huius terminationis verbalia ſoleāt eſſe tā
tùm fœminina. Plerūque verò plur. num. effertur. Exē-
pla ex Eurip. Pauſan. & Baſil. habes apud B. initio p. 184. D
Herodot. Clione dicit λογάδας νεηνίας, delectos adoleſcē
tes. Plerūq; λογάδες abſolutè ponitur pro λογάδες νεανίαι
aut στρατιῶται. Thuc. lib. 5, Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες, οἷς ἡ πό-
λις ἐκ πολλοῦ ἄσκησιν τῶν εἰς τὸν πόλεμον δημοσίᾳ παρεῖχε. Eodē
lib. p. 185, λογάδες ἀφ᾽ ἑκάστων ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι. Et lib.
6, p. 231, διακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκ-
λεκτοὺς ὡπλισμένους. Herodian. modò cū ἐπίλεκτοι copulat
λογάδες, modò ἐπίλεκτοι λογάδες dicit. lib. 8, σὺν ἐπιλέκτοις
καὶ λογάσιν ἀπ᾽ Ἰταλίας πάσης ἀνδράσιν. Eodē lib. τοὺς ἀπὸ Ῥώ-
μης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λογάδας ἤθροιζεν, dele E
ctos milites. Et lib. 2, προὔπεμψε λογάδας ἐπιλέκτους, ele-
ctiſſimos quoſq; milites. Itē λογάδες λίθοι, ſelecti lapides
οἱ ἐπίλεκτοι καὶ οὐχ οἱ ἐπιτυχόντες, vt Th. ſchol. exp. dicēs ſic
apud eū accipi l. 4. Et in Epigr. fœm. gen. λογάδα στρατιήν,
Delectum exercitum. ‖Λογάδες dicuntur etiam Oculi,
οἱ ὀφθαλμοί, vt Suid. tradit, hunc ex Epigr. locum citans,
Ἰνδώη δ᾽ ὑάκινθος ἔχει χάριν αὐτόθι ὄπως αἴγλης, Ἀλλὰ πεῶν λογά-
δων πουλύ γ᾽ ἀφαυροτέρην. Nicandri autem ſchol. λογάδας
eſſe dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Albū in oculo. In Ther.
v. 291, in deſcriptione hæmorrhoi ſerpentis, Τοῦ μὲν ὑπὲρ νι- F
φόεντα κεράατα διὰ μετώπου Εἴκελ᾽ πάρνοψι φαὴ λογάδας τε
προσηκής. ET Λογάδην, Lectè, Electè, ἐπιλέκτως. Thuc.
lib. 4, p. 132, ἔρυμα αὐτόθι ἦν παλαιόν, λίθων λογάδην πεποιημέ-
νον, ex lapidibus ſelectis. Et lib. 6, p. 219, ἔρυμά τε ἦ ἐφοδώ-
τατον ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διαταχέων ὤρ
θωσε. Et alibi λογάδην φέροντες λίθους, lectos lapides cōpor-
tantes. AT Λογία, ας, ἡ, Collecta, Id quod in Eccleſiis
conferebatur & colligebatur ad tenuiorū paupertatem
ſubleuādā. Apud Cic. autē Collecta eſt quod in cōuiuiū
cōferebatur ſymbolū, vt quū dicit, Collectā à conuiua G
Craſſe exigis. Suidas ſcribit Chryſoſt. in ἑρμηνείᾳ epiſto
læ ad Cor. λογίαν vocare τὴν συλλογήν, dicentē, περὶ δὲ τῆς λο
γίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους. quæ verba habentur 1 Cor. 16, initio.
vbi annotat Chryſoſt. eum trāſire ad τὴν ἐλεημοσύνην &
τὴν εἰς τοὺς ἁγίους ἐπικουρίαν. & paulo pòſt ſubiūgit, λογίαν
δὲ τὴν συλλογὴν καλεῖ, qua videlicet ἕκαστος συνεισφέρει τι. Has
λογίας ſiue συλλογὰς ſiue ἐλεημοσύνας ad ſubueniendū pau
perib⁹ collatas, Paulus alibi vocat εὐλογίας. Suidæ autē
& Heſych. λόγιαι ſunt etiam ἐκλογαί, καρποφορίαι, ἐπιλογαί.

ΛΕΙ´Α, ας, ἡ, Præda: id eſt corpora ipſa rerum quæ ca- H
pta ſunt, vt Gell. exp. qualia ſunt Mācipia & iu-
menta: at λάφυρα dicūtur exuuiæ, & quæ in vrbium di-
reptionibus auferuntur. Plut. Coriol. πολλὴ λεία θρεμμάτων
καὶ ἀνδραπόδων περιεγένετο. Xen. Hell. 1, λείαν ἅπασαν κατέθεντο
εἰς τοὺς Βιθυνούς. Item λείαν ἄγειν, ſiue ἀπάγειν, λείαν ἐλαύ-
νειν & ἀπελαύνειν, prædam agere, vt Liu. loquitur. Xen.
A Pæd. 5, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες. Herodian lib. 3, καὶ
καταδραμόντες τὴν χώραν, λείαν τε ἀπαγαγεῖν καὶ πορθῆσαι τὰ πλεῖστα.
Et lib. 7, λείας αἰχμαλώτους ἀπάγειν τῶν ἐχθρῶν. Claudian. quo
que captiuam prædam dicit. Idem lib. eodem, κατατρέ-
χων τε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας ἀπήλαυνε. Item
λείαν λαβεῖν, prædam capere: vt Cic. dicit, Capta crude-
liſſimè ex fortunis alicuius præda. Thuc. lib. 6, p. 229,
λείαν τῶν Λακεδαιμονίων πολλὴν ἔλαβον, ἣ ἐπράθη ταλάντων οὐκ
ἔλαττον πέντε καὶ εἴκοσι. Et lib. 2, καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖ-
νος τὰ πολλά, καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες. Item λείαν
B ποιεῖν, prædā facere: vt Cic. dicit, Maximos quæſtus præ
dáſque feciſſe. At paulo aliter Saluſt. Regnū eius ſcele-
ris ſui prædam fecit. Et λείαν ποιῶ τινα, deprædor aliquē.
Thuc. lib. 8, καὶ τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο, in-
curſionib⁹ deprædabatur. Plut. Coriol. τά τε σώματα λείαν
ἐποιήσατο, καὶ τὰ χρήματα διήρπασε. Syn. ep. 107, τῶν πολεμί-
ων μὲν ἐπεχόντων καὶ λείαν ἅπαντα ποιουμένων, omnia depræ-
dantibus. ‖Λεία Heſychio eſt etiā ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη:
quēadmodū ſchol. Soph. in Aiace, Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως
εὑρίσκομεν Λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας, hîc λείας exp. τὰ
C ποίμνια, τὰ βοσκήματα. vel etiā Pecudes prædādo abactas.

C. Ληλασία, ας, ἡ, Prædatio, Ipſa actio agendi prædam. A-
pollon. Arg. 2, ἱδρύσαντο Μῆλα τά τ᾽ ἐξ Ἀμύκοιο ληλασίης
ἐκόμισσαν, oues quas inter prædandum Amyco abege-
rant. Heſychio ληλασία eſt αἰχμαλωσία, λῃστεία, ἁρπαγή: i-
tem μάχη, ἀδικία. ET Ληλατέω, ῶ, Prædam ago. λείαν
ἀπελαύνω, vt Herodian. loquitur. vel Prædando abi-
go. προνομεύειν βιάζομαι, vt ab Heſych. exponitur. Pro
Prædam ago capitur apud Soph. in Aiace, ἢ τὸν εἰσαεὶ
Ληλατήσει χρόνον; id eſt λείαν ἐλάσει, λῃστεύσει, πορθήσει, vt
D ſchol. exp. Xen. ληλατεῖν ἐκ τῆς Μηδικῆς. Quum verò
accuſatiu⁹ additur, capitur pro Prædor, Deprædor, E-
populor. vt λείαν ποιῶ. Herodian. lib. 3, τήν τε χώραν λη-
λατήσας, agrū depopulatus, Polit. interpr. Plut. Camillo,
ἀνδραποδίζεσθε καὶ ληλατεῖτε καὶ κατασκάπτετε τὰς πόλεις αὐτῶν.

C. Ἀγελεία, ας, ἡ, Prædas agens, Prædatrix. ἡ λείας ἄγουσα, vt
Xen. loquitur. Palladis epitheton: vel παρὰ τὸ λείας ἄγειν,
inquit Euſt. nam ληῗτις eſt. vel παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, à du-
ctando populo, quippe quæ ſit ἡγεμονική: quo ſignif. ἀγέ-
λαος & λαγέτας poni idē annotat. Sed prior etymologia
B magis conſentanea videtur, quum eadem Minerua &
ληῗτις ab Homero dicatur & σκυλήτειρα à Lycophrone.
Il. δ, πρόσθε δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη, Ἥ τοι πρόσθεν στᾶσα βέ-
λος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν. Heſiod. Theog. — βούλησιν Ἀθηναίης
ἀγελείης. ET Ἀγήλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prædator, Prædas a-
gens. Vnde ἀγηλείοιο apud Heſych. λαφυραγωγοῦ.

C. Ἀκρόλειον, ου, τό, Primitiæ manubiarū, vel prædæ. quaſi
τὸ ἄκρον τῆς λείας. vt, Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀ-
κρόλειον. Item, ὅσα ἦν θεοῖς ἀναθήματα καὶ ἀκρόλεια. qui lo
ci à Suida citantur. Apud quē etiam habetur Ἀκρόλειον,
F ἀπαρχή, ὡς τὸ πρωτόλειον. vt videlicet hoc nomine genera
liter quæuis Primitiæ ſignificētur. ſequendo tamē ipſū
etymū propriè Primitias manubiarū ſignificat, vt ex-
poſui. quaſi quis dicat ſūmā partē prædæ, ſiue ſpoliorū.

C. Πρωτόλειον, ου, τό, vel potius plur. Πρωτόλεια, τά, Primitiæ
prædæ, ſeu manubiarum. ἡ τῆς λείας ἀπαρχή, quam diis
offerebāt, vtpote victoriæ autoribus. Generaliter autē
pro quibuſuis primitiis. Iulian. Iamblicho, σοὶ πρώτῳ
καθάπερ θεῷ τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμαυτοῦ σπουδῶν ἀπέδωκε, σύμ-
βολον ἀφίξεως τῆς ἐμῆς. Eurip. Or. Τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτό-
G λεια, θιγγάνω Ἱκέτης ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς. vbi
ſchol. exp. τὰ πρῶτα & τῆς ἱκεσίας τὴν ἀπαρχήν. At πρωτόλειον
apud Suidam poſt Πρωτόλεια, & in Ἀκρόλειον.

Λεΐζομαι, Prædor. Ex Epigr. ET Ληΐζομαι pro eodem:
itidem ex Epigr.

Λεϊστός, οῦ, ὁ, Prædabilis, ληϊστός. v.l. Vide ληϊστός.

¶ Ληΐη, Præda. idem quod λεία, ex eóque factū dialyſi Ioni
ca: vt βασιληΐη pro βασιλεία. Herodot. ἀπὸ ληΐης ζῶσι, viuūt
ex præda ſeu ex rapto, vt Ouid. loquitur. Idem lib. 1, κατὰ
ληΐην ἐκπλώσαντες, prædabundè vel prædandi gratia. I-
H dem, ληΐην ποιεύμενος τῷ στρατῷ, prædas agens exercitu. Ex
eodem affertur ληΐη θέσθαι, (quod mendoſum videtur)
pro Diripere. ‖Heſychio ληΐη eſt non ſolùm προνο-
μία, ſed etiam βοσκήματα, ſicut & λεία ſuprá.

Ληϊάς, άδος, ἡ, Prædando capta vel abacta. Vnde ληϊάδες a-
pud Heſych. ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλληφθείσας. Euſt. ληϊσταί,
αἰχμαλώτους. Captiuas. Ιλ. υ, Ληϊάδες δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον

ἡμῦρ ἀπούρας Ἥρον. ET Ληϊάδης, Prædando captus, ſeu abductus, Captiuus αἰχμάλωτος, Heſych. Apollon. Arg. lib.4. — ἀφνειοῖο διὲκ λυθεῖσα δόμοιο Ληϊάς, puella ſeu mulier prædando rapta ex opulenta domo ſe ſubducit, ἐτ' ἀνθέουσα δίκης, καὶ δούλια ἔργα Εἶεν ἀτυζομένη. vbi ſchol. exp. αἰχμάλωτος, δορυάλωτος. A

Ληΐς, ίδος, ἡ, idem quod λεία ſiue λεΐη. Ιλ. λ, Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν ἤλιθα πολλὴν, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἰῶν, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ἵππους τε ξανθάς. vbi nota quæ ληΐδος nomine cōprehendat: non manubias, nec exuuias, ſed pecudes. ſicut & de λεία ſuprà dictum fuit. Od. ξ, καὶ σφιν ζ. 85 ληΐδα δοῖν. Ab Euſtathio actiuè quoq; exponitur λαφυραγωγία: ab Heſychio etiam μερίς, ψιλὴ κτῆσις: à Tzetze autem ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις (deriuante à λήϊα, quod τετράποδα ſignificat, quippe quæ τὰ λήϊα κατανέμει) in hoc loco Heſiodi Theogon. de Hecate, Ῥηϊδίως δ' ἀγρὴν κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλὴν, Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ. Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν, Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Sed commodè ibi ληΐδα exponere poſſumus Pecora ſeu Pecudes: ſicut λεία & ληΐη exponitur βοσκήματα. quæ inde ληΐς ſiue λεία dicuntur quoniam à prædonibus abigi ſolent. Καταχρηστικῶς autē ληΐς dicuntur etiā χρήματα, vt vult ſchol. Apoll. dicens propriè eſſe τὰ ἐκ λαφυραγωγίας. ſic autem accipit hunc locū Argon. 1, Εἴ κεν ἐπιπρέψητε δόμοις καὶ ληΐδα πᾶσαν Ὑμετέρην ξείνοισι καὶ ἀγλαὸν ἄστυ νέμεσθαι. ſed ibi quoque pro pecoribus accipi forſan poſſit. ‖ Ληΐδας Heſych. exp. etiam αἰχμαλώτους. quo ſignif. & ληϊάδες dicuntur. ET Ληΐδιος, ου, ὁ, Prædando captus, Captiuus. αἰχμάλωτος. Et ληϊδίη apud Oppian. itidem pro αἰχμάλωτος, teſte Euſt. qui ab Homerico ληΐς deriuat. Item ληΐδιαι χεῖρες ex Epigr. Captiuæ manus. B C

Ληῖτις, Prædatrix, ἀγελείη. Ιλ. κ, de ſpoliis ſeu exuuiis Doloni detractis, Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί. vbi ληῖτις epitheton eſt Mineruæ, à ληΐς, teſte Euſt. ſicut ſuprà eidem ἀγελείης epitheton ab eodem poeta tribui dixi. ‖ Ληΐτις eſt etiam αἰχμάλωτος, vt index in Euſtathium habet. verba autē eius vnde hæc ſupra eſt expoſitio, quia ambigua videtur, adſcribā, ληΐδα δὲ ὑποκοριστικῶς ἢ μάλιστα παρωνύμως τὴν λείαν εἰπόντος Ὁμήρου, ληΐδιον ἐντεῦθεν Ὀππιανός φησι τὴν αἰχμάλωτον, ὁ δὲ Λυκόφρων ληΐτιν. Cōfirmari autē hoc ex etymolog. poteſt, qui ληϊάδας & ληΐτιδας ἐπὶ τῶν γυναικῶν dici ſcribit τὰς αἰχμαλώτους. D

Ληΐζω, F. σω, Prædor, Deprædor, Prædas agēdo infeſto: vel etiam Depopulor. Thuc. lib. 4, p. 135, ἐλήϊζόν τε τὴν Λακωνικὴν καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον, ὁμόφωνοι ὄντες. id eſt, λείαν ἐποιοῦντο τῆς Λακωνικῆς, vt ſuprà loquitur. Et Ληΐζομαι quoque ſignif. actiua pro ληΐζω. Idem Thuc. lib. 1, ἐλήϊζοντο δὲ καὶ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους. Et lib. 5, p. 197, ἐκήρυξαν δὲ, εἴ τις βούλεται παρὰ σφῶν Ἀθηναίους ληΐζεσθαι. Metaphoricè quoque accipitur. Heſiod. Erg. 6, Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, nullam meliorem faciet ſeu nanciſcetur prædam quàm ſi bonam vxorē ſibi comparet: vel Nulla meliore potietur præda. Etymolog. ſcribit ληΐζεσθαι propriè eſſe τὸ τὰ σιτοφόρα χωρία ἐκκόπτειν, à λήϊον (id eſt ſeges) deriuans: καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων. Sed rectius à ληΐη deriuatur. E F

Ληϊστὴρ ET Ληΐστωρ, ὁ, Prædator, Prædo. Od. γ, — ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε, Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, οἵ τ' ἀλόωνται Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες; Od. ο, Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες Ἀγρόθεν ἐρχομένην, viri prædatores. Item ex Epigr. ληΐστορι χαλκῷ, prædatitia pecunia: & ληΐστορι μύθῳ ex Nonno, Furtiuo ſermone. G

Ληϊστὴς, οῦ, ὁ, idem. propriè ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, vt Etymol. tradit. AT Ληϊστὸς, οῦ, ὁ, Prædando captus, Inter prædandum raptus, Prædando acquiſitus. ὁ ἐκ λείας καὶ λῃστείας κτητός, vt Etymolog. exp. Itē Qui prædando capi ſeu comparari poteſt. Ιλ. ι, Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα· Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ Οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, prædando recuperari non poteſt. Vbi habes ληϊστοὶ à ληΐζομαι, & λεϊστὴ à λεΐζομαι. quæ ſcriptura verior eſt, & in meo veteri Homeri codice extat: quidam tamen impreſſi libri habēt λῃστή. Ad quem locum Homeri alluſit Plut. in lib. περὶ φιλαδελφ. quum ait, ληϊστοὶ μὲν τε φίλοι καὶ συμπόται, κτητοὶ δὲ κηδεσταὶ καὶ συνήθεις, τῶν ὥσπερ ὅπλων ἢ ὀργάνων διαφθαρέντων, ἀδελφοῦ δὲ ἀντίκτησις οὐκ ἔστι. H A

Λῃστὴς, οῦ, ὁ, idem quod ληϊστής, ex eóque factum per ſynæreſin. id eſt Prædator, Prædo. Xen. Hellen. 6, ἄδικος δὲ λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν: quod hominum genus ſe πειρατὰς vocare ſolitum honeſtiore vocabulo, Ariſtot. Rhet. 3 ſcribit. Soph. Philoct. Οὐκ ἔστι λῃστὰς πρὸς μίαν ἐναντιούμενον Οὕτω παρῆν κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βίᾳ. Xen. Hell. 3, τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους βαρβάρους, à prædonibus captos. Demoſth. Ad Philippi epiſt. λῃστὰς ὁμολογεῖτε καταπέμπειν. quib. interceptis dicit ſe τὸν τόπον τοῖς πλέουσιν ἀσφαλῆ παρεσχηκέναι. Quod verò ad ſcripturam attinet, nō quidem in omnibus libris ι ſubſcribitur, ſed ſubſcribi tamen frequentius ſolet. AT Λῃστὸς, οῦ, ὁ, q.d. Prædabilis. v.l. Eius ſignif. cuius ληϊστός. B

C. Λῃστοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prædonū interfector. Epigr. lib. 2, Βέλτερον ἡγεμόνος λῃστοκτόνου εἰς κρίσιν ἐλθεῖν Ἢ τοῦ χειρουργοῦ Γενναδίου παλάμας, ducis prædones ſeu latrones interficientis. quos φονέας ibi appellat. C

C. Λῃστάρχος, ου, ὁ, Princeps prædonum, Princeps latro. B. ex Clemente Alex. ET Λῃστάρχης pro eodem. Plut. νομαὶ λῃστάρχης. Prius autem λῄσταρχος agnoſcunt Suidas & Heſych. exponentes λῃστῶν ἀρχηγός. — ET Ἀρχιλῃστὴς SIVE Ἀρχληστὴς, mutato ordine cōpoſitionis, pro eodem. λῄσταρχος, (inquit Heſych.) ἀρχιλῃστής.

Λῃστικὸς, ού, ὁ, Prædatorius. vt λῃστικὸς βίος, vita prædatoria, Ariſtot. Polit. 1. Et λῃστικὰ ἔθνη, gens quæ ex rapto viuit, Quæ prædis & latrociniis victitat. Ariſtot. Polit. 8, cap. 3, ἃ λῃστικὰ μέν ἐστιν, ἀνδρείας δ' οὐ μετειλήφασι, de Pontica & Epirotica gente. At τὸ λῃστικὸν (ſubaudi σύστημα, vt Thuc. ſchol. infrà in λῃστρικὸς ſubaudit) dicuntur ipſi prædones, vel Prædonū agmen, vt τὸ στρατιωτικὸν ipſi milites, & τὸ δορυφορικὸν, ipſi ſatellites. Thuc. lib. 1, τὰς ναῦς κτησάμενοι τὸ λῃστικὸν καθῄρει, prædones tollebant vel Latrocinia profligabant. Et lib. 2, καὶ τὸ λῃστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν αὐτόθεν ὁρμωμένους βλάπτειν τὸν πλοῦν τῶν ὁλκάδων, prædones Peloponneſios. Rurſum lib. 1, τό, τε λῃστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφ' ὅσον ἠδύνατο. VNDE Λῃστικῶς, More prædonum, More prædatorio. Thuc. lib. 6, p. 232, καὶ λῃστικώτερον ἔδοξε παρεσκευασμένους πλεῖν. Et lib. 1, πλοῖα τῷ παλαιῷ τρόπῳ λῃστικώτερον παρεσκευασμένα, veteri more magis in piraticum modum ædificata. D E

Λῃστεύω, Prædor. idem quod ληΐζομαι, niſi quòd neutraliter capitur, vt & Prædor, id eſt Prædonem ago, Ex rapto viuo. Prædas ago. Demoſth. Philipp. 2, λῃστεύειν αἰσχρὸν καὶ τοῦτο τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι προφέρων. Herodi. lib. 1, κώμαις τε καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῄστευεν, in vicos agróſque factis incurſionibus prædas agebat, hoc eſt ἐλεηλάτει, λείας ἦγε, λείας ἀπῆγε ſeu ἀπήλαυνε, vt ſuprà loquitur. Thuc. autē ſchol. lib. 1, p. 2, dicit etiam λῃστευομένη χώρα, quæ à prædonibus infeſtatur. VNDE Λῃστεία, ας, ἡ, Præda, hoc eſt ipſa prædandi ſeu prædas agendi actio. Ariſtot. Polit. 1, cap. 5, οἱ δ' ἀπὸ θήρας ζῶσι, καὶ θήρας ἕτεροι ἑτέρας, οἷον οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας, οἱ δ' ἀφ' ἁλιείας, οἱ δ' ἀπ' ὀρνίθων ἢ θηρίων ἀγρίων. vbi nota eum λῃστείαν facere ſpeciē τῆς θήρας, id eſt venationis. nam prædones ſua quoque exercent aucupia & venationes, ſed improba & nefaria. Thuc. lib. 1, pag. 2, ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. F G

Λῃστήριος, ου, ὁ, idem qui λῃστικός, Prædatorius. AT Λῃστήριον, ου, τό, idem quod λῃστικόν, id eſt Ipſi prædones, Prædatorum agmen. Plut. in Pomp. de bello piratico loquens, οὐ μὴν πρότερον ἐπ' αὐτοὺς ἐξέπλευσεν ἢ παντάπασι καθῆραι τῶν αὐτόθι λῃστηρίων τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος. vbi λῃστήριον accipi etiam poteſt pro Latrocinium, vt B. interpr. in hoc Luc. loco, καὶ λῃστήρια καὶ κώνεια καὶ πυρετοὶ καὶ δικασταὶ καὶ τύραννοι. Idē Plut. in Sylla λῃστήριον Νομαδικὸν dicit Prædones Numidicos. H

Λῃστρικὸς, οῦ, ὁ, idem cum λῃστικός. vt λῃστρικαὶ νῆες, naues prædatoriæ. Liu. Omnem oram à Malea prædatoriis nauibus infeſtam habenti. Et λῃστρικὴ ναῦς apud Thuc. Item λῃστρικὸν πλοῖον, pro eodem, ſeu piraticum nauigium,

Ariſtot.Polit.1,c.5,βίος νομαδικὸς, γεωργικὸς, λῃςρικὸς, ἁλιευτικὸς, θηρευτικός.id eſt ὁ ἀπὸ λῃςείας, ὁ διὰ λῃςείας πορίζόμενος τὴν τροφὴν, vt ibidẽ loquitur. ‖Λῃςρικοὶ dicuntur etiã Qui latrocinia exercẽt, Qui ex rapto viuunt, Qui prædis agẽdis ſe exercẽt, Prædones. Strabo 129, λῃςρικοὶ ὄντες καὶ πλάνητες οἱ Κίμβροι. Idem, οὔτε γὰρ τὴν τοιαύτην αἰτίαν τοῦ λῃςρικοὺς καὶ πλάνητας εἶναι τοὺς Κίμβρους ἀποδέξαιτ' ἄν τις. Plut. in Quæſt.Rom. de quodã Macello, p.247, βίαιον ἄνδρα καὶ λῃςρικὸν γενόμενον, καὶ προσκόψαντα πολλοῖς, μόλις ἁλῶναι καὶ κολασθῆναι. ‖Τὸ λῃςρικὸν, idem quod τὸ λῃςικὸν ſuprà, & τὸ λῃςήριον, id eſt Ipſi prædones, Prædonum agmen, ſeu σύςημα. Thuc.lib.1,p.2, τό, τε λῃςρικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφόσον ἐδύνατο. ſic enim quidam libri habent, etiam manuſcripti. ſchol.tamen λῃςικὸν legit, & diſcrimen ſtatuere videtur inter λῃςικὸν & λῃςρικόν. ſic enim habet, λῃςικὸν, τὸ σύςημα, ἤγουν τοὺς λῃςάς· λῃςρικὸν δὲ, τὸ κτῆμα. Ita λῃςρικὸν fuerit Prædaceũ, Prædatitium: vt Gell. dicit Prædacea pecunia & Prædatitia pecunia. VNDE Λῃςρικῶς, Prædonum more, vt λῃςικῶς.

Λῃςρίς, ίδος, ἡ, Prædatoria, Prædatrix. vt λῃςρίδες νῆες, naues prædatoriæ ſiue piraticæ. quæ λῃςρικαὶ paulo antè.

ΛΕΙ'ΒΩ, F. ψω, Libo. idem quod σπένδω. Ea ſignif. autem Libare dicitur qua diis libare merum, id eſt ex patera fundere in eorum honorem. Il.ω, Εὔχετ' ἔπειτα ςὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα, Ζεῦ πάτερ -. Odyſſ.β, Στήσαντο κρητῆρας ἐπιςεφέας οἴνοιο, Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς, de Telemacho cum ſuis nauem ſoluentibus. Virg. Æn.8, dicit, In menſam læti libant diuóſque precantur. ſicut & Priamus in illo priore Homeri loco precatur poſtquam libauit. Il.ω, de Hecuba Priamo libaturo paterã porrigẽte, Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι, Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην: de Hecuba, inquam, quæ pateram porrigens, ait, Τῆ, σπεῖσον Διὶ πατρὶ καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι. vbi nota ſynonymως poni σπένδειν & λείβειν. Et Heſiod.— Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον, Ioui libare nigrum vinum. Dicitur etiam δάκρυα λείβειν, lacrymas fundere in honorem alicuius, vt diis ex patera vinum. Quo ſignif. Ouid. De ponto lib.1, Iure igitur lacrymas Celſo libamus adempto. Od. ε, Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων. Od.π, Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων. ſed frequẽtius reperitur εἴβων pro λείβων. Vtitur eadem phraſi & Eurip. Pro Fũdere ſeu Diffũdere accipi poteſt & in hoc apud Demetr. Phaler. loco ex Plat. de ſono muſico, ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνίῃ ἀλλὰ κηλῇ, τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει καὶ λείβει. vbi annotat Demetr. λείβει eſſe ἐμφατικώτερον quàm τήκει, & propius ad poeticã phraſin accedere. éſtq; ibi τήκειν & λείβειν metaphoricè ſumptũ pro Delectatione perfundere, Rebus gratis animũ quaſi liquefacere, & vt diffluat facere. nã ſequitur, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν. Eſt autẽ locus ille Plat. in 3 De rep. Similis metaph. & Alcæi infrà in Κατείβω. Λείβομαι, Fundor vt vinum ex patera à libãtibus. interdum etiam neutraliter Fluo. Xen. Pæd.6, ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Heſiod. Aſp. de apro dentes acuente, ἀφρὸς δὲ περὶ ςόμα μασιχόωντι Λείβεται. B. λείβεσθαι exp. τήκεσθαι, liqueſcere, quocũ paulo antè à Platone copulatur. Plut. Symp.5, p.847, ὥσπερ ἐνυγρὸν λείβεσθαι ἐρωτικὸν ὅταν ἐμβλέπῃ τοῖς καλοῖς, id eſt ἐντήκεσθαι, vt ibidem loquitur. Sed ſi ibi exponamus Liqueſcere, erit ὕςερον πρότερον. nec enim aliquid fluit antequam liqueſcat.

Λοιβή, ῆς, ἡ, Libatio, Sacrum quod vino fit. θυσία οἴνου, vt Heſych. exp. δι' ὑγρῶν θυσία, vt Moſchopul. Plato De leg. λοιβὴ οἴνου, libatio vini. VNDE Λοιβεῖον, Libamen. nam Suid. exponit θῦμα. Sed videtur potius ſignificare Vas quo libatur: vel ſpecialiter Vas quo oleum diis libatur. Sic enim Poll. lib.10, de iis quibus ἐν τῷ σπένδειν vtimur, καί που καὶ σπονδεῖον, ᾧ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι· καὶ λοιβεῖον, ᾧ τοὔλαιον. Sed in eius codice perperam SCRIBITVR Λειβεῖον. at λοιβεῖον veram eſſe ſcripturam oſtendit σπονδεῖον à σπένδω, vt λοιβεῖον à λείβω: vtpote quæ à præter. med. formẽtur. Idẽ & λοιβάσιον paulo póſt. ET Λοιβάομαι, Libo. vnde λοιβᾶται apud Heſych. σπένδει, θύει. ET Λοιβάσιον, Vas quo libatur, vt λοιβεῖον paulo antè: ſpecialiter autẽ Vas quo oleũ libabãt in deorum ſacris. Athen. lib.11, ex Clearcho & Nicãdro Thyatireno, λοιβά-

σιον, κύλιξ ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς· σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον. AT Λοιβίς, ίδος, ἡ, Calix quo vinũ in ſacris deorũ libatur. nã λοιβίδας ab Antimacho Colophonio vocari τὰ σπονδεῖα, (de quibus iam dictum fuit) idem Nicander apud eũdem Athen. docet. Perperam autem apud Heſych. λοιβίδες, σπονδεῖα, pro σπονδεῖα.

C. ἈΠΟλείβω, Diſtillo, Fũdo. actiuuũ, cum accuſatiuo. Diodorus Siculus in hiſtoria Alexãdri, ἔςι δὲ καὶ δένδρον παραπλήσιον δρυΐ, ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολεῖβον μέλι. Ἀπολείβομαι, paſſ. Stillo, Diſtillo. Heſiod. in Scuto, — αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε.

B C. ΔΙΑλείβομαι, Reſtagno. v.l.

C. ἘΠΙλείβω, Inſuper ſeu vltra libo, vel Super aliqua re libo. Aut pro ſimplici λείβω. Od.γ, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεςέψαντο ποτοῖο. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον ἀνιςάμενοι δ' ἐπέλειβον. quibus ſubijcit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. vbi iterum nota poni ſynonymως ἐπιλείβειν & σπένδειν, ſicut ſuprà λείβειν & σπένδειν. Il.α, de victima ad cremationem parata, Καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον Λεῖβε. vbi tmeſis eſt pro ἐπέλειβε.

C C. ΚΑΤΑλείβω, Effũdo & deſtillo, vt ii qui inter libãdũ, vinũ è patera fundũt. Et καταλείβομαι, Effũdor & deſtillor, vt vinũ è patera inter libãdũ. vel Defluo, Deſtillo. Heſiod. ἐκ πέτρης καταλείβεται, è petra deſtillat ſeu defluit.

C. ΣΥΛλείβω, Cõfundo & miſceo, vt vinum quod patera libatur. Et Συλλείβομαι, ita confundor. Item pro λείβομαι ſeu καταλείβομαι, Stillo, Fluo. vel In vnũ ſtillo & cõfluo. Plut. De primo frig. ὃ δὴ ςυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον, quam appellant Stygis aquã, de ſaxo exiliter ſcatẽtẽ, Turn. interpr. ‖Bud. συλλείβεσθαι

D apud Plut. in Æmyl. interpr. Colliqueſcere, Liquari.

C. ὙΠΟλείβομαι, Subtus fluo & ſtillo. vel Aliquantũ fluo ſeu ſtillo: aut Diffluo. vnde ὑπολείβεται apud Hippocr. quod Galen. in Lex. Hippocr. exp. ὑποςάζει, ὑποῤῥεῖ.

Λείβηθρον, ου, τό, Riuus, Aquæ ductus. idem quod ἀμάρα apud Homerum. Euſt. ex Lex. rhetor. λείβηθρον, ὀχετὸς ὑδραγωγός. Idem ET Λίβηθρον dicitur, vt εἴλη & ἴλη. Euſt. ex Ælio Dionyſio, λίβηθρα, ἔφυδρα χωρία, καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων. Sed frequentius per diphthongum ſcribitur, vt tradit

E Euſt. qui etiam exp. τόπος ὕδασι κατάῤῥυτος χρησίς. Locus irriguus. tuncque idem foret cum λειμών, pratum. ‖Λείβηθρα plur. num. dicitur etiam Mons quidam Macedoniæ, apud Lycophr. vt tradunt v.l. Ita autem locus ille appellatur παρὰ τὸ κατάῤῥυτος εἶναι, καὶ ὕδασι λείβεσθαι, vt Euſt. docet. Plut. Alex. τὸ περὶ Λείβηθρα τοῦ Ὀρφέως ξόανον. Libethra apud Plin. lib.4, cap.9, fons eſt Magneſiæ. Cuius gẽtile EST Λειβήθριοι, Populi eum locum incolentes. apud quos vixiſſe Orphea ſcribunt.

¶Εἴβω, F. ψω, idem quod λείβω, ex eóque factum παραιρέσει τοῦ λ: Ionicæ & Æolicæ dialecto magis familiare, vt Euſt.

F annotat: alibi ex Herodiano tradens, ita λ in hoc verbo ablatum eſſe vt σ in ὗς. Frequens eſt δάκρυον εἴβειν, fundere lacrymas, vt ſuprà δάκρυα λείβειν habuiſti, Od.π, -ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον. Od. πυκνὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε, Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών. Alibi autẽ dicit βλεφάρων ἀπὸ δάκρυον ἧκε. Et, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Itẽ, εἵματα δάκρυσι δεύεσκον. Et δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον. quæ duo poſteriora itidem à liquidis deſumpta ſunt vt εἴβω ſiue λείβω. Et Εἴβομαι, Fundor vt vinum è patera inter libandum: vel Fluo, Deſtillo,

G ςάζω. Heſiod. Theog. de Gratiis, Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής. Apollon. Arg. 1, ἄσπετος ἱδρὼς Εἴβεται ἐκ λαγόνων.

Εἰβιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stillatitius, Stillans. ςάζων, vt Euſt. exp. C

C. ΚΑΤείβω, idẽ quod καταλείβω: vt κατείβειν δάκρυα, effundere lacrymas. Il.ω, initio, Τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβε. per tmeſin pro κατεῖβε. Odyſſ.λ, Κλαῖε δ' ὀγ' λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων. Odyſſ.π, ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ Ἴφθιμον βασίλεια πρὶν κατὰ δάκρυον εἴβοι. Odyſſ. φ, Ἆ δειλὼ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; Et Κατείβομαι, Defluo, Deſtillo: vel Fluo. Odyſſ.ε, Calypſo ad Vlyſſem,

H Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Καὶ τὸ κατειβόμενον ςυγὸς ὕδωρ. Dicitur verò & αἰὼν κατείβεσθαι eo ſenſu quo Labi apud Latinos. nam & id verbum de fluminibus vſurpatur. Od.ε, paulo ante locum citatum, de Vlyſſe, οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς

αἰῶν Νόϛον ὀδυρομένῳ. ‖Κατείϐω, Perfundo, ſeu Dele- A
ctatione perfundo, vt & λείβω ſuprà. Alcæus apud A-
then.lib.13, ἔρως με δ᾽ αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείϐων
καρδίαν ἰαίνει. Vide & λείϐω.

ΛΕΙΜῺΝ, ῶνος, ὁ, Pratum, Locus irriguus: εἰς ὃν ὕδωρ λεί-
βεται, vt Euſtathius exponit, etymologiam ſimul ex-
primens. vulgo autem λιϐάδιον vocari ſcribit, itidem à
λείϐω, vt & λίβηθρον ſiue λείϐηθρον pro loco riguo. Od. δ,
Ἐν δ᾽ Ἰθάκῃ οὔτ᾽ ἄρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών. Od. ε, Ἀμφὶ
δὲ λειμῶνες μαλακοὶ σίου ἠδὲ σελίνου Ἤνθεον. Sic enim legit
Ptolemæus Euergetes, non ἴου, vt docet Athen. lib. 2, B
de ſio loquens. Cauſam autem cur ſic legat, ibidem af-
fert. Chæremon apud Athen. lib. 13, θηρώμενοι τὰ λειμώ-
νων τέκνα, id eſt flores: quos idem poeta ἔαρος τέκνα appel
lat, αἰθηρὸς τέκνα ἔαρος περίξ ςρώσαντες. Ariſtoph. Ran. χω-
ρῶμεν εἰς πολυρρόδους λειμῶνας ἀνθεμώδεις. Xenoph. de re
equeſtri, τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα. ‖Λειμὼν He-
ſychio eſt αἰθηρὸς τόπος, αὐλών, θάλασσα. ‖Eſt & locus
trans Tmolum verſus auſtrum, vbi delubrum Cayſtri
Pētheſileæ filii & Aſiæ herois & Lydorum regis mon-
ſtratur, iuxtáque fluens Cayſtrus fluuius, vt tradunt v. C
l. ex Strabone. Idem & Euſt. ex eodem, dicens quoſdam
ita accipere locum Homericū Il. β, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋ-
ςρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, & Ἀσίῳ facere genitiuum ab Ἀσίας pro
Ἀσίου. Alii verò quoddam Aſiæ pratum ibi intelligere
malunt: alii pratum limoſum, ἄσιος deducētes ab ἄσις,
id eſt ἰλὺς, limus, vt pluribus ille docet. At Virgil. ceci-
nit Georg. 1, Iam varias pelagi volucres & quæ Aſia cir
cum Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri. vbi
Seruius, Aſia dictum hîc eſſe ab Aſia palude tradit.

C. Λειμωνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Prato ſimilis, Floridus, Herbidus. D

C. Εὐλείμων, Bona prata habens, Pratis ornatus. Od. δ, Οὐ
γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ᾽ εὐλείμων Αἵ θ᾽ ἁλὶ κεκλίαται.

Λειμωνήρης βοτάνη, Herba pratenſis, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι, Suid.

Λειμώνιος, ου, ὁ, pratenſis, vt λειμωνία πόη. Soph. Aiace, Ἰδαίᾳ
μίμνω λειμωνίᾳ πόᾳ, in pratenſi herba Idæ. Et λειμωνία γῆ,
pratenſis terra, vt Gaza vertit apud Theophr. τὴν οὖν λει-
μωνίαν καὶ ἔφυδρον πάντες ὁμολογοῦσιν ἀγαθὴν εἶναι. Et in 3 De
cauſ. λειμωνία γῆ, ἡ κούφη καὶ μὴ πίειρα καὶ ἔφυδρος: quam vi-
tibus commodam eſſe dicit. Λειμωνία dicitur e-
tiā anemones ſpeties quædā, quaſi pratēſis. Theophr. E
Hiſt. pl. lib. 6 c. 7, ἐκ τῆς ἀνεμώνης ἡ λειμωνία καλουμένη. Et
Plin. lib. 21, cap. 11, Deinde alterū genus anemones quæ
limonia vocatur. A Theophr. Hiſt. pl. lib. 6, c. 3, inter φυλ
λάκανθα numeratur: ſed perperam ibi ſcribitur ἠλυλει-
μωνία. (A'T Λειμώνιον, ου, τὸ, herba eſt quam alii Neu
roides appellant, vt tradit Dioſc. lib. 4, cap. 6, vbi eius
deſcriptionem reperies. Plin. lib. 20, cap. 8, Eſt & beta
ſylueſtris quam Limonium vocant, alii Neuroides.)
‖Λειμωνία, ſubſtantiuè exponitur etiam Prati viror, ἡ ἐν
τῷ λειμῶνι χλόη. ITEM Λειμωνιάτης λίθος, Limonia- F
tes, gemma quæ Plinio eadem videtur cū ſmaragdo:
dicta à pratenſi virore.

Λειμωνιὰς, άδος, ET Λειμωνὶς, ίδος, ἡ, Pratēſis. Apollon. Arg.
2, Τίκτε δέ μιν νύμφη λειμωνιὰς, nympha pratenſis: vt ὀρειὰς
& δρυάς. Et λειμωνὶς ποίη, pratenſis herba, apud Dionyſ.
De ſitu orbis, vt λειμωνία πόα paulo antè apud Soph.

Λείμαξ, ακος, ET Λειμαὶ, άδος, ἡ, Pratum. Eurip. Phœniſſ.
λωτοτρόφον κατὰ λείμακα. Heſychio λείμαξ eſt nō ſolùm λει-
μὼν, ſed etiam χωρίον ἐν ᾧ λειμὼν, χωρίον ἐπίπεδον: Suidæ
autem, σύμφυτος τόπος, κῆπος. Et λειμάδες eidem Heſychio G
νοτεροὶ καὶ ποώδεις τόποι. quibus verbis ſubiungit, ἔστι δὲ καὶ
ζῶον ὅμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λεῖμα, id eſt limacem. A Λεί-
μαξ autem eſt COMPAR. Λειμακέστερος, Herbidior aut
Viridior in modū prati. λειμακέστεροι apud Suidam di-
cūtur οἱ σύμφυτοι καὶ συνδένδροι τόποι, loci arboribus cōſiti.

ΛΈΒΗΣ, ητος, ὁ, Lebes. à λείβειν dictus, quoniam in eum τὸ
ὕδωρ λείβεται, funditur, vt Euſt. ex Athen. tradit. Dici-
tur vas plerūque æneum quo aliquid igni applicamus
vt bulliat. Il. φ, Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. Athen. lib. 4, λέβητας H
ἐπέστησε κρεῶν παντοδαπῶν μεγάλους. Eodē lib. dicit χαλκοῦς
λέβητας, vt Ouid. -operoſo ex ære lebetes. Et alibi λεβή-
των ὑποθήματα, id eſt tripodes. In certaminibus etiā
donabātur lebetes. Il. ψ, Νηῶν δ᾽ ἔκφερ᾽ ἄεθλα, λέβητάς τε τρί-
ποδάς τε. Sic Virg. Æn. 5, Tertia dona facit geminos ex

A ære lebetas. ‖Λέβης dicitur etiā Peluis lauādis manib⁹,
Malluuiū. χέρνιβον ſeu χερνίβιον. nam & in ipſum λείβεται
τὸ ὕδωρ: vt Euſt. ex vet. gramm. tradit. Od. γ, Χέρνιβα δέ σφ᾽
Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι Ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, aquā
lauandis manibus in florido malluuio. Od. α, Χέρνιβα δ᾽
ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυ-
ρέοιο λέβητος. atque ita illis grammaticis λέβης eſt va-
ſculum quod lauantium manibus ſupponitur, excipiē-
tibus aquam ἐκ προχόου, id eſt è gutturnio in quo affer-
tur ipſa χέρνιψ, id eſt aqua lauandis manibus. Vnde &
B Poll. lib. 6, c. 14, χέρνιβα μὲν τὸ ὕδωρ Ὅμηρος καλεῖ, πρόχουν
δὲ τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λέβητα δὲ τὸ ὑποδεχόμενον. Sed & A-
then. lib. 11, citans ex Hom. — ἄπυρον κατέθηκε λέβητα, &
ex Ione exponens ἄχαλκον πυρί, eo ſignificari ait τὸν ἐπι-
τήδειον εἰς ψυχρῶν ὑδάτων ὑποδοχὴν, vel τὸν πρὸς ψυχροποσίαν
εὔθετον. Sunt igitur duo λεβήτων genera apud Homer. πυ-
ριβήτης & ἀπύρωτος, vt Athen. tradit lib. 11 in Ἀμφίθετον.
Dicitur etiam de pelluuio, id eſt vaſe in quo pedes ab-
luuntur, quod & λεκάνη. Homer. apud Poll. — γρηῢς δὲ
λέβηθ᾽ ἕλε παμφανόωντα Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ᾽ ἐνε-
C χεύατο πουλύ. VNDE Λεβητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lebetis for-
mam habens, Lebetis formam referens. Athen. lib. 11,
de dactyloto poculo, ἔστι δὲ χαλκοῦν ἐκπέταλον, λεβητῶδες,
ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. Eodem lib.
ἀμφίθετον dicit eſſe χάλκεόν τι καὶ ἐκπέταλον, λεβητῶδες. Et
DIMIN. Λεβήτιον AC Λεβητάριον, Paruus lebes. λεβήτιον
ab Athen. lib. 4 ponitur inter μαγειρικὰ σκεύη, citante A-
naxippi Comici quendam locum. Poll. autem ſcribit
λεβήτιον dici poſſe etiam λέβητα, id eſt Malluuium: item
τὸ λεκάνιον quod vomituris ſupponitur. Eiuſdē cū Λέβης
D originis EST Κελέβη, vt Athen. tradit lib. 11, citās ex A-
nacr. ἄγε δὴ φέρ᾽ ἡμῖν ὦ παῖ κελέβην, ὅπως ἄμυστιν προπίω, τὰ
μὲν δέκ᾽ ἐγχέας ὕδατος, τὰ πέντε δ᾽ οἴνου κυάθους. vbi annotat
incertū eſſe qualis poculi ſpecies ſit, an potius quoduis
poculum κελέβη appelletur, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβὴν
ἢ τὸ λείβειν. Silenus & Clitarchus ſcribunt Æoles ita vo-
care τὸ ποτήριον: Pamphilus autem, ποτήριον quod θερμο-
πότις appellatur. Nicander autē Colophonius in Gloſſis
dicit eſſe τὸ μελιτηρὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν, quū Antimach. Colo-
ph. in 5, Theb. dicat, μέλανος οἴνοιο ἀσκὸν ἐνέπλησεν, κελέβειον
E ὅ, τι φέριστον Οἴσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖτο μέλιτος πιπληθός. Item,
— ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες Ἔμπλειον μέλιτος, τό ῥά οἱ προφε-
ρέστερον ἦεν. Rurſum Anacreon, ᾠνοχόει δ᾽ ἀμφίπολος μελι-
χρὸν οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα. Dionyſ. autem λεπτὸς,
κελέβην ſcribit accipi ἐπὶ ὀρθοῦ ποτηρίου, οὐ προσισιάδος καὶ
θηρικλείου. Hæc & alia Athen.

Λίβω, idem quod λείβω (vt ἴλη, idem quod εἴλη. ſunt e-
nim hæc ex genere τῶν διττολογουμένων) Vnde apud
Heſych. λίβει, σπένδει: item ἐκχυνεῖ. Galen. quoque λίβειν
ſcribit propriè videri ſignificare τὸ στάζειν.

F Λίβος, εος, τὸ, Gutta, Stilla. Apud Hipp. autem Galen. Λίβος
exp. ἐπίσταγμά τι τῶν ὀμμάτων ἰσχυματιζόμενον, ſtillationem
humoris ex oculis, vt Gorr. interpr. Fit autem à λίβω
quod propriè videtur ſignificare τὸ στάζω, vt idē Gal. an.

Λιβηρὸς, οῦ, ὁ, Humidus, Stillans. Vnde λιβηρῷ apud Galen. in
Lex. Hipp. ὑγρῷ. ET Λιβρὸς pro eodem. nam λιβρὸν He
ſych. exp. δίυγρον: item σκοτεινὸν, μέλαν. ſicut & Erot. apud
Hippocr. λιβρῷ, σκοτεινῷ ἢ μέλανι.

Λίβηθρον, Incilis foſſa, Aquæ ductus. v. l. Vide Λείβηθρον.

Λιβὰς, άδος, ἡ, Gutta, Stillicidium. Heſychio & Suidæ eſt στα-
G γὼν, item κρήνη. id eſt Fons, vel Scaturigo aquam effun-
dens, Latex. Philo De vita M. lib. 1, μηδεμιᾶς ἐνορωμένης
διαυγοῦς λιβάδος, quum nullus cerneretur limpidus la-
tex. Agathocles apud Athen. lib. 10, ſcribit ἐν Πέρσαις εἶναι
τὸ χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ. εἶναι δὲ τοῦτο λιβάδας ἑβδομήκοντα.
καὶ μηδένα πίνειν ἀπ᾽ αὐτοῦ ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν πρεσβύτατον
αὐτοῦ τῶν παίδων. Strabo lib. 8, de Corintho, φρέατα καὶ ὑπό-
νομοι λιβάδες διήκουσι δι᾽ αὐτῆς. Suidas exp. σταγόνα, κρήνην,
item ἔνυδρον τόπον, (qualia ſunt prata, οἱ λειμῶνες & λείβη-
θρα) afferens hunc ex Epigr. locum, καὶ λιβάδες. καὶ ταῦτα
H βορειερικὰ κύπελλα. Idem adhuc ſpecialius λιβάδα exp. τὸν
σταλαγμὸν τῶν δακρύων, ſtillas lacrymarū. ‖Heſych. λιβά-
δα exp. etiā θεραπείαν. ‖Eidem Heſychio λιβὰς eſt etiā
adiectiuum. nam λιβάδων exp. λιπαρῶν, πιόνων, ἀστραφῶν.

Λιβάδιον, ου, τὸ, Locus irriguus. ab ea ſignif. vocabuli λιβὰς
qua accipitur pro τόπος ἔνυδρος. Heſychio λιβάδιον eſt χω-

ξιον βοτανώδης, locus herbidus: Euſtathio idem quod λει- A
μών, Pratum: nam & ipſum herbidus & irriguus locus
eſt. dicit autem Euſt. eſſe vocabulum τῆς πολλῆς γλώσσης.
¶ Λιβάδιον dicitur à quibuſdam centauriũ minus, quo-
niam ſecundum fontes naſcitur. Plin. lib. 25, c. 6.

Λιβάζω, Stillo, Gutto. ἀπὸ θῶ ὑγρὸν, inquit Heſych. Vnde λι-
βάσαι, apud eundem, ςάξαι. & λιβάσῃ, ἀπορρυήσῃ, ἀποφθερεῖ:
à metaph. τῆς λιβάδος: & λιβάσεις, σβήσεις, φθαρείς, apud
eundem.

Λίψ, βός, ἡ, Petra vnde aqua ſtillat. πέτρα ἀφ' ἧς ὕδωρ ςάζει, in
quit Heſych. Quo modo accipi poteſt locus ille qui ex B
Epigr. citatur, λίβα τῶδε μολόντες. vbi exponitur λιβά-
δα, ſicut Etymologiſtæ quoque λὶψ eſt λιβάς, item ἰκμάς.

Λίψ, ὁ, eſt etiã venti nomen. Ariſtot. De mũdo, τῶν ζε-
φύρων λὶψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, Africus
ex Fauoniis ſpirat ab occaſu brumali. Gell. lib. 2, cap. 22,
Fauonius, qui Græcè vocatur ζέφυρος. is aduerſus Eurũ
flat. Tertius Africus, qui Græcè vocatur λίψ. is aduer-
ſus Vulturnum flat. Plin. lib. 2, cap. 47, A meridie Au-
ſter, & ab occaſu brumali Africus. νότον & λίβα nomi-
nãt. Et lib. 18, c. 34, Ex aduerſo Aquilonis ab occaſu bru C
mali Africus flabit, quem Græci λίβα vocant. Vbi no-
tadum, ſicut νότος à νοτὶς dicitur denominatus, ita λίψ à
λίβω, ſeu λὶψ aut λιβάς. VNDE Λιβόνοτος ET Λιβοφοίνιξ,
Libonotus. Ariſtot. De mundo, τὸν δὲ ἐπὶ θάτερα μεταξὺ
λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι, Qui
ſpirat altrinſecus inter Aphricum & Auſtrum, hunc alii
λιβόνοτον quaſi Africauſtrum, alii λιβοφοίνικα vocãt. Plin.
lib. 2, c. 47, Inter λίβα & νότον, compoſitũ ex vtroque me-
dium, inter meridiem & hybernũ occidentem, λιβόνο-
τον. Ab eodẽ λὶψ, eſt ET Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus: q D
ex regione verſus λίβα ſita oriundus eſt. Herodian. lib.
7, de Gordiano, Ἀφρικανὸν ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν. οὕτω γὰρ Λί-
βυες ὑπὸ Μεσημβρίαν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ καλοῦνται. ¶ Λίβυς
dicitur etiã de vento Africo in Epigr. pro λίψ. ¶ Item
Λίβυς λωτὸς & Λίβυς αὐλὸς, Libyca fiſtula. dicitur autem
Λίβυς αὐλὸς (vt Duris apud Athen. lib. 14 tradit) quoniam
Seirites, qui primus τὴν αὐλητικὴν inueniſſe putatur, erat
Λίβυς τῶν Νομάδων, ὃς καὶ κατηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτος. Eu-
rip. Alceſt. Οὔ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βάρβιτον θίγοιμ' ἔτι, Οὔτ' ἂν
φρέν' ἐξαροίμην πρὸς Λίβυν λακεῖν αὐλόν. Sunt etiã qui- E
dam ſerpentes λίβυες, quos Nicãdri ſchol. in Ther. vocat
ἀμμώδεις, quoniam tales plerunque in Libya reperiun-
tur. Nicand. in Ther. quædam κινώπετα ἄβλαπτα enu-
merans, Οὓς ἔλοπας, λίβυάς τε πολυστεφέας τε μυάγρους Φράζον-
ται. ¶ Λίβυς eſt etiam nomen proprium viri. Fœm.
EST Λίβυσσα, Africa, Punica. vt λίβυσσα ὄρνις. i. ſtruthoca-
melus, apud Suidam. Et ἡ Λίβυσσα, mare Libycum ſeu
Africum. Callim. apud Athen. lib. 2, de vino, —κυμαίνει
δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα Βορρῆς ἢ νότος. Libycum mare dicit
Plin. At de Λίβυσσα ἀηδὼν vide Heſych. ¶ Λίβυσσα dici F
tur etiam caſtellum Bithyniæ maritimum: cuius gen-
tile Λιβυσσαῖος. Steph. & Plin. Ipſa autem Libyum
regio DICITVR Λιβύα. Plin. initio lib. 5, Africam Græ-
ci Λιβύαν appellauere: & mare ante eam, Libycum. Od.
δ', Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι. Plut. Symp.
πρὸς Ὀκταβίον ἐκ Λιβύης ἥκειν δοκοῦντα. (¶ At Λιβύας He-
ſych. exp. τὰς μελαίνας ὑδρίας ἐπὶ τοῖς τάφοις τιθεμένας) A Λι-
βύα eſt ADVERB. Λιβύηθεν, Ex Libya, Ex Africa.

ET Λιβυκός, οῦ, ὁ, Libycus, Africus, Punicus. Epigr. lib. 2,
Νῶϊ Λιβυκοῖς κανθῶνας ὀχεύμενος, inuectus aſinis Libycis. G
Et Λιβυκὸν πέλαγος, Strab. Libycum mare, Plinio. Ath.
lib. 2, Λιβυκὸν πέπερι, & Λιβυκοὶ βολβοί. Et apud Plin. lib. 20,
c. 10, Libycus aſparagus, qui & ſylueſtris aſparagus, itẽ
corruda. Et Λιβυκὸν θηρίον, Suid. τὸ ἐξηλλαγμένον. quo per-
tinet prouerbium de Africa. Et Λιβυκὸν ὄρνεον, τὸ μέγα.
vide eundem. Λιβυκοὶ λόγοι, fabulæ Libycæ, à quo-
dam Libye inuentore, vt Chamæleon apud Heſych. tra
dit. Ariſtot. Rhet. 2, de exemplo, τούτου δὲ ἓν μὲν παραβολή,
ἓν δὲ λόγοι, οἷον οἱ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυκοί. A Λίβυς autem &
Λιβύα ſunt & hæc COMPOS. Λιβυφοίτης, ου, ὁ, Qui Li- H
byã frequentat. At Heſych. ex Iuba, ὁ ἐπιγινόμενος Λίβυσι.
ET Λιβυφοίνικες apud Plin. lib. 5, c. 4, qui Byzãtium inco
lunt. Sũt autem Βυζάντες Stephano Λίβυες περὶ Καρχηδό-
να. ET Λιβυαιγύπτιοι apud eundẽ Plin. lib. 5, c. 8, quos
interiori ambitu Africæ ad meridiem verſus ſuperque
Gætulos, interuenientibus deſertis, primos habitare
ſcribit.

ΛΙΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, Thus. à λίβω ſignificante ſtillo. ſcribit
enim Plin. lib. 12, c. 14, thuriferam arborem ſuccũ quen-
dam amygdalæ modo emittere: & prægnanti cortice
inciſo, proſilire inde ſpumam pinguem. Ibidem dicit
etiã thuris guttas. Apud Dioſc. lib. 1, c. 81, λίβανος ςαγονίας
(à ſtillando dictus) ἄτομος, Ἰνδικὸς, Ἀραβίας, qui & Κοπί-
σκος: & ἀμωμίτης, & ὀροβίας, qui guttis minoribus ciceris
magnitudine deſtillat. Et μάννα λιβάνου, micæ thuris cõ
cuſſu eliſæ. Vide Theophr. lib. 9, cap. 4, & Dioſc. loco ci-
tato: & Plin. lib. 12, c. 14. ¶ Λίβανος dicitur etiam ipſa
arbor thurifera. vt Theophr. lib. 9 c. 4 dicit σμύρναν ha-
bere φύλλον τι τοῦ λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου apud Dioſc. lib. 1
c. 83, cortex thuriferæ arboris. nam thus pro ipſa arbo-
re à Latinis vſurpatũ non reperio. Columella thuream
plantam vocat, & Virg. thuream virgam: Plin. arborẽ
thuriferam. ¶ Item mons à tergo Tyri inſulæ, Plin.
lib. 5, c. 20. VNDE Λιβανόμαντις, qui è thure incenſo
vaticinatur. Euſt. θυοσκόους, ἐμπυροσκόπους & λιβανομάντεις
vocari à veteribus tradit τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαν-
τευομένους. ET Λιβανοπώλης, ου, ὁ, Qui thus vẽdit. Poll.
ET Λιβανοφόρος, Thuriferus. Ath. lib. 12, λιβανοφόρος χώ-
ρα. ET Λιβανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Thureus, Thus referens,
Thuris modo odoratus. ET Λιβανικὸς, itidem Thu-
reus. AT Λιβανῖτις proprium nomen deæ cuiuſdam.
ex Luc. ITEM Λιβανωτός, οῦ, ὁ, ET Λιβανωτὸν, οῦ, τὸ,
Thus: tantũm pro liquore thuriferæ arboris concreto,
non etiã pro ipſa arbore. λίβανος verò vtrunque ſignif.
Ariſtoph. Ranis, λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω ὅπως ἂν
εὔξωμαι. Idem in Pluto, οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Et λιβανωτοῦ
αἰθάλη, ſiue λιγνὺς, thuris fuligo, apud Dioſc. Et λιβανωτοῦ
δένδρον apud Theophr. loco citato, arbor thurifera, λί-
βανος. Maſc. gen. reperitur apud Theophr. & Plut. at neu
tro ex Herodoto affertur. Suidas vtrunque agnoſcit:
ait enim, λιβανωτὸν καὶ λιβανωτὸς, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου· λίβανος
δὲ, αὐτὸ τὸ δένδρον. Apud Hippocr. verò eſt & λιβανωτοῦ καρ
πός. quo nomine Galen. thus ſignificari exiſtimat: tunc
autem pro thurea planta caperetur. VNDE Λιβα-
νωτοπώλης, ου, ὁ, Qui thura vẽdit. Cratin. apud Athen. lib.
14, Οἰκεῖ τις, ὡς ἔοικεν, ἐν τῷ χάσματι Λιβανωτοπώλης. ſuprà
λιβανοπώλης. ET Λιβανωτοπωλέω, Thus vendo. Poll.
ex Ariſtoph. ET Λιβανωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Thuriferus.
vt λιβανωτοφόρος χώρα apud Ath. lib. 12. Et ἡ λιβανωτοφόρος
ſub. χώρα, pro eadẽ. Plut. Apophth. de Alex. ἐπιθυμιῶν-
τι δὲ τοῖς θεοῖς ἀφειδῶς αὐτῷ, καὶ πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λι-
βανωτοῦ, παρὼν Λεωνίδης ὁ παιδαγωγὸς, Οὕτως (εἶπεν) ὦ παῖ
δαψιλῶς ἐπιθυμιάσεις ὅταν τῆς λιβανωτοφόρου κρατήσῃς. Sic
Plin. lib. 12, c. 14, Alexãdro magno in pueritia ſine par-
ſimonia thura ingerenti aris, pædagogus Leonides di-
xerat, vt illo modo, quum deuiciſſet thuriferas gẽtes,
ſupplicaret. ITEM Λιβανωτὶς, Thurea plãta. Plut.
in lib. περὶ ἀθυμ. ex Carneade, αἱ λιβανωτίδες, κἂν ἀποκε-
νωθῶσι, τὴν εὐωδίαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀναφέρουσι. B. verò ita
hunc locum interpretans, Odorata roriſmarini frute-
ta, quamuis acciſis ſtirpibus aut etiam cõuulſis exhau-
ſta, ſuaueolentiam tamen ad multum tempus referũt,
videtur legiſſe λιβανωτίδες. NAM Λιβανωτὶς eſt Roſ-
marinus. Plin. lib. 19 ſub finem, Libanotis odorem thu
ris reddit, murrha myrrhæ. Et mox, Quidam eam no-
mine alio roſmarinum appellant. Et lib. 20, c. 16, Altera
[cunilago odorem habet] thuris, quam libanotidẽ ap-
pellamus. Hæc ille. Λιβανωτὶς autem dicitur quoniam
eius radix ὄζει λιβάνου, vt Dioſc. tradit lib. 3, c. 87. Nicand.
Ther. Ἄμμιγα καγχρυφόρῳ λιβανωτίδι.

ΛΕΙΟΣ, ου, ὁ, Læuis, Athe. lib. 7, λεῖος ὡς ἔγχελυς. Luc.
Tim. ad Plutum, ὡς δὲ λεῖος εἶ καὶ ὀλισθηρὸς
καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικὸς, læuis & lubricus, & reten-
tu difficilis. Ariſtot. de polypis, προβύεται δὲ ἐπὶ τοῦ τρα-
χέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Vnde Plin. Soli mollium in ſiccũ
exeunt, duntaxat aſperum: læuitatem odere. Theophr.
τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα. Quæ ita Plinius, Foliorũ
pars inferior à terra herbido viret colore: ab eadem læ
uiora. Thuc. lib. 2, ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, texta & læuia.
Item ex Epigr. λεῖος πετράων, læuis nec aſper ſaxis. Et
τὸ λεῖον, Læuor, Læuitas: vt τὸ θερμὸν, calor. Item Pul-

uis.ex Ariſtot.4.De hiſt.ani. Metaph. quoque accipi tur, vt λεῖα ὀνόματα apud rhetores, τὰ γλαφυρόν τι ἔχοντα, videlicet τὰ διὰ φωνηέντων, ἢ πάντων, ἢ διὰ πλειόνων: vt αἴας. quibus opponūtur τὰ τραχέα, vt βέβρωκε. Item apud Plut. ad Colot. λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός. In Epigr. λείη ἡσυχίη. Ariſtoph. λεῖον πνεῦμα καὶ καθεστηκός. vbi poteſt accipi pro Placidus. (nam Læuis eo ſenſu vſurpatum apud Lat. non reperio) Tullio eſt Dulcedine mouēs, apud Ariſtippum, λεῖος εἰς κίνησιν αἰσθήσεως διδόμενος, dulcitudine ſenſum mouens. ‖ Heſych. λείας exp. etiam ὁμαλάς, ἰδίας. nā quæ cōplanata ſunt, læuia ſunt, nō aſpera. λεῖα ὁδός, Od.κ, Via plana, id eſt Vehicularis, ἡ ἁμαξιτός. Et λεία eidē Heſych. προσηνὴς καὶ καλή. ‖ Λεῖα dicūtur etiā quæ trita & infricata ſūt, & ex grumoſis ſcrupeiſq; in læuem puluerem redacta. vnde λειοτριβεῖν, Ita Conterere vt læuia fiant. vt λείων τῷ θείου περιπαττομένων, Sulphuris inſperſo puluiſculo. AT Λεία, ας, ἡ, Inſtrumentum lapicidarū, complanandis poliendiſque & læuigādis lapidibus aptum. Poll. lib. 7, ſub finem cap. 26, καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαφυρίδας. SED Λεῖα dicūtur Lapides quos textores ſtamini appēdūt, vt fila magis contendantur. Pollux libro 7, ſub finem capitis 10, ἀγνῦθες δὲ καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. forſan quia pondere ſuo ſtamē quaſi cōplanant. nā eo pondere ſublato fila plana non ſunt, ſed quædam aſſurgunt.

Λειότης, ητος, ἡ, Læuitas, Læuor. Theophr. τῶν ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι, καὶ τραχύτητι καὶ λειότητι, καὶ χροιᾷ καὶ εὐοσμίᾳ. Quæ ita Plinius, Differunt roſæ multitudine foliorum, aſperitate, læuore, colore, odore. Plut. Erot. ἀπήμων ὑπὸ λειότητος καὶ γαργαλισμοῦ θλιβομένων. Idem de deo Socr. ἔσχατα ταῖς κατασκευαῖς ὑπὸ λειότητος ἐνδίδωσι πρὸς τὸ κινοῦν. Et λειότης πετρῶν apud eūdē, Læuor & Lubricitas. Itē λειότης ὀνομάτων apud rhetores & gramm. Lenitas, quum videlicet conſonantiū crebra σύγκρουσις non fit, aut fit quidem ſed quæ aſpera nō ſit. nam & in hoc loco Hom. λίγξε βιός, λειότης ineſſe dicitur.

Λειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Læuis. Planus, ὁμαλός, Suidæ. Itē nomen proprium, vt idem annotat, & Etymol.

Λειόω, ῶ, F. ώσω, Læuigo, Læuo. id eſt Læuem reddo, Com
E plano, & aſperitatem omnem tollo. ‖ Item Friando & conterendo, ex grumoſo & ſcrupeo atque aſpero in læuem puluerem redigo. idem quod λειοτριβέω, ſeu εἰς λεπτὰ τρίβω, διακόπτω. nam & ita exponitur. VNDE Λείωμα, ατος, τό, Idipſum quod læuigatum & complanatum eſt. Item, Id quod friando & conterendo in puluerem redactum eſt. Tritum, Lomentum. ET Λείωσις, Læuigatio, Ipſa actio læuigandi ſeu læuem & lubricū reddendi. Exponitur in v.l. Euacuatio, Reſolutio.

Λειαίνω, Læuigo, Læuo. vt λειόω. Iliad.δ, de quodam fabricante arcum corneum, Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην. Item Complano. vnde apud Heſych. λειανῶ, λεῖαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω. Il.ο, Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Od.θ, Λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. i. λεῖον ἐποίησαν, vt Heſych. exp. Philo De mundo, πάντα δὲ διὰ πάντων ἤδη λελειάνθαι, in planitiem abiiſſe. ‖ Λειαίνω exponitur etiam Mollio, Tero, Molo, Pinſo, Subigo.

C. Ἀλείαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui læuigatus aut complanatus non eſt, aut læuigari & complanari nequit. Exponitur etiā
G Non molitus. AT Εὐλείαντος, ου, καὶ ἡ, Qui facilè læuigatur aut complanatur. Qui facilè conteritur. vt ἀλείαντος τροφή, Cibus qui facilè molitur.

C. ΣΥ Λλειόω, Contero, Vnà tero & frio.

Λεαίνω, Læuio, Polio, Complano, idē quod λειαίνω. Philo De mundo, μέχρις ἂν τὸν τύπον λεαίνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ, interliniens & complanans. ‖ Item, Contero, Frio, Comminuo: vel potius, Conterendo friandóque & molendo, ex aſperis & ſcrupeis in læuem puluerem redigo. Ariſtot. lib. 2, animal. λεαίνει ὥσπερ κρίμνα, molit & cōminuit vt furfures craſſiores.

Λεαντικός, οῦ, ὁ, Læuigandi vim habens, vt λεαντικὸς οἶνος, vinum cui facultas eſt læuem & lubricum reddendi. Ariſtot. Probl.

A C. ἈΝΑλεαίνω, pro ſimplici λεαίνω. At in v.l. Contero.
C. ἈΠΟλεαίνω, Læuigo, Cōplano. Itē Cotero, Comminuo.
C. ἘΚλεαίνω, Læuigo, Complano. Item Contero, Comminuo.
C. 2. Συνεκλεαίνω, Simul tero & comminuo.
C. ΠΡΟλεαίνω, Ante læuigo, Ante mollio, Antè cōplano, vt ὁδὸν προλεαίνειν, apud Chryſoſt. Complanare viam ante. Item Ante contero, Ante comminuo.
C. ὙΠΟλεαίνω, Aliquantum læuigo & lenio.

¶ Λέαξ, idem quod λεῖος. v.l. Etymol. deriuat à λεῖος, ſed nō
B exponit. At PRO Λειάδες apud Heſych. quod exponitur λειμῶνες καὶ κάθυγροι τόποι, puto ſcribendum Λειβάδες: quod ſit à λείβω ſicut λιβάδες à λίβω: vt (ſicut λείβηθρον & λειμών) λειβὰς ſit locus riguus, qualia ſunt prata.

ΛΕΙΠΩ, Fut. ψω, Pr. φα, (pro quo potius in vſu eſt mediū præt. λέλοιπα,) Linquo, (quod verbum magis alioqui poeticū quàm oratorium, ab hoc λείπω factum crediderim, vt dictum ſit Liquo pro Lipo, deinde Linquo, interiecta litera n) Relinquo. Odyſſeæ ι, de Cyclope, Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα Πάντα μάλ', οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, in ſpelū
C cam oues omnes compulit, nec vllā reliquit extra caulam. Item pro Relinquo, ea ſignificatione qua dicimur hæredibus aliquid relinquere. vt Iliad.β, v. 107, de ſceptro, Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ. Et verſu proximè ſequenti, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Apud eundem poetam de ſceptro dicitur etiam, — ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Legimus apud eundem de ſcopulo, — τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων, Eum nunquam relinquunt fluctus, vel deſerūt,
D Ab eo nunquā recedunt. Item dicitur aliquis moriens λείπειν φάος ἠελίοιο ab eodem, Relinquere lumē ſolis: vt Iliados σ, Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο. (vbi animaduerte etiā cōſtructionem: q.d. Relicturum lumen ſolis inter manus. Alii autem exponunt Sub manibus: quidam etiam, A manibus: & λείψειν, amiſſurū. ‖ Affertur autem in v.l. & λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ ex Platone, pro Relinquo vitam abs te, id eſt Interficior abs te. vt videlicet tale ſit quale θνήσκειν vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος, mori ſeu interire ab ali
E quo) In aliis autem locis morientem dicitur λείπειν ψυχή. Eſt & vbi θυμὸς morientis ὀστέα λείπειν dicitur. Vtuntur & proſæ ſcriptores, ſed frequentius compoſitis ἀπολείπω & καταλείπω. Xenophon λείπειν τὸν δασμὸν dixit, id eſt Relinquere penſionem tributi, pro Deſinere pēdere tributum. In nonnullis autem locis aptius redditur verbo Deſero. vt quum dicitur λείπειν τὴν τάξιν ab Æſchine. (vnde eſt λειποτάκτης) qua forma dicitur etiam λείπειν τὴν τοῦ δικαίου τάξιν pro Viri boni officium deſerere, B. interprete.
F • De λείπω autem neutraliter poſito dicetur infrà.

Λείπομαι paſſ. interdum quidem ſignificationem actiuæ vocis ſequitur, & accipitur pro Relinquor, ab vtriſque ſcriptoribus: (vt Od.ν, — αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Et Thucyd. 3, αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν, Relicti ſumus liberi, Libertas nobis relicta eſt. Nonnunquā verò redditur Reliquum eſſe vel Supereſſe. quo verbo reddi poteſt & cum ἐλπὶς apud Platonem, οὐ λείπεται ἐλπίς, Non ſupereſt ſpes. vbi tamē etiam verbum Relinqui locum habet) ſed in ſoluta oratione ſæpe ponitur
G pro Vincor, Superor, Inferior ſum, ſumpta metaphora à curſoribus qui à tergo relinquuntur. (quò reſpexiſſe puto Horatium vtentem verbo Relinqui, hoc in verſu, qui legitur in lib. De arte poetica, Occupet extremū ſcabies: mihi turpe relinqui eſt) Polybius, λείπονται Ῥωμαῖοι μάχῃ μεγάλῃ. Antipater Epigr. lib. 2, Οἴμοι ὑπὸ θνητῆς λείπομαι ἀθάνατος. Sed frequentius omittitur præpoſitio hæc, (ſi bene memini) interdúmque additur & datiuus aut accuſatiuus rei in qua quis vincitur. Thucyd. lib. 1, νομίζων τὴν στρατιὰν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ
H αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν. Eurip. λείπομαί σου γνώμῃ, ſuperor à te conſilio. Thucyd. λειπόμενος ξυνέσει οὐδενός, qui à nemine prudentia ſuperatur. (quo ſenſu dixeris etiam Prudentia nemini ſecundus) Plato, μηδὲν λείπομαί σου. Plutarch. τούτου δὲ οὐδέν τι λειπόμενον ἔργον ἀρετῆς. Quibus in locis λείπεσθαι reddi poteſt vel Superari, vel Inferio-

rem eſſe. (At in hoc Thucydidis loco commodius hoc quàm illo modo reddideris, libro 2, καὶ ἡ τοσούτῳ φόνῳ σφῶν αὐτῶν τὸ ναυτικὸν λείπεσθαι, γεγένησθαι δὲ τινα μαλακίαν) Redditur & Cedo. vt in hoc Polybii loco, ὅ αὐτὸς νομιστέον ἐστὶ ἡγεμόνος τὸ δύνασθαι βλέπειν τὸν τῷ νικᾶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τῷ λείπεσθαι καιρόν. Interdum etiam redditur (vt certè reddendum eſt) verbo Abeſſe. vt apud Syneſ. λειπομένῳ δὲ τὸ δεδένται πολὺ τῆς ἀξίας. Ex Soph. autem affertur λελειμμένος λόγου pro eo ad cuius aures ſermo non peruenit, & qui à ſermone quaſi excluſus fuerit. ‖Sed interdū etiam λείπεσθαι in propria ſign. verbi Relinqui. (pro quo dicitur poti⁹ A tergo relinqui) vt apud Thuc. lib. 1, εἶπον τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι, ne à caduceatore relinqueretur à tergo. id eſt, Ne anteuerteretur à caduceatore, Ne tardior eſſet caduceatore. ‖Item λείπομαι βασιλῆος, v. l. ex Herodoto pro Deſero regem.

Λείπω neutraliter poſitum, Deſum, Deficio. pro cuius ſignif. exemplo affertur ex Ariſtophane in Pluto, ἵνα γὰρ μὴ λείπωσιν αἱ δίκαι. Et ex Galeno lib. 1 ad Glauconem τὸ λείπον αἰτιολογεῖν. Item in libris τὸ λείπει dicitur vbi aliquid deeſt. id eſt, vbi aliqua verba ſeu pauca ſeu multa deſunt. Et cum genitiuo, vt τριάκοντα ἔτη dicūtur λείπειν δυοῖν, q. d. Defici duobus. id eſt, anni qui trigenarium numerum efficerent, niſi deeſſent duo. Polybius Hiſtor. libro 3, ἔτυχε δὲ ἐξ ὅτε ἀφ' ὧν περ τῆς Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τριάκοντ' ἔτεσι, λείπουσι δυοῖν. (qua in ſignificatione vſitatius eſt δέουσι) Interdum verò in huiuſmodi locis genitiuus nō additur, vt quū ſcribit idem Polyb. μικρῷ λείπουσιν ἑπτακοσίοις σκάφεσι. ‖Λείπω redditur interdum Abſum. vt λείπω μικρὸν τῆς γυναικὸς τὴν ἰδέαν, parum abſum à fœmina quod ad ſpeciē attinet. At in vulg. lex. Parum à fœminea ſpecie diſto. (Budæus autem λείπω vertit Minor ſum, hoc in loco Polybii, vbi habet & alterum genitiuum, τοῦ δὲ ὅρους ἡ περίμετρος τῆς αὐτῶν σφαίρας οὐ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων) Apud Platonem verò De leg. παντὸς λείπει redditur Longiſſimè abeſt, vel Tota via aberrat. Affertur & cū infinitiuo, λείπει τοσοῦτον ἄγονος εἶναι, pro Tantùm abeſt vt ſit ſterilis.

C. Λειπόδερμος, Λειποναύτης, aliáque multa compoſita vide in nominibus quæ verbo λείπω per compoſitionem adiuncta fuerunt. Siqua autem ſuis omiſſa locis fuerint, in Indice quærenda erunt.

Λεῖμμα, ατος, τὸ, Quod relictum eſt, Reliquiæ. Et in plur. apud Plutarchum πῶς ἄν τις αἰδοῖτο &c. τοῦτον μὲν ἀπωθεῖ τὰ σὰ λείμματα καὶ τρέφει.

Λεῖμμα Pythagorici vocant quod è duobus ſectionibus minus eſt. τῶν τμημάτων ἀνίσων ὄντων τὸ ἔλαττον, quia τοῦ ἡμίσεος ἀπολείπει. Plut. Item Hemitonium minus in ſymphonia vocatur à Platone λεῖμμα & δίεσις: diuiditúrque in duo χρώματα. Vulg. l. ex Boethio, libro 2, capite 27.

Λεῖψις, q. d. Relictio. à λέλειψαι, vt λεῖμμα proximè præcedens à λέλειμμαι. ſed nullum affertur exemplum vſus huius verbalis λεῖψις. AT VERO Λείψανον (quod eādem formationē habet) minimè rarum eſt, atque adeo frequentius etiam quàm λεῖμμα ſeu λείμματα. Dicitur autem itidem λείψανον ſingulari etiam numero, ſicut & λείψανα, pro eo quod Latini pluraliter tantùm dicunt Reliquiæ: variíſque de rebus vſurpatur. Lucill. Epigr. lib. 2, Οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως Διονύσιε λείψανον Αὔλῳ Εὐτυχίδης δείπνων, ἥρε δὲ πάντ' ὀπίσω. nullas reliquias ſuæ cœnæ. Item alicuius vrbis dirutæ reliquiæ vocantur λείψανα, ab Herodiano, qui etiam alicubi ἐρείπια illi adiungit hac in ſignificatione, id eſt rudera. Interdum verò λείψανα vocantur quæ ſuperſunt ex cadaueribus. qua ſignificatione dixit Herodianus τὰ τοῦ πατρὸς λείψανα, libro 3. vtens & alibi hoc nomine in iſta ſignif. Sic Plutarchus cum alibi, tum in iſto loco, qui eſt in Sympoſ. ſept. ſapientum, βουλομένων κατὰ χρησμὸν ἀνελέσθαι τὰ λείψανα καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς. (ſed idem alicubi addidit genitiuum σωμάτων, qui alioqui relinqui videtur ſubaudiendus) Latini quoq; reliquias hac in ſignificatione dixerūt, qui etiam aliquando peculiariter reliquos ex crematis corporibus cineres ita vocarunt, & oſſa ac

A reliquias interdum copularunt. Noſtrates verò Reliquias, quas dicunt *Reliques*, & *Des reliquaires*, peculiariter nominarunt reliquias corporum eorum hominum quos pro ſanctis habent.

Λοιπὸς, οῦ, ὁ, Reliquus, Qui ſupereſt. Et plural. οἱ λοιποὶ, Reliqui, Cæteri. Et τὸ λοιπὸν, Reliquum, Reliqua pars, vt τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xenophon. Sæpe Quod ſupereſt, faciend um videlicet aut dicendum. Iſocrates Panathenaico, λοιπὸν οὖν ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν (αἰτησάμενον τῷ

B γήρᾳ συγγνώμην &c.) ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐξ οὗ περ δεῦρ' ἐκτραπόμενος εἰς τὴν φιλολογίαν ταύτην. Idem in Paneg. τὸ λοιπὸν ἐστι περὶ τῶν ἀπολειπομένων, ἃ ὑπὲρ ἐπιδεῖξαι &c. ‖Item εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου, Demoſth. In reliquum tempus, In poſterum, Poſthac. Sed frequentius abſque hoc genitiuo dicitur εἰς τὸ λοιπὸν, & τὸ λοιπὸν, necnon in genitiuo, τοῦ λοιποῦ. quod exponitur etiam Deinceps. Xen. Pædiæ 3, ὅπως οὖν χρὴ καὶ τὸ λοιπὸν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. (Inuenitur autē ſcriptū in huiuſmodi locis & τολοιπὸν) Demoſth. Philipp. 1, ὑπὲρ τοῦ λοιποῦ πάσχοιμεν ἂν κακῶς. ‖Quod ſupereſt,

C (inquit Turnebus) & apud Lucretiū plerunque eſt Deinceps, Poſtea, In reliquum, Igitur, Poſtremò. & quod Græci λοιπὸν dicunt. vt — neque nobilitas, neque gloria regni, Quod ſupereſt, animo quoque nil prodeſſe putandum. id eſt, τὸ λοιπὸν οὐδὲ τῇ ψυχῇ λυσιτελεῖν οἰητέον. Iterum, Omnimodis expertus eris quam quiſq; det ordo Formarum ſpeciem totius corporis eius, Quod ſupereſt, ſi fortè voles variare figuras. Id eſt, Deinceps, Poſtea, λοιπόν. Rurſum, — neque quod ſuper-

D eſt procreſcere, aliquę. id eſt, οὐδὲ λοιπὸν αὐξηθῆναι. id eſt, Deinceps, In reliquum, Poſtea. Hæc ille. ‖In vulg. autem lex. affertur pro Itaque, ex hoc Alex. Aphr. loco, Probl. l. 1, ὁ στόμαχος συμπάσχει τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ, καὶ λοιπὸν αὐτὴ τὸν στόμαχον θλίβει.

Λοιπάδες ET Λοιπάζεσθαι, vt Lat. Reliqua & Reliquari. vide Bud. in Annot. poſt. in Pand. vbi tamen nullum exemplum affert vſus harum Græcarum vocum. At verò in quadam cōſtit. Iuſtiniani inuenio ἐλλείμματα, quū in eius titulo ſit λοιπάδες.

E C. ἈΠΟλείπω, Relinquo, Derelinquo. Xenophon De arte equeſtri, οὐδεὶς γοῦν οὔτε ἀπολείπει αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει θεώμενος, ἕως ἂν περ ἐπιδεικνύηται τὴν λαμπρότητα. Apud Appianum ἀπολείπειν ἐν διαθήκαις, quod itidem Relinquere teſtamento dicitur à Cicerone De off. 3. (Inuenitur alioqui pro eodem Legare teſtamēto) Gallicè quoque eodem modo, *Laiſſer par teſtament.* Eſt etiam Relinquere poſteris. vt, μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν, apud Suidam. Sic Latinè Monimentū ſui relinquere, Memoriā ſui relinquere. Itē ἀπολείπειν, Relinque-

F re ſcriptum, vt Cicero quoque loquitur. Qua in ſignif. citatur ex Philone in libro De mundo, μικρὰν δόξαν ἀπέλιπον. Apud Gregorium autem ἀπολιπὼν τὸν βίον dicitur Qui reliquit vitam, ad verbum. i. mortuus. Quod & ἐκλιπὼν τὸν βίον dici poteſt ex Luciano. ‖Eſt etiā Ἀπολείπω, Deſero, Deſtituo. eo ſenſu quo dicitur aliquis afflictum amicum deſerere. Iſocrates in Æginet. καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' ἔχοιεν εἰπεῖν ὡς ἐγὼ μὲν περιορῶντος Θρασυλόχου ταῦτα πάθω, ὕστερ' ἐμέλλομεν, δυστυχήσαντα δ' αὐτὸν ἀπέλιπον. M. Tullius verbum Relinquoita vſurpaſſe videtur in epiſto-

G la ad Silium, Ne relinquas hominem innocentem ad alicuius tui diſſimilis quæſtum. ‖Item Ἀπολείπω, Relinquo, id eſt Prætermitto, Omitto. Dion De regno, οὐδὲν ἀπολείποισι τῶν μὴ δικαίως λεγομένων. ‖Item Ἀπολείπω ſine adiunctione, pro Relinquo virum, Diuerto à viro, ſeu Diuortium facio. quo in ſenſu Andocides ἀπολιπεῖν dixit. Demoſth. autem ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, & in infinit. ἀπολελοιπέναι in oratione κατ' Ὀνήτορος.

Ἀπολείπω, Relinquo, hoc eſt Præcedo, Anteuerto, Excello, Præſto, inquit Budæus. Iſocrates, τοσοῦτον ἀπολέ-

H λοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τὸ φρονεῖν, ὥσθ' οἱ ταύτης μαθηταὶ, τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι. Latini (ni fallor) A tergo relinquere dicunt. Eſt autem à curſoribus ducta hæc verbi ἀπολείπειν metaphora, qui vincunt eos quos à tergo relinquunt. Vide quæ dixi in Λείπομαι pro Vincor, & Superor, vbi & Horatii locū protuli.

Ἀπολείπω neutra ſignificatione, Deficio, Deſum. Iſo-

crates ad Demonicum, τὰ μὲν [χρήματα] ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Ariſtot. De coloribus, τὰ δὲ πολλὰ αὖθις τῶν πλείστων δένδρων γίνεται ξανθά, διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἀπολειπούσης φθάνειν αὐτὰ ξηραινόμενα πρότερον ἢ μεταβάλλειν εἰς τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Statim poſt ἀπολείπειν pro eodem dicit. ¶ Aliquando autem ipſa perſona dicitur ἀπολείπειν pro Defici, Inferior eſſe, & quaſi defectu rei alicuius abeſſe à ſuo incœpto. Plutarch. τούτῳ γὰρ μόνῳ ἀπολιπεῖν ἐδόκει ὁ καπιργάδης Γάρθης. ¶ Legitur verò apud Ariſtoph. & cum accuſ. iunctum tanquam actiuum pro Deficio & quaſi deſtituo. in Pluto, Ἤ πού σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te citò defecerũt nummi. Qua tamen conſtructione ἐπέλιπε conſtat frequentius vſurpari quàm ἀπέλιπε.

Ἀπολείπω, Abſum. Iſocr. in Areopagitico, καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Apud Plutarchum vſurpatur eodem ſenſu ἀπολιπὼν cũ μικρὸν, & cũ infinitiuo: ſed non præcedente genitiuo τοῦ, in Timoleonte, μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκῆσθαι, Quum parum abſuiſſet quin expugnaretur. ¶ Vſurpatur etiam in enumeratione. vt apud Heſiodũ, Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά. vbi exp. ἐλαττούμενος. id eſt, eo ætatis tẽpore quo neque multis annis abſis à triginta, neque multos annos adiunxeris ipſis triginta. Atque hic ἀπολείπειν dicitur de perſona. Dicuntur autem & ipſa ἔτη (id eſt anni) ἀπολείπειν. Iſocrates in Panathenaico, γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατὸν, id eſt (ad verbum) Natus annos qui tribus tantùm aberant à centum. Sed vſurpant & alio modo hoc verbum, in annorum aut alius temporis enumeratione, & tum per verbum Abſum exponi non poteſt. ſignificat enim Numerum nõ impleo, & ἐλάττων εἰμί, vt docet Bud. citans ex Plut. in Demetrio, ἦν δὲ τότε Ἀντίγονος μικρὸν ἀπολείποντα γεγονὼς ἔτη ὀγδοήκοντα.

Ἀπολείπω, Deſiſto, Deſino, Finem facio. Iſocr. De pace, ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς τῶν λόγων τραχύτητος ταῦτ' ἔχω λέγειν πρὸς ὑμᾶς· ὅθεν δ' ἀπέλιπον πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχήν. pro ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν ἐκεῖθεν ὅπου ἀπέλιπον. Niſi quis exponat vnde Digreſſus ſum. qua in ſignif. citatur & ἀπολείπεσθαι ex Platone.

Paſſiua vox eſt Ἀπολείπομαι, quæ ſignificat interdũ Relinquo. vt in hoc loco qui citatur ex Herodoto, ἀπολείπεσθαι περὶ ἑαυτόν. Verùm frequentius ponitur pro Relinquor, vel Reſto, Superſum. vt ἀπολείπεταί μοι τοῦτο. vel pro ἀπολείπω neutram ſignificationem habente, videlicet Abſum. eo ſenſu quo dicitur Parum abeſſe quin. Dion apud Platonem, πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν αὐτάς. Plutar. in Publicola, μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν. Herodotus, ἀπολελειμμένος πολὺ τῆς ἀληθείης. Sic apud Iſocratem quidam accipiunt ποσὸν τὴν ἀπολελειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας.

Ἀπολείπομαι, Abſum, alio quoque ſenſu, videlicet pro Abſens ſum, Non interſum. quaſi Deſum alicui loco. Luc. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οὗ οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. Idem De ſacr. οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Lyſias, τῶν τοίνυν ἄλλων στρατιῶν καὶ φρουρῶν οὐδεμιᾶς ἀπελείφθην. Iſocr. in Plataico, ποίας γὰρ εἰσβολῆς ἀπελείφθησαν τῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην γεγενημένων; A Plutarcho ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης poni videtur pro ὑστερεῖν τῆς μάχης, Tardius intereſſe pugnæ, Non intereſſe pugnæ in tempore. Sic apud Xenophontem, καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους εἰ μή τι ἀναγκαῖον, Non aberat à Socrate. vel Non diſcedebat à Socrate, aut Nõ relinquebat Socratem. Itidem apud eundem Pædiæ 5, ἢν δέ που ἴῃ, οὐδεμία αὐτοῦ ἀπολείπεται. Eodem libro, τίς νέος ἢ γέρων σοῦ ἀπελείφθη, τοῦ μὴ σοὶ ἀκολουθεῖν, ἕως ὅτε Ἀσσυρίους ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Sic & apud Platonẽ ἀπελείφθημεν exponitur Diſceſſimus, vel Digreſſi ſumus, De rep. l. 2, ἧς προσῄειμεν τὰ εἰκόνος ἀπελείφθημεν.

Ἀπολείπομαι pro Deſum citatur ex hoc Demoſthenis loco, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας ἀπολείπεσθαι. nam exponitur, Nulli erogationi deeſſe. id eſt Nullam erogationẽ omittere.

Ἀπολείπομαι, Relinquor in certamine curſus ab alio præuertente. Iſocrates in Encomio Euagoræ, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. Sic & apud Plutarchum, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ὑπολιμπανόμενοι θεόντων. ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. ¶ Metaphoricè autem pro Superor à quopiam in re aliqua, & eo ſum inferior: vt qui relinquitur in curſu, eſt inferior eo qui præuertit. Ad quam metaph. reſpexit (vt & in Λείπομαι dixi) Horat. in Arte poetica, vbi ita ſcribit, Occupet extremum ſcabies: mihi turpe relinqui eſt. Iungitur autem genitiuo hac in ſignificatione. Iſocrates in Panathenaico, ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολελεῖφθαι τὴν ἐμὴν φρόνησιν τῆς σῆς ὡς δυνατὸν πλεῖστον. Idem in Euagora, ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολελεῖφθαι. Ibidem, πολὺ λίαν ἀπολειφθῶ τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. Habet etiã datiuum interdum præter genitiuum, πλούτῳ μηδενὸς ἀπολείπεται, Diuitiis à nemine ſuperatur. vel, Diuitiis nemine eſt inferior. vel, Diuitiis nemini eſt ſecundus. Iſocrates De pace, οἱ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα καὶ τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς διανοίαις τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ἐτόλμησαν &c. Ab hac autem à curſoribus metaphora ductum videtur eſſe & ἀπολελειμμένοι pro iis qui inter viles & abiectos exiſtimantur. ita enim exponit Budæus in hoc Iſocratis loco ad Philippum, καὶ τὴν ἂν ἐμαυτὸν οὐκ ἐν τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλ' ἐν τοῖς προέχουσι τῶν ἄλλων.

Ἀπολείπομαι, Non aſſequor. vt apud Demoſthenem ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς opponitur τῷ τυγχάνειν ἀρετῆς. Laertius in Ariſtippo, τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, τῆς δὲ φιλοσοφίας ἀπολειφθέντας. Budæus ἀπολείπομαι inter cætera ſignificare ait, Imperitus ſum, Non diſco, Non aſſequor, Intelligere nõ poſſum. Citátque locos qui ſequuntur. Iſocrates περὶ ἀντιδόσεως, Ταῦτα λογιζόμενοι, βούλονται μετασχεῖν τῆς παιδείας ταύτης, ἧς οὐδ' ἂν ἐγὼ φανείην ἀπολελειμμένος, ἀλλὰ πολλῷ χρειττέραν δόξαν εἰληφώς. Demoſthenes, νομίζω γὰρ, ἂν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ ἀγῶνος σαφῶς παρακολουθήσητε, καὶ τῶν ἄλλων ὑμᾶς οὐδενὸς ἀπολειφθήσεσθαι. Et etiam ἀπολείπομαι, Ignarus ſum, Hoc me latet, vt idẽ tradit, citans hunc Lyſiæ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου locũ, μετὰ δὲ ταῦτα χρόνος μεταξὺ διαγενομένου, καὶ ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτοῦ κακῶν, προσέρχεταί μοί τις, &c.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ, Relictio, Derelictio. ¶ Mulier virum relinquens, ſeu à viro diuertens, dicitur ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι apud Demoſthenem, quod eſt Latinè Repudiũ viro mittere. Ἀπόλειψις, inquit Heſychius, ἡ ἀπὸ γυναικῶν ἐγκατάλειψις.

Ἀπόλειψις, Defectus & deterior conditio, Quum quis alium aſſequi nequit. Demoſthenes, ὅσῳ γὰρ φιλοτιμούμενος ἄμεινον ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ἐρετῶν ἀγαθῶν, τοσούτῳ μοι πλείστη ἀπόλειψις ἐγίγνετο τῶν ἄλλων τριηράρχων. id eſt, Tunc inferior eram aliis omnibus, qui prius fueram inſtructiſſimus. Et ſic ſæpè vtitur. Bud.

Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, Deliquium lunæ, Ariſtoteles 4 De gener. animalium.

ITEM Ἀπολιμπάνω, idẽ quod ἀπολείπω, Relinquo. Item, Poſt me relinquo, Anteuerto. Paſſiuum Ἀπολιμπάνομαι, Relinquor, vel A tergo relinquor, ab alio videlicet anteuertente. Bud. exponit Inferior ſum certamine, & à præuertente relinquor. citátque hunc Plutarchi locum, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον.

C. ΔΙΑλείπω, q. d. Interrelinquo) Relinquo ſpatium temporis in medio, Intermitto, Interiicio. Sed vox quæ ipſum temporis ſpatium ſignificat, ſæpe additur. vt διαλείπειν ἡμέραν μίαν, vel διαλείπειν ὀλίγον χρόνον. Theophr. Hiſt. pl. libro 1, διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, interiicit valde breue tempus quin perpetuò germinet. (ſed Latini verbo Intermitto potius vtuntur in huiuſmodi locis, ſequente particula Quin) Plato epiſt. 7, οὐ πολλὰ διαλιπὼν χρόνον, οὐκέτι εἴα. Plutarchus in Amat. nar. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, Quum interieciſſet duos dies, acceſſit ad Theophanem. Sed Latini dicunt potius, Interiectis duobus diebus: aut vtentes præpoſitione Poſt, dicunt Poſt duos dies, ſeu Poſt biduum. (At Herodianus vſus eſt genitiuo in hoc genere loquendi, libro 7, διαλείπουσας τι αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα, μιᾶς ἡμέρας διαλιπὼν, τῆς ὁδοῦ εἴχετο) Nonnunquam verò vt Latini dicunt potius Interiici tempus

quàm nos Interiicere tempus, ita & à Græcis dicitur διαλείπειν χρόνος, & tunc neutrum eſt hoc verbum, quod vel verbo Intercedo, neutro & ipſo, vel paſſiuo Interiici reddi poteſt. Thucyd. libro 3, διαλιπούσης δ' ἡμέρας μάχη αὖθις γίγνεται. (non διαλειπούσης, vt etiam ſcribitur) Idē lib. 10, ὕστερον γὰρ διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν. vbi poſſis etiam interpretari, Exactis tribus annis, ſeu Exacto triennio. Quinetiam præpoſitio illa Poſt hîc quoque locum habet. ‖Διαλείπουσα φωνὴ apud Suidam, Vox quæ non continuatur, ſed quæ ſuis verbis velut ſpatium interiicit: Vox interrupta, ſicut & διακοπτομένη ab eo exponitur in hoc loco cuius autorem tacet, ὑφειμένῃ οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτό οἱ ξυγγνῶναι βασιλέα. Hippocratem διαλείποντας πυρετοὺς dixiſſe ἐπὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων παροξυσμῶν teſtatur Galenus Comm. in Aphor. 43. Sed tamen apud veteres bifariam dictam fuiſſe idem docet Cōm. 3 in lib. 1 τῶν ἐπιδημιῶν, interdum quidem de iis febribus ſolis quæ perpetuam acceſſionem non habent, interdum verò de iis quarum non recedit acceſſio, ſed inſignes faciunt mutationes ſingularum acceſſionum in principium, incrementum, vigorem & declinationem. Sed iuniores quoſdam medicos eas quæ non magnam mutationem habent, appellare συνόχους: eas autem & συνεχεῖς dicere ſolas quæ non veniūt ad integritatem, & διαλείπουσι (id eſt intermittunt) poſt ſingulas acceſſiones. Eaſdem autem ab antiquis nonnunquam vocari συνεχεῖς, nonnunquam διαλείπειν dici, quòd inter continuas & integrè deſinentes mediæ ſint. proinde eas vbi cum ſynochis conferuntur, διαλείπειν dici: cum iis verò quæ ad integritatem perueniunt, continuas. Hæc ex Galeno Gorræus. qui & iſta addit, Διαλείπων πυρετὸς, Intermittens febris. Eſt autem febris putrida quæ viciſſim ſoluitur & repetit. Gignitur omnis ex humore putreſcente, non quidem vbique, ſed in habitu corporis & minoribus venis: eóque differt à continua, cuius materia in vaſis maioribus continetur, diſcrimen enim à loco eſt. Putret autem triplex tantùm humor, pituita, bilis flaua, bilis atra. Inde tres ſunt διαλειπόντων πυρετῶν, id eſt intermittentium febrium, differentiæ, materia differentes, quotidiana, tertiana, quartana. Quotidianam pituita, tertianam bilis flaua, quartanam bilis atra gignit, putrens & per habitum corporis delata. Apud eoſdem legitur & διαλείπων σφυγμὸς, Pulſus intermittens, vel Pulſus deficiens. Eſt autem pulſus inæqualis in pluribus pulſationibus, in quo non ſolùm vno, ſed pluribus etiā magnis vnus minor apparet, atque interdū totus quoque motus aboletur. Huic contrarius eſt ὁ παρεμπίπτων in quo expectata quiete, in medio tanquam ſuperuacuus aliquis pulſus incidit. fit autem ab imbecillitate facultatis pulſificæ. Differt ἀπὸ τῆς ἀσφυξίας, quòd hæc (vt ſenſus ipſe indicat) ſit veluti defectus totius functionis, ille verò dimidiatæ tantùm priuatio.

Διαλείπω participio interdum iungitur, pro Deſino. Xenophon, οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, nunquam deſii quærere & diſcere. (Sed propriè ſonat, q.d. Non deſii quærere, & ita quidem vt nec vllum tempus intermittam) Lucianus, οὐ διαλείπει καπνίζων. Et cū participio paſſ. Chryſoſt. οὔτε διαγωνιζόμενος οὔτε στεφανούμενος διέλιπε. Sed Politianus apud Herodianum libro 7, ἀσκῶν τε καὶ γυμνάζων τοὺς στρατιώτας οὐ διέλιπε, vertere maluit, Nihil ſibi ad exercendos milites reliqui faciebat. At ego nō video cur ab altera illa interpretatione diſcedendum fuerit. nam οὐ διαλείπει τοῦτο ποιῶν, non aliud eſſe puto quàm διαπαντὸς τοῦτο ποιῶν. Interdum tamen abſque negatione: vt in hoc loco qui affertur ex Plut. διαλείπω τιμῶν τὸν Θεόν. Et in hoc ex Demoſth. διαλέλοιπα ἐπιβουλεύων.

Διαλείπω dicitur & de ſpatio loci, Diſto, Abſum. vt in iſto Arriani loco, διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλοις καὶ κατακούειν ἀσφαλῶς. vbi Suidas exponit ἀλλήλων ἀπέχουσαι. At Thucydides addidit præpo. ἀπὸ, l. 7, p. 246, διαλιπούσας δὲ τὰς ὁλκάδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν. vbi malim διαλειπούσας in præſenti: vt viciſſim in eo quē protuli initio huius ſemipag. loco ex eodē lego διαλιπούσης potius quàm διαλειπούσης.

A Διάλειμμα, ατος, τὸ, Quod interiectum eſt ſpatii, Intermiſſio. Et ἐκ διαλείμματος, vel ἐκ διαλειμμάτων, quod Latini Ex interuallo. Plutarch. in Pericle, τὸ συνεχὲς φθόνον καὶ τὸν κόρον, οὐκ ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν. Sed & furioſi interualla ita vocari Budæus tradit. ‖In febre quoque διάλειμμα, (ſicut διαλείποντα πυρετὸν appellari dictū fuit) Intermiſſio. vel Laxamentum, vt Bud. vertit. Dicitur autem διάλειμμα in febribus quidem ἀπυρεξία, in aliis verò morbis, vt cephalæa, epilepſia, podagra, ſimpliciter διάλειμμα. Gorr. Vide plura in Διαλείπω.

B Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω, Intermitto. (ſicut ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω, & καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω) Galenus in Hippocr. Epid. libro 1, capite 3, συνεχεῖς δὲ, μόνους ἐκείνους ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνοντας τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς.

C. Ἐκλείπω, Derelinquo, vel Relinquo, Deſero. Thucyd. libro 1, τὴν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. Ibidem, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες. Et ex Plut. in Fabio, τὴν τάξιν ἐκλείπειν, (quod & λείπειν dicitur, vnde λειποτάκτης) Ordinem relinquere. Et in Pe- c ricle, κλήσεις δείπνων ἐξέλιπε. Item τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν, in Galba, Spem relinquere. Et ἐκλείπειν τὸν βίον, relinquere vitam. Ex Ariſtophane, ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Itē pro Omitto, Prætermitto. Plato Sympoſio, ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι. Idem ibidem, ἐκλείπειν & παραλείπειν pro eodem ponit. Plut. in Numa, νομοθέτας ἐκλείπουσι δι' ἄγνοιαν. At verò ex Xenophonte ἐκλείπειν τι τῶν νομίμων (legitur & ἐλλείπειν) pro Delinquere quippiam aduerſus legē. ſed poteſt & verbo Omittere, aut Prætermittere reddi magis ad ver- D bum. nam qui prætermittit aliquid eorum quæ lex iubet, is delinquit. Vide Ἐλλείπω.

Ἐκλείπω, neutrum, Deficio, Deſum. Xenoph. Œcon. πρῶτον μὲν γὰρ, ὡς μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον. quod ita redditur apud Columellam tanquam ex Cicerone, Et ne genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum fœmina eſt coniunctus. ‖Item in ea deliquii ſignificatione qua dicitur Animi deliquium, & Solis aut lunæ deliquium. Xenoph. Pædiæ 8, ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ E ψυχή. Plut. Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ γενέσθαι σκότος. Idem in Alexandro, ἡ μὲν οὖν σελήνη τοῦ Βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. ‖Item pro Morior. vt ἐκλιπόντων κληρονόμος, ex Platone De legibus. Affertur & ἐκλελοιπὼς ἐκ τοῦ βίου, in v.l.

Ἔκλειψις, εως, ἡ, Defectio, Defectus. Plut. De def. oraculorum, λιμνῶν καὶ ποταμῶν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν. id eſt, Lacus & amnes deficiunt, & in totum pereunt, Turnebo interprete. Et Defectus, ſeu Omiſſio quæ fit in oratione. Quintil. libro 8, cap. 6, Quidam ſynecdo- F chē vocant, quum & id in contextu ſermonis quod tacetur accipimus. Verbum enim ex verbo intelligitur. quod inter vitia ἔκλειψις vocatur, Arcades ad portas ruere. Donatus autem in Terentium, multis in locis ἔκλειψιν eſſe annotat, & quidem quæ venuſtatem etiam addat. vt in hoc Andriæ loco, Quod plerique omnes faciunt adoleſcentuli, Vt animum ad aliquod ſtudium adiungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad philoſophos: annotat, Ἔκλειψις pulchra & familiaris Terentio. nam poſſumus ſubaudire Audiendos, ſiue G ſectandos. Sic & aliis quamplurimis locis huius figuræ vſum oſtendit. Quinetiam alicubi ἀσύνδετον & ἔκλειψιν, quibus ſimul vtitur Terēt. ait eſſe figuras proprias Terētianas. At verò in iſto loco qui itidē legitur in Andria, Act. 1, ſcena 1, Nō tu ibi gnatum? vult eſſe vel ἀποσιώπησιν, vel ἔκλειψιν. deeſſe enim Inuaſiſti, Obiurgaſti, Adortus es.

Ἔκλειψις, Eclepſis, (& Gall. itidem Eclipſe) Deliquium. vt ἡλίου vel σελήνης ἔκλειψις, ſolis aut lunæ deliquium. & ἡλιακὴ vel σεληνιακὴ ἔκλειψις, pro eodem. Autor dia- H logi qui Axiochus inſcribitur, καὶ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀνατολάς τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεις.

Ἐκλειπτικὸς, οῦ, ὁ, Eclipticus, id eſt, Ad eclipſin pertinens, vel Eclipſeως effectiuus. Plut. in Romulo, σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. Ex Alex. Aphrod. οἱ ἐκλειπτικοὶ

συνόδισμοι, quum mixta planetæ coeũt vt alter obſcuretur, in vulg. lex. Et τὰ ἐκλειπτικὰ ex Plinio libro 2, cap. 16, de ſtellis, Stationes in medijs latitudinũ articulis, quæ vocant ἐκλειπτικά.

Ἐκλιπὴς, έος, ὁ & ἡ, Qui deficit, Qui deeſt. Vel, Prætermiſſus, Omiſſus. Thucydides lib. 1, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, quòd ab omnibus prætermiſſus eſſet hic locus. Exponitur & Cui aliquid deeſt, id eſt, Imperfectus. Item τὸ ἐκλιπὲς τοῦ ἡλίου in v.l. pro ἔκλειψις, Defectus ſolis.

C. Ἐλλείπω, Relinquo, Prætermitto, Prætereo. Iul. imperator, ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρός σε γιγνομένου καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι. vbi tamen Budæus paſſiua voce reddidit, Ego verò ſi mihi conſcius eſſem officii erga te vel tantulum præteriti ſeu deſerti. (Idem Bud. ἐλλείπω pro παραλείπω poni docens, affert ἐξέλιπε τὸν βίον ex Iſocrate, ſed perperam, quum ἐξέλιπε ſit ab ἐκλείπω) Plato in Timæo, οὐκ ἐκλειψόμεθα προθυμίας οὐδέν, nihil prõptitudinis prætermittem⁹. vel Nihil reliqui nobis faciemus ad prõptitudinẽ. Vſus eſt & Xen. eodẽ loquẽdi genere, καίτοι γε ἀνδρείας καὶ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπων. (vbi tamẽ à Budæo exponitur etiam, Quãuis nec ſtrenuitate nec prõptitudine deficeretur) ‖ Dicitur præterea ἐλλείπει με τοῦτο, Deficit me hoc. Polybius lib. 5, ὅταν ἐλλείπωσιν αἱ χορηγίαι ταῖς ἑκάστων ἐπιβολαῖς. Item ἐλλείπειν oppoſitum τῷ πλεονάζειν apud Ariſtotelem, alicubi verò & τῷ ὑπερβάλλειν. vbi ἐλλείπειν eſt Omnibus numeris abſolutũ non eſſe, Imperfectum eſſe. Item aliis modis. nam apud illum Ethic. libro 2, cap. 2, τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν, redditur ἐλλείποντα γυμνάσια, pauciores ac remiſſiores exercitationes. (ſubiungit autem, πλείω καὶ ἐλάττω in eadem ſignificatione, περὶ τῶν ποτῶν καὶ τῶν σιτίων loquens) Et eiuſdem lib. c. 6, ὃ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει, Quod nec ſuperat, nec deſerit id quod oportet adeſſe. Sed malim, Quod nec abundat, nec parcius eſt. Vide & in ἔλλειψις. Affertur autem ex eodem Ariſtotele OEcon. l. 1, τὸ σωζόμενον & τὸ ἐλλεῖπον, pro Incolume & vitiatum. ‖ Item ἐλλείπω τούτου, Deficior hac re. Thuc. libro 1, διὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλειπόμεθα, hac re deficimur, ſeu deſtituimur. Sic ἐλλείπω βιβλίων. Sed affertur & ἐλλείπει μοι τῆς γενέσεως, pro ἐλλείπω τῆς γενέσεως, ex Platone. | Ἐλλείπειν vt pro Deeſſe, ſic & pro Abeſſe. vt apud Ariſtotelem, ὁ δ᾽ ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, tantum abeſt vt contriſtetur, vt etiam lætetur. | Ἐλλείπω, Vices implere nequeo, Non exactè facio, vt Bud. exponit in hoc Iſocratis loco in Nicocle, φημὶ δὲ προστάττειν ἕκαστον ὑμῶν ἐφ᾽ οἷς ἐφέστηκεν, ἐπιμελῶς. καθ᾽ ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων, ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις. Sed apud Thucydidem extant aptiora huius ſignificationis exempla, vtpote ita vtentem ſine caſu: vbi etiam malim reddere Deeſſe ſuo officio. Quali forma & Latinè dicitur Delinquere.

Ἐλλείπομαι etiam inuenitur, & quidem pro Aſſequi nequeo, Efficere non poſſum. Item pro Cedo, & paria facere non poſſum. Quarum ſignific. ex Xen. affert exempla Bud. p. 757.

Ἔλλειμμα, ατος, τὸ, Quod deeſt, Quod deficit, Id quod deeſt alicui, aut rei cuipiam, vt ſit integra ſeu abſoluta, aut qualis eſſe debet. Plutarch. in Coriolano, ἐν δὲ τοῖς κάτω χρόνοις μίαν θυσίαν τριακοντάκις ἐποίησαν, ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ προσκρούματος γίνεσθαι δοκοῦντος. Budæus ἔλλειμμα ſeu in plurali ἐλλείμματα eſſe dicit quæ Latini Reliqua vocant, hoc eſt, quod reliquum eſt penſionis non perſolutæ: afferens ex Syneſio, φόρων ἐλλείμματα, pro Tributorum reliqua. Huc autem pertinet quod in nomine Λοιπάδες dixi, videlicet ἐλλείμματα & λοιπάδας pro vna eadémque ſignificatione apud Iuſtinianum inueniri. Sed hoc addo iis quæ à Budæo de ἔλλειμμα ſeu ἐλλείμματα ſcribuntur, ita vocari Reliqua, quaſi quæ deſint ad ſummam perficiendam. ‖ In v.l. ἔλλειμμα exponitur etiam Delictum, Erratum.

Ἔλλειψις, εως, ἡ, Prætermiſſio, Omiſſio. vt quum Athenæus ſcribit σησαμοῦς dictum eſſe κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Talem autem nominis huius vſum & in multis Euſtathii locis habes. (Poteſt verò & Defectus reddi) Pro eodem & ἔκλειψις inuenitur, vt apparet ex iis quæ in illo nomine protuli exemplis. ſed ἔλλειψις rectius dici puto quàm ἔκλειψις in huiuſmodi locis. Huic porro nomini ἔλλειψις opponitur ὑπερβολὴ apud Ariſtotelem, nõ ſemel, id eſt Exceſſus. Exponitur tamẽ & aliis verbis vt in iſto eius loco, Ethic. libro 2, capite 6, τὸ δ᾽ ἴσον, μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, Æquale autem dicitur id quod medium eſt inter nimium & parum. Et capite 8, οὕτως αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις, ὑπερβάλλουσι, πρὸς δὲ τὰς ὑπερβολὰς, ἐλλείπουσι, Sic medii habitus, ſi cum iis qui modum deſerunt comparẽtur, ſuperant: ſi cum iis qui ſuperant, deſerunt. ITEM Παρέλλειψις apud Tryphonẽ, Prætermiſſio vnius ex geminatis conſonantibus, vt κάλιον pro κάλλιον, & θᾶτον pro θᾶττον. At ἔλλειψις eſt eidem vt γεραὸν pro γεραιόν.

Ἐλλιπὴς, έος, ὁ & ἡ, Cui deeſt aliquid, ſeu deficit, Imperfectus. Quidam apud Athenæum libro 14, τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς, καὶ μηδὲν ἐλλιπές. Itẽ ἐλλιπὲς, Quod deeſt, Philoſtr. epiſt. 39, ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπές. Et cum genitiuo apud Thucydidem. Affertur autem & cum datiuo, ex Platone, ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, Defectus virib⁹. HINC Ἐλλιπῶς, Ita vt aliquid deſit, Imperfectè, Non plenè. ET c. 2. Ἀνελλιπὴς, illi contr.

C. ἘΠΙλείπω, Deficio, Deſum. Thucydides 3, ἐπειδὴ τοῦ τε σίτου ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. Et πνεύματος ἐπιλιπόντος apud Plutarchum περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo De vita Moſis libro 1, ἐπιλίποι ἂν ὁ βίος τοῦ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ᾽ ἕκαστα, Vita defecerit. Sed frequenter cum accuſatiuo, τοῦτό με ἐπιλείπει, hoc me deficit. Iſocr. ἐπιλίποι δ᾽ ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Athenæus, ἐπιλείποι δ᾽ ἄν με χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθείην. Lucianus οὐ δ᾽ ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. Dicitur & τοῦτό μοι ἐπιλείπει. legimus enim apud Syneſium οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ θεῷ.

Ἐπίλειψις, Defectio. Thucydides libro 2, τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ου, ὁ & ἡ, Reliquus. vt τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Platoni. Et ἐπίλοιπος χρόνος, Herodot. Reliquũ tempus, ſeu ſequens.

C. ΚΑΤΑλείπω, Relinquo, Deſero. Homerus Iliad. ω, verſ. 26, κὰδ δέ με χήρην λείπεις ἐν μεγάροισι. poeticè pro καταλείπεις δέ με. me viduam domi relinquis, vel deſeris. Et libro 2, κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. Sæpe autem in proſa dicuntur parentes ſeu propinqui, ſeu generalius, maiores, nobis aliquid καταλελοιπέναι, itidémque nos poſteris dicimur καταλείπειν. Demoſthenes in Midiam, εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. Idem, τῆς ὑποθέσεως ἐφ᾽ ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον. Viciſſim autẽ dicimur poſteris καταλείπειν. vt Lucianus in Demonacte, ἕτερον ἀνθ᾽ αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει. Et ex Demoſthene καταλείπειν τὴν δόξαν pro Relinquere poſteritati gloriam ſuam, in vulgatis lexicis. Vbi affertur & ex Ariſtotele, Polit. 8, καταλείπει τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν μετὰ τῆς Δωριστὶ Σωκράτης. Ibidem ex Iſocrate in Euagora, καταλείπω τὸν λόγον, (id eſt Relinquo orationem) pro Finem dicendi facio. Redditur & verbo Deſero aliquando: vt καταλείπειν τὴν κυρίαν, Deſerere vadimonium. Cui opponitur, ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, Obire vadimonium. Bud.

Καταλείπω, pro Inſtituo hæredem, vide in Παραλείπω quod illi opponitur.

ITEM Καλλείπω per ſyncopen poeticam, pro καταλείπω, vt — ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, in verſ. Solonis. vbi Cicero vertit Linquere, vt videbis pagina 116 & 117 Cic. lex. Vſus eſt & Homerus.

Κατάλειμμα, ατος, τὸ, Quod relictum eſt, Reliquiæ. ex 1. Reg. c. 13, τὸ κατάλειμμα τοῦ λαοῦ. ET Κατάλειψις, Relictio. Exponitur & Reliquiæ in v.l. ITEM Καταλειπτὸς, Relictus, ibidem.

Κατάλοιπος, ου, ὁ & ἡ, Reliquus. vt Ariſtot. Œc. 2, τὰ κατάλοιπα ἔχειν ἀδεῶς.

c. 2. Ἐγκαταλείπω, Intus relinquo. vt ἐγκαταλείπειν φρουράν, Thucyd. Et apud Demoſthenem ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, Si relinquant in aliena familia, Bud. Inuenitur & pro Deſero, eo ſignificatu quo dicimur aliquem deſerere qui in periculo verſatur. VNDE Ἐγκατάλειμμα, Reliquiæ, Monumẽtum, Mnemoſynum. v.l.

ET Ἐξκαταλιμπάνω idem quod ἐγκαταλείπω. A

C. ΠΑΡΑλείπω, Prætermitto, Omitto. Sæpe verò pro eo quod dicitur Omittere, id eſt Silentio præterire. Demoſthenes Pro corona, τοσαῦτα μὲν ἔχω εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, παραλείψω. Idem ibidem, ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παραλείπω. Iſocrates De pace, τὰ μὲν πικρότατα παραλείψω, μνησθήσομαι δὲ τούτων μόνων. &c. Sic vſus eſt Xenophon quoque & ante hos omnes Thucyd. Dicitur etiam aliquis nihil παραλείπειν in aliqua re agēda, id eſt nihil prætermittere, qui modis omnib⁹ eam efficere ſtudet. Sic autem & paſſ. voce vſus eſt Herodianus libro 3, καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκίας. ‖Παραλείπω ἐν ταῖς διαθήκαις, Prætereo, (inquit Bud.) cui opponitur καταλείπω. Quod tamen καταλείπω alibi ſine adiectione etiam exponit Inſtituo hæredem. B

Παράλειψις, εως, ἡ, Prætermiſſio, Omiſſio, Præteritio. Peculiariter autem ſic appellatur figura quædam cui cōuenit definitio hæc quam autor rhetorices ad Herennium tribuit ei quæ ab eo dicitur Occupatio, ſcribens, Occupatio eſt quum dicimus nos præterire, aut non ſcire, aut nolle dicere id quod tunc maximè dicimus, hoc modo, Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixiſti, dicerem, ſi hoc tempus idoneū putarem: nunc conſultò relinquo, & illud prætereo, quòd te &c. Sic apud Terentium in Phorm. Act. 1, ſcena 3, Donatus παράλειψιν eſſe ſcribit in his verbis, Vt ne addam quòd ſine ſumptu ingenuam, liberalem nactus es: Quòd habes, ita vt voluiſti, vxorem ſine mala fama. palam Beatus, ni vnū hoc deſit &c. Sed addit idem grammaticus, in ea velut ex abundanti enumerari adiecta. Quod non intellexerunt vulg. lexicorū conſarcinatores, à quibus ex ipſo Donato παράλειψις ita definitur, Figura in qua velut ex abundanti enumerantur adiecta. Quum enim addit ille, In qua velut ex abundanti &c. ad hunc locum peculiariter reſpicit. C D

C. ΠΕΡΙλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Sed vſitatum eſt potius paſſiuum Περιλείπεσθαι & quidem pro Relinqui, id eſt Švpereſſe. vnde περίλειμμα, reliquiæ: & περίλοιπος, Reliquus. Sæpe verò pro Superſtitē eſſe. vt apud Herodianum l. 2, μόνος τε τῶν πατρῴων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic Paulus epiſt. 1 ad Theſſ. cap. 4, circa finem, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα &c. Item περιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, ſuperſtitem eſſe pugnæ. Bud.

Περίλειμμα, ατος, τὸ, Reliquiæ.

Περιλοιπὴς, vide cum Περίλοιπος quod proximè ſequitur.

Περίλοιπος, ου, ὁ, Reliquus. Ariſtot. Œcon. 2, ὅπως δ' ἀπαλλάξωσιν τε, εἴη περίλοιπον ἐν αὐτοῖς ἐπώλουν. ‖Item Superſtes. Luc. in Tyr. τίνα δ' ὁ περίλοιπος κολασθείη τρόπον; Potes tamen & hìc reddere Qui ſupereſt. ET Περιλοιπὴς quoque in v. l. pro Superſtes, & quidē cū genit. etiā, ex Plat. De leg.

Περιλιμπάνομαι, vt περιλείπομαι, Superſum, Superſtes ſum. v. l. Et partic. περιλιμπανόμενος, Superſtes.

C. ΠΡΟλείπω, Antè relinquo, Prius relinquo. Apud Plut. προλείπειν dictum videri poſſit pro Antè tempus relinquere, hoc in loco Conſol. ad vxorem, καὶ πάλιν ἐκείνου τοῦ καλοῦ Χάρωνος ἡμᾶς προλιπόντος. Sed in exemplis vſus verbi huius quæ afferuntur ex poetis, ponitur pro ſimplici λείπω, Relinquo, Deſero. vt Odyſſeæ ξ, Κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τε &c. Phocyl. μηχανίης προλιπούσης οἶκους. Item dicitur res quæpiam προλείπειν aliquem ab Homero, Odyſſ. β, v. 279, Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν, prudentia Vlyſſis non te omnino reliquit, ſeu te deſeruit, aut deſtituit. At verò à Thuc. dicitur aliquid προλείπειν τινί, vt mox docebo. G

Προλείπω, Antè deficio, ſeu Prius deficio. vt exponitur in iſto Thucyd. loco. lib. 7, pag. 259, εἴπω δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, ſiquē prius vires defeciſſent. i. priuſquam iter confeciſſet. q. d. Siquem in ipſo itinere defeciſſent vires. H

C. ΥΠΟλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Pro quo dicitur potius Ὑπολείπομαι. Thucyd. lib. 1, μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. Demoſth. Pro corona, ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥᾳστώνην, ἅμα δὲ, ἐπὶ γένοιτο, ἀναφορὰν. Et paſſiuè ὑπολείπεσθαι, Relinqui, Reliquum eſſe, Supereſſe, Reſtare. Thucyd. libro 8, pag. 269, καὶ ἐπικαθελὼν ἐν τῷ Τέω τεῖχος, ἐπὶ ὑπελείφθη. Greg. ὑπελείπετο δέ τι ἐν αὐτῷ μικρὸν λείψανον. Apud Thuc. habetur ὑπολείπεσθαι etiam pro Subſiſtere, & ita relinqui à tergo. A

Ὑπολείπω, Deficio, Minuor. Bud. ex Ariſtot.

Ὑπόλειμμα, ατος, τὸ, Reliquiæ, Quod reſiduum eſt. ‖In vulg. lex. ex Ariſtotele De mundo, ἐξ ὑπολείμματος νέφους γίγνεται.

Ὑπόλειψις, εως, ἡ, itidem pro Reliquiæ, ὑπόλειμμα. v. lex. ex Theophraſto. B

Ὑπολιπὴς, έος, ὁ & ἡ, Reliquus. Plut. ὑπολιπὴς πρᾶξις, res quæ agenda reſtat. B.

Ὑπόλοιπος, ου, ὁ & ἡ, Reliquus, Reſtans. Thucyd. 8, τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως. Ariſtoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται. Demoſth. ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκέτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, γράφω ψήφισμα. Apud eundem ὑπόλοιπόν ἐστι, ſequente infinitiuo, vt interdum apud Lat. poſt Reliquum eſt. Et τὰ ὑπόλοιπα, Reliquiæ apud Thucyd. non ſemel. Sic autem & Cic. apud Plat. vertit, vt te docebit lex. Cic. p. 322. C

Ὑπολιμπάνομαι, idē quod ὑπολείπομαι, Relinquor, Reſto.

ΝΩΛΕΜΗΣ, έος, ὁ & ἡ, Indeſinens, Aſſiduus, quaſi νωλεπής, ſicut Etymol. ADVERBIVM Νωλεμέως dictum putat quaſi νωλεπέως, à νω priuatiua particula, & λείπω. Eſt autem Νωλεμέως, Indeſinenter, Aſſiduè. ἀδιαλείπτως. vt exponitur in iſto loco Homeri Iliad. δ, Ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες Νωλεμέως πόλεμόνδε. Sæpe autem νωλεμὲς apud eundē & νωλεμὲς αἰεὶ, (quod ἀεὶ eſt ἐκ παραλλήλου) aduerbialiter pro νωλεμέως. ‖Exponitur autem & βιαίως in hoc Apollon. loco, Argon. 2, Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, violento impetu & concurſu ſe collidentes. Et νωλεμὲς ἐρρίζωσαν apud eundem, Firmè radices egerunt. Heſychius quoque νωλεμὲς exponit etiā ἰσχυρὸν & βίαιον, ac καρτερόν. Sed illud etymon quod modò protuli, huic ſignificationi minimè conuenire poſſe videtur. D

ΛΕΙΧΩ, Lambo, Lingo. Theophr. de ſignis imbrium & ventorum, βοῦς τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει· ἐὰν δὲ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνακύπτων ὀσφραίνηται, ὕδωρ. Vnde Plinius ſub finem libri 18, [Ventoſos imbres & hyemem ſignificant] boues cælū olfactantes, ſéque lambētes contra pilum. Aratus, περιλιχμησάμενοι. ‖Obſcœno ſenſu Ariſtoph. Equit. Τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται Ἐν κασαυρείοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. De cinædis autem & impudicis mulierculis dicitur Fellare & Ore morigerari. E

C. ΑΝΑλείχω, Lambo, Delambo.

C. ΑΠΟλείχω, Delambo, Delingo, Lābendo aufero. Athen l. 6, de Dionyſii adulatoribus, ἀπολείχοντες τὸ σίαλον, ἔτι δὲ τὸν ἔμετον αὐτοῦ, μέλιτος ἔλεγον εἶναι γλυκύτερον. F

C. ΔΙΑλείχω, Lambo, Lingo. vel potius Perlambo. Ariſtophanes.

C. ΕΚλείχω, Delingo, Delambo. vel Lambendo & lingendo euacuo. Item, Ecligma linguo, In ecligmate ſumo. Dioſcorides lib. 1, cap. 95, de pice liquida, ἄσθματα διανάγωγα τῶν ἐν θώρακι ὑγρῶν ἐκλειχομένη. id eſt Plin. interpr. libro 24, cap. 7, Excreationes pectoris adiuuat ecligmate. Eo ſenſu Celſus dicit, Illius cyathus ſorbeatur, huius cochleare plenum paulatim delingatur. Et ἐκλειχόμενα, medicamenta quæ delinguntur ſeu in ecligmate ſumuntur, & ſub lingua liquantur. Rurſum Dioſcorides lib. 3, cap. 44. de thymo, μετὰ δὲ μέλιτος καὶ ἐκλειχθὲν ἀναγωγὰ τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ. de quo Plin. libro 21, c. 21, Diutinæ tuſſi ecligmate faciles excreationes facere exiſtimatur. G

Ἔκλειγμα ET Ἐκλεικτὸν, Ecligma, Medicamētum quod delingitur: ſeu Medicamentū quod ori inditum, ſenſim liqueſit & deglutitur: alio nomine ἀρτηριακόν. Datur ad pectoris & pulmonis vitia. Dioſcor. lib. 2, cap. 125, de lino, ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος σὺν μέλιτι αὐτὸ ἐκλεικτὸν ληφθέν. de quo Plinius dicit lib. 20, cap. 22, Ad phthiſin vtiliſſimè è ſemine fiunt ecligmata. Idem eodem lib. ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτοῖς λαμβάνεται, in ecligmate & potu ſumuntur, Delinguntur & bibuntur. Verùm Paulus Ægin. l. 4, c. 57, H

ἐκλείγματος

ἐκλείγματος nomen tribuit etiam medicamentis quæ A
deuorantur ad lumbricos.

C. Ἐλλείχω, Linctu ingero, Lingendo aſſumo. ἐμφορεῦμαι.

C. ἘΠΙλείχω, In ſuperficie lambo. vel pro ſimplici λείχω.

C. ΠΕΡΙλείχω, Circũlãbo, Circũcirca lingo. Ariſtoph. τὰ βλέ
φαρα περιέλειχον. Theon apud Arat. ἀπὸ τῶν βοῶν σημειοῦνται
οἱ γεωργοὶ γινόμενον χειμῶνα, ὅταν τὰς χηλὰς τῶν ἐμπροσθίων
ποδῶν τῇ γλώσσῃ περιλείχωσιν. Idẽ prognoſticũ ex Theo-
phr. habes in Λείχω, & ex Arato in Περιλιχμάω. Aliud
aũt verbi Περιλείχω exẽpl. habes paulo infrà in Λιχανός.

Λιχμάζω ET Λιχμάω, Lambo, Lingo. idem quod λεί- B
χω. Oppian. l. 3, De ven. Ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἀνεπλάσ-
σατο παῖδας. ſicut & Plin. ſcribit vrſam informẽ carnem
quam parit, lãbendo paulatim figurare. & Ælianus, ἡ ἄρ
κτος τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὸ, καὶ οἱονεὶ
διαπλάττει. Et λιχμάομαι pro λιχμάω. Idẽ eodẽ lib. Λι-
χμᾶται γλώσσῃ τε φίλον γόνον, lingua lãbit caram ſobolem.
Ariſtoph. Veſp. Ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομέ-
νων ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλὴν, de Cyne meretrice. Ad quẽ
locũ alludẽs Plut. in Pol. pr. de Cleone, τοὺς μὲν φίλους ἀπή-
λασεν, ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶν- C
το περὶ αὐτόν. Dracones quoque & ſerpentes dicũtur λι
χμάζειν, quũ ſibila vibrãtes ora lãbunt. Heſ. Aſp. de duo
bus draconibus, ἐπικυρτώοντε κάρηνα. Λίχμαζον δ' ἄρα τώ
γε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας. vt Virg. Æn. 2, itidẽ de duob⁹
anguibus, Ardentéſque oculos ſuffecti ſanguine & i-
gni Sibila lãbebãt linguis vibrantibus ora. Apud eũdẽ
eſt PARTIC. Λελειχμότες cũ ι, in Theog. ἐκ δέ οἱ ὤμων Ἦν
ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος, Γλώσσῃσι δνοφερῇσι λε-
λειχμότες. Heſychius λιχμάζειν exponit περιλείχειν τὸ ἴ-
διον σῶμα.

Λιχμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Exerta lingua os lambens. Nic. Ther.
de ichneumone congrediente cum aſpide, Τῆμος δ' ἠὲ
κάρη λιχμήρεος ἑρπηστῆρος Σμερδαλέης ἔβρωξεν ἐπάλμενος.

Λιχμαὶ, άδος, ἡ, Quæ lambitur. Heſychio λιχμὰς eſt θρίναξ
καὶ ἁπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετὴς, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐπιλείχουσι.

C. ἈΠΟλιχμάω, Delambo, Delingo. Il. φ, Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο
μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. vt Sta
tius dicit, Molliáque eiecta delambunt vellera lingua.

C. ΔΙΑλιχμάζω, Perlambo. vt διαλείχω.

C. ΠΕΡΙλιχμάζω ET Περιλιχμάω, Circũlambo. Et περι- E
λιχμάομαι pro eodem. Luc. in Prom. de coquo, τὰ κρέα
ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο. Aratus di
cit agricolis κινυμένου χειμῶνος ſignum eſſe, βόες ὁππότε
χηλὰς Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσονται. quod pro-
gnoſticon ſuprà etiam habes in Λείχω & Περιλείχω. A-
pud Suidam, περιλιχμησάμενοι τὰ τῶν ἁγίων σώματα.

VNDE Περιλίχμησις, εως, ἡ, Ipſa circumlambendi actio.
Theon apud Aratum exponens eum locum quem ci-
taui, & eius rei cauſam reddens, ὁ βοῦς ψυχομένην τὴν χη- F
λὴν τὴν ἐμπροσθίαν τῇ περιλιχμήσει πειρᾶται θερμαίνειν.

¶ Λιχανός, οῦ, ὁ, Index digitus: à λείχω dictus, quoniam eum
in opſonia immiſſum lingimus ad condimentum ex-
plorandum. Sunt tamen qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum
velint, quoniam inter hunc & pollicem magnus ſit
hiatus. Luc. Timone, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀπο-
σμήχων: ſicut in Gallo, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Vide Λι-
χνεία. ‖ Eſt etiam nomen φθόγγου, hoc eſt ſonitus, in
harmonia. Vitruuius libro 5, capite 4, Qui lichanos in
harmonia dicitur, ab hypate diſtat hemitonium: in
chroma tranſlatus progreditur duo hemitonia: in dia G
tono diſtat ab hypate tria hemitonia. Boethius inter
citharæ chordas lichanon numerat. Ariſtot. Problem.
ſect. 19, quæſtione 9, ἐὰν δὲ τὴν λίχανον κινήσῃ, ἤ τινα ἄλλον
φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν. Vbi nota diuerſitatem ac-
centus & generis. Puto autem dici τὴν λίχανον ſubintel-
ligendo χορδὴν, vt apud Virgilium, Centauro inuehi-
tur magna, ſub. naui. VNDE Λιχάς, menſura in-
terſtitii inter pollicem & indicem diſtentos. Pollux,
περὶ τῶν τῆς χειρὸς μέτρων loquens, εἰ δὲ τὸν μέγαν δάκτυλον H
τῷ λιχανῷ ἀντιτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν λιχανὸν με-
τρεῖς, τὸ μέτρον λιχὰς nominatur. ‖ Heſychio au-
tem λιχάδες ſunt omnia ὄστρεα & κογχύλια, & ψῆφοι.

‖ At Λίχας, ου, ὁ, nomen proprium viri. ‖ Λίχας Heſy-
chio eſt etiam ἀπότομος. VNDE Λιχάζω deriuatum

A videtur, Per prærupta deiicio. nam λιχάζειν Cretenſes
dicunt ῥίψαι, βάλλειν, vt Heſychius tradit. qui λιχάζει ex-
ponit etiam ἐπιθυμεῖ, Lambere cupit. quod ad λείχειν per
tinet. VNDE Ἐκλιχάζω, Eiicio. ἐκλιχάζει, ἐκσοβεῖ, ἐξ-
ορμᾶν ποιεῖ. Heſych.

Λίχνος, ου, ὁ, Liguritor, Qui cupediis ita eſt deditus vt lin-
gat digitos ſeu catinos, Catillo, Cupes. A Suida expo-
nitur ὁ προσαπτόμενος τῶν ὄψων. item λαίμαργος, id eſt Gulo-
ſus. Vide & Heſych. Plato l. 1 De rep. οἱ λίχνοι γὰρ ἀεὶ τοῦ παρα-
φερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως
B ἀπολαῦσαι, qui cupediis deditι ſunt. Et metaphoricè a-
pud Gregorium τὴν ἔφεσιν λιχνοτέροις. Idem dixit ὄμμα-
τα λίχνα, oculos libidinoſe cernentes. vt Budæus expo-
nit. Plutarchus De puer. educatione, loquens de duobus
catellis quos Lycurgus educarat, τὸν μὲν ἀπέφηνε λίχνον
καὶ σινάμωρον, τὸν δὲ ἰχνεύειν καὶ θηρᾶν δυνατόν. qui λίχνος
ἐπὶ τὴν λοπάδα ὥρμησε. In inſtitutis autem Laced. dicit
cit eum λίχνον hunc ἐθίσαι περὶ λιχνείας. Et apud Athen.
libro 3 ex Apollodoro, λιχνότερα τᾶς πορφύρας, prouerbiũ
in guloſos: quod alios ad colorem purpureũ referre ſcri
C bit, qui iucundo aſpectu ad ſe oculos attrahat: alios ad
purpuræ guloſitatem. quæ opinio verior eſt: ſcribit e-
nim Plinius libro 9, capite 37, eas auido hiatu con-
chas quæ illis eſca proponuntur, apperere. Vide & Era-
ſmum in prouerb. Purpura voracior. Et τὸ λίχνον, pro
ἡ λιχνεία, Cupedo, Guloſitas. ‖ Λίχνος Heſychio eſt
non ſolùm ὀψοφάγος, λαίμαργος, ἐπιθυμητὴς, ſed etiam πολυ-
πραγμονῶν: metaphora ſumpta à catillonibus qui auidè
quibuſlibet patinis inhiant. VNDE Λίχνως, Gulo-
ſè, Auidè, Voraciter, More catillonum & liguritorum.

D C. Ὑπόλιχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquantum guloſus.

Λιχνεύω, Futur. εύσω, Ligurio, Catillo: vel Catillonem ago,
More catillonis ligurio, & cupediis inhio. Suidæ λι-
χνεύουσα eſt λίχνως ζητοῦσα, Auidè quærens. Et λιχνεύ-
ομαι pro λιχνεύω. Item Cupio, Auidè cupio. vel λίχνως
ζητῶ. Plut. de Thucydide, ἀεὶ τῷ λόγῳ ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν
τῶν ζωγράφων ἐνάργειαν, οἷον θεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὰ
γινόμενα περὶ τοὺς ὁρῶντας ἐκπληκτικὰ καὶ ταρακτικὰ πάθη τοῖς
ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος.

E Λίχνευμα, ατος, τὸ, Cupediæ ſeu Cupedia, Catillonum illi-
cia, Delicatæ dapes, & quibus auido palato inhiamus.
Sophron apud Athenæum libro 3, γλυκύκρεων κογχύλιον
χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα. Et paulo antè ex alio poeta,
de oſtreis, Τὰ κομψὰ δήπου ταῦτα νωγαλεύματα. Cuiusgene
ris ſunt etiã χναύματα & παρακόμματα & μυττωτὰ, gratæ ca
tillonibus cupediæ.

Λιχνεία, ας, ἡ, Liguritio, Catillatio, Guloſitas. Plut. Apo-
phth. Lac. de Lycurgo catulos duos educante, τὸν δὲ ἐκ
τοῦ ἀμείνονος, περὶ λιχνείας μόνον ἤσκησε. Et paulo antè, τὸν μὲν
εἴθισε περὶ λιχνείας, οἴκοι ἐάσας, Ad catillationes aſſuefecit,
F Aſſuefecit lingendis catillis. Lucianus in Timocr.
ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, de auido quodam li-
guritore omnibus inhiante. de quo ibidem dicit, καρύ-
κης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, κα-
θάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ
καταλίποι. vbi apertè explicat quid ſit λιχνεία. Athen.
libro 8, τὰς Ἀρχεστράτου λιχνείας dicit, qui ὑπὸ φιληδονίας
γῆν πᾶσαν καὶ θάλασσαν περιῆλθεν, ἀκριβῶς τὰ πρὸς γαστέρα
ἐξετάσας, & librum edidit quem γαστρολογίαν inſcripſit.
G ‖ Λιχνεῖαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, ea quæ auidè
abligurire ſeu catillare cupimus. Plut. Apophth. de ca-
tulo quodam ad λιχνείας aſſuefacto, ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, ἔθηκεν ἀκάνθας καὶ λιχνείας τινάς.

Λίχος, εος, τὸ, Condimentum delicatum, Gulæ & palati illi-
cium, vt λίχνευμα. Pollux libro 6, ἔλεγον δέ τι καὶ ἐπίπα-
στα λίχη· ἦν δὲ ἔτνος καὶ ἐπιπάττοντες ἀλφίτων λεπτῶν καὶ ἐ-
λαίου, ἤσθιον.

H ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, ἡ, Vitellus, Oui luteũ, ὁ τοῦ ὠοῦ κρόκος, (vt Martial. dicit Croceos vitellos)
τὸ ξανθὸν ſiue ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ. Ariſtot. lib. 6 Hiſt. animaliũ, τὰ
δίδυμα τῶν ὠῶν δύο ἔχει λεκίθους· ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ
μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις·
τὰ δὲ οὐκ ἔχει τὴν διάφυσιν, oua gemella binis conſtant vi
tellis, qui ne inuicem confundantur, facit nonnullis

prætenue quoddam ſeptum albuminis medium. Dioſcorides libro 2, cap. 54, de ouo, ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμῶν περιωδυνίαν, ὀπτηθεῖσα σὺν κρόκῳ. Vnde Plin. lib. 29, cap. 3, Lutea ouorum cocta vt indureſcant, admiſto croco modicè, illita dolores oculorū mitigant. Alex. Trallian. τὰς τῶν ὠῶν λεκίθους ἁπαλὰς ὀπτῆς. alibi autem maſculino gen. apud eum reperitur, οἱ τῶν ὠῶν λέκυθοι ἐπιτήδειοι. vbi tamen per υ ſcribitur, ſicut & apud Dioſcoridem. |Heſych. λέκιθον exp. τὸ τοῦ ὠοῦ λεπύδιον, corticem ſeu putamen oui. |Λέκιθος maſcul. gen. Piſum. ὄσπριον κροκοειδές, inquit Euſt. Sed & Ariſtoph. ſchol. & Suid. dicunt eſſe εἶδος ὀσπρίου ὃ καλεῖται πίσον, διὰ τὸ ἐοικέναι τῇ χροιᾷ λεκίθῳ ὠοῦ. Athen. libro 4, de Homero, σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. quæ verba citans Euſt. ſubiicit diſtinctionis gratia, λεκίθου δὲ, δηλονότι οὐ τοῦ ἐν τοῖς ὠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου κροκοειδοῦς· ὅπερ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λέκιθος. Videtur ergo maſc. gen. ὁ λέκιθος dici de piſo, at fœminino gen. ἡ λέκιθος de oui luteo ſiue vitello. adeo vt ſuſpecta ſit ſcriptura in loco Trall. poſteriore. Gal. λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους. nam & lens cui detractus eſt cortex, lutea eſt. Quidam verò exiſtimarunt eſſe quam ἀρακίδα vocat Hippocr. alii verò ad piſum & aracum genus eſſe, vt tradit Gorr. addens aliquanto pòſt, Λέκιθος, Pulmentarium ex leguminum farina, ſiue Leguminum lomentum elixatum. Tantùm autem λέκιθος & ἔτνος inter ſe differunt, quantum ipſa leguminū farina ab ipſis leguminibus freſis differt. Itaque quoties κυάμινον ἔτνος dicitur, pro faba freſa elixata intelligitur: ſed κυαμίνη λέκιθος fabæ farinam elixatam ſignificat. ſic πισσαίνης λέκιθος & ὀρόβινος λέκιθος aliorúmq; leguminū dicitur. Hæc ille, ſcribens vbique λέκυθος per υ, quæ etiā ſcriptura alicubi reperitur, nec malè conuenit cum etymo quod mox ex grām. afferā. |Λέκιθον v. l. interpr. etiā Guttum oleariū, ſiue ampullā capacē. quā expoſ. apud nullum Græcorū grām. reperio, ideóq; falli eius autores puto vicinitate vocabuli λήκυθος. Dictū autem putant λέκιθον. i. vitellum, διὰ τὸ λέπει κεύθεσθαι.

C. Λεκιθοπώλης, ου, ὁ, Qui vitellos vel piſa vendit. vel accipiēdo totū pro parte, & genus pro ſpecie, Qui oua aut legumina vendit. Et fœm. g. Λεκιθόπωλις, ſ. γυνὴ, mulier quæ eiuſmodi vēdit. Ariſtoph. Pluto, Οἴεσθε δὲ τίν' εἶναί με; reſpōdet Chremylus, πανδοκεύτριαν, Ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη. vbi ſchol. exp. ὠόπωλιν, dicēs ſynecdochicè per λέκιθον (id eſt, τὸ χρυσίζον τοῦ ὠοῦ ſiue τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ) intelligi ipſum ouū. Exp. tamen & ὀσπριόπωλιν, dicēs itidem per piſum leguminis ſpeciem, intelligi ipſa legumina in genere.

Λεκιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Luteus, Croceus, Vitelli ſeu lutei in ouo colorē imitans. vt λεκιθώδης χολὴ apud medicos, quam ſunt qui vitellinā bilē interpretētur: cuius videlicet color & conſiſtentia ouorū crudorum vitello ſimilis eſt: craſſa & ſummè flaua, media ferè inter naturalē bilē & eā quæ ad ſummā malignitatē peruenit, vt inter alia docet Gorr. Diuerſa ab hac dicitur eſſe ξανθὴ χολὴ, & ὠχρὰ χολὴ, quanuis pro λέκιθος dicatur τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, & τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ. At in v. l. ex Theophr. l. 4 Hiſt. pl. λεκιθώδες γίνεται, affertur pro In ſpeciē albuminis vertitur, quaſi λέκιθος eſſet etiam albumen oui, quum ſit luteum.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, Qui ex vitello eſt, ſeu In quo vitelli ſunt. vt λεκιθίτης ἄρτος, ſiue πλακοῦς, ᾧ παραμέμικται καὶ ὠοῦ λέκιθος, inquit Euſt. vt apud Athen. l. 3, ex Seleuco, ἐνίπας δέ φησιν ἄρτον εἶναι λεκιθίτην. Et aliquanto antè, ὀνίπας ἄρτος ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτης. Scribitur. n. prius ὀνίπας, poſtea ἐνίπας.

AT VERO Λήκυθος, ου, ἡ, Lecythus, Vas oleariūm, Ampulla olearia. ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vt Euſtathius tradit, dictum ſcribens quaſi ἐλαιόκυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν. Od. ζ, Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Plut. περὶ ἀοργησίας. loquens de iis qui ex omnibus vaſis vnū aliquod quo vtantur eligunt, οὕτω δὲ καὶ πρὸς ληκύθους ἔχουσι καὶ πρὸς στλεγγίδας, ἀγαπῶντες ἐκ πασῶν μίαν. Ariſtoph. Auib. Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ, non eſt oleū in lecytho. vbi eū volūt alluſiſſe ad ἔλεος, vt ſignificet nō eſſe precibus locū apud inexorabilē. |Λήκυθος dicitur etiā de ampulla vnguentaria, ſeu de arcula pigmentaria. Ariſtoph. Pluto, — αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων. Athenæus libro 4, ἄλλαι φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστη δύο. Et

λήκυθος μύρου apud Suid. quam Atticos ἀλάβαστρον vocare ſcribit. Et Soph. in Androm. αὐτοχειλέσι ληκύθοις, μονολίθοις ἀλαβάστροις ſignificans. In priore tamen loco quem ex Ariſtophane citaui, poteſt etiam accipi pro ὄλπη, id eſt vas olearium. dicit enim puteos oleo repletos eſſe, at vaſa olearia vnguentis. Apud eundē in Cōcion. ἔχειν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις, in anus quæ rugas pigmentis diſſimulant, & quæ quaſi totā arculam pigmentariam in ſuas malas effuderunt, vt Cic. dicit totā arculam pigmentorum effuſam eſſe in ſcripta Iſocratis, ſi bene memini. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis, vt Bud. annotat, ſic accipiens apud Cic. in epiſt. ad Att. Totum hunc locum, quem ego variè in meis orationibus (quarum tu Ariſtarchus es) ſoleo pingere, de flamma, de ferro (noſti illas ληκύθους) valde grauiter pertexuit. Sic accipit apud Plin. Epiſt. 2, Non tamen omnino Marci noſtri ληκύθους fugimus quoties paulùm itinere decedere non intempeſtiuis amœnitatibus admonebamur. Suprà autem dixerat, Tentaui enim imitari Demoſthenem ſemper tuum: Caluum nuper meum, duntaxat figura orationis. Turnebus in eo loco Plinii accipi ſcribit de oratione amœna & pigmētis orationis perpolita. Horatium verò de oratione tumida & magnifica interpretari. eadem enim qua Cic. tranſlatione dixiſſe, Proiicit ampullas & ſeſquipedalia verba. quod eſt, Orationis amplitudinē & ſuperbiam omittit. Et alio loco, An tragica deſæuit & ampullatur in arte? Et hoc genus tranſlationis profectum eſſe à tumore ampullarum quæ λήκυθοι Græcè dicuntur: ſed orationis elegantiam & amœnitatem cum magnificentia & grauitate plerunq; coniūgi ſolere. & hinc ſe arbitrari explicandū Strabonis illud multis obſcurū exiſtimatum, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν. Vide & Ληκυθίζειν. |Λήκυθος Heſychio eſt τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἠχῶδες.

C. Ληκυθοποιός, οῦ, ὁ, Qui lecythos conficit, Qui ampullas olearias ſeu vnguentarias fabricatur.

C. Αὐτολήκυθος, ου, ὁ, Qui ſponte ad lecythū cōmeat. de paraſitis qui tum præſto ſunt quoties audiunt κατὰ χειρὸς ὕδωρ, quoties videlicet audiunt ad lauandas manus & ad cœnā cōuiuas vocari. Plut. De diſcern. amico ab adulat. ἀλλὰ μὴ καθάπερ οἱ πολλοὶ, τοὺς αὐτοληκύθους τούτους καὶ τραπεζέας καὶ μετὰ τὸ κατὰ χειρῶν ὕδωρ ἀκουομένους, (ὥς τις εἶπε) κόλακας νομίζομεν, ὧν ἐν μιᾷ λοπάδι καὶ κύλικι μετὰ βωμολοχίας καὶ βδελυρίας ἡ ἀνελευθερία γίνεται κατάδηλος, iſtos qui αὐτολήκυθοι vocantur ac menſales, quiq; tum demū audiuntur poſteaquā aqua manibus infūditur, vt Eraſm. interpr. dicens eiuſmodi paraſitos ab Eupolide vocari τοὺς περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλους. Videtur verò nō tā pro eiuſmodi paraſito capi quàm pro mimo & ſcurra, vel pro paraſito ſcurrili. vnde & cū αὐτοκάβδαλος & ἰθύφαλλος copulatur, quorum vtroque ſignificari τὸν μιμητὴν ſiue δεικηλιστὴν (i. mimū & hiſtrionē) tradit Athen. l. 14. Luc. in Lexiph. ἔστιν ἐν τοῖς σκιραφείοις εἰσκαψικίδαλος ἄνθρωπος τῶν αὐτοληκύθων καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κουρειῶν, ἐνδρομίδας ὑποδεδυμένος ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Demoſth. in orat. contra Conon. p. 194, εἰσὶν ἐν τῇ πόλει πολλοὶ καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν υἱεῖς, οἳ παίζοντες, οἷα ἄνθρωποι νέοι, σφίσιν αὐτοῖς ἐπωνυμίας πεποίηνται, καὶ καλοῦσι τοὺς μὲν, ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ αὐτοληκύθους. quē locū citantes Harpocr. & Suidas, αὐτοληκύθους dici annotāt vel ἀζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν: vel πένητας & qui nihil aliud poſſideāt quàm lecythos: vel αὐτουργούς: vel εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας: vel τοὺς ἐκ περιχείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις. nā in lecythis pecunias ferebant: quas ſoluentes, interdū vtebātur loro pro flagello. Ferri autē pecunias in lecythis ſolitas, apparet ex hoc apud Suid. loco, Ζήνων ὁ Κιτιεὺς ποιήσας κοῖλον ἐπίθεμα τῇ ληκύθῳ περιέφερε νόμισμα. Heſychio Αὐτολήκυθοι ſunt pauperes & qui ſolā lecythū habēt: vel Qui ipſi ſibi lecythū ferūt, nō per miniſtrū ferēdam curant.

C. Διλήκυθον, ου, τὸ, Gemina lecythus, Duæ lecythi. Athen. initio l. 4, ἔπειτα στέφανον πάλιν καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν ἰσοσταθμον τοῖς προτέροις κελεύει δοθῆναι. paulo antè dixerat, ἐπεισῆλθον δ' [illegible] φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστη δύο, συνδεδεμένας ἱμάντι χρυσῷ, τὴν μὲν ἀργυρᾶν, τὴν δὲ χρυσῆν, κοτυλιαίας· καὶ ἑκάστῳ προσέδωκαν. vbi quod dixerat δύο ληκύθους, poſtea

dicit διλήκυθον compoſita voce. Neutraliter autem dici διλήκυθον appareſ ex Euſt. apud quem ita legitur, ςέφανοι καὶ διλήκυθον μῦρ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ. quæ deſumpta ſunt ex Athenæ loco citato.

Ληκυθίζω, F. ίσω, Pigmẽtis oratoriis exorno & illuſtro. Strabo l.13, μηδὲν ἔχειν φιλοσοφεῖν πραγματικῶς, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν. vbi quidam interpr. etiam Elucubrare, Ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo ſtudio cõponere. Sic & apud Cic. ληκύθους accipiũt pro ſcriptis magno ſtudio euigilatis, & lucubrationib⁹. Per ληκύθους intelligũt etiã locos cõmunes ſummo artificio expolitos, in quibus perpoliẽdis & exornãdis lecythi atque ar culæ illæ adhibitæ ſint. vnde ληκυθίζειν capiunt pro Locis communibus aliquid amplificare atque exornare. Vide & Λήκυθος. |Itẽ Ampullor, Ampullis & ſeſquipedalibus verbis vtor. quod genus loquendi ex Horatio paulo ãte in Λήκυθος habes. Ariſtoph. ſchol ληκυθίζειν exp. μεῖζον βοᾶν, καὶ ψοφεῖν. quoniã λήκυθος πεφυσημένη ἦχον ἀποτελεῖ. apud Suid. autẽ perperam ſcribitur ληκυίζειν.

Ληκυθισμὸς, οῦ, ὁ, Cantillatio, Frigillatio, v.l. A Suida exponitur ἀφωνία, in hoc loco, περιεγενέσθαι ἀςρόφους καὶ κεκλασμένως τ̃ ληκυθισμὸν τ̃ αἰσχρῶν καὶ γελοίων ᾀσμάτων.

Ληκυθιςὴς, οῦ, ὁ, Qui cauam vocem edit, hoc eſt, talẽ qualem vaſa caua ſi pulſentur. κοιλόφωνος Heſychio. Suidæ autẽ μικρόφωνος. quomodo apud Soph. accipi ſcribit.

C. ἈΠΟληκυθίζω, q.d. Ληκύθιον detraho, occinendo ληκύθιον ἀπώλεσε. Ariſtoph. ſchol. ἀποληκυθιῶ σου τοὺς προλόγους, ὅ ἐςι διαφθερῶ. ſumpſit autem ex verbis Ariſtoph. quæ ſecus legit quàm habeant vulg. edit.

Ληκύθιον, ου, τὸ, Parua lecythus, Parua ampulla. Capitur pro ſimplici λήκυθος, vt in prouerb. λιπαρώτερος ληκυθίου, pinguior lecytho: quod & λιπαρώτερος λύχνου: in eos quos edacitas habitior non reddit. Vide Eraſm. in Chil. |Ληκύθιον dicitur etiã metrum τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, quod & Euripideum, vt Ariſtoph. ſchol. annotat.

Ληκυθιάδες Heſychio ſunt ἐνώτια ποιὰ, inaures quædam.

ΛΕ΄ΠΩ, Fut. ψω, Decortico, Delibro, Corticẽ ſeu librum detraho. Vel, Putamen & ſquamam detraho. Athen. lib. 4 ex Antiphane, de Pythagorica cœna, Μάζης μελαίνης μείζω λαμβάνων λέπει. id eſt, ἐκλεπίζει, vt Euſt. exp. eum locum citans. |Verbo λέπεσθαι vtuntur Athenienſes etiam ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς, vt Athen. tradit lib. 14, Τύφον λαβοῦσαι τοῦ πάππου ἄμυλον σκευάσατ', ἀγωγεῖτε, περιφόροις πίνετε, λέπεσθε, μασυλάζετε. Quæ verba Euſt. quoque citat, addens ſic accipi & δέρεσθαι.

Λέμμα, ατος, τὸ, Cortex, Liber, Id quod decorticãdo auffertur. Anaxilas apud Athen. l. 6, adulatorem σκώληκι aſſimilans, — εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εἰσδὺς, ἕκαςος ἐσθίει καθήμενος, Ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν, ἀποδείξῃ κενόν. Ἔπειθ' ὁ μὲν λέμμ' ἐςὶν, de eo cui adulator medullam & pulpam omnem erofit. Apud eundem l. 2, τοῖς θέρμοις φαγεῖν, Ἐν τοῖς προθύροις τὰ λέμματα καταλιπεῖν. paulo pòſt λέπος dicit. Dicitur etiam de cortice nondum detracto, id eſt, de tunica plãtam aut ſemen aut alia quæ cortice teguntur, ambiẽte. Theophr. l. 4, c. 12, de calamo, ὅταν ξυλλέξωσι, πιλάσιν ὑπαίθριον τὸν χειμῶνος ἐν τῷ λέμματι. Plin. l. 16, c. 26, dicit Tenues per ambitũ tunicas: itidẽ de calamo loquens. quod Gaza imitatus eſt. |Λέμμα Erotiano eſt etiã ἡ ἐπιδερμάτις.

Λέπος, εος, τὸ, idem. Apud Athenæum lib. 2, — οὐδενὸς γὰρ πώποτ' ἀπέβαμεν ὀσπρίου λέπος. paulo antè λέμμα dicit. Luc. ἢ κυάμου λέπος ἢ πυροῦ ἡμίτομον. Apud Erot. verò pro λέποι, quod exp. λεπίσματα, puto ſcribendum λέπη. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumẽ, (id eſt tunica) vt & λέμμα. Alex. Aphrod. καρποὺς καὶ σπέρματα λέπεσιν ἢ σώμασιν ὑγροῖς ἢ ξυλώδεσιν ἢ δέρμασιν ἠσφαλίσατο, tunicis, vt & Gaza vertit. Piſcium quoque ſquamæ, λέπη dicuntur. Pollux lib. 6, c. 15, quædam ἐδωδῆς λείψανα & καρήματα recenſens, κελύφιον κόχλους, καὶ ὀςρέων κόγχους, καὶ ἰχθύων λέπη, καὶ κεραμέων ὄςρακα, καὶ κρεῶν ὀςᾶ, καὶ ὀπώρας μίσκους. |Etymologiſtæ eſt etiam δέρμα. |Λέπη ab Eurip. vocari & τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν, tradit ſchol. Apoll. qua ſignif. dicitur & λέπας.

C. ἈΠΟλέπω, Decortico, Delibro, Corticem ſeu librũ detraho, Putamen ſeu ſquamas auſero. Vnde ἀπολέψαι apud Ariſtoph. ἀπολεπίσω. Et in paſſ. apud Athen. lib. 2, ex Epicharmo, Θερίδακας ἀπολελεμμένας τ̃ καυλόν. Vide & Ἀπολάπτω.

A C. ἘΚλέπω, idẽ. vel, Ex cortice & putamine eximo, Excludo, Excudo. Vide ſynonymum ἐκκολάπτω. Sic Plut. de crocodil. ἑξήκοντα τίκτουσι καὶ τοσαύταις ἡμέραις ἐκλέπουσι. Et Ἐκλέπομαι, Decorticor, Excudor. Ariſtot. Hiſt. an. l. 5, ἐκλέπεται τὰ ᾠὰ, oua excluduntur. In v.l. ἐκλέπειν exponitur etiam Dempto cortice expolire.

C. ΠΕΡΙλέπω, Circumcirca decortico, In orbẽ delibro, Corticem circumcirca detraho. Il. α, de ſceptro, Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν. vbi tmeB ſis eſt pro περιέλεψε. Herodot. δενδρέων τ̃ φλοιὸν περιλέποντες. Theophr. pro περιλέπειν dicit περιαιρεῖν κύκλῳ τὸν φλοιὸν, id eſt, corticem in orbem detrahere, vt Plin. ſuprà in Κύκλῳ interpr.

Λεπίζω, idem quod λέπω, id eſt Decortico, Cortice nudo. Dioſc. Exponitur etiam Pellem detraho, ἐκδέρω.

Λέπισμα, ατος, τὸ, Cortex detractus, Id quod decorticando ablatum eſt, vel auffertur. idem quod λέμμα. Dioſc. lib. 1, cap. 22, de narcaphtho, ἔςι δὲ φλοιώδης συκαμίνου λεπίσματι C ἐοικὸς, ſycomori libro. Gal. ad Glauc. λεπίσματα ῥοιᾶς, mali Punici corium, ſeu malicorium. At Λέπισις Heſychio eſt ψῦσις.

C. Ἄλεπιςος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui decorticatus non eſt. Apud Euſt. ex incerto autore ἀλέπιςος ἰχθύς. quo ſignificatur piſcis vel Non deſquamatus, vel, Qui ſquamas non habet. nã poſt λεπὶς hoc vocabulum ponit, non exponens: ſicut & Heſych. ἄλοπος exp. ἀλέπιςος.

C. ἈΠΟλεπίζω, Decortico, Corticem ſeu librum auſero: vt ἀπολέπω.

D C. ἘΚλεπίζω, idem quod ἐκλέπω. Vnde Ἐκλέπισις, Corticis ſeu putaminis detractio. Itẽ, Pullorum excluſio, Pullatio, Columellæ. idem & ἐκκόλαψις.

C. ΠΕΡΙλεπίζω, Corticem in orbem detraho. vt περιλέπω.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, ſeu λέπισμα. In Epigr. de putamine nucis. |Plerunque pro ſquama accipitur. Athen. libro 8, de piſcium quodam genere quod δαρτὸν appellatur, τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, οὐ λεπίσι, ἀλλ' οὐδὲ ἔχουσιν αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι. Et λεπὶς χαλκοῦ apud Dioſc. lib. 5, æris ſquama Plinio. quam & λεπίE δα medici κατ' ἐξοχὴν appellãt. Plin. lib. 34, c. 11, Similiter ex eis fit quam vocant λεπίδα, & ſic adulteratur flos vt ſquama væneat pro eo. Eſt autem ſquama hæc decuſſa vi clauis per quos panes ærei ferruminantur, in Cypriis maximè officinis. Differentia hæc eſt, quod ſquama excutitur ictibus iiſdẽ panibus: flos cadit ſponte. Squamæ eſt alterum genus ſubtilius, ex ſumma ſcilicet lanugine decuſſum, quod vocant ςόμωμα. Eam Dioſcor, lib. 5, c. 90, λεπίδα ςομώματος appellat. Λεπὶς dicitur & de ferri ſquama. In hoc autem Dioſc. loco, αἱ F δ' ἔτι δὲ καὶ λεπίδας, B. interpr. Extrahit verò & ſquamas oſſium. quam λεπίδα Celſus lib. 7, c. 3, de excidendis oſſibus, intelligere videtur, quum ait, Siquod etiam os adustum eſt, à parte ſana recedit, ſubitque inter integram atque emortuam partem caruncula, quæ quod abſceſſit expellat: eaque ferè, quia teſta tenuis & anguſta eſt, ſquama eſt. id λεπὶς à Græcis nominatur. |Ex Donato exponitur etiam Lamina & Lama. |Eſt & morbi genus quem Lat. porriginem vocant, vt tradit B. nam in porrigine inter pilos quædam quaſi ſquaG mulæ ſurgunt & à cute reſoluuntur: quæ interdũ madent, multo ſæpius ſiccæ ſunt, vt Celſus docet.

C. Λεπιδοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ſquamæ forma eſt, Squamæ formã habẽs. Gal. καὶ τὸ τῶν κροτάφων ὀστοῦν λεπιδοειδὴς ἔχει ἐπιβολὰς, applicamẽta ſquamatim incubẽtia, vt B. interpr. Sunt verò λεπιδοειδεῖς duæ lineæ in cranio, vtrinque ſingulæ, à recta ſutura, quã ὀβελιαίαν dicunt, æquidiſtãtes: quæ per capitis longitudinẽ à poſteriori parte in priorem ſuper aures feruntur. Fiũt autem duob⁹ inter ſe coH hærentibus oſſibus, nõ per ſuturam quidem, quæ ſpecies eſt συναρθρώσεως, ſed ſincipitis oſſe deſcendente paulatim in ſquamæ ſpeciem attenuato, & in os ſubingrediẽte quod ab aurib⁹ aſcẽdit. proindeq; eas nõnulli nõ ſuturas ſimpliciter, ſed vel ſuturas λεπιδοειδεῖς, hoc eſt ſquamarum modo compactas, vel προσκολλήματα λεπιδοειδῆ vocant. Sunt autem hæ ſuturæ inter oſſa tempo-

rum & os ſincipitis mediæ.Corr.

C.Λεπιδόχαλκος,ου,ὁ, Æris ſquama, quæ λεπὶς etiã abſolutè dicitur.Celſ.l.2,c.21,de deiectione alui,Dabãtq; aut nigrum veratrum,aut ſiliculã,aut ſquamã æris,(quã λεπιδόχαλκον Græci vocant)aut lactucæ marinæ lac.

Λεπιδωτὸς,οῦ,ὁ, Squamatus,Squameus,Squamoſus,Squamiger.vt λεπιδωτὸν δέρμα, pellis ſquamoſa. Ouid.dicit mẽbranam ſquameã. Ariſtot.in 4 De part.anim.quædã eſſe dic[it] τριχωτὰ,quædã φολιδωτὰ,quædã λεπιδωτά:quod & Hiſt.a[n].l.3,c.12. Eſt autẽ φολὶς in reptantibus humi, quæ λεπὶς in natantibus: ſed durior,vt draconũ.Plinio, quæ animal pariunt,pilos habẽt: quæ oua, pennas aut ſquamas,aut corticẽ,aut teſtam,vt teſtudines: aut cutẽ puram,vt ſerpentes. ‖Λεπιδωτὸς dicitur etiã piſcis quidã apud Herod.l.2. Valla ſquamoſũ interpr. Ab Athen. l.7,vocatur etiã κυπριανός.Pl.De Iſ.&Oſir.εἰς τὸν ποταμὸν ῥιφῆναι καὶ γεύσασθαι τόν τε λεπιδωτὸν αὐτοῦ καὶ τὸν φάγρον καὶ τὸν ὀξύρυγχον. ‖Et Lepidotes gẽma apud Plin.l.27,c.10,quæ ſquamas piſcium variis coloribus imitatur. COMP. Ἀλεπίδωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Nõ ſquamatus,Squamis carens.v.l.

AT Λεπίδιον,ου,τὸ,Lepidiũ Plinio:herba quæ & ἰβηρὶς appellatur,teſte Gal.& Paulo Æg.etiãſi de vtroq; ſeorſim Dioſcor.tradiderit,qui & γιγγίδιον à pleriſque appellari autor eſt.

Λεπυρὸς,οῦ,ὁ,Corticatus,Corticoſus.vel Gluma tectus,Gluma horrens.vt λεπυρὸς ςάχυς,ſpica horrens gluma,apud Nic.in Ther. ‖Apud eundẽ λεπυρὴ γενέθλη,putamini oui incluſũ genus,vel ſquamigerũ,καθ᾽ ὕλην ᾠοτόκοι ὄφιες λεπυρὴν θάλπουσι γενέθλην. AT Λεπυρὸν,οῦ,τὸ,Putamẽ oui,& Cortex mali Punici.i.Malicoriũ,τὸ τοῦ ᾠοῦ ἢ τὸ τῆς ῥοιᾶς ἐπικάλυμμα,inquit Suid.ὀξυτόνως ſcribi dicens. In v.l. autẽ accentus in antepen.collocatur,ſicut & apud Euſt.ſcribitur. B.ex Gaza interpr.Putamẽ,Squama, Tunicula, vt cæparũ. VNDE Λεπυρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem quod φλοιώδης,ſeu Tunicis multiplicibus obuolutus, vt κρόμμυον,βολβὸς,B.ex Gazæ interpr. apud Theophr.Hiſt.pl.l.1. ‖Item Squamatus,Squamoſus.Theophr.Hiſt.pl.l.9.

Λεπύχιον,ου,τὸ,apud Hipp.idẽ quod λέπυρον ſeu λεπυρόν.i.Cortex. ‖Itẽ Putamẽ. Ariſtot.Hiſt.an.l.5,ἐκ λεπυχίων,ex putaminibus. ‖Itẽ Squama.nã λεπύχια ἔχει apud Theophr.Hiſt.pl.l.4,interpr.Squamatus eſt. VNDE Λεπυχιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, idẽ quod λεπυρώδης,Corticatus,Corticoſus, Putamine tectus. Et τὰ λεπυχιώδη,ipſa putamina, ſeu cellæ putamineæ,vt v.l.interpr. ‖Λεπυχιώδης,multis tunicis tectus,vt & λεπυρώδης. ET Λεπυχιόω,Excortico. Itẽ Deglubo,Glumas excutio.nam λεπυχιῶσαι Heſychio eſt ἐξαχυρῶσαι.

Λεπύχανον,ου,τὸ, idẽ quod λέπυρον, vt Euſt.tradit,ea ſignif. ex Theopõpo comico afferẽs,de Vlyſſe, χιτῶνά μοι φέρων δέδωκας δαίδαλον,ὃν εἴκασεν Ἀειδὼς Ὅμηρος κρομύου λεπυχάνῳ. Sic apud Plut.Symp.l.5,circa finẽ probl.8, τῶν ἄλλων καρπῶν τὸ ἔξωθεν ὑπὸ τοῦ φλοιοῦ περιεχομένων, καὶ τὰ καλύμματα λεπύχανα καὶ κελύφη καὶ ὑμένας καὶ λοβοὺς ἐπιπολῆς ἐχόντων,ὁ τοῦ μήλου φλοιὸς ἐντός ἐστι κολλώδης χιτὼν καὶ λιπαρός. Sed perperam ibi SCRIBITVR Λεπύχαια,ſicut & in v.l.

Λοπὸς,οῦ,ὁ,Cortex.idem quod λέπος & λέπυρον. vnde Erot. apud Hipp.λόπῳ exp.φλοιῷ,λεπίσματι. Apud quẽ λόπῳ ſcribitur, ſicut & apud Heſych.& Suid.cui λόπος eſt τὸ λέπος,φλοιὸς,δέρμα λεπτὸν,ξηρόν. ‖Λοπὸς dicitur etiam de multiplici tunica cæpas veſtiente,vt & λέπυρον.Euſt.exponit κρομύου τὸ λέπυρον, ſcribens ὀξυτόνως: Suidas,ἡ παρὰ τοῖς ἔξωθεν κρομύου λεπὶς,ſcribens παροξυτόνως:vt Heſych. quæ ſcriptura non caret ratione, vt λόπος ita dicatur à λέπω,ſicut λόγος à λέγω, πλόκος à πλέκω, σπόρος à σπείρω,τόκος ab inuſitato τέκω,&alia ſimilia. Adde quod quũ apud Erot.& Heſych.in priori etiã ſignif.ita ſcribitur. Odyſſ.τ,Τὸν δὲ χιτῶν᾽ ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο. ‖Λοπὸς,Veſtimentũ.quod & λῶπος ac λώπη. Anacreon apud Euſt.καδ᾽ δὲ λοπὸς ἐσχίσθη. quod exp.κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. Alibi autem ſcribit λόπος,& neutro genere vſurpat. ſiquidem Πηνελόπην dictã tradit παρὰ τὸ πήνεσθαι περὶ λόπος: deriuans inde & λώπιον,per ectaſin.eſt autem ei λόπος ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρομύου λοπόν.ſic & infrà τὸ λῶπος.

C.Ἄλοπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cortice carens,Squamarũ expers. Heſychio eſt ἀλέπιςος.

A C.Μονόλοπος, ET Πολύλοπος,ου,ὁ καὶ ἡ,V[n]o cortice & tunica tectus,Plurib9 corticib9 & tunicis veſtitus. Theophr. πολύλοπος φλοιὸς,cortex plurib9 tunicis ĩuolutus & veſtitus. καὶ τῶν μὲν (inquit) πολύλοπος,οἷον φιλύρας, ἐλάτης,ἀμπέλου,κρομμύων· τῶν δὲ μονόλοπος, οἷον συκῆς,καλάμου.Suprà calamo λέμμα tribuit, quod ex Plin.etiã tunicam interpretatus ſum. Et De c.pl.l.5,c.1, ἔςι δὲ πολύλοπον ἡ ἐλάτη,tunica multiplici veſtita eſt.Et l.4,c.12, πολύλοπος πυρὸς,triticum multis tunicis.

Λόπιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui ex eorum genere eſt quæ excorticari

B poſſunt,Qui eſt ex genere eorũ quæ cortice ſeu putamine tecta ſunt.Ita λόπιμον κάρυον à denſiore cortice dictũ volũt,quanquam ſecũdũ Euſt. οὐκ ἔστιν ἐνςῆναι ςερεῶς εἰ τῆς αὐτῆς τῷ λέπω ἐστὶ σημασίας. Athen.l.2,ποντικῶν καλουμένων καρύων,ἃ λόπιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. Pag.ſequẽti quũ dixiſſet Diphilũ κάςανα vocare etiã Σαρδιανοὺς βαλάνους,ex eiuſdẽ Nicãdri Georg. addit, λόπιμον κάρυόν τε Εὐβοέεις,βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέουσιν. Aet.l.1,in Δρῦς,Ἄρισται δὴ τῶν βαλάνων πασῶν εἰσιν αἱ καςάνιαι,καὶ αἱ λόπιμοι ὀνομαζόμεναι. vbi inter βαλάνους quidẽ

C recenſentur λόπιμοι,ſed à caſtaneis diſtinguũtur.Dubiũ autẽ an pro Ponticis nucibus capiantur,vt paulo antè tradit Athen.

Λοπίζω,Decortico,vt λεπίζω. VNDE Λόπισμα,ατος,τὸ, Cortex,Putamen.Euſt.idẽ quod λέπυρον & λεπύχανον. AT Ἀλόπιςα δένδρα apud Theophr.initio l.5,Hiſt.pl.exp. Arbores non turgentes.pro quo ſunt qui reponãt ἀλίπιςα.neſcio an ſatis rectè. NAM Λοπία,ας,ἡ,apud eundẽ Theophr.eodẽ l.exp.Corticis turgor, Quũ humor eſt ſub cortice.vide Λοπάω. ET Λοπιάω SIVE Λοπάω,Corti

D ce turgeſco,Cortice turgido ſum. quod plantis circa germinationẽ accidit. Theophr.De cauſ.pl.l.5,c.12, τῇ δὲ συκῇ καὶ νόσημά τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας,ὃ καλοῦσι λοπᾶν. τοῦτο δ᾽ οἷον μάδισίς τις ἐστὶ καὶ μικρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πολυυδρίαν. quod & λοπάδα infrà vocat.Idẽ Hiſt.pl.l.5,initio,τότε γὰρ ἀπεριαίρετος ὁ φλοιὸς,(ὃ καλοῦσι λοπᾶν) διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινομένην αὐτῷ.vbi ſcribitur etiã λοπίαν. Hiſt. pl.l.4, c.18,περὶ γὰρ τὴν βλάςησιν ἐλάτης καὶ πεύκης (ὅτε καὶ λοπῶσι) τοῦ θαργηλιῶνος ἢ σκιρροφοριῶνος ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα

E ἀπόλλυται.qua parentheſi omiſſa, Plin.l.17,c.24, cætera ita interpr.Abieti enim & pino ſiquis [corticẽ] detraxerit ſole taurum vel geminos tranſeunte, quũ germinant,ſtatim moriuntur.Sed ſunt qui & ibi λιπᾶν reponant pro λοπᾶν,ſicut legitur apud eundẽ Hiſt. pl.l.3,c. 6, διὸ καὶ περίσλιποι.πᾶν γὰρ δὴ δένδρον, ὅταν βλαςάνῃ, λιπᾷ. πρότερον μὲν ἄκρου ἔαρος, ἀλλ᾽ εὐθὺς ἱσταμένου τοῦ θαργηλιῶνος: itidem de picea & abiete, vt in loco præcedente. Et ſub finem eiuſdẽ cap.ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾶν.ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ ἀπεριαίρετος ὁ φλοιός. Si igitur λιπᾶν ſcribetur,erit à λίπος,& λιπᾶν dicetur ar-

F bor quũ in germinando radix pingui tumore turget:ſi verò λοπᾶν,erit à λόπος,&λοπᾶν dicetur quũ itidẽ in germinando radix turgida quodãmodo abſcedit & deglubitur.Heſ.λοπῶντα exp.λεπιζόμενον ἢ λοπιζόμενον. VNDE Λοπητὸς,οῦ,ὁ,Tempus illud anni quũ cortices arborum turgeſcunt & exemptiles fiũt,vt B.tradit ex Theophr. l.5 De cauſ.pl.initio.vbi modò λοπητὸς, modò κοπητὸς, modò λοπιτὸς ſcribitur.ſed bis λοπητός:adeo vt ex eo cætera emendanda ſint.quanuis & ibi λιπητὸς, maiore facta mutatione,nõnulli reponant.

G Λοπὶς,ίδος,ἡ,Squama.idem quod λεπὶς,vt tradit ſchol.Ariſtoph.in Veſp.Κᾆτ᾽ ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κυςρέων: AT Λοπὰς,άδος,ἡ,Patella.itidem à λέπω,quòd inſtar corticis ſit λεπτή.Plutarchus Apophth.γόγγρον ἕψοντος καὶ τὴν λοπάδα σείοντος.Euphanes apud Athen.l.8, — ὡς εἶδεν ἐν πλήθει νέων Μέσην ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων. Antiph. apud eundem libro 2,Τὴν λοπάδ᾽ ὀρφῶν ἀποδέδειχα κόσκινον. Archeſtr. apud eũdẽ l.1, de coctione piſciũ,Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν,ἀτὰρ τὸ τήγανον ἄμεινον. Et Crates apud

H Plut.in Præc.ſanit.prouerbialiter, μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ᾽ αὔξων ἀεὶ ἐς ςάσιν ἄμμε βάλῃς.vbi forſan poſſet accipi etiã pro olla.nã exp.& χύτρα.Et apud Ariſtoph.ἐν λοπάδι πεπνιγμένων.vnde videtur λοπάδα operculo obturari ſolitã. ‖Eſt etiã morbus arborũ quẽ Plin.patellã itidẽ interpretatur.de quo Theophraſtus Hiſt.plant.libro 4, cap.16.vbi pro ἡλιοκαύστων ſunt qui reponant ἡλίου καῦσις.

Locum eum Theophr. cum Plinii interpr. habes in H-λος. Et paulo pòſt, νοσεῖ δὲ συκῆ, καὶ ἐὰν ἐπομβρία γίγνηται, τὰ γὰρ περὶ τὴν ῥίζαν ὕδωρ μαδᾷ. τοῦτο δὲ καλοῦσι λοπάδα. id eſt, interprete Plinio lib. 17, cap. 24, Siue imbres nimii fuere, alio morbo ficus laborat, radicibus madidis. Gaza ibi glabrationem vertit. ‖Secundum Suidam λοπὰς Syracuſanis eſt τὸ τήγανον: apud Theopõpũ autẽ & comicos ἡ σορός. Vocatur verò ſic & ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι γινόμενος λίθος. quod poſtremum apud Heſych. quoque reperio. ‖Λοπάσι, κλέπταις, Suid. VNDE Λοπαδοφυσητὴς ſcommate dictum in quendam ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόητον Dorionem, apud Athen. lib. 8, ex Mneſim. καὶ τὸν νυκτὸς Δωρίων ἔνδον ἐστὶ παρ' ἡμῖν λοπαδοφυσητής. Sic enim apud Euſt. ſcribitur: apud Athen. verò λοπαδοφυσητής. ET Λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ, Patellæ raptor. Itidem in voracẽ. Apud Athen. lib. 2, in philoſophos, Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινὶ κατακηζηλωταί, Σακκογενειότροφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι. ET Λοπάδιον, ου, τὸ, Parua patella. Ariſtoph. Pluto, Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα Χαλκῆ γέγονε. ‖Eſt & nomen meretricis apud Athen. lib. 13.

Λῶπος, εος, τὸ, ET Λώπη, Veſtimẽtũ tenue. Euſt. λώπη eſt λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, vnde deriuat, facta ectaſi. Od. ν, de Minerua quæ νέῳ ἐπιβώτορι μήλων Παναπάλῳ ſimilis apparebat, Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην. Apud Apoll. verò Argon. 2, δίπλυχα λώπην ſchol. exp. χλανίδα vel διφθέραν. At λῶπος in Lex. rhetorico eſt τὸ ἱμάτιον, ſicut & Heſ. λώπη, τὸ ἱμάτιον, περίβλημα. nam hæc hominem ambiunt vt cortex & tunica arborem & ſemina quibus λόπος tribuitur. Luc. δραξάμενός με τοῦ λώπους, veſte me prehendens. VNDE Λωποδύτης, ου, ὁ, Fur veſtimentorum, Qui veſtimentis exuit. ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, vt Euſt. exp. dicens & χλαινοθήραν vocari. Sic & Baſil. ὁ μὲν ἐνδεδυμένον ἀπογυμνῶν, λωποδύτης ὀνομασθήσεται. Ariſtoph. Ran. Τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖς βαλλαντιοτόμοις. Dem. cõtra Phil. τῶν ἀνδραποδιστῶν καὶ λωποδυτῶν θάνατον αἱροῦνται. Idẽ cõtra Conon. dicit λωποδυτῶν ἀπαγωγὴν, vbi conqueritur ſe fuiſſe ſpoliatum à graſſatoribus, & pugnis calcibúſq; conciſũ. Syn. ep. 132, οὐ πολεμίοις ἀλλὰ λῃσταῖς ἢ λωποδύταις, prædones aut graſſatores. Pollian. verò l. 2 Epigr. in poetas dicit ἀλλοτρίων λωποδύτας ἐπέων, pro Cõpilatores & fures alienorum verſuum. ET Λωποδυτέω, Veſte exuo, Veſtimenta furor. Athen. ex comic. Ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν, Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγοράν. Sic & Ariſtoph. Ariſtot. & Plut. Et Λωποδυτοῦμαι, Veſtimẽtis exuor. Apud Suid. οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνεῶτες λωποδυτούμενοι καὶ ταφῆς ἄμοιροι τοῖς θηρίοις ἐστίασις ἦν. Dem. accepit pro Rapinis infeſto & cõpilo ſeu expilo. Philipp. 3, καθ' ἕνα ἕκαστον οὕτω περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις. ET Λωποδυσία, ας, ἡ, Veſtiũ expoliatio. ET Λωποδυσίου δίκη apud Hermog. Actio de expoliatione veſtimentorũ, qua quis reus agitur de crimine exutorũ veſtimẽtorũ. DERIV. Λώπιον, ου, τὸ, idẽ quod λῶπος, Veſtis, Veſtimentũ. Apud Suid. χιμερίης αὔλημα [illegible] Ἀρτέμιδι ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις Εὔξατο. vbi ipſe exp. τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον. ET Λωπίζω, Veſte exuo. idẽ quod λωποδυτέω, ſeu γυμνόω. VNDE Ἀπολωπίζω ET Ἐκλωπίζω, itidẽ Veſte exuo. Poll. l. 7, ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς. Soph. Trach. ἐκ δ' ἐλώπισε Πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον. i. ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν. ‖Ἐκλωπίζω Suidæ eſt etiã ἐκδέρω. pro quo forſan ſcribendũ ἐκλοπίζω. ‖Ἐκλωπίζεται, Achæus in Œd. vſurpat pro ἐκκαλύπτεται, teſte Heſych. AT Περιλωπίζω, Veſte circuminduo. Poll. l. 7, καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Εὐριπίδης περιδῦσαι εἴρηκε. ITEM Λώπισος dictus Palamedes ex τῶν ἱματίων ἐπιρράψεως. Heſych.

ΛΕΠΑ'Σ, άδος, ἡ, Cõcha petris adhærens. Lopas Plauto. Noni⁹, Lopades, genus cõchæ marinæ. Plaut. addite lopades, echinos, oſtreas. Gaza Patellam vertit. Galeno in Lex. Hipp. λεπάδες ſunt αἱ ταῖς πέτραις προσεχόμεναι κόγχαι. Cũ quo cõſentit hic Syn. locus in ep. ἡ δὲ λεπὰς, ὄστρεόν ἐστι κοῖλον, ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπαυχενίζεται. Ariſtoph. Pluto, τὸ μειράκιον ὥσπερ λεπὰς τῶν μειρακίων προσέχεται. Et in Veſp. ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι. Ariſtot. l. 4 Hiſt. an. λεπὰς ἀγρία, ἣν καλοῦσι θαλάττιον οὖς. Euſt. à λέπω deriuat, fortaſſis vel obtenue putamẽ: vel quod petris adhæreat, vt arbori cortex. Heſychio verò λεπάδες ſunt τὰ περὶ τὰς πέτρας κεκολλημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω. Ariſtoph. grammat. apud Ath. l. 3, de oſtreis dicit λεπάδας ſimiles eſſe ταῖς καλουμέναις πιννίαις. vbi affert quedã Alcæi locũ. ‖Itẽ, ἡ ὀρεινώδης λεπὰς apud Euſt. fortaſſis ea ſignif. qua λέπας.

NAM Λέπας, τὸ, Rupes, Promõtoriũ: Ammonio ὄρους ἀπόσπασμα, Suidæ ἀκρωτήριον, in hoc loco ex Epigr. ὅς τόδε ναίεις Εὐσεβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας. (ſicut & ſchol. Nic. in Ther. exp. ἀκρωτήριον, v. 146, κοίλη τε φάραγξ καὶ ῥηχίες ἀμοί, Καὶ λέπας ὑλῆεν. τόθι δ' ἴψος ἐμβατέει σὴψ) In iiſdẽ Epigr. λέπας δρυάδων λάσιον. Apud Plut. περὶ ἀδολεσχίας, Μικροῦ δ' ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρήσειεν ἄν τις, Idæos colles. Cuius ſign. eſt & κνημός. Schol. Theocr. λέπας eſt τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον, Summitas mõtis, Vertex, Cacumẽ ſeu Iugũ. ‖Λέπας Poll. videtur accipere etiã pro λεπὰς, quũ l. 6, c. 9, ita ſcribit, καὶ ἐφεξῆς δὲ λέπας, ἁπλοῦν τι βρωμάτιον ἦν, ὥσπερ καὶ ῥίζαι. loquitur verò ibi περὶ τῶν ἐκ θαλάττης βρωμάτων: ſicut & Heſ. quũ λέπας expoſuiſſet τὸ ἀνάντες, ſubiungit, καὶ τὸ τῇ πέτρᾳ προσεχόμενον κογχύλιον. VNDE Λεπαῖος, ου, ὁ, Mõtan⁹, vel Arduus & Prærupus, vt rupes & promõtoria. Eurip. λεπαίας χθονός. Idẽ, νάπαις λεπαίαις. A λέπω Euſt. cũ λεπὰς deriu. ri poſſe exiſtimat ET Λεπαστὴ, videlicet διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἐκπέταλον κατὰ τὰς λεπάδας. Athen. autẽ l. 11, dictã ſcribit παρὰ τὸ λάψαι. i. ἀθρόως πιεῖν. quò facere videtur loc⁹ quidã Pherecr. ſuprà in Λάπτω citatus. Dicitur autẽ λεπαστὴ κύλιξ, ſiue φιάλη, (vel abſolutè, ſubaudiẽdo alterũ horũ) de poculo ampliore. Antiph. μεγάλαισιν οἴνου χαίροντα λεπαστοῖς. Theopõp. λεπαστὴ μάλα συχνὴ Ἣν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον. Teleclid. μεστὴν οἴνου ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς. Alia excẽpla habes apud Ath. vbi & κύλικα λεπαστὴν ex Ariſtoph. In expoſ. verò huius vocabuli nõ idẽ omnes ſentiũt. Amerias. n. λεπαστὴν vocari ſcribit τὴν οἰνοχόην. vt Poll. quoq; λεπαστὴν nõ ſolũ eſſe ἔκπωμα dicit, ſed etiã οἰνοχόην, citans hũc ex Ariſtoph. Gerytade locũ, qui & apud Ath. extat, περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς, ἐνέχει τε σφόδρα κυανοχροῦν. qua voce Athen. ſignificari ſcribit τὸ ποτήριον τὸ βαθὺ, pro poculo profundo accipiens, Ariſtoph. verò grãm. & Apollod. dicunt eſſe genus calicis: Nic. Coloph. ita Dolopas vocare calicẽ. Moſch⁹ ἐν Ἐξηγήσει Ῥοδιακῶν λέξεων, eſſe κεραμεοῦν ἀγγεῖον, vaſculũ figulinũ, ſimile ταῖς λεγομέναις πλωμαρίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ. ET Λεπαστὶς apud Heſych. οἰνοχόη, & εἶδος κύλικος: ITEM Λέπαστρον eidẽ σκεῦός τι ἀλιευτικόν. Quib⁹ ab Euſt. additur ETIAM Λέπαδνον, ου, τὸ, Lorũ latũ quo equi collũ ad iugũ religatur, vt Heſ. & Euſt. exp. Aliis verò Lorũ circa pectus equi: aliis μασχαλιστήρ. Il. ε, αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ (videlicet ῥυμῷ) Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν ἐν δὲ λέπαδνα Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. Polluci λέπαδνα ſunt τὰ ὑπὸ τοῖς αὐχένας ἱμάντια πλατέα, ET Λεπαδνιστῆρες, τὰ αὐτῶν ἄκρα.

ΛΕΠΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Scaber, Scabroſus, Aſper ex decedẽtibus ex eo ſquamulis. vt dicitur ſcaber myrrhæ cortex. à λέπος, quaſi λεπηρός. vt λεπροὶ ὄνυχες, ſcabri vngues, Celſo & Plinio. Dioſc. l. 2, c. 140, de lapathi radicibus, θεραπεύουσι λέπρας, λειχῆνας, ὄνυχας λεπρούς. Vnde Plin. l. 20, c. 21, Hippolapathi radices priuatim vngues ſcabros detrahunt. Idẽ eodẽ l. c. 206, de ranũculo, ὄνυχας λεπροὺς καὶ ψώρας ἀφίστησι καὶ στίγματα ἐξαίρει. Quod ita Plin. ſub fine l. 25, Ad lepras & pſoras eis vtũtur, & ad tollẽda ſtigmata. ‖Et λεπροὶ, leproſi, hoc eſt quorũ cutis in ſcabras quaſdã ſquamulas reſoluitur. Theoph. De c. pl. l. 2, in fine c. 8, de quibuſdã aquis, καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι λεπροὶ γίνονται, καὶ τὰ φυτὰ παραπλησίαν τινὰ λαμβάνει διάθεσιν, COMP. Ὑπόλεπρος, ου, ὁ, ἡ, Aliquãtum ſcaber. ET Λέπρα, ας, ἡ, Lepra, Plinio & Scr. Largo. i. aſperitas cutis profũdior cũ pruritu, eã in ſquamas reſoluens: ex melãcholico humore orta. qui pruritus à lepra, vt & à pſora, inſeparabilis eſt, ſed tãtus in lepra vt æger vehemẽtiſſimè etiã ſcabẽdo nullo modo iuuetur, ſed omnis potius generis vlcera & phlegmonas præterea accerſat. Ab eius autẽ humoris qualitate & malignitate piſciũ inſtar ſquamulæ ex ſumma cute diſcedunt, materiã ſemper ſubminiſtrãte colliquatione quadã ſubiectæ carnis & totius corporis, facta à calore præter naturã. Squamulis autem illis inter cætera differt à pſora, quæ non ſquamulas, ſed furfuracea tantùm corpora ex ſe remittit: adeo vt media ſit inter pſoram & elephantiaſin lepra, & pſora quidem ad lepram præuia ſit, lepra autem ad elephãtiaſin. Hæc inter alia Gorræus, qui in quatuor differentias lepram

diſtinguit,prout magis minúſve humor vritur,& ma- A
lignus euadit.Sub finẽ addit,à Lat. dici impetiginẽ nõ
quidem quæ λειχὴν vocatur & mentagra, ſed quæ à
Corn.Celſo deſcripta eſt libro5. Ab Auicenna dicitur
Albaras nigra,& impetigo excorticatiua, quòd cutis
per cortices ſquamáſque reſoluatur,vt idem Gorr. tra-
dit.Paul.Æg.& Actuar.dicunt eſſe βαχυσμὸν ἐπιφανείας
μετ' κνησμοῦ καὶ ἀποτήξεως σώματος ſed διὰ τοῦ βάθους ἐπινέ-
μεσθαι τὸ δέρμα κυκλοτερῶς, καὶ φολιδοειδεῖς ἀφιέναι λεπίδας.
vnde & nomẽ inueniſſe: ψώραν verò eſſe ἐπιπολαιοτέραν,
καὶ πιτυρώδη ἀφιέναι σώματα. Plut.Symp.4.pr.vlt. οἱ βάρ- B
βαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι. Et mox, ἐς αὐ-
τὸν ὑπὸ τῆς γαστέρα λέπρας ἀνάπλεων καὶ ψωρικῶν ἐξανθουσῶν
ὁρώμενον. Idem de Iſide & Oſir. τῶν τὸ γάλα πινόντων ἐξανθεῖ τὰ
σώματα λέπραν καὶ ψωρικὰς τραχύτητας. Dioſc.de lepidio,
ἀφίστησι δὲ καὶ λέπρας.de quo Plinius,Lepras & pſoras tol
lit. Vide & λεπρώομαι. ET Λεπρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Lepro
ſus,vel Scaber. ET Λεπρικὸς,οῦ,ὁ.vt λεπρικὰ φάρμακα
apud Dioſc.Medicamenta lepris tollendis.Quæ duo ad
λέπραν potius pertinent. A λεπρὸς eſt ET Λεπρὰς, Sca-
bra,Aſpera. Theocr.Id.1, Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέ- C
τρα τε τέτυκται Λεπρὰς ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον
ἕλκει.id eſt τραχεῖα καὶ ἐκλελεπρωθεῖσα. Alii expoſuerunt
Alba,ex fluctuum alluuio: alii Alta,à λέπας ſignifican-
te cacumen mõtis, ſed prior expoſitio melior eſt. Itẽ
VERB. Λεπρόω, ET Λεπρυνώ,Scabrum reddo, Scabris
veluti ſquamulis obduco. Et Λεπρόομαι ac Λεπρυνόομαι,
Scaber fio,Scabris ſquamulis obducor. Nicand. Ther.
de anguibus, πολέες δ' ἀμάθοισι μιγῆντες Σπείρῃ λεπρυνόον-
ται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι.vbi ſchol. exponit non ſolùm
τραχύνονται,ſed etiam λευκαίνονται, id eſt Exaſperantur, D
Albeſcunt,vtrunque ſumptum putans à λέπρα: quòd
qui ea laborant, vtrunque perpetiantur: & λέπραν ge-
neraliter dicit eſſe τὴν ἐν τοῖς σώμασι παρὰ φύσιν λευκότη-
τα. In v.l. Λεπρεόομαι eſt etiam Leprã patior. ITEM
Λεπράω, VEL Λεπριάω,Scaber fio,vel ſum. vt λεπριῶν-
τες ὄνυχες apud Dioſc.Scabri vngues,Plinio & Celſo: vt
ſuprà λεπροί. Ariſtoph.autẽ λεπρᾶν κεράμιον ὀξηρὸν di
xit pro μυδᾶν,teſte Poll.quale ferè eſt λοπᾶν ſuprà,quod
Theophr.exp.μαδᾶν ſiue μυδᾶν,vt quidã legunt. AT
Λέπρεος, Λέπρειον, Λεπρεᾶται, ſunt nomina propria. E
Cæterùm apud Ariſtoph. ἱμάντες ἐκ λεπρεῶν variis mo-
dis exponitur. Sunt enim qui ſubaudiant βοῶν: quod
talium coria ſint firmiora: alii eſſe volunt locum vr-
bis vbi erant τὰ βυρσεῖα. Vide & alia apud ſchol. & Suid.
in Ἀγορανόμος,vbi facit NOMIN. Λεπρεός. In Acharn. Ἀ-
γορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι Τρεῖς τοὺς λαχόντας· τοὺς
δ' ἱμάντας ἐκ λεπρεῶν. ſolebant autem olim οἱ λογισταὶ loris
cædere τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Suid.

Λεπτὸς, οῦ,ὁ,Tenuis:cui opponitur παχὺς, quod eſt
Craſſus. Propriè dicitur tenuis inſtar corti- F
cum & ſquamularum quæ alicunde auelluntur,vt λε-
πτὰ καὶ πιτυροειδῆ σώματα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς in
πιτυριάσει decedere dicit Paul. Æg. De quo morbo A-
ctuar. κινηθομένων τῆς κεφαλῆς ἀποπίπτει ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυ-
ρα. Sic Od.θ, ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά,vt fila tenuis aranei apud
Lucr. Od.ε & κ, λεπτὸν φᾶρος. Il.χ. εἵματα λεπτά, ex filo te-
nui & ſubtili. Il.σ, λεπταὶ ὀθόναι. Il.ψ, ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός. Et λεπτὰ γράμματα, Plut. λεπτὰ
πλοῖα, Thuc. Ex tenui ligno. Sed Parua, ſcholiaſtes expo
nit. Dicitur etiam de aliis,vt & Latinum Tenuis,ple G
runque pro Exiguus,Paruus. vt λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ
τοῦ μέλλοντος apud Ariſtid. vt Cic.dicit Inani & tenui ſpe.
‖Λεπτὸς, Gracilis,Macer: cui itidem opponitur Craſſus.
Apud Athen.l.13. παρὰ σοί που τινὸς ἀπαντήσαντος λεπτοῦ ἐξ ἀρ-
ρωστίας, Ὡς ἰσχνός; ἔφη. Eodem lib. Xenarch.dicit in lupana
ri licere eligere ἥτις ἥδεται, Λεπτή, παχεῖα, στρογγύλη, μακρά.
Eodem libro. Ἰδοῦσ' ἔφηβον ἡ Γνάθαιν' ἰσχνὸν πάνυ Καὶ μέλα-
να λεπτόν θ'. Ita λεπτὸν ἔντερον gracile inteſtinum: vel etiã
tenue. id eſt Superior inteſtinorum pars mẽbranea,te-
res,à ventriculi fundo incipiens, & deſinens quà cæ- H
cum incipit. Dicitur ad differẽtiam craſſi, diuiditur au-
tem in tres partes, ecphyſin, ieiunum, & ileon. quod
poſtremum totius nomine λεπτὸν abſolutè vocatur, vt
Gorr.ex Gal. ‖Λεπτὸς, Rarus, ἀραιὸς,vt Gal. exp.apud
Hipp. Sic λεπτὴ χιὼν Euſtathio, ἡ ἀραιά. ‖Λεπτὸς, Subti-
lis: ad animum etiam transfertur: vt λεπτὸς νοῦς, Eurip.

A Mens ſubtilis & acuta. Et Ariſtoph. in Neb. λεπτὴν φρον-
τίδα & λεπτοτάτους λήρους dicit,ſubtiles philoſophorum ri-
dens argutias. Item ex Gal. ad Glauc. λεπτὴ γνώμη,exacta
intelligẽtia & ſubtilis. At λεπτὸν νόημα exponitur Cõſi-
lium & ſententia implicatior, nec multis expoſita &
obuia. Apud Hom. Euſt. λεπτὴ μῆτις exp. ἡ ἰσχνὴ καὶ δυσδιάλυ-
τος βουλή. ‖Λεπτὴ εἴσιθμη, Euſtathio apud Hom. στενὴ δίο-
δος, anguſta via. AT Λεπτὸν, minutum quoddã num-
mi genus, quale κέρμα. Drachma ſex obolis æſtimatur,
obolus ſex chalcis, chalcus ſeptem leptis. Lucæ 21, βάλ-
B λουσαν λεπτὰ δύο. quem locum Chryſoſt. exponens dicit,
δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, τουτέ-
στιν ἐκ τῶν δύο ὀβολῶν, accipiens λεπτὸν pro obolo. Vulgo Mi-
nutum interpretantur.

Λεπτολόγος, ου, ὁ, Qui ſubtiliter & minutatim diſſerit de
aliqua re, Argutus. VNDE Λεπτολογέω ſiue Λεπτολογέο-
μαι, Minuta & ſubtilia diſputo, Subtiliter & argutè di-
ſſero, σμικρολογέομαι. vt B. interpr. p.799 & 804, exẽpla ex
Ariſtoph. & Luc. afferens. P.799 apud Damaſc. interpr.
Enucleatè explico. HINC Λεπτολόγημα (quod ET Λεπτο-
C λογία) Subtilis de minimis reb⁹ diſputatio. AT Λεπτολο-
γιστής, Argutator, Gellio: ὁ λεπτὸς εἰς τὸ λογίζεσθαι, vt ſchol.
exp. apud Ariſtoph. in Auib. Ἄνδρε γὰρ λεπτολογιστὰ δεῦρ' ἀ-
φίκονθ' ὡς ἐμέ. COMP. Διαλεπτολογοῦμαι, idem quod λε-
πτολογέω. Apud Ariſtoph. Nub. διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δο-
κοῖς τῆς οἰκίας, exponitur Argutè diſcepto cum trabibus
domus.

C. Λεπτεπίλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gracilis ſupra graciles, In Epigr.
l.2, Τρεῖς λεπτοὶ ποτ' ἔριν περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο Τίς προ-
κριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος. Cætera compoſita cum ſuis
D ſubſtantiuis ponentur.

C. Διάλεπτος, Pertenuis & gracilis. Ariſtoph. Nub. Ἔφασκεν
εἶναι στενότερον τῆς ἐμπίδος στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν
πνοὴν βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου.

Λεπτότης, ητος, ἡ, ET Λεπτοσύνη, ης, ἡ, Tenuitas, Exilitas. Item
Gracilitas. cuius exemp. in Λεπτεπίλεπτος. Et Λεπτότης τοῦ
σώματος apud Athen. l.12. ſicut ibidem dicit λεπτὸν σῶμα
& ἰσχνόν. ‖Item Subtilitas, Argutia. Ariſtoph. Nub. ὦ
Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Λεπταλέος, Tenuis, Subtilis. Apoll. Arg. 2, ἐπὶ φᾶρος Λεπτα-
E λέον, vt λεπτὸν φᾶρος Hom. ‖Exponitur etiam Gracilis,
vt λεπτός. AT Λεπτακινὸς, Minutulus, Veſculus. Epigr. l.
2, εἰς λεπτούς, Ἐξαίρων ποτ' ἄκανθαν ὁ λεπτακινὸς Διόδωρος Αὐ-
τὸς ἐτρύπησεν τῷ ποδὶ τὴν βελόνην.

Λεπτυνώ, Tenuo, Attenuo, Tenuem reddo. ‖Item Graci-
lẽ reddo: ἰσχναίνω. Vnde λελεπτύνθαι apud Athen. lib.12.
quod & πεφιλιππῶσθαι dicebatur, à quodam Philippo, de
quo ibidem, Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δοκῶν Φιλιππί-
δου λεπτότερον ἀποδείξει. ‖Λεπτυνώ, Subtile reddo. VN-
DE Λεπτυσμὸς, οῦ, ὁ, ET Λέπτυνσις, εως, ἡ, Attenuatio, Ex
F tenuatio: qua aliquid tenue aut gracile redditur. ‖Spe-
ciatim verò λεπτυσμὸς dicitur quum phalangis nume-
rus imminuitur, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ
ἀντὶ τῶν ιϛ ἀνδρῶν ἐλάττους γίνωνται, Suid. ET Λεπτυντικὸς,
οῦ, ὁ, Attenuandi vim habens, Tenuẽ & gracilẽ reddere
potens. Dioſc. de ſquama æris, δύναμιν ἔχει σταλτικὴν, λε-
πτυντικὴν, νομῶν ἐφεκτικὴν, vim adſtrictoriam, extenuan-
tem. Athen. l.8, de ſepia, ὁ δ' ἀπ' αὐτῆς χυλὸς λεπτυντικός
ἐστιν αἵματος. COMP. Ἀπολεπτυνώ, Extenuo. Item, In mu-
cronem colligo. v.l. ET Προλεπτύνω, Antè extenuo.

G ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, Sermocinatio, Confabulatio, (A
Bud. redditur etiã Circularis fabulatio)
vel Conciliabulum. Callimachus in quodam epigr.
ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, in
cõfabulatione. Herod. γινομένης λέσχης ὅστις γένοιτο αὐτῶν ἄρι-
στος. Apud eundẽ (qui ſæpe hoc nomine vtitur) in Eu-
terpe, καί κως ἐκ λόγων τῶν ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τοῦ
Νείλου, exponit Camer. ἀπικέσθαι ἐς λέσχην, Incidiſſe in
mentionem. Apud Plutar. autem Turn. reddidit Con
ciliabulum. ‖Λέσχη, Locus vbi confabulamur cum
H noſtris congerronibus. Sed ex Homero & Heſiodo af-
fertur peculiarius dictum de loco publico in quẽ con-
uenientes mẽdici cõfabulabantur. Hom. Odyſſ.σ, Οὐδ'
ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἠέ που ἐς λέσχην. He-
ſiodus, Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην, Scribo
autem ἐπ' ἀλέα, vt & apud Euſtathium habetur: apud
quem plura de hoc vocabulo legere potes, item apud

Heſychium & Etymologiſten. Suidas ſcribit λέσχας appellata fuiſſe loca quò conuenientes philoſophaban tur. Exponit etiã [θώκ]ον apud Heſiodum. Quod autẽ ad etymum vel potius etyma attinet, inter alia hoc affertur, vt ſit λέσχη dicta παρὰ τὸ λέχος, quòd videlicet λέχος ibi haberent mendici.

Λεσχηνεύω, Sermocinor, Confabulor, Garrio. Itẽ Λεσχηνεύομαι. Erot. apud Hippocr. λεσχηνευομένους exp. ὁμιλοῦντας. & Gal. apud eundem ἐλεσχηνευσάμην (ita enim reponendũ eſſe puto pro ἐληχηνευσάμην) exponit ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην. Paſſiua etiam ſignificatione λεσχηνευθέντα, Heſych. μυθολογηθέντα, φλυαρηθέντα. HINC Λεσχηνεία, Cõfabulatio. Item Loquacitas, vt exponitur in iſto loco Plat. in Axiocho, (aut eius quicunque eſt autor illius dialogi) οὐ μὴν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταυτηὶ λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. In v.l. exponitur & Contumelia, Calumnia. à Suida ὕβρεις. ET Λεσχηνευτής, Confabulator. Sed apud Suidam EST Λεσχηνίτης, & ab eo exponitur ὑβριστής. Quidã interpr. Contumelioſus, (vt λεσχηνεία, cõtumelia) item Calumniator. Apud Diog. autem Laertium EST Λεσχηνῶται in epiſtola Anaximenis ad Pythagoram. quem etiam locum, quum in vulg. edit. ſit ἐλλιπής, ex vet. cod. ἀναπληρώσω. quum enim ita legatur in vulg. edit. ἡμέες δὲ οἱ λεσχηνῶται ἐπιδεξιοίμεθα δ᾽ ἐπὶ τοῖς ἐκείνου λόγοις, contrà in vet. exẽpl. ita legitur, αὐτοί τε μεμνώμεθα τοῦ ἀνδρὸς, οἵ τε ἡμέων παῖδές τε καὶ λεσχηνῶται. dein de ἐπιδεξιοίμεθα, &c. quod etiam verbum ſuſpectum eſſe poſſit. Cæterùm hîc λεσχηνῶται ſunt qui putarunt ſonare Literarum ſtudioſi, & in v.l. exponitur Violenti & Contumelioſi. Ego verò exiſtimo λεσχηνῶται potius ſonare Diſcipuli, ex eo videlicet quòd cum præceptore ſermocinari ſeu confabulari ſoleant. Quam meã interpr. confirmare videtur hic alterius epiſtolæ locus, quæ illã proximè ſequitur, σὺ δὲ εἰ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτῃσι, καταθύμιος δὲ (quæ etiã duo verba ex vet. cod. addo) καὶ τοῖσι λοιποῖσιν Ἰταλιώτῃσι. φοιτέουσι δέ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης. Quinetiã nomen ὁμιλητής pro mea illa interpr. facere videtur. nã vt λεσχηνεία exponitur ὁμιλία, (ſicut & λέσχη) nihil prohibet quominus λεσχηνώτης eadem ratione exponamus ὁμιλητής. at hoc nomen pro diſcipulo interdum accipi notiſſimum eſt. Huc adde quòd vtitur verbo φοιτέουσι, à quo eſt φοιτητής, quod itidem ſignific. Diſcipulus.

Λεσχαῖος, ου, ὁ, Expoſitor, ἐξηγητής, (vt ſcribit Heſych.) & ὁμιλητής. quod nomen pro diſcipulo ab eo hîc accipi crediderim, de qua ſignif. dixi modò in Λεσχηνώτης.

Λεσχηνόρειος dictus Apollo à confabulationibus, quòd interdiu homines inter ſe confabulentur, quum alioqui nocte alii ſeorſum ab aliis quieſcant. teſte Phurnuto, cuius hæc ſunt verba de Apolline, καὶ λεσχηνόρειον δ᾽ αὐτὸν προσηγόρευσαν διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ᾽ ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. Quidam verò non λεσχηνόρειον, ſed λεσχηνάριον, ex illo afferunt, haud ſcio an commiſſo per imprudentiam errore in ſcriptura, an vetus aliquod exẽplar ſequentes. Apud Suidam certè habemus non λεσχηνόρειον, ſed λεσχηκόρειον. & quidem pro Apollinis itidem cognomento.

Λεσχηρῶ, Sermocinor, Confabulor. Ab Heſychio exponitur ὁμιλῶ, item κόπτω.

C. Ἀδόλεσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Qui ad ſatietatem vſque ſermocinatur) Verboſus, Loquax, Garrulus. vt in hac ſenario comprehenſa ſententia, Ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος. Id eſt, (vt olim Latino ſenario interpretatus ſum) Medicus loquax, ſecũdus ægro morbus eſt. Et ἀδόλεσχος κουρεὺς, Garrulus tonſor, Plut. in Apophth. Ἀδόλεσχος (inquit Budæus) eſt ὁ διηγηματικὸς καὶ φιλόμυθος, qui libenter multa cõmemorat fabulamenta, vel etiam hiſtorias. Sumpſit autem (vt opinor) Budæus hanc expoſitionem ex Ariſtotele, qui ſcribit Ethic. lib. 3, cap. 10, τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγητικοὺς (at Bud. habet διηγηματικοὺς) καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους, ἀκολάστους δ᾽ οὐ λέγομεν. Cæterùm in Rhetoricis lexicis (vt refert Euſtathius) ἀδόλεσχος ab ἄδος, id eſt κόρος, deriuari ἀδόλεσχος, qui & ἀδολέσχης. Quòd ſi ἀδόλεσχος ab ἄδος deriuetur, quum conſtet poſteriorem huius vocis partem eſſe ex λέσχη factam, quod cum alia, tum verò ſermocinationem ſeu confabulationem ſignificat: erit ἀδόλεσχος propriè Qui ad ſatietatem vſque ſermocinatur. Hæc autem deriuatio ab ἄδος id eſt ſatietas, quũ ex Rhetorico lexico, vel potius rhetoricis lexicis, citetur ab Euſtathio, idem tamẽ alibi Ariſtarchum ait ἄδωνις aſpirare, vtpote quod ab ἥδω deriuatum ſit, ἀδολέσχης tamen tenuare. intelligens (opinor) eum tenuare ἀδολέσχης, quanuis & ipſum ab ἥδω deductum ſit. Quæ eſt & etymologiſtæ ſententia. nam ab ἄδος (vel aor. 2 ἄδον) & λέσχη, vult deduci. & ait ἀδολέσχας dictos phyſicos, (quò pertinentia quædam habes apud Bud. pag. 837, in fine) & ἀδολεσχίαν dictã ſermocinationem de rebus illis placentibus. quòd videlicet non communem opinionem ſequerentur in congreſſibus & ſermocinationibus, ſed quandam propriam haberent. Et Orion apud eum citat Eupolin, qui hoc ſenſu Socratem appellauerit πτωχὸν ἀδολέσχην. Item, ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον ὦ σοφιστά. Sed apud eundem paulo pòſt, ſequendo eandem etymologiam, latius patens ſignificatio ponitur: vt ſit ἀδόλεσχος qui oblectatur ἐν λέσχῃ, id eſt in garrulitate. Ita in diuerſa etymologia, ſequatur quiſque vtram volet; ego eã quæ mihi magis placuit, ſequutus ſum: pro qua etiam facit ipſe ſpiritus tenuis. Nec veriſimile videtur ſi ab ἄδω verbo aſpirato, aut ἄδος nomine ab eo deducto deriuaretur ἀδολέσχης, non ſeruaturum fuiſſe ſpiritum aſperum. Cæterùm ſignificationis illius quæ hîc ab Etymol. ponitur, videtur exemplum hoc ex Platone afferri poſſe, in Cratylo, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές.

Ἀδολέσχης, ου, ὁ, Idem quod ἀδόλεσχος, vt in loco modò citato, Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην. Sic apud Athenæum 13, πρὸς δὲ ἀδολέσχην τινὰ, διηγούμενον ὅτι &c.

Ἀδολεσχία, ας, ἡ, Loquacitas, Garrulitas, Nugatio. Iſocrates, aduerſus ſophiſtas, καὶ νομίζουσιν ἀδολεσχίαν καὶ μακρολογίαν. Plut. in Lycurgo, ἡ περὶ τὰς τέχνας καὶ τὸν χρηματισμὸν ἀδολεσχία. vbi fortaſſe exponi poſſit Nugatio. Ariſtophanes in fine Nubiũ, Ἐμοὶ δὲ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ. vbi ſcholiaſtes, ἀδολεσχία, inquit, eſt ἡ περὶ ἀηδῶν ὁμιλία. At Etymologiſtes eos reprehẽdit qui ἀδολεσχίαν ex ἀηδία & λέσχη factũ eſſe putarunt. Exiſtimo certè potius accipi hîc ab Ariſtophane ἀδολεσχία in bonam partem, iuxta eam videlicet ſignificationem quam modò ex Etymologiſte retuli in ἀδόλεσχος. Plato in Phædro, πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν προσδέονται μετεωρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως πέρι.

Ἀδολεσχέω, ῶ, Loquax ſum, aut verboſus, Loquacitate vtor, Nugor, Deblatero, Garrio, Verba profundo. Dem. contra Philippum, οὐδ᾽ ἵνα πλεονάκις ἀδολεσχῶ. Syneſius dixit epiſtolam ἀδολεσχοῦσαν, verboſam epiſtolã, & prolixiorem iuſto. Lucianus pro eodem ponit ἀδολεσχῶ & φλυαρῶ, de Socrate loquens. Heſychius quoque ἀδολεσχῶ exponit φλυαρῶ, (vt & Etymolog. ἀδολεσχίαν, φλυαρίαν) item μακρολογῶ. Vt Iſocr. in loco modò citato copulat ἀδολεσχίαν & μακρολογίαν. Plutarchus accuſatiuo iunxit Symp. 6, ἐμοῦ δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς παρόντας ἀδολεσχοῦντος. Sic ET Καταδολεσχεῖν cõpoſitum accuſatiuo iungitur: nonnũquam accuſatiuum rei, ſimul & genitiuum perſonæ habet, vt apud Iulianum, ταῦτα ἴσως κατηδολέσχηκά σου, καὶ κατελήρησα. Id eſt, Hæc in te fortaſſe deblateraui & nugando effutiui.

Ἀδολεσχεῖν Græci Bibl. interpr. vſurpantes, declarare voluerunt meditationem, vel (vt Suidas ait) aſſiduam meditationem. veluti in Pſal. 118, ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω. (Hinc autẽ Damaſcenus, ὡς ἂν περὶ τῆς ταύτης [τῆς θεοπνεύστου γραφῆς] μελέτην ἐν αὐτῷ ἀδολεσχήσωσιν) Threnorum 2, itidem pro Contemplari, vel Orare. & Deum Laudare. Etymol. exponit etiã φιλοσοφεῖν, id eſt Philoſophari, Commentari, (quæ ſignificatio affinis eſt proximè præcedenti) ex Bibliis proferens hoc exemplum, ὁ καὶ δοῦλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου. Exp. & παίζειν, indidem citãs hunc locum, ἐξῆλθεν Ἰσαὰκ ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον. Itẽ Nugari, (quæ recepta eſt & apud probatos autores ſignificatio, vt dictum eſt) proferens hæc verba ex iiſdem, τί ἀδολεσχεῖς ἄνθρωπε; Item ὀλιγωρεῖν: citans hunc locum, ἠδολέσχησε καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου.

ΛΕΥΣΣΩ, Video, Aſpicio. Verbum eſt ſolis poetis vſitatum. Hom. Il. γ, Οἷς δ' ὁ γέρων μετέηπεν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Il. α, Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. Il. π, — οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον. Interdum verò cum præpoſ. εἰς, ſiue ἐς. vt Odyſſ. θ, — οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν Τερπόμενοι λεύσσουσιν. Dici etiam putatur de iis quæ videmus oculis mentis, ſeu animaduertimus. cuius tamē ſignif. nullum exemplum affertur. Cæterùm diſſentiunt ſæpe codices in huius verbi ſcriptura. his ſimplex σ, illis geminum habētibus. At Euſtathius aliique nonnulli grammatici in præſenti quidem tempore, gemino, at in futuro, ſimplici ſcribendum eſſe tradiderunt. Fieri enim putauit Heraclides verbum λεύσσω à βλέπω, hoc modo: Ex βλέπω, (à quo videlicet eſt ἀβλεπτῶ) faciunt Æoles βλέσσω. (vt ἐνίσσω ex ἐνίπτω, & πέσσω ex πέπτω, & ὄσσω ex ὄπτω) deinde interiecto υ, & adempto β, λεύσσω. Sed apud Euſtathium pag. 1398, referētem iſtam Heraclidis formationem repono βλέπω pro βλέπω, quum alioqui non procedat formationis analogia. B

C. ἘΠΙλεύσσω, Proſpicio. Hom. Il. γ, Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Aliquis eatenus proſpicit quoad iaciat lapidem. Id eſt, Proſpectus eius non eſt extra lapidis iactum. C

C. ΠΡΟΣλεύσσω, Aſpicio, Intueor, Contueor. vt Soph. αὔδρα προσλεύσσεις. Et προσλεύσσω φόνον, apud eundem.

Λευκός, οῦ, ὁ, Albus, Candidus. vt λευκὸν γάλα, & λευκὴ χιών, & λευκὰ ὀστέα, & λευκοὶ ὀδόντες apud Homerū, id eſt Album lac, & Alba nix, & Alba oſſa, & Albi dentes. Huic opponitur μέλας, vt apud Latinos Niger ſeu Ater opponi ſolet Albo. Hom. Il. γ, Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν Γῇ τε καὶ ἠελίῳ. Heſiodus Aſpide, λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. Dicitur autem λευκὸς in proſa quoque de variis rebus, id eſt varia albedinis genera habentibus. neque enim λευκὰ ἱμάτια tantùm ibi legimus, (& interdū λευκὰ ſine adiectione, vt λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν apud Plut. & ἀμφιεννύουσι λευκοῖς. Affertur verò & in ſingul. λευκὸν ἀμπέχεται ex Ariſtoph. Acharn.) item λευκὸς οἶνος, (quò pertinet illud apud Heſiodum λευκοὶ βότρυες) item λευκὸς ἄργυρος, item λευκὴ θρίξ, ſeu λευκαὶ τρίχες: ſed etiam λευκὸς ἀνήρ, qui albus eſt facie, ſeu cādidus. vt in prouerbio, οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος) Sic Philoſtr. epiſt. 26, ὑάκινθος μὲν οὖν λευκῷ μειρακίῳ, πρέπει δὲ νάρκισσος μέλανι. Sciendum eſt autem, ſicut λευκὰ interdum ſine adiectione ponitur pro λευκὰ ἱμάτια, ſic & λευκαὶ inueniri cum alibi tum in Epigr. pro λευκαὶ τρίχες, ea videlicet forma qua dicitur etiam πολιαί, & à Latinis itidem Cani. Ab illo autē λευκὰ ἱμάτια factum eſt λευχειμονεῖν pro λευκοῖς εἵμασιν ἀμφιέννυσθαι, vt Gall. dicitur *S'habiller de blanc*, vel *S'accoutrer de blanc*, vel *Porter du blanc*. Hoc præterea eſt animaduertēdum (quod & ad alia colorum nomina pertinet) quāuis λευκὸν χρῶμα dicatur, (aut λευκόν, ſubaudiendo χρῶμα) Plutarchum tamen dixiſſe in l. De diſcern. adul. loquentem de chamæleonte, ἁπάσῃ χροιᾷ πλὴν τοῦ λευκοῦ συναφομοιοῦται. At in Alcibiade regularius loquutus eſt, vtens nomine χρῶμα, vbi de eodem animali, chamæleonte videlicet, ſermo ei eſt: πλὴν ἐκεῖνος μέν, ὥς λέγεται, πρὸς ἓν ἐξαδυνατεῖ χρῶμα, τὸ λευκόν, ἀφομοιοῦν ἑαυτόν. D E F

Λευκὸς à λεύσσω (id eſt video) deriuat Etymolog. cui deriuationi ſubſcribit etiam Euſtathius. (quem & ego ſequens, locum ei hîc dedi) Huc autem pertinet quod Gallicè dicimus *Vne couleur fort voyante*, id eſt ἀσυσόπτος. G

Λευκαὶ ἔμπλαστροι, emplaſtra quædam alba, lenia, ferè nō grauibus vulneribus accommodata, præcipuéque ſenilibus. Quale eſt quod habet ceruſſæ P. II, ſeui vitulini curati & ceræ, ſingulorum P. XLVIII, olei heminas tres, ex quibus ea ceruſſa coquitur. Celſ. lib. 5. c. 19.

Λευκὴ ῥίζη apud Hippocratem ἡ τοῦ δρακοντίου, teſte Gal. Sed & ſylueſtre raphani genus (quod Græci agrion, Pontici armon) alii leucen vocant, Latini armoraciā, vt tradit Plin. apud quem eſt leuca gemma quæ aliis λευκογραφίς. H

Τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, Album oui, Albumē oui. Plinius autem apud Ariſtot. τὸ λευκὸν vertit etiam album liquorē. nam hæc illius verba, ἡ ἀρχὴ τοῦ νεοττοῦ ἐστὶν ἐκ τοῦ λευκοῦ, vertit, Ipſum animal ex albo liquore oui corporatur.

A At τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Album oculi, Celſo. Et τὰ λευκὰ ἀποφαίνοντες apud Ariſtot. non addito genitiuo.

Λευκὰ Ariſtoteli De anim. hiſt. lib. 7, cap. 1, Quæ eueniunt fœminis admodum puellis, vt menſtrua in pubertate. v. l. ex Gazæ interpretatione.

Λευκός, Limpidus. vt λευκὸν ὕδωρ apud Homerum τὸ διαυγές. Sic Erymanthus apud Callimachum hymno in Iouem, λευκότατος ποταμῶν, limpidiſſimus fluuiorum. Et apud eundem hymno in Cererem λευκὸν ἔαρ & λευκὸν θέρος ſchol. exponit λαμπρόν. At verò apud Heſiodum quidam ver λευκὸν dici putarunt ab hilaritate quam affert. ‖ Λευκός, Serenus. vnde & ipſa γαλήνη, id eſt ſerenitas, ſeu tranquillitas maris, ab Homero vocatur λευκή, Odyſſ. κ. vt videlicet viciſſim turbati maris fluctibus nigror tribuitur. Crediderim tamē poſſe hîc quoque quandam limpitudinis ſignificationē habere hoc nomē. ‖ Λευκὴ ἡμέρα, Fauſtus Dies, Felix dies. (quo dixerunt modo & Latini poetæ diem ſeu lucem candidam, ſi bene memini) Sed vocatur λευκὴ ἡμέρα dies etiam ille quo genio indulgemus. Et λευκὴν ἡμέραν διάγειν, quod exponitur etiam Hilariter & iucundè diem tranſigere. affertúrque ex Silio, - albóſque dies horáſq; ſerenas. Sed meam illam interpretationem ſumpſi ex Plutarcho in Pericle, qui etiam docet ſumptam hanc λευκῆς ἡμέρας appellatiōnē ἀπὸ τοῦ λευκοῦ κυάμου. Item λευκὴ ψῆφος (vt Lat. Albus calculus) à Luc. copulata cum σώζουσα. Vide & Euſtath. pag. 917. ‖ Λευκός, Perſpicuus, Dilucidus, vt λευκὸς λόγος. Sic λευκὸς στίχος Epigr. lib. 2, verſus cuius ſentētia eſt perſpicua. Poſſit autē (vt opinor) hæc metaphorica ſignificatio coniungi cum ea quā dicitur de limpitudine aquæ. nam perſpicuitas eſt quædā orationis veluti limpitudo.

Λεῦκος (retracto in priorem accentu) nomen propriū apud quendam comicum qui citatur ab Athenæo. Sic autem & apud Gallos *Blanc* aliquorum virorum, & *Blanche* aliquarum fœminarum eſt nomen, ſed ita vt hac in re ſæpe malè rebus ſuis nomina conueniant.

Λεῦκος, Auis proprium nomen apud Philoſtr. in Heroic. vt quidam ann. At in v. l. ſcriptum eſt λευκός, & exponitur Ardeola. Ibidem additur eſſe auem ex ardeolarum genere apud Ariſtotelem: vel potius epithetum duntaxat, quod iungi debeat cum ἐρωδιός. præſertim quum & compoſito nomine λευκερῳδιὸν appellet. Sed Plinius Ariſtotelem ſequens, ardeolarum tria genera enumerat, leucon, aſteriam, pellon.

C. Λευκόψαρος, Albicans in cinereum colorem. vt Bud. exponit in iſto loco Hippiatriæ, τοὺς δὲ λευκοψάρους, οὓς καλοῦσι μύρωνας, μὴ παραλαμβάνειν, μηδὲ ποιεῖσθαι ἐξ αὐτῶν τὸ ὀχεῖον.

C. Λευκέρυθρος, Alborem rubori admixtum habens. Bud. ex Ariſtotele.

C. Διάλευκος, Albo intermixtus, Albo diſtinctus. vt διάλευκος χιτὼν apud Plut. in Alexandro, οἱ τὴν Περσικὴν ζώνην καὶ τὸν διάλευκον αὐτοῦ χιτῶνα προσκυνήσουσιν. nam hîc falli interpretes qui διάλευκον vertunt albū (perinde acſi διάλευκος nō eſſet aliud quàm λευκός) docebo in Μεσόλευκος. Sic tamen & in v. l. exponitur Albus, item Albeſcens, & Medio candidus.

C. Ἔκλευκος, Valde albus, Cādidiſſimus. Bud. interpr. Candidus & intenſè albus. affertur autem huius ſignif. exēplum ex Ariſtot. De mundo, ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον. Eadem autem forma Exalbidum dixiſſe Plinium ſcribit idem Bud. pag. 330: ſed diſſentiētibus multis, qui præpoſitionem Ex in illo nomine, ſicut & in verbo Exalbeſcere, non augere ſed minuere putant. His autem & ego potius quàm illi ſubſcribo.

C. Ἐπίλευκος, Aliquātum albus. Vel, Albicans, Candicans. Quidam tamen contrà interpr. Valde albus, exiſtimātes præpoſitionem ἐπὶ eſſe hîc intenſiuam: ſed eos refellit Plinius, qui apud Theophraſtum ἐπιλεύκους interpretatur Candicantes.

C. Μεσόλευκος, Albo intermixtus, Albo diſtinctus. Cui aliquid albedinis interiectū eſt, aut quaſi in medio poſitū vel Quē aliquid albedinis velut intercidit. Athenæus, vel potius Ephippus apud Athenæum lib. 12, de Alexādro loquens, χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον [ἐφόρει.] Quo ex loco manifeſtiſſimum eſt nō rectè inter-

pretes Plut. in loco quem paulo antè protuli ex eius A
Alexandro, διάλευκον vertiſſe Album. videmus enim,
quem Plutarchus διάλευκον dixit, Ephippum μεσόλευκον
appellaſſe. Niſi fortè μεσόλευκον quoque Album ſignifi-
care velint. vt διάλευκος & μεσόλευκος nihil aliud ſint quã
λευκός. quod abſurdius etiam ab illis diceretur. Sed con
uincit eos & Lucianus vbi μεσόλευκον χιτῶνα copulat cũ
πορφυροῦν, ſcribẽs, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς.

C. Πάλλευκος, Omni ex parte albus: Candidiſſimus. Eurip.
Hecuba, πάλλευκον δέρην.

C. Περίλευκος, Circumcirca albus. vel Admodum albus. B

C. Ὑπόλευκος, Candicans, Albicãs, Albidus: vel Subalbidus,
Subcandidus, Subalbicans. id eſt Aliqua ex parte albi-
cans. Dioſc. lib. 4, c. 119, de cirſio, τὰ δὲ φύλλα βουγλώσσῳ ἐμ-
φερῆ, δασέα μετρίως καὶ μακρότερα, ὑπόλευκα. id eſt, interp.
Plin. 27, c. 8, Folia bouis linguæ ſimilia, minora, ſubcã-
dida. Exponitur etiam Canus, Incanus.

Λευκότης, ητος, ἡ, Albedo, Albor. Candor. Ariſtot. Eth. 1, c. 6,
τόν τ' ἀγαθοῦ λόγον ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνεσθαι δεήσει,
καθάπερ ἐν χιόνι καὶ ψιμμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος. AT Λευ-
κίτης, ου, ὁ, hirci nomen apud Theocr. à candore deno- C
minati: vt μεσίτης à μέσος, ita λευκίτης à λευκός. Idyll. 5, Οὗ-
τος ὁ λευκίτας, ὁ κορυπίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις Τᾶν αἰγᾶν, φλασσῶ τυ.

Λευκάς, Alba, Candida. idem quod λευκή. Nonn. λευκὰς χαί-
τη, alba coma, ſeu cana. (nam & λευκαὶ dicuntur Cani,
ſubaud. τρίχες, id eſt pili) Eidẽ λευκὰς φωνή, vox clara, vt
λαμπρὰ φωνή. Sic & Demetr. Phaler. ſcribit metaphori
cè dici λευκὴν φωνήν. ‖Λευκὰς eſt etiã herbæ nomen a-
pud Dioſc. lib. 3, c. 113, vbi duo eius genera facit. quæ ve
rò ea ſit, nemo tradidit. Hermolaus & Ruell. ſcripſere
herbam quandam eſſe in vinetis naſcentem, mercuria- D
li ſimilem & congenerem, ſed nullum autorem ſequu-
ti, vt annotat Gorr. De hac Nic. in Ther. v. 848, ἠὲ σὺ
ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθεραΐδα ῥίζαν. vbi anno-
tat ſchol. ignorari quæ herba ſit, Antigonum autem
exponere λευκάνθεμον.

Λευκόω, ῶ, Album reddo. Dealbo. Et λευκόομαι pro eodem.
Xen. Hell. 2, p. 278, ὅπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊ-
να, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο. Et Hell. 7, p. 377, προθύμως μὲν ἐλευ-
κοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη, κελεύοντος ἐκείνου. paulo pòſt dicit,
πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας καὶ ἐλαμπρύνοντο E
τὰς ἀσπίδας. Et in paſſ. Dem. κατ' Στεφ. ψευδ. p. 143, λελευ-
κωμένον γραμματεῖον, albo colore inductum, κἂν ἀπὸ τοῦ
γραμματείου γνοίη τις ἐν ᾧ ἡ μαρτυρία γέγραπται, ὅτι τὰ ψευδῆ
μεμαρτύρηκε. λελευκωμένον τε γάρ ἐστι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασμέ-
νον. paulo pòſt dicit, ἐν μάλθῃ γεγραμμένοις τὴν μαρτυρίαν.

Λεύκωμα, ατος, τὸ, Idipſum quod dealbatum eſt. Dicitur
plerunque pro λελευκωμένον γραμματεῖον, id eſt pro tabel
la albo colore inducta. B. p. 185, ex Demoſth. Sed & Ly-
ſias pro eiuſmodi tabella ſeu πυξίῳ (vt Demoſth. ſchol.
exp.) vſurpat. Turn. in annot. in præfat. Plinii, quũ di F
xiſſet in albo nomina iudicum ſcribi ſolita fuiſſe, & a-
lia multa iuriſdictionis cauſa, vt edicta quædam & le-
ges prætoris, (nefáſque fuiſſe album corrumpere) item
nomina decurionum: addit, Album autem quid ſit, ita
à Suida explicatur, λεύκωμα τεῖχός ἐστιν ἀληλιμμένος γύψῳ
πρὸς γραφὴν πολιτικῶν πραγμάτων ἐπιτήδειος, id eſt, Album
paries eſt gypſo illitus, ad negotiorum ciuilium deſcri
ptionem aptus. Itaque albũ à charta diſtinguit Vlpia-
nus, his verbis, Siquis id quod iuriſdictionis perpetuæ
cauſa, nõ quidem prout res incidit, in albo vel in char- G
ta vel in alia materia propoſitum erit, dolo malo cor-
ruperit. Eſt tamẽ album charta etiam & tabula in qua
aliquid ſcribebatur, vt verbi gratia in qua erant iudi-
cum nomina ſcripta: ſic in qua decurionum, in qua ſe
natorum. Dion, τά τε ὀνόματα συμπάντων τῶν βουλευόντων
εἰς λεύκωμα ἀναγράψας ἐξέθηκε, καὶ ἐξ ἐκείνου καὶ νῦν κατ' ἔτος
οὕτω ποιεῖται, id eſt, Et nomina omnium ſenatorũ in al-
bum relata extulit: atque ex eo tempore ſic quotannis
fieri ſolet. Sic pontifex max. in albo hiſtoriam deſcribe
bat. Cicero, res omnes ſingulorum annorum manda- H
bat literis pont. max. efferebátque in album, & propo-
nebat tabulam domi, poteſtas vt eſſet populo cogno-
ſcendi. Hæc ille. ‖Significat etiam album oui: & al-
buginem oculorum, quod etiam λεύκωσις dicitur. vt in
Hippiatr. ἄριστον δὲ τοῦτο εἰς λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν. Dioſc.

A καθαίρει τὰ λευκώματα καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις. Ab
Alexandro in Probl. DICITVR λεύκωμον, vt ἄργεμον.
Hæc Bud. p. 185. Sed in loco illo Alexandri, lib. 1, probl.
114, vbi λεύκωμον pro λεύκωμα dictum ſcribit vt ἄργεμον,
exponens Alba cicatrix in oculis, veteres libri habent
λεύκωμα, in quibus ſic legitur, ἐν οὖν τοῖς λευκώμασι τῆς οὐ-
λῆς πυκνωσάσης τοὺς πόρους τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, pro λευ-
κώμοις, vt habent vulg. edit. Sic PRO λεύκωμα apud
Etymolog. reponẽdum λεύκωμα ex Suida, & pro εἰλημ-
μένος, ἀληλιμμένος, & ſic legendum, λεύκωμα, πίναξ γύψῳ
B ἀληλιμμένος, πρὸς γράμματα πολιτικὰ ἐπιτήδειος.

Λεύκωσις, εως, ἡ, Albugo. idem quod λεύκωμα, de morbo
oculorum in Hippiatr. vt γλαύκωσις. B. AT Λευκωσία,
vna Sirenum. v. l.

Λευκαίνω, Dealbo, Candidum facio, Album reddo. Et λευ-
καίνομαι, Dealbor, Albus reddor. Item neutraliter
Albus ſeu candidus ſum, Albeo. Theophyl. ep. 15, ἡ δὲ
χροιὰ τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἐλευκαίνετο, οὔτε
πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκίαστο. Item λευκαίνομαι τὴν τρί-
χα, Albeſcunt mihi pili, id eſt Caneſco.

C Λευκασμός, οῦ, ὁ, Dealbatio. vel Candor. v. l.

C. ἈΠΟλευκαίνω, Dealbo, Candefacio, Candifico, Candi-
do. vt Plaut. dicit ebur candefacere: & Næu. Succis her
barum candificans cutem. & Pompon. Veſtem lixiuio
candidans.

C. ΔΙΑλευκαίνω, idem. Vel Perfundo albore & candore.

C. ἘΠΙλευκαίνω, idem. Vel In ſuperficie dealbo.

C. ὙΠΟλευκαίνω, Subalbidum facio, Subcandidum reddo.

¶ Λεύκη, ης, ἡ, Populus alba. ſeu (vt Virg. appellat) Populus
candida. quam ἐξαλλάττεσθαι (id eſt in nigram mutari) tra
D dit Theophr. De cauſ. pl. lib. 2. Dioſc. lib. 1, c. 110, λεύκης τοῦ
δένδρου ὁ φλοιὸς ἰσχιάδας ὠφελεῖ καὶ στραγγουρίας. vnde Plin. lib.
24, c. 8, Populi albæ cortex potus iſchiadicis & ſtrangu
riæ prodeſt. ‖Λεύκη, Vitiligo alba: cutis carniſq; præ-
ter naturam albedo. neque enim ad ſolam cutem ſed
ad ſubditam etiam carnem vitium hoc pertinet. qua
inualeſcente, alimentum non iam in rubram carnem
vertitur, ſed in prorſus albam, qualis eſt polypodum &
locuſtarum, cæterorúmque cruſtaceorum, exangui &
alba carne præditorum. ſed & ſenſus, ac præſertim ta-
E ctus, in ea affectione obtuſiores redduntur: vt inter alia
Gorr. tradit, addens, Id malum videtur eſſe quod vulgò
noſtri homines lepram albam vocant, quódque Aui-
cenna Albaras album nũcupauit. Differt autem à lepra
& elephantiaſi, quòd hæc ſint cum aſperitate cutis, ro-
ſione, pruritu & ſquamulis: λεύκη verò cutim habeat læ
uem ſine vlla aſpredine & roſione. Nomen habet vel
ἀπὸ τῆς λευκότητος, vel à quadam ſimilitudine cum po-
pulo arbore quam λεύκην appellãt. vt enim foliis & cor-
tice candida eſt, ſic & cutis eius quem is morbus occu
F pauit. Paul. Æg. lib. 4, c. 5, ἡ λεύκη μεταβολή τις ἐστὶ τοῦ χρωτὸς
ἐπὶ τὸ λευκότερον, ὑπὸ γλίσχρου τε καὶ κολλώδους γινομένη φλέ-
γματος. quomodo autem λεύκη & ἀλφὸς differãt, Actuar.
docet. Dioſc. videtur etiam ἀλφὸν λευκὸν vocare τὴν λεύ-
κην, lib. 3, c. 52, de ruta. Idem cum hoc morbo eſſe vide-
tur qui à Plutarcho DICITVR Ἐπιλευκία ſuprà in Λέ-
πρα. ‖Λεύκη dicitur à quibuſdam τὸ ἀνδρόσαιμον, vt
habetur apud Dioſc. Mercurialis eſſet niſi per medium
folium huic alba linea tranſcurreret. Gorr. AT Λευ-
καὶ locus quidam Idæ montis, VNDE Λευκαῖναι, αἱ, Ca-
G ſtaneæ nuces. v. l. ex Gal. περὶ ἀλχυμίας.

Λεύκινος, ου, ὁ, Populeus, Populneus ſeu Populnus. Ariſtot.
Œcon. 2, στέφανος λεύκινος.

¶ Λευκίσκος, ου, ὁ, Piſcis è mugilum genere, paulo tamen
candidior & minus capitatus. v. l. ex Galeno. In iiſdem
v. l. EST Λευκεῖον, ου, τὸ, ex Theophraſto lib. 4, Hiſt. pl.
pro Viola matronalis. Sed fortaſſe ibi putet aliquis ſcri
bendum λευκόϊον.

ΛΗ'ΓΩ, F. ξω, Ceſſo, Deſino, Finem facio. Il. ι, Ἐν σοὶ
μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Ιλ. φ, Οὐδ' ἔτ' ἔληγε
H μένεος θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀκρισκελαινιόων. Heſiod. Erg. Ἀρ-
χομένου τε πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μέσσοθι φείδεσθαι.
Xen. Pæd. 7, ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλή-
ξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Alex. Aphr. ἐν μείζοσι λήγουσι, in ma-
ioribus finem faciunt ſeu terminãtur. Rurſus Xen. μή-
ποτέ σοι λήξειν αὕτη ἡ μεταμέλεια, nũquam tibi deſinat &

finem faciat hæc pœnitentia, id eſt Nunquam deſinas A eius rei pœnitentiam agere, Nunquam non eius rei te pœniteat. Interdũ cum genitiuo cõſtruitur. Heſiod. Theog. — Ζῆνα θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσί τ' ἀοιδῆς, & in eo canendi finem faciunt. Il. α, οὐδ' Ἀγαμέμνων Λῆγ' ἔριδος. Xen. Pæd. 2, ἐπεὶ δ' ἔληξαν τῆς θήρας. Iſocr. λήγειν τῶν πόνων, Ceſſare à laboribus, ſeu finem facere laborum. παύεσθαι. Et ex Plat. Epiſt. λήγω τῶν κακῶν, deſino in malis verſari. Aliquando cum participio. Il. φ, Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, Nõ ceſſabo interficere, non deſinam B obtruncare. Et apud Plat. De leg. λήγω ποιῶν. Sic apud eundem in Epiſt. ἀναγκαῖον δ' εἶναι ταύτας τὰς πόλεις εἰς τυραννίδας τε καὶ ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν, nunquam deſinere mutari. Vox etiam aliqua apud grammaticos dicitur λήγειν, vt Deſinere, Finiri & Terminari apud Latinos. Itẽ λήγοντα in regione aliqua dicuntur fines & termini, ſeu limites quibus terminatur. Plut. De Herodot. κέλης ἐλαυνόμενος αὐτοῖς συνέτυχε περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας.

Λήγω tranſitiuè quoque capitur pro παύω, Deſinere C & ceſſare facio. Od. χ, Οὐδέ κεν ὧς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι. Il. φ, Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Χώετο Πηλείωνι. Et Ιλ. ν, Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος. id eſt ἔπαυε.

Λῆξις, εως, ἡ, Ceſſatio. παῦσις. Suidæ. Item Terminatio.

(Λῆξις ab inuſitato λήχω, pro quo λαγχάνω, Sortitio. plerunque de ſortitione cauſæ, id eſt exordio, vt B. annotat. Iſæus, ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσῄει, ſortitione hæreditatis circunducta falſi iudicium conſtitutum eſt, B. p. 106. Idem, ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν D κλήρου λῆξιν οὗτοι. eo modo quo dicitur λαγχάνειν δίκην κλήρου, Dictare iudicium, Litem intẽdere, Edere iudicium & actionem: vel Sortiri dicam, & hæreditatem iure petere. Demoſth. ὁ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀρχιάδου ὢν ὅτ' ἡ λῆξις αὕτη τοῦ κλήρου ἐγίγνετο, qui nõdum erat in familia Archiadæ quum ſortitio petitionis hæreditatis facta eſt. Plato lib. 8 De leg. λήξεων δὲ περὶ δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητόρων, de ſortitionibus cauſarum, de vocationibus in ius, de iis quos atteſtari oportet. Hæc ex B. In hac ſignif. ab Harpocr. & Suida exponitur ἔγκλημα. Et aliquã- E do ſubauditur δίκης aut alius genitiuus: vt apud Demoſth. οὐκ οὖν ἐν ταύταις ταῖς λήξεσιν ὡμολόγηκεν ἀπειληφέναι τὰ τοῦ πατρὸς γράμματα. Sic Iſæus p. 46, μαίνεσθαι αὐτὸν ἡγούμεθα τῇ λήξει, qui videlicet ἠμφισβήτει ἡμῖν ἅπαντος τοῦ κλήρου. ‖Item Sors, Idipſum quod ſorte obtingit, Portio, Conditio. κλῆρος, μερίς. Philo De vita M. lib. 3, μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ πατρὸς, στέρησιν τῆς πατρῴας λήξεως ὑποτοπήσασαι, διὰ τὸ τὰς κληρουχίας ἄρρεσι δίδοσθαι, poſt mortem patris veritæ ne aſſignatione paterna priuarẽtur, ſeu portione agri quæ patri ſorte aſſignata fuerat. quam κλη- F ρουχίαν ibi appellat. Philo De vita M. lib. 1, τὴν συμμαχίαν ἀπολιπόντες πρὸ καιροῦ τὰς λήξεις λαβεῖν ἐπειγόμεθα. (Sic apud Pauſ. 51, λήξεις τρεῖς dicuntur in partitione regnorum) Idem eodem lib. κοινωνὸν γὰρ ἀξιώσας ἀναφῆναι τῆς ἑαυτοῦ λήξεως, quem partis ſuæ cõſortio dignũ cenſuerat. Theophyl. ep. 29, ῥίψαντες τοίνυν τὰ τῆς πενίας τῇ πενίᾳ, ἐφ' ἑτέραν μεταστησόμεθα λῆξιν. Syneſ. De inſomn. ὑπόσχεσιν βελτίονος λήξεως, melioris ſortis & conditionis. Idem ep. 27, ὁ παρ' ἡμῖν ποτε τυχὼν ἀμείνονος λήξεως, qui apud nos aliquando præſtantiorem obtinuit conditionem. Et ſors G beatorum λῆξις dicitur à Dionyſ. quam idem & χρηστοειδῆ λῆξιν & ἀποκλήρωσιν appellat. Λῆξις, ſiue πατρῴα λῆξις, Hæreditas, κλῆρος, κληρονομία, Portio quæ è bonis paternis ſorte obuenit. Poll. ἡ δὲ πατρῴα οὐσία, καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο. VNDE Ληξίαρχοι, Magiſtratus quidam Athenis qui tum alios tum eos qui iam ſuæ tutelæ facti erant, & iam poterant ἄρχειν τῶν λήξεων, id eſt hæreditatis paternæ, in album ciuitatis inſcribebant. Vide Poll.

ET Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, quod & γραμματεῖον ſimpliciter, & ληξιαρχικὸν, (& λεύκωμα, id eſt albũ) liber in quẽ H puerorum nomina referebantur qui iam tutelæ ſuæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, hoc eſt, τῶν κλήρων τῶν ἰδίων. erant enim tum αὐτεξούσιοι, hoc eſt ſui iuris, & ſtatuere de facultatibus ſuis poterãt. B. p. 185, ex Iſæo, Demoſth. & Æſch. Eius autem ἐγγραφῆς tempus erat pubertas, vt ex Lycurgi oratoris verbis liquet, quæ ex orat. κατὰ Λεωχάρους à B. ibidẽ citantur. Et εἰς τὸ ληξιαρχικὸν παρεγγεγράφθαι, in tabulas tribus ſuæ obrepſiſſe, ſeu falſò inſcriptum eſſe. Luc. verò per tranſlationem & iocum dixit ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ δώδεκα θεῶν ληξιαρχικὸν, id eſt λεύκωμα: cuius dictionis imitatione Album Latinè dicitur. B. AT Ληξιαρχεῖον Heſychio eſt γραμματεῖον εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνέγραφον: ſicut in albo quoque leges prætoris & edicta quædam ſcribi ſolita fuiſſe Turnebus ſuprà in Λεύκωμα docuit)

C. Ἄληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeſinens. Epigr. Et ἄληκτον neutraliter & aduerbialiter, Indeſinẽter, Iugiter. Il. β, Καρδίῃ ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. vbi ſunt & qui ἄλληκτον ſcribant cum λλ. ‖(Ἄληκτος ab inuſitato λήχω pro λαγχάνω, Qui nondum ſorte obtigit, ſeu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθὼν, vt Euſt. exponit. Idem alibi, ξυνήϊα ἄδαστα Ὁμήρου εἰπόντος ὡς μήπω μερισθέντα, ἕτεροι δριμέως φράσαντες ἄληκτα εἶπον, ὡς μήπω λαχόντα) VNDE Ἀλήκτως, Indeſinenter, ἀκαταπαύστως, ſeu ἄληκτον, vt Homer. loquitur.

AT Ἀληκτώ, οῦς, ἡ, Alecto, vna ex furiis: quòd videlicet indeſinenter perſequatur improbos.

C. ἈΠΟλήγω, Deſino. Ariſtoteles, εἰς ἓν ἀπολήγει, In vnũ deſinit, ſeu terminatur. Hom. Il. ζ, Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, hîc ſine caſu. At alibi cum genitiuo, vt Il. φ, Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει Ἀλκῆς. Et Il. ω, — νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ἐσθων καὶ πίνων. Sic dicitur & ἀποπαύομαι pro παύομαι. Notandum eſt autem reperiri aliquoties apud Homerum geminatum λ in hoc verbo, metri gratia. vt Il. ο, — ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων. & Od. τ, Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόον ἐξερέουσα.

C. ἘΚλήγω, Deſiſto ſeu Deſino ab, Ceſſo ab. Soph.

C. ΚΑΤΑλήγω, Deſino. Item Terminor, Extremus ſum. Et τὰ καταλήγοντα, Fines, Confinia, vt λήγοντα paulo antè. ‖Καταλήγω tranſitiuè quoque capitur, vt λήγω. vnde καταλήξομεν apud Heſych. καταπαύσομεν. idem tamen καταλέγει neutraliter etiam exp. παύεται.

Κατάληξις, εως, ἡ, Terminatio, Finis, Clauſula. A Trapezuntio dicitur Pendula clauſula: v. l. Heſychio παραχώρησις. AT Κατάληγμα, ατος, τὸ, diuerſæ ſignificationis eſt, ſi tamen mendoſum non eſt. Hieronymus in Ierem. cap. 25, Quúmque ille rugierit, inſtar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur, & in effuſione ſanguinis mutui carmen lugubre concinetur: quod Symmachus κατάληγμα, Aquila ἰασμὸν vocat. cuius celeumatis & carminis ſonitus vſque ad terræ extrema perueniet.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmen cui ad perfectionem ſyllaba deeſt: pendulum à Trapezuntio dicitur.

c. 2. Ἀκατάληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeſinens. nam ἀκατάληκτον Heſychio eſt ἄπαυστον. ‖At ἀκατάληκτον metrum dicitur cui in fine nihil deeſt: oppoſitum τῷ καταληκτικῷ.

VNDE Ἀκαταλήκτως, Indeſinenter, ἀδιαλείπτως. Suidæ eſt ἀκαταπαύστως.

c. 2. Βραχυκατάληκτος, In breuem deſinens. Qui in breuem terminatur. At βραχυκατάληκτα μέτρα dicũtur quæ in fine velut decurtata ſunt, Quorũ fini pes integer deeſt, vt habent v. l. ET Βραχυκαταληκτέω, ῶ, Fut. ήσω, In breuem deſino ſeu terminor. vel etiam, Vno pede breuior ſum, Vnus pes mihi ad perfectionem deeſt.

c. 2. Ἰσοκατάληκτος, Similem terminationem habens, Qui ſimili terminatione clauditur: vel Æqualiter deſinens: iuxta menſuram ſcilicet & numerum ſyllabarum eorum verborum quæ membra orationis claudũt. quod & ὁμοιοτέλευτος.

c. 2. Ὑπερκατάληκτον metrum dicitur quod ſyllaba aut pede in fine verſus abundat: cui opponitur βραχυκατάληκτον.

C. ΜΕΤΑλήγω, Deſino ſeu deſiſto, Ceſſo. Il. ι, Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο. id eſt λήξαντι, παυσαμένῳ. vbi ſunt qui λ geminant, vt in ἀπολλήξεις ſuprà.

C. ΠΑΡΑλήγω, Penultimus ſum. vnde ἡ παραλήγουσα, penultima ſyllaba.

c. 2. Βραχυπαράληκτα, Quorũ penultima breuis eſt. ET Βραχυπαραληκτεῖν dicuntur quæ penultimam breuem habent.

ΛΗΘΩ, F. σω, Lateo. Il. ω, Καὶ δέ σε γιγνώσκω Πρίαμε φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις, Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ

νῆας Ἀχαιῶν. Od. ψ, Πάντως θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, οὔτι με λήθεις Ἔρδουσα μέγα ἔργον, Nec me latet facinus quod admiſiſti, ſeu Nec me clam eſt, Nec me celare potes. (nam λανθάνειν Plutarcho eſt Celare) Il. ω, Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος, clā illis ingreſſus eſt. Od. μ, οὐδ' ἄρα Κίρκην Ἐξ ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν. Il. ω, — οὐδέ μιν ἠὼς Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα, nec clam eū aurora apparuit. Pro Celare non incommodè accipi poteſt Od. τ, de Penelope quæ retexēdo telā procos eludebat, Ὣς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς, celabā & clā habebam illos, videlicet animi mei cogitata & voluntatem. Vtitur Xen. quoque in Ageſil. φθάνων δὲ ὅπου τάχους δέοι, λήθων δὲ ὅπου τοῦτο συμφέροι, latens, vel etiam celans. Opponitur ei & μέμνημαι. vbi ſiquis in priore ſignif. nolit, poſſit accipere pro Obliuiſci facio, SICVT Ληθάνω vſurpatur, videlicet pro λαθέσθαι ποιῶ. Il. ψ, Neſtor ad Achillē, Ὣς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. pro δι' ἧς τιμῆς, quo honore inter Achæos me affici deceat non te latet. ‖Λήθομαι, Obliuiſcor. Il. α, Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ, non obliuiſcebatur mandatorum filii ſui. Il. ε, Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων. Il. ρ, ſub finem, Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης. Il. ι, Neſtor ad Achillem iratum, — σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν Παῦε, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. Il. δ, Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο. pro ἐλάθοντο. Et paſſ. ſignif. ex Soph. οὐδέποτε λησόμενον, pro λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

Λήσμων, Obliuioſus, Immemor. Themiſt. in or. περὶ φιλίας, Οὕτω τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἄγονοι χαρίτων καὶ λήσμονες, καὶ πρὸς φιλίαν ἀχρεῖοι. B.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, Obliuio. Heſiod. in Theog. v. 55, de filiabus Mnημοσύνης, id eſt Muſis, Λησμοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε μερμηράων.

Λῆσις, εως, ἡ, idē. ſeu λήθη. vt λῆσιν ἔχειν, Obliuiſci, Obliuioni tradere, ſeu mādare, ἐπιλανθάνεσθαι. Soph. Œd. Col. p. 290, τὰ δ' ἐν μέσῳ, Ἢ λῆσιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιῇ. id eſt ἢ ἐπιλέλησαι ἢ οὐ φροντίζεις.

C. Ἄληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Inobliuiſcibilis) Qui obliuioni mādari minimè poteſt, vt ἄληστος ἀνάληψις, Philoni, Apprehenſio quā nulla inobſcurabit obliuio. Alia exempla habes in ἀλάστωρ ſequente. Et εἰς τὸ ἄληστον, Ita vt obliuione obſcurari nequeat. Philo De vita M. lib. 1, φιλοσοφίας ἀνεκλείπτων ἀεὶ δόγματα, καὶ τῇ ψυχῇ διαγινώσκων εὐστόχως, καὶ μνήμῃ παρακατατιθέμενος εἰς τὸ ἄληστον αὐτά, & apud memoriam fideliter citra vllam obliuionem deponens. ‖Ἀλήστων Heſych. exp. ἀνηθαργήτων.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄληστος, Cuius indelebilis eſt memoria, Cuius perpetua erit memoria. vt ἄλαστα κακά, Mala quæ nunquam obliuioni tradentur, Mala (vt Horatiano gerundiuo vtar) non obliuiſcenda, & per conſequens, grauiſſima. Sic πένθος ἄλαστον, Luctus grauiſſimus, apud Homerū & Heſiodum. Itidem Ἄλαστον aduerbialiter. vt ἄλαστον ὀδύρομαι, pro ἀλάστως, Mœreo grauiſſimè. ‖Ἄλαστος itē Qui mala ἄλαστα intulit: vt Il. χ, Ἕκτορ ἄλαστε. Vide Euſtathium. ‖Dicitur autē Ἄλαστος Doricè pro ἄληστος. vt ἄληστος ἀνάληψις, apud Philonē. hoc autem eſt à λήθω formatum, præfixo α priuatiuo. ‖Sunt & aliæ huius nominis ἄλαστος deriuationes quas vide apud grammaticos.

Ἀλαστέω, ῶ, F. ήσω. Indignor, Mœrore afficior. Propriè verò Indignor ob mala ἄλαστα: quæ autem ea ſint, modò dictū eſt. Il. μ, — καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα. Vbi Euſtathius annotat ἀλαστεῖν eſſe δεινοπαθεῖν ὡς ἐπὶ ἀλάστοις πάθεσι. Suidas autem ἀλαστήσειεν exponit ἀνεπιλήστως δεινοπαθήσειεν. vt ſit ἀλαστεῖν non ad tempus indignari, ſed ita vt nunquam obliuiſcamur mali, ſiue iniuriæ nobis illatæ. Ita enim exiſtimo Suidam intellexiſſe, aut eum ex quo hāc explicationem deſcripſit.

C. Ἐπαλαστέω, Indignor ſuper aliqua re, Grauiter afficior aliquā ob rē. Od. α, Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη. vbi Schol. exp. ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς ἐπιδεινοπαθήσασα: ſicut Euſt. quoque, δεινοπαθήσασα ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ διαθήτοις κακοῖς.

Ἀλαστάινω, Idem quod Ἀλαστέω. Heſ.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, Qui ἄλαστα perpetrauit, id eſt non obliuiſcenda: vel, quorum diu duratura eſt memoria. ἀλάστωρ enim dictus eſt ὁ ἄληστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθησόμενα δεδρακώς, vt in ἑλλ. κεφ. ait Plutarchus. Idem De def. orac. δαιμόνων οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν ὡς ἀλήστων τινῶν καὶ παλαιῶν μιασμάτων ποιναῖς ἐπεξιόντας. id eſt, dæmonum quos ἀλάστορας & παλαμναίους vocant vt flagitiorum quorundam ἀλήστων & veterum pœnas perſequentes. Grammatici in hoc conſentiunt vt ἀλάστωρ propriè dicatur dæmon infeſtus (id eſt genius, vt quidam volunt) mala inferēs ἄλαστα, id eſt quorū duratura ſit memoria, & per conſequens grauiſſima. At Iupiter ἀλάστωρ, vt vult Euſtathius, Qui mala infert ἄλαστα, aut, Vindex iis qui ἄλαστα mala paſſi ſunt. Vel, Quē latere nemo poteſt. (Secūdum quam vltimā expoſitionem, fuerit ἄλαστα à λήθω, pro λανθάνω id eſt Lateo) Per catachreſin autem (inquit) dicūtur etiam ſimpliciter, οἱ ἁπλῶς φαῦλοι ἐχθροί. Vbi videtur eos ſequutus qui in hoc Sophoclis loco, ὃς χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας exponunt τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς ἀλιτηρίους.

Ἀλάστωρ, inquit Budæus, aliquando ſignificat furiā: Syneſ. Ioanni, Αἰμυλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν: hoc eſt, furias necis vltrices Æmylii metuimus. Plut. in Cicerone, ὥστε καὶ παρελθεῖν εἰς τὴν Καίσαρος οἰκίαν διενοήθη κρύφα, καὶ σφάξας ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς ἑστίας, προσβαλεῖν ἀλάστορα, impingere familiæ Cæſaris furiales intemperias. Pauſan. in Arcadicis, καὶ αὐτὸν ἡ Πυθία διδάσκει τὸν Ἐριφύλης ἀλάστορα ἐς ταύτην οἱ χώραν οὐ συνακολουθήσειν. ‖Dicitur verò ἀλάστωρ etiam, ſicut ἀλιτήριος, de homine, pro Pernicies, Internecio & Peſtis. Athen. 12, Διονύσιος δὲ ὁ Διονυσίου, ἁπάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστωρ, hoc eſt, depopulator, peſtis & internecio totius Siciliæ. Demoſth. Pro corona, ἄνθρωποι καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, de proditoribus patriæ loquens. Pauſan. in Achaicis, Καλλικράτει δὲ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀνδρὶ ἀλάστορι. Dicūtur autem ἀλάστορες furiæ, διὰ τὸ τοὺς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους κολάζειν: homines verò ἀλάστορες, παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν ἐφ' οἷς ἔστιν ἀλαστῆσαι καὶ στενάξαι. Hæc Budæus Comm. pag. 211, & 213.

C. Παναλάστωρ, Qui prorſus ἄλαστα perpetrauit. In v. l. Genius malus, Vltrix conſcientia. Vide Ἀλάστωρ.

C. Ἐκλήθομαι, Obliuiſcor: AT Ἐκληθάνω, Obliuiſci facio, Facio vt memoria excidat. Il. η, de ventre iubente ſemper ſtrenuè comedere & bibere, ἐκ δέ με πάντων Ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον. id eſt ποιεῖ λανθάνεσθαι.

Ἔκλησις, Obliuio.

C. Ἐπιλήθω, Obliuiſci facio, Obliuionem induco. Od. υ, de ſomno, ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἁπάντων Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ. ſicut Plut. in lib. qui περὶ δεισιδαιμονίας inſcribitur, οἱ δοῦλοι τῶν δεσποτικῶν ἐπιλανθάνονται καθεύδοντες. Eadem SIGNIF. Ἐπίληθον, Quod obliuionē inducit. Od. δ, — εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων. vbi annotat Euſt. Ariſtarchum προπαροξυτόνως ſcribere, quaſi nomen neutrius generis, quod ſignif. τὸ ἐπιληστικόν: Aſcalonitem verò προπερισπᾶν, veluti participiū, vt ſit τὸ ποιοῦν ἐπιλανθάνεσθαι. quam tamen eius ſcripturam non probari dicit. ‖At Ἐπιλήθομαι, Obliuiſcor. Od. ε, de Vlyſſe qui mergebatur, Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ, Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς. Heſiod. Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Ariſtoph. Nub. - ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθῃ σύ γε, ſtatim obliuiſceris. In hoc autē Iliad. loco, Τοὺ δ' ἐπιλήσονται ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, poſitum eſſe ἐπιλήσονται pro ἐπιλανθάνονται annotatur. Paſſ. autem ſignif. dicitur ἐπιλέλησμαι, Obliuioni traditus ſum, Obliuioni datus ſum, Obliuione tectus & obrutus ſum, In obliuionem veni, In obliuione iaceo. Sic & ἐπελήσθην.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Obliuioſus, Quem facilè capit obliuio, Cui facilè ſurrepit obliuio: interdum etiam Oblitus, Quem cepit obliuio, Immemor: quum videlicet additur genitiuus. Æſchin. contra Cteſiph. ὅταν καταφύγῃς ἐπὶ τοὺς τοιούτους λόγους, ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Syneſ. ep. 57, καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τε ἐπιλήσμων εἰμὶ, καὶ τῶν πραγμάτων ζημίαν τινὰ, obrutus ab ipſis, non memini mei, ſeu dignitatis meæ. Sic apud Æſch. τῆς ἑαυτοῦ διαθήκης οὐκ ἐπιλή-

σμων, non oblitus, nõ immemor. Et Xen. ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, eorum quæ didici minus memorem. Ariſtoph. autem DIXIT Ἐπιλησμότατος pro Ἐπιλησμονέστατος, quaſi ab Ἐπίλησμος. In Nubibus, Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον; vt Cic. De Senect. Stultus & obliuioſus ſenex. Pro ἐπιλήσμων verò dici etiam ἐπιλησμονὴς annotatur in v.l. ſed ſine exemplo: putóque errori occaſionem dediſſe comparatiuum ἐπιλησμονέστερος.

Ἐπιλησμοσύνη, ης, ἡ, Obliuio. Suid. ex Cratino. ET Ἐπιλήσμη, pro eodem ex Alexide, apud eundem Suidam. At Ἐπιλησμονὴ in v.l. perperam ex Ariſtoph. ſchol. pro Ἐπιλήσμονι.

c.1. Ἀνεπίληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui obliuioni tradi non poteſt, Obliuione indelebilis. vt ἄληστος ſuprá.

Λήθη, ης, ἡ, Obliuio: Memoria abolita. Plut. Symp. συμπτώματα τῆς μέθης enumerans, τρόμοι μὲν ἄρθρων, ψελλισμοὶ δὲ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλιᾶς, ὀξύτητες δ᾽ ὀργῆς, λῆθαί τε καὶ παραφοραὶ διανοίας. Idem in Erot. λήθη δὲ λόγων, λήθη δὲ πάτρας. Sicut verò apud Latinos dicitur obliuio aliquem capere, ita λήθην αἱρεῖν apud Græcos. vt Il. β, μηδέ σε λήθη Αἱρείτω εὖτ᾽ ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ, caue te horum mandatorum obliuio capiat. Eodem ſenſu Demoſth. Pro cor. ἢ τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν ὥστ᾽ οὐ μεμνῆσθαι τοὺς λόγους οὓς ἐδημηγόρει. Item Tradere obliuioni & παραδιδόναι λήθῃ ſibi reſpondent. Luc. ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, hanc totam partem obliuioni tradidiſti. Item ἐμποιεῖν λήθην, quod Homerus dicit ἐπιλήθειν & ἐκληθάνειν. Iſocr. ad Demon. ὥστε μηδὲ τὸν ἅπαντα χρόνον δύνασθαι λήθην ἐμποιῆσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Eo ſenſu Æſchin. contra Cteſiph. ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων εἰς λήθην ὑμᾶς βούλεται τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν. quod Obliuione obruere dicũt Latini. ‖Λήθη fingitur etiam dea quædam obliuionis: quam Latini quoque Lethen appellant. Plut. Symp. 7, οὐκ ὀρθῶς οἱ παλαιοὶ παρέδρα Λήθης τὸν Διόνυσον. ἔδει γὰρ πατέρα προσαγορεύειν. Idem in lib. De ſera numinis vindicta, commemorat quendam τῆς λήθης τόπον, ſicut Ariſtoph. quoque in ranis, τὸ λήθης πεδίον. Eſt & λήθης fluuius quidam. Plut. Probl. ex Cicerone de D. Bruto, Λυσιτανίαν ἐπελθὼν, καὶ πρῶτος ἐπέκεινα στρατῷ διαβὰς τὸν τῆς Λήθης ποταμόν. Luc. Tim. καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών. De quo Lucan. lib. 9, Quam iuxta Lethes tacit⁹ perlabitur amnis, Infernis (vt fama) trahẽs obliuia venis. Et Ouid. Non ego, ſi biberes ſecuræ pocula Lethes, Excidere hæc credam pectore poſſe tuo. Doricè autem DICITVR Λάθα pro Λήθη, id eſt Obliuio. apud Plutar. Ἅπαντες ἀίδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους.

C. Λήθαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui citò obliuiſcitur alicuius rei. ὁ τῇ λήθῃ ταχύς, vt Eurip. ſchol. exp. Similiter autem Heſychio eſt ὁ ἐπιλήσμων, & Suidæ. Sed & equorum οἱ ἀβλεμεῖς καὶ νωθροὶ dicuntur λήθαργοι, vt iidem tradunt: qui videlicet natura ſua ignaui & torpidi ſunt, ac calcariũ citò obliuiſcuntur. Sic ex Zenodoto λήθαργοι affertur pro Torpidi ac ſegnes. Λήθαργος SIVE Ληθαργία, frigida & humida cerebri intemperies à pituita frigidiore & humidiore cerebrum madefaciẽte, febrem lentam, obliuionem, marcorem, inexpugnabilem penè dormiendi neceſſitatem inducẽs. Oportet autem humorẽ à quo fit, frigidum eſſe & ſimul humidũ: alioqui non iã λήθαργος ſed κατοχὴ ſiue κατάληψις excitatur, medius inter phrenitidem & lethargum affectus: quem tamen Alex. Trall. ſub lethargo comprehendit, & non legitimè lethargum appellat. Conſequitur autem febris lethargũ: qua in re, præter alias differẽtias, à caro lethargus differt. febris enim τὸν κάρον ſolet præcedere, eáque vehementior. itaque ſopores qui per febriũ circuitus συμπτωματικῶς ægrotos premunt, magis καρωτικοὶ ſunt ꝗ ληθαργικοί. eſt enim ὁ κάρος velut ſymptoma quoddã, λήθαργος per ſe conſiſtit, & cerebri actiones labefactat. Hæc inter alia ex Gorr. qui poſt duas lethargicorum differẽtias, addit, omnes eſſe obliuioſos, ſtupidos, mente captos, crebrò oſcitare & hiare, ac ſæpe hiante ore perſiſtere, velut os claudere oblitos: vrinæ (quam reddunt iumẽtorum lotio ſimilẽ) ſæpe in manus ſumpta matula, ſe tenere non meminiſſe. Celſus dicit phreneſi eſſe contrarium: eſſe enim in eo marcorem & inexpugnabilem penè dormiendi neceſſitatem: quum in illa ſit difficilis ſomnus & prompta ad omnem audaciã mẽs. Plinius modò lethargum vocat, vt & Celſus & alii, modò veternũ. Horat. Grandi lethargo oppreſſus. Quintil. Graui lethargo preſſus. ET Ληθαργικοί, Qui eo morbo laborant. Marcell. Empir. Ad diutinos capitis dolores, etiã veternoſos (quos Græci ληθαργικοὺς vocant) & phreneticos. Similiter & Plin. lib. 20, c. 4, quum dixiſſet veternoſis prodeſſe quamacerrimos rhaphanos mandere, paulò pòſt addit, Hydropicis quoque ex aceto aut ſinapi ſumpti, & lethargicis. Horat. quoq; dicit Lethargicus. ET Ληθαργίζω, Lethargo laboro, Marcore & inexpugnabili penè dormiendi neceſſitate oppreſſus ſum, ſeu Inexcitabili ſomno oppreſſus ſum, vt Seneca loquitur. COMP. Εὐληθάργητος, Qui facilè labitur in lethargum. ‖Cæterùm capitur & alia SIGNIF. Λήθαργος, à λήθω pro Lateo. nam Heſychio λήθαργος eſt ὁ ἐπίβουλος, καὶ κύων ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. quod poſterius apud Suidam quoque reperio. quanuis Euſt. ea ſignif. nõ λήθαργος ſed λάθαργος & λαίθαργος ſcribi annotet, de quo paulo infrá.

Ληθαῖος, ου, ὁ, Lethæus, Obliuione obruens. Syneſ. De inſomn. ἵνα μὲν αὖ ἐξελθούσαις ᾖ ποτὸν πόμα ληθαῖον, ἄλλος εἰπάτω, poculum lethæum, ſeu obliuioſum, aut obliuionis. Virg. amnem lethæum dicit: Ouid. aquas lethæas: Lucan. ripæ lethææ obliuia. Et ληθαῖον ὕπνου πτερὸν, id eſt τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν, ſeu ἐπίληθον, vt Homer. loquitur. Callim. hymno in Delum, Κείνη δ᾽ οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης, Οὐδ᾽ ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσῃ. Sic Virg. Georg. 1, Vrunt lethæo perfuſa papauera ſomno. ‖Ληθαία Heſychio λαθραία, Clandeſtina.

Ληθεδὼν, όνος, ἡ, Obliuio. idem quod λήθη. Apud Suid, ex Epigr. Εἰς παχνὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδόνα: vt Lat. In obliuionẽ venire pro Obliuione obrui ſeu tegi.

Ληθεδανὸς, οῦ, ὁ, idem quod ληθαῖος. Luc. De ſaltat. ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. Homerus dicit ἐπίληθον, Obliuionem inducens.

Ληθότης, ητος, ἡ, Obliuio. ἡ ἐπιλησμοσύνη. Suid.

Ληθικὶς, Heſychio εἰς λήθην ἄγον τὸ φάρμακον: vbi puto expũgendũ τό. AT λήθιος eidem eſt λαθραῖος, Clãdeſtinus.

Deriuata ab aor. 2, ἔλαθον, ſeu ἐλαθόμην.

C. Λαθίνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Redire oblitus. Heſychio ὁ βραδέως ἐπανελθών.

C. Λαθίποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Punire oblit⁹. λαθίποινον Heſych. exp. οὐ τιμωρούμενον. AT Λαθίπονος, Laborum & moleſtiarum oblitus. ἐπιλήσμων τῆς λύπης, vt ſchol. apud Soph. in Aiace exp.

C. Λαθίβης, ου, ὁ, Iuuentæ oblitus ſeu immemor. de grandæuo cui in extrema ſenecta iuuentæ nulla memoria supereſt. eſt enim ea ætas obliuioſa. vt Ariſtoph. dicit ἐπιλησμότατον γερόντιον. Heſych. λαθίβας ſimpliciter exp. γέροντας.

Λάθος, εος, τὸ, Obliuio. idem quod λήθη. Item Negligentia, v.l. Λάθη apud Heſych. ἀκηδία, Incuria. ET Λαθοσύνη pro eodem. quod potius Doricũ eſt PRO Ληθοσύνη.

C. Λαθικηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Curarum obliuionem inducẽs, Curas obliuione tegens. Il. χ, — εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, id eſt λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦντα vt Heſych. exp. cui λαθικηδὲς eſt etiam παυσίλυπον, λυσίκακον. Item Syneſ. ep. 146, Ἑλένη μὲν οὖν τὸ λαθικηδὲς φάρμακον Πολυδάμνα πόρε Θῶνος παρακοίτις. alludens ad Homericũ illud Od. δ, v. 220, φάρμακον Νηπενθές τ᾽ ἄχολόν τε, κακῶν τ᾽ ἐπίληθον ἁπάντων. Plut. Symp. de ebrietate, ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδής. Apud Heſych. ſcribitur λαθικήδης.

C. Λαθίφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vocis obliuionem inducens, Faciẽs vt loqui obliuiſcamur. Heſiod. Aſp. οἳ σοὶ ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθέγγοιο δοτῆρες.

C. Λαθίφρων, Cuius mens obliuioſa eſt, Obliuioſus. ἐπιλήσμων, Heſych. Vel Mẽtis ſuæ oblitus, id eſt Stultus, Demens, ἄφρων, eidem. VNDE Λαθιφροσύνη, ης, ἡ, Obliuio, vel Dementia. Citatur ex Apoll. Arg. lib. 4, ſed non exponitur.

Λάθιος πηγὴ, Fons lethæus, Fõs cuius aqua pota omnium rerum obliuionẽ menti inducit. In lexico meo veteri, λάθιος κρήνη περὶ τὴν Οἴτην ἥτις οὕτως ὠνόμασται διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα πιόντα ἐξ αὐτῆς ἐπιλαθέσθαι τῶν ἐν αὐτῇ πόνοις κακῶν.

Λαθάδαι,

Λαθίδια, Clam, Clanculum, Latenter. λάθρα, Hesychio: apud quē reperio ET Λαθασμῷ quod exp. λήθη, λησμοσύνη à nom. Λαθασμός, Obliuio. ITEM Λάθαργος, Clandestinus, λαθραῖος, vt ipse exp. Et λάθαργοι κύνες eidem οἱ λαθραίως δάκνοντες. vt & ſuprà λήθαργος, & mox λαίθαργος. Eidem λήθαργοι ſunt etiam σκώληκες : vel τὰ ξυόμενα ἀπὸ τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν σκυλῶν. Nicandri verò ſchol. λαθάργυς exp. τοὺς ὑμένας & τὰ ξύσματα τῶν δερμάτων, in hoc Theriac. loco, v.422, Οἷον ὅτε πλαδόωντα περὶ σκῦλα καὶ δέρη ἵππων Γναμπτόμενοι μυδῶσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαργοι. ita λάθαργοι erunt ramenta quæ ex pellibus decidunt dum σμίλαις radũtur. Pro Λάθαργος in priori ſignif. dicitur ETIAM Λαίθαργος. vnde λαιθάργῳ ποδὶ apud Heſych. λαθραίῳ, clandeſtino ſeu latenti pede. Et λαίθαργοι κύνες eidem οἱ κρύφα δάκνοντες, qui clã & latenter mordẽt. Sic & in lex. meo vet. λαίθαργος κύων, ὁ λαθραίως δάκνων. Soph. apud Euſt. Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Hoc verò λαίθαργος metaph. ſignif. ἐπίβουλον ἄνθρωπον, κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος (ὥσπερ εἰ φασι) λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Euſt. A B

Λάθρα, Clam, Clanculum, Latenter. Plut. Probl. Rom. deriuans Calendæ à Celare ſeu Clam, ὀνομάζουσι τὴν μὲν ἀφανισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν κρύψιν, καλάνδας, ὅτι πᾶν τὸ κρύφα καὶ λάθρα, CLAM, καὶ CELARE, τὸ λανθάνειν. Apud Athen. lib. 13, κλίμακα αἰτησάμενον εἰς βίωσιν λάθρα. Item cum gen. apud Eurip. Androm. Λάθρ' α θυγατρὸς τῆς ἐμῆς, Clam filia mea, ſeu Inſcia filia mea. ET Λάθρη pro eodem. Od. ρ, ὤχετ' ἐς Πύλον δὲ λάθρη ἐμέθεν ἀέκητι φίλου μετὰ παῖδος ἀκουήν, clam, ſeu me inſcia. ‖ Λάθρα Heſychius exponit etiam ἠρέμα, ἡσύχως. ‖ Eleis λάθρα ſunt αἱ δίκαι, vt idem annotat. at tunc nomen plur. erit à Λάθρον. AT Λαθρὸς idem videtur accipere pro clandeſtino receſſu. C D

C. Λαθροδήκτης, ου, ὁ, ET Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clam mordens, Clanculum & latenter mordicans. prioris exemplum habes paulo antè, in Λαίθαργος: poſterioris hoc extat, Epigramm. lib. 2, in grammat. Ἔρροιτ' ἀφώνων λαθροδάκναι κόρεες, cimices eloquentiam clanculum mordicantes, i. eloquentiæ clandeſtini obtrectatores.

C. Λαθροφαγεῖν, Clã & furtim comedere. Poll. ex Metagene.

Λαθραῖος, ου, ὁ, Clandeſtinus, Clancularius, Latens, Occultus. Eridanus apud Athen. lib. 13, Μικροῦ πριάμενοι κέρματος τὴν ἡδονὴν, Καὶ μὴ λαθραίαν κύπριν αἰσχίστην. Ibidem Eubul. Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα. Pro λαθραίαν κύπριν Phocyl. dicit γαμοκλοπεῖν, & Latini furtiuos concubitus, ſeu furtiuam venerem. VNDE Λαθραίως, Clandeſtinò, Clam, Clanculum, Latenter. κρύφα, Suid. E

Λαθρηδὸν ET Λαθρηδὰ, Clandeſtinò, Clam. κρύφα, Suid.

Λαθρημαῖος in v. l. Spurius, Illegitimo coitu natus. vt λαθρίδιον γέννημα, paulo poſt.

Λάθριος, ου, ὁ, Clandeſtinus, Latens, Occultus. In Epigr. λαθρίοις πνάγεσι.

Λαθρίδιος, ου, ὁ, Clandeſtinus. idem quod λαθραῖος. vt λαθρίδιον γέννημα, fœtus ſeu partus clandeſtinus: quod Eubulus per riſum dixit παρθένε ἀνάσυρμα. Poll. VNDE Λαθριδίως, Clanculum, Clandeſtinò. idem quod λαθραίως. F

¶ Λανθάνω (Fut. λήσω, à λήθω, vnde formatur vt λαμβάνω à λήβω, μανθάνω à μήθω: aor. 2, ἔλαθον, pr. m. λέληθα) Lateo, Celo: ſicut à Plutarcho paulo antè in Λάθρα exponitur. Xen. Pæd. 6, καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο. Idem in Symp. opponit ἔλαθε & καταδήλως ἐγένου. Iſocr. Euag. οὐδ' αὐτὸς λαθὼν ἐζήτησε, ne ipſe quidem clàm tulit. Thuc. lib. 8 λαθόντες τὸ πλεῖστον τοῦ πλοῦ καὶ φθάσαντες, latenter confecta nauigatione. Sic lib. 3, ἔλαθόν τε καὶ ἔφθασαν προκαταλαβόντες, clam præoccuparunt. Eodem lib. ἔλαθον καὶ προσέμιξαν τοῖς Ἀμπρακιώταις. id eſt, λαθόντες προσέμιξαν. Et τὰ λανθάνοντα, quæ latent & occulta ſunt. Ita Plut. in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης, dicit eam eſſe φιλοπευστίαν τῶν ἐν ἀποκρύφῳ καὶ λανθανόντων. Sic apud Herodian. lib. 4, οὐκ εἰδὼς τὴν τοῦ βασιλέως λανθάνουσαν γνώμην. Et lib. 8, αἰφνιδίως ὡς εἶχον γνώμην λανθάνουσαν ἐξέφηναν. Sic, λαθὼν τι μέγαλον βουλόμενος. Aliquando cũ accuſ. perſonæ cõſtruitur & participio. quorum tamen alterum nõnunquam omittitur: hoc eſt, vel accuſatiuus vel participium. Od. θ, Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. Il. χ, Ἀλλ' Ἀχιλῆϊ δίδου λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν. Il. ψ, Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς πεύσομαι μηδὲ νοήσω, Σπινθαρὶς ἐν ὀδ' ἀπιθαδέομαι ὅ-δε με λήσῃ. Ita aliquis dicitur λαθεῖν τινα ποιούμενος τι, quũ G H

clam ſeu inſcio eo facit, Quum latenter & eo non animaduertente cogitata perficit & ipſum quaſi fallit. Sic Thuc. lib. 1, ἐκπλεῖν ποιεῖται λαθὼν τὴν φυλακήν, enauigat clam præſidio. Æſch. contra Cteſiph. ὁρώντων, φρονούντων, βλεπόντων ἔλαθον ὑμῶν ὑφελόμενοι. Xen. ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, clam nobis fugerũt. Idem, ἔλαθες προκατασκευάσας, clam antea ſtruxiſti. Luc. λανθάνομεν αὐτὸν οὐ πειράζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, noſtræ technæ & molimina & cõſilia eũ nõ latẽt: ſeu, Nõ latere eũ poſſumus, quidquid machinemur. Et ſine caſu apud Ariſtoph. λήσομεν συστειλάμεναι θοἰμάτια, latebit eos nos ſuccinxiſſe veſtimẽta, ſeu Non ſentiẽt nos veſtes ſuccinxiſſe. Et cũ particip. paſſ. Demoſth. ἔλαθεν ἐμὲ διεφθαρμένος, clam me & inſcio me corruptus eſt. Iſocr. ad Phil. λήσουσιν ἡμᾶς τοσοῦτοι γενόμενοι τὸ πλῆθος, latebit nos tantum eorũ eſſe numerum. Item λέληθα ὅτι. Iſocr. Paneg. οὐ λελήθασιν ὅτι ἐπαινοῦσιν, pro οὐ λελήθασιν ἐπαινοῦντες. Dicitur etiam aliquis ſeipſum λανθάνειν ποιῶν τι vel πάσχων τι, quũ imprudens id facit, quum ignorat ſe id facere, ſeu quum non ſentit & animaduertit ſe illud facere, vel ſibi id accidere. Plut. De def. orac. οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γιγνόμενοι, minimè verò nos imprudentes in iſto ſermone alieno abſurdóque verſamur. Xen. ταῦτα πάνυ ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος. Idem, οἴομαι δὲ πάνυ καὶ λεληθέναι πολλὰ σεαυτὸν ἐπιστάμενον αὐτῆς, exiſtimo te multa admodum huius artis ſcire quæ tu te ignorare putes. Frequẽtius verò accuſatiuus perſonæ omittitur. Athen. ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, nõ animaduertit ſe in corpulentiam immodicam euadere. Alia huius ſignif. exẽpla apud B. habes p. 899. Sic apud Plut. De def. orac. αὐτοὶ δὲ περιφυλάττωμεν αὐτούς, μὴ λάθωμεν ἀτόπους ὑποθέσεις καὶ μεγάλας τῷ λόγῳ διδόντες, demus operam ne inepta & magna principia imprudentes in diſputatione poſuiſſe videamur. Syneſ. ep. 51, ἐλάθομεν ἐξημυκότες ὅσον ἔδει, nõ ſenſimus nos cõfeciſſe viæ quantum oportebat. Sic Ariſtoph. Veſp. ἀλλὰ δουλεύων λέληθας, ignoras te ſeruire. ſeu οὐκ αἰσθάνῃ, vt alibi loquitur. Idẽ in Nub. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; vnde inſciens alienum æs cõflaſti? Alibi dicit, οὐκ ἔγνως ὑπόχρεως γενόμενος. Item Plato λήσετε διαφθαρέντες, imprudẽter peribitis. Et Xen. μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας, nequid per ignorantiã imprudẽs cõtra leges committã. In hoc autẽ Plat. Phædonis loco, ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοίλοις τῆς γῆς, λεληθέναι, καὶ οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, B. interpr. Falli. ſed & ita poteſt reddi, Nos ignorare habitare nos in cauis terræ locis, & putare ſupra terram habitare. Dicitur etiam res aliqua λανθάνειν τινά (vt Latere apud Latinos) pro Ignota & obſcura eſſe. Ariſtoph. τουτί μ' ἐλελήθει, id me latuerat. Iſocr. ad Phil. οὐ λέληθέ με, non me latet. Plut. De lib. educ. μὴ λανθανέτω δὲ τοῦτο τοὺς πατέρας, Nec verò & hoc parentes lateat, Nec verò & hoc parentes ignorent.

Λανθάνειν dicuntur etiam quorum nomen obſcurum eſt. Ariſtid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολον ὅτι τὸ πρόσχημα ἀπ' ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, magnum id eſt indicium huius ciuitatis præſtantiæ inde iam ab initio, nedum eam obſcuro nomine non fuiſſe. Bud. p. 912, in οὐχ ὅσον. A particip. præſ. λανθάνων & præt. med. λεληθὼς ſunt duo ADVERB. Λανθανόντως ET Λεληθότως, Latenter, Clam, Ita vt nemo ſentiat & animaduertat. λάθρα, λαθραίως, λαθριδίως. Herodi. lib. 8, οἱ πλεῖστοι γὰρ αὐτῶν ἠγανάκτουν καὶ λανθανόντως ἤλγουν. Et lib. 7, λανθανόντως δὲ εὔνοιαν ἑαυτοῦ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμενος, clanculum ſibi militum animos concilians.

A Λανθάνομαι quoque ſeu potius Λήθομαι quædam tempora, pro Latere. Luc. ἧκον ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, Quaſi ibi clam inimicis ſuis futuri, Putantes fore vt ibi ſuos inimicos laterent. ‖ Sed frequentius pro Obliuiſcor, ſicut & λήθομαι. Cum genitiuo. Odyſſ. μ, Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην. Odyſſ. α, ὕπνῳ λησόμαι αὐτῶν. Odyſſ. ι, νόστου τε λαθέσθαι. Odyſſ. α, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Et λέλασμαι, Oblitus ſum. Il. ψ, Εὖχος αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος. Il. ε, Νῶι δὲ μνησώμεθα χάρμης — Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται. Odyſſ. ν, — ἀτρέμας εὗδε λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Dicitur etiam aliquis fortitudinis & ſtrenuitatis ſuæ λελάθαι, oblitus eſſe, quum ſui

Il. ι,

quaſi oblitus ſuccumbit. Il. μ, Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς; Od. ω, Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. cui opponitur μνήσασθαι ἀλκῆς apud eundem. A

Λαθητικὸς, οὖ, ὁ, Qui latere poteſt. Ariſtot. Rhet. lib. 1, λαθητικοὶ δ' εἰσὶν οἱ τ' ἐναντίοι τοῖς ἐγκλήμασιν· οἷον ἀσθενὴς περὶ αἰκίας, καὶ ὁ πένης καὶ ὁ αἰσχρὸς περὶ μοιχείας. de quibus pauſitantè, διὰ γὰρ ταῦτα δύνανται καὶ ἐπιχειρεῖν καὶ λανθάνειν ἢ μὴ δοῦναι δίκην.

C. Ἀλάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui latere non poteſt: vel Qui obliuioni mandari non poteſt. Suid. & Euſt.

C. ἘΚλανθάνομαι, Obliuiſcor. idem quod ἐκλήθομαι. Il. β, ἐνθ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. B

AT Ἐκλέλαθον quod in v. l. in ἐκλανθάνομαι ponitur, eſt AB Ἐκλήθω, quod ſignificat Obliuiſci facio, Obliuione obſcuro. Il. β, v. 600, Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν, obliuiſci prorſus fecerũt cithariſticam artem. eſt autem ibi reduplicatio Ionica pro ἐξέλαθον, vt λελάθοντο pro ἐλάθοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι.

C. ΔΙΑλανθάνω, Lateo, vel Prorſus lateo. Et διαλαθὼν ποιῶ τι, Clam aliquid facio, id eſt Inſciis omnibus, Ita vt omnes lateat. Thuc. lib. 3, διαλαθὼν εἰσέρχεται ἐς τὴν Μιτυλήνην, clam ingreditur. Item διαλανθάνει με τοῦτο, vt λανθάνει με τοῦτο, Hoc me latet. id eſt, ignotũ eſt & incognitum. Iſocr. ad Nicocl. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, neque enim id me latuit. Xen. θεοὺς μηδὲν διαλαθεῖν, deos nihil latere ſeu fugere. C

C. ἘΠΙλανθάνω, Lateo. v. l. At ἐπιλανθάνομαι, Obliuiſcor. Plato lib. 3 De rep. κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους, ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει, id eſt, Furto circũſcriptos eos dico qui ab opinione deducti ſũt, quiq; obliuione capti: quippe his tẽpus, illis oratio ita ſuſtulit vt latuerit furtum. B. Xen. ἐπιλανθάνομαι ὅτι ᾔδειν. Et alibi, ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, obliuiſcor accipere. Item cum genit. Dinarch. ὡς ἐπιλελησμένους τούτους τῆς σῆς πονηρίας, quaſi verò hi oblituri ſint tuum ſcelus. Luc. De ſaltat. ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ, ſui oblitus. Sic Demoſth. pro Cor. ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ, ſui oblitus. Et Xen. Pæd. 8 τοῦ φθόνου ἐπελέλησο. Item cum accuſ. apud eundem Pæd. 3, καὶ ἀποβάλλειν δύνασθαι ἤν τι ἐπιλανθάνωνται. Plato Epiſt. 7, οὐδὲν δεινὸν μή τις αὐτὸ ἐπιλάθηται, metuendũ non eſt nequis id obliuiſcatur. Sic ex Ceb. Theb. ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα, genii præceptum dederunt obliuioni. D E

C. ΠΑΡΑλανθάνω, Lateo. Herodian. lib. 4, de tribulis & ferramentis quibuſdam acutis quæ ad hoſtium exitium diſpergebantur, παραλανθάνοντα δ' ἐν τῇ ψάμμῳ, καὶ οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν καμηλιτῶν, ὀλέθρια ἦν αὐτοῖς, ſub arenis latẽtia, & quæ nõ cõſpiciebãtur. Dicitur etiam aliquid παραλανθάνειν τινα, vt λανθάνειν & διαλανθάνειν, & Latere apud Latinos. Iſocr. Hel. encom. ἐμὲ δ' ἴσως διὰ τί καὶ τοῦτο μικρόν τι παρέλαθε. Idem in Buſir. encom. ὡς οὐδέ σε τοῦτο παρέλαθε. Idem in Panath. ὡς εἴ τι παρέλαθεν ἡμᾶς ψευδῶς εἰρημένον, ἐκεῖνος κατ' αὐτὸν δηλώσειεν ἡμῖν. F

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, Cicercula, vt Gaza vertit: quam cicerculã Plin. lib. 18, c. 12, ſcribit eſſe minuti ciceris, inæqualis, anguloſi, veluti piſum. Theophr. Hiſt. pl. lib. 8, c. 3, de leguminũ differẽtiis, τὰ δὲ περιμηκέστερον [τὸ φύλλον ἔχει], οἷον ὁ πισὸς καὶ ὁ λάθυρος καὶ ὁ ὦχρος. & paulo pòſt, τὰ δὲ ἐπιμηκόκαυλα, καθάπερ ὦχρος, πισὸς, λάθυρος. Plut. in Probl. Rom. ſcribit Pythagoricos auerſatos eſſe fabas καὶ τὸν λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, ad etymon alludens. ‖ Λάθυρος eſt etiam regis nomen apud Plin. G

AT Λαθυρὶς herba quædam quam Dioſc. lib. 4, c. 167, tithymallum vocari ſcribit. cuius deſcriptionem ibidem reperies, & apud Plin. lib. 27, c. 11.

ΛΗ'ΙΤΟΣ, ου, ὁ, Publicus. δημόσιος. vt Heſych. ſcribit in verbo Ληϊτουργεῖν. Idẽ autẽ & Plutarchus teſtatur, videlicet λήϊτον olim appellatũ fuiſſe τὸ δημόσιον: vnde etiã deriuatũ eſſe verbũ Λειτουργεῖν. Herodotus autẽ lib. 7, Achæorũ vocabulũ eſſe ſcribit, ſignificans illis Prytaneũ, id eſt curiam. Hinc igitur EST Ληϊτουργὸς, q. d. Opus publicũ faciẽs, ſeu quod ad publicũ pertinet, Qui munus aliquod publicũ obit, Miniſter publicus. (Ab Heſych. ληϊτουργοὶ exponitur ὑπουργοὶ & δημιουργοί) ET Ληϊτουργέω, ῶ, Op⁹ aliquod publicũ facio &c. vt dicetur in Λειτουργέω. ITEM Ληϊτάρχαι apud Heſych. Qui præerant ſacrificiis, & ταῖς ἑστιάσεσι. quòd videlicet hæc publicè fierent. H

Λειτουργὸς, οῦ, ὁ, pro ληϊτουργὸς (de quo dictũ modò fuit) & idẽ ſignif. Λειτουργὸς, Munifex, in caſtris, apud Polyb. B. Dicitur etiã λειτουργὸς θεοῦ, ſeu νεὼν, Miniſter Dei. Vtitur Plutarch. itémque Philo. Paulus eodẽ modo dixit λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ ad Rom. cap. 15. In epiſt. autem ad Hebræos legitur τῶν ἁγίων λειτουργὸς, cap. 8. Eiuſdẽ epiſt. cap. 1, de angelis, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ, πυρὸς φλόγα. Apud Dionyſ. autẽ Di ecclef. hierarch. λειτουργοὶ ſunt diaconi, vt ἱερεῖς, πρεσβύτεροι, &c. B.

Λειτουργία, Miniſterium publicũ, Munus publicum. vt eius qui τριήραρχος, eius qui χορηγὸς, eius qui ἑστιάτωρ, ei⁹ qui γυμνασίαρχος appellabatur. quæ à ſchol. Demoſth. recenſentur. Videm⁹ certè Iſocratẽ τὸ χορηγεῖν inter λειτουργίας enumerare, quũ ſcribit, ἢ κάλλιον ἐχορήγησα, ἢ μεγαλοπρεπέστερον τὰς ἄλλας λειτουργίας ἐλειτούργησα. Sic & τὴν τριηραρχίαν in or. De pace. Apud Polybiũ ſæpe de munerib⁹ caſtrenſibus, ſeu miniſteriis. Et generalius quoque interdũ pro Miniſterium apud Luc. B. Sic etiam apud Ariſtot. Œcon. 1, vbi dicit vxorem eſſe ducendam οὐ μόνον ἕνεκα λειτουργίας τῇ φύσει, ἀλλὰ καὶ ὠφελείας. vbi Bud. vertit, Non modò vt munere naturæ fungamur.

Λειτουργία, Publicũ eccleſiæ munus, ſeu Munus quo quis fungitur in Eccleſia, aut Functio muneris alicuius eccleſiaſtici. Item Miniſterium quod obitur circa cultũ Dei. quòd vulgò *Le ſeruice diuin*. Theodor. lib. 4 Hiſt. eccleſ. ταῦτα δὲ εἰπὼν, καὶ τὴν ἑσπερινὴν λειτουργίαν συνήθως ἐπιτελέσας. id eſt (inquit B.) Veſpertinis precationib⁹ peractis. Peculiariter autem Cœnam Domini, λειτουργίαν dixerũt theologi quidam Græci, ſicut & ἱερουργίαν. Paulus verò & pro eleemoſyna eſt vſus aliquot locis.

Λειτουργικὸς, (q. d. Miniſterialis) Miniſtratorius, Miniſtrator, vt λειτουργικὰ πνεύματα epiſt. ad Hebr. cap. 1, in fine.

Λειτουργέω, ῶ, Publicum munus obeo. Demoſth. Pro corona, ἦν γὰρ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν προτέρων νόμων συνεκκαίδεκα λειτουργεῖν. Xen. τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Et λειτουργίαν λειτουργεῖν, vide ſuprà in Λειτουργία ex Demoſth. Itẽ paſſ. λειτουργεῖσθαι, & τὰ λελειτουργημένα, apud eũdem Demoſth. ‖ Apud eccleſ. ſcriptores, pro Fũgi publico eccleſiæ munere, Fũgi aliquo munere eccleſiaſtico, Obire aliquod miniſteriũ circa cultũ Dei. Actorum cap. 13, v. 2, λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ. Et ἱερεὺς λειτουργῶν epiſt. ad Hebr. cap. 10. Ex Hiſtoria eccleſiaſtica affert Bud. λειτουργεῖν pro Fũgi ſacerdotali munere. Itẽ pro Prædicationis officio fungi, ex Œcumenio in Acta. ‖ Sed vt λειτουργὸς ac λειτουργία, ſic & hoc verbũ λειτουργῶ generalius ad alia etiam munera ſeu miniſteria extenditur. λειτουργεῖν τῷ σώματι apud Lyſiã Bud. vertit Munus perſonale obire. Athen. de nuptiis Alexãdri loquẽs, pag. 223, ἐπὶ πέντε δὲ ἡμέρας ἐπετελέσθησαν οἱ γάμοι, καὶ ἐλειτούργησαν πάνυ πολλοὶ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. id eſt Miniſtrarunt. B. Ex Ariſtotele autẽ λειτουργεῖν περὶ τεκνοποιΐαν pro Operã dare procreãdis liberis. Apud eundẽ pro Obire ſimpliciter, quũ dicit ἐργασίαν λειτουργεῖν pro Mun⁹ obire, in lib. De vita & morte, φανερὸν τοίνυν ὅτι μίαν μέν τινα ἐργασίαν λειτουργεῖ ἡ τοῦ σώματος δύναμις, ἑτέραν δ' ἡ τῆς κοιλίας. HINC Λειτούργημα, Idem quod λειτουργία, ſed minus vſitatum.

C. Συλλειτουργὸς, οῦ, ὁ, Socius ſeu collega in obeundo munere quopiã publico. Et apud Eccleſ. ſcriptores, Eodẽ munere fungens in eccleſia. Budæus exponit etiam, Socius in ſacerdotio, Fungens eodẽ ſacerdotio. vt epiſcopi ſe inuicem vocabant συλλειτουργούς, inquit idem, qui etiã teſtatur apud Theodoritum in Eccleſ. hiſtoria frequens eſſe hoc vocabulum. Vnde VERB. Συλλειτουργῶ. vt Συλλειτουργῶ σοι, Eodem quo tu munere fungor.

ΛΗ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, vel plur. Λῆροι, Nugæ, Ineptiæ, Tricæ. Dicitur tam de verbis friuolis ſeu futilibus, quàm de rebus nihili, & quæ friuolæ ſunt, nulliúſque vſus: atque adeo quæ ſunt eiuſmodi vt eas floccifacere debeamus. Prius autẽ illius ſignificationis exempla proferam, quòd eam verbum ληρῶ ſequatur potius quàm alteram. Ariſtoph. Pluto, — λῆρος. οὐ γὰρ παύσομαι φέρειν αὐθαδείας &c. Nugæ ſunt quæ à te dicuntur, Vana ſunt & futilia iſta. Vel, Nugaris quum iſta

dicis. Idem [illegible]dem, λῆρον ληρεῖς, Attico more dictum. A quod perinde eſt acſi Latinè dicas, Nugas nugaris. Et Σπάκες (quo nomine Stoici vocantur per cõtemptum) ab Hermia apud Athenæum dicuntur ἔμποροι λήρου. Apud Gal. περὶ φυσ. δυνάμεως lib. 2, λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ. Interdum etiam eſt Delirium, ſeu Deliramentum. de qua ſignif. pluſcula apud Suidam in λῆρος extant. Λῆρος (inquit [illegible]rr.) ſignif. apud Hippocr. multis in locis μανίαν παρακοπὴν vel παραφροσύνην, vt annotat Gal. initio Cõm. 3 in lib. τῶν ἐπιδημιῶν. ſimiliter extremo lib. 3 περὶ δυσπνοίας, per παραλήρους eos ſignificãs qui leuiter deſipiunt. Verùm Aëtius λῆρον videtur facere certam quãdam ſpeciem delirii, ſcribens B lib. 6, λῆρον differre ἀπὸ τῆς μωρώσεως, quòd μωρὸς conſequentia dicat & faciat, ληρώδης autem ſine vlla connexione ex hoc tranſeat in aliud: quódque μώρωσις pueris præſertim & adoleſcentibus accidat, λῆρος autem ſenibus. Oritur cerebro frigidiore facto, ſiue interna ſiue externa de cauſa. ¶ Λῆρος vt ponitur pro Nugæ & Delirium ſeu Deliramentum, ſic & pro Nugax, Nugator, Vaniloquus: item Delirus. Sic autem in priore illo C Ariſtoph. loco ſchol. exiſtimat λῆρος poſſe & pro φλύαρος accipi. At Suidas poſtquã λῆρος expoſuit φλύαρος, & ματαιόφημος, ſubiungit hoc exemplũ, πολλὰ γάρ μοι ταῦτα καὶ ἐκ μειρακίων ἐδόκει λῆροί τε καὶ φλύαφοι. vbi tamen ego λήρους hic potius φλυαρίας quàm φλυάρους ſignificare, & ταῦτα pro ταῦτα, item μειρακίου pro μειρακίων reponi debere exiſtimo.

Λῆρος frequenter, imò frequentius etiam fortaſſe alteram illam ſignific. habet, videlicet pro Res friuola, Res nihili, Res vana, Res nullius pretii, Res digna D quam flocci faciamus, Tricæ. Aut in plur. Res friuolæ &c. Ariſtoph. Pluto. λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' ἑαυτῷ. (vbi tamẽ aliò etiam poſſe videri alluſiſſe poetam putat ſchol.) Vel tricæ & apinæ. Dem. Olynth. 3, τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας, καὶ λήρους. Ariſtot. Polit. 1, λῆρον & οὐδενὸς ἄξιον pro eodẽ dixiſſe videtur.

In etymo nominis λῆρος grammatici ληροῦσι, ac verè λῆρος eſt (meo quidem iudicio) quod de etymo nominis λῆρος afferũt. Λῆρος (inquit Etymol.) ὁ διαρρέων, καὶ τὴν μνήμην λανθάνων, παρὰ τὸ λήθω λήσω, λῆρος. Quæ ſcribens E ille, duas etymologias confundit, vnã videlicet à ῥῶ, alteram à λήθω. Illam autẽ à ῥῶ ſequitur Euſtathius, (quæ certè non æquè manifeſtè ληρώδης deprehenditur ac altera) ſed verbo ληρεῖν non autem ipſi nomini eam tribuens, (quũ tamẽ alioqui ſit potius ληρεῖν à λῆρος, quàm contrà, quod & Etymol. cenſuit) præterea verò ῥεῖν accipiens in alia ſignific. videlicet pro λέγειν. ſcribit enim, ληρεῖν nihil aliud eſſe quàm πολλὰ λέγειν, id eſt multa dicere: ex λα intenſiua particula, & ῥῶ, quod eſt λέγω.

(AT VERO Λίρος cum ι, pro ἀναιδὴς id eſt Impudẽs, idẽ F grammaticus deriuat à λίαν & ῥῶ. vt ſit propriè λίρος qui verboſus eſt vbi non conuenit, ὁ παρὰ τὸ δέον πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαρρησιαστής. Dixerat autem antea δύο λίαν ἀναιδῆ vocari etiam poſſe λίρον, quòd λίρος ſit ἀναιδής. Suidas tamen aliam affert deriuationem, nimirum à λίαν & ὁρᾶν. quam etymologiam ſequi malim, ſi alterutram ſequi neceſſe habeam. Heſychius verò nullam quidem affert, ſed exponit ἀναίσχυντος, & ἀναιδὴς, & θρασύς: ſcribitq; ὀξυτόνως, ſi nõ mẽtiũtur eius exẽplaria)

Κρονόληρος, Gall. ad verbum, *Vn vieil reſueur.* nam κρόνος G hic ſonat *vieil*, & λῆρος *reſueur.* Latinè Delirus ſenex, ſic tamen vt multo ſignificantius videatur noſtrum illud Gallicum *Vn vieil reſueur.* Plut. in lib. De puer. inſtit. circa finem, ſenes vulgato cõuitio vocari ſolitos κρονολήρους & τυφεδαίμονας indicat, quum ſcribit adulatores corrumpere iuuenes hæc inter alia inculcando illis, Quid patris minas curare debetis? eſt κρονόληρος ac τυφεδαίμων. Cæterùm quanuis κρονόληρος expoſuerim Delirus ſenex, (vt κρόνος ſignificet hic Senex: ſicut & παλαιὸς ab Heſychio exponitur, quod tamen eſt potius Antiquus [illegible] non ignoro tamen poſſe & aliter accipi, H vt videlicet κρονόληρος ſit ex duobus ſynonymis vocabulis compoſitum. (ſicut alia pleraq; apud Græcos videmus: è quorum numero eſt φονοκτονεῖν, μυθολογεύειν, & λογολεσχεῖν) NAM Κρόνος (propriè Saturnus) interdum capitur etiam pro Delirus, vel Bardus, Stupidus. Ariſtoph. Nub. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν. Sic autem apud Platonẽ in Euthyd. ὦ Σώκρατες, οὕτως εἶ κρόνος, ὥστε &c. Sed & Suidas κρόνους ſignificaſſe etiam λήρους dicit, SICVT Κρόνια, τὰ παλαιὰ καὶ εὐήθη.

C. Παράληρος, Qui leuiter deſipit, vt dictum eſt ſuprà in λῆρος. At Suidæ παράληρος non eſt adiect. ſed ſubſtãt. & ſignif. Deſipientia leuis, vt videbis in λῆρος.

Ληρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nugatorius, Nugax. Ariſtot. Rhet. 3, γίγνεται κενὸν καὶ ληρῶδες. Sic autem & Plut. hæc duo nomina copulat, vt videbis in exẽplo quod proferã in ληρῶ.

Ληρέω, ῶ, Nugor: Ineptio, Deliro. Plut. Sympoſ. 8, ſcribit ληρεῖν non aliud eſſe quàm λόγῳ κενῷ χρῆσθαι καὶ φλυαρώδει. Ariſtoph. Nub. τί ληρεῖς. Idem dicit Attico more, ληρεῖς ἔχων, in Ranis. Item λῆρον ληρεῖν, vt dixi in λῆρος. Demoſth. Phil. 3, ληρεῖν & πτυφῶσθαι copulat. Idem non ſemel dicit εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν pro eo (vt opinor) quod Gallicè diceremus *S'il faut parler à bon eſcient*, vel *S'il faut parler rondement.* Bud. exponit, Si rectè loqui volumus & propriè veréque. Vtitur eodem dicendi genere & Æſchines. Luc. autem poſt ληρεῖν addidit ὑφ' ἡλικίας, quod nihil aliud eſt quàm Delirare. habet autem hanc ſignif. & ſine illa adiectione.

Λήρημα, ατος, τὸ, Nugamentum, Deliramentum. AT Λήρησις, Nugatio, Deliratio, ſeu Delirium, Aretæo. pro quo Hippocr. λῆρος, vt antea dictum eſt.

C. ΑΠΟληρέω, ῶ, idem quod ληρῶ, Nugor. niſi quòd præpoſitio vehementiam addit. In v.l. affertur ex Demoſth. pro Deliro.

C. ΠΑΡΑληρέω, ῶ, Deliro. ex Ariſtoph. in Ranis, εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσῃ. Sed malim præpoſ. ita in hoc verbo accipere vt in nomine παράληρος, de quo ſuprà.

C. ΣΥΛληρέω, ῶ, (q. d. Connugor) Vnà nugor, Vnà deliro, vt καὶ ληραίνουσι συλληρεῖν apud Greg.

Ληραίνω, idẽ quod ληρῶ, Nugor. Greg. καὶ ληραίνουσι συλληρεῖν.

ΛΙΑΝ, ET Λίην, Ionicè (quo vti ſolet Homerus) Valde, Admodum. Od. α, v. 46, Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ. Et Od. ξ, — δὴ γὰρ κεχόλωτο λίην. id eſt πάνυ. Inuenitur autem & priore breui, vt Odyſſ. ν, Οὐδὲ λίην λυπρή. Sed in ſoluta oratione dicitur λίαν, nõ λίην. Iſocr. Archidamo λίαν ἀνόητός ἐστιν. Idem in Areop. δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανῶ. Ariſtot. De poetica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. Quanuis autem λίαν idem ſit quod πάνυ, inuenitur tamẽ aliquãdo illud copulatũ cũ hoc ἐκ περιλλίου, idque Atticè. Sic etiam in λίην πόσον apud Homerum annotatur eſſe διπλῆ ἐπίτασις. At verò Paulus apoſt. dixit ὑπὲρ λίαν ad augendam epitaſin, 2 ad Cor. cap. 11, v. 5, λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων. q. d. Iis qui ſupraquam valde ſunt apoſtoli. id eſt Qui ſummi ſunt apoſtoli, ſeu eximii. Idem autem iiſdem verbis repetit, capite 12, v. 11.

A λίαν deducuntur Λιμὴν & Λίμνη, item Λιπαρής, quæ ideo placuit ſubiũgere, licet alioqui de his etymis, ſicut & de aliis multis, grammatici certent & adhuc ſub iudice lis ſit.

Λιμὴν, ένος, ὁ, Portus. Ab Homero λιμένες dicuntur νηῶν ὄχοι, ſeu ὀχοὶ, Odyſſ. ε. item ναύλοχοι, Od. δ. Legitur & λιμὴν εὔορμος, necnon πάνορμος apud eundem. Apud Thucyd. autem lib. 1, dicuntur αὐτοφυεῖς quidam λιμένες, q. d. natiui. Apud eũdem στόμα λιμένος legimus lib. 8. Sic & apud Plut. in Demetrio, τοῖς γὰρ στόμασι τῶν λιμένων ἀκλείστοις ἐπιτυχὼν ὁ Δημήτριος, καὶ διεξελάσας ἐντός. vbi Bud. vertit, Cum claſſe per anguſtias portuũ intro & penitus irrumpens. Dictum autem λιμένα tradit Euſtath. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τῶν κυμαινόντων πόντων, & τῶν ἐγγὺς τῆς γῆς ὄντων. Eandem verò & nomini λίμνη dat deriuationem, vt infrà docebo.

C. Λιμεναρχὴς, οῦ, ὁ, Portus ſeu portuũ præfectus, Qui præeſt portui, ſeu portub⁹. In v.l. λιμενάρχαι, Qui locis maritimis præſũt, vnde traiectus eſt ad exteras nationes. At Bud. in Pandect. Limenarchæ reponens pro Liminarchæ, ſimpliciter exponit Portuum præfecti. ET Λιμεναρχία, Portus ſeu portuum præfectura, Munus eius qui eſt portus ſeu portuum præfectus.

C. Λιμενοχὸς, ου, ὁ & ἡ, Quia portu continetur. AT Λιμενόχος, Qui portum continet. vt ἄκρην (id eſt promõ-

torium) Apollonius Arg. 1, vocat λιμβηνόχον. vbi ſchol. hanc ex accẽtu differentiam annotat, ἐὰν μὲν τὴν συνέχουσαν, παροξυτόνως· ἐὰν δὲ τὴν συνέχουσαν τὸν λιμένα, παροξυτόνως. A

C. Λιμενορμίτης, ου, ὁ, Qui ad portum applicare facit. Hoc enim ſuſpicor voce iſta ſignificari. at in v.l. ex Epigr. affertur λιμενορμίτης Πρίηπος pro Portuum cuſtodiæ præfectus.

C. Λιμενοφύλαξ, Portus cuſtos, ſeu portuum. ET Λιμενοφυλακία Ariſtot. Munus cuſtodiendi portus.

C. Ἀλίμενος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Importuoſus) Portu carens. Poll. lib. 1, καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοῖς τελουμένων, ἀλίμενον μὲν, σκόπελος δὲ ἔχον καὶ προβολὰς ἐπικλειούσας ἐκ τῆς γῆς ἀφυεῖς. id eſt (Bayf. interprete) Applicuerunt ad oppidulum quoddã quod ſub ditione eorum erat, importuoſum quidẽ, ſed quod haberet promontoria quæ aliqua ex parte prominentia, eas ſtationes cõtinerent & cõplecterentur. HINC Ἀλιμενία, q.d. Importuoſitas, id eſt Carentia portus. quòd tamen nec ipſum Latinũ eſt. Pollux autem poſtquam inter ea quæ in vituperium portus dicuntur, retulit ἀλίμενος, addit, Hyperides autem nomen etiam τοῦ τόπου fecit ἀλιμενίαν. B

ITEM Ἀλιμένωτος idem quod ἀλίμενος, ſequendo Heſychium, qui ἀλιμένωτα exponit λιμένα μὴ ἔχοντα. At Suidæ nominatiuus EST Ἀλιμενώτης. ſcribit enim Ἀλιμενώτης τόπος, λιμένα μὴ ἔχων. ſed quædam vulg. editiones τόπος cum ſequentibus iungunt, non cum ἀλιμενώτης, à quibus hîc omnino diſſentio. C

C. Εὐλίμενος, Bene inſtructus portu, Bonum portum habens. Vel potius Opportunus portu, vt Liuius loquitur. Plat. De leg. lib. 4, εὐλίμενος πόλις καὶ πάμφορος. Et ex Ariſtotele De animal. 5, τὰ εὐλίμενα τῶν χωρίων, Loca prædita portus commoditate, in v.l. vbi etiam annot. Gazam pro Portus dixiſſe Lacus. ET Εὐλιμένη in iiſdem pro eadem ſignif. ſed abſque exemplo. D

Λιμενίτης, ου, ὁ, In portu verſans, Qui portum incolit. Qua ſignif. dictum quidã ann. FOEM. Λιμενῖτις φωνὴ in Epig.

Λιμενίζω, In portu ſum. v.l. ET Ἐλλιμενίζω Budæus itidem interpr. In portu ſum, ſeu In portu verſor, afferẽs ex Syneſio, οὐ πρόσειμι γείτων θαλάττης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά. Sed affert ex eodem pro In portum venio (quæ magis recepta eſt ſignif.) vel Portum capio ſeu Nauem applico & appello in portum, ἐνορμίζω τὴν ναῦν, in epiſt. ad Euoptium, ἐκ δέον ἡμᾶς ἐλλιμενίζειν, ἐληλύθαμεν αὖθις ἀνάδε δραμόντες ἐπὶ τὸ πέλαγος. ‖ Eſt etiam Portorium exigo, Ariſtoph. apud Poll. ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις. VNDE Ἐλλιμενιστής, οῦ, ὁ, Portorii exactor, Portitor, Publicanus, vel Decumanus. Bud. ex Poll. 325, & Demoſth. Ad Phorm. ἐλλιμενιστῶν ἀπογραφή. AT Ἐλλιμένιον, id eſt Portorium (Ariſtot. Œcon. 2, πωλοῦμεν τὸ ἐλλιμένιον εἴκοσι ταλάντων) potius ex nomine ipſo λιμὴν formatum videri poſſit. E F

¶ Λιμηρὸς pro λιμενηρὸς, vt λιμηρὰ Epidaurus dicta fuit, vide in Λιμηρὸς à Λιμός.

Λίμνη, ης, ἡ, Stagnũ, Palus. Item Lacus, vt Μαιώτις λίμνη quæ Latinis & Mæotis palus. Quidã comicus apud Athen. περὶ λίμνην γὰρ γεωργεῖν τυγχάνω, Τὰ δ' ἐγχέλια γράφομαι λεπτοτάξιον. Xen. Hell. 3, λίμνη πλέον ἢ σταδίου ὑπόψαμμος, ἀέννας, ποτίμου καὶ θερμοῦ ὕδατος. Pauſan. in Att. ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Ariſtot. τῶν μὲν γὰρ ὀρνίθων λευκὰ ἐστι τὰ ὠὰ, οἷον περιστερᾶς καὶ πέρδικος· τῶν δὲ ὠχρὰ, οἷον τῶν περὶ τὰς λίμνας. pro quibus Plinius, Ouorũ alia ſunt candida, vt colũbis, perdicibus: alia pallida, vt aquaticis. Idem λίμνας vertit Stagna, quũ pro his Theophraſti de ficu Ægyptia loquentis, εἰς βόθυνον δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθὺς, vertit, Cæſa ſtatim ſtagnis mergitur. ‖ Ab Homero paſſim dicitur & de mari, (qua ſignif. à Virgilio dictã itidem putant paludem nonnulli qui legũt Æneid. 1, palus dũ ſidera paſcet: ſed magis recepta & modis omnibus melior eſt altera lectio, polus) Sic Ariſtoph. in Auibus, ὡς ἂν ποταμὸν ἀτρυγέτης γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας. Volũt autẽ quidã gramm. (è quib⁹ eſt Euſtath.) dictũ eſſe λίμνη, vnde & λιμὴν, videlicet παρὰ τὸ λίαν μένειν. quidam verò poſt λίαν addunt καὶ ὅλου. G H

Λίμνη nomen gymnaſii apud Trœzenem, v.l. ex Eurip. Hippolyto. At plur. Λίμναι Locus Atticæ, VNDE Λιμναῖος appellatus Bacchus. Vide Euſtath. & Demoſth. κατὰ Νεαίρας. At ſchol. Callim. eſt & δῆμος Atticæ vbi colebatur Diana. ITEM Λιμνομάχαι παῖδες Heſychio, Pueri pugilatu certantes in loco qui Λίμναι vocabatur.

C. Λιμνοθάλαττα, ης, ἡ, Stagnum maritimũ, vel Lacus maritimus, vt exponit Bud. apud Ariſtot. De hiſt. anim. l. 8. Additq; λιμνοθάλατταν vocari à Strabone lacum quem æſtuaria maris efficiunt Burdegalæ.

C. Λιμνοφυής, έος, ὁ & ἡ, In palude ſeu ſtagno natus, vel ortus. vt λιμνοφυὴς δόναξ, in Epigr.

C. Λιμνόχαρις, Palude gaudens, Qui ſtagno delectatur & in eo viuit. Sed apud autorem Batrachomyomachiæ EST Λιμνόχαρις, proprium nomen ranæ.

C. Λιμνόστρεα, q.d. Paludis oſtrea, ſeu paludũ. At in v.l. exponitur ſimpliciter Oſtreæ, & affertur ex Ariſtot. De hiſt. an. lib. 4. (vbi perperã quædã exẽpl. λιμόστρεα & λιμόστρεα habent) lib. 3, De gen. an. λιμνόστρεα τῶν ὀστρακηρῶν.

C. Λιμνουργός, οῦ, ὁ, Qui circa paludes opus aliquod facit, vt qui eas purgat. At in v.l. exp. Lacunas purgans.

C. Παράλιμνος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt iuxta paludem, Adiacens paludi. Plut. De primo frig. αὐτῶν τε τῶν ἐν μέσῳ τόπων τὰ παράλιμνα καὶ ἑλώδη ψύχος ἔχει μάλιστα. C

Λιμναῖος, ου, ὁ, Paluſter, Lacuſter. τὰ λιμναῖα τῶν ὑδάτων, Plut. Symp. lib. 8. Et apud Athen. 8, ἐπειδὴ γὰρ ὕδατος τὸ λιμναῖόν ἐστι. Idem lib. 2, τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ἑλώδη. (vbi animaduerte τῷ λιμναῖα adiungi ἑλώδη, ſicut adiungitur à Plut. τῷ παράλιμνα, in loco quem modò protuli) Item λιμναῖον καὶ φίλυδρον φυτὸν apud Plutarchum.

Λιμναῖοι venti ſpirantes è paludibus ſeu ſtagnis. Heſych. λιμναῖοι, ἄνεμοι ἀπὸ τῶν λιμνῶν πνέοντες. Niſi fortè ἄνεμοι iungi debet cum λιμναῖοι. D

ET Λιμναίη poet. per παραγωγὴν pro λίμνη. Euſtath.

Λιμνήτης idem quod λιμναῖος, Suidæ tamen λιμνήτης ἰχθὺς, ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ab ea λίμνης ſignificatione (ſi mendo caret ille Suidæ locus) qua pro mari ponitur. ET Λιμνῆτις fœm. idem quod λιμναία.

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Paludoſus. Exponitur & Paludẽ imitans. (At qui Paluſter exponunt, cum λιμναῖος perperam confundunt) Plut. De Socr. dæm. τὸ δὲ, οὐ καθαρὸν, ἀλλὰ συγκεχυμένον καὶ λιμνῶδες. Et τὸ λιμνῶδες τοῦ Στρυμόνος apud Thuc. E

Λιμνάζω, Stagno, Reſtagno. ET Ἐλλιμνάζω, pro eodẽ. Λιμνάζειν & Ἐλλιμνάζειν (inquit Bud.) apud Baſil. 274, pro Stagnare. Inuenitur λιμνάζω iunctũ etiã caſui, videlicet accuſatiuo. vt apud Philonem, ἀναχεόμενος πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει τὰς ἀρούρας. quod Turn. vertit, Auctis aquis exũdans ſuperfunditur aruis ſtagnante gurgite. ITEM Περιλιμνάζω, q.d. Circunſtagno, vel potius Circunſtagnando inundo, aut Stagnante gurgite cingo, ſeu ſtagnantis gurgitis alluuionibus. vt apud Thucyd. in fine libri 2, de Acheloo, καὶ τὴν πόλιν αὐτοῖς περιλιμνάζων. F

Λιμνόομαι, οῦμαι, In paludem ſeu lacum abeo & exundo, In paludem redundo. Ita Bud. afferens ex Theophr. λελιμνωμένου τοῦ πεδίου. Sed λελιμνωμένον πεδίον exponitur etiam Aqua ſtagnante repletus campus.

Λιπαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aſſiduus, Sedulus, Qui aſſiduus eſt in aliqua re facienda, aut Qui inſtanter rem aliquam facit. vt exponit Budæus, afferens ex Plutarcho, λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι. quod vertit, Inſtanter orabant. Cui addo locum omnino ſimilem ex eodem ſcriptore in libello qui περὶ δυσωπίας inſcribitur, ὁ λιπαρὴς ἐγίνετο ταῖς δεήσεσι προσβιαζόμενος. Luc. καὶ πόνῳ πολλῷ καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος ἐξέμαθον τὴν τέχνην. (Sed alicubi λιπαρὴς ſine adiectione, eadem propemodum ſignific. dixiſſe videtur) Sophocles in Œdipo Col. pag. 308 meæ edit. ὦ ξεῖνε μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές. de quo loco aliiſque lege quæ habent meæ in hunc poetam annotationes. At λιπαρὴς πυρετὸς Luciano, pro συνεχὴς, Continua febris, B. ‖ Volunt autem quidam gramm. λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι. quibus ſubſcribit & Heſychius. G

Λιπαρῶς, ET Λιπαρέως per dialyſin, Aſſiduè, Iugiter. Item Flagitanter. Inſtanter orando. Bud. ex Athenæo. H

Λιπαρία, ας, ἡ, Aſſiduitas, Sedulitas. Item Aſſidua obte-

ſtatio, & q. Flagitantia: vt λιπαρῶς, Flagitanter, Bud. vertit. Apud Herodotum λιπαρέη ἀντεχόμεθα, exponitur Strenuè reſiſtimus.

Λιπαρέω, ῶ, Aſſiduus ſum, Perſeuero, Perſto, apud Herodotum, μηδὲ λιπάρεε τῇ νόσῳ. Item, Aſſiduè rogo & inſtanter, Flagito, Efflagito. Interdum verò & generalius pro Rogo, Oro, Poſtulo. Xen. ὅσα νῦν λιπαρεῖς πρὸς ἐμοῦ μανθάνειν. Plato in Apol. Socr. cum infinitiuo itidem, τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ᾤετο λιπαρητέον εἶναι. Ariſtoph. Acharn. λιπαροῦντι Εὐελπίδῃ. (At Herodianus iunxit & datiuo perſonæ) Copulatur interdum cum δέομαι.

C. ΕΚλιπαρέω, ῶ, Exoro. Et Ἐκλιπαροῦμαι, Exoror. vt apud Plut. dicit Cato, oportere iudicem neque pro iuſtis λιπαρεῖσθαι, neque pro iniuſtis ἐκλιπαρεῖσθαι. Item Impenſè rogo, Obteſtor. in v. l. ex hoc eiuſdem Plut. loco in Themiſtocle, τὴν Ἐπικλέα κιθαριστὴν ἐκλιπαρεῖ μένειν παρ' αὐτῷ.

C. ΚΑΤΑλιπαρέω, ῶ, Impenſè rogo, Obteſtor. Lucianus ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε καὶ κατελιπάρει, ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν.

C. ΠΡΟΣλιπαρέω, ῶ, Aſſiduus ſum in re aliqua. Plut. χρήμασιν αὐτοῖ, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες. Plut. De def. orac. ὑφειμένων δὲ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων καὶ προσλιπαρούντων. In v. l. exponitur non ſolùm Aſſiduus ſum, ſed etiam Affixus ſum, Non diſcedo, Perſeuero. Bud. autem affert etiam προσλιπαρεῖν τῇ ὄχθῃ ex Arriano, pro προσμένειν, Reſidere ad ripam. Aliquando eſt Inſto, ſeu Vrgeo, aut Inſtanter vrgeo. quæ ſignificatio videtur conuenire poſſe loco Plutarchi modò citato.

Προσλιπαρῶ, Obſecro, Obteſtor, Obnixè rogo. Bud. à Plut. pro Obſecro poni teſtatur.

Προσλιπάρησις, Obſecratio. Apud Luc. pro Aſſiduæ preces ſeu obnixæ: vel pro Aſſidua iugiſque præſentia & mora apud aliquem. Bud.

ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, Lapis, Saxum. Hom. Od. ψ, Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο. Et Od. τ, Ἔξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος. Il. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Ariſtot. Rhet. 3, ex Platone, ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Et in prouerbio, πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem mouere. Cæterùm grammatici quidam putarunt λίθος maſculinũ eſſe quum ſimpliciter lapidem ſignificat, at fœmininum, quum de lapide pretioſo dicitur, aut polito. At ego exiſtimo quidem in hac poſteriore ſignific. fœminini potius quàm maſculini eſſe generis, ſic tamen vt interdum etiam ſit maſculini. (veluti quum dicit Pauſan. in Att. ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Ibidem, ἐκοσμήθησαν λίθῳ κογχίτῃ. Et apud Plutarch. λίθος Λακωνικός, quum Themiſtius appellet Λακωνικήν, vt mox docebo) Viciſſim autem in priore etiam ſignif. fœmininũ eſſe videmus in vno ex iis locis quos protuli ex Homero. At exempla pro illa grammaticorum obſeruatione facientia, ſunt hæc. Ariſtoph. Nub. τὴν λίθον ταύτην ἑώρακας τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ; Et ἡ λίθος ἡρακλεία apud Theophr. itidémque ἡ μαγνῆτις λίθος cum apud eum, tum apud cæteros. Sic ἡ μαργαρῖτις λίθος Athen. ex Theophr. Vnio. Et τιμία λίθος, pretioſus lapis. Themiſt. καὶ καλλωπίζεται τὸ ἔδαφος λίθῳ Λακαίνῃ καὶ Λιβύσσῃ καὶ Αἰγυπτίᾳ. Inuenitur autem & peculiariter dictum λίθος de Lydio lapide, quo probatur aurum, Baſil. καὶ τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν. Sic autem & pro magnete apud Ariſtot. In epigr. autem ἁ λίθος ἁ μικρά de ſepulchrali lapide, ſeu ſepulchro. Quo & Alciphron modo vſus eſt, κωφὴ λίθος καὶ ἀναίσθητα. De etymo autem huius nominis dicam in Λίθος ſignificante diſcum.

Λίθος, Calculus veſicæ. B. ex Ariſtot. Vide Λιθιάω.

Λίθος, Anchora. quòd veterib⁹ lapides vſum anchorarum præſtarent. Vide Euſt.

Λίθος, Diſcus. in qua ſignificatione dictum vult Euſtathius παρὰ τὸ λίαν θέειν, quum alioqui in generali ſignificatione lapidis, deriuet à λίαν τεθεῖσθαι, addens διὰ τὸ φύσει βέλτιον.

Λίθος, Locus vbi vendebantur mancipia, Poll. Quo dixit modo Cic. in Piſ. Duos de lapide emptos.

Λίθος apud Ariſtophanem τὸ βῆμα & τὸ δικαστήριον τὸ ἐν πνυκί. v. l. Vide & Λιθωμόται paulo póſt.

Λίθοι, Homines bardi & ſtupidi, apud Ariſtoph.

C. Λιθόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidibus petitus ſeu impetitus. At λιθόβλητος ἀστοχία, de iactu lapidum quaſi collimante, ſeu de collimatione cum iactu lapidum facta. Epigr. lib. 1, de nuce arbore, Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον ἀστοχίης. ET Λιθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapides iaculans, Lapidibus impetens. vt λιθοβόλος μηχανὴ apud Ioſeph. Et λιθοβόλος ſub. ἄνθρωπος vel ἀνήρ, aut tale quid, Qui lapides iaculatur, ſeu (vt Valla apud Thuc. vertit) Qui de manu lapides iacit. Athen. lib. 5, ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφειστήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφιεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος, ſaxa tritalentaria teláque miſſilia duodeuiginti pedum, facilè eiaculans. B. ET Λιθοβολέω, Lapido, Lapidibus peto, Lapidibus obruo. Marci 12, κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν.

C. Λιθογλυφής, έος, ὁ καὶ ἡ, In lapide inſculptus. AT Λιθογλύφος, ου, ὁ, Qui lapides ſcalpit ſeu incidit: Statuarius, ἑρμογλύφος, λιθοξόος. nam ea pro ſynonymis à Luc. accipi tradit B.

C. Λιθόδενδρον dicitur à quibuſdã τὸ κοράλλιον. Gorr. ex Dioſ.

C. Λιθοδερκὴς γοργὼ in Epigr. quaſi lapideo aſpectu.

C. Λιθόδερμος, Pelle lapidea tectus, Corio munitus. cuius durities propemodũ lapidea. Dicitur & de hominibus. Ariſtot. in princ. Rhetor. πολλοὶ γὰρ στερροὶ καὶ λιθόδερμοι καὶ τὰς ψυχὰς ὄντες δυνατοὶ γενναίως ἐγκαρτεροῦσι ταῖς ἀνάγκαις.

C. Λιθοδικτῶ, Lapidibus impeto. à δίκω, id eſt βάλλω. Suid.

C. Λιθοδόμος, ου, ὁ, Faber ſeu architectus lapidarius, Qui ex lapidibus ædificia ſtruere nouit. Xen. Pæd. 3, ὁπόσοι τέκτονες εἶεν καὶ λιθοδόμοι.

C. Λιθοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lapidis ſpeciem gerens. Et λιθοειδὲς ὀστοῦν apud medicos, petroſum: pars oſſis temporalis, protenſis ſuturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminata. petræ enim ſeu rupi videtur ſimilis non duritie modò ſed & ſpecie. Gorr.

C. Λιθοθλάω, Lapidem aut lapides frango. In v. l. Lapide frango.

C. Λιθοκάρδιος, Qui lapideo corde eſt, Cui cor ſaxeum eſt. Baſil. ὑπὸ λιθοκαρδίων καὶ ἀπεριτμήτων ἀνθρώπων.

C. Λιθοκέφαλος, Lapideo & duro capite præditus. Athen. lib. 7, ex Ariſtot. τὰ μὲν λιθοκέφαλα, ὡς χρέμυς· τὰ δὲ, σκληρότατα.

C. Λιθοκόλλα, ης, ἡ, Glutinum quo lapides ferruminantur & conglutinantur. Dioſcor. 5, c. 164, ἡ λιθοκόλλα, μίγμα οὖσα μαρμάρου ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης. AT Λιθοκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex lapidibus conglutinatus & compactus. Metaph. Soph. Trach. ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ'. vbi ſchol. exp. λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν αὐτῇ ἐπιβαλοῦσα. Item, Cui lapides pretioſi agglutinati ſunt, Gẽmis lapilliſq; diſtinctus ac picturatus. vt λιθοκόλλητοι στέφανοι. Athen. l. 4, ἐν ᾧ πάντα χρύσεα καὶ λιθοκόλλητα, περιττῶς ἐξειργασμένα ταῖς τέχναις, omne inſtrumentum aureum, gemmis etiam conſertum, ſingulari vaſculorum opificio. Plut. Alex. περιτραχήλιον σιδηροῦν λιθοκόλλητον, vt baccatũ monile, Virgilio: & Gemmoſa monilia Apuleio. Sic λιθοκόλλητος χλιδὼν Diodoro. & λιθοκόλλητοι φιάλαι Athenæo, vt Gemmata potoria Plinio.

C. Λιθοκόπος, Lapicida, Latomus. λιθοτομίας. Poll. ex Demoſth. AT Λιθοκοπία, Ictus lapide factus. Suidæ ἡ ἐκ λίθων βολή.

C. Λιθολεύω, Lapido. v. l. VNDE Λιθολεύστης, ου, ὁ, Lapidator, Qui lapidibus impetit. λιθοβολίτης Heſychio. AT Λιθόλευστος, Lapidatus. vel Per lapidationem factus, vt λιθόβλητος. Soph. προφόβημαι λιθόλευστον ἄρην. id eſt λιθόβλητον φόνον, vt ſchol. exp. Cædem lapidatione factam. ET Λιθολευστῶ, Lapido. B.

C. Λιθολόγος, ου, ὁ, Qui lapides legit ſeu colligit: vel etiam ſeligit operi idoneos. Thuc. lib. 6, p. 212, λιθολόγους καὶ τέκτονας καὶ ὅσα εἰς τειχισμὸν ἐργαλεῖα. Heſychio λιθολόγοι ſũt οἰκοδόμοι: ſed magis propriè λιθοδόμοι. ET Λιθολογέω, Lapides lego ſeu ſeligo operi idoneos. VNDE Λιθολόγημα, ατος, τὸ, Ex lectis lapidibus conſtructum ædificium, Strues ex lectis lapidibus. Xen. Pæd. 6, p. 99, οἰκίας οὔτε αὐτοῦ λιθολογήματος ὀχυροῦ, οὔτε αὐτοῦ τῶν στέγην ποιούντων, οὐδὲν ὄφελος.

C. Λιθοξόος, ου, ὁ, Qui lapides ſcalpit, ſeu polit, aut radẽdo cõ

planat. Plut. De diſcern. adul. & amico, οἱ λιθοξόοι τὰ πλη-
γῶντα καὶ προκοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες. A
ET Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, Inſtrumentum ſcalpendis lapidibus ſeu poliendis.

C. Λιθοποιὸς, οῦ, ὁ, Calculum gignens. vt λιθοποιὸς χυμὸς, Alex. Aphr. Succus calculum generans.

C. Λιθόρρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum λιθόδερμος: à ῥινὸς ſignificante δέρμα. Emped. apud Plut. Symp. 1, — κηρύκων τε λιθορρίνων χελύων τε. nam & Plin. ſcribit murices firmioris teſtæ eſſe, ſicut & concharum genera. Iidem piſces dicuntur ὀστρακόδερμοι, teſtacea pelle tecti.

C. Λιθοσόος ſive Λιθοσσόος, Lapidum iactu fugans, Lapidator. Nonn. λιθοσσόον ἐσμὸν ἐάσας.

C. Λιθόσπερμον, ου, τὸ, Lithoſpermum, ob σπέρμα λιθῶδες dictum: item ἡράκλειον, διὰ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ἰσχὺν, vt tradit Dioſc. lib. 3, c. 158. de quo Plin. lib. 27, c. 11, Aliqui ægonychon vocat, alii Dioſpyron, alii Heracleō. herba quincuncialis ferè, foliis duplo maioribus quàm rutæ, ramulis ſurculoſis, craſſitudine iunci. Gerit iuxta folia ſingulas veluti barbulas, & earum in cacuminibus lapillos candore & rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia verò lapidea. Nec quicquam inter herbas maiore quidem miraculo aſpexi. tantus eſt decor velut aurificum arte alternis inter folia candicantibus margaritis: tam exquiſita difficultas lapidis ex herba naſcentis. C

C. Λιθόστρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidibus ſtratus. Plin. l. 36, c. 28, Pauimenta originem apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithoſtrota expulere eā. Aliquāto pòſt, Lithoſtrota cœptauere iam ſub Sylla, paruulis certè cruſtis: extat hodiéque quod in Fortunæ delubro Præneſte fecit. Pulſa deinde ex humo pauimenta in cameras tranſiere è vitro. D

C. Λιθοτόμος, ου, ὁ, Lapicida. vt λιθοκόπος. Item, Chirurgus calculum excindens. AT Λιθότομος, Inciſus à lapide. ex Cyrillo. VNDE Λιθοτομία, Officina lapicidarū, Lapicidina, Locus vbi lapides exciduntur. Pauſ. Att. p. 24, ὄρη ἔνθα λιθοτομίαι. (Idē & λατομία) Thuc. lib. 7, p. 263, κατεβίβασαν ἐς τὰς λιθοτομίας. Ibidem, τοὺς δ' ἐν ταῖς λιθοτομίαις οἱ Συρακούσιοι χαλεπῶς τοὺς πρώτους χρόνους μετεχείρισαν, de Athenienſ. captiuis. Vnde Feſtus, Syracuſani latomias & appellant & habent adinſtar carceris: ex quibus locis exciſi ſunt lapides ad extruendam vrbem. Et Luc. εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν: vt Cic. In latumias conüicere. Et Plautus, In lapicidinas facite deductus fiet. Vide Λατομία. ITEM Λιθοτομίας, ου, ὁ, idem quod λιθοκόπος, Poll. E

C. Λιθοτεχνική, Ars lapides elaborātium ad operum ornamenta. v. l. Vide Λιθουργική paulo pòſt.

C. Λιθοφορέω, Lapides fero ſeu porto: vel Comporto lapides. Th. l. 6, p. 230, ἐκώλυον τοὺς Ἀθηναίους λιθοφορεῖν. at paulo pòſt dicit, λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες. F

C. Λιθάργυρος, ου, ἡ, Spuma argenti: medicamentum metallicum, non ſponte quidem naſcens, ſed in ſecundis fornacibus emergēs, dum plumbum vel eius arena ab argēto aut auro ſecernitur. λιθάργυρον Græci appellarūt nomine ex argento & lapide compoſito, ortæ rei duritiem deſignātes: Latini verò argenti ſpumam, naſcētis rei ſpumam magis explicātes, & cocturæ potius euentum contemplati, quæ ex plumbo & argento eam veluti recrementum ſpumam redderet: non quòd ex argēto ſolo eiuſmodi ſpuma prodeat, ſed quòd ex plūbo & argēto nata, fuerit apud antiquos frequētior quàm vllum aliud lithargyri genus. Dioſc. triplicē eius facit differentiam: vnam ex arena, quam μολυβδῖτιν vocant: alteram ex miſtura plumbi & argenti, quā ἀργυρῖτιν nomināt: tertiam ex miſtura plumbi & auri, quæ χρυσῖτις dicitur. Sunt autem hæc duo non materiæ tantùm ſed & colorum nomina. ἀργυρῖτις enim candida eſt, vt χρυσῖτις fulua. Hæc inter alia ex Gorr. Cōfer Dioſc. lib. 5, cap. 102, & Plin. lib. 33, cap. 6. Dioſcor. lib. 6, cap. 27, λιθάργυρος δὲ ποθεῖσα βάρος ἐπιφέρει στομάχῳ καὶ κοιλίᾳ. Vnde Scrib. Largus cap. 51, Spuma argentea pota (quam Græci λιθάργυρον dicunt) ventris infert grauitatem. Nicand. Ἐχθομένη δέ σε μὴ τι λιθάργυρος ἀμφινόεσσα λήσειεν. Hippocr. vocat etiam ἀργυρείου ἄνθος. AT Λιθαργύρεον Steſichorus in Helena dicit τὸν ποδονιπτῆρα, vt teſtatur Athen. lib. 10. Ibidem λιθάργυρος ὄλπη in Achæi quodam gripho de κύλιξ, vbi videtur accipere pro vaſculo ex lapide candido & quaſi coloris argentei. G H

C. Λιθουλκοί, Qui lapides trahunt ſeu extrahūnt è lapicidinis. Plinius exemptores vocat, l. 36, c. 15. ET Λιθουλκέω, Lapides traho ſeu extraho, & eximo. Item Ægrè traho, veluti ponderoſum ſaxum. nam λιθουλκεῖν Heſychio eſt τὸ μόλις ἐλκύειν: Suidæ autem λιθουλκῆσαι, τὸ σῆσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀνάθημα.

B C. Λιθουργὸς, οῦ, ὁ, Qui lapides elaborat, Faber qui lapides ſcalpit & operi aptat. Heſychio λιθοκόπος & λιθογλύφος. Thuc. l. 4, p. 144, σίδηρος καὶ λιθουργοὶ καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. vbi ſcribitur & πλινθουργοί. paulo pòſt dicit, ἐκ τοῦ προαστείου λίθοις καὶ πλίνθοις χώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα. Eodē lib. pag. 121, σιδήρεια μὲν λιθουργὰ οὐκ ἔχοντες, λογάδην δὲ φέροντες λίθους. vbi videtur σιδήρεια λιθουργὰ accipere non tam pro ferramētis ad elaborandos quàm ad eximendos lapides. ſchol. exp. λαξευτήρια, ſcalpēdis & poliendis lapidibus apta. Plut. Pericle, τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοί. VNDE Λιθουργική, Peritia eximendorum lapidum. Lyſias apud Suidam, διὰ τὸ ῥᾳδίως τέχνας ἐργάζεσθαι, τήν τε λιθουργικὴν καὶ λιθοτεχνικήν, καὶ πρὸς τύπους τὸ πεπηρυφηκέναι. vbi Suid. λιθουργικὴν accipit ἣν οἱ τοῖς μετάλλοις ἐργάζονται οἱ τέμνοντες τοὺς λίθους: at λιθοτεχνικὴν, ἣν μετίασιν οἱ καταξαίνοντες καὶ κατακοσμοῦντες τοὺς λίθους. ET Λιθουργέω, Lapides elaboro. In v. l. λιθουργῆσαι, In lapidem vertet: vt λιθουργεῖν ſit Lapidem reddere.

C. Λιθωμόται Heſychio ſunt δημηγόροι ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύωντες. dicit autem λίθον eſſe τὸ ἐν τῇ Πνυκὶ ἐκκλησίᾳ βῆμα. Qualis conſuetudo Athenis quoque fuit, vt ex Demoſth. or. contra Conon ē diſcimus, qui ait, πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες. Ita λιθωμόται fuerint qui ad λίθον deducunt & ibi iuramentum exigunt.

C. Ἄλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidū expers, Minimè lapidoſus. Arrian. apud Suidam, ἣν γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον οὐδὲ ξύλον τὸ πεδίον. ITEM Ἀλιθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Carens lapidibus, Non calculoſus. v. l.

C. Διάλιθος, Gemmatus, Gemmis diſtinctus.

C. Μονόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex vno lapide factus, Vno lapide conſtans.

C. Τηκόλιθος, ου, ὁ, Lapides liquefaciens, ita dicitur lapis Iudaicus, quoniam calculos rumpit & quaſi liquefactos expellit. Paulus Ægin. lib. 7, ὁ δὲ Ἰουδαϊκὸς καλούμενος, τῶν ἐν νεφροῖς λίθων ἐστὶ θρυπτικός· ὅθεν καὶ τηκόλιθον αὐτὸν οἱ νεώτεροι προσαγορεύουσι. Plin. lib. 36, cap. 19, ſpongias lapides ſcribit à quibuſdam vocari tecolithos, quoniam veſicæ medeantur. calculos enim rumpere in vino potos. Paulus autem ibi σπογγίους λίθους & λίθον Ἰουδαϊκὸν diuerſos facit: quanuis vtriſque vim tribuat θρυπτικὴν τῶν ἐν νεφροῖς λίθων.

C. Ὑπόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidoſus, Saxoſus. vel Aliquatenus lapidoſus.

Λιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lapidoſus, Lapideus. Philo De mundo, ἐπεργάζεσθαί τε τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην γῆν, ſolum prædurum ac lapidoſum ſeu glareoſum. Philo De vita M. lib. 1, ὄρη λιθωδέστατα, ſaxoſiſſimi mōtes. VNDE Λιθωδία, ας, ἡ, Saxoſitas. Item Saxea durities. σκληρότης, Euſt. AT Λιθόωσα apud Heſych. ἡ πολύλιθος, Lapidoſa, Saxoſa, poet. quaſi à Λιθάω.

Λίθινος, ου, ὁ, Lapideus, Saxeus, Luc. Tim. ἀνδριάντες λίθινοι. Et in Epigr. lib. 2, Τὸν λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος, ſaxeum Iouem, id eſt ſtatuam Iouis è lapide. Athen. lib. 11, οἰνοχόην καὶ κύπελλα λίθινα. Et lib. 10, λίθινος πίθος. Et 13, λίθινος κόρη, puella ſaxea, — λιθίνης ἐπεθύμησεν κόρης ἄνθρωπος. Item τὰ λίθινα, ſtatuæ lapideæ ſeu marmoreæ. Xen. Polit. Laced. ἐκείνων ἧττον ἂν φωνὴν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων· ἧττον δ' ἂν ὄμματα μεταστρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν. Sic Epigr. lib. 2, — τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων, ſtatuarum lapidearum honorandarum cauſa. VNDE Λιθίνως, Adinſtar lapidis ſeu ſaxi. Xen. Symp. πρότερον μὲν γὰρ ὥσπερ οἱ τὰς γοργόνας θεώμενοι, λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτόν, καὶ λιθίνως οὐδαμοῦ ἀπῄει ἀπ' αὐτοῦ, ſaxeis oculis intuebatur. i. immotus ſaxi more.

Λίθεος, ου, ὁ, Lapideus, Saxeus. vt λίθινος. Il. μ, Βιλαδ ἐπὶ λιθέῳ. Odyſſeæ ν, Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες. AT Λίθαξ, idē. vt λίθαξ πύλη, Suid.

Λιθακά, τὰ, Liber de lapidibus tractans: vt liber Orphei περὶ λίθων. In vita Dionyſii qui inſcripſit De ſitu orbis.

Λίθαξ, ακος, Heſychio Petra lubrica vel aſpera. Sed adiectiuè potius accipitur apud Homerum, Odyſſ.ε, v.415, Μή πως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν. & rectius ibi ſcholiaſtes λίθακι πέτρῃ exponit λιθώδει πέτρᾳ ὑποπιπλαμένῃ τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐξεχούσῃ. Nicander ſubſtantiuè capit pro loco aſpero, vt ſchol. exponit in Ther. v.50, Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἕρμακας ἐνναίοντες. ‖ Heſychio eſt etiam ψώρα.

Λιθὰς, άδος, ἡ, Lapillus, Lapis. Odyſſ.ξ, — οὐδὲν κύνας ἀγνῶτας ἀλλὰ λαὶ ... Πυκνῇσιν λιθάδεσσι. Od ψ, — θάλαμον δέμον ὄφρ' ἐτέλεσσα Πυκνῇσιν λιθάδεσσι, lapidibus. nec enim ibi neceſſariò diminutiuum eſt, teſte Euſt.

Λιθὶς, ίδος, ἡ, ET Λιθίδιον, ου, τὸ, Lapillus, Paruus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, Lapillus. Vtitur Theophraſt. libro 3 Hiſt. plantarum. Phrynichus tamen Atticè dici λιθίδιον ſcribit, non λιθάριον.

Λιθόω, ῶ, In lapidem verto, Lapidem facio. Et λιθόομαι, οῦμαι, Lapideſco, In lapidem vertor & indureſco, Lapis fio.

Λίθωσις, εως, ἡ, Mutatio in naturam ſaxeam. Plutarchus De primo frigido, πῆξις δὲ εἰς ἀλλοίωσιν τελευτᾷ καὶ λίθωσιν, glacies in commutationem naturæ ſaxeúmque rigorem deſinit.

C. ἈΠΟλιθόω, θῶ, In lapidem verto, Lapideſcere facio. vt τὴν Νιόβην ἀπελίθωσε, Nioben in lapidem vertit. Paſſiua vox eſt Ἀπολιθόομαι, οῦμαι, Lapideſco, In lapidis modũ rigeo, Rigeſcõ ſeu induror vt lapis, apud Strab. Et Athen. l.2, μύκητες φύονται περὶ τῇ θαλάσσῃ, οὓς καὶ ἀπολιθοῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φησί.

C. ΚΑΤΑλιθόω, Lapidibus obruo ſeu cooperio, Lapido: idẽ quod καταλεύω. ex Hermog.

Λιθάζω, Lapido, Lapidibus obruo. Chryſoſt. παρὰ Ἰουδαίων λιθαζόμενος, lapidibus appetitus. Capitur etiam ſimpliciter pro Iacio, ſeu Coniicio, βάλλω. Arrian. apud Suidã, κελεύσαντος δὲ Ταπίου τὸν χρυσὸν ἐς τὴν παῖδα ἐλίθαζον, ἐς ὃ τιτρωσκομένη κατεχώσθη. qualis hiſtoria extat apud Plutar. in Parall.

C. ἘΚλιθάζω, Lapidẽ iacio. Theophr. Hiſt. l.5, c.3, καὶ ἐάν τις ἐκλιθασθῇ λίθον εἰς τὸ δένδρον, ἢ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτο, κατακρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως. Vnde Plinius lib.16, ſub finem cap.39, Et quædam forte accidunt, lapide comprehenſo aut recepto in corpus, aut alterius arboris ramo. Gaza vertit, Siquis lapidem arbori inculcarit. Videtur autem reponendum ἐκλιθάσῃ. éſtque animaduertendum poni hîc ſimpliciter pro Iacere, quum addatur λίθον.

C. ΚΑΤΑλιθάζω, Lapidibus obruo ſeu cooperio, Lapido.

C. ΠΑΡΑλιθάζω, Lapideſco, vt exp. apud Theophraſtum Hiſt. pl. l.3, c.9, de fago & haliphlœo, ἀμφότεραι γὰρ παραλιθάζουσιν ἐν τοῖς ἄρρεσι καλουμένοις, ἐξ ἄκρων τῶν βαλάνων ἑκατέρωθεν.

Λιθίζω, Lapidem refero ſeu imitor, In lapidem colore vergo. Plin. l.37, c.7, de carbunculis gemmis, Qui languidius ac liuidius ex Indicis lucent, λιθίζοντας appellari Calliſtratus dicit.

Λιθιάω, ῶ, Calculo laboro: à λίθος ſignificante calculũ, cuius exemplum habes in Τηκόλιθος. In qua ſignif. Scrib. Larg. & Marcell. Empiricus vtũtur etiã vocabulo Lapis, vt quum dicunt, Si lapis in renibus innatus fuerit. Dioſcor. de lithoſpermo, λίθους θρύπτει: quo Plin. quoque calculos frangi pellique tradit. Idem de amygdalis amaris, διουρητικαὶ δὲ καὶ λιθιῶσι σὺν γλυκεῖ βοηθεῖ. Vnde Plin. l.23, cap.8, Calculoſis & difficili vrinæ in paſſo efficaces ſunt. Machon apud Athen. l.13, Δοκεῖ δὲ λιθιᾶν, ὡς ἔοιχ', ἡ Γνάθαινα. in quam paulo pòſt Phryne æmula acerbiore ioco dixit, εἰ λίθον εἶχες, ἀποψήσασθαι ἄν σοι ἔδωκα. nam ἐτύγχανε αἰτίαν ἔχουσα λιθιᾶν, vt Athen. ſcribit. VNDE

Λιθίασις, εως, ἡ, Calculi generatio in veſica: quanuis ille in renibus etiam creari poſſit. nemo tamen λιθιᾶν & λιθιῶντας vſurpauit niſi de iis quibus in veſica moleſtus eſt. Dicitur λιθίασις & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam & craſſa callis aut lapillis ſimilia apparent, oculum pungentia, vt ſcribit τῆς εἰσαγωγῆς autor: apud quem tamẽ incertum eſt partẽne palpebrarum exteriori an potius inferiori inſideant. Gorr.

ΛΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, (& alicubi etiam ἡ) Fames, Eſuries. Homerus Il.τ, — ἢ δὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός, ſitis & fames. Et Odyſſ.λ ac μ, — ἔπιρε δὲ γαστέρα λιμός. Idem Od.κ, Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ. Ab eodem λιμὸς eleganter dicitur inuadere γούνατα, id eſt genua. Et λιμῷ θανέειν apud eundem, Fame mori, Odyſſ.μ. vbi etiam dicit mortem eorum qui fame moriuntur, eſſe mortis genus longè omnium miſerrimum: his verſibus, πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. Interdum cõiunguntur λιμὸς & λοιμὸς, id eſt fames & peſtis, ſeu peſtilentia. vt ab Heſiodo in Erg. Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν. (Creditur verò & eadẽ eſſe & vtriuſque deriuatio, vt docebo infrà) Extat paſſim & apud proſæ ſcriptores nomen hoc λιμός. Xenoph. Pædiæ 3, τῷ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι. (vt δίψα & λιμὸς ab Homero copulãtur in loco quem modò protuli) Et λιμῷ πιέσαντες, item εἷλον λιμῷ Ἀκράγαντα, apud eundem.

Λιμὸς, (vt ait Galenus) πεῖνα εἰς ἄκρον ἥκουσα δι' ἀπορίαν σιτίων, id eſt, Extrema fames à ciborum penuria, ſiue ea voluntariè, ſiue præter voluntatem feratur. Idem ergo genere λιμὸς & πεῖνα, ſoláque magnitudine differunt. Eſt enim πεῖνα modicæ ſuctionis in ventriculo ſenſus; λιμὸς verò, magnæ & vehementis. Sic enim apud Hippocratem intelligitur, tum eo aphoriſmo quo ſcribit, ὅκου λιμὸς οὐ δεῖ πονέειν: tum altero, qui ita ſcriptus eſt, τοῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι δεῖ λιμὸν ἐμποιέειν. λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα. His enim aphoriſmis ἀσιτίαν propriè ſignificat, ſicut & lib.2 τῶν ἐπιδημιῶν, vbi ait, ἐν Αἴνῳ ὀσπριοφαγέοντες ἐν λιμῷ, σκελέων ἀκρατέες ἐγένοντο. Significat verò etiam apud Hippocratem vehementem & inſatiabilem ciborum auiditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur. vt aphor.21, lib.2, λιμὸν θώρηξις λύει. Neque enim hæc ſecundum naturam, vt ait Galenus, fames eſt; ſed morboſa, quam vini potus ſoluit. Gorr. ‖ Λιμὸν dici etiam hominem ſordidum & præparcum, quidam annot. ex Euſtathio. apud quem legitur & quod dixi de λιμὸς in fœminino genere. At verò Etymologiſtes Doricum eſſe tradit hunc vſum, ſicut λιμὸς maſc. genere, Atticum.

Λιμὸς à λέλειμμαι deriuatum putatur, (quæ eſt prima perſona præteriti τοῦ λείπομαι) abiecto ε, vt in quibuſdam aliis, de quibus lege Euſtathium. Hoc autem ſequẽdo etymũm, fames vocata fuerit λιμὸς quaſi ἔνδεια, id eſt Defectus.

C. Λιμοδωριεῖς, Qui fame adacti aliquò demigrant. à Dorienſibus qui è Peloponneſo fugerunt, annonæ inopia. v.l. Vide Eraſm. Chil. in hac voce Λιμοδωριεῖς, ex Plut. & Heſychio. vbi etiam aliam affert expoſitionem, ſcribens ita dictos videri qui vagantes famem afferebant.

ET Λιμοδωριέω, Fame compulſus aliquò demigro. v.l.

C. Λιμοκίμβιξ, Qui ad famem vſque parcus eſt, ſeu ſordidus. Vel, Quem ſordes ad tolerandam famem impellunt, ſeu, ad ſuum defraudandum genium, vt Ter. loquitur. His enim modis puto vim huius vocabuli poſſe exprimi, quod alioqui Euſtathius (ſicut & κυμινοκίμβιξ) vult idem eſſe cum κίμβιξ.

C. Λιμοκτόνος, ου, ὁ, Fame enecans, Famem mortiferam afferens. VNDE Λιμοκτονία, q.d. Cædes quæ fit per famem. Apud Platonem pro ſumma inedia & exitiali à medico imperata. Vide Budæum pag.869. Apud Aphrod. autem λιμοκτονία exponitur ſimpliciter Summa fames ſeu eſuritio, Problem. libro 1, ἐπὶ τῶν ὑγιαινόντων ἐν λιμοκτονίᾳ κέχρηται τῷ φλέγματι ἡ φύσις πρὸς τροφήν. Galenus λιμοκτονίην apud Hippocratem exponit ἀσιτίαν παντελῆ, (id eſt Abſtinentia omnimoda, vt interpretatur Gorr.) vel, ἡ ἐπὶ τοῖς πόμασι μόνοις δίαιτα. Hinc VERB. Λιμοκτονέω, ῶ, Fame neco, Fame conficio. Gal.

ET Προλιμοκτονέω, ῶ, Prius fame neco. Vide exempla apud Bud. p.869.

C. Λιμοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Famem afferens. At Epigr. lib.2 λιμοφορήων δίσκον, à NOM. Λιμοφορεύς, (nõ Λιμοφόρηος, vt habent vulg. lex. titulo in parcos, Μή με κάλει δίσκον ἐπίσημον ἐκ λιμοφορήων.

C. Λιμόψωρος, Strigoſitas & ſcabies qua tam homines quàm iumenta in fame corripiuntur. Cam. ex Suida, quem vide.

C. Ἄλιμος, Famem pellens. ἄλιμον σκευασίαν quandã vocarunt quæ famem & ſitim pelleret, vt ſcribit Proclus. Cam. Quidam ἄλιμα φάρμακα exp. Famem arcentia, ſeu prohibentia, vt ἄδιψα ſitim prohibentia, ex Plutarcho Sympoſ. Apud eundem legitur & ἄλιμος δύναμις.

C. Βούλιμος & Βουλιμία, q.d. Bouina fames, id eſt Ingens fames, Vehemens fames. Gell. libro 16, capite 3, In eodem libro Eraſiſtratus vim quandam famis non tolerabilem, quam Græci βούλιμον καὶ βούπειναν appellant, in diebus frigidiſſimis multo facili⁹ accidere ait quàm quum ſerenum atque placidum eſt. Βούλιμος (inquit Gorr.) eſt ingens fames à vehemēti refrigeratione oris vētriculi cōtracta. Famē quidē ingētē eſſe ipſa nominis ratio oſtēdit. eũ autē inducit indigētia quædam ore vētriculi percepta quã vehemēs ei⁹ refrigeratio excitauit. Paulo pòſt, Symptoma eſt malè affecti oris vētriculi, quo primùm quidē ægri expleri cibis nequeũt, paulo verò poſtea deſtituuntur prorſus appetentia, animo linquuntur, viribus deficiunt, exoluũtur, decolores ſunt, torquentur ſtomacho, refrigerantur corde & extremis partibus, pulſuſque habent admodum obſcuros. Cauſa huius ferè ſola eſt frigus externũ, à quo tantopere refrigeratur os ventriculi vt ea quæ diximus ſymptomata conſequantur. Ex quibus apparet βούλιμον propriè non eſſe id quod nomen ipſum ſonat, ingentem ſcilicet famem, quæ quanuis principio fuerit, paulò tamen poſtea nulla prorſus eſt, & in totum, languente nimium ventriculo, & penè extincto eius calore, aboletur. In eo nanque differt ὁ βούλιμος ἀπὸ τῆς κυνώδους ὀρέξεως, quòd in canina appetētia cibus perpetuò appetitur, nec vnquam ventriculus expleri poteſt. Quanquam & aliis quibuſdam inter ſe diſtinguantur, maximè quòd Gal. autore comment. aphor. 1, lib. 2, βούλιμος magis ſpecialis particulariſque ſit, canina autem appetentia generalior ſit, ſiue vniuerſalior. Quod non eſt ita accipiēdum, quaſi de genere propriè dicto à logicis, & ſpecie illi ſubiecta dictum ſit (vt quum animal homine vniuerſalius dicitur) ſed quòd βουλίμου cauſæ poſſint caninam etiam appetentiam mouere, quum è contrario cauſæ appetentiæ caninæ non ſint etiam cauſæ βουλίμου. Siquidem βουλίμου vna tantùm cauſa proditur, frigus nempe externum famem ingētem afferens: canina verò appetentia, non ab eo modo frigore, ſed ab acido etiam humore impacto ori ventriculi gignitur. Itaque illum Aphor. Hippocratis ſiquis de βουλίμος tantùm intelligat, videbitur Hippocrates id tantùm dicere, quòd meri potio intemperiem frigidam (à qua βούλιμος naſcitur) perſanet, quum non eam modò, ſed humoris etiam acidi in os ventriculi affluxum curet, à quibus duobus canina inducitur appetentia. Præterea verò inter ſe differunt quòd in appetitu canino propter inſatiabilem ingluuiem vomitiones perpetuæ infeſtent, βούλιμος autem ſine vomitu fit. Hæc Gorr. ‖ Eſt etiã Βουλιμία morbus equorum in Hippiatria. HINC Βουλιμιάω, ῶ, ET Βουλιμιώττω, Fame ingenti premor, vel fame intolerabili quæ βούλιμος dicitur. Aut Fame enecor, vt Budæus exponit apud Xenophontem, εἴπη που ὁρῴη βρωτόν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι. Ariſtoph. Pluto, δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.

C. Ἔκλιμος, Fame confectus. Theophraſtus De cauſis plāt. libro 2, capite 6, τὰ γὰρ φύσει λιπαρὰ ποτηρᾶς ἔφης δέονται καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐκλίμους χαίρειν μάλιστα ταύτῃ λέγουσι. Sed quidam ibi interpretantur, Macilentos, Ieiunos. ſonat tamen propriè q.d. Fame confectos. Cæterùm pro ἐκλίμους vulg. editiones habent ἐκλίμους. HINC Ἐκλιμία, apud Græc. Bibl. interpr. Deuter. capite 28, ἔνδειαν καὶ ἐκλιμίαν, vbi videtur accipi pro vehementi fame ſeu eſuritione. Exponitur & ἀχορτασία.

Λιμώδης, εος, ὁ, ἡ, ἡ. Famelicus. vel Tolerandæ fami obnoxius. κενὴ ᾗ λιμώδης τράπεζα, Plutarch. Sympoſ. libro 7. Et Athen. libro 6, λιμώδης γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία.

Λιμηρός, ά, ό, Famelicus. Et λιμηρὴ ἐργασία Suid. ex Epigr. Puto autem vocari λιμηρὰν quæ artificem ſuum famelicum reddit, vtpote nullum quæſtum ei afferens. Item Epidaurus λιμηρὰ vocata, detorto nomine hoc ex λιμενηρὰ, id eſt Portuoſa. vt ſcribunt Heſych. & Suidas, item ſcholiaſt. Thucyd. SED λειμηρὰ etiam ſcribi ἀπὸ τῶν λειμώνων, tradit Euſt. At verò apud Steph. perperam λειμηρὴ cum ει, quum ſequatur διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας. præter ea Λακωνικὴν eam dicit.

Λιμαίνω, Eſurio, Fame laboro. Herodotus, ἵνα μὴ λιμαίνει ἡ στρατιή.

Λιμώττω, idem quod proximè præcedens λιμαίνω, & quidem vſitati⁹. (dicitur que λοιμώττω à λοιμός eadem forma qua λοιμώττω à λοιμός) Luc. ἄσιτος καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. Theophyl. in quadã epiſt. λιμώττων πλουτεῖς, βρόχοις ὡς τὸ χρυσοῦς ἀπαγχόμενος. Et cum genitiuo apud eundem, λιμώττει χρυσοῦ. (at Latinè dixeris per accuſatiuum Eſurire aurum: epiſt. 10) λισπαλῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος. Σωσίπατρε. ὅπου δὴ γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν. id eſt, Vtiliter aurum eſurit humanum genus.

ΛΙ'ΝΟΝ,

ου, τό, Linum. λίνου σπέρμα κεκομμένον, Thuc. lib. 4. Theophr. De cauſ. plāt. lib. 4, ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιροῦσι. Sæpe pro lineo filo, vel potius generaliter pro quouis filo. vt λίνον Parcæ, ſeu Parcarum, apud Homerum, Il υ, — ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Sic Odyſſ. η, — ἔνθα δ' ἔπειτα Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Sic autem à Latinis poetis fila Parcarum dicuntur, (itē ſtamina, & penſa) vt ab Horatio, Atra fila trium ſororum. Interdum verò Linum itidem pro quouis filo poetis Latinis: ſic autem & Celſus lina pro filis vſurpauit. Sed hoc obſeruandum eſt, quum in λίνον Græci priorem ſyllabam corripiant, Latinos contrà in Linum producere.

Λίνον à quibuſdam dici τὸν κνίδιον κόκκον traditur à Dioſcoride, quòd frutex qui granum Cnidium profert, ſatiuo lino ſimilis ſit.

Λίνου appellationem acceperunt etiam quædã quæ ex lino fiebant. Interdũ enim eſt Chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri ſolerent. quo interpretati ſunt modo quidam apud Homerum Il. σ, — λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε &c. ſed affertur alia loci huius expoſitio quæ magis recepta eſt, vt infrà declarabo.

Λίνον, Rete, ſed propriè quod ex lino eſt. Il. ε, — ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Et πλεκτὰ λίνα, in Epigr. VNDE Ἄλινος θήρα, in iiſdem Epigr. Venatio reti non capta. q.d. Venatio quæ retibus caruit.

Λίνον, Linea piſcatoria, ſed propriè quæ eſt ex lino. vt Iliados π, — ὡς ὅτε τις φὼς Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος ἱερὸν ἰχθὺν Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, Ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ.

Λίνον, Textum quoddam ex lino, ſeu λεπτὸν ἱμάτιον, vt Didymus exponit in iſto Homeri loco Od. ν, Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆος στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε. Et aliquanto pòſt, Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν Αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι. Eo autem inuolutus dormiebat Vlyſſes, ſeu ſubſtratum erat illi dormienti. Dicit enim in proximè ſequente verſu, Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ. Sic autem in priore illo loco, ſequitur, ἵνα νήγρετον εὕδοι. Sed in vulg. l. ſine autore dicitur eſſe linteum in quo dormitur. ‖ At verò pro linteis, id eſt carbaſis, ſeu velis, ex Apollon. Arg. 1, — κὰδ δ' αὐτὰ λίνα χεῦον. ‖ Heſych. λίνῳ, ἱστίῳ.

(AT VERO Λίνος priore producta, vnde eſt Il. σ, — λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε, nomen eſt proprium herois filii Vraniæ, teſte Heſiodo, qui etiam ſcribit de illo, Ὃν δὴ ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις ἠδὲ χοροῖσιν, Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν. A quo deducitur ETIAM Αἴλινος, vt propriè quidē ſit Deploratio Lini, ſeu Carmē quo deploratur Linus, ſed generalius quoduis carmen lugubre. Soph. Aiace, pag. 38, Αἴλινον αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος. vbi ſchol. annotat eſſe εἶδος θρήνου. Et adiectiuè in hoc verſu qui affertur à Suida, — οὐκ ἐμαῖς ἔξεστιν θράσος αἴλινος αὐδή. ‖ Inuenitur autem ET Αἴλινα, vt apud Callimachum hymno in Apollinem, Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα

κινύρη) αἴλινα ἐπὶ τῷ. vbi ſchol. exponit θρηνητικά: ſed ma- A
lim aduerbialiter accipere pro θρηνητικῶς. quo fortaſſe
modo exponi poſſit & apud Moſchū in Epitaphio Bio-
nis, cuius primus verſus eſt hic, Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι
καὶ Δώριον ὕδωρ. Fuerunt autem & alii eodem nomine,
de quibus lege Euſtathium pag.1163 & 1164. vbi etiam
docet quoſdam λίνον in illo Homeri verſu accepiſſe pro
quodam cantici genere ſeu hymni. Affert quædam de
hac voce & ex Herodoto, quæ vidi. Athenæus porro a-
pud eundem αἴλινον ſicut & λίνον vult fuiſſe canticum
quod non ſolùm ἐν πένθει, ſed etiam ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ lo- B
cum haberet, idque autore Euripide. Ibidē traditur &
alia expoſitio nominis huius αἴλινος, vt videlicet fuerit
ᾠδὴ ἱστουργούντων, dicta ἀπὸ τῆς λίνου. At mihi multo veriſi-
milior videtur altera nominis huius deriuatio, ſuſpicā-
ti αἴλινος factum eſſe ex αἶ Λίνος, ſeu αἶ Λίνον, quod in car-
mine lugubri deplorante Lini mortem ſæpe repetere-
tur. vt legimus in Adonidis epitaphio, Αἶ αἶ καὶ τὸν Ἄδω-
νιν: item, αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, non ſemel)

C. Λινόδεσμος, ου, ὁ & ἡ, Ex lino vinculum habens, ſeu lineū.
aut ex filo. ‖ In v.l. exponitur Lineum vinculū, quod C
tamen non conuenit cum exemplo quod ſubiungitur
ex Ariſtide, λινοδέσμῳ σχεδίᾳ, de rate Xerxis.

C. Λινόδετος, ου, ὁ & ἡ, Lino vinctus. vt Budæus exponit a-
pud Ariſtophanem Nubib. eadem forma dici tradens
qua σιδηρόδετος. Et λινοδέτοις χαλινοῖς, q.d. Lino vin-
ctis frænis, pro Retinaculis nauis, ex Eurip.

C. Λινόδρυς quibuſdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς,
teſte Dioſc.

C. Λινόζωστις, Mercurialis herba. Dioſc.l.4, c.191, λινόζωστις, οἱ
δὲ παρθένιον, οἱ δὲ Ἑρμοῦ βοτάνιον καλοῦσιν. D

C. Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ & ἡ, Lineo thorace indutus, ſeu Lineo
thorace vtens, apud Homerum, Aiax filius Oilei. Iliad.
β, – ὀλίγος μὲν ἔην λινοθώρηξ. (at verò Aiax Telamo-
nius apud Sophoclem, χαλκοθώραξ) Conſpici au-
tem λινοῦς θώρακας, cum alibi, tum in Apollinis Grynæi
luco, ſcripſit Pauſanias in Atticis, non ad prælia, ſed ad
venationes idoneos. nam refringi in iis leonum & par-
dorum quoque dentes. Cam.

C. Λινοκάλαμις, Linum agreſte. v.l.

C. Λινοκάρυκες, Qui lina vendunt. οἱ τὰ λίνα πωλοῦντες. Ita He- E
ſychius. cuius ſi exemplaria mendo carent, puto λινο-
κάρυκες accipiendum pro λινοκήρυκες, mutatione Dorica
literæ η in α.

C. Λινόκλωστος, ου, ὁ & ἡ, vt ἠλακάτα λινόκλωστος in Epigr. Colus
in qua netur linum.

C. Λινόκροκος, ου, ὁ & ἡ, – Ex lino factus, & croceo colore tin-
ctus. vtrūque enim cōprehēdere videtur hoc cōpoſitū,
quo vtitur Eurip. in Hecuba, – ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμα-
σι λινόκροκον φᾶρος σείων. vbi ſcholiaſtes tradit ita vo-
cari λαῖφος. At in v.lex. λινόκροκον exponitur ſimplici-
ter Lineum.

C. Λινόπληκτος, ου, ὁ & ἡ, vt λινόπληκτα θηρία, implicitæ reti-
bus feræ, aut intra caſſes obſeptæ. Ita v.l. ſine autore,
quod ſuſpectum eſt. AT Λινοπλὴξ idem eſt quod φρε-
νοπλὴξ, ſi Heſychio pariter & Suidæ credimus. nam ho-
rum vterque genitiuum λινοπλῆγος exponit φρενοπλῆ-
γος. quod ab alia nominis λίνον aut λίνος ſignificatione e-
ſſe putandum eſt.

C. Λινοπλόκος, ου, ὁ & ἡ, Retia plicans, ſeu complicans, Pi-
ſcator. G

C. Λινοπλύτης, ου, ὁ, q.d. Lini lotor. Ab Heſychio exponitur
τριβεύς.

C. Λινοπόρος, ου, ὁ & ἡ, vt λινοπόροις αὔραις. ex Eurip. Lina (id eſt
vela) pertranſeuntibus vētis. id eſt perflantibus. At v.l.
Veliuolis ventis.

C. Λινόσαρκος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Lineam carnem habens, id eſt
ex lino) λινόσαρκοι σφαλίδες, apud Antiphanem, αἱ λεπταὶ
καὶ ἁπαλαί, Euſt.

C. Λινόσπερμον, ου, τό, Lini ſemen. Alex. Aphrod. Probl. lib.1, H
λινόσπερμον, ξηρὸν μὲν τῇ φαντασίᾳ καὶ τῇ φαινομένῃ, ὑγρὸν δὲ
τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀληθείᾳ. AT Λινόσπαρτον Gaza Li-
nigeniſtam reddidit apud Theophr. lib.1, cap.8. vbi ta-
men pro λινοσπάρτου legitur & ſeparatim, λίνου σπάρτου.
quum alioqui Plinius Theophraſtum ſparti memini-
ſſe neget. Quidam verò λινόσπαρτον nihil aliud eſſe pu-

tarūt quàm ſpartum, ex quo Plin. l.19, c.1, Aſiam lina ad
retia præcipua facere dixit.

C. Λινοστασία, Retium collocatio, vt quidam exponūt. At
in vulg.l. ex Epigrām. pro Laqueo, quòd fixus ſtet.
ET Λινοστατεῖσθαι ex Platone pro Illaqueari, In caſſes
incidere. v.l. Affert autem Euſt. ex Platone, εἰ θηρεύετε
λινοστατούμενος, ὑπὸ ἔρωτος δηλαδή.

C. Λινοτόμος, ου, ὁ, Qui linum ſecat. Heſych. tamen λινοτόμοι
exponit non ſolùm οἱ τὰ λίνα διατέμνοντες, ſed addit ἢ ὑγιῆ
δικνύοντες.

C. Λινοχίτων, ονος, ὁ & ἡ, Tunicam lineam indutus. Vel ge-
neralius Lineam veſtem indutus. nam apud Heſychiū
EST Λινόπεπλος, pro huius expoſitione.

C. Λινοχλαίνης, ου, ὁ, Lineam chlænam indutus. ex Diony-
ſii libello De ſitu orbis.

Compoſita alia in quibus amittitur o nomi-
nis λίνον.

C. Λιναγρευομένη, Induta veſte linea, Vili veſte induta. ἐν-
ημμένη λινᾶ, κακοείμων. ita Heſych. qui addit ET Λινερ-
γοῦσα.

C. Λινεργὴς ἱστὸς, Ex lino facta tela. ex Dionyſ. lib. De ſitū
orbis. AT Λινουργὸς, Qui linum elaborat, ſeu appa-
rat, q.d. Qui in lino operatur, aut circa linum opus ali-
quod facit. Sed ex Oppiani Halieut. affertur λινουργοὶ
quod ſit quarundam auicularum nomen.

C. Λινόπτης, ου, ὁ, Qui retia ſpeculatur, Qui venatoriis retib⁹
adſtans diligenter obſeruat an feræ in eas incidant. V-
titur Ariſtoteles. Pollux quoque meminit huius voca-
buli, & poſt eum Heſychius. VNDE Λινοπτάω, ῶ, &
Λινοπτάομαι, ῶμαι, Retia ſpeculor, vel Defixos in retia o-
culos habeo. vnde metaph. apud Ariſtophanem in Pa-
ce, ἐγὼ δ' ἕνεκα λινοπτώμενος. vbi exponitur Obſeruās. vt ſo-
lent aucupes obſeruare aues incidentes in retia. quia
ſcholiaſt. dicit eſſe ſumptum ἀπὸ τῶν εἰς τὰ λίνα πιπτόντων
ὀρνίθων. (At Heſych. λινόπτης vult ἀπὸ τῶν κυνηγετικῶν δι-
κτύων eſſe dictum) Addit etiam τοὺς ἀγροικοτέρους dicere
λινοπτᾶσθαι, τὸ λίαν κατεπλῆχθαι. At Suidas λινοπτώμενοι ſecus
exponit, vbi eius exemplaria ſuſpecta ſunt. ITEM
Λινοπτάζω apud Heſychium quod exponit per proximè
præcedens λινοπτῶ.

Λίνεος, οῦς, ὁ, Lineus. Philoſtr. in epiſt. λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴ-
σιδος. Et λινοῦν χιτώνιον, apud eūdem. Sic λινοῦν ἱμάτιον, &
in plur. λινᾶ ἱμάτια, Alex. Aphr. In fœm. λινῆ ἐσθὴς, & λινᾶς
ἐσθῆτος. ET Λιναῖος Ex lino factus. vulg. lex. ſine au-
tore. AT Λίναια, ἔρια, Heſych.

Λινόω, ῶ, Lino vincio, aut generalius pro Vincio. ET Ἀ-
πολινόω, pro eodem. VNDE Λίνωσις ET Ἀπολίνωσις,
Ligatio. Ægineta, φλεβοτομιῶν διασπᾶσθαι καὶ ἐκπεσεῖν τῆς τῆς
ἀπολινώσεως δεσμῶν. vbi de vena ligata loquitur. Bud.

C. ἘΚλινέω, ῶ, E retibus euado, ſeu effugio. ET COMP. Δια-
λινέω, ῶ, pro eodē. vnde in medio aor. διελινήσατο apud
Euſtathium, qui διελινήσατο ὁ λαγωὸς exponit ἐξελίνησε, id
eſt (inquit) διέξέφυγε τὰ λίνα. Et ita quidem ille pag.574.
At verò pag.1452 in fine ſcribit (ſi exemplaria non mē-
tiuntur) ἐκλινίσαι cum ι. ſed non dubito quin vera ſcri-
ptura ſit per η.

Λινάριον, ου, τὸ, ET Λινίσκος, Paruum filum, Funiculus. in v.l.
lex. ſine autore. At Euſtathius poſtquam dixit ἐκλινῆσαι
pro διεκφυγεῖν τὰ λίνα, in vſu eſſe apud multos Aſiaticos
ſuo tempore, addit, οἱ καὶ τὰ τοιαῦτα λίνα, λινάρια φασίν.
Idem alibi ſcribit hoc vocabulū λινάρια pro θηρατικὰ δί-
κτυα cum ab aliis vſurpari tum ab accolis Pamphy-
liæ. Eidem Euſtathio EST Λινίσκος diminutiuè ὁ λεπτό-
τατος λίνος, id eſt tenuiſſimum linum, in quodam loco
quem affert pag.1164.

ΛΙΠΟΣ, εος, τὸ, Pinguedo, ſeu Pinguitudo, A-
deps. Athenæus libro, τῶν σιῶν λιπαρῶν
ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις. Philo De vita Moſ. libro 3,
καὶ πλουσίου προσαγαγὼν τὸν ἀρχιερέα πολλῷ λίπει τὴν κεφα-
λὴν ἀλείφει. Theophr. πιότητα & λίπος copulauit libro 9,
ſcribens, ὅσα πιότητά τινα ἔχει καὶ λίπος. ITEM Λίπας
pro eodem, ſiquidem ſequamur Herodianum gram-
maticum ſcribentem apud Euſtathium, vt ὕδος, ὕδας, &
γῆρος, γῆρας, ſic etiam dici λίπος & λίπας: vnde eſſe apud
Homerum λίπ' ἐλαίῳ (cum aliis pleriſque locis, tum Il.
κ, in fine, Τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ. vt

A nimirum λίπα quidem ſit genus, ἐλαίῳ autem, ſpecies. Sed magis recepta eſt eorum ſententia qui λίπα ex λιπαρῷ factum eſſe per apocopen cenſuerunt) Affert verò Euſtathius & aliud exemplum vſus illius nominis λίπα hoc videlicet ex eodem poeta, — λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψε. videtur tamen eſſe eliſum non α ſimplex, ſed α cum ι ſubſcripto. cuius ille rei mentionem nullã facit. Idémque & in λίπ' ἐλαίῳ dicendum eſſet, ſi illam Herodiani expoſitionem ſequi vellemus. Sed quidam tradiderunt λίπα eſſe indeclinabile. Vtut ſit, eo vtuntur & ſolutæ orationis ſcriptores. Thucydides lib. B 1, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. Theophraſtus Hiſt. pl. libro 9, de legendis herbis loquens, κελεύουσι γὰρ τὰς μὲν κατ' ἄνεμον ἱσταμένους τέμνειν, ὥσπερ ἑτέρας τέ τινας καὶ τὴν θαψίαν, ἀλειψαμένους λίπα. Luc. in Lexiphane, ὁ δὲ λίπα χριτάμενος ἐχυγίζετο. Quidam verò (ex quibus Ioannes grãmaticus) λίπ' ἐλαίῳ expoſuerunt λίπει τῷ ἀπὸ τῆς ἐλαίας. ſed exploditur iſta expoſitio.

C. Ἀλιπὴς, έος, ὁ & ἡ, Pinguedine carens, Minimè pinguis. ‖Exponitur & Macilentus, item Aridus. CONTRAR. Εὐλιπὴς, (q. d. Bene pinguis) Valde pinguis, Præ C pinguis.

Λιπώδης, εος, ὁ & ἡ, Pinguis. τὸ λιπῶδες, Pinguedo quam humor copioſus & exiguus calor gignunt. vt ſcribit Alexand. Aphr. Probl. l. 2. v. l.

Λιπάω, ῶ, (q. d. Pingueo) Pinguis ſum. Vel, Obeſus ſum. Plut. de Cæſare loquens, οὐ τούτους ἔφη δεδιέναι τοὺς βαθυκόμους καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχρούς. A Budæo λιπᾶν exponitur etiam Turgere pingui. Hinc participium poeticum λιπόων pro Pinguis. item pro Nitidus, (vt videlicet pinguia nitent) vnde λιπόωντα πέμματα, & D λιπόων κεκρύφαλος, in v. l. In iiſdem verò annotatur λιπᾶν dici arbores quum pingueſcũt atque vnguinoſiores fiunt: quod maximè germinationis tempore accidit. quæ enim tali materiæ naturalis ineſt pinguitudo & ſuccus, per id tempus augetur atque turgeſcit: aperto quidem argumento, quia ſi tum ad imum caſtrentur, per torulum effluet ille liquor atque humor pinguis, ac quaſi ſaliuarius lentor emanabit. Ita igitur affectæ arbores, λιπῶντα δένδρα vocantur. Theophr. De E hiſt. plant. lib. 3, cap. 6, ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾶν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ ἀπεριαίρετος ὁ φλοιός. Sic autem & alibi. vbi tamen vulg edit. pro λιπᾶν habent λοπᾶν. Cuius CONTR. Ἀλίπιστα. ſed pro quo in vulg. Theophraſti editionib⁹ legitur ἀλόπιστα. vt lib. 5 De hiſt. plant. cap. 1, ἐὰν δὲ ὑπὸ τὸν λιπητὸν τμηθῇ, σήπεται τάχιστα, ὡς εἰπεῖν, ἐάν τε ἔμφλοιος, ἐάν τε ἄφλοιος· καὶ μάλιστα μὲν τὰ ἐν πρώτῳ λιπητῷ· δεύτερα δὲ, τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ· τρίτα δὲ, τὰ ἐν τῷ τρίτῳ· τὰ δὲ μετὰ τὴν πέπανσιν τῶν καρπῶν ἄβρωτα διαμένει, κἂν ἀλίπιστα ᾖ. Sed vulg. exempl. ἀλόπιστα hîc habent, F itidémque λοπητὸν & λοπητῷ pro λιπητὸν & λιπητῷ. Nam EST Λιπητὸς, Tempus quo germinantes arbores, habitiores atque pleniores fiunt, & ſucco pinguiore turgẽt. Hinc autem & NOMEN Τρίσλιπος, vnde τρίσλιπα δένδρα apud eundem Theophraſtũ, Arbores quæ terna & tripartita germinatione humore pingui turgeſcunt. Hæc ex v. lex. ſed quæ non omni ex parte controuerſia carent. Vide & verbum Λοπᾶν.

Λιπαίνω, Pinguefacio, Pinguem reddo. A cuius paſſiuo Λιπαίνομαι eſt λιπανθεὶς apud Greg. Pinguefactus, Obeſus. HINC Λιπασμὸς, (q. d. Pinguefactio) Saginatio. vt λιπασμὸς σώματος, Chryſoſt. ET Λίπασμα apud Plut. Res quæ pinguefacit. A verbo Λιπαίνω. COMPOS. Ἐκλιπαίνω ET Προσλιπαίνω. Eſt autem ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω. vnde ἐκλιπανθῆναι, Pinguefactum eſſe. At προσλιπαίνω eſt Inſuper pinguefacio, & Pinguiorem reddo.

Λιπαρὸς, οῦ, ὁ, Pinguis. Ariſtot. τῶν λιπαρῶν eſſe dicit κνίσσαν, vt ἐλαίου καὶ ἐλαιωδῶν, at λιγνὺν, τῶν πιόνων. Plato Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες, καὶ τἄλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Apud H Homerum λιπαρὸν eſt epithetum ἐλαίου, (quẽ λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ dicere docui & paulo antè.) Hinc autẽ λιπαρὸς etiã dicitur Oleo (quod itidẽ pingue vocat Virgilius) vnctus: atque adeo exponitur Vnctus, Nitidus. Hom. Odyſſ. ο, Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα. vbi exponitur etiam Delibuta vnguento capita haben-

A tes. Ariſtoph. Pluto, λουσάμενος, λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου. Idem in Nubibus, ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Huc pertinent iſta Vitruuii libro 8, vbi de fontibus & lacubus loquitur, necnon de fluminibus, Alii autem per pingues terræ venas profluentes, vncti oleo erumpunt: vti Solis (quod oppidum eſt Ciliciæ) flumen nomine Λιπαρὶς, in quo natantes aut lauantes, ab ipſa aqua vnguntur. Et λιπαροὶ πόδες apud Homerum Nitidi. habes tamen & alias explicationes apud Heſychium. ‖Λιπαρὸς videtur etiam dici B de homine pingui, id eſt obeſo, à quodam comico apud Athenæum, λιπαρὸς περιπατεῖ, ζωμὸς κατωνόμασται. ‖Λιπαρὸς alicubi reddi poteſt vel Pinguis, vel Opimus, Opiparus, vel Opulentus. vt ex Ariſtoph. in Nub. de Attica, λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος. Et λιπαρὴ ἄρουρα ex Apoll. Rhodio. Huc pertinet λιπαραὶ τράπεζαι apud Gregoriũ, pro Opiparæ menſæ, Lautæ menſæ, (Sic autem & Pingues menſæ apud Catullum exponendum cenſuerim) aut etiam Luxurioſæ. ‖At λιπαρὰ καλύπτρα, apud eundem poetam explicatur etiam λευκὴ, vel λεία. C ‖Et λιπαρὰ κρήδεμνα ei ſunt τὰ ἔκδηλα καὶ λαμπρὰ, de quibus lege Euſtathium, itidémque de λιπαρὸν ἱμάτιον. ‖Λιπαρὸς alicubi non ſolùm Nitidus, ſed & Pulcher exponi poteſt. quo etiam modo λιπαροὶ πόδες apud Hom. à nonnullis explicatur. Bud. à Luciano poni teſtatur & pro Præclarus, Inſignis, Bellus. Iam verò λιπαρὸς exponitur & Opulentus, item Beatus. vt & κρήδεμνα λιπαρὰ alibi quidam volunt eſſe τὰ εὐδαίμονα. Sic λιπαρὸν γῆρας, apud Lucianum & Syneſium, Senectus beata. (de quo loquendi genere dicam & in Λιπαρῶς) Sed & D pro εὐδαιμονεῖν ποιῶν, vt λιπαραὶ θέμιστες apud Hom. αἱ εὐδαιμονεῖν ποιοῦσαι.

Λιπαραὶ medicis genus medicamenti. Dioſcorides, μίγνυται δὲ λιπαραῖς. Celſus, Medicamenta lenia, λιπαρὰς Græci vocant. Bud. Λιπαραὶ ἔμπλαστροι, (inquit Gorræus) Lenia emplaſtra dicuntur apud Celſum, libro 5, cap. 19, quæ medicamentis pinguibus conſtant. differentia in eo ἀπὸ τῶν ἀλιπαίνων, quæ conſtant ex medicamentis non pinguibus. Plura vtriuſque generis exẽpla Celſus eo loco profert. Porro SUNT Ἀλίπαινα, vt E ait idem Celſus, quæ cruentis protinus vulneribus iniiciuntur, quæ ἔναιμα Græcis vocantur. Hæc enim reprimunt inflammationem, niſi magna vis eam cogit: atque illius quoque impetum minuunt, tum glutinant vulnera quæ id patiuntur, & cicatricem iiſdem inducunt. Conſtant autem ex medicamentis non pinguibus, ideóque ἀλίπαινα nominantur, à λιπαίνειν, & α priuatiuo. ſed apud Aetium EST Ἀλίπαντα.

Λιπαρὸν apud eoſdem medicos Pingue, ſaporis genus eſt. Sic autem dicitur quod vnguinis modo ſublinit & F replet, mitigátque exaſperatas & quaſi eroſas linguæ partes, ſed abſque vlla delectatione. In hoc enim à dulci differt, quòd manifeſta cum ſuauitate idem præſtat. Eſt verò fortaſſis & pingue ipſum dulce, aut certè ex dulcium genere: ſicut putarunt quidam qui pauciores quàm octo guſtus differentias eſſe contendunt. Dicitur & πῖον. quanquam Galenus comment. in librũ 6 τῶν ἐπιδημιῶν videatur τὸ πῖον genus conſtituere τοῦ λιπαροῦ καὶ τοῦ γλυκέος: quo loco ſcribit Hippocr. τὸ χολῶδες ἀπὸ πίονος procreari.

G C. Λιπαρόζωνος, ου, ὁ & ἡ, ET Λιπαροκρήδεμνος, ET Λιπαροπλόκαμος, ITEM Λιπαρόμματος. in quibus compoſitis præt. λιπαρὸς eſt Nitidus, Bellus, Elegãs. Nam Λιπαρόζωνος eſt Elegantem zonam habens. (Dicitur autem & de ſole ab Euripide in Phœniſſis pro εὐπρεπέστατος, vt ſchol. exponit. Sed mallim ſimplicius exponere Splendidam zonam habens, id eſt Splendidè cinctus. quippe qui ſuo ſit ſplendore velut cinctus) Λιπαροκρήδεμνος, Elegantes vittas ſeu pulchras habens. pro eleganter compta, intelligendo ex parte totum. (Quidam taH men λιπαρὰ κρήδεμνα eſſe putarunt τὰ λευκὰ καὶ λεῖα, ſicut ἀργαὶ ταῦροι ſunt οἱ διὰ πιμελὴν λευκοί, inquit Euſt.) At Λιπαροπλόκαμος, Cui nitida eſt coma, Cui nitidi ſunt capilli, ſeu pulchri, apud Homerum de muliere. Dicitur & εὐπλόκαμος ſeu εὐπλόκαμος, de ea cui pulchra eſt coma. Sed his nominibus vocatur & ea quæ pulchra eſt,

ſeu formoſa, intelligẽdo ex parte totum. Quartũ eſt Λιπαρόμματος, Qui eſt nitentib⁹ oculis, & pulchris, vt B. vertit in hoc Ariſtot. loco, γλαφυροὶ, λευκόχροοι, λιπαρόμματοι. Alibi autem dicit λιπαρὸν τὸ ὀμμάτιον καὶ μέγαν, vt idẽ annotat.

C. Ἀλιπαρὴς, έος, ὁ & ἡ, Non pinguis, Non nitidus. ‖In v.l. ei additur ET Ἀλιπαρία, quod exponitur Exilitas, (oppoſitum Pinguitudini ex Fabio) ſed autor non profertur.

Λιπαρῶς, Pinguiter, vel Nitidè, vt videlicet nitent quæ oleo ſunt vncta. Apud Homerum autem λιπαρῶς γηρασκέμεν eſt Beatè ſenectutem tranſigere, id eſt in affluentia rerum ad ſenectutem beatè tranſigendam neceſſariarum. Vel, Senectutem degere morborum & omnis aduerſæ fortunæ expertem. Odyſſeæ δ, Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν. vbi Euſtathius exponit εὐδαιμόνως καὶ ὡς ἄν τις εἴποι τρυφερῶς, ἀνενδεῶς. ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν λιπώντων ζώων. Legimus verò & λιπαρὸν γῆρας apud eundem poetam, (ex quo Lucianus & alii mutuati ſunt) Odyſſ. λ, —ὥς κέ σε πέφνῃ Γήρα ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον. vbi idem grammat. λιπαρὸν γῆρας eſſe dicit τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκεῖθεν τηκεδόνος. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ εὔδαιμον. cui opponi paulo pòſt χαλεπὸν γῆρας.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, Pinguedo, Pinguitudo, vt Gaza vertit apud Theophraſtum. Item λιπαρότης τῶν ὀμμάτων, Plut. Nitor. vt λιπαρὰ ὄμματα dicuntur Nitentes oculi. Vide Λιπαρόμματος paulo antè.

Λιπαρότητα (inquit Gorræus) ex iis quæ antè περὶ τοῦ λιπαροῦ dicta ſunt, ſatis patet eſſe guſtabilem qualitatem, quæ ſine voluptate, aut ea lõgè minori quàm dulcia exhibent, linguam linit & ſubungit. Valde affinis eſt dulcedini, de qua vide in Γλυκύτης. Dubito an aptè Lat. dici poſſit. Pinguedo enim & pinguitudo nõ ſunt vera huius qualitatis nomina, ſed potius ſubſtantiæ quam πιμελὴν appellant.

(AT Λιπαρὴς, Λιπαρῶς, Λιπαρία, Λιπαρῶ, &c. in alia ſignificatione, vide poſt Λίαν, quòd dici putentur ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι)

ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ, Supplico, Supplex oro. Item Precor. Hom. Il. α, circa principium, de Chryſe ſacerdote, — καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sed alicubi dicitur λίσσομαί σε, ſequente infinitiuo, Supplex oro vt &c. Exemplum eſt ibidem, — οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν. Dicitur autem & λίσσεσθαι Deum. vt Il. α, de Thetide legitur Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα. Sic Apollon. Argon. 2, θεοὺς λίσσεσθαι. Alicubi verò accuſatiuo perſ. additur datiuus rei velut inſtrumentalis. vt Odyſſ. λ, Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Sed plerunque ponitur infinit. omiſſo accuſ. cuius hoc exemplum eſt aliquãto pòſt, — αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. (vbi hoc etiã obiter animaduerte quis hîc ſit vſus datiui caſus, ne te vulgata ad verbum interpretatio decipiat, quæ habet Precor Achillẽ. hanc enim ſequendo, diceremus λίσσομαι iungi etiam datiuo: cuius alioqui conſtructionis exemplum nullum affertur. & multo etiam conuenientius eſt illi loco Ἀχιλλῆϊ exponere τοῦ εἰς Ἀχιλλῆα, ſeu κατὰ τοῦ Ἀχιλλῆος. perinde acſi dixiſſet παύεσθαι τοῦ χολοῦσθαι τῷ Ἀχιλλῆϊ) Sic Il. θ, Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Et Il. τ, Λισσόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων, rogantes vt prandium ſumeret. ‖ Item λίσσομαί σε τοῦτο, (ſed rarius) vt Odyſſ. ρ, v. 138, Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. At in v.l. affertur pro huius conſtructionis exemplo, ex Odyſſ. (non addẽdo quoto libro) λίσσομαι ὑμέας ταῦτα. vbi ſubaudiri dicitur εἰς. ‖ Inuenitur λίσσομαι præterea cũ genit. ſub. præp. ὑπὲρ, vel διά. vt quum dicitur λίσσεσθαι γουνῶν, cum aliis pleriſque locis, tum Il. ι, v. 451, — ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γουνῶν. vbi annotat Euſtathius vel eſſe defectum præpoſitionis, vt ſit pro ὑπὲρ γουνῶν, ſeu διὰ γουνῶν: vel deeſſe participiũ, vt ſit pro ἁπτομένη γουνῶν. (cuius ἐλλείψεως mentionem & paulo pòſt faciam) Alicubi verò ὑπὲρ adiũgitur. vt Odyſſ. ο, v. 261, & 262, Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, ſupplex oro per ſacrificia, & per ipſum numen. At verò Il. ο, v. 660, Λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, iungitur ὑπὲρ τοκέων potius cum γουνούμενος, quum ſequatur verſ. 665, Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, vbi etiam additur infinitiuus. (Commiſit autẽ errorem ibi quoque vulgata ad verbum interpretatio quæ ὑπὲρ τοκέων quod ſonat Per liberos, exponit Pro liberis.) ‖ Vt autem hîc λίσσετο γουνούμενος, ſic & Iliad. χ, Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι. quo vtitur & alibi. Nihil eſt autem aliud ἐλίσσετο γουνούμενος quàm ἐλίσσετο γούνων, quo ſæpe vti hũc poetam dictum modò fuit. Sed quod ad ἔλλειψιν attinet quæ eſt in hoc loquendi genere, malim
B dicere ſubaudiri λαβὼν, quàm præpoſitionem ὑπὲρ, aut διὰ, cum Euſtathio. quoniã inuenio apud eũdem Homerum Odyſſ. ζ, Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην. Et Odyſſ. κ, Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίσσετο γουνῶν. Poteſt autem & ἁψάμενος ſubaudiri eodem ſenſu, quum legatur Iliad. υ, — ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων, Ἱέμενος λίσσεσθαι. (Quæ loquẽdi genera varians dicit Iliad. λ, Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς Λισσομένους. At verò λισσομένη Thetis Iliad. ζ, γούνατ' ἔκυσσε, itémque ἔλαβε χειρὶ γενείου) Sed quicquid ſit quod in hoc loquendi genere
C ſubaudiri debet, ſciendum eſt ei reſpondere quod dicimus vernaculo ſermone, *Prier a deux genous*, quum dicimus *Il m'a prié a deux genous*. pro *Il m'a prié ſe mettant a deux genous*.

Λίσομαι, in futuro ſcribi vnico σ annotat Euſtathius, de qua ſcriptura diſſeram in Λίτομαι.

Eſt & actiua VOX Λίσσω apud Euſtathiũ, ſcribentem Λίσσω originem fortaſſe habuiſſe à verbo Λίπτω, quod eſt ἐπιθυμῶ. quia ἐπιθυμεῖ πως καὶ ὁ λισσόμενος περί τινος. Quinetiam apud Heſychium legimus Λίσσει expoſitũ
D παρακαλεῖ, vt ſit à Λίσσω.

C. Τρίλλιστος, ου, ὁ & ἡ, Ter precibus petitus, ſeu expetitus, Ter optatus, id eſt Sæpe optatus. Homerus Iliad. θ, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς Ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. id eſt, ἡ πολυλιτάνευτος, πολύευκτος, ex τρία, quod pro πολλὰ accipitur, & λίσσεσθαι. vt ait Euſtath. ſed malim ex aduerbio τρὶς, vt ſit τρίλλιστος pro τρίςλιστος. Scribitur ET Τρίλιστος. vt τριλίστοις Ἴβηρας, quod Euſtathius affert ex Dionyſii libello De ſitu orbis.

C. Πολύλλιστος, VEL Πολύλιστος, Multum precibus petitus,
E ſeu expetitus. idem quod proximè præcedens τρίλλιστος, quũ in eo τρὶς ponatur pro πολλάκις: & qui eſt ſæpe optatus, idem & multum ſit optatus. Vtitur autem hoc idem poeta qui & illo, videlicet Homerus Odyſſ. ε, Κλῦθι ἄναξ ὅστ' ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω. Sed ſcribitur & πολύλιστος, non geminato λ. (Quinetiam pro illo nomin. ſcribitur & accuſ. in multis exempl. exponitúrque actiuè Valde ſupplex) ITEM Πολύλλιτος pro πολύλλιστος, ex Nonno, πολύλλιτος πρηπωλή. Ex eodem, θεὸς πολύλλιτος, deus multis precibus orandus.

F ¶ Λίτομαι, idem quod λίσσομαι, ſed non perindè vſitatum, Homerus Odyſſ. ξ, Πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην. Idem Iliad. π, Οἱ αὐτοῦ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. vbi annotat Euſtathius, λιτέσθαι quod παροξύνεται, ſicut λαβέσθαι, grammatico cuidam quem Aſcalonitam vocat, placuiſſe προπαροξύνειν, vtpote ab indicatiuo λίτομαι: ſed admittit potius alteram ſcripturam. Apud eundem Euſtathium Heraclides doctiſſimus (meo quidem iudicio) grammaticus, ſcribit ex Λίσσομαι factum eſſe Λίττομαι, deinde omiſſo altero τ, Λίτομαι. quã
G opinionem refert Euſtathius poſtquam dixit, ſequens alios quoſdam grammaticos, λίσσομαι dici in præſenti gemino σ, at λίσομαι in futuro, vnico σ. & λίτομαι ac λιτόμενοι ſcribi vnico τ, non λίττομαι & λιττόμενοι gemino, quòd ſit tertiæ coniugationis barytonorum. Et actiua VOX Λίτω apud Euſt. ſed abſque exemplo.

Λιτὴ, ῆς, ἡ, Supplicatio, Supplices preces, Obſecratio. Sed vſurpatur potius numerus pluralis. Homerus Od. λ, Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Cæterùm quod ad huius nominis formationem attinet, eã
H magis probo quam minus probat Euſtathius. Scribit enim pagina 725, καὶ ἡ λιτὴ δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ γινομένη ῥήματος [videlicet τοῦ λίσσεσθαι,] ὑποστολὴν ἔπαθε τοῦ σ. ſed interiicit per parentheſin, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ λίτω παράγεται. Gregor. vſus eſt de precibus quæ funduntur Deo. ‖ Λιταὶ Homero ſunt etiam Deæ præſides ſupplicationũ ſeu

ſupplicum precum. HINC Λιτήσιος, adiect. vt λιτήσιος αὐχὴν apud Nonnum, Supplex ceruix. A

¶ Λιτανεύω, idem quod λίτομαι, ſeu λίσσομαι, Supplico, Supplex oro. Hom. Il. χ, Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, vbi tamē ſcribitur & ἐλλιτάνευε vnico λ, ſicut & Odyſſ. η, in loco alioqui ſimili, Θαύμαζον δ' ὁρόωντες· ὁ δ' ἠγνοίαν λιτάνευεν Ὀδυσσεύς. Sic autem & ἐλλισάμην quædam exempl. habent, vbi reliqua ἐλισάμην vnico λ) Interdū cum infinitiuo, ſicut λίσσεσθαι. vt Il. ψ, Πολλὰ δὲ καὶ ἀνάνδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν ἐλθεῖν. Sic Heſiodus, — φίλους λιτάνευε τοκῆας Μήπω συμφράσσασθαι. Additur etiam ei interdum genit. γουνάτων, ſicut & verbo λίσσεσθαι addi ante docui. Vtitur autem hoc verbo & Xen. B

Λιτανεία, ας, ἡ, Supplicatio, Supplices preces, Precatio, Obſecratio. Hinc Gallicum *Letanies* pro *Litanies*.

Ἀλιτάνευτος, ου, ὁ & ἡ, Cui ſupplicari non poteſt. vel A ſupplicationibus & precationibus alienus, Qui ſupplicādo exorari nō poteſt. vnde exponitur & Inexorabilis. In Epigramm. epitheton eſt τοῦ ᾅδου, id eſt orci.

ἈΛΙΤΕ'Ω, ῶ, VEL Ἀλείτω, Pecco, Delinquo. Et propriè quidem Pecco ea quorum venia ſupplicanti dari non debet. Sic autem expono, ſequens eam deriuationem quam affert Etymol. dicens à λιτὴ fieri ἀλιτῶ, & eſſe λιτῆς καὶ ἱκεσίας στέρομαι, id eſt Precatione & ſupplicatione priuor. | Exponitur autem ἀλιτῶ & Scelus admitto. vel Admitto quidpiam in aliquem. Propriè autem (ſecundum quoſdam) Admitto quidpiam in Deū. Redditur alicubi & verbo Violo, necnon verbo Offendo. Hom. Il. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. vbi ſcholiaſtes exponit ἥμαρτεν. Bud. Scelus in me admiſit & noxam. Heſiod. in Aſpide, Ἤ τι μετ' ἀθανάτους μάκαρας τοὶ ὄλυμπον ἔχουσιν, Ἤλιτεν Ἀμφιτρύων (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τι παῖς ἀλίτῃ, κολουέτω υἱέα μήτηρ. (vbi legitur & ἀλιτῇ, quod fuerit ab ἀλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſeæ ε, Ἀθηναίην ἀλίτοντο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. δ, — δηλά νυ μέλλω Ἀθανάτοις ἀλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμάς. legitur enim ibi, - Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. | At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in lo co illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, — ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσ' ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquādo pro Decipere, non eſſet neceſſe hîc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis θεοί. C D E F

Ἀλιτήμενος Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ἄχθετο πημήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα. At verò apud Homerum ἀλιτήμενος inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. δ, — οὐ μέν τοί τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν. vbi Euſtath. exponit ἐφαμαρτών. qua voce & ἀλιτήμων ab eo exponi dictū antea fuit. Sed quia potuiſſet Homerus vti accuſatiuo θεούς, ſi ita voluiſſet vti hoc participio ſicut & verbo vtitur in locis antè citatis, ſunt qui exponere malint paſſiuè Diis exoſus ob peccatum. Malit verò forſan aliquis θεοῖς accipere pro Deorum teſtimonio, vel Deorum iudicio. quod tamen durum mihi videtur. Cæterùm ἀλιτήμενος pro ἀλιτούμενος eſſe traditur. qui metaplaſmus in aliis quibuſdam participiis inuenitur. G

(Ἀλιτεῖν pro ἀφαμαρτεῖν, ſeu διαμαρτεῖν, aut ἀποτυχεῖν, à quo cum alia, tum ἀλιτόμηνος, vide infrà)

Ἀλείτω habet aor. 2, ἤλιτον: vnde Ἀλιτηρός, fortaſſe autē & Ἀλιτήριος, ac per ſyncopē Ἀλιτρός. Inde & vox illa Homerica Ἠλιτόμηνος, pro qua quidam Ἀλιτόμηνος. Et Ἀλιταίνω, quod eſt ἁμαρτάνω. Et ἀλιτεύω, itidem. Et Ἀλιτεία, quod eſt ἁμαρτία. Et Ἀλιτήμων, ſignificans ὁ ἐφαμαρτών. Et Ἀλίτημα, ἁμάρτημα. Et Ἀλιτήμωρος, ὁ παραφρονῶν. Quibus ſubiungit Euſtath. Et hæc quidem ex ἤλιτον & ἀλιτῶ, id eſt, ex aoriſto ſecundo, & futuro ſecundo: at H

verò ex præſenti ἀλείτω, fit Ἀλείτης, i. ὁ ἁμαρτωλός. Pro quo apud Lycophronē EST Ἀλοίτης, in quo analogia melius ſeruatur. Hactenus Euſtathius. Etymologiſtes autem ita ſcribit, Ἀλιτῶ, eſt ἁμαρτάνω. Eſt & barytonum & circumflexum. nam à λιτὴ fit Ἀλιτῶ, quod eſt λιτῆς καὶ ἱκεσίας στέρομαι. vnde Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. Quibus addit, vſum circunflexi hic eſſe, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς. (vbi ſi pro ἀλίτηται ſcribas ἀλίτωμαι, erit hemiſtichium ex Il. ω) His ſubiungit, Ἀλιτία, παραβολία, ἀδικεῖν, & Ἀλιτήμων, ὁ ἄδικος. Idem verò rurſus in Ἀλιτήμων, ſcribit ab ἀλιτήσω futuro verbi circunflexi Ἀλιτῶ, fieri ἀλιτήμων, vt à φιλῶ, φιλήσω, φιλήμων. Hactenus & ille: (apud quem pro illo Ἀλιτία reponendum puto Ἀλιτεῖν) Supereſt vt de his deriuatis agam, eo quidem ordine quem aptiſſimum eſſe indicabo, pro ea quā & alibi tenui methodo, quū contrà ab Euſt. ea miſceri omnino videamus.

Ἀλίτης, vide infrà in Ἀλείτης, poſt omnia deriuata habentia ſimplex ι.

Ἀλίτημα, ατος, τὸ, Peccatum, vel Scelus, Flagitium. HINC Ἀλιτήμων, ονος, ὁ & ἡ, Peccator, Peccatrix. Nonnus, Εἵνεκα δυσσεβίης ἀλιτήμονος, propter impietatem peccatricem, vel ſceleratam. | Ἀλιτήμων quidam expoſuerunt ἀλιτάνευτος, id eſt, Cui ſupplicari non poteſt, Qui ſupplicando exorari non poteſt, Inexorabilis. Iliad. ω, Οὔτε γὰρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων. quia ſequitur, Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός. Sic igitur fuerit ἀλιτήμων dictus quaſi λιτὰς ἀποστρεφόμενος. Affertur tamē alia expoſitio ab ipſo etiam Euſtathio, vt videlicet ἀλιτήμων ſit ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων τοῦ δέοντος. id eſt, Qui ſpōte ab officio aberrat. Budæus autem vertit, Qui ſciēs prudénſque peccat. Ex qua interpretatione non animaduertitur, (quod tamen animaduertendum eſt) exponendo ἀλιτήμων poſteriore iſto modo, eſſe ab ἀλιτεῖν ſignificante Aberrare, de qua ſignificatione dicam infrà.

Ἀλιτηρός, ET Ἀλιτήριος, ου, ὁ, Peccator, Sceleratus, Flagitioſus. Euſtathius ex ἤλιτον vult eſſe factum ἀλιτηρός & ἀλιτήριος. & Heſychius ἀλιτρὸς ex ἀλιτήριος per ſynæreſin eſſe deductum contendit. (ſicut Etymol. per ſyncopen) nam ita repono Heſychii locum, ἀλιτήριος καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀλιτρός. Eſt tamen vicinior ex ἀλιτηρός deductio τοῦ ἀλιτρός. Etymologiſtes ita format: Ex ἀλίτης fit ἀλιτήρ, (vt ἀροτήρ ex ἀρότης) vnde ἀλιτήριος, ſicut à σωτὴρ fit σωτήριος. At Plutarchus vult eſſe dictum ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, id eſt, Quem vitare ob improbitatem bonum & vtile erat: reprehendens hanc etymologiam, παρὰ τὸ ἐπιτηρεῖν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζειν τὰ, id eſt, Ab obſeruādo, tempore famis, eum qui moleret, & farinam diripiendo. Attulerunt autem & alias deriuationes alii.

Ἀλιτήριος, (inquit Budæus) Pernicies, Internecio, Peſtis: de homine dictum. Demoſth. Pro corona, de Æſchine, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ἔγωγε κοινὸν ἀλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἁπάντων εἰπεῖν. Æſchines contrà de Demoſthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. Andocides, ὡς Ἱππόνικος ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει. Idem, οἰόμενος οὖν ὦ Ἱππόνικε υἱὸν αὐτοῦ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτοῦ ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον. | Dicitur ἀλιτήριος, etiā ὁ αὐθέντης & ὁ ἐνεχόμενος τοῖς μιάσμασι, qui piaculum admiſit in Deum. Ariſtophanes, ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ. Syneſ. ad epiſcopos, ἀλλ' ὡς ἀλιτήριος ὢν τοῦ Θεοῦ. Plato epiſt. 7, νῦν δ' ἤ πού τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι.

HINC Ἀλιτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis, Piacularis. vt οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Platonem De leg. Item, ἀλιτηριώδους τύχης κοινωνός. | Apud eundem ἀλιτηριώδης, Exitialis, Peſtifer, οὐδεὶς ἐπὶ δύναμιν ἑκὼν εἶσιν ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τι καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, Nemo vltro ad poteſtatem accedit ſibi ſuóque generi in omne tempus peſtiferam.

Ἀλιτρός, οῦ, ὁ, Peccator, Sceleratus. Qua ſignificatione Peccator vſurpatur etiam in Bibliis, non ſimpliciter pro eo qui peccat. Il. θ, — αἰὲν ἀλιτρός. Callimachus, — ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. Per ſynæreſin ex ἀλιτήριος factum putat Heſychius, per ſyncopen Etymol. HOMER. Ἀλιτρόμενος

ET

ΕΤ Ἀλιτρόνοος. Ἀλιτρόβιος,ου,ὁ καὶ ἡ, ex ἀλιτρὸς & A βίος, Sceleratam vitam agens, Scelerate viuens.vt ἀλιτρόβιος κόσμος,apud Nonnum. ET Ἀλιτρόνοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ex ἀλιτρὸς & νόος, quaſi Peccans mente, vel Peccatricem mentem habens. Capitur pro ſimplici ἀλιτρὸς, id eſt Peccator,Sceleſtus.

ITEM Ἀλιτεία,ας,ἡ, Peccatum: & pro eodem Ἀλιτροσύνη.Heſych. Apud Suidam & Euſtathium ſcribitur ἀλίτεια.cum accentu in antepenultima. ET Ἀλιτείας,ου,ὁ, Peccator.Heſych.

HINC Ἀλιτραίνω, Pecco,Scelerate ago. Heſiod. ὅς τις ἀλιτραίνει. ET Ἀλιτραίνομαι,idem. vt apud eundem, — ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα. vbi tamen alii codices ἀλιταίνεται habent. B

Ἀλιτύω,idem quod ἀλείτω,ſiue ἀλιτέω, Pecco.Suid.& Euſt.

Ἀλιταίνω,idē. Inuenitur & vox paſſiua Ἀλιταίνομαι, pro eodem:cum accuſatiuo itidem vt ἀλείτω & ἀλιτέω. Heſ. in Erg. Ὅς τέ τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα,Qui peccat in orphanos. Vel,Qui erga orphanos ſcelerate ſe gerit,Qui orphanos violat.vbi & ἀλιτραίνεται legitur. Alteram tamen ſcripturam agnoſcit Etymol. C

AT VERO Ἀλείτης ab Ἀλείτω. Eſt autem ἀλείτης idē quod ἀλιτρὸς,Peccator,Sceleratus. Od.υ,— φάτο γὰρ ποινάς ἀλείτας. Sed ſcribitur ETIAM Ἀλίτης apud Etymol. Heſych.à quo exponitur nō ſolum ἁμαρτωλὸς,ſed & ξένος(quæ ſignificatio ad alteram verbi ἀλιτεῖν ſignif.pertinet,de qua mox dicā) ITEM Ἀλοιτὸς apud Lycophr. Peccator.Euſt. Vide Heſych.

¶ Ἀλιτεῖν eſt etiam Aberrare, ἀμαρτεῖν ſeu ἀφαμαρτεῖν,ſeu διαμαρτεῖν. Sic Euſtathius NOMEN Ἠλίβατος per ſyncopen pro ἠλιτόβατος dictum eſſe tradit, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως.quod eſt(inquit) ἀποτυχεῖν καὶ ἀμαρτεῖν. Sic etiam ἠλιτόμηνος idem exponit ὁ ἀλιτήσας τῶν μηνῶν,id eſt ὁ ἀποτυχὼν τῶν συνήθων ἐννέα τοῦ τοκετοῦ μηνῶν.Sic autem & ἀλιτήμων(de quo antea dictum fuit)ſi exponatur Qui aberrat ab officio,fuerit ab iſto ἀλιτεῖν. Ad quod pertinentia compoſita ſubiungam. D

C.Ἀλιτόμηνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aberrans à menſibus, Non aſſequēs iuſtum menſium tempus, Natus nondum completis menſibus,vel ante exactos menſes. Apud Hom. EST Ἠλιτόμηνος,verſo α in η, (non aliam,credo,ob cauſam, quàm ad productionem ſyllabæ alioqui breuis, vt in omnibus exemplis antè citatis videre eſt) Il.τ, Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν,ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς· Ἐκ δ' ἄγαγε πρόφωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. Vno verbo ἀλιτόμηνος à quibuſdam redditur Exterricineus. quam intepretationē nō approbo. nam ita Feſtus, Exterricineus quoque dicitur & qui ante tempus natus, vel potius eiectus eſt. Dictus autē exterricineus, quòd eum mater exterrita aluo eiecit.Hæc Feſtus. ex quibus patet exterricineum numerandum inter ἐξαμβλώματα ſiue ἐκτρώματα,à quibus grammatici ἀλιτόμηνον diſtinguunt. E F

C.Ἀλιτήμωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Mente captus. παράφρων à Suida exponitur & Euſt.ſed hic ſcribit per ω,ille per ο. Videtur certè & hoc adiectiuum eſſe ab illo ſecundo ἀλιτεῖν, ſed de voce cū qua cōpoſitum eſt,meritò dubitauerimus.

C.Ἀλιτόκαρπον, Etymol.& Heſ.exponūt ματαιότεκνον,i.vanam ſeu inanem habentem prolem.q.d.Qui aberrauit à ſpe quam de prole conceperat.

C.Ἠλιτοεργὸς,οῦ,ὁ,Qui aberrauit ab opere ſuſcepto,Qui cōpos voti nō fuit.vt ὡς φάνεν ἠλιτοεργός.quod affert Suid. exponens τοῦ ἔργου ἀποτυχών. G

¶ AB Ἀλιτεῖν autē pro Vagari videtur ESSE Ἀλίτης,quod Heſychius exponit ξένος,id eſt Peregrinus. ET Ἀλιτήμενος pro errone. ITEM Ἀλιτόβιος,(nā apud eū mēdoſum eſt Ἀλιτόβεος) quod exp. Qui ex erratione viuit ſiue ex erroribus,Qui ex vagatione victum quærit. Videtur autem error contigiſſe apud eum ex altera voce Ἀλιτρόβιος. Niſi forte dicamus eū Ἀλιτρόβιος ſcripſiſſe,vt ἀλιτρὸς duobus modis accipiatur in hoc compoſito,& pro peccatore,(iuxta ſuperiorem expoſ.) & pro errone. Nam Heſ.etiā ἀλίτην in vtraque ſignif. accepit: quū exposuit ἁμαρτωλὸν & ξένον.Sic ETIAM Ἀλιτήμενος, (contrà quàm alii omnes) inter cætera vult ſignificare πλανήτης.id eſt erro. Aut igitur mutata ſede literæ ρ lego ἀλιτρόβιος, vti dixi: aut ea certè litera ablata ἀλιτόβιος. H

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ου,ὁ,Conuitiator, Qui probro afficit,Maledicus.Plut.Apophth. de Philippo, τὸν δὲ λοίδορον ἐξελάσαι τῶν φίλων κελευόντων, οὐκ ἔφη ποιήσειν, ἵνα μὴ περιιὼν ἐν πλείοσι κακῶς λέγῃ. eſt igitur λοίδορος,qui vel corā vel abſens alicui maledicit. Itē adiectiuè apud Syn.ep.67,γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, librum maledicū & famoſum recitari. Et τὸ λοίδορον, Maledicentia,vel Conuitia.Plut Pol.præc.Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνῳ,οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι καὶ σκώμματος καὶ βωμολοχίας ἁπάσης. vbi τὸ λοίδορον & σκῶμμα ferè ſynonymως accipit. Vide infrà ex Plut. λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες.

C.Φιλολοίδορος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui conuitiari & maledicere amat, Qui libēter cōuitiatur & maledicit. Demoſth. Pro cor. οὐ φιλολοίδορον ὄντα φύσει.

Λοιδορία,ας,ἡ,Conuitium,Maledictum: interdum pro ipſa actione. Plut. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Thuc. βοῇ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλοις ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον τῶν παραγγελλομένων, mutuis conuitiis & iurgiis. Demetr.Phaler. φευξούμεθα τὰ σκώμματα ὥσπερ λοιδορίας. Demoſth. Pro cor. ἐχθρὸς μὲν ἐπήρειαν ἔχει καὶ ὕβριν καὶ λοιδορίαν καὶ προπηλακισμόν. Idem Philipp.4, τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες. Idē in orat.Pro cor.quid inter λοιδορίαν & κατηγορίαν diſcriminis ſit,docet,quum ait, τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματα ἔχειν ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι, τὴν δὲ λοιδορίαν βλασφημίας ἃς κατὰ τὴν αὐτῶν φύσιν τοῖς ἐχθροῖς περὶ ἀλλήλων συμβαίνει λέγειν.

Λοιδορέω,ῶ,Cōuitior,Maledico,Probris inſector,Probroſè obiicio. Ariſtoph.Nub. λοιδορουμαί με. Idem Equit. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, Ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς,ὅστις εὖ λογίζεται. Plut.De ſolert.anim. ἰχθὺς δὲ,τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀφυεῖς,λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν. Idem in Apophth. οἰμώξετε εἰ μὴ μακρότερον ἀποστάντες λοιδορήσετε ἡμᾶς,de Antigono,cui maledicebant in tentorio milites abeſſe eum putantes, quum adeſſet. Idem, ὁ λοιδορῶν ἕτερον εἰς αὐτὸς ἔνοχός ἐστιν, οὐ λανθάνει λοιδορῶν μᾶλλον ἑαυτὸν ἢ ἐκεῖνον. Ab Iſocrate in Buſir.encomio, ſynonymως dicitur λοιδορεῖν τινα,& βλασφημεῖν περί τινος. Et Λοιδορέομαι, Conuitiis afficior,Probris afficior,Maledicitur mihi. Iſocrates, εὕροι δ' ἄν τις αὐτοὺς ἐν μὲν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνουσίαις λοιδοροῦντας καὶ λοιδορουμένους. Idem in Buſir.encomio, παρὰ τοῖς λοιδορουμένοις ὑπ' αὐτοῦ μᾶλλον ἀγαπώμενον ἢ παρὰ τοῖς ἐγκωμιαζομένοις, conuitio affectis. vbi nota ſibi opponi λοιδορεῖσθαι & ἐγκωμιάζεσθαι. Plutar. Pol.præc. τὸ λεχθὲν ὑπὸ ῥώμης καὶ συνέσεως τοῖς λοιδορηθεῖσιν, ἐπὶ τοὺς λοιδορήσαντας ἀναστρέφειν ἔοικεν. Idē in Apophth. λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, Ἀνθρώπιον (ἔφη) παιδός ὀνειδίζεις. vbi ſynonymως ponūtur λοιδορεῖν & ὀνειδίζειν. Λοιδορεῖσθαι accipitur etiā act.pro λοιδορεῖν. vt Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ,ἀπεκρίνατο. quod Cic.Seriphio in iurgio reſpōdit. Plerūq; cū dat. Luc. τί μοι λοιδορῇ; Plat.Char. λοιδορουμένοις ἀλλήλοις. Et cum accuſ.rei. Æſchin.De malè geſta legatione, λοιδορίας ψευδεῖς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορούμενοι,ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. Et cū dat.inſtrumēti apud Syn.ep. 79, ἔκραγον γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρίς,καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορητέριος, conuitiis illis maledicēs quæ tāquam è plauſtro iactari ſolent. Item apud Plutar. εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, quod Cic.dicit Ignobilitatem generis obiicere. Item ex Ariſtophane, περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα, pro De nomine hæc inter nos conuitia ingerebamus,Ita contendebamus. Item Reprehendo, Obiurgo.B.p.334,ex Iſocr.Areop. Sic apud Plat.ep.7, ὑπὸ πολλῶν γὰρ τότε πολιτείας λοιδορουμένης, exponitur,Quū reſp.illius temporis improbaretur à multis. Item Increpo.X.Pæd.1, ἐνταῦθα μὲν δὴ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο,eū auunculus increpabat.

Λοιδόρημα,ατος,τὸ,Conuitiū,Probrū.hoc eſt,Idipſum quod probroſè obiicitur. Ariſtot.Eth.4,c.8, τὸ γὰρ σκῶμμα,λοιδόρημά τί ἐστι. Et λοιδόρημα ποιεῖσθαί τινα, Conuitiis vexare, Probris inſectari. Plut.De exil. τὸ πτωχὸν λοιδόρημα ποιούμεναι,καὶ τὸ φαλακρὸν,καὶ τὸ μικρόν. VNDE Λοιδορημάτιον,Conuitiolū. Ariſtot.Rh.3, ὁ Ἀριστοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον, ἀντὶ δ' ἱματίου ἱματιδάριον,ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον: de ὑποκορισμῷ loquens, ὃς ἔλαττον ποιεῖ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν.

C. ἈΝΤΙλοιδορέω, Conuitium regero, Viciſſim conuitior, Maledicta regero. vt λοιδορουμένας ἀντιλοιδορεῖν. Sueton. dixit Remaledicere.

C. ΔΙΑλοιδορέω, Conuitiis lacero, Conuitiis proſcindo, Cõuitia dico, Maledictis inſector. Et διαλοιδοροῦμαι pro eodem. Ariſtoph. διαλοιδορεῖται Προδίκῳ. Sic Demoſthenes contra Midiam, ὡς δ' ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ λοιδορηθεὶς, ἀπελθὼν τί ποιεῖ;

Διαλοιδόρησις, Maledictio, vel Maledicentia. aut, Conuitiũ, Maledictum.

ΛΟΥ´Ω, Fut. ούσω, Lauo. Iliad. ω, & Odyſſ. δ, — δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ. Iliad. π, — λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι. Odyſſ. η, Ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον, Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ. Athen. lib. 8, ex Hegeſandro, οὐκ εἴα τὸν παῖδα ἀλεῖψαι τὸν ἰχθὺν, ἀλλὰ λοῦσαι. Et Λούομαι, Lauor, vel Lauo me. Iliad. ζ, & Iliad. ο, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Odyſſ. δ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο. Epigramm. libro 2, Λούσασθαι προὔβη ποτε Ὀνήσιμος εἰς βαλανεῖον, lotum iuit in balneum. Sic Ariſtoph. εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. Plutarch. Symp. ſept. ſapientum, καὶ λούσασθαι μὲν ὁ Θαλῆς οὐκ ἠθέλησεν. Ἀλήλιμμαι γὰρ, ἔφη. Xenoph. Pædiæ 8, λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. Idem in Symp. οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρῆλθον. Idẽ Hell. 7, τοὺς μὲν λουομένους, τοὺς δὲ ὀψοποιουμένους. Plut. Problem. Rom. λούσασθαι πρὸ τῆς θυσίας ἀπὸ τοῦ Θύμβρεως. Plato Symp. λελουμένον τε καὶ βλαύτας ὑποδεδεμένον. Dicitur autẽ propriè λούειν de corpore, ſicut νίπτειν de manib⁹, & πλύνειν de pannis. Poetica verò reſolutione pro Λοῦσαι DICITVR Λοέσσαι, ET Λοέσσασθαι pro λούσασθαι. Od. τ, Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε χρῖσαί τε. Odyſſ α, — λοεσσάμενός τε ταρπόμενός τε φίλον κῆρ. Il. φ, — λοεσσάμενος ποταμοῖο, pro ἐπὶ ποταμοῦ, vt Euſt. tradit. Heſiod. Erg. Εὖτε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ Χρισαμένη. Atticè autẽ pro Λούομαι DICI Λοῦμαι, teſtatur Thomas magiſter. Vnde X. Pæd. 4, ἐλοῦντο, καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. Ariſtoph. Pluto, Ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος, pro ἐλούοντο & λουόμενος. Itidem actiua voce apud eundem Ariſtoph. in eodem Pluto, Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν, Ἔπειτ' ἐλοῦμεν. pro ἐλούομεν. Similiter & Λοῦσθαι pro λούεσθαι. vt apud Hom. λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν. Ponitur tamen à grãmaticis aliud THEMA, Λόω, ET Λοέω: vt videlicet λόω ſit primitiuum, & inde λοέω, ex quo λούω. A λόω autem eſt ἔλοε, lauabat, pro ἔλουε. Od. κ, Ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, Θυμήρες κεράσασα. ‖Λοῦν Hippocrati eſt non ſolùm τὸ λούειν, ſed etiam τὸ αἰονᾶν: ſimiliter & λοῦσθαι. Gal. lex.

C. Ἀλουσία, ας, ἡ, Illuuies: quum videlicet aliquis non lauatur, ſed illotus permanet. Terent. Pannis obſita, neglecta, immunda illuuie. Alexis apud Athen. lib. 4, ἀσιτίαν, ῥύπον, ῥῖγος, σιωπὴν, συγνότητ', ἀλουσίαν, de Pythagoricis. Eupolis apud Poll. αὐτὴ ποικίλου πιναρὸν ἔχοιτο ἀλουσίᾳ κάρα τε καὶ τρίβωνα. Sic enim legendũ eſſe ex eius verbis patet, quãuis in vulg. ed. ſcribatur ἀλουπᾶ. ET Ἄλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illotus. Athen. lib. 4 ex Ariſtot. ἄλουτον καὶ κονιορτοῦ ἥκειν πλήρη ἐπὶ τὸ συμπόσιον. Plut. in Præcept. ſanit. μὴ δύνασθαι μηδὲ ὑπομένειν γεύσασθαι τροφῆς ἄλουτος. VNDE Ἀλουτέω, ῶ, Illotus ſum vel Maneo. Heſych. ἀλουτία, τὸ μὴ λούεσθαι καὶ ἀλουτεῖν ὁμοίως.

C. Εὐλουσία, Mundities qua quis bene lotus eſt. Ἀλουσία κοιλίας. v. l. Purgatio ventris.

C. Θερμολουσία, Lauatio calidæ aquæ, vt Plin. loquitur: ſeu Lauacrum calidum. ET Θερμολουτέω, Calida lauor. Plutarch. An reſp. capeſſ. ſenibus, θερμολουτοῦσι καὶ καθεύδουσι μαλακώτερον.

C. Ψυχρολουσία, Lauatio frigidæ aquæ, Lauacrum frigidũ. ET Ψυχρολουτέω, Frigida lauor, Frigido lauacro vtor. Plutarch. Erot. κονίεται δὲ καὶ ψυχρολουτεῖ. Idem alibi quoque eodem vtitur.

C. Νεόλλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recèns lotus. Hom. Hymno 1.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, Labrum, Peluis, Vas ad lauandum. Philo De vita Moſis libro 3, τὰ ἐν ὑπαίθρῳ πρὸ τῶν τε βωμὸν καὶ τὸν λουτῆρα κατέχειν, ἐπιρραίνων ἑπτάκις, peluim, vt Turnebus vertit. Athenæus libro 5, ἦν δὲ καὶ βαλανεῖον τρίκλινον πυελίας χαλκᾶς ἔχον τρεῖς, καὶ λουτῆρα πέντε μετρητὰς δεχόμενον, ſolium quinque metretarũ capax, vt Bud. interpr. Idem eodem libro, λουτῆρες μεγάλοι δέκα, καὶ κρατῆρες ἑκκαίδεκα. VNDE Λουτήριον, ου, τὸ, Labellum. Athen. lib. 11, ex Diodoro de cotyla ſiue cotylo, παραπλήσιον ὑπάρχειν λουτηρίῳ βαθεῖ. Anaxilas, τοῖς βαλανείοις οὐ τίθεται λουτήρια. i. λουτῆρας vt Poll. exp. Eidẽ verò λουτήρια ſunt etiam βαλανεῖα, in hoc Æſchyli loco, Λοῦσαι γεμίζω λουτήριον αὐτὸ δεύτερον, Ἀλλ' ἐκ μεγίστων ἀμαρῶν λουτηρίων. Idem alibi ſcribit λουτήριον fortaſſe capi poſſe pro ὁλκεῖον, id eſt pro vaſe in quo abluuntur pocula. ET Λουτρεῖαι Heſychio λουτῆρες, λουτρεῖαι. ITEM Λουτρίδες eidem Heſychio αἱ περὶ τὸ ἔδαφος δύο παρθένοι, quæ & πλυντρίδες. ET λουτρὶς ὤα Polluci τὸ δέρμα ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι ἢ οἱ λούοντες αὐτάς, ſubligaculum quo lauãtes præcinguntur. Theopõp. Τὴν δὲ περιζωσάμενος ὤαν λουτρίδα κατὰ δεσμὸν ἥβης περιπέτασον. Pherecr. Ἤδη μὲν ὤαν λουομένῳ περιζώννυσο. Idẽ & ὑπόζωμα dicitur. A Λουτὴρ autẽ eſt ET Λουτηρίδιον, Labellũ in v. l.

Λούτριον, ET Λοῦτρον, ου, τὸ, Aqua ſordida in qua aliquis lauit. τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, i. ἀπόνιμμα, vt docet Heſych. Euſtathius λοῦτρον exponit ἀπόλουμα, id eſt ſordes ablutas: citans ex Ariſtophane, κἀκ τοῦ βαλανείου πίεται τὸ λοῦτρον. quod Atticũ eſſe ſcribit, & diuerſæ ſignificationis eſſe à λουτρόν. qui locus apud Suidam quoque extat, qui & ipſe exp. ἀπόλουμα, ἀπόλουτρον, ſiue τὸ ῥυπαρόν: ideóque apud Heſychium pro λουτρὸν ſcribendum λοῦτρον. Sic accipi videtur apud Lucianum in Lexiph. non procul ab initio, καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα.

‖Λοῦτρον, nomen medicamenti ophthalmici quod ad Hermiam autorem refertur: cuius deſcriptio habetur apud Galenum libro 4 τῶν κατὰ τόπους. Gorr.

Λουτρὸν, οῦ, τὸ, Lauacrũ, ſeu ipſa aqua qua abluimur: interdum & Balneũ. Plutarchus Ad Colot. λουτρῷ γε τῷ αὐτῷ τοὺς μὲν ὡς θερμῷ, τοὺς δὲ ὡς ψυχρῷ χρωμένους ἰδεῖν ἐστιν. οἱ μὲν γὰρ ψυχρὸν, οἱ δὲ θερμὸν ἐπιβάλλειν κελεύουσι. Athenæus libro 12, τὰ θερμὰ λουτρὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς. quæ Ἡράκλεια vocari ſcribit. Plutarchus Alexiph. καταλύσας δὲ καὶ τρεπόμενος πρὸς λουτρὰ ἢ ἄλειμμα. Aliquanto pòſt, εἰς τὴν περὶ ἄλειμμα καὶ λουτρὸν εἰωθότων τὸ σῶμα θεραπεύειν τοῦ βασιλέως. Et paulo antè Alexãder ἀποδυσάμενος τὰ ὅπλα πρὸς τὸ λουτρὸν ἐβάδιζεν, dicens ad milites ſuós, ἴωμεν ἀπολουσόμενοι τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τῷ Δαρείου λουτρῷ. Xenophon Pædiæ 7, οὐδαμοῦ ἄνθρωποι ἀχειρωτότεροι ἢ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς καὶ λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. In quibus poſterioribus duobus locis λουτρὸν poteſt accipi etiam pro balneo, id eſt loco ipſo lauationi deſtinato: ſicut apud Suidam, quum dicit Helladium grammaticum Alexandrinum ſcripſiſſe ἔκφρασιν τοῦ λουτροῦ Κωνσταντιανῶν. In hoc autem Alexidis loco apud Athen. lib. 10, Ἑλληνικὸς πότος μετρίοισι χρώμενος ποτηρίοις, Λαλεῖν τι καὶ ληρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως. Τὸ μὲν γὰρ ἕτερον, λουτρόν ἐστιν, οὐ πότος, Ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις, accipi poſſet etiam pro Lauatio ſeu Lotio, vt ibi opponantur ſibi πότος & λουτρόν. ſicut & in vulg. lexicis λουτρὸν exponitur Lotio, Lotura, κάθαρσις, χοή. ‖Dicitur à Chriſt. & de baptiſmate, vt Epheſ. 5, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι. Et in Epiſt. ad Titum capite 3, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, per lauacrum regenerationis. VNDE Λουτροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquã ferens ad lauandũ, ὁ φέρων τὰ λουτρά. Peculiariter autẽ de puero cõſanguinitate proximo ei qui vxorẽ ducebat: quem die nuptiarum mittebat ad afferenda ſibi λουτρὰ ex fonte Callirrhoe. Ita apud Plutarchum De exilio, mater filiam deflens conqueritur quòd ei οὔτε πῦρ ἀνῆψε γόνιμον ἐν γάμοις, ſed ἀνυμέναια ἐκηδεύθη, & expers λουτροφόρου χλιδᾶς. Sed & in monumentis eorum qui ἄγαμοι moriebantur, λουτροφόρος puer ſtatui ſolebat ὑδρίαν ἔχων, vt Suid. & Heſych. annotat: apud quem Λουτροφόρος ὑδρία & λουτροφόρα ἀγγεῖα, quibus τὰ λουτρὰ τῷ γαμοῦντι afferebantur. ITEM Λουτροφορέω, Lauacra fero, Aquam ſponſo loturo fero, τὰ λουτρὰ φέρω τῷ γαμοῦντι. ET Λουτροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquam ad lauandũ fundens, Aquam lauantibus fundens, ſeu affundens. Xenophon Pæd. 8, τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ λουτροχόους. Athenæus libro 18 de Sybaritis, παρ' οἷς πρώτοις εἰσήχθησαν εἰς τὰ βαλανεῖα λουτροχόοι καὶ παραχύται πεπεδημένοι. (AT Λωτροχόος Doricum eſt. vnde λωτροχόοι apud Callim.) ET Ἐπίλουτρον, Merces pro lotura, Merces quã balneatores ſoluũt. Lucianus Lexiph. de quodã in balneũ proficiſcẽte, & mittẽte pue-

rum ſuum qui ad balneum neceſſaria afferret, ϛλεγγίδα μοι καὶ θύρσαν καὶ βωσώνια καὶ ῥύμματα ναυσολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ πύελον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμᾶζε περὶ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. ET Θερμολουτρέω, Calida lauor; Calida lauatione vtor. CUI OPPONITUR Ψυχρολουτρέω, Frigido lauacro vtor, Frigida perfundor. Pro quibus dicitur & θερμολουτῶ & ψυχρολουτῶ, ſine ρ. Sunt enim hæc ex genere τῶν διπλολογουμένων. Ariſtoteles Problem. καταμάθοι τοῦτο δ' ἄν τις ἀκριβέστερον ἐπὶ τῶν ψυχρολουτούντων τοῦ χειμῶνος, καὶ τῶν τοῦ χειμῶνος λουομένων τῷ θερμῷ. ITEM Φιλολουτρέω, Libenter lauo, Præcupidus ſum lauandi, hoc eſt balnei. Galen. ad Glauconem, τοὺς δὲ φιλολουτροῦντας οὐδ' εἰ δὶς τῆς ἡμέρας λούειν ἐθέλοις, ἁμαρτάνοις. B. ET Λουτρών, ῶνος, ὁ, Balneum ſeu balineum, Locus lauationi dicatus. Plutarch. Sympoſ. 8, de Alexandro, ἐν τῷ λουτρῷ πυρέξαν ἐκάθευδε. Athenæus libro 8, de Antiocho Euergete, ἐλούετό τε καὶ εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας μύροις ἀλειφόμενος. Et apud Pollucem ex Xenophonte De Polit. Ath. λουτρῶνες ἐφ' οἷς καὶ παλαῖστραι καὶ δρόμοι ξυστοί. Cæterùm ſicut pro Λοῦσαι dicitur Λοέσσαι, ſiue λοέσαι, reſolutione poetica: ITA Λόετρον dicitur pro λοῦτρον: plerunque pro ipſa aqua quæ lauationi paratur. Iliad. ξ, Εἰς ὅκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἀπὸ βρότον αἱματόεντα. Iliad. χ, — ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι. Iliad. ψ, Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. Item Odyſſeæ ε, Οἷν δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, de vrſa maiore: ſicut Virgilius, — metuentes æquore tingi. VNDE Λοετροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquam lauantibus fundens, ſeu affundens, vt λουτροχόος. Odyſſ. υ, Ἣ λοετροχόῳ δώη γέρας ἢ τῳ ἄλλῳ Δμώων. Item λοετροχόος τρίπους, ſiue λέβης, qui & ἐμπυριβήτης, ad differentiam τοῦ ἀπύρου: in quo videlicet aquam calefaciebant loturis. Il. σ, & Od. θ, Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες.

Λουπάω, ῶ, Lauare cupio. λούεσθαι ἐπιθυμῶ. Lucian. Lexiph. κἀγὼ πείναλαι λουπῶ. verbum fictum ad formam deſideratiuorum, qualia ſunt κουειάω, ἐμετιάω: ſicut & λογιῶ in eodem libello.

C. ἈΠΟλούω, Abluo. Iliad. σ, — ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἀπὸ βρότον αἱματόεντα. vbi tmeſis eſt. Et voce paſſiua Odyſſ. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι. Philo De vita Moſis libro 1, μετὰ δὲ κάθαρσιν τῶν ὑπὸ σελήνην ἀπολουσαμένης τῆς γῆς καὶ νέας ἀναφανείσης, eluta terra atque renouata. Item ἀπέλου pro ἀπέλουε apud Ariſtophanem Veſpis, Εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου κἀκκάθαιρ', abluebat. Vbi tamen debere videtur apponi apoſtrophus, niſi pro ἀπέλοε accipere malimus.

C. ἘΚλύω, Eluo.

C. ΚΑΤΑλούω, In balneas conſumo, Vt aquam profundo. Et καταλούομαι, pro eodem. Ariſtoph. Nub. ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούει μου τὸν βίον. v. l. Vbi ſchol. exp. καταναλίσκεις, Abſumis, Prodigis.

C. ΠΑΡΑλύω, Iuxta lauo. vnde παραλύεσθαι, Iuxta lauari, apud Ariſtoph. Atticè pro παραλύεσθαι.

C. ΠΕΡΙλύω, Circumluo, Circũcirca lauo ſeu abluo. Plut. Lyc. περιλύω σε τῷ οἴνῳ.

C. ΣΥΛλύω, Simul lauo. Et Συλλούομαι, Simul lauor. Plutar. Probl. Rom. de genero & ſocero, parentibus & filiis, οὐδὲ συνελούοντο παλαιὸν ἀλλήλοις.

ΛΌΦΟΣ, ου, ὁ, In iumentis dicitur Ceruix, ſeu ea pars colli cui iugum imponitur: à λέπω, vt quoſdam grammaticos tradere Euſtathius ſcribit: quoniam videlicet inde ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγῦ. Iliados ψ, — πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. In qua parte pili criſtarum in modum aſſurgunt, quæ λοφιαὶ appellantur. Sophocl. Antigone, — οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ Λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ. quod alibi dicit ἄλοφως φέρειν. ‖ Tribuitur etiam homini λόφος, & ſignificat τὸν τένοντα τοῦ τραχήλου, ſiue ipſum τὸν τράχηλον, vt Euſtathius annotat. Iliad. λ, de Vlyſſe & Diomede, Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Ἐμβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς.

‖ Λόφος in galea dicitur Criſta, ſeu Setæ equinæ in galeæ apice aſſurgentes, veluti λοφιὰ in iumentorum λόφῳ. ſolebant enim olim ſetas equinas horridas cono in figere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorum hoſtium: ſed & auium pennas (quod hodieque vſitatum eſt) adhibitas fuiſſe, infrà ex Ariſtophane videbis in Λοφεῖον. Odyſſeæ χ, & Il. π, Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Iliad. τ, — ἀπέλαμπεν Ἵππουρις τρυφάλεια. περισσείοντο δ' ἔθειραι Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς. Plutarch. Artoxerxe, αὐτοὺς τοὺς Κᾶρας ἀλεκτρυόνας οἱ Πέρσαι, διὰ τοὺς λόφους οἷς κοσμοῦσι τὰ κράνη, προσηγόρευον. Sic Xenophon Pædiæ 6, dicit λόφον ὑακινθινοβαφῆ: & Pædiæ 7, λόφοις λευκοῖς. quemadmodum & Alcæus apud Athenæũ libro 14, de λαμπραῖσι κυνέαισι loquens, λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι λόφοι νεύοισιν κεφαλαῖσιν, ἀνδρῶν ἀγάλματα.

‖ Auibus etiam quibuſdam tribuuntur λόφοι, qui ſunt apices quidam in earum capitibus. de quibus Plinius libro 11, cap. 37, In capite paucis animalium, nec niſi volucribus, apices, diuerſi quidem generis: phœnici, plumarum ſerie, è medio eo exeunte alio: pauonibus, crinitis arbuſculis: ſtymphalides, cirro: phaſianæ, corniculis: præterea paruæ, quæ ab illo galerita appellata quondam, poſtea Gallico vocabulo etiã legioni nomẽ dederat alaudæ. Diximus & cui plicatilẽ criſtã dediſſet natura, per medium caput à roſtro reſidentem. Et fulicarum generi dedit cirros: pico quoque Martio & grui Balearicæ: ſed ſpectatiſſimum inſigne gallinaceis. draconum enim criſtas qui viderit, non reperitur. Ariſtoteles Hiſt. animalium lib. 9, cap. 25, de duobus generibus τῶν κορυδαλλῶν, id eſt galeritarum, ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειός καὶ λόφον ἔχουσα. Plutarch. in Polit. præcept. πάσαις κορυδαλλίσι χρὴ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγίνεσθαι. ‖ Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, τὰ ὀρεινὰ ἐπαναστήματα. quod & compoſ. voce γήλοφοι & γεώλοφοι. Odyſſ. π, circa finem, Ἤδη ὑπὲρ πόλιος ὅθι ἕρμαιος λόφος ἐστίν, Ἦα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν Ἐς λιμέν' ἡμέτερον. Dionyſ. Longin. σωροὺς αὐτῶν χεῖσθαι τηλικούτους ὥστε τοὺς προσιόντας πόρρωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λόφους. Herodian. lib. 3, de Iſſico ſinu, πεδίον πλατύτατόν τε καὶ ἐπιμηκέστατον, ᾧ περίκειται λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα. Plutarch. Problem. Roman. τὸ δὲ Σεπτιμοντιον ἄγουσιν ἐπὶ τῷ τὸν ἕβδομον λόφον τῇ πόλει προσκαταγεμηθῆναι, καὶ τὴν Ῥώμην ἑπτάλοφον γενέσθαι. Antiſtius verò Labeo apud Feſtum dicit ſeptimontio ferias fieri, quòd ſeptem montibus fiebant: ſicut alibi idẽ Feſtus ſeptimontium appellatum ſcribit diem feſtum, quòd in ſeptem locis faciebant ſacrificium, Palatio, Velia, Fagutali, Suburra, Cermalo, Cœlio, Oppio, & Ciſpio. ‖ Metaph. autem Ariſtoph. dixit ῥήματα ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα. i. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. in λόφοις enim aliquid ſuperbiæ ineſt.

C. Λοφοποιός, οῦ, ὁ, Galeæ criſtarum artifex, Qui galeis criſtas aptat. Ariſtoph. Pace.

C. Λοφοπωλέω, ῶ, Galearum criſtas vendo. Pollux ex Ariſtoph. Item Ἐπινεύω. quoniam ii qui galearum criſtas vendebant, eas ſuo capiti imponentes crebro nutu concutiebant, vt eas non corroſas eſſe oſtenderent, Suid. & Heſych.

C. Λόφουρα, Animalia τὰ λοφιὰν καὶ οὐρὰν ἔχοντα, id eſt quæ habent ſetas in ceruice erectas in modum criſtæ & caudam. ſeu τὰ λόφους ἔχοντα καὶ οὐράς, vt Euſtathius exponit. Gaza interpr. modò Veterina, modò Ruminantia. quod poſterius non probo. nam equus, aſinus, mulus, quæ & ipſa λοφούρων nomine cenſentur, non ruminant. Ariſtot. Phyſiogn. τῶν μὲν οὖν λοφούρων ἢ λοφούρων κοινόν ἐστιν ἴδιος τῶν δὲ ὄνων τε καὶ συῶν ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἕξις. Theophraſt. in 3 De cauſ. plantarum, διὸ καὶ φυτεύοντες ὑποβάλλουσιν ἄνθος τὴν τῶν λοφούρων κόπρον, ὅτι κουφότατη. Et in 5, χρήσιμη πρὸς κλινοπηγίαν καὶ πρὸς τὰ ζυγὰ τῶν λοφούρων.

C. Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, Summitas collis, Cacumẽ tumuli ſeu mõticuli. Plut. Publ. τοὺς ἀκρολόφους καταλαμβάνων, iuga colliũ occupãs. ET Ἀκρολοφία, ας, ἡ, pro eodẽ: ſeu ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, ſiue τοῦ βουνοῦ, vt Suid. exp. Polyb. ὥρμησε σπουδῇ πρὸς καταλαβέσθαι τὴν ἀκρολοφίαν, ſummũ collis. VNDE Ἀκρολοφίτης, Qui in ſummitatibꝰ colliũ & tumulis verſatur: vt ἀκρολοφῖται ἀγρονόμοι in Epigr. qui & φιλόκρημνοι. Sunt qui & ἀκρολοφοῖται ſcribant, quaſi ex ἄκρος, λόφος, & φοιτάω: ſed tunc λόφος vna ſyllaba truncatum eſſet.

C. Ἄλοφος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui criſtatus non eſt, Criſtam nō habens. Il.κ,— ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον.

C. Εὔλοφος,ου,ὁ καὶ ἡ, Fortem ceruicem habens, Bona ceruice præditus, Strenuus. γενναῖος. Apud Suid. autē ἀλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφαίνετο, οὔτε τὸ σῶμα κεκακωμένος, οὔτε τὴν ψυχὴν ταλαιπωρηθείς. ſumpta metaphora à iumentis quæ λόφῳ impoſitū iugū fortiter patiūtur. Heſychio εὔλοφος eſt ῥάδιος, εὐχερής. Sed apud Sophocl. νῶτος εὔλοφος Euſtath. exponit εὐείκτως, morigerus. ‖ Εὐλόφος, Bene criſtatus, Pulchram criſtā habens. Soph. εὐλόφῳ κώνῳ ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν. VNDE Εὐλόφως, Forti & firma ceruice, Strenuè, γενναίως, vt Suidas exp. in hoc loco, ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλόφως ἀγωνισάμενος, ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον. Item, Facili & promptā ceruice. Euſt. quum dixiſſet λόφον propriè ἐπὶ ἀλόγων ζώων dici τὸ κατὰ τὴν κεφαλὴν ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγός, ſubiungit, ἔνθεν ὁ τραγικὸς Οἰδίπους φησὶ τῶν τινας πολιτῶν μὴ ἐθέλειν ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν. i. ἀπειθῶς. vbi εὐλόφως φέρειν erit quod idem Soph. ſuprà dicit, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον.

C. Λευκόλοφος,ου,ὁ καὶ ἡ, Albam criſtam habens. vt λευκόλοφος τρυφάλεια apud Ariſtophanem. nam λευκοὺς λόφους galeis apponi ſolitos fuiſſe patet è locis ex Xen. & Alcæo paulo antè in Λόφος citatis.

C. Καταλοφάδεια, Supra ceruicem. κατὰ λόφου, κατ' αὐχένος, κατὰ τραχήλου, vt Euſtathius exponit, dicens idem eſſe cum κατωμαδόν, id eſt, Super humeros. Odyſſ. κ, Vlyſſes portans ceruum ingentem, Βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν, Ἔγχει ἐρειδόμενος. ἐπεὶ οὔπως ἦεν ἐπ' ὤμου Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, ſupra ceruicem ſeu ambos humeros. nam ſuper alterutro, præ nimio pōdere, baiulare tantum onus non poterat. Cæterùm quod ad ſcripturam attinet, Euſtathius annotat penultimam huius vocabuli κοινότερον ſcribi per ι, ſed pleraque vetera exemplaria ſcriptum habere καταλοφάδεια per diphthongum. Apud Suidam verò reperio ETIAM Λοφάδεια, ſine κατὰ, quod itidem exponit κατὰ τοῦ αὐχένος. ſed id mendoſum eſſe exiſtimo. Apud Heſychium autem ſic, λοφαδία, αὐχὴν, ἢ κατὰ τοῦ αὐχένος, ἢ χωρίον ὃ καλοῦσι Λίβυσσα. ac ſic λοφαδία eſſet nomen ſubſtantiuum, quod ſignificaret idē cum λόφος. ‖ Λοφαδία & λοφία dicitur etiam caro quæ ſub atlante dicto & quæ ſupra illum eſt: alio nomine ἀσφάλεια, id eſt, Securitas. Camer. ex Polluce. Idem Camer. λοφάδιον & λοφίαν & λόφον ſignificare ait ceruicem iniam, vbi videlicet μετάφρενον incipit ſe demittere, qua parte onera geſtantur. Affertq; locū illum Homericū, diuiſim ſcribens κατὰ λοφάδεια.

C. Παραλοφία, Gibbus pertingēs ad ἄρθρα. τὸ μέχρι τῶν ἄρθρων κύρτωμα, vt Poll. tradit. nam λοφίαν κατὰ νώτου vocari ſcribit τὴν προσβολήν.

Λοφόεις,εντος,ὁ, Tumuloſus, Editos colles habens.

Λοφιά,ᾶς,ἡ, Ceruix. λοφιὴν Heſ. exp. τένοντα, αὐχένα: item νῶτον ſicut Cic. apud Arat. Terga Spina. Dicitur plerunq; de ceruice dorſo ten⁹ arrectas ſetas habente, inſtar gallinacei criſtati: vel de ſetis in ceruice dorſo tenus in modū criſtæ erectis. Euſtathio eſt ἡ περὶ τὸν λόφον τρίχωσις, Odyſſeæ τ, de apro, ὁ δ' ἄντιος ἐκ ξυλόχοιο Φρίξας εὖ λοφιήν. Heſiodus itidem de apro, Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν. Et de ſue apud Ariſtotelem, ἐάν τις τρίχας ἐκτίλλῃ ἐκ τῆς λοφιᾶς, ὕφαιμοι φαίνονται. Et in Geopon. οἱ δὲ ὠνούμενοι ἐπιγινώσκουσιν ἐκ τῶν ἀποσπωμένων ἐκ τῆς λοφιᾶς τριχῶν. ᾑμαγμένας γὰρ αὐτὰς ὁρῶντες, νοσεῖν φασί. Vnde Plin. Index ſuis inualidæ, cruor in radice ſetæ dorſo euulſæ. Vbi nota eum λοφιὰν accipere pro ſeta dorſi. Ariſtot. equis quoque λοφιὰν tribuit: & tunc accipitur pro ſeta humero tenus aſſurgente in ceruice equina. Idem De partib. animalium lib. 2, c. 14, loquens περὶ τριχώματος animantium, τὰ δὲ λοφιὰν ἔχει, καθάπερ ἵπποι καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων· τὰ δὲ χαίτην, ὥσπερ ὁ ἄρρην λέων. vbi nota eum diſcrimen facere inter λοφιὰν & χαίτην, id eſt iubam: quùm tamen hæc ipſa equis itidem tribuatur. Atque adeo ſolet Latinè vtrunque reddi nomine Iuba: vt apud Herodotum, λοφιὴν ἔχων ἵππου, Iubam habens equinam. ‖ Pro dorſo ſeu eminentia dorſi citatur ex Anth. Epigramm. Pollux λοφίαν exponit non ſolùm τὴν κατὰ νῶτον προσβολήν. i. proceſſum dorſi: ſed etiā τὴν ὑπὸ τὸν ἄτλαντα καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ σάρκα: quam & λοφαδίαν ac ἀσφάλειαν nominari ſcribit. ‖ Heſychio λοφία eſt ἡ ἐπὶ τοῦ λόφου θρίξ: καὶ ἡ ἀκρώρεια, id eſt Summitas ſeu cacumen montis: ſicut λόφος collem & tumulū ſignificat. Cæterùm Heſychius & v. l. ſcribunt λοφία accētu in penult. quæ ſcriptura apud Poll. quoque extat: ſed Euſtath. & Suidas λοφιά, accentu in vltima, ſicut apud Hom. quoq; & Ariſtotelem reperio. ITEM Λοφίας apud Suidam ὁ τράχηλος: quod mendoſum eſſe ſuſpicor.

Λοφεῖον,ου,τό, Criſtarum repoſitorium. ἡ τοῦ λόφου θήκη: ſicut κυλικεῖον, ἡ τῶν κυλίκων σκευοθήκη, ſecundum formā τῶν περιεκτικῶν in εἶον deſinentium. Lamachus dux apud Ariſtophanem in Acharn. Τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων. paulo antè verò dixerat, Ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους: ibidem laudans τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν, vtpote καλὸν καὶ λευκόν. Annotat verò ibi ſchol. ſi Λοφεῖον ſcribatur, ſignificare τὴν τῶν λόφων θήκην: AT Λοφίον ſcribēdo forma dimin. ſignif. ἐλάττονα τῶν τριῶν λόφων. quod ipſum quoq; Poll. τὴν τοῦ κράνους θήκην exp. ſed ſcribēs λόφιον, ſicut & apud Suidam in priori ſignif. ‖ Λοφεῖον Polluci eſt etiam τοῦ κατόπτρου ἡ θήκη, theca ſeu loculamentum ſpeculi, ſicut Suid. quoque & Ariſtoph. ſchol. exp. apud Ariſtophanem in Nubibus, Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην· εἶτα δὴ Αὐτὴν καθείρξαιμ' εἰς λοφεῖον στρογγύλον, Ὥσπερ κάτοπτρον. addit tamen poſſe etiā accipi pro θήκη τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας. ‖ Λόφιον Heſychio eſt nō ſolùm θήκη τοῦ λόφου, ſed etiā περικεφαλαία, ἔλυθρον: (pro quo forſan ſcribendum περικεφαλαίας ἔλυτρον, vt ſignificet integumentum galeæ, ſynecdochicè) item ῥῆμα τῶν ὑποζυγίων, τὸ ἀκρώμιον: & τὰ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις φυόμενα οἷον μύκαι. ‖ Λοφίον, v. l. Colliculus.

Λοφίς,ίδος,ἡ, Criſtæ in galea repoſitorium: Heſychio περικεφαλαίας θήκη.

Λόφαλοι,οἱ, Splendida ſcuta & parua quæ affigi galeis ſolent. vulg. lex. τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια. Suid. ET Λόφη, Summitas, in iiſdem v. l.

Λοφαμίσκος, Collis, Tumulus. τὸ τῆς γῆς ἔπαρμα, Heſych.

Λόφουρος, Criſta inſignis. ἐπίσημος: item ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην, Qui ceruicem erigit & criſtam ſurrigit: & per conſequens, Superbus. Heſych.

Λοφίζω ET Λοφέω, Exalto. λόφους καὶ ὕψος ποιῶ. vulg. l. Iiſdem λοφέω eſt Quieſco, Reſideo, Deſino: forſan pro λοφάω.

Λοφάω, Criſtatus ſum, Apicem in capite habeo. (vt κομάω, Comatus ſum) Sic accipi poteſt apud Suidā de galerita, Καὶ πάσας εἶχε λινέου κόμης θρίξας, Λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίοις. ‖ Apud Ariſtophanem autem in Pace, Τί δ' ἐστίν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι λοφᾷς; ſchol. exponit λόφους πολλοὺς ἔχεις ἐν τῷ σῷ. Vbi λοφᾷς accipi etiam poſſet pro Criſtis bene inſtructus es. ſunt enim verba τρυγαίου ad λοφοποιόν. ‖ Heſychius λοφᾷ exponit λόφου ἐπιθυμεῖ.

Λόφωσις,εως,ἡ, (q. d. Criſtatura) Criſtæ emiſſio: qua aues quædam criſtatæ fiunt. Ariſtophanes Auibus, τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἐσθ' ἡ ἐπὶ τῶν ὀρνέων;

ΛΟΦΝΙ'Α,ας,ἡ, ET Λοφνίς,ίδος,ἡ, Fax monoxyla, nō ex colligatis lignis. ἡ ἐξ ὅρους μονόξυλος λαμπάς, vt Euſt. exponit, deriuans à λόφος ſignificante ὕψος ὀρεινόν. Apud Athenæum verò ſub finē lib. 15, quidā λοφνίαν eſſe dicit τὴν ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα: aliquāto pòſt verò ex Clitarchi Gloſſis annotat λοφνίδα à Rhodiis vocari τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου λαμπάδα. Vtraque expoſitio habetur in lex. meo veteri, in quo additur λοφνίδας eſſe δαλοὺς παραπλησίας δᾳδας, μετὰ σκευῆς τινος καὶ κόσμου γεγονυίας: at verò λαμπάδας, τὰς ὁπωσδήποτε κατεσκευασμένας, κἂν ἀκόσμως δεδεμέναι ὦσι. Citat Euſt. ex Lycophr. Reperitur & in Epigramm. libro 2, Φλέγεθ' ὅσοι λόχμας ἢ λοφνίδας ἢ καμινῆνας Ἄδη.

Λωφάω, ῶ, Fut. ήσω, Reſpiro, Interquieſco. metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἀναπαυομένων ἐν τῷ λόφῳ ἡνίκα ἀνέλωσι τοῦ ζυγοῦ, vt annotatur in meo vet. lex. quod à λόφος deriuat. Euſt. quoque à λόφος (id eſt τράχη

λος) deducit,facta ectaſi,vt in λωτὸς à λωπός: & exponit A ἀποθέσθαι τὸ ἐπὶ τῷ λόφῳ ἄχθος. Od.ι, de Cyclope excæcato, κὰδ δὲ ἐμὸν κῆρ Λωφήσειε κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν ἀνήρ,reſpiret à malis,& moleſtia leuetur. Thuc.libro 6, ὅτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν,paululũ requieuimus, antea cõflictari cũ acerrimo morbo & bello. (Apud Apoll.verò l.2 Argon. τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,redditur,Talibus verbis alleuabãtur, ac ſubauditur δῆθ) In quibus locis aptiſſimè dici poteſt verbum λωφᾶν, à iumentis quæ depoſitis è collo oneribus quieſcunt, tranſlatum eſſe ad remi- B ſſionem laborum & quietem. Sed & is qui aliquem infeſtat & moleſtiis afficit λωφᾶν dicitur, quum interquieſcit & finem facit. ac tũc λωφάω capitur pro Ceſſo ſeu Finem facio, παύομαι, λήγω. Il.φ, de Scamandro cum impetu quodam fluente vt Achillem ſubmergeret, Ἀλλ' οὐδὲ μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός, mox deſinet, ſeu quieſcet. Sophocles Aiace, Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδε λωφήσειν φόνου, quum cædis illius finem feciſſet. Sic & morbus aut infortunium λωφᾶν dicitur quum remittit & C ceſſat. Plato De leg.l.9, καὶ ἐὰν μὲν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα, ſi te exequente iſta, morbus quidpiam remiſerit. Plutarch. Parall. λοιμοῦ κατασχόντος Φαλερίους, καὶ φθορᾶς γινομένης, χρησμὸς ἐδόθη λωφῆσαι τὸ κακὸν ἐὰν παρθένον τῇ Ἥρᾳ θύωσι. paulo antè verò dixerat, λοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαίμονα, ἔχρησεν ὁ θεός, παύσεσθαι ἐὰν παρθένον θύωσι. Idem Plut. De defect.oraculorum, καὶ πνεύματα καταρράξαι καὶ πνεῖν ἀπηνέστερα· ἐπεὶ δὲ ἐλώφησε, id eſt, Quibus ſedatis. ‖ Λωφάω tranſitiuè quoque capitur pro Sedo, παύω: ſicut & λήγω pro παύω accipi interdum, dixi ſuprà. Apoll. D Argon. libro 4, ὣ ἄπο δίψαν Αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν, id eſt παύσομεν. vbi potius eſt tmeſis pro ἀπολωφήσομεν, AB Ἀπολωφάω, Sedo, Interquieſcere & ceſſare facio. Similiter ex Hippocrate affertur λωφᾶν τῆς νόσου, pro Leuare morbo. Dicitur verò ET Λωφέω. vnde λωφεῖν apud Heſychium ἠρεμεῖν, πεπαῦσθαι: qui λωφῆσαι quoque exp. ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι: & λῆξαι, ἡσυχάσαι. Atq; hoc tranſitiuè quoque vſurpatur. nam idem Heſ. λωφοῦσι exponit παύουσι, & λωφούσῃ, παυούσῃ: ſicut λωφῆσαι, παῦσαι, ἀναπαῦσαι.

E Λώφημα, ατος, τὸ, Laxamentum. Heſych. in Λώφαρ.

Λώφησις, εως, ἡ, Quies, Ceſſatio. vnde λωφήσεων apud Heſychium λήξεων, ἀναπαύσεων. Thucydides, λώφησις τοῦ πολέμου, Laxamentum belli, ſeu Reſpiratio à bello. ET Λωφία pro eodem in v.l.

Λωφήϊον, Sedandi vim habens, ſeu Oneris deponendi. vt λωφήϊα ἱερὰ, ſacra quæ fiunt diis vt malum aliquod ſedent & à ceruicibus noſtris auferant. Sunt qui Pacalia ſacra interpretentur, vt Ouidius dicit Pacales flammæ. Apollon. Argon.2, de quodam qui hamadryadis nym- F phæ arborem ſucciderat, eámq; ob rem poſteri quoq; magnis infortuniis premebantur, βωμὸν δ' ἐκέλευσε καμόντα Θυνιάδος νύμφης λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ Ἱερὰ, πατρῴαν ἀλιτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι. id eſt, ἐξιλαστήρια ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται κακούμενος: ſeu καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς. vt ſchol. exp.

Λώφαρ ab Heſychio exponitur λώφημα, id eſt Laxamentum.

ΛΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, Cohors, vt Budæus interpr. A quibuſdã Cẽturia, ab aliis Decuria G redditur. Tradũt autẽ nõnulli λόχον eſſe σύστημα ex octo viris, quidam ex 12, (& tunc pro manipulo capi poſſet) quidam ex 16, vt habetur in ἑρμηνείᾳ τῶν ἐπὶ στρατευμάτων καὶ πολεμικῶν τάξεων φωνῶν: Orbecius verò ex 25. At Thucydidis ſchol. multo plures in λόχῳ milites conſtituit. ſecundum eum enim πεντηκοστὺς συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ: λόχος verò τούτων τετραπλασίων, γίνεται ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα. ita λόχος eſſent quinque centuriæ & manipulus. πεντηκοστὺς autem habebat ſedecim προτοστάτας: λόχος verò ſexagintaquatuor, vt idem H ſcholiaſtes annotat in hunc locum Thucydidis libro 5, pag. 188, ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ, ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Ariſtophanes, γνώσεσθ' ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι λόχοι τέσσαρες μαχίμων ἀνδρῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων. Apud eundem nuntius ad Lamachum dicit, Ἰέναι

σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον, Ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους. Itidem apud Homerũ de agmine ſeu cohorte militari, vbi Minerua Odyſſeæ υ ad Vlyſſem dicit ſe ei ſemper adeſſe, ideóque metuere non debere, Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων Νῶϊ περισταῖεν κτεῖναι μεμαῶτες Ἄρηϊ. Et κατὰ λόχους, centuriatim, vt Turneb. vertit apud Philonem De vita Moſis lib.1, κατὰ λόχους δ' αὐτοὶ καταβαίνετε μετὰ τῶν ἄλλων ὡπλισμένοι. Plutarch. Coriolano pag. 72, οὐ κατὰ λόχους ἀλλὰ κατὰ φυλὰς ἐβιάζοντο γίνεσθαι τὴν ψηφοφορίαν. Apud Thebanos autem qui vocabatur ἱερὸς λόχος, cõſtabat ἐξ ἐραστῶν καὶ ἐρωμένων, vt tradit Athenæus libro 3. Et Bud. ex Plutarch. Pelopida pag. 92, ſacra cohors. ‖ Apud Xenophontem in Cyneg. λόχος canis nomen eſt.

Λόχος, Inſidiæ. (alicubi etiam ſonat q.d. Inſidiatio, ſeu Inſidiarum ſtructio) Iliad.θ, —φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Iliad.ν, Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι Ἐς λόχον. Iliad.σ, Οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο, ad inſidias, ſeu λοχῆσαι, vt paulo pòſt loquitur. Odyſſ.δ, Αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος, inſidias quibus Proteum aggrediar & capiam. Item ἀνακλῖναι & καθίσαι λόχον, collocare inſidias: quod in proſa dicitur καθίσαι ἐνέδραν. Odyſſeæ λ, —ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι. Iliad.ζ, Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους Εἷσε λόχον. Sic Iliad.δ, Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι κέντορες ἵππων Ἂψ ἀναερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν, ἄγοντες Κούρους πεντήκοντα, id eſt, ἐκάθισαν, vt Euſtathius exponit. At Odyſſ.ξ, —βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύνοντες, redditur, Inſtructum ad inſidias agmẽ ductabamus. quod partim ad ſuperius λόχος pertinet, partim ad hoc. ſunt autem verba Vlyſſis qui paulo antè dicit ſibi iniunctũ fuiſſe Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι. VNDE Λόχονδε aduerbialiter pro ἐς λόχον, vt paulo antè habuimus. Iliad.α, Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ. Odyſſ.ξ, —ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε Ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων. Pro λόχος autem dicitur ET Λοχεός. Heſiodus Theogonia, v.173, ὁ δ' ἐκ λοχεοῖο παῖς ὠρέξατο χειρὶ Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην. paulo antè verò regulariter dixerat, Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, collocarat eum occultans in inſidiis. Euſtathius λόχος ſignificans τὸ ἔγκρυμμα, deriuat à λέγω, id eſt ἐπιλέγω, ſicut Homer. dicit λέγεσθαι εἰς λόχον: alibi à λέγομαι, ſignificante κεῖμαι, quia ſoleant κάθησθαι οἱ λοχῶντες.

Λόχος, ὁ, apud Macedonas is menſis qui apud Athenienſes μαιμακτηριών, Hebræis Sedebath. Ex Ioſepho.

C. Λοχαγὸς, οῦ, ὁ, Qui ductat cohortem ſeu cẽturiã quæ λόχος dicitur, Ductor λόχου: ſeu ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου, ſic προτοστάτης, ἡγεμών. nam exponitur in l. De ordinãda acie. Ariſtoteles De mundo, καθίσταται δὲ εὐθέως ὁ μὲν λοχαγὸς εἰς λόχον, ὁ δὲ ταξίαρχος εἰς τάξιν, ὁ δὲ ἱππεὺς ἐπὶ κέρας. vbi exponitur, Tum manipuli ductor ad manipulum, centurio excurrit ad centuriam. Xenoph. Pædiæ 8, τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυρίαρχοι δὲ, χιλιάρχων. Idem in Polit. Lacedæm. pag. 399, πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. cui loco ſimilis eſt quem ex Thucydide in Λόχος citaui, itidem de Lacedæmoniis. ET Λοχαγία, Præfectura cohortis, ex Ariſtot. Pol. 6. ET Λοχαγέω, Ductor ſum λόχου, Cohortem duco. Exponitur etiam Inſidiis ſtruendis ſum præfectus. Ex Xen.

C. Λοχηγέω, Ionicè pro λοχαγέω. ET Λοχηγετέω, Ductor ſum λόχου. Ex Herodoto, λοχηγετέω λόχου, ſum tribunus cohortis. AT Λοχαγέτης apud Eurip. Doricè PRO Λοχηγέτης, Cohortis ductor, ſeu λοχαγός.

C. Διλοχία, ας, ἡ, Duplaris decuria. Ex Gazæ interpr.

C. Ἡμιλοχία, ας, ἡ, Dimidiatus λόχος. idem quod διμοιρία. ET Ἡμιλοχίτης, Qui dimidiato λόχῳ præeſt. idẽ cũ διμοιρίτης, hoc eſt ὁ ἄρχων ἡμιλοχίας καὶ διμοιρίας.

C. Κατάλοχος, Cohors. Ex Thuc. quod ſuſpectum eſt. ET Καταλόχεια, Turma: ex cap. 13 Paralip.

C. Ὁμόλοχοι. Qui eiuſdem cohortis ſunt. iidem qui παραστάται, vt quidem in lib. De vocab. milit. traditur. Sunt

autem viri 64.

C.Πεντέλοχοι apud Thuc.l.5, eſt quidam Argiuorum ordo.vbi Valla vertit, Quinque cohortes.p.189, τῶν τε Ἀργείων τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ πεντελόχοις ὠνομασμένοις.

C.Πρωτολοχία,ας,ἡ,Ordo primipilarium, ſeu λοχαγῶν:vel τὸ ἐκ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μίαν εὐθεῖαν τάσσεται ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον. quod & πρόσωπον & μέτωπον,& ςόμα,& παράταξις & προτοστάται,vt docetur in l.De vocab.mil.

C.Συλλοχία,ας,ἡ, Plures λόχοι coniuncti. Galenus συλλοχίας apud Hippocr.exponit ἀθροίσματα, dicens metaphorā eſſe ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων. vbi συλλοχίαν propriè accipere videtur pro cohorte collecta,ſeu militib⁹ in cohortem collectis.

Λοχίτης,ου,ὁ,Manipularis, vt exponitur apud Syn.ep.44, καὶ σαυτὸν ἐπιδίδους τῇ δίκῃ ἢ μετ᾽ ἀθρόων τῶν λοχιτῶν,cum multis manipularibus. |Suidæ λοχίτης eſt ὁ ἐνεδρεύων,qui inſidiatur: Heſychio nō ſolùm ἐνεδρευτής,ſed etiā βασιλεύς.

Λοχίζω,Fut.ίσω,In cohortes diſpono, Decurio. Item, In inſidiis colloco,εἰς ἐνέδραν καθίζω, vt ſcholiaſtes exponit apud Thucyd.l.3, pag.118,δείσας μὴ κυκλωθῇ,λοχίζει εἰς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας τινάς. Item λοχίζω τὴν ὁδὸν,Inſidiis occupo,Bud.vt infrà προλοχίζω. Et λοχισθεὶς in vulg.l.Inſidiis exceptus. |Λοχίζομαι, In inſidiis locatus ſum, In inſidiis cōditus ſum & lateo.B. |Λοχίζει quoque Heſychio eſt ἐπιβουλεύεται.

Λοχισμός,οῦ,ὁ,Inſidiarum collocatio, Inſidiatio.

C.ΕΚλοχίζω,E cohorte ſeligo.Cantici Solom.c.5, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, electus è millib⁹ veluti è cohortibus. Exponitur etiam In cohortes diſtribuo.

C.ΚΑΤΑλοχίζω,Decurio,Centurio,In decurias ſeu cohortes diſtribuo, εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ,vt exp.in lib.De vocab.caſtrenſibus. B.reddit.Decurio,In claſſes diſtribuo,εἰς λόχους διανέμω: citans ex Plutarchi Lycurgo, πάντας εὐθὺς ἑπταετεῖς γενομένους παραλαμβάνων εἰς ἀγέλας κατελόχιζε. Similiter quod Cicero dicit Decuriare,ipſe B.Græcè reddit καταλοχίζειν. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν & συνιστάναι,hoc eſt factioſè cogere,vt Cic.dicit,Non rurſus improbos decuriabit?

Καταλοχισμός,οῦ,ὁ,Diſtributio in cohortes,Decuriatio.Lucianus De hiſtor.ſcribenda, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει,οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα.

C.ΠΡΟλοχίζω,Inſidiis præoccupo. Thucyd.lib.3, pag.118, poſt locum in Λοχίζω citatum, καὶ πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας, καὶ τὰ καρτερὰ προκαταληψομένους. Sic Plut.προλοχίσας τὴν ὁδὸν,quum prior inſidiis occupaſſet. Rurſum Thuc.l.2, προλοχίζουσι τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις,præoccupant inſidiis.Idem dicit προλελοχισμένας ἐνέδρας, inſidias quæ prius ab aliis collocatæ ſunt,l.3,ἐσπίπτοντες ἔς τε χαράδρας καὶ τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας διεφθείροντο.

C.ΣΥΛλοχίζω, Concenturio,In decurias colligo. Plutarchus,συλλελοχισμένους εἰς ἑκατοστύας. vbi etiam accipi poſſet pro καταλελοχισμένοις, in centurias diſpertitos, ſeu diſtributos.

Συλλοχισμὸς in libro De vocab. caſtrenſibus eſſe dicitur ὅταν τῷ α λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ,ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ,καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι.

Λοχάω,ῶ,Fut.ήσω,Inſidior,Inſidias pono. Iliad.σ,Οἳ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, Ἐν ποταμῷ- ἵζοντ᾽ εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Oppian.De ven.libro 3, μή μιν θηρήτορες ἄνδρες Ἀμφὶ θύρῃ λοχόωντες ὑπὸ βροχίδεσσιν ἄγρωνται, circū ianuam inſidiantes. Lucianus De calumnia,ἀλλ᾽ ὥσπερ οἱ λοχῶντες,ἐξ ἀφανοῦς ποθὲν τοξεύων. Plutarch. Amat.narration. τότε δὴ συνδραμόντες πάντες οἱ λοχῶντες,ἐκείνῳ συνελάμβανον αὐτὴν,qui in inſidiis erant diſpoſiti. Thucydides libro 1,λοχίσας πρὸς τῇ πόλει πολλοὺς διέφθειρε,locatis inſidiis ad vrbem. Interdum cum accuſ.conſtruitur pro Inſidiis peto,Inſidiis capto. Odyſſ.ο,Μνηστήρων σ᾽ ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης,— Ἱέμενοι κτεῖναι. Sic Od.π, ipſi proci, Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες Αὐτόν.Et ex Herodoto,ἐλόχησεν τὰς γυναῖκας,vxoribus inſidias tetendit.Plutarchus,ὑπ᾽ ἐκείνοις λόφοις πανστρατιᾷ Πάρθοι λοχῶσιν ὑμᾶς. Et λοχῶμαι,Inſidiis petor. Bud. Itē,In inſidiis locatus ſum,ſeu Conditus ſum,& lateo:per metaphorā.Phalaris Atheniēſibus, de tauro æneo loquens & Perillo,καὶ σφόδρα ὑμῖν τὸ θέαμα τυραννικὸν κατεφάνη,χρῆμα κόσμου ἄξιον· οὐ γάρ πω τὸν ἐγκείμενον λελοχισμένον ἐπιδέδεικτο μόρον,nondum ſæuum illud genus mortis intus latens oſtenderat. Bud. Λοχῶμαι actiuè quoque capitur pro λοχῶ,Inſidiis peto & capto.Odyſſ.δ,Τόν γ᾽ εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι, per inſidias capere.Sic Apoll.Arg.libro 2, Μεναλίππην Ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο, ex inſidiis cepit. (ITEM Λοχάζω pro eodem. vnde λοχάζει apud Heſychium ἐνεδρεύει.)

Λόχησις,εως,ἡ, Inſidiarum collocatio, Inſidiæ. ἡ ἐνέδρα, Suid.

C.ΕἸΛλοχάω, In inſidiis lateo, Inſidior,Deliteſco.Budæus pagina 880,ex Philone De mundo. Item tranſitiuè pro In inſidiis latens peto.Plato Sympoſ.οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο. Item in paſſ.apud Alciphr.in Epiſt. Menandri,de Nilo,ἀποτεθηρίωται,καὶ οὐκ ἔστι προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς, in quo tot monſtra inſidioſa latent.Bud.ibidem.

Λοχιάδες Heſychio αἱ ὗλαι,Syluæ.fortaſſis quoniam inſidiis collocandis ſyluæ & ſaltus aptiſſimi ſint.

Λόχμη,ης,ἡ,Inſidiæ,ἐνέδρα,ἐπιβουλὴ,Heſychio. |Sed ita vocatur potius Locus inſidiis aptus,Locus arboribus dēſus,aut arbuſtis ſeu virgultis:Frutices dēſi,vel Fruticū dēſitas.vnde ab eodē exponitur,σύμφυτος τόπος ἢ κρύφιος δασεῖαν ὕλην ἔχων ὥστε ἐλλοχῆσαι.In qua ſignificatione frequentiſſimum eſt.Odyſſ.τ,Ἔνθα δ᾽ ἄρ᾽ ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Herodianus libro 8, προύπεμψε σκοποὺς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι ὦσιν,in conuallibus ac denſiſſimis ſyluis,vt Polit.vertit.Plutarchus De ſera numinis vind.χώραν ἰδὼν λόχμης ἔμπλεων δασείας,καὶ φυτῶν ἀγρίων, καὶ θηρία πολλά. Idem,Λυσάνδρου λίθινος ἀνδριὰς ἐξήνθησεν ἀγρίαν λόχμην καὶ πόαν.Item apud Ariſtophanem, ἔχων τὰς μασχάλας λόχμης δασυτέρας. Idem,λόχμην φορεῖς, de quodam multis pilis denſam cutem habente.

Λοχμαία μοῦσα,Muſa ſylueſtris:vel Ex frutectis & virgultis reſonans,apud Ariſtophanem de auium cantu & modulis,quoniam ἐγκεκρυμμέναι ἐν ταῖς λόχμαις φωνεῖν εἰώθασι,teſte Didymo.

Λόχμιος,Arbuſta & frutecta frequentans,Sylueſtris: vel Denſus,Denſis pilis obſitus,δασὺς,vt Suid. exponit in Epigr. Λόχμιον,ὑλοβάταν.

Λοχμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Arbuſtis & virgultis cōdenſus, Fruticoſus.cuius exemplum ex Thucydide habes in Λοχμίζω,vbi à ſcholiaſte exponitur δασύς. Theophr. Hiſt. pl.lib.4,c.9,κύπειρον,σχοῖνον, βούτομον,κάλαμον, vocat λοχμώδη. vnde Plin.lib.16,cap.36, Arundo enim omnis ex vna ſtirpe numeroſa.Et quod idem Theoph.eiuſdē lib.c.12 dixerat de calamo donace,ipſum eſſe λοχμωδέστατον,idem Plin.loco citato ita interpretat⁹ eſt, Fruticoſiſſimus eſt qui vocatur donax.Sed annotatur,plantam,niſi ex ſuo corpore fruticeſcat, λοχμώδη non dici, quanuis ſit ſimilium multitudine conferta & ſtipata: quum Theophraſtus de calamis ἐπιγείοις(pro quo perperam apud Plinium elegia)dicat,φύονται δ᾽ ἐξ ἑνὸς πυθμένος πολλοὶ καὶ εὖ λοχμώδεις,iuxta terram fruticis modo ſe ſpargunt.

Λοχμόομαι ET Ἀπολοχμόομαι,Frutico, Fruticor, Fruticeſco, Denſis fruticibus ſylueſco. Theophr. in 9 De roſa,ἐπιτεμνομένη δὲ βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος.ἐωμένη γὰρ ἐξαλλάττεται καὶ ἀπολοχμοῦται.Cic.Itaq; quàm fruticetur vides.Plin. Vt è trunco fruticet. Colum. Ex vno ſemine plurimis culmis fruticauit. Plin.Celeriter fruticeſcunt.

AT VERO Λοχὸς apud Dioſc.ἡ λοχεύουσα,Grauida. VNDE Ἄλοχος,Platoni ἡ στεῖρα,Sterilis.Bud. Itidem à λέγομαι (ſeu λέχος)vt ſuperius λόχος. Vide in Λοχεία.

Λοχαῖος,Reclinatus,Decumbens,κλινόμενος,Heſych. |Λοχαῖοι δίφροι,Sellæ in quibus parturientes reclinātur,ſeu (vt Suid. exponit)οἷς πρὸς τὸ τίκτειν ὀψὲ χρῶνται αἱ γυναῖκες. |Λοχαίη σχῖνος,Lētiſcus denſa,vt vel locatas ſub ea inſidias occulere queat.Ex Theone ſchol.Arati.Sic accipi poſſe tradūt apud Theophr.quoq; De c.pl.l.3,c.26,

τὰ γὸ νότια, ἢ ὅπου διΐα, ταχὺ ἀναδίδωσι καὶ ποιῶσι λοχαίαν καὶ A
πρὸς ζοῦτοις ἐριστῶδη. addũt tamē, poſſe legi & λεχαίαν.i.
herboſam, ſeu λεχποίω, ſecūdum Homerum: ſicut cap.
29, legitur, αἵ γὸ διΐαι ἢ τὰ νότια ἐνιχῶσι, λεχαίοις ποιῶσιν
ὡς ὀλιπολυ καὶ ἐρισωώδεις. ‖ Λοχαῖος Heſychio eſt etiam
δύσπος, ἀπὸ τῶ δύσφεῖν: quod ſignif. exp. etiam λοχία.

Λόχιος, Ad partum pertinens, ſeu ad puerperium. Apud
Non. λοχίω περιτέμνεπ φῶτα σιδήρω, ferro quo à partu præputium
circũciditur. Apud eundē ἠὼς λοχίη, dies puerperii ſeu puerpera.
Et λοχία Ἄρτεμις, quæ in partu inuocatur, infrà in λοχεία. Itē
λοχία ἔλαφος, cerua parturiēs vel B
fœta. Oppian. lib. 3, De venat. ποτὲ δ' αὖθις ὀράασαι Θηλυτέρων
νυμφέων λοχίων καὶ μητέρα κεδνήν. ‖ Λοχία Heſychio
μαῖα, Obſtetrix. ‖ Idem λοχίαν exp. τὴν ἀτραφῆ γλῶ
ἢ ἀδροῖς ςάχυας ἢ καρποὺς φέρουσαν. ‖ Idem λοχία videtur
accipere pro κρυφαία. AT Λόχια, τὰ, Purgamenta poſt partũ in
locis muliebribus relicta. id eſt Secundæ. Dioſc. de ariſtolochia
clematitide, καὶ τὰ ἐν μήτρᾳ συνιςάμενα πάντα λόχια ἢ ἔμμηνα καὶ
ἔμβρυα ἐκβάλλει, ποθεῖσα μετὰ πεπέρεως καὶ σμύρνης. Vnde Plin. lib. 26, cap. 15,
Plurimis modis ariſtolochia prodeſt. nam & menſes & C
ſecundas ciet, & emortuos partus extrahit, myrrha &
pipere additis pota. Et ex Ariſtot. lib. 6 Hiſt. anim. λοχίων
καθαρωτάτη, purgamentis maximè vacans. Qua ſignif. & λοχεῖα ſcriptum reperitur.

Λοχεύω, Pario, Parturio. λοχεύει ἡ γυνή, enititur ad partum.
Bud. Et λοχεύομαι, Partu edor. Phocyl. τίκε δ' ἔμπαλιν
ὡς ἐλοχεύθης, gigne tu vt genitus es. Accipitur etiam
actiuè pro λοχεύω, Pario, Fœtus edo. Ariſtot. Hiſt. anim.
lib. 9, λοχεύεται δὲ διὰ βίου· ἄρχεται γὰρ πετράμηνος. Plut. in
Cic. 275, τεχθῆναι δὲ ἀνωδύνως καὶ ἀπόνως λοχευθείσης αὐτῆς τῆς D
μητρὸς. B. ‖ Λοχεύοντες Heſych. exp. etiam ἐνεδρεύοντες.

Λόχευμα, ατος, τὸ, Fœtus, Partus. hoc eſt, quod pariendo editum
eſt. τὸ γέννημα. Eurip. Phœn. λόχευμ' Ἰοκάςης, de Œdipo quem enixa erat.

Λοχεύτρια, Puerpera, Parens. Suidas, ἡ τῶν ψευδῶν λοχεύτρια
ποίησις. ‖ Item Obſtetrix, μαῖα, ὀμφαλοτόμος: ſchol. Homeri
in illud Iliad. π, μογοςόκος εἰλείθυια.

C. Ἀρτιλόχευτος, Recens partu editus, Nuper natus. Epigr.

C. Αὐτολόχευτος, Per ſe genitus.

Λοχεία, ας, ἡ, Partus, Partio, Puerperium. Ariſtot. de co- E
lumbis, ἐὰν δὲ ἡ θήλεια ἀπομαλακισθῇ πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς νεοττίας,
διὰ τὴν λοχείαν, ὁ ἄρρην τύπτει. Plut. Probl. Rom. de
Diana, ἣν ταῖς λοχείαις καὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ γυναῖκες ἐπικαλοῦνται:
ſicut Cicero, Vt apud Græcos Dianam, eámque luciferam, ſic
apud noſtros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant. Idem, Λουκίναν
Ἥραν καλοῦσιν, οἷον φαεινὴν ἢ φωτίζουσαν, καὶ νομίζουσιν ἐν ταῖς
λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν, ὥσπερ ἢ τὴν σελήνην. Idem De aud. ὄρνισι
τὰς ὑπολυεμένας λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀπλῶν τινων ἢ ἀψύχων ὑπολημμάτων
ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι. vbi λοχείας poſſis etiam reddere Nixus, vt F
Gellius dixit Laborioſi nixus. Et Virg. -haud fœtus nixibus edunt.
‖ Λοχεία Polluci eſt ἡ τῆς τεκεῖν ἐπιμέλεια:
quomodo capi poteſt in hoc loco Platonis, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος
οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. ‖ Accipitur etiã pro λόχευμα.
i. pro fœtu nixu edito. Epigr. lib. 4, in Niobe, Ἃς, ἐπὶ γᾶς
ἔτρωσε δυωδεκάπαιδα λοχείαν Ἄρτεμις μετὰ Φοίβου τόξα, τὰ δ' Ἀρτέμιδος.
VNDE Ἀρισολοχία SIVE Ἀρισολοχεία, ας, ἡ,
Ariſtolochia herba: dicta ἀπὸ τῶ δοκεῖν ἄριςα βοηθεῖν τῇ λοχείαις,
vt tradit Dioſcor. lib. 3, cap. 4, tres eius ſpecies enumerans,
ςρογγύλην, μακρὰν ἢ κληματῖτιν. Idem & Plin. G
tradit lib. 25, cap. 8, Inter nobiliſſimas ariſtolochiæ nomen
dediſſe grauidæ videntur, quoniam eſſet ἀρίςη λοχώσαις.
Noſtri Malum terræ vocant, & quatuor genera
eius ſeruant. (Quartum autem eius genus ei EST Πισολοχία:
fortaſſis quia ad partus eius efficacia probata
ſit) Apud Dioſc. ſcribitur ἀρισολοχία, apud Nicandr. ἀρισολόχεια,
quæ ſcriptura ad etymon magis accedit.

Λοχεῖος, idem quod λόχιος. vt λοχεία Ἄρτεμις. Plut. Symp. 3,
ſub finem, quum dixiſſet lunã credi πρὸς ἀτοκίαν συνεργεῖν,
ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν λοχείαν καὶ εἰλείθυιαν, οὐχ H
οὖσαν ἑτέραν ἢ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι. vt Horat. in carm. ſecul.
Rite maturos aperire partus Lenis Ilithya tuere
matres: Siue tu Lucina probas vocari Seu genialis. Suprà
λοχία Ἄρτεμις. AT Λοχεῖα, vt & λόχια, dicũtur Purgamenta
in vtero poſt partum relicta, quales ſunt ſe-

cundæ. Ariſtot. ‖ Eurip. Iphig. in Taur. pro loco natali
accipit, vbi quis partu ſeu nixu editus eſt, φέρει νῦν
ἀπὸ Δηλιάδος εἰνάλιας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα. id eſt Delum,
vbi ἐλοχεύθη.

C. Ἐκλοχεύω, Partu edo, Enitor. Poll. ET Λοχεύω pro
eodē. nã ſynonyma ei ſunt, λοχεῦσαι, λοχεύειν, ἐκλοχεύειν.

Λοχίζω, idem quod λοχεύω. vnde λοχίσθειν apud Heſych. γεννηθῆναι:
item σφαγῆναι. ITEM Λοχᾶ eidem γεννᾷ, αὔξει.

ΛΥ´ΚΟΣ

ΛΥ´ΚΟΣ, ου, ὁ, Lupus. Hom. Od. κ, Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέςεροι, ἠδὲ λέοντες.
Plut. in Quæſt. Rom. ἡ λύκος μὲν ὁ λοῦπος ἐςὶ, καὶ λύκαινα τὰ λουπερκάλια.
‖ Λύκος, Plut. Lupatũ, fræni genus aſperrimũ à
lupinorum dentium ſimilitudine. Heſychius, τὸ ἐν τοῖς
χαλινοῖς σιδήριον. ‖ Λύκοι, Iridis herbæ flores, quòd labiorum
lupi ſpeciem referant. v. l. ‖ Λύκος, Poll. &
Pauſ. Inſtrumētum coquinarium, quod & κρεάγρα, item
ἁρπάγη. At Heſychio eſt ὁ ἄρπαξ τῶν εἰς τὰ φρέατα καθιέμενων.
vbi fortaſſe deeſt πεσόντων, aut tale quid. Apud eundem
vide & alias ſignif. ‖ Λύκος, Auis ex monedularum
genere. v. l. ex Ariſtot. Item Piſcis qui dicitur
alio nomine Callionymus. ex Athenæo. ‖ Λύκος
Aranei quoddã genus. ἀράχνιόν τι, Heſ. Et ex Theomneſto
ἀράχνιον λεγόμενον λύκον, φαλάγγιον: Lupus Plin. ‖ Λύκος,
Fluuius quidam Phœnices, ex Strab. De alio, ſeu aliis,
Euſtath. & Heſych. ‖ Λύκος, Paſtilli nomen deſiccantis
& adſtringentis, ad dyſentericos comparati. cuius
deſcriptio apud Aetium lib. 9. ‖ Λύκος nomen eſt
proprium diuerſorum hominum, apud Suidam, Euſtathium,
& alios.

C. Λυκοβατίας, Sylua in qua lupi morantur. H.

C. Λυκόβρωτος, A lupo manſus. A lupo roſus, aut morſus.
Plut. Sympoſ. διὰ τί τὰ λυκόβρωτα τῶν προβάτων γλυκύτερον
κρέας ἴσχει. Vide verbum λυκόω.

C. Λυκοειδής, έος, ὁ ἢ ἡ, Lupi ſpeciē referens, vt λυκοειδῆ ζῶα.
Euſt. Et lupi colorem referēs. Vide & Heſychiũ.

C. Λυκοεργής, έος, ὁ καὶ ἡ, vt λυκοεργέες προβόλοι, Veruta ad lupos
conficiendos. v. l. ex Herodoto.

C. Λυκοθαρσής, Lupi more audax, Lupina quadam audacia
præditus. Ex Epigr. pro Magnanimus. ET Λυκοθερσής,
Heſychio (ſi mendo carent exempl.) idem quod
θερσύς.

C. Λυκοκτόνος, ου, ὁ ἢ ἡ, Luporum interfector. Sed peculiariter
eſt Apollinis epitheton. cui etiam immolabantur
lupi. Sic λυκοκτόνος θεός, Soph. pro Apolline. Vide Heſych.
‖ Λυκοκτόνον dictum etiã fuit aconitum, quòd
lupos qui ipſum fortè deuorarint, interficiat. ‖ HINC
Λυκοκτονέω, ῶ, Lupum ſeu lupos interficio. de qua re lata
lex erat, vt docet ſchol. Ariſtoph. in Aues, docet &
Euſtath.

C. Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ, Animal quod ex parte eſt lupus, ex
parte autem panthera. Vide Euſtath. p. 856.

C. Λυκόποδες, Tyrannorum ſatellites. Cur autem ita dicti,
vide apud Suidam. Sic dicti & Alcmæonidæ, vt addit
idē Suidas, quod tradit & Heſychius. Λυκόποδες (inquit
Cam.) Satellitium tyrannicum, vel ab inſigni ſcutorum,
vel à caligis hirtis. Et apud Ariſtoph. in Lyſiſtrata,
Fortes milites, ἄγετ' ὦ λυκόποδες οἵπερ ἐπὶ λευψύδριον ἤλθομεν &c.

C. Λυκορραίςης, ου, ὁ, Lupi ſeu luporum laniator. vt in Epigr.
Καί σε λυκορραῖςαι δεῖπνον ἔθεντο κύνες.

C. Λυκοσπάδες equi, à fræni genere quod λύκος id eſt lupatum
vocatur. Vide Plut. Symp. 2, qu. 8. Euſt. ſunt ii qui
bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittunt.
At Nicandri ſchol. in hoc eius verſu, Σκῆνεσι πυθομένοισι
λυκοσπάδες ἐξεγένοντο, λυκοσπάδας eſſe putat σφῆκας,
id eſt veſpas. cui⁹ expoſ. tres rationes affert. ITEM
Λυκοσπαδεῖς equi, A lupis diſcerpti. Heſych. ſed addit οἱ
περὶ τὴν ἀνδρίαν.

C. Λυκοφίλιος, ου, ὁ & ἡ, vt λυκοφίλιοι διαλλαγαὶ Menandro, Fœdera
quæ lupina quadã amicitia ſunt inita, atque adeo
ſunt ſuſpecta. VNDE Λυκοφιλίως, Suſpectè, Cum occulta
quadam ſimultate. Vide Euſtath. p. 809, ex Ælio
Dionyſio. ITEM Λυκοφιλία, ex Plat. epiſt. 3, ταῦτα μὲν
τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν ἢ ἀκοινωνίαν διὰ σὲ ἀπειργάσατο.

C. Λυκόφαγος, Spinæ genus. ἐχινόπους, vt exponit Heſych.
Meſſeniorum vocabulum eſſe tradens. At verò apud

Plut. in Lycurgo legimus Lacedæmonios hyeme ſolitos λυκόφονας ſuis toris ſubſternere. ſed dicit τοὺς λεγομένους λυκόφονας. A

C. Λυκόφρων, Lupina quadam audacia præditus. q.d. Lupino quodam animo præditus. Vel, Lupina quædam cogitans, aut in animo verſans. Ab Heſychio exponitur δεινόφρων, item ὑψηλόφρων. ‖Λυκόφρων eſt etiam nomen proprium poetæ Chalcidenſis, qui inter alia Alexandram ſcripſit quæ σκοτεινὸν poema dicta fuit.

C. Λυκόφως, vide in Ἀμφιλύκη νύξ.

C. Λυκόχροος, Lupi colorem habens. vt λυκόχροος βαφὴ, Euſt. B

Compoſita alia, in quibus amittitur ο nominis λύκος.

C. Λυκανθρωπία, Melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediuntur, & donec illuceſcat, circa mortuorum corpora verſantur. Sunt autem eorũ notæ iſtæ, Facies pallida, oculi ſicci & caui, viſus hebes, lingua ſicciſſima, ſaliua in ore nulla, ſitis immodica, tibiæ perpetuò exulceratæ, propter frequẽtes caſus. atque vt canes mordent: ex quo arbitror morbum ipſum, etiam κυνανθρωπίαν ſiue κυνάνθρωπον vocatũ fuiſſe veteribus. Is traditur menſe potiſſimùm Februario inuadere. Hæc Gorr. à quo ponitur ETIAM Λυκάνθρωπος fœm. gen. pro eodem morbo. ſed abſque autore. Ac certè ab aliis exiſtimatur λυκάνθρωπος dici qui hoc morbo laborat cui nomen eſt λυκανθρωπία. C

C. Λυκαυγὲς, έος, τὸ, Crepuſculum matutinum. Bud. ex Luc. 154, οὐδ᾽ ἡμέρα πάνυ λαμπρὰ, ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω.

C. Λύκαψος, Herbæ nomen de qua in Λύκοψις.

C. Λυκηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dictus Apollo, quòd dum naſceretur, matri eius lupus apparuerit. Sed afferuntur & aliæ huius appellationis rationes. Vide Heſych. & Euſtathium. Vide item in Λύκη. D

C. Λυκόδοντες, Canini dẽtes, qui bini ſunt, (ſicut τομεῖς, quaterni) dicti & κυνόδοντες. Cam. ex Galeno.

C. Λυκοσκυτάλιον, quibuſdam appellata herba quæ alio nomine σησαμοειδὲς μέγα, teſte Dioſc.

C. Λυκόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Lupinos oculos habens. Eſt autem nomẽ gemmæ, ſicut λευκόφθαλμος, βιόφθαλμος &c.

C. Λύκοψις, Dioſcor. VEL Λύκοψος (vt habent Gal. & Paulus Ægineta) eſt quarta anchuſæ ſpecies. Scribitur & Λυκοψὸς oxytonè. Putatur autem eadem eſſe cum ea quæ λύκαψος à Nicandro vocatur. AT VERO Λυκοψία à quibuſdam putatur dici quæ & ἀμφιλύκη νύξ. In v.l. exponitur Noctis obſcuritas: & affertur ex Lycophrone, ὡς λυκοψίαν Κόρη κεφαλαν ἄγχι παμφαλώμενος. E

Λύκειος, ου, ὁ, Lupinus. Et λυκεία ex Polybio pro λυκέη, Lupina pellis. Item Λύκειος cognomentum Apollinis, ex eo lupo de quo in Λυκηγενὴς dictum fuit: aut generalius quòd ei lupus ſit dicatus. (Sed vocatur ET Λύκιος. quod habes apud Pauſ. & Euſt.) ITEM Λύκειος ἀγορὰ, dicta Argis (cuius meminit Sophocles initio Electræ) vbi effigies lupi collocata erat in honorẽ Apollinis. Vide Euſt. ET Λύκειον, Gymnaſii cuiuſdam Attici nomẽ, cuius paſſim fit mentio. de quo & Suid. AT VERO Λυκεῖον Heſychio φοβερὸν, Terribile. Suidæ aũt Λυκεῖον eſt τὸ τοῦ λύκου δέρμα. Item Λυκεῖον τόπον apud eum pariter & Heſychium. Aliud ADIECT. Λυκαῖος quod ex Pauſania affertur pro cognomento Apollinis, in v.l. Ibidem Λυκαῖος Iupiter, A Lycaone Pelaſgi filio primùm cognominatus, qui Lycæa illi primus inſtituit. Is quum ad Lycæi Iouis aram puerum immolaſſet, in lupum creditur transformatus. AT Λύκαια, τὰ, Lupercalia. vt ex Plut. docui in Λύκος. F G

Λυκέη, ſub. δορὰ, Lupina pellis. (vt dicitur κυνέη, λεοντέη. ET Λυκείη pro eodem, Euſt. ITEM Λυκῆ, vt λεοντῆ, pro eodẽ.

Λυκηδὸν, q.d. Lupinè. id eſt Luporum more. Euſtath.

Λυκηθμὸς, οῦ, Luporum vlulatus. ἡ τῶν λύκων βοή. Suid.

Λυκάων præterea morbus qui ſuprà λυκανθρωπία vocatus fuit. ‖Item nomen proprium cum aliorum, tum eius à quo Lycaonia vocata fuit. Euſt. AT VERO Λυκας nomen canis nobilitatæ epigrammate Simonidis, apud Pollucem. H

Λυκιδεὺς, Lupi catulus. Theocr. in Hodœporis, Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. vbi ſchol. dictum pro-

A uerbiale eſſe tradit.

Λυκόω, ῶ, Dilanio, Dilacero, Diſcerpo, lupi more. A cuius paſſiua voce Λυκοῦμαι eſt λελυκωμένα apud Xenoph. pro A lupo dilacerata, ſeu A lupo morſa, aut roſa: Pæd. 8, ἥκει δέ τις ἢ τῶν προβάτων λελυκωμένα φέρων.

FOEM. Λύκαινα, Lupa. vt λύκαινα νεοτόκος, Plut. De Rom. fort. ITEM Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, Parua lupa, in Epigr. Affertur verò ET Λυκὶς ex Plut. pro Lupa.

ΛΥΚΗ, ης, ἡ, Lux prima, quæ præcedit ſolis ortum, apud priſcos Græcos, quæ poſtea λυκόφως dicta fuit. Vnde putat Macrobius λύκους eſſe dictos, quòd hæ feræ antelucanum tempus ad rapienda pecora, poſt famem nocturnam maximè obſeruent. At ego crediderim potius à λύκος deriuatum eſſe hoc λύκη, & quidem ea ipſa ratione, vt videlicet λύκη vocatum ſit id tempus quo prædatum exeunt lupi, vt ita loquar ποιητικώτερον.
B

C. Ἀμφιλύκη νὺξ, Sublustris nox. Vltima pars noctis, ſub exortum auroræ, & paulo ante diluculũ, ſeu crepuſculum matutinum. quod apparet ex hoc Homeri verſu, Ἦμος δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ᾽ ἀμφιλύκη νύξ. vbi Euſtathius ait etymũ huius nominis eſſe vel à NOM. Λύγη. i. tenebræ: (eſſe enim tenebroſam quandã lucẽ ante auroræ exortum) aut quòd ſit nox ſimilis λυκέη, id eſt pelli lupinæ, quæ eſt cinericii coloris, non omnino nigra. Hæc Euſtathius. Apollon. quoque Argon. 2, quid ſit ἀμφιλύκη nox, exponit (idque expreſſius quàm Homerus) quum ſcribit, Ἦμος δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὐδ᾽ ἔτι λίην Ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ᾽ ἐπιδέδρομε νυκτὶ Φέγγος. ὅτ᾽ ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι. Id eſt, Quando autem nondũ eſt lux diuina, nec adhuc magnæ ſunt tenebræ, ſed tenue quodam lumen in noctem incurrit, quo tempore ii qui ſurgũt, eam appellant ἀμφιλύκην. Oppian. De ven. lib. 3, dixit itidem ἀμφιλύκη ſine adiectione, Πρώτῃ ὑπ᾽ ἀμφιλύκῃ, Sub primum crepuſculum, Simulac paulum contenebrauit. Sed ἀμφιλύκην interpretari etiam non verear (in carmine præſertim) Crepuſcula opaca, vel Dubiæ lucis crepuſcula, quæ verba Ouidiana ſunt. Nonius quoque Crepuſculum appellari ait dubiã lucem. quod & Seruius teſtatur, addens etiam, creperũ dici dubium. Apollonii ſcholiaſtes in modò citatũ locum annotat, ἀμφιλύκην dici σκοτεινήν. nam λύγην eſſe σκότον. vnde eſſe λυγόφως & λυκόφως. Eſt autem λυκόφως, vt ait Euſtathius, ſequens veteres, Tẽpus quod ſolis exortũ præcedit: quam vocẽ deprauans vulgus dixerit γλυκόφως. Cæterùm quod ad vocẽ illam ἀμφιλύκη attinet, videat lector quicunque noſtratis linguæ peritus eſt, annon huc pertineat quod in ea dici ſolet *Entre chien & loup*, id eſt (ad verbum) Inter canem & lupum, pro crepuſculo, & quidem veſpertino potiſſimùm, quum primùm videlicet contenebrare incipit. Exiſtimo autem hoc loquendi genus *Entre chien & loup*, inde eſſe ſumptũ quòd eo tempore nondum quidem planè rebus abſtulerit nox atra colorem, (vt Latinis poeta loquitur) ſed ita abſtulerit tamen vt color lupi à colore canis diſcerni ob eam quæ inter illos eſt ſimilitudinem, nõ poſſit, aut etiam generalius, lupus à cane.
C
D
E
F

ΛΥΜΑ, ατος, τὸ, Purgamẽtũ, Sordes: κάθαρμα, quaſi λοῦμα, ὅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀποβάλλονται, inquit Euſt. à λούω deriuans: vt λύματα propriè ſint ſordes quæ ex ablutione corporum remanent. Il. ξ, de Iunone, Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ᾽ ἐλαίῳ, id eſt, inquit Euſt. πάντα τὸν ῥύπον καὶ τὴν περὶ σῶμα ἀκαθαρσίαν, ἣν χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι, ἤγουν ἀπολούεσθαι: deriuans iterum à λούω. Aliud ex Homero exemplum habes in Ἀπολυμαίνομαι. Et λύματα τόκου, ſordes ex partu. Callim. Hymno in Iouem, Ἔνθα σ᾽ ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος ᾧ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο. Sic Aiax apud Soph. Ἀλλ᾽ εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ᾽ ἁγνίσας ἐμὰ, Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς, à ſordib⁹ meis me purificans. nam pecudum cæde piaculum cõtraxerat, quæ manuum ablutione in mari aut puris aquis aboleri antiquitas credebat. Idem Soph. dicit λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφειν, eum qui ætate progreſſum facit, non item peritia rerum, ſed inſcitiam & imperitiam in pectore ſuo alit quæ in ſenectute eluenda veniat: in Œd. Col. p. 198,
G
H

Ὦ δύσμορ᾽, οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσαις φανῇ Φρένας ποτ᾽, ἀλλὰ λῦμα A
τῷ γήρᾳ τρέφῃ. Heſychio λύματα ſunt τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος. Λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta. Apud Suidā, καὶ παρὰ τὸν κοινὸν τῶν ἀνθρώπων νόμον πρέσβεις ἠτιμάσθαν, τὴν τήβενον λύμασιν ἀνθρωπίνοις μολύναντες. Euſt. in malam quoque partē accipi tradit, ſicut κάθαρμα & ἄγος, forſan pro lue & ſcelere, ſeu noxa, quatenus de homine ſcelerato & peſtifero dicitur. ‖At λύματα quod Suid. exp. ἐνέχυρα, οἷον λύσιμα, καὶ λυτρώσιμα, ad λύω pertinet, quod interdum Redimo ſignif.

Λυμαίνω, Purgo, Purifico. vnde λυμαίνεσθαι Heſychio καθαίρειν. B

C. ἈΠΟλυμαίνομαι, Purgor, vel Purgo. λύματα (inquit Euſtath.) dicebantur τὰ καθάρματα, quaſi λύματα, ἅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπεβάλλοντο. vnde ἀπολυμαίνομαι, id eſt καθαίρομαι, verbum veteribus vſitatum ἐν ταῖς ἐπὶ θυσίᾳ καθάρσεσιν. Hom. Il. α, Λαοὺς δ᾽ Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. & ſubiungit, Οἱ δ᾽ ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ᾽ ἔβαλλον.

ΛΥ´ΜΗ, ης, ἡ, Lues, Noxa, Exitium. βλάβη ἣν ἄξιόν ἐστιν ἀπολούσασθαι, inquit Euſt. deriuans à λῦμα quod interdum in malā partem capitur. à λῦμα verò ita deduci vt βρώμη à βρῶμα, ζώμη à ζῶμα. Apollon. Arg. ῥύσασθαι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, eximere pernicie & exilio. Philo De vita M. lib. 1, νεωτερίσαντος ὡς οὔπω πρότερον τοῦ ἀέρος ἐπὶ λύμῃ καὶ φθορᾷ δένδρων τε καὶ καρπῶν, ad labē & perniciem ſtirpium. quo ſignif. Virg. Æn. 3, quum tabida mēbris Corrupto cæli tractu miſerandáque venit Arboribúſque ſatiſque lues. Xen. αἵ τε κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι ἀπὸ τῆς λύμης τῶν καρπῶν καὶ προβάτων, ne vitient & labefactēt ſegetes & pecori exitium inferant: ſeu Beſtias ſegeti & pecori exitioſas noxiáſque. Chryſoſt. εἶδες οὐδεμίαν λύμην ἀπὸ τῶν ἐπιβούλων τούτων τοῖς ἐπηρεαζομένοις ὑπομένοντας, nihil exitii & detrimenti. ‖Interdū λύμη in corpore humano dicitur vt λώβη, de fœdis & contumelioſis iniuriis. vnde αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, fœdè indignéq; affectus. Herodot. ἐπὶ λύμῃ ξυρῆσαι, in contumeliam raſiſſe. Sic apud Suid. ὁ δὲ αὐτοὺς συλλαβὼν αἰκίζεται λύμῃ πάσῃ καὶ καταπάσσει καὶ στρεβλώσει ποικίλῃ, καὶ δικαιώσει τῇ πρεπωδεστάτῃ, ἐν περιόπτῳ λόφῳ σταυρώσας αὐτόν. quale apud Liu. Fœdū in modū laceratus verberibus. éſtque in huiuſmodi locis λύμη φθορᾷ coniuncta cum ὕβρει & αἰκίᾳ. ‖Λύμη pro λῦμα quoque vſurpatum videtur à Polybio, quum ait, ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπίας λύμας, Humanas illuuies ſuſcipiens, Humanas ſordes & purgamenta, ἀκαθαρσίας καὶ λύματα. Vbi interpr. vertit, Morbos ob multitudinem aquarum hominibus deferens.

C (in malā partem capitur) — D (pecori exitioſas) — E (λύμη pro)

Λυμεών, ῶνος, ὁ, Perditor, Vaſtator: Lues, Noxa. Aiax Sophocl. Καὶ ταῦτα τύχῃ μήτ᾽ ἀγωνάρχαι τινὲς Θήσουσ᾽ Ἀχαιοῖς, μήθ᾽ ὁ λυμεὼν ἐμός, neque illa peſtis mea. Xen. ὁ δέ τοι φόβος οὐ μόνον αὐτὸς ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς λυπηρός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἡδέων συμπαρακολουθῶν λυμεὼν ἐγγίγνεται. Iſocr. in Paneg. καὶ σωτῆρες ἐπιθυμοῦντες ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες ἀποκαλεῖσθαι, τῷ ποιεῖν εὖ προσαγόμενοι τὰς πόλεις, ἀλλ᾽ οὐ βίᾳ καταστρεφόμενοι. à Cic. quoque Perditor & Seruator opponuntur, quum ait, Vt idem perditor reip. nominarer qui ſeruator fuiſſem. Idem Iſocr. De pace, προστῆναι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνας αὐτῶν κληθῆναι. F

Λυμαίνω, Perniciem affero, Noceo, Corrumpo, Vitio. Xenophō, τὰ λυμαίνοντα γαστέρας, quæ nocent ventribus. Et λυμαίνομαι, Perdor, Vitior, Corrūpor, Peſſum eo. Xen. Pæd. 8, p. 125, ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν, ἃ οὔτε κατασήπεται οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται. Item Vaſtor, Labefactor, διαφθείρομαι. Greg. ὁρῶν τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηνεγμένην καὶ μεταπεφυτευμένην ἄμπελον πονηρῷ καὶ ἀγρίῳ συὶ τῷ διαβόλῳ λελυμασμένην. Λυμαίνομαι frequētius capitur actiuè pro Perniciem affero, Noceo: conſtruitúrque tam cum datiuo quàm cum accuſatiuo. In Geoponicis, πρὸς δὲ τὸ μὴ ἕρπειν τὰ θηρία τὰ λυμαινόμενα, θυμιατέον ἐν τοῖς σηκοῖς τρίχας γυναικῶν ἢ κέρας ἐλάφειον. Quæ ita Columella, Vt exitioſis ſerpentibus recta liberētur, mulie- G
bres capillos aut ceruina ſæpius vre cornua: quorum odor maximè non patitur ſtabulis prædictam peſtem conſiſtere. Ariſtid. ὥσπερ οἱ γεωργοὶ τὰ λυμαινόμενα τῇ χώρᾳ καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐκκόπτοντες. Pauſan. μὴ ὁ χρόνος λυμήνηται, ne ſitus ea vitiet. Xen. τὰ τοιαῦτα σταθμὰ λυμαίνεται ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων, nocent vngulis equorum. Dicimur H

etiam hominem aliquem λυμαίνεσθαι quum ei exitio ſumus & nocemus, ſeu quū infeſtamus & lædimus. Xen. Pæd. 5, ἡ ἐν τῇ φυλακῇ ἀγρυπνία πολλὴ οὖσα λυμαίνεται ἐν τῇ πορείᾳ. Idem Pæd, 6, οἱ δὲ τοξεύοντες ὑπὲρ τῶν προσθεν πάντων, λυμανοῦνται τοὺς πολεμίους. ibidem dicit κακουργεῖν eadem ſignif. Herodian. lib. 4, αὐτοὺς ἥ τε ἵππος πολλὴ οὖσα, καὶ τὸ τῶν καμηλιτῶν πλῆθος ἐλυμαίνετο. Idem lib. 7, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς τῶν τε ἄλλων ὀστράκων ἐλυμαίνοντο. Chryſoſt. ὁ διάβολος οὐδὲν ἐλυμήνατο αὐτόν, nihil ei nocuit. Plut. Symp. ſept. ſap. de delphinibus, θηρᾷ γὰρ οὐδεὶς οὔτε λυμαίνεται, infeſtat, ſeu nocet, aut violat. Item λυμαίνεσθαι vrbem aut regionem dicimur pro Infeſtare & Vaſtare. Herodian. lib. 3, εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων ἃς ἦν λυμηνάμενος ὁ Νίγρου στρατός, quas nigri milites deuaſtarant. Et lib. 3, παντὶ τρόπῳ τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο; vrbem vaſtarunt. Et lib. 6, πειρᾶται κατατρέχειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς κτήματα, vaſtare noſtras prouincias, vt Polit. vertit. Sic & ignis noxiáq; animalia dicuntur λυμαίνεσθαι, itidem Vaſtare & populari. Herodian. lib. 7, τοσοῦτον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο. Syneſ. ep. 57, τὴν ἀκρίδα τὴν λυμηναμένην ἡμῶν τοὺς καρποὺς, depopulatā noſtros fructus. Dicimur etiā res publicas aut priuatas λυμαίνεσθαι pro Labefactare & euertere, Perniciē & exitium afferre. Demoſth. τὰ πράγματα ἐλυμήνατο τῆς πόλεως. Idem, εἰ δὲ δαίμονός τινος ἡ ἰσχὺς ἐλυμήνατο τοὺς ὅλους, ἕως ἀνέτρεψε, τί ἀδικεῖ Αἰσχίνης; ſi rempublicam perdidit, vel noxam ſeu perniciē ei attulit. Ariſtid. τότε μὲν δύναμιν συλλέγων τῷ στρατῷ, νυνὶ δὲ ἅπασι λελυμασμένος. Iſocr. Paneg. λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα. X. Hell. 7, ἐνθυμούμενος ὅτι εἰ καταλείψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς λελυμασμένος παντάπασι τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ ἔσοιτο, Euertiſſet, Dedecoraſſet, Sugillaſſet, vt B. interpr. qui & apud Demoſth. ἐφ᾽ οἷς ἐλυμήνω τὸν περὶ τριηραρχικὸν νόμον, reddit Euertiſti. Interdum reddi poteſt Vitio, Corrumpo, Deprauo, tum in quibuſdam ſuperioribus locis, tum apud Theophr. quum ait ἡ τῶν καυμάτων ὑπερβολὴ τοὺς χυλοὺς λυμαίνεται. Demoſth. Pro cor. παραναγνῶθι δὲ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου. Item pro Vitio, Corrumpo. i. Conſtupro. Ariſtoph. Nub. ἥτις στρέφει λυμαινομένη τοὺς μειρακίοις. quod alibi ἐνυβρίζοντα. ‖Λυμαίνεσθαι dicitur etiā Fœdum in modū verberibus lacerare, Fœdum in modum tractare. vt in lege apud Demoſth. cōtra Ariſtocr. p. 264, τοὺς ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτείνειν, λυμαίνεσθαι δὲ μή. quod ipſe paulo pòſt exp. μὴ μαστιγοῦν, μὴ δεῖν: & paulo antè, στρεβλοῦν, αἰκίσασθαι. quemadmodum ſuprà quoque λύμη pro αἰκία accipi annotatū fuit. Sic apud Herodot. λυμαίνομαι τῷ νεκρῷ, mortui cadauer fœdo, ſeu fœdè tracto & lacero. Sic accipi poteſt apud Demoſth. contra Mid. in teſtimonio Pammenis, ἐπεχείρησε διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον. καί τινα μὲν αὐτῶν ἐλυμήνατο, fœdauit ſeu fœdè lacerauit. nam ipſe Demoſth. paulo antè dicit ſe ἐξελέγξειν ὅσα ὑβρίσθη. Similiter & Heſych. λυμηνάμενος exp. αἰκισάμενος.

Λυμαντήρ, ῆρος, ὁ, Corruptor, Perditor. Xenoph. de mœchis, λυμαντῆρας αὐτοὺς νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας, perditores & euerſores. Suidæ ὁ βλαπτικός.

Λυμαντής, οῦ, ὁ, idem. Soph. Trach. p. 359, de Herculis venenato peplo impliciti cruciatibus, Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος Σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον, Οἷον κατεκτήσατο λυμαντὴν βίου, vitæ exitialem peſtem, λυμεῶνα, λυμαντῆρα, ſeu λύμην.

C. Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui detrimentum & noxa illata non eſt, aut inferri nequit, Cui noceri non poteſt. Plut. De educ. liber. νόσῳ δ᾽ ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ᾽ ἀλύμαντος, Nihil detrimenti accipiens ex ſenecta: de eruditione. contrà verò ἰσχὺν eſſe dicit rem νόσῳ εὐάλωτον καὶ γήρᾳ.

C. ἈΠΟλυμαίνομαι, Corrumpo, Noceo, Damnum infero: ſicut & ſimplex λυμαίνομαι. VNDE Ἀπολυμαντήρ, ῆρος, ὁ, Corruptor, Perniciem afferens, Pernicies. eo ſenſu quo Horatius vocauit quendam lurconem, perniciem macelli. Hom. Od. ρ, Πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. Idem. Πτωχοὶ ἀνιηροί, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες. Heſychius δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα exponit τὸν τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον. Euſtathius quoque ſcribit, δαιτῶν δὲ ἀπολυμαντήρ, ὁ τὰς δαῖτας διὰ λαιμαργίαν λυμαινόμενος. Sed ponit & aliam explicationem, vt ſit videlicet ὁ τὰ τῶν δαιτῶν λύματα (ὅ ἐστι

καθάρματα) ἢ ψιχία, καὶ εἶτ' ἐπεῖνον, ἀποφερόμενος. Sed longè A melius (meo quidem iudicio) exponemus δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, perniciem cœnarum, ob edacitatem: ſicut Horatius lurconem quendam vocauit (vti dixi) perniciem macelli, item tempeſtatem & barathrum.

C. ΔΙΑλυμαίνομαι, Noceo, Detrimentum infero, Damnũ do, βλάπτω, ζημιόω. Ariſtoph. Pluto, ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται.

C. ΚΑΤΑλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, Noceo, Incõmodo, Deſtruo, Euerto. Xen. καὶ γὰρ δὴ εἰ ἐν τῷ σῷ οἴκῳ ἐπιχειρήσαιμι μανθάνειν οἰκονομεῖν, ἴσως ἂν καταλυμηναίμην αὐτοῦ τὸν οἶκον. B. Pro Deſtruo, Maximis detrimentis afficio, B Perdo, accipi poteſt in hoc eiuſdem Xen. loco, in Œcon. συναποδοκιμάζονται ἐν ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Ouid. dicit Artus corrupit febribus. C

ΛΥΠΗ, ης, ἡ, Dolor, Animi moleſtia & ægritudo. In Stoic. defin. λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος. Item, λύπη ἐστὶ δόξα πρόσφατος κακοῦ παρουσίας ἀξίου εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Quæ ita Cic. Ægritudo ſit animi aduerſante ratione contractio. Et paulo pòſt, Ægritudo eſt opinio recens mali præſentis, in quo demitti contrahique animo rectum eſſe videatur. Idem modò Moleſtiam, modò Ægritudinem interpr. vt te docebit meũ lex. Cic. pluribus in locis: & inter alios in hoc Platonico, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένος ἔρως, Voluptate & moleſtia mixtus amor. Xen. Hell. 7, κοινόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι. Plut. ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, præ animi ægritudine & moleſtia ſuccumbentes. Luc. ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης. Xen. Hell. 6, ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Sic Plut. Artox. ὑπὸ λύπης καὶ δυσθυμίας ἀποσβεσθῆναι. Et paulo pòſt, ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας διαχρησάμενος ἑαυτόν. Sic Herodian. l. 3, de Seuero, λύπῃ τὸ πλεῖστον διαφθαρεὶς ἀνεπαύσατο τοῦ βίου, mœrore cõfectus. Iſocr. Panath. εἰς πολλὰς ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς πειθομένους ἐμβαλλόντων. Plut. τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἀναιρεῖ λύπας ὁ λόγος, τὴν δὲ μετάνοιαν αὐτὸς ἐργάζεται. Aſtydamas apud Athen. lib. 2, Θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόρον λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον. Et apud quendã comicũ, Λύπης ἁπάσης ἐστὶν ἰατρὸς χρόνος. quod Terent. Dies adimit ægritudinem hominibus. Theoph. ep. 25, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον, πρὸς αἰτίαν ὀξύρροπον. Plut. ἐπιπίνοντες λύπαις. D E

Quod ad huius vocabuli etymon attinet. Etymolog. dictum ſcribit παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τὰς ὦπας. Sicut & apud Ciceronem, ægritudinẽ λύπην Chryſippus quaſi λύσιν (id eſt ſolutionem totius hominis) appellatam putat. Necnõn Socrati apud Platonem in Cratylo ἡ λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπωνομάσθαι, ἣν ἐν τούτῳ τῷ πάθει ἴσχει τὸ σῶμα.

C. Ἄλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolorum & moleſtiarum expers, Nulla animũ ægritudine & moleſtia afficiens. Demoſth. Pro cor. μῆκος λόγου ἄλυπον. Et οἶνος ἄλυπος apud Athen. lib. 1. F vbi poſſet etiã accipi pro παυσίλυπος, vel Acceſſum intercludens ταῖς λύπαις. Xen. Pæd. 8, εὐδαιμονίαν σοι καταλιπεῖν ἀλυποτέραν. Ariſtot. Eth. 3, circa finem, de timiditate & operibus ſingulis à timore manantibus, αὕτη μὲν γὰρ ἄλυπος, ταῦτα δὲ διὰ λύπην ἐξίστησιν, illa enim citra triſtitiam eſſe poteſt, hæc per triſtitiam hominem mentis ſtatu dimouent. Et τὸ ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. vt σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι, in v. l. ſine autore, Dicteriorũ modus ſit animus moleſtia affici nondum incipiens. Quo monetur, eatenus licere dicteriis vti quatenus animus nullã inde moleſtiam percipiat. ‖ Ἄλυπον eſt & herbæ nomen apud Dioſc. lib. 4, c. 180: & Plin. lib. 27, c. 4. fortaſſis per antiphraſin dicta. eſt enim acris guſtatu ac lenta, mordénſque vehemẽter & accendens, vt idem Plin. teſtatur. Eadem QVAE Ἀλυπιὰς Actuario, hoc eſt turbith candidum, vt Gorr. annotat. Aëtius autem lib. 1, cap. De medicam. purgantibus ad arthritidem accommodatis, ἀλυπιάδα eſſe dicit chamelæam, vt idem Gorr. refert. G

Ἀλύπως, Sine dolore, Sine vlla animi ægritudine & moleſtia. Iſocr. Panath. πειρώμενος ἀναμαρτήτως ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλύπως. Vnde ἀλυπότατα, abſque vlla animi moleſtia, ſeu Iucundiſſimè. H

Ἀλυπία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris, Animus omni moleſtia & ægritudine liber. In Axiocho, ἀκήρατος ἀλυπία καὶ ἡδεῖα δίαιτα, angoris & ægritudinis vacuitas. Plut. οὐκ ἔστι γὰρ χρημάτων ὤνιον ἀλυπία. Vide & ὁλοκληρεία.

C. Βαρύλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter dolens, Graui animi ægritudine & moleſtia affectus. Vel Grauem dolorem afferens.

C. Μικρόλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vel minimæ res animi moleſtiã afferũt, Qui ob minima quæque dolet, Cuius animo vel minima quæq; moleſta ſunt. Plut. in Præcept. ſanit. ταῖς ὀργαῖς ἐπίχολοι καὶ ὀξεῖς καὶ μικρόλυποι. Idẽ in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ὅταν ἑλκώδης καὶ μικρόλυπος ὁ θυμὸς γένηται, καὶ φιλαίτιος ὑπὸ τῶν τυχόντων. Idẽ in Phocione, p. 242, τὰ πικρὰ ἤθη καὶ μικρόλυπα καὶ ἀκροσφαλῆ πρὸς ὀργάς, id eſt ἐπὶ μικροῖς λυπούμενα.

C. Περίλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Summopere dolẽs, Supra modum dolens & mœſtus. Iſocr. ad Demon. μὴτ' εὐτυχῶν ἔσῃ περιχαρής, οὔτε δυστυχῶν περίλυπος. Ad cuius imitationem Ariſtot. Eth. 4, c. 3, οὔτ' εὐτυχῶν περιχαρὴς ἔσται, οὔτ' ἀτυχῶν περίλυπος. Et Plut. De lib. educ. μήτε ἐν ταῖς εὐπραγίαις περιχαρεῖς μήτε ἐν ταῖς συμφοραῖς περιλύπους ὑπάρχειν, nimium dolere ſeu triſtari.

C. Φιλόλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui libẽter dolet & triſtitia afficitur. C

Λυπηρός, ού, ὁ, Moleſtus, Moleſtia & triſtitia animum afficiens. Thuc. lib. 1, de Athenienſibus ἀκριβῶς ἔπρασσον καὶ λυπηροὶ ἦσαν, ſeueri erant exactores & moleſti. A Philone opponuntur λυπηρὰ & ὅσα καθ' ἡδονὴν συμβαίνουσι, ab Iſocr. τερπνὰ & λυπηρά: ab Ariſtot. ἀγαθὰ & λυπηρά. Rhet. lib. 2, quum ait, ἀνάγκη φίλον εἶναι τὸν συνηδόμενον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ συναλγοῦντα τοῖς λυπηροῖς. Aliquando verò copulantur λυπηρὸν & χαλεπόν. Demoſth. Pro cor. πάντων μὲν γὰρ ἀποστερεῖσθαι λυπηρόν ἐστι καὶ χαλεπόν. Similiter Xen. Pæd. 7, οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τἀγαθὰ οὕτω χαλεπόν, ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν. Item τὸ λυπηρόν, Triſtitia. D ‖ Λυπηρὸς exponitur etiam ἐπίφθονος, Inuidioſus, Acerbus. VNDE Λυπηρῶς, Cum dolore, Dolenter, Moleſtè. Xen. Pæd. 5, λυπηρῶς βιωσόμεθα. Iſocr. Euag. enc. λυπηρῶς καὶ βαρέως ἔφερον.

Λυπρός, οῦ, ὁ, idem. nam Suidæ λυπρὸν eſt ἐπαχθές, λυπηρόν. Heſychio μοχθηρόν, ὀλέθριον: & λυπρὰ eidem σκοτεινή. ‖ Λυπρὸν χωρίον Galeno apud Hippocr. τὸ ψιλὸν καὶ ξηρόν: quod ex Plin. lib. 17, c. 12, reddere poſſumus Solum gracile & aridum: cui opponit agrum lætum. vt λυπρὰ γῆ ſit tellus minimè læta, ſeu quæ ſegetes minimè lætas profert: Heſychio λεπτή. Od. ν, de Ithaca, Ἤτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν, Οὐδὲ λίην λυπρή. nam dicit vinum multum ibi naſci & frumẽtũ: nec carere pluuiis. Philo De mũdo, καὶ γεῶδες τῆς παρακειμένης χώρας μοίρας οὐ λυπρὰς ἀπειρομένας ἢ φυτευομένας. Itẽ in Epigr. apud Suid. πέπλατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο Κλήειον ἐν λυπρῇ τῇδ' ἐπὶ γεωλοφίῃ. vbi ipſe exp. πενιχρᾷ: ſed nihil vetat interpretari Gracili ſeu macro. Itẽ ex Theophr. λυπρὰ δένδρα, arbores quæ velut triſti ieiunáque ſunt natura. Pro πενιχρὸς rectius capi poteſt in hoc apud eundem Suid. loco, de Quintio Cincinnato dictatore Romano, οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σώφρων ὡς ἐπὶ καλύβῃ λυπρᾷ καὶ ὀλίγῳ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτουργὸν τε ἀγαπᾶν βίον. Et mox, λυπρά τε σπώμενος καὶ σκληρῶς ἐγκαθεύδων, καὶ πᾶσι κεχρημένος πολὺ ἐνδεέστερον ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν. Vbi etiam reddi poſſet Tenuis, Vilis, ἁπλῆς. ſicut & ab Heſychio exponitur. VNDE Λυπρόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gracile & macilentum ſolum habens. Et τὸ λυπρόγαιον, ſoli gracilitas. Appian. apud Suid. τὸ γὰρ λυπρόγαιον καὶ πενιχρὸν ὁμαλεῖς εἰς λησείαν ἄγει. δίδωσι δὲ ἐγὼ πενομένοις φίλοις γῆν ἀγαθήν. vbi opponuntur λυπρόγαιον & ἀγαθὴ γῆ. ET Λυπρῶς Heſychio ἁπλῶς: item λιπαρῶς, niſi fortè ſcribendum λυπηρῶς. ET Λυπρότης, ητος, ἡ, Gracilitas, Macies, Tenuitas.

Λυπέω, ῶ, F. ήσω, Dolore afficio, Animi ægritudine & moleſtia afficio, Contriſto. Ariſtoph. Pluto, ὥστε τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος. Plut. συνεχβάλλωμεν τῷ λυποῦντι τὴν μνήμην. Et apud Athen. lib. 13, quædam interrogata τί λυπεῖται, reſpondet, ἡ ὑστέρα με λυπεῖ. Xen. Apomn. 1, λυπῶ σε πολλά, multis doloribus te afficio. Et ad Epheſ. 4, μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contriſtate. Λυπέομαι, Dolore afficior, Doleo, Mœreo, Triſtor. Plato, οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, neque enim lætabitur vnquã neque mœrebit nimis, vt Cic. vertit. Epic. οὔτε τὸ ἀλγοῦν, οὔτε τὸ λυπούμενον, nihil aut dolens aut

ægrum, eodem Cic. interpr. Syneſ. ep. 64, μηδαμῇ μηδαμῶς μηδὲ μεγάλα μὴ δυεῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λύπης, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ. Ariſtot. Eth. 2, c. 3, ὥστε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ὡς δεῖ. Dem. Προς Κτησ. τὸ ταὐτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταὐτὰ χαίρειν. ‖ Λυπέω accipitur etiam pro βλάπτω, Lædo, Incommodis & detrimentis afficio. Xen. Hell. 6, p. 346, καὶ γὰρ μὴν εἴ τις ἂν ὑμῶν φίλων ὄντων ἱκανὸς γένοιτο ἡμᾶς λυπῆσαι· κατὰ θάλατταν γε μὴν τίς ἂν ὑμᾶς βλάψαι ἡμῶν ὑμῖν ἐπιτηδείων ὄντων; paulo antè dicit, ſi ipſi amici ſint, nihil expectandum eſſe χαλεπόν. Sic Herodian. lib. 3, οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατόν. vbi Polit. vertit, Peſſimè accipiebant: de iis qui ſupernè ſagittas ac lapides iaciebant. B

Λυπητικός, ή, όν, Qui triſtatur. in v. l. Vel, Qui triſtitia afficere ſolet.

C. Ἄλυπητος, ὁ καὶ ἡ, Qui triſtitia affectus non eſt, ſeu non afficitur, Qui animi ægritudine & moleſtia affici non poteſt. VNDE Ἀλυπήτως, Ita vt non contriſteris ſeu dolore afficiaris. ἀλυπήτως τοῖς ζῶσι Cic. vertit, Sine detrimento viuorum.

C. ἈΝΤΙλυπέω, Viciſſim moleſto, ſeu moleſtia afficio, Viciſſim moleſtiam exhibeo, Viciſſim negotium faceſſo. C

Ἀντιλύπησις, Moleſtia quæ viciſſim exhibetur alicui. Plut.

C. ἘΠΙλυπέω, Inſuper moleſtiam affero. vel ſimpliciter, Contriſto.

C. ΠΑΡΑλυπέω, Moleſto, Triſtitia afficio. Plut. De animi generat. φοβούμενοι καὶ παραλυπούμενοι, animi ægritudine & moleſtia afficiuntur: vel Anguntur, vt Turn. vertit.

C. ΣΥΛλυποῦμαι, Condoleo, Condoleſco, hoc eſt Alterius dolore moueor, ſeu Ex alterius dolore dolorem ipſe quoque percipio, ταὐτὰ λυποῦμαι, vt Demoſth. loquitur. Miſereor. συλλυπούμενοι τῷ πάθει, miſerâtes calamitatem. D Et συλλυπηθησόμενος, vnà doliturus.

ΛΥ΄ΡΑ, ας, ἡ, Lyra: organum ex genere τῶν ἐντατῶν, ſicut & μάγαδις, κιθάρα, βάρβιτον, teſte Athen. lib. 4. Plut. Symp. 9, σιωπήσαιμεν τῷ Ἐράτωνι πρὸς τὴν λύραν. Apud eundẽ in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας. ſicut alibi dicit λύραν εὐτόνον. Ariſtoph. Nub. τὴν λέγειν λαβόντ' ἐγὼ κέλευσα Ἀσαι Σιμωνίδου μέλος. olim enim in conuiuiis poſt cœnam circumferebatur lyra, ſingulíſque ordine conuiuis offerebatur à conuiuatore: quam qui recuſaſſet, habebatur indoctior. Aliquando dicitur aliquis λύραν λαβὼν κιθαρίζειν, pro Acceptam lyram pulſare, ſeu Accepta lyra canere. Xen. Symp. συνηρμοσμένῃ τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάρισεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν. Ariſtot. Polit. 7, ὥσπερ εἰ τὸ κιθαρίζειν λαμπρῶς καὶ καλῶς, αἰτιῷτο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης. Athen. lib. 14, ἀναλαμβάνων τὴν λύραν, ἐκιθάριζε. Homerus quoque dicit φόρμιγγι κιθάριζε. adeo vt hæc tria, κιθάρα, φόρμιγξ & λύρα alicubi pro eodem accipiantur: ſicut Euſt. ſcribit χέλυν vocatam fuiſſe πᾶσαν κιθάραν, quia χελώνης ὄστρακον μέγα πῆχυς προσθεὶς καὶ χορδῶν ἐντάσεις λύραν ἀπήρτισεν Ἑρμῆς, ἣν Ἀπόλλωνι ἐχαρίσατο εἰς λύτρον αὐτῶν ὧν ἔκλεψεν ἐκείνου βοῶν: vnde & λύραν appellatam fuiſſe quaſi λύτραν. ‖ Λύρα eſt etiam ſidus cæleſte apud Aratũ, quod & χέλυν appellari ſcribit. Hãc idem λύρην Κυλλήνην vocat, & Cic. fidẽ Cylleniam interpretatur: Plinius fidiculam nominat, Vitruu. lyrã. Varro De re ruſt. lib. 2, c. 5, Hoc ſecundum aſtri exortũ facito quod Græci vocant λύραν, fidẽ noſtri. ‖ Λύρα dicitur etiam piſcis quidam qui ſonum vocalem edere putatur. Ariſtot. Hiſt. anim. l. 4. c. 9, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τριγμούς, οὓς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρομίς· οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλισμόν. G

C. Λυρογηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lyra gaudẽs. epitheton Apollinis in Epigr.

C. Λυροεργός, οῦ, ὁ, Qui lyras conficit.

C. Λυροθελγής, έος, ὁ καὶ ἡ, vt λυροθελγῆ λείψανα ex Epigr. Lyra ſeu lyræ ſono permulſa. ſicut de Orpheo in iiſdẽ Epigr. τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ.

C. Λυρόκτητος, ὁ & ἡ, q. d. Lyra acquiſitus. Ex Epigr. citatur λυρόκτητος Θήβη, fortaſſe pro λυρόκτιστος aut λυρόκτυπος. nã H ſecundum Horatium, dictus eſt Amphion Thebanæ conditor vrbis ſaxa mouiſſe ſono teſtudinis, & ita permulſiſſe vt ſua ſponte ad murorum Thebanorum ſtructuram concurrerint.

C. Λυροκτύπος, ὁ, Qui lyram pulſat. VNDE Λυροκτυπίη, A ης, ἡ, Lyræ pulſus, ſeu Lyræ pulſatæ ſonus. Epigr. lib. 4, in quandam citharistriam, ἐκ τοῦ προσώπου Ἔκτε λυροκτυπίης ἴσον ἐθελγόμεθα.

C. Λυροποιός, οῦ, ὁ, Qui lyras cõficit, Lyrarum conficiendarũ artifex. Plut. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ λυροποιὸς ἀνὴρ ἥδιον λύρας ἐργάσασθαι. Poll. generalius accipit pro eo qui μουσικὰ ὄργανα quæ appellantur κρουόμενα, συμπήγνυσι. ET Λυροποιΐα, ας, ἡ, Lyrarum compactio: ſeu compingendarum ſcientia. ET Λυροποιητικός, ή, όν, Lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιητική, lyrarum cõficiendarum peritia. QVAE Λυρωνία Ariſtophani dicitur, vt habetur apud Poll.

C. Λυροφοῖνιξ, ſpecies quædam citharæ, vt Heſych. tradit. Athen. lib. 4, ex Iuba de quodam τριγώνῳ organo, Σύρων εὕρημα φησιν εἶναι ὡς καὶ τὸ καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην.

C. Λυρῳδός, ET Λυραοιδός, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Lyricen, Qui lyra canit. Agathias ſchol. Epigr. lib. 4, in Ioannã citharistriã, φεῦ φεῦ τὴν δεκάτην ἑλικωνίδα, τὴν λυραοιδὸν Ῥώμης καὶ Φαρίης, ἤδε κέκευθε κόνις. VNDE Λυρῳδῶς, Lyricè, ſeu More eorum qui lyra canunt. Heſychio, ψαλμῳδῶς, κιθαρῳδῶς. ET Λυρῳδία, ας, ἡ, Lyræ cantus, Lyrica modulatio.

C. Ἄλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine lyra eſt, Qui lyram comitẽ nõ habet. Plut. De orac. Pyth. ἔρωτας ψυχαῖς ὁμιλοῦντας οὐκ ἀφυεῖς οὐδὲ ἐπιμώμους πρὸς μουσικὴν ἐχούσαις, ἀναύλους καὶ ἀλύρους. Alexis apud Athen. lib. 2, de quibuſdam pauperibus, φθόγγους δ' ἀλύρους θρηνοῦμεν, ἔπαι μηδὲν ἔχομεν. vbi etiam accipi poteſt pro Abſona à lyræ ſono lamenta: vel Abſona, Malè ſonantia. Et ἄλυροι ὕμνοι ex Eurip. In quibus lyra non adhibetur. Ἄλυρος autem nomen proprium apud Plut.

C. Εὔλυρος, ὁ καὶ ἡ, Bonam lyram habens, ſeu Bene lyra canens, Canorus.

C. Ἡδυλύρης, ου, ὁ, Suauiter lyra canens. In Epig. Πίνδαρος ἡδυλύρης. Ea forma qua dicitur χρυσολύρης.

C. Ὑπολύριος δόναξ, Arũdo apta modulationi. Ex Ariſtoph.

Λυρόεις, εντος, ὁ, Lyricus, Cui lyrica modulatio ineſt.

Λυρικός, ή, όν, Lyricus. vt λυρικὴ ποίησις apud Athen. Et λυρικὰ ἄσματα ſiue μέλη, Lyrica carmina, Lyrici moduli. Et λυρικός pro poeta lyrico: vt ἐννέα λυρικοὶ in Epigr. Λυρικός dicitur etiam lyricen ſeu lyræ pulſandæ peritus. in epigr. l. 2, Γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια, Lydiæ & Phrygiæ notæ lyricinum.

Λύριον, ου, τὸ, Lyrula, Parua lyra. Ariſtoph. Ran. ἐνεσκεύαστό τις τὸ λύριον. Syneſ. ep. 148, λύριόν τι ποιμενικὸν λιπὼν καὶ αὐτόπηκτον, lyrula quædam paſtoritia.

Λυρίζω. F. ίσω, Lyra cano, vel ad lyram. VNDE Λυριστής, οῦ, ὁ, Qui lyra canit, vel lyræ accinit: vt κιθαριστής. Vtitur hoc vocabulo Plin. iunior (vt Cic. dicit Citharista) in Epiſt. ad Genit. Quàm multi, quum lector aut lyriſtes aut comœdus inductus eſt, calceos poſcunt.

C. Αὐτολυρίζω, Ipſemet lyra cano. Eraſmus in Prouerb. Ὄνος λύρας, Aliquando (inquit) referunt ad aſinum non auſcultantem lyram, ſed ipſum canere conantem. Lucianus, καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, Ὄνος αὐτολυρίζων φασί, id eſt, Maximè ſi quãdo canit, cupitque feſtiuus ac lepidus videri, aſinus (vt aiũt) ipſe lyra canens.

ΛΥ΄ΣΣΑ, SIVE Λύττα, ης, ἡ, Rabies. propriè de canibus dicitur, & ſignificat furorem illum in quem ſub canicula maximè aguntur, omnium animalium ſoli, vt ſcribit Galen. lib. 6, De loc. affect. diſſerẽs de vteri affectionibus. Plut. De ſolert. anim. loquẽs de cane, λόγον ἔχει καὶ διάνοιαν οὐ φαύλην τὸ ζῷον, ἧς παρεπομένης, ἢ συγχεομένης ἡ λεγομένη λύττα καὶ μανία πάθος ἐστί. Dioſc. lib. 7, c. 2, συνεχῶς ἁλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur cum ad homines, tum ad reliqua animalia quæ per cõtagionem ex rabidi canis morſu mente abalienantur, & furorem pariter animo cõcipiunt. id quod vt plurimũ euenit die poſt canis morſum quadrageſimo, quẽadmodum Dioſc. lib. 6 copioſiſſimè explicauit. Eam affectionem in homine ita contractam à venenata quadam qualitate, non μανίαν, non φρενῖτιν, ſed λύσσαν, perinde atque in cane, medici appellarunt, vt Gorr. docet. Dicitur etiam de impetu quodã furibundo, qualis canum rabidorum eſſe ſolet: ſeu ἐπιτεταμένη μανία, vt Ammonio placet. Il. ι, de Hectore, Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει Ἀνέρας οὐδὲ θεούς, κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.

Et paulo poſt, Νῦν γὰρ χ᾽ Ἕκτωρ ἕλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι Λύσσαν ἔχων ὀλοήν. Il.φ, de Achille perſequente Troianos vſque ad mœnia, ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ᾽ ἔγχεϊ, λύσσα δέ οἱ κῆρ Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι. Luc. De calumn. χυμαίου ὑπόθερμον καὶ περιλακκισμένον, οἷ δὴ τὴν λύτταν καὶ τὴν ὀργὴν ἀγκύουσα. Plut. περὶ σαρκοφαγίας, lib. 1, ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τις λύσσα καὶ τις οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; |Eſt & vermiculus in lingua canum qui vocatur à Græcis λύττα: quo exēpto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec faſtidium ſentiunt. Idem ter igni circunlatus datur morſis à rabioſo, ne rabidi fiant. Plin. l. 29, c. 5. Etymol. λύσσαν dictam vult παρὰ τὴν λύσιν τῶν λογισμῶν. A

C. Λυσσόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A rabido cane morſus. ὁ ὑπὸ κυνὸς λυσσῶντος δηχθείς, vt Dioſcorid. loquitur. Idem, λυσσοδήκτοις ἁρμόζων καὶ θηξικὸν πιπωκόσι. In Geopon. de braſsica, κυνοδήκτοις καὶ λυσσοδήκτοις τὸ σπέρμα αὐτῆς ἢ τὰ φύλλα ἰᾶται πεπεμμένα, εἰ ἐπιτεθείη. Sicut apud Plinium, Epicharmus autor eſt ſatis eſſe braſſicam contra canis rabioſi morſum imponi. B

C. Λυσσομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, In rabidum furorem actus: vel Rabidus præ furore, ὑπὸ μανίας λελυσσηκώς, vt à Suida exponitur hoc in loco, Γομβωτοῦ δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους. Et λυσσομανὲς κακὸν apud Dioſc. Malum quo quis rabido furore corripitur, ſeu quo quis in rabidum furorem agitur. C

C. Ἄλυσσον, ου, τό, Alyſſon, herba apud Dioſc. lib. 3, cap. 105, quæ videtur & λύσσαν κυνὸς ἰᾶσθαι, vt ipſe ſcribit: vnde & nomen inuenit. Plin. lib. 24, c. 11, de erythrodano, Diſtat ab eo qui alyſſon vocatur, foliis tantùm & ramis minoribus. Nomen accepit quòd à cane commorſos rabiē ſentire non patitur, potus ex aceto adalligatúſq;. D

Λυσσαλέος, ου, ὁ, Rabidus. Nonn.

Λυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rabidus, Rabioſus. Il. ρ, Ἡ ῥ᾽ ὅγ᾽ ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει Ἕκτωρ. Item Rabioſus, vel Ad rabiem agens: vt Λυσσώδης νόσος apud Soph. in Philoct. Λυσσῶδες apud Hippocr. παρακοπτικόν, Furibūdum. Gorr.

Λυσσητής, ετος, ὁ, Rabidus, Rabioſus, Furioſus. μανιώδης, Heſychius.

Λυσσάω ſiue Λυττάω, Rabo ſeu Rabio. In rabiem actus furo. propriè canum. Plut. De ſolert. anim. ἐντυγχάνειν λυττώσαις κυσίν. Luc. Nigr. οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται. Dioſc. lib. 7, c. 2, λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ἐπιτοπολὺ μὲν ἐν τοῖς σφοδροτάτοις καύμασιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐφισταμένοις κρύεσι. Dicitur aliquando & de lupis. Theocr. Idyll. 4, Πείσαι τοι Μίλων ὡς τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. Metaphoricè homines & affectus humani quoque λυττᾷν dicuntur quū furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur, ſicut verbum Latinum apud Varronem, quum ait, Quid eſt quod blateras? quid rabis? Cæcilius, Aſt rabie rabere ſe ait. Philo De vita M. lib. 1, τῶν ἄλλων μόνοι παθῶν ἕκαστον ἐξ ἑαυτοῦ μεμηνὸς καὶ λελυττηκὸς φύσει πλεονεκτῶν καθ᾽ ἡμέραν ἐπράυνε, perturbationes inſanas per ſe & rabidas. Plut. ad Colot. φαντασίας, ἃς λυττῶντες ἢ κορυβαντιῶντες ἢ κοιμώμενοι λαμβάνουσι. Syneſ. ep. 58, λυττᾷ πρὸς τὴν ἀκοήν, rabie corripitur ad auditum. Plato lib. 1 De rep. λυττῶν καὶ ἄγριος δεσπότης, rabioſus & agreſtis. Itē λυττάω πρός, rabido impetu feror ad. Phocyl. Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος. |Λυττῶ, Singultio. v. l. pro quo dicitur potius λύζω. At Λυττέω, Multa loquor, nam λυττεῖ Heſychio eſt πολλὰ λαλεῖ. E F G

Λύσσημα, ατος, τό, Rabies, Furor. Eurip. Oreſte.

Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ, Qui rabit, Rabidus, Rabioſus. λυσσώδης, μανιώδης. Il. θ, Τοῦτον δ᾽ οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. Ad quem locum reſpiciens Plut. Symp. 8, probl. 9, dicit, τὸν κύνα λυσσητῆρα δῆλός ἐστιν ἀπὸ τοῦ πάθους τούτου προσαγορεύων ἀφ᾽ οὗ καὶ ἄνθρωποι λυσσᾷν λέγονται.

C. Ἐκλυσσάω, Rabie agor, Rabido impetu feror. H

Λυσσάς, άδος, ἡ, Rabida, Rabioſa. Plut. De aud. poem. ἄδουσι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα, λυσσάδα. |At Λυσσὰς πέτρα, Rupes, ſeu Saxum præruptum & altū, alius eſt originis, fortaſſis à NOM. Λυσσοί, quod ab Heſychio exponitur ὑψηλοὶ τόποι, pro quo ſcribitur & λισσάς, ſicut apud eundem reperio, λισσόν, ἀνάντες, ἀπότομον, ὑψηλόν: quemadmodum βύβλος & βίβλος in eadem ſignif. ſcriptum reperiri tradit Euſtathius. Apud Theocr. in Dioſc. Εὗρον ἀέναον κρήνην ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτω. Et ſubſtantiuè apud B. ex Pl[...] κρημνοῖς ὀλισθήμασι καὶ λισσάσιν ἀχανεῖς ἐχόντων. A

Λυσσόω, In rabiem ago. Et λυσσόομαι, In rabiem agor, Rabie percellor, Rabie inflammor. Phocyl. Μὴ μεγαληγορέειν μὴ φῶν, φρένα λυσσωθείς. |Λυσσόω dicitur etiam pro λυσσάω, poetarū more, qui ὁρόω dicunt pro ὁράω, & κομόω pro κομάω. vnde in Epigr. λυσσώων pro λυσσάων. B

Λύσσομαι, Rabo ſeu Rabio, Rabie agitor, Furo. nam λίσσεται Heſychio eſt μαίνεται. VNDE Λυσσάμενος videtur deduxiſſe qui in v. l. exponūt Inſaniens, in hoc loco Herodoti, λυσσάμενος Ῥοδώπιν, Rhodopidis amore inſaniens. quæ verba ſunt ex Euterpe, vbi ſic legitur, Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μιτυλήνην, ἐν μέλεϊ Σαπφὼ πολλὰ κατεκερτόμησέ μιν. Sed ibi λυσάμενος ſignificare Redimens, Liberans, à verbo λύομαι, patet ex præcedētibus, vbi dicit, ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπ᾽ ἀνδρὸς Μιτυληναίου Χαράξου. Et vt dem, λυσσάμενος poſſe eſſe à λύσσομαι vt λίσσω à λίσσομαι, durè tamen diceretur λυσσᾶσθαι γυναῖκα, pro Inſano amore deperire. C

ΛΥ'ΧΝΟΣ,

ου, ὁ, Lychnus, Lucerna, Lumen. Xen. Symp. ὁ μὲν λύχνος διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. Athen. l. 11, λύχνον ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξηρτημένον ἀνακεχυμένας ἔχοντα τὰς φλόγας. qualiter apud Virg. Æn. 1, — dependent lychni laquearibus aureis Incenſi, & noctem flammis funalia vincunt. Od. τ, Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει. vbi tamen & aliter exponitur, vt infrà dicetur. Plut. περὶ δυσωπίας ex Demoſth. τί ποιήσουσι τὸν ἥλιον ἰδόντες οἱ μὴ δυνάμενοι πρὸς τὸν λύχνον ἀντιβλέπειν; vt apud Cic. Lux longè alia eſt lychnorū & ſolis. Ariſtoph. Nub. Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ᾽ ἐν τῷ λύχνῳ. Et δίμυξος λύχνος Athen. lib. 15, ex Metagene, Lychnus duobus lucens myxis ſeu ellychniis. Item cum verbis. vt ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum. Ariſtoph. ἅψει τὸν λύχνον. Idem Nub. — τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον; Et in paſſ. λύχνος ἡμμένος apud Thuc. lib. 4, p. 164, Sic Galen. περὶ λύχνων ἡμμένων, quod Apul. & Macrob. Prima face. Et ex Herodoto, περὶ λύχνων ἀφάς, ſub crepuſculū veſpertinum. Theophr. De ſignis tempeſtatum, ἐὰν λύχνος ἅπτεσθαι μὴ ἐθέλῃ, χειμῶνα σημαίνει καὶ ὅταν τὴν φλόγα ἀπωθῇ, vt alibi dicit. Vnde Plinius, Lumina quum ex ſeſe flāmas elidunt aut vix accenduntur, tempeſtates nuntiant. Et καίεται ὁ λύχνος apud Xen. Sic apud Plut. in Quæſt. Rom. ὅπου καὶ λύχνος ἔκειτο καιόμενος. Pauſ. Att. ἐμπλήσαντες τοῦ ἐλαίου τὸν λύχνον. ſicut apud Plut. in Pericle, οἱ τοῦ λύχνου χρείαν ἔχοντες ἔλαιον ἐπιχέουσιν. Et in Polit. præc. ὅμοιοι τοῖς τοὺς λύχνους προσμύττουσιν, ἔλαιον δὲ μὴ ἐγχέουσι. vbi dicit προσμύττειν λύχνον ſeu (vt in Sympoſ. loquitur) τοῖς ἐπὶ τῶν λύχνων φαινομένοις μύκησι, vt Plautus, Lychnum emunge parūper. Et σβέννυσθαι, τὸν λύχνον, extingere lychnū, ſeu lucernam. Epigr. lib. 2, Ἔσβεσε τὸν λύχνον μῶρος. Ariſtoph. Pluto, τοὺς λύχνους ἀποσβέσας ἡμῖν παρήγγειλε καθεύδειν. Plut. Symp. 7, μηδὲ λύχνον ἐῶντας ἀποσβεννύεσθαι μετὰ τὸ δεῖπνον. Idem in Quæſt. Rom. λύχνον οὐκ ἐσβέννυσαν, ἀλλ᾽ αὐτὸν ὑφ᾽ ἑαυτοῦ ἐπιλειπόμενον μαραινόμενον. Idem Symp. 7, ἀποπληροῦν τοὺς λύχνους ἀποσβεσθέντας. Ab Homero autē λύχνος accipi pro λαμπάδα, δᾷδα, teſtatur Heſych. ſicut & Euſt. in loco ſuprà citato exp. λαμπτήρ. |Eſt & cognomen meretricis apud Athen. ſicut λαμπάς & λαμπάδιον. |Heſych. λύχνος eſt etiā ἰχθὺς κάλλιχος. vt λυχνὶς infrà. Idē λύχνον exp. βάχηλον. Cæterùm in plur. per metaplaſm. reperitur ETIAM Λύχνα, ſicut σταθμὰ à σταθμός, ζυγὰ à ζυγός. citátque Athen. ex Herodoto, de Mycerino rege Ægyptio, λύχνα ποιησάμενον πολλά, ὅκως γίνοιτο νύξ, πίνειν καὶ ἀπαθεῖν. Vide etiam λυχνοκαΐα & λυχνοκαυτία. Dictū autem volunt λύχνον παρὰ τὸ λύειν νύχος, hoc eſt σκότος. D E F G

C. Λυχνόβιοι, Qui ad lychnum vitam tranſigunt: in eos qui præpoſterè ad lychnum ea tractant quæ interdiu debebant. Seneca epiſt. Nil conſumebat niſi noctem. itaque crebrò dicentibus illum quibuſdam auarū & ſordidum, Vos (inquit) & λυχνόβιον dicetis. id eſt (inquit B.) lucifugam & noctuini generis, quaſi lucernarium. H

C. Λυχνοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lychni vorator: vel Ellychnii vorator.

rator. vt λυχνοβόρος μῦς in Epigr. Inſidiatur enim animal illud lychnis & ellychniis propter oleũ, vt teſtatur Homer. in Batrachom. quum ait, Σπέμματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἵνεκ' ἐλαίου.

C. Λυχνοκαΐα, ἡ, ET Λυχνοκαυτία, ας, ἡ, Lucernarum accenſio, Lychnorum ſeu luminum accenſio. Λυχνοκαΐα eſt feſtum quoddam Ægyptiorum, cuius his verbis meminit Herodot. in Euterpe, ἐς Σάϊν δὲ πόλιν ἐπεὰν συλλεχθῶσι τῇσι θυσίῃσι ἐν τῇ νυκτὶ λύχνα καίουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια περὶ τὰ δώματα κύκλῳ· τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια, ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, καὶ τοῦτο καίεται παννύχιον· καὶ τῇ ὁρτῇ οὔνομα κέεται λυχνοκαΐη. Meminit & Ioſeph. contra Appionem. De λυχνοκαυτία autem hæc extant apud Athenæum, libro 15, λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος· λυχνοκαυτίαν δὲ, ἣν πολλοὶ λυχναψίαν, Κηφισόδωρος.

C. Λυχνοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lychnos ſeu lucernas conficit apud Ariſtoph.

C. Λυχνοπώλης, ου, ὁ, Lychnorũ ſeu lucernarũ venditor. Idẽ.

C. Λυχνοφόρος, ου, ὁ, Qui lychno prælucet, Qui lucernã præfert. Athen. lib. 5, ἐκήρυσσε δυόντος ἡλίου πάντας οἰκουρεῖν, καὶ μετὰ λυχνοφόρου μηδένα φοιτᾶν.

C. Λυχνάπτης, ου, ὁ, Qui lychnum ſeu lumen accendit.

AT Λυχναψία, ας, ἡ, Lucernæ ſeu luminis accenſio. Idem quod λυχνοκαΐα ſiue λυχνοκαυτία, quod vide.

C. Λυχνοῦχος, ου, ὁ, Qui lychnum tenet, Qui lumen ſuſtinet. Accipitur pro face, Item pro Lucerna. vnde exponitur λαμπὰς, λαμπτὴρ & φανός. Apud Athen. lib. 15, ſub finẽ, de dipnoſophiſtis è conuiuio diſceſſuris, ὁ μέν τις ἔλεγε, Παῖ λύχνιον· οἱ δὲ λυχνέα· οἱ δὲ λοφνίαν, (.i. τὴν ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα) ὁ δὲ πανόν, ἄλλος δὲ φανόν· ὁ δὲ λυχνοῦχον, ὁ δὲ λύχνον· καὶ δίμυξον ἢ λύχνον ἕτερος, ἄλλος δὲ ἑλάνην: accipientes nimirũ ſynonymως hæc vocabula pro face ſeu lucerna qua prælucetur conuiuis domum à cœna redeuntibus. Ac pro face ſiue lucerna aut potius laterna incluſum lychnũ habente accipitur in loco qui paulo pòſt ea verba ex Alexide affertur, Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς, ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων. Plut. Symp. 7, probl. 7, de philoſopho è conuiuio fugiente, ὑποδεῖσθαι βοῶν ταχὺ, καὶ τὸν λυχνοῦχον ἅπτειν. A Plinio accipitur pro lychno, aut candelabro. lib. 34, c. 3, De candelabris & templorum ornamentis, Placuere & lychnuchi penſiles in delubris, aut arborum modo mala ferentium lucentes. Apud Cic. autem in Epiſt. ad Qu. fr. Hanc ſcripſi ante lucẽ ad lychnuchum ligneolum: ſcribitur etiam Lychnum.

C. Ἐλλύχνιον, ου, τὸ, Ellychnium: funiculus papyraceus ſiue ſparteus, cannabinúſue aut ſtupeus, qui fiſtulæ in lychno erectæ immiſſus vritur. quẽ vſum præſtant & arborum quarundam medullæ. Poll. lib. 10, τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ, θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον, φλόμος. Exemplum ex Herodoto habes paulo antè in Λυχνοκαΐα, ex Dioſc. paulo pòſt in λυχνίτης. Ἐλλύχνιον, Ellychnium, (inquit Gorr.) apud antiquos certum quoddam materiæ genus fuit quod ad funiculos lucernarũ aptiſſimũ erat. Id quod ex Galeno apparet qui eiuſmodi ellychnio ſpõgiæ etiam loco vti iubet lib. 14 Meth. med. præſertim molliſſimo, quale (inquit) eſt Tharſenſe. cui etiam vis ineſt (vt ait lib. 13) vlcera quæ ſupercreſcunt ſubmittendi. Verùm quale hoc ellychnium fuerit, nõ cõſtat mihi, nec Plin. prodidit, quum tamen multorum aliorum ellychniorum mentionẽ faciat, vt eius quod ex vua ricini fiebat, præcipuæ claritatis: præterea papyracei, & alterius ex phlomide compoſiti, quam ob id λυχνῖτιν appellant.

VNDE Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς, ſiue Ἐλλυχνιωτὸν, linamenti genus apud chirurgos: ſic dictum vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel (quod verius eſt) ex eadem materia conſtaret ex qua ellychnia olim fiebant. Gorr.

ET Ἐλλυχνιασμένος, ου, ὁ, Ellychnium habẽs, Funiculo inſtructus. Dioſc. lib. 1, cap. 97, de fuligine picis liquidæ, εἰς λύχνον καινὸν ἐλλυχνιασμένον, δεῖ τι τῆς πίσσης, ἅψον.

Λυχναῖος ET Λυχνὶς, Lapis pellucidus. ὁ διαυγὴς λίθος Heſychio. idem ille qui & λυχνίτης, ſpecies pyropi & carbunculi. Athen. lib. 5, ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχνέως.

‖ Λυχνὶς accipitur etiam pro face aut lucerna, vt videre eſt in Λυχνοῦχος.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, Baſis lychni, ſeu Candelabrum. idẽ quod λυχνία, vt teſtatur Athen. lib. 15, ſub finem, citans ex Pherecrate, Τίς τῶν λυχνείων ἡ 'ργασία; Τυρρηνική. & ex Ariſtoph. Equit. τῶν δ' ἀκοντίων ξυνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα. Et ex Diphilo, Ἅψαντες λύχνον, λυχνεῖον ἐζητοῦμεν. Euphorion ibidem narrat Dionyſium iuniorem Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν.

ET Λύχνιον, ου, τὸ, itidem pro λυχνία: quod Euſt. ex veteribus tradit προπαροξύνεσθαι, ſicut θύελον, λύελον. apud eundem tamen reperio λυχνίον ſcriptum in loco Ariſtoph. paulo antè citato, & apud Heſych. ac Ammonium: ſed exiſtimo ſcribẽdum aut λύχνιον, cum Euſt. vt λύελον: aut λυχνεῖον, ſecũdũ formã τῶν περιεκτικῶν: vt dicitur λοφεῖον & λόφιον. Athen. lib. 5, ex Dioclide, Πολύκλειτος δὲ [θαυμάζεται] ἐπὶ τῷ λυχνίῳ τῷ κατασκευασθέντι ἐν τῷ Πέρσῃ.

Λυχνία, ας, ἡ, Candelabrum. Philo De vita M. lib. 3, τὴν δὲ λυχνίαν ἐν τοῖς νοτίοις, candelabrum auſtrum verſus collocauit. Eodem lib. τὴν κιβωτὸν, τὴν λυχνίαν, τὸ θυμιατήριον. Apud Heſych. ſcribitur ETIAM Λυχνεία: ſed apud Euſt. Λυχνία, quam & veram eſſe ſcripturam exiſtimo.

Λυχναία φλὸξ, Lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνὶς, ίδος, ἡ, Lucernula. ‖ Λυχνὶς à Theophr. Hiſt. pl. lib. 6, ſub finem, numeratur inter flores æſtiuos. Dioſc. lib. 3, c. 114, deſcribit λυχνίδα στεφανωματικὴν, dicens eſſe ἄνθος ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον, πλεκόμενον εἰς τὰ στεφάνια: cui ſimilem eſſe τὴν ἀγρίαν λυχνίδα. A Plinio inter roſas coronarias cenſetur lib. 21, cap. 4, Eſt & quæ Græca appellatur à noſtris, à Græcis λυχνὶς, nõ niſi in humidis locis proueniens, nec vnquam excedens quinque folia, violæ magnitudine, odore nullo. Idem & ἀγρίας λυχνίδος meminit (quã antirrhinon quoque ſiue anarrhinon vocari ſcribit) ſimilis lino, radice nulla, flore hyacinthi. Λυχνὶς ἀγρία dicitur etiam à quibuſdã τὸ ἱππόγλωσσον, vt ex Dioſc. tradit Gorr. qui ipſam στεφανωματικὴν λυχνίδα à Romanis genicularem ſeu ballariam vocari ſcribit: à Plinio autem quodam loco flammeam cognominari, alibi roſam Græcam. ‖ Λυχνὶς gemma quædam quã Dea Syria in capite geſtat, vt Luc. narrat, ἀφ' ἧς ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ ὁ νηὸς ἅπας οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαείνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει, ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα. is eſſe videtur idem lapis qui λυχνὶς & λυχνίτης. VNDE Λυχνίδιον, ου, τὸ, Paruus lychnus, Lucernula. Luc. Tim. πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις.

ET Λυχνίσκος itidem Paruus lychnus. Lucernula. Item piſcis quidam. Luc. De vera hiſt. lib. 2, ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς, ἄνθραξι πεπυρωμένοις. ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q.d. Lucernarius. ‖ Λυχνίτης λίθος, Lychnites lapis. Plin. lib. 37, c. 8, Ex eodem genere ardentium lychnites appellata à lucernarum accenſarum præcipua gratia. Probatiſſimã in Indis naſci ſcribit, & à quibuſdam remiſſiorem carbunculum dici. Forſan eadem eſt gẽma quæ Luciano λυχνίς. Marcell. empir. λυχνίτην à Latinis dici carbunculũ ſcribit. Ab eodem Plinio λυχνίτης marmoribus accẽſetur, lib. 36, c. 5, Omnes autem tantùm cãdido marmore vſi ſunt è Paro inſula: quem lapidẽ cœpere lychnitẽ appellare, quoniã ad lucernas in cuniculis cæderetur, vt autor eſt Varro. qualis eſſe videtur λυχνὶς paulo antè. ET Λυχνῖτις πόα, Herba lucernaria, vt Marcell. empir. vocat τὴν φλόμον, hoc eſt verbaſcũ. Dioſc. lib. 4, c. 104, de φλόμου generibus, καὶ τρίτη φλομὶς ἡ καλουμένη λυχνῖτις, ὑπὸ δέ τινων θρυαλλὶς, εἰς ἐλλύχνια χρησίμη. Vnde Plin. lib. 25, c. 10, de verbaſci generibus, Tertia lychnitis vocatur, ab aliis thryallis, foliis ternis, aut quum plurimùm quaternis, craſſis pinguibúſque, ad lucernarum lumina aptis.

Λυχνεὼν, ῶνος, ὁ, Lychnorum ſeu lucernarum repoſitoriũ. Luc. οἰκήσεις δὲ αὐτοῖς [videl. τοῖς λύχνοις] καὶ λυχνεῶνες ἴδιοι ἑκάστῳ ἐπεποίηντο.

Λυχνεύω, Præluceo. Areth. in Apocal. 905, λυχνεύουσα τοὺς εἰσαγομένους. B.

Λυχνώματα autem à medicis vocari ea quæ Ariſtophani ſunt ὀθόνια, retuli ſuprà ex ſchol. Ariſtoph. in λαμπάδιον. quod vide.

ΛΥ'Ω, Fut. σω, Soluo. Hom. Odyſſ. δ, v. 35, – ἀλλὰ λῦ' A ἵππους ξείνων. (quâ in ſignif. antea dixerat καταλύειν, vt vult Euſt. At paulo poſt locum illum in quo vſus eſt ſimplici λύειν, vtitur compoſito ὑπολύειν, addens & genitiuum ζυγοῦ, de eadem re alioqui loquens, v. 39, Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας) Sic dixit & Xen. Pæd. 3, ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι. Refertur autem hoc ad id quod dixerat, πεποδισμένους γὰρ ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις. Vt autem hic dicit de equis λύειν πεποδισμένους, ita περὶ αἰχμαλώτων, id eſt de hominibus captiuis, λύειν δεδεμένους. Quem locum habes B pagina 43 meæ editionis, illum autem pag. 48, circa principium. (Atque vt dicunt λύειν δεδεμένους, ſic etiam λύειν ἐκ τῶν δεσμῶν, ſeu ἐκ τῶν δεσμῶν. itidémque in paſſ. λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν, apud Herodotum. Interdum autem omittitur præpoſitio) Porro vt in illo Homeri loco dicitur de equis currui iunctis, λῦσαι ὑπὸ ζυγοῦ, ſic & de bobus aratro iunctis. Latini verò dicunt inuerſa etiam orationis ſtructura, Iugum bobus ſoluere. Catullus dixit & Iuga reſoluere leonibus. Virgilius, Equûm colla ſoluere. Sed dicitur & ſimpliciter λῦσαι βόας, ſeu βόε, vt loquutus eſt Heſiodus in Erg. C Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι. Et λύειν τὸ σύναμμα, Plut. vt Latinè Soluere nodum: in Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Et λύειν τρίχας, ſeu τὴν κόμην, ſoluere crines, ſeu comam. vnde apud Herodianũ in media voce λυσαμένη τὰς τρίχας. quod ibi redditur participio paſſiuo, Solutis crinibus. Item λύειν ζώνην, vt Latinè Soluere zonam. Sed dicitur ζώνην ſeu μίτρην λύειν non ſolùm is qui virginitatem eripit: (vt apud Muſæũ, Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' D εἶπεν· ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην) ſed & illa cui eripitur: atque adeo dicebantur & in primo puerperio mulieres λύειν ζώνην ſeu μίτρην. (VNDE Λυσίζωνος vocata ea quæ virginitatem amiſerat. Dicta verò hoc nomine & ipſa Artemis, SEV λυσιζώνη, vt apud ſchol. Apollonii ſcriptum eſt) Cuius rei à me facta fuit mentio & in Ζώνη. ‖Λύειν cum quibuſdam nominibus, vel Soluere, vel Reſerare, ſeu Aperire. vt λύειν τὸ ſτόμα, apud Iſocr. Soluere os, quod & Reſoluere os ſeu ora poetæ dicunt. (dixit verò & Soluere linguam Naſo) Et λύειν τὰ γράμμα- E τα apud Euripid. Reſerare literas: pro quo potius Reſignare. Affertur & λύειν τὰς ἀποθήκας ex Greg. pro Aperire horrea.

Λύειν pro Soluere, id eſt Laxare, Remittere, vt λύειν τὰς ἡνίας apud Sophoclem.

Λύειν pro Soluere, id eſt Liberare. vt λύειν κακότητος, Hom. Liberare miſeria. Sic apud Heſiodum, καὶ ἔλυσαο δυσφροσυνάων. ‖Vt autem dicitur λύειν τινὰ δυσφροσυνάων, ita & λύειν δυσφροσύνας, q. d. Soluere mœrores pro Diſcutere. Tale eſt apud Homerum de ſomno λύων με- F λεδήματα θυμοῦ. quod Ouidius ad verbum de ſomno itidem, Soluere curas. Sic etiam λύειν νόσον apud Plut. Symp. 4, τίς ἡδεῖα, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Celſus Ebrietatem ſoluere dixit pro Diſcutere. Luc. dixit etiam λύειν τὴν ἀπορίαν δεομένῳ pro Leuare illi inopiam & quaſi diſcutere. Sed quod attinet ad eum vſum verbi λύω quo pro Libero ſumitur, ſciendum eſt Polybium ita eo vſum eſſe vt Latini vtuntur quum dicunt Liberare fidem. ita enim ille, εἷς δὲ τῶν παρεγκλεισθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη, καί τι G φήσας ἐπιλελῆσθαι, πάλιν ἀνέκαμψε, καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, αὖθις ἀπελύετο, νομίζων διὰ τῆς ἀναχωρήσεως τετηρηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. Quo ex loco Cicero, Polybius (inquit) bonus autor in primis, ſcribit, ex decem nobiliſſimis qui tunc erant miſſi, nouem reuertiſſe, à ſenatu re non impetrata: vnum ex decem, qui paulo pòſt quàm egreſſus erat è caſtris, rediſſet, quaſi aliquid eſſet oblitus; Romæ remanſiſſe. reditu enim in caſtra, liberatum ſe eſſe iureiurando putabat. Alibi autem de eodem loquens, dixit Solutum iure- H iurando. Ita ille: ſed crediderim non malè & ſic, adhibendo actiuum verbum interpretationi, redditum iri, Putabat ſe fidem iureiurando datam (vel, iuriſiurandi fidem) liberaſſe. nam Iuſiurandum liberaſſe, dicere non auſim. At verò Soluiſſe iuſiurandum, contrariam potius ſignificationem haberet: ſicut & Soluere fidem pro Frangere, à Terentio poni videmus.

Λύειν apud Ariſtot. Soluere. ea in ſignif. qua dicitur A Soluere quæſtionem, vel Diſſoluere interrogationem, ſumpta metaphora ab iis qui nodum aliquem ſoluunt. Tale eſt & λύειν τὸ αἴνιγμα apud Lucianum. Sed & λύειν ὄνειρον, quod Homerus κρίνασθαι ὄνειρον, Euſtath. ‖At λύειν νείκεα apud eundẽ Hom. (vt λύειν ταὶ ἔριν ἀμφοτέ- B ρων, Epigr. libro 1) eſt Controuerſias dirimere, Lites componere. quod fit itidem velut ſoluendo rei controuerſæ nodum. quaſi metaphora dixit Horatius Implicitus litibus. Apud eundem legimus & Litem lite reſoluere. ‖Λύω, Soluo, & Crimen diluo, inquit B. afferens ex Æſchine, καταπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ τελευτῇ τῆς ἀπολογίας λύσει τὸ παράνομον. Ex eodem, ἐπειδὰν τῇ προτέρᾳ ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ παράνομον. pro Quum primo ſuffragio non abſolutus fuerit reus τῶν παρανόμων. Cicero dixit etiam Soluere crimine. In v. l. affertur & C λῦσαι τὰς ἁμαρτίας ex Ariſtoph. pro Diluere, quum ego contrà putem eſſe potius Condonare. ‖Cæterùm λύειν affertur in illis pro altera etiam ſignificatione verbi Diluere: ex Galeno ad Glauc. λύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, paſtillos diluere paſſo, ſeu macerare. quod & ἐκλύειν ibi dicit.

Λύειν pro Soluere ſeu Diſſoluere. vt λύειν μέλη, & λύειν ἅψεα apud Hom. Soluere membra, id eſt, membrorum quaſi compagem diſſoluere. Et λελύσθαι γόνατα dicit itidem quæ fatiſcunt ſeu labant. vt Virgil. loquitur. Pertinet verò ad illa loquendi genera λύειν μέλη & λύειν D ἅψεα, necnon λύεσθαι γυῖα, quod apud eundem Virg. habetur, Torpor ſoluit membra formidine, & Soluuntur frigore membra. (Quò pertinet & λελυμένος apud Gregorium de paralytico, χθὲς ἐπὶ κλίνης ἔρριψο παρειμένος καὶ λελυμένος) Idem Hom. dixit Il. β, – καὶ σπάρτα λέλυνται, pro Et rudentes ſoluti ſunt. q. d. fatiſcunt. ‖Λύειν pro Diſſoluere accipitur in aliis etiam loquendi generibus, atque adeo pro eo quod dicitur potius Antiquare, Reſcindere, vt λύειν τὸν νόμον, ac λύειν τὴν εἰρήνην E apud Demoſth. Et λύειν τὰς σπονδὰς apud Thuc. id eſt ad verbum, ex Virgilio, Soluere fœdera. Dixit verò Demoſth. & τὰς δωρεὰς λελυμένας, pro Reuocatas & abrogatas, vt vertit Bud. ‖Capitur verò & pro Diſſoluere ſeu Reſcindere propriam ſignificationem habentibus. vt quum dicit Herodian. λῦσαι τὴν γέφυραν, Reſcindere pontem, ſeu Abſcindere, vt vertit Pol. Alicubi verò commodius redditur verbo Euertere. vt apud Homer. in vno eodémque loco, & de re eadem, ſimplici λύειν & compoſito καταλύειν vtentem, Il. ι, circa principium, F Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. At verò λύειν κρήδεμνον apud eundem poetam exponitur etiam ἀφαιρεῖν. ‖Item λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων dicuntur à Xenoph. ii inter quos quæ erat cõmunio & ſocietas, velut diſſoluta eſt, aut etiam amicitia. (nam & Diſſoluere amicitias, legitur apud Cic.) ‖Ad hanc autem diſſoluendi ſignific. referri poteſt verbum λύειν & cum accuſatiuo ἀγοράν. nam λύειν ἀγορὰν eſt velut Diſſoluere concionem. Exponitur etiam Dimittere concionem, (ſicut & Dimittere ſenatum, Dimittere cœtum dici- G tur) quoniam qui dimittit congregatos, velut diſſoluit & diſſipat quod cõiunctum erat. Xen. dixit etiam paſſ. λύεσθαι τὴν ἀγοράν.

Λύειν pro Soluere è portu. quod & Latini Soluere ſine adiectione ſæpe dicunt. Syneſius, λύσαντες ἐκ Βενδιδίου. Sic in Pantelei epigr. in Callimachum & Cynægirum, Λῦε κυβερνῆτα· νέκυος δὲ φύγωμεν ἀπειλάς. vel (vt in aliis exemplaribus) νέκυος προφύγωμεν ἀπειλάς. quem verſum ita reddidi, quum illud epigramma interpretarer, Solue age, ſolue, minax fugiamus nauta cada- H uer. Integrum autem loquendi genus eſt λῦσαι vel λύσασθαι πρυμνήσια apud Athen.

Λύειν, Soluere captiuitate, & quaſi captiuitatis vinculis, Reddere captiuum. Apud Homerum, Iliad. α, circa principium dicit Chryſes, Παῖδα δέ μοι λύσαιτε φί-

λύω, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι. (Sic Iliad. ω, Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα) de hac autem dicit Agamemnon, eodem verbo vtens, Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. (Sed & ἀπολύειν in eadem ſignificatione, Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, videlicet Agamemnon. eſt enim de eadem ſermo) At verò ipſe Chryſes qui rogat Græcos vt velint ſibi λύειν ſuam filiam, dicitur veniſſe eam λυσόμενος: ibidem, — ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Sic autem & alibi hoc verbo vtitur in voce media, vbi exponitur Redimere. In proſa quoque λύσασθαι eſt Redimere. vt λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Demoſth. Qui etiam dixit λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων. Et paſſ. λυθείς, Qui redemptus eſt. in or. quæ πρὸς Νικόστρατον inſcribitur, ὅτι καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοῦ λυσαμένου ἐκ τῶν πολεμίων εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδιδῷ λύτρα. Sic apud Thucyd. λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρός. Item, ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, Redempta eſt magna pecunia, ex Herodoto, in λύομαι. At Bud. p. 746. λύομαι reddit non ſolùm Redimo, ſed & Luo, item Seruo, exempla harum ſignif. ex Demoſth. & Xenoph. afferens. Cæterùm quod attinet ad duplicem illam ſignificationem verbi λύειν, videlicet tam de eo qui velut captiuitate ſoluit captiuum, & eum ſuis reddit, quàm de eo qui illum redimit, & facit vt captiuitate ſoluatur ac ſuis reddatur, ſciendum eſt verbum Gallicum *Deliurer* (quod & in aliis loquendi generibus cum Græco λύειν conuenit) vtranque & ipſum ſignificationem habere. dicitur enim *Deliurer un priſonnier* & is qui eum redimit, & is qui eum redimenti reddit.

Λύειν τέλη apud Sophoclem pro λυσιτελεῖν, vt dicetur in Λυσιτελῶ.

Λύσις, εως, ἡ, Solutio. Autor dialogi qui Axiochus inſcribitur, κατὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν, In ſolutione animi à corpore, id eſt, quum animus à corpore ſoluitur. Zeno συστολὰς & λύσεις inter ſe opponebat, i. contractiones & ſolutiones, loquens de perturbationibus. Chryſippus autem λύπην, id eſt ægritudinem, dictam putabat quaſi λύσιν, id eſt ſolutionem totius hominis, vt Cic. vertit. ‖Λύσις, Solutio, ſi hoc nomine vti liceat pro ipſa actione ſoluendi captiuitate & liberandi, vt λύσις τῶν αἰχμαλώτων apud Demoſth. Exponitur autem & Redemptio. ‖Λύσις, Solutio. vt quum dicitur ſolutio quæſtionis, aut ænigmatis. Plut. in Symp. ſeptem ſap. εἰ προσθήκατό τις λύσεις ὁ Ἄμασις. ‖Λύσις, Solutio. ab ea ſignif. qua dicitur Soluere creditori. quo modo χρεῶν λύσις apud Heſiodum exponitur Solutio æris alieni, vel Diſſolutio. (dicitur enim & Diſſoluere æs alienum) Sed poteſt etiã accipi pro liberatione à debitis. quæ expoſitio alioqui eodem redit. nam qui diſſoluit æs alienum, quibuſdam eius velut vinculis liberatur. ‖Λύσις πυρετοῦ apud Gal. & alios medicos vulgò exponitur hoc eodem nomine Solutio. vt ad Glauc. lib. 1, ἀναμείνας τὴν τελείαν λύσιν τοῦ πυρετοῦ. quod nihil aliud eſt quàm Liberatio à febre. Redditur etiam Finis acceſſionis. Apud Hippocr. autem ipſe Galenus λύσεις eſſe ait Interualla quibus articuli ab inuicem disiuncti ſunt.

Λύσις apud rhetores, quæ diluit τὴν κατασκευήν, Vide Bud. pag. 577. In v. l. exp. Rationis ſeu exceptionis propoſitæ labefactatio. item, Actoris, exceptionem rei elidentis, firmamentum. ex Cic.

Λύσις, Expiatio. vt apud Ariſtot. in Polit. αἱ νομιζόμεναι λύσεις, decentes & debitæ expiationes. vt Bud. vertit. (At verò quidam perperam, Abdicationes & diſſolutiones generis, vt habent & v. l.) Sic Plat. De rep. lib. 2, λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Sed & apud Athenæum, λύσιν [illegible] δεινόν, Bud. reddit, Expiata eſt ira deorũ. Exiſtimo autem λύσιν expiationem vocari, quòd expiatio ſit velut liberatio à piaculo quod quis contraxit. Vide λύσιοι θεοὶ in Λύσιος.

Λύσιμος, ὁ, καὶ ἡ, Solubilis, Qui ſolui poteſt. Calliſthenes apud Athen. lib. 10, ἀπαγγέλλειν τῇ μητρὶ λύσασθαι τὸ χωρίον δέχ' ἡμερῶν τὸ ἐν Ἀπολλωνίῳ δεδομένον, ὡς οὐκέτι λύσιμον ἐσόμενον ἐάν τι παρέλθωσι. Item in metaphorica ſoluendi ſignif. apud Ariſtot. in Analyt. vbi λύσιμον vocat argumentum (ſicut & λυτόν) quod facilè ſolui poteſt, ſeu

A diſſolui. v. l. Item Exemptilis, ex Plat. De leg.

Λύσιος, q.d. Solutorius, ſeu Solutiuus, aut Liberatorius, Soluendi ſeu liberandi vim habens. ‖Sed peculiariter dicitur de Baccho. Plut. Sympoſ. lib. 3, τὴν μὲν [ἰατρὸν] ὁ λύσιος ἐπισκοπεῖ Διόνυσος, μετὰ τῆς Τερψιχόρης καὶ Θαλίας. Eſſe autem volunt ita dictũ, vel quia nos λύει μελεδώνων ſeu δυσφροσυνάων, vt loquuntur poetæ, i., ſoluit nos curis & liberat, atq; adeo diſſipat curas, (vt de eo ipſo teſtatur Horatius: ſcribit autem & Ouidius, Cura fugit multo diluitúrque mero) vel quòd mẽbra ſoluat, ac præterea B cõcordiam & amicitiam: quippe quæ poſt nimium potum in diſcordiã ſæpe mutetur, ac inimicitias. (VNDE Λυαῖος quoque dictus exiſtimatur, ſiue ob hãc ſiue ob illam cauſam. quod epithetõ Latini poetæ retinuerũt (affert tamen & alias eius deriuationes Etymologiſtes) Nonnulli verò ex Pauſania annotãt λύσιον appellatum quia Thebanos à Thracibus vinctos ἔλυσεν, i. ſoluit. nam deus Thracibus ſoporem immiſit quo illi ſunt à Thebanis occiſi. Sed Plut. in fine l. 7 Symp. dicit λύσιον, ſicut & ἐλευθέριον (ita.n. vet. cod. non ἐλεύθερον) dictũ eſſe C ὅτι τὸ δουλοπρεπὲς καὶ περιδεὲς καὶ ἄπιστον ἐξαιρῶν καὶ ἀπολύων τῆς ψυχῆς, ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους δίδωσι.

Λύσιοι θεοί, (q.d. Expiatorii dii) Expiationum præſides dii. (vt λύσιν pro expiatione poni dictũ fuit ſuprà) Plato De rep. lib. 2, αἱ τελεταὶ αὖ μέγα δύνανται καὶ οἱ λύσιοι θεοί. Dicuntur ἀλεξίκακοι dæmones (inquit Bud.) qui diras arcere & amoliri ab antiquis exiſtimabantur. οἱ λύοντες τὰς ἀράς. qui etiã ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. Hoc autem ſenſu dici crediderim & λυτήριον Ἀπόλλωνα infrà.

D Λυτός, οῦ, ὁ, Solubilis, Qui ſolui poteſt. Vide Λύσιμος.

COMP. Ἄλυτος, Inſolubilis, Qui ſolui non poteſt. vel Indiſſolubilis. vt Cic. vertit: item Indiſſolutus: & Qui diſſolui non poteſt. vt videbis in meo Cic. Lexico. Plato in Timæo, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν. οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε. Sic autẽ Deo, qui eſt ἀθάνατος, Gregorius ἄλυτον φύσιν tribuit. ‖Ἄλυτος, Inexplicabilis, ex Gaza. ab ea ſignif. videlicet qua dicitur λύειν aliquam quæſtionem, ſeu ἀπορίαν. (ITEM Ἄλλυτος ex Epigr. pro ἄλυτος, metri cauſa) CONTR. Εὔλυτος, Qui facilè E ſolui poteſt. AT Δύσλυτος, Qui vix ſolui poteſt, Solutu difficilis, Difficilè ſolubilis. VNDE Δυσλύτως, aduerb. Ita vt vix ſolui poſſit, Nexu non facilè ſolubili, Nexu penè inſolubili.

Λυτικός, οῦ, ὁ, (q.d. Solutiuus) Soluendi vim habens. In v. l. λυτικὸν φάρμακον, vim habens reſoluendi ſeu diſcutiendi. ‖Λυτικός, Soluendi ſeu diſſoluendi ſolertia præditus. epitheton Soſibii apud Athen. 201. Qui grammaticus à Suida vocatur ἐπιλυτικός, ſcribente, γραμματικὸς τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων. id eſt, Ex iis qui explicandi F & nodoſas quæſtiones ſoluendi ſunt periti. Bud. ‖Λυτικός, Soluendi vim habens (in ea ſoluendi ſignif. qua dicitur Soluere ventrem) Dioſc. de pycnocomi radice, ἡ ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς. pro quibus habet Plinius, Radix eius aluum & bilem exinanit. HINC Λυτικῶς, Cum quadam ſoluendi facultate, ſeu ſoluendi facilitate.

Λυτήρ, ῆρος, ὁ, Solutor, Liberator. Nonn. ὅλης λυτῆρα γενέθλης. Item Expiator. HINC Λυτήριος, Liberatorius, Expiatorius. λυτήριοι λιταί, ex Soph. (Item λυτήριος Apollo ex Euripide pro Expiator. Fortaſſe autem G ea ſignif. dicitur qua λύσιοι θεοὶ ſuprà.) Et τὰ λυτήρια, ex eodem Sophocle ſubſtantiuè pro Sacra expiatoria. Item λυτήριον, porcellus cuius mactati ſanguine illi nebantur manus eius pro quo expiatio fiebat. Sed rurſum adiectiuè λυτήριον λύπημα apud eundem Soph. in Trachiniis pag. 350, pro λύπης ἴαμα, (vt ſchol. expoſuit) id eſt Remedium mœroris, ſeu aduerſus mœrorem. Syneſ. quoque dixit λυτήριον τῶν δεινῶν, remedium malorum.

H Λύτωρ, ορος, ὁ, idem quod λυτήρ. ex Epigramm. pro Qui diſſoluit.

C. ἈΝΑλύω, Reſoluo, Diſſoluo, Exoluo, Soluo, Retexo. Od. ο, — ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι, pro ἀναλῦσαι. Apud Ariſtotelem De anim. lib. 5, hæc verba, ἀναλύουσι τὰ βομβύ-

κια γυναικῶν τινες ἀναπηνίζοντες, ita exponuntur, Bombycia quædam mulieres retorquēdo in filum deducunt. Chryſoſtomus, οὐδὲ γὰρ ἔστι τὰ γινόμενα ἀναλῦσαι λοιπὸν, Non enim poſſibile eſt quæ facta ſunt reſoluere, retexere. id eſt reuocare & infecta reddere.

Ἀναλύω de gubernatione nauis apud Syneſium, vt annotat Budæus.

Ἀναλύω, verbum ad geometras pertinens, vt λογίζεσθαι ad arithmeticos, vt docet exemplis Budæus p. 195.

Ἀναλύω, Reuertor. Athen. lib. 1, ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες. Appianus Ciuil. lib. 4, ἀναλύοντα δὲ ἐκ μέθης στρατιῶται προσκρούσαντές τι ἀπέκτειναν.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ, Reſolutio. κατὰ ἀνάλυσιν, quod vulgo dicitur Reſolutorio ordine. Ἀνάλυσις vocatur (inquit Budæus) quaſi retexio complexionis. id eſt τοῦ συμπεράσματος. eſtque contraria τῇ συνθέσει, quæ à quibuſdam confeſſis ordiens, deſinit in id quod in quæſtione eſt: Vt ſi &c. Vide reliqua apud eum in Comment. pag. 198.

Ἀνάλυσις pro ſimplici λύσις apud Athenæum libro 15, vbi στεφάνου λύσιν & ἀνάλυσιν indifferenter ponit.

Ἀναλυτικὸς, οῦ, ὁ, Reſolutorius, Reſolutiuus, Ordinem reſolutorium habens. Dicuntur etiam ἀναλυτικοὶ, Qui vtuntur τῇ ἀναλύσει. Analyticus (inquit Budæus, pagina 198) id in quod deſinit σύνθεσις, vt confeſſum ſumit, hoc eſt τὸ συμπέρασμα τῆς συνθέσεως, & eo vſque τὸ συντεθὲν retexit quoad inuenerit τὰς προτάσεις δι᾽ ὧν τοῦτο συμπεπέρασται. Lege ibidem de libris analyticis Ariſtotelis.

Ἀλλύω poeticè pro ἀναλύω, Diſſoluo. Apud Homerum pro Retexo. Odyſſ. β, Ἔνθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστὸν, Νύκτας δ᾽ ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.

C. ἈΠΟλύω, Soluo, Exoluo, Soluendo diſiungo, ſeu ſeiungo, vel ſeparo. Sic apud Plutarchum in Publicola, τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, exponitur, Secures à faſcibus ſeiunxit.

Ἀπολύω, Abſoluo reum. qua in ſignificatione Pollux ait eſſe ἰδιωτικόν. Sic Luc. Euang. cap. 6, ἀπολύετε καὶ ἀπολυθήσεσθε, Abſoluite, & abſoluemini. Significat & Abſolutum dimitto, vt paulo pòſt docebo.

Ἀπολύω, Dimitto, Remitto, Do veniam abeundi. Sic Abſoluere creditorē ſonat Latinè Dimittere, ſed reddito pretio. Polyb. in 5, μετὰ δὲ ταῦτα παρακαλούμενος, ἠξίου μετὰ δεήσεως μόνον αὐτὸν ἀπολῦσαι μετὰ τῶν ἰδίων οἰκετῶν. Sic Matth. 14, Κέλευε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Appian. lib. Ciuil. 4, τὸν Ἀρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remiſit. Hæc Bud. Apud Xenophontem cum aduerbio οἴκαδε iungitur. dicit enim de Ageſilao, τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἀπέλυσεν οἴκαδε, Dimiſit domum vel remiſit ſuos milites. (Latini Dare cōmeatū hoc ferè ſenſu dicunt) Polybius, ἀπέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν. Rurſum apud Xenophōtem aliquis dicitur eū quem captiuum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, id eſt Accepta magna vi pecuniarum dimittere, vel remittere: Hellen. 4, καὶ Τιγράνην πορευόμενον εἰς Σάρδεις λαμβάνει σὺν τῇ γυναικὶ, καὶ χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν. At verò apud Homerum ἀπολύειν ſine adiectione, eſt Dimittere, pretio redemptionis perſoluto. vt annotat Euſtathius in hunc locum Iliad. κ, Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν. nam ἀπολύσομεν ait eſſe λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν. at μεθῶμεν eſſe δωρεὰν ἀφῶμεν. vult autem in hac ſignificatione ſuperuacaneam habere præpoſitionem hoc verbum. At Il. α, de Agamēnone dicitur, Ἀλλ᾽ ἕνεκ᾽ ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ᾽ Ἀγαμέμνων, Οὐδ᾽ ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ᾽ ἄποινα, ſi ἀπέλυσε exponamus λύτρα λαβὼν ἀφῆκε, videbitur otioſum eſſe quod additur καὶ οὐκ ἀπεδέξατ᾽ ἄποινα. ‖ Aliquando ἀπολῦσαι eſt Abſolutum dimittere. vt Matth. 27, κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕνα τῷ ὄχλῳ δέσμιον. ‖ Item ἀπολύειν τὴν γυναῖκα eodem modo quo Suetonius dixit Dimittere vxorem, pro Repudiare, Diuortium cum vxore facere. Sunt autem frequentia huius ſignificationis exempla præſertim apud Euangeliſtas: vt Luc. 16, πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Ἀπολύω, Libero, Liberum reddo, Abſoluo. vt Abſoluere bello dicitur pro liberare. Iungitur autem accuſatiuo & genitiuo. Xenophon Pæd. 8, μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας, Libera me hoc munere. Plato, ἀπολῦσαι αὐτοὺς οὐ σμικρᾶς ζημίας. Iſocrates, σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, Teipſum liberans à turpi crimine. vel vindicans & aſſerens. Apud Lucianum ἀπολύειν τῶν ὅρκων eſt Liberare iureiurando. Eadem metaphora dicitur Latinè, ſed contraria ſignificatione, Obſtringere iureiurando. nam Obſtringere & ἀπολύειν contraria ſunt quæ inter ſe reſpondent.

Paſſiua voce, ſed actiua ſignificatione Ἀπολύομαι, Luo, Libero, ſeu redimo captiuum perſoluto redemptionis pretio: ſicut is à quo redimitur, & qui eum dimittit, ἀπολύειν dicitur, vt paulo antè docui. Hom. Il. χ, Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ᾽ ἀπολυσόμεθ᾽· ἔστι γὰρ ἔνδον.

Ἀπολύομαι, Diluo, Refuto. Plut. in Antonio, ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἀπολυομένη τὰς αἰτίας καὶ ὑπονοίας, ἐθεράπευεν αὐτὸν περιττῶς. Sic dicitur ἀπολύεσθαι τὴν διαβολήν. vt apud Platonem in Apologia, οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Suidas ἀπολυόμενος exponit ὑπεραπολογούμενος in hoc loco planè ſimili, ὁ δὲ πρεσβείας διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς διαβολὰς ἃς κατ᾽ αὐτοῦ γίνεσθαι ἐπυνθάνετο. Baſilius in quadam ad Andronicum epiſtola, καὶ τὰ μὲν ἀπολυόμενος τῶν ἐγκλημάτων, τὰ δὲ ἱκετεύων. Plutarch. in Fabio, δι᾽ ἔργων ἀπολύεσθαι τὸν λακωνισμὸν ἐβούλετο.

Paſſiua autem voce ſimul & ſignificatione Ἀπολύομαι, Soluor, Exoluor. Dioſcor. lib. 1, capite 38, ὥσπερ μοι δέ εἰσιν οἱ κρότωνες ὅταν ὑπὸ τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων ἀπολύωνται. id eſt, Quum exoluuntur orbiculis eos amplectentibus. Quanquam vulgò redditur Eximuntur. Citatur ex Hermogene ἀπολελύσθαι εἰς μῆκος pro In longitudinem laxari & liberè produci: vt viciſſim dicitur Latinè aliquid in anguſtias conſtringi.

Ἀπολύομαι, Dimittor, Abdicor. vt ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, Abdicari magiſtratu. Aliquando Remittor.

Ἀπολύομαι, Abſoluor. vt τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, A crimine abſolui. Budæus ἀπολύεσθαι docens eſſe ἀποφυγεῖν, id eſt, abſolui, citat hunc Thucydidis locum, τῶν μὲν οὖν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικῶν. Alibi autem ait, ἀπολύεται ὡς οὐκ ἀδικεῖ, idem valere quod κρίνεται οὐκ ἀδικῆσαι. quòd videlicet ſit ἐπιπλεκόμενον verbum κρίνω in verbo ἀπολύω.

Neutra autem ſignificatione Ἀπολύομαι, Diſcedo, Proficiſcor. Polybius, καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπελύετο. id eſt, Rurſum diſcedebat. non (vt vulgò exponitur) Rurſum remittebatur. (Sic ἀπόλυσις apud eundem Diſceſſus, Profectio) Locum autem illum Polybii habes pleniorem in Λύω.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, Liberatio, Abſolutio. ‖ Item Refutatio. ‖ Item, Diſceſſus, Profectio, apud Polybium lib. 4, ποιήσασθαι τὴν ἀπόλυσιν ὁπόταν αὐτοῖς δοκῇ συμφέρειν. Ibidem, aliquanto pòſt, κατασύραντες δὲ τὴν Σικυωνίων χώραν, τέλος κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἐποιήσαντο τὴν ἀπόλυσιν. ‖ Item ἀπόλυσις, Deceſſus. id eſt Obitus. in teſtamento Lyconis apud Diogenem Laertium, τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι γινομένων μερῶν μετὰ τὴν ἐμὴν ἀπόλυσιν τὴν καταχωρησάτω Λύκων τοῖς νεανίσκοις εἰς ἐλαιοχρηστίαν.

Ἀπολύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Liberatiuus, Abſolutiuus. Budæus ἀπολύσιμος & καταλήψιμος ſignificare ſcribens, Ad abſolutionem & deprehenſionem damnationémque conducens & incitās, citat hunc Antiphontis locum, εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτῶν ὄντα, καὶ οὕτως ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιόν ἐστι.

Ἀπόλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solutus, Liber factus, apud Gregorium Nazianzenum. Dionyſius De myſtica theologia, τῇ γὰρ ἑαυτοῦ καὶ πάντων ἀσχέτῳ καὶ ἀπολύτῳ καθαρῶς ἐκστάσει, πρὸς τὴν ὑπερούσιον &c. Vbi ἄσχετον καὶ ἀπόλυτον ἔκστασιν appellat (Budæo teſte) mentis temporariam abstractionem non modò ab omnibus concretis ſed etiam à ſeipſa & ab homine. Apud eundem Dionyſium dicuntur ἀπόλυτα, item ἁπλᾶ, ea quæ δίχα συμβόλων νοεῖται καὶ ἐπινοεῖται ὡς ἔχουσι. vbi videntur ἀπόλυτα eſſe abſoluta, id eſt quæ abſolutè & per ſe accipiuntur. Sic autem vſurpant Abſolutè grammatici.

Ἀπολύτως, Aduerb. Solutè, Liberé. Item Abſolutè. Affertur autem pro Abſolutè ex 6 Canone Concilii Chalce-

donenſis. Prò αἰδίου προσδιορισμοῦ habetur apud Philo- A
ponum. ‖Apud Dionyſium autem pro ἀναιτίως καὶ
παντελῶς,(inquit Budæus) vbi πάντη καὶ ἀπολύτως ἀγέν-
νητον appellat Deum. hoc eſt,à nulla cauſa præcedente
productum.

C.Ἀναπόλυτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non ſolutus , Vel,Qui abſolui non
poteſt, Non abſolutus. Quidam ἀναπόλυτα ſunt inter-
pretati Non abſoluta , vel Quæ non abſolutè & per ſe
intelliguntur.

C.Εὐαπόλυτος, Qui facilè abſolui poteſt.

C.ΔΙΑλύω,Diſſoluo.(Et διαλύομαι,Diſſoluor,de quo infrà) B
Iſocr. ad Philipp. συστῆσαι & διαλύσαι inter ſe oppoſuit,vt
Cic.Coagmentare & Diſſoluere.Greg. διαλύεσθαι cũ δια-
χέεσθαι copulauit,ſcribens, διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύον-
ται δι᾽ ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι [...] ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς δια-
λυθέντων. quæ Turn. ita reddidit, Aperiuntur enim &
diſſoluuntur per voluptatem in corpore foramina eo-
rum qui ex iucundo auditu hilaritate diffunduntur.
Et διαλύειν τὰς φιλίας vt Latinè Diſſoluere amicitias.
Quod & paſſiuè διαλύεσθαι apud Ariſtot. vt videbis in
Comm.B.pag.64. ‖Item διαλύειν τὰ χρέα vt Lat.Diſ- C
ſoluere æs alienum. qua in ſignif. vtitur Arrianus vo-
ce paſſiua. Dicitur verò & διαλύειν τὰ χρήματα , à De-
moſth. Item διαλύειν ſine adiectione , ab eodem , vt
videbis in eadem illa pagina 64. (Affertur autem &
διαλύειν τὴν δαπάνην ex Herodoto pro Sumptum ſup-
peditare) Et pag. proximè ſequente διαλύεσθαι ex
Ariſtotele pro Abſolui , de creditore qui ſuum re-
cepit.

Διαλύω, vel Διαλύομαι , Diſſoluo , aut potius Diri-
mo vel Diſcutio,Interrumpo.vt διαλύειν τὸν λόγον.Iſocr. D
οὐ γὰρ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους,ἀλλ᾽ ἀναβαλλόμεθα.Et διαλύε-
σθαι τὰς συνουσίας apud Plat. Conuentus & colloquia di-
rimere.quæ exempla B.affert pag.64.(addens & τὰ πλεῖ-
στα τούτων διέλυσα ex Iſocrate pro Diſſolui &Diſcuſſi) Ad-
iici autem illis poſſunt & alia pleraque, in quibus ver-
bum iſtud aliis accuſatiuis iungitur. vt διαλύειν τὸν ξύλ-
λογον apud Thuc. item τὸ ναυτικόν. Itidémque apud Xe-
noph. διαλύειν τὴν πανήγυριν,& τὸ ςράτευμα, ſeu τὴν ςρα-
τιάν,(pro quibus dicit Herodianus διαλύειν τὸ ςρατόπεδον)
quibus tamen locis magis conuenit verbum Dimit- E
tere,quàm ea quæ à Budæo afferuntur.(ſic autem paſſ.
Διαλύεσθαι ipſemet B.exp.Dimitti à comitatu,ſeu Abi-
re,apud Thuc.(Poſſit verò fortaſſe διαλύειν reddi etiam
Finire,in illis quæ affert exemplis,διαλύειν τὸν λόγον,&in
διαλύεσθαι τὰς συνουσίας,ſicut & apud Plutarchum in δια-
λύειν τὸ συμπόσιον. At verò in illo διαλύειν τὸν πόλεμον,
ſicut & in διαλύειν τὰς μάχας apud Herodianum,itidém-
que in διαλύειν τὰς διαφορὰς & τὰς ἔχθρας apud Iſocratem,
& διαλύειν τὴν ταραχὴν apud Plutarchum, libenter ver-
bum Dirimere retinuerim. ‖Affinis autem eſt huic F
dirimendi ſignificationi ea qua ponitur pro Dirime-
re controuerſiam , ſeu Tranſigere negotium iudicia-
le,vel aliâs controuerſioſum. cuius ſignif. exemplum
ex Demoſth. habes apud Bud. p.64. ‖Quod autem
idem tradit, hoc verbum accipi etiã pro Pacem & fœ-
dus icere,ac componere, afferens ex Iſocrate, ἐξ ὧν ἐξέ-
σται τὰς πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας διαλύσασθαι , in eo illi ne-
quaquam aſſentior. quum enim addatur hîc accuſ. ἔ-
χθρας,quid aliud eſt διαλύεσθαι quàm Dirimere? At
verò in hoc eiuſdem Iſocr.loco in Panegyr. βουληθέντες G
μετὰ λόγου ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους,
poſſumus exponere Componere res ſuas , vel Tranſ-
igere & decidere. vt Cic. interdum hæc duo verba
copulat. Sed διαλύειν τινὰς pro Componere litem in-
ter aliquos , ſeu Pacem facere , cum accuſ. perſonæ,
vide ex eodem Iſocrate & ex Polybio in eadem illa
pagina.

Διαλύομαι actiuè pro διαλύω ſumi in variis loquen-
di generibus , apparet ex locis in Διαλύω citatis. Ad-
duntur autem & iſta , διαλύσασθαι τὰς διαβολάς, ex Iſo- H
crate , pro Diſſoluere ſeu diluere calumnias : & δια-
λύεσθαι τὰ ἐγκλήματα , pro Diluere crimina. ſed ma-
lim etiam in διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς vti verbo Diluere.
(Affertur autem & ex Thucyd. διαλύειν τὴν διαβολὴν
paſſiuo redditum verbo,videlicet Abſolui crimine)

A At verò διαλύεσθαι paſſiua ſignif.pro Diſſolui, in prima
quidem ſua ſignif. poſito , frequens eſt : vnde διαλυο-
μένου δὲ ἀνθρώπου Cic. apud Xenoph. vertit,(vt videbis
in meo Cicer.Lexico pag.43) Quum hominis natura
morte diſſoluitur. Item , τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ , in
quodam Stoico dogmate (pag.56 eiuſdem libri) Quod
enim diſſolutum ſit , id eſſe ſine ſenſu. Vt autem di-
citur homo διαλύεσθαι, ſine adiectione, ita & διαλύεσθαι
τοῦ σώματος , hunc quidem ſequendo locum qui ex Pla-
tone affertur De leg. διαλυθέντες τῶν σωμάτων pro Soluti
B corporibus, atque ita fuerit planè compoſ. διαλυθέντες
(ſi mendo caret ille locus)pro ſimplici λυθέντες. (Ali-
cubi autem διαλύεσθαι aptius redditur Diſſipari quàm
Diſſolui. vt in hoc loco Herodiani lib. 6, ὃς [ςρατὸς] ἅ-
παξ διαλυθεὶς, οὐ ῥᾳδίως ἠθροίζετο, ἅτε [...] συντεταγμένος, μη-
δὲ συνεςώς.&c.) At verò διαλύεσθαι pro Abſolui , ſeu
Dimitti, dictum de creditore qui ſuum recepit,vide a-
pud Budæum, pag.65. Item, A comitatu dimitti,
ſeu Abire,ab eo exponitur in hoc Thuc.loco, ὁ δὲ ἐπειδὴ
ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι, τοσόνδε εἰπὼν ἐπο-
C ρεύετο. Hoc tamen ſciendum eſt, apud eundem ſcripto-
rem, paſſim quum dicit διελύθησαν κατὰ πόλεις aut διε-
λύθησαν κατὰ ἔθνη exponi διελύθησαν non Dimiſſi ſunt, ſed
Digreſſi ſunt. Quidam verò in hoc eiuſdem loco, διε-
λύθησαν ἐπ᾽ οἴκου ἕκαςοι,in ſuam quiſque domum dilapſus
eſt. His addo & διαλυθείσης τῆς νόσου quod in v.l.red-
ditur Remittente morbo. At ego malim Diſcuſſo mor
bo. ſicut & actiuum διαλύειν pro Diſcutere poni di-
ctum antea fuit.

Διαλελυμένος pro Diſperſus, Nullo ordine diſpoſitus:
D vt à Bayſio redditur in hoc Polybii loco, lib.16, συνέβη
δὲ τὸν ἀνάπλουν αὐτῶν γίνεσθαι διαλελυμένον.

Διάλυσις,Diſſolutio. Philo De mundo, πάνθ᾽ ὅσα τῶν συνθέ-
των φθείρεται, διάλυσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνέςη, λαμβάνει. vbi διά-
λυσιν λαμβάνει eſt pro διαλύεται. id eſt,Diſſoluuntur in ea
è quibus compoſita ſunt. A Thucydide autem dici-
tur διάλυσις de pontibus , lib. 1. ſicut Herodianus di-
xit λύειν τὴν γέφυραν id eſt pontem. Apud eundem
autem eodem libro διάλυσιν ἐποιήσαντο exponitur Solu-
tis ordinibus diſiuncti ſunt.

E Διάλυσις,Diſſolutio(ab ea ſignif.qua dicitur Diſſol-
uere æs alienum)Solutio,Perſolutio. ἔκτισις καὶ καταβο-
λή. Et Gratiæ relatio, Plutarcho , ἡ διάλυσις τοῦ φιλαν-
θρωπεύματος. B.

Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας ex Platone De rep. affertur
pro In finienda ſocietate. ſicut διαλύειν pro Finire ac-
cipi ab eo dictum antea fuit. Sic autẽ & in loco Lucia-
ni quem habes paulo pòſt in Διάλυσις ſignificante com
poſitionem,ſeu pacificationem,poteſt διάλυσις finiendi
ſignificationẽ habere. niſi malis accipere pro eo quod
F Gallicè dicitur *Appointement* vel *Accord*.

Διάλυσις,Compoſitio, Pacificatio. Polyb. καὶ διειλη-
φὼς ἀποτρίβεσθαι τὰς διαλύσεις.quod Bud . vertit,Statuens
reiiciendam eſſe componendarum diſcordiarum paci-
ficationiſque mentionem. (Lucianus in Zeuxide, ὥςε
ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι,καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκε-
σθαι τοῦ πολέμου. vbi animaduerte addi genitiuũ πολέμου,
& cõfer cum iis quæ de διαλύειν τὸν πόλεμον dicta fuerunt
antea) Exponitur & Fœdus ab eodem. pro qua ſi-
gnificatione habent v.l.ex Plut.in Numa, διαλύσεις πρὸς
G ξένων ὑπὲρ τῶν πολιορκουμένων. Item ex eodem in Publi-
cola, πρὸς τὰς διαλύσεις ἥδιον ἔσχε.

Διαλυτὴς,οῦ,ὁ,Diſſolutor. Thucydid. 3, τῆς τε ἐπιεικείας δια-
λυτής.

Διάλυτος, Diſſolutus. Et τὸ διάλυτον,ſubſtãtiuè,Diſſolutio,
Inconnexio.genus figuræ,quæ & ἀσύνδετον.Ita quidem
v.l.ſed ſi SIT Διαλυτὸς cum accentu in fine,ſignificabit
Diſſolubilis, Qui diſſolui poteſt,(ſicut Λυτὸς eſt Solu-
bilis) VNDE Ἀδιάλυτος,Indiſſolubilis,Qui diſſolui non
poteſt. ET Εὐδιάλυτος , Qui facilè diſſolui poteſt.
H AT VERO Διαλυτικὸς actiuè capitur , pro Diſſoluendi
vim habens,aut facultatem,vel Diſcutiendi.Et Diſcu-
ſſoriam vim habens,in v.l.ex Plinio.

C.Ἐκλύω,Exoluo:ea ſignif.qua Plaut.dixit Exoluere vin-
culis,& Plin.Exoluere ſolicitudine : & Silius, Pondere
exolui. In qua ſignif. accipitur etiam ἐκλύομαι. Cebes

Theb.ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτούς,quibus ſe exoluere A & expedire nequeunt.Polyb.lib.16,πάλαι κακῶς πάσχοντες ἐξέλυον ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ κινδύνου, iamdiu malè mulctati ſe à periculo liberarunt. Homer. Od. κ, Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω. Sic Plato lib. 12 De leg. μεγάλων σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, à mulctis & noxis expediunt & exoluunt, vt B.interpr. Et Soph. Trach. Ὅς εἰς ἀγῶνα τόνδε συμπεσὼν μάχης,Ἐκλύεταί με, me exoluit& liberat,ἀπαλλάττει με καὶ ἐλευθεροῖ, vt ſchol. exp. Eadem ſignif.ex eodem affertur diuerſa à præcedentibus conſtructione,Φοῖβος γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην,pro ἐξήγαγον ῥύσασθαι θέλουσα,eum eduxi ſeruare volens.ſeu ἠλευθέρωσα,eripui. B |Item Exoluo,Diſſoluo.vt Cic.dicit Exoluere vel Diſſoluere æs alienum.Vnde ἐκλυθὲν,Exolutum, Diſſolutum,Solutum,ἀποδοθέν.Plut.ἄχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ δάνειον.B. |Ἐκλύω Diſſoluo,id eſt Deſtituo,Relinquo, Abiicio.Demoſth. ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠλπίσατε τὴν εἰρήνην,πάσας ἐξελύσατε τὰς προσδοκίας τοῦ πολέμου.B. |Item Soluo,(ea ſign.qua dicit Virg.Membra ſoluuntur frigore)id eſt Eneruo.Philo De vita M.lib.1,ἐκλύοντες καὶ παραλύοντες αὐτῶν τὰ φρονήματα,ſpiritus eorū frangentes ac debilitantes. C Pro Fatigo,Laſſo,Labore conficio,B.ex Ariſtot. De hiſt.an.l.9. Et ἐκλύομαι,Mēbra mihi ſoluuntur,Eneruor,Debilitor.Plut.Symp.ſept.ſap.de Arione à delphinibus vecto,διὰ τάχος καὶ ῥοῖζον ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς, debilitatus & languidus.Similiter & B.ἐκλύεσθαι interpr.Fatiſcere,Laſſeſcere,Langueſcere, Defici,apud Iſocr.in orat.quæ περὶ ἀντιδόσ.inſcribitur,ἵνα οὖν μὴ παντάπασιν ἐκλυθῶ, πολλῶν μοι λεχθέντων ἔτι τῶν, ἀναγνωσθήτω τὰ περὶ ἡγεμονίας. Ariſtot.in Probl.διὰ τί ἐκλύεται μάλιστα τῶν ζώων ἀφροδισιάσας ὁ ἄνθρωπος; Idem, διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται καὶ ἀσθενέστεροι γίνονται,deficiūtur viribus D & langueſcunt. B. Item in v.l.ἐκλελυμένος πρὸς τὸν πόλεμον,viribus defectus ad gerendū bellum. Nec multum diuerſa ſignif. ἐκλύεσθαι & λειποθυμεῖν à Galen. ad Glauc.συνωνύμως vſurpari teſtatur B.Quo ſenſu & ἐκλύεσθαι ψυχῇ,animo defici & concidere,reperio in v.l. Et ἐκλυόμενοι,Otio marcentes & ſegnes,B.ex Plut. |Itē Diſſoluo,vt diſſoluuntur ea quæ in maſſam vnam coagmentata & concreta fuere.Galen.ad Glauc.ἐκλύων ὄξει δριμυτάτῳ. vbi exponitur, Macerans aceto & diluens. E |Item Dirimo.vt dicitur Dirimere diſſidium inter aliquos exortum.quod & λύω dicitur. Demoſth. Philipp. 3,ἐκλῦσαι τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. |Itē Soluo,Reſoluo,Laxo.vocabulum medicorum de ventris ſeu alui adſtricti reſolutione : ſicut & ipſum λύω vſurpatur.Ex Dioſc.lib.4,c.166,ἐκλύουσι κοιλίαν,reſoluunt ventrem. |Ἐκλύειν στόμα dicitur etiā is qui loqui parat. vt Ouid. dicit Ora ſono reſoluere : & idem Soluere linguam ad iurgia.Soph.Aiace,Δῆλος δέ μοι 'στι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.quod & ῥῆξαι φωνήν,vt Rumpere vocem,Latinis. F |Ἐκλύω Pro Diſcedo,affertur ex lib.2,Maccab. ἐξέλυσαν ἀνημερεῦντες,receſſerunt re feliciter geſta.

Ἔκλυσις,Exolutio,Solutio.vt ἔκλυσις τῶν δεσμῶν,ſolutio vinculorum apud Naz. |Item Eneruatio.quo ſignif.affertur ex Dioſc.l. 3, πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων, id eſt,Ad debilitandam & eneruandā venerem:vel,Ad diſcutiendam. |Item Animi viriúmque defectio, Animi viriumque deliquium. ἔκλυσις, ἡ λειποθυμία, inquit Galen.ad Glaucon.& Aët.lib.5.

Ἔκλυτος, ου,ὁ καὶ ἡ, Exolutus, Eneruatus, Viribus fractus, G Viribus defectus, Languidus.Dioſc.ἐκλυθεῖσοι γίνονται καὶ ἔκλυτοι. |Ἔκλυτος, Diſſolutus. Greg. ἔκλυτος στρατὸς τοῦ Διονύσου,in omnem licentiam diſſolutus.B. |Ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμέναι ἐν τῇ ἐσθῆτι πρόοδοι, ſoluti in veſtibus & fracti inceſſus.ex Can. vlt. Concil. Gangr. |Ἔκλυτος, Heſychio ἔνδοξος,τίμιος. VNDE Ἐκλύτως,Solutè,Expeditè. Ex Plut. Lyc. σώματος ἐκλύτως καὶ ῥᾳδίως ἐπιδιδόντος,corporis facilè expeditéque creſcentis.

Ἐκλυτήριον,ου,τὸ,in v.l.Solutio.

c.1.Ἀπεκλύω,Exoluo, Diſſoluo, Reſoluo.Alex.Aphr.lib.1, H Probl.ἀπεκλύει τὸν τόνον αὐτοῦ.

C.ΕΠΙλύω,Soluo,Diſſoluo.In qua ſignif. & ἐπιλύομαι capitur. Herodian.lib.4, de Macrino cui σύνδεσμος ἐπιστολῶν ab Antonino inſpiciendus tradebatur,καθ' αὑτὸν γενόμενος, ταῖς τε ἄλλαις ἐπιλύεται ἐπιστολαῖς, epiſtolis ſeorſim omnibus ſolutis,vt Polit.vertit. |Ἐπιλύω,Soluo nodū alicuius quæſtionis,Explico.Marci 4, χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα, priuatim autem diſcipulis ſuis explicabat omnia.vbi vulg.verſio habet Ediſſerebat,id eſt ἔφραζε, vt Matth.loquitur c.13. Eadē ſignif.in paſſ. Act.Apoſt. 19,εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε,ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται, in legitima concione explicabitur. |At Suid. ἐπιλυομένου exp.συγχωρουμένου.

Ἐπίλυσις,εως,ἡ,Solutio,vt ſolutio nodi difficilis & intricati:Explicatio. |Ἐπίλυσις, Acceſſus,ἔφοδος.Apud Suid. ὁ δὲ πέμπει Ἰωάννην ὡς ἂν προφυλακῇ χρήσαιτο καὶ προκαταμάθοι τὴν ἐπίλυσιν τῶν βαρβάρων. niſi fortè ſcribendum ἐπήλυσις. AT Ἐπιλυσία in v.l.dicitur eſſe genus morbi.

Ἐπιλυτικός, Explicandi & nodoſas quæſtiones ſoluendi peritus.Suid. de Soſibio, γραμματικὸς ἦν τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων,id eſt λυτικῶν.B.

C.KATAλύω,Diſſoluo, Euerto,Deſtruo, Aboleo. Hom.Il. ι,circa princ.Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. Sic in illo celebri verſu oraculi Crœſo redditi,Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς,μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.(vbi tamen καταλύειν redditur Peruertere, non Euertere. hæc eſt enim apud Cic. De diuin. lib.2, interpretatio huius verſus, Crœſus Halyn penetrans,magnam peruertet opum vim) Sic apud Thucyd.καταλῦσαι τῶν ἄλλων πόλεων τὰ ἐπιβουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς. Idem, lib.8, καταλύσωσι τὸν δῆμον.Et Demoſth.ὁ δῆμος καταλύεται.Iſocr.Paneg.καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν. Itidem verò Xenophon hoc verbo vſus eſt, de euerſione democratiarum loquens(ſed in paſſ.voce)initio ſuæ Pædiæ,ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν &c.(& mox αἱ ἥλωνται eadem ſignif.) ſed & de tyrannis ſubiungit, οἱ μὲν αὐτῶν καὶ πάμπαν κατελύθησαν. Imitans autem fortaſſe Xen. Herodianus dixit & ipſe in ſuæ hiſtoriæ præfatione de regibus,αἰσχρῶς κατελύθησαν.vbi Polit. κατελύθησαν vertit Imperium amiſerunt. At vox actiua extat & apud Ariſtoph. in Pluto, τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν καταλύσεις. Sed his aliiſque exemplis huius ſignif. quæ afferri multa poſſunt, addo quod & Bud.prætermiſit: dici videlicet ſicut καταλύω τὴν ἀρχήν σου, vel τὴν σὴν ἀρχήν, ita etiam καταλύω σε τῆς ἀρχῆς.legitur enim apud Xenoph.Pæd.8, pag.135, ἢ ὑμεῖς ὦ πολῖται φθονήσαντες τούτῳ τῆς δυνάμεως, καταλύειν πειρᾶσθε τοῦτον τῆς ἀρχῆς. Quam conſtructionē huic verbo ante Xenoph.Herodotus dedit. Sic autem & Latini ſuo verbo Euertere cum caſu perſonæ ſimúlque caſu rei vſi comperiuntur, ſed ablatiuum non genitiuum accuſatiuo perſonæ addentes.dicunt enim Euertere aliquem bonis,ſeu fortunis. quo loquendi genere poſt Plautum & Cicero eſt vſus.Sed Thucyd.cum eodem genitiuo & pro eadē ſignificatione poſuit verbum παρέλυσε vt docebo in Παραλύω.

Καταλύω,pro Diſſoluo,ſeu pro Soluo,in quibuſdam loquendi generibus in quibus alioqui & ſimplex λύω adhibetur. vt καταλύειν τὴν γέφυραν apud Herodianum quod alibi λύειν. Et καταλύειν τὴν σκηνὴν apud Xenoph. quod alibi λύειν. Apud Homerum itidem καταλύειν ἵππους & λύειν pro eodem,aliis tamen aliter exponentibus, vt dicetur infrà in Καταλύω pro Diuerſor.

Καταλύω, Finio. vt καταλύειν τὸν πόλεμον, finire bellū. Thucyd.lib.4, τὸν ἐπὶ Θρᾴκης πόλεμον ὑπεδέχετο καταλύσειν,ſe finem bello Thracico impoſiturum.Quo ſignif. & καταλύεσθαι τὸν πόλεμον dicitur.Pauſ.Att. καταλύονται δὲ ἐπὶ τούτοις τὸν πόλεμον. Et Thuc. καταλελυμένοι τὸν πόλεμον. Et ſine accuſ.πόλεμον, lib.1.p.27, κἂν τρόπῳ οὐδὲ καταλύεσθαι ἔτι καλὸν, id eſt τὸν πόλεμον παῦσαι, vt ſchol.exponit. Similiter apud Xenoph. Hell. 6.p.345, εἰ πεπρωμένον δὴ πολέμους ἐν ἀνθρώποις γίγνεσθαι,ἡμᾶς δὲ χρὴ ἄρχεσθαι μὲν αὐτοῦ ὡς σχολαίτατα,ὅταν δὲ γένηται,καταλύεσθαι ᾗ δυνατὸν τάχιστα. vbi etiam obſerua opponi ſibi ἄρχεσθαι & καταλύεσθαι. Quibus addi poteſt καταλύειν τὰς ἔχθρας, quod Latinè potius dicitur Deponere inimicitias. Item καταλύειν τὸν λόγον,itidem Finire,παύειν.Iſocr. ἵν' ἐν ταῖς καλλίοσι καὶ δικαιοτέραις πράξεσι καταλύω τὸν λόγον περὶ τούτων, id eſt finiam,παύσω. Item καταλύειν τὸν βίον apud Xenoph. itidem Finire vitam.quod & ſimpliciter καταλύειν dicitur,pro ἀπέρχεσθαι, & excedere è vita.Greg.τῆς τῶν ἐν τῷ

σία τῇ πολιᾷ καταλυσάντων, eorum qui in multa canitie migrant è vita, vt Bud. interpretatur: addẽs eodem ſignif. ab eo dici τῶν καταστρεψάντων & λυομένων. eſſe enim καταλύοντα qui iam abiit & in manſione eſt: vt οἱ ἀπελθόντες dicuntur οἱ τεθνηκότες. Affertur tamen etiam ex eodem, κατάλυσον ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν βίον pro Vitam in ſecuritate tranſige.

Καταλύω, Deſino. aliquando neutraliter, aliquando cum accuſ. vt & Deſino apud Lat. Demoſth. Philipp. 4, ſub finem, παππῶα καὶ πατρῷα δόξα σοι ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι, in te deſinere. Idem, οὔπω ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ ἀφ᾽ οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα, ex quo ego deſii nauigare. Et καταλύει τὸν πλοῦν in v. l. Non progreditur. Item καταλυόμενον, quicquid iam non viget ſed ceſſat. Plutarchus, τὰς ναῦς δι᾽ ἀπορίαν χρημάτων καταλυομένας, nõ iam nauigantes. Bud. p. 252. Frequẽs eſt etiã καταλύειν τὴν ἄσκησιν & καταλύειν τὴν τέχνην. quod Latini dicunt Deſinere artem. Exemplum ex Xenophonte apud Budæum habes loco citato, & Latinæ quoque phraſεως exempla duo, alterum ex Cic. alterum ex Suet. Sic Plutarchus De deo Socr. ἀθληταὶ καταλύσαντας ἄσκησιν ὑπὸ γήρως. Aliquando ſubauditur accuſ. vt Epigr. lib. 2, Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος Deſiit athleticã, ſeu Deſiit exercere pugilatum. Eodem lib. ad pugilem quendam qui ex aſtrologo ſcitabatur an ad ſenectutem peruenturus eſſet, -ναί, φησίν, ἐὰν ἤδη καταλύσῃς· Ἂν δέ γε πυκτεύῃς ὡροθετεῖ σε Κρόνος. Similiter & apud Athen. lib. 13, Καταλελυκυίας τῆς Γναθαινίου σχεδόν, Οὐκ ἔτι θ᾽ ἑταιρεῖν ὑπομενούσης. Eodem ſignif. dicitur καταλύομαι, Epigr. lib. 2, Λούεσθαί σε λέγουσι πολὺν χρόνον Ἡλιοδώρα, Γραῖαν ἐτῶν ἑκατόν, μὴ καταλυομένην, vetulam centum annorum, non deſinentem quæſtum meretricium facere.

Καταλύω, Diuerto, Hoſpitium capio. Thucydides l. 1, ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι, ad Admetum diuertere. Plut. Sympoſ. ſept. ſap. παρ᾽ ἐμοὶ γὰρ κατέλυεν ὁ ἀνὴρ Περιάνδρου κελεύσαντος. Demoſth. Pro cor. πρέσβεις δεῦρ᾽ ἀφικνούμενοι παρὰ σοὶ κατέλυον, ad te ſeu apud te diuertebãt. Et καταλύειν εἰς πανδοχεῖον apud Plutar. quod Cic. dicit Diuertere in tabernam. Sic App. in Mithr. ἐς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοχεῖον κατέλυσε, ad Alexandri hoſpitium diuertit. Apud Homerum autem Odyſſ. δ, καταλύσομεν ἵππους quidam non ſimpliciter accipiunt pro Soluemus, ſed pro Solutos excipiemus ſtabulo, velut hoſpitio.

Καταλύουσι πρὸς Ἀθηναίους ex Thucydide affertur pro διαλλάττονται πρὸς Ἀθηναίους. Item in v. l. καταλύομαί σοι, tecum tranſigo. In iiſdem καταλύω τὴν φρουρὰν ex Plat. De leg. Deſero cuſtodiam.

Κατάλυμα, ατος, τό, Diuerſorium, καταγώγιον. Marci 14, ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; vbi eſt diuerſorium, ſeu locus in quem diuertere poſſim, vt cum diſcipulis meis paſcha comedã? Syn. ep. 133, τὴν ζοφώδη ἐμεμψάμην τῶν καταλυμάτων τοῦ συσσιτίου, diuerſoriũ ſodalitii. In hoc autem loco qui ex Nazianzeno affertur ἐπιτυχόντες τοῦ ἐκεῖ καταλύματος, videtur potius dici de diuerſorio in cælis: ac ibi accipi poteſt pro ἀνάπαυσις, quies, vt à ſchol. Ariſtoph. exponitur.

Κατάλυσις, εως, ἡ, Diſſolutio, Euerſio. ‖Item Finitio, ſeu Finis, Exitus. vt κατάλυσις πολέμου. Xenophon, ὑπὸ τὴν τοῦ πολέμου κατάλυσιν. Idem Hellen. 6, ἦλθον περὶ πολέμου καταλύσεως. Thucydides libro 8, pag. 260, κατάλυσιν τοῦ πολέμου πρὸς Ἀθηναίους μὴ πρέσω ποιεῖσθαι. Gregorius in Macc. enc. τῶν μὲν γὰρ ἀμφίβολος ἡ πάλη, τῶν δὲ ἀσφαλὴς ἡ κατάλυσις, horum anceps & incerta lucta, illorum autẽ certus exitus & finis. Sic Xenophon Symp. αὕτη τοῦ τότε συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο, finis fuit, ſeu, Ita conuiuãtiũ cœtus dimiſſus fuit. Nec diuerſa multùm ſignificatione κατάλυσις dicitur de exitu ex hac vita: quod & καταστροφή. ‖Item Diuerſatio hoſpitalis. Polybius l. 2, p. 25, ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοχείοις. Aliquando poti⁹ pro κατάλυμα, id eſt pro Diuerſoriũ. Plutarch. Camillo, καταλύσεις τοῖς Ῥωμαίοις ἐπαγγέλλοντες σπουδῇ περὶ ἡρῆσθαι, hoſpitia in quæ diuerterent. Machon apud Athenæum lib. 8, de Dorione, εἰς Μῆλον ἐλθών, κατάλυσιν οὐδὲ μισθώσιμον δυνάμενος εὑρεῖν. ‖Exponitur etiam Reconciliatio.

A Καταλύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui diſſolui & deſtrui poteſt, Qui aboleri poteſt, Delebilis. vt exponitur apud Soph. Electra, ἀνέφελον ἐπέβαλες οὔποτε καταλύσιμον, οὐδέποτε λησόμενον ἡμέτερον οἷον κακόν, nunquam delendum.

Καταλυτήριον, ου, τό, Diuerſorium. idem quod κατάλυμα.

Καταλυτής, οῦ, ὁ, Diſſolutor, Deſtructor, Euerſor. Nazianz. ὁ τῆς πικρᾶς γεύσεως καταλυτής, qui acerbum guſtum in ſuauitatem vertit. AT Καταλύτης, ου, ὁ, Diuerſor, Hoſpes, Qui diuertit ad aliquem, Qui diuerſatur apud aliquem. Polyb. lib. 2, pag. 25, à tergo, παρίενται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς.
B Vtitur & Plut. Et Sap. 5, ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, tanquam memoria hoſpitis diurni præteriit. Bud.

c. Ἀκατάλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiſſolutus, Indiſſolubilis.

c. 2. Προκαταλύω, Antè diſſoluo, Antè euerto & deſtruo; ſeu aboleo. Thuc. lib. 3, τοὺς νόμους προκαταλύειν. ‖Itẽ; Antè finio. Plut Solone, προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον, ante opus abſolutum vitã finiit. At προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδὸν apud Nazianzenum, de iis qui iam beati ſunt; Qui magnis itineribus confectis iam manſionem atti-
C gerunt, hoc eſt qui anteuerterunt iis qui in via ſunt. B. pag. 253.

c. 2. Συγκαταλύω, Vnà euerto & aboleo. Plut. χρῆναι τάχιστα περιψαμένους Καίσαρα, συγκαταλύειν κἀκεῖνον αὐτόν, vnà cum Cæſare etiam Pompeium imperio priuare. hoc eſt, imperium vtrique abrogare. Bud. pag. 252. Thucydides libro 8, προθυμότατα ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον, vnà populi potentiã euertens. ‖Item Vnà finio. Syn. ep. 76, τῷ μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκαταλύσαντος, quum ſacerdotium vnà cum longa vita finiſſet.

D C. ΠΑΡΑλύω, Reſoluo. (vnde παράλυσις, reſolutio neruorũ) A cuius paſſiuo Παραλύομαι eſt παραλελυμένος, vnde παραλελυμένα μόρια, apud Ariſtotelem Ethic. l. 1, c. 13, ἀτεχνῶς γὰρ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια, εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς οὕτως. vbi exponitur, Reſolutæ corporis partes. Et in v. l. παραλυθέντα Diſſoluta corporis membra paralyſi, ex Vitruuio. Item παραλύειν, Reſoluere, ex Seneca pro Eneruare, Effœminare. Plato autem in Axiocho, (aut quicunque huius dialogi eſt au-
E tor) tria hæc coniunxit, παρέλυσεν, ἐλωβήσατο, παρήρθρησεν. In v. l. affertur ex Dioſc. παραλύει σκορπίον, pro In torporem reſoluit ſcorpium.

Παραλύω, Dimoueo, Auerto. Thuc. lib. 2, de Pericle; ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐπ᾽ αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, ab ira in ſe cõcepta conabatur Athenienſes dimouere. At Budæus exponit παύειν τῆς ὀργῆς, non exprimens vim Græci vocabuli. Alibi verò Amouere. vt dicitur Amouere magiſtratu, ſeu à magiſtratu. Thuc. lib. 8, παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν
F ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην. (niſi quis magis proprium eſſe putet, Abdicauit magiſtratu) Herodianus cum eodem genitiuo vſus eſt, ſcribens, τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἀρχῆς παραλῦσαι. Sic & paſſ. παραλυθέντα τῆς ἀρχῆς, lib. 6, μετὰ γὰρ Δαρεῖον τὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τῆς ἀρχῆς παραλυθέντα; vbi Polit. actiuè vertit, Cui regnum Alexander abſtulerat. Dixit verò & παραλῦσαι τῆς τιμῆς. quod Budæus vertit Cæſaris appellatione euertere. (Animaduerte autem verbum καταλύειν, cui vſitatior eſt hæc euertendi ſignificatio, hunc eundem vſum interdum cum ea-
G dem conſtructione habere, vt docui quum de illo agerem) Sed tamen παραλύειν τῆς δυνάμεως idem Bud. apud Ariſtotelem vertit Euertere alicuius potentiam, non Euertere aliquem potentia. Quibus ſubiungit, παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτόν, pro Conſciſcere ſibi mortem, ex Plutarcho, de Cleopatra, καὶ παραλύουσα τοῦ ζῆν ἀκωλύτως ἑαυτήν. Sed animaduertendum eſt παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτόν, ſonare, Amouere ſeipſum vita.

Παραλύω, Eximo, Immunem facio. vt Budæus exponit afferens ex Luciano παρέλυσε τῆς καταδίκης, pro Pœ-
H næ exemit. Ex Polybio autem, αἱ δὲ τῶν τριαρίων σημαίαι τῆς μὲν τῶν χιλιάρχων παραλύονται λειτουργίας, pro Immunes ſunt.

Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Iudicium intentatum deſtituere, cœptámque inſtantiam aut remittere aut quouis modo antiquare. Ita Budæus, afferens ex Iſæo,

τὴν μὲν τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν παρέλυσε. vbi tamen exponit παραλύειν, verbo Derelinquere, vertens, Petitionem quidem hæreditatis, pueri nomine inſtitutam, dereliquit.

Παραλύειν τοὺς νόμους ex Syneſio, pro Soluere leges, id eſt Violare. quod frequentius dicitur καταλύειν.

Παραλύειν, pro Soluere, id eſt Aperire, Reſerare, ex Plut. τὰ σκευία τῆς χειμῶνος παραλύσας.

Παράλυσις, εως, ἡ, Reſolutio. Item Laxatio, Remiſſio. vt in v. l. exponitur. Adduntur autem ibi & iſta de hoc nomine παράλυσις habente peculiariter certi morbi ſignificationem: Scribonium Largum παράλυσιν reddidiſſe Siderationem, ſcribentem in Compoſ. Hieræ, Facit ad tremulos & ſideratione tentatos vtralibet. Vna enim ex contractione, altera cum remiſſione neruorum cōſpicitur. παράλυσιν hoc vtrunque vitium vocant. (Itidē verò pro γλῶσσα παρειμένη affertur ex Marcello Empirico Lingua ſiderata: quum alioqui πάρεσις interdum pro παράλυσις ponatur) Celſus l. 3, cap. 27, At reſolutio neruorum frequens vbique morbus eſt. Sed interdum tota corpora, interdum partes infeſtat. Veteres autores illud ἀποπληξίαν, hoc paralyſin nominauerunt, nunc vtrunq; παράλυσιν appellari video.

Παράλυσις, (inquit Gorr.) Neruorū reſolutio. Eſt priuatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Talis quidem exquiſitiſſima παράλυσις eſt, in qua nerui ſenſum & motum amiſerunt: imperfecta verò eſt in qua motus perit, ſeruato tamē ſenſu: multóque etiam imperfectior, miniméque digna παραλύσεως nomine, in qua motu incolumi ſenſus aboletur. Eſt enim παράλυσις motus potius quàm tactus affectio. Ergo in exquiſita paralyſi quum vtrunque pereat, perſpicuū eſt quo ea differat à ſtupore. In eo nanque motus ſenſúſq; neruorum debilis eſt: in paralyſi autem penitus ſublatum abolitúmque eſſe oportet. Id quod dupliciter poteſt cōtingere: nam aut in toto corpore, aut in parte fit. Sed in toto quidem corpore omnibúſque neruis ſi motus & ſenſus abolentur, acutiſſima παράλυσις eſt, & mortem citiſſimè affert, propter ſublatum reſpirationis vſum: eo tantùm à vehementi apoplexia differens, quòd in paralyſi ſenſus & motus tantùm pereant, in apoplexia verò præterea accedat principium facultatum veluti reſolutio.

Παράλυσις interdum cum adiectione genitiui ſignificantis aliquam corporis partem, vt παράλυσις χειρός, vel παράλυσις ὀφθαλμῶν. Celſus libro 6, cap. 7, Ac ne reſolutio quidem oculorum, quā παράλυσιν Græci nominãt, alio victus modo, vel aliis medicamentis curanda eſt. Vide Gorr.

Παραλυτικός, Paralytic⁹, (quo vtitur Plinius) Qui paralyſi laborat. Extat hoc nomen παραλυτικός apud Matth. quoque, locis aliquot, necnon apud Lucam.

C. ΣΥλλύω, q. d. Simul ſoluo. Sed accipitur pro διαλύω, & quidem in ea huius verbi ſignificatione qua ponitur pro Compono litem, ſeu diſſidium. Sophocl. in Aiace, pag. 72, Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. vbi ſchol. exponit διαλύσων καὶ χωρίσων. ſicut ξυνάψων eſſe ait pro ξυνάψων εἰς τὴν μάχην. In v. l. συλλύω exponitur Dirimo lites, Pacifico, Reconcilio. item συναλλάττω, Tranſigo. & affertur συλλυθῆναι in hac ſignificatione ex Diodoro. (ex quo & σύλλυσις habes infrà) At ex Maccab. lib. 2, cap. 1, συλλύεσθαι ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις, pro Conſentire omnibus quæ iuſta ſunt. Et ex cap. 13, συνελύθη pro Reconciliatus eſt. Sed Budæus multo rectius συλλύεσθαι cap. 11, accipi ait pro Reconciliari, Tranſigere diſcordiam vel bellum: vt συνελύθη cap. 13, pro Bellum compoſuit. Scio autem mirum videri poſſe pleriſque, συλλύω idem ſignificare quod διαλύω: quum alioqui hæ præpoſitiones diuerſam aut etiā contrariā in cōpoſitione ſignificationem habeant: at mihi ne mirum itidem videatur, faciunt verba Compono & Dirimo, quorum quum itidē valde diuerſæ aut etiam pugnantes ſint ſignificationes, iuncta tamen accuſatiuo Litem aut Controuerſiā, aut alii cuipiam huiuſmodi, eadem loquendi genera efficiunt. Suſpicor autem verbo συλλύειν datam eſſe hanc ſignif. quòd in pacificatione vtraque pars ſimul ſoluat litem ac diſſidium.

Σύλλυσις, Compoſitio litis, ſeu cōtrouerſiæ, aut diſſidii, vel Compoſitio, ſine adiectione. Diodorus, γινομένων λόγων περὶ συλλύσεως.

C. ΥΠΟλύω, q. d. Subſoluo, vel Subter ſoluo. vnde dicitur de calceis. vt ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Ariſtophanē, Soluere calceos, Diſcalceare. Sed dicitur & ſine adiectione, vt in hoc Plutarchi loco, de Pompeio, ἰδὼν Φαώνιος οἰκέτου σπάνει τὸν Πομπήιον ἀρχόμενον αὐτὸν ὑπολύειν, προσέδραμε καὶ ὑπέλυσε, καὶ συνήλειψε. Ariſtoph. autem ſic vſus eſt voce paſſiua, in Pluto, κατάθου ταχέως θοιμάτιον, ἐπειθ' ὑπολύου. Sed Budæus affert & hæc, non addens autoris nomen, ὑπολύω τὸν πόδα, καὶ τὸν βοῦν.

ΑΤ Ἐξυπολύω, ἐπὶ ὑποδημάτων. Quibus ſubiungit, Areopagitā vſum eſſe pro Diſcingere, vel Diſcalceare. Hæc ille: quib⁹ addo, quod de ὑπολύειν βοῦν dicitur, ex Thuc. ſumptum eſſe.

Ὑπολύω ΕΤ Ὑπολύομαι, pro ſimplici λύω & λύομαι apud Homerum. vt Odyſſ. ξ, πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. pro quo aliis pleriſque locis dicit λύειν γούνατα, id eſt Soluere genua, pro Viribus priuare, atque adeo vita. At Il. α, — ὑπελύσαο δεσμῶν, pro ἔλυσας, Soluiſti vinculis, ſeu Liberaſti.

ΛΥΤΡΟΝ, ου, τό, (q. d. Redemptorium) Redemptionis pretium, vel Pretium redempti captiui, (ſeu Pretium redēpti, ſine adiectione, quod Budæus ex Liuio affert) Quod pro redemptione dependitur, Pretiū quo captiui redimuntur: ab ea videlicet verbi λύεσθαι ſignific. qua ponitur pro Redimo. Sed vſurpatur in plurali potius. Xenoph. Hellen. 7, ζῶντα λαβόντες ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. Plut. in Fabio, ἀπέπεμψε τὰ λύτρα τῷ Ἀννίβᾳ, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλαβε. Lucianus, ὑπισχνοῦμαί σοι χρυσὸν τοσοῦτον δοῦναι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. In ſingulari numero apud Matth. cap. 20, de Chriſto, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. vbi perperam vet. interpr. reddidit Redemptionem.

Λυτρόω, Redimo. (quam ſignificationem habet & λύομαι, vt antea docui) vt in arg. libri II. de Chryſe, βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα. quum Homerus de eo dicat Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. De Chriſto legitur in Teſt. nouo, ſicut & animam ſuam dicitur λύτρον dediſſe, Matth. 20. Paſſ. Λυτροῦμαι, Redimor. Ariſtot. Ethic. 9, cap. 2, οἷον τῷ λυτρωθέντι παρὰ λῃστῶν πότερον τὸν λυσάμενον ἀντιλυτρωτέον. Æſchin. ἐπειδὴ ἑαυτῷ ἥκει δεῦρο λυτρωθείς. ΗΙΝC Λύτρωσις, Redemptio, Luitio. ΕΤ Λυτρωτής, Redemptor.

Compoſ. ΝΟΜ. Ἀντίλυτρον, q. d. Viciſſim datum redemptionis pretium, (vel, Caput quod capite redimitur) vt Ἀντιλυτρόω, ῶ, Viciſſim redimo. in loco Ariſtot. quem mox afferam. Sed pro λύτρον ſimpliciter accipitur à Paulo 1 ad Timoth. cap. 2, vt ſit ἀντίλυτρον, Redemptionis pretium, quum dicit de Chriſto, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων. (ſicut videlicet apud Matthæum de eodem, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον) Budæus quoque ex Chryſoſtomo annotat ἀντίλυτρον eſſe quod cedit pro redemptionis ſeu luitionis pretio. ΗΙΝC Ἀντιλυτρόω, Viciſſim redimo, vel Caput capite redimo. Sed apud Ariſtot. pro Viciſſim redimere, in loco quem protuli paulo antè in Λυτρόω.

C. ἈΠΟλυτρόω, ῶ, Redimo. idem quod λυτρόω. vnde Chriſt⁹ ſicut dicitur nos λυτρώσασθαι, ita & ἀπολυτρώσασθαι, qui nos pretioſiſſimo ſuo ſanguine à ſeruitute redemit. ¶ Capitur etiam pro Dimitto, accepto pro redemptione pretio. vt in epiſtola Philippi apud Demoſthenem, συμμάχων καὶ τοὺς ἐσχάτους ἀνάγκας ἐπὶ τίνας ἀπολυτρώσει ταλάντων ἐννέα. Sic & apud Lucianum, de Achille χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπολυτρώσας. In hac igitur ſignificatione fuerit ἀπολυτρῶσαι idem quod Homero eſſe λύειν, antea docui.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, Redemptio. De Chriſto nō ſemel dicitur in nouo Teſtamento. vt Rom. 3, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Itē Eph. 1, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Ab Heſychio ἀπολύτρωσις exponitur ἀποφυγή, ἀπόλυσις.

C. ἘΚλυτρόω, ῶ, idem quod ἀπολυτρόω, ſeu ſimplex λυτρόω. VNDE Ἐκλύτρωσις idem quod ἀπολύτρωσις, ſeu λύτρωσις.

Redemptio. Affertur autē ex Gr.Bibl.interpret.Num. capite 3. A

Ἄ Λ Υ Κ Τ Ο Σ, ου, ὁ, ἡ, Ineuitabilis, ἄλυκτον, τὸ ἄφυκτον, Suid. Sed quomodo ab ἀλύσκω ſignif. Euito, ἄλυκτος ſignificans Ineuitabilis poterit deriuari? Hoc non video quomodo rationi conſentaneum eſſe poſſit: quare nequaquā poſui poſt Ἀλύσκω, eos ſequens qui ab illo deduci putant: ſed locum hîc ei dandum cenſui, vtpote ἄλυκτος dici pro ἄλυτος, per pleonaſmum literæ κ, contē. dens.vt ſit ἄλυκτος propriè Inſolubilis. Ac pro me facere videtur quòd Heſych. ἀλυκτάζει hoc inter cæteros modo exponit, λύσιν μὴ θέλοσκει. B

C. Ἀλυκτοπέδη, ης, ἡ, Compes ineuitabilis, Pedica ineuitabilis. Aut per pluralem numerum, Cōpedes, ſeu pedicæ ineuitabiles.nam dicitur ἀλυκτοπέδη quaſi ἄλυκτος πέδη. (Vocem autem ἄλυκτος mihi videri factam ex ἄλυτος per pleonaſmum literæ κ, modò admonui) Heſiodus Theogonia, Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον. quem imitatus Apollonius in Argon. Prometheum ἀλυκτοπέδῃς alligatum canit, hoc verſu, Γυιόδμος χαλκείῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Quòd ſi verū eſt quod perſuaſū habeo, ἄλυκτος videlicet pro Ἄλυτος dici, ἀλυκτοπέδας magis propriè Cōpedes inſolubiles, aut vincula inſolubilia interpretabimur. C

Ἀλυκτοσύνη, ης, ἡ, Incompoſitus ſtatus, Tumultuatio. qualis videlicet eius eſſe ſolet qui λύσιν μὴ θέλοσκει, vt modò dicebam. Sed quum Heſych. ἀκοσμία exponat, Suid. explicat ἔκκλισις.i. Declinatio, Euitatio. Verùm quomodo ipſe ſibi conſtabit, ἄλυκτον, τὸ ἄφυκτον, at ἀλυκτοσύνη ἔκκλισις exponens?

Ἀλυκτάζω, Rationem ſoluendi me non inuenio, vel exoluendi me. Nam ἀλυκτάζει Heſychius cum aliis modis exponit, tū hoc (vt modò dixi) λύσιν μὴ θέλοσκει. Sed quū eum vltimum ponat, ego contrà primum pono, vt oſtendam quæ ſit huius verbi (meo quidem iudicio) origo. ¶Exponit igitur ἀλυκτάζει & his tribus verbis, κρύπτεται. φοβεῖται, ἀπορεῖ. id eſt, Abſcondit ſe, aut Latitat, Metuit, Anxius eſt. nam ἀπορεῖ dixit Heſychius pro ἀπορεῖται. Solet autē anxius eſſe qui rationē qua ſe ſoluat inuenire nō poteſt. quare hæc ſignif. ἀπορεῖ præ cæteris duabus mihi placet. Apud Herodotum ἀλυκτάζειν pro Animo concidere, Attonitum eſſe & conſternatum, vt ait Bud. D E

Ἀλυκταίνω etiam dicitur, ITEM Ἀλυκτέω, ῶ. Exponit autem ἀλυκταίνειν Etymologiſtes φεύγειν, id eſt Fugere, vel Effugere. ἀλυκτεῖν autē κλαίειν, λυπεῖσθαι, δυσφορεῖν. Quæ tria verba pro expoſitione verbi ἀλυκτεῖν ponit & Heſychius. Sonat autem, Flere, Contriſtari, Ægre ferre. Erotianus verò apud Hippocratē ἀλυκτέει exponit οὐκ ἠρεμεῖ, id eſt, Quietus non eſt, vel Tranquillo animo nō eſt. Exponit præterea Heſychius ἀλυκτήσας participiū, ἀπειλήσας, θορυβήσας. id eſt Tumultuatus, Minatus. Euſtathius autem ἀλυσκάζειν eſſe ait Euitare: at ἀλυκτεῖν Ægre ferre: vtrunque ab ἀλύω deriuans. Vide quæ dixi ſuprà de Ἀλυκτάζω. F

¶Ἀλύκτημι etiam ponitur à grammaticis, vnde ſit Ἀλύκτημαι in paſſiua voce, & per reduplicationem Ἀλαλύκτημαι. alii contrà volunt Ἀλαλύκτημαι (quod apud Homerum inuenitur) eſſe præteritum paſſiuum: vt ab ἀλυκτῶ dicatur ἠλύκτηκα, deinde ἠλύκτημαι, & cum Attica reduplicatione ἀλαλύκτημαι, vt Etymologiſtes ſcribit. Hom. Iliad. κ, Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια· οὐδέ μοι ἦτορ Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι. Vbi ab Euſtathio ἀλαλύκτημαι exponitur δυσχεραίνω καὶ ἀδημονῶ. Cicero videtur intellexiſſe pro Non ſum mentis compos. Quidam interpretati ſunt etiam Attonitus ſum. G

ΛΩ'ΒΗ, ης, Iniuria, Contumelia. vel, Opprobriū, Dedecus. Hom. Iliad. λ, v. 142, Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. quæ autem fuerit λώβη illa, declaratur ibidem, videlicet hortatum eſſe eos qui aderāt cuidam concioni Troianorum, Menelaum αὐτοῦ κατακτεῖναι. (quæ tamen cædes perpetrata nō fuit) Dicitur verò & de procis Penelopes nō ſemel. vt Od. σ, Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀτιμώσεσθαι ἔα Ἀθήνη Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος. quæ verba repetuntur & Odyſſ. υ. Et Achilles λώβην appellat iniuriam ſeu contumeliam quam paſſus H erat ab Agamemnone. (de quo & λωβᾶσθαι dicit, vt paulo pòſt docebo) Idem Od. σ, λώβην cum αἶσχος copulat, Σοὶ κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sic Odyſſ. τ, coniūgit λώβην & αἶσχεα, quum proximè præcedente verſu dixiſſet καθυφρόωντας. Sed & aliquis ab Homero dicitur eſſe λώβη, Iliad. γ, Ἡ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων, te eſſe probrum & dedecus. vt videlicet dicitur aliquis eſſe probrum ſuæ familiæ, aut ſuo generi. In Epigramm. dicuntur grammatici eſſe ποιητῶν λῶβαι, quod exp. Poetarum pernicies. Euſtathius certè vult accipi etiam ſimpliciter ἐπὶ βλάβης, docens alioqui ſignificare & ὕβριν & τὴν μετ' αἰκίας ποινήν, item αἶσχος, necnō χλεύην. Sed frequentius nomine ὕβρις apud cæteros exponitur, & Latinè Iniuria. vt apud Apoll. λώβην ἀπὸ μητρὸς ἀμῦναι, Iniuriam à matre propulſare. Apud eundem λώβην τίνειν, ſicut apud Homerum, pro Iniuriæ pœnas luere. Sophocles autem iunxit etiam verbo ὑβρίζειν datiuum λώβαις, ſcribens, μή τις ὑβρίσῃ συγγάμῳ λώβαις.

Λώβη in ſoluta oratione etiam inuenitur, ſed rariùs. Theodoritus Eccleſ. hiſt. lib. 2, Arii hæreſin vocat λώβην, quaſi contumeliam in Chriſtum. vt habent v.l. Vbi & pro Cruciatus ex Phalar. epiſt. Sic & Herodianus libro 8 γυμνείων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς καὶ πάσαις τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινοῦντες. vbi Polit. vertit, Nec villi parcentes corporis ludibrio. Conuenit autem hic locus cum ea ſignificatione quæ inter alias datur huic nomini ab Euſtathio, videlicet pro ἡ μετ' αἰκίας ποινή. Sed & pro Pernicies ſeu Damnum, ex Platone De leg. affertur. id eſt βλάβη. quo etiam modo ab eodem grammatico exponi dictum eſt. At accuſ. λώβην cum verbo λωβᾶσθαι vide in verbo Λωβάομαι.

Λώβη putat Euſtathius dici quaſi λαόβη, vt videlicet deriuetur à nomine λαὸς & verbo βαίνειν, & ſit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, ſeu ἡ ἐν κοινῷ ὕβρις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴς τινα. Sed alibi vtens compoſitis Euſtathius (quod minus probo) dicit, vno quidem loco, ἡ μέσον λαοῦ ἐπεμβαίνουσά τινι: in altero autem, παραλογίζεσθαι ait παρὰ τὸ ἐπὶ λαοῦ συμβαίνειν. Vult autem eſſe λώβη pro λαόβη per ſynæreſin. Affert idem & aliud etymum, nimirum à nomine λώπιον, vt ſit ὕβρις ἡ ἐπαγομένη διὰ μάστιγος ἐν ἀπεκδύσει λωπίου. Alibi autem ſimplicius, ὕβρις ἡ μετ' ἐκδυσιν ἐπαγομένη γυμνῷ τινι. Hæc autem etyma licet violenta videri poſſint, multo tamen ſunt iis tolerabiliora (meo quidem iudicio) quæ Etymologiſtes ex Herodiano & Orione affert: ac præſertim poſterius à λώπιον. Miror tamen cur non potius à λώπη quàm à λώπιον deduxerit: à λώπη, inquam, vtpote viciniore.

Λωβήεις, εντος, ὁ, Damnoſus, Pernicioſus. λωβήεντα, βλαβερά.

Λωβάομαι, ῶμαι, Iniuriam infero, Contumeliam infero: vel Iniuria afficio, Contumelia afficio. Homerus Iliad. β, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Nunc poſtremùm iniuriam mihi intuliſſes, ſeu contumeliam. Aut, Iniurioſus ſeu contumelioſus in me fuiſſes. Aut etiam, Petulātia erga me vſus fuiſſes. Vel, Petulanter erga me te geſſiſſes. (Reperitur autē infrà ille verſus ſub perſona Therſitis) Vſus eſt verbi λωβῶμαι in proſa etiā, & quidē frequentior (ſi bene memini) quàm nominis Λώβη. Lyſias de triginta tyrannis, τὴν πόλιν οὕτως αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσαντο, Contumelia affecerunt, vel Sugillarunt, Malè acceperunt, vt Budæus vertit. Affert autem & pro Corrumpere, Deprauare, ex Plat. De rep. l. 10, vbi de poetica imitatione loquens ſcribit, τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ ὀλίγων, πάνδεινόν που. Apud Herodotum autem dicitur ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον de eo qui ita mutilat ſibi faciem vt eā omnino dedecoret ac fœdet, ſeu deformet.

Λωβῶμαι, paſſ. Herodianus libro 1, σύροντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες, τέλος λελωβημένους εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔρριψαν φέροντες. vbi ex Budæo poſſumus reddere, Omni contumelia affectos. nam poſtquam dixit λωβᾶσθαι Herodiano eſſe Contumelia afficere, ſubiungit hunc locum. ſed illa interpretatio per verbum actiuū mutanda eſt in interpretationem per paſſiuum. Sic idem libro 5, ἀπὸ ἐπὶ πολὺ διὰ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωβηθέντα εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπερρίφη. Et vt ex Platone ha

buiſti paulo antè λωβᾶσθαι, pro Corrũpere, Deprauare, A
ſic & paſſiuè λελωβημένος pro Deprauatus, habes in hoc
eiuſdem loco, in Gorgia, μοχθηρῷ ὄντι τὴν ψυχὴν, καὶ λελω-
βημένῳ διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπότου καὶ δύναμιν. Apud eun-
dem De leg. libro 10, λελωβῆσθαι pro Oblæſos eſſe & vi-
tiatos. Gal. autem dixit, οἱ ἐκ τῆς παλαίστρας ἅπαντα λελω-
βήνται, pro Palæſtritæ partibus omnib[9] ſunt mutilati.

ITEM Λωβάω, ῶ, actiua voce pro Iniuriam infero,
&c. ſi Heſych. credimus, qui λωβῆσαι exponit ὑβρίσαι &
βλάψαι.

Λώβησις, εως, ἡ, Iniuriæ illatio, ſeu contumeliæ. B

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, ET Λωβητὴρ, ῆρος, ὁ, ITEM Λωβήτωρ, ορος, ὁ, Iniu
riæ illator, ſeu contumeliæ. Iniurioſus, ſeu Cõtumelio-
ſus. Apud Ariſtoph. autem λωβηταὶ τέχνης exp. Deprauatores, Corruptores.

Λωβητὴρ autem apud Homerum non ſolùm Contu
melioſus, vel Cõuitiator, ſed alicubi & pro Flagitioſus,
Perditus. vt docet Bud. pag. 356. Sequendo autem Heſy-
chium, λωβητὴρ eſt tam ὑβριστὴς, ſeu ὑβριστικὸς, itémque
βλαπτικὸς, quàm λώβης ἄξιος & ἐπονείδιστος. (vnde redditur
etiam Contumelia dignus, & Probroſus, à nõnullis ve- C
rò & Petulans) qua in ſignif. paſſiuè ſumitur, vt in illa
actiuè.

Λωβήτωρ verò apud Suid. habetur, exponentem βλα
πτικὸς, & ſubiungentem ex aliquo poeta hæc (quæ men
do carere non videntur) Βοτρύων ἀκάμαντα φυτῶν λωβή-
τορα κάπρον. Affertur autem & λωβήτορα κῆρα ex Ni-
candro.

Λωβητὸς, οῦ, ὁ, Iniuria affectus, ſeu iniuriis, Contumelia affe
ctus. Item Iniuriæ ſeu contumeliæ expoſitus, aut ob-
noxius. Sophocles, λωβητὸν αὐτὸν ἐκβάλλειν. Illa autem D
poſterior ſignificatio conuenit melius huic loco Ho-
meri, Il. ω, v. 531, ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε. vbi

A Euſtath. exponit ἐφύβριστον καὶ ἄτιμον. ◐ CONTR. Ἀλώ-
βητος, Nulla iniuria affectus, ſeu contumelia, aut Nullo
affectus damno, Illæſus.

C. ἈΠΟλωβάω, βῶ, Contumelia vel iniuria afficio, Contu-
meliis afficior. Paſſiua vox Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, qua vti-
tur Sophocles in Aiace, Μανίᾳ γὰρ αἱροῖς ἡμῖν ὁ κλεινὸς Νυ-
κτέρος Αἴας ἀπελωβήθη. id eſt, ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γέγονε,
vt exponit ſchol. qui tamen vult poſſe etiam in actiua
ſignif. capi, pro ἐφύβριστα ἐργάσαι.

¶ Λωβάζω, idem quod λωβῶμαι actiua ſignif. ſumptũ. Et
B Λωβάζομαι paſſ. pro λωβῶμαι paſſiuo, Cõtumelia afficior,
Probro afficior, ſeu dedecore. Pro Contumelioſè im-
probari affert Budæus ex iſto Democriti loco, ſcriben-
tis ad Hippocratem, ἤκουσα γὰρ νοσεόντων σαφέως λωβά-
ζεσθαί σου τὰ πολλὰ τῆς ἐπιστήμης, ἢ διὰ φθόνον ἢ δι' ἀχαριστίην.

◐ ¶ Λωβεύω, itidem pro λωβῶμαι, ſed in ea potius ſignifica-
tione qua ſumitur pro Contumelia afficio. Quinetiam
ſimplicius pro Illudo, Irrideo, Ludificor, vt Bud. expo-
nit in iſto Homeri verſu, Od. ψ, circa principium, Τίπτε
με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν; (Exponit etiã, Mẽ-
C dacijs decipio, Vanis verbis aliquem illudo. Sed hæ in-
terpretationes huic loco fortaſſe peculiares fuerint)
Reſpondet autem Euryclea, cui illa dicuntur à Penelo
pe, Οὔτι σε λωβεύω τέκνον φίλον, ἀλλ' ἔτυμόν τοι. Ἦλθ' Ὀδυ-
σεύς. Heſychius λωβεύειν exp. καταπαίζειν, item ψεύδεσθαι.
HINC Λώβευσις, Contumeliæ illatio, ſeu irriſio. λωβεύ-
σεις & κερτομίας Cam. reddit Contumelias & irriſiones,
non addito nomine autoris.

AT VERO Λώβη de quodam auriũ morbo, ET
Λωβὸς, Qui laborat eo morbo, ſunt qui à λοβὸς deductũ
D putant: alii hanc primam eſſe nominis λώβη ſignifica-
tionem arbitrãtur, à qua cæteræ manarint. Vide Suidã
poſt Λωβητῆρα, item in Λοβός.

Mδ — M — Mμ

MAZΟ'Σ, οῦ, ὁ, Mamma, Mamilla. (Sed pro Μαζὸς ſcribitur etiam Μαςὸς, necnon Μαθὸς, itē Μασδὸς, mutato Doricè ζ in σδ, vt paulo pòſt [illegible]) Hom. Il. ω, Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Et Odyſſ. τ, — σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. Ab eodem dicitur mulier infanti ſeu puellulo μαζὸν ἐπέχειν, id eſt, Præbere mammā, ſeu exhibere, aut Admouere mammam ori eius: Iliad. χ, v. 83, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον. At v. 80, dicitur de eadem, (matre Hectoris videlicet) Κόλπον ἀνιεμένη· ἑτέρηφι δ' ἐ μαζὸν ἀνέσχε. vbi Euſtathius ἀνέσχε exponit ἀνέπεινε βαςάζουσα. Latine autem quidam interpr. Exeruit mammam. Cæterùm μαζὸς dicitur ab eodem poeta & de mamma viri pleriſque in locis. vt Il. λ, Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ ςῆθος βάλε δουρί. Et Iliad. ε, Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί. Item Iliad. δ, & alibi, Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. At Suidas quū ait μαζὸν propriè quidem de mamma virili dici, per catachreſin autem & de mamma muliebri, ad hos locos Homeri, alióſque eiuſmodi, non item illos, reſpexiſſe videtur: aut potius horum quidem memor, illorū autem immemor fuiſſe. Nam poſtquam ſcripſit μαζὸς ait κυρίως ἐπὶ ἀνδρὸς, ſubiūgit illum Homeri verſum, (qui, vt dixi, aliquoties apud eum legitur) Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. At poni καταχρηςικῶς καὶ ἐπὶ γυναικὸς, non itidem vllo Homeri, ſed nec alius cuiuſquam loco probat.

Μαζὸς, quod eſt propriè Mamma, pro nutrice apud Callimachum: vt viciſſim Catullus nutrices pro mammis dixit: canens de Nereidibus, Nutricum tenus extantes è gurgite vaſto. Apud Græcos verò eadem ratione nutrix nomen à mammæ nomine deductum habet: nutrix enim τιτθὴ, mamma τιτθὸς appellatur.

Μαζὸς à μυζᾶν deriuari tradit Euſtathius, alibi autē à μάσσειν, quod eſt ἀλήθειν. Cæterùm quanuis μαςὸς ex hoc μαζὸς, (quod antiquius eſſe, ex eo cognoſcim⁹, quòd apud Homerum in vſu ſit, non item alterum) deinde μαθὸς ex μαςὸς, factum eſſe veriſimile ſit: imò verò ne controuerſum quidem debere eſſe videatur: fecerunt tamen hîc quoque grammatici quod alibi ſæpe eos feciſſe, in ſuperioribus oſtendi. id eſt, ſtrenuè nugati ſunt, ac ineptiuerunt: niſi quis eorum nugas & ineptias, luſus appellare malit ὑποκορεζόμενος. quemadmodum enim differentiam hanc inter μαςὸν & μαθὸν conſtituerunt, vt μαςὸς de muliebri mamma, μαθὸς de virili diceretur: ita etiam differentia etyma illis dederūt: vt videlicet μαςὸς dicatur per τ, mamma muliebris, tāquam μεςὸς, quòd ſit μεςὸς γάλακτος: at verò μαθὸς per θ vocetur mamma virilis, διὰ τὸ μὴ ἐσθίεσθαι. id eſt, quòd non edatur ſeu comedatur: quòd ſcilicet pueri lac è mamma ſugentes, eam velut comedere videantur. Iā verò fuerunt & qui μαςοὺς appellatos crediderint ac tradiderint etiam, à verbo μαςεύω ſignificante Quæro, ſeu à verbali nomine μαςὺς ſignificante quæſitionem, (ſi ita vocare liceat ipſam quærendi actionem) quòd infantes in mammis lac quærāt. At ego contrà μαςεύω dictum eſſe arbitor à μαςὸς, vt μαςεύειν propriè dicatur qui quærit aliquid, & inueſtigat ſolicitè, infantis more quærentis lac in mamma.

A C. Μεταμάζιος, ου, ὁ, (q. d. Intermamillaris) Qui eſt medius inter mamillas, ſeu ambas mammas. vnde ςῆθος μεταμάζιον apud Hom. Pect⁹ intermamillare, id eſt Pectoris ea pars quæ eſt inter ambas mammas, ſeu mamillas. (ſicut & Ariſtoteles ςῆθος eſſe dicit διφυὲς τοῖς μαςοῖς) Iliad. ε, verſu 19, Ἀλλ' ἔβαλε ςῆθος μεταμάζιον. Ad hūc autem locum reſpiciens alióſque huiuſmodi, μεταμάζιος ſcripſi adiectiui forma: quum alioqui in vulg. lex. μεταμάζιον dūtaxat habeatur tanquam ſubſtantiuum.

Μεταμάζιον ſubſtantiuè, apud Anacreontem in ea ode B qua Bathyllum ſibi depingi iubet, Μεταμάζιον δὲ ποίει Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ. vbi olim verti Pectus: reddens duos illos verſiculos, hiſce duobus Latinis, Habeat deinde pectus Manúſque Mercuri ambás. Siquis tamen generaliorem illam eſſe interpretationem putet, ita reddat acſi ſcriptum eſſet ςῆθος μεταμάζιον: quod modò interpretatus ſum.

C. Ὑπομάζιος, ου, ὁ, (q. d. Submamillaris) Qui adhuc eſt ſub mamilla, ſeu mamma. (Quod mollius Gallicè ſonat, *Qui eſt encore ſous la tette*) Adhuc lactens, Infans adhuc la- C ctens. Theophyl. ep. 61, ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὑπομάζιος, (ſub. παῖς, id eſt filius) ἄλλος τῆς χαλουχίας ἐπαύσατο· ἕτεροι δὲ ἔρποισι, μήπω τῆς ὀρθῆς βαδίσεως ἀπαρξάμενοι. Alibi autem, videlicet epiſt. 7, vocauit etiam ἵππον (id eſt equam) ὑπομάζιον, ſcribens de equarum natura, τὴν ὑπομάζιον ἵππον ὅταν ἐνδεᾶ τῆς θρεψαμένης θεάσοιντο. ‖ Heſychius habet Ὑπομάζιον, quod videtur ſubſtantiuum facere, quum exponit θηλάζον παιδίον. niſi fortè cum ὑπομάζιον ſubaudiri voluit illud παιδίον, aut tale quid.

D Ὑπομάζιον, Mamillare. vt quidem in vulgatis lexicis exponitur ex Martiale, qui ita vocat faſciam tegētem mamillas (quam poſſumus & ταινίην μαζῶν appellare, ſicut Anacreon ταινίην μαςῶν vocauit, in ode cuius initium, Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔςη Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις) Sed Heſychius nullam huius ſignificationis nominis ὑπομάζιον mentionem facit: Suidæ autem verba, ex quibus expoſitio illa ſumpta fuit (ſi quidem aliunde etiam non eſt) aliter potius intelligenda videntur. ait enim E ille Ἐπιτίτθιον, idem eſſe quod ὑπομάζιον, & ὑπὸ τὴν τιτθόν. at ἐπιτίτθιον illa ipſa vulg. lex. non afferūt pro mamillari, ſed pro lactente: iunctum videlicet cum ſubſtantiuo παῖδα. Afferunt autem ex Anthol. epigr. vnde multa poetica verba collegiſſe ipſum Suidam ſatis notum eſt. Quinetiam apud eundem grammaticum legūtur, Ὑποτίτθια, ὑπομάζια παιδία. καὶ Ὑποτίτθιον ὁμοίως, τὸ ὑπομάζιον.

Eſt HINC Ἀμαζὼν quoque, q. d. Carens mamma. SED Ἀμαζόνες dictæ ſunt mulieres quædā Scythicæ, ſeu potius viragines, altera māma, dextra videlicet, carentes, F vtpote quā ſibi excinderēt, ſeu exurerēt, vt ad iaculandum habiliores eſſent. Alii ἀμαζόνας quaſi μονομάζους dictas tradunt, vt α in hac voce μονάδα ſeu μόνωσιν ſignificet. Seruius autē in Virg. duplex etymū affert, ita ſcribens in Æneidos librum 1, Sanè Amazones dictæ ſunt quaſi ἅμα ζῶσαι, quòd ſimul viuant ſine viris, vel quòd vnam mammam exuſtam habeant. Hæc ille. Iam verò & tertium traditur etymū, vt nimirum ἀμαζόνες nominatæ ſint ex α priuatiuo & μάζα, quòd vtplurimum μάζαις non veſcerentur, ſed potius κρέασι. Quibus etymologiis adduntur & aliæ. Ab Homero

vocantur ἀντιάνειραι, Il.γ, v.189, Ἤματι τῷ ὅτε ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. Lege Euſtathium in Homerum, itémque in Dionyſii librum De ſitu orbis: lege item Etymologiſten. Meminerunt autem & hiſtorici, (ſi eos adire libeat) & quidem Strabo inter alios. ‖ Sed ἀμαζόνας vocari etiam pauperes, vtpote qui maza careant, teſtatur Etymologiſtes. Extat & aliud earum NOMEN, Ἀμαζονίδες, aliud inquam, quod ad typum attinet. Dionyſ. in lib. De ſitu orbis, p.101 editionis patris mei, — ἐκ γὰρ ἐκείνης Ἰφθίμης φιλότητος ἀμαζονίδων ἐγένοντο, Τῶν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ' ἀνθρώποισι μίγησαι, Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν ἀπὸ σφετέροιο Θερμώδοντος, &c. Sic autem & Virgilius Amazonidas vocauit Æneid. lib.1, Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis Pentheſilea furens. Vbi ſcribit Seruius Amazonidum deriuationem eſſe pro principalitate. Quod perinde eſt acſi diceret eſſe deriuatũ nomẽ Amazonides pro primitiuo Amazones, ſeu παρώνυμον, vt loquitur Euſtathius, negans eſſe diminutiuum. Alibi autem non παρωνύμως factum eſſe ἀμαζονίδες ſcribit, ſed κατὰ παραγωγήν. ITEM Ἀμαζόνειον, ex Amazonum nomine dictus quidam Atticæ locus, item alius Chalcidis, teſte Plutar. in Theſeo, quem lege. Habes & ἀμαζόνειον ἱερὸν apud Suid. ex Iſæo, necnon ἀμαζόνειον κέρας. Vide & Harpocr. A B

(AT Μονόμαζον nõ à μαζὸς, ſed à μάζα deriuatur: quare quærendum eſt in Μάζα. hoc autem Μάζα, poſt verbum Μάσσω, & alia quæ ab eo deducta ſunt) C

ITEM Μασδὸς Doricè (vt antea dixi) pro μαζός. vt apud Theocr. Idyll.3, — ἦρα λεαίνας Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ. Sed ET Μασδὸς eſt Doricũ, vt tradit Euſtathius. D

AT VERO Μαστὸς ET Μασθὸς in ſoluta oratione vſitata ſunt, idem ſignificantia quod μαζὸς, vti dixi. ſed prius illud eſt vſitatius. Dioſcorides, σὺν μέλιτι δὲ ἐπιτιθέμενος ὁ ὀστρακίτης φλεγμαίνοντας μαστοὺς παρηγορεῖ. pro quibus Plinius, loquens itidem de oſtracitis lapillis, Illiti cum melle, vlcera doloréſque mammarum ſanant. Plutar. in lib. De puer. educatione, dicit prouidentiam [diuinam] duos μαστοὺς mulieribus tribuiſſe, vt ſi gemellos parerent, binos haberent alimenti fontes. Athen. libro 12, Ἀποσαι τὸν μαστὸν δεικνύουσαι. Dicitur autem & de brutis. vt ab Ariſtotele de vitulo marino, μαστοὺς δὲ ἔχει δύο, καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων. Pro quibus habet Plin. Vitulus marinus educat mammis fœtum. At μασθὸς minus vſitatum eſt (vti dixi) ac certè in compoſitione potius inuenitur. De horum autem etymo atque ſcriptura lege Suidam, Ammonium, & Euſt. ſi cõtentus nõ ſis iis quæ paulo antè dixi. E

Μαστὸς metaphoricè Tumulus, Collis. idem quod λόφος. Xenoph. 65, à tergo. B. Μαστὸς in retibus quod additur τοῖς ἐνοδίοις. Xenoph. in Cyneg. τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστούς. Vide Pollucem. ‖ Μαστὸς apud Paphios, Poculi genus quoddam, vt apud Athen. tradit Pamphilus ex Apollodoro Cyrenæo. Legitur tamen ibi, φησὶ Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν. ſed Euſtathius quoque (quẽ adi) legiſſe videtur π pro τὸ. qui etiam habet Μασθὸς per θ. F

C. Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ, Mammæ admotus, Lactens. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam, (qui θηλάζων exponit) ὁ δὲ νεώτατος παῖς ἐπιμαστίδιος ἦν, οὗ ἡ μήτηρ ἀντείχετο. Vtitur & Lucianus. Pro eodem dicitur ET Ἐπιμάστιος, ſi Polluci credimus, ſcribenti lib.2, βρέφος ἔτι ἐν γάλακτι, & ἐπιμαστίδιον, ac ἐπιμάστιον. quibus adiũgit, ἄρτι ἀπὸ θηλῆς, & ἄρτι ἀπὸ μαστοῦ. G

AT Ἐπίμαστος apud Homerum aliud ſonare, atque ab alia origine eſſe vult Euſtathius, aliique nonnulli: qua de re quid ſentiam dicam non multo pòſt, in deriuatis à Μαστεύω.

A Μασθὸς autem compoſita ſunt Βούμασθος ET Μεγαλόμασθος. Eſt verò Βούμασθος (ſed ſcribitur ETIAM Βούμαστος per τ) Vua quædam, à craſſitudine ita vocata, q.d. Grandimammis. Aut ſimpliciter, Vua in mammæ bouis ſimilitudinem: vt ſcribit Seruius in hunc Virg. verſum Georg. lib.2, — & tumidis bumaſthe racemis. Ita enim quædam exempl. quum aſpirationem reliqua non habeant. AT Μεγαλόμασθος nomen eſt appellatiuum: dicitúrque fœmina μεγαλόμασθος, Quæ magnas habet mammas, ſeu (voce vna) Mammoſa. vt Plinius dixit de canibus, Præterea fœminas volunt eſſe mammoſas, æqualibus papillis. Pro quibus legimus in Geoponicis, θηλείας δὲ μεγαλομάσθους, πάς τε ἀπ' αὐτῶν θηλὰς ἰσομεγέθεις ἐχούσας. H

ΜΑΣΤΕΥ´Ω, Quæro, Perquiro, Veſtigo, Indago. Propriè Quæro, pueri more quærentis mammam, vti dixi ſuprà. (planè enim exiſtimo Μαστεύω à Μαστὸς fieri, potius quàm Μαστὸς à Μαστεύω. licet afferatur & aliud etymon, vt docebo infrà in Ματεύω) Apollon. Argon. libro 1, — καὶ ὅρκια ποιήσαντο Μή ποτε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο. Dicitur etiam ἴχνια μαστεύειν. Sic autem eſt poeticum, vt in proſa quoque inueniatur, & quidem apud Xenophontem. vt τὴν σοφίαν μαστεύειν. Idẽ vſus eſt cum infinitiuo, ὃς ἂν παντὶ μαστεύει πλέον ἔχειν. Budæus quoque affert ex eodem, pag.61, μαστεύων ζῆν, exponens, Cupiẽs, Affectans. Extat & apud Euripidem cum infinitiuo, in Phœn. Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν Εἰ μηκέτ' εἴη.

Μαστευτὴς, Inquiſitor, Inueſtigator. Xenoph. οὔτε μαστευτοῦ δέηται. de iis loquens quæ obuia ſunt.

Μαστὴρ, idem. nam μαστῆρες exponit Heſychius ζητοῦντες, ἐρευνῶντες.

Μαστὺς, ύος, ἡ, Veſtigatio, Inquiſitio. ζήτησις. pro qua ſignif. affert ſchol. Apoll. ex Callimacho.

C. Ἐπίμαστος, Qui cibum quærit, Qui quærit vnde viuat. Mendicus. Hom. Od.υ, — ἐπίμαστον ἀλήτην. vbi ἐπίμαστος Euſtathio eſt ὁ ἐπαίτης, videlicet ὁ τὴν τροφὴν μαστεύων. Heſychius autem (quem vide) exponit etiam ὀχληρός. At ego, ſi μαστὸς vocem eſſe tempore etiam Homeri receptam concederetur, ſuſpicarer ab ea deriuari ἐπίμαστος, vt hoc nomine vocaretur qui petax eſſet inſtar infantis qui mammis nutricis adhærere vult vtplurimum.

C. ἈΝΑμαστεύω pro ſimplici μαστεύω. Vel, Diligenter quæro, ſeu veſtigo, Perquiro, Perueſtigo.

C. ΚΑΤΑμαστεύω, idem. Syn. in quadam ad Pylæmenem epiſtola, ἐφ' ᾧ τῆς ἱερᾶς ἀκοῦσαι τῆς πρεσβύτου φωνῆς παλαιὰ καὶ νέα καταμαστευούσης.

¶ Ματεύω, idem quod μαστεύω, Quæro, Veſtigo. Hom. Iliad. ξ, Ἐγγὺς ἀνὴρ οὐ δηθὰ ματεύσομεν. vbi Euſtathius ſcribit ματεύσομεν eſſe pro μαστεύσομεν, per ellipſin literæ σ. addens tamen, niſi quis dicat ματεύω eſſe prototypon, & ex eo factum eſſe μαστεύω per pleonaſmum literæ σ, tanquam à μῶ μάσω. Quod ſi ita eſt (inquit) vide quantum differat ματεύειν à ματᾶν, de quo alibi dictum fuit. Hæc ille. ſed autor breuiorum ſcholiorum exponit etiam ματαιοπραγήσομεν: & quidem priorem locum huic expoſitioni tribuens, poſteriorem alteri, videlicet ζητήσομεν. Eſſet autem deductum à Μάτην hoc verbũ, priorem illam ſequendo. Sed Pindarus verbum ματεύειν pro μαστεύειν, id eſt Quærere, manifeſtè vſurpat. Adde q & alia extant apud Heſychium ab eadem origine verba, (diuerſi tamen typi) itémque nomen, hanc quærendi ſignif. habentia. NAM Ματεῖν exponit ζητεῖν, id eſt Quærere, Inquirere. ET Ματὴρ, Inquiſitor, ἐπιζητητὴς, & ἐρευνητής. item ἐπίσκοπος. A QVO Ματηρεύειν, itidem pro ζητεῖν, Quærere. Quinetiam per ι, VERB. Μαίεσθαι exp. ματεῦσαι, & ζητεῦσαι, Quærere.

ΜΑΙ´ΝΟΜΑΙ, Fut. ανοῦμαι, Furo, Inſanio. Luc. in Abdicato, οὐ γὰρ ταὐτὸν παραφρονεῖν καὶ παραπαίειν καὶ λυττᾶν καὶ μεμηνέναι· ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ ὀνόματά ἐστι. Iliad.ο, Pallas ad Martem, Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ διέφθορας· ἦ νύ τοι αὔτως Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Catull. lymphata mente furebat. Homer. Il.ζ, Ὥς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε. Aliquanto pòſt, — πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει Μαινομένῃ εἰκυῖα. Plut. De ſoler. anim. ἔνιοι δέ φασι καὶ βοῦς μαίνεσθαι καὶ ἀλώπεκας: ſicut idem in Sympoſ.2 dicit μαινόμενον ἐλέφαντα καταπαύει κριὸς ὀφθείς. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti, furibundo impetu aguntur, ſicut & λυττᾶν. Odyſſ.λ, — ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης. Il.ο, Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ Οὔρεσι μαίνηται, Bella furentia dicit Silius. Et Flammas furentes Virgilius, Iliad.θ, — μαίνεται οὐχ ἔτ' ἀνεκτῶς. Odyſſeæ φ, Μαινόμενος κακ' ἔρεξε. Iliad.π, — χεῖρες ἄαπτοι Μαίνοντ'. Et Xenoph. Pædiæ 1, μαινόμενον τῇ τόλμῃ. vt Cicero dicit, Audacia furens Catilina. Et Ouidius, Ira furentem

furentem mollire. Et Valer.Flacc. Enſe furens. Homer. verò dicit δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσι. Aliquando remiſſius accipitur pro παραφρονεῖν.i. Deſipere, ſicut & Furere & Inſanire apud Latinos: & tam de dictis quàm factis vſurpatur. Æſch.contra Cteſiph. εἰ καὶ μανεὶς ὁ δῆμος ἢ τῶν καθεστώτων ἐπιλελησμένος ἐπὶ τοιαύτης ἀκαιρίας ἐβούλετο στεφανοῦν αὐτόν. (vbi tamen reddi poteſt Furore percitus) Dem.in Mid. περὶ ὧν ἂν οὐδὲν εἴποιμι πρὸς ὑμᾶς φλαῦρον ἐγώ. καὶ γὰρ ἂν μανοίμην. Iſocr.ad Phil. τῶν ἐπὶ τοῦ βήματος μαινομένων. Ab eodem, μαίνεσθαι & παραφρονεῖν copulantur in or.De pace. Vites quoque & apes μαίνεσθαι dicuntur: illæ ob nimiam & quaſi inſanam feracitatem, hæ ob laborem & aſſiduitatem. Epigr. μέλισσα μαινομένα. Plin.lib.16,cap.27, Vites quidem & triferæ ſunt, quas ob id inſanas vocant: quoniam in iis alia matureſcunt, alia turgeſcunt, alia florent. At paulo aliter Theophraſt. De cauſ.pl.lib.1,c.22, ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσιν, ἀλλὰ καὶ πέπτουσι καὶ ἀνθοῦσι καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται πλειοῦν. Aliquando μαινόμενος accipi poteſt pro μανίαν ἐμποιῶν, Lymphans, In furorem & inſaniam agens: vt apud Plinium l.21,c.13, Aliud genus in eodē Ponto, gente Sannorum, mellis, quod ab inſania quam gignit, μαινόμενον vocant. Alioqui μαινόμενον dicitur potius Inſanū, Furibundum. vt μαινόμενα κηδεύματα apud Plat. De legibꝰ, Inſana connubia. Et Soph. Aiace, γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσι, inſanis mœroribꝰ, ſeu τοῖς διὰ μανίαν συμβεβηκόσι, vt ſchol. exponit. In compoſitione autem poſtpoſitum ſignif. ὑπερβολὴν ſiue ἐπίτασιν ἐπιθυμίας, vt in γυναικομανής, ἐρωτομανής, οἰνομανής, & ſimilibꝰ. AT Μαίνω tranſitiuè acceptū pro In furorem ago, Lympho, nō reperiri ait Euſtath. ſed ab eo compoſitum ἐκμαίνω. Cæterùm μαίνομαι deriuari à μῶ.i. λίαν προθυμοῦμαι, tradit idē Euſt.

Μαινόλης, ου, ὁ, Furens, Lymphatus. Heſychio παράκοπος, ἔνθεος. Bacchi epithetō. Euſeb. De præp. Euang. l.2,c.5. At μαινόλην οἶνον. Greg. in carm. lyr. dicit potius Vinū quod in furorē agit (vt Plin. μαινόμενον μέλι) ſeu Quo hauſto agūtur furore quodam entheo. Plut. in l. περὶ ἀοργησίας, p.821 meæ edit. προσφερόμενος ὁ θυμὸς ὠμηστὴν καὶ μαινόλην ἀντὶ λυαίου καὶ χορείου ποιήσῃ τὸν ἄκρατον. ET Μαινόλιος βάκχος eodem ſignif. ex Epigr.

Μαινάς, άδος, ἡ, Inſana, Furioſa, Lymphata. Exemplum habes in Λυσσάς. Sic accipi poteſt apud Hom. Il.χ, de Andromache, Ὣς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση. ſicut Il.ζ, de eadem, πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει Μαινομένῃ εἰκυῖα. Euſt. verò μαινὰς accipit pro Baccha. nam μαινάδες vtplurimum dicuntur αἱ Βάκχαι, αἱ Διονύσου ὀπαδοί. ibi tamen exp. nō tātùm βακχικῶς ſed etiā μανικῶς. Plin. l.36, c.5, de Praxitelis operibus quæ Romæ ſunt, Itē & mænades, & quas thyadas vocant & caryatidas.

C. Ἀκρομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Summo furore correptus, Extrema inſania laborans. Herodot.

C. Ἀσελγομανέω, Inſana laſciuia prurio. Luc. ἀσελγομανῶν ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

C. Θηλυμανής, έος, ὁ, Inſano fœminarum amore captus.

C. Περιμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde inſanus, Mirum in modum inſanus.

C. ἈΠΟμαίνομαι, Furere ſeu inſanire deſino, A furore deſiſto, ſeu ab inſania. vt ἀπομηνίω, Ab ira deſiſto, Iraſcendi finem facio. ‖ Aliquando verò capitur pro ſimplici μαίνομαι, & ſignificat Furo, Inſanio. vel Vehementer inſanio, Vehementi furore ſum percitus. Luc. μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα κελεύσῃ τοὺς κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι. id eſt, Furore percita. ἐκμανεῖσα.

C. ἘΚμαίνομαι, Perfuro: vt Lucr. de vēto, -ita perfurit acri Cum fremitu. ſeu ſimpliciter Furo, Inſanio: idē quod μαίνομαι, niſi præpoſitio ſignif. augere videatur. Et ἐκμαίνομαι περί τι, pro Inſano amore alicuius rei ducor. vt ἐκμανῆναι περὶ τὸν υἱόν, filiū deperiſſe inſano amore.

Ἐκμαίνω, Furore percello, In furorem ago, Lympho. Euſt. quum dixiſſet μαίνω nō dici niſi in compoſitione, addit, ὡς γὰρ ὀχῶ δῆλον καὶ πορθέω δῆλον, ὀχοῦμαι δὲ καὶ πορθοῦμαι ἔγγραφα, οὕτω καὶ ἐκμαίνω δῆλον ἐκ τῆς μετοχῆς τό, -πρόσφορον ἐκμαίνων ὄχον. Itē, ἐξέμηνα γὰρ, actiuè: quum μέμηνα dicatur neutraliter.

Ἐκμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Furioſus. Exponitur ὁ ἐξεστηκώς: itē ὁ ἐκστατικός.

C. ἘΜμαίνομαι, Furo in, Inſanio in. Act. Apoſt.26, περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις, ſupramodum furens aduerſus eos.

Ἐμμανής, Furens, Lymphatus: vel Furore plenus. Soph. El. τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοᾷ παρεστῶσ'. VNDE Ἐμμανῶς, Furibundè, Furēter. Et metaph. ἐμμανέστατα ἐρῶντες, inſano amore depereūtes. Heſ. ἐμμανῶς exp. ἐκθύμως, ὀργίλως.

C. ἘΠΙμαίνομαι, Furo & inſanio ſuper aliqua re. Metaph. autē ἐπιμαίνεσθαί τινι dicitur qui inſanit alicuius amore,
B Qui inſano alicuius amore tenetur, Qui aliquā ardet. B.p.1082 ex Baſil. & Luc. Sic Plut. in Bruto, ἐγνώκει τὴν Σερβιλίαν ἐπιμανεῖσαν αὐτῷ. Ariſtoph. Veſp. οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῶς Ξυνεγενόμην, οὐδὲ τούτοις ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην, neq; vllos mores tam impotente vnquam amore deperii. Plaut. eo ſenſu dicit, Sic efflictim amare perinde vt hic te efflictim deperit.

Ἐπιμανής, Inſanus, Furioſus. Athen. l.2, τὸν ἐπιφανῆ Ἀντίοχον, ὃν διὰ τὰς πράξεις Πολύβιος ἐπιμανῆ καλεῖ. quod & lib.5 & 10 repetit.

C C. ΠΕΡΙμαίνομαι, Furo circū. Heſiod. Aſp. Μηδὲν ὑποδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο, Ὅς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος Φοίβου Ἀπόλλωνος, furit & fremit circa lucū Apollinis. Exponitur etiam Perfuro: quod à Lat. vſurpatur pro Vehementer furo.

C. ὙΠΕΡμαίνομαι, Furo, ſupraquam dici poſſit, Aut, Vehementer furo, ſeu inſanio. Item, Inſano amore depereo, Inſano amore accēdor. Ariſtoph. Ran. οἱ δ' ἀκροώμενοι Τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λογισμῶν καὶ στροφῶν, Ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον. vbi ſchol. exp. λίαν ἐχάρησαν.

D Μανία, ας, ἡ, Furor, Inſania: ſpecies τῆς παραφροσύνης, vt ſcribit Gal. l.2 De cauſ. ſympt. Eſt autē παραφροσύνη σφοδρὰ ἄνευ πυρετοῦ. hoc eſt, Mentis abalienatio vehemens citra febrem. Hippocr. ἔκστασιν etiā aliquando appellat. Habet autem magnitudinē & vehementiā, vt ferarū modo in eos inſiliant qui imprudētius ipſis occurrerint, & vinciri propterea debeant. Hoc ſolo à phrenitide differt ꝙ febre careat, vt inter alia docet Gorr. qui poſt cauſas huius morbi explicatas, addit, eſſe qui ſcribant eū oriri à bene etiā tēperato ſanguine, ſoláq; copia (vt in temulē-
E tis) moleſto: eiq; hæc ſymptomata tribuere, riſum, vultū hilarē, & perpetuū cātū. Verùm generalius hos videri vti nomine τῆς μανίας, & omnino ἀντὶ τῆς παραφροσύνης vſurpare: præter morē Hippocr. & Galeni, qui μανῆναι & ἐκμανῆναι nōniſi in vehementi delirio ab acri & calido humore excitato, vſurpāt. Hippocratē tamē vno tātùm loco τὴν μανίαν nō propriè pro eo delirii genere accipere, ſed pro ea mētis abalienatione quæ propriè μελαγχολία appellatur: videlicet Aphor.21, l.6, quo ſcribit, τοῖσι μαινομένοισι κιρσῶν ἢ αἱμορροΐδων ἐπιγινομένων, τῆς μανίης
F λύσιν γίγνεσθαι. Hic.n. apertè τὴν μελαγχολίαν propriè dictā intelligere, ſicut in Cōm. Gal. explicauit. Plut. Pr. Rom. πνεῦμα μανίας ἔχων ἐγερτικὸν καὶ παρακινητικόν, ἐξίστησι. Luc. de quodā ſaltatore, qui Aiacē furētē agebat, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Plerūq; nō tā pro morbo illo accipitur quē medici μανίαν appellāt, quàm pro dictis aut factis vecordibus & inſanis, qualia in eo morbo cernuntur: ſicut Furor quoque & inſania apud Lat. Iſocr. Pan. εἰς τοῦτ' ἦλθον οὐκ ἀνοίας ἀλλὰ μανίας. Plut. θρασύτητα καὶ μανίαν
G Κλέωνος. Herodian. l.1, εἰς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ παροινίας προεχώρησεν. Act. Ap. c.26, πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, multæ te literæ à ſana mēte ad inſaniā redigūt. Ariſtoph. plur. num. dixit, Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε, pro μανίας. Similiter apud Suidam, μανίαι δ' οὐ πᾶσιν ὅμοιαι. vbi poetis quoque & χρησμολόγοις μανία tribuitur. A Plat. quoque in Phædro, pag.274 & 275, plures μανίας recenſentur ſpecies. Cicero Tuſculanarum quæſt. libro 3, Græci autem μανίαν vnde appellent, non facilè dixerim. eam tamen ipſam diſtinguimus nos melius
H quàm illi. hanc enim inſaniā quæ iūcta ſtultitiæ, patet latius, à furore diſiungimus. Græci volūt illi quidē, ſed parū valent verbo. quem nos furorem, μελαγχολίαν illi vocant: quaſi verò atra bili ſolùm mens, ac non ſæpe vel iracundia grauiore, vel timore vel dolore moueatur. Deriuatur verò ab aoriſto 2 ἐμάνην. ‖ Μανία

eſt etiam nomen propriũ mulieris apud Xen.& Athen. A

Μαινόκηπος, ου, ὁ, Cuius pubes ſeu pecten inſanit. ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, vt Euſt.exponit, dicens κῆπον ibi eſſe id quod Lycophron appellat ἐπίσιον. (niſi potius ſcribendum ἐπίσιον) Apud Ariſtoph.de muliere libidinoſa quo ſignificatu & ἀνδρομανής.

Μαινάς, άδος, ἡ, Furioſa, Inſana. Soph. Aiace, μανιάδες νόσοι, furiales morbi, μανίαις. ita enim v.l.

Μανικός, ή, όν, Inſan⁹, aut Ad inſaniã pron⁹. Pl.Charm. Χαίρε φὰν δ' ἀπὸ καὶ μανικὸς ὤν, ἀναπηδήσας ἐκ μέσων, ἔθει πρός με. Luc. De hiſt. ſcribenda, ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος. Ariſtot. Rhet.1, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικόν. Iſocr. ad Demonicũ, μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε, μήτε λόγον μετὰ θράσους ἀποδέχου· τὸ μὲν γὰρ ἀνόητον, τὸ δὲ μανικόν. Item μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια apud Plut. De fort. Alexandri, Inſana & barbara tormenta, vel, Veſana, & quæ ab hominibus ira furenti bus adhibentur. Aliquando non tam pro Inſanus, ſeu Furioſus capitur, quàm pro Inſaniam & furorem gignens. vt μανικὸν νόσημα. Et μανικὸν στρύχνον apud Dioſc. lib.4, cap.174, tertia τοῦ στρύχνου ſpecies. Vnde Plinius lib. 21, cap.31, Tertio folia ſunt ocimi, minimè diligenter demonſtranda, remedia non venena tractanti: quippe inſaniam facit paruo quoque ſucco. Quanquam & Græci autores in iocum vertere. drachmæ enim pondere luſum pudoris gigni dixerunt: ſpecies vanas imaginéſque conſpicuas obuerſari demonſtrantes: duplicatum hunc modum legitimam inſaniam facere. Paulo pòſt μανικὸν & ipſe vocari ſcribit. Furioſum nonnulli interpretãtur. |Μανικός exponitur etiam Diuinus ac numine inflatus, in hoc loco Ariſtidis, orat. in Iouem, δοκεῖ μανικὸν γενέσθαι τὸν λόγον, fanaticum & diuino furore pronuntiatum. |Μανικὰ Phrygio prouerbio dicebantur ingentia egregiáque facta, ducta voce à Mane quodam priſco apud ipſos rege, quem ferunt virum fuiſſe præpotentem, & admirabili virtute præditum. Eraſm. ex Plutarcho, de Iſide & Oſiride: addens, Latinos quoque Inſanum vocare quod eſt præter vulgarem modũ: vt, — inſano lubet indulgere labori. VNDE Μανικῶς, Furioſè, Furenter. Plato lib.1 De legibus. Sic Plut. μανικῶς στρατηγεῖν. cui opponit γνώμῃ στρατηγεῖν. At Iſocr. ad Philippum, ἐπιθυμήσας μοναρχίας ἀλόγως καὶ μανικῶς, inſano amore monarchiam affectans. Plut. Alex. dicit etiam πυρέξαντα μανικῶς, διψήσαντα σφόδρα.

Μανιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Furioſus, Inſanus, Furore percitus. Nõnus, Ἑβραῖοι μανιώδεες ἄφρονι θυμῷ. quod Gregorius dicit μανίαις οἰστρηλατούμενοι. Et μανιώδεις ὀρχήσεις, apud Athenæum lib.4. |Item, Inſaniam faciens, Inſaniam gignens. Dioſcor. libro 4, cap.69, de hyoſcyamo, ἀμφότεροι δ' οὖν μανιώδεις ὑπάρχουσι καὶ καρωτικοί. Vnde Plinius lib.25, c.4, Omnia inſaniam gignẽtia, capitiſque vertigines. Et paulo pòſt, Mentem capútque infeſtans. |Item Veſanus, Stultus. Thucyd. l.4, καὶ τὸ μανιῶδες οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἄπιστη.

ΜΑΝΗΣ, ου, ὁ, Seruus, Famulus: δοῦλος, vt Euſtathius exponit, addens quoſdam grammaticos veteres deriuare à μαίνομαι, διὰ τὸ μὴ φρενήρεις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοὺς δούλους, καὶ μᾶλλον εἴπερ οἴνου κατάκοροι γίνωνται. Ariſtophanis ſcholiaſtes ſcribit μανᾶς & μανᾶς vocatos fuiſſe non tam δούλους quàm etiam οἰκέτας: vt apud Ariſtophanem De auibus, πρότερον μεγάλους ἁγίους τ' ἐνόμιζον, Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, μανᾶς· ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους, Βάλλουσ' ὑμᾶς. Idem ſcholiaſtes apud eundem in Ranis, — Μεγαινετὸς δ' ὁ μανῆς, dictũ ſcribit, quòd ille Megænetus eſſet ἀναίσθητος, & οὐκ ἀστεῖος: quoſdam tamen hîc intelligere etiam δούλου ὄνομα. |Μάνης eſt etiam poculi quædam ſpecies apud Athenæum lib.11, citantẽ ex Nicone, Μάνην δ' εἷλε κεραμεοῦν ἁδρόν, Χωροῦντα κοτύλας πέντε.

|Μάνης dicitur etiam τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκός, ἀφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. vt idem ibidem exponit, addens, à Sophrone vocari χαλκεῖον κάρα. Antiphanes ibidem, & libro 15, de cottabi ludo, Αὐτῆς ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται, καὶ ψόφος Ἔσται πάνυ πολὺς παρὰ θεῶν τοῦ κοττάβου. cui ſubiicit alter, πρόσεστι καὶ μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης; vbi oſtendit quamobrem μάνης vocetur hoc χαλκοῦ πρόσωπον, vt Euſtathius & alii grammatici appellant.

|Ex ſchol. Ariſtophanis μάνης exponitur etiam πρόσωπον λυχνίου. |Μάνης eſt etiam barbarum cuiuſdam

teſſerarii iactus nomen apud Eubulum in Aleatorib⁹, vt teſtatur Heſychius. |Μάνης eſt etiam nomen cuiuſdam fluuii qui & Βοάγριος. Euſt. ex Strab. |Μάνης nomen proprium cuiuſdam Phrygum regis. in μανικός. |Μάνης, εντος, hæretici cuiuſdam nomen, Suid.

ΜΑΙΝΗ, ης, ἡ, ET Μαινίς, ίδος, ἡ, Mæna: piſcis qui Hecatæ ſiue Dianæ ſacrificari ſolebat, quæ μανίας cauſa eſſe creditur, vt Euſtathius ſcribit, qui propterea à μαίνομαι deriuare videtur. Μαίνη citatur ex Epigr. quod Latini quoque retinent. Plin. lib.9, c.26, Mutant colorem cãdidæ hyeme mænæ, & fiunt æſtate nigriores. Muria quoq; cõdi ſolebat hic piſcis, & in ſalſamentis haberi, vt ex Perſio videre eſt, qui Sat.3 ait, Mænáque quòd prima nondũ defecerit orca. Antiphan. apud Athenæum lib.7, Ἑκάτης βρώματα Ἀφησιν οὗτος μαινίδας καὶ τριγλίδας. vbi & ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς vocat. VNDE Λευκομαινίς, Mæna candida. Poliochus apud Athen. l.7, Τοὺς βόακας, αὐτὸ θ' ἕλκειν, λευκομαινίδας καλεῖν. ET Μαινίδιον, Mænula. Gaza haleculam interpr. apud Ariſtot. & μαίνη eidem eſt Halec.

ΜΑΚΑΡ, αρος, ὁ & ἡ & τὸ, Beatus. Il.γ, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον, ô beate Atrida. Vbi etiam accipi poſſit pro fortunato & florẽte. vt Cic. dicit, Sint florentes, ſint beati. Odyſſ.α, Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε. id eſt εὐδαίμονος, inquit Euſtathius. Item de locuplete homine, ſeu opulento & beato: quæ duo, Cicero coniũgit. Horatius eo ſenſu dicit Diuitiis beatus: & Ouid. - iuueni placuiſſe beato. Sic Propertius etiam vtitur. Iliad. λ, — ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν Πυρῶν ἢ κριθῶν. Sed & ex Heſ. Erg. Ἀνὴρ πυροφόρος τέτατο μακάρων ἐπὶ ἔργοις, adfertur pro πλουσίων, diuitum. Item μάκαρ εὐτυχής, Ariſtoph. apud Suid. Dii quoque dicũtur μάκαρες, quia omnium beatiſſimam vitam degunt. Il.δ, Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο Ἀθάνατοι. Il. α, Πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Il. ξ & Odyſſ ε, μακάρεσσι θεοῖσι. Et Heſiod. Erg. οὕνεκα τιμὰς Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς. Aliquando verò μάκαρες abſolutè dicuntur ipſi dii. vt apud eundem Heſiodum paulo ante locum citatum, — ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Et Callim. μακάρεσσιν ὀλίζοσι, diis minoribus, ſeu Diis minorum gentium, vt Latini vocant. Μάκαρες dicũtur etiam qui poſt mortẽ beati habẽtur. nã & ethnici hominibus virtute præditis certum in cælo locum tribui crediderunt, vbi beati æuo ſempiterno fruerẽtur: alii autem certas inſulas in terris & campos Elyſios. Heſiodus Erg. Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται Δεύτεροι, de ſecundo mortalium in terris beatorum genere poſt aureum, in quo Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. Aliquanto pòſt, Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην Ὄλβιοι, de quarto hominum genere, quod erat heroum. Demoſthenes Epitaph. τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχοντες τοῖς προτέροις ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐν μακάρων νήσοις. Apud Plinium quoque lib. 4, capite 22, E regione Artotrebarum promontorii ſunt deorum ſex inſulæ, quas aliqui fortunatas appellauere. Euſtathius ex Strabone refert τὰς τῶν μακάρων νήσους (ſiue τὸ ἠλύσιον πεδίον) eſſe ſitas οὐ πολὺ ἄποθεν τῶν ἄκρων τῆς Μαυρουσίας τῶν ἀντικειμένων Γαδείροις: eſſe autem ἐκείνου τὸν τόπον καὶ εὐάερον, διὰ τὸν ζέφυρον. Huc pertinet quod apud Ariſtophanem in Ranis Herculi quærenti ποῖ γῆς ὁ τλήμων; Bacchus reſpondet, ἐς μακάρων εὐωχίαν. quanuis nonnulli ſint qui per μάκαρας ibi accipiant aulicos opulentos & beatos, inter quos in regia Archelai conſenuit. Heſychio μακάρων νῆσος eſt etiam ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. Euſtathius μάκαρα dictum ſcribit παρὰ τὸ μὴ ὑποκεῖσθαι κηρί. Ariſtoteles verò Ethic. 7, capite 11, quoſdam τὸν μακάριον ὠνομακέναι ἀπὸ τοῦ χαίρειν.

C. Τρισμάκαρες, vel Τρὶς μάκαρες, Ter beati. vel πολυμάκαρες, vt Euſt. exp. Od. ε, Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, de Vlyſſe: quod Virg. Æn.1, de Ænea, - ô terque, quaterque beati Queis ante ora patrũ Troiæ ſub mœnibus altis Contigit oppetere. quo ſenſu & τρισμακάριος paulo antè, & τρισευδαίμων & τρισόλβιος. Et Horat. Felices ter & amplius.

Παμμάκαρ, Omni ex parte beatus.

Μακάριος, ου, ὁ, Beatus. idem quod μάκαρ, ex eóque factum, ſicut καιδάριος à καίσαρ, vt tradit Euſtath. Sed hoc proſæ eſt vſitatius. Epicur. τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον. quæ Cicero ita vertit, Quod beatum & immortale eſt. Idem, τὴν μακαρίαν ἄγοντες ἅμα πλευτῶντες ἡμέραν τοῦ βίου. quæ itidem Cicero, Quum ageremus vitæ beatum & eundem ſupremum diem. Ariſtot. Ethic. 1, cap. 7, οὐδὲ μακάριον καὶ εὐδαίμονα ποιεῖ μία ἡμέρα, beatum ac felicem: quæ duo itidem à Plinio copulantur. Sic Plato Polit. 1, ὄγε εὖ ζῶν, μακάριός τε καὶ εὐδαίμων. Plut. ἀγαπᾷ καὶ τέθηπεν ὡς μακάριος. Idem, μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται. cui opponit τελεσάθλιον. Xen. τί γὰρ τούτου μακαριώτερον, τοῦ τῇ γῇ μιχθῆναι; quid .n. præſtabilius ac beatius quàm cũ humo miſceri? Luc. πολύ σου βελτίων καὶ μακαριώτερος. Et μακάριον θέαμα, apud Plut. ſicut apud Latinos poetas Opes beatæ, & Cõmoda beata. Aliquando cum genitiuo conſtruitur. Ariſtoph. Veſpis, ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας. Aliquãto antè, ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, beatæ ob coriũ iſtud. Idem, ὦ μακάριε τῆς τύχης. Horatius dicit, Diuitiis beatus. Stat. Laudum omnium cumulo beatus. Rurſum Horat. – virtute beatus. ‖Μακάριος, Defunctus, Qui ſepelitur. Plato lib. 12 De leg. pag. 353. B. Sic & μακαρίτης. AT Μακαρία, Locus apud inferos in quo ii qui poſt hãc vitam beati habentur, degunt, Locus vitæ beatæ. Lucianus Hermotimo, πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κοινὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες. Ariſtoph. Equitib. Ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών. ſeu ἔρρ' ἐς μακαρίαν, aut ἄλλ' ἐς μακαρίαν. (nã & his modis ſcribitur) vbi per εὐφημισμὸν iubet eũ abire in malam rem. Sed ſunt qui tradant eum alludere ad Macariam Herculis filiam, quæ pro Athenienſiũ ſalute ſe iugulauit: cuius meminit Pauſan. Atticis p. 24. Vide & Eraſm. in Chil. vbi interpr. In beatam. ‖Eſt etiam fontis nomen apud Marathonem, vt tradit Pauſ. loco citato. ‖Heſychio μακαρία eſt etiã βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων.

Μακαρίως, Beatè, Feliciter. Ariſtoph.

C. Τελεομακάριος, vt τελεσμάκαρ. Ariſtoph. Acharn. ὦ τελεσμακάρι' Εὐελπίδη. Et cum genit. vt & μακάριος, apud eundẽ in Nub. ὦ τελεσμακάριος τοῦ διεσπερβίματος.

Μακαριότης, ητος, ἡ, Beatitas, Beatitudo. Epicur. εἰς τὸ τοῦ ὅλου βίου μακαριότητα, id eſt, Ad bene beatéque viuendum, vt Cic. interpr. p. 54 mei Lex. Cic.

Μακαρίς, Beata, Locus apud inferos. v. l.

Μακαρίτης, ου, ὁ, Beatus. idẽ quod μακάριος. Ariſtoph. Pluto. ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας. id eſt μακάριον. ‖Μακαρίται, bene ominãdi gratia, vita functos vocabant, quaſi vitæ miſeriis defunctos. Iulianus Hermogeni, ἐκείνῳ μὲν δή, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος, Verùm illi, quandoquidem iam fato functus eſt, bene precemur. Vnde illud Perſii, – nunc non cinis ille poetæ Felix? nunc leuior cippus non imprimit oſſa? Et Iuuen. in 7, Dii maiorum vmbris tenuẽ & ſine pondere terram. Plut. Conſol. ad Apolloniũ, καλὰς ἐλπίδας ἔχειν σε δεῖ περὶ τοῦ μακαρίτου υἱέως σου, ὅτι τούτοις ſυγκαταριθμηθεὶς συνέσται. Simile eſt quod lingua vernacula dicunt ad ſuperos emigraſſe quos defunctos eſſe ſignificare volunt. Hæc Bud. p. 174, citans ibidem quendam etiã Syneſii locũ, à quo frequẽter hoc vocabulum vſurpatur: vt ep. 36, ἑκκαιδεκάτη μηνὸς ἀθὺρ ὁ μακαρίτης Κασρίκιος, ἀπὸ τοῦτο ἐγένετο, q. feliciter mortu⁹ eſt Caſtritius, eo die hoc ipſũ factus eſt, videlicet μακαρίτης, hoc eſt, defunctus eſt. Apud Athen. lib. 3, μακαρίους οὖν αὐτοὺς μᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶναι φημί, πιαίνοντας δείξεις τῶν διδασκάλων ποιουμένων, beatos, vel potius beato defunctos fato.

ET Μακαρῖτις ψυχή, aut fœmina aliqua, Quæ defuncta eſt, ſeu Quæ poſt obitum in beatorum ſedes recepta creditur. Syn. ep. 44. τοῦ τοίνυν εἰκὸς εἶναι τῆς μακαρίτιδος Αἰμιλίας ψυχῆς συγγενῶν μονιστέρας τυχεῖν.

C. Τρισμακαρίτης, ου, ὁ, Ter beatus, vt τρισμακάριος. Antiph. apud Athen. Τοιοῦτος οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν Μηδ' ἂν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἤδη ὁ τρισμακαρίτης εἰσφέρειν.

Μακαρίζω, Beatum prædico. vel ἀγαμαι καὶ τέθηπα ὡς μακάριον, vt Plut. paulo ãtè loquitur. Quo ſignif. dicitur etiã εὐδαιμονίζω & ζηλῶ. Terent. dicit, Fortunatam iudico. Itẽ, Omnia bona dicere, ac laudare fortunas meas. Od. ο, & ρ,

A Τάχ' ἂν τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι. Iſocr. ad Demonic. οὐ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἔσῃ ζηλωτός, ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριεῖς. Idem in Panath. περιιόντες αὐτὸν ἐπῄνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον. X. Pædiæ 5, ἐμακάριζε τὸν μέλλοντα αὐτὴν γυναῖκα ἕξειν. Plut. ὑπερεκπεπληγμένους καὶ μακαρίζοντας. Item Ariſtoph. Veſp. ὡς σε μακαρίζομεν, παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους. Dicitur etiã μακαρίζω σου τὴν ἀρετήν, vel μακαρίζω σε τῆς ἀρετῆς, quo modo & ζηλόω vſurpatur. Thucyd. libro 5, pag. 195, μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Iſocrates Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. B Ariſtophanes, μακαρίζω χελώνας τοῦ δέρματος. Et μακαρίζομαι, Beatus prædicor, Fortunatus iudicor. Xen. Pæd. 8, πῶς οὐκ ἂν ἐγὼ δικαίως μακαριζόμενος τὸν ἀεὶ χρόνον, μνήμης τυγχάνοιμι;

Μακαρισμός, οῦ, ὁ, Beatitatis felicitatiſque prædicatio: quã nimirum aliquem beatum prædicamus. Plutarchus in lib. qui περὶ εὐθυμίας inſcribitur, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιοδαίμον· ἔξωθεν ἐστὶν ὁ μακαρισμός, ὅπλων καὶ ἵππων καὶ στρατιᾶς περιεχομένης. Paulus ad Galat. 4, τίς οὖν ἦν C ὁ μακαρισμὸς ὑμῶν; quæ igitur erat beatitatis veſtræ prædicatio? Apud Ariſtotelem l. 1 Rhet. μακαρισμὸς & εὐδαιμονισμός, laudationis præcipuè ſpecies ſunt, quũ videlicet aliquem beatũ & fortunatum prædicamus. vbi περὶ ἐπαίνου καὶ ἐγκωμίου agit.

Μακαριστός, οῦ, ὁ, Qui beatus habetur & prædicatur, Quem beatum omnes iudicant. Herodot. μακαριστὸς παρὰ πάντων. Xenoph. Apomn. 1, τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι. Ariſtoph. Veſpis, Τί γὰρ εὔδαιμον γ' ἢ καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστι δικαστοῦ; fortunatum aut beatũ magis. D Athen. l. 12, ἐπαινοῦντες οἱ δοκοῦν εὐδαίμονες εἶναι καὶ μακαριστοί. Et τὸ μακαριστόν, Beatitas, Beatitudo.

C. Ἀξιομακάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quem beatũ omnes prædicent. vnde ἀξιομακαριστότατος in Apologia Socratis, Dignus quem ſummè beatum omnes iudicent, vel Summè beatus.

C. Ἐκμακαρίζω, Prorſus beatum prædico.

Μάκαρς, αρος, ὁ & ἡ, Beatus. idem quod μακάριος, ex eóque per ſyncopen factũ, vt ἅγς ex ἅγιος, inquit Euſt. deriuans E INDE Μακάρτατος, Beatiſſimus, Sũmè beatus, μακαριώτατος. niſi fortè per ſyncopẽ factum ſit ex μακαριώτατος, vt idem addit. ‖Μακάρτατος eſt etiã nomẽ proprium. ET Μακάρτερος, Beatior, apud Nonn. Ex Epigr. verò affertur ETIAM Μακαρτός, itidẽ pro Beatus & opulẽtus.

Μάκαιρα, Beata, Fortunata. Ariſtophanes, ἡ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις οἶκον. ITEM Μάκαιρος, Beatus, ex Etymologiſte.

ΜΑΛΑ,

Valde, Multum, Admodũ, Vehementer. Hom. Il. ρ, – μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. Idẽ Od. χ, Ἥσσαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν, nõ valde diu. Sic μάλα πυκνά apud eũdẽ, & μάλα πολλά, itidémque μάλα μεγάλα, & χεῖρα μάλα μεγάλην. necnõ cũ aduerbio μεγάλως. (At cũ πάντες & cũ μυρίοι vacat potius) Alicubi autẽ exponitur Valde, ſeu Vehementer, vbi malim addere aliud aduerbiũ huic Valde. vt φεῦγε μάλ', εἴ τε &c. Il. ζ, Fuge valde properè. (id eſt, Fuge quamcitiſſimè, Fuge quãprimum, vel primo quoque tẽpore) Sic l. 3, de leone vorãte ceruũ aut capreã, μάλα γάρ τε κατεσθίει. Valde auidè vorat. i. Auidiſſimè vorat. Quã interpr. formã & in aliis quibuſdã locis obſeruandam cenſeo.

G (‖Apud eũdẽ poetã μάλ' αἰεί Euſt. exp. πέρα τοῦ μετρίου. i. Præter modũ, Immodicè) ‖Alicubi autẽ ei additur πάγχυ, idq; ἐκ παραλλήλου, vbi vacat alterũ. ‖In proſa quoque frequẽs eſt huius aduerbii vſus. X. Pæd. 2, μάλα πάνυ γ' εὐτάκτως ὑπήκουον. Et μάλα καλὸν apud eũdẽ. Itẽ μάλα μικρὸν γήδιον. Itẽ, μάλα πολλὰ ἔβλαψας τοὺς Ἀργείους. Interdũ etiã iũgitur alii aduerbio, vt μάλα καλῶς, vel ἡδέως, aut σεμνῶς (vt apud Demoſth. κἀπειτα μάλα σεμνῶς) aut χαλεπῶς, aut deniq; alio quopiã. Sic μάλα μόλις, Plut. in Ageſ. 198. 199, Valde ægrè. Idẽ verò dixit μάλα μόλις καὶ χαλεπῶς, in l. De Socr. dæmonio. Sed plerunque ei additur aduerbium ἐκ παραλλήλου. vt quum dicitur μάλα σφόδρα, ſeu σφόδρα μάλα, id eſt, Valde vehementer. pro Valde, ſimpliciter, aut Vehementer. Dicitur autẽ & εὖ μάλα, pro Apprimè, ſeu Oppido quàm, B. Verbo etiam iunctũ reperitur hoc aduerbiũ. vt μάλα βουλόμενος

apud Xenoph.Hellen.6, Valde volens, pro Cupiens, vel Expetens. A

Μάλα affirmationi aliquando adhibetur. Hom.Il.β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Sed profectò, vel Verùm equidem haud ineſt iracundia animo Achillis. Vel, Sed nimirum. Interdum verò ἦ μάλα, itẽ ἦ μάλα δὴ, in hac ſignif. apud eundẽ poetam, ac cæteros. In proſa autẽ καὶ μάλα, ſicut & μάλιστα, eſt cõcedẽtis cũ affirmatione, apud Plat. & Xen. vt ſi dicas, Sanè quidem, Prorſus id quidem. (Qua in ſignif. frequentius etiam dicunt πάνυ γε & πάνυ μὲν οὖν. B interdum verò & σφόδρα μὲν οὖν, item σφόδρα γε) Aliquando & μάλα γε itidẽ vt καὶ μάλα. Et εὖ μάλα. Item μάλα τοι apud Xenoph. μάλα τοι, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην. Sed & μάλα alicubi ſine adiectione, pro eodem.

¶Μᾶλλον, (q.d. Validius, cum Horatio. vt μάλα, Valde) Magis, Amplius. Vel, Potius. C Hom. Iliad.ω, Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν. (dicam autem infrà de hoc vſu huius aduerbii cum comparatiuo) Demoſth. Philipp.2, ὅσῳ τις ἂν μᾶλλον καὶ φανερώτερον ἐξελέγχῃ Φίλιππον. Huic opponi ſolet ἧττον. Plato in Minoe, νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. ‖Frequentiſſimè ei adiungitur particula ἤ. Plato [illegible] Phædro, πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ. Iſocr. ad Philippũ, οὐδεμίαν ἔλοιο ἂν μᾶλλον ἢ ταύτην. (vbi ſignificat Potius. quomodo reddi poteſt & in ſequent. Plutarchi locis) Plut. ad Colot. οὐ μᾶλλον τοῖον ἢ τοῖον εἶναι. Idem, πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα. Thuc. lib.4, εἶχε δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν. Et ſequente ἢ ὅτι apud Xenoph. Pædiæ 6, ἔτι μᾶλλον ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου, ἢ ὅτι χρήματα πάρεστε ἄγοντες. D (vbi animaduerte etiam præfigi particulam ἔτι) ‖Nonnunquam μᾶλλον ſequentẽ habet hãc particulã ἤ, præcedente etiam comparatiuo, vt vides in illo verſu Homeri quem modò protuli. Sed ita vtuntur & ſolutæ orationis ſcriptores ſæpiſſime. Exempla autem affert Bud. pag.395. quibus addere potes ex Æſchylo, μᾶλλον κάλλιον. Ex Ariſtophane, μᾶλλον ὀλβιώτερον. Ex Demoſthene, μᾶλλον φοβερώτερον. Et Ariſtotele De gener. an. lib.5, ἔτι δὲ καὶ γέροντας γιγνομένοις, μᾶλλον ὀξυφωνοτέρους γίνεσθαι. Denique ex Iſocrate, πολὺ κρεῖττον cum infinitiuo, ante μᾶλλον ἤ, E ſequente itidem infinitiuo. ‖Sed interdũ μᾶλλον genitiuum habet loco particulæ ἤ cum ſuo caſu. vt μᾶλλον ἐμοῦ pro μᾶλλον ἢ ἐγὼ, aut ἢ ἐμοῦ, vel ἢ ἐμοὶ, vel ἢ ἐμὲ, prout talis vel talis eſt præcedẽtis orationis forma. Demoſth. τί μᾶλλον σοῦ ἐγγεγραμμένος ἔσται ἐμοῦ; Ariſtot. Ethic.2, μᾶλλον γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, id eſt Magis dici poteſt vna domus quàm ciuitas. (Alicubi tamen cum genitiuo ponitur vbi non itidem cũ particula ἤ iungi ſolet. vt μᾶλλον τοῦ δέοντος apud Xenoph. F Et μᾶλλον τοῦ συμφέροντος apud Antiph.116, quum præceſſiſſet πέρα τοῦ προσήκοντος. Sic & quum dicitur παντὸς μᾶλλον, pro eo quod Latinè Omniũ maximé. vt apud Plat. De leg. ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τε πόλει καὶ τοὐναντίον. quæ Turneb. vertit, Sed quod omnium maximè in hoc ciuitatis ſalutem aut contrà damnum verti putem) Ex Thucydide autem affertur cum genitiuo, ſed habente præpoſitionem ἀντὶ, videlicet μᾶλλον βούλομαι τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. ‖At verò apud Platonem in Apologia legitur μᾶλλον ſequentibus aduerb. οὕτως & ὡς: G vbi ſcribit, οὐκ ἔσθ' ὅ, τι μᾶλλον πρέπει οὕτως ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι. ſed meritò ſuſpectus hic locus fuerit. ‖Interdum τοσούτῳ μᾶλλον ſequente ὅσῳ. vt Latinè Tanto magis, ſequẽte Quo. Alicubi verò & ὅσῳ μᾶλλον non præcedente τοσούτῳ, vt apud Thucydidem l.1, pag.254, καὶ ταῦτα τοῖς ὁπλίταις οὐχ ἧσσον τῶν ναυτῶν παρακελεύομαι, ὅσῳ τῶν ἄνωθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο. vbi ſcholiaſtes ſcribit μᾶλλον non eſſe συγκριτικὸν, ſed διασαφητικόν. ‖Πολὺ μᾶλλον, vel πολλῷ μᾶλλον. vt Latinè, Multo magis. interdum ſequente etiam H comparatiuo, vt πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον apud Iſæũ. Itidem verò οὐδὲν μᾶλλον, ſicut Lat. Nihilo magis. Thucydides lib.3, τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον. (Sed alicubi apud eũdẽ exponitur ſimpliciter Non, vel Nequaquam, vt libro 2, αἵ τε ἐσβολαὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίστασαν. Quinetiã in priore illo loco ſchol. οὐδὲν μᾶλλον accipit pro οὐδ' ὅλως. Sic etiam οὐδέν τι μᾶλλον pro Nihilo magis, Nõ magis, itẽ pro οὐδαμῶς poni docet. E. p.938, Ariſtot. Pol.5, ſequente particula ἤ, οὐδὲν μᾶλλον μεταβάλλουσιν οὐδέποτε, ἢ &c. Fuit autem οὐδὲν μᾶλλον quoddã etiã loquẽdi genus Sxepticis vſitatum tuentibus ſuam ἐποχὴν, ideóque nihilo magis in hanc quàm in illam ſententiã animo inclinantibus. De quo loquendi genere lege quæ Sextus philoſophus ſcribit in opuſculo Pyrrhoniarum hypotypoſεων Latinitate à me donato. Affertur autem & οὐδὲν μᾶλλον ἐρᾷ ex Ariſtot. Ethic. lib.9, pro Non continuò amat, Non ideo amat. ‖Μᾶλλον interdum cum articulo, ſicut & ἧττον. dicitúrque τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον à philoſophis, pro Plus & Minus. Ariſtot. Polit.8, ὃ γὰρ περὶ ἐνίας συμβαίνει πάθος ψυχὰς ἰσχυρῶς, τοῦτο ἐν πάσαις ὑπάρχει, τῷ δ' ἧττον διαφέρει καὶ τῷ μᾶλλον. vbi redditur Minoris & pluris ratione differunt. Ab aliis, Paruitate & magnitudine. Item, Intẽſione & remiſſionè. Et κατὰ τὸ μᾶλλον apud eundem, Ratione quantitatis intenſioris.

Μᾶλλόν τι (non μαλλοντὶ, vt habent vulgata lexica) interdum legitur pro μᾶλλον ſicut οὐδέν τι μᾶλλον pro οὐδὲν μᾶλλον. Lyſias, οὐ τῶν γεγενημένων μᾶλλόν τι ἕνεκα ἢ τῶν γενησομένων.

Μᾶλλον pro Potius accipi interdum, docui paulo antè. ſed hoc præterea ſciendum eſt, interdum in hac ſignif. adiungi particulam δὲ, quum videlicet eo vtitur aliquis velut corrigens quod dixit: atque in eiuſmodi locis reddi etiam Atque adeo, item Imo veró. Phil. De mũdo, εἰκὸς γὰρ, μᾶλλον δ' ἀναγκαῖον. vbi redditur, Atq; adeo neceſſarium. Sed verti etiam poteſt, Vel potius. Apud Demoſthenem autem, καὶ οὐκ ὀλίγα κακὰ εἰργάσατο τὴν πόλιν ἡμετέραν: μᾶλλον δὲ καὶ τοὺς Ἕλληνας, Budæus vertit, Immo verò & alios. Quo accipi modo & à Syneſio ſcribit. Similis autem præcedentibus locis eſt hic Ariſtoph. in Pluto, Ὦ δειπνότης πάντων γὰρ ἀτυχέστατα, Μᾶλλον δ' ὁ πλοῦτος αὐτός. ‖Sed inuenitur etiã Μᾶλλον μὲν οὖν pro Immo veró. pro quo in vulgatis lexicis ſcriptum eſt coniunctim Μαλλονμενοῦν, ſicut μάλλονδὲ: ſed vtrunque perperam.

Μάλλιον Doricè pro μᾶλλον. Euſtath.

¶Μάλιστα, Maximé. Item, Potiſſimùm, Præſertim. Homerus Odyſſ.φ, — μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. Et Iliad.λ, — ὅς ῥα μάλιστα Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα, &c. Ab eodem iungitur μάλιστα ſuperlatiuo, impropriè. (ſicut quum μᾶλλον iungitur cõparatiuo) Iliad.β, Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ. vbi Euſt. ait eſſe ἐπίτασιν ἐπιτάσεως. Cæterùm quum dicitur μάλιστα interdum quidem relinquitur ſubaudiẽdus genitiuus, (vt in illo Homeri loco, πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοὶ, perinde eſt ac ſi diceret, μάλιστα δὲ πάντων ἐμοί) interdum verò adiicitur, vt μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, Demoſtheni, Omnium hominum maximè, Suprà omnes homini, (Et ſine πάντων, vt μάλιστα τῶν ἀνθρώπων) Itidem Ariſtoteles Ethic.1, capite 10, ἀεὶ γὰρ ἢ μάλιστα πάντων πράξει καὶ θεωρήσει τὰ κατ' ἀρετήν. Sed inuenitur μάλιστα πάντων cum apud alios tum apud Ariſtoph. aliũ etiam vſum habens, nimirum in reſponſione affirmatiua poſitum. vt ſi Lat. dicas, Maximè omniũ, pro Maximé: itidémque ἥκιστα πάντων, Minimè omnium, Minimè gentium. quum alioqui μάλιστα & ἥκιστα ſine adiectione idem valeant quod cum illa, & multo etiam vſitatiora ſint) Thuc. libro 1, καὶ αὐτὸν διὰ τοῦτο ἐτιμήσατε μάλιστα δὴ ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων. Herodianus libro 2, φιλέορτοι δὲ φύσει Σύροι, ὧν μάλιστα οἱ τὴν Ἀντιόχειαν κατοικοῦντες. Affertur autem & μάλιστα ἐκ πάντων, ex Thucyd. At Luc. dixit μάλιστα καὶ πρὸ τῶν πάντων. Nonnũquã ei præfigitur πολλῷ, dicitúrq; πολλῷ μάλιστα vt Lat. Multo maximé. Pauſanias, ἐμοὶ δὲ παρέσχε καὶ τοῦτο [illegible] θαυμάσαι, παρέσχε δὲ πολλῷ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ κολοσσός. Tale eſt μάλιστα μακρῷ in v.l. Et μάλιστα ὅσον ἠδύνατο apud Thuc. vt dicitur Lat. Quàm poterat maximè, ſeu Quàm maximè poterat. Thuc. l.2, τήν τε πόλιν ἐφύλασσε, καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα ὅσον ἠδύνατο εἶχεν. Dicitur verò & ἐπὶ

μάλιστα, vel ὡς μάλιστα, vbi ὅτι & ὡς idem valent quod Quàm iūctū aduerbio Maximé. Inueniūtúrq; in nōnullis vet.codic.ita ſcriptæ hæ particulæ(ac præſertim ὅτι) vt cohæreant cum aduerbio μάλιστα,& vna vox efficiatur. Sed hoc addo,Xen.dixiſſe ὡς ἠδύνατο μάλιστα,pro eo quod dicit Thuc.ὅσον μάλιστα ἠδύνατο. At ſine adiectione tam hac quàm illa,redditur vel Maximè,vel Potiſſimùm,vel Præcipuè,vel Præſertim.Luc.ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; vbi B.vertit Potiſſimùm: ita reddens hunc locū,Quomodo autē ſcire potero potiſſimùm qualinam ſit ille facie? Idē,poſtquā μάλιστα dixit poni pro Præcipuè, ſeu Potiſſimùm, vel In primis,affert ex Demoſth.in Tim.292,μάλιστα μὲν διὰ τοὺς θεούς,ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοὺς δικάζοντας ὑμᾶς ἐσώθη. Ex eodē,σωτηρίας τῶν νεῶν διὰ τοὺς θεοὺς μάλιστά γε,εἶτα διὰ τὴν τοῦ ναυάρχου ἀρετήν. Itē in or.Pro cor.ἃ πολλῶν μὲν ἕνεκα εἰκότως ἀκούσετέ μου,μάλιστα δ' ὅτι αἰσχρόν ἐστι &c.Sæpe verò dicitur καὶ μάλιστα,vel μάλιστα δέ.

Μάλιστα iungitur etiā articulo, idq; non vno modo. Dicitur enim non ſolùm τὰ μάλιστα,(ſeu ταμάλιστα cōiūctim)ſed etiā ἐς τὰ μάλιστα.itē ἐν τοῖς μάλιστα. Accipitur autem τὰ μάλιστα,pro μάλιστα,ſicut τὰ πρῶτα, pro πρῶτα.(vnde etiam ταμάλιστα coniūctim ſcriptū inuenitur, ſicut ταπρῶτα) Alicubi verò redditur & Maxima ex parte.(quā ſignif.habet & apud Thuc.) Sed apud Ariſtot.etiā Vniuerſaliter. Itē ἐς τὰ μάλιστα,pro Maximè, Sūmé:necnō Maxima ex parte,in v.l. Sed & nōnullis locis adhiberi videtur ἐς τὰ μάλιστα, quibus & ἐν τοῖς μάλιστα,nō minus cōmodè adhiberi poſſit.vt quū dicit Demoſth.in Mid.εἰσὶ μὲν εἰς τὰ μάλιστα αὐτοὶ πλούσιοι, perinde eſt(meo quidē iudicio)acſi dixiſſet,ἐν τοῖς μάλιστα πλούσιοι. Vtitur autē hoc Plato ep.10,ἀκούω Δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον εἶναί σε. vbi aptè reddi poſſe arbitror, Vt qui maximé.Sic Plut.in Alc. πάλαι οὖν ὠμὸς ὢν καὶ μισέλλην ἐν τοῖς μάλιστα Περσῶν ὁ Τισσαφέρνης.

Μάλιστα,ſequente εἰ δὲ μή,frequens apud claſſicos etiā ſcriptores. Apud Dem. Pro cor.in quodā pſephiſmate, μάλιστα μὲν τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμόνοιαν διατηρεῖν καὶ τὰς συνθήκας· εἰ δὲ μή,πρὸς τὸ βουλεύσασθαι δοῦναι χρόνον τῇ πόλει. Apud eundē in Mid.τοῦτο δ' ἐστί,μάλιστα μὲν,θάνατος· εἰ δὲ μή,πάντα τὰ ὄντα ἀφελέσθαι. Iſocr.in Buſir.enc μάλιστα μὲν οὐ ποιήσεις· εἰ δὲ μή, &c. Itidē Plut.in Demetr.289, καὶ διαπεμπόμενος ἠξίου,μάλιστα μὲν περιιδεῖν αὐτὸν αὐτονόμων τινὰ βαρβάρων κτησάμενον ἀρχήν· εἰ δὲ μή,τὸν χειμῶνα διαθρέψαι τὴν δύναμιν αὐτόθι. Extant autem & alia paſſim exempla huius generis loquendi,in vulg.lex.tamen prætermiſſi. Quomodo autem reddi Latinè poſſit, inueniſſe tandem mihi videor apud Terentium : in cuius Andria legimus, Act.2, ſcena 1, C. Nunc te per amicitiam & per amorem obſecro, Principio vt ne ducas. (P. Dabo equidem operam) C. Sed ſi id non potes, Aut tibi nuptiæ hæ ſunt cordi.Planè enim in hoc Terentii loco, Principio quidem,eſt quod dixiſſet Demoſthenes,aut alius Atticus ſcriptor, μάλιστα μέν: deinde, Sed ſi id non potes, quod ille dixiſſet,εἰ δὲ μή.Fateor tamen non perinde locis omnibus hanc interpr.conuenire : ſed lectoris erit alias ad huius exemplum excogitare.

Μάλιστα ET Μάλιστά γε(ſicut Μάλα, vel Μάλα γε)adhibetur non raro affirmatiuæ reſponſioni,ſicut & Lat. Maximé. Ariſtoph.Καρ. Δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν εἶς,ὡς ἔοικας, εἶ. Δικ.Μάλιστα. Xen. Ἆρα οὖν ἔφη,τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; Μάλιστά γε,ἔφη. Alia autem exempla paſſim ille itidémque Plato atque alii quorum dialogica ſcripta extant, ſuppeditabunt.

Μάλιστα adiungitur etiam nominibus numeralibus apud Thuc.& Xen.atque alios:ſed apud illum frequenter.Quibus in locis quidam interpr.Ferè,alii, (aſſētiente Budæo)Circiter.ſed & hæc interpr.mihi ſuſpecta eſt.Thuc.l.1,Κερκυραῖοι δὲ τριάκοντα ναῦς μάλιστα διαφθείραντες.Idē 2,ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις. Et 3,ἡμέραι δὲ μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἑαλωκυίᾳ ἑπτά.Eodem libro,ἀπέχουσα Θερμοπυλῶν σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα.(vbi ſchol.exponit κατ' ἀκρίβειαν,ſicut alibi ἀκριβῶς) Xen.Hell.5, μάλιστα τετρακόσιοι. Pauſanias, ἕβδομον μάλιστα γεγονὼς ἔτος. Sic autem Μάλιστά τι apud Plat.in Tim. Et μάλιστά που apud Pauſ.Et μάλιστά πως apud Polybium.

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, SIVE Μαλάττω,Fut.ξω,Mollio. Dioſc.lib.1,c.64, de oleo narciſſino,ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ, μαλάσσει τὰς περὶ αὐτὴν σκληρίας.Vnde Plin.lib.21,cap.19, de narciſſo, Ex hoc flore fit narciſſinum oleum,ad emolliendas duritias.Plutar. Alcibiade,ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται,ſicut apud Horatium,Ferrum mollit ignis. Athenæus libro 2, συμμέτροις λουτροῖς χρῆσθαι,ὡς διαναί τι τὸ σῶμα καὶ μαλαχθῆναι,molliri. Metaphoricè quoque accipitur: Plutarchus Sympoſ. ſeptem ſapientum,ὁ Διόνυσος,ὥσπερ ἐν πυρὶ,τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνων,molliens & mulcens,ſeu leniens. Ariſtoph.Ranis,τί κακόν ποτ' ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι; quid mali eſt quo mollior & iram tempero? vt Liuius quoque dicit Iras mollire:& Virgilius, Animos mollit & temperat iras.Sic Tecmeſſa ad Aiacem,— πρὸς θεῶν μαλάσσου, molleſce & tempera iras. Eo ſignif.μαλάξαι Heſychio eſt πραΰναι. Sic etiam verbum Mollire metaph.ſignific.habet.vt apud Ciceronem, Molliunt animos noſtros. Et Ouidius,Scilicet ingenium placida mollitur ab arte. Item,Emollit mores, nec ſinit eſſe feros. Et Horatius,Mollire pectora.

Μάλαγμα,ατος,τὸ, Id quo aliquid mollitur, ſeu Quod ad molliendum adhibetur: Latinis quoque non ignotum vocabulum. μάλαγμα(inquit Gorræus) propriè vocant medici quod partes præter naturam induratas emollit. Temperamento id omne mediocriter calido præditum ſit oportet,nec tamen manifeſtè aut ſiccet aut humectet.ſic enim partium induratarum, quibus admotum fuerit, veluti fuſionem quandam molietur. Is enim eſt malagmatis vſus, vt quod in duris partibus concreuit,fundatur.Quod quum effectum fuerit, tum digerentibus medicamentis locus eſt, vt quod calore fuſum fuerit,reſoluatur. Verùm neſcio (inquit Gal.) qua ratione inducti Aſclepiades & Andromachus omnia pharmaca quæ foris imponuntur,ſiue emolliāt, ſiue adſtringant,condenſent,indurent,malagmata appellarūt.Quos poſtea ſequuti alii medici,tres maximè eorū differētias,vt ex Anthyllo refert Orib.ſtatuerūt:alia ex quibuſdā ſiccis radicib9,herbis,ſeminibus:alia ex metallicis,aut iis quæ metallicis proportione reſpōdēt; alia ex ſuccis,ſeuo,lacrymis,&iis quidē omnib9 diuerſa facultate præditis.Sic fit vt μαλάγματα, ἔμπλαστρα & τροχίσκοι confundantur: inter quæ tamen Celſus l.5,diſtinguit,ſcribens,malagmata maximè ex floribus eorúmque etiā ſurculis parari:ſed emplaſtra & trochiſcos magis ex quibuſdā metallicis fieri:deinde verò malagmata contuſa abundè molleſcere,laborioſè verò conteri ea ex quibus emplaſtra & trochiſci componuntur, ne lædant vulnera quum impoſita ſint. Eſt verò & malagma tum in eis admouendis differentia. aut enim mediis corporis regionib9,(quæ propriè ἐπιθέματα,inquit Paulus,appellant)vt ventriculo,iecinori,lieni imponūtur; aut extremis partib9,vt capiti & articulis.Dioſc.μίσγεται τοῖς μαλάγμασι τοῖς ἁρμόζουσι πρὸς τὰς σκληρίας καὶ δέσεις τῶν νεύρων.

Μάλαξις,εως,ἡ,Mollitio,Emollitio.In v.l.Mollitudo.

Μαλακτὸς,οῦ,ὁ,Qui molliri ſeu emolliri poteſt. AT Μαλακτικὸς,οῦ,ὁ, Qui molliendi ſeu emolliendi vim habet,vt μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia, ἃ τὰς σκληρότητας μαλάττει,quæ concretas duritias emolliunt.Gal.Simpl.fac l.5 ἰδίως ὀνομάζουσι μαλακτικὰ τὰ τῶν γεγονότων ἀπὸ φλέγματος ἐξηρασμένου καὶ πάχος χυλοῦ ὄγκων σκιρρωδῶν ἰατικά.

C.Εὐμάλακτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui facilè mollitur,ſeu emollitur, Facilè molleſcens.

Μαλακτὴρ,ῆρος,ὁ,Qui mollit ſeu emollit. Plut.Per.τέκτονες, πλάσται,χαλκοτύποι,λιθουργοὶ,βαφεῖς,χρυσοῦ μαλακτῆρες.qui videlicet igni aurum molliunt, vt Horatius de ferro loquitur.

C.ἈΝΑμαλάττω,Remollio,Deintegro mollio aut ſubigo, Et ἀναμαλάττομαι,Remolleſco. Suidæ ἀναμαλάττεσθαι eſt ἀναφυρᾶν,vt & ἀναμάττεσθαι.

C.ΔΙΑμαλάττω,Emollio,vel Penitus mollio.

C.ἘΚμαλάττω,Emollio. Vel ſimpl.Mollio.

C.ΚΑΤΑμαλάττω, Mollio, & metaph. Demulceo.
C.ΠΡΟμαλάττω, Præmollio, Antè mollio, ſeu emollio.
Προμαλακτήριον, ου, τὸ, dicitur prima pars balnei, ſiue prima domus aut cella, in quā ingreſſi, in aere verſabātur calido: inde ad lauacra proficiſcebantur. Ita dicta quòd in ea corpora præmolliri ſolerent. Gal.l.9 Simpl. de chalcantho, τοὺς πρώτους οἴκους τῶν βαλανείων, οὓς εἰώθασι προμαλακτήρια καλεῖν.
C.ΥΠΟμαλάττω, Subtus mollio. vel, Aliquatenus mollio.
C.ΣΥΜμαλάττω, Vnà mollio. vel, Vnà ſubigo.
Μαλάχη, ης, ἡ, Malua, Malache. Plinius lib.20, cap.21, E contrario in magnis laudibus malua eſt vtraque, & ſatiua & ſylueſtris. Duo genera earum amplitudine folii diſcernuntur. Maiorem Græci malopen vocant in ſatiuis: alteram ab emolliendo ventre dictam putant malachen. Heſiodus Erg. Οὐδ᾽ ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ᾽ ὄνειαρ. Ariſtoph. Pluto, μαλάχης πτόρθους σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων. Pro μαλάχη legitur ETIAM Μολόχη. quod & Athen. teſtatur l.2, dicens ſe reperire ſcriptum apud Antiphanē, τρώγοντες μολόχης ῥίζαν: & Epich. πραότερος ἔγωγε μολόχης. Quo vocabulo vtitur & Colum. qui ita ſcribit, Et moloche, prono ſequitur quæ vertice ſolem.
¶Μαλακὸς, οῦ, ὁ, Malacus, Mollis. cui opponitur σκληρὸς, id eſt durus. ambo circa tactum propriè. Odyſſ.χ, Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος. Sic Od.υ, — ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσι. Et apud Athen. lib.12, μαλακαὶ στρωμναὶ, quas Ἡρακλέους κοίτας vocari ſcribit. Apud eundē l.1, Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. Rurſum libro 12, παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδια μαλακά. Itē μαλακὸς χιτὼν apud Homerum. vt Ouidius dicit Mollia velamina: & apud Plautum, Malacum pallium. Et apud Plut. De diſcern. adul. ab amico, ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον τὸ πρόσωπον. Item ex Galeno, μαλακαῖς χερσὶν ἀνατρίβειν, mollibus manibus fricare. Item, ἐν μαλακῷ ſanum, apud Quintil. quod Cæl. Rhod. lib.3, cap.15, nihil aliud ſignificare ſcribit quàm in carnis mollitie & raritate ſummam intelligi mentis perſpicaciam: quoniam ita affectis facilè quicquid eſt redundantis copiæ digeritur: fatuos verò ac rudes, παχυδέρμους, quaſi craſſipelles, à Græcis vocari. Item τὸ μαλακὸν τοῦ ἀμυγδάλου, pro nucleo amygdali apud Ariſtot. Hiſt. animal. libro 9. nam cætera in eo dura ſunt.
‖Item Mollis, id eſt Placidus, Lenis, Mitis. Il.ω, Εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. Od.σ, — ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις. Lucr. quoque dicit Somno molli dedita membra. Et Virg. molles carpere ſomnos. Rurſum Lucretius, Mollis quies. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακά. vt Ouid. Verba mollia. Et Horat. Lenire mollibus verbis. Od.α, Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Θέλγει. Il.ζ, Νῦν δέ με παρειποῦσ᾽ ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν Ὥρμησ᾽ ἐς πόλεμον. Od.π, — μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι. (ſicut Heſ. in Theog. μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσι) Il. α, ἐπέεσσι καθαπτόμενος μαλακοῖσι. Eadē ſignif. homo quoque aliquis dicitur μαλακός. ſicut Animus mollis apud Cic. in bonam partem, & apud Virg. Cor molle. Plut. Pericle, εἰς πάντα μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις, minus aſperis. Thuc. lib.3, καὶ εἰκότως πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας καθεστᾶσι ζημίας, mitiores, leniores. Apud Homerum autem μαλακὸς de Hectore ab Achille ſubacto eſt potius, Cuius impetus & animi feruor emollitus aliquātum eſt. Vide in Μαλακότης. ‖Alioquin homo μαλακὸς in malā partem capitur pro Effœminatus: ſicut Molles viri apud Liu. Et apud Plaut. Mollibus ac fœminei corporis animive. Quintil. Mollis & parum vir. Cic. Effœminatū aut molle. Et Malacus mœchus apud Plaut. ſicut Macrob. quoq; malacum pro molli ea ſign. dicit, qua veteres malthā dixiſſe teſtatur Nonius. Eſt certè μαλακὸς alicubi qui alio nomine κίναιδος, id eſt cinædus. vt fortaſſe poteſt exponi apud Paulum 1 ad Corinthios cap.6. Generalius autem pro Molli, Ariſtot. Ethic.7, c.7, μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Idē Rhet.1, ὁ δ᾽ ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς· ὁ δὲ μαλακὸς, περὶ τὰ ῥάθυμα. ſicut apud Horat. mollis inertia. Iſocr. ad Philipp. de barbaris, ὑπειληφέναι μὲν μαλακοὺς καὶ πολέμου ἀπείρους καὶ διεφθαρμένους ὑπὸ τῆς τρυφῆς. Sic à Xenophonte opponuntur μαλακοὶ & φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντες πρὸς τοὺς πολέμους: item μαλακοὶ & θρασεῖς. Sic accipitur etiam apud Iſocr. in epiſt. ad Philipp. τὴν μέν τι τῶν

A εἰρημένων εἴη μαλακώτερον καὶ καταδεέστερον. ſicut in Panath. ἣν ποτ᾽ ἂν ὁ μέλλων λόγος λεχθήσεσθαι μαλακώτερος ὢν φαίνηται τῶν πρότερον διδομένων. Plutarchus Coriol. ἄλλο δ᾽ οὐδὲν ἔδωκεν οὐδ᾽ ἔπραξεν, οὐδ᾽ εἶπε μαλακώτερον. ‖Μαλακὸς, Mollis & remiſſus, ſeu Mollis & languidus. Qui languidè & animo remiſſo rem aliquam agit. Thucydides li.2, δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι, mollior ac remiſſior. ſicut apud eundem libro 6, p. 272, μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ, ſchol. exp. οὐκ ἐντόνως οὐδὲ σφοδρῶς ἀπῄτει, mollior ac remiſſior erat in poſcendà mer-
B cede. Qua ſignif. ex Herodoto affertur μαλακὸν ἐνδιδόναι pro Remittere. cui ſimile eſt hoc Ariſtoph. in Pluto, ὦ νικήσετε ἢν δὴ ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες, μαλακὸν δ᾽ ἐνδώσετε μηδέν. ‖Aër quoque, & balnea, itémq; loca aliqua dicuntur μαλακά. Athen. lib.2, ὅπου μαλακώτερος ὁ ἀήρ. Plut. Symp.8, λουτροῖς ἀνειμένοις ἐχρῶντο καὶ μαλακοῖς. Item μαλακὸς οἶνος apud Ariſtot. in Probl. Dixit autem & Horat. Molle merum. Et Virgil. Molliſſima vina, Georg. lib.1, Tunc agni pingues & tunc molliſſima vina. i. carentia aſperitate & defæcata, vt Seruius expo-
C nit: ſeu, vt alii, ad potum matura, quæque gratū & mitem ſaporem ætate collegerunt. Plut. De vitioſa verec. χωρίον ὕπτιον καὶ μαλακόν. Idem in Fab. ὑπὸ λόφου τινὸς μαλακοῦ κατασκόπει τοὺς πολεμίους. Sic Virg. -qua ſe ſubducere colles Incipiūt, mollique iugum demittere cliuo. AT Μάλακος, ſcriptoris cuiuſdam nomen apud Athen.
Μαλακῶς, Molliter. Xenophon, μαλακῶς καθεύδειν ἐπιμέλονται. Idem, τὰς εὐνὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι. vt apud Plin. Cubilia nidóſque molliſſimè ſubſtruunt. Itē, Placidè, Leniter. Item Molliter & remiſſé. Plut.
D De def. or. τῆς ὕλης ἅπτεται μαλακῶς, καὶ καταναλίσκει βραδέως, lignum molliter libat & lentius conſumit. Syneſ. epiſt.67, ἂν μὴ μαλακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως, mollius & ignauius tangat illam quæſtionem. Item Thuc. l.8, pag.279, περὶ τῆς μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης μαλακωτέρως ἀντείπετο. id eſt, μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ, vt paulo antè idem Thuc. loquitur. Sic accipi poteſt apud eundem lib.6, p.223, μαλακῶς ξυμμαχεῖν, molliter & ignauè. Item Molliter, in malam partē, pro Effœminatè. In Axiocho, μαλακῶς καὶ δυσαποσπάστως ἔχειν νηπίου δίκην, mol-
E li eſſe animo & ægrè ferre ſe auelli à vita vt infans à matris ſinu. Qua in ſignif. Latini mollitiem animi ſæpe dicunt, ibidémque Græci μαλακίαν, vt mox videbis. Item μαλακῶς ἔχειν, Languere, id eſt, Ægrum eſſe, vt & μαλακίζεσθαι. Luc. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτὸς, malè valet, Malè affectus eſt à valetudine, Bud. Idem Lucian. νῦν οὖν μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. Sic apud Philoſtr.21, μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θλίβει σε, ὡς πέπεισμαι. Hinc Gallicè *Eſtre malade*, pro Ægrotare.
Μαλακότης, ητος, ἡ, Mollities, Mollitudo. Plut. τὴν μαλακό-
F τητα τῆς γῆς. Idem in libro qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, quum citaſſet illum locum Homeri Il.χ, de Hectore ab Achille ſubacto, ἢ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν, ſubiungit, αὕτη δὲ ἡ μαλακότης οὐκ ὀργίαν οὐδὲ ἔκλυσιν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἡ κατειργασμένη γῆ λειότητα καὶ βάθος ἐνεργὸν ἐπὶ τὰς πράξεις ἔσχηκεν αὐτὴ τῆς φορᾶς ἐκείνης καὶ τῆς ὀξύτητος.
Μαλακία, ας, ἡ, Mollities. plerunque de mollitie animi ignaua & effœminata. vt Saluſt. Inertia & mollitia animi alius alium expectātes. Cic. Officia deſerunt molli-
G tia animi. Idem, Quarum mores lapſi ad mollitiem pariter ſunt immutati cum cantibus. Horat. Vincere quālibet mulierculam mollitia. Thuc. l.1, οὐκ ἴσμεν ὅπως τὰ δὲ πλείω τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται, ἀξυνεσίας, ἢ μαλακίας ἢ ἀμελείας. Plut. De deo Socr. τὰς τῶν πολεμίων μαλακίας. Ariſtot. Eth.3, cap.7, μαλακία γὰρ τὸ φεύγειν τὰ ἐπίπονα. Idem Eth.7, c.7, ἡ τρυφὴ μαλακία τίς ἐστι. Eodem libro cap.1, ſcribit dicendum ſibi eſſe περὶ μαλακίας καὶ τρυφῆς. Xen. Pæd.8, ferè circa finē, τὴν Μήδων μαλακίαν διασώζονται, de Perſis quos ibidem dicit vſos fuiſſe τῇ Μή-
H δων στολῇ καὶ ἁβρότητι, & vocat θρυπτικούς. Et τὴν θρύψιν αὐτῶν σαφηνίσειν ſe dicens, inter alia dicit eos τὰς εὐνὰς μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι, & μαλακῶς καθεύδειν: accipiens ibi ſynonymως μαλακίαν, θρύψιν, ἁβρότητα. Idem in Symp. οὐχ ἁβρότητι χλιδαινομένου, οὐδὲ μαλακίᾳ θρυπτομένου, ἀλλὰ πᾶσιν ἐπιδεικνυμένου ῥώμην τε καὶ καρτερίαν. ſic & in loco paulo antè citato, ab eo opponuntur ſibi inuicem μαλακία &

καρπεία,& apud Suid.μαλακία & ψυχροτία:quēadmodū A
à Plut.in Fab.copulantur μαλακία & ἀνανδρία.Iſocr. ad Philipp. διὰ μαλακίαν ἢ ῥαθυμίαν ἐγκαταλιπεῖν,inertia & mollitia animi,vt paulo antè ex Salluſt. ‖ Vtitur hoc vocabulo etiā Cæſar,malaciā maris appellans,quū fluctus omnino quieſcunt & quaſi languent,nec vlla aura commouentur. Tanta(inquit)ſubitò malacia ac tranquillitas extitit,vt ſeſe loco mouere nō poſſet.Sic Vndæ molles apud Lucr. ‖ Item ſtomachi malacia apud Plin. Debilitas & languor.lib.28,c.7,de lacte muliebri,Et in malacia ſtomachi, in febribus, roſionibus, efficaciſſimum experiuntur.Idem Plin.defectiones mulierum à B
conceptu,malacias in prægnātibus vocare ſolet,quum defectæ & languentes modò hoc,modò illud appetūt. quod & κίττα ſiue κίσσα,διὰ τὸ τοῦ ζώου ποικίλον.lib.23,c.6,Malicorū expetitur grauidarum malaciæ. Ibidem, Horū ſemen edēdum præcipiunt in malacia prægnantibus. Heſychio quoque μαλακία eſt βλακία & νόσος.

Μαλακίας,ου,ὁ,Malacus,Mollis. de homine molli & effœminato.vt & μαλακός. ET Μαλακίων forma diminut. Molliculus,Mollicellus. Ariſtoph.Concion. ἔπου μαλακίων δεῦρ' ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει. vt apud Catull. Cinæde C
Thalli mollior cuniculi capillo,vel Anſeris medullula, vel inula mollicella.

Μαλακιάω,Mollis ſum,Mollitie laboro,Flacceſco.v.l.Plerunque capitur pro Langueo,Æger ſum,Ægroto.Luc. Lexiph.μαλακιᾷ τὸ σῶμα. Xenoph.Cyneg.αἱ κύνες μαλακιῶσαι ταῖς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι,infirmitate narium laborātes & mollitudine,vt B.interpr.Plut.De ſera numinis vindicta, καὶ τῶν βοῶν, ἂν εἰς τὰς χηλὰς μαλακιῶσι, προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κεράτων. vbi nota eum dicere εἰς D
τὰς χηλὰς μαλακιῶσι pro χηλὰς μαλακιῶσι. ‖ Harpocrationi μαλακιᾶν eſt τὸ τῆς δίκης ὅρον φεύγειν, litis deciſionē & ἀποκοπὴν horreſcere.

Μαλακιεῖς,Frigoris cauſa dolentes & contracti.v.l.

Μαλάκιον,ου,τὸ,Muliebre quoddam ornamentū. Heſych.

AT Μαλάκια,Mollia:piſcium genus. Galen.lib.3,De alim.facult.μαλάκια καλεῖται τὰ μήτε λεπίδας ἔχοντα, μήτε βαχὺ καὶ ὀστρακῶδες τὸ δέρμα, μαλακὸν δ' οὕτως ὡς ἀνθρώποις. ἔστι δὲ ταῦτα πολύποδες καὶ σηπία καὶ τευθίδες.Idem in Lex.Hippoc. μαλάκια vocari ſcribit ὅσα τῶν ἐνύδρων ἀκάνθαν οὐκ ἔχει, E
καθάπερ πολύπους καὶ τευθὶς καὶ σηπία καὶ ἀκαλήφη. ταῦτα δὲ καὶ ἄναιμα καὶ ἀσπλαγχνά ἐστι. Ariſtot.Hiſt.anim. lib.1,c.6, ἄλλο δὲ τὸ τῶν μαλακίων, οἷον τευθίδες καὶ τεῦθοι καὶ σηπίαι.Et lib.3, μαλάκια eſſe dicit πολύποδας, ὀσμύλην, ἐλεδώνην, σηπίαν, τευθίδα, vt tradit Athen.lib. 7, vbi ipſe μαλάκια vocari ſcribit τὰ τευθώδη.Idē Ariſtot.alibi,ἔστι δὲ γένη πλείω.ἓν μὲν τὸ τῶν καλουμένων μαλακίων,ἓν δὲ τὸ τῶν μαλακοστράκων·ἔτι δὲ τὰ ὀστρακόδερμα. Vnde Plin.lib.9,c.28, Piſcium quidā ſanguine carent. ſunt autē tria genera:in primis quæ mollia appellantur, deinde contecta cruſtis tenuibus, poſtrema F
teſtis concluſa duris.Mollia ſunt,loligo,ſepia, polypus & cætera eius generis. In hac ſignif. ſcribitur ETIAM Μαλάχια, vt apud Suidam, μαλάχια,ὅσα τῶν ἐνύδρων ὀστέα οὐκ ἔχει.οἷον σηπία,πολύπους:quæ & ἄναιμα & ἄσπλαγχνα eſſe ſcribit. Sic & Heſych. μαλάχιος eſt ἰχθύς ποιός.Pro Μαλάχια autem ſcribi ET Μαλάχια, per diphthongum, teſtatur idem Suidas.

Μαλακύνω,Mollio,Mollem reddo.Et Μαλακύνομαι,Mollior, Emollior, Molliorem me præbeo. vel Molleſco, Languidior & remiſſior ſum.Xen.Pæd.3, p.42, ad equites, G
ὁπόθεν ἐπειδὰν διακελευόμενοι καὶ ὠθοῦντες ἄγω ἡμᾶς· ἣν δέ τις μαλακύνηται,μὴ ἐπιτρέπετε.vbi ſcribitur etiā μαλακίζῃ.

Μαλάκυνσις,εως,ἡ,Emollitio: qua aliquid Molli⁹ redditur.

C.ΠΡΟμαλακύνω, Præmollio, Prius mollio. Alex.Aphr.καὶ οἱ φωνασκοὶ δὲ παιωνίζοντες προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικά,phonaſci pæanem citantes,arterias præmolliunt.

Μαλακίζω,Mollio, Malaciſſo.Plaut. Malaciſſandus es : de quodam quem nimium ferum eſſe dicit.Plerunq; pro Mollem & effœminatum reddo. Greg.in Encom.Maccab.ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν,οὐδὲ ἐμαλάκισεν,οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν,quam nihil flexit,neque molliorem & ignauiorem H
reddidit,nec minus audacem:ſeu Nihil emolliit.Et μαλακίζομαι,Mollior & languidior fio, (vt Cic. dicit, Hoc nuntio langueſcet & mollietur)ſeu Mollior & ignauior reddor.Luc.Hermot.μὴ ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα, Thuc. lib.6, p. 207,ὅ,τι δῆμος μὴ μαλακίζηται θεραπεύων,Languidior fieret, Remitteret de acrimonia & vehementia aduerſus illum. Et lib.2,ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις. Et lib. 3, μὴ μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρὸν αὐτίκα,in re præſenti & ex tempore ad vocem oratoris,ſeueritatē remittentes,vt B.vertit,ſeu(vt ſchol.exp.)ἐνδόντες εἰς τὴν ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῶν λόγων.Demoſth. Philipp. 3, μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν.Syneſ.ep.5,ὅσπερ ἂν μαλακίσηται καὶ πρὸς δ'.Et apud Philon.De vita M.lib.3,οὐ χρὴν οὖ μαλακιστέον,lentè & molliter agendum. Item apud Xen. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, mollior & ignauior fuit ad mortem oppetendā. Aliquando potius pro Molleſco & effœminor. Thuc.lib.2, ὑπὸ πλούτου τις τὴν ἀπόλαυσιν προτιμήσας, ἐμαλακίσθη,emollitus eſt & effœminatus.Naz.μὴ ἐάσῃ μαλακισθῶμεν ἁπαλὴ καὶ περιρρέουσῃ. In v.l. μαλακίζομαι, Molleſco,Lāguidior fio,dicitur propriè eſſe mulierum prægnantium : quippe quas ſæpe malacia vexet.
‖ Μαλακίζομαι, Langueo, Sum infirma valetudine, vel potius ſubinfirma. Luc.Lexiph. τὰ ἀμφὶ τὴν ῥάχιν μαλακίζομαι ἐπ' ἀστράβης ὀχηθείς.paulo pòſt dicit,ἀναπηδήσας ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρρην τὸν ὄρρον,καὶ νῦν βαδίζω πεδῶν προβάς, καὶ ἰδίω θαμά, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα. ita vt μαλακίζομαι & μαλακιῶ. Idem ſignificent. ſicut ab eodem in Gallo quidā ſynonymως dicitur μαλακιζόμενος, & μαλακῶς ἔχων,& πονήρως ἔχων.

C.Ἀπομαλακίζομαι, Mollis ſum & remiſſus ad aliquid agendum, Elangueſco, Languidè aggredior, vel molliter & ignauè. Ἀπομαλακίζεσθαι (inquit Budæus)Repigreſcere,Remolleſcere,Molliter & ignauè aggredi,In mollitiem & pigritiam reuolui:quū piget aliquid incipere quod ſit laborioſum.Ariſtoteles de columbis loquens, ἐὰν τι ἀπομαλακίζηται πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς νεοττίας διὰ τὴν λοχείαν, ὁ ἄρρην τύπτει καὶ ἀναγκάζει εἰσιέναι.quæ verba Plin. ita interpretatus eſt,de amore columbarum erga ſobolem,Sæpe & ex hac cauſa caſtigatio, pigritius intrante fœmina ad pullos. Exponit etiam Elangueſcere, Non ſuſtinere:ſubiungens hoc ex Plut.exemplum,in Lycurgo, ἐκάκιζον δὲ οἱ λοιποὶ ὡς ἀκρατῆ, καὶ πρὸς τὴν κοινὴν ἀπομαλακιζόμενον δίαιταν.

C.ΚΑΤΑμαλακίζω, Emollio. Et Καταμαλακίζομαι, Emollior, Remolleſco. Greg. τῇ ἀφῇ καταμαλακισθείς, tactu emollitus.

Μάλθα ſIVE Μάλθη,ης,ἡ,Cera emollita. μεμαλαγμένος κηρός,vt Heſych. exp. Eidem μάλθη eſt μαλακία, & ψυφερή.In priori ſignific.capitur à Poll.qui inter δικαστικὰ quædam σκεύη ponit πινάκιον τιμητικόν,μάλθην,ἣ κατήλειπτο τὸ πινάκιον. Idem lib.10, De libris & inſtrumentis ſcriptoriis,ὁ δὲ ἐπὼν τῇ πινακίδι κηρός,ἢ μάλθη,ἢ μάλθα: citatis prius ex Cratino,poſterius ex Ariſtoph.Gerytade,τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἐσθίων.Demoſth.κατὰ Στεφάνου, p. 143, ἐν μάλθῃ γεγραμμένοις τὴν μαρτυρίαν ἵνα εἴ τι προσγράψαι ἢ ἀπαλεῖψαι βούλοιτο,ῥάδιον ᾖ. quod non fieri poterat ἐν λελευκωμένῳ ſiue γραμματείῳ λελευκωμένῳ. Maltha (inquit Turn.in Aduerſ.lib.6,c.9) eſt Iulio Polluci cera qua tabella iudicum illinebatur : & interprete Feſto,pix erat cum cera mixta.Similis eſt quam in Verrē Cicero ceram legitimam vocat, qua tabellæ iudiciales incerabantur. Heſychio cera mollis eſt. Eſt & maltha mollis,ex eo quod mixtū è cera & pice molle erat.Inde Horatianus Malthinus,mollis eſt & effœminatus:Malthinus tunicis demiſſis ambulat:qui Mæcenas videtur fuiſſe. Hæc ille. Heſychio μάλθη eſt etiam ῥύπος ξηρός. Poll.autem ῥύπον accipi etiam pro cera qua tabellæ ſcriptoriæ inducuntur, ſcripſit. ita vt μάλθη generalius pro cera tam dura quàm mollita vſurpetur. ſicut Galeno μάλθη eſt ὁ κηρός,μάλιστα δὲ ὁ μεμαλαγμένος.Apud Latinos autem maltha eſt permiſtio picis liquida, vnguinis ſiue axungiæ, ſiue ſeui & calcis,ad ſtrigmenti craſſitiem:qua in ciſternis, piſcinis vel puteis rimas & lacunas,quum aqua per ſaxa manat, reſarciunt, atque pauimenti vel parietis tecturam ſuccumbentem reparant.cuius compoſitionem docet Pallad.Rei ruſt.l.1,c.17.Plin.lib.36,c.24, aliud genus docet hoc modo, Maltha è calce fit recenti. gleba vino reſtinguitur, mox

tunditur cum adipe ſuillo & ficu, duplici linamento: A quæ res omnium tenaciſſima & duritiem lapidis antecedens. Ibidem dicit Malthare pro Maltha inducere. Quod malthatur,(inquit)oleo perfricatur. Aliter autẽ accipit quum lib.2,c.104,ait,In Commagenes vrbe Samoſatis ſtagnum eſt emittens limum (maltham vocant) flagrantem. Quum quid attigit ſolidi, adhæret: præterea tactus ſequitur fugientes. Sic defendêre muros oppugnante Lucullo: flagrabátque miles armis ſuis. A quis etiam accenditur: terra tantùm reſtingui docuere experimenta. Similis eſt natura naphthæ. B

¶Malthas veteres molles appellari voluerunt, à Græco, quaſi μαλακούς. Lucil.lib.28, Inſanum vocat quem maltham ac fœminam dici videt. Hæc ex Nonio. qui ſcribit Malta, ſine h. Metaphorica autem ea ſignificatio eſt, & maltha accipitur vt μάλθακός, μάλθων, & κήρινος. De origine huius vocabuli nihil reperi apud grammaticos: ſed quum μαλθακός Euſt. deriuet à μαλακός, illud quoq; pòſt μαλάσσω ponendum exiſtimaui.

C.Ἐπίμαλθος, Maltha inductus. ἐπίμαλθα Heſychio, μαλακά, πρoσηνῆ, ἀγαθά, ἀσθενῆ λίαν. quo ſignificatu μαλακὸς C ſuprà, & infrà μαλθακός.

Μαλθώδης, Malthinus, Cereus. Galen. in Lex. Hippocr. μαλθώδεα exp. μαλακτικὰ vel κηρώδη. dicens μάλθην eſſe τὸν κηρόν, καὶ μάλιστα τὸν μεμαλαγμένον.

Μάλθων Suidæ ἔκλυτος. vt ſuprà μαλακίας & μαλακίων, de homine molli & effœminato: qui & maltha paulo antè. Malthini nomen (inquit Turneb. libro 21, Aduerſ. cap.23) pro molli finxit Horatius à maltha: vnde & μάλθων Græcè dicitur mollis & effœminatus. Apud Suid. ὁ γυνανδρός τις καὶ μάλθων τύραννος. D

Μαλθόω, Mollio, vel Mollio & ſubigo veluti ceram. vnde μαλθῶσαι quod Heſychio eſt μαλακῶσαι.

¶Μαλθάσσω, F. ξω, idẽ. vnde μαλθάσσειν quod Heſych. exp. μαλάσσειν: item πείθειν. (ſicut Latinè quoque Homines mollire, Pectora mollire, hoc eſt Mollibus verbis flectere) Mollib⁹ verbis perſuadere, Delinire, Demulcere. Apud Suidam, τὸ δὲ ῥᾳδιουργὸν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα μαλθάξαι, οὐ μόνον ἦν, ἡ τῶν ὅπλων ἐπιείκεια, καὶ ὁ τῷ δικαίου κατὰ φύσιν ἔρως. id eſt καταπραΰναι, ἀγαθῦναι. Apud eundem, δῶροις μαλθασσομένους καὶ ἐς τὰς κλήσεις συνιέναι, muneribus emollitos & delinitos. Sic accipi poteſt apud Soph. E in Antig. p.263, Τί δῆτ᾽ ἂν σε μαλθάσσοιμ᾽ ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψεύσαι φανούμεθ᾽; Schol. tamen ibi exp. ἀπατήσαιμι.

Μάλθαξις, εως, ἡ, Emollitio, Fotus. Exponitur etiam Fomentum & θέρμασμα apud Hippocr.

C. Ἀμάλθακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui molliri ſeu emolliri nequit, Durus, Tactui vel flexui non cedens. ἀμάλθακτον Suidæ ἀνένδοτον, non remittens, hoc eſt rigidum, στερρόν. nam id opponitur τῷ μαλθακῷ.

C.ΚΑΤΑμαλθάσσω, Emollio, Delinio. Permulceo. vnde F καταμαλθάσσων Heſychio καταπραΰνων.

Μαλθακός, ή, όν, Mollis. idẽ quod μαλακός, vt teſtatur Euſt. illud ab hoc deriuãs, pleonaſmo literæ θ, ſicut in τετραχθὰ & τριχθά. Potius tamẽ à μαλθάσσω deduci puto, ſicut μαλακός à μαλάσσω deduxi. Plut. Ad Colot. ὅπου συνέλθωσιν εἰς αὐτὸ καὶ ξυμπίπτωσι ξηροῖς ὑγρά, καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, καὶ στερεὰ μαλθακοῖς. Et μαλθακαὶ πλευραί, coſtæ molles, id eſt coſtæ nothæ. Gorr. ex Poll. Item μαλθακὰ γυῖα, vt Molles pedes, Molles manus, Mollia brachia apud Latinos. Plut. in lib. qui περὶ εὐθυμίας inſcribitur, οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ G τοσόνδε τέγξει μαλθακὰ γυῖα, κατὰ Πίνδαρον, ὡς δόξα ποιεῖ, καὶ τὸ τιμᾶσθαι μετά τινος δυνάμεως, πόνον ὑδωρ. ¶Item Mollis & iners, Mollis & remiſſus, ſeu ignauus. Il.ρ, ὃς τὸ πάρος περ Μαλθακὸς αἰχμητής, νῦν δ᾽ οἴχεται οἶος ἀείρας Νεκρὸν ὑπ᾽ ἐκ Τρώων. de Menelao, quẽ Apollo pro Troianis pugnans, veluti hoſtis, μαλθακὸν σκώπτει πολεμιστήν, μεταλαβὼν τὸ τῷ ἥρωος ἐπίθετον καὶ ἐνήξε εἰς μαλακότητα: quum eum Homerus alibi ἀρηΐφιλον & ἴφθιμον vocet. Item Mollis & effœminatus, ſeu Luxu mollis. Demetr. Phaler. ὁ τὰ τύμπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα, κιναιδίας H εἰπών. Quo ſenſu inſcripſiſſe Cratinus fabulam quãdam μαλθακοί videtur, cuius mentio fit apud Athen. lib.14. ¶Item Languidus. Ariſtoph. Veſp. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ᾽ ἤδη μαλθακός εἰμι, Langueſcit & emolleſcit mihi animus, Languidus fio, Labaſcit animus. Sic ſuprà μαλακός. ¶Μαλθακὸν ἔτος, Mollis & leuis annus, apud Hippocr. lib.3 Epidem. hoc eſt ἄπνουν καὶ θερμόν, vt Gorr. ex Galeno exp. ¶Heſychio μαλθακὸν eſt ἡδύ, πρoσηνές: item ψυχρὸν & ἀσθενές. Pro ἡδὺ accipitur à Suida in hoc Ariſtoph. loco, in Ranis, τὸ μετακυλίνδειν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν μαλθακώτερον, δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι. id eſt (inquit) πρὸς τὸ ἥδιον τοῦ βίου καὶ εὖ ἔχον. vbi etiam poſſet reddi, Ad vitam molliorem & delicatiorem.

Μαλθακώδη φάρμακα ab Hippocr. vocantur pharmaca generis oleoſi, vt quæ conſtant adipibus, œſypo, reſinis, butyro, cera. ſic differunt ἀπὸ τῶν μαλακτικῶν. Gorr.

Μαλθακία, ας, ἡ, Mollitudo, Mollities. vt μαλακία.

Μαλθάκινος, Mollis. vnde Μαλθακίνη χρείη. in Epigr.

Μαλθακόω, Mollio. ¶VNDE Ἐκμαλθακόω, Emollio, Effœmino. ἐκμαλθακῶσαι Suidæ ἐκμαλάξαι, χαυνῶσαι.

Μαλθακίζω, Mollio, Emollio. Item Mollio animum, Mollio pectus, Mollibus verbis delinio & permulceo, Mollibus verbis flecto, vt μαλθάσσω. Eurip. Medea, Κρέοντι δέ μοι νῦν πρὸς σ᾽ ἀπεχθέσθαι γύναι, Ἢ μαλθακισθένθ᾽ ὕστερον μέγα στένειν. ¶Μαλθακίζομαι, Molleſco, Ignauia & inertia molleſco, Ignauiter ago, Langueſco, vt μαλακίζομαι. Plato epiſt. δεῖν ἐμὲ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι. Item Elangueſco, Molleſcens debilitor. Plut. Symp.4, ἤδη δὲ κάμνουσαν περὶ καιρὸν, ἢ μαλθακιζομένην, καὶ ἀπολείπουσαν τὸ οἰκεῖον ἐντείναι καὶ ἀναζωπυρῆσαι παγχάλεπον. VNDE Μαλθακιστέον, Molliter & ſegniter agendum. Ariſtoph. Nub. οὐ μαλθακιστέ᾽, ἀλλὰ περικαλυπτέα.

C.ἈΠΟμαλθακίζομαι, Idẽ quod ἀπομαλακίζομαι. ſicut μαλακός & μαλθακὸς pro eodem ſumuntur. Vnde ἀπομαλθακίζεσθαι πρὸς ὁδὸν eadem forma dicitur qua ἀπομαλακίζεσθαι πρὸς εἴσοδον, in loco Ariſtotelis modò citato. Eſt enim ἀπομαλακίζεσθαι πρὸς ὁδὸν, Molliter & ignauè ſe ad iter accingere, vel Dare ſe itineri non alacriter.

C.ΚΑΤΑμαλθακίζω, Emollio. Et καταμαλθακίζομαι, Emolleſco, Elangueſco. Vnde ex Plat. Epiſt. καταμαλθακισθείς pro Fractus animi mollitie.

ΜΑΝΘΆΝΩ, F. ήσομαι, P. ηκα. Aor.2, ἔμαθον, Diſco. Hom. Odyſſ.ρ, Ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ᾽ ἔμμαθεν, οὐκ ἐθελήσει Ἔργον ἐποίχεσθαι. vbi ἔμμαθεν pro ἔμαθεν, metri cauſa. Dicitur autem μανθάνω τινί, vel μανθάνω τι παρά του, vel του, ſine præpoſ. Illo vtitur Plato, atq; alii: Xenophon autem hoc quoque, Pæd. lib.1, μάθε δέ μου, ὦ παῖ, καὶ τάδε (ἔφη) τὰ μέγιστα. (At verò in iſto Ariſtoph. loco in Nub. ταλαίπωρον τί τ᾽ ἔμαθεν τῶν ἀρβόλων, eſt genitiuus pretii) Iungitur etiam cum ὅτι. Iſocr. De pace, ὅτι μὲν οὖν δικαίας ἀρχῆς ἐπιθυμοῦμεν, παρ᾽ ὑμῶν μαθών, ὑμᾶς ἔχω διδάσκειν. ¶Ariſtoph. in Veſpis, Τί δὴ μαθὼν, τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ᾽ ὠθεῖς; q.d. Quid edoctus, trudis digito linamentum lucernæ? Sunt autem qui idem valere putent quod Lat. Quid malum? At ego ſimpliciter accipere malo: vt Gall. dicitur in reprehẽſione, *Qui vous a appris à faire cela?*

Μανθάνω accipitur etiam pro διδάσκω, id eſt Doceo, vt tradit Euſtath. pag. 1561. ſicut (inquit) δίδαξε & pro Didicit & pro Docuit, ſumitur. Idem pag. 1883, tradens μανθάνειν eſſe μέσον apud Homeri poſteros, ſicut & illud δίδαξεν ipſi Homero eſt μέσον, in exemplum affert, μανθάνειν γράμματα, quod vſitatum ſit apud ſophiſtas.

Μανθάνω, Intelligo, Percipio, Animaduerto. Idem interdum quod συνίημι, vt teſtatur Ariſtot. in Ethic. Sic autem apud Iſocr. pro eodẽ poſita inuenio. Plat. in Hippia minore, νῦν δή ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. Plato De rep. lib.1, οὐ μανθάνω, ἔφη. Et paulo pòſt, νῦν δή, οἶμαι, ἄμεινον ἂν μάθοις ὃ ἄρτι ἠρώτων, πυθανόμενος. Itẽ, οὐ μανθάνω πῶς λέγεις. Alibi autem οὐκ ἐννοῶ eadem ſignif. dixit.

Μάθημα, ατος, τό, Quod quis didicit, ſeu diſcit, Diſciplina. Xen. De re eq. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ἰδιώτῃ καὶ ὑπομνήματα καὶ μαθήματα καὶ μελετήματα γεγράφθαι ἡμῖν. Thuc. lib.1, οὐκ ἄπειρον μέν τινα ἡ μαθήματος ἢ θεάματος. Luc. in Sõnio, οὐδ᾽ ἀμέτοχος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ¶Sed per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt diſciplinæ ſeu artes aut ſcientiæ mathematicæ. Philo De mundo, γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατέρος δὲ ἀστρονομικοῦ, τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων. id eſt, Aſtronomico parente, eorúmque vno qui artium mathematicarum ſtudio incubuerunt. Ita Bud. qui & à

Platone ita vocari tradit. Idem à Gregorio *μαθήματα* A
appellari docet mathematicorum theoremata, *πρὸς σὲ ἐγὼ τὸν ἔχεις τὸν κύκλον ἐν τοῖς σοῖς μαθήμασι*; Vide locum Gellii in *Μαθηματικός* ſignificante eum qui & Latinè dicitur Mathematicus.

Μάθημα, Documentum, (quo ſenſu dicitur aliqua res nobis eſſe documento) Philo De vita M. lib. 2, *ἐπειδὴ τὸ περὶ τοὺς προγόνους πάθος οἱ ἀπόγονοι μάθημα σωφροσύνης οὐκ ἐποιήσαντο*. vbi T. vertit, Quum maiorum calamitates poſteri pro modeſtiæ documento non habuiſſent. Credideriim autem alluſiſſe hîc eum ad vetus quoddam di- B
ctum, *παθήματα* eſſe *μαθήματα*. aut etiā reſpexiſſe ad id quod legitur apud Xen. Pæd. 2, *πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα*.

HINC *Μαθηματικός*, (q. d. Diſciplinarius) Ad diſciplinas pertinens. Seu ad diſciplinas aptus. Plut. in lib. De virtute morali copulauit *τὸ θεωρητικὸν καὶ μαθηματικὸν τῆς ψυχῆς*. vbi *μαθηματικὸν* ſonare videtur quaſi quis dicat Diſciplinæ perceptiuum. Apud Themiſt. *μαθηματικωτέρα ἐπιστήμη ἡ γεωμετρία τῆς ὀπτικῆς*, pro ſimplici & magis abſtracta à ſenſili, Bud. ‖ *Μαθηματικός*, Diſcendi cupidus. Plato, *τούτους οὖν πάντας, καὶ ἄλλων τινῶν μαθηματικούς, καὶ τοὺς τῶν τεχνυδρίων, φιλοσόφους φήσομεν*; Item Docilis, apud Ariſtot. Metaph. lib. 1, *καὶ διὰ τοῦτο [τῶν ζώων] τὰ μὲν φρόνιμα, τὰ δὲ μαθηματικώτερα τῶν μὴ δυναμένων μνημονεύειν ἐστίν*. B. C

Μαθηματικός, Ad mathemata pertinens, id eſt mathematicas diſciplinas, Pertinens ad mathematicos. Ad verbum Mathematicus. vt *μαθηματικὴ ζήτησις* apud Ariſtot. Mathematica, Qualis eſt mathematicorum. Et *οἱ μαθηματικοὶ λόγοι*, apud eundem. Item *τὰ μαθηματικὰ τοῦ Πλάτωνος*, Plut. Quæ apud Platonem ſunt mathematica. id eſt Ad mathematicas diſciplinas ſpectantia. D
Item *μαθηματικὴ* ſub. *ἐπιστήμη*, Mathematica ſcientia, ſeu mathematicorum. Plut. ‖ *Μαθηματικός*, Mathematicus, Mathematicarum diſciplinarum peritus. Ariſtot. Ethic. 6, cap. 8, *διὰ τί μαθηματικὸς μὲν παῖς γένοιτ' ἄν, σοφὸς δὲ ἢ φυσικὸς οὔ*. Idem Ethic. 1, cap. 3, *παραπλήσιον γὰρ φαίνεται μαθηματικοῦ πιθανολογοῦντος ἀποδέχεσθαι, καὶ ῥητορικὸν ἀποδείξεις ἀπαιτεῖν*. Gell. lib. 1, cap. 9, de Pythagoræ diſcipulis loquens, Aſt vbi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audiréque: atque eſſe iam cœperant ſilentio eruditi, cui erat nomen *ἐχεμυθία*, tum verba facere, & quærere, quæque audiſſent ſcribere, & quæ ipſi opinarentur, expromere poteſtas erat. Hi dicebantur in eo tempore *μαθηματικοί*, ab iis ſcilicet artibus quas iam diſcere atque meditari inceptauerant. quoniam geometriam, gnomonicam, muſicam, cæteráſque item diſciplinas altiores, *μαθήματα* veteres Græci appellabant. Vulgus autem, quos gentilitio vocabulo Chaldæos dicere oportet, mathematicos dicit. Et ADVERB. *Μαθηματικῶς*, Mathematicè, Mathematicorum more. E F

Μάθησις, (q. d. Diſcentia) Ipſa diſcendi actio. Ariſtot. Pol. 8, *οὐ γὰρ παίζουσι μανθάνοντες. μετὰ λύπης γὰρ ἡ μάθησις*. Et *μάθησις τῶν γραμμάτων*, Cognitio, Perceptio, ibidem, *τὴν τῶν γραμμάτων μάθησιν παιδεύεσθαι*. Sed & *μάθησιν ποιεῖν* ex eodem in Rhet. pro Erudire. Dixit & Cicero, Scientiam afferre. Et *εἰς τυπώδη μάθησιν* apud eūdem Ariſtot. Ad craſſius docendum, Ad craſſiorem doctrinam. Bud. Idem Polit. 7, *πρὸς μάθησιν οὐδεμίαν*, id eſt diſciplinam, Budæus ab eo accipi tradens pro *παιδείᾳ*, affert ex eorundem Polit. lib. 8, *αἱ μὲν οὖν καταβεβλημέναι νῦν μαθήσεις ἐπαμφοτερίζουσι*. G

Μαθητός, (q. d. Diſcibilis) Qui diſci poteſt. Ariſtot. Eth. 6, *ἔστι δὲ πᾶν ἐπιστητὸν, μαθητόν*.

Μαθητής, οῦ, ὁ, Diſcipulus. vt in prouerbio, *Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων*, Multi diſcipuli præſtantiores magiſtris, Epigr. lib. 2. Et *Πλάτωνος μαθητής*, vel *Ἀριστοτέλους*, &c. apud Plut. & reliquos. Interdum verò cum genitiuo rei. vt Theophyl. elephantem vocat *ἀνθρωπίνων διδαγμάτων μαθητὴν ἐπιδέξιον*. FOEM. *Μαθήτρια*, ET H
Μαθητρίς (*μαθήτρια*, vt *ποιήτρια* : at *μαθητρὶς* vt *αὐλητρίς*) Diſcipula. Laert. in Speuſippo, circa principiū, *λέγονται δὲ αὐτοῦ καὶ αἱ Πλάτωνος ἀκούειν μαθήτριαι*.

Μαθητεύω, Diſcipulus ſum, Sum auditor. Plut. de Iſocrate loquens, *ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος*. Sed & pro Doceo. Matth. cap. vltimo, *πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη*. Hinc *Μαθητεύομαι*, Doceor. apud Baſil. *εἰς τὸ προφητικὸν σχῆμα*. Sed & cum datiuo perſonæ apud recētiores, ſicut *μαθητεύειν*, Diſcipulum eſſe, vt *ὁ ἅγιος Ἱερόθεος τῷ ἁγίῳ Παύλῳ ἐμαθητεύθη*. VNDE *Μαθητεία*, Inſtitutio quæ traditur diſcipulis, vel Diſciplina, ſeu Doctrina. Greg. *εἰ οὕτω βαπτίζῃ καὶ κατὰ ταύτην τὴν μαθητείαν*.

Μαθητιάω, ῶ, Diſcipulus eſſe cupio, Diſcere cupio. Apud Ariſtoph. Nub. quidā poſcēs ſibi aperiri ſcholā, dicit ſe *μαθητιᾶν*. Syneſ. *καὶ τὴν γε φύσιν ἐμακάριζον, ᾗ ἐμαθήτιων πολλοί*, & multi eius eſſe diſcipuli cupiebāt. Sed alibi *μαθητιᾶν τινι* pro Alicuius eſſe diſcipulum. Areop. autem accuſ. iunxit pro Diſcere cupio, vt ſcribit B.

C. *Ἀμαθής*, έος, ὁ καὶ ἡ, Indoctus, Qui non didicit literas, Literarum rudis. Propriè tamen *ἀμαθὴς* eſt generaliter Qui non didicit. ſed quū abſolutè ponitur, ferè capitur pro eo qui non didicit literas. Atque hoc mihi videtur optimè perſpici poſſe ex Lacedæmonii cuiuſdam reſponſo ad Athenienſem oratorem qui dixerat Lacedæmonios eſſe *ἀμαθεῖς*. Reſpondit enim, rectè eum dixiſſe. ſolos enim Lacedæmonios mali nihil ab illis *μεμαθηκέναι*. id eſt didiciſſe. Intelligebat videlicet Athenienſis orator Lacedæmonios eſſe *ἀμαθεῖς*, id eſt literarum rudes: at Lacedæmonius ille nomen hoc in generali ſignificatione accipiens, eò torſit quò ſibi viſum fuit. Cōmemoratur hoc reſpōſum à Plutarcho in Apophth. & in Lycurgo, ſi bene memini. Ariſtoph. in Nubibus, *ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος*. Exponitur etiam Imperitus, Rerum ignarus, Nullam habens rerum experientiam. Item Ruſticus.

Ἀμαθὴς cum genitiuo, Ignarus, Neſcius, Rudis. vt *ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων*, Græcarum literarum rudis. Apud Thucyd. autem *ἀμαθὴς* exponitur etiam Expers: quum dicit *ἀμαθὴς ἀπὸ σοφίας*. ‖ Iungitur & præpoſitioni *πρὸς* habēti accuſatiuum. Plat. De leg. 3, *ἀπειρότεροι μὲν καὶ ἀμαθέστεροι πρός τε τὰς ἄλλας μέλλουσιν εἶναι τέχνας καὶ πρὸς τὰς πολεμικάς*. vbi *ἀμαθέστεροι* videtur commodè reddi poſſe Indociliores.

Ἀμαθὴς item capitur pro *ὀλιγομαθής*, id eſt Qui paucā didicit, Parum doctus, Paruam peritiam literarum aut alius rei habens. Accipi autem pro *ὀλιγομαθὴς* teſtatur Euſtathius, & alii grammatici: atque adeo literā α interdum in principio vocum notare *ὀλίγον*, initio huius libri diximus.

Ἀμαθῶς, Inſcitè, Imperitè, Indoctè. Vel, More hominis imperiti, ſeu indocti. Thucyd. lib. 1, *ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου*. vbi ſchol. exponit *ἐσφαλμένως*.

Ἀμαθί, Aduerbium aliud, idem ſignificans.

Ἀμαθία, ας, ἡ, VEL *Ἀμαθίη*, Inſcitia, Imperitia, Ignorantia, Ruditas, Rerum imperitia. Itē Ruſticitas. Interdū peculiariter dicitur de literarum ignorantia. Plut. De aud. *τοῖς δὲ φιλοτίμοις καὶ θρασέσιν ἀεὶ περιστέλλειν καὶ ἀποκρύπτειν συνοικοῦσαν τὴν ἀμαθίαν*. ‖ Item *ἀμαθία*, Imprudentia, Incōſiderantia, *ἀσυνεσία*, vt exponit ſcholiaſtes Thucydidis, in hoc eius loco, libro 3, *ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας*. Quanquam hic videtur mihi *ἀμαθία* commodius accipi poſſe pro inſcitia & inhabilitate ad res gerendas, vt ita dicā: quia ei opponit *δεξιότητα*. quam pro prudentia accipere durum eſt, meo quidem iudicio.

Ἀμαθαίνω, In ignorantia verſor, vt interpretatur Budæus, citans hunc Platonis locum, lib. De rep. 7, *καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη [ἡ ψυχὴ] μὴ ἀγανακτῇ*. id eſt, conuicta ignorantiæ. Idē Plato accuſatiuo iungit, ita ſcribens, *ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν*, id eſt, hæc ignorantibus, vel imperitis quod ad hæc attinet. Ac poteſt *ταῦτα* regi à ſubaudita præpoſitione *κατά*: quaſi eſſet, *ἀμαθαίνουσι κατὰ ταῦτα*. Niſi quis aut ſubaudire malit, aut etiam dicere velit deeſſe aliam præpoſitionem *εἰς*. quia paulo pòſt dicit, *ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα*, pro Rudis ad hæc, vel Rudis circa hæc.

C. *Ἀρτιμαθής*, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui nuper diſcere cœpit. Item *ἀρτιμαθὴς τούτων*, Qui nuper hæc didicit, ſeu intellexit, Qui nuper factus eſt horum certior. Euripid.

C.Αὐτομαθὴς, Qui ex ſeipſo didicit, Qui nullo præceptore A vſus eſt. αὐτοδίδακτος. VNDE Αὐτομαθῶς, aduerb. Diſcendo ex ſeipſo, Sine præceptore.

C.Δυσμαθὴς, Qui non facilè diſcit, Tardus ad diſcendum, ſeu hebes, Indocilis. Plato De rep.2, ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Et ſuperl. δυσμαθέστατος apud Philonem. ‖Item paſſ. Qui non facilè diſci poteſt, ſeu cognoſci, aut animaduerti. Ex Eurip. cum infinitiuo ἰδεῖν affertur, δυσμαθὴς ἰδεῖν, pro δυσεπίγνωστος. HINC Δυσμαθῶς aduerb. vt δυσμαθῶς ἔχειν, Non facilè diſcere, ſeu cognoſcere. Aut paſſ. Non facilè diſci. ET Δυσμαθία, Tarditas ad diſcendum, Indocilitas. Ex Plat. in epiſt. δυσμαθίαν τίκτουσα pro Tarditatem ingenii. Scribitur ET Δυσμάθεια. B

C.Εὐμαθὴς, (contr. præcedenti δυσμαθὴς) Qui facilè diſcit, Docilis. Demoſth. γίνονται γὰρ εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπά. Apud Plat. cum gen. epiſt.7, ἄλλοι δ' ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, Alii alia facilè diſcunt, Alii ad alia ſunt dociles. ‖Εὐμαθὴς paſſ. ſignif. Qui facilè diſci poteſt, ſeu percipi, aut cognoſci, Qui facilè intelligi poteſt, Intellectu facilis, ſeu cognitu. Luc. De hiſt. ſcrib. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει. Xen. τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα προσαγορεύομεν. Et εὐμαθὲς φώνημα apud Sophocl. in Aiace circa princ. Vox cognitu facilis, quæ cognoſci ſeu potius dignoſci aut internoſci ab aliis facilè poteſt. Æſchines autem iunxit cum infinitiuo, (ſicut δυσμαθὴς Euripides) dicens, λόγους ἁπλοῦς, καὶ ὑμῖν ἀκοῦσαι κρῖναι εὐμαθεῖς. Vbi ego reſoluendum eſſe crediderim εὐμαθεῖς κρῖναι, in ῥᾴδιος κρῖναι δι' εὐμάθειαν. HINC Εὐμαθῶς, Ita vt quis facilè diſcat, ſeu intelligat. Aut, Facilè diſcendo, ſeu intelligendo, Cum docilitate. ITEM Εὐμαθία, SEV Εὐμάθεια, Facilitas in diſcendo, Celeritas ad diſcendum, Docilitas. Epigr. lib.6, Μίμνει καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης. Luc. De hiſt. ſcrib. ἀλλὰ τὸ τῆς ἀνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν ἐμποιεῖ τοῖς ἀκούουσι. D

C.Ἡμιμαθὴς, Semidoctus. ex Poll.

C.Κακομαθὴς, Qui malè didicit, Malè doctus.

C.Ὀλιγομαθὴς, Qui pauca didicit, Parum doctus. Vide Ἀμαθὴς.

C.Ὀψιμαθὴς, Qui ſerò didicit, ſeu diſcere cœpit. (Peculiariter autem ὀψιμαθεῖς dicebãtur qui ſerò, id eſt iam prouecta ætate (atque adeo ſera ætate, vt loquuntur interdum poetæ) literas didicerant, & ex conſequenti interdum pro parum doctis, ſeu parum literatis. E Iſocr. in Hel. encomio, νῦν δέ τις οὕτως ὀψιμαθὴς ἐστὶν ὅστις οὐκ οἶδε, &c. Huic opponitur παιδομαθής. Interdum cum genitiuo, vt ὀψιμαθὴς τούτων apud Iſocr. & Xenoph. HINC Ὀψιμαθία, VEL Ὀψιμάθεια, Sera eruditio, vt exponitur à Gellio: (ſonat autem q.d. Tardidiſcentia) lib.11, cap.7, Eſt adeo id vitium plerunquè ſeræ eruditionis, quam Græci ὀψιμαθίαν appellant, vt quod nunquam didiceris, F diu ignoraueris, quum id ſcire aliquando cœperis, magni facias quo in loco cunque & quacunque in re dicere. ET Ὀψιμαθέω, ῶ, Serò diſco, ſeu ſera ætate. Luc. De merc. cond. ὀψιμαθήσαι δὲ καὶ πόῤῥω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Vt autem nomini ὀψιμαθὴς opponi dixi παιδομαθὴς, ſic & huic verbo ὀψιμαθεῖν opponi poteſt παιδομαθεῖν, cuius tamen vſus exemplum nullum affertur.

C.Πολυμαθὴς, Qui multa didicit, Multiſcius. Multum eruditus. Iſocr. ad Dem. ἐὰν ἧς φιλομαθὴς, ἔσῃ πολυμαθής. HINC Πολυμαθῶς, Cum peritia multarum rerum, Cũ G magna eruditione. Vel, More eius qui eſt multarum rerum peritus, ſeu, (magis ad verbum) qui multa didicit. Vel, Vt decet eum qui &c. ET Πολυμαθία, VEL Πολυμάθεια, Multarum rerum peritia, vel Multa eruditio, Magna eruditio, ſeu doctrina. Diſciplina multiiuga, vt interpr. Bud. ex Gellio.

C.Ταχυμαθὴς, Qui citò didicit, vel Qui citò diſcit.

C.Φιλομαθὴς, Cupidus diſcendi, Studioſus diſcendi. Iſocr. ad Dem. ἐὰν ἧς φιλομαθὴς, ἔσῃ πολυμαθής. Plut. Sympoſ. φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ. Vnde ſuperl. πολυμαθέστατος, Xen. in Pæd. H Et τὸ φιλομαθὲς, ſubſtantiuè, Plat. in Tim. Cupiditas diſcendi. HINC Φιλομαθῶς, Cum cupiditate diſcendi. ET Φιλομαθία, VEL Φιλομάθεια, Cupiditas diſcendi. Item VERB. Φιλομαθέω, ῶ, Diſcere cupio, Diſcendi deſiderio teneor, apud Plat. De leg. Strabo de ſchola Tharſenſi loquens, οἱ φιλομαθοῦντες ἐπιχώριοι πάντες εἰσί. id eſt Qui literarum ſtudio incumbunt. B.

C.ἈΝΑμανθάνω, (q.d. Rediſco) Denuo diſco, De integro diſco. Heſych. ἀναμαθεῖν exponit ἐξ ἀρχῆς μαθεῖν. Noſtrate Rapprendre eſt ἀναμαθεῖν, ſicut Apprendre eſt μαθεῖν.

C.ἈΝΤΙμανθάνω, Contrà diſco, ſeu Contraria diſco. Aut, Viciſſim diſco.

C.ἈΠΟμανθάνω, Dediſco. Cum accuſatiuo. Plato in Phædone, ὥστε ἀπομαθεῖν καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤμην εἰδέναι. Lucianus, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθών. Xen. Pæd.4, οὐδὲν γὰρ τῶν ἱππικῶν ἀπομαθησόμεθα, ἱππεύειν μαθόντες. Apud Plutarchum autem cum infinitiuo, in Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ἀπομαθόν. HINC Ἀπομάθησις, Verbale nomen, quod ſonat ad verbum (ſi dicere liceret) Dediſcentia, id eſt Obliuio eius quod didicimus.

C.ἘΚμανθάνω, Diſco, ſeu potius Perdiſco. videtur enim præpoſitio Græca intendendi vim itidem habere. vnde etiam exponitur ἀκριβῶς ἐξεπίστασθαι. Plato, μεγίστη δὲ φυλακὴ, τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodotus, ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, Diſcere linguam, ſeu Perdiſcere. Soph. cum genitiuo perſonæ, ἐκμανθάνω σοῦ, Ex te intelligo, ſeu Cognoſco. Eurip. ἐκμαθεῖν νόον ἀνδρὸς, itidem pro Cognoſcere, vel Perſpicere.

C.ἘΠΙμανθάνω, Diſco poſt, ſeu poſtea, Doceor poſtea. ex Thuc.

C.ΚΑΤΑμανθάνω, Perdiſco, Pernoſco. nam & hîc augere videtur præpoſitio. Plato, ἔπειτα δὲ ἔρωτα ἔχει τοῦ καταμαθεῖν ὅπισω &c. id eſt, Amore affect⁹ eſt pernoſcẽdi. B. Sed plerũque aptius redditur Animaduerto, alicubi & Perpendo. Xen. καταμαθὼν αὐτὸν οὔτε θύοντα τοῖς θεοῖς, (vbi obſerua iungi participio) Quum animaduertiſſet eum neque ſacrificare diis. Idem, ὦ γαθὲ, ἔφη, κατάμαθε ὅτι καὶ ὁ σὸς νοῦς, Hoc animaduerte. Vel, Hoc perpende. Epictetus τὴν σαυτοῦ φύσιν κατάμαθε. Ex Plut. affertur & cum genitiuo perſonæ, εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὃ λέγω: & redditur, Si ex me intelligitis.

C.2.Δυσκαταμάθητος, Qui difficilè diſci poteſt, ſeu intelligi, aut animaduerti. ET Δυσκαταμαθήτως. vt δυσκαταμαθήτως ἔχειν pro Eſſe eiuſmodi quod vix intelligi poſſit, ſeu animaduerti.

C.METAμανθάνω, q. d. Poſt diſco. id eſt, Diſco poſt illud quod antea didiceram, ſeu, relicto eo quod antea didiceram. Theodorit. Hiſt. eccleſ. lib.1, de Conſtãtino, πᾶσι γὰρ τοῖς ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων πλοῦσιν ἡγεμονίαν δήμοις ἐπέστελλε, τὸν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν μεταλαβεῖν ἡγεμονίαν προτρέπων. Et quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ὃς μετέμαθεν Ἑβραῖος ὢν τὴν τῶν Καισείων δοξείαν. Ab Ariſtotele accipi ait Bud. pro Diſcendi rationem muto. Ab Æſchine autem pro Dediſco ſumi videtur. At verò illæ ſignif. quas huic verbo Suidas tribuit, ne iis quidem quos affert locis conueniunt.

C.ΠΡΟμανθάνω, (q.d. Prædiſco) Ante diſco. Ex Ariſtoph. Nub. εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἆσμ' ἐδίδασκε.

C.ΠΡΟΣμανθάνω, Addiſco, Inſuper diſco.

C.ΣΥΜμανθάνω, (q.d. Condiſco) Simul diſco, Vnà diſco. quam ſignificationẽ ſequũtur deriuata quæ habes paulo poſt. ‖Συμμαθεῖν exponitur etiam Condocefacere, in hoc Sophoclis loco in Aiace, pag.52 meæ editionis, in principio, Πᾶ πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; Κ' οὐδείς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. Talem autem expoſitionem habes & apud Suidã, ſicut & apud ſchol. Sed ego (quãuis ex Euſtathio docuerim ſuprà ſimplex etiam μανθάνειν pro διδάσκειν vſurpari) malim συμμαθεῖν accipere ſimplici⁹ pro Cognoſcere, ſeu Noſcere, vt videlicet ſit, Nullus locus ſcit me noſcere, pro Noſcere id quod quæro. Ita dicimus vulgò, *On ne nous y cognoiſt point*, Vel, *On ne nous y veut point cognoiſtre*, de loco vbi etiãſi cognoſcamur, non tamen conſequi poſſumus quod quærimus, ſeu petimus, ſed repulſam patimur. ‖Item συμμαθεῖν pro Aſſueſieri, ex Suida. is enim συμμαθόντι exponit συνηθισθέντι. ſubiungens hunc locum, qui (niſi me fallit memoria) Xenophontis eſt in ἀναβάσεως opere, καὶ πίνουσιν ἤδη συμμαθόντι τὸ πῶμα ἐκ κριθῶν. Sic autem vernacula lingua dicit, *I'ay appris de faire cela*, pro συνεθίζω, Aſſuefactus ſum, ſeu Aſſueui. Sed extat & alia lectio in

illo Xenoph. loco.

Συμμαθητὴς, οῦ, ὁ, Condiſcipulus, apud Plat. ET Συμμαθητιάω, ῶ, (ſicut μαθητιάω à μαθητὴς) Simul diſcere cupio. ex eodem.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, ιος, pro quo εως Atticè, Vates, Hariolus, Diuinus. (accipiendo Diuinus, vt vulgo Deuin) Hom. Od. α, Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. Idem Il. α, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. An ſit autem μάντις nomen generalem diuinandi ſignificationem habens, an ſpecialē, controuerſum fuiſſe docet Euſtathius, quem lege: itidémque quod de huius nominis deriuatione tradit à verbo μαίνεσθαι. Prouerbialis eſt ſenarius, Μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς, qui ſic redditur apud Ciceronē, Bene qui coniiciet, vatē hunc perhibeto optimum. Plut. Lycurgo, οὐδ' ἐπίβαινε τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός. Et in plur. μάντεις, in gen. μάντεων, dat. μάντεσι. Pauſ. Att. μάντεων γ' οὐδεὶς χρησμολόγος ἦν. At Thuc. l. 8, ſe iungit χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι. Hom. genitiuo iūxit hoc nomen, Il. α, Μάντι κακῶν, O vates malorum, id eſt rerum malarum ſeu aduerſarum, Qui mala & infauſta vaticinari ſoles. Inuenitur & fœm. gen. ἡ μάντις apud Athen.

Μάντις dicta locuſta à Theocrito idyll. 10, Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία. vbi ſchol. ſcribit μάντιν vocari quòd famem prænuntiet. addens & aliam rationē, quam ibi vide, ſimúlque multa ad loci huius expoſitionem facientia. Vide & prouerb. ἀρουραία μάντις apud Suidam. |Μάντις dicta braſſica à Nicandro, ἡ ἱερὰ οὖσα, vt tradit Athen.

C. Θουριομάντις, Vates Thurium miſſi, ſeu potius miſſi in vrbem quæ poſtea Thurium dicta fuit, vt eam conderet. Sed Ariſtoph. generalius pro vatibus vſus eſſe videtur in Nub. vbi θουριομάντεις & ἰατροτέχνας coniungit. Vide ſcholaſt. & Suidam.

C. Πρόμαντις, ἡ, Mulier quædam oraculi Delphici antiſtes. Exponitur etiam Vaticinantium antiſtes. à Bud. autem ſimpliciter Antiſtes, apud Plut. Τὴν γὰρ πρόμαντιν τὴν ἐν Δελφοῖς, Thucyd. l. 5, pag. 170. (vbi ſchol. exponit τὴν προαγορεύουσαν ἐκ μαντείας) Sic Luc. in Herm. ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν. Et plur. αἱ προμάντεις apud Herodotum.

C. Πυθόμαντις ἑστία, Soph. Pythus vatis domus, ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία, vt exponitur apud eum. At in v. l. Πυθόμαντις dicitur etiam ſignif. Pythicus vates.

C. Ψευδόμαντις, Falſus vates, Mendax vates. ET VERB. Ψευδομαντεύομαι, Falſa vaticinor, Falſa reddo oracula. VNDE Ψευδομαντεία, Falſa vaticinatio. A Suida ponitur tantùm ψευδόμαντις, & quidem nec expoſitione adiecta, nec exemplo.

C. Μαντιπόλος, Vates. in Epigr. Fortaſſe tamen dicitur potius μαντιπόλος, quaſi μαντικοπόλος. vt ſit ὁ περὶ μαντικὴν πολυάμενος.

Μαντικὸς, Ad vatem ſeu vates pertinens, Ad vatum artem pertinens. Aut etiam, Vatem efficiens, ſeu Vaticinationem habēs. vt ὕδατα μαντικὰ apud Ariſtidem: & μαντικὸν νᾶμα Κασταλίας, Greg. Apud Plut. autem τὸ μαντικὸν μέρος τῆς ψυχῆς. Item ἡ μαντικὴ, ſub. τέχνη, Vatum ars, Vaticinandi ars. Thuc. lib. 5, μαντικήν τε καὶ χρησμούς.

Μάντειος adiect. ET Μαντήϊος, vide in Μαντεία.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, Vaticinium, vel Vaticinatio, Vaticinandi ars. Hom. Il. α, Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Μαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vaticinus, Fatidicus. vt μαντώδης φωνὴ, Vaticina vox, ſeu Fatidica, Epigr. lib. 5, & apud Nōnū.

Μαντεύομαι, Vaticinor, Auguror, Oraculum edo. Hom. Od. ο, Ἔνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι. Interdum autem cum accuſ. vt μαντεύεσθαι θάνατον, item αἰπὺν ὄλεθρον apud eundem, Vaticinari, ſeu Vaticinando prædicere. Et cum aduerbio, vt ἀτρεκέως μαντεύσομαι, Od. ρ. Sic Il. β, Θέστορα Δαναοῖσι Εἰ ἐπὸν Κάλχας μαντεύεται, ἤ καὶ οὐκί. nam hîc ἐπὸν pro aduerbio accipitur. In ſoluta autem oratione non ſolùm pro Vaticinari ſeu Oracula reddere ponitur, ſed interdum (imò frequenter) pro Oraculum conſulere, ſeu petere. Sed ad exēpla prioris illius ſignif. prius venio. Plato in Apol. ταῦτα μὲν ὑμῖν μαντευσάμενος ἀπαλλάττομαι. (ponitur verò ibidem χρησμολογεῖν pro eadem ſignif.) Idem in Epiſt. φημὶ μὴν περὶ ἀγαθοῦ μαντεύομαι. Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίλοξα. Pauſanias autem dixit etiam μαντεύεσθαι ἐκ θεοῦ. Sed nonnunquam generalius pro Coniicio, Opinor. vt B. interpr. in hoc loco Ariſtot. in Ethic. τἀγαθόν τι ὃ διαφέρειν τί μαντευόμεθα. Item paſſ. ἐμαντεύθη σφι, Oraculo eis editum eſt. |At verò pro Oraculum conſulo, ſeu Oraculum peto. Xen. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, Conſulentibus oraculum, vel Conſulentibus deum per oraculum. Dicitur etiam μαντεύομαι τοῦτο, vel περὶ τούτου, Hoc ex deo ſciſcitor per oraculum, vel Peto oraculum hac de re, aut Oraculum peto, ſciſcitās hac de re (quibus vſus eſt Cicero) Plat. in Apol. ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι. Æſchines autem iunxit etiam accuſ. μαντείαν, in Cteſ. Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις μετελθεῖν. Item μαντεύομαι περὶ τούτου. vt apud Athen. Κνωποὶ μαντευομένου περὶ συντελείας ὁ θεὸς ἔχρησεν. Sic apud Ariſtot. & alios.

Μαντεία, ας, ἡ, Vaticinatio, Diuinatio. Item Vaticinium, Oraculum. Luc. in Hermotimo, μαντεία μᾶλλον ἢ κρίσει τἀληθὲς ἀναζητοῦντα. Plut. ἀνενεχθεῖσά τις ἐξ Ἀμφιλόχου μαντεία. Plato, κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ μαντείαν, ex Dei oraculo. Et in plur. pro vaticinationibus, ſeu diuinationibus; apud Phil. De vita M. lib. 1, ἐπ' οἰωνοῖς δὲ καὶ μαντείαις ἐτρέπετο. Et μαντεῖαι ἀπόρρητοι, Plut. in Alexandro. |Μαντεία, Oraculi petitio (vt μαντεύεσθαι eſt Oraculum petere, Oraculum conſulere) Plut. in Probl. Rom. προσιόντας ἐπὶ μαντείαν, χαλκωμάτων παταγῷ προσφοιτᾶν. (Ita vſus eſt idem plurali quoque) Et μαντείαν μαντεύσασθαι apud Æſchinem, vt dictum eſt in Μαντεύομαι. Item μαντεία χρῆσθαι apud Plat. Iſocrates vtitur hoc verbo cum datiuo μαντείαις. At verò μαντεία σποδὸς apud Soph. pro Vaticino cinere. eſt enim à nomine ADIECT. Μαντεῖος, id eſt Vaticinus, Ad vatem pertinēs, ſeu ad vaticinationem. Dicitur autem adiectiuè ETIAM Μαντήϊος per dialyſin, Et μαντήϊος Ἀπόλλων, Vaticinus Apollo, Fatidicus, apud Apoll. Arg. 2, Vel, Qui vaticinatibus præeſt. (Apud Plut. autem legitur ET Μάντειος) Quinetiam pro Μαντεία inuenitur & Μαντηΐη apud Herodotum. Poſſit alioqui adiectiuum illud Μαντεῖος à μάντις deductum videri.

Μαντεῖον, ου, τὸ, Vaticinium, Oraculum. Thuc. lib. 1, καὶ τὸ τοῦ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον. Et μαντείῳ χρῆσθαι, Iſocr. |Item, Locus in quo editur oraculū. vt Plut. De Pyth. orac. τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δελφοῖς. ITEM Μαντήϊον pro μαντεῖον (qualia modò in Μαντεία protuli) apud Homerum Od. μ.

Μάντευμα, Vaticinamentum, Vaticinium, Oraculum. Apud Plat. in epiſt. Sic Pauſ. μαντεύματος ἀρχομένου.

Μαντευτὴς, οῦ, ὁ, Vaticinator, Vates.

Μαντευτὸς, οῦ, ὁ, Vaticinio prædictus: μαντευτὸς θάνατος, Syneſ.

Μαντευτικὸς, Vaticinatorius, Ad vaticinatorem ſeu vaticinationem pertinens. Item Vaticinandi peritus.

C. ΔΙΑμαντεύομαι, Vaticinor. Item, Oraculum peto, Oraculum conſulo. διαμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, in v. l. ex Plut. Cam. pro Captant augurium ab auibus.

C. ΚΑΤΑμαντεύομαι, Vaticinor. Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα ex Ariſt. Rhet. pro Coniicere futura.

C. ΠΡΟμαντεύομαι, q. d. Præuaticinor, Ante vaticinor. Sed ex Herodoto affertur προεμαντεύσατο pro ſimplici ἐμαντεύσατο, Vaticinatus eſt. SIC Προμαντεία fuerit Præuaticinatio: ſed tamen apud Demoſthenem exponitur potius Prærogatiua conſulendi oraculi, ſeu Primæ partes in cōſulendo oraculo, Philipp. 3, ἔχει δὲ καὶ τὴν προμαντείαν τοῦ θεοῦ, παρώσας ἡμᾶς. Quare videndū eſt annon & verbum προμαντεύομαι analogiam (vt ita dicam) huius ſignificationis ſequatur. AT VERO Προμαντεὺς (q. d. Præuaticinator) fuit cognomen Apollinis apud Thurios, quo vſus eſt Lycophron. Dici autem & μαντήϊον hūc deum, item μάντειον, docui paulo antè. Sed in Προμαντεὺς aliud fortaſſe ſignificat præpoſitio.

ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, Marceſcere facio, Marcidū ſeu flaccidū reddo, vel languidum. Tabefacio. Iſocr. Ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανεν, id eſt, Pulchritudinem enim oris vel tempus conſumpſit, vel morbus marcidā reddidit, ſeu flac-

cidam. Ita enim malim quàm, Exoletā reddidit. quia A
hoc aliquid amplius ſignificare videtur. Apud Ariſtotelem autem τὸ γῆρας μαραίνει τὸ θερμὸν redditur etiam Arefacit. Sed tamen in voce paſſ. quum dicit in Probl. ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένου τοῦ θερμοῦ ἀθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπάγχονται, vertitur μαραινομένου τοῦ θερμοῦ, quū calor marceſcit & exoleſcit. Quæ interpretatio & ibi non perinde mihi placet. Bud. μαραίνω ait ſign., etiam, Exedo paulatim. Eſſe porro μαραίνω deriuatum à μαίρω tradit Euſtathius, qui etiā tradit μαραίνεσθαι de floribus dici. Tunc autem aptiſſimè redditur verbo Marceſcere, ſeu B
Flacceſcere, quum hæc de floribus itidem dicantur.

Μαραίνομαι, Tabeſio, Tabeſco, Marceſco, Marcidus ſeu flaccidus reddor, vel languidus, Elangueſco, ſeu Elangueo. Philo De vita M. lib. 3, μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ὅσον ἐγχρονίζει, καινούμενον καὶ νεάζον, temporis longitudine non marceſcit. Plut. in Fabio, αὐτὴν ἐὰν περὶ αὑτὴν μαραίνεσθαι τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἀννίβου, καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δυνάμεως. vbi obſerua μαραίνεσθαι dixiſſe περὶ ἀκμῆς, itidemque περὶ πυρός. in hoc autem poſteriore vſu imitari Homerum, qui φλόγα μαραίνεσθαι dixit. Il. ι, de igne paulatim collabente & C
ſenſim extincto, vt interpr. Bud. Vtitur autem & Plut. hoc verbo de igne: apud quem τὸ πῦρ μαραινόμενον redditur etiam Ignis extabeſcens. Quinetiam Ariſtot. ita vſus ante illum fuerat, De cælo lib. 3, πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ, μαραίνεται. Vbi non ſatis placet verbum Marceſcit, quo etiam redditur ibi μαραίνεται. Affertur ex eodē de vēto quieſcente. A Thucydide autē dicitur corpus οὐ μαραίνεσθαι quod non elangueſcit, vel cuius vires non collabuntur, ſeu concidunt: lib. 2, καὶ τὸ σῶμα, ὅσον περ χρόνον καὶ D
ἡ νόσος ἀκμάζοι, οὐκ ἐμαραίνετο, ἀλλ᾽ ἀντεῖχε παρὰ δόξαν τῇ ταλαιπωρίᾳ. Ibi tamen ἐμαραίνετο redditur etiam vno verbo Flacceſcebat, ſed malim Contabeſcebat. At μαραίνεσθαι de calore qui corpori humano ineſt, vide ſuprà in Μαραίνω.

Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, Tabefactio, Marcor, & q. d. Flacciditas.

ITEM Μάρανσις eadem ſignif. Ariſtoteles ſenium hominis vocat μάρανσιν, id eſt τοῦ θερμοῦ φθορὰν, caloris tabem: id quod in ſtirpibus eſſe αὔανσιν tradit Galenus. Hac Bud. pag. 548, vbi & locum Ariſtot. vide. At pag. E
549, ſcribit tabem & ſenium hominis, eſſe μάρανσιν & μαρασμὸν, vnde dici μαρασμώδη πυρετὸν, qui differt ἀπὸ τοῦ συντηκτικοῦ.

Μαρασμὸς, nomen eſt morbi apud medicos. Μαρασμὸς (inquit Gorr.) Marcor, Tabes: eſt immodica totius corporis ariditas & conſumptio. Quo fit vt facilè morbus hic innoteſcat, oculorum ingenti cauitate, veluti in foueis quibuſdam reconditorum, & vniuerſi corporis ſqualore, caloris vitalis flore deſtituti, cutis circa frontem ſiccitate & tenſione, palpebris inſtantibus & F
tanquam ſomno grauatis, ab impotentia quadam vigilandi: ſunt & tempora collapſa atque caua. Breuiter totus homo non aliud eſt quàm oſſa & cutis. In ventre nulla inteſtina, nulla viſcera ineſſe credas, adeo contracta ſunt præcordia & conſumpti ventris muſculi, vt nihil ex iis præter fibras & cutem ſuperſit. Hæc autem ſymptomata aut adhuc fieri intelliguntur, aut iā planè facta abſolutáque eſſe. Inde duplex μαρασμοῦ differentia exiſtit, vnius quidem nondum perfecti, ſed adhuc ad maiorem conſumptionem tendentis: alterius verò G
iam planè conſummati. Hic prorſus immedicabilis eſt, illi remedia quædam poſſunt adhiberi. Eſt & gemina rurſus differentia: nam quum omnis μαρασμὸς ex ſiccitate fiat, ea interdum calorem, interdum frigiditatem habet coniunctam. Ex quo fit vt μαρασμὸς alius ſiccus & calidus ſit, alius ſiccus & frigidus. Qui calidus eſt, nō aliud prorſus eſt quàm febris hectica iam longè progreſſa ad ſolidam vſque ſimilarium partium ſubſtantiam, appellatúrque μαρασμώδης πυρετός. Hic ergo quatenus febris eſt, caloris eſt particeps: frigidus verò μα- H
ρασμὸς duplex eſt, vnus qui ſenium ex morbo dicitur, alter, ipſa mera ſenectus. &c. G. HINC Μαρασμώδης, Cui ineſt μαρασμὸς, Coniunctum habens μαρασμόν. Vt μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exeſt & ad tabem perducit. ſicut ὁ συντηκτικὸς, quæ liquefacit τὸ κατατίμελον τοῦ σώματος. Bud. ex Gal. Vide & paulo antè in Μαρασμός.

C. Ἀμάρανσις, ου, ὁ καὶ ἡ, Immarceſcibilis, Nunquam marceſcens. ‖Sed peculiariter ἀμάραντος vocatur flos quidam, à Galeno heliochryſi nomine appellatus. Eſt autem radice fulua, bulboſa, ferulaceo caule, pedali altitudine, foliis ocimo longioribus, ſpica purpurea verius quàm flore, inodora. Sic dicitur quia non marceſcit. decerptus enim aſſeruatur, & quum defecere cūcti flores, madefactus aqua reuiuiſcit, & collectus furnique tepore ſiccatus reconditur ad coronarios hyemis vſus: nec nitorem gratiámque coloris amittit. Siluit de eo priuatim Dioſcorides: Galenus heliochryſi nomine exprimit. Dicitur etiam à quibuſdā hoc nomine ἡ χρυσοκόμη, vt autor eſt Dioſcorides. Sic vocatur & τὸ ἑλίχρυσον, quod alii χρυσάνθεμον appellant, vt idem ſcripto teſtatus eſt. Hæc Gorr. ex Plinio, magna ex parte. cuius hæc ſunt verba de etymo huius nominis, Summa eius natura in nomine eſt, appellato quoniam non marceſcat. In multis libris Amaranthus mēdoſè ſcribitur interiecta aſpiratione. qui error & in loco Tibulli quē paulo pòſt proferam. HINC Ἀμαράντινος, qui eſt ex amarāto. vt ἀμαράντινοι στέφανοι ex Philoſtr. in Heroicis, Coronæ quæ ſunt ex amaranto. (nam adhiberi ſolitum amarantum coronis ſeu corollis cum ex Plinio diſcimus, tum verò ex Tibullo lib. 3, el. 4, Vt quum contexunt amarātis alba puellæ Lilia) Apud Petrū tamen epiſt. 1, cap. 5, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, redditur, Reportabitis immarceſcibilem illam gloriæ coronam. Sed mihi veriſimile nō fit vti voluiſſe Petrum nomine ἀμαράντινος pro ἀμάραντος. quum ἀμαράντινος non fiat ex ἀμάραντος quatenus eſt nomen appellatiuū, ſed quatenus eſt nomen certi floris proprium: habeátque κτητικοῦ formam hoc ἀμαράντινος. Quum autē huic lectioni in illo Petri loco noſtros omnes veteres codices aſſentiri viderim, non iam ſuſpicor ἀμάραντον ſcriptum ab eo fuiſſe, ſed ἀμαράντινον στέφανον pro vera lectione agnoſcens, reddendum puto, Reportabitis corona nam gloriæ amarantinam, ſeu quæ eſt ex amaranto. Perinde ac ſi diceret, Quæ eſt ex vero, ſeu ex pretioſo amaranto, aut, Quæ gloriæ corona magis etiā eſt immarceſcibilis quàm ea quæ eſt ex amaranto. Fateor tamen, quod ad ſenſum, parum vel potius nihil intereſſe.

C. ἈΠΟμαραίνω, Tabefacio, &c. vt in μαραίνω dictum fuit. Sed præpoſitio vehementiam addere videri poſſit. Apud Alexan. Aphr. redditur Flaccidum reddo ſeu languidum. ‖Item, pro Extinguo, Perimo, apud Polybium, teſte Budæo.

Ἀπομαραίνομαι (itidem vt μαραίνομαι) Tabeſio, &c. Plut. in Numa, ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Item, τὸ ἀΐδιον ἀπεμαράνθη. Plato De rep. 1, ὅσον αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, elangueſcunt. Exponitur præterea ἀπομαραίνομαι à Budæo, Deficio, Collabor, Concido. Ariſtot. in Probl. ſect. 11, διὸ ὁ ψόφος συνεχής, ὅτι ἀεὶ λέγεται κινοῦντα κινεῖν ἀὴρ, ἕως ἂν ἀπομαρανθῇ ὁ ἐπὶ τῶν σωμάτων ἐπὶ τὸ ποιεῖν. Ab eodem Meteorol. 1 dici ἀπομαραίνεσθαι cometam exoleſcentem Budæus teſtatur.

Ἀπομαραίνομαι, Extinguor, Perimor, Aboleor. Xen. Symp. de amore turpi loquens, τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι. Bud.

C. 2. Συναπομαραίνω, Vnà marceſcere facio, Vnà vel ſimul contabefacio.

C. ΚΑΤΑμαραίνω, idem quod præcedens ἀπομαραίνω. Et Καταμαραίνομαι idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in Pol. præc. διὸ πολλοὶ πρὶν αὐξῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν.

ΜΆΡΓΟΣ, ου, ὁ, Inſanus, Amens, vel Veſanus, Vecors, Stolidus. Hom. Od. [illegible] γε, πῇ &c. id eſt μαινόμενε, Euſt. Et Od. ψ, fœm. μάργην. v. 11, Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν. vbi ſignificare idē quod ἄφρονα, oſtendunt hæc quæ proximè ſequuntur, — οἵ τε δύνανται Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ᾽ ἐόντα. Plat. in Alcib. 2, ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσει τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθά. vbi exponitur Stolidum in v. l. at Bud. ſcribit poſitum videri pro Difficili & moroſo. quā interpr. valde miror,

miror,nec probare queo. ‖ Μάργος, Proteruus, Petulãs, vel Improbè libidinoſus, vt Bud. exponit, pag. 1075, citans Plat. & Ariſtot. Sed aptius iis quæ affert exẽplis fuerit iſtud ex Theognide, Ἐχθαίρω ⁊ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρά τε μάργον, Ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Μαργὸς etiam inuenitur cum accentu in poſt. alicubi. vnde apud Heſych. μαργοῖς. ſed tamen & μάργος apud eundem. Meminit autem vtriuſque ſcripturæ & Euſtathius pag. 617. vbi & duo etyma affert.

Ex μάργος COMP. Γαστρίμαργος & Λαίμαργος vide in Γαστὴρ & in Λαιμὸς, itidémque cætera vide in ſuis ſingula ſubſtantiuis. AT VERO Ὑπέρμαργος ET Ὑπόμαργος hîc ponenda ſunt. Eſt autem Ὑπέρμαργος, Inſanus ſupraquam dici poteſt, Vehementer inſanus. Suidas autem habet comparatiuum ὑπερμαργότερος, quod exponit ὑπερμαινόμενος. de quo Suidæ loco mox dicam. Alterum comp. quod eſt Ὑπόμαργος, ſonat q.d. Subinſanus, Subſtolidus, vel Subuecors. A quo eſt comparatiuus ὑπομαργότερος apud Herodotum in Thalia, Μαγαν θρίῳ δὲ τῷ τυράννῳ ἦν ἀδελφεὸς ὑπομαργότερος, vbi redditur Vecordiuſculus. (Crediderim autem & de aliquantum proteruo ſeu petulante intelligi poſſe, quum ſequatur, ἐπεὶ ὅ,τι δὴ ἐξαμαρτὼν, ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο) Non abs re autem fortaſſe ſuſpicetur aliquis apud Suidam legi perperam ὑπερμαργότερος pro hoc ὑπομαργότερος, itidémque ὑπερμαινόμενος pro ὑπομαινόμενος, ſiue Suidæ ſiue exemplarium eius errore. Nam ὑπὲρ comparatiuo diminutionem ſignif. additum videre me non memini.

Μαργοσύνη, Inſania, Veſania, Vecordia. ‖ Item Petulantia, Procacitas libidinoſa. Greg. in carm. Οὐδὲ μεταστρέφεται Σοδόμων ἐπὶ τέφραν ἐρήμην, Ἣν διὰ μαργοσύνην ξείνῳ πυρὶ δ' ηωθέντων.

Μαργότης, idem quod μαργοσύνη, Inſania. vt Soph. apud Plut. — σῶν τε μαργότης φρενῶν.

Μάργη, Inſania. vel Proteruia, ſeu Improbitas proterua. Heſych. habet plur. μάργαι quod exponit ὕβρεις. AT VERO Μάργης apud Suidam idem quod μάργος.

SED ET Μαργήεις, εντος, ὁ, dicitur eadem ſignif. nam Heſych. μαργηέντων exponit λυσσώντων.

Μαργαίνω, ET Μαργάω, ῶ, Inſanio. Verbo μαργαίνω vtitur Homerus Il. ε, Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic etiã μαργῶσαι χέρα Heſych. & Suidas exponũt μαινομένην. Sumpſit autem vterque hæc verba ex Euripide, ſcribente in Hecuba, — πρὸς θεῶν σε λίσσομαι, Μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα. At in v. l. habetur Μαργόω, affertúrque perperam pro exemplo ex eodem poeta, ἵπποι μαργῶσαι φρένας.

¶ Μαργίτης proprium nomen cuiuſdam valde ſtolidi ſeu fatui, vel potius cognomen, ei impoſitum ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, inquit Euſtath. (quanquam à nomine ipſo μάργος deducere non dubitarim) Eius autem ſtoliditas in prouerbium abiit cuius exemplum refert Euſtathius pagina 1669. At quæ Suidas ei tribuit, ab Euſtathio de Melitide (cuius itidem celebris ſtoliditas fuit) commemorantur. Sed μαργίτης appellatus etiam fuit quilibet ſtolidus, ſeu fatuus. (quod apparet ex Heſychio & Suida) A Luciano pro Fatuus ſeu Leuiculus poni teſtatur Bud. Qui interpretatur etiã Imbellis, Iners, in hoc Plutarchi loco, παῖδα καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν αὐτόν. ‖ Μαργίτης, VEL Μαργείτης (vt & apud Ariſtot. legitur) eſt etiã nomen poematii de Margiteillo ſcripti, quod quidam Homero adſcribunt, refragantibus aliis.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ καὶ ἡ, Teſtis. Xen. Pæd. 4. θεοὶ δὲ ἡμῖν μάρτυρες ἔστωσαν. Plato Polit. τί δεῖται μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ ὁ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ. Æſchin. cõtra Cteſiph. ἴστε τούτους αὐτοὶ (καὶ οὐδὲν ἑτέρων δεῖσθε μαρτύρων) πλὴν παρεληλυθότας. Demoſth. μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Idem in Mid. μάρτυρές εἰσιν ἔνιοι μοι τούτοις καὶ συνήγοροι πάντες ἀπρεπεῖς καθ' ἡμῶν. Sicut verò Latini dicũt Citare teſtẽ, Adducere teſtem, ita Græci καλεῖν & ἐπάγεσθαι. Demoſth. Pro cor. ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας. quæ verba habentur & in orat. contra Midiam. Iſocr. in Helen. encom. οὐ γὰρ δὴ μάρτυρά γε πιστότερον οὐδὲ κριτὴν ἱκανώτερον ἔχομεν ἐπαγαγέσθαι. Sic idem in orat. πρὸς Τιμόθεον dicit μάρτυρας παρασχέσθαι, teſtes producere. Et Plato lib. 8 De leg. μάρτυρα φύσιν παρέχομαι, teſtẽ profero naturã. Et ex Xen. μάρτυρες παρίστανται, teſtes producũtur. Itẽ παρίστασθαι μάρτυρας & ἐπιθέσθαι μάρτυρας, & ποιεῖσθαι μάρτυρας dicitur, vt apud Latinos Adhibere teſtes, & Conſtituere teſtes. Heſiod. Erg. Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι. Plut. De def. orac. ἀπολογήσομαι δὲ, μάρτυρα καὶ σύνδικον ὁμοῦ Πλάτωνα παραστησάμενος, Platonẽ teſtem ſimul & patronũ adhibẽs. Thuc. lib. 4, p. 150, μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι ὡς ἐπ' ἀγαθῷ ἥκων οὐ πείθω. Demoſth. Epitaph. μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς. Rurſũ Thuc. lib. 4, μάρτυρας τοὺς Ἀθηναίους ἐποιεῖτο. Item ἀναστῆσαι μάρτυρας, quod Cic. dicit Excitare teſtes. Plato lib. 11, De leg. ἐὰν δέ τις τινὰ δικάζοντα ἀναστήσηται μάρτυρα, ſiquis quenquam iudicum excitet ad dicendum teſtimonium. Item χρῆσθαι μάρτυρί τινι, vt apud Cic. Teſte vti. Ariſtot. Polit. 7, μάρτυρι τῷ θεῷ χρώμενοι. Idem Rhet. 1, Ἀθηναῖοι Ὁμήρῳ μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος. Item μὴ παρόντων μαρτύρων apud Ariſtoph. Nemine præſente qui teſtimonium ferre poſſit: quod Latini dicũt Remotis arbitris. Contrà ἐπὶ μαρτύρων & διὰ μαρτύρων, Adhibitis teſtibus, Præſẽtibus qui teſtari poſſint. Plut. De fortit. Alex. lib. 2, τοῦτο εἰς πίνακας τῶν Ἀλεξάνδρου διὰ θεῶν μαρτύρων. poſtquam videlicet adſcripſerat hæc Darii verba, εἰ δ' οἴχεται τὰ ἐμὰ, Ζεῦ πατρῷε Περσῶν καὶ βασίλειοι θεοὶ, μηδεὶς εἰς τὸν Κύρου θρόνον ἄλλος ἢ Ἀλέξανδρος καθίσειε. Xen. Hell. 6, οὐκ ἐπ' ὀλίγων μοι δοκοῦσι μαρτύρων νῦν αὖ εὖ παθεῖν ὑφ' ἡμῶν, ἀλλ' εἴσονται μὲν ταῦτα θεοί, non paucos eſſe arbitror qui teſtari queant quãta nũc in eos à nobis cõferãtur beneficia. ‖ Apud Chriſtianos autẽ μάρτυρες peculiariter dicũtur qui nõ oris modò confeſſione ſed etiam ſuo ſanguine Chriſti doctrinã ſanciuerunt. quo vocabulo Latini theologi pariter vtuntur.

C. Συμμάρτυρ, Qui ſimul teſtimoniũ dicit. Apud Plat. autem ep. 2, συμμάρτυρα λαβεῖν, exponitur Teſtem ſumere, vt idem ſit quod Heſiod. dicit ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.

C. Ψευδομάρτυρ, Falſus teſtis. Poll. ex Crit. Et Ariſtot. Pol. 2, αἱ δίκαι τῶν ψευδομαρτύρων. ET Ψευδόμαρτυς, pro eodem. Poll. BICOMP. Καταψευδομάρτυρ, Qui falſum teſtimoniũ cõtra aliquẽ dicit, Qui falſo teſtimonio oppugnat. Plato in Gorg. ἀλλὰ καταψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παρασχόμενος, ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας.

Μάρτυρος, ου, ὁ, Teſtis: idem quod μάρτυρ. vnde & deriuari putatur, licet alii illud ex hoc deductum velint. Od. ξ, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι. Il. χ, Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Il. α, — τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων. INDE Μάρτυς factum eſſe volunt, per ſyncopen. Herodianus verò Μάρτυς cõmunis eſſe linguæ tradit, at Μάρτυρ Æolicũ, vnde Μάρτυρος. Ab hoc autẽ Μάρτυς nulli caſus vſitati ſũt præter nominatiuũ & accuſ. ſingularem & dat. plur. Syn. μάρτυς θεός, Deus teſtis eſt, hoc eſt, μάρτυρα θεὸν ποιοῦμαι, vt idẽ alibi loquitur. Nonn. μάρτυς ἐπάρκιος. pro quo Latinis dicitur Teſtis locuples. Luc. μάρτυς ὁ οἴκοθεν. Plato Epiſt. τούτων δὲ καὶ σὺ μάρτυς. Sic Ariſtoph. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς, ſum tibi huius rei teſtis. Plut. Phoc. μάρτυν ἐπικαλούμενος ἅμα καὶ βοηθόν. Plato Epiſt. 7, πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται, τὰ ἐναντία λέγουσι. Demoſth. Pro cor. λογισταῖς ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ἡμῖν χρώμενος. VNDE Αὐτομάρτυς, Qui ipſe ſibi teſtis eſt, Qui ipſe ſibi teſtimonium perhibet. ὁ ἑαυτῷ μαρτυρῶν, inquit Heſych.

C. Ἀμάρτυρος, Teſtibus carẽs, Nullo teſtimonio probatus, ſeu Nullo teſte probatus. qua ſign. vſurpatur à Luca in Act. Apoſt. c. 14, οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκε, de deo loquẽs. Sic vſus eſt Demoſth. item Thuc. lib. 2, μετὰ μεγάλων δὲ σημείων, καὶ οὐ δή τοι ἀμάρτυρόν γε τὴν δύναμιν παρασχόμενοι, nõ teſtatam. Plut. De ſolert. anim. ὑπ' ἀμαρτύρους Ἰνδῶν ἐπαγόμενος ἢ Λιβύων διηγήσεις, ἃ δὲ πανταχοῦ μάρτυρας ἔχει τοὺς ἐργαζομένους τὴν θάλασσαν. vbi opponũtur ἀμάρτυρα & μάρτυρας ἔχοντα, quorum teſtes ſunt & quorum nulli ſunt. Et ἀμάρτυρον ποίημα, ὃ μηδεὶς ὁρᾷ, opus peractũ nemine præſente, qui teſtis eius eſſe queat: ſeu Opus remotis arbitris factũ. v. l. Et ἀμάρτυρος κτῆσις, quæ ſine teſte poſſidetur: vel In qua occupanda nõ opus eſt teſtibus, ſed cõfeſſò ei cedit. v. l. Itẽ ἀμάρτυρος ἀγὼν, Cauſa quæ teſtibus nõ indiget, vel Quæ dicitur nullis citatis teſtibus. At ἀμάρτυρος λόγος ex Iſocr. affertur pro Oratio ſcripta: vt quũ codex recitatur loco teſtis. v. l.

C. Ἐπιμάρτυρος, Qui teſtis eſt ſuper aliqua re, Qui teſtis adhibetur. vel idem quod μάρτυρος, vt ἐπιβουκόλος idẽ quod βουκόλος, teſte Euſt. Il. η, Ζεὺς δ᾽ ἄμμ᾽ ἐπιμάρτυρος ἔστω. Od. α, Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ᾽ ἐπιμάρτυροι ἔστων. Alibi dicit, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. A

Μαρτυρία, ας, ἡ, Teſtimonium, Idipſum quod à teſte dicitur. Plut. De fraterna charit. μαρτυρίας ποτὲ γραμματεῖον ἐπισφραγισάμενος, teſtimoniũ per tabulas datũ obſignãs. Et παρέχειν ac ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, producere teſtimonium. Iſocr. Archid. πῶς ἂν μαρτυρίαν μείζω καὶ σαφεστέραν παράσχοι τις τούτων; Demoſth. ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ψευδῆ, καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας ἀνθρώπους οὓς οὐδ᾽ ἂν ὑμᾶς ἀγνοεῖν οἴομαι, profert falſum teſtimonium, teſtéſque laudat quorum teſtimonio vſurus eſt. vt Bud. interpr. dicens ἐπιγράφεσθαι ibi ſignificare ſcripto edere. Aliud ex eodem Demoſth. exempl. habes apud eundem p. 296. Et μαρτυρίαν γράφειν, teſtimonium denuntiare: idem B. ex Æſch. 11. Aliquãdo ſignificat potius ipſam teſtimonii dictionẽ, vt & teſtimoniũ apud Latinos: & propriè ὅταν τις αὐτὸς ἰδὼν μαρτυρῇ, vt Poll. tradit. nã ab ἐκμαρτυρία diſtinguitur. Ariſtoph. Veſp. εἰ τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει, Ἐπίσημον ἑτέραν, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα, Omiſſo iſto teſtimonio, Omittens dicere teſtimonium. Plutarch. Apophth. πρὸς φίλον τινὰ μαρτυρίας ψευδοῦς δεόμενον. Heſiod. Erg. Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ψεύσεται, in dicendo teſtimonio. Apud Homerum autem accipitur pro dictione teſtimonii contra aliquem, ſicut & ab Euſtathio exponitur καταμαρτυρία & κατηγορία: Odyſſ. λ, πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρίῃσι. Accipitur etiam pro elogio, ſicut & teſtimonium apud Latinos. Syneſ. ἐπεὶ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπόφρεος, ἐν γράμμασιν αὐτῷ μαρτυρίαν κατατίθεμαι, de eo elogium memoriæ mando, teſtimoniúmque literis perhibeo & prodo. Bud. ‖ Μαρτυρία pro Significatio, vide in Μαρτυρέω. ‖ Μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι ex Ariſtoph. affertur pro Abſtinere à vocationibus in iudicium. ITEM Μαρτύριον, ου, τὸ, itidem Teſtimonium, ſeu Quod teſtimonii loco affertur. interdum pro ipſo teſte. Plutarch. in Quæſt. Græcan. explicans quæ φυξίμηλα φυτὰ dicantur, ὅταν ἀναδραμόντα μέγεθος λάβῃ καὶ διαφύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπινεμομένων, φυξίμηλα καλεῖται. τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλος, id quod Æſchyli teſtimonio comprobatur. Frequenter accipitur pro argumento & indicio quo aliquid veluti teſtimonio confirmatur. Thuc. lib. 3, ἅμα γὰρ μαρτύριον ἐχόντων. vbi ſchol. exp. τεκμήριον. Ariſtot. Eth. 2, c. 2, δεῖ γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. Plut. Symp. 8, ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα, μαρτυρίοις ἐχόντων τοῖς κυάμοις καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ πολύποδος. ‖ Μαρτύριον pro loco vbi ſunt martyris alicuius reliquiæ, affertur ex Can. 6 Concilii Chalced. ADIECT. autem Μαρτυρικός, οῦ, ὁ, Qui martyrum eſt. Gregorius in Maccab. encom. ἵν᾽ ἔχητε τύπον ὡς περὶ ἀθλήσεως οὕτω καὶ λόγων μαρτυρικῶν, orationis martyrum. B C D E F

C. Διαμαρτυρία, ας, ἡ, Conteſtatio. Bud. ſcribit διαμαρτυρίαν apud Demoſth. eſſe genus exceptionis, hoc eſt παραγραφῆς: nimirum inſtantiam litis ſummotricem petitionis hæreditatis aut bonorum poſſeſſionis agnitæ à propinquis. Exemplum ex Demoſthene habes apud eundẽ p. 105. vbi prolixè explicat quid ſit διαμαρτυρεῖν.

C. Ἐκμαρτυρία, ας, ἡ, Teſtimonium abſentis, ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία, vt Heſychius exp. quemadmodum & Harpocr. ἐκμαρτυρίαν & μαρτυρίαν eo differre ſcribit quòd ἐκμαρτυρία ſit τῶν ἀπόντων, at μαρτυρία, τῶν παρόντων. Sed & Ammon. ἐκμαρτυρίαν eſſe dicit τῶν ἀποδημούντων, μαρτυρίαν verò τῶν ἐπιδημούντων, citãs ex Dinarcho, τοῦ νομοθέτου ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι, teſtimonia proferre eorum etiam qui peregrè ſunt. Ex eodem, ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας. Poll. autem ἐκμαρτυρίαν eſſe dicit ὅταν τις παρὰ τοῦ ἰδόντος ἀκούσας λέγῃ. Demoſt. κατὰ Στεφάνου, pag. 142, τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ B. ex Pand. ὑπερορίων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην ἐν τῷ γραμματείῳ. Iſæus 37, ἐκ τοῦ Πυθοπόλου ἐκμαρτυρίαν ἐπ᾽ ἐκείνῃ τῇ δίκῃ παρέχον οὗτοι, ἣν Πυθόπολις οὐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς, οὐδὲ ὁμολογεῖ μαρτυρῆσαι, id eſt, teſtationem τῶν ἀδυνατούντων ἢ τῶν ἀποδημεῖν μελλόντων. Bud. AT Ἐκμαρτύρια, τὰ, Teſtificationes. G H

C. Ἐπιμαρτυρία, Atteſtatio. Thuc. lib. 2, ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς κατέστη, λέγων ὧδε, teſtatus eſt deos & heroes indigenas. Alibi dicit μάρτυρας ἐποιήσατο.

C. Παραμαρτυρία, ας, ἡ, Præſcriptio, Exceptio. idem quod παραγραφὴ, vt tradit Poll. videlicet ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην.

C. Ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, Falſum teſtimonium, ſeu Teſtimonium rei falſæ datum, ψευδοῦς μαρτυρία, vt Plut. loquitur. Iſæus, ἐπισκηψαμένων δ᾽ ἡμῶν, ἣ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσῄει. ſortitione hæreditatis circunducta falſi iudicium conſtitutum eſt. Qui verò ψευδομαρτυριῶν damnari ſoleret, vide tum infrà in Διαμαρτυρέω, tum apud B. p. 105. Ariſtot. Rhet. οὐχ ἁλίσκεται ψευδομαρτυριῶν. Idem Polit. 2, ψευδομαρτυριῶν κρίσεις, actiones in falſa teſtimonia inſtitutæ. Et ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίζεσθαι, cauſam falſi teſtimonii dicere. ITEM Ψευδομαρτύριον, ου, τὸ, pro eodem. Poll. ex Cratino. Et τὸ ψευδομαρτύριον ἐπισκέψασθαι apud eundem, quod fiebat ἐν δίκῃ κατὰ τῶν ψευδῆ μαρτυρησάντων. ET VERB. Ψευδομαρτυριάω, ῶ, Falſum teſtificor, vt ψευδομαρτυρέω infrà. Andoc. ἑάλωσαν παρ᾽ ὑμῖν ψευδομαρτυριῶντες, falſi teſtimonii conuicti ſunt, Deprehenſi ſunt falſum teſtimonium dixiſſe.

C. Λειπομαρτύριον, ου, τὸ, Deſertio teſtimonii dicundi: item Actio in deſertores teſtimonii. Poll. περὶ δικῶν, libro 8, λειπομαρτύριον δὲ κατὰ τῶν ἰδόντων μὲν, καὶ μαρτυρήσειν ὁμολογησάντων, ἐν δὲ τῷ καιρῷ τὴν μαρτυρίαν ἐκλειπόντων.

Μαρτύρομαι, Teſtor, Atteſtor, Teſtificor, Teſtatum facio. Denũtio, Paul. ad Galat. c. 5, μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι. Item Teſtor, hoc eſt, Teſtem cito, In teſtimonium voco, vel Teſtem inuoco. Plato libro 2, De rep. οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ᾽ ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, quòd dii precibus hominum & muneribus flectantur, Homerum teſtem citant. Dinar. 88, μαρτύρομαι τὰς σεμνὰς θεάς. Syneſ. ταῦτα θεὸν, ταῦτα ἀνθρώπους μαρτύρομαι. Luc. De calumn. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. id eſt μάρτυρας ἐπικαλούμενον καὶ βοηθούς, vt Plut. loquitur. Idẽ in Alcibiade, χαλεπῶς φέροντα καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Ariſtophan. Pluto, Ὁρᾷς ἃ ποιεῖς ταῦτ᾽ ἐγὼ μαρτύρομαι, horũ te teſtem voco. Verba ſunt ſycophantæ: quibus ſubiicit Carion, Ἀλλ᾽ οἴχεται φεύγων ὃν ἦγες μάρτυρα. Ita Bud. ſed in vulg. edit. legitur ποιεῖς, non ποιεῖ. Nonnunquam μαρτύρομαι abſolutè dicitur pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, teſtes inuoco deos hominéſque, Quiritor. Thuc. lib. 6, pag. 223, δεόμεθα δὲ καὶ μαρτυρόμεθα ἅμα, εἰ μὴ πείσομεν, ὅτι ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων ἀεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν. Luc. Tim. παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις. ἰοὺ, ἰοὺ, προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. verba eius qui pulſabatur ligone.

C. ἈΝΤΙμαρτύρομαι, Contrarium teſtor, Teſtimoniũ contrariũ fero. Exponitur etiam, Palam atteſtor contrariũ.

C. ἈΠΟμαρτύρομαι, Atteſtor, Teſtor. Plato in ſophiſta, Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας παισὶν ἡμῖν οὖσιν ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο.

C. ΔΙΑμαρτύρομαι, Teſtato reclamo, Teſtibus interpoſitis reclamo, Deos hominéſque implorando cõteſtor, Quiritor. B. p. 104, & 105, ex Demoſth. Sic apud eundem pro corona, ἰδὼν ἐμοῦ διαμαρτυρομένου καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. In eadem orat. προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ παρ᾽ ὑμῖν ἀεὶ καὶ ὅποι πεμφθείην. Sic Philipp. 2, προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας. Item Conteſtor. Demoſthen. ἔδει διαμαρτύρεσθαι ὅτι αὐτῷ οὐδὲν ἔστι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, oportebat eum conteſtari quòd iam eo pacto non teneretur. Id[illegible] διεμαρτυράμην ἐναντίον Φαινίππου ὅτι οὐδεὶς ὅρος ἔπεστι τῇ ἐσχατιᾷ, in re præſenti coram Phænippo cõteſtatus [illegible]. B. Apud Polyb. quoque lib. 1, τοῦ Ξανθίππου διαμαρτυρομένου μὴ παριέναι τὸν καιρὸν, redditur Conteſtante. vbi etiam in priore ſign. accipi poſſet. Vel pro Obteſtari, Poſtulare. Ex eodem Polyb. διαμαρτύρομαι affertur pro Denũtio: Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο Ζακανθαίων ἀπέχεσθαι: in qua ſignif. ἐπιμαρτύρεσθαι ab eodem vſui pari annotatur. Sic accipi poſſe videtur apud Xen. Pæd. 7, καὶ σὺ μὴ πρότερον ἐμβάλλε τοῖς πολεμίοις, διαμαρτύρομαι, πρὶν ἂν φεύγοντας οὕτως ὃς

νων φοβῇ, θάσῃ, Interpoſitis veluti teſtibus denuntio, A Denuntio adhibitis teſtibus, qui, ſi malè res tibi ſecus facienti ceſſerit, tua id culpa accidiſſe teſtificentur. vt διαμαρτύρεσθαι idem ſit quod Demoſth. dicit μαρτύρων ἐναντίον κωλύειν τὸ γιγνόμενον, teſtato vetare ne vltra procedatur, Teſtato intercedere ne in cœpto pergatur.

C. ΕΠΙμαρτύρομαι, Teſtes cito ſuper aliqua re, Atteſtor. Polyb. κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς ἀπαλλάττεται, atteſtãs proximos, vt Laſc. vertit. ‖ Item Teſtes inuoco, ſeu Teſtes iniuriæ inuoco: ſicut & μαρτύρομαι. Demoſth. ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς παρόντας ὑμυνάμην. B Xenoph. ὁ δὲ ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς θεοὺς ἀπέπλει. In fœderibus quoque ἐπιμαρτύρεσθαι dicuntur qui deos teſtes eorum adhibent. Xenoph. Pæd. 8, θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ, καὶ θεοὺς ἐπιμαρτυραμένους, συνθέσθαι. ‖ Item Teſtor, Cõteſtor. Thuc. lib. 6, p. 207, καὶ ἐπεμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι. vbi ſchol. exponit διεμαρτύρετο. Demoſth. πολλοὺς παρείσαντες ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, multis adhibitis teſtantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo ſe exportare, Coram multis conteſtãtur. C B. ‖ Ἐπιμαρτύρεσθαι & διαμαρτύρεσθαι à Polyb. accipi pro Denuntiare, annotatur in v. l. ‖ In iiſdem ἐπιμαρτύρεσθαι exponitur In ius vocare: in hoc loco Ariſtoph. Nub. Κᾆτα τ᾽ ἐπιχῶν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, Εἶτ᾽ αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι. Sed tunc δικάζομαι abundaret. quod & ipſum ſignificat In ius voco, Poſtulo. itaque potius ſubintelligendum θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ſicut ſuprà μαρτύρομαι abſolutè poni pro Deos hominéſque teſtor, annotatum fuit.

C. ΠΡΟμαρτύρομαι, Anteſtor. v. l. D

Μαρτυρέω, Teſtor, Teſtificor, Teſtis ſum. Demoſth. cõtra Neæram, μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας, teſtificãtur ſe cõpromiſſo arbitros factos de Neæra. Idẽ Pro cor. μαρτυροῦσιν οὗτοι παρεῖναι πρὸς τῷ διαιτητῇ, teſtantur, ſeu Aiunt, Teſtes ſunt. Idem, καὶ ὡς εἰς τὴν ἀνάκρισιν καλούμενος οὐχ ὑπήκουσεν, οὐδὲ ἐπῆλθεν, ἀκηκόατε μαρτυρούντων τούτων, audiſtis horum hominum teſtimoniũ. Plut. Pericle, ὅτι δ᾽ ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων συνεῖχεν, ἐμαρτύρησεν αὐτὰ τὰ γενόμενα. Aliquando redditur potius Teſtimoniũ dico, Teſtimoniũ E do, Teſtimonium perhibeo & impertio. Demoſth. contra Mid. de quibuſdam qui diuitibus ſuam operam venditãt, παρεῖναι καὶ μαρτυρεῖν, ſeſe aduocatos & fautores illis adiungere, teſtimonióque ſuo adiuuare. Idem, οἱ δὲ μάρτυρες παραστησάμενοι τοὺς παῖδας ὑφ᾽ ὧν ἐμαρτύρησαν, πίστιν ἐπιθεῖναι ἠθέλησαν κατ᾽ ἐκείνων, quibus ipſi teſtimoniũ perhibuerant. Sic dicitur ἀληθῆ μαρτυρεῖν & ψευδῆ μαρτυρεῖν, Verũ perhibere teſtimoniũ, vel falſum. Demoſth. αὐτοῖς, ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν, οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ᾽ ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, eóſque teſtes vt vera teſtifica- F tos, tũ falſi nõ poſtulauit. Apud Ath. lib. 6, ex Comico, Ἢ συκοφαντεῖν κατ᾽ ἀγορὰν ἢ μαρτυρεῖν ψευδῆ. Plato lib. 11, de legib⁹, ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, ſi teſtis inſimuletur falſi teſtimonii. Demoſth. Pro cor. τὰ ἐναντία ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι. Idem, μαρτυρεῖν ὁτιοῦν, nihil non teſtificari, hoc eſt Quibuſlibet rebus ſuum impertire teſtimonium. Sophocl. ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν. Interdum cum datiuo, vnà cum accuſatiuo. Demoſth. contrà Mid. ἐμοὶ δὲ οὐδὲ τἀληθῆ μαρτυρεῖν ἐθέλοντας ὁρᾶτε ἐνίους. Xenoph. Pæd. 8, αὐτὴ ἑαυτῇ μαρτυρεῖ. Aliquanto pòſt, G εἰ δέ τις τἀναντία ἐμοὶ γιγνώσκει, τὰ ἔργα αὐτῶν ἐπισκοπῶν, εὑρήσει αὐτὰ μαρτυροῦντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις, Teſtimoniũ perhibere iis quæ dixi, Suo teſtimonio cõprobare quæ à me dicta ſũt. Luc. μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ, Teſtimoniũ mortuo perhibẽtes, ſeu Teſtimoniũ pro mortuo dicẽtes. Apud Demoſth. aliquoties, μαρτυρεῖ Δημοσθένει, Pro Demoſthene teſtificatur, Demoſtheni teſtimoniũ perhibet, vt Colum. loquitur & Plin. Demoſtheni teſtimonium impertit, vt Cic. ‖ Μαρτυρῶ σοι, Teſtimoniũ laudis tibi tribuo, Teſtimonio meo te or- H no. Paul. ad Gal. 4, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι, Hoc vobis laudis impertio teſtimonium, Hoc vobis teſtimoniũ perhibeo. ‖ Μαρτυρεῖν τινι, aliquãdo capitur pro Cõcedere, Aſſẽtiri, aut Cõfiteri. nã qui aliquid cõcedit & fatetur, ſeu alicui aſſentitur, ei veluti veritatis teſtimonium tribuit. Xenoph. Apomn. 1, κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις, his aſſentior, Sic apud Demoſth. cõtra Mid. τῶν λόγων τούτους χρὴ δικαιοτάτους ἡγεῖσθαι οὓς ἂν οἱ καθήμενοι τῷ λέγοντι μαρτυρῶσιν ἀληθεῖς εἶναι. ‖ Μαρτυρῶ, Significo, Declaro: & μαρτυρία ſignificatio. Baſil. 51, & alibi. Ibidem ἐμφαίνω dicit pro eodem. Bud. ‖ Μαρτυρεῖν dicitur etiam de martyribus apud Areop. 192, & Chryſ. in epiſt. Ad Epheſ. 164, vt annotat B. qui μαρτυρέω interpr. Sum martyr, vt ὁ ἅγιος Στέφανος πρῶτος μαρτυρεῖ: &, Cruciatu in martyrio afficior, apud Baſil. περὶ μετανοίας, 438.

Μαρτυρέομαι, Perhibeor, Teſtibus comprobor, Teſtimonio probor. Phalar. Ariphradi, μαρτυρῇ γὰρ ὑπὸ πολλῶν ἀρίστην ἐπιείκειαν ἔχων περὶ σεαυτοῦ. Hæc B. cui μαρτυροῦμαι eſt etiã Prædicor, Perhibeor, in hoc loco Gregorii, τὴν τελωνῶν ἐν ὑψώσει, ἡ ταπείνωσις, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρηθεῖσα. Apud eundem, μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, cui ſpiritus teſtimoniũ perhibet. 1 Tim. 5, χήρα ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, cui rectè facta teſtimonium perhibent. ἡ μαρτυρεῖ τὰ ἔργα τὰ ἑαυτῆς, vt Xenoph. loquitur. Ad Rom. 3, μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, legis teſtimonio comprobata. ‖ Μαρτυρέομαι actiuè quoque capitur pro μαρτυρέω, Teſtor, Teſtificor. Luc. ὁ δ᾽ Ἀθηναῖος σέβει τὴν Ἀθηνᾶν, μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι, neceſſitudinem nomine teſtatur & ſignificat.

Μαρτύρημα, ατος, τὸ, Teſtimonium, Quod teſtimonio perhibetur. Eurip.

C. ΑΝΤΙμαρτυρέω, Contrarium teſtor, Teſtimonium contrarium fero. Plut. De def. orac. ὥσπερ ἐπίτηδες ἀντιμαρτυροῦντες ὧν δρῶσιν ἱεροῖς τοῖς ἁγιωτάτοις, velut de induſtria teſtimonio ea oppugnantes quæ in religioſiſſimis ſacris faciunt. Idem Symp. 4. ἀλλὰ τῷ μὲν αἱ παρ᾽ Εὐπόλιδος αἶγες ἀντιμαρτυροῦσιν, ὑμνοῦσαι τὴν τροφὴν ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὖσαν, Eupolidis capræ contrarium teſtimonium dicunt & refragantur, Contrarium teſtantur. Idem in Alcib. 64, πάντες οὕτως ὀνομάζουσι, τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιμαρτυρούσης. Ex eodem affertur ἀντιμαρτυρεῖν πρὸς αἴσθησιν pro Contra ſenſum teſtificari.

C. ΑΠΟμαρτυρέω, Atteſtor, Teſtor, Teſtificor.

C. Αὐτομαρτυρέω, De memetipſo teſtor. αὐτὸς ἐμαυτῷ μαρτυρῶ, vt Xenophon loquitur. Laertius in Timæo, 487, ἐγνώσθη δὲ Ἀντιγόνῳ τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.

C. ΔΙΑμαρτυρέω, De ſcripto conteſtor, vt B. interpret. qui διαμαρτυρίαν exceptionis genus quoddam eſſe ſuprà dixit. Is autem qui διεμαρτύρει, affirmabat & teſtificabatur quiddã non in ſua ſed in aliena cauſa: in qua exceptionem intendens, liti ſe offerebat: quo facto litẽ ſuam faciebat teſtificando. Qui ſi mendacii cõuinceretur, ψευδομαρτυριῶν (id eſt, falſi crimine) dãnabatur. Locos huc pertinentes ex Demoſth. & Iſæo cum interpretatione ſua habes apud B. p. 107, & 108. vbi latius explicat quid in cauſis forẽſibus ſit διαμαρτυρεῖν. At Διαμαρτυρέομαι, Teſtimoniũ mihi perhibetur. vnde ex Iſocr. τὰ διαμαρτυρηθέντα, teſtimonio probata. ‖ Διαμαρτυρέομαι, capitur etiam pro διαμαρτύρομαι, Cõteſtor, Deos hominéſq; teſtor. Demoſth. διαμαρτυροῦμαι καὶ βοῶ. Æſch. cõtra Cteſ. πολλὰ διαμαρτυρομένου καὶ σχετλιάζοντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐμοῦ.

C. ΕΚματυρέω, Teſtimonio meo prodo & effero, Palàm teſtificor & in publicũ effero. Æſch. 19, εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι. Iſæus, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐκμαρτυρησάμενος, teſtatus eſt coram duobus oblatis teſtibus. B. ‖ Ἐκμαρτυρέω dicitur etiam de teſtificatione abſentis à iudicio: pro Abſens teſtor. Ita B. accipit apud Æſch. p. 32. Ἐπιμαρτυρεῖν v. l. eſt Teſtari non pro re comperta, ſed ab aliis narrata.

C. ΕΠΙμαρτυρέω, Atteſtor, Teſtimonium tribuo & perhibeo. Plut. Lyc. ᾧ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, cui deus quoq; attulit teſtimoniũ. Et ἐπιμαρτυροῦμαι, Teſtimoniũ mihi perhibetur, Teſtimonio perhibeor. Dioſcor. lib. 4, cap. 65, ἅπερ ἐστὶ ψευδῆ, ὑπὸ τῆς πείρας ἐλεγχόμενα, διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου. ‖ Ἐπιμαρτυρέω, Teſtimonio meo attribuo & adſcribo. Ex Aphthon. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα, diis attribuere, ſeu adſcribere.

C. 2. Συνεπιμαρτυρέω, Vnà teſtimonium tribuo, ſeu perhi-

beo. Ariſtot. De mundo, συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας. vbi exp. Huius autem rei elogium eſt mortaliũ conſenſus.

C.ΚΑΤΑμαρτυρέω, Teſtimonium dico contra, Teſtimonium dico in. Demoſth. ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε. Et καταμαρτυρῶ σου ex Plut. Rom. & Theſeo, Teſtimonio meo te premo. Itẽ καταμαρτυρῶ σου πρὸς ἐκεῖνον, in v.l. Pro illo aduerſus te teſtimonium dico. Et καταμαρτυροῦμαι, Teſtimoniis conuincor, Teſtimonium in me dicitur. Æſch. contra Timarch. καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας.

C.ΠΡΟΣμαρτυρέω, Atteſtor: ſeu Meo teſtimonio confirmo, Adſtipulor. Plut. προσμαρτυρῶ τῷ ῥηθέντι.

C.ΣΥΜμαρτυρέω, Vnà teſtor, Simul teſtificor, Teſtimonio meo cõprobo. Xen. Hell. 3, p. 289, συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἐληλυθέναι λεγόμενος χρόνος εἶναι. Et συμμαρτυρεῖ τούτῳ ex Plut. Rom. Huic teſtimonio eſt. Itẽ voce paſſ. ex Plat. De leg. συμμαρτυροῦμαί σε, Tibi conteſtor.

C.Ψευδομαρτυρέω, Falſum teſtimonium dico, Falſum teſtimonium fero, Falſum teſtor. quod diuiſim ψευδῆ μαρτυρεῖν dicitur. Affertur ex Xen. & à Poll. ex Critia.

c.2.Καταψευδομαρτυρέω, Falſum teſtimonium dico in, Falſo teſtimonio oppugno & opprimo. Xen. in Apolog. Socr. τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπιορκοῦντας καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, in me falſum dicere teſtimoniũ. Et Καταψευδομαρτυροῦμαι, Falſo teſtimonio oppugnor, Falſis teſtibus opprimor. Demoſth. contra Mid. p. 233, ἀλλ' ὅτι δι' ἔχθραν καταψεύδονταί μου. καταψευδομαρτυροῦμαι τὰ τοιαῦτα. Idem alibi, καταψευδομαρτυρηθεὶς καὶ παθὼν ὑπὸ Φορμίωνος δεινά.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, SIVE Μαστάομαι, ῶμαι, Mando, Manduco. Eupolis apud Athen. lib. 2, Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας. Hegeſippi Epicurus apud eundem Ath. lib. 7, Τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἕν. Sotades apud eundem lib. 9, Τοῦτον μασῶμαι, παρακαπτεθίει δέ με. Idem Athen. lib. 6, Πολυκλέους τοῦ κιθαρῳδοῦ φακὴν ῥοφοῦντος καὶ λίθον μασησαμένου, quum inter ſorbendum lentem, lapidem mandiſſet. Theophr. Hiſt. pl. lib. 4, cap. 9, de papyro, πλείστη βοήθεια πρὸς τὴν τροφὴν ἀπ' αὐτοῦ γίνεται. μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πάπυρον καὶ ὠμὸν καὶ ἑφθὸν καὶ ὀπτόν· καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι. Vnde Plin. lib. 13, c. 11, Mandunt quoque crudum decoctúmque, ſuccum tantùm deuorãtes. Vbi apparet quid propriè ſit μασᾶσθαι, nẽpe mandẽdo ſuccũ exprimere, vt Lucr. loquitur. In quibuſdam tamẽ præcedentiũ locorũ pro Comedere quoque aut Vorare capitur, vt & vox Latina tam apud proſæ ſcriptores quàm poetas. Duplici autẽ σ ſcriptũ reperitur apud Ariſtoph. Dioſc. & Athen. Vt apud Ariſtoph. in Pluto, Λαβών τιν' ἄρτον καὶ κρέας μαστώμενος, capiens panem aliquem & carnem manducans. Dioſc. lib. 4, cap. 25, de tertia anchuſæ ſpecie & de eius ſemine, ὃν ἐάν τις μαστησάμενος ἀποπτύσῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑρπετοῦ, ἀποκτενεῖ. vnde Plin. lib. 22, c. 21, Tradúntque commanducata ea, ſi inſpuatur, mori ſerpentem. Athen. lib. 12, de quodam Sagari, ὑπὸ τρυφῆς σπεύδειν μὲν μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς τίτθης στόματος, ἵνα μὴ μαστώμενος πονήσῃ, ne mandendo laſſaretur.

Μάσημα, SIVE Μάστημα, ατος, τὸ, Idipſum quod mãſum ſeu cõmanducatũ eſt, Idipſum quod mãditur. Exẽplum ex Theophr. habes in μασάομαι. Antiphanes apud Athen. lib. 1, Μακάριος ὁ βίος, ᾧ δεῖ μ' ἀεὶ καινὸν πόρον Εὑρίσκειν, ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, vt habeam quod maxillis mandam, Vt habeant mandibulæ meæ quod molant.

Μάσησις, SIVE Μάστησις, εως, ἡ, Commanducatus. nam id ex Plinio affertur pro ipſa mandendi ſeu commanducandi actione. μάσησις citatur ex Baſilio.

Μασητὴρ, SEV Μαστητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui mandit, Qui commanducat. vt μαστητῆρες μύες apud medicos, Muſculi qui maxillas mouent inter mandendum. Gorr. interpr. Muſculos manſorios. Plura apud eum vide de capitibus & lateribus eorum, & quomodo à temporalibus differant.

C.Παραμασήτης, ου, ὁ, q.d. Qui ad latus alicuius mãdit, Qui à latere ſedens mandit. Accipitur pro paraſito, vt tradit Athen. lib. 6, ex Alexide citans, Μοσχίων ὁ παραμασήτης.

C.ΑΝΑμασάομαι, Iterum mando, Remando, Rumino. Ariſtoph. Veſp. Μόλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι, vix tandem rem intellexerunt, ruminantes ſeu remadẽtes.

Paulo antè dicit, Πῶς οὖν διαγνώσεσθε καλῶς δυνήσομαι, Ὥσπερ πρότερον τὰ πράγματ' ἔτι μασώμενος; Sic Varro, Non modò abſens quicquam de te æquius cogitabit, ſed etiam ruminabitur humanitatem tuam.

C.ΔΙΑμασάομαι, SIVE Διαμαστάομαι, Commanduco, Mãdo. Ariſtot. Hiſt. an. lib. 9, c. 6, de vrſis è ſpecu exeũtibus, τὰ ξύλα διαμασῶνται, ὥσπερ ὀδοντοφυοῦσαι. pro quibus Plin. lib. 8, c. 36. Circa ſurculos ſentium prædomantes ora. Aliud exemplum habes in ſequenti διαμάσημα.

Διαμάσημα, ατος, τὸ, Manſum, id eſt Quod manſum ſeu cõmanducatum eſt. Dioſc. διαμασώμενοι γοῦν αὐτὴν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀποχυλίζουσιν, ἐκπτύοντες τὸ διαμάσημα: de papyro, de quo idem ex Theophr. habes in μασάομαι.

Διαμάσησις, εως, ἡ, Ipſa actio commanducandi, vt μάσησις.

C.ΕΠΙμαστάομαι, Inſuper mando, Mando poſt. Et Ἐπιμασηθεὶς in v.l. Inſuper manſus, Pòſt manducatus.

¶Μάσταξ, Mandibula, vel Os. Euſt. tradit exponi χεῖλος & στόμα. Od. δ, Ἄντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν Ἤθελεν, ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε Νωλεμέως κρατερῇσι. quem locum Tryphiodorus paraphraſticè ita extulit, itidem de Anticlo, Μοῦνος ἀμοιβαίην ἀνεβάλλετο γῆρυν ἀνοίξας. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέπαυσε, καὶ ἀμφοτέραις παλάμῃσιν Ἀμφιπεσὼν ἐπίεζεν, ἐπειγόμενος στόμα λῦσαι. Μάστακα δ' ἀρρήκτοισιν ἀνυκτοπέδῃσι μεμαρπὼς, Εἶχεν ἐπικρατέως. (vbi κατέπαυσε & ἐπειγόμενος reponenda cenſeo) Odyſſeæ ψ, ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, Οὐκ ἔα εἰπέμεναι. ‖Μάσταξ quibuſdam dicuntur etiam αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες: πάππος autem, αἱ κάτω: pro quo κοινότερον DICITVR Μύσταξ, vt tradit Euſt. (vnde Galli ſumpſerũt vocem quam plur. vſurpant, *Les mouſtaches*) de quo vocabulo ita Poll. αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑπορρίνιον, προπωγώνιον, πρὸ τῇ βλάσῃ· αἱ δὲ πρὸς τῷ κάτω χείλει, πάππος. Theocr. Χ' ὡ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', ἀναλέοι δὲ κικῖνοι. Plut. De ſera num. vindicta, dicẽs quaſdã leges ridiculas videri, οἷον, ἐν Λακεδαίμονι κηρύττουσιν οἱ ἔφοροι παριόντες εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν, μὴ τρέφειν μύστακα, καὶ πείθεσθαι τοῖς νόμοις. ſicut & in Agide dicit Lacedæmoniorum legibus ſancitum fuiſſe κείρεσθαι τὸν μύστακα. Accipitur etiam hoc μύσταξ pro μάσταξ in priori ſignif. in loco quem paulo antè citaui: niſi aliquis ibi μάστακα ſcribendum dicat ſicut apud Hom. ‖Μάσταξ eſt etiam Eſca, idem quod μάσημα, vel μεμασημένη τροφὴ, vt Euſt. exp. Il. ι, Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ' ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Ad quem locum reſpiciẽs Pl. in l. qui inſcribitur πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, ita ſcribit, de ieiuno ſophiſtarum quorũdã genere, οὐδὲν διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος, ὅ, τι ἂν λάβῃ, τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς διὰ τοῦ στόματος προσφέρων, κακῶς δέ τι οἱ πέλει αὐτῷ. Sed ex his colligi non poteſt quomodo intellexerit. ‖Μάστακες dicuntur etiam αἱ ἀκρίδες, vt Euſt. ex Rhet. lex. tradit. Similiter & Nicandri ſchol. μάστακι exp. ἀκρίδι, in hoc Theriac. loco, Μάστακι σιτοφάγῳ ἐναλίγκια, τοί θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἱπτάμενοι ἀθέρων, λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται. Heſychio quoque μάσταξ eſt non ſolùm στόμα, & ἔνθεσις, ſed etiam ἀκρίς. A μαστάομαι autem deriuari μάσταξ, teſtatur Euſt.

Μαστάζω, Mando, Manſito. Manduco ſeu Commanduco. Nicand. Ther. ῥίζας ἢ ποίας ἢ σπέρμα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοάζον, Μαστάζειν ἐθέλουσιν, id eſt μάσταζον, ὅ ἐστι, μαστῶ ταῖς σιαγόσιν, inquit ſchol. Heſych. quoque μαστάζει exp. μασᾶται. Et μαστάζεται: διαμασᾶται.

Μαστρύζω, Malè mando, Languidè & ignauiter manduco. κακῶς μασῶμαι καὶ βλακικῶς, vt Æl. Dionyſ. apud Euſt. exp. Heſychio quoque Μαστρίζειν (nam ſcribitur ibi per ι in penultima) eſt κακῶς μασᾶσθαι: item σφοδρῶς μασᾶσθαι, τρέμειν, & μαστιχᾶσθαι. quod tamen verbum quid ſignificet, non exp. Vtitur verbo μαστρύζειν Ariſtoph. Acharn. Ὁ δ' ὑπὸ γήρως μαστρύζει. [illegible] exp. συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χείλη: dicens eſſe metaphoram ἀπὸ τῶν ὑποτιτθίων παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῷ στόματι, συνάγει τὰ χείλη. quam expoſitionem ſequendo, μαστρύζειν fuerit Contrahere labia in modum puerorum lactentium: ſed tunc à μαστὸς, non autem à μάσταξ aut μαστάομαι, deriuatum eſſe dicendum foret.

ΜΑ'ΣΣΩ, VEL Μάττω, ſeu Μάττομαι, Pinſo, Subigo (vt dicitur farinã ſubigere.) Ariſtot. Rhet. lib. 3, πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει. vbi credide-

rum ſubaudiri μᾶζαν. quum legamus apud Platonē De rep. lib. 2, θρέψονται, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες μάζας γενναίας καὶ ἄρτους. Quinetiam Athenæus ſcribit μᾶζαν initiò dictam fuiſſe τὴν δημοτικὴν καὶ κοινὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων τροφήν, itémque μάττειν, hanc apparare. Ariſtoph. autem in Nub. μάττεσθαι ἄλφιτα dixit, vtens in ſignif. actiua pro μάττειν. At Thucyd. à μάττεσθαι habente paſſ. ſignif. dixit σῖτον μεμαγμένον. vbi tamē redditur Molitum frumentū. | Sed Μάσσω, Hippocrati nō ſolùm eſſe ἀναδεύω ſeu φυράω, ſed etiam ἐκθλίβω, (.i. exprimo) inquit Gall. B

Μάσσω ſeu Μάττω, Abſtergo, vt docebo in Μαγεύς.

Μάγμα, Quicquid ſupereſt craſſum ex aliqua materia expreſſa. Quidam recrementum interpr. ex Celſo. ſed is dicit Quaſi recrementum: Croci magmatis (inquit) quod quaſi recrementum eius eſt. Plin. lib. 13, cap. 2, circa finem, Nam fæcem vnguenti, magma appellant.

Μάγμα (inquit Gorr.) propriè quidem vnguēti fæx, quæ, expreſſa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Ab eius verò ſimilitudine, ipſum vnguētū, & ſpiſſamē tum omne, pauco liquore ſubactum vt non diffluat, etiā μάγμα dicitur. Sic μάγμα ἡδύχροον ab Andromacho primùm, deinde à reliquis medicis dictum eſt, non ab vllo quidem expreſſum, ſed per ſe ita comparatum. C

At Κροκόμαγμα vide in Κρόκος.

Μαγδαλιὰ vide in Ἀπομαγδαλιὰ poſt Ἀπομάσσω.

Μαγίς, ίδος, ἡ, idem quod μάκτρα, id eſt Vas ſubigendæ farinæ aptum. Poll. lib. 6, c. 10, ἡ δὲ μάκτρα, καὶ μαγὶς ἐκλήθη, καὶ σκάφη. Idem lib. 7. c. 10, de panificibus, τὸ ἀγγεῖον οὗ ἔματτον, μαγὶς καὶ μυλήκορον, ἡ μάκτρα καὶ σκάφη, καὶ παρὰ Μενάνδρῳ λιανός. Alibi quoque, id eſt lib. 10, cap. 24, μαγίδα ſcribit propriè accipi ἐπὶ τῆς μάκτρας, ἢ ἐπὶ τὰ ἱερὰ δεῖπνα, ἢ ἐπὶ τὰ πρὸς θυσίαν φερόμενα, & ita apud Soph. dictum eſſe, Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον. Et apud Cratinum in Buſiride, Ὁ βοῦς ἐκεῖνος, χ' ἡ μαγὶς καὶ τἄλφιτα. quib' addit, παρὰ μέντοι Ἐπιχάρμῳ ἐν πυρκαεῖ Προμηθεὺς κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην χρῆσιν εἴρηται, κύλικα, μαγίδα, λύχνον. Pro mactra accipitur & à Marcello Empirico, quum ait, Raſamen paſtæ quod in magide adhæret. | Galenus autem apud Hipp. μαγίδα dici ſcribit τό, τε δὴ μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὸ χειροπληθὲς μαγδαλιαί. in qua poſteriore ſignif. accipi videtur apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 129, de ladano ὃ ἀφαιροῦντες ὑλίζουσι, καὶ ἀποτίθενται ἀναπλάσσοντες μαγίδας. vt ſit χειροπληθεῖς μαγδαλιαί, maſſas manuales. Ruell. vertit Offas. | Μαγίδες dicuntur etiā lances. Apud Plin. lib. 33, c. 11, Tympana verò ſe iuuene [Feneſtella dicit] appellata ſtateras: & lances, quas antiqui μαγίδας appellauerant. | Μαγίδες dicuntur etiam orbes rotundi ſeu tabulæ quæ tripodi imponūtur, quæ & κύκλοι. Poll. lib. 10, περὶ τραπέζης καὶ τῶν ταύτης σκευῶν loquens, τὸ ἐπιτιθέμενα τοῖς τρίποσι τραπέζια καλοῦνται καὶ μαγίδες. paulo antè vocat ἐπίθημα τοῦ τρίποδος, κύκλον, ὅλμον. Et lib. 6, c. 12, αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι, αἳ νῦν μαγίδας καλοῦσιν. & ſic accipit ibi locum Soph. paulo antè citatum τῆς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον. D E F

Μαγὶς Euſtath. vno quidē in loco à μάττειν, in altero à μᾶζα deducit: ego illic ei aſſentior, hîc ab eo diſſentio. Habet alioqui quaſdam remotas ab vtroque horum nominum ſignificationes.

Μαγεύς, έως, ὁ, Piſtor. καὶ ὁ μάττων (inquit Pollux) μαγεύς. | Suidas autē accuſ. μαγῆα (cuius nominatiuus eſt itidē Μαγεύς) exponit τὸν ἀπομάσσοντα, hoc in loco quem ex Epigr. ſumptum eſſe puto, — τόν τε μαγῆα σπόγγον, ὑπὸ τετράδα κυκλισθέντα ποτιδι. Eſſe autem hoc μαγεὺς neceſſe eſt à μάσσω ſeu μάττω ſignificante Abſtergo. G

Μάκτης, ου, ὁ, Qui pinſit, Piſtor, qui & μαγεύς, vt modò dictum fuit.

Μάκτρα, ας, ἡ, Vas in quo pinſitur farina. Quidā exp. Arca panaria. καὶ μάκτρα, (inquit Pollux) οὗ ἔματτον. Ariſtoph. Ranis, Χρηστὸν σὺ μάκτραν εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον. | Apud Nicandrū autem pro cælo, ſeu mortario, in Theriacis, ἐν δὲ πλαδόεν οὖρον ἀποθλίψας πλαδόωντ' ἐν τρίψεις μάκτρῃ. vbi ſchol. exponit θυεία & ἴγδη. H

C. ἈΝΑμάσσω, vel Ἀναμάττω, pro μάττω, Pinſo, Subigo farinā, ἀναφυρῶ. | Itē, Abſtergo, ſiue Abſtergeo. | Interdū metaphoricè pro Luo. vt Od. 7, Ἔρδουσα μέγα ἔργον ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. ad verbū, Quod factū capite tuo abſtergebis, & quaſi purgabis. ſicut & Luo Latinum quidā ductū putāt à Lauo, q̀ veluti lauemus peccatū quod luim', & pro quo pœnas pēdimus. Quinetiā apud Cic. Verr. 7, legitur Maculas ſanguine luere. ſed nō aſſentiē tibus omnib' exēplarib': legitur enim in nōnullis Eluere. Quòd ſi non iā ad verbū reddere velimus illa Hom. verba, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, ſed duntaxat curemus ſenſum exprimere, interpretari poterim', Quod in caput tuum recidet, vel In caput tuū vertetur. Bud. interpretatur, Capite tuo lues & expiabis. Sed nō libenter verto, Capite lues: quia Capite luere eſt capite puniri. Cæterùm Herodot' ex Homero genus hoc loquēdi mutuatus, dixit, ἀναμάξας ἐμῇ κεφαλῇ φέρω. Quidā verò recentior eidē formulæ loquendi vocem paſſiuam adhibuit, ſcribens, πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔπασχε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. Ita enim lego apud Suidam, pro ἔπιε (quod nullo modo illi loco conuenire poteſt) reponens ἔπασχε.

Ἀναμάττομαι, paſſ. voce, idē quod ἀναμάττω, Pinſo, Subigo. Heſ. ἀναμάττεσθαι exponit ἀναφυρᾶν. Ariſtoph. in Nubib', ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. | Itē Ἀναμάττομαι, Abſtergor. In hoc Plut. loco Bud. ait pro Fœdo & Contamino, vel pro Abſtergo ſumi poſſe: in Anton. τὰ στέρνα τυπτομένη καὶ σπαράττουσα τῇ χειρί, καὶ τῷ προσώπῳ τὸ αἷμα τος ἀναματτομένη, δεσπότην ἐκάλει καὶ ἄνδρα. Vide & αἱμάξαντο metaphoricū, ſicut αἱμάξεις, in fine proximè præcedētis annotationis. | Itē, Exprimo, Imprimo. Iulian', καὶ τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς τὴν εἰκόνα καθάπερ ὀλίγῃ σφραγῖδι μεγάλου χαρακτῆρος τύπον ἀναμαξάμενοι. Themiſt. De anima, lib. 3, ὥσπερ εἰ δι' ὅλου μὲν ὁ κηρὸς ἀνεμάττετο τὴν σφραγῖδα, ἀναματτόμενος δὲ καὶ περιπλυνεὶς αὐτῇ &c.

Ἀναμάττομαι autem paſſiuam habens ſignificationem, ſicut & vocem, Pinſor, Subigor. Item Abſtergor. Item Exprimor.

C. ἈΠΟμάσσω, vel Ἀπομάττω. Ἀπομάσσειν (inquit Euſtath.) τὸ ἁπλῶς ἀποσπογγίζειν. Demoſth. Pro cor. καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. Quem locum Eraſmus ita expoſuit ac ſi dictū fuiſſet ἀπομάττων τὸν πηλόν. Suidas ait alios quidē ἀπομάττων hîc accipere pro ἀποψῶν, alios autē pro περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. Sæpius tamē reperitur vox paſſiua Ἀπομάττομαι pro Abſtergo. Athen. l[illegible] μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἀπονίζεσθαι ἐποιοῦντο οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς. Baſilius in Hexaēm. hom. 11, μηδὲ ἀπομασσόμενος τὸν ἱδρῶτα, τὸν χεῖρα ἀπαγάγῃ τὰ ἄμπελα. i. Abſtergens ſudorē. Lucæ 10, ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτόν, Puluerē in vos abſtergimus. Ab Euſeb. metaphoricè dicitur Chriſt' τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας ἀπομάξασθαι, Abſterſiſſe peccata noſtra, tanquam ſordes videlicet.

Ἀπομάττω, vel Ἀπομάττομαι, Exprimo, Effingo, Repræſento. vt ἀπέμαξε τὸν τύπον. Plato in Timæo, ἀπομάττειν γράμματα ἐπιχρυσοῦν. Diogenes Laertius in Æſchine, οἱ δ' ὑπ' Αἰσχίνου τὸ σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένοι, εἰσὶν ἑπτά. | Baſilius dixit ἐναπομάττεσθαι τὸ αἶσχος eadē metaphora qua dicūt Latini Imprimere dedecus, in oratione περὶ τοῦ μὴ προσηλῶσθαι τοῖς βιωτικοῖς. Dicimur etiā ἀπομάττεσθαί τι παρά τινος, quaſi ita elicere vt nobis imprimamus. Ariſtot. Ethic. 9, δοκοῦσι δὲ βελτίους γίνεσθαι ἐνεργοῦντες οἱ φίλοι καὶ διορθοῦντες ἀλλήλους. ἀπομάττονται γὰρ παρ' ἀλλήλων οἷς ἀρέσκονται. Vbi ἀπομάττονται Budæus ait eſſe Exprimūt: accipiēdo videlicet Exprimūt pro Eliciūt. Apud Euſeb. lib. Præp. Euāg. 10, ἄλλα γὰρ παρ' ἄλλων ἀποματτόμενοι μαθήματα οἱ Ἕλληνες, γεωμετρίαν μὲν παρ' Αἰγυπτίων ἔσχον, &c. Ariſtoph. in Ranis, Ὅθεν ἡ μὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν.

Paſſiua autē ſignificatione Ἀπομάττομαι eſt Abſtergor. Lucianus χοίνικα vocat ἀπομεμαγμένον preſſū & radio æquatū, ita vt nihil ſit ἐπιμετρούμενον, inquit Budæus. Videtur autē hinc orta ſignificatio hæc quòd ea quæ abſtergimus, premere ſoleamus. Et ab hac ſignificatione ἀπομάκτρας vocabant τὰς σκυτάλας ἐν αἷς ἀπέψων τὰ μέτρα, qui viciſſim ἀπόψηστον (quod nomen fit ab ἀποψάω ſignificante item Abſtergo, ſiue Rado) exponit τὸ ἀπόμακτον τοῦ μετρουμένου σίτου. Cæterùm Luciani locus eſt hic, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας παραμετρείτω, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι χαλεπός ἐστι. Fortaſſe ἀπομεμαγμένην vertere etiam poſſimus Raſam. ſicut ἀποψῶ & pro Abſ-

tergo & pro Rado ſeu Derado capitur. A

Ἀπόμαγμα, ατος, τὸ, à prima ſingulari præt. paſſ. ἀπομέμαγμαι. Abſtergimentum, ad verbum, i. Id quod abſtergendo exemptum eſt, vel Quod ex abſterſione colligitur: Qua in ſignificatione citatur ex Theophraſto lib. 6 De cauſis, ἀπομάγματα τῶν δακτύλων. Euſtathius ἀπομάγματα & ἀπόμακτρα eſſe ait ἀποκαθάρματα. Heſychius ἀπομάγματα exponit περιψώματα.

Ἀπομαγδαλία, ας, ἡ, (ſiue Ἀπομαγδαλιὰ) VEL Ἀπομαγδαλὶς, Buccea (teſte Euſtathio) in quam abſtergentes manus quum à menſa ſurgerent, eam poſtea canibus proiiciebant. vnde & κυνάδα quidam vocarunt. Athenæus lib. 4, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι ταῖς ψωμοῖς. καὶ τὴν ἀπομαγδαλίαν ἕκαστος ἀπέφερε. Pauſanias apud Euſtathium ait ἀπομαγδαλιὰν fuiſſe σταῖς quod ad cœnam afferrent, & in quod manus abſtergerent, deinde canibus obiicerent: vnde & κύνα vocaſſe Dioſcoridem. Sed pro κύνα lubenter κυνάδα repoſuerim, ex Polluce, qui ἀπομαγδαλίας dicit fuiſſe τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ σταιτῶδες, (quod vno verbo Pauſanias σταῖς dicit) in quod poſtquam abſterſiſſent manus, canibus obiicerent. vnde Lacedæmonios ἀπομαγδαλίαν appellaſſe κυνάδα. Atque Homerum hoc ſubindicaſſe, vbi ſcribit, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ. Nec ab his diſcrepant ea quæ ſcribit Heſychius. At Suidas tradit fuiſſe στέαρ in quod abſtergerent manus coqui: quod & χειρόμακτρον diceretur. Quanquam poſtea affert & alteram expoſitionem, cum ſuperioribus conuenientem. Plutarchus in Lycurgo, δοκιμάζεσθαι δὲ τὸν βουλόμενον τοῦ συσσιτίου μετασχεῖν οὕτω φασί. λαβὼν τῶν συσσίτων ἕκαστος ἀπομαγδαλίαν εἰς τὴν χεῖρα, &c. Et paulo pòſt ait, vas in quod conniicerentur ἀπομαγδαλίαι, vocatum fuiſſe κάδδον. vel (vt in veteribus libris legitur) κάδδιχον. D Cæterùm ἀπομαγδαλία reperio ſcriptum cum accentu in penultima tam apud Pollucem quàm Athenæum, Plutarchum, Suidam: at verò ἀπομαγδαλιὰ cum accentu in vltima eſt apud Heſychium, item Euſtathium: (ſed tamen Μαγδαλία etiam apud eum legi, docebo infrà) apud quem ſolum, ILLVD Ἀπομαγδαλὶς inueni. ET Μαγδαλιὰ, Ariſtoph. in Equit. — ὦ μάτην γ' ἂν Ἀπὸ μαγδαλιᾶς σπουμ[illegible]οσοῦτος ἐκτραφείην. Sed in hoc loco ἀπομαγδαλιᾶς repono pro ἀπὸ μαγδαλιᾶς: ac eſſe ita legendum, vel ex participio σπούμενος manifeſtum eſſe arbitror, quum id actiuè accipi paſſim ſoleat, atque adeo ita accipiatur in illo ipſo loco, quum dicitur, — πῶς οὖν Κλέωνος βορὰν σπούμενος μάχῃ σὺ κυνοκεφάλῳ; Si autem in illo verſu reponatur ἀπομαγδαλιᾶς, reponendum fuerit & in iſto qui eum excipit, Ἀπομαγδαλιᾶς, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; quibus adiungũtur verba illa quæ modò protuli, πῶς οὖν &c. Hunc autem errorem (ſicut & alios nonnullos apud eundem poetam) ortum eſſe ſuſpicor ex verbis enarratoris Græci, his videlicet, ἀπὸ ἁπλοῖς τροφῆς ὁρμώμενος. Cæterùm apertè cognoſcimus ex eo loco ἀπομαγδαλιὰν ſeu μαγδαλιὰν (vtrocunque modo ſcribi debeat) fuiſſe canum eſcam. Etiamſi autem ibi μαγδαλιᾶς non legatur, reperiri tamen cum apud alios tum apud Euſtathium non ignoro ſimplex Μαγδαλία, pag. 462. vbi dicit fuiſſe ζύμωμά τι ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἐρρίπτουν κυσίν. vnde eſſe prouerbiũ, de catillonibus & paraſitis, κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Aliud exemplum nominis μαγδαλιὰ habes in Κυνάς. G

Ἀπόμαξις, εως, ἡ, Abſterſio.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ, à tertia ſing. præt. paſſiui ἀπομέμακται: ad verbum Abſterſor. ‖Sed apud Iulium Pollucem inter μάντεις ponuntur καθαρταί, τελεσταί, ἀπομάκται, item FOEM. genere Ἀπομάκτειαι. cui ſubdit & ἀπομάξουσι. Heſychius ἀπομάκτης explicat περικαθαρτής.

Ἀπομάκτρα, ας, ἡ, vel Ἀπόμακτρον, ου, τὸ, Lignum quoddam quo premimus & velut deradimus de eo quod alicui ad certam menſuram damus, ne videlicet vltra menſuram demus. Radius à Latinis vocatur, & Hoſtorium. Iul. Pollux, μέτρα facit alia ἐπιχειλῆ, alia ἐπίμεστα: at verò ἐπὶ τῶν ξηρῶν μέτρων, τὰ δὲ κατεψημένα. Deinde ſubiungit, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐργαλείων, ἀπομάκτρα, ἡ σκυτάλη, ἡ H

περιστροφίς. Heſychius quoque habet ἀπομάκτρας, ξύλα, τὰς σκυτάλας ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα. At ἀπόψησον idẽ exponit τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου. Vbi manifeſtum eſt, ἀπόμακτρον genere neutro eſſe idem quod ἀπομάκτραι genere fœminino. ‖Euſtathius autem ἀπόμακτρα, ſicut & ἀπομάγματα, eſſe ait τὰ ἀποκαθάρματα.

C. 2. Ἐναπομάσσω, SEV Ἐναπομάττω, q. d. Intra [aliquid] imprimo, vel In aliquo imprimo. Cuius ſignific. exemplum habebis in Ἐκμαγεῖον. Et paſſ. voce pro eodem vt ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην Baſil. apud Bud. p. 655.

C. ΕΙΣμάσσω, vel Εἰσμάττω, SIVE Ἐσμάττω, Imprimo. Epigr.

C. ἘΚμάσσω, SEV Ἐκμάττω, Abſtergo. ex Ariſtot. De anim. lib. 9, de apibus flores legentibus, ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους. ‖Ἐκμάσσω, ἐκθλίβω, Exprimo. Gal. ab Hippocrate ἐκμάξαι poni ſcribit pro ἐκθλίψαι, loquente de ſpongiá & mercuriali & ſambuci foliis. Ab eodem poni tradit & pro ἀναπλάσαι, (id eſt Formare, ſeu Fingere) item pro ἀλλοιῶσαι.

Ἐκμάσσω pro Exprimo (in altera exprimẽdi ſignif.) ſeu Imprimo. à cuius paſſiuo Ἐκμάττομαι, affertur ἐκμεμάχθαι εἰκόνα ex Luciano, pro Expreſſam eſſe imaginẽ. Item ἐκμαγῆναι hac in ſignif. Bud. ex Plat. Eſſe autem crediderim illud ipſum ἐκμαγῆναι quod Heſych. exponit ἐκτυπωθῆναι. Inuenitur verò hæc vox paſſiua in actiua ſign. vt apud Nic. in Theriacis, γυιελῶ ἐκμάσσεται ἵππου. vbi ſchol. exponit ἐκτυποῖ, & ἐκφαίνει. Vide & Bud. p. 654.

Ἔκμαγμα, ατος, τὸ, Quod abſtergitur, ſeu potius Quod poſt abſterſionem remanet. A Gaza vertitur ficto nomine, Abſtergmentum, apud Theophr. De cauſ. pl. lib. & cap. vltimo, in ἀπομάγματα τῶν δακτύλων. vbi tamen quidam interpret. Strigmenta & δακτυλίων paſtillorum. quum Gaza vertat Abſtergmenta digitorum, nimirum legẽs δακτύλων. Vide & paulo pòſt. ‖Ἔκμαγμα, Expreſſum rei alicuius ſimulachrũ. qua in ſignif. dicitur potius ἐκμαγεῖον, ſed pro hoc ἐκμαγεῖον dixiſſe Ariſtoph. ἔκμαγμα docet Euſtath. locum tamen nõ afferens: at Pollux hũc affert ex Theſmoph. (& ipſe tanquam pro ἐκμαγεῖον, vt opinor) λέγουσι γέγονεν αὐτὸ ἔκμαγμα.

Ἔκμαγμα (ſequendo primam verbi μάσσω ſeu μάττω ſignif.) pro τὸ συνεστραμμένον φύραμα apud Hippocr. inquit Gal. Vbi Gorr. interpr. Maſſa ſubacta. Addit verò Galenus ſignificare & κροκόμαγμα. At verò in illo Theophr. loco paulo antè allato, ἐκμάγματα δακτυλίων quidam interpr. Magmata & ſtrigmenta paſtillorum ſeu trochiſcorum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τὸ, Id quo abſtergimus. vnde exponitur Mantile: ex Polluce, ſcribente lib. 6, τὸ δὲ ἐκμαγεῖον, καὶ χειρόμακτρον. ‖Ἐκμαγεῖον, Expreſſum rei alicuius ſimulachrum, aut impreſſum, Effigies impreſſa. Philo De mũdo, ἃ γὰρ εἰσήγαγεν ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιός τις ἢ σφραγὶς, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἣ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ. quæ Bud. ita vertit, Simul enim ſenſus aduentitium quippiam ſigillatim importauerit, viſum continuo annuli modo aut ſigni, notam ſuam imprimit, impreſſámque effigiem aſſeruat penes ſeſe. Vide eundem Bud. pag. 654. qui alibi affert & ἐκμαγεῖον κήρινον ex Platone. In v. l. ex Nazianz. ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου, de Chriſto. HINC Ἐκμαγεόω, q. d. Effigio, ab Effigies: vt ἐκμαγεόω eſt ab ἐκμαγεῖον. Redditur alioqui Exprimo, ſicut & ἐκμάττω. Item Effingo. Ab huius paſſiuo eſt particip. ἐκμαγεωθεὶς apud Heſych. expoſitum ἐξομοιωθείς.

C. ἘΠΙμάσσω, Abſtergo. Et ἐπιμάσσεσθαι itidem actiuè pro Abſtergere, ἀποσπογγίζειν. vt exp. Euſt. apud Hom. Il. δ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει Φάρμακ'. Addit tamen idem Euſt. ἐπιμάσσεσθαι aliter quoque accipi, pro διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι. nam μάσσεσθαι ſignificare [illegible]. de quo μάσσεται paulo pòſt dicetur. Addit præterea, ἐπιμάσσεσθαι nõ malè accipi poſſe pro ἐκμυζήσει, ſicut paulo pòſt de eodem medico dicit, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε. Pro Tangere autẽ ſiue Attingere & Contingere, ita vt perſentiſcas, accipitur in hoc eiuſdẽ Homeri loco, qui à Nicandri ſcholiaſte citatur, Ἐγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσατο θυμόν. i. inquit, καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον ἐνέβαλεν εἰς τὴν αὐτοῦ χεῖρα. Sic Odyſſeæ ν, Ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virga con-

tigit. Odyſſeæ π, Η, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη. Pro Tango, hoc eſt, Tactu exploro, Palpo, Tactu tēto, & ψηλαφῶ, accipitur Odyſſeæ τ, Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. Odyſſ. ι, de ariete villoſo, Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κριὲ πέπον. ❧ Item pro Prehendo. vt Odyſſ. τ, — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι, Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἄσσον ἐρύσατο. Sic Vlyſſes Odyſſ. ι, voluit Cyclopē euaginato enſe Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι, Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος. vbi tamen ſcholiaſtes exponit ἐφαψάμενος. Euſtathius autem χειρὶ ἐπιμασσάμενος eſſe dicit, αὐτόχειρ ἀψάμενος, ἢ ἐγκρατῶς. quod magis probo. nam & eo ſignificatu χερμάδιον dici ſcribit ὃ ἐπὶ χειρὶ μάσσεσθαι, quod prehendi & teneri manu poteſt, id eſt ſaxum manuale. ❧ Heſychius ἐπιμάσσεται exponit etiam ἐπαύξεται ἐπὶ τὸ πλεῖον, à μάσσω. vide & plura quæ ab eodem afferuntur.

C. ΠΕΡΙμάττω, Abſtergo. vel Circumcirca abſtergo. Ex Dioſcoride libro 5, cap. 94. περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν pro Sordes abſtergens. Itē Expurgo. vulg. lex. Ammonius περιμάξαι, vt ἐκμάξαι, eſſe dicit τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν, ſimulare ſe eos qui lethale pharmacum hauſiſſe ſe putāt, incātationibus & luſtrationibus malo illo liberare.

❧ Μάσσω, SIVE Μάσσομαι accipitur etiam pro Tango, ἅπτομαι, vt Euſtathius exponit, à quo deriuat χερμάδιον, dicēs eſſe λίθον οὗ χεὶρ ἂν μάσηται, id eſt ἐφάψηται, vel ἐπιμάσηται, id eſt, prehendat ſeu comprehendat. Μάσαι Heſychio eſt φυρᾶσαι, καθαρίσαι, item ζητῆσαι. Et μάσσεσθαι eidem ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, Tangere, ſeu Contingere, Prehendere: item μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι. Apud eūdem Heſychium reperio ETIAM Μάξει, quod exponit καθαρίζει, addēs, καὶ τὰ λοιπά, remittens nimirum ad μάσσω & μάσσεσθαι. ita vt dicatur & μάσσω & μάζω: ſicut Euſtathius Tarentinos annotat pro φράζω dicere φράσσω: ac viciſſim pro νάσσω & πλάσσω dicere νάζω & πλάζω. Quod ipſum ſiue μάζω ſiue μάσσω, idem grammaticus à μάω deriuat alibi, quod inter alia ſignificat ζητῶ.

C. ΕΙΣμάσσω, SIVE Ἐσμάσσω, Intus tango, vel Intro tango. Iliad. ρ, Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παραστάμεναι καὶ ἀμύνειν Πατρόκλῳ. μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν, id eſt (inquit Euſtath.) οὐχ ἁπλῶς ἐπιπολῆς ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα: dicens huic contrarium eſſe ἀπομάσσεσθαι & ἐκμάσσεσθαι. Exponit etiam, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο.

C. ΠΡΟΤΙμάσσω, Attingo. pro προσμάσσω, poeticé. VNDE Ἀπροτίμαστος, Qui attactus non eſt, Intactus. ἄψαυστος, ἄθικτος. ſeu ἀπρόσψαυστος, vt Euſtathius exponit. Iliados τ, Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν, manebat intacta. de Briſeide, de qua paulo antè, Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι, Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου. At Euphorion apud Euſt. Μοῦσαι ποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστον Ὅμηρον, pro ὃ δυσχερὲς ἐφάψασθαι τῆς δυνάμεως, vt idem Euſt. exp.

ΜΑΤΤΥΑ, ας, ἡ, Lautitiæ. Athen. libro 14, ματτύην dici ſcribit πᾶν τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα, ſiue piſces opiparè paratos, aut aues, aut olera, aut ea quæ minutatim conciſa aromatis condiuntur, & ea quæ λιχνεύματα appellantur. ❧ Ματτύη dicebatur etiam de delicatioribus cibis qui poſt alios apponebantur. vt auiculis toſtis, placentis & pomis, amygdalis, ac huiuſmodi aliis. Molpis apud Athenæum lib. 4, ματτύην vocari ſcribit τὰ ἐπάικλα, id eſt τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα. Ibidem dicit, ἔστι δὲ ματτύη, φάτται, χῆνες, τρυγόνες, κίχλαι, κόσσυφοι, λαγῴ, ὄρνες, ἔριφοι. Athenæus l. 14, Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ παρὰ τοῖς [illegible] ἐπαίκλια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, ματτύας φησὶ λέγε[illegible] παρὰ τοῖς ἄλλοις: quæ ibidem appellari dicit ἐπαίκλια, ἐπίδειπνα, ἐπιδορπίσματα. Ariſtoph, ἥδιον οὐδέν ἐστί μοι τῆς ματτύης. Menippus ibidem, πότος ἦν ἐπικωμασάντων πότων· καὶ ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρεσθαι Λάκαινά τις. καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χήνεια ὀπτά, καὶ θρύπτη πλακούντων. De etymo autem vide in proximè ſequente verbo Ματτυάζω.

Ματτυάζω, F. άσω, Paro ματτύας, hoc eſt lautas epulas. παρα-σκευάζω ματτύας, εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε μύτιλον. vt Athenæus tradit libro 14, vtrunque à μάττω deriuans, & ματτύην & ματτυάζω, vnà cum μᾶζα. Alexis apud eundem, Τοὖψον λαβοῦσα τοῦτο πεπασμένον Σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, Λέπτεσθε, ματτυάζεσθε.

ΜΑ͂ΖΑ, ης, ἡ, Maza. Athenæus libro 14 ſcribit initio μᾶζαν vocatam fuiſſe δημοτικήν τινα καὶ κοινὴν τροφὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων: quum verò poſtea delicatius & maiori cum luxu pararetur, ματτύην appellatam fuiſſe. Heſych. verò μᾶζαν exponit ἄλφιτα πεφυραμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Et Erotianus, φύραμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ μετ' ὀξυκράτου ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ' ὕδατος. Ariſtophanis verò ſcholiaſt. & Suidas, propriè ſignificare ſcribunt τὴν τροφὴν τὴν ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. Plutarchus ἐκ τῶν κριθῶν τούτων μᾶζαν φαγόντες ἢ ἄρτον, qui mazam aut panem ex eo hordeo comederint. Xenophon Pæd. 1, ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν. Et Pæd. 6, ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει. Apud Athenæum libro 3, Γλιχόμεθα τὴν μᾶζαν ἵνα λευκὴ παρῇ. Apud eundem lib. 4, μάζης χονόχροος. Conſtat autem viliorē fuiſſe μᾶζαν quàm ἄρτον, & hanc ex hordeo plerunq;, illū ex tritico cōfici ſolitū. vnde apud eundē Solō τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προσπαρατιθέναι. Hinc & prouerb. apud Zenodotū, ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον. Antiphanes apud Athen. lib. 2, Τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα κεχαρακωμένη Ἀχύροις, πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη. Ibidem Polioches, μεμαγμένην Μικρὰν μελαγχρῆ μᾶζαν ἠχυρωμένην Ἑκάτερος ἡμῶν εἶχε δὶς τῆς ἡμέρας. Idē verò Athen. l. 3, ab Heſiodo μᾶζαν ἀμολγαίην vocari ſcribit τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν, quum ait, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Ibidē τὴν ἐν ταῖς θυσίαις διδομένην μᾶζαν annotat vocari ὑγίειαν. Ariſtophanes autem μᾶζαν per iocum vocat τὴν μεμαγμένην κόπρον, in Pace, initio, Αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. Et mox, Δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην. Sicut idem μεμαγμένον σκῶρ dicit. Quod autē ad etymum huius vocabuli attinet, Apollodorus apud Athen. libro 14, à μασᾶσθαι deriuari ſcribit: ipſe verò Athen. à μάττω deriuat, quem & Euſt. ſequitur. Non autem vbique eodē modo ſcriptum reperitur. Suidas enim circunflectit, quum frequenter παροξυτόνως ſcribatur, (ſicut & in lexico meo veteri) licet alioqui breue ſit α.

C. Μαζαγόας, ου, ὁ, Qui ob mazam flet ſeu lamentatur. ὁ ἐπὶ μάζῃ μεμψίμοιρος, Heſych.

C. Μαζονόμον ET Μαζονόμιον, ου, τὸ, Diſcus quo diſtribuebantur mazæ. Poll. libro 6, capite 12, μαζονόμια δὲ, κοῖλοι μεγάλοι πίνακες ἐφ' ὧν αἱ μᾶζαι διενέμοντο· ξύλινοι δὲ ἦσαν. Athenæus libro 5, ἀλειπτήρια μεγάλα δέκα, ὑδρίαι δώδεκα, μαζονόμια πεντήκοντα. Heſych. μαζονόμιον eſſe dicit κύκλον vel ξύλινον πίνακα, orbem vel lancem ligneam: Acron, lancem grandiorem, apud Horatium 2 Serm. ſat. vltima, Mazonomo pueri magno diſcerpta ferentes Membra gruis. Vtitur eo vocabulo & Varro De re ruſt. c. 4, Vt in eodē tecto ornithonis incluſum triclinium haberet, vbi delicatè cœnitaret, & alios videret in mazonomo poſitos coctos, alios volitare circa feneſtras captos.

C. Μαζοπέπτης, ου, ὁ, Qui mazas coquit. Heſychio ἀρτοκόπος.

C. Μαζοφορεὺς, Ciſtella ferendis mazis. ὅμοιον κανῷ, vt idem Heſych. tradit.

C. Μαζαγρέτης, ου, ὁ, idem quod ἀκόλουθος, teſte Euſtathio.

Μάζινος, E maza factus. μάζινος βοῦς, Heſychio ὁ ἐξ ἀλφίτων.

Μάζιον ET Μαζίσκη, Parua maza. Phrynichus apud Athenæum libro 2, Ἢ μαζίου τι μικρὸν ἢ κολοκυνθίου. Ariſtophanes Equit. Ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγώ, Ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην. vbi ſchol. exponit ἄρτον πεφυραμένον.

Μαζάω, Mazas pinſo, ſeu coquo, Mazas ſubigo & conformo. μαζῶντα Heſych. exp. τὸν μάττοντα τὰς μάζας.

C. ΥΠΕΡμαζάω, Supramodum luxurior in mazis parandis. Athenæus libro 14, ὑπερμαζᾶν eſſe dicit τὸ καθ' ὑπερβολὴν τρυφᾶν. Poll. autē ὑπερεμπεπλῆσθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι, à veteribus dictum ſcribit τὸ ὑπερμαζᾶν, à μᾶζα formato verbo: pro quo à recentioribus vſurpari κριθᾶν, ſumpta metaphora à iumentis, vt Æſchyl. dicit κριθῶντα πῶλον. Eſt igitur ὑπερμαζᾶν Laſciuire præ nimia ſaturitate & luxu, Petulantē eſſe ex nimio mazarum delica-

tarum eſu. Sed generali⁹ capitur. Quidā apud Alciphr. ὑπερμαζᾷς ἢ μέμηνας. ἀκούω γὰρ σε λοιδόρου γυναικὸς ἐρᾷν. Et apud Theophyl. epiſt. 77, ὁ σὸς ἔγγονος ὑπερμαζᾷ, Μυρωνίδη. ἐρυθριάσαι τὰ βουκόλια διεπέραξε. ſub finem epiſtolæ dicit, οἱ γὰρ νέοι καὶ σφριγῶντες ἀκόλαστοι, καὶ τρυφῶντες εἰσὶν ἀκρατέστεροι. ‖ Ὑπερμαζᾷν eſt etiam Turgidiores habere mammas, Nimis mammoſam eſſe. Syneſ. epiſt. 4, αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, grandiores habent mammas. ſed hoc eſt à Μαζός. A

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, Coquus. Soph. apud Athen. l. 2, — ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. Ariſtoph. Ran. - ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη Ἤμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσῄρετο. Plut. Symp. 7, ὅσα μὲν γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες. Viliores autem erant ὀψοποιοὶ quàm μάγειροι. vt coquus quidam apud Athen. libro 9 indicat, ſic inter μάγειρον & ὀψοποιὸν diſtinguēs vt inter ἡγεμόνα & στρατηγὸν, & ſub finē addēs, — σκευάσαι μὲν ἢ τεμεῖν ἡδύσματ', ἑψῆσαί τι καὶ φυσᾶν τὸ πῦρ Ὁ τυχὼν δύναιτ' ἄν. ὀψοποιὸς οὖν μόνον Ἐστὶν ὁ τοιοῦτος, ὁ δὲ μάγειρος ἄλλο τι. Συνιδεῖν τόπον, ὥραν, τὸν καλοῦντα, τὸν πάλιν δειπνοῦντα, πότε δεῖ καὶ τίν' ἰχθὺν ἀγοράσαι. Phylarch. apud eūdem libro 12, εἴ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγείρων ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περισσόν. Eodem inferior eſt ὁ τραπεζοποιὸς, ſiue τραπεζοκόμος, id eſt ὁ τῶν τραπεζῶν ἐπιμελητὴς, vt Athenæus tradit libro 4, vbi hunc τραπεζοκόμον Structorem à Latinis vocari ſcribit: qui & διάκονος. vnde itidem coquus quidam dicit, ἴσως ὅσον διαφέρει διακόνου Μάγειρος, οὐκ οἶσθ'. Et, Τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἠγορασμένον, Πότερον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς, Διακόνου 'στὶ τοῦ τυχόντος; Ἡράκλεις, Ὁ μάγειρος ἔσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις. & dicit oportere eum multas callere artes, ζωγραφίαν, ἀστρολογικὴν, ἰατρικὴν, γεωμετρικήν. Quod verò ad etymon attinet, Euſtathius μάγειρον dictum ſcribit παρὰ τὸ τὰς μαγίδας αἴρειν, ſiue εἰσφέρειν: Etymol. autem & Suidas ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μερίζειν. B C D

C. Ἀρχιμάγειρος, Præfectus ſeu magiſter coquorum.

Μαγειρικὸς, ὁῦ, ὁ, Ad coquum pertinens, Coquinarius, Culinarius. vt μαγειρικὰ σκεύη apud Athenæum, Coquinaria vaſa Plinio. Et μαγειρικὴ κοπὶς πληγῆς, apud Plut. in Lycurgo. Et μαγειρικὴ τέχνη, vel abſolutè μαγειρικὴ, ars coquinaria, ſeu culinaria, ἡ τοῖς ὄψοις ἀποδιδοῦσα τὰ ἡδύσματα, Plato l. 1 De rep. Et μαγειρικὴ διδασκαλία apud Athen. libro 7, Diſciplina coquinaria: de qua ſcripſit Parmeno Rhodius. At μαγειρικὴ χρῆσις ex Gazæ interpretatione redditur Vſus cibarius. E

Μαγειρεύω, Coquinariam factito, Coquus ſum ſeu Coquū ago. Plutarch. Quæſt. Rom. ἐν ταῖς ἄλλαις ὁμολογίαις (videlicet Sabinorum & Romanorum) καὶ τοῦτο ἐγράφη, μήτε ἀλεῖν ἀνδρὶ Ῥωμαίῳ γυναῖκα μήτε μαγειρεύειν. paulo antè quærebat, διὰ τί τὰς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν ἐῶσιν οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν: accipiens ſynonymως ὀψοποιεῖν & μαγειρεύειν. In v. l. μαγειρεύειν exponitur non ſolùm διαιρεῖν. i. Carnes diuidere & diſtribuere: ſed etiam Mactare, quòd coqui occidant mactandas pecudes. F

Μαγειρεῖον, ου, τό, Locus in quo coquinaria factitatur, id eſt, Coquina, Culina. Phrynichus annotat Atticos non dicere μαγειρεῖον, ſed ὀπτανεῖον. Metaphoricè autem quidam apud Dionyſium Longinum, τὴν γαστέρα vocat τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον.

Μαγειρίσκος diminutiuum à μάγειρος, q. d. Coquulus. per contemptum & riſum apud Athenæum libro 7, καὶ παρ' Ἀρχεδίκῳ δὲ ἐν Θησαυρῷ ἄλλος σοφιστὴς μαγειρίσκος τάδε λέγει. G

ΜΑ'ΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, Flagrum, Flagellum, Scutica. Hom. Iliad. ε, Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους. Idem Odyſſ. ζ, Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ Ἡμιόνους. Vtitur & aliis pleriſque locis. Xenophon De arte equeſtri, ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. Et in plur. apud Plutarch. in Apophthegm. μάστιξι ξαινόμενοι. Idem in libro qui περὶ ἀθυμίας inſcribitur, καὶ τοὺς ὑπὸ μάστιξι διορύττοντας τὸν Ἄθω. H

Μάστιξ metaph. Pœna quam ſuſtinemus ab irato nobis Deo immiſſam, ſeu Vltio diuina, aut ſimplicius θεομηνία. quo ſenſu dixit Homerus μάστιγα Διός. Sed & veri Dei μάστιξ ac μάστιγες in Teſt. noui ſcriptis: ac peculiariter etiam pro morbo. vt Marci cap. 5, ἰάθη ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, dicitur mulier ſanguinis profluuium patienti. Sic in vernaculo ſermone frequens eſt, *Le fleau de Dieu*, (quod ſonat ad verbū, Flagellum Dei) itidémq́, *Les verges de Dieu.*

Μάστιξ maſcul. gen. apud Gal. vbi Zoilum appellat τὸν Ὁμήρου μάστιγα, (qui alioqui potius voce COMP. Ὁμηρομάστιξ appellari ſolitus eſt) Therap. lib. 1, οὐδὲ ζηλοῖ νοῦν ἔχων ἀνὴρ οὐδεὶς οὔτε τὸν Ὁμήρου μάστιγα Ζωΐλον, οὔτε τὸν περὶ πλῆγα Σαλμωνέα. Sic autem dictus fuit ille Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo eius famam læderet, atque adeo nomen eius velut vellicaret ac laceraret. De etymo autem huius nominis, vide infrà in Μαστίζω.

(ITEM Μάσις poeticè pro μάστιξ, & datiuus μάστι pro μάστιγι, vt docet Euſt. quem vide)

C. Μαστιγονόμος, ου, ὁ, vide in proximè ſequente Μαστιγοφόρος.

C. Μαστιγοφόρος, ου, ὁ, Flagellifer, Lictor. Thucyd. lib. 4, pag. 137, μαστιγοφόροι τε πλείους ἐπιτάχθησαν τῷ ὁδοῦ, τοὺς χαλεπώτερον προσιόντας. ‖ Μαστιγοφόροι, Flagelliferi, Lictores, qui agonothetas in ſacris certaminibus comitabantur, ad ſummouendam turbam & cohibendas ſeditiones. Bud. in Annot. prior. & poſter. in Pand. Tradit idem ex Polluce & Suida gymnicis certaminibus præfuiſſe μαστιγονόμους, deſignatores dictos ab Vlpiano. Græcè autem βραβευτὰς etiam & ῥαβδούχους appellatos. ‖ Μαστιγοφόρος Αἴας inſcripta eſt vna ex Aiacis tragœdiis ob hūc præcipuè verſum qui in ea legitur pag. 7 meæ editionis, Μάστιγι πεφρὸν νῶτα φοινιχθεὶς θανῇ. vbi vide ſchol. Aut μαστιγοφόρος, reſpiciendo ad μάστιγα Διός, ſeu μάστιγα θείαν, id eſt θεομηνίαν. Vide Euſt.

Μαστικτὴς, έως, ὁ, Flagellator. B. ex Herodoto. ET Μαστίζων, pro Flagellans, ex eodem.

Μαστιγίας, ου, ὁ, Maſtigia, Flagrio, Verbero, Qui verberibus ſeu vibicibus inſcripta terga habet, νωτοπλὴξ, Bud. ex Athenæo. Apud quem dicit quidā lib. 5, Ἢ φυγάδος, ἢ πιγώνης, ἢ μαστιγίου. Plut in lib. De non fœner. μαστιγιῶν τούτων καὶ βαρβάρων. Et COMP. Ὁμομαστιγίας, q. d. Conuerbero. id eſt, Socius verberū. Ariſtoph. Ranis, ὅς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας. pro ὁμόδουλος, conſeruus. ‖ Item VERB. Μαστιγιάω, ῶ, Verberibus indigeo. μαστιγιᾷν, τὸ δεῖσθαι μαστίγων, Pollux ex Eupolide.

Μαστιγόω, ῶ, Flagello, Flagris cædo, ſeu verberibus. Heſiod. — πληθυέτι τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων. Luc. in Demon. τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα. Et paſſ. Μαστιγοῦμαι, Flagellor, Vapulo. Vnde fut. μαστιγώσομαι. Plato Polit. 2, μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται. Sic autem & Demoſthenes μαστιγούμενοι cum στρεβλούμενοι iunxit Philipp. 3. Et cum accuſatiuo πληγὰς, apud Plat. De leg. lib. 8, μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους. Ibidem, μαστιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασταῖς. HINC Μαστίγωσις, Flagellatio. ET Μαστιγώσιμος, q. d. Flagellabilis. vel Verberabilis. cuius ſuperlat. extat apud Plautum, Verberabiliſſimus. Lucian. in Herodoto, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι. id eſt, μάστιγος ἄξιος, verberibus dignus. COMP. Ἀπομαστιγόω, ET Διαμαστιγόω, itidem pro Flagello, vel Vehementer flagello. Ab hoc autem EST Διαμαστίγωσις. quo vtitur Plut. in Apophth. de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. AT VERO Ἀμαστίγωτος, q. d. Inflagellatus.

Μαστίω, ET Μαστίζω, idem quod μαστιγόω, Flagello. Homer⁹ Il. ρ, Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. Idem, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται. (qua in re vſus eſt Heſiodus verbo μαστιγοῦν, vt vides paulo antè) Frequens eſt autem apud eundem poetam, μάστιξεν δ' ἵππους, & Μάστιξεν δ' ἐλάαν. Sed poſterius hoc μαστίζω in proſa quoque eſt vſitatum. Lucian. καὶ εἰ πλείω ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἵστασι τὸ οὖς. Plut. in Alexandro, ... τοὺς ἵππους ἐμάστιζον. HINC Μάστιγμα, q. d. Flagellamentū, Plut. Cæterùm non ignoro quoſdam voluiſſe hæc verba priora eſſe quàm μάστιξ, & à μαστίζω quidem μάστιξ, at verò à μαστίω fieri μάστις (& fieri μαστίζειν à σίζειν) ſed ego contrà μάστιξ prius eſſe puto, vtpote inſtrumentum τοῦ μαστίζειν. à μὰς ξ autē primùm μαστιγόω, deinde μαστίω & μαστίζω facta fuiſſe. Qua in re & ab Euſtathio diſſentio,

ΜΑ'ΤΗΝ, Fruſtra, Incaſſum, In vanum. vt μάτην πονεῖν, fruſtra laborare. Æſchylus pagina 8 meæ editionis. item pag. 25. Sed interdum nomini iungitur cum verbo ſubſtantiuo, vbi in nomē reſolui poteſt. vt μάτην ἐστὶ πόνος, Plato De leg. In vanū eſt labor. pro μάταιός ἐστι πόνος, vanus eſt labor, ſeu inanis. Sic Iſocr. μάτην ἐστὶ τὸ μεμνῆσθαι, pro μάταιόν ἐστι. ‖ Μάτην, Abs re, Sine cauſa. At B. exponit Temere in hoc Themiſtii loco, μάτην ὃ λέγεται ἐκεῖνα ψεύδεσθαι οἷς οὐκ ἀπήντησε τὰ τέλη ὧν χάριν ἐπεράχθη. (A Xenophonte etiā videtur alicubi accipi pro Temere, ſeu Temerariè) Sed à Dioſcoride poni ſcribit aliquoties vel pro Temere, vel etiam pro Falſò, ſeu Vanè. Ego certè μάτην interpretarer itidem Falſò, in hoc Epigr. verſu, Τὸ δ' ὅτι ἔρωτας ἔλυσε· μάτην ὁ δὲ μῦθος ἀλᾶται.

Ματάω, vide poſt Μάταιος, & ea quæ ab illo ſunt deriuata.

Μάταιος, (q. d. Fruſtraneus) Qui fruſtra fit, Vanus, Inanis. vt apud Platonem in Tim. μάταιος ἂν εἴη πόνος. quod Cic. vertit Fruſtra ſuſcipiatur labor. Demoſth. Olynth. 1, οὐκ οὖν μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. Vbi obſerua etiam μάταιος pro ματαία. Chryſoſt. in epiſt. ad Epheſ. c. 4, f. 166, hunc Pauli locum exponens, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη περιπατεῖ ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν, ſcribit μάταιον dici τὸ προσδοκηθὲν μὲ ἔχειν τι, μηδὲν ἔχειν δέ. quod etiam dicūt κενὸν (inquit) & κενὰς ἐλπίδας: item εἰκῆ, & ἁπλῶς. Quibus addit, μάταιον appellari τὸ πρὸς μηδὲν χρήσιμον. ‖ Dicitur verò & aliquis eſſe μάταιος pro Vanus, vel Inept⁹. Lucian. καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Apud Sophoclem redditur etiam Futilis, Ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου. Apud Ariſtot. Ehic. 4, cap. 7, μάταιος quidam interpr. Vanus, alii Leuis ac nugator. Putat autem μάταιον dici Budæus, quaſi quem expectatio fruſtretur. Ab hoc μάταιος eſt noſtrū Mat, ex quo Itali fecerunt Matto. ‖ Item μάταιος pro ψευδής, B. ex parab. Solom.

C. Ματαιολόγος, ου, ὁ, ET Ματαιολογία, vide poſt Λέγω.

C. Ματαιοπονία & Ματαιοπονῶ, vide poſt Πόνος, itidémq; cætera eiuſmodi comp. vide in ſuis ſubſtantiuis ſingula.

C. Ματαιόφρων, ονος, ὁ & ἡ, Qui inepta & abſurda ſapit. B. ex Damaſceno p. 72. ET Ματαιοφρονῶ, Deſipio, ſcholiaſt. Sophocl.

Ματαίως, Vanè, Ineptè, Leuiter. ‖ Item pro μάτην, vt exponitur apud Plat. in epiſt. ματαίως λέγειν, Fruſtra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, Vanitas. vt in loco Pauli quem attuli in Μάταιος. Sic apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, οῦμαι, Ineptè ago & ſtultè. vt Bud. vertit apud Græcos Bibl. interpr. Reg. l. 1, c. 13, μεματαίωταί σοι, ineptè & ſtultè egiſti. AT Ἐκματαιοῦσθαι in v. l. pro Vanum fieri.

Ματαΐζω, Ineptio, vt B. vertit apud Luc. De luctu, παύσασθαι ματαΐζοντα.

¶ Ματάω, ῶ, Vanè tempus tero, Segniter ago, vel Segnis ſum. Hom. Il. ψ, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν, οὐδέ τι μάτησεν ἴφθιμος Σθένελος· ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον. vbi Euſtathius ſcribit ματᾶν apertè hìc ſignificare σχολάζειν & βραδύνειν ματαίως. (affert tamen & aliam expoſitionem, deriuando hoc verbum à μῶ: quam apud eum vide p. 1313) Itidem Iliad. ε, vbi dicitur de equis, Μή πω μὲ δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον Ἐκφερέμεν πολέμοιο, ſcribit ματᾶν eſſe τὸ ματαιοπραγεῖν & ἀργοὺς ἵστασθαι, item ἀκινητίζειν. Sed idem grammaticus paulo aliam afferre videtur huius verbi expoſitionem. Iliad. π, vbi dicitur ab Homero, Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησε. nam exponit quidē & hìc οὐκ ἐματαιοπράγησε, ſed addit, εἰκῆ τῷ ἔργῳ ἐπιβαλὼν, ὥσπερ Νέστορα. Tale quid autem & Budæus reſpexiſſe videtur, quum ἐμάτησε expoſuit Fruſtra laborauit, Nihil promouit. Ac certè huiuſmodi interpretatio valde conſentanea eſt deriuationi à μάτην, ſed videndum eſt quàm bene loco conuenire poſſit. Euſt. pag. 543 ex vet. grammatico exponit etiam ἁμαρτάνειν. Ego certè quantum cōiicere poſſum ex Heſychii quoque & Suidæ expoſitionibus, necnon autoris breuium ſcholiorum, (prætereáque ex tribus Æſchyli locis, quos habes

A in mea editione, pag. 8, & 70, & 176) verbum ματᾶν duo ſignificare puto, primùm quidem, Vano & irrito conatu aliquid ſuſcipere: deinde verò, Vanè tempus terere, & ſegnem eſſe, ſeu ſegniter rem quampiam aggredi. Quæ ſignificatio alteri eſt affinis, quòd nimirum res fruſtra plerunque ſuſcipiantur ab iis qui in illis exequendis ſegniter ſe gerunt. HINC Μάτα, ET Μάτη Ionica terminatione, pro ματαιότης, Vanitas, Leuitas, Stoliditas. Homerus Odyſſ. κ, Τέρπετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς, Ἡμετέρῃ ματίῃ. vbi Euſtathius,

B Vt ἁμαρτία ab ἁμαρτῶ (inquit) ſic à ματῶ fit ματία, id eſt ματαιότης. Idem verò pagina 543, de ματᾶν loquens, ab eo tradit eſſe ματίην. quod hìc ſignificet ματαιοπραγίαν. (Videtur autem ESSE Ματαιοπραγία Euſtathio idem quod ματαιοπονία, ſicut VERB. Ματαιοπραγεῖν, idem quod ματαιοπονεῖν in locis modò citatis) A Μάτην non ſolùm μάταιον ab Heſychio exponitur, ſed & alias ei dat expoſitiones, itidémque Euſtathius: qui & COMP. Ματτιολοιχὸς deriuat ab hoc μάτιον, ſed ſignificante genus quoddam menſuræ. vt nimirum ſit qui ex falſa ſeu

C doloſa mēſura lucrum captat. Aliam verò expoſitionem vide apud eum, itidémque apud ſcholiaſtem Ariſtophanis, hoc nomine vtentis in Nubibus. Sed ſcribitur ETIAM Ματαιολοιχὸς & exponitur, Qui friuolas res conſectatur, eas velut delambens.

Ματάζω, Vana cogito, ſeu inepta, Ineptio, Deſipio. Apud Sophoclem in Œdipo tyranno, pagina 189, ματάζειν ſcholiaſt. exponit ματαιοφρονεῖν. Eſſe autem ματάζω à ματῶ manifeſtum eſt.

Ματαΐζω idem quod proximè præcedens ματάζω. Exponitur etiam, Vana iacto. Et COMP. Ἀποματαΐζω,

D pro eodē. Budæus ἀπεματάϊσε exponit Ineptè cauillatus eſt, ſeu Ineptiuit, in iſto Herodoti loco, qui legitur in Euterpe, ὁ δὲ Ἄμασις, ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου καθήμενος, ἐπάρας ἀπεματάϊσε, καὶ τοῦτό μιν ἐκέλευσε Ἀπρίῃ ἀπάγειν. at Vallæ perplexa eſt quodammodo interpretatio, ſic tamen vt eodem tendat quò & illa Budæi. Verùm ego eos omnino ſequendos puto qui ἀπεματάϊσε ibi accipiunt pro Pepedit: nec dubito quin & ſimplex Ματαΐζω hac in ſignif. vſitatum fuerit.

E **ΜΑ'ΧΗ,** ης, ἡ, Pugna, Conflictus, Prælium. Hom. Iliad. λ, Ἄρτυνθη δὲ μάχη, σταν δ' ἀντίοι. Et Il. ι, μάχην ὄρνυμεν. Et συμφερόμεσθα μάχῃ, rurſum Iliad. λ. Et μάχεσθαι μάχην aliquoties. Item δριμεῖα μάχη & μάχη κυδιάνειρα, apud eundem. Interdum μάχη cum πολέμοις nonnunquam cum δηιοτῆτι copulat. Æquè eſt in vſu hoc nomen apud proſæ ſcriptores. Xenophon Pæd. 7, ἔνθα δὴ δεινὴ μάχη ἦν. Pro quo καρτερὰ μάχη apud Plutarchum in Alcib. (quo vſus eſt ante eum Herodotus, μάχης δὲ καρτερῆς γινομένης) Latini pugnam acrem dicūt

F ſeu magnam. Et μάχην ποιεῖσθαι, ac μάχην συνάπτειν Xenophon, Pugnam inire, Pugnam committere, ſeu prælium. Thucydides dicit etiam μάχῃ διαγωνίσασθαι: item ἐπεξιέναι τινὶ εἰς μάχην aliquoties, Prodire in prælium ſeu in aciem aduerſus aliquem. Dicitur & διὰ μάχης ἰέναι τινὶ, pro illis, μάχην ποιεῖσθαι vel συνάπτειν. At Ἄγειν ἐπὶ τὴν μάχην Plutar. Educere ad prælium. Item μάχη dicitur eſſe περί τινος, id eſt Suſcepta eſſe pugnā de re aliqua, ſeu ob rem aliquam, Vel Contentio, Altercatio. Plato epiſt. 7, πᾶσα μάχη περὶ τούτων.

G C. Ἀγχίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Comminus pugnā iniēs, S. SED Ἀγχέμαχος apud cæteros legitur, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, vt Etymol. ait. Dicitur autem & ἀγχέμαχος vir comminus pugnans: & ἀγχέμαχα ὅπλα, arma comminus pugnantia, id eſt, quibus comminus pugnatur. Iliad. ν, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων. Et Iliad. π, — καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν. Arma autem ἀγχέμαχα apud Xenophontem Pæd. 7, ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχεμάχοις. A quib⁹ diſtinguit τόξα & παλτὰ, quibus eminus pugnatur. Pæd. 1, τόξα μὲν οὐκέτι ἔχοντες οὐδὲ παλτὰ στρατεύονται, τὰ δὲ ἀγχέμαχα

H ὅπλα καλούμενα. Sic Gregorius in oratione in Baſilium eleganter linguæ arma ἀγχέμαχα oppoſuit miſſilibus quæ atramento fiunt, id eſt libris, qui editi huc illuc velut emittuntur. Eius verba ſunt, τοὺς μὲν καὶ εἰς χεῖρας ἰόντας [αἱρετικοὺς] ἀγχεμάχοις ὅπλοις τοῖς ἀπὸ γλώσσης καταστρεφόμενος, τοὺς δὲ πόρρωθεν μάλλον τοῖς ἐκ μέ-

λαιος. Ex armis autem quæ ἀγχέμαχα dicuntur, ſunt δόρατα: vt etiam Euſtathius oſtendit, addens & ὀρεκτὰ fuiſſe nominata.

In v.l. habetur etiã, Ἀγχέμαλαι haſtæ, quibus è manu vtimur: quæ dicuntur & ὀρεκταὶ ab ὀρέξαι, quod manu percutere ſignificat. Quæ verba ſunt Cælii Rh. qui ex Euſtathio ea deſcripſit, ſed parum fideliter. Niſi fortè quia dicit δόρατα vocari etiam μελίας, componere voluit Rhodiginus hoc nomen cum ἄγχι: verùm ἀγχεμελίαι dicendum fuiſſet, duro tamen alioqui nec ferendo compoſitionis genere. Fieri etiã poteſt vt pro Ἀγχέμαχα in Rhodigini exemplaria irrepſerit illud ἀγχέμαλα. quæ corrupta vox, fideliter tamen in v.l. ſeruata fuit. in quibus ponitur ἀγχέμαλαι, tanquã nomen ſubſtantiuũ. Cæterùm vbi λ in χ mutato repoſuerimus ἀγχέμαχαι, remanebit alius error in ipſa terminatione: neq; enim quis dixerit haſta ἀγχεμάχη, ſed haſta ἀγχέμαχος. ita & in plurali ἀγχέμαχοι haſtæ, non ἀγχέμαχαι dicendum eſſet.

C. Ἄμαχος, ου, ὁ & ἡ, Pugna carens, ſeu prælio, De quo non pugnatur, ſeu contenditur. In v.l. ἄμαχον, Quod citra contentionem eſt. ‖ Item ἄμαχοι, pro Qui pugna abſtinent, Qui non pugnant, ex Xen. οἱ δὲ ἄλλοι ἄμαχοί εἰσι. Vide Suidam.

Ἄμαχος, Pugna inſuperabilis, Qui nulla pugna ſuperari poteſt. Sed aptius vno verbo, Inexpugnabilis. Plato Charm. ἄμαχον λέγει τὸν ἄνδρα, εἰ &c. (Idem alibi ἄμαχον & ἀνίκητον copulauit) Plut. in lib. περὶ ἀδολ. p. 904 meæ editionis, οὕτως ἄμαχόν τι κακὸν καὶ ἀνουθέτητον ἡ συνήθεια ποιεῖ τὴν ἀδολεσχίαν. Chryſoſtom. περὶ ψυχὴν vocat ἄμαχον ὅπλον. Legitur & ſuperl. gradus, ἀμαχώτατος: vt ἀμαχώτατος ἀνταγωνιστής apud Plut. ‖ Ἄμαχον, Quod fieri non poteſt, éſtque velut quantolibet labore inexpugnabile. vt apud Pindarũ, ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. id eſt ἀδύνατον, Impoſſibile. Non ignoro tamẽ, Suidam, poſtquam dixit ἄμαχον ſignificare δυσκαταμάχητον, ſubiungere illum Pindari locum: ſed ego ἀκαταμάχητον dicere maluiſſem, quum omnino στέρησιν in ἄμαχον ſignificet α: prætereàque datiuum πόνῳ, aut alium eiuſmodi addidiſſem. exiſtimo enim ἄμαχον poni pro ἀδύνατον, reſpiciendo eò quò dixi, videlicet ad id quod nullo labore expugnari poteſt. Nam & Latinè dicitur interdum aliquis rem quampiam expugnaſſe, in qua adipiſcenda multùm laborauit. ‖ Ἄμαχον κάλλος Ælian. apud Suidam, Incomparabilis pulchritudo: & ὑπεροψία ἄμαχος, ſuperbia incomparabilis, apud eundem: itẽ ἄμαχον πλῆθος, (videtur autem & hæc duo ex eodem Æliano habere Suidas) Immenſa multitudo. haud enim itidem Incomparabilis multitudo auſim dicere. Quo tamen nomine in duobus illis ſuperioribus locis ſum vſus: quoniam videtur ἄμαχον dici quod ſummum eſt, & velut in ſummo gradu, tanquam præſtantiæ cuiuſdam incomparabilis: vt videlicet eius qui eſt ἄμαχος, robur eſſe videtur incomparabile. Sed & in malam partem vſurpatur, vt videmus in ἄμαχος ὑπεροψία. Denique & πλῆθος ἄμαχον, q.d. tanta multitudo vt nulla cum ea comparari ſeu æquiparari ei poſſit. Cogito tamen poſſe ἄμαχον πλῆθος habere metaphoram ſumptam à militibus quorum tanta eſt multitudo vt illa inexpugnabiles eos reddat: at ἄμαχον ὑπεροψίαν intelligi, quæ tãta eſt vt peruinci, domari, atque adeo expugnari nequeat. Sed primo illi ἄμαχον κάλλος, aliiſque ſimilibus, neutra illarum expoſitionum conuenire poteſt.

Ἀμαχεὶ, ET Ἀμάχως, Abſque pugna, Abſque prælio. Xen. Pædia 3, ἢ παντάπασιν ἀμαχεὶ λαβεῖν μὲν ἂν τὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρήσαιμεθα ἂν πολεμίοις. Idem Hellen. 7, ὥστε οὐκ ἐδόκει αὐτῷ δυνατὸν ἀμαχεὶ παρελθεῖν. Apud Plutarchum, pro Abſque controuerſia, in lib. De def. orac. ἀμαχεὶ δὲ καὶ τὰ τῆς φήμης συνᾴδει τῷ λόγῳ. ‖ At verò aduerbium Ἀμάχως in exemplo quod affert Suidas, eſt potius Inexpugnabiliter. (vt ἄμαχος poni ſæpe pro Inexpugnabilis, docui modò) ita enim ibi, ἑώρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῦτο ἀμάχως. id eſt, Ita vt nulla ratione ab eo propoſito dimoueri poſſet. Quem enim propoſito dimouemus, ſeu de ſententia deducimus, eius animũ velut expugnamus.

C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ & ἡ, In pugna æquiparans alium. Vel, Qui par eſt conſerendæ pugnæ. Ita Budæus, afferens ex Thucydide, ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ. Et ex Plutarcho in Themiſt. οὐδὲ τοῖς ὁμοίοις ἀξιομάχους ὄντας. Et cum præpoſitione πρὸς, ex Pauſania, ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Rurſum, ἀξιόμαχος δύναμις πρὸς τοὺς νεωτερίζοντας. In vulg. lex. exp. Par ad pugnam. At ego in ἀξιόμαχος puto ἄξιος poſſe ſignificare Dignus, exponendo ἀξιόμαχος ἐκείνῳ, Dignus qui pugnã ineat ſeu committat cum illo. aut certè vtendo alia quapiam huiuſmodi interpretatione.

C. Ἀπόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Qui eſt extra pugnam, ὁ ἐκτὸς τοῦ πολέμου γεγονώς, Cauſarius, Pugnæ inutilis, Iam inutilis bello, apud Xenophontem & Ælianum. Sic & apud Arrianum, lib. 2, Διόνυσος ἐκ τῶν ἀπομάχων στρατιωτῶν κτίζει τὴν Νύσσαν πόλιν. Idem libro 5, οἱ δὲ ἐκ τραυμάτων ἀπόμαχοι γεγενημένοι, ἄλλοι ἄλλῃ τῆς Ἀσίας ὑπολελειμμένοι εἰσί. Id eſt, Qui autẽ ob vulnera pugnæ inutiles redditi erãt. Itidem quidam innominatus apud Suidam, ὁ δὲ πλήττεται βέλει τὸν μηρὸν, ὡς μικροῦ δεῖν μελλῆσαι ἔσεσθαι. Sic Cauſarii à Liuio appellantur qui ob vulnera aut quẽlibet morbum bello vtiles eſſe deſierunt. Notandum eſt autẽ aliter accipi ἀπὸ in hoc nomine quàm in proximè præcedenti verbo ἀπομάχομαι. nã ἀπόμαχος eſt quaſi ὁ ἀπὸ μάχης. Suidas dicit, ὁ ἐκτὸς τῆς μάχης.

C. Ἀψιμάχος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Pugnam leuiter attingens. Aut ſimpliciter, Pugnam attingens. Ex Polybio affertur pro Veles. SICVT Ἀψιμαχία, pro Velitaris pugna, Velitatio. Itidémque ADVERB. Ἀψιμάχως, ex Dionyſio Halicarn. pro, Pugna velitari, Velitando. Necnon VERB. Ἀψιμαχέω, ῶ, Velitor, Proludo ad pugnam, ex Virg. In armis leuibus proludo, ex Ouidio. quod tamẽ Budæus vertit, Prælium conſerere, in hoc Plutarchi loco, ἔπεσθαι κελεύσας τοῖς πολεμίοις, συμπλέκεσθαι δὲ μὴ, μηδὲ ἀψιμαχεῖν. Quidã ἀψιμαχεῖν interpr. *Eſcarmoucher*, ſicut & ἀψιμαχία, *Eſcarmouche*. Hoc certè ſciendum eſt, ſicut hæc Gallica à bello transferuntur ad quaſlibet rixas, ſic & illa Græca. Sed apud Libanium ἀψιμαχίαν accipi tradit Bud. pro rixa duorũ & contentione cum illatione manuum. Quod autem ad ἀψιμάχως attinet, in v.l. affertur ἀψιμάχως ἐμοῦ ἐμνήσθη, pro Mei meminit tãquã qui mecum velitari & rixari cuperet.

C. Διμάχαι, q.d. Duplicem pugnam committentes. Ita dicti ſunt qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. libro 1, qui equitum genus eos facit. vide & Heſychium.

C. Δυσμαχος, Qui difficilè expugnari poteſt, Vix expugnabilis, (ſicut ſuprà ἄμαχος, Inexpugnabilis) At Polit. vertit Inexpugnabilis, in hoc loco Herodiani, lib. 3, ὀχυροῦ τε ὄντος καὶ δυσμάχου, καὶ περιειργμένου ὄρει τε καὶ κρημνοῖς. HINC Δυσμαχέω, ῶ, Acriter reſiſto: ita vt vix ſim inexpugnabilis. Apud Plutarchum Sympoſ. 4, δυσμαχοῦσαι redditur Inter ſe acriter pugnantes: vbi ſcribit, ποιότητες ὑπεναντιώσεις ἔχουσαι καὶ δυσμαχοῦσαι φθείρονται θᾶττον.

C. Ἐπίμαχος, Oppugnabilis, Expugnabilis, Qui facilè oppugnari poteſt, ſeu expugnari. Thuc. lib. 4, pag. 132, ὁ ἦν ἔκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον. Et pag. 133, ὡς ἀμυνούμενοι ᾗπερ ἦν ἐπίμαχον τὸ ἔρυμα. Sunt exempla & apud Suidam, ſed quæ ex recentioribus ſumpta eſſe puto. ‖ Item actiuè pro eo qui auxiliatur in pugna. Nam Heſych. exponit ἐπίκουρος & βοηθός. Quam ſignificationem ſequitur ET Ἐπιμαχία, quod vide cũ Συμμαχία.

C. Εὐθυμάχος, Qui rectà in aciem prodit, nec diuerticula quærit. ‖ In v.l. exponitur Tumultuariè pugnans, (ex Epigramm. εὐθυμάχων ἀνδρῶν. vbi intelligitur generaliter de bellicoſis) ET Εὐθυμαχία, Tumultuarium bellum & repentinum.

C. Μονομάχος, Singulari certamine pugnans, Gladiator. B. (Perpera autẽ μονόμαχος in v.l. ſcribitur proparoxytonως) Herodian. l. 1, καὶ τὸν βασιλέα οὐ τὸν μονομάχον ἐννοούντων (ſed particula negatiua in vulg. edit. omiſſa eſt) Luc. in Dem. καταστήσασθαι θέαν μονομάχων. HINC Μονομαχία, Singulare certamen, Duellum, Gladiatoris cum gladiatore congreſſus. Luc. De hiſt. ſcrib. μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου καὶ Πώρου. Et VERBVM Μονο-

μαχέω,ῶ,Singulari certaminepugno.Plutarch.in Hel- A
len.ἐκ δὲ τούτου μονομαχοῦσιν οἱ βασιλεῖς. Et de gladiatori-
bus apud Herodian. Item BICOMP. Καταμονομα-
χέω,ῶ,Singulari certamine vinco,ſeu ſupero.Plut.The
ſeo,Κύκνον κατεμονομάχησε.

C.Παμμάχος,ου,ὁ & ἡ,Qui omni pugnæ genere certat.
ET Παμμάχιον,q.d.Certatio omni pugnæ genere. A
Suida exponitur παγκράτιον. Lege quæ huc pertinentia
ſcripſi in Παγκρατιαστής.

C.Πρόμαχος,ου,ὁ & ἡ,Qui pugnam init in prima acie,An-
teſignanus.Hom.Il.γ,Ἐν προμάχοισι φανέντα.Plut.in O- B
thone,ὁρμήσαντες οὖν ἐπ᾽ αὐτοὺς οἱ Ὄθωνος ἐώσαντο,καὶ τὸν ἀε-
τὸν ἀφείλοντο,πάντας ὁμοῦ τι τοὺς προμάχους ἀποκτείναντες.
‖Πρόμαχος,Propugnator.vt apud Herodianum libro 8,
σωτῆρας δὲ καὶ προμάχους Ἰταλίας πάσης ἀναγραφῆναι. Ex
hoc autem πρόμαχος ſunt qui velint per ſyncopen eſſe
factum NOMEN Πρόμος,quod idem ſignif. Homer.
Il.γ,Φαίνεται ἄριστα πρόμον ἔμμεναι, Anteſignanum forti-
ſſimum. Apud Apollon.autem Argon.2, Αἶψα δ᾽ ἑῶν ἑτά-
ρων πρόμος ἵστατο,ſuorum ſociorum propugnator.

Προμαχέω,ῶ,ET Προμαχίζω,apud Hom. In prima acie pu- C
gno.Hom.Il.γ,Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
in prima Troianorum acie pugnabat. ‖Προμα-
χεῖν,Propugnare. Herodian.6,συγκαλέσας δὲ τοὺς στρατιώτας
ἐδεῖτο προμαχεῖν καὶ σώζειν ὃν ἀνεθρέψαντο. Sic autem σω-
τῆρας & προμάχους copulari ab eo vides in loco quem
modò protuli.

Προμαχὼν,ῶνος,ὁ,Propugnaculum. ET Προμαχεὼν,ῶνος,
idem,Herodoto.

C.Σύμμαχος,ου,ὁ & ἡ, Pugnæ ſocius,ſeu belli, Auxiliator
in pugna. Xenoph.Pædiæ 1,ἐφ᾽ οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται D
συμμάχους. Et Pæd.7,ἢν γὰρ ἀναβῶσί τινες ἐπὶ τὰς οἰκίας,ἔ-
χομεν σύμμαχον θεὸν Ἥφαιστον. Plato epiſt.7,ἦλθον σύμμα-
χος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον.Xenophon de virtute loquens,
βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων. vbi animaduerte
conſtructionem. Apud Herodian.σύμμαχος δύναμις.
Ab Herodoto vocantur etiam fluuii σύμμαχοι, quorũ
videlicet commoditas ad victoriam iuuat. Sed σύμ-
μαχοι ſæpe redditur ſimpliciter Socii, vt paſſim apud
Thucydidẽ. Additur verò interdum & Fœderatus,vt
libro 2, βουλόμενος Σιτάλκην σφίσι τὸν Τήρεω Θρακῶν βασι- E
λέα σύμμαχον γενέσθαι,ſibi ſocium fieri & confœderatũ.
Xenoph.dixit etiam μέγα σύμμαχον, pro Magnum au-
xilium,Magnum adiumentum. Sed in fœm.genere
dicitur ETIAM Συμμαχὶς, quod ſæpe iungitur cum πό-
λις.Thucyd.lib.1,πρότερον τι αὕτη πόλις συμμαχὶς παρὰ τὸ κα-
θεστηκὸς ἐδουλώθη, Vrbs ſocia. vel, Vrbs fœderata. Plutar-
chus in Camillo, συμμαχίδα Ῥωμαίων πόλιν. Interdũ
verò dicitur ſimpliciter συμμαχὶς, relinquitúrque ſub-
audiendum ſubſtãt.pro loco,vel πόλις,vel χώρα,vel γῆ.
quo vtitur modo non ſemel Thucyd. Sic in quodam F
plebiſcito apud Demoſthenem, ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδη-
μον,ἀγώγιμος ἔστω ἐκ πάσης τῆς Ἀθηναίων συμμαχίδος. quæ
Bud.vertit,Qui Charidemũ occiderit, eum in nexum
abducere ius eſto ex omni loco, vrbe,agro, populo A-
thenienſi fœderato & ſocio. HINC Συμμαχία, So
cietas in bello,Societas belli,Cõſociatio armorum.Au-
xilium.κατὰ συμμαχίαν apud Syneſ. Auxilii ferendi cau-
ſa. Sed frequenter ponitur pro ipſo fœdere ſocie-
tatis,ſeu conſociationis armorum. vnde ξυμμαχίαν ποι-
εῖσθαι πρός τινα,& ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι apud Thucyd. G
Item,ἐς τὴν ξυμμαχίαν προσποιεῖσθαί τινα.Et προσχωρεῖν τινι
εἰς ξυμμαχίαν. Et plur.ξυμμαχίαι apud eundem,con-
iungentem etiam cum ὅρκοι,alibi cum σπονδαί. Budæus
συμμαχίαν apud Polybium vertit Societatem bellicam,
ſocialéque fœdus. Sed & pro ipſis ſociis ξυμμαχίαν,
(ſicut τὸ ξυμμαχικὸν)obſeruaſſe me apud Thucydidem
memini. AT VERO Ἐπιμαχία eſt Societas belli in
propulſanda iniuria,non item in inferenda: vt apparet
ex verbis ſchol.Thuc.lib.1,pag.16,vbi ſcribit ipſe Thu- H
cyd.ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν.Quidam in-
terpr. Societatem ſubſidiariam, & ſuppetiarum cauſa
inſtitutam. Crediderim autem ſcholiaſtem in illa di-
ſtinctione horum nominum συμμαχία & ἐπιμαχία re-
ſpexiſſe ad locum eiuſdem Thucydidis,qui habetur lib.
5,pagina 181 meæ editionis, circa principium. Item

A ADIECT. Συμμαχικὸς,Socialis.vt συμμαχικὸς πόλεμος,
ſociale bellum.Et ξυμμαχικοὶ θεοὶ apud Thucyd. libro 3,
Sociales dii,Bud. Apud eundem Thuc.legitur non ſe-
ſemel κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, quod ſonat q.d.Iuxta ſocialita-
tem.Redditur autem Iuxta ſociale fœdus,ſeu ſocietatis
fœdus.aut præpoſ.Ex adhibendo, Ex ſocietatis fœdere.
Interdũ vero τὸ συμμαχικὸν dicitur pro ipſis ſociis. vt ex
Herodoto affertur, Ἀθηναῖοι τοὺς Σαμίους ἐς τὸ συμμαχικὸν
ἐποιήσαντο,pro Adſcripſerunt numero ſociorum,ſeu In
commilitium aſciuerunt. Sed legendũ ſuſpicor προσ-
B ἐποιήσαντο.vt apud Thucyd.habetur,εἰς συμμαχίαν προσ-
ποιεῖσθαι. Item VERBVM Συμμαχέω,ῶ, Pugnæ
ſum ſocius,Conſocio arma,Sum in belli ſocietate, In
bello gerendo adiuuo.Plutarchus De Herod.τῇ Ἑλλάδι
συμμαχεῖν. At verò Συμμαχοῦμαι,Socios belli habeo,
In bello gerendo adiuuor.vt ὑπὸ πάντων συμμαχούμενοι
apud Luc. De non cred.cal. Dicitur verò ETIAM
Συμμάχομαι pro συμμαχῶ,itidem cum datiuo, ab He-
rodoto & Thucydide.Vtrunque autem,nimirum tam
Συμμαχῶ quàm Συμμάχομαι latius interdum ponitur
C pro Sto à partibus alicuius, Defendo, Tueor, Patro-
cinor.

c.2.Ἐπισυμμαχία in vulgatis lexicis affertur ex epiſt.Phi-
lippi apud Demoſthenem pro Ius contrahendi ſocie-
tatem mutuó.vbi quidam vel ἐπιμαχία vel συμμαχία
reponendum ſuſpicantur.

c.2.Φιλοσύμμαχος,Qui amat ſuos belli ſocios, Amans ſo-
ciorum,ſeu ſtudioſus.Aut, Qui ſe lubenter belli ſociũ
adiungit. ‖At verò apud Heſychiũ φιλοσύμμαχος ex-
ponitur non ſolùm μάχιμος,ſed φιλολοίδορος. qui error
D vnde originem habuerit obſcurum eſt.

C.Ὑπέρμαχος,Qui pro[quopiam] pugnat, Propugnator.
qui & πρόμαχος.Ex libro Sapient.capite 15,ὑπέρμαχος ὁ
κόσμος ἐστὶ τῶν δικαίων, pro Propugnator, vel Defenſor.
Fœm.gen.in Epigr.ὑπέρμαχος ἀσπίς. Et VERB. Ὑπερ-
μαχέω,ῶ,Propugno,(ſicut & προμαχῶ) Pugno pro[a-
liquo.]Plutarchus in Solone, ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου.
Idem,ὑπερμαχῶν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας.(quo dixit modo
Gregorius ὑπερμαχεῖν τῆς εὐσεβείας) Apud Lucianum au-
tem cum accuſatiuo etiam,ὃ κοινὸν ἅπαντες λεγόμενοι,τοῦτο
E ὑπερμάχει.ſed hîc Budæus τούτου pro τοῦτο reponendum
eſſe putat.Itidem tamen apud Sophoclem accuſatiuo
iũctum reperitur,& quidem cum aliis duobus caſib⁹,
videlicet genit. & datiuo,vtroq; perſonæ:in Aiace, pa
gina 73 meæ editonis,circa finẽ,Σὺ ταῦτ᾽ Ὀδυσσεῦ τοῦδ᾽
ὑπερμαχεῖς ἐμοί; id eſt, Túne hæc pugnas pro illo ad-
uerſus me.(nam pugnare rẽ aliquam ipſe etiam Cicero
dixit)Sed haud ſcio tamen an in illo etiam loco Lucia-
ni accuſ.rei fieri poſſit,vbi ſolus ponitur. ITEM
Ὑπερμάχομαι,idem quod ὑπερμαχῶ.vnde futurum ὑπερ-
F μαχοῦμαι,ex Sophocle,Defendam.

C.Φιλομαχέω,ῶ,Appeto pugnam,Cupidè pugno. Plutar.
de Marcello,φιλομαχοῦντος ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν.Alibi pro
Feruidè & incautè prælior,Χαβρίου ὀλίγους τινὰς τῶν Θη-
βαίων ὑπὸ τὰ τείχη φιλομαχοῦντας καταβαλόντος.

C.Φυγομαχέω,ῶ,Fugio pugnam,Detrecto pugnam.Item
pro Ceſſim eo,Bud.ex Pol.

Μάχιμος,ου,ὁ & ἡ,Pugnax, Bellicoſus. Plutarchus Alex.
πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας καὶ μαχίμους. Et in ſuperlati-
uo apud Thucydidem,ἀξιούμενοι μαχιμώτατοι εἶναι. At io-
G coſè in Epigramm. γαμετῆς μαχίμου, de vxore rixoſa
atque adeo ad manus etiam ſæpe veniente.(Ibidem
verò & χαῦς μαχίμη)De gallo apud Philoſtr. in epiſt.
καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς. ‖Μά
χιμος,Pugnæ habilis,ſeu bello,Ad pugnam aptus. vt τὰ
ἴδια τῶν γεωργούντων καὶ τῶν μαχίμων, Ariſtoteles Pol.2.
Ex Platone autem affertur τὸ μάχιμον τῆς πόλεως pro Ci
uitatis pars quæ militiæ ſtudet. Apud Thucydidem
autem μάχιμοι ſimpliciter etiam pro Pugnatores, Bel
H latores. Sed & naues μάχιμοι apud Plut.in Cat.Aptæ
ad præliandum.vt Bayſ.vertit.

Μάχομαι,Pugno,Prælior,Bellum gero. Futurum μαχοῦ-
μαι,item μαχήσομαι & μαχέσομαι:vnde aoriſtus ἐμαχη-
σάμην,& ἐμαχεσάμην:præteritum μεμάχημαι. Dicitur
autem μάχομαί σοι,(quam conſtructionem imitatus
Virgilius dixit Pugnabis amori) vel μάχομαι πρός σε,

vt Lat.vſitatius,Pugno aduerſus te. Sed hæc conſtructio apud Græcos rarior eſt altera,contrà verò Latinis frequentiùs, atque adeo magis receptum eſt Pugno aduerſus te,aut certè Pugno tecum,quàm Pugno tibi. Homerus Iliad.β, ἢ δὲ μαχέσθαι ἀνδράσι παυροτέροισι.Et libro 1,ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι.Sic Demoſthenes μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις.Plutarchus in Erot.ἔρωτι δὲ μάχεσθαι χαλεπὸν,οὐ θυμῷ. Et λιμῷ καὶ δίψει μάχεσθαι,apud eundem, imitantem Xenophõtem,qui dixerat λιμῷ καὶ ῥίγει μάχεσθαι. Alterius autem conſtructionis exemplum eſt apud Iſocratem in Panegyrico,αὐτὶ δὲ τοῦ πρὸς ἑτέρους περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ὅπως πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχονται.Idem in Hel.encomio,πρὸς μὲν γὰρ τοὺς γίγαντας οἱ θεοὶ μετ' ἀλλήλων ἐμαχέσαντο,περὶ δὲ ταύτης πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἐπολέμησαν. Interdum verò cum datiuo inſtrumenti,vt Il.γ,εἰ χείρεσσι μαχέσονται περὶ σεῖο. Vt autem hîc vſus eſt præpoſitione περὶ cum ſuo genitiuo, ſic alibi aduerbio εἵνεκα.vt Iliad.ζ,— μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης. At Il.γ,dixit μάχεσθαι ἀμφ' Ἑλένῃ, pugnare pro Helena,vel potius,de Helena.Sic autem & in proſa,μάχεσθαι περί τινος frequenter occurrit. Dicitur & μάχεσθαι ὑπέρ τινος, Pugnare pro aliquo.vt μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας,Xenoph. Pæd.5. Item cum accuſatiuo rei ac datiuo perſonæ ex Ariſtoph.μάχομαί σοι πασκράτιον. Sed ſæpe etiam ponitur μάχεσθαι ſine adiectione pro Præliari,tam apud Homerum quàm apud cæteros. |Μάχεσθαι generalius pro Contendere,Rixari,Altercari: vt quum ei addit Homerus ἀντιβίοις ἐπέεσσι.Il. ζ. |Μαχόμενα dicũtur etiam Pugnantia,id eſt,Repugnantia,Contraria,eo ſenſu quo dicitur aliquis pugnantia loqui. Ad inflexionem autem quod attinet,iam quidem habes in exemplis citatis,μαχέσασθαι, tam ex Homero quàm ex Iſocrate . itidémque affert Bud.μαχετέον ex Platone,& μαχεστέον ex Plutarcho,pro Pugnandũ eſt. At cum η, μαχήσομαι & μαχησάμην,apud Homerum & ipſa:in proſa verò itidẽ μαχήσομαι,& præt.μεμάχημαι. Sed μαχοῦμαι in futuro videtur eſſe vſitatiusquàm μαχήσομαι. Ariſtoph.Pluto.ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.Plato in epiſt.7,πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται. At verò apud Homerũ EST Μαχέοιτο pro μάχοιτο,itidémque μαχέοιντο pro μάχοιντο,tanquam à Μαχέομαι,οῦμαι. ITEM Μαχεόμενος pro μαχόμενος, Odyſſ.ρ,tanquam à Μαχέομαι,quod ſit à Μαχέομαι,οῦμαι.

Μαχήμων,ονος,ὁ & ἡ,Pugnax. Idem quod μάχιμος.

Μαχησμός,οῦ,ὁ,Pugna,Prælium.(ſonat tamen potius Pugnatio,Præliatio) Affertur in v.l.ex poematio de pugna felium & murium.

Μαχητής,οῦ,ὁ,Pugnator,Bellator: ſeu Pugnax, Bellicoſus. vt Il.ε,Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας,ἀλλὰ μαχητής.Sic & alibi. Et COMP.Ἀγχιμαχητής, Qui cominus prælia tur,ſeu præliari ſolet.Exponitur etim , Pugna ſtataria valẽs, ſeu præſtans. vt Il.β,— ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί. Sic dicitur ἀγχέμαχος,quod vide. Apud Homerum legitur ETIAM Μαχητὸς, pro Oppugnabilis,ſeu Expugnabilis.Odyſſ.μ,Ἡ δέ τοι οὐ θνητή,ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι, Δεινόν τ' ἀργαλέον τε, καὶ ἄγριον,οὐδὲ μαχητόν. vbi exponitur πολεμεῖσθαι δυνάμενον. HINC Δυσμάχητος, idem quod δύσμαχος,(de quo dictum fuit)Non facilè expugnabilis. AT VERO Ἀμαχητὶ,Sine pugna.quod & ἀμαχεί.Thucyd.ἀμαχητὶ & ἀκονιτὶ in vicinis locis,& eadẽ ſignif.vſurpat. EST ET Μαχητικός, quo Ariſtot. præſertim vtitur pro Pugnax, ſeu Ad pugnam propenſus.vt quum dicit Rhet.1,περὶ τὴν αἰσχυντηλὸν loquẽs,οὐ γὰρ μαχητικοὶ περὶ κέρδους.

C.ἈΝΑμάχομαι,Rurſum pugno,Pugnã reparo, Prælium inſtauro.Xenoph.καὶ πόλεις ἁλοῦσαι,συμμάχους προσκαλοῦσαι,οἴονται ἀναμαχέσασθαι ἄν. Ariſtot.in Problem.φιλονείκους εἶναι διὰ τὸ διττούς καὶ γὰρ νικῶντες, διὰ τὸ χαίρειν,προσάγονται μᾶλλον ἐρίζειν·καὶ ἡττώμενοι,ὡς ἀναμαχούμενοι. A Bud. ἀναμάχομαι redditur etiam, Acceptam cladem offenſionémque belli victoria vel alia ratione ſarcio,& quaſi paria cum accepta clade facio.Sed ita malim interpretari vbi ei additur accuſ.ἧτταν,vel πταῖσμα.vt apud Plut. in Apophth.quum Argiui dicerent ſe τὴν προτέραν ἧτταν ἀναμαχέσασθαι,dixit quidam ſe mirari an duarum ſyllabarum acceſſione facti eſſent præſtantiores quàm antea. intelligẽs videlicet de ſyllabis præpoſ.ἀνὰ cum,verbo μάχεσθαι iunctæ.(Legitur verò pro eodẽ ἀναπαλαίειν ἧτταν apud Theodoritum) At verò ἀναμάχεσθαι τὸ πταῖσμα legitur apud Suidam. vbi reddi etiam poteſt,Pugna proſperiore offenſionem priorem ſeu erratum ſarcire & quaſi obliterare. |Ἀναμάχεσθαι generaliter pro Rependere,ſeu Cõpenſare,in v.l. ex Ariſtot. De gen.animalium,ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν.

C.ἈΝΤΙμάχομαι, Pugno aduerſus aliquem. |Item Repugno, Aduerſor. Alexand.Aphrodiſeus, ἀντιμάχεται τῇ κράσει.

Ἀντιμάχησις,εως,ἡ,Depugnatio aduerſus quempiam.

C.ἈΠΟμάχομαι,Propugno, Propulſo impugnãtes, Propulſo hoſtes, Pugnam ſuſtineo, apud Arrianum,item Xenophontem, cum alibi ſæpe, tum Pæd.5, καὶ ὁρῶντ' ὑψηλόν τι τὸ ἔρυμα,καὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν πάντα παρεσκευασμένα,ὡς ἂν κράτιστα ἀπομάχοιντο. Herodianus,οἱ δὲ πολιορκούμενοι γενναίως ἀπεμάχοντο. id eſt, ἀπεμάχοντο τῇ πολιορκίᾳ γενναίως.nam & hoc modo interdum loquuntur Græci. Plutarchus in Cæſare,τῷ θυραυλεῖν ἀπομαχόμενος τῷ πάθει.id eſt ἀνθιστάμενος,Reſiſtens. Notandum eſt autem iungi in his locis datiuo:quam conſtructionem Suidas etiam illi aſſignat. At Xenophon accuſatiuo iunxit, Hellen.6,ὑπομιμνήσκοντες μὲν ὡς τὸν βάρβαρον κοινῇ ἀπεμαχέσαντο.Sed locus hic fuerit alicui ſuſpectus fortaſſe.

C.ΔΙΑμάχομαι,Depugno,Acriter pugno. Ariſtoph.Pluto,μηδὲ διαμαχούμεθα. Xen.Pædiæ 3,πότερα βούλει αὐτοῦ μένων,ὦ λιμῷ καὶ τῇ δίψῃ μάχεσθαι,ἢ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι; Item,διαμάχομαι ὑπὲρ τούτου, ſicut μάχομαι. Plato De republ.ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Et cum præpoſitione πρός. Plut.Pericle,ὑπὲρ γῆς διαμαχουμένων πρὸς αὐτούς. Sed & cũ πρὸς habente accuſatiuũ rei, ex Demoſthene,cui διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, eſt Pugno aduerſus hanc rem, Repugno huic rei, Refragor huic rei. Quinetiam ſine præpoſitione interdum,vt apud Euripidẽ, διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν, Pugno hanc rem,videlicet ne moriar.id eſt,Hanc rem pugnãdo obtinere contendo. At Plato infinitiuo iunxit,ſine illo accuſatiuo,ita ſcribens in Pol.2 , κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινι γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα,διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ ταῦτα λέγειν ἐν τῇ αὑτοῦ πόλει,εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι. Inuenitur ETIAM Διαμάχη,quod ſi pro verbali habeam propter eam quam itidem habet præpoſitionem, ſonabit potius Pugnatio quàm Pugna, ſeu comp. Depugnatio. Sed & μάχη eadem ratione aliquis eſſe à μάχομαι dixerit.

C.ΚΑΤΑμάχομαι,Expugno,Vinco,καταπαλαίω. Pauſan. Eliac.l.2,de Theagene pugile,Εὐθυμόν τε καταμαχέσατο τὸν πύκτην.Sic & alibi. HINC Ἀκαταμάχητος, ET Δυσκαταμάχητος,pro Inexpugnabilis,& Vix expugnabilis. pro quibus dicitur etiam ἄμαχος & δύσμαχος, atque adeo quidam gammatici hæc illis exponunt.

C.ΠΡΟμάχομαι, Propugno,προμαχῶ.vt προμάχομαί σου, Ariſtoph.

C.ΠΡΟΣμάχομαι, Pugno, vel Oppugno,vt interpr.Bud. afferens ex Plutarcho , ὁρῶν ὀκνοῦντας προσμάχεσθαι τοῖς τείχεσι τοὺς Κορινθίους. Affertur autem & προσμάχομαί σοι ex Plat.De leg.pro μάχομαι.

C.ΣΥΜμάχομαι,Simul pugno,Socius ſum pugnæ.vide in Συμμαχέω poſt Σύμμαχος.

C.ὙΠΕΡμάχομαι,vide in Ὑπερμαχέω.

At COMP.Περιμάχητος,tanquam à verbo quidem formationem habet,à verbo tamen non eſt,quũ Περιμάχομαι non legatur, quod quidem ſciam. Dicitur autem Περιμάχητος quaſi περὶ οὗ τινὲς μάχονται,(ſeu περὶ οὗ τινὲς μεμαχῆσθαι), ſiquis propius ad form. typũ reſpiciat) De quo aliqui inter ſe pugnant,ſeu certant,Qui magna contentione expetitur. Poſſumus etiam(meo iudicio) ad huius interpretationem aptè adhibere aduerbium Certatim,hoc modo, Quem aliqui certatim ſibi expetunt, Vel,In quo adipiſcendo aliqui certatim laborant, ſeu operam ponunt. Sic Iſocrates Helenam vocauit περιμάχητον . (de qua tãdiu pugnatũ eſſe,& quam dignã eſſe iudicatã de qua pugnaretur,omnibus notũ eſt:vnde illud, Οὐ νέμεσις Τρῶας &c.) Idẽ ἀρχὰς περιμαχήτους dixit.Sic Plato,νῦν τὸ ἄρχειν περιμάχητον.Ariſtot.Rhetor.1,

καὶ

καὶ οὐ πολλοὶ ἐφάνησαν, καὶ τὸ περιμάχητον φαινόμενον. Plutar. De puerorum educ. κάλλος δὲ περιμάχητον μὲν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον. Vt autem hîc κάλλος vocauit περιμάχητον, ita Æſchines περὶ τῶν κάλλει διενεγκόντων dixit, ἐὰν ἐκπλήξωσί τινας, καὶ περιμαχήτοις ἔρωτι γίνωνται. quod Budæus vertit In ſtuporem agunt & certamen amatorium. Apud Thucyd. libro 7, pag. 263, περιμάχητον ſcholiaſtes exponit σπουδαστόν, ſi quidem non mentiuntur exemplaria. nam ad me certè quod attinet, ſuſpicor eum ſcripſiſſe potius περισπούδαστον. aut ſuperlat. περισπουδαστότατον. Sed hæc expoſitio aliis quidem locis conuenire poteſt, at huic nō ſatis apta eſſe videtur. Exiſtimo enim περιμάχητον ὕδωρ appellaſſe Thucydidem aquam de qua re vera pugnaretur, & quam plagis redimerent milites iam alioqui penè enecti ſiti: quum videlicet alter alterum anteuertere in leuanda ſiti vellet. Ita enim ille, καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο, ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετό τε ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς. Vt autem nomen Περιμάχητος, ſic & ADVERB. Ἀμαχητὶ typū habet tanquam à verbo. Eſt autem ἀμαχητὶ idem quod ἀμαχί: ſed ἀμαχὶ ſonat potius Sine pugna, vtpote à μάχη: at verò ἀμαχητὶ, q.d. Sine pugnatione, vtpote tanquam à verbo formatum. Thucyd. libro 4, pag. 45, νῦν δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοῖς Ἀθηναίοις μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγίγνεσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον. Dixerat autem paucis antè verſibus ἀκονιτὶ eadem ſignificatione, καὶ αὐτοῖς ὡς τὸ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην ἦσθε. quod eſt metaphoricum.

¶ Μαχάω, ῶ, Pugnare cupio, Pugnare volo. μαχᾶν ἀντὶ τοῦ θέλειν μάχεσθαι. Heſych.

ΜΑ'ΧΑΙΡΑ, ας, ἡ, Culter, Sica, Breuis gladius. Aut latius, Gladius. Vſurpatur autem & à Latinis Machæra. A Budæo redditur Sica & Culter: annotatúrque ab eodem, Polybiū μάχαιραν & ξίφος eadem ſignificatione ponere, nimirum pro enſe quo cæſim feriunt in pugna. ſic autem & apud Plutarchū μαχαίρας vſum eſſe in pugna quoque. Idem certè & apud Xenophontem videre eſt, cum alibi, tum Hellen. libro 7, vbi ſcribit, πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας. Sed is tamen nequaquam (vt Polybius) idem alio nomine ξίφος appellat: quin potius ab eo diſtinguens, ſcribit in libro De arte equeſtri, ὡς δὲ τοῖς ἐναντίοις βλάπτειν, μάχαιραν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαινοῦμεν. ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ κοπίδος μᾶλλον ἡ πληγὴ ἢ ξίφους ἀρκέσει. Quem locum ita Camer. reddidit, Sed ad vim hoſtibus inferendam, noſtra ſententia, melior erit μάχαιρα quàm enſis: quòd de ſublimi violentior ſit plaga κοπίδος [quod genus eſt gladii ad ictus cæſim inferēdos idonei] quàm enſis. Cæterùm quamuis Xenophon hîc eum vſum κοπίδι in poſteriore loco tribuat, quem μαχαίρᾳ in priori dederat, idem tamen eſſe nego. atque id ex aliis locis manifeſtum eſſe aio, in quibus μάχαιραν ἢ κοπίδα dicit. Exiſtimo igitur eundem quidem vſum hæc duo præbuiſſe, ſed aliquantum tamen diuerſam eorum formam fuiſſe. Eſſe autem tum in hoc loco Xen. tum in aliis nonnullis μάχαιραν ſiue κοπίδα, quod vernaculo ſermone appellamus *Coutelas*, quaſi *Coupelas*, ſeu potius *Copelas*, à κοπίς: aut etiam ab eo ipſo verbo vnde & κοπὶς deriuatum eſt, nimirum à κοπεῖν, aoriſto ſecundo verbi Κόπτω. dicimus enim & nos *Couper* eadem ſignificatione. atq; adeo nonnulli *Coper*, (quod etiam vicinius eſt) pronuntiant. (Vide quandam meam annot. in pag. 24 Xenophontis, inter eas quas in illum autorem edidi, & calci meæ editionis adieci) Homerum quoque μάχαιραν à ξίφος diſtinguere videmus, Iliad. γ, quum dicit, Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας. Quid igitur de illo Polybii loco dicemus, in quo μάχαιραν & ξίφος pro eodem ponit? Ego certè exiſtimo ξίφος duobus modis vſurpari, interdum quidem generalius, interdum verò ſpecialius: in generaliore autem ſignificatione μάχαιραν quoque & κοπίδα, aliáſque huiuſmodi gladiorum ſpecies comprehendere: atque ita ibi vſum eſſe Polybium. Quod autem ad alios μαχαίρας vſus attinet, etiam tondētur capilli ea, apud Ariſtophanem, (qua de re dicam & in Μαχαιρίς) & μάχαιραν κουρικὴν apud Plutarchum in Dione legimus pro nouacula. Legimus præterea apud Platonem Polit. libro 1, poſſe ſarmenta vineæ abſcindi μαχαίρᾳ etiam & σμίλῃ, licet δρεπάνῳ commodius id fieri poſſit. Sunt tamen qui apud Xenophontem μαχαίρας vertunt enſes, vbi dicit, ὅσα κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστήσῃ: & apud Plut. in Apophth. μάχαιραν σπᾷ, Enſem diſtringit. vel Gladiū diſtringit. Sic autem μαχαιροφόρος redditur etiam Enſifer, Enſe cinctus. ‖ Quidam μάχαιραν Perſicum eſſe gladium ex Xenophonte annotant, ſed ſi omnes Xenoph. locos inter ſe conferant, nihilo magis Perſicum quàm Græcanicum eſſe intelligent. quam etiam ad rem illis proderit illa mea in hunc ſcriptorem annotatio, cuius modò memini.

Μάχαιραν quibuſdam placuit eſſe vocatam, (vt refert Euſtathius) ἀπὸ τοῦ χαίρειν αἵμασιν: (ſic autem fuerit μάχαιρα dicta quaſi αἱμόχαιρα) quod etymum illos & nomini χάρμη tribuiſſe: eodémque modo φάσγανον putaſſe appellatum ἀπὸ τοῦ σφαγὰς χανδάνειν. at ego crediderim potius à verbo μάχεσθαι deriuatum eſſe nomen μάχαιρα. quam meam etymologiam ſequens, vt multo ſimpliciorem, & magis (vt ita dicam) expeditam, illi nomini ſuam ſedem hîc aſſignaui.

C. Μαχαιρομαχέω, ῶ, Machæra pugno, ſeu certo. Polybius, μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μαχαίραις, de exercitatione tyronum loquens. i. Pugnare machæris ſeu gladiis ligneis, tanquam machæris.

C. Μαχαιροποιός, οῦ, ὁ, Machærarum artifex, ſeu cultrorum, aut gladiorum. Plut. De Socr. Dæm. τὰ τῶν ἐγγὺς οἰκούντων ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν.

C. Μαχαιροφόρος, ου, ὁ, Qui gladium geſtat, Gladio cinctus. Exponitur etiam Enſifer, Enſe cinctus. A Thucydide vocantur quidam Thraces μαχαιροφόροι, l. 2, & 7.

C. Μαχαιροπώλης, ου, ὁ, Cultrorum venditor, ſeu gladiorum. ET Μαχαιροπωλεῖον, Locus in quo gladii vēduntur.

Μαχαιρωτὸς πρίων, q.d. Ad formam machæræ facta ſerra. tanquam à verbo μαχαιροῦσθαι. In v.l. ex Gal. pro ſerra quæ polit & læuigat melius quàm ὀδοντωτὸς, quæ in incidēdo altiora crenularum veſtigia relinquit.

AT Μαχαίριον, ου, τό, ET Μαχαιρίς, ίδος, ἡ, Cultellus, Gladiolus. Demetr. Phal. μαχαίριον ὀνομάζοντες ἢ τμήμη, ἢ ἐκτομίου. Et μαχαίρια ἐλεφάντινα, ac κεράτινα, apud Pollucem. (Item μαχαίρια, Oſſa nucleorum Perſicorum, Gal. ex Archigene l. 5 κατὰ τόπους) At μαχαιρὶς frequentius eſt, ſed tribuitur plerunque chirurgis. facit autem Hippocrates duplicem, videlicet ὀξυβελῆ & στηθοειδῆ, ſiue γαστρώδη, id eſt acutum & ventroſum. Tribuitur verò & tonſoribus, ſicut & μάχαιρα. (vnde κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ dicebant comici ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων, vt ſcribit Pollux. qui etiam ψαλίδα vocatam tradit hanc μάχαιραν) Sed plurali numero potius dici ſolet Μαχαιρίδες, & quidem pro ψαλίδες, id eſt forcipes. quas & κουρίδας appellatas ſcribit idem Pollux. (Affert verò μάχαιραι itidem plural. & quidem cum nomine κουρίδες, ex Cratino, ἐνθένδ' ἐντανθοῖ μάχαιραι κουρίδες αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας) Lucianus quoque μαχαιρίδας tonſoribus tribuit, quum de iis loquens, dixit, ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον ἔχοντας.

AT Μαχαιρίδιον aucta diminutione ſonat. q.d. Gladiolulus. Habetur ET Μάχαιρος apud Pollucem tanquam pro μάχαιρα, ſi exemplaria non mentiuntur.

AT VERO Μαχαιρώνιον nomen eſt herbæ (vt teſtatur Dioſcorides) quæ alio nomine ξιφίον. φάσγανον: vna eadémque ratione, quod videlicet foliis gladii ſpeciem præbeat. Sic Lat. Gladiolus.

ΜΑ'Ω, ῶ, Vehementer cupio, Supra modum cupio. ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι, ſeu ſimpliciter προθυμοῦμαι. nā vtroque modo ab Euſt. exponitur: ab aliis, Præſenti animo cupio, Flagro cupiditate. Eſt autem poeticum, & pauca à ſe format tempora. quæ verò hinc deriuat Euſtathius, hæc SVNT, Μέμαμεν, ET Μέμασαν, ET Μέμαα, VNDE Μεμαώς: quibus ADDE Μεμακώς, à quo fœm. g. μεμακυῖα apud Suidam, προθυ-

μουμένη, γλιχομένη. Sed quod ad μέμαμεν attinet, Euſt. dicit paſſum eſſe ſyncopē pro μεμάκαμεν, quod præt. perfect. habet ſignificationem præſentis, vt κεκραγὼς, κεκληγὼς, & alia quædā. Μεμάαμεν verò eſt infinit. qui ſignificat προθυμεῖσθαι, ἐπιθυμεῖν, βούλεσθαι, σπεύδειν: item & πεποιθέναι, Heſychio. à quo totidem verbis exponitur μεμαὼς, & μεμαῶτες. Il. η, ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ardenter cupiebāt. Il. β, μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι. Et in imperat. Il. υ, Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. Il. κ, Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἦε πόλινδε Ἂψ ἀναχωρήσουσι. id eſt, An velint ibi manere, An animus eis ſit ibi manere. Ab hoc μέμαα eſt particip. μεμαὼς, admodum frequenti in vſu, quod itidem præſentis ſignificationem habet, pro Prono inclinatóque animo cupiēs. Il. φ, Ἀλλ' ἐπί οἱ μεμαώς. Il. υ, Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα, Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. Il. ο, Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις. Il. χ, Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. quæ abibat poſtea ἀΐξασα. Ex Epigr. Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖς ἠδύνατο, καὶ μεμαυῖα, Εὑρέμεναι Κλωθὼ τὴν δ' ἕτερον φονέα. id eſt προθυμουμένη, γλιχομένη, vt Suid exponit. Frequenter cum infin. conſtruitur hoc participium, ſicut & alia tempora. Il. ε, μεμαῶτε μάχεσθαι. Od. τ, Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤπειγε πόδεσσι. Il. ω, Δηρὸν γὰρ αὐτῷ ἐπιχραίσειν μεμαῶτες Μίμνομεν ἐν μεγάροις. Od. δ, μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι. vbi μεμαῶτα & ἐσσύμενον coniūxit, ſicut ſuprà poſt μεμαυῖα dicit ἀΐξασα. Il. ζ, Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. Et alibi, μεμαῶτα νέεσθαι. Item cum genit. Il. ε, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη Ἵππους ὠκύποδας μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς. id eſt ἐπιθυμοῦσα, inquit Euſt. Apud Apoll. autem l. 3 Argon. Ὣς τοῦ γε μεμαὼς, ſchol. exp. ὀργιζόμενος: quod nemo ἐπὶ κακοῖς πρόθυμος eſſe poſſit. de quo ſequitur, Χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο. Verùm Il. ρ, Ὣς οἵγε μεμαῶτε φέρον νέκυν eſt potius Præſenti animo, Confidenti animo. In hoc participio μεμαὼς aliquando α producitur, & genitiuum format ότος, contrà quàm in locis præcedentibus. Il. β, Λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσι. Sic apud Apoll. Arg. lib. 1, ſub finem, Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας. annotatur tamen ibi quoſdā manuſcriptos libros habere κριοῦ μεμαῶτας. ſed tūc ας produceretur, quod corripi alioqui ſolet. Μεμαότες verò eſſe κοινότερον, at μεμαῶτες Ionicū, annotat Euſt. ‖ Μάω Euſt. exp. etiā ζητῶ: deriuās inde μαῖα, μήτηρ, & Μοῦσα.

C. Ἐμμεμαὼς, in v. l. exponitur Gliſcens. Heſiod. Aſp. de petra prægrandi è loco decliui auulſa, Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, gliſcens & vlterius pergere cupiens. Sed crebrius accipitur pro Ira incenſus, Iracundo impetu concitatus. Il. υ, Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. Et paulo antè, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων. Il. ε, Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς. Apoll. libro 2 Argon. cum datiuo conſtruit, ἔνθορε μέσσῳ, Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, ira concitatus aduerſus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

¶ Μαιμάω, idem quod μάω, & ex eo deriuatum, vt tradit Euſtathius. à quo exponitur πρόσω ἵεμαι, & προθυμοῦμαι. Il. ε, νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Sophoclem Aiace, ἐπεί σε χεὶρ ἐμαιμᾶ φόνου. vt ſuprà apud Hom. μεμαυῖ' ἔριδος, cupida certaminis & contentionis. Quo ſignif. apud Heſych. μαιμᾷ, ὀρέγεται, προθυμεῖται: & μαιμᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι. ‖ Μαιμᾶν eſt etiam Impetū dare, Impetu ferri, vel Furibundo impetu ferri. vnde exponitur ἐνθουσιᾶν, & ὀξέως ὁρμᾶν. Suid. ex Epigr. Δεινὸν μαιμώσαις ἐσκονέουσα κυσίν. Et ex Herodoto, μαιμάοντες δεινὸν, Inſtincti furiis. Et Μαιμάσασα apud Heſychium οἰστρήσασα. Et in paſſ. μαιμώμενος Heſychio ὁρμῶν: item ζητῶν. VNDE Ἀναμαιμάω, Surſum deorſúmque impetu furibūdo furor, vel Impetu furibundo feror per, Furo per. Iliados υ, Ὣς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο.

Μαιμάσσω, idem quod præcedens. vnde μαιμάσσει apud Heſych. προθυμεῖται. ‖ Μαιμάσσει Heſych. eſt etiā σφύζει. Sic ET Μαιμάζει Suidæ eſt σφύζει, κλονεῖται, πηδᾷ, κυμαίνεται, καχλάζει. itē καταδαπανᾶται, καταναλίσκει. VNDE Μαιμάκτης, ου, ὁ, Furore percitus. ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικὸς, vt Harpocr. ex Lyſimachide exp. Cōtraria verò ſignif. Heſychio μαιμάκτης eſt μειλίχιος, καθάρσιος. cum quo facit Plut. in l. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, quum ait, διὸ καὶ τὸν θεῶν τὸν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην (οἶμαι) καλοῦσι. A QVO Μαιμακτηριὼν dicitur quintus menſis apud Athenieſes, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου, videlicet qui eſt ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικὸς, vt Harpocr. tradit ex Lyſimachide De menſibus Athenienſium. à quo menſe ſi hyems incipiat, aer turbatur & mutatur. Hæc Harpocr. In Suidæ autem lexico μαιμακτηριὼν eſſe dicitur Ianuarius, quod & in quodam meo veteri libro reperio. Qui tamē exactius menſium rationem expenderunt, affirmant, ſi hic quintus ſit Athenienſium menſis, nullo modo Ianuarium eſſe poſſe, præſertim quum Arrian. l. 2 De expedit. Alex. hoc menſe ſcribat victū ab Alex. Dariū Iſſica pugna: quam finita æſtate & iam incipiente autumno cōmiſſam fuiſſe, eſſe veritati cōſentaneū: ideóque cum Gaza hunc menſem Septembri opponere malūt. Nec diſſentire ab his videtur Harpocr. qui ita ſcribit, ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντες τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει. vnde & Ioui μαιμάκτῃ eo menſe μαιμακτήρια ſacra fiebant, ad Iouialium imbrium impetum placādū. Ianuario autē menſe hyems nunquam incepit. A Bœotis Alalcomenius dicitur, vt Plut. docet. ITEM Μαίμαξ apud Heſych. itidem ταραχώδης, Turbulētus & impetuoſus. Apud eūdē reperio ETIAM Μιμάσσω, eodē ſignif. quo μαιμάσσω. nā μιμάσσων exp. μεθ' ὁρμῆς ἐξερχόμενος. vel προθύμως.

Μαιμώω, idem quod μαιμάω, accipiturq; præſertim pro Impetu feror. Il. ο, Αἰχμὴ δὲ στέρνοισι διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσω ἱεμένη. Il. ν, Καὶ δέ μοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι· Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Cui ſubiiciens Aiax eodem ſenſu & iiſdem propemodum verbis reſpondet, Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι Μαιμῶσιν· καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι. vbi pro eo quod alter dixerat μαιμώωσι πόδες, alter dicit ἔσσυμαι ποσί· ita vt μαιμώω & ἔσσυμαι & ἐφορμῶμαι ſynonyma ſint. Verùm apud Apollon. Argon. l. 2, νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο Κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος, exp. ὥρμων μετὰ κλαγγῆς ἐπιθυμοῦσαι τῆς τροφῆς: quod magis ad primam ſignif. verbi μαιμώω pertinet, videlicet pro Cupio, vel Inhio. Et cum gen. cōſtruitur, vt ſuprà μεμαυῖ' ἔριδος & μαιμῶσα φόνου. Ex eiuſdem libro 1, Ὣς ὅγε μαιμώων, affertur pro ὁρμῶν, κινούμενος. Item μαιμώωσιν apud Heſych. ἐνθουσιῶσιν, ὀρέγονται, προθυμοῦνται.

Μαιμώσσω, idem quod μαιμάσσω, & ita hoc à μαιμώω deriuatur vt illud à μαιμάω. id eſt Cupio, Impetu feror. Nicād. Ther. v. 479, Οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκρυόεντα. vbi tamē ſchol. exp. ζητῶν, indicās ſcribi etiā λαιμώσσων.

ΜΑΊΟΜΑΙ, idem quod μάω & μαιμάω, Cupio, Geſtio. ὁρμῶμαι, προθυμοῦμαι, Impetu feror ad aliquid agēdum, ardenti cupiditate concitatus. Apoll. l. 2, ferè ſub finem, Ἀλλ' ἄγεθ' ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι Κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε. paulo pòſt dicit, Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας: ſynonymως videlicet accipiēs μαιόμενος & μεμαώς. ‖ Μαίεσθαι Heſychio eſt etiā ζητεῖν, ἐρευνᾶν: ſicuti Socrati quærēti apud Plat. in Crat. p. 82, μαίεσθαι σὺ καλεῖς τί; Hermog. reſpondet, ἔγωγε τὸ ζητεῖν. Et Euſt. Homeri poſteros itidem pro ζητεῖν accipere & cum accuſ. conſtruere annotat, hunc verſum adeſpoton ſubiiciens, Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θήρην. Sed & apud ipſum Homerum eo ſignif. capitur, Od. ξ, ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι Μαίεσθαι προτέρω, quærere vlterius, ζητεῖν ἐπὶ πλέον προσωτέρω. vt ipſe Euſt. exponit. Loquitur autem de sociis Vlyſſis eum è cōſpectu ſublatum quærentibus. Sic Odyſſ. ν, Ὣς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἠεροειδὲς, Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, latebras quærens. Heſiodus Erg. parte ſecunda, de æſtu tempore dierum canicularium, Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Tegmina & vmbras quærentes. Apud Apoll. quoq; Arg. libro 2, Μαίονται δ' ὅ,τι πρόφρον ἐπαΐξαντες ἕλωσι, Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες, ſchol. exponit ἐπιζητοῦσι. Vbi poſſet etiam reddi Secum diſquirunt: vt Horat. dicit, — diſqui

rite mecum. quũ videlicet animo ſcrutamur & inquirimus viam rationémque alicuius rei peragẽdæ. Soph. Aiace, ἀμφηκὲς λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς. i. ἐζήτει, vt ſchol. exp. Niſi aliquis in prima ſignif. vellet accipere pro Cupiebat, aut Conabatur. AT Μαιόω Euſt. quodã in loco exp. προθυμοποιῶ, Promptum & alacrem reddo, Inſtigo, Incito. & ſic accipit apud Hom. ἐπιμαίεται ἵππους μάστιγι, vt etiam poſt dicetur. Alibi verò idem videtur μαιόω accipere etiam pro ζητῶ, id eſt Quæro.

C. Ἐπιμαίομαι, Inſtigo, Incito, προθυμοποιῶ, vt exp. Euſt. Il. θ, Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους. cuius expoſitionis paulo antè in Μαιόω memini. pro quo Eurip. diceret κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις, vt idẽ Euſt. addit. At Il. ε, vbi idem verſus habetur, annotat ἐπιμαίεσθαι accipi κοινῶς pro ζητεῖν, aliàs verò pro μεταχειρίζεσθαι & ἅπτεσθαι: quo ſenſu ἐπιμάσσασθαι quoque ſumi, quod eiuſdem cũ hoc μαίομαι originis eſt, à μάω videlicet. igitur μάστιγι ἐπιμαίεσθαι ἵπποις, eſſe τὸ ὡσεὶ καὶ χειρὶ ἅπτεσθαι, flagello veluti manu contingere equos. Et Il. ρ, Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. Sicut verò ibi ἐπιμαίεσθαι accipit pro ἐφάπτεσθαι, ita & Od. ι, de Cyclope excæcato, ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι Τειρόμενος πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα Ὀρθῶν ἑσταότων, idem exp. ἐζήτει χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν. nã paulo pòſt de quodã ariete gregis eminentiſſimo ait, Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κριὲ πέπον. accipiens nimirum in eadẽ ſignif. ἐπιμασσάμενος, quo paulo antè ἐπεμαίετο νῶτα, id eſt Contrectans, Palpans, Tactu explorans. Sicut verò ἐπιμάσσασθαι ſuprà expoſuimus etiam Prehendere, Corripere, ſic & ἐπιμαίεσθαι accipi poteſt Od. λ, vbi Vlyſſem θυμὸς μάλα πολλὰ κέλευεν Ἱππόθεν ἀΐξαι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι φέροντα. At Od. μ, — σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι Κεῖσ' ἐξορμήσασα, Euſt. exp. non tãtùm ἐφάπτου, ſed etiam ζητητικῶς ἐπιθύμει. vbi etiam reddi poſſet Obſerua, Intentus ſis.

Ἐπιμαίομαι, Cupio, Percupio. Od. ε, ἀτὰρ χέρσοιο νέων ἐπιμαίεο νόστου Γαίης Φαιήκων, id eſt ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ, vt Euſt. exp. vel ἐφίεσο, ἐφικνοῦ, vt breuium ſchol. autor. Sic Il. κ, Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός, appetebat. nam ibi Euſt. ἐπιμαίεσθαι exp. ἐφίεσθαι.

¶ Μαῖα, ας, ἡ, Obſtetrix. ἡ ὀμφαλοτόμος, vt Euſtathius exponit, deriuãs à μάω, id eſt ζητῶ. vel à μαίομαι vicino, quod eiuſdẽ cum μῶ ſignificationis eſt. Heſychio itidem eſt περὶ τὰς τικτούσας ἰατρὸς καὶ ὀμφαλοτόμος: quæ parturiẽtibus aſſiſtit, medetúrque, & vmbilicum natis infantibus præcidit. Solet autem ea ἐν τοῖς τόκοις ζητεῖσθαι & itidem ζητεῖν ipſa. Eo ſignificatu apud Suidam, Σωκράτης, Σωφρονίσκου λιθοξόου, καὶ μητρὸς Φαιναρέτης, μαίας: quæ deſũpta ſunt ex Diogene Laertio. Et Poll. in fine l. 4, ex Platone, διδοῦσαι φαρμάκια αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις. qui locus eſt in Theæt. p. 97. vbi aliquoties hoc vocabulum repetit. ‖Item Nutrix, τροφός, Heſychio. Sic accipi poteſt apud Hom. Od. τ, Μαῖα τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ: de Euryclea, quam Telemachus quoque ſuam μαῖαν appellat. Odyſſ. β, Θάρσει μαῖ'. Alibi ab eodem compellatur Μαῖα φίλη. nam eũ μάλιστα δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, vt habetur Odyſſ. α, ſub finem. Plut. quoque eam Telemachi τροφὸν appellat in libro περὶ ἀδολεσχίας. Pollux lib. 3, ἡ δὲ τροφὸς τῆς κόρης, τιθήνη, καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, τίτθη καὶ μαῖα. Vbi videtur diſtinguere inter τροφὸν & μαῖαν: & μαῖαν ſtrictius capere pro ea quæ lactat. ‖Μαῖα dicitur etiam Auia, Patris vel matris mater, teſte Heſychio. Cui adſtipulatur qui apud Euſt. ita ſcribit, τήθην οἱ Ἕλληνες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα, οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσι. Μαῖα eſt etiam προσφώνησις πρεσβύτιδος τιμητική, pro ὦ τροφέ, vt idẽ Heſ. annotauit. ſicut Euſt. quoq; μαῖαν vocari ἁπλῶς ſcribit τὴν πρεσβυτέραν γυναῖκα, vt & τήθην, τηθίαν, τηθίδιον. Idem alibi, μητέρας (inquit) vocant τὰς πρεσβυτέρας τὴν ἡλικίαν. εἰκάζοντες τὰς δὲ ἔτι πρεσβυτέρας, μαίας καὶ τηθάς. ſicut viciſſim ſenes iuuenes appellant παῖδας & τέκνα. Similiter & τὰς ταῖς ὠδινούσαις παρεστώσας πρὸς βοήθειαν vocari μαίας ſcribit, etiamſi iuniores ſint, nõ vetulæ. ‖Μαῖα, Cancrorũ genus. Ariſtot. Hiſt. an. l. 4, c. 2, μέγιστον μὲν οὖν [τῶν καρκίνων τὸ γένος] ἐστὶν αἱ καλούμεναι μαῖαι, δεύτερον δὲ, οἵ τε πά-

A γουροι καὶ οἱ Ἡρακλεωτικοὶ καρκῖνοι. Plin. l. 9, c. 31, Cancrorũ genera, carabi, aſtaci, maiæ, paguri, Heracleotici.

‖Μαῖα, Maia: Atlantis filiarum & Pleiadum vna, Mercurii mater. De qua Heſiod. & Plut. in Quæſt. Rom. de Maio menſe loquens, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως Ἑρμῇ ἐν αὐτῷ θύουσι, ὡς Μαίας ἐπώνυμος ἐστι. Pro vna ex Pleiadib⁹ à Virg. quoq; accipitur, quũ ait, Multi ante occaſum Maiæ cœpere.

Μαιάς, άδος, ἡ, Auia. Nutrix, μάμμη, τροφός, inquit Suidas, locum hunc adſcribens, Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλοσόε μαιάδος Ἑρμᾶ, & exponẽs τροφοῦ, μητρός. Sed rectius interpre- B tabimur Maiæ filius. nam Μαιάς pro Μαῖα de Mercurii matre apud Hom. quoq; reperitur, Od. ξ, τῷ μὲν ἴαν νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ Μαιάδος υἱεῖ Θῆκεν ἐπευξάμενος. Horat. Almæ filius Maiæ itidem pro Mercurio dixit. Et Virg. Genitus Maia. Idem, — nil amplius oro Maia nate.

Μαιατικός, οῦ, ὁ, Nutritius. v. l. Fortaſſis à VERBO Μαιάω quod iiſdem v. l. eſt Obſtetricor, Quæro, Inquiro: ſed ſine autore & exemplo.

Μαιεύω, Obſtetrix ſum, Obſtetricem ago. Pollux ſub finẽ l. 4, de obſtetrice, ἐρεῖς δὲ, μαῖα, μαιεία, μαίευσις, μαιευτικὴ ἡ C τέχνη καὶ ἡ γυνή· καὶ τὸ ῥῆμα μαιεύειν, μαιεύεσθαι. quod μαιεύεσθαι frequentius vſurpatum reperitur quàm μαιεύω, in ſignific. etiam actiua, pro ἐξάγειν τὸ τικτόμενον. Plato Theæt. διαφέρει δὲ τῷ τε ἄνδρας ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι, καὶ τῷ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τικτούσας ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ μὴ τὰ σώματα. Et paulo pòſt, μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾶν δὲ ἀπεκώλυσεν. (Et paulo pòſt ſignif. paſſ.) τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα, κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν, à me obſtetrice in lucẽ prolata) Allegoricè autem ibi Socrates dicit ſe μαιεύεσθαι iuuenes: quod quo ſenſu accipiat, vide infrà ex Plut. in D Μαιωτικός. Et apud Luc. μαιεύεται ἡ Ἄρτεμις, pro Obſtetrix eſt. Μαιεύεσθαι apud Areop. cum accuſ. iunctum accipi pro Edere obſtetricio more teſtatur B. Et ſimili ſignif. apud Philoſtr. ἱκανὴ δὲ πᾶσα ἔμπληξις μαιεύσασθαι καὶ πρὸ ὥρας, ante tempus educere partum more obſtetricis. id eſt, excutere & expellere fœtum ante tempus, abortum videlicet conciliando. nam terrefactas mulieres abortire non eſt inſolens. Suidas μαιεύεσθαι exp. νεοτροφεῖν, in hoc loco quem citat, Εὗρον γυναῖκα ὄρνιθας μαιευομένην. Aliter verò accipi videtur quod ex Piſide E affert, Μαιεύεταί σε πᾶν τὸ Ῥωμαίων γένος, Τοὺς σοὺς ἐπαίνους ἐκπιέζον ὡς γάλα. ‖Μαιευόμενοι ab eodem exponitur, ζητοῦντες, ἐρευνῶντες. quo ſignif. μαίομαι ſuprà accipitur. ET Μαιοῦνται apud Heſych. μαιεῦνται. quod erit à Μαιόομαι.

Μαίευμα, ατος, τό, Quod ab obſtetrice extractum eſt. i. Partus. τὸ παιδίον. Plato.

Μαίευσις, εως, ἡ, Obſtetricis functio & munus. ET Μαιεία, ας, ἡ, pro eodẽ. Plato Theæt. p. 97, τῇ δέ γ' ἐμῇ τέχνῃ, τῆς μαιεύσεως τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις, videlicet τῶν μαι- F αις. quæ verba ſequitur locus in Μαιεύομαι citatus. Et paulo pòſt, τῆς μέντοι μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ αἴτιος, fœtus extractionis, ſeu Obſtetricis operæ.

Μαιευτικός, ή, όν, q. d. Obſtetricius. Vt μαιευτικὴ γυνή, Obſtetrix, ſeu Obſtetricis artem callens, Quæ obſtetricis modo infantem educere nouit. Et μαιευτικὴ τέχνη, vel μαιευτική, abſolutè, Ars obſtetricum. Vtrũq; ex Poll. habes in Μαιεύω. At μαιευτικὸν doctrinæ genus, (inquit B.) dicitur Laertio l. 3, p. 33, quod velut incunabula fouet. Sic apud Areop. κατηχούμενοι ὑπὸ τῶν πατρικῶν λογίων μαιεύον- G ται. Μαιευτικὸς Platoni, Qui peritus eſt τῆς μαιείας. Bud. VNDE Μαιευτικῶς, Obſtetricũ more. Poll. l. 4, ſub finẽ.

Μαιεύτεια, ας, ἡ, Obſtetrix. ET Μαιευτεικῶς, Obſtetricũ ritu. Apud Suid. μαιευτεικῶς, ἰατρεικῶς: fortaſſe pro ἰατρικῶς. Niſi in Μαιευτεικῶς error ſit, & ſcribẽdũ μαιευτικῶς.

Μαιόομαι, οῦμαι, F. ώσομαι, Obſtetrix ſum, Obſtetricem ago. idem quod μαιεύομαι. Conſtruitur cum accuſ. & aliquando ſignificat Eximo & extraho, veluti obſtetrix. Epigr. l. 1, Τμήας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε. Aliquando μαιοῦσθαι parturientẽ dicitur pro Eam adiuuare H enitentẽ. Epigr. l. 1, ἔμπαλιν Ἄρης Ἤρκεσε μαιοῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας. Luc. τὰς τε τικτούσας ἐμαιοῦτο. Cornut. λέγεται δὲ ὁ Ἥφαιστος μαιώσασθαι τὸν Δία ὅτε ὤδινε τὴν Ἀθηνᾶν. Plut. in Quæſt. Pl. p. 606, τί δήποτε τὸν Σωκράτην μαιοῦσθαι μὲν ἐκέλευσεν ἑτέρους, αὐτὸν δὲ γεννᾶν ἀπεκώλυσε; reſpicies ad locũ in Μαιεύεσθαι citatũ.

Μαίωσις, εως, ἡ, Obſtetricis opera, Obſtetricis fũctio & officium. Idem cum μαίευσις & μαιεία. Plut. Alex.

Μαιωτικός, οῦ, ὁ, idem quod μαιευτικός. vt μαιωτικὴ τέχνη, obſtetricum ars. Socrates autem apud Plat. in Theæt. p. 97, μαιωτικὴν τέχνην vocauit οὐκ ἐντιθεῖσαν ἔξωθεν (ὥσπερ ἕτεροι προσεποιοῦντο) νοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλ' ἔχοντας οἰκεῖον ἐν ἑαυτοῖς, ἀτελῆ δὲ καὶ συγκεχυμένον τοῦ τρέφοντος ἐπιδεικνύουσαν: vt docet Plut. Quæſt. Plat. p. 607. nam Socrates ἐνδιδοὺς ἀρχὰς ἀπορειῶν ὥσπερ ὠδίνων τοῖς νέοις, ἐπήγειρε καὶ ἀνεκίνει καὶ συνεξῆγε τὰς ἐμφύτους νοήσεις. ‖ At Μαιωτικὴ χώρα, Mæotica regio, Regio Mæotarum. NAM Μαιῶται populi ſunt: à quibus DICITVR Μαιῶτις λίμνη, Mæotis palus. Plin. l. 4, c. 12, A Buge ſuper Mæotin Sauromatæ & Eſſedones: ac per orã ad Tanaim vſque Mæotæ, à quibus lac⁹ nomen accepit. Idem Mæotas alibi appellat Mæoticos populos.

Μαίωτρον, ου, τὸ, Merces ſeu præmiũ quod obſtetrici perſoluitur. μαίωτρα Suidæ τὰ τῇ μαίᾳ διδόμενα. Luc. p. 29, ὥστε ὦ Ζεῦ μαίωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγυήσας μοι αὐτήν, de Pallade loquẽs, in perſona Vulcani. B. nã Vulcanus ἐμαιώσατο τὸν Δία, quũ eniteretur Palladem, vt paulo antè habes ex Cornuto.

Μήτηρ, έρος, & τρὸς, per ſyncopẽ, Mater. Od. ζ, ὄντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι. Il. ρ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, vt alibi γείνατο μήτηρ. Il. ζ, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Od. σ, Μῆτερ ἐμή. Heſiod. Erg. Ἤτε δόμων ἔντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνει. Dem. contra Mid. ἡ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et apud Xen. Hell. 3, ἡ μήτηρ dicitur κάλλιον εἰδέναι τὸν πατέρα τοῦ υἱοῦ, ſicut apud Hom. Od. α, Telemachus dicit, Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε Οὐκ οἶδ'. Ariſtot. Pol. 2, c. 2, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ διαφυγεῖν δυνατὸν τὸ μή τινας ὑπολαμβάνειν ἑαυτῶν ἀδελφούς τε καὶ παῖδας, καὶ πατέρας καὶ μητέρας, videlicet ob τὰς ὁμοιότητας, quæ in iis cernũtur. ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς apud Herodot. & Xen. Matris frater. i. Auunculus: qui & μήτρως & μητρῶας. Itẽ, μήτηρ θεῶν, mater deorum, apud Athen. l. 10. in quã extat hymnus Orphei. Et σεμνὴ μήτηρ apud Ariſtoph. ἡ Ῥέα. Et ἡ τῆς κόρης μήτηρ, Mater Proſerpinæ. i. Ceres. Herodot. τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ ὁρτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἄγουσι, Cereri & Proſerpinæ. vel Proſerpinæ matrique eius Cereri. ‖ Cæterorum quoque animalium μητέρες dicuntur αἱ τεκοῦσαι, genitrices, quæ pepererunt. Od. λ, de vitulis, ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι Μητέρας, ſicut Fœta mater à Statio de vacca dicitur. Et Virg. Georg. 3, — excretos prohibent à matrib⁹ hœdos. X. Cyn. μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα· αἱ γὰρ θεραπεῖαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι, αἱ δὲ τῶν μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. In Geopon. λεπτόθηλα γίνεται διὰ τὴν δυσκρασίαν τοῦ ἀέρος, καὶ τὸ μὴ μεταλαμβάνειν γάλακτος ἱκανῶς, τῶν μητέρων αὐτὰ διωθουμένων. pro quibus ſic apud Varronẽ, Porci qui nati hyeme, fiũt exiles propter frigora, ꝙ matres aſpernantur. (Latinũ autẽ mater de arborib⁹ etiã dicitur.) ‖ Impropriè quoq; & metaph. dicitur. Epigr. l. 2, In fures, Τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης, emergentẽ è mari parente Venerẽ. nã ex maris ſpuma nata creditur. Iſocr. Pan. μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει, de ſolo Athenienſiũ qui iactabãt ſe eſſe αὐτόχθονας. Itidẽ Brutus dicitur τὴν μητέρα oſculatus eſſe. i. matrẽ omniparentem. Plut. περὶ σαρκοφαγίας, l. 1, initio, βαλάνων δὲ γευσάμενοι καὶ φαγόντες, ἐχόρευσαν ὑφ' ἡδονῆς περὶ δρῦν τινα καὶ φηγόν, ζείδωρόν τε καὶ μητέρα καὶ τροφὸν ἀποκαλοῦντες ἐκείνην. Idẽ De fort. Alex. l. 2, de tyrannide, ἀδικίας μήτηρ ἔφυ. vt apud Cic. Luxuries auaritiæ mater. Et, Sapientia omniũ bonarũ rerum mater. ‖ Aliter autẽ Heſiod. ἡμέρας quaſdã appellat μητέρας . i. benignas: quibus opponit μητρυιάς, quæ nouercarum modo infeſtæ ſunt & noxiæ: ſub finẽ Dierũ, Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ: id eſt, aliquando ἤπιος καὶ ἀγαθή, veluti mater: aliquãdo κακὴ καὶ βαρεῖα, vt nouercæ: ſeu (vt Tzetzes expl.) ποτὲ μὲν συνεργεῖ καί ἐστι μήτηρ, ποτὲ δὲ ἐναντιοῦται καὶ δοκεῖ μητρυιά. Dorice autẽ DICITVR Μάτηρ. De etymo ex Euſt. retuli in Μάω: cũ quo facit lex. meũ vetus, in quo ita ſcribitur, μήτηρ, ἡ μαστεύουσα τὰ πρὸς τὴν τροφὴν τοῖς κυηθεῖσιν: à μῶ, ſignificante τὸ ζητῶ.

C. Μητροδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A matre edoctus, A matre eruditus. Ita vocatus fuit iunior Ariſtipp⁹, cuius mater Ἀρήτη filia fuit Ariſtippi maioris, & eum docentem audiuit, filiúmque poſtea erudiit. Suid. in Ἀρίστιππος.

A C. Μητροκασιγνήτη, ης, ἡ, Matris germana. id eſt Matertera.

C. Μητροκτόνος, ου, ὁ, Matricida, Cic. Qui matrem occidit. Apud Sueton. in Nerone, Multa Græcè Latinéque prõſcripta aut vulgata ſũt: ſicut illa, Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων μητροκτόνοι. Νεόνυμφον Νέρων, ἰδίαν μητέρα ἀπέκτεινεν. Quis negat Æneæ magna de ſtirpe Neronem? Suſtulit hic matrem, ſuſtulit ille patrem. ET Μητροκτονέω, Matrem occido. Ariſtot. Ethic. 3, c. 1, τὸν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα γελοῖα φαίνεται τὰ ἀναγκάσαντα μητροκτονῆσαι.

C. Μητροκωμία, ας, ἡ, Vicus aliorum vicorum mater: ſeu Ex B quo coloniæ ducuntur. Sic eſt (inquit Bud. in Pand.) μητροκωμία inter vicos vt μητρόπολις inter vrbes, à ſuiſq; colonis vt matrix agnoſcitur. AT κωμοπόλεις ſunt vici maiores, quaſi æmuli oppidorum. Metrocomia legitur in lege vltima De exactoribus tributorum.

C. Μητρομήτωρ, ορος, ἡ, Matris mater, i. Auia materna: quæ & μαῖα & μάμμη & μάμμις & τήθη. Citat Poll. ex Pind.

C. Μητρόξενος, Spurius. Poll. l. 3, τὸν δὲ νόθον, καὶ μητρόξενον ἔνιοι καλοῦσι. Pro quo Doricè DICITVR Ματρόξενος. vnde ματροξένους παῖδας Heſych. exp. τοὺς νόθους.

C C. Μητροπάτωρ, ορος, ὁ, Matris pater, id eſt Auus maternus, ſicut πατροπάτωρ, auus paternus: προπάτωρ de vtroque: quibus Poll. ſcribit licere vti, quanuis compoſitionis forma magis poetica ſit. Il. λ, Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα Μητροπάτωρ.

C. Μητρόπολις, εως, ἡ, Metropolis. id eſt Vrbs matrix, ſeu Vrbium aliquarum mater. Μητρόπολις (inquit Bud. in Pandect.) dicitur vrbs ex qua coloniæ deductæ ſunt, quales multæ Athenis & ab vrbe Roma. Sic enim ſe habet metropolis ad coloniam vt mater ad filiam. id quod D illo Thuc. loco manifeſtè declaratur, ἀποικία εὖ μὲν πάσχουσα τιμᾷ τὴν μητρόπολιν, ἀδικουμένη δὲ ἀλλοτριοῦται, Colonia beneficio quidem affecta, honore metropolin ſuã proſequitur: iniuria autẽ affecta, ab ea alienatur. Μητροπόλεις (inquit Suid.) dicuntur quæcunque ciuitates colonias deduxerunt. Non igitur metropoleis à menſura vocãtur vrbiũ, vt Gratian. verbis Iſidori dixit Diſtinct. XXI: alioqui primã breuẽ natura haberet, quũ habeat longam. Melius igitur illud dictũ eſt Diſtinct. LXIII, ad epiſcopi electionem ſufficere eccleſiæ matricis arbi E triũ. Matrices. n. vrbes Lat. dicuntur quas Græci μητροπόλεις appellãt. Inde ὀρτυγομήτρα, coturnicũ matrix: & τεττιγομήτρα, cicadarum: & ſimilia nomina, quæ legimus apud Plin. & alios. Suet. Tranq. in Aug. Ex ea arbore cõtinuò nata ſoboles adeo paucis diebus adoleuit, vt nõ æquipararet modò matricẽ, verùm etiã obtegeret. Vbi matricẽ arborẽ dixit ex qua ſolones ſuccreuerunt. Fuerunt etiã vrbes proprio nomine ſic appellatæ, quas Steph. enumerauit. Hæc. Bud. Thuc. l. 3, ξυνεπρεσβεύοντο αὐτοῖς καὶ Δωριῆς, ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων, Parens ciui F tas Lacedæmoniorũ, Aborigines, Creatores: Doriẽſes, à quibus oriũdi erant Lacedæmonii. Sic. n. interpret. Μητρόπολις metaph. quoque dicitur vt μήτηρ. Plut. Symp. 8, de geometria, ex Philone, ἀρχὴ καὶ μητρόπολις οὖσα τῶν ἄλλων, origo & matrix cæterarum. Sic Chryſipp. apud Ath. l. 3, dicit μητρόπολιν εἶναι τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου τὴν Ἀρχεστράτου γαστρολογίαν, ἣν πάντες οἱ τῶν φιλοσόφων γαστρίμαργοι θεογονίαν τινὰ αὐτῶν εἶναι λέγουσι. Et Põtianus apud eũdẽ Ath. l. 10, dicit πάντων τούτων τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον. Hominis autẽ alicuius μητρόπολις dicitur ciuitas ex qua ma G ter ipſius oriũda eſt. Athen. l. 12, εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παρελθὼν, οὖσαν αὐτοῦ μητρόπολιν, (Δωρὶς γὰρ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὸ γένος ἦν Λοκρίς) στρώσας οἶκον τῶν ἐν τῇ πόλει τὸν μέγιστον ἑρπύλλοις καὶ ῥόδοις. Euſt. verò hoc μητρόπολις vſurpatũ pro ἡ τῆς μητρὸς πατρίς, vult eſſe καταχρηστικῶς: apud quẽ quidã dicit Θήβας eſſe Διονυσίου μητρόπολιν, hoc eſt (inquit) πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης. cui ſynonymũ eſt μητρίς, quod vide. VNDE Μητροπολίτης, ου, ὁ, Qui ex matrici vrbe eſt. Et Matrici vrbi præfectus. vt μητροπολίτης ἐπίσκοπος, Epiſcopus metropolitan⁹, Qui epiſcopatu fũgitur in vrbe ex qua coloniæ H deductæ ſunt, quæ & ipſæ ſuos habẽt epiſcopos ei ſubiectos.

C. Μητρόπολοι, quæ olim μέλισσαι. Heſych. Dicebantur autẽ μέλισσαι Matris magnæ antiſtites: à qua & μητραγύρται.

C. Μητροῤῥαίστης, ου, ὁ, Qui matri manus infert. ὁ φθείρων τὴν μητέρα. Suid.

C.Μητροφθόρος,ου,ὁ,Qui matrem occidit. Habes ex Epigr.in Ἄπιστος,tomi primi ſemip.1500.

C.Μητροφόνος,ου,ὁ,Matricida.idem qui μητροκτόνος. Eurip. ET Μητροφόντης,ου,ὁ,idem,apud eundem Eurip.

C.Μητραγύρτης,ου,ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, Qui matri deorũ colligit. Μητραγύρται (inquit B.p.796) Qui ſtipem cogebãt matri deorum,tympana geſtantes: quales hodie cæcos videmus veſtibulatim tympana pulſantes & canentes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες ſignificantur,natióque hominũ præſtigiatrix, & circulatrix & flagitatrix ſtipis.Plato in lib.2 De rep.ἀγύρτας vocat:cuius verba à B.ibi citantur.Hos intelligi voluit ſatyrographus, quum inquit in 6 ſatyra,— ecce furentis Bellonæ, matriſque deûm chorus intrat.Et paulo pòſt, En animã & mẽtem cũ qua dii nocte loquuntur.Cic.De leg.l.2,citat verba hæc duodecim tabularum , Præter Idææ matris famulos,eóſque iuſtis diebus,nequis ſtipem cogito.Ariſtot.Rhet.3,ἔφη ἀμύνητον αὐτὸν εἶναι· οὐ γὰρ ἂν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν,ἀλλὰ δᾳδοῦχον. vbi oſtẽdit vilius fuiſſe miniſteriũ cogere ſtipem quàm face prælucere. Menander quoq; apud Clement.Alex.in ſuaſione ad Græcos, hoc mẽdicorum genus religionẽ mentientium damnat, ſic inquiens, Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς Μετὰ γραός,οὐδ' εἰς οἰκίας παρεισιὼν Ἐπὶ τοῦ σανιδίου μητραγύρτης.quibus ſubiicit ipſe,τοιοῦτοι γὰρ οἱ μητραγύρται.Idem ſcriptor in 3 lib.Pædagog.culpat muliercularum ſuperſtitionem hoc hominum genus colentiũ, περιφέρονται δὲ αὗται ἀνὰ τὰ ἱερὰ ἐκθυόμεναι καὶ μαντευόμεναι,ἀγύρταις τε μητραγύρταις καὶ γραΐαις βωμολόχοις οἰκοφθορούσαις συμπομπεύουσαι.In huius Berecynthiæ myſteriis erant purificationes menſtruæ, quæ μητρωακαὶ ἁγιστεῖαι dicũtur: quas obſeruauiſſe Proclum,ita ſcripſit Marinus Neapolit.in lib.de ipſius vita,ſiue περὶ εὐδαιμονίας,vbi ait,τάς τε μητρωακὰς παρὰ Ῥωμαίοις ἢ καὶ πρότερόν ποτε παρὰ Φρυξὶν σπουδασθείσας ἁγιστείας ἑκάστου μηνὸς ἥγνευεν. Solebãt autẽ hi μητραγύρται μυεῖν τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν,vt Suid.tradit,referens quandã fabulã de occiſo quodã eiuſmodi circulatore ab Athenienſib⁹. (Vide & Μητρειάζειν) VNDE Μητραγυρτέω,ῶ,F.ήσω,Metragyrtam ago,Matri deûm cogo ſtipẽ, Magnæ matri ſiue Cybelæ ſtipẽ colligo.Athen.l.12,de infelici exitu Dionyſii Siciliæ tyranni,αὐτὸς δὲ Διονύσιος τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος,οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.Nam tympanizare (vt Sueton.loquitur) matris deûm miniſtros conſueuiſſe, Lucr.teſtatur l.2,vbi ita canit, Tympana tẽta tonãt palmis , & cymbala circùm Concaua. Idem & μητρειάζειν, quod vide.

Μητράδελφος,ου,ὁ,Matris frater,Auunculus maternus. at ἡ μητράδελφος,Fratris ſoror,Matertera.Poll.l.3,ὁ δὲ μητρὸς ἀδελφὸς,θεῖος,ἢ μητράδελφος, ἢ μήτρως,ἢ γέννος. Et paulo pòſt,ἡ δὲ μητρὸς ἀδελφὴ,θεία,ἢ μητράδελφος,ἢ τηθίς. AT Μητράδελφοι, Fratres vna eadémq; matre orti, Fratres vterini. v.l.quod volunt eſſe à μήτρα:quemadmodum ἀδελφοὶ à δελφύς.

C.Ἀμήτωρ,ορος,ὁ,Matrẽ nõ habens.Sic Chriſtus,quâ Deus eſt,dicitur ἀμήτωρ:quâ homo,ἀπάτωρ.Heſych.ἀμήτορες ſunt οἱ μὴ ἔχοντες μητέρα.quib⁹ verbis videtur ſignificare orbatos matre. Ἀμήτωρ, pro Matris ignotæ,vel κακομήτωρ,affertur ex Soph.El. Doricè verò pro Ἀμήτωρ DICITVR Ἀμάτωρ,Matre carens.

C.Ἀμφιμήτωρ,ορος,ὁ,Frater ex diuerſa matre.ἀμφιμήτωρ (inquit Suid.) eſt ἑτερομήτωρ apud Æſchyl.Et Poll.l.3,οἱ μὲν ἐκ μόνου πατρὸς ἀδελφοὶ,διαφόρων δὲ μητέρων,ἀμφιμήτορες· οἱ δὲ ἐκ διαφόρων πατέρων,μιᾶς δὲ μητρὸς,ἀμφιπάτορες.quibus opponũtur ὁμομήτορες & ὁμοπάτορες. Pro quo Doricè DICITVR Ἀμφιμάτωρ. Eurip.Andr.οὐδέποτ' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν,οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους,ἔριν μὲν οἴκων,δυσμενεῖς τε λύπας.i.(inquit ſchol.)τοὺς ἐκ διαφόρων μητέρων,ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός. Suid.ἀμφιμάτορας diuerſa quoq; ſign.exp.ἀμφοτέροις τοὺς γονεῖς ἔχοντας:aliter tamen accipiens ἀμφιμήτωρ.

C.Διμήτωρ,ορος,ὁ,Bimater. Epitheton Dionyſi ſeu Bacchi apud Diodor.l.5. ET Διμάτωρ,Doricè pro eodẽ. Dicitur autem Bacchus διμάτωρ, quod bis genitus duas habuit veluti matres.nã quũ a Semele præmaturo partu crud⁹ editus eſſet,Iupiter femori ſuo inſutũ maturauit, & ſic iterũ genitus fuit. vnde & διθύραμβος quaſi ex duabus ianuis egreſſus:& ab Orpheo in Hymn.Διόνυσος διφυής.

Ibycus apud Athen.l.2,Ὁ γὰρ διμάτωρ Βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν Ἀνδράσι πονηροῖς.Ouid.Metam.Thuráque dãt,Bacchúmque vocant,Bromiúmque,Lyæúmque,Ignigenámq;, ſatúmque iterum,ſolúmque bimatrem.

C.Δυσμήτηρ,έρος,ἡ,Mala mater:vel Infeſta mater. Euſt.ſcribit δύσμητερ nõ ita capi vt δύσπαρι & κακοΐλιον : ſed θυμηκώτερον opponi τῷ φίλη μῆτερ.Od.ψ,Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; indignatur enim Telemachus quod mater erga patrẽ ſit ἀπηνής:quẽadmodũ ipſa paulo pòſt dicit, τίθοις μοι θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα. & ideo quum dixiſſet δύσμητερ, ſeipſum explicans addit,ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα.

C.Μεγαλομήτηρ,Auia.ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ,Heſych. Gallicè ad verbum *Grand-mere*,vel *Mere-grand*.

C.Ὁμομήτωρ, ET Ὁμομήτριος,Eadẽ matre natus, Vterin⁹ frater. Poll.l.3,οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς,ὁμοπάτριοι καὶ ὁμοπάτορες· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς,ὁμομήτριοι καὶ ὁμομήτορες:quos & ὁμογάλακτας & ὁμογαστρίους,ſiue ὁμογάστορας, & ὁμογνίους,ac ὁμοσπλάγχνους dici poſſe ſcribit . duo tamen poſteriora ad vtrunque parentem referri poſſunt.

C. Γαλαμάτωρ,Antiqua parens,Priſca mater.Eurip.

C.Παμμήτωρ,Omnium mater,Omnium parens,Omniparens:vt Virg.dicit, .terræ omniparentis alumnum. Sic & Græcè γῆ παμμήτωρ.Nonn.παμμήτορα κόσμου Ζωήν.

C.Φιλομήτωρ,ορος,ὁ,Matris amans. Et φιλομήτορες,matris amãtes,apud Plut.in Sol. At Ptolemæus,qui octau⁹ fuit ἀπόγονος Ptolemæi Lagi,habuit φιλομήτορος ἐπίκλησιν ἐπὶ χλευασμῷ,vt tradit Pauſ.Att.p.6,addẽs,οὐ γάρ τινα τῶν βασιλέων μισηθέντα ἴσμεν ἐς τοσόνδε ὑπὸ τῆς μητρός. Alii quoq; Ptolemæi pari χλευασμῷ dicti fuerũt φιλάδελφοι & εὐεργέται. licet ſecũdũ Pl.in l.De propria laude, τῶν βασιλέων τοὺς μὲν θεοὺς, μὴ δὲ παῖδας θεῶν ἀναγορεύεσθαι θέλοντας,ἀλλὰ φιλαδέλφους, ἢ φιλομήτορας,ἢ εὐεργέτας,ἢ θεοφιλεῖς, οὐκ ἤχθοντο τῶν καλαῖς μὲν ἀνθρωπικαῖς δὲ ταύταις προσηγορίαις τιμώντων. Philometorẽ de cultura agri præcepiſſe tradit Plin.

Μήτειρα,ας,ἡ,Mater.μήτηρ.:item φρονίμη, Heſychio . Apud Hom.Od.ξ,v.259,Εἰ μὴ νὺξ μήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν ſed δμήτειρα pleráque exẽplaria ſcriptum habere teſtatur Euſt.ſicut & in meo manuſcripto Hom.reperio.vbi exponitur δαμάστρια. Verumtamẽ δμήτειρα,nõ autẽ μήτειρα,maiori eruditorũ parti placere, idẽ annotauit.

Μητέρος,ου,ὁ,Maternus.Ex Epigr.

Μητερικός,ού,ὁ,Maternus. Poll.μητερικὴ κτῆσις.

Μητρῷος,ου,ὁ,Maternus. Xen.Cyneg.σώσας τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεοὺς,de Ænea.Idem Hell.2 , πρὸς θεῶν πατρῴων τε μητρῴων,καὶ ξυγγενείας καὶ κηδεστίας.Et μητρῷα κτῆσις apud Pollucẽ,ἡ μητρικὴ. ‖At Μητρῷον χωρίον dicitur Matrix ſeu Vulua,ἡ μήτρα,ὑστέρα,καὶ δελφύς.vide μήτρα. Neut . GEN. Μητρῷον,ſub.ἱερὸν,dicitur Athenis τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερὸν, vt Poll.ait.i. Phrygiæ deæ fanum: (quam Ouid. Phrygiam matrem vocat)Matris deûm fanum.quæ appellatur & μήτηρ θεῶν ſuprá:& à qua dicitur μητρειάζειν & μητραγύρτης.Athen.l.9,de Alcibiade, ἧκεν εἰς τὸ μητρῷον,ὅπου τῶν δικῶν ἦσαν αἱ γραφαί.Lycurg.apud Suid.τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαι ἐν τῷ μητρῴῳ. Idem Suid. in Μητραγύρτης ſcribit,ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακείῳ. Ath.l.5,de Apellicone Teio,τά τε ἐκ τοῦ μητρῴου τῶν παλαιῶν αὐτόγραφα ψηφίσματα ὑφαιρούμενος ἐκτᾶτο.Erat iuxta βουλευτήριον, vbi erant picturæ,vt in ποικίλη.Bud. ET Μητρῷα ſub.ἱερὰ, Sacra matris deûm,Sacra Cybeleia. Plut.De orac.Pyth. τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον τε περὶ τὰ μητρῷα καὶ Σεραπεῖα βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος,de μητραγύρταις loquens. Idem in Erot.τά γε μητρῷα καὶ πανικὰ κοινωνεῖ τοῖς βακχικοῖς ὀργιασμοῖς. Aliquanto pòſt,τῶν ἐνθαζομένων οὗτος ὁ αὐλὸς καὶ τὰ μητρῷα,καὶ τὸ τύμπανον ἐξίστησιν ἡμῖν τὸ αὐτὸ σῶμα. Idem ad Colot. οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης ᾗ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι.Apud Ouid.autem Matralia dicũtur eſſe feſta matronarum à quibus excludebãtur famuli: Faſt. 6, Ite bonæ matres: veſtrum matralia feſtum, Flauáq; Thebanæ reddite liba deæ. VNDE Μητρωακὸς,οῦ,ὁ,vt μητρωακαὶ ἁγιστεῖαι, purificationes quæ in ſacris Cybeleis fiebãt.exẽplũ habes in Μητραγύρτης:quod & à Suida citatur, nõ nominato tamẽ autore:apud quem pro ἁγιστείας legitur καστείας.

Μήτρως, ET Μάτρως Doricè, Auunculus maternus.idẽ qui μητράδελφος,vt Pollux annotat,cuius verba in Μη

τράδελφος adſcripſi. Iliados β, — παῖδος ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, qui patri ſuo erat auunculus maternus, ſeu (vt Euſtathius pluribus exponit) τὸν ἑαυτοῦ μὲν πάππον, τῷ δὲ πατρὶ μήτρωα, ἤτοι τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον, videlicet Licymnium, fratrem Alcmenæ. Idem Euſtath. aliquanto pòſt, οἱ δὲ (inquit) πάτρωας καλοῦσι καὶ μήτρωας. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοὺς ἀλλὰ γονέας μητρὸς, μάτρωας ἔφη. Στησίχορος δὲ, πάτρωα, τὸν κατὰ πατέρα πρέσβυν εἶπε. ſecundū quos μήτρως erit Auus maternus: πάτρως, Auus paternus. Il. π, — ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Vbi itidem Euſtathius annotat, recentiores μήτρωα vocare non τὸν ἀπὸ μητρὸς θεῖον, ſecundum Homerum, ſed τὸν πρὸς μητρὸς πάππον. Suidæ generalius μήτρως eſt ὁ θεῖος: & dicit Atticè declinari μήτρω. Idem cum μήτρως SIGNIF. Μητρώας ET Μητρωΐας. Pollux libro 3, μητρὸς πατήρ. τοῦτον δ' Εὐριπίδης μητρῶον ὠνόμασε: ſicut Pindarus paulo antè μάτρωα vocat auum maternum, qui & μητροπάτωρ eidem Pindaro dicitur. Et μητρωαὶ καὶ μήτρωες, μητρὸς ἀδελφοί, Heſych.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, ſ. πόλις, Materna ciuitas, ſeu Patria matris, Ciuitas ex qua mater alicuius oriunda eſt: quæ & μητρόπολις ſuprà. Φιλῶν (inquit Euſtath. pag. 1391) ὄντων αἰτίων γενέσεως τέκνοις, πατρὸς, μητρὸς, τόπου, περὶ μὲν παρωνόμασαι ἡ πάτρα, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς παρώνυμον, ἡ πατρὶς· μητρὶς δὲ οὐχ ἡ μήτρα τοπικῶς, ἀλλὰ ἡ μητρὶς ποιητικώτερον. ἔτι δὲ ἡ μητρόπολις κάλλιον. οὕτω γάρ τις ἔφη τὰς Θήβας Διονύσου μητρόπολιν, ἤγουν πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης. Cretenſe autem hoc vocabulum eſſe teſtatur Plut. & Syneſ. Et Plut. quidem in lib. An ſeni capeſſ. reſp. ἡ δὲ πατρὶς καὶ μητρὶς (ὡς Κρῆτες καλοῦσι) πρεσβύτερα καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα. Syneſ. autem ep. 94, μέλει καὶ Πενταπόλεως· πῶς γὰρ οὔ; τῆς γε μητρίδος, ὡς ἂν Κρῆτες εἴποιεν. Idem habetur apud Platonem lib. 9 De rep. p. 120.

Μητρόθεν, A matre, Ex parte matris. Herodot. Et Plut. Per. ᾧ τὸ μητρόθεν γένος τοῦ Περικλέους ἔνοχον ἦν.

Μητρίζω, Sacra matris deûm perago: vel Stipem ei cogo. Pollux libro 3, cap. 2, μητρῷον Ἀθήνησι, τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερόν. Et μητρίζειν, τὸ ταῦτα πλεῖν ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀγείρειν. Et μητραγύρτης, ὁ πλεῖστος.

¶Μητρυιά, ᾶς, ἡ, Nouerca. Iliados ν, Γνωτὸν μητρυιῆς εὐώπιδος. Epigramm. lib. 2, Μῆτερ μητρυιῆς χαλεπὸν ἔργον αἰνπκρατοῦσα, quæ tibi induxiſti nouercæ improbos mores. Plut. in libro qui περὶ ἀθυμίας inſcribitur, ὁ τῆς κυνὸς ἁμαρτὼν τῷ λίθῳ, καὶ τὴν μητρυιὰν πατάξας, Οὐδ' οὕτως (ἔφη) κακῶς. Athenæus libro 11, de Platone, καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεφύκει μητρυιὰς ἔχων διάθεσιν. ſunt enim nouercæ inuidæ & maleuolæ plerunque. Vnde & Heſiod. ἡμέρας quaſdam metaph. dicit μητρυιὰς. i. μὴ ἀγαθὰς, vt ſuprà quoque in Μήτηρ dictū fuit. Metaph. Æſchylo quoq; dicitur Σαλμυδησσία γνάθος ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν, hoc eſt ἐχθρὰ καὶ ὀλέθριος, vt Euſtath. exponit, qui ſcribit τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις optimè, vocari poſſe μητέρας: at τὰς μὴ τοιαύτας, μητρυιάς: ſicut idem dicit ψυχικὴ διάθεσις οὐκ ἀγαθὴ, ὁποία καὶ ἡ μήτηρ ἀλλὰ τρόπον τινὰ μητρυιὰ ἔγκειτος. Cæterùm vt Græcis μητρυιὰ vox eſt deflexa à μήτηρ, ſic etiam Gallis *Maraſtre*, quod μητρυιὰν (id eſt nouercam) ſignificat, vocabulum eſt à *Mere* inclinatum. Dicitur enim *Meraſtre*, (licet in mea patria & alibi pronuntietur à pleriſque *Maraſtre*) Eſtque hæc terminatio ſimilis illi quā habent cum alia quædā Lat. nomina, tum Philoſophaſter. AT Μητρυιὸς per iocum dicitur Vitricus. Euſt. καὶ μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρωὸν, ἀρρενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν. Citat autē ex Theopompo & aliis comicis.

Μητρυιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nouercalis. vt Odia nouercalia apud Tacit. Plut. in Præc. cōnub. de noua nupta, ἐπισαμένη τὸ τὸ ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, nouercalem animum. At in v. l. perperam SCRIBITVR Μητριώδης.

ΜΗΤΡΑ, ας, ἡ, Mater: veſparū quoddā genus. Ariſtot. Hiſt. an. l. 9, c. 41, de veſpis, εἰσὶ δ' αὐτῶν οἱ μὲν μῆτραι, οἱ δ' ἐργάται. Et mox, τίς δ' ἡ φύσις τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν μητρῶν, ἐπὶ τῶν ἡμερωτέρων ἐστὶ δῆλον· ὧν οἱ μὲν ἡγεμόνες, οὓς καλοῦσι μήτρας· οἱ δ' ἐργάται. εἰσὶ δὲ μείζους οἱ ἡγεμόνες πολὺ καὶ πρᾳότεροι. Plinius libro 11, cap. 21, Aliorum, qui mitiores videntur, duo genera: opifices, minore corpore, qui moriuntur hyeme: matres, quæ biennio durant: ii & clementes. Et mox, Latior matrum ſpecies, dubiúmque an habeat aculeos, quia non egrediuntur. ‖Μήτρα, Matrix, Vterus: pars muliebris tunica conſtans velut ex duabus diuiduis coagmentata, concipiendi gerendique fœtus inſtrumentum: vt Gorræus definit: apud quem plura vide de eius fibris & tunicis, de venis & arteriis quæ in eā feruntur, de neruis qui in eam diſtribuuntur: de eiuſdem cornibus, & teſtibus qui eius lateribus ad fundum adiacent: de connexione cū partibus vicinis, de magnitudine, de finib': de eiuſdē ore & collo. Vide & Soranum, cuius libellus extat περὶ μήτρας καὶ γυναικείου αἰδοίου. in cuius initio de nominis ratione ita ſcribit, ἡ μήτρα, καὶ ὑστέρα λέγεται καὶ δελφύς. μήτρα μὲν οὖν, ὅτι μήτηρ ἐστὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γεννωμένων ἐμβρύων, ἢ ὅτι τὰς ἐχούσας αὐτὴν μητέρας ποιεῖ. Poll. libro 2, ἐπὶ γυναικῶν μέσον ἀρχοῦ τι καὶ κύστεως κεῖται τὸ μητρῷον χωρίον, ὃ μήτραν τε καλοῦσι καὶ ὑστέραν καὶ δελφύν. Dioſcorides libro 3, de pæonia ſiue glycyſide, καὶ πρὸς τὰς ὑστερικὰς πνίγας καὶ ὀδύνας μήτρας ἐν μελικράτῳ ἢ οἴνῳ. quam Plinius libro 27, cap. 10, ſcribit ſanare matricem, decoctam in vino. Lucian. τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς. Plutarchus Sympoſ. 2, probl. 3, ὡς γὰρ ἡ μήτρα πρὸς τὸ ᾠὸν, οὕτω πάλιν τὸ ᾠὸν πρὸς τὸν νεοσσὸν τὸ φυὲν, κυούμενον ἐν αὐτῷ καὶ λοχευόμενον. Verùm κατ' ἐξοχὴν μήτρα dicitur de vulua ſuilla: quæ & ipſa Latinis ſimpliciter dicitur Vulua: numerata quondam in deliciis. Plutarchus Sympoſ. 8, probl. 9, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἥδιστα νῦν γέγονεν, ὥσπερ οἰνόμελι καὶ μήτρα. Apud Athenæum libro 9, de quodam ventre multis λιχνεύμασι farto, κίχλας ἐν ἑαυτῷ ἔχει καὶ ἄλλα ὀρνίθια, ὑπογαστρίων τε μέρη χοίρων, καὶ μήτρας τόμους, καὶ τῶν ᾠῶν τὰ χρυσᾶ. Apud eundem libro 3, μήτρα ἑξῆς ἐπεισηνέχθη, μητροπολιός τις ὡς ἀληθῶς οὖσα, καὶ μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους υἱῶν, οὓς εἰς ὑωδίαν κωμῳδουμένους οἶδα. ‖A Galeno autem in lex. Hippocr. μήτρη exponitur κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι, ἡ ἐπιδιδυμὶς ὀνομαζομένη. quam eſſe dicit κιρσῶδη τινὰ ὄγκον κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ διδύμῳ. ‖Μήτρα in arboribus dicitur medulla ſiue vitalis anima: vt dixit Plinius libro 17, capite 21, de vitibus, Medulla (ſiue illa vitalis anima eſt) ante ſe tendit, longitudinem impellens, quandiu nodis peruia patet fiſtula. Hæc pars in medio ligno tertia eſt à cortice, alio nomine ἐντεριώνη, μυελὸς, καρδία, ἐγκάρδιον: quāuis ἐντεριώνη & μυελὸς propriè tribuatur illis quibus medulla multa, rara & fungoſa: μήτρα & καρδία, quibus pauca, ſolida atque dura: vt in buxo & corno maſcula: cōtrà in ſambuco & ferula. Theophr. Hiſt. plant. libro 1, capite 4, μήτρα δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν. In materie hanc partem eximere iubent architecti, ne contorqueantur ligna in opere, mota illa interna medulla quæ viua ad multum tempus remanet: vt tradit Theophr. Hiſt. plant. libro 5, capite 6, ἔστι δὲ ἢ ἑλκεσθαι, ἢ συμπεριΐστασθαι κινουμένης τῆς μήτρας, ζῇ γὰρ (ὡς ἔοικεν) ἐπὶ πολὺν χρόνον. διὸ πανταχόθεν μὲν ἅμα, μάλιστα δ' ἐκ τῶν γυρωμάτων ἐξαιροῦσι. Et capite ſeq. διὸ καὶ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παραιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν, partes quæ medullæ cōtingunt, ἃ ἐπιβάλλει τῇ καρδίᾳ, hoc eſt τὰ γυρώματα, quæ ſunt veluti flexus & gyri medullam ambiētes: QVAE Γυρώματα eſſe putantur quos torulos appellat Vitruu. libro 2, capite 9, de materia cædenda, & ſpeciatim de abiete, Eiecto torulo ex eadem arbore, ad inteſtina opera comparatur. Et paulo antè, Cædi autē ita oportet vt incidatur arboris craſſitudo ad mediam medullam, & relinquatur, vti per eam exſiccescat ſtillādo ſuccus. Ita qui ineſt in his inutilis liquor, effluens per torulum, non patietur emori in eo ſaniem, nec corrumpi materiæ qualitatem. Vide & Plinium libro 16, capite 25: & libro eodem capite 18: & l. 17, c. 21. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eodem Theophr. l. 4, De cauſ. plant. c. 12, ἡ κριθὴ καὶ ὁ πυρὸς ἀμφοτέρως καὶ ὅσα μήτραν ἁπαλὴν, ἐλάττους καὶ ἀσθενεστέρους φέρει τοὺς στάχυς. Sic enim ibi reponitur pro μητρῶν ἁπαλῶν: & exponitur, Medullā tenerā & mollem. A Plinio medulla calamis quoque tribuitur. ‖Μήτρα Solenſibus eſt ὁ κλῆρος, vt ex Clitarcho tradit Heſych. Idem μήτραν eſſe dicit κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικόν: pro quo potius μίτρα. Sed apud eum pro μήτερα reponendum μήτρα: quod & alphabeticus ordo oſtēdit. C. Μητρῷος habes in μήτηρ præcedente.

A C.Μητρεγχύτης,ου,ὁ,Inſtrumentum quo in vterum medicamentum infunditur clyſteris modo. Vide in καθετήρ.

C.Ἀμφιμήτειος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui circum matricem eſt. Apud Hippocr.lib.2 Epidem. ἀμφιμήτειον σημεῖον, ſignū quod affectionum vuluæ ſignificatiuum eſt, τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων, vt Galen.exp. ſicut & Heſych. ἀμφιμήτειον eſſe dicit τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν,itidem apud Hippocr. AT Ἀμφιμήτειον dicitur Fundum nauis, Carina. Poll.lib.1, τὸ μὲν ἔδαφος τῆς νεώς, κύτος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτειον ὀνομάζεται. Heſych. verò ἀμφιμήτεια eſſe dicit τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα.

B C.Ἐμμήτριος,ου,ὁ καὶ ἡ,Medullam in ſe habēs, Cui medulla ineſt. vt ἐμμήτρα ξύλα apud Theophr. Ligna quæ non ſunt viduata medulla : vel Quæ non ſunt emedullata, vt Plin.loquitur.

C.Περιμήτειος ET Περιμήτριος,ου,ὁ καὶ ἡ,Medulla cinctus,Medulla refertus. Vtroque vtitur Theophr.Hiſt.pl.lib.3,c. 10: priore,de picea, altero,de abiete.ita tamen vt περιμήτειος ſuſpectum ſit: ſicut & σκληρεία quod cum περιμήτεια copulatur.

Μοῦσα,ης,ἡ,Muſa:dea cātus. Nouem autem earum dearum recenſentur,& dux earum Apollo.Il.α,Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.Od.ω,Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι,ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ,Θρήνεον.Heſiod.Theog.ἐννέα θυγατέρες Μοῦσαι.Et μοῦσα ἀρχεσίμολπος apud Athen.lib.4,ex Steſichoro.Luc.De ſacrif.loquens de poetis, παρακαλέσαντες τὰς μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι(ὡς τὸ εἰκὸς)ᾄδουσι.quod in omnium poetarū exordiis videre eſt. Non tam verò cantus,quàm etiam bonarum literarum præſides eædem credebātur: item & humanitatis.Plut.De loquacitate,σκόπει τὴν τοῦ Λυσίου πειθὼ καὶ χάριν. κἀκεῖνον γὰρ ἐγὼ φημὶ ἰοπλοκάμων μοισᾶν εὖ λαχεῖν.Idem in Coriol.οὐδὲν γὰρ ἄλλο μουσῶν εὐμενείας ἀπολαύουσιν ἄνθρωποι τοσοῦτον, ὅσον ἐξημεροῦσθαι τὴν φύσιν ὑπὸ λόγου καὶ παιδείας.Antiphan.apud Athen.lib.1,Ἀεὶ δὲ θεοὺς μούσαις καὶ λόγοις πάρει. Apud eundem lib.3, – ὃς ἐδίδαξεν ἀριστερὰ γράμματα μοῦσαι. Apud eundem lib.4,σὺ Κυνικὲ, ὁ μηδέποτε ταῖς χάρισιν ἀλλ' οὐδὲ ταῖς μούσαις θύσας.vbi inhumanitas ei exprobratur.Contrà apud Plut.in Rom.de Sextio Sylla Carthaginēſi, ὅτι μουσῶν οὔτε χαρίτων ἐπιδεὴς ἀνήρ,i. οὐκ ἄμουσος. De numero autem Muſarum & quæ cuique tribuantur,vide Plut.Symp.9,probl.14. Harum nominibus inſcripti ſunt nouē Herodoti lib. Ab Euſt. traditur μοῦσαι allegoricè dici κατὰ γνῶσιν:Suidæ autem μοῦσα ſimpliciter eſt γνῶσις qui à μῶ deriuat, ſignif.ζητῶ,quoniam eſt ἁπάσης παιδείας αἰτία. ‖Μοῦσα aliquando accipitur pro ipſo cantu,vt & Euſt.teſtatur : qui inde μουσουργὸν dici ſcribit τὸν μελοποιόν. Plut.Symp.1,τὸν κύκλωπα μούσαις ἀφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Hedian.lib.4,πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα παντοδαπὰ διέκειντο πολλὰ ποικίλον ἦχον εἰργάζετο,omnifaria muſica inſtrumenta.Idem lib.5,ὀρχηστῶν τε θέαις, καὶ πάσης μούσης κινήσεώς τε ἀρρύθμου ὑποκριταῖς σχολάζων. Euſt.μοῦσαι vocari ſcribit τοὺς λόγους θηλυσόλον, καὶ στοχαζόμενον τὰ πλείω ὡραϊσμοῦ καὶ ἡδονῆς καὶ φαιδρότητος καὶ κάλλους. cui opponit τὸν Ἑρμῆν, id eſt τὸν δραστήριον λόγον,τὸν κατὰ τὴν Ἡρακλικὴν τὴν ἐμβριθῆ καὶ οἷον ἀνδρώδη θεωρούμενον:quiq; eſt γεννάδιος, nec quicquam habet θηλύφωνον. Heſych.quum μοῦσαι dixiſſet eſſe ᾠδὰς ἐρωτικάς,addit,quoſdam exponere etiam αἰνίγματα & πίχας. De etymo dixi paulo antè ex Suida, quod & Euſt.ſequitur:Μοῦσαι videlicet dictas eſſe à μάω.Similiter & Plato in Crat. τὰς μούσας τε καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ VERBO Μῶσθαι dictas videri ſcribit:cognominatas nimirum ἀπὸ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας : accipiens illud μῶσθαι pro ζητεῖν, ſicut & μαίεσθαι ſuprà. Plut. autem in lib. περὶ φιλαδελφ.ait μούσας vocatas quaſi ὁμοῦ δι' εὔνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν οὔσας: ſicut & alii quaſi ὁμοιούσας dictas volunt, quòd vno nexu omnes diſciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία:Euſeb.verò παρὰ τὸ μυεῖν, ſignificante διδάσκειν & παιδεύειν.

C.Μουσοκρεμαστίδας Heſych.dictos ſcribit τοὺς τὰ μουσικὰ ἢ μελικὰ μέλη ᾄδοντας.fuiſſe autem ea carmina θρηνώδη.

C.Μουσόληπτος,ου,ὁ καὶ ἡ, A muſis afflatus. ὑπὸ μουσῶν ἔνθεος, vt Luc.ſuprà loquitur.Plut.De virt.mor.οὐ γὰρ μόνον οἱ ποιήμασιν ὁ μουσόληπτος καὶ κατάοχος τῷ τεχνίτην ἀποδείκνυσι γελοῖον.

A C.Μουσομανής,έος,ὁ καὶ ἡ,Cantu inſaniens : vel A muſis afflatus.nam eſt quædam & ἀπὸ μουσῶν κατοχή τε καὶ μανία, λαβοῦσα τὴν ψυχὴν καὶ ἐκβακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, vt docet Plato in Phædro. In Epigr.μουσομανὴς τέττιξ. VNDE Μουσομανία,Furor muſicus, ἡ ἀπὸ μουσῶν μανία,vt Pla.paulo antè loquitur:vel Inſana canēdi cupiditas. Plut.Symp.7,φιλομούσοις καὶ φιλαύλοις μουσομανίαις. ET Μουσομανέω,Inſano muſarum aut muſices amore flagro. vel A muſis afflatus ſum : Athen.lib.4, de quodam Alexandro,οὕτως ἐποίησε πάντας Ῥωμαίους μουσομανεῖν,ὡς τοὺς πολλοὺς καὶ ἀπομνημονεύειν αὐτοῦ τὰ κρούσματα.

B C.Μουσόμαντις à ſchol.Ariſtoph.& Suida exponitur κομπώδης, id eſt Iactabundus, apud Ariſtoph. in Auib. τίς πόθ' ὁ μουσόμαντις ἄποπος ὄρνις ὀρειβάτης; quia tales vt plurimùm ſunt poetæ. Fortaſſis tamen & ad cantum & ad auguria ineptam auem intelligit.

C.Μουσοπάταγος,ου,ὁ,Recitator clamoſus, vel Perſonare omnia faciens.Cic.ad Q.Fr.lib.2,epiſt.9,Non mehercule quiſquam μουσοπάταγος libētius ſua recentia poemata legit quàm ego te audio quacunque de re,publica,pri

C uata,ruſtica,vrbana.Sunt qui interpr. Verſificator obſtreperus. Hæc Bud. In quibuſdam tamē exemplaribus legitur μουσοπάτακτος, quaſi Muſarum virga tactus aut μουσόληπτος.

C.Μουσοποιός,οῦ,ὁ & ἡ,Qui carmina ſcribit. Præſertim verò Qui lyrica carmina componit. (quaſi videlicet hæc magis cæteris ſint muſica) Vnde ſic ab Herodoto dicitur Sappho. ET Μουσοποιέω,Carmina compono, vel Decanto,aut In modulos redigo.Ex Ariſtoph.Neb. ταύτας μουσοποιοῦσι,De his carmina cōponunt,Has canūt.

D C.Μουσοπόλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui circa muſas verſatur, Muſarum famulus,id eſt Poeta.vel Poeticus.vt μουσοπόλον γράμμα in Epigr.Et μουσοπόλοις χερσὶ,in iiſdem.

C.Μουσαπολετήρ,Cantus & modulorum muſicorum deperditor:vt apud Virg. – non tu in triuiis indocte ſolebas Stridenti miſerū ſtipula deperdere carmen.Apud Ath. lib.10,μὴ σοφοῖς κλύειν Μουσαπολετὴρ κηροχύτων μελιγμάτων.

C.Μουσηγέτης,ου,ὁ,Muſarum ductor. epitheton Apollinis. Vide Pauſan.Attic.pag.2.Plut.Symp.9,τοῖς ἱεροῖς Ἀσκληπιὸν ἱστάμεν ἡγεμόνα,καὶ Ἀπόλλωνι παιᾶνι χορῶν ἄγοντες,μουσηγέτῃ μηδέν.

E C.Μουσουργός,οῦ,ὁ καὶ ἡ,Cantor, Cantrix, Qui muſica ratione temperat cantica & modulatur.Bud.pag.817,& 1084 ex Strab.& Athenæo.Plut.Erot. πέμψον μοι τὴν μουσουργὸν,δέκα τάλαντα λαβών. Xen. Pæd. 4, μουσουργοὺς δὲ δύο τὰς κρατίστας. Athen.lib.4, αὐλητρίδες καὶ μουσουργοὶ, καὶ σαμβυκίστριαί τινες Ῥόδιαι. ET Μουσουργέω, Muſica ratione tempero & modulor.Greg. de cicadis,τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ περιτίσματα μουσουργούντων.B.

F C.Ἄμουσος,ου,ὁ καὶ ἡ,Muſis non initiatus,Muſicorum modulorum imperitus. Plut. De orac.Pyth. ὁ δ' Εὐελπίδης εἰπὼν, Διδάσκει ποιητὴν ἔρως κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν,ἐνόησεν ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν,ἐνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ καὶ ἀναθερμαίνει λανθάνουσαν καὶ ἀργοῦσαν. Quod ipſum in Erotico repetit. Syneſ. De inſomn. εἴ τις καταδαρθὼν ἄμουσος,ἔπειτα ἐντυχὼν ὄναρ ταῖς μούσαις, muſarum expers. Pro cantādi imperito accipitur in Epigr.lib.1, in citharœdos, ἐν γὰρ ἀμούσοις Καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξατ' ἀοιδότερον,inter rudes & imperitos modulorum muſicorum.Sic capitur & apud Baſil.vbi ἀμούσους

G ὄρνιθας opponit τοῖς ᾠδικοῖς. Aſinus quoque ἄμουσος dicitur, & alienus eſt à concinnitate cantus , Ineptus ad muſicam.Plut.Symp.4,ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον,εἰ παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀξίον παρέχεται. Plerunque capitur pro indocto & rudi,& Qui nec muſicā nec literas callet : generaliter pro imperito cuiuſuis rei.Ariſtoph. Veſp. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω,κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, imperitus & rudis : docebo inquam τὴν ἐπίνοιαν τῆς εἰκονικῆς. Item pro Inſulſus, Illepidus,Ruſticus.Plut.Symp.4,αἰλούρου τὴν ὄψιν ἀπρεπέ-

H στερον, καὶ τὴν φύσιν ἀμουσότερον, natura illepidior & infacetior.Dionyſ.Longin.σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα. Idem,οὐκ ἄμουσον,ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. VNDE Ἀμουσολογία, ας, ἡ, Verba inerudita & inſcita, Verba quæ aduerſis muſis fundūtur.Athen.lib.4, κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα,καὶ ἀκρότητα κύμβαλα,καὶ μετὰ τὰς καλὰς

ταύτης ἀμυσολογίας περιέρχεται τὰς οἰκίας, ἐξετάζων ὅπου δεῖ-
τινα λαμπρὰ παρασκευάζει. ET Ἀμούσως, Imperitè, Inſcitè, Illepidè. οὐκ ἀμούσως, Nō ineleganter, Non inſulſè. ET Ἀμουσία, Imperitia, propriè quidem muſicorum modulorū & poetices: ſed generaliter interdū pro quauis imperitia capitur. Item Inelegantia. Pro Diſcrepantia muſicorum modulorum & διαφωνία affertur ex Plat. A

C. Ἀπόμυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, A muſis alienus. idem cum ἄμουσος, vt teſtantur cum alii, tum Euſt.

C. Ἔμμυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muſicus. Et τὸ ἔμμουσον, Ex muſica cōpoſitum, ſeu Muſicos modulos in ſe habens. VNDE Ἐμμούσως, Muſicè. vel Muſarum inſtinctu. Euſt. dicit Homerum inuocare muſam, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλόγως. B

C. Φιλόμυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muſarū amans, vel muſices. Xen. Pæd. 4, in fine φιλόμουσος δέ τις τῶν Μήδων εἶπε, Καὶ μὴν ἐγὼ, ὦ Κῦρε, τὴν μουσουργὸν ἀκούσας ἑσπέρας ὧν σὺ νῦν ἔχεις, ἤκουσα ἡδέως. Plut. Symp. 4, φαρμακὸν δυνάμεως ὁ ἰατρικώτατος, ἄριστος κριτὴς, καὶ μέλων ἀρετῆς ὁ φιλομουσότατος. Interdum ſignificat eum qui non tam muſicæ amans eſt quàm eū qui ſtudiorum humaniorum ſeu politioris literaturæ. nam & bonarum literarum humanitatiſque præſides muſæ ſunt. Plut. Symp. 8, de muſarum numero, οἴμαι δέ σε πεφροντικέναι, φιλόμουσον οὕτω καὶ πολύμουσον ὄντα. VNDE Φιλομουσία, Muſarum amor, ſeu Muſices amor, Studium muſices. ET Φιλομουσέω, Muſas ſeu muſicam amo. vide in ſequenti. C

C. Χρησομυσέω, ῶ. Dicebantur χρησομουσεῖν qui veteres modulos retinebāt, nec nouis coloribus fucabant. Athen. lib. 14, ex Demetrio Byzantio, ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει· καὶ τὸ χρησομουσεῖν καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. συνέβαινε δὲ τὸ μὲν παλαιὸν φιλομουσεῖν τοὺς Ἕλληνας. D

Μουσικός, ού, ὁ, Muſicus. vt μουσικὰ ὄργανα apud Demetr. Phaler. à quo opponuntur μουσικὰ & ἄμουσα. Et μουσικὸν ὄργανον, tibia ad muſicos modulos apta. Plut. Symp. 4. de aſino, παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον ἢ μουσικώτατον ὀστέον παρέχεται. vbi etiam reddi poſſet. Valde ſonorum ſeu canorum. Et μουσικὰ ἀκούσματα, in Axiocho, θέατρα ποιητῶν, καὶ κύκλιοι χοροί, ἢ μουσικὰ ἀκούσματα, muſici concentus. Ariſtoph. Pluto, μουσικοὶ ἀγῶνες καὶ γυμνικοί. Plut. Fab. θέας δὲ μουσικὰς καὶ θυμελικὰς ἄξειν. Et μουσικὸς aliquis dicitur qui canit, Canorus: item Canendi peritus, Artis cantandi peritus: cui opponitur ἄμουσος. Plut. De ſera num. vind. περὶ μουσικῶν ἀμούσους καὶ πολεμικῶν ἀστρατεύτους διαλέγεσθαι. Athen. lib. 4, Ἀλεξανδρέων μουσικώτεροι ἄλλοι λέγονται οὐχ ἱστόρηνται. Plut. Lyc. de adoleſcentibus Spartanis, μουσικωτάτους ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτούς. Ariſtoph. Veſp. ἀνὴρ σοφὸς ἢ μουσικός, vir ſapiens & muſicus, ſeu vir doctus. Ariſtot. Eth. 10, c. 4, ὁ μουσικὸς τῇ ἀκοῇ ἐνεργεῖ περὶ τὰ μέλη. Item aliquis dicitur μουσικώτατος κατά τι, vel περί τι. Athen. lib. 4, μουσικώτατος δὲ ὢν κατὰ χεῖρα δίχα πλήκτρου ἔψαλλεν, quum manu ſcitiſſimè ac elegantiſſimè muſicos modulos exprimere poſſet. Eodem libro, aliquātò antè, περὶ αὐλοὺς εἰσὶ μουσικώτατοι. Poteſt etiam accipi pro φιλόμουσος, id eſt Muſices amans. ita Athen. lib. 8 videtur Adrianū imper. dicere μουσικώτατον βασιλέα, qui fanum fortunæ Romanorum ſtatuerat in quo Parilibus ἐξάκουστος ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. At Iſocr. μουσικὴν πόλιν dicit potius vrbem literarum amantē, in epiſt. ad præfectos Mitylenæorū, αἰσχρὸν γὰρ τὴν μὲν πόλιν ὑμῶν ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖσθαι μουσικωτάτην εἶναι, τὸν δὲ περιέχοντα τῶν νῦν ὄντων περὶ τὴν ἱστορίαν, τῆς παιδείας ταύτης, φεύγειν ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως. Et τὰ μουσικά, Muſica, Muſici moduli. Xen. Pæd. 1, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. AT Μουσική, ſub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Muſica, ſeu Muſica ars. Scientia modulorum concinnorū. Scietia cantandi. Plut. in lib. qui περὶ εὐθυμίας inſcribitur, ἐν μουσικῇ βαρεῖς φθόγγοι καὶ ὀξεῖς, ἐν δὲ γραμματικῇ φωνήεντα καὶ ἄφωνα γράμματα. Athen. lib. 14, τὸ δ᾽ ἀρχαῖον ἡ μουσικὴ ἐπ᾽ ἀνδρείαν προτροπὴ ἦν. Eodem lib. ex Theophr. νόσους ἰᾶται μουσική: ſicut apud Plut. Symp. 7, μουσικῇ πολλὰ κηλεῖται E F G H

τῶν ἀλόγων, ὥσπερ ἔλαφοι σύριγξι. Idē in Alex. τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς. Xen. in Republ. Laced. de pueris & adoleſcentibus Spartanis, εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων, μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν, καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ. ſicut Ariſtot. Polit. 8, dicit quatuor præcipuè eſſe quæ docere ſoleant iuniores, γράμματα, καὶ γυμναστικὴν, καὶ μουσικὴν, καὶ ἐνίους τὴν γραφικήν. Item ἡ παλαιὰ καὶ νέα μουσική, de qua tū apud Athen. multa, tum apud Plut. in lib. qui περὶ μουσικῆς inſcribitur. At in hoc loco Luc. De ſaltat. ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο, accipitur μουσικὴ potius pro muſicis modulis & ipſo cātu, ſicut μοῦσα ſuprà. Qua ſignif. μουσικὴν ἀναβαλλομαι ex Aphthon. affertur. Bud. poſt prolixos ex Platone & Ariſtot. locos de μοῦσα & μουσικὴ citatos p. 1084, & 1085, ſummam antedictorum colligēs, Ex quibus verbis (inquit) intelligimus, muſicæ appellatione priſcos humanitatem literarum ſignificaſſe: in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animúmque recreare: recētiores verò ad numerorum modulationem hoc vocabulum transtuliſſe: quia muſica, velut lud*, animi à curis vexati eſt requies. Ex quo factum eſt vt μουσικὴ non ſolùm τὴν παιδείαν ſed etiam τὴν παιδιὰν ſignificet, vt ex eodem loco Ariſtotelis planū fit perlegentibus. Plato lib. 2 De leg. ἔστι δέ που παιδεία ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστική, ἐπὶ δὲ ψυχῇ, μουσική. vbi mox ſequitur. μουσικὴν δὲ εἰπών, τίθης λόγους, ἢ οὔ; ἔγωγε, inquit alter. At μουσικὴ ἐν ἀσπίδι ex Eurip. Dexteritas, concinnitas in clypeo.

Μουσικῶς, Muſicè, Secundum modulos muſicos, vel Muſicis modulis. Plut. De orac. Pyth. μουσικῶς κινοῦντι νοῦν ἄμουσον, ἢ γραμματικῶς τὸν ἀγράμματον. Item Concinnè, Scitè. ſeu Tanta cum concinnitate quanta in muſicis modulis cernitur, Eleganter. Iſocr. In ſoph. τοῖς ὀνόμασιν εὐρύθμως καὶ μουσικῶς εἰπεῖν. Idem in Epiſt. ad lib. Iaſ. εἰπεῖν δὲ περὶ τῶν προειρημένων ἐπιχαρίτως καὶ μουσικῶς καὶ διαπεπονημένως οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἔργον ἐστί. Item ex Ariſtot. Rhet. 2, οἱ ποιηταί φασι τοὺς ἀπαιδεύτους παρ᾽ ὄχλῳ μουσικώτερον λέγειν, dicere elegātius. Sed coquus quidam apud Athen. lib. 7, dicit μουσικῶς σκευάσαι τὸ ὄψον, ſcitè & eleganter. Et μουσικώτατα, doctiſſimè, ex Ariſtoph.

Μουσικεύομαι, Muſica ratione tempero cātica & modulor: idem quod μουσουργέω, ſeu Muſicus ſum & muſicorum modulorum peritus. Exemplum ex Athen. habes apud Bud. p. 1084.

Μουσεῖος, ου, ὁ, Muſicus. idem cum μουσικός. In Epigr. μουσεῖος κέλαδος, ſonus ſeu cantus muſicus. AT Μουσεῖον, ου, τὸ, Muſeū, Locus muſis & ſtudiis dicatus. vel (vt Philoſtr. in vita Apoll. Tyanei ſcribit) Locus vbi muſæ colebantur, & reſponſa ab eis reddebātur. Plut. in l. qui περὶ πολυπραγμοσύνης inſcribitur, τὰ μουσεῖα πορρωτάτω τῶν πόλεων ἱδρύσαντο, καὶ τὴν νύκτα προσεῖπον εὐφρόνην, μέγα πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν ἡγούμενοι τὴν ἡσυχίαν. Idem Sympoſ. 9, λόγους τοὺς Ἀθήνησιν ἐν τοῖς μουσείοις γενομένους. Plinius quoque lib. 16, c. 32, hoc vocabulo vtitur, dicens Stagiris in muſeo populum albam prociduam atque detruncatam, reſtitutam fuiſſe. Apud Athen. verò comicus quidam Athenas vocat τῆς Ἑλλάδος μουσεῖον. (at Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα, Pythius, ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων) Item apud Ariſtoph. in Ran. μουσεῖα χελιδόνων, muſea hirundinum, in quibus garriunt. Μουσεῖον eſt etiam ciuitas quædā apud Pauſan. Att. p. 18. At μούσειον (ſcribitur enim proparoxytonως) Steph. dicit eſſe locū περὶ Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ, citans Polyb. lib. 37. cuius gētile ſeu ἐθνικὸν nomen eſt Μουσειεύς, vt Σιγειεύς. Μουσεῖα, Feſtum in honorem Muſarum. Poll. lib. 1, περὶ ἑορτῶν παραγγέλμων ἐκ τῶν τιμωμένων θεῶν loquens, Μουσῶν, μουσεῖα· Ἑρμοῦ, ἑρμαῖα· Διός, διάσια καὶ πάνδια.

Μουσίζω, Cantu contendo. v. l. VNDE Μουσίκτης, ου, ὁ, apud Heſych. idem cum μουσικός, ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, Numeris moduliſque muſicis exorno & venuſtius reddo. Et ex Philoſtr. μεμούσωται, ſonitum edit aut edidit, Concentu reſonat. Phraſis quoque μεμουσωμένη dicitur Concinna & elegans, Ad muſicos modulos concinnitate proximè accedens. Plut. Pericle, ἐπαινεῖ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς. ſicut ſuprà μουσικῶς λέγειν ex Iſocr. At verò aliquis

μεμουσωμένος dicitur qui literis humanioribus eruditus A
eſt. Plut. Ad Color. ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν ἀνθρώποις
ἀγραμμάτοις, ἅτε πολυγράμματος αὐτὸς ὢν καὶ μεμουσωμένος.
niſi velis Muſis initiatus. Suid. ex Lyſiſtrat. μεμούσω-
μαι pro πεπαίδευμαι, ἤσκημαι. itē, μήτε μὴν μουσωθῆναι παι-
δίων καὶ ὑπνωνὅπισι μονα σοφίαν, pro παρὰ μουσῶν διδαχθῆναι.
C. ΚΑΤΑμουσόω, Numeris & modis exorno & venuſtius
reddo. B.p.1084, ex Greg.

ΜΕ'ΓΑΣ, Magnus, Ingens. Irregulariter in gen.
μεγάλου. in dat. μεγάλῳ. in accuſat. μέγαν.
Fœm. gen. μεγάλη, Neutro gen. μέγα. Eſt autem μεγάλου B
tanquam à NOMIN. Μεγάλος, à quo etiam dicitur
factum Μέγας per ſyncopen, quod ſit ἄκλιτον. (nam id
quoque Euſtath. tradit, hoc μέγας manere ἄκλιτον δόλου.
quod haud ſcio quomodo verum comperiri poſſit v-
bicunque reperitur accuſ. μέγαν) Aſſertur autem & vo-
catiuus μεγάλε, alioqui rarior, ex Æſchylo, ὦ μεγάλε Ζεῦ.
Cæterùm μέγας de variis magnitudinis modis (vt ita
dicam) vſurpatur, quos exemplis declarabo. Hom. Od.
δ, Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις, ἠὲ μέγας σῦς. Idem Il.
σ, circa principium, de Achille, Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας C
μεγαλωστὶ τανυσθεὶς κεῖτο. Sic autem Odyſſ. ι, Cyclops di-
cit ſe arbitratum eſſe Vlyſſem illum à quo Telemus
vates cladem ipſi prædixerat, fore φῶτα μέγαν καὶ καλόν.
At Od. σ, non ſimpliciter μέγας dixit, ſed εἶδος δὲ μάλα
μέγας ἦν ὁράασθαι. (Verùm apud eundem Homerum μέ-
γας alicubi ponitur etiam eo ſenſu quo Gall. dicitur de
ad virilem ætatem accedente, *Il deuient grand*, *Il ſe fait
grand*. vel, *Il eſt deuenu grand*. & quidem de eo qui non ma
gnæ alioqui ſeu proceræ ſit ſtaturæ, ſi cum aliis compa
retur. Od. σ, Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις. D
Sic & alibi. Dicitur tamen & de alia ætate illud à no-
ſtratibus) Apud eundē μέγα ῥόπαλον Cyclopis. Dicitur
& μέγαν ἱστόν, ac μέγαν πέπλον, item μέγα δῶμα, & λάεσσι με-
γάλοις. aliis denique multis tribuit hoc nomē. Huic au-
tem oppoſuit ὀλίγον, Od. κ, loquens περὶ κύματος. At in
ſoluta oratione ei potius opponitur μικρός. (Thuc. autē
oppoſuit etiam βραχεῖαν πρόφασιν τῇ μεγάλῃ) in qua iti-
dem variis rebus tribuitur. Aliquando verò dicitur
μέγας reſpectu aliorum. vt quum ἀντίχειρ id eſt pollex,
vocatur ab Hippocr. μέγας δάκτυλος, magnus digitus. E
Appellatur itidē à medicis quædam vena μεγάλη φλέψ,
quæ nimirum ab anatomicis porta. Sic & μεγίστη, quæ
ab illis caua. Sed & μεγάλη νόσος, id eſt magnus morbus,
appellata fuit epilepſia. Necnon quidam σφυγμός, id eſt
pulſus, nominatus fuit μέγας. Legimus præterea apud
eoſdem medicos μέγα κολλούριον, de collyrio diarrhodō:
item μέγας τροχίσκος. Legimus præterea apud Galenū ad
Glauc. lib. σπλὴν μέγας, de liene qui intumuit, quòd vide
licet magnus ſit præ eo qui fuit, & qui eſſe debet.
Interdum autem μέγας adiunctum habet accuſ. ſubaudi F
ta præp. κατά, vt quum dicit Sophocles. μέγας δὲ πλευρὰς
βοῦς. vbi Latini pro illo accuſ. vtuntur datiuo. dicunt e-
nim Bos qui eſt magnis lateribus. id eſt Magna latera
habens, ſicut μέγας πλευρὰς reſoluendum in μεγάλας
πλευρὰς ἔχων.

Μέγας variis in locis poteſt vel itidem nomine
Magnus, vel aliis reddi. vt quum dicitur μέγας χειμών,
Magna tempeſtas, aut Vehemens tempeſtas, ſeu A-
trox, Violenta. Vocarent autem & Sæuam poetæ. Huc
pertinet μέγα κῦμα apud Homerum, item μέγας ζέφυ- G
ρος, quod exponitur σφοδρός. ‖Μέγας πλοῦτος, Magnæ
diuitiæ, vel Amplæ diuitiæ. At μέγα κράτος, magnum
imperium: & μεγάλη ἰσχύς, magna potentia. quæ paſſim
obuia ſunt. Sed μεγάλα χρήματα dixeris potius Ingentes
pecuniæ, vel (ſicut Græcè quoque dicitur potius πολλὰ
χρήματα) Multæ pecuniæ, vel Magna vis pecuniarum.
Inuenitur autē & μέγας εἰς χρήματα, q.d. Magnus quod
ad pecunias attinet: pro Valde diues, Prædiues. ‖Μέ-
γας dicitur præterea reſpiciendo ad magnam poten-
tiam. vnde μέγας appellatur Iupiter: tribuitúrq; & aliis H
diis interdum, necnon deabus. vt apud Bionem, Ἁ με-
γάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα. Sic & μέγας βασιλεὺς
appellabatur rex Perſiæ. Et Ἀντίοχος ὁ προσαγορευθεὶς μέ-
γας, apud Athenæum. Sed & aliquis dicitur γίνεσθαι μέ-
γας ab Ariſtotele, id eſt Euadere magnus, qui ſibi ma-
gnam acquirit potentiam. (A Demoſthene autem O- A
lynth. 2, dicitur etiam αἴρεσθαι μέγας, item αὔξεσθαι μέγας)
Huc pertinet μεγάλους ποιῆσαι apud Xen. Hellen. 5. Apud
quem legitur etiam Pæd. 7, μέγιστος ἂν εἴην ἀνθρώπων. vt
Gall. dicitur, *Ie ſerois le plus grand homme du monde*, vel, *le plus
grand perſonnage*. Sed longè etiā alio ſenſu dixit Iſocrates
μεγάλα ποιεῖν τὰ τῶν βαρβάρων, quàm Xenophon ibi μεγά-
λους ποιῆσαι. Dixit enim Iſocr. μεγάλα ποιεῖν eo ſenſu quo
dicimus Gallicè *Faire les choſes grandes*: (veluti quū ita lo-
quimur *Vous faites les choſes trois fois plus grandes qu'elles ne
ſont*) de iis qui res verbis extollunt ſupra veritatem: in B
Panegyrico, καὶ ταῦτ' ἐπὶ τὰ βασιλικώτατα καὶ σεμνότατα τῶν
ἐκείνῳ πεπραγμένων, καὶ περὶ ὧν οὐδέποτε παύονται λέγοντες οἱ
βουλόμενοι τὰ τῶν βαρβάρων μεγάλα ποιεῖν. Cæterùm μέγας
(ſi credere dignum eſt) deriuatur à μὴ & γῆ, tanquā qui
non ſit amplius πρὸς γῇ, ſed ὑπεραναβὰς τὴν γῆν. Ita enim
Euſt. p. 1447.

Μέγα peculiaria etiam quædam loquendi genera
efficit, in quibus aliquādo nomen neutrum remanet,
aliquando in aduerbium tranſit, præſertim verò apud
poetas: vt ex ſequentibus patebit exemplis. Μέγα φέρει, C
Magni refert, πολὺ διαφέρει. Plat. De rep. lib. 5, μέγα γάρ τοι
φέρειν οἰόμεθα καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνό-
μενον. ſicut Gallica lingua dicere ſolet, *Il emporte beaucoup*.
Xen. autē dixit μέγα δύνασθαι quod eſt magni momēti.
Alioqui μέγα δύνασθαι legitur & de perſona, nimirum
de eo qui magna potentia præditus eſt. vt in Δύναμαι
docui ex Homero & Thucydide. Μέγα ποιοῦμαι,
Magni facio, Magni æſtimo. cum infin. Xen. Pæd. 5.
Μέγα φθέγγομαι, vt Magna loquor, Tibull. qui & Magni-
ficè magna loqui dixit. At μέγα πνέειν non itidem com D
modè reddi poſſit ad verbum, Magnum ſpiro: de quo
vide in Πνέω. Iūgitur autem & quibuſdam verbis, cum
quibus etiam componitur: vt μέγα φρονεῖν, & compoſ.
μεγαφρονεῖν, vel potius μεγαλοφρονεῖν. Interdum autem
cum genitiuo: vt apud Thucyd. 2, ἐπὶ μέγα ἰσχύος cum
verbo ἦλθεν. At μέγα ponitur aduerbialiter pro με-
γάλως, à Xenoph. quū dicit μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι, (quo
vtuntur modo potius poetæ) item μέγα βεβλάφθαι. Idē
tamen dixit οὐδέν τι μέγα λυπουμένους. vbi ne μέγα pro ad-
uerbio habeamus obſtant illa, οὐδέν τι. Homerus autem E
μέγα aduerbialiter poſito alios etiam vſus tribuit. iun-
git enim & comparatiuo & ſuperlatiuo. dicens μέγ' ἀ-
μείνονες, & μέγ' ἄριστος. ſicut Latini Multo præſtantior,
vel Longè præſtantior, ac Longè præſtantiſſimus di-
cunt. Idem hoc μέγα iungit ſæpe verbo κρατεῖν. vt Il.
α, — ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
vbi crediderim μέγα tale quid ſonare quale Latinis Lō-
gè latéque cum verbo Imperare. nam interpretanti-
bus, Qui plurimum poteſt ſeu pollet ex omnibus
Græcis, aut Qui maximum præ cæteris omnibus Græ- F
cis imperium obtinet, vt videlicet μέγα iungatur cum
genitiuis πάντων Ἀργείων: iis (inquam) qui ita interpr.
aſſentiri nullo modo poſſum: quum alibi paſſim iun-
gat hoc aduerbium eidem verbo κρατεῖν, non adiecto
vllo genitiuo. quibus etiam locis aptior illa mea inter-
pretatio fuerit: vt Od. ο, — μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί. Et Il. π,
αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε. Item Odyſſ. λ, vbi datiuo
iungitur, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν. Audiui autem &
qui μέγα κρατεῖν verterent Pro poteſtate & imperio do
minari. Videtur porro μέγα eſſe aduerbiū, & quum dici G
tur μέγα δύνασθαι, ſeu μέγα δυνάμενος. atque adeo redditur
Latinè Qui multum poteſt, vel Valde potens. Sed & cū
aliis verbis μέγα Homero eſt Valde, ſeu Vehementer.
Sciendum eſt autem Homerum dixiſſe etiam Μεγάλα
aduerbialiter. vt Od. ξ, μεγάλα στενάχοντες.

Μεγάλως, Magnificè, apud Demetr. Phal. Apud Hero-
dianum autem Valde, Vehementer. Herodian. 4, μεγά-
λως ἔβλαπτον. Pro μεγάλως dicitur ETIAM Μεγαλωσ-
τί, (addita particula τι vt in νεωστί) itidem Magnificè. vt
τάρχυον μεγαλωστί, Apol. Arg. 2. Et μεγαλωστὶ τὸν θεὸν ἐτίμησεν, H
Athen. l. 14. Sic apud Luc. προσκυνηθείσης οὐ μεγαλωστί.
Apud Herodotum autem pro Valde, Vehementer: vt
μεγαλωστὶ προσέπταισε, Vehementer offendit. Sed poteſt
& per nomen Magnus reddi, hoc modo, Magnā offen-
ſionem accepit, vel magnam cladem. At Homerus

vſus eſt Il.π,cum *μέγας*,dicens,Κεῖτο *μέγας μεγαλωστί*.vbi A
ſchol.exponit *ἐπὶ μέγαν τόπον*, & quidam Laté. Sic vti-
tur & Od.ω. Sonare certè videtur q.d. Magnus magnũ
locũ occupãs.Sed diceretur potius Ampl⁹ amplũ locũ
occupãs, vel Amplo corpore per amplũ locũ porrectо.

Μεγαλίζω,Magnificè effero, Extollo. Et Μεγαλίζομαι, Ma-
gnificè efferor, ſeu Magnificè me effero. aut Elatus ſũ,
Superbio, vt Bud. interpr. apud Homerum, Il.κ, *μηδὲ
μεγαλίζεο θυμῷ*.

Μεγαλύνω,interdum idem quod *μεγαλίζω*,& *μεγαλύνομαι*
idem quod *μεγαλίζομαι*. nam *μεγαλύνειν ἑαυτὸν* ex Xe- B
noph. affertur pro Efferre ſeſe. Et Μεγαλύνεσθαι ex eodẽ
pro Elatum eſſe, aut itidem Efferre ſe, Superbire. Sed
frequenter ponitur *μεγαλύνειν* pro Extollere verbis,
Prædicare. qua in ſignif. Plin.ſæpe vtitur verbo Ma-
gnificare.(quo & Plautum quidam ita vſum tradunt)
Thuc.lib.8, pag.288, *καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ
δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνει*. Plut.in Alcib. *μεγαλύνοντες
αὐτοὺς καὶ τὸν στρατηγόν*. Sed Thuc. vſus eſt & pro Ma-
gnum,id eſt potentem, reddere. Græci autem Bibl.
interpr.Pſal.125 dixerunt *ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ'* C
αὐτῶν,quod eſt ad verbum,Magnificauit Dominus age-
re cum eis:pro Magnificè egit cum eis.

Μεγαλεῖος,ου,ὁ,Magnificus.At Bud.(quod miror) hãc præ
termittens interpr.vertit duntaxat,Grandis,Veneran-
dus,Sublimis, In primis æſtimandus. afferens ex Xen.
μεγαλεῖον κτῆμα, & alia, ex eodem, quæ vide Comm.p.
670. Item ſubſtantiuè, *τὸ μεγαλεῖον*,Magnificentia,
Maieſtas,B.ex Gregorio. (SED Μεγαλεῖον *μύρον*(id
eſt vnguentum) quidam ab hac *μεγαλείου* ſignificatio-
ne dictum putant, tanquam à magnificentia, vel ma- D
gnitudine virium ita vocatũ: ſicut Plinius ſcribit pro-
pter gloriam ita fuiſſe appellatum: at Etymol. & Sui-
das nomen habuiſſe volũt à Megalo Siculo, qui eiuscõ
ficiendi artem inuenerit. Scribitur verò ET Μεγάλ-
λιον, vt tradit Euſtathius: quẽ vide. Fuiſſe autem per-
hibet Plinius ex oleo balanino,balſamo, calamo,iũco,
xylobalſamo,caſia,reſina.Galenus alio NOM. Μενδή-
σιον nuncupatum fuiſſe putat:at Dioſcorides diuerſa fa
cit.quippe qui *μεγαλεῖον* ſuo tempore defeciſſe ſcribit,
quo tamẽ adhuc vigebat *μενδήσιον*.) At Pollux SCRIB. E
Μεγαλήσιον, (ſi non mentiũtur vulg.eius editiones)de-
riuans alioqui & ipſe *ἀπὸ Μεγάλου Σικελιώτου*. HINC
Μεγαλείως,Magnificé. Sed ex Polyb. affertur, *μεγαλείως
ἐχάρησαν* pro Magnopere gauiſi ſunt:& *μεγαλείως παρολι-
γωρεῖσθαι* pro Inſigniter contemni. Suidas quoque ex-
ponit *πάνυ*. Et SUBST. Μεγαλειότης, ητος, ἡ, Magnifi-
centia. item Maieſtas. Habes autem hanc vocem apud
Lucam non ſemel,& apud Petrum epiſt.2,cap.1.

Μέγεθος, εος, τὸ, Magnitudo. Iſocr.Panegyr. *τοῖς μικροῖς μέ-
γεθος περιθεῖναι*. Luc. *τηλικοῦτος τὸ μέγεθος*. Idem in Herm. F
κολοσσιαῖοι τὸ μέγεθος. Ibidem, *ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος*.
Operæpretium eſt autem hîc conſiderare quomodo in
eadem catachreſi variæ linguæ inter ſe conſentiant, v-
ſurpante lingua Græca *μέγεθος*, Latina Magnitudo,Gal-
lica *Grandeur*, (vt cæteras in præſentia linguas omittã)
de rebus alioqui non ſolùm paruis ſed etiam minimis.
vt vides in illo Luciani loco, *κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος*. Et ad
noſtrã quidẽ linguam quod attinet,ignorat nemo qui
eam callet,dici *De la grandeur d'une feue*, id eſt *κυαμιαῖοι τὸ
μέγεθος*,(vt Lucianus loquitur)quũ alioqui faba non ſit G
res magna,ſed parua.imò etiam de rebus multo mino
ribus dici. Vti autem ita & Latinam nomine Magnitu-
do,oſtendunt cum alii pleríque Latinorum ſcriptorũ
loci,tum ii nominatim in quibus Græcum hoc voca-
bulum *μέγεθος* interpretantur. quorum ego vnum ex
Plinio proferam. Pro eo igitur quod dicit Theophra-
ſtus,*καρπὸς γὰρ μέγεθος ἔχει σχεδὸν χειροπληθής*, legimus apud
Plinium, Pomo magnitudo quæ manum impleat. In
quodam autem Dioſcoridis loco Paruum dixit,(quod
alioqui omnino contrariũ videri poſſet)ad exprimen- H
dam nominis *μέγεθος* ſignificationem.nimirum vbi ita
ſcribit, Genera anthemidis tria, tantùm flore diſtant,
palmum non excedentia, paruiſque floribus, vt rutæ.
Quod enim hîc ab eo ſcribitur, Paruiſque floribus, vt
rutæ,eſt quod apud Dioſcoridem legimus,*κατὰ μέγεθος*

A *πηγανίου φύλλων*. Idem Plinius,quod Ariſtot.dixit,*τῶν ἀ-
λεκτορίδων αἱ νεοτίδες πλείω τίκτουσιν ἢ αἱ πρεσβύτεραι, ἐλάττω
δὲ τῷ μεγέθει τὰ ἐκ τῶν νεωτέρων*,reddit,Ex Gallinis iuuen-
cæ plura pariunt [oua] quàm veteres,ſed minora. Vbi
obſerua Minora pro *ἐλάττω τῷ μεγέθει*. Vt autẽ habes hîc
ἐλάττω τῷ μεγέθει, ſic & alibi in poſitiuo, *μικρὰ τῷ μεγέθει*:
& contra *μεγάλα τῷ μεγέθει*.vt apud Theophr.*οὐκ εὔοσμα
δὲ [ῥόδα] οὐδὲ μεγάλα τοῖς μεγέθεσι*.pro quibus Plinius,Nõ
autem talis odoratiſſima eſt, nec cui latiſſimum maxi-
mùmque folium. Atque vt hîc ſuperlatiuo gradu eſt
B vſus in ſua interpretatione, ita & in alio eiuſdẽ Theo-
phraſti loco,quum de meſpilo agens, dicit,Arbor ipſa
de ampliſſimis:pro eo quod Theophraſt.ſcripſit,*μεγέθει
μέγα τὸ δένδρον*. Cæterùm hinc colligimus *μέγεθος* reddi
etiam poſſe alicubi Amplitudo.

Μέγεθος, Proceritas. vt redditur ab eodem Plinio in
hoc Theophraſti loco,de balanis ſcribente, *διαφέρειν δέ
φασι καὶ κατὰ τὰ μεγέθη καὶ κατὰ τὰ σχήματα*. hinc enim ille
mutuatus,vel potius hæc interpretatus,dixit, Differũt
& balani figura rotunditatis aut proceritatis.(ſumpſit
C autem alterum hoc ſubſtantiuum ex iis quæ ſubiun-
guntur,*καὶ γὰρ σφαιροειδεῖς ἐνίους* &c.)

Μέγεθος,ſeu *μέγεθος σώματος*,(ad verbum,Magnitudo
corporis)Statura,interprete Corn.Celſo:quũ iſta Hip-
pocratis,*μεγέθει σώματος ἐννεάσαι μὲν, ἐλευθέριον, καὶ οὐκ ἀει-
δὲς, ἐγγηρᾶσαι δὲ, δύσχρηστον, καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων*, ita vertit,
Longa ſtatura vt in iuuẽta decora eſt, ſic matura ſene-
ctute conficitur.Eadem certè ſignif. Herodianus *μέγε-
θος σώματος*. lib.4, *πῶς τε ἡλικίας ἔχοι καὶ μεγέθους σώματος*.
At Homerus ſine illa adiectione, pro ſtatura ſeu proce
D ritate vſus eſt,Od. ε & ζ, ſine adiectione. Sic autem di-
xit quidam comicus iocans, de muliere,*μεγέθει τε μεγί-
στην καὶ κάλλει καλλίστην*.

Μέγεθος, Vehementia.qua in ſignific. & vocabulum
Magnitudo retineri poteſt: vt Ciceronem eo vſum eſſe
videmus,quum hæc Epicuri, *στραγγουρία τέ τις παρηκολού-
θει, καὶ δυσεντερικὰ πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυ-
τοῖς μεγέθους*, ita interpretatur, Tanti autem morbi ad-
erant veſicæ & viſcerum, vt nihil ad eorum magnitu-
dinem poſſet accedere. Plato epiſtola 7,dixit etiam
E *μέγεθος χειμώνων ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον*.vbi redditur &
Vis. Alicubi certè Moles etiam verti poteſt.

Μέγεθος,Grauitas(ea ſignif.qua dicitur Grauitas Ca-
tonis)aut Maieſtas.ſeu Magnanimitas, aut disiũctè Ma
gnitudo animi.Plut.in Alex. de Diogene loquens qui
interrogatus ab Alex. an re aliqua egeret,eũ arcere ipſi
ſolem vetuit. *πρὸς τοῦτο λέγεται τὸν Ἀλέξανδρον οὕτω διατεθῆ-
ναι, καὶ θαυμάσαι καταφρονηθέντα, τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ
ἀνδρὸς, ὥστε* &c.

Μέγεθος, Dignitas, Amplitudo (accipiendo in me-
F taph.ſignif.) *ἀξίωμα*. Aliquando verò hæc copulantur,
ac tum *μέγεθος* verti etiam poteſt Magnitudo.vt quum
dicit Ariſtot.Pol.5,*τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς*. A-
lioqui apud eundem alibi hæc copulantem, *μέγεθος*,
amplitudo:vt *ἀξίωμα*,dignitas, non incommodè red-
di poteſt.

Μέγεθος τοῦ λόγου, aut etiam *μέγεθος* ſine adiectione
(ſubaudiendo videlicet illum aliúmue huiuſmodi ge-
nitiuum)apud Demetr.Phal.& Hermog.necnon Dio-
nyſ.Longinum,Grandiloquentia,Granditas orationis,
G ſeu Granditas verborum,vt legitur apud Cic.Dixit ve-
rò & Grãditas ſimpliciter Plin.iunior. HINC Με-
γεθοποιός,Grandiloquentiam efficiens,aut Granditatem
verborum adhibens.

(IONICE Μέγαθος pro *μέγεθος*, Magnitudo. Sed
affertur ex Herodoto *μέγαθος* poſitum etiam aduerbia-
liter pro Maiorem in modum. ITEM Μεγάθεες
ποταμοὶ ex eodem pro Magni. ET Ὑπερμεγάθεες pro
Supramodum magni,Ingentes)

C.Ἀμεγέθης,εος,ὁ καὶ ἡ,Magnitudine carens, Nõ magnus.
H C.Εὐμεγέθης, q.d. Magnitudine bene inſtructus, Cui ma-
gnitudo nõ deeſt. Accipitur pro Valde magnus,Ingẽs.
C.Παμμεγέθης,q.d.Omnino magnus. Apud Xen.Prægrã-
dis. Et *παμμεγέθες φθέγγεσθαι* in v. l. Immani voce into-
nare. Item *παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι*, immodicè ca-
chinnari.

C. Ὑπερμεγέθης, Supramodum magnus, vel Magnus ſupra quam dici poſſit. Sed redditur & vna voce, videlicet Immenſus. Xen. ὧ δ' ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα. Et ὑπερμεγέθης ὄγκον, ex eodem in Pæd. Ex Æſchine, ὑπερμεγέθης ἀδίκημα, Immenſum flagitium. Sed & Immane facinus hoc ſenſu aliquando dicunt Latini. A

C. VERB. Ἐπιμεγεθύνω ET Καπυμεγεθεῖν. Budæus in Onirocr. Ἐπιμεγεθύνειν vertit Inæqualiter creſcere apud Artemidorũ 20, ὀδόντες αὔξοντες καὶ ἐπιμεγεθύσαντες. At Καπυμεγεθεῖν in v.l. Superiorem eſſe, Dominari, Sub imperio ſuo habere. Suidas καταδυναςεύειν exponit, genitiuo iungi tradens. B

Μεγαθύνω, Magnitudinem tribuo, Magnum reddo. Ex Alex. Aphr. Probl. pro Amplifico. Et Μεγαθύνομαι, pro Magnus reddor, Creſco.

¶ Μείζων, Maior. Cui opponitur ἐλάττων. Ariſtoph. Veſpis, ὦ τ' ἔλαττον, ὦ τι μεῖζον πρᾶγμά τις κατηγορῇ. Obſeruaui autem in variis vetuſtiorum etiam ſcriptorũ locis οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον pro Nullum prorſus. vt Gall. dicimus, *Ni petit, ni grand.* vt *Ie ne uous ſi iamais choſe ni petite ni grande pour laquelle* &c. ita enim & Demoſth. Pro cor. οὐδ' ἐστιν οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν Αἰσχίνῃ περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει. At Plut. dixit etiam μικρὰ καὶ μείζω. Reddi alicubi poteſt Amplior, idq; autore Plinio. nam quod Ariſtoteles dixit, ἡ δ' ἀλκυὼν ἐστὶ μὲν οὐ πολλῷ μείζων στρουθοῦ, vertit ille, Alcyō auis paulo amplior paſſere. Apud Homerum eſt Procerior, Il. γ, Ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν. Et Od. ζ, Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. At verò idem dixit Il. α, γέρας πολὺ μεῖζον, Honorariũ multo præſtantius. Cicero certè μεῖζον vertit non ſolùm Præſtantius, ſed etiam Optabilius, in Plat. Tim. vt te docebit meum Lex. Cic. C D

Μείζων interdum Potentior. vt Demoſth. Philipp. 3, μείζω γιγνόμενον τὸν ἄνθρωπον.

Μείζων variis genitiuis iunctum varia loquendi genera efficit, & in nonnullis quidem ad verbũ reddi poteſt Maior, in quibuſdam autem, aliter atque aliter redditur. Exempla autem ſunt hæc, μείζων ἐλπίδος, Spe maior, (nam & Latini ita nonnunquam loquuntur) vt Herodian. lib. 2 dicit ἐπιθυμίαν ἐλπίδος μείζονα, quæ maior erat ſpe, vel Quæ ſuperabat ſpem, vt Polit. vertit. Affinem autem ſignif. habet Μείζων εὐχῆς, quod ex Ouidio reddere poſſumus ad verbum, Voto maior. Luc. in principio Aetionis, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτο. Μείζων ἀληθείας, Maior veritate. vel Maior vero, ſeu fide veri. Herodian. lib. 1, in præf. ἁπλῆ ἢ μικρὰ ἔργα, λόγων ἀρετῇ, δόξῃ παρέδωκαν τῆς ἀληθείας μείζονι. quæ Pol. vertit, Tenues per ſe res atque humiles ſcribendi artificio longè ſupra veri fidem ſuſtulerunt. In qua interpretatione falli puto Politianum, quũ fides veri aliud ſignificet Latinis quàm id quod ab Herodiano ibi dicitur. Qui enim dicit apud Ouid. Metamorph. lib. 3, — adiuro tam me tibi vera referre, Quàm veri maiora fide, nō vocat maiora fide veri quæ ſint vero maiora, ſed quæ maiora ſint quàm vt fides illis tanquam veris adhiberi poſſit. (atque adeo potuiſſet idem exprimere poeta non addito genitiuo Veri, dicens ſimpliciter, Maiora fide, vt aliquot aliis loquitur locis: alicubi & Credibili maiora, in hac ipſa ſignificatione vſurpās: ſed ludere voluit in Vera & Veri fide maiora) Cōtra verò quũ ibi dicit Herodianus, δόξῃ παρέδωκαν τῆς ἀληθείας μείζονι, vocat δόξαν ἀληθείας μείζονα, non maiorem fide veri, ſeu maiorem fide, aut maiorem credibili, (quo etiam genere loquendi vti Ouidium alicubi dixi modò) ſed maiorem vero, ſeu maiorem ipſa veritate. Hoc igitur aut ſimili modò verti locus ille debuit à Politiano, Scribēdi artificio res tenues atque humiles in opinionem vero maiorem adduxerunt. Sed quia durior hæc aliáque huiuſmodi ad verbū interpretatio videri poteſt, ſatius fortaſſe fuerit iſta, aut ſimili paulo liberiore & faciliore vti, Scribēdi artificio effecerunt vt res illæ maiores creditæ ſint quàm re vera fuerint. Sunt autem & alii plerique Herodiani loci in quorum interpretatione iudicium in Politiano deſidero, vt aliquando (Deo fauente) docebo. Μείζων iūgitur & aliis genitiuis, ex quibus eſt λόγου. dicitur autē eſſe res aliqua μείζων λόγου (eodémque ſenſu κρείττων λόγου) Maior oratione, vel Superior, id eſt omni facultate orationis, Vel, Excedens aut ſuperans omnem facultatem orationis, Quā nullis verbis enarrare quis poſſit, ſeu exprimere. (Cicero autem hac in ſignif. dixit etiam Verbis conſequi) Philo pro eodē dixit δύναμιν πᾶσι λόγων ὑπερβάλλει. Sed additur interdum παντὸς cum λόγου, diciturque παντὸς λόγου μείζων, ſicut παντὸς λόγου κρείττων, vt docui ſuprà in Λόγος, ſemipag. 612, circa principium. (Demoſth. verò dixit etiam μείζω ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι, vt docebo infrà) Itidem verò aduerbium μειζόνως huic genitiuo iunxiſſe Pauſaniam, oſtendam quum de eo agam. At genitiuo φόβου iunctus hic comparatiuus μείζων duo diuerſa efficit loquendi genera. Nam Ariſtides in Panath. vocauit μεῖζον φόβου quod ſupramodũ metum incutit, ſcribens, καὶ οὐκ ἠπίλημμεν μὲν οὕτως αὐτὴ ἡ ὑπερβολὴ καὶ φόβου μείζω: & dicitur etiā μεῖζον φόβου πρόσωπον vultus in quo metus indicia non facilè licet deprehendere, id eſt ἄφοβον ἢ μὴ ὑποπίπτον φόβῳ. Ita vulg. lex. ſed hæc ego ita diſtinguenda puto, vt in illo priore loco φόβον paſſiuè ſumi dicamus, at in iſto poſteriore, actiuè. nam φόβου μείζω (quod ſonat ad verbū metu ſeu formidine maiora) puto vocari quæ nō ſolùm formidabilia ſunt ſed pluſquā formidabilia: atque adeo commodè ita reddi poſſe exiſtimo φόβου μείζω, Pluſquā formidabilia. (Memini tamen me aliquando vertere Quæ ſatis formidari non poſſunt, vel Quæ ne formidari quidem ſatis poſſūt) Quod autē attinet ad illud φόβου μεῖζον πρόσωπον, quod itidem ſonat ad verbum Vultus maior formidine, non dubium eſt quin ibi μεῖζον verti poſſit etiam Superior: nec ſolùm Superior formidine, ſed & Superans formidinem. Et ſumi hîc φόβον actiuè, ideo dico, quia interpretationi horum verborum μεῖζον φόβου πρόσωπον adhiberi poteſt verbum actiuum Formidare ſeu Metuere: vt ſi, verbi gratia, ita reddamus, Vultus conſtantior, ſeu grauior quàm vt formidet: vel, quàm vt formidini cedat. E F G H A B C D

Μείζων iungitur interdum cum particula ἤ, quam ſequitur vel κατά, vel ὡς. Plato Pol. 2, μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον, Maiora quàm quæ homini conueniant, vel Maiora quàm vt homo par iis eſſe poſſit. Quæ poſterior interpretatio aptior etiam fortaſſe fuerit huic loco (& aliis huiuſmodi) Demoſth. Ad epiſt. Philippi, μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν αἰρόμενον. At prior illa cōgruet huic Athenæi loco, lib. 7, ὀφθαλμοὺς δὲ μείζονας ἢ καθ' αὑτὸν ἔχων. Exēplum autem comparatiui μείζων iuncti particulæ ἢ ſequente ὡς, habes in iſto Demoſthenis loco Philipp. 2, ἐστι γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι. Sed inuenitur cum ἤ, vbi etiam neutra harum particularum ſequitur. vt apud Iſocratem in Paneg. καὶ μεῖζον ἢ προσῆκον αὐτοῖς φρονήσαντας.

Μεῖζον aduerbialiter etiam poni annotatur pro Plus, vt μεῖζον ἰσχύειν, Demoſtheni, & μεῖζον δύνασθαι, Ariſtophani, plus poſſe: ſed tamen nequaquam μείζονος aduerbialiter itidem poni dicemus: quum alioqui itidem reddatur Pluris. vt μείζονος τιμᾶσθαι apud Xenoph. Pluris æſtimare.

Μειζόνως, Maiorem in modum, Magis, Amplius. A Thuc. οἱ μειζόνως ἐχθροὶ & οἱ τὰ μέγιστα διενεχθέντες inter ſe opponuntur. Apud eundem μειζόνως ἐλάμβανον τὸ πρᾶγμα ſchol. exponit ἐμεγάλυνον. Iungitur etiam genitiuo. (ea forma qua dici μεῖζον λόγου docui ſuprà) vt apud Pauſaniam in Phocicis, καμνόντων δὲ μειζόνως λόγου τῶν Κελτῶν, ἀναχωρεῖν εἰς τὸ στρατόπεδον σφίσιν ἐσήμαινον οἱ ἡγεμόνες. vbi Bud. exponit Inenarrabili modo. At ex Plat. De leg. affertur in v. l. μειζόνως ἡμῶν αὐτῶν ἀκούωμεν αὐτὴν τὸν λόγον pro Audiamus quamdiligentiſſimè.

(Pro μείζων annot. quidam inueniri ETIAM Μειζότερος, regul. comparatiuum: ſed in eo Ariſtotelis loco in lib. De mundo, vnde affertur, habetur & aliæ duæ lectiones: nec alioqui ei cōparatiuus ille cōuenire poſſe videtur habendo eam quā μείζων habet ſignificationē)

¶ Μέγιστος, Maximus. Sequitur autem ſignificationes poſitiui μέγας vnde redditur etiā interdum Ampliſſimus. (atque vt poſitiuus μέγα aduerbialiter poſitus iungitur cum δύνασθαι & cum φθέγγεσθαι, ſic etiam μέγιστον, & ipſe aduerbialem vſum præſtans. Dicitur enim μέγιστον

δύνασθαι à Thuc.lib.2,pro Plurimũ poſſe,Maxima potentia præditum eſſe,Potentiſſimum eſſe:itidémq; μέγιστον φθέγγεσθαι ſequitur ſignificationem τοῦ μέγα φθέγγεσθαι) Vnde etiam μέγιστος cum τὸ σῶμα pro valde procero, ſeu proceriſſimo,(ſicut μέγας de procero) apud Herodianũ lib.7.Necnon tribuitur diis, quemadmodum μέγας illis tribui, dictum ſuprà fuit.Hom.Il.β,Ζεῦ κύδιστε,μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων. vbi reddi poteſt ad verbum Maxime:ſicut à Latinis Iouem appellari audimus optimũ maximum. In hoc quoque loquendi genere quod in ſoluta oratione ſæpe occurrit, καὶ τὸ μέγιστον,vel τὸ δὲ μέγιστον,retinet iſtam ſignif. hic ſuperlatiuus. Poteſt enim reddi Quod maximum eſt. ſic tamen vt non minus aptè reddatur & aliis modis: videlicet, Et quod præcipuum eſt:(aut, Præcipuè autem,ſeu In primis) vel,Et quod caput eſt. Thucyd. τοσαύτη ξυμφορὰ ἐπεγένετο, αἵ τε νῆες, καὶ τὸ μέγιστον,Εὔβοιαν ἀπολωλέκεσαν. Apud eundẽ lib.4,pag.144, & 156, habes τὸ δὲ μέγιστον. Sed idem dicit etiam μέγιστον δὲ, ſine articulo: vt lib.1, μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, ὅταν &c: id eſt, Et quod maximum eſt,inopia pecuniarũ prohibebuntur. Sed paulo etiam libentius ita reddiderim,ſeruiendo Latinæ ſtructuræ orationis, Maximum eſt autem quòd prohibebuntur. Item Plato De leg. εἰς μέγιστα dixit pro aduerbio Maximè, vt habent v.l. Μέγιστον Cic. apud Plat. vertit Difficillimum,vt videbis pag.13 mei Ciceroniani Lexici.

Μέγιστον,aduerb.Maximè, Plurimùm, Admodum. Thuc. lib.7, μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψε. Plat.De leg. μέγιστον διαφέρειν,Plurimum differre.(at de μέγιστον δύνασθαι & de μέγιστον φθέγγεσθαι dixi modò) Et cum ſuperlatiuo apud Eurip. μέγιστον ἔχθιστ. Crediderim autẽ Euripidem ita loquendo imitari voluiſſe Homerum qui hunc ipſum ſuperlatiuum ἔχθιστος iunxit ſuperlatiuo μάλιστα.

HINC Μεγιστᾶν,ᾶνος,ὁ,(q.d.Maximas,maximatis:vt à Magnus deducitur Magnas,atis: vnde Magnates quidam dixerunt,quod & ipſum Latinitati adſcribere nõ auſim)Frequentior eſt vſus huius vocabuli in plur. μεγιστᾶνες. pro quo Suetonius & Cornelius Tacitus dixerunt Latinè itidem Megiſtanes. Redditur & Primates,item Proceres. quod poſterius eſt magis Latinum. Vſi ſunt autem & Græci Bibl. interpr. vt Danielis cap. 3, τότε Ναβουχοδονόσορ ἐξανέστη ἐν σπουδῇ, καὶ εἶπε τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ. Sic Marci cap.6,Herodes dicitur cœnã exhibuiſſe τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις. Vſus eſt hoc nomine & Alex. Aphr.in Top. ὁ τιμῆς ὀρεγόμενος παρὰ βασιλέως ἢ παρὰ μεγιστάνων. Cæterùm apud claſſicos ſcriptores nomen hoc legere me non memini, ſed ſi quãdo proceres ſignificare volebant, loquentes de iis qui primas apud regem Perſarum tenebant,aut alium quempiam regem barbarum, dicebant potius(vt opinor) οἱ μέγιστον παρ' αὐτῷ δυνάμενοι,aut μετ' αὐτόν.

ITEM Μεγιστὼ nomen proprium mulieris apud Athenæum: ſic autem ETIAM Μέγας AC Μεγάδης ſunt virorum propria.

ΜΕΙ'ΡΩ, Diuido, Partior. μερίζω, vt exponit Euſtathius,ſed exemplum nullum afferens. ab eo tamen alibi formans præt.medium ἔμμορα: vt videlicet à μείρω, cuius futurum μερῶ, fit præt. medium μέμορα, ex quo per hyperthesin literarum factum ſit ἔμμορα. Eſt AVTEM Ἔμμορα poetis, nõ Partitus ſum, ſed contrà Partem [alicuius rei] accepi, (vel Particeps ſum)Sortitus ſum, Nactus ſum. Sic ἔμμορε τιμῆς Hom. Il.α. Itidémq; Heſiodus in Erg. Ἔμμορέ τοι τιμῆς ὃς ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ. Exponitur autem vtrobique ἔτυχε,& ἔλαχε. Sic etiam Μεῖρε imper.modi à Μείρομαι, exponit Heſychius λάγχανε: item λάμβανε, & μερίζου. Sed idẽ Μείρεται exp. non ſolùm μερίζεται & κληροῦται, verumetiam στέρεται, id eſt Priuatur. Quæ tamen ſignificatio cõuenit potius τῷ ἀμείρεται. quum COMPOS. Ἀμείρω opponatur præcedenti μείρω, & ſignificet Priuo, ac quaſi dicas Non impertior. ἀμείροντες enim idem Heſych. exponit στερίσκοντες, ἀφαιρούμενοι: itidémque paſſ. Ἀμείρεσθαι dicit eſſe στερεῖσθαι. Sed interdum etiam hoc α præfixum verbo μείρω eſt pleonaſticum, vt ex bicompoſ. Ἀπαμείρω liquet, de quo mox dicam.

A Εἵμαρται pro Aſſignatum eſt fatali quadam velut partitione. Ita enim interpretandum puto hoc verbum in rudiorum gratiam,vt oſtendam quomodo à μείρω ſeu potius eius paſſiuo μείρομαι deriuatum videri poſſit. Alioqui commodè reddi ſcio Fato decretum eſt, (Bud. autem dicit,Fato deſtinatum eſt) vel Fatale eſt,aut etiã Fatum eſt,vt Cicero loquitur,ſequente infinitiuo:(veluti quum dicit,Si fatum tibi eſt ex hoc morbo conualeſcere, εἰ εἵμαρταί σοι. Et,Daphnitæ fatum fuit de equo cadere, εἵμαρτο τῷ Δαφνίτῃ)Hom.Od.ε, Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Sic Od.ω, Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Sic & alibi. Itidem verò Heſiodus, Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι. At in ſoluta oratione parum vſitatum eſt εἵμαρται, licet alioqui εἱμαρμένη inde deductũ pro Fatum,magno ſit in vſu. Quod autẽ ad formationem attinet, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι dicitur, ſicut εἴλημμαι pro λέλημμαι. Cæterùm à tertia perſona præteriti εἵμαρται fit nomen ADIECT. Εἱμαρτὸς, id eſt Fato decretus, Fato aſſignatus, Fatalis. vt εἱμαρτὸς χρόνος, apud Plutarchum. in Alexand. At vero ab εἵμαρμαι,prima perſona fit non ſolùm ADIECT. Εἱμαρμένος, ſed etiam SVBST. Εἱμαρμένη. Ac de adiectiuo quidem prius,quod certè quum nihil aliud ſignificet quàm alterum illud εἱμαρτὸς, eſt tamen vſitatius. Eſt igitur εἱμαρμένος,Fato decretus,Fato aſſignatus. ſeu Fatalis. vt νόμους εἱμαρμένους Cic. apud Plat. vertit Leges fatales,ſed addens etiam,neceſſarias. vt videbis pag.32 mei Cic.Lexici. Apud Plut.autem in lib. De audiend. poem. vocat aliquis poeta, cuius ille nomen tacet, εἱμαρμένα βουλεύματα: ita ſcribens, Εἱμαρμένων γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων Κακαῖς ἀμοιβαῖς ἐστι καρποῦσθαι βροτοῖς. At verò Εἱμαρμένη ſubſt.eſt Fatum.vel Fatalis neceſſitas.nam & ita vertit Cic.De natura deorũ,lib.1. Demoſth.Pro cor: ὅτι ὁ τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει. Plut.in lib. de aud.poem. ὅταν δὲ τὰ αἰτίας πάντων τῶν γινομένων ἐπονομάζωσι τὸν Δία, καὶ λέγωσι, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἀΐδι προΐαψε Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, τὴν εἱμαρμένην [λέγουσι.] Multa περὶ εἱμαρμένης habes cum alibi tum apud Alex.Aphrodiſeum, in lib. quem ita inſcripſit. vbi inter alia refert Anaxagorã putaſſe εἱμαρμένην vanũ eſſe nomen: at cõtra cæteros εἱμαρμένην cenſere eſſe ἀπαράβατόν τι καὶ ἀναπόδραστον. ſed & quoſdã εἱμαρμένην eſſe velle ἀνάγκην τινά. quod pro illa Cic. interpretatione facit, εἱμαρμένην vocantis fatalem neceſſitatem, itidémq; εἱμαρμένους νόμους, leges fatales & neceſſarias. Sed & χρόνοι εἱμαρμένοι ac γενέσεις βίαιοι καὶ οὐχ εἱμαρμέναι apud Ariſtotelem,vt Aphrod.etiam annotat. Ille autem Demoſthenis locus in quo dicit τὸν τῆς εἱμαρμένης θάνατον, cum ea nominis Fatum ſignificatione conuenit qua ponitur pro morte: adeo vt apud poetas Fatũ, quum pro morte vtuntur,interpretari poſſimus ex illo Demoſthenis loco τὸν τῆς εἱμαρμένης θάνατον. Quod verò ad etymon nominis huius attinet, ſciendum eſt quoſdam non ſequi quod eſt à Μείρομαι, ſed deducere ab εἱρμὸς: quoſdam verò & ab εἴρειν in quorum numero eſt Ariſtoteles, aut quicunque eſt autor libri De mundo, ita ſcribens in fine, εἱμαρμένην δὲ διὰ τὸ εἴρειν τε καὶ χωρεῖν ἀκωλύτως. Ex duabus autem hiſce ſi altera mihi ſequenda foret,priorem potius ſequerer ab εἱρμὸς, vt εἱμαρμένη diceretur quaſi εἱρμαμένη. nam hunc εἱρμὸν Cicero innuere variis in locis videtur. vt quum dicit, Fatum autem id appello quod εἱμαρμένην, id eſt ordinem ſeriémque cauſarum, quum cauſa cauſæ nexa rem ex ſe gignat. Item, Fatum autem id appello quod Græci εἱμαρμένην,id eſt ordinem ſeriémque cauſarum. perinde videlicet ac ſi εἱμαρμένην exponeret εἱρμὸν αἰτιῶν. Verùm ſi nomini εἱμαρμένη hãc deriuationem demus, quid de εἵμαρται dicemus, quod tertiam præteriti paſſiui perſonam eſſe negare nemo poteſt?

Ἔμμορος, Particeps, cur poſuerim poſt Μόρος, (licet ab ἔμμορα deriuatum videri poſſe, minimè ſim neſcius) ibi docebo.

C.Ἀμείρω vide in proximè præcedente Μείρω, item in proximè ſequente Ἀπαμείρω.

c.2.Ἀπαμείρω, Partem ſeu portionem [ſuam alicui] aufero, Priuo. Idem quod ἀμείρω, contrarium τῷ μείρω. Et Ἀπαμείρομαι.

Ἀπαμείρομαι, Priuor. vt apud Heſiodum, Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται, Per nouennium diis priuatur. id eſt deorũ conſortio. vnde & ἀποκεχώρισται exponitur. Homerus autem ἀπαμείρεται dixit pro ἀπαμείρει, in hoc celebri verſu, Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνδρῶν οὕς ἂν δὴ &c. id eſt ἀφαιρεῖται. vt habet Heſychius. Suid. ἀποστερεῖ exponit. Eſt autem poetarum hoc verbum.

Ἀπαμείρω, vel Ἀπαμείρομαι, contraria ſignificatione pro Impertior, μερίζω. Heſiodus, — τεὴν ἀπαμείρεται αἶσαν. Sciendum eſt autem ἀπαμείρω in hac ſignificatione fieri ex ἀπὸ & ἀμείρω habente pleonaſmum τοῦ α, & idem ſignificante quod ſimplex μείρω. Euſtathius in librum Iliad. ν, loquens de pleonaſmo literæ α in ἄσταχυς & ἀσταφὶς, ſimile eſſe ait & ἀπαμείρεται pro μερίζει, à verbo μείρω. Alibi eandem rationem eſſe ait horum vocabulorũ, ἀκρόχολος & ἀκράχολος apud Atticos: item ἀσταφὶς & ὀσταφίς: item ἀπομείρεται & ἀπαμείρε).

¶Μόρος, ου, ὁ, Portio. Plerunque, Portio fatalis, ſeu Fatum. Od. τ, Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι. id eſt μεμοιραμένον, μοιρίδιον, inquit Euſt. Aliquãdo cum θάνατος iungitur, ſicut κήρ. Od. μ, Ἀλλά μοι Αἰγίσθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε, Ἔκτα. Od. υ, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἤρτυον. Od. ι, — οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε. In quibus locis μόρος reddi etiam poſſet Exitium, Interitus, ὄλεθρος. Alioquin etiã pro morte capitur, ſicut & κήρ aliquãdo, quum per ſe ponitur: & quidem aliquando in ſoluta etiam oratione. vt in Phalar. epiſt. οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχισμένον ἐπεδέδεικτο μόρον, nondum ſæuum illud genus mortis intus latens oſtenderat. Budæus. Et θανάσιμος μόρος apud Euripidem in Hecuba, pro θάνατος ſimpliciter, aut μόρος. Item κακὸς μόρος, pro κακὴ τύχη, Infortunium, Exitium. Odyſſeæ α, Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον: niſi quis ibi mallet Improbo fato. Iliad. φ, ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, malo exitio peribitis. Poteſt etiam mortem tetram ſeu miſeram ſignificare, id eſt tetrum mortis genus, ſeu miſerum. Pro ſupplicio vſurpatur à Phalar. in Epiſt. ἄνθρωπον ἀνθρώποις τοιούτου μόρου ἄρξαντα, εἶναι ἀτιμώρητον, talis ſupplicii autorem & cõditorem: de Perilao. Bud. Μόρος Heſychio eſt μοῖρα τοῦ βίου, θάνατος, φθόρος, πόνος, νόσος. Ab eodem Heſychio μόρος exponitur κλῆρος. quæ ſignificatio etymo eſt vicinior, vt μόρος dicatur pro portione & ſorte. Cæterùm nomini Μόρος locum hîc dandum cenſui (proximè poſt Μείρω & eius compoſita) illi autem & illius compoſitis ſubiungendum Μοῖρα, propter ἔμμορα medium præteritum verbi Μείρω. Compoſita autem à Μείρω interiicienda cenſui, quia nimis procul à ſimplici ea remouiſſem, ſi Μόρος, & Μοῖρα cum toto ſuo comitatu illis præfixiſſem.

(Μόρος, ου, ὁ, ET Μόρον, ου, τὸ. Morum. Pro maſculin. gen. Euſt. hoc affert exẽplũ, Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν αἰθοῦντα στάχυν, Ἔπειτα φοινίξαντα στρογγύλον μόρον, quæ verba Athen. lib. 2 citat ex Sophocle. Ex iis tamen certò colligi non poteſt maſculino genere μόρος dici. Neutrius autem generis exempla habes apud Athen. lib. 2, ex Æſchylo, Sophocle, & aliis. item ex Parthenio, ἄβρωνα συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα. & ex Diphilo, τὰ δὲ συκάμινα, ἃ καὶ μόρα λέγεται, εὔχυλα. Ibidem Phænias τὸν τῆς ἀγρίου συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ, mori ſylueſtris fructum: quum ait, τὸ μόρον τὸ βατῶδες ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπερματικὰς ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαχωρήσεις. hæc verò ſylueſtria mora dicuntur & βάτα. nam in rubis naſcuntur. Arbor autem huius fructus DICITVR Μορέα, Morus Latinis: alio vocabulo Græco συκάμινος. Nicand. apud eundem Athenæum loco citato, Καὶ μορέης, ἣ παισὶ πέλει μείλιγμα νέοισι, Πρῶτον ἀπαγγέλλουσα βροτοῖς ἡδεῖαν ὀπώραν. nam ante cætera ἀκρόδρυα φαίνεται. Alexandrinis autem hoc vocabulum τῆς μορέας eſſe vſitatius, teſtatur Athen. quo vtitur & Dioſc. lib. 1, cap. 181, μορέα, ἡ συκαμινέα, δένδρον ἐστὶ γνώριμον. Μόρα & μορέα voce cõpoſita appellantur etiam συκόμορα & συκομορέα. In Galeni autem lexico qui apud Hippocr. συκῆς exponit σικύας, hoc eſt συκαμίνου, adduntur & hæc verba ex eodẽ Hippocr. μορέου ῥίζης. vbi μορέου idem eſt quod μορέας: ſi tamen vera ea ſcriptura eſt. ‖Μόρον vocabant etiam τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν: vnde αἱ αἰθοῦσαι ἐλαῖαι dicebantur μορίαι: inquit Zeno apud Etymol. in Μορία.

Μόρος, Acutus, Velox. nam Euſt. ex quorundã grammat. ſententia tradit μόρον Cypriis eſſe ὀξύ: qui ἰόμωροι apud Homer. exponũt ὀξεῖς ἰοὺς ἔχοντες. Similiter & Ariſtarch. ὑλακόμωροι apud eundem eſſe dicit ὀξύφωνοι, & ectaſin in ο factam eſſe)

C. Μοροδικέω, Particeps ſum. vnde μοροδικῆσαι Harpocr. ex Antiphonte affert pro τοῦ μέρους μεταλαβεῖν. Suid. habet μοιροδοκῆσαι. quod magis probo.

C. Μοροπονέω, Fatalibus infortuniis premor. μοροπονοῦ Heſychio κακοπαθοῦ.

C. Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Qui graui & crudeli fato premitur. vel Cui inclemens fatum eſt. Il. χ, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύσμορος αἰνόμορον. Odyſſ. ι, κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν.

C. Ἄμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers, Infelix. ἀμέτοχος, Heſych. quo ſignificatu dicitur etiam ἄμοιρος. AT Ἀμόρρωπον apud Heſych. quod exp. ἀθάνατον, ſuſpectum eſt.

Ἄμμορος, ου, ὁ & ἡ, Expers, Non particeps. ἀμέτοχος. Od. ε, de vrſa maiore, Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο: vt Virgilius Georg. libro 1 canit, Arctos Oceani metuentes æquore tingi. Item ex Epigr. μόρος ἄμμορος ἡσυχίης. ‖Itẽ Infortunatus, Calamitoſus: δύσμορος, κακόμορος. Heſ. VNDE Ἀμμορία, Infortunium, Fatum calamitoſum. δυστυχία, vt Euſt. exp. Od. υ, — ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων. BICOMP. Δυσάμμορος, Infelix, Infortunatus, Calamitoſus, δύσμορος. Apol. Arg. 2, — ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης. Et Il. τ, καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων.

C. Δύσμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui difficilis portio & fatum obtingit, Infelix. Il. χ, Priamus ad Hectorem, Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. Aliud exemplum habes in Αἰνόμορος paulo antè. Opp. De venat. lib. 3, Οἰκτρὰ κινυρομένη καὶ δύσμορα κωκυούσῃ, infeliciter lamentãti. vel Ob calamitoſum & infelicem caſum. Vtitur hoc vocabulo & Luc. ex quo affertur ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον. Heſychio δύσμορος eſt non ſolùm κακόμορος & ἄθλιος, ſed etiam κακοθάνατος, Qui tetro mortis genere perit: quemadmodum & Euſt. δύσμορον exp. non ſolùm δυσδαίμονα & κακοτυχῆ, ſed etiam δυσθάνατον. VNDE Δυσμορία, ας, ἡ, Miſeria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur, Fatum difficile, Infortunium. Item Mors infelix. Epigr.

C. Ἔμμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Particeps: oppoſitum τῷ ἄμμορος. Od. θ, Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, id eſt ἐπιτυχεῖς τιμῆς, vt Euſt. exp. vel τετυχότες, vt Heſych. ‖Ἔμμορον Heſychio εἱμαρμένον, Quod in fatis eſt. Poſſit autem videri nonnullis illud Ἔμμορος eſſe ab ἔμμορα: ſed quid de Ἄμμορος, quod illi opponitur, reſpondebunt?

C. Κάμμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infortunat⁹, Infelix, Cui malũ & aſperũ fatũ eſt: PRO Κακόμορος. Od. λ, Ὤ μοι τέκνον ἐμὸν περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν. Od. β, Κεῖνον ὀιομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι Διογενὴς Ὀδυσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας. ‖Item κακοθάνατος, vt δύσμορος. Euſt. ‖Κάμμοροι aliquãdo ſign. τὰς καρίδας, vt patet ex Athen. quum ait, κάμμοροι καὶ τὸ γένος καρίδων ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον. vnde fortaſſis οἱ χυδαῖοι τοὺς καβύρους παρέφθειραν. Hæc Euſt. Apud Athen. tamẽ reperio nõ κάμμοροι, SED Κάμμαροι, & hæc verba ex Epicharmo, βῶκες, σμαρίδες, ἀφύαι, κάμμαροι. quibus ſubiungit, eſſe genus καρίδων, & à Romanis ita vocari. Cammarorum meminit Plin. lib. 32, c. vlt. Extra has ſunt rotundæ in oleario vſu cochleæ, cucumis, cynopus, cammarus. Κάμμορον (inquit Gal. in lex. Hipp.) τὸ τῇ σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῶον: item τὸ ἀκόνιτον, quoniam radices ei animali ſimiles habet. ſed neutro modo accipi poteſt apud Hipp. in lib. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον, quũ ait, καυσουμένων, παραλαμβανομένου τοῦ καμμόρου. vnde & Erotianus non ſolùm ipſum animal κάμμορον, ſed etiam τὸ περικείμενον αὐτῷ βρύον ita nominari dicit: Zeno autem τὸ κώνειον: Zeuxis verò φάρμακον ψυκτικόν. Hæc Galenus. At Erotianus, quum hæc Hippocr. verba citaſſet, ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἐκλύειν, ἢ καμμόρῳ ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· καὶ ἐπὴν μὴ λύσῃς τῷ ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ, θερμαντηρίῳ

χῶ: ſubiicit, Zeuxis lib. 2 τῶν ἐξηγητικῶν dicit eſſe pharmacum quoddam refrigerandi vim habens, quod ita appellatur. Dioſcorid. verò lib. 5 τῶν ὑλικῶν, dicit aconitum vocari à quibuſdam κράμμαρον, quaſi θηλυφόνον. Lycus Neapolit. libro 2 ἐξηγητικῶ, vno μ ſcribi ait καμάρῳ, id eſt ἀλεξιτηρίῳ, formato vocabulo ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον καμαρῶσαι σκευασίας. Diodorus grammat. & Zeno Herophilius dicunt κάμορον, κάμμορον, vel κάμαρον, à Dorienſibus qui in Italia ſunt, vocari τὸ κώνειον. Tandem addit, videri ſibi Zeuxidem melius expoſuiſſe, deinde Zenonem. conſentaneum enim eſſe vt κάμμορον ſit pharmacum quoddã refrigerans, aut fortaſſe τὸ κώνειον: quoniã id è numero eſt τῶν ψυχροτάτων καταπλασμάτων: at Lycum proſrus erraſſe. Pro aconito accipitur à Nicandro, Dioſc. & Plin. Ac à Nicandro quidem in Alexiph. ver. 40, Ἴδῃς ἐν κνημοῖσι, φαλακραίης ὅτι βῆσσης Πολλάκι θηλυφόνον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀκονιαῖς Θηλείῃ ἀκόνιτον ἀειβλάστησεν ὀρόγκοις. vbi ſchol. ad etymon reſpiciens, exp. κακῶς μόρῳ ἀναιροῦν. A Dioſc. autem lib. 4, cap. 77, ἀκόνιτον· οἱ δὲ, παρδαλιαγχὲς, οἱ δὲ κάμμορον, οἱ δὲ θηλυφόνον, οἱ δὲ μυοκτόνον. A Plinio verò libro 27, c. 3, de aconito, Folia habet cyclamini, aut cucumeris, non plura quatuor, ab radice leniter hirſuta: radicem modicam, cammaro ſimilem marino. quare quidam cammaron appellauere: alii thelyphonon. Radix incuruatur paulum ſcorpionum modo: quare & ſcorpion aliqui appellauere. Scribi autem ET Κάμμαρον, ET Κάμαρον, ET Κάμμορον, ex præcedentibus manifeſtum eſt.

C. Τελεσίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortifer, Funeſtus. τελεσίμορος ἰώς, Nonn.

C. Ὠκύμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui celeri ſeu ſubito fato abripitur, Qui ſubitò moritur, aut Qui ſubito exitio perit. Od. α, Od. δ, & Od. ρ, Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε. Il. σ, Thetis ad Achillem, Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις. quod declarans addit, Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Et Il. α, eadem Thetis apud Ioue pro Achille intercedens, Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων Ἔπλετ'. Telum autem ὠκύμορον actiuè dicitur quod ſubitam mortem affert. Iliad. ο, πολλοί νύ τοι ἰοὶ ὠκύμοροι καὶ τόξον ὅ, τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων: Od. χ, Φάσγανά τε αἰδοῖα... καὶ αἰγανέας ταρφειάς τῶν ὠκυμόρων.

C. Ὑπέρμορον ET Ὑπέρμορα, pro ὑπὲρ μόρον ſiue ὑπὲρ μοῖραν: aut ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, ὑπὲρ τὸ μοιρίδιον, vt Euſt. exp. Il. α, Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, contra quàm in fatis erat. Il. υ, Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ. nã vna voce ita legit Ariſtarchus, ſicut ὑπέρβιον: Euſt. verò diuiſe quoque ὑπὲρ μόρον ſcribi poſſe annotat: qui Od. α, Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσι, exp. ὑπὲρ τὸ καθῆκον. vbi & diuiſim legitur.

Μορόεις, εντος, ὁ, Fatalis, Exitioſus, Lethalis. Nicãd. Alexiph. de rubeta rana, —ὅς τ' ἐν θάμνοις Εἴαρι θερσοφύτῳ μορόεις λιχμώμενος ἕρπει. vbi ſcholiaſt. κακοποιός, ſiue ὁ μόρον ἄγων, Exitialis, ſiue Mortiferus. At μορόεν ποτὸν dicitur Potio quæ exitiali ſeu lethali alicui malo adhibetur. Nicand. Alexiph. v. 129, Ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεσι πλήσας, Νηστείρης Δηοῦς μορόεν ποτόν. vbi ſchol. exp. τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν. Et paulo pòſt, Ἤ ἐπί που χλιαρὸν μορόεν ποτὸν ἄγνυσο χεῦον. vbi idem annotat accipi vel pro πολυέψητον, vel μοιρίδιον, aut αἴσιμον, ὃ ἄν τις ἐπὶ τῷ συμφέροντι ἐκδέξαιτο· vel τὸ ἁρμόζον τῷ πάθει: ſubiungens Homericum illud, —ἐπὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν. Idem eodem in libro verſ. 455, dicit μορόεντος ἐλαίης pro μοροέσσης. quod ipſum in præcedenti ſignificatione capi poteſt pro Salutiferæ, Medica vi ad depellendum μόρον præditæ. Μορόεις, Multo labore confectus, μετὰ μόρου ὃ ἐστι κακοπαθείας ἐκπεπονημένος, ſeu μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένος, vt ab Euſt. & Heſychio exponitur apud Homer. Odyſſ. 6, Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν Τρίγληνα, μορόεντα. Sic & Il. ξ.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fatalis. Od. κ, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, fatalis dies. Iliad. ο, ἤδη γάρ οἱ ἐπόρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθηναίη. Item μόρσιμον alicui dicitur eſſe vt Latinis Fatale eſſe, Fato deſtinatum. Iliad. τ, ἀλλά σοι αὐτῷ Μόρσιμόν ἐστι θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι. Il. ε, Οὐ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν Ἴφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, fato conceſſum. Dicitur aliquis etiam μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali ſeu diuina quadam ſorte ſeſe nobis offert. Od. π, & Odyſſ. φ, ἡ δέ κ' ἔπειτα γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι. Μόρσιμος, Mortalis, Fato obnoxius. Odyſſ. χ, Οὐ μὲν μὲ κτανέειν· ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι, id eſt μοίρᾳ ὑποκείμενος, θνητός, inquit ſcholiorũ breuium autor. Μόρσιμος nomen poetæ apud Ariſtophanẽ, de quo & apud Suidam. Factum eſt autem hoc μόρσιμος à 1 perſ. præt. paſſ. μέμορσαι: vt tradit Euſt. Sed Etym. à μόριμος deriuat, pleonaſmo literæ σ. A tertia autem perſ. μέμορται, deriuari POTEST Μορτός, quod Heſ. exp. θνητός ἄνθρωπος, Mortalis: item μέλας, φαιός, Ater, Fuſcus.

Μόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum μόρσιμος, Fatalis, Fatis tributus aut conceſſus. Il. υ, μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι.

Μορέω, Laboro, Affligor. μορῆσαι Etymologico κακοπαθῆσαι & πονῆσαι, ſicut μόρος, κακοπάθεια, πόνος.

Μορῆσαι Heſychio eſt etiam μερίσαι, διελεῖν, Partiri, Diuidere. (quæ ſign. referri poteſt ad μόρος ſũptũ pro Portio) exponit tamen & ἐλθεῖν. Ad idem μέρος videri poteſt pertinere ET Μορεῖς apud eundem, quod exponit μερῖται, κοινωνοί, Partiarii, Participes. ET Μορία, Pars, μερίς. Μορία dicitur etiam ἡ ἱερὰ ἐλαία, vt Pol. tradit. ſimiliter Heſ. & ſchol. Ariſtoph. Item Seleuco apud Etymol. μορίαι ſunt τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι ἐν τῇ ἀκροπόλει, de quibus plura vide apud Suidam. Ariſtoph. Nub. εἰς ἀκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις. Dictæ autẽ putantur μορίαι vel ἀπὸ τοῦ μόρου καὶ τοῦ φόνου Halirrhothii, de qua ſchol. fabulam narrat: vel quoniam ἐμερίζοντό τε καὶ ἐνέμοντο τὸ ἔλαιον τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἅπαντες, vt Suid. tradit. ſchol. autem Ariſtoph. & aliud etymon affert. Etymolog. quoque μορίας à quibuſdam exponi tradit. τὰς ἱερὰς τῆς θεοῦ ἐλαίας, quoniam δημοσίαν μορίαν ἐκ τῶν καρπῶν ἐλάμβανον. quæ etymologia videtur magis conſentanea. Addit tamẽ, quoſdã μορίας accipere pro quauis oliua. Vide & μόρον. ITEM Μόριος in v. l. Partialis. vt μορίης γῆς ex Epigr. Heſychio autem μόριος eſt ἄπληστος. ET Μορίς, ίδος, ἡ, Pars, Portio, ex Herodoto. Μορίδες autem Heſychio ſunt μάντεις. At DIMIN. Μόριον infrà cum ſuis poſitũ fuit. videlicet poſt Μέρος, vt ſit μόριον quaſi μέριον. Videri tamen poſſit dãdus illi idẽ locus qui & ſuperioribus, ſi de illa nominis μόρος ſignificatione ſatis conſtet.

Μορέω ex Etymol. affertur in v. l. non tãtum pro Laboro, ſed etiam Abrado, Tumulo. VNDE Μόρημα, Ramentum, Cumulus. ex eodem.

(AT VERO Μόρα, ας, ἡ, in Lacedæmonum rep. dicebatur certum quoddam militum σύνταγμα, virorum ſeptingentorum, aut quingentorum, aut triginta, vt habetur apud Etym. Sunt qui Tribum interpretantur. nam (vt tradunt v. l.) teſtatur Ariſtot. Lacedæmonios μόρας quaſi μοίρας appellaſſe, ac totam gẽtem in μόρας ſiue μοίρας diſtributam eſſe, hoc eſt in tribus quaſdam quæ μόραι dicerẽtur, quaſi μοῖραι. Ac certè in loco Xen. quem ex Lacedæm. rep. mox afferam, Stobæus pro μόρας legit μοίρας, & pro μορῶν, μερῶν. adeo vt has μόρας à μείρω dictas eſſe conſtet. Xen. Hell. 4, σὺν Ἀγησιλάῳ δὲ [ἦν] Λακεδαιμονίων μὲν μόρα ἡ ἐκ Κορίνθου διαβᾶσα, ἥμισυ δὲ μόρας τῆς ἐξ Ὀρχομενοῦ. Idem in Rep. Lacedæm. p. 399, οὕτω γε μὴν κατεσκευασμένων μόρας μὲν διεῖλεν ἓξ καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν· ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν τούτων τῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. vbi pro πολιτικῶν μορῶν Stobæus habet ὁπλιτικῶν μοιρῶν: at pro poſteriori μορῶν, μερῶν, vt & paulo antè indicaui. Idem in Ageſil. pag. 383, Λακεδαιμονίων μὲν ἔχων μόραν καὶ ἥμισυ, tribum vnam & ſemis, vt ex Philelpho interpr. v. l. ſed perperam in μόρος eadem. v. l. peſuerunt hoc exemplum.

Μοῖρα, ας, ἡ, Pars, vel Portio. Frequens apud Homerum pro portione quæ in menſa cuique tribui ſolebat. Od. θ, Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον, κερόωντό τε οἶνον. Od. ο, κρέα δαιτρὸς, καὶ νέμε μοίρας. Od. γ, Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Od. υ, Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν οἳ ῥ' ἐπένοντο Ἴσην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον. Odyſſ. ξ, ὁ δ' ἕζετο ᾗ ἐνὶ μοίρῃ. In eodem loquendi genere proſæ quoque ſcriptoribus vſitatum eſt. vt apud Athen. lib. 4, τῷ ἐν τῇ μονῇ τὰς μοίρας ἀκολουθῶν ὁ διάκονος. Et lib. 14 ἐπὶ τῶν βασιλέων κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν. Item Pars in aliis loquẽdi gen. vt apud

Phil. De mundo, τῆς αἰθερίου φύσεως τὸν ἡμέτερον νοῦν μοῖραν εἰπόντες εἶναι, mentem noſtram ætheriæ naturæ partem eſſe dictitantes. Item de parte agri ſeu fundi. Philo De mundo, τῆς παρακειμένης χώρας μοίρας οὐ λυπρὰς, partes regionis non macras nec ſteriles. At apud Platonem in Charm. dicitur hinnulus leoni μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, partem capere carnium. Epigr. lib. 2, Ἐν τριτάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον, ex tertia parte. Item μοῖραν κλήρων ἀφελεῖν apud Apoll. Auferre & nâciſci ſuam portionem parentalium, pro Sortiri parentalia. At ἰδία ἑκάστου μοῖρα, ſua cuiuſq; virilis pars. Antiphon, ἡ γὰρ πόλις οἰκεῖται διὰ τῆς ἰδίας ἑκάστου μοίρας φυλαττομένη, pro ſua virili vnoquoque ciuium operam in commune nauante. Dicitur etiam res aliqua οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν πρός τι, q.d. non exiguam partem aut portionem conferre ad perficiendum aliquid. id eſt Multum conferre. Plutarch. De educ. puer. τὸ μνημονικὸν τῆς μαθήσεως μέρος, οὐ μόνον πρὸς τὴν παιδείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς τοῦ βίου πράξεις οὐκ ἐλαχίστην συμβάλλεται μοῖραν. Item τῇ μοίρᾳ τινὸς προστιθέναι, pro alicui attribuere & adſcribere. Thucyd. τὸ δ᾽ ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, præceps celeritas virilitati adſcripta eſt. vel, Præcipitis celeritatis cauſam virilitatem eſſe cenſebant. ἐν μοίρᾳ τινὸς τάττειν, In loco alicuius cenſere, Loco alicuius habere. Syneſius epiſtola 58, παρ᾽ ἡμῖν ἐν Ἀνδρονίκου μοίρᾳ ταχθήσεται, in Andronici numero & loco habebitur. Et ex Hermog. ἐν μοίρᾳ τίθεται, loco & vice. Ex Herodoto, ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον, non magni momenti ducebant. Ariſt. ἐν πατρίδος μέρει καθέστη, fuit loco patriæ. Plutarch. De lib. educ. ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ, vice medicamenti. Demoſthen. ἐν πολεμίου μοίρᾳ, inſtar hoſtis. Lucianus in Zeux. τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμοῦσαν τι. Plato De leg. 2, ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ, per iocum. Μοῖραν ἔχειν dicitur quod locum habet alicubi & conuenit. Euripides, ἔχει μοῖραν καὶ τόδ᾽, Conuenit etiam hoc, Locum habet hoc quoque. Quibus addi poteſt κατὰ μοῖραν, Conuenienter, Decenter: cui opponitur παρὰ μοῖραν. Odyſſ. α, πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες, probè, ſeu rectè, aut κατὰ τὸ πρέπον. Iliad. π, Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε· Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν, id eſt, ἀτάκτως καὶ ἀκόσμως διαπερῶν τὴν τάφρον. Odyſſ. ι, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας. Odyſſ. ξ, Οὐδέ τι παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔνισπες, non indecenter, οὐ παρὰ τὸ προσῆκον. At Il. τ, Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας, eſt potius ordine, aut ἐν μερισμῷ, vt Euſt. exp.

Μοῖρα in cælo eſt gradus, Ptolem. in Georg. Et Damaſc. 34, τὸ δὲ ζώδιον ἔχει δεκανοὺς τρεῖς, μοίρας τριάκοντα. ἡ δὲ μοῖρα ἔχει λεπτὰ ἑξήκοντα. B.

Μοῖρα dicitur etiam certũ quoddam militum σύνταγμα, vt μόρα ſuprà: qualis eſt decuria, centuria, manipulus, cohors. Æſch. contra Cteſ. Χαβρίᾳ μὲν [δωρεὰν ἔδοσαν καὶ εἰκόνα ἔστησαν] διὰ τὴν περὶ Νάξον ναυμαχίαν, Ἰφικράτει δ᾽ ὅτι μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε: (manipulum, vt B. interpr.) ſic enim quædam habent exemplaria: alia tamen μόραν, quod Spartanis proprium eſt vocabulum, & frequens apud Xen. Sed μοῖρα quoque in hac ſignif. capi poteſt: quum Stob. apud Xen. pro μόρας legat μοίρας, vt in illo vocabulo videre eſt. Herodian. lib. 6, τὸ δὲ σὺν αὐτῷ πλῆθος ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐπανήγαγε, πολλῶν ἐξ ἐκείνης τῆς μοίρας ἀπολωλότων. Strabo, τέτταρες μοῖραι ἀνδρῶν, quatuor decuriæ. B. Vide δίμοιρα.

Μοῖρα, Sors, Conditio: vtplurimùm Sors diuinitus tributa. Plato Crat. ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Plut. De aud poem. κρείττονα μοῖραν ἔχει Πατασκίων ὁ κλεινὸς ἀποθανὼν, ἢ Ἐπαμινώνδας, ὅτι μιμοῦνται; Ex Plat. Epiſt. μοῖρα φιλόσοφος, ſors philoſophica. Ex eodẽ, ἀγαθῇ μοίρᾳ πρᾶξαι, Bona & felici ſorte, Feliciter. Contrà apud Syn. epiſt. 54, τὸν κακῇ Πενταπόλεως μοίρᾳ καὶ φύντα καὶ τραφέντα. Simpliciter etiã μοῖρα dicitur pro ἀγαθὴ μοῖρα, Bona fortuna, ſeu Felix ſors. Od. υ, ὁ γάρ τ᾽ εὖ οἶδεν ἅπαντα, Μοῖράν τ᾽ ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων, bonam fortunam & infortunia, ἀτυχίαν, vt Euſt. exp.

Μοῖρα, Fatum. ἡ εἱμαρμένη, ἡ πεπρωμένη: ita dictum διὰ τὸ μεμερίσθαι, vt Ariſtot. ſcribit De mundo. vnde Apuleius De mundo, Idem fatũ μοῖραν vocant, quòd ex partibus conſtet. Et θεία μοῖρα, fatum diuinum, ſeu Prouidentia diuina. Ariſtot. Eth. 1, c. 9, ἢ κατά τινα θείαν μοῖραν ἢ καὶ διὰ τύχην παραγίνεται, aut fato prouidentiáque diuina, aut caſu. Xenoph. τὸ τοίνυν θείᾳ μοίρᾳ πεπονημένῳ πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν, diuina prouidentia. Idem Hell. 7, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθών. At ex Platon. epiſtolis affertur θείᾳ μοίρᾳ γεννηθεὶς, pro Diuinæ ſortis fauore natus. Plerunque in malam partem, vt & Fatum apud Latinos, vel Parca. Iliad. ζ, Μοῖραν δ᾽ οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Iliad. χ, νῦν αὖ με τῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε Μοῖρ᾽ ὀλοή. Il. α. χ, Ἕκτορα δ᾽ αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ᾽ ἐπέδησε. Odyſſ. λ, χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε. Iliad. χ, νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. Il. ν, — τὸν δ᾽ ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε. Item apud Xenoph. Hellen. 2, ὥσπερ ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, ἐκπηδήσας πρόσθεν, ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις, ἀποθνήσκει, fato quodam. At ὑπὲρ μοῖραν, contra quàm in fatis eſt: quod ὑπὲρ μόρον & ὑπέρμορα à μόρος compoſita voce dicitur. Iliad. υ, Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Quum verò plur. num. μοῖραι dicitur, reddendum eſt Parcæ: quarum nomina ſunt, Lacheſis, Clotho, Atropos: de quibus multa apud Ariſtotelem in libro De mundo, circa finem: & apud Plat. ac Plutarch. necnon apud poetas. Aliquando coniungitur cum θεὸς aut θάνατος, & itidem exponi poteſt Fatum aut Parca. ſic verò & κὴρ & μόρος cum iiſdem copulantur. Iliad. τ, — Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις ἐριννύς. Iliad. π, Ἀλλά με μοῖρ᾽ ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός. Iliad. τ, θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή. Iliad. π, Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Il. φ, Ἀλλ᾽ ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή Ἔσσεται. Eodem lib. Αἲ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο. Dicitur etiam μοῖρα θανάτου pro fato lethifero. Od. β, εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ᾽ ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. At μοῖρα βιότοιο eſt potius Fatalis vitæ terminus. Il. δ, Αἴκε θάνῃς καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο. Aliàs pro θάνατος quoque capitur. vt Il. μ, Πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν. Quum verò alicui θάνατος καὶ μοῖρα τετύχθαι dicitur, ἐκ παραλλήλου vſurpatur pro θάνατος. niſi malis Exitium, Perniciem: quod minus tamen eſſe videtur. Il. γ, Ἡμέων δ᾽ ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται. ſic verò dicitur & Odyſſ. α, πύξας θάνατόν τε μόρον τε. A μείρω autẽ deriuatam eſſe hanc vocem, tum grammatici tradunt, tum ſignificatio ipſa oſtendit.

Μοῖρα nomen proprium apud Theocr.

C. Μοιρολαχέω, SIVE Μοιρολογέω, Sorte diſpertior. Poll. lib. 8, διελέσθαι, διακληρώσασθαι, διαλαχεῖν, δάσασθαι. τὸ δὲ νέμασθαι, ἑτέρας ἐστὶ χρείας, καὶ τὸ μερίσασθαι, ἀπλέστερον. κρεῖττον δὲ τὸ μοιρολαχεῖν. (At μοιρολογεῖν vide paulo pòſt.) Qui autẽ ſortito partes diſtributas capiunt, ſeu Partiarii, vt Cato vocat, DICVNTVR Μοιρολόγχαι. Poll. loco citato, οἱ μὲν διανεμόμενοι, νεμηταὶ καὶ μερισταὶ καὶ μερῖται καὶ μοιρολόγχαι· οἱ δὲ διανέμοντες, δατηταί. Paulo pòſt addit, vt plurimum μοιρολόγχας & μοιρολογχεῖν dictum fuiſſe ἐπὶ τῶν μετεχόντων κακουργήματος. Prius autem μοιρολαχεῖν habetur apud Heſ. quod exp. τὸ μερίδα λαχεῖν, Sortitò portionem ſeu partem aliquam accipere: addens, quoſdam exponere etiã διαιρεῖσθαι, quo modo Poll. accipit. Sed perperam in Heſ. codice eſt μοιρολαλεῖν, λ poſito pro χ. Apud eundem Heſych. reperio ET Μοιρολόγχαι, οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες, qui publica aliqua bona diſtribuunt ſorte.

C. Μοιροδοκέω, Partem capio, Particeps ſum. vnde μοιροδοκῆσαι apud Suidam ex Antiphonte, pro μέρους μεταλαβεῖν. Apud Harpocr. autem μοροδικῆσαι ſcribitur. quod mendoſum videtur.

C. Μοιρηγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Felici fato natus, ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένος, vt ab Heſych. exponitur: ὁ ἀγαθῇ τύχῃ γενηθεὶς, vt Euſt. Il. γ, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. Sed addit Euſt. poſſe etiam exponi ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς, quum ſubiungatur ὀλβιόδαιμον.

C. Μοιραγέτης, ου, ὁ, Parcarum dux. vel Qui fatum præuius anteit. Exemplum habes in μοιραῖος.

C. 2. Ἀπόμοιρα, ας, ἡ, Pars, Portio, Sors, Participatio. Gregorius, ἀπόμοιρα κτίσεως θεῷ καθιερωμένης, πρᾶγμα ὑπὸ τῶν πολλῶν σπουδαζόμενον. Euripides in quadam epiſtola, πάντως ἤδη καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἰδιῶται πολλοὶ ἤσθοντό τι τῆς σῆς δυνάμεως καὶ ἔχουσιν ἀπόμοιραν τῆς σῆς εὐεργεσίας. Id eſt, ſortem & participationem, Budæo interprete.

C. Ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers, Cui nulla portio obtigit, Cui

nihil ſorte obuenit. ἄκληρος, ἄχωρος, Heſychio. Plato lib. A
9, De leg. αἰώνυμον ἐὰν καὶ ἄπαιδα καὶ ἄμοιρον κεῖσθαι. Apud Suid. ex Soph. Œd. tyr. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρῖψαι βίον. id eſt κακόμοιρον, vel μηδενὸς τῶν νενομισμένων μετειληφότα, ἀλλ' ἄταφον ἐκβληθῆναι. quæ expoſitio & apud ſchol. eſt. Et in v.l. εἴσω σοι ἄμοιρος, Præteriſti me, Nullam mihi portionem contribuiſti. Frequens eſt cum genit. pro Expers, Exors. Iſocrat. Euag. ὥστε μήτε τοῦ γήρως ἄμοιρος γενέσθαι. Xen. Pæd. 7, εἰ μόνος ἄμοιρος εἴης ἑστίας. Item ἄμοιρον λόγων καταδεδικάσθαι, cõdemnatũ eſſe antequàm ei permiſſum ſit pro ſe dicere & facti rationem reddere. Luc. De calumn. οὐδὲ ἀδικώτερον ἢ ἀκρίτως τινὰς καὶ B
ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι. In quo ſignif. ἄμοιρος Heſychio eſt ἄσχος. VNDE Ἀμοιρέω, Exors & expers ſum, Portio mihi nulla tribuitur, Deſtituor, Careo. vt ἀμοιρῶ τροφῆς. Item οὐδ' ἀμοιρεῖ τῆς χάριτος. Hermog. ἐν τῷ περὶ πολιτικοῦ λόγου, in elogio oratorum, de Iſocrate loquens, τῇ δὲ φύσει ἀληθείας ἀμοιρεῖν, καὶ ταῖς ἐργασίαις περιττὸς ἐστι, quum natura ea virtute orationis careret quæ ἀληθὴς λόγος & ἔμψυχος dicitur, multus ſupramodũ fuit in argumẽtis & epicheremaτis, vt B. reddit. Apud Plut. C
autẽ De generat. anim. ὁ μὲν Εὔδωρος οὐδετέρους ἀμοιρεῖν οἴεται τοῦ εἰκότος, Turn. vertit, Neutros à probabili ſententia recedere putat. Eorũ quoque ἀμοιρεῖν dicimur quæ moleſta ſunt, itidem pro Exortes & expertes eſſe. Philo De vita M. lib. 1, οὐδεμίαν οἰκίαν ἀμοιρῆσαι φασί ποτε τῆς συμφορᾶς, nullam tum familiam iſtius exortem calamitatis fuiſſe. Syneſ. ep. 105, πολιτικῆς δὲ φροντίδος ἀμοιρῶ καὶ φύσει καὶ μελέτῃ, ciuilis curæ expers ſum. Heſychio ἀμοιρῆσαι eſt ἀποτυχεῖν: & ἀμοιρεῖ, ἐστέρηται. VNDE Ἀμοίρημα, ατος, τό, Nulla ſors, vel Infortunium. ἀτύχημα, ἀκλήρημα, Infortunium. D

Ἄμμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers. Itẽ Immortalis, Lethali fato nõ obnoxius. nã ab Heſych. exponitur, ἀμέτοχος, ἀθάνατος.

AT Ἀμμοιρία, Infortunium, Calamitas. Heſychius ἀμμοιρίαν eſſe dicit κακὴν μοῖραν, ſeu κακομοιρίαν.

C. Δίμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duas habẽs partes, Beſſis. Vitruu. lib. 3, c. 1, Sextantem, vnum: trientem, duo: ſemiſſem, tria: beſſem, quem δίμοιρον dicũt, quatuor: quintariũ, quem πεντάμοιρον dicũt, quinque: perfectum, ſex. Sic accipi poteſt apud Plut. in Tiberio, Γαΐου κεφαλὴ, ζυγοῦ κομισθέντος, E
ἐντεθεῖσα, λίτρας ἑπτακαίδεκα καὶ δίμοιρον εἵλκυσε, Libras ſeptemdecim pependit & beſſem, vt B. interpr. Aretinus autem vertit, Libræ dimidium. Δίμοιρον propriè ſignificat rei cuiuſlibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur pro triobolo, ſecundum quoſdam, quòd hoc eſſet δίμοιρον drachmæ. Alii autem aliter. Plato in Axiocho, τὰ μὲν δίμοιρου ἐωνησάμην, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, octo obolis. Beſſem quoque octo vncias eſſe dicit Feſtus.

C. 2 Ἐπιδίμοιρος, Beſalter. Vitruu. lib. 3, c. 1, Quũ ad ſupputationem creſcat, ſupra ſex adiecto aſſe, ἔφεκτον: quum facta ſunt octo, quod eſt tertia adiecta, tertiariũ, qui ἐπίτριτος dicitur: dimidia adiecta, quũ facta ſunt noue, ſeſquialterũ, qui ἡμιόλιος appellatur: duabus partibus additis, & decuſſi facto, beſalterũ, quẽ ἐπιδίμοιρον vocitant. F

Διμοιρία, ας, ἡ, Duæ partes, Duplũ. Luc. in Tim. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος. X. in Rep. Laced. loquens de regibus Spartanis, καὶ διμοιρίαν γε ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐτίμησεν. Idem Hellen. 6 p. 339, οὓς δ' αὖ ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολέμους, τιμᾷ τοὺς μὲν G
διμοιρίαις, τοὺς δὲ τριμοιρίαις, τοὺς δὲ καὶ τετραμοιρίαις, καὶ ἄλλοις δώροις. vbi reddi etiam poteſt, Duplo ſtipendio. Et in hæreditate διμοιρία, bes. nam ὅλος κλῆρος eſt as hæreditatis: cuius partes ἡμικλήριον, ſemis: τριτημόριον, triẽs: τεταρτημόριον, quadrans: διμοιρία & τριμοιρία, bes & dodrans. B pag. 249. Διμοιρία eſt etiã vocabulum militare: ſignificans ἡμιλοχίαν: à μοῖρα quòd exponitur Manipulus. vide διμοιρίτης. ET Διμοίριον in v.l. itidem pro Beſſis.

Διμοιρίτης, ου, ὁ, Qui duplam portionem capit. vel, Cui dupla portio datur. Et διμοιρίται milites, quibus dupla annona datur, aut duplex ſtipẽdiũ. Duplares, vt Veget. lib. 2, Torquati duplares & torquati ſimplares erant, quib9 torques aureus ſolidus virtutis præmium fuit. quẽ qui meruiſſet, præter laudem interdum duas cõſequebatur H
annonas: duplares, duas: ſimplares, vnã. Arrianus, καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ὠνητὰ μείονα μὲν διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐκ ἐν τιμῇ στρατευομένων ἔφερεν. Suidas διμοιρίτην eſſe dicit vocatum qui τετρώβολον accipiebat. nam id eſſe δίμοιρον τῆς δραχμῆς. Διμοιρίτης dicitur etiã qui διμοιρίᾳ præfectus eſt, ſeu ἡμιλοχίτης. In lib. De vocabulis militaribus, διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταὐτό φασι. διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς ἡμιλοχίου καὶ τῆς διμοιρίας. ſic enim legendũ, non μοίρας, vt tum res ipſa docet, tum Suidæ codex confirmat. Idem tamẽ Suidas quum διμοιρίτην eſſe dixiſſet quandam στρατιωτικὴν ἀρχὴν, ſicut λοχαγὸν, ita vocatum eſſe addit διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. Luc. ἐρυμάτιον ἐφρούρεις τάχα διμοιρίτης ὤν. Syneſ. De inſomn. καὶ στρατιώτης, καὶ αὐτίκα διμοιρίτης ἐστὶ, καὶ μετὰ μικρὸν λοχαγὸς, εἶτα στρατηγός. vbi redditur Manipuli partibus præfectus eſt.

Διμοιρὴς, Bipertitus. v.l. Pro quo potius διμερής.

C. Δύσμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui difficilis ſors aut fatum obtingit, Infelix, Infortunatus. Item Mala infelicique morte periens. quod & δύσμορος.

C. Δωδεκάμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In duodecim partes diuiſus. Ex Epigramm.

C. Ἰσόμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui portio par & æqualis cum cæteris datur: vel Qui parem portionem accipit. Xen. Pæd. 2, ἐὰν τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ἀγαθὸν ὁ θεὸς, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν. Et paulo antè, καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸ στράτευμα δὲ ὑπηρέταις, ἰσομοίρους ἀεὶ πάντων ἐποίει. Et ἰσόμοιροι κληρονόμοι, Æquis partibus hæredes. Sicut verò Xen. dicit ἰσομοίρους πάντων, ita Iſæus, πάντας ὁ νόμος ἰσομοίρους τῶν χρημάτων καθίστησι. Itẽ apud Soph. in Electra, Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ. Vbi exponitur ἰσόμοιρος τῇ γῇ. nam æqualia magnitudine & pondere credũtur elemẽta. & quamuis aer multo amplior videatur quàm terra, ſi tamen ille condenſetur ſicut hæc, eandem appariturum molem, vt non hic maior ſed explicatior atque patentior ſit. ſicut & Heſiod. æquiparans terram aëri, ait, Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν. Hæc Cam. ex ſcholiaſte.

Ἰσομοιρία, ας, ἡ, Æqualis portio. Philo De vita M. lib. 3, μὴ στερείσθωσαν ἰσομοιρίας τῆς ἐν τῇ ἱερουργίᾳ, æqua parte ſacrificiorũ ne priuentur. Greg. in Maccab. encom. ἵνα τιμηθῶμεν ἰσομοιρίᾳ, vt honoremur æqua parte. Thuc. lib. 7, p. 159, dicit etiam ἰσομοιρία τῶν κακῶν, pro κοινωνεῖν πάντας ἐπ' ἴσης τῶν κακῶν, καὶ τὸ ἴσον μέρος ἕκαστον μετέχειν. Et Philo lib. 1 De vita M. τῆς ἐν τῷ ποιεῖν ἰσομοιρίας, æqualiter partito labore.

Ἰσομοιρέω, Æquam portionem capio, vel ἴσον μέρος μετέχω. Xen. Pæd. ἐὰν δέ τι γίγνηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι πάντες ἴσοι ἰσομοιρεῖν. Cui ſimilis locus quem in ἰσόμοιρος ex eodẽ libro attuli. Iſocr. Paneg. ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλους. cui opponit πλεονεκτεῖν. Thuc. lib. 6, καὶ κατὰ μέρη καὶ ξύμπαντα ἐν δημοκρατίᾳ ἰσομοιρεῖν. Idem eodem lib. cum genitiuo copulauit, vt & ſuprà ἰσόμοιρος, p. 202 & 203, ὁ κακῶς πράσσων πρὸς οὐδένα τῆς ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖ.

C. Πεντάμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quintarius. vide in δίμοιρος. ET Ἐπιπεντάμοιρος, Quintarius alter: vt ἐπιδίμοιρος beſalter) ſic enim reponendum putatur apud Vitr. lib. 3, c. 1, pro Quintarius.

C. Πρόμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui præmaturo fato obit, Qui præmatura morte decedit. vel, Ante fatũ accidẽs, Apud Suid. προμοίροις δὲ θανάτοις ἐφθείρετο ἡ νεολαία. id eſt ἀώροις, πρὸ τῆς μοίρας, vt ipſe exp.

C. Τετραμοιρία, ας, ἡ, Quadrupla portio. vide in διμοιρία.

C. Τριμοιρία, ας, ἡ, Dupla portio. vide in διμοιρία.

Μοιραῖος, ου, ὁ, Fatalis. Alciphr. ἀλλ' ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες. vbi μοιραίους θεοὺς accipere poſſumus Parcas, id eſt τὰς μοίρας.

Μοιρίδιος, ου, ὁ, Fatalis, Fato quodam immiſſus, aut eueniẽs. Eurip. apud Athen. lib. 2, in quodam epigr. Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους, Ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιρίδιον φθιμένους. Et μοιριδίῳ θανάτῳ apud Plut. Fatali morte. Ab eodem in Conſolat. ad Apoll. μοιρίδιον χρέος, fatale debitum, dicitur vita, μοιρίδιον χρέος ἐστὶ λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθησόμενον, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες. Et μοιριδίη μελέτη, fatalis meditatio, Cui quis quaſi fato addictus eſt. Epigr. l. 2, μὴ τέρπου μοιριδίη μελέτη.

Μοιρία, ας, ἡ, Pars v.l. Idem μοῖρα ſuprà.

Μοιράω,Diuido,Partior. Vnde μοιρῆσαι apud Heſych. με A
ριστὶ διελεῖν,in partes dirimere. Et μοιρᾶσαι τὰ κρέα pro
Carnes diſtribuere. At Μοιράομαι, Sortitò partem
capio. vnde μοιρήσασθαι Heſychio λαχεῖν. ſic enim repo-
nendum pro λαλεῖν. Et cũ genit.cõſtruitur,vt λαγχάνειν.
Philo de mundo ὅσα ψυχῆς μεμοίραται,Quæ animam ſor-
tita ſunt, Quibus animæ participibus eſſe contigit, id
eſt animantia. Phalar. μεμοίραται θείας τύχης,diuinã ſor-
tem adeptus eſt.B. ‖Μεμοιραμένος ab Euſt. & gram-
maticis accipitur pro Fato deſtinatus.

C.ΔΙΑμοιράομαι, Diſpertior, In partes dirimo, Diuido. B
Od.ξ,Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων,in ſeptem
portiones & μοίρας diuidebat.Similiter & ex Epigr:διε-
μοιρήσαντο,Partiti ſunt,Diſciderũt in partes. Item apud
Apollon. πάλῳ διεμοιρήσαντο,Sortitò in partes diuiſerũt,
Inter ſe ſorte diuiſerunt. quod & διαλαγχάνειν.

C.ΕΠΙμοιράω,Impertio ſeu Impertior,Partẽ tribuo, Par-
ticipem reddo.Phocyl.Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νε
κύεσσι,terram impertire inhumatis mortuis. Item ἐπι-
μοιράομαι cum genit.Particeps fio, Sortior.idem quod
μοιράομαι & λαγχάνω. Philo De mũdo, μηδὲν μέρος ὑπο- C
λειπόμενοι τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, Nulla corporis
parte relicta quæ ſepulturæ mandaretur, vel Cui ſepul
turæ honos impertiretur. ‖Ἐπιμοιράομαι, Diuido,
Diſtribuo.v.l.

Μέρος, εος,τὸ, (q.d. Quod facta diuiſione obuenit) Pars.
Ariſtot. Rhet.1, ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρους τινός.Luc.
ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. Et ſic ſæpe hæc inter ſe
opponuntur,ſicut Latinè Totum & pars.Et λαχεῖν τὸ μέ
ρος,item τὸ λαχὸν μέρος:necnon τὸ γιγνόμενον μέρος,quo v-
titur Xen.pro eo quod Lat. dicunt ratam partem. Di- D
citur autem de variis rebus ſicut Lat. Pars.Thuc. lib.1,
καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθέν. Idem lib.6, τοῦ ναυ-
τικοῦ μέγα μέρος. Et lib.1, τοῦ δέ τε ποταμοῦ κρατοῦντες καὶ τῆς Μέμ-
φιδος τῶν δύο μερῶν,πρὸς τὸ τρίτον μέρος ἐπολέμουν. Xen.
Pæd.4,πόσῳ αὐτῶν μέρει.Demoſth.Phil.3,πολλοστὸν μέρος.Sic
τρίτον μέρος,& τέταρτον,πέμπτον.Et πλεῖον μέρος τοῦ φόβου.Xen.
‖Μέρος τοῦ σώματος, Pars corporis, Membrum.Plut.& a-
lii. Quem vſum habet apud medicos frequentem di-
minut.μόριον. ‖Τὰ ἐπὶ μέρους, quæ vulgò Particula-
ria, Bud.ex Philone. Pro eodem dicitur τὰ ἐν μέρει ali- E
quando.Sic ὁ ἐν μέρει λόγος ex Ariſtide, pro Particularis
oratio. Necnon ἐν μέρει ex eodem pro Sigillatim.
Sed & ὁ κατὰ μέρος eadem ſignif. Et οἱ κατὰ μέρος,pro Sin-
guli.vnde τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας ex Gal.ad Glauc. pro Sin
gulas operationes. At ex Plat. cum alia conſtruct. De
rep.lib.1, κατὰ μέρη ἀδικεῖν τῶν τοιούτων κακουργημάτων, pro Hu-
iuſcemodi ſcelera ſigillatim patrare. Plinius κατὰ
μέρος vertit Particulatim,quum hæc Theophraſti,ἀνθεῖ
δὲ καὶ κατὰ μέρος ὁ σίκυος καλούμενος,vertit,Particulatim cu
cumis floret. Apud Suidam E S T Καταμέρος coniun- F
ctim ſcriptum,qui etiam dicit eſſe aduerbium.

Μέρος τι, Aliqua ex parte.Thucyd.Subaudit autẽ (vt
opinor)κατὰ, (licet alioqui præpoſitio hæc adiecta aliã
etiam ſignif. efficiat) Dicit & τὸ μέρος, vt docebo infrà
in Ἐκ μέρους.

Ἐν μέρει ἀδικήματος τίθημι, Bud. ex Greg. pro Sceleris
loco duco.(Sed apud Plat.Pol.lib.1,εἰ ἐν ἀρετῆς τίθης μέρει
τὴν ἀδικίαν, vertit,Si iniuriam partem eſſe virtutis pu-
tas)Sic cum verbo ποιεῖσθαι,in v.l.ἐν μέρει κατηγορίας ποιεῖ
σθαι.At Demoſth.dixit etiam ἐν εὐεργεσίας ἀριθμεῖν μέρει:i- G
tem ἐν δωρεᾶς μέρει καὶ χάριτος παρέχειν,or.in Mid.Idem di-
xit Olynth.3, ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγενῆσθαι.Iſocr.
autem in Encomio Euagoræ, ἐν ἰδιώτου μέρει διαγαγεῖν.Iti
dem verò ἐν μέρει φαρμάκου affertur ex Theophraſto pro
Medelæ loco.Et ἐν διδασκάλου μέρει, ex Ariſtide, Præce-
ptoris loco,Præceptoris vice. Rurſũ Demoſth. ἐν οὐ-
δενὸς εἶναι μέρει,pro Nullo loco eſſe,Nullo eſſe in numero.
‖Μέρος ſicut in loquẽdi genere proximè præcedẽte red
di poteſt nomine Numerus,ſic & in aliis quibuſdã,alio
tamẽ modo. nã μέρος εἶναι ponitur pro Eſt è numero, vel H
Vnus eſt è numero.Herodian.lib.1, ἀναμίξας τε τῷ πλήθει
τῶν αἰχμοφόρων, ὡς τῆς πομπῆς νομισθεὶς μέρος. Tale autem e-
xemplum Budæus hoc affert ex Gregorio ,μέρος γίνεται
καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς προπεμπτηρίου τιμῆς, Vnus erat è nume-
ro,Inter alios erat,Interfuit.Sic Lucanus,: & in tanta pa

A uidi formidine motus, Pars populi lugentis erat.
‖At verò apud Virgil.Pars mihi pacis erit,dextram te-
tigiſſe tyranni, ait Bud. partem accipi pro principio,
& Gregoriũ μέρος εὐσεβείας duobus in locis ea ſignifica-
tione dixiſſe: ſed ego illi in hac expoſ. non aſſentior:
quippe qui putem μέρος hîc potius eſſe quod etiam di-
cunt μέρος οὐκ ἐλάχιστον, aut μέγα μέρος, cum verbo συμ-
βάλλεσθαι. ‖Huc autem pertinet iſtud loquendi ge-
nus,τοὐμὸν μέρος,ſignificãdo Pro mea parte virili,Quã-
tum in me eſt, vel Quantum in me fuit, aut Quantum
B ad me attinet.Perinde enim eſt ac ſi vtendo verbo illo
συμβάλλεσθαι, diceretur ὅσον δύναμαι συμβάλλεσθαι μέρος.
Sic τὸ σὸν μέρος, Eurip. Quantum in te eſt, Quantum in
te fuit.Et τὸ ἐκείνου μέρος, Demoſth. Sic & Iſocr. τὸ ταύτης
μέρος,in Ægin. ἐνθυμεῖσθε δ᾽ ὅτι τὸ μὲν ταύτης μέρος οὔτ᾽ ἐν τῇ
νόσῳ θεραπείας ἔτυχεν, οὔτ᾽ ἀποθανὼν τῶν νομιζομένων ἠξιώθη.
Sed & cum κατὰ apud Iſæum,τὸ κατ᾽ ἐμαυτοῦ μέρος, & τὸ κα
τὰ σαυτοῦ μέρος.Itidémque apud Plat.epiſt.7,κατὰ τὸ σὸν μέρος
ἐγὼ καταλιπὼν Συρακούσας ἐνθάδε πάρειμι.Idem dixit μέρος
ὅσον ἐπί σοι γέγονεν, ſcribens,φιλοσοφία προδέδοται μετ᾽ ἐμοῦ
C μέρος ὅσον ἐπί σοι γέγονε. (Affertur autẽ ex Dionyſ. Halic.
& cũ infinitiuo, τό γε ἐφ᾽ ἡμῖν εἶναι μέρος) Dicunt & τὸ ἐπί
σε ἧκον μέρος,ſeu ἐπ᾽ ἐμέ,aut ἐπ᾽ αὐτόν. Quinetiam omiſſo
hoc nomine μέρος, vt docet Bud.p.772 & 773. (In-
terdum etiam ſimpliciter τὸ μέρος, vt apud Demoſth.
Pro corona) At verò τὸ ἐπιβάλλον μέρος, aliud ſignificat,
vt cognoſces ex iis quæ in Ἐπιβάλλω dixi, Tomi primi
ſemipag. ſeu col.684. lit. A.

Ἐν μέρει, Viciſſim, Xen.Pæd. 6, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μέρει πάλιν
ἐκείνῳ δώσω δίκην. (Apud Thucyd. ἐν τῷ μέρει exponitur
D etiã Per vices, Alternis vicibus, ἐν τῷ μέρει ἀναπαύοντες)
Item pro Sigillatim & Deinceps. Bud.pag.772, ex Ari-
ſtoph. & Ariſtide. Affertur autem & pro Partim
ex Dionyſio Hal.lib.5.

Μέρος iũgitur & aliis præpoſ.idq; diuerſis modis. Πα
ρὰ μέρος, ſicut & præcedẽs ἐν μέρει (ſed non ita frequẽtis
vſus)pro Viciſſim,vel Alternis. vt ex Theophr. docet
Budæus pag.240. Sic etiam Ἀνὰ μέρος pro Viciſſim
ſeu Per vices reperitur cum alibi,tum apud Plut.necnõ
apud Paulum apoſt. At Πρὸς μέρος apud Ariſtotel.
E Œcon.2 exponitur Pro rata parte, ſeu Pro proportio-
ne,ἑκάστῳ πρὸς μέρος διέδοτο. De Κατὰ μέρος autẽ & κατὰ
μέρη dictũ fuit ſuprà,necnon de Ἐπὶ μέρους. Venio igi
tur ad Ἀπὸ μέρους & Ἐκ μέρους.His Paulus apoſt.vtitur pro
eo quod Latinè dicitur Ex parte,ſeu Aliqua ex parte.vt
Ad Rom.cap.15,v.15,τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν,ἀδελφοί,
ἀπὸ μέρους.Idẽ ad Cor.1,cap.13, v.9, ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν
καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν.vbi poſſum⁹ dicere(meo quidẽ
iudicio)ἐκ μέρους opponi τῷ τελείως:quũ ſequatur, ὅταν δὲ
ἔλθῃ τὸ τέλειον,τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται. Fuerit igitur
F hoc quidẽ loco ἐκ μέρους non tã quod dicitur Ex parte,
quàm Imperfectè,Non plené. At Dioſcorides dicit &
ipſe ἐκ μέρους pro Ex parte, Plinio interprete. Cæterùm
vt ἐκ μέρους ad verbum reſpondet Latino loquendi ge-
neri Ex parte, ſic ἐκ τοῦ πλείστου μέρους apud Herodianum
lib.8 eſt ad verbum Latinè,Maxima ex parte. (Affertur
autem ex Gabriæ Fabulis, ſcriptoris minimè antiqui,
ἐκ μέρους etiam pro Viciſſim) At verò Thucydides
pro ἐκ μέρους id eſt Ex parte, ſeu Aliqua ex parte, dixit
μέρος τι libro 2,καὶ δι᾽ αὐτὴν οἶδ᾽ ὅτι μέρος τι μᾶλλον ἐπιμε-
G σοῦμαι. nam hic & Valla, & vulg. lexica perperam red-
dunt, Magna ex parte. Itidem verò apud Paulum 1 ad
Corinth.capit.11, μέρος τι vet.interpr.necnon Eraſmus
interpr.Ex parte:vbi videlicet ita ſcribit ille,πρῶτον μὲν
γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν
ὑπάρχειν. καὶ μέρος τι πιστεύω.Sed Beza mauult reddere, Et
aliquam partem credo. Nam Ex parte credo,ſic poteſt
accipi(inquit)quaſi dicat Apoſtolus ſe non prorſus cre
dere famæ,nec prorſus etiam non credere.Atqui appa-
ret Paulum non ſcripſiſſe de re incerta, vt qui manife-
H ſtè in Corinthiis maiorẽ animorum cõiunctionem &
charitatẽ requirat. Cæterùm pro hoc μέρος τι Thuc,
dicit etiam τὸ μέρος,ſi non mentiuntur vulg.eius exem
plaria. Habent enim eá libro 1, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκείνου
ξυμφορὰν τὸ μέρος ἔσται ὁ πόλεμος. Sed vt ſuſpectam hîc
exemplarium fidem habeam,ac potius τι μέρος legen-

dum putem quàm τὸ μέρος,non tantùm alter ille locus facit,ſed etiam alius eiuſdem , in quo τὸ μέρος memini me in alia ſignificatione legere , videlicet pro eo quod Latini dicunt Pro virili Parte , in qua ſignific. alioqui frequentius genitiuum addũt Græci,vt paulo antè docui.vbi tamen Demoſthenem quoque τὸ μέρος ita vſurpaſſe admonui.

C.Ἀμερὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,q.d.Parte carens,ſeu partibus,Cuius nullæ ſunt partes. Id eſt, Qui in partes diuidi ſeu ſecari non poteſt. Vnde etiam exponitur Indiuiduus, Inſecabilis:ſicut ἀμέριστος.Luc.σημεῖά τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς. Greg. ἀμερὴς de Trinitate dicit, vt μονοειδὴς, id eſt ἁπλοῦς.B.

C.Ἀντιμέρεια, Partis vnius pro alia poſitio. nomen eſt figuræ apud gramm. vt τόξων εὖ εἰδὼς volunt dictum per ἀντιμέρειαν , quaſi diceretur τόξων εἰδήμων, poſita parte vna orationis pro alia , videlicet participio pro nomine.Sic vtitur Gaza. Scribitur ETIAM Ἀντιμερία.

C.Βραχυμερὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,q.d.Cuius partes ſunt breues,ſeu exiguæ. In v. l. Tenuis. ET Βραχυμέρεια , Breuitas partium,Tenuitas.

C.Διμερὴς, Qui duabus partibus conſtat , Bipartitus , Duplex. ET Διμερῶς,Bipartitò. SIC Τριμερὴς,Tripartitus, Triplex. VNDE Τριμερίζω, In tres partes diuido. At Πενθημιμερὴς & Ἑφθημιμερὴς vide in Πέντε.

C.Ἑτερομερὴς,Qui eſt alterius partis. Vel, In alterã partem inclinans.Dicitur enim eſſe victoriæ epithetum.

C.Λεπτομερὴς,Tenuibus partibus conſtans,Tenuis,Exilis. vt Ariſtot.De cælo,lib.3,πάντων δὲ τῶν στοιχείων λεπτομερέστατον τὸ πῦρ. VNDE Λεπτομέρεια,Tenuitas partium,ſeu exilitas.Gal. Item Subtilitas. ITEM Λεπτομερῶς. quod itidem accipitur interdum pro Subtiliter,Excutiendo ſingula quæque, licet minuta. vt exponit Eraſ. in prouerbio,Tenuiter diducis. CONTR.Παχυμερὴς,Craſſis partibus conſtans, Craſſum. vt παχυμερὴς οἶνος,ex Ariſtot.Opponitur τῷ λεπτομερεῖ ab eodẽ Ariſtot. Item metaph.ſicut Latinè Craſſus. VNDE Παχυμέρεια, Craſſitudo partium. oppoſitum τῇ λεπτομερείᾳ à Galeno. ET Παχυμερῶς,Craſſè.ſed frequenter metaph.pro eo quod Latinè Craſſa Minerua. Et παχυμερέστερον,Craſſiore Minerua,Craſſiore muſa, Craſſius, Rudi⁹. Gell.Phauorini opinionem referens lib.14.c.1,Sed coniectari pauca quædam(vt verbo ipſius vtar)παχυμερέστερον.Vlpian.Pand.lib.15,Titulo De peculio, Cap. Quam Tuberonis, Scire autem (inquit) non vtique ſingulas res debet ex neceſſitate,ſed παχυμερέστερον.

C.Μεγαλομερὴς,Magnis partibus conſtans. qualis à philoſophis eſſe dicitur γῆ. vt contrà quæ ſunt elementaria, vocantur μικρομερῆ,& στοιχειώδη,inquit Bud. Ὕδωρ μεγαλομερὲς, id eſt grãdium partium. quibus vocabulis Græci medici crebrò vſi fuerũt.Comparatiuus,μεγαλομερέστερος, Maiuſculis partibus cõſtans.Idem B.ex Gaza. HINC Μεγαλομερῶς,Ex partibus magnis ſeu grãdibus. Sed & pro Lautè,Splendidè. Suid. exponit πολυτελῶς in hoc Polybii loco,τὸν δὲ Πόπλιον καὶ τὸν Γάϊον ἀποδεξάμενος φιλανθρώπως καὶ μεγαλομερῶς. SVBST.Μεγαλομέρεια, Conſtare ex magnis partibus. vt γῆς μεγαλομέρεια, Ariſtot.Metaph.lib.1. Item Magnitudo & potentia , ſeu Amplitudo.Polyb. de Romanis & Carthaginenſibus loquens,ἀλλὰ κἂν ἀκούων καταπλαγείη τὸ τοῦ κινδύνου μέγεθος,καὶ τὴν τῶν πολιτευμάτων ἀμφοτέρων μεγαλομέρειαν καὶ δύναμιν.Scribitur verò ET Μεγαλομερία , quam ſcripturam habet Suidas,& quidem etiam in hoc loco.

C.Μικρομερὴς , Paruis partibus conſtans ſeu minutis, aut tenuibus. Ariſtot.De cælo,λεπτὸν γὰρ τὸ μικρομερὲς,παχὺ δὲ τὸ μεγαλομερές. ET Μικρομέρεια,Tenuitas partium.Vide Μεγαλομερὴς,quod huic opponitur.

C.Μονομερὴς,Vnius partis.v.l.

C.Ὁμοιομερὴς, Similibus partibus conſtans , Qui conſtat partibus quæ ſunt inter ſe ſimiles. quas quidam ſimilares partes vocant. Ariſtot.De part.an.lib.2,circa principium,ſcribit ſecundam σύστασιν animalium eſſe ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν,vt oſſis & carnis,& aliorũ id genus:tertiã autem ἐκ τῶν ἀνομοιομερῶν,vt faciei,manus. De his latè diſſerit idem Meteorolog. lib.4. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt eſſe quorum totum nihil à parte differt , vt aqua,aurum,lapis,lignum. Hæ partes vocatæ etiam fuerũt μέρη ὁμογενῆ & στοιχειώδη:vt viciſſim ἀνομοιομερῆ,appellatæ fuerunt etiam ἑτερογενῆ & ὀργανικὰ , vt tradit Galenus.qui & alibi ὀργανικὰ opponit τοῖς ὁμοιομερέσι, ita ſcribens , ἐγγίνεται δὲ ἡ ἑνώσεως λύσις οὐ μόνον ὁμοιομερέσι τε καὶ ἁπλοῖς ὀνομαζομένοις μορίοις,ἀλλὰ καὶ τοῖς συνθέτοις τε καὶ ὀργανικοῖς. Cæterùm ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν Anaxagoras principia generationis eſſe voluit,non elementa.vt tradit Ariſt. lib.3 De cælo.quod & apud Diog.Laertium legimus. HINC Ὁμοιομέρεια,Similitudo partium, vel(vt alii loqui audent)Similaritas partium. Et in plurali apud Iuſtin.Martyrem, Ἀναξαγόρας ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶναι ἔφη.quòdmodò retuli & in ὁμοιομερῆ,ex Ariſtot. & Laertio. CONTR. Ἀνομοιομερὴς, Diſſimilibus partibus conſtans , quas quidam diſſimilares vocant. Vide cum Ὁμοιομερής.

C.Παχυμερὴς,vide in Λεπτομερής.

C.Πολυμερὴς,Multis partibus cõſtans. Vel,In multas partes diuiſus.Plut.De def. orac.τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Et in ſuperl.ex Ariſtotele,πολυμερέστατος πόντος. Item Multifarius, Varius. VNDE Πολυμερῶς,Multifariam, Variè. vt in principio epiſt.ad Hebr.

C.Τριμερὴς, vide ſuprà in Διμερής.

Μερικὸς,οῦ,ὁ,Particularis.Apud medicos μερικὰ, φάρμακα, medicamenta particularia, quæ & τοπικὰ,id eſt localia. HINC Μερικῶς,Particulatim. ET Μερικεύομαι,In partes diuidor.v.l. ex Pachymerio. Apud nullum autem ex vet.ſcriptoribus legere me memini.

Μερίτης, ου, ὁ, Particeps. Cuius ſignificationis exempla duo ex Polybio affert Suidas.

¶Μερὶς,ίδος,ἡ,Pars,Portio,μέρος.Exponitur & Portiuncula,Particula.i.μόριον,ſed reperitur potius pro μέρος.Sed & quibuſdam loquẽdi generibus adhibetur quibus & μέρος. vt quum dicit Demoſth. in Midiam, οὐ γὰρ δὴ δίκαιον οὐδὲ προσῆκον τὴν τοῦ παθόντος εὐλάβειαν τῷ μηδὲν ὑποσχεῖν λαμβάνω πρὸς ὕβριν,μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν,Bud.vertit,Partem ſalutis eſſe,addens ita vſurpari etiam μέρος. At plural.μερίδες dicũtur peculiari ſignif. Fercula quæ vnicuique apponuntur in conuiuio ſigillatim,vt in cõuiuio Καράνου quod Athenæus deſcribit pag.27, ἡμεῖς δὲ ἐκ τοῦ Καράνου δείπνου πλοῦτον αὐτὶ μερίδων ἀπωχηθέντες. Dicuntur & μοῖραι , vt apud eundem legimus pag.31, καὶ τῷ νέμοντι τὰς μοίρας ἀκολουθῶν ὁ διάκονος κηρύττει τὸ ἆθλον, προστιθεὶς τοῦ πέμψαντος τὴν ὀνομασίαν. Sic pag.274.Sequebantur autem eas ἐπιφορήματα , id eſt ſecundæ menſæ. Hæc Bud.addens vocari etiam δαῖται. Idem alibĩ affert ex Plutarcho in Ageſilao , ἅμα δὲ αὐτὸς ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων. Legitur & apud Plut.in Sympoſ.hoc nomen. |Μερὶς(inquit idem)Partes,(eo ſenſu quo dicuntur Partes Syllæ,Partes Cæſaris)Factio.Sic vtitur Plut.poſt Demoſth. apud quem legitur in or.Pro cor.τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. In v.l.affertur ex eodem Demoſth. pro hac ſignif.μερὶς καὶ πλεονεξία.Sed ibidem affertur ex Luciano,τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη. vbi exponitur Portio , quum potius eodem illo nomine Partes, aut alio huiuſmodi reddendum videatur. nam locus ille Luciani ex lib. De hiſt.ſcrib. ſumptus eſt, in quo ita legitur,εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι,τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη. perinde ac ſi diceret, Meritò is partes adulatorum ſequi,aut à partibus adulatorum ſtare iudicetur.(nec enim mihi placent hæc interpretis verba , Meritò in parte adulatorum recenſebitur) Alioqui dixerim poſſe etiam reddi,E numero adulatorum eſſe. ſicut & μέρος reddi nomine Numerus in certis quibuſdam dicendi formulis,docui ſuprà.

Μερίζω,Partior,Diſtribuo,Diuido. Item Separo. Ariſtot. Pol.2,οὐ γὰρ δυνήσεται,μὴ μερίζων αὐτὰ καὶ χωρίζων, ποιῆσαι τὴν πόλιν.Syneſ.epiſt.57,ἀρχῇ καὶ βίβλῳ καὶ θήρᾳ μερίζων τὸν βίον.Herodian. μερίσασθαι dixit cum præp. πρὸς , pro Participare, Participem facere, lib.3, οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ μερισάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχήν. Cicero μεριζέσθωσαν vertit Dent, vt te docebit Cicer. Lex. At μερίζομαι paſſ. Athen.4,αὗται δὲ εἰς μυρίους πεντακισχιλίους μεριζόμεναι. Ariſtot. De hiſt. an. lib.9, μεριζομένοις πρὸς τὰς μήτρας,pro diuiſis & diſtinctis, vt ſcribit Budæus, Syneſius cum

datiuo,ſicut & μερίζω,in eadem illa epiſtola, ὀργῇ καὶ λύ- A
πῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος. Apud Matthæum &
Paulum μεμερίσθαι eſt In varias factiones velut diuiſum
& ſciſſum eſſe,Diſſidere. qua in ſignificatione ponitur
& Comp. διαμεμερίσθαι à Luca. At verò apud Paulum
ad Corinth.1,cap.7 μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος reddi-
tur,Diſcretæ ſunt ea quæ eſt vxor & ea quæ eſt virgo.
(ſicut διαιρέσεως vocabulum idem pro diſcrimine ſeu
differentia ponit) Camer.autem vertit, Diuerſa hæc
ſunt. ‖Μερίζομαι,Partem accipio,Particeps fio.
Poſſumus autem & hîc vti eodem illo verbo Partici- B
po.vtranque enim & ipſum ſignificationem habet(fre
quentiorem tamen illam.) Pro Partē accipere affert
Bud.ex Ariſtotele Ethic 5. Idem interpr.Partem virilē
vel legitimam accipio(ſicut& καταμερίζομαι.)Cicero a-
pud Platonem vertit Vendico, vt videbis pag.42 mei
Cic.Lexici.

Μερισμός,οῦ,ὁ,Partitio,Diuiſio,Diſtributio. Sed aliquā-
do peculiariter dicitur à rhetoribus μερισμὸς de quodā
ſchemate, quod ſingulas res ſeparatim diſponēdo,&
ſuum cuique proprium tribuendo, magnam efficere C
vtilitatem & illuſtrem conſueuit, vt ſcribit Rutil.Lu-
pus,afferens hoc exemplum ex Lycurgo,Cuius omnes
corporis partes ad nequitiam ſunt aptiſſimæ: oculi ad
petulantem laſciuiam,manus ad rapinam,venter ad a-
uiditatem. Huius ſchematis meminit & Hermogenes.

Μεριστὸς,Diuiduus,Qui diuidi poteſt. Exponitur & Sepa-
rabilis. Cic.μεριστὴν οὐσίαν apud Platonē vertit Diuiduā
materiam,p.21 mei Cic.Lex. CONTR.Ἀμέριστος,In-
diuiduus.vt idem Cic.vertit ibidem.

Μεριστὴς, Diuiſor, Partitor. Lucæ capite 12, τίς με κατέστησε D
δικαστὴν, ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς; AT Μερίτης vide poſt
Μέρος.

C.ἈΠΟμερίζω, Diſpertio, Diuido, vel potius Separo,vt
Camer.interpr.

C.ΔΙΑμερίζω,Partior,Diſtribuo.Lucas Act.cap.2,καὶ διε-
μέριζον αὐτὰ πᾶσι.Sic de iis qui veſtimenta Chriſti inter
ſe partiti ſunt,dixit Marc.διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.Matth.
autem voce media διεμερίσαντο.Sic & Ioh.ex Pſal.διεμε-
ρίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς.

Διαμερίζομαι paſſ.Diuidor,Diſtribuor.Sed διαμεμερί- E
σθαι à Luca dicitur etiam pro In varias factiones velut
diuiſum & ſciſſum eſſe,Diſſidere.

Διαμερισμὸς,οῦ,ὁ,Partitio,Diſtributio. Item Diſſidium
apud Lucā, (ſicut διαμεμερίσθαι pro Diſſidere ab eo po-
ni dictum eſt) capite 12, (vbi Vet.interpr.reddit Sepa-
rationem) Fortaſſe non malè etiam Diſſociationē ali-
quis reddiderit.

C.ἘΠΙμερίζω,Impertior.Cam.

C.ΚΑΤΑμερίζω,Partior,Diſtribuo. Baſil.καταμερίζουσι γὰρ
τὸν πλοῦτον πρὸς τε τὴν παροῦσαν χρείαν καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν. F
id eſt,(inquit Bud.) Diuidunt in geminam expenſorū
paginam. Apud eundem καταμερίζομαι reddit Par-
tior,ſed addens eſſe pro Partem virilem vel legitimā
recipio:in or.quam πρὸς τοὺς πλουτοῦντας ſcripſit, δαπα-
νητικὸν γὰρ πλούτου ἡ θεραπεία τῶν δεομένων, ὀλίγα μὲν ἑκάστου
πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἐπιμέλειαν δεχομένου, πάντων δὲ ὁμοῦ
καταμεριζομένων τὰ ὄντα καὶ περὶ ἑαυτοὺς δαπανώντων.

C. ΣΥΜμερίζομαι, q.d. (Compartior) Vnà partem acci-
pio.v.lex. HINC Συμμεριστὴς,Particeps. Suid.μερί-
την apud Polyb.exponit συμμεριστήν. G

¶Μόριον,ου,τὸ,Particula,Portiuncula. Interdum verò &
pro Pars.Ariſtot.De poet.ὃ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προσὸν μηδὲν
ποιεῖ ἐπίδηλον ὡς οὐδὲν μόριον τοῦ ὅλου ἐστί. Thucydides di-
xit βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης. item ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέ-
ρας,libro 1,In exigua particula diei,ſiue articulo. quod
perinde eſt acſi Lat.dicas Breui momento. Sed habe
tur in alio eiuſdem libri loco ἐν βραχεῖ μορίῳ, de tempo
re itidem dictum,non adiecto hoc genitiuo: vbi vide-
licet ſcribit,χρόνιοί τε ξυνιόντες,ἐν βραχεῖ μὲν μορίῳ σκοποῦσί
τι τῶν κοινῶν, τῷ δὲ πλείονι τὰ οἰκεῖα πράσσουσι. vbi ego puto H
vel librariorum incuria omiſſum eſſe genit.χρόνου (nam
ille genitiuus ἡμέρας non ſatis huic loco conueniret)
vel Thucydidem,quum dixiſſet χρόνιοι,genitiuum illū
χρόνου ſubaudiendum reliquiſſe, tanquam huius ſubau-
ditionis (vt ita loquar) commonefaciente nos illo ad-

A iectiuo. Apud eundem βραχεῖ μορίῳ,ſine ἐν,ſubaudi-
to quopiam alio genitiuo,redditur Parua manu, lib.6.
Μόριον ſæpe dicitur Pars corporis ſeu Membrum:&
interdum etiam peculiariter de certo membro, vt in-
frà docebo.Gaudéntque medici hac in ſignif. nomine
hoc magis quàm nomine μέρος. vnde etiam Galenus
ſuos illos de fabrica corporis humani libros inſcripſit
περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπου σώματι μορίων,dicens μορίων nō
μερῶν.Sed quidam interpretes (fortaſſe ne viderentur
ignorare μόριον diminutiuam habere formam) Par-
B ticulas in multis medicorum Græcorum locis, non
Partes, interpretati ſunt:in pleriſque locis inquam,
quibus tamen nihilo magis conueniebat diminu-
tiua hæc appellatio Latina, quàm ſi in illo librorum
Galeni titulo μορίων aliquis interpretaretur Particula-
rum. Quinetiam Ariſtoteles ante Galenum quoſdam
ex ſuis libris inſcripſerat περὶ ζώων μορίων,non περὶ ζώων
μερῶν.vbi itidem ineptiſſimum fuerit μορίων reddere
Particularum. ‖Sed μόριον peculiariter etiam de cer-
ta parte corporis dicitur,ſeu certo membro:nimirum
C de eo quod membrum genitale, ſeu virile appellatur,
vt ſcribit Budæus,addens, Æginetam non raro ſic vti
ἀντὶ τοῦ αἰδοίου,& ex eo afferens in exemplum, ἄπρακτον
μόριον libro 3, pro τὸ οὐχ ὁρμῶν πρὸς τὰ ἀφροδίσια.(Me-
minit etiam Suidas huius ſignificationis) Plutarchus
autem huic nomini αἰδοῖον adiecit γόνιμον. quod ad
verbum interpretari poſſumus Genitale, in libro De
fort.Rom.μόριον ἀνδρὸς ἀναπῖναι γόνιμον ἐκ τῆς ἑστίας. At
verò Lucianum τὰ ἀνδρεῖα μόρια vocaſſe teſticulos, te-
ſtatur idem Bud. Videmus autem in Geopon.μόρια
D vaccis etiam tribui:quæ Plinius Naturalia vocaret.

C.Ἐπιμόριος,q.d. Superparticularis. Dicitur autem ἐπι-
μόριος numerus, quum maior numerus totum mino
rem continet,& aliquam præterea eius partem,tertiā,
puta,vel quartam,aut deinceps: vt ternarius eſt bina-
rii ἐπιμόριος.vide Philoponum pagina 89. Boethius ſu-
perparticularem vocauit,quidam autem & ſuperpar-
tientem. Ariſtoteles in Probl.οὔτε γὰρ ἐπιμόριοι, οὔτε πολ-
λαπλάσιοι ἔσονται.(Dicitur ETIAM Ἐπιμερὴς hac ſigni
ficatione. vide Heſychiū. Sed affertur & ἐπιμερεῖς ἀρι-
E θμοὶ ex Martiano:quod fuerit à nomin. SING.Ἐπιμε-
ρὴς)At verò BICOMP.Ὑπεπιμόριος, qui eſt numerus
obuerſaria ſerie reſpondens τῷ ἐπιμορίῳ, vt docet Bu-
dæus,pagina 172. Vtitur Ariſtoteles vtroque,Metaph.
libro 4.

C.Πολλοστημόριος,Multeſimus,(quo vtitur Lucretius)Vni-
cam ex multis partibus habens. vnde accipitur etiam
pro Minimus. vt in iſto Themiſtii loco, ἆρα ὡς πολλα-
πλάσιος δύναμις πολλαπλάσιον κινεῖ βάρος,οὕτως ἡ πολλοστημό-
ριος πολλοστημόριον; ſic minima particula roboris mini-
F mam partem ponderis moueret?Ita Ariſtoteles Pol. 5,
πολλαπλάσιον & πολλοστημόριον inter ſe oppoſuit, vocans
πολλοστημόριον τοῦ προτέρου, quod multo minus eſt priore,
adeo vt vna ex multis partibus ſuperſit. Vbi obſerua
etiam genit.Sic apud Luc.οὐδὲ πολλοστημόριον τούτων σε δεῖ
παθεῖν. Et τὸ πολλοστημόριον, ſubſt.q.d. τὸ πολλοστὸν μόριον,
multeſima pars.Thuc.πολλοστημόριον αὐτῆς. Sic πολλοστημό-
ριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως.Plut.in Themiſt.

C.Ποστημόριος,(q.d.Quanteſimus,ſi mihi liceat hoc adie-
ctiuum fingere ad formam illius Multeſimus, vel po-
G tius illorum quæ vſitatiora ſunt,Vigeſimus, Trigeſi-
mus,&c.)De vſu autem huius adiectiui lege Budæum,
p.249. Idem pag.996 ait ποστημόριον eſſe interrogatiuū
quotæ partis,hoc eſt πόσον μόριόν ἐστι.

Compoſita numeralia eandem cōpoſitionis for-
mam habentia,ſed ordine arithmetico,
non alphabetico hîc digeſta.

C.Τριτημόριον,Tertia pars cuiuſlibet rei,Triens.(Dicitur
etiam τρίτον ἐπιμορίων) Ariſtot.Metaph.l.4,πρὸς πλέ-
γεται τὰ μὲν ὡς διπλάσιον πρὸς τὸ ἥμισυ, καὶ τριπλάσιον πρὸς
H τὸ τριτημόριον. Vſurpatur ſæpe de pondere ſeu menſura,
necnon de moneta,ſicut Latinè Triens. nam ſex χαλ-
κοῖ(teſte Polluce)quia ſunt tres partes oboli, vocaban-
tur τριτημόριον. Vide Τεταρτημόριον quod ſequitur poſt
Τριτημορεῖς.

(Τριτημορεῖς autem Herodoto, Tertia portio,id eſt Vna de

tribus.In Clione,ἐπιλθοῦσα τῶν Μασσαγετῶν τριτημορὶς A
τοῦ ϛρατοῦ.

C.Τεταρτημόριον,Quarta pars,Quadrans. Quum autē duodecim vnciæ in libra, totidémque cyathi in ſextario habeantur,tres in illa vnciæ, ſicut & tres in hoc cyathi,τεταρτημόριον, hoc eſt quadrans,iure dicētur,inquit Gorr.Sic τῶν κατ᾽ τόπους libro 3 dicit οἴνου τεταρτημόριον. Item Oboli quarta pars,videlicet δύο χαλκοῖ, Bina æra. (qui ETIAM Τεταρτήμορον dicti per ſyncopen,vt tradit Pollux,quē vide) Τριτημόριον(inquit Camer.)quū apud Philemonem valere ſena æra,id eſt ἓξ χαλκοῦς,repertum tradatur,erit non tertia oboli pars ſed τεταρτημόρια tria,id eſt,in quatuor partes obolo diuiſo,harum tres: τεταρτημόριον autem, æra bina.De futili etiam homine dixere, ſicut Semiſſem Lat. Cæterùm pro τεταρτημόριον dicitur & τέταρτον ἐπὶ μορίων,ſicut τρίτον ἐπὶ μορίων pro τριτημόριον. B

C.Πεμπτημόριον,Quinta pars,apud Plat.

C.Ἑκτημόριον,Sexta pars,Sextarius. Item ἑκτημόριον apud Athenieſes οἱ πελάται. Poll. SED Ἑκτημόριοι ſcribitur à Plutarcho in Solone, & dicuntur fuiſſe hoc nomine vocati ab Athenienſibus qui colebant agros,ſextam fructuum partem illis pendentes. Apud Heſychium autem EST Ἑκτήμοροι,quod exponitur,οἱ ἕκτῳ μέρει τὴν γῆν γεωργοῦντες. Exiſtimo autem talem eſſe hîc ſyncopen qualis in τεταρτήμορον pro τεταρτημόριον,adeo vt nemini hîc exemplarium Heſychii ſuſpecta eſſe debeat fides. C

C.Ἑβδομημόριον,Septima pars.Itidémque ET Δεκατημόριον, Plat.De leg.lib.4,Decima pars. ET Ἑνδεκατημόριον, Vndecima pars. ET Δωδεκατημόριον,Duodecima pars.Plat.De legib⁹ pag.265,δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου pro vncia.Bud. D

Μορὶς Herodoto pro μόριον,vt τριτημορὶς ſuprà ex eodem pro τριτημόριον. Apud Heſychium eſt ETIAM Μορίτες, quod exponitur μερίται, κοινωνοὶ, id eſt Partiarii, Participes. AT VERO Μορίδες eidem Heſychio, (ſi non mentiuntur eius exemplaria) ſunt μάντεις. id eſt vates. Sed hæc à μόρος etiam deducta videri poſſunt,vt ſuprà dictum fuit.

Μορία,Pars.μορὶς,Heſychio. ITEM Μορίαι,oleæ Mineruæ ſacræ.quæ vnde ſic appellatæ fuerint ſuprà retuli,vbi etiam aliam deductionem oſtendi.Ibidem & de Μόριος dictum fuit. E

ΜΕ΄ΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, Cura,Solicitudo. vel Cura ſolicita & dubia, Cura quæ mētem in partes diuerſas velut diuidit. ſiquidē à μερίζειν, ſiue μερίζειν τὸν νοῦν,gramm. deriuant.Hunc autem curæ effectum nemo (meo iudicio)melius expreſſit Marone,Æneid.libro 4 & 8,vbi quum dixiſſet,-magno curarum fluctuat æſtu, ſubiūxit, Atque animum nunc huc celerem , nunc diuidit illuc, In partéſque rapit varias , pérque omnia verſat. Dicitur autem & in proſa animus curis diſtrahi.Syneſius πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἑλκούσαις συνέχεσθαι , quo tandem modo par eſſe potero curis perpetuitate conſertis,vt Budæus interpr. Empedocles apud Plutarchum in lib. Ad Coloten,Νήπιοι,οὐ γάρ σφιν δολιχόφρονές εἰσι μέριμναι. Exponitur etiam Meditatio. At Lat.vox Ærumna,quæ hinc originem traxiſſe creditur,ſignificat ægritudinem laborioſam: & Ærumnæ,labores oneroſos.ac ſunt qui ab αἴρειν deducere malint. F

C.Μεριμνοσοφισταὶ, Anxii contemplatores.v.l.ex ſchol. Ariſtoph. Apud quē tamē reperio nō μεριμνοσοφισταὶ, SED Μεριμνοφροντισταὶ, quo vocabulo philoſophos nominari ſcribit:quoniā de iis propriè φροντὶς dicitur, Anxia mētis cura & contemplatio. Ariſtoph.Neb.Μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί. G

C.Μεριμνοτόκος,ου,ὁ,Curas & ſolicitudines pariens. Agath. l.1 Epigr.βιότου λῆγε μεριμνοτόκου,relinque vitam curarū & ſolicitudinum parentem.

C.Ἀμέριμνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Cura carens,vt Horat.loquitur:Vacuus curis,vt Cicero,ſeu Curis & ſolicitudinibus liber, Secūrus. Herodianus libro 1,εἰς σώφρονα & ἀμέριμνον βίον μεταχθέντας.vbi Polit.vertit, Ad vitam tranquillam. Idem libro 3,ζῇν ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ,In ſecuritate agitare,Curis vacuam vitam ducere. Idem lib.3,τῶν δὲ ἐναντίων ἀμέριμνον ἔχειν τὸ φρονεῖν οἰομένων, præſidiū ſecurum,& quo freti,omnibus curis & ſolicitudinibus liberi forent. AT apud Soph. Aiace,pag.67, κεῖμαι δ᾽ ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγραῖς,ſchol.exponit duobus modis,ἐν οὐδεμία μερίμνη ὢν ἢ μόνον περὶ πολέμων: ἢ πολυμέριμνος,& μὴ σκοπῶν περὶ θυμηδίας οὐδέν. Neutro genere τὸ ἀμέριμνον pro ἀμεριμνία accipitur, id eſt Animus curis ſolicitudinibúſque liber, Curis vacuus : vel Securitas. Herodian.l.1,τὸ ἀμέριμνον ὠνούμενος,ſecuritatē redimens.Et l.5,ὁ κείνῳ δὲ παρέξοντα τῆς βασιλείας τὸ ἀνενόχλητόν τε καὶ ἀμέριμνον, quique illi principatum vacuū ab omni moleſtia curáque præſtaret.

Ἀμερίμνως,Sine curis,Securè, Animo à curis vacuo, Animo à ſolicitudine libero.Herodian.lib.4, παύσασθε δὲ ἤδη τὰς ψυχὰς καὶ τὰς γνώμας διηρημένοι,εἰς ἕνα δὲ βλέποντες,ἀμερίμνως βιοῦτε,vitam ſecuri traducite.

Ἀμεριμνία,ας,ἡ,Securitas, Animus curis vacuus & liber à ſolicitudinibus. Herodian.lib.1, ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη,καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν, immunitatem ac libertatem agricolis conceſſit vt Polit.interpr.Nam qui liberi ſunt,ſecuram vitam agunt. de oneribus,quæ à dominis imponi ſolent.

Ἀμεριμνάω,Securus ſum, Curis vacuus ſum, Sum animo curis ſolicitudinibúſque libero,Securus ſum.Naz.

C.Λυσιμέριμνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Curas ſoluens,Curas adimens, Curis ſoluens. In Anth.epigrām λυσιμέριμνος Βάκχος, id eſt,ὁ λύων τὰς μερίμνας.vt apud Ouidium,Somnus curas ſoluit.

C.Ὀξυμέριμνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Acuta cura inuentus, Acutè excogitatus.ex Ariſtoph.

C.Περιμέριμνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Diligens,Scitus.v.l.

C.2.Ἀπεριμέριμνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui nullas animo curas verſat, aut Inconſideratus. VNDE Ἀπεριμερίμνως,Incōſideratè.Ariſtoph.Nubibus,Ἀμαθὴς γε νὴ Δί᾽,ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας. vbi ſchol.ἀμαθῶς,ἀπείρως, ανεπιστημόνως. Niſi aliquis malit Ruſticè, nec dignè homine erudito, quales ſūt qui μεριμνοφροντισταὶ dicuntur.Vnde & ſequitur, Καὶ φροντίδ᾽ ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην.

C.Πολυμέριμνος , ου,ὁ καὶ ἡ,Multis curis obnoxi⁹,Anxius,Solicitus.Ariſtot.De mundo,τοῖς μὲν ἀρχὴν πολυμέριμνον, his quidem præfectura ſolicita eſt.

Μεριμνάω,Curo,Solicitè cogito,Anxiè cogito. Demoſth. ἐσκεμμένος καὶ μεμεριμνηκὼς τὰ δίκαια λέγειν,qui anxiè cogitauit & meditatus eſt. B. Idem apud Xen.μεριμνῶν εὑρεῖν dicit μεριμνᾷν eſſe Summa cogitatione contendere vt aliquid efficias. Matthæi 6,μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε.Idem Bud.interpr.Curo,Curæ habeo,in hoc loco Chryſoſt. τὰ γὰρ τῶν φιλουμένων οἱ φιλοῦντες ἴσασιν,ἅτε δὴ μεριμνῶντες αὐτούς. Item Anxiè contemplor,Curioſè inquiro.Xenoph. Apomnem.1,περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾷν,Contemplari,ſeu Commentari. Μεριμνηθεὶς ex Epigr.pro Excogitatus.

Μεριμνητὴς,οῦ,ὁ,Curioſus contēplator & cogitator.ex Eurip.Med.

C.ΠΡΟμεριμνάω,Prius ſolicitus ſum. vel Prius ſolicitè & & anxiè cogito, Prius curioſè contemplor & commentor.

ΜΕΡΜΑΊΡΩ, SIVE Μερμήρω, Curo, Anxiè cogito,Curioſè cogito.φροντίζω. Reperio autem μερμήρω apud Heſych.idque ſuo loco, videlicet poſt μέρμερα, & ante μέρμηρα.at μερμαίρω apud Suidam,& ipſum ſuo loco,nimirum ante Μέρμερα. quod μερμαίρω exponit nō tantùm φροντίζω,ſed etiam χολῶ. Quod verò ad etymon attinet,eiuſdē eſſe cum μέριμνα originis,& hoc & quæ ſequuntur,grammatici tradunt, & eandem rationem afferunt.

Μέρμερος,Curioſus,Anxius percūctator,& exquiſitus interrogator vel indagator.B,ex Plat.Hipp.maiore,p.473.

Μέρμερα,Quæ ſolicitū reddunt. vel φροντίδος ἄξια,χαλεπά,δεινὰ,vt à Suida & Heſychio exponitur. Euſtath.autem ὧν μέλει τινὶ, Quæ aliquis anxia cura perſequitur. Iliad.κ,Ἄνδρ᾽ ἕνα τοσσάδε μέρμερ᾽ ἐν ἤματι μητίσασθαι Ὅσσ᾽ Ἕκτωρ ἔρρεξε vbi annotat Euſtathius illud ὅσα φησὶ μελησόμενα Ἀργείοισιν, eſſe ἑρμηνευτικὸν huius μέρμερα μητίσασθαι. nam μερμηρίζειν & μελετᾶν idem ſignificare. Alibi hu-

tem ſcribit μέρμερα idem eſſe cum μητιόεντα: vt Homerus dicit φάρμακα μητιόεντα, id eſt τὰ βουλῆς δεόμενα εἰς ἐπιφυγήν. Et μέρμερα ῥέζειν, ſiue μέρμερα ἔργα ῥέζειν, Magna & egregia facinora edere, & quæ quaſi anxia cura aliquis ſecum deliberauit facere. Iliad.φ,-πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζων. Iliad.λ, μέρμερα ῥέζων Ἕκτορι ἱπποσύνῃ τε. Il. κ,– θήσεσθαι δὲ μέρμερα ἔργα Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας. Heſiodus Erg.– γάμον φθέγγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν. vbi redditur, Grauia & moleſta. Et ex Euripide μέρμερον κακὸν, magnum, quod magnam ſolicitudinem affert. Et ex Dionyſio De ſitu orbis, μέρμερον ἔθνος, pro μερίμνας πολλὰς τοῖς ἐναντίοις παρέχον, ſeu πολεμικόν. Vtitur hoc vocabulo & Plut. in lib. An ſeni capeſſ. reſp. ſed alludens ad Homerum, πόλεμον πολέμοιό τε ἔργα μέρμερα διέποντας. ‖ Μέρμερος apud Hom. nomē proprium. vnde patronym. Μερμερείδης.

Μερμέρειος idem cum μέρμερος. Luc. Lexiph. εἶτα μερμέρειόν τι κακὸν ἐμπεσὸν διέκοψε τὴν ἑορτήν.

Μέρμηρα, ας, ἡ, Cura, vel Anxia & ſolicita cura. vnde apud Heſychium μέρμηραι, quod exponit φροντίδες, μέριμναι, βουλαί: ſed ſcribitur ibi μερμῆραι, accentu in penultima, licet μέρμηρα apud eundem proparoxytonως ſcribatur. Heſiod. Theog. de muſis, Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων. ‖ Item, Somnus leuis qui ſub auroram occupat hominem. ἡ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ τὴν ἕω, vt Ariſtophanis ſchol. exponit, deriuans inde ἀπομερμηρίζω. Heſychio autem μέρμηρα eſt ἡ εἰς ὕπνον καταφορικὴ φροντίς.

C. Ἀμερμηρεὶ, Citra curam & ſolicitudinem. χωρὶς φροντίδος, vt Suid. exp. δίχα μερίμνης, vt Euſt. AT Ἀμέρμερα Laconibus eſſe τὰ πολλὰ, docet Heſych.

Μερμηρίζω, Fut. ίξω, Anxiè cogito, Curioſè in animo verſo. Odyſſ.ζ, ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην, Ἢ, & quæ ſequuntur. Iliad.θ, Θυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν Ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι. quod hemiſtichium repetitur & alibi. Odyſſeæ χ, δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριξεν, Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο. Vtitur & Luc. De hiſt. ſcribenda, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν ὡς ὅπως μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος. Dicitur & φρεσὶ μερμηρίζειν, & κατὰ φρένας. Odyſſeæ α,– πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Odyſſeæ υ, Ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει; Iliad.β,– μερμήριζε κατὰ φρένα ὡς Ἀχιλῆα Τιμήσῃ. Odyſſ.κ,– κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα. Item cum περὶ, vt Il.υ, Ἤ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις. Item cum accuſatiuo rei, & dat. perſonæ. Odyſſ.δ, Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀεικέα μερμηρίζων. Item Excogito, Anxia cogitatione inuenio. Od.π, Ἀλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ.

C. ἈΠΟμερμηρίζω, Depoſitis curis dormio. μέρμηραν Ariſtoph. ſcholiaſtes eſſe dicit non ſolùm Curam, ſed etiā ſomnum quendam leuiuſculum, quo ſub auroram aliquis occupatur. Quum igitur depoſitis curis ſub illud tempus ſomno iſto corripiuntur, ἀπομερμηρίζειν dici. Heſychius verò, ἀπομερμηρίσαι, (inquit) ἀπονυστάξαι, ἀποκοιμηθῆναι. nā μέρμηρος, ὕπνος κατάφορος. vbi pro μέρμηρος videtur potius reponendum μέρμηρα: ſicut tum apud eū ipſum lexicographum habetur, tum apud ſchol. Ariſtoph. ſicut ſuo loco indicaui. Ariſtoph. Veſpis, Οἶδ'. ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι. vbi nota etiam diuerſitatem coniugationis. nam Hom. dicit μερμηρίξαι.

ΜΕΡΔΩ, Fut. σω, Priuo. vnde μερθεῖσα apud Heſychiū, στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα. Sic autem & μείρεται exp. στέρεται. alioqui videri poſſet Μέρδω hac in ſignificatione dici pro ἀμέρδω. ‖ Μέρδει idem Heſychius exp. κωλύει, βλάπτει. ‖ Μέρδω, Intueor, Obtueor. βλέπω, vt Euſtathius ex veterum grammaticorum autoritate exponit, deriuantium inde σμερδνὸς & σμερδαλέος. ita verò deducit à μερίζω, vt ex eo per ſyncopen fiat μέρζω, & Doricè μέρδω, verſo ζ in δ, vt μέρδω ſit τὸ πανταχοῦ μερίζω καὶ διαπεταννύω τὴν ὄψιν. quanuis ea duo à ζμέρδω potius originem habere videantur.

C. Ἀμέρδω, Priuo viſu, Excæco. & quemadmodum ἀλαόω ſignificat στέρησιν τῆς ὄψεως, à λάω. (i. βλέπω, ὁρῶ) & α priuatiuo: ita & ἀμέρδω, à μέρδω, (quod eiuſdem cum λάω ſignificationis eſt) & ab α priuatiuo: vt Euſtathius & Etymologiſtes tradunt. Idem tamen etymol. dicit etiā
A ἀμέρδειν propriè eſſe στερίσκειν μέρους, portione ſua aliquē priuare: ab α priuatiuo & μερίζω, ex quo & μέρδω. Sed quū genit. adiūctū habet, ſimpliciter pro στερίσκειν capitur. Od.θ, Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν, priuauit oculis, ὀφθαλμῶν ἀλάωσε. nam ἀλαοῦν & ἀμέρδειν idem ſignificant, vt λάειν & μέρδειν, quorum στέρησιν illa denotant. (Quū verò ſplendor dicitur ἀμέρδειν oculos, eſt potius obſcurare, ſeu σκοτοῦν, aut σκοτίζειν, ἀμαυροῦν. Iliad.ν, ὄσσε δ' ἄμερδεν Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων. Heſiod. Theog. ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ
B ἐόντων Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε, obſcurabat & obtundebat. Fumus etiam dicitur ἀμέρδειν ea quæ ſplendida erant, pro Obfuſcare. Odyſſ.τ, ἐν πυρὸς Καλά, τά μοι κατ' οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει. id eſt σκοτίζει καὶ στερίσκει τοῦ μέρδειν, id eſt λάμπειν, aut ἀφανίζει. tot enim modis ab Euſtathio ibi exponitur) Item ἀμέρδειν αἰῶνος, pro Vita priuare. Heſiodus Aſp. Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς. Et in paſſ. Iliad.χ, Priamus ad Hectorem, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Itidē ἀμέρδεσθαι δαιτὸς aliquis dicitur pro Pri-
C uari dapibus, vel Non particeps fieri, ἀμοιρεῖν. Od.φ, proci ad Vlyſſem mendicum, μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι. vbi etiam exponi poſſet στερίσκῃ τῆς μοίρας. nam id portionē quæ in menſa accumbentibus tribui ſolebat, peculiariter ſignificat. quemadmodū & Il.π, Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, Euſtathius accipit pro μερίδος στερῆσαι, id patêre dicens ex ſequentibus γέρας ἀφελέσθαι. Similiter & Heſychius ἄμερσεν exponit ἄμοιρον ἐποίησεν, ἐστέρησε: & ἀμέρσαι etiam ἄμοιρον ποιῆσαι, ἀποστερῆσαι, συλῆσαι: addens & ἀμαυρῶσαι.
D
C. 2. Ἀπαμέρδω, idē quod ἀπαμείρω, priuo, ſeu ἀμέρδω: & eodem modo accuſatiuo iungitur cum genitiuo. Vſitatū poetis tantùm, ſicut & ipſum ἀμέρδω.

¶ Ζμέρδω, Intueor. idem quod μέρδω: vox Achaica. Euſtathius pagina 936, ἀμέρδειν δὲ, τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τοῦ μέρδειν, ὅ ἐστι βλέπειν. οὗ ἐναντίον, ζμέρδειν, διὰ τοῦ ζ, παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπειν, ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας. Sed addit, videri hoc ζ eſſe ex ζα epitatico, vt in ζμικρός.

E Ζμερδνὸς SIVE Σμερδνὸς, οῦ, ὁ, Aſpectu ſeu intuitu terribilis. τῇ ὄψει καταπληκτικός, vt Euſtathius exponit. Generaliter autem pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερός. Iliad.ο, bis, Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε. id eſt (vt Heſych. exponit) δεινὸν, καταπληκτικὸν, σκυθρωπὸν, πολεμικόν. vbi quum dicit σκυθρωπὸν, id eſt vultu tetrico, ad propriam reſpicit ſignificationem. ‖ At Σμέρδνος eidem Heſychio eſt λῆμα, ῥώμη, δύναμις, ὅρμημα.

Σμερδαλέος, ου, ὁ, Terribilis aſpectu, idem cum σμερδνὸς, & eiuſdem originis. Iliad.β, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερ-
F δαλέος, Aſpectu horrendus, τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, inquit Euſtathius. Et Oppianus libro 3 De venat. Σμερδαλέος δὲ πρόσωπα καὶ αὐχένα, Horribilis ora & ceruicem. Idem Euſtathius alibi σμερδαλέον eſſe dicit τὸν τοῖς μέρδουσιν (ὅ ἐστι βλέπουσι) καταπληκτικὸν, τὸν ἐκπλήττοντα ἐν τῷ βλέπεσθαι: item, ὃν οἱ βλέποντες ἀλεείνουσι. quaſi compoſita vox ſit ex σμέρδειν & ἀλεείνειν. Iliad.φ, Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη Σμερδαλέ', εὐρώεντα· τά τε στυγέουσι θεοί περ. Il.ν, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'. In quibus locis ſi nolis interpretari Horrendus viſu, Horribilis aſpectu,
G accipere ſimpliciter potes pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, vt Heſychius & Euſtathius exponunt. Sic apud Lucianum in Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Et Σμερδαλέον aduerbialiter pro Horrendū in modum, Horribiliter, Terribiliter. Iliad.β, αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων horrēdum ſtrepebat. Eodem libro aliquāto antè, ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, immane reſonuerunt.

H ΜΕΛΕΙ, imperſ. Curæ eſt. Homerus Iliad.ζ, Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει γύναι. Idem Il.β, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. Sic Plato De leg. 8, ἑορταὶ μέλουσι πᾶσι, Feſta curæ ſunt omnibus, Omnes vacant feſtis, ſeu eorum ſtudioſi ſunt. Sed non dicitur tantùm τοῦτο μέλει μοι, vt in illis exemplis, verumetiam τούτου μέλει μοι, aut περὶ τούτου, aliquando & ὑπὲρ τούτου. Ariſtopha-

nes Pluto, τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. Plato De rep. A τῇ ποιητικῇ οὐ δήπου ἄλλου του μέλει ἢ &c. At cum περὶ apud Iſocratem & Plat. ſed & cum ὑπὲρ apud Demoſth. Iungitur verò & infinitiuo, vt μέλει μοι ἀκούειν. Sic apud Sophoclem, νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι. In imper. μελέτω σοι, Hom. Sic & Iſocrates, μελέτω σοι τῶν πλήθους. Et particip. μέλον. Plato in Apol. οἶσθα μέλον γέ σοι. Et οὐδὲν ἄρ' ἐμοὶ μέλον, Ariſtoph. Quum nulli ſim curæ. (Et partic. COMP. Πασιμέλουσα. quo epitheto Argo nauis ornatur ab Hom. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poetis & hiſtoricis. Vide Euſt.) HINC B Μελέτωρ, Qui curam gerit alicuius rei, Cui negotium aliquod curæ eſt. Sophocl. Sed redditur & aliis modis hoc verbum alicubi. vt οὐδέν μέλει μοι τῶν σκωμμάτων, nihil moror dicteria. Et τί σοι μέλει; (quo & Epictetus vtitur) Quid ad te? At verò in illo Sophoclis loco, ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι ſunt qui vertant Cogito tripudiare. Quinetiam μέλει μοι interdum pro Muneris mei eſt. vt Bud. vertit apud Polybium, τῇ συγκλήτῳ μέλει περὶ τούτων. qua in ſignificatione alibi dicit, τούτων ἐπιμελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ. Item, τούτων ἡ σύγκλητος πρόνοιαν ποιεῖται. C

Dicitur autem in fut. μελήσει, in præt. μεμέληκε, tanquam à verbo circunflexo. Hom. Il. ε, — μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. Xenoph. μεμέληκέ σοι τῆς φυλακῆς. Et particip. apud eundem in Apol. Socratis, τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός. Tale eſt & μελητέον apud Plat. de rep. libro 2, ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν. (Cæterùm à μεμέληκε fit per SYNCOPEN Μέμηλε apud poetas. Hom. Iliad. β, Ω. λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε. Idem Odyſſ. ζ, — τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. Et Μεμήλει, Curæ erat. Sic ETIAM Μεμηλὼς particip. Qui curæ eſt, Cuius cura geritur. Gratus. vt θαλίης μεμηλότα ἔργα, apud Heſiodum in Erg. Interdum verò μεμηλὼς actiuè, Qui curam gerit, Qui curat. vt Il. ε, — μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Sunt autem & qui μέμηλε non per ſyncopen factum, ſed medium præteritū eſſe volunt. vt βέβουλα pro βεβούληκα. AT VERO Μέμβλεται ET Μέμβλετο præter ſyncopen habent inſertum β per pleonaſmum. eſt enim μέμβλεται pro μεμέληται, Curæ eſt, Curæ habetur. itidémque μέμβλετο pro μεμέλητο. Homerus Il. τ, Ἧ νύ τι οὐκέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. Et Iliad. φ, Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος. Sed & μέμβλεσθε apud Apoll. tanquam à THEMATE Μέμβλομαι. Argon. 2, — οἷσιν μέμβλεσθε κιόντες. Sed Euſtathius affert ETIAM Παραμέμβλωκε pro παραμεμέληκε. apud quem vide & Μέλω, Μέμλω, vnde Μέμβλω.) D

Μέλεται etiam dicitur. Heſiod. in Theog. — ἧσιν ἀοιδὴ Μέλεται (vbi prima producitur vi liquidæ) Sic μέλεταί σοι μόγος, in Epigr. Et μελέσθω apud Apoll. Rhodium lib. 1, — ἀνακτορίη δὲ μελέσθω Σοί τ' αὐτῇ καὶ νῆσος. Et apud Lucianum Ionicè loquentem, καὶ οἷς πᾶσα καὶ εἰς τὸ θεῖον μέλεται θεραπείη. Futurū itidem μελήσεται, tanquam à contracto. Hom. Il. α, — ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω. Sic & particip. μεμελημένος, Qui curæ fuit, aut etiā Qui curæ eſt, Qui in pretio eſt. vt Epigr. lib. 3, — ὄρνεον ὦ Χαρίτων μεμελημένον. Et actiuè, pro Solicitus. Epigr. lib. 1, Οἱ δ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφῶν. E F
VNDE Μεμελημένως aduerbium, Solicitè, Accuratè, Cura adhibita, Diligenter, Elaboratè. apud Plat. in Protagora. Inuenitur & NOM. Μέλημα, Cura. vt apud Theocritū, τί δέ σοι τὸ μέλημα; Quid tibi cura eſt hac re? Quid curas? Sic in quodam Anacr. odario, τί δ' ἐστί σοι μέλημα. nam corruptū eſſe in exempl. locū eū, docuerūt meæ in illum annotationes. Idem verò roſam appellat ἔαρος μέλημα, Curam veris, Quæ curæ eſt veri, Quæ veri eſt velut in deliciis. Et Sappho apud Iul. imper. in epiſt. ἵνα σὺ τὸ μέλημα τοὐμὸν (ὥς φησιν ἡ Σαπφὼ) περιπτύξωμαι. quem vſum nominis μέλημα crediderim exprimere voluiſſe Naſonem, quum dixit, At ſacri vates & diuûm cura vocamur. id eſt, (vt ego verſum illum Græco verſu reddidi, Ἀλλ' ἱεροὶ τε θεῶν τε μέλημα καλούμεθ' ἀοιδοί) ITEM Μέλησις, ET Μελησμὸς pro eadē illa ſignificatione in v. l. Sed inuenitur ETIAM Μέλομαι (rarò tamē) pro Curam gero, Curo. vt μέλομαι αἰγιαλίας, Apoll. Arg. 1. Sic in Epigr. l. 4, μή τι μέλεσθε λύκου. G H

Sed & μεληθεὶς, tanquam à themate contracto, apud Sophoclem, τάφου μεληθεὶς τοῦδε. pro quo diceretur vſitatius ἐπιμεληθείς.

Μελέτωρ, vide col. præc. in Μέλει.

Μέλημα, vide col. præc. in Μέλεται.

Μέμβλεται & Μέμβλετο vide col. præc. poſt Μέμηλε.

COMPOS. itidem imperſonale ΜΕΤΑμέλει, Pœnitet. (hinc autem eſſe puto ortam hanc ſignificationē quòd pœnitentia ſit veluti poſterior quædam cura. Solet enim nos pœnitere alicuius facti, quum animum id attentius expendentem cura & ſolicitudo ſubit, atque adeo anxietas) Plato in Apologia, οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ. (de qua conſtructione dicā in Μεταμέλομαι) Luc. μετεμέλεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ. Iſocr. μετεμέλε δὲ αὐτοῖς ἁπάντων τῶν εἰρημένων. Et infinit. μεταμέλειν. Iſocr. μεταμέλειν ὧν εἰς ζῶντα ἐξήμαρτεν. Et μεταμελήσει fut. (ſicut μελήσει à Μέλει) item aor. μετεμέλησε. vnde μεταμελῆσαι apud Iſocratem. Sed Herodotus alia conſtructione dixit in Eratone, καὶ τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετεμέλε. q. d. Pœnitentiā ei afferebat illud ſuum dictum, pro Pœnitebat illum dicti ſui. Sic autem & ex Ariſtoph. in Nubibus, οἴομαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν. Et μεταμέλον, pro Quum pœniteret. ea forma qua dicitur ἐξὸν, & προσῆκον, atque aliis eiuſmodi. Iſocr. τῶν ἀνηλωμένων αὐτοῖς μεταμέλον.

Μεταμέλομαι, Pœnitentia ducor. (pro μεταμέλει μοι) Thucyd. μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. id eſt, διὰ τὸ οὐκ ἀναστῆναι. vt libro 4, καὶ μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι, pro διὰ τὸ οὐ δέξασθαι. (Tale autem eſt apud Platonem, οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ. eſt enim pro διὰ τὸ οὕτως ἀπολογήσασθαι) Xenoph. Pædiæ 4, οὔτε μεταμελόμενος πώποτε φανερὸς ἐγένετο. Idem dixit, εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, progredi ad id quod conſequutura ſit pœnitentia. Sed & præſens circunflex. ex Phalaridis epiſt. affertur, μεταμελοῦμαι περὶ τῶν βελτιόνων. (vbi obſerua & conſtructionem) Item, μεταμελόμενος ἐπὶ τοῖς παρέσχημάτων.

Μεταμέλος, ου, ὁ, Pœnitentia. Thuc. l. 7, p. 251. Apud Plat. autem adiectiuè.

Μεταμέλεια itidem Pœnitentia, & quidem vſitatius. Sæpe autem exponi commodè poteſt, & Mutatio conſilii. Ariſtot. Ethic. 3, ἐπὶ δεῖ τὴν πρᾶξιν λυπηρὰν εἶναι καὶ ἐν μεταμελείᾳ. Thuc. 3, μάλιστα δ' ἐν τῇ ὑμετέρᾳ περὶ Μιτυληναίων μεταμελείᾳ. vbi commodè reddi poteſt Conſilii mutatione. Plutarch. dixit ἐν μεταμελείᾳ εἶναι pag. 987 meæ editionis. Vſurpatur & in plurali. vt λαμβάνειν μεταμελείας, apud Thuc. & ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλὰς apud Iſocr. pro Subinde conſilium mutare, *Se rauiser ſouuent.*

Μεταμελητικὸς, Pronus ad pœnitentiam. Bud. ex Ariſtot. Ethic. 7.

C. 2. Ἀμεταμέλητος, Cuius non pœnitet, aut pœnitere non poteſt. vt σωτηρία ἀμεταμέλητος, Paulus ad Corinthios 2, cap. 11. Et ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, ad Rom. cap. 11, v. 29.

C. Ἀμελὴς, έος, ὁ & ἡ, Qui curam non gerit, Cui nulla eſt [rei alicuius] cura, ᾧ οὐ μέλει, negligentia vtens circa quidpiam. Iſocrates, οὕτως ἀμελὴς καὶ κακὴ περὶ αὐτὸν ἐγένετο. Itē ἀμελὴς cum genit. vt apud Xen. Pæd. 7, ἀμελέστεροί γε τῶν προσταττομένων. Dicitur & ἀμελὴς περί τι.

Ἀμελὲς, paſſ. ſignificatione, Quod negligitur, Quod curæ non eſt, Cuius nulla cura eſt. vt οὐδ' αὐτῷ δ' ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, Ne ipſi quidem diuiti huius rei nulla la eſt cura. vel, Ne ipſi quidem diuiti res hæc curæ non eſt. Affertur autem ille locus in vulg. l. ἀδεσπότως.

Ἀμελῶς, aduerb. Negligenter, Segniter, Oſcitanter, Non adhibita cura & ſtudio. Iſocr. Panath. οὐκ ἀμελῶς διῆλθομεν. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινος, pro ἀμελεῖν τινος, Neglectui habere aliquem, vel aliquid. Dicitur & ἀμελῶς ἔχειν περί τινα, vel περί τι. Xenoph. Pædiæ 1, περὶ θεοὺς ἥκιστα ἀμελῶς ἔχειν. Gaza autem alterā conſtructionem vſurpauit, non ſine exemplo, quum dixit in Catone maiore, ἀμελῶς ἔχει τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν, pro Rem familiarem negligit.

Ἀμέλεια, ας, ἡ, Neglectus, ſubſtant. Negligentia, Incuria. Xenophon Pædiæ 8, τούτῳ ἡγεῖτο ἡ ἀκρασία τινί, μαλακία, ἢ ἀμελείᾳ ἀπεῖναι. Demoſth. Olynth. 1, τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολω-

λεκέναι κτ̀ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας, ἄν τις θείη ἐικότως. Id eſt, Nam rerum multarum iacturam factam in bello, meritò negligentiæ noſtræ aliquis imputet. Apud Xenophontem ἐν ἀμελείᾳ καταϑέσθαι, exponitur Pro derelicto habere. Apud Euripidem, ἀμελείᾳ δὸς ταῦτα, pro Iſta ne cures, De his ne ſis ſolicitus, Iſtam mitte curam. vbi ἀμέλεια eſt ad verbum Inſolicitudo, ſi modò dici poſſet. A

Ἀμελέω, ῶ, F. ήσω, Curæ non habeo, Nō curo, Negligo, Neglectui habeo, Contemno. Il. ρ, Ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσυνάων ἀμέλησε, non neglexit iuſſa Menelai. Iſocrates in Buſir. encomio, τῶν κοινῶν πραγμάτων ἀμελεῖν. Xenophon, ἀμελεῖς τῶν φίλων, De amicis non es ſolicitus. Idem ἀμελῶ τοῦ ὀργίζεσθαι. Sic dicitur & ἀμελῆσαι τοῦ ἐμπιπλάσθαι, vbi infinitiui ſunt loco genitiuorum. Iungitur verò & genitiuo qui regitur à præpoſitione περὶ, vt apud Demoſthenem, ἀμελεῖς περὶ τούτου. Affertur & Ariſtophanis locus in Nubibus, in quo iungitur participio, ἀμελῶ προσέχων. B

Ἀμελοῦμαι, paſſ. Negligor, Neglectui habeor. Plato in Apologia, οὐδ' ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα, id eſt (Cicerone interprete) Nec vnquam eius res à diis immortalibus negliguntur. Idē Plato De leg. 11, θαυμαστὸν ἂν γίγνοιτο εἴ τις ὢν τοιοῦτος ἀμεληθείη πράγματα. C

Ἀμελεῖται impersonaliter, Cura nulla eſt. vnde ἠμέληται, Cura nulla fuit. Æſchines, οὐκ ἠμέληται τῶν τοιούτων τῷ νομοθέτῃ, Non fuit talium nulla curæ legiſlatori, Legiſlator hæc non neglexit.

Ἠμελημένος, participium, Neglectus. aut etiam per præſens, Qui negligitur. ἠμελημένη ἐσθὴς Xenophonti, Veſtis neglecta & contempta, Veſtis quæ in pretio nō eſt, Veſtis vilis. |Vnde ADVERB. Ἠμελημένως, Non habita vlla cura, Negligenter. Modò actiuam ſignificationem, modò paſſiuā habere traditur. Certè ἠμελημένως ἔχειν conſtat vſurpari interdum pro ἀμελῶς ἔχειν, id eſt Negligere, Negligentem eſſe ad aliquid. Exponitur verò apud Xen. à quibuſdam Negligi, Pro derelicto haberi. D

Ἀμελητέος, Negligendus. & Ἀμελητέον aduerb. Negligere oportet. vt apud Iſocr. τῶν τοιούτων ἀμελητέον.

Ἀμελητὶ, idem quod ἀμελῶς, SICVT Ἀμελησία, idē quod ἀμέλεια. Pono autem ἀμελησία & ἀμελητὶ poſt verbum ipſum, quòd ἀμελῶς & ἀμέλεια à nomine deriuari manifeſtum ſit: at ἀμελησίαν & ἀμελητὶ à verbo deducta eſſe contendam, formato nomine ἀμελησία ab ἠμέλησαι, aduerbio autem ἀμελητὶ & ab ἠμέληται. Sciendum eſt autem habere hîc (ſicut in aliis innumeris locis) craſſiſſimum errorem vulg. lexica Græc. nimirum in interpretatione huius aduerbii. nam ἀμελητὶ illic interpretatum eſt, Negligenter, Contemptim: Promptè, Citò. quarum ſignificationum duæ poſteriores duabus prioribus apertè repugnant. adeo vt hinc poſſit vel linguæ Græcæ imperito ſubolere error. qui ex eo natus eſt, quòd ἀμελλητὶ per duplex λ cum ἀμελητὶ vnicum habente confuſum per imperitiam fuit. Vide Ἀμελλητὶ in Μέλλω. E

Ἀμέλει, aduerbium factum ex imperatiui modi ſecunda perſona. q. d. Ne cures, Ne ſis ſolicitus. Ἀμέλει, inquit Bud. Atqui, Certè. Demoſthenes, ἀμέλει, ἔφη σοῦ, ὦ Πασίων, ἐὰν βούλῃ ἀνασκάσαι αὐτοὺς ταῦτα ποιῆσαι, Atqui, Nimirum. Plato in Phædone, τοὺς δέ γε ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ ἁρπαγὰς προτετιμηκότας, εἰς τὰ τῶν λύκων τε καὶ ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη, ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσε φαμὲν τὰς τοιαύτας ἰέναι ψυχάς; reſpondet Cebes, ἀμέλει εἰς τὰ τοιαῦτα, Certè, vel Scilicet, vel Proſus. |Ponitur (inquit Budæus) & pro Etenim, & pro ἐπειδὴ, apud Lucianum & Galenum. Eſt autem ἐπειδὴ, Quoniā, vel Quandoquidē. Vide p. 929. |Capitur verò ἀμέλει & pro Itaque. Exponitur enim πιθανῶς à Suida & Heſychio. | Ἀμέλει (vt annotat idem Budæus in Lexico ſuo) Verbi gratia, Non aliter atque, Quomodo, Vtique. vt vſurpat ſæpe Lucianus & alii. G

Ἀμέλει dixi eſſe aduerb. ex imperatiuo modo factū. Sciendum eſt autem alicubi ſignificationem illam videri retinere. vt apud Ariſtophanem in Nubibus interrogāti Socrati Strepſiadem de filio quem ipſi in diſciplinam tradebat, Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης; id eſt, Quomodo hic diſcere poſſit rationem effugiendæ accuſationis? reſpondet, Ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφος ἐστι φύσει. id eſt, De hoc ne ſis ſollicitus: doce, ſapienti eſt pectore. Hic ἀμέλει eſt Ne cura, Mitte hanc curam, Aliud cura. Quod etiam dicunt, ſi bene memini, μή σοι μελέτω τούτου. Noſtrates talem quandam loquendi formam habent per verbum quo Curare exprimunt. nam Ἀμέλει δίδασκε dicerent *Ne te ſoucie point: enſeigne-le ſeulement:* aut, *Ne te ſoucie que de l'enſeigner.* In illum tamē Ariſtoph. locum nihil annotat ſchol. de voce ἀμέλει, at in iſto qui eſt in eadē comœdia, vbi Socrati interroganti πῶς οὖν δυνήσῃ μανθάνειν, Strepſiades reſpondet, ἀμέλει καλῶς: in iſtum inquam locum annotat, ἀμέλει vacare, idque Attica phraſi. eſſéque perinde acſi diceret, Eſto bono animo. Quòd ſi ita debet accipi hoc poſteriore loco; certè inter ἀμέλει & καλῶς diſtinguendum fuerit, ne iūgatur ἀμέλει cum καλῶς: ſed dicatur ἀμέλει ſeorſum, deinde ſequatur καλῶς, cum quo ſubaudiatur δυνήσομαι μανθάνειν, perinde acſi Socrati interroganti, Quomodo igitur diſcere poteris? Strepſiades reſpondeat, Mitte hanc curam. pulchrè diſcam, vel diſcere potero. Budæus tamen ἀμέλει hîc quoque cenſuit aduerbium eſſe poſſe. exponit enim, Pulchrè certè, vel ſcilicet. Ego tamen à ſcholiaſtæ ſententia per imperatiuum modum exponentis, non temerè diſcedendum cēſuerim: ſed dummodo inter ἀμέλει & καλῶς diſtinguatur, vti dixi.

c. 1. Ἀπαμελέω, ῶ, Fut. ήσω, Prorſus negligo. vel ſimpliciter Negligo, ἀμελῶ. Paſſiua vox eſt Ἀπαμελέομαι, οῦμαι, Negligor. vnde participium ἀπημελημένος, Neglectus. Aduerb. item ex hoc partic. EST Ἀπημελημένως, Neglectim. ſicut dicitur ἠμελημένως à ſimplici ἀμελῶ. Apud Heſych. autem LEGITVR Ἀπαλεῖν expoſitum ἀμελεῖν. Quod ἀπαλεῖν per ſyncopen factum eſt ex ἀπαμελεῖν. ſed quam ſyncopen veriſimile eſt per imprudētiam à librario negligente eſſe factam. Legitur tamen apud eundem ἀπαλοῦντες itidem expoſitum ἀμελοῦντες. ἀπαλοῦντες ſcribo, non ἀπαλέντες, vt eſt in vulgatis exemplaribus: quòd ſatis manifeſtus eſſe videatur error.

c. 1. Ἐξαμελέω, ῶ, Negligo. vel potius, Prorſus negligo, vt ἐξ intendendi vim habeat. A cuius paſſiuo Ἐξαμελοῦμαι eſt ἐξημέληντο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς apud Plutarchum in Camillo. Ariſtoteles autem τῷ ἐξημέληται tanquam impersonali vtens, dixit Ethic. 10, capite 9, ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων. q. d. Neglectum eſt de his, ſeu Neglectum fuit. pro Neglecta ſunt hæc, ſeu Negliguntur.

c. 1. Καταμελέω, ῶ, Negligo, Nullam curam gero. vel Prorſus negligo, Valde negligo, vt de ἐξαμελῶ modò dixi: Sophocles, Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Interdū pro Negligo, id eſt Neglectui habeo, ſeu contemptui. A cuius paſſiuo Καταμελοῦμαι eſt participium καταμεληθεῖσα apud Plutarchum, ὅπως Ὀκταβία περιυβρισθεῖσα καὶ καταμεληθεῖσα, πρὸς τὸν πόλεμον αἰτίαν εὐπρεπῆ παράσχῃ. Itidē participium alterum κατημελημένος, pro Neglectus, Cōtemptus. Item Vilis (vt καταβεβλημένος) apud Iſocratem, teſte Budæo. HINC Κατημελημένως, Cum neglectu. Quidam Neglectim interpretātur ſeu Contemptim.

c. 1. Παραμελέω, ῶ, q. d. Subnegligo, Subaſpernor. Diſſentio enim in huius verbi interpretatione à Budæo, qui putat παρὰ in eo eſſe ἐπιτατικόν. exponit enim, λίαν ἀμελῶ. Idem certè exponit ſimpliciter Negligo, Sperno, in hoc Lyſiæ loco, τῶν μὲν πραγμάτων παρημελήκασι, τὸν δὲ ἔτον μου ἐπιχειροῦσι διαβάλλειν. Thuc. lib. 1, ἅμα δὲ μίσει τῶν Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι. In vulgatis lexicis ex Xenophonte εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρός. Et ex Plutarcho in Camillo, παραμελοῦντες τῶν καλῶν, res honeſtas contemnentes. A cuius paſſiuo Παραμελοῦμαι eſt παρημελοῦντο apud eundē Plutarchum in Theſeo pro Negligebantur, Cōtemptui erant. Et partic. præt. παρημελημένος, Neglectus, Contemptus. Plutarchus De virt. morali, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, οὐ τῶν παρημελημένων ἐν ἰσοτελείᾳ. Idē καταβάλλων ἑαυτὸν εἴς τινα τῶν παρημελημένων.

id eſt, vt vnum neglectorum & deſpicabilium, Bud. interpr. Ego certè exiſtimo (vti dixi) in hoc verbo præpoſitionem παρὰ μελῶ, minuere, non augere, vt tradit idē Budæus. nec tamen inficior aliquando otioſam videri poſſe, adeo vt παραμελεῖν accipiatur pro ἀμελεῖν. ideóque hanc illius interpretationem minimè improbo.

Et ADVERBIVM Παρημελημένως, Neglectim, Contemptim.

Παραμελῶ in Pand. Prætereo in teſtamento, ἀμνημόνευτον ποιῶ, Bud.

C. Ἐπιμελής, έος, ὁ & ἡ, Qui curæ habet, Qui curam agit. vt Bud. exponit, afferens ex Xenoph. ἐπιμελὴς τῶν ξυμμάχων φαίνεσθαι. Tale eſt apud eundem, ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, Curæ habes amicos, vel Amici tibi curæ ſunt. Redditur etiam Solicitus, Diligens, Diligentiam adhibens. vt in hoc eiuſdem loco, αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι, θεῶν ἐπιμελέσταται, deorum diligentiſſimæ. quòd videlicet Diligens alicubi genitiuo iungatur. ſed conſiderandum fuit iungi genitiuo rei potius quàm perſonæ. Quare malim Diligentiſſimæ rerum ad deos pertinentium. Aut vſitatius, Diligentes in rebus &c. Vel, Diligentiſſimæ cultrices deorum. Et ſubſtantiuè pro Diligentia, vt τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου, Diligentia in re agenda. Apud Ariſtophanem ſine caſu, ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, Si diligens ſim, Si diligentiam adhibeam.

Ἐπιμελές (paſſiua ſignificatione. vt illud ἐπιμελὴς actiua) Quod curæ habetur, Quod curæ eſt. vt ἐπιμελὲς οἷς τοῦτ' ἦν. Sic Plato epiſt. 7, ἐπιμελὲς ἐστὶ πολλοῖς. Et cum infinit. ſæpe. vt Æſchines, ἐπιμελὲς μοι γέγονεν ὑπακούειν. Et Demoſth. ἐπιμελὲς ἦν αὐτοῖς εἰδέναι. Bud. poſtquā dixit ἐπιμελὲς ſignificare Quod curæ eſt, Quod efficere laboramus, affert ex eodem oratore, οἷς ἐπιμελὲς ἦν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν. Plato epiſt. 7, πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. Sic Syneſius, οὐ γὰρ Σύροις ἐπιμελὲς καταίρειν εἰς τὰ Κυρηναίων ἐπίνεια. Sed ponitur etiā ſubſtantiuè, pro ἐπιμέλεια, vt, ἐστί μοι ἐπιμελὲς τούτου, pro Eſt mihi cura huius rei. vt τούτων πάντων ἐπιμελὲς ἐστὶ τῇ συγκλήτῳ, Polyb. Horum omnium cura eſt ſenatui, vel Horum omnium cura ſenatui incumbit. Tale eſt apud eūdem, οἷς μὲν ἐπιμελὲς ἦν τῆς ναυπηγίας. (AT VERO Ἐπιμέλεον, pro Cura dignum, φροντίδος ἄξιον, affert Suidas ex Herodoto, ὡς γὰρ παρεξῄει ἡ γυνὴ ἐπιμέλεον τῷ Δαρείῳ ἐγένετο)

Ἐπιμελῶς, adverb. Cura adhibita, Accuratè, Solicitè, Diligenter. Vtitur Dem. Pro cor. Et ἐπιμελέστερον, Diligētius: ἐπιμελέστατα, Diligentiſſimé.

Ἐπιμέλεια, ας, ἡ, Cura, Diligentia, Studium. ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo, vel gero. Sic ἐπιμέλειαν ἴσχω, Plat. (Ariſtot. autem dixit etiā, εἰ γάρ τις ἐπιμέλεια ἀνθρωπίνων ὑπὸ θεῶν γίνεται, Ethic. libro 10, cap. 8) Et ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι τούτων pro eodem. Redditur item Curam ſuſcipio, apud Plat. De l. In hoc autem Demoſthenis loco, ἐπιμέλειαν ἐποιησάμην τοῦ οἴκου τούτου, Budæus vult ἐπιμέλειαν ſonare non ſolùm curam, ſed & anxietatem. Dicitur verò & ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι περὶ τούτων. vt apud Iſocr. in Plat. ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν. Quo ſenſu & πρόνοιαν ποιεῖσθαι dicitur. Ariſtoteles Polit. 7, dixit etiam ἐπιμέλειαν ποιεῖται περὶ τὰ συμβόλαια. Vt autem ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι dicitur qui curam gerit, ſic ἐπιμελείας τυγχάνειν is de quo cura geritur, ſeu qui curatur (q.d. Curam cōſequi) apud Iſocr. & Ariſtotelem. Redditur alioqui hoc nomen, quum ſolū genit. habet, aliis etiā modis: videlicet nomine Curatio, item Procuratio. vt ἐπιμέλεια σώματος ex Galeno, Curatio corporis: & οἴκου ἐπιμέλεια ex Baſ. Domus procuratio. At verò ἐπιμέλεια τῶν λέξεων, Diligens verborum delectus, ſeu Diligentia in deligendis verbis. Dicitur & ἐπιμέλεια περί τι, vt ab Ariſtotele Polit. ἡ περὶ τὴν σοφίαν ἐπιμέλεια. Affertur etiam αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι ex Xen. pro Acres ſolicitudines. Ἐπιμέλεια à Bud. redditur etiam Curatio muneris, ſicut ἐπιμελητής, Curator. Ἐπιμελείας οἶκος Heſychio, ἔνθα τὰ δημόσια γράμματα ἔκειτο.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, Curo, Curam gero, Studeo. Operā do. Thucyd. libro 3, καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος. Xenophon. Hellen. 5, ἐπιμελεῖσθαι τοῦ χωρίου. Idē, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον. Cic. in epiſt. Epicuri, ἐπιμελοῦ τῶν παίδων Μητροδώρου, fac vt Metrodori tueare liberos. Item ἐπιμελοῦμαι περὶ τούτου. vt ἐπιμελεῖσθαι τούτων, ὥσπερ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας. Item ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομικῆς ex Platone De legibus. Et cum accuſatiuo apud eundem, Hell. 5, τά τε ἄλλα ἐπιμελεῖτο. Sic Apomnem. libro 2, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιμελεῖτο. Iungitur & cum ὅπως, vel ὡς, & quidem aliquando præcedente etiam genitiuo. Xenoph. ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ. Idem Hellen. 5, ἐπιμεληθεὶς ὅπως μὴ ἐξαγγελθείη. (Latini hac in ſignificatione dicunt Dare operam ne: ſicut Dare operam vt &c.) Idem, ἐπιμελοῦ τούτου ὡς ἂν πραχθείη. Tale eſt, ἐπιμελεῖται τῶν ἄλλων, ὅπως ἂν θηρῶσιν. Apud eundem cum ὡς ἂν, ſequente optatiuo. Vide & in ἐπιμελητής.

(Ἐπιμέλομαι, idem. Xenoph. Pædiæ 8, ὡς δ' οὐδὲ τῶν σωμάτων ἐπιμέλονται ὥσπερ πρόσθεν. Idem, ἐπιμέλεται κάμνοντος. Idem, ἐπιμέλονται τοῦ θηρᾶν, Curam gerunt venationis, Studioſi ſunt venationis. Et ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, Bud. ex Iſocrate, pro Qui in magiſtratibus erant. Habet verò & illas conſtructiones quarum exempla attuli in Ἐπιμελοῦμαι, videlicet cum ὅπως, ſeu ὡς, addito etiam genitiuo interdum. Alicubi ἐπιμέλεσθαι ſine adiectione, vt αὐτὸς μὲν οὐδ' ἐπιμελόμενος, Xen. vt videbis pag. 49 Cic. Lexici, vnà cum interpretatione. Eſt autem & alia ſignificatio, de qua dicam in Ἐπιμελητής.)

Ἐπιμέλημα, ατος, τὸ, Negotium cuius curam gerimus. Res (inquit Budæus) quæ curæ eſt. vt dicitur μελέτημα. vertit tamen Cura, in iſto Xen. loco in Œc. ἐν ἀδῷ τι τῶν σοι προσηκόντων, ἔφην ἐγώ, ἐπιμελημάτων. Vide mei l. Cic. p. 47, vbi redditur Diligentia.

Ἐπιμελητής, οῦ, ὁ, Curator, Qui curam rei alicuius ſuſcipit. Exponitur & Procurator. ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, Demoſth. quod Cic. vertit, Curator muris reficiendis. Xenoph. Pædiæ 8, καὶ τῶν εἰς τὴν δίαιταν ἐπιμεληταί. Ibidem, καὶ ἵππων δὲ καὶ κυνῶν ἐπιμεληταὶ καθίστη. Ab eodem φύλαξ & ἐπιμελητὴς alicubi copulantur. In vulg. lex. annot. ex Xenophonte, ἐπιμεληταὶ dictos Perſis qui in bello ſaucios curabant. Apud Athenienſes ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, qui Lat. Rex ſacrorum. ἐπιμεληταὶ peculiari ſignificatione dicebantur etiam Exequutores teſtamenti. qua in ſignif. vſus eſt aliquoties Diog. Laertius, itidémque verbo ἐπιμελεῖσθαι pro Exequutorem eſſe teſtamenti. Idē vſus eſt & τῷ ἐπιμέλεσθαι.

Ἐπιμελητικός, οῦ, ὁ, Aptus ad curam gerendam alicuius negotii. Ex Xenoph. Œcon. affertur pro Diligens & peritus curator.

c. 2. Ἀνεπιμέλητος, Qui curam non habet. v. l.

c. 2. Προσεπιμελοῦμαι, Inſuper curam gero, Inſuper curo.

c. 2. Συνεπιμελοῦμαι, Simul curam gero, ſeu curo. Vel, Vnà cum alio curam gero, aut curo. Xen. τῷ δεομένῳ τοῦ συνεπιμελησομένου.

AT VERO Τημελῶ diuerſam habet à præcedentibus deductionem. neque enim præfixā itidem habet præpoſitionem. illa tamen prima ſyllaba (vndecunque facta ſit) epitaticam vim habere videtur: ſed peculiariter dicitur pro Curam habeo ſeu gero in iis quæ ad cultum corporis ſeu comptum, aut etiam ad humaniter tractādum aliquem pertinent. Plut. in Sympoſ. ſept. ſapientū, ἡ δὲ παιδίσκη πόθεν Ἀνάχαρσιν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως; de puella quæ pectebat Anacharſin & ornabat. Ibidem προσέπλω pro eodem dicitur. A Budæo exponitur Curo, Accuro, Tracto: qui affert ex Euripidea quadam epiſtola, καὶ χορηγίαις τῶν ἐπιτηδείων ἀφθόνοις καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν. Et paſſ. Τημελέομαι, οῦμαι. VNDE Ἀτημέλητος, Incuratus, Inornatus, Neglectus. A Bud. affertur pro Incuratus ex Xenophonte. Dicitur autem ea forma qua ἀνεπιμέλητος. Sed in v. l. habetur & VERBVM Ἀτημελῶ, pro Non curo, Abiicio. quod verbum ſi apud aliquem probatum autorem extat, fuerit ἀτημέλητος ab eius paſſiuo, videlicet à tertia perſona ſing. præteriti. Sciendum eſt porro inueniri etiam NOMEN Τημελής, ET Τημέλεια. Exponitúrque τημελὴς in vulg. lex. Diligens, Studioſus. τημέλεια, Cura, Ornatus. A Budæo IONIC. Τημελίη pro Τημέλεια, apud Hippocratem redditur Cura, dicētem, καὶ τῆς τοῦ σώματος

σώματος τημελοῦς. Quinetiam CONTR. Ἀτημελὴς ET Ἀτημέλεια, SEV Ἀτημελία, inueniuntur, vt ἀτημελὴς κόμη apud Plut. in Antonio: ſed paſſiua ſignif. pro Coma incompta & inculta, (ſicut videlicet τημελεῖν τὴν κόμην in loco eiuſdem Plut. quem modò protuli. Ἀτημελία autem pro Negligentia, Incuria. vt apud Agathiam, τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπεπτώκει. Itẽ ADVERB. Ἀτημελῶς, Negligenter. vel Inornatè. Cæterùm nõ ignoro Τημελὴς videri poſſe prius eſſe quàm Τημελῶ, ſi Ἀμελὴς prius eſt quàm Ἀμελῶ & Ἐπιμελὴς præcedit Ἐπιμελοῦμαι: ac certè non valde repugnarim, ſiquis nomini Τημελὴς priorem locum dare velit, ſubiũgens ei nomen Τημέλεια: hoc tamen aio, ſuſpicari me, Τημελῶ dictum fuiſſe primùm, deinde verò nomina etiam illa in vſum veniſſe, non quidem tanquam ex eo formata, ſed ad exẽplũ nominũ ἀμελὴς, ἀμέλεια, & ἐπιμελὴς, ἐπιμέλεια, ab aliquo ficta. Hoc autem ideo ſuſpicor, quia τημελῶ eiuſmodi eſt cuius ſignificatio multo frequentius in vſum veniat.

ΜΕΛΕΤΗ, ης, ἡ, Cura. Heſ. Erg. Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ᾽ ἐπιθήκη. At verò in ſoluta oratione hãc ſignif. minimè ſeruat, ſed accipitur pro Meditatio, Exercitatio. Thuc. l. 2, οὐκ ἀνεπιστήμονας τὰς Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίας τῆς σφετέρας δι᾽ ὀλίγου μελέτης. Huic autem δι᾽ ὀλίγου μελέτῃ opponit alibi ἐκ πολλοῦ μελέτην, videlicet [illegible], ἔργον ἐκ πολλοῦ μελέτη. Idẽ alibi πόνῳ μελέτῃ dicit, & μελέτην τῶν ναυτικῶν ποιεῖσθαι. Alicubi apud eundẽ [illegible] Præmeditatio. Plut. γύμνασμα & μελέτην copulauit. Quidã autẽ in Epigr. iocosè ſomnum appellauit μοιριδίην μελέτην, q. d. Fatalem meditationẽ. Μελέτη alicubi redditur etiã Induſtria. vt apud Syn. πολιτικῆς δὲ φροντίδος ἄμοιρος ἐκ φύσεως καὶ μελέτης. Quinetiã ἐκ μελέτης in v. l. pro De induſtria. Plur. autem μελέται alicubi redditur etiam Inſtituta.

Μελέτη, Declamatio. quòd ea exercitatio ſit & velut præludium ad forenſis orationis concertationem. Hinc Λιβανίου μελέται, itidem Ἱμερίου μελέται, vnde excerpta quædam nuper ex officina mea prodierunt.

Μελετηρὸς, Exercitatus. Bud.

Μελετάω, ῶ, Curo, Curã gero. Heſ. Erg. μελετᾶς βίου. Et ἔργου μελετᾶν, ex eodẽ. In ſoluta orat. Meditor, (atq; hoc verbũ Meditor Latinos ab illo μελετῶ deriuaſſe autor eſt Seruius) Exerceo. Thuc. l. 1. μελετήσομεν δὲ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. Sic etiã οἱ τὴν ἱππικὴν μελετῶντες apud Xen. Interdũ μελετῶ ſine adiectione, pro Me exerceo, cũ apud alios, tũ Thuc. (vnde μεμελετηκὼς apud Xen. Qui ſe exercuit, Exercitatus. Hell. 6, ἦν δὲ τὸ μὲν τῶν Θηβαίων ἱππικὸν μεμελετηκὸς, τοῖς δὲ Λακεδαιμονίοις κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον πονηρότατον) Inuenitur autem & cũ infinit. vt apud Plat. in Phæd. τῷ ὄντι ἄρα οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι. vnde eſt illud Cic. in ſomn. Scip. Tota. n. philoſophorũ vita cõmentatio mortis eſt. Alicubi μελετᾶν cũ hac conſtructione pro Studere, Operam dare vt &c.

Μελετάω, ῶ, Declamo. Plut. in Cic. ἐπεὶ δ᾽ ἐμελέτησε, τοὺς μὲν ἄλλους &c. In hac ſign. habetur aliquoties Epigr. l. 2, vt Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετᾷ, Σέξτος δὲ σιωπᾷ.

Μελετάομαι, ῶμαι, Exerceor. vnde μεμελετημέναι τέχναι ex Xen. affertur pro Artes quarũ peritia exercitatione cõparata eſt. Exponitur etiã, Artes quibus animi exculti ſunt. Itẽ μεμελετημένον pro Cogitatũ, Cõſideratũ. ſed hãc ſignif. B. affert dũtaxat ex Gaza apud Cic.

Μελέτημα, ατος, τὸ, q. d. Meditamentũ, Exercitamentũ. Xen. ἐν τοῖς πρὸς πόλεμον μελετήμασι.

Μελετητικὸς, Ad meditationem aptus, ſeu exercitationem. aut, Meditationis ſtudioſus, Meditationi deditus. Exponitur & Declamatorius.

Μελετητήριον, ου, τὸ, Meditatorium, Tertull. Locus meditationis, ſeu exercitationis, aut exercitii, apud Plut. Itẽ Inſtrumentum quo quis ſe exercet. Heſych.

C. Ἀμελετησία, ας, ἡ, q. d. Inexercitatio: vel Exercitationis carentia. ET Ἀμελέτητος, Inexercitatus. A Bud. exponitur etiam, Immeditatus, Imperitus, Indoctus. VNDE Ἀμελετήτως, Inexercitatè, Abſque exercitatione.

C. ἘΚμελετάω, Meditor, Exerceo. Luc. πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσουσι. Plato de exercẽte diſcipulũ, in Hippia maiore, ὥστε μάλιστά με ἐκμελετήσεις. Ex Plut. autem affertur cum infinit. ἐκμεμελετήκει τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, pro Meditatus fuerat habere orationẽ ad milites.

C. ἘΜμελετάω, ῶ, Exerceo in [aliqua re.] Et pro Exerceo ſimpliciter, vt dicitur præceptor exercere diſcipulum. Bud. ex Plat. VNDE Ἐμμελέτημα, Id in quo aliquis ſe exercet.

C. ΠΡΟμελετάω, ῶ, Præmeditor. VNDE Προμελέτησις, Præmeditatio.

ΜΕΛΙ, ιτος, τὸ, Mel. Il. α, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Vnde Cic. De ſen. Ex eius lingua melle dulcior fluebat oratio. Il. λ, μέλι χλωρόν. Plut. De aud. ex Simonide de apibus, ξανθὸν μέλι μηδομέναι. Pauſ. Att. οὔτε κηρὸν οὔτε μέλι ἀπ᾽ αὐτοῦ ποιήσεις. Plut. Artox. πιεῖν μέλι καὶ γάλα συγκεκραμένον. Athen. l. 2, ἄρτος μετὰ μέλιτος, de cibo Pythagoreorum. X. Hell. 5, ἐν μέλιτι τεθεὶς καὶ κομισθεὶς οἴκαδε, ἔτυχε τῆς βασιλικῆς τιμῆς. Siquidem mellis (vt ſcribit Plin. l. 22, c. 24) natura talis eſt vt putreſcere corpora non ſinat, iucundo ſapore atque non aſpero, alia quàm ſalis natura. (Solebant verò & incerari corpora defunctorum. vt in Κατακηρόω videre eſt) De natura autem & vſu mellis, vide Plin. l. 22, c. 24, & Dioſc. l. 2, c. 101. vbi & agit περὶ μέλιτος ἐν Σαρδονίᾳ, de melle Sardoo: & περὶ μέλιτος Ποντικοῦ, de melle Põtico: περὶ σακχάρου μέλιτος, de melle ſaccharo, quod Arrianus in Periplo vocat μέλι τὸ καλάμινον. Eſt & μέλι ἄκαπνον, mel acapnon, ἀκάπνιστον Straboni: de quo Plin. lib. 11, c. 16, & l. 23, c. 4: item Columella, & veterinariæ ſcriptores. Metaph. autẽ Alexis apud Athen. l. 13, Πικρά γε καὶ μεστὴ γυναικείας χολῆς. Ἡ τοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἐστι πρὸς κείνην μέλι.

C. Μελιτοπώλης, ου, ὁ, Venditor mellis. Ariſtoph.

C. Μελιτουργὸς, οῦ, ὁ, in meo vet. lexico Meliturgus, Mellarius: quorum vtroq; vtitur Varro. Μελιτουργεῖον, ου, τὸ, Locus vbi mel fit. AT Μελιτουργία, Mellificatio, Opus mellarii. Item, Mellificium. Ariſtot. Polit.

C. Μελίβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melleum & dulcem ſonitum edens. vt μελίβρομος αὐλὸς in Epigr.

C. Μελιγηθὴς, SIVE Μελιγαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Melle gaudens, Melleus. Pind. apud Athen. lib. 2, μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικράνου.

C. Μελίγηρυς, Melleam vocem edens, Suauiſonus. Od μ, de ſirenibus, Πρίν γ᾽ ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ᾽ ἀκοῦσαι, vocum dulcedinem, vt Cic. vertit, p. 67 mei lex. Cic. Pind. Olymp. 11, μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulciſoni. Et Gaza apud Cic. De ſenect. μελίγηρυν Κέθηγον vocauit quem Ennius ſuadæ medullam: & de quo idem Enn. Additur orator Cornelius ſuauiloquente Ore Cethegus.

C. Μελίγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melleas pupillas habẽs, Dulcis aſpectu. ἡδυόφθαλμος. Heſychio.

C. Μελίζωρον, ου, τὸ, Melicratum, Aqua mulſa. Nicand. Alex. Ἤ τε μελιζώρου γλυκέος πόσιν, id eſt μελικράτου. ſchol. AT Μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Meri mellis guſtu præditus. Nic. Th. Ῥίζα δ᾽ ὑπαργήεσσα, μελίζωρος δὲ πάσασθαι, guſtu mellito.

C. Μελιηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mellis dulcedine prædit[9], Dulcis inſtar mellis. Homer. Od. ι, λωτοῖο μελιηδέα καρπόν. Idẽ apud Athen. l. 11, Καὶ Ὀδυσσεὺς ὤπασεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν. Hippocrates verò μελιηδέα οἶνον vocauit non tantùm vinum quod ſuaue eſt, ſed etiam quod cum melle miſtum eſt, quod & ipſe μελίχροον nominat, vt Gal. in Lex. annotauit. Anacreon apud eundem Athen. l. 15, τρύγα πίνει μελιηδέα. Et metaph. Odyſſ. λ, Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ. Doricè pro μελιηδὴς DICITVR Μελιαδής. Alcæus apud Athen. l. 2, δηὖτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ᾽ ὀξυτέρου.

C. Μελίθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melle nutritus. Epigr.

C. Μελίθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melleum ſonum edens. Idem cum μελίγηρυς. vt μελίθροος κύκνος in Epigr. à dulci ſono & quaſi mellito cantu.

C. Μελίκηρα, ας, ἡ, Fauago purpurarum, vt Gaza apud Ariſtot. interpr. Lentor cuiuſdam ceræ quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuo attritu ſaliuant. Vide Κηριάζω. Apud Athen. lib. 3, ſcribitur μελικήρα, paroxytonως. Heſychius autem videtur μελίκηρα facere neutrum plurale. AT Μελικηρία dicitur ſanies. quæ craſſior & glutinoſior, ſubalbida, mellique albo ſubſimilis, ex malis vlceribus fertur, vbi nerui circa articulos læſi ſunt. vt docet Celſ. l. 5, c. 26. De qua tamen ſcriptura dubitatur. NAM Μελικηρὶς apud Græcos medicos id malum appellatur: videlicet apoſtema hu-

morem melli ſimilem membrana concluſum habens: A
melli inquam Hymettio ſimilem (vt Gal. ſcribit) quiq; ea membrana ſecta nõ aliter quàm mel è fauis diffluit. Sed dicitur eodem etiam nomine aliud vlceris genus quod propriè κηρίον appellatum eſt, vt habetur apud Aet. l. 6, c. 68: ſimiliter & apud Celſ. l. 5, c. 28. Neque. n. dubium eſſe poteſt quin duæ illæ meliceridis ſpecies quas Celſus deſcripſit, ſint ſpecies τοῦ κηρίου, nõ autẽ μελικηρίδος prius deſcriptæ: quæ apoſtema eſt, quæque diſſecta cauitatem vnam habet, & intus vno loco atque ſpatio humorẽ ſuũ continet, eúmque non multis foraminibus, vt κηρίον, ſed vno ore effundit, poſteaquã ferro aut medicamento aperta fuerit. Eſt igitur τὸ μελικηρίδος nomen æquiuocum, propriè quidẽ & frequentius tumorem prius definitũ ſignificãs, interdũ verò vlceris illud genus quod κηρίον peculiari vocabulo appellatur, quód que à propriè dicta meliceride differt nõ modò notis prius explicatis, ſed etiã quod κηρίον nonniſi piloſis locis, magiſque ad cutẽ, μελικηρὶς verò pro more reliquorũ abſceſſuũ, in omni muſculo poſſit excitari. Hæc inter alia Gorr. cui apud Celſ. perperã ſcribi videtur μελικηρία & μελίκηρον. Sed tamen apud Plinium quoque reperitur meliceria. vt l. 20, c. 21, de oxylapatho, Radice melicerias & lepras curant. At l. 21, c. 20, Peculiariter & contra melicerides efficax: de meliloto, de quo Dioſc. l. 3, c. 48, θεραπεύει καὶ μελικηρίδας. ‖ Μελικηρὶς, ſpecies quædam vitis, & herba, vt tradit Heſych.

Μελίκρατον, ου, τό, Aqua melle miſta: quã Lat. Aquã mulſam appellãt. cuius miſcendæ ratio multiplex eſt: & modò cruda vtũtur, modò cocta. Sic autẽ coquitur: primùm multum aquæ melli indimus, (Paul. l. 1, in octo partes aquæ vnam mellis miſcet) deinde tãtiſper coquimus quoad ſpumare deſinat. Spumam autẽ, quũ primùm emergit, tollere oportet. Ab hydromelite ſola vetuſtate differt. eſt. n. melicratũ aqua mulſa ſubita & recẽs, hoc eſt, ex tẽpore parata: hydromeli autẽ, inueterata & recõdita. Hæc inter alia Gorr. Plut. Erot. προσαΐξασα τοῖς βωμοῖς τὸ ἧπαρ ἔκπιεν ἐκ φιάλης μελίκρατον. Cõfer Dioſc. lib. 5, c. 17, & Plin. l. 22, c. 24, vbi duo eius genera tradit, vnũ ſubitæ acrecẽtis, alterũ inueteratæ: quod poſtremũ Dioſc. ἀπόθετον μελίκρατον appellat, & ὑδρόμελι à nõnullis vocari ſcribit. ‖ Apud Hom. autẽ μελίκρατον eſſe κρᾶμα μέλιτος καὶ γάλακτος, Euſt. tradit ex vet. grãm. Od. κ, Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεόμην πᾶσιν νεκύεσσι, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ, Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι. Vbi Ionicè dictũ μελικρήτῳ, à NOM. Μελίκρητον.

C. Μελίλωτος, ου, ὁ, SIVE Μελίλωτον, ου, τό, Melilotus, ſeu Melilotum. q. d. Lotus melligenus: vnde & apum cauſa ſeritur, teſte Plin. Maſc. g. vtitur Dioſc. l. 3, c. 48: neutro Galen. De fac. ſimpl. vtroq; Plin. qui l. 21, c. 9, Cunilaginem quæ conyza, meliſſophyllũ, quod apiaſtrũ: meliloton, quod ſertulã Cãpanã vocamus. Eſt. n. in Cãpania Italiæ laudatiſſima, Græcis in Sunio. Coronas ex hac ãtiquitꝰ factitatas, indicio eſt nomen ſertulæ. VNDE Μελιλώτινοι στέφανοι, Coronæ ex meliloto. Vide in Κύαμος Αἰγυπτιακός.

C. Μελίμηλον, ου, τό, Genus mali dictũ à mellea dulcedine: alio nomine γλυκύμηλον, (vt tradit Dioſc. l. 1, c. 161) malum muſteũ Varroni. Plin. l. 15, c. 14, Muſtea à celeritate mitẽſcẽdi: quæ nũc melimela dicũtur à ſapore melleo. Μελίμηλον, (inquit Gorr.) pomũ dulce: ſic dictũ à melleo ſapore. Sunt tamẽ qui nõ omne quod dulce eſt, ſed quod natũ ſit ex malo inſerta pyro ſylueſtri aut cotoneo: ex qua miſcella creari dicũt quæ propriè Athenienſes μελίμηλα, hoc eſt dulcia & mellita poma, nominarant.

C. Μελίπηκτον, ου, τό, Placenta ex melle, Opus piſtoriũ melle cõditũ. Vel (vt apud Plut. interpr.) Libũ melle cõfectũ, Opus piſtorum dulciariorũ: quale id de quo Mart. Mille tibi dulces operum manus iſta figuras Extruit: huic vni parca laborat apis. Solebant autem hæc μελίπηκτα ſecundis apponi mẽſis, vt docet Athen. l. 14, λαγῷα καὶ κίχλας κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων ἐπιφέρειν, poſtquã dixerat ouũ dari ſolitũ ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ. Apud eundem lib. 4, ex Menandro, Κρεάδι' ὀπτᾶ καὶ κίχλας καὶ τραγήματα. Ἐπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται, Μυρισάμενος δὲ καὶ στεφανωσάμενος, πάλιν Δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα.

C. Μελίπνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mel ſpirans. id eſt Suauiter ſpirans. ἡδύπνοος Suidæ.

C. Μελιτοῶ, Mellifico. v. l.

C. Μελίρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melliflụ. μελίρρυτος δρόσος apud Nõn. de manna.

Μελίσπονδος, In quo melle libatur diis. vt μελίσπονδα ἱερά. Plut. Symp. 4, νηφάλια ταῦτα καὶ μελίσπονδα θύουσι, ſacra ſobria & quæ mellis libamẽta habent. Idem in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ἀμεθύσοις καὶ ἀοίνοις διάγειν, ὥσπερ νηφάλια καὶ μελίσπονδα θύοντα.

C. Μελισταγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Mel ſtillans. In Epigr. μελισταγὲς κρούνισμα. Et μελισταγὲς κηρίον in iiſdem.

C. Μελίφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellitos & dulces ſonos edens. Heſiod.

C. Μελίφυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melle mixtus. Epigr.

C. Μελίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui mellea dulcedine animũ perfundit & oblectat. Od. η, — μελίφρονα οἶνον ἔκιρνα. Il. ω, Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι. Suprà μελιηδέα οἶνον dicit. Il. β, θεῖόν οἱ ὄνειρον... Apud eundem, Τοῖιν δὲ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκε, inſignes gramm. cum Galeno μελίφρονα πυρὸν exponunt τὴν τίφην, tiphã, commodiſſimum equorum pabulum.

C. Μελίφυλλον, ου, τό, Herba quæ etiam μελισσόφυλλον & μελίφυλλον. Heſych. Vide Μελισσόφυλλον.

C. Μελίχλωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellis inſtar flauus. Theocr. Idyll. 10, — Σύραν καλέοντί τυ πάντες, Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. vnde ... de amatorum miſeriis qui amaſiarum vitia extenuant, Nec ſua reſpiciunt miſeri mala maxima ſæpe. Nigra, μελίχροος eſt: immũda & fœtida, ἄκοσμος. Qui locus facit vt ſchol. legiſſe putẽ μελίχλωρον, quũ exp. ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. (Vide meam annot. in illum locum in mea editione poetarũ Græcorum principum heroici carminis. Et μελίχλωρος gẽma apud Plin. lib. vlt. c. 11, quam gemini eſſe coloris tradit: parte flaui, parte mellei.

C. Μελίχροος, SIVE Μελίχρους, ET Μελίχρωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellis colorẽ imitãs, Qui melleo colore eſt. Vide præcedens Μελίχλωρος, & verbũ Ὑποκηρίζομαι. Hippocr. autẽ l. 1 De morb. μελίχροον οἶνον appellat non ſolùm τὸν ἡδὺν, ſed etiã τὸν μέλιτι μεμιγμένον. quẽ & μελιηδέα ibidẽ: vt docet Galen. in lexico. Metaph. autẽ Soph. dicitur μελίχρους Epigr. l. 3, Εἵνεκεν ἀμαθίης πινυτόφρονος, ᾗ ὁ μελίχρους Ἤσκησεν, μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων. niſi fortè ibi reponẽdum μελίφρους, aut aliud. ET Μελιχρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, itidem qui melleo colore eſt. Plin. l. vlt. c. 11, Colos appellauit χρυσόλιθον, aureus, χρυσόπρασον herbaceus: melleus μελιχρῶτα: quanuis plura eius genera ſint.

C. Μελίχρυσος, ου, ὁ, vt μελίχρυσοι λίθοι. de quibus Plin. l. 37, c. 9, In eodẽ genere ſunt μελίχρυσοι, veluti per aurum ſincero melle tranſlucente: quas India mittit, quanquam ad iniuriam fragiles.

Μελιτόεις, εντος, ὁ, Melleus, Mellitus. Et metaph. μελιτόεσσα γαλήνη, pro placida & quaſi melleam iucunditatẽ imitãte. A fœm. autẽ gen. μελιτόεσσα per contract. FIT Μελιτοῦττα, vt οἰνοῦττα ab οἶνος: teſte Euſt. qui ἀντὶ μελιπήκτων vſurpari id vocabulũ tradit. Sed vbique ferè ſcriptum REPERIO Μελιττοῦτα: vt & apud Heſych. à quo exp. μάζα μέλιτι δεδευμένη: additurq;, vocari & μελιτόεσσα: ſed apud Suid. μελιτοῦττα, vt apud Euſt. & Ariſt. in Auib. vbi ratio carminis poſtulat vnicũ τ in antepen. Ἦν δ' Ἡρακλεῖ τις θύειν, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτούττας. Verùm adiect. accipitur ibi μελιτούττας pro μελιτοέσσας ſeu μέλιτι δεδευμένας. Adiectiuè capi poteſt apud Theophr. quoq; Hiſt. pl. l. 9, c. 9, vbi dicit oportere euulſo panace Aſclepieo ἀντεμβάλλειν τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτοῦτταν: vt ibi παγκαρπία μελιτοῦττα, ſint fruges omnis generis melle perfuſæ. aliter autẽ ſi ſubſtantiuè, nimirũ, Placenta ex melle & omni frugũ genere. nã & paulo pòſt ſubſtãtiuè vſurpat, quũ addit, ὅταν δὲ τὸ ἐξιέναι, ἑβδόμους μελιτούττας ἀντεμβάλλειν μηδὲν. cuius ſuperſtitionis Plin. quoq; ſuprà meminit in Παγκαρπία. vbi tamẽ hoc vocabulũ nõ interpr. In μελιτοῦττα autẽ abſolutè poſito ſubaudiri poteſt vel vas, vel μάζα vel aliquid aliud. Lucianus Lexiph. θρυμματίδες καὶ θεῖα καὶ μελιτοῦτται. Theophylactꝰ epiſtola 44, de dapibꝰ & ferculis nuptialibus, ἔτνος, ἐρέβινθος, ἰσχάδες πολλαί, καὶ γλεῦκος, καὶ μελιτοῦτται καὶ πόπανα. In quibus

locis duplex τ in antepenultima, in penultima vnicũ habent exemplaria, ſicut & apud Theophr. & Ariſtoph. in Nub. ἐς τὼ χεῖρέ νυν Δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον. ὡς δέδοικ' ἐγὼ, Εἴσω καταβαίνων ὥσπερ εἰς Τροφωνίου. ſed & ibi metri ratio exigit vt ſcribatur μελιτοῦτταν, & fiat anapæſtus in ſecunda regione, eidem poetæ non inſolens: in ſuperiori autem eiuſdem poetæ loco vtrobique vno τ ſcriptum erat: ſed perperam, ſi quidem pro σσ Atticè ponuntur ττ. Item, μελιτοῦττα ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς, ὡς εἰς τὸν Κέρβερον· καὶ ὀβολὸς, μισθὸς τῷ πορθμεῖ· καὶ στέφανος, ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, teſte Suida.

Μελιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Melleus, Mellitus. idem quod μελιτόεις. vel, Melleum ſaporem referens, Mel ſapore imitans. Luc. in Vit. τὰ γλυκία σπιταί καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰ ἰσχάδας. Plut. Symp. 5. ζωρὸν σῦκον, ὡς ἔφαμεν μελιτώδης ὁ χυμὸς, ἠρώτησε τὴν διαφορὰν ὁπόθεν ἐργάζεται.

Μελίτιον, ſ. ποτόν, Potus melleus, ſeu mellit⁹, Potus ex melle: Mellina. (vt Plaut. in Pſeud. Murinam, paſſum, defrutum, mellinam) Plut. ſub finem lib. 4 Symp. τῶν βαρβάρων οἱ μὴ ποιοῦντες οἶνον, μελίτιον πίνουσιν, ὑποφαρμάσσοντες τὴν γλυκύτητα οἰνώδεσι ῥίζαις καὶ αὐστηραῖς. Apud Heſych. autem SCRIBITVR Μελίτιον, quod eſſe dicit πόμα ποτισθηκόν, μέλιτος ἑψομένου σὺν ὕδατι καὶ πόᾳ τινί. apud Etymol. autem REPERIO Μελύγιον, quod eſſe dicit πομάτιον γινόμενον ἐκ μόνου μέλιτος μεθ' ὕδατος, βοτάνης τινὸς ἐμβαλλομένης. Sed non dubium quin apud eum reponendum ſit μελίτιον, vt apud Plut. ſcribitur. at in v. l. magis adhuc deprauatè μελίγιον. SED Μελίζιον Suidæ eſt κηρίον, Fauus. AT Μελίγνα Heſychio ἀκρόδρυα.

Μελιτόν, Fauus: vel Muſtum decoctum. κηρίον, ἢ τὸ ἑφθὸν γλεῦκος, Heſychio.

Μελιτηρός, ά, όν, Melleus, Mellitus, vel Mellarius, vt μελιτηρὸν ἀγγεῖον, mellarium vas, Plinio. Ita Nicander Coloph. in Γλώσσαις apud Athen. l. 11, dicit κελέβην eſſe ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν: ex Antimacho Coloph. l. 5 Thebaidos, Ἀσκὸν ἔνπλειον κελέβειον, ὅτι φέριστον Οἴσειν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πολληθὸς. Et alibi, ἀσκηθὲς κελέβειον ἔμπλειον μέλιτος. ἀγγεῖον μελιτηρὸν citat Poll. quoque ex Ariſtoph. (Sic ἰχθυηροὶ πίνακες dicuntur diſci piſcibus reponendis aut apponendis apti: & ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, pro gutto oleario, ſeu lecytho) Gal. autẽ de puero epileptico loquẽs, μελιτηρὰ ἀγγεῖα (inquit) ὀνομάζουσιν Ἕλληνες ἐξ ὧν ἐκενώθη μέλι. ſecũdũ quẽ μελιτηρὸν ἀγγεῖον erit Vas non iã in quo mel reconditur, ſed in quo reconditũ aliquando fuit, & mel adhuc reſipit: ſicut ἰχθυηροὶ πίνακες dici poſſunt diſci qui piſces aliquando eis impoſitos reſipiunt, q. d. Piſculentum odorem habentes. AT Μελιτηρὸς χυλὸς affertur ex Theophr. l. 3 Hiſt. pl. c. 8, pro Succus melligenus, Gaza interpr. qui Pliniũ imitatus eſt. nã quod Theophr. ibi περὶ δρυὸς dicit, φύει δὲ καὶ ἕτερον σφαιρίον κημίον ἔχον, τὰ μὲν ἄλλα ἀχρεῖον, καθ' ὃ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἐπιβάλλει χυλὸν μελιτηρὸν, καὶ κατὰ τὴν ἁφὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν, id Plin. l. 16, c. 8, ſic interpr. Robur fert & aliam inutilem pilulam cum capillo, verno tamen tempore melligeni ſucci.

Μελιτήμερον, Suaue, Mellea dulcedine præditum. ἡδὺ, γλυκὺ, Heſych.

Μελιτίτης, ου, ὁ, Melitites. vt μελιτίτης οἶνος, Vinum melitites, Vinum ex muſto & melle, vt tradit Plin. qui l. 14, c. 9, Dulci è genere (inquit) eſt melitites. Diſtat à mulſo, quod fit è muſto cum quinque congiis auſteri muſti, congio mellis & ſalis cyatho ſubferuefactũ, auſterũ: ex Dioſc. l. 5, c. 15, vbi ait, ὁ δὲ μελιτίτης περὶ ἕξ χοᾶς αὐστηροῦ γλεύκους, μέλιτος χοῦν ἕνα καὶ ἁλὸς κύαθον ἕνα. Eiuſdẽ σκευασίαν tradit Cõſtantin. Cæſar Geopon. l. 8, vbi ipſum vocat ἀπὸ γλεύκους οἰνόμελι. Aliud autem eſt οἰνόμελι, ſiue μελίκρατον (nã ſynonymωs hæc duo Poll. accipit, quanuis alii diuerſa faciant) nam id οἰνόμελι, i. mulſum, fit ex vino veteri & auſtero, & bono melle: οἰνόμελι verò quod ex vino & aromatibus paratur, nectar dici idem Conſtant. autor eſt. Item μελιτίτης λίθος, Lapis melitites, qui ſuccũ remittit dulcem mellitúmq; tuſus, teſte Plin. l. 36, c. 19. vbi & de eius vſu medico tradit. Dioſc. lib. 5, c. 151, ὁ δὲ μελιτίτης κατὰ πάντα ἔοικε τῷ γαλακτίτῃ, διαφέρων ἐν τῷ γλυκύτερον ἀνιέναι τὸν χυλόν. Melitites (inquit Gorr.) eſt lapis dulci & mellito ſapore præditus, ſicut & galactites: ſed pluſquam hic caloris habet, atq; ideo magis & abſtergit. Dicitur fieri

A ex ramentis ſaxi calcarii in lapidem concretis, vt & galactites. Colore rufo flauóque eſt, ſicut chalcitis vſta, & auripigmentum & ſandaracha.

Μελιτόω, ῶ, Melle condio, Melle miſceo. Thuc. l. 4, p. 131, κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην. nam ſemen papaueris melle mixtum ad nutritionem aptum eſt, vt tum ſchol. tradit, tũ Dioſc. l. 4, c. 65, περὶ μήκωνος ἡμέρου ſcribẽs, ἧς τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται, εἰς τὴν ὑγιείαν χρῆσιν, καὶ σὺν μέλιτι δὲ ἀντὶ σησάμης αὐτῇ χρῶνται.

B Μελίτωμα, ατος, τὸ, Opus dulciariũ ex melle, Placenta mellita, Opus piſtoriũ melle conditũ. Ex Hom. ὡς χρηστὸν μελίτωμα. Dioſc. l. 4, c. 64, de papauere ſylueſtri ſeu erratico, μίγνυται δὲ καὶ μελιτώμασι καὶ ἰτρίοις πρὸς τὸ αὐτό, mellitis placentulis & dulciariis libis, vt Ruell. vertit. Ath. l. 14. inter placẽtas numerãs ἀμόρας, ait, τὰ μελιτώματα Φιλήτας Ἀτάκτοις ἀμόρας φησὶ καλεῖσθαι. μελιτώματα δέ ἐστι πεπεμμένα. Sed notandũ eſt apud Dioſcor. & Athen. SCRIBI Μελιτθώματα, duplici τ in ſecũda ſyllaba: quemadmodũ & μελιττοῦττα. quam tamen ſcripturam vitioſam eſſe non dubito: nam à μελιτόω non μελιττόω deriuatum eſt.

C Μελιχρός, οῦ, ὁ, Melliculus, Melleus, Mellitus, Mellea dulcedine prædit⁹. Syn. ep. 146, ὧν μελιχρῷ τῇ φωνῇ ἀπόλλυον πρὸς ἀγρόμεναι τὸν πιστεύσαντα, de ſirenibus, quibus Hom. tribuit μελίγηρυν ὄπα, mellitã vocis dulcedinẽ. At Theocriti ſchol. in Id. 5, μελιχραὶ ſunt χροιαὶ ἔχουσαι μέλιτος, κιτεινοειδεῖς, mellei coloris.

Μελίας ὀπὸς, mel frugum vt Gaza interpr. apud Theophr. Hiſt. pl. l. 7, c. vlt. Sed annot. ex Plin. l. 21, c. 15, Dioclẽ panicũ mel frugũ appellaſſe: at ibi pro loti ſpecie accipi.

D ΜΕΛΙΣΣΑ, SIVE Μέλιττα, ης, ἡ, Apis: à μέλι, cuius opifex eſt, dicta. Il. 6, Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων. eſt. n. id animal ἀγελαῖον, vt Ariſtot. cũ alibi teſtatur, tum Pol. 1. Heſ. Theog. ὡς ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκωσι. X. Hell. 3, περιεπλήσθη οἰκία εἴπερ καὶ ἔνθεν ὥσπερ ὑπὸ ἐσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών. nã ſolent ſemper εἰλεῖσθαι περὶ τὸν ἄρχοντα, vt docet Plut. in Lyc. Iſocr. ad Dem. τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν. quod ipſum & Plut. de eis tradit in lib. περὶ τοῦ ἀκούειν, & alibi. Idem ex Simonide, μέλιττα ξανθὸν μέλι μηδομένα. Confer

E quæ de eis cõmemorat Ariſtot. Hiſt. an. lib. 9, c. 40, & Plin. 11, c. 16, & ſequentibus: itẽ Ælian. ‖ Eſt & nomen propriũ filiæ Proclis apud Ath. 13. Meliſſa fuit & filia quædã Meliſſei Cretẽſiũ regis, quæ vt Amalthæa ſoror Ioue puerũ caprino lacte, ita ipſa melle nutriuit. vnde poetica illa fabula originem ſumpſit, aduolaſſe apes, atque os pueri melle cõpleſſe. Meliſſam verò à patre primã ſacerdotẽ magnæ Matris conſtitutam. vnde adhuc eiuſdem Matris antiſtites μέλισσαι nũcupantur. Hæc ex Lact. De falſa relig. l. 1, c. 22. Heſychio verò μέλισσαι ſunt

F αἱ τῆς Δήμητρος μυστίδες: ſed rectius alibi ταῖς μητροπόλοις exp. μελίσσας. ‖ Μέλισσα eidem Heſychio eſt ὀβολὸς, qui pars eſt drachmæ. ‖ Item nomen proprium ciuitatis apud Suidam. Pro μέλισσα autem per paragogen DICITVR Μελισσαία, vt σελωαία pro σελώη. Euſt.

C. Μελισσοβότανον, ου, τὸ, Herba apiaria. i. μελισσόφυλλον, ſchol. Theocriti.

C. Μελισσόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab apibus depaſtus. Nonn. AT Μελισσοβότης, Paſtor apum. v. l.

C. Μελισσοκόμος, ου, ὁ, Qui apes alit ſeu curat, Apiarius. ὁ τῶν μελισσῶν ἐπιμελούμενος.

G C. Μελισσονόμοι Ariſtophani in Ranis, ſunt οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως, ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει, ſi ſchol. credimus.

C. Μελισσοῦς Πὰν, in Epigr. Apiarius, Apum ſeruator, aut etiam Apum cuſtos.

C. Μελισσόφυλλον, Meliſſophyllum Apiaſtrum, vt Plin ſuprà in μελίσσης interpr. Apum cauſa ſeritur, vt idem tradit, qui & libro 21, cap. 20, ait, Meliſſophyllo ſiue melittide ſi perungantur aluearia, non fugient apes. nullo enim magis gaudent flore. Eadẽ herba vocatur ET Με-

H λίττεια à Theocrito Idyllio 4, Αἴγιπυρος καὶ κνύζα καὶ ἀδύδης μελίττεια. vbi ſcholiaſtes exponit μελισσοβότανον. Eadẽ ET Μελίτταινα, AC Μελίκταινα à quibuſdã appellatur, vt Heſych. tradit. A Nic. autẽ appellatur EADEM Μελίκταινα in Ther. v. 554, Τῶν ἤτοι μελίφυλλον ἐπιπλείουσι βοτῆρες, Οἱ δὲ μελίκταιναν. τῆς γὰρ περὶ φύλλα μέλισσαι, Ὀδμῇ θαλπό-

μῦναι μέλιτος, ῥοιζηδὸν ἵενται. Vbi nominis rationem poeta A indicat. Eadē appellatur ET Μελιττὶς paulo antè à Plin. nimirū in ipſo μελισσόφυλλον. Apud Nicād. autem ſchol. ſcribitur ETIAM Μελιτόφυλλον vno τ.

C. Μελιττοτρόφον, Apiariū, Mellariū. perperā in v.l. μελιτοτρόφον.

C. Μελιττουργὸς, ȣ, ὁ, Apiarius. Syn. ep. 136. Aliud exemplū cū Plin. interpr. habes in Θύμος. ET Μελιττουργία, ας, ἡ, Apū cura, vel Apū cultura, ſi ita loqui liceat. Ariſtot. Pol. 1. de partib⁹ τῆς χρηματιστικῆς loquēs, περὶ γεωργίας δὲ μελιττουργίας, καὶ τῶν ἄλλων ζώων τῶν πλωτῶν ἢ πτηνῶν, ἀφ' ὅσων ἔστι τυγχάνειν βοηθείας. ET Μελιττουργέω, Rē apiariā factito: Mellifico. in v.l. ITEM Μελισσουργικά, Libri de apibus nutriendis B & curandis, ſeu De re apiaria. Athen. l. 2, τὸ δὲ θύμον χρονικῶς Νίκανδρος ἐν μελισσουργικοῖς.

C. Εὐμελιττέω, Apes meæ bene mellificant. Sed pro ſignificatione quam habes in Θύμος, potius ſcribendum Εὐμελιττέω.

Μελισσαῖος, Cognomen Iouis. Heſych.

Μελίσσιον, ȣ, τὸ, Alueare. τὸ σμῆνος. Heſych.

Μελισσεύς, Apiarius, v.l. AT Μελισσηὶς, Locus Heliconis, à Meliſſo rege dictus. vt ſchol. annotat initio Theriac. C

Μελισσών, SIVE Μελιττών, ῶνος, ὁ, Apiarium, Mellarium, Locus in quo ſiti ſunt aluei apū. Vtitur Græco vocabulo Varro: quoniā Latina illa parū recepta, vt docet Gell.

Μελιττώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ad apes accedens, Qui de apum genere eſt. vt τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, pro ipſis apibus. ‖ In vulg. lex. exponitur etiā Melleus, Dulcis: pro quo ſcribendum μελιτώδης.

ΜΈΛΛΩ, cum infinit. ſæpe verbo ſubſtantiuo Sum redditur, infinitiuus autem participio futuri tēporis. vt μέλλω πέμπειν, Thuc. Sum D miſſurus. Polyb. τῆς ἐκπλεῖν μελλούσης νεώς. Nicarch. Epigramm. lib. 2, Ζῶν γὰρ χωλεύειν (φησὶν) ἔμελλε πάλαι, Claudicaturus erat, Claudicaſſet. Et cum futuro, vt Demoſthenes Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; Syneſ. ἐμέλλομεν δὲ ἄρα ποθήσειν τὴν γαλήνην, futurū autem erat vt à ventis tranquillitatem deſideraremus. Item cum aoriſto. cuius conſtructionis extant & apud Hom. exempla. vt Il. ω, Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Et cum infinitiuo paſſ. Il. 6, Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν, ea cogitantem quæ futura E non erant. Sed μέλλω cum infinitiuo redditur etiam Debeo, item Paro. vt apud Dem. Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; id eſt (Bud. interpr.) Quid enim ipſam hortari, quid autor ipſi eſſe debui vt faceret? Thuc. l. 2, καὶ καθῆστο τὸν στρατὸν ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν, parabat vaſtare agrum. (Quidam verò & aliis modis huius verbi vim exprimere conati ſunt: vt μέλλεις κτανεῖν apud Eurip. Deſtinas interficere. Et μέλλω κινδυνεύσειν apud Thuc. In animo habeo fortunam experiri. Quinetiam affertur ex eodem μέλλω ῥήγνυσθαι pro Eruptioni proximus ſum. vbi infinitiuus ῥήγνυσθαι ſuſpectus eſt) Sed quantum attinet ad interpretationem per verbum, Debeo, annotat Budæus accipi & pro Debeo, habēte eam ſignif. quam in iſto Ciceronis loco habet, Certorum hominū quos iam debes ſuſpicari, ſermones referebantur ad me. Affertque huius ſignificationis exempla: ſicut & pro Exiſtimor, Videor, Habeor, p. 1101 & 1102. Vbi videbis etiā vſum huius verbi ſine infinit. ſic tamen vt ſubaudiatur. De ſignif. autē quā apud Homerum habet lege Euſtathiū. Dicitur autem G ET Ἤμελλον pro ἔμελλον (ſicut ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην) vt ἤμελλε πιέσθαι apud Heſiodum.

(Μελλήσω, fut. tanquam à verbo contracto: ſic & aoriſtus ἐμέλλησα, Thuc. l. 5, τί ἄλλο ἢ τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε, τοὺς δὲ μηδὲ μελλήσαντας γενέσθαι, ἄκοντας ἐπάγεσθε; Ibidem μελλήσαντες ἐς τὴν Ἀργείαν στρατεύειν.

Μέλλων, Futurus. Thuc. l. 1, τὸν μέλλοντα καὶ ὅσον οὔπω παρόντα πόλεμον. Herodian. τοῦ μὲν παρόντος, τοῦ δὲ μέλλοντος. Rurſum Thuc. τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν. Apud eundem μετὰ τὸν μέλλοντα μῆνα, Poſt menſem proximè futurum, Poſt menſem proximè ſequentem. vt & Cic. μέλλους vertit Conſequentē, p. 59 mei Cic. Lex. Et ὁ μέλλων χρόνος, futurū tempus. quod & apud gramm. in vſu eſt. Et οἱ μέλλοντες ſubaudito infinit. interdū pro deſignatis magiſtratibus. vide apud Bud. nō ſolùm in Cōment. ſed etiam in annot. in Pand.) Sed additur ſæpe infinit. ἔσεσθαι. vt μελλούσης μάχης ἔσεσθαι. Sic Plat. De rep. lib. 2, ἀγαπητὸν τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. quod nihil aliud eſt quàm τῷ μακαρίῳ ἐσομένῳ. Sic in exemplo proximè præcedente μελλούσης ἔσεσθαι pro ἐσομένης. Dicitur autē & μελλήσων pro μέλλων ſequētē infin. & quidē aor. tēporis, apud X. in Pæd. μελλήσων τι παθεῖν. Affertur autē à B. hoc exēplū participii μελλήσων pro Futurus. quū tamen in interpr. loco, ita reſolui nō poſſit. atq; adeo ipſe μελλήσων τι παθεῖν poſtea vertit Iam puniendus.

¶ Μέλλω, Cunctor, Moror, Differo. Item, Ceſſo. Thucydides, οὐκοῦν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι, ἀλλὰ διαναυμαχεῖν. Idem alibi, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Demoſth. Philipp. 4, τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; Herodian. 2, ἀνεθρώθησαν δὲ πάντες καὶ μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο. Idem aliquoties μέλλειν & ὀκνεῖν copulat. Sed & περὶ χρημάτων ab eo vſurpatur, libro 2, τὰ δὲ χρήματα μὴ μελλήσειν. id eſt (Polit. interprete) Neque in dādo moram futuram. Interdum cum præpoſitione πρὸς, vt apud Greg. μὴ μέλλετε πρὸς τὴν χάριν.

Μέλλεσθαι paſſ. apud Thuc. pro Differri, ſeu Tardè procedere, lib. 6, ἐλπιζόμενα μέλλεται. Poſſit autē fortaſſe reddi, & ſic (inuerſa ſtructura verborum Græcorum) Futura ſperantur.

Μέλλημα, vide in Μέλλησις.

Μελλησμὸς, vide in Μέλλησις quod proximè ſequitur.

Μέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Dilatio. Thucyd. l. 1, ἡσυχάζετε γὰρ μόνοι Ἑλλήνων ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει τινὰ ἀλλὰ τῇ μελλήσει καταλύοντες. Idem alibi μέλλησιν & ὄκνον copulat, ſicut μέλλειν & ὀκνεῖν ab Herodiano copulari docui paulo antè. Greg. autem ἐπιμότητα & μέλλησιν inter ſe oppoſuit, ſcribens, ἐπιμότης πρὸς τὸ χεῖρον, καὶ μέλλησις πρὸς τὸ βέλτιον. ET Μελλησμὸς, itidem pro Cunctatio, Tarditas. affert autem ex Poll. Budæus. ITEM Μέλλημα, quod hic ex Æſchine affert pro Cūctatio, Prolatatio, Procraſtinatio, Mora: οὐδὲ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήματα.

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, Cunctator, Procraſtinator, Qui cunctatur, Qui procraſtinat. Item Ceſſator. Ariſtot. Ethic. 4, καὶ ἀργὸν εἶναι καὶ μελλητήν.

Μελλητικὸς, Qui natura eſt cunctabundus, & q. d. Pronus ad cunctationem, ſeu procraſtinationem. B. ex Poll. affert, ſed non addita expoſitione.

Μελλητιάω, ῶ, Cunctari cupio. Hāc enim eſſe debere ſignificationem eius puto, ſi ad terminationis formam reſpiciatur. Heſych. tamē μελλητιᾶν exp. ſimpliciter μέλλειν.

C. Ἀμέλλητος, Cunctatione carēs, ſeu procraſtinatione, Qui non differtur, ſeu procraſtinatur. Luc. in Nigr. ἤξίω γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. HINC Ἀμελλητὶ, (q. d. Incunctanter) Sine cunctatione, Sine procraſtinatione, Sine mora. Exponitur etiam ταχέως. At in F v.l. non ſine magno errore ſcribitur vnico λ, & exponitur Promptè, Citò: item Negligenter, Contemptim. quū hanc ſignif. habeat Ἀμελητὶ vnico λ, à μέλει: at verò illam habeat Ἀμελλητὶ duplici λ, à Μέλλω.

C. ΔΙΑμέλλω, idem quod μέλλω. A Naz. iungitur cū πρὸς, ſicut μέλλω: quum dicit διαμέλλω πρὸς τὴν κάθαρσιν.

ΜΈΛΟΣ, εος, τὸ, Membrum. Apud Hom. ſæpe, ſed in plurali. vt Il. ρ, πλῆθεν δ' ἄρα γυῖα μέλε' ὄντος ἀλκῆς καὶ σθένεος. Et Od. λ, — κατὰ δ' ἱδρὼς ἔρρεεν ἐκ μελέων. Item Od. ο & ω, — μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Ariſtot. Pol. 7, πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεσθαι τὰ μέλη δι' ἁπαλότητα. Plutarchus in Coriolano, ἔφη γὰρ τοῦ ἀνθρώπου τὰ μέλη πάντα πρὸς τὴν γαστέρα στασιάσαι.

C. Μελοκοπία, ας, ἡ, Membrorum amputatio, Membrorum in fruſta conciſio.

C. Λυσιμελὴς, Soluens membra. Somni epithetum. Alii tamen dictū putant quòd ſoluat μελεδῶνας. Hom. Od. ψ, — ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ. Vide quæ huc pertinentia dixi in nomine Ἄχος.

C. Πηρομελὴς, Qui mutilatis eſt membris, Mutilus.

H C. Τηξιμελὴς, Membra liquefaciens, Membris tabem inducens. in Anthol. epigr. Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος.

Μελιστὶ, Membratim, Per membra. Athen. libro 4, κρέα μελιστὶ ὠπτημένα. At HOM. Μελεϊστὶ dicit. Il. ω, Ἤ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη Ἠσὶ κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς. Affertur autem in vulg. lex. ET Διαμελεϊστὶ ex Luc. qui dixerit διαμελεϊστὶ τμηθείς. ſed

non dubiũ eſt quin Luc.poeticis verbis vtens, ſcripſerit διὰ μελεϊστί,vt iungatur præpoſ.cum verbo,dicatúrq; διατμηθεὶς μελεϊστί. ITEM Μελίζω dicitur pro Membratim cõcido,Trunco. Et COMP.Διαμελίζω,pro eodẽ. VNDE Διαμελισμός,Cõciſio in mẽbra.Galli eãdẽ præp.in verbo huic ſynonymo vſurpant,quum dicunt Demembrer, q.d.Diſmembrare. A

¶Μέλος,εος,τὸ,Carmẽ.Herodian.l.4, ὕμνοις τε καὶ παιᾶσιν εἰς τὸν τετελευτηκότα σεμνῷ μέλει καὶ θρηνῳδῷ ἐρρυθμισμένοις.vbi Pol. vertit, Verendo ac lamẽtabili carmine emodulatos. Et μέλη,Carmina,Moduli,ſeu Modi. Fab.l.1,c.10,Numeros muſice habet duplices, in vocibus,& in corpore.vtriuſque enim rei aptus quidã modus deſideratur.Vocis rationem Ariſtoxenus muſicus diuidit in ῥυθμὸν & μέλος ἔμμετρον.quorum alterũ modulatione,canore alterum ac ſonis conſtat. Dicitur autem hoc poſterius de μέλος.Gell.l.16,c.penult. Longior mẽſura vocis(inquit) ῥυθμὸς dicitur:altior,μέλος. Quanuis autem Fab.modulationem velit eſſe ῥυθμὸν,nõ μέλος,ſæpe tamen & huic nomini tribuitur illa interpr.ſicut & illa Græca nomina.magnam affinitatem inter ſe habere patet,non ſolùm ex eo q ſæpe copulentur cum ab aliis tum à Plut. ſed & ex Herodiani loco quem modò protuli, σεμνῷ μέλει ἐρρυθμισμένοις, & ex aliis huiuſmodi. Cæterùm quãuis μέλη vocẽtur propriè quæuis carmina(vt apud Ariſtot.Pol.8,de Lacedæmoniis,ἐκεῖνοι γὰρ οὐ μανθάνοντες, ὅμως δύνανται κρίνειν ὀρθῶς,ὥς φασι,τὰ χρηστὰ, καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν. Et apud Plut.in Lyc.ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ) ſæpe tamen ad carmina lyrica reſtringitur.vt apud Plut.Μυρτὼ ἡ Ἀνθηδονία ποιήτρια μελῶν. Sic Anacr.ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν,apud Athen. qui alia paſſim habet huius ſignificationis exempla. Plato De republ.libro 2,οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν,ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον,ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ,ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ. Inueniri tamen alicubi melices modos à lyricis diſtinctos,oſtendam in Μελικός. Cæterùm vocem hanc à Græcis mutuati Latini dixerunt non ſolùm Melos,ſed & Mele plural.quo vtitur non ſemel Lucr. Atque vt inuenitur alicubi μέλος priore producta (quod fit vi liquidæ,vt in μέλεται)ſic & apud Perſium melos. Sed quidam ineptiſſimè huius productionis exemplũ addidit hoc ex Claudiano,— ſermonis mela politi. quum nullo modo rationi ſit conſentaneũ, Mela eſſe hîc pro μέλη,(vtpote vertẽtibus cum aliis,tum Lucretio,illud η in e longum,non in a breue, & dicentibus Mele,non Mela:quod itidem in aliis videre eſt)& pro mela ſcribẽdum eſſe mella à mel,vel puer animaduertere poſſit. B C D E

Παρὰ μέλος,metaph.Inconcinnè.Luc.in Eunucho, καὶ ἐφ᾽ ὧν αἰδοῖ τις ἂν ἠδέσθη παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος. Sic & apud Plat.παρὰ μέλος φθέγξασθαι,item παρὰ μέλος εἰπεῖν. Ab eodem pro Diſſentaneè accipi tradit Bud.p.725.vbi etiã Ineptè & importunè vertit apud Ariſtot.At in propria ſignif.vſus eſt quidã apud Plut.quũ de poeta dixit, ᾄδειν παρὰ μέλος, ſicut de iudice δικάζειν παρὰ τὸν νόμον. F

C.Μελοποιός, Qui mele ſcribit, Lyricus poeta.(de qua interpr.dicetur & in Μελικός) vt ὁ Θηβαῖος μελοποιὸς apud Athen.dicitur Pind.κατ᾽ ἐξοχήν. HINC Μελοποιία, Scriptio carminũ lyricorũ, quæ mele vocãtur: aut etiã ipſa mele.vel,Modulatio qualis eſt ĩ carminib⁹ quæ mele vocãtur.Vtitur Ariſtot. ITEM Μελοποιέω,ῶ, Scribo mele,vel Modulationem adhibeo qualis eſt in carminibus quæ vocantur mele. In v.l.exponitur Carmina modulor & pango. Athen.Homerum dixit μεμελοποιηκέναι τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν,pro περιτιθέναι αὐτῇ μελῳδίαν,vt idem loquitur. VNDE Μελοποιητής,in Epigr. idem quod proximè præcedens Μελοποιός. G

C.Μελῳδός, Cantor, ſeu modulator carminum quæ mele vocantur. Vel generalius,Modulator.Luc. alcyonem autem appellauit θρήνων μελῳδὸν,lamentationum modulatricem. q.d. Quæ lamentationes ſeu melicos modos modulabatur. A Cam.μελῳδὸς exponitur etiam Modorum artifex. VNDE Μελῳδία,Modulatio.item, Harmonia.apud Athen. Et VERB.Μελῳδέω,ῶ,Modulor, Cano cum modulatione, qualis eſt carminum quæ μέλη vocãtur. Et paſſ.Athen.μελῳδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὁμήρου,ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου. VNDE Μελῳδητός,Qui ca H

nitur cum modulatione.Plut. Et COMP.Ἐμμελῳδέω,ῶ,Modulãdo pronũcio,Modis muſicis mãdo. B.ex Greg.De homine,βουλόμενος δὲ φανερὰν ποιῆσαι τὴν ἐπιστήμην διὰ ποιότητος ἐμμελῳδοίη φωνῆς δι᾽ αὐλῶν,ἢ λυρῶν, δημοσιεύων τὴν τέχνην. ITEM Προσμελῳδέω,ῶ, Admodulor. quo vtitur Claudianus.

C.Ἐκμελής,Qui eſt extra modulationem,Modulationi repugnans. A Budæo exponitur Abſonus, Inconcinnus,Diſcrepans.vt apud Ariſtidem,ἀλλ᾽ οὐκ ἄμουσον,οὐδ᾽ ἐκμελῆ.Item ἐκμελές,τὸ παρὰ μέλος γεγονός. (In v.l.ἐκμελὲς ὄνομα,quod carmina reſpuunt) Item,Diſſolutus, Socors,Iners,apud Syneſ.Vide B.p.725.

C.Ἐμμελής,έος,ὁ & ἡ,Cui ineſt modulatio,Modulationem habens,Canorus. A Bud.exponitur etiam Harmonicus. Poteſt & Modulatus reddi.vt à Turn. vertitur in hoc Plutarchi loco,in lib.qui περὶ ψυχ.inſcribitur,ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν,οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν,ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον ἀξιοῦμεν. Ita enim ille hunc locum interpr. Ab eo qui modos numeróſque facit, nec vocem nec motũ vt faciat poſtulam⁹,ſed modulatam ab eo vocem & motum numeroſum requirimus. Sæpe autem metaph.pro Concinnus,Scitus.itẽ Aptus, Conueniens. Philo,τὸ δ᾽ ὕστερον,ἐμμελὲς μὲν,οὐ μὴν πλείως ἐπαινετὸν,id eſt Scitum. Et ἐμμελὴς Γνάθαινα apud Athen.itidem Scita,vel Lepida,Quæ prædita erat faceta ſolertia. Item, Aptus, Dexter, Aptus & Conueniens affert Bud.ex Ariſtot.Ethic.p.35 & 36. Sic ex Plutar. in Demetr.283, πρὸς ἀφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος,aptiſſimus & accommodatiſſimus. Idem,ἦν γὰρ πρὸς τὴν χρείαν ἐμμελὴς αὐτῷ καὶ πρόχειρος ὁ λόγος. Et cum infinitiuo,ἐμμελὴς ὁμιλεῖσθαι καὶ θεραπευτικὸς, id eſt, Comis & aptus omnibus appellandis,Bud. Ab eodem exponitur etiam Modeſtus, Continens, Temperatus, in hoc Plut.loco,ἐμμελὴς καὶ σωφρονικός. Ego ἐμμελὴς puto ſonare Qui eſt concinnus,ſeu compoſitis moribus. quam ſignif.habes & apud Syneſ. HINC Ἐμμελῶς,Cum modulatione,Canorè, Harmonicè. Item, Concinnè, Aptè,Eleganter.Necnon pro Modeſtè. Budæus ex Plutarcho,ἐμμελῶς δὲ ἀπαθῶς τὰ εἰς αὐτὸν ἀπολογούμενος ἐγκλημάτων, Apud Apoll.Rhod. EST Ἐμμελέως,pro ἐμμελῶς, Canorè. ITEM Ἐμμέλεια,Modulatio,ſeu Apta modulatio.Dicta fuit hoc nomine quædã etiã ſaltatio à cõcinnitate,ſeu à cõcinno ac decenti corporis motu.Eius meminit Poll.necnõ Plato. Vide & ſchol. Ariſtoph. Et generaliter interdũ pro Cõcinnitas,Elegantia.

C.Εὐμελής,Cui bona modulatio ineſt, Canorus. vt ἀμελὴς ἦχος.

C.Ἡδυμελής, Suauem canorem habens,in Epigr.

Μελικός,Qui ſcribit μέλη,Lyricus.vnde Pindarus vocatur μελικὸς ποιητής,ſicut & μελοποιός. Sunt tamen qui inter melicos & lyricos aliquid diſcriminis alicubi ſtatui putent.Qua de re ita Turneb.Aduerſ.lib.1, Quærunt autẽ,quid inter melicos lyricos & dithyrambicos interſit. ego melicos qui cantilenas ſcribebant, ferè in numero lyricorum repoſuerim. Nam Simonidem Suidas nunc μελοποιὸν,nunc lyricum vocat: & Platoni μελοποιοὶ canticorũ ſcriptores & lyrici ſunt: & Sapphus, Alcmanis, Anacreontiſque,qui lyrici numerantur,μέλη nominãtur. Auſonius melicos & lyricos modos nominans, diſtinguere paulum videtur: & pangi melos poteſt quod non ad lyram canatur,latiúſque interdum pateat. Niſi fortè idem bis loquutus eſt. quod non eſt in poetis rarũ.Certè iidẽ Galeno ſunt in fine De vſu part.ſcribẽti, παρὰ τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οὓς ἔνιοι λυρικοὺς ὀνομάζουσι. Dicitur & μελικὴ à Plutarcho.

Μελίζω,Cano mele,Modulor.Aphr.Problem.lib.1,ἡ ψυχὴ μέλους ἀκούουσα παρὰ τῶν μελιζόντων. VNDE Μέλισμα,ατος,τὸ,Canticum quod modulamur,Carmen,Cantilena. ET Μελισμάτιον,diminutiuè,Paruum canticũ, Cantiuncula.Epigr.l.2, οὐ γλαφυρὸν γνοὺς τι μελισμάτιον. COMP.Ἀντιμελίζω,Contrà modulor,ſeu viciſſim,Modulando occino.in Anth.Epigr.

Μελύδριον,dimin.Paruum melos,Paruum carmen. Exponitur & Cantiuncula, apud Ariſtophanem, ſicut proximè præc. μελισμάτιον. Bió ſua etiã carmina vocat μελύδρια,ita ſcribens initio cuiuſdã.Id.Εἴ μοι καλὰ πέλῃ τὰ

μελύδρια, καὶ τάδε ἔσωμα Κύδος ἐμοὶ θήσοντι τά μοι πάρος ὤπασε μοῖρα.

ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, Conqueror, Expoſtulo. Interdũ & Accuſo. Ariſtoph. Pluto, τῷ δὲ λοξίᾳ μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην. Xenoph. Œcon. μέμφεσθαί τινα πρὸς τοὺς φίλους, Accuſare aliquem, ſeu Cõqueri de aliquo apud amicos. Ariſtophanico autem loco ſimilis eſt hic Platonis, τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι. vbi etiam in ſequenti ſignificatione accipi poteſt. Nam ponitur etiam pro Incuſo, Vitio verto, Reprehẽdo, Vitupero. Thucydides, τὸ βραδὺ καὶ τὸ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθε. Georg. Leont. in Helen. encomio, ἴση γὰρ ἁμαρτία καὶ ἀμαθία μέμφεσθαί τε τὰ ἐπαινετὰ, καὶ ἐπαινεῖν τὰ μωμητά. vbi obſerua μέμφεσθαι & ἐπαινεῖν ſibi opponi: ſicut & apud Greg. οὐκ ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, nõn modò non incuſauit, verumetiam collaudauit. Plato l. 2 De rep. ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι. Epicur. οὐκ ἄν ποτε εἴη μὲν ὅ,τι μεμψαίμεθα αὐτοῖς, nihil vnquam eſſet quod in eis poſſemus reprehendere, vt Cicero interpr. Item cum genit. apud Thucydidem, ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperauit. ‖ Heſychius μέμφεται exp. nõ ſolùm αἰτιᾶται, καταγινώσκει, ſed etiam ἐξουθενεῖ: quemadmodum Eurip. quoque ſchol. in Phœn. Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην accipit pro ἐξεφαύλισα.

Μεμφωλή, ῆς, ἡ, Queſtus, Querimonia: ſeu ipſe actus conquerendi & incuſandi. μέμψις, Heſychio & Suidæ.

C. Ἀμεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄμεμπτος. Epigr. & Nõn.

Ἀμεμφία, ας, ἡ, Nullæ querelæ, Nulla culpa & reprehenſio. Æſchyl. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 115, meæ edit. Διαλλακτὴρ δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις. id eſt, μέμφονται οἱ φίλοι τῷ διαλλακτῆρι αὐτῶν σιδήρῳ, ὡς οὐδετέρῳ χαρισαμένῳ: ſeu οὐδεὶς ἔπαινος τῷ διαλλάξαντι αὐτοὺς σιδήρῳ, ἀλλὰ μέμψις, eſt quod amici conciliatorem culpent & incuſent.

C. Πολυμεμφής, έος, ὁ & ἡ, Querulus, Qui multas effundit querelas, Qui multas iacit ore querelas, Plenus querelarum. Nonn. πολυμεμφὴς φωνή.

C. Φιλομεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui libenter conqueritur & expoſtulat, Qui incuſare & reprehendere amat. Plut. Symp. ſept. ſ. οἱ φιλομεμφεῖς καὶ δύσκολοι τὰς τοιαύτας τῶν φίλων παροράσεις καὶ ἀνοίας ἐπιπλήττονται, ὧν ἀμελεῖσθαι μᾶλλον ἢ ὧν τιμᾶσθαι χαίροντες, ὅπως ἐγκαλεῖν ἔχωσι. In v.l. ponitur ſuperl. φιλομεμφότατος quaſi à φιλόμεμφος. Exponitur autem ibi φιλομεμφότατος, delator acerrimus.

Μέμψις, εως, ἡ, Queſtus. hoc eſt, ipſa querendi & incuſandi actio: ſeu Reprehẽſio. propriè τοῦ ἀμελοῦντος κατηγορία, vt Ammon. tradit. Demoſth. ἣν ἄν τις κατὰ τῶν ἐναντιωθέντων οἷς ἐστρατήγει ἐκεῖνος, μέμψις καὶ κατηγορία. Idem Philipp. 4, ἄξιος μέμψεως εἶναι καὶ κατηγορίας. Item, μέμψιν μέμφεσθαί τινι, & μέμψιν ἐπιφέρειν τινὶ, pro μέμφεσθαι. quorum prioris exẽpl. ex Ariſtoph. Pluto habes in Μέμφομαι: poſterioris hoc extat apud eundẽ in Ran. τίν' ἄρα μέμψιν γ' ἐποίσει Ἀνδρὶ ὃς πολὺ πλεῖστα δὴ καὶ κάλλιστα μέλη ποιήσαντι; Heſychio μέμψις eſt κατάγνωσις.

C. Μεμψιβολέω, q.d. Querimoniis & reprehenſionibus impeto, Conqueror de, Incuſo, Reprehendo. vnde μεμψιβολεῖν Suidæ μέμφεσθαι.

C. Μεμψίμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Qui de ſorte ſua queritur, Qui ſortẽ ſuã incuſat, Querulus. Heſ. μεμφόμενος τὸ ἀγαθόν· φιλεγκλήμων, φιλαίτιος. Iſocr. Pan. οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐπὶ διαφέρον, καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. queribunda ſenectutem dicit Silius. At Μεμψίμοιρα inſcribitur fabula quædã Antidoti, apud Athen. l. 14. ET Μεμψιμοιρέω, Cõqueror, ſeu Crebris querimoniis ſortẽ meã incuſo. Philo De vita M. l. 1, καὶ πάλιν ἤρξαντο μεμψιμοιρεῖν, iterũ ſuas fortunas queri cœperunt. Item ſimpliciter Conqueror, ſeu Queror, Incuſo. Luc. τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. vbi etiam reddi poſſet Indignante, Succenſente. Itẽ cũ dat. itidẽ pro Incuſo, Expoſtulo. vt μέμφομαι. Demoſth. pro cor. οὐ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτῷ. Diod. Sic. πολλῶν αὐτῷ μεμψιμοιρούντων, multis cum illo expoſtulantibus. At in prima ſignificatione ex eodem affertur, μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περί τινων, καὶ τῷ θυμῷ προσπεσὼν, conqueſtus apud regem. ET Μεμψιμοιρία, ας, ἡ, Conqueſtio, Querelæ. vel Querula ſuæ ſortis incuſatio.

A Μεμπτός, οῦ, ὁ, Incuſandus, Qui reprehenſionem meretur. Thucydides libro 7, p. 237, τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γενομένων. Et lib. 2, ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τῆς ἀποστάσεως μεμπτότερος, magis culpandus quàm qui ſubierit. Idem lib. 6, p. 202, τοὺς μὲν Σικελιώτας, οἷς περ νῦν ὅροις χρωμένους πρὸς ὑμᾶς οὐ μεμπτοῖς. vbi potius ſignificat, Terminis de quibus cum eis expoſtulari nequit. ‖ Μεμπτὸς activè quoque capitur pro Conquerens de, Culpans, Reprehendens. Soph. Trach. Ὥς εἴ τι τῷ μὲν τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι, id eſt εἴ τι μέμφομαι, ſiquid eum incuſem & de eo conquerar hãc ob rem. vbi nota & fœm. gen. vſurpari.

C. Ἄμεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo cõqueri nemo poteſt, Irreprehenſus, Inculpatus. Xenoph. Symp. δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας. Plut. τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτον, προμήκη δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρον. Et ἄμεμπτος φίλος apud Xenoph. Pæd. 5, p. 86. ‖ Ἄμεμπτος activè quoque accipitur pro Non querulus, Minimè queribundus. ita ἄμεμπτος φιλία, vt Amicus non queribundus, ſiue (vt Gell.) Non moroſus & iurgioſus. Eleganter autẽ apud Atticos ἄμεμπτος ita capitur, quemadmodum & ἀθέατος pro eo qui non vidit. v.l. Sic vſurpari videtur & à Xenophonte Pæd. 8, pag. 132, τοὺς δ' ἀπιοῦσι δωρησάμενος πολλὰ, καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος, καὶ ἄρχοντας καὶ στρατιώτας ἀπέπεμψατο, multa donans, efficiénſque vt conqueri de ſe non poſſent. VNDE Ἀμέμπτως, Ita vt conqueri nemo poſſit, Inculpatè, Sine reprehenſione vlla, Sine crimine. Herodianus libro 7, ἐθνῶν τε ἡγησάμενος ἀμέμπτως. Et lib. 6, βασιλεύοντα ἔτεσι τεσσαρεσκαίδεκα ἀμέμπτως καὶ ἀναιμωτί, quum annos quatuordecim ſine ſubiectorum querela atq; adeo ſine ſanguine imperaſſet. At ἀμέμπτως ὑγιαίνων, Budæus ex Gal. pro, Qui eſt ſalubri conſtitutione corporis, Qui ea conſtitutione corporis eſt in qua nihil reprehendi queat. Accipitur etiam activè pro Sine querelis, Sine querimoniis, Ita vt nemo conqueratur. Herodianus libro 6, ὑφ' ᾧ βασιλεύοντι τεσσαρεσκαίδεκα ἔτεσι ἀμέμπτως βεβιώκεσαν, ſub quo ſine vlla querela vixiſſent.

Μομφή, ῆς, ἡ, Querela, Querimonia. idem quod μέμψις. Æſch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 120, ὅπως ὢν μομφῆς ἄτερ Τέθνηκεν. id eſt ἀμέμπτως, Ita vt nemo de eo conqueri poſſit, Ita vt nemo incuſet, Inculpatè. Plato in Epiſt. πέμπετε μομφῆς κατήγορον ἐπιστολήν, mittere epiſtolam quæ deferat querimoniam. Item μομφὴν ἔχει, ex Ariſtoph. μέμφεται, ἐγκαλεῖ. Et ex Eurip. Phœniſſ. μομφὰς ἔχει, Succenſet, Expoſtulat.

C. ἈΝΤΙμέμφομαι, Viciſſim queror & expoſtulo.

C. ἈΠΟμέμφομαι, Accuſo, Incuſo, Succenſeo. Plut. ἀπομεμφομένων θ' ἑτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι τῶν ὅρκων.

C. ΔΙΑμέμφομαι, Valde conqueror, Incuſo. vt διαμέμφομαί σε ἀχαριστίας, accuſo te ingratitudinis. Iſocr. ad Nicocl. initio, εἰσί τινες οἳ δυσκόλως ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους, καὶ διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας.

C. ἘΠΙμέμφομαι, Conqueror ſuper aliqua re. Incuſo. Il. β, Ἀτρεΐδη τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις; quid tandem conquereris & incuſas? Quid te angit & ſolicitum habet? Odyſſ. π. Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. Il. α, Εἴ τ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης, cõqueritur ſe votis & hecatombis non honoratum. vel potius, Succẽſet ob vota & hecatombas non factas. Pro Incuſo, Reprehendo, Vitupero, accipitur apud Dioſc. libro 8, in præfat. οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνῶσι δυνάμεις πρὸς τὴν χρείαν ἀναγεγραφόσι, non iniuſta reprehenſione inceſſit.

Ἐπιμεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Culpabilis, Reprehenſionem meritus.

Ἐπίμεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. ſeu Culpandus, Accuſabilis, (vt Cic. dicit, Quorum omnium accuſabilis eſt turpitudo) ἐπίληπτος.

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, Conqueſtio, Reprehenſio.

H C. ΚΑΤΑμέμφομαι, Conqueror, Incuſo, Accuſo. Thuc. lib. 8, p. 297, ἀπηλλάγησαν τῆς σφᾶς αὐτοὺς καταμέμφεσθαι. ſicut Xen. Pæd. 4, εἰ κατεμέμψατο ἑαυτόν. Rurſum Thuc. lib. 7, p. 260, μηδὲ καταμέμφεσθαι ὑμᾶς ἄγαν αὐτοὺς μήτε ταῖς ξυμφοραῖς, μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις, Incuſare, vel etiam ſuccẽſere. ſicut lib. 2 Epigr. Ἀλλ' ἔτι δίζω

ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρὶ, Ὡς ἀπὸ κρητῆρος μηδὲν ἀφυσσάμενος, propriæ ſuccenſebat manui.

Κατάμεμψις, εως, ἡ, Querimonia, Criminatio, Reprehenſio ſeu Incuſatio. Thuc. l. 2, p. 6, οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν. Ex eodem, κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν ἦν, ſibi ipſis ſuccenſebant.

MENΩ, Maneo, Permaneo, Conſtanter maneo. Plato Tim. ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, conſtanter in ſuo manebat ſtatu, vt Cic. interpr. Cui loco ſimilis eſt hic eiuſdem in Epiſt. 10, μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν ἐν οἷς καὶ μένεις. Rurſus idem in Tim. ἐν ταὐτῷ στρεφόμενα ἀεὶ μένει. quæ idem Cic. ſic interpr. Suis ſedibus hærēt & perpetuò manent. Affertur & ex Ariſtot. Pol. 2, μένειν ἐν τοῖς τούτων δόγμασι, pro In eorū opinionibus perſiſtere. Cic. dicit, Manere in antiquorum philoſophorum ſententia. Herodian. lib. 2, μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας. vt apud Liu. Socii in fide manſerunt. Et Cic. Manere perpetuò in amicitia. Item μένειν ἐπί τινι vel ἐπί τινος dicitur Manere in aliqua re, id eſt Acquieſcere alicui rei. Iſocr. De pace, οὐδ' οἱ κεκτημένοι τοὺς μεγίστους πλούτους, μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλουσι. Demoſth. Philipp. 1, οὐχ οἷός τε ἐστὶν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται, his contentus eſſe. At μένειν μέχρι dicitur vt Manere intra conſtitutos limites, pro Non egredi. Herodian. lib. 7, μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορά, ea calamitas extra ipſius familiam non egrediebatur. Res quoque aliquæ dicuntur μένειν quæ immotæ & fixæ manent. Plato Crat. de iis qui τὴν τῶν πραγμάτων οὐσίαν, ὠσίαν appellabant: σχεδὸν τι αὖ οὗτοι καθ' Ἡράκλειτον ἂν ἡγοῖντο τὰ ὄντα ἰέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν. Herodian. lib. 7, οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα, ſtatiua caſtra, vt Polit. vertit. Syneſ. De inſom. οἱ μὲν ἄστρα εἰδότες ἄλλος τὰ μένοντα, καὶ ἄλλος τὰ πυρσὰ τὰ διάττοντα, alius fixa. ſic Immota manet arbor apud Virg. Voluntas quoque & conſilium ac propoſitum, & alia, μένειν dicuntur, quæ manent nec mutantur. Ariſtot. Eth. 9, cap. 6, τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταρρεῖ, ὥσπερ εὔριπος. vt apud Cic. Si voluntas eadem maneret. Item, Elicere cupio ſententiam tuam: ſi manet, vt firmior ſim: ſi mutata eſt, vt tibi aſſentiar. Plato Crat. ἀλλ' οὐδὲ γνῶσιν εἶναι εἰκός, εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει. Et amici μένουσι qui ἐπὶ τῆς εὐνοίας μένουσι, vt Herodian. loquitur, Qui manent perpetuò in amicitia, vt Cicero. In epiſtola Philippi apud Demoſthenē, τῶν βεβαίως μοι φίλων ἀεὶ μενόντων. ‖Μένω, Expecto. quo ſignif. & Latinum verbum Maneo capitur. Plaut. Haud manſiſti vt ego darem illam: tute ſumpſiſti tibi. Idem, Hic me mane. Iliad. τ, Δωῦτα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης, expectabo. Od. α, Ἠδ' ἑτάρους, οἵ που με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες. Od. 6, — μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν. Thuc. lib. 4, pag. 161, δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον, τοὺς Ἰλλυριοὺς μένοντες. In Epigr. Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μένεις δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον. Greg. τῆς δὲ ἐγγύτητος ὅτι μένει τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, finis expectat ſanitatem. id eſt, tandem ſanabimur. ‖In bello quoque μένειν τινὰ dicitur qui in ſtatione & loco ſuo manens eum expectat, ſuſtinet & excipit irruentem. qua ſignif. frequentiſſimum eſt apud Homerum. (itidémq; apud proſæ ſcriptores) Il. γ, Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον. Il. ο, Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο. Il. ν, Ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα βοὴν ἀγαθόν. vbi οὐδ' ὑπεχώρει eſt per parenth. Il. λ, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα. Od. ν, Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλέονάς περ ἐόντας. Il. λ, Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. In eo loquēdi genere cū aliis proſæ ſcriptoribꝰ vſitatū eſt, vt Xen. vt Pæd. 8, αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς οὐδ' ἂν οἱ πάντες σπενδονῆται μείνειαν πάνυ ὀλίγους ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχεμάχοις. Et Pæd. 3, οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφυγον. Herodian. lib. 2, ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, οὐκ ἔμενον, minimè auſi reſiſtere, Polit. interpr. Quibus addi poteſt quod Ariſtot. Rhet. 2, ſcribit, ὅτι μὲν γὰρ τὸ μένειν ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι ᾑροῦντο· ὅτι δὲ τὸ μὴ μάχεσθαι ἀντὶ τοῦ μὴ μένειν. Item, μείναντες χειμῶνα ex Heſiodo Tempeſtatem ferentes & ſuſtinētes. Sicut verò malum aliquod apud Lat. dicitur aliquem manere, ita & μένειν apud Græcos. vt in Epiſtol. Phalar. μένει σε δίκη. quemadmodū apud Tibul. Te pœna manet.

A Μένω vſitatum eſt apud poetas medium PRAET. Μέμονα pro Cupio, Animus mihi eſt, Volo. nam præſentis ſignif. habet, vt μέμαα, κέκραγα, & alia: quod & Heſych. teſtatur, qui μέμονε exp. προθυμεῖται, ὁρμᾷ, θέλει: (item in priori ſignif. καρτερεῖ) vel etiam προεθυμήθη, vt addit. Od. ο, Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονεν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν. Il. ν, πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον; Il. ω, Πόστημαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα; Il. η, Ἀλλ' ἄγε πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν; Od. υ, ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι. Et animus alicui μέμονε, apud eundē Il. π,

B Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι, Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, Ἦ, & quæ ſequuntur. vbi etiam reddi poſſet διάνδιχα μερμήριξα, ex eodem Homero. quod ſimili modo cum duobus ἤ conſtruitur. At Il. φ, de Achille, ἵνα παύσομαι ἄγριον ἄνδρα, Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι. vbi ſchol. exp. προθυμεῖται. Poſſet etiam reddi, Qui animo agitat, ſeu In animo habet facere, aut Cui animus eſt facere.

Μενετὸς, οῦ, ὁ, Qui manere poteſt, aut ſolet. Thuc. lib. 1, pag.

C 46, τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. id eſt, οὐ μένουσιν, ἀλλ' εἰσὶν ὀξεῖς, vt ſchol. exp. Morā non patiuntur, vt B. interpr. At μενετοὶ θεοὶ dicuntur οἱ οὐκ ἀπατηλοὶ, ἀλλὰ μόνιμοι, καὶ βέβαιοι, οὐκ ἐξαπατῶντες: vel ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ εὐθέως τιμωρούμενοι, vt Ariſtoph. ſchol. exp. in Auibus. quæ verba habentur & apud Suidam.

Μονὴ, ῆς, ἡ, Manſio. Apud Plut. oppon. μονὴ ἐν τῷ βίῳ, & ἐξαγωγὴ, vt apud Cic. Manſio in vita & exceſſus è vita. Polyb. lib. 4, μονὴ καὶ στάσις. A Thuc. μονὴ in malam partem accipitur pro Deſidia & Mora. quo etiā modo

D ἕδρα & καθέδρα. lib. 1, pag. 42, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος, moram trahens. vbi ſchol. μονὴν exp. ἀργίαν.

Μόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſtanter manēs, Stabilis. vt μόνιμα ζῶα apud Ariſtot. lib. 4. Hiſt. anim. Quæ cōſtanter in eodem loco permanent, Quæ ſtabili ſede degunt, Quæ ſedes ſuas non mutant. Et Μόνιμοι milites, qui in ſtationibus ſuis permanent. Xen. Pæd. 8, ὅπως οἱ μονιμώτατοι πρόσθεν ὄντες παρέχοιεν αὐτοῖς τὴν καθόπλισιν. Et βάρος μόνιμον, metaph. Conſtans grauitas. Plut. Pericle, ἡ γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον. Item

E μόνιμοι πολιτεῖαι, reſp. in quibus nullæ fiunt mutationes, ſed in eodem ſtatu perpetuò manent. Ariſtot. Polit. 5, cap. 7, καὶ διὰ τοῦτ' εἰσὶν αἱ μὲν ἧττον, αἱ δὲ μᾶλλον μόνιμοι αὐτῶν. Et lib. 4, c. 12, ὅσῳ δ' ἂν ἄμεινον ἡ πολιτεία μιχθῇ, τοσούτῳ μονιμωτέρα. Item μόνιμοι λόγοι καὶ ἀμετάπτωτοι, rationes immobiles neque refutabiles, cognatæ ſcilicet earum rerum quarum ſunt interpretes. Bud. pag. 183. Cic. apud Platonem, μόνιμον καὶ βέβαιον, interpret. Res ſtabilis & immutabilis.

C. ἈΝΑμένω, Expecto. Xen. Hell. 7, οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε, ἀλλ'

F ὁπότε πρῶτον ἐδυνάσθητε, ἐτιμωρήσατε. (Sic apud Aphthon. δικαστῶν οὐκ ἀνέμεινε ψῆφον, iudicum calculum non expectauit, ſeu Iudicibus calculum præripuit: de lege cōtra mœchos) Idem Pæd. 1, μηδέποτε ἀναμένειν τὸ πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια ἐς ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάζῃ. Demoſth. in Timoth. ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν ἀπορήσαντος. Herodian. lib. 5, οὐκ ἀναμενόντων τῶν σὺν αὐτῷ στρατιωτῶν πολιορκηθῆναι, quū oppugnationē non expectarēt. Ex Eurip. autem affertur, ἀνάμενον φασγάνου τομὰς, pro προσκαρτέρησον, patienter toleres & perferas. Ἀναμένω, Perma-

G neo, Conſtans maneo. Iſocr. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Simile loquendi genus cum Cicer. interpr. habes in Μένω.

Ἀναμένω, Maneo: eo modo quo Periculum aut malum aliquod dicitur manere aliquem, ſicut & μένειν. Philo De vita M. lib. 1, μάχαι δὲ καὶ πόνοι καὶ ταλαιπωρίαι καὶ οἱ αἰωνίως κίνδυνοι ἑτέρους ἀναμένουσι, alios manebunt.

Ἀναμονὴ, ῆς, ἡ, Patiens toleratio. Heſychio μακροθυμία.

c. 2. Ἀντεναμένω, Viciſſim expecto.

c. 2. Ἐπαναμένω, Expecto, Maneo. Ariſtoph. ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον, expecta me pauliſper.

H C. ἈΝΤΙμένω, Contrà perduro, Permaneo reſiſtendo. Affertur ex Theoph. De cauſ. pl. lib. 4, cap. 7, pro Perduro. Sed ibi pro ἀντιμένοντα ſunt qui reponendum putent ἀντιβαίνοντα.

C. ἈΠΟμένω, Remaneo, Permaneo. vel ſimplic. Maneo.

c. 2. Ἐναπομένω, Permaneo in Naz. ἐναπομένης τοῖς ὁρωμένοις

Subſiſte & permane in iis quæ oculis cernuntur.

C. ΔΙΑμένω, Permaneo, Conſtanter maneo, Perduro. Xen. Pæd.8, οὕτω δὴ τὰ τότε κατασταθέντα ἔτι καὶ νῦν διαμένει παρὰ τῷ ἀεὶ βασιλεῖ. Eodem lib. aliquanto pòſt, νῦν γε μὴν τὸ μὲν μονοσιτεῖν ἔτι διαμένει. Eodē lib. διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία. Plut. Pub. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, ad noſtram vſque memoriā perdurauit & conſtanter manſit. Et aliquis dicitur διαμένειν in aliqua re, itidē pro Permanere ſeu Conſtanter manere. Xen. φημὶ αὐτὸν ἐπὶ τῇ δουλοπρεπεῖ διαιτήσει οὐ διαμένειν, in ſeruili vitæ genere nō permanſurum eſſe. Iſocr. Paneg. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι. in quo loquēdi genere idē vtitur verbo ἀναμένειν.

Διαμονή, ῆς, ἡ, Permanſio, Perſeuerantia.

C. ἘΜμένω, Permaneo in. Thuc. lib.8, p.270, ἐμμένειν τῇ ἀποστάσει. Iſocr. Euag. ἐνέμειναν τοῖς ὡμολογημένοις: ſicut in epiſtola Philippi apud Demoſth. ἵν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις. Plato Polit. 1, ἃ ἂν εἴποις, ἔμμενε τούτοις. Thuc. ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, ſtare pactis, ſeu manere, vt Virg. Æn.2, Tu modò promiſſis maneas, ſeruatáque ſerues Troia fidem. Additur interdum & præpoſ. ἐν. vt apud Plat. De leg. ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Sic Lucr. In ſtatione manere: & Cic. In ſtatu manere. Iſocrat. Paneg. ἐν μόνοις γὰρ αὖ τούτοις ἐμμένειν αὐτοὺς ἐλευθέρως τεθραμμένους. Item, τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν apud Luc. Pro Humanis adhuc affectibus moueri. Item, ἐμμένειν τοῖς κριθεῖσι, Acquieſcere rebus iudicatis & re iudicata, vt Cic. loquutus eſt. quod dicitur etiā στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, τοῖς γνωσθεῖσιν ἐφησυχάζειν, τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, τοῖς δεδογμένοις ἐναποπαύεσθαι. B.

Ἐμμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Permanens ſeu Conſtanter permanēs, Conſtans, Stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς, Conſtantia, Stabilitas. Ἐμμενὲς aduerbialiter quoque capitur pro Conſtanter, Firmiter, Perſeueranter, Permanendo in incepto. Od. ι, βρέχει ἐμμενὲς αἰεί. Il. ν, δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί. Od. φ, ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί. VNDE Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενὲς aduerbialiter ſumptū. Heſiod. Theogon. Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας. id eſt, ἐπιμόνως, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως.

Ἐμμενετικός, οῦ, ὁ, Qui permanere & perſeuerare poteſt aut ſolet, Conſtanter permanens in. Ariſtot. Eth.7, c.1, καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατὴς καὶ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ, καὶ ἀκρατὴς καὶ ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. vbi nota ſibi opponi ἐμμενετικὸν & ἐκστατικόν.

Ἔμμονος, ου, ὁ, Conſtanter permanens, Stabilis: Perſeuerans, Qui toleranter & firmiter in aliquo incepto permanet. vnde Heſych. ἔμμονος eſt ἡ ἐπιμένουσα ἀεὶ καὶ ἀδιαλείπτως. AT Ἐμμόνιαι eidem ſunt συνθῆκαι. fortaſſis quibus vtraque pars ἐμμένει. nam dicitur ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις καὶ τοῖς ὅρκοις pro Permanere in pactis & fœdere iurato.

C. ἘΠΙμένω, Permaneo & perſiſto in, Perſeuero conſtanter in. Idem cum præcedenti ἐμμένω. Plut. ταῖς λιταῖς ἐπιμένοντες, in precibus perſeuerantes. Phalar. Epiſt. ἐπιμένω τῇ προπετείᾳ, perſto in peruicacia. Item Maneo, id eſt Expecto aliquam ob rem. Baſil. Gregorio, διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὀκνηρῶς ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἠδυνήθην, partim quòd ſæpe expectando deceptum pigebat ſcribere, partim quòd negotiis diſtraherer, expectare literas non potui. B. Frequenter cum accuſ. in hac ſignif. conſtruitur. ſicut & ipſum μένω. Philo De mūdo, τῶν μερῶν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, Mundi quæque pars interitum expectat, Vnamquanque mundi partē ſuum manet exitium. Plato lib. 2 De rep. ὅντιν' δὴ τοιοῦτον, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, qualis vtriuſque vita futura ſit. B.

Ἐπιμονή, ῆς, ἡ, Permāſio, Perduratrix firmitas, (quorū priori Cic. poſteriori Plin. vtitur) Perſeuerātia. Plato in Cratylo, etymologiam afferens Græci nominis Ἀγαμέμνων, ait, ὅτι οὗ ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν ἐστὶν ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα. A Thuc. in malam partem accipitur pro mora, qua quis nimirum in aliquo loco deſidens permanet, nec quicquā promouet. (à ſchol. exponitur ἀργία, quēadmodum & μονὴ ſuprà) lib.2, ἥ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης, διέβαλεν αὐτὸν μάλιστα. Cui ſimilem locum attuli ex eodem in ἕδρα aut καθέδρα, ſi benè memini.

Ἐπίμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſtanter permanens, Perdurans. ἐπίμονος στρατηγὸς apud Polyb. Cui poſt annum ſucceſſor non mittitur, Qui in adminiſtratione rei militaris permanet. VNDE Ἐπιμόνως, Conſtanter permanendo, Conſtanter, Perſeueranter.

c.1. Ἀνεξεπίμονον Suidæ τὸ μὴ ὑπομένον. qui locꝰ eſt ſuſpectꝰ.

C. ΚΑΤΑμένω, Remaneo, Præſtolor, Perſiſto, Subſideo, Reſiſto. v.l.

C. ΠΑΡΑμένω, Maneo apud. Xen. παραμένω σοι. Plato in Apolog. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tandiu manete. Xen. Pæd.4, p.58, ἔτι δ' οἱ ἱππεῖς ἡμῖν ἄπεισι, φροντίδα παρέχοντες ὅπου εἰσὶ, κἂν ἔλθωσιν, εἰ παραμενοῦσιν. Res etiam aliquæ dicuntur παραμένειν ei apud quem conſtanter permanent, & cuius veluti latus nunquam deſtituunt, ſed ſemper comitantur & adſunt. Iſocr. ad Demon. τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. vbi nota opponi ſibi mutuò παραλείπειν & παραμένειν. Idem in Helen. encom. ἠπίσταντο γὰρ τὰς μὲν ἄλλας εὐτυχίας ταχέως μεταπιπτούσας, τὴν δὲ ὑγίειαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. vbi itidem obſerua μεταπίπτειν & παραμένειν ſibi ἀντικεῖσθαι, ſicut μένειν & μεταπίπτειν apud Platonem in Cratylo, vt ſuprà indicatum eſt. Xen. Pæd.1, pag.18, οὕτω γάρ μοι δοκεῖ ἥ τε ὑγίεια μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς προσγίγνεσθαι, ſanitas in corpore permanere, & robur accedere poſſe. Galen. ad Glauc.2, παραμένει χρόνῳ πλείονι. Herodian. l.6, τοῖς δὲ ἐκείνου τῆς φύσεως ἐπὶ πλεῖστον παρέμεινεν ἡ ἀρχὴ, apud eos permanſit. Plut. Sol. παρέμεινε τὰ δίκαια ταῖς ψυχαῖς, in animis permanſerunt. Idem in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, mos ille in nuptiis permanet, ſeu remanet, & adhuc durat. Item παραμένειν πρός τι, pro Incūbere perſeueranter alicui rei, Vrgere & perſequi rem aliquā. qua ſignif. dicitur & προσκαθίζειν & προσεδρεύειν. Thuc. lib.3, ἀπολιπόντων μὲν ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, παραμεινάντων δὲ ἐκείνων πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων, quū permanſiſſent & perſeueraſſent. Vbi rurſus nota ſibi opponi ἀπολείπειν & παραμένειν. At ex Plut. Lycurgo affertur, παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, pro Aſſiſtens Lycurgo.

Παράμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſtanter apud aliquē manens. Xen. οἰκέτην εὔνουν καὶ παράμονον, non fugitiuum. B. Item, Qui conſtanter & fortiter in re ſuſcepta permanet, nec facilè ab ea dimouetur. At in malam partem παράμονον πένθος, luctus conſtanter in pectore alicuius permanens.

Παραμονή, ῆς, ἡ, Conſtans permanſio apud aliquem.

Παραμόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui conſtanter manere apud aliquem ſolet nec ab eius quaſi latere diſcedere. E. interp. Conſtans, Stabilis, in hoc loco Xen. ποῖον δ' ἄνδρα ποσόν οὕτως εὔνουν καὶ παραμόνιμον, ὡς φίλος χρηστός; ſic paulo antè idē παράμονον οἰκέτην dicit. Et παραμονιμώτερον ex Alex. Aphr. Permanentior, Stabilior, Qui diutius perdurat.

Παρμένω poeticè pro παραμένω, Permaneo apud. Il. ο, οὐκέτι δύναμαι χατέοντί περ ὔμμιν Ἐνθάδε παρμενέμεν. In v.l. exponitur etiam Adſum.

C. ΠΕΡΙμένω, Expecto. Syneſ. ep.104, εἶτα φθάσαντες αἱ εἰς τὴν πεδινὴν περιμένομεν. οὐδαμοῦ δὲ φαινομένων, περὶ βουλυτὸν ἀπεχωροῦμεν. vbi propriè dicitur de iis qui alicubi manentes & oculos huc illuc voluentes, expectant alicuius aduētum: nec præpoſitio otioſa eſt. Et cum dat. ex Plutarch. in Galba, ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτῷ οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, veniſſe dicit architectos & eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem pro Otioſè expecto. Iſocr. Archidamo, μὴ περιμείνωμεν ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Demoſth. Philipp.3, εἰ μέχρι τούτου περιμενοῦμεν ἕως ἂν ἡμῖν ὁμολογήσῃ πολεμεῖν. Plato Polit. 2, εἰ δὲ μή γε, οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δράσαντες. Aliquando περιμένειν nō Expectare ſimpliciter, ſed Expectare & requirere. Plutarch. in Præfat. Apophth. de ſuis Parallelis loquens ſeu ſyntagmate vitarum, ἐκεῖ μὲν οὖν ἅμα αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνδρῶν, τὰς πράξεις παρακειμένας ἔχουσαι, σχολάζουσι φιληκοΐαν περιμένουσι, illic enim acta & res geſtæ, quum adiunctas ſententias eorúmque dicta habeant, feriatas aures poſcūt. B. Περιμένω, Maneo: ea ſignif. qua Malum aliquod dicitur manere aliquem. Plato lib.2 De rep. μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει, qui non ſacrificarint, eos horrenda manent. Syneſ. κἀκείνους δὲ περιμένει τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια, manent illos ſupplicia apud inferos.

C.ΠΡΟΣμένω, Maneo vel expecto apud. Matth.15, ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo nõ diſcedunt. Item προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1 Tim. 5, pro Aſſiduum eſſe in precibus, Inſtare precibus, Perſeueranter precari. quod etiam λιπαρεῖν & προσλιπαρεῖν. Itẽ προσμένειν τῷ θεῷ, Deo adhærere. quod & προσκαρτερεῖν. Act.11, τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ κυρίῳ. Exponitur etiã Acquieſco, ſicut μένω & ἐμμένω ſuprà.

Προσμονὴ, ῆς, ἡ, Permanſio & expectatio apud aliquem. vel Perſeuerantia & aſſiduitas in aliqua re.

C.ΣΥΜμένω, Vnà maneo. vel Vnitus & cõiunctus maneo, aut permaneo. Syneſ.ep.46, σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκρούομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας. Item συμμένω βεβαίως, Stabilis in fide maneo. vel, Coniunctus maneo. Item res aliqua συμμένειν dicitur quæ ſuis quaſi viribus cõiunctis permanet & perdurat conſtanter. Xen. Hell.7, initio, ἐπεὶ γὰρ ἀγαθὸν ὑμῖν ἔδοξε Λακεδαιμονίους φίλους ποιεῖσθαι, δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν τοῦτο ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμενεῖ. vbi etiam reddi poteſt, Cõiuncta maneat. Syneſ.ep.66, ἐπεὶ δὲ ἡ συνοδικὴ γνώμη κατίσχυσε, χρόνον μέν τινα συνέμεινεν ἡ στάσις, aliquandiu permanſit & perdurauit ſeditio. Apud Thuc. autem lib.8, pag.285, ἐς τοῦτο ξυνέμεινεν, ſch. exp. μέχρι δεῦρο μεμένηκεν: vel, ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκεν.

Συμμενία, ας, ἡ, Conſtantia. v.l.

C.ΥΠΟμένω, Suſtineo. q.d. Subtus maneo & expecto. plerunque accipitur pro Impetum hoſtilem ſuſtinere & irruentem accipio. Od.ο, Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν. Il.π, οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον γυμνὸν περ ἐόντ'. quo ſignific. vtitur & ſimplici verbo μένω. In proſa quoque in eo loquẽdi genere vſitatum, vt apud Plut. in Alcib. οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτὸν, οὐδ' εἰς χεῖρας συνῆλθεν, ἀλλ' ἀποστάντες ἔβαλλον ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι. Thuc. καὶ ᾗ μὲν προσπέσοιεν, οὐδεὶς ὑπέμεινε, qua irruerunt & quacunque impetum fecerunt, nullus ſubſiſtebat, vt B. interpr. Herodian. lib.7, ῥᾷστα οὖν ἐτρέψαντο τῶν Καρχηδονίων τὸ πλῆθος, οἵ γε οὐχ ὑπομένοντες αὐτῶν τὴν ἐμβολὴν, πάντα ῥίψαντες ἔφυγον. Idem lib.3, οὐδὲ γὰρ ὑπομενεῖ ὁ ἐκείνου στρατὸς, ὀλίγος ὢν καὶ νησιώτης, τὴν ὑμετέραν δύναμιν, ſuſtinere non poterit vires veſtras. Pericula quoque & moleſtias ὑπομένειν dicimur, itidẽ pro Suſtinere, Subire, Perferre, vel Suſcipere. Iſocr. Archid. πάντας ἂν τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου κινδύνους ὑπομείναιμι. Idem in eodem, δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενετέον ὑμῖν. Plut. in lib. qui περὶ φιλοπλουτίας inſcribitur, τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις. Cic. dicit, Caſus fortuitos magno animo ſuſtinere. Demoſth. contra Mid. πολλὰς ἀπειλὰς ὑπομείνας. Idẽ Pro cor. ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε. vbi videtur ὑπομένειν eſſe ſignificantius quàm ἀνέχεσθαι. licet plerũque ſynonymως vſurpentur. nam & Iſocr. De pace dicit, ἐπειδήπερ ὑπεμείνατε καὶ τοὺς ἄλλους λόγους: quod ipſum præcedit ἀνέχεσθαι λέγειν. vt ὑπομένειν λόγους ſit Patienter eum audire qui videtur ἀνέχεσθαι λέγειν. Idem Iſocr. in Paneg. οὐ γὰρ σμικροὺς οὐδὲ ὀλίγους οὐδὲ ἀφανεῖς ἀγῶνας ὑπέμειναν. Idem ad Demon. τὰ τῷ πλήθει φοβερὰ θαρσαλέως ὑπομένουσα. Idem in Archid. τὰ προστάγματα τούτων ὑπομεῖναι. vt Cæſar dicit, Non poſſe eius imperia diutius ſuſtineri. Ariſtot. Polit.4, οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, nemo enim liber volens perfert huiuſmodi principatum, vt B. interpr. Item ὑπομένειν παιδείαν, ſuſtinere vel ſufferre caſtigationem Epiſt. ad Hebr.12, εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. vbi B. interpr. Si diſciplinam ſuſtinetis. ὑπομένειν διαβολὰς in Epiſt. Plat. Calumniis ſe opponere & eas ſuſtinere. Et ὑπομένειν κρίσεις, Iudicium ſubire, Cauſam dicere. Cic. dicit Suſtinere cauſam publicam, pro Defendere. At pro Toleranter ferre & patienter ſuſtinere accipitur in hoc loco Demoſth. ἐπειδὴ οὐχ ὑπεμείναμεν προσαπειλήσαντα. Quum verò turpe aliquid dicimur ὑπομένειν, redditur potius Admittere. Xen. οἱ καλοὶ τὰ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, talia non admittũt, (οὐ προσίενται). Et Plato, αἰσχρόν τι ὑπομένειν, turpe aliquid admittere. Ὑπομένειν eleganter cum infin. aliquando conſtruitur, vt & Latinum verbum Suſtineo pro Audeo: (vt apud Ouid. — ſed non attollere contrà Suſtinet hæc oculos. Sueton. Eos qui ſpectare ſuſtinuiſſent, executus eſt) aut pro Poſſum, vt apud Plin. iun. in epiſtol. Non ſuſtinui inducere in animum. Demoſth. Epitaph. οὓς οἱ πρὸ ἡμῶν οἰκοῦντες πρὸς ἑσπέραν πάντες οὐδ' ὑπέμειναν οὔτ' ἐδυνήθησαν κωλῦσαι. Plut. De propria laude, οὐδὲ τὰς ψήφους ἀναλαβεῖν ἐπ' αὐτὸν ὑπέμειναν. Ruſum Demoſth. Pro cor. οἳ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, animum inducere potuerunt, vt Bud. interpretatur, annotans, vernacula lingua dici, Animum vel cor habuerunt: ab Italis, Satis animi fuit. Galli enim dicunt, *I'ay le courage de faire cela*. vel, *I'ay bien le courage*. Itali, *Mi baſtà l'animo*. Item Expecto, Præſtolor. ex Xen. τὰς σειρῆνας πάντας φασὶν ὑπομένειν, ſirenas cunctos præſtolari ferunt. Item Plato, φεύγει γὰρ οὐχ ὑπομένων, fugit enim non expectans. Οἱ ὑπομένοντες, Qui remanſerunt, Reliqui, οἱ ὑπόλοιποι, vt Thucyd. ſchol. exponit in hoc loco lib.5, pag.169, ἀεὶ προσδοκίας οὔσης μή τι καὶ οἱ ὑπομένοντες, τοῖς ἔξω πίσυνοι, πρὸς τὰ παρόντα σφίσιν, ὥσπερ καὶ πρότερον, νεωτερίσωσι. Huc pertinet ὑπομεῖναι, quod à Suida exponitur καταλειφθῆναι.

Ὑπομενετικὸς, οῦ, ὁ, Qui ſuſtinere & ſufferre ac tolerare poteſt. Ariſtot. Eth.3, cap.6, οὐδεὶς γὰρ ὑπομενετικώτερος τῶν δεινῶν. AT Ὑπομένη in v.l. pro Suſtentatio, ὑπομονὴ, ſine dubio mendoſum eſt.

Ὑπομονὴ, ῆς, ἡ, Suſtentatio: qua videlicet impetus & incurſus alicuius rei ſuſtinetur. Ariſtot. Rhet.3, periodi ἀντικειμένης exemplum afferens, Ἀμφοτέρους δ' ὤνησαν, καὶ τοὺς ὑπομείναντας καὶ τοὺς ἀκολουθήσαντας. τοῖς μὲν γὰρ πλείω τῆς οἴκοι προσεκτήσαντο, τοῖς δὲ ἱκανὴν τῆς οἴκοι κατέλιπον: ſubiungit, ἐναντία, ὑπομονὴ, ἀκολούθησις· ἱκανὸν, πλεῖον. Item Tolerantia, Patientia: qua aliquis plagas aut iniuriam patitur, non propulſans & vlciſcens inimicum. Ariſtot. Rhet.2, ἀπὸ ἀνανδρίας γὰρ ἢ δειλίας ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμύνεσθαι. In nouo autem Teſtamento ὑπομονὴ non ſimpliciter ſonat patientiam qua toleramus mala, ſed patientem expectationem, quum ſpe præmii duramus in malis, & nos rebus melioribus ſeruamus: vt annotat Eraſmus. Alicubi redditur etiam Perſeuerantia.

Ὑπομονητικὸς, ET Ὑπομονικὸς, οῦ, ὁ, Patiens v.l. Prius citatur ex Can. Conc. 20 Sardicenſis.

C.Μενεδήϊος, ET Μενεπτόλεμος, ET Μενεχάρμης SIVE Μενέχαρμος: ITEM Μενέκτυπος ET Μένανδρος, ſunt à verbo μένω, quũ pro ὑπομένω capitur: de quibus dicam ordine. Nam Μενεδήϊος, eſt Qui hoſtes aut hoſtium impetus forti animo ſuſtinet & excipit. ὁ μένων ſiue ὑπομένων τοὺς δηΐους, vt Homerus loquitur. Apollon. Arg. lib.2, — Ἄρητος μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ συνέλιξεν. vbi ſchol. exp. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ: deriuans à δηΐς (vt & Euſt.) ſignificante μάχην. reddi etiam poſſit, Bellicos labores ſtrenuè ſufferens. Μενεπτόλεμος, Bellum & bellica onera fortibus humeris ſuſtinens: vel ὑπομονητικὸς ἐν τῷ πολέμῳ, vt exponitur Il.β, Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί. paulo antè verò (inquit ibi Euſtat) Πολυποίτην vocauit μενεπτόλεμον, quaſi σταδαῖον ἢ στερεὸν πολεμιστὴν, bellatorem ſtabilem & qui in ſtatione ſua conſtanter permanet. Μενεχάρμης ſiue Μενέχαρμος, Generoſè pugnam ſuſtinens: Forti animo prælium ſuſtinens. nam ita loquuntur Liu. & Cic. Il.ι, Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα. vbi Euſt. itidem exp. σταδαῖοι μαχηταὶ, ſtatarii milites: quibus opponuntur οἱ φύξηλοι: & ſic μενεδήϊοι ac μενεπτόλεμοι & μενεχάρμαι fuerint qui in ſtatione ſua manentes fortiter pugnant. Il.χ, Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. Dici autẽ μενέχαρμος & μενεχάρμης ſicut ἀρύπυλος & ἀρυπυλὴς, (quod tamen acuitur) tradit Euſt. Μενέχαρμος eſt etiã nomen proprium. At Μενέκτυπος, Qui bellicos ſtrepitus & tumultus ſuſtinet, nec expaueſcit. Μένανδρος autem in Epigr. Qui virum in ſe irruentem excipit & ſuſtinet. Sic interpretari poſſemus & propria quædam nomina, vt Μενέδημος, Μενέλαος, Μενέμαχος, Μενέξενος, & huiuſmodi.

¶ Μίμνω, Maneo, idẽ quod μένω. vnde & fieri conſtat, eadẽ forma qua γίγνω à γένω. Il.β, Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. vbi ſequendo Euſt. habet hoc verbum ὀνειδισμὸν ἀργίας, ſicut & ipſum μένω. Sed ſimpliciter quoque pro μένω capitur, id eſt Maneo. Il.τ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὖθι τέως περ ἐπειγόμενός περ Ἄρηος. Μιμνέτε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες. Item res aliquæ μίμνειν dicũ-

tur, vt μένειν, pro Non dilabi & μεταπίπτειν. Il.ω, ἵνα τῷ ταῦτά τοι σόα μίμνοι. Interdum verò pro Maneo, id eſt Expecto. iungitúrque accuſatiuo, vt Il.θ, ſub finem, Ἑςαότες παρ' ὄχεσφιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνον. Heſiod. Erg. Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον εἰσόκεν ἔλθῃ. Dicitur etiam hoſtē μίμνειν qui eum non tantùm expectat ſed etiam irruentem ſuſtinet & excipit: quod & μένειν & ὑπομένειν. Il.ρ, Μίμνον δ' ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες. Il.χ, Priamus ad Hectorem, Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον. A

ET Μιμνάζω idem cum μίμνω, vnde & deriuatum eſt. Il.κ, οὐδέ τι φημὶ Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ γέρων περ ἐὼν πολεμιςὴς, manere hîc apud naues. vbi ſimiliter ὀνειδισμὸν ἀργίας habet vt μίμνειν paulo antè. Sic Il.β, Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, manere & cunctari apud naues. ſeu Deſidere. B

C. ἈΝΑμίμνω, Maneo, Expecto.

C. ΠΑΡΑμίμνω, Maneo apud. idem cum παραμένω. Odyſſ. β, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.

ΜΈΝΟΣ, εος, τὸ, Animi ardor quidam, ſeu Impetus quo aliquis paratus eſt irruentem hoſtem excipere, miniméque ei cedere. nam à μένω deriuatum eſt hoc vocabulum, vt grammatici tradunt. Euſtath. exponit ψυχικὴν προθυμίαν: dicens μένος πνέειν eſſe quaſi πνέειν τῇ ψυχῇ προθυμούμενον. Ariſtot. Eth.3, c.8, μένος & θυμὸς pro iiſdem accipit: θυμὸς, inquam, quod pro Ira capitur. nā ii qui irati ſunt, promptas plerunque ad pugnam manus habent. quum enim ex Homeri Il.π citaſſet, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ: item μένος καὶ θυμὸν ἔγειρε, addit, hæc & huiuſmodi videri σημαίνειν τὴν τοῦ θυμοῦ ἔγερσιν καὶ ὁρμήν. adeo vt μένος ſit potius Animi irati incitatus quidam impetus, quo ad vlciſcendum aduerſarium fertur. Il.χ, de Hectore, ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει. de quo Il.ρ, πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει Χαλκῷ δηϊόων. Il.ζ, ἀλλ' ὅδε λίην Μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν. Il.χ, Ὡρμήθη δ' Ἀχιλλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν Ἀγρίου. Il.α, & Od.δ, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ'. Plut. in Polit. præc. ex Homerico quodam loco, τὸ μὲν τοι δικαστὸν φρόνημα καὶ μένος πολυθαρσὲς ἐνέσω, Ἄτρομον. videlicet ex hoc verſu qui legitur Il.ρ, Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη, Ἄτρομον. Dii etiam & qui aliquē adhortantur, dicuntur alicui inſpirare, immittere & excitare μένος: vt Virg. dicit Inſpirare animum, & Ouid. Infundere animos: & apud Liu. dicitur ferocia inſita facere animos. Rurſum apud Virg. Miniſtrare animos. Il.ν, Neptunus σκηπανίῳ Ἀμφοτέρους κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο. Il.ο, & Il.υ, Ὣς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν. Od.ω, ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη. quod & Il.κ reperitur. Il.τ, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε. Il.π, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ. quo loquendi gen. Xen. quoque vtitur, quum Pæd. lib.5, p.74 dicit πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, (cui opponit ἀναβέβλαφε τὸ φρόνημα) & ſynonymum facit αὐτόπιστον τὸ φρόνημα παρέχειν. Rurſum apud Hom. Il.λ, & Il.ο, Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Il.χ, Ὣς οἱ ἔπορσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. quod hemiſtichium legitur & Il.υ. Contrario autem loquendi genere dicitur Il.ο, Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει: vt Minuere animos apud Senecā in Medea. Item Il.η, ὥς τε Κρονίων Θυμοβόρου ἔριδος μένος ἔμβαλε ξυνέηκε μάχεσθαι. Dicitur etiā alicui ἐμπεσεῖν μένος, quod reddi poteſt Accedere animus. Xen. Hell.7, p.362, ἐκ τούτων πάντων (videlicet è conſpecto Herculis ſimulacro) οὕτω πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν, ὥστε ἔργον εἶναι τοῖς ἡγεμόσιν ἀνείργειν τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν. Heſiod. Aſp. Παντὶ μένει σπεύδων. Cui commodè addi poteſt hic locus Xen. Pæd.4, ὑπὸ δὲ προθυμίας καὶ μένους καὶ τοῦ σπεύδειν συμμῖξαι, δρόμου τινὲς ἦρξαντο. Contrà autem aliquis dicitur ὀλέσαι μένος, & alicuius λύεσθαι μένος. quod Latina phraſi Concidere animo, & frangi animo reddi poteſt. Il.θ, Καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε. Il.ρ, τοῦ δ' αὐτῇ λύθη μένος. Il.ε, — τοῦ δ' αὐτῇ λύθη ψυχή τε μένος τε. in quibus tamen poſterioribus locis pro robore quoque & viribus capi poteſt. ad quā ſignif. iam venio. In ſequentibus enim locis non tam pro impetu eius qui ira percitus eſt accipitur, quàm pro robore & viribus. Il.ω, ἔδδεισας μένεα πνείοντας Ἀχαιούς. Il.η, Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, vbi ſicut copulat χεῖρας & μένος, C D E F G H

ita & Il.ν, Οὐ δέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. Il.ο, Ἠ' αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. Od.ξ, Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Il.ε, Μηδὲ τοί μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, Ἥρης. Eodē libro aliquanto antè, ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστι. Equis quoque curſu cōcitatis μένος tribuitur. Il.ρ, ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε. Od.η, initio, Κούρην δὲ ποτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνοιϊν. Pro robore & viribus ſimpliciter aliquando capitur, & exponitur δύναμις. Il.ω, initio, Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. vbi nota copulari cum ἀνδρότης. (nā & Euſt. ſic legit: in meo tamen manuſcripto Homero habetur ἀδροτῆτα, quod metro magis conuenit.) Il.β, Τηλεμάχῳ ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε. Od.μ, περί τοι μένος οὐδέ τι γυῖα Κάμνεις, robur & vires tibi adhuc ſuppetunt. Il.ι, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ οἴνοιο. τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. qui verſus habetur & Il.τ. Itē Il.χ, Ὄφρα σ' ὑποδείσας μένος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Quibus addi poteſt hoc Soph. in Aiace, circa finem, σὺν ἐλπὶς αὐτῷ φυσῶσι μέλαν μένος. nam ibi ſchol. exp. μετ' ἰσχύος ἀναπέμπουσι. Aliquando verò dicitur ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο, vel μένος Αἰακίδαο, pro ipſo Antinoo & ipſo Æacida. quo modo & quidam ex ſuperioribus locis exponi poſſent. Μένος, Vis, Vehementia. Il.ψ, μή μιν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα. Sic alibi dicit πυρὸς μένος. Et Apollon. μένος ὅδ' ἐμῆς. Item Vis, Violentia. Ex Soph. μηδὲν δεινὸν ἐφάρῃς μένος, Ne vim tentes infeſtam. ‖ Μένος, Ira. ὀργὴ, θυμός: quæ eſt cauſa efficiens ſuperiorum. Il.α, Ἄειδε, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον. Il.ι, Κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. In quibus locis non incommodè reddere poſſis Irarū impetus vel ardor. Sed iis addi poteſt & hic Il.υ, Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ — πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. vt ibi de excandeſcentia intelligatur. Item apud Ariſtot. Eth.3, cap.8, Δεινὸν δ' ἀνὰ ῥῖνας μένος. Sicut verò ibi dicitur δριμὺ μένος, ita ab Homero Il.σ, δριμὺς χόλος: & apud Theocr. Καί οἱ δριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Apud Soph. quoque in Antig. p.252, οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος, ſchol. exp. ὀργήν.

C. Μενοεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Animo gratus, Animum permulcens. ὁ μένει ἁρμόζων, ſeu τῇ ψυχῇ ἀρεστὸς, μένει εἴκων. aut τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει ἁρμόζων, à μένος quo ſignificatur δύναμις. nam variè à grammaticis exponitur. Il.τ, ὄφρα ἴδηαι ὅ τοι μενοεικέα δώσω, videlicet δῶρα. verba Agamemnonis ad Achillem, quem muneribus placare vult. annotátq; ibi Euſt. rectè μενοεικέα vocari, quippe quibus τὸ μένος εἴξειε τοῦ Ἀχιλλέως, iratus Achillis animus. Od.ε, — σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω μενοεικέ', ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. quo in loco Euſt. dicit, hemiſtichium hoc, ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι, eſſe ἐφερμηνευτικὸν epitheti μενοεικέα. idem enim eſſe βρῶμα τὸ ἐπαρκοῦν μένει, & τὸ ἐρύκον λιμόν. At Il.ι, μενοεικέα δαῖτα idem Euſt. exp. ἣ τινι τὸ μένος εἴκει διὰ τὸ αὔταρκες: vel ἣ ἐπαρκοῦσαι τῷ κατὰ φύσιν μένει: quæ & ἐπίθετος dici queat. Idem Homer. μενοεικέα βάλανον dicit, & μενοεικέα ληΐδα.

C. Ἀμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Imbecillus, Inualidus, Cui nullum μένος ineſt, Roboris & virium expers. vnde ἀμενεῖς Heſychio ἀσθενεῖς. ET Ἄμενος in v.l. pro eodem: ex Eurip. ἀμένεις γραίας, Debiles anus. vbi poſſit etiam eſſe genitiuus, & ſcribi ἀμένους γραίας, imbecillæ anus. Eiuſdem ſignif. & originis EST Ἀμενηνὸς, οῦ, ὁ. Il.ε, Ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι, imbecillis & viribus fractus eram ex ictibus ferro illatis. Tribuitur hæc vox defunctorū etiam manibus, ſomno, fumo: ac tūc Leuis aut Euanidus reddi poſſit. Od.κ, Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. vbi exponitur ἀσθενῆ, μένος οὐκ ἔχοντα: Heliodorus autem apud Heſych. accipit pro ἀδιανόητα. At Odyſſ.τ, Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, Euſt. exp. τῶν φαντασιούντων μὴ στερεμνίως καὶ μετά τινος μένους τὰ βλεπόμενα: annotátq; dici ibi ἀμενηνοὺς ὀνείρους ſicut in Νεκυίᾳ vocantur ἀμενηνὰ τὰ τῶν ἐν ᾅδου εἴδωλα: ob ſimilitudinem quæ inter vtraq; exiſtit: ſecundum illud, Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. Heſych. verò & ibi ἀμενηνῶν exp. ἀσθενῶν. Item καπνὸς ἀμενηνός: & prouerbialiter, καπνὸν εἶναι ἡγούμενος (vt Suid. annotat) ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. Ab hoc Ἀμενηνὸς eſt VERBVM Ἀμενηνόω, Imbecillū reddo, Robore ac viribus priuo. Il.ν, ὅς οἱ ἔνυσσε σάκος μέσσον ὀξέϊ χαλκῷ Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Κυανοχαῖτα Ποσειδάων. vbi Euſt. exp. ἀμενηνὲς ἐποίησεν, ἠχρείωσεν: Heſ.

ἀφειντὴ ἐποίησε, ſicut & Suidas. Sunt tamen quædam exẽplaria quæ habeãt ἀμενοίνωσεν, οι pro η: ſed prior ſcriptura, videlicet per η, extat & apud Euſt. & Heſych. ac Suidam, (qui ab ἀμειλιωὸς deriuãt) & verò etiam in Homero meo manuſcripto. AT Ἀμενητὶ quod Suid. exp. χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι, eſt à μένω & α priuatiuo: quod redditur etiam Impatienter.

C. Δυσμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuius animus malè erga aliquem affectus eſt, Maleuolus, Inimicus. Accipitur plerunque non tam pro inimico quàm hoſte, & exponitur ἐχθρὸς, ἀντίπαλος. Il. ε, Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Il. π, οὐδὲ μάχεσθαι Ἐλθὼν δυσμενέεσσι. Ab eodem in Odyſſ. libro ζ, opponitur τῷ εὐμενέτης. Xen. Hell. 6, δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους, infenſos & hoſtes. pro quo paulo pòſt dicit ἀντίπαλοι. Annotatur tamẽ diſcrimen quoddam inter ἐχθρὸς, δυσμενὴς & πολέμιος. nam ἐχθρὸς grammaticis quibuſdã apud Euſt. eſt ὁ πρότερον φίλος: at δυσμενὴς, ὁ πρὸς τὸν ποτὲ φίλον ἔχθραν τηρῶν καὶ δυσδιάλλακτος: πολέμιος autẽ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πέλας. VNDE Δυσμενῶς, Animo malè erga aliquem affecto, Inimicè: interdum & Hoſtiliter. Iſocr. πρὸς τὴν μητέρα αὐτῶν διαφερομένη καὶ δυσμενῶς ἔχουσα. Idem in Archid. ἀπίστως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δυσμενῶς ἔχουσι. ET Δυσμένεια, ας, ἡ, Animus malè erga aliquem affectus, Odium, Inimicitia. Aliquando & Hoſtilitas, aut Animus hoſtiliter affectus. Iſocr. ad Philipp. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα τῶν ἔργων φθόνον ἔχει καὶ δυσμένειαν καὶ πολλὰς βλασφημίας. Herodian. lib. 7, δυσμένειαν ἑαυτῷ συνειδὼς ὅτι πρὸς τοὺς ἐξ ἀπειλείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε. vbi Polit. vertit, Quum ſe inuiſum hominibus cognoſceret. ET Δυσμεναίνω, Animo erga aliquem malè affecto ſum, Malè volo, Inimicor: aut etiam Aduerſor. Demoſth. Pro cor. πότερον συνήσθη καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς, ἢ λυπούμενος καὶ στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, οἴκοι καθῆτο. Heſychio δυσμεναίνει eſt διεχθρεύει, πολεμεῖ. Cum datiuo conſtrui annotat Suidas. Hoc autem verbum originem duxiſſe ab Homerico VERBO Δυσμενέω, teſtatur Euſtath. quod δυσμενέω eiuſdem alioqui ſignificationis eſt cum δυσμεναίνω: ſed cuius nullus vſus ſit quàm in participio δυσμενέων. Od. β, εἰ μή ποτί τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Et alibi, κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες.

C. Εὐμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuius animus bene erga aliquem affectus eſt, Beneuolus, Amicus: oppoſitum præcedenti. Plut. De Herod. ὅσα κοινῇ μὴ καθαρᾶς μηδ' εὐμενοῦς ἐστιν διὰ κακοήθεις ὁδοῦ ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Idem, de Athenis, πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἡ πόλις ἥδε μήτηρ καὶ τροφὸς εὐμενὴς τεχνῶν γέγονε. vbi etiam reddi poſſet Benigna. Similiter quum Deo tribuitur, ſignificat Benignus, Clemẽs: & plerunque cum ἵλεως copulatur, vt in Ἵλεως videre licet. Syneſ. εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ. vt Deo aut præſente aut aduerſo vtantur, B. interpr. Et τὸ εὐμενὲς, Animus bene affectus, Beneuolentia. Demoſth. Philipp. 1, καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης ὑμῖν συναγωνίζεται. pro quo in Olynth. 1 dicit θεῶν εὔνοια.

(Εὐμένης ſiue Εὐμενής, nomen propriũ regis. Apud Plut. paſſim reperitur Εὐμενὴς cum accentu in vltima, ſicut & apud Pauſ. in Att. apud eundem tamen Plut. & Athen. Εὐμένης etiam, paroxytonως.) HINC Εὐμενῶς, Animo bene affecto, Beneuolè, Amicè: aut etiam Benignè. Iſocr. Paneg. πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν. Idem vtitur compar. εὐμενεστέρως, Benignius. Poetæ autem pro Εὐμενῶς DICVNT Εὐμενέως, quo vtitur Apollon. ITEM Εὐμένεια, ας, ἡ, Animus bene affectus, Beneuolentia. Apud Herodot. εὐμένεια εἴη παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν εἰποῦσι τοσαῦτα, Hæc quæ diximus ſint à diis in bonam partem accepta. ſeu Ne nobis infenſi ſint ob ea quæ diximus. Itẽ ἀέρος εὐμένεια, cæli clementia. Virg. Cælũ placidũ, Statio: apud Theophr. De cauſ. plant. l. 2, cap. 17. ET Εὐμενέω, Animo ſum bene affecto, Beneuolus ſum. Phocyl. Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχέειν φίλου εὐμενέοντος, amicum beneuolum. Vtitur & Apoll. Arg. 2 cum datiuo. A Naz. quoque in carm. identidem vſurpatur pro Clemens, Bene volens, teſte Bud. Ab hoc Εὐμενέω Euſt. DERIVAT Εὐμενέτης, ου, ὁ, Animo bene erga aliquem affectus, Beneuolus, Amicus: εὐμενής. Od. ζ, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι. AT Εὐμενίζω, actiuè capitur pro Beneuolum reddo, Placo. pro quo frequentius vſurpatur εὐμενίζομαι, itidẽ actiuè. Xen. Pæd. 3, p. 47, γῆν ἱλάσκετο χοαῖς, καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας εὐμενίζετο. App. in 4. Ciuil. bell. εὐμενιζόμενος Καίσαρα. VNDE Ἐξευμενίζομαι, Baſil. pro eodẽ: niſi quòd præpoſitio ſignificationẽ intendit. SED Εὐμενίδες dicuntur Furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & ἀντίφρασιν, quum ſint immites, teſte Seruio. quod & Euſt. tradit. Alii ab Oreſte primùm ita vocatas ſcribunt Erinnyas, quoniam eas expertus eſt εὐμενεστέρας poſtquam placauit. quod & Æſchyl. in tragœdia quæ Εὐμενίδες inſcribitur, innuit. Philoſtr. autem, epiſt. 54, ἤδη καὶ τὰς ἐριννῦς (inquit) Εὐμενίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας. Contrà Ouid. Metamorph. 9, Vultibus Eumenidum matriſque agitabitur vmbris: tanquam videlicet toruum & tetricum tuentibus & horrorem incutientibus.

C. Ζαμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vehemẽs, Impetuoſus, Validus. vel Admodum vehemens, impetuoſus & validus. nam ζα intendit ſignif. τοῦ μένος, quo ſignificatur quædam ὁρμὴ, δύναμις & σθένος. Ita ſchol. apud Apollon. Arg. lib. 1, ἐν δὲ κυδοιμὸς Δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ, exp. ἄγαν ἰσχυρός: dicẽs eſſe epitaſin vt in ζάθεος. Et ζαμενὲς πνέων, aduerbialiter apud Heſych. pro μεγάλως, σφοδρῶς. Apud eũdem reperio ζαμενοῖσι quod exp. σφοδροῖς. pro quo niſi reponẽdum eſt ζαμενέσι, erit à Ζαμενός. ‖Item, Valde iratus. ‖Accipitur etiam pro δυσμενὴς apud Soph. Aiace, (vt ſchol. annotat) Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ, infenſus rumor Danaorũ. Suid. autem ibi exp. ὀργίλος, λοίδορος, βίαιος. ET Ζαμενέω, iratus ſum. vel Valde iratus ſum. V. l. interpr. Magna vi ago, Vires intẽdo, in hoc loco Heſiodi, Theog. verſ. 928, de Iunone pariente Vulcanum, Γείνατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ.

C. Ὑπερμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Viribus præualens aut præpotens, Viribus cæteros præcellens. Exponitur nõ ſolùm ὑπερέχων τῇ δυνάμει, ὑπερισχύων, ſed etiam ὑπὲρ τὸ δέον βίαιος, in malam partem pro Nimium violẽtus. Il. β, Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι. Eodem lib. Φημὶ γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, potentiſſimum Saturnium. Latini Maximum Iouem à potentia dicunt. ET Ὑπερμενέω, Viribus præpolleo, Virib⁹ alios antecello & ſupero. In malam partem ὑπερμενέοντες dicuntur proci ab Homero vt ὑπερφίαλοι. Od. τ, Καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον. vbi Euſt. exp. ἀγήνορες.

Μενεαίνω, Cupio, Animi impetu quodam concitor. προθυμοῦμαι. Od. ε, Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων, ſi vel maximè cupiat. Frequenter cum infinitiuo cõſtruitur. Il. υ, Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων. Od. κ, Κίρκη ἐπαΐξαι ὥστε κτάμεναι μενεαίνων. Il. ο, νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει. Il. φ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι. Et cum genit. apud Heſiod. Aſp. Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο μάχης ἄμοτον μενεαίνων.

‖Μενεαίνω, Iratus ſum, Ira percitus ſum. Od. τ, Achilles ad Agamemnonem, νῶϊ περ ἀχνυμένω κῆρ Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. Paulo pòſt idẽ Achilles ait, Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. vbi obſerua χόλον & μενεαίνειν ſynonymως vſurpari, ſicut μένος & χόλος ſuprà. Il. ω, de Achille Hectorẽ bigis raptãte, Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων, ira ſeu irarũ impetu percitus. nam ἐπὶ θυμοῦ ibi accipi Euſt. quoque annotauit. Ariſtot. Rhet. 2, dicẽs nos mortuis non iraſci, nec iis qui ſentire nequeunt pœnas quæ infligũtur, διὸ εὖ περὶ τοῦ Ἕκτορος ὁ ποιητὴς, παῦσαι βουλόμενος τὸν Ἀχιλλέα τῆς ὀργῆς τεθνεῶτος, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Quæ verba habentur Il. ω, verſ. 54. Et Od. α Neptunus Vlyſſi ἀσπερχὲς μενέαινεν, quanuis cæteri θεοὶ ἐλέαιρον ἅπαντες. Idẽ Neptunus Od. ζ, ſub finem, ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. Il. ο, Νήπιοι οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες.

Μενοινὴ, ῆς, ἡ, Animi impetus, ſeu Cupiditas animi qua ad aliquid agendum fertur. Euſt. pag. 1007, μενοινὴ καὶ μενοινᾶν, μένος νοῦ δι' οὗ ἀΐσσει νόος εἰς ἔργον: Suidæ autem eſt προθυμία. Apollon. Arg. 1, ἀλλ' οὔ τι γε τήνδε μενοινὴν Σχήσεις, hoc Argonautarum propoſitũ ad quod eos animi impetus & cupiditas vehemẽs excitauit. Schol. ibi exponit γνώμην, διάνοιαν, μέριμναν. Eodẽ libro aliquanto antè,

Εἰ μὲν δὴ πάσῃσι ἐφανδάνει ἤδε μενοινή, Ἤδη κεν καὶ ἔπειτα καὶ ἄγγελον ὀτρύνωμεν, idem ſchol. exp. βουλεύῃ. tale eſt apud Virg.— ſententia ſedit. Et apud Plin. Sedere cœpit ſententia hæc. A T Μενοινῆς Heſychio προθυμος, φρονήσεις. A

Μενοινάω, Impetu quodam animi incitatus cupio, In animo habeo facere. Soph. Aiace, Τί ποτε μενοινᾷ; Quid vult, Quid cupit de Aiace vocante τὸν παῖδα. vbi ſchol. exponit προθυμεῖ, addens, ad Aiacem hæc dici. Sed tunc eſſet à μενοινάομαι. quæ eius ſententia mihi non placet. nam Tecmeſſa anxia de filio ſuo, dicit, Οἴ μοι τάλαιν' ἐγὼ, Εὐρύσακες, ἀμφί σοι βοᾷ. Τί ποτε μενοινᾷ; quidnam in animo habet cur te vocet? Heſychio μενοινᾷ eſt προθυμεῖται, βούλεται, φροντίζει. In hoc autem loco Il. ο, Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ Ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσῃ τε πολλά, Euſt. μενοινήσῃ dicit accipi ſimpliciter pro κινηθῆναι. Sed non incommodè ibi interpretari poſſumus, In animo habet, vel Animo agitat, ſicut & in ſequentibus. Od. β, ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, Ἀγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. Eodem lib. aliquãto antè, εἰ δέ οἱ αὐτοῦ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ, τι φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ. Eodem, ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. Item cũ infinitiuo conſtruitur vt μενεαίνω, & in eadem ſign. videlicet pro Cupio. Il. τ, Εἴπερ γὰρ θυμὸς γε μενοινάα πολεμίζειν. Il. υ, πολέμοιο μενοινᾷ Αἰνείαν. Il. κ, μενοινήσουσι μάχεσθαι. Item μενοινᾶν τινὶ κακόν, vt μερμηρίζειν ſuprà. Od. λ, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα. Pro μενοινάω dicitur ETIAM Μενοινώω, ET Μενοινέω, ſicut μαιμώω pro μαιμάω, & λωφέω pro λωφάω. Il. ν, ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι. Μαιμώωσιν, καί μοι μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶ Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινώω δὲ καὶ οἷος Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. Il. μ, τῷ οἱ δ' μενοίνεον εἰ τελέουσι. At μενοίνας quod Heſych. exp. φροντίσαι, ſuſpectum mihi eſt. C D

Μενθῆραι, Curæ. αἱ φροντίδες, vt exponitur in meo lex. vet. vbi & etymon affertur quaſi μενεοθῆραι, pro αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, id eſt τὴν ψυχήν. quod ipſum & Etym. habet. Et datiuus μενθήραις apud Heſych. μερίμναις. V N D E Μενθηρίζω, Curo. nam μενθηρίσω eidem Heſychio eſt φροντίσω: ſicut μενθηρεῖ, μεριμνήσω, διστάζω.

ΜΕ'ΣΟΣ, Medius. Demetr. Phalereus (vel potius quicunque alius eſt autor libri qui illi adſcribitur) τὸ γὰρ αὐτὸ πρῶτον μὲν τιθὲν, ἢ μέσον, poſitũ primum, vel medium. (pro In principio vel In medio) Plut. Ad Col. καὶ ὁ μὲν θεὸς (ὥσπερ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος) ἀρχήν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων τοῦ παντός. quæ ſunt ex Platone ſumpta. cuius hæc verba, ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, διὰ παντός τε ἔτεινε, Cic. vertit, Animum autem vt in eius [corporis] medio collocauit, ita per totum tetendit. Et vt dicitur τὸ μέσον τοῦ σώματος, ſic μέσον σῶμα. Sed Homerus aliquem transfigi μέσον. vt Il. ν— τὸν δ' Ἀντίλοχος μετεχρόμενος Δουρὶ μέσον περόνησε. Et dicitur aliquis ἔχεσθαι μέσος, id eſt Teneri medius, οὐ σῶμα μέσον κρατοῦμεν. Quo dixit modo Liuius Medium arripere: dixit verò & Terentius ante eum. (metaphora autem ab athletis ſumpta dicitur ab Ariſtoph. ἔχεσθαι μέσος, qui ita tenetur vt eluctari manus eius qui eum tenet, non poſſit, & cui nullum patet effugium, vt exp. B.) Apud eundem Homerum μέσον ἦμαρ, Medius dies, pro quo dicitur Meridies. Vt autem ille μέσον ἦμαρ dixit, ſic Herodianus μέσην ἡμέραν. (Xenophon autem etiam μέσον ἡμέρας) Eodémque pacto μέση νύξ, ſeu μέσαι νύκτες dictum reperitur: pro quo compoſitè etiam μεσονύκτιον. Sed frequentius eſt ſubſtant. & quidẽ in datiuo ſæpe & accuſ. videlicet ἐν μέσῳ & εἰς μέσον, ſicut Lat. In medio & In mediũ, in variis loquendi generibus, quæ vix aliter quàm propoſitis exẽplis diſtingui poſſũt: quare ea proferã. Hom. Il. γ, Αὐτὰρ ἐγὼ ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. (Dicitur verò & μέσσῳ interdũ, ſubaudita præpoſ.) Apud eundẽ Il. δ, — κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν. Itẽ Il. γ, Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. (Eſt autẽ ea differentia inter nominis μέσον ſignificationes in hoc & illo proximè præcedẽte loco quæ eſt inter ſignificationes nominis Mediũ, quũ dicitur Collocare in medio, & Prodire in medium, ſeu procedere. de qua ſignif. dicã & infrà) Interdũ cũ genitiuo: vt Il. ζ, Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Sic Il. γ, Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν. (Poteſt autẽ μέσῳ ſeu potius ἐν μέσῳ reddi etiã particula Inter. vt Cic. apud Plat. ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, vertit Inter ignẽ & terrã. Hæc autẽ verba ξυνέστησεν ἐν μέσῳ τοῦ τε ἀμερῶς αὐτοῦ καὶ τοῦ &c. reddidit, Interiecit inter indiuiduum atque &c. quos locos habes pag. 21 & 28 mei Cic. Lexici. Sic verò & γῆ μέση ποταμῶν apud Baſ. quæ & nomine compoſito μεσοποταμία, Terra media fluuiorũ, pro In medio fluuiorum, dicetur, vtẽdo eadẽ illa particula, Terra quæ eſt inter fluuios ſeu inter amnes. Polit. verò cõpoſita etiam voce dixit regionem interamnem, reddens iſtum Herodiani locum lib. 3, ὁ δὲ Σεβῆρος διαβὰς τὴν τῶν ποταμῶν μέσην γῆν. Huc autem pertinet & τὰ ἐν μέσῳ, quo vtitur & Demoſth. pro Quæ interiecta ſunt. Affertur etiam τὸ τούτων διὰ μέσου ex Plat. pro Quod eſt inter hæc) In ſoluta quoque oratione dicitur interdum cum ab aliis tum à Plutarcho, εἰς μέσον παρελθεῖν, Prodire in medium: & φέρειν τι εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν, aut προάγειν, aut etiam ἐμβαλεῖν, vt Latin. Afferre in medium, vel Proferre in medium, Adducere in medium, Proponere in medio. Imò verò & τιθέναι ἐν μέσῳ dicunt illi: quod magis ad verbum reſpondet huic Latino loquendi generi, Ponere in medio. Ita enim Luc. in lib. De hiſt. ſcribenda, circa finem, καὶ μὴν καὶ μῦθος, εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. vbi tamen nec qui reddiderit Relinquere in medio, peccaſſe dicendus fuerit, meo quidem iudicio. (Bud. autem ex Syneſio affert ἐν μέσῳ τιθέναι pro In medio ponere. quod explicat, Omnibus exponere, & nõ celare: θεὶς ἐν μέσῳ πάντα, καὶ διδοὺς ἐξ ἁπάντων αὐτοῦ βουλεύσασθαι περὶ ἡμῶν) Iã verò & ἐν μέσῳ κεῖσθαι dicitur aliquid à Demoſth. & Æſch. pro Eſſe poſitum in medio, & quaſi omnibus eſſe expoſitum. Bud. verò affert etiam ἐκ μέσου θέσθαι ita dictũ vt Latinè De medio tollere aliquid, & ἐκ μέσου γενόμενος pro E medio ſublatus: addens ἐκ μέσου γίνεσθαι in alia etiam ſignif. videlicet pro E medio diſcedere, vel (vno verbo) Secedere. Plut. autem dixit etiam ἐκ μέσου μετέστη pro E medio receſſit. Cæterùm in quibuſdam locis μέσον redditur etiam Publicum. vt quod dicit Plutarchus, εἰς μέσον παρελθεῖν, B. vertit Prodire in medium, item Prodire in publicum. Quinetiã (quod huc pertinet) interpretatur alicubi Rempublicã: vt in hoc Greg. loco, ἀλλ' ἐν μέσῳ στρέφῃ, καὶ μολυσμὸν τοῖς δημοσίοις, in repub. verſaris. Et in iſto eiuſdem, καὶ μικρὸν κατορθῶσαι πολλάκις ὁ ἐν τῷ μέσῳ, πλεῖον ἔχει τοῦ ἐν ἐλευθερίᾳ μὴ τὸ πᾶν κατορθώσαντος. Itidem in v. l. ex Eurip. affertur ἐκ μέσου pro A populis, A multitudine. Ibidem ἐν μέσῳ ex Xen. pro In propatulo, In promptu. E F G H

Μέσον, Spatium quod in medio relinquitur, Interuallum, Spatium. Syneſ. ἵνα δὴ πόσῳ τῷ μέσῳ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐμπολιτεύεται, quanto interuallo. Sic vt πολὺ τὸ μέσον, magnum eſt interuallum. quod etiam exponitur Magnũ eſt diſcrimen, apud Euripidem. In v. l. ex Thuc. ἐν ὀλίγῳ τῷ μέσῳ pro In paruo ſpatio. Dicitur præterea διὰ μέσου γίνεσθαί τι, vel cum alio verbo, pro, Interiecto temporis interuallo, Interim, Interea. vbi & verbum Interuenire aptiſſimum locum habere exiſtimo. Thuc. lib. 4, πρίν τι αὐτόθεν διὰ μέσου γενόμενον ἡμᾶς καταλαβεῖν. Idem lib. 5, καὶ τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν. Idem lib. 8, ἔπειτα μέντοι ὑπὸ τῶν διὰ μέσου κωλυθέντες. Sic vſus eſt Plut. in lib. De def. orac. πολλαὶ γὰρ ἅμα πράξεις διὰ μέσου καὶ ἀσχολίαι συντυγχάνουσαι. Legitur etiam ὁ διὰ μέσου χρόνος, & ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ. Ad hanc porro nominis μέσον ſignificationem quã pro ſpatio ponitur, pertinẽt tum alia quædam compoſita, tum ETIAM Μεσοποταμία pro Spatium inter duo flumina apud Strab.

Μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν apud Luc. Medium ſe ſeruare, id eſt quaſi in medio manere, ad neutram partem magis inclinando. Exponitur autem, Neutrum ſe ſeruare, pro Neutras partes ſequi, vel Neutrarum eſſe partium. (At Xen. alio ſenſu dicit παρέχειν ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτόν) Sic autẽ affertur ex Thucyd. οἱ μέσοι τῶν πολιτῶν, Ciues qui neutros ſe ſeruant, Ciues qui nõ ſunt in partibus, Qui neutras partes ſequuntur. Sed apud eum inuenio τὰ μέσα τῶν πολιτῶν in illa ſignif. lib. 3, τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ὑπ' ἀμφοτέρων, ἢ ὅτι οὐ ξυνηγωνίζοντο, ἢ φθόνῳ τοῦ περιεῖναι, διεφθείροντο. Sed & alia

& alia ſignif. appellari μέσους πολίτας docebo in proximè ſequēte themate. ‖ At μέσος δικαστὴς vide in Μεσίτης. A

Μέσον, Medium, Quod eſt in medio veluti gradu. vt quum dicit Horatius, Virtus eſt medium vitiorum & vtrinque reductū. Ariſtot. Ethic.2,c.6, οὕτω δὴ πᾶς ἐπιστήμων τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν φεύγει, τὸ δὲ μέσον ζητεῖ καὶ τοῦθ' αἱρεῖται. Dixerat autem paulo antè, τὸ δ' ἴσον μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. Ibidem legimus, τῆς μὲν κακίας, ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψις, τῆς δὲ ἀρετῆς, ἡ μεσότης. quibus penè ad verbū exponitur Horatianus ille verſus. Thuc.lib.1, περὶ τὰς μεγίστας γνώμας καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦντι. Greg. cū duobus genit. (vt in illo priore Ariſtot. loco) μέσος μεγέθους καὶ ταπεινότητος. B Ex Plat. μέσον ἔχειν, pro Mediū tenere, Mediū eſſe inter &c. i. Mediū tenere gradū. Sic μέσα φέρεσθαι βαρέος ἄθλου καὶ κούφου apud Philoſtr. in Heroicis. Dicitur etiā μέσην βαδίζειν. Greg. in or. De Cyp. ἵν' οὖν μέσην βαδίσω τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ πόθου τῶν ἀκουόντων, οὕτω μοι δοκεῖ ποιητέον εἶναι. i. Vt mediū teneam inter modum orationis & deſideriū auditorum. Sic & in iſto loco (quem eiuſdem Gregorii eſſe puto) de iudice qui tyrannidi quantū poterat obſiſtebat, μέσην βαδίζων τοῦ καιροῦ καὶ τῶν νόμων. Non dubito C autē quin his in locis ſubaudiatur accuſ. ὁδόν. At in v.l. affertur μέσον τέμνειν pro Medium tenere: vbi ſuſpicor reponendū μέσην. vt dicatur μέσην τέμνειν, ſubaudito itidem illo accuſatiuo ὁδόν. Dicuntur etiā οἱ τοῦ μέσου βίου ἄνθρωποι à Luc. Homines mediæ conditionis. Sed & ipſi ἄνθρωποι dicuntur μέσοι à Platone pariter & Ariſtotele, quorū mediocres ſunt fortunæ. Ariſtot. Pol.4, τοὺς τοῦ πλήθους τοὺς μὲν εὐπόρους ἀναγκαῖον εἶναι, τοὺς δὲ ἀπόρους, τοὺς δὲ μέσους. Sic autē & apud Thuc. μέσος πολίτης à ſcholiaſte exponitur ὁ οὔτε ἐπιφανὴς, οὔτε ἄδοξος. Luc. εὔκρατον & μέσην copulauit in lib. De hiſt. ſcrib. vbi dicit, D καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γάρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, συνάπτοντα. Optimè autē conuenire mihi videtur locus hic quantum ad illorum duorū nominum copulationē attinet, cum iſto Plutarchi in lib. qui περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inſcribitur, ἐπεὶ δὲ πολλαχῶς τὸ μέσον. καὶ γὰρ τὸ κεκραμένον τῶν ἀκράτων μέσον, ὡς λευκοῦ καὶ μέλανος τὸ φαιόν. atque hinc patet etiā vnde ſumpta ſit illius εὔκρατος metaphora quod cū μέση iungitur. Cæterùm μέσος redditur etiā E Mediocris interdū (nā Mediocris eſt qui mediū velut gradū tenet) & τὸ μέσον, mediocritas. Sic & in loco quē paulo antè ex Gregorio protuli, μέσην βαδίζειν, Mediocritatē ſequi, vertit B. Plinius μέσοι reddit Modici, quū hæc Ariſtotelis, τῶν δ' ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροί, οἱ δὲ μέσοι, reddidit, Oculi grandiores, modici, parui.

Μέσα (& alio nomine ἀδιάφορα) vocantur à Græcis quæ in medio honeſtorum & turpium ſunt. Gell. lib.2, cap.7, Quæ ſua vi recta aut honeſta ſunt, vt fidē colere, vt patriā defendere, vt amicos diligere: ea fieri oportet, F ſiue imperet pater, ſiue nō imperet. ſed quæ his cōtraria, quæque turpia & omnino iniqua ſūt, ea, ne ſi imperet quidē. Quæ verò in medio ſunt, & à Græcis tū ἀδιάφορα, tum μέσα appellātur, vt in militiā ire, rus colere, honores capeſſere, cauſas defēdere, vxorem ducere, vti iuſſum proficiſci, vt acceſſitū venire: quoniā & hæc & his ſimilia, per ſeſe ipſa neque inhoneſta ſunt neq; turpia, ſed perinde vt à nobis aguntur, ita ipſis actionibus aut probāda fiunt aut reprehendēda: propterea in eiuſmodi omnium rerū generibus &c. Quibus poſtremis G verbis apertius declarat quæ appellentur μέσα.

Μέσου appellatio habet & grammaticis Græcis peculiarem vſum. dicitur enim vocabulum μέσον (ſicut & vocabulum medium à quibuſdam Latinis gramm.) quod interdum in bonam, interdū in malam partē capitur. Iiſdem μέση συλλαβή, id eſt media ſyllaba, quæ aliquando producitur, aliquando contrà corripitur. Sed & verbum quòd nec actiuum eſt nec paſſiuum, ſed velut medium inter vtrunque, μέσον, itidémque eius χρόνους vocat μέσους, (i. tēpora media) vt μέσος παρακείμενος, H & μέσος ἀόριστος, &c. Euſtathius in quendam locū Od.σ, καὶ εἰκὸς τὸ οὕτω ... ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς λέγεσθαι, διὰ τὸ χρόνου εἶναι μέσου ἀορίστου δευτέρου. οἱ δὲ μέσοι ἐπαμφοτερίζουσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τῇ ἑρμηνείᾳ.

Μέσον, Dimidium. Thuc. lib.4, p.164, ἔτη δὲ χρόνος τοῦ πολέμου τῷδε ἐπέλαβεν ὀκτώ, καὶ ἔννατον ἐκ μέσου.

Μέση chorda quædam dicta q.d. Media. Dicitur autē ſine adiectione vt ὑπάτη & νήτη. Bud. ex Plut. Item μέσον tetrachordum, Medianum. Vitr. lib.5, cap.4. Ibidē numeratur inter φθόγγους. ‖ AT Μέσης venti nomen apud Ariſtot. in 2 Meteorol. 189.190.

COMP. grad. Μεσαίτερος: SVPERL. Μεσαίτατος. q.d. Qui eſt magis in medio: & Qui eſt maximè in medio. Quidam interpr. Penitior, & Penitiſſimus. Ariſtot. de mundo, κατὰ τὸ μεσαίτατον τοῦ κόσμου συνηρεισμένη γῆ συνέστηκε. vbi tamē redditur ac ſi ſcriptum eſſet κατὰ τὸ μέσον, videlicet In medio. Tale eſt apud Philonem eadem de re, καὶ γῆς ἵδρυσιν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τοῦ παντός. Herodianus autem dixit ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ, lib.5, vbi Polit. vertit In media curia. Dicitur autem μεσαίτερος & μεσαίτατος, pro μεσώτερος & μεσώτατος. cuius formæ & alia quædam à grammaticis referuntur. Sed comparatiui μεσαίτερος exempla nulla proferūtur. Ac certè Euſtath. non videtur μεσαίτατος pro ſuperlatiuo habere, vt oſtendunt ea quæ ex eo afferam in Μέσατος. Adde quòd Suidas μεσαίτατος exponit ſimpliciter μέσος. Sed & pro ὑψηλὸς accipi tradit, quā ſignif. Budæus putat cōuenire poſſe cuidam Philonis loco in quo τὸ ἡγεμονικὸν ita vocat.

C. Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Medio carēs. vt ἄμεσος πρότασις, id eſt αὐτόπιστος, Philop. Dicitur & ἀξίωμα. Quidam interpretantur etiam Immediatus. ex quibus eſt Bud. p.144, apud Alex. Aphrod.

Ἀμέσως, Sine medio, Immediatè. Exponitur & Nullius interuētu. Græcè autē, ἀφ' ἑαυτοῦ, & κυρίως. Sed non poſſumus ex Gellio reddere Immediatè, ſequēdo ſignif. quā habet ἄμεσος, in ἄμεσος πρότασις. quum ille ſecus vtatur.

C. Ἀνάμεσος, Medius, Qui eſt in medio, ὁ ἀνὰ μέσον ὤν. vnde apud Herodotum, ἀναμέσους πόλεις ἐκέκλιντο exponitur Vrbes in medio habebant. vel, In medio ſitas.

Scribitur verò ETIAM Ἀνάμεσον, coniunctim, aduerbialiter poſitū PRO Ἀνὰ μέσον, In medio. vt apud Theophraſt. τὸ δ' ἀνὰ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρόν. quem tamen locum interpretans Plinius, maluit dicere, Media pilularū, quàm Quæ ſunt in medio pilularū. Ita enim ille (loquens de iis quæ præter glandem quercus ferūt) vertit, Media pilularum cocci colorem habent. Sic autē ſcribitur & apud Theocritum in Thyonicho, —λασεῖ δὲ μανεὶς πόκα θρὶξ ἀνὰ μέσσον (vbi geminatur σ ob verſum) Quæ verba ſunt amantis, qui metuit ne tandem amor exeat in inſaniam: à qua tam parum abſit vt vix pilus ſit in medio. Prouerbiale autem eſt HOC Θρὶξ ἀνὰ μέσον, vt docet Eraſm. in prouerb. Pilus in medio. Apud Heſychium quoque habetur Ἀνὰ μέσον, & quidem exponentem ἐν μέσῳ, id eſt In medio. (itidémque ἀνὰ μέρος & alia quædā dici ſcimus) Suidas in verbo Μεσιτεύειν habet ἀνάμεσον. exponit enim illud, ἀνάμεσον κεῖσθαι. At verò in quibuſdā noui Teſtamenti locis in quibus hoc vocabulum habetur, ex veteribus exemplaribus manu ſcriptis quæ pater meus in cōſiliū adhibuit, dum illud ederet, alia cōiunctim, alia diſiunctim ſcriptum habebant. Legitur autem Marci 7, verſu 31, ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως. vbi vet. interpres reddit, Inter medios fines Decapoleos. Alii rectius, Per medios fines. Legitur item apud Paulum 1 ad Cor.c.6, v.5, & redditur Inter, vbi ſcribit, οὕτως οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν σοφὸς οὐδὲ εἷς ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ; Cæterùm affertur etiam ἐν τῷ ἀνὰ μέσον ex Ariſtotele, dictum videlicet eo modo quo ἐν τῷ μεταξύ. ſed fortaſſe ibi malit aliquis cōiunctim ſcribere. POETICE Ἀμμέσον per ſyncopen pro ἀνὰ μέσον. Heſiodus, Πολλοί γε μὲν ἄμμεσον αὐτῶν Δελφῖνες.

C. Διάμεσος, q.d. Intermedius. Sed peculiari ſignif. Qui eſt mediocris fortunæ. Apud Athenienſes διάμεσοι (inquit Heſych.) οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων. Vide Μέσος.

C. Παράμεσος, Qui eſt iuxta mediū. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μικρὸν ſequitur. Vide Poll.

Μέσως, aduerb. (ab ea nominis μέσος ſignificatione qua ponitur pro Mediocris, ſeu Modicus) Mediocriter, Modicè, Moderatè, Intra modū. Ariſtot. Ethic.2, cap.5, οἷον πρὸς τὸ ὀργισθῆναι εἰ μὲν σφοδρῶς ἢ ἀνειμένως, κακῶς ἔχομεν· εἰ δὲ μέσως, εὖ. id eſt (vt ibi exponitur) Veluti ſi ita affecti ſimus

vt vehemētius aut remiſſius iraſcamur, malè affecti ſumus: ſi ita vt intra modū, bene. Idē Eth. lib. 3, c. 12, ὁ δὲ σώφρων, μέσως περὶ ταῦτ' ἔχει, Tēperās autē in his rebus mediocriter & moderatè affect⁹ eſt. Ex Eurip. affertur & pro Tenuiter. ſed hæc interpretatio mihi ſuſpecta eſt. A

At Μέσως ἔχοντες ἀρετῆς καὶ κακίας à Greg. crediderim dici Qui mediam quādam quaſi viam inſiſtūt inter virtutem & vitium. Atque ita fuerit hoc μέσως à priori nominis μέσος ſignificatione.

Μεσότης, ητος, ἡ, Medietas. Sed Cic. dicere maluit Medium. nā hunc locum Plat. in Timæo, ὥστε ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο εἶναι μεσότητας, ita vertit, Quas interuallis ita locabat, vt in ſingulis eſſent bina media. Et ſubiūgit, Vix enim audeo dicere medietates quas Græci μεσότητας appellāt: ſed quaſi ita dixerim, ita intelligatur. In alio eiuſdē loco μεσότητα vertit Interiectū mediū, vt videbis pag. 17 mei Cic. Lexici. Plut. De virt. morali, αὐτίκα τὴν μὲν ἀνδρείαν, μεσότητα φασὶν εἶναι δειλίας καὶ θρασύτητος. vbi μεσότητα aptè reddi poſſe arbitror Medium quiddam: hoc modo, Fortitudinem eſſe aiunt medium quiddam inter timiditatem & audaciam. B C

Μεσότης, Mediocritas, Modus. Ariſtot. Ethic. 4, cap. 5 in princ. πρᾳότης δ' ἐστὶ μὲν μεσότης περὶ ὀργάς. Sic eidē ἀνδρεία eſt μεσότης περὶ φόβους καὶ θάρρη. Quod apud eūdem legimus Ethic. lib. 2, μεσότητα περὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ δειλαίνειν καὶ ἀκολασταίνειν, Cic. vertit, Moderatam iniuſtitiam, moderatam ignauiam, moderatam intemperantiam. Sed ab eodem dicitur etiam virtus eſſe μεσότης. vbi ponitur ſine adiectione, ſicut & alibi.

Μεσόω, ῶ, Sū in medio. Eurip. Medea, ἐν ἀρχῇ πῆμα κοὐδέπω μεσοῖ. Ariſtoph. μεσοῖ τὸ δρᾶμα ἤδη. Sic θέρους μεσοῦντος dixit Thuc. lib. 6, pag. 207, media iam æſtate. Itidémque Chion in epiſt. ad Matridē, μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος, media hyeme. Et μεσούσα ἡμέρα, Herodot. Media dies, Meridies. (at μεσοῦντος δείπνου in v. l. exponitur Media cœna iam peracta. quod interpretationis genus nō placet. ac malim vel In media cœna, vel Cœna iā ad mediū progreſſa. Qua ſermonis forma vtitur B. quū τὸ δρᾶμα ἤδη μεσοῖ apud Ariſtoph. vertit Ad mediū acta fabula. Idē ἐν μεσοῦντι ἐνιαυτῷ apud Xen. reddit Circa medium anni: apud Ioannem autem μεσούσης ἑορτῆς vertit, Dimidiato feſto: itidémque apud Plat. in Phædro, διὰ δή σοι πέρας ἐχέτω ὁ λόγος. Φ. καίτοιγε ὤμην γε μεσοῦν αὐτόν, adhuc eſſe dimidiatū) Sed ab eodē Thucydide dicitur etiā μεσοῦν qui eſt in medio, qui peruenit ad mediū, qui medium tenet rei alicuius. Sic μεσοῦντας τῆς πορείας Ariſtides dixit de iis qui ad mediū viæ peruenerant. At ex Æſchine affertur μεσοῦν τῆς ἀρχῆς pro μεταξὺ ἀρχῶν, ſed perperā: ὅτι μεσοῦντα αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἔγραψε στεφανοῦν, pro In medio magiſtratu. Inuenitur autē μεσοῦ & cum participio. vt apud Plat. Symp. 240, ἥκειν οὖν αὐτὸν οὐ πολὺν χρόνον διατρίψαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας. Et paſſ. μεσοῦται quod Suid. exponit πληροῦται. vereor autem ne reponendum ſit apud eum μεσοῦται. D E F

Μεσεύω, Medius ſum, id eſt vtriuſq; particeps, Ambigo ad vtrūque. Ariſtot. Pol. 7, p. 191, τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, inter Aſiā & Europā mediū eſt. B.

Μεσάζω, idem quod μεσόω. Sum in medio. Hippocr. καὶ πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι. Vſus eſt ſchol. Eurip. exponens illud eius verbum μεσοῖ, in loco quē protuli in Μεσόω. Et Herodianus μεσαζούσης ἡμέρας dixit vt ab aliis dicitur μεσούσης. G

Μεσίτης, ου, ὁ, q. d. Mediator. quo cum alii ex recētioribus vſi ſunt, tum Lactātius & Apuleius. Ab aliis autē, vel Interuentor, ex Vlpiano, vel Interceſſor, vel Conciliator, vel etiā Internuntius redditur. A Bud. redditur Interconciliator: item Interuentor. (quod ita accipiatur vt in hoc Vlpiani loco, Sed ſi filius fideiuſſor vel quaſi interuentor acceptus ſit. Additq; Lapridiū ſic vti) Sed & nominē Auſpex poſſe reddi exiſtimat. Paulus ad Galat. c. 3, v. 19, ὁ νόμος διαταγεὶς δι' ἀγγέλων ἐν χειρὶ μεσίτου. ὁ δὲ μεσίτης ἑνὸς οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ θεὸς εἷς ἐστιν. Et ad Tim. ep. 1, c. 2, εἷς γὰρ θεός, εἷς καὶ μεσίτης θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς. Quibus in locis ego minimè ita religioſus eſſe velim vt nomine Mediator vti dubitem (quum omnino Græco reſpōdeat: & Lactantius eo vſus ſit, & quidē de ipſo Christo, vocans illum mediatorem inter Deum & homines, vt H

ann. B.) ſed ſi ab eo diſcedendum ſit, nullū ex bene Latinis vocabulis mihi magis placuerit quàm Interpres: vt (ſi profana ſacris accōmodare fas eſt) μεσίτης θεοῦ καὶ ἀνθρώπων reddatur, Interpres Dei & hominū: eo modo quo dixit Virgilius, Hominum diuúmque interpres. Sed & vbi Chriſtus dicitur μεσίτης τῆς καινῆς διαθήκης, ſeu τῆς νέας, non malè (meo quidē iudicio) eodē verbo vtemur: vt dicatur Interpres noui fœderis, eo modo quo Pacis interpres dicitur à Liuio. Præſertim etiā quū μεσίτης, à Suida exponatur εἰρηνοποιός, id eſt Pacificator.

Cæterùm quod à Thuc. dicitur lib. 4, p. 148, μέσος δικαστής id ab eius ſcholiaſte exponitur recentiore iſto, vocabulo μεσίτης, itémque nomine διαιτητής. Copulauit autē & Philo hæc duo lib. 3 De vita Moſis, καὶ οἷα μεσίτης καὶ διαιτητής, οὐκ εὐθὺς ἀπεπήδησεν. Hinc VERBUM Μεσιτεύω, Mediator ſū, Mediatorē ago. Sed in ep. ad Hebr. c. 6, v. 17, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ aliter accipitur: videlicet pro Interuenit per iuſiurandū. (quum etiā ſcholiaſtes Græcus putet hoc verbo μεσιτεύειν deſignari illam promiſſionē iam tum interuētore Chriſto conceptā) vel Interpoſuit ſe cum iureiurādo. (nam Interpoſuit iuſiurandū, quod habet Eraſmus cū vet. interprete, nullo modo probare queo) Exponitur etiam Fideiuſſit iureiurādo. ‖Μεσιτεύειν Suid. exp. ἀνάμεσον εἶναι in quodā loco quē affert. ‖Μεσιτεύειν apud Damaſc. cum datiuo, pro In medio eſſe, Interiectum eſſe inter: εἶτα ἡ θερινὴ ἐστὶ διάθεσις, μεσιτεύουσα τῷ τε ἔαρι καὶ τῷ μετοπώρῳ. Idem, μεσιτεύουσα τῇ τε θερινῇ καὶ τῇ χειμερινῇ τροπῇ.

A nomine Μέσος deducta ſunt etiam hæc POETICA, Μέσατος ET Μεσάτιος: ITEM Μεσήεις, AC Μεσηγύ. Eſt autē Μέσατος idē quod μέσος, Medius. & ab eo ita factū vt πείρατος à πείρας. Scribitur autem ET Μέσσατος, metri cauſa: (SICVT Μέσσος quoque pro μέσος paſſim apud poetas occurrit) Hom. Il. θ, Ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε. Quo in loco annotat Euſt. Atticos poſtea dixiſſe ἐν μεσαιτάτῳ quod Homerus ἐν μεσσάτῳ. Quo fit vt nō lubēter aſſentiar ſchol. Ariſtoph. exiſtimanti μέσατος in eius Veſpis poſſe accipi pro μέσος. Ab hoc autē Μέσατος EST Μεσάτιος, VEL Μεσσάτιος ſū cor. quo vtitur Dionyſius Afer in carm. De ſitu orbis. Sed à Polluce (ſi mendo carēt eius exemplaria) μεσάτιον annumeratur etiam inter partes currus: itē μεσάτιος eſſe traditur ὁ ἀπὸ ἵππου ἐπὶ ἵππον ἀπὸ ῥυμοῦ ἱμάς.

AT Μεσήεις, εντος, ὁ, Mediocris. Hom. Il. μ, Ὦ φίλοι Ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις, ὅς τε χερειότερος, & q. eximi⁹, & qui mediocris, & qui infimus eſt [fortitudine,] Cuius eximia & cuius mediocris eſt fortitudo. At Heſych. μεσήεις exponit μέσος τῇ ἡλικίᾳ. quod mendo carere nō puto, ac pro ἡλικίᾳ ſcribendū ἀνδρείᾳ: ſi tamen ex iſto Homeri loco ſuū illud μεσήεις & ipſe deprompſit. Eſſe autē huius μεσήεις παραγωγὴν à μέσος, ſcribit Euſtathius.

Vltimum EST Μεσηγύ, SEV Μεσηγύς, aduerb. pro In medio, ſeu Inter. Scribitur autē ſæpe ET Μεσσηγύ, SEV Μεσσηγύς gemino σ. vt Il. θ, Τοῦ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, Ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, In medio humerorū, vel Inter humeros. Idē Il. ι, Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν. Et alibi, μεσσηγὺ νηὸς καὶ αὐτοῦ. ‖Interdum verò ſine adiectione pro In medio. vt Il. υ, Οὐδ' Ἀχιλλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. vbi μεσσηγὺ puto reddi poſſe In medio curſu: ſicut videlicet diceret aliquis cœpta ſua in medio curſu fuiſſe interrupta. ‖Aliquādo & pro Interim, ſeu Interea. vt exponitur in hoc loco Od. θ, Μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι. Itē ex hoc aduerb. COMP. Μεσηγυδορποχέσης, ex hoc aduerbio inquā & ex duobus nominibus, videlicet δόρπος & χέσης. Fuit autem dictus ab Hipponacte Μεσηγυδορποχέσης. (honor ſit auribus) Qui inter cœnam cacat. Id eſt, Qui inter cœnandū ſubinde ſurgit è menſa ad exonerādum ventrem, & aliis poſtea cibis onerandum. κατὰ δὲ Ἱππώνακτα (inquit Euſtathius) ὁ μεσηγυδορποχέσης, ἤγουν, ὁ μεσοῦντος δείπνου, πολλάκις ἀποπατῶν, ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι.

ΜΕΤΑ, præp. Cum, Vnà cum. qua in ſignif. iūgitur GENITIVO. Heſiod. Theogonia, ὃς αἰεὶ μετὰ τοῖο θεῶν πτῆσι μάχοιτο. Demoſth. Pro cor. τὸν ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι. Plut. in Apoph. τὴν πόλιν περὶ ἐμοῦ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ. Syneſ. epiſt. 143, τὸ μόνη φίλου, ἢ μετὰ δυοῖν μάλιστα φίλων. Xen. Hell.

lib.1,circa princ.ὅπως ἀναλάβῃ τὰς μετὰ Δωρέως [τριήρεις.] A
At Ariſt.Rhet.2,καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης.(Interdū autē vbi præpoſitio μετὰ iungitur huiuſmodi genitiuis.i.ſignificationē huiuſmodi habētibus,tam ipſa quàm genitiuus in aduerbiū reſoluitur. vt μετὰ δικαιοσύνης ſit pro δικαίως,Iuſtè:& μετ' ἀδικίας,pro ἀδίκως, Iniuſtè. Sic μετὰ φόβου,Cū timore: vt apud Plut. μετὰ φόβου φεύγων,pro Timidè. Apud Plat.in Apol.μετ' ὀργῆς,Cū ira,Iratè,Irato animo.Itidem μετ' ἐπισκέψεως,Polyb.Cōſideratè. Sic cū articulo τοῦ habēte infinitiuū, vt μετὰ τοῦ θαρρεῖν Syneſ. Cū fiducia, Audacter. Alicubi etiā B præpoſ. μετὰ cōmodè redditur participio, vt μετὰ ποίας ἐλπίδος apud Iſocr.Qua ſpe fretus? vbi tamē & Cum locū habet.) Thuc.autem dixit de Theſeo, γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός.vbi μετὰ exiſtimatur reddi etiā poſſe Præter:vt ſit, Qui præter eā qua prædit⁹ fuit prudētiā, fuit etiā potens.Ego nō puto aptius reddi poſſe Latinè quàm Vir prudēs iuxtà & potēs.Quod interpretationis genus omnib⁹ aliis eiuſmodi locis adhibēdum cenſeo.

Nonnunquā,vt Lat.dicitur Cū Platone, Cū Ariſtotele,ſignif.Sequēdo Platonis ſententiā,vel Ariſtotelis, C ſic Græcè dicitur μετὰ Πλάτωνος,& μετ' Ἀριστοτέλους. Ita ſanè eſt vſus Syneſius ep.30, εἰ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖ μετὰ τοῦ Πλάτωνος τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακόν. At Cic.pro μεθ' Ἑρμάρχου,& ſimul participio σκοπούμενος dixit De Hermachi ſententia. vt videbis pag.51 mei Cic.Lexici.

Μετά τινος εἶναι,Cū aliquo eſſe, pro Ab alicuius partib⁹ ſtare.Iſocr.Archid.εἰκὸς γὰρ τὴν τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔσεσθαι μετὰ τούτων. (Idem dixit μεθ' ἡμῶν εἶναι pro Nobiſcū ſentire,Nobis aſſentiri,quæ ſignificatio eſt affinis illi quam modò attuli ex Syneſio) Et μετ' ἀλλήλων στάντες apud Thuc.exponitur συμμαχήσαντες ἀλλήλοις. D

Μὴ μετὰ νόμων ἥμαρτε affertur ex Thucyd.pro Nō ſaluis legibus.quæ expoſitio ſi vera eſt, habebit μετὰ hîc quoq; quādam aſſenſus ſignif. qui enim aliquid facit nō ſaluis legibus, is habet leges ei facto non aſſentientes,ſed contrà repugnantes. ‖Ex eodem affertur μετὰ τῆς αἰτήσεως τῆς συμμαχίας, pro Ad poſcendam ſocietatem.quæ expoſitio mihi ſuſpecta eſt.

Μετὰ interdū genit.adhibetur loco datiui inſtrumēti.vt apud Liban.μετὰ τούτων [τῶν χρημάτων] καὶ τοὺς γνωρίμους ὠφελοῦμεν,Cū pecunia iuuam⁹ amicos.pro Iuuam⁹ pecunia. E Nā Lat.loquēdo nequaquā addenda eſt illa præpoſitio. at Galli ſuā præp. Auec,(quæ reſpōdet illi μετὰ genitiuū habēti,& Latinæ Cū)interdū ſic vſurpāt de inſtrumēto. dicūt enim Couper auec un cousteau,pro Couper d'un cousteau.

Μεθ' ὅπλων,Thuc.Cū armis:ſeu Latini⁹,In armis. Sed & cū aliis quibuſdā genitiuis ita reddi poteſt, & quidē ſequendo M.Tullium,qui hæc Platonis,ὅτι οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς πάνυ τι ῥᾳδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι, οὔθ' ὁ μὴ ἐπιεικὴς πλουτήσας εὔκολός ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο,ita vertit,Nec enim in ſūma inopia leuis eſſe ſenectus poteſt,ne ſapiēti quidem:nec inſipienti,etiā in ſumma copia,nō grauis. F vbi animaduerte Cic.vertiſſe eadē formā participium πλουτήσας,qua verterat μετὰ πενίας,tanquā dicēte Platone πλουτήσας pro μετὰ πλούτου. Sic verò & medici Latini ſeu qui ad medicinā pertinētia tradūt,vtūtur præpoſitione In,vbi Græci præp. μετὰ.veluti quum pro his Dioſc.de eupatorio loquētis, τὸ δὲ σπέρμα μετ' οἴνου πινόμενον δυσεντερικοῖς ὠφελεῖ,dicit Plinius,Semē dyſentericis in vino potū auxiliatur. Sic pro his Plinii loquentis de ſucco braſſicæ, Hoc itē ſpleneticis inuenio datū in vino albo G per dies quadraginta,legitur in Geoponicis,σπληνητικοὺς δὲ ἐπὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα μετ' οἴνου λευκοῦ πινόμενος ὁ χυλὸς αὐτῆς θεραπεύσει.

Idem Cic.μετ' ἐκείνης vertit Ea adiutrice,quum hunc Platonis locū Polit.lib.2, ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα,μετ' ἐκείνης ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ,ἀποκτεῖναι, καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν,ita vertit,Reginæ ſtuprū intulit,eāque adiutrice regem dominū interemit. Poteſt autem hæc ſignificatio videri vicina illi quā paulo antè dedi huic H præpoſitioni genitiuum habenti cum verbo εἶναι.

DATIVO iuncta præpoſitio Μετὰ apud poetas duntaxat(niſi me memoria fallit)inuenitur,vt viciſſim illius vſus cū genitiuo,ſolutæ orationis eſt potius quàm poeticus.Eſt autem μετὰ datiuo iuncta in carmine interdum idem quod μετὰ genitiuo iuncta in proſa,videlicet Cum. vt quum dicit Homerus Od. ε,atque alibi, —μετὰ δὲ τοῖσι τοῖσι γένοιτο.Et Apoll.Argon.2, ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι,fœdus cū iis inierūt,(ſeu fœdus amicitiæ,aut amicitiā)Qua in ſignific.vtitur & Herodotus.Sed & in compoſitione ponitur pro σὺν interdū,vt IN Μεθήμενος pro συγκαθήμενος,& IN μετεῖναι pro συνεῖναι.

Μετὰ cum datiuo frequenter ponitur pro Inter. vt Iliad.α,- ὄφρ' εὖ εἰδῶ Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.Sic Odyſſ.ξ, μετὰ Κρήτεσσι. Et Iliad. α,μετ' ἀθανάτοισι. Et Il.β,μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, inter eos rumor percrebreſcebat. Et Il.γ,– ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Tale eſt quod ab eo ſæpe repetitur, μετὰ πᾶσιν ἔειπε,& μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε.(dicit verò & μετέειπε iūcta præpoſitione cum verbo) Quidā autem ſunt loci vbi vel Inter, vel In poſſumus interpretari, vt docebo in proximè ſequente tmematio.Quinetiā nōnullis in locis poteſt pro Inter poni Apud. At in hoc verſu Il.τ, Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός, Euſt. μετὰ ποσὶ exponit μεταξὺ τῶν ποδῶν. dicitque hoc loquendi genere ἀσχημόνως & σεμνῶς & γοργῶς & σαφῶς expreſſam eſſe τὴν λοχείαν.Quidam tamen interpr. Ad pedes.

Μετὰ cū datiuo apud poetas alicubi pro In.Hom.Il. ο,Κεῖσθ' ὁμοῦ νεκύεσσι,μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσι. Il.χ, Ἀλλ' ἔτι μὲ ζώοισι μετὰ στρατῷ.Sic μετ' ἀνδράσιν apud eundem pro ἐν ἀνδράσι, & μετ' ἀνδρῶν ἴζειν ἀριθμῷ.vbi exponitur ἐν ἀνδρῶν ἀριθμῷ. Itē μετὰ σφίσι pro ἐν ἑαυτοῖς. Atque adeo iiſdē loquendi generibus interdum μετὰ,interdum ἐν adhibita inuenitur.vt Od.λ,μετὰ φρεσὶ βάλληται pro ἐν φρεσὶ βάλληται. Heſiodus dixit etiam ἔχεν μετὰ χερσὶ pro Habebat In manibus.Idem,Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι. Item,Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασι. Alicubi tamen exponitur ἐν:vbi Latinè reddi etiam poteſt Inter, vt ſi quis μετὰ κύμασι,quod conſtat eſſe pro ἐν κύμασι, reddat inter fluctus. Sed & Latinè dici ſcimus In his erat pro Inter hos erat,ſeu Ex horum numero erat.

Μετὰ cum datiuo apud poetas,interdū pro διά, Per. vbi alioqui datiuo inſtrumentali vtendum eſſet, Latinè autem ablatiuo.Pro qua ſignif. affertur ex Homero Il. ε, μετὰ χερσὶν ἔρυσατο Φοῖβος.vt ſit pro τῇ χειρί.(ita enim malo quàm διὰ τῶν χερῶν) Talem autem & in proſa vſum huius præpoſitionis cum genitiuo, oſtendi ſuprà.

ACCVSATIVO iuncta præpoſitio Μετὰ aliud poetis vt plurimū quàm cæteris ſcriptoribus ſignificat. Vt autē ab illis meo more incipiā, μετὰ non rarò in motu ad locū illos vſurpare dico, pro ἐπί,ſeu εἰς, Ad.Il.α,Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα.(de quo loco dicā etiā infra,tmematio abhinc quarto)Et Il.ζ,Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,Proficiſcere ad exercitū Græcorū.Sic Od.π, Βῆ ῥ' ἴμεναι μετὰ ὗας.Et Il.δ,Βῆ δὲ μετ' ἄλλους.Et alibi μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Μετὰ cum accuſ.apud poetas nōnunquam pro In. vt Il.β,— τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε Πᾶσι μετὰ πληθὺν,ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. Et Il.ρ, Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον Σχέτλι',ἐπεὶ &c. Sed interdum ponitur etiam pro In habente accuſatiuum.vt Il.β, Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει,pro εἰς,qui me in contentiones irritas & iurgia conijcit. Item pro In ſignificante Aduerſus. vt de Amphitryone dicitur ab Heſiodo, ἤλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας, peccauit ſeu deliquit in deos.

Μετὰ cum accuſ. apud poetas aliquando pro Inter. vt Odyſſeas π, — καὶ δή σε φασὶν Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον Βουλῇ καὶ μύθοισι. Hac autem in ſignificatione iungi etiam datiuo,multis exemplis paulo antè docui.

Μετὰ, cū accuſ.apud poetas aliquando pro Propter, vt μετὰ κάλλος pro διὰ κάλλος,Od.λ, - τὴν ποτε Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος. At verò Od. χ, Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτα,(vbi legitur & δαῖτας)accipitur μετὰ vel pro διά,vel pro κατά, ſi Euſtathio credimus,quē vide pag.1929.Sed quid ſi accipiamus ſimplicius μετὰ δαῖτα,vt Il.α accipi docui paulo antè? videlicet pro εἰς δαῖτα.Ego certè quando hunc locum cum illo cōparo,Euſtathio aſſentiri nullo modo poſſum, ſed potius ſuſpicor ſicut ibi dicitur in eodē mēbro ἔβη μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας,deinde μετὰ δαῖτα,

(ita enim ibi legitur, Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας A
Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα) ita etiã hîc dici ἐς σὸν δό-
μον, (ſonat autem idem quod μετὰ σὸν δόμον) deinde
addi peculiarius μετὰ δαῖτα. perinde ac ſi dixiſſet, πω-
λεύμην μετὰ σὸν δόμον, πωλεύμην inquam μετὰ δαῖτα. i. με-
τὰ τὴν ἐν τῷ σῷ οἴκῳ δαῖτα. vel, πωλεύμην ἐς σὸν δόμον, πωλεύ-
μην inquam ἐς δαῖτα. atque ita μνηστήρεσιν ἀειδόμενος erit ac-
cipiendum tanquam per parẽtheſin dictum. Tantum
abeſt autem vt durior ſit hic vſus particulæ μετὰ in il-
lo verſu Od. χ, quàm in iſto Il. α, vt cõtrà longè ſit mol
lior. illic enim vnum verbũ non ſolùm duobus ſed tri- B
bus iũgitur accuſatiuis, intercedentibus (vt quidã grã-
matici loquũtur) tribus præpoſitionibus, videlicet dua
bus μετὰ & vna ἐπί. Sed de illo altero loco quid dicẽdũ
eſt? an & in illo μετὰ ſecus exponi poterit quàm διά? De
eo certè vix auſim quicquã pronuntiare: cõtentus hoc
in mediũ afferre, (dubitãter id quidẽ) poſſe credi ἑὸν με-
τὰ κάλλος dictum quaſi μεθέπων ἑὸν κάλλος. quo verbo vti-
tur idem poeta alicubi. Sed & aliquos mihi legiſſe lo-
cos videor meæ illi coniecturæ patrocinantes.

Μετὰ ſine caſu apud poetas pro eo quod in proſa di- C
citur μετὰ ταῦτα, vel εἶτα, ἔπειτα, Poſtea, Deinde. Hom. Il.
α, Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. Vbi ſchol. μετὰ
exponit μετὰ ταῦτα. Legimus apud eundem hanc præ-
poſitionem (vel potius hoc aduerbiũ ex præpoſitione
factum) ſequente πρῶτος, itẽ ſequente πρόσθε. Od. φ, Πρῶ-
τος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες. Il. ψ, Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵ-
πετο πεζῶν. At verò Apoll. particulam μετὰ iunxit e-
tiam accuſatiuo, vtens ea tanquam præpoſitione, hac
etiam in ſignif. (ſicut & in proſa paſſim vſurpari, mox
docebo) quum dixit μετὰ χρόνον, id eſt Poſt tempus, (ad D
verbum) pro Poſtea.

Μετὰ habetur interdum à ſuo verbo disiuncta per
tmeſin (quod & in aliis præpoſ. fieri videmus) vt Il.
κ, — μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν pro μετέπουσαν. Et Od. μ, — με-
τὰ δ' ἄστρα βεβήκει pro μεταβεβήκει ἄστρα. Et alibi, μετὰ νῶ-
τα βαλὼν pro μεταβαλὼν νῶτα.

Μέτα retracto in priorem accẽtu dicitur pro μέτεστι,
(ſicut πάρα pro πάρεστι) vt docet Euſtathius ex Euripide.

At verò in ſoluta oratione præpoſitio Μετὰ iũcta ac
cuſatiuo ſignificat vt plurimũ Poſt, Secundũ. Thuc. lib. E
2, ἀδελφιδοῦ ὄντος, καὶ μέγιστον μετ' ἑαυτὸν δυναμένου, qui pluri-
mum poſt ipſum poterat, vel ſecundum ipſum. Varro,
Caſſius ſecundũ colũbinũ ſtercus ſcribit eſſe hominis.
pro quibus habetur in Geoponicis, μετὰ δὲ τὴν κόπρον τῶν
περιστερῶν ἐστὶν ἡ ἀνθρωπεία. Plut. De frat. amicitia, ἂν δὲ βα-
σιλεὺς κρίσει καὶ ψήφῳ Περσῶν ἀναγορευθῇ, δίδωσί σοι δευτέρῳ
μετ' ἑαυτὸν εἶ). Habet autem locum in hoc poſteriore exẽ
plo & præpoſitio Ab, in ea quidem ſignif. qua dicũt La
tini Secundus à rege. Sæpe etiam pro Poſt, in ſigni-
ficatione temporis. vt in variis prouerbiis: (quid enim F
vetat me celebria dicta in exẽpla proferre?) ex quibus
eſt, μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, poſt bellum, auxiliũ. (cu-
iuſmodi eſt μετὰ τὸν πόλεμον ἥκειν apud Platonẽ) Itẽ, μετὰ
τὴν Μαραθῶνα μάχη. Item, Μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, Poſt
mala prudentior. Quò pertinet iſte ſenarius in quo idẽ
eſt huius præpoſitionis vſus, Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ
τὰ πράγματα. Sæpe verò cum τοῦτο aut ταῦτα, pro Poſt, ſeu
Poſtea aut Poſthac. Multis autem in locis coniũctim
inuenitur SCRIPT. Μεταταῦτα, ſicut Lat. Poſtea non
Poſt ea ſcribi videmus. Dicunt etiã ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος. G
vt Xen. Pæd. 7, ἐν τὸν μετὰ ταῦτα δὴ χρόνον, ἕως μὲν εἶχον ἡσυ-
χίαν, οὐδὲν ἐνεκάλουν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον, τῇ τύχῃ. (vbi
obſerua etiam vſum eiuſdem præp. cũ alio accuſatiuo)
habẽt tamen & in hoc ipſo loco alteram illam ſcriptu-
ram quædam exẽplaria. Interdũ verò interiicitur par-
ticula δὲ, vt ab eodem ita inchoante primũ Hellenicωn
librũ, Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν
Θυμοχάρης. Dicitur etiã μετ' ὀλίγον pro Paulo poſt.) Qua
in ſignificatione Xen. addidit & genitiuũ τούτων, initio
eiuſdem lib. Hell. 1, μετ' ὀλίγον τούτων, q. d. Poſt breue [tẽ- H
pus] horum. Id eſt, Breui poſt haſce res geſtas tempore)
Et grammaticis χρόνου cuiuſdam, id eſt tẽporis, nomẽ
eſt ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, q. d. Paulo poſt futurũ. At μετὰ
μικρὸν dicitur potius pro Paulo poſt, ſignificãte Paucis
interiectis. vt quum citato alicuius ſcriptoris loco, di-
citur καὶ μετὰ μικρόν. quo vſus eſt modo Plut. non ſe-

mel. Eundẽ autem vſum habet interdũ & illud μετ' ὀλί-
γον, ſeu μετ' ὀλίγα. Et μεθ' ἡμέρας δύο, Demoſth. in Mid.
Duobus diebus poſt, Secundo poſt die. μετὰ τρίτην vel
τετάρτην ἡμέραν, pro eo quod Latinè Tertio poſt die, vel
Quarto poſt die. Sic μετὰ δεύτερον, vel τρίτον ἔτος, Secundo
poſt anno, Tertio poſt anno. Aut etiã ſine Poſt. vt quũ
dicit Plinius, Cæſa ſpina Ægyptia anno tertio reſurgit,
pro his Theophraſti, ὅταν δὲ κοπῇ, μετὰ τρίτον ἔτος εὐθὺς
ἀναβεβλάστηκεν. Μετὰ non ſolùm in carmine ſed
in ſoluta etiam oratione ponitur aliquando ſine adie-
ctione pro Poſtea, vel Deinde: ſed ſequente δέ. ſic au-
tem vtuntur cum alii, tum Lucianus. Quem vſum ha-
bet etiam πρὸς δέ.

Μετὰ ſignificationem temporis habet & quum iun
gitur accuſatiuo ἡμέραν. ſignificat autem μεθ' ἡμέραν, In-
terdiu. (VNDE Μεθημερινὸς, Diurnus) Demoſth. in
Midiam, καὶ γὰρ ἐχθρὸς ἦν, καὶ μεθ' ἡμέραν εἰδὼς ὕβριζε. Sic
apud Ariſtoph. Pluto. ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. Exponitur
autem & Luce, ſeu Luci.

Μετὰ χεῖρας ἔχειν, In manibus habere. (ita enim malo
quàm Inter manus habere) Thucyd. lib. 1, καὶ ἃ μὲν μετὰ
χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. Poetæ autem μετὰ χερσὶ hac
ſignif. dicunt, vt ſuprà docui.

Μέταλλον, ου, τὸ, Metallũ. Item μέταλλον ἁλὸς, metal-
lũ ſalis, apud Herodot. vt Plin. dicit Æris
metalla, pro Metalla ærea. Sic Virg. Georg. 2, Hæc eadẽ
argenti riuos æriſque metalla Oſtendit venis. Et μέταλ-
λα χρυσᾶ, quæ Lucr. Aurata metalla. Notandũ verò,
quum genitiuus additur, non tam pro eo ipſo accipi
quod è terra effoditur, quàm etiã pro venis è quibus e-
ruitur, ſeu locis ipſis in quibus reperitur: quemadmo-
dũ Etymlogiſtes quoque μέταλλον eſſe dicit τὸν τόπον ἐν ᾧ
χρυσὸς τίκτεται. vnde μέταλλα Valla apud Herodotum
vertit Fodinas. Similiter & Plinius libro 33, cap. 7, dicit
Metalla miniaria, plumbaria, argẽtaria: & Lucanus Au-
rifera metalla. Apud Suidam in Μεταλλεῖς, de Fauno, μέ-
ταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ ἢ ἀργύρου καὶ σιδήρου, καὶ τὴν τούτων ἐργασίαν
παρέδωκε τοῖς δυτικοῖς, ὡς καὶ πλουτοδότην αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐγχω-
ρίων καλεῖσθαι. Et Callias comic' dixit μετάλλου στόμα quod
Dioſc. ὀρυγμάτων στόμια, fauces metallorum, id eſt locorum
è quibus metalla eruũtur: vel Fauces cuniculorum. Nã
μέταλλα aliquando ſunt Cuniculi, ſeu Meatus ſubterra
nei ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis
viſuntur. Polyb. ἤρξατο πολιορκεῖν διὰ τῶν μετάλλων. quod
exponitur, Actis cuniculis cœpit obſidere. Diodorus di
cit διὰ μεταλλείας. Quod verò ad etymõ attinet huius
vocabuli, Euſt. deriuat à μετὰ & ἄλλος, ita vocata μέταλλα
dicens, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι. veriſimile
enim eſſe τῶν περὶ γῆν πάντων τῶν ἄλλων ἀφεθέντων, τότε δὴ
μετὰ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα, ἐπιχειρῆσαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῆς γεωργί-
αις, καὶ ἀφεῖναι μὲν τὰ νῶτα τῆς γῆς, ἐπιχειρῆσαι δὲ τῇ λαγόσιν αὐτῆς.
Plin. quoque ab eadem deriuat origine, ſed paulo veri-
ſimiliorem affert rationem. quum lib. 33, c. 6, de argenti
metallis in Hiſpania, loquens, ait, Et vbicũque vna in-
uenta vena eſt, non procul inuenitur alia. hoc quidẽ &
in omni ferè materia. vnde μέταλλα Græci videntur di
xiſſe. Vide Μεταλλικά. AT Μέταλλος Heſychio eſt
λίθος, θάλασσα, περιμνήστρια.

C. Μεταλλουργὸς, οῦ, ὁ, Metallicus, (vt Plin. lib. 34, c. 16, Lauant
eas arenas metallici, & quod ſubſidit, coquunt in forna
cibus) Qui in terræ viſceribus metalla ſcrutatur & ea
elaborat. qui & μεταλλεύς. ET Μεταλλουργέω, Metalla
effodio. Dioſc. μεταλλουργεῖται δὲ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ὄρους, i.
effoditur. Bud.

Μεταλλικὸς, οῦ, ὁ, Metallicus. vt Plin. dicit Natura metallica.
Medicis autẽ μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis ge
nerantur, ſiue ſponte naturæ ſiue per fornacem produ
cãtur: quibus etiam accedit tertium genus eorum quæ
ex his ipſis homines cõficiunt, velut eſt ceruſſa, ærugo,
ſcandix, & iſtis ſimilia. vt docet Gorr. Μεταλλικὰ (inquit
Aet. l. 2, c. 40) προσαγορεύειν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς, ὧν ἡ γένεσις
ἐν τοῖς μετάλλοις ἐστὶν, ἤτοι αὐτοφυῆ ἢ διὰ καμίνου γιγνόμενα· καὶ
τρίτα ἐπ' αὐτοῖς ἐστὶν ὅσα πάλιν ἐκ τούτων αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι σκευ-
άζουσι: quæ ordine alphabetico enarrat & explicat, ἀδάρ-
κης, ἀμμωνία, ἅλες, ἁλὸς ἄνθος, ἀρμενιακὸν τὸ τῶν ζωγράφων, ἄ-
σβεστος, ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς, γύψος, δίφρυγες, διαφανὲς, ἤτοι
σπεκλάριον, θεῖον, ἰὸς ξυστὸς, ἰὸς σκώληξ, καδμία, λεπὶς χαλκοῦ καὶ

σίδηρος, λιθάργυρος, νίτρον, μιγαντησία, μέλαν ᾧ γράφομεν, μίσυ καὶ σῶρυ ἡ χαλκῖτις, μόλιβδος, πομφόλυξ, ῥοΐσκιον, σανδαράχη, σανδὺξ, σκωρία, σίμι, σποδὸς, συνθεία, σπίνος, φῦκος, χαλκανθος, χαλκῖτις, χαλκὸς κεκαυμένος, χαλκοῦ ἄνθος, χρυσοκόλλα, ψιμμύθιον, ψωρικόν. Quæ verò Plin. metallorum genere complectatur, apud eum videre eſt lib.33 & ſequ. vſque ad finem: nimirum non ſolùm aurum, argentum, æs, electrum, orichalcum, ſtannum, plumbum, ferrum, ſed etiam terrarũ quaſdam ſpecies, & quæ gemmarum ac pretioſiorum lapidum nomine cenſentur, præter ea quæ ab Aetio ſunt enumerata. A B

Μεταλλίτης, ου, ὁ, Metallicus, Metallites. & fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, apud Heſych. Terra metallitis, ſeu metallica: vt χιώτις, ἀργυρῖτις, ἀμπελῖτις.

Μεταλλίζεσθαι, In metallum damnari. B. ex Pand.

Μεταλλεύω, F. εύσω, Metalla eruo. idem quod μεταλλουργέω. Poll. lib.7, c.23, μεταλλεύειν, ὀρύττειν, γεωρυχεῖν, σκάπτειν, ἀνασκάπτειν. Idem lib.3, c.11, cum accuſ. dicit, χωρία μεταλλεύειν, ὀρύττειν. Et μεταλλεύοντες, Qui metalla effodiunt, Metallici, οἱ μεταλλουργοί. Lucian. χρυσὸν δ' ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipſa autẽ μέταλλα dicuntur μεταλλευτὰ, quũ effodiuntur & μεταλλουργεῖται ἐκ τῶν μυχῶν. Plato, χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ πᾶν θ' ὅσα μεταλλεύεται. Ariſtot. Eth. 1, ἡ δὲ μεταλλευτικὴ πολλὰ εἴδη περιείληφε. πολλὰ γὰρ εἴδη τῶν ἐκ τῆς γῆς μεταλλευομένων ἐστί. Strabo p.63, ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται. Luc. χρυσίον μεταλλευθὲν ἐκ Θράκης, effoſſum & purgatũ. B. Aliquãdo τὰ μεταλλευόμενα cõmodi⁹ redditur Metallica. ‖Heſychio μεταλλεύει eſt etiã ζητεῖ: metaph. ſumpta à metallicorum indagatoribus & perſcrutatoribus. Et μεταλλεύω Suidæ ἐρευνάω, πολυπραγμονῶ, Curioſè ſcrutor. vt in Epigr. Τῷ τί μεταλλεύεις τὸ πὸν μυχῷ φιλόλυχνε. Apud Poll. reperio ET Μεταλλῶ pro Metalla eruo. na l.7, c.23, ait, τὸ μεταλλᾶν τὸ μεταλλεύειν, ὀρύττειν. C D

Μεταλλευτὸς, Qui à metallicis effoditur & elaboratur. Ariſtot. ſub finem lib.3 Meteor. δύο δὲ καὶ τὰ εἴδη τῶν ἐν τῇ γῇ γινομένων, τὰ μὲν, ὀρυκτὰ, τὰ δὲ, μεταλλευτά. vbi ὀρυκτὰ vocat lapides & terræ quædam genera, ſandaracham, ochram, minium, ſulphur, & quæ huiuſmodi: at μεταλλευτὰ, eadem quæ τὰ μεταλλευόμενα. de quibus mox ſequitur, τῆς δ' ἀναθυμιάσεως τῆς ἀτμιδώδους ὅσα μεταλλεύεται, τὰ ἐστὶν ἢ χυτὰ, ἢ ἐλατὰ, οἷον σίδηρος, χρυσὸς, χαλκός. E

Μεταλλευτικὸς, οῦ, ὁ, Metallicus. vel Pertinens ad eos qui metalla ſcrutantur & effodiunt. μεταλλευτικὸν κτῆμα, Plat. At ἡ μεταλλικὴ, ſ. τέχνη, Ars metallica, ſeu Ars ſcrutandorum aut elaborãdorum metallorum. vide in μεταλλεύω.

Μεταλλεὺς, έως, ὁ, Metallorum ſcrutator & effoſſor, Metallicus: Qui circa metalla & fodinas verſatur. qui ſupra μεταλλουργός. Suidæ ſũt μεταλλεῖς οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι. Apud Poll. κίβδηλοι μεταλλεῖς, Metallici qui metalla adulterãt. Item, χρυσοῦ μεταλλεῖς apud eũdẽ: quos Comp. voce χρυσωρύχους & χρυσουργοῦντας appellat. Μεταλλεῖς dicũtur etiam τῶν μυρμήκων τινὲς, formicæ quædam. Heſych. F

Μεταλλεία, ας, ἡ, Metallorum ſcrutatio. Suidæ ἡ ἔρευνα τοῦ χρυσοῦ. Item λίθων μεταλλεῖαι apud Poll. quæ comp. voce λιθουργίαι & λιθοτομίαι. Metaph. dicitur de ductu ſubterraneo quo cuniculi aguntur: quũ per occultos canales (vt in metalli fodinis fieri ſolet) ſub terra in aliquam vrbem aditum machinantur: quod Cuniculos Latini appellant. Diod. Sic. διὰ τῆς μεταλλείας ὑπορύττων ἐπὶ πολὺ μέρος τοῦ τείχους κατέβαλλε, actis cuniculis. quod Polyb. dicit διὰ μετάλλων. AT Μετάλλειον μύρον à quodam Metallo Siculo, eius inuentore: vt teſtatur Heſych. afferens hunc Ariſtoph. locum, μεταπέμπε νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον ... μύρημα Μεταλλίου. Meminit & Pherecrates, teſte eodem Heſychio. Ab Euſt. autem vocatur μεγάλλιον, & inuẽtor Μέγαλλος: ab aliis Μεγάλειον, vt ſuprà dictum fuit. G

Μεταλλάω, Scrutor, Inquiro: vel Curioſè ſcrutor & exquiro. ſũpta metaphora à metallorũ ſcrutatione, qua nihil eſt περιεργότερον, vt ex antiquis grãmaticis tradit Euſt. De qua Ouid. Metam.1, Nec tantùm ſegetes alimẽtaq; debita diues Poſcebatur humus: ſed itũ eſt in viſcera terræ, Quaſque recondiderat Stygiiſq; admouerat vmbris, Effodiuntur opes. Et Plin. lib.33, in præfatione, Metalla nunc dicentur, tellurẽ intus inquirente cura multiplici modo. quippe alibi diuitiis foditur, quærente vita aurum, argentum, electrum, æs: alibi deliciis, gem- H

mæ, & parietum digitorúmque pigmenta: alibi temeritati ferrũ, auro etiã gratius inter bella cædéſq;. Perſequimur omnes eius fibras. Ab hac igitur curioſa inueſtigatione μεταλλᾶν capitur pro ἐρευνᾶν, ζητεῖν, vt Heſ. exp. Hom. Il. ν, ἑταίρου δὲ κατὰ κλέα εἰς σὺ μεταλλᾷς, quæris & indagas. Dicitur etiã μεταλλᾶν qui ſciſcitatur & quærit ex aliquo, & qui vnum poſt aliud curioſè ſcrutãdo exquirit, vt in metallorũ venis fieri ſolet. Od. ξ, ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ, de Penelope peregrinos errones domũ ſuã recipiẽte, & multa ſuper Vlyſſe rogitãte. Frequẽter cũ ἔρομαι copulatur, quod eſt Interrogo, Rogito. Od. π, Οὐκ ἐθέλω μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι. Od. α, & Od. ο, ἐπεὶ οὐδ' ἂν ἡμᾶς μ' εἴρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς. Od. γ, Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι.

ΜΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, Menſura, Modus. Heſiodus, in Erg. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴ κε δύνηαι. quæ Cic. interpretans ſcribit in lib. De clar. orat. Quanquam illud Heſiodeũ laudatur à doctis, quòd eadem menſura reddere iubet qua acceperis, aut etiã cumulatiore, ſi poſſis. Alicubi autem vertit Maiore menſura. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι πρὸς ἄλληλα βραδυτῆτι καὶ τάχει. quæ Cic. reddit, Atq; vt eſſet mẽſura quædã euidẽs quæ &c. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐπιμελῶς χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Plut. De loq. τοῦ ἀποκρινομένου μέτρον ἔσω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις. Luc. De hiſt. ſcrib. καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, adſit modus. Sic apud Heſiod. in Erg. Μέτρα φυλάσσεσθαι, (vbi obſerua pluralem) Modum ſeruato. At pro his eiuſdẽ, Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης, Gell. habet, Heſiodus poetarũ prudẽtiſſimus linguã non vulgandã, ſed recondẽdam eſſe dicit, perinde vt theſaurũ: eiúſque eſſe in promendo gratiã plurimã, ſi modeſta & parca & modulata ſit. Luc. dixit ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν. vbi puto μέτρον reddi poſſe Captũ. ‖Poetæ μέτρον ἥβης periphraſticè dicunt pro ἥβη. cuius loquendi generis cum apud alios tum apud Hom. & Heſiod. exempla extant. Iungũt verò itidem aliis quibuſdam genitiuis hoc nomẽ poetæ. Quinetiam μέτρα κελεύθου legimus apud Hom. nõ vno in loco, vbi fortaſſe dicere quis poſſit periphraſticè poni μέτρα κελεύθου pro κέλευθον. Alioqui crediderim eadẽ forma dici μέτρα κελεύθου de mari, (de eo enim loquitur) quã à Latinis poetis dicitur aliquis Emẽſus mare, atque adeo ab ipſomet Homero, τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. Sic & μέτρα θαλάσσης apud Heſiodũ. ‖Μέτρον vocatur & vas quo aliquid metimur, ſeu ad quod menſurã examinamus. ab Hom. autẽ μέτρα vocantur ξέσται τινὲς, cõtinentes τέσσαρα μέτρα. De quibus lege Euſt. qui etiã ſcribit quoſdã μέτρον putaſſe dici ἐπὶ τάξεως quoq;. Cæterùm à μείρω deducit μέτρον Etymologici autor.

Μέτρον in carmine dicitur mẽſura quæ binis pedibus conſtat: vel potius plurali numero μέτρα ſunt quæ carmẽ, ſeu verſum certis pedibus ac veluti ſpatiis, tanquã dimẽſionibus, diſtinguunt. vnde ſτίχος dicitur VEL Δίμετρος, qui binis metris conſtat, tanquam menſuris ſeu dimẽſionibus: VEL Τρίμετρος, qui ternis metris conſtat: VEL Τετράμετρος, qui eſt quatuor metrorũ: VEL Πεντάμετρος, qui eſt quinque metrorũ: VEL Ἑξάμετρος, qui ſex metris cõſtat. ‖Sed μέτρον appellatur & id quod ex menſuris illis conſtat: Lat. Carmen, ſeu Verſus. Ariſtot. Rhet.3, διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή. ποίημα γὰρ ἔσται. Ad quẽ locũ reſpiciens Cic. dixit, de ipſo Ariſt. loquẽs, Is igitur verſum in oratione vetat eſſe, numerũ iubet. Sequitur autem mox apud Ariſtotelem, διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες.

C. Μετρονόμοι Athenis dicebantur qui curabant & inſpiciebãt vt omnia iuſta mẽſura tribuerentur & venderẽtur: quorũ quindecim in Piræeo, nouẽ in vrbe erant. Suid.

C. Ἄμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Menſura carens, Certam menſuram non habens, Modũ excedens. (at Immenſus Lat. formã habet reſpondentem potius nomini ἀμέτρητος) Dem. Phal. περὶ ἑρμηνείας, initio, ὥσπερ γὰρ ἡ ποιητικὴ ὑπὸ μέτρων ἦλθεν, εἰ μὴ που ἐν ὀλίγοις. γελοῖον γὰρ τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. id eſt, Ridiculũ enim ſit metrũ carere metro, id eſt certa mẽſura. Exponitur etiã ἄμετρος, Immoderatus, Immodicus, Immẽſus. Interdũ dicitur res aliqua eſſe ἄμετρος:

interdum etiam ipſa perſona ἄμετρος circa quidpiam, id eſt nullā moderationē adhibens. ‖Interdū τὸ ἄμετρον ponitur pro ſubſtantiuo ἀμετρία, id eſt Exceſſus, Immodicitas, vt apud Lucianū. ‖In plurali autem τὰ ἄμετρα pro aduerbio ἀμέτρως, nonnunquam. vt ἄμετρα ὑψωθεὶς, apud Gregorium, Immodicè elatus. A

Ἄμετρος ςίχος appellatur verſus excedens ſuam menſuram, id eſt qui longior eſt quàm par ſit, pluréſque habet ſyllabas. Plutar. πῶς ἄν τις αἰσθ. Ὅμηρος δὲ τὸν πρῶτον οὐ δηλώσεχθη τῶν ςίχων ἄμετρον ἐξενεγκών.

Ἀμέτρως, Sine menſura, Immodicè, Supramodū, Sine modo, Sine fine modóque (vt Ouidius loquitur) Immoderatè. Comparatiuus ἀμετρότερον, vt ἀμετρότερον ἐνεργεῖν, pro Paulo vehementius: Alex. in Probl. Superlat. ἀμετρότατα, exponitur apud eundem Vehementiſſimè. vt ἀμετρότατα ψυχθὲν, Vehemētiſſimè vel Plus ſatis frigefactum. Poteſt etiam exponi, Multo plus quàm par ſit. B

Ἀμετρεὶ, Aduerbium aliud, idem ſignificans. Prouerbium, ἀμετρεὶ μάζαν ἔδοντες citatur à Suida.

Ἀμετρία, ας, ἡ, Exceſſus menſuræ, Immodicitas, Exceſſus, Nimietas. qua voce vtitur Columella. Lucianus, ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία, Mulierum circa luctum immodicitas, Mulierum luctus modum excedens. C

Ἀμετρία, Intemperies, apud Platonem. cui opponitur ἐμμετρία, inquit Budæus.

C. Διάμετρος, ου, ἡ, ſubaudi γραμμὴ, Linea dimetiens, ſeu per medium ſecans, rectā in longitudinem ducta. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1, c. 20, Illa enim tantùm linea in partes æquales orbem medium diuidit, quæ à ſummo in ſummum ita deducitur, vt neceſſe ſit eam tranſire per centrum. Et hæc linea quæ orbem ſic æqualiter diuidit, διάμετρος nuncupatur. Plinius dimetientem lineam appellat lib. 2, cap. 23, Quantas enim dimetiens habeat ſeptimanas, tātas habere circulū duoetuiceſimas. Sicut Macrob. loco citato, Diametros omnis cuiuſcunque orbis, triplicata, cum adiectione ſeptimæ partis ſuæ, mēſuram facit circuli quo orbis includitur. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ περὶ ἣν σρέφεται. Et κατὰ διάμετρον, ſecundum dimetientem: id eſt ſecūdum lineam rectam & trāſuerſariam quæ per medium corpus in lōgitudinem ducitur. vt ἡ κατὰ διάμετρον κίνησις apud Plut. De aud. cui opponit τὴν κατὰ πλάτος. Et ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι dicuntur quæ directè inter ſe oppoſita ſunt, vt duo extrema diametri puncta. ‖Heſychio διάμετρος eſt ὄργανον γεωμετρικόν: item τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. A T Διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ eſt τὸ ἔλλειπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, vt Harpocr. annot. & ex eo Suid. D E

C. Ἔκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Menſuram & modū excedens. Apud Luc. in imaginum defenſione, ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα, Modulum pedémque excedentia. V N D E Ἐκμέτρως, Modum excedendo. περὰ τοῦ ἱκανοῦ. B. F

C. Ἔμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo modus adhibetur, Modū ſeruans, Moderatus, Modicus, Mediocris. v. l. ‖Ἔμμετρα dicūtur etiā quæ metrica ſunt ſeu metro cōſtant: (qua ſign. ex Xen. ἐν μέτρῳ πεποιημένα ἔπη) quibus opponūtur τὰ ἄνευ μέτρων, à Platone. vt ἔμμετρα ποιήματα apud Iſocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγράμματα quæ ſoluta oratione ſeu proſa ſcripta ſunt. Pauſ. Att. p. 2, de Cleanthe, ex Clitarcho, πάντα περὶ τοὺς τόπους ἔμμετρα ἔλεγε. Et Plat. in Symp. ταῖς παραπλοκαῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχήσατο, id eſt quædam poetica quaſi per parodiā dixit. B. p. 577, ex Hermog. περὶ γλυκύτητος. Item ἔμμετροι dicuntur qui ἐν μέτροις ſcribūt. Demoſth. Epitaph. ὥστε καὶ τοὺς ἐμμέτρους καὶ τοὺς τῶν ᾀδομένων ποιητὰς καὶ πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι. V N D E Ἐμμέτρως, Carmine, Verbis numero adſtrictis. Plato Symp. ἐπήρχετο δέ μοι τι καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν: quibus dictis ἐνθουσιῶν μέτρον ἐφθέγξατο, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ' ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. & quæ ſequūtur. Bud. p. 576 ex Hermog. G

C. Ἐπίμετρον, ου, τὸ, Quod ſuper menſuram vel pondus iuſtū adiicitur, Auctarium. (Feſtus, Auctarium dicebant antiqui, quod ſuper menſuram vel pōdus iuſtum adiiciebatur, vt cumulus vocatur in modio) Cic. in frumentaria Corollarium vocat τὸ ἐπίμετρον. Theophr. de cauſ. pl. H

lib. 4, c. 15, de frumento, ἀδρυνθεὶς τοῖς οἴκοις· ζωὴν δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ὅταν εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ χώραν· διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, mēſuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, Quod ex abundanti additur, vt Quint. loquitur. Galen. l. 3 De ſanit. tuenda. προσγίνεται δ' ἐξ ἐπιμέτρου τοῦδε καὶ ἡ πρὸς τὸν κόπον ἀσφάλεια. ‖Apud Theophr. autem Hiſtor. pl. lib. 7, cap. 8, ἔνια δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίμετρον, pro ἐπίμετρον quibuſdam reponendum videtur ἐπίπετρον, ex Plin. qui lib. 21, c. 15, ait, Acinos, quā epipetron vocāt, quæ nunquam floret. A T Ἐπιμετρεῖς Heſ. eſt τὸ ἐπίμετρον ὁ προστίθεται τῷ χιτῶνι: fortaſſis idē cum ἐπίβλημα.

C. Ἰσόμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paris menſuræ eſt, Æqualis menſuræ. Theodectes apud Athen. lib. 10, deſcribens literas nominis Θ Η Σ Ε Υ Σ, & de ſecunda loquens, — δύο οἱ κανόνες ἰσόμετροι πάνυ. Τούτους δ' ὁ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών. (quos duos κανόνας ἰσομέτρους Agathon ibidem vocat ὀρθοὺς ἐζυγωμένους) Idem poeta de quinta litera eiuſdem nominis loquens, Πέμπτον δ' ἄνωθεν ἰσόμετροι ῥάβδοι δύο. Αὗται δὲ συντείνουσιν εἰς βάσιν μίαν. vnde patet eam literam proximè aceeſſiſſe ad Latinam V.

C. Κακόμετρος, ου, ὁ, Malè metiens. E T Κακομετρέω, Malè metior. v. l.

C. Πάμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnia metrorum genera habens.

C. Περίμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Orbiculari rotunditate dimenſus. Heſych. ſcribit περίμετρον quoſdam exponere ὑπέρμετρον, quoſdā εὔκυκλον: reſpiciens opinor ad hunc locū Hom. Od. β & Od. τ, de Penelope procos ſuſpendente & eludente, Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινεν Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et ex Dionyſ. De ſitu orbis, φύλλῳ περιδινήτῳ περίμετρος. At ἐν τῷ τῆς λόγχης αὐλῷ, id περίμετρον dicitur quod foris eſt, τὸ ἔξωθεν: quod verò intus eſt, τεῖχος appellatur, vt annotat Poll. Et ἡ περίμετρος ſ. γραμμὴ, vt ſ. prā in διάμετρος, Linea qua in orbē ducta aliquid metimur, vel Linea qua aliquid in orbem deſcribimus, & ambitū eius metimur: aut ipſe Ambitus, Circuitus. Voce illa & Lat. vtuntur, ſicut ſuperiori διάμετρος. Vitr. l. 5, c. 6, Ipſius autē theatri cōformatio ſic eſt faciēda, vti quàm magna futura eſt perimetros imi, centro medio collocato circumagatur linea rotundationis, in eáque quatuor ſcribātur trigona paribus lateribus & interuallis, quæ extremā lineam circinationis tangant. Herodot. περίμετροι αὐτῆς εἰσι σχοῖνοι ἐννέα, ambitus eius nouem eſt ſchœnorum. Polyb. τὴν ὅλην περίμετρον τῆς παρεμβολῆς, ambitum tabernaculorum. Strabo, p. 53, ἡ δὲ περίμετρος τοῦ σύμπαντος πελάγους ἐπὶ δισμυρίων που καὶ πεντακισχιλίων. Et Theophr. Hiſt. pl. lib. 3, c. 13, dicit ceraſi tantum πάχος eſſe ὥστε καὶ δίπηχυν τὴν περίμετρον ἀπὸ ῥίζης ἔχειν, ambitū bicubitalem. Vnde patet de ambitu quorumuis corporū dici quo eorū veluti mēſura continetur & deſcribitur.

C. Σύμμετρος, q. d. Commenſus. Exiſtimauit enim Bud. Cōmenſa dici poſſe eadem forma qua Demenſa. Eſſe autē ait σύμμετρα propriè ea quæ ſunt eiuſdem ſeu paris mēſuræ, quæ eadem menſura metimur: & affert ex Alex. Aph. in Topic. p. 206, σύμμετρα vocari τὰ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν. Itē, τὰ ἑκάστῳ ἁρμόζοντα καὶ ἀρκοῦντα, ὡς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα. A B. pag. 173, σύμμετρα μεγέθη exponitur Cōmenſu inter ſe reſpōdentia. (vbi etiā affert ex Ariſtotele, ὥσπερ τὸ τῆς διάμετρον, σύμμετρον εἶναι) Vt autē μεγέθη dicuntur eſſe σύμμετρα inter ſe, ſic & aliquid dicitur eſſe σύμμετρον τῷ μεγέθει alius rei. vt Moſchion apud Athen. de illa celeberrimi artificii naui Hieronis, lib. 5, κατὰ δὲ τὸν αἰωπίτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει. Quæ Bud. ita vertit, Summa pars nauigii gymnaſiū habebat, ambulationéſq; laxas pro portione magnitudinis ſuæ. Ibidē, ἦν δὲ ναῦς πᾶσα οἰκίαις γραφαῖς ἐπιτεπόνηντο· πύργοι ἦσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι τὸ μέγεθος τοῖς τῆς νεὼς ὄγκοις.

Σύμμετρος alioqui ſignificat modicè temperatum & iuſtæ ac quadratæ magnitudinis. quē etiā ipſe [Ariſtot.] ἄσιον vocat Eth. l. 4, inquit idem B. ibidē. Legimus autem apud eundem Ariſtot. Eth. 2, cap. 2, σύμμετρα oppoſitum τοῖς ὑπερβάλλουσι καὶ τοῖς ἐλλείπουσι, & ταῖς πλεονεξίαις, καὶ τοῖς ἐλάττοσι: vbi redditur Moderata. locus autem eſt hic, τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία, πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα, φθείρει τὴν ὑγίειαν· τὰ δὲ σύμμετρα καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει.

Plut. in Symp. ſept. ſap. ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ὑφαίνῃ σύμμετρον, vt ſibi amiculũ texeret aptũ & accõmodatũ. Sic autẽ in variis autorũ locis ad varia tranſlatũ σύμμετρον dicitur quod eſt accommodatũ, ſeu aptum & congruẽs.

Συμμετρία, ας, ἡ, Commenſus (vt Vitr. loquitur) Membrorum competentia, (vt Gell.) Ita enim Vitr. 3, cap. 1, Vt etiam in operum perfectionibus ſingulorũ membrorum ad vniuerſam figuræ ſpeciem, habeant commenſus exactionem. Gell. autem lib. 1, cap. 1, Comprehenſa autem menſura Herculani pedis, ſecundum naturalem membrorum omnium inter ſe competentiam modificatus eſt. Sic & alibi. Sed Vitruuius alicubi non ſimpliciter Commenſus, ſed Commẽſus proportionis dixit: item Commenſum reſponſum. Quinetiam eſt vbi & Græcam vocem addiderit: vt lib. 1, cap. 3, Membrorúmque commẽſus iuſtas habeat ſymmetriarum rationes. Bud. cum pro συμμετρία modulationẽ quoque dixiſſe tradit. Quidã ex Plin. Secũdo in ep. ad Lupercũ, συμμετρίαν congruentiam æqualitatémque interpr. Ariſtoteles Polit. 5, ὥσπερ γὰρ σῶμα ἐκ μερῶν σύγκειται, καὶ δεῖ αὐξάνεσθαι ἀνάλογον, ἵνα μένῃ συμμετρία. Idem Polit. 3, οὔτε γὰρ γραφεὺς ἐάσειεν ἂν τὸν ὑπερβάλλοντα πόδα τῆς συμμετρίας ἔχειν τὸ ζῶον. Philo De vita Moſis libro 3, τὸ μὲν γὰρ τοῦ σώματος, ἐν συμμετρίᾳ μερῶν ἀρχαία τε καὶ ἀνδρικὰ κύτει. vbi quidam συμμετρίας μερῶν interpr. Proportionem partium. (At Vitruuius συμμετρίαν gigni à proportione dicit, proportionem autem eſſe ratæ partis membrorum totiúſque cõmodulationem, ex qua rationem ſymmetriarum effici) Cicero dixit aptam cõpoſitionẽ mẽbrorũ. Theophr. καὶ πάλιν νοσεῖ ὑπερθερμανθέντα. ζητεῖ γὰρ καὶ πάντων τὴν συμμετρίαν. quò pertinent hæc Plinii de hirculatione, morbo vitium, loquentis, Calore hoc euenit intempeſtiuo. quoniam omnia modo conſtant, certóque temperamento fiunt. Sic autem & apud Iſocratem commodè συμμετρίαν reddemus Modum, cum alibi, tum vbi dicit, αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῆς συμμετρίας τῆς συντεταγμένης τοῖς προοιμίοις. Sed quum hæc ita ſint, quî fit vt Plinius συμμετρίαν nomẽ Latinũ habere negetan dicemus, cũ quibuſdã, nimis audacter loquutũ hîc eſſe Pliniũ? Imò verò nimis audacter eos Pliniũ audaciæ inſimulaſſe dicendũ eſt. An enim quia nonnulli verbum aliquod finxerunt quo vim Græci verbi συμμετρία exprimere conati ſunt, (ſibi videlicet canentes) ideo mentitus eſt Plinius quum nomen Latinum illi tum defuiſſe ſcripſit? Sed hoc addo, mihi fieri veriſimile (fiet autem, vt opinor, veriſimile & iis omnibus qui perſpectum exploratumq; habuerint quàm felici fuerit Plin. ingenio in exprimẽdis Latinè Græcorum ſcriptorum verbis, in locis etiam valde ſenticoſis, vt ita dicam, & ſalebroſis) veniſſe in mentẽ eaſdẽ quæ & eius poſteris interpretationes huius Græci verbi, ſed eas illi minimè placuiſſe. quæ fortaſſe ne illis quidem ipſis qui eas excogitarunt, placuiſſent, ſi tanto præditi fuiſſent, quanto ille, iudicio.

Συμμετρία à Poll. inter veſtes muliebres numeratur, & eſſe dicitur χιτὼν ποδήρης ἁλουργὸς κύκλῳ: vel (vt alibi apud eũ habetur) χιτὼν ποδήρης, ἐπιπεμμένα ἀστραγάλους καθῆκον.

C. 2. Ἀσύμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicũtur ἀσύμμετρα inter quæ cõmẽſus null⁹ eſt, ſeu Inter quæ null⁹ quãtitatis cõmẽſus intercedit. Ariſt. in 2 De gen. an. ἐπεὶ καὶ τὸ δίγωνον ἔχειν δυοῖν ὀρθαῖς ἴσας, ἀεὶ καὶ τὸ τὴν διάμετρον ἀσύμμετρον εἶναι τῇ πλευρᾷ, ἀΐδιον, ſemper verum eſt diametrũ & coſtã eſſe incommenſurabilia, vt B. ex Gaza interpr. Et Philop. apud B. p. ..., dicit geometris τὸ ἄλογον μέγεθος eſſe τὸ ἀσύμμετρον καὶ μὴ κοινὸν ἔχον μέτρον πρὸς ἕτερον, ὡς ὅτι ἡ διάμετρος, τῇ τετραγώνου, καὶ τῆς πλευρᾶς, quod proportionẽ nõ habet cũ alio, è numero aliquo emanantẽ, quo vtrunque geometres metiri poſſit. Xen. Cyneg. de variis quibus retia attollũtur, ... ἡ πᾶσι, καὶ μὴ ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη. Et Plut. in Pericle, dicit eũ habuiſſe προμήκη τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρον, inter quod & cætera corporis mẽbra nullus eſſet cõmenſus. i. inconcinnum. Idem in Themiſt. ἀσύμμετρος πρὸς τὴν δημοκρατίαν, inter quam & democratiam nullus intercedit veluti cõmenſus. Idem, ἀσύμμετρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς, quæ rationẽ nullã habebat modique cõmunitatem cũ ſtatu præſentium temporũ.

A B. Exponitur etiã generalius Inconcinnus, Incõgruus. Pro Immodicus affertur à B. ex Areop.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, q. d. Symmetriæ carentia. In v. l. exp. Malè reſpondens proportio. Ἀσυμμετρία (vt in iiſdẽ habetur) vocatur etiã in circulo linea quæ non ipſum totũ ſed eius partẽ metitur, quia per cẽtrum non tranſit vt diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophraſt. De c. pl. l. 6, c. 2, καὶ ταῦτα κατὰ τὸ ποσὸν διαφορά, πῇ δ' ὅλως ταῦτα μὲν ὄντα, οἷον ἡ ἀσυμμετρία τῆς διαμέτρου.

C. Ψιλομετρία, Metri ſeu carminis nuditas & tenuitas.

B Μετρέω, Metior. Plut. De exil. χοίνιξι καὶ δραχμαῖς μετροῦντες. Xen. Pæd. 8, τὰ δ' ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες, πράγματα ἔχουσι. Eurip. apud Athen. l. 13 de Venere, Ἣν οὐδ' ἂν εἴποις οὐδὲ μετρήσειας ἂν Ὅση πέφυκε καὶ ἐφ' ὅσον διέρχεται. Et μετρεῖν dicuntur etiã οἱ σιτοδοτοῦντες, qui demetiũtur annonarium frumentum: ſeu demenſum dant, vt Plaut. loquitur. Et μετρέομαι paſſ. apud Ariſtot. μετροῦνται μᾶλλον ἢ μετροῦσιν, non tam metiuntur quàm menſuram admittunt. Idem Phyſic. auſcult. l. 4, παρὰ γὰρ τὸ μέτρον οὐδὲν ἄλλο παρεμφαίνεται τὸ μετρούμενον. quibus verbis

C ſignif. μέτρον & μετρούμενον idem eſſe. Ibidem dicit κύκλον eſſe id quod μετρεῖται τῇ κυκλοφορίᾳ. Hermog. ἐν κώλοις καὶ κόμμασι μετρούμενον, colis & commatis quaſi dimenſum. Dicitur etiã aliquis μετρεῖσθαι qui demenſum accipit, ſeu certa menſura accipit. Demoſthenes contra Phorm. ὅτι τῆς μακρᾶς σοᾶς τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμιεκτον μετρούμενοι, farinas accipientes ad quaternarum chœnicum modũ dimenſas. Plut. Cæſ. τοὺς στρατιώτας τὸν κάκιστον μετρουμένους καὶ παλαιότατον σῖτον. Greg. οὐ γὰρ μετρεῖται παρὰ θεοῦ θεός, non. n. Deus filius ad certũ modũ à Deo Patre accipit.

D Aliquando μετρεῖν eſt certa menſura mutuum dare quod poſtea reddas. Theopõp. apud ſchol. Ariſtoph. καπήλισον ἢ μετάδος, ἢ μέτρησον, ἢ τιμὴν λάβε. Sic Ariſtoph. per iocum in Pace, ait, Μέτρησον εἰρήνης τί μοι κἂν πέντ' ἔτη. id eſt δάνεισον, inquit ſchol. Et μετρέομαι, Demenſum mutuo accipio. μέτρῳ λαμβάνω ἐν δάνει, vt Ammon. exponit apud Heſiod. Erg. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι, bona menſura mutuũ accipe à vicino, ſed & bona redde. Cic. vertit, Vtẽdũ accipio: Quint. Mẽſura accipio. p. 147, lex. Cic. Huc pertinet metaph. illud Greg.

E ex Euãgelio, ὡς ἂν μετρήσω, μετρηθησόμενος, quo modo mẽſus fuero, eodem accepturus. Item μετρεῖν τὴν ἴσην, Vices rependere, Paria vel beneficio vel maleficio facere. B. p. 262, ex Pauſan. Quæ metaphora eſt itidem à μετρέω pro δανείζω. Et vulgò hodie dicunt Mutuum tibi reddam, pro Eodem modo vlciſcar quo iniuriam accepi, vt Budæus ibidem annotat. Quo verò ſignificatu Ouidius dicit Aquas metiri carina: & Virgilius in Georg. 4, Et iuncto bipedum curſu metitur equorum: videlicet pro Tranſmeare, quod & Emetiri: ita Hom.

F Odyſſ. γ, πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Vbi Euſtathius exponit, διαπεραιωσάμενοι, vel μεταβάντες. Sic Apollon. Arg. 2, οὐ μὲν δὴν προτέρω τι ἐμέτρεον, non vlterius metiebãtur & verrebãt cærula. Quibus addi poteſt Sophocleũ hoc initio Aiacis, Πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς Εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. (vt Catullus dicit, Iter curſu metiens. Et Plini⁹, Emetiri iter vehiculis) vbi ſchol. exponit, ἀριθμοῦντα, ζητοῦντα, ἀκολουθοῦντα τὰ ἴχνη τὰ ἐκείνου. ‖ Μετρεῖν Æſtimare. vt & Metiri apud Latinos, metaphora ſumpta à metatoribus.

G Lucianus De hiſt. ſcrib. τῷ σῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετροῦντων τὸ πρᾶγμα. Horatius dicit, Metiri ſe quenque ſuo modulo ac pede verum eſt, metaphora huic ſimili. Ariſtoteles Rhetoricῶν 2, τῇ γὰρ αὑτῶν ἀδικίᾳ τοὺς πέλας μετροῦσιν. vt Liuius, Metiens aliorum in ſe odium ſuo in alios odio. Demoſthenes Pro cor. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν. vt Cicero, Omnia quæ ad beatam vitam pertineant, ventre metiri. Idem de Epicuro, Summum bonum ſuis commodis non honeſtate metitur.

H Μέτρημα, ατος, τό, Demenſum, Quod menſura tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militibus certa menſura tribuebatur. quod comp. voce σιτομέτριον. Polyb. τοῖς δὲ λοιποῖς στρατιώταις τὸ μέτρημα κριθὰς δοὺς ἀντὶ πυρῶν. Plautus ea ſignif. dicit Demẽſum petere: ſed de ſeruis, quibus itidem τὸ σιτομέτριον dabatur.

Μέτρησις, εως, ἡ, Menſio, Dimenſio. Plutarchus Sympoſ. τῆς πυραμίδος τὴν μέτρησιν ὑπερφυῶς ἠγάπησαν. Citat Poll. ex Demoſthene quoque. A

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, Menſor. Vide γεωμέτρης. ‖ Item, Metreta, Cadus, Amphora Attica. menſura eſt liquidorum, apud Atticos maxima, capiens χόας duodecim, ſiue libras menſurales centum & octo. Eam Fannius Atticã amphoram appellauit his verſibus, Attica prӕterea dicenda eſt amphora nobis, Seu cadus: hanc facies, noſtrӕ ſi adieceris vrnã. Ex quib⁹ apparet, Atticã amphorã capere amphorã Romanã & vrnã, & Romanã ab Attica magnitudine differre. Itaq; qui accuratius ſcripſerunt, non ſimpliciter μετρητὴν dixerunt, niſi quum Atticã intelligerent. quum enim Romanam intelligebant, Romanam vel Italicam addebãt, ſicut Dioſcorides in deſcriptione vini ſcillitici, λαβὼν σκίλλης ἐκτετμημένης καὶ κεκαθαρμένης μνᾶς γ', κάθες εἰς γλεύκους καλοῦ μετρητὴν Ἰταλικόν. hic enim metreten Italicum appellauit amphoram Romanam. Idem & κεράμιον Ἰταλικὸν dixit in vino abſinthite. A Latinis metreten dici cadum, ex Dioſcoride & Plinio perſpicuum eſt. Vbi enim apud Dioſcoridem μετρητὴς legitur, Plinius cadum conuertit: vt quo loco Dioſcorides vinum è labruſca factitium deſcribit: qui totus locus à Plinio in Latinum verſus eſt libro 14. cap. 16. In quo tamen animaduertendum eſt, non omnem amphoram cadum dici, ſed Atticam tantummodo: quum Plinius cadi nomen non ſoleat vſurpare niſi Grӕca in ſermonem Latinum transferens, vel de vinis Grӕcis loquens. Eadem menſura alio etiam nomine à Grӕcis κεράμιον appellatur, vt autor eſt Heſychius, & σάμιος ſiue σαμνίον, vt habetur apud Ariſtoph. ſcholiaſtem in Ranis. Nec verò ſemper vbi metretӕ nomen apud autores occurrit, menſuram hanc modo iſto definitã intelligere oportet, ſed ſimpliciter aliquan do vas magnӕ cuiuſdam capacitatis, nulla certa definitũ menſura. Hactenus Gorrӕus. Demoſth. apud Pollucem dicit μετρητὰς οἴνου. Idem etiam Poll. τὸν ἀμφορέα dicit vocari μετρητὴν, proferens hunc locum Phillylii, σοὶ μὲν οὖν τόνδ' ἀμφορέα δίδωμι πηλὸν ὑπέρ τα μετ' αὐτὸ ἔχει ὄνομα μετρητὴν, μετελόντος ἕνεκα. quemadmodum & Theopompus apud ſcholiaſtem Apollonii, ἀμφορέας dici ſcribit τοὺς ὑπ' ἐνίων μετρητάς. Athen. libro 1, ἐλαίου μετρητής. Idem l. 5, λουτῆρα πέντε μετρητὰς δεχόμενον. Xenarchus autẽ Rhodius μετρητὴς cognominabatur διὰ τὴν πολυποσίαν, vt idem Athenӕus refert libro 10. Sed perperam apud Pollucem ſcribitur (licet trib⁹ in locis) μετρῆτις: perperã itẽ in v. l. ponitur nomin. μετρητή, pro μετρητής. B C D E

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, Menſus, Dimenſus, vel Demenſus. vel, Quem metiri poſſumus, Menſuram admittens. Poll.

Μετρητικῶς, Menſorum more: vel More eorum quӕ μετρεῖται. Poll. F

C. Ἀμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod ἄμετρος, Immenſus, Immodic⁹, &c. Luc. in Alcyone, ἀμέτρητον ὅσην ἔχει ὑπεροχήν. Ad verbum ἀμέτρητος ſonat Immenſuratus, Nõ menſuratus. Vtitur Hom. hoc nomine, ἀμέτρητος πόνος dicens, Od. ψ, & ἀμέτρητον πένθος, Od. τ. ac reuera poeticum eſt potius hoc vocabulum quàm proſӕ ſcriptoribus vſitatum, licet aliquando & apud eos inueniatur.

C. Δυσμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Menſu difficilis. Pollux ex Antiphonte. G

C. Ἰσομέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius menſura ӕquata eſt, Æquam menſuram habens, Qui eſt ӕquali pondere. Pro quo dicitur & ἰσόμετρος. Ariſtides, ἰσομέτρητος τῇ πόλει λόγος. v. lex.

C. ἈΝΑμετρέω, ῶ, vel Ἀναμετρέομαι, οῦμαι, Denuo metior. Iterũ metior, Remetior. Item ſimpliciter pro Metior, Dimetior. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον apud Ariſtoph. locum metiebatur.

Ἀναμετρεῖν, Remetiri locum aliquem, Denuo emetiri, pro Denuo iter per locum aliquem facere. vt apud Homerum Odyſſ. μ. ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. Ita enim accipio hic verbũ ἀναμετρήσαιμι, Platonem ſequens, cuius hӕc ſunt in epiſtola ad Dionis propinquos, καὶ τοῖς βιαζομένοις ἐλθεῖν ἐμὲ τὸ τρίτον εἰς τὸν πορθμὸν τὸν περὶ τὴν Σκύλλην, ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι H Χάρυβδιν. Sic & Lat. Remetiri vſurpant.

Ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ exponitur apud Eurip. Admetiri lacrymas pro Impertiri.

Ἀναμετρεῖσθαι, Iterum commemorare, Iterum narrare. Eurip. Oreſte, — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; id eſt, inquit ſcholiaſtes, ἀναλαβεῖν καὶ διηγήσασθαι. Ad quẽ Euripidis locum reſpiciens Iul. imp. dixit, τί με δεῖ νῦν, ὥσπερ ἐκ τραγῳδίας, τὰ ἄρρητα ἀναμετρεῖσθαι; Plutarchus in Pericle dixit ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις. ‖ Lucianus ἀναμετρεῖσθαι pro Reminiſci vſurpauit hoc in loco, teſte Budӕo, ἀκούων οἰμωζόντων αὐτῶν καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων.

Ἀναμετρεῖσθαι, paſſiuum. vnde ἀναμετρηθέντα κύκλῳ apud Platonem.

Ἀναμέτρησις, εως, ἡ, Remenſio, Dimenſio quӕ fit deintegro. ‖ Item pro ſimplici Dimenſio. ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον apud Plutarchũ, pro ἀναμετρεῖται τὴν εὐδαιμονίαν πρὸς χρυσίον, auro felicitatẽ metitur.

C. ἈΝΤΙμετρέω, ῶ, Remetior, id eſt, Viciſſim metior. pro Rependo. Gregorius De ſancto baptiſmate, δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν. id eſt (Budӕo interprete) Paria cum peccato per pœnitentiam facere, Emendationẽ cum eiuſmodi peccato rependere quӕ delere peccatum poſſit. Quidam vertunt, Emendationem peccato compenſare: inuertentes ſententiam.

C. ἈΠΟμετρέω, τρῶ, Metior, Dimetior. Annibal apud Lucianum, καὶ ποσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι. Xenophon in Œc. inter cӕtera matrisfamiliàs officia enumerat, ἐπιμέλεσθαι δὲ καὶ σιτοποιόν, παραδοῦναι καὶ ἀπομετρούσῃ τῇ ταμίᾳ. Id eſt (inquit B.) Diſpenſanti, Dimetienti. vnde demẽſum ἀπομέτρημα dici poteſt.

Ἀπομετρήσασθαι voce media pro ἀπομετρῆσαι dixit Xenoph. οἱ περὶ τὸ Ξενίαν τὸ λεγόμενον μεδίμνῳ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον ἀπομετρήσασθαι.

Ἀπομετρέομαι, οῦμαι, paſſ. Menſuror. quia Metior & Dimetior paſſiuè non dicuntur. Polyb. ἀπομετρεῖται τρὶξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος.

C. ΔΙΑμετρέω, ῶ, Dimetior. Il. γ, Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. vt apud Ciceronem, Mirari à quo eſſent illa dimenſa atque deſcripta: & ei Cyrum reſpondiſſe, Atqui ego ſum iſta omnia dimenſus. Vide καταμετρέω. ‖ Itẽ, Demẽſum diſtribuo, Certa mẽſura diſtribuo. Plut. Alcib. μεταξὺ συγκληρουμένας δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμετρουμένας, ἀπολλυμένας τὸν καιρόν. nam ad clepſydram dicendi copia fiebat, quӕ certum & dimenſum dicendi tempus prӕſcribebat: & εἰς τρία μέρη διῃρεῖτο ἡ ἡμέρα, ὅταν εἰσῄει γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον, vt videre eſt apud Æſchin. in Cteſiphontem, cuius verba citat Bud. pag. 205. Cui verò prima infunderetur aqua, cui ſecunda, & cui tertia, ibidem reperies. Vnde διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimenſa. Demoſthenes, εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, in iudicium ad diem dimenſam congreſſus, Bud. pag. 202. Διαμετρεῖν dicitur etiam pro Certa menſura diuendere. Demoſth. πρὸς Φόρμ. ὅτι δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, diuendidimus vobis iuſto & conſtituto pretio. Et apud Poll. διεμετροῦντο τὸν σῖτον, certa menſura diuenditum (aut etiam diſtributum) accipiebant.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, Dimenſio.

Διαμετρητὸς, οῦ, ὁ, Dimenſus. Il. γ, paulo poſt verba illa in διαμετρέω citata, Καί ῥ' ἐχὺς ἵστην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ ἄνοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε, de Paride & Menelao, quibus dimenſus & certo ſpatio deſcriptus locus erat in quo congrederentur.

C. ἘΚμετρέω, ῶ, Emetior, Dimenſione exquiro, Dimetior. Pollux. Et Ἐκμετρέομαι pro eodem. Polyb. l. 5, p. 103, μηδεμίαν πρόνοιαν ποιησάμενοι, μηδ' ἐκμετρησάμενοι τὰ τείχη, κρημνούς, ἔπειτα τῶν πιούτων δι' ὧν ἐπιβάλλοντας ποιεῖσθαι τὴν εἴσοδον, αὐτόθεν ἀσκέπτως παραγίνονται πόλιν καταληψόμενοι. At ex Euripide, ἐκμετρῆσαι στόλον pro Claſſem traiicere. Iter emetiri dicunt Latini, vt & in Μετρεῖν annotaui.

C. ἘΠΙμετρέω, ῶ, Super iuſta debitáque mẽſura adiicio, In

menſura addo, inter metiendum loco auctarii do, Vice corollarii admetior. quod & ἐξ ἐπιμέτρου προστίθεμαι. Lucianus, περὶ ζῆν ἐάσον, ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσαι δύο ταῦτα. vbi metaph. eſt ſicut in hoc eiuſdem loco, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ, reliquis mendaciis etiam hoc addente, vel, Ex abũdanti addente, vt Quintilianus loquitur. Gregorius de Deo, ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιπαρατασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν. id eſt ἐπιχορηγῶν, Bud. ‖ Item ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας apud Plutarchum de prorogatione imperii, vel tempore magiſtratus: quaſi Ex abundanti admetiri aliud adhuc adminiſtrandæ rei tempus. Idẽ in Cæſare, Καίσαρι δὲ ἄλλην πενταετίαν ἐπιμετρηθῆναι τῆς στρατηγίας. ‖ Ἐπιμετρέω, Inſuper certa menſura mutuo do quod eadem reddatur mihi. ab ea ſignificatione verbi μετρεῖν quã ſonat Certa menſura mutuo do. Heſiodus Erg. β, — ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, non amplius tibi mutuo dabo frumentũ quod certã menſura reddas: ad fratrẽ qui labores fugiens, & poſtea χατίζων, ἐπίωσιν ἀλλοτρίοις οἴκοις.

c.2. Ἀντεπιμετρέω, Remetior, Eadem menſura retribuo. B. ex Poll. exp. Gratiam rependo.

c.2. Προσεπιμετρέω, Vltra iuſtum ſubinde admetior, Ad cumulum addo. B. p. 70, ex Luc. Qua ſignif. & ἐπιμετρέω dicitur. Idẽ Luc. τὰ δὲ ὡς ἰδόντες ἢ ἀκούσαντες, διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων.

C. ΚΑΤΑμετρέω, Dimetior. Vtitur Gaza apud Ciceronẽ, imitatus Xenophontem, qui in Œcon. pag. 484 ait, πάντα μὲν ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων. verba Lyſandri, cui reſpondet Cyrus, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Vnde Cicero De ſenectute, Tum eum [Lyſandrũ] dixiſſe, mirari ſe non modò diligentiam, ſed etiã ſolertiã eius à quo eſſent illa dimenſa & deſcripta. Et ei Cyrũ reſpõdiſſe, Atqui ego iſta ſum omnia dimẽſus: mei ſunt ordines, mea deſcriptio. vbi etiã obſerua διαμετρέω & καταμετρέω in eadem ſignif. vſurpari.

Καταμέτρησις, εως, ἡ, Dimenſio, Menſuræ & ſpatii deſcriptio. Vtitur Polyb. de caſtrorum metatione loquens.

C. ΠΑΡΑμετρέω, Iuxta alterum admetior, i. Habita ratione alterius. Bud. ex Greg. & Œcumenio, pag. 38 in Acta Apoſt. Idem in comm. pag. 650, παραμετρεῖν exponit παρ' ἄλληλα μετρεῖν, annotans παρὰ ibi accipi vt in παραθεωρεῖν, παρεξετάζειν, παρεκτείνειν, & aliis quæ contendere ſignificant. Lucianus, οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Et in vulg. lex. ex Nazian. παραμετρούμενον ex collatione ſeu comparatione æqua menſura examinatum. Ex eodem, τῇ τῶν δεχομένων δυνάμει παραμετρούμενον, pro Se eorum qui receperant, captui attemperans. ‖ Παραμετρεῖν pro Compenſare affertur ex Epicteto, Polit. interprete. ‖ Παραμετρεῖν, Præteruehi, Præterire. q. d. Inter emetiendum iter aliquod, præteruehi. De maritimo itinere apud Apoll. in Arg. de terreſtri apud Nonn. ſic μετρεῖν, & Lat. verba Metiri & Emetiri.

C. ΠΕΡΙμετρέω, Circumcirca metior, In orbem metior.

C. ΠΡΟμετρέω, Præmetior: vel Demenſum præbeo. Poll. ex Iſæo. Vide ſequens Προμετρητής, vbi accipitur pro Mercede frumentum emptoribus in foro dimetior.

Προμετρητής, οῦ, ὁ, Qui mercede cõductus venale frumẽtum in foro & alia ſemina emptoribus dimetiebatur. Harpocrationi προμετρητής eſt ὁ τοῖς πιπρασκομένοις πυροῖς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων. Ab eodem Harpocr. citantur hæc Dinarchi verba, ex orat. in Agaſiclem, Σκύθου τοίνυν τοῦ μετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε καὶ ἐστὶν ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν, καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε. Quæ ad verbum habentur & apud Suidam.

Προμέτρητος, ὁ, Præmenſus. vel Per προμετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho, ſed non exp.

C. ΠΡΟΣμετρέω, Admetior. Poll. ex Hyperide.

C. ΣΥΜμετρέω, Commetior, Vnà metior. Et Συμμετρέομαι pro eodem. Plato in Tim. οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετρούμενοι σκοποῦντες ἀριθμοῖς. id eſt (Cicerone interprete) Neque nomen appellant, neque inter ſe numero commetiuntur. Thucydides libro 3, p. 89, κλίμακας ἐποιήσαντο ἴσας τῷ τείχει τῶν πολεμίων· ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, menſi autẽ ſunt ex coagmentationibus laterum. Metaphoricè quoque capitur. Vt apud Nazianzenum συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, Meis viribus metior, q. d. Ad menſuram virium mearum exigo. Et συμμετρούμενος τῷ μακρῷ χρόνῳ, Cuius ætas cum longi temporis menſura poſſit comparari. id eſt longæuus. Sophocles, τῷ μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ ἔφθιτο, hoc eſt, μακραίων ἀπέθανε. Apud Thucydidem autẽ libro 2, pag. 61, ἐν οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη, Valla interpr. Quibus datum eſt vt eorum vita feliciter acta pariter & finita cenſeatur. Alii, In quibus viris conditio vitæ felicitate & morte ſimul definitáque circunſcripta eſt.

Συμμέτρησις, εως, ἡ, Commenſus, Menſio cum aliqua re comparata. Thucydides libro 3, pagina 89, paulo poſt ea verba quæ modò in συμμετρέω citaui, τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον.

¶ Μέτριος, ου, ὁ, Modum non excedens. Galen. ad Glauc. ὅσον τοῖς παροῦσι μέτριον, quantum ſatis ſit. Aliquando vno verbo redditur, Mediocris, Modicus, Moderatus: vel etiam Nõ nimius. Thucydides libro 1, de Lacedæmoniis, μετρίᾳ ἐσθῆτι πρῶτοι ἐχρήσαντο, vſi ſunt primi veſte mediocri. Redditur tamen ibi Veſte modica, quod videndum eſt an dici poſſit, ſicut dicitur aliquis Modicus cultu vel in cultu. At Plutar. Sympoſ. 2, de elleboro, ἣν ἐλάττων τοῦ μετρίου δοθῇ. Idem De educ. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, τοῖς δὲ πολλοῖς πνίγεται, aquis modicis. Idem in Sympoſ. Sept. ſap. μετρίῳ πόματι χρώμενοι. Xenophon Pæd. 4, μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ. Idem libro 2, ἀπεκοιμήθησαν ὅσον ἐδόκει μέτριον εἶναι. Item οἱ μέτριον οὐδὲν φρονοῦντες apud Plutarchum De orac. Qui nimis altum ſapiunt. Et οἱ τὰ μέτρια διενεχθέντες apud Thucydidem libro 4, pagina 128. quibus opponit τοὺς μειζόνως ἐχθρούς. Item τὸ μέτριον, Quicquid modicum, moderatum & nõ nimiũ eſt, ſeu Modum non excedit: interdum etiam Modus. Alexis apud Athenæum libro 10, Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον. οὐθ' ὑπέρπλεως Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενός. Ariſtoteles Polit. 4, ἐπεὶ τοίνυν ὁμολογεῖται τὸ μέτριον ἄριστον, καὶ τὸ μέσον. Idem Rhet. 3, δεῖ στοχάζεσθαι τοῦ μετρίου. Plutarchus Sympoſ. 3, λαβόντες ἐνδοτέρω τοῦ μετρίου, Modicè, Quantum ſatis ſit, & modum non excedat. Interdũ μέτριος accipitur vt Modicus apud Lat. pro Pauc⁹. Demoſth. πρὸς Ἀπατούρ. initio, μέτρια δ' ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia autem non grandi quam habeo, quæſtum facere cœpi, fœnore nautico occupata, vt Budæus interpretatur pagina 251. Syneſius epiſt. 4, μέτριά γε ἐνεπλέομεν, καὶ δὴ τούτοις μετρίως ἐχρώμεθα, pauca ponebamus in naui. ‖ Item Moderatus, Modeſtus: de homine aliquo qui ſe ſupra alios non effert. Vnde & ταπεινός interdum exponitur. Herodianus libro 2, οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν. vbi Polit. vertit, Adeo ſe æqualem parẽmque cæteris præſtabat. Idem libro 4, μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦσι παρεῖχε, moderatum & lenem. Demoſthenes contra Mid. μέτριος βίος καὶ φιλάνθρωπος. Ibidem, τις τῶν μετρίων καὶ δημοτικῶν, aliquis tenuiorum. nam opponit ei τὸν πλούσιον. Lucianus, μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, modeſtè de te loqueris. Herodianus libro 8, ἐκ μετρίων πράξεων εἰς τοῦτο ἐλθόντες. vbi Polit. vertit, Qui modeſtiæ experimento ad imperium aſciſcuntur. Item οἱ μέτριοι τὰ ἤθη, homines modeſti. Et τὸ μέτριον, Modeſtia. Herodianus libro 5, πολλάκις τὸ μέτριόν μου καὶ πρᾶον τοῖς ἀρχομένοις φιλάνθρωπον διαβάλλων, modeſtiam & humanitatem. Ibidem, ἐμοὶ δὲ ἐξ ἀρχῆς τὸ πρᾶον καὶ μέτριον προσφιλές. Interdum Μέτριος redditur potius Moderatus & Æquus, Non nimium rigidus & ſeuerus. Thuc. l. 1, πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίοις εἶναι. (Item lib. 4, pag. 132, φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσοντες. Idem verò dixit l. 4, οὐκ ἐπὶ μετρίοις pro Conditionibus non moderatis. Demoſth.) ἐπιεικὴς ἂν φανείη καὶ μέτριος. Herodianus libro 1, παρεῖχε δὲ καὶ τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἐπιεικῆ καὶ μέτριον βασιλέα. vbi Polit. vertit, Commodum principem. Demoſthenes in Midiam, μέτριος πρὸς ἅπαντας, ἐλεήμων, εὖ ποιῶν πολλούς.

Item ſicut Moderatus & tẽperans à Cic. copulantur, ita dixit Æſch. in Cteſ. σώφρονα καὶ μέτριον χρὴ πεφυκέναι αὐτὸν πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν.

Μετρίως, Modicè, Mediocriter, Ita vt ſatis ſit. Herodianus lib.4, ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες, qui reliquias adhuc ſpirit⁹ retinebãt, & quib⁹ modicæ adhuc vires ſuperabant, ſeu Neque penitus defecti viribus. Idem libro 2, τὴν ἡλικίαν ἤδη μετρίως προβεβηκώς. Et Plato in epiſt. μετρίως ἔχω ἡλικίας, ſum ætate ſatis matura.

Et οὐ μετρίως apud Plutarchum pro Summopere, Maximopere. Μετρίως, Modicè, id eſt, Parum. Herodian. lib.4, οὐδεὶς δὲ διεφεύγετο τῶν κἂν μετρίως ἐκείνῳ γνωσθέντων, ex iis quibus vel leuis modò cum eo interceſſerat notitia. Idem libro 1, καὶ σώφρον μὲν παῖ καὶ παιδείας κἂν μετρίως μεμνημένος, τῆς αὐλῆς ἐδίωκε, quem autẽ probitas aut diſciplina vlla etiam mediocris illuſtraret, vt Polit. interpr. Idem libro 3, τῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους μετρίως ἐφρόντιζεν, non magnopere de barbaris ſolicitus erat. Iſocr. in Panathenaico, ἔχοντα ἀρετὰς πάσας, καὶ ταύτας οὐ μετρίως, ἀλλ' ὑπερβαλλόντως Non mediocriter. Item Moderatè, Non nimis: vel rurſũ, Modicè, Mediocriter. Iſocr. ad Demonicum, μηδὲν ὑπερβαλλόντως ἀλλὰ μετρίως αὐτὴν ἀγάπα. Et τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον eorũ qui tolerabilem agunt ſenectutem. vide in Εὔκολος, vbi ita Cicero interpr. Dicitur aliquis ferre aliquid μετρίως, qui non nimia lætitia effertur, aut nimio dolore deprimitur. Iſocr. ad Nicoclem, καλῶς καὶ μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς εὐτυχίας φέρειν ἐθίζου. Plutarch. Fabio, τὴν μὲν συμφορὰν, ὡς ἀνὴρ τε φρόνιμος καὶ πατὴρ χρηστὸς, ἤνεγκε μετριώτατα. Herodian. lib.4, φέρειν δὲ τὰς συμφορὰς καὶ προσπίπτοντα μετρίως ὑπομένειν, ἀνθρώπων ἔργον σωφρονούντων. Cicero, Quod mihi non mediocriter ferẽdum videtur. Idem, Dolorem ferre moderatè. Ouidius, Sed te, quæcunque eſt, moderatè iniuria turbet. Liuius, Nec patres ſatis moderatè ferre lætitiam. Rurſum Cicero, Noſtra cauſa ſuſceptum dolorem modicè ferre debemus. Item μετρίως ἄρχειν, apud Herodianum, Modeſtè imperare, Moderatum & humanum pariter & æquum eſſe in imperio. vt ſuprà βασιλεὺς μέτριος καὶ φιλάνθρωπος. At μετρίως χρῆσθαί τινι apud Platonẽ pro Humaniter & beneuolè tractare. Μετρίως, Moderatè, Modeſtè. Xenoph. Pædiæ 4, μετριώτεροι πρὸς ἡμᾶς φρονοῦντας, non ita ſeſe nobis venditantes. Iſocr. Panath. μετρίως περὶ αὐτῶν τι διαλεχθέντες, καὶ τῶν ἐπιστρατευσάντων κατηγορήσαντες, ἔδοσαν τῇ πόλει τὴν αἵρεσιν, modeſtè. vel etiam Modicè. vt Liuius, De re pauca & modicè loquutus eſt. Et Cicero, A me timidè modicéque dicetur. Apud Thucydidem autem libro 2, pag.59, μετρίως εἰπεῖν, ſcholiaſtes exponit συμμέτρως, ἀξίως. Sicut verò μέτριος aliquando exponitur ταπεινός, ita Thucyd. ſcholiaſtes libro 4, pag.128, τὴν μετρίως ξυναλλαγὴν, accipit pro μετὰ ταπεινοφροσύνης. Præterea quemadmodum οἱ μέτριοι aliquando opponuntur τοῖς πλουσίοις, ita & οἱ μετρίως πράττοντες dicuntur qui ſunt Modici facultatibus, vt Plinius iunior loquitur, Quibus modicæ ſuppetunt pecuniæ. Antiphanes apud Athenæum lib.2, τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ καὶ μετρίως πράττειν φάσκοντας, ἀχήστους ὁρῶν ἀνελευθέρως τε ζῶντας. paulo antè verò dixerat, Τοὺς ἀτυχοῦντας ἐπιφανῶς δεῖ ζῆν, opponens τοῖς ἀτυχοῦσι τοὺς μετρίως πράττουσι.

Μετριότης, ητος, ἡ, Moderatio. Xenoph. Pædiæ 5, pag.72, ἐπεὶ κατενόησε τὴν μετριότητα τῶν σίτων, moderationem quam in cibo ſumendo adhibebant. nam ἐν τῷ σίτῳ ᾤοντο δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, vt paulo pòſt ſequitur. (Alioqui videri poſſet aliud hîc ſonare iſtud nomen) Et ἡ τοῦ βίου μετριότης, apud Æſchinem, κατὰ Κτησιφ. Plutarchus Symp.4, dicit τὴν ὑγιεινὴν δίαιταν non appellandum eſſe φυγὴν οὐδὲ ἀπόδρασιν ἡδονῆς, ſed περὶ ἡδονὰς μετριότητα καὶ τάξιν, moderationem in voluptatibus. Thucyd. libro 1, βιάσασθαι τὴν τούτων μετριότητα, iſtorum moderationem. vbi ſcholiaſtes exponit αἰσχυνχίαν, ἐπιείκειαν. Item Modeſtia. Chion Matridi, προσκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, Modeſtiæ ſpeciem præ ſe ferre, Modeſtiam prætendere. Bud. Item, Mediocritas. vt μετριότης τοῦ βίου, Mediocris & modica vitæ conditio: qua videlicet aliquis μετρίως ἔχει, neque ex opulentiorum numero eſt. Ariſtoteles Polit.5, τὰς μετριότητας τοῦ βίου διώκειν, μὴ τὰς ὑπερβολάς. Cicero dicit, Status mediocris. à Plauto dicuntur alicuius res eſſe pauperculæ, modicæ & modeſtæ.

Μετριάζω, Modicus ſum, Modum adhibeo, Non nimius ſum. Herodianus libro 8, οἱ γὰρ ἄλλων μαχόμενοι, μετριάζουσι ἐν τῷ προθύμῳ τῆς μάχης, minus acriter decertant. Ariſtot. Polit.5, μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, videlicet ταῖς ἀπολαύσεσι ταῖς σωματικαῖς, Moderationem adhibere, ſeu Modicè frui. Idem Polit.7, περὶ δὲ τὴν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Item μετριάζειν πρὸς λύπην apud Plat. De republ. quod paulo antè μετρίως φέρειν. In v. lex. μετριάζειν exponitur Medium & mediocre ſequor. Μετριάζειν dicitur etiam pro μέτριον καὶ ἐπιεικῆ ἑαυτὸν παρέχειν. Philo De vita Moſis lib.1, παραινῶν τοῖς μὲν ἐφεστῶσι μετριάζειν, vt æquiores ſe præberent. Et apud Thucyd. libro 1, μετριαζόμεθα ſcholiaſtes exponit ταπεινοὶ ἐσόμεθα. Item Modeſtè ago aut loquor. Lucianus Tim. ὅμως μετριαζόμεθα, ὡς μὴ ἐμπλῆσαι ἂν δοκῶμεν. Plutarch. ad Colotem, δῆλός ἐστιν ἀποδειλιάσας πρὸς τοὺς ζῶντας, οὐ μετριάσας ὑπ' αἰδοῦς. Ex Nazianzeno, οἱ περὶ τὸν Υἱὸν μετριάζοντες, qui de filio Dei modeſtè ſentiunt. Μετριάζειν, (ſi Phrynicho credimus) Menander accepit pro ἀσθενεῖν: antiqui verò pro τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν.

ΜΕ΄ΧΡΙ, vel Μέχρις, Vſque ad, Aduſque. Ariſtot. De mundo, ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων, Abuſque finibus imperii aduſque Suſa, vel, Ad Suſa vſque. Plato, ὀμφαλοῦ μέχρι. Sic μέχρι τῶν ἀμφωτίδων, quod Suidas dici teſtatur de iis quæ valde repleta ſunt. (Interdum verò μέχρι πρὸς cum accuſatiuo itidem pro Vſque ad. Ariſtot. apud Bud. p.970) Polit. apud Herodianum vertit Tenus, πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας. Et μέχρι τοῦ λέγειν Demoſth. Verbis tenus. Apud Thucydidẽ autem μέχρι τοῦδε pro Eatenus. Itidémque μέχρι τινὸς dicitur pro Aliquatenus. Et cum aduerb. vt μέχρις ἐνταῦθα, Huc vſque, Ad hunc vſque locum, Hactenus. Apud Platonem & Ariſtot. Sic μέχρι δεῦρο apud Æſchinem, μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι.

Μέχρι temporis ſignificationem ſæpe habet. vt μέχρι τοῦδε, vel τούτου, ſub. τοῦ χρόνου. vt ſi Lat. dicas, Vſque ad hoc, ſubaudiendo tempus, Ad hunc vſque diem. Quidã autem Hactenus etiã his in locis exponũt. (Habet verò μέχρι τούτου reſpondens ſibi ἕως apud Demoſth. Pro corona) Et μέχρι τοῦ νῦν apud Xenophontem pro μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. q.d. Vſque ad tempus quod nunc eſt. Pro eodem, μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας apud Iſocratem. Herodotus autem dixit, μέχρις ἐμεῦ, quod ſonat ad verbũ, Vſque ad me, pro Vſque ad meam ætatem. quo dixerunt modo & alii μέχρις ἐμοῦ & μέχρις ἡμῶν. Huc pertinent μέχρις οὗ ἂν & μέχρις ἂν, pro Quoad, Quandiu, Dũ: vt vertit Budæus, ſicut μέχρι περ ἂν εἷς ᾖ, pro Quoùſque ſit vnus. Et μέχρι τίνος interrog. pro Quouſque. Eadémque ſignificatione μέχρι τοῦ. de quibus ille pag.969 & 970. (At μέχρι τινὸς Polit. apud Herodianũ vertit Aliquandiu) Item μέχρι ζωῆς, pro Quoad quis viuet. idem Budæus ex Phalaride, hoc eſt διὰ βίου. ſicut μέχρι παντὸς idem quod διὰ παντὸς, ſine præfinitione temporis. At μέχρι πολλοῦ, ſubauditum itidem habens genitiuum χρόνου, redditur potius per aduerbium Diu. (refertur autem aliquando & ad longum loci interuallũ, ſubaudiendo videlicet διαστήματος) Sciendum eſt porro inueniri interdum οὗ poſt μέχρις, ſequente & alio genitiuo. vt μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, apud Herodotum: & μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων. Sic & cum ὅπου. Μέχρις ὅπου πληθούσης ἀγορῆς. quibus in locis vacant οὗ & ὅπου.

Μέχρι iungitur & aduerbiis. vt μέχρι νῦν, ſeu νυνί, Demoſth. pro μέχρι τοῦ νῦν, de quo modò dictum fuit. At μέχρι πόρρω, Diu. Item μέχρις ἕως, ac μέχρι ἕως, pro Vſquedum. Bud. Et μέχρις ἐχθὲς ad verbum Vſque ad heri, pro Non ante hodiernum diem, Heri primum. Ex forma qua dicitur Gallicè, Ie n'en ay rien ſceu iuſques à hier. Interdum μέχρις ἐχθὲς καὶ πρώην, aut μέχρι πρώην. vt ἀπενθὴς μέχρι πρώην διαγενόμενος, id eſt, Qui nuper in luctu primùm eſſe cœpit, vt vertit Budæus. ſed ad verbũ ſonant illa verba, Qui permanſit luctus expers vſque ad nuper. Tale eſt autem apud Herodotum, μέχρι οὗ πρώ-

ἦν οὐκ ἠπίσταντο vbi vacat οὐ, ſicut & in illis locis quos A paulo antè retuli.

Μέχρι redditur etiā Quoad(nā Quoad nihil eſt aliud quàm Vſquedum) vel Donec, in iis præſertim locis vbi conſtruitur cū ſubiunctiuo, vel infinitiuo (vt apud Herodotum, μέχρι τούτου ἴδωμεν, μενέομεν, donec iſtud videamus, manebimus. Et Thucyd. μέχρις οὗ πεμφθῶσι. Et Athenæus, μέχρις οὗ ἂν ὑπολαβὸν τὸ ὕδωρ κατενέγκῃ. Cum infinitiuo autem, vt apud Cebetem Thebanum, μέχρις ἂν ἐξῇν λαβεῖν) At vbi conſtruitur cum præt. B imperfecto indicatiui, redditur etiam Quandiu, vel Tãtiſperdum. vt μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν. Et μέχρις οὗ ἐδίοντο, Herodot. Sed hunc vſum frequentius habet particula ἄχρι, ſi memoria me non fallit.

¶Ἄχρι, SEV Ἄχρις, Vſque ad, Aduſque. nam eſt idem quod μέχρι, à quo etiam factum illud eſſe tradit Euſtathius. Xenoph. Pædiæ 5, διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. Sic ἄχρι τοῦ πορθμέως, Vſque ad portitorem, vel Non vlterius quàm ad portitorem. Et ἄχρι τραυμάτων, ad vulnera vſque. Et ἄχρι κόρου, ad ſatietatem vſque, apud Suidam. Interdum cum articulo quem C ſequitur infinitiuus: vt ἄχρι τοῦ διελθεῖν, vſque ad trāſitū. Sed & ſine articulo, vt apud Lucianum, ἐπῄνουν ἄχρι τοῦ ἐρυθριᾶν ἐμέ, q.d. Laudabant eouſque vt erubeſcerem. Sed fortaſſe pro ἄχρι τοῦ legendum eſt ἄχρι τῷ. alioqui certè τοῦ ſcribendum fuerit ſine accentu. (Non ignoro tamen Budæum ἄχρι τοῦ habere Comm. pag. 970) Interdum verò cum πρός, ſicut μέχρι: vt ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν, Lucian. Vſque ad ſcopum. Sed & ἄχρις ſequēte ὑπό, ex Iſocrate, ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν. ¶Aliquādo ἄχρι (ſicut μέχρι) redditur aduerbio Tenus. vt ἄχρι D λόγου apud Plut. Verbis tenus.

Ἄχρι temporis etiam ſignificationem ſæpe habet, ſicut μέχρι. & iungitur itidem genitiuo, vel aduerbio. vt ἄχρι γήρως. Phocyl. Vſque ad ſenectutem, Vſque ad ſenectutis tempus. Et præcedente articulo: vt τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc ſpatii quod vſque ad balnei tempus interceſſit. vulg. lex. Cum aduerbio autem, vt ἄχρι νῦν apud Plut. idem quod μέχρι νῦν ſuprà. Item ἄχρι πότε, Quouſque, Vſquequo.

Ἄχρι, Vſquedum, Quoad. vt ἄχρις ἧκον, Plut. Quoad E venerunt. Et, Tantiſper dum, Quandiu. Athen. ἄχρις ἑώρων τὸν ἥλιον φῶς. Vide Budæum pag. 970. vbi & hūc Plutarchi locum affert, ἄχρι οὗ (niſi potius legendum ἄχρις οὗ) κατῆλθεν ἐπὶ τὴν θάλατταν. ſed pro exemplo ſignificationis Quoad, non Quandiu, ab eo proferri puto. At pro Quandiu habetur apud eundem Plutarchum in libro De exilio, pagina 1068 meæ editionis, οὔτε γάμων ἔφασ οὔτε παίδων ἀπορήσειν, ἄχρις οὗ ταῦτα μὲν ἑαυτῶν ἔχουσιν.

ΜΗ, Ne. Hom. Iliad. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος F ἀνέρα τοῦτον. Theocr. in Adoniaz. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δινῶνα τὸ μικκῶ παρεόντος, Ne dicas hæc, Noli hæc dicere. Ariſtoph. Pluto, ἀ. μὴ λέγ' ὦ πόνηρε ταῦτ'. Ibidem ἀ ἀ. τὴν δ' ἀσπίδ' ἀλλὰ μή μοι πρόσφερε. Ibidem, μὴ φρόντιζε μηδὲν ὦ γαθέ. Et paulo antè, μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν. Æſchines, μή, τίς φησιν εἶ, σκόπτειν. Et cum ſubiūctiuo. vt apud Demoſth. in Midiam, μὴ τοίνυν αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς ἄρα &c. quibus ſubiungitur, μὴ δῆτα· οὐ γὰρ δίκαιον. Gregor. μὴ καταινέσῃς ὥστε τυχεῖν τοῦ χρίσματος. (Interdum G οὐ μὴ pro μὴ ſolo cum ſubiunctiuo, vt οὐ μὴ σκώψῃς, Ariſtoph.) Cum optatiuo autem pro Ne, vel Abſit vt. ex Demoſthene, μὴ ποιήσαιτε, abſit vt faciatis. (Idem verò addit δῆτα, vtens itidem optatiuo in orat. Pro corona, μὴ δῆτα ὦ πάντες θεοὶ μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν) Vt autem μὴ ποιήσαιτε redditur Abſit vt faciatis, ſic μὴ γένοιτο redditur Abſit vt hoc fiat, vel ſimpliciter Abſit. quum alioqui ſonet perinde ac ſi dicas, Ne fiat. Pro quo μὴ γένοιτο dicit Homerus, — μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν, H Odyſſeæ υ.

Μὴ poſt quædam verba adiunctum habentia infinitiuum, vacat Attico more, vt ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν τοῦτο, (quod affertur à ſchol. Thucyd.) Veto hoc facere. Sed poſſumus huiuſmodi etiam locis adhibere particulam Ne, mutando infinitiuum modum in coniunctiuum, & dicendo, Veto ne facias. Tale eſt ἀπαυδῶ μὴ παριέναι apud Euripidem. Eadémque forma dicitur à Thucyd. μὴ διαφθεῖραι διεκώλυσε. Et apud Euripidem, ἴσχε μὴ στέλλειν. Ariſtides autem præfixit etiam articulum τὸ particulæ μή, ſcribens, οὔτε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην. vbi μὴ redditur Quominus, ita interpretando hunc locum, Neque mare prohibet quominus ſit ciuis. Sed παρελκόντως adhibetur hæc particula a aliis etiam verbis, id eſt aliud ſignificationis genus habentibus, vbi nec particula Ne, nec particula Quominus locum vllum habere poſſunt. vt apud Demoſthenem, ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, Diffido fore vt poſſim. at ἀπιστῶ δύνασθαι, breuius, Diffido me poſſe. Ex eodem, μὴ πέμπειν ἀποψηφίζομαι, Cenſeo non eſſe mittendum. Sic etiam cum ἀρνοῦμαι & ἀπαρνοῦμαι. vt ἀρνοῦμαι μὴ πεποιηκέναι ex eodem Demoſthene, Nego me facere. Itidémque ex Euripide, μὴ χρᾶναι λέχη ἀπαρνηθείς, Qui negauit ſe polluiſſe lectum. Alia autem huius generis exempla vide apud Budæum pagina 936.

Μὴ poſt δείδω ſeu δέδοικα ſeu φοβοῦμαι, & poſt alia quædam verba, itidem pro Ne. vt Odyſſ. ε, Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν. Demoſthenes δέδοικα μὴ λεληθαμεν. Idem, δέδοικα μή τινα λύπην ὑμῖν ἐμπεποίηκα. Thucydides libro 3, pagina 101, νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν. Plato autem & cum præſenti in Phædro, ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. Sic cum verbo ὅρα. vt apud Lucianum De ſalt. ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα καὶ μυστικοῦ. (Et cum ὅπως μὴ pro eodem apud Thucydidem: vt libro 3, ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Et libro 1, ὁρᾶτε ὅπως μὴ ἄμεινον καὶ ἀπρεπέστερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξωμεν) Item ὅρα μή που pro μή, B. p. 953 ex Plat. ¶Sed plerunque ponitur μὴ ſubaudito aliquo horum verborum, aut ſimilium. vt apud Homerum, Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, vide ne tibi fugiēti quiſpiam terga figat. Alia autem exempla ex eodem affert Budæus pagina 951, item exemplum vnum ex Platone, μή τι κωλύω pro Vereorne obturbem. (cuius tamen loci affert & aliam expoſitionem alibi) & ὅπως μὴ ἁλώσῃ ex eodem pro Vide ne tenearis. Illis autem addo ex eodem Platone, in Critone, ὡς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης, καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ὦ Κρίτων ταῦτα σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων τούτων τῶν πολλῶν, pro ὅρα μὴ &c. Vide ne hæc ſint animaduertenda non nobis, ſed multitudini, quæ temerè homines morte mulctat. Sic & Syneſ. μὴ καθαρῷ γὰρ (φησὶ) καθαροῦ ἐφάπτεσθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ, vide ne nefas ſit. (vbi animaduerte ſubaudiri ὅρα nō ante prius μή, ſed ante poſterius) Apud eundem ſubaud. δέδοικα ſeu φοβοῦμαι, quum dicit, ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ.

Μή, Ne, Vt ne. Homerus Iliad. α, Μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. Ex proſæ autem ſcriptoribus exempla huius ſignificationis affert Budæus pagina 909, atque iterum pag. 913.

¶Μή, Non. Accipitur enim interdum μὴ pro οὐ. (non tamen viciſſim οὐ pro μή, vt annotat Budæus) Demoſth. ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, quum mihi non perſuaderent. Sic σκοπεῖτε δὲ μὴ τοῦτο, æſtimate verò non hoc. Euripides, Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρί, Δουλοῖ τι μὴ δουλοῖ τι, hæſitabat Tyndareus pater vtrum daret, an non. ¶Sic quum iungitur μὴ infinitiuo, præcedente οὐ cum alio verbo, vt Xenophon in Apologia, οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, non poſſum non meminiſſe eius, ſeu recordari. Interdum verò & ipſi μὴ adiicitur οὐ. vt ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, Non poſſum nō laudare. Sic autem μὴ οὐ ſeu μὴ οὐχὶ ponitur & poſt verbum ἀρνοῦμαι ſeu ἐξαρνοῦμαι, itidémque poſt ἀντιλέγειν & ἀντειπεῖν: vt videre eſt apud Bud. pag. 936. ¶Quin etiam quemadmodum dicitur οὔ φημι, vel οὐ φάσκω (id eſt Non dico) pro Nego: ita & μὴ φάσκω, item μὴ λέγω, vt videbis apud eundem pagina 954. ſimul verò & μὴ προσποιοῦμαι (vbi ſimilem vſum habet hæc particula) id eſt Simulo non, pro Diſſimulo. Item μὴ ἀξιοῦν, pag. 955. ¶Μὴ interdum eſt potius μηδαμῶς, id eſt Nequaquam: vt docet idem pagina 911. vbi etiam oſtendit quomodo poſt illam particulam remaneat oratio

velut interciſ.

Μὴ pro εἰ μὴ, Si non, id eſt Niſi. cuius vſus exempla Bud. affert pag. 936, ex Ariſtot. item ex Demoſth. Extāt autem & apud Plut. Sed & pro Quominus, ſeu Quin, à Luciano accipi tradit.

Μὴ. Nunquid, An. Lucianus, μὴ ὀνείρων ἡμᾶς ὑποκριτὰς ὑπείληφε. Item poſt ἐρωτᾶν, aliáque huiuſmodi verba. Plutarch. καὶ περὶ τῶν φορῶν ἠρώτησε, μὴ βαρεῖς εἰσι. ‖ Et poſt verbum σκοπῶ, atque alia. Xenoph. σκοπῶ μὴ ᾖ, conſidero num ſit. Plato De republ. lib. 1, στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι, verſant eius animum & angūt num veri ſint. v. l. ‖ Item cū particula τις. vt Μήτις, Nunquis. Luc. μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; At Μή τι & Μή τι δή, & Μή τι γε, & Μή τι γε δή, ſignificant Nedum. vt docet Budæus pag. 911. (ſciendum eſt autem coniunctim etiam SCRIBI Μήτις, ET Μήτι alicubi, ET Μήτιγε) Scribitur ETIAM Μήτοι SEV Μήτοιγε pro Nedum, VEL Μήτοιγε δή. Sed hæc accipiuntur & pro Minimè, Nequaquam. vel Minimè verò, Certè quidem nequaquam. necnon pro Saltem. vt videbis apud eundem pag. 910 & 911. ‖ Sed μὴ præterea ponitur interdū pro μή ποτε. quod non tam percunctantis eſt quàm addubitantis, & addubitanter decernentis. Ariſtoteles Polit. 4, μὴ γὰρ ἐν τῶν ἀδυνάτων ᾖ, neſcio enim an impoſſibile ſit. Bud

AT Μὴ γὰρ δή, ET Μὴ γάρ τι, Abſit, Dii auertāt, Dii prohibeant. Budæus pag. 913 ex Demoſthene & Syneſio. SED Μὴ γὰρ ὅτι ex Galeno affertur pro Non ſolùm enim.

SIC Μὴ δῆτα pro Abſit, Dii auertant, Dii meliora. eſtque frequentior harum particularum vſus in hac ſignificatione quàm illarum. Sed in hoc loco Demoſthenis Pro corona, μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοὶ μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσῃ, Bud. interpr. etiam Videte ne. itidémque in or. aduerſus Mid. μὴ δῆτα, videte obſecro ne faciatis. Vide plura apud eum p. 913.

Μὴ οἷον, Μὴ ὅτι, & Ὅτι μή, vide in Οἷον & Ὅτι.

Μὴ οὐ ſeu Μὴ οὐχὶ habes ſuprà in Μὴ pro οὐ. cætera quæ de eo dicēda ſuperſunt, vide partim in Οὐ, partim apud Bud. p. 936 & 937.

Μή ποτε vide in Ποτέ.

Μή που vide in Ποῦ: itidémque Μή πως in Πώς.

Μή τοι, SEV Μήτοι coniunctim, ITEM Μήτοιγε, interdum deprecationi adhibetur. vt apud Syneſium, ἀλλὰ μή τοι ποτὲ δεήσειεν λάβοιμι, μὴ ὦ σῶτερ, μὴ ὦ ἐλευθέριε, Quod vtinam hoc mihi nunquam experiri contingat: abſit vt &c. Sed frequenter pro οὔτοι, id eſt pro Minimè, Nequaquā, &c. quæ paulo antè retuli, & quorum exempla etiam affert Bud. p. 910 & 911.

ΜΗΔΕ, Neque. ſed ſcriptū inuenitur ETIAM Μηδ', idque pleriſque in locis. Iungitur autem hæc particula μὴ & cum τι, ac DICITVR Μήτι, itidem pro Neque. Accipitur verò & hîc μὴ pro οὐ. vnde etiam μηδὲ & μήτι eadē planè ſignificatione dicuntur qua οὐδὲ & οὔτι: ſed præcedente μή, ſubiungitur μηδέ, vel μήτι: at præcedente οὐ, ſubiūgi ſolet οὐδέ, vel οὔτι. vt ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα μηδὲ κυάμους. Demoſth. in or. De Haloneſo, ἀμφισβητεῖ μὴ δεδωκέναι, μηδὲ τοὺς πρέσβεις ταῦτα εἰρηκέναι πρὸς ὑμᾶς. Idem in or. quæ περὶ παραπρ. inſcribitur, οὐκ ἐτόλμα ψεύσασθαι, οὔτ' εἰς ἐπιστολὴν γράψαι οὐδεμίαν. Non tamen ſemper præcedunt illæ particulæ μὴ & οὐ, ſed geminantur interdum hæ compoſitæ μηδὲ & οὐδέ. vt apud eundem Demoſth. p. 37, τί δέ, αὖ ἀπελθὼν ἐκ Θρᾴκης, καὶ μηδὲ προσελθὼν Χερρονήσῳ μηδὲ Βυζαντίῳ. Idem pag. 33, τοὺς δὲ μήτε ἡμετέρους ὄντας, μήτε Φιλίππου ξυμμάχους. Et p. 28, μήτε περὶ τῶν δικαίων, μηδὲ ὑπὲρ τῶν ἔξω πραγμάτων. Item cum diuerſis verbis, vt pag. 36, καὶ μήτε τῶν ἡμετέρων ἔχεσθαι παρὰ τὴν εἰρήνην, μήτε παρασκευάζεται πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς. Apud quem ſcriptorē, ſicut & apud alios pleroſq; in multis exēpl. μήτε quidem coniunctim, at μηδὲ diſiunctim ſcriptum habetur. de qua ſcriptura admonui etiam paulo antè. ‖ Cæterùm μηδὲ accipitur & aliter, reſoluitúrque Latinè in particulas Ne & Quidem. vt quum dicit Plato in Timæo, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, pro Ne dictu quidem fas eſt, vt vertit Cicero. Sic Athen. libro 3, τί δ' ἡ ἐπιστολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι, quis

A autem ſit epiſtolæ ſenſus, ne ipſum quidem Pythium animaduerſurum puto. Sic accipitur & μήτε aliquando. ‖ Ab Hom. autem μηδὲ ponitur etiam pro μὴ ſolo, ſeu pro μὴ δή. Vide Euſt.

Ex Μηδὲ per compoſitionem facta ſunt cum alia, tū Μηδεὶς, pro μηδὲ εἷς, cuius fœmin. μηδεμία. neutr. μηδέν. Item Μηδέτερος, pro μηδὲ ἕτερος, quod vide in Ἕτερος. Atque vt Μηδεὶς dicitur tāquam μηδὲ εἷς, ſic ETIAM Μηδαμὸς tanquam μηδ' ἀμός, Ne vnus quidem. nam ἀμὸς exponitur non ſolùm Aliquis, ſed etiam Vnus. Plu-
B ra autem de hoc compoſito, & de deriuatis ab eo dicā in Οὐδέ, vbi videlicet de Οὐδαμὸς agā, quod eodē prorſus modo eſt factū. Sic de Μηδεὶς cæteriſque omnibus tractare in Οὐδεὶς decreui.

ΜΗ͂ΚΟΣ, εος, τό, Longitudo, Prolixitas. Item Proceritas. Plato in Timæo, ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, quæ interpr. Cicero, Hanc igitur omnem coniunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Dioſcor. θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος. quæ Plinius in-
C terpretatur, Thlaſpe anguſtis foliis, digitali longitudine. Et φάλαγγος μῆκος apud Herodianum, ſicut βάθος. itē ὁδοιπορίας μῆκος apud eundem Itineris longitudo. Sic μῆκος τοῦ χρόνου, Iſocr. in Helen. encomio, Longitudo temporis. At ex Xenoph. affertur ἐκ ὄψεως μήκους pro Ex lōgo proſpectu. Quum verò dicitur μῆκος λόγου ſeu λόγων à Thucyd. & Platone, itidémque μῆκος ἐπιστολῆς apud Demoſth. in epiſt. Philippi, aptius redditur Prolixitas. ‖ Apud Homerum autem exponitur Proceritas. Od. υ, Ἥρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν Εἶδος καὶ
D πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή.

C. Μηκοποιέω, ῶ, Longitudinem addo. Ad verbum, Longitudinem facio. In v. l. In longum produco. At μηκοποιήσας ibidem, Qui produxit.

C. Ἐπιμήκης, εος, ὁ & ἡ, Oblongus, vel Sublongus, vt quidē Hermol. vertit. At Polit. apud Herodianum reddit Prælongus, item Procerus: & ſuperl. ἐπιμηκέστατον, ſpatioſiſſimum. Euſt. μακεδνὴ ἄχερος apud Hom. (pro quo ille dicit alibi μακρὰ) exponit etiam ἐπιμήκης.

C. Ἑτερομήκης, εος, ὁ & ἡ, Altera parte longior. vulg. lex. ex
E Boethio.

C. Εὐμήκης, Bene longus, Valde longus, Prælongus. Itē Procerus.

C. Ἰσομήκης, (q. d. Æquilongus) Longitudine par, ſeu proceritate.

C. Καταμήκης, Longus. v. l. ſed teſtimonium deſidero.

C. Παραμήκης, Oblongus. Bud. in ſuo lex. nomini περιμήκης adſcripſit, καὶ περίμακρος καὶ παραμήκης.

C. Περιμήκης, Prælongus, Valde longus. Homerus περιμήκης ὄρος dixit, & μέγα eadem ſignificatione, vt ſcribit Eu-
F ſtathius. Apud Heſiodum περιμήκης redditur Immēſæ magnitudinis. At verò in Geopon. legitur δαμάλεις ἐκλεκτέον περιμήκεις, εὐμεγέθεις. pro quibus habetur apud Colum. Vaccæ probantur altiſſimæ formæ longǽque. ITEM Περιμήκετος apud Hom. idē quod περιμήκης, teſte Euſtathio.

C. Προμήκης, Oblongus, Prælongus. Theophr. τὰ δὲ σπέρματα διαφέρει καὶ τοῖς σχήμασι. τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα, στρογγύλα· τὰ δέ, προμήκη· τὰ δ' αὖ, πλατέα καὶ φυλλώδη. Quæ Plinius ſic eſt interpretatus, Semina plurimis herbis rotunda, ali-
G quibus oblonga, paucis foliacea & lata. Vbi videmus Plinium προμήκη vertiſſe Oblonga. Idem tamen προμηκέστερα apud eundem Theophr. reddidit Longa, ſi non mentiuntur eius exemplaria. nam pro his Theophraſti, τὰ τοῦ καλάμου φύλλα προμηκέστερα, legitur apud eū, Longa folia arundini. Ex Plutarcho in Pericle, προμήκης τὴν κεφαλήν, qui eſt capite oblongo. A B. προμήκης redditur Procerus. Syneſ. cū προμήκει addidit aduerbium πάνυ, ſcribens, παρ' ἡμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια.

H C. Ὑπερμήκης, Prælongus, Supra modum longus. AT Ὑπομήκης velut opponitur huic ὑπερμήκης. Sonat enim Ὑπομήκης, q. d. Sublongus. Exponitur autem Longiuſculus, item Oblongus. Plinius autem appellauit Longius quadantenus quod Dioſcorides ὑπομήκης vocarat.

C.Ὑπομήκης, vide cum proximè præcedente Ὑπομήκης. A

Μήκιστος, Longiſſimus. Apud Homerum Proceriſſimus, Il. η, & Odyſſeæ λ. Et μήκιστον ὕψος Philoni de mundo, Maxima altitudo. ‖ Item πρὸς μήκιστον apud eundem pro In longiſſimum tempus, Diutiſſimè. Quo dicitur modo ἐπὶ μήκιστον à Luciano, ζώης ἐπὶ μήκιστον. Ita enim ſcribendum cenſeo potius quàm ἐπιμήκιστον coniunctim. Xenoph. autem dixit μήκιστον pro Longiſſimè ſignificante Maximè procul, Pædiæ 4. ἀλλ' οἱ τοὺς ἐχθροὺς μήκιστον ἀπελαύνοντες, μᾶλλον τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι. ‖ Apud Homerum autem μήκιστα exponitur Tandem, Odyſſeæ ε, circa finem, ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί δέ μοι μήκιστα γένηται; B

Μηκύνω, Longum facio, Produco. à cuius paſſiuo Μηκύνομαι eſt particip. μηκυνομένη συλλαβή, ſyllaba quæ producitur. (Æſchines autem in Epiſt. voce actiua μηκύνειν pro paſſiua vtens, dixit νόσον μηκύνειν, morbum protrahi) ‖ Sæpe etiam vſurpatur hoc verbum de prolixitate ſermonis. vt ἐξ ὧν ἄν τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀπολογίαν μηκύνειν, Iſocr. Buſiridis encomio. Et μηκύνειν τι apud Thuc. non ſemel, Verboſè explicare, vel Pluribus verbis diſſerere de re aliqua. C Sed idem dixit etiam μηκύνειν λόγους, & quidem addens μακροτέρους, quod ſuperuacaneū eſt. Plato autem μηκύνειν ſine adiectione etiā dixit pro μακρολογεῖν.

C.ἈΠΟμηκύνω, Longum facio, Produco. Interdum Exporrigor, Extendo. Lucianus, ὁρμώμενον μὴ λεπτότερον ἐξεργάσασθαι τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες περὶ τὸ πιθανόν. id eſt ἀποτείνοντες. Apud eundem in Anacharſide, ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, Producere ſermones, Producere orationē, Prolixa oratione vti, Orationem longam habere. Dicitur & abſolutè Platoni eadem ſignif. (inquit B.) in Protagora, ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λόγους, καὶ οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον, ἀλλ' ἀπομηκύνων ἕως ἂν ἐπιλάθωνται περὶ ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν. D

Ἀπομηκύνομαι, paſſ. Exporrigor, Extēdor, Protēdor, Producor. Luc. καθ' ὃ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάσσης ὁ αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται. Idem in dial. qui πλοῖον inſcribitur, κατ' ἀντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῷρα ὑπεβέβηκεν εἰς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη. quæ Bayf. vertit, Eregione autem proportione prora extructa erat, in longum producta. E

Μηκεδανός, apud poetas Longus, ea forma qua ex ῥῖγος dicitur ῥιγεδανός.

¶Μᾶκος, Doricè pro μῆκος, Longitudo. &c. vt paulo antè dictum fuit. VNDE Μάκιστος apud Soph. pro μήκιστος. eius ſchol. exp. μέγιστος. ITEM Μακιστήρ, quod Heſych. exp. βέλος, id eſt telum. Exiſtimo autem propriè ita vocari id genus teli quod lōgiſſimè iaci poſſit. Sed habet AESCHYL. Μακιστήρ, & quidem alia ſignif. Legitur enim apud eū, in Perſis, p. 158 meæ edit. Μὴ μακιστῆρα μῦθον ἀλλὰ σύντομον λέγων. vbi ſchol. exp. μήκους ἐχόμενον ſed lubentius vno verbo explicuerim, videlicet μακρόν. aut certè μακρότατον gradu ſuperl. quod aliquis forſitā malit. F Sed quū ei opponat σύντομον, quod eſt poſitiui grad', nihil videtur neceſſe vltra poſitiuū in hac expoſitione progredi. Sciendum eſt autem inueniri ſcriptum & μηκιστῆρα in illo Æſchyli loco. AT VERO Μακεδνὸς ſcribi, non Μακιδνός, ex Homeri exempl. conſtat, in quibus μακεδνὴ αἴγειρος legitur Od. η, & vocatur μακεδνὴ αἴγειρος quæ alibi μακρά. vnde diſcim' μακεδνὸς nō aliud eſſe quā μακρός. Porro vt à μῆκος fit μηκεδανός, G ſic μακεδανὸς à μᾶκος Dorico, & per ſyncopē μακεδνός.

ΜΑΚΡΟΣ, ᾶ, ὁ, Longus, Prolixus. Itē Procerus. (Quæ vltima vox conuenit multis Hom. locis, vt quū dicit, δένδρεα μακρά, & αἴγειροι μακραί. ſic Od. θ, de proceritate corporis virilis, μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι. vt de muliere itidem, Odyſſ. σ. μακροτέρην καὶ πάσσονα. Sic autem & quidam comicus μακρὰν procerā mulierem vocat apud Athen.) Apud Herodot. & Thuc. μακραὶ νῆες, longæ naues. itidémque μακρὰ πλοῖα apud eundem Thuc. & Iſocr. in Panath. ac Polyb. ad differentiā τῶν στρογγύλων. H De variis rebus dicitur, ſicut Lat. Lōgus. vnde etiā cōpoſ. μακρόχειρ & μακροσκελής, itē μακροπώγων ac μακρόπτερος &c. Quinetiam μακρὸς βίος, Longa vita, Longum æuum. vnde comp. μακρόβιος, Longæuus. Et μακρὸς οἶμος apud Heſiodum, Longa via. Et μακρὰ συλλαβή, aut etiam μακρὰ ſine adiectione, (cui opponitur βραχεῖα) Longa ſyllaba, ſeu Producta. Cic. apud Ariſtot. p. 50 mei Cic. Lex. At verò ἐπὶ μακρότατον apud Thuc. exponitur per aduerbium, videlicet Longiſſimè. Itidémque ex Herodoto affertur ὅσον μακρότατον δυνατός εἰμι, pro Quamlongiſſimè poſſum. Sed ego crediderim aptius redditum iri, Quamlongiſſimè extendi potentia mea poteſt. Ex Gal. autē citatur τὸ μακρότατον pro Quālongiſſimè, vel Ad ſummum. Sæpe etiam vel Longus, vel Prolixus reddi poteſt. vt ἐπιστολὴ μακρά, epiſtola longa, ſeu prolixa. cui opponitur βραχεῖα. Apud Demoſth. ἀναγινώσκει μοι πρόκλησιν μακράν, prouocationem ſeu denuntiationem longam, vel prolixam. (Bud. autē vertit Bene longam) Sic λόγος μακρός, itidémque in cōpar. gradu λόγος μακρότερος, Thucyd. & λόγοι μακρότεροι, eidem, Prolixior oratio, ſeu longior. (Dicitur verò & διὰ μακροτέρων ſine adiectione ab Iſocr. pro Longiore oratione, Prolixius) Quinetiam vt Latinè dicitur Lōgum eſſet enumerare, vel referre, aut cum alio infinit, ſic legimus apud autorem dialogi qui Axiochus inſcribitur, μακρὸν ἂν εἴη διεξιέναι τὰ τῶν ποιητῶν. Quinetiam dicitur à nobis aliquis eſſe μακρός, id eſt prolixus.

‖Μακρὸς ad tempus relatū redditur interdum nomine Diuturnus. vt μακρὰ συνήθεια Plutarch. in Conſol. ad vxorem, pag. 1085 meæ editionis. Vbi tamen & Longa verti poteſt, ſicut μακρὸς βίος, Longa vita, vt paulo antè dixi. At verò apud Sophoclem μακροὶ γόοι exponitur nō ſolùm πολυχρόνιοι, id eſt Diuturni, ſed etiam μεγάλοι, id eſt Magni, ſeu vehementes.

Μακρός, Longinquus. vt μακρὰ στρατεία, Plutarchus Alcibiade.

Μακρός, Magnus, vel Multus: vt inquit Budæus afferens ex Ariſtotele Polit. οἱ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. (Eſt autem & Suidas autor μακρὰν οὐσίαν vocari ab Atticis τὴν πολλήν) item τίμημα μακρότατον pro Maximus cenſus. ITEM Μακρὰ poſitum aduerbialiter pro Maiorem in modum, vt quidam interpr. apud Ariſtophanem. Apud Homerum itidem Etymologiſtes exponit μεγάλως, vbi ille dicit μακρὰ βιβῶντα. vt Il. γ, Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα. vbi exponi poteſt Magno paſſu vadentem, Ingentes paſſus metientem. Sic ETIAM Μακρὸν apud eundem aduerbialiter pro Altum, id eſt Alta voce, ſeu Magna voce. Il. γ, μακρὸν ἄϋσεν. Quale eſt μακρὰ μεμυκώς apud eundem. Sed ſciendum eſt μακρὸς apud eum habere & alias nominis Altus ſignificationes. accipi enim & pro Altus ſignificante Excelſus, (vt quum dicit μακρὸς ὄλυμπος, & μακρὰ κύματα, videlicet τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα) & pro Altus ſignificante Profundus: vt quum dicit, φρείατα μακρά.

Μακρὸς à DORICO Μᾶκος pro Μῆκος, ortum eſſe tradit Euſtathius. vt videlicet ex μᾶκος factum ſit μακερός, ex quo per ſyncopen μακρός. cui potius aſſentior quàm Etymologiſtæ. Crediderim autem vſum obtinuiſſe vt diceretur μακρὸς à μᾶκος, potius quàm μηκρὸς à μῆκος, propter μικρὸς quod Paruum ſignificat.

Μακρῷ datiuus qui aduerbialiter ponitur ea ſignif. qua Longè, ſeu Multo, cum gradu compar. item ſuperl. vt μακρῷ ῥᾷον Plutar. Longè facilius. Et μακρῷ ἀρίστη, Plat. De leg. Longè præſtantiſſima. Suidas exponit κατὰ πολὺ in iſto Herodoti loco, ἄριστος ἐγένετο μακρῷ Ἀριστόδημος. Et in hoc, μακρῷ διέστηκε.

C.Ἀμφίμακρος, ου, ὁ, Vtrinque lōgus. Nomen eſt pedis metrici, ſyllabam longam ab vtraque parte habentis, vt ἡγεμών. Vide Ἀμφίβραχυς ei oppoſitum.

Μακρὰν aduerbium, ſeu aduerbialiter poſitum, Longè, id eſt Procul. vt μακρὰν ἀποικῶ, Plat. De leg. Et μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι, Iſocr. Qui procul abſunt, Qui longo locorum interuallo remoti ſunt. Et cum verbo motus, Ariſtophanes, μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς. Sic Plato in Epiſt. οὐ μακρὰν ἐλθόντας ποι. (At in μακρὰν ἂν ἔλθοιμι apud eūdem Plat. redditur μακρὰν & per nomen, hoc modo, Lōgum iter facerem) Idem Ariſtoph. iunxit aduerbio ἀπόθεν, dicens ὁ μακρὰν ἀπόθεν ἐπι. Et cum genit. interdū, vt μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ.

Μακρὰν de tempore, vt μακρὰν χαίρειν φράσας, Qui iu-

ſſit longum valere. Lucianus in ſalt. dicit hoc genus loquendi: μακρὰν χαίρειν φράσαι, indicare τὸ μηκέτι φροντίζειν. A At οὐκ ἐς μακρὰν, Ariſtoph. Non longo poſt tempore, Non multo pòſt, Breui. Sic Lucianus, ἀφίξεταί σοι φίλος οὐκ εἰς μακράν. Syneſ. ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος οὐκ εἰς μακρὰν ἐμμανὴς, Idem iſte non multo pòſt inſaniebat.

C. Πρόμακρος, idem quod προμήκης, ſuprà.

Μακρότης, Longitudo. Plutarch. De primo frig. ὡς δὲ τῶν ἐν γραμματικῇ ſτοιχείων βραχύτητες εἰσὶ καὶ μακρότητες.

Μακρυνῶ, Lōgè ſummoueo. vt μακρυνῶ σε τῆς πόλεως. quod Budæus affert ſine autoris nomine. In v.l. Elongo, B barbarè.

Μακρόθεν, E longè remoto loco, Procul, Eminus. Apud Euangeliſtas Μακρόθεν ET Ἀπὸ μακρόθεν, SEV Ἀπὸ μακρόθεν, ſolet vet. interpr. reddere A longè, & De longè: alii Procul.

ΜΗ'Ν, μηνὸς, ὁ, Menſis. Odyſſeæ κ, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη. Odyſſeæ λ, Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι. id eſt, bisſeni menſes. Plutarch. in Quæſt. C Roman. οὐ δώδεκα μησὶν ἀλλὰ δέκα συνεπλήρουν οἱ τότε Ῥωμαῖοι τὸν ἐνιαυτόν. Quod verò Latini per ablatiuum dicunt Menſe, vel Menſibus, id Græci per genitiuum μηνὸς, vel μηνῶν. Æſchines in Cteſiphontem, ἐπὶ τίνος ἄρχοντος, καὶ ποίου μηνὸς, καὶ ἐν τίνι ἡμέρᾳ. Demoſth. Pro corona, ἐνεστῶτος μηνὸς Λῴου. Plutarch. in Quæſt. Rom. τῷ Μαΐῳ μηνὸς οὐκ ἄγονται γυναῖκας. Idem in Alcibiade, δέκα μηνῶν οὐκέτι συνῆλθεν αὐτῇ, Decem menſibus, vel Spatio decem menſium. Quod verò Latini per accuſatiuum dicunt Tres menſes regnauit, id Græci eodem modo. D Thucydides libro 2, Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις. Prima menſis dies νουμηνία vocatur, Latinis Calendæ: à qua vſque ad primam decadem additur ἱσταμένου μηνός: poſt quā dicitur πρώτη ἐπὶ δεκάδι, & ſic deinceps vſque ad vigeſimam: inde autem πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, vel ἐνάτη φθίνοντος, ordine retrogrado. trigeſima verò ἕνη καὶ νέα appellatur. Ita tres menſis partes ſunt, ἱσταμένου, μεσοῦντος, φθίνοντος, in tres decades diuiſæ. Sed ſi cū Poll. poſt εἰκάδα dicamus ἐνάτη φθίνοντος, erunt E tātùm 29 dies mēſis: (niſi poſt πρώτην ponamus ἕνην καὶ νέαν, ſiue τὴν τριακάδα) ideóque dicendum δεκάτη ἐπὶ εἰκάδι, vt patet ex Plutarcho in vita Alexandri, vbi mortē eius refert, ex diariis regiis. ibi enim quum dixiſſet, τῇ εἰκάδι λουσάμενος, πάλιν ἔθυσε, & quæ ſequuntur, de ſequenti die ait, τῇ δεκάτῃ φθίνοντος ταὐτὰ ποιήσας, μᾶλλον ἀνεφλέχθη. paulo pòſt, τῇ ἕκτῃ σμικρὸν ὕπνωσεν. aliquanto pòſt, τῇ δὲ τρίτῃ φθίνοντος, πρὸς δείλην ἀπέθανεν. De ſecunda verò decade (id eſt ea quæ eſt ante τὴν εἰκάδα, in qua ægrotare incepit) ibidem ita, ὀγδόῃ ἐπὶ δεκάτῃ Δαισίου F μηνὸς, ἐκάθευδεν ἐν τῷ λουτρῶνι, διὰ τὸ πυρέξαι. τῇ δὲ ἑξῆς, λουσάμενος εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. Inde ſequitur, τῇ εἰκάδι λουσάμενος, vt paulo antè retuli. Ariſtobulus ibidē dicit eum τελευτῆσαι τριακάδι Δαισίου μηνὸς, die trigeſima. Natus autem eſt ἱσταμένου μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ὃν Μακεδόνες Λῷον καλοῦσιν) ἕκτῃ, die ſexto ineuntis menſis Hecatombæonis. Thucyd. libro 5, μηνὸς Ἀρτεμισίου τετάρτῃ φθίνοντος, quarto ante finem die. Idem ibidem, μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος, ſexto ante finē die. Idem, ἡλίου ἐκλιπής τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν, καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἱσταμένου ἐσείσθη. vbi reddere poſſis, Ante VIII Id. nā is dies primā G decadem, quæ eſt μηνὸς ἱσταμένου, non excedit. Cur autē retrogrado ordine poſt viceſimum diem reliqui vſq; ad trigeſimum numerentur, & quamobrem hæc trigeſima dicta ſit ἕνη καὶ νέα, docet Plut. in Solone p. 29. vbi & addit primum Solonē rectè intellexiſſe Homericū illum verſum Od. ξ de reditu Vlyſſis, Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, videlicet de ἕνη καὶ νέᾳ: cuius partem eā quæ prior eſt coitu ſolis & lunæ, menſi iam deſinenti, reliquā ineunti tribuebat: quippe in qua ceſſat alius mēſis, H alius incipit. Quòd ſi dies mēſis triginta & vnus foret, poſt εἰκάδα dicebatur ἐνδεκάτη φθίνοντος: ſin 28, ὀγδόη ἐπὶ δέκα. Sed erant etiā qui poſt εἰκάδα dicerēt εἰκοστῇ πρώτῃ φθίνοντος, & ſic deinceps. Vide plura apud ſchol. Ariſt. De duobus autē menſium generibus, ciuili & naturali,

A & de duabus naturalis mēſis ſpeciebus, lunari & ſolari, vide quæ Gorr. ex Gal. tradit: vbi & de hebdomadibus. Μῆνες dicuntur etiā menſtrua, quæ καταμήνια & γυναικεῖα appellat Ariſtot. alii ἔμμηνα, καθάρσεις ἐμμηνίους. Plinius itidē Menſes ea ſignif. dicit. vt l. 21, c. 25, Ciet vrinas è vino pota, & menſes: de heliochryſo, de quo Dioſcor. l. 4, c. 57, ἔμμηνα ἄγει. Μῆνες Heſychio ſunt etiam αἱ ἡμέραι. Μῆνες, genus quoddā ſaltationū, ab inuentore denominatū. Poll. Pro Μὴν autē Doricè DICITVR Μὰν, Æolicè AVTEM, Μείς. Il. τ, Ἡ δ' ἐκύει φίλον B υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μεὶς, Septimus inibat menſis. Heſiod. Diebus, μεὶς γὰρ χαλεπώτατος, οὗτος.

C. Μηναγύρτης, ου, ὁ, Heſychio eſt ὁ ἀπὸ μηνὸς συνάγων πανηγύρεις: Suidæ ὁ ἀπὸ μηνὸς συνάγων. ſed addit Suid. μηναγύρτης, ὁ τῆς Ῥέας ἱερεὺς ὁ τὸν μῆνα ἀγείρων καὶ συναθροίζων. ita μηναγύρτης & μητραγύρτης idem fuerit. nam μητραγύρτης eſt qui matri deûm ſtipē colligit: μηναγύρτης autē qui ſingulis menſibus id facit. VNDE Μηναγυρτέω, ῶ, Singulis menſibus ſtipem colligo matri deûm. ſolebant enim iuſtis diebus ſtipem cogere, vt patet ex ver C bis duodecim Tabularum quæ Cicero refert libro 2 De l. 2 De leg. Euſeb. De præpar. Euang. l. 2, cap. περὶ τῆς κατὰ Ῥωμαίους θεολογίας, loquens de matre Idæa, ſiue matre Phrygia, aut matre deûm, quam ibi ἱερὰν θεὰν appellat, ἱερᾶται δ' αὐτῆς ἀνὴρ Φρὺξ καὶ γυνὴ Φρυγία, καὶ περιάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μηναγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος, τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι, καὶ καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἑπομένων τὰ μητρῷα μέλη καὶ τύμπανα κροτοῦντες. cum quibus conueniunt ea quæ ſuprà in μητραγύρτης ex diuerſis annotata fuerunt. Sequitur ibidem, Ῥωμαίων δὲ τῶν αὐθιγενῶν D οὔτε μηναγυρτῶν τις, οὔτε καταυλούμενος πορεύεται διὰ τῆς πόλεως, ποικίλην ἐνδεδυμένος στολὴν, οὔτε ὀργιάζων τὴν θεόν.

C. Μηνάνθος, εος, τὸ, Menſiflora, vt Gaza vertit apud Theophraſti in Hiſt. plant. libro 4, capite 11. vbi tamē & aliter ſcriptum legitur.

C. Δεκάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui decem menſium eſt.

C. Δίμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum mēſium eſt, Bimeſtris. Aτὸ δίμηνον, Spatium duorum menſium. in v. l. ſed quū reperitur διμήνου vel διμήνῳ, aliquis fortaſſe malit E ſubaudire χρόνου & χρόνῳ. Vide exēplū in Ἑξάμηνος. Itē ἡ δίμηνος, itidem pro bimeſtri temporis ſpatio. quod vide in Ἑξάμηνος paulo pòſt.

C. Δωδεκάμηνος, Qui duodecim menſium eſt. vt δωδεκάμηνος χρόνος, Tempus duodecim menſium, Bis ſeni mēſes, id eſt Annus. ET Δυωδεκάμηνος pro eodē. vt δυωδεκάμηνος παῖς Heſiodo, Puer duodecim menſium.

C. Εἰκοσάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui viginti menſiū eſt. In Epigr.

C. Ἑξάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſex menſiū eſt. idem cum Ἑξάμηνος paulo pòſt. Et ἑξάμηνος, ἡ, Semeſtre ſpatium. Polyb. κατὰ δύο γὰρ σφᾶς αὐτοὺς διελόντες, ἀνὰ μέρος τῆς ἑξαμήνου τὴν δίμηνον ἔχουσι. Bud.

C. Ἔμμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Menſtruus, hoc eſt Qui intra menſem fit, Qui menſtruo ſpatio continetur, Menſtruo ſpatio durans: vt Cic. Hæc ſunt menſtrua, illa æterna. Plato l. 11 De leg. ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον. id eſt Cic. interpr. l. 2 De leg. Textile ne operoſius quàm mulieris opus menſtruū. Item ἔμμηνος χρόνος, Menſtruū tempus, Varroni: hoc eſt, quod luna circumiens comprehendit, vt ab eodē definitur. Sic Cic. Huius hāc luſtrationē eiuſdem incenſa radiis menſtruo ſpatio luna cōplet. Soph. Œd. tyr. ἐγὼ δ' ἐνὶ Ἐπῃνίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους Ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους, id eſt ἐν τρισὶν μησὶν ὁριζομένους, trium menſium ſpatio, ſeu tres menſes. Ἔμμηνος, Menſtruus, id eſt Qui vertente menſe fit, Singulis menſibus recurrens: vt Victus menſtrua, & Cibaria menſtrua apud Ciceronem. Et ἔμμηνα ἱερὰ, id eſt τὰ κατὰ μῆνα, vt Suidas exponit, hunc locum adſcribens, Μηλοσφαγεῖ θοίνῃσιν ἔμμην' ἱερὰ Σωτηρίοις. vt apud Tibullum Elegia 3, libro 1, At mihi contingat patrios celebrare penates, Reddereque antiquo menſtrua thura lari. Plautus dixit menſtruales epulas. Eadem ſignificatione Suidas accipere videtur quod loco citato ſubiungit, videlicet, ἔμμηνοι δίκαι: quæ & ἐμπορικαὶ & ἐρανικαὶ, vt ibidem annotatur, & apud Harpocr. de quibus & Pollux l. 8, ἐμπορικαὶ δὲ καὶ ἔμμηνοι [videlicet δίκαι,] αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορεῖα.

Item ἔμμηνοι καθάρσεις apud medicos, Purgationes mē ſtruæ, ſeu Purgationes fœminarum, vt Plinius appellat: quæ ETIAM Ἔμμηνα ET Ἐμμήνια appellantur: & καταμήνια, item γυναικεῖα: Latinis itidem Menſtrua & Menſes, vt ſuprà quoque in Μῆνες dictum eſt & exemplo confirmatum. Dioſcorides libro 3, cap. 4, de thymo, ἑλμινθάς τε ἄγει καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα καὶ δεύτερα. de quo Plinius lib. 21, cap. 21, Prodeſt mulierum mē ſibus retardatis: vel ſi emortui ſint in vtero partus. Idem libro 3, cap. 36, de pulegio, ποθεῖσα δὲ ἔμμηνα καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἄγει. de quo Plinius lib. 20, cap. 14, Sedat menſtrua & ſecundas. vbi legendum videtur Ciet. nam ſecundæ non ſedantur, nec item menſtrua. Gal. ἔμμηνα κινεῖν αὐτῶν, menſes ciere mulieribus. Pro ἐμμήνια autem hoc affertur exemplum ex Dioſc. l. 5, ἐμμηνίοις ἐπισχεθεῖσι, menſibus retardatis.

C. Ἐννεάμηνος, Qui nouem menſium eſt.

C. Ἐξάμηνος, Qui ſex menſium eſt, Semeſtris: vt Semeſtris vita, Semeſtris dictatura, Semeſtre regnum, apud Plinium & Liuium. Ariſtot. Polit. 4, ἑξάμηνος ἀρχή. Itē ὁ ἑξάμηνος, Sex menſes, Semeſtre tempus. Xen. πλουτοῦντος τοῦ Ἥρους, ἐς ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἔτη τῷ πολέμῳ ἐπελθόντα. Hæc B. Poteſt autem ibi ſubaudiri χρόνος. Dicitur & ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος, ſicut etiā ἡ ἔκμηνος paulo antè apud Pol. vt apud Herod. τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, ſex menſes dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, Semeſtre ſpatium, ſeu tempus, id eſt, ſex menſes. Plato De leg. ἐντὸς ἑξαμήνου, intra ſex menſes. v. l. VNDE Ἐξαμηνόβιος, ου, ὁ, Qui ſex menſes viuit, Qui ſemeſtrem vitam agit. vt Plin. de lacertis, Negantur ſemeſtrem vitam excedere.

C. Ἐπιμήνιος, ου, ὁ, Menſtruus, Qui ſingulis mēnſibus fit, aut Vertente menſe recurrens, vt ἔμμηνος paulo antè. Sic ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, menſtruus mulierum ſanguis. Dioſcorides libro 1, cap. 97, vbi περὶ αἱμάτων ſermo eſt, γυναικὸς δὲ τὸ ἐπιμήνιον περιαλειφόμενον ποδαγρικὰς ὀδύνας καὶ ἐρυσιπέλατα κουφίζει. Vnde Plinius libro 28, cap. 7, de menſibus mulierum, Multi verò ineſſe etiam remedia tanto malo aiunt: podagras illini, ignes ſacros leniri. Item ἐπιμήνια ἱερὰ, Menſtrua ſacra ſeu ſacrificia: ſeu Menſtrualia, vt Plautus dicit Menſtruales epulæ. pro quo & ἐπιμήνια abſoluté. Athenæus libro 6, τὰ δὲ ἐπιμήνια θύεται ὁ ἱερὸς μετὰ τῶν παρασίτων. De quib' ſacris ita Herodotus ſcribit, libro 8, pag. 119. λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ. λέγουσί τε ταῦτα, καὶ δὴ ὡς ἐόντι ἐπιμήνια ἐπιτελέουσι προτιθέντες. τὰ δ' ἐπιμήνια, μελιτόεσσά ἐστι. αὕτη δὴ ἡ μελιτόεσσα ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, τότε ἦν ἄψαυστος. (vbi annota ETIAM Μελιτόεσσα dici pro μελιτοῦττα, id eſt placenta mellita, quæ in iis ſacrificiis menſtruis angui Mineruæ ſacro offerri ſolebat, ſicut & Trophonio, vt partim ſuprà in Μελιτοῦττα indicaui, partim videre eſt apud Suidam in Τροφώνιος. infrà quoque τρίμηνοι μελιτοῦττα habebis ex Theophraſto) Sed perperam in vulg. lex. ἐπιμήνια μελιτόεσσα, menſtrua libamina è melle confecta. quomodo enim neutrum plurale abſolutum, & fœmin. ſingulare adiectiuum copulentur? Suidas hæc ἐπιμήνια eſſe dicit τὰ διὰ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα, vt & ἔμμηνα ἱερὰ paulo antè. Eidem Suidæ ἐπιμήνια ſunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα φυόμενα. Item ἐπιμηνία apud Heſychium, ἡ κατὰ μῆνα τῇ νεομηνίᾳ συντελουμένη. vbi ſubaudiendum θυσία, vel ἑορτή. Apud eundem habentur & hæc VERBA, Ἐπίμηνον οἱ ἱεροποιοὶ, ὁ καλεῖται δὲ καὶ θυσία τις. vbi ſi ἐπίμηνον mendoſum non eſt, ſubaudiri poteſt θῦμα aut ἱερὸν, & pro menſtruo itidem ſacrificio accipi, ſicut ἐπιμήνια paulò antè. In vulg. autem lex. ἐπίμηνοι dicuntur eſſe ſacrifici apud Herodotum: fortaſſis ii qui ἐπιμήνια ſacra peragebant.

C. Ἑπτάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeptem menſium eſt. Et τὸ ἑπτάμηνον, ſ. ἔμβρυον, aut tale quid, Partus ſeu fœtus ſeptem menſium.

C. Ἀλιτόμηνος, SIVE Ἠλιτόμηνος, Euſtathio ὁ ἀλιτήσας (id eſt ἁμαρτών, ἀποτυχών) τὸν συνήθη ἐννέα τοῦ τόκου μηνῶν. de quo & ſuprà poſt Ἀλιτέω. Latini Exterricineum appellant.

A C. Καταμήνιος, ου, ὁ, Menſtruus. ἔμμηνος & ἐπιμήνιος. vt καταμήνιον αἷμα, menſtruus ſanguis. id eſt, ſanguis in muliere ſuperfluus, alterum generationis principium, vt Gorræus definit, apud quem plura. Cæterùm menſtrui nomen (vt idem docet) non à propria ſubſtantia, ſed ab accidente inditum ei eſt: quòd ſingulis menſibus ei' excretionem natura moliatur. nec, ſiue natura, ſiue præter naturam ſupprimatur, ob id deſinit menſtruus ſanguis dici. Vide & Plinium libro 7, capite 15. Frequentius abſolutè dicitur καταμήνιον & καταμήνια:

B in quo poſteriori ſubaudiri poteſt καθάρματα. Alexād. Aphrodiſ. libro 2 Problem. ἡ φύσις διὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου διάπλασιν τὸ καταμήνιον συνάγει πᾶν ἐν τῇ μήτρᾳ, totum ſanguinem menſtruum in matrice colligit. At καταμήνια crebrò apud Ariſtotelē reperies, à quo & γυναικεῖα ſynonymως appellantur, Hiſtor. animalium libro 7, cap. 2, ἡ δὲ τῶν γυναικείων ὁρμὴ γίνεται περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας. Et mox, καὶ ταῖς μὲν συνεχῶς καθ' ἕκαστον ὀλιγάκις τὰ καταμήνια φοιτᾷ, ταῖς δὲ μᾶλλον δὲ τρεῖς τὰς πλείστας. Paulo pòſt, τὰ γυναικεῖα γίνεται πολλάκις πρὸς τοῦ μηνὸς, ἕως ἂν συλλάβωσι.

C VNDE Καταμηνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Menſtrualis, Menſtruus. vt καταμηνιῶδες περίττωμα, Mēſtruū excrementum, Gaza interpr. Plinio autem Menſtrualis mulier eſt cui menſes fluunt.

C. Ὀκτάμηνος, Qui octo menſium eſt.

C. Πάμμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per omnes menſes durans, Qui perpetuis voluitur menſibus. Sophocles Electra, Κἀγὼ δ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, πασσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων, Vbi παμμήνῳ ſchol. exp. πολυχρονίῳ καὶ πολυετεῖ. Vide autem de toto hoc loco meam annot. cum aliis

D editam.

C. Πεντάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque menſium eſt. Pro quo dicitur ET Πεντέμηνος, vt refert Etymologiſtes, ac videtur innuere hoc poſterius πεντέμηνον eſſe antiquius priori πεντάμηνος, & in eo ſeruari integrum numerale nomen πέντε, ſicut in πεντεσύριγγον ξύλον.

C. Τετράμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor menſium eſt. Et τὸ τετράμηνον, Quod quatuor menſium eſt: vel Spatiū quatuor menſium. i. Quatuor menſes. Quidam Quadrimeſtre interpretantur, ea forma qua dicitur Bimeſtre &

E Trimeſtre.

C. Τρίμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium menſium eſt, Trimeſtris. vt τρίμηνοι πυροὶ apud Heſychium, (Trimeſtre frumentum) qui & σητάνειοι, vt apud eundem habetur: nō tamen ſine ſuſpicione erroris. quippe pro quo reponēdum videatur σητάνιοι, vt apud Dioſc. paulo pòſt in τριμηναῖος: vel σητάνιοι, vt apud eūdē Heſych. alibi Theophraſt. Hiſt. pl. l. 8, cap. 1, vbi περὶ ὀψιασπόρων ſermo eſt, ὅθεν πυρῶν τε γένος καὶ κριθῶν ὃ καλοῦσι τρίμηνον, διὰ τὸ ἐν τοσούτῳ τελειοῦσθαι. quòd trimeſtri temporis ſpatio ad frugē

F perueniat & matureſcat. Perperam tamē ibi SCRIBITVR Τρίγονον: ſed reponendum eſſe τρίμηνον, tū res ipſa planum facit, tum alii loci euincunt. vt cap. 4 eiuſdem libri, καὶ τὸ τῶν τριμήνων καὶ τῶν διμήνων, καὶ εἴ τι γένος ἐν ἐλάττοσιν ἡμέραις τελειοῦται (καθάπερ φασὶ τὸ περὶ τὴν Εὔβοιαν) τετταράκοντα ἡμέραις ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἁδρύνονται καὶ τέλος ἔχουσιν. Vnde Plinius libro 18, cap. 7, Eſt & bimeſtre circa Thracium ſinum, quod quadrageſimo die quàm ſatum eſt matureſcit. Et mox, In tantum fallitur Columella, qui ne trimeſtris quidem proprium genus

G exiſtimauerit eſſe, quum ſit antiquiſſimum. Græci trimenon vocāt. Rurſum Theophr. τρίμηνοι δὲ πολλοὶ καὶ πανταχοῦ κοῦφοι. Et Plin. de amylo, Proximum è trimeſtri quodam minimè ponderoſo tritico. Item τρίμηνον, Trimeſtre temporis ſpatium. In Epiſt. ad Hebr. c. 11, ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, tres menſes. Τρίμηνος dici videtur etiam Qui ſingulis tribus menſibus fit, Tertio quoque menſe: vt ἐπιμήνιος & ἔμμηνος, qui vnoquoque menſe. Theophr. Hiſt. pl. l. 9, cap. 9, de ſuperſtitione in herbarū quarundam effoſſione, ἀντεμβάλλειν δὲ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτοῦτταν. ὅταν δὲ τὴν ξίφ...

H τριμήνους μελιτούττας ἀντεμβάλλειν μισθόν, tertio quoque menſe quaſi pretium radicis euulſæ conicere in cauernam. Videtur autem confirmare hanc interpr. locus Herodoti in Ἐπιμήνιος citatus.

C.Τεϛπύμηνις,ιδος,ἡ, Tertia menſis dies, quæ & τρίτη μηνὸς A
ἱςαμένου. Suidas, τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν. qua die nata creditur Minerua, ideóque DICTA Τριτογένεια. Apud Heſych. verò ὀξυτόνως ſcribitur τριτομηνίς. quod & ipſe exp. ἡ τρίτη τοῦ μηνός.

Μηνιαῖος,ου,ὁ, Menſtruus. vt μηνιαία κάθαρσις, apud Alex. Aphrod. Menſtrua purgatio. ἡ ἔμμηνος, ἡ ἐπιμήνιος, ſiue καταμήνιος κάθαρσις.

C.Δεκαμηνιαῖος, Decimum menſem agens, vel Decem mẽſem complens. Plut. in Numa, δεκαμηνιαῖον βρέφος, Fœtus decem annos in vtero manens. Item δεκαμηνιαῖος B χρόνος, tempus decem menſium.

C.Ἑπταμηνιαῖος, Septimum menſem agens. vel, Qui ſeptimo menſe in lucem editus eſt. qualis partus Homero eſt ἠλιτόμηνος.

C.Ὀκταμηνιαῖος,ου,ὁ, Octauum menſem agens. vel Octauo menſe natus. vt ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alexandrũ Aphrodiſeum, Infantes qui octauo menſe eduntur, aut editi ſunt.

C.Τριμηνιαῖος,ου,ὁ, Qui tertio menſe matureſcit. vt Τριμηνιαῖοι πυροί, triticum tertio menſe matureſcens: Theophraſto ſuprà τρίμηνον, Plinio Trimeſtre. Dioſcorides C libro 2, cap. de optimis tritici generibus, εἶτα μετὰ τούτους οἱ τριμηνιαῖοι, λεγόμενοι δὲ ὑπό τινων σιτάνιοι. De cuius tritici farina Plinius libro 22, cap. 25, Efficacior etiam hordeacea videtur, trimeſtris mollior. Aliquanto pòſt, Sitanios (hoc eſt è trimeſtri) incuſſa in facie, aut deſquamata cum melle aptiſſimè curat.

¶Μήνη,ης,ἡ, Luna. Il. ψ, Λάμπὸν σῆμ' ἐπέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη. Hermeſianax apud Athen. l. 13, Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς μήνης ἀγέραστον ἔθηκεν Μουσαῖος χαρίτων ἤρανος Ἀντιόπην. ſicut idem Muſæus & Orpheus dicuntur σελήνης ἔγγονοι, vt in D Ἔγγονοι ſuprà ex Platone annotaui. Μήνη capitur etiam pro μηνίσκος, vt videbis paulo pòſt in Μηνίσκος. Dicta eſt autem μήνη à μὴν, quia μηνὸς (id eſt menſis) ſpatio curriculum abſoluit. vnde & menſtrua luna à Virg. vocata.

C.Μηνοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Lunæ formam habens, Corniculatus, Inſtar lunæ in cornua flexus & falcatus. Thucyd. lib. 2, ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη, γενόμενος μηνοειδής. Sic Xenoph. Hellen. 4, ὁ ἥλιος μηνοειδὴς E ἔδοξε φανῆναι. Item, μηνοειδὲς τεῖχος, murus lunatus. Thucyd. libro 2, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτοῦ ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ βραχέος τείχους ἐκ τοῦ ἐντὸς, μηνοειδὲς ἐς τὴν πόλιν περιῳκοδόμουν. Item μηνοειδὴς φάλαγξ, lunata. Plut. Fabio, ἡ δὲ φάλαγξ τοῦ Ἀννίβου μεταβαλοῦσα τὸ σχῆμα, μηνοειδὴς ἐγεγόνει. Et apud Herodianum l. 1, βέλη ὧν αἱ ἀκμαὶ ἦσαν μηνοειδεῖς, ſpicula lunatæ cuſpidis. Et τὸ μηνοειδὲς τῶν νεῶν, apud Herodotum, Lunata nauium forma, Lunata claſſis.
Ipſa etiam luna μηνοειδὴς dicitur quum triduana adhuc exilia cornua oſtendit, ſeu in cornua curuatur, ab- F eſtque partibus LX, id eſt duobus ſignis, & ſexangulã facit mundi ad ſolem figuram. (aſpectum hexagonum, ſiue ſextilem vocant) διχότομος autem vocatur ſemiplena: ἀμφίκυρτος, quando ad διχότομον accedit conuexitas, ac pluſquam media circuli pars illuminatur: plena, πανσέληνος. vbi rurſus decreſcit, ad ἀμφίκυρτον redit, inde ad διχότομον, inde ad μηνοειδῆ: poſtremò quum offuſcata euaneſcit, ἀφεγγιμαία appellatur. σύνοδικὴ autem dicitur quum in coitu eſt, eodémque in ſigno eaſdem cum ſole regiones occupat. v. lex. Apud Plutarchum in Sym- G poſ. ſeptem ſapientum, mater lunæ roganti illi vt ſibi σύμμετρον χιτῶνα texeret, reſpondit, καὶ πῶς σύμμετρον ὑφήνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶσε πανσέληνον, αὖθις δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δὲ ἀμφίκυρτον.

C.Διχόμηνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Diuiſam & dimidiatam lunam habens. vt redditur apud Alexandrum lib. 1 Problem. ἐν τῷ διχομήνῳ σχήματι ἡ σελήνη ὑγρά καὶ θερμή πως ἐστι, quum luna æqua portione diuiſa eſt, humida & aliquantum calida eſt. Sed rectius ii qui διχόμηνον σελήνην accipiunt pro luna plena, quæ & πανσέληνος dicitur: quum vide- H licet in orbem rotundata, plena fulget, ſoli è diametro oppoſita. ſi enim verum eſt διχομηνίαν eſſe dimidiam menſis partem, & menſem cum noua luna incipere, διχόμηνος luna erit quũ pleno orbe fulget circa τὴν πέμπτην ἐπὶ δεκάδα. præterea eclipſis lunæ non fit, niſi quum ipſa luna plena eſt, quam Plutar. circa διχομηνίαν factã ſcribit. Confirmat hoc idem quod de διχόμηνον dicetur paulo pòſt in νεόμην. Eſt AUTEM Διχομηνία, Dimidiatus menſis. τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς, vt Heſych. & Suid. teſtãtur. vel etiam Plenilunium, vt Plin. loquitur, quod circa dimidium menſem fit. nam menſis cum noua luna incipit: quum videlicet πληροσέληνος ἐστιν ἡ σελήνη, vt ex Heſychii verbis deprauatis colligere eſt. Plut. in Dione p. 313, ἦν μὲν οὖν θέρους ἀκμή, καὶ κατεῖχον ἐτησίαι τὸ πέλαγος· ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε, pleno fulgebat orbe. Et paulo pòſt, μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νενομισμένας κατευχὰς ἐξέλιπεν ἡ σελήνη. lunæ enim defectus non fit niſi plena ipſa luna, vt præter aſtronomos teſtatur & Plinius. AT Διχομηνιαία (ſubaudi ἡμέρα) dicitur ἡ πεντεκαιδεκαταία, vt cum Heſychio Suidas docet. quæ menſem in duas partes æquales ſecat, ideóque & μέση ab Heſiodo nuncupatur. Ita & διχόμηνος σελήνη dicta videri poſſit ꝙ menſem in duas partes diuidat & per medium ſecet. vt Feſtus dicit, Quũ ſcindũt medium Phœbeia lumina mẽſem.

C.Νεόμην,ηνος,ὁ καὶ ἡ, dicitur σελήνη, quũ noua eſt. Aratus Phænom. v. 469, Ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται οὐρανίη νύξ, Οὐδέ τις ἀδρανέων φέρεται νεόμηνι σελήνη, i. (inquit ſchol.) τῇ νέωσι καὶ πρῶτον ἐκ συνόδου φαινομένῃ. nam luna exiſtẽte noua clariores ſunt ſtellæ, quippe quas lunæ lumen infirmũ adhuc obſcurare nequeat. Sed & aliter eo in loco legitur, videlicet διχόμηνι, à NOM. Διχόμην. dicitur autẽ διχόμην luna quũ menſem in duas partes ſecat. Secat autẽ in duas partes quũ plena eſt, circa decimum quintum menſis lunaris diem. Quã ſcripturã agnouit Cic. quippe qui ita verterit, Quũ neq; caligãs detergit ſidera nubes, Nec pleno ſtellas ſuperaret lumine luna. Et Feſtus Auienus, qui ita, Nec ſcindunt mediũ Phœbeia lumina menſem. Vtriuſque ſcripturæ meminit ſchol. ET Νεομηνία,ας,ἡ, Noua luna: vel Nouus menſis, aut Prima dies menſis, Calendæ. Significatur hoc nomine & noua luna & Nouus menſis, ſeu iniens mẽſis: quia olim menſes lunæ curſum ſequebantur. Herodotus, ἀνὰ πᾶσαν νεομηνίας, ſingulis calẽdis. Plut. in libro περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι, initio, ὁ δὲ ἀναμνήσει τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας, ἣν ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ στυγνόν. Solebant enim eã diẽ execrari debitores quòd tunc menſtrua vſura (vt Cic. vocat) exigeretur, quod & ex Ariſtoph. Nub. patet, vbi Strepſiades ait, πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα· Εἶθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἐσθ' ἕνη καὶ νέα. nam ἕνη καὶ νέα eadẽ eſt cum νουμηνία, vt ſuprà quoque in μὴν dictum eſt. Et fœnerator Alphius apud Horat. Omnẽ relegit idibus pecuniam, Quærit calendis ponere. Calẽdis .n. & exigebatur & collocabatur, vt ex eiuſdẽ Satyr. 6, l. 1 cognoſcimus, Qui, niſi quũ triſtes miſero venere calendæ, Mercedẽ aut nũmos vndeũde extricat, amaras Porrecto iugulo hiſtorias, captiuus vt, audit. Pro Νεομηνία dicitur ETIAM Νουμηνία, facta contractione. Plutar. Probl. Rom. Ἕλληνες ἐν τῇ νουμηνίᾳ τοῖς θεοῖς σεβόμενοι, τὴν δὲ ἐπιτρέχουσαν ἥρωσι καὶ δαίμοσιν ἀποδεδώκασι. ſolebant enim ſingulis calendis ſacra fieri, vt dii eo mẽſe eſſent propitii. quod ſuprà quoque in ἔμμηνος & ἐπιμήνιος videre eſt. Et paulo antè, τὴν δὲ πρώτην φασὶ νόννας, τῷ δικαιοτάτῳ τῶν ὀνομάτων, νουμηνίαν οὖσαν. καὶ γὰρ αὐτοὶ τὸν νέον καὶ καινὸν, ὡς περ ἡμεῖς, προσαγορεύουσι. vnde apparet diuerſam menſium rationem fuiſſe apud Græcos & Latinos, & νουμηνίαν incidere potius in Nonas, quoniam tunc ſoleat apparere, quũ circa calendas adhuc ἐν συνόδῳ cum ſole lateat. vnde & Plutarchus Calendas à Clam aut Celare denominatas exiſtimat. Huc pertinet quod idem in Rom. dicit, νουμηνίας Ῥωμαῖοι καὶ ὥσπερ τὰς Ἑλληνικὰς οὐδὲν ἔχουσιν ὁμολογούμενον. Idem tamen autor νουμηνίαν & καλάνδας pro eodem poſuit in Galba, vbi ait, ἐπῆλθεν ἡ νουμηνία τοῦ πρώτου μηνὸς, ἣν καλάνδας Ἰανουαρίας καλοῦσι, noua luna primi menſis, quam calẽdas Ianuarias vocãt. Thucyd. dicit etiam νουμηνία κατὰ σελήνην, pro Noua luna, libro 2, τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους νουμηνίᾳ κατὰ σελήνην. quo tẽpore ſolem defeciſſe ſcribit, vt Plinius libro 2, capite 13,

Solis defectum nonniſi nouiſſima primáve fieri luna: (quod vocant coitum) lunæ autem, non niſi plena. A

ET Νεμηνίαι ἄρτοι, panes qui tempore nouæ lunæ fiebant, & diis in ſacrificio offerebantur: iidem (vt puto) quæ ſuprà Herodoto ἐπιμήνια μελιτόεσσα. Lucian. in Lexiph. ἄρτοι μὲν τοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἑορτῆς. AT Νουμηνιασταὶ eſſe videntur Qui νουμηνίᾳ rem diuinam faciunt, ſeu Qui νουμηνίαν diis ſacram celebrant. Apud Athenæum libro 2, συνεσιῶντο, μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων, ἀντὶ νουμηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοῖς ὄνομα θέμενοι, videlicet B καταγελῶντες τῶν θεῶν καὶ νόμων τῶν ἡμετέρων. nam moris erat νουμηνίᾳ diis ſacrificare, & conuiuia in eorum honorem agitare.

C. Ἱερομηνία, Dies menſis in qua feſtum aliquod celebratur, vel Sacra ſtata aliquo menſe, aut etiam generaliter pro die feſto, vt inquit Budæus, qui addit, de ludorum die à Demoſth. vſurpari. Herodian. lib. 1, καὶ μέχρι νῦν Ἰταλιῶται τὰ μὲν Κρόνια ἑορτάζουσι θεῷ τῷ λαχόντι, τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσι τῷ τῆς Ἰταλίας θεῷ. Apud Plutarchum quoque in eo loco quem paulo ante C in Νεομηνίᾳ citaui, quædam exemplaria vetera habent ἱερομηνίας pro νεομηνίας. Reperitur verò ET Ἱερομήνια plurali numero, vt ἐπιμήνια. Thucydides lib. 5, p. 183, de Carneo menſe, τὸν μέλλοντα ἱερομήνια Δωριεῦσι παρασκευάζεσθαι.

Μηνίσκος, ου, ὁ, Lunula. Ariſtophani μηνίσκοι ſunt vmbellæ lunatæ quæ in ſtatuarũ capitibus ſolent poni ne ab auibus conſpurcentur: σκεπάσματα τῶν ἀνδριάντων, διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ᾽ αὐτῶν τὰ ὄρνεα, vt ſcribit ſchol. Ariſt. in Auibus, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν, ὥσπερ ἀνδριάντες. Ibidem D μηνίσκην in eadem ſignificatione vſurpat, vt & ſcholiaſtes tradit, quoniam videlicet τῇ μήνῃ ἔοικε. nam lunata forma ſunt. Dicitur etiam de lunata forma aciei, vt ſuprà μηνοειδὴς φάλαγξ. Polybius libro 3 pag. 65, τῷ βάρει θλιβόμενοι κλίναντες ὑπεχώρουν εἰς τοὔπισω, λύσαντες τὸν μηνίσκον. Ab Ariſtotele autem μηνίσκοι dicuntur Lunari ſplendores, vt Bud. ex Gaza interpretatur, in problem. pag. 58, διὰ τί ἐν ταῖς τοῦ ἡλίου ἐκλείψεσιν, ἐάν τις θεωρῇ διὰ κοσκίνου, ἢ τοῖς δακτύλοις τῆς ἑτέρας χειρὸς ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐπαλλάξας, μηνίσκοι αἱ αὐγαὶ ἐπὶ τῆς γῆς γίνονται. Vbi E etiam reddi poſſit Lunulæ, ſeu Lunatæ ſpecies. Ibidem paulo pòſt, ὅταν οὖν ἐχόντων οὕτως, ἄνωθεν κύκλῳ ἀποτέμνηται, ἔσται μηνίσκος ἐξ ἐναντίας ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ φωτός. ἀπὸ τοῦ μηνίσκου γὰρ τῆς περιφερείας γίνονται αἱ ἀκτῖνες. Quidam interpret. in his locis, Species lunæ nōdū completæ: quales ſunt αἱ μηνοειδεῖς. ‖ Heſychio μηνίσκοι ſunt etiã τὰ χαλκώματα τῶν πηδαλίων: item ὕδρες, πέταλα περιτραχήλια, μανιάκια περιδέραια. vt apud Plautum, Lunulam, atque annellum aureolum in digito. Eædem expoſitiones habentur & apud Suid. qui à philoſophis μηνίσκους vocari F ſcribit τὰ τοῦ κύκλου τμήματα.

ΜΗ͂ΝΙΣ, ιος, ἡ, Ira permanẽs, ὀργὴ ἐπίμονος. (nam à μένω deduci putatur) Ira memor aptè reddi poteſt (meo quidẽ iudicio) ex Virgilio. quia eum memorem Iunonis iram dixiſſe puto quam Græcus aliquis poeta Ἥρης μῆνιν dixiſſet. Sed & Ira pertinax non dubitarim reddere. A Cicerone redditur Odium, pag. 60 mei Cic. Lexici. ibi enim hanc Stoicam definitionem huius nominis, μῆνις, ὀργὴ παλαιουμένη, interpretatur, Odium, Ira inueterata. Phocyl. autem dixit, Ὀργὴ δ᾽ ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις. Homerus de G ira Achillis, ſeu odio quod conceperat Achilles aduerſus Agamemnonem, in ipſo Iliadis limine, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Οὐλομένην. Vbi quidam Iram ſimpliciter interpretati ſunt, quidam Indignationem furentem. At ego malim Pertinacem iram, vel Virgilianum illud, Memorem iram. De eadem alibi eodem vtitur verbo. Horatius Grauem ſtomachum appellauit, Carm. libro 1, ode 6, — nec grauem Pelidæ ſtomachum H cedere neſcii. ‖ Sunt tamen alioqui multi apud eũdem poetam loci, in quibus ſimpliciter Iram poſſe verti exiſtimo. nam & Euſtathius teſtatur μῆνιν appellari interdum τὸν χόλον, ſicut μηνίειν dicitur τὸ χολοῦσθαι nonnunquam ab ipſo Homero. Aliquis eſt porro & in proſa huius nominis vſus. vt apud Plutarchum in Amat. narrat. μῆνιν εἶχε Ποσειδῶνος, οὐκ ἀνήσοντος ἕως ἂν τὸν Ἀκταίωνος θάνατον μετέλθῃ. Exiſtimo autem Plutar. hîc imitari Homerum voluiſſe, quippe qui multis in locis μῆνιν diis tribuat. Sic & μηνίειν paſſim de iis.

C. Βαρύμηνις, Cuius grauis eſt ira, Cuius graue eſt odium & acerbum, Incenſus inexorabili odio. (nam inexorabile odium dixit Naſo) Sic autem exprimens, à Budæi interpretatione non procul diſcedo, quæ eſt Ægrè placabilis. Hac certè ſignificatione cum de aliis dicitur à poetis, tum de Medea. Dicitur & ἥλιος βαρύμηνις, Epigr. l. 4. Vſus eſt huius compoſiti & apud ſolutæ orationis ſcriptores (dicentes alioqui ſæpe pro eo βαρύθυμος.) Philo, χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Vt autem hic βαρύμηνις & ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν copulantur, ſic à Baſilio pro δυσδιάλλακτος poni ſcribit Budæus. Sed puto βαρύμηνις ſignificare non ſolùm qui iratus eſt implacabiliter, ſed & eum qui implacabiliter iraſci ſolet. q. d. Cuius implacabilis eſt iracundia. ‖ Dicitur & τὸ βαρύμηνι ſubſtantiuè pro graui ira, ſeu acerbo odio & implacabili, aut certè vix placabili. vt apud Philonem De vita M. l. 1, ἠγνόεις τὴν ἡμετέραν ἀπότητα, καὶ τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνι. Baſilius autem cum τὸ βαρύμηνι iunxit etiam τὸ μνησίκακον & τὸ δυσχερὲς πρὸς ὀργήν. Poſſumus autem & τὸ βαρύμηνι verbis Horatianis exponere Grauem ſtomachum, quem ille tribuit Achilli, cui Homerus μῆνιν.

Βαρυμήνιος, idem. ET Βαρυμάνιος apud Theocr (verſo Doricè η in α) de Aiace.

C. Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In Epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις. q. d. Ira cum graui odio.

C. Ταχύμηνις, Cuius ſubita eſt ira & repentina, Qui ſubitò ad iram prouocatur & repentè, Iracundus. in Epigrammatis.

Μηνίω, Iram exerceo, ſeu (quod frequentius) Odium exerceo, vel ſimultatem, aut Odium magnum habeo in aliquem. μηνίειν enim dicitur non quum excitatur ira, ſed quum iam concepta eſt. Ideóque non aſſentior iis qui interpr. Iraſcor, ſi quidem prima & propria ſignificatio reſpicienda ſit. Alioqui ſic etiam accipi alicubi facilè crediderim. Hom. Il. α, Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι Διογενὴς Πηλέος υἱὸς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, Odium exercebat, ſeu ſimultatem, In ira perſeuerabat. Vel, Irã pertinaciter retinebat. Sic & alibi de eodem. In proſa ſæpe tribuitur diis. vt Plut. De ſera numinis vindicta, ἐκ δὲ τούτου λέγεται μηνίσαι τὸ θεῖον αὐτοῖς. Sic Athen. 12, μηνίσαντος τοῦ δαιμονίου. Item cum πρὸς apud Syneſium, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐφ᾽ οἷς ἐδυστυχοῦμεν ἐμήνιε. Euſtathius pro χολοῦσθαι etiam poni ab Homero per catachreſin tradit.

A voce paſſiua (cuius alioqui nullum eſſe vſum puto) formatum ADVERB. Μεμηνιμένως à Platone, pro Iracũdè, Indignabundè, vt exponit Budæus in hoc Platonis loco, in epiſt. ad Dionyſ. οὐ δὲ καὶ μάλα ἀπεκρίνω μεμηνιμένως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ. Ab eodem ſunt VERBALIA Μήνιμα ET Μηνιθμός. quæ dicuntur potiſſimùm de ira diuina, ſeu odio diuino aduerſus eos qui deliquerũt. vt μήνιμα θεῶν. Hom. Odyſſ. λ, & Iliad. χ. Sic μήνιμα ἐκ θεῶν Pauſ. Item μήνιμα Apollinis apud eundem in Lac. τὸν γὰρ τὸν Κάρνον ἀποκτείναντας τοὺς Ἱππότου, ἐνέπεσεν ἐς τὸ στρατόπεδον Δωριεῦσι μήνιμα Ἀπόλλωνος. Et in plurali apud Plutarchum, (quo & Thucydides ante eum eſt vſus) μηνιμάτων δὲ τοῖς Χίοις προφαινομένων, καὶ τοῦ θεοῦ κελεύσαντος &c. ET Μηνιθμὸς apud poetas pro eodem. Vſus eſt Hom. de ira Achillis pro μῆνις, ei opponens etiam alicubi φιλότητα.

C. ἈΠΟμηνίω, Iram depono, Iraſci deſino. ἀποτίθεμαι μῆνιν, καὶ πραΰνομαι, καὶ ἀπὸ μήνιδος γίνομαι, vt inquit Euſt. docens ἀπὸ ita hîc ſumi vt in ἀπόμαχος γέρων, & ἀπόμουσον ἦθος γυναικῶν, atque aliis verbis. Cæterùm accipi ab Homero ἀπομηνίω in hac ſign. autor eſt idẽ Euſt. At Suidas ἀπομηνίσας exp. ἀποχωρήσας δι᾽ ὀργὴν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.

Ἀπομηνίω, pro ſimplici μηνίω, Iraſcor, apud Homerum aliquoties. vt Iliad. β, Κεῖτ᾽ ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἀτρείδῃ. Repetitur autem verſus hic & Il. η.

Idem poeta, Iliad. ι & τ, — ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, pro μηνίσαντος. vt illic ἀπομηνίσας pro μηνίσας. eſt enim (inquit Euſtathius) otioſa hic præpoſitio ἀπό, ſicut in ἀπαντᾶν, ἀπαμείψεσθαι, ἀπέχθεσθαι. Viderit tamen Euſtathius annon dici poſſit cum præpoſitione verbum eſſe ſignificantius, vt ipſa ſit ἐπιτατική. licet Homerus quod vno loco dicit μηνίσαι, in alio dicat ἀπομηνίσαι. Quidā certè ἀπομηνίσαι expoſuerunt ἐπιμόνως ὀργισθῆς. A

Μηνιάω, ῶ, idem quod μηνίω. Eſſe autem Atticum exiſtimat Euſtathius. Ex Areop. affert Bud. pro Pertinaciter iraſcor. B

ΜΗΝΥ΄Ω, Indico, Significo, Nuntio, Certiorē facio. Bud. μεμηνυκέναι ex Plut. affert pro Indicaſſe. Idem in Symp. ſept. ſap. εἶτα καὶ περὶ κυβερνήτου λάθρα πύθοιτο μηνύσαντος, qui clanculum certiorem fecerat. Sic autem vtitur Thucyd. non ſolùm actiuo μηνύειν, ſed & paſſ. μηνύεσθαι. vt lib. 1, ὑποπτεύσαντες Ἱππίᾳ μεμηνῦσθαι. A Plutarcho quoque dicuntur μεμηνῦσθαι, quorum aliquod conſilium patefactum & indicatum eſt. Gall. dicitur *Ils ont eſté deſcouuers*. Philo de Deo etiam dixit, μηνύοντος διὰ συμβόλων τοῦ θεοῦ, Deo ſignificante. Plato pro Declarare vſus eſt, eadē videlicet ſignif. vſurpās & δηλοῦν. in Phædro, ὡς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς μεμήνυκεν ἡμῖν λόγος. ſic alibi ſæpe. C

Μήνυμα, ατος, τό, Indicatio, Nuntiatio. Thuc. l. 6, κατὰ τὸ μήνυμα ξυλλαβόντες τοὺς ἄνδρας. Item, Indiciū, Signum. v. l. ex Philone.

Μήνυσις, εως, ἡ, Indicatio, Nuntiatio, Significatio. Plutarchus De Socratis dæm. ἐλεγχόμενον λόγον εἶναι τὴν μήνυσιν οὐ βέβαιον.

Μηνυτής, οῦ, ὁ, Index, Nuntiator. Thuc. 8, ἢ γίγνεται αὐτοῖς μηνυτής. Idem lib. 6, ὧν οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτάς, ἀλλὰ πάντας ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι. Et POET. Μηνυτὴρ pro eodem. vt Epigr. libro 2, Τὸν δὲ τῶν κλεπτόντων μηνυτῆρα Φοῖβον ἔκλεψεν Εὐτυχίδης, εἰπών, μὴ πάνυ πολλὰ λάλει. D

Μήνυτρον, Indicii præmium, Præmium quod datur indici. Plutar. De def. orac. μήνυτρα τελέσαι μεγάλα. Quidam ex Apuleio interpr. Indicinæ præmia. Inuenitur etiā ſcriptum Μήνυστρον, ſed perperam.

C. ΚΑΤΑμηνύω, Indico, Significo, Patefacio. pro ſimplici μηνύω. Plut. καταμηνύσει τὴν πρᾶξιν. Exponitur Indico, ſeu Patefacio in hoc Syn. loco, τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων πολλὰ διὰ τῶν ὑπηρετησάντων τοῖς νόμοις καταμηνύσαντος. E

C. ΠΡΟμηνύω, Antè indico, Prænuntio. Affertur ex Chryſoſt. in lib. De ſacerdotio, προμηνύειν πόλεμον.

ΜΗΧΑΝΗ΄, ῆς, ἡ, Artificium ſeu adminiculum quo quis vtitur ad rem aliquam efficiendam. (Dixiſſem & Molimen, niſi ſignificaret potius idipſum quod molimur) Machinatio quidam interpr. ſed nomine Machinamentum aptius redditur: (quod tamen alioqui reſpondet potius nomini μηχάνημα) quum machinatio ſit ipſa machinādi actio. A Budæo liberius exponitur Inuentum, Commentū, Artificium, Ars, Solertia. Politianus autem reddidit nomine Machina metaphoricè ſumpto. Ego verò exiſtimo μηχανὴν multis in locis aptiſſimè redditum iri nomine Latino Fabrica: eum videlicet huic nomini dando vſum quem dedit Plautus, quum dixit, Nunc hoc conſilium capio, & hanc fabricam apparo, Vt te allegemus, qui filias dicas tuas. Item, Quot admoui fabricas & quot fallacias. Quē imitatus Terentius dixit, Nónne ad ſenem aliquam fabricā fingit? Sic autē & Galli verbo ſuo *Forger* (quod propriè eſt Fabricari) metaph. vtuntur, quū dicūt, *Forger un menſonge, Forger une tromperie*. Sed quid vetat (obiiciet aliquis) huiuſmodi in locis Machinam dicere? Nihil certè. ſed quum Machina & Machinæ metaphorica ſignificatione in malam partem accipiantur pro technis & fallaciis, ſeu dolis, alterum illud nomen Fabrica nonnullis puto locis adhiberi poſſe quibus Machina non item: quòd illud paulo videatur mollius quàm hoc, & εὐφημότερον. (ſicut Euſtathius μηχανὴν eſſe dicit εὐφημότερον τοῦ δόλου.) Qua tamen de re vix pronuntiare audeo. At verò de hoc loquendi genere Omnes adhibere machinas, dicam infrà in Μηχανὴ pro Machina belli. Addo porro & hæc, quod ad commodũm nominis huius μηχανὴ interpretationem attinet, quum ponitur in datiuo, ſiue ablatiuo Latinū Ope aliquando ei interpretādo eſſe idoneum. Sed ad exempla venio. Ariſtophanes Veſpis, Ἀλλὰ καινὴν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα. vbi commodè vſuros nos exiſtimo nomine illo Fabrica, ita vertēdo, Sed nouā reperito fabricam quamcitiſſimè. Itidem verò in hoc eiuſdem Ariſtophanis loco, Ἐπειδὴ τὰ νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν. Vſus eſt autem Herodianus eodem nomine cum eodem verbo, ſcribens libro 3, καὶ πᾶσαν μηχανὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐζήτει. vbi Pol. Nullāſque non machinas aduerſus germanum intendebat. Lucianus καὶ ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. vbi aptè redditum iri puto Omni ope. (Cicero certè itidem dixit Omnibus vngulis, ſcribēs, Toto corpore atque omnibus vngulis, vt dicitur, contentioni vocis inſeruiunt) Legitur autem & apud Platonem De leg. πάσῃ μηχανῇ hac in ſignificatione. At Syneſius dixit ἁπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς. vbi videri poſſit omiſſus datiuus ἁπάσαις poſt μηχαναῖς. ita enim ſcriptum eſt apud eum initio epiſt. 11, Οὔτε πρότερον ὑμῶν ἐγὼ παρῄτουν, ἁπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς ἐκκλησίας ἱερωσύνην, οὔτε νῦν ὑμεῖς ἐμοῦ κεκρατήκατε. Sed fortaſſe ex datiuo ἁπάσῃ relinquere voluit ſubaudiēdum itidem datiuum ἁπάσαις cum μηχαναῖς. Xenophon Pædiæ 7, pagina 114, καὶ ἀθυμούμενοι περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν. vbi redditur Conatus. Alicubi Budæus, εἴπερ ἐστὶ μηχανή, reddidit, Si quidem comminiſci potes. Et μηχανὴ πεπλεγμένη in vulg. lex. ex Euripidis Androm. Structa fraus, Compoſitus dolus. (vt autem hîc μηχανὴ πεπλεγμένη, ſic ἀεὶ τινὰς πλέκων μηχανὰς in Plat. Sympoſ. legitur) Ibidem ex Heſiodo, μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις, Molitiones operum erant. id eſt Valebant peritia ad opera facienda. Ita quidem ibi exponitur, ſed & aliam expoſitionem admittit hic locus. Cæterùm dicitur etiam μηχανὴ cum genitiuo: item ſequente ὥστε cum infinitiuo. Xenophon Pæd. 5, μηδεμία οὖν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. Plato in Apol. καὶ ἄλλαι πολλαὶ μηχαναί εἰσιν ἐν ἑκάστοις τοῖς κινδύνοις ὥστε διαφεύγειν θάνατον. At verò de τίς μηχανή, ſequente infinitiuo, pro Quid cauſæ eſt: & ἢ ἔστι τίς μηχανή, pro Fierine quoquo pacto poteſt: item de οὐδεμία μηχανὴ μή, ſequēte itidem infinitiuo, pro Nullo pacto fieri poteſt quin &c. de his, inquam, conſule Budæum p. 936 & 937.

Μηχανή, Machina, ſeu Machina belli, (nam & cum hoc genitiuo vſus eſt Maro) Machinamentum. Thucydides libro 4, μηχανῆς μελλούσης προσάξεσθαι αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐναντίων. Idem lib. 2, ἅμα δὲ τῷ χώματι καὶ μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει. quod Lat. dicunt Admouere machinas. Idem libro 8, ὡς κατὰ κράτος μηχαναῖς τε καὶ παντὶ τρόπῳ ᾧ δύνωνται αἱρήσοντες τὴν Ἐρετρίαν. Sic & aliis pleriſque locis: itidémque apud cæteros hiſtoricos. Cæterùm in metaphoram abiit hoc loquendi genus, προσάγειν τὰς μηχανάς, quæ extat apud Lucianum. Eadem autem & Ciceronem vſum eſſe manifeſtū eſt, quum dixit, Vt omnes adhibeā machinas ad tenendum adoleſcentē. F

Μηχανὴ generalius etiam pro machina. vnde μηχανικός. Sic & in prouerbio θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo lege Eraſmum in his prouerbialibus verbis, Deus ex improuiſo apparens.

C. Μηχανόβιος, idem quod βιομήχανος (fuit hoc autem expoſitum in Βίος) affertúrque a Budæo μηχανόβιος ex Ariſtotele, quum tamē apud eum non μηχανόβιος (quod quidem ſciam) ſed βιομήχανος legatur. Sed ſiue conſulto ita ſcripſerit Budæus, (diuerſum à noſtris ſequutus exemplar) ſiue per imprudentiam, non dubito quin illud æquè dici poſſit atque hoc. G

C. Μηχανοποιός, οῦ, ὁ, Machinarum faber. qui & μηχανικός. Quidam interpr. Organarius ex Iulio Firmico.

C. Μηχανορράφος, (q. d. Machinarum conſutor) Machinarū ſtructor, ſeu technarum aut fraudum. (qua in ſignif. Plautum voce hac vti dixi) Machinarum excogitator, ſeu fraudum. Euripid. μηχανορράφοι κακῶν. vbi ponitur ſimpliciter pro Machinatores. Sic autem & Homerus κακὰ μηχανόωντα non ſemel dicit. H HINC Μηχανορραφία, Machinarum conſutura, &c. Fraudum excogitatio.

C. Μηχανουργός, idem quod μηχανοποιός paulo antè.

C. Ἀμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nullum ſuppetit artificium ſeu adminiculum ad efficiendum quod cupit, aut nullum commentum, Cui nil eſt opis ad aliquid agendum. Poſſunt verò & aliæ excogitari interpretationes huius cõpoſiti, ex iis quas dedi ſimplici μηχανή. Demoſth. in Epitaphio, εἰ γὰρ ἁπάντων ἀμηχανώτατος ἦν ὅ, τι χρὴ λέγειν πεῖσαι, ἡ ἐκείνων ἀρετὴ πολλὰ καλὰ δίδωσιν εἰπεῖν. Id eſt, Si enim omniũ maximè eſſem deſtitutus arte qua poſſem materiam ſermonis comparare, virtus illorum multa dicenda præbet quæ egregia ſunt. Vbi notandum ἀμηχανώτατος cum infinitiuo. Sic apud Homerum Il. ν, ἀμήχανος πεπιθέσθαι, Nullam opem habens vel nullam artem ad obtemperãdum. Id eſt, Qui nulla arte, nulla ratione poteſt impetrare à ſeipſo vt pareat. Laurentius Valla vertit, Indocilis obtemperare. Dicitur etiam ἀμήχανος πρός τι. Ponitur & abſolutè ἀμήχανος. vt apud Xenophontem Pæd. 7, βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι. Vulgò ἀμήχανος exponitur Conſilii inops. Vide Ἀμηχανής, item Εὐμήχανος. ‖Interdum ἀμήχανος dicitur itidem abſolutè pro Minimè ſolers, Simplex, Minimè cautus, Qui nihil machinari nouit. (cui opponitur κακομήχανος) quali ſignificatione dicitur ἀμήχανος γυνὴ à quodam poeta, inquit Euſtathius, eum nõ nominans. Intelligit autem (vt opinor) Euripidem, cuius hæc ſunt in Hippol. verba, — ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ Γνώμην βραχεῖαν μωρίαν ἀφῃρέθη. Idem Euſtathius in hoc quoque Il. τ loco, — οὐδέ κε κούρην Ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος ἀμήχανος, vult ἀμήχανον intelligi poſſe ſimplicem & minimè cautum, quique nihil machinari norit, quaſi δυσμήχανον. Addit, intelligi etiam poſſe ἀνάλωτον μηχαναῖς: quæ huius nominis ſignificatio datur & aliis Homeri locis, vt paulo pòſt dicam. Exponitur verò ἀμήχανος in modò citato loco, etiam κακομήχανος, vt in vltima de ſignificationibus huius nominis annotatione oſtendam.

Ἀμήχανος, Nullis machinis expugnabilis, Omnes machinas, omnia cõmẽta, omnia artificia ſuperãs. Vel, Maior omni arte, Maior omni ope. Sed lubenter altero genere loquẽdi vtor, quòd Latini authores (ac poetæ præſertim) aliquando ita loquantur: vt quũ dicunt morbũ ſuperauiſſe omnia remedia. Tibullus, Quicquid erat medicæ vicerat artis amor. i. ἀμήχανος ἦν πάσῃ ἰατρείᾳ ὁ ἔρως. Il. π, — σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ. i. Tu autẽ Achilles fuiſti omnibus machinis inſuperabilis, Tu autẽ Achilles nulla fuiſti arte ſuperabilis. id eſt, Nullis machinis, nulla arte, nulla ſolertia potuit ſuperari tua ira, Quicquid fuit ſolertiæ vicit ira tua. Vt enim morbus dicitur ab arte medica vinci, quum ſanatur: ita rectè ira dicetur vinci, quum ſedatur. Eſt autẽ difficile locũ huiuſmodi exponere, vim verbi ἀμήχανος exprimẽdo, nõ adhibitis periphraſibus. quare has excogitaui quibus vim eius exprimerem: poterit poſtea qui volet, expendere quomodo contrahi hæ periphraſticæ interpretationes poſſint. Eiuſdẽ Iliadis κ, — σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ, exponitur à quibuſdã ἀκοπίαστος, id eſt infatigabilis: ſed intelligendũ puto Inexpugnabilis omnibus machinis, Nullis machinis reuocabilis à bellicis laborib⁹. id eſt, Quẽ nulla arte poſſumus à bellicis laboribus dehortari. Inſuperabilis omni noſtra arte. q. d. Tuus bellãdi ardor ſuperat omnẽ artem, qua vtimur ad perſuadẽdum tibi vt à bello deſiſtas. Qui autem ἀμήχανος exponunt ἀκοπίαστος, apertè vim afferunt illi voci. Atque his quidem in locis ἀμήχανος de perſona dicitur.

At de re dictũ Ἀμήχανος, variis modis exponitur, ἀμήχανοι ὄνειροι, Od. τ, Somnia quorũ interpretationem comminiſci & excogitare nemo poteſt, Somnia inconiectabilia. Apud Philonem De mundo, ἀμήχανον ἑκάτερον exponitur, Vtrunque eſt eiuſmodi vt cauſam eius comminiſci nequeas. ἀμήχανος δόλος apud Heſiodum in Ergois, Dolus aduerſus quem nulla machinatio valere poteſt, Dolus qui nullis machinis euitari poteſt. Sic & ἀμήχανα ἔργα, Facta aduerſus quæ nulla induſtria valere poteſt, Facta certum exitium afferentia, Facta perniciẽ certam afferentia, & cui remedium nullum excogitari poteſt. Il. λ, Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Sic Ἀμήχανος ἄτη apud Apollonium Arg. 2, Malum ineluctabile, Malum nulla ope ſuperabile, Malum cui remedium inueniri non poteſt.

Ἀμήχανον, Ad quod æſtimandum nullã artem ac ſolertiam inuenire poſſumus, vel Cuius pretiũ ac dignitatem, numerúmue aut menſuram nulla arte ac ſolertia deprehendere poſſumus. Sic dicitur ἀμήχανον κάλλος: & apud Platonem in Apologia, ἀμήχανος εὐδαιμονία, Inæſtimabilis felicitas, Tam magna felicitas vt eius magnitudinis ratio iniri à memine poſſit, quacunque arte & ſolertia vtatur. Sic apud eundem βίος ἀμήχανος μακαριότητι. Idem νομοθεσ. 3, τὸ δέ γε ὡς ἄπειρόν τι καὶ ἀμήχανον ἂν εἴη. Ab eodem dicitur eadem forma, ἀμήχανος χρόνος ὅσος, id eſt tempus infinitúm. vt apud eundẽ in Timæo πλῆθος ἀμήχανον Cicero interpretatur multitudinem infinitã. Xenophõ autem hanc vocem in eadem ſignificatione & in eadem re exprimẽda perſonis tribuens, non rebus, dixit, ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, Pæd. 7, eodem loco ἀμήχανοι & ἀμήχανον vſurpans. ſcribit enim, ἧκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, καὶ ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν.

Ἀμήχανον, Impoſſibile. Nam quia quod tale eſt vt eius ratio nulla arte aut ſolertia iniri poſſit, pro impoſſibili habetur, hinc factum eſt vt ἀμήχανον generaliter ſignificet Impoſſibile. vt ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Impoſſibile eſt intueri. Chryſoſtomus, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν, Impoſſibile eſt homini colloquium cũ deo ſuſtinere. Vbi tamen mirum eſt additum δυνηθῆναι, quod planè παρέλκον eſt, accipiendo ἀμήχανον pro ἀδύνατον.

At poeticè Ἀμήχανος, & pro Machinator malorum, Mala verſans animo. pro κακομήχανος, vt videlicet α nõ ſit priuatiuũ, ſed κακὸν denotet. In hoc autem ſenſu dicitur Iuno ἀμήχανος, Il. ο, Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη. Quin etiam ἀμήχανα ἔργα eiuſdẽ Il. λ, quidam κακομήχανα expoſuerunt. ſed ego aliam interpretationem attuli paulo ante. In hoc item Il. τ loco, — οὐδέ κε κούρην Ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος ἀμήχανος, ἀλλά ποθι Ζεὺς Ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. vbi ἀμήχανος exponitur κακομήχανος ab autore breuium ſcholiorum. quam expoſitionem non omnino reiicerem, modò de Agamẽnone dici intelligeretur: ſed ille vult Iouem dici κακομήχανον. quem ſenſum non video quomodo recipere poſſimus, niſi nouam planè ac duram anaſtrophen admittamus: vt videlicet ἀμήχανος ἀλλά ποθι Ζεὺς dictum ſit pro ἀλλά ποθι Ζεὺς ἀμήχανος. quam certè meæ aures omnino reſpuunt. Vide aliam huius nominis hoc in loco interpretationem à me paulo antè annotatam.

(ITEM Ἀμηχανής, έος, ὁ καὶ ἡ, pro ἀμήχανος. Quũ autem vulgò ἀμήχανος exponatur Cõſilii inops, hæc ſignificatio cõuenire nõ poteſt locis à mè modò citatis in quibus ea vox habetur: ſed quadrare poteſt nomini ἀμηχανής, in hoc Dionyſii Halicarnaſſei loco, lib. ἀρχ. 1, p. 49, editionis patris mei, πῶς μὲν ἀμηχανὴς ἦν ὑπὸ θάμβους καὶ ἀπιστίας τῶν θεωρουμένων. Fortaſſe tamen rectius vertetur ἀμήχανος, mentis inops. Qui enim eſt attonitus & ſtupefactus, is non conſilii tantùm ſed & mentis eſt inops. & qũi mentis eſt inops, is & conſilii: at non contrá.)

Ἀμηχάνως, Aduerb. Impoſſibiliter. vt quum dicitur ἀμηχάνως ἔχω, pro ἀμηχανῶ, id eſt Nequeo. nam ἀμηχανῶ nonnunquam capitur pro Non poſſum: vt ἀμήχανον pro Impoſſibili.

Ἀμηχανία, ας, ἡ, ſequendo proximè præcedentem ſignificationem, Inopia conſilii, vel Mentis inopia, Status hominis attoniti & ſtupefacti, vel qui in deſperationẽ adducitur. Xenophon hoc ſenſu ἀπορίᾳ συνέχεσθαι dixit, & Apollonius Rhodius ἀπορίᾳ ἔχεσθαι, idem ſignificans. Homerus autem dicit Od. ι, — ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.

Ἀμηχανία, Difficultas ſeu anguſtiæ rerum, Summa rerum penuria. Exiſtimo ἀμηχανίαν poſſe etiam alicubi cõmodiſſimè reddi Anguſtias temporis, eo ſenſu quo Cicero vſurpauit, dicens, In his vel aſperitatibus rerũ, vel anguſtiis temporis. A Valla apud Herodotum vertitur etiam Impoſſibilitas. Heſiodus Ergois, Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ Σὺν πενίῃ.

Ἀμηχανέω, ῶ, Sum inops conſilii, Sum inops mentis, Anxius ſum, ſeu perplexus pendeo animi, Animo ſum anxio, ſeu perplexo, Hæſito. Fortaſſe etiam ex Cicerone

non malè vertemus, Anguſtiis vrgeor, In anguſtiis verſor, In anguſtias adductus ſum. Xen. Pæd. 1, διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. Apud Thucydidē ἀμηχανῶ τούτου, pro Huius rei nullam inire rationem poſſum, vt vulgò interpretantur. Ἀμηχανῶ cũ datiuo. vt ἀμηχανήσαι τοῖς ὅλοις, quod genus loquendi in vulg. Lex. Græc. ex fabulis Æſopicis citatur, & exponitur, Cõſilii inops penitus, Omnino cõfuſus. Fortaſſe tamē potius ſonat, In anguſtias adductus ob periculum de ſumma rerum. Habet datiuum itidem in hoc loquendi genere, ἀμηχανεῖν ἔρωτι. vbi ἔρωτι videtur accipiendum pro τοῦ ἔρωτος. Iungitur & præpoſitioni περὶ, habenti genitiuũ. Euripides, τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; Id eſt, Quæ res te perplexum reddit?

Ἀμηχανῶ, Non poſſum, cum infinitiuo: vt ἀμηχανῶν λῦσαι, Quum ſoluere nequiret. Sic ἀμήχανον pro impoſſibili accipi diximus antea.

C. Ἐπιμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Machinator, Molitor. Ita v. l. ſed ſine vllo teſtimonio, quod tamen deſidero.

C. Εὐμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad machinandum promptus. Vel q. d. Machinis bene inſtructus. ſed accipiēdo machinas generalius, pro quibuſuis adminiculis ad vitam degendam neceſſariis: vel potius pro induſtria machinandi ſeu excogitandi res quibus nobis opus eſt. vnde exponitur Induſtrius, Ingenioſus, Solers, Sagax: affertúrque ex hoc Ariſtotelis loco, opponentis εὐμηχάνοις τοῖς ἀμηχάνοις, De hiſt. anim. lib. 9, τῶν δ' ἀγρίων ὀρνίθων οἱ μὲν εὐμήχανοι περὶ τὸν βίον, οἱ δ' ἀμηχανώτεροι.

C. Κακομήχανος, Malorũ machinator, & excogitator, Qui mala machinatur. Hom. Od. π, Ἀντίνο' ὕβριν ἔχων, κακομήχανε. Sed & ἔρις ab eo vocatur κακομήχανος Iliad. ι. DORICE Κακομάχανος apud Bionem, in idyllio cuius initium, Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν, &c. in fine, Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων, Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν. Quos ego verſus olim ita reddidi, quum illud idyllium vnà cum cæteris interpretatus ſum,

Imperioſe puer, maleſuade & ſæue magiſter, Nare doces etiam fluuios in amore Cupido.

Galli mei aptiſſimam vocem habent ad exprimendum hoc compoſitũ κακομήχανος, videlicet *Songemalice*. qua felicitate vtũtur & in alio compoſito ex eodem verbo, *Songecreux*.

C. Παμμήχανος vide cum proximè ſequēte Πολυμήχανος.

C. Πολυμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt prompto ad multa machinanda ingenio, Præditus multarũ rerũ machinatrice & molitrice ſolertia. Vel vno verbo, Solers aut Induſtrius. Redditur & Prudēs, Sapiens. ſed quum à poetis Latinis vocatur Vlyſſes ſolers, puto eos ad Homericũ πολυμήχανος potius reſpicere: at quum prudens, vel ſapiens, ad πολύμητις. Il. ζ, Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. Exponitur & Verſutus, Callidus: ſed Homerum ſcimus aliis verbis vti, quum verſutiam & calliditatē Vlyſſi vult tribuere. Euſtathius certè obſeruat, de Vlyſſe non DICI Παμμήχανος, ſed πολυμήχανος. ſi quidem vituperatũ iri eum qui ſit παμμήχανος. Videtur autem hoc nomine intelligere (fortaſſis à ſe ficto) eum qui ita temerarius eſt vt nihil non machinetur, ſeu moliatur, & q. d. Ad quiduis machinãdum præceps. Alioqui παμμήχανος per ſe ſonat ſimpliciter, Qui omnia machinatur, ſeu rem quamlibet.

Μηχανικὸς idem qui μηχανοποιὸς, ſuprà: (vel potius latius patens, quũ μηχανοποιητικὴ pars eſſe cenſeatur τῆς μηχανικῆς, vt ex Polit. docebo infrà) Mechanicus, Suetonio in Auguſto. Quidam interpr. & Machinarius ex Paulo iuriſconſ. Eſt autem μηχανικὸς, ſeu Mechanicus, Qui fabricandarum machinarum eſt peritus, ſeu Machinalis artis peritus. Sed id de certis quibuſdam machinarum generibus intelligendum eſt, vt videbis paulo pòſt in Μηχανικὴ τέχνη. quum alioqui vulgo definiatur μηχανικὸς, opifex eorum operum quæ ingenio ſimul & manu fiunt. Sed & aliquod opus dicitur eſſe μηχανικὸν, à mechanico factum, ſeu arte mechanica. atque ita μηχανικὸν ἔργον dixit Alexã. Aphr. Legitur & μηχανικὰ ὄργανα. Sed & ναῦς μηχανικὴ, qualis illa quam Moſchion apud Athenæum deſcribit, vt Machinoſa nauis apud Suetonium. Extat etiam liber Ariſtotelis inſcriptus μηχανικὰ problemata, id eſt de rebus ad artem mechanicam pertinentibus. Hæc autem ars dicitur μηχανικὴ, ſubaudiendo (vt in aliis huiuſmodi adiectiuis) τέχνη. De qua ita Ariſtoteles initio ſuorum μηχανικῶν Problematum, ὅταν οὖν δέῃ τι παρὰ φύσιν πρᾶξαι, διὰ τὸ χαλεπὸν ἀπορίαν παρέχει, καὶ δεῖται τέχνης. διὸ καὶ καλοῦμεν τῆς τέχνης τὸ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀπορίας βοηθοῦν μέρος, μηχανικήν. Quæ ita reddita ſunt, Quando igitur aliquid præter naturam oportet facere, difficultas eius hæſitationem affert, artéque indiget. Quamobrem eam artis partem quæ huiuſmodi ſuccurrit difficultatibus, μηχανικὴν appellamus. Quib⁹ ſubiungit, καθάπερ γὰρ ἐποίησεν Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς, οὕτω καὶ ἔχει, τέχνῃ γὰρ κρατοῦμεν ὧν φύσει νικώμεθα. τοιαῦτα δέ ἐστιν ἐν οἷς τά τε ἐλάττονα κρατεῖ τῶν μειζόνων, καὶ τὰ ῥοπὴν ἔχοντα μικρὰν, κινεῖ βάρη μεγάλα, καὶ πάντα σχεδὸν ὅσα τῶν προβλημάτων μηχανικὰ προσαγορεύομεν. Quæ etiam ſunt ibi ita reddita, Quēadmodum enim Antipho poeta ſcribit, ſic ſe res habet. arte enim ſuperamus ea à quibus natura vincimur. Huiuſmodi autem ſunt ea in quibus & minora ſuperant maiora, & quæcunque momentũ paruum habent, magna mouent pondera: & omnia ferè illa quæ μηχανικὰ nũcupamus problemata. Hæc ille: ſed ex ipſarum problematũ lectione multo erit apertius qualibus in reb⁹ verſetur hac ars μηχανική. Libuit tamen & ex Herone quædam proferre de hac arte, vel potius ea Politiani quæ ex Herone mutuatus eſt. quò ſimul & alia vocabula declarētur, quæ alioqui nobis alibi declarãda eſſent. Ita igitur ille in ſuo Panepiſtemone, Mechanica ſequitur, cuius (vt Heron, Pappúſque declarant) altera pars rationalis eſt, quæ numerorum, menſurarum, ſiderum, naturǽque rationibus perficitur: altera χειρουργική, cui vel maximè artes illæ, æraria, ædificatoria, materiaria, picturaque, adminiculãtur. Huius autē partes, manganaria, per quam pondera immania minima vi tolluntur in altum: μηχανοποιητική, quæ facilè aquas antliis extrahit: ὀργανοποιητική, quæ bellis accõmoda inſtrumenta fabricatur, arietes, teſtudines, turres ambulatorias, helepoles, ſambucas, exoſtras, tollenones, & quæcũque Græco vocabulo πολιορκητικὰ vocantur, tormentorúmq; varia genera, quæ libris Athenæi, Bitonis, Heronis, Pappi, Philonis, Apollodorique cõtinentur, vt Latinos omiſerim. Mox & quæ θαυματουργικὴ, cuius exēpla ſunt ὑδραυλικὰ organa, quǽque per ſe ventorũ flatu reſonant. Et quod vas dicæometron vocabãt, & quod voces auium variarum exprimit: & quod indidem merũ, mox dilutum vinum, mox aquam calidam, mox frigidam, copioſam tenuémque viciſſim funditat. Et σίφωνες extinguendis incendiis, & medicinabiles cucurbitulæ ſine ignis miniſterio cutem prehendentes, & pilæ ſponte ſaltantes, & lucerna ſuas ipſa producēs ſtuppas: & animal quod à ſtructore dum ſecatur in menſa, bibit interim, crepitúque ſuo quodam & voce ſitientis repræſentat imaginem: milléque alia id genus, quæ breuitatis ſtudio prætermus. Hæc igitur (vt in capita quædam conferatur) aut ponderibus vtitur, & ſpiritu, quorum præpõderatio mouet, æquilibrium ſiſtit, (ſicuti etiam Timæus definit) aut neruis & funiculis animatos quaſi tractus ac motus imitatur, ac circa illa quæ ſubnatent aquis, aut item circa aquarum vertitur horologia. quorum quidem generum primum docet in pneumaticis Heron, alterũ idem in automatis & zygiis, quartum rurſus in hydriis, tertium verò in ochumenis Archimedes. Eſt in eadem mechanicæ ſerie quæ centrobatica pars dicitur, ex qua reliquæ pendere dicũtur, & ſphæropœia, qualis illa Archimedea Claudiani laudata verſibus. Suppeditat eadem architecturæ quoque ſcanſorias, tractiles, & ſpirituales machinas.

Μηχανάω, ῶ, Machinor, vide in μηχανάομαι habente paſſiuam ſignificationem.

Μηχανάομαι, ῶμαι, Machinor, Molior, Excogito, Struo. Hom. Od. π, — πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. ſic & alibi, — ἐπὶ κακὰ μηχανόωντο. At Od. γ, ἀτάσθαλα μηχανόωνται. Et Odyſſ. π, ἀτάσθαλα μηχανάασθαι. Sed idem vſus eſt & ſine adiectione accuſatiui hoc verbo, cũ præpoſ. ἐπὶ habente datiuum perſonæ: videlicet Od. δ, Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωντο, Ἱέμενοι κτεῖναι, ἀπὸ πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. vbi quidam interpr. Inſidias ſtruunt,

ſed ego malim(ſi exprimēda ſit vis verbi)accuſatiuum A ex ipſo verbo ſumens,reddere ad verbum (licet minus Latinè fortaſſe)Machinas aduerſus eum ſtruunt. Nōtarus eſt huius verbi in proſa quoque vſus, & quidē tā in bonam quàm in malā partem.Herodotus, οὐκέτι ἀνεβάλλοντο τὸ μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἐπ' Αἰγυπτίοισι. Et apud Herodianum,ii qui conſpirātes aliquid machinantur, dicūtur id μηχανᾶσθαι.Et ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον Iſocr. in Hel.enc.Comminiſci mendacium. At in bonam partem, vt apud eundem Herodotum,μηχανάσομαί σφι ἀγαθὰ πάντα, Illis omnia commoda procuro. Plat. in epiſt. B ad Dionis propinquos,μηχανωμένῳ τι τῶν κρειττόνων.Xen. μηχανᾶσθαι σωφροσύνην υἱοῖς: ſed addit κλαύμασι, qui eſt datiuus inſtrumenti. Item μηχανᾶσθαι χρήματα, Procurare. Et Ariſtot.de natura dicit, ὧν δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται.Sic de eadem Greg.dixit,ἀκολασίαν τινὰ τῇ διεξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένη. Denique & μηχανᾶσθαι γέλωτα dicit Xenophon, ſicut Latini interdum Riſum moliri. Sed vſitatius,Riſum mouere, Riſum ciere. (At μηχανᾶσθαι ἀπολογίαν vide paulo pòſt in Μηχανῶμαι habente ſignif. paſſiuam) Sed iungitur interdum C cum ὅπως ab eodem illo ſcriptore. vt ὅπως ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις, οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος. Itē,ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ. At verò apud Platonem legitur τοῦ μηχανᾶσθαι, ſequente ὅπως cum indicatiuo, οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον. Sic autem in proximè præcedente Xen. loco pro ᾖ legitur etiam indicatiui futurum,ἔσται.

Μηχανῶμαι,paſſ.vt voce,ſic etiam ſignif.interdum, Arte mechanica fio, Fabricor. Moſchion apud Athenæum, ἡ δ' ἑτέρα τοῖς εἰς τὰς διαίτας βουλομένοις εἰσιέναι μεμηχάνητο, tranſitus alter erat arte mechanica factus, vt D Bud.vertit. Et generalius μεμηχανῆσθαι interdū pro Factum eſſe adhibito artificio, vel Arte factum eſſe. Demoſtheni autem πρὸς Ἄφοβον eſt μεμηχανημένος λόγος, oratio ſubdolè atque artifici ſolertia compoſita ad fallendum. Tale eſt(ſed actiua ſignif.)apud Æſchinem,λογογράφος γέ τις ὁ μηχανώμενος αὐτοῖς τὴν ἀπολογίαν. Vt autem Μηχανῶμαι inuenitur (aut certè quædam eius tempora) in ſignif.paſſiua,ſic & ipſa vox actiua Μηχανῶ,apud Soph.in Aiace,— καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' E ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς. vbi exponitur Moliri & excogitare. Vſus eſt autem & Homerus participio actiuo. Od.σ,Οἳ ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας.

Μηχάνημα, ατος,τὸ, Machinamentum, Machina. vt videmus Lucianum vocare μηχάνημα quod à Thucydide dicitur μηχανή,de quodam loco eius loquētem. Apud Demoſth.non ſemel μηχανήματα ἐφιστάντα πολιορκεῖν, itē μηχανήματα προσάγειν τοῖς τείχεσι. Nec tantùm de machinis bellicis, ſed & de aliis apud Athenæum. ‖Item metaphoricè,ſicut Latinè Machina, Luc. in lib. De cal. F Exponitur & Commentum, Artificium.

Μηχανητής,οῦ,ὁ,Machinator. ET Μηχανητικός,Machinandi peritia præditus,ſeu machinas fabricandi. Sed exponitur etiam,Solers & excogitator à Budæo,in hoc loco Xenoph.χρὴ δὲ τὸν ἵππαρχον μηχανητικὸν εἶναι καὶ τοὺς πολλοὺς φαίνεσθαι τοὺς ὀλίγους ἱππέας,πάλιν δ' ὀλίγους,τοὺς πολλούς. Sed μηχανητικὸν εἶναι τοῦ aptius exponetur aut hoc, aut ſimili modo, Artem aliquam excogitare qua efficiat vt &c.Dici autem ET Μηχανικός à Xenoph.pro μηχανητικός,teſtatur idem B.pag.258. G

C.ἈΝΤΙμηχανάομαι,ῶμαι,Cōtrà machinor,Cōtrà molior Machinas machinis oppono, aut etiā fraudes fraudib⁹.

C.ΔΙΑμηχανῶμαι, Machinor ſummo ſtudio. vel Molior ſummo ſtudio, vt videlicet particula διὰ ſit ἐπιτατική. Plato in Epiſt.7,διαμηχανώμενος τινὰ τρόπον ἀνασοβήσῃ με.

C.ἘΠΙμηχανῶμαι,q.d.Admachinor,Admolior. Vel,Inſuper machinor. At in v.l.exponitur Machinor,Molior.

C.ΠΕΡΙμηχανῶμαι,q.d.Circummachinor,aut Circummolior.aut Circum ſtruo. vt Od.ξ, — δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο. q. d. Circumſtruebant mihi ſeruitutis iu- H gum, vel Circum me ſtruebant. pro, Mihi parabant, Vel,Imponere mihi parabant.

¶ Μῆχος,τὸ,idem quod μηχανή. Quare exponitur Artificiū, Conſilium, Commentum: Remedium. Item Dolus. Hom.Il.β, — οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα,πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες, Nullum conſilium excogitare poſſumus, vel Nullam rationem inire.Et Od.ξ, — οὐδέ τι μῆχος ἦεν ἀλύξασθαι. ſicut & μηχανὴ infinitiuo iungitur interdum. Pro dolo,Epigrām. lib.2, in hoc pentametro, Αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο.Sic autē dicitur μῆχος pro μηχανὴ vt ἦδος pro ἡδονή.itidémque eſt indeclinabile.

Μῆχαρ idem quod μῆχος ſeu μηχανή.(nam μῆχος idem eſſe quod μηχανή,dictum modò fuit) & ex μῆχος factum,vt δέλεαρ fit à δέλος. Vtitur Æſchylus in Supplic.vbi ſchol. exponit μηχανήν. Affertur & ex Lycophr.pro Conamē: exponiturque ibi & ὄφελος.

ΜΙΑΙ'ΝΩ, Inquino, Contamino, Conſpurco, Fœdo. A cuius paſſiuo Μιαίνομαι eſt μιάνθησαν apud Homerum Il.ψ, — μιάνθησαν δὲ κονίῃ. Et Il.π, — μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσι.(dici autem & de homicidis μιαίνεσθαι αἵματι,docebo infrà) ‖ Idē poeta dixit μιαίνειν pro Inficere,ſeu ſimpliciter Tingere, id eſt βάπτειν. Il.δ, Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. Videtur autem ideo vſus hoc verbo Homerus quòd veluti fœdari videatur ebur,quum pulchro eius candori alius color imponitur. Virgilius certè μιαίνειν videtur voluiſſe interpretari Violare.quippe qui eadem cōparatione vtens, dixit Æn.12,Indum ſanguineo veluti violauerit oſtro Siquis ebur. ‖Μιαίνω, Polluo, Contemero, Contamino, Conſcelero. veluti quum dicitur de iis qui cædem perpetrāt. qui vſus eſt frequens in ſoluta oratione. dicitúrq; μιαίνειν τὰς χεῖρας φόνῳ, ſeu αἵματι. Luc.οὐκ ἂν βουλοίμην μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας.Herodian.lib.2,καὶ μὴ μόνον ἐμφυλίῳ ἀλλὰ καὶ βασιλείῳ μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι. Virgil. μιαίνειν τὰς χεῖρας αἵματι dixit ad verbum Commaculare manus ſanguine: de Medea, Sæuus amor docuit natorum ſanguine matrē Commaculare manus.(Quare ego hæc carmine Græco ita interpretāda cenſerem, Αἰνὸς ἔρως ἐδίδαξε καὶ αἵματι χεῖρα μιῆναι Μητέρα ὧν παίδων.)Cic.dixit etiam Inquinare ſe parricidio.Hinc comp.μιαιφόνος. ‖Μιαίνω interdū Profano.vnde μεμιασμένος ex Thuc.Profanatus.

Μίασμα,ατος,τὸ,Inquinamentum. ET Μιασμός,Inquinatio.vel etiam pro μίασμα Inquinamentum.quo vocabulo Gellius vtitur.Sed μίασμα, redditur etiā Labes, interdum verò & Piaculum,vel Scelus.Æſchines,καὶ εἰ μὴ πεπλήρωκέ σε μηδὲν τῶν ἡμετέρων κακῶν, μίασμα τοῦτο προσθῇς σαυτῷ τε καὶ τοῖς παισίν. Bud. quoque vertit Piaculum, afferens ex Demoſthene,ἵνα μὴ μιάσματα μηδ' ἀσεβήματα γίγνηται ἐν τοῖς ἱεροῖς. Et ex Luciano, καὶ τὸ ὁμιλῆσαί τινι αὐτῶν,μίασμα.κἂν εἴ τινα ἴδω μόνον,ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα. Affert præterea ex Antiphonte pag.115 & 116,μίασμα τῶν ἀλιτηρίων, pro piaculo itidem, dictum videlicet de ciuitate quæ ob cædem cōtaminata & religione obſtricta erat. Item ex alio eiuſdē loco,πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας,ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες, συναπώλεσαν μεθ' τῆς αὐτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους πρὸς τοὺς θεούς. Exponit autē & Impiamentum.(quod vocabulum Cypriano adſcribitur) Addit & Contaminatio, Conſceleratio. Inuenitur ſcriptum ETIAM Μίαμμα,& expoſitum βάμμα id eſt Tinctura. (ab ea videlicet verbi μιαίνω ſignificatione quæ manauit ex Homerico illo verſu, Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ)Dici autem non ſolùm μεμίασμαι, (vnde μίασμα)ſed etiam μεμίαμμαι,ſicut μεμόλυσμαι & μεμόλυμμαι,teſtatur & Budæus.

Μιάστωρ, ορος,ὁ, q.d.Inquinator, Pollutor, Contaminator, Conſcelerator. Ita enim vocatur quiquum ſcelere aliquo ſe contaminarit, atque ita piaculum contraxerit, cæteros(veluti cōtagione quadam)eidē obnoxios reddit.Pro qua mea expoſitione facere videtur quod Sophoclis ſcholiaſtes ſcribit in hūc eius locum, qui legitur in Electra, p.95 meæ editionis, Ἡ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι Ξυνεῖ, ἐκείνου οὔτιν' ἐκφοβουμένη. Hinc fit vt μιάστωρ exponatur aliquando Cæde contaminatus, Impurus, Sceleratus. Affertur verò & μιάστωρ Mars ex Epigramm. pro Homicida. Quinetiam Malus dæmon exponitur in v.l.

C.Ἀμίαντος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non fœdatus,Immaculatus,Impollutus,Intemeratus.Plut. καθαρὸς & ἀμίαντος copulat, in Pericle,ἀμεμφὲς ἦθος,καὶ βίος ἐν ἐξουσίᾳ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος. Autor epiſtolæ ad Hebræos,cap.13,τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι,

καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος. πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ θεός. vbi κοίτη ἀμίαντος à ver. interprete redditur Torus immaculatus, ab aliis Torus impollutus, ſeu Cubile impollutum.

Ἀμίαντος eſt lapis foſſilis, plerunque albus, ſed interdum cinereus, vel ruffus, vel ferreus, pexis mulierũ crinibus aſſimilis, qui eo ſciſſo intus apparent. Is in ignem coniectus nec abſumitur, nec inquinatur, ſed ſplendidior etiã euadit. eámque ob cauſam ἀμίαντον dictum eſſe quidam volunt. fiunt ex eo thryallides, quæ lucernis inditæ non extinguntur, quandiu aliquid olei ſupereſt: vnde ipſum ἄσβεστον quidam appellarunt. Manibus netur, pectitur, texitur, vt linum. ideóque à quibúſdam Græcorum λίνον ἀσβέστινον, à Plinio linum viuũ vocatur. & ex eo telæ fiunt, quæ ignibus iniectæ ardẽt quidem, ſed flammis inuictæ ſplendeſcentes inde magis exeunt quàm poſſent aquis. Non valde differt ab alumine ſciſſo, niſi quòd hoc adſtringit, ille parum pũgit linguam, minimè verò adſtringit. Hæc Gorræus ex Dioſcoride & Plinio, quos vide.

C. ΚΑΤΑμιαίνω, idem quod μιαίνω, niſi quòd præpoſitio vim ſignificationis auget.

C. Μιαιφόνος, ου, ὁ, Qui polluit ſe cæde, ſeu contaminat, Pollutus cæde, ſeu contaminatus, Qui homicidium admiſit, Homicida, Sanguinarius, Sicarius. q.d. ὁ μιαίνων φόνῳ ἑαυτόν. ita enim malo quàm per vocem paſſiuam, reſoluere. licet alioqui quod ad ſignificationẽ attinet, perinde ſit. Apud Homerum Martis eſt epithetõ, Il. ε, Ἆρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. ex quo verſu Lucillius elegãtiſſimè hunc fecit per parodiã (lib. 2 epigr. p. 153 meæ editionis, Ἆρες Ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε παύεο κουρεῦ. ſed παύεο iungitur cũ Τέμνων, quod habetur initio huius pẽtametri, qui illum hexametrum excipit, Τέμνων· οὐ γὰρ ἔχεις οὐκέτι ποῦ με τέμῃς. Vſi ſũt hoc nomine & proſæ ſcriptores, cum alii tum Xenophon & Ariſtoteles. In v. l. μιαιφονώτερος, Magis mortifer. ITEM Μιηφόνος eadem ſignif. vt apud Archilochum, παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου. Inuenitur autem & μιηφόνος non adſcripto ι ipſi η. ſed mihi placet adſcribi, quòd putẽ eſſe ab ἐμίηνα.

Μιαιφονία, ας, ἡ, Pollutio ſeu cõtaminatio ex cæde, Cædes, Homicidium. Plut. plurali etiam vſus eſt, dicens τὰς τυραννικὰς μιαιφονίας, in libello περὶ ἀοργησίας.

Μιαιφονέω, ῶ, Polluo me cæde, ſeu contamino, Homicidiũ perpetro, Interficio, Trucido. vt Cic. apud Platonem (pag. 11 mei Cic. Lexici) μιαιφονεῖν ὁποιοῦν vertit Trucidare aliquem & impiè cruentari. Iſocr. in Panath. οὐδὲ τοὺς πονηροτάτους τῶν οἰκετῶν ὅσιόν ἐστι μιαιφονεῖν. Lucianus de Alexandro, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους.

Μιαρὸς, οῦ, ὁ, (à quo Gallicũ vocabulum *Maraud*) Pollutus. Contaminatus, Fœdatus. vt αἵματι μιαρὸς, ſanguine contaminatus. itémque μιαρὸς ſine adiectione pro eodem. Euſtath. apud Homerum exponit αἱμοβαφής. Sed ab Homeri poſteris dicitur μιαρὸς φόνῳ, ſicut μιαιφόνος, itémque μιαρὸς ſine adiectione qui cæde contaminatus eſt. Syneſ. epiſt. 44, ἅπασα γὰρ ἂν εἴη μιαρὰ τῷ φόνῳ, τολμηθέντος αἵματος ὁμογνίου. Sed generalius etiã pro ſceleſto ſeu impuro. Demoſth. in Midiam, ἀνέκραγέ τε ὅπως ἐπέξει τῷ μιαρῷ τούτῳ. (Qua ſignificatione dicitur etiam cum à Demoſth. tum ab aliis, μιαρὰ κεφαλὴ, q.d. Sceleſtum caput, pro homine ſceleſto ſeu ſcelerato) Cicero apud Platonẽ vertit Improbus, vt videbis pag. 128 mei Cic. Lexici. Videtur tamen Plato μιαρὸν & ἀκάθαρτον pro eodẽ ponere. HINC Μιαροφάγος compoſ. Pollutorum ciborum eſor, ſeu cõtaminatorũ, Qui impuris eſcis veſcitur. ET Μιαροφαγία, Pollutorum eſus, apud Aretham in Apocal. ET Μιαροφαγέω, ῶ, Pollutos cibos edo, Contaminatis cibis veſcor. Apud Greg. in encom. Maccab. pro Idolothyta comedo, οὐ μιαροφαγήσομεν, οὐκ ἐνδώσομεν. ADV. Μιαρῶς, Pollutè, Contaminatè. Item, Sceleſtè. ET Μιαρία, Impuritas. item Scelus. A Suida affertur ex quodam loco, τὴν μιαρίαν τοῦ καπνοῦ καὶ τὴν ὄχλησιν τῆς κόπρου: vbi videri poſſint permutatæ eſſe ſedes horum accuſatiuorum μιαρίαν & ὄχλησιν. Phrynichus autem hanc vocem reſpuit.

ΜΙΓΩ, inuſitatum (à quo EST Μίσγω apud Homerum) Fut. ίξω. Sed pro Μίγω in vſu EST Μίγνυμι, ET Μιγνύω. Signif. autem Miſceo, (quod verbũ Latini à Μίσγω potius deduxerunt) vel Permiſceo. vt Cic. vertit apud Platonem, in quodam Timæi loco. vbi quoniam habetur etiam nomen verbale ab hoc verbo deductum, eum proferam totum cum ipſius Ciceronis interpretatione, καὶ τρία λαβὼν αὐτὰ ὄντα, συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν, τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν εἰς ταὐτὸ ξυναρμόττων βίᾳ. μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας, καὶ ἐκ τριῶν ποιησάμενος ἕν. Quæ Cic. ita reddidit, Et quũ tria ſumpſiſſet, vnã in ſpeciem temperauit: naturámque illam quam alterius diximus, vi cum eadem coniunxit, fugientem & eius copulationis alienam, permiſcẽs cum materia. Quum ex tribus effeciſſet vnum &c. Vbi obſerua videri Ciceronem legiſſe μιγνύς τε. Ac certè longè aptius dicetur ξυναρμόττων, μιγνύς τε, quàm μιγνὺς præſẽs iungetur cum ποιησάμενος. Dicitur etiam μιγνύναι τινὶ, & μιγνύναι εἴς τι. vnde μιχθὲν εἰς ὕδωρ ex Ariſtot. Pol. pro Aquæ immiſtum, ſeu potius permiſtum, Cũ aqua confuſum. Item aliquid dicitur μεμίχθαι ἔκ τινων. vt apud Plut. in Sympoſ. pag. 1134 meæ editionis, ὅτι γὰρ μέμικται τὸ παγκράτιον ἔκ τε πάλης καὶ πυγμῆς, δῆλον. (Interdũ verò ſine caſu. vt apud Hom. Il. ϛ, Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν. nam hîc νομῷ intelligitur eſſe pro ἐν νομῷ) Sed in illa cum datiuo, conſtructione variè vſurpatur. vt apud Apoll. Arg. 2, χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξε, manus conſeruit. (Hom. autem dixit Il. ο, μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. item μισγομένους de præliantibus, vt infra videbis) Idem Apoll. ibidem, Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miſcuerunt, vel conſeruerunt. Sed & in paſſ. voce Homerus dicit etiam μιχθῆναι τινὶ ἐν παλάμαις, pro Manus conſerere: dicit quoque μιχθῆναι ἐν δαΐ, eadem ſignif. vt Il. ξ, — τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιχθῆναι ἐν δαΐ λευγαλέῃ. Alibi autẽ μιχθῆναι προμάχοισι vel ἐνὶ προμάχοισι pro προμάχεσθαι ſeu πρόμαχον εἶναι. (qua forma & Pindarus μιχθῆναι νίκῃ dixit pro νικῆσαι) Sed & generaliꝰ ponitur μίγνυσθαι pro πλάσαι, id eſt Propè accedere. vt Il. ο, — κλισίῃσι μιγήμεναι οὐδὲ νέεσσιν. Sed dicitur etiam μίγνυσθαι τισὶ pro In eorum cœtu eſſe, vel Inter eos verſari. Et μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Il. γ, cui commercium fuit cũ exteris: vel in ſignificatione motus, Cui ad exteros profecto commercium fuit cum illis. Quinetiam legitur μίξεσθαι ξενίῃ Od. ω. vbi ξενίῃ reſoluendum puto in διὰ ξενίης. vt ſi dicas μίγνυσθαί τινι διὰ ξενίης. quod nihil aliud eſt quàm ξενίζεσθαι. Μίγνυσθαι vſurpatur etiam de concubitu, quo dixit modo Virgilius, Miſta deo mulier. vt Il. τ, Μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι. De quo verbi μίγνυσθαι vſu dicetur & in Μίσγω paulo póſt. Vſus eſt autem huius ſignif. verbi μίγνυσθαι in proſa quoque. vt μητρὶ μίγνυσθαι apud Plat. quod Cicero vertit Cum matre corpus commiſcere. Sed illud animaduertendum eſt lectori diligenter, ne κούρῃσιν μίξεσθαι Od. ζ, & ſiqui ſunt loci ſimiles, ad hanc ſignificationem referat, quum referri debeant ad eam qua ponitur pro Verſari inter aliquos, ſeu cum aliquo, aut in cœtu eſſe. Interdum tamẽ motus etiam includitur, vt quum dicitur in loco illo Od. ζ, Ὣς Ὀδυσεὺς κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλε Μίξεσθαι, γυμνός περ ἐών, In cœtum puellarum venturus erat, vel in congreſſum. Nam in cõgreſſum puellarum venire, multo fuerit tolerabilius hoc quidem loco, (ad vitandam ambiguitatem) quàm Congredi cũ puellis, vt quidam interpr. Quòd ſi verbo Congredior vti volebant, (quo tamen in huiuſmodi locis abſtinere malim) ei dãda potius erat antiqua cõſtructio, videlicet cum accuſ. vt dicit Plautus, Hominem ne congrediamur quæſo, priuſquam ſtomachum detexerit. Nec tamen ignoro Congredi cum puellis pro μίγνυσθαι ἐν φιλότητι, quod & μίγνυσθαι ſine adiectione dicitur, non ſatis Latinum exiſtimari: ſed multos tamen ex recentioribus eo vſos eſſe conſtat. Vide Μίσγω quod proximè ſequitur.

Μίσγω idem, nec inuſitatum ſicut Μίγω. Homerus Iliad. ϛ, κρητῆρσι δὲ οἶνον Μίσγον. vbi Euſtathius ait μίσγον οἶνον, videlicet τὸν τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸν ἐκ Τροίας, εἰς ἓν ἄγοντες αὐτόν. Sunt tamen & qui interpr. Infundebant in craterem. Vſus eſt hoc verbo & Plato in Timæo, vbi Cicero vertit Permiſcere, vt videbis pag 32 mei Cic. lexici. Et παισὶ μίσγεσθαι apud Plutarchum. Frequens eſt apud Hom. paſſ. μίσγεσθαι, & quidem in illis etiam loquendi gene-

ribus quorum facta fuit antea mentio. Quibus addendum eſt ex Od υ, Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι. vbi μισγέμεναι ἄλγεσι, id eſt miſceri doloribus, (ad verbum) eſt velut in mediis doloribus verſari, ſeu implicari doloribus, aut implicitum eſſe. vt μεμιγμένος κακοῖς, Soph. Implicitus malis. Sed vtitur & cum præpoſ. ἐς, Iliad. σ, — οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, pro Neque in Achiuorum cœtũ veniebat, vel Neque ſe Achiuis immiſcebat. Præſertim autem pro Concumbere frequens eſt, apud Homerũ. vt Od. ο, — ὅς ἐμίσγετο λάθρη. Et de puella, Od. ζ, Ἥτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων Ἀνδράσι μίσγηται, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. Ridiculum verò eſſe quod quidam annotant, dici videlicet virum mulieri μίσγεσθαι, non autem mulierem viro, non ille ſolùm locus oſtendit ex Od. ζ, ſed & alii eiuſdem poetæ. Ex quibus eſt hic Od. υ, circa principium, — ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες Ἤισαν, αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ. Itidémque hic Od. χ, — εἰσόκε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' ἀφροδίτης Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρη. Quinetiã vt dicitur vir μίγνυσθαι ἐν φιλότητι, ſic & mulier. vt apud Heſiodũ in Theogonia paſſim Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι. idque interdum datiuo, interdum ſequente genitiuo. Cum datiuo, vt Ἡ δ' Ἥβην, Ἄρηα καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε, Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν. Sic in alio eiuſdem poematis loco, Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι. At genitiuo ſepuente, vt Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο. At μισγόμενοι ſine adiectione dicuntur prælianτes, Il. δ, Ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε. poſſumus autem hîc quoque verbo Miſceo vti, dicendo videlicet Prælia miſcentium, ex Virgilio. Legitur verò & Miſcere certamina apud Liuium.

Μεμιγμένως, aduerb. Miſtè, ſeu Mixtè, Mixtim, Promiſcué. Exponitur & Confuſé.

Μίγμα, ατος, τό, Miſtura, ſeu Mixtura, Miſcella. Item Farrago. B. Et peculiariter μίγματα de medicamentorum miſturis. VNDE Μιγματοπώλης, Qui medicamentorum miſturas vendit. quo nomine Pamphilus quidam vocatur apud Galenum De comp. med. κατὰ τόπους libro 7. v. l.

Μίγδην, Miſtim, Permiſtim, ſeu (vt alii ſcribunt) Mixtim, Permixtim. Vel, Promiſcué. ET Μίγδα pro eodem apud Homerum.

Μίξις, εως, ἡ, Miſtio, Permiſtio. Empedocl. apud Plutarchũ, Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων. Luc. in Zeuxide, ἡ μίξις δὲ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων. Philo, τὰ δὲ δεύτερα μίξιν ἔχει καὶ κοινωνίαν.

Μίξις, Concubitus, Coitus. Herodotus de Agathyrſis, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται. CONTR. Ἀμιξία, q. d. Impermiſcentia. Dicitur enim eſſe ἀμιξία inter eas res quæ inter ſe permiſceri non poſſunt, ſeu quæ miſturam non admittunt. A Luciano autem ἀμιξία tribuitur Timoni, quòd ſe aliis hominibus non immiſceret, ſed eorum conſortium vitaret, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. Exponitur etiam Natura congreſſus hominum refugiens. Sed & ἀμιξία διαίτης affertur ex eodem Luciano.

Μικτός, ή, όν, Mixtus. Gal. ad Glauc. μικτὸν ἐξ αἵματος καὶ ξανθῆς χολῆς τὸ ῥεῦμα: perinde ac ſi dixiſſet μεμιγμένον. COMP. Ἄμικτος ET Δύσμικτος. Sonat autẽ ἄμικτος q. d. Impermiſcibilis, Qui permiſceri non poteſt. (Plin. dixit Inſociabilis, at Gellius Incoibilis) Vel, Non miſtus. Greg. ἄμικτα μίγνυται, Miſcentur quæ natura ſua miſturam reſpuunt, ſeu quorum natura à miſtura abhorret. Interdum ἄμικτοι dicuntur Commercio non vtentes, vt Sauromatæ apud Pauſaniam, inquit Bud. Sic & ἄμικτος γαῖα apud Euripidẽ, Quæ aliena cõmercia reſpuit. Itidemque ἄμικτος τόπος apud Iſocr. Sed exponitur etiã Nullum hominum conſortium admittens. HINC Ἀμίκτως, Abſque miſtione, ſeu miſtura. AT Δύσμικτος, Qui non facilè miſcetur cum alio, Qui vix admittit miſturam cum alio. Vide vſum huius vocis in quodam Platonis loco cum Ciceronis interpretatione, in Μίσγω. HINC Δυσμίκτως aduerb. vnde δυσμίκτως ἔχειν, Non facilè admittere miſtionem, ſeu miſturam. Plut. in Symp. p. 1137 meæ editionis.

Μίγα, Miſtim, ſeu Mixtim, Permixtim. Promiſcué. idem quod μίγδα. Cuius ordinis eſt ETIAM Μιγάς, άδος, ὁ, Miſtus, vel Permiſtus. aut Miſcellaneus, Miſcellus. Apud Eurip. in Andromacha, πολλοὶ δ' ἔπηλυν μιγάδες, exponitur Alii aliis permixti. Itẽ μιγάδες homines conuenæ, (vt exponit B. apud Iſocr. in Panegyrico & apud Athenæum) & q. d. Miſcellanei. Idem tradit à Gregorio μιγάδα βίον opponi τῷ ἐρημικῷ, item μιγάδας homines τοῖς μοναστῇς. ITEM Μιγάζομαι pro μιγνύω, Miſceo. A cuius paſſiuo eſt participium μιγαζομένους Od. θ, — μιγαζομένους φιλότητι, quũ paulo antè dixiſſet μίγησαν. Eiuſdem deriuationis SVNT Ἀμιγής ET Ἀμφιμιγής ET Πολυμιγής. Eſt autem Ἀμιγής, (ſicut ἄμικτος ſuprà) Qui miſceri non poteſt. Vel, Qui miſtus non eſt, Purus. Interdum cum genitiuo, vt ἀμιγὲς πάσης ὕλης, Nulli materiæ miſtum, Purum ab omni materia. Sic ἀμιγὲς ἑτέρας φύσεως, Dioſcor. Item, ἀμιγὲς αἵματος στέαρ, adeps ſanguinis expers. Et ἀμιγὲς τοῦ φαύλου, Luciano. Interdũ & cum datiuo: vt ἀμιγὲς ἐστι τοῖς φαύλοις, Ariſtot. Sic ἀμιγὴς ἐλαίῳ, Dioſcor. Nonnunquam ſine adiectione, vt apud Plut. εἰ μὲν γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἦν τὸ ἓν &c.

AT Ἀμφιμιγής, Vndique miſtus, Miſturam vndique habens. Vide Heſychium. SIC Πολυμιγής, Ex multis miſtus, ſeu Miſturam aut admiſtionem ex multis habens. VNDE Πολυμιγία Plut. Multarum rerum miſtura, ſeu miſtio.

C. ἈΝΑμίγνυμι, vel Ἀναμιγνύω, Immiſceo, Permiſceo, Commiſceo. Iungitur datiuo vel præpoſitioni πρὸς habenti accuſatiuũ. Plut. in Pericle, πρὸς ἀνθρωπίας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετήν. Apud eũdem, ἀναμεμιγμένοι πρὸς ἀλλήλους.

Ἀναμίγνυμαι, vel Ἀναμιγνύομαι, Paſſ. Immiſceor, Permiſceor, Cõmiſceor. ἀναμίγνυσθαι τῷ δήμῳ, apud Lucianũ. ἀναμεμῖχθαι, Permixtum eſſe. & participia ἀναμεμιγμένος, & ἀναμιχθείς. vt ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει apud Lucianũ.

(Ἀναμίσγω etiam reperitur pro Ἀναμιγνύω, vt & ſimplex μίσγω pro μιγνύω)

Ἀναμεμιγμένως, Aduerbium Mixtim, Permixtim, Promiſcué. Heſychius ἀναμὶξ exponit per ἀναμεμιγμένως, vt magis notum.

Ἀναμίγδην, Aduerbium aliud, idem ſignificans.

Ἀναμὶξ, Aduerb. Mixtim, Permixtim, Promiſcué. Xenophon Sympoſio, οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν.

Ἀνάμιξις, εως, ἡ, Permixtio, Commixtio.

c. 2. Συναναμίγνυμι, Simul immiſceo. quod & συμμίγνυμι dicitur.

C. ἈΠΟμίγνυμι, idem quod ſimplex μίγνυμι. Ex quo Ἀπομίγνυμι eſt VERBALE Ἀπόμιξις, Miſtio, in v. l.

C. ἘΜμίγνυμι, Immiſceo. A cuius paſſiuo Ἐμμίγνυμαι eſt participium ἐμμεμιγμένος apud Plutarchum in Sympoſ. pag. 1154 meæ editionis. In v. l. ἐμμεμιγμένος exponitur non ſolùm Immiſtus, ſed & Concretus.

C. ἘΠΙμίγνυμι, VEL Ἐπιμιγνύω, Miſceo, Permiſceo. Sed vt plurimùm vſurpatur hoc verbum in voce paſſiua ea ſignificatione qua Homerus vſus eſt ſimplici μίγνυσθαι, quum dixit μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι: videlicet pro Commercium habere, vel Commercia inire, Commercia exercere. Exẽpla Bud. affert pag. 357, & 733, ex Thuc. & Xen. vbi & ἐπιμιγνύντες actiua voce ex Thucyd. pro ἐπιμιγνύμενοι. HINC Ἐπιμιξία, Admiſtio, Permiſtio: Coaleſcentia. Plut. in Sympoſ. pag. 1137 meæ editionis, μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας οὐ πέφυκεν. pro eo quod paulo antè dixerat μίξεις. Item Cõmerciũ. Ioſephus, οὔτε γὰρ ἐμπορίαις χαίρομεν, οὐδὲ ταῖς πρὸς ἄλλους διὰ τούτων ἐπιμιξίαις. Apud Plut. exponitur etiam Congreſſus. ET Ἐπίμιξις pro eodem, ex Thuc.

Item nomen ADIECT. Ἐπίμικτος, Miſtus. vt apud Appianũ, φασήλοις ἐπιμίκτοις ἔκ τε φορτίδων νεῶν καὶ μακρῶν. id eſt, Miſtis ex forma onerariarum longarúmque nauiũ, vt vertit Bayf. Et BICOMP. Ἀνεπίμικτος, ſed hoc ſequitur potius ſignif. nominis ἐπιμιξία, qua ponitur pro commercio. eſt enim Ἀνεπίμικτος, Commercia cum exteris non exercens, vt docet Bud. ibidem. Item ἀνεπίμικτος πόλεμος, bellum cuius tempore nulla vltro citróque commercia exercentur. Sed accipitur alioqui generalius ἀνεπίμικτος, iungitúrque interdum cum genitiuo: vt ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας ex Dioſcoride, pro Sordẽ

nullam admiſtam habens. Quinetiam cum genitiuo A ἀνθρώπων in v.l. Impermiſtus hominibus, Inſociabilis.

HINC Ἀνεπιμίκτως, aduerb. vt ἀνεπιμίκτως ἔχειν, Abhorrere à permiſtione, Natura eſſe tali quæ non admittat permiſtionem. ET Ἐπιμίξ, Miſtim, Permiſtim, Promiſcuè, apud Homerum.

Ἐπιμίσγομαι pro eodem. (ſicut μίσγομαι pro μίγνυμαι) Cõmercium habeo, In conſortium venio, ſeu In conſortio ſum, aut cœtu, apud Homerum non ſemel cum datiuo. At Callimachus iunxit etiã accuſatiuo, & quidẽ rei, pro Ingredi, Accedere. hymno in Iouem, — ἔνθεν ὁ χῶ B ρος ἱερός· οὐδέ τί μιν κεχρημένον εἰλειθυίης Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. Apud Heſiodum autem cum præpoſ. ἐς, vbi dicit ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται.

C. ΚΑΤΑμίγνυμι, VEL Καταμιγνύω, Immiſceo, Permiſceo. Plut. Sympoſ. pag. 1151 meæ editionis, τὰ ἡδυώδη καὶ ἀπέταλα καὶ σκιερὰ καταμίξαι τοῖς φυτοῖς. Ex eodem in Lycurgo καταμιγνύεσθαι actiuè poſitum cum eadem conſtr. καταμιγνύετο τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινὰ ζῆλον. At ex Ariſtoph. affertur vox actiua cum præpoſ. ἐς, vbi dicit, τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα. AT Καμμίξας C ſyncope poetica pro καταμίξας.

C.2. Ἐγκαταμίγνυμι, VEL Ἐγκαταμιγνύω, q.d. Immiſceo in, vel Immiſceo intra, aut Admiſceo. Sed accipitur potius pro καταμίγνυμι, aut etiam ſimplici μίγνυμι. participium paſſiuum ἐγκαταμεμιγμένον apud Luc. in Anacharſi, ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις. vbi exponitur Admixtum laboribus.

C. ΠΑΡΑμίγνυμι, VEL Παραμιγνύω, Admiſceo, Immiſceo. Ariſtoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ. Ab eius paſſiuo Παραμίγνυμαι eſt παραμιγής, Admixtus. ITEM Πα- D ραμίσγω pro eodem.

C. ΠΡΟΣμίγνυμι, VEL Προσμιγνύω, Admiſceo, in v.l. ſed ſine exemplo. At pro Admoueo, Applico, legitur cũ apud alios tum apud Pindarũ Olymp. ode 1, de equo, κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, Admouit dominum ſuum victoriæ, & velut applicuit. Id eſt, Fecit vt domin⁹ ad victoriam vſque perueniret. Plut. in Phocione, νέος δὲ ὤν, Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν τῷ στρατηγῷ, καὶ παρείπετο. id eſt, Ad Chabriam ſe applicuit, vt B. vertit, pag. 357. Multo autẽ eſt vſitatius verbum hoc προσμιγνύναι neutraliter ſum- E ptum, eo modo quo & Applicare aliquò Lat. interdum dicunt. Redditur etiã Appellere, Subire, Accedere, Succedere. (ea ſignif. qua dicitur Succedere portis, vel muris à Cæſare & Liuio) eſtque frequẽs cum alijs hiſtoricis, tum Thucydidi. vt lib. 3, ἔπειτα προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων. Sic προσμίξαι τῇ Πελοποννήσῳ. item προσμίξαντες τῇ Ἰκάρῳ. vbi exponitur & Appulſi. Et lib. 1, ἐπειδὴ δὲ προσέμιξαν τῇ ἠπείρῳ. vbi reddi etiam poteſt, Vbi tenuerunt continentem. Interdum verò & cum præ poſ. πρός: vt προσμίξας πρὸς τὰ ὄρια. Sic etiam, προσέμι- F σγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις, (à THEM. Προσμίσγω quod pro προσμίγνυμι dicitur, vt μίσγω pro μίγνυμι.) Interdũ etiã additur ἐγγὺς cum datiuo illo rei. At datiuo perſonæ iunctum, apud eundem Thucyd. Item pro Manum conſerere, ſeu Pugnam conſerere. nam eadẽ ſignif. alicubi dicit προσμίξαι & εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Sed & pro Cõiungere ſe cum aliquibus. Quò pertinet ea ſignificatio quam Bud. huic verbo tribuit apud Platonem, videlicet pro Coniungi, Hærere.

Πρόσμιξις, Admiſtio. G

C.2. Ἀπρόσμικτος, Cui non eſt commercium cum alijs, A commercio alienus. In v.l. ex Herodoto, pro Nullo conſuetudinis conuerſationiſque vinculo vtens, Inſociabilis.

C. ΣΥΜμίγνυμι, VEL Συμμιγνύω, Commiſceo, Permiſceo. Sæpe autem pro Adiungo me, Coniungo me, Caſtra caſtris adiungo, Vires ſocio. Item in alia coniunctionis ſignificatione. vt Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων apud Platonẽ. nam licet Budæus exponat Cum Theæteto verba feci, ineſt tamen & hîc quædam cõiunctio- H nis ſignificatio: perinde videlicet acſi quis dicat Coniunctio mihi fuit cum Theæteto per verba. Sed & Cõſortio vti, poteſt reddi in huiuſmodi locis. Sæpe etiam pro Appropinquo, Accedo. Vide Bud. pag. 357 & 733. Sæpe verò & pro Manum conſerere, Prælium conſerere. vt συμμίξαι τινί, Herodot. (Dici autem & Miſcere prælium à Latinis eodem modo, docui in Μίγνυσθαι) Xenoph. dixit etiam εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, duo ſynonyma loquendi genera velut in vnum permiſcens, videlicet συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, & εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις.

Σύμμιξις, Commiſtio, Cõmiſtura. Item Conſortium. Vnde Plato copulauit σύμμιξις cum κοινωνία.

Σύμμιγμα, Quod commiſtione conſtat, Quod ex commiſtione eſt, Quod ex commiſtis rebus coaluit. Plut. De primo frig. τὴν ἔγγιστα γῆν ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάπλεων σύμμιγμα καὶ συμφόρημα γεγενημένην.

Σύμμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cõmixtus, Permixtus, Miſcellaneus, Promiſcuus. Heſiod. Erg. εἰσόκεν αὐτῆς Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἀνείκῃ. Thuc. lib. 4, δισχίλιοι δέ τι καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπολιτεύον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον. qua ſignif. dicuntur & σύμμικτοι ἄνθρωποι pro conuenis, ſicut & μιγάδες.

Συμμιγής, έος, ὁ & ἡ, idem quod proximè præcedens σύμμικτος. vt βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν, Ariſtid. Et cum datiuo ex Euripide, συμμιγὴς φόνῳ, permixtus cum cæde.

C. Ὑπομίγνυμι, VEL Ὑπομιγνύω, (q.d. Submiſceo) Clam miſceo, vel Paulatim miſceo. Plut. in Sympoſ. probl. pag. 1147 meæ editionis, τὸν καλὸν Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρωματικόν.

ΜΙΚΡΟ'Σ, VEL Σμικρός, Paruus. H. Il. ε, Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. i. Paruus quidẽ corpore erat Tydeus, ſed bellicoſus, ſeu ſtrenu⁹. D Ath. lib. 12, Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον μικρὸν γενέσθαι τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Atq; vt aliquis dicitur μικρὸς δέμας ſeu τὸ σῶμα, ſic etiam ipſum σῶμα dicitur μικρόν. (ſicut viciſſim μέγα σῶμα, vnde cõpoſitum μεγαλόσωμος) Sed vt plurimum μικρὸς appellatur ſine adiectione qui eſt paruus, id eſt paruo corpore. vt apud Plut. in Pol. præcept. ὀφθεὶς δὲ μικρὸς καὶ γελασθεὶς &c. Sic μικρὰ γυνή: vt apud Plut. Lacõ interrogatus cur duxiſſet μικρὰν γυναῖκα, reſpondit minima ex malis eligi debere. Homerus vocauit etiam σμικρὰς ὄρνιθας, paſuas aues, Il. ρ, — ὅς τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι. Dicitur & de alijs rebus varijs, ſicut Latinè Paruus. vt μικρὰ μάχαιρα, paruus gladius. Et μικροὶ οἴακες Plut. De Socr. dæmonio, ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγαὶ ὁλκάδων. Item μικρὰ πόλις apud Xenoph. Sed iungitur interdum etiam diminutiuis (vt Latinè Paruum: veluti quum dicitur Parua munuſcula) nam & μικρὸν πολίχνιον legimus apud Iſocratẽ, necnon μικρὸν νησίδιον. Tale eſt μικρὸν πινακίσκιον apud Athenæum. Xenophon autem diminutiuo iunxit μικρὸν præcedente etiam aduerbio μάλα, quum dixit, μάλα μικρὸν χωρίον, Pæd. 8.

Μικραὶ κύλικες Cicero apud Xen. vertit Minuta pocula, vt videbis pag. 133 mei Cic. lexici.

Μικρὸν dicitur etiam quod eſt parui pretij, ſeu parui momenti, vt quum dicit Eurip. de Deo, τὰ δ' ἄγαν ἀπεῖπε, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ. vbi etiam obſerua τὰ μικρὰ opponi τοῖς ἄγαν. Interdum autem μικρὰ & μείζω opponunt, pro rebus leuioribus & grauioribus. vt Plutarchus in Polit. præc. καὶ μικρὰ καὶ μείζω φέροντες ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας. At Demoſth. dixit etiam ἐπηρεάζειν καὶ μικρὰ καὶ μείζω in orat. aduerſus Mid. In v.l. ex eodem affertur ὁ μικρότατος pro Abiectiſſimus. Et μικρὰ φρονεῖν pro Submiſſè ſe gerere. quod & μικρὸν φρονεῖν dicitur in hoc verſu qui extat apud Plut. Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραγότα. Sed & μικρὸς τὴν γνώμην dicitur eſſe aliquis apud Athen.

Μικρὸς interdum (ſed rarius) oppoſitum habet non μέγας, id eſt Magnus: ſed πολύς, id eſt Multus. veluti quum dicitur à Demoſth. μικρὸν χρόνον pro Paruo tempore, Philipp. 2. huic enim opponeremus πολὺν χρόνον. Poſſumus autem μικρὸν χρόνον reddere non ſolùm Paruo tempore, ſed & Breui tempore, vel Pauco tempore. Sicut apud eundem in Mid. habemus μικρὰ λέγειν pro Pauca dicere, ὀλίγα λέγειν. Sed & μικρὸν ἀργυρίδιον, apud Ariſtoph. in Pluto, Pauca pecunia, ſeu ad verbum Pauca pecuniola. (ſicut & apud Heſiodum quidam interpr. σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο) Interdum verò μικρὸν (ſeu σμικρὸν

σμικρὸν cum genitiuo, vt σμικρὸν μέλιτος, apud Ariſtoph. A q.d. Paucū mellis, pro Paucum mel: vel Paulū mellis. Sæpe verò aduerbialiter, oppoſitū itidē τῷ πολὺ, pro Paulū, vel Parum: vt Iſocr. in Hel. encom. circa principiū, καὶ μικρὸν προέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις, ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Sic ex Ariſtide, τὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑπερανέχοντα (Sed & μικρόν τι aduerbialiter etiā poſitum à Gregorio pro Aliquantulum, inquit Bud. qui affert & μικρὰ ex eo pro Paululum, ſeu Pauliſper: ſcribente, μικρὰ τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ χαρισάμενοι) Et cū cōparatiuo, vt μικρὸν ἐλάττω, Demoſth. vt Latinè Paulo pauciora: quo dicitur modo B πολὺ ἐλάττω. Vtūtur tamē & datiuo μικρῷ, idq; nō minus frequenter. vt μικρῷ πλείους, idem Demoſth. & μικρῷ πρότερον quo dicitur modo & μικρῷ ὕστερον. ſicut etiā μικρὸν πρότερον, & μικρὸν ὕστερον. Interdū etiā cū ὅσον. vt μικρὸν ὅσον διαφέρειν in v.l. Parum admodum differre. Sed tamē D Plinius apud Theophr. interpretatus eſt Ferè, quū hæc eius verba, πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέραις, τοὺς δὲ καρποὺς ἀποδιδόασι μετὰ πλειάδα κατὰ λόγον, ita vertit, Pinus & picea præueniūt germinatione abietē, quindecim ferè diebus, ſemē verò poſt C vergilias & ipſæ reddūt. |Sic & μικροῦ pro Ferè, nō eſt infrequens. Xen. Pæd. 1. καὶ μικροῦ κἀκεῖνον κατέβαλε χιλίαρχον. Demoſth. Pro cor. μικροῦ μὲν ἅπαντας κατηκόντισε. Idē alibi, μικροῦ γε, ἃ μάλιστά με δεῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, παρῆλθον. Quib9 in locis μικροῦ eſt Ferè, Propemodum, ſeu Parum abfuit quin. Exiſtimo autē dici μικροῦ huiuſmodi in locis, ſubaudito infinitiuo δεῖν. (nā μικροῦ δεῖν hac ſignif. dici ſolet. vt apud eundem Demoſth. τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν)

Iungitur etiā præpoſitionibus hoc nomē, obtinens D locum aduerbii. Dicitur enim εἰς μικρὸν, & ἐπὶ μικρόν. itē κατὰ μικρὸν, & μετὰ μικρὸν, & παρὰ μικρόν. Affertur εἰς μικρὸν ex Luciano pro Pauliſper, Parūper: vbi dicit εἰς μικρὸν πέπαυσο, quieſce parumper. Ἐπὶ μικρὸν autem non ſolùm pro Parumper ſeu Pauliſper, ſed & pro Parū, ex Ariſtotele. Quātum ad reliqua tria attinet, de μετὰ μικρὸν quidē dixi in Μετά. At κατὰ μικρὸν ſæpe ponitur pro Paulatim. quo vſus eſt modo Iſocr. dicēs, κατὰ μικρὸν προϊών. Itidémq; dixit Demetr. Phaler, κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ βραχὺ προϊών. Et apud Greg. ταῖς κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς Bud. vertit, Senſim prolatando. Sed Plinius apud Ariſtot. reddi- E dit Subinde: quū hæc Ariſtot. verba de vitulo marino loquētis, ἄγει δὲ δωδεκαταῖα ὄντα τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν πολλάκις τῆς ἡμέρας, συνεθίζουσα κατὰ μικρὸν, ſic interpretatur, Nō ante duodecimū diē deducit in mare, ex eo ſubinde aſſuefaciēs. At κατὰ σμικρὰ νεῖμαι ex Plat. De leg. Particulatim diſtribuere, in minima quæque. Vltimū autē παρὰ μικρὸν, pro Fermé. Item in alia ſignif. (vbi non itidē aduerbialiter poni videtur) habes apud Bud. p. 245.

C. Μικρομερὴς VEL Σμικρομερὴς, Minutis partib9 conſtās. F

C. Μικρολόγος, ου, ὁ, SEV Σμικρολόγος, Qui μικροῦ (id eſt rei paruæ) λόγον ποιεῖται, id eſt Rationem habet. Nullā enim aliā inuenio viam exponendi quid valeat λόγος in hoc cōpoſito & aliis ab eo deductis. Sed μικροῦ λόγον ποιεῖται poteſt etiam, & fortaſſe rectius, exponi, Qui rem paruā in prætio habet, vel magni facit, aut magni æſtimat. Budæus autē pag. 799, ait duntaxat μικρολόγους eſſe qui à Cicerone vocentur Minuti & Anguſti, item Exiles & Exigui. Iſocrates in Panath. οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐστὶ δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. vbi quidam interpretan- G tur, Senectus parca, alii Sordida. ſicut & γύναιον μικρολόγον Polit. apud Herodianū vertit Mulierem ſordidā. (Sed Cam. ſic reddit illū Iſocratis locum, Ita eſt ſenecta mea moroſa, & inquirens in minima quæque, & querula. quæ interpretatio mihi non diſplicet) Iſocr. cum δυσάρεστον & μεμψίμοιρον iunxit μικρολόγον: ſic Lucianus μικρολόγος εἶ ὀργίλος & φιλόνεικος, quæ eiuſdē generis ſignificationem habent cum illis quæ ab Iſocrate ponūtur. Plut. verò μικρολόγοι & μικρόλυποι copulauit. VNDE Μικρολογέω VEL Σμικρολογέω, Res paruas magni æſtimā- H do, Sic vt minutas etiam res cōſectemur. Vel, Sordidè, Auarè, More eorū qui σμικρολόγοι vocātur. Et NOM. Μικρολογία, SEV Σμικρολογία, Magni facere ſeu æſtimare rē paruā, & quæ contrà nihili facienda eſt. vnde redditur etiam Sordes, Auaritia. ſicut μικρολόγος, Sordidus, A Auarus, ſeu Parcus. Vtūturque hac in ſignif. cū alii tum Lucianus & Herodian. veluti vbi dicit Lucianus, ἀνεῳγὼς ἅμα τινὸ Μνησιθέου μικρολογίαν, ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε. Sæpe autē & pro cura quæ impēditur rebus nihili, vel rebus minutis. Affertur verò μικρολογία & pro oratione tenui, nullámque habente verborum & ſententiarum dignitatem: ex Suida, ſcribēte de Simonide, οὗτος δοκεῖ μικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὸ ᾆσμα. Et VERB. Μικρολογέομαι, οῦμαι, SEV Σμικρολογέομαι, Rei paruæ rationē habeo. Itē, Anxiè & ſcrupuloſè B circa vilia & ſpernēda occupor, Paruas res & minutas aſpernabiléſque (vt vocat Gellius) cōſector. Itē, De rebus minutis & leuibus accuratè diſputo. Quarum ſignif. Bud. pag. 798 & 799 exempla profert. Addit verò; μικρολογοῦμαι, eſſe etiam Sordidè & præparcè rationem D ineo, vel tribuo. ex hoc Plutarchi loco in Apophth. ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, ne vltra præparcè & ſordidè agas cum diis, parcens videlicet thuri in ſacrificando. At Plinius pro μὴ μικρολογεῖσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς dixit Largè deos adorare, illam ipſam referens hiſtoriam C quæ ibi à Plutarcho commemoratur. vide λιβανωτοφόρος. ITEM Μικρολογίζομαι pro μικρολογοῦμαι, in v.l. ſed nullum illius vſus exemplum affertur.

C. Μικροπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Viles & abiectos homines decēs. vel Vilis, Abiectus. Syneſ. epiſt. 132, οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, aut alio aliquo nomine valde humili & abiecto. Interdum redditur potius Illiberalis. Syneſ. epiſt. 143, τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων μικροπρεπὲς δοκεῖ. Plut. De lib. educ. ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζωώδης καὶ D μικροπρεπής ἐστι. VNDE Μικροπρεπῶς, Ita vt homines viles & abiectos decet. vel Illiberaliter. ET Μικροπρέπεια, ας, ἡ, Illiberalitas. Ariſtot. Eth. 4, c. 2, de μεγαλοπρεπείᾳ & ἐλευθεριότητι loquens, τῆς τοιαύτης δ' ἕξεως, ἡ μὲν ἔλλειψις μικροπρέπεια λέγεται ἡ δ' ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία. vbi redditur Indecora parſimonia: qualis eſt & ἡ σμικρολογία. Eadem verba habentur apud eundem Ariſtot. Ethic. 2, c. 7. Idem in Rhet. lib. 1, μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική· μικροψυχία δὲ καὶ μικροπρέπεια, τἀναντία. ET Μικροπρεπεύομαι, In paruis E occupor, Occupor iis quæ viles & abiectos homines decēt. Syn. ep. 134, ſub finē, συνηδόμεθα φιλοσοφούσῃ καὶ παραιτουμένῳ μὲν τὸ μικροπρεπεύεσθαι, συνόντι δὲ τῷ παρά σοι κρείττονι. Sicut verò dicitur σμικρολόγος & σμικρολογία pro μικρολόγος & μικρολογία. ITA Σμικροπρεπὴς ET Σμικροπρέπεια pro Μικροπρεπὴς & Μικροπρέπεια. ſicut videlicet & ſimplex σμικρός pro μικρός.

Μικρῶς, VEL Σμικρῶς, Paruè, Parum. Herodian. lib. 3, οὐ μικρῶς ἐλύπησε τὸν τοῦ Σεβήρου στρατόν.

Μικρότης, ητος, ἡ, VEL Σμικρότης, Paruitas, Exiguitas. Plato F in Timæo, δεσμοῖς διὰ σμικρότητα ἀοράτοις, vinculis quæ cerni non poſſent propter paruitatem. Ariſtot. μέγεθος & μικρότητα inter ſe oppoſuit. Iſocr. dixit etiam σμικρότητα τοῦ μισθοῦ.

Μικρύνω VEL Σμικρύνω, Paruum reddo. Itē Imminuo.

MIMÉOMAI, οῦμαι, F. ήσομαι, Imitor. Ariſtot. De poetica, τὸ μιμεῖσθαι σύμφυτον ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί. Demoſth. Olynth. 3, οὓς ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ' οὐ πάνυ. Iſocr. μήτε τοὺς ἅμα τι θαυμάζοντας καὶ βασκαίνοντας καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένους. Idē in G Archid. μιμεῖσθαι τὰς ἐκείνων πράξεις. Sæpe etiā cum ζηλόω copulatur, vt in ipſo ζηλόω videre eſt. Sic apud Plut. De fortit. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι, καὶ Περσέα ζηλῶ, Ad Herculis imitationē me cōtuli; Ad æmulādum Perſeū me comparaui, B. interpr. Et Herodian. lib. 5, de Macrino, ἐζήλου δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκου ἐπιτηδεύματα, τὸν δὲ λοιπὸν βίον οὐκ ἐμιμήσατο. Dicitur etiā de imitatione geſtuū, vocū & rerum aliarum. Plut. in Symp. 5, τῶν μιμουμένων τοὺς ὀργιζομένους καὶ λυπουμένους. vbi etiam reddere poſſis, Simulātes. (Corn. autē Tacitus dicit Mœſtitiā imitantes pro Præ- H ſe ferētes vultu) Geſtū alicuius imitari dicit Lucr. lib. 4. Ariſtoph. Nub. τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ. Plat. in Cratylo, τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἆλλα ζῷα. Plut. Symp. 5, μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν. Plin. Turdum habuit imitantē ſermones hominum. Dicitur etiā fictor aut pictor imitari. ſicut & Cic. Quē ſi imitari

A atque exprimere nõ poſſumus. Idem, Imitari atque adumbrare dicendo: ſupta metaph. à pictorũ imitationibus, de quibꝰ & illud quod Apollodori operibus inſcriptum fuit, Μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται. cuius & Plin. meminit lib.35.c.9. Fecit & Penelopen, in qua pinxiſſe mores videtur: & athletã: adeóq; ſibi in illo placuit vt verſũ ſubſcriberet, celebrẽ ex eo, Inuiſurũ aliquẽ faciliꝰ quàm imitaturum. Chirographa imitari, poſt Cic. dixit Suet. Et in paſſ. ſign. μεμιμημένον, Imitatum, Imitãdo expreſſum, A docto imitatore expreſſũ: ſeu, Imitatione factũ aut effictũ. Ariſtot. Rhet.1, ἀνάγκη ἡδέα εἶναι τό, τι μεμιμημένον, B ὥσπερ γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ ποιητική, καὶ πᾶν ὃ ἂν εὖ μεμιμημένον ᾖ, κἂν μὴ ᾖ ἡδὺ τὸ μίμημα.

Μίμημα, ατος, τό, Imitamentũ, Imitamẽ, Imago. Plato in Crat. ὄνομ᾽ ἄρ᾽ ἐστιν, ὡς ἔοικε, μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὃ μιμεῖται, καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τῇ φωνῇ ὃ ἂν μιμῆται. Idẽ in Tim. αὐτὰ διόψεως τούτων τῶν μιμημάτων, nullo poſito ſub oculos ſimulacro earum rerum, vt Cic. interpr. Aliud exemplũ habes paulo antè in Μιμέομαι. Frequenter copulatur cũ εἴδωλον & ἀπεικόνισμα. Plut. De def. orac. ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλον ἐστι γεγενημένον, ſingula ſingulorũ C ſimulacra & imagines naturã eſſe molitã. Idẽ in lib. De frat. am. σκιαὶ γὰρ εἰσιν ὄντως αἱ πολλαὶ φιλίαι, καὶ μιμήματα καὶ εἴδωλα τῆς πρώτης ἐκείνης, quæ videlicet liberis cũ parẽtibus & fratri cũ fatre intercedit. Philo De vita M. lib.3, μιμήματα καὶ ἀπεικονίσματα τῶν ἰδεῶν ἐκείνων. vbi Turn. vertit, Quæ imitata ſunt illarũ formarũ ſimulacra. Idẽ lib.2, ὧν ἀπεικονίσματα καὶ μιμήματα οἱ δηλωθέντες νόμοι γεγόνασι, quorũ imagines & adumbrationes leges illæ extiterũt. Philo, ἀπ᾽ ἀρχετύπου νοητοῦ παραδείγματος μίμημα αἰσθητόν, ab exẽplari primigenio intelligibili ſenſibilem imaginẽ. D

Μίμησις, εως, ἡ, Imitatio. Plut. De aud. poëm. ἡ δὲ μίμησις ἄν τε περὶ φαῦλον, ἄν τε περὶ χρηστὸν ἐφίκηται τῆς ὁμοιότητος, ἐπαινεῖται. Thuc. lib.2, τυραννίδος μᾶλλον ἐφαίνετο μίμησις ἢ στρατηγία, tyrãnidis imitatio vel æmulatio. Herodian. lib.3, μιμήσει καὶ ζήλῳ τοῦ βασιλέως. ſic lib.2, de Pertinace, τὸ Μάρκου ἀρχῆς ζήλῳ τε καὶ μιμήσει τοὺς μὲν πρεσβυτέρους ὑπομιμνήσκων εὔφραινε. vbi μίμησιν & ζῆλον copulauit, ſicut ſuprà μιμεῖσθαι & ζηλοῦν. Ariſtoph. κατὰ τὴν μίμησιν, te imitando. Plato De leg. μιμήσεις πονηρὰς μιμεῖται τοῖς πολεμίοις, de imitatione in re mala. Item de imitatione qua ſcriptorẽ aliquẽ E imitamur. Luc. in Herodoto, vel Aetione, ὅσα μὲν εἶα καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πόρρω τοῦ εἰς μίμησιν ἐλπίδος, quæ fore aliquem qui imitari & exprimere poſſit, ſpes nulla eſt. Item de imitatione geſtuum ioculari qualis hiſtrionum eſt. Ariſt. De arte poet. in definitione ſeu deſcriptione tragœdiæ, μίμησίς ἐστιν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πράξεως καὶ βίου καὶ εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας. Luc. De ſaltat. loquens de quodam qui Aiacẽ furentẽ agebat, ὑπώπτευον μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπολισθῇ, ex nimis accurata imitatione. Idem in eodem lib. F ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα. Item, ἐν ὀρχήσει ἡ περὶ τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ παρὰ τὸ δέον ἐπιτεινόντων. In oratione etiam μίμησις dicitur quum cogitata, verba, geſtus aut actiones alicuius exprimimus accurata imitatione: quæ frequens eſt apud Terentium.

Μιμητής, οῦ, ὁ, Imitator. Xen. μιμητὰς ἑαυτῶν ἀποδεικνύουσι. Herod. lib.7, de Maximino ita tyrones erudiẽte, ὡς μὴ μαθητὰς εἶναι μόνον, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, æmu- G los & imitatores virtutis. Poetæ quoque & hiſtriones dicuntur μιμηταί: illi, ꝙ verbis & oratione, hi, ꝙ geſtu præcipuè imitẽtur eos quorũ perſonas agũt. Ariſt. De arte poet. ἐπεὶ γάρ ἐστι μιμητὴς ὁ ποιητὴς ὥσπερ ἂν ἢ ζωγράφος ἤ τις ἄλλος εἰκονοποιός. Plut. Symp.8, μιμητὴς τῶν τραγικῶν παθῶν.

Μιμητικός, ή, όν, Imitãdi ſolertia præditus, Peritus imitator. Ariſtot. De arte poetica, τό, τε γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐστι. Idẽ Rhet. lib.3, ὑπῆρξε δὲ καὶ ἡ φωνὴ πάντων μιμητικώτατον τῶν μορίων ἡμῖν. Luc. De ſaltat. loquens de Proteo, μιμητικὸν ἄνθρωπον καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι καὶ H μεταβάλλεσθαι δυνάμενον. Itẽ μιμητικὸς ζῆλος, æmulatio quæ imitari aliquẽ poſſit aut cupiat. Plut. Pericle, πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος, οὐδὲ ἀνάδοσις κινοῦσα προθυμίαν καὶ ὁρμὴν ἐπὶ τὴν ἐξομοίωσιν. Apud Ariſtot. autẽ in Probl. οἱ διθύραμβοι ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκέτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, Turn. interpr. Poſtquã imitatores eſſe cœperunt. Item μιμητική, ſ. τέχνη, Imitatrix ars, ſeu Imitandi peritia. Plato in Sophiſta. Et τὸ μιμητικόν, Imitatio, vel Imitandi ſolertia. Demetr. Phaler. καὶ τὸ μιμητικὸν οὐ γραφῆς οὕτως οἰκεῖον ὡς ἀγῶνος. VNDE Μιμητικῶς, Imitãdo, ſeu More imitatorũ. Ath. l.11, de Plat. τοὺς διαλόγους μιμητικῶς γράψας.

Μιμητός, οῦ, ὁ, Imitabilis, Quem imitari datur.

C. Ἀμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inimitabilis, Quẽ imitari & exprimere nemo poteſt. Plut. De fort. Alex. lib.2, loquens de Alexãdri imagine ab Apelle expreſſa, ὁ μὲν Φιλίππου, γέγονεν ἀνίκητος· ὁ δὲ Ἀπελλοῦ, ἀμίμητος. quẽ Plin. quoq; ſcribit adhibere quædam ſolitũ quæ imitari nemo potuerit. Idẽ in Alcib. dicit, eũ chamæleõtẽ ſuperaſſe, & διὰ χρηστῶν ἰόντι καὶ πονηρῶν ὁμοίως, οὐδὲν γενέσθαι ἀμίμητον οὐδ᾽ ἀνεπιτήδευτον. quippe qui potuerit συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοιοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις. Quintil. itidẽ dicit Opera quædã nobis inimitabilia. Apud eundẽ Plut. in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari poſſit. Item τὸ ἀμίμητον, q.d. Inimitabilitas. VNDE Ἀμιμητόβιος, Cuius vita inimitabilis eſt.

C. Δυσμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vix imitabilis, Quem imitari & exprimere difficulter queas.

Μιμηλός, ή, όν, Imitatus, (vt Cic. dicit Imitata & efficta ſimulacra) Imitãdo expreſſus, A docto imitatore effictus, μεμιμημένος ſiue ἀπομεμιμημένος. Plut. in Ageſ. p.196, ἀπεῖπε μήτε πλαστὴν, μήτε μιμηλήν τινα ποιεῖσθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. At in Apoph. eadẽ referẽs, μιμηλὴν abſolutè dixit pro μιμηλὴν εἰκόνα ſeu γραπτὴν, vt Suid. exp. τοῖς φίλοις ἐκέλευσε μηδεμίαν πλαστὴν μηδὲ μιμηλὴν ποιήσασθαι τὰς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων. vbi μιμηλὰ rectè reddi poteſt Imago. nã & imago ab imitando dicta eſt. Heſ. μιμηλὸν ἐστι ὅμοιον, ἢ ὁμοίως, Ad exẽplar factũ. Accipitur etiã actiuè pro Imitãdi ſolertia præditꝰ. vnde & μιμηλὴ à Suida exponitur μιμητική. vt μιμηλὴ τέχνη apud Luc. Imitatrix ars, ſeu Imitãdi peritia. Idẽ in Iconibus, Αἰσχίνης καὶ Σωκράτης μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, imitandi dexteritate præſtantiſſimi, μιμητικώτατοι. VNDE Μιμηλότης, ητος, ἡ, Imitandi dexteritas. Apud Suidã ſine expoſitione. ET Μιμηλάζω, Imitor, Imitando exprimo. Heſ. enim μιμηλάζειν exp. μιμεῖσθαι.

C. ἈΠΟμιμέομαι, Imitor, Effingo. μιμέομαι. Capitur etiam paſſiua voce. vnde participiũ ἀπομεμιμημένος, Ad imitationẽ factus, ſeu expreſſus, Ab exemplari effictus expreſſúſque. Athenæus, κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν εἶχε πόλον, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτρόπιον. Quod Cic. imitari volẽs (inquit Bud.) dixit in lib. De vniuerſitate, Quũ autem ingreſſa eſt oratio imitata & efficta ſimulacra.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ, Imitatio, Expreſſio ab exemplari rei alicuius, vel ad exemplar.

C. ἘΚμιμέομαι, Imitando exprimo & effingo.

Μῖμος, ου, ὁ, Imitator. propriè de imitatore hiſtrionico, & eo qui geſtus aut dicta ac facta alicuius imitatur & effingit, ad riſum mouendũ. Demoſth. Olynth.2, τοιούτοις ἀνθρώποις μίμοις γελοίων, καὶ ποιηταῖς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Sic Greg. μῖμοι γελοίων ἦγον αὐτόν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν ἐπομπεύετο. Aliquãdo abſolutè dicitur ſine caſu de iis qui in theatris imitantur omnis generis geſtus aut actiones. Plut. in lib. qui περὶ εὐθυμίας inſcribitur, καὶ πιαίνεις ἄλλας ἡμέρας (quales ſunt Saturnalium, Bacchanaliũ, Panathenæorũ) περιμένουσιν ἵν᾽ ἡσθῶσι καὶ ἀναπνεύσωσιν ὠνητὸν γέλωτα, μίμοις καὶ ὀρχησταῖς μισθοὺς τελέσαντες. Idẽ in lib. De anim. ſolertia, de cane quodã à mimo erudito, παρῶν γὰρ ὁ κύων μίμῳ πλοκὴν ἔχοντι δραματικὴν καὶ πολυπρόσωπον, ἄλλας τε μιμήσεις ἀπεδίδου τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι προσφόρους, & aſſumpto pane in ſoporifero mortiferóq; (vt putabatur) pharmaco tincto, ὁ μὲν τὴν ὑποτρέμουσαν καὶ σφαλλόμενον καὶ καρηβαροῦντα τέλος δὲ προπίνας ἑαυτὸν, ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, καὶ παρεῖχεν ἕλκειν καὶ μεταφέρειν. vbi etiam exprimit τὸ μιμητικὸν eiuſmodi hiſtrionũ. Græcum vocabulũ Cic. quoq; retinuit, ac Iuuenalis, qui dicit Agere mimũ. In fœm. autẽ gen. mimã poſt Cic. dixit Plinius: & mimulã Cic. Item ſicut Plut. μίμους & ἠθολόγους iunxit, ſic etiam Cic. ſed non addita parte copulatiua, lib.2 De orat. Mimorum eſt enim ethologorũ, ſi nimia eſt imitatio, ſicut obſcœnitas. Μῖμος dicitur etiã fabula paulo obſcœnior ac licentior quàm comœdia (quales erant Laberii Mimi) ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι appellata quoniã imitatur & ſer-

mones obſcœnos & facta indecora ac turpia: vel (vt alii ſcribũt) ab diuturna imitatione vilium rerũ & leuium perſonarũ. Mimus (inquit Diomedes) eſt ſermonis cuiuſlibet motus ſine reuerentia, vel factorũ cum laſciuia imitatio: mimus dictus, quaſi ſolus imitetur. Herod. li. 5, ἡνιόχοις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριτ. Athen. l. 11, ὁ τοὺς μίμους πεποιηκώς, mimorum poeta. A Plut. Symp. 7, probl 8, duo ponũtur μίμων genera, ὑποθέσεις & παίγνια: quæ παίγνια eſſe dicit πολλῆς γέμοντα βωμολοχίας καὶ σπερμολογίας: & quoſdam mimos ἐπιδείκνυνται μιμήματα πραγμάτων καὶ λόγων ἃ πάσης μέθης ταραχωδέστερον τὰς ψυχὰς διατίθησι. Latini quoque in hac ſignif. mimos dicunt. Ouid. Scribere ſi fas eſt imitantes turpia mimos. Idem, Quid ſi ſcripſiſſem mimos obſcœna iocantes? A B

C. Μιμογράφος, ου, ὁ, Qui mimos ſcribit, Mimorum ſcriptor: quales apud Græcos fuerunt Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laert.

C. Μιμολόγος, ου, ὁ, Qui mimos recitat. |In Epigr. autẽ μιμολόγος ἠχὼ dicitur ab imitatione vocis humanæ, quæ & λάλος & ἀνθρώπου φθόγγον ἔμπαλιν ᾄδουσα. lib. 4. Ἠχὼ μιμολόγον, φωνῆς ῥύμα, ῥήματος οὐρήν. ET Μιμολογέω, Mimos recito. aut Mimicè recito. Strabo lib. 5, p. 102, de Oſca lingua, τῶν μὲν Ὄσκων ἐκλελοιπότων ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὥστε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατά τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι. C

C. Μίμαυλος videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. l. 10, Κλέων ὁ μίμαυλος ἐπικαλούμενος, ὃς τῶν καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. ET Μιμαυλέω Heſ. eſt μιμεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι. & v. l. Imitari tibiarũ cantũ.

C. Ἀντίμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imitans aliquem ei aduerſãdo, Qui aliquem imitatur per æmulationẽ, Æmulus. In v. l. habetur ETIAM Ἀντιμίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, & exponitur Contrà effingens. ſed ἀντίμιμος ita dicitur vt παντόμιμος. D

C. Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, Mimorum princeps. Sueton. in Veſp. Fauo archimimus perſonã eius ferẽs, ſuſtinẽnſq; (vt mos eſt) facta ac dicta viti, interrogatis palã procuratoribus quanti funus & pompa conſtaret. Bud. interpr. Princeps hiſtrionum.

C. Παντόμιμος, ου, ὁ, Omniũ perſonarũ imitator effictorq;, vt B. interpr. vel Omnis generis geſtus imitãs & exprimẽs, vt παντόμιμος ὄρχησις & παντόμιμος ὀρχηστής apud Suid. E Peculiariter de ſaltatore dicitur qui omnes geſt9 imitatur, vt ex Luc. patet, apud quẽ in lib. De ſaltat. quidã quũ vidiſſet quinque perſonas vni ſaltatori præparari, & ex aſtantibus rogans qui ſaltaturi eſſent, cognouiſſet eum vnicũ perſonas illas acturũ, ait, ἐλελήθεις ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. quib9 verbis ſubiicit Luc. οὐκ ἀπεικότως δ' οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. Huc pertinet quod ſuprà in Μιμητικῶς dicit de Proteo. Pro eiuſmodi ſaltatore à Quintil. quoq; capitur l. 6, c. 3, Nã & finitione vſus eſt Auguſtus F de pantomimis duob9 qui alternis geſtibus cõtẽdebãt, quũ eorũ alterũ ſaltatorẽ dixit, alterũ interpellatorem.

Μιμικός, οῦ, ὁ, Mimicus. hoc eſt Ad mimos pertinens, aut Mimos decẽs. Demetr. Phaler. καὶ μιμικώτερα τὰ παιδιὰ ἐπὶ καὶ αἰσχρά, mimis magis conueniunt. Vtitur & Cic. hoc adiectiuo, lib. 2 De orat. Vitandum eſt oratori vtrunque, ne aut ſcurrilis iocus ſit, aut mimicus.

¶ Μιμαλόνες propriè vocatæ fuerunt mulieres. διὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας, vt habetur in quodã meo lex. vet. in quo & vno λ ſcribitur. Reperitur verò ET Μιμαλλόνες gemino G λ. ac certè in illo meo lex. ſcriptũ fuiſſe gemino apparet ex raſura, & λ illo ſimplici quod diuerſo atramento in gemini locum repoſitum fuit. Sic ſcribitur & apud Suidã qui μιμαλλόνας expᶜ. τὰς βάκχας τοῦ Διονύσου, antea κλώδωνας appellatas, (itidem verò ἀπὸ τῆς μιμήσεως ipſas denominatas annotat) Heſych. Βάκχαι βοηδρόμοι. Athen. lib. 5, de ſimulacro Bacchi, μετὰ δὲ ταῦτα μανεῖται αἱ καλούμεναι μιμαλλόνες, καὶ βασσάραι καὶ Λυδαὶ κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. Plut. Alex. initio, πᾶσαι μὲν αἱ τῇδε γυναῖκες ἔνοχοι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ Διόνυσον ὀργιασμοῖς, ἐκ τοῦ πάνυ H παλαιοῦ, κλώδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι. loquitur autem de Macedonicis mulieribus, ex fabula quadam id referens. Strabo lib. 10, p. 204, Διονύσου δὲ [πρόσπολοι,] σιληνοί τε καὶ σάτυροι καὶ βάκχαι, λῆναί τε καὶ θυῖαι καὶ μιμαλλόνες, καὶ ναΐδες καὶ νύμφαι, καὶ τίτυροι προσαγορευόμενοι. Sunt qui μιμαλλόνας inde dictas putent quòd Bacchum imitarentur, & vt ipſe, cornua ferrent. Latini quoq; eo vocabulo vtũtur. Ouid. De arte am. lib. 1, Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis, Ecce leues ſatyri, præuia turba dei: de Baccho proficiſcẽte ad Gnoſſidem quam amabat. Dixit autem Mimallonides pro Mimallones, ſicut dicitur ἀμαζονίδες pro ἀμαζόνες. Iidem Latini vtuntur & adiectiuo Mimalloneus. vt Perſ. ſat. 1, Torua mimalloneis implerunt cornua bombis.

¶ Μιμεία Heſychio ἡ μιμητικὴ τέχνη καὶ ἡ μίμησις.

ΜΙΣΘΟΣ, οῦ, ὁ, Merces, Præmiũ laborum. Il. κ, & Od. σ, μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. Il. φ, Μισθοῦ B χωόμενοι τοῦ ὑπέστη οὐκ ἐτέλεσσε. vbi deeſt præpoſitio ἕνεκα, vt ſit Mercedis cauſa: de Neptuno & Apolline, qui Laomedonti παρὰ Διὸς ἐλθόντες ἐθήτευσαν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, pacta mercede, vt Horat. loquitur. Od. δ, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα. In proſa quoq; frequẽtis vſus eſt. Herod. l. 1, ἡδοναῖς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἔθηκεν. Sic Luc. ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Et apud Phil. De vita M. lib. 1, ἐπὶ μισθῷ συναγορεύειν, mercede cauſas agere. Μισθοῦ etiam dicitur pro ἐπὶ μισθῷ. Lucill. libro 2 Epigr. μισθοῦ ἐτάφη, Mercede tumulatus eſt. Demoſth. Phil. 4, τὰς μισθοῦ λέγει. Idem Pro cor. C ξενίας καὶ τις ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας. Interdum verò in malam partem, vt vſus eſt Crãtor pag. 62 Cic. lexici. vbi Cicero Mercedem itidem interpr. Item cum verbis, vt μισθὸν τελεῖν, διδόναι: & viciſſim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν. Ariſtoph. Ran. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς. quod Iuuenalis dicit, Mercedem ſoluere. Thucyd. lib. 6, ἐπιφοράς τε πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις. Et apud Plat. in Protag. μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem accipere, aut auferre. quod compoſ. D voce μισθαρνεῖν. Eadem ſignificatione apud Thucydidem lib. 8. pag. 294, μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ. Plut. An ſeni capeſſ. reſp. λαμβάνειν γὰρ αὖ μισθὸν οὐ διδόναι τοὺς ἀκούειν ἐθέλοντας, de quodam tibicine. Idem De fort. Alex. lib. 2, τὸν μισθὸν ὧν ἔτερπες ἀπελάμβανες. Luc. in Vit. μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται (Mercedẽ accipere dicit Cic.) Idẽ De hiſt. ſcrib. ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθόν. Idem in Hermot. ἀπαιτεῖν παρά τινος τὸν μαθητὴν τὸν μισθόν. Exigere mercedẽ ab aliquo dicit Quintil. |Quũ verò de præmio dicitur quod militibus perſoluitur, nõ E tam Merces redditur quàm Stipendium. Xen. Hell. 1, τέτταρες ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθός. Thuc. lib. 2, ἄγοντες ἑξήκοντα τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου, ὡς ἐς ἑξήκοντα ναῦς μηνὸς μισθόν. Idẽ lib. 4, p. 161, οἳ ἔτυχον τοῦ Περδίκκα μισθοῦ μέλλοντες ἥξειν. Idẽ lib. 1, μισθῷ μείζονι πειρῶντες ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους. lib. 6, idẽ dicit μισθῷ προσαγαγέσθαι. Et lib. 2, μισθῷ ἐπειθεν, ampliſ ſtipẽdiis promiſſis. vel etiã Mercede: vt Cæſar dicit Mercede accerſere militem, & Curt. Mercede militare. Itẽ μισθὸν διδόναι & λαμβάνειν. Demoſth. Philip. 1, οὐ γὰρ ἔστιν ἄρχειν μὴ διδόντα μισθόν. Ath. lib. 4, μισθὸν ἀργύρεον λαμβάνοισι, æra F merent. Xen. Anab. 7, εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, ſi inſuper ſtipendiũ acciperẽt, lucrũ inſperatũ id cenſeri. Demoſth. Phil. 1, ὥς τ' ἔχειν μισθὸν ἐντελῆ. Iſocr. Paneg. πεντεκαίδεκα μνῶν τοῖς στρατιώταις τὸν μισθὸν ἀπεστέρησε. Xen. Hell. 6, δυοῖν ἤδη μηνοῖν ὤφειλε τὸν μισθόν. Latini dicũt, Afficere ſtipẽdio, Numerare ſtipendiũ, Perſoluere ſtipendium: de milite autẽ, Accipere, Capere, Facere, Mereri. At μισθοὺς προστάττειν τινί, quod ex Xen. affertur, erit quod Cæſar & Liuius dicũt Stipendiũ imponere alicui: ſi tamẽ illud προστάττειν μισθὸν dicitur de militũ mercede. G Ἐν μισθῷ οἰκεῖν domum dicitur aliquis qui vel eam conducit & inhabitationis certũ pretium perſoluit, vel locatori ſua opera id compenſat. X. Symp. p. 514, τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς οἳ ἄλλοις μὲν πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοῖς οἰκοῦσι. vbi exponitur, Mercede conducunt. Videtur autem potius legendum αὐτὰς οἰκοῦσι.

C. Μισθοδότης, ου, ὁ, Qui mercedem dat. Æſch. in Cteſiph. λέγεις δὲ οὐχ ὁπόταν σοι δοκῇ, οὐδ' ὃ βούλει, ἀλλ' ὁπόταν οἱ μισθοδόται σοι προστάττωσι. vt Demoſth. ſuprà, μισθοῦ λέγει ἐπὶ μισθῷ. ET Μισθοδοτέω, Mercedem do, Stipẽdiũ perſoluo, Stipendiũ numero. (quod disiunctim etiã μισθὸν διδόναι dicitur ſuprà) Exempla ex Demoſthene & Polyb. habes apud Bud. p. 876. Dicitur autem μισθοδοτῶ σε, pro μισθόν σοι δίδωμι. vt apud Demoſth. in pſephiſm. p. 109, μισθοδοτεῖν τοὺς ὁπλίτας. vbi B. interpr. Stipẽdiis alere. Et μισθοδοτοῦμαι, Mereo, Mercedẽ fero: ſeu Merces mihi

datur, Stipẽdio afficior. Exemplum ex Syn. habes apud B. loco citato. vbi dicitur μισθοδοτεῖσθαι παρά τινος, itẽ ὑπό τινος. cuius exemplum de militibus ibidem adſcribitur ex Polyb. AT Καταμισθοδοτέω in v. l. exponitur Largitione emo, ſine autore & exemplo. SED Μισθοδοσία eſt Mercedis ſeu ſtipendii ſolutio.

C. Μισθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aufert mercedẽ, ſeu capit, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. In Epigr. μισθοφόρους μαχλάδας, mercenarias meretrices. Ariſtot. Pol. μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, ſalaria iudicibus conſtituit, ſeu mercedem. (ita enim rectius per periphraſin, quòd Mercenarius prætor à Cicerone in malam partem dicatur) Itidémque paulo antè in quodam loco Thuc. cauetur μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ. Item μισθοφόροι milites dicuntur qui Mercede militant, vt Curt. loquitur: ſeu Qui æra merentur, Milites mercede conducti. Archeſtrat⁹ apud Athen. lib. 1, Μισθοφόρων ἀρπαξιβίων σκηνὴ στρατιωτῶν. Demoſth. quoque μισθοφόροι στρατιῶται dicit. Xen. Pæd. 8, φρουροὺς μισθοφόρους ἐπιστησάμην, mercede conductos. Ibidẽ dicit φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους. cẽſentur autẽ & hi militũ nomine. Demoſth. ad Philippi epiſt. ξένους μισθοφόρους εἰσπέμψαντες. Interdũ abſolutè dicitur μισθοφόροι, ſubaudiẽdo στρατιῶται vel ξένοι. Thuc. l. 1, κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους, milites q̃ è veſtro ſolo mercede accerſuntur, vt Cæſar loquitur. Herod. l. 2, τὸ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικόν. vbi Polit. vertit, Mercenarios milites. Athen. lib. 4, οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύρεον λαμβάνουσι, qui ſtipendia faciunt in Græcia, æra merere ſolent. ET Μισθοφορέω, Mercedẽ capio, Mercedem aufero: aut quæſtum facio. Ariſtoph. Veſp. Αὐτοὺς τ' εἶναι καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων μισθοφοροῦντας, Ad quos inde ampla merces redeat, (vt Cic. dicit Prædiorũ fructuoſorũ merces pro captura & emolumẽtis ex prædiis fructuoſis) Qui magnos reditus & cõpendia ex illis magiſtratibus conſequantur. Erãt autem magiſtratus nonnulli μισθοφόροι. Frequenter de militib⁹ dicitur pro Æra mereo, Stipendia facio, Stipendior. (vt Plin. dicit, Regi eorum ſexcenta millia per omnes dies ſtipẽdiantur) Exemplum ex Thuc. habes apud B. p. 876. Sic apud Plut. in Apophth. τροφὴν ἔχοντες ἐκ δημοσίου μισθοφοροῦσι. Æſch. cũ dat. dixit, μισθοφορῶν ἐν ταῖς ξενικαῖς κεναῖς χώραις. ‖Μισθοφορῶ trãſitiuè etiã dicitur pro Μισθοδοτέω, Stipẽdia perſoluo, Stipẽdia numero. Phalar. στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, exercitum contra me alis. B. ibidem. VNDE Καταμισθοφορέω, In ſtipẽdia militum exhaurio. Æſch. καταμισθοφορήσαι τὰ ὑπάρχοντα. B. ibidem. AT Μισθοφορικός, οῦ, ὁ, Qui mercenariorũ eſt, ſeu militũ æra merentiũ. Aut, Qui ſtipẽdia facere ſolet. Et τὸ μισθοφορικὸν dicũtur ipſi μισθοφόροι milites, vt στρατιωτικὸν ipſi milites. Plut. Artox. p. 305. ET Μισθοφορεία, ας, ἡ, in v. l. pro μισθοφορά. videtur tamẽ potius ſignificare ipſam actionem æra merẽdi, aut Vitæ genus quo quis ſtipẽdiatur. quaſi ſtipendiationem dicas. AT Μισθοφορὰ eſt idipſũ quod mercedis loco aufertur. ſeu ipſa Merces, Salariũ, Stipendiũ. ὁ μισθὸς τῶν στρατευομένων apud antiquos, vt docet Suidas, afferens hunc Ariſtoph. locũ, οἵων ἀγαθῶν τῆς μισθοφορᾶς αὐτὸν παρεκόπτου; qui locus ex Equit. deſumptus eſt, & aliter legitur in vulg. edit. videlicet, οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου. quã lectionẽ ſchol. quoque agnoſcit: quippe qui exponat, τῆς βλάβης ἣν διὰ τῆς μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἔβλαπτες. Et apud Thuc. ἀΐδιος μισθοφορὰ, ſtipendium perpetuum. Iſocr. ad Philipp. μισθοφορᾶς ἕνεκα μείζονος εἰκῆ τοὺς κινδύνους προαιρουμένους, maiori ſtipendio aut ampliori ſalario allectos.

C. Μισθαποδότης, ου, ὁ, idẽ cum μισθοδότης ſuprà. ſicut διδόναι μισθὸν & ἀποδιδόναι idem ſignificãt. Greg. de Deo, μισθαποδότης δίκαιος. ET Μισθαποδοσία, Mercedis ſeu præmii perſolutio. Accipitur etiam pro ipſa mercede ſeu præmio. Ad Hebr. 2, ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν. Et cap. 10, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

C. Μισθαρνὴς, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. vt μισθοφόρος. Heſychio eſt ὁ λατρεύων μισθοῦ, ſeu ὁ μισθὸν ἀφαιρῶν καὶ ἀντικαταλλάττων. Sed apud eum malit forſan aliquis ſcribere μισθάρνης, paroxytonως. ET Μίσθαρνος, pro eodẽ in v. l. VNDE Μισθαρνία, ας, ἡ, Mercedis acceptio: vel, Opera mercenaria, aut Locatio operæ ſuæ. quũ videlicet aliquis mercede accepta operam alicui ſuã locat. Heſ. ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. Ariſtot. Polit. 1, c. 7, de ſpeciebus τῆς χρηματιστικῆς & τῆς μεταβλητικῆς, Δεύτερον δὲ (videlicet poſt τὴν ἐμπορίαν) τοκισμός, τρίτον δὲ μισθαρνία. cuius partes & ſpecies ſubiungẽs, ait, ταύτης δ' ἡ μὲν τῶν βαναύσων τεχνῶν· ἡ δὲ τῶν ἀτέχνων καὶ τῷ σώματι μόνῳ χρησίμων. Accipitur pro quauis etiã opera quæ mercede alicui locatur. Demoſth. Pro cor. εἰδότες τοῦ τότε μισθαρνίαν καί τινι φιλίαν τε καὶ ξενίαν αὐτὴν ὀνομάζει. Idem in eadem orat. ὡμολόγεις καὶ προσεποιοῦ φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτὸν τῇ μισθαρνίᾳ ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα. paulo pòſt dicit ἐμισθώθης ἐπὶ τῷ τὰ τούτῳ συμφέροντα διαφθείρειν. Bud. μισθαρνία eſt Opera quæſtuaria, Locatio operæ ſuæ. ET Μισθαρνικός, οῦ, ὁ, Ad eos pertinẽs qui operas ſuas mercede locãt. Ariſtot. Polit. 8, c. 1, τάς τε τοιαύτας τέχνας ὅσαι τὸ σῶμα παρασκευάζουσι χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μισθαρνικὰς ἐργασίας. vbi μισθαρνικὰς ἐργασίας dicit quã paulo antè μισθαρνίαν appellat. Et μισθαρνικὴ ſub. τέχνη apud Plat. in Soph. ET Μισθαρνέω, ῶ, Mercedem accipio, Mercede operã meã loco. quod ſuprà μισθὸν ἄρνυμαι. nã inde cõpoſitum hoc verbũ eſt. Æſch. cõtra Cteſiph. τὸ δὲ μηδεμίαν παραλιπεῖν ἡμέραν, ἐργαζομένου καὶ μισθαρνοῦντος, eius eſt qui mercede operam ſuã locat, Oratoris mercenarii, τοῦ ἐπὶ μισθῷ λέγοντος, vel μισθοῦ, ſicut Demoſth. ſuprà μισθοῦ λέγειν. Dicitur & de meretricio quæſtu. Philo De vita M. l. 1, τὴν οὖν πρὸ καιροῦ μεστάτης ἐὰν ἐπιβλέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν quæſtum facere & proſtare. ſic ſuprà quoque μισθοφόροι dicuntur meretrices: quæ & Latinis à Merendo dictæ ſunt. Athen. lib. 13, καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας, ἑταίρας, καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίᾳ μισθαρνεῖν, ἑταιρεῖν. eſt igitur ἑταιρεῖν & μισθαρνεῖν, meretricium quæſtum facere. ſeu Quæſtum corpore facere. VNDE Μισθαρνητικός, οῦ, ὁ, Ad eos pertinens qui mercede operam ſuam locant. Et μισθαρνητικὴ, ſub. τέχνη, Ars mercenaria. ſeu Vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνευτικὸν Plato appellat. Dicitur ETIAM Μισθαρνεύω, eadẽ ſign. qua μισθαρνέω. VNDE Μισθαρνευτικός, idẽ cum μισθαρνητικός. Et τὸ μισθαρνευτικὸν vitæ genus, Vitæ inſtitutũ mercenariũ, ſeu Vita mercenaria. Plat. in Sophiſta, τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρνευτικόν τί ἐστι, τὸ δὲ, δωροφορικόν. de quo mox, τοῦ δέ γε μισθαρνευτικοῦ, τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος, καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον, καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφὴν ἑαυτῷ μόνην, κολακικὴν ὥς ἐγῷμαι πάντες φαῖμεν ἂν, ἢ ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.

C. Μισθαρχίδης, ου, ὁ, Qui mercede magiſtratũ gerit. ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων, vt Suid. exponit. Ariſtoph. Acharn. πολίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχίδης, Ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης· Σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης. vbi ſchol. μισθαρχίδην appellatũ etiã ſcribit, quoniam militũ ſtipẽdia ipſe deuorabat. Eſt autẽ fictũ vocabulũ, ſicut & σπουδαρχίδης & στρατωνίδης, ac patronymici potius formã habet. vt μισθαρχίδης ſit filius eius qui mercede magiſtratu aliquo fungitur, aut quæſtui eum habet. Apud Heſ. autẽ ita ſcribitur, μισθαρχία, ὁ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. ὠψωνιάζοντο γὰρ καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ μισθὸν ἐλάμβανον δημόσιον. vbi dubiũ eſt, reponendúmne ſit μισθαρχίας an μισθαρχίδης. nã μισθαρχία eſſet potius Magiſtrat⁹ mercenarius.

C. Ἄμισθος, Qui ſine mercede fit, Gratuitus. vt ἄμισθος ἰατρεία, gratuita medicatio. id eſt Quæ quæſtu & mercede nõ curat ægrotos. Quũ verò de homine aliquo dicitur, exponi itidẽ poteſt Gratuitus, Qui mercede nulla aliquid facit, Mercedẽ non quærens. Rectè autẽ exponi Gratuitus, apparet ex Cic. qui mercenarium gratuito opponit: quũ ait, Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religioſis anteferre. Syn. ep. 5, εὑρήσει συμμάχους ἐνταῦθα μὲν ἀμίσθους, ἐν οὐρανῷ δὲ ἐντελομίσθους, Qui hic nulla mercede militãt. Niſi potius malis, Quib⁹ nulla hîc ſtipẽdia & merces perſoluũtur, Quibus nulla hîc ſtipendia numerantur, in cælis autẽ integra ſeu ſolida. videtúrq; alludere ad illud Matth. 5, & Luc. 6, ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Et in v. l. ἀμίσθους ἱππέας παρέχει, equites ſuopte ſtipendio præbet. Itẽ ἄμισθος διδάσκαλος, Gratuitus magiſter ac ſine mineruali, Qui gratis docet, Qui nulla mercede docet. Et ἄμισθον ἀφιέναι, ſine mercede dimittere, habes in ἀπόμισθος. VNDE Ἀμισθὶ, Sine mercede, Gratis. Luc. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν ὧν ποιοῦσι. Naz. in ſacrum paſcha, προῖκα ἐξέρχῃ καὶ ἀμισθὶ, gratis & ſine mercede.

C. Ἀντιμισθία, Merces meritis reſpondens. Remuneratio.

Cõpenſatio: ſeu, Merces quæ rependitur & retribuitur. A
In Epiſt. ad Rom. c. 1, ἀντιμισθίαν τῆς πλάνης. vbi etiã ſimpliciter accipi poteſt pro μισθὸς ſiue μισθαποδοσία, vt 1 Petr. 1, κομιζόμενοι μισθὸν ἀδικίας.

C. Ἀπόμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui merces non datur, aut Cui merces negatur, Cui merces aut ſtipendium detrahitur. vt ἀπόμισθον ποιεῖν τινα, Mercedem negare alicui, Stipendiũ detrahere. Plut. in lib. An ſeni capeſſ. reſp. ex comico quodã, Λαβὼν μὲ θρὶξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ, de milite. X. Hell. 6, p. 341, περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργη, καὶ τοὺς μὲν τινας αὐτῶν ἀπομίσθους ἐπεποιήκει, τοῖς δὲ οὖσι καὶ δυοῖν ἤδη μηνοῖν ὤφειλε τὸν μισθόν. vbi obſerua diuerſa eſſe ἀπόμισθον ποιεῖν & ὀφείλειν μισθόν, & plus eſſe ἀπόμισθον ποιεῖν. Harpocr. clarè explicat quid ſit ἀπόμισθος, videlicet, ὁ μισθὸν ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. Eidem ἀπόμισθοι ſunt οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες. pro quo putarẽ ſcribẽdum ἄμισθοι, (nã inter ἀπόμισθοι & ἄμισθοι quæ ſimul ab eo ponuntur, videtur diſtinguere) niſi in Philipp. Demoſthenis, vnde id vocabulum citat, ita ſcriptũ reperirem, videlicet in prima, vbi ait, ὅταν γὰρ ἡγῆται μὲν ὁ στρατηγὸς ἀθλίων ἀπομίσθων ξένων, τί χρὴ προσδοκᾶν; vbi ſchol. ἀπόμισθοι, (inquit) οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν ὡμολογημένον μισθόν, καὶ οἱ διὰ δειλίαν καὶ κακίαν μὴ ἀξιούμενοι μισθοῦ. ἐνταῦθα δέ, οἱ μὴ δεχόμενοι μισθόν. Citat idem Harpocr. ex orat. in Ariſtocr.

C. Ἔκμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui merces nõ datur, aut negatur: vt præcedens. ὁ μισθὸν μὴ λαμβάνων, Heſych. ſicut Harpocr. præcedens quoque ἀπόμισθος exp.

C. Ἔμμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mercenarius, Mercede aliquid faciens. Thuc. lib. 6, p. 205, ἱππότας ἐμμίσθους ἐκ τῶν μυλώνων ἄγειν. Frequenter opponitur præcedẽtibus duobus ἀπόμισθος & ἔκμισθος, ac ſignificat eũ qui mercedem accipit. Demoſth. Pro cor. διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι καὶ ἔμμισθοι· ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε. Itẽ, Qui emolumentũ ac veluti ſuorum laborũ & induſtriæ mercedẽ accipit. Plut. Pericle, p. 50, ἡ χρεία δὲ παρέχουσα πᾶσαν τέχνην ἐγείρουσα καὶ πᾶσαν χεῖρα κινοῦσα, σχεδὸν ὅλην ποιοῦσιν ἔμμισθον τὴν πόλιν, faciũt vt tota propemodũ ciuitas mercedẽ accipiat. D

C. Ἐντελόμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui plenã mercedẽ accipit, Cui ſolidũ ſtipendiũ numeratur. ὁ ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνων. vt X. dicit ἐντελῆ μισθὸν ἔχειν. Exẽplũ habes paulo antè in Ἄμισθος. E

C. Ἐπιμίσθιος, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. in v. l. exponitur Meritorius.

C. Μεγαλόμισθος, Qui magna mercede aliquid facit, Qui amplum ſtipendium meretur. Et μεγαλόμισθος ἑταίρα apud Luc. Scortum quod magna mercede conducitur. ſi tamen conduci ſcorta Latinè dici poſſunt.

C. Ὀλιγόμισθος, Qui mercede exigua cõducitur, Cui paruũ ſtipendiũ numeratur. Plato Epiſt. 7, μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους ἐπεχείρησεν ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν, veteranis militibus ſtipendia minuere tentauit. CONTRA Πολύμισθος, Qui multa mercede conducitur. ſeu Qui magna mercede operam ſuam alicui locat. Epigr. F

C. Ὑπόμισθος, ου, ὁ, Conductus mercede. Luc. Tim. ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεττάρων. id eſt, τέσσαρας ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων.

Μίσθιος, ου, ὁ, Mercenarius. idem cũ μισθαρνος. Lucæ 15, ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων. Et μίσθιος ποιμὴν, paſtor mercenari⁹. pro quo dicitur & μισθωτὸς ποιμὴν, Ioan. 10. ſicut & Euſtathio μισθωτὸς ac μίσθιος ſynonyma ſunt. At μίσθια πηνίσματα in Epigr. l. 1, pro tela quæ mercede texitur. G

Μισθάριον, ου, τὸ, Mercedula, Vilis merces. Cic. Apud Græcos infimi homines mercedula adducti miniſtros in iudiciis ſe præbent oratoribus. Epigr. lib. 1, οὐδ᾽ αἴρει φορτία μισθαρίου, nec vili mercedula onera baiulat. Vbi dicitur μισθαρίου αἴρειν, vt ſuprà μισθοῦ λέγειν, id eſt ἕνεκα μισθοῦ, aut ἐπὶ μισθῷ. Athen. lib. 13, ex comico quodã, de Glycerio quæ fulloni veſtem poliendam dederat, πέμψασα τὴν θερμαστρίδα τὸ μισθάριον ἔχουσ᾽, ἐκέλευσ᾽ ἀποφέρειν Θοιμάτιον. Alibi, τὸ μισθάριον γὰρ ἀπαιτεῖς.

Μισθόω, ῶ, Mercede loco: vel Faciendum aut vtẽdum loco certa mercede. vtriuſque ſignificationis exemplũ vnũ habes apud B. p. 876, ex Demoſth. Sic in iſto eiuſdem loco, εἰ γὰρ ἡ ναῦς ἐρράγη, οὐκ ἂν εἰς ἕτερά δή που ἐμπόρια ἐμίσθουν αὐτὴν, non in aliã vtique emporia appellendam H locaſſent. ſic μισθῶσαι οἶκον apud Poll. Certa mercede locare inhabitandum. quod Herodotus dicit ἐκδιδόναι. Et μισθοῦ πλείονος, maiore mercede loco apud Plut. in Apophth. Dicitur aliquis etiã μισθοῦν αὑτὸν, qui operã ſuã alicui mercede locat. Demoſth. Pro cor. ἀποστὰς τῶν συμφερόντων τῇ πόλει, μισθώσαντα δ᾽ αὑτὸν τοῖς ἐναντίοις, τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς αὐτὶ τῆς πατρίδος θεραπεύειν. In eadẽ oratione dicit, μισθώσας σαυτὸν κἀγὼ τινι πολιτεύῃ. ſæpe etiã ei exprobrat τὴν μισθαρνίαν, & ἔμμισθον appellat. Idẽ alibi, ἐὰν τὸν ἐμίσθωσεν εἰς Αἴγυπτον Γαβρίᾳ. Et alibi, ἐπὶ ταῦτα μισθώσαντες ἑαυτούς. At pro Faciẽdũ certa mercede loco accipitur in his Herod. verbis, μισθώσαντες τὸν νηὸν τριηκοσίων ταλάντων, qui trecentis talentis conſtruendũ tẽplum locarũt.

¶ At Μισθοῦμαι, Mercede cõduco. Demoſth. Pro cor. εἰ μὴ καὶ τοὺς θεατὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων. vbi nota correlatiua eſſe τοὺς μισθοῦ πράττοντάς τι & τοὺς μισθωσαμένους, eos qui mercede operam ſuam alicui locãt, & eos qui mercede conducũt. Ariſtoph. Veſp. δυοῖν δ᾽ ὀβολοῖν μισθώσομαι, duob⁹ obolis datis conducam. Thuc. lib. 4, p. 138, μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικὸν, Mercede cõducẽtes auxilia. vel Mercede accerſentes, vt Cæſar loquitur. Demoſth. pro cor. μισθοῦνται καταγώγιον τινί. Itẽ cũ genitiuo præmii ſeu mercedis. Æſchin. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, οὐδ᾽ ἐλευθέρου καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι, ſtupri conſuetudinẽ habere cum catamito pretio conducto, hominis eſt petulantis. Et Ariſtot. Polit. 1, μισθωσάμενος ὀλίγου, qui conduxit parua mercede. Itẽ de re inanimata apud Poll. ex Herodoto, μισθώσασθαι οἶκον παρά τινος. Qui loci pertinent ad eã verbi μισθώσασθαι ſignif. qua accipitur pro Vtendũ loco pacta mercede: ſicut & quũ vſurpatur pro Conduco vectigalia: vt μισθώσασθαι τέλη apud Poll. quò pertinet & μισθοῦσθαι μισθώματα, redẽpturas facere. de quibus plura apud B. loco citato. Quũ verò aliquis dicitur μισθώσασθαι ἐργασίαν τινά, eſt potius Factitandum conducere certa mercede. Demoſth. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς τραπέζης, menſam exercendam conducit. Item Faciendũ conduco pacta mercede: πρίαμαι τὸ οἰκοδόμημα, id eſt, Vt redemptor, conduco faciẽdum, & ἐργολαβῶ. B. ibidem. Demoſth, ἢ ὀπώραν πρίαιντο ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, aut poma legenda redimerẽt aut meſſem demetẽdam conducerẽt. Item in paſſ. ſignif. ex Plat. De leg. μεμισθωμένοι, Mercede aut pretio conducti.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, Merces qua aliquid vtẽdum locatur: aut qua aliquid vtendum cõducitur. Vel, Merces qua alicuius opera conducitur, aut Merces qua aliquis operã ſuã locat. Iſocr. Areop. ἐν δὲ τοῖς ἀγωνίοις τῶν ἱερῶν, ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Apud Athen. lib. 12, τὰς αὐλητρίδας καὶ τὰς ψαλτρίας καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, τὰ μισθώματα λαμβάνειν ἀπὸ πρωΐ μέχρι μέσης ἡμέρας. Frequẽs eſt pro mercede quæ meretricibus datur, ſeu quæſtu meritorio. Ælian. apud Suidã, ἡ δὲ οὐ προσίετο τὴν δόσιν, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, καὶ ὥσπερ ὤνιον τὸ κάλλος ἀποδόσθαι, meretriciũ eſſe quæſtum dixit, homini ignoto ſe indulgere. Comic⁹ quidã apud Athen. lib. 13, Τό, τ᾽ εἶδος αὐτῆς ῥυθμοῖς τι καταμαθών, Ἐπυνθάνετο μίσθωμα πράξαιτο πόσον τῆς νυκτός. Paulo pòſt, Οὐχ ὑπομένουσα τὴν Γναθαίνιον λαβεῖν Μίσθωμα, quum mereri amplius nõ ſuſtineret. hoc eſt, Quum factitare meretriciã artem per ætatem non poſſet. de qua paulo antè, Οὐκ ἔτι δ᾽ ἑταιρεῖν ὑπομένουσα. vbi in eadẽ ſignif. vſurpauit ἑταιρεῖν & μίσθωμα λαβεῖν, vt Ath. paulo antè μισθαρνεῖν & ἑταιρεῖν. VNDE Μισθωμάτιον, Mercedula qua aliquid locatur aut conducitur. idẽ quod μισθάριον paulo antè. Alciphr. p. 182, in fine, ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὗται καπηλευόμεναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες. vbi B. interpr. Capturæ.

Μίσθωσις, εως, ἡ, Locatio aut conductio quæ fit pacta mercede. Pro conductione & redemptura apud Iſocr. in Areop. τοῖς μὲν γεωργίαις ἐπὶ μετρίαις μισθώσεσι παραδιδόντες. dicitur enim μισθώσασθαι ἔργον τι pro Faciendũ cõducere.

Μισθώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mercede locatur aut cõducitur, Quem mercede locare aut conducere queas. Apud Athen. l. 8, ex Machone comico de Dorione quodã, κατάλυσιν οὐδαμοῦ μισθωσίμην δυνάμενος εὑρεῖν. Itẽ, Talis qui mercede conduci debeat, apud eũdem Athen. cum genit. ſicut ſuprà ἀργυρίου μισθώσασθαι, & ὀλίγου μισθώσασθαι.

Μισθωτὸς, οῦ, ὁ, Mercede cõductus, Qui mercede aliquid fa-

ciendum redimit,Qui mercede operã ſuam locat,Mercenarius, vt μίσθιος ſuprà.Plato Polit.2, de διακόνοις quibuſdam qui corporis tantũmodo viribus pollent,οἱ δὴ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν, τὴν τιμὴν τούτων μισθὸν καλοῦντες,κέκληνται(ὡς ἐγῷμαι)μισθωτοί. Timocles comic⁹ apud Athen.lib.8, Μισθωτὸς ἄρδει πεδία τοῦ δεδωκότος, mercede conductus. qualis ſenex ille apud Hom.cui μισθὸς ἄρκιος promittitur pro cultura horti. Apud eundẽ Athen.lib. 14, τὴν μισθωτὴν δέ τις λῳδὴ τῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας φοιτώντων. Et in Euang. μισθωτὸς ποιμήν. In quibus locis dicitur de μισθαρνίᾳ quæ ab Ariſtotele inter βαναύσους τέχνας numeratur.Demoſth.verò in orat.Pro cor.dixit etiam, μισθωτὸν ἐγώ σε Φιλίππου πρότερον, καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου καλῶ: de Æſchine cui in eadem orat. τὴν μισθαρνίαν exprobrat & quòd ſeipſum ἐμίσθωσε. ITEM Μισθωτικὸς in v.l. Mercenarius.Et μισθωτική, Ars mercenaria. ET Μισθώτειαι apud Poll.Quæ mercede operam ſuam locant, Quæ mercede conducuntur. ex Phrynicho, μισθώτειαι γυναῖκες.vbi dubium eſt an de meretricibus intelligat, de quibus μισθοῦσθαι & μίσθωμα etiam paulo antè. A B

C.Ἀντιμισθωτὸς,οῦ,ὁ,Qui eſt vice mercenarii,Qui pro alio vicem mercenarii exhibet,Qui pro alio mercede eſt conductus. Apud Heſych. exponitur ὁ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν. vbi pro αὐτοῦ videtur potius reponendum ἄλλου. C

C.ἈΠΟμισθόω,Mercede abloco.Quod nos(inquit B.)Locare opus dicimus,vel Locare fundum,hoc Græci μισθοῦν dicũt & ἀπομισθοῦν,id eſt Dare faciẽdum opus mercede conſtituta,vel Dare fruendum fundum penſione accipiẽda & ſtipulata.Demoſth. ὁ μὲν δήμαρχος ἀπεμισθώσατο ἀνελεῖν καὶ θάψαι ὡς ἂν δύνωνται ὀλιγίστου,funerãdos defunctos locato mercede quàm fieri poteſt minima.vbi cũ genit.conſtruitur,vt & μισθῶσαι ſuprà. Thuc. lib. 3, τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη.vbi ſchol.exp. ἐπὶ μισθῷ δεδώκασι,mercede colendam locarũt.Sic accipiendum & apud Theophr.De cauſ.pl.lib.2,c.15, Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες,οὐ φροντίζουσι τῶν ἄλλων ἐτῶν,ἀλλὰ καὶ βούλονται κακουργεῖν· ὑπὲρ δὲ τοῦ τελευταίου συγγράφονται πρὸς τὴν κατάληψιν, agros aliis colendos & fruendos ablocantes pacta mercede,de cæteris quidẽ non curant,immò cupiunt vt malè tractentur & colantur: de vltimo verò diligẽtiſſimè literis notãt vt domin⁹ agrũ recipere debeat.Gaza tamẽ ibi interpr.Mercede cõducentes. D E

Ἀπομίσθωμα,ατος,τὸ, Res mercede locata vel cõducta.Heſ. ἀπομισθώματα(inquit)οὐσίας δημοτικὰς οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, ἔργον λαβόντες.vbi crediderim legendum ἐργολαβοῦντες.

C.ἘΚμισθόω,Mercede eloco.vel ſimpliciter Eloco:vt Plin. dicit Elocare ſe curandum:Cic.Elocare fundũ: Colum. Elocare boues.Herm. ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα. vbi ἐκμισθῶσαι γυναῖκα dicit pro Proſtituere ad quæſtũ corpore faciẽdũ:ſicut μισθοῦσθαι dicitur is qui eã cõducit.

Ἐκμίσθωσις,εως,ἡ,Locatio quæ fit pacta mercede. F

C.ΠΡΟΣμισθόω, Mercede loco. At προσμισθοῦμαι Mercede cõduco,vel Mercede acceſſo. quo loquendi genere Cæſar dicit,Factum eſſe vt ab Aruernis Germani mercede acceſſerentur.Thuc.lib.2,οἱ αὐτοὺς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο. vbi tamen reddi etiam poteſt, Inſuper conduxit,Præterea conduxit. ſubiunguntur enim ea verba his præcedẽtibus,πείθει Κορινθίους παρασχόντα ναυσὶ καὶ πεντακοσίοις χιλίοις ὁπλίταις ἑαυτὸν καταγαγεῖν. præter quas auxiliares ſeu ſocias copias poſtea ἐπικούρους quoſdam ἐμισθώσατο,vt ſuprà dicit μισθώσασθαι ἐπικουρικόν. G

ΜΙ͂ΣΟΣ,εος,τὸ,Odium: quod Cic.ex Stoicis definit, Ira inueterata: Ariſtot.autẽ Polit.5,c.11, ὀργὴν eſſe dicit μεῖον μίσους. Plut.in lib.qui περὶ φθόνου καὶ μίσους inſcribitur, inter alias differẽtias quas inter vtrũq; conſtituit,ait,καὶ ταύτῃ φαίνεται διαφέροντα τὸ μίσος τοῦ φθόνου,τὸ μὲν δεχομένης τῆς θηρείων φύσεως,τῆς δὲ μὴ δεχομένης.dici enim quædam animalia ſeſe mutuo odiſſe, non autẽ inuidere.Ibidẽ,γίνεται(inquit)τὸ μῖσος ἐκ φαντασίας τοῦ ὄντα πονηρὸς ἢ κοινῶς ἢ πρὸς αὐτὸν εἶναι ὃν μισούμενος. Ibidẽ dicit,τοῖς λέοντι πρὸς τὸν ἀλεκτρυόνα,καὶ τοῖς ἐλέφαντι πρὸς τὴν ὗν μῖσος ἰσχυρὸν γεγενῆσθαι τὸν φόβον.Et paulo pòſt, αἱ μὲν ἄκρατοι πονηρίαι συνεπιτείνουσι τὸ μῖσος.Luc.De calumn. ὑποστρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατάκλειστον αὔξειν,ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν,ἄλλα δὲ λέγοντα. qui locus conuenit cum eo Ciceronis,in quo odiũ eſſe dicit iram inueteratam. nã & pau- H

lò antè præcedit,βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν.Soph. μῖσός τι γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι.Cic.dicit Inſitum penitus odiũ:&Iuuen.Immortale odium. quod ad παλαιὸν referri poteſt. Reddere itaque poſſis, Odium mihi vetus inſitũ eſt,id eſt Inexpiabili eã odio proſequor.Iſocr.De pace, αἴτιοι δὲ τῆς ἀνοίας τῆς περὶ τῶν συμμάχων αὐτοῖς ὑπαρχούσης,εἰς τοσοῦτο μίσους κατέστησεν,ὥστε,&c. Plato Politicῶν 1,ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ. Ibidem, μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους καὶ στασιάζειν.paulo antè,στάσεις γάρ που ἡ ἀδικία καὶ μίση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει.Demoſth.Pro cor. εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηργμένων ὑπὸ τούτων.Statius dicit, Inflãmare vrbes odiis. Et aliquis dicitur μῖσος ἔχειν, vt apud Cic.Magnũ odium habere in aliquem.Thuc.lib.5, καὶ ἐς τὸ λοιπὸν Πελοποννησίων τῇ μὲν γνώμῃ δι' Ἀθηναίους οὐ ξυνόντες μῖσος εἶχε, In poſterum Peloponneſios oderat, præter morem quidẽ,minimèque animo ad hoc odiũ inclinato,ſed propter Athenienſes.Dicitur etiã μῖσος ἔχειν,qui odio eſt ſeu odio habetur. Luc. μῖσος ἔχων παρὰ πάντων. Cic.In odio eſt omnibus. Idẽ, In odio ſumus apud exteras nationes.Et μῖσος ἔχειν πρός τινος, apud Plat. lib.3 De leg.Odio eſſe alicui,Inuiſum eſſe alicui. Sicut verò Cic.dicit,Id odio fecit tuo, ita Herod.lib.7, τὰ ἔθνη ἀποστήσαντες ῥᾳδίως μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος.Thuc.verò dixit etiã μῖσος Παυσανίου, pro Odiũ erga Pauſaniam.

C.Ἀμισὴς,Qui odio non eſt,Qui odio non habetur, Non odioſus.Plut.ἀμισεῖς γίγνοιντ' ἂν τοῖς συνοῦσι. X. De re equ. ἀμισέστερα γὰρ ταῦτα τῷ ἵππῳ,equus hæc minus odit.

C.Ἀψιμισία,ας,ἡ,Odium non diuturnum,vel Simultas nõ diuturna.Suidæ πρὸς ὀλίγον διαφορά.

C.Φιλόμισος,ου,ὁ καὶ ἡ,Odiorum amans,Qui libenter odit.

VNDE Φιλομίσως,More eorũ qui odiorũ ſunt amãtes. D

Μισέω,ῶ,F. ήσω,Odi,Odio proſequor,Odio habeo. oppoſitũ τῷ ἀγαπᾶν,ſicut apud Cicer.Odiſſe & amare,Odiſſe & diligere,cõtraria ſunt.Plut.in lib.qui περὶ φθόνου καὶ μίσους inſcribitur,τοῦ μισεῖν τὸ φθονεῖν ταὐτὸ ἐστὶ,ὅτι τῆς ἐναντίας τοῦ φιλεῖν ἔχει προαίρεσιν. Luc. De c[illegible] τινὰς & ἐμίσει. Rurſũ Plut.in lib. qui περὶ φιλοπλουτίας inſcribitur,οὐ φιλοῦντες ὅτι πολλὰ λήψονται, ἀλλὰ μισοῦντες ὅτι μήπω λαμβάνουσι. Luc.De calumn. προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις,μισεῖ δὲ,καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. Plut.De odio & inuidia, ὃ γὰρ δεδίασι,καὶ μισεῖν πεφύκασι.(quale Ennianũ illud apud Cic. Quem metuunt, oderunt:& conuicium illud, apud eũdem,Oderint dum metuant)Idem,μισεῖν ἀλλήλους.Dixit etiã κακῶς μισεῖν, & Cic.itidem, Malè odiſſe aliquẽ: pro Acerbè & penitus odiſſe, vt alibi loquitur. Et in prouerb.Odiſſe peius cane & angue, ſicut idem Plut. dicit μισεῖν καὶ δυσχεραίνειν καὶ μυσάττεσθαι ζῷόν τι. A Demoſth.copulantur tria,μισεῖν,δεδιέναι,φθονεῖν,quũ in Philipp.1,ait, μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιεν καὶ φθονεῖ. Itẽ μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, odi te ob impudentiã tuam. Et μισέομαι,Odio ſum, Odio habeor.Xen. Pæd.8,τοὺς γνωσθέντας ὡς φιλοῦσι καὶ ἀνοῦσιν,οὐκ ἂν δύναιντο μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν φιλεῖσθαι ἡγουμένων.Plut. Apophth.βούλομαι εἶναι ἐμοῦ μᾶλλον μισούμενον.Ibidẽ dicit, δυσχεραινόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν: ſicut ſuprà μισεῖν & δυσχεραίνειν copulauit. Homerus autem μισεῖν cum infinitiuo iungit.vt Il.ρ,Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι Τρῳῇσιν.τοῦ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους. Paulo aliter verò accipi videtur Horatianum illud,Oderunt peccare boni. ‖Μισεῖν obſcœnã quoque ſignif. habet.Euſt. p.1650,τὸ μισεῖν κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν πλὴν ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων.Ἀριστοφάνης γοῦν μισητίαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη ἤγουν ῥοπῆς ἀρχῆς τῆς περὶ μίξεις. δῆλοι δὲ μισεῖν τὴν βαρυτόνως,πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτονουμένης,τὴν κοινὴν καὶ ῥᾳδίαν λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι.Ibidem affert hoc prouerbium,περὶ σφυρὸν παχεῖα μισητὴ γυνή. Sed ſcribendũ μισητίαν pro μισητίαν in loco illo Euſt. nam ab Ariſtoph. μισητία ponitur pro κατωφέρεια. vt ex ſequentibus patebit. AT Μισοῦν apud Plut. De orac.Pyth.Ἡρακλέους ἱερὸν ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι. E F G

Μισητὸς,οῦ,ὁ,Odioſus,Inuiſus,Qui odio habetur,Qui odio eſt.Et μισητὴ,Quæ odio habetur. ‖Μισητὸς,Libidinoſus,Inſatiata libidine pruriens.Poll.lib.6,cap.42,περὶ τοῦ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου loquens,& multa ſynonyma enumerans,καὶ μισητὴν δὲ ταύτην οἱ κωμικοὶ καλοῦσι,καὶ μισητὴν τὴν μάχλον.Heſ.autem μισητὸν eſſe dicit τὸν ἀνίκανον ἢ ἄπληστον τῇ τροφῇ. Idem μισητὴν vocari ſcribit τὴν καταφερῆ. H

quibus locis oxytonως ſcriptũ eſt apud vtrunque. Euſt. verò annotat eſſe qui accentum in penultimam retrahant, & videre eſt paulo antè in Μιτέω, vbi & exemplum ex eo adſcripſi. Similiter & ille qui conſcripſit συναγωγὴν λέξεων διαφόρως σημαινομένων πρὸς διάφορον σημασίαν, ponit μισήτη accentu in penultima. Item & Suidas μισήτη ſcribit. cui dictum videtur quaſi μισγήτη. Et Ammonius ex Tryphone μιητὴν exponit ἀξίαν μίσους: at μισήτην, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν. Cratinus apud Suidam, Μισῆται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται. Sic enim reponendum pro ὀλίσβωσι, vt apud eum habetur, & pro ὀλίσκοισι, vt apud Heſ. ſi quidem rectè apud eũdẽ Suid. alibi ὄλισβος eſſe dicitur αἰδοῖον δερμάτινον. VNDE Μισητία, ας, ἡ, Inſatiata libido, vel Pruriens libido, ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, vt Ariſtophanis Scholiaſtes exponit in Auibus, καὶ μὴ 'ποδιδῶ, μισητίαν ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα. (addit tamen, videri potius accipiendum ibi pro ἀπληστίαν. quemadmodum Heſychio μισητὸς eſt ὁ αὐίκανος & ἄπληστος. & certè miluum cogitat qui immittere pecunias numeranti ſurripiat) Apud eundem in Pluto vetula de adoleſcentulo quodam ſuo amaſio dicit, Καὶ ταῦτα τὸ ἴνα οὐχ ἕνεκεν μισητίας Αἰτεῖν με φάσκεν, ἀλλὰ φιλίας ἕνεκα. vbi ſcholiaſtes exponit οὐχ ἕνεκα τοῦ ὑπηρετεῖν μου τῇ ἀσελγείᾳ: dicens μισητίαν ibi vocari τὸ εἰς τὰς συνουσίας ἐπίφορον. Pollux quoque paulo poſt locum citatum in μισητὸς, ſynonymως ponit λαγνείαν, ἀσέλγειαν, ἀκολασίαν, λαγνείαν, μαχλοσύνην, ἑταίρησιν, πορνείαν, μισητίαν. Apud eundem reperio ETIAM Μισήνερως, quod idem eſſe dicit cum θηλύερως, ἐρωτομανὼν, ſiue ἐρωτομανὴς, quibus ſignificatur ὁ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινόμενος, & is quẽ μισητὸν à comicis vocari ſcribit. ET Μισήτιας in v.l. à μισητία, pro præcedenti μισήνερως, ſeu Salax, καταφερής. Apud Suidam autem, pro μισητίαν, τὸν εἰς τὰς συνουσίας ἐπίφορον, reponendum eſt τὸ, ex Ariſtoph. ſcholiaſte, cuius verba paulo antè adſcripſi. Cæterùm à μισητὸς ſignificante μίσους ἄξιος (ex Heſ. exp.) deriuari poteſt VERB. Μισητίζω, Odi, Odio proſequor. vnde μισήτιζε apud Heſychiũ, μίσει, σύγει. AT Μίσηθρον, ου, τὸ, Cauſa odii. v.l.

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odio dignus, Dignus quẽ omnes oderint. Plutarch. De inuidia & odio, μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως, ὡς οὓς ἀξιομισήτους καλοῦμεν. Idẽ De puer. ed. οὐδὲν γὰρ ὡς τὰ ἀνέντευκτα τῶν ἠθῶν ἐστὶν ἀξιομίσητον. cui paulo pòſt opponit τὸ ἀμισές.

C. Εὐμίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem facilè oderunt, Cui facilè conciliatur odium, Facilè omnium odiis expoſitus. Herm.

C. Μισοβάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor barbarorum.

C. Μισοβασιλεὺς, έως, ὁ καὶ ἡ, Regis aut regum oſor. Plutar. Symp. ſept. ſap. διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι, inſimulatus es eſſe regum oſor.

C. Μισογύνης, ου, ὁ, Oſor mulierum, vt Plautus loquitur: qui dicit etiam, Oſor vxoris. Athen. lib. 13, ex Hieronymo, εἰπόντος Σοφοκλεῖ τινος ὅτι μισογύνης ἐστὶν Εὐριπίδης, Ἔν γε ταῖς τραγῳδίαις, ἔφη ὁ Σοφοκλῆς. VNDE Μισογυνεία, ας, ἡ, Odiũ mulierũ, vt Cic. interpr. lib. 4 Tuſc. quæſt. opponens ei τὴν φιλογυνείαν, mulieroſitatẽ. ET Μισογύναιος Heſychio idem cum μισογύνης.

C. Μισόδημος, ου, ὁ, Oſor populi. Iſocr. Areop. μὴ τὰ βέλτιστα συμβουλεύων μισόδημος εἶναι δόξω. Plut. Alcibiade de Andocide, ἐδόκει δὲ μισόδημος καὶ ὀλιγαρχικός. Et apud Suidam, μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐραστά. Xenoph. Hell. 2, ἐν μὲν τῇ δημοκρατίᾳ πάντων μισοδημότατος ἐνομίζου, ἐν δὲ τῇ ἀριστοκρατίᾳ, πάντων μισοχρηστότατος γεγένησαι. Dicitur etiam μισόδημος aliquis Qui populi ſuæ ciuitatis oſor eſt, vt apud Plutar. in Pericle, Κίμωνα δ' ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξοστρακισθῆναι.

C. Μισόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iure agere odit, Oſor litigiorum, Oſor controuerſiarum iudicialium. cui opponitur φιλόδικος.

C. Μισόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei oſor, Deum exoſus, vel deos. Lucian. Tim. μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς.

C. Μισόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Honeſti oſor. ὁ μισῶν τὸ ἀγαθὸν, Heſych.

C. Μισολάμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor Lamachi: & per cõſequẽs, belli. (vt μισολάμαχος ἡ μέριξ apud Ariſtoph. ἡ μισοπόλεμος) nam Lamachus erat φιλοπόλεμος στρατηγός.

C. Μισολόγος, ου, ὁ, Qui diſputationes odit & ratiocinationes, rationeſq;: Oſor literarum, Politiorẽ literaturã exoſus, Indoctus. ἀμαθής. Plat. μισολόγος δὲ ὁ τοιοῦτος γίνεται καὶ ἄμουσος. Idem pro eodem dicit, ὁ μισήσας λόγους. Item, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους διατελῶ, τῶν δὲ ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθείη. VNDE Μισολογία, ας, ἡ, Odium bonarum literarum, aut Odium diſputationum & ratiocinationum. de qua multa apud Plat. in Phædone, pag. 47 & 48. Plutarchus De Herodot. ἐπιχειρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συσχολάζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκωλύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μισολογίαν. ET Μισολογέω, ῶ, Bonas literas odi: & per conſequens, Imperitus ſum. ἀμαθαίνω, ἀνοηταίνω. Poll.

C. Μισόνοθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nothos odit, Spurios exoſus. Epigramm.

C. Μισόπαις, αιδος, ὁ, καὶ ἡ, Liberorum oſor, Liberos exoſus.

C. Μισόπολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Ciuitatis oſor.

C. Μισοπονέω, ῶ, Odi laborare. vel Labores odi. Non contendo, nec enitor, nec ſtudeo. Budæus pag. 865 ex Platone, ἂν ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ. opponitur ei ibidem τὸ φιλοπονεῖν.

C. Μισοπόνηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malorum oſor, Qui improbos auerſatur. Demoſthenes in Mid. σώφρονες εἶναι καὶ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ μισοπόνηροι. Philo De vita Moſis libro 2, ἡ πάρεδρος τοῦ θεοῦ μισοπόνηρος δίκη, prauitati infeſta. Idem lib. 3, πρὸς δικαίαν ὀργὴν ὑπὸ μισοπονήρου πάθους ἠκονήθη; ex improbitatis odio ad iuſtam iram exacuitur. Idem libro 1, ἀγάμενος αὐτοῦ τὸ φιλόκαλον καὶ μισοπόνηρον ἦθος, mores eius admiratus honeſti ſtudio & improbi odio inflammatos. Et τὸ Μισοπόνηρον, Improbitatis odium. Idẽ De vita Moſis libro 1, διὰ ψυχῆς εὐγένειαν καὶ φρονήματος καὶ τὸ μισοπόνηρον φύσει, inſitum aduerſus improbitatem odium. Et libro 2, τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μισοπόνηρον. VNDE Μισοπονηρία, ας, ἡ, Improbitatis odium. τὸ μισοπόνηρον, vt præcedit. Plut. De diſcern. adul. & amico, θηρώμενοι μισοπονηρίας δόξαν. Et paulo antè, τὴν Διονυσίου καὶ Φαλάριδος ὠμότητα, μισοπονηρίαν καὶ δικαιοσύνην προσαγορεύων. Vtitur & Philo De vita Moſis. ET Μισοπονηρέω, Oſor malorum ſum, Improbos odi, Improbitatem auerſor, Malos deteſtor. Exemplum ex Lyſia habes apud Budæum pag. 865. ET Συμμισοπονηρέω, Vnà improbitatem odi, Vnà indignor ob facti iniquitatem. In 2 Maccab. cap. 4, συμμισοπονηρούντων καὶ τῶν Ἑλλήνων.

C. Μισοπορπακίστατος, ου, ὁ, Qui peſſimè odit habenam ſeu amentum clypei. & per conſequens, Qui peſſimè odit bellum. nam præcipuè in bello πορπάκων in clypeis vſus eſt. Ariſtoph. Pace, Ἴθ' ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.

C. Μισοπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui negotia odit, Qui multis ſeſe negotiis immiſcere odit, Qui auerſatur τὴν πολυπραγμοσύνην.

C. Μισοπώγων, ονος, ὁ, Oſor barbæ. quo nomine inſcripſit Iulian. apoſtata στηλιτευτικὸν ſuum aduerſus Antiochenos: qui hodiéque extat. Meminit Theodoritus in fine lib 3, Hiſt. Eccleſ.

C. Μισόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sapientiã & ſapientiæ ſtudium exoſus. ſeu Oſor philoſophiæ. opponitur τῷ φιλόσοφος apud Platonem.

C. Μισότεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Liberorum oſor. μισόπαις. Æſch. in Cteſiph. ὁ γὰρ μισότεκνος καὶ πατὴρ πονηρὸς, οὐκ ἄν ποτε γένοιτο δημαγωγὸς χρηστός. VNDE Μισοτεκνία, Odiũ liberorũ. Plutarchus De lib. educ. φιλαργυρίας ἅμα καὶ μισοτεκνίας, odii in liberos.

C. Μισοτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor tyrannorum. Plutarchus De Herod. καί τοι πόλιν ἐν τοῖς τότε χρόνοις οὔτε φιλότιμον οὕτως οὔτε μισοτύραννον ἴσμεν ὡς τὴν Λακεδαιμονίων γενομένην, quæ vſque adeo tyrannos oderit.

C. Μισοφίλιππος, Oſor Philippi. Æſchines in Cteſiph. μισαλέξανδρος νυνὶ φάσκων εἶναι καὶ τότε μισοφίλιππος.

C. Μισοφιλόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor hominum qui literarum ſunt ſtudioſi ſeu ſermocinationum. Apud Athen. lib. 13, δικαίως πάντας τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μισοφιλολόγους ὄντας.

C. Μισόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor amicorum, Qui amicos auerſatur.

C. Μισόφροντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Oſor curarum. Syneſ. epiſt. 105, καὶ μισόφροντις ὢν, ὀδυνήσομαι μὲν, ἀνέξομαι δέ.

C. Μισόχρηστος, ου, ὁ, Bonorum oſor. Exemplum habes in Μισόδημος.

C. Μισόχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor Chriſti. Naz.

C. Μισαγαθία, ας, ἡ, Odium bonorum, ſeu rerum bonarum. cui opponitur μισοπονηρία.

C. Μισάδελφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fratris ſeu fratrum oſor. Et τὸ μισάδελφον, idem cvm Μισαδελφία, id eſt, Fratris aut fratrum odium, Odium in fratres. Plut. in lib. qui περὶ φιλαδελφίας inſcribitur, τῷ μισαδέλφῳ μισοπονηρίαν ὄνομα θέμενοι. In eodem libro, ὁρῶ καθ' ἡμᾶς τὴν φιλαδελφίαν οὕτω σπάνιον οὖσαν, ὡς τὴν μισαδελφίαν ἐπὶ τῶν παλαιῶν.

C. Μισάλληλοι, Qui ſe mutuò oderunt, Qui mutua exercēt odia. οἱ μισοῦντες ἀλλήλους, vt Plut. ſuprà loquitur. vnde Μισαλληλία, ας, ἡ, Odium mutuum.

C. Μισαλέξανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alexandri oſor. Plutarch. De fortitudine Alexandri, βάσκανος ἡ τύχη καὶ φιλοβάρβαρος καὶ μισαλέξανδρος. Aliud exemplum ex Æſchine habes in Μισοφίλιππος.

C. Μισέλλην, ηνος, ὁ καὶ ἡ, Græcorum oſor. cui opponitur φιλέλλην. Plut. Alcib. πάλιν αὖ ὁμόσε τῷ μάλιστα μισέλληνι τῶν βασιλέως ὁ Τισαφέρνης.

C. ΔΙΑμισέω, Peroſus ſum, Exoſus ſum, Penitus odi.

C. ΥΠΟμισέω, Aliquatenus odi, Leuiter odi. B.

ΜΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, Licium, Filum quod ſtamini implicatur. vel (vt Euſtathius exponit) δι' οὗ τοὺς στήμονας ἀναπλέκουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. Iliad. ψ, Ἄγχι μάλ' ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, vt habet meus codex manuſcriptus: alii autem μίτον, vt & Euſtathius, qui ibi annotat, μίτον vel idem eſſe cum πηνίον, eiuſque διαχωριστικόν, vel αὐτὸ διαιρεῖσθαι τὸν στήμονα καὶ τὴν κρόκην. Apud Suidam, ἀκρίτοις δὲ διέκρινε μίτοις. Ibidem, βραχυβίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν Ἄτρακτον, δολιχὰς ἐκ ἀπορήσαντας. vbi nota dici de filo quod è colo ducitur, & quod ſtamen ac στήμων interdum appellatur. Sic & in prouerbio, ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, id eſt, λεπτοῦ φοινίκος, vt ipſe Suidas exponit. Syneſ. epiſt. 4, τοῖς οὖν ἐν τῷ πλοίῳ πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. vbi etiam reſpici videtur ad trium ſororum licia, vt Stat. vocat; quæ Horatius, Atra fila trium ſororum. Martialis, Fila ſupremæ horæ. Et Euſtathius ἀργύρεον μίτον dicit, quam Homerus ἀργυρέην μέρμιθα: addens, σύρμα vocari ὑπὸ τῶν ἰδιωτιζόντων. Μίτοι à Philoſtr. dicuntur etiam citharæ fides, quæ & χορδαὶ & νευραὶ & νεῦρα. Sic Syneſius hymno 8, Ὑπὸ Δάειον ἁρμογὰν Ἐλεφαντοδέτων μίτων λύρας Στάσω λιγυρὰν ὄπα Ἐπὶ σοὶ, μάκαρ, ebori alligatarum fidium. Eſt & fluuii nomen, Euſt. Et nomen ciuitatis, Suidæ. (A T Μίτος Heſychio τάξις, στάσις, πόνος.)

C. Μιτορραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Filo ſutus. In Epigr.

C. Λεπτόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenui licio ſeu filo textus, Subtili filo factus. vt λεπτόμιτον φᾶρος apud Eurip.

C. Μονόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Simplici licio ſeu filo textus.

C. Πολύμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis liciis textus. Plinius libro 8, c. 48, Plurimis verò liciis texere, quæ πολύμιτα appellāt, Alexandria inſtituit.

Μιτόω, ῶ, Licia tendo. vel Fidibus tenſis cano. Epigr. l. 1, in cicadam, Ὡς μελπόντων ῥύσαιο πανυχίοιο μερίμνης, Ἀκρὶ μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.

ΜΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, Cinctus, Cingulum. Ab Homero vſurpatur pro cingulo militari, lato, quo ilia & venter tegebatur: qualis ferè apud Iuuenalem balteus, quum ait, ilia ſubter Cæcum vulnus habes, ſed lato balteus auro Protegit. Schol. Homeri μίτραν dici ſcribit τὸ ἐσώτερον τῆς λαγόνος εἴλημα ἐρεοῦν, χαλκῷ ἔξωθεν περιειλημμένον: ſeu χαλκῆν λεπίδα ἣν ζωννύονται περὶ τὸν κενεῶνα χάριν πλείονος ἀσφαλείας. ac qui εἴλημα laneum eſſe dicunt, ἀπὸ τῶν μίτων, i. à filis, denominatū μίτραν volunt, quaſi μιτεράν: alii autem, quòd ſit περὶ τὰ ἦτρα ζώνη. Iliados δ, Δῦσε δ' οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε Ζῶμά τε καὶ μίτρην τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. de Menelao ſagitta percuſſo: cui ipſa ſagitta paulo antè διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο, καὶ διὰ θώρηκος, Μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων. Iliad. ε, — ἐσθίει δ' Παλλὰς Ἀθήνη Νείατον ἐς κενεῶνα ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ. A proſæ quoque ſcriptoribus in hac ſignificatione vſurpatum reperitur. vt apud Athenæum l. 12, de Siritis, ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπιχωρίαν φορεῖν ἀνθινοὺς χιτῶνας, οὓς ἐζώννυντο μίτραις πολυτελέσι· καὶ ἐκαλοῦντο διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν περιοίκων μιτροχίτωνες, ἐπεὶ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. Vbi obſerua eum μίτραν & ζῶμα ſiue ζώνην, pro iiſdem accipere: videlicet pro cinctu ſeu cingulo quodam lato, aut etiam faſcia. Et mulier pariens, aut vir cum virgine congrediens, μίτραν λύειν dicitur, vt Soluere cingulū apud Latinos, (Feſtus, Cingulo noua nupta præcingebatur, quod vir in lecto ſoluebat: factū ex lana ouis) & Soluere zonā. Apoll. Argon. 1, ὡς ἐπὶ μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. vnde Ἄρτεμις λυσιζώνη, cui conſecrabant cingula mulieres de primo puerperio. Soluit etiam cingulum qui virginem ducit. vt de pomo Hippomanis apud Catullum, Quod zonam ſoluit diu ligatam. Et Odyſſeæ λ, Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Sed de hoc loquendi genere vide plura in Λύω.

Μίτρα dicitur etiam ἐπὶ τῶν περὶ κεφαλὴν ταινίας, ſiue faſκίας, vt Euſt. annotat, citans ex Eurip. μίτραις ἀναδέτοις ῥυθμίζεσθαι πλόκαμον. Et ex Herodoto, μίτραις κατειλίχατο. Idem Euſt. ſcribit quoſdam dicere μίτραν eſſe στεφάνους, & propriè τοὺς ἀπὸ φασκιῶν ἢ ὡραίων στεφάνους: ac fortaſſis tales στεφάνους eſſe γυναικείους. quemadmodū à Latinis quoque viris pariter & mulieribus mitra tribuitur. Iuuenalis, — picta lupa barbara mitra. Et Virg. Copa Syriſſa caput Graia redimita mitella. ſicut verò Iuuen. pictam mitram dicit, ita Plinius lib. 35, cap. 9, Capita mulierum mitris verſicoloribus operuit. Et Claudian. Teres mitra. Plut. Hellen. de ſacerdote Herculis apud Coos, γυναικείαν ἐνδεδυμένος ἐσθῆτα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀναδούμενος μίτρᾳ κατάρχεται τῆς θυσίας. Athen. libro 12, de Demetrio rege, μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίαν ἁλουργῆ οὖσαν ἐσφιγγεν. paulo antè verò de Alcibiade in patriam nauigante, ἐστεφάνωσαν αὐτὸν ... μίτραις καὶ ταινίαις. Et libro 5, de ſtatua Bacchi, περιέκειτο δὲ καὶ στέφανοι καὶ ταινίαι καὶ θύρσοι καὶ τύμπανα καὶ μίτραι. Μίτρη ab Hippocrate dicitur tegmen vel tanquam inuolucrum quoddā, aut epididymis: quæ eſt varicoſus quidam tumor, ſummo didymo inſidens, vt Gorræus annotat ex Lexico Galeni: in quo tamē μύτρη ſcribitur: ſicut viciſſim apud Heſych. μύτρα pro μίτρα ſignif. κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικόν.

C. Μιτροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitram geſtans, Mitratus, Mitra redimitus. Herodot. Polymn. de Ciſſiis, αὐτοὶ δὲ ἀντὶ πίλων μιτροφόροι ἦσαν. Plut. Symp. 4, ſub finem, de ſummo ſacerdote Iudæorum, μιτροφόρος τε προεισιὼν ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος, χιτῶνα δὲ ποδήρη φορῶν. Et Μιτρηφόρος pro eodem. Athen. l. 14, ex Diog. tragici Semele, Καί τοι κλύω μὲν Ἀσιάδος μιτρηφόρους Κυβέλας γυναῖκας ὀλβίων Φρυγῶν, de ſacerdotibus deæ Phrygiæ.

C. Μιτροχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, Tunicam mitra cingens, Tunicā faſcia ſeu cinctu qui μίτρα appellatur, cingens. exemplum habes paulo antè in Μίτρα. vnde Ἀμιτροχίτων, Cuius tunica cincta non eſt, ἄζωστος, vt Athen. ſuprà in Μίτρα exponit. Euſt. verò ἀμιτροχίτωνας eſſe dicit non ἀζώστους ſimpliciter, (nec enim μίτρα ab Homero ſimpliciter pro zona vſurpari) ſed τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς χιτῶσιν, id eſt τοῖς θώραξιν, ἀλλ' ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν, καὶ οὐ συμβλητὴν κατὰ τοὺς πολλούς: quoſdam verò ἀμιτροχίτωνας accipere pro κωλυομένους, iacētes, quaſi iā ἐσκυλευμένους καὶ τὰς μίτρας τούς τε χιτῶνας. Il. π, Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους Χερσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμέντας.

C. Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variegatā mitram habens, ſeu Verſicolori pictāve mitra redimitus. nam verſicolorem mitram dicit Plin. paulo antè, & Iuuen. Pictam. Theocr. Ἐδρίαεν Πέρσαισι βαρὺς Κῶς αἰολομίτρης.

C. Θηλυμίτρης Suidæ ὁ πόρνος. ſed videtur ſignificare potius eum qui mulierū more mitra redimitus eſt: vt ſit cōuitium in hominem effœminatum, ſicut apud Virgil. Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ. & μιτροχίτωνες in Siritas delicatulos, ac faſciis quæ μίτραι dicūtur, præcinctos.

Μιτρόω, ῶ, F. ώσω, Mitra ſeu faſcia circundo, Cingo. Nonn.

ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, (Fut. ήσομαι, Pr. ημαι, aoriſt. 1, ἐμνήσθην. quæ tempora multo ſunt vſitatiora quàm præſens) Memoro, Commemoro, Mētionem facio. Hom. Iliad. β, Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι

αἰγιόχοιο θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, Niſi Muſæ commemorârint quot ad Ilium venerunt. vel, Niſi Muſæ memorârint.(vt dixit Virgilius, Muſa mihi cauſas memora quo numine læſo &c. regina deûm impulerit) Sed hac in ſignificatione iungitur etiam genitiuo, idque vel ſolo, vel interiecta præpoſitione περὶ. Itê accuſatiuo, & eo quidem itidē ſolo, vel interiecta præpoſ. ἀμφὶ. quæ tamen conſtructio rariſſima eſt, (niſi me fallit memoria) vt contrà conſtructio illa cum genitiuo ſolo eſt frequentiſſima, apud proſæ etiam ſcriptores. Dionyſ. Alex. ſuum De ſitu orbis poemation ita auſpicatur, Ἀρχόμενος γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν, Καὶ ποταμοὺς πόλιάς τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα, Μνήσομαι ὠκεανοῖο βαθυρρόου. Herodotus, μνησθῆναι περὶ παιδὸς, filii mentionem facere. Cum accuſatiuo autem, vt δῶρα μεμνώμεθα ex Homero. Sic Apollon. initio libri 1 Argon. Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. id eſt, (vt exponit ſcholiaſtes) εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν προγόνων ἔργα. Homerus in principio hymni qui Βάκχος vel Λησταὶ inſcribitur, Ἀμφὶ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν Μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Sed hanc cōſtructionem rariſſimam eſſe puto, vti dixi. atque adeo ne hîc quidem μνήσομαι ἀμφὶ Διώνυσον eſſe exiſtimo pro μνήσομαι Διωνύσου: ſed ita intelligo, μνήσομαι τοῦτο ἀμφὶ Διώνυσον, perinde ac ſi diceretur, ἐκ τῶν περὶ Διονύσου (ſcribitur autem ibi per ω propter metrum) λεγομένων τοῦτό ἐστιν οὗ περί του μνήσομαι. At conſtructio cum genitiuo frequentiſſima eſt omnium, vti dixi, & quidem ſolùtæ etiam orationi. Thucyd. libro 3, τούτων μνησθήσομαι. Demoſth. ἐὰν μνησθῶ τινων ὀνόματι. Plutarch. De virtute morali, Ἐρετριέων ὁ κωμῳδὸς μνησθεὶς ἐν παρέργῳ, καὶ παραστήσας μέγα κατόρθωμα. Sic παλαιῶν πρήξεων μέμνηνται, Xenoph. Et μνησθῆναί τινος περί τινα apud eundem. Sed & cum περὶ apud Thuc. necnon apud Platonem.

Μνάομαι, ῶμαι, Memor ſum, Recordor, Reminiſcor. Hom. Iliad. Ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. Apollon. Argon. 2, οὔτε τι σίτου μνώοντ' οὔτε ποτοῖο. Et ἐμνώοντο ὕπνου. Apud Homerū & cum φυγάδε, Iliad. π, — οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος. pro ἐμνώοντο φυγῆς. propriè autē ſonat ἐμνώοντο ἐς φυγὴν (quā conſtructionem miratur & ipſe Euſtath.) Item μνώεο apud eundem, Memento. Obſeruandi ſunt autē hi loci, quòd rarus alioqui ſit vſus huius verbi in præſenti, aut præterito imperfecto, quum iſtam ſignificationem habet. Sunt porro qui hæc deducant à THEMATE Μνώομαι, quum alioqui dici conſtet per epentheſin τοῦ ο, ſicut alia pleraq;. At PRAET. Μέμνημαι, & aoriſtus ἐμνησάμην frequenti ſunt in vſu. Iliad. ψ, Ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος. Et Iliad. ω, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Κλαῖε φίλον ἑτάρου μεμνημένος. Et cum accuſatiuo. Iliados ζ, Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι. Et cum infinitiuo, vt μεμνῆσθαι ἀλεξέμεναι: ſicut Latinè, Memento hoc facere. In aoriſto autē, vt ἐμνήσατο σίτου, & δόρπου μνησώμεθα. Item μνησώμεθα χάρμης, & μνήσασθε ἀλκῆς. quæ dicuntur pro Animari ad pugnam, ſeu Erigi animo ad pugnam. Quidam verò interpr. Strenuè pugnare. Sed de hoc genere loquendi & ſimilibus alibi diſſerui. At μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς, ex Hom. pro Curam gerere patris & matris. De qua ſignif. lege Euſt.

Μέμνημαι in ſoluta etiam oratione paſſim occurrit in ſignificatione præſentis, ſicut Lat. Memini. nec tantùm cum genitiuo & accuſ. (ſicut & in exemplis modò citatis ex Homero) ſed & cum participio. vt μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, Xenoph. Sic μέμνημαι ἐλθὼν, Eurip. Interdum cum genitiuo ſeu accuſ. perſonæ habente itidem participium. vt μέμνημαι καὶ τοῦ σου λέγοντος, Xen. Pædiæ lib. 1. Et μέμνημαί σε λέγοντα, Demoſth. At verò μέμνησο ὅπως σωμώσῃς αὐτὸν, quidam interpr. apud Ariſtophanem, Cura vt, Da operam vt. Sed & in aliis modis: vt μεμνῆσθαι. vnde μεμνήσθω apud eundem in Plutô, ἵνα τοῦ μὲν ἱματίου φορῶν μεμνήσθω μου. Affert autem Etymol. & μεμνοῖτο ex Cratino, item μεμνῷτο ex Xenophonte, (ſicut μεμνέωτο ex Homero) necnon μεμνάσθω Doricè ex Pind. At in ſubiunct. ἐὰν μέμνη, ex Plut. Si memineris, & μεμνώμεθα ex Hom. ac Soph. Item μέμνη pro μέμνησαι. Il. ο, circa principium. Sed η habet ι ſubſcriptum apud Euſt. quoque.

A AT Μνάω, ῶ, pro μνᾶσθαι ποιῶ, ſeu potius μνησθῆναι, (nam μνᾶσθαι vix reperiri arbitror) Meminiſſe facio, ſeu recordari aut reminiſci, In memoriā reuoco, In memoriam redigo. Vel, Cōmonefacio, Admoneo. Hom. Od. μ, — σὺ δ' ἄκουσον ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω' μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός. Et Iliad. α, Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων. (Μνάομαι habet & aliam ſignificationem, de qua dicam infrà.)

B Μνῆμα, ατος, τὸ, Id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, Quod nos alicuius recordari facit. Adeo vt perinde ſit ac ſi à Reminiſcor dicat quis Reminiſcimentum (liceat enim mihi multa huiuſmodi in tyronum gratiam fingere) Sed Latini vel Monimētum dicunt, vel Mnemoſynum, à Græcis mutuati. Homerus Odyſſ. ο, Μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν. Sic Iliad. ψ, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. vbi Euſtathius exponit μνήμην, addens, καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, ὑπόμνησιν. At in proſa Sepulchrū: ad quam ſignificationem reſtringi itidem Monumentum à Latinis, notiſſimum eſt. Xenoph. Pæd. 7, τὸ μνῆ-
C μα μέχρι τοῦ νῦν τοῦ ἀνούχων. κεχῶσθαι λέγεται. Et μνήματα plur. Demoſtheni Pro cor. HINC Μνηματίτης, q. d. Sepulchralis. vt μνηματίτης λόγος, Oratio quæ habetur ſuper ſepulchro, Oratio funebris. vt ἀπὸ τοῦ τάφου dicitur ὁ ἐπιτάφιος, & ἀπὸ τοῦ τύμβου, itidem ἐπιτύμβιος, inquit Euſtathius.

Μνήμη, ης, ἡ, Memoria. Item Mentio. Thucydides libro 2, φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. Et ὡς μνήμης ἔχοι apud eūdem, Prout meminiſſet. Item φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere, apud Herodianum. Demoſthenes autem Pro co-
D ronā dixit, ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην. Syneſius σφόδρα διὰ μνήμης ἡμῖν ἀνδρὸς γενομένου. Exponitur Memoria & in his loquēdi generibus: ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, Xenoph. Pæd. libro 5. Et, καὶ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν, Iſocr. Paneg. Item, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Memoriter exponere, vel A memoria exponere, vt Budæus ex Cicerone reddit. Quinetiam ὁ τῆς ὁσίας μνήμης ἀ. Syneſio ſic dicitur, vt à quibuſdam Chriſtianis ſcriptoribus, Vir ſanctæ memoriæ, vel Vir piæ memoriæ. At verò pro Mentio:
E vt μνήμην ποιήσομαι Herodoto, Mentionem faciam. Sic videtur reddendum potius in iſto etiam loco Syneſii, δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγειν σεμνοπρέπειαν. vt ἄγειν διὰ μνήμης εὐφήμου ſit Honorifica mentione proſequi. Quidam tamen interpr. Per honorificam memoriam celebrare. At μνῆμαι κυπαρίττιναι Bud. ex Platone pro Monumenta, ſeu Præcepta in cupreſſo inciſa. Item μνῆμαι ἐν μέτροις v. l. ex Ariſtotele pro Decantationes per carmina.

F Μνημεῖον, & τὸ Μνημεῖον, idem quod μνῆμα in ea ſignificatione quam ex Homero protuli. Poteſt autem reddi Monumentum cū aliis in locis, tum in his Iſocratis: in Buſ. en. ἀλλ' ᾤηθη δεῖν καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς αὐτοῦ μνημεῖον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν. In or. ad Phil. τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν. Vt autem illud μνῆμα accipitur etiam pro ſepulchro (ad quam ſignificationem reſtringitur & Monumentum, vti dixi) ſic & μνημεῖον, teſte Suida. Affertur & pro loco ſecretiore domus in quo pretioſiſſima quæque aſſeruantur, ex hoc Dionis loco in Antonio, εἰς τὸ μνημεῖον ἐσέδραμε. At μνη-
G μεῖον poetis eſt in vſu. exponit autem μνημεῖα Suidas μνημόσυνα.

Μνήμων, ονος, ὁ & ἡ, Memor, Qui recordatur [alicuius rei] Homerus Od. φ, Καὶ γὰρ μνήμων εἰμί. Item Memoria valens, (μνημονικὸς) vnde ei opponitur ἐπιλήσμων apud Ariſtophanem, id eſt Obliuioſus.

Μνήμων φόρτου Euſtathius apud Homerum exponit γραμματεὺς, addens, ὅτι ἀπομνημονεύτωρ διὰ γραμμάτων. vel λογιστὴς, ἐπιμελητής. Hinc autem apud Homeri poſteros compoſiti nominis ἱερομνήμων originem ſumpſiſſe
H exiſtimo. Quod autem cum alibi tum in vulg. lexicis annotatur μνήμονας & ἱερομνήμονας pro iiſdem poni, idq; teſtari ſcholiaſtem Ariſtoph. id verò, vt alia infinita, falſò ibi annotatur, ſi bene perpendantur & intelligantur illius verba, dicentis ἱερομνήμονας vocari quaſi ἱερεῖς γραμματεῖς, quòd μνήμονες dicti fuerint γραμματεῖς, vt

apparet ex iſto Homeri loco, φέρτου τι μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων. Eſt autem hic verſus ille ipſe in quo nomini μνήμων ſignificationem illam ab Euſtathio tribui dixi. De προμνήμονες dictum fuit in Γερός. DORICE Μνάμων pro μνήμων, Memor. vt in prouerbio, μισῶ μνάμονα συμπόταν, de quo lege Eraſmum in his prouerbialibus verbis Latinis, Odi memorem compotorem. vbi inter alia tradit μνάμονας ſecundum quoſdam dictos quos Latini modiperatores appellarint. Lege & Euſt. COMP. Ἀειμνήμων, q.d. Semper memor, Qui nunquam obliuiſcitur. Bud. affert ex Ariſtotele, ἀειμνήμονες καὶ ἀφυεῖς. Sed ſuſpectus eſſe hic locus poſſit. ITEM Ἀμνήμων, Immemor. vel, Memoria non valēs, Obliuioſus. vt δεῖμα δεινὸς δ᾽ ἅμα καὶ ἀμνήμονας, Plato in epiſt. (Annotatur autem à Cælio Rhodigino ἀμνήμονας in Cnido dictos etiam ſexaginta viros delectos ex optimatibus, velut ἐπισκόπους, ad quos de maximis rebus referrent. ac nomen hoc illos accepiſſe διὰ τὸ ἀνυπεύθυνον, quia in iudicium non vocabantur: aut velut πολυμνήμονας. quæ tranſtulit ex Plutarchi Hellenicis quæſt. quò te remitto) Vnde ADVERB. Ἀμνημόνως, Sine recordatione. Et ἀμνημόνως ἔχειν pro ἀμνήμονα εἶναι, Immemorem eſſe, Oblitum eſſe. Exponitur ἀμνημόνως & Obliuioſé. Et VERB. Ἀμνημονέω, ῶ, Immemor ſum. Thuc. 3, ὧν οὐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν. Luc. in Timone, ἡμεῖς δ᾽ ἀχάριστοι αὖ εὑρήμεθα ἀμνημονοῦντες. AT VERO Μνημόνια ζητήματα fuerunt dictæ quædā quæſtiones conuiuales, à Theodecte quodam ſophiſta nomine hoc donatæ, quòd ille valde in iis celebratus μνημονικὸς eſſet. Ita Pollux. ET Πολυμνήμων, Multarum rerum memor, vel Multum memoria valens.

INDE & Μνημονικὸς, Memoria valens. vt εἰ μνημονικὸς εἶ, Ariſtoph. qui ei opponit ἐπιλήσμων. Et τὸ μνημονικὸν ἔχειν, Xenoph. Valere memoria, vt Budæus vertit: qui ETIAM Μνημονικῶς ἔχειν affert pro Memorem eſſe, Meminiſſe, ſed tantùm ex Gaza. Sic autem & μνημονικὸς interdum ſimpliciter pro Memor. vnde μνημονικώτερος apud Syneſ. Magis memor. Et τὸ μνημονικὸν τῆς μαθήσεως μέρος ex Plutarcho De lib. educ. Pars recordatrix. Item Ad memoriam pertinens. vt μνημονικὸν ἁμάρτημα, Lapſus memoriæ, Erratū memoriæ. B. ex Cic. Et VERBVM Μνημονεύω, id eſt μνήμων εἰμὶ, Memor ſum, Memoria teneo, Memini. Cum genitiuo, (ſicut & μέμνημαι) apud Luc. Sic apud Athen. εἴ γε τῆς φωνῆς μνημονεύω. Plut. in Othone, μνημονεύειν τῆς ἀφέσεως. Et in Sympoſ. pag. 1176 meæ editionis, ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ Σωκράτους ἅμα μνημονευτέον. Ex Phalar. & cū datiuo perſonæ, ſequente genit. rei, μνημονεύω σοι τῆς χάριτος, pro Memor ſum tui beneficii. in vulg. lex. (Vide Ἀπομνημονεύω) Demoſthenes autem accuſatiuo iungit, non ſemel. Sic & Iſocr. ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, ἄμεινον καὶ περὶ τῶν μελλόντων βουλεύσῃ, Si in memoriam reuoces præterita, vel, Si recorderis præterita. Sed & μνημονεύω ὅτι, apud Demoſth. Item cum participio apud Plutarch. ἀνεγνωκὼς ἔφη μνημονεύειν. [Μνημονεύω, Memoro, Memoriæ prodo, Cōmemoro, Mentionē facio. (qua in ſignificatione Memini itidē ponitur à Latinis) Athen. libro 3, τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς περὶ τὴν ἐκπομίδα μνημονεύει Ἵππαρχος, ἐν τούτοις. Plutarch. in Themiſt. οὗ καὶ Πλάτων μνημονεύει. Idem Sympoſ. Problem. lib. 2, ἀπλήστως ἔχουσι τοῦ διηγεῖσθαι καὶ μνημονεύειν.] Et μνημονεύομαι, Memoror. vnde μνημονευομένας dixit Iſocr. in Pan. διά τε τὰς διὰ τὸ μέγεθος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ καὶ λεγομένας καὶ μνημονευομένας. videlicet εὐεργεσίας. Bud. apud eundem μνημονεύεσθαι vertit Celebrari, In ore haberi. VNDE Μνημόνευμα, Res quæ memoriæ mandatur, Res quæ memoria tenetur. q.d. Recordamentum, à Recordor. Luc. in lib. De ſaltat. καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. q.d. Hæc ſunt quibus eius memoria inſtructa eſſe debet. ſeu, Hæc ſunt quæ eius memoria velut in numerato habere debet. Dixerat enim paulo antè Lucianus, antequam videlicet ad catalogum horum μνημονευμάτων veniret, ἡ δὲ πᾶσα τοῦ ἔργου χορηγία, ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ᾽ εὐπρεπείας ἐπίδειξις. quare non poſſum ei aſſentiri qui μνημονεύματα in loco illo interpr. Monumenta. Ariſtot. Rhet. libro 1, in enumeratione rerum honeſtarum, καὶ τὰ μνημονεύματα, καὶ τὰ μᾶλλον, μᾶλλον. καὶ ἃ μὴ ζῶντι ἕπεται, καὶ οἷς τιμὴ ἀκολουθεῖ, καὶ τὰ περιττὰ, καὶ τὰ μόνῳ ὑπάρχοντα, καλλίω. ἀμνημονευτότερα γάρ. in quem locū hæc ſcribit Petrus Victorius, Μνημονεύματα (niſi fallor) appellat elogia, & quæ memoriam alicuius ornant. Plutarchus in commentario quo diſputat oportere ſenē in republ. verſari, μνημόνευμα videtur appellaſſe rē quæ memoria repetitur: quod Cicero ſæpe recordationem vocat, θέαμα δὲ καὶ μνημόνευμα, καὶ διανόημα τῶν ὄντων, & quæ ſequuntur. Non me tamen fugit, legi in excuſis quibuſdam μνημονευτὰ, quum tamen in reliquis & impreſſis formis & ſcriptis libris inuenerim μνημονεύματα. Quare tantum conſenſum eorum damnare, conſilium non fuit. Qui ita emēdarunt, videntur hoc verbum ſic cepiſſe quaſi valeat, Quæ feruntur, Quæ prædicantur. Vbi tamen res efficientes voluptatis hoc ipſo in libro infrà indicat, μνημονευτὰ vocat quæ memoria adhuc retinemus, vetera facta dictáve quæ recordamur. τὰ μὲν οὖν μνημονευτὰ ἡδέα ἐστίν. Quod verò ad ſententiam pertinet: Et ea (inquit) quæ memoriam alicuius colunt, & famā extingui non patiuntur, vel quæ ferenda & prædicanda ſunt, honeſta ſunt, necnō quæ magis huiuſcemodi, magis honeſta. Sunt etiā ſcripti nōnulli, in quibus mutato ordine poſteriorum verborum, καὶ μᾶλλον τὰ μᾶλλον legatur, quum alii, & in iis antiquiſſimus, receptam lectionē ſequantur. Hæc ille. Vt autem Μνημόνευμα ut à prima perſona paſſ. præt. SIC Μνημονευτὸς à tertia, de quo lege quæ dicta fuerunt in proximè præcedēte Μνημόνευμα. Et comp. Εὐμνημόνευτος, Qui facilè memoria tenetur. Vel Memoratu facilis. Vict. in loco Ariſtotelis quē modò protuli ἀμνημονευτότερα interpr. Quæ magis memorātur, magiſque quàm alia ſermone omniū famáq; celebrātur. AT Μνημονευτικὸς, Qui valet memoria. vt exponitur à P. in iſto Damaſc. loco, τὸ δὲ μνημονευτικὸν, ἐστὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως αἴτιόν τε καὶ ταμεῖον. Sed (ſi exemplaria mendo hîc carēt) μνημονευτικὸν fuerit quod potius dicitur μνημονικὸν, de quo habes paulo antè. Itē verb. COMP. Ἀπομνημονεύω, In memoriā reuoco, ſeu reduco, Reminiſci facio, Memoriam refrico alicuius rei. vt ἀπομνημονεύειν τὴν ὀργὴν, apud Æſchinem. Citatur pro eadem ſignif. & hîc, ἅπαντας οὐ χρὴ ἀπομνημονεύειν. Ἀπομνημονεύω, Commemoro, Recenſeo. Plut. in Lyc. ἀπομνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον. Athenæus libro 13, ἀπομνημονεύσω τὸν περὶ τῶν καλῶν γυναικῶν κατάλογον. Ἀπομνημονεύω, neutra ſign. Reminiſcor, Memorſio, Memini. (quæ ſignificatio & ſimplici μνημονεύω data fuit) Diodorus Siculus lib. 4, pag. 148 meæ editionis, ἀπομνημονεύοντας τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας. Euſtath. ait, quum dicitur ἀπομνημονεύω χάριτος, præpoſitionem eſſe ſuperuacaneam. Citatur ex Plutarcho cum genitiuo itidem, ἀπομνημονεύοντες συμπτώματος. Ex Æſchine quoque, ſed cum infinitiuo, ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. Budæus vult ἀπομνημονεύω ſignificare Reminiſcor, ſeu Memini, in hoc quoque loco Luciani, vbi cum accuſatiuo iungitur, in libello De ſacrificiis, εἴ γε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες. Latinè tamen non dicitur, Si reminiſcatur illis beneficium: ſed potius, Si beneficii illorum reminiſcatur. (Atque ita μνημονεύω σοι τῆς χάριτος apud Phalarim dixi reddi, Sum memor tui beneficii) Quinetiam nonnulli in huiuſmodi loquendi generibus, ἀπομνημονεύω σοι χάριν, ἀπομνημονεύω σοι εὐεργεσίαν, exponunt ἀπομνημονεύω, Habeo, ſeu Refero. Vide quæ annotaui de ſimili forma loquendi in verbo Ἀπομνάομαι.

Ἀπομνημονεύω, Obliuioni mando, ἔξω βάλλω τῆς μνήμης id eſt, E memoria eiicio. Quam ſignificationem annotant quidam grammatici, ſed exemplum eius non afferunt. Accipietur ἀπὸ in hac ſignificatione στερητικῶς, vt in quibuſdam aliis verbis.

VNDE Ἀπομνημόνευμα, ατος, τὸ, Commemoratio, Narratio. vel potius, Res quæ commemoratur, Hiſtoria, apud Plutarchum, vbi de Pompeio loquens, ſcribit, τὰ δὲ περὶ τὴν δίαιταν ἀκολασίας καὶ λιτότητος καὶ ἀπομνημονευμάτων

ἀπομνημονευμάτων

νόμα λέγεται τοῦτο. Idem in principio Apophthegmatum, librum illum vocat ἀπομνημονεύματα, eodem videlicet modo quo Xenophon inſcripſit ἀπομνημονεύματα quatuor libellos in quibus dicta factáq; Socratis memorabilia recenſet. Laertius de ipſo Xenophonte loquens, καὶ πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα, εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν, ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας. Cicero De natura deorum lib.1, Xenophon facit in iis quæ à Socrate dicta retulit, Socratem diſputantem, formam Dei, &c. Vbi ea quæ à Socrate dicta retulit, vocat ἀπομνημονεύματα. Cæterùm & alii ſuos libros hoc nomine inſcripſerunt, vt Ptolemæus rex Ægypti. Athen. lib.9, Πτολεμαῖος δ' ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἐν τῷ ἐνάτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. Ab eodē l.6 & 13, citatur Ariſtodemus ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων.

Ἀπομνημονεύματα vocantur à Plutarcho in Catone, ipſius Catonis ſententiæ & dicteria. Sic Athen. libro 13, dicit, ἄλλων δὲ ἑταιρῶν ἀπομνημονεύματα ὁ Μάχων συνήγαγεν. Sic libro 6, ἀναγράφει δὲ αὐτοῦ ἀπομνημονεύματα Λυγκεὺς ὁ Σάμιος.

ITEM Μνημόσυνον, (Latinè quoque Mnemoſynum) Quod nobis memoriam rei alicuius renouat, Id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, Quod nos alicuius recordari facit. Qua in ſignificatione & μνῆμα poni ab Homero docui ſuprà: addens, perinde eſſe acſi à Reminiſcor fingere liceret Reminiſcimentum. Latinè etiam Mnemoſynum, vti dixi: (ſed quidam eius ſignificationem apud illos reſtringere nimium videntur) item Monimentum, hac in ſignif. Thucyd. libro 5, p.169, καὶ ἀφανίσαντες εἴ τι μνημόσυνόν που ἔμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι. Quem locum ita Valla reddidit, Et ſiquæ ædes in illius memoriam futuræ erāt. Sed perperam, vt docui in mea editione Latina Thucydidis, quæ huic loco adſcriptas habet has interpretationes vice illius, Et ſiquod aliud deductionis eius mnemoſynum vel monimentum ſuperfuturum erat. Vel, Et quicquid ſupererat quod deductæ ab eo coloniæ memoriam renouare poſſet, ſeu memoriam conſeruare. Tale eſt μνημόσυνα καταλιπέσθαι. At verò in iſto Veſparum Ariſtoph. verſu, Καὶ μὴν ὡς ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομ' ἐγώ, ſchol. exponit τῶν λεγομένων τὰ κεφάλαια, q.d. Summas eorum quæ dicta fuerint, memoriæ cauſa confectas. Vel, Ea quæ dicta fuerint, in capita redacta memoriæ cauſa. ‖Sed apud Matthæum, Marcū & Lucam μνημόσυνον exponitur etiam Memoria: videlicet Matthæi 26, & Mar.14, λαληθήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, Commemorabitur quod hæc fecit, ad eius memoriam. Vbi non malè etiam fortaſſe, Ad conſeruandam eius memoriam. Sed apud Lucam licet itidem reddatur nomine Memoria, videtur ſuam illam ſignificationem retinere: nimirum Act.cap.10, v.4, αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. perinde enim eſt (opinor) acſi dictum fuiſſet, ἀνέβησαν γενόμεναι μνημόσυνον. AT VERO Μνημοσύνη accipitur à poetis pro μνήμη, eſtque ita vſus Homerus.

Μνῆσις autem (id eſt, Recordatio) quod à ſecunda perſona formari manifeſtum eſt, (ſicut præcedētia à prima, vel ſicut μνήμων à prima, ex quo deinde cætera) nullius ſcriptoris autoritate confirmatur. quum alioqui ab ἀναμνάομαι ſeu ἀναμνάω eandem formationem habens ἀνάμνησις non ſit infrequens. At μνῆστις poeticū eſt, & dici id quidem non pro μνῆσις, ſed pro μνῆστις, deducendo videlicet non à ſecunda perſona, ſed à tertia, docebo paulo pòſt.

At COMP. Μνησίκακος, ſiue ab illa ſecunda perſona formatum exiſtimandum ſit, ſiue à futuro, ſiue ab aoriſto, hîc ponendum cenſui, vtpote aptiorem ei locum non inueniens. Eſt autem Μνησίκακος, q.d. Memor mali, id eſt, Qui meminit mali quo affectus eſt ab aliquo, ſeu quod ei quis intulit. Sed Latinius, Iniuriæ illatæ memor, aut ſimpliciter Iniuriæ memor, ſeu iniuriarum, Qui acceptæ iniuriæ obliuiſci non poteſt. vel, Veteris iniuriæ memor. Ariſtot. Ethic. libro 4, c.3, περὶ τοῦ μεγαλοψύχου loquens, id eſt de magnanimo, οὐδὲ μνησίκακος· οὐ γὰρ μεγαλοψύχου τὸ ἀπομνημονεύειν, ἄλλως τε καὶ κακά, ἀλλὰ μᾶλλον παρορᾶν. vbi à Budæo redditur Odii tenax, item Iniuriæ refricator. Interdum verò generalius pro Maleuolus. Vnde ADVERB. Μνησικάκως, Maleuolo animo & veterum iniuriarum memori. Vel, Eorum more qui ob veteres iniurias ſimultatem exercent. Et NOMEN Μνησικακία, Iniuriæ memoria, ſeu iniuriarum, aut Iniuriæ tenax memoria. Plutarchus De Herod. καὶ ταῦτα, μετὰ τρεῖς γενεὰς ὀργὴν καὶ μνησικακίαν ἀναφέροντες ὑπὲρ τυραννίδος. Et VERB. Μνησικακέω, Memor ſum iniuriæ, Sum memor veteris iniuriæ, Nō poſſum obliuiſci iniuriæ, Maleuolo ſum animo ob veterem iniuriam, & ſimultatem exerceo. Μνησικακῆσαι (inquit Petr. Vict.) eſt Firmas in memoria veteres iniurias tenere. Id autem verbum intellexit Cic. quum in 1 Philipp. inquit, Græcum etiam verbū vſurpaui, quo tum in ſedandis diſcordiis erat vſa ciuitas illa. Æſchines enim de eadem re loquens contra Cteſiphontem, inquit, νυνὶ δὲ ἐκεῖνοι μὲν μεγάλων κακῶν συμβάντων, ἔσωσαν τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι, μὴ μνησικακῆσαι. Hæc ille. ſed ego crediderim potius, verbū illud quod intellexit Cicero, eſſe ἀμνηστία, vt ſuprà docui. Herodianus libro 3, τὸν δὲ Λαῖτον μόνον, ὡς εἰκός, μνησικακήσας διεχρήσατο. Dicitur etiā μνησικακῶ σοι & μνησικακῶ πρός σε. Et cum genitiuo rei, aut accuſ. vel cum ὑπὲρ habentē ſuum genitiuum. Thucydides libro 8, pagina 285, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μνησικακοῦντες, δημοκρατούμενοι τὸ λοιπὸν ξυνεπολίτευον. vbi οὐ μνησικακοῦντες exponitur vno verbo Ignoſcentes. At μνησικακῶ πρός σε. vt apud Demoſthenem Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; μνησικακῆσαι νὴ Δία πρὸς τοὺς βουλομένους σώζεσθαι. quæ Budæus vertit, Scilicet cēſere debui vt iis ad animum reuocatis quæ ſecus in ſe admiſſa eſſe meminerat, offenſo animo cum illis ageret qui tum ſaluti ſuæ ſubſidium ab ea poſtulabant. Exempla autem cōſtructionis cum caſu rei ſunt hæc. Cum genitiuo, vt apud Lucianum, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μεταπεμπτὸς γενέσθαι περιέμεινα. id eſt, Ad patrem vltro veni, oblitus abdicationis, Bud. Cum accuſ. autem (& quidem adiūcto etiā datiuo perſonæ) apud Demoſthenē Pro cor. τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν περὶ τὸν Δεκελεικὸν πόλεμον πραχθέντων. (niſi quis malit πολλὰ non iungi cum τῶν πραχθέντων, ſed aduerbialiter accipi: ac tum cōſtruetur genitiuo verbum μνησικακῆσαι) At cum præpoſ. ὑπὲρ, vt apud Gregorium ὥσπερ μνησικακῶν ὑπὲρ τούτων Χριστιανοῖς: vbi vides & datiuum perſonæ. Sic autem cum genitiuo, ſimúlque datiuo perſonæ interdum iungitur. At Plato adhibuit datiuum huic verbo, ſed qui eſt velut inſtrumentalis, vt loquuntur grammatici. dixit enim epiſt.7, πρὶν ἂν οἱ κρατήσαντες, μάχαις καὶ ἐκβολαῖς ἀνθρώπων καὶ σφαγαῖς μνησικακοῦντες παύσωνται. Vide & Eraſmū in his prouerbialibus verbis, Ne malorum memineris. At BICOMP. Ἀμνησικακία, Obliuio iniuriæ, ſeu iniuriarum, vide in Ἀμνηστία. ITEM Ἀπομνησικακέω, κῶ, pro ſimplici μνησικακέω, Iniuriæ, ſeu iniuriarum ſum memor. Vide μνησικακέω. ‖Sunt qui putent accipi etiam in contraria ſignificatione, vt videlicet ἀπὸ ſit στερητικὴ particula, & idem valeat ἀπομνησικακέω quod ἀμνησικακέω.

Diuerſæ formæ à ſuperioribus eſt NOMEN Μνεία, id eſt Mentio. vt μνείαν ποιεῖσθαι, Mentionem facere. Lyſias, οὐδεμίαν περὶ τούτου μνείαν ποιησάμενος φαίνεται. Iungitur alioqui ſæpe genitiuo ſine περί. Interdū verò μνεία eſt Memoria. vt μνείαν ἔχειν ſequente genitiuo, apud Ariſtoph. & Plat. vt Gallicè *Auoir memoire de quelque choſe*. Sed & μηδεμίαν ποιησαμένους μνείαν Budæus affert ex Demoſthene, pro Oblitos. Videmus antè in his exemplis μνείαν vtrunque vſum habere nominis μνήμη: ſtatuit tamen non paruum inter hæc diſcrimen Euſtath. ſicut & Ammonius.

AT Μνῆστις, (id eſt Memoria, μνήμη) licet videatur à μέμνησαι ſecūda perſona formari, vt habeat τ ex pleonaſmo, quibuſdam tamen grammaticis placet eſſe potius à μέμνηται tertia formatum, & non literam τ, ſed σ, per pleonaſmum eſſe additā. nec enim ſimile eſſe τῷ Λῆστις. Homerus Odyſſ. μ, — οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα

τῶν χατέουσιν ἐκέλθαι. Soph. in Aiace, Α᾽λλ᾽ ἴσχε κἀμοῦ μνήστιν, habe memoriam mei, ad verbum. Sic autem loquutus eſt & Nicander, ſuum Theriacῶν poema duobus hiſce verſibus claudens, Καί κεν Ὁμηρείοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο Μνῆστιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρος νιφόεσσα πολίχνη.

Eiuſdem claſſis, quod ad formationem attinet, eſt COMP. Ἀείμνηστος, ου, ὁ, ἡ, Cuius perpetuò durat memoria, Perpetuus, Sempiternus. vt apud Iſocratem De pace, ἀείμνηστοι ἔχθραι, Sēpiternæ inimicitiæ. Apud eundem in Panegyrico, ἀείμνηστος ὀργή.

Ἀείμνηστος, ου, Semper memorabilis, Semper prædicandus, ſiue celebrandus. vt ἀείμνηστος τάφος, apud Sophoclem, Sepulchrum perpetuò celebrandum, vel ſemper memorabile, Sepulchrum cuius æterna futura eſt memoria. Apud Xenophontē, κλέος ἀείμνηστον. apud Iſocratem pro eodem, ἀείμνηστος δόξα.

Eiuſdem formæ COMPOS. Ἄμνηστος, Cuius memoria non ſupereſt, Obliuioni traditus, Obliuione deletus. Pro quo DORICE Ἄμναστος. vnde ἄμναστοι apud Theocritum in Charitibus, Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο, Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς &c) VNDE Ἀμνηστία, q. d. Inreminiſcentia) Obliuio. Actiua enim ſignificatione accipitur, quum ἄμνηστος contrà paſſiua. vt ἀμνηστία πάντων apud Herodianum. & ἀμνηστία ἁμαρτημάτων apud Philonem. Sed frequentius à veteribus ponitur ſine adiectione, pro obliuione iniuriarum, idem videlicet ſignificans quod ἀμνησικακία. Plutarch. in Pol. præcept. ἀλλ᾽ οἷον ἔστι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνηστίας ἐπὶ τοῖς τριάκοντα. Quò pertinent hæc Valerii Maximi lib. 4, capite 1, de Thraſybulo ita loquentis, Inſignem deinde reſtitutione libertatis victoriam clariorem aliquanto moderationis laude fecit. Plebis enim ſcitum interpoſuit, ne qua præteritarum rerum mentio fieret. Hæc obliuio, quam Athenienſes ἀμνηστίαν vocant, concuſſum & labentem ciuitatis ſtatum in priſtinum habitum reuocauit. Hæc ille. ſed ἀμνηστία illo plebiſcito decreta, exponitur etiam latius, Obliuio iniuriarum & offenſionum quæ triginta tyrannis rempublicam occupantibus, vltrò citróque illatæ acceptǽque fuerant. Vopiſcus in Aureliano, Ἀμνηστία etiam ſub eo delictorum publicorū decreta eſt, de exemplo Athenienſium. Niſi malimus Amneſtia ibi Latinè ſcribere. (Sed iungitur & hîc cum genitiuo) Nec verò dubiū eſt quin hoc vocabulum ſit illud ipſum de quo intellexit Cicero, quum ſcripſit circa initium Philippicæ 1, In quo templo quantum in me fuit, ieci fundamēta pacis: Athenienſiúmque renouaui vetus exemplum. Græcum etiam verbum vſurpaui, quo tum in ſedandis diſcordiis vſa erat ciuitas illa. atque omnē memoriam diſcordiarum obliuione ſempiterna delendam cenſui. Exiſtimat tamen Petrus Victorius Ciceronem intellexiſſe quod Æſchines dicit μὴ μνησικακῆσαι, (vt ex eius verbis docebo in Μνησικακῶ) ſed cum ille Plutarchi locus quem modò protuli, tum alii oſtendunt ἀμνηστίαν eſſe Græcum illud verbū. Quod tamen nimis audacter quidam ipſi etiam contextui inſeruerunt. Cæterùm apud Herodianum ἀμνηστίαν Polit. pariterque Bud. interpretantur Impunitatem hoc in loco, τοῖς δὲ φεύγοντα στρατιώταις πᾶσιν ἤγαγ᾽ δοὺς ἀμνηστίαν. Sed idem Herodianus alicubi hæc iungit ἄδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν. (vbi Polit. vertit Veniam & obliuionē omnium) Alicubi hæc, ἀμνηστίαν αἰτῶν τε πάντων ἁμαρτημάτων: alicubi denique, ἀμνηστίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτηθέντων. At Synesius ἀμνηστίαν & διαλλαγὰς copulauit, ſcribens, τοῦτο μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐζήτει μετ᾽ τὴν ἀμνηστίαν καὶ τὰς διαλλαγάς. Et VERB. Ἀμνηστέω, ῶ, Memoria non teneo, Obliuiſcor, ſeu Oblitus ſum, Obliuioni dedi. Itē paſſ. Ἀμνηστοῦμαι, Memoria excido. B.

C. ἈΝΑμνάομαι, pro quo potius DICITVR Ἀναμιμνήσκομαι, Reminiſcor, Recordor, Memoria repeto. Cū accuſatiuo. Iſocrates, τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, recordatus paternorum inſtitutorum. Andocides, ἐπειδὰν ἀναμνησθῶσι τὰ ἠσεβημένα αὐτῷ. Sed in præſenti dicitur potius Ἀναμιμνήσκομαι, vnde eſt particip. ἀναμιμνησκομένοις apud Demoſth. Philipp. 1, ἔπειτα ἐνθυμούμενον καὶ παρ᾽ ἄλλων ἀκούουσι, καὶ τοῖς εἰδόσιν αὐτοῖς ἀναμιμνησκομένοις.

In epitaphio autem, καὶ τοῖς εἰδόσι χρήσιμα ἀναμνησθῆναι, καὶ τοῖς ἀπείροις κάλλιστα ἀκοῦσαι. Citatur ex Platone ἀναμιμνήσκομαι in eadem ſignificatione, cum περί: ex Polit. 1, ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους. Sed fortaſſe debet aliter accipi quàm quum accuſ. iungitur ſine illa præpoſitione. Ἀναμιμνήσκεσθαι Cicero videtur exprimere voluiſſe duobus his verbis, Reminiſcendo recognoſcere. Vide meum Lexicon Cic. pag. 124, Græcolatini.

ACT. autem Ἀναμνάω, pro quo itidem dicitur potius Ἀναμιμνήσκω, Reminiſci facio, ſeu recordari, In memoriam reuoco, ſeu reduco, Commonefacio. Cum genitiuo vel accuſatiuo rei: at cū perſonæ accuſatiuo duntaxat, (qui etiam illi genitiuo ſeu accuſ. rei addi ſolet.) Cum genit. rei, (addito perſonæ accuſ.) Andocides, ἀναμιμνήσκειν ὑμᾶς τῶν γενομένων κακῶν. Sic ἀναμιμνήσκω σε τῶν συγγραμμάτων apud Lucianum. Cum rei accuſ. apud Thucydidem, ἀναμιμνήσκοντες τὴν ξυμμαχίαν. Cum ſolo accuſat. perſonæ. Demoſth. μὴ ἀναμνήσῃς με. Xenoph. Hellen. 2, τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμῶν βούλομαι. Quæ duo verba itidem ſimul ponuntur à Luciano in Vit. phil. Τί με διδάξεις; Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. Nonnunquam & cum duplici accuſatiuo, vno perſonæ, altero rei: vt ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ τούτῳ πεπραγμένα. Sic apud Platonem De rep. libro 6, καὶ ἀναμνήσας τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθέντα. Sed & Homerus cum hac cōſtructione vſus eſt, ταῦτά μ᾽ ἀνέμνησας. | Inuenitur etiam ἀναμιμνήσκειν περί τινος. Item ἀναμιμνήσκω σε ὅτι apud Thucydidem. Ex quo etiam affertur ἀναμιμνήσκομαι cū genitiuo rei, pro In memoriā nobis reuocam⁹, vel, Memoria repetimus, Reminiſcimur. Luc. autem dixit ἀνάμνησον σαυτὸν, pro Tibiipſi in memoriam reuocato, vel reducito. B. vertit etiam, Ex cute memoriā tuā. Apud Herodot. idem vertit etiam Commemorare.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ, Reminiſcentia, Recordatio. Eſt μνήμης ἀποβολομένης ἀπὸ λήθης ἀνάκτησις, ſecundum Damaſcenum. Ariſtot. Eth. 3, c. 3, χαίρουσι γὰρ τούτοις οἱ ἀκόλαστοι, ὅτι διὰ τούτων ἀνάμνησις γίνεται αὐτοῖς τῶν ἐπιθυμιῶν. Athenæus libro 11, ἐν γὰρ μόνῃ ἀνάμνησίς ἐστιν. | Apud Lucianum Commonefactio. i. Ipſa actio commonefaciendi alium, ſeu faciendi vt reminiſcatur alicuius rei. Quare nego verā ſemper eſſe quam ponit Amm. inter hoc verbale & alterum ὑπόμνησις differentiam: quum ſcribit, ἀνάμνησις, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ᾽ ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

Ἀναμνηστικός, ή, όν, Qui reminiſcentia valet: ſicut μνημονικός, qui memoria valet. Bud. ex Themiſtio in principio lib. περὶ μνήμης. Exponitur etiam Facilè reminiſcens. At in v. l. confunditur cum μνημονικός, quum interpr. Memoria excellens.

C. ἈΠΟμνάομαι, pro quo potius DICITVR Ἀπομιμνήσκομαι, quod etiam habent v. l. non illud. Sic autem & ἀναμιμνήσκομαι potius eſt in vſu quàm ἀναμνάομαι, & ὑπομιμνήσκομαι quàm ὑπομνάομαι. Sed minus tamen vſitatum hoc ἀπομιμνήσκομαι quàm illa: atque adeo nullum affertur eius exemplum: at ἀπεμνήσαντο, quod ab ἀπομνάομαι eſſe ſcimus, extat apud Heſiodum in Theogon. cum genitiuo χάριν vbi Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, exponitur, Qui ei gratiam retulerūt beneficiorum. Itidem verò apud Thucyd. libro 1, πειθομένῳ δὲ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσασθαι ἀξίαν. Syneſius quoque dixit, πάσας ἤδη σοι χάριν εἰδέναι καὶ ἀπομεμνῆσθαι τῶν ἀγαθῶν. Quanuis autem non negem ita poſſe atque adeo debere reddi ἀπομνήσασθαι χάριν pleriſque in locis, ſonare tamen dico Memorem ſe oſtendere beneficii, referendo gratiam. Pro qua interpr. facit expoſ. ſchol. Thuc. ἀποδοῦναι μνησθέντα. Vide Ἀπομνημονεύω.

C. ἘΠΙμνάομαι, ῶμαι, Reminiſcor, Recordor, Memini. Hinc ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου ex Apollon. Argon. 2. Sic ἐπιμνησθῆναι apud ſchol. Homeri. Sed plura exēpla proferuntur alterius ſignificationis, videlicet pro Mentionē facio, Memoro, Commemoro. Quæ etiā futuro ἐπιμνήσομαι, & futuro ἐπιμνησθήσομαι tribuitur. Sic ἐπιμνησθῆναι apud Chryſoſt. ἐπιμνησθῆναί τινος τῶν σοι προσόντων ἀγαθῶν. Item cū περί, Xen. Pæd. 1, οὐδ᾽ ὁποίου περὶ τούτου ἐπεμνήσθη.

ΣΥΠΟμιμνήσκω.

C.Ὑπομνάω,ῶ,(pro quo Ὑπομιμνήσκω) idem quod ἀναμιμνήσκω,Reminiſci facio, ſeu recordari, Memoriam renouo,ſeu refero. (At Reuoco in memoriam, ſeu redigo,magis conuenit conſtructioni huius verbi cum accuſatiuo rei,vt paulo pòſt docebo) Vel Commonefacio, Admoneo.Homerus Odyſſ.ο,in principio,—Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν Νόστου ὑπομνήσουσα,καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι. vbi Euſtathius ait tale eſſe quale τὸν ξεῖνα ἀναμιμνήσκειν τοῦδέ τινος. Affertur verò ex eodem poeta ὑπέμνησε,quod ſcholiaſtes exponit ἐπιμνησθῆναι ἐποίησε.Thucyd.ὑπομιμνήσκειν τῶν ὁρκίων. Plutar. ὑπομιμνήσκουσα χορείων ἱερῶν. Herodianus libro 3, μύθων τε ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπεμίμνησκε. Item cum accuſatiuo rei:vt ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους,apud Æſchinem,In memoriã reuocare leges. Nam(vti dixi)ad ſeruandam Græcam conſtructionem, ὑπομνῆσαι aptius redditur In memoriam reuocare,ſeu redigere,aut reducere,in huiuſmodi locis. (Sunt porro & qui reddant, Ante oculos ponere.ſed vicinius eſt quod Cicero dixit,Memoriam ſibi proponere. ac tum accuſatiuus Græcus in genitiuũ Latinum mutandus eſſet) Interdum iungitur etiam duplici accuſatiuo, rei videlicet & perſonæ. Thucyd. τοὺς δὲ Ἀθηναίους πάλιν αὖ καὶ τάδε ὑπομιμνήσκω. Sic Demoſth.146,τὸ χάειν δὲ ταῦθ' ὑπέμνησα νῦν ὑμᾶς; Sic vtitur & Xenoph. Sed videndum eſt quibus in locis ὑπομιμνήσκω σε τοῦτο reddatur aptius Admoneo te huius rei, vel Commonefacio,quàm Reuoco tibi hoc in memoriam. Cum participio etiam inuenitur: apud Iſocr. autẽ præcedẽte etiã ὡς, ad Dem.ἢ σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκης. ‖ Ὑπομνῆσαι,In iudicium vocare,Bud.ex Pand.& ex Authent. Alicubi verò redditur etiã Ante oculos pono.

Ὑπομιμνήσκομαι, Commonefio,In memoriam mihi reuocatur. Aut etiam,Reminiſcor,Recordor. Alex.Aphrod.φύσις ὑπομιμνησκομένη τὸ ἀΐδιον.

Ὑπόμνημα,ατος,τὸ,Quod rei alicuius recordari facit, Quod rei alicuius reminiſci facit. & q.d.Reminiſcimentum, (vt ſuprà in aliis quibuſdam ſynonymis dixi) Monumentum.Iſocr.τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν.Et in malam partem,ἀδικίας ὑπομνήματα in epiſt.Philippi,apud Demoſth. Apud Thucydidem autem l.2,ὧν καὶ πολλάκις ἔξεστι ὑπομνήματα ἐν ἄλλων ἀτυχίαις, quidam interpr. etiam Recordationem. In vulg.lex.ex Plat.epiſt. ὑπομνημάτων χάριν τοῦτ' ἔγραψε, in memoriæ ſubſidium hæc ſcripſit.

Ὑπόμνημα,Quod quis ſibi ſcribit, ſubſidio futurum memoriæ, Scriptum quo res aliqua in memoriam reuocatur. Denique tale ſcriptum quale id quod Latini propriè Commentarium vocãt:id eſt,ſcriptum in quo capita tantùm & ſummas rerum attingimus, vtpote memoriæ ſolùm gratia, non ad plenam rerum narrationem. Peculiariter ὑπομνήματα vocari ſcribit Bud. Quæ vnuſquiſque ſtudioſorum ex autorum lectione ſibi conficit. Et paulo pòſt,ὑπομνήματα eſſe dicit quæ ex tempore & ſine cura ſcripta ſunt, eòque differre ἀπὸ τῶν συνταγμάτων. Redditur certè ὑπομνήματα plurali itidem nomine Commentarii.nam & de CæſarisCommentariis ex Plutarcho affertur. Ac certè non ſemper videtur dici hoc nomen de iis quæ ex tempore & ſine cura ſcripta ſunt,(vt tamen vult Budæus) ſed generaliter etiam vſurpari pro συγγράμματα. vt quum dicit Athenæus ξαναγνοὺς αὐτοῦ πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sed & de ſcholiis (quibus etiam tribuitur commentariorum appellatio)dictum inuenitur ὑπομνήματα, idque apud recentiores præſertim. ‖ Ὑπομνήματα quæ Lat.Acta,(inquit Budæus)qui tamen affert hunc Appiani locum,vbi non ſine adiectione ponitur, Ciuil.bell.lib.3, ὑπομνήματα τῶν Καίσαρι βεβουλευμένων καὶ πεπραγμένων. Idem alibi ſcribit ὑπομνήματα in Pandectis vocari Acta,id eſt ſcripturam actuarii. HINC Ὑπομνηματογράφος, Commentariorum ſcriptor, Scriptor eorum operum quæ ὑπομνήματα vocantur. Iulian.imper.Porphyrio,πολλὴ ἦν παῖδι καὶ μεγάλη βιβλιοθήκη Γεωργίου παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δὲ ὑπομνηματογράφων. • In vulg.lex.Qui eſt à commentariis. Sed & magiſtratus

A quidam Alexandriæ hoc nomine vocatus fuit à Strabone. ET ADIECT.Ὑπομνηματικός: vt ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, ſcripta ad memoriæ tantùm ſubſidium. ὑπομνηματικὰ (inquit Ammonius in prædicamenta Ariſtotelis) ἐκεῖνα καλοῦσιν ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν. His apud eundem opponuntur τὰ συνταγματικά, de quibus & Budæus pag.179. Item VERBVM Ὑπομνηματίζω, pro Commentariis ſcriptis interpretor. VNDE Ὑπομνηματισμός, Interpretatio quæ fit commentariis ſcriptis.Sed ὑπομνημα- B τισμοὶ pro commentariis etiam quales ſunt Cæſariani. vt ex Polybio Budæus docet ibidem.Qui alibi annotat Dionyſ.Halicarnaſ. appellare ὑπομνηματισμοὺς ea quæ de antiquis rhetoribus ſcripſit. Apud Ciceronem autem legimus libro 3 epiſt.ad familiares, in fine epiſt.1, Quamobrem peto à te vt ſcribas ad tuos,poſſe tua voluntate decretum illud Areopagitarum,quem ὑπομνηματισμὸν illi vocant,tolli. ET Ὑπομνηματιστής,οῦ,ὁ, Qui commentariis ſcriptis interpretatur, Interpres,Enarrator.Vulgo autem & Commentator. Bud ex Euſt. C In v.l.exponitur etiam Commentarienſis. Ab Heſych. ὁ ὑπόμνημα λέγων.

Ὑπόμνησις,εως,ἡ, Reuocatio in memoriam, Ipſa actio reuocandi in memoriam,ſeu ſuggerendi. (vnde & Suggeſtio à quibuſdam redditur)Commonefactio, Admonitio. Apud Thucydidem cum verbo ποιεῖσθαι,ſequente genit.redditur per ipſum verbum Cõmonefacere:apud Gal.autem In memoriam redigere.Sed & pro Mẽtionem facere,apud Thuc.

Ὑπομνηστικόν,οῦ,τὸ,Commentarius, & q.d.Memoriale. Bud. D ex Baſilio,554.

(Μιμνήσκομαι,idem quod μνάομαι,Recordor,Memini.Homerus Odyſſ.ο,Τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται. Idem Od.υ, Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο. Et Il.ω, Τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

Μιμνήσκω autem, Facio μιμνήσκεσθαι.i.Facio recordari,In memoriam reuoco,Memoriam renouo,ex Od. ξ,—μηδέ με τούτων Μίμνησκε.

AT Compoſ.Ἀναμιμνήσκομαι & Ἀναμιμνήσκω, item Ἀπομιμνήσκομαι & Ὑπομιμνήσκομαι,vel potius Ὑπομιμνή- E σκω,vide cum Ἀναμνάομαι,& Ἀπομνάομαι,& Ὑπομνάω.

¶Μνάομαι,ῶμαι, Ambio. vt dicitur Ambire puellam,inquit Budæus. (ſunt alioqui quibus vox Ambire hac in ſignificatione non ſatis placet, ſed tamen in hoc verbo & in eius deriuatis ea vtendum erit) Qui etiam exponit Coniugium peto,ſeu connubium, aut nuptias. item Procus ſum,Vxorem peto.Sic certè proci Penelopes, qui & μνηστῆρες, eam dicuntur μνᾶσθαι ab Homero variis in locis. ex quibus eſt hic verſus Odyſſeæ α,& π, Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται,τρύχουσι δὲ οἶκον. Et Odyſſeæ ζ, F Nauſicaæ dicitur, Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον Πάντων Φαιήκων. Dicitur autem non ſolùm μνᾶσθαι γυναῖκα,ſed & μνᾶσθαι γάμον.vt apud Luc. περφόλω γραῦ, ἐπειδή τινα γάμον μνᾶσθαι ἐτόλμησας,&c.

Μνῶμαι generalius pro Affecto, vt μνᾶσθαι ἀρχὴν, apud Herodianum. Cuius ſignificationis exempla alia Budæus affert pag.873. Apud eundem Herodianum libro 7,εὔνοιαν ἑαυτῷ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμενος Pol.vertit Militum ſibi animos concilians. vbi tamen malim interpretari,Conciliare ſibi cupiens,ſeu conãs, vel Mi- G litum in ſe beneuolentiam affectans.

Μνηστύς,ύος,ἡ, Petitio mulieris in vxorem,Ipſa actio petendi mulierem in vxorem,ſeu ambiendi nuptias alicuius mulieris.

Μνηστή,ῆς,ἡ,vt ἄλοχος μνηστή,in pleriſque Homeri locis, Ea quam quis in vxorem duxit, celebratis ſponſalibus, poſtquam eius nuptias ambiuit. Exponitur etiam Vxor legitima. Vide Heſych. Dicitur autẽ & μνηστή ſine adiectione. In Pand.Sponſa,inquit Bud. Item in gen. MASC.Μνηστός,Deſponſatus,Nuptus,in v.l.ſed H abſque exemplo. AT Μνηστής ex Chryſoſt.affertur pro μνηστήρ,de quo in proximè ſequente emendatio.

Μνηστήρ,ῆρος,ὁ,Qui nuptias alicuius ambit,Qui aliquam in vxorẽ petit,vna voce Procus. vt paſſim apud Homerum in Odyſſ.μνηστῆρες vocantur proci Penelopes:quos

Horatius appellauit etiam ſponſos Penelopes. (Affer A
tur verò & pro Memor ex Nonno, εἰλαπίνης μνηστήρ. He-
ſychio quoque μνηστῆρες ſunt & οἱ ἐπιβάλλοντες γῆμαι τινά,
& οἱ μεμνημένοι. quod μεμνημένοι ab altera verbi μνάομαι
ſignif. potius eſſe arbitror) HINC Μνηστηροφονία,
Procorum occiſio, ſeu interfectio, Procorum cædes.
qualis ab Homero deſcribitur. Et nomen ADIECT.
Μνηστήρειος, Ad procum pertinens, vel A proco profici-
ſcens. vt μνηστήρεια δῶρα in Anth. epigr. Munera quæ mu
lieri dantur à procis.

Μνήστωρ vide poſt ſequens Μνῆστρον. B

Μνῆστρον, ου, τὸ, Nuptiarum arrhabo. Heſych. ITEM
Μνήστωρ, Qui dedit nuptiarum arrhabonem, eidem He-
ſychio. ‖ Sed & Peritus, Sciens. (ab altera videlicet
verbi μνάομαι ſignificatione: quia qui rem aliquã me-
moria tenet, is eius peritus eſt) Suidas enim μνήστορα ex-
ponit ἐπιστήμονα in quodam quem affert loco: Heſych.
autem μνήστορι βασιλεῖ, φρονίμῳ. Sic enim interpungen
dum eſſe exiſtimo apud eum, non autem iungendum
βασιλεῖ cum φρονίμῳ.

Μνήστρια, ET Προμνήστρια, (quod vſitatius eſt) Pronuba, vide C
poſt Προμνάομαι.

Μνηστεύω, idem quod μνάομαι, ambio nuptias, &c. Homer.
Odyſſ. σ, & alibi. Sic Eurip. ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, Filiæ tuæ
nuptias ambiui, Filiæ tuæ connubium petii. vel Filiam
tuam petii vxorem, ſeu in vxorem. (Dicitur autẽ
& μνηστεύεσθαι eadem ſignific. quod Bud. exponit etiam
Procum eſſe apud Plut. & μνηστευομένων apud Laertiũ,
Procorum. licet quidam velint μνηστεύεσθαι propriè dici
de eo qui alteri ſtipulatur, inquit Bud. Intellige autem D
Qui ſtipulatur nuptias. Et μνηστεύειν γάμον κόρης, pro μνη-
στεύειν κόρην, ambire nuptias puellæ, ſeu matrimonium.
Affertur verò & pro Inire matrimonium, ex Platone
De leg. libro 6. (Item μνηστεύεσθαι γάμον. Reprehendit
tamen Lucianus eum qui dixit μνηστευόμενος αὐτῷ γάμον)
ſed μνηστεύειν γάμον exponitur etiam Conciliare nuptias,
apud Apollonium Argon. 2, Τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον
ἐμνήστευον. Sic & apud Euripidem μνηστεύειν γάμους, vbi Cly
tæmneſtra de filiæ nuptiis loquitur. ‖ At paſſiuè
Μνηστεύεσθαι dicitur ipſa mulier, Peti in vxorem, ſeu po- E
ſci: aut etiam Deſponderi, id eſt, Sponſione promitti. vt
Matthæi cap. 1, v. 18, μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μα-
ρίας τῷ Ἰωσήφ. Sic Lucas cap. 27 eandem dixit μεμνηστευ-
μένην. Itidem in Pandectis μεμνηστευμένη Sponſa. Quod
autem Eraſmus in illum Matthæi locum annotat de
verbo μνηστεύειν, nimirum ſignificare, Tradere ſponſam
proco, fide apud me caret, quippe qui nullo exẽplo hũc
iſtius verbi vſum confirmari poſſe exiſtimem. Cæ
terùm huic Μεμνηστευμένη eſt CONTR. Ἀμνήστευτος, q. d.
Quæ ambita non fuit, Cuius nuptiæ à nemine ambitæ
fuerunt, Non petita in vxorem, Cui nullus procus con F
tigit. Exponitur & Nondum deſponſa, ſeu deſponſa-
ta: item Illocabilis. pro qua ſignificatione affertur ex
Græcis Bibl. interpr. Apud Euripidem certè ἀμνήστευ-
τος γυνὴ ei opponitur quã ab Homero μνηστὴν vocari di-
ctum eſt ſuprà. Vtitur enim Euripides hac appellatio-
ne περὶ παλλακῆς. Phocyl. ἀμνήστευτα aduerbialiter v-
ſurpauit PRO Ἀμνηστεύτως, in hoc verſu, Μηδέ τις ἀμνή
στευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη, q. d. Indeſponſé. aut, Non initis
ſponſalibus. vel, Non petito connubio. ITEM
Ἀμνηστεία, Cœlibatus. ἀγαμία. in vulg. lex. G

Μνηστεύω & Μνηστεύομαι metaphoricè pro Affecto,
item Concilio, Comparo. Bud. pag. 873 ex Plutarcho &
Syneſio.

COMP. Προμνηστεύω, ET Ὑπομνηστεύω vide in Προμνά-
ομαι ET Ὑπομνάομαι.

C. ΠΡΟμνάομαι, ῶμαι, Ambio nuptias pro alio, Nuptias
concilio, Pronubæ officio fungor, & nuptiarum con-
glutinatricis. Interdũ etiã, Pro alio ſtipulor, Concilio,
metaphoricè, Bud. pag. 872 & 873 ex Platone & Plu- H
tarcho. (In vulgatis lex. affertur & pro Hortor,
ſeu Suadeo, ex Plutarcho) HINC Προμνηστική, Ars
earum quæ pronubæ dicuntur, Ars conciliatrix, Ars
conciliãdi ſeu copulãdi. B. ITEM Προμνήστρια, quæ
ET Προμνηστίς, Xen. Nuptiarum conciliatrix, Pronuba.

vide ibidem. Pro eodem autem & Μνήστρια Poll. habet. A
HINC Προμνηστεύω, (vt videlicet à ſimplici Μνῶμαι
fieri Μνηστεύω dictum eſt, præcedente videlicet μνηστὸς) &
Προμνηστεύομαι, idem ſignificãs quod ipſum Προμνῶμαι
.i. Concilio nuptias, & velut procuro; Item, ὅς ταύτην
αὐτῷ προυμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην, apud Alciphr. Qui ei
hanc amicam conciliauit. Vide Bud. p. 873.

C. ΥΠΟμνάομαι, ῶμαι, apud Hom. exponitur, Clàm ambio
nuptias, ſeu affecto, ſicut & breuium ſchol. autor ex-
plicat λεληθότως μνηστεύομαι. At Euſt. ὑπούλως καὶ ψευδῶς
καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύομαι. Sed idem ille enarrator quẽ B
breuium ſchol. autorem voco, exponit etiam ὑποφθεί-
ρω) Apud Ariſtotelem tamẽ in ὑπομνηστεύομαι quod ea-
dem forma dicitur, vacat præpoſitio.

ITEM Ὑπομνηστεύω & Ὑπομνηστεύομαι (ſicut Προμνη-
στεύω paulo antè ex Προμνῶμαι) Deſpondeo. Ariſtot. Po-
lit. 5, ὑπομνηστευσάμενος γάρ τις θυγατέρα, ὡς ἐζημίωσεν αὐτὸν
ὁ τοῦ ὑπομνηστευθέντος πατὴρ, γενόμενος τῶν ἀρχόντων ἄτερος,
συμπαρέλαβε τοὺς ἐκτὸς τῆς πολιτείας, ὡς ἐπηρεασθείς. Vbi a-
nimaduerte vt ὑπομνηστευσάμενος dicitur actiuè Qui
deſpondit, ſic ὑπομνηστευθεὶς paſſiuè Sponſus. C

ΜΟΛΕ´Ω,

Venio, vel Aduenio. Solon in Eleg.
Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι. quæ
ita Cic. Mors mea ne careat lacrymis. Item, Eo, Va-
do. Sophocles apud Plutarchum De aud. poem. Τρισόλ-
βιοι Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μολῶσ᾽ ἐς ἅδου.
Idem alibi, ποῖ μολὼν μένω; Quò profectus? Heſychius
μολεῖν exponit non ſolùm ἔρχεσθαι, ἐλθεῖν: ſed etiam
τρέχειν, δραμεῖν, currere. Sunt qui malint facere THE
MA Μόλω. A Μολέω autem eſt PRAET. Μέμβλωκε
pro Μεμόληκε, vt tradit Euſt. Od. ρ, Ἀλλ᾽ ἄγε νῶϊ ἴομεν. δὴ D
γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. id eſt μεμόληκε, παρῆλθε, adue-
nit. Item Μολεῖσθαι, pro μολεῖν. Æſchyl. Prom. pag. 43,
Οὔποτ᾽ οὔποτ᾽ ηὐχόμην ξένους μολεῖσθαι λόγους Ἐς ἀκοὰν ἐμάν,
peruenturos ad aures meas.

C. Ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, E propinquo veniẽs:
ſed capitur pro Propinquus, & vſurpatur vt plurimùm
ſubſtantiuè cum præpoſitione ἐξ, dicendo ἐξ ἀγχιμόλου,
pro E propinquo. vt Il. ω, Τὸν δ᾽ ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφρά-
σατο κῆρυξ Ἑρμείας. id eſt è propinquo. E

Ἀγχίμολον etiam dicitur aduerbialiter, & quidem nõ
raro apud Homerum, pro E propinquo, Propè: vel pro
Confeſtim. quia quæ è propinquo veniunt, diu in via
non morantur, ſed ſtatim adſunt. Heſychius exponit
σύνεγγυς & μετ᾽ ὀλίγον. Eſt autem σύνεγγυς, Propè: at μετ᾽
ὀλίγον Paulo pòſt, Non lõgo pòſt tempore. ſubauditur
enim χρόνον poſt ὀλίγον. Homerus Odyſſ. δ, Ἀγχίμολον δέ
σφ᾽ ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις. Iliad. δ, Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε
Θόας. id eſt, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, E propinquo: vel μετ᾽ οὐ πολύ,
Non multo pòſt, vt legitur in breuibus ſcholiis.

C. Αὐτόμολος, Qui ſua ſponte it & à nullo incitatus, Sponte F
ſua currens. in Epigr. τάχιστα αὐτομόλοις. Et in vulg. lex.
αὐτόμολος ἥξω, ſponte veniam. Αὐτόμολος autem miles
dicitur qui ſponte ad alteram partem tranſit, ſeu defi-
cit, Tranſfuga, Defector, vt Sueton. appellat. πρόσφυξ,
vt à Suida exponitur. Xenophon Pæd. 6, pagina 94, ἔ-
πεμπε δὲ καὶ δούλοις ἐοικότας κατασκόπους, ὡς αὐτομόλους. He-
rodian. libro 5, καὶ τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἑκάστοτε, εἰ καὶ
κατ᾽ ὀλίγους, προσιὸν τὴν δύναμιν ηὔξησε, tranſfugarum
multitudo. Et libro 6, εἴ τινες Παρθυαίων αὐτόμολοι ἢ χρή- G
μασιν ἀναπεισθέντες ἠκολούθησαν αὐτῷ βοηθήσοντες, tranſfu-
gæ, pecuniáue illecti. Et apud Athenæum libro 13, Εἶναι
δοκῶν αὐτόμολος ἄνθρωπος ξένος Καὶ παρεπιδημήσας Ἀθήνησί
ποτε. quem paulo pòſt στρατιώτην vocat. Et de quo ibidẽ,
ἡ Μανία Τὸν αὐτόμολον ἔσκωπτε. ῥῖψαι αὐτὴν τ᾽ ἔφη Αὐτὸν γεγονέ-
ναι προσβολῆς οὔσης ποτέ. Et τριήρης αὐτόμολος apud Plut. in
Themiſt. ‖ Αὐτόμολοι ſunt etiam ἔθνος quoddam Æ-
thiopicum, vt teſtatur Steph. ex Herodoto locum pro-
ferens. VNDE Αὐτομόλως, More tranſfugæ, More eius
qui ſponte ad alteram partem tranſit. προδοτικῶς expo H
nit Suidas & Heſychius, qui citat ex Soph. Phædra. Αὐ-
τομολία, ας, ἡ, Tranſfugium, Defectio qua quis ſuapte
ſponte ad alterã partẽ tranſit. Thucydides lib. 7, p. 237
οἱ μὲν (videlicet ξένοι) ἐπ᾽ αὐτομολίας προφάσει ἀπήρχοντο, οἱ δ᾽ ὡς
ἐδύναντο, per occaſionem ad hoſtem tranſeunt, vt Valla

interpr. Philo De vita Moſ. libro 1, ὅσοι πρὸς αὐτομολίαν ἢ προδοσίαν ὑπωπτεύοντο, πάντες ἀπολώλεσαν, qui pro profugis vel proditoribus ſuſpecti, pœnas dederunt, Turn. interpr. Et in v.l. τὸ πρὸς τὸν βίον τὸν διὰ τὸν αὐτομολίας, qui vltrò ad eam vitam acceſſerint. Quæ ſignif. primaria eſt, vt videlicet αὐτομολία ſit Spontanea ſeu vltronea acceſſio. ‖In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur Stolones, ſeu Soboles è trunco pullulans, Pulluli è trunco prouenientes, αἱ παραφύσεις, quæ & παραβλαστήματα vocantur, & à Plat. ἀναβλαστήματα. ET Μολβεῖν, eiuſmodi fruticationẽ inutilẽ deputare, τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν, vt Poll. exp. ex lege Attica ſcripta, τῇ περὶ τῶν κοινῶν, citãs, μὴ ἀνθρακεύειν μηδὲ μολβεῖν, μηδὲ φρυγανίζειν. ITEM Αὐτομολέω, Prodita & deſerta mea parte, ad alterã mea ſponte tranſeo, Transfugio. Ariſtoph. Equit. Λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ συλλαβών. Et mox, Μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν, αὐτομολῶμεν. quum enim dixiſſet μόλωμεν (ſiue μολῶμεν, vt quoſdam ſcribere annotat ſchol.) iubebatur addere αὐτὸ, & dicere αὐτομολῶμεν, tranſeamus ad hoſtes. Thuc. lib. 3, ὡς δὲ αὐτοῖς πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν ἀποστάδες αἱ νῆες, δύο μὲν εὐθὺς ηὐτομόλησαν. Et lib. 7, p. 236, οἱ δὲ θεράποντες ἐπειδὴ εἰς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, αὐτομολοῦσι, ad hoſtes profugiunt. Herodian. lib. 5, πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν πρὸς τὸν νέον Ἀντωνῖνον, transfugere. Et lib. 7, ἢ χρήμασι πεισθέντες ἢ αὐτομολήσαντες. in quibus duobus locis poſſet addi vox Sponte. Item cum præpoſ. πρὸς, vt αὐτομολέω πρὸς τοὺς πολεμίους. Et apud Luc. ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ad me transfugit. Item ex Æſchine, αὐτομολῶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, à rep. diſcedo. (Et Ταυτομολέω, in v.l. eiuſdem ſignif. cũ αὐτομολέω, Transfugio) Ab αὐτομολέω COMP. Ἐξαυτομολέω, A parte mea deficiens transfugio. Ariſtoph. Nub. Δέξασθέ μου θοἰμάτιον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς. Ab αὐτόμολος autẽ eſt BICOMP. Παλιναυτόμολος, Qui ad eã partem à qua prius ad hoſtes tranſierat, redit, Qui ab hoſtibus, ad quos deſciuerat, ad aduerſam partem redit. Citatur ex Xen.

C. Ἐτρομόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quam altera tãtummodo pars venit. vt ἐτρομόλιος δίκη Suidæ, εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον, in qua aduerſarii non comparuerunt.

C. ἈΝΤΙμολέω, Obuio, vel Contra aliquem eo.

C. ἘΚμολέω, Exeo. vnde ἔκμολε, exibat. Iliados λ, Ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ.

C. ΠΡΟμολέω, Prodeo, Progredior. Iliad. σ. Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε. Od. ο, — ἐς θῶκον πρόμολον, ſe contulerunt, ſeu προῆλθον. AT Προμολὴ, in ædibus quidem dicitur veſtibulum, quia per id proditur. vel Aditus. Apollon. Arg. 1, de agricola domum reuerſo, Αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμμένα γούνατ' ἔκαμψεν. id eſt προστάδι, προθύροις, inquit ſchol. qui προμολὰς dici etiam ſcribit τὰ ἐξώπυλα, vt apud eũdem poetam paulo antè, Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῇσι. Eodẽ libro ἐπὶ προμολῇσι κιόντων exp. τῇ ἐξόδῳ, videlicet ἀπὸ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν μολεῖν ἐντεῦθεν. Idem Apoll. lib. 4, προμολὰς vocat τοὺς ἐκτὸς τῶν ἄντρων τόπους. In montibus autem προμολαὶ dicuntur αἱ πρῶται προφάσεις, vt idẽ ſcholiaſtes exponit. hoc eſt Eminentiæ, Cacumina in altum aſſurgentia. In Epigramm. Ὀρφέα Θρηϊκίῃσι παρὰ προμολῇσιν Ὀλύμπου Τύμβος ἔχει. id eſt ἐξοχαῖς, ἀκρωρείαις, vt Suidas exp. Apud Callim. autẽ hymno in Dianam, Εὔρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο, ſchol. exp. τῆς διεξόδου. vbi ſcribitur & προβολῆς.

C. ΠΡΟΣμολέω, Adeo, Accedo. Sophocles Aiace, σὲ προσμολεῖν καλῶ, vt accedas te voco. In eadem fabula cum accuſat. dixit, μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, quum perueniſſet ſeu acceſſiſſet ad medium exercitum. vel Ingreſſus.

ΜΟΝΟΣ, ου, ὁ, Solus, Vnicus, Vnus. Plut. in Polit. præc. βουλόμενος εἶναι μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις. Demonax apud Lucianum ad quendam qui ſibi μόνος & πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν eſſe videbatur, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος· εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος. Idem in Hermotimo, οὐδὲν κωλύσει σε μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι. Idem in Tim. διοικείτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος. Xen. Pæd. 6, μόνος μόνῳ ἐλέξεν. Interdum cum genit. conſtruitur. Æſchyl. apud Ariſtoph. Ranis, Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Sic Demoſth. Philippic. 4, ἐν μόνῃ τῶν πασῶν πόλεων. Idem Demoſth. μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, ſolus omnium hominum qui ſunt. vel, Solus ex omnibus hominib⁹. nam Latini itidem dicũt Solus omnium, vel Solus ex omnibus. Ab hoc μόνος reperitur etiam SVPERL. Μονώτατος. Ariſtoph. Pluto, Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, q.d. Soliſſimus omnium, hoc eſt Solus ex omnibus. ‖Redditur etiam Singularis (quod itidem pro Solus vel Vnicus interdum capitur) Simplex. ‖Item Deſertus. Et Separatus, Seiunctus. Soph. Aiace, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος Ὑπ' ὀρφανιστῶν, Te orbatus, A te deſtitutus. ſeu σοῦ χωρὶς, vt ſcholiaſtes exponit. Latini etiam Sola loca, Solas rupes, Solas terras dicũt pro Deſertas.

C. Καταμόνας, Solùm. Thuc. lib. 1, αὐτοὶ καταμόνας ἀπεωσάμεθα τοὺς Κορινθίους, nos ſoli marte noſtro propulſauimus Corinthios. Marci 4, αὐτὸς ἐγένετο καταμόνας, Solus erat. Plautus dicit, Soliti inuiti cubant: pro καταμόνας. Itẽ Seorſim. Syneſ. ep. 135, ἐκπέμψαιμεν ἂν ὑμῖν μετ' αὐτοῦ μὲν τοὺς στρουθοὺς, καταμόνας δὲ τοὔλαιον, Seorſim, vel, Vobis ſolis. Scribitur ETIAM Κατὰ μόνας.

Μόνον, Solùm, Solummodo: Tantùm, Tantummodo. A Cic. p. 40 mei Lex. Cic. redditur Tantummodo. Plato, οὐδὲν, ἦν δ' ἐγώ· μόνον ἐλθέτω, nihil ſanè, inquã: veniat modó. Item μόνον εἰ, Si modó. Greg. καὶ παθεῖν τι, ὡς κατάκριτος, δέχομαι· μόνον εἰ σταίητε μεθ' ἡμῶν, Si modò, vel Modò ſi. Iſocr. μόνον εἰ μὴ ἔπραξαν, modò non fecerint. Item μόνον μὴ, Modò ne, id eſt, Si modò non. Greg. πρόχειρός ἐστι. μεγαλόδωρος· μόνον μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τὰ μικρὰ αἰτεῖν. Sic Cic. Modò ne ſumma turpitudo ſequatur. Interdum omittitur εἰ. Syneſ. ἐμοὶ δὲ ἀποχρήσει καὶ παρ' ἑτέρων πυνθάνεσθαι τὰ περὶ ὑμῶν· μόνον ὁ θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεὺς, Sit modó. hoc eſt, Si modò ſit. Quod verò Lat. dicunt, Nõ ſolùm, ſed etiã, Nõ tãtũmodò, Verũetiam, id Græci οὐ μόνον, ἀλλὰ καί: itẽ, οὐ μόνον, ἀλλ' ὡς καί. item, μὴ μόνον, πρὸς δέ. Plato dixit etiam, μὴ μόνον, πλέον δὲ, non ſolùm, ſed magis etiam. Et idem, μὴ μόνον, (&c.) πρὸς τῇ χώρᾳ δὲ ἅμα, non ſolùm, ſed etiam. Interdum οὐ μόνον δὲ pẽdet ex præcedenti periodo. vt apud Greg. τὸν λόγον ὑποδεχόμενοι· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ κρατοῦντες. pro, Neque verò hoc ſolùm. Sic Cicero, Primùm M. Metellum amiciſſimum, deinde Hortenſium conſulem: non ſolùm, ſed etiam Q. Metellum. id eſt, Neque ſolùm hunc. Aliud exemplum ex eodem Greg. habes apud Bud. p. 1038.

‖At μόνον οὐ SIVE Μονονοὺ, aut Μόνον οὐκ, SIVE Μονονοὺκ, Tãtum nõ, Modò non. id eſt, Ferè, Propemodũ. σχεδὸν, ἐγγύς. Luc. ἀπαιτεῖ τὴν χάριν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει. quod dicitur etiam ὅσον οὐ, & ὅσον οὔπω. Ariſtoph. Veſpis, καταγελώμενος μὲν οὐκ Οὐκ ἐπαίεις ὑπ' ἀνδρῶν οὓς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς, quos tu propemodũ venerarις. Terent. Senem per epiſtolam pellexit, modò non montes auri pollicens. At Tantùm non in hac ſignif. apud Liuium & Sueton. frequens eſt. Syneſ. epiſt. 125, ἐγὼ μὲν οὖν μονονοὺκ ἐποχος ὢν ἵππῳ, τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, vbi durius diceretur Latinè Tãtummodo, vel Propemodum conſcenſo equo. ET Μόνον οὐχὶ, SIVE Μονονουχὶ, pro eodem. Lucian. Tim. μόνον οὐχὶ δικραίοις μεθέλκουσι τῆς οἰκίας.

Μόνως, Solummodo, Tãtummodo, Solùm, Tãtúm. Xen. Pæd. 3, οὕτως ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία, hoc ſolùm modo. Idem, οὕτως γὰρ μόνως ὁ τοιοῦτος σωθείη. Redditur etiã Vnicè.

Μονὰς, άδος, ἡ, Vnitas. Plutarch. ἡ μονὰς οὐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτοῦ ὅρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἓν μένει. διὸ κέκληται μονάς. vbi videtur à μένω deriuare. Hanc μονάδα ſequitur δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεντὰς, & ſic deinceps. Idem Sympoſ. 4, τὰ ἐννέα διαίρεσιν εἰς τρεῖς λαμβάνει τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς μονάδας διαιρεῖται τοσαύτας. In teſſera quoque μονὰς dicitur vnum punctum, quod etiam ὄνος & κύβος, teſte Poll. In diuinitate quoque μονὰς dicitur eſſe: immò & ipſe Deus eſſe μονὰς, quatenus vnicus eſt Deus. in eadem tamẽ & τριὰς ſtatuitur, propter tres perſonas diſtinctas, non tamen diuiſas. Syneſ. in Hymno 1, Ἑνοτήτων ἑνὰς ἁγνὴ, Μονάδων

μοναὶς τε περῶτη. Et Paulo pòſt, Μοναὶς ἄῤῥητα χυθεῖσα Τετρό- A
ρυμβον ἔσχεν ἀνάγκη. Et hymno 4, Μοναὶς εἰ, τριαὶς ὤν. Μοναὶς ἃ
δὴ μῆρει Καὶ τριαὶς εἶ δή.

Μοναδικὸς, οῦ, ὁ, Singularis, Vnicus. Et μοναδικὸς ἀριθμὸς, a-
pud Ariſtot. & philoſophos, ipſa μοναὶς & vnitas. Itē Soli
tarius. vt μοναδικὸς βίος, Vita ſolitaria, Quū quis ſolitariꝰ
degit. Syneſ. ep. 66, ἔτι μειράκιον ὢν, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλε
σε, Solitariam vitam profeſſus eſt, ſeu Monaſticæ vitæ
ſe dedidit, Inter monachos profiteri cœpit. Eadem e-
piſt. τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπαραϊούσης τῆς μοναδικῆς κατὰ τὸν βίον ἐν-
στάσεως, ſolitariæ ſeu monaſticæ vitæ inſtituto. Item B
μοναδικὴ φύσις, Natura ſolitaria. vel Sui iuris, ſuæ pote-
ſtatis. VNDE Μοναδικῶς, In vnitate, vel More
eorum quæ monade continentur. Plutarch. Symp. 4,
probl. 14, de nouem muſarum choro, εἶτα πάλιν αὖ μονα-
δικῶς ἑκάστη μίαν περιέπει λαχοῦσα καὶ κοσμοῦσα δύναμιν.
Vbi ſunt qui Sigillatim interpretentur, ſeu Peculiari-
ter. ‖Interdum pro Solitariè. ET Μοναδὸν, So-
lummodo, Solúm. quod tamen Nicandri ſcholiaſtes
ita à μόνος deriuari ſcribit, vt οἰαδὸν ab οἶος: quem ſe-
quendo ponendum fuiſſet pag. præcedente. C

Μονάζω, Solitarius dego. Hiſt. Eccleſ. libro 4, οἱ πλείους γὰρ ἦ-
σαν μονάζοντες, ἔρημον οἰκοῦντες δι' ἄσκησιν. VNDE Μο-
ναστὴς, οῦ, ὁ, Qui ſolitarius degit, Homo ſolitarius. vt Ci-
cero, Solitario homini atque in agro vitam agenti. Gre
gor. νομοθεσίαι μοναστῶν ἔγγραφοί τε καὶ ἄγραφοι. A QVO
Μοναστικὸς, οῦ, ὁ, Ad homines ſolitarios pertinens. Quum
verò homo aliquis aut animal μοναστικὸν dicitur, reddē-
dum eſt Solitarius, vel etiam Soliuagus. Plinius de ele-
phantis, Gregatim ſemper ambulant, minimè ex omni
bus ſoliuagi. ET Μονάστρια, ας, ἡ, Mulier ſolitaria. D
vt ἀσκήτρια, in Pandectis. id eſt Monacha. ITEM
Μοναστήριον, ου, τὸ, Monaſterium, Locus vbi homines ſoli-
tarii degunt. quod & Clauſtrum à recētioribꝰ appella-
tur, quòd eo claudantur qui ſolitariam vitam degunt.
Philo de monachis Ægypti, ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴ-
κημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμεναι
τὰ τοῦ βίου σεμνοῦ μυστήρια τελοῦνται. in quod nihil inferri
ſolitum fuiſſe ſcribit, nedum neceſſariarū rerum. Sūt
qui ſolitudinem interpretentur. Sed id vocabulum
multo latius apud Latinos patere conſtat. quum con- E
trà μοναστήριον ad eorum qui monachi dicti ſunt domici
lium reſtringatur.

Μονάτωρ ἵππος ex ſcholiaſte Ariſtoph. in Pace, qui & κέλης
dicitur, Equus deſultorius, Suetonio. Fuerit ergo ei μο-
νάτωρ is qui Euſtathio ὁ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος. Heſychius
verò aliter accipere videtur hoc vocabulum. nam quū
dixiſſet, κέλης, ἵππος καὶ ἱππαστὴς καὶ εἶδός τι νεώς, ſubiun-
git, καὶ μονάτωρ. accipiens fortaſſe pro homine ſolita-
rio, & qui ἄζυξ eſt. Niſi putet aliquis hoc μονάτωρ,
expuncto καὶ, ponendum eſſe poſt ἱππαστὴς, vt κέλης ſit F
ἵππος καὶ ἱππαστὴς μονάτωρ.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, Vnicus. B. ex Xen. ‖Accipitur etiam pro
homine ſolitario, qui & μοναστὴς dicitur: vt apud Chri-
ſtianos qui in loca ſola ſeu ſolitudines, procul à reliquo
rū hominū cōſuetudine, ſecedebāt, vt cultui diuino
vacare melius poſſent. Dionyſ. Areop. in Eccleſ. hierar-
chia, οἱ μὲν θεραπευτὰς, οἱ δὲ μοναχοὺς ὀνομάζοντες, ἐκ τῆς τοῦ
θεοῦ καθαρᾶς ὑπηρεσίας καὶ θεραπείας, καὶ τῆς ἀμερίστου καὶ
ἑνιαίας ζωῆς, ὡς ἑνοποιούσης αὐτοὺς ἐν ταῖς τῶν διαιρετῶν ἱεραῖς
συμπτύξεσιν, εἰς θεοειδῆ μονάδα καὶ φιλόθεον τελείωσιν. Idem G
in eodem libro, aliquanto pòſt, ἀπείρηται πρόπω παντὶ
τοῖς ἑνιαίοις μοναχοῖς, ὡς πρὸς τὸ ἓν αὐτῶν ὀφειλόντων ἑνοποιεῖ-
σθαι, καὶ πρὸς ἱερὰν μονάδα συνάγεσθαι. Latini quoque ſcri
ptores eccleſiaſtici monachos appellant. Quæ verò hu
ius vocabuli afferuntur à gramm. & nonnullis aliis e-
tymologiæ, ridiculæ ſūt: quibuſdā videlicet cōpoſitū
eſſe dicētibus ex μόνος & ἀρχὴ, quibuſdā à μόνος & ἄχος.
quū ἐκ παραγωγῆς ſit illa terminatio. (VNDE Μοναχι-
κὸς, οῦ, ὁ, Ad ſolitarios homines pertinens, Monaſticus,
ſeu Monachicus. Dionyſ. Areopagita in libro paulo H
antè citato, δηλοῖ τὴν μοναχικὴν τάξιν οὐκ εἶναι προσαγωγικὴν
ἑτέρων, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτῆς ἑστῶσαν ἐν μοναδικῇ καὶ ἱερᾷ στάσει.
Et paulo pòſt, εἴπερ ἀληθῶς ἐπὶ τὴν μοναχικὴν ἀφίκοιτο καὶ

A ἑνιαίαν ἀναγωγὴν) ITEM Μονήρης, de quo dubitari iu-
ſtius poteſt, cōpoſitúmne ſit, vt διήρης, τριήρης, δεκήρης,
an verò tātūmodo deriuatū. nā illa de nauibus tantùm
dicuntur, hoc de hominibus etiam cæteriſque anima-
libus, item & de vita alicuius. De homine ſolitario di-
ctum reperitur apud Diog. Laert. ex Heraclide, καὶ αὐτὸς
δέ φησιν μονήρη αὐτὸν γεγονέναι καὶ ἰδιαστήν. Athen. l. 7, de he-
pato piſce, ἔστι δὲ μονήρης, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Eodem lib.
de ſalpa, καρχαρόδους καὶ μονήρης. Soliuagum interpretari
poſſumus, vt Plin. de elephantis, Gregatim ſemper am
B bulant, minimè ex omnibus ſoliuagi. Cic. quoq; aues
volare ait, partim ſoliuagas partim cōgregatas. Oppo
nitur ei in hac ſignif. ἀγελαῖος. Dicitur etiam aliquis μο-
νήρη vitam agere, qui ſolitarius degit. Item μονήρης δίαι-
τα pro eo quod Syneſ. μονήρη βίον vocat. Luc. in Tim. μο-
νήρης δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων. pau
lo antè ſibi præſcribit ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσίαν,
& pro piaculo ducit τὸ προσομιλῆσαί τινι. De naue autem
apud Poll. dicitur, l. 1, c. 9, ναῦς ἐκήρης, ἑπτήρης, τριήρης, διήρης,
μονήρης. Apud Suidam, πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα
C κατεσκευάσαντο. quo loco (inquit Bayſius) μονήρη dicit ea
quæ pluribus quidem remis agerentur, ſed vnico tan-
tùm per tranſtra & ſedilia remo, & non binis, aut ter-
nis, aut etiam pluribus incitarentur. quæ fortaſſe κέλη-
τες etiam dicta ſunt, tranſlatione ſumpta ab equis cele-
tibus. Nicander verò μονήρη ἀκτῖνα dixit Vnicū diem,
ſeu Vnum ſolummodo diem, in Alex. pharm. de phar-
rico, ἐν δὲ μονήρει Ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα.
id eſt ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, inquit ſchol. VNDE Μονηρήβιον in
v. l. Vita ſolitaria, Monachiſmus. quod ſuſpectū eſt, ac
D pro eo ſcribendum fortaſſis μονήρη βίον.

Μοναχῇ, Sola parte. Xen. ὡς ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ὄρους, ᾗπερ μο-
ναχῇ εἴη πορεία, ἐπιθησόμενοι τοῖς Ἕλλησι, quà ſolummodo
patebat iter. Niſi potius μοναχῆ ſcribendum eſt.

Μοναχόθεν, Vna ſolùm ex parte. vt πανταχόθεν Omni ex
parte.

Μοναχοῦ, vt ἐνταῦθα μοναχοῦ, Hoc ſolùm in loco, Hîc ſo-
lummodo. Vel, Huc ſolummodo. Plato in Sympoſ. μο-
ναχοῦ ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι ἐραστῇ χαρίσασθαι.

Μοναχῶς, Vno tātùm modo. Ariſtot. Polit. 5, μοναχῶς δὲ καὶ
E ἐνδέχεται ἅμα εἶναι δημοκρατίαν καὶ ἀριστοκρατίαν. in v. l. expo
nitur etiam ſimpliciter, Singulari ac ſimplici modo.

Μονιὸς, ſiue Μόνιος, ου, ὁ, Solitarius, Soliuagus, Solitudines
captans, idem cum μοναστικὸς & μονήρης. Callim. hymno
in Dianam, Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἠὲ πέλωρον Θη-
ρεῖον ἀγρεύσω. vbi ſchol. exp. κατὰ μόνας νεμόμενον. In Epiſt.
Saturni apud Luc. ἡδὺ οἶμαι μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς
λέοντάς φασι καὶ τοὺς μονιοὺς τῶν λύκων. cui loco ſimilis eſt quē
ex eodē in μονήρης adſcripſi. Suidæ quoq; μονιὸς eſt ὁ μο-
νόλυκος, lupus ſolitarius, vel ſoliuagus. ‖Peculiariter au
F tē Μονιὸς accipitur pro Porco agreſti, qui ſolitarius pa-
ſcitur. Suidæ n. μονιὸς eſt ἄγριος ὗς μεμονωμένος, & Heſych.
ὗς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος. Sic accipitur in
fabulis Æſopi, μονιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑστὼς δένδρου, τοὺς ὀδόν-
τας ἔθηγεν. Cyrillus in expoſit. Hoſ. prophetæ (vt an-
notat Heſych.) μονιὸν dicit ſignificare ὄνον: (illum fortaſ
ſis qui ὄναγρος dicitur, i. aſinus ſylueſtris) quidam μέγα
θηρίον καὶ κατὰ μόνας νεμόμενον. Scribitur verò μονιὸς oxyto-
nως apud Heſych. Suid. & Euſt. item apud Luc. & in fa-
bulis Æſopi: μόνιος autē proparoxytonως apud Callim.
G & eius ſchol. ‖Μονιὸς Heſychio eſt & ὁ περὶ τράχηλον ὅρ-
μος, monile, quod etiā περιδέῤῥαιον & μανιάκης. AT Μο-
νίας, ου, ὁ, de homine ſolitario dicitur, vt μοναστὴς & μονή-
ρης. Euſt. p. 1872, ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸν μονιὸν σῦν, οὗ διηνέ-
νοχεν ὁ μονίας, καθὰ καὶ ὁ μονώτης, λεγόμενα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐρη-
μάζοντος. Heſychio autem μονίας eſt νήφων, Sobrius: quo-
niam οἱ μεθύοντες appellantur δεύτεροι.

Μονόω, ῶ, Solū relinquo, Deſero, Deſtituo. Frequentius v-
ſurpatur in paſſ. Il. λ, Δείδω μή τι πάθησιν ἐνὶ Τρώεσσι μονω-
θείς. Thuc. l. 2, ἡγησάμενοι, μεμονωμένων εἰ κρατήσειαν, οὐκ αὖ ἔτι
H σφίσι τοὺς Ἕλληνας ὁμοίως προσσταλθεῖν, ſi ſuperent ab aliis ſo-
los relictos, ſeu diſiunctos. ſchol. exp. διεζευγμένων τῆς τῶν
Ἑλλήνων συμμαχίας. Idē l. 5, p. 184, Ἀργείοις ὡς μεμονωμένοις
τοῖς Λακεδαιμονίοις παρεσκευάζοντο μάχεσθαι, i. ἐρήμοις συμμά-

χων, deſtitutis copiis auxiliaribus. Plut. De Herod. Λακεδαιμονίους μὲν μονωθέντας καὶ γενομένους συμμάχων ἐρήμους. Xen. De venat. loquẽs de hinnulis ceruorũ, quos cũ matrib⁹ & ceruorũ grege paſci ait, οὐχ ἁλωτοί εἰσιν, ἐὰν μὴ προσμίξας τις ἄθους διασκεδάσῃ αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. Idem in eodem libro, de apris, τὰ δὲ νεογνὰ αὐτῶν ὅταν ἁλίσκηται, χαλεπῶς τοῦτο πάσχει. οὔτε γὰρ μονοῦνται ἕως ἂν μικρὰ ᾖ, nec enim ab eis deſtituuntur & ſola relinquuntur. Plat. cũ genitiuo dixit μονωθεῖσαι φρονήσεως: quod Cic. interpr. Vacantes prudentia, pag. 39 mei Lexici Cicer. Idem in Tim. dicit, μονωθεὶς ἀέρος, ab aere deſtitutus. Et Herodot. μονωθεὶς τῶν συμμάχων. Item in vulg. lex. μονωθεὶς ἀπὸ πατρὸς, à patre ſemotus. ¶ Aliquando μονούμενον commodius redditur Quod ſolum eſt. Ariſtot. Ethic. 1, cap. 7, τὸ αὔταρκες τίθεμεν, ὃ μονούμενον, αἱρετὸν ποιεῖ τὸν βίον καὶ μηδενὸς ἐνδεᾶ, quũ per ſe ſolum eſt. Et l. 10, c. 23, πᾶν γὰρ μεθ' ἑτέρου ἀγαθοῦ αἱρετώτερον ἢ μονούμενον. vbi etiam interpretari poſſimus Solitarium. ſicut Cicero dicit, Vt quoniam ſolitaria non poteſt virtus ad ea quæ ſumma ſunt, peruenire, coniuncta & ſociata cum altera perueniret. ¶ Dicitur etiam aliquis μονοῦσθαι ἐκ, pro Liberari, & quaſi ſolitarius fieri. In Axiocho, κἀπειτα γὰρ ἀφίξῃ μονωθεὶς ἐκ τῆσδε τῆς εἱρκτῆς, Liberatus hoc carcere. hoc eſt, Solutus hoc vinculo quo anima corpori aſtricta eſt, [illegible] quo ſublato illa ſolitaria & libera degit.

Μόνωσις, εως, ἡ, Actio illa qua quempiã ſolũ relinquimus. In v. lex. redditur, Solitudo, Singularitas, Vnitas. Quod verò Plato in Tim. dixit, ἵνα οὖν τόδε κατὰ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζώῳ, Cicero vertit, Vt hic mundus eſſet animanti abſoluto ſimillimus, hoc ipſo ꝙ ſolus atque vnus eſſet.

Μονώτης, ου, ὁ, Solitarius. idem cum μοναστικὸς, μονήρης & μονίας. Apud Demetr. Phal. ὅσῳ γὰρ αὐτίτης καὶ μονώτης εἰμὶ, φιλομυθότερος γέγονα. Ariſtot. Ethic. 1, cap. 8, οὐ πάνυ γὰρ εὐδαιμονικὸς ὁ τὴν ἰδέαν παναίσχης, ἢ δυσγενὴς, ἢ μονώτης καὶ ἄτεκνος. Idem Ethic. 8, c. 5, μονώταις μὲν γὰρ εἶναι τούτοις ἥκιστα προσήκει, συνδιάγειν δὲ μετ' ἀλλήλων οὐκ ἔστι. vbi obſerua opponi inter ſe τοῖς μονώταις & τοῖς μετ' ἄλλων συνδιάγουσι. Itẽ μονώτης βίος dicitur vt μονήρης βίος, qualis eſſe dicitur vita cyclopis à Max. Tyrio. Ariſtot. Ethic. 1, c. 8, τὸ δ' αὔταρκες λέγομεν, οὐκ αὐτῷ μόνῳ τῷ ζῶντι βίον μονώτην, ἀλλὰ καὶ γονεῦσι καὶ τέκνοις καὶ γυναικὶ, καὶ ὅλως τοῖς φίλοις καὶ πολίταις. AT Μονωτὶ, v. l. eſt Solitariè, Clàm.

C. ἈΠΟμονόω, ῶ, Solum relinquo, Solum eſſe facio. Paſſ. Ἀπομονοῦμαι, Solus relinquor. Item Excludor. Thucydides, εἴ τ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύοντες. id eſt (interpr. B.) Si excludantur à fœdere, Si ſoli extra fœdus relinquãtur.

¶ Μουνος, ου, ὁ, poeticè pro μόνος, Solus, Vnus, Vnicus. Od. π, Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα, ſolus quum ſim. Pro Vnus accipitur Iliados ω, —θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς, id eſt εἷς, inquit Euſtathius. Item, μοῦνος υἱὸς dicitur Vnus filius ſeu Vnicus. qui & μουνογενής. Odyſſeæ ι, Καί με φιλήσ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ Μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι. Odyſſeæ π, Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε, Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, vnum me, vel vnicum. aut etiam Me ſolum.

Μουνὰξ, Seorſum, Singulatim: vel Solùm. Odyſſeæ τ, de Alcinoo, Ἅλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν Μουνὰξ ὀρχήσασθαι ἐπεὶ σφίσιν οὔτις ἔριζε, ipſos ſolos. vbi Euſtathius μόνους, ἢ καθ' ἕνα ἰδίως, ſeorſim quenque. Item, μουνὰξ μάχη apud Suidam ἡ μονομαχία, qua ſolus aliquis cum aliquo ſolo congreditur. quod quidàm interpr. Certamen ſingulare. Et μουνὰξ κτείνειν, occidere in eiuſmodi congreſſu. Odyſſ. λ, Ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας Μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ. id eſt, (inquit Euſtathius) κατὰ μόνας, ἐν μονομαχίᾳ. opponit verò ibi μουνὰξ & ἐν ὑσμίνῃ. quum enim μουνὰξ pugnatur, vnus cum vno confligit: at in ὑσμίνῃ plures cum pluribus ſimul. ITEM Μουνάς apud Heſych. κατὰ μόνας.

Μουνόω, Solum aut vnicum reddo, Ad vnicum redigo. Telemachus apud Homerum Odyſſ. π, Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων· Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε, & quæ ſequuntur, paulo antè in Μοῦνος citata: ἐν

συμφορᾷ τὸ ἀνάδελφον τίθεμενος, vt Plutarch. annotat in lib. περὶ φιλαδελφίας. vnicus enim filius erat Acriſio Laertes, vnicus Laerti Vlyſſes, vnicus Vlyſſi Telemachus: & ſic Iupiter ipſius γενεὴν ἐμούνωσε. Et in paſſ. μουνόομαι, Solus relinquor. Od. ο, Ἥ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ περὶ βουσὶν Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον.

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, Forma: generaliter de quauis re, vt apud Ariſtot. in præd. qualitatis, τέταρτον δὲ γένος ποιότητος, σχῆμά τε καὶ ἡ περὶ ἕκαστον μορφή. ea à philoſophis dicitur dare eſſe rei. Plerũq; de forma humana, ſeu ſpecie & figura, quæ & ſpecies oris. Od. θ, Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ· Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, Plutarch. Ad præf. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες. Et metaphor. μορφὴ ἐπέων, de venuſto & elegãti orationis genere. Hom. Od. λ, Σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔπι δὲ φρένες ἐσθλαί. id eſt κάλλος ἢ πιθανότης, vt Euſtath. exponit, annotans pro ἔπι ſcribi etiam ἔνι. Dicitur etiam in genere de forma ſeu aſpectu. Plut. Pericle, αὐτοῦ τινὰ μορφὴν ἐνετύπωσε. Idem De ſera numinis vindicta, ἄνθρωπον δὲ μόλις ἄν τις οἰκεῖος ἢ φίλος ἐντυχὼν διὰ χρόνου, μορφὴν γνωρίσειεν. vbi etiam reddi poteſt, Ex facie agnoſcat. At de forma totius corporis & cuiuſuis rei, apud Ariſtot. De arte poetica, vbi de bonis εἰκονογράφοις loquitur, ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γράφουσι. Epicurus, αἱ διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις. quod Cic. interpr. Voluptates quæ ex formis percipiuntur oculis. Plato Polit. 2, ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Plut. περὶ δεισιδαιμονίας ex Empedocle, Μορφὴν ἀλλάξαντα. Theophr. τῆς δὲ φιλύρας ἡ μὲν ἄρρεν ἐστὶν, ἡ δὲ θήλεια. διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῇ ὅλῃ. id eſt, Plin. interpr. In tilia mas & fœmina differunt omni modo. Item μορφαὶ θεῶν, Deorum formæ, vt Cic. interpr. apud Xen. p. 132 mei Lex. Cic.

C. Μορφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Formalis. Plut. Symp. de corporum εἰδώλοις quæ Epicurus imaginabatur, ἔχοντα μορφοειδεῖς τοῦ σώματος ἐκμεμαγμένας ὁμοιότητας.

C. Μορφοσκοπέω, ῶ, Formas ſpecto. ET Διαμορφοσκοπέω, Formas ſpecto inter aliquos, De forma aliquorum ex diligenti inſpectione iudex ſedeo. Athen. lib. 5, ὁ δὲ αὐτῷ διαμορφοσκοπεῖται· καὶ κριτὰς ἑλόμενος τόν τε παῖδα καὶ τὴν ὀρχηστρίδα, περιτίθησι νικητήρια φιλήματα τῶν κριτῶν. i. Inſpiciendam præbet faciem, & cum eo de pulchritudine contẽdit. vt Bud. interpr.

C. Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſpicuus forma, Clariſſima ſeu nitida forma decorus, Luculenta forma præditus.

C. Ἀγριόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui agreſti aſpectu eſt, Ferinã faciem habens. Orpheus Argon. de Hecate tricipiti, κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι Λυσσῶπις σκυλάκη· μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος.

C. Αἰολόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Varias formas gerens. Orph. Argon. σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανε, Τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, οὔτι δαεντὸν, Ταρταρόπαις Ἑκάτη. Triformem Hecatẽ dicit Seneca, Tergeminam Virg.

C. Ἄμορφος, Informis, Nulla adhuc forma præditus. Philo De mundo, ὁ ἀμερὴς δὲ θεὸς ἄμορφα μορφοῦν, informia formare. Et ex Sophocle, ἀμορφότατος pro ἀδιατυπώτως: vt informis caro apud Plin. Itẽ Informis. i. Deformis. qua ſignif. frequens eſt apud Luc. teſte B. Et ἄμορφοι καθέσεις, deformes & indecentes. Plut. in Conſol. ad vxorem, κουρὰς πενθίμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθέσεις ἀμόρφους, καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Sicut verò Horat. dicit Informes hyemes, ita fortaſſis ἀμόρφους λειμῶνας reddere poſſimus Informia prata, hoc eſt Squalida & horrida, Inculta. nam & Colere formam dicimur. Poſſumus & Deformes reddere, vt Cic. dicit Deformis & horridus ager. Et Ouid. Triſtia deformes pariunt abſinthia campi. Comp. & ſuperl. IRREG. Ἀμορφέστερος ET Ἀμορφέστατος, Deformior, Deformiſſimus. Comparatiui meminit ſchol. Hom. at ſuperlatiui Euſt. citãs ex Herodoto ἀμορφεστάτης γυνή, annotánſque ita ſcriptum reperiri ἐν ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις. multos autem alios eiuſmodi irregulares compar. & ſuperlat. ex diuerſis autoribus adſcribit, vt ἀνιηρέστερος, ὑποθυμέστατος, ἀφνειέστατος. Sed magis miretur aliquis ſuperlatiuum illum cum fœm. gen. copulari. Ab ἄμορφος autẽ DERIV. Ἀμορφία,

ας,ἡ,q.d.Informitas, Forma nulla. Item,Deformitas, Forma indecora.Theophylactus epiſt.11, τῇ σῇ γὰρ ἀμορφίᾳ σεμνότερα δειχθήσεται τὰ ἡμέτερα. Plutar.in Conſol. ad vxorem,οὐδὲ ἱμάτιον ἀνείληφας πένθιμον,οὐδὲ σαυτῇ τινὰ προσήγαγες ἢ θεραπαινίσιν ἀμορφίαν καὶ αἰκίαν. Virg.dicit Deformis luctu.

C.Δίμορφος,Biformis. vt Ianus biformis,Ouid. Et Populus biformis, idem,de centauris qui διφυεῖς à Græcis poetis.

C.Δύσμορφος,Deformis,Infelici forma prædiţus.ἄσχημος. Item Deformis.i.Turpis,Indecens: vel Turpis aſpectu. B Plut.περὶ πολυπραγμοσύνης, quum dixiſſet non decere θύραν παριόντας ἐπιστρέφεσθαι,&c. ἔπειτ' εἶσω,μηδὲ τῆς ὄψεως ἐπιδράττεσθαι τῇ ὄψει, aliquanto pòſt ſubiūgit, οὔτε γὰρ δίκαιον,οὔτε καλὸν,ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα· Δύσμορφα μὲν τοι παίδων εἰσιδεῖν ξένε:ex poeta aliquo. Heſychio δύσμορφος eſt non ſolùm ἄσχημος,ἄμορφος,ſed etiam δυστυχής:ſed id ſine dubio ad proximè præcedens in eius codice δύσμορος referendum eſt. HINC Δυσμορφία,ας,ἡ,Deformitas,Forma turpis & indecora.

C.Ἔμμορφος,Forma indutus,Informatus. In v.l.ἔμμορφον ἄγαλμα,ſimulacrum corporeum. C

C.Ἑτερόμορφος,Qui alterius & diuerſæ formæ eſt. Alex. Aphrod.

C.Εὔμορφος,Decorus forma,Egregius forma, Præſtās forma,Inſignis forma,Formoſus.εὐπρόσωπος. de facie tantùm,εὐειδής autem de toto corpore,vt Ammon. annotat. VNDE Εὐμορφία,Bona forma,vt Terent.loquitur,hoc eſt,Decora forma, Præſtās forma, Honeſta & liberalis forma, Egregia ſeu eximia forma, Pulchra forma.Philoſt.ep.38,ἐπεὶ πάνυ δὴ διεχραίνειν τῆς φαρμακομένην εὐμορφίαν,ὡς πανουργίας ἐγγύς, formam venuſtam pharmacis & fuco conciliatam.Luc.in Scytha, οὕτω μέγας ὢν καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. D

C.Ἰδιόμορφος,Qui propriæ ac peculiaris cuiuſdam formæ eſt,Peculiari quadam forma diſtinctus.

C.Καλλίμορφος,Pulchra forma decorus,Formoſus.Eurip.

C.Λαμπρο πυρσόμορφος,Cuius facies rutilo ſplendore coruſcat,Coruſco aſpectu fulgens. Angeli epithetō,Naz.

C.Ποικιλόμορφος,Variis formis indutus. idem cum αἰολόμορφος ſuprà.apud Eurip.ποικιλομόρφων ταπήτων,variegatorum,ſeu variorum animalium formis pictorum,Picturatorum.nam ζωωτοὶ tapetes & veſtes etiam dicuntur.Belluata tapetia Plautus dicit:Picta tapeta Virg. E

C.Πολύμορφος,Multiformis,vt Cicero dicit,Variæ & quaſi multiformes:Columella,Multiformes ſpecies. Ariſtot.Hiſtor.animalium lib.8,cap.28, πολυμορφότατα δὲ τὰ ἐν Λιβύῃ. καὶ λέγεται δέ τις παροιμία, ὅτι ἀεὶ φέρει τι Λιβύη καινόν. Vnde Plinius lib.8,cap.16,Multiformes ibi animalium partus,variè fœminis cuiuſque generis mares aut vi aut voluptate miſcēte.vnde etiam vulgare Græciæ dictum,ſemper aliquid noui Africam afferre.

C.Σύμμορφος,Conformis. Ad Philipp.3,σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ. Et cū genit.ad Rom.8,συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

C.Τρίμορφος, Triformis. vt Seneca Triformem Hecaten dixit poſt Horat.quam Orpheus αἰολόμορφον.

Μορφόω,ῶ, Formo, Figuro. Ouidius dicit-formatum è marmore ſignum. Et Cicero, Formare imaginem.Idem,In animo ea formata habemus quæ nunquam vidimus.Exemplum verbi Græci in actiua ſignificatione G habes in Ἔμμορφος ex Philone. At μορφῶσαι pro τυπῶσαι,aut κοιλᾶναι λίθον εἰς θεοῦ μορφήν, Pollux durum eſſe annotat. Paſſiuè vtitur Paulus ad Galat.cap.4,ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν.Et Gregorius,ὁ τῇ αὐτῇ πίστει μεμορφωμένος,qui eadem fide informatus eſt. Plutarchus De animi generatione, καὶ τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθὲν, & quicquid materiæ vendicatione & adumbratione eius quæ intelligentia percipitur, informatum eſt,Turn.interpr.

Μόρφωμα,ατος,τὸ,Formatura,(vt Lucretius,Seruat enim formaturam,ſeruātque figurā) Forma.μορφή, Heſych. H

Μόρφωσις,εως,ἡ,Formatio,Ipſa formādi actio, ſeu Formæ impreſſio. Heſychio eſt σχηματισμός, itidem & Suidæ. Pro forma & Imagine etiam accipitur. quemadmodū etiam à Suida & Heſychio exponitur εἰκών.

A C.ΔΙΑμορφόω,Informo,Deformo.

C.ΕΚμορφόω, Deformo,Formam exprimo & effingo.

C.ΜΕΤΑμορφόω,Transformo,Transfiguro. vt Virgil. Omnia transformat ſeſe in miracula rerum. Ouidius,Iupiter aut in aues aut ſe transformat in aurum.Plinius, In lupum transfigurari. Idem, In plurimas ſimilitudines transfigurari. Athen.lib.8,τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένην. Philo De vita Moſis lib.1,καὶ λέγων ἅμα ἐνθουσιᾷ μεταμορφούμενος εἰς προφήτην,in prophetam mutatus.videntur enim vatū numine afflatorum & facies & geſtus mutari. vnde & inſanam vatem dixit Virgil. HINC Μεταμόρφωσις, εως,ἡ, Transfiguratio,Trāsformatio, In aliam formam mutatio.μεταχαρακτηρισμὸς καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα,vt Ammonius exp.qui quomodo à μεταβολῇ, ἀλλοιώσει,& ἑτεροιώσει diſtinguat,apud eum vide in Μεταβάλλεσθαι.Extāt Ouidii libri XV Μεταμορφώσεων, in quorū initio vim Græci vocabuli exprimit quū ait, In noua fert animus mutatas dicere formas Corpora.

C.ΣΥΜμορφόω,Conformem facio,Eandem formā induco.Et συμμορφόομαι,Conformis fio. Ad Philipp.3, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Μορφίζω,Formam mentior, Concilio formam. v.l.Ammon.in εὔμορφος quum dixiſſet εὔμορφον eſſe τὸν τὴν μορφὴν εὖ ἔχοντα,εὐπρόσωπον,addit,καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν,μορφίζειν λέγομεν. AT Μορφάζω diuerſæ ſignif. eſt.ponitur enim pro Nuo & Annuo. ſiquidem Heſychio μορφάζειν eſt νεύειν.Item Geſtum adhibeo, vt apud Xenoph.exponitur in Symp.p.510,οἶμαι γὰρ ὥσπερ ἡ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλὸν,οὕτω καὶ τοῖς σοῖς λόγοις ἡδύνεσθαι ἄν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων,ἄλλως τε καὶ εἰ μορφάζοις,ὥσπερ ἡ αὐλητρίς,καὶ σὺ πρὸς τὰ λεγόμενα,præſertim ſi,vt ſolet tibicina,tu quoque inter recitandum aliquem adhibeas geſtū. VNDE Μορφασμός,οῦ,ὁ,genus ſaltationis quod diuerſorū animalium motus imitabatur.Camer.interpr.Conformatio. Poll.l.4,c.14 de ſaltationis ſpeciebus,ὁ δὲ μορφασμὸς,παντοδαπῶν ζώων μίμησις ἦν.Solitos autem fuiſſe ſaltatores imitari quoſuis geſt⁹,cognoſcere eſt ex iis quæ ſuprà in μιμητικὸς & παντόμιμος dicta fuerūt. Ab Athen. lib.14,inter ridiculas ſaltationes numeratur,καὶ γελοῖαι δέ εἰσιν ὀρχήσεις ἴγδις καὶ μακτρισμὸς,καὶ ἀπόκινος τε καὶ σοβὰς.ἔτι δὲ μορφασμὸς καὶ γλαὺξ καὶ λέων,ἀλφίτων τε ἐκχύσεις καὶ χρεῶν ἀποκοπή. D

Μορφωύω,Formæ lenociniis exorno. Heſych.μορφωύει exponit καλλωπίζει,κοσμεῖ.

Μορφώ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calyptram & pedicas habentis. AT Μορφεύς,filius aut miniſter ſomniata dictus quòd dormientibus inducat varias formas & rerum ſimulacra. Ouid.Metam.11,Excitat artificem ſimulatorémque figuræ Morphea.

F ΜΟΣΧΟΣ, ου,ὁ,vel ἡ,Vitulus,Vitula,Tenera boū ſoboles,vt ex Poll.diſcimus, qui l.1,c.11,ait,καλεῖται δὲ τῶν μὲν βοῶν τὰ νέα,μόσχοι τῶν δὲ προβάτων,ἄρνες·τῶν δὲ αἰγῶν,ἔριφοι. Eurip.apud Athen.l. 14,vbi de menſis ſecundis ſermo eſt,Μόσχων τέρειναι σάρκες,χνιεῖά τε δαίς.Lucæ 15,ἐξενέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, θύσατε. Ad Hebr.9,τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Rurſum apud Eurip.in Hecuba dicit Polyxena,σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν μόσχον δειλαία δειλαίαν εἰσόψει χειρὸς ἀναρπασθεῖσαν σᾶς,vitulam mōtanam.de eadem Polyxena paulo antè,Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη, Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν. In iis præcedentibus locis μόσχος accipitur pro vitulo ſeu vitula primæ ætatis, vt Horat. dicit Tener vitulus ,& Ouid.Lactentes vituli.Et Varro De re ruſt. lib.2,c.5,de quatuor ætatis gradibus in bubulo genere, Prima vitulorū,ſecūda iuuencorū, tertia boū nouellorum,quarta vetulorum.Diſcernuntur in prima vitulus & vitula, in ſecunda iuuencus & iuuenca,in tertia & quarta taurus & vacca.Vbi quam vitulam dicit,Græcis eſt πόρτις & μόσχος:quam iuuencam , δάμαλις. Apud Iuuenal.autem pro adultiore & ad iuuencum accedente,-ferox vitulus templis maturus. Accipitur etiam pro boue nouella ſeu tertiæ ætatis, vt & Vitula à Virg. Ecl.3,ego hanc vitulam(ne fortè recuſes, Bis venit ad mulctram,binos alit vbere fœtus) Depono. id eſt vacca iuuenca.Nicand.Ther.Ἤτι καὶ ἀσπόργοιο κατείρυσεν οὔθατα

μόσχου Πρωτογόνου, ϛέργει δὲ περιφραχθεῖσα γάλακτι. ‖Ab A Orpheo autẽ vetis vocatur μόσχος μονόκερως tẽpore intermẽſtrui, ſeu eo die quæ ἔνη καὶ νέα appellatur: quoniã altera eius pars ad præcedentẽ mẽſem φθίνοντα pertinet, altera ad ſequẽtẽ ἱστάμενον ſiue ἀρχόμενον. id quod teſtatur Proclus apud Heſiodum in Diebus, circa finem, καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ [videlicet ἔνη καὶ νέᾳ] παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται μονόκερως μόσχος. ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν, ὡς γενέσεως ἐργάτης, λέγεται βοῦς. ὡς δὲ περὶ τὴν ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν ἔκφασιν, μόσχος· καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν, μονόκερως. Euſt. verò ipſũ quoque annum circa hanc diem μόσχον μονόκερων appel- B lari poſſe exiſtimat, quum huius loci mentionem faciens, ait, ἵνα καὶ ὁ ἔνος [id eſt ὁ ἐνιαυτὸς, annus] κατὰ τὴν ἔνην καὶ νέαν θεωρεῖ ὁ Πρόκλος, εἴη μόσχος μονόκερως. Idem Euſt. alibi ipſam etiam ἔνην καὶ νέαν appellat μόσχον, p. 1866, τὸ δὲ νῦν ἀπήρξατο ἐν τῇ ἔνῃ, ἥτις ἐστὶ νουμηνία. ὅθεν καὶ μόσχος ἡ τοιαύτη λέγεται ἀρχὴ τοῦ μηνὸς παρά τισι παλαιῶν.

Μόσχος in arbore quoque dicitur, nouellum & tenellum germen, ſeu Ramulus tenellus. nam Heſychio μόσχοι ſunt οἱ νέοι βλαστοὶ, qui μόσχοισι ſimiliter exponit τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἁπαλοῖς κλαδίσκοις, νέοις ὄρπηξι. & vi- C dentur metaphoricè dici quòd ita ex arboribus pullulent vt vituli è bobus naſcuntur. Nicand. in Ther. — ϛομῶν ἀπὸ κλήματα σίδης, Ἠὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον, vbi ſchol. exp. κλάδον. Sunt qui μόσχους interpretentur Stolones. quid autem ii ſint, indicat Varro l. 1, c. 2, Nullus in eius fundo reperiri poterat ſtolo, quòd effodiebat circum arbores è radicibus, quæ naſcerentur è ſolo, quos ſtolones appellabant. Plinius autem lib. 17, cap. 1, ſtolones in arboribus appellari ſcribit fruticationem inutilem: alibi verò Pullulos ex radicibus proue- D nientes, Sobolem denſam radicibus pullulantem. Hermol. Barb. μόσχους interpr. Pampinos, Capreolos, Clauiculos, ex Galeno qui in Lexico Hippocratis ait, ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Nonnulli vertunt Viuiradices. ſũt autem Viuiradices (quæ ἔνερζα φυτὰ appellat Cõſtant. Geopon. lib. 5) ſemina ſeu plantæ viuæ quæ è loco ſuo ſublatæ aliò transferuntur: quod à Varrone lib. 1, cap. 49, ſecundum ſeminum genus vocatur. Vt παρασπάς (quod tertium genus ſeminum ab eo nomina- E tur) eſt quod ex arbore dẽptum demittitur in humũ, ſeu quod ex arbore per ſurculos defertur in humum ac deplantatur: & ſpecialiter in olea vocatur clauola ſiue talea. Sed ſi Græcos grammaticos ſequamur, μόσχος nullo modo viuiradix erit, ſed potiùs ſtolo aut ſurculus nondum auulſus: in vite autem palmes aut pampinus. nam hæc potius νέοι κλάδοι ſeu ἁπαλὰ βλαστήματα dici poſſe videntur quàm viuiradices. quòd hæ per ſe plantæ ſint, illa autem in arbore adhuc conſiſtant. Idipſum autem patebit ex ſequentibus. (Poſſe tamen in- F terdum etiam reddi Plantaria, vel Viuiradices, cognoſcere eſt ex iis locis qui in μοσχίον & μοσχεύω proferẽtur) Homerus autem Μόσχος adiectiuè vſurpauit pro ἁπαλός, vt Suidas quoque exp. & μόσχοις λύγοις dixit Tenera vitilia ſeu vimina è vitice pullulantia, ſeu τοὺς ἁπαλοὺς ἀκρέμονας καὶ μᾶλλον περὶ τὰς ἐν θαμνώδεις τῆς λύγου, vt Euſt. exp. Il. λ, de duobus Priami filiis, ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι Ποιμαίνοντ', ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων. vbi Euſt. μόσχοις λύγοις exp. τοὺς ἁπαλοὺς καὶ ὑγροτέρους, ex Apione & Herodoro tradens tranſlatum eſſe ἀπὸ τῶν ἐπ' ἁπαλῶν βοῶν, ὅ ἐστι μόσχων, ad τὰ ὑγρὰ καὶ λυγώδη φυτά. Ariſtoph. ſcholiaſtæ ſubſtantiuè quoque μόσχος eſt ἡ ἁπαλὴ καὶ νέα λύγος, ſubiungenti tamẽ locum Homericum iam citatum: & Heſychio itidem μόσχος eſt νέος λύγος. ſed duo ſubſtantiua ſine intercedente adiectiuo aut particula, copulari nequeunt. itaque rectius in meo manuſcripto Homero μόσχοισι λύγοισι exponitur ἁπαλοῖς ἱμαντώδεσι φυτοῖς. quemadmodum & à ſchol. Nicandri accipitur. ‖In v. l. Μόσχος exponitur etiã Pediculus ſiue Petiolus, Tenaxque Palladio, quo folia & fructus annexi dependent in ſuis plantis. pro quo ſcribendum μίσχος, quod in H ea ſignif. agnoſcitur ab Heſychio, licet perperam eius codex habeat μίαχος. ſed reponendum eſſe μίσχος ordo etiam alphabeticus oſtendit.

Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiam pretioſiſſimum odoris genus quod ex vmbilici animalis cuiuſdam Indici vomica erumpit, vt teſtatur A Aetius in lib. περὶ τῶν δυνάμεων, vbi ait, In vmbilico cuiuſdam animalis gignitur vno cornu præditi, maximi, capreæ ſimilis. ſiquidem quum veneris ſtimulis agitur, ei vmbilicus intumeſcit, congeſto inibi craſſiore ſanguine: quo tempore & pabulo & potu fera abſtinet, in terrámque crebrò voluitur, & vmbilicum exprimit ſanguine refertum: qui poſt aliquod tempus concreſcẽs, magnam odoris ſuauitatem aſciſcit. Hæc ex Gorr. qui & diuerſa eius genera eſſe ex eodẽ Aetio annotat, & quónam inter ea primatum teneat, tum quis eius in medicina vſus & vis. Non multùm diſſimilia ſunt quæ referuntur ex libris Alberti magni De hiſt. anim. Μόσχῳ odore non diſſimile aliud odoramẽtum quod Zibethum vocãt, & recentiores medici Græci, vt Actuarius, ζαπίτιον: quo nomine vocatur & animal ipſum è quo id odoramentum colligitur, ſimile marti, cuius quoque martis ſtercus odoratum eſſe traditur. Sũt qui μόσχον eſſe velint eum qui ab Hieronymo Muſcus dicitur, (licet Hermol. Barb. id neget, & iſtum muſcum eũdem eſſe ſcribat cum βρύῳ, id eſt muſco arborum, vt quidam interpr. μόσχον autem veterib⁹, & ipſi etiam Galeno, ignotum fuiſſe) & inter pretioſa odoramenta numeratur, lib. 2 aduerſus Iouinianum, Odoris autem ſuauitas & diuerſa thymiamata, & amomum & cyphi & œnanthe, muſcus & peregrini muris pellicula, quòd diſſolutis & amatoribus conueniat, nemo niſi diſſolutus negat. Et in epiſtola ad Principiã virginem, Illæ enim ſolent purpuriſſo & ceruſſa ora depingere, ſericis nitere veſtibus, ſplendere gemmis, aurum portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris pretioſiſſima grana ſuſpendere, fragrare muſco, mure.

Μόσχος nomen proprium cuiuſdam grammatici Syracuſani, qui ſecundus poſt Theocritum bucolica carmina ſcripſit, vt docet Suidas. Item nomẽ cuiuſdam citharœdi, de quo prouerbium apud Ariſtoph. Μόσχος ᾄδων βοιώτιον. Suid. & ſchol. Ariſtoph.

C. Μοσχοκάρυον, ου, τό, Nux moſchata. Dicitur & μοσχοκαρύδιον, & nux μυρεψική, hoc eſt vnguentaria, quòd dum recens eſt, tota ſucco pingui & oleoſo madeat, ſic vt in vnguẽtum exteri poſſit. Gorr. Dicitur etiam κάρυον μυρεψικὸν & κάρυον ἀρωματικόν.

C. Μοσχοποιέω, Vitulum facio. Act. Apoſt. c. 7, de populo Iudaico qui in deſerto degebat, ἐμοσχοποίησεν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. loquitur autem de μόσχῳ Αἰγυπτίῳ ὃν ἐν Χωρὴβ ἐθεοποίησαν, vt Suidas annotat. quem conflatilem vitulum Moſes poſtea contriuit: vt habetur Exodi 32. vbi pro ἐμοσχοποίησαν habetur, μόσχον αὐτοῖς ἐποίησαν.

C. Μοσχοσφραγιστής, οῦ, ὁ, Vitulorum ſeu vitularum ſignator. μοσχοσφραγισταὶ apud Porphyr. lib. 4, περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, miniſtri qui deſignabant victimas ſigillo appreſſo. v. l.

C. Μοσχέλαιον, ου, τό, à Nicolao Alexandrino vocatur oleum quod conficitur ex moſcho odorato capreæ, vt vocat τὸν μόσχον Phocion grammaticus: Nicolai tamen codex habet μοσέλαιον. v. l.

Μόσχειος, ου, ὁ & ἡ, Vitulinus. vt μόσχειος κυνοῦχος apud Xen. in Cyneg. Lorum vitulinum retinendis & ducendis canibus. Et μόσχειος ἱμὰς, lorum ſeu flagrum è pelle vitulina. Apud Athen. lib. 13, in apophthegmate Calliſtii meretricis, quã μαστιγίας ἐμισθώσατο. Ἤρως δὲ ὄντος, ἐπὶ γυμνὸς κατέκειτο, τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα, Πόθεν ὦ τοι, τάλαν, εἶπεν καὶ ὃς, Παιδὸς ὄντος μου, ζωμὸς κατεχύθη. ἡ δὲ, Δηλαδὴ μόσχειος. intelligit autem per ζωμὸν μόσχειον, lorum ſeu flagellũ è pelle vitulina, μόσχειον ἱμάντα ſiue μάστιγα. Rurſum Xen. in lib. De re equ. τὸ γε μὴν ψιλούμενον αἰρομένης τῆς δεξιᾶς, σκεπάσιον ἐγγὺς τοῦ θώρακος ἢ μοσχείῳ ἢ χαλκείῳ. vbi ſubaudiri poteſt σκεπάσματι, aut tale quid. Camer. interpr. Loreo aut æreo integumento. AT Μοσχεῖον, ου, τό, v. l. eſt Tenuium olerum ſeu etiam plantarum inſitio, ex Etymologico, apud quem hæc leguntur non ſine mendo, κυρίως τὰ μοσχεῖα ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία ἢ φυτῶν. videtur enim potius ſcribendum μοσχεία, à verbo μοσχεύω, & φυτεία à φυτεύω, ac pro ἢ priori, ἡ: pro τῶν autem, vel τι vel aliquid aliud. itemque PRO Μοσχεύεται quod exponit θρέφεται, reponendum puto μοσχεύεται.

Μοσχὴ SIVE Μοσχῆ, (vt κυνέη & κυνῆ) ῆς, ἡ, ſub. δορά, Pellis vi-

tulina, ἡ τοῦ μόσχου δορά. Anaxandrides apud Poll. Ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ κυνῆ. A

Μοσχίας, ου, ὁ, q.d. Ad vitulum accedens. ita dicebatur Aries triennis, τριέτης κριός, vt Euſt. tradit ex vet. grammat. At verò apud Poll. lib. 5, c. 15, οἱ μοσχίαι καλούμενοι τῶν λαγωῶν v.l. interpr. Lepuſculi. μοσχίον quoque pro agno nouello idem accipit. adeo vt μοσχίς & μοσχία ad pluriū animalium catulos referantur quàm ad boum fœtus, hoc eſt vitulos.

Μοσχάριον, ου, τό, Paruus vitulus, Vitulus tenellus. Etymolog. & Heſych. B

Μοσχίον, ου, τό, Vitulus nouellus. A Poll. accipitur etiam pro agnello recens nato. ſiquidem ait lib. 7, καὶ αἱ τῶν προβάτων ἡλικίαι. τὸ μὲν ἀπὸ γονῆς, εἴποις ἂν μοσχίον· τὸν δὲ ἐπέτειον ἀρνία, εἴ τις ἂν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα εἴποις ἀρνόν· εἶτα λειπογνώμονα. ſuſpicetur tamen fortaſſis aliquis propter articulum maſcul. τὸν legendum eſſe μοσχίαν: præſertim quum apud Euſt. quoque μοσχίας ſcribatur, apud quem eædem ouini generis ætates ita recenſentur, Ἶστρος ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν ἀρνία φησίν, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λειπογνώμονα. ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας ὁ τριέτης κριός. niſi potius ſubaudiendum ſit ἀρνόν, aut pro τὸν legēdum τό. Pro vitulo nouello aut C agnello accipitur in hoc loco Philippi comici apud Athen. lib. 8, Τὸ μοσχίον τὸ τῆς Κορώνης αὔριον Δειπνήσομεν. quæ verba ſunt iuuenis cuiuſdam qui κατασμικρύνων ἅπαντα τὰ περὶ τὴν ὀψωνίαν, non πολυτελῶς ſed καθαρείως parari cōuiuiū iubebat, & coemi πυθίδια, σηπίδια, ἐγχελίδια, ὀψαρίδια, χρυσόνια, φάγλια, σαρδίνια: dimin. quoque forma dicens μοσχίον. Apud Heſych. μόσχια ſunt κρέα μοσχείου. vbi quum accentus in antepenultima poſitus ſit, fortaſſe legendum μόσχια, vt dicitur βόεια. ¶ Μοσχίον accipitur etiam D pro nouello germine aut ſtolone. Heſychio & Suidæ μόσχια ſunt ἁπαλὰ φυτά, ac ſcribitur proparoxytonως apud vtrunque. Μόσχια ab eodem Heſychio exponitur κρομμύου τὸ σπέρμα. In hac poſteriori ſignif. capitur ETIAM Μοσχίδιον, videlicet pro nouello germine. nam à Suida μοσχίδια exp. τὰ νέα βλαστήματα: ab Heſychio autem μοσχεύματα. Ariſtoph. Acharn. Πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν, Εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων, Καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ, ficus nouellas: νέας συκᾶς, ſeu μοσχεύματα συκῶν. vbi poſſis etiam interpretari Viuiradices, aut Clauolas ſeu Taleas. nam vtroque modo ficus ſeruntur. E

Μοσχιναῖος, In modum vituli laſciui exultans: μοσχιναῖοι Heſychio σκιρτητικοί.

Μοσχηδόν, In modum vituli, More vituli. Nicand. Alexiph. Ἢ ὅ γε καὶ θηλῆς ἅτε δὴ βρέφος ἐμπελάοιτο Ἀρπηγῦες, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηδὸν ἀμέλγοι, id eſt μόσχου δίκην, vt ſchol. exp. dicens ea voce ſignificari τὸ ἁπαλὸν καὶ τρυφερόν.

Μοσχεύω, Surculis ex arbore demptis ſero, Ramis tenerrimis ex arbore auulſis planto, Plantaria ſeu viuiradices F inſtituo. Theophr. de palma, τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν περὶ Βαβυλῶνα τὰς ἁπαλωτάτας· καὶ ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι. Vnde deſumptum videtur quod apud Plin. legimus lib. 13, c. 4, itidem de palmarum ſatione, Et ab radice auulſæ vitalis eſt ſatus, & ramorum tenerrimis. In Aſſyria, ipſa quoque arbor ſtrata in ſolo humido tota radicatur, ſed in frutices, non in arborem. Ergo plantaria inſtituunt, anniculáſque transferunt. Eſt autem illic μοσχεύειν ab ea ſignificatione nominis μόσχος qua ponitur pro plantario ſeu viuiradice, hoc eſt planta tradu- G ce, quæ quum radices alicubi egit, in alium locum transfertur. Sic μοσχεύειν τὰ κλήματα, Bud. interpr. Viuiradices facere ex ſarmentis, apud Theophr. lib. 3 De cauſ. pl. διὰ τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν δένδρων ἔνιοι μοσχεύουσιν, οἱ δὲ περιαιροῦσι τὴν πλείω τῶν κλάδων, ὅπως μὴ καταναλώσῃ τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν. Aliquando tamen μοσχευόμενα ſunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur: vt ſunt in oleis taleæ, ſeu clauolæ, in vitibus malleoli: & diſtinguuntur ἀπὸ τῶν φυτευομένων, vt videbis paulo H poſt in μόσχευμα. Poll. μοσχεύειν dici poſſe annotat τὸ ἀνατρέφειν τὰ φυτά: Suid. verò exp. μεταφυτεύειν. Heſychio autem μοσχεῦσαι eſt φυτεῦσαι. At metaphoricè dixit Dionyſ. Halicarn. lib. 7, μοσχευομένη κατὰ τοῦ δήμου τυραννίς, καθ' ὅλης τῆς πόλεως μοσχεύεται: & Eunap. ὑπομοσχεύειν πόλεμον pro ὑποφυτεύειν, vt Suid. exp.

A Μόσχευμα, ατος, τό, Surculus qui ex arbore demptus ſeritur, Ramus tenellus qui ex arbore in humum defertur: vt talea ſiue clauola ex olea, malleolus ex vite. Theophr. De cauſ. pl. lib. 3, c. 17, τὰ μοσχεύματα δεῖν εἰς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν ἢ τὰ φυτεύματα πάντων τῶν δένδρων, ὅτι τὰς ῥίζας καθειμένας τῶν φυτευμάτων ἀσθενεῖς οὔσας ἐκσήπει· τὰ δὲ τῶν μεμοσχευμένων, ἰσχυρότερα, καὶ εὐθὺς ἀντιλαμβάνεται. vbi nota eum diſcrimē facere inter φυτεύματα (id eſt viuiradices, ſeu plantaria quæ iam radices alicubi egerunt & inde aliò transferuntur) & inter μεμοσχευμένα, quæ ex arbore B auulſa, in humum delata ſunt. De iis dixit Plin. lib. 17, c. 10, Surculos abſciſſos ſerere. & paulo antè, Auulſique arboribus ſtolones vixere. quo in genere & cū perna ſua auelluntur, partémque aliquam è matris quoque corpore auferunt ſecum fimbriato corpore. Et initio capitis, de ſatione arborum, Aut enim ſemine proueniūt, aut plantis radicis, aut propagine, aut auulſione, aut ſurculo, aut inſito & conſecto arboris trunco. Aliquando commodius reddes Plantarium nouellum quod ex arbore in humum delatum fuerat. (vt Plin. loco citato, C Natura & plantaria demonſtrauit, multarum radicibus pullulante ſobole denſa. Qui pulluli, vt ibidem vocat, è radice è qua prouenerunt, in humum delati, & deplantati, μοσχεύματα dicuntur) Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, c. 3, de ſationibus arborum, αὐξηθεῖσαν ἐκκεντρίζειν [illegible] εἰ δὲ μή, τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις. Bud. μόσχευμα exp. τὸ εἰς φυτείαν κατωρυγμένον κλῆμα: & Malleolus, ex Gaza: (quemadmodum apud Philonem de vita M. lib. 1, βότρυς ὑπερμεγέθεις ἦσαν, αἳ παρεκτεινόμενοι τοῖς κλήμασι καὶ μοσχεύμασι, Turn. vertit, Vuæ prægrandes per totos palmites & malleolos porrectæ) item Viuiradix, Pro- D pago. Philo De mundo, τῶν ἄλλων τοῦ σώματος μερῶν ὅσα ἐντός τε καὶ ἐκτός, δυνάμεις ἁπάσαις ἀρχῆς ἢ μοσχεύματα τῶν συμβέβηκε, generoſas viuiradices ac propagines. Idē eodē lib. πλεῖα δὲ παντὸς ἦν μοσχεύματα, propagines quædā & viuiradices vniuerſi. Bud. Μοσχεύματα, Heſychio ſunt τὰ νεόφυτα, plantæ nouellæ: Suidæ ἁπαλὰ φυτὰ δένδρων καὶ λαχάνων. Et Ariſtoph. ſchol. μοσχεύματα συκῶν dicit τὰς νέας συκᾶς, quas Ariſtoph. μοσχίδια συκίδων, pullulos ficuū.

E C. ΠΡΟμοσχεύω, Plantaria facio, Plantaria transfero. Theophraſt. Hiſt. pl. l. 6, c. 7, ἀβρότονον δὲ μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ ἀπὸ ῥίζης καὶ παρασπάδος, χαλεπῶς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος, προμοσχευόμενον ἐν ὀστράκοις. Vnde Plin. lib. 21, c. 10, Seritur autem ſemine meliusquàm radice aut ſurculo: ſemine quoque non ſine negotio plantaria transferuntur. Et in act. ſignif. & voce apud eundem alibi, διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας προμοσχεύοντες φυτεύουσι. ἰσχυρότερα γὰρ καὶ ἤδη βεβιωκότα. B. interpr. Viuiradicis cauſa faciendæ depono: alii, Viuiradices ſero, vt Cato loquitur.

F C. ΥΠΟμοσχεύω, metaphoricè pro Clanculum & latenter propago, Clanculum nouellos ſurculos ſero, Clam veluti per plantaria propago. Eunapius apud Suidam, οἱ μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον. vbi ipſe exp. ὑπεφύτευον, ὑπέτρεφον.

¶ Ὄσχος, ου, ὁ, idem quod μόσχος, id eſt Ramus nouellus. ſed peculiariter ſignificat vitis ramulum tenellum: vel malleolum, aut palmitem. vide μόσχος. Athen. lib. 11, ex Ariſtodemi lib. 3 de Pindaro, τοὺς σκίρρους φησὶν Ἀθηναίους ἀγῶνα ἐπιτελεῖν, τῶν ἐφήβων δρόμῳ ἁμιλλωμένων· τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον. Signif. ergo ὄσχος, palmi- G tem ſeu ramū vitis fructu ſuo oneratū, vt & ὄσχη. Pro eodē ſcribitur ET ὦσχος. vt apud Heſych. ὦσχοι, τὰ νέα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς βότρυσι. eáq; ſcriptura in antiquis etiā libris reperitur. ſic & apud Suidam in ὠσχοφόρος legitur, ὦσχοι, κλῆμα βότρυας ἐξηρτημένους ἔχον. Apud Etymol. autem oxytonως ſcribitur ὠσχοί.

Ὄσχη SIVE Ὤσχη, ης, ἡ, idem cū ὄσχος ſiue ὦσχος. Apud Euſt. per o ſcribitur, qui exp. βοτρυηφόρον κλῆμα. ſic & apud Heſych. ὄσχαι, κλήματα βοτρύων γέμοντα. Itidémque apud H Harpocr. & Suidam, ὤσχη, κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον, ex quo dependent racemi: quam & ὀρίγαδα appellant. Apud eundem Suidam ſcribitur etiam per ω. nam in ὠσχοφόρος, ait, ὦσχαι δὲ καὶ ὄσχαι, τὰ μετὰ τῶν βοτρύων κλήματα. Scribitur autem ibi prius ὦσκαι per κ, poſterius per χ. It idem apud Etymol. ὤσχη, κληματίς. Dicitur etiam

de aliis ramis. vt apud Nicādr. Alexiph. v. 108, — ἢ καρύης ἀπὸ δάκρυον, ἢ ἀπαλύμνου, Ἢ πτελέης, ὅτι πολλὸν ἀεὶ καλλείβεται ὄσχαις Κάμνι. vbi ſchol. annotat, propriè ὄσχας vocari τοὺς κλάδους τῆς ἀμπέλου: ibi autem à Nicandro καταχρηστικῶς vſurpari ἐπὶ τῶν πτελέας κλάδων, ſiue κλημάτων. In manuſcripto exemplari ὤσχαις ibi habetur per ω. ‖ Ὄσχη ab Hippocr. accipi etiam pro ſcroto, vt ὄσχεος & ὀσχέα, teſtantur v. l.

C. Ὀσχοφόρος, SIVE Ὠσχοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitis palmitem racemis onuſtum geſtans. Apud Harpocr. per o ſcribitur, citantem ex Hyperide, & adſcribentem hæc ex Philochoro, ἕνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους ὀσχοφόρους καταλέγειν δύο, τῶν γένει καὶ πλούτῳ προεχόντων. Eorūdem mentio fit apud Suidam, apud quem vtraque habetur ſcriptura. Schol. Nicandri loco paulo antè citato, ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἳ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιρράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Hos autem ὠσχοφόρους muliebribus στολαῖς indui ſolitos teſtatur Etymolog. ET Ὀσχοφόρια, SIVE Ὠσχοφόρια, Feſtū quo ramulos vitis racemis onuſtos geſtabant: quū παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες κατελέγοντο οἱ φέροντες τὰς ὤσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερὸν, vt habetur apud Heſych. qui per ω ſcribit, ſicut & Suidas: à quo exponitur Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἑορτή. Scribitur autē ὠσχοφόρια proparoxytonως vt ἐμμελώια: ſed in v. l. ὀσχοφορεία, accentu in antepenult. poſito & cum ι. Neutro plur. ὠσχοφόρια vtitur Plutarch. in Theſ. p. 3, à tergo, vbi de eireſione loquitur, καὶ νῦν ἐν τοῖς ὠσχοφορίοις στεφανοῦσθαι μὲν οὐ τὸν κήρυκα λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ κηρύκειον. & paulo pòſt, ἄγουσι δὲ καὶ τὴν τῶν ὠσχοφορίων ἑορτήν. At ὠσχοφόριον Heſychio eſt τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Etymol. quoque ὠσχοφόριον eſſe dicit locum quendam Athenis, ſed in eo eſſe fanum Dianæ.

Apud eundem Etymolog. reperio ETIAM Οἰσχός, κλῆμα βότρυας φέρον ὀρχοῦνται καὶ γυναῖκες: ET Οἰσχοφορεία, τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας: citátque ex Ariſtoph. Quū verò nec apud Heſych. nec Suid. nec Euſt. nec alium vllum lexicographum ſcripturam iſtā reperiam, meritò ſuſpectam habeo. Sed & ipſum οἰσχοφορεία cum ſua expoſitione mendoſum eſt.

Ὄσχεος ET Ὄσχεον, idem cum ὄσχος & ὄσχη, ſi quidē Heſychio credimus, qui quum ὄσχεα expoſuiſſet βαλλάντια, μαρσύππια· ἢ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον, addit, καὶ κλήματα βοτρύων πλήρη. Ὄσχεος, τὰ αὐτά. Frequentius verò ὄσχεος ſiue ὄσχεον pro ſcroto capitur, id eſt extima & communi teſticulorum tunica, multis rugis & media ſutura diſtincta, vt Gorr. tradit, vulgo burſam vocari annotans. Apud Pollucem oxytonως ὀσχεός, à quo exponitur τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον: cuius pars ea quæ laxior eſt (hoc eſt τὸ χαλώμενον, vt ipſe nominat) Λακκόπεδον dicitur: cui verò ſemper laxus eſt ipſe teſticulorum ſacculus, ὁ ἀεὶ χαλαρῷ τῷ λακκοπέδῳ χρώμενος, ab Athenienſibus VOCATVR Λακκοσχέας, vt idem annotat. Eadem ſcriptura habetur apud Celſum lib. 7, c. 18, vbi ait, Communis deinde vtrique teſti omnibúſque interioribus ſinus eſt qui iam conſpicitur à nobis, (ὀσχεὸν Græci, ſcrotum noſtri vocant) iſque ab ima parte mediis tunicis leuiter innexus, à ſuperiori tantùm circundatus eſt. Apud Suidam autem & Heſych. ſcribitur ὄσχεος proparoxytonως, ſicut & in lex. meò vet. Reperitur ETIAM Ὀσχέα, ας, ἡ, in eadem ſignif. Ariſtot. De gener. anim. lib. 1, c. 12, ὅσοις ἐν φανερῷ εἰσιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην δερματικὴν, καλουμένην ὀσχέαν. Eadem ὀσχέα ab eodem, lib. 1 Hiſt. anim. c. 13, vocatur ὀχεύς. vnde & Euſt. cum Etym. ὀσχεὸν pleonaſmo literæ σ dictum ſcribunt quaſi ὀχεὸν, videlicet ab ὀχεύω, vt φωλεὸς à φωλεύω. AT Ὄσχιον Hippocrati eſt Flexuoſa circa os vuluæ extuberantia. ὀσχίῳ, (inquit Galen. in lex. Hippocr.) τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει. ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Quod ὄσχιον idem Hipp. appellat etiam ἀμφίδεον & λέγνα, vt idem Galen. annotat.

ΜΟΤΟΣ, οῦ, ὁ, Linamentum ſeu linteum carptū, quod vulneribus inditur. cuius quinque differentiæ ab autore τῆς εἰσαγωγῆς recenſentur, στρεπτὸς, ξυστὸς, τιλτὸς, ἐλλυχνιωτὸς, πριαπισκωτὸς, hoc eſt, tortile, raſile, concerptum, ex ellychnio factum, pudendóque ſimile: nominibus his partim à formis ac figuris quibus effinguntur, partim à materia ex qua conſtāt, inditis. στρεπτὸν, id eſt tortile, à forma nomē habet: ξυστὸν & τιλτὸν, hoc eſt raſile concerptúmque, ab ipſa linteolorum materia: hoc quidem, concerpta, illud verò, deraſa. quare etiam aliquādo ſimpliciter ξύσμα vel τίλμα ὀθονίων (hoc eſt raſura aut vulſura linteolorum) appellatur. ἐλλυχνιωτὸν verò dictum eſt, non quòd ad lychni ſeu funiculi lucernarum ſimilitudinem contorqueretur, ſed quòd ex ellychnio fieret. (quod ex Gal. apparet lib. 13 Meth. medendi, vbi ait, ἔξωθεν δ᾽ ἀρκεῖ μοτὸς ἤτοι ξηρὸς ἢ ἐξ οἴνου, καὶ μᾶλλον ὁ ἐκ τῶν μαλακῶν ἐλλυχνίων) πριαπισκωτὸν autem, à pudendi humani ſimilitudine. Verùm præter hæc quinque linamētorum nomina, alia etiam apud veteres leguntur, vt apud Celſum λημνίσκος, quod ille in longitudinem implicitum linamentum interpretatur, & aliquando linamentum inuolutum & oblongum: & apud Aetium σφηνίσκος, quod linamentum ſignificat ad cunei parui ſimilitudinem intortum, vel quod cunei modo ea quæ coniungūtur & adhæreſcūt ſeparet. Hæc inter alia ex Gorræo. Heraclides apud Galen. lib. 3 κατὰ τόπους, dixit etiam μακρὸν μοτὸν, forſan quem Celſus λημνίσκον. Galen. ad Glauc. καὶ διὰ τοῦ πυουλκοῦ τοῖς κόλποις ἐνιέντα, ἔπειτα μοτῷ πλατεῖ βύειν τὸ στόμα. Paul. Æg. σφηνίσκοις ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρίσωμεν ἀπ᾽ ἀλλήλων. ſed perperā apud eū pluribus in locis ſcribitur per ω in penultima. Dicitur ETIAM Μοτόν. vt habetur in lex. meo vet. μοτὸν, τὸ εἰς ἀναπλήρωσιν σαρκὸς τιθέμενον. Apud Heſych. autem paroxytonως, μότα, τὰ πληροῦντα τὴν κοιλίαν τῶν τραυμάτων ῥάκη. itidémq; apud ſchol. Homeri, μότα, τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Apud Euſt. etiam μότον ſcribitur. Eiuſdem cum μοτὸς & μοτὸν ſignif. EST Μοτή, ῆς, ἡ, vt tradunt v. l. citantia ex Q. Calabro, ἐφύπερθε μοτάων, penicillorum vulnerariorum.

C. Ἄμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. ſed ſimpliciter, pro Inexplebilis, Inexpletus. nam ἄμοτον à ſchol. Homeri & Heſych. exponitur ἀπλήρωτον. volunt autē metaph. eſſe ἀπὸ τῶν μοτῶν quæ vulneribus induntur, vel ἀπὸ τῶν μὴ πεπληρωμένων τραυμάτων. Suidæ ἀκόρεστον. Sic apud Apollon. quoque lib. 1 Argon. Τοὶ δ᾽ ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα, ſchol. exp. ἀκορέστως, vt poëta dicat, eos inexpletos modulorum muſicorum, etiam poſtquam ceſſauit Orpheus citharā pulſare, protenſa ceruice & arrectis auribus manſiſſe. Sic & Il. τ, Τὸν σ᾽ ἄμοτον κλαίω τεθνειότα, Euſt. exp. ἀπλήρωτον καὶ πολύ: (vt Virg. Æn. 8, Hæret inexpletùm lacrymans) paulo pòſt tamen, de eodē ἄμοτον loquens, dicit ibi ſignificare πλήρες, & ἀνενδεὲς & μεστόν: quaſi ex metaph. τῶν μοτουμένων τραυμάτων. Itidémque Il. ψ, Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος exp. ἄμοτον, πλῆρες καὶ μὴ κενὸν καὶ μότου δεόμενον. accipiens ἄμοτος pro Plenus, quique opus non habet vt veluti linamentis vulnerariis expleatur. Priori autem modo capi poteſt quod Il. δ legitur, ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, Inexpletùm, vel Vehementer. At Od. ζ, iumenta currum trahentia dicuntur ἄμοτον τανύεσθαι pro ἀπαύστως, vt quidē Euſt. exp.

C. Ἔμμοτον eſt medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra vlcera eiúſque ſinus reconditur. Liquatur etiam aliquando in eam rem vt penitius ſubeat. Sic dicitur quòd τοῖς μοτοῖς adhibeatur. ipſa enim linamēta μοτοὶ & μοτὰ appellantur. Gorr. In illo autem ἔμμοτον ſubauditur φάρμακον. Galen. καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων τὰ διαπυΐσκοντα μὲν, πρῶτον, εἶτ᾽ ἀνακαθαίροντα θετέον. Apud Ægin. quoque ἔμμοτα φάρμακα dicuntur, vt quū ait, καὶ μετὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῖς σαρκωτικοῖς ξηροῖς τε καὶ ἐμμότοις καὶ τοῖς ἀπουλωτικοῖς φαρμάκοις τὴν ἀποθεραπείαν ποιησόμεθα. Et ἔμμοτος ἀγωγὴ, apud eūdē, quod vide in Διαμοτόω. Citatur etiā ἔμμοτος ex Dioſ. pro ἔμμοτον φάρμακον, his verbis, παρηγορεῖ τὰ περὶ δακτύλιον λοιπὰ μέρη κατενεχθὲν ἔμμοτος λεῖος σὺν γάλακτι. ‖ Ab hoc genere medicamentorum (inquit Gorr.) ἔμμοτοι dicūtur apud Hippocr. lib. περὶ ἄρθρων, qui vlcere cauo laborant, quòd curationē διὰ τῶν μοτῶν, hoc eſt per linamēta, deſiderent, vt annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicūtur Quibus μοτοὶ & penicilli inditi ſunt. Heſychio autem ἔμμοτος eſt τραυματίας, νοσώδης.

Μοτάριον, ου, τὸ, dimin. forma pro μοτὸς ſiue μοτὸν, id eſt Linamentum concerptum quod vulneri inditur. Apud

Ægin. de palpebris inſubulatis & inuſtis, *μοταρίοις καὶ κολλουρίοις ἁπαλοῖς τὴν ἀπούλωσιν ποιεῖσθαι προσήκει.* Apud eundē alibi, *εἰ δὲ ὁ ὀδοὺς βεβρωμένος εἴη, λεπτῷ μοταρίῳ πρότερον δεῖ τὸ βρῶμα αὐτοῦ ἀποσφογγίζειν, ἵνα μὴ θραύηται ὑπὸ τοῦ ὀργάνου σφιγγόμενος.* vbi *μοτάριον* etiam reddi poteſt Linamentum quod inditur in modum penicilli vulnerarii.

Μοτόω, ῶ, Linamentum vulnerarium indo. *τὸ ἔμπλασμα ἐντίθημι τῷ ἕλκει,* ſiue *τραύματι.* Paul. Æg. *ἔπειτα μοτώσαντες ξηροῖς, οἰνελαίῳ βραχὲν σπλήνιον ἐπιβαλόντες ἐπιδήσομεν.* Heſychio *μοτῶσαι* eſt *πληρῶσαι.* Citatúrque ex Apſyrto *μοτοῦν τοῖς ἐμπλάσμασι.* Item, Penicillo vulnerario indito curo. vnde *μοτώσει* apud Heſych. & Suidam, *ἰάσεται δι' ὀθονίων.*

C. ΔΙΑμοτόω, Illitum linamētum vulneri indo. vel potius Linamēto indito vulnus diſiūgo, & impedio ne coeat. vnde *διαμοτοῦν* idē fuerit quod Paul. Æg. dicit *σπληνίσκοις ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων.* vel Indito linamēto curo. Paul. Æg. *καὶ τῷ βασιλικῷ λυθέντι ῥοδίνῳ διαμοτώσαντες, ἀκολούθως ἀποθεραπεύσομεν.* Idem, *τὴν δὲ παρουλίδα κατὰ περιγραφὴν ἐκτεμόντες διαμοτώσομεν.* Idem lib. 6, *μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν ἐκκρίναντες τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοτώσαντες, προσφόρως ἐπιδήσομεν, καὶ ἄχρι τρίτης οἰνελαίῳ ἐπιβρέχωμεν. μεθ' ἣν λύσαντες, ἐμμότῳ θεραπεύσομεν ἀγωγῇ.* vbi obſerua *διαμοτοῦν* non ſemper eſſe Indito linamento curare, & *δι' ὀθονίων ἰᾶσθαι,* ſed plerunque aut Linamenta vulneri indere, aut Linamentis inditis vulnus ne coeat prohibere. & plus eſſe *ἐμμότῳ θεραπεύειν ἀγωγῇ* quàm *διαμοτοῦν.* Sicut verò idem ſuprà cum dat. inſtrum. dicit *μοτώσαντες ξηροῖς,* ita etiam alibi, *μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς πλατοῖς καὶ σπλήνιον ἐπιθέντες, ἐπιδήσομεν.*

ΜΌΧΘΟΣ, ου, ὁ, Labor, Moleſtia, vel Ærumna. eſt enim Ærumna Feſto, Labor oneroſus: Ciceroni, Ægritudo laborioſa. Frequenter copulatur cum *πόνος* aut *κόπος.* Paul. Ad Theſſ. 1, c. 2, *μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον,* laborem noſtrum ac ærumnā. Philo De vita M. lib. 1, *οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις.* vbi Turn. vertit, Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. Syneſ. ep. 57, *τὸ γὰρ ὠθισμῷ καὶ μόχθῳ καὶ μόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὃ δαπανᾷ τὸν χρόνον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων.* Eraſmus in locum Pauli iam citatum annotat, *μόχθον* eſſe laborem cum difficultate coniunctum, quaſi dicas conatum aut molitionem: & ideò veterem interpretem vertiſſe Fatigationes. In Græcis autem vocibus *πόνος* & *μόχθος* iucundiorem eſſe affinitatem ſoni. A Suida exponitur *κόπος* (quod tamen minus eſt) vbi ex Piſide citat, *Οὐκ εἶχε μόχθον εἰς τὸν Εὐφράτου πόρον.* Heſychio eſt *πόνος* & *κακοπάθεια.*

C. Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laboris & ærumnarum expers. Vel, Qui corpus labore non exercuit. Xen. *ὕπνος πάρεστιν αὐτοῖς ἡδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις.* VNDE Ἀμοχθεὶ, Citra laborem. *χωρὶς κόπου,* Suidæ. ITEM Ἀμοχθὶ in eadem ſignif. ex Laſcari.

C. Βαρύμοχθος, Cum grauibus laboribus coniunctus, Laborioſus. Epigr.

C. Ἔμμοχθος, Cum laboribus coniunctus, Laborum & ærumnarum plenus. Vel, Qui in laboribus & ærumnis verſatur, Ærumnoſus. Eurip.

C. Ἐπίμοχθος, idem. v. l.

C. Εὔμοχθοι, Honeſti labores, Labores qui in res honeſtas conferuntur. nam *εὐμόχθων* Heſych. exp. *τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρώτων.*

C. Κακόμοχθος, In vanum laborans. v. l.

C. Κλυτόμοχθος, Clarus laboribus. in Epigr.

C. Λιγύμοχθος, Stridula voce ſeu cantu laborans. Apud Ariſtoph. in Auibus, *Ὄρνις γενέσθαι βούλομαι λιγύμοχθος ἀηδών,* annotat ſchol. ſcribi etiam *λιγύφθογγος* & *λιγύμοχθος:* videlicet *διὰ τὸν μόχθον* ſiue *θρῆνον τὸν ἡδυπαθῶς ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν παῖδα γενόμενον.* vbi etiam reddere poſſis Stridula voce ærumnas & miſerias ſuas efferens.

C. Πολύμοχθος, Cum multis laboribus & ærumnis coniunctus, Laborioſus, Ærumnoſus. Chryſoſt. De ſacerd. *πολύμοχθος βίος.*

C. Φιλόμοχθος, Laborum amans.

Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, Laborioſus, *ἐπίπονος,* Heſych. Verùm ſunt qui dicant barytonως ſcribendum eſſe *πόνηρος* & *μόχθηρος* quum *ἐπὶ τῶν ἐπιπόνων καὶ ὑπομενητικῶν* capitur. quos Euſt. tamen reprehendit, ex Herodiano tradēs eiuſmodi *παρώνυμα* in *ρὸς* ſemper acui, vt *καματηρὸς* à *κάματος, ὀλισθηρὸς* ab *ὄλισθος* & alia ſimilia. Item Ærumnoſus, Calamitoſus. vel *κακοδαίμων,* vt ab Heſ. exponitur. Sic accipi poteſt hic Antiphōtis locus qui à Suida citatur, *κἀγὼ μὲν ὁ μοχθηρὸς, ὅντινα ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς καταγέλως.* nec enim vſurpatur ibi *ἐπὶ κακοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὸ ἀπεσφαγμένου παιδὸς,* vt idē Suid. annotat. Ariſtoph. Pluto, *τὸν πλοῦτον ὦ μόχθηρε σὺ ἔχω,* ô ærumnoſe & miſer. (At Laborioſus homo dicitur qui aſſiduus & patiens eſt in ſubeundis laboribus) Item ex Soph. affertur *μοχθηρὸς βίος* pro Vita ærumnoſa. ‖Homo etiam aliquis *μοχθηρὸς* dicitur pro Teter. Gell. libro 18, c. 4, Stolidos autem vocari non tam ſtultos & excordes, quàm tetros & moleſtos & illepidos, quos Græci *μοχθηροὺς καὶ φορτικοὺς* dicerent. ‖Μοχθηρὸς (ſicut & *πονηρὸς*) frequēter accipitur pro Malus, Improbus, *κακὸς,* vt Heſych. & Suid. quoque exponunt. Ariſtoph. Pluto, *τοῖς τρόποις τις οὐ μοχθηρὸς ὤν.* Plut. Sympoſ. 7, *τούς γε μοχθηρούς, ὅσῳ μᾶλλον ἐπιλαμβάνονται καὶ συμπλέκονται, καθάπερ βάτους, αἱρεῖν.* Ab Ariſtot. dicitur aliquis eſſe *κατὰ μοχθηρός περί τι,* qui vitio aliquo laborat: Rhet. lib. 1, *περὶ δὲ τοῦτο οἱ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἄδικοι:* vt eſt *ὁ ἀνελεύθερος, περὶ χρήματα,* & *ὁ ἀκόλαστος, περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς.* Et *μοχθηρὰ ἔθη,* mali mores ſeu Prauæ conſuetudines. Lycurg. apud Suid. *μοχθηρῶν δὲ ἐξηγητὴν τῶν ἐθῶν καὶ νομοθέτην γενόμενον ἀτιμώρητον ἀφεῖναι.* Itē *μοχθηρὸς χυμὸς* apud Gal. lib. 1 ad Glauc. Succus malus & vitioſus. Res quoq; *μοχθηραὶ γενέσθαι* dicuntur quum peius ſe habere incipiunt, vel Quū in peius ſeu in deterius vergunt. Plut. De orac. Pyth. loquens de quodam tyrāno cui exitium oraculo prædicebatur, *ἐπέσχεν ὀλίγον χρόνον· εἶτα τῶν πραγμάτων παντάπασι μοχθηρῶν γενομένων ἐξέπεσε.* Itē vero dicūtur res malæ quæ in ſuo genere parui vel nullius pretii ſunt aut viles, ita apud Ariſtotel. De arte poet. *Δίφρον μοχθηρὸν καταθεὶς μικράν τε τράπεζαν,* pro Homerico illo *Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν.* Quibus addi poteſt *δέρμα μοχθηροῦ βοὸς* apud Suid. ex Ariſtoph. pro *κακοῦ, ἰσχνοῦ, λεπτοβύρσου.* VNDE Ἡμιμόχθηρος, Semimalus. Plato lib. 1 De rep. ET Φιλομόχθηρος, Malorum ſeu improborum amans. vel, Amans improbitatis. Citat Poll. ex Philonide. Eiuſdem ſignif. eſt *φιλοπόνηρος* apud Dinarchum. Item ADVERB. Μοχθηρῶς, Malé. Et in cōpar. *μοχθηροτέρως ἔχειν* Peius ſe habere, Deterius ſe habere. Plato lib. 1 De rep. *τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχειν.* ET Μοχθηρία, ας, ἡ, Malitia, Improbitas. Demoſth. De malè geſta legat. *κρατῆσαι καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν ἢ δι' ἄγνοιαν ἢ διὰ μοχθηρίαν ἐναντία λεγόντων,* dicendi facultate iis præualere qui in medium allatis pugnātia è diametro vel imprudētia ipſi lapſi vel ducti improbitate tuentur. Accipitur etiā pro vitio, vt & *κακία,* & modò virtuti in genere opponitur, modò certæ alicui virtutis ſpeciei. Ariſtotel. Eth. 5, cap. 1, *ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἢ μοχθηρίας.* Idem Ethic. 9, cap. 4, *φευκτέον τὴν μοχθηρίαν διατεταμένως, καὶ πειρατέον ἐπιεικῆ εἶναι.* Rurſum lib. 5, cap. 2, *περὶ μὲν τἄλλα πάντα ἀδικήματα γίνεται ἡ ἐπαναφορὰ ἐπί τινα μοχθηρίαν ἀεί.* Ex eiuſdem Rhet. 3 *ἀκροατοῦ μοχθηρία* affertur pro Vitium naturæ quæ mala conſuetudine deterior facta eſt ac ſinit ſe à vero abduci. Et *κατὰ μοχθηρίαν ζῆν* ex eodem pro Ex vitio viuere. Apud Ariſtophanē autem, *Ὀνόματι περιπέτηται τὴν μοχθηρίαν,* Suid. exp. *ἀργυρίου ἐπιθυμίαν,* vel *αἴτησιν.* vbi ad reddendam vim vocabuli, poſſes melius reddere, Improbam cupiditatem. Item apud Plut. Symp. 6, *μὴ ῥύπου μηδὲ μοχθηρίας ὀζῶδες ἔκπωμα* pro Malum odorem edens.

Μοχθήεις, εντος, ὁ, Laborioſus, Ærumnoſus. *ἐπίπονος.* ſchol. Nicandri in fine Alexipharm.

Μοχθέω, Laboro. Thuc. lib. 2, *εἰ ῥᾳθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι,* ſi ignauia magis quàm laborū exercitatione periclitari nobis placeret, ita ſunt res noſtræ cōſtitutæ vt nobis ante triſtium rerum euentum nequaquam laborandum ſit, & poſtquam euenerint, non minus ſtrenuis videri liceat quàm illis quos per-

petuus labor exercet. Et cum accuſ. pro Efficio ſeu A
Effectum do. Ariſtoph. ταῦτα οἱ θεράποντες μοχθήσουσι.
Item ex Eurip. μοχθεῖν πόνον, Exantlare laborem. Interdum ſignif. potius Laboribus & ærumnis ſeu moleſtiis premor. Eurip. apud Athen. lib. 13, ad Cupidinem, ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ, ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, μοχθοῦσι μόχθους δυστυχῶς συνεκπόνει. Quibus addi poteſt quod ex Xen. affertur, ἄλλα πάντα μοχθήσουσι, Alia omnia incommoda patientur. Similiter & Heſych. μόχθει exp. κακοπάθει.

Μόχθημα, ατος, τὸ, Labor, Ærumna. κόπος, κακοπάθεια. Æſch. B
in Prom. Et Sophocl. in Œd. Col. ἅπαντα λύει ταῦτ᾽ ἔπος μοχθήματα.

Μοχθίζω, Laboro, Afflictus ſum. Iliad. β, ἕλκει μοχθίζοντα, id eſt κάμνοντα, πονοῦντα. Et μοχθίζοντες Heſychio κακοπαθοῦντες.

Μοχθισμὸς, οῦ, ὁ, Labor. v. l. AT Μοχθονικὴ, quod in iiſdem v. l. exponitur Laborioſè, ſine autore & exemplo, ſuſpectum eſt.

ΜΥΘΟΣ, ου, ὁ, Verbum. Homerus Iliad. ι, Μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, oratorem C
Verborum, factorémq; rerum, vt Cic. interpr. Il. α, & Il. θ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Od. ε, Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι. Alicubi cõmodius redditur Dictũ, Id quod dicitur aut dictum fuit: vbi retineri tamen interdũ poteſt Verbum. Il. τ, Αὐτὴ ἐπεί θ᾽ ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον. vt apud Virg. Vix ea fatus erat. Eſt etiã vbi potius plurali numero interpretari debemus, Verba, Dicta, Ea quæ dicuntur vel dicta fuerunt: vel etiam Oratio. Od. τ, Ἀλλ᾽ ἔχε σιγῇ μῦθον. Od. ε, Ἀλλ᾽ ἔχετ᾽ ἐν φρεσὶ μῦθον. Od. α, Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ. Il. θ, Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν. Il. ε, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Od. θ, Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνε δέ με εἰπεῖν. D
Aliquanto pòſt, θυμαλγέα μῦθον ἀκούσας. Od. λ, Ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν᾽ ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς Ἡμέτερον, quæ dicere vobis volumus. Item τέλος μύθῳ ἐπιθεῖναι, Dictis vel orationi finem imponere, Dicendi finem facere. vt etiam κολοφῶνα ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. Il. τ, Τυδείδης, οὐδ᾽ αὐτὸ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. At μῦθον τελεῖν, Efficere quæ dicta fuerũt, Effectum dare id quod dictum erat. Od. δ, Ἀλλ᾽ ἄγε σιγῇ τοῦτον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. Dicitur etiam κεκάσθαι E
μύθοις, qui facundia pollet, ſeu qui dicendo valet. Od. η, Καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. In hoc autem loco Od. α, μῦθος δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει, μῦθος non accipitur ſimpliciter pro λόγος, ſed pro λόγος δημηγορικὸς, id eſt Oratio, Verba quæ in publico fiunt. quo modo accipi poteſt & in quibuſdam locis ex ſuprà citatis. Denique μῦθος & μῦθοι ſicut & λόγος ac λόγοι pro variis locis variè poteſt reddi: & quidem ſæpe Colloquium. In proſa autem aliam ſignif. habet. ponitur enim pro fabula. F
Eóque magis mirari debemus hunc Plat. locum in Timæo, ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους, πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν. quæ Cic. vertit, Vt ſi probabilia dicẽtur, nil vltra requiratis. Eo magis inquã & hunc locũ, & ſiqui ſunt huic ſimiles, mirari interimque obſeruare diligenter debemus. nam & ex lib. 6 De leg. eiuſdem Platonis affertur itidem pro λόγος. Quod autem attinet ad hoc loquendi genus, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, vel οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος οὗτος, frequens in proſa eſſe fateor illud quidem, ſed minimè mirum nobis debere videri dico, quòd ibi vſurpetur tanquam ex poeta ſumptum. (Nec G
dubito quin ad hoc loquendi genus, tanquam prouerbiale, reſpexerit Horatius quum dixit, Sat. lib. 2, ſat. 2, in principio, Nec meus hic ſermo eſt.) Plato Symp. Οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε, ὃν μέλλω λέγειν. Φαῖδρος γὰρ ἑκάστοτε πρός με ἀγανακτῶν λέγει. Itidem Plutarch. Symp. 4, dixit, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ᾽ οὗτοσὶ Φίλων ἑκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς ὅτι, &c. Et lib. 8, καὶ οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, εἶπεν· ἀλλ᾽ Αἰγύπτιοι τὸν τε Ἆπιν οὕτως λοχευθῆναί φασιν. Vſus eſt & Lucianus aliquoties, atque alii. Μῦθος, Fabula. id eſt H
Quæ paſſim dicuntur. Ex Apoll. Rhod. μύθους Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Æthalide dicuntur. Latini dicunt In fabula eſſe, Fabulam fieri vel Fabulam eſſe, eum de quo omnes paſſim loquuntur. Referri huc poteſt quod ex Naz. affertur, τὸ τοῦ μύθου, pro Vt eſt in prouerbio, Vt ferunt, Vt habet omnium ſermone tritum prouerbium. Item Fabula, id eſt λόγος ψευδὴς, εἰκονίζων ἀλήθειαν, vt ab Aphthonio in Progymn. definitur: qui tria eius genera facit, λογικὸν, de homine: ἠθικὸν, i. τὸ τῶν ἀλόγων ἦθος ἀπομιμούμενον: & μικτὸν, quod ex vtriſque miſtum eſt. Plut. in lib. Vtrum Athenieſes bello an ſapiẽtia præcelluerint, ὁ δὲ μῦθος εἶναι βούλεται λόγος ψευδὴς, ἐοικὼς ἀληθινῷ. Plato Polit. lib. 2, pag. 26, πρότερον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν. τοῦτο δέ που, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ψεῦδος· ἔνι δὲ καὶ ἀληθῆ. Idem ibidem dicit μύθους πλάττειν, μύθους ποιεῖν, μύθους ψευδεῖς συντιθέναι. Eſt autẽ id ſcriptionis genus poetis vſitatius quàm oratoribus, vt tum Aphthon. teſtatur, tum Ariſtot. in lib. περὶ ποιητικῆς. vbi etiam dicit μῦθον eſſe ἀρχὴν καὶ οἷον ψυχὴν τῆς τραγῳδίας. Ab oratore autem καιρίως λαμβανόμενος, εὐχαρὴς ἐστιν, inquit Demetr. Phal. Itidẽ Luc. De hiſt. ſcrib. ait, καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσῃ, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστέος. Plut. ἀνηγμένος ἐστὶ μῦθος εἰς τὴν παλιγγενεσίαν. Luc. ἐξηγηταὶ μύθων, vt Cic. dixit Explicatio fabularum. Et μύθων ἀλληγορίαι, cuiuſmodi conſcriptæ ſũt à Charace & Palæphato, vt annotat Euſt. Et Plut. De aud. poem. ait, μύθων, οὓς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Philoſtr. epiſt. 19, τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν, de poetis loquens. Imò & integra poetarum ſcripta μῦθοι dicuntur, vt & Fabula apud Latinos. Et apud Athen. lib. 5, ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Troiano: inſcriptum in pauimento quodam. Syracuſis erat etiam hortus quidam qui μῦθος appellabatur, διὰ τὸ μὴ ἂν ῥᾳδίως ἐξ ἀκοῆς πιστεύεσθαι ὅτι τοιοῦτος ἦν, ἀλλὰ μυθικῶς πεπλάσθαι, vt Euſt. tradit. De quo Athen. lib. 12.

Μῦθος, Conſilium. Il. α, Ἥρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν, reſcituram omnia mea conſilia.

Μῦθος, ου, ὁ, Seditio, Factio, στάσις. Sic expoſuerunt veteres quidam grammat. apud Hom. Od. φ, Οὐδέ τιν᾽ ἄλλον Μύθου ποιήσασθαι ἐπιδήμιον ἐν δήμῳ.

C. Μυθογράφος, ου, ὁ, Fabularum ſcriptor. Plut.

C. Μυθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fabularum narrator. Plato De leg. ᾠδὰς μυθολόγους, Cantilenas fabuloſas, ſeu In quibus fabulæ narrantur. VNDE Μυθολογία, ας, ἡ, Narratio fabularum. vel Fabuloſa narratio. ET Μυθολογικὸς, οῦ, ὁ, Ad fabularum narrationẽ pertinens. Item, Qui valet comminiſcendis fabulis, vt Æſopus. B. ex Plat.

ET Μυθολογέω, Fabulas narro, vel Fabulam narro. Iſocr. Archid. ὁ γὰρ παρὼν καιρὸς οὐκ ἐᾷ μυθολογεῖν. Item Fabuloſè narro. Ariſtot. Hiſt. an. lib. 9, de chlorione aue, ὃν ἔνιοι μυθολογοῦσι γίνεσθαι ἐκ πυρκαϊᾶς. Et cum accuſ. Iſocr. τούς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε. Et Plato, ἀλλ᾽ ἅττα δὴ μυθολογοῦσι. quod Cic. vertit, Vt ferunt fabulæ. Paſſ. μυθολογέομαι, Fabuloſè narror. Plato De leg. lib. 2, γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον. Et paulo pòſt, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν, ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. Demoſth. Epitaph. ὑπὸ μεμυθολόγηται, οὐδ᾽ εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐπανῆκε τάξιν, poetarum fabulis celebrata ſunt, aut decantata. Μυθολογέομαι actiuè quoque capitur pro μυθολογέω. Theophr. ep. 34, μυθολογήσομαί σοι μῦθον οὐκ ἄσεμνον, fabulam tibi referam ſeu narrabo. quã ibi ſubiicit. VNDE Μυθολόγημα, ατος, τὸ, Narratio fabuloſa, Res quæ fabuloſè narratur. De cuiuſmodi narrationum genere Plato in 2 De rep. AT Μυθολογεύω, Fabulor, Sed apud Homerum ſimpliciter pro Loquor, ſeu Dico, ſicut olim Fabulor. Hom. Od. μ, circa finem, τί τοι τάδε μυθολογεύω; Et mox, ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν. Plaut. Quid fabulabor? quid negabo, aut fatebor? Idẽ, Vt apud te falſa fabuler. Et poſt Homerum Phocyl. Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν, Fabulandi. nam & pro Loqui accipitur à Plauto.

C. Μυθοπλάστης, ου, ὁ, Fabularum fictor, Qui fabellas fingit.

ET Μυθοπλαστέω, Fabellas fingo. vel Fabuloſè fingo. Vnde μυθοπλαστούμενον, In fabulis fictum, Fabulis traditum.

C. Μυθοποιὸς, οῦ, ὁ, idem, Plato. VNDE Μυθοποιΐα, ας, ἡ, Fabularum fictio. vel Figmentum fabuloſum, vt μυθολογία dicitur pro μυθολόγημα. Plut. ἀλλ᾽ ὅτι μὲν ἡ ποιητικὴ περὶ μυθοποιΐαν ἐστὶ, καὶ Πλάτων εἴρηκε. Qui Plato in lib. 2 De rep. dicit etiam μῦθον ποιεῖν & μύθους ποιεῖν: ibidem μύθους πλάττειν & μύθους συντιθέναι ψευδεῖς: item λογοποιεῖν. ad cuius formam dici poſſit μυθοποιεῖν. Cuius tamen nullum affertur exemplum.

C.Μυθοτόκος, Verba pariens. Apud Nonnū, μυθοτόκος κραδίη, Cor verborum fœcundum. A

C.Μυθιστορία, ας, ἡ, Hiſtoria fabularis. vt Suet. in Tib. Maximè tamen curauit hiſtoriæ fabularis notitiam vſque ad ineptias atque deriſum. Æl. Spart. in ſuis hiſtoriis citat aliquando μυθιστορίας. B.

C.Ἄμυθος, Fabularum expers, Minimè fabuloſus. vel In quo nullæ ſūt narrationes fabuloſæ. Plutarch. De aud. poem. θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ ποίησιν.

C.Εἰκαιομυθία, ας, ἡ, Vaniloquētia, vt Liu. & Tacit. ſeu Verba vana. Heſychio eſt ματαιολογία, Suidæ φλυαρία. ET Εἰκαιομυθέω, Vana fabulor, ſeu loquor. vnde εἰκαιομυθεῖ Heſychio, ματαιολογεῖ, φλυαρεῖ. itidē & Suidæ. apud quē εἰκαιορρημοσύνη ſynonymū eſt præcedenti εἰκαιομυθία. B

C.Ἐπιμύθιον, ου, τό, Affabulatio, vt quidam interpr. Fabulæ appēdicula, vt Bud. Id quod fabulæ narratæ ſubiūgitur ad mores hominum informandos. Sic verò ἐφύμνιον dicitur quod hymno ſuccinitur. ET Ἐπιμυθεύω ſiue Ἐπιμυθεύομαι, Affabulor. v. l. AT Προμύθιον, Fabulæ præfatiuncula, Id quod fabulæ præmittitur, itidem ad mores informandos & vſum vitæ accommodatum. Aphthon. initio ſuorū Progymn. de fabula, τὸ δὲ παραίνεσιν δι' ἣν ὁ μῦθος πέπλασται, προτάττων μὲν, ὀνομάσεις προμύθιον· ἐπιμύθιον δὲ, τελευταῖον ἐπενεγκών. In fabulis Æſopi ponūtur quidem ἐπιμύθια, ſed nō προμύθια. At προμύθιον crebra exempla occurrunt apud alios quoque ſcriptores, veluti quum poſt adhortationem ad virtutem aliquam, ſubiungunt fabellam qua auditoris animus magis excitetur, exemplo allato vel hominis alicuius vel animantis ratione carentis. Donat. in illud Terent. in Eun. Act. 2, ſcena 2, Dii immortales homini homo quid præſtat, Morata (inquit) narratio à ſententia incipi ſolet, quæ dicitur προμύθιον. C D

C.Ἐχέμυθος, Qui cohibere ſe nouit quominus loquatur, Taciturnus. Vox eſt compoſita ex Homericis illis, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Et, Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Syneſ. de inſomn. πάσι πανταχοῦ πάρεστι προφήτης ἔτιμος, ἀγαθὸς σύμβουλος, ἐχέμυθος. Idem Epiſt. 137, τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ προστυχόντι διαλέγεσθαι, epiſtola nō eſt taciturna. VNDE Ἐχεμυθία, Taciturnitas, Silentium. Plut. in lib. qui περὶ ἀδολεσχίας inſcribitur, πρὸ χειρὸς ἔχοντας τὰ τῆς ἐχεμυθίας ἐγκώμια. Syneſ. epiſt. 142, πλέον ὅσον μιμητὴς εἶ τῆς ἐχεμυθίας ἀξαίμην, imitator taciturnitatis & ſilentii. Gell. lib. 1, c. 9, de diſciplina Pythagorica, Hi prorſus appellabantur intra tempus tacendi audiendique, ἀκουστικοί: aſt vbi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque, atque eſſe iam cœperant ſilentio eruditi, cui erat nomē ἐχεμυθία, tum verba facere & quærere, & quæ ipſi opinarentur, expromere poteſtas erat. E F

C.Λιγύμυθος, Qui ſtridula aut canora voce fabulatur. Luſciniæ epitheton. vide λιγύμοχθος.

C.Πολύμυθος, Qui multa fabulatur, Loquax. Heſych. φλύαρος, πολύλογος.

C.Φιλόμυθος, Qui libenter fabulatur, Confabulationum vel Fabularum amans. Exemplum habes in μονώτης. Et τὸ φιλόμυθον, Confabulationum vel fabularum amor. Dionyſ. Longin. ἴδιόν ἐστιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. ET Φιλομυθέω, Libenter fabulor, Confabulationum vel fabularum ſum amans. Syneſ. epiſt. 105, τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δὲ ἔξω φιλομυθῶν, ſtudioſè fabulans. G

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fabuloſus. Iſocr. τῶν λόγων ζητεῖν τοὺς μυθωδεστάτους, ſermones quærere fabuloſiſſimos, ſeu Fabulis ſimillimos. Idem in Panath. γράφειν τῶν λόγων οὐ τοὺς μυθώδεις, οὐδὲ τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς. Plut. De ſolert. anim. ἐκ δὲ τούτου τὸ περὶ Κοίρανον ὄντα μυθώδη πίστιν ἔχει. Et τὸ μυθῶδες, Fabuloſitas, vt Plin. loquitur. Plut. de aud. poem. ἐξελέγξει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς καὶ θεατρικόν. Idem De deo Socr. ἀλλ' ἔστιν ὅπη ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. vbi reddere etiam poſſis Fabuloſitas, vel Narratio fabuloſa. H

Μυθικός, ή, όν, Fabularis, vt Suet. dicit Fabularis hiſtoria, paulo antè in μυθιστορία. Athen. lib. 13 ὡς ἱστορεῖ Κλεάνθης ἐν τοῖς μυθικοῖς. Plut. Symp. 2, Νεάνθη τὸν Κυζικηνὸν ἔφη λέγειν ἐν τοῖς κατὰ πόλιν μυθικοῖς. Quintil. lib. 5, c. 11, de exemplis quæ ex poeticis fabulis ducūtur, Αἶνον Græci vocant & Αἰσωποποίητον, & (vt dixi) λόγους μυθικούς: noſtrorum quidā non ſanè recepto in vſum nomine, apologationem.

Μυθάριον, ου, τό, Fabella. Plut. De aud. poem. τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις.

Μυθεύω, Fabuloſè narro, Fabuloſè fingo. Luc. μεμύθευται λόγος παλαιός. Ex eodem in v. l. ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοί, ob me fabulatū eſt. Euſtathio μυθεύειν eſt τὸ ψευδῶς λέγειν. VNDE Μύθευμα, ατος, ὁ, Narratio fabuloſa, Fabula. idē quod μῦθος ſeu μυθολόγημα. Plut. De aud. poem. ἐν ποιητικῇ λέξει καὶ μυθεύμασι περιεχομένοις πολλὰ διαφεύγει τὸν νέον ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα.

Μυθέομαι, Fabulor, Dico. idem quod μυθολογεύω. Hom. Odyſſ. μ, circa finem, τί τοι τάδε μυθολογεύω; Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ Σοί τε καὶ ἰφθίμῳ ἀλόχῳ. Il. λ, Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι. Item ὀνείδεα μυθήσασθαι & μυθήσασθαι κερτομίας, probra & conuitia dicere. Il. υ, Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι. Eodem lib. aliquanto pòſt, σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Aliquando ſignif. pòtius Effari, vel Narrare. Od. λ, Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω Ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας. Odyſſ. ψ, τί τ' ἄρ αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω. Interdum Confabulor, Colloquor: qua ſignif. ipſum etiam Fabulor accipitur. Apollon. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο, inter ſe fabulabantur. ET Μυθίσκομαι, quod μυθέομαι. Il. σ, Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι Πάντες μυθίσκοντο πολύχρυσον, Dictitabant, vel Prædicabant.

Μυθητής, οῦ, ὁ, Orator, Suſurro. v. l. Euſt. pag. 1901, exponens Homericum illud, Μύθου ἐπιχείρων, dicit veteres grammaticos μῦθον expoſuiſſe ibi στάσιν. ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστάς, Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ (φησὶ) διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ, id eſt στασιασταὶ ἐπίρρητοι. exponit tamen etiam, ἐν μύθοις καὶ μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν: vel ἀγορηταὶ βλαβεροί, oratores pernicioſi. ET Μυθητήρ, idem cum μυθητής. nam μυθητῆρες Heſychio ſunt στασιασταί. ET Μυθίτης, pro eodem. In lex. meo vet. quum annotatum eſſet μῦθος ab Homero ſemel tantummodo accipi pro στάσις, citatúſque locus quem ſuprà poſui, additur, καὶ Ἀνακρέων, μυθίτας τοὺς στασιαστάς. Apud Etymol. autem perperam ſcribitur μυθίας, vbi hæc verba habentur, καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς στασιαστὰς ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει.

C.Ἀμύθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ineffabilis, Qui dicendo exprimi non poteſt, vt ἄλαλητος ſuprà. Demoſth. in Philipp. 1 ἀμύθητα χρήματα ἐξέλεξε. Idem in Mid. πράγματά μοι ἀμύθητα παρέχων διετέλεσε. Philo De vita M. lib. 1, ὁπότε καὶ ἡ τῶν ἀμυθήτων φθορὰ θρεμμάτων, infinitarum interitus pecudum.

C.ἈΠΟμυθέομαι, οῦμαι, Veto, Interdico, Prohibeo. Vel, Dehortor, Diſſuadeo. Il. ι, Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην. id eſt ἀπηγόρευον, inquit Euſtathius. & quod hìc per verbum ἀπομυθεῖσθαι ſignificat Homerus, ait Euſtathius per ἀπειπεῖν ſignificare hoc loco qui eſt Od. α, Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν. Magno autē errore in lexicis antè hoc editis ἀπομυθεῖσθαι exponitur Monere, Conſulere. quum ſignificet contrarium, videlicet Diſſuadere, Dehortari. Fortaſſe autem hinc natus eſt error, quòd Heſychius poſtquam ἀπεμυθεόμην expoſuit ἀπηγόρευον, ſubiungat verba Homeri, πολλ' ἀπεμυθεόμην: addēs, καὶ ἐπιμυθούμην, ὅ ἐστιν ἐπίλεγον καὶ συνεβούλευον.

C.ἘΠΙμυθέομαι, Inſuper dico. vel Suadeo. vide in præced.

C.ΠΑΡΑμυθέομαι, Hortor, Adhortor, Autor ſum, Suadeo. Il. ι, Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλείειν, id eſt συμβουλεύσαιμι, conſuluerim. Il. ο, Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην Τῇ ἴμεν ᾗ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύῃς. B. interpr. Hortari in hoc quoq; Plut. loco in Cicerone, παραινῶν ἑκάτερον καὶ παραμυθούμενος. de Cæſare & Pōpeio in principio belli ciuilis. Et apud Plat. in Euthyd. δεώμεθα καὶ παραμυθώμεθα, Exhortemur, Agamus cum eis precibus & exhortatione. Item Commonefacio, Verbis flecto. Ariſtoph. Veſp. Καὶ ῥήματα μὲν λέγουσι παραμυθούμενος, Verbis commonefaciens. Apud Homeri autē poſteros accipitur pro Conſolor. Thuc. lib. 2, in orat. funebri, τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας ὅσοι πάρεστε οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, nō deploro magis quàm conſolabor.

conſolator. Æſch.in Cteſiph. γυναῖκα μὲν ἀπολωλέναι πενθοῦσαν ... παραμυθεῖσθαι. Et παραμυθεῖσθαι πόλιν τινὰ, apud Thuc.& Xen. Conſolari, videlicet in calamitate aut clade aliqua. Herod. lib.3, παραμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναιρομένη ἐπὶ τῆς ἐκείνου πρήγμασι τύχη. Idē cum dat.inſtrum. lib. 6, dicit, ἐφ' οἷς ἐλελύπητο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρεᾷ χρημάτων, conſolabatur mœſtitiam eorum pecuniis elargiendis. Syn. ep.44, καὶ παραμυθησάμην δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν, conſolatus ſum incommodum fortunæ. vt Cic.quoque dicit Conſolari incommodum & Conſolari dolorem. Plut. Alcib. παραμυθούμενοι τὸν φθόνον, inuidiæ ſolatiū quærentes. Παραμυθεῖσθαι apud Herm. eſt Artificio emollire quæ aſperius dicta ſunt, τὸ λεχθέντων λειοῦν τὴν τραχύτητα τῇ μεθόδῳ. nā ſignif. etiam Verbis Mulcere, Sedare. Plut.loquēs de lyriſtis & Amphione, τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύειν ἐπάδων καὶ παραμυθούμενος. Chryſ.18, παραμυθούμενος τὸ ἐπαχθὲς τοῦ λόγου, mulcens. vt Budæus interpretatur. (ſed malim & hîc Emolliens) Idem Bud. παραμυθοῦμαι interpr. Medeor, Compenſo, Sarcio. Apud Baſil.75.91, & alibi ſæpe. Itidémque B.apud Hermog. περὶ γλυκύτητος, Διὰ τῆς τῆς γοργότητος ἰδέων τὸ λίαν ὑπτιον ὁ ... παραμυθήσατο, τιμῶν τὰ πράγματα, reddit, Iis quæ celeritatis propria ſunt, compenſauit. pro quo alibi dicit προδιορθοῦν & ἐπιδιορθοῦν. Idem in paſſ. quoque ſignif. vſus eſt, in tomo 2, περὶ ἀφελείας loquēs, vbi quū citaſſet locum quendam Demoſth. addit, ἀπλῶς ἐστι παραμεμύθηται δὲ τῷ, &c. Sordidū & tanto iudicio indignū, excuſabile redditum eſt & tolerabile ex eo quod additū. B.p.681. Idem B.ibidē interpr. Oblectare & ψυχαγωγεῖν, in hoc Hermog. loco de comœdia, τῶν μὲν πικρῶν σωφρονιζόντων, τῶν δὲ γελοίων παραμυθουμένων. Apud Plut. verò De animi gener. πιθανούμενος τῷ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος τὸ ἀηθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον, Turn. vertit, Probabilibus rerum argumentis confirmans, & ex veræ rationis inſolentia & admirabilitate deonerans.

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, Conſolator, παρακλήτωρ, Heſychio.

ET Παραμυθητικὸς, ὴ, ὸν, Qui conſolari poteſt aut ſolet. Ariſtot. Eth.9, c.11, παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ, ἐὰν ᾖ ἐπιδέξιος. Et παραμυθητικὸς λόγος, Oratio conſolatoria: quales Plutarchi ad vxorem & ad Apolloniū in luctu. Cic. dicit Conſolatorias literas. BICOMP.

Ἀπαραμύθητος, Qui verbis flecti & perſuaderi nequit. ἀπαραίτητος, ἀπαράπειστος. Plato in Epinomide de diis, ἐπιμελούμενοι πάντων σμικρῶν καὶ μειζόνων, καὶ σχεδὸν ἀπαραμύθητοι τῶν περὶ τὰ δίκαιά εἰσι πραγμάτων, & plerunque inexorabiles in iis quæ ad iuſtam animaduerſionem attinēt. vel, Oratione peruerti nō poſſunt à iuſtitiæ praſcripto. hoc eſt τοῖς λόγοις παραφέρεσθαι. B. Item Incōſolabilis, Ouid. Solatium non admittens. Hermogeni autem ἀπαραμύθητον quid ſit, vide in παραμυθία. VNDE Ἀπαραμυθήτως, Ita vt flecti verbis nequeat. Plato in 5 De leg. τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ, ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν, iram autem exercere oportet in eū qui à malo reuocari oratione nō poteſt. B. Item Inſolabiliter, vt Horat. loquitur, apud Plat. De leg. ἀπαραμυθήτως καὶ ἀνιάτως. Alterū BICOMP. Δυσπαραμύθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui verbis flecti vix poteſt, Qui hortamenta & ſuaſiones vix admittit. Plato in Tim. θυμὸν δυσπαραμύθητον, Ægrè placabilē, Vix dicto audientē, Ægrè auſcultantē. B.p.680. Idem in Lex. interpr. Qui ægrè flectitur. Et apud Plut. δυσπαραμύθητος ἔρως, Irremediabilis, Inexpiabilis, eodem B. interpr. qui ſic ſæpe eū vti voce iſta annotat. CONTRA Εὐπαραμύθητος, Qui facilè verbis flecti & placari poteſt. Plat. lib.10 Legum de diis, εὐπαραμυθήτους εἶναι, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Idem, εὐπαραμύθητοι δὲ εἰσι θύμασι καὶ εὐχαῖς. quales ſunt qui apud Homerum Δωρητοὶ τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι.

Παραμυθία, Exhortatio & demulcentia. B.ex Plat. Phæd. 36, τοῦτο δὴ ἴσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἐστι ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου. Idem in Euthyd. ἡ δὲ τῶν λογοποιῶν [videlicet τέχνη, quā opponit τῇ τῶν ἐπῳδῶν] δικαστῶν τε ... κηλήσεις καὶ τῶν ὄχλων κήλησις καὶ παραμυθία. Alex. Aphr. ... ψυχῆς, p.123, pro perſuaſione & demonſtratione po... videtur, hoc eſt ratiocinatione ſermocinationéue. Hæc B. Eſt etiā παραμυθία figura orationis molliens quod τραχέως dictū eſt, quæ & προδιόρθωσις & ἐπιδιόρθωσις. B.p.680, vbi Herm. locū quendā citat. Vnde ἀπαραμύθητον, Quod huiuſmodi demulſione caret. Hermog. περὶ ἰδεῶν, tomo 1, in cap. περὶ τραχύτητος, Παράδειγμα δὲ τῆς ἀπαραμυθήτου τραχύτητος, παρὰ μὲν τῷ ῥήτορι πάνυ ἐστι σπάνιον. Rei quoque dubiæ eſſe dicitur παραμυθία, quod ei confirmationis & ſubſidii loco adhibetur. Plut. De anim. gen. δεόμενον παραμυθίας λόγον, ſubſidii firmamētiq; indigentem, Turn. interpr. Idem De orac. Pyth. οὐ πάντα πᾶσιν ἀπορήσομεν ἐπῳδῆς ἢ παραμυθίας πρὸς τὴν ἀπιστίαν.

Item Cōſolatio: vel interdū etiā Solatiū, Solamen. Syn. ep.8, ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτης με παραμυθίας ἀφῄρησθε, hac quoq; me cōſolatione priuaſtis. Idem ep.57, & 79, καὶ γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν. Idē ep.138, δύνασθαι τὴν ἐπιστολὴν ἐρώτων οὐκ ἀτυχούντων εἶναι παραμυθίαν. Et παραμυθία τῆς ἀμορφίας apud Plut. Solamen deformitatis. Chryſoſt. De off. epiſc. ἔφερε δέ μοι παραμυθίαν οὐ μικρὰν τὸ δεινὸν ἐκείνων. Lat. quoq; Afferre ſolatiū dicūt. Itē Afficere ſolatio, Dare ſolatia, Præbere ſolatiū, Solatio eſſe.

Παραμύθιον, ου, τὸ, Mulcimentum, Placamētum, Piaculum. Plat. lib.11 De leg. p.321, ὅσα δὲ λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει τις λέγων ἢ πράττων, τὸ παραμύθιον ὑποθεμένῳ ῥητέον ἃ δεῖ πάσχειν. vbi παραμύθιον appellauit Piaculare ſacrificium, vel Suppliciū ob impietatem. Item παραμύθια ἡδονῆς, delinimenta vel blandimenta quibus voluptati ſatiſfit. Plat. apud Ath. lib.14, τὸν ἡμέτερον δὲ καρπὸν πλείσον ἔφερε, καὶ ἀκροδρύων πλῆθος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. Item Solatium, Solamen. Thuc. lib.5, p.194, ἐλπὶς δὲ κινδύνῳ παραμύθιον οὖσα. Plut. in Cor. ἀτυχίας πάσης καὶ κακοπραγίας παραμύθιον. Plato Polit. 1, τοῖς πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασὶν εἶναι. Et ex Plat. παραμύθια τῆς ὁδοῦ ποιεῖσθαι, leuamen itineris afferre.

C. ΠΡΟΤΙμυθέομαι, Alloquor. Vnde προτιμυθήσασθαι Apoll.

C. ΥΠΟμυθέομαι, Prædico, vnde ὑπομυθεῖσθαι apud Apoll. lib. 2 Arg. pro προειπεῖν, vt ſchol. exp. annotās ibi accipiendā præpoſitionē ὑπὸ pro πρὸ, vt & ὑπειπὼν pro προειπών.

Μυθίζομαι idem quod μυθέομαι, Dico, Loquor. Μυθίζεσθαι accipitur etiā pro Effari, Enuntiare, vt & μυθεῖσθαι. Orph. Arg. v.189, Τοῦ δὲ μαντοσύνην ἔπορε ... ὀμφὴν Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀθέσφατα μυθίζοιτο. vbi etiā poteſt reddi Vaticinaretur, Prædiceret, vt præcedens ὑπομυθεῖσθαι.

ΜΥΙ͂Α, ας, ἡ, Muſca. Iliad. δ, Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς ὡς ὅτε μήτηρ Παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ. Et apud eundē Il. β, Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. Sed & alibi cōparationibus ἀπὸ τῶν μυιῶν ſūptis. Eſt & prouerbiū, ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖς, Elephātū ex muſca facis. pro Res exiguas verbis attollis atq; amplificas. Hoc Lucianus libellū ſuū claudit, qui inſcribitur μυίας ἐγκώμιον, id eſt Muſcæ encomiū: ita ſcribēs, πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν. Affertur autem ex eodem Luciano μυῖαι στρατιώτιδες pro Muſcæ aliis grandiores, ſimiles fucis. Hoc certè conſtat, apes interdum μυιῶν appellatione cōprehendi. Itē χαλκαῖ μυῖαι dictæ αἱ συνιστάμεναι τοῖς κανθάροις, quia χαλκίζουσι τῇ χροιᾷ. Sed & luſus quidā puerilis dictus fuit χαλκῆ μυῖα, in quo videlicet pueri clauſis oculis protenſiſq; manibus obambulabāt donec aliquē prehenderent. Heſych. At Euſt. paulo latius explicat, p. 1243, (ITEM Μυΐνδα, SEV Μυίνδα, luſus ille qui & μυῖα χαλκῆ, ſecundū quoſdā. Vt tamen eū Pollux deſcribit, aliquid differt: vt autem Heſ. in eo tantùm ſimilis eſt, quòd itidē in hoc καταμύουσιν. Vide vtrunque. Cæterùm quum apud Pollucem habeant vulg. edit. Μυίνδα ſine diphthōgo quidē, ſed & ſine apicibus illis qui dialyſeως indices eſſe ſolent, ſcripſeritne Μυΐνδα an μυίνδα incertum eſt) Vult porro Euſt. à verbo μύω deduci hoc nomen μυῖα, at Etymolog. à μυῶν, quod quidem ſit à μύω. Scriptum eſt tamen μυιῶν apud eum.

C. Μυιοθήρας, ου, ὁ, (q.d. Muſcarū venator) Qui capit muſcas. Idem ſonat ETIAM Μύαγρος. ſed nomen eſt cuiuſdā dei Eleorū apud Pliniū, lib.10, c.28, ſcribit enim Eleos inuocare μύαγρον deū, muſcarū multitudine peſtilētiā afferente, quæ protinus intereunt qua litatū eſt illi die.

C. Μυιοκέφαλον, ſpecies eſt τῆς προπτώσεως: ſic autem dicitur parua adhuc & incipiens, & capiti muſcæ ſimilis, vnde & nomē habet. Nam quum vlcera quæ eroſa vel rupta cornea tunica accidunt, profunda euaſerint, portio

vueæ excidit, quódque prolapſum eſt nigrum aut cæruleum apparet. in circuitu verò circa fundum eius partis quæ procidit, labra eroſæ ruptæue corneæ candida apparent, eóque magis ſi, quod prolapſum eſt indurauerit, & corneæ tunicæ labra callum contraxerint. Cæterùm prolabente vuea, pupilla omnino diuellitur, adeo vt vel nullo modo appareat, vel alio prorſus ſitu & figura. Et his quidem notis τὸ μυοκέφαλον ἀπὸ τῆς φλυκταίνης diſtinguitur.

C. Μυοσόβη, ης, ἡ, (q.d. Muſcarum abactorium) Id quo abiguntur muſcæ. Latinè Muſcarium. Poll. ET Μυοσόβης, Muſcarum abactor. Et hodie vulgo dicuntur μυοσόβαι (inquit Eraſmus) id eſt Muſcarum abactores, qui friuolis officiis cuipiam obſeruiunt. quod à Perſarum deliciis natum indicat Athenæus lib. 11, qui in conuiuiis μυοσόβας adhibebant. quod nunc apud Italos plebeium eſt. ET Μυοσοβεῖν, Abigere muſcas. quod quadrabit etiam in eos qui tenerè amant quempiam, vt minimo etiam illius incommodo offendantur, atque ita conueniet cum illo Homerico, ὡς ὅτε μήτηρ, &c. quæ habes ſuprà in Μυῖα.

C. Ἀπόμυιος, ου, ὁ, ita cognominatus fuit Iupiter, quaſi Abactor muſcarum, vt Budæus interpretatur, Pauſaniam citans: qui in Eliacis narrat Herculem, quum ipſi apud Olympiam rem diuinam facienti muſcæ negotium faceſſerent, ſacrificaſſe ἀπομυίῳ Διΐ, & ita muſcas vltra Alpheum fuiſſe amandatas. Et ſubdit, λέγονται δὲ κατὰ ταυτὰ καὶ Ἠλεῖοι θύειν τῷ ἀπομυίῳ Διΐ ἐξελαύνοντι τῆς Ἠλείας ὀλυμπίας τὰς μυίας. Notanda eſt autem diligenter ſignificatio particulæ ἀπὸ in hoc epitheto.

At Κυνόμυια ſeu Κυνάμυια vide in Κύων.

ΜΥΛΗ, ης, ἡ, Mola. vt quæ mola aſinaria dicitur, ſeu truſatilis, aut frumentaria, oleariáue. Hom. Od. η, Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπόν. Et Od. υ, Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν Quibus ſubiungit, Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν. Pro eo autem quod Latini dicunt Molā verſare, legimus apud Pollucē non ſolùm στρέφειν τὴν μύλην (quod magis ad verbū reſpōdet) ſed & περιάγειν, & περιφέρειν, & περιελαύνειν. ‖Μύλη interdū peculiariter pro inferiore parte molæ, vt ſuperior ὄνος. Vide Heſych.

Μύλη, pro mola ſalſa affertur ex Ariſtophane in Veſpis; πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον.

Μύλη, Mola. Eſt os latum & rotundum toti genu ſupra poſitū. Ob figuræ ſimilitudinē ſic dictum eſt. ſiquidē, vt mola piſtrinenſis, & rotundū eſt & ab anteriore parte lateribúſq; aſperū. A quibuſdā & Patella & Rotula Latinè vocatur. Gorr. Hippocr. ἐπιμυλίδα etiā vocauit, Hipponax μυλακρίδα. Dicitur autē & ἐπιγονατίς.

Μύλη, Mola, Caro informis & inutilis in muliebri vtero concepta. Ea interdum rudimentum cuiuſdam formæ obtinet, ſed inchoatum duntaxat. Cute vel mēbranis obducitur, intus venis abundat compluribus, ſine oſſibus, ſine inteſtinis, ſine viſceribus. Fit à ſemine imperfecto atque infœcūdo, vt cui calor deſit quātum adeſſe expedit ad fœtus conformationem, non tamen planè frigido humidóque. Siquidem ex eo nihil omnino effici poteſt. quo fit vt mulier ſola citra viri congreſſum molam non gignat, quoniam eius ſemen frigidius atque humidius ſit: ſed ſemen viri præterea accedere oportet, naturali tamen frigidius, atque ob id infœcundū, nec eò vſque progredi valens vt hominis formam effigiet. id enim vegeti caloris natiui ſpirituſque opus eſt. Sed non ſic gallinæ. ſolæ nanq; ſine coitu oua ὑπηνέμια, id eſt ſubuentanea, concipiunt, quæ planè muliebri molæ reſpondent. Hæc Gorr. In v.l. ex Aetio annotatur μύλην eſſe tumorem vteri induratum, aliquando ex præcedenti inflammatione, aliquando ex vlcere loci cui caro accreuit. à motus autem difficultate & grauitate, τῆς μύλης nomen accepiſſe. Subiungitur & ex Paulo Æginetá, lib. 3, καὶ ἡ μύλη σκιρρώδης ἐστὶν ὄγκος, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καὶ καθ' ὅλην αὐτὴν περιφερόμενος, ἀφῇ λιθώδης. quod & grauiditatis ſuſpicionem afferre ait. (Vide & infrà in Μυλόω quæ protuli ex Erotiano) ‖Ibidem μύλη annotatur ex Galeno pro quadam herba cui radix paruo bulbo ſimilis, viſque contrahendi vuluas. Ex Aetio autem μύλη pro ſylueſtris lapathi radice.

Μύλη, Molaris dēs. Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπους l. b. 5, πρὸς βεβρωμένην μύλην. Itē, μύλην ἀπόνως ἐξᾶραι. Itidē in plur. μύλαι, Molares, apud eūdē in lib. De oſſ. & lib. 9 De vſu partiū. Vocātur ETIAM Μύλοι ab Ariſtotele De hiſt. anim. lib. 2 & à Rufo. Iidem verò ET Μυλίται AC Μύλακροι appellantur. ITEM Μυλόδοντες, teſte Euſtathio. Ab hac autē nominis μύλη ſignificatione eſt VERB. Μυλιάω, ῶ, quod exponitur Dentes concutio præ frigore. Item Frendeo dentibus, ſeu Strido dentibus. Heſiodus λυγρὸν μυλιόωντες. Dico autem ab hac nominis μύλη ſignificatione, intelligens tamen in hoc verbo appellationē quorundam dentium omnibus generaliter tribui.

Μύλος idē quod μύλη, Mola, in prima videlicet huius nominis ſignificatione. vt in hoc prouerbiali verſu, Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά. ad quem reſpiciens Plutarchus dixit in lib. De ſera numinis vindicta, ὥστε οὐχ ὁρῶ τί χρήσιμον ἔνεστι τοῖς ὀψὲ δὴ τούτοις ἀλεῖν λεγομένοις μύλοις τῶν θεῶν. Idem in lib. De non fœnerando, ἀπὸ τοῦ [illegible] μάκτρας. Vtitur & Strabo hoc nomine de Tholoſano auro loquens. Habes & apud Matth. [illegible], vt dixi in Μυλικός. Bud. apud Athen. μύλοι vertit etiā Piſtrina. ‖Itē μύλοι pro dentibus molaribus, vide in Μύλη pro dente molari. ‖Affertur μύλος & pro χεῖθος ex Lycophrone.

C. Μυλήκορον, ου, τὸ, (q.d. Scopa molaria) Quidā verò interpr. & Scopa farinaria. Poll. lib. 6, σάρον γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὸ ἐν τῇ ἅλῳ ἐκάλουν, ὡς τὸ ἐν τοῖς ἀλφίτοις, μυλήκορον.

C. Μυλήφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt μυληφάτου ἀλφίτου Homero, Farina quæ fracta & contuſa eſt mola. B. μυλήφατον Plut. in Quæſt. Rom. vocari ab eo tradit metaphoricè quaſi φονευόμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον.

C. Μυλοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Molæ formam habens, ſeu figuram, Rotundus.

C. Μυλόκλαστος, Mola fractus. Heſych. μυλήφατον apud Hom. exponit μυλόκλαστον.

C. Μυλοκόπος, Molitor. v.l.

C. Μυλόσαρξ idem quod μύλη ſuprà, Mola, id eſt caro informis & inutilis in muliebri vtero cōcepta. ἣν αἱ κυοφοροῦσαι ἀντ' ἐμβρύων φέρουσιν. Heſych.

C. Ἐπιμύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπιμύλιος ᾠδή, q.d. Molaria cantilena, pro Quæ ad molam canitur. Vide Poll. & Athen.

ITEM Τὸ ἐπιμύλιον, Superior mola. ex Græc. Bibl. interpr. Deuter. 24, οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ἐπιμύλιον.

AT Ἐπιμυλίς, pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγονατίς: dicta etiam μύλη, vt docui paulo antè.

C. Ὑδρομύλιον, Aquarium molendinum. v.l.

Μυλίτης λίθος, SEV Μυλίας, Molaris lapis, Id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Therap. lib. 14, ὀνομάζουσι δὲ τὸν μυλίτην λίθον ἐξ οὗ τὰς μύλας ἐφ' ὧν ἀλοῦσι, κατασκευάζουσι. Idē Gal. apud Hipp. λίθον μέλανα exponit μυλίτην. Sed apud Herodian. autem l. 3, Politianus pro μυλίτου λίθου habet Mileſio lapide, legens videlicet nō μυλίτου λίθου (vt quidam annot.) ſed Μιλησίου. neque enim Mileſius lapis dici poteſt μίλητος λίθος. AT VERO Μυλίας apud Strab. pro eodem, καὶ πετρώδης καὶ μυλίου λίθου εὐποροῦσα. Affertur autem & μυλίῳ λίθῳ ex Procopio de Iuſtiniani ædif. τὸν πεπονθότα πύργον ἀνῳκοδομήσατο μυλίῳ λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ. qui locus ſi mendoſè ſcriptus non eſt, erit ETIAM Μύλιος idem quod μυλίας, ſeu μυλίτης Vide Μυλικὸς λίθος ſtatim póſt. ‖Item μυλῖται ὀδόντες, Molares dentes. qui & μύλαι. Vide ſuprà in Μύλη.

Μυλικὸς λίθος, Molaris lapis. Sed intellige non de illo genere lapidis quod ad conficiendas molas eſt aptum, ſed de mola ipſa, apud Marc. c. 9. At verò Matth. & Luc. idē dictum commemorantes, habent μύλος ὀνικὸς, quod ſonat Mola aſinaria. Quibus verbis in illo Marci loco vetus interpres eſt vſus. AT VERO Μυλική, medicamentum dētium dolores ſedans, inditum in dentem, vel óblitum. Sic autem dictum eſt à dentibus molaribus. Ita Gorr. ſed nullum exemplum afferens. Inuenitur tamen & apud Galenum, μυλικὴ αὐθωρὸν [illegible].

Μύλαξ, ακος, ὁ, Molaris lapis, qui & μυλίας, necnon μυλίτης, vt ſuprà dictum eſt. Exponitur tamē ſimpliciter Lapis rotundus ab Euſtathio in iſto Homeri loco Il. μ, κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. vbi ille, μύλακας, inquit, λίθοι μυλοειδεῖς, qui eſt

ϛρογγύλοι.fortaſſe autẽ & μυλίαι iidem apud veteres.Op- A
pianus de ven.lib.3,Οὐδὲ βολαὶ βελέων τε θοαὶ μυλάκων τε
θαμειαί. Heſ.& Suid.Μύλακες ε x p.μυλώδεις λίθοι:ac-
cipientes, opinor,μυλώδεις non pro μυλῖται ſeu μυλίαι,
de quibus dictum modò fuit, ſed potius pro μυλοειδεῖς,
vt ad formam tantùm referatur, quæ videlicet rotun-
da eſt,ſicut Euſt.exp.ϛρογγύλοι.

Μυλόω, Induro. A cuius paſſ. Μυλοῦμαι eſt ἐμυλώθη apud
Hippocr.quod Gal.& Erot.exp.ἐτυλώθη,ἐσκληρώθη.quia
(addit Erotianus) μύλον medici vocant τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γι-
νόμενον σκίῤῥον. B

Μύλων,ωνος,ὁ, vel Μυλὼν,ῶνος,ὁ, Locus in quo eſt mola,
ſeu in quo verſatur mola, Piſtrinum. Herodot. τὸν
μύλωνα ἔμνησε τῆς ἀταξίας. Thucydides lib. 6, pag. 205,
καὶ σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων πρὸς μέρος ἠναγκασμένους ἐμ-
μίσθους. Ariſtoteles Rhet. lib. 3, Κηφισόδοτος τὰς τριήρεις ἐ-
κάλει μύλωνας ποικίλους. Locus erat in quo torqueban-
tur ſerui, vt ſcribit Pollux: vt & ex variis Luciani
præcipuè locis diſcimus. in quorum vno de vili man-
cipio loquens, dicit, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ ἀνάκτορον προσ-
κυνῶν. Sunt autem qui exiſtiment ab eodem Polluce C
hanc ob cauſam cenſeri hoc nomen οὐκ εὔφημον, vbi ſcri
bit σιτοποιικὸς οἶκος, ἵνα μὴ μυλῶνα, ὡς οὐκ εὔφημον,ὀνομά-
ζωμεν.

Μυλωθρὸς,οῦ,ὁ,Qui piſtrinum poſſidet, & in eo opus facit.
ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος,Suid.Exponitur & Mo-
litor.Apud Athen.Bud. exponit etiam Piſtor. pro qua
interpretatione facere mihi videtur locus ex Thucydi
de citatus in μύλων, vbi dicit σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων.
(Pollux autem habet,Μύλοθρος cum ο in ſecunda etiam
ſyllaba, item Μυλωρὸς,quæ exponit, ὁ τῆς ἐργασίας D
προεστηκώς.ſed alibi μυλωθρὶς cum ω apud eundem,quam
veram eſſe lectionem conſtat) Item μυλωθρὸς adiecti-
uè, quum dicitur μυλωθρὸς ᾠδὴ, quæ & ἐπιμύλιος ſuprá.
Et foem. Μυλωθρίς, et Μυλακρὶς, Molitrix, Piſtrix.
Sed hoc nomen μυλακρὶς ſignificauit etiam τὴν ἐπιγου-
νατίδα Hipponacti, teſte Polluce, vulgò Patellam. Ab
eodem tribuitur tum hoc μυλακρὶς, tum Μυληθρὶς(ita
enim in vulg.edit. ſed reponendum ſuſpicor Μυλωθρὶς)
etiam cuidam inſecto,magnitudine cicadæ,colore exal
bido, quod farina veſcitur in moletrinis. Dioſcor. σίλ- E
φην appellat. (pro quo habemus τίφην apud Pollucem,
mendoſè) Ab Heſychio vocatur etiam σίλφη μαλακὴ,vt
à Plinio Blatta mollis. Atque apud illum ſcribitur e-
tiam Μυλαβεὶς,(item hæc ſuſpecta,Μυλακρίδαι,
et Βολακρίαι) apud Pollucem autem et Μυλαγεὶς,
cum γ. Cæterùm à μυλωθρὸς fit & adiectiuum nom.
Μυλωθρικὸς, Ad piſtrinum pertinens ſeu molendinum,
Moletrinarius,Molẽdinarius.μυλωθρικὰ σκεύη,Plutarch.
in Symp.ſept.ſap.

ΜΥΡΙ'ΟΣ,ου,ὁ,Infinitus, Innumerus, Immenſus. F
Hom.Od.ο,— ὁ δ᾽ ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι.
Idem Il.ψ,— καδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν,ἅλις χέρα-
δος περιχεύας,Μυρίον. Apud Lucianum,μυρίον πλῆθος,In-
finita multitudo,Immenſa multitudo.Budæus ait tam
ſignificare μυριάδα quàm magnam & velut innume-
ram multitudinem. Et μυρίῳ cum comparatiuo apud
Plat. pro In infinitum, vt Budæus vertit in hoc eius
loco, De rep. libro 7, συνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε
τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα. Et De legibus libro 10, p.327,
μυρίῳ γὰρ ἀνάγκη φάναι διαφέρειν. Vbi tamen puto μυρίῳ G
διαφέρειν aptius reddi Infinitis partibus differre, quàm
In infinitũ differre. Sed dicitur μυρίον & pro Sum-
mus, Extremus,Maximus, Ingens. Herodotus de la-
byrintho loquens,θῶυμα μυρίον.Plato in Apolog.ἐν πε-
νίᾳ μυρίᾳ εἰμί. Idem in Epiſt.dixit Σικελίαν πένθει περιβα-
λὼν μυρίῳ.(Budæus autem apud Plutarch.ἐν μυρίῳ πένθει
vertit In permagno luctu. Dixerat autem & Homerus
μυρίον πένθος) Apud Lucianum legimus & σπουδὴν μυ-
ρίαν, vbi dixit,ὑπέρμεγα ὦ Ζεῦ κακὸν, καὶ μυρίας σπουδῆς
δεόμενον. Μυρίοι,Infiniti,Innumeri,Innumerabiles. H
Hom. Il.β,Μυρίοι,ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ.Et alibi
μυρία ἕδνα,item μυρία κήδεα. cui ſimile eſt μυρία ἄλγεα,
Iliados, initio, de Achillis ira,ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε.
(vbi tamen quidam expoſuerunt etiam ἡρώων ἄξια,
deriuantes à verbo μύρεσθαι,ac ſtrenuè, meo quidem iu

A dicio, nugantes. quum μυρία non ſolùm nominibus
his, ἄλγεα, κήδεα, aliiſque huiuſmodi iungat Homerus-
ſed & aliis quibuſlibet, & quidem illis etiam quæ res
iucundæ non moleſtæ ſignificationem habent. veluti
quum dicit ὀνείατα μυρία,& μυρία ἐσθλὰ, atque alia) A-
licubi addit aduerbium μάλα, quod augendi vim ha-
bet.vt Od.ρ, Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι. Sic ὕες μάλα μυ-
ρίαι. In proſa itidem μυρίοι, Infiniti,Innumeri. It-
démq; μυρία,Infinita,Innumera.Demoſthenes Pro coi
rona,μυρία τοίνυν ἔτι ἂν εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω. vbi
B pro Innumera alia, dicere etiam poſſis Sexcenta alia.
Terentius in Phorm. Sexcentas perinde potius ſcribi-
to iam mihi dicas. Vbi hæc ſcribit Donatus,Perſpicere
hinc licet conſuetudinem vtriuſque ſermonis. nam
Apollodorus μυρίας dixit pro multis. Et vt apud Græ-
cos μύρια,ita apud nos Sexcenta dicere pro multis, vſi-
tatum eſt. Cicero, Sexcenta poſſum decreta proferre.
Hæc ille. Sed & Mille interdum dicunt Latini pro
multis. Cæterùm μύρια non μυρία ſcriptum habent in
illo Donati loco vulgatæ editiones: ac certè, vt planè
C conueniat ſermo Græcus cũ Latino, rationi conſenta-
neum eſſe videtur vt quemadmodum Sexcenta, qui
certus eſt numerus,ponitur pro incerto numero,(nam
Sexcenta ſonat Quamplurima, aut etiam Infinita, In-
numera) ſic & vocem Græcam à ſignificatione nume-
ri certi,id eſt decem millium, ad ſignificationem nu-
meri incerti transferri dicamus: tunc autem μύρια ac
μύριοι ſcribendum fuerit. Solet tamen in locis illis vbi
de magno numero dicitur eóque incerto, ſcribi μυρία
& μυρίοι. Ne autem reſpondeam hoc μυρίοι manaſſe à
D μύριοι,ſignificante certum numerum, vetat ſingularis
numerus μυρίος: quum μύριοι ſingularem itidem non
habeat.Sedquid ſi dicat aliquis illum proparoxytonum
ſingularem μυρίος ab hoc ipſo μύριοι proparoxytono
ſumptum eſſe? Ego certè ei non valde refragabor.
Cæterùm dicitur & μυρία ὅσα vacante ὅσα, cum ab aliis,
tum à Luciano. At de πολλάκις μυρίοι dicam in proximè
ſequente tmematio.

Μύριοι & Μύριαι & Μύρια,proparoxytonè,Decies mil-
le,Decem millia. Μυρία μὲν, (inquit Euſtath.) τὰ ἁπλῶς
E πολλὰ,μύρια δὲ τὰ ἐν δέκα χιλιάσι. idem verò & cæteri grã-
matici teſtantur. in pleriſque tamen autorum locis à li
brariis non obſeruatum)Herodot.ἐν μυρίοισι ἔτεσι,In de-
cies mille annis,In decem millibus annorum. Et μύρια
τάλαντα apud eundem.Lucianus in Hermotimo,οὐδ᾽ ἂν
μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν. Cum genitiuo, vt μύριοι
Λακεδαιμονίων,ſicut χίλιοι Λακεδαιμονίων. Et præceden-
te alio numero,πεντακισχίλια καὶ μύρια.Sic ἑξακισχίλιαι καὶ
μύριαι ἵπποι. Item μύριαι ἐπὶ μυρίαις πόλεις apud Plato-
nem. (ita enim rectius quàm μυρίαι) Demoſthen.autẽ
F Pro cor.dicit μυριάκις μυρίους. Eiuſdẽ autẽ formæ vide-
tur eſſe apud Platonem πολλάκις μύριοι.ita enim ſcribe-
re malo: ſicut & in illo Demoſthenis loco non dubito
quin μυρίους ſit à nominatiuo proparoxytono μύριοι.
Hoc tamen fateor, præterquam quòd differentiam
hanc quam accentus affert,librariorum incuria confu-
dit, non paucos etiam locos eſſe quibus vtraque con-
uenire ſcriptura poſſit. ex quibus eſt ille Luciani locus
quem paulo antè protuli.malo tamen proparoxytonè,
vt etiam legitur in Aldina editione. nam huic certo
G numero & tamen hyperbolico, Decies mille Alexan-
dri,(pro quo Latini dicerent potius Sexcenti Alexan-
dri, vt patet ex iis quæ habes in fine proximè præce-
dentis tmematii) videtur energia maior ineſſe ſeu em-
phaſis,quàm ſi diceretur Innumeri Alexandri, ſeu Infi
niti Alexandri. Cæterùm quanuis hac in ſignif.μύ-
ριοι legatur,(vti dixi) non ſingul. μύριος, ſignificare ta-
men μύριον πλῆθος tam myriadem quàm magnam &
velut innumeram multitudinem, ſcribit Bud. Eadem
autem fuerit ratio huius nominis aliis huiuſmodi ad-
H iectiuis iuncti.

C. Δισμύριοι,Bis decies mille,aut potius Vicies mille. vel
Viginti millia,vt δισμύριοι ὁπλῖται,Plutarch.Viginti ar-
matorum millia,aut Duæ armatorũ myriades. ſed mi-
nus rectè. At per aduerbium Latinum,vt ἑκάτεροι δισμύ-
ριοι,Vtrique bis decies mille.vel Vtriq; vicies mille,ſeu

milleni. (Et in ſingulari cum nomine ἵππος collectiuo, apud Lucianum, δισμυρία ἵππος, viginti millia equitum) Eadem autem interpretationis forma ſeruãda eſt in HIS, Τρισμύριοι, ET Τετρακισμύριοι, ET Πεντακισμύριοι. &c. nam Τρισμύριοι ſunt Tricies mille, ſeu milleni, aut Triginta millia: Τετρακισμύριοι, Quadragies mille, aut Quadraginta millia: Πεντακισμύριοι, Quinquagies mille, ſeu Quinquaginta millia. vt πεντακισμύριοι τῶν Ῥωμαίων, Plut. Quinquaginta millia Romanorum. Eadem & in cæteris ratio.

Μυριοπλάσιοι, Infinitis partibus plures. Ariſtot. Ethic. lib. 7, cap. 6, in fine, μυριοπλάσια γὰρ ἂν κακὰ ποιήσειεν ἄνθρωπος κακὸς θηρίου, Mala infinitis partibus plura intulerit homo improbus quàm fera. Sunt & qui exponant Mille partibus plura, ſeu Millies plura. Vtitur eodem modo Xenoph. ἴσμεν ὅτι μυριοπλάσια ἡμῶν ἔχει ἅπασα ἡ πόλις. Item in ſingul. μυριοπλάσιος, Infinitè multiplicatus. v.l. ſed abſque exemplo.

Μυριοστὸς, Decies milleſimus. vt τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, Plat. De leg. p. 43, Picta ante annum decies milleſimũ, Ante annorum decem milia. Ita B. qui etiam affert ex Ariſtot. εἰς μυριοστὸν ἔτος, exponens περὶ μυρίων χρόνων. In v.l. exponitur Ad annos denos millenos. Item, Anno decies milleſimo ab hoc tempore. Ibidem μυριοστὸς dicitur accipi & pro Ex decem millibus vnus. ITEM Μυριοστὴ, q.d. Decies milleſima, pro Decies millenarius numerus, Numerus decem millium. Vide Budæum pagina 1084. AT Μυριοστημόριον, Decies millena pars, v.l. ex Ariſtide.

Μυριάκις, Decies millies, Gall. *Dix mille fois*. Ariſtoph. Nub. ἀκήκοας μυριάκις ἃ γὰρ βούλομαι. Demoſth. Pro cor. dicit etiam μυριάκις μυρίους. ITEM Μυριοντάκις pro eodem. nam Heſychius exponit illud per hoc, tanquam (vt opinor) ſuo tempore vſitatius.

Μυριὰς, άδος, ἡ, Decies millenarius numerus, Decem millium numerus, Decem millia. Sic δύο μυριάδες, Viginti millia: τρεῖς μυριάδες, Triginta millia: τέσσαρες μυριάδες, quadraginta millia: πέντε μυριάδες, Quinquaginta millia. itidémque in ſequentibus numeris. Et δέκα μυριάδες, Centum millia. εἴκοσι μυριάδες, Ducenta millia. Et μυριάδες διακόσιαι, Vicies centena millia. &c.

ΜΥΣ, υός, ὁ, Mus. Ariſtoph. in Veſp. μῦς ὀροφίας. In nom. & accuſ. plurali dicitur non ſolùm μύες & μύας (ſeu μῦες & μῦας) ſed etiam μῦς. vt apud ſchol. Ariſtoph. in illum locum, μῦς ὀροφίαι. Plut. in lib. De inuidia & odio, οἱ δὲ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀποκτιννύουσι. Sed dicitur etiam μύες ac μύας. vt μύες οἱ κατοικίδιοι, quod affertur ex Dioſc. Euſtath. habet μύες pro muſculis. vbi ſcribit à μύσω futuro verbi μύω deduci μύες & μυῶνες, οἱ κατὰ σῶμα, item μῦς τὸ ζωΰφιον. At in poemation De pugna ran. & murium, μυῶν legitur priore alicubi producta, alicubi correpta. ‖Quos Ariſtot. appellat μύας ἀρουραίους, Gaza interpr. Sorices. Ab eodem alicubi μῦς redditur Mitulus è teſta intectis. Et alicubi generaliter Mus terreſtris & aquatilis: alicubi verò vbi SCRIBITVR Ἐμὺς VEL Ὁμὺς, interpr. peculiariter, Mus aquatilis, vel Teſtudo lutaria.

Μῦς, muſculus. Eſt motus voluntarii inſtrumẽtum, prima ſimplicique carne & fibris conſtans. Propria enim muſculorum ſubſtantia his duobus, carne & fibris, conſtituitur, vt ſcribit Gal. lib. art. med. Sunt autem fibræ poſitu ſimplices, & ſecundum longitudinẽ vtplurimùm exporrectæ. Idem verò initio commentar. 1 in lib. De fract. ait corpus proprium muſculi eſſe fibras à neruis & ligamẽtis prodeuntes, quas caro ſimplex cingit. Ob id Hippocrates eodẽ lib. muſculos carnem appellauit. Quæ verò ad muſculos vaſa perueniunt, velut riui quidam ſunt, qui non eorum ſubſtantiam complent, ſed eis alimentum ſubminiſtrant, vt nutriantur & viuant. Tres igitur tantùm propriè muſculi partes ſunt ſimplices, neruus, ligamẽtum (à quibus membrana muſculos ambiens oritur) & caro ſimplex, ambobus in villos diuiſis vndique circundata. Cõpoſitæ verò & totius muſculi maximæ partes ſunt, caput, quod & principium appellant, in quod neruus & ligamentum inſeri ſolent, venter carnoſus magis & muſculum præcipuè circunſcribens, & finis ex quo tendo & σύνδεσμος oritur, atque in partes mouendas inſeritur. Nec tamen facile eſt tres iſtas partes in quibuſdam muſculis diſcernere, vt ſphinctere & intercoſtalibus. Eſt autem muſculus inſtrumentum motus voluntarii, qui in eo perficitur à neruo in eius caput inſerto, & in varias fibras diducto ſparſóque per vniuerſum muſculi corpus. Et paulo pòſt, Cæterùm dictus eſt muſculus, vel quòd excoriatum murem forma imitetur, vel quòd piſci (quod mihi videtur probabilius) quem muſculum appellant, ſimilis ſit. Dicitur alio nomine à Latinis lacertus, à quo lacertoſus muſculoſum ſignificat. Hæc Gorr.

C. Μυόσωτον, Auricula muris. πόα ἐμφερὴς μυὸς ὠσί, vt Heſych. tradit. Eadem dicitur ET Μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, & diuiſa voce μυὸς ὦτα: alio nomine alſine. Dioſcor. lib. 2, cap. 214, μυὸς ὦτα, οἱ δὲ μυοσωτίδα καλοῦσι. Et ſub finem capitis, τινὲς δὲ καὶ τὴν ἑλξίνην μυοσωτίδα καλοῦσι. Vbi Ruell. legit ἀλσίνην. quæ lectio comprobatur ex lib. 4, c. 87, vbi ait, ἀλσίνη, οἱ δὲ μυὸς ὦτα, ἀπὸ τοῦ ἔχειν φύλλα ὅμοια μυὸς ὠσίν. A Plinio tamen prior lectio agn[illegible] videtur & probari, qui lib. 27, c. 2, ait, Alſine, quam myoſoton appellant, naſcitur in lucis: vnde & alſine dicta eſt. Incipit à media hyeme, areſcit æſtate media: quũ prorepit, muſculorum aures imitatur foliis. Sed aliam do[illegible] eſſe quæ iuſtius vocetur myoſotis. hæc eadem erat quæ helxine, niſi minor minúſq; hirſuta eſſet. Videtur igitur ponere diſcrimẽ inter μυόσωτον & μυοσωτίδα, ac μυόσωτον vocare alſinen, μυοσωτίδα verò helxinen. Notandũ porro apud Dioſc. diuiſa voce ſcribi μυὸς ὠτίδα: quam ſcripturam minus probo, ac rectius vna voce μυοσωτίδα dici exiſtimo, vt apud Plin. etiam ſcribitur. nã ὠτὶς pro auricula vſurpatum nondum reperi. Apud Paul. Æg. habetur etiam μυοσώτη, lib. 7, μυοσώτη εἴρηται ἀλσίνη. In ἀλσίνη tamen non μυοσώτην vocat ſed μυὸς ὦτα, cum Dioſc. Apud Aet. lib. 1, habetur ETIAM Μυῶπις. vbi interpr. vertit Auricula muris, ſcribens Myoſotis.

C. Μυογάλη, Mus araneus. Dioſc. l. 2, c. 73. Dicitur ETIAM Μυγαλῆ, ET Μυγαλέη. Dioſc. lib. 7, cap. 9, τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morſis. Idem lib. 8, cap. 7, καὶ ἡ αὐτὴ δὲ ἡ δακοῦσα μυγαλῆ ἀνατμηθεῖσα καὶ ἐπιτεθεῖσα, τῆς ἰδίας πληγῆς ἀντιφάρμακόν ἐστι. Nicandr. in Ther. Τυφλῶπα σμερδνήν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν Μυγαλέην. Plin. quoque venenatos eſſe araneos mures tradit, afferens remedia quibus morſus eorum ſanentur. Dicitur autem μυγαλῆ, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, vt Amyntas apud ſchol. Nicandri ſcribit, apud quem circunflectitur, apud Dioſc. autem acuitur, ſicut & apud Athen. Apud Plut. autem reperitur etiam μυγάλη paroxytonως.

C. Μυοδόχος, ου, ὁ, Mures recipiẽs. ‖At μυόδοχον Suidæ eſt οὐδενὸς ἄξιον, citanti ex Menãdro, ὁ μυόδοχος γέρων. In qua ſignif. ab Heſychio ſcribitur μυόχοδος.

C. Μυοδρέπανον Heſychio εἶδος λίθου ἁπλοῦς.

C. Μυόθηρ ὄφις, Serpens qui mures venatur. Vide Μύαγρος. ET Μυοθήρας, itidem Murium venator. Euſt. ὀροφίας, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις. Vtitur hoc eodem μυοθήρας Ariſt. Hiſt. anim. lib. 9.

C. Μυόκοπρος, Muris ſtercus, Muſcerda. μυόχοδον. v.l.

C. Μυοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aconitũ. Plin. lib. 27, c. 3, de aconito, quod cammoron & thelyphonõ nominari annotarat, Nec defuere qui μυοκτόνον appellare mallent, quoniã procul & è longinquo odore mures necat. Nicander quoque in Ther. μυοκτόνον vocari ſcribit ob eandem rationem, & παρδαλιαγχές. Ab eodẽ Nicandro polion quoque dicitur μυοκτόνον (idque ἰδίως, quia vt ſchol. annotat, nemo alius præter eum ita appellauit, nec mures etiam necat) in Alexiph. Ἠσαι δὲ πολίοιο μυοκτόνου ἔρνεος αὐτήν.

C. Μυοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedenti. Et μυοφόνον dicitur itidẽ aconitum. vt ex Heſ. diſcimus, apud [illegible] perã ſcribitur μυόφωνον & ἀκόνιτον. Scribitur ta[illegible] μυόφωνον & apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 6, c. 2, τὰ δ᾽ ἐκ [illegible] καυλὸν τραχέα, καθάπερ μάραθρον, μυόφωνον. Vnde Plin. [illegible] 21, c. 9, Inter hæc neruoſi cauliculi quibuſdã, vt marat[illegible] hippomarathro, myophono. Gaza ibi Muricidam [illegible]

C. [illegible]ου, τὸ, Muſcerda, Stercus muris. ex μῦς & κέχοδα præt. med. [illegible]erbi χέζω. Vtitur hoc vocabulo Hippocrat. lib. 1 περὶ γυν[illegible]κείων. Et Dioſc. lib. 2, c. 98, vbi περὶ ἀποπάτου agit, προςτιθέμενα δὲ παιδίοις τὰ μυόχοδα κοιλίαν πρὸς ἔκκρισιν ἐρεθίζει. Plin. fimum murinum appellat, vt lib. 29, c. 6, Præterea (vt Varro noſter tradit) murinum fimum, quod itē muſcerdas appellat. Apud Theophr. autē Hiſt. pl. lib. 5, cap. 5, ὀντίκλει γὰρ καὶ τοῖς δένδροις ὁ κεράσης καλούμενος, ὅταν πεπραίνη καὶ κοιλαίνη περιστραφεὶς, ὥσπερ οἱ μυόχοδοι, ſunt qui corrigant μυοδόκοι. A T Μυόχοδος Heſychio eſt ὁ μηδενὸς ἄξιος, pro quo habetur apud Suid. μυόδοχος. Sed rectius videtur apud Heſych. ſcribi, vt μυόχοδος ſit qui reiicitur inſtar fimi murini.

C. Μύαγρος, ου, ὁ, Qui mures venatur ſeu captat. idē cum μυοθήρας. Serpētum ſpecies. Nicand. Ther. Οἷς ἔλοπας, λίβυάς τε πολυστεφέας τε μυάγρους φράζονται. Vbi ſchol. μυάγρους δὲ, (inquit) τοὺς μυοθήρας, οἳ καλοῦνται καὶ δροφίαι. vbi bis ſcribitur μυόθηρας quaſi à μυόθηρ. ‖Eſt & herbæ nomen. Dioſc. lib. 4, c. 117, μύαγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώ[illegible], δίπηχυς. Vnde Plin. lib. 27, c. 12, Myagrus herba ferulac[illegible]a. A T Μυάγρα, quæ Muſcipula Varroni. [illegible]cipulu Apuleius vocat, ſed hoc vocabulum latius patet: ill[illegible] autem ſignificat peculiariter inſtrumentum quo mures capiuntur.

C. Μύουρος, In acutum deſinens, Cuius extremitas in acutum deſinit, éſtque anguſta, aut velut cōpreſſa & coarctata. vt μύουρον σχῆμα apud Strabonem. Et μύουρον στόμα apud Ariſtotelem, lib. 3 De part. anim. Os in acutū compreſſum, ſeu in arctum ſe colligens, vt Gaza interpr.

Μύουρος στίχος vide poſt Μύουρος σφυγμός.

Μύουρος σφυγμὸς (qui E T Μυουρίζων, à verbo Μυουρίζω) Decurtatus aut mutilus, aut decreſcens pulſus. eſt pulſus ſyſtematicus decreſcens. Eſſe quidem ſyſtematicum palam eſt. ſiquidem in pluribus pulſationibus magnitudine imparibus inæqualis eſt. Decreſcit autem quòd in eo ſecundus primo, tertius ſecundo, quartus tertio, quintus quarto minor euadat, & ſic deinceps plurimi. • Sic dictus eſt à figuris quæ in acutum deſinunt, vt ait Galenus: vel quòd ſimilitudinem referat caudæ muris, vel παρὰ τὸ μειοῦσθαι δίκην οὐρᾶς. (vnde E T I A M Μείουρος per diphthongum à quibuſdam ſcribitur) Eſt autem pulſus μυούρου, hoc eſt decreſcentis, duplex differentia. Nam vel non ceſſat decreſcere atque minui donec omnino aboleatur & deſinat prorſus moueri, (qui ἐκλείπων μύουρος appellatur) vel ceſſat decreſcere & minui: qui etiam duas habet differentias. Alius enim, in qua deſiit paruitate, hanc perpetuò ſeruat, alius verò rurſus augeſcit. quem μύουρον παλινδρομοῦντα vocant. & redit ad aliquam magnitudinē, eámque vel priori parem, vel maiorem, vel etiam minorem. Ac nōnulli quidem qua antè proportione ſunt imminuti, eadem rurſus augentur, alii verò maioribus vel minoribus acceſſionibus vtūtur. Pulſus omnis μύουρος prouenit ab imbecillitate facultatis pulſificæ, quæ tanta eſt vt ei oneri ſint admoti arteriæ digiti. Verùm ea imbecillitas in eo qui μύουρος ἐκλείπων dicitur, maxima eſt. neque enim ſe recipit & recolligit poſtea in eo qui in qua deſiit paruitate hanc ſeruat: minor verò vbi magnitudinē recuperat. Cæterùm aliæ etiā à prædictis pulſus differētiæ μύουροι à medicis appellātur. Vna eſt, quū in vnica pulſatione & diuerſis arteriæ partib⁹ talis inæqualitas apparet, vt parte ſuperiori arteriæ magnus, inferiori verò, iuxta ægri pollicē, paruus pulſus ſentiatur. & hic μύουρος in vno pulſu dicitur. Altera verò eſt quū in vno pulſu diuerſiſque arteriæ partibus inæqualitas ſentitur, pulſu circa duos medici digitos medios magno, circa extremos verò minore apparente. hic ab Archigene μύουρος ἐπινενευκὼς ſiue περινενευκὼς dictus eſt, quo nomine voluit indicare eam quæ in diaſtole eſt breuitatem cum vtriuſque ex[illegible]quadam cōuenientia. Neque enim omnino in[illegible]rcidi[illegible]ur, ſed veluti reflexis vtrinque partib⁹ in breue [illegible]ontr[illegible]hitur magnitudine: éſtque μύουρος ſecundum vtrun[illegible]ue extremum. Hæc Gorr. apud quem ſcribitur n[illegible]ουρος, ſed μυοῦρος. verùm quin μύουρος ſcriptura ſit [illegible]tatio & rectior, minimè dubium eſſe poteſt.

Μύουρος στίχος, Mutilus verſus, ſeu curt⁹, Verſus poſtremo pede claudicans, vtpote cui deeſt vnum tempus vt plena ſit quātitas. V N D E Μυουρία, Vitiū hoc claudicationis verſus. De quo lege Euſtathium pag. 900. Sed affertur ab eo & ſcriptura, H A E C, Μειουρία. quæ ſanè mihi multo magis probatur: ſicut & μείουρος magis quàm μύουρος. vt videlicet μείουρος vocetur quaſi cui imminuta & decurtata ſit cauda. Extat verò cū apud alios tum apud Athen. hæc ſcriptura, lib. 14, vbi μειούρους eſſe dicit τοὺς ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντας. qualis eſt hic, Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Sic autē pro σφυγμὸς μύουρος ſcribitur E T I A M Μείουρος, vt dictum fuit ſuprà: Ariſtot. autem vocauit & periodos μειούρους, Rhet. lib. 3, quæ in extremo ſunt velut mutilæ & imminutæ. Quinetiam ἐν τῷ μειούρῳ τῆς οὐρᾶς dixit Apſyrtus in Geopon. quod exponitur, In mutilata parte caudæ.

I T E M Μυουρίζειν, In acutum deſinere, In extremitate cōpreſſum eſſe in anguſtum &c. vt dictum eſt in Μύουρος. (Itémq; μυουρίζων σφυγμὸς, qui & μύουρος, vide ſuprà) Vſus eſt hoc verbo Dionyſ. in poematio De ſitu orbis, p. 66 editi o nis patris mei, Εἰδομένη πλαταμῶνι μυουρίζοντι πετήλῳ. vbi Euſtath. exponit κατὰ μυὸς οὐρὰν στενουμένῳ καὶ λεπτυνομένῳ κατὰ τὸν ἄκρον μόσχον.

Μυώδης, εος, ὁ & ἡ, Ad murem pertinens. Plut. μυῶδες appellauit Quod mures decet, ſicut μυρμηκῶδες, Quod decet formicas, in lib. De cohibenda iracundia, pag. 819 meæ editionis, τὸ δ᾽ ἐμφυσῆσαι καὶ δακεῖν, μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες. ‖Μυώδης apud Gal. à μῦς ſignificāte muſculū, eſt Muſculoſus. Quod exponitur etiā Toroſus, Lacertoſus. Item Μυῶδες πλάτυσμα, Muſculoſa extenſio, ſeu Muſculus latus. Eſt ſubſtantia tenuis & mēbranoſa, faciē propè totam & totum collum tegēs atque mouens. Huic originē dat membrana quædam neruoſa toti noſtræ cuti ſubnata, hîc vt in fronte & capitis parte aliqua carnoſior effecta. Prodit autem ab auriū radice, occipite, ſpinis omnib⁹ ceruicis, ſpina omoplata, acromio, claui & ſterno: totúſq; tenuiſſimus in faciei partes propè omnes fibris à tam diuerſa origine variis inſeritur, eáſq; ob id in omnē propè partē mouet. Nullus ab hoc muſculo detinetur articulus, quoniā nec in articulū etiam inſeritur, verùm buccas & cutim quibus coaleſcit, ſolas mouet. hic in iis qui ſpaſmo corripiendi ſunt, primus omnium intenditur, & qui κυνικοὶ (hoc eſt canini) vocantur ſpaſmi, huius præcipuè muſculi affectio ſunt. G.

Μυὼν, eſt itidem à μῦς ſignificante muſculū. habétque formā περιεκτικοῦ, vt ita vocetur pars qua præcipuè habet muſculos. Exponitur & νευρώδης τόπος. Itē Pulpa brachiorum & coxarū, necnon Sura. In hoc certè Homeri loco, Iliad. π, Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ab Euſtathio exponitur γαστροκνημία. apud quem vide plura, pag. 1061.

Μύωπα apud Hippocr. (ſi qua v. l. fides) & ἔξουρα, Conniuētia, In arctum deſinentia, τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, εἰς στενὸν πλατύνοντα. quæ ἔπακρα etiam vocat. Hoc (inquā) ſignificat μύωπα apud Hippocratē, ſi qua fides vulg. lexicis, quæ hoc annotatum habent in Μύωψ, & quidē non nominato huius expoſitionis autore. Sed vt in aliis infinitis locis, ita hîc quoque illis fides derogāda eſt, vtpote apertè mentientibus, & errorem, qui paruus ac leuis eſt apud Galenum, augentibus. nam quum apud eum vbi ἔξουρα exponit, legatur μύωπα, ſed manifeſtū ſit reponi debere μύουρα (ita enim ſcribit, ἔξουρα, εἰς στενὸν συνηγμένα. ἃ δὴ καὶ μύουρα ὀνομάζουσιν) aliquis ex vulg. lexicorū conſarcinatoribus errorem augens, & veſtigia veteris lectionis non malitia ille quidem, ſed inſcitia occultans, pro μύουρα repoſuit μύωπα, & quo iure qua iniuria in locū illum intruſit in quo vocabuli μύωψ ſignificationes exponuntur, ac cæteris velut inſigne aliquod corollariū, hanc falſiſſimam adiecit. Quod autem hîc factū eſſe vides, idem & in aliis propemodū infinitis locis factū eſſe ſcito, licet vix in decimo quoq; à me hac de re admonearis, vtpote cui aliis potius tempus impendendū ſit. Sed de his quanuis rarius cōmonefactus, mirari nō debebis ſi pleræque voces in hoc opere non extēt quæ in lexica illa ante hoc edita intruſæ & tanquàm obtorto collo pertractæ fuerunt.

Nα. N ν

NAΙ'Ω, Habito, Incolo. Eſt autem poetis duntaxat vſitatum ναίω, pro quo dicit οἰκῶ ſoluta oratio. Et quemadmodum Habito apud Latinos nō vnum conſtructionis habet genus, ſic & ναίω apud Græcos. Dicunt enim ναίω πόλιν, vel ναίω κατὰ πόλιν, vel ναίω ἐν πόλει, ſeu πόλει. quarum conſtructionum exempla ex Homero & Heſiodo proferā. Il.β, Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον. Ibidem, Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Item cum accuſ. δώματα, vel οἰκία. Heſiod. in Erg. circa princ. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. Hom. Od.δ, — ἐπὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. (vbi tamen ſuperuacaneus videtur vel potius eſt accuſat. vt docebo paulo pòſt, quum agam de conſtruct. huius verbi cum aduerbio) At cum accuſ. οἰκία, vt Il.υ, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκία ναίων. vbi itidem otioſus videri poſſit accuſatiuus: quū οἰκία ναίων ἐνὶ Σάμῃ nihil aliud ſit quàm ναίων ἐνὶ Σάμῃ, ſeu ναίων Σάμην. Apud eundem cum præpoſ. κατὰ, Il.ϛ, οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. Exemplum autem conſtructionis cum præpoſ. ἐν habente ſuū datiuum, apud Heſiodum in Ergis, Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι. At cum datiuo abſque præpoſ. Il.β, & alibi, αἰθέρι ναίων. Interdum etiam, & quidem ſæpe, cum aduerbio, vt ἐγγύθι ναίειν apud Heſiodum, cui opponitur ἀπόπροθι ναίειν apud Homerum. Sed additur & genitiuus aduerbio ἐγγύθι apud Heſiodum in Erg. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Item, Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Apud Homerum autem cum ἀπόπροθι ſine adiectione genitiui, ſed cū accuſ. δώματα: quem tamē ſuperuacaneū eſſe dicere poſſumus, quum nihil ad ſignificationem addat. vt Od.ε, — οὐδ' εἴ πῃ ἀπόπροθι δώματα ναίει. Et Od.δ, — ἐπὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. Ab eodem dicitur πολὺ pro ἀπόπροθι, ſed cum præpoſ. ἀπὸ habente ſuum genitiuum: Od.ο, — ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ. Cæterùm ſciendū eſt particip. ναίων aptè reddi nomine Incola: vt αἰθέρι ναίων apud Homerum Cæli incola. vbi & compoſito vocabulo vti potes, eóque poetico, videlicet Cælicola.

Ναίειν paſſiua etiam in ſignificatione pro ναίεσθαι, Habitari, vide in proximè ſequente tmematio, cum paſſiua voce Ναίομαι. Sic autem & ναιετάειν pro ναιετάεσθαι vſurpari, ſuo docebo loco.

Ναίομαι paſſ. voce & ſignif. Habitor, Incolor. vt Il.γ, Ἦ τινα μὲ προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων Ἄξεις; vbi εὖ ναιόμεναι πόλεις dicuntur vrbes quæ bene habitantur, id eſt, quæ magnam incolarum frequentiam habent. Aut (vt alii volunt) quæ bene habitātur, id eſt commodè, propter opulentiam. Vnde & quidam interpr. Opulētæ ſeu Locupletes. Sic etiā εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, Il.α. vbi ET Εὐναιόμενον ſcribitur coniunctim. ſed hæc ſcriptura minimè mihi probatur. Euſt. in hunc locum Od.δ, — καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα, annotat ναιετάοντα poni de more pro οἰκούμενον: vſitatius autem eſſe εὖ ναιομένην πόλιν, idque laudem habere ciuitatis εὐνομουμένης καὶ εὐδαίμονος: ſicut εὐκτίμενον πτολίεθρον laudem habet πόλεως εὐτειχίστου. (Atque in hac paſſiua ſignif. vtitur idem poeta aliquoties verbis actiuæ vocis ναίειν & ναιετάειν. vt Il.β, νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλός. Vide Ναιετάω) At verò apud Nicādrum accuſ. ναιομένην exponitur à ſcholiaſte πατουμένην, & ὁδευομένην, necnō ἠροτριωμένην, in hoc eius loco in Alexiph. Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην.

Ναιέτης, ου, ὁ, Habitator, Incola. pro quo potius DICITVR Ναέτης. Videtur (inquit Euſtath.) verbi Ναιετάειν thema προϋποκείμενον eſſe non barytonum Ναίω, ſed [illegible], ex quo, ſicut Αἰνῶ, αἰνέσω, αἰνέτης & [illegible] ναιέσω, ναιέτης (qui & aliter dicitur ναέτης) vnde verbū ναιετῶ. Hoc autem nomen ναέτης occaſionem nobis præbet cogitandi, poſſe ναίω & νάω dici (ex quo videlicet ſit illud ναέτης) ſicut κλαίω & κλάω, item καίω & κάω. Quibus ſubiūgit etiam, ideo fortaſſe in vſum non receptū fuiſſe νάω pro οἰκῶ, quoniam communis fuiſſet illi ſcriptura cum νάω ſignificante ῥέω. ſeu (vt vulgò recentiores grāmatici loquuntur) ne coincideret cum νάω ſignificante ῥέω. Eius verba ſunt, ἴσως δὲ ἀχρησίαν ἐκύρωσε τῷ νάω τὸ οἰκῶ, ἡ κοίνωσις τοῦ νάω τὸ ῥέω. Sed ne his quidem contentus, addit hæc quæ mihi parum probantur: Quinetiam dixerit aliquis originem iſta habere à verbo thematico monoſyllabo Νῶ, νήσω, quod eſt σωρεύω. quia etiam οἱ ναίοντές που, ſunt σεσωρευμένοι. itidémque πηγῆς ὕδωρ ἀθρόον σωρευθὲν, οὕτω νάει ἀπόρρυτον. ἢ καὶ ἄλλως, στατὸν μὲν, ἀέναον δέ. Ex his autem multa ac varia deducta eſſe addit, videlicet ὁ ναὸς, quia in eo πολλοὶ συσσωρεύονται: & ναῦς, ſeu νηῦς, quā σωρὸς ἐσκευασμένος βαρύνει: item νᾶμα, & αἱ νηΐδες, atque alia. Hæc quoque Euſtathius, in quibus illi nō itidē aſſentior. potiúſq; miror certa hîc ab eo cū incertis miſceri. nam νᾶμα eſſe à νάω, controuerſia caret: quod de reliquis itidem dici non poteſt. (Cæterùm pro ναέτης legitur ETIAM Ναετὴρ in Anthol. Epigr.) In vſu ſunt autem & cōpoſita, Ἐνναιέτης, ſeu Ἐνναέτης, Μεταναιέτης, Περιναιέτης. Extāt verò & verba comp. Ἐνναίω & Συνναίω. A quibus vt incipiam, VERB. Ἐνναίω ſonat Inhabito. VNDE Ἐνναέτης, Inhabitator. ſed eundem habent vſum quem ſimplicia ναίω & ναέτης, id eſt Habito & Habitator, ſeu Incola. Apoll. Arg.2, ἣν ἄκος ἐνναέτῃσι. Et FOEM. Ἐνναέτις, Habitatrix. Idem lib.1, ἐνναέτιν Φρυγίης. ITEM Ἐνναετὴρ ET Ἐνναέτειρα, Habitator, & Habitatrix. Epigr. lib.1, Ἑλλάδος ἐνναετῆρες. Et lib. 3, Ἠχὼ ἐρημαίης ἐνναέτειρα νάπης. Alterum compoſ. VERB. Συνναίω ſonat Cohabito, id eſt Simul habito. Apoll. Arg.2, μητέρι συνναίεσκεν. Verùm ab hoc non συνναιέτης aut συνναέτης, SED Σύνναιος habemus apud Heſychium. exponit enim σύνοικος, id eſt Cohabitator. pro quo dicitur potius Contubernalis. AT VERO Μεταναιέτης ET Περιναιέτης non habent itidem ſuum ſingula verbum, cuius quidem exemplum afferatur. Sonat autem Μεταναιέτης idem quod μετανάστης (de quo paulo pòſt dicetur) quanuis v.l. interpretentur ſimpliciter Incola in hoc loco Heſiodi in Theogonia, Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοῖς μεταναιέτας εἶναι. Eſſe autem hîc ας breue Dorico more, ibidem annotatur. Alterū compoſ. Περιναιέτης ſonat ad verbum, Circumhabitator, ideóque reddi poteſt nomine Accola.

Ναιετάω, ῶ, idem quod ναίω, Habito, Incolor. de cuius formatione lege quæ paulo antè dicta fuerunt in Ναέτης. Ex Hom. Odyſſ.ο, ἣ ἐνὶ ναιετάασκε. Item [illegible] Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ, pro ἐν Λακεδαίμονι. Paſſiua etiam ſignif. ex Il.ζ, πόλιν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν. vbi ſcribitur etiam ναιετάωσαν, tāquam ex dialecto Dorica. itidémque alibi ναιεταώσῃ. De hac autem ſignif. dixi ſupr[illegible] Ναίομαι. Habet & hoc ſua COMP. Παρ[illegible]ναιετάω [illegible] Περιναιετάω. Afferτur autem Παραναιετάω ex D[illegible]

m... de ſitu orbis; pro Circumhabito. aliis tamen exempl. ſcriptum habentibus περιναιετάω, quæ ſequi ma lim. Nam hoc verbum περιναιετάω, ſignificat itidem Circumhabito, In circuitu habito, Accolo. Vtitúrque eo non ſemel Homerus. Participium περιναιετάοντες, Accolæ. Et paſſiua ſignificatione apud eundem poetam Odyſſeæ δ, Οἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, Quæ circumhabitantur, Quæ circunquaque habitantur. Affertur autem & verb. paſſiuum Περιναιετάεσθαι, ex eodem. A

Illud autem THEMA Νάω, cuius antè facta fuit mentio, licet inuſitatum, quædam tamen tempora vſitata habet. ſed pro Habitare, in paſſiua voce potius, aut media. Inuenitur enim AORIST. Νάσθην, ITEM Νασσάμην, (abiecto incremento pro ἐνάσθην & ἐνασσάμην) Habitaui. Hom. Il. ξ, Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, Πλαγχθείς. Heſiodus, Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος. Sed & infinit. νάσσασθαι apud Apollonium Arg. 2, νάσσασθαι ἔμελλον. At verò actiuus AORIST. Νάσσα, (eſt idem pro ἔνασσα) ſignif. potius Habitare feci, Sedes habitandas ... Homi. Odyſſ. δ, Καί κεν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔτευξα. vbi Euſtath. exponit κατῴκισα. Itē νάσσαι in vulg. lex. Pro Tranſtulit in alias ſedes. Euſt. certè νάσασθαι quoque dici ἐπὶ μετοικίας tradit, vt videbis in verbo Ἀπονασσάμην. B

COMP. Ἀπονάσθην, ET Ἀπονασσάμην, Ad habitandum me contuli, Commigraui. vt ἀπενάσθην τηλόθι πατρίδος, ex Homero. Idem Odyſſ. ο, Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. Et Iliad. β, Ὅς ποτε Δουλιχιόνδ' ἀπενάσσατο. quibus in locis quidam interpr. ἀπενάσσατο, Cōmigrauit, vel Semotus habitauit. Itidémque in illo primo loco ἀπενάσθην τηλόθι πατρίδος, A patria procul ſemotus habitaui. Affertur autem ἀπονασσάμην & in ſignificatione actiua pro Migrare feci, ſed iſtam ſignif. habet potius vox ACTIVA Ἀπένασσα: vnde apud Homerum Iliad. π, — ἀτάρ οἱ περικαλλέα κούρην Ἂψ ἀπονάσσωσιν. vbi tamen Euſtathius exponit ἀποστρέψωσι: ſed addens, ὅθεν καὶ ἐπὶ μετοικίας τὸ νάσασθαι, καὶ ἀπονάσασθαι, καὶ ὁ μετανάστης. C D

ITEM Κατένασσα eadem ſignificatione qua & ſimplex νάσσα ſuprà, *Habitare feci, Habitandum dedi, Sedes habitandas dedi. vel, Migrare feci, ſeu coegi. Exponitur & Collocaui. Cum præpoſ. ἐς, apud Heſiodū in Erg. Τοῖς δ' δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Item cum datiuo, ſubaudita præpoſ. ἐν, in Theog. γυναιξὶν κατένασσε Νέμεσις. Necnon cum præpoſ. ὑπὸ, ibidem, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονός. At medius AORISTVS Κατενασσάμην pro Habitaui, ex Apollon. Argon. 2, — ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο. E

Et NOMINA Ἐπινάστιος AC Μετανάστιος, Qui ſedibus ſuis relictis aliò habitatum ſe contulit. Exponuntur etiam, Pulſus patria, Profugus, Exul. Item, *Peregrinus, Inquilinus. & Græcè μέτοικος, ξένος, φυγάς. Sed rarum eſt ἐπινάστιος, quod ex Apollonio Rhodio affertur. At μετανάστιος, ex Nonno. Pro quo vſitatius EST Μετανάστης. Homerus Iliados ι, — ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. F

In vſu eſt etiam FOEMIN. Μετανάστρια, Quæ commigrat, Profuga. In Epigramm. σκοπέλων μετανάστρια πέτρης, Quæ ſcopulis relictis aliò commigras. Ab hoc μετανάστης factum fuit & VERBVM Μετανασταύω, Migro, Commigro, Sedibus meis relictis (ſeu patriis ſedibus) aliò habitatum me confero. Synefius, δέδια μοι δοκῶ μόνην, ὑποφεύγεσθαι τῆς πατρίδος κἂν λάβωμαι σχολῆς, μετανασταύσειν. Sed plura de Μετανάστης & Μετανασταύω habes ſuprà poſt verbum μετανίστημι, vbi poſitum fuit ſequendo aliam deriuationem, quam & Euſtathio placuiſſe oſtendunt quædam eius verba quæ ibi habentur. Hanc tamen ego præferendam illi cenſeo. G

ΝΑΥΣ, ναὸς, ἡ, Nauis. Sunt autem & alii genitiui videlicet νεὼς & νηός. ex quibus ναὸς linguæ communi, νεὼς Atticæ, νηὸς Ionicæ adſcribitur. Quorum genitiuorum *meminit Euſtathius in hunc verſum Odyſſ. μ, Ἠμὶν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο. H

vbi etiam teſtatur maiorem exemplarium partem & hìc & aliis in locis habere νεὸς per ο. Sic igitur fuerint quatuor genitiui, Ναὸς, & Νεὸς, & Νεὼς, & Νηός. de quibus dicam & infrà. Cæterùm quod ad nominatiuum attinet, annotant quidam apud Homerum vbique ESSE Νηῦς, & ab eo datiuum pluralem νηυσὶ, & tamen vti compoſitis Ναυσικάα, & Ναυσίθοος, necnon Ναυσίκλυτος, atque aliis. Quod autem illi de his aliiſque huiuſmodi compoſitis dicunt, idem & de datiuo ναῦφιν dici poſſe exiſtimo, atque adeo maiori etiam cum ratione. magis enim mirum videri poſſit cur non νηῦφιν cum η itidem dicat. Quod porro de nominatiuo νηῦς tradunt, eum vbique apud Homerum legi, non autem ναῦς, id ſi nequaquam affirmare auſim; ſed aut nunquam, aut rariſſimè eo vti, hoc verò & ipſe pronuntiare non dubitarim. Illud addo, parū mihi placere quòd dicunt gramm. ναῦς habere etiam genitiuum Ionicum νηὸς, quum & ipſe nominatiuus νηῦς, à quo regulariter inclinatur νηὸς, paſſim inueniatur. Odyſſ. μ, Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς Νῆσον Σειρήνοιιν. Odyſſ. δ, γλαφυρὴ νηῦς. Odyſſ. υ, νηῦς ἑκατόζυγος. & alibi. Sic νηὸς, & νηὶ, & νῆα. In plurali νῆες, νηῶν, νηυσὶ, νῆας apud eundem variis in locis. Sed & νέας alicubi, vt νέας ἀμφιελίσσας, Odyſſ. ξ. Sic genit. ſing. νεὸς de quo ſuprà.

In ſoluta autem oratione cum apud alios tum apud Thucydidem, in nominatiuo ſingulari ναῦς, in genitiuo νεὼς, in datiuo νηὶ, in accuſatiuo ναῦν. In plurali autem nominatiuo νῆες, in genitiuo νεῶν, in datiuo ναυσὶ, in accuſatiuo ναῦς. Ita enim ille libro 2, καὶ ναῦς τε νηὶ προσέπιπτε. Idem libro 8, ἀφικομένης τῆς νεώς. Datiuus autem νηὶ in loco quem modò protuli, ναῦς τε νηὶ &c. Accuſatiuus ναῦν, libro 2, κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι. Exempla autem declinationis huius nominis in plurali, hæc ſunt: in nominatiuo quidem νῆες, vt libro 7, αἱ περὶ τοῦ στόματος νῆες ναυμαχοῦσαι. Eadem pagina ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν. Et libro 2, καὶ αἱ νῆες ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι. Genitiuus autem νεῶν. vt libro 8, καὶ τῶν νεῶν αἱ ἄριστα πλέουσαι. Datiuus ναυσὶ, vt ἐπιτυγχάνει πέντε ναυσὶ τῶν Χίων. Accuſatiuus ναῦς, libro 2, ἀλλὰ ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς. Et lib. 8, κατακαύσαι τὰς ναῦς. Quinetiam alicubi in vna eademque periodo νῆες quidem in nominatiuo, ναῦς autem in accuſatiuo dicit. Ex Thucydide autem libentius quàm ex alio ſcriptore exempla protuli quòd cæteris antiquior ſit, (Herodotum excipio) eúmque illi velut exemplar* in huiuſmodi præſertim rebus ſibi propoſuerint.

Ναῦς ab Euſt. vno quidē in loco deducitur à verbo νῶ ſignificante σωρεύω (vt docui ſuprà in Νάω ſignificāte Habito) in altero autē idem deducit à νέω, νήσω, quod eſt κολυμβῶ. in quo etymo meliusmihi ſentire videtur, & potius aſſentietē me ſibi habet. Sed hoc addo, ſequēdo hanc etymologiā, prius eſſe νηῦς quàm ναῦς. quum longè aptius à νέω, cuius futurum νήσω, deriuetur νηῦς quàm ναῦς. Hoc quoque ſciendum eſt, ſcriptum eſſe νῶ apud Euſtathium, pro quo repono νέω.

Compoſita quæ à nominatiuo Ναῦς ſunt formata.

C. Ναυαγὸς, οῦ, ὁ, Naufragus. Xenophon Hellen. 1, οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς. Et paulo pòſt, ἀναιρεῖν τῶν ναυαγῶν. Gregorius, ναυαγοί τε τλήμονες. VNDE Ναυαγία, ET Ναυάγιον, Naufragium. Demoſthenes Pro corona, ἐπὶ χειμῶνι χρησάμενον, καὶ πονησάντων αὐτοῦ τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, τῆς ναυαγίας αἰτιῷτο. Plutarchus De Herodoto, διηγούμενος συμπεσοῦσαν ναυαγίαν ταῖς βασιλικαῖς ναυσί. Lucianus ναυαγίᾳ χρησάμενος, Naufragium paſſus, Qui naufragium fecerat. Synefius epiſt. 4, φέρειν δεῖ ὑμῖν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν, cadauer mortuū ex naufragio. Lucianus in Herm. οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες, ex naufragio ſeruati: vel poti⁹ Ex iis quæ naufragio facto peribāt. ſeu peritura erāt. Et metaph. Luc. περὶ ὀρχήσεως, de Deucalione, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν. Et apud Plutarchum in libro περὶ πολυπραγμοσύνης, ναυάγια οἴκων, ἐκπλώσεις ἡγεμόνων. Latini quoque metaph. vtuntur vocabulo Naufragium. nam Cicero dicit Naufragia & bonorum direptiones, Naufragium

fortunarum, Naufragia rei familiaris. ‖ Sed ναυάγιον A frequentius accipitur pro fragmēto nauis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur, vt ſunt tabulæ ex naufragio, apud Ciceronem. Thucydides libro 6, τὰ ναυάγια ἀνελκύσαντες τῶν Συρακουσίων. Apud eūdē pluribus in locis, τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Sic & apud Xenoph. Hellen. 1, ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Thucydides lib. 1, πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἐτράποντο, ad nauium ſubmerſarum & fractarum reliquias. Et lib. 4, νεκροὺς ἀποδοῦναι, καὶ ναυαγίων ἐκράτησαν. Apud Dionyſiū Long. τὸν ἐπὶ τοῦ ναυαγίου δι' ἡμέρας ἄσιτον, ſuper tabula B ex naufragio. Plutarch. ἐπὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφερόμενος. Metaphoricè in hac quoque ſignificatione capitur, vt apud Plut. in Polit. præc. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι. itidémque apud Soph. Electra, de iis qui in curſu equeſtri cōciderant, πᾶν δ' ἐπίμπλατο Ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον. Chœrilus apud Athen. lib. 11, Χερσὶν ὄλβον ἔχω κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλ' ἀκταῖς, de poculis fractis, & hinc inde diſiectis veluti naufragio. In eadem τοῦ ναυαγίου ſignificatione Cicero vi- C detur Latinum vocabulum accepiſſe, quum dixit, Naufragium reipublicæ colligere, ac ſalutem communem reficere. ET Ναυαγέω, Naufragium facio. Cic. pro quo alii & Naufragiū patior. vt ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad ſepulturā conquirere, Naufragos ſeruare. B. Demoſth. ναυαγήσαι ἔφη τὸ πλοῖον παραπλέον ἐν Παρτικαπαίου. ναυαγήσαντος δὲ τοῦ πλοίου ἀπολωλέναι τὰ χρήματα. ‖ Interdum cum accuſatiuo conſtruitur in metaph. ſignificatione, & tūc D non incommodè reddi poteſt Iacturam facio. vel, Naufragio amitto. Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσαι τὴν σωτηρίαν. Idē, μὴ δὲ φορτιζώμεθα πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν, ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν, καὶ τὸ χάρισμα ναυαγήσωμεν. vbi Bud. interpr. Ne baptiſmū obruamus peccatorum pondere.

C. Ναύαιθος, In quo naues arſerunt. ita dicitur fluuius quidam Italiæ, ab incenſis in eo nauibus nomen ſortitus. Etymol.

C. Ναύαρχος, ου, ὁ, Nauium præfectus. ὁ τῶν νηῶν ἄρχων, vt Heſych. exponit. Cicero quoque Nauarchū dicit. Thu- E cyd. libro 8, ναύαρχος αὐτοῖς ἐκ Λακεδαίμονος Ἀστύοχος ἐπῆλθεν, ὥσπερ ἐγίγνετο ἤδη πᾶσα ἡ ναυαρχία. Ariſtot. Polit. 2, περὶ τοὺς ναυάρχους νόμῳ. Rurſum Thucyd. lib. 4, pag. 125, ναύαρχος δὲ αὐτῶν ἐπέπλει, Nauium præfectus, ſeu Claſſis præfectus, cui ſubſunt τριήραρχοι & κυβερνῆται, vt in eadem pag. videre eſt. Demetrii autem adulatores Ptolemæum per contemptum vocabant ναύαρχον, ſicut Seleucum ἐλεφαντάρχην, Lyſimachū γαζοφύλακα, Agathoclem νησιάρχην. nec enim eos regio nomine dignabantur. VNDE Ναυαρχία, ας, ἡ, Præfectura nauium, F ſeu claſſis. Exemplum ex Thucydide habes in præcedēti Ναύαρχος. Ariſtot. Polit. 7, cap. vltimo, ναυαρχίαι καὶ ἱππαρχίαι καὶ ταξιαρχίαι: & his ſpecialiores, τριηραρχίαι καὶ λοχαγίαι καὶ φυλαρχίαι. ET Ναυαρχίς, ίδος, ἡ, Nauis qua claſſis præfectus vehitur. quam ſunt qui prætoriā nauem interpretentur. Plutarch. τὴν Θεμιστοκλέους ναυαρχίδα κυβερνήσαι προπολεμοῦσαν τῆς Ἑλλάδος. Idem in Alcibiade p. 66, ταχὺ δὲ σημεῖον ἄρας ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος φίλιον, ὥρμησεν εὐθὺς ἐπὶ τοὺς κρατοῦντας τῶν Πελοποννησίων. Prætoriā verò nauem (inquit Bayf.) Græci ναυαρχίδα vocant, noſtri vulgò capitaneam. Diodor. libro 20, καὶ πρῶτος ὁρμήσας ἐπὶ τὴν ναυαρχίδα. Idem autor aliquando στρατηγίδα G vocat: vt eodem lib. παραγγείλας τοῖς κυβερνήταις ἀκολουθεῖν τῇ στρατηγίδι νηΐ. ET Ναυαρχῖται, Claſſium duces. v. l. ET Ναυαρχέω, Nauibus præſum, Nauarchum ago, Nauarchi munere fungor. X. Hell. 2, οὐ γὰρ νόμος αὐτοῖς δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν. Cōſtruitur cū dat. vt annotat Suid. Item cum gen. vt apud Iſocr. τῶν πλοίων ὧν ἐναυάρχει Λαομέδων.

C. Ναυβάτης, ου, ὁ, Qui nauem conſcendit, Qui naue vehi- H tur, Vector. Sophocl. Aiace, ὦ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων, Socii nauales, Amici qui nauem mecum conſcēdiſtis, & vecti mecum fuiſtis. Apud Suidam, πεζοὺς δὲ ἀντὶ ναυβατῶν πορθούμενος. vbi ναυβάτης exp. non ſolùm ἐπιβάτης, ſed & ναύτης. Apud Heſychium ſcribitur ETIAM Ναυάτης, quod exponit νεὼς ἐπιβάτης. Citatúrque itidem in v. l. ex Lycophr. τὴν δὲ ναυάτην Κρόνον ? χύσουσιν. Item apud Pollucem, ἐπιβάτης, πλωτὴρ, ναυάτης: quod magis tragicum eſſe ait. Quæ ſcriptura mendo carere videtur: vt ita dicatur ναυάτης pro ναύτης, ſicut Nauita pro Nauta.

C. Ναυηγὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro ναυαγὸς, Naufragus. vel potius Naufragus, vt poetico poeticum reddas. In Epigr. ναυηγὸς ναῦς, & ναυηγοὶ ἄνεμοι. vt Ouidius, Fretum naufragū: & Stat. Saxum naufragum. In iiſdem Epigramm. ναυηγὸς μόρος, naufragum fatum, quum videlicet aliquis naufragio facto perit. ‖ In proſa autem ναυηγὸς eſt Nauium ductor, Claſſis præfectus, vt ex Suida patet, qui ait, ναυηγός, ὁ τῆς νεὼς ἀρχηγός. τοῦτο δὲ κοινῶς ἡ δὲ ποίησις καὶ τὸ ναυαγήσαντα οὕτω γράφει. VNDE Ναυηγίη, ET Ναυήγιον, Naufragium. poeticè pro ναυαγία & ναυάγιον. Sicut verò Ναυάγιον accipitur pro fragmento aliquo quod ex naufragio colligitur, ita & ναυήγιον. ET Ναυηγέω, Naufragiū facio, pro ναυαγέω. quod tamen & apud Polybium habetur, pag. 191, πολλάκις διαφυγόντες τὰ μέγιστα πελάγη καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους χειμῶνας, ἐν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ γῇ ναυηγοῦσι, in portu terrā[...] cadētes im[...]pingunt naufragiumque faciunt.

C. Ναύκληρος, Qui nauem poſſidet, Nauis dominus, Nauclerus, Plauto, Nauicularius, Nauiculator, Ciceroni. Plut. in Polit. præc. ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. Athen. libro 5, τῶν δὲ κατὰ ναῦν ἀδικημάτων δικαστήριον καθεστήκει, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ πρωρεύς. vnde patet diſcrimen eſſe inter ναύκληρον & κυβερνήτην. eſt tamen hic ναύκληρος in naue non otioſus. Plut. Sympoſ. 4, ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καταδιφθεροῦσι. Ariſtot. Rhet. 2, ὅμοιος ναυκλήρῳ, ἰσχυρῷ μὲν, ὑποκώφῳ δέ. Comicus quidam apud Athenæum lib. 13, de Phryne meretrice quā Charybdin vocat, τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Ammonio ναύκληροι ſunt non ſolùm οἱ ναῦς κεκτημένοι, ſed etiam ita vocatos ſcribit τοὺς μισθωτὰς τῶν συνοικιῶν. vbi potius ſcribendum μισθωταῖς, locatores. Heſychio eſt ὁ συνοικίας προεστὼς, ſiue σταθμοῦχος: vt ſit ναύκληρος qui ita hoſpitibus domum ſuam quaſi locat, vt naviculari[9] vectoribus. Hyperides verò ναύκληρον vſurpauit ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ſiue οἰκίας aut συνοικίας. vt annotat Harpocr. quem Heſych. ναύκλαρον, alii ναύκραρον appellant. Metaphoricè autem paterfamiliâs dicebatur ναύκληρος. Pollux lib. 1, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, στεγανόμος παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσιν ἑστιοπάμμων ὀνομάζεται. ἔνιοι δ' αὐτὸν καὶ ναύκληρον ἐκάλεσαν. Forſan tamen & hîc ναύκληρος, idem qui paulo antè Ammonio & Heſychio. Ναύκληροι Athenis dicebātur etiā οἱ δήμαρχοι. Poll. libro 8, περὶ δημάρχων loquens, οὗτοι οἱ κατὰ δήμους ἄρχοντες, ἐκαλοῦντό πως ναύκληροι, ὅτι καὶ οἱ δῆμοι ναυκλαρίαι. niſi fortè ibi ſcribendum ναύκραροι, aut ναύκλαροι, vel ναύκραροι. nam inter ναυκράρους & ναυκλήρους Ammonius diſtinguit, & Heſychius inter ναυκλάρους ac ναυκλήρους. Agnoſcit tamen & Harpocr. ναύκληρος in hac ſignificatione vſurpatum ab Hyperide. ‖ Item adiectiuè pro Nauticus. nam ναύκληρον πλάτην, Heſych. exp. τὴν ναυτικήν. VNDE Ναυκληρικὸς, οῦ, ὁ, Ad nauiculariū ſeu nauclerum pertinens, Naucleriu s: vt Plautus dicit Nauclerio ornatu. Alibi Naucleriacus dicit, Venias huc ornatu naucleriaco. Athen. lib. 5, ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα, κλινῶν τὴν πεντεκαίδεκα, nauclerium conclaue. Et τὰ ναυκληρικὰ, apud Platonem libro 8 De leg. Nauclerium vitæ genus. Item ναυκληρικὸς dicitur pro ναύκληρος, vt στρατιωτικὸς interdum pro στρατιώτης. vel Qui nauclerium vitæ genus ſequitur. Plutarch. an ſeni capeſſ. reſp. Λάμπις ὁ ναυκληρικὸς ἐρωτηθεὶς πῶς ἐκτήσατο τὸν πλοῦτον. aliquanto pòſt dicit, Λάμπιν ὁ ναύκληρος: incertum an de eodē. ET Ναυκληρία, ας, ἡ, Naucleriacū vitæ genus: quo videlicet aliquis nauem poſſidens vectoribúſque eam locans quæſtum facit. Ariſtot. Pol. 1, περὶ ἐμπορίας loquēs, quam præcipuam τῆς μεταβλητικῆς ſpeciem conſtituit, ταύτης μέρη τρία, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις. quorum ſummum genus ἡ χρηματιστική. AT Ναυκλήριον, [...]uigium, q. d. Naucleriaca poſſeſſio. Demoſth. in Ariſtocrat. pag. 289, μέγιστα ναυκλήρια κέκτηνται τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατασκευάσει τὴν πόλιν αὐτοῖς καὶ τὸ ἐμπόριον. Sic apud [Plu]tar. in Apophth. Lacon. pag. 205, τὸν μακαρίζοντα Λάμ[πιν] [...]

Αἰγινήτου διότι ἐδόκει πλουσιώτερος εἶναι, ναυκλήρια πολλὰ ἔχων, multa nauigia quæ vectoribus elocabat,ſeu quibus ne gotiabatur. quem ναυκληρικὸν paulo antè vocat. ET Ναυκληρέω,Nauclerus ſum,Nauicularius ſum. Conſtruitur interdum cum accuſatiuo, interdum cum genitiuo, dicitúrque de eo qui nauclerus eſt,& poſſidet nauem , eiúſque dominus eſt. Demoſthenes, Ἐρασικλῆς μαρτυρεῖ κυβερνᾶν τὴν ναῦν ἣν Ὑβλήσιος ἐναυκλήρει. Sic & alibi. Plutarch. εἶδεν ἀμυγέθη φορτηγὸν ἀνάγεσθαι μέλλουσαν, ἧς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ. Heſychius ναυκληρούμεθα exponit ναυτιλλόμεθα. ET Ναυκληρώσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui à nauclero elocatur,ſpecialiter eo qui σταθμοῦχος appellatur. vnde ναυκληρώσιμοι στέγαι apud Heſychium, τὰ πανδοχεῖα, Tabernæ,Diuerſoria:quæ & ἐμπορεῖα nonnullis,vt ἐμπορικὸς οἶκος,Steſichoro. poteſt tamen & nauis dici ναυκληρώσιμος στέγη : quippe quæ & ipſa à nauclero locetur vectoribus. B

AT VERO Ναύκλαροι, SIVE Ναύκραροι, SIVE Ναύκαροι , Athenis dicebantur olim οἱ κατὰ δήμους ἄρχοντες, quos Pollux ναυκλήρους quoque appellatos dicit. Heſychius, ναύκλαροι, δήμαρχοι ὑπηρέται, duodecim ex qualibet tribu, οἱ ἀφ' ἑκάστης χώρας τὰς εἰσφορὰς ἐξέλεγον,poſtmodum δήμαρχοι vocati. Facitque Heſych.diſcrimen inter ναυκλήρους & ναυκλάρους:itidémque Ammonius inter ναυκλήρους & ναυκράρους diſtinguit, ac ναυκράρους eſſe dicit τοὺς τὰ δημόσια εἰσπραττομένους κτήματα. Ariſtoph.quoque ſchol.δημάρχους appellatos fuiſſe ſcribit eos qui prius ναύκλαροι vocabantur,ſiue ii (ναύκλαροι videlicet)à Solone conſtituti,ſiue etiam ante Solonem: qui τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων,καὶ παρ' οἷς τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα ἦν· συνέβη ὅτι τοὺς δήμους ὅτε δέοι καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπιδίδοσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον,καὶ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἐκόσμουν. Ariſtot.quoque in Rep. Athen. eoſdem fuiſſe δημάρχους & ναυκλάρους, ac mutato tãtùm nomine δημάρχους in ναυκράρων locũ à Cliſthene conſtitutos fuiſſe autor eſt , ita de Cliſthene loquens, κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκλάροις,καὶ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκλαριῶν ἐποίησεν. Sic enim verba eius emendo ex Harpocr.& Ariſtophanis ſcholiaſte ac Poll. Pro ναυκλάροις autem & ναυκλαρίοις,vt apud Ariſtoph.ſchol.ſcribitur,apud Harpocat.habetur ναυκράροις & ναυκραριῶν. Cæterùm fuiſſe ναυκράρων nomen antiquum,& ante Cliſthenis tempora,ex Herodoto quoque diſcimus,qui lib.5,de Cliſthene & Iſagora loquens,ait , οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων οἵπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας. cuius loci meminit & Harpocr.dicens ναυκράρους ibi priſco nomine ab eo vocari τοὺς ἄρχοντας. Ab his ſiue ναυκλάροις ſiue ναυκράροις, ſiue ναυκάροις, paragogica FORMA Ναυκλάριοι, SIVE Ναυκράριοι, SIVE Ναυκάριοι, Athenis dicebantur οἱ δῆμοι, vt tum ex Ariſtot.loco paulo antè citato cognoſcitur, tum ex iis quæ in Ναύκληρος ex Polluce adſcripſi. ET Ναυκαρία,ας,ἡ, à nomine ναύκαροι vocabatur duodecima pars tribus. Poll.l.8,περὶ δημάρχων,poſt verba illa quæ in Ναύκληρος ex eo citaui,tum de hoc ναυκαρία,tum de ναύκαροι ait, ναυκαρία δ' ἦν τέως φυλῆς δωδέκατον μέρος· καὶ δώδεκα ναυκάριοι ἦσαν,τέσσαρες κατὰ τριττὺν ἑκάστην· τὰς δ' εἰσφορὰς τὰς κατὰ δήμους διεχειροτόνουν οὗτοι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀναλώματα. ναυκαρία δ' ἑκάστη δύο ἱππέας παρεῖχε καὶ ναῦν μίαν. ἀφ' ἧς ἴσως ὠνόμασται. A nom.ναύκραροι dicũtur ETIAM Ναυκραρία, οἱ τόποι ἐν οἷς ἐνέκειντο τὰ κτήματα,vt Ammon. tradit,Loca illa vbi reponebantur quæ à ναυκράροις per ſingulas ναυκραρίας exacta erant. AT Ναυκραρικὰ vide in Ναυκρατητικά. G

C.Ναυκράτης, εος,ὁ καὶ ἡ, Qui claſſis præſidio tenet aliquẽ locum,aut etiam occupat, Qui nauium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Ex Herodoto, ναυκράτεες τῆς θαλάσσης,claſſe mare occupantes. ‖ Ναυκράτης à quibuſdam dicta fuit etiam ἡ ἐχενηΐς,teſte Euſtath. à retinendis & remorandis nauibus,ſeu eorum curſu. ‖ Ναυκράτης eſt etiam nomen proprium. ‖ At Ναύκρατις Ægypti oppidum eſt,vnde oſtium quidam Naucraticum nominant.cuius gentile nomen Ναυκρατίτης. Apud Athenæum ſæpe, οἱ ἐμοὶ Ναυκρατῖται. erat enim eius patria Naucratis.Et apud Plin.lib.5,cap.9,Naucratites nomos,ſeu Præfectura Naucratitis. Pro Ναυκρατίτης dicitur etiam Ναυκρατιώτης,forſan à Ναυκράτιον aut Ναυκρατία , inquit Steph. Ab hoc Ναύκρατις Harpocr. exiſtimat ESSE Ναυκρατιτικὰ quod apud Demoſth. legitur in Timocr. μὴ ποτε βέλτιον φέρεσθαι ἐπὶ τοῖς Αἰγυπτίοις ναυκρατητικά,vt ſit ἀπὸ Ναυκρατικοῦ πλοίου vel Ναυκρατιτῶν ἐμπλεόντων. quia Ναύκρατις olim erat emporiũ Ægypti. Si verò (inquit)Ναυκραρικὰ ſcribatur, fuerint τὰ τῶν ἀρχόντων,eo quòd ναύκραροι olim dicerentur οἱ ἄρχοντες , vt ex Herodoti lib.5 manifeſtum eſt. ET Ναυκρατέω, Nauibus obtineo, Nauibus ſupero ſeu Superior ſum. Paſſ.Ναυκρατέομαι,Nauibus ſeu nauali præſidio inferior ſum,Claſſe vincor,ſeu ſuperor.Xenophon Hellen. 6,κατὰ θάλασσαν δὲ οὐδὲν εἰσήγετο αὐτοῖς , διὰ τὸ ναυκρατεῖσθαι, eo quòd inferiores eſſent naualibus copiis,Bud.interprete. ITEM Ναυκράτωρ,Qui claſſe obtinet,Qui naualibus copiis tenet locum aliquem: vt idem ſit cum ναυκράτης. Heſychio ναυκράτορες ſunt οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι, forſan qui ſuprà ναύαρχοι.

C.Ναύλοχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cui naues inſidere poſſunt, hoc eſt Nauium ſtationi accõmodus.vt λιμένες ναύλοχοι,i. ἐν οἷς ἔστι λοχῆσαι,vt Homeri quoque verbis confirmatur quæ mox afferam.Addit Euſtathius & alias duas etymologias: vnam à λέχος,videlicet ἐν οἷς ἀναπαύονται νῆες:alterã ab ὀχεῖσθαι,pleonaſmo literæ λ : vt λιμένες ναύλοχοι ſint ἐν οἷς ὀχοῦνται αἱ νῆες,ſecundum illud Homericum , καὶ λιμένες νηῶν ὀχοί. Sed prius etymon ſimplicius eſt & ex Homero confirmatur, qui Odyſſ. δ in fine ait , λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ Ἀμφίδυμοι, τῇ τόν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί. Odyſſ.κ, Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ Ναύλοχον ἐς λιμένα. Et ναύλοχοι περιπτυχαὶ apud Euripidem in Hecuba, id eſt τὰ ναύσταθμα. Et apud Sophoclem in Aiace, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, id eſt τὸν ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον, id eſt κατὰ τάξιν , inquit ſchol. etymon ſimul exprimens. Idem Sophocles dixit etiã ναύλοχα λουτρά, lauacra maritima,ſeu nauium ſtationi finitima, παραθαλάσσια, vt ſcholiaſt. exponit in Trach. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρά. Intelligit autem ibi λουτρὰ τὰ Ἡράκλεια,de quibus & Athen. Item apud Pollucem ναυλοῦχοι λιμένες libro 1, fortaſſe pro ναύλοχοι, quod apud Homerum habetur. Suidas ναύλοχος videtur etiam ſubſtantiuè capere pro ſtatione nauium: ſcribẽs, ναύλοχος, εὔδιον, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται. vbi fortaſſe ſcribendum εὔδιος , vt ſit adiectiuum , & ſubaudiatur λιμήν. NAM Ναύλοχον potius n. gen. dicitur pro ναύλοχος λιμήν, ſeu ναύλοχος ἕδρα, aut ναύλοχος περιπτυχή, Statio nauium , Locus quem naues inſident, Nauale. Plutarchus De ſolert. anim . προσφανέντα δελφῖνα προσφέρεσθαι ὥσπερ ἐκκαλεῖσθαι καθηγούμενον εἰς τὰ ναύλοχα. Naulochum apud Plinium libro 4,capite 3,eſt etiam nomen oppidi cuiuſdam Locrorum.Idem in fine libri 5, meminit Naulochi promontorii,& lib.4, cap. 12,Naulochi inſulæ,& capite 11,oppidi Tetranaulochi. AT Ναυλοχέω,In ſtatione maneo , vel Stationem nauium inſideo. Apud Suidam, ὁ δὲ ναῦς προσέταξεν ἐν τοῖς ἀγχοῦ ναυλοχεῖν λανθάνοντας· ἐπειδὰν δὲ αἴσθωνται, ζευγνύειν αὐτὸν τὴν γέφυραν. Heſychius ναυλοχεῖ exponit ἐν τῇ νηῒ κατατέτακται. Vbi videtur ναυλοχεῖν deducere à λόχος, quo ſignificatur σύνταγμα quoddam militare. vt ναυλοχεῖν ſit In naui per λόχους diſpoſitum eſſe.Sed Pollux aliter videtur accipere hoc ναυλοχῶ , videlicet pro Claſſe inſidias ſtruo,Naue aliquem locum inſidens, aduerſariũ obſeruo.ait enim τὸ δὲ φυλάττειν τινὰς , ἐφορμεῖν καὶ ναυλοχεῖν. vbi etiam reddere poſſes,In ſtatione nauium manens obſeruo & inſidior.Et id colligitur etiam ex loco quem è Suida citaui,qui paulo pòſt ναυλοχῶ exponit τὸ τὰς ναῦς ἐνεδρεύω. Sic accipitur & apud Thuc. libro 7 , pag. 235, εἴκοσι ναῦς , αἷς εἴρητο περί τε Λοκροὺς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς . vbi nota caſum accuſ.quo cum conſtruitur. Apud Heſych. habetur etiam ναυλοχώντων, quaſi à ναυλοχάω, quod exp. ὑποδεχομένων τὰς ναῦς. dubium an pro Excipere ibi accipiat(eo modo quo hoſtem in inſidiis aut etiam irruentem excipere aliquis dicitur)an verò pro Excipere,hoc eſt In ſtationem recipere.Suidas ναυλοχῶ exponit τὰς ναῦς ἀναπαύω καθιστῶν.

C.Ναυμάχης,ου,ὁ, ET Ναύμαχος,ου,ὁ καὶ ἡ, E naui dimicans,

Nauale prælĩu cõmittens.vt ναυμάχος ἀνὴρ,apud Suidã. A
Sed ναυμάχης ex Chryſoſt. affertur pro Claſſe decertãs.
AT Ναύμαχος proparoxytonως,Quo dimicatur,ex naui b⁹,Nauali prælio aptus.Il.ο,Μακροῖσι ξυστοῖσι τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο Ναύμαχα κολλήεντα κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.i. πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδεια.In eodẽ lib.aliquãto pòſt,Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,Κοντὸν τὸν βλήτροισι. Itidémque apud Herodotum ναύμαχα δόρατα quæ Homerus hîc ναύμαχα ξυστὰ appellat,Haſtæ ad nauale prælium accommodæ,ſeu Spicula nautica,vt vulg.lex.interpr. VNDE Ναυμαχία,ας,ἡ,Certamen ſeu prælιũ B nauale,Pugna naualis.Naumachiam nõnulli etiã inter Lat. dixerũt,vt Plin.& Velleius.Et Suet. Naumachiam committere.Thucyd.lib.1,μιᾷ τῇ νίκῃ ναυμαχίας κατὰ τὸ εἰκὸς ἁλίσκονται.Et libro 2,ἀνάγκη αὖ εἴη τὴν ναυμαχίαν πεζομαχίαν καθίστασθαι. Idem libro 1,ναυμαχίαν τινὰ βραχεῖαν C ἐποιήσαντο.Plutarch.De Herodoto,ναυμαχίαις αὐτῇ κρατούσας τοὺς Ἕλληνας. Demoſth.Philipp.3,καὶ οὔτε ναυμαχίας οὔτε πεζῆς μάχης οὐδεμιᾶς ἡττᾶτο. vbi opponit ναυμαχίαν & πεζὴν μάχην:ſicut Pro corona,ναυμαχίας & πεζὰς στρατιάς.Ariſtot.De arte poetica,ὅτι ἡ ἐν Σαλαμῖνι ἐγένετο ναυμαχία.Rurſum Thucydides dicit ναυμαχίαν ἀπεωσάμεθα τοὺς Κορινθίους,pro κατὰ ναυμαχίαν,id eſt Prælio nauali. AT Ναυμάχιον dicitur Mulcta quam perſoluit is qui prælio nauali non interfuit,Mulcta quæ exigitur ab eo qui à pugna nauali abfuit.τὸ ὄφλημα τοῦ μὴ ναυμαχήσαντος,Suid. ITEM Ναυμαχέω,Prælio nauali conflıgo,Naumachiam committo,vt Sueton.loquitur.Xenoph.Hellen.1,ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν καὶ τειχομαχεῖν.Thucyd.libro 3,καὶ γὰρ ἠπειρῶται ὄντες ἐναυμαχήσαμεν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ. Conſtruitur etiam cum dat. D perſonæ, vel cum præpoſ.πρὸς ſuum regente caſum. Thucyd.lib.1, Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησε καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα.Et libro 2,περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῷ ἐν Στράτῳ μάχης ναυμαχῆσαι πρὸς Φορμίωνα. Vſurpatur etiã ſimpliciter pro μάχομαι,i. Pugno. Ariſtoph.Veſp. κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι, cum tot malis depugnare. Ab hoc ναυμαχέω eſt deſideratiuum VERB. Ναυμαχησείω,Nauale certamẽ inire geſtio, Nauali prælio concurrere cupio.πρὸς ναυμαχίαν ἐπίμως ἔχω,ἐρῶ τοῦ ναυμαχῆσαι, ἐπιθυμίαν ἔχω ναυμαχίας, vt Suidas exponit. E Thuc.lib.8,pag.287,πρὸς ᾔδοντο γὰρ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντας. Sunt & quædã bicõp.huius verbi ναυμαχέω. PRIMVM,Διαναυμαχέω,Nauali prælio decerno, Nauali prælio decerto.Iſocr. SECVND.Ἐνναυμαχέω, Pugna nauali dimico in. TERT.Καταναυμαχέω, Nauali prælio oppugno,Nauali certamine adorior aut inuado.Apud Suidã, πρὸς ποτε μετὰ τῶν βασιλικὸν καταναυμαχῆσαι στόλον. Sed videtur non tã ſignificareNaualibus copiis adorior & oppugno quàm etiã expugno, Nauali prælio ſupero.quod & ναυκρατέω. Lucian.De hiſt.ſcrib.ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ· κἂν F φεύγωσιν,οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων. qui enim nauali prælio inferiores ſunt,aut καταδύουσι,aut φεύγουσι. QVART. Προναυμαχέω, Prior nauale prælium ineo, Nauale certamen auſpicor. vel etiam Nauali certamine propugno,Herodot.προναυμαχήσεις Πελοποννήσου, pro Pelopõneſo nauali prælio dimicabis.In v.l.perperam ſcribitur προσναυμαχήσεις. QVINTVM Συνναυμαχέω,Vnã nauali prælio decerto, Naualis belli ſeu certaminis ſocius ſum. G

C.Ναυπηγός,οῦ,ὁ,Qui naues compingit, Nauium fabricatõr,Naupagus ſeu Naupegus.(nam & his quidam ex Latinis vſi ſunt, Chalcidius & Iul. Firmicus) Thuc.l.1, Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγός. VNDE Ναυπηγία, ας,ἡ,Nauium compactio ſeu fabricatio.Thucyd.lib.4, pag.156,ναυπηγίαν τριήρων παρεσκευάζετο, ad compingendas triremes ſe accingebat.Idem lib. 8,p.265, τὴν προστάξιν ταῖς πόλεσιν ἑκατὸν νεῶν τῆς ναυπηγίας ἐποιοῦντο.Et paulo pòſt,παρεσκευάζοντο τὴν ναυπηγίαν,ξύλα ξυμπορισάμενοι.
ET Ναυπήγιον,ου,τὸ, Locus vbi naues compinguntur, H Officina in qua naues fabricantur. Ariſtoph.ἐν ναυπηγίῳ. ET Ναυπηγικός, Ad nauium fabricationẽ ſeu fabros pertinẽs. At ναυπηγική,ſ.τέχνη,Ars fabricãdi naues. ITEM Ναυπηγέω, Naues fabricor. In paſſiua ſignificatione apud Xenoph.Hellen.1,ὅπως ἄλλαι ναυπηγηθείησαι.Plutarch.De fort.Romanorum,ὁλκὰς ἡ τριήρης ναυπηγεῖται μετὰ ὑπὸ πληγῶν καὶ βίας πολλῆς,σφύραις γὰρ ἥλοις ἀρασσομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρίοσι καὶ πελέκεσι. Actiua quoque ſignificatione ναυπηγεῖσθαι dicitur pro ναυπηγεῖν, & cum accuſatiuo conſtruitur. Æſchines,πλοίους ἐξεργάζεσθαι,ἢ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Polybius,ναυπηγεῖσθαι σκάφη. Arrian.ναυπηγεῖσθαι ναῦς μακράς. itidémque Iſocr.in Euagora,τριήρεις ἐναυπηγήσατο, triremes fabricandas curauit,vt Bud.interpr.pag.761.vbi & alia exempla affert.
VNDE Ναυπηγήσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Nauibus fabricandis aptus,Compingendis nauibus accommodus. vt ναυπηγήσιμος ὕλη apud Theophr.Hiſt.plant.libro 4,cap.6, Materia fabricandis nauibus idonea, qua χρῶνται πρὸς τὰς τριήρεις, vt ibidem loquitur. Ex Liuio interpretari poſſumus Naualis materia:qui ait,Ære præterea,ferróq; & linteis & ſparto & nauali alia materia ad claſſem ædificãdam.Thuc.l.7,p.156 & 240.ξύλα ναυπηγήσιμα.quo vtitur & Xenoph.Hellen.5. Et ναυπηγήσιμος πόλις, in v.l. Commoda ad naues ædificandas. BICOMP.Προσναυπηγέω,Inſuper claſſem ædifico. In v.l.προσναυπηγεῖσθαι ναῦς ſimpliciter exponitur Naues exædificari.

C.Ναύποδα Heſychio μακρόποδα.

C.Ναύσταθμος,ου,ὁ,Nauium ſtatio. pro quo Sophocles dicit ναυλόχους ἕδρας. Lucian.ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, ſupra ſtationem nauium.Strabo libro 14,ὧν τὸν ἐπερον κλειστὸν τριηρικὸν καὶ ναύσταθμον ναυσὶν εἴκοσι. vbi τριηρικὸν vocat nauale ad triremes recipiendas: vnde intelligere potes ναύσταθμον eſſe maiorum nauium capacem,τριηρικὸν autem longarum. ‖Nauſtathmus eſt etiã portus cuiuſdam nomen in Sicilia. Plin.lib.3,cap.8. Et in v.lex. Africæ promontorium & caſtrum. ‖Ναύσταθμος dicitur etiam ὁ ναυτικὸς στρατὸς,nauales copiæ, vt Suid.ſcribit. reſpicit autem ad locum quẽdam Ariſtoph.in quo pro ναύφαρκτος quædam exemplaria habent ναύσταθμος. Reperitur ETIAM Ναύσταθμον,ου,τὸ, itidem pro Statio nauium. Thucydides,ναύσταθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς ἡ Μαλέα,Statio nauium erat eis Malea. Plut.ναύσταθμα τὰ ἑλληνικά.

C.Ναυστολέω,ῶ,F.ήσω, Naui veho ſeu duco, Naui deduco. Exempla ex Eurip.& Alciphr.& Athen.habes apud B. pag.871,& 872.Et metaphoricè apud Athen.libro 14,ex Euripide,Οἴκοισι δ' οἴκους,καὶ τὰ ναυστολούμενα Ἔσω δόμων σώζουσι,quæ importantur. ‖Item Claſſe peragro,Naui permeo. Sophocles apud Athenæum libro 11,ἵππιον ἢ κύμβαιον ναυστολεῖς χθόνα. Accipitur etiam pro Nauigo, vt apud Ciceronem Tuſc.3, pro his Euripidis in Theſ.Καὶ μὴ μακρὰν δὴ δεῖ πόνων ἐναυστόλουν, Nec tam ærumnoſo nauigaſſem ſolo. Item,Naui peto,Claſſe contendo.& interdum ſimpliciter pro Proficiſcor. Lucian.Lexiph.ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον. ‖Item Rego & guberno veluti nauem.vulg.lex.ex Euripide,ναυστολήσεις τὴν πόλιν,gubernabis ciuitatem. Quibus ex Ariſtophane addunt ναυστολῶ τῷ πτέρυγι, de remigio alarum. VNDE Ναυστολία,ας,ἡ, Nauigatio, Profectio quæ naui fit.πλοῦς,Heſychio & Suidæ.

C.Ναυφθορία,ας,ἡ, Naufragium.

C.Ναύφαρκτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Nauibus ſeptus,ſeu circunſeptus, Nauibus armatus & munitus. vt ναύφαρκτον στράτευμα apud Euripidem,Nauales copiæ,ſeuNauticus exercitus. Sic Ariſtoph.Equitibus,Οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφάρκτῳ στρατῷ Πανταχοῦ νικῶντες ἀεί.id eſt, τῷ συμπεφραγμένῳ καὶ συμπεπηγμένῳ ναυτικῷ. Ab eodem ναύφαρκτος vſurpatur etiã pro ναύφαρκτος στρατὸς,ſeu ναυτικὸς, vt ſcholiaſtes annotat, in Acharn. Πρὸς τῶν θεῶν ἄνθρωποι ναύφαρκτον βλέπεις. vbi addit, ſcribi etiam ναύσταθμον, quod & Suid.habet. Ναύφαρκτος Heſych.exp.ναύσταθμος,λιμήν.

Compoſita à datiuo plur.Ναυσί.

C.Ναυσίβιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui in nauibus ſeu ex nauibus viuit. Alciphr.

C.Ναυσικλειτὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,Nauibus ſeu re nauali inclytus,Clarus rebus naualibus.Od.ζ,κούρη ναυσικλειτοῖο Δύμαντος. ET Ναυσίκλυτος pro eodẽ.Od.ο,Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες, id eſt κατὰ τὰς ναῦς ἔνδοξοι.

C.Ναυσιπέδη,ης,ἡ,q.d. Nauium pedica , ſeu Quod nauibus pedicæ loco inıicitur. Funis aut catena quo nauis in littore religatur. Luc. Lexiph. ἐκπεσὼς τὴν ναυσιπέ-

σόμοις καὶ σπάθαις σιδηρᾶς ἀφεὶς καὶ ναυπηγίδας, ἀναχαιτίζων τῆς δρόμου τὸ ῥόθιον. vbi etiam de anchora intelligi poteſt.

C.Ναυσίποδες dicuntur homines inſulares, quia in mari nauibus ceu pedibus vtuntur. Euſt. ναυσίποδες, οἱ νησιῶται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ναυσὶ χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ὁδεύειν ὅσα καὶ ποσί.

C.Ναυσίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Nauibus peruius, Nauibus meabilis, Nauigabilis. vt ναυσίπορος ποταμὸς, ὁ ὑπὸ νεῶν περαιούμενος. Herodianus lib. 6, οἳ θέρους μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον διὰ βάθος τε καὶ πλάτος, æſtate nauigabiles. AT Ναυσιπόρος, q.d. Nauigradus. (ea forma qua dicitur Pontigradus) Naui permeans. Exponitur & actiuè, naues ſeu nauem aliquò permeare faciens, ſeu traiicere. vt ναυσιπόρους πλάτας apud Euripidem.

C.Μυριόναυς, Infinitis nauibus inſtructus. in Epigr. μυριόναυν Ἄρη, Martem ſeu bellum cui ſunt infinitæ naues.

Compoſ. à genit. Νεὸς, ſiue Νεώς.

C.Νεολκία, ας, ἡ, Nauis tractio. (In vulg. lex. exponitur Nauale, perperam. id enim νεόλκιον dicitur) ET Νεολκέω, Nauem traho ſeu attraho, Nauem ſubduco. Apud Athen. libro 8, Stratonicus rogatus à quodam τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατα ἐστὶ, τὰ μακρὰ ἢ στρογγύλα, reſpōdit τὰ νενεολκημένα, quæ in nauale ſeu portū ſubducta ſūt. Pro his tamen νεολκία & νεολκέω ſcribitur etiam νεωλκία & νεωλκέω, quæ ſcriptura magis placet. Affertur tamē νεολκέω, ex Polybio quoque. Sic ſcribitur & apud Alciphr. ep. 1, τὸ πρῴην νεολκηθὲν σκαφίδιον σπουδῇ κατασύρομεν. ITEM Νεόλκιον, Nauale, Locus in quem naues ſubducuntur. per hoc Heſych. exp. νεών.

C.Νεουργὸς, οῦ, ὁ, Nauium fabricator. Idem cum ναυπηγός. ſed φιλοτιμότερον eſſe hoc vocabulum Poll. annotat.

¶ Aliàs Νεουργὸς ſignificat Nuper factus, νεωστὶ εἰργασμένος, à νέος.

C.Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, Qui naues in ſtationem ſeu portum attrahit. vel potius Qui è portu nauē extrahit & ſuper phalangibus ſtatuit. Pollux, νεωλκοῦ δὲ σκεύη, φάλαγγες, φαλάγγια, ὁλκοί. Helciarii à Martiale appellantur qui naues in portum attrahūt & è portu in aridam, puluinos ſupponentes, rurſumque ab terra in mare moliuntur. qui Helciarii ab ἕλκειν dicuntur, perinde vt νεωλκοί.

VNDE Νεωλκία, ας, ἡ, Nauiū tractio, ſeu attractio. duobus enim modis accipi poteſt, vel pro illa helciariorum qua in portum & è portu in terram ſubducitur aut deducitur: vel pro ea tractione quæ fit ceſſante vento. Sūt qui interpr. Subductio, ex Cæſ. lib. 5 De bello Gallico. Theophraſtus, τὴν δὲ τρόπιν ποιοῦσι, τριήρει μὲν, δρυΐνην, ἵνα ἀντέχῃ πρὸς τὴν νεωλκίαν. vbi de helciariorum attractione intelligitur. ET Νεωλκέω, Nauem traho, ſeu attraho, & ſubduco. Polybius lib. 1, pag. 8, ποιησάμενοι δὲ τὴν ἀπόβασιν ἐν ταύτῃ καὶ νεωλκήσαντες, ἔπειτα δὲ τάφρῳ καὶ χάρακι περιλαβόντες τὰς ναῦς, ἐγίνοντο πρὸς τὸ πολιορκεῖν αὐτήν. Lucianus, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Et in paſſ. apud eundem, νενεωλκημένον ἀκάτιον καταπαύσας. itidémque apud Athen. & Diogenē Laert. νενεωλκημένα πλοῖα, nauigia in terram ſubducta. Item apud Pollucem, νεωλκημένη, ſine augmento, ἡ οὐκ ἔτι πλέουσα, ἀνειλκυσμένη, διαψυχομένη, ſ. ναῦς. vbi cognoſcitur νεωλκεῖσθαι dici naues quum per helciarios ſubiectis puluinis & phalangibus ex aqua in terram ſubducuntur ac exterguntur, ne à ſalſedine ligna putrefiant. AT Νεώλκιον, Nauale, Locus in quem ſubducuntur naues. νεὼν, νεώσοικος. Pro quo apud Heſych. in Νεὼν, ſcribitur Νεόλκιον.

C.Νεωποιὸς, οῦ, ὁ, Qui naues fabricatur. idem cum ναυπηγὸς & νεουργής. vocabulum à recentioribus φιλοτιμότερον vſurpatum, ſicut & νεουργὴς, teſte Poll.

C.Νεωρέω, Naues cuſtodio. Euſt. pag. 1562, λέγεται δὲ τὸ ἐπίστιον (Ionicè ab ἱστία pro ἑστία) καὶ νεώριον καὶ νεὼν περιεκτικῶς, καὶ νεῶν οἶκοι. καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αἰγιαλοὶ νεῶνες ἢ νεῶν οἶκοι. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι Ἴωνες μὲν νεῶνάς φασιν, Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια. οἱ δ᾽ αὐτοὶ καὶ νεωρεῖν φασι τὸ ναυφυλακεῖν. eſt igitur νεωρεῖν vox Attica. ET Νεώριον, ου, τὸ, Nauale, Locus in quo naues cuſtodiuntur. Accipitur tam pro ſtatione nauium quàm pro loco in quem ſubducuntur. Synonymum eſt νεώσοικος, νεώλκιον, νεών.

vide præcedens verbum Νεωρέω. Xen. Hell. 6, Γυθίῳ δὲ, ἔνθα τὰ νεώρια τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν, καὶ προσέβαλον τρεῖς ἡμέρας. Syneſ. Euoptio, καὶ νεὼ ὁλόκληρος ἔσμεν στόλος ἐν νεωρίῳ μικρῷ. Item, ἐμπρῆσαι νεώρια, Incendere loca illa cuſtodiendis nauibus ædificata. Ariſtoph. Acharn. de thryallide, Αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον. i. τὸν τόπον τὸν περιέχοντα τὰ πλοῖα ἡνίκα ἀνέλκωνται. Itidémq; apud Dem. Pro cor. ἐπαγγειλάμενος Φιλίππῳ τὰ νεώρια ἐμπρήσειν τὰ ὑμέτερα. Apud Æſchinem in Cteſiph. reperio etiam νεωρίων ἀρχὴ, vbi ait, ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχὴν, καὶ σκευοθήκην ᾠκοδόμουν. Sed eo in loco præcedens vox ἀποδεκτῶν me monet vt ſcribendum exiſtimem νεωρῶν, à νεωρός. eſt ENIM Νεωρὸς Heſychio νεωριοφύλαξ, Cui nauale cuſtodiendum committitur. vt νεωροὺς ibi vocet quibus naualis ædificandi & nauium ſarciēdarum cura incumbebat, ſicut aliis ἡ τῆς σκευοθήκης οἰκοδόμησις, armamentarii publici ædificatio. Annotat Harpocr. videri νεώρια dici τὸν τόπον ἅπαντα εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, idque ὑποσημαίνειν Lycurgum & Andocidem.

C.Νεώσοικος, ου, ὁ, Nauiū domus, Nauale. Frequentius plur. num. dicitur νεώσοικοι, νεώρια, νεῶνες, & diuiſim quoq; νεῶν οἶκοι, vt patet ex iis quæ in νεωρέω ex Euſtathio & Æl. Dionyſio adſcripſi. Heſychio νεώσοικοι ſunt τὰ νεώρια ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται: Suidæ, οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν. Sunt igitur Domicilia in littoribus aut portibus, in eum finem ædificata vt naues eò recipiantur & ſubducantur quum non nauigatur. Thucydides libro 7, οὔτε ναῦς ἐν τοῖς νεωσοίκοις ἄλλας ὁμοίας ταῖσδε ὑπελίπετε. Vtitur & Lucianus in Anach. Et Demoſthenes Pro corona, ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ποῖον ἱππικόν; Bayſ. videtur νεωσοίκους diſtinguere à νεωρίοις, & νεωσοίκους vocare etiam ſingularum aut binarum nauium capacia domicilia, vt quum dicit in magnificentiſſimo Venetorum nauali quod arſenale vocant, eſſe νεωσοίκους circiter ſexaginta, id eſt nauium tecta, in quibus triremes reliquæque naues longæ ædificantur à fabris naualibus, quibus ibi perpetuò ſtipendia de publico procedunt. Eſſe autem νεωσοίκους capaces ſingulos triremis vnius, vniúſque biremis, & fabrorum naualium qui eas commodè vel ἐκ δρυόχων ædificent vel conquaſſatas reficiant. Itaque exactius loquendo ἐν νεωρίῳ ſiue νεῶνι, i. in nauali, erunt νεώσοικοι ſiue νεῶν οἶκοι, domicilia vnius alteriúſue nauis, ſicut οἶκοι in domo aliqua ampla dicuntur domicilia ſingulorum aut etiam plurium.

C.Λειπόνεως, Qui naues aut nauale certamē deſerit. λειποτάκτης, vt Suidas exponit in Περίνεως. qua ſignificatione dicitur & λειποναύτης.

C.Περίνεως, Superfluus vector, Vector qui in miniſterio nauis non eſt. Thucydides libro 1, περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, veriſimile non eſt vectores vnà multos nauigaſſe qui non eſſent in nauis miniſterio: ſeu τοὺς περιττοὺς τῇ νηῒ ἐπιβάτας, οἷον δούλους, vt ſcholiaſtes exponit & Suidas: vel τοὺς περιττοὺς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν, vt idē Suidas. Apud Philoſtratum in Heroic. πλὴν κυβερνήτου καὶ περίνεω, redditur Præter gubernatores ac ſeruitia. Rectiꝰ tamē ſingulari numero, Præter gubernatorem & ſeruum. Eſt autem Atticum hoc περίνεως, ac pro eo in communi lingua DICITVR Περίνεος. cuius hoc apud Suidam habetur exemplum, πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ σκαφῶν ἀπεκολύμβησαν, οὓς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρέον κατέταξεν. οἱ δὲ ναῦται, καὶ ὅσοι περίνεοι, οὐκ ἀνεχόμενοι δῆλοι ἦσαν. Apud Heſychium autem περίνεως ὁ δύεται ἴσος dubium eſt qua ſignificatione accipiatur, quum nec ipſe quoque exponat.

C.Πρωτόνεως, Qui nunc primùm nauigat aut naui in aliquem locū peruehitur. πρωτόνεῳ, inquit Suidas, οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἰς τινὰ τόπον καταπεπλευκότες. Apud eundem habetur ETIAM Ἀρχένεως, quod non exponit, ac dubium eſt an accipiatur pro πρωτόνεως, an verò pro ναύαρχος.

C.Μεσόνεοι apud Ariſtotelem in Mechan. pagina 4, Remiges qui in media naui ſedent. Bud. Dicitur autem μεσόνεοι ea forma qua περίνεοι. Verba Ariſtotelis ſunt, διὰ

τὸ οἱ μεσόνεοι μάλιστα τὴν ναῦν κινοῦσι. Et paulo pòſt, ſub fine quæſtionis, διὰ τοῦτο οἱ μεσόνεοι μάλιστα κινοῦσι. μέγιστον γὰρ ἐν μέσῃ νηὶ τὸ ἀπὸ τοῦ σκαλμοῦ τῆς κώπης τὸ ἐντὸς κινοῦσι.

C. Ἐπίνειον, ου, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον ἔνθα τὰ νεώρια τῆς πόλεων ἦν, vt Piræus Athenienſium, Niſæa Megarenſium, Cyllene Eleorum. Sic apud Thucydidem libro 1, ἐς Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον ἐνέπρησαν. Nec auſim affirmare id Latinum nomen habere. Naualia enim ſunt ea quæ Græcis νεώρια dicuntur. Cic. lib. 1 Offic. Muri, naualia, portus, aquarum ductus. Hæc Bayf. ex Thucydidis ſchol. qui annotat etiam, ἐπίνειον vſurpari poſſe ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου, & ſuo tempore à vulgo καπάβολον id appellatum fuiſſe. Idem ſchol. in hunc locum libro 2, pag. 76, ἐκ Πατρῶν ἐς Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον, annotat, ἐπίνειον vocari τὸ ἐμπόριον, vel παρὰ τὸ ἐπινήχεσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ, vel παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας νήχεσθαι ἢ ὀκέλλειν. Suidæ ἐπίνειον eſt παραθαλάσσιον χωρίον ἢ προσορμιστήριον, ὁ λεγόμενος καπάβολος, citanti hunc ex Polybio locum, οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἀνελκύσαντες τοὺς δὲ ἐν τῷ Ταραντίνων συναθροίσαντες, ἐκ τῆς προγεγονότων ἐξαίφνης ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῆς προκαθίσαντες ἐπὶ τὰς διαβάσεως διαφυλάξαι τοὺς συμμάχους. Cæterū ἐπίνειον rectè exponi emporium, vt Thucyd. ſchol. paulo antè annotauit, manifeſtum fit ex Strabone etiam, qui libro 6 ait, ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τούτῳ Μέδμα πόλις πλησίον ἔχουσα ἐπίνειον καλούμενον ἐμπόριον. Et libro 5, de Puteolis, ἦν πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ᾽ ὀφρύος ἱδρυμένον, κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατείαν συνῴκησαν Ῥωμαῖοι καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους, id eſt emporium Cumanorum. paulo pòſt enim ait, ἡ δὲ πόλις ἐμπόριον γεγένηται. Et referri huc poteſt quod Cic. l. 5 ep. ad Att. dicit, Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Idem in eodem l. κοινῷ δὲ ἐπινείῳ χρῶνται οἵ τε Πελιγνοὶ καὶ οἱ Μαῤῥουκῖνοι. ‖ Heſychio ἐπίνειον eſt μικρὸς λιμήν. Ionicè verò pro ἐπίνειον DICITVR Ἐπινήϊον.

Compoſita à genit. Νηός.

C. Νηοπορέω, Nauibus permeo, Nauigo. Epigr.

C. Νηοσσόος, SIVE Νησσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nauiũ ſeruator. Epitheton Dianæ & Apollinis. Ex Apoll.

C. Νήαιθος, ου, ὁ, Fluuius Crotonienſis: à nauibus incenſis ſic dictus. v. l. Suprà ναύαιθος ex Etym. Neæthus, Plin.

C. Ἀκρόνηον, ου, τὸ, Summa ſeu extrema nauis pars. τὸ τῆς νεὼς ἄκρον. Suid.

C. Ἐπινήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſuper naui eſt aut fit. Ex Epigr. ἐπινήϊος χορατυπίη, tripudiatio in naui.

C. Ἐχενηΐς, ΐδος, ἡ, Naues retinens & remorans. vt ἐχενηῒς ἄγκυρα in Epigramm. quæ anchoræ itidem ab ἔχειν dicuntur ἔχμητες ἀμφίσομοι & ἰσχάδες, vt paulo antè in Ναυσιπέδη videre eſt. ‖ Eſt & piſciculi cuiuſdam nomen. Ariſtot. Hiſt. animalium libro 2, cap. 14, ἔστι δὲ ἰχθύδιόν τι τῶν πετραίων ὃ καλοῦσί τινες ἐχενηΐδα, καὶ χρῶνταί τινες αὐτῷ πρὸς δίκας καὶ φίλτρα. Vnde Plinius lib. 9, cap. 25, Eſt paruus admodum piſcis, aſſuetus petris: echeneis appellatus. hoc carinis adhærente, naues tardius ire creduntur: inde nomine impoſito. quam ob cauſam amatoriis quoque veneficiis infamis eſt, & iudiciorum ac litium mora. Idem c. 1, l. 32, Omnia hæc paritérque eodē impellentia, vnus ac paruus admodum piſciculus, echeneis appellatus, in ſe tenet. ruant venti licet & ſæuiant procellæ, imperat furori, viréſque tantas compeſcit, & cogit ſtare nauigia: quod non vincula vlla, non ancoræ pōdere irreuocabili iactæ. Et paulo pòſt, E noſtris quidam Latinis remoram appellauere eum.

Deriuata à Ναῦς, citra compoſitionem.

Ναύτης, ου, ὁ, Nauta: pro quo poetæ, tragici præſertim, ναυάτης dicunt, vt Latini Nauita pro Nauta. Iliad. τ, — ὅτ᾽ ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείῃ αἰθομένοιο πυρός. Plutarch. Pol. præc. ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. Xenoph. Hellen. 1, ναύτας ὀπλίσας. Metaphoricè autem συμποσίου ναῦται dicuntur, ſicut κυλίκων ἐρέται, de compotoribus. Dionyſ. Chalcûs apud Athenæum lib. 11, Κἄν τινες ἦρον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου Συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται. ‖ Item in Epigramm. ναύτης δρόμος adiectiuè de itinere nauali, ſeu curſu (vt ita dicam) nauali. ET Ναύτρειαι, mulieres nauticam exercentes. Pollux libro 7, ναῦται, καὶ αἱ παρ᾽ Ἀριστοφάνει ναύτρειαι, καὶ ταῦθ᾽ ἅπαντα ἐκ νεῶν ὑπηρετικὰ εἴδη πεζῶν. Scribitur autem ναύτρειαι per ει in penult. ſicut apud eundem alibi μισθώτριαι. Sed videtur potius ſcribendū ναύτριαι, habēt enim hæc duo ναύτης & ναύτεια verbalium quorundam formam.

C. Ναυτοδίκαι Heſychio ſunt οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί: ἐφ᾽ ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι. propriè igitur ſunt iudices nauticis litigiis cognoſcēdis deputati, ſeu ἐμπορικῶν δικῶν iudices: ſed frequentius in poſteriori ſignificatione ναυτοδίκαι dicũtur οἱ τὰς ξενίας δίκας εἰσάγοντες, vt Pollux exponit, prioris nullam faciens mentionem. Et ſic

B accipitur in hoc loco Carteri, quem Harpocr. ex libro 4 Pſephiſmatωn citat, ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς φρατρίζῃ, διώκειν τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσί, λαγχάνειν δὲ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας.

C. Ἀειναῦται, q. d. Sempernautæ. Magiſtratus quidam apud Mileſios, inquit Heſychius. Plutarch. in Quæſt. Græcanicis, ait apud Mileſios ita vocatos fuiſſe quoſdā ex potentioribus, qui conſcenſis nauibus conſilia de maximis rebus agitabant procul à terra: deinde quum ratam habuiſſent aliquam ſententiam, reuertebantur.

C. Ἄναυτα, Nautis carentia. vel Nauibus imperuia. ἡ ἀπειρόναυτα, Heſychio: qui à Tarentinis pro [illegible] quoque accipi tradit.

C. Λειποναύτης, ου, ὁ, Qui nautas ſocios deſerit. Apud Suidā, ἐδογματοποιήσατο δὲ τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα λειποναύτας γενομένους ἀναζητῆσαι, καὶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαι πάντων. ET Λειποναύτιον, Nautarum ſociorum deſertio. Eodem nomine vocabatur & lis quæ intendebatur iis qui nautas ſocios vel ſociam claſſem deſeruiſſent. nam perinde in eiuſmodi deſertores animaduertebatur vt in deſertores

D militiæ, qui λειποτάκται vocabantur. Pollux, λειποναύτης μὲν ἐκαλεῖτο ὁ τὴν ναῦν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν, λειποτάξιον. ‖ (AT Ἀναυμάχιον dicebatur Deſertio pugnæ naualis, hoc eſt, Quum quis ad nauale prælium non venerat vt debebat. & ἀναυμαχίου δίκη, lis quæ in eiuſmodi deſertores inſtituebatur. Pollux, ἀναυμαχίου δὲ, ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπών, μὴ μέντοι ναυμαχήσας. qui pendere cogebatur τὸ ἀναυμάχιον)

Ναυτικός, ή, όν, Nauticus. Ariſtot. Polit. 5, ναυτικὸς ὄχλος, vt pubes nautica apud Silium. Et ναυτικὴ σπερμολογία apud Plutarch. in Alcibiade. Item ναυτικὰ χρήματα, quæſtus

E nauticus. Demoſth. μέτεια δ᾽ ἔχων, τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia autem non grandi quam habeo, quæſtum facere cœpi fœnore nautico occupata. Bud. Et ναυτικὴ ἀπόβασις, in v. l. Deſcenſus è naui. Et ἡ ναυτική, ſ. τέχνη, vel ἐμπειρία, rei nauticæ peritia. Item τὸ ναυτικόν, Res nautica vel Copiæ nauales, Claſſis. Pro Res nautica accipitur in hoc loco Thucydidis libro 1, πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τὸ κατὰ γῆν ἐκ τῆς ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ex re nautica ſeu nauali. Sed frequētius capitur pro copiis naua-

F libus ſeu claſſe. Thucyd. libro 2, οὐ περιμείνας τὸ ἀπὸ Κορίνθου ναυτικόν, non expectata Corinthia claſſe. Eodem lib. τὸ ναυτικόν, ᾗπερ ἰσχύουσιν, ἐξαρτύεσθαι, claſſem parare, qua re plurimum pollent. Eodem libro, ὅτι ναυτικὸν λῶ περιφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδέν. Et lib. 1 de Corcyra, μὴ περιιδεῖν τοῖς Κορινθίοις ναυτικὸν ἔχουσαν ποσῶτον. Eodem libro, ἀφ᾽ ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι. Et lib. 8, pag. 272, ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν. Et libro 3, κινοῦντες τὸ ἐπὶ Λέσβῳ ναυτικόν, reuocata quæ ad Leſbum erat claſſe. Similiter apud Xenophontem Hell. 1, τὸ ναυτικὸν ἐθροίκει ἀπὸ τῶν συμμάχων.

G Et Ariſtot. Polit. 6, τέτταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικόν, ὁπλιτικόν, ψιλόν, ναυτικόν. (Plutarchus verò τὸ ναυτικὸν & τὸ στρατιωτικὸν in quodam loco dicit ipſos nautas & ipſos milites) Eadem ſignificatione in plurali τὰ ναυτικά. Thucyd. lib. 1, τὰ μὲν ναυτικὰ τῶν Ἑλλήνων τοιαῦτα ἦν, huiuſmodi erant Græcorum copiæ nauales, ſeu Græcorum claſſis. Ibidem, ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς, claſſem parabat, vt ſuprà τὸ ναυτικὸν ἐξαρτύεσθαι. Et libro 4, pag. 146, τοῖς τε Πελοποννησίοις ὠφέλουν ἐς τὰ ναυτικά. ‖ Ναυτικὸς dicitur etiam qui exercitatus eſt in re nautica, ſeu Peri-

H tus rei nauticæ. Thucyd. lib. 1, καὶ ἀνασκευασάμενοι, ἐς τὰς ναῦς ἐμβάντες, ναυτικοὶ ἐγένοντο, rei naualis periti euaſerūt. Eodem libro, aliquanto pòſt, καὶ αὐτοὺς ναυτικοὺς γεγενημένους, μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν. Sic apud Athenæum lib. 7, de Glauco, ex Mnaſea, ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, πόντιον καλεῖσθαι. It[illegible]

πολύποις apud Ariſtot.l.9 Hiſt.anim.Polypi genus alio nomine ναυτίλος nuncupatũ,& πομπίλος, vel quòd nauigãtes imitetur,vel quòd nauium curſum comitetur. VNDE Ναυτικῶς, More nautarum.Apud Suid.Zeno dicitur cum grandi pecunia in Græciã veniſſe, eámq; δαπανῆσαι ναυτικῶς. qui & à Plut.dicitur nauticum feciſſe quæſtum antequam ad philoſophiam ſe contuliſſet.

Ναυτίλος,ου,ὁ καὶ ἡ, idẽ cũ ναυτικὸς, Nauticus, vel q.d.Nauigatorius. (Suidæ ναύτης)Euripid.apud Ariſt.in Ran.de Ægypto,ſiue Danao, Ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ Ἄργος κατασχών. idem ναυσιπόροις πλάταις alibi dicit.

Ναυτίλος dicitur etiam polypi ſpecies quædam, vt Athen.tradit libro 7,ex Ariſtot.De hiſt.anim.quanuis idem Ariſtot.apud eundem dicat,nõ eſſe polypum,ſed ſimilem polypo κατὰ πλεκτάνας. de quo tum alia multa ab ipſo Athenæo referuntur, tum in eleganti Callimachi epigrammate hæc habentur verba, Ναυτίλον,ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον εἰ μὲν ἀῆται,Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων Εἰ δὲ γαληναίη,λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσων Ποσσί. De hoc lege Plin.lib.9,c.29. Vide & quæ de nauplio piſce in ſequenti cap.refert. C ET Ναυτιλία,ας,ἡ,Nauigatio.vocabulum tam poetis quàm proſæ ſcriptoribus vſitatũ. Heſiod.Erg.Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ. Herodot.ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιθέσθαι, longis nauigationib⁹. Apud eundem ναυτιλίῃσι χρέωνται Valla vertit Nauiculariam exercent.Plut.Quæſt.Rom.ναυτιλίης φανείσης καὶ καιροῦ μάλιστα τῆς κατὰ θάλατταν. vbi ſignif.potius Opportunum naui gationi tempus. Et Luc.De luctu,μισθὸν ναυτιλίας vocat naulum ſeu mercedem pro vectura ſeu traiectu. Item VERB.Ναυτίλλομαι,Nauigo. cui fortaſſis aliquis inter hæc primum dare locum malit, & duo præcedentia inde deriuare.Od.ξ,Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. Od.Ω,Ὡς αἱ ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα παιδός. Vtitur hoc verbo & Luc.De hiſt.ſcrib.circa finem, de turri in Pharo ædificata,è qua noctu ſuſpendebatur lucerna, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ᾽ αὐτῆς τοῖς ναυτιλλομένοις.

Ναυτία,ας,ἡ, Nauſea, propriè ea qua nauigantes in mari corripiuntur. Ναυτία(inquit Gorr.)nauſea:eſt deprauatus motus facultatis expultricis, quo nititur per os excernere quæ ventriculo ſunt moleſta. Pertinet verò ad ventriculum,nec eum quidem totum,ſed partem eius E ſuperiorem,quemadmodum & vomitio. Non eſt autẽ aliud nauſea quàm inanis quidam conatus vomendi. Plura vide apud Gorr.Plut.de loquacitate,τῆς νόσου βαρύτερος,τῆς ναυτίας ἀηδέστερος.Idem alibi, ταχὺ πλησμονὴν καὶ ναυτίαν τὸ πρᾶγμα παρέξει.Dioſc.lib.3,de fœniculo,ἐν πυρετοῖς τε ναυτίαν καὶ καῦσιν στομάχου παραιτεῖται. vnde Plin. lib.20,cap.23,itidem de fœniculo, Nauſeam ex aqua tritum ſedat. Quanuis verò nauſea propriè ventriculi ſit,attamen per metaphoram de venis etiam ſanguinem fundentibus Hippocr. in lib.περὶ αἱμῶν,dixit ναυσιώσαν & ναυτίαν, quum illæ veluti nauſeabundæ ſanguinem expuunt,& quodammodo vomunt. quod vitium idem paulo antè in venis ἐκχύμωσιν appellauerat, vt annotat Gal.com.m.2 εἰς τὸ περὶ αἱμῶν.Gorr. VNDE Ναυτιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Nauſeoſus.Plut.De virt.morali, ἐμετικοὶ καὶ διὰ τοῦτο ναυτιώδεις.Idem Sympoſ.4,βαρὺς τῇ γεύσει πρόσεστι πίνουσι καὶ ναυτιώδεις. ET Ναυτιάω,ῶ, Nauſeo. Luc.in Lexiph.ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ. Plut.Polit.præc. οἱ ναυτιῶντες ἀμείβειν διώκουσι. Metaph.quoque accipitur pro Reſpuo,quaſi nauſeans,Re G ſpuo quaſi nauſeabundus. Plut.Pol.præc. Et Demetr. Phal.οἵ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι,διὰ τὸ ἀπίθανον. VNDE Ναυτίησις,εως,ἡ,Ipſa actio nauſeandi.vel Nauſea.

Ναυσία,ας,ἡ,Nauſea.Ionicè pro ναυτία. Ab hoc autem ναυσία nõn dubium eſt quin Lat.vox originem duxerit. VNDE Ναυσιάω,Nauſeo.pro ναυτιάω.Et INDE Ναυσίασις,εως,ἡ,idem cum ναυτίησις. Ab Heſych.exp.βδελυγμός. AT Ναυτιώσεις dicuntur ab Hippocr.Effuſiones ſanguinis,quas etiam ἐκχυμώσεις appellat, tranſlato vocabulo H ab iis qui in nauſea ſanguinem vomunt. Gorr.ex Lex. Hippocr.Gal. COMP.Ἀναυσία,Nauſea nulla,Nullum faſtidium,τὸ μὴ ναυτιᾶν.Suid.

Ναῦλον,ου,τὸ,Naulum,Merces quæ à vectore pro nauigatione perſoluitur. Ariſtipp.apud Plut.in lib. An doceri poſſit virtus, συνοικῶ παρεσπόλλυμι τὸ ναῦλον εἰ πανταχοῦ εἶναι:ad quendam qui eũ vbique eſſe dicebat. Heſych. ναῦλα exp.ἐφόδια, Viatica. Idem lexicographus ναῦλον eſſe dicit τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον. nã ſolebat eis dari obolus,μισθὸς τοῦ πορθμέως, (vt ſuprà habes in Μειλίσσια)quem portitori Charonti pro vectura perſoluerent. Pro ναῦλον maſc.g.dicitur ETIAM Ναῦλος,imò Calliſtratus apud Ariſtoph.ſchol.annotat Atticos non ſolere dicere τὸ ναῦλον. Ariſtoph.Ran.Ἔκβαιν᾽, ἀπόδος τὸν ναῦλον.Ariſtoph.ſchol.poſt ea quæ ex Calliſtrato annotarat,addit,καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ Ἡ ναῦλος B ἡ μὲν τῆς νεὼς ὀφείλεται. ſcribitur.n.ἡ, neſcio an per errorẽ an de induſtria. Apud Suid.verò ita,θηλυκῶς ὁ ναῦλος,Καὶ ναῦλος ἡ μὲν τῆς νεὼς ὀφείλεται. Ναῦλος dicitur etiã Quod perſoluitur ei ad quem diuertimus, Quod mercedis loco datur ei qui domum ſuam nos recepit. Poll.l.1,καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν,ναῦλον,ὥσπερ ἐνοίκιον· παρὰ δὲ ἐνίοις καὶ σταθμὸν. Similiter verò ναύκληρος dicitur ὁ πανδοχεὺς, ſiue ὁ σταθμοῦχος & δεσπότης τῆς οἰκίας. Ναῦλος,ſiue Νάβλον, eſt etiam nomen inſtrumenti cuiuſdam muſici. Plut. Symp.2,probl.4,& τὸν ναῦλον ἡρμόσθαι λέγουσι, καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν,ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας. C Neutrius gen.hæc exempla eſſe poſſunt. Soph.Οὐ ναῦλα κοινωνοῦσιν,οὐ λύρα φίλα. Apud Ioſeph.in inſtrumento templi, ναῦλα καὶ κινύραι ἐξ ἠλέκτρου. attamen v.lex.hæc duo ponunt in NOM.Ναῦλα,ας,ἡ,vt ναῦλον & ναῦλα dicatur SICVT Νάβλον ET Νάβλα,de eodem organo. Heſych.νάβλα,εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ,ἢ ψαλτήριον (diuerſum tamen à pſalterio eſſe conijcitur, ex Cic.De ariſp.reſp.& ex Quint.) ἢ κιθάρα.itidémq;Suidæ νάβλα eſt εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Et rurſum apud Heſych.καὶ ναῦλον,τὸ αὐτὸ ὄργανον. D Frequentiori in vſu EST Ναῦλαι, SIVE Νάβλας,ου,ὁ. Poll.l.4,καὶ ναύλας μνημονεύει Φιλήμων, Ἔδει παρεῖναι Παρθένων αὐλητρίδ᾽ ἢ Ναῦλαν τιν᾽.ſic.n.in ipſius cod.reponendum ex Athen.l.4,vbi per β ſcribitur νάβλαν. Apud eũdem Athen.ibidem, κρεῖττον τὸ ὑδραυλικὸν τοῦτο ὄργανον τοῦ καλουμένου νάβλα.vbi obſerua gen.Doricũ. quo vtitur & Sopater, ὅτι τὸ Σιδώνιος νάβλα λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος.Ibidem,Νάβλας ἐν ἄρθροις γραμμάτων,οὐκ εὐμενὴς Σιλωτὸς ἐν πλευροῖσιν ἄψυχος παγὶς Ἔμπνουν αἴει μοῦσαν. Apud Heſych.oxytonωs ſcribitur ναβλᾶς, ab eóque expo E nitur non ſolùm εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ λύχνου, ſed etiam κιθαριστής: vt ναβλᾶς dicatur etiam is qui nablam pulſat: QVI Ναβλιστὴς quoque ab Euphorione appellatur,apud Athenæũ lib.4, οἱ νῦν καλούμενοι ναβλισταὶ καὶ πανδουρισταὶ καὶ σαμβυκισταὶ καινῷ μὲν οὐδενὶ χρῶνται ὀργάνῳ.Inſtrumentũ autem illud muſicum ab Ouidio vocaturNablium,forma dimin.l.3 De arte am. Diſce etiam duplici genialia nablia palma Vertere: cõueniunt dulcibus illa modis.) A ναῦλον ſiue ναῦλος ſignificãte naulũ eſt ADVERB. Ἄναυλεὶ,ſiue ſine naulo.Et VERB.Ναυλόω, Naulo loco.Plutar. F Symp.7,probl.6,οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες,ὅ,τι φέρῃ τις,ἐμβάλλεσθαι παρέχουσι.Ita ναυλοῦν πλοῖον dicitur nauclerus quũ vectorẽ naui vehendũ ſuſcipit perſoluto naulo. VNDE Ἐκναυλόω,ῶ,Cũ naui portũ exeo.in v.l.ſineautore & exẽplo.Pro ναῦλον autẽ ſiue ναῦλος ſcribitur ETIAM Ναῦλλον ET Ναῦλλος duplici λ,vt Ariſtoph. ſchol.annotat.

Ναύσθλον,ου,τὸ,Naulũ.idẽ quod ναῦλον,teſte Heſych.VNDE Ναυσθλόω,ῶ,Naulo loco, vt ναυλόω. vel Naulo vehendũ ſuſcipio.In v.l.ναυσθλώσων ex Eurip.affertur pro Latur⁹, Geſtaturus.Heſych.ναυσθλοῦν exp.ναυτολογεῖν & ναυσθλωσάμενος,ναυτολογήσας. Ab Ariſtoph.verò ναυσθλώσασθαι dici G tur vector qui perſoluto naulo nauem conſcendit. In Pace,Πηλιῶς πορθμεῖ᾽ πῶλος,οὐ ναυσθλώσομαι. id eſt (inquit ſchol.)οὐ νηὸς ἐπιβήσομαι:addens,κυρίως δὲ,τὸ ναῦς μισθώσασθαι:innuénſque ναυσθλώσασθαι accipi pro Naulo conducere nauem aut vecturam.Heſych.ναυσθλώσουσι exp.ἀποκομίσουσι.vt ναυσθλοῦν dicatur etiam Naulo accepto aueho, & deinde generaliter pro Aueho,Deporto. COMP. Ἐκναυσθλόω,Naulo accepto exporto. Impropriè autem H aliquis à fluctibus dicitur ἐκναυσθλοῦσθαι.vt apud Lycophr.Αἴγλα δ᾽ εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται, Κλύδωνα χελύσσουσα. vbi ſchol.annot.ἐκναυσθλώσασθαι eſſe propriè τὸ ἐκ τῆς νηὸς ἐκπλεῦσαι: eo autẽ in loco accipi pro ἐκριφῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Sunt qui ibi exponant etiam ἐκπλεύσει.

Deriuata à genit.Νεώς.

Νεών,ῶνος,ὁ, Nauale. idem quod νεώριον. ſignificatúrque

hoc vocabulo nõ tã ſtatio nauiũ quã locus & domiciliũ A quo ſubducuntur: quemadmodũ & Heſych. νεώριας exp. νεῶν οἶκοις, νεόλκια. Vide Νεώριον. In v.l. exponitur etiã Nouale, quod & νειὸς dicitur.

Νεῖος, Naualis. ſiquidem v.l. νεῖα ſunt ligna fabricandis nauibus apta, ſeu Ligna naualia, vt Liu. dicit Naualis materia. At de νείοις vide Heſych. qui exp. νηΐοις, dicitq; inter alia eo ſignificari fundum nauis.

Deriuata à genit. Νηός.

Νήϊος, ου, ὁ, Naualis. Et Νήϊον, ſ. ξύλον, Lignum nauale, vel Naualis materia. Il. γ, — ὅς ῥά τε τέχνῃ Νήϊον ἐκτάμνῃσι. id eſt, ξύλον πρὸς ναῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον. Heſiodus verò dixit Νήϊά τε ξύλα. Et Apoll. νήϊα δοῦρα pro eodem, quæ B Thucyd. & proſæ ſcriptores ναυπηγήσιμα. libro 2, Ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις Ἀνέρες ὑλουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες Θείνωσιν σφύρησιν. Idem dicit, νηὸς ἀφλάστοιο. Et νηὸς ὀλκαίοιο, libro 1, vbi ſchol. annotat ſignificari partem nauis quæ ſubter aquas trahitur. Item νήϊα τέχνη, ars nautica. Soph. Aiace, ἰὼ πόρος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας. (vbi Doricè dixit ναΐας pro νηΐας, à NOM. Νάϊος.) At Νήϊον Nicander pro remo vſurpauit, in Ther. Νήϊά θ' ὡς ἀπέρχονται ὑπὸ πλείῃ ἐλικούσῃ. id eſt κῶπαι, inquit ſchol. C

Νήϊον eſt etiam mons Ithacæ, ὑπονήϊος ἐκτικός. Od. α, Ἐν λιμένι ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι. VNDE Ὑπονήϊος, Neio ſubiectus, SubNeio ſitus. Apud Hom. — ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου. i. ὑπὸ Νηΐῳ ὄρει κειμένης. Inde ET Νηϊάδες νύμφαι, ab eodem, ſecundum Cratetem: alii autem exp. τὰς διαπειβούσας περὶ τὰ νάματα. Fortaſſis ETIAM Νηϊάδες νύμφαι inde appellantur ab Hom. Od. ν, Ἱρὸν νυμφάων αἳ νηϊάδες καλέονται. Ab eodem eſt gentile NOM. Νηϊάς, Qui ex Neio eſt. D

Νηϊτὸς, οῦ, ὁ, Naualis. v.l. Reperitur ETIAM Νηΐτης, ου, ὁ, itidem pro Naualis, Nauticus. Thuc. νηΐτη στρατῷ ἐπιπλεῦσαι, claſſe, ſeu claſſiario exercitu. dixit n. νηΐτην στρατ quod ſuprà appellauit τὸ ναυτικόν. VNDE Νηϊτικός, Nauticus. vt νηϊτικὸς νόμος, nautica conſuetudo. v.l.

ΝΕΙ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, Rixa, Iurgium, Altercatio. Contẽtio. Hom. Od. θ, Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος. quale autem fuerit hoc νεῖκος, exponẽs, ſubiungit, Ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν. Et νεῖκος dicitur ἀμφί τινι ab eodem poeta, Iliados ω, E Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Quod autem hic νεῖκος ὄρωρεν, alibi νεῖκος ἐτύχθη. Et in actiua ſignif. νεῖκος ἐγείρειν, vt Latinè Contentionem excitare, ſeu rixari. cui opponitur apud eundem νεῖκος λύειν. Apud Heſiod. verò & νεῖκος καταπαύειν, pro eodem. (Qui poeta vtitur & de contentione litigantium, ſeu lite) Copulantur autem ab Hom. alicubi νείκεα & ἔριδες. Idẽ Il. λ, νεῖκος dicit γίνεσθαι ἔχθημα, — μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔχθημα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Heſiod. autem νείκεα & δῆριν coniunxit. F Iungit Hom. νεῖκος & cũ genit. ἔριδος, itẽ cũ genit. πολέμοιο, vocans ita periphraſticè τὸ πόλεμον. i. Bellum. Sed & ſine adiectione pro bello vſurpat alicubi: vt Il. γ, Μῦθον Ἀλεξάνδροιο τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.

Νεῖκος aliquem & in proſa vſum habet (cui frequẽtius alioqui eſt φιλονεικία.) Vſi ſunt cum alii, tum Dem. pro rixa itidem, ſeu contentione. Xen. autem dixit νεῖκος, ἢ πόλεμος, ſcribens, πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος.

Νεῖκος duplicem habet apud Etymol. deriuationem: G quarum vna prorſus mihi ridicula videtur, altera non item: & tamen in v.l. illa annotata fuit, at hæc nequaquam. Ridiculam eſſe dico hanc, παρὰ τὸ τοῖς νέοις εἰκέναι. quia τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. At eam qua dicitur ab εἴκω deriuari, præfixa negatiua ſeu priuatiua particula, non omnino vero abſimilem eſſe exiſtimo. quam & ipſe alibi ex ſola diuinatione protuli, antequã eam apud Etymol. legiſſem. Eius autem occaſionem mihi præbuerat Plut. in Symp. deriuans νίκη itidem ab hoc verbo, vt H videlicet dicta ſit παρὰ τὸ μὴ εἴκειν, ſeu (vt legere malim) εἴκειν. Quum enim iſtam deriuationem ibi legiſſem, huic nomini νεῖκος multo aptior futura mihi viſa eſt.

C. Ἀμφίνεικος, ου, ὁ & ἡ, vel Ἀμφινεικής, έος, ὁ καὶ ἡ, De quo vtrinque eſt contentio, De quo certatur. Sophocl. ſchol. in hoc eius loco ex Trachiniis, τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν exp. ἀμφινεικῆ, περιμάχητον. Heſych. autẽ ἀμφινεικος dicens A eſſe περιμάχητος, ſubiunxit, ἐναντίας ἔχων λόγους. i. habens contrarios ſermones. id eſt (vt opinor) de quo diſceptatus. citat autem eandem eiuſdem poetæ tragœdiam.

C. Φιλόνεικος, ου, ὁ & ἡ, Rixæ amans, ſeu rixarum, Contentionis amans. Latinè vno verbo Rixoſus, Contentioſus. Item Peruicax. Ab Ariſtotele copulatur etiam φιλόνεικος & δύσερις, ſicut νεῖκος & ἔριν copulari dictum fuit ſuprà. Sed in bonam etiam partem pro Qui magno & velut pertinaci ſtudio contendit rem aliquam efficere. vt φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς ἀγαπῶντας ἑαυτόν. qui locus in v.l. affertur abſque autoris nomine: ſed ibi φιλόνεικος exp. ſimpliciter Contendens. B

(Φιλόνεικος in v.l. exponitur etiam Victoriæ amans, magno id quidem & craſſo errore, quo confunditur φιλόνεικος cum φιλόνικος.)

C. 2. Ἀφιλόνεικος, Non rixoſus, Non contentioſus, A contentione alienus, vel Non pertinax. ET Ἀφιλονείκως, Non contentioſè, Sine vllo cõtentionis ſtudio. Philo, ἀφιλονείκως τὰς ἔριδας ὑπερβὰς, τὴν ἀλήθειαν ἐπεζήτει. Vbi ἀφιλονείκως redditur Sine pertinaci contẽtionis ſtudio. C

Φιλονείκως, Rixoſè, Contentioſè, [illegible] animo contentionis cupido. Aut etiam Cum æmulatione. Herodian. l. 3, ἤ τι περὶ τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδῇ φιλονείκως ἑκάστοτε ἐμερίζετο. Ex Xenoph. φιλονείκως ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, mutua eſt inter eos æmulatio.

Φιλονεικία, ας, ἡ, Rixa, Contentio: ſicut & νεῖκος, à quo hoc per cõpoſitionẽ factum eſt. Exponitur & Peruicacia, item Æmulatio. quam ſignif. apud Demoſth. habere, Bud. teſtatur. Xen. Pæd. 7, φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβαλεῖ. atque vt νείκεα & ἔριδας ab Hom. copulari oſtendi ſuprà, ſic ab eodem illo ſcriptore ἔριδας & φιλονεικίας copulari videmus in hoc loco Pæd. 8, τοῖς μὲν ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὔποτε πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλον. itidẽmq; ἔριν & φιλονεικίαν à Demoſthene Philipp. 3, ſcribente, ἐκεῖνος ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. D

Φιλονεικέω, ῶ, Rixor, Contendo. Item Æmulor, Æmulus ſum. qua in ſignif. à Demoſth. accipi tradit Bud. (Poteſt autem ſic exponi & in hoc Plut. loco in Fabio, εἰ δὲ καὶ πρὸς τὸν συνάρχοντα φιλονεικεῖ, σκόπει ὅπως &c. Dicitur E etiam φιλονεικῶ πρὸς σὲ περὶ τούτου, Contendo tecum hac de re: vt apud Herodianũ, quũ de Carthagine loquens, ſcribit, φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων. id eſt, Contẽdens de primario nomine poſt Romã, vt Bud. vertit. vel (vt Politianus, eodem ſenſu) Cũ Alexandri vrbe de ſecundis palma contendit. Et alia conſtructione φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετὴν, De virtute tecũ contendo, ſeu certo, ex Plat. De leg. in v.l. Vbi etiam φιλονεικῶ πρὸς τὰ χείρω, ex Thuc. pro Per contentionem deteriora capto. Interdũ verò pro Contendo, i. Laboro efficere, Nitor. Budæus ſumi ait pro Contendo, Laboro, Nitor, à Baſilio in Hexaëm. 5. Subiungitq; F ex Theodorito, Hiſt. eccleſ. l. 1, καὶ τὸν δεσποτικὸν κατιδεῖν τάφον, λήθῃ παραδοῦναι φιλονεικοῦντες. Sed hoc addo, habere interdũ hoc verbum eã cõſtructionẽ quã habet Laboro apud Lat. vt apud Plat. φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ποιοῦντα, Laborare ad id. nã & ipſe Cic. ita loquitur. Tale eſt apud eundẽ, De rep. l. 1, φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. (quod exp. etiã Inſtare vt ego reſponderẽ) Quinetiam quemadmodũ dicitur Laboro vt hoc fiat: ſic φιλονεικῶ ὅπως τοῦτο γένηται. Xen. φιλονεικήσω ὅπως περιγένηταί σου. Quibus in locis vti poſſumus & verbo Cõtẽdo, aut etiam G vtroq; ſimul: vt quũ dicit Cic. Omnibus. n. neruis mihi contendẽdum eſt, atque in hoc laborandum, vt &c.

C. 2. Ἀντιφιλονεικέω, ῶ, Contrariã in partẽ contentioſè laboro & pertinaciter, Cõtrariũ cõtendo, Cõtrariũ efficere cõtẽdo. AT Προσφιλονεικῶ, q.d. Cõtẽdo ad, Laboro. Dicitur Lat. eadẽ compoſ. forma Adlaboro, ſeu Allaboro.

Νεικέω, ῶ, VEL Νεικείω, Rixor, Altercor. Sed frequẽtius H pro Obiurgo, Increpo, Inceſſo cõuitiis, ſeu probris. Homerus Iliad. α, Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι Νεικεῖ, Conuitiis me inceſſit, Mihi conuitiatur (nõ Mecum contendit, vt habet vulg. interpretatio ad verbũ) Hom. Il. β, — Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ. Ibidẽ, Ὥς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν. Et Iliad. α, — ὄφρα μή με τι νεικείῃσι πατήρ. Sed pleriſque in locis cum adiectione, in

quibus addi poteſt ſimpliciter Inſector, vel Inceſſo. vt Iliad. β, Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι, inſectari reges verbis contumelioſis, vel Inceſſere. Idem Iliad. γ, Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι, Inſectatus eſt probroſa oratione. aut etiam Obiurgauit, Increpauit. Heſiod. autem poſt νεικείῃ addidit χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι.

HINC Νεικεστήρ, ῆρος, ὁ, Obiurgator, Conuitiator, Obtrectator. Heſiodus Ergois, Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.

ΝΕΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Mortuus, Defunctus. Odyſſeæ λ, – ἔνθά τε νεκροὶ Ἀφραδέες ναίουσι, Mortui, ſeu Manes. Plutarch. ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο. Alibi dicit θῆκαι καὶ μνήματα νεκρῶν. Lucian. ἐπὶ νεκρῷ δακρῦσαι. Rurſum Plutarch. in Coriolano, τῇ πατρίδι μὴ προσμίξαι δυνάμενος πρὶν ἢ νεκρὰν ὑπερβῆναι τὴν τεκοῦσαν. Idem in Sympoſ. lib. 5, de ſale, τῶν σωμάτων τὰ νεκρὰ διατηροῦν ἄσηπτα. Et in compar. gradu iocoſè, in Epigramm. lib. 2, – μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοῦ νεκρότερον τεκνίου, multo magis mortuum nato tuo. Quibus adde ex Polybio, πολλοὺς νεκροὺς ἐποίησαν, magnã ſtragem ediderunt. Aliquando νεκρὸς dicitur potius mortui cadauer, ſeu corpus mortuum: itidémque νεκροί. quomodo & præcedentium locorum quidam accipi poſſunt. Odyſſ. μ, – ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ. & alibi paſſim. Itidémque in proſa, frequẽter tam apud Thuc. quàm Xen. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν. Xen. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀναιρεῖσθαι. Idem, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο. Idẽ, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέλαβον. Thuc. ξυγκομίσαντες τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς. Xenophon, σωροὺς νεκρῶν. Thucydides, νεκρῶν ἐκράτησαν. Idem, νεκροὺς ἐσκύλευσε. Idem, ἐνέπλησε φόνου καὶ νεκρῶν. Plutar. λύτρα τοῦ νεκροῦ. Interdum additur genit. vt apud Xen. Pæd. 7, νεκρὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Pauſanias in Atticis, κομίσαι τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀλκμήνης. Idẽ, ὅσιον ἀνθρώπου νεκρὸν κρύψαι. Quo vſi ſunt modo aliqui ex Lat. nomine Defunctus: vt Plinius, quũ dixit, Quam tãdem portionem eius defunctus obtineat? Sed & neutro gen. apud Plut. in Amat. narr. τῶν θυγατέρων τὰ νεκρά. At ſupra habes ex eodem νεκρὰ σώματα.

C. Νεκροβόρος, Mortuos deuorans. Greg. de malo ſacerdote, Νεκροβόρος, δολόμητις, ἀτάσθαλος.

C. Νεκροδέγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mortuos recipiens. ita dicitur Orcus ab Æſchylo, quòd manes defunctorum excipiat. ET Νεκροδόκος, idem, vt νεκροδόκος κλιντήρ, clilectus mortuum efferendum recipiens.

C. Νεκροκορίνθιοι, Corinthiorum defuncti. Sic in hiſtoria vocabantur vaſa fictilia quæ Corintho euerſa Romam impleuere, quòd ex recluſis ſepulcris eam excerpſiſſent prædam. Cæl. Rhod. l. 11, c. 60.

C. Νεκροκόσμος, Qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

C. Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, Vaticinium euocatis mortuis, Reſponſum quod inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt. Et locus vbi reddunt. Heſych. Vtitur eo & Cicero Tuſc. 1, Inde Homeri tota νεκυΐα, inde ea quæ meus amicus Appius νεκρομαντεῖα faciebat: inde in vicinia noſtra Auerni lacus, vnde animæ excitantur obſcura vmbra, aperto oſtio alti Acherontis, falſo ſanguine imagines mortuorum. ET Νεκρομαντεία, Vaticinatio eiuſmodi. idem. Heſych.

C. Νεκροπέρνας, ου, ὁ, Defuncti ſeu defunctorum venditor, Qui defuncti cadauer vendit. Sic à Lycophr. vocatur Achilles qui Hectorem mortuum magno auri pondere Troianis vendiderit: à πέρνημι.

C. Νεκροπομπός, οῦ, ὁ, Dux manium: vel potius, Qui demortuorum animas Plutoni tranſmittit. Epitheton Mercurii, qui manibus ad inferos ducendis præeſt. Luc. δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, animas defunctorum tranſmittere. idem Mercurius & ψυχοπομπὸς dicitur, qui Od. ω, Ψυχὰς μνηστήρων κατάγει, virgula ſua euocatas, & ſequi ſe iuſſas.

C. Νεκροστόλος, ου, ὁ, Elator funerum, Pollinctor, Libitinarius. Bud. ex Œcum. ET Νεκροστολέω, Mortuos Plutoni mando.

C. Νεκρο[illegible]λία, ας, ἡ, Mortuorum expoliatio.

C. Νεκρ[illegible]ρος, ου, ὁ, Qui defunctos effert & humat. Poll.

C. Νε[illegible]γέω, Mortuos duco. Luc. de Mercurio, σὲ δεήσει τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα χρόνου πολλοῦ. Idem dicitur ψυχαγωγεῖν & ψυχὰς κατάγειν, & νεκροπομπός. quod vide.

C. Ὁμόνεκρος, Paris corruptionis cum mortuis. v. l.

Νεκρώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, Mortuo ſimilis, Cadauerоſus.

Νεκρικός, οῦ, ὁ, Mortualis. vel idem cum præcedenti. Luc. De ſalt. σκελετώδες τοῦτο καὶ νεκρικόν. Et νεκρικὰ φυτὰ, Euſtath. τὰ τῶν νεκρῶν προσήκοντα μνήμασι. Item τὰ νεκρικὰ, Res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, Morte macto, Eneco, Mortifico, vt theologi loquuntur. Ad Coloſſ. 3, νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Et νεκρόομαι, Enecor. Philo De mundo, ἀκίνητον ἐαθὲν ὑφ' ἡσυχίας νεκροῦται, quiete enecatur: de aqua. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur Viribus effœtus & quaſi emortuus. ad Rom. 4, οὐ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον. Et Hebr. 11, de eodem, ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, eóque iam emortuo. VNDE Νέκρωσις, Mortificatio, vt theologi loquuntur 2. epiſt. ad Cor. 4, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, Mortificationẽ Domini Ieſu, vel quaſi deſtinationem ad cædem. Vbi ſignificatur conditio illa quotidianis mortibus obnoxia, qualis etiam fuit Chriſti ad tẽpus, & ſumma imbecillitas. (Ambroſius vertit Mortẽ: ſed tolerabilius fuiſſet Cædẽ. Ad Rom. 4. poſt locũ in νεκρόομαι iã citatũ, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς ὑστέρας Σάρρας, vuluã emortuã, & cuius vitalis ad concipiendum calor extinctus erat. Et apud Gal. νέκρωσις γίνεσθαι dicitur vbi mẽbrũ aliquod emoritur. Et in quodã ſenario apud Suid. Νεκροὺς ὁρῶν, νέκρωσιν ἕξεις πραγμάτων, mortuos vidẽs emorietur & langueſcet ardor peragendi quod inſtitueras. Quod intelligitur de viſione quæ fit in ſomnis. Vide Eraſmum in Adag.

¶ Νεκάς, άδος, ἡ, Demortuorũ cadauerum aceruus, (νεκρῶν σωρὸς, vt Xen. loquitur) Il. ε, – δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχεν ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι. Luc. ἐκ νεκάδων ἐξῴκισε, extulit è mortuis. Annotat Heſych. quum νεκάδες propriè ſignif. τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, reprehendi Callim. qui ſimpliciter pro τάξεις vſurparit. Locum eius poetæ apud ipſum vide.

Νέκυς, υος, ὁ, Mortuus. idẽ cũ νεκρός. Et νέκυες, defuncti, ſeu defunctorũ manes. Od. κ, γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. & alibi ſæpe. Od. λ, νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdũ νέκυς & νέκυες de defunctorum cadaueribus, vt & νεκρὸς ac νεκροί. Il. σ, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Et νέκυας φορέειν, Od. χ, quod ſuprà νεκροὺς ἀπάγειν & ἀναιρεῖσθαι. Additur & genit. vt in Νεκρός. Apoll. Ἀψυρτίδαο νέκυν κτερέιζεν ὅμιλος. Epigr. σὸς δὲ νέκυς, tuũ cadauer. Herodot. τοῦ φωρὸς τὸν νέκυν. Vtitur & Herodian. pro cadauere.

C. Νεκυηγός, οῦ, ὁ, Mortuorum ſeu maniũ ductor, Qui mortuos traducit. Charontis epitheton in Epigramm. vt & νεκυοστόλος.

C. Νεκυομαντεία, Vaticinatio quæ fit euocatis mortuis. Heſych. ET Νεκυομαντεῖον, Oraculum eiuſmodi. Euſt. ex Herodoto, Ἀχέρων ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ ἔνθα καὶ νεκυομαντεῖον, oraculum vbi manes euocati reſponſa ſciſcitãtibus de futuris dant. pro quo Herodot. l. 5 Ionicè DICIT Νεκυομαντήϊον. AT Νεκυόμαντις, Qui mortuos euocãs & ſciſcitans futura vaticinatur. ὁ ἐρωτῶν τὸν νεκρὸν, Suid.

C. Νεκυοσσόος, Mortuos ſeruans vel liberans. vt νεκυοσσόος Χριστὸς apud Nonnũ. Et νεκυοσσόος ὥρη, de die reſuſcitationis mortuorum.

C. Νεκυοστόλος, Qui mortuos tranſmittit. Charõtis epithetõ apud Luc. Et in Epigr. νεκυοστόλος πορθμεύς, portitor mortuorum.

Νεκύσια, Funeralia, Feſtum in Bithynia, quo ἐψυχούμενοι τὰς ψυχὰς ἐκάλουν τὰς τῶν ἐπὶ ξένης ἀποθανόντων ψυχάς. Euſt.

Νεκυΐα, ας, ἡ, Tractatus de manibus, πραγματεία λέγουσα τὰ κατὰ νέκυας, vt Euſt. exp. dicẽs ſcribi ET Νεκύα, ſine ι. Sic inſcribitur vlt. lib. Od. in quo Mercurius procorũ cæſorũ animas ad Orcũ deducit. Plut. Symp. 9, παιζομένων τῶν Ὁμηρικῶν ὅσας κατωνόμαζεν. Syn. ἐν δυοῖν νεκυΐαιν, in duorum mortuorũ catologo. Herodian. vſurpauit pro euocatione mortuorũ, qua futura ex eis euocatis ſciſcitantes reſcimus. libro 4, μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντα, νεκυΐα τε χρησάμενον, μαθεῖν περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου, euocatis manibus de vitæ fine ſciſcitatum.

ΝΕΜΕΣΑΩ, ῶ, ET Νεμεσάομαι, ῶμαι, Indignor, Iraſcor, Succenſeo. Aut, Meritò indignor, ſeu iuſta de cauſa, Meritò ſuccenſeo. nam Euſtath. vult accipi non ſimpliciter pro *μέμφομαι*, ſed pro *μέμφομαι δικαίως*. (quam ſignificationem & verbo *νεμεσίζομαι* tribuit, vt infrà docebo) Hom. Odyſſ. ζ, — *καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.* Sic Iliad. ψ, *Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.* Et Odyſſeæ φ, — *ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ Ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσι δ' ἐνεμέσσα μνηστήρεσσι.* Dicitur etiam *νεμεσῶ σοι τῷ τοιοῦτον.* vt Iliad. δ, *Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.* vbi cōmodè reſolui poſſe exiſtimo participiū *ὀτρύνοντι* in *διὰ τὸ ὀτρύνειν*: vt perinde ſit ac ſi dictū eſſet, *οὐ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι διὰ τὸ ὀτρύνειν*, vel *ὅτι ὀτρύνει*. (quo in loco obſerua etiam, manifeſtum eſſe *νεμεσῶ* ſimplicius accipi pro *μέμφομαι*, non pro *μέμφομαι δικαίως*) In paſſiua autem voce, vt Iliad. ρ, *Μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται.* Et Od. α, — *νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.* Alicubi verò adiūgit *περὶ κηρί*, vel *ἐνὶ θυμῷ*. Dicitur præterea *νεμεσῶ τῷδε*, ſeu *νεμεσῶμαι*. vt Od. ψ, *Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα, Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.* Et Od. ξ, *Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν Ξενίου, ὅστε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα.* vbi Euſtath. ait *κακὰ ἔργα* eſſe pro *ἐπὶ κακοῖς ἔργοις*, ſeu *διὰ τὰ κακὰ ἔργα*. & hoc quidem modo eſſe defectum præpoſitionis, illo autem, eſſe antiptoſin. Heſiod. *θεοὶ τοι καὶ τὰ νεμεσῶσι.* Interdum etiam cum infinitiuo: vt Od. α, — *νεμέσσηθη δ' ἐνὶ θυμῷ Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν.* vbi Bud. ait *νεμεσᾶν* eſſe Indignū cenſere. Sed mihi non minus placuerit Reprehenſione dignum cenſere. (Iungunt verò itidem Latini ſuum Indignor infinitiuo, ſed raró) Vſus eſt eadem conſtruct. & aliis in locis, quorum è numero eſt hic, Od. δ, — *νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν Κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.* Aliquando autem *νεμεσῶ* apud eundem poetam Indignationem ſeu reprehenſionem formido, *νέμεσιν εὐλαβοῦμαι*. aut etiam ſimplicius Formido, Timeo. Vide Euſt.

Νεμεσῶ in proſa etiam legitur: & quidem interdum pro Succenſeo, interdū pro Inuideo, aut Inuidens ſuccenſeo. Sed quantum meminiſſe poſſum, de Deo dicitur frequentius quàm de hominibus. Plato in Minoe, *νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα.* (vbi exponitur Succenſet deus, itē Offēditur deus) Plut. Ad præf. ind. *νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνοὺς καὶ ἀκτινοβολίας.* Luc. de Deo itidē, & quidem cum genitiuo rei, addito ad datiuū perſonæ, pag. 214, *ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ἡμῖν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησε.* Sed idem eadem cum conſtructione vſus eſt & de hominibus, cum alibi, tum in iſto loco, pag. 134, *καὶ πρὸς χαρίτων, μὴ νεμεσήσῃς μοι τῆς εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα.* Animaduertēdum eſt autem his in locis, *τὸ νεμεσᾶν* eſſe eorum qui indignantur illi qui modū aliqua in re non tenet, nec ſuo ſe modulo metitur, aut etiā qui inuidēt ei aliquid quod ille ſibi arrogat. In illo certè priore Luciani loco apertè accipitur pro Inuidere. cuius ſignificationis meminit & Ariſtot. ſed ita vt diſtinguat à *φθονεῖν*. Scribit enim Rhet. l. 2, *εἰ γάρ ἐστι τὸ νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, φανερὸν μὲν δῆλον ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾶν, ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει.* id eſt, Si enim *νεμεσᾶν* eſt dolore affici ob fortunam proſperam eius qui ea indignus eſſe videtur, primùm quidem &c. Ibidem, *ἀντίκειται δὲ τῷ ἐλεεῖν μάλιστα μὲν ὃ καλοῦσι νεμεσᾶν.* Et paulo pòſt, *δεῖ γὰρ καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς ἀναξίως πράττουσι κακῶς, συνάχθεσθαι καὶ ἐλεεῖν· τοῖς δὲ εὖ, νεμεσᾶν. ἄδικον γὰρ τὸ παρὰ τὴν ἀξίαν γιγνόμενον. διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσᾶν.* quæ poſtrema verba Ariſtotelis faciunt pro illo vſu huius verbi quem frequentiorem eſſe dixi in ſoluta oratione. Cæterùm diſcrimen eſſe inter *νεμεσᾶν* & *φθονεῖν* teſtatur & Cic. in ep. ad Att. l. 5, Vt libet. ſed planè gaudeo. quoniam *τὸ νεμεσᾶν* intereſt *τοῦ φθονεῖν*.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, vt *νεμεσήμων μῦθος* apud Nonnum, Indignabunda oratio. Exponitur tamen in v. l. Expoſtulans, item Mordax. Et *νεμεσήμων φωνή*, vox obiurgatrix. Et *νεμεσήμων θυμός*, querulus animus. Et *διπροσώπη νεμεσήμων*, peccatum imputandum & vindicādum. ex eodem Nonno.

Νεμεσητός, οῦ, ὁ, Indignatione proſequēdus, Ob quem ſeu de quo indignari debemus. Vel, Reprehendendus, Reprehenſione dignus. Item *νεμεσητὸν* neutro gen. Res indigna: & *οὐ νεμεσητὸν* exponitur Non indignum putandum eſt. Sed in iſto loco Homeri, — *πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι* Budæus vertit, Non fuit reprehendēdum. Vertit etiam Reprehenſione dignus, ſubiungens ex Plutarcho, *ἀνθρώπου πάθος νεμεσητὸν ὑπὸ φιλοτιμίας ἔλαβε.* Ab eodem *πρᾶγμα νεμεσητὸν* vocari tradit Rem à Nemeſi & Fortuna inuidente immiſſam.

Νεμεσητὸς ſignificatione etiam actiua pro *νεμεσητικὸς* apud Homerum. Vide Euſtathium.

Νεμεσητικός, ή, όν, Ad indignationem propenſus, Qui facilè indignatur & leui de cauſa. Sed apud Ariſtot. cum alibi, tum Ethic. lib. 2, intelligitur de eo qui eſt propenſus ad indignationem cum quadam inuidentia, ſeu inuidia, aut cum quodam inuidentiæ genere: videlicet quū inuidemus res ſecundas iis qui indigni ſunt illis. *ὁ μὲν γὰρ νεμεσητικὸς* (inquit) *λυπεῖται ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσιν*: at *φθονερὸς ὑπερβάλλων τοῦτον, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖται.* Vide Suidam. Apud eundem *νεμεσητικὸν* exponitur *μεμπτόν*, ſed repono *νεμεσητόν*.

¶*Νεμεσίζω*, & frequentius *Νεμεσίζομαι*, Idem quod *νεμεσῶ* (de quo dictum paulo antè fuit) Indignor, &c. Euſt. poſtquam dixit *νεμεσῶ* & *νεμεσίζομαι* vtplurimum accipi pro *δικαίως μέμφομαι*, affert hūc verſum Homeri, *Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα*; item hunc, *νεμεσίσαιτό κεν ἀνὴρ Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων*. Sed in iſto verſu Od. α, — *ἐπὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας*, ſumi ait *δεδιέναι καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν*. Latini Deum vereri dicunt, item Reuereri. Cæterùm in illo Homeri loco vbi *νεμεσίσαιτο* legit Euſtathius, ſcribitur *νεμεσσήσαιτο* à *νεμεσσῶμαι*. quam lectionem & ipſe ſuprà ſequutus ſum. Ac certè ipſum quoque Euſtathium ita ſcriptum reliquiſſe crediderim. vtut ſit, ſcribendum ſaltem fuerit *νεμεσσίσαιτο* geminato σ.

Ab act. voce eſt *νεμεσίζει* apud Suid. quod exp. *μέμφεται*.

Νέμεσις, εως, ἡ, Indignatio, aut etiam Indignatio cū quadam inuidentia, ſeu inuidia, aut Inuidia quædam indignabunda. Nec enim aliud interpretationis genus aptius excogitare potui. Hom. Il. γ, *Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.* Quo in loco *οὐ νέμεσις* non videtur ſimpliciter ſignificare indignationem, ſed dici de iis qui ita indignantur & ſuccenſent, vt ſimul inuideant cuipiam aliquid, tanquam maius quàm vt eo ſit dignus. vt perinde ſit ac ſi dicerent hi ſenes, Non eſt quod quiſquam indignetur & ægrè ferat Græcos ob talem mulierem diuturnis conflictari malis, illique tantum honoris inuideat, tanquam indignæ. Nec tamen quum hæc dico, ignoro Fabium de Homericis iſtis loquentem, ita ſcripſiſſe, Non putant indignum Troiani principes Graios Troianóſque propter Helenæ ſpeciem tot mala tantóque temporis ſpatio ſuſtinere. Sed hæc minimè repugnant illi meæ interpretationi: ſicut nec iſte Propertii verſus (in quo planè ad illum Homeri locum alluſiſſe eum exiſtimo) Digna quidem facies pro qua vel obiret Achilles. Nam qui dicit, Non eſt quòd quiſquam indignetur & ægrè ferat &c. is certè dicit non indignum eſſe id fieri. Fateor alioqui *νέμεσιν* apud hūc poetam ſæpius habere ſolam indignationis ſignificationem, ſeu reprehēſionis, aut iuſtæ reprehēſionis. id eſt, *δικαίας μέμψεως*: vt exponit Euſtath. cum alibi, tùm in iſto loco Iliad. ζ, *Οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι Ἥμην ἐν θαλάμῳ.* Idem verò in iſtum eiuſdem poetæ locum Iliad. ν, — *Ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν*, annotat *αἰδῶ* eſſe in nobis ipſis, at *νέμεσιν* eſſe ab aliis *πρὸς οὓς τὴν αἰδῶ ἔχομεν*. Vide plura apud eū de ſignif. quam nomen hoc apud Homerum habet. Idem à futuro *νεμεσήσω* fieri ipſum tradit, abiecto ω. Dicitur AUTEM *Νέμεσσις* metri cauſa pro *Νέμεσις*, SICUT *Νεμεσσάω*, ET *Νεμεσσίζομαι* pro *νεμεσάω* & *νεμεσίζομαι*.

Νέμεσις in ſoluta oratione, Indignatio quæ concipitur ob res proſperas alicuius, ſeu felicitatem qua indignus eſt. ac plerunq; diis tribuitur. Plut. in Antonio, de eo loquens, *πρὸς ταῦτα τὰς χεῖρας ἀνατείνας, ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς, εἴπερ ἄρα νέμεσις τὰς πρόσθεν εὐτυχίας αὐτοῦ μετίοι, εἰς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῷ δὲ ἄλλῳ στρατῷ σωτηρίαν διδόναι καὶ νίκην.* Idem

verò alibi pro νέμεσις τὰς ϖρόσθεν ἀτυχίας μετοδοῦσα, dixit A
ἡ τῶν ἀτυχημάτων νέμεσις: ita ſcribens, τὴν τῶν ἀτυχημάτων
νέμεσιν εἰς τὸν οἶκον ἀφρειοσαμένης τῆς τύχης. vbi Bud. inter-
pretatur Inuidiam fatalem. Ariſtoteles certè conſenta-
neè iis quæ de verbo νεμεσᾶν tradit, (de quibus ſuprà) νέ-
μεσιν eſſe dicit λύπην ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν,
Rhet. libro 2. (Sic autem & Plutarch. in lib. De virtu
te morali, καὶ ἡ νέμεσις ἐπὶ τοῖς παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦσι. ſcio
tamen hæc verba ἐπὶ τοῖς &c. ab aliis iungi cum ſequē-
tibus) Idem Ariſtot. Ethic. libro 2, cap. 7, νέμεσιν mediū
inter φθόνον & ἐπιχαιρεκακίαν tenere locū dicit. vbi vide B
plura. Cæterùm non ſolùm eſt νέμεσις aduerſus fe-
licitatem eorum qui indigni ea ſunt aut eſſe videntur,
ſed & aduerſus eos qui aliquod ſcelus commiſerunt. vn
de Budæus vertit Indignatio ob ſceleratum facinus vel
inſolens, in hoc Syneſii loco, ἐὰν τὰ κατὰ τὸν ἑταῖρον Διοσκου
ρίδην, ὅτι μετρίως ἐπράχθη, καὶ οὐχ ὡς ἂν ἡ ποίνη Θεοῦ τε
καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν. Denique νέμεσις redditur etiam
Vltio diuina, quæ videlicet conſequitur illam eorum
indignationem, eſtque eius effectum. Lucillius certè
plurali etiam vſus eſt libro 2 Epigr. pag. 130, πολλὰς μεγά- C
λας νεμέσεις. Sed plerunque Νέμεσις eſt nomen cer
tæ deæ quæ præ cæteris omnibus diis ac deabus curæ
habet inſolentiam hominum reprimere, & de iniurio-
ſis pœnas ſumere. ἡ θεῶν μάλιστα (inquit Pauſanias) ἀν-
θρώποις ὑβρισταῖς ἐστὶν ἀπαραίτητος. Eadem eſſe hæc puta-
tur quæ & Ἀδράστεια. atque adeo alicubi ἀδράστεια velut
epithetum eius poni exiſtimatur. (Ariſtoteles autē,
aut quicunque eſt autor libelli De mundo, putauit νέμε
σιν non aliud eſſe quàm τὸν θεὸν, ſumptúmque eſſe hoc
nomen ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως) Vide Ἀδράστεια ſuprà, D
vide item Eraſmū in his prouerbialibus verbis, Adra-
ſtia Nemeſis, vbi cum alia, tum Antimachi proferūtur
verſus, in quibus Νέμεσις vocatur μεγάλη θεός.

HINC Νεμέσια, τὰ, Feſtum quoddam deæ quæ di-
citur Nemeſis, quo parentabatur defunctis. Vide Har-
pocr. ex quo ſumpſit Suidas, ſed apud Harpocr. eſt Νεμέ
σεια, apud Suid. EST Νεμεσεία, quam ſcripturam, vt mē
doſam, reiiciendam cenſeo.

NEΜΩ, F. νεμῶ, (Pr. νενέμηκα. ſed vſitatior eſt ao-
riſtus 1, ἔνειμα) Tribuo, Diſtribuo. Ho- E
merus Il. γ, αὐτὰρ ἔπειτα Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν
ἀρίστοις. Et Odyſſ. κ, – νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα. Sed & νέμειν
μοίρας idem dixit. Alicubi etiam Dare exponitur apud
eundem. Sophocl. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμει. Tribuere, De-
ferre honorem. vbi exponitur & ἀποδιδόναι. Apud eun-
dem νέμειν ἄριστον, optionem dare. Bud. poſtquā
νέμω expoſuit Tribuo, Diſtribuo, affert ex Ariſtot. Eth.
lib. 5, καίτοι καὶ μέλι καὶ οἶνον καὶ καῦσιν καὶ τομὴν εἰδέναι
ῥᾴδιον, ἀλλὰ πῶς δεῖ νεῖμαι πρὸς ὑγίειαν, καὶ τίνι, καὶ πότε, τοσοῦ-
τον ἔργον ὅσον ἰατρὸν εἶναι. Et paſſ. ex eodem loco eiuſdem, F
ἀλλ' οὐ ταῦτ' ἐστὶ τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ πως
πραττόμενα καὶ πως νεμόμενα, δίκαια. vbi tamen δίκαια νε-
μόμενα vertit Iura reddita. Subiungit autem, Νέμω,
Tribuo. id eſt, Sum ſtudioſus alicuius rei, Honorem ha
beo, & Magni pendo. Sed exemplum affert quod hanc
expoſitionem nullo videtur modo admittere: ex Ari-
ſtot. Problem. ſect. 18, ὅτι ἐν οἷς οἴεται ἕκαστος κρατιστεύειν, ταῦ-
τα προαιρεῖται· ὁ δὲ αἱρεῖται, ἐπὶ τοῦτ' ἐπείγεται, νέμων τὸ πλεῖ-
στον ἡμέρας αὐτῷ. Nā hîc νέμων aptè verteris Tribuēs, vel
Impendens: hoc modo, Tribuens ei optimam diei par G
tem, vel Impendens ei. At quomodo illud alterum
expoſitionis genus, Sum ſtudioſus, Honorem habeo,
&c. accommodare huic loco poſſis? Ego igitur contrà
exiſtimo in hoc loco aptius retineri verbum Tribuo: at
in quibuſdam aliis poſſe nos interpretari vel Tribuo,
vel Locum do, ſeu Locum relinquo, vt apud Thucydi-
dem libro 3, ὑμεῖς δὲ γνόντες ἄμεινον τάδε εἶναι, καὶ μήτε οἴκτῳ
πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ, οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἐῶ προσάγεσθαι.
Herodian. libro 3, ὁ δὲ Σεβῆρος ὡς ἔτι μάλιστα σὺν τῇ στρατιᾷ H
ἠπείγετο, μηδὲν ῥαθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, Nullum de-
ſidiæ dās locum, ſeu Nullum deſidiæ locum relinquēs.
aut, nihil loci. Sed & quod dixit Terentius, Nihil loci
eſt ſegnitiæ neque ſocordiæ, reddi poſſe exiſtimo οὐδὲν
ῥαθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ δεῖ νέμειν. At Νέμομαι, Tri-
buor, Diſtribuor, Diuidor. Interdum verò & Diui-
do, Partior. (qua tamen in ſignificatione aoriſtum me-
dium νείμασθαι vſitatiorem eſſe puto) Plutarch. Sympoſ.
ſeptē ſapientum, ἀλλὰ καὶ τοῖς σοφοῖς (εἶπεν) ὑμᾶς ὁρῶ μὴ ἀ-
νίσοις μέτροις τὰς κτήσεις νενεμημένας πρὸς ἀλλήλους ἔχοντας.
Et apud Herodianum miſera mater dicit, καὶ πῶς ἡ ἀ-
θλία ἐγὼ εἰς ἑκάτερον ὑμῶν νεμηθείην, ἢ τμηθείην; At ſigni
ficatione actiua, ex Libanio, Ἀπολλόδωρος αὐτὸς νέμεται
πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Affertur verò &
νείμασθαι τὰ πατρῷα ſine autoris nomine, pro Partiri pa
tris hæreditatem. Atque ita Herodianus libro 4, ἔδοξεν
αὐτοῖς νείμασθαι τὴν ἀρχήν. Νέμω interdum aptius
redditur Attribuo: & νέμομαι, Attribuor. Νέμω σοι
χάριν redditur apud Sophoclem, Confero in te benefi-
cium: itémque νέμειν αἰτίαν τινὶ in malam partem, Cul-
pam cōferre in aliquem. Apud Eurip. autē, σοὶ νέμω τοὐ-
μὸν μέρος, tibi meas tranſcribo partes.

Νέμω, & frequentius Νέμομαι, Poſſideo. (aut etiam
Habeo) ſed propriè Poſſideo quod aliquis mecū par-
titus eſt, ſeu quod mihi obtigit partitione factâ: ſi reſpi
ciamus ad νέμειν ſeu νέμεσθαι, quod Partiri ſignificat. vt
ex hoc velut ſequatur illud. Sophocl. ὡς τὰ σὰ κράτη θα-
νόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς. vbi exponitur ἔχοιμι. Thucy
dides lib. 1, διενεχθέντες περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπο-
ρίων καὶ τοῦ μετάλλου ἃ ἐνέμοντο. In aliis autem pleriſque
locis non ſolùm Poſſidere reddi poteſt, ſed & Incolere.
quū dicit, τὰ αὐτῶν νεμόμενοι ἕκαστοι, Sua poſſidētes, vel Sua
incolētes. Idē l. 1, ὑμεῖς μὲν γὰρ ἀπό τε οἰκουμένων τῶν πόλεων, καὶ
ἐπὶ τῷ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐπειδὴ ἐσῄεσαν &c. vbi manifeſtè
ponitur pro Incolere, ſeu Habitare. Vtitur autem hac
in ſignificatione & Homerus: vt quum dicit Iliados β,
Οἵ θ' Ὑλην ἐνέμοντο. Plutarch. autem & actiuæ voci ſi-
gnificationem hanc dedit, ſcribens in Æmilio, μίαν ἑστί-
αν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν. In hoc autē Thuc. lo-
co vbi habetur vox actiua, lib. 5, pag. 179, μηδετέροις οἰκεῖν
τὸ χωρίον, ἀλλὰ κοινῇ νέμειν, ſchol. κοινῇ νέμειν exponit κοι-
νὴν νομὴν ἔχειν ἐν αὐτῷ. (Et νέμομαι paſſiua ſignificatio-
ne apud eundem lib. 1, in præf. καὶ μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς
Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται. de quo loco dicam &
infrà) Budæus νέμομαι his tribus verbis ſimul expo-
nit, Fruor, & Poſſideo & Victito: & citat Ariſtotelem.
(addens, in Pandectis Græcis νέμεσθαι eſſe Poſſidere, &
νομὴ Poſſeſſio) Affértque ex Xenophōte νέμω τὸ χωρίον,
Vtor agro propaſcuo. quam ſignificationem conueni-
re exiſtimo Thucydidis loco quem modò protuli: præ
ſertim quum vt Xenoph. pro eodem dicit νομὰς ἔχειν,
ita ſchol. Thuc. ibi exponat νομὴν ἔχειν ἐν αὐτῷ, vt modò
retuli. Apud Thuc. in præf. νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, reddi-
tur Colētes ſuos quiq; agros. Sed νέμειν habet & aliā
colendi ſignific. veluti quum dicitur νέμειν τὸ ἴσον, pro
Æquitatem colere. In illo quoq; Thuc. loco quem mo
dò protuli, πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται,
crediderim νέμεται eam ſignificationem colendi habe-
re quam habet cum accuſ. Morem ſeu Mores: atque ita
debere hunc locum reddi, In multis Græciæ locis mo-
res antiqui coluntur. Vt autem ineſt huic Νέμω
altera etiam ſignificatio verbi Colo, ſic altera etiā ver-
bi Habeo, vel potius vna ex reliquis verbi Habeo ſigni
ficationibus. nam dicitur à Soph. νέμω σε θεὸν, Habeo te
deum, vel loco dei. Sic νέμω σε δεσπότιν, pro Heræ loco
te habeo. Delectari autem Sophoclem frequenti vſu
verbi νέμω, eóque vario, docui in meis in illum anno-
tationibus, pag. 5.

Νέμω, Paſco. vt dicitur Paſcere pecus. Bud. 731 ex Lu
ciano. Item Νέμομαι, Depaſcor, vt pecus depaſcitur.
Dioſcor. de elaphoboſco, ταύτην φασὶ τὴν πόαν τοὺς ἐλάφους
νεμηθείσας ἀντέχειν τοῖς τῶν ἑρπετῶν δήγμασιν. Pro quibus Pli
nius, Fama eſt hoc pabulo ceruos reſiſtere ſerpentibus.
Et de dictamno apud eundem Dioſcor. item Ariſtot. &
Theophraſtū, νεμηθείσας τὴν πόαν ἐκβάλλειν τὰ τοξεύματα.
De qua Plin. Quam quū guſtauiſſent, ſagittas excidere
dicunt è corpore. Νέμεσθαι dicitur & vlcus ſerpēs, in-
quit B. Sed addo, inueniri dictum & de igni, ſicut apud
Latinos ignis quoque depaſci dicitur: Il. β, ὡσεί τε πυρὶ
χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Hîc tamen quum paſſiuè accipiatur
νέμοιτο, alio vtendum eſt verbo, videlicet Abſumi, aut
alio huiuſmodi: vel mutata conſtructionis forma dicē-

dum, Tãquam ſi ignis totam regionem depaſceretur.

Νέμω, Adminiſtro, Gero. & οἱ σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, pro ſenatu, apud Herodianum.

Νομὸς, οῦ, ὁ, idem quod νομὴ, Paſcuum, Paſcua. Homer. Il. β, Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, quum mixti fuerint in paſcuis. Sed exiſtimo reddi etiam poſſe In paſtu: idque ex Virgilio. nam quum dixiſſet Homerus Iliad. ζ, circa finem, de equo, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων, is comparationem illam inde ſumens, ſic verſum eum exprimit, Aut ille in paſtus armentáque tẽdit equarum. (copulauit autem duo illa Græca vocabula & Ariſtot. De mundo, ſcribens, εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς ἀφερπύσει, ad illum ipſum Homeri locũ reſpiciens fortaſſe). Et νομὸν ἔχειν apud Ariſtoph. Paſtum habere. Interdum verò redditur Pabulum, Præda. vt apud Heſ. in Erg. Οὐ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι.

Νομὸς, Stabulatio, Sedes quas aliquis incolit: inquit Bud. afferens ex Herodoto, καὶ ἄνθρωποι νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἔχουσι, καὶ ἰχθύες τὸν πρότερον ἀνθρωποι.

Νομὸς, Copia, πλῆθος, vt exponitur apud Homerum Iliad. υ, — ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. Exiſtimat tamen Budæus poſſe etiam accipi pro Diſtributio, ſeu potius Retributio. quia ſequitur Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Idem in iſto Heſiodi loco, in Ergois, Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομὸς, exponit, Verbis tantùm paſceris.

Νομὸς, Præfectura, vt Plin. interpretatur, quũ libro 5, cap. 9, de Ægypto loquens, ſcribit, Diuiditur in præfecturas oppidorum, quas nomos vocant, Ombiten, Phatniten, Apollopoliten, &c. Ariſtot. Œconom. 2, διαπλέοντος αὐτοῦ τὸν νομὸν οὗ θεὸς ὁ κροκόδειλος. Philo, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων καὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον νομῶν. Herodotus in Perſia etiam conſtituit νομοὺς, in Thalia. Euſtathius Libycorum etiam νομῶν meminit, quem vide.

HINC Νομάρχης, Præfecturæ imperium obtinens, Rector præfecturæ. Ariſtot. Œconom. libro 2, Εὐαίσης Σύρος, Αἰγύπτου σατραπεύων, ἀφίστασθαι μελλόντων τῶν νομαρχῶν αὐτοῦ αἰσθόμενος, καλέσας αὐτοὺς εἰς τὰ βασίλεια, ἐκρέμασε ἅπαντας. ET Νομαρχία, Dignitas eius qui præfectu ræ imperium obtinet: aut ipſa præfectura.

Νομεὺς, έως, ὁ, Paſtor. Odyſſeæ δ, Αἴξεται ἐν μέσσοισι, νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. Et Odyſſ. π, Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας. Et ἄνδρες νομῆες pro eodem cum aliis rum Iliad. ρ. In proſa quoque vſitatiſſimum eſt νομεὺς pro paſtore. Xenoph. Pædiæ 8, ὡς λέγοι παραπλήσια ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Apud eundem initio libri primi eiuſdem operis, habes nominatiuum pluralem νομεῖς, & accuſatiuum pluralem νομέας, necnon datiuum νομεῦσι. Ariſtot. Politicῶν 6, ὅπου νομεῖς εἰσὶ καὶ ζῶσιν ἀπὸ βοσκημάτων. ‖Et metaphoricè de epiſcopo, in Hiſtoria Eccleſiaſt. ſicut & ποιμὴν.

(Νομεὺς à prima ſignificatione verbi Νέμω, Tributor, ſeu Dator, Largitor. Syneſ. in epiſt. μόνον ὁ Θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομεύς. Ibidem, εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τῶν νεμηθέντος προστάτην. ‖Item Diſtributor. vt à Budæo exponitur in hoc Platonis loco in Minoe, pag. 191, τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεύς;

‖Νομεὺς ab alia rurſum verbi Νέμω ſignificatione, pro Poſſeſſor, in Pandect. ‖ At verò νομεῖς ſeu νομέες, pro nauium coſtis apud Herodotum. nam Heſychius exponit ἐγκοίλια, quod ita Plinius apud Theophraſtum interpretatus eſt. Affertur autem pro hac ſignificatione ex Herodoto, νομέας ἴσης ταμόμενοι. Heſychius exponit etiam ξύλα περιφερῆ. Sed quomodo à νέμω poſſint eſſe hæ ſignificationes, viderint grammatici)

HINC Νομεύω, Paſco. vt dicitur Paſcere oues. Homerus Odyſſ. ι, — καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Ibidem, — ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κάτα πίονα μῆλα. Exponitur & Paſcor, Pabulor.

Νομαῖος, ου, ὁ, Degens in paſcuis, Qui paſcitur cum reliquo armento. νομαῖα βοῦς & νομὰς ab Euſtathio pro eodem ponũtur: (de quo νομὰς mox dicetur) Et χίμαρος νομαῖα in Epigr. ἡ ἐκ τῆς νομῆς, inquit Suidas. Aut veniẽs ab armento, ſeu Ducta ab armento. vt dicit Ouidius,

A Ductus ab armento taurus detrectat aratrum.

Νομὰς, άδος, ὁ, q. d. Paſcualis, deriuando à nomine Paſcua: (quum alioqui legamus apud Feſtum, Paſcales oues, quæ paſſim paſcuntur) In paſcuis degens cum reliquo armento. pro quo dicitur vna voce Armentarius. vt βοῦς νομὰς Ruell. vertit apud Dioſcoridem. Marcellus autem, In paſcuis & armento agens. Exponitur & Gregalis. vt νομάδες περιστεραί.

Νομάδες, Nomades, Scythiæ populi. Plinius libro 5, capite 3, Numidæ verò νομάδες [à Græcis appellati] à

B permutandis pabulis mapalia ſua, hoc eſt domus, circumferentes. Itidem Solinus de his, Gens quæ plauſtris inuecta pabula paſſim ſequitur. Item νομάδες Αἰθίοπες apud Herodotum, necnon quidam Σαγάρτιοι quos eſſe dicit ἔθνος Περσικὸν τῇ φωνῇ.

C. Νομαδόστοιχοι, Qui à paſcuis veniunt ordine incedentes. ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοῖχον ἐρχόμενοι. Heſychius. Atque ita fuerit tanquam à νομαὶ, potius quàm à νομάς.

HINC Νομαδικὸς, vt νομαδικὰ ζῶα apud Ariſtot. Animalia quæ neceſſe habẽt pabulari: Bud. ex Gaza. In v. l.

C νομαδικὸς exponitur etiam Paſcuis viuens. At νομαδικὸς βίος apud Syneſium, Paſtoritia vita.

ITEM Νομαδίτης, vt νομαδίτης βίος, qui videtur idem eſſe cum νομαδικὸς βίος, quod habuiſti modò ex Syneſio. Suidas tamen exponit ὁ ἰδιώτης βίος, nullum exemplum afferens.

ET Νομάδειος, ſeu Νομαδεῖος, Paſcuꝰ. vt νομάδεια δάση in Pand. ſeu νομαδεῖα, Paſcuæ ſyluæ. Bud.

C. ἈΜΦινέμομαι, (Circũpaſcor, vel Circunquaque paſcor) ‖Interdum Circumhabito, Accolo. vel Habito, Incolo.

D Iliad. β, — Τάρφην τ' ἀμφενέμοντο. vbi ſchol. exponit ᾤκουν.

C. ἈΝΑνέμω, Receſeo. Item ἀναγινώσκω. Suid. ἀνανέμειν ab Epicharmo poni ait pro ἀναγινώσκειν, ab Herodoto autẽ ἀνανέμεσθαι pro καταλέγειν, id eſt Recenſere. At in v. l. affertur ex Herodoto, ἀνανεμέετο τὰς μητέρας τῆς μητρὸς. quæ lectio ſuſpecta eſt. Quod autẽ ad ſignificationem attinet τοῦ ἀναγινώσκειν, ſciendum eſt Heſychium hanc ſignificationem dare etiam VERBO Νέμειν: item Ἐπινέμειν ei eſſe ἐπαναγινώσκειν. nam ἐπινεμάτω exponit ἐπαναγνώτω.

E C. ἈΠΟνέμω, Tribuo, Attribuo, Do, Exhibeo, Impertior. Alicubi verò redditur & Aſſigno. Herodianus de Pertinace, ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων. Sic Ariſtoteles Ethic. 8, ὅταν γονεῦσι μὲν τέκνα ἀπονέμῃ ἃ δεῖ τοῖς γεννήσασι, γονεῖς δ' υἱέσιν ἃ δεῖ τοῖς τέκνοις. id eſt, Quum tribuunt, vel Quum reddunt. Frequens eſt τιμὴν ἀπονέμειν τινὶ, Honorem alicui tribuere, Honorem alicui habere, Honore aliquem proſequi, Honore aliquem afficere. Vtitur autem illo genere loquendi Lucianus in Caucaſo, ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν. & ante illum vſi erãt cum aliis, tum Iſo-

F crates in Panegyrico, τούτοις οὐδεμίαν τιμὴν ἀπένειμαν. Dicitur & συγγνώμην ἀπονέμειν à Luciano, Veniam dare: Pro quo dicitur & Veniam tribuere.

Ἀπονέμομαι, Paſſ. Tribuor, Attribuor. &c. Philo De mundo, γῆ μὲν ὁ μεσαίτατος ἀπενεμήθη τόπος, Terræ medius locus attributus eſt, vel aſſignatus eſt. Citatur & ex Platone De leg. ἀπονεμηθεὶς ἐπὶ θάτερα. Gaza autem vſus eſt verbo ἀπονέμεται impersonaliter, quum vertens Ciceronis librum De ſenectute, hæc verba eius, Nuſquam enim tantum tribuitur ætati, ita reddit, οὐ-

G δαμοῦ γὰρ τοσοῦτον ἀπονέμεται ἡλικίᾳ.

Ἀπονομὴ, ῆς, ἡ, Retributio. A Suida autem exponitur ἀπόμοιρα. ‖Deſcriptæ officiorum miniſteriorũmque vices (quas vulgò vocationes appellãt) Dionyſius Areopagita, λήξεις & ἀπονεμήσεις vocat, Bud. teſte: à nominatiuo SING. Ἀπονέμησις.

C. ΔΙΑνέμω, Diſtribuo, Diuido, Partior. Plato epiſt. 7, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. Herodian. διανείμας τι αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα. Et paſſ. Διανέμομαι, Diſtribuor, Diuidor. vt apud eundem Herodianum libro 5, ἑώρων δὲ

H καὶ χρήματα λανθάνοντα διανέμεσθαι τοῖς στρατιώταις κρύβδην.

Διανέμεσθαι pro Diuulgari. vt vet. interpr. reddidit apud Lucam Act. apoſt. c. 4, v. 17, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν. Sed quidam interpr. Ne id amplius ſerpat in populum. Habet autem & νέμεσθαι ſerpendi ſignificationem, diuerſo tamen vſu.

Διανέμησις, Diſtributio, Diuiſio. Item Diſſipatio. Ariſtot. A
De mundo. ‖ Et Διανεμητικὸς, q.d. Diſtributiuus.

Διανομὴ, Diſtributio, Diuiſio. Item Portio quæ in diſtributione obuenit vnicuique. Philo, καθάπερ ἐν σπαρχίαις μεμερισμένας πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας ἑκάστοις διανομάς.

Διανομεὺς, έως, ὁ, Diſtributor, Diſpenſator.

C. ἘΠΙνέμω, Diſtribuo, Partior. vnde ἐπινεμητέον, Diſtribuere oportet. ex Plat. De leg. In v.l. ex Homero ἐπένειμε τραπέζῃ pro Partitus appoſuit menſæ. ‖ Ἐπινέμω, Paſco in alieno. vide Ἐπινομία. ‖ Ἐπινέμω, Depaſco ſegetes in folioſam materiam luxuriantes. quod & ἐπικείρω, Attondeo, inquit Bud. ‖ Ἐπινέμω, vel potius Ἐπινέμομαι, Depaſcor, Abſumo, Depopulor. Sæpe de igni dicitur, vt & Depaſci à Latinis. Herodian. lib. 7, ἀμφότερα γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεται τάς τε πόλεις αὐτῶν &c. Idem lib. 1, καταφλέξαν δὲ τὸ πῦρ τόν τε νεὼν καὶ πάντα τὸν περίβολον, ἐπενεμήθη καὶ τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως καὶ κάλλιστα ἔργα. Plut. De def. orac. καὶ ὁρῶ τὴν Στωϊκὴν ἐκπύρωσιν ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ Ὀρφέως ἐπινεμομένην ἔπη. A Thucydide autem dicitur νόσος ἐπινέμεσθαι lib. 2, ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα, Morbus depopulatus eſt Athenas, (peſtis videlicet) Vbi crediderim poſſe etiam reddi Graſſatus eſt in Athenas. ‖ Ἐπινέμω pro ἐπαναγινώσκω, vide in Ἀνανέμω. B C

Ἐπινέμησις, Diſtributio, Diuiſio.

Ἐπινομία, ας, ἡ, Ius paſcendi in alieno, vel Ius paſcendi inter ſe, inquit Bud. (itidémque ἐπινέμειν pro Paſcere in alieno, ex Plat. affertur De leg. lib. 8, καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων) ex Xenoph. Pæd. 3, ἐπιγαμίας δὲ εἶναι καὶ ἐπεργασίας, καὶ ἐπινομίας, καὶ συμμαχίαν δὲ κοινήν. Sic autem ἐπεργασίαν ait Bud. eſſe Ius arandi inter ſe, vt ἐπινομίαν, Ius paſcendi inter ſe. Exponit verò & Commercium paſcuarium. D

C. ΚΑΤΑνέμω, Diſtribuo, Partior. Etiam in voce media, apud Thuc. lib. 2, ἀλλ' ὕστερον δὴ τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι, Inter ſe partiti. ‖ Κατανέμω pro καταπάσσω, καταγράφω, καταλέγω, B. in ſuo Lexico, & Comm. pag. 219 ex Iſocrate.

Κατανέμομαι, Habito, Incolo. Item Poſſideo, Fruor. Bud. ibidem ex Iſocrate.

C. ΠΡΟΣνέμω, Attribuo, aut etiam Tribuo. Ariſtotel. De mundo, καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς ἠπείροις ἀεὶ μοίραις. Athen. τῇ ἀνδρείᾳ τὰ πολλὰ προσνέμοντες. Et Προσνέμομαι, Attribuor, Tribuor. Interdū verò redditur Adſcribor, Allegor. vt προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, ex Plut. in Publicola, In tribum adſcriptus. Et προσνενέμησθε ὡς τούτους, In horum numerum adſcripti eſtis. Bud. in hoc Plinii loco, (de citeriore Hiſpania) Accedunt inſulæ, quarum mentione ſepoſita, præter ciuitates contributas aliis, prouincia ipſa CCXCIII continet oppida, exponit Contributas, προστεταγμένας, προσνενεμημένας, item προσνενεμημένας. additque Attributum quoque ea ſignif. dici. E F

Προσνέμω ἐμαυτὸν, Dedo me, Do me, id eſt Permitto me, Committo, inquit Bud. afferens ex Polybio, οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀρίστην κεκριμένοι ἔμελλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. Exponit etiam Adiungo me alicui, vel Adiungo me in partes: apud Plut. προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίνῳ. Itidem ex Plut. in Pericle habent v.l. φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτὸν, pro Se ad populum cōtulit Pericles, Factus eſt Pericles popularis.

ΝΌΜΟΣ, ου, ὁ, Lex. Νόμος dictus eſt ἀπὸ τοῦ νέμειν, id eſt à tribuēdo: quod videlicet vnicuique ſuum tribuat. quæ deriuatio præterquam quòd pulchrè procedit, rationi etiam eſt conſentanea. Sed & teſtibus confirmari poteſt, cum aliis, tum Platone, & Plutarcho: cuius hæc ſut verba, Sympoſ. lib. 2, οἱ νόμοι τῆς ἴσα νεμούσης εἰς τὸ κοινὸν ἀρχῆς ἐπώνυμοι γεγόνασι. Sic porro νόμον definit Ariſtoteles (vt etiā refert Athenæus) νόμος ἐστὶ λόγος ὡρισμένος καθ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. Apud eundē eſt νόμος ἄγραφος, & νόμος γεγραμμένος. (Schol. autem Thuc. dicit νόμοις ἀγράφοις eſſe τὰ ἔθη. at ipſe Ariſtot. Polit. 7, νόμους diſtinguens ἀπὸ τῶν ἐθῶν, dicit, τὰ μὲν νόμοις κατειλημμένα, τὰ δὲ ἔθεσι) Idem appellat νόμον ἴδιον, & νόμον κοινὸν, ſcribens Rhet. lib. 1, νόμος δ' ἐστὶν ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός. λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται, κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖ. G H

Dicitur autem νόμος aliquid κελεύειν, id eſt iubere: & cōtrà ἀπαγορεύειν, vetare. Cicero tamen hæc aliter etiam interpretatur (eodem alioqui ſenſu.) nam apud Æſchinem, κελεύοντος τοῦ νόμου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ στεφανοῦν, vertit, Quum lex eſſet eos in cōcione donari debere [corona.] Ac viciſſim, νόμου ἀπαγορεύοντος, μηδένα, Quum lex eſſet nequis. Et νόμοι καθεστῶτες, ſeu νόμοι κείμενοι, Leges latæ vel Leges poſitæ. (ſi quidem Horatium ſequi volumus, dicentem, Leges ponere. Cato autem dixit, Maiores noſtri ita in legibus poſuerunt, furem dupli condemnari) Eſt tamen Poſitæ leges, magis ad verbum, οἱ τεθέντες νόμοι. ſicut Ponere leges, τιθέναι νόμους ſeu τίθεσθαι. Ariſtot. Pol. 2, ἐπεὶ δὲ νόμον περὶ τῶν βουλομένων τι τῇ πόλει συμφέρον. Æſchines in Cteſiph. εἰ ἐπὶ μὲν τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε ὑμεῖς. (Hinc autem eſt COMP. Νομοθέτης, q.d. Legis poſitor, ſeu legum. pro quo tamen dicitur Latinè Legiſlator. A quo νομοθέτης eſt verbum Νομοθετῶ. in quo licet includatur accuſ. νόμον, ſeu plur. νόμους, dicitur tamen interdum & νόμον νομοθετεῖν, ſeu νόμους. vt docebo quum ad illud verbum peruenero. Tunc autem νομοθετεῖν eſt pro ſimplici τιθέναι ſeu τίθεσθαι) Dicitur præterea νόμον γράφειν, item νόμον εἰσφέρειν. Legimus etiam νόμους εἰπεῖν apud Platonem in Timæo, νόμους τε τοὺς εἱμαρμένους εἶπεν αὐταῖς. quod Cic. vertit, Commonſtrauitque leges fatales ac neceſſarias. Legitur tamen & apud Latinos Legē dicere alicui, ſed non temere Cicero hîc ab eo loquendi genere abſtinuit. At εἰσηγεῖσθαι νόμον dicitur potius qui ſuaſor eſt ferendi legem. Itē νόμος ἐστὶ ſequente infinitiuo, ſicut Latinè Lex eſt, ſequente itidem infinitiuo, aut particula Vt. quorum loquendi generum exempla paulo antè habuiſti ex Cicerone. Ariſtot. Polit. 2, ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν. Et 5, νόμου γὰρ ὄντος, διὰ πέντε ἐτῶν στρατηγεῖν. Dicunt etiam χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις (quo vtitur Ariſtot. Rhet. 2) vt Latinè Vti Solonis legibus.

At verò λύειν νόμον eſt Abrogare Legem, ſeu Antiquare legem. Xenophon verò dixit etiam διαφθαρᾶν νόμοις, Pæd. 8. pag. 135, ἤν τις ἐπιστρατεύηται ἢ χώρᾳ Περσίδι, ἢ Περσῶν νόμους διαφθείρειν πειρᾶται, βοηθήσειν παντὶ σθένει. Cum præpoſitionibus autem dicitur ἐκ τοῦ νόμου ſeu ἐκ τῶν νόμων, itidémque κατὰ τὸν νόμον ſeu κατὰ τοὺς νόμους, pro Ex legis ſeu legū præſcripto, Vt lex iubet, ſeu Vt leges iubent. Alicubi verò commodè redditur & aduerbio Legitimè. Xen. Hell. 2, παραδίδομεν ὑμῖν, ἔφη, Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον. Plut. Sympoſ. 7, τοῦ μὲν ἀγῶνος ἦρξε κατὰ τὸν νόμον. Vſurpatur verò interdum & datiuus νόμῳ eadem in ſignif. His autem opponitur παρὰ τὸν νόμον, Contra legem, Contra præſcriptum legis, Contra quàm lex iubet. Aut, Non legitimè. Plut. in Apophth. ἔφη μήτ' ἂν ἐκεῖνον ἡγεῖσθαι ποιητὴν ἀγαθὸν, ᾄδοντα παρὰ μέλος, μήτ' αὐτὸν ἄρχοντα χρηστὸν, δικάζοντα παρὰ τὸν νόμον. ‖ De Νόμος in ſacris literis vide in Νομοδιδάσκαλος. Annotatur verò & pro ordinatione, apud Paulum.

Νόμος, Cōſuetudo, Mos. (Ac certè vocem hanc Latinam ex Græca illa factam ſuſpicor, abſciſſa priore ſyllaba. qualem apocopen & in aliis quibuſdam vocibus Latinis è Græco ſermone oriūdis, animaduertiſſe mihi videor) Vel Ritus. Oppian. De ven. lib. 3, Οὐ γὰρ τοι θήρεσσι νόμος, Non eſt conſuetudo feris, Non ſolent feræ. Xen. νόμος γάρ ἐστι φιλεῖν. Herodian. lib. 4, τὸ μὲν σῶμα πελευτήσαντος πολυτελεῖ κηδείᾳ κατὰ θάπτουσιν, ἀνθρώπων νόμῳ. vbi Polit. vertit Ritu. Idem lib. 5, ἀνεζωσμένοι οἱ μὲν χιτῶνας ποδήρεις καὶ χειριδωτοὺς νόμῳ Φοινίκων. Idem verò dixit κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. vbi idem Polit. vertit More hoſtium. (Apud Philonem tamen πολέμου νόμῳ λαβὼν αἰχμαλώτους aptiùs redditur Iure belli. At de ἐν χερῶν νόμῳ, quod huc pertinere videri poſſit, dicendum erit in Χείρ) His addendū eſt νόμου χάριν quo vtitur Lucillius pro Conſuetudinis cauſa. ‖ Νόμοι Sophocli in Aiace, Mores: αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς πωλοδαμνεῖν. niſi quis malit reddere Inſtitutum vitæ.

Νόμος, Cantilena, Carmen. aut potius Carminis certa quædam modulatio, Modi muſici: ὄρθιος νόμος apud Ariſtophanem. Et Τερπάνδρου νόμος, item Μαρσύου νόμος, & Ὀλύμπου νόμος, de quibus lege Pollucem libro 4, in ti

tulo περὶ ἁρμονιῶν αὐλητικῶν, μελῶν, καὶ νόμων Ὀλύμπου, καὶ λοιπῶν. Plut. Sympoſ. lib. 7, ἵπποις δὲ μεγαλοψύχοις ἐπαυλεῖται νόμος ὃν ἱππόθορον ὀνομάζουσιν. Idem in ſuo de muſica opuſculo, putat nomini νόμος datam fuiſſe hanc ſignificationem ob certam modulationis legem cui carmina adſtricta eſſe ſolebant. Eius verba hæc ſunt, οὐ γὰρ ἐξῆν τοπαλαιὸν οὕτω ποιεῖσθαι τὰς κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς. ἐν γὰρ τοῖς νόμοις ἑκάστῳ διετήρουν τὴν οἰκείαν τάσιν. διὸ καὶ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν εἶχον. Nec his contentus, ſubiungit, fuiſſe ideo νόμους appellatos, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν παραβῆναι καθ' ἕκαστον νενομισμένον εἶδος τῆς τάσεως. τὰ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς &c. At verò Ariſtoteles Probl. ſegm. 19, quæſt. 28, quærẽs cur νόμοι vocentur ἃς ᾄδουσιν, id inde eſſe dicit quòd antequam literas ſcirent, cantarent leges, ne eas obliuioni traderent: eúmque morem apud Agathyrſos manſiſſe. quibus ſubiungit, καὶ τῶν ὑστέρων οὖν ᾠδῶν τὰς πρώτας τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν ὅπερ τὰς πρώτας. vbi obſerua νόμους ab eo exponi ᾠδάς. Cæterùm ad cõfirmationem eorũ quæ dicit Ariſtoteles de antiquo iſto more, facit quod legitur apud Athen. lib. 14, ᾔδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ Χαρώνδου νόμοι παρ' οἶνον. (vbi quidam ineptiſſimè νόμοι interpr. Cantilenæ) Ego tamen Plutarchi potius ſententiam de huius appellationis origine ſequor, ac ſequendam puto. Habes autem & aliam huius appellationis originem apud Suidam in νόμοι κιθαρῳδικοί, ex eodem Ariſtotele. Sed hoc ſciendũ eſt, νόμον alicubi exponi Cãtilenam ſeu carmen, alicubi verò accipi pro certis carminis modulis, & pro certa modulatione quæ verſatur in vocis flexione, intentionéque & remiſſione. A Suida certè exponitur ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν, καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. Plura vide ibidem. Dixerat autem aliquanto antè, νόμους vocari μουσικοὺς τρόπους καθ' οὕς τινας ᾄδομεν. Habes aliquoties hanc vocem apud Ariſtot. in lib. De poetica.

Νόμοι ſunt etiam peculiariter οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι, ſi quidẽ Scholiaſtæ Ariſtophanis credimus in hunc verſum qui eſt initio Equitum, ξυναυλίαν κλαύσωμεν, Οὐλύμπου νόμον. Sed huius expoſitionis aliud teſtimonium deſidero, vel potius huius ſignificationis aliquod exemplum.

C. Νομογράφος, q. d. Legis ſcriptor, ſeu legum. pro Legiſlator. ſic & νόμον ſeu νόμους γράφειν extra compoſitionem dicitur. Vide Suidam in Νομογράφοι. ‖ At νομογράφος pro eo qui certos modos certámque modulationem præſcribit, affertur ex hoc Platonis loco in Phædro, οὐκοῦν αὖ τὸν μὴ ἔχοντα τιμιώτερα ὧν συνέθηκεν ἢ ἔγραψεν, ἄνω καὶ κάτω στρέφων ἐν χρόνῳ πρὸς ἄλληλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν, ἐν δίκῃ ποιητὴν ἢ λόγων συγγραφέα ἢ νομογράφον προσερεῖς; Fuerit autem hoc compoſitum quum id ſignificat, ab ea nominis νόμος ſignificatione de qua poſtremo loco dixi.

C. Νομοδιδάσκαλος, Legis doctor. Vocabulum eſt in Teſtamenti noui ſcriptis vſitatum, ab ea videlicet ſignificatione NOMINIS Νόμος qua ponitur pro Lege Dei tradita pro Moſen, aut etiam pro Mõſis & aliorum prophetarum ſcriptis. (qua etiam in ſignif. vtitur Paulus ad Rom. cap. 3, verſ. 19) Luc. cap. 5, καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι. ITEM Νομοδιδάκτης pro eodem. In v. l. Legem docens.

C. Νομοθέτης, ου, ὁ, Legiſlator, Legumlator. Sonat tamẽ propriè q. d. Legis poſitor ſeu legum. (Sicut autem dicunt Græci νόμον θεῖναι ſeu θέσθαι, ita quoſdam ex Latinis dixiſſe Legem ponere, docui in Νόμος. Nec tamen licuerit itidem dicere Legis poſitor) Inuenitur etiam legis ſanctor, & Legis conſtitutor. Ariſtot. Polit. 2, λέγεται δὲ ὡς δεῖ τὸν νομοθέτην πρὸς δύο βλέποντα τιθέναι τοὺς νόμους. Ibidem, ἐγένετο δὲ καὶ Φιλόλαος ὁ Κορίνθιος νομοθέτης Θηβαίοις. Plut. περὶ πολυφ. Εὖ δὲ καὶ ὁ τῶν Θηβαίων νομοθέτης.

Νομοθετικός, Pertinens ad legiſlatorem. Et νομοθετική, ſub. τέχνη, Ars ferendarum legum, ſeu ſcientia. ‖ Νομοθετικός eſt etiam Legum ferendarum peritus, Bud. ex Ariſtot. Ethic. 10, μάλιστα δ' ἂν τῷ δυνάσθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. & rurſus ibidem.

Νομοθετέω, ῶ, Legem fero, vel leges, Legem ſancio, aut leges, Leges impono. Interdum quidem νομοθετεῖν ſine vlla adiectione, interdũ verò νομοθετεῖν τινί, vel κατά τινος, nonnunquam & νομοθετεῖν νόμον, ac tum pro ſimplici τιθέναι accipitur (vt docui in Νόμος) ſed & νομοθετεῖν τινί. Quarum conſtructionum hæc ſunt exempla. Ariſtot. Ethic. 10, διόπερ οἴονταί τινες τοὺς νομοθέτας δεῖν μὲν παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἀρετήν. Plut. ad princ. indoctum, φύσεως χαλεπὸν ἐστὶ κυρίως νομοθετεῖν οὕτως ἀτυχοῦσιν. Iſocr. νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις. Ariſtot. Pol. 3, καὶ γὰρ γελοῖος ἂν εἴη νομοθετεῖν τις πειρώμενος κατ' αὐτῶν. (vbi quidam interpr. Legi eos ſubiicere) At νομοθετεῖν νόμον, ſeu νόμους, apud Demoſth. & Æſchinem. Alicubi verò dicitur etiam νόμος νομοθετεῖν. quod tunc eſt ſimpliciter Iubere, Sancire. (Sic autem & quum alii accuſatiuo quàm νόμον, iungitur: vt mox docebo) Interdum & cum infinitiuo. vt apud Iſocratem in encom. Buſir. ὅστις καὶ τῶν ζώων τῶν παρ' ἡμῖν καταφρονουμένων ἐστὶν ἃ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν ἐνομοθέτησε.

Νομοθετῶ τοῦτο, Lege iubeo hoc, Lege hoc ſancio. Interdũ verò generali⁹ pro Iubeo, intelligẽdo tamẽ Iubeo legiſlatoris more. Vnde & Sancio redditur cõmodè alicubi. Nõnunquam aptius eſt Præſcribo. Greg. ἐκ παρθένων γεννᾶται, παρθενίαν νομοθετῶν. Alex. Aphr. ἡ τύχης τι σημαινόμενον ἴδιον εἰσάγουσι τι καὶ νομοθετοῦσι. Theophyl. καὶ φεύγουσι καὶ φθέγγονται ὅσα νομοθετοῦσιν οἱ Ἔρωτες. Idem, ὅρους νομοθετεῖ τῇ λύπῃ. Quinetiam affertur ex Gregorio, νομοθετεῖ τὸ αὐτεξούσιον pro Lege refrænat liberum arbitrium.

Paſſ. Νομοθετεῖσθαι, Lege ſancitum eſſe, Lege cautum eſſe. Dicitur autem νομοθετεῖσθαί τι vel νενομοθετῆσθαι, aut ſine τι, ſequente infinitiuo. Athen. lib. 9, νομοθετηθῆναι δεῖν τὴν ἀπαρχὴν ἀπέχεσθαι αὐτοὺς τῶν ζώων. Ariſtot. Pol. 6, ἦν δὲ νενομοθετημένον μηδὲ πωλεῖν ἐξεῖναι. pro quo dicere poterat breuius, νόμος ἦν. Et νενομοθέτηται οὕτω σοι in v. l. Ita legibus comparatum eſt. Item ex epiſt. ad Hebr. cap. 8, ἥτις [διαθήκη] ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται, quod [teſtamentum] præſtantioribus promiſſis ſancitum eſt. Item νομοθετεῖσθαι pro Legi ſubiici & pro Legem accipere, ex Plat. De leg. Sic autem epiſt. ad Hebr. ca. 7, ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ [τῇ ἱερωσύνῃ] νενομοθέτητο, redditur à vet. interpr. Populus ſub ipſo Legem accepit.

Νομοθέτημα, Quod legiſlator iuſſit, ſeu ſanxit, Sanctio legis, Edictum. Plutarch. Lycurgo, τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν.

Νομοθέτησις, Legiſlatio, Sanctio. Exponitur etiam Ius ferẽdarum legum. Plato addidit & genitiuũ νόμων, ſicut videlicet dicitur νομοθετεῖν νόμους. ITEM Νομοθεσία pro eodem, aliam tamen formationẽ habens, videlicet à θέσις. Ariſtot. Rhet. 1, οὐκ ἐλάχιστον δὲ περὶ νομοθεσίας ἐπαΐειν. De legumlatione, ſeu De ferendis legibus. Et plur. νομοθεσίαι apud eundem.

c. 2. Συννομοθετῶ, Vnà leges fero, Socius ſum in ferendis legibus. Bud. ex quodam pſephiſmate apud Demoſth. in or. κατὰ Τιμοκρ. συννομοθετεῖν δὲ καὶ τὴν βουλήν.

C. Νομοΐστωρ, Legis peritus. Ab Heſychio & Suida νομοΐστορες exponitur νομομαθεῖς. Puto autem hic νόμος accipi vt in νομοδιδάσκαλος, quod vide.

C. Νομομαθής, Legis peritus. Chryſoſt. Παῦλος ὁ μέγας καὶ ὀνομαστὸς, ὁ νομομαθής. Et ſic ſæpe Paulum appellat quia legem didicerat ſub Gamaliele. B. Sic autem accipitur νόμος in hoc compoſito, vt in Νομοδιδάσκαλος.

C. Νομοποιός, οῦ, ὁ, q. d. Legis factor, ſeu legum. pro Legiſlator. Sic autem & νόμων δημιουργός legitur. Nullum tamen in v. l. affertur huius νομοποιός exemplum. Sed ipſe Heſychius νομοθετεῖ exponit itidem νομοποιεῖ, à VERBO Νομοποιέω, ῶ.

C. Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, q. d. Legis cuſtos, vel legum. Sed inuenitur potius plurali numero νομοφύλακες, & exponitur Legum cuſtodes, vel præſides. Cicero De leg. lib. 3, Legũ cuſtodiam nullã habemus. itaque hæ leges ſunt quas apparitores noſtri volunt: à librariis petimus: publicis literis conſignatam memoriam publicam nullam habemus. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur. nec ii ſolùm literas (nam id quidem & apud maiores noſtros erat) ſed etiam facta hominum obſeruabant, ad legéſque reuocabant. Hæc datur cura cenſoribus, &c. De officio eorum qui νομοφύλακες vocabantur, legimus & apud Columellam lib. 12, cap. 3, vbi ſcribit, Quod etiam in bene moratis ciuitatibus ſemper eſt obſeruatum: quarum primoribus atque optimatibus non ſatis viſum eſt bonas leges habere, niſi cuſtodes earũ diligẽtiſſimos ciues creaſſent,

quos Græci νομοφύλακας appellant. Horum erat offi- A
cium, eos qui legibus parerent, laudibus proſequi, nec
minus honoribus: eos autem qui non parerent, pœna
mulctare. quod nunc ſcilicet faciunt magiſtratus, aſſi-
dua iuriſdictione vim legum cuſtodientes. De iis
Bud. quoque hæc ſcribit in Annot. prioribus in Pand.
Ariſtoteles autem Polit. lib. 4 autor eſt (inquit) in qui-
buſdã rebuſpublicis προβούλους & νομοφύλακας inſtitutos
fuiſſe qui eas rogationes quæ ad populum ferendæ eſ-
ſent præiudicio quodam diſceptarẽt examinaréntque:
nequando fortè populus contrarium quippiam legi- B
bus, aut quod è republ. non eſſet, ſciſcere iuberéque po
ſſet. Hi autem νομοφύλακες Athenis (vt apud Suidam le-
gimus) faſciolis albis pro redimiculis vti ſolébant in
ſpectaculis, è regione ſedentes nouem magiſtratuum,
qui reip. gubernacula tenebant: cogentes magiſtra-
tus omnia rectè atque ordine & ex præſcripto legum
agere. In concionibus verò cum προέδροις conſide-
re ſoliti, interceſſuri ſiquis rogationem promulgatio-
némue quampiam ferret aut contra inſtituta patria, aut
quæ è repub. è dignitatéve eius futura non videretur. C
Vide Pollucem, Harpocr. & Suidã. Ariſtot. Polit. lib.
3, ad νομοφύλακας addit καὶ ὑπηρέτας τοῖς νόμοις. Hi à De-
moſth. κατὰ Τιμοκρ. vocantur οἱ ἕνδεκα, vt & enarrator ad-
monet. Meminit & Pollux lib. 8, vbi agit περὶ τῶν ἕνδε-
κα. Plato in epiſt. vult νομοφύλακας eſſe trigintaquin-
que, ſcribens, πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης ἄρχοντας νομοφύλακας,
ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Cæterùm νομοφύλακας
non intelligo cur quidam Legum præſides interpreta
ri maluerint quàm Legum cuſtodes, ad verbum, (Bud.
autem hæc duo iunxit) quum ex Ciceronis & Colu- D
mellæ locis hanc ad verbum interpretationem illis nõ
diſplicuiſſe cognoſcamus.

Νομοφυλακία, Legum cuſtodia, Officium ſeu munus eo-
rum qui νομοφύλακες vocabantur. Ariſtot. Polit. lib. 6.
Bud. latius interpretatur in ſuis annot. in Pand. quum
ita ſcribit, Quòd ſi aliquando vnus & alter in hanc cau
ſam incubuerint eorum ad quos Galliæ νομοφυλακία
delata eſt, id eſt legum morúmque regimen & tutela,
& qui &c.

Νομοφυλάκιον, ου, τὸ, VEL Νομοφυλακεῖον, (& quidẽ rectius) E
Locus vbi νομοφύλακες iudicabant. Et νομοφυλακεῖον θύρα,
ianua qua rei educebantur ad ſupplicium, inquit Sui-
das. Vide plura apud Pollucem lib. 8, vbi νομοφυλακίου
ſcribitur: ET Νομοφύκες quod apertè mendoſum eſt
pro νομοφύλακες, annotatum tamen in v. l. tanquam men
di non ſuſpectum.

C. Ἄνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Exlex, vel Lege carens, Legem
non ſeruans) Accipitur pro Iniquus, Iniuſtus, Flagitio-
ſus, Sceleratus. Gellius ἀνόμου ἀφροσύνης vertit Exlegis
dementiæ. Dicitur autem ἄνομος tam de perſona quàm F
de re, ſicut & παράνομος.

Ἀνόμως, Aduerb. Iniquè, Iniuſtè, Flagitioſé. Iſocr. in Pane-
gyr. παραλαβοῦσα γὰρ τοὺς Ἕλληνας ἀνόμως ζῶντας.

Ἀνομία, ας, ἡ, Vita exlex. Item Iniquitas, Iniuſtitia. Plu-
tarchus in Erot. ἤδη γὰρ εἰς ἀνομίαν τὰ πράγματα διὰ τῆς
αὐτονομίας βαδίζειν. Vbi ἀνομίαν exlegem quandam & ve-
lut effrænem licẽtiam ſignificare puto. Crediderim au
tem Plutarchum hîc reſpexiſſe ad iſtum Iſocratis locũ,
in Archidamo, αὕτη δὲ τῆς αὐτονομίας εἰς πολλὰς καὶ δεινὰς ἀ-
νομίας ἐμπεπτώκασιν. vbi obſeruandus eſt pluralis nume- G
ri vſus alioqui rarus. Xenophon ἀνομίαν & δικαιοσύνην
inter ſe opponit, ἀνθρώποις συνήθη ἀνομία μᾶλλον ἢ δικαιο-
σύνη χωρίζεις. (Dicitur παρανομία pro eodem) At plu-
rale ἀνομίαι in ſacris literis, pro iis quæ iniquè fiunt, id
eſt peccatis.

Ἀνομέω, μῶ, F. ήσω, Iniquè ago, Iniuſtè ago, Contra legem
ago, Pecco in legem. Interdum ſine adiectione, ſicut &
παρανομῶ: interdum cum præpoſitione εἰς ponitur: vt
ἀνομέω ἐς ἱρὸν, apud Herodotum. Suidas ἀνομείτω expo-
nit παρανομείτω. H

Ἀνόμημα, ατος, τὸ, Iniquum factum, ſeu iniuſtum, Flagi-
tium. Differunt ἀνόμημα & ἀνομία, vt ἀδίκημα & ἀδικία.
Quò pertinentia quædam dicam in Παρανομία.

Ἀνομίζω idem valere quod ἀνομῶ, in v. l. annotatum eſt.
ſed exemplum deſideratur.

A C. Ἀντινομία, ας, ἡ, Legis aduerſus legem repugnantia, Le-
gum inter ſe contrarietas. Sed Latinius, Leges contra-
riæ, vt eſt apud Quintilianum. Apud Hermogenem ἀν-
τινομία, Lex legi oppoſita ab accuſatore & patrono. hoc
eſt Legum conflictus. Bud.

C. Αὐτόνομος, ου, ὁ & ἡ, Qui ſuis legibus viuit, Qui ſuo iure
vtitur, Qui eſt ſui iuris, Qui nullius imperio ſubeſt. Li-
ber. Crediderim autem, exprimendo vim huius vo
cis αὐτόνομος, ſonare Qui ſibi ipſi lex eſt, Qui ſibi ipſe le-
gem dicit, non autem ab alio accipit. Sæpe vſur-
B patur de populis ſeu ciuitatibus. Thucyd. lib. 2, καὶ εἴπου
ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσαιεν. Ibidem Thraces quidã
vocantur αὐτόνομοι. Quinetiam copulantur ab eo αὐτόνο-
μοι & ἐλεύθεροι. ſic autem copulauit Plutarchus, ſed in-
uertens ordinem, quum dixit in lib. De Socr. dæm. ἄν-
δρα δημότην ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμου πόλεως. Dicitur au-
tem & de aliis rebus vt αὐτόνομος οἴκησις apud eundem;
ſicut & αὐτονόμους οἰκεῖν. Itidémque vt dicuntur aliqui
αὐτόνομοι πολιτεύειν, ita etiam αὐτόνομος πολιτεία à Plut. in
Romulo. ‖ Vocantur autem & metaph. αὐτόνομοι
C ἀγέλαι θηρῶν in Epigr. Niſi potius, Quæ per ſe paſcuntur.

Αὐτονόμως, Suis viuendo legibus, Vtendo ſuo iure, Liberè.

Αὐτονομία, ας, ἡ, Poteſtas viuendi ſuis legibus, vel vtendi
ſuo iure, ſeu Poteſtas viuendi ſuo arbitrio. Libertas.
Iſocr. Euag. οἱ δὲ Ἕλληνες ἀντὶ δουλείας αὐτονομίαν ἔχουσι. Ex
Greg. αὐτονομία τῆς πλάνης affertur pro Libertas errandi.

Αὐτονομέομαι, οῦμαι, Meis legibus viuo, Iure meo v-
tor. Vtitur Thucyd. lib. 1. Demoſth. autem Philipp. 1 co-
pulauit αὐτονομούμενα & ἐλεύθερα.

C. Ἔκνομος, ου, ὁ & ἡ, Exlex. Quod verbum non ſignifica-
D tione tantùm ſed & typo ſeu forma Græco illi reſpon-
det. eſt enim Exlex conflatum è duabus vocibus, vide-
licet nomine Lex & præpoſitione Ex, vt ἔκνομος è no-
mine νόμος (quod eſt Lex) & præpoſitione ἐκ, quæ ſi-
gnif. Ex. At in v. l. exponitur Illegitimus. Sed
inuenitur & pro Sceleſtus, Nefandus. Orpheus Argon.
verſu 59, — ὁ δ᾽ ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν. Philo De vita M.
lib. 3, θέαν ἔκνομον ἰδόντες, ſpectaculum nefandum.

AT VERO Ἐκνομίως apud Ariſtoph. aliquot locis,
(tanquam à nomine Ἐκνόμιος) pro Præter modum,
E Enormiter. vt Bud. exponit in hoc illius loco qui eſt in
Pluto, καὶ γὰρ ἐκνομίως μ᾽ ἠγάπα. vbi ſchol. exponit ὑπὲρ
τὸ νενομισμένον, & ὑπερβαλλόντως, item μεγάλως. Redditur
etiam Vehementer, Magnopere. Vſus autem eſt & ſu-
perlatiuo paulo pòſt, Λέγεις ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα;
Cæterùm quum ſchol. dixit ἐκνομίως eſſe propriè ὑπὲρ τὸ
νενομισμένον, videtur à verbo νομίζομαι voluiſſe deduce-
re: ac fortaſſe intellexit eſſe ἐκνομίως dictum quaſi ἐκνε-
νομισμένως. Quanuis autem hæc deductio alicui magis
probari poſſit (nec mihi etiam diſpliceat) quàm ab ἐκ-
F νόμιος pro ἔκνομος, aut ab ἐκνόμως, inſerendo iota: non
putaui tamen alieno loco poſitum hîc iri, modò lecto-
rem admonerem iſtorum.

C. Ἔννομος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Inlex, pro Qui eſt intra legem: ea-
dem forma qua Exlex, Qui eſt extra legem, Lege ca-
rens) Legitimus, νόμιμος. Quidam interpr. etiam Intra
certam legem & præſcriptum coercitus. Apud Thuc.
pro Legitimus, Iuſtus & legibus conſentaneus, aut e-
tiam æquitati. Redditur ἔννομος Legitimus apud Lucã
quoque act. cap. 19, circa finem, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ.
G Lucianus autem de verbis tanquam de numis loquẽs,
dixit in l. De hiſt. ſcribenda, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, ἀ-
θὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκρι-
βῆ τὸν τύπον. Opponitur τῷ παρανόμῳ, vt ibi videbis.

Ἔννομος redditur Sublex ab Ambroſio in hoc Pauli
loco, 1 ad Cor. cap. 9, v. 21, τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, (μὴ ὢν ἄνο-
μος Θεῷ, ἀλλ᾽ ἔννομος Χριστῷ) ἵνα κερδήσω ἀνόμους. Sic autem
vertit Ambroſius vt paronomaſiam ſeruaret, dicens
Elex & Sublex, vt Paulus ἄνομος & ἔννομος. Alioqui red-
ditur etiã Obnoxius Legi, item Qui eſt in Lege, à vet.
H interprete: vt ἄνομος, Qui eſt ſine Lege. Dixerat autem
& ipſe Paulus in fine verſus præcedentis, τοῖς ὑπὸ νό-
μον, ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω.

C. Εὔνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bonis legibus vtitur. Bud. ex Pla-
tone. Idem B. εὐνόμους populos dici ait qui recta legum
inſtitutorúmque ratione vtuntur.

Εὐνομία, Bonarum legum conſtitutio, ſeu Bonæ leges. vel A Bona legum conſtitutio, ſeu recta. Aut, Status rerum ſub bonis legibus. Ariſtot. Polit. 4, οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία, τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ. quibus ſubiūgit, διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑποληπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν. A Bud. exponitur εὐνομία Recta iuris legúmque conſtitutio. Idē alibi, loquens de illo Ariſtot. loco quem modò protuli, Etenim, ſi Ariſtoteli credimus (inquit) duplex eſt εὐνομία, vna quidē, recta iuris conſtitutio, altera verò, rectè conſtituto iuri obtemperatio. In v.l. εὐνομίαν ποιῶ, Rectè inſtituo legibus ciuitatem, vel Bonis legibus inſtituo. CONTR. Δυσνομία, Malarum legum inſtitutio.

Εὐνομία interdum Æquitas, qua in ſignif. opponitur τῇ ὕβρει apud Plutarchum in quodam quem affert loco. Item pro εὐσέβεια apud Sophoclem, εὐνομίᾳ σέβων μέγιστα.

Εὐνομέομαι, οῦμαι, Bonis legibus vtor, Rectè inſtituta politia regor, ſeu bonas leges habente. vt εὐνομουμένη πόλις. Bud. εὐνομεῖσθαι exponit Legibus bonis regi & fundatam eſſe: afferens ex Ariſtotele, Polit. 4, δοκεῖ δ' εἶναι τῶν C ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι τὴν μὴ εὐνομουμένην.

C. Ἰσόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æquabilitate legum vtens, ſeu iuris, Æquabili iure vtens. vt ἰσόνομος πολιτεία Plut. in Symp. ſept. ſap. Æquabili iure vtens, vel In qua æquabili iure viuitur. aut, In qua æquabilitas iuris exercetur. Sed exponitur etiam Quæ ex æquo omnibus magiſtratus defert.

Ἰσονομία, Æquabilitas legum, ſeu iuris. Vel, Ius par omnibus quod tribuunt leges. Herodotus in Thalia, πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει ἰσονομίην. D (vbi ἰσονομίην Ionicè pro ἰσονομίαν) Itidémq; Thuc. πλήθει tribuens ἰσονομίας (ſed magis implicitè loquens) οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες μετὰ ὀνόματος ἑκάτεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς καὶ ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμήσει, τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο. vbi obſerua, ſicut κάλλιστον ὄνομα eſſe dicit ille qui loquitur apud Herodotum, ita vocari ὄνομα εὐπρεπές, à Thucyd. Quibus locis (ſi vis verbi exprimenda ſit) optimè conuenire puto meam illam interpretationem, Ius par omnibus (vel Idem ius, ſeu Idem iuris omnibus) quod tribuunt leges, E ſeu concedunt. Alioqui fateor non malè reddi etiam Æquabilitas legum, in v.l. Pro quo tamen longè malo (licet minus ad verbum) Æquabilitas iuris, aut Æquabilitas communis iuris. nam vtroque Cicero vtitur. vt De off. lib. 1, In liberis verò populis & in iuris æquabilitate exercenda. Et De or. lib. 2, Sed etiam ſuperioribus inuidetur ſæpe vehementer, & eo magis, ſi intolerantius ſe iactant, & æquabilitatem communis iuris, præſtantia dignitatis aut fortunæ ſuæ tranſeunt. Habes autem exemplum iſtius ſignific. nominis ἰσονομία, infrà F etiam in Παρανομία, ex Iſocrate.

Ἰσονομία metaphoricè etiam ponitur: (ſi quidē eandem deriuationem ſequi oporteat: quā de re dicam paulo pòſt) eſtque ita vſus Epicurus apud Ciceronem, De nat. deorū lib. 1, Summa verò vis infinitatis & magna ac diligenti cogitatione digniſſima eſt. In qua intelligi neceſſe eſt eam eſſe naturam vt omnia omnibus, paria paribus reſpondeant. Hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id eſt æquabilem tributionem. Ibidem, G Cōfugis ad æquabilitatem (ſic enim ἰσονομίαν, ſi placet, appellemus) & ais, quoniam ſit natura mortalis, immortalem etiam eſſe oportere. Plutarchus quoque in lib. De def. orac. ἰσονομίαν naturæ tribuit (ab eodem Epicuro hanc vocem mutuatus, vt opinor) εἰ γὰρ οὖν ἡ φύσις ἁπαχοῦ τὴν ἰσονομίαν ἐν πᾶσι, καὶ κόσμους εἰκὸς εἶναι μήτε πλείους γεγονέναι μήτ' ἐλάττους τῶν παραδειγμάτων, ὅπως &c. Cæterùm in poſteriore illo Ciceronis loco pro Æquabilitatem quædam exempl. æqualitatem habent: ſed vt in illo priore Æquabilem tributionem legimus, nō H Æqualem, ita hîc non dubium eſt quin potius Æquabilitatem legere debeamus. Quod autem ad tertiam lectionem attinet, videlicet Æquilibritatem, quā Petrus Crinitus ſequitur De honeſta diſc. lib. 4, capite 9, ea mihi nullo modo placere poteſt. Quidni enim Cicero quam vno in loco vocauit Æquabilem tributionem, in altero Æquabilitatem, potius quàm Æquilibritatē, appellet? Sed & hoc addo, quod ad deriuationē huius vocis ἰσονομία attinet, poſſe etiam videri Epicurum, quum hac voce pro æquabili tributione vſus eſt, non à νόμος deduxiſſe ſed à νομή: vt perinde ſit ac ſi dixiſſet ἴση νομή. ac certè magis mihi placet hæc deductio, quam ſequendo, non dicemus ἰσονομίαν his in locis metaphoricè ſumi.

Ἰσονομικός, ή, όν, Æquabilitate iuris vtēs, ſeu gaudens. B. à B Platone accipi ait pro Æquabilitate ciuili gaudens. Nō malè redditum iri puto & ita, Ad exercendam iuris æquabilitatem ſeu ciuilem æquabilitatem propenſus. Puto autem poſſe ſonare & Aptus ad exerc. &c. ETI. Ἰσονομικῶς, Æquabiliter, aut Ad æquilibrium. vt quidem vtitur Crinitus in illo cuius paulo antè memini loco.

Ἰσονομέομαι, οῦμαι, In legum ſeu iuris æquabilitate viuo, Pari iure cum cæteris viuo. Bud. ex Thuc. Eadem forma dicitur qua αὐτονομοῦμαι & ἰσηγορουμαι.

C. Παράνομος, ου, ὁ & ἡ, Contra leges faciens vel factus, vt B. interpr. qui etiam tradit παράνομον vocari à Demoſthene pag. 100, quod contra interdictum legis factum eſt. Poſſumus autem παρὰ hîc reddere etiam Præter. Sed exemplum huius vocis παράνομος de perſona dictæ nullum ab illo affertur: at de re dictum ſæpe reperitur. Plut. in Alcibiade, καὶ τούτοις ἐδυσχέραινον ὡς τυραννικοῖς καὶ παρανόμοις. Vbi παράνομα vocantur quæ contra leges, ſeu contra ius & æquum fiunt. Idem Ad Col. τοῖς μανικοῖς καὶ ἀτόποις καὶ παρανόμοις φάσμασι. Item παράνομος πολιτεία, & παράνομον ψήφισμα, & παράνομοι γνῶμαι, v.l. Et in plurali παράνομα γράφειν. item παρανόμων D γράφεσθαι: vnde παρανόμων γραφή: quæ paſſim apud oratores obuia ſunt. Exponitur [illegible] παράνομα γράφειν, Rogationem ad populum [illegible]ro legibus cōtrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgantem. vt Bud. interpr. in hoc Demoſth. loco, εἰ δὲ γράφοντα παράνομα, παρανόμων γραφόμενον. Addit verò, παράνομα γράφεσθαι eſſe κατηγορεῖν τοῦ παράνομα γράφοντος. Vtens autem Dem. hoc genere loquendi παρανόμων γράφεσθαι (& quidem cum accuſatiuo rei) velut oppoſuit τὸ παράνομον τῷ ἐννόμῳ. ita enim in or. Pro cor. τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι, τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι παρανόμων γρά- E φῃ; Et παρανόμων γραφὴν ἀποφέρειν apud eundem ibidē, vbi ſcribit, Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος. quæ Bud. ſic reddit, Diem dixit Cteſiphonti, vel reum poſtulauit quòd legem perperam tuliſſe diceret. Vel, Ob rogationem aduerſus legum interdicta promulgatam. Et hæc eiuſdem oratoris, καὶ γραφεὶς, τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον, καὶ ἀπέφυγον, vertit, Et poſtulatus, cauſam hanc rogationis perperam latæ apud vos dixi, & tandem abſolutus ſum. Denique & hæc Ariſtotelis Polit. lib. 1, τοῦτο δὴ τὸ δίκαιον πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς νόμοις, ὥσπερ ῥήτορα, γράφονται παρανόμων, reddit, Hoc ius quidam legiſlatorum iniquæ rogationis, quaſi oratorē & rogatorem, accuſant. Hæc Bud. in diuerſis ſuorum Comment. locis. At Cicero pro his Demoſthenis verbis (quorum initium habes paulo antè) Αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος, ὅτι ἔγραψε παράνομον ψήφισμα, ὡς ἄρα δεῖ ἀνεύθυνον στεφανῶσαι Δημοσθένην &c. habet, Cteſiphontem in iudicium adduxit Æſchines quòd contra leges ſcripſiſſet vt & rationibus non relatis corona donaretur, &c. Sciendum eſt porro τὸ παράνομον interdum vocari crimen ipſum τῶν παρανόμων, vt in hoc loco Æſchinis in Cteſiph. ἐπειδὰν δὲ τῇ πρώτῃ ψήφῳ μὴ λύσῃ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει. Quæ Bud. vertit, Si eum iudices non abſoluerint, ſed reum eſſe παρανόμων ſuffragiis ſuis declarauerint.

Παρανόμων κρίσιν ποιεῖν, Litem ſuam facere. ἀπαντικρὺς ψηφίζεσθαι. Bud. ex Pand.

H Παρανόμως, Contra leges, Præter ius & æquum. Exponitur etiam παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἔθος apud Thucydidem ſcholiaſte.

Παρανομία, ας, ἡ, Inſolentia legibus repugnans, Modus qui exceditur aliqua in re contra leges, contráque fas & æquum. Quibus interpretationibus vtor vt aliqua in il-

lis veſtigia originis huius compoſiti ſuperſint. Alioqui vel Inſolentia ſimpliciter, reddere alicubi non dubitarim. Scio autem ſolere verti, Nequitia, Improbitas, Iniquitas. Sed videntur hæc minus ſignificantia eſſe, quum παρανομία reſpondeat ei quod dicimus *Meſchanceté*. Rurſum verò non ſatis aptè vbique vertitur Scelus, aut Flagitium: quum non de vno quopiam ſcelere dicatur ſed de pluribus, ſitque velut habitus quidam (vt ita loquar) committendi ſcelera. (perinde videlicet ac ſi dixeris Sceleroſitas aut Flagitioſitas) vt quum dicit Iſocr. in Areopagitico, ὥσθ' ἡγεῖσθαι τὴν μὲν ἀκολασίαν, δημοκρατίαν· τὴν δὲ παρανομίαν, ἐλευθερίαν· τὴν δὲ παρρησίαν, ἰσονομίαν. Alicubi tamen & pro Scelus ſeu Flagitium, quod potius dicitur παρανόμημα (ſicut Gallicum illud vocabulum ſignificationem vtranque habet) vt quum dicit Iſocr. in Buſir. encomio, de ipſo Buſiride loquens, ἀλλὰ καὶ τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας ἧς οὐκ ἔσθ' ὅπως ἄν τις δεινοτέραν ἐξευρεῖν δυνηθείη. A Thucydide autem ponitur pro inſolentia qua quis à moribus & inſtitutis diſcedit: dicitque etiam παρανομίαν ἐς τοῦτο, item κατὰ τοῦτο. id eſt cum his præpoſ. habentibus accuſatiuum rei.

Παρανομία, Lex malè & non ritè lata. Bud. ex ſchol. Demoſthenis.

Παρανομέω, ῶ, [Aliquid] contra leges facio, ſeu Contra ius & æquum [aliquid] perpetro. Ariſtot. ἐν μὲν οὖν ταῖς εὖ κεκραμέναις πολιτείαις ὥσπερ ἄλλό τι δεῖ τηρεῖν ὅπως μηθὲν παρανομῶσι. vbi ſignificat ſimpliciter Contra leges facere. (Lucas autem ſine caſu vſus eſt Act. cap. 23, v. 3, καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι; vbi παρανομῶν eſt Legem tranſgrediens, ſeu violans. Poſſit autem cuipiam videri aptius παρὰ νόμον, quum præcedat κατὰ νόμον, ſed memini in collatione vet. exemplarium, lectionem hanc omnium teſtimonio fuiſſe comprobatam: ac certè plus vehementiæ habet παρανομῶν quàm παρὰ νόμον, meo quidem iudicio) Dicitur autem non ſolùm παρανομῶ τοῦτο, ſed etiam παρανομῶ εἴς τινα, vel παρανομῶ τοῦτο εἴς τινα. vt dicitur Pecco aliquid in quempiam, aut etiam cum εἰς habente accuſ. rei. Thucyd. lib. 3, ἢ τῷ κοινῷ τι παρανομήσαι. Antipho, πολίτου γάρ ἐστι δικαίου τοὺς εἰς τὴν πατρίδα τι παρανομοῦντας, ἰδίους ἐχθροὺς εἶναι νομίζειν. Idem, ἀπαιτῶν τούτων ἀπαραιτήτους δικαστάς, μὴ παρέχοντας συγγνώμην τοῖς τὰ τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα παρανομοῦσι. Thucyd. dixit etiam τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦμεν, lib. 2, pag. 60, pro Non peccamus in publica. Id eſt in rempub. Pro quibus habet vulgata interpretatio, Non præuaricamur in iis quæ ad remp. ſpectant. Iſocrates autem παρανομεῖν dixit & pro Peierare, Perfidè agere, vt tradit Budæus. ‖ Paſſ. autem παρανομεῖσθαι, Contra leges & iura malis affici, Iniquè & contra ius violari, vel ſuo iure priuari. vt exponit Bud. afferēs, ex Demoſth. in Midiam, δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι. Ex eodem, εἴτ' ἐὰν ἠδικῆσθαι καὶ παρανενομῆσθαι δοκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια δέομαι.

Παρανομῶ, Legem legibus contrariam fero. Bud. ex hoc Demoſth. πρὸς Λεπτ. loco, νυνὶ δὲ μαρτυρίαν καθ' ἑαυτοῦ καταλείπων ὅτι παρανομεῖ, τουτονὶ τὸν νόμον ὅμως ἐνομοθέτει.

HINC Παρανόμημα, ατος, τὸ, Quod contra leges ſeu contra ius factum eſt, Peccatum, Delictum. Scelus, Flagitium. Thucyd. lib. 7, τότε δὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι, νομίσαντες τὸ παρανόμημα ὅπερ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο, αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ περιεστάναι. Habere autem nomen παρανομία aliquando eandem ſignif. quam habet παρανόμημα, aliquando generaliorem, docui paulo antè.

Νομικὸς, οῦ, ὁ, Legalis, Ad legem pertinens, ſeu ad leges. vt νομικὴ στάσις apud Hermog. Sic dicitur νομικὸν ζήτημα, & μάχαι νομικαὶ à Paulo ad Titum cap. 3. ‖ Apud Ariſtot. δίκαιον νόμιμον reddi Ius legitimum teſtatur Bud. quod alibi eum vocare νόμιμον. Idē certè pro νομικὸν dicit κατὰ νόμον, videlicet Ethic. 8, vbi ſcribit, καθάπερ τὸ δίκαιόν ἐστι διττὸν, τὸ μὲν ἄγραφον, τὸ δὲ κατὰ νόμον. ‖ Νομικὸς, Legis peritus ſeu legum, Iuriſcōſultus. Plutarch. in Quæſt. Rom. ὥσπερ οἱ νομικοὶ Γάϊον Σήϊον καὶ Λύκιον Τίτιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Δίωνα καὶ Θέωνα παραλαμβάνουσιν. (Habetur & apud Euangeliſtas aliquoties de peritis legis Moſaicæ) Plato ſuperlatiuo etiam gradu vſus eſt, à quo νομικώτατος appellatur Qui maximè legem nouit, vt B. reddit. Ab eodem νομικὸς exponitur & Leguleius.

Νομικὴ, ſub. τέχνη, aut ἐπιστήμη, Legūm ars, Legum ſcientia, Iuriſprudentia.

ET Νομικῶς, Legaliter. Seu, Ex legum præſcripto. Vel, Vt conſentaneum eſt legiſprudentiæ. Vtitur Plut. περὶ δυσωπίας.

Νόμιμος, ου, ὁ & ἡ, Legitimus. Item Æquus, Iuſtus. Bud. Opponitur à Xen. τὸ νόμιμον τῷ ἀνόμῳ, Pæd. lib. 1. νόμιμα κηδεύματα, Plut. περὶ φιλ. Sic νόμιμοι γάμοι, quidam apud Athenæum. Et νόμιμος ἐκκλησία apud Athenienſes, quæ ſtato tempore recurrebat. Νόμιμος ἐκκλησία (inquit B.) Legitima concio, fixa & ſtata, quæ ter in menſe habebatur: at σύγκλητος, conuocata & indicta, quæ repentè noua quadam de cauſa fiebat. Et δημοθοινία νόμιμος, ex Ariſtot. De mundo. Et νομίμη ἡλικίη, in Epigr. Item νόμιμόν ἐστι, Legitimum eſt, Legibus & æquitati conſentaneum. vel, Legum æquitati conſentaneum. Xen. τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ σοφωτέρου νόμιμόν ἐστι δεδέσθαι. Et τὰ νόμιμα ποιεῖν, apud eundem, Facere quæ ſunt præſcriptis legum conſentanea. Item δίκη νομιμωτέρα ex Thuc. Iudicium æquius. Ex Iſocr. autem ad Nic. affertur νόμιμος πόλις pro Legum obſeruans ciuitas.

Νόμιμον, ου, τὸ, Lex, Inſtitutum. Et in plur. τὰ νόμιμα, Leges, Inſtituta, Iura. vt νόμιμα τὰ Χαλκιδικὰ apud Thuc. Et τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα, & τὰ καθεστῶτα νόμιμα, itē τὰ ἀκίνητα νόμιμα. Ex Plat. τὰ τυραννικὰ νόμιμα, tyrannicæ leges. Apud Demoſth. ἄγραφα νόμιμα quidam interpr. ἔθη, id eſt Mores, Conſuetudines. Plato lib. 7 De leg. (inquit Bud.) ἄγραφα νόμιμα appellari à quibuſdam ait ius non ſcriptum, οὓς πατρίους νόμους ἐπονομάζουσι, quas patrias leges cognomento vocitant. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα, ex Xenoph. Iura aduerſus hoſtes ſeruanda. Apud eundem νόμιμον in ſingul. Pæd. lib. 8, pag. 141, de Perſis, νόμιμον γὰρ δὴ ἦν αὐτοῖς, μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι. vbi Philelph. vertit Lex erat. At paulo pòſt, καὶ μὴν πρόσθεν μὲν ἦν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον, vertit, Legitimum erat. (ita enim legitur in iis quæ meam præcedūt editionibus) At ego puto νόμιμον potius vocari vtrobique non ipſum νόμον, ſed quod νόμος ἐκέλευσεν, Quod lege cautum eſt. Niſi quis malit, Quod patriis moribus eſt receptū, ſeu inſtitutis. Pro quo tamē dicitur potius νενομισμένον.

ET Νομίμως, Legitimè, Vt legibus conſentaneum eſt, ſeu æquitati legum.

COMP. Ἀνόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illegitimus, Non legitimus. Plato, οὐκοῦν καὶ οἱ νόμιμοι, νόμῳ νόμιμοι· οἱ δὲ ἀνόμιμοι, ἀνομίᾳ ἀνόμιμοι. Sicut à νόμος fit ἄνομος, ſic à νόμιμος fit ἀνόμιμος, præfixo α priuante.

Νομίζω, Lege ſancio, vel Moribus inſtituo. Bud. ex Platone in Minoe, πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν, οὔτε ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι. quæ ita vertit, Latus eſt enim campus demonſtrationis quòd neque nos eadem ſemper de iiſdem nobiſque conſtanter, neque cæteri mortales eadem inter ſe inſtituunt & ſanciunt. Et apud Herodianum, ὡς νομίζουσι Ῥωμαῖοι, vertit Vt Romanis mos eſt. (Quam interpretationem habet & Politianus) Idem Bud. hæc Pauſaniæ, θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρῶτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν, vertit, Amphiaraum colere primi Oropii inſtituerunt, Vel, Oropiorum eſt inſtitutū & exemplum. Vſi ſunt hoc verbo in iſta ſignif. antiquiores etiam ſcriptores, Herodotus & Thucydides. vt quum ſcribit Herodotus, γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, in more habentes. Vel Soliti. Thucyd. lib. 1, οὔτε τούτοις χρῆται, οὔτ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. Lucianus autem dixit etiam, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. vbi exponi poteſt Vſurpo, ſicut & alibi. Apud Ariſtoph. autem Nub. νομίσαι δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια, Vſurpare, vel In vſum recipere. Non minus vſitata, vel potius vſitatior paſſiua vox. dicitur enim aliquid νομίζεσθαι pro Moris eſſe, In more poſitum eſſe, Solenne eſſe. Herodot. ταῦτα μέν σφι νενόμισται. Plut. νενόμισται δέ πως ἡ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων ὁμιλία. Ariſtoph. Nub. σωφροσύνη νενόμιστο. Sæpe autem cum infinitiuo. Ariſtophanes Nub. γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται. Syneſ. οὐ γὰρ οἶμαι, νομίζεται νυμφευτείαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν. Interdū verò ὡς νομίζεται, ſubaudito infinitiuo. Ariſtoph. Pluto, ἄγειν τὸν πλοῦ-

τον, ὡς νομίζεται. In participio quoque τὸ νομιζόμενον dicitur Quod in more eſt poſitum, Quod vſu eſt receptũ. Interdum verò Quod lege ſancitum eſt. Bud. ex Plat. in Minoe, vbi tamen legitur non ſingul. ſed plur. νομιζόμενα. Et νομιζόμεναι λύσεις, Bud. ex Ariſtotele Decentes & legitimæ ritualéſque expiationes. Sic autem apud Ariſtoph. Pluto, τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις, redditur Decentem & legitimam ac ritualem portionem. Item αἱ νενομισμέναι ἱερουργίαι, legitima iuſtáque ſacrificia. Atque vt Iuſta Latinis aliquando ſine adiectione (veluti quum dicitur Iuſta mortuis facere) ſic τὰ νομιζόμενα. Vide Bud. pag. 97. Cæterùm vt νομιζόμενον vides alicubi exponi Legitimum, ita & νομίζεται redditur interdum Legitimum eſt. quam ſign. & Budæus annotat, ſed exẽplum non addens. at v. l. afferunt pro hac ſignif. ex Luciano De luctu, ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται. ſed Aliter etiam poſſe ibi exponi videtur.

Νομίζω, Exiſtimo, Puto, Sentio. Demoſth. νομίζω πάντας εἰδέναι. Xen. περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι. Idem, νόμιζε κακοδαιμονίας διδάσκαλος εἶναι. Tale eſt autem apud Iſocratem ad Philippum, σαφῶς εἰδέναι νομίζω. Interdum cum accuſatiuo, ſubaudiendo infinitiuum, vt in hoc Antiphanis verſu, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Sed & cũ accuſ. ſimpliciter, ex Xenoph. affertur. Itidem paſſ. Νομίζεσθαι, Exiſtimari, Putari. Interdum verò & pro Exiſtimatum eſſe, hoc eſt Exiſtimatione & clara opinione præditum. Vide Bud. p. 97 ex Platone.

Νόμισμα, ατος, τὸ, Mos receptus. quaſi dicas τὸ νενομισμένον ἔθος. Sed & ἔθος ſine adiectione illud ipſũ ſonat, itidémq; Mos. Accipi autem pro ἔθος tradit ſchol. Ariſtoph. exẽplum tamen nullum afferens. Sed eſt etiam Quod lege ſancitum eſt. vt νόμισμα βασιλέως. quod in v. l. affertur ex libro 2 Eſdræ, pro Edictum regis.

Νόμισμα accipitur potius pro eo quod & Latini Numiſma vocarunt, appellantes tamen frequentius Nũmũ. Redditur & Moneta. Ariſtot. Polit. lib. 1 ἐξ ἀνάγκης ἡ τοῦ νομίσματος ἐπορίσθη χρῆσις. Idem Ethic. 4, c. 1, χρήματα δὲ λέγομεν πάντα ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται. Vt autẽ hîc dicit μετρεῖται, ita & μέτρον alibi, de eodem loquẽs. Idem, καὶ μᾶλλον ἢ τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσιν. Et κόπτειν νόμισμα, item παρακόπτειν apud Plutarchum. Et in plurali νομίσματα. Herodian. lib. 2, νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε. Idem lib. 1, καὶ νομίσματα ἐκόμισαν ἐκτετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα. Et νομίσματα ξενικὰ, Plur. De def. orac. Cur autem hanc appellationem nummus habeat, docet Ariſtoteles Ethic. lib. 5. c. 5, ita ſcribens, οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην. καὶ διὰ τοῦτο τοὔνομα ἔχει νόμισμα, ὅτι οὐ φύσει ἀλλὰ νόμῳ ἐστὶ, καὶ ἐφ' ἡμῖν μεταβάλλειν καὶ ποιῆσαι ἄχρηστον. Quod autem in huius nominis deriuatione facit Ariſtoteles, idem & in aliis facere conſueuit: vt videlicet non proximam deriuationem & immediatam (vt ita loquar) ſed remotiorẽ afferat. eſt enim νόμισμα à νόμος quidem, ſed non immediatè. nam à νόμος fit νομίζω, cuius paſſ. νομίζομαι. ab huius autem præteriti prima perſona νενόμισμαι formatur νόμισμα. ¶Νόμισμα metaph. Luc. Lexiph. καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι.

HINC Νομισματοπώλης, q. d. Numiſmatis ſeu numiſmatum venditor, aut monetæ. ET Νομισματοπωλική, q. d. Ars vendendi numiſma. Poll. ex Platone, de trapezita loquens.

Νομιστεύω, Legitimè adminiſtro. Sumpta eſt autem hæc interpretatio ex Suida, qui νομιστευομένων exponit νομίμως διοικουμένων. addens & duo exempla, quæ ibi vide. Certè poſteriori iſti, χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα πεντακισχίλια, non videtur vllo pacto conuenire. ſed potius νομιστευομένου eſſe quod Lucianus diceret νομιζομένου, ſi quidem vti vellet hac voce ita vt eſt vſus quum dixit, οὐ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Μακεδονικὸς ἢ Αἰγιναῖος ὀβολός. Sed nec in priore exemplo puto νομιστευομένων ſatis aptè exponi ἐπιφανῶς νομιστευομένων. Extat verò apud eundem Suidam & COMP. Καταινομιστεύω, ſed accipiens & ipſum ἀπὸ τοῦ νομίσματος ſignificationem. nam καταινομιστεύσαι exponit νόμισμα ἐργασάμενος, ſubiungens hoc exemplum, ὁ δὲ κατ'

αὐτὴν ἤδη χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον καταινομιστεύσας, Κιτωνίῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ἔπεμψε, Quum in nummos conflaſſet, vel Quum conflaſſet ad nummos cudẽdos.

Diuerſæ à præced. formæ eſt NOMEN Νόμαιον, id eſt Lex, aut Mos. Præſertim verò plural. Νόμαια, Mores, Ritus, Inſtituta. Vtitur autem frequenter hoc nomine Herodotus. vt quum dicit, ξεινικὰ δὲ νόμαια Πέρσαι προσίενται. Idem in Thalia, νόμαιά τε κινεῖ πάτρια.

AT Νομαῖος ſuprà eſt à Νομή.

ΝΕΌΣ, ου, ὁ, Nouus: oppoſitum τῷ παλαιός. Il. ζ, Ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος, nouus dolor. vt Horat. dicit Spes nouas donare. Philo De mũdo, ἔστι δὲ οὔτε νέον τὸ λεγόμενον οὐθ' ἡμέτερον ῥῆμα, ἀλλὰ παλαιῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν. Plut. in Quæſt. Rom. τὴν δὲ προτέραν (videlicet σελήνην) φασὶ νόννας, τῷ δικαιοτάτῳ τῶν ὀνομάτων νουμηνίαν οὖσαν. καὶ γὰρ αὐτοὶ τὸν νέον καὶ καινὸν, ὥσπερ ἡμεῖς, προσαγορεύουσι: innuens Nonas à nouus deriuari. Xen. Pæd. 1, ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. Thuc. lib. 5, pag. 182, ἐδόκει τι νέον ἔσεσθαι. Et νέος καρπὸς, nouus fructus: vide in ἐνιαύσιος. Et νέου ἔτους apud Herod. Ineunte anno nouo. At νέος μαθητὴς apud Ariſtot. Eth. 1. cap. 3, reddas potius Nouitius. Cõparat. quoque gradus frequenti in vſu eſt, qui pro ipſo poſitiuo ſæpius ponitur. Luc. De ſalt. οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρῴην ἀρξάμενον. Thuc. lib. 1, ἠξίωσαν νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτὸν, noui quidpiam in eum ſtatuere. Eodem lib. longè pòſt, μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν. (vt apud Phil. De vita M. lib. 1, μή τι καὶ νεώτερον ἐργάζεσθαι βιασθῶ, ne quid in te nouum admittere cogar) Idem lib. 6, ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ἅμα νεωτέρων πραγμάτων καὶ δήμου καταλύσεως γεγενῆσθαι. Sic Iſocr. Areop. νεωτέρων πραγμάτων ἐπιθυμεῖν. itidémque Xen. Hell. 5, νεωτέρων τινὲς ἐπιθυμοῦντες πραγμάτων. Qua ſignif. Cic. in Catil. dixit Rebus ſtudere nouis. Item Demoſth. Ad Phil. ἢ πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον. Et Philipp. 4, ἣν προσαγγελθῇ τι νεώτερον. Aliquando commodius redditur Nouellus. Il. φ, ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὅρπηκας. Od. ζ, Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, Nouellã palmam, vel Teneram, vt Cic. interpr. p. 144 mei Lex. Cic. Heſiod. νέον ἄνθος. Theophr. ἐν τῷ Λυκείῳ ἡ πλάτανος ἔτι νέα οὖσα περὶ τρεῖς καὶ τριάκοντα πήχεις ῥίζας ἀφῆκεν. Vnde Plinius, Theophraſtus ſcribit Athenis in Lyceo, quum etiam nunc platanus nouella eſſet, radices trium & triginta cubitorum egiſſe. Idem Theophr. τὰ παρενιαυτοφόρα & οὐκ ἐπετειοφόρα, definiens, ὅσα μὴ ἐκ τῶν νέων ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων φέρει τοὺς καρποὺς, non è nouellis ſeu nouis germinibus, ſed anniculis. Huc pertinet quòd Virg. dicit, Fronde noua viret. Interdũ & Iuuenes in hoc genere loquẽdi redditur. vt paulo pòſt dicetur. Ex Ariſtot. lib. 6 Hiſt. anim. affertur etiam τὸ νέον pro Nouale: quod & νεὸς & νειός. Similiter & Heſ. νέα exp. νεώματα. Apud Theophr. verò reperitur etiam ὁ νέος, itidẽ pro Nouali: vbi ſubaudiri poteſt ἀγρὸς, vt in Νεὸς dicetur. Eſt vbi Νέος ſignif. Recens. vt Il. ρ, Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, recẽtis thalami. Demoſthen. Pro cor. ὅτε ἡ νέα καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πράγματα. Et in comp. gr. apud Thuc. lib. 8, p. 292, οὐδενὸς γεγενημένου ἀπ' αὐτοῦ νεωτέρου, videlicet φόνου. Cædem recentem Virgil. dicit.

Νέος, Iuuenis, Iuuenculus: vel Adoleſcens, vt Cic. interpr. pag. 6 mei Lex. Cicer. Ariſtot. Eth. 1, c. 3, διαφέρει δ' οὐθὲν νέος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἦθος νεαρός. Plut. Polit. Præc. νέος ὢν περὶ πραγμάτων τολμᾷς λέγειν τηλικούτων, iuuenis quum ſis. Rurſus Ariſtot. Rhet. 3, δεῖ σκοπεῖν ὡς νέῳ φοινικὶς, οὕτω γέροντι τί πρέπει. Idem Rhet. 3, εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀνδρεῖοι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι, δειλοί. Et paulo antè, τῶν νέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τὰ ἤθη τοιαῦτα. (Et de minori adhuc ætate apud X. ὁ ἄγαν νέος, valde adoleſcẽs. & Demoſth. κομιδῆ νέων. Plato νέων ὄντων τῶν παίδων, in tenera ætate. Idẽ dicit ἐκ νέων παίδων, A puero, ſeu A teneris annis, A tenera ætate. Et Plato, τὸ νέον ἅπαν, ipſi etiam infantes, Cic. interpr. pag. 127, mei lex. Cicer.) Sic Homerus quoque vſus eſt. Il. β, Παῖδες ὁμηγερέες ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Et Od. θ, [illegible] δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, iuuenes & ſenes: quæ duo ſæpe ab eodem poeta opponuntur, ſicut & ab Iſocr. in Paneg. τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιὸς ῥᾴθυμός ἐστιν ὅστις οὐ μετασχεῖν βουλήσεται ταύτης τῆς στρατιᾶς. Frequens etiam νέος ἀνὴρ, &

νέα

νέα γυνή. Od. γ, Αἰδὼς δ᾽ αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι. Il. A
ζ, Ἢ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, vxore iuuenculā. X. in Rep. Laced. εἰ γὰρ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν. Plut. Lyc. ἀνδρὶ πρεσβυτέρῳ νέας γυναικός. Ariſtoph. Ran. χαῖρ᾽ ἔγημε αὐτὸς ὢν νέος. Ariſtot. Polit. 7, ὁ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιΐαν. Ibidem, τὸ νέοις συζεύγνυσθαι καὶ νέας. Ibidem, ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσι πλεῖον. Et in comp. Νεώτερος, Iunior. Il. ο, Οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν. Il. ψ, πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι σεῖο. Il. ω, Πέρα ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου οὐδέ με πείσεις. Od. σ, πῶς δ᾽ ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; Sic & in proſa. Plato, ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, minori parere maiorem, Cic. interpr. Ariſt. Polit. 7, γαμίσκεσθαι τὰς νεωτέρας. Ibidem, τὰ γὰρ τῶν πρεσβυτέρων ἔκγονα, καθάπερ τὰ τῶν νεωτέρων, ἀτελῆ. Syneſ. παραχωρεῖν τῷ πρεσβυτέρῳ καταρξάσθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ, cedere in pugna iuniori deo. (Similiter & Cic. p. 34 mei Lex. Cic. νέοις θεοῖς vertit Iunioribus diis) Et apud Athen. aliquoties, Κρατῖνος ὁ νεώτερος. Item, Μαρσύας ὁ νεώτερος. Ab Homero additur gen. γενεῇ: vt Latini Minor natu, vel ſine adiectione Minor, quod dicunt Græci ὁ νεώτερος. Il. φ, Ἀρχῇ, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. itidémque in ſuperl. apud eundem Il. η, γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων. Il. ξ, γενεῆφι νεώτατος εἰμὶ μεθ᾽ ὑμῖν. Et ſine γενεῇ, Il. υ, Οὕνεκά οἱ μετὰ πᾶσι νεώτατος ἔσκε γόνοιο. Et apud Xen. νεώτεροι τριάκοντα ἐτῶν, iuniores annis triginta. Plantæ quoq; νέαι quum dicuntur, reddere poſſumus Iuuenes, ſicut in hoc Theophr. loco, τοῦ δὲ κίκεος ἀνάπαλιν, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, Plin. vertit, Huic [populo nigra] folia in iuuenta circinatæ rotunditatis ſunt, vetuſtiora in angulos exeunt: econtrario hederæ anguloſa rotundantur. Ab hoc poſteriori νέος COMP. Νεοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui iuuenis vi- D
detur quum vetulus ſit: cui ſynonymum eſt σκληρός, [illegible] de Poll.

ATVERO Νέα abſolutè aliquando ponitur ſine ſubſtantiuo, quod tamen pro [illegible] ſubaudiendum venit. vt in ἕνη καὶ νέα ſubaudiri poteſt, μηνὸς ἡμέρα, vetus & noua menſis dies, id eſt vltima: quoniam eius pars altera ad priorem menſem, altera ad ſequentem pertinebat olim, vt ſuprà in μὴν ex Plut. annotaui. Et apud Plat. τῇ νέᾳ μηνὸς, ſub. ἡμέρᾳ, primo menſis die, id eſt τῇ νουμηνίᾳ. Item in v. l. αὖθις ἐκ νέης, Denuo. Item νέα, E
Nouale, Noualis ager, qui alternis annis ſeritur: (quod & plur. num. νέα dici videtur, quũ Heſych. νέα exponat νεώματα, i. Noualia) Theophr. De cauſ. pl. lib. 3, c. 25, οὐδὲ τὰ χέδροπα συμβάλλειν εἰς τὰς νέας. Et paulo pòſt, ἀγαθὴν δὲ οἴονται τὴν χιόνα ταῖς χειμεριναῖς νέαις, καὶ οὐχὶ τὴν πάχνην (τι). ſubaudiri autem hic poteſt ἄρουρα. Interdum ſubauditur ἡλικία. vt apud Syneſ. epiſt. 68, ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ, Ab ineunte ætate, A puero. ‖ Νέα aliàs eſt etiam nomen proprium loci cuiuſdam in Lemno, vt Heſych. teſtatur, & cuiuſdā arcis in Myſia, vt Suid. Item νέαι, F
inſula quædam prope Lemnum Suidæ: quæ eadem cum Νέα Heſychii eſſe videtur. Plinius Neæ inſulæ, & Neæ oppidi meminit.

Compar. grad. EST Νεώτερος, Nouior, Recentior, Iunior. Quorum exempla habes in vtroque vocabuli νέος tmemate. Sed addenda hæc illis: νεώτερα πρήσσειν πράγματα ex Herodoto, Res nouas moliri. Et νεώτερα βουλεύειν περὶ σέο, aliquid noui machinari. itidémque in Phal. ep. νεώτερα φρονεῖν. (At in v. l. Νεώτερον, τό, Nouitas. item Inſolentia. item Iuuentus) Ab illo autē gen. lo- G
quendi, νεώτερα πράσσειν πράγματα, EST Νεωτεροποιός, οῦ, ὁ, Qui res nouas molitur, Qui rebus nouis ſtudet, Nouarum rerum ſtudioſus. Thuc. lib. 1, οἱ μέν γε νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ἃ ἂν γνῶσι. id eſt οἱ νεωτέρων πραγμάτων ἐφιέμενοι, vt ſchol. exp. VNDE Νεωτεροποιΐα, ας, ἡ, Studium rerum nouarum. Thuc. lib. 1, δείσαντες τῶν Λακεδαιμονίων τὸ τολμηρὸν καὶ τὴν νεωτεροποιΐαν, rerum nouandarum ſtudium. Philo De vita M. lib. 3, αἱ ἀπροσδόκητοι νεωτεροποιΐαι καινοὺς νόμους εἰς ἀνακοπὴν ἁμαρτημάτων ἐπιζητοῦσι. vbi Turn. interpr. Rerum necopinata inſolentia. H
ET Νεωτεροποιέω, Res nouas molior, (ſeu Innouo, vt apud Galen. accipitur. Citatur verò & pro Cōmoueo ex Aphor. Hippocr. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κεκριμένα) idē QVOD Νεωτερίζω, & καινοτομέω. quorum duorum poſtremorū exempla habes apud Bud. pagina 846. Thucydid. lib. 1,

μὴ σφῶν πέρι νεωτερίζειν, id eſt νεώτερα ποιεῖν. Eodem libro, πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους νεωτερίζοντας, aduerſus ſocios ſuos rebus nouis ſtudentes. Xen. Hell. 2, ὅπως οἱ ταῦτα λάθωσι μαθόν, καὶ μὴ νεωτερίσωσι. Demoſth. ad epiſt. Phil. ἂν ἐκεῖνός τι νεωτερίζῃ, ſiquid rerum nouarū moliatur, ſeu κινῇ τι τῶν καθεστηκότων. Herod. lib. 1, δείσας τὸν δῆμον κίνησιν μή τι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν, ne quid fortaſſe populus contra ſe quoque noui moliretur. Philo De vita M. lib. 3, ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἰδίᾳ γνώμῃ νεωτερίζειν, ne ſua priuatim ſententia reb. nouis ſtudere videretur. Sicut verò Thuc. dicit νεώτερόν τι ποιεῖν εἴς τινα, ſic etiam lib. 2 idem, εἰς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον, nihil in quenquam admittebant. Interdū vſurpatur pro Innouo, Immuto. vt apud Thuc. lib. 2, ὤμοσαν μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν, innouare, ſeu mutare. Idem lib. 1, ἄνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν, Innouare remp. vel Res nouas in rep. moliri. (ſicut apud Luc. νεωτερίσαι τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους, & τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, Res nouas inter homines moliri, vel Innouare & immutare res humanas) Et lib. 3, βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτερίζειν. Rurſum lib. 1, μή τι ὑπὸ τῶν ἐν Ἰθώμῃ πεισθέντες νεωτερίσωσι. Anni quoque tempus mutatum hominē εἰς ἀσθένειαν νεωτερίζειν dicitur, quū mutatione illa nouos morbos inuehit. Thuc. lib. 7, p. 263, καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι ψυχραὶ τοὐναντίον μεταπεσοῦσαι καὶ ψυχραί, τῇ μεταβολῇ εἰς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον. Cuius imitatione Philo De vita M. lib. 1 dixit, νεωτερίσαντος ὡς οὔπω πρότερον τοῦ ἀέρος. vbi Turn. vertit, Aere ſuo more inſoleſcente vt nunquam antea. ‖ Νεωτερίζειν dicitur etiam ſequi vel loqui τὰ τῶν νέων: vt Plutus Ariſtophanis νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα, id eſt τὰ τῆς νέας κωμῳδίας ἔχει. Bud. Aliquādo Iuniorum mores imitor. vt νεωτέριζον apud Heſychium ἀνάστηθι πρεσβυτέρῳ. id enim bene morati faciebant iuuenes. VNDE Νεωτερισμός ET Νεωτεριστής, οῦ, ὁ. Eſt autem νεωτερισμός Rerum nouarum ſtudium, vel Innouatio. Exemplum ex Plutarcho in Galba, habes apud Budæum pagina 846. Exponitur etiam Inſolentia. Philo De vita M. lib. 2, ὃ νεωτερισμὸς τύχης κατασκήψει, quæ fortunæ inſolentia inuexerit. Idem eodem lib. aliquanto pòſt, οἱ (videlicet κίνδυνοι) κατὰ τὸν τῶν στοιχείων νεωτερισμὸν τοῖς πανταχοῦ πᾶσιν ἐπιτειχίζουσιν, ex elementorum inſolentia, vt Turn. interpretatur.
Νεωτεριστής autem idem eſt cum νεωτεροποιός, Rerum nouarum ſtudioſus, Rerum nouarum cupidus, Qui res nouas molitur. Plutarch. in Phocione, pag. 246, νεωτερισταὶ καὶ πολυπράγμονες. Ab eodem νεώτερος, DERIV. Νεωτερικός, Iuuenilis. item Stultus: quòd iuuenilis ætas ſtultis affectibus ſæpe ducatur. v. l. ET Νεωτέρως, Nouè. vt νεωτέρως λέγειν apud Plat. lib. 10 De legib. Noua quadam ratione dicere. v. l. Accipitur etiam pro Recentiorum more.

SVPERL. Νεώτατος, præter ſignif. in Νέος poſitas habet etiam quandam peculiarem, vt videlicet ponatur pro Vltim⁹. Sic Heſ. νεωτάτη exp. ἐσχάτη, & τῇ ἐπιγινομένῃ, τῇ ἐχομένῃ. Latini quoque Nouiſſimus vſurpant pro Vltimus. Cic. Qui ne in nouiſſimis quidē hiſtrionibus erat, ad primos peruenit. Cæſar, Nouiſſimus venit.
Νέον, aduerb. Nuper, Recens. Od. τ, Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς. id eſt νεογνὸν ſiue νεογενῆ, nuper natū. Od. υ, Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβώτα; Od. ϑ, Ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος Ἐρχομένη κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο, Recēns, vel Modò. Il. ω, νέον δ᾽ ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι τε παρέκειτο τράπεζα. In quib⁹ de breuiori præteriti temporis ſpatio dicitur, ſicut & ἄρτι: ac cū præſenti cohæret, ſignificans Paulo antè, vel Nunc primùm. Sic & apud Apoll. Arg. lib. 2, Ῥέζον ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν νέον ἤματος ἀνομένοιο, quum primùm dies illuxiſſet, ſeu ὑπὸ τὴν πρώτην αὔξησιν τῆς ἡμέρας λαμβανούσης. At Heſiod. Erg. dicit, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, quod Latini Vere nouo ſeu Ineunte vere.
Νέως, Nuper: pro quo dicitur POTIVS Νεωστί, more Attico, vt Suid. teſtatur, ſicut μεγαλωστί pro μεγάλως. Redditur verò nō tam Nuper, Recens, quàm A paucis diebus, Non ita diu, Paulo antè. Xen. Pæd. 3, οὓς νεωστὶ συμμάχους ἔχομεν. Ariſtotel. Rhet. 2, διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι τὰ ἤθη. Eodem libro aliquanto antè, μᾶλλον λυποῦσιν οἱ νεωστὶ πλουτοῦντες τῶν πάλαι. vbi νεωστὶ

& πάλαι ſibi oppoſuntur ſicut νέος & παλαιός. A

Νεόω, Nouo, Innouo. vel Renouo. Ariſtoph. Nub. ὢν νεῶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς, agros renouare aratro, vt Ouid. loquitur. qui dicit etiam Renouatus ager pro Nouale, & νεοῦν pro Nouale facere. Greg. ἀνεώσαμεν ἑαυτοῖς θεῖα νεώματα. Eiuſdem ſignif. eſt νεάω.

Νέωμα, ατος, τὸ, Nouale, Veruactum, Ager nouatus ſeu renouatus. Greg. de Theolog. ἀνεώσαμεν ἑαυτοῖς θεῖα νεώματα, ὥστε μὴ σπείρειν ἐπ' ἀκάνθαις. Idem dicitur νέαττις, ſiue νεατὴ, νεός, ſiue νειός. Rurſum Greg. νεώσατε ἑαυτοῖς νεώματα, καὶ σπείροντες εἰς δικαιοσύνην. B

Νέωσις, εως, ἡ, Nouatio, ſeu Renouatio. Gaza νεώσεις & γυρείας dixit quod Cic. De ſenect. Repaſtinationes.

Νέωτος, ου, ὁ, Nouatio ſeu renouatio agrorum: at νεωτός, Tempus renouandi agros. nam annotat B. νέωτος dici vt ἄροτος, φύτητος, ἄμητος: νεωτὸς autem vt ἀμητός, φυτητός, συγκομιστός: quorum illa actionem, hæc tempus actionis iſtius denotant. In Commentar. autem ſcribit Νέατος & Νεατός, à νεάω.

C. Ἀνανεόω, Renouo. Et Ἀνανεόομαι pro eodem, vt apud Iſocr. in Paneg. ταῖς τε παλαιαῖς ξενίαις ἀνανεώσασθαι. ‖ Item Reſtauro, vt apud Herod. προσήκειν οὖν αὐτοῖς Πέρσαις ἀνανεώσασθαι πᾶσαν ὁλόκληρον ἣν πρότερον εἶχον ἀρχήν. id eſt, Cyri imperium inſtaurare ac reſtituere. Et ἀνανεώσασθαι τὴν μάχην apud Herodian. ſub finem lib. 4. ‖ Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τόδε, pro ἀναπεμπάζομαι & εἰς μνήμην λαμβάνω, In memoriam reduco & reuoco. ad verbum, Memoriam renouo, vt loquitur Quintilianus. Luc. ἡρωϊκοῖς μύθοις ἀνανεούμενος, id eſt, B. interpr. In memoriam reducens & reuocans noua lectione. C

Ἀνανέωσις, εως, ἡ, Renouatio. Itē Reſtauratio, apud Athen.

C. 2. Ἐπανανεόω, Renouo, Redintegro. Plato lib. 2 De rep. οὐκ ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, redintegrabo. D

C. 2. Προσανανεόω, Inſuper renouo. Inſuper memoriam renouo. Et Προσανανεώσασθαι apud Suidā, ὁ δὲ Μάρκος προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλλετο καταπιέζειν τῆς ἐλπίδος, id eſt ἀναμνησθεὶς, εἰς ἔννοιαν ἥκων, vt ipſe exp. in Ἀνανεόω.

Νεάω, ῶ, Nouo, Renouo, idem cum νεόω, plerunque de agro dicitur. Heſiod. Erg. θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει. Et in act. voce & ſignif. apud Theophr. De cauſ. pl. lib. 3, c. 25, de cura noualium, ἡ δὲ κατεργασία ἐν τῷ νεᾶν κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὥρας καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Et paulo pòſt, καὶ ὅταν μετὰ τοὺς πρώτους ἀρότους νεάσωσι, πάλιν τὸ ἦρος μεταβάλλουσιν, ὅπως τὴν ἀναφυομένην πόαν ἀπολέσωσιν· εἶτα θέρει ἀρῶσι. Quid autem ſit νεᾶν, vide in νεατός. E

Νέασις, εως, ἡ, Nouatio, Renouatio: vt Renouatio agri. Sic ſcribendum quidā exiſtimant apud Theophr. De cauſ. pl. lib. 3, c. 15, οὐδὲ τὰ χέδροπα συμβάλλειν εἰς τὰς νέας, ἐὰν μή τι σφόδρα πρώϊον, ὅπως μὴ κωλύσωσι τὴν θερινὴν νέασιν. Sed habent ibi vulg. edit. νέανσιν, à Ν Ο Μ. Νέανσις. quod ſi mē doſum non eſt, erit à verbo νεαίνω, quod idem ſignificabit cum νεάω & νεόω. quia verò bis ibi vtitur verbo νεᾶν, emendatio iſta rationi magis conſentanea videtur. F
‖ In Pand. Græcis accipitur etiam pro nouali ſeu agro renouato, vt in ſequenti νεατὸς videbis.

Νεατός, Nouatus, ſeu Renouatus, Noualis. vt νεατὴ γῆ, tellus renouata. Noualis (inquit Paul. iureconſ. in cap. 30 tit. De verb. ſignif.) eſt terra proſciſſa, quæ anno ceſſat, quā Græci νεατὸν vocant. Pandectæ Græcæ appellāt νέασιν. nā ita habent, νεατὴ γῆ ἐστιν ἡ προτμηθεῖσα ἢ ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἀργήσασα, ἣν οἱ Γραικοὶ νέασιν καλοῦσι. ‖ Νέατος, Nouatio, Ipſa actio renouandi agrum. Xen. καὶ γὰρ νέατος καὶ σπόρος καὶ φυτεία καὶ νομὴ, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστί. Solet tamen potius quum oxytonως ſcribitur νεατὸς, ſignificare tempus renouandi agrum: quum autem proparoxytonως D I C I T V R Νέατος, accipi pro ipſo nouali (vt B. annotat) vel etiā pro ipſa renouatione telluris. ſicut ἀροτὸς tempus arationis, ἄροτος autem ipſam arationem denotat: quibus ſimilia ſunt ἀμητὸς & ἄμητος, τρυγητὸς & τρύγητος, & alia quædā. ‖ Aliàs νέατος capitur etiam pro Nouiſſimus, id eſt Vltimus. Soph. Aiace, τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς, τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων ἄταν ἐπάγων; id eſt ἔσχατος. Itidem Il. λ, Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος, quidam expoſuerunt ἔσχαται, ὡς ὁμοροῦσαι τῇ Πύλῳ: (nonnulli verò, κατοικοῦνται ἀγχοῦ τῆς κατὰ Πύλον θαλάσσης, qui ſyncopen eſſe volunt, & factum ex præt. paſſ. νενάαται, id eſt οἰκοῦνται, teſte Euſt.) Item apud muſicos νέατοι φθόγγοι, ſonitus quos vltima ſeu ima chorda reddit, quæ νεάτη dicitur ad differentiam τῆς ὑπάτης & μέσης. Ex quo νεάτη per contractionem F I T Νήτη, ης, ἡ, itidem de nouiſſima ſeu vltima imâue chorda. quod & Soph. ſchol. annotauit, his verbis, καὶ νεάτη, ἡ ἐσχάτη ἀφ' οὗ νήτη κατὰ κρᾶσιν, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς. Vtroque horum vocabulorum, videlicet & νεάτη & νήτη, vtitur Plutarchus in lib. De muſica, vbi ait, τὴν μὲν νεάτην τῆς μέσης τῷ τρίτῳ μέρει τῷ αὐτῆς ὑπερέχουσαν, τὴν δὲ ὑπάτην ὑπὸ τῆς παραμέσης ὑπερεχομένην ὁμοίως. Et paulo antè dicit τὸν νεάτον φθόγγον πρὸς τὸν ὕπατον ἐν διπλασίου λόγου ἡρμοσμένον, τὴν διὰ πασῶν συμφωνίαν ἀποτελεῖν. Ibidem dicit, διάστημα ἀπὸ ὑπάτης μέσων ἐπὶ νήτην διεζευγμένων. Ibidem dicit νήτην συνημμένων. Quæ verò tum ab eodem ibidem, tum ab Ariſtot. lib. 19 Probl. V O C A T V R Παρανήτη, videtur eſſe penultima, ſeu imæ id eſt τῇ νήτῃ proxima: Latini quoque paraneten dicunt, vt & neten: nec tā pro chordis quàm ſonis quos pulſatæ reddunt. Vitruu. libro 5, c. 4, enumerans ſonos ſtantes, Proſlambanomenos, hypate hypatωn, hypate meſωn, meſe, nete ſynemmenωn, parameſe, nete diezeugmenωn, nete hyperbolæωn. Ibidem vocabula mobilium ſonorū recenſens, Parhypate hypatωn, lichanos hypatωn, parhypate meſωn, lichanos meſωn, trite ſynemmenωn, paranete ſynēmenωn, trite diezeugmenωn, paranete diezeugmenωn, trite hyperbolæωn, paranete hyperbolæωn. Cæterùm ſicut νήτη pro νεάτη, ita D I C I T V R Νῆτος etiam pro νέατος, teſte Heſychio, qui νῆτος exponit non ſolùm ἔσχατος, ſed etiam πολὺς, σεσωρευμένος. pro quo poſtremò ſcribendum νητός.

C. Ὑπονεάω, Subtus terram renouo. vel Aliquantum renouo, Aliquatenus renouo. Theophr. ἐν δὲ τοῖς ἡμεροχοῖς ἐὰν ὑπονεάσῃ, φαίνεσθαι φασὶ πεῖζολον.

Νειός, οῦ, ἡ, Noualis ſeu Nouale, Ager proſciſſus & nouæ relictus ſementi. ſolet is alternis tantùm annis conſeri, & ante ſementem iactam aratro proſcindi. idem cum νέα, νεϊός, νεατὴ, & νέωμα. Xen. τὴν γὰρ οἶδα, ὅτι τῷ σπόρῳ νεὸν δεῖ ὑπεργάζεσθαι. Idem, εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ νεὸς ἔσεσθαι, ὕλης τε καθαρὰν εἶναι δεῖ καὶ ὀπτὴν πρὸς τὸν ἥλιον. Apud Theophr. aliquoties reperitur νέος, paroxytonως, idque cum articulo maſculino: vbi ſubaudiri poteſt ἀγρός, aut tale quid. De cauſ. pl. l. 4, c. 9, ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, καθάπερ ὁ ἐρέβινθος. διὸ καὶ μόνον οὐ ποιεῖ νέον. Et lib. 5, c. 19, τροφικωτέρα δοκεῖ ἡ πάχνη τῆς χιόνος εἶναι. διὸ καὶ τοὺς νέους οἴονταί τινες βελτίους ταύτην ποιεῖν. ſuprà verò in Νέα dicitur ἡ πάχνη οὐκ ἀγαθὴ εἶναι ταῖς χειμεριναῖς νέαις.

Νέωτα cum præpoſ. εἰς, vt εἰς νέωτα, In annum nouum, id eſt venturum. pro quo Virg. dicit In annum vententē: Liuius, Anno inſequenti. Theophr. Hiſt. pl. lib. 7, c. 12, ἴδιον τι τοῦ βολβοῦ λέγεται, τὸ μὴ ἀπὸ πάντων βλαστάνειν ἅμα τῶν σπερμάτων, ἀλλὰ τὰ μὲν αὐτοετὲς, τὰ δὲ ἐς νέωτα. vbi obſerua, opponi ſibi αὐτοετὲς id eſt Eodē anno, & ἐς νέωτα, id eſt Anno ſequenti. Sic lib. 9, τὰ δὲ νῦν, τὰ δ' εἰς νέωτα, alia hoc anno, alia inſequenti. Et Hiſt. pl. lib. 3, capite 21, τῶν βλαστῶν ἐν οἷς ἄρχεται γονεύειν τὸν εἰς νέωτα καρπόν. Et alibi ἡ εἰς νέωτα κάχρυς, hordeum anno inſequenti prouenturum. Ariſtot. Œcon. ἐς νέωτα ἀποδώσειν. Apud Suidam, ὥστε τὰ καθ' ἑαυτὸν διέθηκεν ὡς πολεμήσων εἰς νέωτα. Item, ἀνάζευξις παρηγγέλλετο ὡς ἐς νέωτα παρεσομένων αὖθις ἐν τοῖς ὅπλοις, anno inſequenti, ſeu εἰς τοὐπιόν, vt ipſe Suid. & Heſych. exp. G

Νεοχμός, οῦ, ὁ, Nouus. Ariſtoph. τέρας νεοχμόν, portentum nouum & inuiſum. Et apud Luc. in Lexiph. χρῆμα ἐστί τι πινόν τι τῶν ἐμῶν νεοχμόν, nouum vel recens, aut ἀρτιγραφὲς, vt ibidem appellat. νεοχμόν τι ποιοῦμαι, Aliquid nouo, Aliquid innouo. vt ſuprà νεώτερα, nouarum rerum molior, Aliquid innouo. vt ſuprà καίτερα πράττειν πράγματα, in malam partem. Euripid. autem μείους dicit, εἴς τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα, ad rem nouam parati ſumus. ‖ Item Recens. Soph. Antig. Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ. id eſt νεωστὶ καταστάθεὶς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα, ſeu ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας γενόμενος, Qui nuper ad regni adminiſtrationem venit, Nouus rex. Sicut verò Ouid. equos recentes dicit eos qui nondum delaſſati H

ſunt, ſed integris adhuc viribus, ita νεοχμὸν Heſychius A expoſuit non ſolum νέον, νεωστὶ εἰργασμένον, πρόσφατον, ſed etiam ἄπονον, ἄκοπον. & Suidæ itidem νέος eſt νέαν καὶ ἀκατάποντον δύναμιν ἔχων. ‖Item ὁ νεοχμὸς (vt quidem tradunt v. l.) ſubſtant. Nouitas, Innouatio. pro quo diceretur potius τὸ νεοχμὸν ſubſtātiuè. Reperitur ETIAM Νεωχμὸς per ω in penultima: vt apud Erot. in Lex. Hippocr. νεωχμὸν, νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμαίων ἐν ἀ μελῶν. Et apud Heſ. νεωχμοτάτην (ita. n. repono pro νεωχμάτην) νεωτάτην.

A Νεοχμὸς SVNT Νεοχμῶς, Nouè, Recēter. Phryn. in Epiſt. ET Νεοχμία, ας, ἡ, Nouatio, Rerum nouarum molitio. pro quo Ionicè dicitur νεοχμίη, Heſychio B κίνησις πρόσφατος. ET Νεοχμέω SIVE Νεοχμόω, Innouo, Res nouas molior, Nouis rebus ſtudeo. Prioris verbi νεοχμέω hoc apud Suidam exemplum habetur, μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταύτας δυναμένων, πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς. Sed frequentiori in vſu eſt νεοχμόω. Ariſtoteles, De mundo, εἷς δὲ ὢν ὁ θεὸς, πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ, quæ noua ipſe edit & deſignat. B. ibi vertit, Ab iis vtique ſuis omnibus effectibus denominatus C quorum ſpecimen ipſe edere ſolet: qualia ſunt, Ζῆνα ἀστραπαῖος, βρονταῖος, αἴθριος, κεραύνιος, ὑέτιος, ἐπικάρπιος, & huiuſmodi alia. Sed in malam plerunque partem capitur pro νεωτερίσαι, ſiue νεωτεροποιῆσαι, Res nouas moliri: ſeu νεωστὶ κινῆσαί τι, vt exponit is qui de dialectis ſcripſit, annotans Ionicum eſſe verbum: ac certè apud Herodotum non infrequens eſt. Similiter & Suidas νεοχμῶσαι exp. νεωτερίσαι, καινόν τι ἐργάσασθαι, hoc addens exemplum, ἀχόλοις τε γὰρ αὐτοῖς οὖσι διὰ τὸν πόλεμον, μηδὲν νεοχμῶσαι. Item, ὁ δὲ φυλάσσειν τῶν καθεστώτων οὐδὲν ἠξίου, πάντα δὲ νεοχμοῦν ἐσαεὶ ἤθελε, id eſt καινοτομεῖν, νεώτερα ἐργάζεσθαι, Inno- D uare, Noua aliqua ſemper moliri. Vtitur hoc verbo & Theodorit. in 2 Eccleſ. hiſt. πολλὰ δὲ τοιαῦτα πολλαχοῦ γῆς ἐνεόχμωσαν, κρατῦναι πειρώμενοι τὴν ἀσέβειαν. Et in paſſ. apud Heſych. νεοχμούμενοι, μετακοσμούμενοι, νεωτεριζόμενοι. VNDE Νεόχμωσις, Nouatio, Rei nouæ deſignatio. Ariſtot. De mundo, τούτου καὶ αἱ παράδοξοι νεοχμώσεις ἀποτελοῦνται. vbi exponitur, Ex hoc miracula rerum exiſtunt. Item, Molitio rerum nouarum, Studium rerum nouandarum. ſicut & Heſychius νεόχμωσιν expo- E nit νεοκίνησιν, μετακίνησιν. Item aliud VERB. Νεοχμίζω, idem cum νεοχμόω. vnde apud Heſych. νεοχμιζομένου, καινουργουμένου.

Νεαρὸς, οῦ, ὁ, Nouus, Recens. idē cum νεοχμός. Plut. Symp. περὶ τῆς ὀπώρας loquens, τῷ κινοῦσθαι τὸ στόμα νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσαν. Nouos appetitus afferentem. Fortaſſe autem reddi etiā poſſit, Renouātē appetitum. Et στέαρ νεαρὸν apud Dioſcor. lib. 2, quod paulo pòſt πρόσφατον vocat, id eſt recens. Ab eodem νεαρὸν opponitur ſalſo, vt paulo pòſt in νεαλὴς videbis. Soph. An- F tig. Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ, id eſt τῇ προσφάτῳ παρὰ θεῶν αὐτῷ δεδομένῃ ἐπιτυχίᾳ. Et in Epigr. νεαρῶν ἀοιδῶν. Plut. Symp. ſept. ſap. εἰ νῦν ἐπὶ προσφάτοις οὕτω καὶ νεαροῖς [πράγμασι] λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν, in re recenti adeo & noua. Et νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens. cui Euſt. ineſſe aliquid dicit ex verbo ἀρύω, vt νεαρὸν ibi ſit Recens hauſtum. Et Ammon. inter νεαλὲς & νεαρὸν diſtinguens, ait itidem νεαρὸν eſſe τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ: quoniam ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. ſicut in πρόσφατον κρέας, τὸ φάσαι id eſt φονεῦσαι. Dicitur G etiam Νεαρὸς Recēs, vt νεοχμὸς paulo antè, qui integris adhuc viribus eſt, necdum laſſatus. vt apud Naz. νεαροὶ καὶ πρόθυμοι. Sic apud Herodian. lib. 3, τοῦ Λαίτου ἐπιφανέντος σὺν νεαρῷ τῷ στρατῷ. ‖Νεαρὸς, Iuuenis, Iuuenilis. vt νέος. Il. β, ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες. vbi de minore ætate dicitur: nec malè reddideris Teneri, (ſicut Cic. νέος interpretatur) aut etiā Recentes, ſicut Horatio recentes homines dicūtur recens nati, & Columellæ Pullus aſininus à partu recens. Itidēmque Xen. Cyneg. de H equorum hinnulis, τὰ γὰρ σώματα αὐτῶν διὰ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι, τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν. Et Diocles apud Ath. lib. 7 ait τῶν νεαρῶν ἰχθύων ξηροτέρας εἶναι τὰς σάρκας. Item Puerilis, in vituperio. vt παίδων νεαρώτεροι, pueris pueriliores, id eſt ſtolidiores. Apud Suidam, παίδων νεαρώτεροι οἱ λέγοντες μὴ ἐφορᾶν τὰ τῇδε τὸ θεῖον. Et apud Ariſtot. Eth. 1, cap. 3, διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τὴν ἡλικίαν, ἢ τὸ ἦθος νεαρός. VNDE Νεαρῶς Iuueniliter. More iuuenum. Exponitur Iuueniliter in hoc loco Luc. De hiſt. ſcrib. καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, μηδ' ἐς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω. Et in laude apud Iſocr. in Panath. de adoleſcentibus, ἐμὲ μὲν ἐπῄνεσαν ὡς διειλεγμένον τι νεαρώτερον ἢ προσεδόκησαν, ἠγωνισμένον τι καλῶς, iuuenili magis robore atque ingenio quàm expectaſſent.

Νεαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Idē plerunque cum νεαρός. Ammonius tamē diſcrimē inter hæc duo ſtatuit, ac νεαλὲς eſſe vult τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς, quod nuper captum eſt, vt piſcis: vel τὸ B νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον, nuper ſale conſperſum. Idē & apud Euſt. habetur. exempla tamen oſtendunt nihil plerunque aut certè parum inter hæc eſſe diſcriminis. ſicut enim Greg. ſuprà copulauit νεαροὶ & πρόθυμοι, ſic & C Plut. Symp. 4, de acribus & ſalſis, γίνεται γὰρ φίλτρα ταῦτα τῇ ὀρέξει πρὸς τὰ ἄλλα ὄψα, καὶ δελεασθεῖσα διὰ τούτων ἐπ' ἐκεῖνα πρόσεισι νεαλὴς καὶ πρόθυμος, recens: eo modo quo Ouid. recentes equos dixit viribus adhuc integris nec laſſatos curſu. itidēmque νεαλὴς στρατιώτης, miles recens & integer, qui necdū depugnarit. Integer atque intactus, Liuio. Appian. καὶ τοῖς πονουμένοις ἑτέρους νεαλεῖς ἐπιπέμπειν. Polyb. τοῖς πολεμίοις ἀκεραίοις οὖσι καὶ νεαλέσι. Sic Plut. in Antonio, τέλος δὲ ἐντυχόντες πλείοσι τῶν πολεμίων ὡς παρὰ ἡττημένοις καὶ νεαλέσι, προσεβάλλοντο πανταχόθεν, Recētibus, Integris, Nōdū feſſis. Eſt tamē vbi opponitur τῷ τεταριχευμένῳ, vt apud Demoſth. teſte B. Similiter & apud Luc. de mortuis, τοὺς μὲν, παλαιοὺς καὶ ἀρωματῶντας, καὶ (ὥς φησιν Ὅμηρος) ἀλδήλωτους, τοὺς δὲ, νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτῶν, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας, nuper ſalſos, vt B. interpr. Veruntamen non tam opponitur τῷ ταριχευμένῳ quàm τῷ παλαιός: atque adeò νεαρὸς in ſimili loquendi genere eodem modo vſurpatur. Dioſc. lib. 2, de caſeo, ὁ δὲ νεαλὴς, ἀδιαφορώτερος ἐσθιόμενος ὁ δὲ παλαιότερος, κοιλίας σταλτικός. & initio capitis, τυρὸς νεαρὸς δίχα ἁλῶν ἐσθιόμενος, εὔθρεπτος, vbi annota νεαρὸν quoque opponi τῷ ἁλιπάστῳ. Plin. lib. 28, c. 9, itidem de caſeis, Stomacho vtiles qui non ſunt ſalſi, id eſt recentes: veteres aluū ſiſtunt. Et νεαλεῖ πάτω apud Nic. Recenti, νεαρῷ. Item νεαλὴς μόσχος apud eūdem Nic. Nouella vitula, in μόσχος. ſchol. exp. νεαρά. Poſſunt igitur νεαρὸς & νεαλὴς eſſe tam παράγωγα duntaxat eſſe quàm compoſita.

Deriuata à poſteriori Νέος.

Νεότης, ητος, ἡ, Iuuentus, id eſt Ætas iuuenilis, ſeu Adoleſcētia: ſicut νέος Cicero vertit Adoleſcens. Ariſtot. Rhet. 2, ἡλικίαι δέ εἰσι, νεότης καὶ ἀκμὴ καὶ γῆρας. Thuc. lib. 6, p. 204, νομίσατε νεότητα μὲν καὶ γῆρας ἄνευ ἀλλήλων μηδὲν δύνασθαι. Sic Plutarch. in libro, An ſeni capeſſ. reſpubl. πειθαρχικὸν γὰρ ἡ νεότης, ἡγεμονικὸν δὲ τὸ γῆρας. Athen. lib. 4, ἐν τῇ νεότητι τὰ τοῦ γήρως ἐφόδια προκαταναλίσκοντες. quibus in locis νεότης & γῆρας ſibi opponuntur, ſicut ſuprà γηραιοὶ & νέοι. Similiter & à Xenophonte Pæd. 8 opponitur νεότης τῷ γήρᾳ, cuius verba habes p. 133 mei lex Cicer. vbi à Cicerone νεότης redditur Adoleſcentia, γῆρας Senectus. Item apud Plat. in Apolog. Socr. ἀπεχθῶς τὴν χαφλην ταύτην ὕβρει τινὶ καὶ ἀκολασίᾳ καὶ νεότητι γράψασθαι: in malam partem. Sæpe νεότης dicuntur ipſi iuuenes ſeu adoleſcentes, vel Iuuenum multitudo, νέων πλῆθος, vt Thuc. ſchol. exponit. Sic apud Plaut. Nemo iuuentute ex omni Attica. & apud Ciceronem, Iuuentutem laboribus erudiūt. (quo modo & Pubes capitur. vt Agreſtis pubes, apud Virg. Omnis Italiæ pubes, Cic. Pubes Albana, Liu.) Apud Xen. lib. 2, de Athenienſibus, ἀκμαζόντες τε νεότητι πολλῇ. Et paulo antè, νεότης πολλὴ οὖσα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Philo De vita M. lib. 1, τὴν ἐκ τῶν πόλεων νεότητα ἀναστήσας, excita ex vrbibus iuuentute. Et Pericles apud Ariſtot. Rhet. lib. 1 ait, τὴν νεότητα τὴν ἀπολομένην ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτως ἠφανίσθαι ἐκ τῆς πόλεως ὥσπερ εἴ τις τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξέλοι. Sic & Gallicè dicitur La ieuneſſe (id eſt iuuētus) pro iuuenibus.

Νεοτήσιος, α, ὁ καὶ ἡ, Iuuenilis. Phocyl. νεοτήσιος ὥρα, Iuuenilis forma, ſeu pulchritudo.

Νεολαία, ας, ἡ, idem quod νεότης in poſteriori ſignif. id eſt Iuuenū multitudo, Iuuentus, Pubes. τὸ τῶν νεανίσκων πλῆθος, vt Poll. exp. Herodian. lib. 4, πᾶσαν τὴν νεολαίαν ἔς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, vniuerſam iuuentutem. Idem lib. 3, πολύ τι πλῆθος καὶ σχεδὸν πᾶσα ἡ νεολαία τῶν Ἀντιοχέων. Iti-

démque de virginum iuuẽcularum multitudine apud Theocr. in Helenes Epithalam. Τέτρακις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία. Item νεολαία γυναικῶν apud Eurip.

Νεοίη, ης, ἡ, Iuuentus, Iuuenilis ætas. Hom. Il. ψ, οὔ τι παρήορος ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη. vbi de ſtultitia iuuenili dicitur, ſicut νεότης paulo antè in loco ex Iſocr. citato. Euſtathius hoc νεοίη videtur accipere adiectiuè, deriuans à νεοῖος vt ἀλλοίη ab ἀλλοῖος: exponénſque νηπιέη, ἡ νεωτερικὴ κατάστασις, ſiue νεωτερικὸς νοῦς, ἡ νεάζουσα φρήν.

Νεάζω, F. άσω, Iuueneſco. Poll. καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι, Iuuenilem ætatem agere, ſeu Adoleſcere. Epigrammatũ libro 2, in anum, ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένη νεάσαι. Philo De vita M. libro 3, μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχρονίζει, καινούμενον καὶ νεάζον, quanto magis inueteraſcit, renouatur ac iuueneſcit. Gregor. ὧν τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δὲ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσι. Item τὸ νεάζον apud Soph. pro ἡ νέα ἡλικία, vt docet ſchol. Item, Iuuentutem tranſigo ſeu conſumo. Herodian. libro 3, ἂν νεάζοιεν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι. vbi Politianus vertit, Si militari vitæ ac ſobriæ iuuenes inſeneſcerent. Item, Iuuenis ſum, robuſtus & vegetus. Heſychius νεάζων exponit μειρακιευόμενος: & νεάζομεν, ἀφικνούμεθα, ἢ νεωστὶ ἥκομεν. Item Iuueniliter ago vel ſapio. vt νεάζουσα φρήν, Euſtath.

COMP. Ἀνανεάζω, ET Ἐννεάζω, ET Συννεάζω, ET Ὑπονεάζω. Eſt autem Ἀνανεάζω, Reiuueneſco, Iterum iuuenis fio. idẽ cũ ἀνηβῶ. Suidæ enim ἀνηβῶν eſt ὁ ἀνανεάζων. Accipitur etiam tranſitiuè pro Reiuueneſcere facio, ſeu Renouo, Inſtauro, ἀναθάλλειν ποιῶ. Ariſtoph. Pluto, Νῦν σὸν ἔργον ἐσ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας ἥνπερ Εἶχες ἐξ ἀρχῆς, πάλιν Ἀνανεάζειν σαυτὸν ἀεί. vbi exponitur etiam Iuuenilem animum oſtẽdere ſeu παρέχειν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα. Apud Areop. ſæpe vſurpari pro Renouare, teſtatur B. SECVND. cõp. eſt Ἐκνεάζω, q.d. Iuueniliter excreſco. Luc. σπόρον πυροῦ κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα. vbi B. interpr. Inſtaurabilem, Renouabilem. TERT. Ἐννεάζω, Iuueneſco in, Iuuentutem ago ſeu tranſigo in, Adoleſcẽtiam tero in. Hippocr. Aphor. ſect. 2, ar. 54, μεγέθει δὲ σώματος ἐννεάσαι μὲν, ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδές· ἐγγηρᾶσαι δὲ, δύσχρηστον, καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων. Vnde Celſ. lib. 2, c. 1, Nam longa ſtatura vt in iuuenta decora eſt, ſic matura ſenectute conficitur. QVART. Συννεάζω, Vnà iuueneſco ſeu adoleſco, Vnà cum aliquo iuuẽtutem ſeu adoleſcentiã trãſigo. Alciphr. καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νὴ τοῖς θεοῖς συναποθάνοιμεν. QVINT. Ὑπονεάζω, q.d. Subiuueneſco, Subnouor, Gaza. ita v.l. Fortaſſis tamen intellexerunt illa locum ſuprà in ὑπονεάω citatum.

Νέαξ, Iuuenis, Adoleſcens: ſeu Qui iuuenilem ætatem agit. Poll. lib. 2, νεανίσκος, νεανίας. ὁ δὲ νέαξ, εἰ γὰρ τῶν εἰρημένων ἐστὶν, ἀλλὰ κωμικώτερον ἂν εἴη.

Νεὰν, ᾶνος, ὁ, idem. quod Euſt. ita à νέος deriuari ſcribit vt μεγιστὰν à μέγιστος. cuius tamẽ nullum affert exemplum. Meminit huius νεὰν Suidas quoque, itidémque ex νέος deriuari annotat, ſicut Ἀλκμὰν ex ἄλκιμος, facta ſyncope. Deducuntur inde νεᾶνις, νεανίας & νεανίσκος.

Eſt AVTEM Νεᾶνις, Iuuẽcula, Adoleſcentula, Puella iuuenilis ætatis. Eurip. Medea, πόσις δὲ σὸς Ὀργάς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος: de filia Creõtis noua nupta Iaſonis. ET Νεανίας, Adoleſcens, Iuuenis. vt νέος ſuprà. Herodian. lib. 3, de Antonino, ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, ferocem audacémque iuuenem. Pythag. νεανίαν vocat quem alii ἄνδρα, vt videbis infrà in Νεώνης. ‖Νεανίαν etiam pro audaci & pro ſtrenui ſpiritus homine acriq; dicunt. Demoſth. Pro cor. ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας, καὶ πηνίκα λαμπρός; B. p. 934. Sic apud Xen. Pæd. 7, νεανίας ἀνήρ. Et quoniam iuuenes feroces & proterui vt plurimũ ſunt, hinc fit vt interdum vſurpetur pro Ferox & proteruus, Iuuenili proteruia & ferocia prædit⁹. Ariſtoph. Veſp. Ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην Ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας. ‖Accipitur etiam adiectiuè pro νεανικὸς, i. Iuuenilis. vt Eurip. νεανίας λόγους dixit Sermones iuueniles & audaces, τολμηρούς. VNDE Νεανικὸς, οῦ, ὁ, Iuuenilis. vt νεανικὸν φρόνημα, iuuenilis & ſtrenu⁹ animus. Demoſth. Olynth. 3, ἔστι δ' οὐδέποτ' οἶμαι μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν, μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας. Apud Athenæum lib. 10, ex comico quodam, δρᾶ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν. Metaphoricè enim vt plurimũ capitur pro Strenuus, Animoſus, Virilis: vel etiã Audax. nã talis iuuenilis eſſe animus conſueuit. Herodian. lib. 6, ὅτι μηδὲν ἀνδρεῖον μηδὲ νεανικὸν παρέχοιτο εἰς Γερμανοὺς ἐλθὼν, nullum adhuc forte virilé ve facinus. Syneſius epiſtol. 47, ἀλλ' οὔτις ἐστὶ νεανικώτερος ἐκείνου τἀνδρός. Ariſtophan. Veſp. Ἐγὼ δὲ τοῦτο δρῶ ποτε νεανικώτατον, fortiſſimum facinus. Et apud Plut. De lib. educ. ἤδη δέ τινες καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν, audaciora attingunt mala. Item ex Plat. νεανικὴ φύσις, acre & elatum ingeniũ. Addi his poteſt quod Ariſtot. in Phyſiogn. de leone dicit, στῆθος νεανικὸν καὶ βάσιν νεανικήν. eſt enim id animal generoſum & virili animoſitate præditũ. Ex Plat. verò epiſt. νεανικὸς κολοφὼν, finis glorioſiſſimus. Interdũ pro Validus, Robuſtus, Vehemẽs. nam & talis eſſe iuuenilis ætas ſolet. vt νεανικὴ ἐπιθυμία apud Ariſtot. Eth. 7, c. 4, ſicut ibidem λύπη ἰσχυρά. Et νεανικὴ κίνησις. & apud Theophr. νεανικὴ φορά. Rurſum ex Ariſtot. νεανικὴ βροντή: & ex eiuſdem Hiſt. an. νεανικὸς πόρος, validus meatus. & ex Eurip. νεανικὸς φόβος, vehemẽs metus. In quorum locorum quibuſdã redditur etiam Magnus, Permagnus: ſicut & apud Syneſ. ep. 125, καὶ παρηγγέλθη νεανική τις συστᾶσα περὶ ἐμὲ δύναμις, magna manus. Vbi etiam reddere poſſes Valida. Item νεανικὸν κρέας de portione carnis magna & quæ vel iuuenem exatiet. ita ſchol. accipit apud Ariſtoph. in Pluto, Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικόν. quidam tamen ibi accipiunt pro carne robuſti & validi animalis. Pro Magnus accipi poteſt & in hoc loco Alexidis apud Athen. lib. 4, ὑποθεὶς εἰς λοπάδα νεανικὴν, in magnam & quaſi ſtrenuam patellam. Et in cõp. gradu νεανικώτερα, Aliquid iuuenilis leuitatis ſeu [illegible] Luc. in Sympoſ. νεανικώτερα ἴσως ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τοὺς πολλούς. VNDE Νεανικῶς, Iuueniliter. Item Validè, Strenué. qua ſignif. apud Ouidium legitur, Iecit ab obliquo nitidum iuueniliter aurum. Ariſtoph. Veſp. ἵν' αὐτὸν πωθάσω νεανικῶς, ſtrenué. Et paulo antè, Κἄτυπτε δή με νεανικῶς, fortiter, ἰσχυρῶς, γενναίως. Plutarch. verò Symp. 4 dicit ἡμᾶς εἱστία νεανικῶς, pro Opiparè ſeu lauté. Ab eodem νεανίας eſt VERB. Νεανιεύομαι, Iuueneſco, Iuueniles annos ingredior. idem quod νεάζω. ſic enim Poll. lib. 2, ἡβᾶν καὶ ἡβάσκειν καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ νεανιτεύεσθαι ἔφη. ‖Ariſtoph. [illegible] νεανιεύομαι vſurpauit pro τολμῶ, vt idẽ Poll. ibidẽ annotat. Sed ſignificat potius Iuuenili quadã animi ferocia audeo, Iuuenili animi robore ſuſcipio. Iuuenile facinus edo, νέου ἔργα ποιῶ, vt Heſ. & Suid. exp. interdum in bonam partẽ. Philo De vita M. lib. 1, αἱ μὲν κόραι νεανιευόνται, μηδὲν ὀκνοῦσαι τῶν ἀρρένων, iuuenilẽ virtutẽ præſtãt. Idem eodẽ lib. dicit νεανιεύεσθαι νεανείαν, iuuenilis audaciæ facinus edere. Eodem lib. καὶ τῆς ὑπούσης δυνάμεως ἐστὶν ὅτε πλέον ἐνεανιεύετο, quædã ſupra vires interdum audebat. Plut. Symp. ſept. ſap. τοιαῦτα νεανιεύονται, iuuenili quadã audacia eiuſmodi facinora edũt: de delphinibus qui Arionem vexerãt. Quib⁹ addi poteſt quod B. p. 934 ex Demoſth orat. in Mid. affert, οὐδ' ἐνεανιεύσατο πιστὸν οὐδὲν, pro Nec ſtrenua liberalitate in rẽp. vſus eſt. id eſt, non ſe obtulit χορηγήσοντα, vt ego feci. Interdum in malam partem pro Iuuenili ferocia & temeritate aut petulantia audeo, vel ago: vel Temere & cõfidenter aliquid audeo. Demoſth. δύο ταῦτα ὡσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευομένοις ἐπέθηκε, hæc duo facinora flagitioſis audacibúſq; factis addidit. vbi paſſiuè capitur. Aliud exẽplũ ex Greg. habes apud B. p. 934, τί δ' οὐκ ἀκούων οἷς ἔτι νεανιεύονται, petulanter agunt. Item, Iuuenili quadam ferocia iacto, Iuuenili quadam iactantia dico, Gloriabũdus dico. Exẽpla ex Demoſth. habes apud B. loco citato. Et in paſſ. apud Plut. μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευθεῖσι, valere iubens ea quæ præclarè & ſtrenuè in ſenatu dixerat. B. ibidem. Horat. dicit Iuuenari verſibus pro Iuueniliter exultare, exprimere volẽs (vt exiſtimo) Græcum verbum νεανιεύεσθαι, quod ſimili conſtructione vſurpatur à Greg. Vide νεανίζειν. Apud Heſych. actiua etiã terminatio eſt Νεανιεύων, pro μειρακιευόμενος.

VNDE Νεανίευμα, ατος, τὸ, Iuuenilis audaciæ facinus, Egregium ſtrenuúmque factum, Iuuenile & audax facinus. Vel etiam Iuuenilis iactantia. dicitur enim aliquis tam dictis quàm factis νεανιεύεσθαι. A

ITEM Νεανιπεύομαι, eiuſdem ſignif. cũ νεανιεύομαι, vt Poll. paulo antè in Νεανιεύομαι docet, citans autorẽ Xen. apud quẽ tamen quũ νεανισκεύομαι in ea ſignif. reperiam, hoc νεανιπεύομαι ſuſpectũ habeo. quod alioqui à νεὰν vel à νεανίας deriuari poteſt. AT Νεανεύω quod Eraſmus habet in ſuis Chiliadibus (vt mox in νεανίζειν videbis) ſine autore tamen & exemplo, commodius à νεὰν deducetur. ſignificabit autem hoc νεανεύομαι (ſic enim malo quàm νεανεύω cum Eraſmo) idem cum νεανιεύομαι, Iuuenis ſum, vel fio: Iuuenili quadam audacia dico aut facio. B

ITEM Νεανεία, ας, ἡ, Iuuenilis audaciæ facin⁹. idẽ cũ νεανίευμα. Philo De vita M. lib. 1, ἐνεανιεύσατο νεανείαν ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ πρεσήκουσαν, iuuenilis audaciæ memorabile facinus viróq; dignũ forti edidit. Cæterùm quanuis hoc nomen νεανεία à Νεανεύομαι formatum videri poſſit, ſuſpectum tamen mihi eſt hoc verbum, exiſtimanti potius dici νεανιεία pro νεανεία. C

Eiuſdem cũ præcedentibus & ſignificationis & originis EST Νεανίζω. Iuuenari (inquit Eraſm. in Chiliad.) dixit Horatius tum nouè, tũ prouerbialiter, in arte poetica. Græci item νεάζειν, νεανίζειν, νεανεύειν, cõſimili modo vſurpant pro eo quod eſt, Iuuenũ more, lactantius, inconſideratius, inconſultius agere, aut ſiquid aliud ei ætati peculiare videtur. Quod quo longius traducatur, hoc fuerit venuſtius: vt ſiquis orationem floridã phaleratámque dicat νεανίζειν. Verba Horatii ſũt, Syluis deducti caueant, me iudice, Fauni Ne, velut innati triuiis, ac penè forẽſes, Aut nimium teneris iuuenentur verſibus vnquam, Aut immunda crepent ignominioſaque dicta. In v.l. ponitur ETIAM Νεανέομαι, Iuueneſco, Pubeſco. D

Dimin. nominis Νεὰν EST Νεανίσκος, ου, ὁ, Iuuenis, Adoleſcẽs. idem cum νέος & νεανίας. Ariſtot. Polit. 5, δύο νεανίσκων στασιασάντων. A Plut. opponũtur νεανίσκοι & πρεσβύτεροι, ſicut ſuprà νέοι & πρεσβύτεροι. A Poll. νεανίσκος collocatur in quarta ætatũ hebdomade, quæ videlicet à 21 anno ætatis incipiẽs, 28 terminatur. Vide & Νηνίσκος. VNDE Νεανισκεύω, Iuueneſco, Pubeſco: vel Iuuenilẽ ætatẽ ago. Eupolis apud Suid. Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλὴν κἀγαθήν. Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου. Hoc tamẽ νεανισκεύειν idẽ Suid. annotat ἰδίως ab eo poëta ἐσχηματίσθαι: quippe pro quo frequẽtius dicatur νεανισκεύεσθαι tum ab eodẽ, tũ ab Amphide & Poſidippo. Vtitur eo & X. Pæd. 1, p. 4, οἱ δ' αὖ παιδευθέντες παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις, ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, iuuenilem ætatem tranſigere ſeu adoleſcere inter ephebos. Videtur etiã accipi in poſteriori ſignif. verbi νεανιεύομαι: VNDE Νεανίσκευμα, ατος, τὸ, in v.l. exponitur Superbia, Incontinentia, quale quid & νεανίευμα ſignificat. E F

Porrò pro Νεὰν & Νεανίας & Νεανίσκος Ionicè DICITVR Νηνίς, ET Νηνίης ET Νηνίσκος. Hom. Od. η, Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι. Il. σ, Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, iuuenculis ſeu puellis iuuenilis ætatis. Idem Homerus vtitur etiam τῷ νεηνίης, idque cum ἀνὴρ coniungit: pro Iuuenis. Od. κ, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. Od. ξ, Οἱ δὲ παρ' αὐτοῖς Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι. Cæterùm Pythagoras νεανίαν vocat quem alii ἄνδρα, id eſt virum, ſeu qui virilis & conſtantis ætatis eſt: iuuenem autem ſeu adoleſcentẽ, νεηνίσκον vocat, forma diminut. vt docet Diog. Laert. in Pythag. p. 408, his verbis, διαιρεῖται δὲ τὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον οὕτως· παῖς, εἴκοσι ἔτεα· νεηνίσκος, εἴκοσι· νεηνίης, εἴκοσι· γέρων, εἴκοσιν. αἱ δὲ ἡλικίαι πρὸς τὰς ὥρας ὧδε σύμμετροι· παῖς, ἔαρ· νεηνίσκος, θέρος· νεηνίης, φθινόπωρον· γέρων, χειμών. ἔστι δὲ αὐτῷ ὁ μὲν νεηνίσκος, μειράκιον· ὁ δὲ νεηνίης, ἀνήρ. quod tamẽ diſcrimen ab aliis non obſeruatur. Hippocr. Aphor. ſect. 3, art. 29, Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισι αἵματος πτύσιες, φθίσιες, πυρετοὶ ὀξέες, ἐπιληψίαι. Vnde Celſ. lib. 2, c. 1, Adoleſcentia morbis acutis, item comitialibus tabique maximè obiecta eſt: ferèque iuuenes ſunt qui ſanguinem expuunt. vbi quos νεηνίσκους vocauit, ibidem ἡβάσκοντας appellat: vno gradu τὰ παιδία præcedentes, at duobus gradibus τοὺς πρεσβύτας ſequentes. G

¶ Νεῖος, ου, ὁ, Nouus, Nouellus, Recens: (Ionicè pro νέος) vt teſtatur Gal. in Lex. Hippocr. qui νεῖον expon. τὸ νέον.

VNDE Νειότατος, ſuperl. gradu, Nouiſſimus, Infimus, Imus. ſicut Heſych. νειότατον exp. κατώτατον. Ex quo per ſyncopẽ FIT Νείατος, SICVT Νέατος ex νεώτατος, de quibus duobus ſuprà. Vtitur hoc νείατος in ea ſignif. Hom. Il. θ, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι Γαίης καὶ πόντοιο. Il. ζ, de peplo, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων. Il. ε, ἐπὶ ῥεθσὶ δὲ πάλλας Ἀθήνη Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην. itidémque Nicãder νείατα dixit τὰ ἔσχατα. Sicut verò νείατος pro νειότατος per ſyncopen dicitur, ITA Νειόθεν ET Νειόθι Euſt. dici annotat pro νειατόθεν & νειατόθι: addens tamen, εἰ μή τι ἄρα προϋπάρχει αὐτοῦ τὸ νεῖον, ἐξ οὗ παρῆκται τὸ νείατον ὁμοίως τῷ νειότατον. Eſt autem Νειόθεν, Ex imo. vel Ex imo fundo, aut loco. Il. κ, Ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων Νειόθεν ἐκ κραδίης. Et Apoll. lib. 1, χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δεξιτερῇ δὲ ἀσπίδιον πλάξας Νειόθεν ἀμφοτέρησι περὶ σῦνος ἔλλαβε χερσὶν Ἠνορέῃ πίσυνος. vbi ante ἀσπίδιον ſubaudiendum ἐκ, vt in loco Homerico: vt ſit Ex imo ſolo, ſeu imo ſoli fundo. Vtitur eo & Luc. in Peregr. τὸ μὲν πρῶτον ὅτι πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν, id eſt, Nõ è ſummis labris, ſed ex imo pectore. B. Videtur autẽ alluſiſſe ad Homericum illud, Νειόθεν ἐκ κραδίης, quod iamcitaui. AT Νειόθι, In imo, ſeu In imo fundo, aut In ima parte. Il. φ, — τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Heſiod. Theog. de dolo Promethei, δάκεν δέ ἄρα νειόθι θυμὸν Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ. Et apud Apoll. νειόθι γαίης, & νειόθι πέτρης. vbi ſimpliciter etiam reddi poteſt Sub.

Νεῖον, Nuper. Ionicè pro νέον. Apollon. Argon. 1, Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυκηΐον Ἄργος ἀμείψας. id eſt νεωστὶ, vt ſcholaſt. quoque exponit.

Νειαρὸς, οῦ, ὁ, idem cum νείατος, vt habetur in v.l. Poteſt tamen accipi & pro νεαρός. AT Νείαρα SIVE Νείαιρα (quorum vtrunque habetur in lex. meo vet.) τὸ ἔσχατον μέρος τῆς κοιλίας, vt ibidẽ exponitur. Poll. lib. 2, καλεῖται κῶλον καὶ κάτω κοιλία, ἣν νειαίρην Ὅμηρος καλεῖ. itidémq; Bacchius apud Erot. νείαιραν exp. τὸ κῶλον, quod quidam vocãt τὴν κάτω κοιλίαν, Erotianus autẽ γαστέρα. ſed maior pars in eo conſentit, νείαιραν eſſe imum ventrẽ, qui & λαγὼν, à λήγω, vt Etym. tradit. Quanuis verò hi lexicographi νείαιραν ſimpliciter exp. Imum ventrem, apud Homerũ tamen & alios poetas ſolet adiunctũ habere γαστὴρ, vt Il. ε, Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν. Et aliquanto pòſt, Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος. itidémque Il. π, Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα. Duplex verò etymon traditur à grãm. cuius & Euſt. meminit, quum ait, νείαιρα γαστὴρ, οὐ μόνον διὰ τὸ τὰ σιτία νέα ἐν αὐτῇ, ὅ ἐστι πορθύνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσχάτη. ὅθεν καὶ ἡ γυναικεία ὑστέρα μεταλαμβάνεται. Alibi verò annotat, ſicut Νέαιρα nomen proprium eſt à νέα, id eſt νεαρά, ſic & νείαιραν γαστέρα poſſe ἀστείως indidem deriuari, διὰ τὸ ἐνδελεχῶς νεάζειν αὐτῆς εἰς ὄρεξιν. E F

¶ Νειὸς, οῦ, ἡ, Nouale, ſeu Noualis ager, Ager renouatus. idẽ cum νέα & νεὸς (vnde etiam fit, Ionicè inſerto ι) & νεατὴ, quod vide. Od. ε, Γαίῳ νη μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, de Cerere frugum & agrorum præſide. De qua & Heſiod. in Theog. Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. Euſtathio eſt ἡ ἄρτι ἀνανεωθεῖσα γῆ, ager nouatus Ciceroni: Heſychio ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη, id eſt ἠροτριωμένη γῆ. Vtitur hoc vocabulo & Theophr. De cauſ. pl. l. 4, c. 9, de leguminib⁹, αἴτιον τὸ ἡττᾶσθαι ὄσπριον καὶ μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νειὸν ποιεῖν. Ex eiuſdem lib. 8 De hiſtoria pl. μὴ ποιεῖν νειὸν καρπὸν, Noualibus ineptum eſſe, v.l. ex Gaza. Ab Heſiodo dicitur ἀλεξιάρη, in Erg. Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν. Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα. paulo antè dicit νεωμένη ἄρουρα.

C. Νειοποιέω, Nouale facio, Terram ſeu agrũ renouo. quod Theophr. diuiſa voce νειὸν ποιεῖν dicit. Xen. Œcon. ἣν τε μὴ φυτεύοντες τυγχάνωσιν, ἣν τε νειοποιοῦντες, ἣν τε σπείροντες, ἣν τε καρπὸν προσκομίζοντες.

C. Νειοτομεὺς, in Epigr. q.d. Noualicida. hoc eſt qui nouale aratro ſcindit, ſeu proſcindit, aut findit. Sic enim & Latini poetæ. H

ΝΕΟΣΣΟΣ, οῦ, ὁ, Pullus, Recẽs à partu auicula. ſic enim exprimi poteſt etymon, à νέος. Il. ι, Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι. Il. β, Ἔνθα δ' ἔσαν

ὀρνιθίοιο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα. Vbi Cic. vertit Pulli, p.65 mei A lex.Cic.ſicut & ſuprà in quodam loco in Ἐκκολάπτω citato, pro eo quod Varro dicit Pullus, in Geopon. habetur νεόττια. Ad priorem Homeri locum alludens Plut. De aud. dicit, ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ ἀεὶ πρὸς τὸ ἀλλότριον κεχηνότες στόμα. Idem in Probl.Rom. de auibus autumnalibus, οἱ μὲν, ἀσθενεῖς καὶ νοσώδεις, οἱ δὲ, νεοσσοὶ καὶ ἀπτῆνες. Athen. lib.14, νομάδα παχεῖαν ἔφη καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων. Sunt qui compoſitum hoc vocabulum dicant παρὰ τὸ νεωστὶ ὄσσεσθαι, id eſt βλέπειν: vel σεύεσθαι, id eſt κινεῖσθαι. ‖ Affertur & νεοσσὸς ex Xen. pro apicula, ſicut B Ioſeph. apibus itidem νεοσσὰς tribuit. quam apum fœturam, quum formata eſt, Plin. vocari tradit nymphas. Pullos & hic interpretari poterimus, ſicut iiſdem à Columell. pullities tribuitur, lib.9, c.11, Quum primo vere in eo vaſe nata eſt pullities, nouus rex eligitur.

C. Νεοσσοποιΐα Dioſcoridi, Nidulatio, Cunabula Plinio. Cic. De orat. Volucres videmus procreationis ſuæ atque vtilitatis cauſa effingere & conſtruere nidos. Hæc Bud. Videtur tamen potius hoc vocabulo ſignificari Pullorum procreatio. C

C. Νεοσσοτροφεῖον, ου, τό, Locus vbi pulli aluntur: Auiarium. Vtitur eo vocabulo Col. lib.8, c.15, Neoſſotrophii cura ſimilis, ſed maior impenſa eſt. nam clauſæ paſcuntur anates, querquedulæ, boſcides, phalerides, ſimileſque volucres quæ ſtagna & paludes rimantur. Et ſub finem capitis, Antiquiſſimum eſt, quum quis νεοσσοτροφεῖον cōſtruere volet, vt prædictarum auium circa paludes, in quibus plerunque fœtant, oua colligat, & cohortalibus gallinis ſubiiciat. ſic enim excluſi educatique pulli deponunt ingenia ſylueſtria, clauſique viuariis haud dubitanter progenerant. D

Νεοσσιά, ᾶς, ἡ, Nidus, Pullorū cubile. Suidæ ἡ καλιὰ τῶν στρουθῶν. Scribitur & Νεοσσιὰ, oxytonως, quod & de apū aluearì dicitur, quas Xen. quoque νεοσσοὺς appellauit, vt habetur in v.l. Ioſeph. in Maccab. μέλισσαι περὶ τὴν κηρογονίαν ἀπαμύνονται τοὺς προσιόντας, καὶ καθάπερ σιδήρῳ, τῷ κέντρῳ πλήσσουσι τοὺς προσιόντας τῇ νεοσσιᾷ αὐτῶν, καὶ ἐπαμύνονται ἕως θανάτου. vbi νεοσσιὰν vocauit alueare in quo tenerā ſuam ſobolē fouent veluti volucres ſuos pullos in nidis. ſunt tamen qui νεοσσιὰν hìc acceperint pro ipſa apū pullitie. E

Νεοττὸς, οῦ, ὁ, Atticè pro νεοσσός. Luc. καθάπερ γὰρ ὡς οἱ νεοττοὶ ἀπτῆνες ὑποκρώζων. Ariſtoph. Auibus, Ἄρεως νεοττὸς, Martis pullus: de gallinaceo, aue Martia: quibus ſubiungit Piſthetærus, ὦ νεοττὲ δέσποτα. Annotat ibi ſchol. gallinaceos quoſdā vocari νεοσσούς, ſicut quoſdam Μηδικούς: niſi fortè pulchri pueri nomen ſit ad quod alludat. Per io cum fœmina etiam aliqua aut maſculus νεοσσὸς dicitur, quum teneræ ſeu virentis adhuc ætatis eſt, ſicut μόσχος & πῶλος ab Euripide. Epicrates apud Athen. lib.13, de Laide, quam aquilæ comparat, Αὕτη γὰρ ὁπηνίκ' ἦν νεοττὸς καὶ F νέα, ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη.

C. Νεοττοτροφέω, Pullos alo. Et metaph. dicitur aliquis νεοττοτροφεῖσθαι pro A pueritia educari veluti pullus: vel Veluti pullus ali & nutriri. Ariſtoph. Nub. μνησικακήσω τὴν ἡλικίαν ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.

Νεόττιον, ου, τό, Pullulus. hoc eſt Pullus tenellus & recens. Ariſtot. lib.9 Hiſt. anim. Exemplum cum Lat. interpr. habes in Ἐκκολάπτω.

Νεοττὶς, ίδος, ἡ, Pullaſtra, Gallina iuuenca. Ariſtot. τῶν ἀλεκτορίδων αἱ νεοττίδες πλείω τίκτουσιν ἢ αἱ πρεσβύτεραι· ἐλάττω δὲ τὰ G μεγέθη τὰ ἐκ τῶν νεωτέρων. Vnde Plinius, Ex gallinis iuuencæ plura pariunt quàm veteres, ſed minora. Pullaſtrā verò Varro dicit lib.3, c.9, Ea quæ ſubiicias, potius è pullaſtris quàm è vetulis. Rurſū Ariſtot. Hiſt. an. l.6, νεοττίδες ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν, pullaſtræ & anſeres iuueci.

Νεοττιὰ, ſiue Νεοττιά, ᾶς, ἡ, Nidus, Pullorum cubile ſeu cunabula. idem cum νεοσσιὰ ſiue νεοσσιά. Xen. Hell.7, πρόσθεν τὸ στράτευμα ἐλαθεῖν τὴν πόλιν ὥσπερ νεοττιὰν παντάπασιν ἔρημον τῶν ἀμυνομένων. Plut. Probl. Rom. οὐδὲ γὰρ νεοττιὰ γυπὸς ἐντυχεῖν ῥᾳδίως ἐστί. Animaduerte autem oxytonως ſcribi H apud Xen. paroxytonως apud Plut. ſicut & in loco Ariſtot. quem habes in Ἐκκολάπτω.

Νεοττεύω, Nidulor, Nidifico, Cunabula facio. Athen. lib.2, ex Alexādro Myndio, de turdo, ἦν καὶ συναγελαστικὴν εἶναι, καὶ νεοττεύειν, ὡς καὶ τὰς χελιδόνας. Ariſtot. Hiſtoriæ an. lib.7, c.1, de cuculo, ἐν οἰκίᾳ νεοττεύει καὶ ἐν πέτραις. Ibidem legitur, ἐπὶ τῆς γῆς νεοττεύει.

Νεόττευσις, εως, ἡ, Nidificatio, Nidulatio. Ariſtot. Hiſt. an. lib.7, c.1, ταῦτα μὲν ὑπὸ χειμῶνος ποιεῖται τὰς νεοττεύσεις. vbi νεοττεύσεις ποιεῖν dicit quod ibidem νεοττείας ποιεῖν, nidulos facere, ſeu conſtruere cunabula.

Νεοττεία, ας, ἡ, idem, vel Nidus, Cunabula. Ariſtot. loco citato, τίκτουσι δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἐν νεοττείαις, τὰ δὲ μὴ πτητικὰ, οὐκ ἐν νεοττείαις (ὥσπερ αἵ τε πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες) ἀλλ' ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην. Et paulo pòſt, de epope, οὐ ποιεῖται νεοττείαν τῶν καθ' ἑαυτὸν νεοττευόντων. vbi νεοττείαν ποιεῖσθαι dicit quod ibidem νεοττεύειν. Luc. de alcyone, ἐπὶ γὰρ δὴ ταύτῃ νεοττείᾳ καὶ τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Vbi potius accipitur pro νεοττεύσει, id eſt Nidulatio. adeo vt & actionē nidi cōſtruendi ſignificet hæc vox, & ipſum opus effectum, id eſt Nidum.

C. Ἀπονεοττεύω, pro ſimplici νεοττεύω, Nidifico. ‖ Exponitur alicubi & Nidificationē relinquo. Quinetiam hic locus Ariſtot. lib. De Animal.6, ἀπονεοττεύσασα ἡ περιστερὰ τίκτει πάλιν ἐν τετταράκοντα ἡμέραις, ſic explicatur, Columba citra dies triginta prole expedita ſuperiore, parit. Cum qua interpretatione cōuenit illa Gazæ, ſimplex νεοττεύω exponentis Fœtifico.

C. Ἐννεοττεύω, Nidifico in. Item In nido nutrio. Plato lib.11. De leg. pag.354. Sic in 1 Alcib. in fine, παρά σοι ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον. B.

ΝΕΥ´Ω, à quo vetus verbum Latinum Nuo. cuius cōpoſita in vſu māſerunt, cum alia, tum Innuo & Annuo, pro Nutu vtor, Nutū do. vt quidā exp. Apud Ciceronem Annuere aliquem pro Nutu ſignificare. Item, Significare aliquid & annuere. Hom. Od. π, Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ. Sæpius autē vtitur compoſito ἐπινεύω, vt infrà docebo. Itidem verò ſolutæ orationis ſcriptores cōpoſitis vtuntur potius. Thucydides certè lib.1, per periphraſin dixit νεύματι ἀφανεῖ χρησάμενος, pro ἀφανῶς νεύσαντες, vt ſchol. exponit. ‖ Νεύω pro Annuo. id eſt Promitto. Apoll.2, — νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωσέμεναι. Ac Epigr. lib.1, ἔνευσε cū infinitiuo quidem, ſed pro Monuit nutu. vbi tamē exponitur itidem Annuit, & Submonuit. Sic Plautus, Veturum annuo. Virgil. autē cum accuſ. — cæli quibus annuis arcem.

Νεύω, Nuto, Vergo, Propendeo, Inclino. Theophr. De hiſt. pl. lib.5, ὁ δὲ πάσσαλος αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθόν. Philo de brutis animalibus dicit νένευκε πρὸς χέρσον, id eſt, prona ſpectant terrā, vt loquutus eſt Naſo. Contrà τὰς ὄψεις hominis Deum ἀνορθῶσαι, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται. Ita enim ille, τῶν μὲν γὰρ ἄλλων τὰς ὄψεις ἐπήγαγε κάτω κύψας· διὸ νένευκε πρὸς χέρσον. ἀνθρώπου δὲ ἔμπαλιν ἀνώρθωσεν, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται. quæ Budæus ita vertit, Siquidem quum aliorum animalium facies ita circumegiſſet, deorſum vt vergentes in humum procūberent, verſa ille vice humanam faciem rectam voluit eſſe, vt cælum ſuſpiceret. Quomodo autē hoc memorabile dictū ex Naſonis quoque ore prodierit, docere nō pigebit. ita igitur ille circa principium ſuæ Metamorph. canit, Pronaque quū ſpectent animalia cætera terras, Os homini ſublime dedit, cælúmque videre Iuſſit, & erectos ad ſydera tollere vultus. (Quū autē in illo Philonis loco πρὸς χέρσον nihil aliud ſit quàm πρὸς γῆν, ſeu πρὸς τὴν γῆν, ſciendum eſt tamen νεύειν πρὸς τὴν γῆν ſeu εἰς τὴν γῆν, ſæpe dici potius de illis qui præ pudore aut mœſtitia defixos in terrā oculos habēt, ſeu terrā intuētur, vt vertit Politianus in iſto Herodiani loco, lib.4, οἱ μὲν δῆμοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γῆν ἔνευσαν. Necnon in iſto qui legitur lib.1, οἱ μὲν δῆμοι σιωπῶντες ἀλγοῦντες εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ σκυθρωποὶ τὰς ὄψεις εἰς γῆν ἔνευσαν) A poetis autē pro ἐς τὴν γῆν dicitur etiam ἐπὶ χθονὸς cū hoc verbo. Apoll. Arg.2, σὺν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χθονός. Heſiod. autem vſus eſt aduerbio ἔραζε illud ipſum ſignificante, quum dixit στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Cæterùm eadem conſtructione dixit Aratus, — νεύοντι δὲ πάμπαν ἐοικὼς ἄκρην εἰς Ἑλίκης οὐρήν. vbi itidē illam propēdendi ſignificationem habet quam ſuprà in νεύειν εἰς τὴν γῆν. vnde Cic. ita reddidit, Obtutum in cauda maioris figere dicas. Cū illo autē aduerbio κάτω frequēs eſt & in proſa: vtūturq; ita cū alii, tū Lucian. vt quū dicit in Herm.

καὶ περιδεδραμηκὲ σοὶ ὁ βίος ὁ τοιοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ καὶ καμάτῳ καὶ περιχυτικῇ κάτω νενευκότα. Dicitur verò & νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω ab Alexandro Aphr.in Problem. Denique inuenitur & cum datiuo in Anth.Epigr. Cæterùm quamuis νεύω in iſta vergendi ſeu propendendi ſignificatione frequens ſit, atque adeo multo frequentius quàm in ea cui primum locum dedi, non putaui tamen dubitandum quin prius ſignificarit Nuo, (vt antiquo vtar verbo) quàm Vergo,&c. Argumento autem mihi fuerunt cum alia, tum vox Latina Nuto: quam quum à verbo Nuo eſſe conſtet, accepta forma frequẽtatiua, ſumi itidem pro Vergo, ſeu Deorſum vergo,& Propendeo, non ignoratur. ‖ Νεύειν cum accuſatiuo etiam pro Inclino, Demitto. cuius vſus exempla hæc Bud. affert ex Ariſtotele in lib. qui περὶ ἀναπνοῆς inſcribitur, ἢ γὰρ νεύουσι τὰς κεφαλὰς, ἐν ταῦτα ἡ καρδία τὸ ὀξὺ ἔχει. Item ex alio quẽ nõ nominat, τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύων, Oculos demittens, Aciem præ pudore deflectens.

Νεύειν, Vertere ſe. vt interpr. Cam. in hoc verſu Theocriti in Thal. Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, καὶ μὴ χρόα πάντ' οἰόγε τὸ Δακνόμενος κνάσαιο, ſi aliò te verteris. Idem interpr. Tendere in hoc Polybii loco, l.1, ἡ τύχη πάντα νεύειν ἠνάγκασε πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, tendere ad vnum finem.

Νεύειν pro Pertinere, Spectare, Bud. affert ex hoc Ariſtotelis loco, in lib. De mundo, τὰ περὶ τὰς μοίρας εἰς τοῦτό πως νεύει, quæ de Parcis dicuntur, huc pertinẽt, huc ſpectant. Affertur verò & pro Spectare in alio genere loquendi, cui non poſſit itidem adhiberi verbum Pertinere: ex Alex. Aphr. ἐκεῖσε νεύει καὶ ἐσραμμένος ἐπὶ, eò ſpectat & conuerſus eſt.

(At Νεύειν pro Natare, vide poſt Νέω)

Νεῦμα, Nutus. vt νεύματι χρῆσθαι apud Thuc. Nutu vti, Nutu ſignificare. de quo loco dixi ſuprà in Νέω.

C. ἈΝΑνεύω, Renuo, Abnuo, Nutu ſignifico vel innuo non eſſe faciendum aliquid. Vel breuius, Nutu veto. vt Odyſſ. ι, Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ Κλαίειν. (vbi falſò redditur Innuebam lugere, pro Innuebam ne lugeret) Sic Il. χ, v. 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς. Vt autem expono hîc Nutu veto: ſic Euſtath. κωλύω ἀνανεύων in iſto verſu 119 Odyſſeæ φ, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ. ‖ Item Nutu recuſo, ſeu denego, aut Nutu oſtendo me recuſare, ſeu denegare. Hom. Il. π, Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. Item ἀνανεύειν πρὸς τὴν εὐχὴν in v. l. ex Batrachom. pro Abnuere votis. qui vſus verbi Abnuo, haud ſcio quo poſſit teſte confirmari. Itidem verò in ſoluta oratione cum accuſ. pro Renuo, Abnuo. Interdum verò & cum infinit. pro Nego. (qua in ſignificatione Nonnus addidit & particulam μὴ, quum dixit, οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον) Apud Xenoph. quoque ἀνανεύειν & ἀποφῆσαι pro eodem habentur. Plato ἐπινεύειν & ἀνανεύειν inter ſe oppoſuit: item κατανεύσομαι & ἀνανεύσομαι. quæ paſſ. futura ſunt etiam obſeruanda.

Ἀνανεύω, Surſum reflecto caput, vel oculos, (vt νεύω contrà ſumitur pro Deorſum flecto) Reſupino me. Lucian. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. vbi tamen Budæus exiſtimat verti poſſe Annuens, (ſeu Innuens) & renuens. Idem à Dionyſio Areop. poni ait ἀνανεύειν pro Surſum erigi, Cæleſtia ſuſpicere. Ex Dioſc. affertur ἀνανενευκυίας ἔξοχάς, pro Surſum ſpectantes.

C. ἈΠΟνεύω, Abnuo, Reſpuo, Auerſor quaſi reſpuendo. Sed apud Baſ. cum genit. ſcribentem, ἔχει δὲ ἐξουσίαν καὶ ἀπονεῦσαι ποτὲ τοῦ καλοῦ. vbi Bud. exp. etiam Abſcedere. ‖ Citatur præterea ἀπονεύω pro Nuto, Ad ruinam inclino, ex Anth. Epigr.

Ἀπονεύω, Vergo, Inclino. Philo De mundo (Budæo teſte) dixit ἀπονεύειν πρὸς αἰθέρα pro Contueri æthera: ita ſcribens, εἴδωλον ἐναργὲς ἀειδοῦς ὄμματος τὰ τοῦ σώματος ὄμματα ποιεῖ δυνάμενα πρὸς αἰθέρα ἀπονεύειν. Citatur item ex Plutar. in Galba, ἀπονεύοντες φορεῖς pro Lectica ſe inclinante.

Ἀπονεύω, Declino, Deflecto, vt Camer. reddit apud Platonẽ in Theæteto, πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν. Eſt etiam (ſecundum Budæum) Inclino & tranſeo in partes. Polyb. 3, τούτων γινομένων πάντας τοὺς περὶ Γαλάτας

A συμβέβηκε πρὸς τοὺς Καρχηδονίους ἀπονεύειν. Similem autẽ habet ſignificationem in hoc quem Suidas citat loco, συνέβαινε τοὺς Αἰτωλοὺς πάλαι μὲν στασιάζειν, προφανῶς δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμένη, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν. In Αἰτωλ tamẽ, vbi idẽ locus ab eo citatur, habet κατανεύειν. Ex eiuſdẽ libro 16 affert Bayfius, ἀφέμενοι τοῦ διώκειν, ἀπένευσαν ἐπὶ τὴν τούτων ἁρπαγὴν. vbi ἀπένευσαν vertit Conuerſi ſunt.

ἘΚνεύω, Nutu ſignifico, Nutu iubeo. Euripides Iphigenia Taurica, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω, nutu iuſſit abſiſtere procul. vt Cam. vertit (ſic autem & ἐπινεύω accipi do-
B cui paulo pòſt) Exponit autem & Negare, Nutare. afferens ex eodem poeta in Phœniſſis, Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν, pro Sententiam hic vir non magis mutat ſuam. Vertit & Declino, de qua ſignificatione dicam paulo pòſt.

Ἐκνεύω, Propendeo, Emineo, Proiectus ſum, in Hippiatria, vbi περὶ τοῦ χαλάσματος τοῦ ὤμου agitur, ἤτοι αὐτόθεν παρηγμένον ἐκνεύει τὸ ἄρθρον βαδίζοντος. Bud.

Ἐκνεύω, Euito, Declino. ſed hæc ſignificatio haud vi-
C deo quomodo conuenire poſſit huic verbo, ſi deducatur à νεύω ſignificante Innuo: at deducendo à Νεύω ſignificante Nato, non adeo aliena eſſe videtur hæc ſignificatio compoſiti ἐκνεύω. vt videlicet quum ἐκνεύω ſignificet Enato, ſic ἐκνεύω propriè Enatãdo euito, ſeu effugio: deinde verò accipiatur generalius pro Euito.

C. ἘΠΙνεύω, Innuo, Nutu ſignifico faciẽdum eſſe aliquid. Nutu iubeo: vt contrà ἀνανεύω pro Nutu veto interdũ accipi dictum eſt. Homerus Iliad. ι, Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος. Sed & ſine infinitiuo apud eũdẽ prò ſimplici νεύω, (ſeu νεύματι
D χρῶμαι, vt loquitur Thucydides, quod eſt ad verbum, Vtor nutu) Odyſſ. π, Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. ‖ Sæpe verò iiſdem vtitur verbis pro Annuit. vt Iliad. α, Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, qui verſus habetur & alibi. Sic & apud Platonem ἐπινεύειν pro Annuere, Aſſentiri, oppoſitum τῷ ἀνανεύειν. vbi ſcribit, πάνυ ἄγαμαι ὦ Θρασύμαχε ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνῃ πάνυ καλῶς. Et cum accuſatiuo apud Demoſthenem pagina 138, μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοὶ, μηδεὶς τοῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν. Philo iunxit
E datiuo rei, dicens, ὁ δ' ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς, votis annuit.

Ἐκνεύω (ſicut & νεύω) Vergo, ſeu Deorſum vergo, Propẽdeo, &c. Lucianus in Caucaſo, ἀπρόσβατοι γὰρ αἱ πέτραι πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι. vbi exponitur Sẽſim depreſſæ, item Decliues, ſeu Cliuoſæ. quibus & B. vtitur.

C. 2. Συνεπινεύω, pro Annuo, Aſſentior. ex Plutarcho in Apophth. συνεπινεύει τῇ φθορᾷ.

C. ΚΑΤΑνεύω, Annuo, Nutu aliquid confirmo. Homerus Iliad. α, Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς. Et paulo pòſt cum accuſatiuo, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. id eſt Nutu pollicitus fuero. Alibi autem & cum infiniti-
F uo. vt Iliad. β, — πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Lucas vſus eſt pro Innuo, Nutu aliquid ſignifico, Euangelii ſui c. 5. pro quo Homer. dicit ἐπινεύω, vt antea docui. Vide & Ἀπονεύω. Κατάνευσις, Actio ipſa annuendi. quo vtitur Euſtathius de illo Homeri loquens verſu quem ex Il. α. protuli.

C. ΠΡΟνεύω, Promineo, Propẽdeo (quam ſignificationẽ & compoſito ἐκνεύω dat Budæus) vnde προνενευκὼς exponitur etiam προβλὴς & προβεβλημένος. In hoc autem
G Xenophontis loco in Œconomico, διὰ τί δὲ ἄλλο ἄλυποι εἰσὶν ἀλλήλοις οἱ ἐμπλέοντες, ἢ διότι ἐν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσι; Budæus προνεύειν vertit Incumbere. ita enim interpretatur hæc verba, Viciſſim & rectè atque ordine incumbunt in remos & rurſus reſupinantur. Sed hoc ſciendũ eſt, legi προσνεύουσιν apud Xenophontem, non προνεύουσιν, in vulgatis editionibus, & quidem in mea etiã. ſed vt in annotationibus quas calci eius ſubiunxi, admonui, ſic admoneo & nunc, me Budæum ſequi, legentem προνεύουσι. Libet verò & quæ Camer. de hoc ipſo loco ſcri-
H bit, addere, In Œconomico autẽ (inquit) προσνεύειν eſt nauticum verbum, ἐν τάξει μὲν προσνεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσι. Niſi fortè verum eſt προνεύουσι (vt eſſe ſuſpicor) id eſt Proclinantur & reclinantur. Atque eadem verba reponenda eſſe puto in primo Polybii, vbi hæc le-

rion (alii vocant phrynion, vel neurada) largè fruticat. Et mox, Radices habet duas aut tres, binûm cubitorũ in altitudine, neruoſas, candidas, firmas. Dioſcorides l. 3, capite 17, ποτήριον. Ἴωνες δὲ νευράδα καλοῦσι· θάμνος ἐστὶ μέγας. Et mox, ῥίζαι δὲ ὕπεισι πήχεων δύο ἢ τριῶν, ἰσχυραὶ, νευρώδεις. quibus verbis nominis rationẽ reddere videtur. RVRSVM Νευρὶς eſt regio quædam Sarmatarum. cuius incolæ DICVNTVR Νευροὶ ET Νευρῖται, vt Suidas tradit, apud quem hoc hemiſtichium habetur, Νευροί θ᾽ Ἱππόποδές τε. Idem & apud Stephanum. Neurorum Scythiæ populorum meminit & Plin. l. 4, c. 12. Eidem verò Plinio Neuris inſula eſt, l. 6, in fine, In propõtide ante Cyzicum Elaphonneſus: vnde Cyzicenũ marmor. eadem Neuris & Proconneſus dicta.

Νευρίτης, ου, ὁ, SIVE Νευρῖτις, ιδος, ἡ, Neurites: lapidis nomen apud Orpheum περὶ λίθων, circa finem, – βακχικὰ νευρίταο δῶρα λίθου. Et mox, – ὀδυνήφατος ἔσσεται Νευρῖτις.

Νευρόω, ῶ, Neruos adhibeo alicui, Neruos affero. i. Confirmo, Roboro. Damaſc. 89 & 90, teſte B. Sic Philo De vita M. l. 1, νευρωθέντες σὺν ταῖς παραινέσεσιν ἐκεῖνοι, his illi vocibus confirmati.

C. ἈΠΟνευρόω, Eneruo, Neruos incido ſeu frãgo. (vt Quintilianus, Neruos omnes & mentis & corporis frangit) Vnde in particip. paſſ. apud Suidam, ἀπονευρούμενος, quod exponit τὰ νεῦρα κοπτόμενος. eſt igitur ἀπονευρόω idem cũ νευροκοπέω, quod vide. VNDE Ἀπονεύρωσις, Neruorum abſciſſio, vel inciſio: ſequendo ſignificationẽ verbi ἀπονευρόω. Apud Galenum verò in longè diuerſa ſignificatione accipitur. ſiquidem Budæus pro coitione multorum neruorum ab eo vſurpari annotat, vt vt de peritonæo, ἀπονεύρωσις μυῶν ἐγκαρσίων. Ἀπονεύρωσις (inquit Gorræus) eſt neruoſum quid, tenue & latum, ex muſculo exoriens. neruus quidem non eſt, ſed corpus inter ligamẽtum atque neruum natura medium, latum ſemper, & aliquando tam tenue vt membrana videri poſſet, niſi fibris quibuſdam intercurrentibus ab ea diſtingueretur. E muſculo ducit originem, vel potius (vt quibuſdam anatomes peritis viſum eſt) extremitas eſt muſculi, (in eã enim muſculus deſinit) alibi magis neruoſa. Has enim duas differentias faciũt τῆς ἀπονευρώσεως, hanc σαρκώδη, illam νευρώδη ἀπονεύρωσιν appellantes. Dici eo etiam nomine ab Hippocr. τὸ τένοντα, hoc eſt tendinem, ſcribit Gal. Comm. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Hæc ille.

C. ἘΚνευρίζω, Eneruo. Demoſth. Olynth. 3, ὑμεῖς δ᾽ ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι, καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους. Animos eneruare dicit Ouidius, Vires eneruare Horat. Et Eneruatus itidem dicitur qui viribus omnibus fractus eſt. Cic. ſimili metaph. dicit Legionum noſtrarum neruos his conſiliis incidemus.

C. ΠΑΡΑνευρίζω, Neruos reſoluo, Eneruo. v. l. ‖ Ariſtot. autem lib. 7 Hiſt. animalium initio, παρανενευρισμένας χορδὰς vocat malè intentas, ſeu quæ malæ intenduntur, & inter contendendum laxantur, ac falſum ſonum edunt: de voce eorum qui hirquire dicuntur in adoleſcentia, οὔτε τι ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλὴ, ἀλλ᾽ ὁμοία φαινομένη ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις, ὃ καλοῦσι τραγίζειν. Gaza vertit Incontentis, imitatus Cic. qui ait, In fidibus pluribus, ſi nulla earũ ita contẽta numeris ſit vt concentum ſeruare poſſit, omnes æquè incontentæ ſunt.

¶ Νευρὰ, ᾶς, ἡ, Neruus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Il. δ, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ᾽ ἴαχεν, ἆλτο δ᾽ ὀϊστός. ſicut apud Virgilium, – neruo ſtridente ſagitta Hyrtacidæ iuuenis volucres diuerberat auras. Iliad. θ, – φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν, Θῆκε δ᾽ ἐπὶ νευρῇ. pro quo Il. δ, ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστόν. Sic Virg. Æneid. 10, – neruóq; aptare ſagittas. Odyſſ. φ, – ἐώλπει Νευρὴν ἐντανύσειν, neruũ intenſurum ſe. vt Ouidius dicit Equino neruo intentus arcus. Iliad. λ, – ὄν τ᾽ ἔβαλ᾽ ἀνὴρ Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. Vbi ἀπὸ νευρῆς dicit quod alibi ἀπὸ νευρῆφι. vt Iliad φ, Ἤ ὅγε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Il. θ, Τεῦκρος δ᾽ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. Il. ο, – ἀπὸ νευρῆφι δ᾽ ὀϊστοὶ Θρῶσκον. vt apud Virgilium, erumpunt neruo pulſante ſagittæ. Eodem lib., τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς. Νευρὴν δ᾽ ἐξέρρηξε νεόστροφον. Sic ac-

A cipitur etiam in proſa. Ariſtot. τὸ δ᾽ αἰδοῖον ἔχει ὁ κάμηλος νευρῶδες οὕτως ὥστε καὶ νευρὰν ἐκ τούτου ποιεῖσθαι τοῖς τόξοις. Vnde Plinius, Camelino genitali arcus intendere orientis populis fidiſſimum. In hac ſignificatione vſurpari νεῦρον quoque, ſuprà dictum fuit. Luc. in Nigrino, ὥσπερ γὰρ πάντες οἱ τοξεύοντες, ἀλλ᾽ οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείνοντες, ἐντονώτερον τοῦ δέοντος ἀφιᾶσι. ‖ Sicut verò prædictum νεῦρον de muſicorum quoque inſtrumentorum neruis dicitur, ita & hoc νευρά: vt apud Alexandrum Aphrod. libro 2 Problem. ἐπὶ κιθάρας ἡ μὲν παχυτέρα νευρὰ B διῖον φθόγγον ἀποτελεῖ.

ΝΕΦΟΣ, εος, τὸ, Nubes, Nebula. Ariſtot. De mundo, νέφος δέ ἐστι πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος. Vnde Apuleius De mundo, Aer act⁹ in nubem, nubilum denſat, & ea craſſitudo aquarum fœtu grauidatur. Et paulo antè, γίνονται δὲ ἀπὸ μὲν ταύτης (videlicet τῆς νοτερᾶς καὶ ἀτμώδους ἀναθυμιάσεως) ὁμίχλαι καὶ δρόσοι καὶ πάχνης ἰδέαι, νέφη τε καὶ ὄμβροι καὶ χιόνες καὶ χάλαζαι. Vnde idem Apuleius ibidem, Et ex hac quidem nebulæ, rores, pruinæ, nubila, imbres,, nix atque C grando generatur. Iliad. μ, – ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας. Vmbroſas itidem nubes Valer. Flaccus dicit. Et Heſiod. Erg. Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος. Iliad. ε, οἵτε νέφεα σκιόεντα Πνοιῇσι λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες. Od. ε, & Od. ι, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. Iliados ξ, – τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω. Iliad. σ, Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Sic apud Virgilium Æn. 1, de Ænea & Achate, nube caua amicti. Il. ο, Τοῖσι δ᾽ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη. contrà apud Ouidium, Obiicere nubem oculis. Et νέφος ὄμβριον ἀποσείσασθαι apud A- D riſtoph. in Nubibus, Diſcutientes aquoſas nubes, vt Ouidius loquitur. At apud Aratũ, κυμαίνοντι νέφει πεπιεσμένον, Cicero vertit, Obſcura caligine tectum. ‖ Item metaphoricè Iliad. ρ, – πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἕκτωρ. Sic Stat. dicit Puluereã bellorum nubem, & Armorum nubem: & ante eum Virgil. Belli nubes. Il. π, – θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. Sicut Statius, – mortis opaca Nube grauis vultus. Item νέφος ὀφρύων. Eurip. Hippol. de Phædra animo valde turbata, – στυγνὸν δ᾽ ὀφρύων νέφος αὔξεται. Sic Cicero, Frontis tuæ nubecu- E lam pertimeſcerem. Et Horat. ad Loll. Deme ſupercilio nubem. Claud. De raptu Proſerpinæ, – ſublime caput mœſtiſſima nubes Aſperat, & diræ riget inclementia formæ. vnde συννεφής. ‖ Dicitur etiam νέφος πεζῶν de ingenti & conferta multitudine. Iliad. δ, Τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Et Il. ψ, Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, Μυρίοι. Sic Liuius, Peditum equitúmq; nubes iactat & conſternit maria ſuis claſſibus. Virgil. Nimbum peditum dicit & nubem cygnorum. Et ſine genitiuo, apud Eurip. Phœniſſ. ἣν [πόλιν videlicet] F πέριξ ἔχει νέφος Τοιοῦτον, tanta hoſtium nubes. Eadem metaphora ad Hebr. 11, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων. ‖ Νέφη dicuntur etiam λίνα θηρατικὰ, ſi Heſychio credimus.. Sic accipiunt quidam locum illũ Od. χ, de auibus, Ταὶ μέν τ᾽ ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται. & grãmatici veteres, teſte Euſtathio, ibi δικτύων εἶδος intellexerunt, ſicut & νεφέλας apud Ariſtophanem vt mox dicetur. ipſe tamen Euſt. annotat, poſſe etiam accipi τὸν νεφῶν τόπον. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, ſunt qui compoſitum eſſe dicant G ex νε particula priuatiua, & φάος: alii à νείφειν ſignificante βρέχειν. ſi tamen compoſitum eſſe dicendum eſt, pri⁹ etymon rationi & vero magis conſentaneum eſt, ac comprobatum etiã à Plut. De primo frig. vbi ait, καὶ νέφος ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς ἀὴρ, ἀπόφασις φωτὸς κέκληται, id eſt, Νέφος, glomeratus & denſatus aer, tanquam lucis negatione dicitur.

C. Ἀγχινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nubibus propinquus, Qui altitudine ſua nubes attingit, Excelſus. In Epigramm. – ἀγχινεφὴς σκόπελος.

H C. Ἐπινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nubibus tectus ſeu obductus, Obnubilus, ſeu Nubilus. Vide Νεφώδης. ET Ἐπινεφέω, Nubibus tego ſeu obduco, Obnubilo. ET Ἐπίνεψις, (quod tamen eſt tanquam ab Ἐπινέφω, barytono) Actio illa tegendi ſeu obducendi nubibus: quaſi obnubilationem dicas. Horum trium exempla habemus apud

Ariſtotelem Problem.38, ſect.26, διὰ τί οἱ νότοι μικρὰ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπινέφειαν ἢ πτι συνέφειαν, μεγάλοι δὲ γιγνόμενοι ἐπινεφοῦσιν. Et mox, διὸ δοκοῦσι μᾶλλον ἐπινεφεῖν. Ibidē pro ἐπινεφεῖν dicit νέφη ποιεῖν.

C.Συννεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Collectas nubes habens, ſeu coactas & congregatas. Herodianus libro 1, ὥρᾳ κρυερᾷ ἀεὶ καὶ συννεφής, quæ perpetuis rigorib⁹ nubibuſq; obtinetur, Polit.interpr. Homo autem συννεφὴς dicitur cuius frons ſeu ſupercilium tetricis obductum eſt nubibus, Cuius frontem mœſtiſſima nubes aſperat. qua metaph. νέφος quoque vſurpari dictum eſt. Euripid.Phœniſſ. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα. At Deuteron.33, καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτῷ συννεφὴς δρόσῳ, exponitur, Cælum caligans rore. ſicut Ciceroni νέφος eſt Caligo. VNDE Συννέφεια, ας, ἡ, Nubium congregatio ſeu collectio in vnum. Paulo antè poſt ἐπινεφὴς, vehementes noti dicuntur facere ἐπινέφειαν, cogere ſeu colligere nubes: quarum collectionem vtplurimū ſequitur pluuia. vt apud Virgil.Georg.1, Et fœdam glomerant tempeſtatem imbribus atris Collectæ ex alto nubes. ET Συννεφέω, Nubes cogo, ſeu colligo. συννέφειαν ποιῶ, vt Ariſtotelē loqui dictum eſt. Citatur ex Ariſtophane. Sic Geneſ.cap.9, καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, Quum ſuper terram nubes congregauero, Quum coactis nubibus cælum obduxero. Accipitúrque actiuè vt præcedens ἐπινεφέω. Capitur etiam neutraliter, pro Coactis nubibus obſcuror, Obnubilor: ſeu Nubilo, vt Varro dicit, Nubilat aer. vel Nubilor, quo idem Varro vtitur. Ariſtot.Rhet.2, εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι, ſi nubes cogantur, veriſimile eſt conſequuturam pluuiam. Item Obfuſcor, Obtenebror, Caligine obducor: ſicut & Obnubilari de aliis rebus quàm de cælo dicitur. Plutarchus Sympoſ.2, Problem.7, τοῖς ἐπὶ τῶν λύχνων φαινομένοις μύκησι συγχεῖσθαι καὶ συννεφεῖν τὸ ἔλαιον. Reperitur ETIAM Συννεφόω, Coactis nubib⁹ obſcuro, in metaphorica ſignificatione, (vt συννεφὴς paulo antè, de eo cuius frons ſeu ſupercilia veluti coactis nubibus caligant: vt cōtrà ſerenus vultus homini minimè perturbato nec mœſto tribuitur) apud Euripidem in Electra, — συννεφοῦν ὄμματα. De eiuſmodi nube vultus in Νέφος quoque dictum eſt, & in Νεφέλη dicetur.

C.Ἐκνεφίας, ου, ὁ, vt ἐκνεφίας ἄνεμος, Nube rupta exoriens vētus. De quo ventorum genere Ariſtot.in libro De mūdo, οἱ κατὰ ῥῆξιν νέφους γινόμενοι ἄνεμοι, καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους πρὸς ἑαυτοὺς ποιούμενοι, ἐκνεφίαι καλοῦνται. id eſt, Budæo interprete, Qui in fractura nubis reſoluendáque eius craſſitudine colliduntur inter ſe, quaſi quidam nubigenæ, ἐκνεφίαι dicuntur. Plinius libro 2, cap.48, de repentinis flatibus, Maiori verò illati pondere incurſúque, ſi latè ſiccam ruperint nubem, procellam gignunt quæ vocatur à Græcis ἐκνεφίας: ſin verò depreſſo ſinu arctius rotati effregerint, ſine igne, hoc eſt ſine fulmine, verticē faciunt qui τύφων vocatur, id eſt vibratus ἐκνεφίας. Alex. apud Athen. libro 8, Ἐπὰν γὰρ ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ Ἐς τὴν ἀγορὰν, τοῦτον περιάγομος οἴχεται. Heſychio ἐκνεφίας eſt etiam ὄμβρος ſiue βροχὴ ἐκνεφελῶν. Sic & ἐκνεφίας ὄμβρος apud Hippocr. eſt Imber cum ſole factus, ὁ μεθ' ἡλίου γινόμενος, vt Galen.in Lex.Hipp.docet. Et ἐκνεφίας πυρετὸς, febris humida, ſimúlque inflammatoria, ſicut & ἥλιος ἐκνεφίας dicitur. (qui infrà ἐκνέφελος) ait enim Galenus ibidem, ἐκνεφίας πυρετὸς, ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης, ὡς παρ' καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας.

Νεφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nubilus, Nubibus obductus. idem cum ἐπινεφὴς & ἐπινέφελος. Ariſtoteles, διὰ τί ὁ νότος ὅταν μὲν ἐλάττων ᾖ, αἴθριός ἐστιν ὅταν δὲ μέγας, νεφώδης. Vide Ἐπινεφής.

Νεφόω, Nubes cogo, Nubibus coactis obſcuro, Obnubilo. Et paſſ. νεφούμενος, Nubibus obductus. Baſil. in Hexaēm. Et Chryſoſt. ad Epheſ.4, ὅταν ὁ ἥλιος τὸ νεφωθὲν τοῦ ἀέρος καὶ πυκνωθὲν μὴ ἀρκέσῃ διασκεδάσαι. VNDE Νέφωσις, Nubium coactio, Nubila ſeu nubes coactæ. Philo De vita Moſis libro 1, ταῖς θεριναῖς τροπαῖς πλημμύρων ὁ ποταμὸς προσαναλίσκει ταῖς νεφώσεις, nubila abſumit. Eodem lib. aliquanto antè, νέφωσιν μεταβάλλει εἰς αἰθρίαν, nubilum in ſudum conuertit.

A ¶Νεφέλη, ης, ἡ, Nubes. Homerus Iliad.1, Ἀλλ' ἔμβην νεφέλῃσιν ἐοικότες, αἵ τε Κρονίων νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν Ἀτρέμας. Il.β, — θυρὸς τε νότος τε ὦρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Ariſtoph. in comœdia illa quam Νεφέλας inſcripſit, Νεφέλας vocat παρθένους ὀμβροφόρους. de quibus ibidem, πῶς γὰρ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι; Ibidē, λαμπρὸς τ' αἰθὴρ σεμναί τε θεαὶ νεφέλαι βροντησικέραυνοι.
B Ibidem Socrates, quum dixiſſet eas βροντᾶν κυλινδομένας, ſubiungit, Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, Κατὰ κρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσι. quod mox repetit. Apud Homerum dicitur etiam aliquis νεφέλῃ καλύπτεσθαι, ſicut & νέφεϊ, paulo antè, Odyſſ.θ, Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. At Il.ο, Εἴδωλος ὁμοίην νεφέλην. Il.υ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο. Iliad.ρ, — πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν. Iliad.υ, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε Κυανέη. Philoſtr.epiſt. 56, οὐ θέμις δ' οὐδὲ ἡλίῳ τῷ προσώπου νεφέλην περιβάλλεσθαι. Plutarchus ὁ Ἰξίων διώκων τὴν Ἥραν ὤλισθεν εἰς τὴν νεφέλην. quam Iunonem, Seruius quoque Ixioni nubem in ſuam formā
C conuerſam obtuliſſe ſcribit. Sunt etiam qui νεφέλην interpretentur nebulam: licet hæc magis propriè eſſe ὀμίχλη exiſtimetur. Virgilius certè imitans iſta Homeri νέφεϊ καλύπτεσθαι & νεφέλην ἕσασθαι, vtroque vocabulo eſt vſus. quippe qui non tantùm dixit Æneidos 1, — nube caua ſpectantur amicti; ſed etiam, — obſcuro gradientes aere ſepſit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. Itémque Ouidius — nebula velatus. ¶Νεφέλη, vt νέφος ſuprà, tribuitur etiam fronti ſeu ſupercilio contracto & mœſto. Iliad.σ, τὸν δ' ἄχεος νε-
D φέλη ἐκάλυψε μέλαινα, id eſt ἡ ἐκ λύπης συνοχὴ καὶ πύκνωσις, vt Euſtathius exponit. Latinum quoque vocabulum ſimili metaphora vſurpari, in Νέφος dictum eſt. Similiter & apud Sophoclem in Antig. de Iſmena plorante, νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν. id eſt, ἡ συγνότης ἡ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων. vbi & in datiuo legitur νεφέλῃ, vt Schol. annotat. eſt autem metaphora à nubibus, quibus obductum cælum συγνὴν καὶ ὁμιχλώδη τὴν ἡμέραν ποιεῖ.

E Νεφέλη, Nubes, Nubecula: apud Hippocratem id dicitur quod in vrinis pendet eodem modo quo nubes in aere. Galenus ἐναιώρημα appellat comm. 2 εἰς τὸ προγνωστικὸν, ſcribens νεφέλην & ἐναιώρημα idem eſſe, aut νεφέλην ſpeciem eſſe τοῦ ἐναιωρήματος. legitur enim apud Hippocratem ἐναιώρημα duplex, γονοειδὲς & νεφελοειδὲς ſiue ἐπινέφελον: quorū illud, craſſius, candidius, compactius & rotundius eſt: hoc verò, minus candidum, rarius, magiſque diffuſum. Vt enim aer nubiloſus dicitur non qui atris nubibus condenſatus eſt & caligino-
F ſus, ſed qui ſerenus puruſque nubes aliquot per eum ſparſas habet: ſic οὖρον νεφελοειδὲς ſiue ἐναιώρημα ἐπινέφελον appellare Hippocr. videtur quod nec colore eſt album, nec etiam planè nigrum, ſed horum medium, vt docet Galenus comm.1 εἰς τὸ γ' τῶν ἐπιδημιῶν. Cæterùm id omne crudum eſſe & à flatuoſo ſpiritu in altum efferri, Galenus docuit. Gorr.

Νεφέλη tropicè de morte dictum affertur ex Sophocle Trach. Sic ſuprà Homerus θανάτου νέφος vſurpat. ¶Νεφέλαι dicuntur etiam laquei quibus aues tanquam illa Homerica νεφέλῃ ἀμφικαλύπτονται: ſicut & νέφη ſuprà
G à vetuſtis grammaticis accipi annotatum fuit. pro quo vſu Euſtathius ex Ariſtophane citat, μὰ νεφέλας, μὰ παγίδας. qui locus ita habetur in Auib. Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα. Sic accipitur & apud Athenæum libro 1, οὐδὲ τὸν ἀέρα δ' ἥρωες τοῖς ὄρνισιν εἴων ἐλεύθερον, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες. Et ſing. num. in Epigr. λεπτόμιτον νεφέλην. ¶Νεφέλη eſt etiam nomen proprium matris Helles & Phrixi, teſte Euſtathio.

H C.Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, Nubes excitans ſeu cogens. Apud Hom. frequens eſt vocatiuus νεφεληγερέτα pro nomin. νεφεληγερέτης: & Iouis epitheton, vt cū alibi, tū Iliad.α, τὴν δ' οὖν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. de quo Odyſſ.ε, Οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς. paulo antè tamen de Neptuno quoque dicit, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον. vt mox, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ

πόντον. adeo vt & ipſe νεφεληγερέτης dici poſſe videatur. veruntamē poetæ Ioui peculiariter id epitheton tribuit. Empedocles verò apud Plutarchum Sympoſ. 5, probl. 8, ἀέρα vocat νεφεληγερέτιν.

C. Νεφελογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nube genitus, Nubigena: quod epitheton eſt Centaurorū, itē Phrixi & Helles: quorum illi ex nube qua Ixion deceptus eſt, hi ex Nephele nati fuerunt. vtriuſque νεφέλης mentio facta eſt in Νεφέλη.

C. Νεφελοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nubis ſpeciem habens, Nubilus. Νεφελοειδὲς οὖρον vide in Νεφέλη.

C. Νεφελοκοκκυγία, Vrbs auium apud Ariſtoph. in Auib. διὰ τὰς νεφέλας καὶ τὸν κόκκυγα.

C. Ἐκνέφελος, E nube prorumpens. Theophr. Hiſt. pl. lib. 8, c. 10, διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος. i. Nocet & ſol creber ènube, vt interpr. Plin. l. 18, c. 17.

C. Ἐπινέφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nubibus tectus ſeu obductus, Obnubilus. idem cum ἐπινεφής. Ariſtot. Problem. διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψῦχος γίνεται ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Idem, διὰ τί τὰ ἐπινέφελα ἀλεεινότερα τῶν αἰθρίων. vbi ἐπινέφελα & αἴθρια opponit, ſicut alibi ἐπινέφελον ἄνεμον & αἴθριον. Sunt qui ἐπινέφελον interpr. Nubiloſum, Per quod nubes aliquot ſparſæ ſunt. Et ἐπινέφελον ἐναιώρημα in vrina, mediū inter album & planè nigrum, vt Gorr. tradit ex Gal. Vi de Νεφέλη.

C. Περινέφελος, Nubibus circundatus, Nubilus.

C. Ὑπονέφελος, Subnubilus. v. l.

Νεφέλιον, ου, τό, Nubecula. Eſt in nigro oculi exulceratio ſuperficiaria ab humoris diſtillatiōne facta: caligine (ἀχλὺν dicunt) profundior, minor & candidior. Gorr. In Def. med. νεφέλιον eſſe dicitur ἀχλὺς ἢ ἕλκωσις ἐπιπόλαιος ἐπὶ τοῦ μέλανος. Paul. Ægin. (inquiunt v. l.) albugines & cicatrices ita diſtinguit, vt has in ſuperficie conſiſtere dicat, & non ſolùm οὐλὰς, ſed & νεφέλια appellari: illas verò, λευκώματα dictas, altius progreſſas cicatrices eſſe. ‖ Νεφέλια dicuntur etiam τὰ ἐπιφαινόμενα τοῖς ὄνυξι, quæ in vnguium ſuperficie nubecularum ſpeciem repræſentant: in quarum radice ἀνατολὴ vocatur τὸ λευκόν, alba illa quaſi lunula. ‖ In vrinis νεφέλιον etiam dicitur quod νεφέλη ſuprà. Alexander Aphrodiſ. Problem. 10, libri 2, ποιεῖ τὸ νεφέλιον κατὰ μέσον τῶν οὔρων ἱστάμενον.

ΝΕ'Ω, Fut. νήσω, No, Nato. Apud Euſtathium, ποταμοῦ κατὰ στόμα ἴξε νέων. Thucyd. l. 7, pag. 242, ὑπὸ ἐπιστάμενοις νεῖν. Luc. in Hermot. οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι. οὐδὲ γὰρ οἶσθα νεῖν. Arrian. τὸ νεῖν ἀδυνατήσαντι. Plato De rep. ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον. Vtitur hoc verbo Homerus quoq; Il. φ, initio, de Troianis ab Achille in Scamādrum cōpulſis, Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. id eſt ἐνήχοντο, nabant ſeu natabant. eſt autem duplicatum ν metri gratia. Cæterùm hoc νέω formare futurum in νήσω, teſtatur Euſtathius, & confirmat deriuatum verbum νήχομαι. Et νεόμενον apud Gal. in lex. Hippocr. τὸ νηχόμενον.

C. ΕἸΣνέω, Innato, Adnato. Item Commeo. v. l.

C. ἘΠΙνέω, Supernato, In ſummo ſeu ſuperficie aquæ nato. Theophr. Hiſt. plantarum libro 5, ὑπερέχει δὲ οὐδὲν αὐτοῦ πλὴν αὐτὰ τὰ φύλλα ὥσπερ ἐπινέοντα. id eſt ἐπιπολάζοντα, ſuperficiei innatantia. Et lib. 4, ξηραινόμενον δὲ ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. Pro Adnato etiam affertur ex Ariſtot.

C. ΠΑΡΑνέω, Ad latus nato, Iuxta nato. vel Præternato, Præterfluo.

C. ΠΕΡΙνέω, Circumnato, vel Circumluo. nam Galen. apud Hippocr. περινεῖ exp. περινήχεται, περικλύζει. VNDE Περίνημα, quod idem Gal. exp. περίκλυσμα, Circumluuio, vt Gell. loquitur.

C. Ὑπονέω, Subtus nato, Subter aquas nato, Aquas ſubeo. Vnde apud Hipp. ὑπονησαμένη, quod Gal. in Lex Hipp. exp. ὑποκολυμβήσουσα, ὑπεισελθοῦσα.

¶ Νήχω, Fut. νήξω, Nato, No, idem cū νέω, à quo & originē traxit. Vnde aoriſt. 1, νῆξαι, Natare. Et gerund. νηκτέον, Natandum. Plato lib. 5 De republ. οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου. cui loco ſimilis eſt quē ex Luc. in Νέω citaui. Poſſent tamen hæc alicui videri deriuanda à νέω, cuius futurum eſſet νεύσω, ſicut πλεύσω, futur. verbi πλέω. ‖ Heſychius νεύει exponit etiam φεύγει: quod erit pro ἐκνεύει. Et in paſſ. apud eundē, νευσόμεθα, νηξόμεθα.

A Νεῦσις, εως, ἡ, Natatio. Heſych. πλεῦσις. ‖ At Νεῦσις ab altero Νεύω, Nutus, id eſt Deuergentia, vt Cicero dicit. In terrā feruntur omnia nutu ſuo pondera. Et alibi, Suopte nutu & ſuopte pōdere in terrā feruntur. Plut. ῥοπῆς ἐν τῷ ἡγεμονικῷ καὶ νεύσεως γινομένης. Alex. Aphr. l. 1 Probl. πρὸς γῆν τὴν νεῦσιν ἔχειν, in terrā ſuo pondere & nutu ferri. Itē apud Naz. πρὸς Θεὸν νεῦσις, inclinatione ad Deum.

Νευστικός, οῦ, ὁ, Natatilis, Qui nare poteſt: cui opponitur προσνευστικός. ‖ Item Deorſum vergere aptus & grauis, Libramentum habens. Philo, τὸ μὲν δὴ πυρῶδες συνέλκον γῆν, ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν νευστικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, à terreno degrauante deorſum vergere cogitur. Bud.

B Νευστός, οῦ, ὁ, Natatilis, Natans. vt νευσταὶ ἐλαῖαι. quæ infrà νηκτίδες. Luc. in Lex. ἐλαίας χαμαιπετεῖς φυλάττω δὲ αὐτὰς ὑπὸ σφραγῖσι θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευσταί.

Νευστήρ, ῆρος, ὁ, Natator. κολυμβητής, Heſych. Sed ibi perperā νευτήρ.

C. Ἐκνεύω, Enato. Thucyd. libro 2, ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν, qui non enatauerant. Lucianus, ἀλλ' ἤδη διεπέρασε καὶ ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν, enatauit. Metaphoricè

C quoque capitur pro Expedire ſe è re aliqua difficili, & quaſi Enatando eluctari ac effugere fluctus. Eurip. Hippolyto cor. εἰς δὲ τὴν τύχην Πεσοῦσ' ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; Sic Cic. Reliqui ſe habere videtur anguſtius, enatant tamē. Hinc autē apparet quàm fallatur Eraſ. deducens ἐξένευσεν à Ξενεύω, Iohannis cap. 5. Cæterùm ἐκνεύω ab altero νεύω deductū exponeretur Capite nutante euito, Capite declinato effugio.

ΝΗ'ΧΩ, Fut. νήξω, Nato. idem cum νέω, vnde & deriuatum eſt. Odyſſ. η, Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν, retrorſum natabam. Odyſſ. ε, Αὐτὸς δὲ πρη-

D νὴς ἁλὶ κάππεσε χεῖρε πετάσσας, Νηχέμεναι μεμαώς. Heſiod. Aſpide, οἵ ῥα γε πολλοὶ Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. Sed frequentiori in vſu eſt vox paſſiua: ſignificatione tamen actiua. Odyſſ. [illegible] ἀμφοτέρῃσι Νηχόμενος. Od. ψ, Ὡς δ' ὅταν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανήῃ. In proſa quoque vſitatum. Plut. De Socr. dæmonio, τῶν νηχομένων ἐν θαλάττῃ. Idem, κατὰ ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι, ſecundo flumine natare. Athen. libro 7, ex Alcæo, μετέωρον νήχεσθαι. ‖ Item νηχόμενα dicuntur natatilia. i. piſces. In Epigr. lib. 2, τῷ ῥινῷ δὲ προσθεὶς Ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα, greges piſciū natantium.

E Νῆξις, εως, ἡ, Natatio, ſeu Natatus. Plut. Symp. [illegible] pientum, χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παιδίων καὶ κολύμβοις ἁμιλλάταις. Vſus eſt hoc verbali & Hom. quippe qui dicit, Νήξει προπόμενος, natatu gaudens. COMP. Νηξίπους, Natatu quaſi pedibus incedens. Dicuntur νηξίποδες piſces, qui & νέποδες.

Νηκτής, οῦ, ὁ, Natator. Ex Epigr. ET Νηκτικός, οῦ, ὁ, Natatilis, vt quidam exponunt. id eſt Qui nare poteſt. Ba-

F ſil. πᾶν νηκτικὸν κἂν ἐπιφανείᾳ τοῦ ὕδατος ἐπινήχηται. ET Νηκτός, Natans, Natatilis. Plutar. De ſolert. animalium, οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀχείρωτον ἀνθρώπῳ νηκτόν, ex genere eorum quæ natant, id eſt piſcium. Greg. σκέψαι μοι καὶ νηκτὴν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν. ITEM Νηκτρίς, ίδος, ἡ, Natatrix. vt νηκτρίδες ἐλαῖαι, oliuæ conditaneæ: ita dictæ quòd τῇ ἅλμῃ (id eſt muriæ qua condiuntur) innatent: quæ & κολυμβάδες Athenæo & Dioſcoridi, & Plinio itidem colymbades: alio nomine ἁλμάδες. Sed apud Poll. perperam SCRIBITVR Νυκτρίδες in quibuſdam

G exempl. In Lexiph. Luciani vocantur νευσταί.

C. Σφαλερόνηκτος, Natatoribus periculoſus, In quo natare periculoſum eſt.

C. Νηχοπάλαιστοι, Loca & vrbes circa mare, vt in v. l. exponitur. Aliter autem accipitur apud Plut. in lib. Vtrum Athenienſes bello an ſapientia clariores fuerint, circa finem, ὅλαι μὲν πόλεις αὐτῶν εἰσι καὶ νῆσοι καὶ νηχοπάλαιστοι, καὶ δήμων ἀποικισμοὶ μυρίανδροι.

C. ἈΝΑνήχομαι, Supernato, Enato, Emergo, apud Philonē.

H Oppianus Hal. 1, Λάβραξ δ' οὔτ' αὐτῶν ποταμῶν ἀπολείπεται ἔξω Ἐκ δ' ἁλὸς εἰς προχοὰς ἀνανήχεται. id eſt Natando aſcēdit. vel Subnatat. ſi Subnatare pro Surſum natare dici poſſet, ea forma qua Subuolare. Heſychius ἀνανήξασθαι exponit ἀνακολυμβῆσαι. Idem participium actiuæ vocis ἀνανήξας exponit διαπλεύσας. ‖ Apud Pauſaniā autē pro Emergo, metaph. i. Recreor è calamitate, vt ait B.

C. ἈΠΟνήχομαι, Nato. vt ἀπονήχονται ἐπὶ τούτων. Item, Enato, Adnato, Natando peruenio. vt ἀπονήξασθαι πρὸς τὴν γῆν. Et apud Plut. in Publ. ὁρμὴν ἔχον ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίναι βαθείας, exponitur, Natando ſuperare magnos fluctus.

C. ΔΙΑνήχομαι, Natando pertranſeo. vel Natando tranſmitto, Tranſno, vt Cic. dicit Gangem tranſnare.

C. ἘΚνήχομαι, Enato. Ariſtot. De mundo, εἰς τὴν ἑαυτῷ δίαιταν ἐκνήξεται, eò enatabit vbi commodum ei eſt viuere.

C. ἘΠΙνήχομαι, Innato ſeu In ſuperficie nato, vt ἐπινέω. Homer. in Batrachom. μέσσῳ δ' ἐπινήχετο πόντῳ. Dioſc. l. 1, c. 100, ἐπινήχεται ταῖς κρήναις, fontibus innatat, de bitumine Agrigentino. Alex. Aphr. l. 1 Probl. τοῖς ὑγροῖς ἐπινήχεται, in humore fluitat, ſeu ἐπιπλεῖ, ἐπιπολάζει. Herodian. οἰόμενοι δὲ ῥεύματα ἐπινήχεσθαι χθαμαλώτερα τοῖς πεδίοις, nō eſſe profunda, ſed illabi tantùm ſummis campis. Alibi, ἅτε ὄντα κοῖλα δίκην νεῶν, ἐπινήχεσθαι μὲν ἔμελλεν ὥσπερ σκάφη, μὴ παρενεχθήσεσθαι δέ.

C. ΠΑΡΑνήχομαι, Nato iuxta, ſeu ad latus: aut etiā Præternato, Natando præteruehor. Ex Plut. Them. παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando triremem aſſequor.

C. ΠΕΡΙνήχομαι, Circūnato. idem cum περινέω, quod vide.

C. ΠΡΟΣνήχομαι, Adnato.

C. ὙΠΕΡνήχομαι, Supernato.

ΝΗ͂ΣΣΑ, ſiue Νῆττα, ης, ἡ, Anas. ἀπὸ τοῦ νεῖν, ſicut Varro Latinum Anas à nando dictum ſcribit. contrà tamē Athen. l. 9, τῆς νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν. Idem l. 4, ὄρνεις τε καὶ νῆσσαι, περιστεραὶ δὲ καὶ φάτται καὶ χῆνες. ‖ Νῆσσα eſt etiam nomen proprium, vt Suidas tradit. VNDE Νησσοφόνος, Anates occidens. νησσοφόνος ἀετὸς, aquila anataria. Ariſtot. Hiſt. an. l. 9, c. 32, ἕτερον δὲ γένος ἀετῶν ἐστὶν ὃ πλάγγος καλεῖται, ἐπικαλεῖται δὲ νησσοφόνος καὶ μορφνὸς· οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Vnde Plin. lib. 10, c. 3, Morphnos, quam Hom. & percnon vocat, aliqui & planctū & anatariam. DIMIN. Νησσάριον, ET Νήττιον, ου, τὸ, Anaticula, vt Plaut. & Cic. vocant. Nicoſtr. apud Athen. l. 2, Καὶ νήττι' ὁπόσα σὺ βούλει καὶ κίχλας.

ΝΗ͂ΣΟΣ, ου, ἡ, Inſula: à νέω i. κολυμβῶ dicta, quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare: (Plin. Quædā inſulæ ſemper fluitant.) Ariſtot. De mundo, τὴν μὲν οὖν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλεν, ἀγνοῶν ὅτι καὶ ἡ σύμπασα, μία νῆσός ἐστιν ὑπὸ τῆς Ἀτλαντικῆς καλουμένης θαλάσσης περιῤῥεομένη. Vnde Apuleius De mundo, Plerique terrarum orbem ita diuiſerunt, partē eius inſulas eſſe, partē verò, continentem vocari: neſcii hanc terrenam immenſitatem Atlantici maris ambitu coerceri, inſulámque hanc vnam eſſe cum inſulis ſuis omnibus. Et paulo pòſt, μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις ποσὶ περικλυζόμεναι πελάγεσι. Od. δ, de Pharo, Νῆσος ἔπειτά τις ἐστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Eodem lib. de Aſteride inſula, Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἁλὶ πετρήεσσα. Heſ. Erg. Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Plin. inſulas fortunatas vocat. Xen. Hell. 5, οὐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Thuc. lib. 2, ſub finē, μέγας ὢν ὁ ποταμὸς προσχοῖ ἀεὶ, καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἱ ἠπείρωνται. vt apud Plin. Abſtulit inſulas mari, iunxitque terris. Plut. De orac. ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδῦναι, vt apud Plin. Inſulæ ſponte enatæ, quæ repentè in aliquo mari emergunt, vt ea quæ Automate vocatur.

Νῆσος ET Περίνησος, Veſtis purpurea in orbē fimbriata: Veſtis quā vndiq; purpura ambit, veluti mare inſulam: cuiuſmodi quid eſt & ἔγκυκλον, & Prætexta apud Latinos, inde dicta φ ei purpura circuntexeretur. Poll. l. 7, τὰ δὲ περίνησα, ὑπόκροκόν ἐστι περίβλημα, ἔχον τὰ νήματα ἐξηρτημένα, ἡ πορφυρᾶ κύκλῳ τὰ τέλη τοῦ ὑφάσματος περιέρχεται νήσου μιμουμένη τῇ περιῤῥοῇ τοῦ χρώματος. quam (inquit) Anaxilas νῆσον appellaſſe videtur: niſi fortè aliud ὑφάσματος gen⁹ intellexit, vbi ait, Καὶ πῶς γυνὴ ὥσπερ θάλασσα νῆσον ἀμφιέννυται; Apud Heſych. vno σ ſcribitur, ſed accētu in penult. περίνησον, ἱμάτιον ἔχον πορφυρᾶν κύκλῳ. ET Περινήσωμα apud eundē, de eodem veſtiū genere, περιβόλαια οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρα περίκειται. At περίλευκα dicuntur quæ candida ambit fimbria.

Νησίον, ου, τὸ, Parua inſula, vel ſimpliciter Inſula. vnde deriuari poſſunt νησίαρχος & νησιώτης. (Suid. habet νησίον· καὶ νησιώτης, ὁ ἀπὸ νήσου. EST AVTEM Νησίαρχος SIVE Νησιάρχης, ου, ὁ, Inſulæ præfectus, Qui inſulæ alicui vel inſulis præeſt. Plut. Pol. præc. de adulatoribus Demetrii, τὸν μὲν Σέλευκον, ἐλεφαντάρχην προσαγορεύοντα, τὸν δὲ Λυσίμαχον, γαζοφύλακα· τὸν δὲ Πτολεμαῖον, ναύαρχον, τὸν δὲ, Ἀγαθοκλέα νησιάρχην. Antiph. apud Athen. l. 8, Τίς οὖν ὀψὲ ὡς τὸν νησιάρχον ἐστὶ; νησίαρχος autē ex Dione citatur. AT Νησιώτης, ου, ὁ, Inſularius, Ex inſula oriūdus, ſeu Inſulæ incola. Thuc. l. 5, p. 194, ἄλλως τε καὶ νησιώταις ναυτοκρατόρων, καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες. Plut. De ſol. anim. ἡμῖν τοῖς ἐναλίοις καὶ νησιώταις. Eodē l. τοῖς νησιώταις καὶ παραλίοις. Fœm. gen. EST Νησιῶτις, Inſularia. Plut. De exilio, οὐ καθαρὰν παρεῖχον οὐδ' ἀκύμονα τὴν νησιῶτιν ἡσυχίαν. Ab eodē νησιώτης eſt ET Νησιωτικὸς, itidē Inſularius, ſeu Inſularis. Athen. l. 12, παντοδαπαὶ ἐλαίας καὶ τυρὸν νησιωτικόν. Idē l. 9, καθ' ὃν χρόνον Πλαστοκρατοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον εἰς ἄστυ τὰς νησιωτικὰς δίκας. Plinius, Inſularē morbum in vrbem inuexit. Et νησιωτικὸς δόμος ex Eurip.

Νησὶς, ίδος, ἡ, Parua inſula. idem cū νησίον. Plut. Alex. p. 228, ἀπὸ τῆς νησῖδος ὥρας προσφέρεσθαι τῇ ἀντιπέρας ὄχθαις. Pauſ. Att. ἀπῤῥώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νησῖδες. VNDE Νησίδιον ET Νησύδριον, Parua inſula: diminut. ex dim. Thuc. l. 8, p. 267, τῷ δὲ λοιπῷ ἐς τὸ νησίδιον ὁρμίζονται. Iſocr. ad Phil. ἐν μικροῖς πολιχνίοις καὶ νησυδρίοις τὰς ἀρχὰς κατεχόντας.

ΝΕ΄Ω, Eo, Redeo. idē quod νοστῶ, teſte Euſt. Itidémque Suid. νέω (inquit) τὸ κολυμβῶ καὶ τὸ πορεύομαι. Actiuæ ſign. nulla reperi exēpla, ſed PASS. Νέομαι apud poet. nō infrequēs eſt. Il. ϐ, Οἴκαδε πὰρ σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Il. φ, Ἠΰχου δ' ἄρα μιν πολέμοιο ἔκπεμπε νέεσθαι. Od. ο, βούλομαι ἤδη Νεῖσθ' ἐφ' ἡμέτερα, redire ad noſtra. Od. ξ, οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ Ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς. Od. υ, Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπίσσονται μεγάροιο, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται. Il. ξ, οὐκ αὖ ἔγωγέ ποτ' αὖ πρὸς δῶμα νεοίμην. In quibus poſterioribus locis futuri ſignificationē habere obſeruādum eſt, ſicut εἶμι. Gal. in Lex. Hipp. νεόμενον exp. & νηχόμενον & παραγινόμενον, ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι, ambo lib. 1, τῶν γυναικείων: ſed vnū ἐπὶ τοῦ χωρεῖν, alterū, ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου. Facta contractione pro eodē DICITVR Νεῦμαι, quod Heſych. exp. etiam ἥκω & ἐπανήκω.

C. ΚΑΤΑνέομαι, SIVE Καταδύομαι, Venio de, Deſcendo, ex Nonno, καταδύμενον κόλπων, de ſinibus deſcendens.

C. ΠΑΡΑνέομαι, Prætereo, Præteruehor. Apol. Arg. 2, πολέας παρανεῖσθε κολωνούς. vbi exponitur παραπλεῖτε, præternaui gate. adeo vt ad præcedēs etiam Νέω hoc referri poſſit.

C. Παρενέομαι, Præteruehor, Prætereo, Trāſmitto. Apoll. l. 2 Arg. παρεξενέοντ' Ἐρυθινούς.

Νείσομαι SIVE Νίσομαι, idē quod Νέομαι. ac inde deriuatū, vt Euſt. præter alios tradit, annotās νείσομαι per ει antiquiorē eſſe ſcripturā. Accipitur etiā pro Eo, Vado, Proficiſcor, vt & νέομαι. Il. ο, Νισσόμενον πόλεμόνδε ἐσέσσεται. Apoll. Arg. 2, βρέμε δ' ἄμα νισσομένοιο. In fut. ſcribitur vno σ, teſte Euſt. vt Il. ψ, οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, nō amplius redibo. Annotatur tamen in v. l. promiſcuè vno σ reperiri etiā in aliis temporibus. Scripturam verò cuius Euſt. loco citato meminit, ſequitur & meus Homerus manuſcriptus.

C. ΚΑΤΑνείσομαι SIVE Κατανίσομαι, Venio de, Deſcēdo. Apoll. l. 2 Arg. ἐξ ὀρέων κατανίσεται.

C. ΜΕΤΑνείσομαι SIVE Μετανίσομαι, Mutato loco vado, Tranſeo. Od. ι, Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε. i. μετῆλθε, ἐπορεύθη.

ΝΕ΄Ω, Neo, Filū è colo duco ſeu torqueo. idē quod κλώθω & νήθω, quod hinc deriuatur. Atticū autem eſſe teſtatur Poll. l. 7, οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήθειν, νεῖν λέγουσι. Heſ. Erg. νεῖ νήματ' ἀραχνιάων ἀράχνης. Itē νήσαντο pro ἔνησε, quod vide in Κατακλώθες. Poll. quanuis agnoſcat νεῖν, tamē in 3 plur. præſ. indic. habet νῶσι, non νοῦσι, vt videre eſt in Ἐπινήθειν.

Νῆμα, ατος, τὸ, Quod nendo è colo deductū eſt, Filum, Stamen. Exemplū habes in præc. Νέω. Epigr. l. 2, νήματι τῆς ἀράχνης, ſtamini araneæ. Philo De vita M. l. 3, πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας καταλεπτυνθέντα, πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. Et σηρικὰ νήματα apud Chryſ. Stamina ſeu telæ ſericæ. Sic & apud Hom. Od. β, μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται, aiūt poni pro στήμονες, ὑφάσματα. ‖ Exponitur etiā Latex, νᾶμα: & ab Heſychio ὕδωρ. VNDE Νηματώδης, Aptus duci inſtar fili, Ad nendum aptus.

Νῆσις, εως, ἡ, Ipſa nendi actio, & fili ductio. Plato, αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀτράκτου ἄγειν νῆσιν. Ab Heſ. exponitur nō ſolùm κλῶσις, ſed etiā σώρευσις, Accumulatio: quòd poſteri⁹ ad ſequēs

Νέω pertinet. ‖ Aſſertur etiam ex Hippocr. περὶ τόπων, de morbo quodam, ἐπὴν πολλὰς ἡμέρας ἡ νῆσις ἔχῃ, ἰαπὸν. vbi videndum an non ſcribi debeat νῆσις. A

Νητὸς, οῦ, ὁ, E colo ductus, Inſtar fili ductus ſeu tortus, aut textus.

Νήθω, F. νήσω Νεώ, idem cum νέω, ex eóque deriuatũ. Epigr. l. 1, Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτ' ἀπεκρέμασεν. Et voce paſſ. ſign. act. νήσαντο. quod vide in Κατακλώθες.

Νηστικὸς, οῦ, ὁ, Pertinens ad eos qui nent. vel Nendi peritus. ET Νηστική, ῆς, ἡ, Ars nendi, ſeu Nendi peritia. Plato Pol. ἓν μὲν ξαινητική γε καὶ νηστικὴ καὶ πάντα αὖ τὰ περὶ τὴν ποίησιν τὲ ἐσθῆτος, μία τις ἐπὶ τέχνη τῶν ὑπὸ πάντων λεγομένων ἡ ταλασιουργική. B

C. ΕΠΙνέω, SIVE Ἐπινήθω, idem cum ἐπικλώθω, Fatalibus filis attribuo: vel Fatalia fila nens tribuo ſeu deſtino. Il. ω, — τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή. Et apud Tibull. Nentes fatalia ſtamina parcæ. Aliud exemplum ex eodem Homero habes in Κατακλώθες. Ælian. ὅτι ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ πελθυμίαν ὁδὸν ἀπιέναι. Luc. ἐπινενησμένα εἰς ἅπαντας τὰ τῆς μοίρας. id eſt, ἐπικεκλωσμένα, fata. quod participium eſt verbi ἐπινήθω. Ad Ἐπινέω verò referendũ eſt VERBALE Ἐπίνητρον, ου, τὸ, Id ſupra quod fila è colo deducta glomerãtur, id eſt Fuſus ſeu Fuſum. Poll. lib. 7, ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν ἢ νῶσιν, (οἱ Ἀττικοὶ γὰρ τὸ νήθειν, νῆν λέγουσιν) ἐπίνητρον καλεῖται, καὶ ὄνος. Et libro 10, καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι, καὶ ἐπίνητρον, ἄτρακτον, καὶ σφόνδυλον. Heſychio ἐπίνητρον eſt ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τρίβουσι. C

Νέω, Glomero, Aceruo, Cumulo. Metaphora eſſe videtur ab iis ſumpta qui fila colo deducta ſuper fuſo glomerant. vnde apud Suid. νῆσαι, σωρεῦσαι καὶ νήσουσι, σωρεύσουσι. Euſtath. p. 1448. νητὸς δὲ χρυσὸς, ὁ σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, παρὰ τὸ νέω, νήσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπένηνεον. (Cæterùm reperiuntur tempora non tantùm ab hoc νέω, ſed etiam ab alio VERBO Νήω, quod eiuſdem ſignificationis eſt, nimirum, In cumulos aggero, Cumulo) Plut. Cæſ. de cadauere Cæſaris, ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τὰ βάθρα καὶ τὰς τραπέζας ἀναστάντες καὶ συγκομίζοντες εἰς ταυτὸ, παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν, ingentem rogum congeſſerunt, ſeu ſtruxerunt. Xenoph. θύροις γὰρ θησαυροῖς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων νενημένων. At νενησμένοι cum σ legitur apud Ariſtoph. in Nub. ἀμφορεῦς νενησμένοι. i. σεσωρευμένοι. VNDE Νῆσις, de quo in præcedenti Νέω dictum fuit. ITEM Νητὸς, Accumulatus, Aceruatus, In cumulũ ſeu aceruum congeſtus. Od. β, θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. i. σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, vt Euſt. exp. ſeu σεσωρευμένος, πολὺς, vt Heſych. in cuius tamẽ cod. νῆτος ſcribitur, & cõfũditur cũ νῆτος pro νέατος. D E

C. ΕΠΙνέω, SIVE Ἐπινήω, In cumulos ſeu aceruos aggero, Accumulo. Apud Suid. φρύγανα περὶ τὸ τεῖχος καὶ παντοδαπὸν φορυτὸν συγκομισάμενοι, καὶ ἐπινήσαντες κονίσαν, πῦρ ὑπέβαλον. Herodot. ἐπινήσουσι ἁμάξας φρυγάνων, aggerunt plauſtra ſarmentorum.

C. ΠΑΡΑνέω, SIVE Παρανήω, Iuxta aggero & aceruo, Ad latus accumulo. vnde παρένησαν, quod ſimpliciter exponitur, Coaceruarunt, Congeſſerunt, Aceruum fecerũt. BICOMP. Ἐπιπαρανέω, SIVE Ἐπιπαρανήω, Inſuper accumulo. Thucyd. libro 2, pag. 73, ταχὺ δὲ πλήρεις ἦσαν μένοι (videlicet faſciculorum congeſtorum) διὰ πολυχείαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ὅσον ἐδύναντο ἀπὸ τοῦ μετεώρου πλεῖστον ἐπιβάλλοντες ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξὺν θείῳ καὶ πίσσῃ, ἧψαν τὴν ὕλην. vbi ſchol. exp. συνῆξαν, Cogeſſerunt. G

C. ΠΕΡΙνέω, SIVE Περινήω, Circumcirca accumulo, Circumcirca aceruos aggero, In orbem aggero. Apud Suidam, οἱ δὲ βάρβαροι πολὺ περινήσαντες πῦρ συνέφλεξαν ἅπαντας. id eſt περισωρεύσαντες, vt ipſe exponit. Plutar. De virt. mul. pag. 436 meæ edit. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα τοῖς τέκνοις εἰς ἕνα που τόπον συναγαγόντας ἐξ ἁπάσης τῆς Φωκίδος ὕλην τε περινῆσαι ξύλων, καὶ φυλακὰς καταλιπεῖν, προστάγμα δόντας, ἂν αἴσθωνται νικωμένους αὐτοὺς, κατὰ τάχος τὴν ὕλην ἀνάψαι. Itẽ cũ datiuo inſtrumẽti, apud Herodot. περινέειν ὕλῃ τὸ ἄλσος, lucũ materia circundare. Et apud Ariſtot. l. 9 Hiſt. anim. περινέουσι, luſtrantes circumuallant, Gaza interpr. H

C. ΣΥΝνέω, SIVE Συννήω, In vnum aceruum ſeu cumulum cõgero, Coaceruo. Euſt. pag. 689, ex Herodoto, συννενέαται φρυγάνων φάκελλοι, in aceruũ cõgeſti ſunt. Eſt autem ibi præt. perf. Ionicũ pro συννένηνται, ſicut εἰρέαται pro εἴρηνται. In v. l. perperam συννενέαται ſcribitur vno ν, & exponitur Aggeruntur.

Νηέω SIVE Νηνέω, idem cum præcedenti νέω ſiue νήω, ac inde deriuatum. Iliados ω, Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐΰξεστον ἐπ' ἀπήνης Νήεον Ἕκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα. id eſt, συνῆγον, ἐσώρευον. Item πῦρ νηῆσαι, ignẽ ſtruere, cõgeſtis lignis, vt Plut. ſuprà dicit πυρὰν νῆσαι. Od. ο, Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι, i. ἐκ τῶν ἀπονηθρων σωρεῦσαι, καὶ οὕτως ἀνάμμα πυρὸς διὰ ξύλων ποιήσασθαι, vt Euſt. exp. annotans quoſdã ſcribere ἀνῆσαι: quod tamẽ verſus menſura nõ fert. Item voce media ſignif. actiua, νηήσατο, pro νηῆσαι, idq; cum genit. rei. Il. ι, Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω Εἰσελθὼν, videlicet Troia expugnata, i. σωρευσάτω, ſeu Aceruis auri æriſque cõgeſtis impleat. Verbi autẽ νηνέω hoc exemplũ extat. Il. ψ, in funere Patrocli, Κάδ δ' ἔσαν, ἀμφὶ δέ οἱ μενοεικέα νήνεον ὕλην. id eſt ἐσώρευον, in aceruum congerebant. In Odyſſea ἐπὶ ἄρτων quoque νήνεον dici Euſtathius annotat.

C. ΕΠΙνηνέω, Cumulatim aggero, Accumulo. Il. η, οἱ δὲ σιωπῇ Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ. ἐπεσώρευον εἰς πυρκαϊάν. Et alibi, ἐπενήνεον ἐν κανέοισι, quod Euſt. citat.

C. ΠΑΡΑνηνέω, Iuxta cumulo ſeu aceruatim aggero. Od. α, Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι (vbi exprimit τὸ πληθυσμὸν τοῦ σίτου) aceruatim apponebãt. Sic Od. π, Σῖτον δ' αὖ δμῶες παρενήνεον ἐν κανέοισι, pro παρέθηκαν συνάγοντες, Euſt.

ΝΗΦΩ, Sobri⁹ ſum. Epigr. l. 2, Ἐν πᾶσι μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν, Sobrius & ſiccus eſſe. Plut. Ad princ. indoct. μόνος ἐφώδευε τὰ ὅπλα καὶ τὰ τείχη, νήφειν λέγων καὶ ἀγρυπνεῖν ὅπως ἐξῇ τοῖς ἄλλοις μεθύειν καὶ καθεύδειν, de Epaminonda. Idẽ De loquac. τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Apud eundem aliquot in locis, μαινόμενον θεὸν ἑτέρῳ θεῷ νήφοντι κολαζόμενον σωφρονίζειν, ex Platone, ἐπὶ τῇ μιγνυμένου πρὸς ὕδωρ ἀκράτου. ibi. n. (vt habet etiam Dionyſ. Longin.) νήφοντα θεὸν τὸ ὕδωρ λέγει, [illegible] δὲ, τὴν κρᾶσιν. Ab Ariſtot. quoq; μεθύων & νήφων opp. non ſemel, ſicut & ab Iſocr. & ab Athen. νήφων ac μεθυσκόμενος. Et apud Demoſth. in Mid. ἐπ' ἐχθροῦ νήφοντος ἕωθεν, ὕβρει καὶ οὐκ οἴνῳ τοῦτο ποιοῦντες. Eſt verò vbi νήφειν dicitur de eo qui eſt vigilans, & prouidus, ac ſe cautè gerit. (Lubenter autẽ vtor nomine Vigilans, quòd Cic. id cũ Sobrius iunxerit, & Plut. itidem νήφων cum ἀγρυπνῶν) Epicharm. apud Lucianum & alios, νῆφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν. Plut. Polit. [illegible] καὶ νήφων καὶ πεφροντικώς. Idem in Symp. 4, ὅπως νήφων καὶ προσέχων ἑαυτῷ τὸν λόγον δέχηται, ſobrius & ſibi attentus. Idẽ De fort. Alex. l. 1, νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πραξάντος. Herodian. l. 2, ἀνὴρ πρεσβύτης τε καὶ νήφων, prouidus ac ſobrius. Et l. 3, ὑπὸ γενναίῳ καὶ νήφοντι ἀνδρὶ στρατηγουμένων. Sic Homo ſobrius, Cor ſobrium, Mens ſobria.

Νῆψις, εως, ἡ, Sobrietas.

Νηφάλιος, οῦ, ὁ, Qui ſobrius eſſe ſolet. ὁ νήφειν εἰωθώς. Plutar. Symp. 7, ὁ ἀσυμφύλους καὶ ἀσυναρμόστους ἐπάγων, οἷον νηφαλίους πολυπόταις, καὶ λιτῶς περὶ δίαιταν καὶ ἀκολάστους καὶ πολυτελεῖς, ἢ νέῳ πάλιν ποτικῷ καὶ φιλοπαίγμονι πρεσβύτας σκυθρωπούς. In v. l. exponitur etiam Sobrietatem faciens. F

C. ἈΝΑνήφω, Ad ſobrietatem redeo, Ad ſobrietatem me reuoco. accipiendo ſobrietatẽ pro cõtrario vinolẽtiæ. vt ſobrius vinolento opponitur à Cic. Interdũ additur ἐκ μέθης. Luc. νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ, Tãquã ex vinolentia ſeu ebrietate me recolligens. ‖ Item ἀνανήφω, Ad ſobrietatem redeo. accipiẽdo ſobrietatem pro ſanitate mentis. ſi modò ſobrietatem ita liceat vſurpare vt ſobrius. Exponitur etiam Reſipiſco. Item, Ad me redeo. At ego malim, Ad bonã mentẽ redeo, vel ad ſanam mentem. Cæterùm hiſce modis redditur quum abſolutè ponitur. at D. Paulus dixit ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου, pro Reſipiſcendo ſe abſtrahant à laqueo diaboli. ita enim ſatis commodè locum illum reddere mihi videor, quum Reſipiſcere à laqueo diaboli nimis durum ſit. Quidam & ſic, (non malè expreſſo ſenſu) Elapſi ex diaboli laqueo, mẽtis ſanitatem recipiant.

Ἀνανήφω citatur etiã pro Reſipiſcere facio, ex Luciano.

C. ἘΚνήφω, Sobrius fio ex, Edormiẽs crapulam reſipiſco. 1 Reg. 25, ἐξένηψε ἀπὸ τοῦ οἴνου. Et metaph. apud Paulũ 1 Cor. ep. 1, c. 15, ἐκνήψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε, euigilate iuſtè, de mẽtis ſobrietate, ad quam vult illos redire qui

ſtultis ſpeculationibus fuerant quodammodo inebriati. Propriè autem ἐκνήφειν de ebriis dicitur qui à ſomno demum ſunt ſobrii. VNDE Ἔκνηψις, Quum quis eo modo ad ſobrietatem redit. At ex cap.3 Thren. Ieremiæ τῷ μὴ εἶ) ἔκνηψιν, affertur pro Quia nō eſſet requies.

C. Ἐπινήφω, Sobrius ſum.

Νηφάλιος, ου, ὁ, Sobrius: interdum etiam Vigilans, Prudēs, Attentus, ſicut & Sobrius apud Latinos, & Νήφων paulo antè. Chryſoſt. De ſacerd. νηφάλιον εἶ) δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικόν. Plutarch. De garrulitate, οὕτω τι βαθὺ καὶ μυστηριῶδες ἡ σιγὴ καὶ νηφάλιον. Idem in Symp. ſept. ſapientum, αἱ μοῦσαι, καθάπερ κρατῆρα νηφάλιον, ἐν μέσῳ προθέμεναι τὸν λόγον, craterem ſobrium. Propert. autem ſobria pocula de dilutis dicit, at ipſe bibebā Sobria ſuppoſita pocula victor aqua. Et νηφάλιος θυσία, ſiue νηφάλια ἱερὰ, id eſt ἄοινα, quibus vinum non adhibebatur, ſed litabatur aqua melle diluta, ſeu μελικράτῳ, id eſt aqua mulſa: Porphyrio ὑδρόσπονδα: quibus opponūtur τὰ οἰνόσπονδα. hæc Athenis fiebāt Mnemoſynæ, Auroræ, Soli, Lunæ, Nymphis, Veneri & Vraniæ. Prouerbialiter autē dicitur de conuiuio abſtemio, aut vehementer frugali ſobrióque, vt Eraſm. ex Suida tradit. Plut. Præc. ſanit. αὐτοῖς Διονύσῳ πολλάκις νηφάλια θύομεν, ἐθιζόμενοι καλῶς μὴ ζητεῖν ἀεὶ τὸν ἄκρατον. Aliud exemplum ex eodem vide in Μελίσπονδος. Item νηφάλια ξύλα, q.d. ligna ſobria. id eſt quæ cremabantur in ſacrificiis νηφαλίοις, ſiue ἀοίνοις: vt thymus. νηφάλια ξύλα (inquit Suid.) τὰ μήτ' ἀμπέλινα, μήτε σύκινα, μήτε μύρσινα. ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται ὡς καιόμενα ὅτε μὴ ὕδωρ ἀλλὰ οἶνος σπένδεται. Pro μύρσινα Heſych. habet συκάμινα: ſed perperam apud eum ſcribitur οἰνίσποι pro οἰνόσπονδα. VNDE Νηφαλίως, Sobriè, vt νηφαλίως ἔχειν, apud Poll. quod vide in Νηφαλεύω. ET Νηφαλιότης, ητος, ἡ, Sobrietas. ET Νηφαλεύω, Sobria ſacra celebro. Poll. l.6, Νήφειν, Νηφαλίως ἔχειν, Νηφαντικὸν εἶ). τὸ γὰρ νηφαλεύειν, τὸ νηφάλια θύειν ἔλεγον, ὅσαπερ ἔδει τὸ χῆθαι θύειν ἀοίνοις, ὧν τὰς ἐναντίας θυσίας οἰνοσπόνδους ὠνόμαζον. ET Νηφαλίζω, idem. vel Sobriis ſacris expio. A cuius paſſ. eſt νηφαλισμένον, apud Heſych. ὕδατι οὐκ οἴνῳ ἡγνισμένον. ſed reponendū videtur νενηφαλισμένον. AT Νηφαλισμὸς Suidæ ἡ προσευχή.

Νηφαίνω idem cum νήφω, vel potius Sobrium eſſe facio. quod tamen vſitatum non eſſe tradit Euſtath. ſed ab eo DERIVARI Νηφαντὴς, vt ὀσφραντὴς ab ὀσφραίνω: & ex Athen. citat, νηφαντὸν καὶ ἄοινον. vbi νηφαντὸν dici videtur eo ſenſu quo νηφάλιον. Apud eundem Athen. reperio ETIAM Νηφαντικὸς, & quidem cum ἄοινος itidē coniunctum. (ſed neſcio an ſit illud de quo Euſt. loquitur) l.10, τινὲς δὲ τὸ φρονήσεως νηφαντικὴν καὶ ἄοινον, αὐστηροῦ τινος καὶ ὑγιεινοῦ ὕδατος. vbi νεφαντικὸς actiuè potius capitur pro Non inebrians, ſed ſobrium manere faciens. Poll. tamen paulo antè in Νηφαλεύω dicit νηφαντικὸν εἶ), vt νηφαλίως ἔχειν, & νήφειν, pro Sobrium eſſe, aut Sobrietatis ſtudioſum eſſe.

ΝΙΚΑ'Ω, Fut. ήσω, Pr. ηκα, Vinco, Supero, Victor ſum, Victoria potior. Hom. Il. γ, Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματ' ἕποιτο. Ibidem, Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. Et cum duobus caſibus, accuſ. & datiuo: Il. ψ, — ὁ γὰρ αὐτὲ νέους περὶ πάντας ἐνίκα. Sed iungitur & accuſatiuo perſonæ. pro cuius conſtructionis exemplo affertur ex eodem poeta, πάντα δ' ἐνίκα, pro ἐν πᾶσι ἀγωνίσμασι. Sic Epigr. lib.2, Ἅλματα καὶ ποσὶ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα Ἅλμα, ποδωκίην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην. Itidē verò conſtruitur & in oratione ſoluta. Thucyd. libro 1, ὀλύμπια νενικηκότι. quod dicere modo poſſis, Qui vicit Olympia. (At Pauſanias dicit etiam νικᾶν τὴν ὀλυμπιάδα. vt Eliacôn lib.2, ἐνίκα μὲν δὴ τὴν ἕκτην ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστὴν ὁ Κλεοσθένης. ſed & cum altero accuſatiuo in Phoc. ταύτην τὴν ὀλυμπιάδα Πολυκλῆς ἐνίκα στάδιον Κυρηναῖος) Idē libro 2, περὶ τῆς ναυμαχίας ἣν ἐνίκησαν. Sic Xenoph. νικᾶν τοὺς ἀγῶνας. Et νικᾶν μάχην, ſeu μάχας. Iſocr. in Panath. ἀλλὰ περὶ τὸ μάχας ποιησάμενοι πλείστας τῶν ἀνθρώπων κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, μηδεμίαν ἡττηθῆναι τούτων, ἡγουμένου βασιλέως, ἀλλὰ νενικηκέναι πάσας. (vbi obſerua obiter & ἡττηθῆναι cum eodem accuſatiuo) Dicitur eâdem conſtructione, νικᾶν τὴν περίοδον. vt apud Athenæum de Herodoro Megarenſi, ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον δεκάκις, quinque certamina Græciæ obiuit & vicit. (quod loquendi genus afferam mox & ex Plutarcho) Sed & cum duplici accuſatiuo, rei videlicet & perſonæ, apud Dinarchum aduerſus Demoſthenem, Τιμοθέῳ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους. Sic etiam νικᾶν μάχην, & νικᾶν νίκην apud Plutarchum, adiecto perſonæ accuſatiuo. Dicitur alioqui & νικᾶν μάχῃ τινὰ, item νικᾶν νίκῃ. vtitúrque illo dicendi genere & Thucydides: hoc autem Plato, (non addito tamen accuſatiuo perſonæ) ταῦτα τότε ἐνίκησε λεγόμενα, καὶ μάλα ἀπό πω τε καὶ αἰσχρὰ νίκη τοῖς τῆς νίκης αἰτίοις. (de vſu autem quem habet hîc verbum νικᾶν, dicam paulo pòſt) Nonnunquam verò νικᾶν datiuo iungitur velut inſtrumentali, vt quum dicitur aliquis νικᾶν ἵππῳ, vel ζωνοειδεῖ. Plato in Apologia, ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι. Cum huiuſmodi autem datiuo, accuſatiuum etiam habet apud Plut. in Pol. præc. οὐ μόνον περίοδον νενικηκὼς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, οὐ παγκρατίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πυγμῇ καὶ δολιχῷ.

Et paſſiuum Νικῶμαι, Vincor. Item Succumbo, Cedo. Iliad. ψ, Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Et cum datiuo, νικηθεὶς μάχῃ, Thucyd. libro 2. Et νικᾶσθαι τῇ ἡδονῇ ex Alex. Aphrodiſ. Superari à voluptate, Succumbere voluptati & cedere. Dicitur etiam νικῶμαι τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο, ſeu εἰς τοῦτο. & νικῶμαί σου τοῦτο. Item νικῶμαί σου ſine illo accuſatiuo. Affertur enim ex Ariſtoph. Nub. τί δῆτ' ἐρεῖς ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ; Et ex Soph. Aiace, Φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι, pro Superantur ab amicis, id eſt Superari ſe ſinunt, & illis cedunt. (Sed aliā etiā lectionē aliúmque ſimul ſenſum oſtendent tibi meæ in hunc poetam annotationes) Ex alio autem loco eiuſdem, κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος. Quinetiam cum genitiuo rei, ex Eurip. ἐνικώμην κεκραγμοῦ pro Vincebar clamore. Apud Thucydidem legimus cum præpoſitione ὑπὸ, lib.2, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι, Quum magnitudine mali vincerentur, Quum magnitudini mali ſuccumberent. Ibidem, ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικώμενοι. (At Paulus alio ſenſu dixit in fine cap.12 epiſtolæ ad Rom. μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ)

Νικᾶν interdum eſt Vincere iudicio. quem vſum Budæus affert pag.96 ex Demoſthene. Vbi etiam οἱ νικῶντες γνώμας περὶ τούτων ex Platone in Gorgia. Quibus addo, ſicut aliquis dicitur νικᾶν γνώμην, (quo vtitur & Ariſtophanes) pro Vincere, id eſt Obtinere: ſic etiā hoc verbū illi tribui. dicitur. n. & ipſa γνώμη νικᾶν, & quidē à Thuc. quoque. vt l.2, ἣν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον νενικήκει. Tale apud Dem. Phil.1, νικάτω δ' ὅ, τι πᾶσιν ὑμῖν μέλει συνοίσειν. Et quod habes ſuprà ex Plat. ταῦτα τότε ἐνίκησε λεγόμενα. Exiſtimo autē huius loquendi generis occaſionē præbuiſſe Hom. quū dixit Od. κ, — βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων. Sic apud Liuiū ſæpe Hæc vicit ſentētia. (vnde ἡ νικῶσα γνώμη nō dubitarim reddere Victrix ſententia) Legitur apud eundem poetam nō ſemel, ἐπὶ τὰ χερείονα νικᾷ. Apud Th. verò ἐνίκησε ſine nominatiuo etiā ſed cū infinit. quod imitatus Plut. dixit in Pompeio, ὡς δ' οὖν ἐνίκα φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον. vbi vertit Bayf. Vt igitur decretū eſt, fugiendū eſſe in Ægyptū. Sed non ſatis vim huius verbi exprimit interpr. iſta. exprimetur autē reddendo, At vbi vicit hæc ſententia. Hoc ſenſu Gallicè dicitur, I'ay gangné ce point, & On a gangné ce point. quū verbū illud Gangner ſit νικᾶν in quibuſdā etiā aliis loquendi generibus. Dicitur præterea aliquis alium νικᾶν aliqua in re, pro Præſtantior eſſe, Antecellere (qua in ſignif. frequētiſſima ſunt apud Lat. itē verba Vinco & Supero) quò pertinēt νικᾶν μύθοις & νικᾶν κάλλει apud Hom.

Νίκημα, ατος, τὸ, Victoria. (ſed dicitur νίκημα à νικάω ea forma qua dixeris Superamentū à Supero) Plut. in Lyc. τὰ φυγόμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. Idem De Herod. ἀμφοτέροις δίκαιον εἶ) τὸ νίκημα φησίν. Cebes Theb. ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. Multo frequentius eſt νίκη.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, Victor. Apud Pollucem libro 3, capite vltimo eſt τμημάτιον inſcriptum περὶ νικητοῦ, quod ita inchoat, ὁ δὲ νικήσας τὰ ἆθλα ἀνείλετο τὸν στέφανον, ἀνείλετο τὴν ῥάβδον τοῦ φοίνικος, &c. Non eſt alioqui in frequenti vſu hoc verbale, (ſed dicitur potiꝰ pro eo νικηφόρος) ac dubitari etiam poſſit an ibi ab ipſo Polluce ſcriptum fuerit. nam aut omnes aut pleroſque titulos non eſſe eius,

perſuaſum habeo. ET Νικατὴρ Doricè, pro eodem. Ab Heſychio autem νικατῆρες exponitur οἱ ἀκμαιότατοι ἐν ταῖς τάξεσιν. Suidas habet etiam proprium NOMEN Νικώτας, quod eſſe Doricum ait: ac in eo mutari accentum, ſicut & in Φιλήτας, ad differentiam adiectiuo- rũ νικητὴς & φιλητής. ITEM Νικάτορες, Victores, in v.l.

Νικητήριον, ου, τὸ, Victoriæ præmium, Palma. quo vtũtur & Lat. vt Iuuen. Et ceromatico fert niceteria collo. X. Pædiæ 8, τὸν μὲν οὖν βοῦν ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ νικητήριον. Idem Hellen. 6, μέγα δὴ νικητήριον ἦν, τὸ πρῶτος καὶ ὕδωρ λαβεῖν, καὶ, &c. Apud eundem itidémque apud Plutarchum νικητήριον proponitur στέφανος. Idem Xenoph. Pædiæ 2, περιῄει δὲ νικητήρια καὶ ὅλαις ταῖς τάξεσι καὶ ὅλοις τοῖς λόχοις. Item νικητήρια φέρειν apud Platonem, ſicut dicitur ἆθλον φέρειν. Dion de Cleopatra loquens, ἐπεθύμει ζῶσάν τε συλλαβεῖν καὶ εἰς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν. id eſt, Ducere illam in triumphum inter cætera præmiæ victoria. Gaza νικητήρια πέμψαι ἀπὸ τῶν Σαβίνων dixit, quod Cicero Triũphare de Sabinis. At νικητήρια ἑστιᾶσαι apud Plutarchũ in Phocione, Conuiuium ob victoriam dare. Bud.

Dicitur ETIAM Νικητήριος adiectiuè. vndé νικητήρια ἆθλα, apud Platonem De legibus. Et νικητήρια φιλήματα, Xenoph. & Athen. ITEM Νίκιστρον pro eodem, apud Heſych. ET Νίκαθρον cum θ. ſed MALO Νίκατρον, cum τ.

Νικητικός, οῦ, ὁ, Vincendi peritus, ſeu conſequendæ victoriæ. Vel, Cui ſæpe contingit vincere. Quidam interpretantur, Victorioſus, qua voce vſum eſſe Catonem teſtatur Gellius. In vulg. lex. legitur & νικητικώτατον, pro Artificium conſequendi victorias. Sed non dubium eſt quin reponi debeat νικητικώτατον: atque adeo ita repono, & dico νικητικώτατον non accipi ſubſtantiuè pro artificio conſequendi victorias, ſed potius adiectiuè pro eo cui maximum artificiũ & maximæ vires inſunt ad conſequendam victoriam. ſeu breuius, Quod maximè pollet arte vincendi.

C. Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuictus, Inſuperabilis. Heſiod. υἱὸς ἀνίκητος. Plutarch. in Alexand. ἀνίκητος εἶ ὦ παῖ. Idem in lib. 2 De Alexãdri fortuna, ὁ μὲν Φιλίππου, γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἄπολλοδ. ἀμίμητος. Plato De rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν. Et ἀνίκητον κακόν, malum ineluctabile. Item τὸ ἀνίκητον, ſubſtantiuè, Inuicta virtus.

C. ΑΠΟνικάω, ῶ, Vinco, Supero. ſicut & ſimplex νικῶ. In v.l. Exupero. ſed nec ibi exemplum affertur.

C. ΕΚνικάω, ῶ, Vinco, Supero, pro ſimplici νικῶ. Plutarch. De puerorum educ. τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ἐκνικῶσιν ἆθλα πρόκειται. (de quo loco dicam & in Ἐκνίκημα) Syneſius, οὐκ ἐξενίκησε τοῦ δήμου τὴν περὶ τὸν ἀναβῆναι τὸν Παῦλον σπουδήν. Item pro Euinco, quo vtuntur iuriſconſulti. vnde ἐκνίκησις in Pand. Euictio.

Dicitur verò frequentius ἐκνικῆσαι de re quæ in vſum & morem recepta eſt, & quam conſuetudo velut euicit & obtinuit: vel breuius, de re quæ obtinuit, ſeu inualuit. Thucydides lib. 1, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. vbi ſcholiaſtes exponit ἐπικρατῆσαι, faciens nominatiuum τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας. Sic Bud. ἐκνικᾶν reddit Obtinere, Inualeſcere, afferens ex Pauſania in Meſſen. Μεσσήνιον δὲ, ἀπὸ τῶν συμφορῶν, καθὰ δὴ καὶ τὸν ἐπὶ Ἰλίῳ κληθῆναι Τρωϊκὸν, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. Et in Laconicis, τὸ δὲ οἰκιστικὸν τὸ ἐπικτηθὲν ὕστερον Δωριεῦσι, Μεσσηνίους ὄντας, ὀνομασθῆναι καὶ τούτοις ἐξενίκησεν εἴλωτας. In hoc autem Thucydidis loco, libro 1, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, dicuntur ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα quæ in fabuloſitatem eualuerũt (ſimilem enim vſum huic verbo tribuit Tacit') id eſt, de quibus tãquam fabuloſis inualuit opinio, ſeu obtinuit.

Ἐκνίκημα, Quod quis vincendo obtinuit. A B. redditur Id quod bello & pugna comparatur, in hoc Greg. loco, ἐμὸς ὁ πόλεμος, σὸν τὸ ἐκνίκημα. Poſſit autem & ἐκνικᾶν fortaſſe itidem accipi pro Coparare pugna, ſeu bello, in eo Plut. loco quem paulo ante protuli. AT Ἐκνίκησις, Euictio in Pand. vt teſtatur idem.

C. ΥΠΕΡνικάω, ῶ, Longè ſupero, vt quidam interpr. At in vulgatis lexicis redditur Præualeo. Heſychius ὑπερνικᾷ exponit αἰτιμάχεται. Affert & paſſ. Budæus ex Gregorio, ψαλμῳδίαι θρήνοις ὑπερνικώμεναι.

A AT VERO Νίκη, quod eſt Victoria, dubitari poteſt an ſit à verbo Νικῶ, an contrà: ſicut & de aliis dubitatur. ſed vt βοὴν poſt βοᾶν poſueram, ſic & νίκη poſt νικᾶν interim poſui. Homerus Iliados η, — κεχαρηότα νίκῃ. Iliad. ν & ο, — ἔλπετο νίκην. Et ἀφείλετο νίκην, Iliad. π. Aliquoties verò dicit μάχης ἑτεραλκέα νίκην. Xenophon Pædiæ 4, πολλοὺς δὲ νίκης τυχόντας, ἑτέρας ἐφιεμένους, καὶ τὴν πρόσθεν ἀποβαλεῖν. Plutarchus νίκη vult dici παρὰ τὸ μὴ εἴκειν (vt docui in νεῖκος) at Euſtathius παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν. apud quẽ,

B ſicut & apud Pauſaniam, vide de Νίκη Ἀθηνᾶ, quæ & Νίκη ſine adiectione. Reperiri autem ET Νῖκος, εος, τὸ, pro Victoria, teſtatur idem Euſtathius.

C. Νικηφόρος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Qui victoriam tulit) Victor. Plato in Phil. Sic ἀθλητὴς νικηφόρος, Plutarcho. Et cum genitiuo apud Xenophontem, εἰκότως καὶ τούτου τοῦ ἀγῶνος νικηφόρος εἴη. ſic & alibi cum genitiuo παγκρατίου. Item Triumphãs, vt Polit. & Budæus exponũt in hoc loco Herodiani, libro 3, νικηφόρος ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρησκείας ὑπεδέχθη.

C C. Ἀξιόνικος vide in Ἄξιος.

C. Καλλίνικος, ου, ὁ & ἡ, Egregius victor, Qui egregiam victoriã ſeu egregias victorias adeptus eſt. vnde & Hercules ita dictus eſt. Plutarchus in Coriol. καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον τὸν σωτῆρα καὶ τὸν καλλίνικον. Ex Euripide affertur & cum genitiuo, καλλίνικος γίγνομαι τῶν ἐχθρῶν. vbi poteſt eſſe ſimpliciter Victor. Sed & καλλίνικος στέφανος, ex eodem. Item τὸ καλλίνικον φέρεσθαι ex eodem pro Victoriam ferre, vel potius egregiam victoriam, ſeu inſignem, aut præclaram.

D C. Φερόνικος, ου, ὁ & ἡ, Victor. νικηφόρος.

C. Ἐπινίκιος, ου, ὁ & ἡ, Ad victoriam pertinens, Victorialis. ἐπινίκιος ἀγὼν Budæus ex Athenæo, Ludi ob victoriam. Sic ἐπινίκιος ὕμνος. item ἐπινίκιοι θεαὶ & τιμαὶ apud Herodianum. Et ἐπινίκιοι λόγοι, Nazian. Et ἐπινίκιος ἑορτή, Plutar. Gaza dixit & ἐπινικίους πομπὰς pro triumphis.

Interdũ verò ἐπινίκια, Carmina de parta victoria. vt Cantaturũ epinicia, apud Tranq. At τὰ ἐπινίκια ἑστιᾶν apud Demoſthenem Epulum dare ob partam victoriam. ſicut τὰ ἐπινίκια θύειν apud eundem, Sacra facere ob partam victoriam. Vocantur ἐπινίκια munera etiam quæ dantur militi qui ſe ſtrenuè geſſit. ſicut νικητήρια, & ἀριστεῖα. Poll. Sic νίκαθρον exponit Heſychius ἔπαθλοι, ἐπινίκιον.

E

ΝΙΠΤΩ,

F. ψω, Lauo. Odyſſ. τ, — ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ. Odyſſ. ψ, Τῷ σε πόδας νίψω, pro νίψω σου τοὺς πόδας. 1 Tim. 5, πόδας ἔνιψεν. Frequẽtiori in vſu eſt vox media νίπτομαι pro actiuo νίπτω, Lauo. Odyſſ. ζ, Νιψάμενος χεῖρας πολιῆς ἁλὸς εὔχετ' Ἀθήνῃ. Odyſſeæ ο, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι. Sic apud Athenæum libro 4, νιψάμενοι τὰς χεῖρας ἐστεφανούμεθα. Ita & λούσασθαι dicitur. Sed hoc νίψασθαι peculiariter de manuum lotione: idque ante cibum, vt videbis in Ἀπονίπτομαι. At quod ex Nicandro affertur, δή γάρ ῥα πυρὸς λιπὸν ἔνιπτον, pro ἐλοιδοροῦντο, διέβαλλον, ad ἐνίπτω pertinet, de quo ſuprà.

Νίμμα, ατος, τὸ, Aqua qua manus ablutæ ſunt. νίμματα Heſychio ſunt λουτρὰ, πλύματα.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Malluuium, Vas lauãdis manibus: ſicut Pelluuium, ſeu Peluis, aut Pollubrum, in quo pedes ablu-

G ũtur. Ioan. 13, βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα. AT Νίπτρον, ου, τὸ, Aqua lauandis manibus aut etiã pedibus. Poll. l. 10, ποδονιπτὴρ, ὁ λέβης. τὸ δ' ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, νίπτρον, πλυντήριον, ἢ ποδόνιπτρον. Idẽ l. 7, τὸ τῶν ποδῶν νίπτρον, νίπτρα μὲν Αἰσχύλος, Ἀριστοφάνης δ' ἀπόνιπτρον. Athen. l. 9, ἔπειτα δ' παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἰρινομίκτοις χλιαρὸν ὕδωρ ἐπιχέοντες. AT Μετάνιπτρον, poculũ quod lotis à cibo manib' affertur: quod ET Μετανιπτρὶς κύλιξ, ET Ἐπινιπτρίς. Pollux l. 6, πότος μεταδόρπιος, καὶ κύλιξ μετανιπτρὶς, ἡ ἐπὶ πᾶσιν. ἔνιοι δ' αὐτὴν ἐπινιπτρίδα. Et l. eodẽ, ἡ μετανιπτρὶς,

H κύλιξ ἐστὶν ἣν μετὰ τὸ ἀπονίψασθαι ἐλάμβανον. (obſerua autẽ in hoc poſteriore loco diſtingui inter μετανιπτρὶς & κύλιξ) Athen. l. 11, μετάνιπτρον, ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὰν ἀπονίψωνται, μεταδιδομένη κύλιξ. Heſychio ὑστάτη πόσις: aliis autem ἡ μετὰ τὸ νίψασθαι πόσις. Exẽpla ex diuerſis poetis habes apud Athen. libro 11, loco citato, vbi & μετανιπτρὶς τῆς ὑγιείας.

C. Ἄνιπτος, ὁ καὶ ἡ, Illotus, Qui manus nõ lauit. Heſiod. Erg.

Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον Χερσὶν ἀνίπτοισιν. Idē, κακὸν πᾶ δ' χεῖρας ἀνίπτους. Item ἀνίπτοις ποσὶ, illotis pedibus. VNDE Ἀνιπτόπους, Qui illotis pedibus eſt. Il.π,— ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Athen.l.3, ex Eubulo, ἀνιπτόποδες χαμαιευνάδες ἀερίοικοι. A

C. ἈΠΟνίπτω, Abluo. vox paſſ. vſitatior. ſicut & νίπτομαι. Plato Symp. ἐλθόντα εἰς Λύκειον, ἀπονιψάμενον, ὥσπερ ἄλλοτε, τὴν ἄλλην ἡμέραν διατρίβειν. Plerunque de manuū ablutione poſt cibum, ſicut νίψασθαι ante, teſte Poll. lib. 6, νίψασθαι μὲν, τὸ πρὸ τῆς ἐδωδῆς· ἀπονίψασθαι δὲ, τὸ μετὰ τὴν ἐδωδήν. Sic Athen. lib. 9, παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου, λέγεται κατὰ χειρὸς· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἀπονίψασθαι. Idē l. 4, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς. VNDE Ἀπόνιμμα ET Ἀπόνιπτρον, Aqua qua manus lotæ ſunt, ſeu quæ decidit poſt ablutionē manuū. Euſt. τὸ δὲ μετὰ τὸν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ὕδωρ χειρῶν ἢ ποδῶν ἀπόνιμμα. Athen. l. 9, circa finem, ἐκάλουν δὲ ἀπόνιπτρον τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Peculiariter autem dicitur ἀπόνιμμα apud Atticos (inquit) ἐπὶ τῇ εἰς τιμὴν τοῖς νεκροῖς γινομένων. Putatur ἀπόνιπτρον accipi etiam pro Malluuiū, vt χερόνιπτρον. ET Ἀνανόνιπτος, Qui ſe non abluit. vel Qui ablui nequit. B C

C. ἘΚνίπτω, Eluo, propriè ſordes manuum aut pedum. itē pro Expio & Abſtergo, vt & Eluo. Plato ep. 8, ταῦτα γὰρ ἀνίατα, καὶ οὐκ ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψαιτο. Et voce media apud Demoſth. οὐδ' ἂν ποτ' ἐκνίψῃ σὺ ταχὺ πεπραγμένα, elues aut dilues. VNDE Ἔκνιψις, Elutio: Heſychio ἀπόσμηξις, κάθαρσις. ET Δυσέκνιπτος, Qui difficulter elui poteſt: idem cū δυσέκπλυτος & δυσαπόπλυτος. Plato l. 2 De rep. dixit de iis quæ memoriæ infixa acrius hærent & ægrè eluūtur. locum habes in Ἀμετάστατος.

C. ΚΑΤΑνίπτω, Abluo, vt exponitur apud Luc. in Lex. αὐτὸς μὲν γε ὡς ἀρχαιολογήσειν ὑμῖν καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἄπαντας, lingua abluturus. VNDE Κατανίπτης, Athenis in miniſterio Palladis, ὁ τὸν κάτω τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλυνῶν. vel ἐπιμελούμενός τινος, inquit Etymol. D

C. ὙΠΟνίπτω, Subtus lauo: vel Aliquantū lauo. Athen. l. 13, ὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ.

¶ Νίζω, pro νίπτω, lingua Tarentinorū, vt docet Euſt. ex Æolico νίσσω. Il. η, — ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα. ſed hìc per tmeſin dictū eſt, pro ἀπονίζοντες, abluētes. NAM Ἀπονίζω ſignif. Abluo, Abſtergo. Plut. ἄχρι καὶ τοὺς πόδας ἀπονίζειν. Plato Symp. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, iuſſit miniſtrū dare mihi aquā. B. VNDE Ἐναπονίζω, Abluo in. cuius paſſ. affertur ex Herodoto. AT Καταχίζω, Diffundo, Transfundo, v. l. ET Μεταχίζω, Refundo in aliud vas. v. l. E

ΝΙΦΩ, Ningo. Il. μ. Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν. Sic X. Cyn. ὅταν νίφῃ ὁ θεός. Metagenes apud Athen. l. 6, νιφέτω μὲν ἀλφίτοισι, ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δὲ ἔτνει. At νίφομαι, Niue cōſpergor. X. Hell. 2, οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ. Plut. Symp. 3, οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι, obtecti niuibus, ſeu niuoſi, ninguidi. Νίφω, Madefacio, Irrigo. βρέχω. Pro quo ſcribitur ET Νείφω, ſicut εἴλω & ἴλλω, & alia διφορούμενα. Suid. tamen in hac ſignif. per diphthongū ſcribi debere annotat. Philo De vita M. l. 3, τῆς γὰρ χώρας οὐχ ὑομένης, καθάπερ αἱ ἄλλαι, νιφομένης, quum terra illa non irrigetur imbribus. F

C. ἘΠΙνίφω, Ningo ſuper, Niue obruo. Xen. ὅταν δὲ ἐπινίφῃ καὶ ἢ βόρρειον, τὰ ἴχνη δῆλα πολὺν χρόνον δῆλα. Theoph. l. 5 De cauſis pl. ῥοαῖς δὲ γίνεται ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἄνθησιν, quum niue opprimitur deflorefcens. Item, In ſuperficie irrigo. Philo De vita M. l. 1, de Nilo, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐπιβάσει πλημμυρῶν, ὅταν ἀρδεύῃ τὰς ἀρούρας, ἡ ἕτερον ἢ ὑετὸς ἐπὶ κάτωθεν ἐπινίφων; vbi Turn. vertit, Imber ex imo profuſ. G

C. ΚΑΤΑνίφω, Ningo deorſum. Ariſtoph. Nub. κεἰ κριμνώδη κατανίφοι, etiāſi nix craſſa decidat. Ex eodē, κατανίψαι χιόνι. quod dubium eſt an in poſteriori ſignif. τὸ νίφειν capiatur. Et κατανιφόμενα ὄρη, montes niuibus obtecti, ſeu niuoſi, vt νιφόμενοι ſuprà: aut Qui à niuibus moleſtantur, Niuales, Plinio.

C. ὙΠΟνίφω, Aliquantum ſeu leuiter ningo. Thuc. l. 3, ἡ νὺξ ὑπὸ τ' ἀνέμῳ ὑπονιφομένη, hoc vento leuiter niuoſa.

Νιφὰς, άδος, ἡ, Nix aceruatim ſeu confertim & cum vehementi impetu decidens, Imber niualis. Il. τ, Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. Il. μ, νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε. Il. ζ, ὅτε τι μεγάλην ἐκ σήθεος ἵει Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, videlicet διὰ τὸ τάχος τοῦ νοήματος, διὰ τὸ πυκνὸν, διὰ τὸ σαφηνείας διάλευκον, καὶ μὴν καὶ διὰ τὸ φρίκης γέμον, vt annotat Euſt. Et in Epigr. χιόνεαι νιφάδες, niuales imbres, ἀπόρροιαι χιόνος. Hom. verò dixit etiā νιφάδες χιόνος, Il. μ, ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαί. Et metaph. apud Chryſ. De ſacerd. τὰ βέλη ταῖς νιφάσι, ſagittas confertim inſtar niuis decidentes. Pro νιφάδα autem Heſiod. per apocopen DIXIT Νίφα, teſte Suida, ἀγινόμενοι νίφα λευκήν, niuem ſeu niualem imbrem. Νιφὰς dicitur etiā τὸ μικρότατον, quod & ψακάς, vt ſchol. Ariſtoph. tradit in illū locum Pacis, Εἶδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακάς ἤν πάνυ πάμπαν. In v. l. dicitur eſſe minuti numiſmatis genus, ex his verbis non bene intellectis. Νιφαὶ, Gutta. nā νιφάδες Suidæ ſunt σταγόνες. Heſychio autem νιφάδες ſunt nō ſolùm σταγόνες, ψακάδες, ſed & ἕλκη, τραύματα. Apud eūdē reperio ETIAM Νίβα, χιόνα, κρήνην, à NOM. Νίψ. AT Νιφάτης, Mons Armeniæ, vt Suidas ſcribit, afferens hūc verſum, Ταύρου πρυμνώρειαι εὐσκόπελόν τε Νιφάτην. Meminit & Plut. Alex. p. 223. Plinio quoque Niphates mons non incognitus. A B C

Νιφετὸς, οῦ, ὁ, idem cū νιφάς. Ariſtot. De mundo, loquens de generatione, τῆς χιόνος. i. niuis, σφοδρᾶς δὲ αὐτῆς [videlicet ἡ σύμπηξις τοῦ νέφους ταῖς νέφεσιν ὑγροῦ] καὶ ἀθρόα καταφερομένη, νιφετὸς ὠνόμασται. Vnde Apuleius De mundo, Hæc victis nubibus crebrior ad terrā venit. eam tempeſtatē nos nigorem vocamus. Od. δ, Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος. i. τῆς χιόνος καταφορά, χιὼν λεπτή, vt Heſych. exp. ἡ κατὰ λεπτὸς καταφερομένη χιών, Suid. VNDE Νιφετοβλήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, Niuoſus, Niuibus tectus. v. l. ex Epigr. Sed ſcribendū potius foret νιφετοβλητὴς, aut νιφετοβλὴς, ῆτος. D

Compoſita & deriuata quaſi à Νίφος, ſeu Νίψ, νιφός.

C. Νιφοβλὴς, ῆτος, ὁ, In quem niues iactatæ decidunt, Niuibus obrutus. vt νιφοβλῆτες ἄλπεις in Epigr. ET Νιφόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vt νιφόβολον πεδίον apud Plut. in Sert. Et apud Ariſtoph. in Auib. νιφόβολα πεδία πολυάνθεμα. vbi tamen paroxytonωs νιφοβόλα ſcribitur. etiā apud ſch. bis terq; : licet ita dicta ſcribat παρὰ τὸ βάλλεσθαι ὑπὸ νιφετοῦ. E

C. Νιφόκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Niuis caſu reſonans. vel idem cū præcedente. Apud Athen. l. 10, de Pane, οἱ τῷ βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον νέον δ' ὁδόν. quod mox repetitur.

C. Νιφοστιβὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Niue calcatus. vel In quo niues calcātur, Niuoſus. Soph. Aiace, νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει.

C. Νίφαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Niue candens, Albens ex niue qua obrutus eſt. νιφάσι λελευκασμένος, Heſychio. In v. l. exponitur Candidus inſtar niuis.

C. Ἀγάννιφος, ου, ὁ ἢ ἡ, Valde niuoſus, ſeu niualis. Il. α, Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον. vbi breuium ſchol. autor exp. τὸν ἄγαν νιφόμενον, valde niuoſum, ſeu niuib⁹ obrutū: ſed addit, τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσιν μέρη, ea parte quæ infra nubes ſita. nam eius τὰ ἄκρα, vbi deorum ſedes eſt, ὡς ὑπερφερῆ καὶ ὑπερνεφῆ, οὐ νίφεται οὔτε καταμβρεῖται, ſicut idē Hom. in Od. teſtatur, Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Fortaſſe etiam reddi poſſet Supramodū niueū, videlicet ob ſerenitatē: ſed rectè exponi Niuoſ⁹, ex ſequenti Νιφόεις patebit. F G

Νιφόεις, εντος, ὁ, Niuoſus, Niualis, Ninguidus. Il. ν, ὄρει νιφόεντι ἐοικώς. Od. τ, Κρήτης ὄρεα νιφόεντα. Il. σ, Ἡ δ' ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος. Heſiod. Theog. ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου. ex quibus duobus locis patet quomodo accipiendū ſit ἀγάννιφος Ὄλυμπος: de quo & Ariſtoph. Nub. ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι. Ibidē Ariſtoph. dicit σκόπελον νιφόεντα. Item, Niueus. nā νιφόεσσα Ἑλένη apud Ionem comicū, vt Niue⁹ Adonis apud Propert. ob candorem corporis niueum. Nic. Alex. ὀπῷ νιφόεντι κράδης. eſt enim lac ficulnum niueum colore. Idem in Ther. Σὺν καὶ που νιφόεν σκύλλης κάρη, id eſt, λευκὸν, οἷός ἐστιν ὁ νιφετὸς, vt ſchol. exp. addens tamen, vel ὑγρὸν, vel ψυχρὸν, ſicut & eodem lib. alibi νιφόεντα κεράατα hæmorrhoi ſerpentis exp. ψυχρὰ, quia omnes ſerpentes ſunt ψυχροί. H

ΝΟΟΣ, (pro quo in ſoluta oratione DICITVR Νοῦς, per contractionem) Mens. vel Animus. Redditur verò & alijs nominibus Latinis, prout huic vel illi loquendi generi adhibetur, vt ex ſequētibus patebit. Genit. νοός & νοῦ, Dat. νῷ, & aliquando νοΐ, Accuſ. νοῦν. Hom. Odyſſ. ω, Εἰπέ μοι εἰρομένῳ τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει, quid tibi mens intus tegat, vel animus. Idem Odyſſ. σ, — νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα. Et νόος ἐναίσιμος, item ἀπηνὴς & πολυκερδὴς apud eundem. Item ἀτάρβητος, Iliad. γ, Ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί. Alicubi autem Sententia. vt Iliados β, Οὔ πω πάμπαν σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείδαο, tibi non eſt comperta ſententia Agamemnonis. Quam ſignificationem Mens itidem habet interdum. Eſt etiam vbi νοῦς redditur Cogitatio, apud eundē poetam. Sic & à Græcis exponitur ἔννοια ſeu νόημα, qui addunt, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ἐξ οὗ τὸ νόημα, poni ἀντὶ τοῦ νοήματος. At verò in iſto eiuſdem poetæ loco, Il. α, Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ Κλέπτε νόῳ, quidā νόῳ interpr. Solertia & Aſtutia. Horat. non dubitauit νόον Mores interpretari initio Od. quū hūc verſū qui habetur initio illi⁹, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω reddidit, Qui mores hominum multorum vidit & vrbes. Aliam autem huius nominis eo in loco expoſitionem vide apud Euſtathium. Inuenitur porro νοῦς & apud Homerum. vt Od. κ, v. 240, — αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ. Originem porro habere νοῦς, vel potius νόος (ex quo νοῦς) à verbo νέομαι, quod eſt πορεύομαι, tradiderunt quidam grammatici.

Νοῦς in proſa dicitur, non autē νόος, atq; ibi quoque redditur vtplurimum quidē & propriè, Mens: ſed interdū etiā nomine Cogitatio, item Sententia: atque alijs, vt exēpla declarabunt. Eſſe autē propriè νοῦς quod Lat. dicitur Mens, teſtatur Plut. quum ſcribit Carmentam appellatā quaſi νοῦ ἐστερημένην. intelligens nimirū Carmentā ſonare Carentē mente. In meo Lex. Cic. videbis νοῦν à Cicer. reddi Mens, alibi Animus, alicubi Intelligētia: & νοῦν ἔχων, Intelligens, oppoſitum nomini ἀνόητον, quod exp. Nō intelligens. Vulgò autem redditur etiā Intellectus, cum apud alios philoſophos, tum apud Ariſtot. (Poni autē ab eo διάνοιαν & νοῦν pro eodem. i. pro intellectu, teſtatur B. p. 118) A quo Ariſtotele νοῦς dicitur etiā ἀρχὴ τῆς ὀρέξεως, Pol. l. 1, vbi ſcribit, ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ τοῦ σώματος ἄρχει δεσποτικὴν ἀρχὴν, ὁ δὲ νοῦς τῆς ὀρέξεως, πολιτικὴν καὶ βασιλικήν. Quid autem ſit νοῦς, apud eundē habes De anima l. 1, p. 116, ex Anaxagora. Habet autem & Bud. de hoc nomine philoſophica multa p. 116, & 117, & 118. Sed à philoſophis ad cæteros ſcriptores veniendū, apud quos redditur Mens, Cogitatio, item Sententia: interdū Voluntas, Conſilium. Ariſtoph. νοῦν & φρένας copulauit, itidémq; Demoſth. Pro cor. quū dixit, μάλιστα μὲν καὶ τούτοις βελτίω τινὰ νοῦν καὶ φρένας ἐνθείη.

Iungitur autē hoc nomē cū alijs verbis, tum verbo ἔχω, idque varijs modis. Dicitur enim ἐν νῷ ἔχω, ſequente infinit. pro διανοοῦμαι. (adeo vt Thuc. vtroque in eadem ſignif. vſus ſit) vt apud Plat. De rep. l. 1, ταῦτα εἰπὼν Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, In animo habebat diſcedere, In animo illi erat, vel Cogitabat. Et in Euthydemo, τοσόνδε μοι εἰπὸν, τί ἐν νῷ ἔχετον ἐπιδείκνυσθαι τούτω τῆς σοφίας. Sic autem & pleriſque alijs loquitur locis. Ita & Plut. ἐν νῷ δ' ἔχων ἐπιθέσθαι τούτοις. (Sed apud eundē Plat. & ſine infin. vt in Symp. ἔφη (φάναι τὸν Σωκράτη) τί ἐν νῷ ἔχεις; ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσεις ἢ τί ποιήσεις; vbi tamen dixerim videri poſſe ſubaudiendum infinit. ποιεῖν, aut alium huiuſmodi. (Affertur etiam ἐν νῷ μοι γέγονεν, ſequente infinit. ex Plat. Pro In mentē mihi venit, ex Epiſt. 7) At iunctum accuſ. νοῦν verbū ἔχειν, varia loquēdi genera efficit. Dicitur enim τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν. i. ad verbum, Hanc mentē habeo. pro quo dicitur potius Hac ſum mēte, vel In ea ſum ſententia, aut Hæc eſt mea ſententia. (Interdum dicitur τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν περὶ τούτων, Hæc eſt mea de iſtis ſententia, Ita de his ſentio) Et νοῦν ἔχω τὸν αὐτὸν, ex Ariſtoph. Eadem ſum mente, Sum eodē animo, vel Sū eiuſdē animi. Ex eodem, τίνα νοῦν ἔχων; Quid animi habens? vel Qua mente? aut Quo conſilio? (Sed de re aliqua dicitur, τίνα νοῦν ἔχει, alia etiā ſignificatione, vt docebo infrà) Sæpe verò dicitur νοῦν ἔχω πρὸς τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, pro Habeo mentem ad hoc. pro quo dicitur Habeo mētē intētam huic rei, vel Adhibeo mentē huic rei, ſeu adiicio, aut Animū ad hanc rem attendo, ſeu aduerto. Xenophon, τὸν νοῦν ἔχει πρός τινας. Syneſ. πρός τινι μηχανῇ νοῦν ἔχοντι. Idem, πρὸς ταῖς συμφοραῖς τὸν νοῦν ἔχειν. At Thucydides cum accuſatiuo potius νοῦν ἔχειν πρός τι. atque ita loquitur cum alibi, tum libro 7 & 8, pag. 239 & 266. (Huc autem pertinet προσέχειν τὸν νοῦν, de quo vide in Προσέχω) Vltimum eſt νοῦν ἔχω ſine adiectione pro Mente ſum præditus, Sum mentis compos. Interdum verò Prudens ſum, Sum cordatus. Demoſthenes Pro corona, οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι. Plutarchus De cohib. irac. loquens de philoſophis, οὕς φασι νοῦν οὐκ ἔχειν οἱ νοῦν ἔχοντες, Qui prudentes ſunt, Qui aliqua prudentia præditi ſunt. vel Qui ſapiunt. Apud eundem in Apophth. ὀψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ νοῦν ἐσχήκαμεν, Tandem ſapere cœpimus. (Dicitur autem & per compoſitionē νουνεχόντως ac νουνεχής, de quibus ſuo loco, videlicet inter compoſita) Sed additur etiam νοῦν ἔχει ſequente infinitiuo, pro Prudentis eſt hominis, Prudentiæ eſt. vt apud Syneſium, νοῦν ἔχει πολλοῦ οἰκονομεῖν, magnæ eſt prudentiæ agere negotia ſua. At νοῦν ἔχον pro Intelligens vide ſuprá.

Βάλλομαι τοῦτο εἰς νοῦν, vide in Βάλλω, & Ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν in Ἐμβάλλω. ſed hoc addo, quod ad iſtud poſterius attinet, quum dicit Demoſthenes Pro cor. ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι, καὶ τοῦτ' εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι, ſimile eſſe ei quod Gallicè ad verbum dicimus, *Mettre en ſon eſprit*, ſiue *Mettre en ſa fantaſie*.

Εἰς νοῦν ἀναβαίνειν, eadem forma qua mei Galli dicunt *Cela m'eſt monté en l'entendement*, vel *en l'eſprit*, aut *en la fantaſie*, vel *Cela m'eſt monté au cerueau*. his enim omnibus vti ſolemus. Syneſ. epiſt. 44, καὶ μήποτε αὐτῶν ἐπὶ νοῦν ἀναβαίη τὸ κάλλιον εἶναι τὸν ἀδικοῦντα δοῦναι τιμωρίαν αὐθαίρετον. At Latini dicerent, Ne vnquam illis hoc in mentem veniat. vel, Ne hoc in animum inducant. Huc pertinet (hoc enim obiter annotabo de VERBO Ἀναβαίνειν, vt pote ſuprà omiſſum) ἐπὶ καρδίαν ἀναβαίνειν apud Paulum 1 ad Cor. c. 2. Eodémque referēdum quod legimus apud Lucam c. 24, διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; eſt enim pro εἰς τὰς καρδίας. Sic autem Gallicè dixeris, *Pourquoy telles penſees vous montent-elles au cueur?* (ſicut & cum alio verbo, *Pourquoy vous entrent-elles au cueur?*) At in illo Pauli ἐπὶ καρδίαν ἀναβαίνειν Hebraico loquendi genere, & aliquātū diuerſo ſenſu dicitur. nā ibi ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ſonat Nulli vnquam homini in mentē venit cogitare de talibus qualia ſunt ea quæ &c. Vel, Nulla vnquam ſubijt hominis vllius animum cogitatio de rebus huiuſmodi quales ſunt &c. Perinde autē eſſe puto ac ſi diceret, Ne mēte quidem vnquam potuit quiſquam comprehendere, aut concipere. Vel, Cogitatione comprehendere, aut cōplecti, vel conſequi. Sciendum eſt porrò, hæc verba eſſe Pauli, non Eſaiæ, ſicut ea quæ ibi proximè præcedunt.

Κατὰ νοῦν ſonat q. d. Secundum mentem, pro Ex animi ſententia, quod etiam breuius Ex ſententia. Thucyd. libro 4, pagina 160, εἰ πρόσχοιη κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, id eſt, Si ex animi ſententia res proſperè cedant, vt Bud. vertit. Sic dicitur πρᾶξαι κατὰ νοῦν qui rē geſſit ex animi ſententia. vnde & πεπραγμένα κατὰ νοῦν apud Plutarchum in libro De propria laude non odioſa, αἱ τῶν ἀτυχῶς καὶ κατὰ νοῦν πεπραγμένων διηγήσεις. Itidem verò cum verbo εἶναι aut γίνεσθαι. Dicitur autem aliquid εἶναι κατὰ νοῦν ſeu γίνεσθαι, quod nobis eſt ex animi ſententia, ſeu quod nobis placet, vel probatur. Plato De rep. lib. 2, ἐμοὶ δ' οὔπω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἑκατέρου. Idē in Timæo, ἐπεὶ δὲ κατὰ νοῦν τῷ ξυνιστάντι πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγεγένητο, μετὰ τοῦτο πᾶν τὸ σωματοειδὲς ἐντὸς αὐτῆς ἐτεκταίνετο. Id eſt, Quum autem animi totā coagmentationē ex ſententia confeciſſet is qui coagmentabat, tunc quicquid corporeum erat, intra eum cōdebat. Vel (quod tamen minus vſitatū eſſe puto) Quum animi coagmentatio illi fuiſſet ex ſententia. Niſi quis malit, Quum illius animo ſatiſfeciſſet, vel deſiderio. Aut ſimpliciter, Quum illi placuiſſet. Cicero tamen hæc verba ita vertit, Animum igitur quum ille procreator mundi Deus

ex ſua mente & diuinitate genuiſſet, tũ denique omne A quod erat concretum &c. Vbi niſi dicamus aliam lectionem ſequutum eſſe Ciceronem, non video qui hæc eius interpretatio defendi poſſit. Aliter autem accipi κατὰ νοῦν vel potius κατὰ νόον ab Homero, docebo in proximè ſequente tmemate.

Νοῦς, Sententia Conſilium, (vt antea dictum eſt) quam ſignif. habet νόος interdum & apud Homerum. vt Il. ι, Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Et duobus interiectis verſibus, Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. Ab eodem νόος interdum iungitur cum μῆτις, item cum βουλή. Et νόῳ apud eundem B exponitur φρονίμως, prudẽter. vide Euſtath. Apud Platonem viciſſim οὐδενὶ ξὺν νῷ pro Imprudenter, Inconſultè. Sic ſuprà νοῦν ἔχειν pro Prudentem eſſe.

Νοῦς interdum Senſus. Ariſtoph. νοῦν δὲ ἔχει τίνα; Quis eſt horum verborum ſenſus? Quid hæc verba ſibi volunt? Luc. ad dicentem, Prometh. &c. καὶ ἴσως οὗτός ἐστιν ὁ νοῦς τῶν ϖρὸς λελεγμένων. Syneſ. epiſtol. 103, ἀλλὰ σὺ καλῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς. Apud eundem exponitur Ratio, C ſeu Cauſa: veluti vbi dicit, ἐπὶ δὲ οὖν συνῆκα μὲν τὸν νοῦν τῆς ἀπολήψεως τῶν πηδαλίων.

In proſa (vti dixi) non ſolùm datiuus νῷ, ſed interdum & νοΐ. vt quum ſcribit Gregorius, καὶ οὐκ ἔχομεν γυμνῷ τῷ νοῒ γυμνοῖς τοῖς ϖράγμασιν ἐντυγχάνειν. Item, πῶς ὁ νοῦς ἐν σοὶ μένει, καὶ γεννᾷ λόγον ἐν ἄλλῳ νοΐ.

Pluralis quoque nominatiuus νόες, & accuſatiuus νόας, inuenitur apud theologos, Dionyſ. Areop. & Greg. item Syneſium in Hymnis, ac Damaſcenum, atque alios, qui etiam νοερὰς φύσεις eadem ſignificatione dicũt. D Damaſcenus de angelis loquens, νόες δὲ ὄντες, ἐν νοητοῖς καὶ τόποις εἰσί.

Quæ ſequuntur compoſita, in οος apud poetas; in οῦς apud ſcriptores ſolutæ orationis terminantur.

C. Νοοϐλαϐής, έος, ὁ & ἡ, Mente læſus, Cui læſa eſt mens, Læſam mentem habens. Id eſt, Qui non eſt ſanæ mentis, ſeu ſana mente, Mẽte captus. Eadem forma dicitur qua φρενοϐλαϐής, ſed non perinde eſt vſitatum.

C. Νοοσφαλής, έος, ὁ & ἡ, vt νοοσφαλὲς ὄμμα in v. l. Mente captus oculus. Oculus inſaniam præ ſe ferens. E

C. Νουνεχόντως E T Νουνεχής, I T E M Νουθετῶ &c. vide poſt cætera compoſita.

C. Ἀγχίνοος, όου, ὁ & ἡ, Solers, Ingenioſus, Perſpicax, Sagax. Qui citò quid percipit. Ad verbum, Qui in propinquo mentem habet, vel in proximo. q. d. Qui ingenium habet in promptu. B. autem in Lexico ſuo exponit, Qui eſt præſentiſſimi conſilii. Componitur ex ἄγχι & νοῦς. & cõtrarium habet (quod ad ſignificationem) βραδύνους, quòd videlicet idem valeat ταχύνους quod ἀγχίνους. propriè enim ταχύνους opponeretur τῷ βραδύνους. Hom. Od. ν, Οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων. Xen. Pæd. 1, ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comparatiuum habet, ἀγχινούστερος, ſolertior: ſuperlatiuum, ἀγχινούστατος, ſolertiſſimus.

Ἀγχίνουν, genere neutro. ſubſtantiuè poſitum pro ἀγχίνοια, ſolertia, in loco quem Suidas citat.

Ἀγχινόως, Aduerb. Solerter, Sagaciter, Ingenioſè. Ariſtot. de prudentia, τὸ συνιδεῖν τοὺς καιρούς, τὸ ἀγχινόως χρήσασθαι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Formatur ab ἀγχίνοος integro, non ab G ἀγχίνους contracto. Budæus ἀγχινῶς dixit, haud ſcio quo exemplo.

Ἀγχίνοια, ας, ἡ, Solertia, Sagacitas, Ingenii acumen ſiue acrimonia. Alcidamas De ſophiſtis, λελυτῶ τῆς ψυχῆς ἀγχινοίας χωρὶς βίον, ὑγιῶς καὶ φιλανθρώπως μεταχειρίζεσθαι τοὺς λόγους. Definitur ἀγχίνοια apud Laertium, Facultas naturalis inueniendi ſiue excogitandi quid deceat fieri. ab Ariſtotele autem in fine Poſt. Anal. 1, εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ τοῦ μέσου.

C. Ἄνοος, V N D E Ἄνους per contractionem, Amens, Demens, Stultus, Mente carens. νοῦς eſt Mens, hinc ἄνους Amens, litera α vt in Græca ſic & in Latina voce vim priuandi habente. Ac certè videri poſſint Latini in illo H ſuo Amens imitati eſſe formam Græcæ huius vocis. Hom. Il. φ, Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. In ſoluta autem oratione ἄνους, quod Heſych. exponit ἀσυνετος. Plato ep. 8, γυναικῶν καὶ παίδων ὧν λόγος ἄνους.

Ἄνοια, ας, ἡ, Amentia, Dementia, Stultitia. Iſocr. in Panathen. καὶ τίς οὐκ ἂν κατηγοροίη μου πολλὴν ἄνοιαν; Idem ad Phil. πολλῆς οὖν ἀνοίας ἂν εἴη μεστός. Idem rurſus in Panath. poſt ἄνοια ſubiungit μανία ad auxeſin, εἰς τοῦτ' ἦλθον οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας. Sic Plato Pol. 2, ἀλλὰ δι' οἰκείαν ἄνοιαν ἢ μανίαν ψεύδοιτο. Idem ibidem ordine inuerſo dixit μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν. Eſt autem μανία Inſania, Furor.

C. Ἀπόνοια vide poſt Ἀπονοοῦμαι.

C. Ἀριστόνοος, ου, ὁ, Optima mente præditus.

C. Βραδύνοος, S E V Βραδύνους, Qui tarda eſt mente, ſeu tardo ingenio. cui opponitur ἀγχίνους, vt paulo antè dictũ eſt. H I N C Βραδύνοια, Tarditas mentis, ſeu ingenii. opponitur τῇ ἀγχινοίᾳ à Laertio, pag. 353.

C. Βαθύνοος, Grauem mentem habens, id eſt prudentem: (vt viciſſim leui mente eſſe dicitur qui eſt imprudens) In v. l. ex Epigr. βαθύνοος Apollo, Grauem mentem faciens & prudentem.

C. Διάνοια, Mentis agitatio, Cogitatio, inquit Bud. Multis certè in locis commodè reddi poteſt nomine Cogitatio. Thucyd. lib. 1, καὶ κατεῖχε τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο. Idẽ lib. 6, τὸν γὰρ ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας ϖροσαμύνεσθαι χρή. Et τὰς τῶν φαύλων διανοίας, Iſocr. ad Demonicum initio. Item διανοίᾳ θεωρεῖν, apud eundem. Et διάνοιαν ἔχω, vel ἐν διανοίᾳ εἰμὶ apud Thucydidem ſequẽte infinitiuo. pro διανοοῦμαι, Cogito. Sed interdũ redditur Mens, vel Animus. vt διάνοιαν ἔχω ϖρὸς τὸ καλὸν τῆς ϖράξεως, in vulgatis lexicis, Mentem habeo intentam honeſtis ſtudiis. Et in hoc loco Philonis De mundo, ἐξαίρετον γέρας ἔλαχεν ὁ ἄνθρωπος διάνοιαν. Quinetiam quũ dicit Ariſtoteles Ethic. libro 10, cap. 3, οὐδεὶς τ' ἂν ἕλοιτο ζῆν παιδίου διάνοιαν ἔχων διὰ βίου, reddere poſſis παιδίου διάνοιαν, puerilem mentem. (Quidam verò cogitationem & mẽtem hîc copularunt) Quod autem dicit Ariſtot. ϖερὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, Bud. vertit Incumbens animo ad definitiones explicandas, vel tractandas. Cæterùm quid ſit διάνοια apud philoſophos quum de animæ facultatibus diſſerũt, & quem διανοίας vſum eſſe velint, multis docet idem B. p. 117 & 118.

Διάνοια, Sentẽtia, Senſus. vt διανοίας σχήματα apud Demetr. Phal. & alios (quæ alio nomine ἐννοίας σχήματα) Fabius lib. 9, cap. 1, Inter plurimos enim quod ſciam conſenſum eſt, duas eius eſſe partes, διανοίας, id eſt mentis, vel ſenſus, vel ſententiarum (nam iis omnibus modis dictum eſt) & λέξεως, id eſt verborum, vel dictionis, vel eloquutionis, vel ſermonis, vel orationis. Plut. in Sym. ſep. ſap. διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, Hæc erat ſententia, Hic ſenſus. Baſil. ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παρεισῶντα. Syneſ. οὐ καὶ λέξεων ἐνίων μεμνημένοι, τὴν διάνοιαν ἥπερ αὐτοῖς παρ' ἡμῶν ἀνακαλύπτεσθαι.

F C. Διχόνοια, ας, ἡ, q. d. Duplicitas mentis. id eſt, Duplex ſeu bifaria ſententia mentis. quum videlicet mens vnius aliud iudicat quàm mens alterius. vnde exponitur vno verbo Diſſenſio & Diſſidium. ab Heſychio ἑτερογνωμοσύνη & διχοστασία. (ſed perperam apud eum ſcriptum eſt διχονία) E T Διχονοῶ, Diſſentio, Diſſideo. διστάζω, Heſychius.

C. Δύσνοος, E T Δύσνους, q. d. Qui mala mente eſt aduerſus aliquem; id eſt infenſa. Vno verbo, Maleuolus, Infenſus, Inimicus. Thucyd. lib. 2, τῇ δὲ πόλει δύσνους. Sic quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ὁ δὲ ἦν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις. vbi exponit ἐχθρός. H I N C Δύσνοια, Maleuolentia. Ab Heſychio exp. κακοβουλία.

C. Ἔκνοος, E T Ἔκνους, Demens, Amens. idem quod ἄνους. ſed hoc fit ex α priuatiuo, illud ex præpoſ. ἐκ (ſicut Amens ex A priuante, at Demẽs, ex præpoſitione De priuandi vim itidem habente, ſicut habet Ex in Excors) Suidas ἔκνοον exponit ἔξω τοῦ νοός, item ϖαρηλλαγμένον. At Heſych. habet, ἐκνοοι, ἐκνεῶν, ἀνόητοι. In v. l. ἔκνοος ἀπαθής, animo ſeductus ab affectione.

H C. Ἔννοος, E T Ἔννους, Mentis compos, Mente præditus. eadẽ forma qua dicitur ἔμφρων. Plut. τότε δὲ ἔννους γενόμενος, Tũc mentis compos factus, ſeu animi, Tunc ad mentem & ad ſe reuerſus. vt vertit Bud. (A Cicerone redditur Intelligens in hoc Timæi Platonici loco, ζῷον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι ϖρόνοιαν. quum paulò

anté dixiſſet νοῦν ἔχων) Interdum verò Prudens, συνετός. A
vel Cautus & Circunſpectus. Bud. pag. 713 ex Syneſio. Sic autem νοῦν ἔχων interdum ſimpliciter Mentis compos, interdum Prudens ſignificare, admonui ſuprà. ſed fortaſſe ἔννους γενόμενος dici etiam poteſt Qui mentem ad rem aliquam adiecit, ſeu aduertit, aut ad cogitationem aliquam. Vel, Cui aliquid in mentem venit. quam ſignificationem ſequuntur ἔννοια & ἐννοέω.

Ἔννοια, ας, ἡ, Mentis adiectio ad rem aliquam, Cogitatio. (ſequendo eam nominis ἔννους ſignificationem de qua modò dixi) Actio ipſa concipiendi aliquid mente, aut B etiã Conceptus mentis. Xenoph. initio ſuæ Pædiæ, Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν &c. pro quo dicere poſſumus (vt opinor) Mentem aliquando ad hanc cogitationem appuli, ſeu adieci, Aut Animum appuli, ſeu adieci. Vel, Subiit aliquando animum hæc cogitatio. quæ ſignificantiora ſunt quàm ſi vno verbo dicas Cogitaui. quanuis ipſemet paulo pòſt verbo ἐννοούμενοι vtatur, eundem ſermonẽ proſequens. Cæterùm vt Latinè dicitur Cogitatio ſubire animum, ſic Græcè aliquando ἔννοια εἰσέρχεσθαι: item ἐπεισέρχεσθαι: vnde apud Plutarch. De Socr. dæmonio, ἔννοια πολλοῖς ἐπεισῆλθεν. C Sed & mutata ſtructura orationis dicitur aliquis ἔρχεσθαι εἰς ἔννοιαν alicuius rei. Demoſth. dixit etiam ἔννοιαν λαμβάνειν, in or. ad epiſt. Philippi, ὧν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι χρὴ λαβόντας ἔννοιαν, καὶ λογισαμένους. (Sed & in alia ſignificatione accipi hoc nomen cum verbo λαβεῖν, docebo paulo pòſt) Quum autem dicit Iſocrates deos τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιεῖν videtur ſignificare deos hoc menti indere, vt loquitur Maro.

Ἔννοια redditur à Cicerone Notio, Intelligentia. Et D ἔννοιαι, Notiones, Notitiæ, ſeu Notitiæ rerum, vt videbis in meo Cic. Lexico. Ex quo & hæc in Topicis, Notionem appello quod Græci tum ἔννοιαν, tum πρόληψιν dicunt. Ea eſt inſita & antè percepta cuiuſque formæ cognitio, enodationis indigens. Fortaſſe autẽ aliquo horum vocabulorum reddi poteſt in iſto Plutarchi περὶ δεισιδαιμονίας loco, τοσοῦτον μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, μήτε φαντασίαν, μήτε ἱστορίαν. In v. l. ex eodem in Camillo affertur pro prænotione, vbi dicit τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ. At ex Hermogene ἔννοιαι κοιναὶ pro Com- E munes animi notiones & conceptiones.

Ἔννοια, Sententia, vt quum dicit Hermog. λέξεως σχήματα καὶ ἐννοίας. Idem ἐννοίας & νοήματα vno eodémque loco eadem ſignificatione dixit, ſcribens, ἡ τοίνυν γοργότης θεωρεῖται μὲν καὶ ἐν λέξει καὶ ἐν μεθόδῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐννοίας. εἰ μή τις ἄρα τὰ ὀξέα τῶν νοημάτων γοργὰ λέγοι.

Ἔννοια, Cõiectura. vt ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων, Polyb. lib. 1, Coniectuτam capere totius de parte Cam.

At verbum Ἐννοέω vide poſt Νοέω.

C. Εὔνοος, ΕΤ Εὔνους, Qui eſt bene affecta mente erga ali- F quem, Beneuolus (vt δύσνους, Maleuolus) Qui bene cupit alicui. Thucyd. lib. 2, εὔνους ἀκροατής. Ariſtoph. Veſpis, λέξον. πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις. A Xenoph. Pæd. 8, εὔνοις & δυσμενέσι opponuntur. Et genitiuus ſingularis εὔνου apud Herodianum. Cæterùm quomodo differat εὔνους ab eo qui dicitur φίλος, docet Ariſtot. lib. 8 Ethic. cap. 2, ſcribens, τῷ δὲ φίλῳ φασὶ δεῖν βούλεσθαι τἀγαθὰ ἐκείνου ἕνεκα. τοὺς δὲ βουλομένους οὕτω τἀγαθὰ, εὔνους λέγουσιν ἂν μὴ τὸ αὐτὸ καὶ παρ' ἐκείνου γίγνηται. quibus ſubiungit ad nomen εὔνοια hinc formatum pertinentia, εὔνοιαν γὰρ ἐν ἀντιπεπονθόσι, φι- G λίαν εἶναι. & rationem affert, πολλοὶ γάρ εἰσιν εὖνοι οἷς οὐχ ἑωράκασιν, ὑπολαμβάνουσι δὲ ἐπιεικεῖς εἶναι ἢ χρησίμους. (vide & lib. 9, cap. 5) Dicuntur alioqui ipſi φίλοι eſſe εὖνοι ei cui ſunt φίλοι. vt apud Xenoph. Ἀπομν. lib. 1, ἔφη δὲ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν, ὡς οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Affertur autem ex eiuſdem Xen. Apologia pro Socrate, τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον. vbi malim τοῖς ἐμοὶ εὔνοις. dicitur enim εὔνους ἐστὶν ἐμοὶ, non εὔνους ἐστὶν ἐμός, quod ſciam. Interdum τὸ εὔνουν ſubſtantiuè, pro εὔνοια, Beneuolentia. Et comp. gradus, H εὐνούστερος, Beneuolentior.

Εὔνους pro εὐνόητος καὶ σαφής, v. l. ex Hermogene.

Εὔνοια, ας, ἡ, Beneuolentia. Thuc. 2, ἡ δὲ εὔνοια παρὰ πολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους. Demoſth. εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν δῆμον. pro quibus Cicero, Beneuolentiæ quam haberet erga populum. Itidem cum A εἰς apud Xenoph. Pæd. 1, πιστεύω τῇ ὑμετέρᾳ εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. Sæpe autem cum παρὰ, ſignificante eum à quo beneuolentia proficiſcitur. vt in hoc loco qui ex Demoſth. affertur, τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, pro, Deorũ beneuolentiam & gratiam inire: ſed malim, Habere deos ſibi beneuolos. Luc. in Scytha, ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς. vbi obſerua εὔνοια παρά τινος πρὸς τινα. Item τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ, quæ Cam. affert pro Conſeruare beneuolentiam erga nos. Et cum B datiuo εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ad verbum Tua beneuolentia. pro Ob eam qua te proſequor beneuolentiam. Gallicè propè ad verbum, *Pour l'amour de nous.* Plato in Gorgia, καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς. εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ. id eſt, (inquit B.) Vide ne mihi ſuccenſeas. quod enim dicturus ſum, tua dicam beneuolentia. Hoc eſt, pro ea amicitia qua in te afficior. Cicero ita dixit, Pro amicitia tua: ſignificans Pro amore quo te proſequor. vide pag. 31. Nos certè in illo genere loquẽdi *Pour l'amour de nous*, vtimur quidem itidem præpoſitione, ſed nomine illo *amour* exprimimus potius Græcum εὔνοια quàm Latinum Amicitia. C Vt autem dicitur εὐνοίᾳ σῇ, itidem εὐνοίᾳ σου dici poſſit: ſicut ab eodem Platone ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια, pro εἰς τὴν πατρίδα, Beneuolentia in patriam, Amor in patriam. Accuſatiuus autem εὔνοιαν iungitur non ſolùm verbo illi ἔχειν, de quo dictum modò fuit, ſed & τῷ παρέχεσθαι, item τῷ ἀπονέμειν, apud Lucianum. Philoſtr. dixit etiam συνάπτειν εὐνοίᾳ, in epiſt. 16, συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ ταῖς νήσοις ἀλλήλαις.

Εὐνόως, ΕΤ Εὔνως, Beneuolè, Amabiliter. Ab Heſychio exponitur προσηνῶς, apud quem ſcriptum eſt εὐνοῶς cum D accentu in vltima. De εὔνως autem dicam in Εὐνοϊκῶς. Inuenitur autem & ſuperl. GRAD. Εὐνούστατα apud Suidam, expoſitum tamen poſitiuo φιλίως.

Εὐνοέω, ῶ, Beneuolentia proſequor, Beneuolus ſum. vide poſt Νοέω.

Εὐνοϊκός, οῦ, ὁ, Ad beneuolentiam pertinens, Beneuolentiæ indicium habens. Item Beneuolus, ſicut εὔνους. Luc. in Timone, τὸ γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀτιμάζον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη. vbi verba ſunt E Πλούτου. HINC Εὐνοϊκῶς, Beneuolé. Xenoph. εὐνοϊκῶς βοηθεῖν. Demoſth. in Midiam, εὐνοϊκῶς ἀκοῦσαί μου λέγοντος. Et Pro cor. τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται. Et cum verbo ἔχω, pro εὔνους εἰμί. Iſocrat. in Buſ. τοῖς εὐνοϊκῶς πρός τινας ἔχουσι. Sed & cum datiuo εὐνοϊκῶς ἔχω σοι. ſcribit enim Phrynichus, Ne dixeris εὔνως ἔχει μοι, ſed εὐνοϊκῶς. vnde etiam apparet fuiſſe aliquem vſum huius aduerbii εὔνως. Non ſolùm autem cum verbo ἔχω, ſed & cum alio quolibet id improbari exiſtimo. Inuenitur etiam gradus COMP. Εὐνοϊκωτέρως apud F Demoſth. εὐνοϊκωτέρως ἔχειν. Item SVPERL. Εὐνοϊκώτατα apud Xenoph. Pæd. 8, καὶ τιμῶντες εὐνοϊκώτατα.

C. Ἐπίνοια, vide poſt Ἐπινοέω.

C. Μεγαλόνοος, ΕΤ Μεγαλόνους, q. d. Magna mente præditus. A Budæo exponitur Mentis præſtantia præditus, & animo magnifico. quem & μεγαλοφυῆ dici ait. Et τὸ μεγαλόνουν ſubſtantiuè, Mentis præſtantia, Magnitudo animi. VNDE Μεγαλόνοια, Mentis præſtantia, Magnitudo animi, Celſitudo animi. Schol. Ariſtophan. de Pericle loquens, ἐπὶ δὲ κατακρινόμενος ὡς πλεῖστα ἀναλώσας, G ἐρωτηθεὶς ποῦ ἀνηλώθη, ὑπὸ μεγαλονοίας ἔλεγεν, εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα. Bud. exp. etiã Magnificus animus & ingens, apud Baſilium in epiſt. ad Hermogenem, vbi & μεγαλοφυΐαν ab eo vocari tradit. Exponit etiam Magni ſpiritus in iſto Luciani loco, σοὶ δὲ ὦ Πλάτων ἡ τε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον καὶ πειθοῦς μεστόν. Alibi verò de eodem Platone loquens ei tribuit μεγαλοφροσύνην, vbi ſcribit, ἐκπεπτώκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης. ‖ Μεγαλόνοια non ſolùm eſt σύνεσις, teſte Heſy- H chio, ſed & ὑπερηφάνεια, id eſt Superbia.

C. Μετάνοια vide poſt Μετανοέω.

C. Ὁμόνοος, ΕΤ Ὁμόνους, q. d. Parem ſeu ſimilem mentem habens. Qua fere dicitur forma Vnanimis. Reſpondet tamen ὁμόνους potius nomini Concors.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, Concordia. Iſocr. Areop. εἰς τοιαύτην ἡμᾶς ὁμό

νοιαν κατέστησε. Et πᾶσιν αὐτοῖς ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν, X. Pæd.5. A
Item deæ nomen apud Apollonium Arg.2.

Ὁμονοέω, ῶ, Concors ſum, Concorditer viuo, Conſentio. Ariſtot. Ethic.9, ἀλλὰ τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι, καὶ ταὐτὰ προαιρῶνται, καὶ πράττωσι τὰ κοινῇ δόξαντα. Dixerat autem antea, οὐδὲ τοὺς περὶ ὁτουοῦν ὁμογνωμονοῦντας, ὁμονοεῖν φασιν· οἷον τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων. οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ τούτων ὁμονοεῖν. Apud Iſocratem, ὁμονοεῖν & τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν, pro eodem. Et Xen. ὁμονοοῦμεν ταῦτα pro ἐν τούτοις, Pæd.4. HINC Ὁμονοητικός, Ad concordiam efficiendam aptus, ſeu Ad concordiam B pertinens. Item, Ad concordiam propenſus. Vtitur Ariſtoteles Politic. libro 2. A Platone ei opponitur στασιαστικός.

C. Παράνοια vide poſt Παρανοέω.

C. Ὀρθόνοος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt recta mente, Qui recta ſeu proba cogitat.

C. Παράνοια vide poſt Παρανοέω.

C. Περίνοια, vide poſt Περινοέω.

C. Πολύνοος, ET Πολύνους, Cui multum eſt mentis, id eſt prudentiæ, ſeu ſagacitatis. vt quum ab Euſtathio hæc C coniunguntur, πολύβουλος, πολύμητις, πολύνους, πολύτροπος. Item λόγος πολύνους, oratio ſententioſa: vide in Πολύνοια quod proximè ſequitur.

Πολύνοια, ας, ἡ, Multum mentis, ſeu prudentiæ, Mens cui multùm prudentiæ ineſt, ſeu ſagacitatis. Apud Platonem πολύνοια dicitur de oratione ſententioſa, De leg. lib.4. Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν, βραχυλόγον, τὴν δὲ πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. Ex quo loco intelligimus (inquit Bud.) Athenienſium olim orationem πολυλόγον fuiſſe, Lacedæmoniorum, βραχυλόγον, Cretenſium πολύνουν, hoc eſt ſententioſam. D

C. Ταχύνοος, ET Ταχύνους, Qui celeri eſt mente. cui opponitur βραδύνους. ET Ταχύνοια, celeritas mentis. cui opponitur βραδύνοια. Sed pro ταχύνους & ταχύνοια dicitur potius ἀγχίνους & ἀγχίνοια.

C. Ὑψίνοος, ET Ὑψίνους, Elatam mentem habens, Superbus. apud Nonum. Additur & τὸ ὑψίνοον ſubſtantiuè pro ea quam Cicero animi celſitatem & magnitudinem appellat.

Cõpoſita autẽ quæ νόος & νοῦς non ſeruarunt, ſed νοῦς E duntaxat, (quibus ideo locum ſeorſim dãdum cenſui) ſunt ea quæ habent verbum ἔχω, item quæ verbum θετῶ, (quod in cõpoſitione tãtùm vſurpatur pro τίθημι) item verbum βύω. de quibus compoſitis nunc agam.

C. Νουνεχόντως, (q.d. Habendo mentem) More eorum qui mente præditi ſunt. Sæpè ponitur pro Prudenter, Cordatè, Conſideratè. Iſocr. in Panath. οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ νουνεχόντως. Idem in Areop. οὐδὲ γὰρ τὰ περὶ τὰς θεωρίας, ὧν ἕνεκά τις ἦλθεν, ἀπειρῶς οὐδ' ὑπερηφάνως, ἀλλὰ νουνεχόντως ἐποίουν. Affertur verò à quibuſdam grammaticis partic. F COMP. Νουνέχοντες idem ſignificans quod νοῦν ἔχοντες, id eſt Prudentes, (vt ſuprà dictum fuit) itẽ verbum Νουνέχω, in v.i. ſed horum exemplum deſidero. Quinetiam quodeadem in Νοῦς ex Bud. annotant, νουνεχεῖν dici poſſe vnico accentu, nuſquam apud eum reperio.

Νουνεχής, έος, ὁ & ἡ, Prudens, Qui ſapit, Cordatus. A quo ſuperl. νουνεχέστατος, quod à Polybio poni etiam pro Moderatiſſimus teſtatur Bud. HINC Νουνεχῶς, Prudenter, Cordatè. Polyb. νουνεχῶς ἐδόκουν πραγματεύεσθαι πρὸς τοὺς τότε καιρούς. Idem alicubi copulat νουνεχῶς cum πραγματικῶς. G

C. Νουθετέω, ῶ, (q.d. Menti indo, ſeu impono) pro Moneo, Admoneo, Commoneo, ſeu Commonefacio. vt in his Menandri ſenariis, pulchram gnomen habentibus, Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. quos ita verſibus Latinis reddidi, Alios monere, ſi quid errent, nouimus, Errata at ipſi noſtra nõ cognoſcimus. Non ſolùm autem dicitur νουθετῶ σε, ſed & νουθετῶ σε τοῦτο, cum duobus accuſ. vno perſonæ, altero rei. Sophocles, τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει, Hæc eum H monebat. Vel His eum monebat. Vel, His monitis eũ monebat. (vt alicubi Ouidium loqui memini) Sic Ariſtoph. Veſpis, Εἰ δ' ὤφελέ μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς Εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει. Et Luc. πολλάκις οὖν ἐκεῖνο ταῦτά σε νουθετήσων. Poteſt autẽ fortaſſe alicubi νουθετῶ σε ταῦτα reddi etiã

Admoneo te de his. Νουθετῶ Bud. vertit etiam Reprehẽdo, Caſtigo, Increpo, in iſto Platonis loco in Phædro (vbi tamen habetur paſſiua vox, non actiua) ἐξευμένος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων καὶ πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. Quanuis autem ita interpretandum cenſuerit Budæus, propriè tamen minus eſſe νουθετεῖν quàm ἐπιτιμᾶν, id eſt Increpare, oſtendunt cum alii loci, tum hic Syneſii, νουθετῆσαι οὐκ ἤπιστα, ἐπιτιμῆσαι ᾑρέθησα. Idem verò apparet & ex iſto Athenæi loco, κολάζειν δὲ ἐν δίκῃ δούλους δεῖ, κοὐ μὴ νουθετοῦντας ὡς ἐλευθέρους, θρύπτεσθαι ποιεῖν. Sed Plato addidit huic verbo & datiuum πληγαῖς. cui ſimile eſt apud Ariſtoph. in eadem illa comœdia, νουθετεῖν κονδύλοις. Eſt autem illud νουθετεῖν πληγαῖς ad verbum Cõmonefacere verberibus. Id eſt, Verberibus vti loco verborum ad commonefaciendum.

Νουθετοῦμαι, Moneor, Admoneor, Cõmonefio. Iſocr. in Buſ. encomio, ὅτι τοῖς πλείστοις τῶν νουθετουμένων ἔμφυτόν ἐστι μὴ πρὸς τὰς ὠφελείας ἀποβλέπειν. Vide & in Νουθετῶ exemplum ex Platonis Phædro.

Νουθέτημα, ατος, τό, Monitum (cuius tamen pluralis vſitatior eſt Monita, ac præſertim datiuus Monitis) Monitus, Monitio, Admonitio. Plutarchus ex quodam poeta, Ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα, ſubaudi, ſunt φάρμακον.

Νουθέτησις, idem. ſed νουθέτημα propriè eſt potius idipſum quod monentes dicimus, ſeu monendi cauſa: at νουθέτησις, actio ipſa monendi. Vtitur autem Ariſtot. in Ethicis. Dicitur ETIAM Νουθεσία. Plut. De virtute morali, καὶ γὰρ ἡ νουθεσία καὶ ὁ ψόγος ἐμποιεῖ μετάνοιαν καὶ αἰσχύνην. ITEM Νουθετεία apud Platonem, ſi Polluci credimus.

Νουθετικός, οῦ, ὁ, Monitorius, Admonitorius, Pertinens ad admonitionem. vt νουθετικοὶ λόγοι Platoni De leg. Verba monitoria, Verba quibus aliquem monemus. Vtitur & Xenoph. ſcribens, ὅταν δὲ τῶν νουθετικῶν λόγων ἐπιλάθηταί τις, ἐπιλέλησται καὶ ὧν ἡ ψυχὴ πάσχουσα τῆς σωφροσύνης ἐπεθύμει.

Νουθετίζω, idem quod νουθετῶ, Moneo. VNDE Νουθετισμός idem quod νουθεσία, Monitio. quo verbali vſus eſt Menander, vt diſcimus ex Polluce, qui alioqui hanc vocem improbat. Nam vbi de νουθετῆσαι ac ſynonymis vel potius eodem pertinentibus verbis egit, ſubiungit, τὰ δὲ πράγματα, νουθεσία· καὶ ὡς Πλάτων, νουθετεία. quibus addit, φαῦλος γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός.

AT Νουβυστικός ET Νουβυστικῶς apud Ariſtophanem comicum leguntur, ab eo (vt opinor) ficta ioculariter. Exponit autem νουβυστικὸν ſcholiaſtes νοῦ πεπληρωμένον (id. eſt Mente refertum) in hoc ἐκκλησιαζουσῶν loco, Γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν Καὶ χρηματοποιόν. At Νουβυστικῶς legitur apud eundem in Veſpis, vbi quidam compellans χελώνας, id eſt teſtudines, dicit, Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος, Καὶ τρισμακάριαι τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἐμαῖς, Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν. vbi ſcholiaſtes νουβυστικῶς exponit νοῦ πεπληρωμένως, item συνετῶς, id eſt Prudẽter. dicens eſſe deriuatũ à nomine νοῦς & verbo βύσαι, quod ſignificat πληρῶσαι. affertque in exemplum, hemiſtichium iſtud, Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. Eſt autẽ id hemiſtichium ex Homero ſumptum Odyſſeæ δ, vbi Euſtathius βεβυσμένος exponit ὁ γέμων καὶ μετὰ ὠθισμοῦ τινος μεστός, à VERBO Βύω. vnde Comicus (intelligit autem Ariſtophanem) dicit τὸ σόμ' ἐπιβύσαι κέρμασι τῶν ῥητόρων. Addit enarrator huius poetæ, Ariſtophanis inquam, præterea inueniri & in comœdia quæ ἐκκλησιάζουσαι inſcribitur, intelligens (vt opinor) de loco illo quem modò protuli. Apud Suidam perperam ſcriptum eſt νουβιστικὸν & νουβιστικῶς, vtrunque cum ι in ſecunda ſyllaba. Exiſtimo autem (vti dixi) eſſe fictum à poeta ludẽte, ideóque ei qui ſerio loqui vult, minimè eo vti ſuaſerim.

Νοερός, οῦ, ὁ, (q.d. Mentalis) Intellectualis. vt νοεραὶ φύσεις & νοεραὶ δυνάμεις apud Dionyſ. Areopagitam & Nazianzenum Naturæ intellectuales, quæ videlicet ſunt intelligentiæ abſtractæ: vt angeli. Hæc Bud. qui etiam docet νοερὰ & αἰσθητὰ ab Areopagita opponi. Ab Heſych. annotatur diſtinctio inter νοερὸν & νοητόν, ſed mendoſus eſt eius locus. Vide Νοητός. ET Νοερῶς. q.d. Intelle-

ꝗualiter. Bud. ex Gennadio, ὁ θεὸς ζῇ νοερῶς, καὶ ἔστι νοῦς αὐτοπλούτητος.

Νοέω, ῶ, Mente agito, In Animo verſo, Cogito. Hom. Il. α, v. 542 & 543, — οὐδέ τί πώ μοι Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅττι νοήσῃς. quæ verba ſunt Iunonis ad Iouem. Is autem paulo pòſt reſpōdens dicit, Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι. ſub. μῦθον. Et νόον νοεῖν apud eundem. vt Il. ι, Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω. Et νοεῖν φρεσὶ apud eundem. item νοῶ καὶ φράζομαι. Redditur autem In animum induco à Budæo in hoc eiuſdem poetæ verſu Il. θ, Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾷν ὅττι νοήσω. nam exponit, Semper enim mihi ſolet obſiſtere & refragari vbi quid in animum induxi. Alicubi redditur etiam In animo habeo. Item Animaduerto: quo verbo poſſumus interpretari in iſto loco Odyſſ. υ, vbi iungitur participio, — ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν Ἐρχόμενον. Alibi commodius, Intelligo. vt apud Heſiodum Ergois, Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος ὅτε δὴ κακὸν εἶχ' ἐνόησε. Sic autem interpretatur & Cicero apud Epicurum. nam hæc eius verba, οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς, &c. (quæ habes pag. 52 mei Cic. Lexici) ita reddit, Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ ſapore percipiuntur. Idem apud Platonem τὸ γὰρ τῶν νοουμένων κάλλιστον vertit Quod enim pulcherrimū in rerum natura intelligi poteſt. A Budæo redditur Mente concipio, in hoc Gregorii loco, οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι. Poſſit autem exponi itidem Mente concipere, aut certè Intelligere & in iſto Herodiani loco, πλὴν νοῆσαι τὸ κρινόμενον ἀληθὲς ἦν. At verò quum dicit νοῆσαί τε ὀξύς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς, eſt νοῆσαι potius Excogitare.

Νοῶ aliquam cogitandi ſignificationem habet, & quum dicitur ἐσθλά σοι νοῶ, vt ſit ad verbum Bona tibi cogito. pro quo dicitur potius Latinè, Bene tibi cōſultum cupio. Heſiod. Erg. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση. Vt viciſſim dicitur κακὸν νοεῖν τινι, quo vtitur Xenophon. & illuc quidem pertinet verbum εὐνοεῖν, huc autem verbum δυσνοεῖν.

Νοῶ, Prudens ſum, Sapio (ſicut & νοῦν ἔχω hanc ſignificationem interdum habere docui ſuprà) Hom. Il. α, Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἦρα φέρειν Διΐ, id eſt, At matri ſuadeo, quamuis ſapiat & ipſa, vt patri charo Ioui gratificetur. (niſi quis accuſatiuum hîc ſubaudiat cum νοεούσῃ, videlicet τόδε, aut quempiam huiuſmodi) Sic Phocyl. Οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες. Hinc etiam νοήμων pro eo qui ſapit, ſeu prudens eſt.

Νοῶ, Video, Cerno. Hom. Il. γ, Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς Ἐν προμάχοισι φανέντα. quum pro eodē dixiſſet paulo antè ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. Sic Il. γ, Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος. (quibus tamē in locis redditur etiam Animaduertere) Alicubi addit & datiuum ὀφθαλμοῖσιν, ſicut & νοῆσαι cum ἰδεῖν nonnullis in locis copulat.

Dicūt etiam verba ſeu orationem alicuius τοῦτο νοεῖν, pro τοῦτον τὸν νοῦν ἔχειν (quam ſignif. nominis νοῦς expoſui ſuprà): id eſt, Hunc ſenſum habere, Hanc eſſe eius ſententiam, Hoc ſignificare, Hoc ſibi velle. Νόον γὰρ λόγου (inquit Euſtathius) φαμέν, καθότι καὶ νοεῖν αὐτὸν λέγομεν. ὡς τό, Πυθοῖ μὰν αὖ τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ,τι νοεῖ. id eſt, ποταπὴν ἔννοιαν κρύπτει. Quod exemplum vnde afferat, non addit. affert autem ex Ariſtophane in Pluto, non ita procul ab initio. vbi ſchol. ſimilē verbi huius vſū ex Platone affert.

Νόημα, ατος, τό, Quod mens agitat, ſeu agitauit, aut cogitat, ſeu cogitauit, Cogitatum, Cogitatio. Item Conſilium. Hom. Od. η, Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. Et Odyſſ. β, Τίπτε δέ τοι φίλε τέκνον ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα Ἔπλετο; quod hemiſtichium in aliis etiam extat huius poematis locis: ſicut & hoc in aliquot, τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα. Et Il. ρ, Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. Sæpe etiam in plurali νοήματα. vt Il. σ, Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. vbi τελευτᾶν νοήματα eſt quod alibi dicit νοήματα ἐκτελεῖν, à Latinis autem dicitur Cogitata perficere. Legimus verò & νοήμασι κερδαλέοισι apud eūdem. vbi exponere poſſumus Conſiliis, vel potius Cōſilio, vt ſit pluralis pro ſingulari. Dicitur νόημα & quod Latinè Inuentum ſubſtantiuè. nā ἐφεύρημα Suid. exponit. Eſt certè vbi νόημα redditur etiam Ingeniū. ſed & pro Mens poſitum cenſetur cum alibi, tum in iſto Heſiodi loco, in Ergois, Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.

Νόημα in ſoluta oratione à Budæo redditur Senſum animi, ſeu Senſum, ſine adiectione. Item Notio. vt τὰ πρῶτα νοήματα Themiſt. 93, Primæ notiones. Affert autem & ex Ammonio iſta, αἱ ψυχαὶ αἱ ἡμέτεραι γυμναὶ μὲν οὖσαι τῶν σωμάτων, ἠδύναντο δι' αὐτῶν τῶν νοημάτων σημαίνειν ἀλλήλαις τὰ πράγματα· ἐπειδὴ δὲ σώμασι συνδέδενται, καὶ δίκην νέφους περικαλύπτουσιν αὐτῶν τὸ νοερόν, ἐδεήθησαν τῶν ὀνομάτων δι' ὧν σημαίνουσιν ἀλλήλαις τὰ πράγματα. Sed in hoc Ammonii loco νοήματα Sēſa potius quàm Notiones interpretari debemus. Hac voce νόημα omnem intellectū poſſe intelligi teſtatur Fabius, vt mox docebo. Eſt certè νοήματα frequens apud rhetores pro ſentētiis, & iis etiam quæ alio nomine appellāt ἐνθυμήματα. Dionyſ. Halicarn. de Iſocr. περιόδῳ τε καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν τὰ νοήματα πειρᾶται. Idem de Lyſia loquens, τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετήν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις. Idem eadem de hoc ipſo tradens, ἐν δὲ τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα, καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, ὡς πρὸς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειον Λυσίαν ἀποδέχομαι. (Quos locos eo etiam Iubetius protuli, quòd faciant ad expoſitionem huius loci Iuuenalis, Sat. 6, Non habeat matrona, tibi quæ iuncta recumbit, Dicendi genus, aut curtū ſermone rotato Torqueat enthymema. Nec enim dubito quin Iuuenalis ita loquutus ſit ad Græcum illud loquendi genus reſpiciens, & Torquere enthymema ſermone rotato, ſit συστρέφειν καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν) Sic porro νοήματα vſurpauit & Plutarchus in vita Homeri. Fabius autem lib. 8, capite 5, poſtquam ſcripſit, ἐνθύμημα eſſe omne quod mēte concipimus, (quod certè & voci νόημα conuenire poteſt, ſi eius deriuationem conſideremus) propriè tamen dici eam ſententiam quæ ſit ex contrariis, propterea quòd eminere videatur inter cæteras, &c. non multis interiectis ſubiungit, Eſt & quod appellatur à nobis (quidam autem codices habent, à nouis) νόημα, qua voce omnis intellectus accipi poteſt: ſed hoc nomine donarunt ea quæ non dicunt, verùm intelligi volunt. vt in eum quem ſæpius à ludo redemerat ſoror, agentem cum ea talionis quòd ei pollicem dormienti recidiſſet, Eras dignus vt haberes integram manum. ſic enim auditur, vt depugnares. ‖Apud Ariſtoph. in Veſpis τὰ νοήματα ſcholiaſtes exponit τὰ ἐπινοήματα τοῦ δράματος.

ΑΤ Νοήμων, ονος, ὁ & ἡ, poetis tantùm vſitatum pro Mentis compos, ſeu Prudens: SICVT Ἀνοήμων, Non compos mentis, Minimè prudens, Inſipiens, Stultus, ἀνόητος. Hom. Il. ψ, — καὶ Ἀντιλόχοιο νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ Ἵππον ἄγειν. Idem Odyſſ. μ, — οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες. At verò ἀνοήμων habemus apud eundem Odyſſ. β, Ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων.

Νόησις, εως, ἡ, Cogitatio, ſeu Actio ipſa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Cicero vertit Intelligentia in hoc Platonis loco in Timæo, τὸ μὲν δή, νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν, quorum alterum intelligentia cum ratione cōprehenditur. Plutarch. De prud. animalium, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δέ, διανοήσεις. Idem ad Colotē, δι' ἃ σκαλίας, προλήψεις, νοήσεις, ὁρμάς, συγκαταθέσεις, τὸ παράπαν οὐδὲ εἶναι λέγοντες. Sunt porrò qui Pollucē reprehendāt quòd νόησιν dixerit eſſe σκληρότερον, quaſi Platonem ipſum voce hac vti ignorauerit: ſed ipſimet ignorant qua in ſignificatione Pollux σκληρότερον appellarit hoc vocabulum. nā de hac non intellexiſſe, apparet tum ex eo quòd ibi agitur de οἴησις, ὑπόληψις, ὑπόνοια, & ſimilibus: tum etiā ex eo quòd non ſolùm dicit eſſe σκληρότερον, ſed addit καὶ ἀμφίβολον, reſpiciens nimirum ad alterum hoc ſignificatum quod apud Platonem ac Plutarchum habere oſtendi. Vt autem ἀνοήμων nomini νοήμων, ſic nomini νόησις opponitur NOMEN Ἀνοησία. nam ἀνοησία ſonat q. d. Inintelligentia, ſeu Intelligentiæ carentia: (ſi ita loqui fas eſt) ſed latius accipitur pro Inſipientia,

A Stultitia. eſt autem rarus huius vocis ἀνοησία vſus, quũ alioqui ſit frequentiſſimus nominis ἀνόητος pro inſipiente.

Νοητὸς, ὁ, ὁ, (q. d. Intelligibilis, vel potius Mente perceptibilis) Qui intelligentia comprehenditur, ſeu, Sub intelligentiam cadẽs: loquendo etiam Ciceronianè. nam in Plat. Timæo τῶν νοητῶν ἀεί τι ὄντων Cic. vertit Sempiternarum rerum & ſub intelligentiam cadentium. In alio autem eius loco νοητὰ ζῶα reddit, Animantes eos qui ratione intelliguntur. vt videbis pag. 16 & 24 mei **B** Cic. Lexici. Plut. in Erotico, pag. 1362 meæ editionis, circa principium, ὡς δὲ γεωμέτραι παισὶν οὔπω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μυηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας εἴδη, πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων προτείνουσιν. vbi ἁπτὰ & ὁρατὰ opponuntur τοῖς νοητοῖς. Sic autem & generaliter αἰσθητὰ apud philoſophos opponi videmus τοῖς νοητοῖς: & nominatim apud ipſum Plutarchum, cum aliis, tum in Plat. quæſt. Idem De primo frigido, ἀλλ' ἐπὶ τὰς νοητὰς ἀναφέροντες ἀρχὰς τὰ αἰσθητά. id eſt (vt Turn. vertit) Sed quum **C** res ſub ſenſum ſubiectas ad principia quæ intelligentia comprehenderentur, referrent. Sympoſ. lib. 8, τὸ τὰ αἰσθητὰ ποιεῖν ἐναργέστερα τῶν νοητῶν. Sic autem νοερὰ quoque opponi τοῖς αἰσθητοῖς ab Areopagita, ex Budæo annotaui ſuprá. quum tamen alioqui νοερὰ diſtinguantur ἀπὸ τῶν νοητῶν, ſignificétque νοερὸν actionem potius, ſicut νοητὸν paſſionẽ. quam diſtinctionẽ apertè declarat Syneſius, ſcribens epiſtola 154, τῶν δὲ κατὰ νοῦν ἐπιβολῶν μόνοι δέχονται τὰς ἐκλάμψεις οἷς ὑγιαίνουσι τὸ νοερὸν ὄμμα φῶς ἀνάπτει συγγενὲς ὁ Θεὸς, ὃς τοῖς τε νοεροῖς τοῦ νοεῖν, καὶ τοῖς νοητοῖς αἴτιος τοῦ νοεῖσθαι.

D (HINC Νοητῶς, (q. d. Intelligibiliter) Ita vt intelligentia comprehendatur, Vel, Ita vt mente percipiatur, ſeu percipi poſſit)

COMP. Ἀνόητος, ET Εὐνόητος, ET Δυσνόητος. PRIMVM Ἀνόητος accipiẽdo quidem paſſiuè (ſicut νοητὸς accipi videmus) q. d. Inintelligibilis. id eſt Qui intelligi non poteſt, ſeu intelligentia comprehendi: ſed huius ſignificationis exempla non afferuntur: at verò ſignif. actiuæ, pro eo videlicet Qui non intelligit, habemus apud **E** Platonem in Timæo, vbi νοητὸν opponit τῷ νοῦν ἔχοντι, ita ſcribens, λογισάμενος οὖν, εὕρισκεν, ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν, οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαί ποτ' ἔργον. quæ ita Cicero, Quum rationem igitur habuiſſet, reperiebat nihil eſſe eorum quæ natura cernerentur, non intelligens, intelligente, in toto genere, præſtantius. vbi etiam ſequitur νοῦν, quod idem vertit Intelligentiam. At verò in quopiam Luciani loco memini me obſeruare nomen hoc ἀνόητος itidem quidem de non intelligente, ſed ita accipiendo verbum intelligere vt quum dicitur Intelligere aliquam linguam, aut **F** aliquem ſermonem. iungit enim ille cum genitiuo φωνῆς. ¶ At verò frequentiſſimo & paſſim obuio vſu ponitur ἀνόητος pro eo qui nihil intelligit eorum quæ mente præditi viri intelligunt, & redditur Inſipiens, Stultus, Demens, &c. Plato in Philebo, καὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς ἄν τις ὁμοίας ἀλλήλαις εἶναι λέγων, οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως; (ibidẽ autem & ἀνοηταίνειν dicit, vt docebo in eo verbo) Plut. De prud. animaliũ, ἰχθῦς δὲ, τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες, ὀνομάζομεν. Idẽ in lib. De exilio, οἱ ἀνόητοι φυγάδες. Xen. dixit etiam ταῖς ψυχαῖς **G** ἀνόητοι. Vſurpatur & de rebus, vt ἀνόητοι δόξαι καὶ ἐλπίδες, quæ in Ἀνοηταίνω ex Platone afferam. ¶ Sed præter hanc ſignificationem cuius paſſim occurrũt exempla habet & aliam, ſi Suidæ credimus, vel potius enarratori Ariſtophanis. (vnde mutuatũ eſſe Suidã, ſicut & alia plurima, exiſtimo) ſcribũt enim τὰ ἀνόητα dicta fuiſſe τὰ ἀφροδίσια. i. rem veneream, in iſto Ariſtoph. loco in Nubibus, Οἴνου τ' ἀπέχῃ, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων. Et ἀνοηταίνειν itidem dictum fuiſſe περὶ τοῦ ἀφροδισιάζειν. Videor autem mihi & apud Plutarchum τὰ ἀνόητα **H** in hac ſignificatione legiſſe. Huc certè pertinet quod in Gallico ſermone aliquando audimus, *Vne femme qui n'a iamais faict folie de ſon corps.* ADVERB. Ἀνοήτως, q. d. Inintelligibiliter, Ita vt intelligi non poſſit. Sed potius pro Stultè, Inſipienter. Luc. De hiſt. ſcrib. τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα. Et ἀνοήτως διακεῖσθαι apud Iſocra-

A tem. ITEM Ἀνοητία Atticè, quod lingua communi ἀνοησία, Inſipientia, Stultitia. quod Bud. ex quodam grammatico annotat cuius nomen non profert. Et VERB. Ἀνοηταίνω, Inſipiẽs ſum, ſeu ſtultus, Stultè ago, Stultè me gero. Vtitur Plato in quadam epiſt. item in Philebo, circa principium, ſcribens, ἥδεσθαι μὲν φαμὲν τὸν ἀκολασταίνοντα ἄνθρωπον, ἥδεσθαι δὲ καὶ τὸν σωφρονοῦντα, αὐτῷ τῷ σωφρονεῖν· ἥδεσθαι δ' αὖ καὶ τὸν ἀνοηταίνοντα καὶ ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστὸν, ἥδεσθαι δ' αὖ καὶ τὸν φρονοῦντα, αὐτῷ τῷ φρονεῖν. καὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς ἄν τις ὁμοίας ἀλλήλαις **B** εἶναι λέγων, οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως; Totum autem locũ ideo protuli quòd prima frõte videri poſſit facere pro illa expoſitione verbi ἀνοηταίνω quam modò ex Suida & ſcholiaſte Ariſtophanis protuli: ac certè Budæus quũ eum non ſatis attentè conſideraſſet, dixit & ipſe ἀνοηταίνειν & ἀκολασταίνειν hîc coniungi: quum alioqui verbo ἀνοηταίνειν verbum φρονεῖν, illi autem ἀκολασταίνειν manifeſtum ſit opponi σωφρονεῖν. At verò de ἀνοηταίνειν pro ἀφροδισιάζειν vide quæ in Ἀνόητος modò ex duobus illis attuli. ITEM Ἀνοηπύω pro eodem. ſed nullum ex **C** aliquo vet. ſcriptore exemplum huius affertur.

SECVND. comp. Δυσνόητος, ου, ὁ & ἡ, Difficilis intellectu, Qui vix intelligi poteſt, Cuius ſenſum non facilè quis aſſequatur. Vſus eſt Petrus 2 epiſt. cap. 3, loquẽs de Paulo, λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων, ἐν οἷς ἐστι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν. ADVERB. Δυσνοήτως, Ita vt vix intelligi poſſit.

TERT. Εὐνόητος, oppoſitum præcedenti, Facilis intellectu, Qui facilè intelligi poteſt. ADVERB. Εὐνοήτως, Ita vt quis facilè intelligat.

D Νοητικὸς, οῦ, ὁ, Intelligendi facultate ſeu vi præditus. Ex Ariſtot. De gen. anim. lib. 2, νοητικὴ ψυχὴ, q. d. Intellectualis anima. Et τὸ νοητικὸν, Vis intelligendi, ſeu facultas.

De verbis compoſitis à verbo Νοῶ.

Ex compoſitis à verbo νοῶ quædam loco verbalis habẽt nomen in οια, vt Ἀπονοοῦμαι habet Ἀπόνοια, Προνοῶ, ſeu Προνοοῦμαι (quod eſt multo frequentius) Πρόνοια: & Παρανοῶ, itidẽ Παράνοια, & Περινοῶ, Περίνοια. neque enim exemplum affertur horum verbaliter (vt ita dicã) for**E**matorum, Ἀπονόησις, Προνόησις, Παρανόησις, Περινόησις. Sicut nec Μετανόησις à Μετανοέω. Partim autem hac de cauſa nomina illa Ἀπόνοια, Παράνοια, &c. in hunc locum ſeruaui, partim etiam quòd non habeant præcedens nomen in οος ſeu ους, vt his Ἔννοια, Εὔνοια, Διάνοια. &c. (quorum ſignificationem ſequuntur & verba Ἐννοῶ, Εὐνοῶ, Διανοῶ) præeunt Ἔννους, Εὔνους, Διάνους. ſed & aliis quæ nullum ſuæ formæ verbum habent, præit tamen nomen in οος, ſeu ους: vt iſtis Μεγαλόνοια & Πολύνοια. Partim denique vt quæ inter nomina illa & verba eſt analogia quod ad ſignificationẽ attinet, ſub vno aſpe**F**ctu lectori ponerem. Alioqui certè hæc quoque nomina in ſuperiorum ordinem retuliſſem: licet & ipſe Bud. ἀπόνοια ſubiungat verbo ἀπονοεῖσθαι, itidémque πρόνοια verbo προνοοῦμαι.

C. ἈΠΟνοέομαι, οῦμαι, q. d. Mentem & intellectum ac rationem abiicio, Nihil penſi habeo, nullámque mei rationem, perinde acſi mentem amiſerim, ac vecors factus ſim. Vel, Vecordẽ quandã fiduciam cõcipio. His enim modis exprimendam puto vim huius verbi, quæ certè maior eſt quàm vt eam vnico verbo aſſequi poſſimus. **G** Plut. in Sol. ἐπεὶ τούτοις δὲ πολλῶν νουθετούντων αὐτὸν ὡς ἀποθανούμενον ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ πυνθανομένων τίνι πιστεύων, οὕτως ἀπονοεῖται, τῷ γήρᾳ, εἶπεν. Vbi tamen interpretes aliis verbis vtuntur quæ non ita vim vocis huius exprimunt, vt ea quibus modò ſum vſus. Vnus enim ſic vertit, Quærentibus qua re fretus ita pro ſalute deſidioſus eſſet. Alter, Quærentibus qua re fretus ita confidenter nullum periculum horreret. Gallicè certè ita redderẽ, *Il ſe monſtre ainſi deſeſperé.* vel, *Il fait les actes d'un homme deſeſperé.* (licet non ignorẽ Gallicũ interpretem ita reddi**H**diſſe, *En quoy il ſe confioit pour parler ainſi audacieuſement*) ſed ita vti nomine Deſperatus, haud ſcio an Latinitas nobis conceſſura ſit. Obſeruandũ eſt autem hîc ἀπονοεῖται in præſenti: quum alioqui præteritum potius ſeu aoriſtus in vſu ſit. Xenoph. Hell. 6, οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ Λακεδαιμονίους ἂν, εἰ ἀναγκάζοιντο ἐκπεσεῖσθαι τοῦ ζῆν, ἀπονοηθέντας

διαμάχεσθαι. Plutarchus, φοϐηθεὶς μὴ παντάπασιν οἱ πελακόσιοι ἀπονενοηθῶσι κατὰ τῶν συγκλητικῶν. Et participium ἀπονενοημένος à Budæo redditur Qui eſt cæcæ ac deſperatæ mẽtis. Sed videtur mihi verti etiã poſſe, Vecordi quadã confidentia fretus. vel, Qui ex deſperatione vecors & amens factus eſt. Rurſus Xenophon Hellen. 7, ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Lucianus, τόλμα τὸ πλημμα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου. A

Ἀπονενόημαι, Vecors & amens factus ſum, vel Vecors ſum & amens, quaſi mente omni abiecta, Vecordiam ſeu amentiam in factis dictiſve meis oſtendo. Lucianus de eo loquens qui amore Veneris Cnidiæ captus eſt, ὥρας αἱ σφοδραὶ τῶν αὐτοῦ πόθων ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν. id eſt (inquit Budæus) In dementiam ceſſerunt, In temerariam & cæcam mentem euaſerunt. Participium ἀπονενοημένος verti poteſt (ſi Budæo credimus) Vecors & amens, & deploratus profligatúſque. Demoſthenes, πῶς ἄνθρωποι κακίους ἢ μᾶλλον ἀπονενοημένοι τούτων γένοιντ' ἄν; Iſocr. De pace, πλὴν εἰ μή τις παντάπασιν ἀπονενοημένος ἐστὶ, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτ' ἄλλου μηδενὸς φροντίζει. B

Ἀπονοεῖσθαι & pro Inſoleſcere Budæus ex Chryſoſtomo affert. Ego non lubenter Inſoleſcere interpretarer ſimpliciter, ſed Vecorditer inſoleſcere, ſeu veſanè, vel, Vecordi quadam & veſana inſolentia efferri. C

Ἀπονενοῆσθαι citatur ex Maccab. libro 2, capite 13, pro Rebellaſſe, ſeu Deſciuiſſe. vbi ſcribitur, γνοὺς ἀπονενοῆσθαι τὸν Φίλιππον ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸν ἀπολελειμμένον ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Quanquam non video quomodo etymologiæ huius verbi conſona poſſit eſſe hæc ſignificatio. niſi eò reſpiciendo quòd qui rebellat ſeu deſciſcit à ſuo domino, is mentem mutat: & ita ἀπονενοῆσθαι eſſet quaſi à priori mente diſcedentẽ rebellaſſe. Sed viderit ipſe autor huius libri quo exemplo ſic vſus ſit hoc verbo, ſi modò ita ſcriptum reliquit pro hac ſignificatione. D

Ἀπονενοημένως, (aduerbium) Amẽter, Veſanè, Vecorditer, Nulla ſui ratione habita, vt faciunt veſani & deſperati. Lucian. οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προσπηδήσας. Iſocr. in Archidamo, ἀπονενοημένως δὲ πρὸς τὸ ζῆν διακείμενοι, Nullam ſalutis ſuæ rationem habentes, tanquam vecordes. E

Ἀπόνοια, ας, ἡ, (quod alioqui eſt formatum à νοῦς potius quàm à Νόεω, ſicut ἄνοια, εὔνοια, ἔννοια, πρόνοια, & alia. cur autem hîc ſit à me poſitum, itidémque reliqua huiuſmodi, docui in præfatiuncula compoſitis à Νόεω præfixa) Amentia, Veſania, Vecordia, Cæcitas mentis. Chryſoſtomus in epiſtolam ad Romanos, ἀπόνοια ἐκπίπτουσα νοῦ· διὸ καὶ ἀπόνοια λέγεται. Demoſth. Pro corona, οὔτ' ἀπόνοια Σωσικλέους, οὔτε συκοφαντία Φιλοκράτους. Plutarchus in Alcibiade, ὀλιγωρία δόξης, ἣν ἀναισχυντίαν καὶ ἀπόνοιαν οὖσαν, ἀτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι. Idem in libro De virtutibus mulierum, Phocenſium decretum referens, de cremandis vxoribus & pueris, ſi Theſſali victores fuiſſent, τὸ μὲν οὖν ψήφισμα Φωκέων ἀπόνοιαν οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν. ❘Budæus ἀπόνοιαν Galilæorum appellare ait Iulianum flagitioſam vitam & vecordiam. ❘Citatur ex Plutarcho datiuus pluralis ἀπονοίαις in Numa, ἀπονοίαις καὶ θορύβοις προσέπιπτον. F

Ἀπόνοια, Veſana quædam confidentia, Deſperatio quædam veſana, Thucydides lib. 1, καὶ μὴ εἰς ἀπόνοιαν καταστήσαντας αὐτοὺς, ἀλλοτριωτέρους ἔχειν. Sic apud eundem, ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασι. G

Ἀπόνοια, Veſana quædam inſolentia, & animi elatio. Lucianus de cœnipetis loquens & ſalutatoribus, νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν τοὺς πλουσίους ἄγουσι. Chryſoſtomus, εἰς ἀπόνοιαν αἴρονται πολλοὶ, καὶ εἰς ἀπόγνωσιν τῆς ἑαυτῶν καταπίπτουσι σωτηρίας. Sic autem exponitur & in hoc eiuſdem loco, ὑπὸ ἀπονοίας τινὸς φυσηθέντες. ſed ego malim ὑπὸ ἀπονοίας vertere Præ veſania.

C. ΔΙΑνοέομαι, οῦμαι, Mẽte agito, Cogito, In animo habeo, Statuo. Thuc. lib. 6, διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι. Plut. in Camillo, διενοοῦντο μάχῃ συνάπτειν, In animo habebãt prælium conſerere, vel Cogitabant prælium conſerere, ſeu de conſerendo prælio. Cicero quoque διενοήθη vertit Cogitauit apud Platonem, ſequente infinitiuo, H

vt videbis pag. 28 mei Cic. lexici. Bud. exp. non ſolùm Statuere, ſed & In animum inducere, in hoc Xenophonteo, ὦ Γλαύκων, ἔφη, διανενόησαι προεστατεύειν ἡμῖν τῆς πόλεως; (Inuenitur autem & cum futuro infinitiui apud Thucydidem locis aliquot, ſed hi ſuſpecti mihi ſunt)

❘Dicitur autem & ſine infinitiuo διανοοῦμαι τοῦτο, vel διανοοῦμαι τοῦτο περὶ τούτου. aut etiam cum ſola præpoſ. περὶ habente ſuum genitiuũ, διανοοῦμαι περὶ τούτου. Affertur verò & διανοοῦμαι πρὸς τοῦτο ex Plat. pro Id cogitare, Mentem & animum ad id intendere. Sed ſuſpecta eſt hæc conſtructio: at certæ paſſimque vſitatæ illæ, in quibus exponitur à Budæo, Animo verſare, Commentari, Intelligere, item Exiſtimare, Iudicare. vt videbis p. 117 & 118. Sed redditur & verbo Sentire, itémque verbo Statuere ab eodem, in iſto Iſocratis loco De pace, περὶ ὧν ἂν δὲ βουλεύωνται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμϐησόμενον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, ſed ita de iis ſentire & ſtatuere, vt, &c. Sic redditur & apud Ariſtot. De mundo, ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Et apud Plut. διανενοῆσθαι ταῦτα περὶ τῆς γῆς.

❘Cum aduerbio autem non vno modo iungitur. nec enim dicitur ſolùm οὕτω διανοοῦμαι περὶ vel ὑπὲρ τούτου, & καλῶς διανοοῦμαι, vel κακῶς. vt Iſocr. dixit, κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων: & Lucianus, διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ, de quibus locis dicã infrà) ſed etiam οὕτω διανοοῦμαι, ſequente ὡς, & quidem cum participio. Cuius conſtructionis exemplum habes in illo Iſocratis loco quẽ modò protuli, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι ἂν τύχῃ δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν: item in iſto Platonis, Pol. lib. 1, ὡς τίνων μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθαι. Idem verò ſine οὕτω, ſed præpoſitione περὶ adiuncta particulæ ὡς, dixit, ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι. Quibus in locis οὕτω διανοεῖσθαι reddi etiam poteſt Ita ſentire. At verò in iſto Xenophontis, verbum διανοεῖσθαι aduerbio χεῖρον iungentis, καὶ ὅ, τι ἂν τὸ ἀκούειν ἧττον, καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον, Bud. vertit Animaduertere, Apprehendere animo & percipere. Sed in duobus illis quos modò attuli Iſocratis & Luciani locis, διανοεῖσθαι longè ſecus interpretandum cenſeo, nam διανοεῖσθαι κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων vel ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ, ſignificare puto Malum de rebus ſuis conſilium inire, Malè de rebus ſuis conſulere, vel potius per datiuum, Malè rebus ſuis conſulere. ac Lucianum in hoc loquendi genere Iſocratem imitari voluiſſe mihi fit veriſimile.

Διανοοῦμαι οὕτω πρὸς αὐτὸν, pro Eo ſum animo erga illum, vel Ita ſum animatus, Ita ſum affectus. Quæ ſignificatio videri noua poſſit, nec tamen aliam admittere videtur hic Platonis locus, vtpote qui διανοεῖσθαι & διακεῖσθαι pro vno eodémque vſurpare videtur: ſcribens ita, Polit. lib. 1, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἳ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν, ἄλλως πως ἡγῇ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὥσπερ ἄν τις πρὸς πρόϐατα διατεθείη; Vt autẽ nouus videri poſſit hic verbi διανοεῖσθαι vſus, ſic & ille quem ſuprà dixi ex eodem Platone afferri, iungente hoc verbum cum eadem quidem præpoſitione, ſed habente accuſatiuum rei, non perſonæ.

Διανόημα, ατος, τὸ, Quod mens agitat, ſeu agitauit, Cogitatum, Cogitatio. Item Commentatio, Sententia, ex Hermog. Vide Bud. pag. 117.

Διανόησις, εως, ἡ, Cogitatio. intelligendo pro ipſa cogitandi actione. ſi quidem quam habet verbalis formã reſpiciamus. Plut. tamẽ διανοήσεις pro διανοίας dixiſſe mihi videtur in libro qui inſcribitur πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, &c. τούτων γὰρ οὐδὲν ὅ, τι μὴ λογικόν ἐστι, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν. ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰς περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἀποκειμένας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ, διανοήσεις.

Διανοητικὸς, ή, όν, Ad cogitationem pertinens, ſeu In cogitatione & commentatione poſitus. vt Ariſtoteles Eth. lib. 2 initio, duplicem ἀρετὴν eſſe dicit, vnam διανοητικὴν alteram ἠθικήν. ſic & libri primi capite vltimo. Item Cogitatione & commentatione valens. vnde à Budæo redditur etiam Commentator, & Ingenioſus. At τὸ διανοητικὸν, Vis animi commentatrix. Idem quod τὸ διαλογιστικὸν, Damaſceno. Bud.

Διάνοια vide ſuprà inter nomina deriuata à Νοῦς. at verbale à Διανοοῦμαι eſt Διανόησις quod habes paulo antè.

c.2.Ἀδιανόητος,ου,ὁ & ἡ,q.d.Cogitatione incōprehenſibilis, A
Quem cogitatione comprehendere nemo poteſt, ſeu
com[...]ecti, aut conſequi. Fabius autem lib. 8, cap.2,
de quibuſdam dictis loquens, Peſſima verò ſunt (inquit)ἀδιανόητα hoc eſt, quæ verbis aperta,occultos ſenſus habent. vt, Conductus eſt cæcus ſecus viam ſtare: &, Qui ſuos artus morſu laceraſſet, fingitur in ſcholis ſupra ſe cubaſſe.

c.2.Προδιανοέομαι,οῦμαι,(q.d.Præcogito) Antè cogito.

ET Προςδιανοοῦμαι,Inſuper cogito, vel intelligo, &c.ſequendo ſignificationes verbi διανοοῦμαι. B

C.Διχονοέω,ῶ,Diſſentio,Diſſideo. vide ſuprà poſt nomen Διχόνοια.

C.Δυσνοέω,ῶ,Maleuolentia proſequor,Maleuolus ſum.Vt εὔνους,εὔνοια,& εὐνοῶ,ſic δύσνους,δύσνοια,& δυσνοῶ ſed multo minus vſitatum hoc verbum quàm illud.

C.ΕΙΣνοέω,ῶ,vnde aoriſt.εἰσενόησα.quo vtuntur poetæ interdum pro Animaduerti, aut etiam Vidi. vt & ſimplex ἐνόησα hanc ſignific.interdum apud eos habere dictum fuit.

C.ΕΝνοέω,ῶ,& interdum Ἐννοοῦμαι, Mente concipio,Cogito,Mecum reputo. Xenoph.Pæd.lib.2, pag.29, ἐννοῶ ὅτι ἐξεληλύθασι μὲν σὺν ἡμῖν οἱ μὲν καὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι ὧν δὲ τι ἢ γένηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι &c.Idem voce paſſiua vſus eſt eiuſdem operis libro 5, ἅμα δ' ἴσως ἡ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, ὡς εἰ οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀφιξόμενοι μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται, &c. id eſt ἐνθυμεῖται, inquit Budæus. C

¶A Platone idem vſurpari ſcribit non ſolùm pro Animo voluto,& In mentem mihi venit:ſed & pro Recordor: itidémque à Plutarcho. quorum locos apud eum vide pag.723. Exiſtimo autem ei quem affert ex Platone adiungi hunc poſſe ex eodem,in Minoe, ἴσως οὐκ ἐννοεῖς αὐτὸ ὃ βούλει σὺ ὑπομνῆσαι; D

IONICE dictum Ἐνενώθη Bud. affert ibidem ex Herodoto, habens itidem ſignificationem τοῦ ἐνθυμεῖσθαι: ET Διενενώθη,quod eſſe ait pro διενοήθη.

Ἐννόημα,ατος,τό,Mentis conceptus,Cogitatum,Commentatio. Ariſtotelē pro conceptu mentis vſ[...] teſtatur Bud.

c.2.Ἀνεννόητος,ſignif.actiua (quod obſeruandum eſt) Qui non intellexit,Qui non animaduertit,vel Qui non recordatur.Ita Bud.exponit,afferens ex Polybio Hiſt.lib. 2,ἵνα μὴ πλείους οἱ μὲν ἡμᾶς, ἀνεννόητοι τῆς τούτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττωνται τὰς αἰφνιδίους καὶ παραλόγους τῶν βαρβάρων ἐφόδους.Vbi fortaſſe poſſit etiā exponi ſimplicius Ignari,ſicut & in quibuſdā aliis locis apud Suidā, quē vide. E

At Ἔννοια vide ſuprà poſt Εὔνους.

C.ΕΠΙνοέω,ῶ,Excogito, Comminiſcor. Thuc.lib.1,οἱ μὲν γε νεωτεροποιοὶ,καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς & ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν. vnde etiam dicitur aliquid ἐπινοεῖσθαι pro Excogitari. vt apud Syneſium , διὰ κακῶν ἐπινοηθέντων πρὸς τινῶν. Interdum verò Mente agito , Cogito. vt apud eundem Thuc.lib.2,ὀλίγον τι ἐπινόουν οὐδέν.quo genere loquendi vtitur & alibi. Luc.autem in hoc loquendi genere vſus eſt nomine μικρὸν pro ὀλίγον, dicens in Nigrino,καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. At in v.l. affertur ex Plut.Pericle,οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν πεῖραν τὴν τῶν συμβόλων ἀθεσίας pro Non animaduertunt. Ex Herodoto autē in vtraque voce cum infinitiuo , pro In animum induco, Deſtino. Præterea ex Phalaride , ἐπινοοῦμαί σοι pro Animum tibi intendo. F

Ἐπινόημα , Quod quis excogitauit , ſeu commentus eſt, Commentum. VNDE Ἐπινοηματικὸς, de quo dicam in Ἐπινοητικὸς,quod proximè ſequitur. G

Ἐπινοητικὸς, Qui prompto eſt ad excogitandum ingenio, Præditus facultate excogitandi ſeu comminiſcendi quod in rem ſit.

Πόλεμος ἀνὴρ(inquit Bud.)dicitur ἐνθυμητικὸς,ἐπινοητικὸς,πολεμικὸς, Qui eſt acris commentationis ad excogitādum præſidium,aut ſubſidium.Sed idem alibi habet etiam ἐπινοηματικὸς:ſcribens,Ἐπιχειρηματικὸς,Homo ingenii verſatilis ad excogitandum quod opus eſt, εὐκίνητος, πολύτροπος,πολυειδὴς,πολύμητις, vt inquit Euſtath. qui etiam ἐπινοηματικὸς & ἐπινοητικὸς dici poteſt. Hæc ille:ſed ego nullū huius ἐπινοηματικὸς exemplū reperio. H

¶Dicitur ἐπινοητικὸς orator etiam qui inuentione valet.

Ἐπίνοια,ας,ἡ,idem quod ἐπινόημα, (ſed ἐπίνοια tamen non eſt itidem verbale,vt docui in præfatiuncula his compoſitis præfixa) Quod quis excogitauit, Commētum. vel Solertia qua quis aliquid excogitat & comminiſcitur. Ariſtoph. Veſpis, ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινὰ σοὶ ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν. Greg. ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον· ἢ οὐκ οἶδ' ὅ,τι χρὴ εἰπεῖν ἀκριβέστερον, Vereor ne hac eius ſolertia & hoc commento ſedādæ diſcordiæ, mihi epiſcopatus delatus ſit.Bud.

Ἐπίνοια, Cogitatio. Thucyd. 3, ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσι , Vt in cogitationem huius rei non veniant, Vt de hac re ne cogitent quidem. At Polybius magis nouè dixit ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι,lib.1,οὐδ' ἐπίνοιαν πεποιημένοι τῆς θαλάττης , quum antea ne cogitaſſent quidem de mari. Syneſius quoque ἐπίνοιαν dixit pro cogitatione, ſcribens epiſt.57, οὐ γὰρ ἔστιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι τινὰ γέγονε τῷ Χείρωνι πρὸς δότη τὰ κολαστήρια.

c.2.Ἀνεπινόητος,ου,ὁ & ἡ, Qui excogitari nō poteſt,ſeu Qui cogitatione comprehendi non poteſt,vel mente concipi,ὃν ἐπίνοια ἀνθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται,vt loquitur Syneſius in loco quem modò protuli.

c.2.Ἀντεπινοῶ,Contrà excogito, vel viciſſim, Contra cōminiſcor, vel,Viciſſim comminiſcor quod opponam commento alterius. C

C.ΕΥνοέω,ῶ,Beneuolus ſum,Beneuolētia proſequor.Xen. Pæd.8,οὐ ῥᾴδιον ἐστὶ φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας,οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις.Ibidem copulauit φιλοῦσι & εὐνοοῦσι. Et paſſ. Εὐνοοῦμαι,(quo vſus & Menander)vt εὐνοοῦμαι ὑπὸ σοῦ,Beneuolētiā abs te habeo. vel potius,Habeo te beneuolū.

c.2.Ἀντευνοέω,Viciſſim beneuolus ſum,Viciſſim beneuolentia proſequor.Xen.Pæd.8,οὓς γοῦν εὐνοϊκῶς ἔχοντας, τούτοις ἀντευνοοῦντας. D

C.ΚΑΤΑνοέω,ῶ,Animaduerto, Intelligo,Perſpicio. nam hæc Platonis,ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατὸν,Cicero ita vertit, Attamen illud perſpici & intelligi poteſt. Ex Thuc.affertur cum participio, κατανοῶ ὄντας,pro Intelligo eſſe. Pro Intelligo, necnon pro Conſidero poni ab Ariſtotele ſcribit B. Affertur autem κατανοῶ & cum περὶ ex Xenoph.κατανοῶ περὶ τούτων.

Κατανόημα,ατος,τό,Quod ab aliquo animaduerſum eſt,ſeu perſpectum. Vel,(vt ſcribit Bud.) Quod eſt deprehenſum & intelligētia cognitum. Vel,Commentum,Remedium excogitatum. cui interpretationi ſubiungit ex Ariſtotele in Polit.de Thalete qui conduxit olearia prela,τοῦτο γάρ ἐστι κατανόημά τι χρηματιστικόν. E

Κατανόησις,εως,ἡ, Animaduerſio,Deprehenſio. Item Cognitio. vt ἡ τοῦ ἀληθοῦς κατανόησις , quod affertur ex Gregorio. At ex Plutarcho, κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, pro Multa ingenii ſui documenta præbet. Ad verbum, Multā ſui cognitionem.Id eſt , Multos modos cognoſcendi ſui & perſpiciendi.

c.2.Ἀκατανόητος,ου,ὁ & ἡ, Qui animaduerti non poteſt,ſeu perſpici,aut intelligi. ET Δυσκατανόητος,Qui nō facilè animaduerti poteſt,ſeu intelligi.Vel,Qui vix poteſt animaduerti &c. ITEM Εὐκατανόητος,huic cōtrariū. F

C.ΜΕΤΑνοέω,ῶ, Poſt intelligo, Poſt ſapio. Id eſt, Poſtquam res eſt facta, tum demum intelligens & mecum reputans qualis ea ſit, meam de ea ſententiam muto. Sed breuius reddi poteſt, Sententiam muto, ſeu Mentem muto. (nam & Latini Mentem interdum pro ſententia dicunt) Xenoph. in ſuæ παιδείας præfatione, ἐκ τούτου δὴ ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν , μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων , οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργον ᾖ τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν, ἤν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράττῃ.Hic tamen non tam eſt Mutare ſententiam, quàm Sentētia mutata cogitare. (dixerat autem initio illius periodi ἐπειδὴ δὲ ἐνενοήσαμεν ὅτι Κῦρος &c.) Interdū verò Μετανοῶ,Me pœnitet.Lucianus De ſalt.ἢ αὐτὸν μέντοι φασὶν αἰσθόμενον οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν , ὥστε ἢ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης.Syneſius,οὐ μετανοῶ ἐφ' οἷς εὖ πεποίηκα τὸν ἄνδρα. ¶Sed plerunque pro Mutata mente reſipiſco, vel ſimpliciter Reſipiſco , & veluti ad me redeo. Redditur etiā Ad ſanam mentē redeo.(vide in Μετάνοια cum alia,tum ea quæ ex Lactantio afferam) Matth.c.3, initio,de Ioanne Baptiſta,κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας, καὶ λέγων, Μετανοεῖτε.ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. vbi vet.interpres reddit Pœnitentiam agite: Eraſmus,Pœnitentiam agite vitæ prioris. At ego attentior potius G H

reddentibus Reſipiſcite. Sic & apud Marcum. At ve- A
rò Act.cap.8, præpoſitioni ἀπὸ iungitur, μετανόησον οὖν
ἀπὸ τῆς κακίας. In Apoc.c.9 cum ἐκ. Inuenitur autem &
μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ apud Paulum, 2 ad Cor.
cap.12. quæ conſtructio durior eſt.

Μετανοῶ oppoſitum τῷ προνοῶ, vide in Προνοῶ.

Μετάνοια, ας, ἡ, Mutata mens, ſeu ſententia., Alia mens
quàm antea. (Quò pertinet quod apud Rutilium Lu-
pum legitur, μετάνοιαν eſſe ſchema, quum ipſe ſe qui
loquitur reprehendit, & id quod prius dixit, ſenten-
tia poſteriori commutat) Sed vt plurimum redditur, B
ac certè reddi debet, Reſipiſcentia, alicubi verò & Pœ-
nitentia. Lactant. lib.6, cap.24, Is enim quem facti ſui
pœnitet, errorē ſuum priſtinū intelligit. ideóque Græ-
ci melius & ſignificantius μετάνοιαν dicunt, quam nos
Latinè poſſumus Reſipiſcētiam dicere. reſipiſcit enim
ac mentem ſuam quaſi ab inſania recipit quem errati
piget, caſtigátque ſeipſum dementiæ, & confirmat ani
mum ſuum ad rectius viuēdum: tum illud ipſum maxi
mè cauet, ne rurſus in laqueos inducatur. (Vnde appa-
ret & μετανοεῖν aptè reddi Reſipiſcere) quanuis autem C
in multis Teſt. noui locis aptè reddatur Reſipiſcentia,
eſt tamē & vbi ponatur pro Pœnitētia, quæ alioqui di
citur potius μεταμέλεια. Sic certè & apud profanos ſcri-
ptores vtrāque ſignif. habet. Plut. De diſcern. adul. ὅταν
δ' ἁμαρτάνωσι καὶ πλημμελῶσιν, ὁ μὲν ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν
ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς δοκεῖ καὶ κατήγορος. Idem in
Pericle, μετάνοια δεινὴ τοὺς Ἀθηναίους καὶ πόθος ἔσχε τοῦ Κίμω-
νος. Idem plurali vtens dixit Sympoſ. lib. 7, σωφρονισμοῖς
πᾶσιν ἢ μετανοίαις τῶν νέων. Pauſan. Atticis, ἐς τοσοῦτον μετα-
νοίας ἐλθεῖν. D

C. Ὁμονοέω, vide cum Ὁμόνους & Ὁμόνοια.

C. ΠΑΡΑνοέω, ῶ, q.d. Extra mentē ſum. Sæpe redditur Deli
ro. Ariſtoph. Nub. ἐμοῦ παρανοήσαντος. Ex Eurip. au-
tem pro Perperam intelligo. ITEM Παράνοια, De-
mentia, Delirium. Ariſtoph. Nub. & Plat. De leg.

C. ΠΕΡΙνοέω, ῶ, Mente complector, Animo concipio. Bud.
ex Plut. Item pro Comminiſcor & Excogito. Item
pro περιττῶς νοῶ, vide exempla apud Bud. pag. 422.

SIC Περίνοια, Mentis conceptus, ſeu comprehenſio. Et
Solertia, Vafrum commentum. Item Intelligentia E
ſingularis. Vide ibidem.

C. ΠΡΟνοέω, ῶ, vel potius voce paſſiua Προνοέομαι, οῦμαι, An-
te percipio mente, animo prouideo, Futurum proui-
deo, ſeu euenturum. πρότερον νοῶ, vt in hoc Plat. loco in
Gorgia; vbi προνοεῖν & μετανοεῖν inter ſe opponuntur,
ταῦτα γὰρ προνοήσασι μὲν, δυσχερῆ· μετανοήσασι δὲ, ἀνίατα. Sic
autem dixit Thucydides ante Platonem, καὶ προνοῆσαι
βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα. (Alibi autem vtitur po-
tius pro Cōſiderare) Sed ponitur ſæpius pro Prouideo,
id eſt Proſpicio, Prouidentiam ago, Curam gero, Con- F
ſulo commodis alicuius. Lucianus, καὶ τῆς νεολαίας ἐπι-
μελουμένην, καὶ τῶν γερόντων προνοοῦν. (Vſus eſt & Philo De
mundo, item Paulus ap.) Nullū verò ex antiquioribus
teſtimonium affert Bud. inuenitur tamen non ſemel
apud Xenophontem: vt Pæd. 8, οἵ τε γὰρ πατέρες προνοοῦσι
τῶν παίδων. Ibidē, ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Sed
in hac ſignif. multo eſt frequentior paſſiua vox προ-
νοοῦμαι. Thuc. lib.6, pag.200, ὃς ἂν καὶ τοῦ σώματός τι καὶ τῆς
οὐσίας προνοῆται. (Idem vtitur & ſine caſu pro Conſule-
re) Sic προνοοῦμαί σου, Conſulo commodis tuis. Bud. pag. G
722 ex Xenoph. vbi tamen & accuſ. rei habet, ταῦτα ὡς φί
λου ὄντος σου προνοουμένῳ. At verò apud Paulum Ad
Rom.12, & 2 ad Cor.8, προνοεῖσθαι καλά. vbi aptius reddi
videtur Procurare quàm Prouidere. Neque enim Pro-
uidere res honeſtas, ſeu quæ honeſta ſunt, dici æquè
commodè poteſt ac dicitur Prouidere frumentum, ſeu
pabulum. ‖Προνοεῖσθαι ſunt qui poſſe etiam verti
exiſtiment Præcauere: ex hoc Dioſcor. loco, προνοητέον
δὲ καὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ διδομένων, ἐπιφερόντων δὲ πολλάκις κίν-
δυνον, οὐχ ἧττον τῶν δηλητηρίων φαρμάκων. vt ſit, Præcauendum H
etiam ab iis quæ &c. At Ruell. ita, Prouidendum etiam
iis. Ego malim, Cautione vtendum. Quæ interpretatio
eo etiam magis mihi placet, quòd videam Ciceronem
cautionem & prouiſionem copulare.

Προνοοῦμαι, Prudens & ſciens facio. Vel, Propoſito
& de induſtria facio, Conſultò aggredior, vt Budæus
pagina 722, apud Lyſiam exponit. Dicitur & ἐκ προνοίας
ποιῶ.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, Prouiſor. (quo nomine vſus eſt Horatius,
Vtilium tardus prouiſor) Gregor. περὶ φιλοπ. p.69, προ-
νοητὴς ὁ θεὸς τοῦ κόσμου οὐ καὶ ποιητής ἐστι.

Προνοητικὸς, οῦ, ὁ, Prouidendi ſolertiam habens, vel Ad pro-
uidendum propenſus. In v.l. προνοητικὴ δύναμις, q.d.
Prouiſoria facultas. Τὸ προνοητικὸν, pro eodem. At προ-
νοητικὸς λόγος ex Thucydide, Prouida ratio. SIC
Προνοητικῶς, Prouidè. vel Proſpicienter, ex Gellio.

Πρόνοια, ας, ἡ, Actio ipſa antè percipiendi aliquid mente, &
prouidendi. vnde redditur etiam Prouiſio, ex Cicero-
ne (qui interdum copulat hoc nomen & cum Cautio)
Thuc. lib.6, pag.202, γνόντες ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κα-
τορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Idem alibi, βουλῆς ἀσαφεῖ &
προνοίᾳ ἀσφαλεῖ inter ſe opponit. Sed multo frequen-
tius redditur Prouidentia. quo nomine Cicero quo-
que illud interpretatus eſt. Dicitur autem ſæpe vel θεία
πρόνοια (vt idem Cicero ſæpe dicit diuinam prouiden-
tiam) vel πρόνοια ſine adiectione. Herodian. lib.3, ὡς προ-
νοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος. Idem lib.4, οὕτω γὰρ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ
προνοίᾳ τὰς ἠπείρους διῃρῆσθαι τῷ Προποντίδος ῥεύματι. Et θεῶν
πρόνοια apud Plut. apud quem & πρόνοια ſine adiectio-
ne, ſicut & apud alios. At πρόνοια ἀνθρωπίνη, Xenoph.
quod exiſtimo aptiſſima periphraſi reddi poſſe, Quan-
tum mens hominis prouidere poteſt.

Πρόνοια cum genitiuo, item Πρόνοιαν ποιεῖσθαι, Πρόνοιαν
ἔχειν, Πρόνοιαν τίθεσθαι. Herodian.2, οὐχ οὕτω προνοίᾳ τῆς ἑαυ-
τοῦ σωτηρίας, non tam vt ſaluti ſuæ prouideret. (Ita enim
reddere malo magis ad verbum, quum præſertim &
Cicero ita ſit loquutus: quàm cum Politiano, Non de
ſalute ſua magnopere ſolicitum) Πρόνοιαν ποιεῖσθαι red-
ditur non ſolùm Prouidere, ſed & Rationem habere: vt
videbis apud Bud. p.722. At πρόνοιαν ἔχειν τινὸς dixit
Thucyd. Prouidentiam habere, ad verbum, pro eo quod
eſt Prouidere. Affertur verò & ex Iſocrate, ὁ δαίμων ἔσχεν
αὐτοῦ πρόνοιαν, pro Deus ei prouidit. Deus ei proſpexit,
ſeu conſuluit. Πρόνοιαν τίθεσθαι, Sophocl. Sed di-
citur etiā paſſiuè πρόνοιά τινος, Cura qua rei alicui proui
detur, ſeu quæ de re aliqua geritur. vt Herodian. lib.1,
καὶ διανείμας οἷς ἐδοκίμασε τῆς ὄχθης τοῦ ἔργου τὴν πρόνοιαν. Iti-
dem πρόνοια πτωχῶν apud Chryſoſt.

Ἐκ προνοίας τι ποιεῖν dicitur qui prudens & ſciens ali-
quid facit, Qui facit de induſtria, ſeu Dedita opera, aut
Cōſultò. & quod vulgò in Gallia dicimus *De guet à pens.*
Plato De leg. lib.9, p.315, ἐκ προνοίας κτείνων. Hinc τραῦμα
ἐκ προνοίας, vt apud eundem, pag.317, τραύματα ἑκούσιά τε
καὶ ἐκ προνοίας γιγνόμενα. Sic in cuiuſdam orationis Ly-
ſiæ titulo, περὶ τραύματος ἐκ προνοίας. (vtitur autem & da
tiuo προνοίᾳ ipſe in oratione pro eodem) Vide & Bu-
dæum pag.668, & 722.

Πρόνοια dicta cognomento Ἀθηνᾶ (id eſt Minerua)
apud Delphos, vt teſtatur Æſchines in Cteſiph. idque
vel quia προὐνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητὼ, vel διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ
ἱδρῦσθαι. vtranque autem etymologiam refert Harpocr.
ſed in hac poſteriore (cui tamen ille priorem dat lo-
cum) confundi puto Πρόνοια cum NOM. Προναία, quod
habet Heſych. vel potius à quo Heſychius habet geni-
tiuum Προναίας. De Πρόνοια Ἀθηνᾶ lege & Euſtathium.

AT Συννοέω ET Ὑπονοέω vide in Indice.

¶Ἀγνοέω, ῶ, q.d. Non intelligo, vel Non perſpicio, aut e-
tiam Non cognoſco: pro οὐ νοῶ, pleonaſmo τοῦ γ, litera
α ſignificante priuationem. Sed aptius vno verbo red-
ditur Ignoro, ac tum præſertim cum accuſatiuo rei iū-
gitur. Demoſth. Pro corona, τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς, Ra-
tionem non ignoras, vel Nō incognitam habes. Iſocr.
Ad Dem. πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν
ἀποβλέπουσι, Veritatem ignorant, Veritatem non co-
gnoſcunt, ſeu non norunt. Ex eodem in or. De pace
affertur cum περὶ, vbi ſcribit, περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ θά-
λατταν ἀγνοοῦσι, καὶ μάχονται πρὸς ἀλλήλους. At cum
accuſ. perſonæ apud Homerum pro Non agnoſco, Od.
ω, vbi ἐπιγνοίησι & ἀγνοίησι inter ſe opponit, Αἴ κ' ἐμ' ἐπι-
γνοίη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, Ἠέ κεν ἀγνοιῇσι πολὺν χρόνον
ἀμφὶς ἐόντα. Apud eundem tamen capitur & pro Non

cognoſco, Non noui. (Animaduertendum eſt autem A
interiici γ ab Homero, ſicut & à cæteris poetis, metri cauſa. Dicimur etiam ἀγνοεῖν ἵνα cuius ingeniū perſpectum non habemus, ſeu cuius mores ſunt nobis incogniti, aut etiā vitæ conditio. Xenophō autem videtur dixiſſe ἀγνοῶν ἐμαυτὸν eo ſenſu qua Cicero Ignoratio ſui. Ita enim ille Pæd. 7, vbi Crœſum inducit his verbis vtentem apud Cyrum, pag. 108, ἀγνοῶν ἄρα ἐμαυτὸν, ὅτι σοὶ ἀντιπολεμεῖν ἱκανὸς ᾤμην εἶναι, θεοῖσιν μὲν, &c. Cicero autem ſic Pro Cluentio, Quod erat odium, dii immortales, quæ ſuperbia, quanta ignoratio ſui, quàm grauis atque intolerabilis arrogantia. Ideo autem hoſce locos inter ſe confero quòd in vtroque ignoratio dicatur de eo qui ſeipſum non ſatis cognitum habens aut ſuas vires, ſeu conditionem ſuam, inde ad ſuperbiam & arrogantiam prolabitur. Nam ad Ciceronis quidem locum quod attinet, ignorationem ſui eo ſenſu ibi dici dubitari non poteſt, quum proximè præcedat Quæ ſuperbia, & proximè ſequatur, Quàm grauis arrogantia. In Xenophōteo autem illo, præcedentia hæc verba id oſtendunt, ὑπὸ τοιούτων δὴ λόγων ἀναφυσώμενος, &c. Sic certè Galli quoque vtuntur verbo *Meſcognoiſtre*, quod ad verbum ſonat ἀγνοεῖν, id eſt Non agnoſcere, adeo vt ἀγνοῶν ἐμαυτὸν ibi reddi poſſit itidem *Me meſcognoiſſant*. Vbi animaduertendum eſt etiam opponi ἀγνοῶ ἐμαυτὸν, & γινώσκω ἐμαυτὸν: quod γινώσκω ſumptū eſt ex illo celebri dicto Delphici tēpli foribus inſcripto, γνῶθι σαυτόν.

ἀγνοεῖν τὴν ἁμαρτίαν dicitur qui peccatum condonat, inquit Bud. non afferens vllum huius loquendi generis teſtimonium. Sed non dubito quin hoc verbo in iſta ſignif. aliquis ex veteribus etiam ſcriptoribus vſus ſit, atque adeo id imitati Latini dixerint eadem forma Ignoſcere peccatum. Planè enim exiſtimo dici ignoſcere peccatum, quaſi Non agnoſcere peccatum.

ἀγνοῶν interdum redditur Per ignorantiam, ſeu Per imprudentiam. vt quum dicitur ἀγνοῶν ἔπραξα, vel ἐποίησα. Interdum verò & vice verſa verbum ἀγνοῶ in participium mutatur: veluti ſi dicam, ἐποίησα ἀγνοῶν. quo dictum eſt modo, ἀγνοοῦντες λαμβάνουσι, pro Per imprudētiam, vel imprudentes accipiunt. Quod eleganter etiam per nomen ἄγνοια exprimitur: vt δι' ἄγνοιαν λαμβάνουσι. Nonnūquam tamē ἀγνοοῦντα ποιεῖν & δι' ἄγνοιαν ποιεῖν diſtinguuntur: vt docet Ariſtot. Ethic. 3 & 5. Inueniuntur autem oppoſita ἀγνοῶν & εἰδώς: vt apud Ariſtotelem Rhet. 1, ἢ καὶ ἀγνοοῦντος, ἢ ἄκοντος ἢ ἑκόντος καὶ εἰδότος. Cæterùm de differentia verborum ἀγνοεῖν & ἀμφιγνοεῖν, vide in Ἀμφιγνοῶ. E

Ἀγνοέομαι, οῦμαι, Ignoror. Æſch. contra Cteſiphontem, ἠγνοημένος ὅστις καὶ πῶς ποτε ἐστὶ βεβιωκώς. quo in loco de perſona dicitur. At de re apud Demoſth. Pro corona, τὸν ἑκάστου καιρὸν οὐ παρεθέντα, οὐδ' ἀγνοηθέντα. Apud Iſocratem ἀγνοούμενον opponitur τῷ προδήλῳ, in Archidamo, καὶ τοῦ μὲν ὄντος προδήλου, τοῦ δὲ ἀγνοουμένου. F

Dici autem ἀγνοῶ tanquam à νοῶ, per pleonaſmum literæ γ, docui paulo antè, ſequēs vulgò receptā ſententiam. ſed hoc ſciendum eſt, Euſtathium tradere Æolicum eſſe γνοῶ pro νοῶ, vnde ſit hoc ἀγνοῶ. Sed quid de ἄγνοια ille reſpondebit?

Ἀγνόημα, ατος, τὸ, Ignoratio. Gregorius, ἀγνόημα ἠγνόησε τῆς οἰκείας ἀσεβείας ἀνάξιον. Sic in loco incerti autoris apud Suidam, ἀγνόημα τοσοῦτον ἠγνοηκότας, ὥστε &c. Sic autem dicitur ἀγνοεῖν ἀγνόημα, vt νοσεῖν νόσον, & Latinè Dolere dolorem. ‖ Aliquando ſignificat peccatum per ignorantiam ſiue per imprudentiam commiſſum. & ita non ſemel vſurpatur à Dionyſio Areopagita. G

Ἄγνοια, ας, ἡ, Ignoratio, cum genitiuo. vt apud Demoſth. Pro corona, ἄγνοια τοῦ συνισταμένου καὶ φυομένου κακοῦ. Sic Dion hiſtoricus, ἄγνοια τῶν χρειῶν, ob ignorationem locorum. Sic δι' ἄγνοιαν, ob ignorationem, Plut. De muſica, non ſemel. Item Ignorantia, ſiue Imprudentia. ſine caſu ſæpiſſime. vt Contra Midiam, Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Sic δι' ἄγνοιαν apud eundem pro Per imprudentiam: oppoſitum habens ἐξεπίτηδες: contra Philipp. 3, ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν. id eſt, H

aut dedita opera, aut per imprudentiam, ſiue imprudentes. Pro δι' ἄγνοιαν dicitur etiam ἀγνοίᾳ. Xen. Pæd. 3, ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι.

Ἄγνοια (inquit Suidas) eſt habitus quidam prauus & ex falſitate. quòd ſi quis ἄγνοιαν appellat ſcientiæ priuationem, errat. Hæc ille. videtur tamen apud Athenæū hoc modo vſurpari lib. 6, vbi dicitur, ὧν ἰᾶσθαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδης τοῦτό γε νομίζω δύνασθαι. Præterea Heſychius ἄγνοιαν non ſolùm ἀγνωσίαν exponit, ſed & ἀμαθίαν. Cæterùm quāuis ἄγνοιαν propter ſignificationem ſubiunxerim verbo ἀγνοῶ, verbale tamen non eſt (ſicut & de aliis pleriſque ſuprà admonui) ſed vt ἀγνοέω ſit à νοέω, præfixo α priuatiuo, & inſerto γ, νοέω autem ſit à νοῦς: ſic ἄγνοια factum fuiſſe manifeſtum eſt ad exemplum eorum quæ à νοῦς deriuātur, veluti ἄνοια, ἀπόνοια. Vide quæ notaui paulo antè de Ἀγνοῶ ex Euſt.

¶ ἈΜΦΙγνοέω, ῶ, Aliqua ex parte cognoſco, ſed non omnino. ita vt dubitē an ſit quod eſſe puto. (nam ἀμφὶ in iſto compoſito ſonare puto tale quid quale apud Latinos Circiter) Huius autem expoſitionis occaſionem mihi præbet & Heſychius, ἀμφιγνοεῖν eſſe dicens τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. Redditur alioqui vnico verbo, videlicet Dubito, ſeu Ambigo: & quidem ſiue accuſatiuo iunctum, ſiue præpoſitioni περὶ habenti ſuū genitiuum. Plut. in Pelopida, 92, τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον, dubitantibus de loco, vt vertit Bud. vbi tamen putem reddi etiā poſſe Non ſatis cognoſcentibus. At iuncto præpoſitioni περὶ huic verbo non itidem conuenire hæc mea interpretatio poſſit: ſed reddendum potius Dubito, vel Ambigo. Iſocr. ad Nicoclem, ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάζοντας. Plato autem dixit ἀμφιγνοεῖν ἐπί τινος, in Gorgia, ἀμφιγνοῶ μέντοι ὦ Πῶλε ἐφ' ἑκάστου ὧν λέγεις. Sine præpoſ. & ſine caſu in hoc Agathiæ loco, apud Suidam, καὶ ὅτου δὴ ἕνεκα τὸ δρᾶσθαι ἀμφιγνοοῦντι. Cui loco ſubiungit, eſſe igitur ἀμφιγνοεῖν, vel ἀγνοεῖν, vel ἐνδοιάζειν: ſed nequaquam illi aſſentior ἀμφιγνοεῖν confundenti cum ἀγνοεῖν. quum ex iis quæ modò dicta fuerunt, non parum eſſe inter hæc diſcriminis manifeſtum ſit. quod tamen Ammonius non ſatis aptè enucleare videtur, quum ἀμφαγνοεῖν exponit ἔν τινι ἐπιδιστάζειν. Vbi obſerua etiā ἀμφαγνοεῖν à THEM. Ἀμφαγνοῶ, quod & alibi inuenitur pro ἀμφιγνοῶ. Animaduertendum eſt autem, ἀμφαγνοῶ eandem ſignificationem habere cum ἀμφιγνοῶ, licet hoc ex ἀμφὶ & γνοῶ, (pro νοῶ) illud ex ἀμφὶ & ἀγνοῶ compoſitum ſit. Hoc autem ideo fit quia qui ex parte aliquid cognoſcit, ex conſequenti ignoret etiam ex parte: & qui dicitur ignorare ſeu incognitum habere aliquid ex parte, is itidem ex conſequenti, ex parte cognoſcere intelligatur. Poteſt tamen & ſuſpectum eſſe hoc ἀμφαγνοῶ.

ΝΟΣΟΣ, ου, ἡ, Morbus. Galen. Meth. med. lib. 2, cap. 3, τὴν ἐναντίαν ὑγιείᾳ διάθεσιν, ὑφ' ἧς ἐνέργειαν λέγομεν βλάπτεσθαι, νόσημα (ſiue νόσον, vt in lib. De ſympt. diff.) μόνον προσαγορεύομεν, εἴτε πολυχρόνιος εἴτ' ὀλιγοχρόνιος, εἴτ' ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνηται. Demoſth. Epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχάς. Xen. Pæd. 8, νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κλίνουσι. Simili loquendi genere, ſed metaphorico, dixit Theodor. Hiſtor. Eccleſ. lib. 5, τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμαις πολλαῖς ἐπισκῆψαι μαθών, Marcionis peſtem incubuiſſe & graſſari: de hæreſi loquens. Thucyd. lib. 7, ὄρρωται δὴ ὡς διακείμαι ὑπὸ τῆς νόσου. Herodian. lib. 3, ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. Syneſ. epiſt. 37, νόσῳ χαλεπῇ προσπαλαίσιν, graui morbo conflictatus eſt. Ariſtoph. Nub. Νόσος μ' ἐπέλαβεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. Plut. De ſera num. vind. ἀλλ' ἁμαρτήματα νόσος καὶ κατανεμηθεῖσα τοῦ σώματος. Idem eodem libro, νόσου ἄλλος ἄλλον οὐ παύει θεραπευόμενος. Xenoph. Hellen. 5, νόσων θεραπείαις. Idem, νόσου διαλυθείσης, ſoluto morbo. Xen. Pæd. 5, νόσου ἀπαλλαγῆναι. Iſocr. ἡ δ' ἔνησε ταύτην τὴν νόσον ἐξῆς ἀπέθανε. Herodian. νόσῳ φθαρείς, morbo abſumptus. Ita enim malo quàm cum Politiano, Morbo interceptus. Et ἱεραὶ νόσοι apud Plut. Sacri morbi. Peculiariter autem ἱερὰ νόσος dicitur epilepſia, de qua in Ἱερά. ‖ Metaph. accipitur pro Vitium. Eurip. Oreſte, Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν αἰσχίστην νόσον. Luc. Lexiph. ξένη περὶ τὴν φωνὴν νόσῳ ξυ-

νόντα. Eurip. apud Suidam, νόσον ἔχειν pro φαῦλον ἦθος ἔχειν. Et apud Herodianum lib. 4, εἰς ἀνανδρίαν καὶ θηλείαν νόσον διέβαλεν, de animo effœminato. Quum de malo grauiori dicitur, reddi poteſt Peſtis. vt paulo antè in loco Theodoreti, vbi hæreſin vocat νόσον. Plato in Sophiſta νόσον & ϛάσιν idem eſſe dicit, vt & in νοσέω infrà repetetur.

C. Νοσογνωμονική, ſub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Peritia cognoſcendorum morborum, Cognitio morborum. A Platone apud Diog. Laert. ſtatuuntur τῆς ἰατρικῆς εἴδη πέντε, ἡ μὲν φαρμακευτική, ἡ δὲ χειρουργική, ἡ δὲ διαιτητική, ἡ δὲ νοσογνωμονική, ἡ δὲ βοηθητική: quam νοσογνωμονικὴν dicit ἰᾶσθαι τὰς ἀρρωστίας διὰ τοῦ γνῶναι τὸ ἀρρώστημα, pag. 167, & 168.

C. Νοσοκόμος, ου, ὁ, Qui ægrotos curat. vel Ægrotis curandis præfectus. vt valetudinarii medici iuriſconſultis. ET Νοσοκομέω. Ægrotos curo, vel Ægrotis curandis præſum, vt valetudinarii medici, & miniſtri etiam qui ægris adſunt & ſubſeruiunt. Diog. Laert. in Bione, pag. 207, de ipſo Bione qui in morbum inciderat, ἀπορίᾳ δὲ καὶ τῶν νοσοκομούντων δεινῶς διετέθη, ἕως Ἀντίγονος αὐτῷ δύο θεράποντας ἀπέστειλε. Et Νοσοκομοῦμαι, Ægrotus curor ab eo ſeu aliis qui ægrotantium curam gerunt, aut etiam ab alio quolibet. ac Syneſ. epiſt. 67, καὶ νοσοκομούμενον ἔτι τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐκβιασάμενος, γέγονα κατὰ Παλαίβισκαν. Ex quo intelligitur infirmum adhuc. ITEM Νοσοκομία, ας, ἡ, Ægrotorum curatio: de iis qui ægris ſubſeruiunt. ſeu Infirmæ valetudinis cura. Greg. ἰατρικὴν μὲν γὰρ ἡ τοῦ σώματος ἀρρωστία καὶ νοσοκομία ἀναγκαίαν αὐτῷ πεποίηκασι. ET Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, Locus in quo ægroti curantur, Valetudinarium. vt Columella, Si alter languidior eſt, in valetudinarium confeſtim deducat. Vtitur hoc vocabulo Hieron. in Epiſt.

C. Νοσοποιὸς, οῦ, ὁ, Morbum afferens, Morbum incutiens, vt Plaut. & Lucr. loquuntur. Ad verbum, Morbum ſeu morbos faciens, vt Celſ. dicit, Intereſt enim, fatigatio morbum, an ſitis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit. vt νοσοποιὸς αἰτία apud Alex. Aphrod. Cauſa morbi, ſeu quæ morbum fecit. Et νοσοποιὸς χυμὸς, ſuccus qui morbum fecit. vel Morbidus, vt Lucr. dicit, — fit morbidus aër. ET Νοσοποιέω, Morbum ſeu morbos facio, Morbos affero ſeu incutio, In morbum coniicio, ſeu iniicio. Ceb. Theb. ἐκβάλλειν πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, quæ morbum aliquem facere poſſint, Omnia morbida ſeu Omnes morbi cauſas. Νόσον ποιεῖν diuiſa voce in ea ſignific. dicit Plato lib. 4 Polit. cui opponit ὑγίειαν ποιεῖν.

C. Νοσοτροφία, ας, ἡ, Morbi nutritio: quum quis morbum, curando corpore, producit. aut Longus morbus. Plato lib. 3 De rep. Idem lib. 6, ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία, ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν κατεῖχε. Bud.

C. Ἄνοσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nullo tentatur morbo, Qui morbidus ſeu morboſus non eſt, Immunis à morbis. ſeu (vt Cic. interpr. pag. 19 mei Lex. Cic.) Qui omni morbo caret. Athen. lib. 12, ζῶν δὲ ἰσχνότατος ἄνοσος διετέλεσε, de Panareto quodam. Philo De mundo ex Plat. τὸν κόσμον ἄνοσον εἶναι καὶ μὴ φθαρησόμενον, ægrotationis expertem, vt Bud. interpret. Videtur autem Philo intellexiſſe locum illum qui habetur pag. 18 mei lex. Cicer. ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ Cic. ita interpr. Nequis morbus eum poſſit aut ſenectus affligere. Thuc. lib. 2, τὸ μὲν γὰρ ἔτος (ὡς ὡμολογεῖτο) ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν, Minimè morbidus (vt Lucretio Morbidus aer) ſeu Salubris. In quo poſteriori loco ἄνοσος opponitur τῷ νοσοποιῷ. In v. l. ἄνοσος κακῶν, A malis alienus.

C. Βαρυνόσος, Graui morbo implicitus: vel Graues morbos incutiens.

C. Ἐπίνοσος, Morbis obnoxius, oppoſitum τῷ ἄνοσος. vt ἐπίνοσον σῶμα, quod etiam νοσηματικὸν & νοσηματῶδες, morbidum ſeu morboſum. Ariſtot. Ethic. 3, cap. 4, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, τοῖς μὲν εὖ διακειμένοις ὑγιεινά ἐστι, τὰ κατ' ἀλήθειαν τοιαῦτα ὄντα· τοῖς δ' ἐπινόσοις, ἕτερα. vbi opponuntur τὰ εὖ διακείμενα σώματα & τὰ ἐπίνοσα. VNDE Ἐπινόσως, More eorum qui morbis tentantur. Poll.

C. Μακρονοσία, ας, ἡ, Morbus longus ſeu diuturnus.

Νοσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Morboſus, Morbidus: cui opponitur ὑγιεινὸς ab Ariſtot. Dicitur verò tam de perſona aliqua quàm de re. Plut. Apophth. Μακεδόνων τοὺς νοσώδεις καὶ ἀναπήρους. Idem De ſera num. vind. ἐὰν ἐκ φαύλου γένηται χρηστὸς, ὥσπερ ἀνεκτικὸς ἐκ νοσώδους. Idem in Lyc. λέγεται γὰρ ἐξετάζεσθαι τὰ ἐπιληπτικὰ καὶ νοσώδη πρὸς τὸν ἄκρατον ἀποσφακελίζοντα· τὰ δὲ ὑγιεινὰ, μᾶλλον στομοῦσθαι, καὶ κρατύνειν τὴν ἕξιν. Idem De orac. Pyth. νοσώδη χλωρότητα καὶ φθορὰν ἀκαλλῆ. Item τὸ νοσῶδες quaſi dicas Morboſitas. de iis qui ſunt νοσώδεις, id eſt Morboſi. Plut. Symp. 4, κατηγορεῖ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου τὸ ἐπίκηρον καὶ νοσῶδες, quare ſint expoſita & obnoxia morbis. Locus etiam aliquis νοσώδης dicitur pro νοσοποιὸς, Morbidus, vt Morbidus aer Lucretio. Iſocr. τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι. Sic Plut. τὰ νοσώδη χωρία φυλάττεσθαι. Idem περὶ πολυπραγμοσύνης, de Empedocle loquens, διασφάγα βαρεῖαν καὶ νοσώδη κατὰ τῶν πεδίων τὸν νότον ἐμπνέουσαν. Ibidem dicit δυσχείμερον οἰκίαν ἢ νοσώδη. VNDE Νοσωδῶς, More eorum qui morboſi ſeu morbidi ſunt & valetudini obnoxii. Quod aduerb. Polluci videtur eſſe δυσήκοον, vt in Νοσηρῶς dicetur.

Νοσέω, ῶ, Ægroto, ſeu Ægrotus ſum, (vt Cicero interpr. pag. 62 mei lex. Cic.) Æger ſum, Malè valeo. Plut. παῖδες ἰατρῶν βούλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Idem, φάρμακα προσάγοντες οὐ νοσοῦσιν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ μὴ νοσῆσαι. Idem, ἐκ τοῦ σφόδρα νοσεῖν μηδ' ὅτι νοσοῦσιν αἰσθανόμενοι. (ſic Herodian. libro 5, νοσῶν χαλεπώτατα) Idem in Sympoſ. 8, ἐκ τούτων νοσοῦμεν οἷς καὶ ζῶμεν. Luc. ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας ἀπέθανε. Idem De ſaltat. νοσῆσαι ὑπὸ λύπης. vbi etiam reddi poſſet In morbum incidere. Rurſum Plut. Pericle, ἀπέθανεν ἐν τῷ λοιμῷ νοσήσας. Idem, νοσοῦμεν καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. ſicut Ariſtot. libro 3 De part. νοσεῖ τοὺς νεφροὺς, renum morbo ſeu vitio laborare. Et in particip. οἱ νοσοῦντες, Ægri. Plutarch. ex poeta quodam, Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Athen. libro 2, παρηγορεῖσθαι τοὺς νοσοῦντας. Accipitur etiam metaphor. Dicitur enim & mens νοσεῖν. Hippocr. ὁκόσοι πονέοντές τι τοῦ σώματος, τὰ πολλὰ τῶν πόνων οὐκ αἰσθάνονται, τούτοισιν ἡ γνώμη νοσέει. id eſt, Celſo interprete, Quibus cauſa doloris, neque ſenſus eius eſt, his mens labat. Aliâs de leuiore quoque animi ægritudine dicitur, vt apud Iſocr. De pace, νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον πλὴν λόγος. Diphilus apud Athen. libro 6, νῦν δὲ καὶ κακεξία τὶς ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι. Sed & is qui hæreſin aliquam imbibit, νοσεῖν dicitur. Chryſoſtom. in 1 ad Corinth. 15, ἄξιον δὲ ἀκοῦσαι τί ἐνταῦθα λέγουσιν οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες. Idem pagina 239, ταῦτά μοι εἴρηται κατὰ τῶν τὰ τοιαῦτα νοσούντων, qui errore iſto laborant, vel etiam ſequuntur. Aliquando νοσεῖν accipitur pro Inſano ſtudio flagrare, teſte Bud. qui ex Plat. Phædro affert, ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν, ἰδὼν ὅτι ἕξοι συγκορυβαντιῶντα. Sic Plut. De laude propr. τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι. Νοσεῖν dicitur etiam ἐπὶ τοῦ θορυβεῖσθαι καὶ ταράττεσθαι, vt Poll. teſtatur: apud Demoſthenem pro Inteſtinis diſcordiis laborare, & malis conſiliariis vti, magiſtratibúſque corruptis: de ciuitatibus, pagina 99, αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασι. Hæc Bud. Sic apud eundem Demoſth. Phil. 3, πυνθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς ὡς νοσοῦσι καὶ στασιάζουσιν ἐν αὐτοῖς. Aliquanto pòſt, ἐπειδὰν τούτοις κρατῶν πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς καὶ τεταραγμένους προσπέσῃ. Plato quoque in Sophiſta, p. 136, νόσον & ϛάσιν idem eſſe dicit. atque Heſych. quoque νοσοῦν exp. στασιάζειν. (qui tamē infinitiuus eſt à VERBO Νοσόω) His addenda ſunt & hæc de perturbato & malo vrbiū aut regionū ſtatu. Thuc. lib. 2, ἀκμαζούσης ἔτι τῆς πόλεως καὶ οὔπω νενοσηκυίας, necdum labefactata. Demoſthenes Philipp. 3, ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς. vbi nota eum præponere quod maius & grauius eſt, poſtponere quod leuius & ordine prius. Apum quoque aluearia νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit: vt ex Plinio cognoſcitur qui hunc Ariſtotelis locum, ἤδη δὲ νοσήσαντός τινος σμήνους ἦλθόν τινες ἐπ' ἀλλότριον, καὶ μαχόμεναι νικῶσαι ἐξέφερον τὸ μέλι, ita interpretatus eſt, Quod

ſi deſeruerit alicuius aluei cibus, impetum in proximas A faciunt rapinæ propoſito.

Νόσημα, ατος, τό, Morbus. idem cum νόσος, vt ex Galeni verbis in νόσος citatis manifeſtum eſt. In definit. Stoicis, ἀῤῥώστημα, ἐστὶ νόσημα μετὰ ἀσθενείας, id eſt (interprete Cicerone) Ægrotatio, morbus cum imbecillitate. Plutarch. τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων. Sic Iſocrat. De pace, τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. Rurſum Plutarchus Sympoſ. 8, καινὰ καὶ ἀσυνήθη νοσήματα φέρουσι, morbos nouos & inſolentes afferunt. Luc. De hiſt. ſcrib. ἀτεχνῶς ἐμπεσεῖν τι νόσημα. Iſocr. Panath. ἐπιγιγνομένου μοι νοσήματος. Xenoph. Pæd. 5, ὡς μὴ ἐξαπίνης ἄσιτοι γιγνόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν, in morbum aliquem incidamus. Xenoph. De re equeſtri, ἀρχόμενα πάντα εὐιατώτερα ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιῤῥωθῇ τι καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα. Plut. [illegible] λῦσαι τὸ νόσημα τοῦ κάμνοντος. Idem de curioſitate, πολλοὺς ἀποθανεῖν ἂν ὑπομεῖναι πρότερον ἢ δεῖξαι τι τῶν ἀποῤῥήτων νοσημάτων ἰατροῖς. Plin. Ægrotationem vertit, pro his Theophraſti, καὶ τὰ μὲν νοσήματα σχεδὸν ταῦτα, καὶ ἐν τούτοις, dicens, Et ægrotatio quidem ferè in iis eſt: de arborum & ſeminum morbis. Metaph. quoque capitur vt νόσος & νοσέω. Plutarchus Pericle, ἔοικε δ' ὥσπερ συγγενικὸν αὐτοῦ προσαναμάξασθαι νόσημα τὴν φιλαργυρίαν. Idem in Lycurgo, τὰ τούτων ἔτι πρεσβύτερα καὶ μείζω νοσήματα πολιτείας, πλοῦτον καὶ πενίαν, ἐξελαύνων. Et de amore frat. φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἴσχιστα νοσήματα καὶ κῆρας. Idem De orac. Pyth. στάσεις οὐκ εἰσὶν, οὐδὲ τυραννίδες, οὐδὲ ἄλλα νοσήματα καὶ κακὰ τῆς Ἑλλάδος. Thucyd. verò lib. 2 dixit etiam ἀνομίας τὸ νόσημα. Et Plato epiſtola 8, εἰς τὸ τῶν προγόνων νόσημα ἐμπίπτειν, in maiorum vitia incurrere. Item in placitis Stoicorum, νόσημα, οἴησις σφόδρα δοκοῦντος αἱρετοῦ, quod Cic. ita interpr. Animi ægrotatio, opinatio vehemens de re non expetenda tanquam valde expetenda ſit, inhærens & penitus inſita. VNDE Νοσηματικός, οῦ, ὁ, ET Νοσηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Morboſus, Morbidus. Idem cum νοσώδης. quod vide. Plut. De virtut. mul. τῷ σώματι νοσηματικῇ, corpore valetudini obnoxio, ſeu morboſo, vt Varro dicit morboſum pecus, & morboſum ſeruum Cato: morbidas apes Varro: morbidum corpus, Plinius. Νοσηματώδη dicuntur etiam accidentia quæ ex ægrotatione manant, ſeu Quæ cauſam habent & originem à morbo. Exempla duo ex Ariſtot. habes apud Bud. pag. 132. Sic idem Ariſtot. Ethic. 7, cap. 5, οἱ δὲ διὰ νόσους, [θηριώδεις γίνονται] οἷον ταῖς ἐπιληπτικαῖς, ἢ μανίας νοσηματώδεις. A νοσηματώδης eſt ADVERB. Νοσηματωδῶς, More eorum qui valetudini obnoxii ſunt, More eorum qui ſunt corpore morboſo ſeu morbido. vt νοσηματωδῶς ἔχειν apud Ariſtot. Ethic. 7, quod Poll. dicit ἐπινόσως ἔχειν. A νόσημα autem eſt & DIMIN. Νοσημάτιον, ου, τό, Morbus leuior. Ariſtot. lib. 3 Rhet. de ὑποκορισμῷ loquens ὃς ἔλαττον ποιεῖ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, ex Ariſtophanis Babyloniis, ἀντὶ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον, καὶ νοσημάτιον.

C. Ἀνόσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄνοσος. v. l.

C. ἈΝ Ἀνανοσέω, Rurſus ægroto, Denuo ægroto, In morbum recido.

Νοσηλεύω, F. εύσω, Ægrum curo & ei ſubſeruio, officia neceſſaria præſtans: νοσοῦντι ὑπηρετῶ, vt Heſych. exponit. idem cum νοσοκομέω. ſic accipitur & θεραπεύω, vt ſuprà docui Tomi 1, col. 1540, litera H. Iſocr. Æginet. ἐνοσήλευον αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός. Et paulo ante, ἐπειδὴ ἠσθένησε ταύτην τὴν νόσον ἐξ ἧς ἀπέθανεν, οὕτως αὐτὸν ἐθεράπευσα ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερον. quem aliquanto pòſt dicit ſe λειποψυχοῦντα ἀποκομίσαι ἐπὶ τὸ πλοῖον, μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἑαυτοῦ, φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων. Sic & apud Theodorit. lib. 5 Hiſtor. Eccleſ. de vxore Theodoſii, τοὺς κλινοπετεῖς δι' ἑαυτῆς ἐνοσήλευεν, αὐτὴ καὶ χύτρας ἀποφέρουσα καὶ ζωμοῦ γευομένη καὶ τρύβλιον προσφέρουσα. Paſſ. νοσηλεύομαι, Æger curor ab eo qui ægrotātib. ſubſeruire & neceſſaria officia præſtare ſolet: vt νοσοκομοῦμαι. Itē pro Ægroto. Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύσατο. frequens apud eum ſcriptorem, teſte Budæo. Νοσηλεύω idem Budæus ex Celſi interpr. Infirmo, & Valetudinarium reddo: citans eius ſignif. vſum ex Chryſoſt. comment. in epiſtolam ad Hebr. pagina 194. VNDE Ἐκνοσηλεύω, Ægrum curo. idem cum νοσηλεύω: vel potius Ægrum diligēti cura & obſequiis officiiſque neceſſariis è morbo ad priſtinam valetudinem reduco. Theod. Hiſtor. Eccleſ. lib. 5, ἵν' ὥσπερ ἐκ μακρᾶς ἀῤῥωστίας τῇ κατὰ μικρὸν ἐπιμελείᾳ τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῆς εὐσεβείας ὑγίειαν ἐπαναγάγωμεν. Heſychio ἐκνοσηλεῦσαι eſt ἀναῤῥῶσαι. Ab νοσηλεύομαι autem eſt VERBALE Νοσηλεία, ας, ἡ, Ægrotatio in qua neceſſaria ægro officia præſtantur: AT Νοσήλεια, τά, ipſa illa officia aut remedia quæ in eiuſmodi curatione ægro adhibentur. Suidas, νοσηλεία, ἀσθένεια· νοσήλεια δὲ, φάρμακα, τὰ θεραπευτικά. Eſt autem νοσηλεία à νοσηλεύομαι ſignificante νοσῶ οὐκ ἐπαχθῶς, vt idem Suidas exponit. Veruntamen actiuè etiam accipitur pro Curatio ægroti qua debita ei officia præſtantur, ſicut θεραπεία. Et eſt ab actiuo νοσηλεύω, quod idem Suid. exponit, νοσοῦντι θεραπεύω, vt apud Plut. in Lycurgo, pagina 14, μακρῶν μὲν ὕπνων, θερμῶν δὲ λουτρῶν, πολλῆς δὲ ἡσυχίας καὶ τρόπον τινὰ νοσηλείας καθημερινῆς δεόμενον. Pro ægrotatione capi poteſt in hoc eiuſdem Plut. loco in lib. An ſeni capeſſ. reſp. ἐκ μακρᾶς οἰκουρίας, ὥσπερ νοσηλείας, ἐξανισταμένου καὶ κινουμένου γέροντος ἐπὶ στρατηγίαν ἢ πραγματείαν, ex longo morbo ſeu diuturno. Sic & apud Soph. in Philoct. initio, θάλπεται ῥάκη βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα, id eſt νόσου βαρείας πεπληρωμένα, ſiue νοσοκομίας, vel τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας. tot enim modis ſchol. exp.

Νοσηρός, οῦ, ὁ, Morbidus, Morboſus. idem cum νοσώδης, νοσηματώδης, νοσηματικός & ἐπίνοσος. ac ſicut ſuprà νοσώδη χωρία habuim. ex Iſocr. & Plut. ſic apud Xenoph. Pæd. 1, περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν. Poll. lib. 3, νοσηρότερον. ὅθεν καὶ νοσηρὸν χωρίον καὶ νοσῶδες. τὸ γὰρ νοσακερὸν, ἐσχάτως κωμικόν. Eſt autem hoc νοσηρός à νοσήσω, futuro verbi νοσέω, AT Νοσερός, ab ipſo νοσέω, teſte Euſtathio. quod νοσερός eiuſdem cum νοσηρός ſignificationis eſt. Plut. Lyc. pag. 18, ὡς ἠθῶν οὐκ ἀναπλησθήσονται πονηρῶν ἢ σωμάτων νοσερῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων. ſuprà νοσώδη & νοσηματικὰ σώματα, quæ Plinius morbida, Cato & Varro Morboſa. VNDE Νοσερῶς, More eorum qui valetudini obnoxii ſunt & morbidi. Poll. lib. 3, καματηρῶς, ἀῤῥώστως, νοσερῶς, ἐπινόσως· τὸ δὲ νοσωδῶς, οὐκ ἤκουον. Ariſtot. Polit. lib. 6, τὰ νοσερῶς ἔχοντα τῶν σωμάτων καὶ τὰ τῶν πλοίων ἐκλελυμένα.

AT Νόσιμος quod in v. l. exponitur Ægrotus, mihi equidem ſuſpectum eſt.

Νοσακερός, οῦ, ὁ, idem cum νοσηρός & νοσερός, Morbidus, Morboſus. quod licet Pollux ἐσχάτως comicum eſſe dicat, reperitur tamen apud Ariſtot. Polit. 3, cap. 4, de auaris qui magiſtratus habent quæſtui, βούλονται συνεχῶς ἄρχειν· οἷον εἰ συνέβαινεν ὑγιαίνειν ἀεὶ τοῖς ἄρχουσι, νοσακεροῖς οὖσι, valetudinariis ſeu valetudini obnoxiis.

Νοσάζω, Ægrotum reddo, Ægrotum facio: cui oppoſitum ὑγιάζω. vt apud Galenum αἴτιον νοσάζον, cauſa morbi, quod & νοσῶδες & νοσοποιὸν dicitur: oppoſitum habens τὸ ὑγιάζον, vt Bud. tradit. Themiſt. in 5 Phyſ. ἐναντίον γὰρ δοκεῖ τὸ ὑγιάζεσθαι τῷ νοσάζεσθαι. Idem Bud. habet ET Νοσίζω, Ægrotum facio. ex Gazæ interpr. cui itidem opponi dicit τὸ ὑγιάζω.

Νοῦσος, ου, ἡ, Morbus: Ionicè pro νόσος. Od. λ, δολιχὴ νοῦσος, lõgus morbus ſeu diuturnus, Aretæo χρόνιον πάθος. Heſiod. Aſp. Νούσων τ' ἀργαλέων αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔθηκαν. Od. ε, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Δηρὸν τηκόμενος. Il. ν, Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι. quod ſuprà νόσῳ φθίρεσθαι. Od. ο, Πείνη δ' οὔ ποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι. Od λ, Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν. Et Il. α, de peſte (vt & apud Thuc. ſuprà νόσος) Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Od. ι, Νοῦσόν γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι, morbum à Ioue immiſſum: ſeu νόσον λοιμικήν. Frequens apud Hippocr. & Herodot.

C. Νουσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Morbos afferens: νοσήματα φέρων, vt Plut. loquitur. Extat in Epigr.

C. Νουσαχθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Morbo grauatus, Æger. Oppian.

C. Ἄνουσος, Omni morbo carens, pro ἄνοσος. Odyſſ. ξ, ἀσκηθεῖς καὶ ἄνουσοι.

C. Βαρύνουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Graui morbo laborans.

C. Νουσαλέος, ου, ὁ, Morbidus, Morboſus, Valetudinarius.

Aut ſimpliciter Ægrotus.Nonn. A

ΝΟΣΤΕ'Ω, ῶ, F.νόστω, Redeo. Il.σ, οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Il.ρ, καὶ αὐτοὶ Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενοίμεθα νοστήσαντες. Od.υ, τόδε κέρδιον ἦεν Εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα. Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. Et paulo antè, ἐώλπει Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε. Plutarch.Hellen. Μήποτε νοστήσαιτε φίλαν ἐς πατρίδα γαῖαν. quē verſum ſcribit τὰς ἀπάγοντας εἰς Κασσιοπαίαν τ' βοῶν, ἐξ Αἴνου ταῖς παρθένοις προπεμπούσαις ſolitas fuiſſe ἐπᾴδειν ἄχρι τῶν ὅρων. ‖Aliquando capitur pro Eo, Proficiſcor, B ſicut & νέομαι & νείσσομαι, vnde ipſũ deriuarũt quidã. Odyſſ.ο, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ με νοστήσαντα, Illuc profectũ, Quum eò veniſſem. ‖Interdũ & Aduenio. Plato Epiſt. 7, νοστεῖν de mortuis dixit huc & illuc euntibus ac redeuntibus ſeu errantibus, ὑπὸ γῆς νοστῆσαι πορείαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῇ. vbi exponitur, Sub terra paſſim turpiter miſeréque omnino circumferri.

Ἀνόστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnde rediri nequit, Vnde aliquis redux eſſe ſeu fieri nequit. Epigr.lib.3, Ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων, irremeabilem, Virg. C

Νόστος, ου, ὁ, Reditus. quod quidam grammatici exiſtimãt eſſe verbale à νέομαι ſiue νείσσομαι, id eſt Redeo. vnde alii ipſum verbum deduxerunt, vt dictum eſt. Odyſſ. α, Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε, reditum Græcorum ex bello Troiano. Od. σ, οὐδὲ νέεσθαι Οἴκαδ', ὅπῃ οἱ νόστος, nec redire domum quò redire animus ei eſt. Od.γ, Νόστου μιμνήσκεσθαι, reditus meminiſſe. pro quo Il.ι dicit νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι, de reditu cogitare. Od.λ, νόστοιο μέδεσθαι. Od.α, νόστου κεχρημένος. pro quo Od.λ, μάλα περ νόστοιο χατίζων. Od.ο, οὔ σ' ἔτι γε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω Ἱέμενον νόστοιο. Od. ψ, Νόστον D ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. Od.ι, Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν, νόστοιο λάθηται, reditus obliuiſcatur. Od.ψ, de Vlyſſe, Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλεσε δ' αὐτός, reditum in Græciam. Od.ξ, ἦ γὰρ τούς γε κατὰ νόστον ἔδησαν. Od.μ, Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, adimebat eis reditum: de ſociis Vlyſſis è naui in pelagus delapſis. Cõtrà, Od.ζ, Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα. Il.β, Ἀχαιοῖσιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη. Et νόστον ἀποίσεται apud Eurip. Reditum auferet, hoc eſt, Reditum nanciſcetur, Redibit. Interdum additur epitheticῶς φίλος aut γλυκερός: vnde factum eſt E vt νόστιμος aliquando pro γλυκὺς ſiue ἡδὺς accipiatur. Od. χ, Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι. Il.π, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται, reditum adimant. vt paulo antè, ἀποαίνυτο νόστον. Et Od.λ, Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός. Extant & libri tum poetarum, tum proſæ ſcriptorum περὶ νόστων, vt teſtatur Suid. Sic apud Athen. lib. 11, Ἀντικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ ἑκκαιδεκάτῳ Νόστων. Et apud Heſych. Νόστοις, βίβλοις οὕτω καλουμέναις.

Νόστος accipitur alicubi pro Dulcedo, Suauitas. Euſt. F p.1383, οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον καὶ βρῶμα φασὶ νόστιμον, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα, διὰ τὸ ἡδὺ τ' Ὁμηρικοῦ νόστου. Præterea Heſychio νόστος eſt non ſolùm ἡ εἰς τὸν οἶκον ἀνακομιδὴ ſiue ἐπάνοδος, ſed etiam ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως. Et apud Suidam, νόστος παρὰ τῇ συνηθείᾳ γλυκασμός, ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων, ὡς ἀπὸ τῆς οἴκαδε ἀναστροφῆς καὶ ἀνακομιδῆς, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος γλυκύ. Idem tamen huic poſteriori νόστος primum locũ etiam tribuit. ait enim, νόστος, ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ: ſed minus rectè.

Νόστος habet & aliam ſignif. Athen. lib. 14, ex Try- G phone, ἱμαῖος, ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, (videlicet ᾠδὴ) ἣν παρὰ τοῖς ἀλέτοις ᾖδον ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέτων. quem locum quum citaſſet Euſt. p. 1885, ſubiungit, λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὁμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλά τινα δαίμονα ἐπιμύλιον, ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὔνοστος ἐλέγετο. οὗ παρώνυμον τὸ νόστιμον. Idem Euſt.pag.1383, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα, (ſubaudi appellant poſteri Homeri) διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου. ὅθεν καὶ Εὔνοστος, φαῦλόν φασιν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μύλωσιν ἢ (ὡς ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται) Εὔνοστος, θεὸς H ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων. Eſt igitur ſiue Νόστος SIVE Εὔνοστος deus deáve, vel dei ſimulacrum quod molendinis appoſitum, farinæ menſuram inſpicere ac velut ei præeſſe credebatur. Idẽ & Heſy- A chius teſtatur, apud quem ita habetur, Εὔνοστος, ἀγαλμάτιον ἀτελὲς ἐν τοῖς μύλωσιν ὃ δοκεῖ ἐφορᾶν τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ὅπερ λέγεται νόστος.

C. Ἄνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reditus expers. Eurip. Iphig. Taur. Ἄνοστος εἴην. ‖Item Dulcedinis ſeu ſuauitatis expers, Inſuauis: à poſteriori νόστος. Theophr. De c.pl.lib.4, de leguminibus loquens, περὶ δὲ τὸ ἰσχυρότερα καὶ ἀχυλότερα, καὶ νοστιμώτερα ἢ ἀνοστότερα, καὶ πρὸς τὴν σίτησιν βελτίω ἢ χείρω, τὰ μὲν τοῖς τόποις διαφέρει. vbi Gaza etiam vertit, Quædam ſuauiora, quædam inſuauiora.

Νόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rediturus, vel Qui redire poteſt. Exem- B plum habes paulo antè in νοστέω: vbi νοστῆσαι & οὐκέτι νόστιμον εἶναι ſibi opponuntur. Sic Od.δ, ad Penelopen, ἔτι νόστιμός ἐστι τεὸς παῖς, adhuc filius tibi ſupereſt qui redire poſſit. de Telemacho qui peregrè iuerat de patre reſciturus ex commilitonibus an adhuc viueret & reditum pararet. Sunt qui interpretẽtur Redux: quod tamen potius de eo dicitur qui reductus eſt ſeu rediit. Cic. Reducem me eſſe voluiſtis: de exitio ſuo loquens. Terẽt. Reducem me in patriam facis. Virg.– tibi reduces ſocios claſſémque relatã Nuntio. Dicitur & νόστιμον ἦμαρ, τὸ C τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς, dies reditus, hoc eſt Dies quo aliquis domum ſuam reuertitur. ſeu (vt Heſych. exp.) τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν. Od. θ, Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. Od.α, τῷ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ. pro quo dicit Od.ψ, Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλεσε δ' αὐτός. Et Od. α, Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. Od.α, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. pro quo Od. μ dicit, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον. Et Il.π, ἀπὸ νόστον ἕλωνται: accipiens nimirum νόστον & νόστιμον ἦμαρ pro eodem. Item lib.3 Epigr. νόστιμος ἀπλοΐη. Eurip. ve- D rò dixit etiam νόστιμον δόμον, de domo in quam quis redit. in Alceſtide, Ἀλλ' εὐτυχοίης, νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον, faxit Deus vt proſpera vtaris fortuna domúmq; redeas.

Νόστιμος à poſteriori ſignif. τοῦ νόστος accipitur etiam pro Suauis, Dulcis, vt & Suidas teſtatur, quum ait, ἐκ δὲ τοῦ κατὰ συνήθειαν, νόστου (quod videlicet pro Dulcedo vſurpatur) καὶ νόστιμον, τὸ ἡδύ. Euſtathius pagina 214, de Homerico νόστος loquẽs ſignificãte Reditus, διὰ τὸ ἡδὺ τ' ποιοῦ τοῦ νόστου, καὶ νόστιμον ἔδεσμα λέγεται τὸ ἡδύ. Idem pag. 1383, E Ὅμηρος μὲν ἦμαρ νόστιμον, τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς λέγει· οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, καὶ βρῶμα φασὶ νόστιμον, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα. Occaſionem igitur Homeri poſteri huius vocis ita vſurpandæ ex ipſo Homero ſumpſerunt, qui νόστον modò γλυκερὸν vocat, modò μελιηδέα, vt ſuprà quoque dixi. Sic νόστιμα σπέρματα apud Theophraſt. quæ alibi γλυκέα, quibus opponit τὰ ἄνοστα, vt videre eſt in loco quem ſuprà citaui ex libro 4 De cauſis plãtarum, capite 14. Ibidem, νοστιμώτερα ἐκ τῆς αὐτῆς παρὰ τὴν τοῦ ἀέρος κρᾶσιν. οὐ γὰρ πάντως ὅπου πλεῖστος καὶ ἀδρότατος γίνεται, καὶ νοστιμώτατος. F Ibidem, δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλσις πρὸς τὸ νοστιμώτερον ποιεῖν καὶ τὸ ἐγγύτερα θερίζειν, ad ſeminis ſuauitatẽ, vt Gaza interpr. (In quibus tamen locis νοστιμώτερος & νοστιμώτατος per ο ſcribuntur in antepenultima) Sic & apud Plut. accipitur Sympoſ. 5, probl.9, vbi quæritur quare ficus, quũ ſit δριμυτάτη arbor, ferat γλυκύτατον fructum. ὥσπερ γὰρ τὸ ἧπαρ, εἰς ἕνα τόπον τοῦ χολώδους ἀποκριθέντος, αὐτὸ γίνεται γλυκύτατον, οὕτω τῆς συκῆς εἰς τὸ σῦκον ἅπαν τὸ λιπαρὸν καὶ νόστιμον ἀφιείσης, αὐτὴν ἄμοιρον εἶναι γλυκύτητος. vnde patet & ipſum accipere νόστιμον pro γλυκύ. Dicitur etiã νό- G στιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & ſuccus eſt, ſeu melior pars & veluti flos: cui plerunque opponuntur ſordes & excremẽta. Lucianus de luctu, ἐπὶ τοῦ ταριχασμοῦ τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν ἄνω εἰς τ' οὐρανὸν οἴχεται· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον. Vbi tamen Eraſmus vertit, Id quod ex apparatu potiſſimum ad nos redire debuerat. Dioſc. libro 2, ὅταν δὲ μαλακὸς γένηται, δεῖ πραέως τὸ ὕδωρ ἐκχεῖν χωρὶς τοῦ κινεῖν, ἵνα μὴ συνεκκλύζηται τὸ νόστιμον. vbi Marcell. vertit, Ne ſimul quod quæritur vtile, effluat. Rurſum Dioſcorides libro 3, capite 97, de purgatione galbani, οὕτω γὰρ τὸ H νόστιμον ἀποτακήσεται ὡς δι' ἠθμοῦ· τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ. vbi Marcell. iterum vertit, Quod vtile eſt. Et libro 5, capite 85, de lotura pompholygis, οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἰλυῶδες καὶ νόστιμον αὐτῆς ἀπορρυήσεται, τὸ δὲ σκύβαλον τοῦ

ἐν τῷ ϑονίῳ ἀρτι, vbi iterum Marcellus vertit, Quod in ea limoſum eſt & vtile: non ſequens eos qui interpretati ſunt Pars dulcior, Pars ſapida. ac reuera ea interpretatio magis conſentanea loco illi videtur. Νόστιμος ab Heſychio exponitur ὥριμος.

C. Ἀνόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non rediturus eſt, Cuius res eo loco ſunt vt redire nequeat. ὁ νόστιμος, vt Homerus ſuprà loquitur. Odyſſeæ δ, Ὅς (videlicet Deus) κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔϑηκε. quod ipſe aliis verbis diceret, Ὅς κείνῳ δυστήνῳ ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, vel ἀπὸ εἵλετο νόστον, aut ἀπολέσαι τὸ νόστον. ſic enim ſuprà loquitur, vt prædixi.

C. Παλινόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterum rediturus. vel Reuerſurus, Qui reuerſurus eſt, ſeu reuerti poteſt. Idem cum νόστιμος. nam πάλιν abundat.

C. ἈΠΟνοστέω, Redeo, ſeu reuertor alicunde. Ili. Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἄψ ἀπονοστήσειν. Vtitur & Arrianus hoc verbo, atque adeo eius VERBALI Ἀπονόστησις, pro reditu.

C. Παλινοστέω, Redeo, Reuertor. Idem cum νοστέω, adeo vt πάλιν ſuperuacuum ſit in hoc compoſito, niſi eſſe dicatur à νοστέω ſignificante ſimpliciter Eo, ſeu Venio. vt ſit quaſi Rurſum eo, Reuenio. quo vtitur Cic. poſt Plaut. Sed & Redeo dicitur quaſi Reeo. apud Suid. παλινοστήσας, ἐπανελθών. VNDE Παλίνοστος, Qui redit ſeu reuertitur, Recurrens, Reciprocus. vt παλίνοστος πορεία apud Nonnũ, Reciproca via ſeu iterata. Et παλίνοστος τοκετὸς eidem, Partus iteratus. Apud eũdẽ παλινόστοισι κυπέλλοις, reciprocãtibus poculis. De Παλινόστιμος autem paulo antè dictum eſt.

C. ΠΕΡΙνοστέω, Circumeo & oberro. Annotat Ariſtophanis ſcholiaſtes propriè hoc verbo ſignificari τὴν ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξιν· καταχρηστικῶς autem, τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετάβασιν καὶ πορείαν. propriè igitur περινοστεῖν de iis dicetur qui vt domum redeant, omnia loca pererrant, & qua ſibi via domũ redeundũ ſit, exquirãt. ſed frequẽtius accipitur pro Vagabundus, Circumeo & obambulo. Plutarch. de Chryſippo & eius aſſeclis, οἴονται φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, οἷς οἱ ϑεοὶ δημίοις χρῶνται, per orbem terrarum circumire, & omnia perluſtrare. Demoſth. De malè geſta legatione, κἂν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν περινοστῇς, καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ, Oberres, Obambules, Expatieris per vrbem. Syneſ. Theophilo, de vagis ſacerdotib⁹, qui ſtipendia ſua ſequebantur, ſacerdotia commutantes, καρποῦνται δὲ τὰς τιμὰς, ἐκεῖ περινοστοῦντες ὅπου κερδαλεώτερον. Idem cum accuſatiuo iunxit, περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Idem epiſt. 67, περινοστοῦσί τινες βακαντίβοι παρ' ἡμῖν, oberrant & vagantur quidam homines vacantes. Ii etiam περινοστεῖν dicuntur qui aliquid in orbẽ luſtrant & inſpiciunt. Plutarch. Symp. ſept. ſapientum, τὰ τεκτόνων καὶ λιϑοξόων ἔργα περινοστεῖς, luſtras & circumſpicis. Herodian. l. 8, de Aquileienſibus obſeſſis, ἐνυβρίζειν τῷ Μαξιμίνῳ περινοστοῦντι, obeunti mœnia Maximino.

C. ὙΠΟνοστέω, Retrorſum abeo, vel Clam me recipio. vnde ὑπονοστήσας Heſychio ἐπανελθὼν, ὑποστρέψας. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea quæ ſubſidunt, ſeu ſidunt. Thuc. libro 3, p. 113, καὶ κυματωϑεῖσα, (videlicet ἡ ϑάλασσα) ἐπῆλϑε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε. vbi poſterius τὸ nominatiuus eſt, non accuſatiuus, vt præcedens, ac dicitur ibi pars quædam illius ſoli ὑποκαϑιδρῦσαι καὶ ταπεινοτέρα γενέσϑαι, vt ſchol. annotat. Sic apud Phil. De mundo, τὰ μὲν χαμάρροις ἀπερράχϑαι, τὰ δὲ ὑπονοστήσαντα κεχαλάσϑαι, alia ſuopte nutu ſubſidentia peſſum iuiſſe. B. interpr. de montibus excelſis. Et Ariſtot. Meteor. 3, de motu terræ, ἔδη δὲ τούτου συμβαίνοντος ὑπονοστοῦσαν πολλαχοῦ φαίνεσϑαι τὴν γῆν. Suidæ ὑπονοστῆσαι eſt ὑποκαταβῆναι. Pro Retro abeo accipitur apud eundẽ Ariſtot. in hoc loco, τὸν ἥλιον ἀχλυώδη καὶ ἀμαυρὸν ἀνάστατον εἶναι ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ πνεύματος εἰς τὴν γῆν, ceſſim eunte. Pro quo ibidẽ dicit, μεταρροίας εἴσω γινομένης τοῦ πνεύματος. Accipitur pro Retro abeo & vertor, in alio quoq; loquẽdi genere. Plut. Pol. præc. p. 159, καὶ τὸ ϑαυμαζόμενον αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας, εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα, in riſum abit, ſeu conuertitur. VNDE Ὑπονόστησις, εως, ἡ, quaquid retrorſum abit, & ſe clanculũ recipit aut ſubſidit. Plut. in Anton. p. 292, de Serbonide palude loquẽs, τῆς δ' ἐρυϑρᾶς ϑαλάσσης ὑπονόστησις εἶναι δοκεῖ καὶ διήϑησις. i. inquit Budæus, Maris rubri ſubterraneus meatus vel reciprocatio latens.

ΝΌΣΦΙ, SIVE Νόσφιν, Seorſum, ſeu Seorſum ab. Iliad. ζ, Ἤν τ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατῴκεαι. Iliad. λ, Ἤϊεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι ϑυμῷ, Seorſum ab aliis ibat, hoc eſt Secedebat. Aut etiam Procul ab aliis ſecedebat. Sic apud Heſychium νόσφιν ἐὼν, pro χωρὶς ὑπάρχων. Iliad. ω, Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, Νόσφιν ἀειρεσάσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱὸν, ſeorſum. Iliad. ο, νόσφιν ἀπ' ἄλλων, ſeorſum ab aliis. Iliad. α, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, ſeorſim à me. Odyſſ. ξ, Ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι, te abſente. Iungitur & cum genitiuo pro Sine. Iliad. ξ, de ſubulco ædificante ſtabulum ſuo gregi, Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος. At ex Nonno, νόσφι δόμου, extra domum. Heſychius νόσφι exponit non ſolùm χωρὶς, ἄνευ, δίχα, ἐκτὸς: ſed etiam λάϑρα, μακράν.

Νοσφίζομαι, Sum ſeorſum, pro νόσφιν εἰμί. Odyſſ. ψ, Τίφϑ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν Ἑζομένη, μύϑοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς; quid ita à patre te ſegregas? ſeu (vt Euſtathius exponit) νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ. Sic & Odyſſ. λ, Μή μ' ἄκλαυτον, ἄϑαπτον ἰὼν ὄπιϑεν καταλείπειν, Νοσφισϑεὶς, idem exponit, νόσφι γενόμενος, χωρισϑεὶς, ὑποχωρήσας. Item Auerſor. Sic Iliad. α, Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεϑα μᾶλλον, i. Magis auerſaremur, Magis ab eo credẽdo abhorreremus, ſeu μᾶλλον χωριζοίμεϑα τῆς πίστεως τοῦ ὀνείρου, vt in meo Hom. manuſcripto exponitur. Sic poſſet & in præcedenti loco capi. Item Deſtituo, Deſero, & quaſi ſeorſum relinquo. Odyſſ. τ, Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην νοσφισσαμένη τόδε δῶμα. Sic Helena Odyſſ. δ, Παῖδα τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη, ϑάλαμόν τε πόσιν τε. Odyſſ. τ, ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα Νοσφισάμην, ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο, reliqui. Quibus addi poteſt ex Sophocle Œdip. tyr. εἰ νοσφίζομαί σε. vbi ſcholiaſtes, οὐ συγγίνομαί σοι, te deſtituo: & εἰ σε ἐκτρέπομαι, vel ἀποκρύπτομαι. exponit etiam, εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νενόμικα. AT Νοσφίζω Homero ignotum eſt: νοσφίζεσϑαι autem ab eo vſurpari non tam pro νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσϑαι καὶ ἀφίστασϑαι, quàm etiã actiuè pro χωρίζειν ac νόσφι καὶ πόρρω ποιεῖν, annotat Euſtath. In qua poſteriori ſignificatione accipi poteſt apud Dionyſium De ſitu orbis, vbi de Achæis ad Troiam obſidendam proficiſcentibus ait, Τούς ποτ' ἀπὸ Ξάνϑοιο καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος Πνοιαὶ νοσφίσαντο νότοιό τε καὶ βορέαο. Vbi idẽ Euſtathius exponit, νόσφι καὶ χωρὶς καὶ μακρὰν ἀπήγαγον καὶ ἀφώρισαν, ſepararunt ſeu ſeiunxerunt. Citatur pro actiua voce ex Apoll. Arg. libro 2, ἐνόσφισαν μ' Ἡρακλῆος, ab Hercule me ſepararunt: item ſine expoſitione, ex Euripide, νοσφίσας με ἄπαιδα. vbi videtur accipi pro Deſerens, vt παῖδα ἐμὴν νοσφισαμένη paulo antè. id tamen incertum eſt, quia integer locus non adſcribitur.

Νοσφίζω & Νοσφίζομαι à poſteris Homeri vſurpatur, & in diuerſa ſignificatione videlicet pro Priuo, Aliquid alicui clam ſubtractum in commodum meum verto, ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι, vt Euſtathius exponit. Sophocles Philoct. οὐδ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας, ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ, id eſt ἀποστερήσας, inquit ſcholiaſtes. Νοσφίζεσϑαι quoq; eo modo dicitur. vnde apud Heſych. νοσφιζόμενος, στερῶν, κλέπτων: & apud Suidam, νοσφιζόμενον, ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον. Xen. Pæd. 4, ὧν οὐκ ἀγνοῶ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν κοινῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς συγκατειληφόσι, νοσφίσασϑαι ὁπόσα ἂν βουλώμεϑα, Clam ſubducta in commodum noſtrum conuertere, ſeu Surripere aut ſuffurari. Sic Act. apoſt. capite 5, de Anania, καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, interuertit aliquid ex pretio. Et in Epiſtola ad Titum capite 2, μὴ νοσφιζομένους ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαϑήν, nihil interuertentes, ſed omnem bonã fidem oſtendẽtes. Itidémq; νοσφίζεσϑαι χρήματα apud Plutarchum aliquot locis pro Interuertere accipi teſtatur Budæus. Et in fabulis Æſopi, οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην, non interuerti ſeu ſurripui. Macc. 2, capite 4, νοσφισάμενος χρυσώματα, aurea vaſa furatus. Pro Aufero accipi poteſt apud Apollonium Arg. l. 4, δεῖ γὰρ δίεν ὄφρα ἑ μή τις Ἀνδρῶν ἠδὲ ϑεῶν νοσφίσσεται αἰπὺ βαλόντα ς. nam ſchol. exp. ἀφαιρήσεται.

Paſſiuè etiam vſurpari à Chryſoſtomo in 2 ad Corinthios pagina 31, annotat Bud. Ab Æſchylo quoque

νοσφίζεϑαι paſſiuè capitur pro Vita priuari, vel Doloſè A
necari. in Choeph. Μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης πάτερ, memento balnei quo periiſti. vbi & ſcholiaſt. exponit οἷς ἀπήχθης.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, Clandeſtina ſurreptio, Fraudatio. v. lex. ſine exemplo.

Νοσφιδὸν à νοσφίζομαι Euſtathius deriuari ſcribit vt διακριδὸν à διακρίνομαι. non tamen exponit. ſed videtur accipi pro Clanculum & furtim ſurripiendo, aut etiã Furtim, Clàm. NAM Νοσφίδιον Heſych. exp. κλοπιμαῖον, λαθραῖον, Furtiuum, Clandeſtinum.

C. ἈΠΟνοσφίζω, Separo, Seiungo. ἀποχωρίζω. Dionyſ. De ſitu orbis. B

C. ΔΙΑνοσφίζω, Diſiũgo, Dirimo, Diuido. Dion. De ſitu or. Ἄλλοι δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσι. i. διαιροῦσι, inquit Euſtathius. Eſt autem ibi tmeſis. Ariſtoteles verò De mundo ait, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλεν.

C. ἘΚνοσφίζω, Separo ex, Alieno, Reiicio. v. l.

c. 2. Ἀποπρονοσφίζω, Separo à. Eurip. ἀποπρονοσφίσας μητρὸς, à matre ſeparans. C

NOTÍΣ,

ίδος, ἡ, Humor, Humiditas. Alexis apud Athenæum lib. 9, de olla ſiue teſta igni excalfacta, διάπυρος γὰρ οὖσ' ἔτι, Ἕλξει δι' αὑτῆς νοτίδα. Et mox, λήψεται δεξαμένη Σομφὰς δι' ὧν τὴν ὑγρασίαν ἐνδέξεται: appellans ὑγρασίαν quam antea νοτίδα, ſicut Plut. infrà νοτερὸν & ὑγρὸν pro iiſdem accipit. Eurip. apud eundem Athen. lib. 13, Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ' ὅταν ξηρὸν πέδον, Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει, humido indiget, id eſt humida pluuia. In Geopon. προσπνείσθω δὲ ὁ τόπος ἀπὸ μηδεμιᾶς αὔρας ἐχούσης νοτίδα, pro his Varronis, Ad quæ [granaria] nulla aura humida ex propinquis locis aſpiret. Galenus loquens de febribus, ἐφ' οἷς αὐτίκα νοτίδες ἀπὸ παντὸς τοῦ σώματος ἢ ἱδρῶτες, humore madet vniuerſum corpus & ſudat. Vide & Νότος. D

Νότιος, ου, ὁ, Humidus, Humectus, Vuidus. idem cum ſequente Νοτερός. Iliad. λ, — κατὰ δ' ὁ νότιος ῥέεν ἱδρὼς Ὤμων καὶ κεφαλῆς. quod hemiſtichium habetur & Il. ψ. Odyſſeæ θ, Τὴν δ' ἐν νοτίῳ τήνδ' ὥρμισαν, in humido mari, quod alibi ὑγρὰ κέλευθα appellat. loquitur autem ibi de naui quã δρὸς βένθοσδ' ἔρυσσαν. Et Odyſſ. δ, itidem, Τὴν δ' ἐν νοτίῳ τήνδ' ὥρμισαν, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί, in altum humidi maris. itidémque præcedit, Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν. loquitur autem ibi de Telemacho naue conſcenſa peregrè ituro μετὰ πατρὸς ἀκουήν. AT Νότιον dicitur à quibuſdam σίκυος ἄγριος, ſiue cucumis anguinus, vt habetur apud Dioſcoridem. Gorr. E

Νοτία, ας, ἡ, Humor, Humiditas, ὑγρασία, Suid. Vnde νοτίησι ex Homero pro δρόσοις. De quo vide & infrà in Νότος. Suidæ νοτία eſt etiam ἡ θάλασσα, Mare: quod ὑγρὰ κέλευθα Homerus alicubi appellat. Sed videtur hoc θάλασσα ſtrictiꝰ accipere ac intelligere de νοτίῃ θαλάσσῃ, vt Herodotus infrà appellat, id eſt de mari auſtrali. VNDE F

Νοτιάω, Humectus ſeu humidus ſum, Humeo. Ariſtot. Problem. ξηραινόμενος γὰρ ὅλως, κενοῦται, νοτιῶν δὲ, ἐκφύεται.

ET Νοτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Humectus, Vuidus. Alexand. Aphrod. Νοτιώδης πυρετὸς, Humida febris. differentia febris apud Hippocratẽ lib. 6 Epidemion, ſumpta à ſubiecto in quo calor febrilis accenditur. Id autem eſt humor. cuius quoniam variæ habentur in corpore differentiæ, ideo earum alias ἐξερύθρους, alias ἐξώχρους, alias πελιοὺς appellauit. Has febres practici humorales vocant. Gorr. G

Νοτίζω, Humecto, Madefacio. Vnde νοτισθείη, Humectetur. νενοτισμένος, Humectatus. & apud Ariſtot. νενοτισμένη, de terra humectata ſeu humecta. Apollon. lib. 1, de lignis recens cæſis & in mare cõiectis, Ὄφρα νοτισθέντα κρατεροῖς ἀνέχοιατο γόμφοις. Dioſcor. lib. 2, cap. 87, καταχεῖ εἰς θυίαν νενοτισμένην σπόγγῳ, madefactam ſpongia. & cap. ſequẽti, εἰς νενοτισμένην θυίαν ἀπόθησον. Aliquando νοτίζομαι neutraliter potius redditur Humore madeo. vt apud Galenum, νοτιζόμενος ὁ κάμνων, videlicet ſudando. H

¶ Νοτίζω neutraliter etiam capitur pro Humeo, ſeu Humore madeo, affert enim B. ex Plut. νοτίζουσαι ῥανίδες pro Rorantes, vel Præhumidæ.

C. Ἀνότιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humectatus ſeu madefactus non eſt, Non humectus, ſeu humidus, id eſt Siccus. Dioſcor. in præf. lib. 1, de radicibus ad vſum medicum collectis, τὰς καθαρὰς αὐτῶν ξηραίνειν ἐν τόποις ἀνοτίστοις. vbi Ruell. vertit, Locis aſperginem non redolentibus. Humecta loca dicit Varro & Cato.

C. ἘΠΙνοτίζω, In ſuperficie humecto. In v. l. exponitur Irroro, Inſpergo. vel Aſpergo. Dioſc. l. 2, c. 105, de orbiculis ceræ, ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτά· νυκτὸς δὲ ὑπὸ τὴν σελήνην τιθεὶς, aſpergens.

C. ΠΡΟνοτίζω, Prius humecto, Antè madefacio. Dioſcor. lib. 2, cap. 105, paulo ante locum citatum, καινῆς χύτρας τὸν πυθμένα προνενοτισμένον ὕδατι ψυχρῷ, aqua frigida antè madefactum.

C. ὙΠΟνοτίζω, Subtus vel aliquantum humecto, Humorem ſeu humiditatem ſuggero, Humecto. Gregorius De homine, τοσούτων εἶναι καθ' ἕνα χῶρον τῆς ὑγρᾶς τρεφομένων, ἡ μὴ ὑπονοτίζουσα δύναμις, μία τις κατὰ τὴν φύσιν.

¶ Νοτιόω, Humeo, Madeo: ſeu Humidꝰ madidúſve ſum. Nicand. Ther. de ſymptomatis quæ conſequi ſolent eum qui à vipera ictus eſt, ὁ δὲ νοτιόων περὶ γυίοις Ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἱδρώς. vbi ab eo νοτιόων ἱδρὼς dicitur qui ab Homero νότιος, Humidus. ſchol. exp. ὑγραινόμενος περὶ τοῖς μέλεσι.

Νοτηρὸς, Humectus. B. ex Gazæ interpr. Quod ita à νοτιόω deriuatur vt νοσηρὸς à νοσέω.

Νοτερὸς, οῦ, ὁ, Humidus. à νοτίω, vt νοσερὸς à νοσέω. Thuc. lib. 3, pag. 89, ὁπότε χειμὼν εἴη νοτερὸς, id eſt δίυγρος καὶ ὑετὸν ἔχων, inquit ſchol. Et Plut. Symp. 6, μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὸ νοτερὸν (videlicet τοῦ ξύλου τοῦ καιομένου) ἀναλοῦται. οὕτω γὰρ τρέφεσθαι πέφυκε. pro quo paulo antè, τρέφεται μὲν γὰρ οὐδενὶ πλὴν ὑγροῦ. idem ergo ſignif. νοτερὸς & ὑγρός.

ΝΟΤΟΣ, ου, ὁ, Notus, Auſter. Gellius lib. 2, cap. 22, Meridies autem, quoniam certo atque fixo limite eſt, vnũ meridionalem ventum habet. is Latinè Auſter, Græcè νότος nominatur, quoniam eſt nebuloſus atque humectus. νοτὶς enim Græcè humor nominatur. Plinius lib. 2, cap. 47, A meridie Auſter, & ab occaſu brumali Africus: νότον & λίβα nominant. Ariſtot. De mundo, οἱ μὲν ἀπὸ ἀνατολῆς συνεχεῖς, εὖροι καλοῦνται· βορέαι δὲ, οἱ ἀπὸ ἄρκτου· ζέφυροι δὲ, οἱ ἀπὸ δύσεως· νότοι δὲ, οἱ ἀπὸ μεσημβρίας. Rurſum Gellius loco citato, Ex his octo ventis, alii quatuor detrahunt ventos, atque id facere ſe dicunt Homero autore, qui ſolos quatuor ventos nouerit, Eurum, Auſtrum, Aquilonem, Fauonium. Verſus Homeri ſunt, Σὺν δ' εὖρός τ' ἔπεσε, ζέφυρός τε νότος τε δυσαής, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Sic Odyſſ. ε, Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, Ἄλλοτε δ' αὖτ' εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν. Plutarch. Alexandro, εἰ προθυμουμένοις ἐπιπνέοισι νότοις. Athen. libro 1, ὅταν ὑπὸ πρυμνὴν νότοι πνεύσωσι. Rurſum Plinius loco citato de quatuor ventis quos quidam euro, auſtro, aquiloni & fauonio interiecerunt, Item inter liba & noton compoſitum ex vtroque medium, inter meridiem & hybernum occidentem, libonoton. Nec finis: alii quippe meſen' nomine etiamnũ addidere inter boream & cæciam: & inter eurum & notum, euronotum. Et Ariſtot. De mundo, τῶν νότων ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀφανοῦς πόλου φερόμενος αἰπήπαλος τῷ ἀπαρκτίᾳ, καλεῖται νότος. εὐρόνοτος δὲ, ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου· τὸν δὲ ἐπὶ θάτερα, μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι.

¶ Aliquando νότος dicitur ipſa auſtralis pars cæli aut regionis vrbiſue, ſeu auſtrum verſus ſita, vt apud Thuc. libro 3, pag. 85, περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως, ad auſtrale latus, vt Claudianus loquitur. Cæterùm ſunt qui νότον eſſe dictum putent quaſi νόσον, alii à verbo ſignificante βλάπτω, διὰ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Sed rectius cum Gell. eũ ita dictum eſſe ſentiemus διὰ τὸ νοτερόν. eſt enim is vetus ferè ſemper calidus, nunquam valde frigidus, & magna ex parte humidus, pluuiáſque continentes ac leues inducens, vt & Hippocrates teſtatur, & Naſo quum ait, — dies auſtralibus humida nimbis. Itidémque ab eodẽ Naſone Notus Aquaticus, Pluuius à Virgilio Humidus, à Seneca Madens, à Claudiano Madidus, ab Horatio Vdus dicitur. Sed dubitarit aliquis ſitne huic νότος primus dandus locus, & ſuperiora omnia ab eo deriuanda, præſertim quum

Plautus dicat Auſtrati ad ignem ſedent, pro νενοτισμένοι, madefacti pluuia, aut pluuio auſtro.. Interdum tamē & ſiccus notus eſt QVEM λευκόνοτον vulgus, Latini cau rum appellant: & Homerus eam ob cauſam ἀργεστὴν νότον vocauit, quaſi purum & candidum auſtrum, quòd imbribus careat. Id quod etiam indicauit Hippocrates l.1 τῶν ἐπιδημιῶν, deſcribens ſtatum qui totus auſtrinus & ſqualidus fuit. Quum verò alter notus ſit lenior & calidior, hic λευκόνοτος vehementior ac frigidior eſt, nec latet dum ſpirat, vt inter alia Gorræus tradit ex Galeno. De hoc noto Horatius lib.1 Carm. Ode 7, Albus vt obſcuro deterget nubila cælo Sæpe notus, neque parturit imbres Perpetuos. B ‖ Νότιν Suidas exp. etiam καύσωνα. fortaſſis διὰ τὸ θερμὸν τοῦ ἀνέμου. nam & à Claudiano itidem Calidus notus vocatur, & ab Ouidio Æſtib⁹ ſpirans.

Νόθεν, à latere auſtrali. ἀπὸ νότου. Suid.

Νότιος, ου, ὁ, Auſtralis, Auſtrinus. Hippocrates Aphor. ἢν μὲν ὁ χειμὼν αὐχμηρὸς καὶ βόρειος γένηται, τὸ δὲ ἔαρ ἐπόμβριον καὶ νότιον. id eſt, Celſo interpr. Si hyems ſicca ſeptentrionales ventos habeat, ver autem auſtros & pluuias exhibet. C Ariſtot. Polit. 7, καὶ περὶ τῶν πνευμάτων οἱ φυσικοὶ τὰ βόρεια τῶν νοτίων ἐπαινοῦσι μᾶλλον. Idem de anguillis, βορείων μὲν ὄντων, πλείους (videlicet ζῶσιν ἡμέρας) νοτίων δὲ, ἐλάττους. quæ ita Plinius, Aquilone ſpirante, pluribus: auſtro, paucioribus. Aratus, Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσίν. vbi Cicero vertit, Aries flamen ad auſtri Inclinatior. Et apud Herodotum, νοτίη θάλασσα, mare auſtrale, ſeu Notium. Plinius libro 3, cap.5, de mari Liguſtico, Ab eo ad Siciliam inſulam, Thuſcum, quod ex Græcis alii Notium, alii Tyrrhenum, è noſtris plurimi D inferum vocant. Et apud Suidam, νότιον κλίμα, id eſt τὸ πρὸς νότον κείμενον. Sic apud Ciceronem, Cingulus auſtralis, Regio auſtralis: Claudian. Auſtrale litus: Seneca Polus auſtralis. Iidem Latini dicunt Auſtralis annus, Auſtrinus dies, Auſtrinum cælū, Auſtrales nimbi, Auſtrini calores, Auſtrales morbi. In plurali τὰ νότια, ſub. μέρη, auſtrale cæli latus. Philo De vita Moſ. libro 1, καὶ μάλιστα ἐν Αἰγύπτῳ χειμῶνι κατὰ τὰ νότια, id auſtralem plagam pertinente. Quum verò abſolutè DICITVR E Νοτία, ſubaudiendum venit ψεκάς. Sic intelligit Euſtath. hunc locum Homeri, Iliadis 9, de papauere, Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι. id eſt, inquit, νοτίαις ψεκάσι, vel ὑετοῖς τοῖς ἐκ νότου: & ſic accipi etiam βόρειοι, ζεφύρειοι. Sed rectius ſentire videntur qui νοτίῃσιν exponunt δρόσοις, ſiue ψεκάσι: à nom. νοτία, id eſt humor, humiditas.

(AT Νότιον, Ioniæ ciuitas eſt, vt teſtatur Stephanus, dicens eius gentile ESSE Νοτιεύς. Suidas eſſe dicit χωρίον πρὸς κείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως. quocū facit Thucyd. l.3, p.93, ἐς Νότιον τὸ Κολοφωνίων. Meminit & X. Hell. 1, F p.259. Plinio quoque Notium oppidum non incognitū. Gentili vtitur Ariſtot. Pol.5, Κολοφώνιοι καὶ Νοτιεῖς)

Νοτίζω, Auſtrales tempeſtates imitor. vt νοτίζον θέρος, æſtas auſtralis, id eſt, in qua crebræ ſunt tēpeſtates auſtrales, ſeu auſtrales nimbi. ‖ In v. lex. exponitur etiam Auſtrale facio.

NΥ'ΜΦΗ, SIVE Νύμφα, ης, ἡ, Sponſa, Noua nupta, ſeu Nupta. (Feſtus, Nuptam à Græco dictam. illi enim nuptam appellant νύμφην. Vide & Νυμφεῖα) Callimachus Hymno in Delum, Νύμφα Διὸς βαρύθυμε: de Iunone. Euripides Oreſte, Νύμφαις τ' G ἔθηκεν ὀρφανὰς ζυγαδόρων. Ariſtoph. Pluto, μύροισι μυρίσαι σαυτῆς ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον. Xenoph. Sympoſ. αἱ μὲν τοι γυναῖκες, καὶ μὴν ὅταν νύμφαι τύχωσιν οὖσαι, μύρου μὲν τοι καὶ προσδέονται. Idem Xenoph. Hellen. 4, οἷαι πώποτε νύμφαι ποσοῦσι ἱππεῖς καὶ πελτασταὶ καὶ ὁπλῖται προσῆλθαν. Plutarch. in Quæſt. rerum Græcarum, διὰ κηρύκων ἔθος ἦν τὸ μετέρχεσθαι τὰς νύμφας. Et in Quæſt. Rom. de Bœotis loquens, καίοντες περὶ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης ἐμφαίνοντες, δεῖν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν, ὡς ἀνῃρημένου τοῦ ἀπάξοντος. H Idem in Præcept. conub. ἐν Βοιωτίᾳ τὴν νύμφην κατακαλύψαντες ἀσφαραγωνίᾳ στεφανοῦσι. Ibidem, paulo antè, ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκατακλίνεσθαι μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν: quod in Quæſt. Rom. dicit μήλου κυδωνίου ἀποτραγοῦσαν εἰς τὴν θάλαμον βαδίζειν. In iiſdē τὴν νύμφην εἰσάγοντες. Et in Lycurgo, πρὸς τὴν νύμφην φοιτᾶν. ‖ Quū verò νύμφη reſpectu πενθερᾶς dicitur, Nurum ſignificat, vt Lucæ c.12, μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ, καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρί· πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς. Et Matth. 10, iiſdem verbis. Et ex lib.1 Reg. capite 4, ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινεὲς, nurus eius vxor Phinees. ‖ Apud Homerum autem Νύμφα φίλη Euſtathius annotat eſſe λέξιν συγγενικήν. Iliad. γ, Iris ad Helenam, Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, videlicet Troianorum & Græcorum pugnantium. Et Odyſſ. δ, Euryclea ad Penelopen, Νύμφα φίλη. in quorū locorum poſteriori redditur Domina, in priore Nympha: fortaſſis non malè. nam & apud Theocr. Idyll. 3, paſtor ſuam Amaryllidem vocat νύμφαν, vtpote περικαλλῆ καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν, vt annotat ſcholiaſt. (quibus adde quod in vulg. lexicis habetur, ab Apollonio νύμφας vocari iuuenculas ſeu puellas. Niſi in vtroque Homeri loco malis exponere Nupta, vt dicatur de ea quæ ante aliquot etiā annos nupſit, ſicut infrà apud eūdem Hom. exponitur Νυμφίος, quod vide.) ‖ Sunt autē Νύμφαι, vt idē ſchol. ibidē annotat, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια (nō tātùm verò in môtibus, ſyluis & lucis, ſed & in pratis, & circa fontes ac fluenta eiuſmodi ſpectra cernebantur: vnde & eis præeſſe eā numina credebantur) quæ paſtores præſertim colere ſolebant. Odyſſ. ρ, Βωμὸς νυμφάων. Odyſſ. ν, πολλὰς ἔρδεσκες νύμφῃσι τεληέσσας ἑκατόμβας. Iliad. υ, — νυμφάων ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Odyſſ. ν, ἱρὸν νυμφάων αἳ νηϊάδες καλέονται. Odyſſ. ρ, Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός. Heſiodus Theog. Νυμφέων αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα: quæ alio nomine ὀρεστιάδες: Virgilio Nymphæ agreſtes: Lucretio Syluestres. In eodem libro νύμφας μελίας memorat. Erant & ἀμαδρυάδες & λειμωνιάδες: quarum illas Homerus ἄλσεα νέμεσθαι, has πίσεα ποιήεντα paulo antè dicit. Credebantur eſſe nutrices Bacchi, vt teſtatur & Theophraſtus apud Budæum pag. 872, quoniam vites aquis (quibus iſtæ deæ præſunt) vberiores fiunt. Paulo aliter Athenæus lib. 11, vbi allegoricè explicat, dicēs Ἀμφικτύονα κληθῆναι τὸν Διόνυσον, ὅτι μιχθὲν τὸ γλεῦκος τῷ ὕδατι, τότε ποθὲν ἐπόθη κεκραμένον· διόπερ ὀνομασθῆναι τὰς πηγὰς νύμφας καὶ τιθήνας τοῦ Διονύσου, ὅτι τὸν οἶνον αὔξει τὸ ὕδωρ κιρνάμενον. Sic & in Epigr. libro 1, itidem de Baccho, Χαίρει κιρνάμενος τρισὶ νύμφαις τέτρατος αὐτῆς, tribus nymphis, hoc eſt tribus aquæ partibus. Hinc factum vt quidam νύμφην interpretentur lympham. Vide Νυμφόληπτος. Lydi autem νύμφας vocant τὰς μούσας, vt teſtatur ſcholiaſt. Theocriti, ſic accipi poſſe dicens apud ipſum Idyllio 7, πολλὰ μὲν ἄλλα Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα Καλά. Sic & apud Virgil. Ecl. 7, Nymphæ, noſter amor, Libethrides, Seruius annotat poetā inuocare nymphas q; ſecūdum Varronem, ipſæ ſunt nymphæ quæ & muſæ. quippe ab eis petit vt ſibi carmen quale ſuo Codro concedāt, qui proxima Phœbi verſibus facit. Fontes quoque ipſos quibus ea numina præerant, νύμφας dictos fuiſſe, liquet ex verbis Athenæi paulo antè citatis: & ex Varrone, apud quem nympha Iuturna, fontis nomen, inde dicti quia iuuaret. quamobrem multi ægroti ex eo aquam petebant. ‖ Νύμφη Heſychio eſt etiam ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ: & ἡ ἐν ταῖς ἀγροῖς αἴξ ἡ Ἀμάλθεια: quæ & μοῦσα.

Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ, οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, Heſych. quas Euſtathius νυμφαίους μύρμηκας appellat. Itidem νύμφαι dicuntur οἱ σκώληκες οἱ πτεροφυοῦντες, οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυττάροις, teſte eodem Heſychio. Euſtath. verò νυμφαῖοι σκώληκες, οἱ ἐν κηρῷ. At Ariſtoteles De hiſt. anim. lib.5, capite 19, paulo aliter, οἱ τῶν μελιττῶν καὶ ἀνθρηνῶν καὶ σφηκῶν, (videlicet σκώληκες) ὅταν μὲν νέοι σκώληκες ὦσι, τρέφονται μὲν, καὶ κόπρον ἔχοντες φαίνονται· ὅταν δ' ἐκ τῶν σκωλήκων εἰς τὴν διατύπωσιν ἔλθωσι, καλοῦνται μὲν οὖν νύμφαι τότε. Plinius libro 11, cap.16, quum apum regem dixiſſet naſci, non vermiculum, ſed ſtatim pennigerum, addit, Cætera turba quū formā capere cœpit, nymphæ vocantur, vt fuci, ſirenes, aut cephenes. Poll. περὶ κυττάρων loquens & de apum cellulis, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς σκώληκες, ἢ σχαδόνες, ἢ νύμφαι, ἐπειδὰν πτερὰ φύωσι. Dicuntur ergo νύμφαι in apum, crabronum & fucorum ſobole,

A vermiculi illi qui iam apum, crabronum & fucorum formam aſſumpſerunt: vel (vt Suidas habet) σκώληκες οἱ ἐν τοῖς τῶν μελιττῶν κυττάροις, ὅταν ἤδη πτεροποιεῖν ἄρξωνται. Addit tamen, quoſdam ſimpliciter accipere τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας, vermiculos alatos.

Νύμφαι dicuntur etiam τῶν ῥόδων αἱ μεμυκυῖαι κάλυκες, Calyces roſarum paululũ ſe aperientes. Heſych. & Suid. Sed & πάντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκφύσεις appellantur νύμφαι, ſi Suidæ credimus.

Νύμφη, Nympha. eſt epiphyſis cutacea, lata, intra pudendum muliebre, ſupra alarum commiſſuram, ad vri- B narum meatum ſita. Gemina autem eſt, vtrinque ſcilicet vna: data à natura tum ornamenti cauſa, (nã quod peni virili præputium eſt, id νύμφη vtero eſt) tum etiã vt vterum à puluere, frigore & aliis externis iniuriis tueatur (vt vua pharyngi propugnaculũ eſt.) quæ quũ naturæ modum excedit, & deformitatem pudorémq; pudendo inducit, extra vterum propendens, ferro reſecatur, vt ex Aëtio Gorræus tradit. Rufus Eph. de pudendo muliebri, σχίσμα δὲ, ἡ τομὴ τοῦ αἰδοίου· τὸ δὲ μυῶδες ἐν μέσῳ σαρκίον, νύμφη καὶ μύρτον. οἱ δὲ ὑποδερμίδα, οἱ δὲ κλειτο- C ρίδα ὀνομάζουσι. Idem habet Pollux. niſi quòd poſt μέσῳ addit σκληρὸν, & pro ὑποδερμὶς habet ἐπιδερμίς: quod ſuſpectum eſt. Oribaſius ita appellari ſcribit quia collo veſicæ ſubſultet ea caruncula. Suidas Samiorum id vocabulum eſſe tradit. In labiis verò νύμφη dicitur τὸ ἐπὶ τοῦ κάτω χείλους κοῖλον, vt Rufus habet. Ita & Pollux l.2, ἡ ἐν τῷ ἄνω χείλει κοιλότης, φίλτρον· ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω, τύπος, ἡ νύμφη. quod clarius Heſych. explicat, quum eſſe dicit τὸ μεταξὺ τοῦ γενείου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον.

D Νύμφη dicitur etiam ſumma ſeu extrema pars vomeris. Pollux libro 1, τὸ δὲ ἀρότρου σιδήρεον, ὕννις· ἧς τὸ ἄκρον, νύμφη. Itidẽ & Procl. in l. posteriorẽ τῶν ἔργων Heſiodi, ἔλυμά ἐστι τὸ ἐμβληθὲν εἰς τὸ τὴν ὕννιν κατέχον ξύλον κατὰ τὸ ἄκρον, ὃ καλοῦσι νύμφην.

Cæterùm Νύμφη, quo ſignificatur ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα, ſiue ἡ νεόγαμος κόρη, Euſt. deriuat à νέον & φαίνεσθαι, quoniam πρὶν θαλαμευομένη, νέον φαίνεται ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ. quaſi νεόμφη, & Æolicè νύμφη. Similiter & τὰς νύμφας dictas ſcribit διὰ τὸ ἀεὶ νέας φαίνεσθαι. affert ve- E rò & alias allegoricas etymologias, quas apud eum tibi videndas relinquo. Vide & B. p. 872.

C. Νυμφηγενὴς, Heſychio ἡ νεωστὶ νενυμφευμένη.

C. Νυμφοκόμος, ου, ἡ, Quæ ſponſam adornat, Pronuba. ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην, νυμφεύτρια. Heſych. ET Νυμφοκομέω, Nouam nuptam adorno, τὴν νύμφην κοσμῶ, vt apud Eurip. exp. ſchol.

C. Νυμφόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nympharum ſpiritu correptus, Lymphatus. Varro De lingua Latina lib. 5, Apud Pacuuium, Flexamina tanquam lymphata: dicitur à lympha Nympha, vt apud Græcos Thetis. In Græcia com- F mota mente quos νυμφολήπτους appellant, ab eo lymphatos dixerunt noſtri. (Vbi quidam codices habent λυμφολήπτους) Feſtus, Lymphæ dictæ ſunt à nymphis. vulgò autem memoriæ proditum eſt, quicunque ſpeciem quandam è fonte (id eſt effigiem nymphæ) viderint, furendi non feciſſe finem: quos Græci νυμφολήπτους vocant, Lat. lymphatos appellant. Heſychio quoque νυμφόληπτοι ſunt οἱ κατεχόμενοι νύμφαις. ſunt autem ii (inquit) μάντεις καὶ ἐπιθειαστικοί. Sic Plato in Phæd. τῷ ὄντι γὰρ G θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι· ὥστε ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι. Alii autem Lymphatos dici exiſtimant eos qui metu & horrore quodam aquæ afficiũtur, adeo vt ſe ſæpe in eam præcipitent: quos Græci ὑδροφόβους appellant. VNDE Νυμφοληψία, ας, ἡ, Lymphatio. vt Plinius dicit, Aduerſus lymphationes nocturnas. Eſt autem furor iſte quo corripitur qui effigiem nymphæ ſeu ſpeciem è fonte viderit. Ipſum autẽ lymphari Græcè DICITVR Νυμφιᾶν, id eſt Furore corripi H ob viſam nymphæ effigiem, ſeu ſpeciem è fonte: vel Corripi velut lymphato furore, vt Seneca loquitur. Verbo Latino vtitur Plinius libro 24, cap. 17, de thalaſſægle herba, Hac pota lymphari homines, obuerſantibus miraculis. Græco vſus eſt Ariſtot. de equabus lymphatis, i. in furorẽ quaſi lymphatũ ſeu lymphaticũ actis. Hiſt. an.

A libro 8, cap. 24, τότε νυμφιᾶν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει καταπίπτειν ὅταν αὐλῇ τις. vbi poſt αὐλῇ τις ſubaudiri puto τὸν ἱππόθορον λεγόμενον νόμον. de quo ſuo loco. Sed ibi perperã vulg. edit. habent νυμφίαν. Nonnulli autem λυμφιᾶν reponunt, vt annotatur in v. l. quod non probo.

C. Νυμφοπόνος, ου, ἡ, Quæ circa ſponſam ornandam occupatur. ἡ περὶ τὴν νύμφην πονουμένη, Heſych. Apud Athen. l. 8 eſt nomen fabulæ Sophronis.

C. Νυμφοστόλος, ου, ὁ & ἡ, Qui ſponſo ſponſam adducit, ſeu cõciliat. nã ab Heſych & Suida exponitur, νυμφαγωγὸς, qui B & νυμφευτὴς, (at πάροχος, & παράνυμφος, Qui eodem vehiculo cũ ſponſo ſponſam accerſente ſedet) Sed ita vocatur etiam Auſpex nuptiarum, inſtructórque & exornator. Greg. ἐγὼ τούτῳ (videlicet τοῦ γάμου) συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος, ego auſpex & autor coniugii: vt apud Lucanum, Iunguntur taciti contentique auſpice Bruto. Et in vita Lucæ Euangeliſtæ νυμφοστόλος dicitur angelus Gabriel, qui etiam in ſomnis Ioſephum monuit ne metueret παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν μνηστευθεῖσαν αὐτῷ. Quum verò fœm. gen. dicitur, accipitur pro νυμφοκόμος. ET C Νυμφοστολέω, ῶ, Nuptam deduco, ſeu Sponſam deduco ad ſponſum, vel Orno ſponſam. vt Suidas νυμφοστολῆσαι exponit νύμφην κοσμῆσαι. Vnde νυμφοστοληθεῖσα noua nupta dicitur quæ ornata eſt & ad ſponſam ducenda. Strabo libro 6, pag. 114, de Dionyſio tyranno Locros improbè vexante, ἐκπεσὼν ἐκ τῆς Συρακουσίων, αἴσχιστα πάντων διεχρήσατο· ὅς γε προεγάμει μὲν παρεισιὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὰς νυμφοστοληθείσας. id eſt (inquit Budæus) Ornatas, in thalamum clàm irrumpens, nuptas ſtuprabat quaſi maritus eſſet.

D C. Νυμφαγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nymphis natus, Nymphis ſatus. Apud Athen. l. 14, ἐκ χερῶν βαλεῖν νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύα κλέος.

C. Νυμφαγωγὸς, οῦ, ὁ, Qui ſponſam ſponſo adducit ex ædibus paternis. Lucianus in Herod. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπάρεστι δᾷδα καιομένην ἔχων. Et paulo pòſt, ὑπὸ νυμφαγωγῷ βασιλεῖ. Plutarch. De fortitudine Alex. lib. 1 μιᾶς νυμφίος, πασῶν δὲ νυμφαγωγὸς ἅμα καὶ πατὴρ καὶ ἁρμοστὴς κατὰ ζυγὰ συνῆπτεν, Vnius ipſe ſponſus, omnium verò auſpex idem & conciliator, hos cum illis E coniugio vinciebat. Bud. Νυμφοστόλος (inquit idem pag. 872) vtroque genere dicitur: eodémque vocabulo nuptiarum inſtructor exornatórque & exornatrix ſignificatur. Sic etiam ὁ καὶ ἡ νυμφαγωγὸς legitur. quo vocabulo ὁ μετερχόμενος καὶ μνώμενος τὴν νύμφην intelligitur: atque etiam ἡ προμνήστρια, hoc eſt, matrimonii contrahendi amici, interpretes & conglutinatores. Sed propriè dicitur νυμφαγωγὸς qui ſponſam ex ædibus paternis ſponſo iam ſecundas contrahenti nuptias adducebat. nec enim licebat τῷ πρότερον γεγαμηκότι μετελθεῖν τὴν F νύμφην. ſi verò tunc primùm ἐγάμει, cum amico quodam ipſe ſpõſus ſponſam μετήρχετο, qui amicus παράνυμφος & πάροχος dicebatur, diuerſus à νυμφαγωγὸς, vt & Heſychius annotauit. Sic & Euſtath. pag. 652, ex veteribus, νυμφαγωγὸς, ὁ τὴν νύμφην ἄγων ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας ὡς τὸν νυμφίον, καὶ μάλιστα ὁ τὴν κατὰ δεύτερον γάμον, καθ' ὃν οὐ θέμις τὸν νυμφίον μετιέναι, ἀλλ' ἀποστέλλεσθαι φίλον ὃς οὕτω προσονομάζεται. Itidem verò & Pollux libro 3, ὁ δὲ ἄγων τὴν νύμφην ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς οἰκίας, ὁπότε μὴ ὁ νυμφίος μετίῃ· οὐ νενόμισται δὲ μετιέναι τοὺς δευτερογαμοῦντας. ET Νυμφαγωγέω, Spõ- G ſam deduco, Sponſam ex paternis ædibus ad ſponſum duco. Et νυμφαγωγεῖσθαι dicitur noua nupta, quam ὁ νυμφαγωγὸς à ſponſo miſſus ad ſponſam deducit, & ſpõſus ad quem deducitur. Phalar. Teucro, φίλτατα γὰρ τὰ χωρία τοῖς νυμφαγωγηθεῖσιν ἔνθα αὐτὰ πρῶτα δεσμὰ ἀπολύονται παρθενίας, nuptis, ſeu nuper nuptis. Plut. verò in Solone, pag. 28, dixit γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, pro Connubia coagmentans præter ætatem, id eſt vetulam dans iuueni, ſeu Nuptias præter naturæ præſcripta coagmẽtans, connubiáque conglutinans, & mulierem anum H dans nuptum viro iuueni. Ita Budæus, partim in Lexico, partim in Comm. pag. 833, vbi integrum locum habes.

C. Ἄνυμφος, ου, ὁ, Qui ſponſam non habet, Expers connubii. Sunt qui interpretentur Innubus: quod haud ſcio an maſculino gen. vſurpetur. Suidæ, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.

Itidem & Pollux, ἀνύμφους δὲ τοὺς ἀγάμους λέγουσι. Item A ἡ ἄνυμφος, Illocabilis, Quæ nuptū dari nequit, Quæ nuptui collocari non poteſt, ἡ μὴ δυναμένη νυμφευθῆναι, Heſych. Idem ἄνυμφον exponit τὴν κακόνυμφον, Infelicē nuptam, Infauſtam ſponſam, Quæ malis auſpiciis nupſit. Eurip. verò ἄνυμφον νύμφην dixit eam quæ nuptui danda erat & iam deſponſa, ſed connubio fruſtrata poſtea fuit. In Hecuba de Polyxena, Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον. vbi ſcholiaſtes annotat, νύμφην dici ὡς μνηστευθεῖσαν τῷ Ἀχιλλεῖ· ἄνυμφον autē, ὡς τῆς μνηστείας μὴ τελεσθείσης. ſignificat igitur ibi infelicem ſponſam. nam B ſponſa prius eſt quàm nupta. At Sophocles ἄνυμφα γάμων ἁμιλλήματα de ſceleratis & contra fas contractis nuptiis dixit: in Electra de Erinnye, ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ'. vbi ſcholiaſtes exponit ἄλεκτρα καὶ κακόνυμφα, pro, μὴ γενόμενα, ἀλλὰ παρανόμως διὰ τὴν μοιχείαν: de ſceleſtis Ægiſthi & Clytæmneſtræ nuptiis.

C. Ἀπόνυμφος, SIVE Ἀπονύμφης, ου, ὁ, Qui à contrahendis ſponſalibus abhorret. i. à ducenda vxore. Poll. lib. 3, ἀπονύμφην δὲ ἢ ἀπόνυμφον, τὸν φιλόπαιδα καὶ γυναικεία ὁμιλία δυσχεραίνοντα, ὃν καὶ μισογύνην ἐρεῖς. C

C. Δύσνυμφος, ου, ὁ, Qui inauſpicatas contraxit nuptias. Ex Eurip. Infelix ſponſus. Et in fœminino genere, Infelix ſponſa.

C. Κακόνυμφος, ου, ἡ, Infelix nupta, hoc eſt, Quæ infeliciter nupſit. Vtitur eo Heſych. in Ἄνυμφος, in quo nomine & alia ſign. vſurpatur à ſchol. Soph.

C. Μελλονύμφη, ης, ἡ, Quæ nuptura eſt, Quæ nuptui collocāda eſt. ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι. Poll. infrà in Μελλονυμφίος.

C. Νεόνυμφος γυνή, Noua nupta. ἡ νέα νύμφη. vt Feſtus, Nouā D nuptam, νέαν νύμφην.

C. Παράνυμφος, ου, ἡ, Pronuba. νυμφεύτρια Heſychio. At ὁ παράνυμφος minus rectè is dicitur qui παρανυμφίος.

Νυμφικός, ή, όν, Sponſalis. Luc. in Herodoto, θάλαμος ἐστι περικαλλής, καὶ κλίνη νυμφική, καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται, πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου. Et apud Pollucem libro 3, δᾷδες γαμικαί, cerei quibus prælucebatur nuptiis. Item ibidem, στέφανος νυμφικός, στολὴ νυμφική, (vt apud Plut. in Erot. ἱμάτιον νυμφικὸν περιβάλλεται cuidā adoleſcenti) & λουτρὰ νυμφικὰ ibidem, quæ Athenis ex Callirrhoe fonte, poſtmodum E ἐκ τῆς ἐννεακρούνου afferri ſolebant. Suidas hæc eſſe dicit τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα. Et νυμφικαὶ μοῦσαι apud Platonem De leg. Apud eundem libro 7 De legibus, τὰ νυμφικά. vt ἐλθωμεν δὲ ἐπὶ τὰ νυμφικά. vbi exponitur Res ſponſales. VNDE Νυμφικῶς, vt apud Naz. De baptiſm. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veſte indutus.

Νύμφιος, accentu in prima, idem cum νυμφικός, vt habetur in lex. meo veteri. Et apud Euripidem, νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. In Iphig. Aulid. Ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις, nubentibus ſeu quæ nuptui dātur. Etymologiſtæ autem νύμφιος eſt ὁ νυμφικὸς οἶκος. Et in v. lex. νύμφια, τά, Sponſalia. F

Νυμφίς, ίδος, ἡ, Sponſalis. In plur. νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ ſponſæ induuntur. ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικά. Heſych. At Νύμφις, ιος, ὁ, nomen proprium apud Suidam & Athen. A νυμφὶς EST Νυμφίδιος, Spōſalis. vt νυμφίδιος θάλαμος in Epigramm. Sponſalis thalamus. Νυμφίδιος Σαβῖνος, nomen proprium apud Plut. in Galba.

Νυμφών, ῶνος, ὁ, Conclaue ſeu thalamus ſponſi & ſponſæ. G Vtitur Euſt. paulo pòſt in Νυμφίος. Item Matth. 9, & Lucæ 5, οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, filii thalami, ſ. ſponſales. Chryſoſt. αἱ τοῦ νυμφῶνος ἐξεκλείσθησαν.

Νυμφεύω, Fut. εύσω, Nuptum ſeu nuptui do, Nuptum ſeu nuptui colloco. Plutarch. Numa, νυμφεύειν παῖδας καὶ ὀρφανὰς παρθένους. Eurip. Iphig. Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφεύουσα παῖδα, Achilli nuptum dans. vt in eadem fabula, Μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν. adeo vt idem ſit νυμφεύειν & ἐκδοῦναι. In eadem fabula, ἄμ' ἕσπετο θυγατρὶ νυμφεύουσα. At paulò pòſt, Ἀνδρ... ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα. vbi H videtur etiam accipi poſſe pro In vxorē accipiet ſeu Ducet. Sicut ex eodem affertur ...ὄντα ἐνυμφεύσας pro Stultas contraxiſti nuptias, Inauſpicatò vxorem duxiſti. Ex eodem, κύκνῳ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς Λήδαν ἐνύμφευσε. vbi

poſſet accipi pro ἐκόρευσε. Et apud Athenæum libro 13, ex Eubulo, Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα, de mœchis qui furtim in alienos thalamos irrepunt. Paſſ. Νυμφεύομαι, Nuptui collocor. Euripides, νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρί, viro nupta. v. l. Item, Nuptui mihi datur, Accipio in vxorem. Areth. Apocal. 21, τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο, ſpōſam accepit, vt Budæus interpretatur qui & νυμφευσάμενος τὴν γυναῖκα exp. Qui deſponſus eſt.

Νύμφευμα, Connubium, γάμος. Soph. ſchol. in Νυμφεῖα.

Νύμφευσις, εως, ἡ, Elocatio, qua puella nuptui datur.

Νυμφευτής, οῦ, ὁ, idem cum παρανυμφίος, Qui eodem curru cum ſponſo & ſponſa ſedens, eos deducit domum ſpōſi. Poll. libro 3, ὁ δὲ καλούμενος παρανυμφίος, νυμφευτὴς ὀνομάζεται καὶ πάροχος. AT Νυμφευτὴρ ab Oppiano accipitur pro Sponſus ſeu Maritus. libro 3, De venat. τὰς αὖ τόσσε πισύνασ Θῆρες ὅτι σφι μηδεὶν ὑπ' ἠέρι νυμφευτῆρι, ſub vento ſponſo. de equabus quæ cōgreſſu boreæ impletæ fuerant, quarum & Homerus Iliad. υ meminit.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, Pronuba, ſeu, ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος, quæ ſponſam ex paternis ædibus ad ædes ſponſi comitatur. Suid. & Heſych. Vel, Ea quæ adornat nuptias. ait enim Pollux libro 3, ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνή, νυμφεύτρια ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια. Plutarchus Lycurgo, pagina 15, à tergo, ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς, οὐ μικρὰς οὐδὲ ἀώρους πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἀκμαζούσας καὶ πεπείρους. τὴν δὲ ἁρπασθεῖσαν ἡ νυμφεύτρια καλουμένη παραλαβοῦσα, τὴν μὲν κεφαλὴν ἐν χρῷ περιέκειρεν, ἱματίῳ δὲ ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάσασα, κατέκλινεν ἐπὶ στιβάδα μόνην ἄνευ φωτός. ‖ Νυμφεύτρια Suidæ eſt etiam ἡ νεόγαμος, & quædam alia.

C. Ἀνύμφευτος, ου, ἡ, Innuba, Innupta. Argent. libro 2 Epigramm. Αἴθ' ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεῖναι, Ἀφροδίτης ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη.

C. Δυσνύμφευτος χθών, Terra grauis nuptiis. vulg. lex.

Νυμφεῖα, τά, Nuptiæ. Feſtus, Nuptias dictas eſſe ait Santra ab eo quòd νυμφεῖα dixerunt Græci antiqui γάμον. inde nouam nuptā, νέαν νύμφην. Deianira apud Sophoclē in Trach. Ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Ναίουσ' ἐν Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον Ἄλγιστον ἔσχον, id eſt νυμφευμάτων φόβον, inquit ſchol. Idem Sophocles in Antig. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου dixit pro νύμφην, ſponſam filii tui. AT Νυμφεῖον, ου, τό, Thalamus ſponſi & ſponſæ, Thalamus in quem nupta deducitur. Euſtathius pagina 652, νυμφεῖον περιεκτικῷ λόγῳ ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ νυμφίοι. In v. l. autem HABETVR Νυμφίον per ι, in penultima, quod exponitur Thalamus.

¶ Νυμφίος, ου, ὁ, paroxytonωs, Sponſus. Alexis apud Athenæum libro 14, Τοῖς νυμφίοις τὴν νύμφην μένουσι λέγεις. Xenophon Pæd. 5, νεκρὸν αὐτὴ νυμφίου ἐκομισάμην. Plutarchus Alcib. τῆς θυγατρὸς Ἱππαρέτης ἐποιήσατο νυμφίον. Herodianus libro 4, δεξιούμενος νυμφίον μὲν τῆς θυγατρός, γαμβρὸν δὲ αὐτοῦ, ſponſum filiæ & generum ſuum. Ab Homero autem νυμφίος dicitur etiam qui ante annum vnum aut plures vxorē duxit. Vnde apud Heſychium, νυμφίον καὶ νύμφην πάντα τὸν γήμαντα καὶ παιδοποιησάμενον, κἂν πολυχρόνιος ᾖ. Sic accipit Heſych. hunc locū Hom. Il. υ, Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων Νυμφίου. vbi tamen in meo Homero manuſcripto exponitur νεονύμφου. Sed manifeſtior eſt hic locus Odyſſ. η, Τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα. vbi νυμφίον θανεῖν dicit τὸν οὐ πολὺ ἐπιβιόντα μετὰ τὸν γάμον, qui nuptiis nō diu ſuperuixit, non tamen τὸν ἐπ' αὐτῷ τῷ νυμφῶνι θανόντα: ſiquidem filiam ex ſe natam reliquit.

C. Μελλονυμφίος, ου, ὁ, Qui breui ſponſus futurus eſt, Cui breui nuptum dabitur aliqua. Pollux libro 3, ὁ δὲ μέλλων γαμεῖν, καὶ μελλονυμφίος ὑπ' ἐνίων ἐκλήθη, ὡς ὑπὸ Φρυνίχου τοῦ κωμικοῦ, ὥσπερ ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη. pro quo μελλονύμφη rectius à Sophocle dici ait ἡ μελλόγαμος.

C. Παρανυμφίος, ου, ὁ, Qui ſponſo aſſidens & ſponſæ, eos domum ſponſi deducit, vel potius, Qui ſponſum in ducēda domum ſponſa comitatur. qui & πάροχος, diuerſus à ſuperioribus duobus νυμφοστόλος & νυμφαγωγός, (vt ex Heſychio Euſt. & Polluce etiam docui) idem cum νυμφευ-

τὴς, teſte Polluce. Euſt.pag.652, ὁ παράνυμφος εἰκαιότερον οὕτω λέγεται. ὀρθότερον γὰρ δεῖ παρανύμφιον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην, ἢ πεζῇ, ἢ ἐφ' ἁμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις· ὑφ' ὧν πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν, καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι. Vnde intelligitur eum reiicere παράνυμφος maſculino genere vſurpatum, licet eo vtatur Heſychius, quum ait, καλεῖται πάροχος τῶν φίλων τις ὁ ἐπὶ τῷ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῷ νυμφίῳ ὀχούμενος, ὁ δὲ παράνυμφος. Sed rectius alibi παράνυμφον exponit νυμφευτείαν. Cæterùm notandum apud Euſt. paroxytonως ſcribi B παρανυμφίος, apud Poll. autem proparoxytonως, apud quem itidem μελλονύμφιος.

Deriuata à Νύμφη, id eſt Nympha.

Νυμφαῖος, ου, ὁ, Qui nympharũ eſt, Ad nymphas pertinẽs, eſt enim (vt & Steph. annotauit) νυμφαῖος κτητικὸν ἀπὸ τῶν νυμφῶν. vt νυμφαῖοι κῆποι apud Demetrium Phal. C

‖ Antiquis autẽ νυμφαῖοι μύρμηκες dicti fuerunt οἱ πτερωτοὶ, καὶ οἱ ἐν κήποις δὲ σκώληκες, vt Euſtathius annotat. vide ſuprà ſecundum de vocabulo νύμφη tmemation. AT Νυμφαία, herbæ nomen. Plinius libro 25, cap. 7, Nymphæa nata traditur nympha zelotypia erga Herculem C mortua. Quare Heraclion vocant aliqui, alii rhopalon, à radice clauæ ſimili. ideóque eos qui biberint eã, duodecim diebus coitu genituráque priuari. Naſcitur in aquoſis, foliis magnis, in ſumma aqua, & aliis ex radice prodeuntibus: flore lilio ſimili. Cætera vide ibidem, vbi & aliam eius ſpeciem prodit. Vide & Theophr. Hiſt. plant. lib. 9, cap. 13, & Dioſc. lib. 3, cap. 148, & ſequ. vbi habet inter alia, δοκεῖ δὲ ὠνομάσθαι νυμφαία, διὰ τὸ ἔνυδρον φιλεῖν τόπον. vnde & vulgò roſa aquatica, ſeu lilium aquaticum appellatur. ‖ Eſt & Nymphæa pteris herbæ D nomen. Plinius l. 27, cap. 9, de duobus generibus filicis, Alterũ genus Græci thelypterin vocãt: alii nymphæan pterin. Et Dioſc. lib. 4, c. 187, θηλυπτερίς· οἱ δὲ νυμφαίαν πτέριν ὀνομάζουσι. ITEM Νυμφαῖον in agro Apolloniatarum dicta πέτρα quædam πῦρ ἀναδιδοῦσα, ὑφ' ἧ κρῆναι ῥέουσι χλιαροῦ ἀσφάλτου, Strab. libro 7. Apud eundem Νυμφαῖον vrbis nomẽ eſt. Plin. quoq; meminit Nymphæi oppidi, Nymphæi mõtis & promõtorii, Nymphæi fluuii, & Nymphææ inſulæ. Stephanus autẽ & Harpocr. Νύμφαιον ſcribunt, quum de vrbe dicitur: cuius gentile E EST Νυμφαιεὺς ET Νυμφαΐτης. RVRSVM Νυμφαῖον Suidæ eſt νυμφῶν ἱερὸν, Fanum ſeu delubrum nympharum.

Νυμφάς, άδος, ἡ, Quæ nympharum eſt. Pauſ. Att. 32, πλησίον πυλῶν καλουμένων νυμφάδων. ‖ Νυμφὰς eſt & ciuitatis nomen, vt ex eodem Pauſ. refert Stephocl. cuius gentile EST Νυμφάσιος. vt Νυμφασία πηγή.

Νυμφεῖος οἶκος, Suidæ, in quo ſunt Nymphæ.

Νυμφαιών, Nympharum ſacrum aut templum. v. l.

ΝΥΞ, νυκτός, ἡ, Nox. Odyſſ. λ, — ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ, dies noctéſque. F Il. ω, Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι. pro quo Il. κ dicit, Νύκτα δι' ὀρφναίην. Et Od. ο, Νύκτα διὰ δνοφερήν. Il. θ, Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο Ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Il. ξ, Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος. pro quo dicit Il. θ, ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Odyſſeæ λ, — ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς, quam apud Athenæum lib. 12 quidam μελάμπεπλον appellat. Quod Latini dicunt Nocte, ſeu Noctu, Per Noctem, id Græci variis modis. Heſiod. Erg. Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ, αἳ δ' ἐπὶ νυκτὶ Αὐτόματοι φοιτῶσι. Aratus, καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ, nocte ſerena. Cic. G interprete. Xenoph. Sympoſ. ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ. Et ſine ἐν apud Homerum Odyſſ. ο, Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν. Alexis apud Athenæum lib. 15, περιπατεῖν τῆς νυκτός. Et apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 8, ἐκ νυκτός, itidem pro Noctu. (ſicut apud Horatium, Vt iugulent homines ſurgunt de nocte latrones) vbi tamen ſcribitur etiam ἐν νυκτί. Sed lubenter retineo ἐκ νυκτός, vt apud Theog. de muliere quã ἀκάτῳ cõparat, Πολλάκι δ' ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. Dicũt præterea διὰ νυκτός, H necnõ ἀνὰ νύκτα, aut ſimpliciter νύκτα. Plato Pol. 1, ἄλλο σκοπεῖν αὐτοὺς διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Pauſan. Att. ἀνὰ πᾶσαν νύκτα ἵππων χρεμετιζόντων, per totam noctem. (Homerus autem ἀνὰ νύκτα dixit pro Noctu ſeu νύκτωρ. Il. ξ, Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα, ne noctu quidem) Et ſine ἀνὰ apud Alex. Aphrodiſ. problem. 69, libro 1, νύκτα ὁρᾶν, pro νύκτωρ, no-

A ctu. Dicitur alioqui potius cum ὅλην, & quidẽ pro Per totam noctem. Xenoph. Pædiæ 2, πολλάκις ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος πραγματεύῃ. Apud Athen. libro 2, Στρέφοιτ' ὅλην τὴν νύκτα. Vſurpatur & pluralis accuſ. Homer. Il. ι, — πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον. (quod Vergil. Inſomnem ducere noctem) Plutarch. De laude propria, τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖ. Sicut verò dicitur De die in diẽ, De nocte in noctem, ita apud Athenæum libro 11, in quodam epigramm. Ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα καὶ ἐκ νυκτῶν Πασιτοκλῆς Εἰς ἠῶ πίνει. Et in Axiocho. βαναύσοις πονουμένοις ἐκ νυκτὸς εἰς B νύκτα, à nocte in noctem, ſeu à tempore antelucano vſque in crepuſculum veſpertinum. Lucian. in Hermot. ἐς μέσας νύκτας ἀποταθείσης τῆς συνουσίας. Thucyd. lib. 8, pag. 295, πρότερον μέσων νυκτῶν, ante mediam noctem. Xenoph. μέσων νυκτῶν, media nocte. & pro eodem, ἐν μέσῳ νυκτῶν. C Plut. περὶ μέσας νύκτας. At νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte intempeſta. pro quo & νυκτὸς ἀωρία, & ἀωρία ſimpliciter. Et νυκτὸς ἤδη πολλῆς προϊούσης, multa iam nocte. At νυκτὸς ἄκρας vide in Ἀκρόνυχον. ‖ Νὺξ aliquando pro mortis tenebris capitur. Il. ε, ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε. Il. χ, Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε. Sic Virgil. — in æternã claudũtur lumina noctem. Catull. Dormienda nox eſt vna perpetua.

C. Νυκτογραφέω, Noctu ſcribo, Lucubro. ET Νυκτογραφία, ας, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio. Plutarch. Pol. præcept. de Demoſthene, πρὸς τὸν αἰτίαν ἔχοντα κλέπτειν, χλευάζοντα δὲ αὐτοῦ τὰς νυκτογραφίας, Οἶδα ὅτι σε λυπῶ λύχνον καίων. Idem Sympoſ. 2, αἱ σκώπτηται τοῦ φιλοσόφου παρόντος εἰς ἀηδίαν ἢ νυκτογραφίαν. Idem De Dem. ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι.

D C. Νυκτοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Noctis ſpeciem habens. νυκτοειδές, Erot. apud Hippocr. exp. μέλαν, nigrum.

C. Νυκτοθῆραι, Qui noctu venantur, Venatore[s] nocturni. Xenoph. Apomn. libro 4, de horis nocturn[is] & ſignis loquens, καὶ ταῦτα δὲ ῥᾴδια εἶναι μαθεῖν παρὰ τῶν νυκτοθηρῶν καὶ κυβερνητῶν καὶ ἄλλων πολλῶν οἷς ἐπιμελὲς ταῦτ' εἰδέναι.

C. Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ, Fur nocturnus, Qui noctu furatur. Epigr. l. 2, Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος.

C. Νυκτομαχέω, Noctu pugno, Nocturnum prælium committo. Appian. ὁ δὲ Λεύκιος λιμοῦ πιέζοντος ἐνυκτομάχησεν E αὖθις ἐκ τῆς τρίτης φυλακῆς ἐς ἕω. Et cum accuſ. v. l. ex Plut. (ſi mendo caret locus) ἐνυκτομάχησε τοὺς Κελτούς, noctu aduerſus Gallos pugnauit. ITEM Νυκτομαχία, ας, ἡ, (quod tamẽ eſt potius tãquã à νυκτομάχος) Pugna nocturna, Pugna quæ noctu conſeritur. Plutarch. Sympoſ. 8, τοῦτο μὲν, αἱ νυκτομαχίαι καὶ αἱ νυκτοπορίαι τῶν μεγάλων στρατοπέδων ἐλέγχουσιν, οὐδὲν ἧττον ἠχωδεστέρας ποιοῦσαι τὰς φωνάς. Citatur ex Thucyd. quoque & Philoſtr. Heroic. Sic & Pauſ. Att. νυκτομαχίᾳ Μολοσσοὺς νικήσαντες.

F C. Νυκτοπορέω, Noctu proficiſcor, Noctu iter facio. Xenophon Pæd. 5, καὶ νυκτοπορεῖν καὶ κινδυνεύειν σὺν ἐμοὶ ἐθελήσατε. Vtitur & Strabo pag. 230. In vulg. lex. habetur ETIAM Νυκτοπορεύω, Noctu eo: ſed ſine autore & ſine exemplo. ITEM Νυκτοπορία, Iter nocturnum, Profectio nocturna. Plutarch. Apophth. de Alexandro, ἔφη κρείττονας αὐτὸς ἔχειν ὀψοποιούς, πρὸς μὲν ἄριστον, νυκτοπορίαν· πρὸς δὲ δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν. quod apophthegma habetur & in vita Alexandri, & in lib. qui inſcribitur ὑγιεινὰ παραγγέλματα. Aliud exẽplũ ex eodem vide paulo antè in Νυκτομαχία.

G C. Νυκτοφυλακέω, Noctu cuſtodio, ſeu Nocturnas excubias agens cuſtodio, Nocturnis excubiis cuſtodio & aſſeruo. X. Pæd. 4, τὰ μὲν ἔξω ὑμῶν ἡμεῖς νυκτοφυλακήσομεν. VNDE Νυκτοφυλάκησις, εως, ἡ, Cuſtoditio ſeu cuſtodia nocturna. Et νυκτοφυλακήσεις, excubiæ.

C. Νυκτιδρόμος, ου, ὁ & ἡ, Noctu currens, Viator nocturnus. Orpheus in hymno lunæ, Ταυρόκερως μήνη, νυκτιδρόμε, ἠεροφοῖτι, Ἔννυχε.

C. Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, Coruus nocturnus. Epigr. lib. 2, H Νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον. vbi ſunt qui interpr. Bubo. ſed, Bubo eſt potius βύας. Ariſtot. Hiſt. anim. l. 8, c. 3, τῶν νυκτερινῶν ἔνιοι γαμψώνυχές εἰσιν, οἷον νυκτικόραξ, γλαύξ, βύας. Vbi Gaza vertit Ci[c]uma.

C. Νυκτίλοχος, ου, ὁ, Qui noctu inſidias ſtruit, Latro ſeu graſſator nocturnus. Apud Ariſtoph. ponitur & pro ὁ νυκτὶ [illegible], ſi Suidæ credimus. Idem verò νυκτίλοχοι

expoſuerat

expoſuerat λησαι,ſicut & Heſych. νυκτιλόχοις τοὺς νυκτὶ ἐνεδρεύοντας, ἢ λῃστάς.

C.Νυκτιλαθραιοφάγος,Qui noctu clàm vorat, Qui nocturnis tenebris occultus vorat. Apud Athen.libro 4,in epigrammate quodam in philoſophos, Νυκτιλαθραιοφάγοι,νυκτιπάται πλάγιοι,Μεγαλιχθιάπαται. At νυκτιπάται ſuſpectum eſt.

C.Νυκτιλαμπής,έος,ὁ καὶ ἡ,Noctu lucens. Epitheton lunæ, in quibuſdam verſibus qui reperiuntur apud Dionyſ. Halic. Quod exprimere voluiſſe videtur Horat.in carmine ſæculari,vbi canit, Ritè Latonæ puerum canentes, Ritè creſcentem face noctilucam.

C.Νυκτίμαντις, Vates nocturnus. Heſych.μάντεως εἶδος.

C.Νυκτιμένη,ης,ἡ, Noctua. v.l. Item nomen proprium puellæ in noctuam conuerſæ.Ouid.Metam.2.—diro facta volucris Crimine Nyctimene. Et mox, Non audita tibi eſt patrium temeraſſe cubile Nyctimenen? auis illa quidem, ſed conſcia culpæ Conſpectum lucémque fugit,tenebriſque pudorem Cælat,& à cunctis expellitur æthere toto. Dicitur autem νυκτιμένη quaſi Nocte manens.

C.Νυκτίνομος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui noctu paſcitur, Qui noctu paſcua ſectatur. Plut.Symp.1,τὰ νυκτίνομα τῶν ζώων. Apud eundem ſcribitur etiam νυκτινόμος paroxytonως in eadem ſignificatione. vt in Quæſt.Rom.ἀετοὶ καὶ ἱέρακες, καὶ τὰ νυκτινόμα.

C.Νυκτιπλανής,έος,ὁ καὶ ἡ, Noctiuagus,Qui noctu vagatur. Oppian.l.3 De venat.loquens de hyæna, Τὴν δὲ νυκτιπόρον καὶ νυκτιπλανῆ πλέουσαν, Οὐνεκά οἱ διὰ νύκτα φάος,σκότος αὖ δὲ μετ' ἠῶ. Virg.dicit,Currus noctiuagus Phœbes.

C.Νυκτιπλοος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem cum præcedenti. vnde νυκτιπλόοις apud Heſych.νυκτὸς ἀναστρεφομένοις καὶ πλέουσι.

C.Νυκτιπόρος, Qui noctu iter facit,Qui noctu circuit. Vide Νυκτιπλανής.

C.Νυκτιφανής,Noctu apparens. vel Noctu lucens. vt Noctiluca apud Horat.de luna,paulo antè in Νυκτιλαμπής.

C.Νυκτάετος,ου, Aquila nocturna. Heſychio eſt ὄρνις ἱερὸς Ἥρας,ὁ καὶ ἐρωδιός.

C.Νυκτάλωψ, ωπος, ὁ, Cuius oculi noctu cæcutiunt, Luſcioſus, Qui interdiu videt, ſole occidente obſcurius,noctu omnino nihil. vel Qui noctu melius videt, interdiu minus,& ſi luna luceat,nihil cernit. A Gal.in Lex.Hippocr.exponitur ὁ τῆς νυκτὸς ἀλαός. Hippocr.lib.2 Prædict.οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκτάλωπας καλέομεν. Autor Iſagoges,νυκτάλωπας δὲ λέγουσιν ὅταν ἡμέρας μὲν βλέπουσιν ἀμαυρότερον,δυομένου δὲ ἡλίου λαμπρότερον , νυκτὸς δὲ ἔτι μᾶλλον · ἢ ὑπεναντίως,ἡμέρας μὲν,ὀλίγα , ἑσπέρας δὲ ἢ νυκτὸς μηδ' ὅλως.μύωπας δὲ λέγουσι τοὺς τὰ μὲν σύνεγγυς βλέποντας,τὰ δὲ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντας. Feſtus,Luſcitioſi ſunt qui parum vident propter vitium oculorum , quique plus veſperi vident quàm meridie. Similiter Ælius Stillo (inquit Hermol.) Nuſcitioſos eſſe dixit qui plus vident veſperi quàm meridie. At Varro Diſciplinarum lib.8,Veſperi non vident quos appellant Luſcioſos. Nonius,Luſcioſi ad lucernam non vident : & μύωπες minus vidẽtes vocãtur à Græcis.Plautus,Verbero,ædepol tu quidem cæcus,non luſcioſus. Plin.Græcũ vocabulum retinet.pro his enim Dioſcorides lib.2,c.47,τὸ δὲ ἧπαρ τῆς αἰγὸς ὀπτωμένου ὁ ἀπορρέων ἰχὼρ ἐγχριόμενος νυκτάλωψιν ἁρμόζει,ipſe ita habet,lib.8,c.50,de capris,Tradunt & noctu non minus cernere quàm interdiu. ideo ſi caprinũ iecur veſcantur,reſtitui veſpertinam aciem his quos νυκτάλωπας vocant. Vnde patet eum νυκτάλωπας accipere qui interdiu quidem vident,ſed noctu veſperive nihil, quos Varro Luſcioſos, Nonius Luſcitioſos appellauit. Id quod manifeſtius fit ex eodem Plinio : quippe qui lib.28,c.11,dicat, Et quoniam noctu æquè quoque cernant,ſanguine hircino ſanari luſcioſos putant, νυκτάλωπας à Græcis dictos:capræ verò iocinere in vino auſtero decocto. Vtitur hoc vocabulo etiam l.32,c.7.ſimiliter & Marcell. Empiric⁹. Actuar.quoſdam & νυκτάλωπας ἐαρινοὺς vocat, nuſcitioſos vernos,vt interpr.reddidit: lib.2 περὶ διαγ.παθ.c.7,νυκτάλωπας δὲ ἐαρινοὺς φασὶν οἱ ὑπὸ γῆν μὲν ὄντος τοῦ ἡλίου ὡς βλέπουσι,δυομένου δὲ ἅμα σὺν αὐτῷ νυκτὸς δ' ἤδη καταλαβούσης μηδὲν ὁρῶσι. pro quo ἑσπερινοὺς fortaſſis alicui

A videatur legẽdũ ἑσπερινούς. Ipſe etiã morb⁹ Νυκτάλωψ dicitur, ITEM Νυκταλωπία ET Νυκταλώπιασις: Popilio Aurelio Nocturna cæcitudo,& Nuſcitio. Paul.Æg.l.3, c.22,νυκτάλωπα λέγουσιν ὅταν συμβῇ τὴν μὲν ἡμέραν βλέπειν, δυομένου δὲ ἡλίου ἀμαυρότερον ὁρᾶν,νυκτὸς δὲ ἐπιγινομένης οὐδαμῶς ὁρᾶν.Et in Defin.Galeno adſcriptis,νυκτάλωψ ἐστὶ πάθος & διάθεσις ὀφθαλμῶν δίχα φανερᾶς αἰτίας.συμβαίνει δὲ τοῖς οὕτω διακειμένοις ἡμέρας μὴ ὁρᾶν,νυκτὸς δὲ βλέπειν. At l.2 Methodi idem Gal.νυκτάλωπα affectum ita dictum ait, ὅτι τῆς νυκτὸς ἀποφαίνει μὴ βλέποντας. Vlpian.Digeſt.l.21,De ædilitio e-

B dicto & redhibitione,De myope quæſitum eſt an ſan⁹ eſſet,& puto eũ redhiberi poſſe. Sed & νυκτάλωπα morboſum eſſe conſtat : id eſt, vbi homo neque matutino tempore videt neque veſpertino. quod genus morbi Græci vocãt νυκτάλωπα. Luſcitionem eam eſſe quidam putant,vbi homo lumine adhibito nihil videt. At Feſto Luſcitio eſt vitium oculorum quod clarius veſperi quàm meridie cernit. Oribaſ. l. 4 ad Eunap.c.17,quod πρὸς τοὺς νυκταλωπιῶντας inſcribitur,νυκταλωπίασις δέ ἐστιν ὅταν τὴν ἡμέραν ἀμέμπτως βλέπωσιν · τῆς δὲ νυκτὸς προσαγούσης, χεῖρον. (Eſt autem hoc verbale à VERBO Νυ-

C κταλωπιάω,Luſcitioſus ſum, Laboro luſcitione,ſeu morbo eo quem Græci vocant νυκτάλωπα) De hoc morbo intellexit Celſ.l.6,vbi ait, Præter hæc imbecillitas oculorum eſt,ex qua quidam interdiu ſatis,noctu nihil cernunt. Dicitur idem morbus ETIAM Νυκταλώπιξ ab Ariſtot.lib.5 De generatione anim. τὸ μὲν γὰρ γλαύκωμα γίνεται μᾶλλον τοῖς γλαυκοῖς, οἱ δὲ νυκταλώπικες τοῖς μελανοφθάλμοις.Dixerat autem paulo antè,τὰ μὲν γλαυκά(videlicet ὄμματα)μὴ ἔχειν ἰσχὺν πρὸς τὰς ἡμέρας · τὰ δὲ μελανόμματα,

D τῆς νυκτός. Et paulo pòſt, ὁ δ' αὖ νυκταλώπιξ, ὑγρότητος πλεονασμός. Sed ſunt qui hãc ſcripturã ſuſpectã habeãt.

C.Νυκτεγερσία,ας,ἡ, Excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus ſurgit. Citatur ex Eurip.Rheſo, Plut.in vita Homeri, Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς νυκτεγερσίας ἀνακομισθέντων,ab excubiis.Et Strabo l.8. ET Νυκτηγερσία pro eodem. Feſtus, Egretus & Adgretus ex Græco ſunt ducta à ſurgendo & proficiſcendo. vnde & νυκτηγερσία quaſi noctiſurgium. AT Νυκτήγερτον herbæ nomen.Plin.lib.21,cap.11, Nyctegretum inter pauca

E miratus eſt Democritus,coloris ignei,foliis ſpinæ,nec à terra ſe attollentem. Præcipuam in Gedroſia narrat erui poſt æquinoctium vernum radicitus, ſiccarique ad lunam triginta diebus, ita lucere noctibus: magos Parthorúmque reges vti hac herba ad vota ſuſcipienda:eandem VOCARI Χηνόμυχον, quoniam anſeres à primo conſpectu eius expaueſcant: ab ALIIS Νυκτάλωπα,quoniam è longinquo noctibus fulgeat.

ITEM Νυκτεγρετέω, Noctu excitor & ſurgo.vel Excubias nocturnas ago. Plutarch.in Cæſ.pag.137, καὶ πιχωμα

F χοῦντες καὶ νυκτεγρετοῦντες ἐξεκάμνον ὑπὸ γήρως, id eſt(inquit Bud.)Noctu excubias obeuntes, ſeu Excubias agẽtes. ET Νυκτηγερτέω, De nocte ſurgo ad obeundum aliquod negotium.Themiſt.νυκτηγερτοῦντές τε καὶ διημερεύοντες ἐν ταῖς δίκαις. Dicitur autem νυκτηγερτέω pro νυκτεγρετέω,ſicut νυκτηγερσία pro νυκτεγερσία.

C.Νυκτέπαρχος, Præfectus vigilum.in Pand. De luna etiã dici poteſt.Bud.

C.Νυκτηγορέω,Noctu aliquid nuntio. propriè de cuſtodibus.Eurip.φύλακες νυκτηγοροῦσι.

G C.Νυκτιλέω,Noctu ſacra perago. νυκτιλεῖν Heſychio ἐν νυκτὶ τελεῖν. AT Νυκτέλιος dicitur Bacchus cui noctu ſacra fiebant. Plut.De ει Delphico, Διόνυσον δὲ καὶ ζαγρέα καὶ νυκτέλιον καὶ ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Meminit & Pauſan.in Att.p.30,Διονύσου ναὸς νυκτελίου. Et Ouid.Metam. 4,Nycteliúſque Eleleúſque parens & Iacchus & Euan. Idem De arte am.l.1, Nycteliúmque patrẽ nocturnáq; ſacra precare. Sed & ipſa ſacra nocturna DICVNTVR Νυκτέλια. Plut.Probl.Rom.p.259,de hedera, καὶ νυκτελίοις(ὧν τὰ πολλὰ διὰ σκότους δρᾶται)πάρεστιν.De quib⁹ Virg.

H Æn.4,-qualis cõmotis excita ſacris Thyas, vbi audito ſtimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnúſque vocat clamore Cithæron.

C.Νυχθήμερον,Nox & dies, Noctis dieique ſpatium. id eſt Dies viginti quatuor horarum,Iuſtus dies.2 Corinth.11,

CCC.i.

νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, noctem ac diem in profundo egi. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. τὸ νυχθήμερον μιμεῖται τὴν τῶν τεσσάρων ὡρῶν τὴν κρᾶσιν. Procl. in Timæo Platonis, ἡ ἐν τῷ κέντρῳ θέσις τῆς γῆς ἀνάλογον ποιεῖ τὴν τῶν νυχθημέρων ἐξαλλαγήν.

C. Ἀκρόνυξ, Prima nox, Primæ noctis tempus. τὸ ἄκρον τῆς νυκτός, Suidæ. idem cum ἀκρονυχία, de quo infrà.

C. Μεσονύκτιον, ου, τό, Media nox· ἡ μέση νύξ, vt ſuprà habuimus. Poeticam eſſe hanc vocem & oratoribus inuſitatam annotat Phryn. DICITVR ET Μεσονύκτιος adiect. vt μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις, Anacreon initio cuiuſdã odarii. Sic μεσονυκτίων ἐκλείψεων, defectuũ qui noctis medio incipiunt. Et μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus de media nocte ſurgens: Ariſtot. in Probl. p. 90, καὶ ἀκρόνυχον μὲν πνεῦμα γίνεται περὶ τῶν μεσονυκτίων ἐκλείψεων, μεσονύκτιον δὲ περὶ τῶν ἑῴων.

C. Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q.d. Nocturna. ‖ Celſus l. 5, c. 8, Peſſima puſtula eſt quæ ἐπινυκτὶς vocatur. ea colore vel ſubliuida vel ſubnigra vel alba eſſe conſueuit. circa hanc autem vehemens inflammatio eſt, & quum adaperta eſt, reperitur intus exulceratio muſcoſa. color eſt humori ſuo ſimilis. Dolor ex ea ſupra magnitudinem ei⁹ eſt. neque enim faba maior eſt. Atque hæc quoque oritur in eminentibus partibus, & ferè noctu. vnde nomẽ quoque à Græcis ei ἐπινυκτὶς impoſitum eſt. Sic & Gal. At Paul. Ægin. & Aët. eam non magnopere per diem excruciare, ſed noctu grauiſſimum ciere dolorem ſcribunt, atque inde nomen habere. Vera autem eſt vtraq; ratio. nam qua hora orta eſt, eadem exacerbari veriſimile eſt. In reliquis cum Celſo conſentiunt, ſcribentes ἐπινυκτίδας vlcuſcula eſſe ſponte erumpentia, phlyctænis ſimilia, ſubrubra, ex quibus ruptis, ſanies cruẽta effluit. Nec obeſt quòd ille puſtulas, hi vlcuſcula dixerint. ſunt enim & ipſæ puſtulæ vlcuſcula: nec ſimiliter quòd Celſus varii coloris, hi ſubrubra dixerint: quoniã ſub iſtis & ſubliuida & ſubnigra cõprehenduntur. Hæc inter alia ex Gorr. apud quem de earum colore reperies plura. Poll. cũ hoc ἐπινυκτὶς ſubaudire videtur φλύκταινα, ſcribens, ἐπινυκτὶς, φλύκταινα ὑπόπελιδνος, ὕφυγρος, ἔναιμος, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη. Dioſc. l. 2, de porro, τὰ φύλλα καταπλασθέντα καὶ ἐπινυκτίδας ἰᾶται. Vnde Plin. lib. 20, c. 6, Illitis foliis ſanantur & ambuſta & epinyctides. ita vocatur vlcus quæ & ſyce, in angulo oculi perpetuo humore manãs. Quidam eodem nomine appellãt puſtulas liuentes, ac noctibus inquietantes. In eo autẽ Plinii loco, pro Vlcus quæ & ſyce, in ang. quædam exemplaria habent, Vlcus aciem hebetans, & in ang. &c. ‖ Ἐπινυκτὶς dicitur etiam nocturna hominis rei cuſtodia, ſeu φυλακὴ δοκοῦσα ἀδικεῖν, vt Heſych. exp. apud quẽ perperam ſcribitur ἐπινεκτὶς. ‖ Ἐπινυκτὶς eſt etiam, (vt annotat B.) commentarium nocturnum, vt ἐφημερὶς diurnum: quod & diarium. Vtitur Syn.

Νυκταλὸς, Noctem amans. ὁ νύκτα φιλῶν. Apud Suidam de Diog. cynico, οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλὸς καὶ ὑπνηλός. Verba ſũt Diog. Laertii, p. 296.

Νύκτιος, ου, ὁ, Nocturnus. Epigr.

Νύκτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nocturnus, Noctiuagus. Æſchyl. Prom. ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται ἀκτῖσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ. quæ & νυκτίπορος & νυκτιλαμπὴς dicitur. HINC Νυκτερινὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. vt φυλακὴ νυκτερινὴ apud Pollucem, Cuſtodia nocturna, Excubiæ. Arrianus, ὡς δὲ περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακή, poſtquam permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrũ peruenit. Sic Herodian. τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένοι, cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrẽtes ceſſerant. Xen. Hell. 7, ἡνίκα αἱ νυκτεριναὶ φυλακαὶ ἤδη ἔληγον. Ariſtot. Polit. 5, μὴ καταλύωσιν, ὥσπερ νυκτερινὴν φυλακήν, τὴν τῆς πολιτείας τήρησιν. Plut. Sympoſ. 7, νυκτερινὸς σύλλογος τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν. (vt apud Tac. Cœtus nocturni) Et νυκτερινὰ φάσματα, Spectra nocturna, Terricula & viſa nocturna. (Nonius Lemures, laruæ nocturnæ & terrificationes imaginũ & beſtiarũ) Horat. dicit Lemures nocturni, Virg. Manes nocturni. Athen. l. 4, τῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις γινομένων νυκτερινῶν φόβων, terriculamẽtorũ nocturnorũ. Cic. dicit Metus nocturnus. Rurſum Xen. Hell. 5, ἐπεὶ ἦλθε τὸ νυκτερινὸν κήρυγμα. Et Hellen. 4,

A τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸ νυκτερινὸν διαδέχεσθαι. Itẽ νυκτερινὸν ὡρολόγιον, horologium nocturnum, vt Cic. dicit Horæ nocturnæ, Ouid. Vmbræ nocturnæ. Athen. l. 4, νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Et νυκτερινὸς, de lupo noctiuago. Opp. Cyn. l. 3, Τὸν μὲν, (videlicet λύκον) νυκτερινὸν διὰ γαστρὸς ἄφυκτον ἐρωὴν Ἀρνειῶν ἐλάφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα. Ibidẽ hyænam appellat νυκτιπλανῆ & νυκτίπορον. Et νυκτερινοὶ κύνες Suidæ & Heſychio οἱ λύκοι, lupi. Sunt tamen qui eſſe velint εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, vt idem Heſych. annot. B At νυκτερινὸς οἶνος, vinum craſſius ac proinde non pellucidum, vt v. l. interpr. apud Plut. (ſicut eadem νυκτερινὸς interpr. Obſcurus noctis inſtar) In Symp. l. 6, probl. 7, vbi quæritur quẽ colorẽ intellexerit Hom. quũ dicit αἴθοπα οἶνον, ad quendam qui nolebat διηθεῖν τὸν οἶνον, Σὺ δ' ἀξιοῖς τοῦ νυκτερινοῦ καὶ μελαναιγίδος ἐμφορεῖσθαι, & ψέγεις τὴν καθαρότητα. & paulo pòſt, αἴθοπα καλεῖ, οὐ τὸν ζοφερὸν, ἀλλὰ τὸν διαυγῆ καὶ λαμπρόν. Synonyma igitur facit ibi νυκτερινὸν & ζοφερὸν, opponens eis διαυγῆ & λαμπρὸν, id eſt pellucidum & clarum.

C ET Νυκτερεύω, Noctu aliquid facio. Poll. l. 1, τὸ μὲν νυκτός τι πρᾶξαι, νυκτερεῦσαι. Item Noctẽ duco ſeu trãſigo, ſeu Pernocto. vt Cic. de venatoribus, Pernoctant in niue. X. Pæd. 4, εἰ ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι καὶ βιοτεύειν τὸ ἀπὸ τοῦδε. Attici autem νυκτερεύειν vſurpant pro ἀγρυπνεῖν, Inſomnẽ ducere noctẽ, Vigilare. Heſych. VNDE Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ, Qui noctu aliquid agit. Apud Plat. in fine l. 7 De leg. accipitur pro eo qui noctu in agris venatur, aut in flumine, teſte B. ET Νυκτερευτικὸς, οῦ, ὁ, Aptus ad aliquid noctu agendum. D νυκτερευτικαὶ κύνες apud Xen. Canes nocturnæ venationi aptæ. B. ET Νυκτερεία, Actio nocturna. Apud Plat. pro venatione nocturna. B. COMP. Ἀπονυκτερεύω, Pernocto foris, Abnocto. idem cũ ἀποκοιτέω. Plut. Apophth. οὐ λέληθας περὶ τὸν νόμον ἀπονυκτερεύων. Item cum gen. eundẽ in Fab. ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις, abnoctans à caſtris. Secundũ comp. EST Διανυκτερεύω, Per totam noctem aliquid ago, δι' ὅλης νυκτός τι πράττω, vt Poll. exp. Item Noctem perago ſeu trãſigo, Pernocto. Herodian. l. 2, διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου, quum E in templo caſtrorum pernoctaſſet. Et l. 8, διανυκτερεύσαντες ἐν τῇ πόλει ἐν αἰθρίοις καὶ κοιναῖς πάντων οἰκίαις, quũ noctem exegiſſent. Ex Phal. τῇ λώβῃ διενυκτέρευον, in fœdo cruciatu pernoctarũt. Eiuſdem ſignif. eſt διαπαννυχίζειν, infrà apud Plut. qui in l. De primo frig. dicit, ἐπιπολῆς διανυκτερεύουσιν, in ſumma pernoctãt aqua. TERT. Ἐννυκτερεύω, Pernocto in, Noctem duco ſeu trãſigo in. Dioſc. l. 2, c. 91, ζέσαι οἴνῳ ἀθαλάσσῳ τι καὶ ὄζοντι, εἶτα ἀνελόμενος καὶ ἐννυκτερεῦσαι ἀφεὶς, pernoctare ſinens. QVART. Παρανυκτερεύω, Pernocto apud, Circum excubo. Plut. F in Gracch. ἧκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν καὶ παρενυκτέρευον ἐπὶ τῶν θυρῶν, Excubias agebant, Excubabant. Bud.

ITEM Νυκτερὶς, Veſpertilio. animal ex gen. τῶν νυκτινόμων, & χαμψωνύχων, lucifugũ. nec enim niſi noctu videt De quo Ariſtot. & Plin. lib. 10, cap. 61. Od. ω, νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται. Autor Philomelæ, Strix nocturna ſonans & veſpertilio ſtridunt. Od. μ, Τῷ προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς. Plut. De ſera num. vind. καθάπερ μελίττας ἢ νυκτερίδας ἀπηχῶς ἐχούσας καὶ τετριγυίας ὑπὸ μνήμης καὶ ὀργῆς ὧν ἔπαθον. ‖ Item piſcis genus, cui inde nomen quòd interdiu quietem agat, noctu graſſans ſatiandi vẽtris ſtudio, vt Ἁλιευτικῶν lib. 2 docet Oppian. quam ob cauſam ἡμεροκοίτου quoq; nomen inuenit. ‖ Νυκτερὶς dicebatur etiam Chærephon ἑταῖρος Σωκράτους, vt annotat ſchol. Ariſtoph. & Suid. AT Νυκτερίδιος, quod à νυκτερὶς deriuatum videtur, aliam tamen ſignif. habet. nam à Bud. exponitur Nocturnus in hoc quem ex Theophraſto citat loco, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν Διὸς ὑδάτων τὰ νυκτερίδια βελτίω καὶ βόρεια.

H Νύκτωρ, Noctu. Heſiodus Erg. οὐδέποτ' ἦμαρ Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ Φθειρόμενοι. Plut. Symp. libro 6, οἱ νύκτωρ διψῶντες, ἂν ἐπικαταδαρθῶσι, παύονται τὴν δίψην μὴ πιόντες. Idem adu. Colot. τὸν ἥλιον ἀμβλυώττοντες καὶ νύκτωρ βλέποντες. (vbi fortaſſe reponendum πρὸς τὸν ἥλιον) Et ὁ νύκτωρ in Epigrammatis, Nocturnus.

¶Νύχος, Nox. item Tenebræ. nam ab Heſych. exponitur A
non ſolùm νὺξ, ſed etiam σκότος. Sed notandum apud
eum ſcribi oxytonως νυχὸς, apud Suid. vero νύχος. quam
ſcripturam ſequutus ſum. VNDE Νύχα, Noctu.
νύκτωρ, νυκτὶ, Heſych. ET Νύχιος, Nocturnus. idem cũ
νύκτερος, ſiue νυκτερινός. Heſiodus Erg. de virgine, — νυχὴ
κατακλέξεται ἔνδοθεν οἴκου. Soph. Philoct. ἀνὴρ δ' ἀόμματος
ἐδ' ἔχων ὁρωμλὼ, ἐκτέταται νύχιος. Itẽ νύχια θύεα, ſacra nocturna, vt Virg. vocat. Apoll. lib. 2 Arg.

C. Νυχιβόρος, Noctu vorans, ſuprà νυκτιλαθροφάγος. Nicander Ther. Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα νυχιβόρου ἐν χεροὶ νύγμα Εἴδεται. id eſt, τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθίοντος ὃ ἂν εὕρη. Sed annotat ſcribi B
etiam μυχιβόρου, id eſt τοῦ ἐν μυχοῖς ἐσθίοντος, Qui in cauernis ſeu latibulis comedit, à ΝΟΜ. Μυχιβόρος.

C. Ἀκρόνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veſpertinus, Qui eſt aut fit primæ noctis tempore. Nicand. Ther. τὴν περὶ λύχνης Ἀκρόνυχος δμηθεὶς ἀπίλασε παιφάσσουσαι. vbi ſchol. exponit ἑσπερινός. Et ἀκρόνυχον πνεῦμα ſuprà in Μεσονύκτιος, Ventus qui ſub primam noctem ſpirare incipit. Et ἀκρόνυχοι ſtellæ appellantur quæ cum prima nocte oriuntur, quæ ETIAM Ἀκρόνυκτοι vocantur. AT Ἀκρόνυχον, SIVE Ἀκρονυχία, Prima nox, Primæ noctis tempus, Tempus C
quod inter veſperam & mediam noctem intercedit. A Suida ἀκρόνυξ & ἀκρονυχία exponitur τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. Sunt qui ἀκρονυχίαν intelligãt intempeſtam noctẽ (quæ & Concubium & Conticinium & Silentiũ noctis. Virg. — intempeſta ſilet nox) Sed nimis generalem hæc vox intempeſta ſignif. habet. quippe qua ſignificetur ſilentium illud noctis quod & ante & poſt mediam noctem eſt. Diuerſa autem eſſe ἀκρονύκτιον & μεσονύκτιον, apparet ex loco illo Ariſtotelis ſuprà in Μεσονύκτιος citato. Sed & Gaza apud Ariſtot. Probl. 26, ἀκρόνυχον D
vertit Initium noctis. Soph. Aiace, ἄκρας νύκτας dixit de ſilentio intempeſtæ noctis ante τὸ μεσονύκτιον, — ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, ſumma nocte, quum veſpertina lumina non amplius ardebant.

C. Αὐτονυχὶ, SIVE Αὐτόνυχι, Ea ipſa nocte, αὐτῇ τῇ νυκτὶ, Heſychio & Suidæ. Arat. Ἀμφότερον δυόντα καὶ ἐξ ἑτέρης ἀνιόντα Πολλάκις αὐτονυχὶ, θηεύμεθα. quæ Cicero ita vertit, Quem nocte extinctum atque exortum vidimus vná. Apud Heſychiũ in fine ſcribitur per ει, apud Suidam per ι. E

C. Εἰνάνυχες, Per nouem noctes, ἐπὶ ἐννέα νύκτας, Heſychio. Iliados ι, Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ περὶ νύκτας ἴαυον. Eſt autem poeticum hoc εἰνάνυχες PRO Ἐννεάνυχες, vt Euſt. annotat.

C. Ἔννυχος, SIVE Ἐννύχιος, Nocturnus. idem cum νύχιος, νύκτερος, νυκτερινός. Apollon. Argon. libro 2 — ἐννύχιοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι. Dicitur etiam aliquis agere aut aliquid pati ἐννύχιος, pro Noctu. Iliad. φ, Ἧχ' ἄλλοθεν ἐκ παρ ... ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα Ἔννυχος προμολών. Heſiod. Theogonia, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ Ἐννύχιαι στεῖχον. Odyſſ. γ, — ἐς δὲ Γεραιστὸν Ἐννύχιαι κατάγοντο. Aratus, Μείων ἤματος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη, id eſt, Cicer. interprete, — breuior F
clara cæli de parte videtur, Amplior infernas depulſus poſſidet vmbras. AT Ἔννυχον, SIVE Ἐννύχιον, Nocte ſeu Noctu, ἐν νυκτί. Marci 1, καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς ἐξῆλθε, Mane valde multa nocte, ſeu Summo mane, quũ valde multa adhuc nox eſſet, Quum valde multum temporis adhuc quaſi intra noctem lateret. (Vbi quædam vet. exempl. habẽt ἔννυχα) A quo aduerbio in v. l. eſt ἐννυχώτερον, Magis de nocte. Poſterioris ἐννύχιον hoc exemplum extat apud Athen. l. 12, in epigr. quodam, Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν Παρρασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὅδ' ἐστὶν ὁρᾶν.

C. Πάννυχος, SIVE Παννύχιος, Pernox, Per totam noctem durans. Il. β, Εὕδει Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Et πάννυχος σέλας apud Naz. Item πάννυχος λύχνος apud Pollucẽ Pernox lumen, vt dicitur Pernox luna, quæ per totam noctem lucet. Et in vulg. lex. παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον, per totam noctem ardet. Dicitur etiam aliquis facere aliquid πάννυχος ſiue παννύχιος pro Per totã noctẽ. Od. β, — ἄρα Ζεὺς πάννυχος. Il. ..., Πάννυχοι ἐγρήσσοντες. H
Iliad. β, Εὗδον παννύχιοι, dormiebant perpetem noctem. Heſiod. Aſpide, Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι.

τι. Sicut verò paulo antè dictum eſt ἔννυχον ſiue ἔννυχα, & ἀνύχιον aduerbialiter accipi pro Per noctem, Noctu, ſic ETIAM Πάννυχον SIVE Πάννυχα, ET Παννύχιον, Per totam noctem. Il. β, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, per totam noctem. (vbi poteſt etiam eſſe accuſ. maſculini generis) Soph. Aiace, ὅς μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' αἰστενάζες, ita noctem totam ac diem ingemiſcebas, καὶ πᾶσαν τὴν νύκτα καὶ ἡμέραν. INDE Παννυχὶς, ίδος, ἡ, ſ. ἑορτή, Feſtum pernox, ſeu Feſtum quod per totam noctem celebratur. ἑορτὴ νυκτερινὴ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, vt Heſych. exponit. Latini Peruigiliũ appellant, Liuius, Tacitus, Sueton. Gellius. Plato Pol. libro 1, παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι. Plut. συνουσίας μετ' ἀλλήλων ἔχοντες ἐχρῶντο κώμοις καὶ παννυχίσιν. Idem De curioſitate, βακχεῖα καὶ χοροὺς καὶ παννυχίδας ἐξετάζων καὶ συκοφαντῶν. vbi ſicut βακχεῖα & παννυχίδας coniunxit, ita Tacit. Apud Vitellium omnia indiſpoſita, temulenta, peruigiliis ac bacchanalibus quàm diſciplinæ & caſtris própiora. Athen. lib. 5, ἐγένετο δὲ καὶ παμμεγέθη τινα ἐν ταῖς παννυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηγρύπνουν χορεύοντες. Idem lib. 13, ex Critia, Παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπουσιν. Rurſum Plut. in Symp. ſeptem ſap. τῇ τελευταίᾳ παννυχίδος οὔσης καὶ χορείας πρὸς καὶ παιδιᾶς περὶ τὸν αἰγιαλὸν, quum peruigilium eſſet. Herodian. l. 3, παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον, peruigilia ad formam Cereris initiorum, Polit. interpr. ET Παννυχίζω, Pernocto, ſeu Totam noctem tranſigo, Totam noctem duco. Ariſtoph. Nub. οὐ γὰρ ἂν ὑβρισθεὶς, οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν. Item Peruigilium celebro. Herodian. libro 4, ὁ δῆμος ὑπερέχαιρε παννυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, læti ſupramodum noctibus ac diebus totis feſtum celebrabant. Polit. interpr. Idem l. 5, εὐωχούμενον τὸν δῆμον καὶ παννυχίζοντα εὐφραίνειν ᾤετο, epulis ac peruigiliis populum à ſe oblectari arbitrabatur. Et cum accuſat. apud eundem lib. 1, ποίαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτήν. vbi Polit. vertit, Cuiuſmodi ſimus hac nocte feſtum celebraturi. VNDE Παννυχισμὸς, οῦ, ὁ, Peruigilatio, vt Cicero dicit, Nouos deos, & in his colendis nocturnas peruigilationes. ET Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, Qui per totam noctem aliquid facit. vel Qui totas noctes peruigilat. aut, Qui in excubiis peruigilat. vt Liuius dicit Peruigilando in armis. BICOMP. Διαπαννυχίζω, Totam noctem tranſigo, Pernocto. idem cum παννυχίζω. Plutar. Amat. narr. καθ' ἑαυτὰς ἐν ἀνδρῶνι μεγάλῳ διεπαννύχιζον, in magno quodam androne pernoctabant, Polit.

Νυχεύω, Noctu aliquid facio. vel Noctem tranſigo, Pernocto. Heſychio νυχεύει non ſolùm eſt νυκτερεύει, ſed etiam κρύπτει. VNDE Νυχεία, ας, ἡ, Pernoctatio, vel Peruigilatio. Heſychio διανυκτέρευσις. apud quem perperam νυχία. Dicitur autem νυχεία, vt ſuprà νυκτερεία. COMP. Ἐννυχεύω, Pernocto in, Noctem tranſigo in, idẽ cum ἐννυκτερεύω. Philoſtr. in Heroic. ἐννυχεύειν τῇ γῇ. Sic Plutar. De def. orac. ἐννυχεύσας ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ ἔθος ἐστὶ, τῷ σηκῷ, quum in delubro incubuiſſet, vt conſuetudo eſt, Turn. interpr.

ΝΥ'ΣΣΩ, SIVE Νύττω, Pungo, Fodico, Punctim cædo, ſeu vulnero. Il. λ, Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀσκῶνος ἔνερθεν, haſta videlicet. vbi Heſych. exponit ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν. Et aliquanto antè, μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ Νύξ'. Sic Il. μ, Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας Νύξ'. Il. ο, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Et in paſſ. Il. ξ, — λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Epigr. lib. 2, Νυσσόμενός τε τὸ πλευρὸν ἀπὸ ξιφέεσσιν ἀμυχθὲν, cui lat. aſſiduè fodicabatur & lancinabatur. Ariſtoph. Pluto, Νύττουσι γὰρ καὶ φλάσι τὰ πανήματα. At metaph. in Nub. idem dixit γνωμιδίῳ γνώμην νύξασα, confodiens & refellens. Et Galenus libro 1 ad Glauconem dicit τὸ ῥῖγος in febri tertiana eſſe οἷον νυττομένου τοῦ χρωτὸς, quaſi pungeretur ſeu ſtimularetur. In præcedentibus locis accipitur pro κεντεῖν ſeu τιτρώσκειν, ſicut apud Homerum Euſtathius exp. Interdum verò commodius redditur Pello, ſeu Impello, Pulſo. vt aliquis dicitur νύσσειν quempiã ἀγκῶνι, quũ eũ cubito leuiter impellit admonendi gratia. Od. ξ, Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας. Sic &

Bud.in hoc loco Plut.pag.69,νύξας Γῶνα τ̃ Χῖον,Ὀρᾶς(φ:σὶν)ὅτι ἡ ἄσκησίς ἐστι,interpr.Cubito digitóve admonens. Equi etiam inter currendum dicuntur vngulis ſuis ſolum νύσσειν, pulſare,ſeu percutere, (At Quatere,fortaſſe ſignificatius eſt apud Virg.in hoc verſu qui eſt Æn.8, Quadrupedante putrē ſonitu quatit vngula campū)Heſiod.Aſpide,χθόνα ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι Νύσσοντες χηλῇσι.

Paſſ.particip.Νυχεὶς,Percuſſus,Ictus, Punctus. Heſychio νύσσει eſt non ſolùm παίει,ſed etiam ῥήσσει.Apud eūdem reperio ETIAM Νύσσαι, quod exp.ἐκ χειρὸς πατάξαι,manu ictum inferre,ſeu incutere: quod cæſim fit, non punctim. quod ſi mendoſum non eſt,(quum ſuo, hoc eſt alphabetico ordine,poſitum ſit) erit à VERBO Νύω,à quo deriuari poteſt ET Νύρω AC Νυείζω,idem cum præcedent.ſignificans. nam Suid.νύρων exp.νύθων. Apud Heſych.autem periſpomenως,νυρῶν,νύσσων,ξύων.itidémque Νυρεῖ apud eundem νύσσει.Et Νυείζει,νύσσει,ξύει, quod & Suid.habet.

Νύγμα,ατος,τὸ,Punctus,ſeu Punctum.(vt Plin.de crabronibus,Ter nouenis punctis interfici hominem. Idē,Muſtelæ oculis punctu erutis) Scrib.Larg.cap.76, de emplaſtro viridi Glyconis, Punctus neruorum,muſculorum,qui periculoſiſſimi ſunt, quos νύγματα Græci dicunt,ſine inciſione aut diuiſione ſanat. Νύγμα (inquit Gorr.) Punctio,eſt ſolutio continuitatis in carne, incidente aliquo acuto & tenui facta. Vocatur ET Νύσις.Hæc ille. Dicitur & de morſu muris,ſeu morſu quē mus intulit.Nic.Ther.de draconis morſu ſeu ictu, Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα μυχηβόρου ἐν χροΐ νύγμα Εἴδεται, αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ἀραιοῦ.Et aliquanto antè,μυδόεν πικμήεντι νύγμα,Σηπεδόσι φλιδόωσα.(vbi ſchol.annotat ſcribi etiam δῆγμα) VNDE Νυγματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Pungens,& fodicans ſeu lancinans.vt νυγματώδης ὀδύνη, dolor punctorius,ſeu pūgenti ſimilis,qui circa membranas potiſſimùm conſiſtit,& ad eas propriè pertinet,ipſius affectus veluti radice eo loco fixa vbi membrana pūgitur, dolore verò circa locum punctum ad magnum ſpatiū circumlatim ſe fundente.Hic in pleuritide manifeſtus eſt,& in hepate etiam & renibus, ſi eorum tunicæ inflammationes patiantur.Gorr.

Νυγμὴ,ῆς,ἡ,Punctus.vel Stimulus.nam ab Heſychio exponitur κέντρον.

Νυγμὸς,οῦ,ὁ,Punctio,Punctura,Stimulus.v.l.

C.ΚΑΤΑνύσσω, Pungendo penetro,Cōpungo, (vt Colum. Ne aculeis vrticæ compungantur. Plin. Acu compunctus) Accipitur metaph.vt Act.Ap.cap.2, ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. Eo ſignif.Terentius dicit,Si id te mordet. Cic.Siqua ſunt in tuis literis quæ me mordeant.Plaut.Cor pungit meum. Cic.Scrupulum qui dies noctéſque ſtimulat ac pungit. Suet.Vrebant anxiam mentem varia vndique conuitia.Eadem metaphora κνίθειν & κνίζειν dicitur pro Stimulos cordi ſubdere,Stimulis pectus alicui fodere. Heſych.κατανένυγμαι exponit non ſolùm λελύπημαι,ſed etiam ἡσύχασα:itidémque κατανύγητι,λυπήθητι,& ἡσύχασατι.Suidas autem κατανυγεὶς,λυπηθεὶς:item μεταγνούς. Idem κατανυγῶ exp.σιωπήσω,in hoc loco Dauidis,ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ.Iſidorus autem,(vt idem annotat) καταπλαγῶ,μετασῶ.Vide & ſequens Κατάνυξις. VNDE Κατάνυξις,Compunctio, (vt Plin.Laterum compūctiones tollit) Metaph.plerunque, (vt & ipſum κατανύσσειν) ac ſignificat dolorē quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paulum autem ad Rom.cap.11, ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, vetus interpr.itidem reddidit Compunctio. Alii autem ex collatione cū Hebraicis verbis,malunt vertere Soporem,aut etiam Stuporē,ſeu Altiſſimū veternum,& qui omnem ſenſum adimat. (Heſychio certè κατάνυξις eſt nō tātùm λύπη,ſed etiam ἡσυχία.) Chryſoſt.autē κατάνυξιν ibi ſignificare ſcribit τὴν περὶ τὸ χεῖρον ἕξιν τῆς ψυχῆς, τὴν ἀνιάτως ἔχουσαν καὶ ἀμεταθέτως.quoniā Dauid alicubi dicit,ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ.i.inquit,οὐ μὴ μεθασῶ, οὐ μὴ μεταβληθῶ.quib⁹ ſubiūgit,ὥσπερ γὰρ ὁ ἐν ἀλαζονείᾳ κατανενυγμένος οὐκ ἂν ἀπόλως μετασαίη, οὕτω καὶ ὁ ἐν πορνείᾳ κατανυγεὶς, πάλιν οὐκ ἂν ῥᾳδίως μεταβάλοιτο. κατανυγῆναι γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἢ ἐμπαγῆναί που καὶ προσηλῶσθαι.τὸ εἶναι αἴτιον τοῦ

A γνώμης(γὰρ) ἀμετάθετον δηλῶν,πνεῦμα κατανύξεως εἶπεν.

C.ΠΑΡΑνύσσω, Extimulo,Peruello,Aſtringo.v.l.

C.ΥΠΟνύσσω,Subtus pungo, Stimulos ſubdo. Heſych. ὑπονύσσεται exponit καταπονεῖται.

ΝΥΣΤΑΖΩ, F.ξω,Dormito:propriè Dormito capite nutans. ἐπινεύω κάτω διὰ τὴν ἐπιγινομένην ἐκ τοῦ ὕπνου καταφοράν.nā à νεύσάζω deriuatum tradunt grammatici, exempto υ. Plato Apolog.ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Metaphoricè plerunque capitur,ſicut & ὑπνάζειν, & Dor-

B mitare apud Latinos,pro Negligentem eſſe,nec attēdere.Plato l.3 De rep.μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ,iudice dormitante.Idem in 5 De leg.ſcientiam numerorum celebrans,τὸ δὲ μέγιστον,ὅτι τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει ἐγείρει, dormitantem ſeu ſomniculoſum. Ariſtoteles Rhet.l.3,τοῦτο δ' ἐστὶν,ὥσπερ ἔφη Πρόδικος,ὅτε νυστάζοιεν οἱ ἀκροαταὶ, παρεμβάλλειν τῆς πεντηκοντάδραχμου αὐτοῖς.Vnde Quintil.l.4,c.1,Eſt interim procemii vis etiam non in exordio.nam iudices & in narratione nonnūquā & in argumentis vt attendant & vt faueant rogamus. quo

C Prodicus velut dormitantes eos excitari putabat.Plut. De curioſitate,οὐ νυστάζει,οὐ σχολάζεται,ἀλλά τι δίζετ' ἰὼν περὶ γ' οὔατα βάλλει.Idem Symp.5,χρὴ πολυμαθοῖς καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός. Idem ἀπονυστάζειν dicit quod Cic.in quodam ſuarum epiſt.loco,Demoſthenem ſibi videri dormitare.Et Horat.-quandoque bonus dormitat Homerus. Sunt qui νυστάζειν exponant Conniuere,vt in κατανυστάζω dicetur, & in νυστακτικῶς.

Νυσταγμὸς,οῦ,ὁ,Dormitatio.ἡ ἐπιγινομένη ἐκ τοῦ ὕπνου κατα-

D φορά.

Νυστακτὴς,οῦ,ὁ,Dormitator,Capite nutante dormitans.vel Dormitare faciens,Caput inter dormiendum quaſſans & degrauans.Ariſtoph.Veſp.initio, Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστράτευσατο Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτής. VNDE Νυστακτικῶς,More eorū qui nutante capite dormitant:vel More eorū quorū oculi ſomno conniuent. Galen.in lex.Hippocr.Γλοιάζειν,τὸ ἐπιμύοντας παράγειν τοὺς ὀφθαλμοὺς,ἢ τὸ γλισχρῶς,ἀνάλογον, ὡς εἰ καὶ νυστακτικῶς ἔλεγον.

E Νυσταλέος,ου,ὁ,Dormitator. vt Homo dormitator apud Plaut.Heſychio ὑπνηλὸς, i.Somnolentus. AT COMP. Νυσταλογέροντιον,ου,τὸ,Senex dormitator, Silicernium ſomnolentum. Ponitur ab Etymol. & in lex. meo vet. ſed non exponitur. ET Νυκταλωπιάω,Capite nutante dormito ac oculis conniueo.Heſychio νυκταλωπιᾶν eſt νυστάζειν,dormitare.

C.ΑΠΟνυστάζω,Obdormiſco,Dormito. Plut.in Cicerone, γράφας ἐν ἐπιστολῇ σιναχοῦ τὸν λόγον ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένην.Notādum eſt autem ita dici hìc Demoſthenem in

F aliquibus ſuarum orationū locis ἀπονυστάζειν, quemadmodum Horat.dixit,Indignor quandoque bonus dormitat Homerus. Et queādmodum oſcitanter dicunt Latini interdū pro Negligenter,ſic & ἀπονυστάζειν quādam ἀμέλειαν denotat,id eſt,negligentiā.Euſt.in hunc verſum Il.δ,Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, Οὐδὲ καταπτώσσοντ',eſt (inquit)βρίζειν idem quod ἀπονυστάζειν.Et paulo pòſt, τὸ μὲν βρίζειν τὴν παντελῆ ἀμέλειαν ἀποφάσκει τοῦ βασιλέως,τὸ δὲ πτώσσειν τὴν δειλίαν.Idem Euſt. alibi,ad hunc locum reſpiciens,ſcribit, ἐν Ἰλιάδι μὲν τὸ

G βρίζειν ἐπὶ ἀμελείας ἔχει,ὡς εἴ τις εἴποι ἀπονυστάζειν.

C.ΕΠΙνυστάζω, Capite decliui dormito. vel, Inſuper dormio.

C.ΚΑΤΑνυστάζω,idem. Alexis apud Athen.l.1, Ἐχθὲς ὑπέπιες,εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς.Κατανύστασον·παύσῃ γὰρ,Dormias, aut Obdormiſcas:vel Aliquantum dormias. Poll.κατανυστάζειν videtur accipere pro Conniuere ſeu Nictare. ait enim l.2,καὶ συνελεῖν δὲ βλέφαρον,τὸ κατανυστάξαι.paulo antè dicit συγκλείσαι,σκαρδαμύξαι. vt apud Ouid. Oculi

H ſomno cōniuentes. Accipitur & metaphoricè,vt νυστάζειν quoq; & Dormitare paulo antè. Poll.l.3, c.25, quod περὶ φιλοπόνου καὶ ὀκνηροῦ inſcribitur,ὑπνιάζειν,ὑπνοῦν, καταμύειν,κατανυστάζειν.Et paulo antè,ὀκνώδης,κατανυστακτικὸς, ἀποκαθεύδων,ὕπνιος,νωθρός.Sic Cic. In mediis vitæ laboribus obdormiſcere,& ita cōniuentem ſomno conſopiri ſempiterno.

ΝΩ͂ΤΟΣ, *ου, ὁ*, Dorſum, ſeu Tergum. tam in cæte
ris animalibus quàm homine. Ariſto-
teles libro 1, De hiſt. anim. eius partes facit ſcapulas, ſpi
nam & lumbos. itaq; eo autore *νῶτος* dicitur pars tota
poſterior ab occipite ad extremũ coccygẽ 34 vertebris
compacta. Probo quoque Dorſum ſignificat poſterio
rem corporis partem, eo quòd deuexa ſit deorſum, in-
quit Feſtus. Vnde & ea pars à medicis carinæ nauis cõ-
paratur. Ita quinque eius partes erunt, collum, thorax,
lumbi, os ſacrum, & coccyx. Alii arctius accipiunt, di-
centes eſſe partem ceruici ſubiectam, & duodecim vt-
plurimum comprehenſam vertebris. Vide plura apud
Gorr. Od. *ρ*, — *βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον*. X. De
re equ. *πῶς ἐπὶ τὸ νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην*. Plut. *ἐπὶ τοῦ νώ-
του φέρων*. quo loquendi genere vtitur & Herodian. & an
te eos Thuc. Athen. lib. 13, *αἰώμαλον τὸ νῶτον εἶχε παντελῶς*.
Thuc. lib. 3, *ἐπιγινόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου, περιέπιπτόν τε καὶ
ἔτρεπον*, à tergo. Num. plur. genus mutat. quippe Νῶ-
τα dicitur, vt *ζυγὰ* à *ζυγὸς*, & *σταθμὰ* à *σταθμός*. Il. *β*, - *δράκων
ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος*. Soph. Trach. *Ὦ νῶτα καὶ
στέρν'. ὦ φίλοι βραχίονες*. pro quibus Accius, O pectora, ô
terga, ô lacertorum thori. Athen. l. 6, de mulierculis qui
buſdam quæ *κλιμακίδες* dicebantur, *ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν
τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι*. vide in *Κλιμακίς*. Apollon. *νῶτα βο-
ὸς*, terga bouis. Athen. 10, *εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσι*. Item,
τὰ νῶτα ἐπιστρέφειν apud Luc. Vertere terga. i. Fugere. Sic
Herodian. l. 7, *θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δε-
δωκότας*. Et Plut. Fab. *γυμνὰ παρέχοντα τοῖς ἐνεδρεύουσι τὰ νῶ-
τα*. Lat. quoque dicũt Dare terga, & Dare terga cædẽ-
da hoſtibus. Hom. *νῶτα* dixit etiam *τὰ νωταῖα μέρη*, por-
tionem ex tergore ſuis, quæ alicui in menſa apponitur.
Od. *ξ*, *Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρε*. Idẽ mari *νῶτα*
tribuit. Il. [illegible], *ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης*. Sic Virg. Æn. 1, Dor-
ſum immane mari ſũmo. In quo loquẽdi genere *ἐπιφά
νεια* [illegible] f. (vel etiã *πελάγη*, vt vult Heſych.) Eodẽ ſenſu
πεδίαδος νῶτα dici annotat Euſt. à metaph. animaliũ quæ
ſupina iacent. vnde & *ὑπτία θάλασσα*, & *λειμὼν ὕπτιος*, & *πε
δίον ὕπτιον*. Apud Lat. quoque Claud. dixit, Recurua dor-
ſa cãpi. & Horat. Nemoris prærupti dorſum. Plin. verò
Iunior, Editiſſimo dorſo duos dirimit, pro Promonto
rio. Ex Plut. affertur pro tumulo. Philoſtr. autẽ ep. 51 di
xit etiã, *ἵνα αὐτοῦ ὁ ἔρως τὰ οὐρανοῦ νῶτα ὁρᾷ*. ‖ Οἱ νῶτοι τῶν τρο-
χῶν, modioli rotarum, ex l. 3 Reg. c. 7. At ex l. 1 Reg. c. 4,
ὁ νῶτος αὐτοῦ συνετρίβη, pro Ceruices eius fractæ ſunt.

C. *Νωτόγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Cuius dorſum notis aliquibus inſcri-
ptũ eſt. vt *νωτόγραπτοι ἰχθύες*, inquit Euſt. *οἱ ἔχοντες γραμμάς
τινας περὶ τὰ νῶτα*. Athen. l. 7, ex Ariſtot. De hiſt. an. *νωτό-
γραπτα λέγεται βῶξ, σκολιόγραπτα δὲ κολίας*.

C. *Νωτοπλὴξ*, Cuius dorſum verberibus conciſum eſt, vel
cõcidi ſolet. Verbero, Maſtigia. Pherec. apud Suidã, *Καὶ
νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν*. i. *τὸν εἰς τὰ νῶτα τὰς πληγὰς λαμ-
βάνοντα, μαστιγίαν*. Citat Poll. & ex Ariſtoph.

C. *Νωτοφόρος, ου, ὁ*, Qui dorſo onus aliquod ſuſceptũ portat,
qui dorſo aliquid baiulat. Doſſuarius, (vt Varro, Aſel-
lis doſſuariis cõportant ad mare oleũ) *ὁ ἐπὶ νώτου φέρων*,
ſeu *βαστάζων*. X. Pæd. 6, *ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ἄμην καὶ σμινύην κατὰ ἅ-
μαξαν ἑκάστην, καὶ κατὰ τὸ νωτοφόρον δὲ ἀξίνην καὶ δρέπανον*. Et
νωτοφόρος ἡμίονος. Poll. ex eodem.

C. *Νωταγωγὸς*, Dorſo vehens, Doſſuarius, vt *νωτοφόρος*. In

A Hippiatr. *εἰώθει τοῖς ὑποζυγίοις πυρώματα γίγνεσθαι, καὶ μάλιστα
τοῖς νωταγωγοῖς*.

C. *Νωτάρης*, Qui dorſo aliquid tollit, Qui dorſo onus ſubit.
ὁ ἐπὶ νώτου αἴρων καὶ βαστάζων, Suid.

C. *Ἀντίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Oppoſitũ tergũ habens. Apud Ælian.
ἀντίνωτοι, Auerſi inter ſe, Tergis obuerſis, vt ait B.

C. *Ἐπινώτιος*, Qui ſuper dorſum ſitus eſt. Poll. l. 2, *ταῖς δ' ὠμο-
πλάταις εἰσὶν οἳ καὶ ἐπινωτίοις καὶ πλάταις ὀνομάζουσι*. ΑΤ *Ἐπινω-
τίδια* ΕΤ *Νωτιδανὸν* vocarunt genus quoddã *τῶν γαλεῶν*, pi
ſciũ, ab eminente dorſo. Athen. l. 7, ex Ariſtot. *ἐν πέμπτῳ
ζώων καὶ κεντρίνην φησί τινα γαλεὸν εἶναι καὶ νωτιδανόν. Ἐπαίνε
τος δ' ἐν ὀψαρτυτικῷ, ἐπινωτίδια καλεῖ*. ΑΤ *Ἐπινωτίδιον*, Mã
tica quæ tergo imponitur. vel Saccus aut pera hyber-
na, *χείμαστρον*, ex Epigr.

C. *Εὐρυνώτος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Latum dorſum hab[illegible] vel Amplos &
vaſtos humeros habens. Soph. *οὐ γὰρ οἱ* [illegible]ens. *Οὐδ' εὐρυνώ
τοι φῶτες ἀσφαλέστατοι*.

C. *Πλατυνώτος, ου, ὁ καὶ ἡ*, Idem. Ex Geop. *ἐκλεκτέον πλατυνώτους*,
pro his Colum. Parãdi ſunt boues dorſo recto planóq;.
Ex eodẽ lib. *ἐκλεκτέον εὐστέρνους, πλατυνώτους*, pro his eiuſdẽ
C Colum. Parãdi ſũt boues pectore magno, armis vaſtis.

C. *Ποικιλόνωτος*, Varium dorſum ſeu tergum habens. Eurip.
ποικιλόνωτος δράκων. Homero *δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός*.

C. *Κατωνωταῖος, ου, ὁ*, Qui à tergo eſt. Poll. l. 1, *τῶν δὲ ἱμάντων αἱ μὲν
κατωνωταῖοι καλοῦνται, αἱ δὲ διὰ ῥυμῶν*, quæ per dorſum e-
quorum iugalium tranſeunt. ‖ In v. l. exponitur etiã
Doſſuarius, *νωτοφόρος*.

Νωταῖος, ου, ὁ, Ad dorſum pertinens. vt *νωταία ἄκανθα* apud
Ariſtot. Spina dorſi. Et *νωταία θρὶξ* apud Suid. *ἡ τῶν μεταφρέ-
νων*. Apud Euſt. *νωταία φλὲψ*, quæ & *κοίλη* dicitur, *ἐκδεξι-
D ὧν τῶν ῥάχεως ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἀνιοῦσα καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσα
ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν τράχηλον*. de qua Hom. Il.
ν, - *ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν Ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐ-
χέν' ἱκάνει*. Et *νωταῖος μυελὸς*, medulla dorſi ſeu ſpinæ in
dorſo. pro quo & *νωταῖος* abſolutè dicitur, vt ſuprà in
Ἐγκέφαλος docui. Alex. Aphr. l. 2 Probl. 71, *τὰ αὐτὰ νεῦρα
παρ' ἐγκεφάλου καὶ νωταίου μυελοῦ πέμπεται τοῖς μορίοις*. Vbi ta-
men vulg. edit. habent *νώτου*, à ΝΟΜ. *Νῶτος*. ſed *νωταίου*
reponendum ex vet. libro.

Νωτεῖς, (ſicut *νωταγωγοί*) Doſſuarii. *νωτοφόροι*. Heſych. *νωτεῖς, οἱ
E ἀχθοφόροι ἡμίονοι ἢ ἕλκοντες ζύγιοι*. Poll. l. 2, *καὶ νωτεῖς δὲ τούτους* (vi-
delicet *ὄνους*, vel *ἡμιόνους νωτοφόρους*) *ἐκάλουν, ὡς καὶ τοὺς ὑπὸ
ζυγῷ, ζυγίους*.

Νωτίζω, Terga do, ſeu verto. vel A tergo relinquo. Poll. l. 2,
de iis quæ à *νώτῳ* [illegible]antur, *καὶ νῶτα δοῦναι, καὶ νωτίσαι, πα-
ρὰ τοῖς ποιηταῖς, τὸ κατὰ νώτου τι ἀπολιπεῖν*. Suidæ *νωτίζω* eſt *τὰ νῶ-
τα μεταστρέφω*. Apud Soph. autẽ in Œd. tyr. *πέμψον δ' ἀγκὰν
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον*, ſchol. exp. *ἀπε-
λάσαι*, à metaphora *τῶν τὰ νῶτα διδόντων ἐν τῇ φυγῇ*. ſenſum
eius loci eſſe dicens, *πέμψον δ' ἀγκὰν ὥστε παλινόρμητον αὐτὸν
F πορεύεσθαι τὰ νῶτα τῇ πόλει δόντα*. Sed & Heſych. *νωτίζειν* exp.
διώκειν, τρέπειν, facere vt aduerſarius terga fugæ det. Eidẽ
νωτίσαι eſt *τὸ κατὰ νῶτα λαβεῖν καὶ παραμεῖψασθαι φυγόντα*. Ei-
dẽ *νωτίσασθαι* dicitur *ὁ μὴ ὑπὸ ζυγὸν ἀλλὰ τῷ νώτῳ ἀχθοφορῶν
ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος*. i. Dorſo ſuſceptũ ferre. ‖ Ex Eurip.
Phœn. affertur pro *σκεπάζειν*, tegere ſeu operire.

C. ΚΑΤΑ*νωτίζομαι*, Dorſo ſublatum baiulo, Dorſo fero ſeu
porto, vt *νωτίζομαι*. Luc. Lex. *ἔπειτα συμβιβάντες καὶ ἀλλήλους κατα-
νωτισάμενοι*.

Ξι Ξ Ξ ξ

DE VOCABVLIS A LITERA Ξ INCIPIENTIBVS, ITIDEMQVE à Σ, quærendis non in illa ſed in hac litera.

SICVT Ξὺν dicunt Attici, quod Σὺν cæteri qui lingua cōmuni vtuntur (vt Thuc. lib. 1, p. 28 meæ edit. τῶν τε ξὺν ἐπαίνῳ ἐποτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινά. Et paulo pòſt, καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστερον. Item pag. 29, ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπιόντες ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας. Itidémque apud Soph. Ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ Πέρσας φανῇς. Item, — ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) ita vocabula ex hac præpoſitione compoſita, quæ in lingua communi à litera σ incipiunt, ea in Attica incipere à ξ, tū grammatici docēt, tū Attici ſcriptores confirmant, & quidem antiquiores præſertim, Sophocles, Euripides, Ariſtophanes: & ex orationis ſolutæ ſcriptoribus, Thucydides, apud quem magis etiam conſtanter ſeruatam ſcripturā illam obſeruaſſe mihi videor q̄ apud quenquā aliū, excepto Ariſtophane. Hoc autē quū ita ſit, memineris lector, vbi apud illos inuenies Ξυνάγω, aut Ξυναγωνίζομαι, & Ξυναθροίζω, & Ξυνᾴδω, & Ξύμμαχος, quærere in Συνάγω, in Συναγωνίζομαι, in Συναθροίζω, in Συνᾴδω, in Σύμμαχος: idémque in cæteris omnibus facere. Cæterùm quanuis apud Thuc. cōſtantius hanc ſcripturā per ξ obſeruatā mihi videri dixerim quàm apud vllum aliū, fateor tamē apud illū quoq; interdū & alterā haberi: ideóque Ariſtophanē excepi. ſed tamen ne apud hunc quidem deſunt aliqua ſcripturæ alterius exempla: ex quibus eſt συγκατακλινόμενος, non procul ab initio Nubiū, in hoc verſu, Ταύτην ὅτ' ἐγάμουν συγκατακλινόμενος ἐγώ. Apud Soph. autē paſſim confundūtur hæ ſcripturæ. nam, verbi gratia, in Philoctete p. 429, habes Ξυμμαχίστων nō Συμμαχίστων, & Ξυνώμοσαι, non Συνώμοσαι, & tamen pagina quæ hanc proximè præcedit, legitur Συγγνώμην, non Ξυγγνώμην, & Σύμβουλον nō Ξύμβουλον, vt alia infinita harum ſcripturarum exempla omittam. Exiſtimo autem hunc alterius ſcripturæ vſum, eius videlicet quæ σ habet, incuriæ librariorum imputandum eſſe. ſicut & in iis ſcriptoribus qui Ionica, in iis item qui Dorica dialecto vtuntur, magna in ſcriptura cernitur incōſtantia, quam eorum itidem negligentiæ acceptam ferri debere cenſeo.

ΞΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, Pr. αγκα, Carmino, Carpo, ea quidem certè ſignificatione qua dicitur Carpere lanam, ſicut & Carminare lanam. Lucianus, ἔρια ξαίνειν, ὡς εὔεργα εἴη ταῖς γυναιξί. (vbi etiam docet quis ſit τοῦ ξαίνειν vſus) At in iſtis Cratetis verſibus (apud Plutarchum περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι) cum genitiuo Attico, Τῶν ἐρίων ξαίνοντα, γυναῖκά τε συγξαίνουσαν, Τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Teſtatur autem Pollux Ariſtophanem dixiſſe itidem ἔξαινε τῶν ἐρίων. Legitur verò ξαίνειν & ſine adiectione, pro ξαίνειν ἔρια: vt in his tragici cuiuſdam verſibus, vbi obiurgatur ab Vlyſſe Achilles apud Scyrum inter puellas ſedens, & ξαίνων vnà cum illis, Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους Ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; Et tamen apud Ariſtotelem Polit. libro 5, cap. 10, vbi dè Sardanapalo dicit, ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. Nentem inter mulieres: quidam, Inter mulieres penſa diuidentem. At ego non video cur ab illa ſignificatione quam huic verbo dedi, & quam primam ac propriam eſſe conſtat, diſcedendum ſit in hoc Ariſtotelis loco. Certè vt in illo Plutarchi loco quem modò protuli dicitur Achilles ξαίνειν ἔρια ſedens inter puellas, ſic dicit apud Plautum quidam,

A Inter ancillas ſedere iubeas, lanam carpere. Et paſſ. Ξαίνομαι, Carminor, Carpor. Strabo, ἐν δὲ τῇ Καρύςῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, quæ carminatur & texitur. At vulg. lex. tradunt hoc ipſum ξαίνω accipi etiam pro Texo, ſicut & pro Neo, ſed exemplũ nullum harum ſignificationum proferunt. Heſychius tamen & Suidas ξαίνει exponũt etiam νήθει. ‖ Ξήνασα Euripides dixit metaphoricè initio Oreſtis, pro περιξενήσασα καὶ περιδρυφθεῖσα, vel pro ἐρουργήσασα, κατασκευάσασα, vt inquit ſchol. Sic autem ibi Euripides, Ὦ ςέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεά. Vide ἐπικλώθω.

B Ξαίνω, Cædo. (ea ſignif. qua dicitur Cædere flagris. Ineſt autẽ quædã & hîc carpendi ſignif. nam velut carpitur flagris corpus eius qui cæditur. Vnde & Diſcerpo alicubi redditur, item Lacero) Plut. in Publ. ῥάβδοις ἔξαινον τὰ σώματα. Et ξαίνεσθαι μάςιξι, Naz. Apud quem legitur etiam ſine adiectione datiui, in Macc. encomio, οὐ μέλη διασπώμενα, οὐ σάρκες ξαινόμεναι. (vbi quidam interpr. Non artus diſtracti, non carnes laniatæ) Sed dicitur & ξαίνειν πληγὰς pro Infligere, Incutere plagas. vt B. reddit C in hoc loco Demoſth. De malè obita leg. εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτῶνα ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. ‖ At ξαίνειν εἰς πῦρ, quod prouerbialiter dicitur de iis qui inanem operam ſumunt, Eraſmus reddit Ignem diuerberare, alibi autẽ Ictum impingere in ignem. quã interpretationem magis probo, (licet quod ad ſenſum, parum aut nihil inter vtrãque ſit diſcriminis) quum non dicatur ξαίνειν πῦρ, ſed ξαίνειν εἰς πῦρ, tum à Platone tum à Luciano, hoc prouerbiali dicto vtentibus. Poſſimus verò fortaſſe, & illam Budæi D interpretationem paulo antè relatam imitantes, reddere Infligere ſeu incutere plagas. perinde videlicet ac ſi diceret ξαίνειν πληγὰς εἰς πῦρ. hunc enim accuſatiuum aut alium huiuſmodi ſubaudiri mihi ſit veriſimile.

[illegible], τὸ, Quod carminatum eſt. In v.l. ex Sophocle pro Carminatio: at Pollux Sophoclem quidem eo vti docet, ſed qua ſignificatione, non addit.

Ξαίνης, ου, ὁ, Carminator. Plato, ἢ τὴν ξαντικὴν ἐπιμήσομεν ὑφαντικὴν, καὶ τὸν ξάντην ὡς ὄντα ὑφάντην καλεῖν. Apud Pollucem autem legitur nomen PLVR. Ξαντεῖς poſt E ξαντική. pro quo reponendum videri poſſit ξάνται, aut ξάντης, ex iſto Platonis loco. niſi fortè & nomin. ſingul. Ξαντεὺς in vſu fuit.

Ξαντικὸς, οῦ, ὁ, Ad carminationem pertinens. & q.d. Carminatorius. At ξαντικὴ pro ξαντικὴ τέχνη (in loco Platonis quem protuli in Ξαίνης) Carminandi ars: vt ὑφαντικὴ, Texendi ars.

Ξάνιον, ου, τὸ, Inſtrumentum ad carminandum. Ab Heſychio & Suida exponitur κτένιον, id eſt Pecten. Itidem verò exiſtimatur legendum apud Pollucem ξάνιον, nõ F ξένιον, vbi dicit appellari à quibuſdam κτένιον: ſcribẽs lib. 5, c. 16, τὸ δὲ ξένιον, τὴν μὲν καὶ αὐτὸ χρυσοῦν, κεφαλὴν κοσμοῦν· ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸ κτένιον εἶναι νομίζουσι. Vide & Heſychium ac Suidam.

Ξάνιον, Menſa coquinaria, ſupra quam carnes concidunt. quæ alio NOMINE Ἐπίξηνον, ſiue Ἐπίξηνος. deducto fortaſſe ab ἐπιξαίνω, ſicut ἐπίκοπον ſiue ἐπίκοπος ab Ἐπικόπτω. Vide Ἐπικόπανον. Vide & Suid. & Heſych. apud quem pro ἐπίξηνον repone ἐπίξηνον, & κρεώκοπον pro κρόκοπον. Ariſtophanes Acharn. ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν G κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

C. ἈΝΑξαίνω, q.d. Recarmino. id eſt Rurſum carmino. ‖ Item Iterum diſcerpo ſeu lacero, Redulcero. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ οὖρον δριμὺ ὂν ἀναξαίνει τὴν ἀπούλωσιν, Cicatricem redulcerat. vel Cicatricem reſcindit. vt quidam dixit Reſciſſum vulnus.

C. ΔΙΑξαίνω, pro ſimplici ξαίνω, Carmino, Carpo. A cuius paſſiuo Διαξαίνομαι eſt particip. διαξανθὲν ἔριον apud Dioſcor. Carminata lana.

C. ἘΠΙξαίνω, Exulcero. vt Bud. exponit in iſto Baſilii loco, H pag. 272, [illegible] ξαίνης τραύματα τῶν κεκαχωμένων μάςιξι.

C. ΚΑΤΑξαίνω, [illegible] ipſum pro ξαίνω, Carmino. nam Pollux [illegible]quam ſcripſit Ariſtophanem dixiſſe ἔξαινε τῶν ἐρίων, addit, καταξῆναι dixiſſe Platonem comicum. Sed frequentius metaph. pro Cædo, ea ſignif. qua dicitur Cædere flagris. item Diſcerpo, Concerpo, Lacero, A Lanio. Ariſtoph. in Acharn. Εἰπέ μοι τί φειδόμεσθα τῶν λίθων ὦ δημόται Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; Vbi ſcholiaſtes καταξαίνειν exponit αἱμάσσειν αὐτὸν λίθοις, addens, ὥςτε φοινικοῦν αὐτοῦ ποιῆσαι τὸ σῶμα. quibus explicatur illud ἐς φοινικίδα. Subiungit & hæc, verbum καταξαίνειν dictum eſſe tanquam de lanis, ideóque additum ἐς φοινικίδα, vt de veſtimento. Sophocles certè hoc verbo eadem in re vſus eſt, & quidem in voce paſſiua, quum dixit πέτροις καταξανθεὶς pro Lapidatus. Alioqui καταξαίνω potius dicitur in ea verbi Cædo ſignif. B cuius modò memini, ſicut ξαίνω. Chryſoſt. καὶ καταξαίνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν. Interdum additur πληγαῖς, aut alius datiuus: vt πληγαῖς καταξαινόμενοι, quod exponitur vno verbo μαςιζόμενοι à Suida in hoc quem affert loco, non nominato autore, πληγαῖς καταξαινόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων αἱρούμενοι. Ego tamen Suidæ in hac expoſitione non aſſentior, quòd πληγαῖς καταξαινόμενοι multo ſignificantius eſſe exiſtimem.

Καταξαίνω, Attero, κατατρίβω. nam Suidas καταξαί- C νων exponit κατατρίβων, hoc in loco, καὶ ἐν τούτοις τὸν ἅπαντα αὐτοῦ καταξαίνων βίον. Sic autem & paſſiuum καταξαίνεσθαι exiſtimo accipi poſſe pro κατατρίβεσθαι apud Euripidem, vbi dicit κατεξάνθην πόνοις. Nec malè Latinè, Attritus ſum laboribus.

¶ Ξανάω, ῶ, Carminandæ lanæ ſeu carpendæ labore fatigor, ſeu delaſſor, aut laſſeſco. Exponitur etiam generalius, Laniſicio laſſor, ſeu Manus laſſor. nam Pollux ξανᾶν eſſe ait τὸ καμεῖν ἀπὸ τῆς ἐρουργίας τὰς χεῖρας. itidémque Suidas, ξανᾶν eſſe πονεῖν τοὺς καρποὺς τὰς γυναῖκας τοὺς D τῶν χειρῶν διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν. Idem (ſicut & Heſychius) exponit ſimpliciter κοπιᾶν, id eſt Fatigari, Laſſeſcere, Fatiſcere. & affert ex Soph. de Hectore decertaturo aduerſus Græcos, Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Ξάνησις, Defatigatio ſeu laſſitudo ex carminatione lanæ. Significare autem & Laniſicium quidam ex Polluce annotãt. quod tamen ex eius verbis colligi nullo modo poteſt.

ΞΑΝΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, Flauus. Exponitur & Luteus. item Rufus. Dicitur autem E aliquis eſſe ξανθὸς, vel eius κόμη eſſe ξανθή. vt ξανθὸς Μενέλαος apud Homerum, & ξανθὴ κόμη quæ Achilli tribuitur Il. α, v. 197, Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα. quod epithetum interpretantes quidam Latini poetæ vocarunt [illegible] flauum. Sic autem quæ ab Homero appellatur ξανθὴ Δημήτηρ à Virgilio & Tibullo Flaua Ceres nuncupatur. Sed & quæ à medicis Græcis ξανθὴ χολὴ, à Latinis Flaua bilis nominatur. Luc. in dialogo Diog. & Pollucis, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προ- F σώπου ἔτι ἐςίν. Sic ξανθαὶ κόμαι apud Herodianum. (Dicitur autem & compoſita voce ξανθοκόμας à poetis ὁ ξανθὴν κόμην ſeu κόμας ξανθὰς ἔχων) cui compoſito ſynonymum eſt ξανθόθριξ. Item puer ξανθὸς dicitur, & puella ξανθὴ apud Philoſtratũ. Cæterùm quòd ξανθὴ κόμη ad pulchritudinem multum facere exiſtimata ſit, ideo fuerunt quibus ξανθὸς Μενέλαος libuerit exponere καλός: itidémque ξανθὴ κόμη Πηλείωνος, καλή. ſed tamen, vti dixi, quidam Latini poetæ (tanquam interpretantes ad verbum vocem Homericam) flauum Achillem voca- G runt: ad Menelaum autem quod attinet, ſicut eum Homerus ξανθὸν, ita Theocritus ξανθότριχα vocauit, initio idyllii 18, in primo verſu, Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ. Cæterùm de hoc colore ita Plato in Timæo, λαμπρόν τε ἐρυθρῷ λευκῷ τε μιγνύμενον, ξανθὸν γέγονε. De etymo autem lege Euſtathium.

Ξανθὸς non tantùm nomine Flauus poſſe reddi, ſed & alias interpretationes alicubi admittere, ex ſequentibus Plinii locis apparebit, verba ſcriptorum Græcorũ interpr. quũ igitur Ariſtot. de quodã aquilarũ genere H ita ſcripſiſſet, ἔτι δ' ἄλλο γένος ἐςὶν ἀετῶν, οἱ καλούμενοι γνήσιοι φασὶ δὲ τούτους μόνους γνησίους εἶναι. ἔςι δὲ τὸ χρῶμα ξανθός. pro his Plinius ita, Hoc genus γνήσιον vocatur, velut verum ſolúmque incorruptæ originis, colore ſubrutilo. Idem dixit merulam ex nigra rufeſcere, quum Ariſtoteles ſcripſiſſet, ἀντὶ μέλανος ξανθός. At hæc Theo-

phraſti de fraxino, τὴν δὲ, ταπεινοτέραν καὶ σκληροτέραν, καὶ ξανθοτέραν vertit, Fraxinum alteram fecere breuem, duriorem, fuſcioremque.

Ξάνθος, retracto in priorem accentu, apud Homerum nomen equi à colore: vt Il. π, Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους, Ξάνθον καὶ Βαλίον. Itidē verò & alibi hos duos coniungit. ¶Ξάνθος, nomen fluuii Troiani, quòd flauos reddat qui eo ſe abluunt: apud eūdem poetam. Alio nomine Scamander. ¶Ξάνθος eſt & nomen vrbis Lyciæ, item vrbis Leſbi. ſed illa vrbs Lyciæ à fluuio Xantho ita vocata creditur. Alii tamen contrà fluuium illum Xanthum ab ea vt ortum ita & nomen accepiſſe exiſtimarunt, quæ ita nuncupata ſit à Xantho conditore, Ægyptio, vel Cretenſi. Vide Stephanum, necnon Euſtathium.

Ξανθὴ eſt etiam nomen compoſiti medicamenti acris & exedentis, apud Paulum Ægin.

C. Ξανθόγεως, ω, ὁ & ἡ, Flauam terram habens, ſeu fuluam, vt alii interpr.

C. Ξανθόθριξ, ιχος, ὁ & ἡ, Qui eſt flauo crine, Flauos capillos habens, Qui eſt flaua cæſarie. epithetum Menelai apud Theocritum in verſu quem protuli in ξανθός.

C. Ξανθοκάρηνος, ου, ὁ & ἡ, Cui flauum eſt caput, id eſt cui flaui ſunt capitis pili. Inuenitur alicubi dictū de Baccho.

C. Ξανθοκόμης, Flauam comam habens, ſeu cæſariem: ſicut & duo præcedentia. Oppian. De ven. lib. 3, Ξανθοκόμαι τελέθουσι, καὶ οὐ τόσον ἀλκήεντες. Non dubitem autem Flauicomus reddere vno verbo, ſicut dicitur Auricomus: licèt hoc cum ſubſtantiuo, illud cum adiectiuo componi fatear.

C. Ἐπίξανθος, ου, ὁ, Aliquantum flauus, Subflauus. Eadem videlicet forma qua dicitur ἐπίλευκος pro Aliquantum albus, Albicans. nam ἐπὶ ibi vim intendendi habere quidam falſò crediderunt, vt ſuo loco docui, idque ex Plinio.

C. Ὑπόξανθος, Subflauus, Aliquantum flauus, ſicut & ἐπίξανθος. Exponitur & Flaueſcens.

Ξανθίζω, Flauum reddo. Sed apud Ariſtoph. in Acharn. Ὀπτᾶτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετε, exponitur πυῤῥὰ τῇ ὀπτήσει ποιεῖτε (plura Suid.) i. Ita torrete vt reddantur rutila, ſeu fulua. Quidā & Rufa interpr. Et paſſ. Ξανθίζομαι, Flauus reddor. vt apud Athen. lib. 12, τὴν τε θρίχα τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ξανθιζόμενος. HINC Ξάνθισμα, Ipſa actio reddēdi flauum. vt in hoc Menandri loco, Ἔρως γὰρ ἀργὸς κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ, Φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα. vbi tamen ego liberius ξανθίσματα reddidi Pictam comam: ita interpretās hoſce duos verſus (in libello quem edidi Sententiarum quæ ex Græcis comicis collectæ ſunt) Piger amor eſt, & in pigris innaſcitur, Speculóq; gaudet, gaudet & picta coma. Sed affertur ex Epigr. ξάνθισμα & pro flauo colore, quem quidam putarunt poſſe vocari flauorem.

Ξανθίζω, Flaueo, Flauus ſum. vt ξανθίζουσα θρὶξ v. l. ex Græcis Bibl. interpr. Flauens crinis, Flauus crinis.

Ξανθίας, ου, ὁ, Serui nomen à flauis capillis. Dicti ſunt autem & πυῤῥίαι iidem qui ξανθίαι, teſte Euſtathio.

Ξάνθιον, ου, τὸ, Lappa. Planta eſt pinguibus locis naſcens, & vbi lacus exaruerunt, caule cubitali, anguloſo, pingui, alas plures fundente, folio atriplicis inciſuras habente, odore naſturtii, ſemine rotundo ſeu grandiore oliua, ſpinoſo: platani pilula, veſtium, quum tangitur, tenaci: φιλάνθρωπος ob id à quibuſdam dicta. Nomen habet quòd rufet capillum. Ab herbariis lappa minor & lappa inuerſa nominatur. Gorr.

Ξανθικὸς, Aprilis menſis apud Macedones. VNDE Ξανθικὰ, τὰ, Feſtum eo menſe celebrari ſolitum pro luſtratione exercitus. Vide Suidam & Heſychium. Sed apud hunc ita legendum puto, Ξανθικὰ, ἑορτὴ Μακεδόνων, ἡ Ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων.

ΞΕ'ΝΟΣ, ου, ὁ, ET Ξεῖνος apud poetas, Peregrinus. Hoſpes. Od. ρ, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα. Et paulo antè, Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι. Od. η, non contentus dixiſſe ξείνους ἀνθρώπους, addit (mutans numerum) ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι. Heſiodus ξείνοις & ἐνδήμοις inter ſe opponit: in ſoluta autem oratione opponūtur ξένοι ἀστοῖς, ſiue πολίταις (vt apud Ciceronem peregrini ciuibus) Thuc. lib. 6, τοῖς μὲν ἀστοῖς φθονεῖται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ξένους καὶ αὕτη ἰσχὺς φαίνεται. Sic Plut. in Alcib. fœm. gen. ἑταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς συνόντος. Oppoſitum verò nomini πολίται, vt apud Herodianum, οὐ πολιτῶν μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Ariſtid. in Panath. de hiſce duabus appellationibus ita, καὶ δυοῖν ὄντοιν ὀνομάτοιν, ἑκάτερον κύριον ἐστὶ τῇ χώρᾳ διὰ τὸ ἕτερον, εἰκότως. οἵ τε γὰρ ξένοι διὰ τοὺς ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἀνέχονται τῷ προσρήματι, οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν τῷ καθαροὶ ξένων εἶναι ἐξ ἀρχῆς. Quæ Bud. ita vertit, Et quum duo ſint vocabula huic regioni, alterum ab altero nobis meritò confirmatur. Nanque ξένοι (peregrini) qui dicuntur, hac vtique appellatione continentur, propter eos qui πολῖται (ciues) germani ſunt: qui vtique ipſi eam appellationem eò ratam illis faciunt quòd ipſi iam inde ab initio puri & vacui peregrinorum communione fuerūt. Sic cum apud alios vetuſtiores, tum apud Ariſtotelē ξένοι ſæpe opponūtur πολίταις. At Lucianus nomini ξένοι iuncto cum ἐπήλυδες oppoſuit αὐθιγενής, in Hermog. ſcribens, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. Ab Herodiano opponūtur etiam ξένος & ἀλλότριος, à Synesio ξένοι & γνώριμοι. Quemadmodum autem in illo Luciani loco ξένοι cum ἐπήλυδες copulatur, ſic alicubi cum μέτοικοι copulatum occurrit. Vt apud Iſocr. De pace, μεστὴν δὲ γενομένην τὴν πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων, ὧν νῦν ἔρημος καθέστηκε. (vbi obſerua & ἐμπόρων, quod in illo etiam Herodiani loco iunctum cum ξένων modò vidiſti) Sic Thucyd. lib. 4, pag. 150, ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἀναστήσας Ἀθηναίους πανδημεί, αὐτοὺς καὶ τοὺς μετοίκους, καὶ ξένων ὅσοι παρῆσαν. Plutarch. in lib. De exilio, καὶ νὴ Δία τὸν ξένον καὶ τὸν μέτοικον [λοιδόρημα ποιοῦνται] Quanuis autem alicubi ξένος non ſolùm poſtponatur, (vt in illo Thucydidis loco) ſed præponatur etiam, latius tamen patere cōſtat. Cicero certè videtur & ipſe Peregrinū & Aduenam copulaſſe tanquā ξένον & ἐπήλυδα, item Peregrinum & Incolam tanquam ξένον & μέτοικον, quū ſcripſit De off. lib. 1, Peregrini atque incolæ officium eſt, nihil præter ſuum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimeque eſſe in aliena rep. curioſum. (FOEM. Ξένη, Peregrina, Hoſpes, vt in illo Plutarchi loco, ex quo protuli, ἑταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς. Et in hoc eiuſdem in Præc. connub. καὶ τὰ τῆσδε τῆς ξένης ὀπωρικὰ λαβεῖν οὐκ ἔστιν) ¶Ξένων appellatione aliquando apud vet. ſcriptores intelliguntur Externi milites mercenarii. vel ſimpliciter Externi milites. quum ſatis intelligatur, velut ex conſequente, Mercenarii. Niſi quis malit Mercenarii milites, (quod alioqui nomini Græco non iam ad verbum reſpondet) ſicut exponitur ſimpliciter voce μισθοφόροι ab Harpocratione. qui poſtquam tradidit ξενιτευομένους vocari τοὺς μισθοφοροῦντας, addit, ξένοι δὲ, οἱ μισθοφόροι. Sic etiam ſchol. Thucyd. vbi ξεναγοὶ apud eum exponit οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες) Æſch. in Cteſiph. τοὺς μυρίους ξένους ἐκμισθώσας. Demoſth. Pro cor. ἢ πρὸ αὐτοὺς εἰσφέρειν καὶ ξένους τρέφειν ἔφησαν δεῖν. Idem Olynth. 2, οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέταιροι. Qui loci ſuſpectum mihi reddunt hunc eiuſdem in oratione ad Philippi epiſtolam, οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες, ἔναγχος μὲν ξένους μισθοφόρους εἰσπέμψαντες ἐκώλυσαν ἐκπολιορκηθῆναι Πέρινθον. faciunt, inquam, loci illi vt ſuſpicer hîc vocem μισθοφόροι eſſe ſuppoſititiā, & ex ſcholio margini annotato in contextum irrepſiſſe. quod cum aliorum autorū ſcriptis tum etiam Demoſthenicis alibi accidiſſe conſtat. Cæterùm ξείνους vocari etiam τοὺς μισθωτοὺς ab Homero in iſto verſu Od. ξ, Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, teſtatur Euſtathius. Lacedæmonii autem ξένους appellabant quos alii barbaros, vt teſtatur Herodotus. ¶Ξένοι vt reddi poteſt Externi in locis proximè citatis, ſic etiam quum dicitur ξένοι πόλεμοι, quibus opponuntur ἐμφύλιοι. vt in iſto Herodiani loco, in præfatione ſuæ hiſtoriæ, οὔτε πολέμων ἐμφυλίων τε καὶ ξένων τύχαι ποικίλαι. Idē lib. 2 oppoſuit ξένα τοῖς ἐμφυλίοις, ſcribens, οὔτε γὰρ ἐμφύλια κατ' ἐχθρῶν οὔτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις περὶ αὐτοῦ ἤγειρε τρόπαια. At quum dicitur ἡ ξένη ſubaudito nomine γῆ vel χώρα, Extera potius quàm Externa reddiderim. vt Exteræ nationes non ſemel apud Cic. (Dixit tamen & Externæ gentes Naſo)

Plut. De Socr. Dæm. καὶ γὰρ ὁ Σιμμίας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς ξένης γεγονώς. Idem De def. orac. θεωρῶν τινων γὰρ ἀπὸ ξένης παραγινομένων, Quum quidam è natione extera ad conſulendū oraculum veniſſent. Vel ita, Quum exteri quidam veniſſent &c. ‖ Ξένον dicitur etiam eſſe aliquid pro Inuſitatum, Inauditum. Niſi & Peregrinum quis eadem metaphora dici poſſe exiſtimet. Luc. de Crœſo & Solone loquens, οὐ φέρει ὁ Λυδὸς τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων. Sic in epiſtola Petri, cap. 4, v. 12, ἀγαπητοὶ μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος. vbi vet. interpr. ξένον reddidit Nouum. Sed idem in epiſt. ad Hebr. c. 13, διδαχαῖς ξέναις vertit Doctrinis peregrinis: vbi ſcribitur, διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε. Gallicè ξένον πρᾶγμα dicimus *Vne choſe eſtrange*, vocantes alioqui hominem ξένον, id eſt peregrinum, potius *Eſtrangier* quàm *Eſtrange*. B

Ξένος, Peregrinus hoſpitio exceptus, Hoſpes. Heſiodus Erg. Οὐδὲ ξένος ξενοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ, Οὐδὲ καὶ σίγνητος φίλος ἔσεται ὡς τὸ πάρος περ. Ad quem locū reſpiciens Naſo, & in duplici ſignif. nominis Hoſpes ludens (qualis & nominis ξένος) dixit, — non hoſpes ab hoſpite tutus. Hom. Od. ο, Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Itidem in proſa. Plut. Sympoſ. συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην, ξένος δὲ Θάλεω. Idem, καὶ τὸν ἑταῖρον ἡμῶν, Σόλωνος δὲ ξένον Ἐπιμενίδην. Herodianus lib. 1, φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ Κρόνον γενέσθαι ξένον. Sed ab Homero paſſim ξένος alicui vel alicuius eſſe dicitur generalius is peregrinus quocum nobis intercedit quædam velut hoſpitii amicitia. Od. θ, Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; Et Il. ζ, Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊος ἐσσὶ παλαιός. Et Od. α, Φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι. At Od. ο, pro πατρώϊοι ξένοι dicit ξεῖνοι ἐκ πατέρων φιλότητος, ſcribens, διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος. Quinetiam alicubi ξένος copulat cum ἑταῖρος. In ſoluta quoque oratione ſæpe obuia eſt hæc nominis ξένος ſignificatio. Thuc. lib. 2, ὅτι Ἀρχίδαμος μέν οἱ ξένος εἴη, οὐ μέντοι ἐπὶ κακῷ γε τῆς πόλεως γένοιτο. Xen. Hell. 5, ξένος τῷ Πέρσῃ ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος γεγενημένος εἴη. Idem Hellen. 4, ξένον σε, ἔφη, ὦ Ἀγησίλαε ποιοῦμαι. ἐγὼ δέ γε δέχομαι. Sic autem ante illum erat loquutus Herodotus, ξεῖνόν τί σε ποιεῦμαι ἐμόν. (vbi tamen Bud. vertit ſimpliciter Hoſpitem) Interdū iunguntur φίλοι & ξένοι. vt apud Demoſth. Pro cor. αὐτὴ γὰρ φίλων καὶ ξένων, &c. Paulo pòſt, εἰ μὴ καὶ τοὺς θέλοντας καὶ τοὺς διδόντας τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων. Et tamen idem orator alibi non copulatiua ſed disiunctiua particula vtens, dixit ξένος ἢ φίλος: & quidem in eadem oratione, ita ſcribens, ἐκ ποίας ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνη τοῦ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; vbi obſerua etiam poſtponi φίλος contra quàm in præcedentibus eius locis. Dicam autem & in nomine Ξενία de ſignificatione quam in locis iſtis habet ξένος. C D E F

Ξένος, Qui peregrinum hoſpitio excipit, Hoſpes. (nam Hoſpes quoque vtranque ſignificationem habere apparet ex verbis Naſonis quæ protuli in principio præcedentis thematis) Euſtath. pagina 1399, ὅτι δὲ καὶ ὁ ποιῶν τὴν ξενίαν καὶ ὁ πάσχων αὐτὴν, ξένοι ἀλλήλοις ἐλέγοντο, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί. Idem pag. 1413, ξένος δὲ, φασὶν, οὐ μόνον ὁ καταγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποδεχόμενος αὐτόν. Vbi obſerua Euſtathium dicere φασὶ, tanquam exemplum huius poſterioris ſignificationis in promptu non habentem. Rara certè, vel potiꝰ rariſſima (niſi me memoria fallit) ſunt exempla, ac præſertim præ alterius ſignificationis exēplis. Suidas vbi dixit ξένος accipi pro ξενοδόχος, ſolo Pauli Apoſtoli loco id confirmat, qui in fine epiſt. ad Rom. legitur: ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. (ſed hic locus mendoſè apud eum legitur) Apertè verò hanc ſignif. habet & apud Diodorum Siculum de Hephæſtione ita ſcribentem, τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὑπὸ ... τοῦ ξένου, παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμείαν ἐποιεῖτο κ... ιδρως, τοῦτον ἐπεβάλετο κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως. quæ Bud. ita vertit, Principio igitur Hephæſtio beneuolentiæ affectu propenſus erga hoſpitem ſuum, apud quem diuerſatus commodè atque ex animi ſui ſententia fuerat, inſtitit regem ipſum ciuitatis ſuæ pronuntiare. G H

C. Ξενοδόχος, VEL Ξενοδόκος, at POET. Ξεινοδόκος, (q. d. Hoſpitū receptor, ſeu ſuſceptor) Hoſpes. Plut. Alex. ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἀποστραφεὶς πρὸς ξενοδόχον τὸν Καρδιανόν. Hom. Od. θ, — ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες, Ξεινοδόκος καὶ ξεῖνος. Sic & in loco Heſiodi quem protuli in Ξένος. Sed ξενοδόχος redditur etiam Caupo.

Ξενοδοχία, Hoſpitū exceptio, ſeu ſuſceptio. Xen. in Œcon. ὅστις δ' εἰς ἑορτὰς ἢ ξενοδοχίας χρώμενα. Athen. 14, ταῖς ἱπποτροφίαις αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις.

Ξενοδοχεῖον, ου, τό, VEL Ξενοδοκεῖον, Locus in quem hoſpites recipiuntur. Quidam interpr. Hoſpitium. Poteſt autem vt ξενοδόχος alicubi Caupo, ſic ξενοδοχεῖον reddi Caupona. Ξενοδοχεῖον (inquit Suidas) τὸ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενον.

Ξενοδοχέω, ῶ, Hoſpites excipio, Hoſpitio excipio. Idē quod ξενίζω, quo veteres ſcriptores vſi ſunt.

C. Ξενοκτόνος, ου, ὁ & ἡ, Hoſpitum occiſor, ſeu interfector. Æſch. in Cteſiph. ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος.

Ξενοκτονία, Hoſpitum occiſio. Plut. De Herod. βούλεσθαι ἀπολῦσαι τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας.

Ξενοκτονέω, ῶ, Hoſpites occido. Eadem forma qua dicūtur cum alia, tum ἀνθρωποκτονῶ.

C. Ξενολόγος, ου, ὁ, Externorum militum collector, Qui cogit externos milites. ὁ ξένους στρατιώτας συλλέγων, Heſych. Suidas. Eadem forma qua dicuntur στρατολόγος & ἀργυρολόγος, atque alia. Vocari autem ξένους ſine adiectione, milites externos, docui ſuprà.

Ξενολογία, Externorum militum collectio. Ariſtot. Œcon. 2, ἀποστέλλειν ἐπὶ ξενολογίαν, ad milites cogendos mittere. AT Ξενολόγιον affertur pro ξενικόν, vt ſit Externorū militum collectorum manus, ſeu exercitus.

Ξενολογέω, ῶ, Externos milites colligo, ſeu cogo. Iſocr. Ad Philippum, ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις οὐκ ἦν ξενικὸν οὐδέν, ὥστε ἀναγκαζόμενοι ξενολογεῖν ἐκ τῶν πόλεων, &c.

C. Ξενομανέω, Peregrinis rebus & mercibus externis ſeu exoticis ſupra modū delector. Plut. De amore diuitiarum, γυναικὸς ὀφείλων παρελεῖν τὴν πορφύραν καὶ τὸν κόσμον, ἵνα παύσηται τρυφῶσα καὶ ξενομανοῦσα. ITEM Ξενομανία, Peregrinarum rerum & mercium externarum amor, vel Nimium & inconſultum externorum ſtudium, vt interpr. Bud. Non eſt autem ξενομανία verbale à ξενομανῶ, licet huic illud ſubiungam: ſed ea forma dicitur qua δοξομανία.

C. Ξενοπαθέω, ῶ, Res aliquas tanquā peregrina & noua conturbor. Plut. in Philopœmene, ὥσπερ οἱ πῶλοι τοὺς συνήθεις ἐπιβάτας ποθοῦντες, ἐὰν ἄλλον φέρωσι, πτύρονται, καὶ ξενοπαθοῦσι, propter inſolitam rem conturbantur, vt reddit Bud. Affert autem & pro Quaſi peregrinus conturbor, Deprehenſus ſum & territus. In v. l. ξενοπαθοῦντες eſſe dicuntur qui tacent & ſtupidi fiunt ad ingreſſum externorum. Ibidem, ξενοπαθοῦμεν redditur Hoſpites nobis eſſe videmur. Plutarchus cum διαταράττειν copulauit in libello De exilio, item cum ἀδημονεῖν in alio eiuſdem libelli loco. Exiſtimo autem eſſe aut id aut ei ſimile quod dicimus *s'effaroucher*. præſertim quum de equis quoque noſtrate hoc verbum dicatur (& quidem propriè) ſicut in illo primo Plutarchi loco dicuntur πῶλοι πτύρεσθαι καὶ ξενοπαθεῖν.

C. Ξενόστασις, (q. d. Hoſpitum ſtatio) Locus in quem recipiuntur hoſpites, ſeu peregrini. Sophocl. Inacho, πανδόκος ξενόστασις.

C. Ξενοτρόφος, ου, ὁ, Externos milites alēs. (nam in hoc compoſito & ſequentibus quæ ad hoc pertinent, ξένοι peculiarem illam ſignificationem habent) Exponitur tamen in v. l. generaliter Hoſpitum nutritor.

Ξενοτροφία, Ipſa actio alendi milites externos, & ſtipendia illis præbendi. Vſus eſt Hyperides.

Ξενοτροφέω, ῶ, Externos milites alo. Vel, Externos milites mercede conduco, ſeu ſtipendiarios habeo. nam & his modis Bud. interpretatur iſtud verbum apud Iſocratē. Thucydides lib. 7 dixit etiam χρήμασι ξενοτροφοῦντας.

C. Ξενοφόνος, idem quod ξενοκτόνος, Hoſpitum vel hoſpitis occiſor. Plato, ξενοφόνων ἀνδρῶν μισοῦντες τόλμας. ET VERB. Ξενοφονέω, ῶ, Eurip. Occido hoſpites.

C. Ξενόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Peregrina voce vtens. ET Ξενο-

φωνία, Peregrina vox, vel Peregrinum loquẽdi genus, A & inuſitatum. Quidam interpr. Peregrinitas, ex Cicerone. Improbat autem Pollux nomen illud ξενόφωνος, at non hoc ξενοφωνία. Sic verò legendum exiſtimo apud eum, καὶ ξενοφωνίαν, οὐ τὸν ξενόφωνον.

C. Ἄξενος, v e l Ἄξεινος, Inhoſpitalis, Qui animo eſt alieno ab excipiendis hoſpitio peregrinis. Heſiod. Erg. Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Hoc nomine vocatus fuit quondam Pontus, qui poſtea Euxinus dictus per εὐφημισμόν. Pontus Euxinus (inquit Plinius) antea ab inhoſpitali feritate Axenus appellatus eſt. Lege de hac B appellatione & Euſtathii comment. in Dionyſium qui περιηγητὴς vocatur, pag. 30 editionis patris mei.

Ἄξενος habet & paſſiuam ſignif. ſi vera eſt hæc expoſitio Heſychii, ἄξενοι, οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ξενίζοντα. Fuerit enim ἄξενος is quoque cui non eſt ξένος à quo excipiatur.

C. Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhoſpitalis, Inhoſpitus. pro ἄξενος. ſic autem vſurpatam ἀπὸ præpoſitionem pro α priuatiuo in multis aliis vocabulis annotauimus. Eſt autem poetarum nomen hoc ἀπόξενος. Euſtathius de Ponto Euxino loquens, ἄξενος δὲ ἐλέγετο. ὅ ἐστι τὸ εἰπεῖν ἀπόξενος, C κατὰ τὸν Σοφοκλέα. At verò apud Sophoclem in Œdipo tyranno, pag. 159 meæ editionis habes ἀπόξενον, nõ ἀπόξεινον, vbi ſchol. exp. δυσχείμερον.

Ἀποξενόω, ῶ, non ſequẽdo modò dictam ſignificationem nominis ἀπόξενος, (ſecundũ quam ſignificaret Inhoſpitalem reddo) capitur pro Peregrè abigo, ſeu expello. id eſt Expulſum abire peregrè cogo. vel Peregrinari ſeu migrare facio. ξένος eſt Peregrinus, ſeu Externus: vnde ἀποξενοῦ de verbo ad verbum (ſi fas ſit talẽ vocem fingere) ſonat Abexternare. nihilque aliud ſigni- D ficat quàm ſignificaret ſimplex ξενῶ, ſi in vſu eſſet.

¶ Apud Plutarchum ſignificat Ciuitate priuare in Philopœmene, χαλεπῶς δ' οὖν οἱ Μεγαλοπολῖται φέροντες ἐπὶ τούτῳ, καὶ προσδεδόσθαι νομίζοντες, ἐπεχείρησαν ἀποξενοῦν αὐτόν. Interdum verò adiungitur genitiuus πατρίδος, aut alius huiuſmodi. Idem Plutarchus in Alexandro, δι' ἣν μικρολογίαν ἀποξενώσαντα τῆς πατρίδος ἑαυτόν.

Ἀποξενῶ, Abalieno, Alieno, Abdico, vt inquit Bud. qui & citat locum hunc Luciani, ἀγροικία δὲ πολλὴ καὶ ἀπειροκαλία, τὸ ἥδιστον αὐτῶν ἀπαξιοῦν καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν. E Noſtrates peregrinum ſeu externum appellantes eſtrãgierum, inde ducto verbo Eſtrangiare haud abſimili modo vtuntur. Athen. libro 2, κἂν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη [illegible] ἐμφανῶς δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι. id eſt, A poeta hos verſus alienos eſſe dicant, vel putent. vel A poetæ ſcriptis hos verſus procul ablegent, ſeu amandent.

Paſſiua vox eſt Ἀποξενόομαι, οῦμαι, Migrare in externã regionẽ cogor, Amandor ſeu ablegor peregrè. Vel neutra ſignificatione In externam regionem migro, In ex- F tera regione dego, Peregrè dego, vel extra patriã. vno verbo Peregrinor. Plato De leg. libro 9, ἐν δὲ τοῖς χρόνοις μὴ ἐθέλῃ πληροῦν ἀποξενουμένοις τοὺς εἰρημένους. Sæpius adiungitur genitiuus aliquis, vt apud Euripidem, πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένος, Peregrè agens procul à patrio ſolo. vel Procul à patrio ſolo in peregrinam regionem ablegatus. Sic apud Plutarchum ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Gregor. μὴ ἀποξενωθῇς τοῦ παραδείσου. Aliquando autem præfigitur huic genitiuo vel ἐκ, vel ἔξω. Lucianus, τῶν προσλοίπων τῶν ἐκ τῆς χώρας ὑμῶν ἀποξενωθέντων. Ariſtot. G Polit. libro 2, ἔξω γὰρ τῆς οἰκίας διὰ τὰς ςρατείας ἀπεξενοῦντο πολὺν χρόνον. Interdum iungitur præpoſitioni aut aduerbio motum ad locum ſignificanti. vt apud Platonem, ἀποξενοῦσθαι ἑτέρωσε, In alienam patriam vel in aliam regionem migrare.

Ἀποξενοῦμαι, Reus agor peregrinitatis. ξενίας ἁλίσκομαι, Pollux.

Ἀποξενοῦμαι, Externum ſeu peregrinum me eſſe ſimulo. Reg. 3, cap. 14, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσέρχεσθαι αὐτὴν, καὶ αὐτὴ ἀπεξενοῦτο. Budæus exponit Diſſimulabat ſeipſam. H

Ἀποξένωσις, εως, ἡ, Peregrinatio, Migratio in externam regionem. vel Commoratio in extera ſeu peregrina regione, Commoratio extra patriam, & natale ſolum. Plutarchus, ὡς μὴ καταμέμφωμαι τὴν ἀποξένωσιν. Eſt ἀποξένωσις (inquit Budæus) peregrè agentis & cui peregrina- A ri contigit.

C. Ἀςόξενος, ου, ὁ, (q.d. ἀςὸς καὶ ξένος) Cuius maiores erant ciues, quum ipſe ſit peregrinus. Euſtathius pagina 405 ex Ælio Dionyſio, ἀςόξενοι δὲ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀςῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. Et addit, Qualis Agamemnõ in Lydia. Affert & alias expoſ. ex Pauſania, & aliis, quas vide ibidem: item pag. 485. Vide & Pollucem.

C. Δορύξενος, (q.d. Haſta partus hoſpes) Qui in bello hoſpitalem quandam amicitiam contraxit cum aliquo. vt Glaucus cum Diomede, apud Homerum. Item, Qui mittitur legatus de redimendis captiuis. Sophocl. in Electra, pag. 82 meæ editionis, — ὁ γὰρ μέγιςος αὐτοῖς τυγχάνει δορύξενος. Habes autem pag. 292 ἡ δορύξενος ἑςία. Vide etiam Pollucem, item Heſychium, Suidam, Euſtathium. Sed & in δόρυ plura de hoc nomine inuenies.

C. Ἐθελόξενος vide in Ἐθελοπρόξενος poſt Πρόξενος.

C. Εὔξενος, v e l potius Εὔξεινος, Hoſpitalis, Amicitiæ hoſpitalis cultor, Qui erga peregrinos hoſpitaliter ſe gerit. Peculiariter autem tributum fuit hoc nomen Ponto qui antea ab inhoſpitali feritate axenus appellatus fuerat, vt teſtatur Plinius. Sed & Naſo meritò dictum fuiſſe Axenum docet his verſibus in quibus & vis Græcæ appellationis exprimitur, atque adeo ipſum etymũ. ita enim ille 4 Triſt. eleg. 4,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti.
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.
Nam neque iactantur moderatis æquora ventis,
Nec placidos portus hoſpita nauis habet.
Sunt circa gentes quæ prædã ſanguine quærunt,
Nec minus infida terra timetur aqua.

Idem 3 Triſt. elegiã 13 ita claudit, Dum me terrarum pars pænè nouiſſima Ponti Euxinus falſo nomine dictus habet. D Rurſum alibi, Quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus. Alibi vocat & mare Euxinum, item Euxinum littus, item Euxini põti deformia littora, & alibi ſæua littora, Dum miſer Euxini littora ſæua peto. vbi etiam obſerua Euxinum ſine adiectione dici. Εὔξεινον non dubium eſt quin Hoſpitalem interpretandum cenſuerit Ammianus ſicut ἄξεινον ſeu ἄξενον Inhoſpitalem eſt interpretatus, ita ſcribens lib. 2, Heniochi, E Sindi & Achæi, intendente ſæuitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhoſpitali: & à contrario per cauillationem pontus Euxinus appellatur. Sed mutatam hanc appellationem ἀξένου in εὔξεινον per εὐφημισμὸν, dicerent potius grammatici: atque ita Euſtathium ipſum loqui docui in Ἄξενος.

Εὔξεινος ſ e v Εὔξενος Iupiter, apud Apoll. Arg. 2, qui magis vſitato cognomine ξένιος, Hoſpitalis Iupiter, Qui præeſt hoſpitibus & illis fauet, Qui iura dat hoſpitibus, vt loquitur Virgilius. Hinc a d v e r b. Εὐξείνως, F Hoſpitaliter. Item generalius, pro Amicè, Beneuolẽ. nam pro φιλοφρόνως ex Apollonio affertur.

C. Κακόξενος, v e l Κακόξεινος, Qui malè ſe gerit erga hoſpites, ſeu peregrinos, Qui maleuolus eſt hoſpitibus.

C. Πολύξενος, v e l Πολύξεινος, Qui multos hoſpites habet, Qui multos excipit hoſpitio. Heſiod. Erg. Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Vbi quidam exponunt πολύφιλος, multos habens amicos. Ex eodem affertur δαὶς πολύξενος pro conuiuio ad quod vocati ſunt multi amici, ſeu in quod multi amici ſymbolas contulerunt. G Legitur & πολύξενος οἶκος apud Euripidem. a t Πολυξένη, Polyxena, filia Priami & Hecubæ.

C. Ἰδιόξενος, Cui peculiariter eſt amicitia hoſpitalis cum aliquo, & non cum tota ciuitate cõmunis. ἰδιόξενοι (inquit Euſtath.) οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες, Inter quos eſt hoſpitii neceſſitudo. Luc. initio orat. quæ inſcribitur Phalaris ſecũdus, Οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος. vbi animaduerte quemadmodum omnium vrbis ciuium dicitur aliquis πρόξενος, ita vnius ἰδιόξενον appellari. Vide & Poll. Heſych. Suidam, Amm. h i n c Ἰδιοξενία, Amicitia hoſpitalis, ſeu H Ius illud hoſpitii, vel neceſſitudo illa.

C. Πρόξενος, Qui peregrinos hoſpitio excipit, non ſuo peculiariter ſed totius ciuitatis nomine. Vnde à quibuſdam (è quorum numero eſt Bud.) redditur Publicus hoſpes. Ælius Dionyſius apud Euſtathium, πρόξενοι οἱ

ὀλιγοπόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται, καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. Sed ipſe Euſtathius in alio loco dicit πρόξενος ſignificare τὸν ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένον ἐν τῇ σφετέρᾳ προΐστασθαι ξένων. qualis Antenor apud Troianos, & quales οἱ βασιλικοὶ διοικηταί. Vide de hoc nomine Pollucem etiam, item Suidam, & Ammonium. Dicitur autem interdum quidem πρόξενος τῆς πόλεως, vel cum alio huiuſmodi genitiuo, interdum verò, πρόξενος ſine adiectione. Thucyd. lib. 8, καὶ Θουκυδίδου τοῦ Φαρσαλίου τοῦ προξένου τῆς πόλεως παρόντος. Plat. De leg. ἐπειδὰν ἀκούσωσιν ὅτι τινός εἰσι πόλεως πρόξενοι. Ariſtot. Pol. 5, ἦρξε τῆς στάσεως, ὁ τοὺς Ἀθηναίους παρώξυνε, πρόξενος ὢν τῆς πόλεως. Æſchines, πρόξενος ὢν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Sed & πρόξενος Ἀθηναίων, vel Λακεδαιμονίων, vel Θηβαίων &c. Thuc. lib. 3, circa principium, πρόξενοι Ἀθηναίων. Plut. in Alcib. πρόξενος μὲν γὰρ ἦν ὁ Ἀλκιβιάδης τῶν Λακεδαιμονίων. Sic Luc. initio Phalar. 2, οὔτε Ἀκραγαντίνων πρόξενος ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος. de quo loco dixi & in Ἰδιόξενος. (Affertur autem ex Æſchine & cum datiuo, πρόξενος ὢν Θηβαίοις) Sine adiectione verò, vt apud eundem Thucydidem lib. 2, οἱ Ἀθηναῖοι πρότερον πολέμιον νομίζοντες, πρόξενον ἐποιήσαντο. Dicuntur autem & vrbes πρόξενοι eſſe inter ſe, quæ ſibi viciſſim illud hoſpitalitatis officium præſtant. Cæterùm ſciendum eſt πρόξενος à ſchol. Thucyd. exponi etiam ſimpliciter φίλος in aliquot eius locis. A B C

Πρόξενος, metaph. Qui aliquid procurat ſeu procurauit cuipiam, & quidem aliquid vel boni, vel etiam mali. Euſtathius poſtquam priorem illam nominis πρόξενος ſignificationem tradidit quam ſuprà ex eo attuli, ſubiungit, hinc per metaphoram vocari qui eſt καλοῦ τινος ἢ κακοῦ αἴτιος. vt ἀπωλείας πρόξενος, aut φθορᾶς, aut etiam συμφορᾶς, vel ὑγείας. Sic autem appellatur (inquit) tanquam παρ' ἑαυτῷ ξενίσας τὸ πρᾶγμα, εἶτα ἑτέροις διαπεμψάμενος, id eſt, quaſi qui rem illam hoſpitio exceperit, ac deinde ad alios tranſmiſerit. Dico igitur πρόξενον alicui eſſe rei alicuius, dici eum qui ei illam procurauit, ſeu qui ei autor eſt illius. Sed verbi Procuro vſum ſunt qui non probēt. At Bud. πρόξενον interpr. Conciliatiuum, in hoc Gregorii loco, μυστήριον ὑψηλόν τι καὶ θεῖον καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος πρόξενον. Eundémque vſum habere ait in iſto loco, τὰ δίκτυα τῶν σιτίων, νόσων πρόξενα γίνεται. D E

Προξενία, ας, ἡ, Hoſpitalis illa amicitia, vel Hoſpitii neceſſitudo (inquit Bud.) & priuata & publica. Demoſth. πρὸς Λεπτ. προξενίαν, ἀτέλειαν, ἀσυλίαν ἁπάντων. Apud Xen. Hell. 6, Callias quandam ſuam ad Lacedæmonios orationem ita orditur, Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει. Et in plurali apud Æſchinem in Cteſiph. προξενίας τινὲς εὑρημένοι ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι, διατεθρύληνται ἀναγορεύεσθαι ὅτι &c. Sed quod dicit Bud. priuatam etiam neceſſitudinem hoſpitii ita vocari, aliorum locorum teſtimonio indigere videtur. F

Προξενέω, ῶ, Sum πρόξενος, id eſt hoſpes publicus, Hoſpitio excipio nomine ciuitatis. Demoſth. Pro cor. καὶ τοῦ Φιλιστίδου τότε πρέσβεις παρὰ σοὶ κατέλυον Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὐξένεις αὐτῶν. Xen. Hellen. 6, ταῦτα δ', ἔφη, ἐγὼ προθυμοῦμαι, ὅπως ὑμᾶς βουλόμενος, διά τε τὴν τοῦ πατρὸς φιλίαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, quoniam hoſpitii neceſſitudo mihi vobiſcum intercedit. G

Προξενῶ σοι τοῦτο metaph. (ſicut & de πρόξενος dictū eſt) Huius rei ſum tibi autor, Hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. In v. l. ex Plut. in Solone, προξενοῦσα φιλίας βασιλέων, ad regum comparandas amicitias valens. Προξενῶ (inquit Bud.) συνίστημι ſignificat, & μνηστεύω: & datiuo iungitur, vt προξενῶ σοι τοῦτο, hoc eſt Stipulor tibi, vel Concilio tibi, & comparare contendo. Plut. οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες. Greg. τί ταύτας σοι προξενοῦμαι τὰς [illegible] manſiones cæleſtes tibi concilians & comparans. Dionyſ. De cæleſti hier. τῆς σῆς δ' ἂν εἴη νοερᾶς καὶ [illegible] ἐπιστήμης, ἢ παρ' ἑαυτῷ τῶν ὄντως ἁγίοις συγγενέστερον [illegible] εὑρεῖν, ἢ παρ' ἑτέρου μαθεῖν, θεοῦ δηλαδὴ διδόντος τὸ ῥῆμα, καὶ προξενοῦντος ἀγγέλων. Quib⁹ exemplis ſubiūgit hoc ex Demoſthene, ἐμμεμφόμενος αὐτῷ, λέγων οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι. vbi προξενεῖν accipi ait pro Cōciliare, & συνιστάναι, ac notum facere. Sed fortaſſis addere poſſimus Commendare. In illo autem Plutarchi loco, οἱ ταύτην Καίσαρι τὴν τιμὴν προξενοῦντες quidam interpretantur Qui iſtum honorem Cæſari procurabant. verùm ſunt quibus non ſatis placeat hic verbi Procuro vſus, ſicut antè admonui. Vt autem πρόξενος dicitur aliquis rei nō ſolùm bonæ, ſed & malæ, ſic etiam προξενεῖν aliquid mali dicitur, vt apud Naz. προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει. H

Προξενῶ, Sum interpres & conciliator verſurarum aliorúmq; cōtractuum, de quibus tractatus eſt breuis in Pandectis ſub titulo de proxenetis. Demoſth. τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἣν ἐκτήσατο Παμφιλίδης, ὧν αὐτὸς ἐγὼ προὐξένησα. id eſt, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes ſedecim minarū nomine, quas Pambolades mihi ſuppeditauit, iſto interprete verſuræ faciendæ. Idem, ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, Sū proxeneta omnium negotiatorum Heracleenſiū. Hæc Bud. qui etiam priorem locum huic ſignificationi verbi προξενῶ tribuit. Qua in re ab illo diſſentio, quū videamus πρόξενος, à quo fit hoc verbum, generaliter accipi.

Προξενητής, οῦ, ὁ, Proxeneta, Pararius, Qui eſt velut cōciliator, interpres & internuntius ad paciſcendum ſeu ſtipulandum. A Bud. exponitur Conciliator & interuentor, quaſique conglutinator hominum inter ſe ſtipulantium & ſpondentium, aut quenuis contractum conuentúmque ineuntium. Apud Senecam Proxenetæ non ſemel pro iis qui nominibus faciendis interueniire ſolent. Vlpianus, Si proxeneta interuenerit faciendi nominis. Bud. in iſto Demoſth. loco, ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, vertit Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleenſium. (FOEM. Προξενήτρια, Cōciliatrix, &c. Exponitur & προμνήστρια) HINC Προξενητικόν, Merces quæ proxenetis ſoluitur.

c. 2. Ἐθελοπρόξενος, Qui eſt publicus hoſpes, idque vltrò. Id eſt, Qui vltrò ſuſcepit hoc munus excipiendi hoſpitio peregrinos, nomine ciuitatis: quū alioqui iis qui πρόξενοι dicuntur, demandari ſoleret à ciuitate. Thuc. lib. 3, pag. 107, ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει. vbi ſchol. exponit ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος [ſubaudito πρόξενος] καὶ μὴ κληθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. Et ſubiungit, οἱ γὰρ πρόξενοι, κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίγνοντο. quæ verba Suidas quoque habet. Ab Heſychio exponitur ἑκὼν πρόξενος. Sed nequaquam aſſentior iis qui Latinè interpretantur ſimpliciter, Voluntarius hoſpes, quum ex præcedentibus pateat πρόξενος non poſſe reddi ſimpliciter Hoſpes.

AT VERO Ἐθελόξενος apud Poll. legitur, ſed mendoſè (vt opinor) pro ἐθελοπρόξενος, præſertim quum ex Thucydide afferat, apud quem haberi ἐθελοπρόξενος documodò. Adiuuat autem coniecturam meā & quod ſequitur apud eundem, ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος: nec enim dubito quin vtrobique eandem vocem ille ſcripſerit. At quidam hunc errorem non animaduertentes, interpretantur ἐθελόξενος, Qui voluntariè peregrinatur, vt qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras inuiſebant. Et (quod ineptiſſimum eſt) à Thucydide ita vſurpari tradunt.

Compoſita alia in quibus nomen ξένος nō manet integrum, præpoſitum alioqui (ſicut & in compoſitis primæ claſſis) non poſtpoſitum.

C. Ξεναγός, ET Ξεναγωγός, Ductor hoſpitum, id eſt Qui hoſpitibus ſeu peregrinis dux viæ eſt, ad viſenda ſingula vrbium loca. A Budæo ξεναγοὶ eſſe dicuntur qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt ducere ſolēt: quos Budæus perductores appellat. HINC Ξεναγέω, ῶ, ET Ξεναγωγέω, ῶ, Duco hoſpitē ad ea quæ viſenda ſūt. Charon ad Mercurium, apud Lucianum, αἰτησάμενος οὖν παρ' ᾅδου, ἐς τὸ φῶς ἀνελήλυθα. καί μοι δοκῶ ἐς τὸ δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γάρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. vbi Budæus exponit, Deduces me locorum ignarum, quippe peregrinum. Menippus dicit Mercurio apud eundem Lucianum, ποῦ δὲ οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαί εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. vbi Budæus vertit ſimpliciter, Deducito. Vide & Comm.

pagina 425. Ξεναγεῖν Heſychius & Suidas volunt A ſignificare etiam ξενοδοχεῖν. Itidémque Budæus affert paſſ. ξεναγεῖσθαι pro Hoſpitio ſuſcipi, ex hoc Gregorii loco, ἐπειδὰν οὖν τις ἐπιστῇ τῶν νέων, πρῶτον μὲν ξεναγεῖται παρά τινι τῶν προειληφότων, ἢ φίλων, ἢ συγγενῶν. Idem hunc locum Platonis in Phædro, ὥστε ἄριστά σοι ἐξενάγηται, vertit, Optimè officio hoſpitis ſuſcipiendi functus es. Sed in hoc eiuſdem loco, & quidem qui ſumptus eſt ex eodem dialogo, ξεναγουμένῳ vertit ſimpliciter Peregrino: ξεναγουμένῳ γάρ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. ‖ Ξεναγῶ, Peregrinos inſtituo moribꝰ patriis. Theodor. Hiſt. B eccleſ. lib. 1, Ἴβηρας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γυνὴ δορυάλωτος πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐξενάγησεν, edocuit Chriſtianiſmon, id eſt (vt ibidem) ad Chriſtianiſmon ἐγένετο ποδηγός. Bud. AT Ξεναγωγεῖν ex Areop. affert pro Hoſpitem ſuſcipere, vel Hoſpitio ſuſcipere. ſeu ὡς ξένον δεξιοῦσθαι.

Ξεναγὸς, (ab ea nominis ξένοι ſignificatione qua dicitur de externis militibus) Ductor ſeu dux externorum militum, Qui præeſt ſeu imperat externis militibus. Thuc. lib. 2, Λακεδαιμονίων δὲ οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες ἐνῆγον ἐς τὸ ἔργον. vbi ſchol. exponit C οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Obſerua autem genitiuum ἑκάστης πόλεως ita poni quaſi præcederet τῶν ξένων, ita nimirum dicendo, οἱ τῶν ἑκάστης πόλεως ξένων ἡγεμόνες. adeo vt rectè hic locus ita redditus ſit, Lacedæmoniis qui peregrinis ſingularum ciuitatum militibus duces erant. Vtitur & Xen. hoc nomine, ſcribens, διέπεμπε δὲ καὶ ξεναγοὺς ἐπὶ τὰς πόλεις. Item, καὶ ἔπεμπον μὲν αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κώμην ἑκάστην ξεναγόν. Exponit autem B. & generalius nomine Dux.

HINC Ξεναγία, Munus eius qui eſt dux militū externorum. D ſed ita vocatur etiã certus militū numerus, de quo lege Ælianum, item tractatū de vocabulis militaribus.

C. Ξεναπάτη, ης, ἡ, VEL Ξεναπατία, Deceptio hoſpitis, ſeu hoſpitum. Affert Bud. hoc ξεναπατία ex Platonis epiſt. 7, ſcribens dici eadem forma qua δουλαπατία: at ξεναπάτη ex Eurip. affertur à Polluce.

C. Ξενηλατέω, ῶ, Peregrinos expello, ſeu peregrinum, Hoſpites expello. Aut, Expello tãquam peregrinum, Abigo ceu ſolent abigi peregrini. A Budæo expo- E nitur Externos eiicio, Vt alienos abigo: afferente ex Plut. Sympoſ. 8, τὴν γὰρ ἀηδόνα ταῖς αὑτῆς ῥαψῳδίαις ἔνοχον οὖσαν οὐκ ἀπείργουσιν, οὐδὲ ξενηλατοῦσιν. Paſſ. ex Ariſtoph. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατούμεναι.

Ξενηλασία, ας, ἡ, Peregrinorum expulſio, ſeu eiectio. Thucyd. lib. 2, τήν τε γὰρ πόλιν κοινὴν παρέχομεν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος. Plato De legibus lib. 12, ὀνόμασί τε χαλεποῖς ταῖς λεγομέναις ξενηλασίαις χρωμένοις, καὶ τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς. Ariſtot. Polit. l. 2, ξενηλασίας πεποίηκε. Sed additur ſæpe genitiuus. F vt apud eundem Thucydidem, lib. 2, ἣν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὴ ποιῶσι μήτε ἡμῶν μήτε τῶν ἡμετέρων ξυμμάχων. Sed & rei alicuius ξενηλασία fieri dicebatur. vt ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, Plut. Lycurgo. Itidémque ξενηλασίαν παιδευμάτων ἐποιοῦντο apud eundem. Et in Apophthegmatis, πρὸς δὲ τούτοις καὶ πάντων τῶν περιοστῶν ξενηλασίαν ἐποιήσατο. διὸ οὔτε ἔμπορος, οὔτε σοφιστὴς, οὔτε μάντις ἢ ἀγύρτης, οὔτε τῶν κατασκευασμάτων δημιουργὸς εἰσῄει εἰς τὴν Σπάρτην. Idem in libello quem inſcripſit De cupiditate diuitiarum, ἀλλὰ χρυσοχόων καὶ τορευτῶν καὶ μυρεψῶν καὶ μαγείρων G καλῆς καὶ σώφρονος γινομένης ξενηλασίας τῶν ἀχρήστων. Quibus in locis ξενηλασία dicitur de rebus quæ non ſecus expelluntur & reiiciuntur ac peregrini expelli ſubmouerique ſolent.

Ξενοσύνη, VEL potius Ξεινοσύνη, (quum poeticum ſit vocabulum) Hoſpitalis amicitia, Hoſpitii neceſſitudo, vel Hoſpitii ius. Hom. Od. φ, Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος. In proſa dicitur ξενία.

Ξένως, Peregrinè, Peregrinorum more. quod tamen di- H citur potius ξενικῶς. ‖ At verò apud Platonem circa principium Apologiæ Socratis, ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως, quum dixiſſet, νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. Et A quia dixerat ξένως ἔχω, ſubiũgit, ὥσπερ οὖν ἂν εἰ τῷ ὄντι ξένος ἐτύγχανον ὤν, ξυνεγιγνώσκετε δήπου ἄν μοι &c. vbi reddi poſſe exiſtim[illegible] Peregrinus ſum in hoc ſermonis genere, vel in hac ſermonis forma: vel, Peregrinus fuerim in vtendo verbis hîc vſitatis: (ſicut Cicero dixit, Neque peregrinum ac hoſpitem in agendo eſſe debere) ſed malim, inuerſa orationis ſtructura reddere, Peregrina mihi veſtra iſta ſermonis forma. Quæ quum dico, non ſum immemor loci cuiuſdam Ciceronis in quo dixit aures peregrinari, ſed huic minimè illud ge B nus loquendi conuenire puto.

Ξενόω, ῶ, Hoſpitio excipio, vel ſuſcipio. Sed vſitatior eſt paſſiua vox Ξενοῦμαι, Hoſpitio excipior. vel Hoſpitor, Diuerſor. Xenoph. ἀναβ. 7, Ἐνταῦθα δὲ ξενοῦται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι τῇ Γογγύλου μητρί. ‖ Ξενοῦμαι, Hoſpitio iungor C aut coniungor, ſiue hoſpitii neceſſitudine. Xenoph. καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίτων καὶ ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώσοντες τῷ στρατεύματι, καὶ ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι. ET Ξεινοῦσθαι apud Herodotum pro eodem, (ſicut dicitur ξεῖνος pro ξένος, & alia) in Eratone, πόλιες γὰρ αὗται μάλιστα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλήλῃσι ἐξεινώθησαν. id eſt (Bud. interprete) Duæ enim illæ ciuitates, omnium quas nouimꝰ maximè inter ſe hoſpitio coniunctæ fuerunt. Vide Ἐπιξενοῦμαι quod proximè ſequitur.

COMP. ἘΠΙξενοῦμαι, Hoſpitio excipior, vel ſuſcipior, Hoſpitor. ſicut & ξενοῦμαι. (ſed minus vſitatū hoc quàm illud) Demoſth. διὰ γὰρ τὸ Πασίωνος εἶναι, καὶ ἐκεῖνον ἐπιξενοῦσθαι πολλοῖς. Plut. in Numa, Σοφοκλεῖ τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστί. Ariſtot. Polit. 7, τὸ γὰρ ἐπιξενοῦσθαί τινας ἐν ἄλλοις τεθραμμένους νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς D τὴν εὐνομίαν, id eſt Hoſpitaliter excipi, Hoſpitio [illegible]gi, inquit Bud. vbi tamen fortaſſe poteſt accipi ſimplicius, vt mox docebo. ‖ Ἐπιξενοῦσθαι, Peregrinari, Peregre agere. Iſocr. in epiſt. quam Iaſonis liberis ſcripſit, μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ [illegible] ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις. Pollux quoque tradit ξενοῦσθαι vel ἐπιξενοῦσθαι eſſe ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν. qua ego in ſignificatione dixerim potius accipiendum illud ἐπιξενοῦσθαι in loco Ariſtotelis modò citato. At verò in hoc Syneſii loco epiſt. 4, σὺ μὲν οὖν ἀρετῇ λογιῇ τὴν φιλοφροσύ- E νην τῶν ἐγχωρίων ἣν εἰς τὰς ἐπιξενουμένας ἐνδείκνυνται. id eſt, Tu igitur virtuti tribues (vel acceptam feres) comitatē incolarum quam erga mulieres peregrè aduenientes exhibent, vel mulieribus quæ peregre aduenerunt. Ita enim hîc reddēdum cenſeo hoc participium. Niſi quis vno verbo Peregrinas aut Exteras reddendum putet: vt ἐπιξενουμένας nihil aliud ſit quàm ξένας. ſed mihi nequaquam hæc interpretatio æquè placuerit, (licet eundem alioqui ſenſum efficiens) quòd ἐπιξενοῦσθαι quādā motus ad locum ſignificationem includere videatur.

F Et NOM. Ξενὼν, ῶνος, ὁ, Hoſpitium, Diuerſorium: καταγωγὴ, ſeu καταγώγιον apud Platonem, vt teſtatur Pollux. quē & ſequens locum hunc dedi iſti nomini. Poſtquam enim dixit τὸ μέντοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν, Ξενοῦσθαι καὶ Ἐπιξενοῦσθαι ἔλεγον, ſubiungit, ὅθεν καὶ τὴν καταγωγὴν, Ξενῶνα. Paulo pòſt autem, καὶ τὸ καταγώγιον, Ξενῶνα Πλάτων.

Ξένιος, ου, ὁ, VEL Ξείνιος, Hoſpitalis, Ad hoſpitem ſeu peregrinum pertinens, aut ad hoſpites. Fœm. ξενία, pro quo ξενίη Ionicè apud Homerum, vt ξενίη τράπεζα Hoſpitalis menſa, Menſa qua excipiuntur hoſpites: Odyſſ. ξ, G Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα. qui verſus legitur & Od. ρ, atque υ.

Ξένιος Ζεὺς apud eundem, itidémque apud eius poſteros, Hoſpitalis Iupiter, Iupiter hoſpitum cuſtos, In cuius tutela ſunt hoſpites, vel Qui hoſpitibus præeſt. Poſſumus enim hiſce omnibus modis circumloqui ſignificationem illius epitheti. Quinetiam (ex Virgilio) Qui iura dat hoſpitibus. Cicero hoſpitalem vocauit De fin. lib. 3. Hom. Od. ξ, Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας. H Idem Od. ι, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Et alibi [illegible]cit μῆνιν Διὸς ξενίου.

Ξένιον VEL Ξείνιον ſubſtantiuè, AVT Ξεινήϊον poeticè, Hoſpitale munus ſeu donum. Quod datur hoſpiti.

Sæpe

A Sæpe autem & in plurali Ξένια, item Ξεινήϊα. Hom. Od. θ, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικές. Idem Odyſſ. ι, — ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα Ἱκόμεθ' εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως Δοίης δωτίνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν. Ad quæ reſpondet Cyclops aliquanto pòſt, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται. Quo ex reſponſo natum eſt prouerbium, ἡ τοῦ Κύκλωπος δωρεά, id eſt Cyclopis donum. Animaduerte autem, in hoc prouerbio ξεινήϊον exponi nomine δωρεά, alioqui generaliori. Eo autem vſus eſt Lucianus, & quū illum ipſum Homeri locum affert, in καταπλῷ ſcribēs, B Οὐ πάνυ μὲν ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνη εὐφραίνει δωρεά, τὸ ὑποσχέσθαι ἐπὶ πύματον ἐγὼ τὸν Οὖτιν ἔδομαι. At Plutarchus dixit Κυκλώπειον γέρας. Quod autem ibi Homerus dicit ξεινήϊον, id in proſa diceretur ξένιον. quo vtitur Demetrius Phalereus, de eodē loquens Homeri loco. Τὸ γὰρ (inquit) Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, τοὺς δὲ λοιποὺς πρότερον, τὸ τοῦ Κύκλωπος ξένιον. (vbi etiam facetè hoc Cyclopis dictum appellat ἀστεϊσμόν) Syneſ. ep. 4, καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, πᾶς ἐπ' ἀνδρί, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδί, φέρων ἀεί τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἡλιοξηραμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. Frequēs eſt & pluralis num. vti dixi, ξένια ſeu ξείνια, vel ξεινήϊα. C Hom. Il. σ, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλά. Idem Od. δ, Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε Ἄλλων ἀνθρώπων &c. Alicubi verò & ξεινήϊα δῶρα dicit idem poeta: vt Odyſſ. ω, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. In ſoluta autem oratione pluralis ξένια. Xenoph. Hell. 7, καὶ μὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄλλως τε ἐτίμων αὐτοὺς καὶ βοῦν ξένια ἔπεμψαν. Sed alioqui fuiſſe alia quibus nomen ξενίων tributum ſit, & quidem à pictoribus, docet Vitruuius lib. 6, cap. 9, qui poſtquam ſcripſit, Præterea dextra ac ſiniſtra domunculæ conſtituūtur habentes proprias ianuas, triclinia, D & cubicula commoda, vti hoſpites aduenientes nō in periſtylia ſed in ea hoſpitalia recipiantur: ſubiungit, Nam quum fuerunt Græci delicatiores & ab fortuna opulentiores, hoſpitibus aduenientibus inſtruebant triclinia, cubicula, cū penu cellas. primóque die ad cœnam inuitabant, poſtero mittebāt pullos, oua, olera, poma, reliquáſque res agreſtes. ideo pictores ea quæ mittebātur hoſpitibus, picturis imitantes, ξένια appellauerunt. Ita patres familiarum in hoſpitio non videbantur eſſe E peregrè, habētes ſecretam in his hoſpitalibus libertatem. Hæc ille. Demoſthenes autē in or. περὶ παραπρεσβείας appellauit ξένια quæ Latini Lautia dixerunt, videlicet dona legatis exteræ gētis dono miſſa. quam Latinam vocem & Plutarchus exponēs, non dicit ſimpliciter ξένια, ſed τὰ πεμπόμενα τοῖς πρέσβεσι ξένια. ‖ Ξενίων τυχὼν apud Herodotū Hoſpitio exceptus, vt B. vertit. Affertur autem ex eodē, ἐπὶ ξείνια καλεῖν pro Ad hoſpitium inuitare, ſeu Hoſpitio inuitare. Itidem verò & F cæteri ſcriptores dicunt ἐπὶ ξένια καλεῖν: (ſed in quibuſdam locis legitur & ἐπὶ ξενίᾳ, vt docebo in Ξενία) At ἐπὶ ξένια δέχεσθαι Budæus ait videri poſitum pro Lautia præbere, apud Xenophontē in Hellen. ‖ Idem apud Plutarchum ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων exponit Qui eſt ab hoſpitiis, item Qui eſt ſuper hoſpitia comitatus. qui mareſcallus hoſpitiorum vulgò appellatur, inquit.

Ξένιον eſt etiam Lenticulæ ſpecies, ſed rarior, quū tamē vari lenticulæque cæteræ vulgò notæ ſint. Eſt autē rubicundior & inæqualior, vt ſcribit Celſus l. 6, c. 5. Fortaſſe verò ex eo quòd non ſit frequens nec ita nota vt G cæteræ, nomen hoc accepit: quaſi præ cæteris quodammodo ſit peregrina. Quod tamen ego ex ſola coniectura habeo.

Ξενία, ας, ἡ, Peregrinitas. vt οἱ ξενίας διωκόμενοι ſeu φεύγοντες, Peregrinitatis rei, id eſt Qui ob id rei ſunt quòd ſe pro ciuibus geſſerint, iuráque ciuilia vſurparint, quū eſſent peregrini, vt inquit Bud. (Tale eſt ξενίας ἁλίσκεσθαι apud Lucianum) Polluci ξενίας γραφὴ eſt κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων. & δωροξενίας quoque, αἱ διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας.

Ξενία, & ξεινίη Ionicè, Hoſpitii neceſſitudo, Hoſpitalis amicitia. vel Hoſpitii ius. Sed & vna voce Hoſpitiū reddere non dubitarim, idque ex Cicerone, vt paulo H pòſt docebo. Thucyd. lib. 8, pag. 266 meæ editionis, ξυνέπρασσον γὰρ αὐτοῖς καὶ Ἀλκιβιάδης, Ἐνδίῳ ἐφορεύοντι τι πατρικὸς ἐς τὰ μάλιστα ξένος ὤν. ὅθεν καὶ τοὔνομα Λακωνικὸν ἡ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν εἶχεν. Plut. in Polit. præcept. ἐπεὶ γὰρ ἑλὼν Πραίνεστον ὁ Σύλλας ἔμελλε τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀποσφάττειν, ἕνα δὲ ἐκείνων ἠφίει διὰ τὴν ξενίαν. Herodotus, ξεινίην τῷ βασιλέϊ συνεθήκατο. Et ξεινίην διαλύεσθαι apud eundem, quod exponitur, Ius hoſpitii diſſoluere. Interdum verò copulatur ξενία cū nomine φιλία. vt apud Demoſth. Pro cor. προσποιούμενος φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτόν. Sic autem & in alio eiuſdem orationis loco. Poſſumus autem (vt opinor) ξενία μοι ἐστὶ πρὸς αὐτὸν reddere ex Cicerone Hoſpitium mihi cum eo eſt. Vel Hoſpitium mihi cum eo intercedit. Vel, iunctus ſum illi hoſpitio. (quod & κοινωνὸς ξενίας αὐτοῦ dixit Plutarchus) Quinetiam vt ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας dixit Iſocrates, ſic Renouare vetus hoſpitium, Ciceronem dixiſſe videmus pro Deiotaro. Idem nomen Amicitia cum nomine Hoſpitium copulat, vt φιλία cum ξενία copulari docui paulo antè. Sciendum eſt porrò ſæpe dici de eo cui eſt hæc ξενία πρός τινα. vnde ſicut φιλία & ξενία, ſic φίλος & ξένος aliquis eſſe dicitur. ſic tamen vt ξένον eſſe plus ſit quàm eſſe φίλον, & quicunque eſt ξένος, idem ſit etiam φίλος, at non contrà. vnde quum dicit Demoſth. φίλους καὶ ξένους particula καὶ valet idem quod Atque adeo. perinde acſi diceret Non ſolùm φίλους, ſed ξένους etiam. Sic viciſſim de eo cui negat vllam prorſus amicitiam aut neceſſitudinem interceſſiſſe cum alio, dicit, Quomodo illi erat ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος; q.d. Quomodo ξένος, aut ſaltem φίλος, aut etiam (quod his minus eſt) γνώριμος? Idem verò de φιλία καὶ ξενία, & ξενία ἢ φιλία ſentiendum eſt. Sed hoc addo, ſicut ξένος generalius interdum poni videtur pro amico, ſic & ξενίαν alicubi generalius pro amicitia poſitum videri. atque ita exponit Bud. ξεινίην apud Herodotum. In illo tamen Thucydidis loco quem paulo antè protuli, non lubenter aſſentior eius ſcholiaſtæ ξενίαν exponenti ſimpliciter φιλίαν, id eſt amicitiam.

Sicut autem ἐπὶ ξένια καλεῖν dici docui pro Hoſpitio inuitare ſeu ad hoſpitium, ſic & ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν alicubi legitur in eadē ſignificatione. ſed ego locos hoſce ſuſpectos habeo, & vel ἐπὶ ξένια, (à nominatiuo ſingulari ξένιον) vel ἐπὶ ξενίαν reponendum cenſeo. quod apud Philonem legitur, alioqui tamen rarum.

Ξενικός ſiue Ξεινικός, ὁ, ἡ, ὁ, Peregrinus, Exterus, ſeu Qui peregrinorū & exterorum eſt. vt ξενικῇ τῇ φωνῇ χρῆσθαι, apud Iſæū, Peregrino ſermone vti, ſeu Barbarè loqui. Item ξενικὸς ὄχλος & ξενικὸν στράτευμα, de peregrino milite qui ad auxilium ferendum è terra peregrina acceſſitur mercede, qui ſuprà ξένοι. Thucyd. lib. 3, βουλόμενος φιλῶσαι τοὺς Ἀμπρακιώτας τε καὶ τὸν μισθοφόρον ὄχλον τὸν ξενικόν, multitudinem peregrinorū militū. Et lib. 8, p. 271, καὶ Τισσαφέρνους τι ξενικὸν ἐπικουρικόν. vbi ξενικὸν dicit pro ξενικῶν μισθοφόρων σύστημα, aut tale quid. Et ξενικοὶ μισθοφόροι apud Suid. Apud eundē ἄγαλμα ξενικὸν καὶ ἱερουργία οὐκ ἐπιχώριος. Apud Plut. Symp. 4, ἀφαιροῦσα περιεργίας ὄψων καὶ μύρα ξενικά, vnguēta peregrina. Item ex Plat. De leg. ξενικὰ ἁμαρτήματα, in peregrinos commiſſa peccata. Ex eodem, ξενικὰ ὁμιλήματα, officia in peregrinos. At ξενικοὶ λόγοι dicuntur vel οἱ ἀλλότριοι καὶ μηδὲν προσήκοντες, vel οἱ ἀπὸ τῶν ξένων πρέσβεων λεγόμενοι, vt exponitur apud Ariſtoph. in Acharn. παύσας ὑμᾶς ξενικοῖς λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι. Rurſum apud Suid. eſt ξενικὸν ἐμπόριον, ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται· ὥσπερ ἀστικόν, ὅπου οἱ ἀστοί, mercatus emporiúmque peregrinorum. Et ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ apud eundem & Harpocrationē, cuius mentio fit in 1 Philipp. Demoſth. Apud Ariſtot. Polit. 7, ξενικὸς βίος, vita à reip. negotiis aliena, qualis eſſe ſolet hominis peregrini, ὁ ξενικὸς βίος καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἀπολελυμένος: cui opponit τὸν διὰ τοῦ συμπολιτεύεσθαι καὶ κοινωνεῖν πόλεως. Eſt & quoddā venenum ξενικόν, cuius meminit Ariſtot. De auditu mirabilibus. Ξενικὸν aduerbialiter pro Ξενικῶς, More peregrinorum. Apud Athen. lib. 10, δίκαιον τοὺς ξένους πίνειν ξενικόν, τοὺς δ' ἐγγενεῖς ἐπιχώριον. (Sed videtur ſubaudiri poſſe accuſ. τρόπον) Plato Crat. τοῦ ἃ ξενικῶς αὐτὴ τοῦ ἡ χρησάμενος.

Ξενικὸς interdum redditur potius Hoſpitalis. vt apud Ariſtot. Ethic. 8, cap. 12, ξενικὴ φιλία, amicitia hoſpitalis, quæ videlicet hoſpiti cum hoſpite intercedit. Et ξενικὴ

τράπεζα, Hoſpitalis menſa, (vt Cic. dicit Hoſpitalis ſe- A
des, & Liu. Hoſpitale cubiculum) Menſa qua hoſpites
peregrè aduenientes recipiuntur: ξενίη τράπεζη Home-
ro. Athen. lib. 4, κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρόσεισι μὲν κεῖν-
ται δύο τράπεζαι ξενικαὶ καλούμεναι. Æſch. in Cteſiph. ἔφη-
σθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενι-
κῆς τραπέζης. Et ex Plat. ξενικὴν συμβουλὴν συμβουλεύειν,
conſilium vt hoſpitalitas poſtulat dare.

Ξενών, ῶνος, ὁ, Locus hoſpitibus peregrè aduenientibus de-
ſtinatus, Locus ad quem diuertunt hoſpites. Hoſpi-
tium. Heſychio eſt κατάλυμα, qui etiam annotat ξενῶ- B
νας à Phrygibus vocari τοὺς ἀνδρῶνας. Athen. lib. 5, τῶν δὲ
ἡρωϊκῶν οἴκων τοὺς μείζονας Ὅμηρος μέγαρα καλεῖ καὶ δώμα-
τα καὶ κλισίας, οἱ δὲ νῦν ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας νομίζουσι.
Significat ξενὼν præterea νοσοκομεῖον, vt & Suid. teſtatur
his verbis, ξενῶνος, δόμου ὑποδεχομένου τοὺς ξένους καὶ ἀῤῥω-
στοῦντας. At Ξένων eſt nomen proprium.

Ξενύλλιον, ου, τὸ, forma dimin. Hoſpes qui peregrè aduenit,
ſeu Peregrinus. Sed ſonat quaſi dicas, Peregrinellus.
Plut. Apophth. καταφθερεῖ σε ὦ πάτερ τὸ ξενύλλιον, ἐὰν μὴ τά-
χιον αὐτὸ τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς. vbi videtur per cōtemptū dici. C

Ξενεύω, Peregrinus & ignarus ſum. v. l.

Ξενίζω, SIVE Ξεινίζω, Hoſpitio excipio, Peregrè adue-
nientem hoſpitio recipio. ξενίας χάριν τινὰ ὑποδέχομαι,
Vt Suid. exp. Odyſſ. η, Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν. Il. γ, Τοὺς
δὲ ἐγὼ ξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα. Od. ω, Πέσον δὴ ἔτος ἐστὶν
ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον. Odyſſ. τ, Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων
εὖ ἐξείνισσα. Ariſtoph. Ran. ἵνα ξενίσω σφὼ πρίν γ' ἀπελθεῖν.
Dixerat verò paulo antè, χωρεῖτε τοίνυν ὦ Διόνυσε εἴσω.
Interdum cum datiuo conſtruitur. vt apud Xen. Pæd. 5,
ἐξένισεν ἡμᾶς ἅπαντας πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ Γωβρύας, Multis be- D
neficiis nos hoſpites affecit, vel Multis bonis nos qua-
ſi excepit. Themiſti⁹ ad Nicomed. ξενίζειν ἐπιχωρίοις οὐ λίαν κεχαρισμένοις ξενίοις, xeniis excipere ſimplici-
bus & vſitatis. In Hippiatr. οὐ χρὴ δὲ τὰς κυούσας ποικιλίᾳ
τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν. ἀμβλίσκουσι γὰρ ἐπὶ τοῖς
ξενισμοῖς, excipere variis nouiſque paſcuis & aquis. (Po
tes tamen & in alia ſignif. hîc verbum ξενίζειν accipere,
ea videlicet cui poſtremum locum dabo) Paſſ. Ξε-
νίζομαι, Hoſpitio excipior, Hoſpitalibus muneribus af-
ficior, τὰ ξένια δέχομαι καὶ λαμβάνω. Xen. Hell. 3, αἰσχρὸν ἐ- E
μὲ τεθνηκότα ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. Idem, τότε
μὲν δὴ ξενισθέντες οἱ στρατιῶται ἐκοιμήθησαν. paulo antè verò
dixerat, Κύρῳ μὲν καὶ τῇ στρατιᾷ πάσῃ ξένια ἔπεμπεν. B. 1095.
Aliâs ξενίζομαι neutraliter quoq; redditur Hoſpitor, Di
uerſor. Act. c. 10, ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι, Diuerſatur apud
Simonē, ſeu Hoſpitatur, vt Plin. & Seneca loquuntur.

Ξενίζω neutraliter etiam vſurpatur pro τὰ ξένα φρονῶ
καὶ φθέγγομαι, ſeu ξένῃ χρῶμαι φωνῇ ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμα-
σι. Luc. in perſona Pythagoræ, ὅσῳ δ' ἂν ξενίζοιμι, καινότε-
ρος ὤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι, id eſt quo magis noua & peregri- F
na inſtituerem ac inaudita. cui ξενίζειν opponit τὰ συνή-
θη καὶ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζειν. Baſil. Meletio, ᾔδειν ὅτι ξενί-
σοι τὴν ἀκοήν σου τὸ νῦν ἐπιφυὲν ἔγκλημα τῷ Ἀπολιναρίῳ, Scie-
bam rem tibi inauditam futuram, Noueram quòd hu-
iuſmodi criminatio in ſtuporem te adduceret propter
rei nouitatem. Chryſoſt. 1 ad Cor. 2, καινοτομεῖν τι καὶ ξενί-
ζειν, rem nouam moliri & à cōſuetudine alienā. Hæc &
alia B. p. 1095, vbi ξενίζειν dicit opponi τῷ ἐθίζειν. Lucia
ni loco ſimilis eſt hic eiuſdem autoris, γελοῖος ἂν ἦν ξενί-
ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων. Apud eū- G
dem De hiſtor. ſcrib. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ
μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι
μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθου-
σιῶσα. Sic ſuprà ξενικῇ φωνῇ χρῆσθαι, (vt Quintil. dicit So-
nus peregrinus) pro Vti nouo & inuſitato loquēdi ge-
nere. Idem Lucianus cum datiuo dixit θάνατόν τινα ἐπι-
νοῆσαι βαρβαρικὸν καὶ τῇ πόλει ξενίζοντα, nouæ & inauditæ au
daciæ. Similiter Heſ. ξενίζειν exp. non ſolùm ξένῃ χρῆσθαι
φωνῇ, ἢ ἤθεσι ξένοις, ſed etiam ξενίζουσαν, νεαρχήν. Verū Suid.
annotat ξενίζειν quibuſdam eſſe ξένῃ διαλέκτῳ χρῆσθαι, aliis H
ἐν τῇ ξένῃ διατρίβειν, (vt ξενιτεύειν) apud exteros degere &
peregrinari. Sic B. ex Alex. Aphrod. ξενίζεσθαι interpr. In
alieno & inſolito verſari: cui opponi dicit ἐθίζεσθαι p. 12.

Rurſum ξενίζω actiuè capitur pro Peregrina quaſi
nouitate turbo, Rei nouitate quaſi peregrina obſtu-

A pefacio. (quo modo accipi poteſt locus Baſilii paulo an
tè ex B. cōm. citatus. Et quod in lexico ſuo habet, ὁ δεῖ-
να τοῖς λόγοις ξενίζει ἡμᾶς, pro ξένα τινὰ πρὸς ἡμᾶς φθέγγεται,
Aliena & peregrina obiicit nobis ſeu apponit) Vel, Rei
nouitate atq; inſolentia deterreo & alieno. Sic Geopon.
lib. 2. cap. 46, ξενίζει γὰρ καὶ ταράττει ἡ περὶ τὰ χείρω μεταβολὴ
τοὺς μεθισταμένους. Et in paſſ. Geop. lib. 9, c. 5, ἵνα μὴ ξενίζηται
τὸ μέλλον ἐν αὐτῷ καταπήγνυσθαι φυτὸν, ne ob nouitatem aba
lienetur atque ſolum auerſetur. Et apud Alex. Aphr. τῇ
ἀμέτρῳ μεταβολῇ ξενίζεται ἡ φύσις. Idem, ξενιζόμεθα ὁμοίως
B ὁρᾶν, rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo
valeamus. Idem, τὰ βρέφη γεννηθέντα παραυτίκα κλαίει, διότι
τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν φύσιν ξενιζομένην ἔχει, peregrinam & lu-
cis inſolentē. B. Sic apud Polyb. lib. 1, ξενιζόμενοι ταῖς τῶν
ὀργάνων κατασκευαῖς. Et lib. 5, ξενισθεὶς καὶ διαπορήσας ἐπὶ πο-
λὺν χρόνον διὰ τὸ παράδοξον. quæ duo exempla affert B. p.
1096, vbi ξενίζεσθαι interpr. Stupere, & rem vt inſolitam
inauditámque admirari & peregrinā: annotans, lingua
vernacula Peregrinum vocari inuſitatum nec opina-
tum. Sed ξενίζεσθαι in eiuſmodi locis potius paſſiuè red
C dendum In admirationem & ſtuporem adduci ob rei
nouitatem, vt & 1 Petri 4, ἀγαπητοὶ μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν
πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαί-
νοντος, ne commoueamini & obſtupeſcatis perinde vt
re noua & inſolita iis qui peregrè in aliquem locum
venerunt.

Ξενισμός, οῦ, ὁ, Hoſpitalitas. vel potius Hoſpitum ſuſceptio.
Plut. Symp. ſept. ſap. συναναιρεῖται γὰρ αὐτῇ [videlicet τῇ οἴ-
κου διαλύσει] πῦρ ἑστιοῦχον, ἑστία, κρατῆρες, ὑποδοχαὶ, ξενισμοὶ,
φιλανθρωπότατα καὶ πρῶτα κοινωνήματα πρὸς ἀλλήλους. vbi
D nota eum diſcrimen facere inter ὑποδοχὰς quæ conui-
uarū ſunt, & inter ξενισμοὺς qui ſunt hoſpitum peregrè
aduenientiū. Sic Luc. De ſaltat. τὸν Πάριδος ξενισμὸν καὶ τὴν
Ἑλένης ἁρπαγήν. Rurſū Plut. in Demetr. γράφει γὰρ δέχεσθαι
Δημήτριον ὁσάκις ἂν παραγένηται, τοῖς Δήμητρος [illegible]
ξενισμοῖς, Vt xeniis deorum exciperetur, Vt deorū lau-
tia ipſi decernerentur. Sic B. p. 1096. ‖ Ξενισμὸς à po-
ſtrema τοῦ ξενίζειν ſignificatione, Mutatio ſeu Perturba-
tio quæ fit peregrina & inſolita rei nouitate. In Hip-
piatr. οὐ χρὴ δὲ τὰς κυούσας ποικιλίᾳ τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων
E ξενίζειν. ἀμβλίσκουσι γὰρ ἐπὶ τοῖς ποιούτοις ξενισμοῖς, id eſt, Pabu
li nouitate & aquæ potu inſuetæ afficiuntur, & abortus
pariunt. B. Sic Dioſc. lib. 2, c. 182, de allio, καὶ πρὸς τοὺς ξενι-
σμοὺς τῶν ὑδάτων ἁρμόζει. Vnde Plin. lib. 20, c. 6, Allio ma-
gna vis, magnæ vtilitates contra aquarum & locorum
mutationes.

Ξένισις, εως, ἡ, idem quòd ξενισμὸς in prima ſignific. Thuc.
lib. 6, p. 213, καὶ ἰδίᾳ ξενίσεις ποιούμενοι τῶν τριηρητῶν. vbi ſchol.
exp. φιλοφρονήσεις.

C. Ὑποξενίζω, Aliquatenus peregrino ſermone vtor, Pere-
F grina commemoro.

Ξενιτεύω, Peregrè dego, Peregrinor, In peregrino ſolo ho
ſpitor. B. interpr. Extra patriā dego, Vagabūdam vitam
ago: hæc proferens exempla. Luc. μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν,
ἀλλὰ ξενιτεύειν. Strabo lib. 14, οὐδ' αὐτοὶ οὗτοι μένουσιν αὐτόθι,
ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἐκδημήσαντες, καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἡ-
δέως, κατέρχονται δὲ ὀλίγοι, & viri facti, libenter peregrè
viuunt, pauci autem domi manent. Sic Philo De mū-
do, πρὸς τοὺς ἐναντίους τόπους μετανίστασθαι, ὡς τρόπον τινὰ ξενι-
τεύειν δοκεῖν, ita vt quodammodo peregrè eſſe more ho
G ſpitum diuerſarique videantur. Et De vita Moſ. lib. 3, οὐ
γὰρ ξενιτεύοντες οἱ ἑτέρωθι οἰκοῦντες ἀδικοῦσι, nō enim peregri-
ni qui aliis in locis habitant, improbè faciunt. Dici-
tur etiam paſſ. Ξενιτεύομαι pro eodem: vel In alieno ſolo
mercede milito. Iſocr. ad Philipp. ὅσοι τῶν τὰς δυνάμεις
ἐχόντων τὰ μὲν τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδα μισθοῦνται. Simi-
liter Suid. ξενιτευομένους exp. μισθοφοροῦντας in hoc loco
Antiphanis, ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην.

Ξενιτεία, ας, ἡ, Peregrinatio, Abſentia à patria. Chion in e-
piſt. ἀνακομίζεσθαι παρεκάλεις. ἱκανὸν γὰρ εἶναι πρὸς τὴν νῦν ἀπο-
H δημίαν, πέντε ἐτῶν χρόνον· ἐκ τοῦ δὲ τὴν [illegible] ξενιτείαν ἄρχε-
σθαι. Pro hoſpitio affertur ex cap. 18 libri Sapient.

ΞΕ'Ω, F. ἕσω, Rado, Polio, Scalpo. (quæ de lapidibus
magis propriè dici putantur. Cic. E ſaxo ſcal-
ptus aut è robore dolatus. Horat. Infabrè ſculptū, aut fu
ſum durius.) Accipitur etiā pro Dolo, quū videlicet de

lignis dicitur. Od. ρ, Κλιντῆρος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὅν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Sic Od. ε, de lignis cæſis, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ, ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. |Heſychio ξέσαι eſt τεμεῖν, κόψαι, ποιῆσαι, πελεκῆσαι, κατασκευάσαι, ἐργάσασθαι. |At ἐξεσμένον ἔγκλημα dicitur ἡ διαγεγραμμένη δίκη, ἡ ἀνῃρημένη δίωξις. hoc eſt, interlita lis & inducta. itidémq; καταξυσμένον & ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, obliterata intẽtio, vel iudiciũ obliteratum & circunductum. B. pag. 161. Sic apud Heſ. διαγραφὸς δίκη, ἧς καὶ ἐξεσμένη ἔλεγχος: à paſſiua voce verbi διαγράφειν quod idẽ exp. διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυροῦν, ἀποδοκιμάζειν. |Ἐξεσμένον ἔριον B. ex Gaza interpr. Dilaniata lana. Fuerit igitur hîc ξέειν idem quod ſuprà ξαίνειν, carpere ſeu carminare. |Ξέεσθαι Heſychio eſt etiam σαυλίζεσθαι. A B

Ξέσμα, ατος, τὸ, Ramentum. cuius ſignif. exemplum vide infrà in ξύσμα. vel Id ipſum quod è ſaxo ſcalptum aut è ligno dolatum eſt. Heſychio ξόανον. A T Ξεσμὸς in v. lex. exponitur Inſtrumentum ad radendum: item Radula ex Columella.

Ξέσις, εως, ἡ, Raſura, Scalptura, Ipſa actio radendi, ſcalpendi, poliendi & dolandi. Theophr. ἀπελεκητότερα δὲ καὶ ἀτορνότερα καὶ ἀξεσώτερα τὰ χλωρά. σφίγκει γὰρ μᾶλλον τὸ ξηρότερον καὶ ἡ πελέκησις διὰ τῶν μαλακωτέρων ῥάων καὶ ἡ ξέσις ὁμοίως, καὶ ἡ τόρνευσις. ⁂

Ξεστὸς, ὁ, ὁ, Raſus, Scalptus, Dolatus. vel Radendo, ſcalpendo, dolando expolitus & complanatus, ὡμαλισμένος, καλῶς ἐξεσμένος: ſeu γλυπτὸς, λεῖος, ποιητὸς, vt ab Heſychio exponitur. Dicitur tum de lapidibus tum de lignis. Il. σ, οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. id eſt (inquit Euſt.) ἀκροκμήτοις καὶ μὴ εἰκῆ κειμένοις, vel ἀξέστοις. Sic Od. σ, καθῖζ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι πλησίον. Et Od. κ, εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης ξεστοῖσι λάεσσι. Il. υ, ξεστῆς αἰθούσησιν ἐφίζανον. id eſt ἐκ λίθων ἐξεσμένων πεποιημέναις. De lignea etiam materia dicitur: ac tũc redditur potius Dolatus ſeu Dolando politus & fabrefactus. Od. δ, ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, de equo illo durio ſiue ligneo. Il. ω, ξεστοῦ ἐπὶ δίφρου. Od. ο, ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. Od. μ, οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ ξεσμένοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσι. Heſiod. Aſp. Μέσσοι δὲ ξεστοὶ πεπαμένες. Sed & corneæ materiæ hoc epitheton tribuitur, Odyſſ. τ, Οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, id eſt, per ianuas ſeu fores ex cornu raſura polito fabricatas. Præterea apud Poll. δρόμοι ξεστοὶ, ἐν οἷς αἱ ἀσκήσεις. Vide infrà in Ξυστός. V N D E Ξεστουργία, ας, ἡ, Ars poliendi lapides & ligna, Ars polituræ, vt Plin. loquitur. A T Ξέσρον in v. l. exponitur Raſura. D E

Ἄξεστος, Qui radendo ſcalpendóque politus non eſt. vt ἄξεστος λίθος in Epigr.

Εὔξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene raſus, Radendo ſcalpendóve eleganter politus. vel Dolãdo probè politus, Politus. tam de lignea quàm ſaxea materia. Od. ο, εὐξέστοι τράπεζαι. Il. ω, κατέθηκαν εὐξέστω ἐπὶ ῥυμῷ. Et mox, φέροντες εὐξέστου ἐπ' ἀπήνης. Et mox, ἀπήλασεν εὐξέστω ἐπὶ φάτνῃ. Od. ι, εὐξέστῃ ἐνὶ χηλῷ κεῖτο, id eſt καλῶς ἐξεσμένῃ, καλῶς εἰργασμένῃ, vt ſchol. exp. Od. ξ, ἄκοντες εὐξέστοι. F

Quæ videri poſſunt deriuata à præt. med. ἔξοα.

Ἀντίξοος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, & per craſin ἀντίξους, Oppoſitus, Aduerſus, Contrarius. Ariſtot. Ethic. 8, καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν συμφέρον ἔφη. Eſſe autem putatur ἀντίξους propriè Ita politus vt alteri commiſſus ei ex oppoſito reſpondeat. Apoll. Argon. 2, — δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις. id eſt (inquit ſcholiaſtes) ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε ἰσῶκα συμβάλλεσθαι ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις. vel (vt idẽ ait) τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφησίν. εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων πήγνυσι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν. Apud Herodotum ἀντίξοος γνώμη exponitur Aduerſans ſeu Repugnans. vbi ſcribit, ἐν μὲν εἰῆς γνώμησι μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξοον, μὴ οὐκ ἂν ποιῆσαι βασιλῆα τόνδε. Alii tamen aliter etiã exponunt. ἀντίξους (inquit Bud.) Aduerſus, Non ſecundus. vt ἀντίξους καιρὸς & ἀντίξουν πρᾶγμα. Syneſius, ἀλλὰ πρὸ δυσμενείᾳ πρᾶγμα δεινὸν, ὅταν ἥκῃ τινὶ [illegible] ἀντίξους. G H

Ἀντίξοον pro ἁρμόζον etiam ponitur, ſecundum aliã etymologiam, quaſi ἀντισούμενον, poſito ξ pro σ, more Attico. Vide Etymologiſten.

Ἀντιξοεῖν, Contrarium eſſe, ἐναντιοῦσθαι, ἀντικεῖσθαι.

Ἄξοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui radendo ſcalpendóve politus non eſt, Impolitus. Ἄξοον Heſychius & Suidas exponunt ἄτμητον. A

C. Εὔξοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene raſus ſeu ſcalptus, Radendo ſcalpendóq; bene politus aut cõplanatus. Idem cũ εὔξεστος. Il. λ, τράπεζαν καλὴν, κυανόπεζον, εὔξοον. Il. ζ, εὔξοον ἅρμα τεταγμένον. Itẽ, Qui raſura & ſcalptura facilè poliri poteſt, Politu facilis. vnde Εὐξοώτερος, Qui polituræ facilioris eſt, vel Qui facilius dolari & complanari poteſt. Exemplũ ex Theophr. habes ſuprà in Ξέσις. vbi Gaza vertit, Sculpturæ facilior. vt Plin. lib. 16, cap. 40, itidem de materia, Habet in ſculpturis facilitatem. B

Ξοός Heſychio ξυσμὸς, Raſura: & ὁλκός.

Ξοΐς, ίδος, ἡ, Inſtrumentum ad ſcalpendum ſeu radendum, Scalprum. Heſychio μεταλλικὸν σκεῦος καὶ λιθουργικόν.

Ξόανον, ου, τὸ, Id quod raſura ſeu ſcalptura politum eſt, Id quod è ſaxo ſculptum aut è ligno dolatum eſt. vnde apud Heſychium, ξοάνων, τεθυμένων ἐξεσμένων. Sed frequentius ξόανα dicuntur ἀγάλματα, εἴδωλα, ζῴδια, ac propriè τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων, vt idem Heſych. tradit, id eſt Simulacra è ſaxo ſculpta aut ligno fabricata. Seruius in illud Æneid. 4, — delubra adeunt, Simulacrũ ligneum delubrum dicimus, è libro hoc eſt raſo ligno factum, quod Græcè ξόανον dicitur. Idẽ in illud Æneid. 6, — agitatáque numina Troiæ, Aut mecum vexata: aut certè ξόανα dicit, id eſt ſimulacra breuia, quæ portabantur in lecticis, & ab ipſis mota in fundebãt vaticinationem. Poll. lib. 1, αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμήματα τυπώματα. reiicit autem δείκηλον & βρέτας. Ammonius verò diſcrimen facit inter ξόανον, βρέτας & ἄγαλμα. nam ξόανον eſſe dicit τὸ ἐξεσμένον λίθινον ἢ ἐλεφάντινον. βρέτας autem, τὸ βροτῷ ὅμοιον, ſiue æreum illud ſit, ſiue ex ſimili materia cõfectum: ἄγαλμα autem, τὸ πώρινον, aut ex alio aliquo lapide. Non incõmodè reddes Sculptum ſeu ſcalptum ſimulacrum, Sculptile ſignum. Philo De vita M. lib. 3, ξοάνων γὰρ καὶ ἀγαλμάτων καὶ τοιούτων ἀφιδρυμάτων ἡ οἰκουμένη μεστὴ γέγονεν. Pauſ. Att. ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ ναός ἐστι Διονύσου, καὶ τὸ ξόανον ἐντεῦθεν Ἀθηναίοις ἐκομίσθη τὸ ἀρχαῖον. Aliquanto pòſt, ξόανον ἀνέθηκεν ἀποκεκρυμμένον. Idẽ Pauſ. μόνοις τοῖς Ἀθηναίοις τῆς Εἰλειθυίας κεκάλυπται τὰ ξόανα. Idẽ, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου, ſignũ autem hoc, ſiue ſimulacrũ, ſcalptum eſt ſeu ſculptile. Idem pag. 198 pro ſtatua hominis vſurpauit. V N D E Ξοανογλύφος, ου, ὁ, Qui ſimulacra ſculptilia ſcalpit. E T Ξοανοποιΐα, ας, ἡ, Simulacrorum ſculptilium confectio. Vtitur Strabo de diis loquens ἀνθρωπομόρφοις. E T Ἀξόανος, Sculptili ſimulacro carens. Lucianus, τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἀξόανοι ναοὶ ἦσαν. C D E

C. ΑΠΟξέω, Abrado, Rado. Apud Homerum pro facilè abſcindo, quaſi abradens. Hom. Il. ε, — ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. vbi Euſtathius, ἀπέξεσεν, inquit, pro ῥᾷστα ἀπέκοψεν. Facilius enim eſt ξέειν quàm κόπτειν. hoc autem dicitur & ἀποξύσαι. |Item Expolio, Polio, propriè abradendo. Sed capitur & generaliter pro Polio. Gregorius, ὅτι μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες. F

Ἀποξέομαι, Paſſ. Abrador, Rador. |Item Expolior per abraſionem. Hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, Mores expoliti, (inquit Budæus) Limati, Exacti, & in quibus nihil reprehenſionis eſſet: apud Gregorium, de Baſilio loquentem, ἀλλ', οἶμαι, τοῦ ἤθους ἀγαθὸς καὶ βέβηκὼς καὶ ἀπεξεσμένον, τύφον ὠνόμαζεν. Suidas ἀπεξεσμένον exponit ἠκριβωμένον. |In vulg. lex. citatur ex eodem Gregorio, in oratione De baptiſmo, ἀπεξέσθη τῆς κακῆς οὐλῆς, pro Mala cicatrix tibi abducta eſt. Quam interpretationem non temere admiſerim. G

C. ΕΠΙξέω, In ſuperficie rado, ſeu ſcalpo. Affertur ex Ariſtoph. ἐπιξέσειν ὑμῖν, pro Vos notauit, Vobis inſcripſit.

C. 1. Ἀνεπίξεστος, Radendo, ſeu ſcalpendo aut dolando non perfectus, Dolando & complanando non perpolitus. Heſiod. Erg. Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν. vbi exponitur ἁπλῆ καὶ ἀκόσμητον. H

C. ΚΑΤΑξέω, Derado. vel Deradendo & ſcalpendo polio. Plut. De primo frig. ὅταν δὲ πριθῇ καὶ καταξεσθῇ [videlicet τὰ κέρατα] γίνεται διαφανῆ, ſecta vel raſa cornua pel-

lucida redduntur. A

C.ΠΑΡΑξέω, Adrado. v.l. ex Epigr.

C.ΥΠΟξέω, Subtus rado ſeu ſcalpo. vel Leuiter ſcalpendo & radendo polio. At in v.l. exponitur Perfectè ſculpo.

Ξύω, F. ξύσω, idem quod ξέω, (ac inde deriuatum, vt χύω ex χέω, & φορύω ex φορέω) Rado, Scalpo, ſeu Radẽdo & ſcalpendo polio. Theophr. Hiſt. lib. 5, c. 2, quum dixiſſet abietem eſſe πολύλοπον veluti cæpe, διὸ καὶ τὰς κώπας ξύοντες ἀφαιρεῖν πειρῶνται καθ' ἕνα καὶ ὁμαλῶς. vbi Gaza vertit, Qui remos dolãt. Et ξύομαι, Rador. Ex Theophraſt. lib. 9 De hiſt. pl. ξυόμενος εἰς ἔλαιον, in oleo raſus, B Gaza interpr. Itẽ Act. Rado ſeu Radẽdo polio. X. Pæd. 6, p. 96, ὅςτις δὲ πεπαίδευται ἡ παλτὸν ξύσασθαι, ἀγαθὸν ἐ ξυήλης μὴ ἐπιλαθέσθαι ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρεσθαι, qui vibratile telum radere didicit, bene faciet ſi radulam ſecũ ferre non obliuiſcatur. ‖Item Scalpo, Scabo. Ex Ariſt. de, τὸν ξύοντα ἀντιξύει ὄνος. vt Varro dicit Mutuum muli ſcabũt. Et ξύομαι, Scalpo ſeu ſcabo me. Luc. Lexiph. ἐγὼ μὲν ἀποδυσάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὀδόντι ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κτένιον ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. Ariſtot. De hiſt. anim. αἰγίθῳ δὲ καὶ ὄνῳ πόλεμος, διὰ τὸ παριόντα τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη. pro quibus Plinius, Ægithus auis C minima diſſidet cũ aſino. ſpinetis enim ſe ſcabẽdi cauſa atterẽs, nidos ei' diſſipat. Sic accipi poteſt in hoc eiuſdẽ Ariſtot. loco, probl. 1, ſect. 29, ἡ ἐπὶ τῶν δυοῖν θεραπεῖσθαι αἴτιον, γίνεταί τις ἡδονὴ ἐπὶ παισὶν οὖσιν, ὅταν ἐγγὺς ὄντες τῇ ἥβῃ, ξύωνται τὰ αἰδοῖα δι' ἀκολασίαν. vbi Gaza ξύεσθαι vertit Prurire, quod & κνᾶσθαι ac κνήθεσθαι dicitur: (ſic verò infrà ξυσμὸς exp. κνησμὸς) Bud. ex Heſych. ξέφεσθαι. i. ἀποδέρειν τὸ αἰδοῖον διὰ κνησμόν. In quibuſdã tamẽ locis non tam cõmodè reddi poteſt Scabo, quàm Scalpo, Depecto, Stringo, ſeu Diſtringo. Sicut verò paulo ãtè dixi D κνᾶν & ξύειν idem eſſe, ita & Herodian. apud Euſt. ξύειν & κνᾶν. i. κόπτειν, idẽ eſſe docet, his exemplis, ξύομαι δ' οὐδὲν ἰχῶν. i. κνῶμαι. Et ex Sophrone, βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλάν. i. κέκνησμαι. & ex Democrito, ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καί σφι γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι. quibus addit Euſt. ἡ ξύσαλον δέ φησιν ἀποφαίνεταί τινα, ἐκ τῦ συνεχῶς ἐν τῷ γήρᾳ κνησμῦ. Locum Sophronis habes paulo póſt. Heſych. ξύει exp. τρίβει. Et ξύσαι eidem eſt χαράξαι, ἐπιχαράξαι. Idem ξύει ab Homero accipi ait pro χαράσσει: ac E inde ξύσματα dici τὰ γράμματα. Sed propriè fuerit Inſculpere literas. ‖In hoc autem loco Homeri Il. ξ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ' ὅν οἱ Ἀθήνη Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά, Euſt. annotat veteres exp. ἐπέρκισε: quoniam ξύουσι τὴν κρόκην πρὸς τὸ συγκρουσθῆναι. ſed exponi etiam poſſe vel ἐλέανεν, à metaphora lignorum quæ complanando & poliendo læuigãtur: vel ἔγναμψε μετὰ τὸ ὑφῆναι. At in meo manuſcripto Homero exponitur εἰς λεπτὸν εἰργάσατο μετ' ἐπιμελείας κατασκευάσασα.

Ξύσμα, ατος, τὸ, Ramentum, Quod radendo detractum eſt. F vt ξύσμα ἤτοι λῆμα τῶν ὀθονίων, quod Plin. dicit Deraſa linteorum lanugo. Sic Erot. in Lex. Hippocr. ἄχνη ὀθονίου, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ξύσμα. ἐξ οὗ γίνεται μοτὸς ὁ καλούμενος ξυστός. Et Gorr. ξύσματα, Linamenta linteolis deraſis cõcinnata, quæ propriè μοτοὺς ξυστοὺς chirurgi appellant. Ab horum ſimilitudine Ariſtot. in 1 De anima ἀτόμους Democriti ξύσματα vocaſſe videtur, quiſquilias inſtar lanuginis quæ lineis deradi ſolet, οἷα ἐν τῷ ἀέρι τὰ καλούμενα ξύσματα, ἃ φαίνεται ἐν ταῖς τῶν θυρίδων ἀκτῖσιν. Et rurſus paulo póſt. Itẽmque in Probl. ſect. 14, ſub finem, διὰ τὸ κινεῖ G σθαι τὰ ἐν τῷ ἀέρι καλεῖται δὲ ξύσματα. φανερὰ δὲ ἐστιν ἐν ταῖς ἀκτῖσι ταῖς διὰ τῶν θυρίδων. ταῦτα δὲ κινεῖται κἂν νηνεμία.

‖Ξύσματα, ſtrigmenta propriè dicebantur antiquis ea quæ oleo illitis corporibus, poſt ſudorem vnà cũ ſudore reliquiſque humani corporis ſordibus deſtringebãtur. Eſt autẽ Deſtringere, lacinia, ſtrigilive, aut tota manu quæ corpori hærent, abradere & exterere. Ea ex oleo, ſudore & ſordibus humani corporis cõcreta & in balneorũ pauimentis relicta, in multos vſus ſeruabantur. Gorr. Hæc ſtrigmẽta Dioſc. vocat ῥύπον βαλανείων, ῥύπον ἐκ τῶν παλαιστρῶν, ῥύπον γυμνασίων. ..alii verò πάτον. Di- H citur etiã ξύσμα quod diſtrigitur fructib' & q pomorũ appellatione cõtinẽtur. Dioſc. l. 2, c. 162, de cucurbita, ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξυσμάτων θαλφθέντων πρὸς ὠταλγίας καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ ῥοδίνου ἐγχυματιζόμενος ὠφελεῖ, ἢ πρὸς καυσουμένων ἐπιφάνειαν ἐγχριόμενος. vnde Plin. lib. 20, c. 3, Succus ex ſtrigmẽtis illitus cum roſaceo & aceto, febrium ardores refrigerat. Dioſc. ibidẽ, τὸ δὲ ξύσμα παιδίοις σειριῶσιν ὠφελίμως κατὰ τοῦ βρέγματος καταπλάσσεται, καὶ πρὸς ὀφθαλμοὺς φλεγμονὰς ἢ ποδάγρας ὁμοίως. Vnde Plin. ibidem, Necnon ramentis corticis recentes podagras refrigerat, & ardores capitis, infantium maximè: & ignes ſacros deſtrigmẽtis, vel his impoſitis, vel ſeminibus. Poſſumus igitur, imitatione Plinii, in eo loquendi genere ξύσματα reddere, Ramẽta, Deſtrigmẽta, Strigmẽta. In poſteriori Dioſc. loco vulg. edit. habẽt ξέσμα, vet. libri ξύσμα. Rurſum ξύσματα in excremẽtis quoque dicũtur. Dioſc. lib. 4, c. 178, de pilulis colocynthidis, ἄγουσαι φλέγμα καὶ χολὴν ἢ ξύσμα. Et mox, καθαίρει πάχος ἢ ξύσμα. vbi Ruel. vertit Strigmenta. Sic & Marcellus, annotans ibi ſignificari carnis adipiſque minuta ramenta, quæ in excrementis vi purgationis pelluntur, & quaſi ſtringendo deraſa detritáque trahuntur. quod enim ex raſura alicui rei ramentum exteritur, id Græcis ξύσμα, Latinis verò, præſertimque Celſo, ſtrigmentum eſſe. ‖Ex Epigr. ξυσμάτων affertur pro Raſurarum & liturarum quæ fiunt dum ſcripta corriguntur. Heſych. verò ipſa etiam γράμματα & characteres ceræ aut libro quaſi inſculptos ξύσματα vocari ſcribit, vt in ξύω annotaui. ‖Eidẽ Heſych. ξύσμα eſt κνηφή, λέπρα. VNDE Ξυσματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Strigmentis ſeu deſtrigmentis & ramẽtis ſimilis. Et ξυσματώδη, Quæ ſtrigmentis ſimilia ſunt. Hippocr. κοιλίη ξυσματώδεα διαχωρέουσα. pro quib' Celſus, Aluus quæ ſtrigmentum repræſentat.

Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, Pruritus. κνησμὸς, vt Erot. apud Hippocr. exp. Ex quo Hippocrate Galenus affert ETIAM Ξυσμὴ, D itidẽ pro κνησμὸς, pruritus. Apud Euſt. ETIAM Ξυσμὴ, quod à ξύω quidem deriuari ſcribit, ſed nõn exp. Videtur verò & ipſum aut raſuram ſcalpturámve aut pruritum ſignificare.

Ξύσις, Raſura, vel Pruritus commotio. VNDE Ξύσιλος. Sophron in Mimis, Τίμαι ξύσιλος, τὶ γὰρ σῦφαρ ἀντ' ἀνδρός. vbi Eraſm. annotat ξύσιλον appellari aridum & pruriginoſum ſenem, παρὰ τὸ ξύειν: at σῦφαρ, quaſi iam non hominem ipſum, ſed pellem duntaxat exuccam & inanem. Vide & ξύω.

Ξυστὴρ, Raſor, Scalptor. Hermogenes rhetor cognomento ξυστὴρ dictus fuit, vt annotat Suidas. ‖Ξυστὴρ, ſcalprum chirurgicum radendo idoneum, quo ſe ad rimas vſum Galen. prodidit: ſed quæ fuerit eius figura nõ explicat. Dicitur & ξύστρα, hoc eſt ſtrigilis. Gorr. Ξυστὴρ ET Ξυστήριον (inquiunt v.l.) Scalper, Scalprum, Scalpellus, Scalper exciſorius, Celſo: vt ſcalpro medicinali dentes exeſos excindere iubet Scrib. Largus. Paul. Ægin. καὶ τὰς προσκειμένας τοῖς ὀδοῦσι λεπίδας τῷ κυαθίσκῳ τῆς σμίλης ἢ ξυστηρίῳ ἢ τῷ ῥιναρίῳ καθαίρομεν. Suprà in κολαπτὴρ habes ξυστὴρ vſurpatum pro ſcalpro lapidicidarũ quo lapides ſcalpunt ac complanant. ‖Ξυστὴρ dicitur etiam collyriũ φαρμακωματικὸν, cuius variæ habentur compoſitiones. Vnã recẽſet Paulus, Aetius duas. Dicitur ἀπὸ τοῦ ξύειν, quòd palpebræ aſperitates abradat. Gorr. ‖Ξυστὴρ eſt etiam auris pars. Camer. ex Iſagoge quæ Galeno adſcribitur, Quæ panduntur, πτερυγώματα, quaſi pinnæ, appellãtur: quæ verò reflectuntur & cum extremo ambitu intorquentur, κυρτώδη, id eſt gibboſæ partes. intra quas veluti dimidiatus orbis extat quem ξυστῆρα dixere: & interius cauum, κοίλον. in medio foramen teres, πόρος ἀκουστικὸς eſt, id eſt meatus vocis.

Ξύστρα, ας, ἡ, Strigil: inſtrumentũ quo ſe in balneis deſtringebãt, aut in palæſtra & gymnaſiis. Poll. lib. 3 ſub finẽ, de gymnaſtis & quæ ad eos pertinent, λήκυθον αὖ εἴποις καὶ στλεγγίδα. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πλιγὶς καὶ ξύστρα ἢ αὐτός. Suprà in ξύομαι habes ex Luc. ὀδόντι ξύστρα, ſtrigil dentata, qua caput ſibi ſcalpebat & deſtringebat. Artemid. lib. 1, c. 66, ἰδίως δὲ αἱ ξύστραι καὶ βλαύτης εἰσὶ σημαντικαί, διὰ τὸ ἀποξύειν τὸν ἱδρῶτα ἢ μὴ περιστῆναι τὶ σώματι. Et paulò ãtè, στλεγγίδες καὶ ξύστραι ἢ καταμαγεία θεραπόντων σημαίνουσι. De his Martial. lib. 14, Pergamus has miſit curuo diſtringere ferro. Apud Heſych. autẽ mendoſè ita LEGITVR, Ξώστρα, ψυκτεῖς, ψυκτεῖα: pro quibus ita reponendum, ξύστρα, ψηκτρίς, ψήκτεια. A ξύστρα autem COMP. Ξυστρο-

ληκυθος,ȣ,ὁ, Qui ſtrigilem & lecythum in balneum aut A gymnaſium fert:qui & ϛλεγγιδολήκυθος.

Ξυϛρὶς,ίδος,ἡ,idem cum ξύϛρα. Heſych. ϛελγὶς,ξυϛρίς. Eadē ſignif.dicitur ETIAM Ξυσὶς, ίδος,ἡ. Poll. lib.10,c.16, quod περὶ τῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ σκευῶν inſcribitur, καὶ ληκύθιον ἢ ϛλεγγίδες· καὶ ξυσίδας δ' αὐτὰς ἄν τις εἴποι. nam apud Epicharmum reperiri hoc vocabulum dicit, & apud Diphilum,ex quo hunc locum citat, ξυσίδ' ἔχων, ἐγὼ δὲ ἢ λήκυθον.vbi ξυσὶς & λήκυθος copulantur vt apud Plaut. Rubiginoſam ſtriglē,ampullámq; rubidam. Sed ſunt quibus in eo Poll.loco reponēdū videatur ξυϛρὶς,quod B apud Heſ.legitur. Nam ξυσὶς plerũque ſignificat veſtem crocei coloris quam aurigæ in pompis geſtare ſolebãt:fortaſſis ea quam βατραχίδα appellat Dion.τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον(inquit Suid.)ὃ οἱ ἡνίοχοι μέχρι τοῦ νῦν φοροῦσι πομπεύοντες.Idem habent & ſcholia in Ariſtoph.Nub. Sed annotatur paroxytonως ſcribi ξύσις: & exponitur etiam πορφυρίς, quoniam vſque ad id tempus οἱ εἰσελαύνοντες ἀθληταὶ τούτῳ κοσμηθέντες σχήματι καὶ ἅρματος ἐπιβαίνοντες διὰ μέσης ἐπόμπευον τῆς πόλεως. Verba Ariſtoph. ſunt,Ὅταν σὺ,μέγας ὢν,ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,Ὥσπερ Μεγακλέης ξυσίδ' ἔχων. Quoſdam verò ibi intellexiſſe ἀκόντιον, C annotat Suid. Vtebantur ξυσίδι veſte reges etiã,vt Ariſtoph.ſchol.& Suid.tradunt. trabeam nonnulli interpretantur,quæ regibus apud Latinos tribuitur. Vtebãtur & comici ac tragici,vt teſtatur Heſ.quoque, qui ξυσίδας exp.χλανίδας κωμικάς:& ξυσὶς,βαγικὸν ἔνδυμα.Suidas quoque annotat eſſe ἰδίως τὸ τῶν βαγῳδῶν ἔνδυμα,& vſos ea etiã fuiſſe τοὺς βαγικοὺς βασιλεῖς: item, βαγικὸν ἔνδυμα ἰσοδυνοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα.Exemplum habes ſuprà in Σπαϛὶς,vbi Callippidi tragœdo tribuitur. D Rurſum Heſychio eſt χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος:& ξυσίδες, ποδήρη ἐνδύματα. Sic accipi poteſt apud Theocr.Idyll.2, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίστας. nam ſchol. quoque ibi eſſe dicit γυναικεῖόν τι ἔνδυμα λεπτὸν πεποικιλμένον.Fuiſſe autem delicatũ & molle veſtimēti genus,ex Plut.apparet,qui De orac.Pyth. ait,ἐξωθοῦσα δὲ πενθὸν ἡ χρεία, κρωβύλους τε χρυσοῦς ἀφῄρει καὶ ξυσίδας μαλακὰς ἀπημφίασε. Apud Athen.lib.12,περὶ ἀλλαγῆς παντελοῦς ϛολῆς,de Dionyſio Siciliæ tyranno,ξυσίδα καὶ χρυσοῦν ϛέφανον ἐπὶ πορόνη μετελάμβανε βαγικόν. Theo- E pomp.apud Dionyſ.Longin.de iis quæ ad regem Perſarũ mittebantur,πολλαὶ δὲ καὶ ξυσίδες καὶ κλῖναι πολυτελεῖς. Heſych.& Suid.ξυσίδα exp.etiam λεπτὸν ὕφασμα: item τὸ λεπτὸν,παρὰ τὸ ἐξύσθαι. ‖Ξύσις Stephano & Plinio vrbs Cariæ:cuius gentile Ξυσιαρός.

Ξύϛρον,ȣ,τὸ,idem cum λίϛρον,id eſt Plana ferrea,ad euerrēdum & complanandum.Diod.in Hiſtor. Alex.τούτων γὰρ ἑκάστου παρ' ἑκάτερον τῶν σφροφόρων ἱππέων ἐξεῖχε προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύϛρα παραμήκη σπιθαμιαῖα.Bud. Eidem eſt Strigil. Hinc deriuari poſſe videtur VERB. Ἀποξυ- F ϛρόω,quod idē B.interpr.Hebeto:vt ſit propriè Hebeto aciem auferēdo,ne radere poſſit.Citat autē ex Polyb.p. 19.αἱ γὰρ μάχαιραι τῶν Γαλατῶν τῆς κατασκευῆς μίαν ἔχουσι τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν· ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυϛροῦνται, καμπτόμεναι κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐπὶ τοσοῦτον,ὥς τε κἂν μὴ δῷ τις ἀναστροφὴν τοῖς χρωμένοις, ἐρείσαντας πρὸς τῇ γῇ ἀπευθῦναι τῷ ποδὶ, ταχέως ἄπρακτον εἶναι τὴν δευτέραν αὐτῶν πληγήν.qui locus à Suida quoque citatur, qui ἀποξυϛροῦνται exp.ibi ἐπικάμπτονται,ἐπιστρέφονται,& Camer.cũ eo,ἀποξυϛροῦνται καμπτόμεναι,Incuruantur & defleċtũtur. G

Ξυϛός,ού,ὁ,Raſus,Scalptus.ὁ ἐξυσμένος Suidæ. Item Deraſus.vt μοτὸς ξυϛὸς,linamentũ raſile,quod vulneribus inditur. Vide ſuprà μοτὸς, & ξύσμα paulo antè. Item ξυϛὸν δόρυ, Haſtile raſum & ferro præfixum. ipſum tamen ξυϛὸν abſolutè potius dicitur quàm δόρυ ξυϛόν. Suidas & Heſych.exp.ἀκόντιον:Suidas præterea δορύλλιον,vel etiam δόρυ τέλειον,& Heſych.δόρυ κατεσκευασμένον. Euſt.annotat ξυϛὰ dici δόρατα ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὰ δευτέρου πόνου. poſtquam enim cæſa ſunt haſtilia,primùm δέρεσθαι,vnde & δόρατα vocari:deinde ξύεσθαι δι' ὀρθότητα καὶ ἐλαφρότητα.dicũ- H tur igitur ξυϛὰ haſtilia radendo polita & ferro præfixa. Sũt qui interp.Spicula.Hom.Il.ο,οἱ μὲν ἀφ' ἵππων Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψι μελαινάων ἐπιβάντες Μακροῖσι ξυϛοῖσι. Il.λ, νύσσοντες ξυϛοῖσι μέγα σάκος. Aliud exemplũ ex eodē poeta habes in Ναύμαχος. Xen. Pæd.4, τοὺς θώρακας καὶ τὰ ξυϛὰ ἔχοντας ἀεὶ ἐπὶ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. Plut. Alex.pag.224, τὸ ξυϛὸν ἐπὶ τὴν ἀριστερὰν μεταβαλών,τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεούς. Idem p.220, τῷ ξυϛῷ διελάσας μέσον. Idem De deo Socr. ἅμα δὲ τῷ λόγῳ ξυϛὸν ἱππικὸν ἔχων δίηκε τῶν πλευρῶν. Sic apud Arrian.τὰ σημεῖα τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς, ἀετοὶ, εἰκόνες βασιλεῖοι ϛέμματα πάντα χρυσᾶ ἀναπτάμενα ἐπὶ ξυϛῷ ἠργυρωμένῳ, quem locum Suidas citans in ſequenti ſignif. accipere videtur. (VNDE Ξυϛοβόλος,ου,ὁ & ἡ,Qui eiuſmodi haſta ſeu ſpiculo iaculatur.in Epigr.Ξυϛοβόλος Βάκχος. ET Ξυϛοφόρος, ȣ, ὁ, Qui eiuſmodi haſtam gerit. vel Spiculator.Xen.Pæd.7,περιϛησάμενος τῶν ξυϛοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν.Et Pæd.8,ἐπὶ δὲ τούτοις δισχίλιοι ξυϛοφόροι)

Ξυϛὸς ſiue Ξυϛὸν dicitur etiã locus in quo athletæ exercentur,vt Heſych.annotat & Suid.Sic Vitruu.lib.5, c.11,Hæc autem porticus ξυϛὸς apud Græcos vocitatur, quòd athletæ per hyberna tempora in tectis ſtadiis exercentur. Faciunda autem xyſta ſic videntur, vt ſint inter duas porticus ſyluæ aut platanones,& in his perficiantur inter arbores deambulationes, ibique ex opere ſignino ſtationes. proximè autē xyſtum & duplicē portũ deſignentur hypæthræ ambulationes,quas Græci περιδρομίδας,noſtri xyſta appellant: in quas per hyemem ex xyſto ſereno cælo athletæ prodeuntes exercētur.Idem lib.6,c.9,de ædificiorum apud Græcos diſpoſitione, & nominibus quæ ab Italicis moribus & vſib⁹ diſcrepant,Ξυϛὸς enim Græca appellatione eſt porticus ampla latitudine,in qua athletæ per hyberna tēpora exercentur. noſtri autem hypæthras ambulationes,xyſta appellant,quas Græci περιδρομίδας dicunt. Xen.Œcon.εἰ ἐν τῷ ξυϛῷ περιπατοίην.Sic Cic. Quum ambularem in xyſto,& eſſem otioſus domi.Idem, Quum pauca in xyſto loquuti eſſemus, tum eode in ſpatio cōſedimus. Hos ξυϛοὺς Pollux vocat ξυϛοὺς δρόμους, item ξεϛοὺς δρόμους,ἐν οἷς αἱ ἀσκήσεις.citat autem ex Ariſtea. Ἦν μοι παλαίστρα δὲ δρόμος ξυϛὸς πέλας. VNDE Ξυϛικὸς,ȣ,ὁ, Qui in xyſto ſe exercet.Suet.in Aug.Nec tamen eo minus xyſticorum concertationes aut gladiatorum pugnas ſeueriſſimè ſemper exegit. ‖Aliàs ξυϛικὸς ſignificat etiam Radendi & deſtringendi vim habens,ſeu Adſtringēdi,vt v.l.interpr.in hoc loco Athen.lib.3, de pomis, τὰς δὲ δυνάμεις ἔχει τῶν χυλῶν τὰ μὲν ὀξέα καὶ μήπω πέπονα ϛρυφνοπέρας καὶ πόσως ὀξείας,χυμόν τε ἀναδίδωσιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυϛικόν. quæ interpretatio nō inconueniēs videtur,quũ Dioſc.quoq; l.1,c.60,dicat,ὁ καρπὸς[videlicet τῆς μηλέας]εὔσημος μὲν,συπτικὸς καθέστηκε· πεπανθεὶς δὲ, οὐχ ὁμοίως.Itaque apud Athen.μήπω πέπων & ξυϛικὸς exponi ex Dioſc.poſſunt εὔσημος & συπτικός.ſignificat autem συπτικός, Adſtringendi vim habens.

Ξυϛὸν Etymologiſtæ eſt etiam χιτὼν γυναικεῖος:at, ſecundũ alios,βαγικὸν ἔνδυμα.quo ſignif.paulo antè ξυσίς.

C.ἈΝΑξύω,Abrado. Item Abſtergo. Antipho, τά τε ἐν τῇ γῇ ὄντα σημεῖα ἀναξύσαι, καὶ τὰ ἐν τῷ πλοίῳ ἀποσπογγίσαι. hoc eſt,Indicia cædis(videlicet ſanguinem)abſtergere. Ἀναξύομαι,paſſ.Abrador. Item Expolior.vnde ἀναξυσθεὶς λίθος,Lapis expolitus. nam radi & limari ſolēt quæ poliuntur.vnde liber raſus,lima,Ouidio.

C.ἈΝΤΙξύω,Viciſſim ſcalpo,ſeu deſtringo,Mutuum ſcabo. vt in prouerbio,ἀντιξύειν τὸν ξύοντα (at Euſt.p.863,ξύειν τὸν ἀντιξύοντα)Suid.ex Sophr.ἄν τις τὸν ξύοντα ἀντιξύῃ.Simile eſt quod Bud.habet, ἐπὶ ὄρφνος τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. Simile itidem quod ſuprà in ξύω citaui.

C.ἈΠΟξύω, Abrado, Derado. Alciphron in epiſtola halieutica,δι' ἡμέρας μὲν ὑπὸ τῆς εἵλης φλεγόμενοι,νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύοντες. Exponitur etiã Deſtringo. Item Abſtergo.Item Læuigo.Ἀπξύω (inquit Budæus)Extenuo,Derado, Acuo.Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε περισπῇ,κατετύφλωσέ με καθεύδοντα: Ita Budæus.Sed videndũ eſt an ἀποξύω poſſit etiam pro ἀποξύνω accipi, id eſt Acuo, Exacuo. Certè alteri compoſito ἀναξύω non memini datam hanc ſignificationem. Ἀπξύω generaliter pro Detraho. quum propriè ſonet Detraho quaſi abradendo.Homerus Il.ι, Γῆρας ἀποξύσας,θήσειν νέον ἡβώοντα. Propriè eſt, Abraſa ſenectute: ſi liceat de ſenectute loqui tanquam de pilis. Suidas vocem paſſiuam ἀποξύονται exponit ἀποτίθενται.

Ἀπόξυσμα,Quod abraſum eſt,Ramentum. ἀποξύσματα in

v.l. eſſe dicũtur Minuta quædam fruſtula inhærentia A
inteſtinis quæ nonnulli ſtrigmenta vocant.
C.ΔΙΑξύω, Radẽdo induco, (vt ſcriptura in cerea tabella)
Deleo, Oblitero. In ea ſignif. vſurpatur ab Heſych. ſu-
prà in ξέω, vbi de ἐξεσμένη δίκη.
C. ΕΠΙξύω, In ſuperficie rado. Arat. ὁ δὲ ζώνη τότε Κηφεὺς
Γαῖαν ἐπιξύει, terram radit & contingit. Cic. -extremas
contingit corpore terras. Et ἐπιξύειν τυρὸν αἴγειον apud
Athen. lib. 1, vt ſuprà apud Homerum ἐπικνᾶν.
C. ΚΑΤΑξύω, Derado, Abrado. vel Radens oblitero, Litu-
ra induco. qua ſignif. καταξυσμένον ἔγκλημα ſuprà in Ξέω. B
Item Incido & ſcarifico, καταμύσσω, καταχαράζω, καθαιμα-
τόω. Luc. οἱ δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπι-
φανείας αὐτῶν καταξύοντες, gladiis carnem ſummam in-
ſcribentes. Bud.
Καταξυσμὸς, οῦ, ὁ, Scalptura. v.l.
C. ΠΑΡΑξύω, Adrado. v.l.
Παράξυσμα, ατος, τὸ, Quod in ſcalptura ſuperuacaneum
quaſi appendix additur. Demetr. Phaler. τοῖς δὲ παραπλη-
ρωματικοῖς συνδέσμοις χρηστέον οὐχ ὡς προσθήκαις κεναῖς καὶ
οἷον προσφύμασι καὶ παραξύσμασι. C
C. ΠΕΡΙξύω, Circumrado, Circumſcarifico. vt Plin. loqui-
tur. περιξύσαι Galen. apud Hippocr. exp. ἐν κύκλῳ περια-
μύξαι. Et περιξύομαι, Circunrador, Circũſcarificor. Vel,
Circumcirca me rado. Circũcirca me ſcalpo ſeu ſcabo.
C. ΥΠΟξύω, Subtus rado. vel Leuiter rado aut ſcalpo.
Ξυόεις, Radendo ſeu ſcalpendo politus. idem cum ξεστὸς &
ξυστός. vnde fœm. gen. ξυόεσσαν apud Heſych. quod exp.
τὴν ἐξεσμένην.
Ξυήλη, ης, ἡ, Radula, Inſtrumentum quo aliquid raditur.
Exemplum ex Xen. habes ſuprà in ξύω. (Vulgo DI- D
CEBATUR Ξυάλη, vt ex Suida & Heſych. patet: Atticè
autem κνῆστις, de quo ſuo loco. At verò illud ξυήλη Dori
cũ eſſe annotatur) Eſt etiam ξιφίδιόν τι quod δρέπανον
nonnulli vocãt, vt Heſych. tradit. Vnde colligimus pa-
rum inter ſe differre ξυήλην & κοπίδα. nam κοπίδας Cur-
tius vocari ait gladios leuiter curuatos falcibus ſimi-
les. Suid. ex Xen. Anab. εἶχον δὲ καὶ κράνη καὶ περὶ τὴν ζώνην μα-
χαίριον ὅσον ξυήλην Λακωνικήν. quæ & apud Euſt. legun-
tur pag. 872. Idem Suid. ex lib. 4 Anabaſ. Δρακόντιος ἔφυ-
γεν ἐκ Σπάρτης παῖς ἔτι ὤν, ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα. E
Pro ξυήλη apud Pollucẽ HABETUR Ξυΐνη, lib. 1, De
nominibus armorum, δρεπάνη, δορυδρέπανον, πέλεκυς ἀμ-
φίστομος, ἑτερόστομος. τάχα δ' ἂν προσθείη τις τούτοις καὶ τὴν ξυΐ-
νην τὴν Λακωνικήν.
Ξυηρὸς, οῦ, ὁ, Læuigatus. v.l.
Ξυρὸς, οῦ, ὁ, Acutus, Ad radendum & ſcalpendum aptus. He
ſych. ξυρὸν exp. τομὸν, ὀξύ: item ἰσχνόν. (CONTRA
Ἄξυρος SIVE Ἀξυρὴς, Retuſus, Hebes, Qui acutus non
eſt. ἀξυρὲς eidem Heſych. ἄξυρον, ἄτομον, ἄστομον, ἀμβλύ)
‖Ξυρὸς ſubſtantiuè frequentius vſurpatur pro cultro ra F
ſorio ſeu tonſorio, id eſt nouacula. Apud Athen. lib. 13,
ἐν Βυζαντίῳ δὲ ζημίας ἐπικειμένης τῷ ἔχοντι κουρεῖ ξυρὸν, οὐδὲν
ἧττον πάντες χρῶνται αὐτῷ. Ariſtoph. Theſm. Χρῆσόν τι ἡμῖν
ξυρόν. cui reſpondetur, αὐτὸς λάμβανε ἐκ τῆς ξυροδόκης. Et
prouerbialiter apud Suidam ξυρὸς εἰς ἀκόνην, in eos qui
conſequuntur quæcunque volunt: cui ſimilis parœ-
mia, ὄνος εἰς ἄχυρα. Item in alio prouerbio ἐπὶ ξυροῦ ἵ-
σταται ἀκμῆς, in nouaculæ acie ſita res eſt, pro In ſum-
mo diſcrimine eſt: ſumpta metaph. à circulatorib' qui
in cuſpide gladiorum ingrediuntur, aut ab iis qui fer- G
rum manu contrectant, vt ex ſchol. Theocr. annotat E-
raſmus, apud quẽ plura reperies. Il. κ, Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν
ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ
βιῶναι. Theocr. in Dioſc. de Menelao ac Paride ſingula-
ri certamine de Helena decernentibus, Ἀνθρώπων σωτῆ-
ρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. In Epigr. quodam veteri quod ha
betur in Anthol. epigr. Ἀκμῆς ἑστηκυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα
πᾶσαν. Sic apud Soph. in Antig. Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ
ξυροῦ τύχης. verba Tireſiæ Creõtem monentis vt ſapiat
in tanto conſtitutus periculo. Triclin. apud Soph. an- H
notat, pro hoc prouerbio, ἐν ξυρῷ ἵσταται τὸ πρᾶγμα, dici
etiam ξυρεῖ ἐν χρῷ. Syneſ. dixit ἐν χρῷ τοῦ κινδύνου γίνεσθαι,
id eſt proximum eſſe periculo. Aliquando cum ἐπὶ ξυ-
ροῦ infinitiuus copulatur. Greg. in Epitaph. patr. ἐπὶ ξυ-
ροῦ δὲ ἡ πόλις ἦ μηκέτ' εἶναι μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἢ περι-

A σωθῆναι. Sic apud Theodorit. in principio lib. 4 Hiſt. Ec
cleſ. ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἢ εἶναι ἐλευ-
θέροις ἢ δούλοις, in ſummo diſcrimine res nobis ſitæ ſũt.
B. Pro ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Theocr. dicit θρὶξ ἀνὰ μέ-
σον. Solebant etiã ξυροῖς vti ad ampuꝶtandas ceruices.
Plut. Artox. p. 309, τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐ-
τοῦ, καὶ καταγαγὼν, ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον. Ibidem, de
carnifice, ἧκε μὲν ξυρὸν ἔχων ᾧ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνουσι τῶν κο-
λαζομένων. Cæterùm maſculino gen. dici ξυρὸς pa-
tet ex prouerbio ſuprà citato ξυρὸς εἰς ἀκόνην, quod a-
B pud Suid. habetur, & apud Euſt. qui & ipſe vtitur no-
minatiuo ὁ ξυρός. Sic Epigr. lib. 2, Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυ-
ρὸν αἱ ῥαφίδες. Apud Poll. tamẽ reperio etiã neutro gen.
τὸ ξυρόν: libro 2, vbi ait, τοὺς δὲ κουρέας, καὶ κορσωτῆρας ἐκά-
λουν· ὧν τὰ ἐργαλεῖα, κτένες, ξυρόν.
C. Ξυροδόκη, ET Ξυροθήκη, ης, ἡ, Capſula in qua reponuntur
nouaculæ. Poll. lib. 2, de nouacula loquens, ἡ δὲ θήκη, ξυ-
ροθήκη ἢ ξυροδόκη παρὰ Ἀριστοφάνει καλεῖται. verba Ariſtoph.
habes paulo antè in ξυρόν.
Ξύρομαι, Rador, vel Me rado, aut Radẽdũ mihi curo. Pro-
C priè autem ea ſignif. radendi dicitur qua accipitur pro
Nouacula radere: & plus eſt quàm tondere. vt apud
Sueton. Barbam poſuiſſe, & vxorum capita raſiſſe. Ra-
dere genas, apud Cic. Raſitare barbam apud Gellium.
Plut. De fort. Alex. lib. 2, de Nicomede rege, τὴν κεφα-
λὴν ξυράμενος καὶ πῖλον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥω-
μαίων ἀπηγόρευσεν. Athen. lib. 13, ἐν Ῥόδῳ δὲ νόμου ὄντος μὴ
ξύρεσθαι, οὐδὲ ὁ ἐπιληψόμενος οὐδείς ἐστι, διὰ τὸ πάντας ξύρεσθαι.
Ibidem, τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, κατ' Ἀλέξανδρον προῆκται,
raſitare barbam, id eſt raſitandã ſibi curare. In hoc au
D tem loco quem B. ex Plut. affert, ξύρεσθαι de ipſo tonſo-
re dictum videtur actiuè pro Radere ſeu Tondere, καὶ
ὡς ξύρεσθαι μέλλων κατέβρεχε τὰ γένεια.
Ξυράω SIVE Ξυρέω, Rado, ſeu Nouacula rado, Ad cu-
tem tondeo, (vt Celſ. dicit Caput ad cutem tondendum
diúque quotidie ieiunis perfricandum) ἐν χρῷ κείρω. Plu
tar. Apophth. ξυρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. Et ξυρεῖ ἐν χρῷ
prouerbialiter pro Periculum eſt, Metuẽdum eſt: qua-
ſi nouacula ad ipſum viuum penetret: παροιμία ἐπὶ τῶν
εἰς βάθος ἁπτομένων λεγομένη καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πρα-
E γμάτων: quo ſenſu ſuprà ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. quod ſicut
aliquãdo infinitiuum ſibi copulatum habet, ita & hoc.
vt apud Soph. Aiace, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά,
Radit enim ad viuũ hoc quo minus quis gaudeat. pro
Summum periculum eſt, ſeu Summopere metuẽdum
vt non gauiſurus ſit aliquis ob ea quæ hic nuntiat. Itẽ
alio prouerbio ξυρεῖν λέοντα, leonem radere, pro Rem
difficillimam aggredi. Plato l. 1 De rep. οἴει γὰρ ἄν με οὕ-
τω μανῆναι ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρα-
σύμαχον; vt leonẽ radere coner & dolis capere Thraſy-
F machum in ſermone falſè dictũ à Socrate. ET Ξυ-
ράομαι ſiue Ξυροῦμαι, Rador nouacula ſeu Radendum
curo. idem cum ξύρομαι. 1 Cor. 11, εἰ δὲ αἰσχρὸν τῇ γυναικὶ
τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω. Act. Apoſt. c. 21, ἵνα
ξυρήσωνται τὴν κεφαλήν. Athen. l. 11, de barbaris occiden-
talibus, πιλοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Idem. l. 13, ex
Alexide, πιλοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὁρᾷς. Et paulo an-
tè, ξυρουμένους τὰ γένεια περιφέρεται τοῖς ἐρωμένοις. Idem lib. 6
ξυρούμενοι καὶ λεαινόμενοι διετέλουν, ἄνδρες ὄντες. Luc. De
nautis naufragis. ἐξυρημένοι τὰς κεφαλάς. Artemid. Oni-
G rocr. l. 1, ναυαγήσαντες μὲν γὰρ ἢ ἐκ μεγάλης σωθέντες νόσου ξυ-
ρῶνται οἱ ἄνθρωποι.
Ξύρησις, εως, ἡ, Raſura quæ fit nouacula, Tõſura ad cutem.
Alex. Aphrod. l. 2 Probl. ξύρησις ὠφέλιμος ἐπ' ὀφθαλμίᾳ, in
lippitudine caput tondere ad cutem iuuat.
Ξυρήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ξυρήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui radi po-
teſt & ad cutem tõderi. vel Cui opus eſt vt radatur ſeu
ad cutem tondeatur. Euſt. p. 939, ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ
κουριῶν, ex Ælio Dionyſio. vbi etiam annotat βαρύνεσθαι
hanc vocem vt νεήκης, ἀμήκης. Euripid. Alceſt. Πένθος
H γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω, Κουρᾷ ξυρήκει καὶ μελαμπέ-
πλῳ στολῇ, tonſura ad cutem & pulla veſte. Solebant
enim in luctu radi, vt & apud Suet. in Calig. Regulos
quoſdam barbam poſuiſſe, & vxorum capita raſiſſe,
ad indicium maximi luctus.
C. Ἡμιξύρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semiraſus. Bud. ex Diog. Laert.

C.ἈΠΟξυρᾴω, SIVE Ἀποξυρέω, Nouacula abrado. vt ἀποξυρᾷν τὴν κεφαλὴν, Nouacula abradere capitis pilos, Nouacula radere caput, ſeu Ad cutẽ tondere caput. Paſſ. Ἀποξυρᾶομαι, ſiue Ἀποξυρέομαι VEL Ἀποξύρομαι, Nouacula rador, Nouacula mihi abraduntur pili, Ad cutẽ tondeor. Syneſ. ἀπεξυρημένος τὴν κεφαλὴν. Et apud Xiphilinum in apophthegm. Tiberii cæſaris, κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι, Tonderi pecus meum, non ad cutẽ tonderi & radi volo. quod ita Suet. in Tib. Præſidibus onerandas tributo prouincias ſuadentibus reſcripſit, boni paſtoris eſſe tõdere pecus nõ deglubere. Sed non idem ſignificant ἀποξυρᾷν & Deglubere. nam deglubere propriè pellem vel corticem dicimus: ἀποξυρᾷν autem quũ nouacula pilos abradimus, & aliquem ad cutem tondemus. B

Ἀπόξυρος, Abraſus, Ad cutem raſus. ἀπόξυροι πέτραι, ſcopuli exeſi, ex Luc. metaph. vt in Epigr. Ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, radit ſaxa.

C.ΠΕΡΙξυρᾴω, SIVE Περιξυρέω, In orbem nouacula rado, Circumcirca ad cutem tondeo.

C.ΥΠΟξυρέω, Subtus rado, vel Leuiter nouacula rado. C

Ὑπόξυρος, Subraſus. v. lex. At Galen. in Lexcio Hippocr. ὑποξύρους exponit ταπεινοτέρας, προσεσταλμένας, annotans ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ dici ἐπὶ τῶν γαστέρων. Eidem ibidẽ ὑπόξυρος eſt ὁ ἔχων τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος. Sed & diuerſa ſcriptura, eodem ſenſu, ὑπόξηρα ibi exponit ὑπόκοιλα, ταπεινότερα, ſubcaua, humiliora: à NOM. Ὑπόξηρος. quam ſcripturam puto eſſe veriorẽ. nam alibi apud eum reperio, σφαῖραι ξηραὶ, προσεσταλμέναι. vt ὑπόξηρος ſit qui attrahitur, ſeu contrahitur, eo quòd ſubaridus ſit. Quæ autem ita attrahuntur, eadem & deprimi ac humiliora fieri ſolent. Apud Erotianum reperio ὑπόξηρα, τὰ ἐκ πλάτους εἰς μείουρον ἠγμένα. Sic & Gorræus ex Galeno comment. 3 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον, annotat ὑπόξηρα μέρεα appellari ab Hippocrate partes corporis quæ in extremitate tenuantur, cuiuſmodi brachium eſt iuxta primam palmæ partem, & crus iuxta pedem. D

Ξυρίας, ου, ὁ, Ad cutem tonſus, Raſus. v. l. Apud Poll. eſt perſona tragica, ὁ δὲ ξυρίας (inquit) πρεσβύτατος τῶν γερόντων, λευκότατος τὴν κόμην προσκειμένην τῷ ὄγκῳ αἰ τείχες. AT

Ξύρεον, ου, τὸ, Nouacula. v. l.

ΞΥΛΟΝ, ου, τὸ, Lignum. Il. ψ, – ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο. Odyſſ. τ, – ἐπ' αὐτῷ νήνεον ξύλα πολλά. Odyſſ. ο, Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διὰ τε ξύλα αὖα κεάσσαι. Odyſſ. υ, Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασσαι ξύλα. Od. σ, περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πάλαι. Thucyd. & Xenoph. ξύλα ναυπηγήσιμα. Plutarch. Symp. 5, de picea & pinu, ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα. item ξύλα καύσιμα & ἐρείψιμα. Pauſan. Attic. ξύλα ἡμίεργα. Plutarch. Sympoſ. ἄκαπνα ξύλα, ligna quæ quum cremantur, non fumant. Athen. libro 7, λοιπότερα τῶν ξύλων τὰ περὶ τὸ σελίνιον κοπτόμενα. Plut. Symp. 3, τῶν ξύλων τὰ τεμνόμενα τοῖς πανσελήνοις ἀποβάλλουσιν οἱ τέκτονες, ὡς ἁπαλὰ καὶ μυδῶντα ταχέως δι' ὑγρότητα. Idem De diſcern. amico & adul. οἱ θρίπες ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Xenoph. Hellen. 5, ἔνθεν καὶ Ἀθηναῖοι τὰ ξύλα ἄγονται. In quorum locorum aliquibus ξύλα reddere poſſumus non ſolùm Ligna, ſed etiã Materies. Sic pro his Theophraſti, de larice & abiete, ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς θηλείας μαλακώτερα, Plinius, Lignum fœminæ mollius eſt. Et pro his eiuſdem Theophraſti, τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστά, idẽ Plinius, Finduntur materiæ aliquæ ſponte. Quod verò Athen. dicit Spartanos ἐπὶ ξύλων κατακεῖσθαι, Cicero, In robore accumbere. ‖ Aliquando ξύλα dicuntur quæ ex lignea materia ſunt, & tunc periphraſi vtẽdum eſt, aut alio vocabulo. Ariſtophanes Nubibus, de gallinaceo, ἐπὶ ξύλου καθεύδει, ſuper palo ligneo. vt Varro dicit in parietib⁹ debere eſſe palos vbi aues aſſidere poſſint. Dioſcor. l. 3, cap. 9, συστρέφουσι κινοῦντες ξύλῳ, lignea rude, ſeu ſimpliciter Rudicula. Lucian. in Demon. ξύλοις συντρίψαι, fuſtibus comminuere caput alicui. Sic Matthæi cap. 26, μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων. Pro baculo accipitur in loco quodam Luc. infrà in Ξυλοφόρος. Plut. Lyc. de Hercule δέρμα καὶ ξύλον ἔχων, pellẽ & clauã. ‖ At in prouer. Ἢ ἄξιον ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, exponere poſſumus vel Lignũ, ſeu Arborẽ, aut Palũ. de quo prouerbio vide Eraſ. H

Quò pertinet quod Act. apoſt. capite 10 legimus, ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. Et Galat. 3, ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, id eſt, palo ſeu cruce cui ſontes affiguntur. qui σταυρὸς quoque nominatur. Herodotus, ἐν ξύλῳ ἔδησαν, ſoleis ligneis illigarunt, vt in vulgatis lexicis exponitur. (Sic apud Ciceronẽ libro 1 ad Heren. de quodam qui matrem necaſſe iudicatus fuerat, Ei damnato ſtatim folliculo lupino os obuolutum eſt, & ſoleæ ligneæ pedibus inductæ ſunt, & in carcerem ductus eſt) quo nomine intelligũtur κλοιοὶ, ſiue ποδοστράβαι & ποδοκάκαι, vt ſchol. Ariſtoph. annotat in Equit. Ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σ' ἐγὼ τὸν οὐρανόν. Et aliquanto antè, Οἷόν σε δήσω ξύλῳ. Plutarchus De deo Socr. τοὺς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι. Vbi potes reddere Ligneis pedicis, ſeu compedibus: vt apud Demoſthenem, δησάντων οἱ ἕνδεκα ἐν τῷ ξύλῳ. Et in Act. apoſt. 16, τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Ac in hoc Ariſtophanis loco, εἶτα φιμώσαντε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, reddes Ligneo collari, ſeu Lignea collaria. Sic enim Lucilius & Plautus. Apud Baſilium pro tormenti quoque genere ponitur, ἐπὶ τοῦ ξύλου κατατεινέσθω, ἐπὶ τοῦ ξύλου στρεβλούσθω. Ξύλον pro ſubſellio quoque ſeu ſcamno accipitur, vt apud Pollucem de theatro, πρῶτον δὲ ξύλον ἡ προεδρία, primum ſcamnum ſeu ſubſellium: pro quo ibidem βάθρον dicit & ἑδώλιον. Hippocrates ſuum quoque organum ad reſtituenda omnia luxata idoneũ ξύλον appellauit: recentiores βάθρον vocauerunt. Rurſum Pollux annotat τράπεζαι quoque à Demoſthene vocari ξύλον. ‖ Ξύλον ſignificat etiam lignum trium cubitorum menſuræ, vt Hermol. Barb. refert ex Didymo Alexandrino De marmoribus. Cæterùm ξύλον deriuari à ξύω cum Etymolog. tradit Euſtathius: quoniam eo nulla materies πρὸς ξύσιν ἐπιτηδειοτέρα.

Ξύλον eſt & fruticis nomen. Plinius libro 19, c. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui goſſipion vocant, plures xylon, & ideo lina inde facta xylina. Paruus eſt, ſimilémque barbatæ nucis refert fructum, cuius ex interiore bombyce lanugo netur, nec vlla ſunt eis candore mollitiáve præferenda. Vide & Poll. libro 7, cap. 12.

C.Ξυλοβάλσαμον, Lignũ balſami, ſeu quod è balſamo cæditur, vt ſarmenta & ſurculi. Vel ipſe etiã frutex integer. Plinius l. 12, cap. 25, de balſamo, Et ſarmenta quoque in merce ſunt. DCCC amputatio ipſa ſurculúſque venit intra quintum demum annum. xylobalſamum vocatur, & coquitur in vnguentis. Dioſcorides libro 1, capite 18, itidem de balſamo, τὸ δὲ ξύλον, ὃ καλεῖται ξυλοβάλσαμον, δόκιμόν ἐστι τὸ πρόσφατον καὶ λεπτόκαρφον.

C.Ξυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ligni formam habens, Lignoſus.

C.Ξυλοθήκη, ης, ἡ, Locus vbi ligna reponuntur, Repoſitorium lignorum. Athenæus libro 5 de naui Hieronis, ἐφ' ὧν κατεσκευασμέναι ἦσαν ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι, καὶ πλείους ἕτεραι διακονίαι.

C.Ξυλοκιννάμωμον, Lignum cinnamomi, vt ξυλοβάλσαμον lignum balſami. Plinius libro 12, capite 19, de cinnamomo, Ipſum verò lignum in faſtidio eſt propter origani acrimoniam. xylocinnamomum vocatur. Vide & Dioſc. lib. 1, cap. 14.

C.Ξυλοκέρατα, Siliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis quæ veteres κεράτια vocarunt. Sunt qui peculiariter arboris ceratoniæ ſiliquas hoc nomine nuncupari tradant quæ vulgo corrupta voce xylocaracta dicunt. Gorr. Ξυλοκέρατα ET Ξυλόκοκκα (inquiunt vul. lex.) vocat Nicol. Myrepſus interna ſiliquarum grana, à lignoſo cortice illa ſemina veſtiente, κεράτια Dioſcoridi. quæ Nicandri ſcholiaſtes ἰδιωτικῶς appellari κόκκια annotauit.

C.Ξυλοκόλλα, ης, ἡ, Gluten quo ligna ſociantur. Vide Κόλλα.

C.Ξυλοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ligna cædit, Ad ligna cædenda aptus. vt πέλεκυς ξυλοκόπος. quod Pollux ex Xenophõte citat: ſed perperam in eius codice inter πέλεκυς & ξυλοκόπος diſtinguitur. quod non viderunt qui in vulg. l. ξυλοκόπος expoſuerũt Dolabra, Aſcia. Xenophon Pæd. 6, pagina 96, πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον. vbi ſcribitur etiã ξυλοτόμον, à NOMIN. Ξυλοτόμος, Ligna ſecans ſeu Lignis ſecandis aptus. Sunt & ξυλοκόποι quædam aues quæ roſtro arbores tundunt, vel (vt in v. l. exponitur)

quæ ligna roſtro cædunt,atque defringunt ramuſcu- A los & cremia.Gaza interpr.Lignipetæ. Ariſtot.Hiſtor. anim.l.8,cap.3, de colio aue, ἐστὶ δὲ ξυλοκόπος σφόδρα, καὶ νέμεται ἐπὶ τῶν ξύλων τὰ πολλά.& paulo pòſt,de κνιπολόγῳ aue,ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο ξυλοκόπον. paulo antè δρυοκολάπτας quoque dicit νέμεσθαι πρὸς τὰ ξύλα περιστρεπομένους. Alicubi poni etiam poſſet pro Qui fuſte cædit, SICVT Ξυλοκοπέω ſignificat Fuſte cædo. Polyb.pag.187,κἂν καταδικασθῇ,ξυλοκοπεῖται. ET Ξυλοκοπία,ας,ἡ,Ipſa actio cædendi fuſtibus. Vtitur Polyb.ibidem. vbi pro ξυλοκοπεῖν dicit etiam ξύλοις τύπτειν. Ictus fuſte illatos Latini B fuſtuarium appellant. Cic.Fuſtuariũ meruerunt legiones quæ conſulem reliquerunt. Liu.Fuſtuarium meretur qui ſigna relinquit.

C.Ξυλοκύμβη,ης,ἡ, ſcommate dicitur ἐπὶ γυναικῶν αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος.Euſt.p.584.

C.Ξυλολυχνοῦχος,ου,ὁ,Candelabrum ligneum. Athen.l.15, ſub finem,ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται Ἄλεξις· καὶ τάχα τούτῳ ὅμοιός ἐστιν ὁ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνος.Sic & Euſt. pag.1571.

C.Ξυλομανέω,ῶ,Inſanio gignendis ſarmentis.apud Theo C phr.ξυλομανεῖν pro Syluescere capitur,diciturque de vitibus & arboribus,quando propter ramorũ foliorúmque copiam luxuriant.

C.Ξυλομάχαιρα,ας,ἡ,Enſis ligneus.vt ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος,apud Polluc en,Enſis ligneus eburneo capulo. Vide Ξιφομάχαιρα.

C.Ξυλομιγής,έος,ὁ καὶ ἡ,Ligno permiſtus, Qui permiſtũ lignum habet. Strabo l.12.

C.Ξυλόπους,Qui ligneũ pedẽ habet.vt apud Herod.in Call. Hegeſiſtratus,ὁ ἔχων ξύλινον πόδα.

C.Ξυλοφάγος,ου,ὁ, Qui ligna exedit, vt vermiculi qui θρῖπες vocantur:quos generare ligna quædam apparet ex D loco Plutarchi in Ξύλον citato. Hieronymo cõtra Iouinianũ,ξυλοφάγος eſt vermiculus Phrygiæ & Ponto in delicijs,albus,obeſus,nigello capite, naſcẽs in carie lignorum. Quẽ exiſtimo eſſe coſſum Plinio l.17,c.24. Idem Plin.tineam quoque ſcribit materiam rodere, quam termitem vocat Vitruuius.

C.Ξυλοφθόρος,ου,ὁ, Qui ligna corrumpit, vt vermes exedẽdo.quaſi Ligniperdus dicas. Ariſtot.Hiſt.an.l.5,c.32, E ἔστι δέ τι σκωλήκιον ὃ καλεῖται ξυλοφθόρον.

C.Ξυλοφόρος,ου,ὁ, Qui ligna fert, Qui ligna portat, Calo. Athen.lib.4,ex Doſiade, ἑκάστῳ δὲ αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι·καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καλοφόρους.Heſychio eſt etiam ζῶόν τι,quod eſſe dicitur σκωλήκιον. pro quo haud ſcio an potius ſcribendum ſit ξυλοφάγος. Itẽ,Qui fuſtem ſeu baculum manu geſtat. VNDE Ξυλοφορέω,ῶ,Ligna fero ſeu porto. Item,Fuſtem geſto.ξυλοφοροῦντες,baculum ferentes, vt Diogenes & eius ſectatores.Bud.ex Luciano,qui in Peregrino de Cynico F ait,καὶ πήραν παρήρτητο,καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν. vbi ξύλον dicit quod alibi βακτηρίαν,id eſt baculum. ITEM Ξυλοφόριος,ου,ὁ καὶ ἡ. vt ξυλοφόριος ἑορτὴ apud Ioſephum de feſto quodam Iudæorũ.i.de feſto τῶν σκηνῶν,quo ramos virentes geſtabant. Leuit.23. AT Ξυλοφορία,Lignorum portatio.Poll.ex Lyſia.

C.Ξυλοχάρτια,Chartæ ligneæ,Libri,Codices.Euſt.de libris qui ἀπὸ βύβλων Αἰγυπτίων & παπύρων fiunt, ὑποκείμενα τοῖς γραφεῦσι χαρτάρια,ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ ὕστερον ἰδιωτικῶς λεγόμενα ξυλοχάρτια.

C.Ξυλαλόη,ης,ἡ, Lignum aloes,quod proprio nomine ἀγάλλοχον appellatur.Gorr.

C.Ξυληβόρος,ου,ὁ,Qui lignum vorat ſeu exedit,vt vermes. Heſychio ξυλοφάγος.

C.Ξυληγός,οῦ,ὁ,Qui ligna vehit, Lignator. vel etiam Qui ligna baiulat. Et ξυληγοὶ naues apud Vlpianum, Naues lignariæ,quæ ligna conuehunt. VNDE Ξυληγέω,Ligna veho vel porto,Ligna conueho vel baiulo.Poll.lib.7,ὑλοφόροι,καὶ ὑλοφορεῖν·πλινθοφόροι,πλινθοφορεῖν·πηλοφόροι,πηλοφορεῖν·ξυληγοί,ἀφ' ὧν καὶ τὸ ξυληγεῖν εἴρηκε Δημοσθένης.In v.l.annotatur ξυληγεῖν ſignificare nõnunquã quælibet onera portare.

C.Ξυλουργός,οῦ,ὁ,Faber lignarius, Materiarius Plauto.qui & ὑλουργός,ſiue ὑληουργός. VNDE Ξυλουργικός,οῦ,ὁ, Ad fabrum lignarium pertinens.Et ξυλουργικά,Opera lignaria,ſeu Opera à lignario confecta.Eurip.apud Plut. A in Politic.præcept.Τέκτων γὰρ ὢν ἔπρασσες οὐ ξυλουργικά. Vbi tamen & priorem ſignificationem habere poteſt. ET Ξυλουργέω,Exerceo artem fabri lignarii,Materiariam factito.

C.Ξύλοχος,ου,ἡ,Ligna habens, Lignis ſeu arboribus conſita. Apud Homerũ abſolutè vſurpatur pro loco arboribus fruticibúſque ſeu arbuſtis condenſo,τόπος σύνδενδρος,δρυμός,τόπος ὑλώδης,ſiue ξυλώδης, Heſychio. Euſt. exponit ὑλώδης τόπος καὶ δασὺς καὶ ξύλα ἔχων,ac ſubaudiri B poſſe dicit ὕλη:exponit etiam συνέχεια ξύλων. ſic ſuprà λόχμη. Hom. Il.λ,de apro,ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο θήγων λευκὸν ὀδόντα.Od.τ,ὁ δ' αὐτὸς ἐκ ξυλόχοιο,videlicet prodibat: itidem de apro, de quo paulo antè dixerat, Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. vnde patet eum λόχμην & ξύλοχον pro eodem vſurpare. Il.ε,Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον κάτα βοσκομενάων. Od.δ & Odyſſ.ρ, ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας. vbi λέοντος ξύλοχον dicit Latibulũ ſeu Luſtrum leonis, κοίτην,ὀρεινὴν καταδύσιν.Apud Heſych.habetur ETIAM C Ξύλαχος itidem pro σύνδενδρος τόπος, idq; ſuo loco,hoc eſt ordine alphabetico.

C.Ἄξυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non lignoſus,Lignis carens,Lignorũ expers.Strabo libro 12, et Herodotus pag.60. Item in Epigramm.πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ σταχύων,ſine lignis. Itẽ Lignis plenus,Ex quo nemo ligna petiit. Iliad.λ,Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει,οἱ δέ τε θάμνοι Πρόρριζοι πίπτουσι. id eſt δασεία καὶ πολυξύλῳ ὕλῃ,κατ' ἐπίτασιν:vel,vt Porphyrius exponit, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσατο, in quam nemo lignatum iuit, D quam alibi ξύλοχον appellat,διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πυκνότητα τῶν ξύλων συνέχειαν. vt videlicet ſit ἀξύλευτος,ex quo intelligatur ἡ πολύξυλος.Heſych.ἄξυλον exp.etiã ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ,vnde nemo ligna petit ſeu aufert: vel ἱερὸν τόπον.vt ſunt luci diis ſacri,è quibus arbores ſuccidere nefas eſt. AT Ἀξυλία,ας,ἡ,Lignorum inopia. ἡ ἔνδεια τῶν ξύλων, Suidæ.

C.Αὐτόξυλος,Ex ipſo ligno adhuc rudi confectus. Sed exponitur etiam Qui eſt è vernaculo ligno,vt in vulgatis lexicis. Anth.Epigramm.αὐτόξυλος Πάν,è rudi li- E gno confectus,Vel ſimpliciter Ligneus. Strabo libro 11,οὐ σιδήρῳ τμηθεῖσαν ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ.

C.Βαθύξυλος, Profundus lignis, Opacus. βαθύξυλος δρυμὸς Ariſtot.Sylua opaca.

C.Μονόξυλος,Ex vnico ligno confectus.Plato libro 12 De leg.ξύλου δέ,μονόξυλον ὅ,τι ἂν ἐθέλῃ τις,ἀνατιθέτω,ligneum autẽ quodq; voluerit,vno è ligno dedicato,Cic.Et μονόξυλα πλοῖα apud Arrian. Nauigia ſingula ex ſingulis arborib⁹ ſeu trabibus cauata.Qua voce vtuntur & Lat. Plin.l.6,c.23,Regio autẽ ex qua piper monoxylis lin- F tribus Becaren conuehunt,vocatur Cottona.Quos denotat Liuius,quum ait, Nouáſque alias primùm Galli inchoantes cauabant ex ſingulis arboribus.

C.Ὑπόξυλος,Subtus ligneus,vel Intus ligneus & nihili,Qui intus quidem ligneus eſt,foris autem alia materia inductus aut fucatus.vnde etiam exponitur ὁ μὴ γνήσιος. Xenoph.Œcon.

C.Εὔξυλος,έος,ὁ καὶ ἡ,Qui eſt probæ materiæ.v.l.

Ξυλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Lignoſus.Theophr.libro 1 De cauſ.pl. τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη,Sicca & lignoſa.Plutarchus De primo frig.οὕτως ἐγένοντο διὰ τὸν πάγον σκληραὶ καὶ ξυλώδεις αἱ χλαμύδες,ita ex gelu pallia obduruerunt & tanquam in lignum obriguerunt. Item Surculoſus, Surculaceus.Theophr.ῥίζας δὲ ἔχει τὰ χέδροπα πάντα ξυλώδη καὶ μίαν.Pro quibus Plinius,Legumina omnia ſingulas habent radices,eáſque ſurculoſas.Idem Theophr.καὶ τοῖς χρώμασιν ὅμοιος τὰ μὲν μέλανα,τὰ δὲ λευκότερα,τὰ δὲ ξυλώδη.Pro quibus idem Plinius,Semina differunt & colore nigro candidóque, item duritie ſurculacea. Idem Plin.dicit Arbor radice lignoſa.

H Ξύλινος,Ligneus.Xenophon Hellen.2,[illegible] ξύλινα. Athen. lib.11,ξύλινον ποτήριον.Plutarch.De frat.am. πόδα ξύλινον προσποιήσαντα,de Hegeſiſtrato lignipede,cuius & Herodotus meminit.Herodianus libro 4,ξυλίνοις ἐς πόνον καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι.Luc.in Demon. αἱ ξύλινον τὴν ἀπαγορευτικὴν ἔχεις. Et σκορπίος ξύλινος apud Plutar.Symp.

2,probl.1.Et Apocal.9,εἴδωλα λίθινα καὶ ξύλινα. Item apud Plutarch.De non fœner. ξύλινον τεῖχος. Et ξυλίνη κύων, apud Plut.in Probl.Hellen.& apud Athen.l.2,pro Sentis canina,Rubus caninus,κυνόσβατος. Item ξύλινον πῦρ,ignis qui è ligno fit. Et ξύλινοι καρποὶ, fructus qui è ligno naſcuntur,ſeu τὰ ἀκρόδρυα. Athen.libro 3,πάντων τῶν καλουμένων ξυλίνων καρπῶν ὠφελιμώτερα ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις τὰ σῦκα. Heſychius ξύλινον καρπὸν exp. τῶν δένδρων,fructum arborum. At ξύλινα λίνα vide in ξύλον quod goſſipium ſignificat. A

Ξυλικὸς,οῦ,ὁ,Ligneus,E materia,E ligno fabricatus. B

Ξυλίτης,ου,ὁ,Piſcis quidam,Heſychio: fortaſſis à lignea duritie,vt ſalpa.

Ξυλόω,ῶ,In lignum verto,ſeu muto. Paſſ.Ξυλοῦσθαι,In lignum abire,In lignum mutari, Lignũ ſeu lignoſum fieri.Theophr.De hiſt.plant.ξύλον μὲν γίνεται ἐξ ἰνὸς καὶ ὑγροῦ,καὶ ἔνια σαρκός. ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα ὥσπερ ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ νάρθηξι,καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκξυλοῦται. vbi ξύλον γίνεσθαι,ξυλοῦσθαι,& ἐκξυλοῦσθαι pro eodem vſurpauit. At lib.2 Paralip.cap.2,οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις, pro Domum texit tabulis cedrinis. Bud.eo in loco ξυλοῦν interpr. Contignare.Poſſet etiam reddi Materiationem collocare,Materiaturã imponere.quid autẽ materiatura ſit, vide in Ξύλωσις. Et paſſ.ξυλοῦμαι, Materiatura mihi imponitur.Hieremiæ 22,ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ ὑπερῷα,cœnacula cedro contignata,vel Cedrinis tignis tecta, Quib⁹ cedrina materiatura impoſita erat, aut cedrina contignatio &trabes.Cic.dicit Ædes malè materiatas,τὰς κακῶς ἐξυλωμένας, ſeu quarum ξύλωσις vetuſtate labefactata eſt. C

Ξύλωσις,εως,ἡ,Materiatio,ſeu Materiatura.ſic enim Vitruuius appellat Ligna quæ in ædificiis lapideis adhibentur,vt ſunt trabes,tigna,& huiuſmodi. Alii interpr.Cõtignatio,non malè. ſicut enim Pollux annotat Thucydidem ξύλωσιν dixiſſe τὰ ἐρέψιμα ξύλα, ita Plinius ὀροφὴν vertit Contignatio. inter ὀροφὴν autem & ἐρέψιμα ξύλα parum intereſt. Thuc.lib.1, καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν καθαιροῦντες τὴν ξύλωσιν.(Idem l.4.dicit διελόντες τὴν ὀροφὴν) vbi ſchol.exp.τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευὴν,dicens eſſe Thucydidis ἰδίαν λέξιν.Sic ξυλεία infrà. D

C. Ἐκξυλόω, Ex alia materia in lignum verto, Ex tenero & molli lignoſum reddo. Paſſ.ἐκξυλοῦμαι, Lignũ fio,In lignum mutor,ex alia videlicet materia. Exemplum habes in Ξυλόω. E

Ξυλεύομαι, Lignor, Materior, (Liuius,Procul à caſtris lignatum pabulatúmque profectos.Idem,Reſpondẽtibus lignatum ſe ire. Plaut.Lignatum mittimur. Cæſ. Materiari & frumentari) Ligna peto ſeu conueho,Ligna colligo.idem cum ſequenti Ξυλίζομαι, vt teſtatur Heſych. VNDE Ξυλεύς,έως,ὁ,Lignator,Lignarius,Qui lignatum it, ſeu ligna colligit.Heſychio ὁ ξύλα παρέχων δοῦλος.qui ſuprà ξυλοφόρος.id eſt Calo,Qui ligna conuehit,aut domum deportat. Pro lignatore citat Bud.ex Pauſania,p.127. ET Ξυλεία,ας,ἡ,Lignatio, (Cæſ.Qui lignationis cauſa in ſyluas diſceſſiſſent. At Columella lignationem dixit ipſum locum in quẽ lignatum itur,Sit lignatio pabulúmque vicinum) Lignorum collectio. Suidæ eſt ἡ τῶν ξύλων τῶν ναυπηγησίμων συλλογή,materiæ naualis collectio. Ξυλεία dicuntur etiam ipſa ligna,vel Ligna quæ collecta ſunt ab iis qui lignatum iuerunt,aut à ξυλευταῖς. Plut.ad Colot. τὸ πεφυκὸς αὐτὸ,φύσιν,καὶ τὸ γιγνόμενον γένεσιν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ οἱ ξυλείαν τὰ ξύλα,καὶ συμφωνίαν καλοῦντες ἐκφορικῶς τὰ συμφωνοῦντα. (Scribitur tamen ibi ξυλίαν per ι, à NOM. Ξυλία) Hoc ſignificatu vſurpatur ab Herodiano libro 7,ῥᾷστα δὲ διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήθη. vbi ξυλεία à Polit.redditur Lignea materia.Idem Herodianus lib.7,τῇ τε ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων εἰς τὰς μηχανὰς κατακέχρηντο, materiáque omni ad machinas vtebãtur.In quibus vides ξυλείαν vocat quam Thucydides ξύλωσιν ſuprà. COMP. Ἀξύλευτος, vt ἀξύλευτος ὕλη, In quã nemo lignatũ iuit,E qua nemo ligna collegit aut colligit. Habes in Ἄξυλον. F G H

Ξυλίζομαι,idem quod ξυλεύομαι,vt & Heſych.teſtatur,qui ξυλιζομένους exponit ξύλα συλλέγοντας. Philo De vita Moſ. lib.3,ὕλην δὲ ξύλα πυρὸς,ὥστε τὸν ξυλιζόμενον ἀδελφὸν καὶ συγγενές ἁμάρτημα τῷ ἱερόσυλον δρᾶν,ita vt qui lignatur, crimen affine & cognatum accedenti perpetrare videatur. Plutarchus Artox.p.508,ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι,τὰ δένδρα κόπτοντας,μήτε πεύκης,μήτε κυπαρίττου φειδομένους. Sic φρυγανίζομαι. At metaph.apud Alciphr. ὀλίγα ξυνιστάμενοι κομμάτια,veluti aſſulas legentes. Bud. VNDE Ξυλισμὸς,Lignatio,vt ξυλεία:ſeu ἡ τῶν ξύλων συλλογή,Bud. ET Ἀξύλιστος,Vnde nemo ligna petiit, Quò nemo lignatũ iuit,ἐξ οὗ οὐδεὶς πω ἐξυλεύσατο. vt idem ſit cum ἄξυλος & ἀξύλευτος. Heſychius ἀξύλιστον exponit ἄκοπον. AT Ἀποξυλίζω,Lignum detraho, Detraho quod eſt ligneum, Ligno ſpolio. Apud Ariſtotelem Probl.ſect.3, ἀποξυλίζοντες κράμβην exponitur Braſſicam caule purgantes.

Ξυλάριον ET Ξυλήφιον,ου,τὸ,Paruum lignum.Dioſcorides libro 1,capite 90,de lentiſco,τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ αὐτὴ καλαμίδων περιτεθέμενα τοῖς ὀδοῦσι,σμήχει τούτους. vbi Ruell.vertit Virentes ſurculi.Bud.interpr. Aſſula,Tabella,Teſſella,in hoc loco Polybii,ὁ δὲ δίδωσι τούτοις τὰ σηξυλήφια κατὰ φυλακὴν βραχέα πλέως ἔχοντα χαρακτῆρα. vbi ξυλήφιον & πλατεῖον pro eodem poni annotat, i.pro σύνθημα. Laſcaris vertit Taleola. Scribitur ETIAM Ξυλύφιον per υ,apud Suidam:idque in manuſcripto exẽplari, vt de Diocle Atheniẽſi, πρῶτος εὗρε τὴν ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίαν ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἃ περιέκρουεν ἐν ξυλυφίῳ.Sed & ξυλήφιον per η in antepenultima in manuſcriptis itidem reperitur,vt in quodam meo vet.lex.ξυλήφιον,ὑποκοριστικῶς·δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήριον καὶ ξυλάριον. quæ & apud Etymol.legũtur. Sed tamen HVIVS Ξυλήριον nulla apud alium grammaticum aut lexicographum mentio fit,quod quidem ſciam.

ΞΗΡΌΣ, οῦ,ὁ, Aridus, Siccus: cui opponitur ὑγρὸς,νότιος,& χλωρός. Athenæus lib. 2, λυπεῖ δ' ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν,καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων. Plutarchus Alexãdro,οἱ ξηροὶ καὶ διάπυροι τόποι τῆς οἰκουμένης. Sic Naz.De baptiſm. πρόσθεται δι' ἀνύδρων τόπων καὶ ξηρῶν θείας ἐπιρροῆς,(vbi nota genit.)pro Nõ irrigatos diuino imbre. Et ξηραὶ τροφαὶ apud Athenæum libro 2 & 11,Cibi ſicci.(At diuerſa ſignif.Cic. In ruſticis moribus,in victu arido, in hac horrida incultáque vita. vbi metaphora eſt)Item μέτρα ξηρὰ apud Platonem De leg. Menſuræ aridorum,vt frumenti & quæ eiuſmodi ſunt. Et ξηρὸς ἱδρὼς apud Euſt.pagina 764, ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων ἢ πόνων γινόμενος. Item ξηρὸς θόλος, Laconicum ſiccum. Alex Aphr. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, præſertim ſi in Laconico ſicco non diſtabuerint immodica ſudatione. Ita Bud. Et apud medicos ξηρὸς πυρετὸς,febris ſicca: in qua ſitis vehemens per initia,lingua arida,cutis dura in modũ corii,& ſqualor plurimus in toto corpore. cui oppoſita eſt humida febris. Præterea ξηρὸς λίθος in ſtructura dicitur ſaxum compactum ſine calce aut luto, vt in maceria. ὁ ἄνευ πηλοῦ κτιζόμενος,vt Suidas exponit, hùnc locum afferens,λίθῳ γὰρ ξηρῷ διεσκευασμένον τὸ φρούριον, ἐκ μεγάλων λίθων συνηρμοσμένων. Dicitur & homo aliquis aut membrum eius aliquod ξηρὸν quum naturalis facultas eius exaruit. Et τὸ ξηρὸν, Locus ſiccus, ſeu Loca ſicca. Athenæus libro 7, περὶ τῶν ἐν τῷ ξηρῷ διατελούντων ζῴων. At Thucyd. libro 8, pagina 296, ἐβιάσαντό τε ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων,καὶ ἐς τὴν γῆν ἐπεξέβησαν. Et libro 1, τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, in ſicco ſtatuit. vt Virgil.-quúmque marinæ In ſicco ludunt fulicæ. Et Plin. Nõ reuerſum in maria, atque in ſicco expiraſſe. Metaphoricè quoque vſurpatur. Ariſtophanes Veſp. ζηλῶ γε τῆς εὐτυχίας τὸν πρέσβυν οἷ μετέστη ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς. Cicero quoque Aridum victum & vitam aridã dicit, vt paulo antè annotaui. (Idem hominem ſiccum opponit vinolento) cui ξηρὰ βιοτὴ mox opponit τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν. Demetr. Phaler. οὔτε ἡ μικρότης [videlicet τῶν κώλων τρέπουσα τοῖς λόγοις,] ἐπεί τοι γίνοιτ' ἂν ἡ λεγομένη ξηρὰ σύνθεσις: qualem eſſe dicit in hoc loco Hippocratis, ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά, ὁ καιρὸς ὀξύς. Idem, παράκειται δὲ τῷ ἰσχνῷ διημαρτημένος χαρακτὴρ, ὁ ξηρὸς καλούμενος. Idẽ ibidem, περὶ δὲ τὴν λέξιν γίνεται τὸ ξηρὸν, ὅταν πρᾶγμα μέγα σμικροῖς ὀνόμασιν ἀπαγγέλλῃ. Sic Cicero De orat. Genus ſermonis affert non liquidum, non fuſum, ac

profluens,ſed exile, aridum,conciſum ac minutũ. Sic Quintil.Narratio arida & ieiuna. Idem dicit Magiſter aridus. Rurſum Cic.Neque enim flumine conturbor inanium verborum,nec ſubtilitate ſententiarum,ſi orationis eſt ſiccitas.

Fœmin.gen. DICITUR Ξηρὰ pro terra, more Hebræorum.(vt viciſſim Homer.ὑγρὴν dicit mare:Il.ξ, οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.Matth.23,περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν)Sic ad Hebræos cap.11,πίστει δὲ διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν,ὡς διὰ ξηρᾶς. Paulo antè habuimus ἐν ξηρῷ,in ſicco,itidem pro Super terram.eſt enim terra ſua natura ſicca.

C.Ξηροβιωτικὸς, οῦ, ὁ, Qui in ſicco viuit,Terreſtris.Ex Platone.

C.Ξηροβατικὸς,οῦ,ὁ,Qui in ſicco graditur. Athen.lib.3,διὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ὁ θαυμάσιος Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ εἰπὼν ξηροβατικά τινα ζῷα καὶ ὑδροβατικά,ἀλλὰ ξηροτροφικόν τε καὶ ὑγροτροφικὸν καὶ ξηρονομικὸν,ἐπὶ ζώων χερσαίων καὶ ἐνύγρων καὶ ἐναερίων ἐπιλέγει. dicit autem eum vſum ibi eſſe καινῇ ὀνοματοποιΐᾳ.

C.Ξηροκακοζηλία,ας,ἡ, Arida & ieiuna affectatio. Demetr. Phaler.ἡ σύνθεσις δὲ συσταλεῖσα κλέπτει μέν πως τὴν ἄδειαν τοῦ πράγματος,ποιεῖ δὲ τὴν νῦν ὄνομα ἔχουσαν ξηροκακοζηλίαν·συγκειμένην ἐκ δυοῖν κακῶν,ἐκ μὲν τῆς κακοζηλίας,διὰ τὸ πρᾶγμα, ἐκ δὲ τοῦ ξηροῦ,διὰ τὴν σύνθεσιν.

C.Ξηρόκαρπος,Aridum ſeu ſiccum fructum pariens.

C.Ξηροκέφαλος, Qui capite eſt ſicciore.Alex.Aphr. cui opponitur ab eodem ὑγροκέφαλος.

C.Ξηροκόλλα,Gluten ſiccum,Aurificum gluten,& ferrumi natura.Heſychio σύνθεσίς τις παρὰ τοῖς χρυσουργοῖς.

C.Ξηροκολλούριον,Collyrium ex aridis medicamentis, præſertim metallicis,conſtans,exceptis vnitiſque vel ſucco vel melle vel humore aliquo. Quanuis enim liquore aliquo colligantur,non deſinunt arida collyria eſſe, propterea quòd ipſorum denominatio non eſt ab eo quod ea colligit atque coadunat, ſed ab ipſa materia qua maxima ex parte conſtant. Siquidem ab eo quod magis in ipſorũ cõpoſitione pollet, vel ξηροκολλούριον vel ὑγροκολλούριον appellatur.Gorr.Varias eorũ copoſitiones habes apud Aet.libro 7. Græco vocabulo vtitur Marcell.empir. quoque, vt quum dicit, Xerocollyriũ ad lippitudinis initia.

C.Ξηρόμυρον,Vnguentum ſiccum: eſt compoſitio odorifera,ſiccis aromatibus conſtans, Ad varios vſus antiquis apparabatur:ad ſuffitus odoris gratia,ad amuleta, præſertim peſtilentiæ,ad exſiccationem fluxionis alicuius, aduerſus hircoſum odorem axillarũ & reliqui corporis.itaque pro vario vſu diuerſo modo efformabatur. Aetius lib.6, deſcribens pulueres inſperſiles caput denſantes,deſcribit ξηρόμυρον, ſiccis omnibus contritis,& in tenuem puluerem redactis,quẽ capiti prius oblito vino auſtero,inſpergendum conſulit.Hæc inter alia Gorr.cui dubium non videtur quin maſſam in vnam componi poſſint in mali modum,quod pomum odoriferum vocari queat,quale hodie à pleriſque geſtatur,tum ad venuſtatem,tum ad arcendum peſtilentiæ periculum.

C.Ξηρονομικὸς,οῦ,ὁ, Qui in ſicco paſci ſolet. Vide Ξηροβατικός.

C.Ξηροποιῶ,Siccum reddo,Sicco.

C.Ξηροπυρία,ας,ἡ, Balneum ſiccum : in quo quis tantùm deſudat, non etiã abluitur aqua. vel,Sudatio quæ fit ἐν ξηρῷ θόλῳ. Vtitur hoc vocabulo ſchol.Nic.in Alexiph. vbi dicit ἐν πίθῳ διθύρῳ ξηροπυρίαν λαμβάνειν,ὥσπερ οἱ ὑδρωπικοί: pro his Nicandri, Ἠὲ πίθου φλογιῇ θάλψας κύτος αἰὲν ἐναλθῆ Ἀνέρα θερμάσσαιο· χέαι δ' ἀπὸ νήχυτον ἱδρῶ.

C.Ξηροπυρίτης ἄρτος, Panis cibarius, Panis cui nihil furfuris ademptum eſt.Athen.l.3,Ἀμερίας δὲ καλεῖ ξηροπυρίταν τὸν αὐτόπυρον ἄρτον.

C.Ξηροτριβία,Frictio ſicca, Quum aliquis deterſo poſt ſudorem corpore fricatur.Ariſtot.Problem.ſect.37,διὰ τί αἱ ξηροτριβίαι στερεὰν τὴν σάρκα παρασκευάζουσιν.quibus verbis ſubiicit,διὰ τὴν τρῖψιν τῆς θερμασίας ἐπιγινομένης,τὸ ὑγρὸν καταναλίσκεται·πρὸς δὲ τούτοις ἡ σὰρξ τριβομένη πυκνοῦται.

C.Ξηροτροφικὸς,οῦ,ὁ,Qui in ſicco alitur,ſeu viuit. Vide Ξηροβατικός.

C.Ξηρόσαρκος,Siccam carnem habens,Cuius caro ſicca eſt. Athen.l.7,τὰς δὲ τρίγλας ἧττον τούτων ξηροσάρκους.

C.Ξηροφαγῶ,Arida epulor:vel Comedo quæ ſiccandi vim habent,Cibis ſiccioribus vtor.Dioſc.l.2. In Epigr.l.2, Μὴ κληθεὶς Αὖλος ξηροφαγεῖ καθίσας,ſicco pane contẽtus accumbit.

C.Ξηρανθισμὸς,οῦ,ὁ, Eruptio ſicca, vt exponunt quidam apud Dioſcoridẽ lib.2, cap.101, de melle,τὸ δὲ χειμερινὸν, παχύτερον ὂν,χεῖρον,καὶ ξηρανθισμοὺς ποιεῖ. vbi tamen annotatur, in vet.libris ſcripturam eſſe ita deprauatã, vt non facile ſit eam reſtituere : ſed ex Plinio coniici poſſe,hanc fuiſſe veterem ſcripturam,καὶ ἐρείκην ὄζον : cuius tamen verba vnde id colligunt, non proferuntur. puto intellexiſſe ex lib.11, cap.15. Ruellius vertit,Hybernum verò,vtpote quod craſſius conſtet, deterrimũ reputatur, & ceraginis halitum expirat. videtur ergo legiſſe ἀτμισμούς.Vtut legendum ſit,hæc vox ξηρανθισμοὺς mihi planè ſuſpecta eſt.

C.Καταξηρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Siccus, Aridus, Peraridus. Plutar. De educ.puerorum, οὕτω δὲ παραμυθεῖσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον ὡς μὴ καταξήρους γινομένους,πρὸς τὴν τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν ἀπαγορεύειν.

C.Ὑπέρξηρος,Supramodum ſiccus,vel aridus, Ariſſimus. Dioſc.l.2,de propoli,μαλακὴν τε ἐν τῷ ὑπερξήρῳ καὶ μαστίχης τρόπῳ ἐφελκομένην,in ſumma ariditate mollem.

Ξηρότης,ητος,ἡ, Siccitas, Ariditas. Plutarch.Symp.libro 6, πρὸς μὲν γὰρ τὰς ξηρότητας ἀρδείαις ποτιζόμενα καὶ ψυχόμενα μετρίως,ὅταν φλέγηται.

Ξηρίον φάρμακον,Medicamentum aridum quod in pulueris modum inſpergitur, ideóque & κατάπασμα alio nomine appellatur. Cõſtare poteſt diuerſa materia ad vſum diuerſum. nã aliud cuti,aliud vlceribus inſpergitur.Quam autem vim habeant quæ cuti inſperguntur, & quam ea quæ vlceribus,vide apud Gorræum. Paul. Ægin.lib.7,cap.13,τῶν ξηρίων φαρμάκων (ἃ δὴ καὶ καταπάσματα καλεῖται)τὰ μὲν ἕλκεσιν ἁρμόττει,τὰ δὲ τῷ δέρματι προσφέρεται.Vbi additum habet ſubſtantiuum φάρμακον. ab aliis abſolutè ξήριον dicitur,ſiue ξηρίον.nam vtraq; ſcriptura reperitur. vt apud Aetium l.6,cap.92,ξηρίον πρὸς πολύποδας καὶ ὀζαίνας.alibi ξηρὸν φάρμακον dicit. In v.l. annotatur ξηρία ab Actuario vocari omnia medicamẽta arida & ſicca,quæ hodie facientes medicinam pulueres nominant. ET Ξηράφιον, idem quod ξηρίον,teſte Gorr.Apud Aet.l.10,c.13,Medicamentum reſiccans thymos,ξηράφιον appellatum.

Ξηραίνω,Sicco,Arefacio. Il.φ,— ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἀγξηράνῃ. Et paſſ.Ξηραίνομαι,Siccor,Deſiccor, Areſco,Inareſco.paulo ante locum citatum, Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον,σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.Theophr.τὸ μὲν κυοῦν, τὸ δ' ἀνθοῦν,τὸ δὲ σπέρματος μὲν μικρὰν ἰκμάδα καὶ μέτρον ἔχον.ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ.id eſt, interpr.Plinio,Aliud floret in eo genere, aliud concipit,aliud parturit:aculei areſcente folio deſinunt pungere. Apollonius,οὐδὲν θᾶσσον ξηραίνεται δακρύου. quod Quintilianus dicit, Nihil facilius inareſcere quàm lacrymas. Aluus quoq; ξηραίνεσθαι dicitur quũ adſtringitur.Hippocr.ὁκόσοισι δὲ νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι,τούτοισι ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι,τούτοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται.Quæ Celſ. ita interpretatus eſt,Quib⁹ iuuenib⁹ fluxit aluus,plerũque in ſenectute cõtrahitur:quibus in adoleſcẽtia fuit adſtricta,ſæpe in ſenectute ſoluitur.

Ξήρανσις,εως,ἡ, ET Ξηρασία,ας,ἡ,Siccitas, Ariditas,Ariditudo.(niſi potius velis Ipſa ſiccandi & areſaciẽdi actio, vt aliquid interſit inter ξηρασία & ξηρότης) Athen.lib.1. 1,τὰ δ' αὐτίτινον δ' οἱονεὶ δίψαν τινὰ ἢ ξηρασίαν ἔχοντα. Aliud exemplum ex Ariſtot.habes apud Bud.294. Dicitur autem ξήρανσις & ξηρασία,vt θέρμανσις & θερμασία.

|Ξηρασία,Vitium capillorum,(vt ſcribit Defin.med.autor)quũ ii ſimiles lanugini apparent: perinde acſi puluere conſperſi eſſent. Species alopeciæ ce.ſeri poteſt, quæ ita dicta ſit propter alimẽti pilorum defectum,& ariditatem cutis.

Ξηραντικὸς,οῦ,ὁ,Siccandi vi præditus,Deſiccandi vim habens,Siccans,Siccificus,vt Macrobius loquitur.Plutar. Sympoſ.1,τὸ γὰρ τῇ γεύσει πικρὸν,τῇ δυνάμει ξηραντικόν. Sic

Athenæus lib.2, ἡ τῆς πικρότητος δύναμις ξηραντικὴ καὶ δι-παναὸς ὑπάρχουσα. Idem lib.1, ὁ δὲ κιῤῥὸς πίνει ῥᾷον ξηραντι-κώτερος ὤν.

C.Δυσξήραντος, Qui difficulter inareſcit, Difficilis ſiccatu.

C.ἈΝΑξηραίνω, Reſicco, Iterum ſicco. vel pro ſimplici ξη-ραίνω, Sicco, Exſicco. Sic VERBALE Ἀναξήρανσις, Re-ſiccatio. vel Siccatio.

C.ἈΠΟξηραίνω, Deſicco, Exſicco. Item, Areſacio. Paſſ. Ἀποξηραίνομαι, Siccor, Deſiccor, Areſio, Inareſco. Dioſ-corides libro 2, de telephio, αἴρει δὲ καὶ ἀλφοὺς ἐπιχρι-σθέντα σὺν ὄξει ἐν ἡλίῳ δεῖ μέν τοι, μετὰ τὸ ἀποξηρανθῆναι, αὐ-τὰ ἀποψᾶν. vnde Plin.lib.27, cap.13, Illinitur lentigini, & quũ inaruit, tergitur. Participiũ paſſiuum ἀποξηρασμένος vel ἀπεξηραμμένος, Siccatus, Deſiccatus, Qui inaruit.

C.ἘΠΙξηραίνω, In ſuperficie ſicco. vel Exſicco, Deſicco. VNDE Ἐπιξηραντικός, οῦ, ὁ, Deſiccandi ſeu exſiccandi vim habens.

C.ΚΑΤΑξηραίνω, Deſicco, Exſicco. Theophr. De cauſ. plãt. l.6, c.23, εἰσὶ γὰρ τῶν ὠδωδῶν ἄγαν καταξηραινόμενα, χείρους ἰσχυ-ταῖς ὀσμαῖς. Ibidem dicit, διατρεῖ τὴν ὀσμίαν ἀποξηραινόμε-να. Et paulo pòſt, ποίαι ξηραινομένων ὀσμώτεραι.

C.ΠΕΡΙξηραίνω, In orbem deſicco, Circumcirca exſicco.

Ξηράνθαι legitur apud Theophr. De cauſ. pl.l.2, c.13, συμ-μύει γὰρ μᾶλλον, εἰ μὴ ἄρα τῷ ξηράνθαι διαχάσκει. vbi Gaza vertit, His enim magis ſe comprimunt: niſi fortè, quòd his ſiccetur, dehiſcere arbitrandum ſit. Ex quibus verbis patet ipſum quoque hoc ξηράνθαι agnouiſſe à VERBO Ξηράομαι. malim tamen legere ξηρανθῆναι, vt ſit à ξηραίνομαι.

¶Ξερός, οῦ, ὁ, Siccus, Aridus: idem cum ξηρός, ex eóque fa-ctum per συστολὴν, vt nonnullis placet. Alii contrà huic ξερός primum locum tribuunt, deriuantes à ξέω, (quo-niam ἀφυῶς ἔχει πρὸς ξέσιν λεῖαν τὰ ξηρά) & ex hoc ξε-ρὸς poſtea, verſo ε in η, factũ dicunt ξηρός. Od.ε, Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον.

ΞΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, Enſis, Gladi⁹. Il.α, Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέ-γα ξίφος. Il.υ, Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξί-φος ὀξύ. Od.κ, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Sic apud A-riſt. Ran. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἑαυτῷ, μαίνεσθαι δοκῶν. Diſtringere enſem, Ducere, Educere vagina, Eripere vagina, Exuere vagina, dicunt Latini. Od.λ, — ξίφος δ' ἐπιμάσσετο κώπην. Il.π, — πλήξας ξίφει αὐχένα κόψεν. Od.χ, Θεινόμενοι ξίφεσι ταναήκεσι. Il.π, & Il.υ, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. O-dyſſ.λ, — αἰγας ἀσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον Κουλεῷ εἰσκατέπηξα, Condere in vagina enſem, Recludere, Referre vaginæ, Latini poetæ dicũt. Vſus hui⁹ vocabuli in proſa quo-que non minus creber. Athen.l.4, θαυματουργοὶ γυναῖ-κες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Sic apud X. in Symp. κύκλος εἰσῳκε-χθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν εἰς ἃ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυ-βίστα. Et ibidem, τολμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἱεται. Herodian.l.3, ξίφος παρηρτημένοι γυμνοῦ σώματος. Plut. De deo Socr. ξίφος ἔχων, καὶ θώρακα σιδηροῦν ὑπενδεδυμένος. Aliquãto pòſt, τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκώς. Ibidem, τὸ ξίφος ἀνέλκων, enſem vagina educens. vt apud Senecam, — a-ptat impiam capulo manum, Enſémque ducit. Idem Plut. in Craſſo, γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ὠθουμένοις, nudatis enſi-bus impreſſione facta. Itẽ ἀμφίστομον ξίφος, enſis mucro-natus & acutus: cui oppohitur ἀμφίστομος, obtuſus. Differre autem ξίφος à μάχαιρα, patet ex loco Xenoph. ſuprà in Μάχαιρα citato. ex eo enim colligimus ξίφος rectius exponi Enſis: μάχαιρα verò Gladius, vel Gla-dius breuior: vt eſt ſica, gladius falcatus, κοπίς: & illud minus eſſe latũ, & ad ictus punctim inferendos magis idoneũ: hæc latiora, ad plagam cæſim inferẽdã. Plur. tamen ἐγχειρίδιον & ξίφος vocauit pugionem quo Ca-ſca Cæſarem percuſſit. Itidémque Herodian. ξίφος ὑπο-κόλπιον appellat ſicam. ‖Ξίφος dicitur etiam mu-cronatum xiphiæ piſcis roſtrum. Athen.l.7, de xiphia piſce, τοῦτον Ἀριστοτέλης φησὶν ἔχειν τὸ ῥύγχος τὸ μὲν ὑποκάτω, μικρὸν· τὸ δὲ καθύπερθεν ὀστῶδες, μέγα, ἴσον τῷ ὅλῳ αὐτοῦ μεγέ-θει· τοῦτο δὲ καλεῖσθαι ξίφος. In v.l. autem ξίφος, gladiolus, dicitur eſſe pars quædã ſolida in loligine, apud Ariſtot. l.4 De part. an. & 2. ‖Ξίφος dicitur etiam herba quæ-dã. Theophr. Hiſt. pl.l.7, cap.12, τὸ δὲ φάσγανον, ὑπό τινων δὲ καλούμενον ξίφος, ξιφοειδὲς ὄθεν ἔσχε καὶ τοὔνομα. paulo pòſt ξιφίον appellat, vt & Dioſc. & Plinius. A Gaza redditur

A Pugio. Sed gladiolum potius cum Plinio interpreta-bimur, ſi Græcam vocem cum eo retinere nolimus.

C.Ξιφοδρέπανον, ου, τὸ, Enſis ſeu gladius falcatus. ἡ λεγομένη ἅρπη, ὅπλον. Heſych.

C.Ξιφοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Enſis formam gerens, Enſem ſua forma repræſentans, Gladii præbens ſpeciem, vt herba quæ ξίφος dicitur. Exemplum ex Theophraſto habes in Ξίφος. At ξιφοειδὴς ἐπίφυσις dicitur cartilago triã-gula parti infimæ ſterni adnata, gladii effigie. In hanc enim ſternon exacuitur & deſinit. non eſt autem ſem-

B per ſimplex & acuminata hæc cartilago, ſed non rarò in fine lata, ſæpe bifida: vnde & vulgò furcella dicitur. Sæpe tota eſt latiſſima & planè oſſea, (vnde Galeno os aliquando dicitur, quòd ætatis aut temperamẽti ſiccio ris occaſione in os degenerat) præſertim parte anterio-re. nam poſteriore diutius cartilaginoſa eſt, & intima ſemper. Quidam mucronatam cartilaginem vocant, vulgò malum granatum. Sunt verò qui non eam car-tilaginem, ſed totum ipſum ſternon cum ea ξιφοειδῆ nuncupent, vt ait Galenus. nam ſternon manubrio, car

C tilago verò gladio plerunque ſimilis videtur.

C.Ξιφοθήκη, ης, ἡ, Theca in qua enſis conditur, Vagina en-ſis. Heſychio βελοθήκη, id eſt pharetra.

C.Ξιφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui enſe interficit. vt Sophocles in Aiace χέρας ξιφοκτόνους dixit τὰς διὰ ξίφους φόνον εἰργασμέ-νας. At ξιφόκτονος, proparoxytonωs, Qui enſe peremptus eſt, Gladio necatus. VNDE Ξιφοκτονέω, Gladio peri-mo, Enſe necem infero. ξιφοκτονεῖ Suidæ ξίφει ἀναιρεῖ.

C.Ξιφομάχαιρα, ας, ἡ, Enſis, Magnus gladius. ἡ μεγάλη μά-χαιρα. Heſychio. Sic Pollux libro 7, εἴρηται δὲ καὶ ξιφομά-

D χαιρα, ἡ μεγάλη μάχαιρα, ἐν Θεοπόμπου καπηλίσιν, Ἐλεφαν-τοκώποις ξυλομαχαίραις καὶ δόρυ. ἔνιοι γὰρ οὕτως εἰρῆσθαι τὰ δό-ρατα φασί. Sic apud Pollucem habetur, videlicet ξιφο-μάχαιρα. & poſtea in loco Theopompi quem citat, ξυ-λομαχαίρας. quæ ſcriptura an reiicienda ſit, neſcias, quo niam ſubiungit, ſic vocata fuiſſe τὰ δόρατα, nimirum ξυλομαχαίρας id eſt ligneos enſes.

C.Ξιφηφόρος, ου, ὁ & ἡ, Enſifer, (Ouid. Enſifer Orion) Qui en-ſem geſtat, Enſe armatus. Herodianus libro 7, στρατιώτας ἐπιστάντας αὐτοῖς ξιφηφόρους. Antiphanes apud Athenæũ

E libro 14, ἢ τὸ συνώνυμος τῆς κουφοτάτου σῶμ' ἔχουσα σηπίας ξι-φηφόροισι χεροῖν ὡπλισμένη, de loligine, cui ab Ariſtote-le quoque ξίφος tribui ſuprà annotatum fuit. Sunt & cometæ quidam ξιφηφόροι, Plinio ξιφίαι. Theon apud Arat. τοὺς μὲν ἄνω τῶν ἀστέρων ἔχοντας τὴν κόμην, κομή-τας ἐκάλεσαν· τοὺς δὲ κάτω, πωγωνίας· ξιφηφόρους δὲ, τοὺς κάτω-θεν. Poteſt autem ξιφηφόρος de muliere etiam dici. VNDE Ξιφηφορέω, Enſem geſto, Enſe armatus ſum. Herodianus libro 7, πάντες γὰρ διὰ τὴν οὖσαν στάσιν τε καὶ ταραχὴν, οἱ μὲν φανερῶς, οἱ δὲ κρύβδην ἐξιφηφόρουν, ἀμυντή-

F ρια δῆθεν φέροντες ἑαυτοῖς. vbi κρύβδην ξιφηφορεῖν, de ſicis intelligendum quæ ὑποκόλπια ξίφη appellantur ab eo-dem. ET Ξιφηφορία, ας, ἡ, Gladii ſeu enſis geſtatio. τὸ φέρειν τὰ ξίφη, Suid.

C.Ξιφήρης, ου, ὁ, Qui gladio manum aptat, vt is qui va-gina enſem educturus eſt. ὁ ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖ-ρα, τὴν δὲ κάκιστον περιφέρων καὶ πελάγων, vt ſcholiaſtes Eu-ripidis exponit: ſeu ὁ ξίφος ἔχων, ξιφηφόρος, vt Suidas & Heſychius. Budæo ξιφήρης eſt ὁ πρόχειρον ἔχων τὸ ξίφος, Manu tenens pugionem, & ſtringendi occaſionem ex-pectans. apud quem pagina 796 & 797 duo habes exẽ-pla ex Herodiano. Sic idem Herodianus libro 7, ξιφήρεις ἐφέκειντο. vbi Polit vertit, Inſtabãt nudos manu gladios tenentes. Euripides dicit etiam ξιφήρη χεῖρα, Manum capulo admotam, Manum enſis capulo aptatam, vt Sẽ-neca ſuprà in ξίφος loquitur. In Phœniſſ. Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον.

C.Ξιφουλκία, ας, ἡ, Gladii ſeu enſis è vagina eductio, Enſis euaginatio. Plutarchus in Camillo, ὡς δὲ ταῦτα θορυβηθεὶς ὁ Βρέννος, ἥπτετο μὲν ἀψιμαχίας, καὶ παρῆλθον μέχρι ξιφουλκίας

H ἑκάτεροι καὶ διωθισμῶν, Gladios ſtringere vtrique cœpe-runt, Nudo ferro concurrere inceperunt, Ad enſes eua ginandos ventum eſt: vt fieri ſolet poſt tela vel pila e-miſſa. Vtitur eodem vocabulo idem Plutarchus in A-riſtide. In vulg. lex. habetur ETIAM Ξιφουλκός, οῦ, ὁ, Qui ſtrinxit gladium, Qui enſem vagina eduxit.

C.Ξιφουργὸς,οῦ,ὁ vel ἡ, Enſium fabricator, Qui vel quæ enſes fabricatur.

C.Παραξιφὶς,ίδος,ἡ, Gladiolus, Pugio: quaſi Enſi adiunctus. vt παραζώνιον ſeu παραζωνίδιον, Gladiolus quo aliquis accingitur. ab Heſychio exponitur μάχαιρα. Hieron. in c.5 Micheæ, Rurſum in eo vbi ego & Aquila tranſtulimus, In lanceis eius, vt ſubaudiatur, Terræ Nemroth: Symmachus vertit, ἐντὸς πυλῶν αὐτῆς, id eſt, Intra portas eius: Theodotio, In portis eorum: quinta editio, ἐν παραξιφίσιν αὐτῆς, quod nos poſſumus dicere, In ſicis eorum. Septuaginta interpretes habent ἐν ῥομφαίᾳ αὐτῆς. Sed perperam apud Hieron. ſcribitur παραξίφεσιν.

Ξιφίδιον,ου,ὁ, Enſiculus, (ex Plauto) Gladiolus, Pugio. Herodian.7, ἕκαστος δὲ ἐπεφέρετο οἴκοθεν ἢ ξιφίδιον ἢ πέλεκυν, δόρατά τε ἐκ κυνηγεσίων. Xen. Hell.2, ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας παρηγρέσθαι, pugiones, vel ſicas. quæ Herodianus ὑποκόλπια ξίφη appellat. Vtitur & Thuc. lib.3, ψιλοὶ δώδεκα ξὺν ξιφιδίῳ καὶ θώρακι ἀνέβαινον, breuioribus gladiis ſeu ſicis ſuccincti. Apud Diod. Sicul. lib.12, pag.199, ſcribitur ETIAM Ξιφείδιον, per ει, in antepenultima, idque bis.

Ξιφίον,ου,τὸ, Gladiolus, Xiphion: nomen herbæ quæ & ξίφος ſuprà à Theophraſto nominatur. Dioſcorides lib.4, capite 20, Ξιφίον· οἱ δὲ φάσγανον, οἱ δὲ μαχαιρώνιον καλοῦσι, διὰ τὸ τοῦ φύλλου σχῆμα· ἔοικε γὰρ ἰρίδι, ἔλαττον μέντοι καὶ στενώτερον καὶ ἀπόξυ ὡς μαχαίριον. Plinius lib.25, c.11, Lonchitis non (vt plerique exiſtimarunt) eadem eſt quæ xiphion aut phaſganion, quanquam cuſpidi ſimilis ſemine. Et mox, E diuerſo xiphiō & phaſganion in humidis, quū primùm exit, gladii præbet ſpeciem. Idem Plin. alibi gladiolum appellat.

Ξιφίας,ου,ὁ, vt ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus, quem Theon ſuprà ξιφηφόρον appellat. Plin. lib.2, c.25, Eaſdem [videlicet ſtellas crinitas] breuiores & in mucronem faſtigiatas, xiphias vocauere, quæ ſunt omnium pallidiſſimæ, & quodam gladii nitore, ac ſine vllis radiis.

‖Ξιφίας dicitur etiā piſcis quidā. Plin. l.32, ſub finē, Tomus thurianus, quem alii xiphian vocant. Eodem lib. cap.2, ex Trebio Nigro, Xiphiam (id eſt gladium) roſtro mucronato eſſe: ab hoc naues perfoſſas mergi in oceano. Denominatus autem is piſcis eſt à mucronato iſto roſtro quod ξίφος appellatur, vt ſuprà in Ξίφος dictum fuit. Archeſtr. apud Athen. lib.7, Ἀλλὰ λαβὲ ξιφίου τέμαχος Βυζάντιον ἐλθών. Hos ξιφίας à Strabone vocari etiam γαλεώτας teſtatur Euſt. Pro Ξιφίας dicitur ET Ξιφιὸς, teſte Heſychio.

Ξιφίζω, Manu in altum ſublata ſalto. nam ξιφίζειν Heſych. exp. ἀνατείνειν τὴν χεῖρα καὶ ὀρχεῖσθαι. Suidæ autem & Euſt. ξιφίζειν eſt χειρονομεῖν, παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα.

Ξιφισμὸς,οῦ,ὁ, ET Ξίφισμα,ατος,τὸ, Saltatio eiuſmodi. Heſychio ξιφισμὸς eſt σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως: qui ξιφισμὸν exponit ſimpliciter ὀρχισμόν. Euſtath. pag.1167, ex Pauſania, ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς καὶ σχῆμα ἐμμελείας. ὅθεν ἀποξιφίσασθαι, τὸ ἐξορχήσασθαι, ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Sed & Suidæ ξιφισμὸς eſt σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης. Ab Athen. quoque l.14 idem ξιφισμὸς inter σχήματα ὀρχήσεως numeratur.

Ξιφιστὴς,οῦ,ὁ, Heſychio φορεὺς, τελαμὼν, Balteus, Cingulum ex quo enſis ſuſpenditur. AT Ξιφισὺς,ύος,ἡ, Dimicatio ſeu pugna quæ enſibus fit. μαχαιρομαχία, μάχη ἐκ χειρῶν, Heſych.

Ξιφιστὴρ,ῆρος,ὁ, idem cum ξιφιστής. Plut. in Pomp. p.210, de Mithridatis balteo, τὸν μὲν ξιφιστῆρα πεποιημένον ἀπὸ τετρακοσίων ταλάντων. In v.l. ξιφιστὴρ exponitur Vagina.

C.ΑΠΟξιφίζω, Deſino ξιφίζειν, vt Euſt. exp. paulo antè in Ξιφίζω. Heſychio autem idem eſt quod Ξιφίζειν, ait enim, ἀποξιφίζειν, ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν. nam ξιφισμὸν eſſe dicit σχῆμα τῆς ἐμμελείας, τραγικῆς ὀρχήσεως. Apud eundem reperio etiam ἀποξίφισαι pro ἀποδεδοκίμασαι.

C.ΔΙΑξιφίζω, Digladior, Gladio ſeu gladiis decerto. Ariſt. Equit. Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας ἐν Μαραθῶνι, cum Medis digladiatus es. ſchol. exp. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους, τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω.

O μικρόν O ὁ

OCVM, ſola aſpirationis nota, eſt ἄρθρον προτακτικόν .i. articulus præpoſitiuus, Gall. *Le*. vt ὁ δεσπότης, *Le maiſtre*. In fœm. ἡ. vt ἡ δεσπότις, ſeu ἡ δέσποινα, *La maiſtreſſe*. At neutro genere τό. vt τὸ ξύλον, *Le bois*. Vtor autem vernaculæ linguæ exemplis ad exponendum Græcum articulum, q nullũ Latina habeat. Quod autem ſcripſerunt quidam, Latinos vtcunque articuli vim exprimere pronomine Ille, de certo quodam & inſigni, id non vbique verum comperietur. Neque enim ſicut dixerim ἦλθεν ὁ ποιητὴς, vt Gallicè *Le poete eſt uenu*, intelligẽs de quodã poeta qui notus ſit vtriq; noſtrûm, aut etiã cuius facta fuerit à nobis antea mẽtio, ſeu de quo fuerit aliquis inter nos ſermo: tunc habere locum poterit pronomen Latinum Ille, tanquam de certo quodam & inſigni dictum. at ſi dixerim τοῦτο εἶπεν ὁ ποιητὴς, id eſt, *Le poete a dict cela*, intelligens de Homero, tunc aliquem locum pronomẽ Ille habebit, vtpote quum non de certo quodam duntaxat, ſed & de inſigni ac eximio loquar. Quanquam ne hîc quidem videtur poſſe adhiberi pronomen Ille ſine adiectione, ita loquẽdo videlicet, Vt dixit ille poeta, (alium enim id ſenſum haberet. veluti quum dicimus, Vt conqueritur ſenex ille apud Terentium) ſed addendum ei Eximius, vel Magnus, aut Summus, vel Præſtantiſſimus, aut Præſtantiſſimus omnium: ita loquendo, Vt dixit eximius ille poeta, vel magnus ille &c. Huc autem pertinent iſta quæ partim ex Bud. partim ex Eraſmo annotata reperi, Quum Ariſtoteles in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: at quum vnicum illud ac ſummum bonum intelligi vult, addito articulo dicit τὸ ἀγαθόν. Sic καλὸν à philoſophis de quouis pulchro dicitur, at τὸ καλὸν appellatur eximium illud ac verè pulchrum, quod à virtute proficiſcitur. Sic in loco quem Iohannes c.10 ex Dauide affert, ἐγὼ εἶπα, Θεοί ἐστε, de amicis Dei. at quoties verus ille ac ſolus Deus ſignificatur, ſemper addito articulo dicitur ὁ Θεός. Itidémque Christus ſe appellat τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ: ac planè tantum habet momenti hoc loco prætermiſſus aut additus articulus, vt Chryſoſt. & Cyrillus hoc potiſſimùm argumento reiiciant hæreſin quorundam qui negabant Chriſtum illud eſſe Verbũ quod ab initio fuerat in Patre. Hactenus ex illis. Sciendum eſt porro, non ſolùm cum nominibus appellatiuis, ſed & cum propriis interdũ Græcos articulo ſuo vti. veluti, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος, ſicut dixit præſtantiſſimus ille Homerus, vel ſapientiſſimus ille. quem vſum frequentius etiam habet Ille apud Latinos, cum nomine proprio, inquam. vt quum dicit Cicero M. Catonem illum ſapientem, clariſſimum virũ. Inuenitur tamen & ſine adiectione. vt, – ſic Iuppiter ille monebat, apud Virgilium. (nam eſſe hîc Ille emphaticũ quidam gramm. cenſuerunt: at Seruius dicit Ille qui per harpyiam vaticinatus eſt) Legitur verò apud eundem, Sic pater ille Deûm faciat, ſic altus Apollo. Quinetiam in iſto libri 12 Æneid. loco, in principio, – Pœnorum qualis in aruis Saucius ille graui venantum vulnere pectus Tum demum mouet arma leo, ponitur Ille κατ' ἐξοχὴν, (ſi Seruio credimus) intelligiturque princeps ferarum. Sed non dubium eſt quin & alium vſum habere hîc pronomen Ille, dicere aliquis poſſit. Ac profectò non video quid obſtet quominus ὁ, vbi ἐξοχὴν denotat, itidem pronomine Ipſe reddatur, quum vſitatior etiam ſit ei hæc ſignificatio. Vnde & in illo quem modò protuli loco, ſic Iuppiter ille monebat, quædam exempl. pro Ille habent Ipſe. Libet autem & hoc de articulo noſtro addere, eum quoque aliquando ἐξοχὴν indicare. ſicut enim Græci, quum de rege Perſarum loquebantur, dicebant ὁ βασιλεὺς, ita Galli ſiquem regem ſignificare vellent cæteris omnibus potentiorem, dicerent *Le roy*. licet alioqui hodie Galli quidem inter ſe colloquentes, regem ſuum nominẽt *Le roy*, articulo nõ tã ἐξοχὴν indicante, quàm eſſe ſermonẽ de certo ac noto atq; adeo ſuo ſignificãte. Quẽ autẽ voco articulũ ἐξοχὴν indicantẽ, ſunt qui appellẽt articulũ ἀντωνομαστικῶς poſitum, idque eodem ſenſu. Sic certè & Hebræi ſuo ה vtuntur.

Sed quod ad alterum articuli vſum attinet, qui multo eſt vſitatior, vt videlicet quum dico, ἦλθεν ὁ ποιητὴς de certo & noto poeta loquens, ei certè exprimendo ſi adhibeatur pronomen Ille, tunc ἔλλειψις futura eſſe videtur. Nam ſi (verbi gratia) ἦλθεν ὁ ποιητὴς, reddã, Venit ille poeta, (id eſt ἦλθε ποιητὴς ἐκεῖνος, vel ἦλθεν ἐκεῖνος ὁ ποιητὴς) putabimus relinqui aliquid ſubaudiendum. Fateor tamen eſſe vbi hoc pronomine vti cogamur ad Græcũ articulum interpretandum, vel potius ad vim eius exprimendam. Sed alicubi quædam aptè adduntur, vt ſi dicam, Venit noſter ille poeta. Vel, Venit tuus ille poeta (Eſt autẽ vbi ὁ dicitur vim habere διακριτικὴν .i. poni ad diſtinguendũ vnum ab altero, cui etiam exponendæ ſunt qui adhibeant pronomen Ille) Beſſario apud Bud. C. p. 1104, Tum etiam ad rem cognitã iam ei apud quem loquor, tendit vſus articuli. vt ſi diſcipuli inter ſe de ſuo doctore loquantur, cum articulo nominent neceſſe eſt ὁ διδάσκαλος. res enim alteri cognita ab altero nominatur. Alia autem de articulo vide eadem pag. necnon proximè ſeq. Quibus & hoc addere potes, alicubi ὁ reddi particula Videlicet. vt in hoc Matthæi loco, c.19, v.17, οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεὸς, Vnus eſt bonus, videlicet Deus. Vbi tamen poſſit etiã iungi εἷς cũ ὁ Θεὸς, ac verti ſimplicius, Niſi ſolus Deus. Multis autem locis adhibetur articulus, vbi nullum ex præcedentibus vſum habet, ſed vacat, vel potius ad ornatum ponitur. qua de re lege Bud. p. 1106. Idem verò pag. præcedente exempla profert articuli nominibus interrogatiuis iuncti. quibus addi poteſt ex Hom. Il. α, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Sciendum eſt porro iungi nominatiuo, ſequente etiã imperatiuo. vt apud Ariſtoph. οἱ Θρᾶκες ἴτε δεῦρο. pro ὑμεῖς οἱ Θρᾶκες. Sic ὁ παῖς φέρε, pro σὺ ὦ παῖ. Qui locus apertè oſtendit, in altero illo eſſe Θρᾶκες nomin. itidẽ, nõ vocatiuũ. Sũt & alia de articuli vſu dicenda, non ſolum præter illa quæ iam dicta ſunt, ſed & præter illa quæ mox dicẽtur: reliqua autem in aliud tẽpus ſeruare me cogunt temporis anguſtiæ, & in aliud opus, vbi & de cæteris linguæ Græcæ particulis fuſè latéque dicere cõſtitui: & quidẽ de multis admonẽs ad earũ vſum pertinẽtibus, à nemine antea annotatis.

Ὁ interdum idem valet quod ὁ παῖς, ſeu ὁ υἱός, Filius. vt Κῦρος ὁ Καμβύσου, & Δαρεῖος ὁ Ἀρταξέρξου. vt

apud Thucydidem βασιλεῖ Δαρείῳ τοῦ Ἀρταξέρξου. Apud A eundem Κλέαρχος ὁ Γαμφίου. itidem verò quum additur matris nomen. Sed interdum non additur articulus: vt Thuc. lib. 8, Σ...μιζίδης Διοτίμου. Inueniuntur autem & aliqui loci in quibus aliud quàm ὑιὸς ſubaudiendum eſſe videatur, ex quibus eſt vnus apud Herodotum, ſi bene memini.

Ὁ præfixus aduerbio dat illi nominis adiectiui ſignificationem, vt ὁ πάλαι pro ὁ παλαιός, Priſcus, Antiquus. Sic οἱ πάλαι, Priſci, &c. Itidem ὁ πλησίον pro ὁ πλησίος (pro quo & ὁ πέλας) Propinquus. Quibus in locis B ſubaudiri puto ὤν, aut etiam γεγονὼς ſeu γενόμενος, veluti quum iungitur articulus aduerbio illi πάλαι, aut alii huiuſmodi. Tale eſt ὁ ἄνω pro Supernus, & viciſſim ὁ κάτω pro Infernus. Sed & cũ aliis generis aduerbiis, vt ὁ πάνυ, pro Inſignis. Cui ſimile eſt ὁ ἄγαν.

Ὁ cũm participio reſoluitur in articulum poſtpoſitiuum cum præſenti aut præterito imperfecto. vt ὁ λεγόμενος pro ὃς λέγεται, vel ὃς ἐλέγετο, Qui dicitur, vel Qui dicebatur. Plato in epiſt. ad Dionis propinquos, ὁ λεγόμενος βίος εὐδαίμων. quæ Cicero vertit, Vita illa bea C ta quæ ferebatur.

Ὁ cum particulis μὲν & δὲ alium vſum habet: dicitur enim ὁ μὲν, & ὁ δὲ pro Hic quidem, Ille veró. Vel, Vnus quidem, Alter veró. aut etiam omiſſis particulis Quidem & Veró. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius: qui tamen ordo interdum immutatur, vt oſtendit Budæus pag. 1039 ex Ariſtotele. Sic autem & apud Plutarchum alicubi. Quinetiam ex Homero affertur ὁ μὲν pro Ille, at ὁ δὲ pro Hic. (Sed de ὁ δὲ dicam & in Ὅδε) Sciendum eſt autem alicubi articulum plu- D ralem cum μὲν & cum δὲ reddi Partim. qua interpretatione vſus eſt Plinius, quum hæc Theophraſti, ἐὰν αἱ ἀκτῖνες αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν, αἱ δὲ πρὸς νότον σχίζωνται, τούτου μέσου ὄντος κατ᾽ ὄρθρον κοινὸν ὕδατος καὶ ἀνέμου σημεῖόν ἐστι, ita vertit, Si in exortu ſpargentur radii, partim ad auſtrum, partim ad aquilonem, pura circa eum ſerenitas ſit licet, pluuiam tamen ventóſque ſignificabunt. Eſt verò & vbi οἱ μὲν, οἱ δὲ, redditur Alii quidem, alii veró. At de τὸ μὲν, τὸ δὲ, & τὰ μὲν, τὰ δὲ, vide Budeum pagina 1061. E

Ὁ αὐτός, Idem: de quo dixi in Αὐτός. ſed illis addo hîc, mihi videri Latinos, quum dixerũt Hic ipſe pro Idem, ad hoc Græcum ὁ αὐτὸς reſpexiſſe. quanuis enim ſoluta oratio non vtatur hoc nominatiuo ὁ pro οὗτος, vſurpare accuſatiuum eius τὸν pro τοῦτον itidem, & pluralem datiuum τοῖς pro τούτοις, exemplis docebo. Quòd ſi etiam ſeorſim poſitus articulus nullum huiuſmodi vſum haberet, mirum non eſſet eum illi dari vbi alii vocabulo iungitur: ſicut videmus cum μὲν & cum δὲ nouam ſignificationem accipere. Vſi ſunt autẽ duabus illis vocibus F Lat. pro Idem, cum alii, tum Naſo.

GENIT. Τοῦ, (tanquam à nomin. Τός, de quo dicam in Τοὶ poetico articulo præpoſ. nomin. ſing. pro οἱ) Gall. Du. vt τοῦ δεσπότου, Du maiſtre. ‖Eſt autem obſeruandum in hoc genitiui caſus articulo, interdum ita genit. iũgi vt ſit ἔλλειψις, quemadmodum & in nomin. ſed quæ fallat lectorem facilius quàm in aliis caſibus. Verbi gratia, Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου nonnulli expoſuerunt Euſebii Pamphili, perinde acſi diceretur in nomin. Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλος: quũ contrà dicatur Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, ſubau G dito nomine ὑιὸς (de qua ſubauditione dictũ antea fuit) itidémque Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου, iungendo τοῦ cum ſubaudito gen. ὑιοῦ. Ideo autem hoc exẽplum affero quòd aliud mihi in præſentia non ſuccurrat: quum ſciã alioqui fuiſſe qui contra Suidam Εὐσέβιος ὁ Πάμφιλος, non Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου vocatum crediderint. Vtut ſit, exẽplum à me prolatum fuerit huius genitiui articuli de vſu quem non animaduerſum multis impoſuiſſe ſcio. ‖Nec verò illud ſolùm ἐλλείψεως genus inuenitur in vſu huius genitiui, (quæ & cæteris caſibus cõmunis eſt: quum itidem dicatur τῷ Παμφίλου, & τὸν Παμφίλου) ſed & alia: per quam videlicet relinquitur ſubaud. articulus ἕνεκα. vt apud Greg. τοῦ μὴ δοκεῖν pro ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν. itidémq; τοῦ ἀπολέσαι pro ἕνεκα τοῦ ἀπολέσαι, Matth. c. 2, Μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

At IONICE Τοῖο (pro τοῦ) quo vtuntur poetæ: & quidẽ tam pro τοῦ articulo quàm pro τοῦ ſignificante τούτου, ſeu αὐτοῦ. Apud Hom. certè τοῖο γέροντος vtroq; modo expon. videlicet & τοῦ γέροντος, & τούτου τοῦ γέροντος. Ex quo affertur etiam ἐκ τοῖο pro ἐξ ἐκείνου, ſubaudito ſubſt. χρόνου. Ex Heſiodo autem, κλυτὰ τεύχεα τοῖο, pro αὐτοῦ.

Τοῦ apud poetas interdũ pro τούτου, ſeu αὐτοῦ, vel ἐκείνου, Huius, vel Ipſius, vel Illius, ſequẽdo vſum quem iidem dant nominatiuo ὁ (vel potius ὃ adiecto accentu.) Hom. Od. ξ, – ἢ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν. Aratus initio ſui poematis, Τοῦ γὰρ καὶ γένος εἰμέν. ‖Τοῦ eſt etiam οὗ, Cuius. vt τῷ paulo pòſt habes pro ᾧ, Cui, ex Homero & Herodoto.

Τοῦ pro τίνος, Cuius, ET Του ſine accentu pro τινός, Alicuius, & quidem tam in fœm. genere quàm in maſculino. Ariſtoph. in Pluto, ἔπειτα τοῦ δέει; quo eges? Idem εἴ του δέει, ſiquo eges, vel Si qua re eges. Soph. τοῦ ποτ᾽ ἀνθρώπων μαθών. Apud eũdem in fœminino, οὔτε του κλύων σάλπιγγος, neque vllam tubam audiens. Alia autem exẽpla huius του fœminino genere poſiti ab eodẽ exhibebunt meæ in illum annotationes. At DORICE Τῶ pro τίνος, ET Τω ſine accẽtu pro τινός. Exemplum illius eſt Od. ο, – τῶ δῶμα θ᾽ ἱκώμαι; Et in Epigr. ἄχρι τῶ; quouſque? At exemplum huius, vt Od. ξ, Τῷ οὔ τέ τις ἀντίος ἐλθεῖν δύναται, οὔτε του ἄλλου. ‖Sed τοῦ eſt etiam pro σοῦ, quod ſignificat Σοῦ, Tui.

DATIVVS Τῷ, vt τῷ δεσπότῃ, Au maiſtre. Et ἐλλειπτικῶς ex Demoſth. πρὸς τῷ τοῦ ἥρωος τοῦ ἰατροῦ, ſubaudiendo τεμένει, aut alium huiuſmodi datiuum. Sæpe & cum aduerbio, vt ἐν τῷ αὐτίκα. item ἐν τῷ τότε. quibus in locis ſubaudiri poteſt χρόνῳ.

Τῷ poeticè pro τούτῳ, &c. vt ſuprà τοῦ pro τούτου &c. ‖Sed interdum pro τούτῳ τῷ τρόπῳ, id eſt Hoc modo, Ita, Sic. vt τῷ κεν apud Hom. pro οὕτως ἄν, & τῷ κέ τοι pro οὕτως ἄν σοι. ‖Ex Heſiodo autem affertur τῇ μὲν & τῇ δέ, pro Hoc in loco, Illo in loco, ſeu Hîc quidem, & Illic autem: in Theogonia, Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονα δημῷ Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ. Τῷ δ᾽ αὖ ὀστέα &c. ‖Item pro ᾧ, Cui. vt Od. κ, Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια. Sic Herodotus in Melp. οὖρος τῷ οὔνομα Ἄτλας.

Τῷ pro τίνι, Cui, & τῳ ſine accentu pro Alicui. (ſicut τοῦ pro τίνος & του pro τινός) Xen. τῷ γὰρ ἂν ἦττον φήσαιμεν τοὺς πλουτοῦντας φρονήσειν ἢ ᾧ ἤκιστα ἔξεστι τοῦτο ποιεῖν; Ariſtoph. τῷ τοῦτο κρίνεις; Demoſth. τῷ τοῦτο δῆλον; id eſt, Qua re hoc probatur? vel, Quomodo id conſtat? B. Sic Luc. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Obſeruãdũ eſt autẽ quod ad tria iſta exempla attinet, adhiberi τῷ in tribus ſimilibus loquendi generibus, id eſt eodem pertinentẽ ſignificationem habentibus. A quibus remota non ſunt hæc duo, φέρε τοίνυν τῷ χρὴ πιστεύειν; (quod eſt Ariſtophanis) & τῷ ποτε χρὴ πιστεῦσαι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; quod eſt Luciani. Et τῷ τρόπῳ Quo pacto, apud eundem, τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὴν καὶ μετίλθοι; Sed & τῷ ſine adiectione Bud. alicubi exponit itidẽ Quo pacto? Quomodo? vt in loco Demoſthenis paulo antè citato: & in illo Ariſtophanis, τῷ τοῦτο κρίνεις; Quo pacto hoc coniicis? ‖At Τῳ ſine accentu pro τινί, vt Xen. ἐν χώρῳ τῳ, In aliquo loco. Andocides, ἐν ἑτέρῳ τῳ γράμματι. Sed apud poetas legitur ETIAM Τέῳ pro τινί (eſtque vſus illius & apud Hom.) ſicut τέων pro τινῶν. Sed vt τέων inuenitur & pro τίνων interrogatiuo, ſic & τέῳ pro τίνι quoque poſitum fuiſſe exiſtimandum eſt.

Τῷ aduerbialiter pro Quia, Quoniam, διὰ τό, ſequẽte infinitiuo. Theophr. δυσκατάπρατοι καρποί, τῷ εἶναι πολύχνοι. Idẽ, τῷ γεώδεις ἢ ξηροὶ ἢ λιπαροὶ τὴν φύσιν εἶναι. ‖Interdũm & pro Igitur, Quare. quã in ſignificatione & τῷ τοι à Themiſtio ponitur. Sed & apud Homerum τῷ non ſolùm exponitur οὕτως, (cuius ſignificationis ſuprà admonui) ſed etiam ἐφ᾽ ᾧ, & ὥστε χαίρειν. item διό. vt Iliad. β, Τῷ μιν ἔπειτ᾽ ἐπιγηθήσειν οἴκονδε νέεσθαι.

H ACCVS. Τόν, Gallicè Le, vt τὸν δεσπότην, Le maiſtre. Sed vt τοῦ pro τούτου, ſeu αὐτοῦ, ac τῷ pro τούτῳ ſeu αὐτῷ, vſurpant poetæ, ſic τὸν pro τοῦτον non apud eos duntaxat legimus, ſed & apud Xenophontem libro 4, pagina 55 meæ editionis, καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται, Ἔννοῶ γὰρ &c. quem locum quũ excuderẽ, diligẽter exemplaria cõ-

Sed ea in plurimis aliis à ſe diſſentientia locis in hoc omnia conſentire obſeruaui. Imitatus autẽ Greg. dixit, καὶ τὸ εἰπεῖν, πῶς καὶ τίνα. Legitur certè & τὸ καὶ τὸν apud Lyſiam, pro Hunc & illum, in or. quæ ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφ. χρημάτων inſcribitur, καί μοι καλεῖ τὸν καὶ τόν. quod diceretur etiam τόνδε καὶ τόνδε. Inuenitur autem & τὸ καὶ τὸ, itidem pro τόδε καὶ τόδε. Iam verò vt τὸν pro τοῦτον, ſic etiam τοῖς pro τούτοις in proſa quoq; inueniri docebo ſuo loco.

At PLVR. NOM. Οἱ, Les, vt οἱ δεσπόται, Les maiſtres. Sciendum eſt autem, quibuſdam loquendi generibus adhiberi frequentius quàm ſingularem, nonnullis verò ſolum etiã. Cuiuſmodi ſunt οἱ ἐν τέλει, Proceres ſeu Principes: & οἱ προσήκοντες αἵματος, vel οἱ ἐν αἵματι, conſanguinei. & οἱ περὶ αὐτὸν, Familiares eius, aut Amici eius. Quod tamẽ & de miniſtris intelligi poteſt. Aliorum autem huiuſmodi loquendi generum ſingula in ſingulis præpoſitionibus vide, aut in nominibus quæ iis adhibentur.

Sed POETAE Τοὶ dicunt & pro hoc præpoſitiuo articulo οἱ, tanquam à nominatiuo ſingulari Τὸς, cuius tamen nullus eſt vſus. Hom. Il. ω, Σοὶ δέ κεν ζωοὶ καὶ νεῖς ποτε δοῖεν ἄποινα Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι. vbi Euſtathius ſcribit τοὶ Doricè dictum eſſe pro οἱ, præpoſitiuo plurali articulo. vt ſit οἱ ἐπιζῶντες. Addit tamen, εἰ μὴ ἄρα ἐγκλιτικῶς γράφουσι παῖδές τοι. ‖ Eſt tamen (quantũ meminiſſe poſſum) frequentius in aliis duabus ſignific. videlicet pro οἱ poſtpoſitiuo articulo: vel pro οὗτοι, ſeu αὐτοὶ, aut ἐκεῖνοι. Hom. Od. α, Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. Et Odyſſ. ξ, — θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι. Quibus in locis ſignificat οἳ, ſeu οἵτινες, Qui. At Il. α, — τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην Ἑξείης ἔστησαν. pro αὐτοὶ, ſeu ἐκεῖνοι, Ipſi, vel Illi. Sic Heſiod. Erg. pro αὐτοὶ, vel οὗτοι, Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι. Et paulò pòſt, Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται. Nec multò pòſt, Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες. Sed quod ad ILLVD Τὸς attinet, ſciendum eſt, quanuis in vſum receptum non ſit, ab eo tamen non ſolùm obliquos caſus formari, Τοῦ, Τῷ, Τὸν, & in plurali Τοὶ, Τῶν, Τοῖς, Τοὺς: ſed deriuari etiã Θάπρος. eſt enim (vt tradit ex veterum grammaticorũ autoritate Euſtathius) quaſi Τὸ ἄπρος, abiecto videlicet ς ex Τὸς, quod idem appellat Doricum articulum, quũ alio in loco nõ hunc ſingularẽ, ſed pluralem Τοὶ Doribus adſcribat, atque cum hìc tum alibi ſingularem illum in vſu eſſe neget.

GENITIVVS Τῶν, Gallicè Des. vt τῶν δεσποτῶν, Des maiſtres. ‖ Apud poetas autem & pro Quorum, item pro τούτων, ſeu αὐτῶν. Pro quo ab illis ETIAM Τέων Ionicè, ITEM Τάων (in fœmin.) Doricè. Et τέων quidem legitur apud Nicandrum in Alexiphar. initio, τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας, pro τῶν ſignificante ὧν, id eſt quorum. (de quo loco dicam & infrà) At τάων apud Homerum Il. υ, Τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων. Sed accipitur τέων & pro τινῶν. atque adeo hũc verum eſſe eius vſum exiſtimans ſcholiaſtes Nicandri, eum reprehendit tanquam eo abutentẽ pro ὧν. In quo tamen illius reprehenſio digna reprehenſione mihi videtur. quum enim τέων ſit pro τῶν, hoc autem accipiatur paſſim pro ὧν, quidni & τέων hanc ſignificationem habebit? Locus autem quem ex Homero affert, vbi τέων ponitur pro τινῶν, eſt hic, — τέων δ' ἔξ ἐστι τοκήων. Sed τέων ab illo poni & pro τινῶν, ſicut τέῳ pro τινί, autor eſt Euſtathius, annotans hæc eſſe facta per pleonaſmũ literæ ε.

DATIVVS Τοῖς, Gallicè Aux. vt τοῖς δεσπόταις, Aux maiſtres. ‖ Accipitur autem & pro οἷς, item pro τούτοις, ſeu αὐτοῖς, à poetis, qui & in aliis caſibus & in altero etiam numero hanc iſti articulo ſignificationem tribuunt, vt antea dictum eſt. Sed & ſolutæ orationis ſcriptores τοῖς interdum ponunt pro τούτοις, ſicut τὸν pro τοῦτον. Dixit enim Thucydides ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις. itidémque Plato in Euthydemo, ἐν δὲ τοῖς, pro ἐν δὲ τούτοις: ita ſcribens, πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον.

Τοῖσι pro τοῖς articulo, paſſim apud poetas, itidémque apud Herodotum & Hippocratem, cæteróſque Ionica dialecto vtentes. Sed vtuntur poetæ & in aliis duabus ſignificationibus, videlicet pro οἷς & τούτοις, ſeu αὐτοῖς. videlicet ſequendo ſignificationem cæterorum caſuum. Certè pro οἷς & apud Herodotum legitur, ſicut τῶν pro ὧν, & τοὺς pro οὕς.

ACCVSATIVVS Τοὺς, Les. vt τοὺς δεσπότας, Les maiſtres. ‖ Item in cæteris ſignific. id eſt quæ ſequuntur analogiam ſignificationis cæterorum caſuũ: videlicet pro οὕς, quos: & pro τούτους ſeu αὐτοὺς, hos, ſeu ipſos. Hom. Odyſſ. ξ, — τοὺς γὰρ μινυνθάδιον ἔδοντες, pro τούτους. Apud Herodotum quoque pro οὕς. vt in Melpomene, θύουσι μὲν τῇ παρθένῳ τούς τε ναυηγούς, καὶ τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, τρόπῳ τοιῷδε. (ita enim legendum ibi eſt, non ἐπαναθέντας) Obſerua autem Τοὺς pro οὕς, quum alioqui proximè præcedat τοὺς primam ſuam ſignific. habens. id eſt pro articulo præpoſitiuo poſitum.

FOEM. GEN. ARTICVLVS.

Fœm. generis artic. ſignificationes articuli maſc. ſequitur. Sed ſciendum eſt DATIVVM Τῇ præterquam quòd articuli præpoſitiui fungitur officio, & pro ᾗ, item ταύτῃ ſeu αὐτῇ, ponitur: accipere etiã ſignificationem aduerbii in loco, & per locum: necnon aduerbii ad locum. ponitur enim pro Hìc, & pro Hac, item pro Huc. aut etiam pro Illic, & Illac, & Illuc. At ſequẽte μὲν & δὲ pro Hìc & Illic. Vel, Vna quidem parte, (vel, Ab vna quidem parte) altera autem. vt apud Ariſtot. De mundo, συνεχὲς δὲ αὐτῷ τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ Αἰγαῖον. Sed τῇ μὲν, τῇ δὲ capitur etiam pro Partim quidem, Partim verò, vel Cum & Tum. In ea autẽ ſignif. poni Qua & qua à Cic. pro Plancio, Bud. tradit. Apud Heſiodum τῇ καὶ τῇ & pro Hac illac: Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον. Apud eundem pro Illuc, ſiue Eò: τῇ δ' εἰς ἥ γ' αὖ ἄγε. Sic τῇ ἴθυν apud Hom. ex quo affertur & pro ἐνταῦθα, & pro ἐκεῖσε.

At de genitiuo plur. fœmin. τάων dictum fuit ſuprà in Τῶν.

NEVTR. GEN. ARTICVLVS.

Neutrius generis articulus ſignificationes articuli maſcul. & fœminini generis ſequitur. NAM Τὸ præterquam quòd nominibus præfigi neutris ſolet, ſicut ὁ maſculinis, & ἡ fœmininis: capitur etiam pro ὅ, id eſt Quod: item pro τοῦτο, ſeu αὐτὸ, aut ἐκεῖνο, id eſt Hoc, vel Ipſum, aut Illud. (Itidémque PLVR. Τὰ, eaſdem ſignif. accipit. Hom. Iliad. ξ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας Στῆθος βεβλήκει. animaduerte autem in primo quidem verſu τὰ ſignificare ἅ, at in ſecundo, τῶν eſſe τούτων, ſeu ἐκείνων. Sed interdum & in vno eodémque verſu vtrãque ſignificationem habet: vt Odyſſ. ξ, Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκε. Il. α, Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται. vbi τὰ priore loco eſt Quæ, poſteriore autem Ea: quum contrà in præcedente verſu exponatur) Sed alium quoque vſum habet τὸ, vel potius alios vſus. Ac primùm quidem dicitur τὸ καὶ τὸ, eodem modo quo Gallicè Cela & cela. vt apud Demoſth. εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὑτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανε, Si ceſt homme euſt faict cela & cela, il ne fuſt pas mort. vel, S'il euſt faict telle choſe & telle. Latinè dixeris, Hoc & illud. In quo vſu ad vnam ex præcedentibus ſignificationem referri poteſt. ‖ Τὸ infinitiuo etiam iungitur, ſicut & articulus Gallicus Le, quæ articuli cum infinitiuo copulatio vim nominis habet. vt Τὸ πιεῖν, Τὸ φαγεῖν, Le boire, Le manger. At Latini infinit. iungunt interdũ, non cũ articulo, (quum eo deſtituantur) ſed cum pronomine: quale eſt hoc Perſii, Velle ſuum cuique eſt. Item, Scire tuum nihil eſt, niſi te ſcire hoc ſciat alter. Item, Quãdo ad canitiẽ & noſtrũ iſtud viuere triſte Aſpexi. ‖ Τὸ apud grammaticos τεχνικῶς poſitum, vel (vt quidã loquuntur) materialiter, vt quum dicimus τὸ ἀρετὴ opponitur τῇ κακίᾳ, pro Vocabulũ hoc ἀρετή. Sic τὸ τύπτω verbũ iſtud τύπτω. Itẽ, τὸ χαίρω οἷς ἔχω, Ἀττικόν ἐστιν, oratio hæc, χαίρω οἷς ἔχω eſt Attica, ſiue conſtructio hæc. ‖ Τὸ interdum pro Quapropter, Quamobrẽ, διό. vt Hom. Il. γ, Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. Idem, τό μοι ἔτι μέγα φρεσὶ τοῦτο μέμηλε.

(At de Ὅ ſignificante Ipſe,aut etiam Qui, dicā poſt Ὅς,quum ab hoc ſit,non autem ex articulo præpoſitiuo fiat,aſſumpto accentu)

ὍΓΕ, vel Ὅγε,(vt quidam malunt) interdum ſimpliciter pro ὁ,vt apud Plat.De leg.lib.4,ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακὸς,καθαρὸς δὲ ὅγ᾽ ἐναντίος.Idem,μετὰ θεοὺς δὲ ὅγε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅγ᾽ ἔμφρων ὀργιάζοιτ᾽ ἄν.Idem in Politico,οὐδὲν διαφέροντι τῶν ἄλλων·οὐδ᾽ εἰ τοὔνομα ἤδη διπλοῦν ἐστι ταύτης,ἀλλὰ τόγε κατὰ νόμους ἄρχειν καὶ παρανομεῖν,ἔστι καὶ ταύτῃ καὶ ταῖς ἄλλαις. Quibus in locis ὅγε & τόγε ſimpliciter poni pro ὁ & τὸ,putat Budæus,& quidem diuiſim ſcribens. Addit autem & hunc Chryſoſtomi locum,in quo ὅγε eſſe itidem ſimpliciter ὁ, exiſtimat: quum alioqui mihi particula γε ibi nō omnino vacare videatur. Ita enim ille in 1 ad Corinth.epiſt.cap.15, aduerſus Manichæos diſputans,εἰ δὲ ἀναμάρτητος ὢν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν,οὐ τὸν τῆς ἁμαρτίας θάνατον(πῶς γὰρ ὅγε ἀναμάρτητος;) ἀλλὰ τὸν τοῦ σώματος.

Ὅγε,Hic.(qua forma ſæpe dicitur & ὅδε in hac eadē ſignificatione)Sic ἥγε,Hæc,τόγε,Hoc.Nec verò ὅγε exponi duntaxat poteſt Hic,ſed & Is,ſeu Ille. Hom.Il.α,Ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπὼν,κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο.Et paulo pòſt,Οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὅγ᾽ εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται,οὔθ᾽ ἑκατόμβης. Interdum & proximè ſubiungitur antecedenti.vt ibidem,Ὅς κ᾽ εἴποι ὅ,τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων· Εἴτ᾽ ἄρ ὅγ᾽ εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται. Ibidem, Τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ ἄλγε᾽ ἔδωκεν ἑκηβόλος,ἠδ᾽ ἔτι δώσει· Οὐδ᾽ ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει.In eodem lib. Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες,ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.

ὍΔΕ, Hic.Et in fœm.ἥδε,Hæc:in neutro τόδε,Hoc.(Pro quib' dicitur etiā,&quidē ſæpe,οὗτος,& αὕτη & τοῦτο)Hom. Il.ω,Ἀφνειὸς μὲν ὅδ᾽ ἐστί.Demoſth.Pro cor.τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε καθ᾽ ἑαυτόν. Ariſtides,καὶ ζεύγνυσιν ἐν τῇδε τῇ γῇ πρῶτος ἀνθρώπων ὁ τῆσδε τῆς θεοῦ πάρεδρος ἅρμα τέλειον.Idem,ἐν τῇδε τῇ πόλει. At Luc.dicit etiā ἐπὶ τήνδε ῥᾳστώνην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηντηκέναι,pro ἐπὶ τήνδε τὴν μισθοφοράν. Interdum cum μὲν & δέ.vt Ariſtot. De gener.an.l.2, ἐνδέχεται δὲ τόδε μὲν,τόδε κινῆσαι·τόδε δὲ τόδε. At in plur.ἐπὶ τάδε μὲν,& ἐπ᾽ ἐκεῖνα δὲ, pro ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δέ.Bud. |Apud Hom.legitur ὅδε, ſequentibus etiam aliis duobus pronominib',αὐτὸς ἐγὼ,Od.φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ᾽ αὐτὸς ἐγώ. quæ Euſtath.poni ἐκ παραλλήλου ait πρὸς ἔνδειξιν σαφοῦς ἀναγνωρισμοῦ. Apud Sophoclem autem ὅδε ſine adiectione vſurpatur & de prima perſona,pro ἐγώ.vt in Aiace,p.27 meæ edit.Νῦν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν,ἀνδρὸς τοῦδ᾽ ἀπώσαντες κράτη.Sic p.49,Εὐνούστατον τῷδ᾽ ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν. Sed & p.9,Ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ καὶ τὰ νῦν ἔτι. (vbi tamen & aliter accipi poteſt) Sic autem & Latinos vti ſuo pronomine Hic,alibi docui. Extra compoſitionem autem ὁ δὲ,præcedente ὁ μὲν, pro Hic quidem, Ille verò, vt antea dictum fuit in Ὁ. Sed & præcedēte μὲν ſine ὁ,ſubiungitur ὁ δὲ,pro ὅδε δὲ,ſeu οὗτος δὲ,Hic verò,vel Hic autē, ſeu Ipſe autem. Pauſan.ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη,ὧν μὲν εἶχε τὰ βιβλία,ἀνεγίνωσκεν οὐδὲν, ὁ δὲ ἥξειν τὴν ξυμμαχίαν ἔλεγε. Inuenitur tamen ὁ δὲ poſitum etiam ſimpliciter pro ὅδε, Hic, vel potius Ipſe, ſeu Ille. Baſil.in oratione πρὸς τοὺς πλουτοῦντας ſcripta, δέον γὰρ εὐφραίνεσθαι καὶ χάριν ἔχειν τοσούτων ὄντας εὐπορωτέρους· οἱ δὲ δυσφοροῦσιν ὅτι ἑνός που τῶν ὑπερπλουτούντων ἀπολιμπάνονται.

Τόδε apud Homerum pro Huc, cum verbo ἱκάνειν,(vbi ſubaudiri putatur ſubſtant.) Ex Epigramm. affertur & pro Hîc. At in proſa dicitur μέχρι τοῦδε, id eſt,Huc vſque,pro Ad hoc vſque tempus, Ad hæc vſque tempora. |Affertur τόδε & pro Ideo,Propterea.

Ὅδε τις,& Τόδε τι,vide apud B.p.965. ſed & in Τὶς,de iis dicendum erit.

Τῇδε, (datiuus aduerbialiter poſitus, aut etiam aduerbiū) Hoc modo,Hac ratione,Hac via.vel Sic,Ita. Plato De rep.l.3,ἴσως οὖν τῇδε μᾶλλον εἴσῃ. Idem l.1,eiuſdem operis,ἐπιθυμῶ τῇδέ πῃ σκέψασθαι.

Τῇδε,Hîc,Hoc in loco. Affertur verò & pro Iſtic, ex Platone,πάντες οἱ τῇδε λέγουσιν. Item,ἡμεῖς δὲ πολλὰ ἀκούοντες περὶ τῶν τῇδε. Quinetiam cū αὐτοῦ ex eodē, ὅσα νῦν γέγονε τῇδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν. Sic ex Herodoto, αὐτοῦ τῇδε προσμένων,(ſed in iſto loco,pro Hîc, non pro Iſtic) Quinetiam pro Illic,vbi videlicet geminatur.ex Greg. Naz.νῦν μὲν τῇδε, νῦν δὲ τῇδε ἐνεργεῖν. Exponitur enim Nunc hic nunc illic agere. Fortaſſe tamen ſi locus adeatur,comperietur ei aptior eſſe hæc expoſitio,Nūc hoc, nunc illo modo agere. |Item pro Huc. vt apud Alex. Aphr.τῇδε κἀκεῖσε περιφέρειν,huc & illuc circumagere.

Ὧδε,aduerb.Hoc modo,Hunc in modum. Sic, Ita. Homerus Iliados α, ἐριδαίνετον ὧδε,ita contenditis.Idem Il.η,Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν.quod hemiſtichium&alibi habetur. Alicubi verò ſequente ὡς,vt Latinè Ita ſequente Vt:Il.θ,Ὧδ᾽ ἔσω Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ἀγορεύω. alicubi autem contrà ὡς præcedit,ſequitur ὧδε.vt Il.ω, Ἀφνειὸς μὲν ὅδ᾽ ἐστὶ γέρων δέ τοι ὡς σύ περ ὧδε,pro οὕτως ὡς σύ,inquit Euſtath. qui in alio eiuſdem poetæ loco ὡς νύ περ ὧδε, ſcribit non itidem σαφῶς ἔχειν. In ſoluta quoque oratione vſus eſt huius aduerbii. veluti quum dicitur ὧδε εἰπεῖν,Vt ita loquar, Vt ita dicam.Interdum & cum particula πως.vt apud Xenophontem, ὧδέ πως εἶπεν, In hanc ſententiam loquutus eſt. Vel potius,In hanc ferè ſententiam loquutus eſt.Idem, ἠρόμην αὐτὴν ὧδέ πως, Hoc fermè modo.Vide ὡδί πως in Ὡδί. |Ὧδε ſicut οὕτως,pro Ita ſignificante Adeo.

Ὧδε pro Hîc etiam poſitum inuenitur. quæ ſignificatio in Teſtamenti noui ſcriptis infrequens non eſt. Sed accipitur & pro Huc.vt Act.cap.9,ὧδε ἐλήλυθε. Sic quum dicitur ὧδε κἀκεῖσε, Huc & illuc. Quinetiam ex Ariſtoph.affertur ὧδε δεῦρο,tanquam his duobus ἐκ παραλλήλου poſitis. At verò apud Hom.vſquam eſſe loci aduerbium negat Euſt.negat item Etymologiſtes: addens vbique ab eo accipi pro οὕτως. Cui tamen repugnat quod paulo antè dixerat,nimirum inueniri pro νῦν(id eſt Nunc)in iſto eius loco,Εἴ κέ τι σ᾽ ἀφραίνοντα κιχείω ὡς νύ περ ὧδε.

¶Ὁδί Attica terminatione,idem quod ὅδε, et Ἡδί idem quod ἥδε, et Τοδί pro τόδε. Ariſtot.Metaph.l.1,τὸ μὲν γὰρ ἔχειν ὑπόληψιν ὅτι τῷ Καλλίᾳ κάμνοντι τηνδὶ τὴν νόσον τοδὶ συνήνεγκεν,πολλῆς ἐμπειρίας ἐστί.Idem l.2,ἐὰν μὴ λαμβάνῃ τις τησδὶ τῆς συλλαβῆς,ἢ τησδὶ τῆς φωνῆς.Idem,ὥστε τὸ μὲν,τοδὶ,τὸ δὲ,τοδὶ ποιεῖν.Sic τηνδί pro τήνδε Ariſtoph. ſæpe.Et in nominatiuo fœminino apud Themiſt.75,ἡδί pro ἥδε.

Τηδί itidem inuenitur pro τῇδε, de quo dictū modò fuit poſt Ὅδε.

Ὡδί itidem pro ὧδε,Ita,Sic.Ariſtot.Ethic.5, ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν. Et ὡδί πως apud Greg. (vt ſuprà ὧδέ πως)ὡδί πως τῷ λόγῳ χρήσομαι.vbi tamen Bud. exponit ſimpliciter Hoc modo,non Hoc fermè modo, vt ſuprà expoſui ὧδέ πως apud Xenophontem.

ὌΓΚΟΣ, ου,ὁ,Tumor.Significatur enim hoc vocabulo ἔπαρσις σωματική,vt Euſt.ex vet. gramm.annotat.itidémque ab Heſych.ἔπαρσις.exponitur. ὄγκος τῆς πομφόλυγος,tumor bullæ.Bud. Sæpe reddi cōmodè poteſt nomine Moles. vt apud Syn.ep.105, πῶς οὖν οὐκ εἴη ἀμεγέθους ψυχῆς καὶ κρατίστης ἀνέχεσθαι τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων,tantam molem curarum. Pro mole & maſſa accipi poteſt & in hoc loco Luc.τὰ παιδάρια τὰ παρ᾽ ἡμῖν πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν,ἢ κηρὸν,ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. (vbi etiam redditur Corpus à Bud.quomodo & apud Plat.accipi annotat) Pro mole accipitur & in hoc loco Ariſtot. l.10 Ethic. c.7,de mente,εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι,δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων,etſi mole parua eſt.Itidémq; ὄγκος σώματος.apud Athen.l.12,εἰ μὴ τὸ σχῆμα ἀνανδρότερον ἔχων ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος πρεπωδέστερον ἐφαίνετο. Craſſa mole leo,dicit Claud. & Virg. Vaſta ſe mole mouens,de cyclope. |Itē Eminentia,ſeu Prominentia.Sic ὄγκοι apud Hom.in ſagittis dicuntur αἱ ἐξοχαὶ καὶ γωνίαι τῶν ἀκίδων, καὶ πώγωνες τοξικῶν βελῶν,vt Heſych.exp. Itidē & Poll. l.7,βέλους δ᾽ αἱ ἀκίδες,ὄγκοι καὶ πώγωνες καλοῦνται.Il.δ,de iaculo quod ex Menelai corpore extrahebatur, Τοῦ δ᾽ ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι(vbi & in meo manuſcripto Homero exponitur αἱ ἐξοχαὶ τοῦ βέλους.)Et aliquanto antè, Ὡς δ᾽ εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας. (Nonnulli ibi ὄγκοι interpretantur Vnci, Vncini. vt idem ſit quod ὄγκινοι)Sic Budæus apud Athenæum libro 5,de naui Hieronis,ἄτλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἑξαπήχεις, οἳ τοὺς ὄγκους ὑπειλήφεισαν τοὺς ἀνωτάτω

καὶ ἐπισείγλυφον, interpretatur, Atlantes nouempûm-pedum altitudinis certis inſtertitiis firmatos; vt ſcalpturas prominentes ſummæ contignationis mutulorum vice fulcirent. Et paulo pòſt, πύργοι τε ἦσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι τὸ μέγεθος τοῖς τῆς νεὼς ὄγκοις. Polluci in homine ὄγκος dicitur τὸ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον ἀνέχον εἰς ὕψος, λαβδοειδεῖ τῷ σχήματι. Item, Amplitudo, ſeu μέγεθος, vt Heſych. exponit. In Geopon. τοῖς ὄγκοις μεγάλαι καὶ περισσοδάκτυλοι, pro his Varronis, Gallinæ ſpecie quàm ampliſſimæ, nec paribus vngulis. Ariſtot. De mundo, loquens de grandine, παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν ἀπορρηγνυμένων θραυσμάτων, οἵ τε ὄγκοι μείζους, αἵ τε καταφοραὶ γίνονται βιαιότεραι. Quæ Bud. ſic vertit, Interea pro fragmentorũ magnitudine quæ abrumpuntur, tum corpuſcula maiora grandinis, tum delapſus violentiores fiunt. ‖Item, Grauitas, Pondus, βάρος σταθμικόν, Euſtathio. βάρος à Suida quoque exp. in hoc loco Sophocl. in Electra, Μικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, de Oreſtis mortui cineribus. Sic accipi videtur & apud Plut. in Phoc. p. 243, ὡς γὰρ ἡ νομίσματος ἀξία πλείστην ἐν ὄγκῳ βραχυτάτῳ δύναμιν ἔχει, οὕτω λόγου δεινότης ἐδόκει πολλὰ σημαίνειν ἀπ' ὀλίγων. Quo genere loquendi vtitur idem & in lib. De orac. Pyth. θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. Et in Lycurgo, p. 14, de numiſmate ferreo, καὶ τούτῳ δὲ ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ ὄγκου δύναμιν ὀλίγην ἔδωκεν. Poſſet tamen in his locis ὄγκος accipi etiam pro ipſa mole.

Ὄγκος metaphoricè quoque vſurpatur: itidem pro Tumor, hoc eſt Faſtus, ſeu Animus elatus & inflatus. Vnde ab Heſych. exponitur ὑπερηφανία, φύσημα. Plut. De audiendo, δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ οἴημα καὶ τὸν τῦφον, ἢ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα, τοῖς ἐγχέαι τι βουλομένοις χρήσιμον· εἰ δὲ μή, γέμοντες ὄγκου καὶ φυσήματος, οὐ προσδέχονται. Idem in Coriolano, pag. 70, μεστὸς ὢν ὄγκου, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι. Idem in Pericle, pag. 49, μάλιστα περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ καὶ φρόνημα δημαγωγίας ἐμβριθέστερον, ὅλως τε μετεωρίσας καὶ συνεξάρας τὸ ἀξίωμα τοῦ ἤθους. Et βασιλικὸς ὄγκος, tumor & faſtus regius. Apud Suidam de Cratero Macedone, μέγιστός τε ὀφθῆναι καὶ οὐ πόρρω ὄγκου βασιλικοῦ. Philo De vita Moſ. lib. 1, ἐν μὲν ἐσθῆτι καὶ ἕδραις οὐδὲν ἐπιτηδεύων πρὸς σεμνότερον ὄγκον. vbi Turn. vertit, Nihil ad faſtum & ſpeciem ambitioſè exquirens. Alicubi in bonam partem interpretari poſſumus Grauitas, Amplitudo, Maieſtas: vt & præcedentium locorum quidam accipiendi videntur. Item ὄγκος φρονήματος, pro animo elato & inflato ſeu tumido. Apud Suidam, de Mauricio rege, συνεκέρασεν ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πρᾳότητος. Et δόξης ὄγκος pro Magna & ampla gloria. Apud Athen. lib. 1, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοισιν εὖ δόξης τιν' ὄγκον. (At Plato De leg. ὄγκον μεγάλης ἔχθρας ἐντίκτειν, pro Magnas parere inimicitias) ‖Oratio quoq; ὄγκον interdum habet. Dionyſ. Halicarn. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν ἀνηθοποίητον. id eſt, (B. interprete) Quod enim vel elatè vel affectatè enunciatur, id omne ſine morum expreſſione affectuúmq; dicitur. Sic apud Ariſtot. Rhet. 3, εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τάδε. Plut. De Demoſth. ὑπερβαλλόμενος ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τοὺς ἐπιδεικτικούς, grauitate orationis.

C. Ὀγκολογέω, Cum faſtu dico, Tumido ſermone iacto. ὀγκολογῆσαι Heſychio γογγύσαι. Apud eundem LEGITVR Ὀγκοπλεθεῖν, πέλεθον οὖσαν. cui expoſitioni vocabulum aliquod deeſſe videtur à librario omiſſum.

C. Εὔογκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amplæ molis vel compactæ. Vel etiã Iuſtæ molis. Ariſtot. Meteor. 4, τοιοῦτον γὰρ ἀποτελεῖ τὸ θερμόν, εὐογκότερον καὶ παχύτερον καὶ ξηρότερον. vbi Bud. interpr. Firmius, Magis compactum. At in v. l. habentur & hæc, εὔογκος τῷ πλήθει, ſe coaceruans. εὔογκος καὶ μικρός, contractus & paruus, Theophr. lib. 9 Hiſt. pl. Significat tamen potius εὔογκος Non nimius mole. A Suida exponitur εὐβάστακτος, Portatu facilis, Minimè grauis. Cibi quoque εὔογκοι dicuntur qui vel non nimium inflãt corpus, aut ſuo pondere non grauant. Athen. lib. 7, τὰ πετραῖα εὔογκά ἐστι καὶ εὔχυμα, καὶ πέττεται ταχέως. Paulo pòſt ſubiungit, πνευμάτων τε οὐκ ἔστι ποιητικά.

C. Ὑπέρογκος, Supramodum tumidus & turgidus, Nimia mole turgens. Plut. De educ. lib. ἡ μὲν γὰρ [videlicet λέξις] ὑπέρογκος, ἀπολίτευτός ἐστιν· ἡ δὲ ἰσχνή, λίαν ἀνέκπληκτος. Plato in epiſt. τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπερόγκους, ingentes & nimias opes. Et apud Arrian. ὑπέρογκον καὶ δυσέφικτον, Elatũ ſupra modum, Immenſum, Excellentem. Bud. Item Grauis & magnificus, ex Baſil. In v. l. exponitur etiã Superbus, Valde faſtuoſus, ἀλαζών, σοβαρός. Heſych. autẽ ὑπέρογκον exp. μέγα, ὑψηλόν, ὑπέρμετρον.

C. Προσογκής, In molem amplam diſtentus. v. l.

C. Ἐπόγκιαι, Sarcinæ & onera nauis, αἱ τοῦ πλοίου παραθῆκαι. Heſych.

B Ὀγκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tumidus, Inflatus, Magna mole aſſurgens. Xenoph. De re equeſtri, καὶ πλευρὰ δὲ ἡ βαθυτέρα καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα. Athen. lib. 1, ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις παθητική τε καὶ πολύκοπος. vbi exponi etiã poſſet Grauis.

Ὀγκηρός, οῦ, ὁ, Tumidus, Magnæ molis. Ariſtot. Ethic. 4, cap. 7, οὐ γὰρ κέρδους ἕνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ ὀγκηρόν. vbi ὀγκηρὸν redditur Elatio animi iactatióque. Sed quædam exemplaria habent ὀχληρόν. A B. exponitur Faſtuoſus in hoc loco X. Hell. 3, ὡς παραγενόμενα ποιοίη Λυσάνδρῳ τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγειν.

C Ὀγκόω, Tumidum reddo, Tumefacio, Amplifico. Et ὀγκοῖ in v. l. Tumefacit, Menſurã auget. Metaph. plerũque capitur itidem pro Tumidum reddo, Effero, Inflo. Ariſtoph. Veſpis, Ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, Οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθείς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, neque animum ſuſtuliſſe, ſeu ſpiritus tumidos ſũpſiſſe. Et Ὀγκόομαι, Tumidus reddor, Tumeſco, Molẽ capio magnã. Et metaph. Efferor, Inflor. Ariſtoph. Ran. Εἰ δὲ ταῦτ' ὀγκωσόμεθα κἀποσεμνυνούμεθα. vbi ſchol. exp. D ὑπερφρονήσωμεν, ἀλαζονευσώμεθα, μεγαλαυχήσωμεν. Et ὠγκωμένος ἐπὶ γένει apud Xen. Inflatus ob genus.

Ὄγκωσις, εως, ἡ, Inflatio, Tumor, vel Amplificatio.

Ὀγκωτός, οῦ, ὁ, Tumefactus, Elatus, Magna mole aſſurgens. In Epigrammati, ὀγκωτοῦ τάφου, in tumulum congeſti ſepulchri.

C. Διογκόω, Tumefacio, Inflo. vel, Magna mole diſtendo, Maius & grandius facio, Extollo. Apud Hermog. dictio aliqua διογκοῦν τὸ στόμα dicitur quæ ore grandiore & apertiore pronunciatur. λέξις δὲ σεμνή, πᾶσα μὲν ἡ πλατεῖα E καὶ διογκοῦσα κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, ὥστε στομφάζειν. Et turſus, μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸ στόμα. Aliud exemplũ ex eodem habes apud Bud. p. 95.

C. Ἐξογκόω, Tumidum reddo, In magnam molem eueho. Ex Eurip. ἐξογκώσεται, Creſcet, Magna mole aſſurget. At ex Herodoto, ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδύς, Onuſta facta eſt mihi aluus. vel etiam Turgida facta eſt, Intumuit, Inflata eſt. Metaphoricè quoque ἐξογκοῦσθαι, Inflari, Turgeſcere, vel Euehi: vt apud Baſ. ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος ἄπιστον ἐξογκούμενοι.

F Ὀγκύλλομαι, Efferor, Turgeo, & magnam molẽ præ me fero. Heſychio ὀγκύλλεσθαι eſt ἐπαίρεσθαι & ὄγκον περιβεβλῆσθαι. Apud Ariſtoph. in Pace, Ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσι κάλοις. Qui quum poſtea non traherent, ſed ſe trahere ſimularent tumidum quaſi nixum præ ſe ferentes, Trygæus dicit, οὐχὶ ξυλλήψεσθ' οἵ' ὀγκύλλεσθε; id eſt (inquit ſcholiaſtes) οἷα ὑποδείκνυσθε μὲν τῷ σχοινίῳ προσποιούμενοι ἕλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. vel, τὸν ὄγκον περιβάλλεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε. In dictis quoque & factis ὀγκύλλεσθαι dicitur qui effertur, & ſeſe iactitat. Athen. l. 9, Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος μάγειρος ἦν, καὶ οὐχ οὕτως ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὡς ὁ παρὰ τῷ Στράτωνι μάγειρος, non vſq; adeo ſe efferebat. vel etiam ſuperbiebat, Ceruice elata erat. vt Heſych. ὀγκύλλεσθαι exp. etiam ὑψαυχενεῖν, & Suid. σεμνύνεσθαι, Euſt. καυχᾶσθαι. ‖Ὀγκύλλεσθαι (inquit Erot. in Lex. Hipp.) Ἀττικῶς λέγεται τὸ ἐπηρμένα καὶ μέγα φρονεῖν· ὁ δὲ Ἱπποκράτης ὀγκυλλομένην λέγει κοιλίαν, τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην, quæ ſubitò intumuit. vt idem ſit cũ ἐξογκοῦσθαι, attolli in tumorem: ſicut Herodotus dicit H ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδύς. Sed notandum, apud Erotianum ſcribi ὀγκυλωμένην, vno λ, & per ω in penultima: quam ſcripturam memini me videre & in alio lib. manuſcripto. HINC Ὀγκύλος, Tumidus, Inflatus, Superbus. ὀγκύλον Heſych. exp. σεμνόν, γαῦρον.

¶Ὄγκη, ης, ἡ, Heſychio, γωνία, μέγεθος, Angulus ſeu Vncus,

A Magnitudo, Amplitudo.

Ὀγκίαι, Acerui, Tumuli. Heſychio θημῶνες, χώματα. itē σιδηροθήκη. quod potius ὄγκιον, vt mox dicetur.

Ὄγκιον, SIVE Ὀγκίον, AVT Ὄγκαιον, Vas in quo aliqua reponũtur. ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀποτίθενταί τινα, (inquit Etymol.) παρὰ τὸ ὀγκοῦσθαι πληρούμενον: vel, ὅπου ἀποτίθενται τὰ σίδηρα τῶν βελῶν. nam ὄγκους appellant τὰς ἀκίδας καὶ γλωχῖνας τῶν βελῶν. Similiter & Heſychio ὀγκίον eſt ἀγγεῖον ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. Et Euſt. ὄγκιον, ἡ θήκη τῶν ἀκίδων, παρὰ τὸ ὀγκῶδες εἶναι. Idem ex Lex. rhet. ὄγκοι, γωνίαι καὶ ὄγκαιον, ἀγγεῖον πλεκτὸν, ᾧ ἀπεῖς, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἱ καὶ ὄγκοι. Heſychio

B ὀγκίον eſt etiam πλέγμα κισοειδὲς ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις. Similiter & Pollux l. 10, τὸ δὲ ὄγκιον, σκεῦος πλεκτὸν εἰς ἀπόθεσιν σιδήρου ἢ ἄλλων τινῶν· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, τῶν Ὀδυσσέως πελέκεων. Locus Homeri eſt Od. φ, Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός.

Ὄγκινος, ου, ὁ, Vncus, Vncinus, Hamus. Apud ſcholiaſten Ariſtoph. ὀβελίσκον κάμψας, ὥσπερ ὄγκινον ποιήσας. In ſagittæ quoque cuſpide ſunt ὄγκινοι, hami ſeu vnci. Pollux lib. 1, τοῦ βέλους τὸ μὲν ἐπτερωμένον, εἴποις ἂν κεφαλὴν βέλους· ὁ δὲ

C σίδηρος, ἀκίς· καὶ τῆς ἀκίδος ὄγκινοι μὲν, οἱ πρὸς τῷ καλάμῳ γλωχῖνες δὲ, αἱ πρὸς τῇ ἀκμῇ προσβολαί. Sic apud Ouid. Sagittæ hamatæ, Arundo hamata.

Ὀγκὶς, in v. l. exponitur ὄγκος.

ὉΔΟ'Σ, οῦ, ἡ, Via, Iter. Od. β, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω, dux viæ ero, vel etiam itineris. Odyſſ. ο, — ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Odyſſ. λ, Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. ζ, — ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Iliad. π, — ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντες. Heſiodus Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Demoſth. τὸ καταρρέον ὕδωρ τῇ μὲν εἰς τὴν ὁδὸν, τῇ δὲ εἰς τὰ χωρία συμβαίνει

D φέρεσθαι, aqua defluens, partim in viam publicam, partim in fundos deferri ſolet. Idem, ἢ μὲν ἂν ἡ ὁδὸς ᾖ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν, in viam publicam. Xenoph. Pæd. 8, στῖχοι εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. Idem Xenoph. στενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς, ἢ ὀρεινὰς, ἢ πεδινάς. Et in prouerb. ὁδὸς σκληρά, via ſalebroſa. itidémque δύσβατος καὶ πετρώδης ὁδὸς, quam ἀπόκροτον vocat Thuc. Et apud Demetriũ Phaler. τραχεῖα ὁδὸς, & ἀνώμαλος ὁδός. (At metaph. Xen. Pædiæ 1, ἁπλουστέρα καὶ ἀληθεστέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός) Demetr. Phaler.

E αἱ πολλὰ σημεῖα ἔχουσαι ὁδοὶ καὶ πολλὰς ἀναπαύλας. Et apud Herodianum, λεωφόροι ὁδοὶ, viæ publicæ, ſeu regiæ: quæ abſolutè quoque λεωφόροι. Et βασιλικαὶ ὁδοὶ, eædem quæ λεωφόροι, regiæ. Plutarch. Demetr. 290, à tergo. Sic Gregor. διὰ τῆς λείας ὁδοῦ φέρων καὶ ἄγων ἀπόρου καὶ βασιλικῆς ὄντως. Et ἱερὰ ὁδὸς apud Pauſan. Atticis pag. 26, via ſacra quæ Eleuſinem ferebat. (At verò βραχεῖα ὁδὸς, cui opponitur μακρά, apud Latinos, Via breuis & longa. vel etiam Iter breue aut longum) Item apud Athenæum, libro 11, τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὁδῶν. Iti-

F démque apud Philonem lib. 3 De vita Moſis, ᾧ τὴν πρὸς ἀθανασίαν ἄγουσαν ἀνατέμνει ὁδόν. Thucyd. lib. 4, ἐχώρουν ἀθρόοι τὴν εἰς Θήβας φέρουσαν ὁδόν. Sic apud Virgil. — quò via ducit in vrbem. Idem, — via Tartarei quæ fert Acherontis ad vndas. qua loquendi forma vtitur & Liuius, vt Budæus quoque annotauit pag. 371, Græca etiam exempla ex Xenophonte & Pauſania proferens. Xenoph. Pædiæ 5, τῆς πρὸς ἐμὲ ὁδοῦ. Idem Hellen. 7, ἀποκλείσοντες αὐτὸν τῆς ἐπ' οἶκον ὁδοῦ. vbi ſubauditur ἀγούσης ſeu φερούσης, vt in præcedẽtibus. Legitur præterea

G τὴν ὁδὸν τέμνειν apud Thucydidem, quod Philo paulo antè ἀνατέμνειν dicit, pro Findere, ſeu facere viam quà iri queat. Sic idem Thucyd. ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε, vias rectas fecit. X. Anab. 4, dicit ποιεῖν τὰς ὁδοὺς, quod Latini ad verbum Facere viam, & Græci compoſ. ὁδοποιεῖν. Sic Hippocr. τὸ πνεῦμα ὁδὸν ποιέεται, καὶ χωρεῖ ἔξω, ſpiritus ſibi viam facit, atque erumpit. (At metaphoricè apud Demetrium, ὁδὸν τοῖς μείζοσι πονηροῖς ἀνοιγνύουσιν. Sic apud Virgilium, Aperire viam. Et apud Plut. De fort. Alexandri, libro 2, ποῦ σὺ καὶ πότε ταῖς Ἀλεξάνδρου πράξεσιν ὁδὸν ἔδωκας; Sic Cicero dicit, Dare viam alicui per

H fundum ſuum. Et, Nullas dant vias nobis ad ſignificationũ ſcientiã. cui cõtrariũ ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, quod ex Xen. attuli) Itẽ, ἐκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ, deflectere ſeu declinare à via, apud Plutar. De deo Socr. Et ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, decedere de via. Apud Athenæum lib. 13, ἐν τῇ ὁδῷ ποτὲ ἐκστῆναι ποτὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ. Sic Xenophon Sympoſ. ὑπανίστανται δὲ αὐτῷ ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδοῦ ἐξίστανται. Idem Pæd. 8, πολίταις δὲ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν. Idem τὰς ὀρεινὰς ὁδοὺς ἄγειν στρατιάν, Per vias montoſas, ſeu (vt alii) Montoſis itineribus ducere exercitum. Item apud Thucydidem li. 6, διαμαρτὼν τῆς ὁδοῦ. Et lib. 3, τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐσφερομένους. Virg. & Terent. quoque dicunt Errare via. Contrà apud Luc. τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν, pro Inuenire viã. Xenoph. Apomn. 2, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο. Idem, τρέπεσθαι ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον, quod Cic. vertit, Viuendi viam ingredi. qui apud Plat. ὁδὸν πορεύεσθαι itidem interpr. Viam ingredi. Plut. Polit. præc. μίαν ὁδὸν πορεύεσθαι τὴν ἐπὶ τὸ βῆμα, quod Thuc. paulo antè χωρεῖν ὁδόν. Idem Symp. 8, κοινήν τινα καὶ πάτριον ὁδὸν βαδίζειν. Et apud Thuc. lib. 3, μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε. Philo De vita Moſis lib. 1, πολλῶν ἡμερῶν ἔξω τῆς χώρας προεληλυθώς. v. Cic. Quum progreſſus eſſet multorum dierum viam. Et Cæſ. Tridui viam à ſuis finibus proceſſiſſe. Plato Polit. 1, ὁδὸν προεληλυθότων ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι. Apud eundem ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων, Cic. vertit Tanquam longam aliquã viam confeceris. Xen. Pæd. 5, ὁδὸν μακρὰν ἥκων. Sicut verò Latini dicunt non ſolùm Ire viam, Inſiſtere viã, ſed etiam Ire via, Inſiſtere viæ, ita Græci nõ ſolùm βαδίζειν ὁδὸν ſed etiam βαδίζειν ὁδῷ, nec non ἐν ὁδῷ. ſicut ἐν τῇ ὁδῷ πορεύεσθαι apud Thucydidem. Luc. ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων χωλὴν ἄγοις. Idem, αὖ ποτε φιλοσόφῳ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω. (At Thuc. lib. 2, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, ne per vias proderentur) Plut. De orac. δείκνυσι τὴν ὁδὸν ᾗ βαδίζει τὸ πορευόμενον, qua via it ſeu cui viæ inſiſtit. Aliquãdo verò ὁδῷ βαδίζειν eſt Recta via progredi. cuius ſignif. exempla habes apud Bud. p. 336. Sic apud Theodor. l. 2 De prouid. ὁδῷ τινων βαδίζοντες διατέμνωσιν τὰ ἀέρος τὴν φύσιν. Idem l. 1, πῶς δὲ ὁ λόγος ὁδῷ βαδιζέτω, interrupto curſu progrediatur. Plut. Lyc. ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐν ἔργῳ γίνεται, curſum ſuum agit. Itidémque ὁδῷ προϊέναι, Progredi, Proficere, Promouere. Ariſtid. ὁδῷ προϊέναι αὔξοντες φιλοτιμίαν. At ὁδῷ προβαίνων Bud. ex Chryſoſt. ad Cor. 46, affert pro ſenſim progrediens. Item πρὸ ὁδοῦ γίγνεσθαι, progredi. Il. λ, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ὤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Et apud Luc. in Herm. ἀεὶ σπουδαῖόν τι προσφέρων καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα, & cuius beneficio in bonis diſciplinis progrediaris. vel etiam, Quod vtile & commodum eſſe poſſit. (Apud Syneſ. autem epiſt. 125, ἐπειδὰν πρὸ ὁδοῦ γενώμεθα, redditur, Vbi parati ad viam fuerimus) Πρὸ ὁδοῦ ἔσται, Opportunũ & commodum erit. Budæus pagina 715, ex Ariſtotele libro 1 De gen. anim. πρὸ ὁδοῦ γὰρ οὕτως ἔσται. Alibi verò πρὸ ὁδοῦ εἶναι dicitur pro eo quod in promptu eſt, obuiũ occurrens. Et ex eodem, libro 4 Hiſt. anim. συμβαίνει πρὸ ὁδοῦ πρὸς τὴν ὀχείαν, ad procliuitatem coitus confert. Ὁδοῦ πάρεργον, Obiter. Themiſt. in 3 Phyſ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδοῦ, φασὶ, πάρεργον εἰρήσθω. Cic. ad Att. Nam ὁδοῦ πάρεργον volo te hoc ſcire. id eſt, vt interim à propoſito digrediar. Bud. pagina 843. ‖ Ὁδὸς, Via & ratio, ſeu μέθοδος. Budæus pagina 336, ex Ariſtotele. Sic Demoſthenes Olynth. 3, τὴν ὁδὸν τὰ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν ἀσφαλῆ. Iſocrates ad Demon. ὅσοι τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, qui hanc vitæ viam inſtiterunt. Xenophon Pæd. 1, τίνα δὲ ὁδὸν ἰὼν τοῦτο πράττων ἱκανὸς ἔσομαι; Plut. Lyc. ἑτέρα προῆλθεν ὁδῷ, καὶ κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν. Ariſtophanes Nub. Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ, Μίαν ηὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Apud Latinos quoque Inuenire viam eodem modo dicitur: itidémque apud Thucydidem ὁδοὶ πολέμου πολλαὶ pro πορισμοί. Et βιαίαν ὁδὸν, in vulg. lexicis Rationẽ cõtentioſam & pugnacem. Huc pertinere videtur καθ' ὁδὸν, pro Rectè. Plato libro 4 De rep. καθ' ὁδόν τι λέγεις, καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως. ‖ Ὁδοὶ Θεοῦ dicuntur Via & ratio qua dei prouidentia omnia regit & gubernat. Ad Romanos capite 11, ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί σου, viæ tuæ. Apocalypſ. cap. 15, δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου. Aliàs ὁδὸς Θεοῦ dicitur Via qua ad eum itur. Matth. 3, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Ioan. 1, Εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Matth.

κε, τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις. Hebræorum more ὁδὸς A dicitur etiam Vitæ inſtitutum: item Secta, αἵρεσις. Act. Apoſt. 19, κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Chriſtianiſmum: vel etiam, Viam Domini, Viam ſalutis. Act. 9, de Paulo, ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, Si quos inueniſſet huius ſectæ, Si quos inueniret qui eam vitæ fideique viam ſequerentur.

Ὁδὸς, Auxilium viæ, vt Virg. loquitur: quod latius extendi poteſt quàm Viaticum. Il. ι, Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι, Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. nã ibi ſchol. exp. πάρεστι σοι τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἡτοιμασμένα. B Mallet tamen fortaſſis aliquis, Via patet, Ire licet.

Ὁδὸς, Inſidiæ quæ iuxta viam ſtruuntur. Il. α, Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ αὐδρεσσιν ἴφι μάχεσθαι. (quod alibi dicit, Οὔτε λόχονδ᾽ ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ) Vbi annotat Euſt. veteres ὁδὸν ἤθελεν exponere εἰς λόχον ἀπελθεῖν, afferentes ſimilẽ vocabuli ὁδὸς vſum ex orat. Demoſth. in Ariſtocr. ... ἐκ λόχων. 1. ἐν λόχῳ. Sed Euſt. & aliter accipi poſſe tradit, vt videlicet ὁδὸς ibi πλατυκώτερον dicatur πρὸς δήλωσιν αὐτοπροσώπου πράξεως: vt ſunt τὸ ἐπὶ λείαν ἀπελθεῖν που, & τὸ ἐπὶ κατασκοπεύσαι λαοῦ, ἢ τείχους C ἀναμετρῆσαι. poſſe etiàm dici de legatione. Alibi tamen idem rurſus annotat, illud hemiſtichium, Οὐδὲ λόχονδ᾽ ἰέναι, eſſe παραφραστικὸν ſiue ἑρμηνευτικὸν huius, ὁδὸν ἐλθέμεναι. Sic in v. l. ἐνεδρευθεὶς καθ᾽ ὁδὸν, pro ὁ λοχώμενος, Qui in inſidiis ſubſidet, Qui in ſubſeſſis deliteſcit; ſeu Inſidiator viæ, Subſeſſor, vt Cic. & Seru. loquuntur: qui & ὁδοιδόκος & ὁδούρης. Qui tamẽ locus (ſicut & is qui ex Demoſth. affertur) in propria etiam ſignif. accipi poteſt.

Ὁδὸς alicubi reddi poteſt etiã Iter (vt dictum eſt) itẽ Profectio. Od. δ, Αἴγυπτόνδ᾽ ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, D longo ac difficili itinere in Ægyptum ire. Od. κ, Ἀλλ᾽ ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἱκέσθαι Εἰς Ἀΐδαο, aliud prius iter faciendũ eſt. Od. α, Ἀλλά γε νῦν ἐπὶ μεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. Od. δ, ἔμεινε καὶ ἐσσύμενος περ ὁδοῖο. Od. α, Μή μ᾽ ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. Demoſth. Pro cor. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς μάχης γεγενημένης. Xen. Pæd. 3, δέχ᾽ ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Plut. Alex. εἰ ὁδὸν βαδίζοι μηδὲ ἴχνη ἐπιγνοὺς. Herod. lib. 3, αὐτὸς δὲ τῆς ὁδοῦ εἴχετο, μηδεμίαν αὐοχὴν ἀναπαύλης διδοὺς, iter faciebat ſine intermiſſione. Eodem lib. τῆς ἐπὶ τὸν Ἀλβῖνον ὁδοῦ εἴχετο, intẽdebat iter ad- E uerſus Albinum ſuſceptum. Lyſ. ῥᾳστώνην ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας, facilem modum inueni longioris itineris conficiendi. Syneſ. epiſt. 54, ὀνήσομαι τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, hoc boni conſequar ex profectione mea. Plutarch. De deo Socr. ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ᾽ ἐπανόδους. Et ἐν ὁδῷ εἶναι, quod Cic. quoque dicit Eſſe in itinere. Thuc. ὁρῶντες ἤδη σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας. Sic accipi poſſunt & primi tmematis loci quidam. Vſurpatur enim Via interdum pro Iter: & rurſum Iter F nonnunquam pro Via.

Ὁδὸς Euſt. deriuat ab ἔω ſignif. πορεύομαι.

C. Ὁδοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui viam facit, hoc eſt Qui viam ſeu viãs munit & ſternit, Cuius munus eſt facere vel etiam reficere vias aut publicas aut militares. Æſch. contra Cteſiph. ἦσαν δὲ καὶ ὁδοποιοὶ, καὶ σχεδὸν τὴν ὅλην διοίκησιν εἶχον τῆς πόλεως. Et in exercitu ὁδοποιοὶ, qui vias muniunt. Xen. Pæd. 6, p. 96, ὑμεῖς οἱ τῶν ὁδοποιῶν ἄρχοντες, vos qui præeſtis iis qui viam muniunt exercitui. Bud. p. 795, Magiſtratum illum Athen. quẽ Æſch. paulo antè ὁδοποιὸν vocat, (ſicut & Demoſth.) Latinè dici poſſe Viatorẽ ſcribit. G VNDE Ὁδοποιΐα, ας, ἡ, Viarũ munitio, Ipſa actio vel munus faciendi ſeu muniẽdi viã vel vias. Apud Xen. Pæd. 6, pag. 95, in oratione ad milites, τούτους δ᾽ ἔχοντας τὰ τε πρὸς τῶν ἁμαξῶν κατ᾽ ἴλας πορεύεσθαι, ὅπως ἤν τι δέῃ ὁδοποιΐας, ἀθρόοι ἐνεργοὶ ὦσι, ſi vias facere & munire opus ſit. ET Ὁδοποιέω, ῶ, Viam facio, Viam munio, Tranſitum præſtruo. ὁδὸν ποιοῦμαι, vt ſuprà habuimus. Luc. Demon. ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. vbi nota accuſ. Eſt enim ibi ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, Viam faciens per inuia, ſeu Viam patefaciens. Demoſth. τὸ ὕδωρ τά τε χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὡδοποίει, corrumpebat fundum & reddebat H peruium magis. Herodian. lib. 3, τὸν δὲ τόπον ὁ χείμαρρος ἀνοίξας ὡδοποίησεν. Et cũ datiuo perſonæ apud Greg. σφηκίαι προδραμοῦνται, ὁδοποιοῦσαι τῷ Ἰσραὴλ, quaſi viam præeuntes, & tranſitum aperientes. Ariſtot. Metaph. 1, A προϊόντων δ᾽ οὕτως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς, καὶ συνηνάγκασε ζητεῖν, res ipſa eos produxit & progredi coẽgit. Sic idem Rhet. lib. 3, ὅπερ ὥσπερ ὁδοποιεῖ τῷ ὑποκρίνεσθαι. Latini quoque dicunt in metaph. ſignif. Facere viã alicui, Patefacere viam alicui ad aliquam rem, Sternere viam. vel Aditum patefacere. Interdum datiuo perſonæ additur accuſat. rei. Damaſc. de Chriſto orante loquens, προσεύχεται, ἡμῖν ὁδοποιῶν τὴν πρὸς Θεὸν ἀνάβασιν. Sic Greg. De homine, δι᾽ ὑψηλοτέρας δυνάμεως ὁδοποιεῖ τοῖς ἀνθρώποις τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως πίστιν, viam ad fidem re- B ſurrectionis munit, Aditum ad fidem patefacit. Bud. Paſſ. Ὁδοποιοῦμαι, Via mihi fit ſeu patefit, Via mihi apẽritur ſeu ſternitur. Bud. interpr. Progredior, Promoueo, Proficio: ex Greg. afferens, ἡ κακίας ἐγκοπτομένης δυσπάθεια τῶν πονηρῶν, ἡ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης εὐπάθεια τῶν βελτιόνων. vbi ὁδοποιεῖσθαι oppoſuit τῷ ἐγκόπτεσθαι, id eſt Interpellari, Interrumpi quo minus ad exitum perueniat, & curſum intercidi, τὴν ὁδὸν ὑποτμηθῆναι. Bud. ‖ Ὁδοποιεῖν, Redigere ad methodum. nam ὁδὸς interdum mẽthodum ſeu rationem & velut artificium ſignif. Sic C exponitur hic locus Ariſtot. lib. 1 Rhet. ἐπεὶ δὲ ἀμφοτέρως ἐνδέχεται, δῆλον ὅτι εἴη ἂν αὐτὰ καὶ ὁδοποιεῖν. INDE Ὁδοποίησις, εως, ἡ, Viarum munitio, ſeu Viarum ſtratura, vt Sueton. loquitur in vita Claudii. Vel Munus vias ſternẽdi, quæ & ὁδοστρωσία, & ὁδοποιΐα. Metaphoricè accipitur pro patefactione aditus, vt ita dicam. Ariſt. Rhet. 3, τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, ἐν αὐλήσει προαύλιον. πάντα γὰρ ἀρχαὶ ταῦτ᾽ εἰσὶ καὶ οἷον ὁδοποίησις τῷ ἐπιόντι. Cic. etiam l. 2 De orat. dicit principium ſiue prooemiũ habere debere aditũ ad cauſam & D cõmunitionẽ. ET Ὁδοποιητικὸς, οῦ, ὁ, Qui viam facere & aditum patefacere ad aliquid poteſt. vt Ariſtot. in Eth. dixit ἕξιν ὁδοποιητικὴν μετὰ λόγου, habitum animi ratione viam facientem ſeu munientem.

C. 2. Προοδοποιέω, Viam præſtruo, Viam patefacio. aut Viã præbeo. Ariſtot. προωδοπεποίηκε γὰρ τῷ φόβῳ, viam metui patefecit. Idem in 7 Polit. πάντα γὰρ δεῖ τὰ τοιαῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβὰς, Hæc iam antegredi oportet in infantia, vt iis aſſuefacti pueri paratiores ſint & opportuniores ad maioris ætatis inſtituta. προοδοποιεῖν E enim ſignif. etiã Præparare & quaſi imbuere, vt apud eundem in ſect. 2 Probl. τὸ μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε καὶ παρεσκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν. Hæc inter alia Bud. pag. 715, vbi προοδοποιῶ σοι τοῦτο interpret. Sum tibi autor, & exemplũ præbeo. Quò pertinet hic Plut. in Sol. πολλὰ προσυνηργάσατο καὶ προωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας, multorum ei adiutor fuit ad condendarũ legum rationem. Primo Ariſtot. loco ſimilis eſt hic Plut. Symp. 4, προσφύεται γὰρ ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τῷ στόματι τῆς ὄψεως προοδοποιούσης, viam patefaciente ſeu mu- F niente. pro Præparo accipitur apud Plutarch. quoque in Lyc. προοδοποιεῖ τῷ Λυκούργῳ τὴν παίδευσιν αὐτῶν, eos Lycurgi inſtitutis præparat. Eſt etiam προοδοποιῶ (inquit B. ibidem) idem quod προοδοποιοῦμαι. Ariſtot. in 2 Rhet. ὥστε προωδοποίησε τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ, propenſa eſt ſenectus ad timiditatem. Προοδοποιοῦμαι, Procliuis ſum, Præparatus ſum. Ariſtot. in 2 De part. προοδοποιεῖται οὖν τῷ πάθει τὰ τοιαύτην ἔχοντα ἐν τῇ καρδίᾳ κρᾶσιν, ſuapte natura proniora ſunt & magis obuia. Idem, τὰ δ᾽ ὀλίγαιμα ἤδη προοδοποιεῖται πρὸς τὴν φθορὰν, opportu- G niora ſunt ad interitum. Hæc Bud. loco citato: vbi & aliud ex eodem Ariſt. exemplum profert. Pro Pronus & propenſus ſum accipitur apud eũdem Ariſtot. προοδοποιεῖται πρὸς τὴν τερατοτοκίαν, propenſus eſt ad monſtroſam partionem. Et Probl. ſect. 6, προοδοποιεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ καταψύχεσθαι, ad refrigerandum ſua natura habilis redditur. Ex eiuſdem lib. 3 De part. anim. προοδοποιεῖται πρὸς τὸ ἄνω, Vergit ad ſitum ſuperiorum, Gaza interpr. Προωδοπεποιημένος, Præparatus, In quo vel ad quem via iam quaſi facta ſeu patefacta eſt. Ari- H ſtot. l. 2, σχολάσαντες δὲ αὑτοὺς μὲν παρεῖχον τῷ νομοθέτῃ προωδοπεποιημένους διὰ τὸν στρατιωτικὸν βίον.

C. Ὁδοσκοπέω, Vias obſeruo. Vide in ὁδοιδοκέω.

C. Ὁδοστάτης, ου, ὁ, Stationarius, Viarum cuſtos. B.

C. Ὁδοστρωσία, ας, ἡ, Viarum ſtratura. vel Munus ſternendæ viæ. Iuſtinianus, ὁδοστρωσίας ἢ γεφυρῶν οἰκοδομῆς.

C. Ὁδοφύλαξ, Viæ cuſtos. Vel, Qui viatores in via obſer- A
uat. Vide in Ὅδουρος.

C. Ὁδοιδόκος, ου, ὁ, Qui vias inſidet & viatores intercipit, Qui in via excipit viatores, Viarum obſeſſor. ſeu Inſidiator viæ, vt Cic. loquitur. Heſychio ἐνοδος λῃστής, ἐνεδρευτής: item κλώψ, πανοῦργος. Suid. ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πανοῦργος, κλώψ. Eadem vox & apud Feſtum reperitur, qui exponit Latro atque obſeſſor viarum. Athen. lib. 5, ἐξαπέσελλε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν χώραν ὥσπερ ὁδοιδόκους τῶν ἀποχωρούντων, οἵτινες αὐτοὺς ἀνῆγον ὡς αὐτὸν, καὶ ἀκρίτως ἀπώλλυε πρὸς βασανίοις καὶ στρεβλώσεσι. Euſt. annotat euphoniæ gratia ι inſeri, ſicut & in ὀλοοίτροχος. VNDE Ὁδοιδοκέω, In via viato- B
res excipio, Vias inſideo. Euſt. ὁδοιδοκεῖν exp. ὁδοσκοπεῖν, ſicut Heſychius & Suidas, τὰς ὁδοὺς ἐπιτηρεῖν, Vias obſeruare.

C. Ὁδοιπλανέω, Errabundus iter facio, Erro, ſeu Pererro. Ariſtoph. ἐπρυχόμεσθα διὰ τῶν Καϋστρίων πεδίων ὁδοιπλανοῦντες.

C. Ὁδοιποιέω, Viam facio ſeu munio. v. l. Suprà ὁδοποιέω.

C. Ὁδοιπόρος, ου, ὁ, Qui per viam iter habet, Viator. Plut. Symp. 3, ὥσπερ ὁδοιπόροι δι' ἀδύνειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντες, εἶτα πάλιν ἐρχόμενοι. Idem, οἱ λίθω πρὸς οἷς παίσαντες ὁδοιπόροι. C
Homerus autem vſurpauit pro Comes, συνοδος, vt exponitur Il. ω, Ὅς μοι πιόνδε ἥκεν ὁδοιπόρον αἰπόλῳ.

VNDE Ὁδοιπορέω, ῶ, Iter facio. Philo De vita M. lib. 1, ἄραντες δ' ἀπὸ θαλάττης μέχρι μέν τινος ὡδοιπόρουν, aliquandiu iter fecerunt. Herodian. lib. 8, ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως. Et lib. 3, ὑπὸ νιφετοῖς καὶ χιόσιν ἀκαλύπτω τῇ κεφαλῇ ὡδοιπόρει. ET Ὁδοιπορία, ας, ἡ, Profectio, ſeu Iter, vt Cic. ὁδοιπορίας apud Xen. interpr. Itinera, p. 47. mei Cic. Lexici. Xen. Œcon. ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις, in itineribus conficiendis. Herodian. lib. 2, τῆς ὁδοιπορίας τοῖς σταθμοῖς, D
quibus locis itinere illo remoratus ſit. Idem lib. 3, ὁδοιπορίας μήκει καὶ τάχει, habita ratione itinerum longitudinis & celeritatis. Et lib. 4, τῇ συνήθει τάχει τῆς ὁδοιπορίας χρησάμενος. Eodem lib. τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο (pro quo aliquando dicit τῆς ὁδοῦ εἴχετο, Intendebat ſuſceptum iter) Eodem lib. διὰ τῶν δυσχιμέρων ὀρῶν τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος, iter faciens. Sic lib. 7, σχολαιτέραν τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, tardius iter faciebat. Contrà lib. 3, ἀνύσας δὲ πολλῷ τὴν ὁδοιπορίαν τάχει, confecto magna celeritate itinere. ET Ὁδοιπορικὸς, ὁ, Qui viatoris eſt, Ad viã pertinẽs, ſeu Via- E
torius. vt Plinius dicit Viatoria vaſa & Viatoria cubilia. Herod. lib. 5, ἐσθῆτα ὁδοιπορικὴν λαβών. vbi Polit. vertit Veſtem itinerariã. Itẽ ὁδοιπορικὸν, Itinerariũ, vt Suet. vocat. i. Libellus iter aliquod deſcribens. AT Ὁδοιπόριον dicitur Merces ſeu donũ quod comiti aut duci itineris, & cuicũque qui deduxit datur. Od. ο, Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο. id eſt, inquit Euſt. μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ὑπὲρ τῆς πλεύσεως: annotans ibidem, καὶ τὸ δῶρον τὸ ὑπὲρ συνοδεύσεως rectè dici poſſe ὁδοιπόριον. BICOMP. Διοδοιπορέω, F
Iter facio per, Permeo. ET Ἐξοδοιπορέω, Iter facio ſeu proficiſcor ex aliquo loco, Exeo. ET Προοδοιπόρος, Qui in itinere præit. Heſych. in ὁδοῦρος. ET Συνοδοιπόρος, Comes. pro quo Hom. dicit ὁδοιπόρος. Vtitur Heſych. quum συνοδος exp. συνοδοιπόρος.

C. Ὁδηγὸς, οῦ, ὁ, Dux viæ, ſeu itineris. Plut. Alex. τῶν ὁρῶν οἷα πρὸς ἤσαν τοῖς ὁδηγοῖς, συγχυθέντων. Liuius ducem ſimpliciter dicit, ſubaudita tamen voce Viæ, vt ſuprà videre potes in Ἀνασαυρόω. VNDE Ὁδηγέω, Dux itineris ſum, Duco. τὴν ὁδὸν ἄγω, vt ſuprà habuimus. Phocyl. τυφλὸν ὁδήγει. Act. Apoſt. cap. 8, ὁδηγήσῃ με, mihi dux viæ fuerit. G
Naz. φῶς τὸ ὁδηγῆσαν τὸν Ἰσραήλ. ET Ὁδηγία, ας, ἡ, Deductio. Suidæ ἡ πομπή.

C. 2. Καθοδηγὸς, οῦ, ὁ, Dux viæ, Qui aliquem deducit. idem cum ὁδηγός. VNDE Καθοδηγέω, Dux viæ ſum, Deduco. ET Καθοδηγία, ας, ἡ, Deductio. vt ὁδηγία.

C. 2. Μεθοδηγέω, Aliter duco & monſtro viam. In Epigr.

C. Ὅδουρος, ου, ſIVE Ὁδούρης, Qui vias cuſtodit: ſed plerunque in malam partem capitur pro latrone & obſeſſore viarum, vt ὁδοιδόκος. Euſt. pag. 1445, ὅδουροι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. vbi proparoxytonως H
ſcribitur: paroxytonως autem apud Heſych. ὁδοῦρος, ἐνεδρευτὴς καθ' ὁδὸν, (viæ inſidiator, Cicer.) ὁδοῦ κατάρχων, προοδοιπόρος, κακοῦργος. quod ὁδοῦρος Pind. ſchol. annotat in frequentiori vſu eſſe quàm ὁδούρης, quod ab Heſych. exp. ὁ τῆς εἰσόδου ἄρχων ἢ κατάρχων, Qui iter auſpicatur, Qui in itinere præit. Idem ὁδουρεῖς exp. τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας, Latrones & viarum obſeſſores.

C. Ἄμφοδος, ου, ἡ, Biuium, vel Circuitus, vt Camer. ex Xen. Anab. ἀμφόδους χαλεπή. AT Ἄμφοδον, ου, τὸ, Via vrbis, id eſt Vicus, Platea. ἄμφοδον apud Suid. ῥύμην, δίοδον. iti démque Heſychio ἄμφοδα, αἱ ῥύμαι, ἀγυιαί, δίοδοι.

VNDE Περιάμφοδος, Qui circum plateã eſt, Qui plateam circumit. vel In circuitu ſitus. περιάμφοδοι οἰκίαι Budæo in Annot. poſt. Ædes principum à priuatorum domibus diſtinctæ, quas Latini inſulas vocant. ET Ἀμφόδιον, ου, τὸ, apud Luc. Paruus vicus ſeu Parua platea, Angiportus.

C. Ἄνοδος, ου, ἡ, Via quæ ſurſum fert, Aſcenſus. Herod. lib. 3, φράξαιτε πᾶσαν τὴν εἰς Καπιτώλιον ἄνοδον, viam qua aſcẽditur ad Capitolium. Ἄνοδος pro Aſcenſus ſeu ἀνάβασις, affert Bud. ex lib. 2 Anab. circa principium. A Suida exponitur ἐπάνοδος, qua voce ſignificatur Reditus: quo ſenſu potius DICITVR Ἐπάνοδος. Herodian. lib. 8, τὴν ἐς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ, Romam reuerti conſtituit. Et lib. 7. οὐχ ὑπαρχούσης αὐτοῖς ἐπανόδου, reditu intercluſo. Plut. De deo Socr. ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐπανόδους. ‖Eſt etiã σχῆμα λέξεως apud rhetores. Iul. Rufiniano ἐπάνοδος eſt quũ duabus breuib' pluribúſve propoſitis, ad ſingularem enarrationem recurritur. vt — diuellimur inde, Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus æuo Iam grauior. Latinè dicitur Reuerſio vel Regreſſio. ‖Item Iteratio, Repetitio breuis capitũ & ſummæ eorum quæ dicta ſunt, ſeu Peroratio. Exemplum ex Platonis Phædro habes apud Bud. pag. 109, vbi ab ipſo Platone dicitur τέλος λόγων & τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα ὑπομνῆσαι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας περὶ τῶν εἰρημένων. Ab eodem ἄνοδος EST Δυσάνοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aſcenſu difficilis, Ad quem ægrè aſcenditur, Arduus. vel ſimpliciter Acceſſu difficilis. nam δυσάνοδος τόπος in v. l. Locus ad quem non ſit tutum accedere.

Ἄνοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuius, Per quem via non patet, Per quẽ iter fieri nequit, ἀδιέξοδος. Xen. τὴν μὲν γὰρ ἄνοδον, τὴν δὲ ὁδὸν εὑρήσομεν τὸ ὄρος. Eurip. ἄνοδος δίοδος, via ſeu tranſitus inuius. In v. l. ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς ἄνοδος, arx Iouis in edito ſita: non nominato autore. VNDE Ἀνοδία, ας, ἡ, Via inuia, ſeu Iter imperuium: quorum illo Virg. hoc Tacit. vtitur. Philo De vita M. lib. 1, δυσπορεύτους καὶ μακρὰς ἀνοδίας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις αἰθυσσόντες. vbi Turn. vertit, Auios ineunt calles lõgos & impeditos. Eodem lib. θαρσάμενος ἀνοδίᾳ χρώμενος. Paulo poſt dicit, διὰ βαρβαρίας καὶ ἀτριβοῦς ἐρήμης βαδίζοντας. &, διέξοδον οὐκ ἔχοντας. Plut. διὰ πεδίων ἀνοδίας καὶ πλαίας. Interdũ ἀνοδίᾳ aduerbialiter capitur, vt & Suid. annotat, hunc locum citãs, οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν, per loca inuia ſeu auia. Sic apud Cebetẽ, ἀνακάμπτουσι καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Et Plut. De loquac. φυγὴν ἵππῳ μετὰ τεσσάρων ἢ πέντε ... ἀνοδίαις καὶ πλαίαις πολλὴν δρόμον, per loca inuia.

C. Ἄφοδος, ου, ἡ, Diſceſſus, Digreſſus. ἄφοδος, eſt ἀποχώρησις, vt contrà ἔφοδος eſt ἐπέλευσις: autores Suidas & Etymologiſtes. ſed hic ἀναχώρησις habet pro ἀποχώρησις. Accipitur autem ἄφοδος in hac ſignificatione cum apud alios tum apud Athenæum. Sic & apud Xenophõtem Hellen. 6, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, ὅπως μὴ δοκοίη φοβούμενος σπεύδειν τὴν ἄφοδον. ‖Apud eundem eſt ἀναχώρησις, id eſt Reditus. περὶ ἱππικῆς, vbi de equis contumacibus loquens, ſcribit, καὶ πρὸς τὰς οἴκαδε ἀφόδους φθόρουσιν ἐκ τῶν ἱππασιῶν. Idem in Laced. politia, παραπατεῖν τι πρὸ ἀναγκάζονται ἐν τῇ οἴκαδε ἀφόδῳ. Sic & apud Herodotum ἄποδος (Ionicè pro ἄφοδος) in Melpomene, καὶ ἦν τι κατὰ νόον προσχώμεθα εὑρόντες Σκύθας, ἔσται ἄποδος ἡμῖν· ἦν τε καὶ μὴ σφεας εὑρεῖν δυνώμεθα, ἥ γε ἄποδος ἡμῖν ἀσφαλής. ‖Ἄφοδος eſt etiam pars fabulæ. Vid. in libr. Ariſtot. De arte poet. Quum chorus è theatro non rediturus diſcedit, diſceſſus ipſius (vt teſtatur Poll.) ἄφοδος non ἔξοδος appellatur.

Ἄφοδος peculiari ſignificatione, & quidem non minus vſitata, Receſſus ſeu digreſſus aut ſeceſſio ad exonerandam aluum. ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι, inquit Heſychius. Sed accipitur etiam pro latrina, id eſt loco ad exonerandam aluum apto. qua in ſignificatione vtitur

Lucianus. & ita debet intelligi in hoc quoque Antiphanis loco apud Athenæum, lib.10, *Ὅστις δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ, Μικροῦ πεποιθὼς ἀθλίῳ νομίσματι, Εἰς ἄφοδον ἐλθὼν, πᾶσιν αὐτὸν ὄψεται Ὅμοιον.* Latrinam quidam interpretantur in eo ſenſu. ‖Capitur etiam (& quidem frequentiſſimè) pro ipſis excrementis, ſeu ſtercore. Nec ſolùm ſtercus humanũ ſignificat, ſed & quoduis aliud, cum apud alios tum apud Dioſcoridem paſſim. vt lib.2, ἡ *προβάτων ἄφοδος*, Stercus ouillum. Alibi, *ἄφοδος πυῤῥὰ ὀρνίθων*. Alibi, *περιστερῶν ἄφοδος ξηρά*. Cæterùm notandum eſt, in *ἄφοδος* hanc poſtremam ſignificationem habente, aliter Euſtathium & Etymologiſtem accipere præpoſitionem ἀπὸ quàm quum alias ſignificationes habet. *ἄφοδος* (inquit Etymologiſtes) *ὁ ἀπόπατος, οἱονεὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος. πάτος γὰρ ἡ ὁδός*. Euſtathius autem, Quoniam (inquit) idem valent *πάτος* & *ὁδὸς*, vt ab *ὁδὸς* fit *ἀφοδεύειν*, ſic *ἀποπατεῖν* à *πάτος*, quod Heſiodus dixit *ἐκτὸς ὁδοῦ*. His aſſentitur & Nicandri ſcholiaſtes, exponens vocem *ἀφόρδια*, de qua in proximè ſequente annotatione dicetur.

Ἀφόδιον, ου, τὸ, Excrementum, Stercus. Exiſtimo autem *ἀφόδιον* pro *ἄφοδος* forma dimin. dici. Nicander DIXIT Ἀφόρδια, inſerto ρ, in Theriacis, *Τῆς δ' ἐξ εἴκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρός*. id eſt *σκύβαλα*, inquit ſcholiaſtes. Et in Alexipharmacis, — *τὰ δ' ἤλιθα γαστρὸς ἀφόρδια κινώσῃσι*. Vbi idẽ ſcholiaſtes exponit *τὰ ἀφοδεύματα*: addens, *οἱονεὶ τὰ ἄποθεν τῆς ὁδοῦ. ὥσπερ ἀποπατήματα τὰ ἄποθεν τοῦ πάτου, ἤτοι τῆς ὁδοῦ*. At Etymologiſtes & Suid. habẽt, *ἀφόρδιον*, id eſt *ἀκαθαρσίαν*, dici ab *ἀφορίζω*. Etymologiſtes tamen addit poſtremò, *ἢ ἀφοδιὰ καὶ ἀφορδιά*. Vbi retracto in antepenultimam accentu legendum puto *ἀφόδια* & *ἀφόρδια*. vt ſentiat, ſecundum aliorum opinionem, *ἀφόρδια* pro *ἀφόδια* vſurpari.

Ἀφοδεύω, Fut. *δεύσω*, (ab *ἄφοδος* deductum ſignificante Excrementum ſeu Stercus) Excerno, Caco, Aluum exonero. ‖VNDE Ἀφόδευμα, ατος, τὸ, Excrementũ, Stercus. ITEM Ἀφοδευτήριον, ου, τὸ, q.d. Stercorarium: Latinis eſt Latrina) At nonnulli *ἀφοδεύω* exponunt Secedo ad exonerandam aluum, vel ad deiiciendum, vel ad deſidendum: (quibus modis loquitur Celſus) ſequentes fortaſſe expoſitionem illam nominis *ἄφοδος* quæ eſt apud Heſychiũ, *ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεῦσαι*. Sed viderint quæ exẽpla proferre poſſint huius ſignificationis verbi *ἀφοδεύω*, quũ alioqui non negẽ hoc ſonare, reſpiciendo deriuationẽ. ‖Sunt etiam qui *ἀφοδεύω* velint interdũ generaliter pro *ἀποχωρῶ* vel *ἀναχωρῶ* ſumi, vt *ἄφοδος* prima ſignificatione pro *ἀποχώρησις* accipi diximus.

C. Δίοδος, ου, ἡ, Via quæ per aliquem locum fert, Trãſitus. Æſchin. contra Cteſiph. *αἰτήσοντας Θηβαίοις δίοδον ἐπὶ Φίλιππον*, petituros vt tranſitus ſibi detur. Sic Ariſtoph. *ἰὼ ἰέναι βουλόμεσθα Πυθώδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα*, Petimus commeatum, ſeu Vt tranſire liceat. Thuc. lib.1, *ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ τῶν διόδων*. Herodian. lib. 3, *ἐμπόδιον νομίζοντες πρὸς τὴν δίοδον τῶν ἑλῶν*, impedimẽtum eſſe tranſgrediendis paludibus. Idem lib.8, *προφράχθαι τὰς διόδους εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως*. Philo De vita M. lib.1, dicit *διέξοδος*. In poſteriore autem Herodiani loco dicitur potius de ipſa via qua per aliquem locum itur. Apud Ariſtoph. in Ἐκκλησιαζ. *διόδους* quidã exponunt ſimpliciter Vias, *κατὰ τὰς διόδους περιστίχουσι*. VNDE Εὐδίοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tranſitu facilis, Facilè peruius, Permeabilis.

C. Δυσοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem difficilis via fert, Per quem iter habere difficile eſt. vel etiam Inuius, Auius, pro *ἄνοδος*. Thuc. lib.1, *δύσοδός τε γὰρ ἡ Γεράνεια, καὶ ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων*. Vbi ſchol. exp. *δυσπόρευτος*. ‖Item Via difficilis, ſubſtantiuè. nam *δύσοδον* Heſych. exp. *φαύλην ὁδὸν, κακὴν ὁδόν*. ſimiliter & apud Suidã reperio, *δύσοδος καὶ δυσόδης, ὁδὸς τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα*. ſed alibi, *δύσοδος, τραχεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα*. ita vt illud *δυσόδης* ſuſpectum ſit, atque adeo fortaſſe ipſum etiam *δύσοδος* ſubſtantiuè pro Via difficilis. NAM Δυσοδία potius dicitur, quod ab eodem Suida exponitur *κακὴ ὁδός*. vel etiam Via inuia, Iter imperuiũ, vt idem ſignificet cum *ἀνοδία*. Philo De vita M. lib.1, *μόνοις δὲ ἡμῖν ἄβατος ἐρημία καὶ δυσοδία*. vbi Turn. vertit, Inacceſſa & inuia ſolitudo.

C. Εἰνόδιος, ου, ὁ, In via poſitus ſeu ſitus. vel In via habitans, Il. π, *Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις*. id eſt *ὧν οἱ φωλεοὶ ἐπὶ ὁδῷ πεποίηνται*, & quos irritari dicit à pueris qui *ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχουσι*. vt *εἰνόδιος* idem ſit cum *ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ἔχων*, ſeu *ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων*, vt alibi loquitur. Eſt etiam epitheton Dianæ ſeu Hecates in Epigramm. quoniam in triuiis coli ſolebat. Forſan etiam Compitalis reddi poſſet, vt Suet. dicit Lares compitales, qui compitis præſunt & quibus in compitis etiam ſacra fiunt. In proſa DICITUR Ἐνόδιος. vt *ἐνόδια λίνα* vel *δίκτυα*, retia quæ in via tẽduntur. quæ frequentius abſolutè *ἐνόδια* vocantur. Poll. lib.5, *δίκτυα μὲν καλεῖ, τὰ ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἱστάμενα· ἐνόδια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς*. loquitur autem de Xenoph. apud quem in Cyneg. hæc leguntur, *τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς*. Vbi ſuſpectum eſt *ἀπέδοις* ſi verum eſt quod Poll. ſcribit. ‖Ἐνόδια dicũtur etiam Quæ in via occurrunt, Quæ in via ſe offerũt. vt *οἰώνισμα ἐνόδιον*, Diuinatio de eo quod in itinere obſeruatur, Auſpicium. Camer.

C. Εἴσοδος, ου, ἡ, Ingreſſus, Introitus. vel Via qua introitur, Via quæ in locum aliquem fert. Odyſſ. χ, *ἀργαλέη δ' εἴσοδός ἐστι*. Plut. Alex. *μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ εἰσόδου*. Ædium quoque veſtibula & aditus & ianuæ per quas intrãtur, ab Ariſtoph. *εἴσοδοι* dicũtur. ‖A B. exponitur etiam Honorariũ quod pro introitu datur. Vide *εἰσόδιον*. ‖Εἴσοδος, Reditus, Tributũ ſeu vectigal quod penditur. *ἡ εἰσφορά*, vt Suid. exp. Qua ſignif. citatur ex Polyb. De rep. Rom. & ex can. 15 Concilii Ancyrani. VNDE Εἰσόδιος, ου, ὁ. vt *εἰσόδιος λόγος* apud Suid. *ὁ εἰσιτήριος*, Quæ in introitu alicuius habetur oratio. & *εἰσόδιον ἄνθος* apud Greg. Flos qui ſpargitur ingredienti. B. AT Εἰσόδιον, ου, τὸ, Reditus, idẽ cum *εἴσοδος* in poſteriori ſignif. Ab Heſych. *εἰσόδια* exp. *πρόσοδοι, ἀναλώματα*. ‖Honorarium (inquit Bud. De aſſe) appello quod Græci *εἰσόδιον* & *εἴσοδον*, id eſt Xenium aduentitium quod datur ingredienti quanque vrbem magiſtratui, vt hodie principibus noſtris quum primùm vrbes pompaticè ingrediuntur. VNDE Εἰσοδιάζομαι, Redeo, Inferor. vt pecunia ſeu prouentus redire & inferri dicuntur. lib.4 Reg. cap.12, *εἰσοδιαζόμενον ἀργύριον*, pecunia quæ infertur à tranſeuntibus. itidémque lib.2 Paralipomenων cap.15, *εἰσοδιασθὲν ἀργύριον εἰς οἶκον Κυρίου*, pecunia illata in domum Domini.

C.2. Ἐπείσοδος, ου, ἡ, Ingreſſio, Aggreſſio. v.l. Ingreſſio quâ quis obiter irrepit. VNDE Ἐπεισόδιος, ου, ὁ & ἡ, Superinductus, Qui ſuperuenit, Aduentitius: vt quæ adhibentur non neceſſitatis ſed exornationis gratia. In Epigramm. *γύψου χρίσματα καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον*, fuci flos aduentitius. Et *ἐπεισόδιος στροφὴ καὶ ᾠδὴ* apud ſchol. Ariſtoph. Quæ in dramate adhibetur *κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος*. Sed & quæuis aduentitia dicũtur *ἐπεισόδια*. Plut. De virt. mor. *σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν, οὐκ ἐπεισόδιον*. Idem De deo Socr. *ἐπεισοδίοις καὶ περιτταῖς ἐπιθυμίαις*. ET Ἐπεισόδιον, ου, τὸ, pars fabulæ quaſi aduentitia. Ariſtot. De arte poet. *ἐπεισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ μεταξὺ ὅλων μελῶν*. Vbi annotat Petr. Victor. eum *ἐπεισόδιον* vocare quidquid incluſum eſt in medio duarum chori cantilenarum. Poll. autem *ἐπεισόδιον* in tragœdia nominari ait *πρᾶγμα πράγματι συναπτόμενον*, Quum alicui rei, quæ ſua propriáque ſit eius facti, adiungitur alia atque applicatur, quæ ſuperuenerit, ac ſine qua factum illud prius manebat. Id verò à poetis fit exornandæ & producendæ fabulæ cauſa. nam argumentum fabulæ factúmque illud ſimplex quod refertur, puſillum eſt, pauciſque commemoratur. Hæc inter alia ex Victorio, apud quem tibi plura videnda reliqui. Non tam verò tragœdiæ & comœdiæ quàm epopœiæ hæc conueniunt, vt teſtatur ipſe etiam Ariſtoteles: qui talem eſſe dicit apud Homerum nauium catalogũ. Suidas *ἐπεισόδιον* eſſe ait *τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος*, ex Eunapio hunc locum proferens, *καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ, τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε*. Ponitur *ἐπεισόδιον* (inquit Bud. pag.103) pro omni aduentitio acroamate iucundóque,

Plut.apud Hom. ἔστι δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἐπεισόδιά τινα γέλω- A
τα ἐμποιοῦντα, ὡς Ἥφαιστος χωλεύων καὶ οἰνοχοῶν. Similis eſt
Therſitæ deſcriptio in ſecundo Iliadis, clamoſaque
contentio & conuitium Agamemnoni ab eo factum,
& poſtremò ab Vlyſſe eius vapulatio. Greg. γένοιτο γὰρ
ἂν τοῦτο οὐ φαῦλον ταῖς ἀκοαῖς ἐπεισόδιον, acroama extrin-
ſecus & obiter aſſumptum & inductum. eſt enim ἐπεισ-
όδιον Suidæ πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔ-
ξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, & in vniuerſū πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶ-
γμα. Athen.lib.10, κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλῶ τὸν λόγον, Vt
in alio libro quaſi in alio actu, aliud genus diſſerendi B
afferam, vel aliud argumentum ſermonis dipnoſophi-
ſtarum, introductis aliis rebus, quaſi nouis ferculis a-
liunde accerſitis. Sic Plut.Symp. 2, in conuiuio ἐπεισό-
δια ſunt τὰ γινόμενα ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναγομένης,
ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιός τις. At in E-
pigrām.: γέλγιθες, κόγχαι, ῥοιαί, σταφυλαί, dicuntur δαψιλὲς οἰ-
νοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδιον. Parcius autem ἐπεισόδια in fa
bulis docendis facienda ſunt. quare Ariſtot. ἐπεισοδιώ-
δεις appellat in quibus ἐπεισόδια frequentia ſunt, quia
tenorem fabulæ interpellant. ad hoc enim inuēta ſunt C
vt actores ſcenici laſſeſcentes reficiantur. alioqui præ-
ſtaret inoffenſo tenore fabulam peragere. ‖Ἐπεισό-
δια vulg. lexicis ſunt etiam Carmina quæ canuntur in
imperatorem primùm vrbem ingredientem. VN-
DE Ἐπεισοδιώδης, vt ἐπεισοδιώδης μῦθος, fabula in qua cre
bra ſunt ἐπεισόδια, quales Ariſtot. docet à malis poetis
propter ſeipſos fieri, à bonis, propter hiſtriones. Idem
De arte poet. τῶν δὲ ἁπλῶν μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπεισοδιώ-
δεις εἰσὶ χείρισται. λέγω δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισό-
δια μετ' ἄλληλα οὔτ' εἰκὸς οὔτε ἀνάγκη εἶναι. i. cuius ἐπεισόδια nec D
veriſimilem nec neceſſariam cōſequutionem habent,
& vnam argumenti compagem non faciunt. Ita Bud.
pag.104, vbi ἐπεισοδιώδης interpr. Aduentitius & extra
argumentum aſſumptus, Inductus, Accerſitus, Nō in-
hærens, Non connexus. Ariſtot. Metaphyſ.11, ἐπεισοδιώ-
δη τὴν τοῦ παντὸς οὐσίαν ποιοῦσι. vbi (inquit Bud.) ἐπεισοδιώδη
appellat non conſertam nec compactam nec aptam
ex ſeſe & compactilem vniuerſi ſubſtantiam, vt aduē-
titiæ perſonæ & acroamata, vel ſpectacula aduentitia
inter agendas fabulas inducta, argumentis ipſis non E
conſerta, ſed accerſita. ET Ἐπεισοδιόω, Tanquam ἐ-
πεισόδιον interiicio atque inſero. Ariſtot. ἐπεισοδιοῦν καὶ
παρεντείνειν. Idem in 3 Rhet. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λό-
γον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις. Hæc & alia fuſius apud Budæum,
pag.103 & 104.

c.3. Ἀντεπείσοδος, ου, ἡ, Mutuus ſeu alternus ingreſſus. Plut.
De placit. philoſ. ἀντεπείσοδον παρέχει, aditum viciſſim
præbet.

C. Ἔξοδος, ου, ἡ, Via quæ ex aliquo loco fert, Via qua alicun
de exitur. Thuc. l.1, διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐσέπεσεν ἐς του χω- F
ρίον ἰδιώτου, ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξο-
δος. Herodian.lib.7, φυγεῖν μὴ δυνηθέντων διὰ τὸ τὰς ἐξόδους
ὑπὸ τοῦ πυρὸς προκαταληφθῆναι, ianuis quibus exitur igne
occupatis. Philo De vita M.lib.1, οὐδενὶ παρεχώρησαν τὴν
ἐπ' ἔξοδον φέρουσαν, nulli cōceſſerunt viam ad effugium
ferentem. ‖Ἔξοδος, Exitus, Ipſa exeundi actio, Egre-
ſſio. vt apud Soph. Aiace, ἀμφήκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἐξό-
δους ἕρπειν κενάς, quærebat exitus egredi friuolos. ἔξοδον
ἐκ χώρης ποιοῦμαι, E regione exeo ſeu emigro. Item
liber Moſis quo Hebræorum egreſſio ex Ægypto nar- G
ratur. Et mulierum ἔξοδος dicitur quum in publicum
prodeūt è ſuo gynæceo cū aliquo comitatu. Demoſth.
in Olymp. ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ἐξόδους λαμπράς,
ſplendidè prodeuntem in publicum. Plato De leg. τῶν
ἐξόδων τῶν γυναικείων καὶ τιμῶν ἄμοιρος, expers pompa-
rum quibus mulieres in publicum emittuntur.
Quum verò de exercitu dicitur, redditur Expeditio.
Herodian.lib.2, ἡ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, aduerſus Nigrum
eruptio. Thuc.lib.2, ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης, qui dux
erat huius expeditionis. Aliquanto antè, τά τε ἐπιτήδεια H
ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, ad longinquām expeditionem. He-
rod. lib.3, ἐπαγγέλλει τὴν εἰς Βρεττανίαν ἔξοδον, expeditio-
nem in Britanniam edicit. quo loquendi genere cre-
brò vtitur. Et lib. 6, ὅμως δ' εἶχε περὶ ἔξοδον, tamen ad ex-
peditionem ſe cōmparat. Sic lib. 5, ὁ πολλοῦ χρόνου διατεί-

A ψας εἶχε περὶ ἔξοδον. Itidémque ex Xen. τὴν ἔξοδον ποιεῖ-
σθαι, ad bellum egredi. Sic & ex Herodoti Polymn. Cam.
affert, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι, ſuſcipientes expe-
ditionem lethalem. Interdum etiam Excurſio, E-
ruptio, itidem de militibus. Xen. Hell.1, ἐξῆλθον δέ τινες
τοῦ χειμῶνος καὶ ἄλλας ἐξόδους, etiā alias quaſdam illa hye-
me excurſiones fecerunt. Thuc.lib.3, καὶ ἔξοδον μέν τινα
πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρα-
τόπεδον, eruptionem. Et lib.2, ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐτέμνετο ἐνῆγον
τὴν ἔξοδον μάλιστα, ſuadebant eruptionem. ‖Inter-
B dum Profectio ex aliquo loco, Iter ex aliquo loco.
Herodian. lib.2, τήν τε εἰς Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε, iter-
que ad vrbem edicit. ‖Ἔξοδος in fabula quoque di-
citur. Ariſtot. De arte poet. ἔξοδος δέ, μέρος ὅλον τραγῳδίας,
μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος: pars tragœdiæ poſt quam non
eſt chori cantus. Poſt vltimam enim cātilenam chori,
(inquit Victorius) fabula iam ad exitū finémq; prope-
rat. inde enim videtur potius vocata, quàm quod ſta-
tim chorus abeat: quanuis quod contrarium huius eſt,
à chori aduentu parodos appellata ſit. nam in nonnul-
C lis tragœdiis inducitur chorus tāquam perſona aliqua
quidpiam illic loqui, & in quibuſdam etiam diuiſus in
duas partes ſecum de aliqua re quærit. nec tamen vn-
quam poſt terminum illū canit. Præterea quum cho-
rus è theatro non rediturus diſcedit, diſceſſus ipſius (vt
teſtatur Poll.) ἄφοδος, non ἔξοδος, appellatur. ‖Ἔξο-
δος dicitur etiam cantilena quæ in exitu ſeu egreſſu a-
licuius cantatur. Ariſtoph. Veſp. τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔ-
λησ' ἀπιοῦσι. ‖Ἔξοδος dicitur etiam de exortu ſolis.
nā Suidas in hoc loco Dauidis, ὑπὸ ἐξ ἐξόδων ὄρθρου ἀπὸ δυ-
D σμῶν, exponit ἀνατολῶν. ‖Ἔξοδος, Exitus, id eſt Finis.
Thuc.lib.3, pag.169, ξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς
τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι. i. λήξει, vt ſchol.
ait. Camer. interpr. Prope eſſe vt finirentur. Ἔξο-
δος, Exitus, Finis vitæ, Mors. Greg. In ſacrum baptiſma,
ἕως οὗ δάκρυα περί σε τῆς ἐξόδου μηνύματα. VNDE
Ἐξόδιος, ου, ὁ, vt ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in exitum ali-
cuius canuntur, vt ἔξοδος paulo antè. Apud Suid. ἐξό-
διοι νόμοι, αὐλοὶ δι' ὧν ἐξῄεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί: modi
tibicini theatrici exeunte choro. quo modo hunc Cra
E tini locum accipi dicit, Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νό-
μους. Heſychio autem ἐξόδιοι νόμοι ſunt δι' ὧν πάντες ἐξε-
λαύνονται. quibus verbis videtur ſignificare modulos
muſicos qui in exitu ſeu fine fabulæ concinuntur. At
ῥήματα ἐξόδια dicūtur vltima morientis verba, Verba
quæ aliquis ſub vitæ finem & exitum pronuntiat, Ver
ba excedentis è vita. Greg. poſt locum paulo antè in
ἔξοδος citatum, γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες,
καὶ ζητοῦντες ἐξόδια ῥήματα. ſic & in Epitaph. ſororis, vbi
hæc ἐξόδια ῥήματα ponit, ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσο-
F μαι καὶ ὑπνώσω. AT Ἐξόδιον, ου, τό, dicitur carmen
quod in exitu fabulæ canitur, Heſychio paulo antè ἐξό-
διοι νόμοι. Poll. lib.4, καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιόντες ᾖδον.
Vbi etiam adiectiuè accipi poteſt. ‖Aliâs ἐξόδιον
ſubſtātiuè capitur pro exitu & fine, ſicut & ἔξοδος pau-
lo antè. Similiter & Feſtus Exodiū interpretatur Exi-
tum. itidémque Nonio Exodium eſt Finis, à Græco
tractum, quaſi ἔξω τοῦ ὁδοῦ, id eſt extra viam. Varro, Quū
in vinculis publicis eſſet, & bibiſſet iam κώνειον in exo-
dium vitæ. Idem, Vitæ curſum vt cognoſcere poſſem,
G & quæ ſeruitutis & libertatis, ab origine ad exodium
ductæ. Idem, Quod cœperas modò in via narrare vt ad
exodium ducas. Hæc ille, ex quibus cognoſcimus La-
tinos quoque vſos eſſe hac voce: vt & Apuleius, Nul-
lum ego eius rei exodiū inueniebam. Sed metapho-
ram à fabularum exodiis ſumptam eſſe diſcimus ex
hoc loco Plut. in Philopœm. 94, & in Alex. circa finē,
ἀλλὰ ταῦτα μὲν τινες ᾤοντο δεῖν γράφειν ὥσπερ δράματος μεγά-
λου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθὲς πλάσαντες. Itidémque in
Craſſo, εἰς τοιοῦτο φασὶν ἐξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν τελευ-
H τῆσαι. Eadem metaph. cataſtrophe dicitur. Et de vitæ
exodio (vt Varro paulo antè loquitur) apud Greg. τί κρι-
τικὸν ἱδρῶτα ἀναμένεις, ἴσως παρεστῶτος τοῦ ἐξοδίου; Porrò
fabularū ἐξόδια in riſum deſinere ſolita fuiſſe (præſer-
tim Atellanarum) tum ex Iuuen. & Suet. tum ex Liuio
quoque diſcimus, qui lib.7 ab vrbe cōd. ait, Poſtquam

lege hac fabularum, ab riſu ac ſoluto ioco res auocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, iuuentus hiſtrionibus fabellarum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus iactitare cœpit: quæ inde exodia poſtea appellata, conſertáque fabellis potiſſimum Atellanis ſunt. In quo Liuii loco itidem μέλη ſeu carmina ſubaudiri poteſt. ‖In veteri autem Teſtamēto ἐξόδιον erat feſtum quoddā, quod celebratum videtur in memoriam τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου. nam Deuter. 16 quum Dominus præcepiſſet vt in feſto paſchatis comederent panes azymos, & addidiſſet, ἵνα μνησθῆτε τὴν ἡμέραν τῆς ἐξοδίας ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου: aliquanto pòſt ſubiungit, ἓξ ἡμέρας φαγῇ ἄζυμα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἐξόδιον, ἑορτὴ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου. Attamē Leuit. 23, octauo die poſt feſtum σκηνοπηγίας, itidem præcipitur vt feſtum hoc agitent, προσάξετε ὁλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ. ἐξόδιόν ἐστι. niſi quis & tunc Ægyptiacæ ἐξοδίας memoriam eo feſto renouatam fuiſſe credat. Vulgata interpretatio pro hoc ἐξόδιον alicubi habet Collecta, alicubi Cœtus, alicubi Congregatio. Vt hoc nomine etiam intelligi poſſit Congregatio qua domo ſua exeuntes in certum locum coibant.

ITEM Ἐξοδία, ας, ἡ, idem quod ἔξοδος, Exitus, Egreſſio. cuius exemplum proximè habes in ἐξόδιον, ex Deuter. cap. 16. Sic & 2 Reg. 11. ‖Ἐξοδία Heſychio eſt etiam ἐκστρατεία: Suidæ ἔξοδος, id eſt Expeditio, vel Eruptio. In quem ſenſum ex Polyb. citat Suid. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν. Sic accipitur & hic apud eundem Suid. locus, πανδημεὶ ἐξοδίαν ποιησάμενοι καθῆκαν εἰς ἔδραν. Thuc. ſuprà dicit ἔξοδόν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο.

Ab ἔξοδος eſt ETIAM Ἐξοδικός, οῦ, ὁ, Ad exodum pertinens. vt ἐξοδικὰ μέλη quæ paulo antè ἐξόδια. Ariſtoph. ſchol. τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικά, ἃ πρὸς τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεται. vbi tamen SCRIBITVR Ἐξωδικά, ſicut paulo antè προσῳδικά, μεσῳδικά, ἐπῳδικά. ſed propter ἔξοδος, vnde & ipſe deriuat, dubium non eſt quin ſcribendum ſit ἐξοδικά. cæterorum autem alia ratio eſt. Veruntamen apud Heſ. reperio ETIAM Ἐξώδια, ἔξοδος, ἐξόδια: eáque ſuis locis, hoc eſt ordine alphabetico.

AT Ἐξοδιάζω exponitur Expendo, Impendo. lib. 4 Reg. cap. 12, ἐξωδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις. Et mox, εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, τοῦ κραταιῶσαι αὐτόν. paulo antè verò εἰσοδιαζόμενον ἐν οἴκῳ Κυρίου ἀργύριον, pecunia in domum Domini illata ad ſtructuram templi, quæ poſtea fabris ἐξωδιάζετο ad comparandam materiam & alia ædificio neceſſaria. VNDE Ἐξοδίασις quod Bud. affert ex Eccleſ. Hiſt. 22, in fine, ſed non interpr.

c.2. Ἀνέξοδος, Vnde exiri nō poteſt, Vias nullas habēs per quas exiri queat. ‖At ἀνέξοδος ἡμέρα dicitur dies qua non exitur, vel expeditio ſuſcipitur: dies atra & religioſa, vt Bud. interpr. Probl. Rom. τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόννας καὶ εἰδοὺς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται. ‖Ἀνέξοδος dicitur etiam is cui exitus nō datur, Cui exitus non permittitur. Plut. De def. orac. οὐ γὰρ ὡς σμήνεσιν ἡγεμόνας δεῖ ποιεῖν ἀνεξόδους, οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαντας τῇ ὕλῃ. Ariſtot. quoque Hiſt. anim. lib. 9, c. 40, τοὺς βασιλεῖς τῶν μελιττῶν ſcribit οὐχ ὁρᾶσθαι ἔξω ἄλλως ἢ μετ' ἀφέσεως. itidémque Plinius, non procedere foras niſi migraturo agmine, lib. 11, c. 17. CONTRA Εὐέξοδος, Vnde exire facile eſt.

c.2. Διέξοδος, ου, ἡ, Via qua ex aliquo loco per alium tranſitur, Exitus: vel Tranſitus, idem cum δίοδος. Philo De vita M. lib. 1, νομίσαι συγκλεισθῆναι, διέξοδον οὐκ ἔχοντας, velut indagine incluſis nullum patere exitum. Thuc. lib. 3, τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ᾗ διέξοδοι οὐκ ἦσαν. cui ſimilem locum ex eodē Thuc. habes in ἔξοδος. Herod. lib. 8, τὰς διεξόδους ἐσέβαλον. Greg. σκολιάν τινα τὴν διέξοδον τοῦ πνεύματος μεμηχανημένη ἡ φύσις, commoditatem commeandi ſpiritui moliens natura, Turn. interpr. In hoc autem loco Philonis De vita M. libro 3, χεὶρ δὲ ἔργου σύμβολον, διεξόδου δὲ τῆς περὶ τὸν βίον, πούς, idem Turn. interpr. Omnis in vita ingreſſionis pes nota eſt. Vbi διέξοδος accipi etiam poteſt pro percurſione & tranſactione vitæ, ſeu pro curriculo vitæ. Nam διέξοδος interdum ſignificat actionem percurrendi: & metaph. explicationem qua rem aliquam percurrimus, τῷ λόγῳ διεξιέναι ſiue διελθεῖν. Bud. p. 332, interpr. Explicatio atque enarratio fuſa, ex Galeno hoc exemplum ſubiungens, ἐν τῇ διεξόδῳ αὐτῇ τοῦ λόγου, in explicatione. Itidémq; Turn. hunc locū Philonis lib. 1 De vita M. καὶ μουσικὴν τὴν σύμπασαν διά τε χρήσεως ὀργάνων καὶ λόγων τῶν ἐν ταῖς τέχναις καὶ διεξόδοις ἐπικωτέραις Αἰγυπτίων οἱ λογιώτεροι παρέδοσαν, vertit, Inſtrumētorum vſu & præceptione artium explicationéque locorum. Ariſtoteles autem De mundo διεξόδους τῶν πλανητῶν appellat curſus lunæ & aliarum errantium ſtellarum, quaſi permeationes. B. ibidem. Quæ ſignif. τοῦ διέξοδος propria, non metaphorica eſt. ſicut & in hoc loco Soph. apud Plut. ἀΐσσουσι γάρ τοι χειμώνων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ. vbi Camer. interpr. Aues ventorum tum demū vias ſentire quum inſtat partus. Et διέξοδοι ὑδάτων, riuuli aquarum, οἱ ὀχετοί. metaph. apud Dauidē διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, pro κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. In v. l. autem habentur & hæc, Διεξόδους βουλευμάτων ἔχεις, ſcis quò tendant eorum conſilia. Et ex Plat. διέξοδοι πολιτικαί, Acierum ordinationes, Aciei luſtrationes & recenſiones. Ex eodem, διεξόδων ἀπιέναι, caſtra mouere. VNDE Διεξοδικός, οῦ, ὁ, vt διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & explicatur fuſè. Duo exempla habes apud Bud. pag. 332, alterum ex Alex. alterum ex Athen. Itidémque apud Plut. in Fab. διεξοδικαὶ χαλάσαντες ἱστορίας. Camerario διεξοδικοὶ λόγοι, copioſa oratio, qualis eſt oratoria: non conciſa neque breuis, qualis dialectica. ‖Aliàs διεξοδικός accipitur etiam pro Peruius, Per quē trāſiri poteſt, Spatioſus. Et apud Ariſtot. De part. anim. τὸ διεξοδικὸν dicitur pars corporis per quam excrementa tranſeunt & eiiciuntur. tunc autem paſſ. ſignif. habet. A priori διεξοδικὸς eſt ADVERB. Διεξοδικῶς, Pertrānſeundo, Percurrendo. vt διεξοδικῶς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους περί τι, Fuſè, Copioſè, Bud. p. 332 ex Alex. Aphrod. Ibidem διεξοδικῶς interpr. Vagè, Plenè, Fuſè, ex Dionyſ. Areop. hunc locum proferens, διεξοδικῶς μὲν καὶ κύκλῳ περὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν περιπορευόμεναι, non compendioſè ſed expatianter, & quod dicitur Longè lateque. Vide alia exempla ibidem. A διέξοδος ſunt etiam HAEC, Ἀδιέξοδος ET Δυσδιέξοδος. Eſt autem Ἀδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem tranſiri nequit. vel Vnde exire non eſt. Imperuius, Inuius. Aut etiam Qui tranſire exirévè nequit, Viam non inueniens. Epigr. AT Δυσδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem difficulter tranſiri poteſt; Ægrè peruius. vel Vnde exire difficile eſt: vt δυσδιέξοδος λαβύρινθος apud Greg. Labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate ſinuoſus, Labyrinthus ex quo ægrè exiri poteſt.

C. Εὔοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem iter haberi facilè poteſt, Peruius: cui opponitur ἄοδος à Xen. vt ſuo loco dictū eſt. ‖Item Expeditum iter habens. Athen. lib. 3, σκληρὸν τε δίδωσιν ὑγρὰ τε καὶ δύσπεπτον ἄγαν ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς οὐρήσεις οὐκ εὔοδα, nec facilem vrinæ tranſitum præbent. ‖Itē, Proſperi in itinere ſucceſſus. vel generalius & metaphoricè Qui proſpero ſucceſſu vtitur. Εὔοδος Heſychio eſt ἀγαθός. ‖Εὔοδος nomen propriū rhetoris apud Suid. VNDE Εὐόδως, Facili via, Expeditè, Itinere proſpero. At ex Naz. ἃ εὐόδως προβαίνει, Quæ rectè ingrediuntur. Item Proſpero ſucceſſu, Proſperé. ET Εὐοδία, ας, ἡ, Facilis via. Suidæ καλὴ ὁδός, Pulchra via. vel Iter proſperum, quo ſignif. Bud. affert ex Eſdræ cap. 8, ζητῆσαι εὐοδίαν ὑμῖν καὶ τοῖς σώμασι. Et ſic ſæpe vſurpari ſcribit. Similiter & apud Ariſtoph. Ran. εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ κ' ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαίας, id eſt εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. Metaphoricè accipitur etiā pro proſpero rerum ſucceſſu. ſicut & ab Heſychio exponitur εὐπραξία. ‖Εὐοδία apud Suid. eſt etiam nōmen proprium ſicut & Εὐοδίας. Habes autem accuſ. Εὐοδίαν epiſt. ad Philipp. 4. ET Εὐοδέω, ῶ, F. ήσω, Proſpero itinere vtor. vel Facili via feror, Expeditè progredior. Demoſth. πρὸς Καλλικλέα, de aqua, ἡ μὲν αὖ ἐξόδη, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν· ἢν δ' αὖ εἰς τι, ταῦτα τὴν

εἰς χωρία ὑποφαίνειν ἀναίσχυντον. vbi nota opponi ſibi mutuo τὸ εὐοδοῦν & ὠ ἀνίσταταί τι. Sed ſciendum, in antiquis libris reperiri & aliam ſcripturam, videlicet, εἰ μὴ ἂν εὐοδῶσι. Ariſtot. lib. 1 De gener. anim. ῥεῖ ὅπου ἂν εὐοδήσῃ τοῦ σώματος, Qua viam ſibi patefecerit. vel potius Qua viā patefactam nactum ſit. Radices etiam εὐοδεῖν dicuntur quæ ſine impedimento in ima terræ viſcera deſcendunt, ſeu quæ facilem deſcendendi viam nanciſcuntur. Theophr. Hiſt. pl. lib. 1, cap. 9, αἱ μὲν, εὐθεῖαι καὶ ὁμαλεῖς, αἱ δὲ, σκολιαὶ καὶ περιελιττόμεναι. (τοῦτο γὰρ οὐ μόνον συμβαίνει διὰ τοὺς τόπους, τῷ μὴ εὐοδεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐστιν) ὥσπερ ἐπὶ τῆς δάφνης καὶ ἐλαίας. Vnde Plin. lib. 16, cap. 31, Aliis recto meatu radices deſcendunt, vt lauro oleæ: aliis flexuoſo, vt fico. Quibus tamen verbis interpretatur potius εὐθεῖαι. itidémque idem Theophraſt. lib. 5 De cauſ. εὐοδοῦσαι γὰρ ἐχούσαι τροφὴν, αὔξονται μᾶλλον καὶ εἰς μῆκος καὶ εἰς πάχος. Eodē lib. dicit εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς. Ipſæ etiam plantæ εὐοδεῖν dici poſſunt quū proſpero ſucceſſu creſcunt. Paſſ. etiam voce ex Ariſtot. affertur, εὐοδεῖται τῷ σπέρματι, ſemen dirigitur & iuuatur. pro quo potius ſcribendum videtur εὐοδοῦται: quum εὐοδεῖν neutrum ſit: A T Εὐοδόω actiuum eſt, Proſperum iter ſeu facilem viam præbeo, Proſperum ſucceſſum do, Promoueo: vel etiam Dirigo. ſicut Heſych. εὐοδώσει exponit κατευθυνεῖ. 3 Reg. 22, ἀνάβαινε καὶ εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, Aſcende, & proſperum iter dabit tibi Dominus. Theophraſt. De cauſ. pl. lib. 5, cap. 6, ἡ τροφὴ κωλυομένη καὶ ἀποστερουμένη τῷ πιέζε, φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν. οὗ γὰρ ὀχετεία τις ἐστί, ea fertur qua meatum inuenit, vel potius Fertur ad id quod meatum ei præbet. Paulo antè dicit, ἡ δ᾽ αὔξησις εἰς μῆκος, καὶ διὰ τὸ εὑρεῖν τροφὴν εὐθυπορούσαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν αἰτιᾶσθαι. Greg. Naz. ἐπειδὰν εὐοδώσῃ τὸν λόγον ὁ λόγος, quum Verbum Dei ſucceſſum orationi noſtræ dederit. Idem, ὅπως εὐοδώσῃ τὴν κακίαν, vt ſucceſſum det malitiæ. B. Et Sap. 11, εὐώδωσεν τὰ ἔργα αὐτοῦ, direxit opera eius, ſeu Felicem ſucceſſum largitus eſt, Promouit felicem ſucceſſum dādo. ‖ Neutrali quoque ſignific. B. in ſuo lex. habet, ἐὰν εὐοδώσῃ, ſi bene ceſſerit, Gaza interpr. Idémque ex Ariſtot. affert, πολὺ γὰρ καὶ ἄχρηστον περίττωμα τῷ σπέρματι συμμίγνυται, ὥστ᾽ ἐνίοις γίνεσθαι ἀρρώστημα, ὅταν αὐτοῖς μὴ εὐοδώσῃ ἡ ἀποκάθαρσις. Vbi tamen ei ſcribendum videtur εὐοδήσῃ. Paſſ. Εὐοδοῦμαι, Proſperum iter mihi datur, Proſperam viam nanciſcor, Proſperum iter à Deo obtineo. idem cum εὐοδέω. In Epiſt. ad Rom. cap. 1, πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, ſiquo modo tandem aliquādo proſperum iter detur ex volūtate Dei. Metaph. capitur pro Feliciter mihi ſuccedunt res, Felices ſucceſſus mihi dantur. Herodot. εὐωδώθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρῆγμα, Cleomeni in Demaratum bene ceſſit. Et εὐοδούμενος (inquit Bud.) Cui omnia proſperè cedunt, Qui tenorem inſtitutum aſſeruat. Greg. De homine, pag. 32. Baſil. ὅταν ἴδω τὸ κακὸν εὐοδούμενον, καὶ τὴν ὑμετέραν βλάβειαν κεκμηκυῖαν. Rurſum Greg. De homine, pag. 124, διὰ τὸ μὴ εὐοδοῦσθαι τὴν διάνοιαν ἐπὶ τῶν παρὰ φύσιν διακειμένων τὰς μήνιγγας, id eſt, Mentem nō conſtare, Non ſanam eſſe. At 1 Cor. 16, ἕκαστος ὑμῶν παρ᾽ ἑαυτῷ τιθέτω, θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται, Quod pro Dei benignitate licuerit. vel, vt Eraſm. vertit, Quicquid commodum fuerit. Quorum verborum ſenſus eſt, Vt quiſque cōferat pro ratione proſperitatis quā à Deo obtinuerit. Quædā exe mpl. habent εὐοδωθῇ. Heſych. εὐοδώθη exp. ἑτοιμάσθη. pro quo poti⁹ ἡτοιμάσθη.

C. Εὐρυόδειος, ου, ὁ & ἡ, Per quem latæ patent viæ. vel Latè patens. εὐρύχωρος, vel μεγαλάμφοδος, vt à veteribus exponi teſtatur Euſt. (E S T A V T E M Μεγαλάμφοδος, Amplos circuitus habens) Od. γ, ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Euſt. annotat ει in hoc compoſito eſſe ex οδεύω. itaque fuerit Quæ latè circumit ſeu cingit omnia quæ in ea comprehenduntur. ‖ A Suida ſubſtantiuè exponitur ἡ πλατεῖα ὁδὸς, Via lata.

C. Ἔφοδος, ου, ἡ, Via qua aliquò acceditur, Aditus. Thuc. lib. 7, pag. 250, οὔσης δὲ στενῆς τῆς ἐφόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἱππεῖς τε ἑβδομήκοντα ἀπολλύουσι, καὶ τῶν ὁπλιτῶν οὐ πολλούς. Hippocr. autē ἐφόδους vocat quæ aperta ſunt vt meatus, lib. 6 Epid. τὰς ἐφόδους ἀναστομοῦσθαι οἷον ῥῖνας, meatus aperiri, vt ſunt nariu[m]. Camer. Metaph. autem pro Via & ratio. Dioſc. l. 6, c. 1, ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ εὐχερῶς ἐξαπατηθῆναι πλανώμενοις, ἔφοδος αὕτη, ne facilè decipiamur & in errorē impellamur hæc ratio eſt. Quibus ſubiūgi poteſt ἔφοδος quod Greg. pro ἐπιχείρημα vſurpauit, vt Budæo videtur: τί γὰρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις, ſi argumentis ſperas Deum comprehendere te poſſe. Aliud ex Philop. exemplum habes apud eundem Bud. pag. 759. Hermog. autem μεθοδικὰς ἐφόδους vocat (vt eius ſchol. putare ſe ſcribit) τὰς ἐργασίας καὶ τὰ ἐνθυμήματα, & alia ſimilia: lib. 4 De inuent. cap. vlt. χρηστὸν μετὰ δὲ τοῖς ἐπιχειρήμασι καὶ ταῖς ἐφόδοις μελετητικαῖς. At lib. 1 ad Herenn. Exordiorum duo ſunt genera: Principium, quod Græcè προοίμιον appellatur: & Inſinuatio quæ ἔφοδος nominatur. Inſinuatio autem eſt oratio quadam diſſimulatione & circuitione obſcurè ſubiēs auditoris animum. ‖ Ἔφοδος eſt etiā Acceſſus, Aduentus: plerunque infeſtus & hoſtilis, ſicut & à ſchol. Thuc. exponitur ἐπίθεσις πολεμική. Bud. pag. 758, interpr. impetum aggreſſorium & incurſum infeſtum, exempla eius ſignif. ex Polyb. proferens: quæ ibi vide. Sic Thuc. lib. 1, ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὔσης, commodius & facilius eſſe regi mari quàm terra aduentare. Vel etiam, Regii exercitus maritimam expeditionem faciliorem eſſe quàm terreſtris. (ſicut lib. 2, ἀμφοτέρων οὖν ἕνεκα τὴν ἔφοδον ἐποιεῖτο, vtraque de cauſa expeditionē ſuſcipiebat) Et lib. 3, τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλεία περιάγοντες, aduerſus aliam incurſionē. Eodē l. ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας, ὅπως μὴ ἡ ἔφοδος, ne fieret impetus. Et l. 4, pag. 162, πρὸς τὴν ἔφοδον δεξαμένοις, primum impetum excipientibus, ſeu primum incurſum ſuſtinentibus. Sic Herod. lib. 8, οὐχ ὑπομένοντας τὴν ἔφοδον αὐτοῦ. Et lib. 7, ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, vt inde eruptionē in hoſtē facerēt. Luc. De calumn. ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιταττομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον ἀμυνομένου. Rurſum Herodian. lib. 1, δι᾽ ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὰ χρειώδη πρὸς τὸν βίον πορίζονται. vbi Polit. vertit, Incurſibus populationibúſque victū parant. Et ἐξ ἐφόδου, primo impetu ac ex itinere: ἐκ παρατάξεως verò, acie inſtructa. Exempla apud Bud. habes pag. 758, vbi inter alia ex Polyb. affert, Ἐλλιμενικὴν μὲν, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, κατέσχε, quum ſtatim aduenieus oppugnare adortus eſſet. (Sic idē Pol. lib. 5. συνάψαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, Statim, Rectà, vt Camer. Idem, πόλεις ἐξ ἐφόδου παρελάμβανε, capiebat oppida prima aggreſſione. Arrian. ἐξ ἐφόδου προσβάλλειν) Affert & ex Plut. in Alex. τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου διδοὺς σημεῖον, Ineundæ pugnæ ſignum, ſeu Impetus in hoſtem dandi. Et ibidem ex Arr. ἅμα τῇ ἐφόδῳ τῶν πεζῶν, vna cum peditatu impetu in oppidum irruente. Item de acceſſu ſeu aduentu hoſtis magno adhuc interuallo diſtantis, apud Herodianum lib. 2, πυνθανομένας τοσαύτην ἔφοδον στρατοῦ, tātum aduentare exercitum. Cui non diſſimilis quidam ex Thuc. paulo antè citatus locus. Aliàs etiam ſimpliciter pro acceſſu ſeu itione ad aliquem locum accipitur, vt apud Thuc. lib. 1, διὰ τὰς ἀφερκτους τε οἰκείας καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ᾽ ἀλλήλους ἐφόδους, nec tutas profectiones aliorum ad alios. Sic lib. 5, ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδοι πρὸς ἀλλήλους, erat quies & commeatus ipſis inter ſe. (Quibus ſubiungi poteſt quod apud Ariſtot. libro 1 Topic. legimus, ἐπαγωγὴ δὲ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ᾽ ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, de ſingulis ad genus progreſſio. Camer.) At paulo alio ſenſu ἔφοδος vſurpatur ab eodem Thuc. lib. 3, εὐπρεπεία τε λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτά, honeſta quadam ratione, & animi magis conatu ſeu ſolertia. Schol. ibi exp. μεθόδῳ. Habet tamen idem & aliam paraphraſin, videlicet, χρώμενοι λόγῳ εὐπρεπεῖ, ἵνα ἔχωσιν ἡμᾶς ὡς παράδειγμα καὶ ἐφόδιον τῆς τε γνώμης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, id eſt συνεργούς. ‖ Ἔφοδος (inquit Bud. pag. 759) ſic etiam dicitur vt διέξοδος. quia ἐπιέναι, Narrare, Recitare, Diſſerere, Percenſere ſignificat. Polyb. lib. 4, περὶ ὧν ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς καὶ τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι τοιάνδε τινὰ ποιησόμεθα τὴν ἔφοδον τῆς ἐξηγήσεως. hoc eſt, expoſitionis curſum & progreſſum. Et in 5 itidem, ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον. Quæ exempla apud Bud. permixta

ſunt

ſunt exemplis præcedentis ſignif. ‖Ἔφοδος Budæo A eſt etiam Apparatus & inſtrumentum. Heſychio autem ἔφοδος non ſolùm ἄφιξις, παρουσία, item ὁρμὴ, ἐπιδρομὴ, ſed etiam βλάβη.

Ἔφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem via patet, Qui adiri poteſt. Thuc. l.6, p.219, ἔρυμά τι, ἢ ἐφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν. vbi ſchol. exp. προσβῆναι δυνατόν. ‖Ἔφοδοι (inquit B. p.758) dicũtur etiam οἱ ἐφοδεύοντες, quos Circuitores Latini vocarunt: Vigiliarum recognitores. Polyb. τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα. B

VNDE Εὐέφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem facilis patet aditus, Aditu facilis.

C. Ἐφόδιον, ου, τὸ, Quod ad iter cõficiendum aliquis accipit, Sumptus ſeu auxilium viæ, (Virg. Auxiliúmq; viæ veteres tellure recludit Theſauros) Commeatus, Viaticũ. Thuc. lib.2, καὶ ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον. vbi etiã adiectiuè capi poteſt, ſicut & apud Syn. ep.18, ἐδεήθησαν ἐμοῖς ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς πέμψαι. Subſtãtiuè autẽ apud X. Hell.1, ἐφόδιον δυοῖν μηνοῖν. Et Demoſth. Olynth. 3, δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις. Plut. Apophth. ἐφόδιον τῆς στρατιᾶς. Herod. lib.2, νομαί τε δοὺς καὶ ἐφόδια. Vide & C ſequẽs ἐφοδιάζω. Metaph. autem ἐφόδιον dicitur omne illud cuius auxilio ad aliquid peruenimus. ſeu Adminiculũ. Plut. De educ. lib. ἐν νεότητι τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι. Idẽ in Symp. ſept. ſap. μὴ μόνον τοῦ ζῆν διὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ἐφόδιον οὖσαν, viaticum non ſolùm vitæ ſed etiam mortis. Sic in Alex. τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων. Herod. l.7, εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γενναῖα ἐφόδια. Et l.7, ἐφόδια εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Syn. ep.57, μέγιστον εἰς τὸ κατορθοῦν ἐφόδιον. D Apud Suid. ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας. Apud eũdem, ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. vt apud Plat. in Epiſt. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ κακίας. Latini quoq; metaphoricè Viaticum dicũt, vt Horat. collecta viatica multis ærumnis. Vide & ἐφοδιάζω, & Συγκολυμβάω. B. p.759, interpr. etiã Occaſionẽ atq; procliuitatem ad aliquid, ἀφορμὴν πρός τι, ἐφόδιον ex Libanio exẽplũ proferẽs. Ibidẽ ex Demoſth. λαβὼν τὸ τῆς συγγραφῆς τοῦτο κελεύειν, anſam & occaſionem cauſámque arripiẽs ex ſyngraphæ verbis.

INDE Ἐφοδιάζω, Ad viã inſtruo & viatico dono, B. ibidẽ, afferens ex Herodoto exemplũ. E Paſſ. ἐφοδιάζομαι, Viatico donor, Viaticor, hoc eſt Viaticũ ſumo vel accipio. Baſil. ἐκ τῶν δημοσίων ἐφοδιάσθητι. Xen. Hell.1, ἐκ Χίου πεντεδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, pro viatico exigens. Ita B. loco citato, ſubiungens hunc locum Plauti, Æſtiuè admodũ viaticati ſumus, pro ὡς ἐν θέρει ἐφωδιασάμεθα. ‖Ἐφοδιάζω metaph. quoq; capitur pro Inſtruo quaſi viatico. Gell. l.17, c.2, poſtquã ex Q. Claudii annalibus attulit hũc locũ, Simul forma, factis, eloquẽtia, dignitate, acrimonia, cõfidentia pariter præcellebat: vt facilè intelligeretur magnũ viaticũ, ſubiũgit, F Magnũ viaticũ, pro magna facultate & paratu magno, nouè poſitũ eſt. viderúrq; Græcos ſequutus qui ἐφόδιον ſumptum viæ ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac ſæpe ἐφωδίασον pro eo dicunt quod eſt Inſtitue & inſtrue. Et apud B. p.759 in quodam loco Baſilii pater nimias opes liberis relinquẽs dicitur eos ἐφοδιάζειν pro Cenſu & facultatibus immodicis quaſi viatico vitæ munire. Plut. De fort. Alex. σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, inſtruebat ad hanc expeditionem obeundam. G Sic idem in Coriol. εἰς κοινὸν ὄλεθρον τὴν ἀπείθειαν αὐτῶν ἐφοδιάζειν.

C. Ἡμιόδιος, Qui dimidia ex parte præeſt itineribus, vt exponitur apud Ariſtot. Œcon. 2, Ἀντιμένης Ῥόδιος ἡμιόδιος γενόμενος Ἀλεξάνδρου περὶ Βαβυλῶνα.

C. Κάθοδος, ου, ἡ, Deſcẽſus. ſeu Migratio ex aliquo loco. qua ſignif. accipitur à Plut. in vitis decem oratorum. ‖Itẽ Reditus: plerunque exulum. Thuc. lib.8, ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν, facto decreto de reditu Alcibiadis & impunitate. Xen. Hell.1, παρεσκευάζετο πρὸς H τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον ξένους τε καὶ τριήρεις, ad reditũ in patriam comparabat milites & naues, de Hermocrate. Camer. Rurſum Thuc. l.3, ἐπρεσβεύοντο περὶ καθόδου, de reſtitutione. Plut. Cicer. πράττων αὐτῷ κάθοδον, conficiens reditum ab exilio. Ionicè autem pro κάθοδος

A DICITVR Κάτοδος, ſicut ET Ἄποδος pro ἄφοδος, apud Herodotum.

C. Μέθοδος, ου, ἡ, Via, Cõpẽdium: ſeu Ratio. Celſus in præf. l.1, Horũ obſeruationẽ, medicinã eſſe, quã ita definiunt vt quaſi viã quandã (quã μέθοδον Græci nominãt) eorúmq; quæ in morbis cõmunia ſunt, cõtemplatricem eſſe contendant. Pro breuitate & cõtractione viæ (inquit B. in Pand.) μέθοδον & Græci dicũt, & Latini Compendium. Plato lib.1 De leg. πειρώμενος αὖ δυνώμαι τὴν περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων ὀρθὴν μέθοδον ὑμῖν δηλοῦν, veram B rationem & viam. Et apud Galen. ad Glauc. φαρμάκων μέθοδος συνθέσεως, medicamentorum componẽdorum ratio. Et μέθοδος θεραπευτικὴ apud eundem, Ratio & via artis medicæ. Et μέθοδος ἡ καθόλου, ratio quæ in vniuerſum docet, ex Gazæ interpr. Budæo μέθοδος eſt etiã ratio cõmentandi & deprehendendi aliquid, in hoc loco Plat. l.4 De rep. ἀκριβῶς μὲν ἐκ τούτων μεθόδων, οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν, ἀλλὰ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἡ ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα. quibus poſterioribus verbis quid μέθοδος ſit explicat. Idem in Phædro de rhetorica, C ὅσον δὲ αὐτῆς τέχνη, οὐχ ᾗ Λυσίας καὶ Θρασύμαχος πορεύεται, δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος. Ab eodem B. exponitur Via & ratio qua aliquid inueſtigamus: citante hunc ex Plat. Sophiſta locũ, μή ποτε ἐκφύγῃ τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετιέναι καθ' ἕκαστα καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον. Videtur autem metaph. eſſe ſumpta ab iis qui perſequẽdo inueſtigãt: à μέθοδος ſignificãte Perſequutio (vt μεθοδεύειν, perſequi) quaſi Via ſeu iter poſt aliquẽ. Ab eodẽ exponitur ratio & via docendi ac diſcẽdi, apud Ariſtot. in principio libri De part. anim. περὶ πᾶσαν θεωρίαν καὶ μέθοδον. Quibus D ſubiungit ex Cic. Bruto de Hermagoræ præceptis, Habent enim quaſdam in diſcendo non patientes errare vias. Μέθοδος dicitur etiam artificioſa & compendioſa ratio tractãdi de re aliqua. Cuius tres ſtatuũtur ſpecies, συνθετικὴ, ἀναλυτικὴ & διαιρετικὴ ſiue ὁριστική. de quibus Galen. in initio artis paruæ. Sed & tractatus aliquis ac liber μέθοδος dici putatur. Ariſtot. Polit.6, καθάπερ εἴρηται πρότερον ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ πρὸ ταύτης, in præcedenti libro. Sic in 5 De gen. anim. τίνων δὲ ὑπαρχόντων συμβαίνει τούτων ἕκαστον, δηλῶσαι τῆς μεθόδου τῆς νῦν ἐστι. Budæus. Sic Po- E litic.4, ἐν τῇ προτέρᾳ μεθόδῳ περὶ τῶν πολιτειῶν. Pro Ars quoque accipitur. vt apud Plutarchũ, ἁπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Mathematicus & ſupputator, Abaci peritus. Bud. Similiter & Camer. apud Ariſtot. l.1 Topic. de dialectica, ἐξεταστικὴ οὖσα πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει, veſtigatrix quũ ſit, ad omnium artiũ initia ac cauſas deducit. ‖Μέθοδος pro Fictio, Ludificatio, Illuſio, affertur ex can. Concilii Ancyrani.

VNDE Ἀμέθοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Via & compendio carens: ſequendo ſignif. vocabuli μέθοδος. CONTRA Ἐμμέθοδος, In quo methodus eſt, Compẽdioſus, Artificio- F ſus. Philo De mũdo, λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, quod artificio conſtat, rationali naturæ eſt accommodatum.

VNDE Ἐμμεθόδως, Via & ratione compendiaria, Artificioſè. ſeu μεθοδικῶς. Alex. in Top. pagina 142.

A Μέθοδος deriuatum eſt ETIAM Μεθοδικός, οῦ, ὁ, idẽ cum ἐμμέθοδος. Item Qui artificioſam viam & compendium ſequitur. Et μεθοδικὴ, apud Quintil. Ratio loquendi, lib.1, c.15, Et finitæ quidẽ ſunt partes duæ quas hæc profeſſio pollicetur: id eſt, ratio loquendi, & enarra- G tio autorum: quarum illam μεθοδικὴν, hanc ἱστορικὴν vocant. Ariſtot. autẽ libros De diſſerẽdi ratione μεθοδικὰ inſcripſerat, de quibus Simplicius, Laert. & verò ipſe etiã Rhet.1. Apud Galen. quoque μεθοδικὴ ratio quædã inueſtigandi & cognoſcendi, in lib. περὶ ὅρων, vbi ait, μεθοδική ἐστι λόγος ἀπὸ φαινομένου ὁρμώμενος καὶ ἄδηλου κατάληψιν ποιούμενος. quale eſt, εἰ ἱδρῶτες εἰσὶ, πόροι εἰσί. Apud eundẽ μεθοδικὴ αἵρεσις, quã omnia medicinæ dogmata corrupiſſe ſcribit. Et μεθοδικοὶ, medici methodicæ ſectæ addicti, quam illi definiebant eſſe cognitionẽ apparentiũ com- H munitatũ ad ſanitatis finem ſpectãtium. Qui (vt Celſus tradit in præfat. lib.1) contẽdunt nullius cauſæ notitiã quidquã ad curationes pertinere, ſatiſq; eſſe quædam communia morborũ intueri. ſiquidẽ horũ tria eſſe genera: vnum, adſtrictum: alterum, fluẽs: tertiũ, mixtum. Vide plura ibidem, & apud Gorr. VNDE Μεθοδι-

κῶς, Artificioſa ratione & via. καθὰ μέθοδον, vt apud Polyb. exp. Suidas, proferens exempla. ET Μεθοδίτης, artifex. nam Heſych. μεθοδίτας exp. τεχνίτας. vel etiam Doli fabricator. A

A Μέθοδος deſcendit & VERB. Μεθοδεύω, Methodo & via proſequor ac tracto. Laert. in Archyta, οὗτος πρῶτος τὰ μηχανικὰ μηχανικαῖς προσχρησάμενος ἀρχαῖς ἐμεθόδευσε. Et μεθοδεύειν τὸν λόγον, artificioſe tractare, Chryſoſt. 1 ad Cor. 15. Philo, δίχα γὰρ τοῦ μεθοδεύοντος οὐκ εἶναι καθ᾽ αὑτὴν ἰδεῖν ἐπιστήμην, ſublato artifice tolli ac perire artem quæ per ſe nõ ſubſiſtit. Hæc B. qui μεθοδεύειν interpr. etiam Indagare, Inueſtigare, apud Themiſt. 11, in Poſter. anal. B
Et in paſſ. μεθοδεύομαι. Galen. Therap. 14, κολοβώματα ὁποῖα μάζονται κατὰ χεῖρος ἢ πτερύγιον ἢ οὖς ἐλλείποντα μεθοδεύεται γὰρ πως καὶ ταῦτα, Certa quadam methodo curãtur, Arte tractãtur: vt Hermog. περὶ ἰδεῶν, tomo 2, p. 206, ἀλλὰ μεθωδεύθη ἄλλο τι ὄν, ὥστε εἰς τὴν ἀφικέσθαι, artificioſe aliud agitatum eſt vel actum, vt huc perueniretur. B. ‖ Μεθοδεύω, Perſequor. in Pãd. ἀγωγὴ μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, perſequutoria pretii. Alibi, τὸ πατέρα πρὸς ὃν ἡ πρᾶξις ἐπανήλθε, νομίμως μεθοδεύεις, iure cõuenis. Cod. Hæc B. Heſychio eſt μετέρχεσθαι & διέρχεσθαι. & μεθοδευσάτωσαν, διελθέτωσαν. ‖ Μεθοδεύειν Camerario eſt etiam Machinari & architectari. ſicut & Suid. μεθοδεύει, τεχνάζεται, ἀπατᾷ. Vide in μεθοδεία, quod ſequitur. VNDE Μεθοδεία, ας, ἡ, (inquit idem Camer.) Occulta & frauduléta circumuentio. Paul. Epheſ. 6, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου. vbi veteres interpr. ἐπιβουλάς, ἐνέδρας, δόλους, mala conſilia, inſidias, fraudes. Hæc ille. B. quoq; interpr. nõ ſolùm Inſidiæ, (vt apud Greg. δέον τῷ θυρεῷ φράξαμένους τῆς πίστεως, στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ πονηροῦ) ſed etiã Fraus, apud Baſil. Et alibi, τοιαύτη γὰρ ἡ μεθοδεία τοῦ διαβόλου. Chryſoſt. exponẽs locum Pauli antè citatum, τί ἐστι μεθοδεία; μεθοδεῦσαί ἐστι τὸ ἀπατῆσαι καὶ διὰ συντόμου ἑλεῖν· ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν γίνεται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν παλαίσμασιν ἐπὶ τῶν περιαγόντων ἡμᾶς. Exempla eius diaboli μεθοδείας ibidem profert. ‖ Heſych. μεθοδείας exp. non ſolùm τέχνας ſed etiam ἐφόδια, Viatica, Viæ ſumptus & auxilia. Similiter apud Suidam, μεθοδείας, τέχνας ἢ δόλους, ἢ μεθόδιον. Eſt AVTEM Μεθόδιον, Viaticum, vt Heſych. teſtatur, his verbis, μεθόδιον, ὃ ἡμεῖς ἐφόδιον. C D E

C. Μίξοδος, ου, ἡ, ET Μιξοδία SIVE Μισγοδία, ας, ἡ. Mixtio viarũ, Vbi tres pluréſve viæ miſcentur. Apud Heſ. μιξοδίη, τρίοδος. Et, μίξοδος, ὁδὸς ἡ εἰς ἑτέραν συμβάλλεται. Et, μισγοδίη, ὅπου αἱ ὁδοὶ μίγνυνται. Sed ſcribitur apud eũ μισγοδίην per ει in penultima. quã ſcriptura heroicũ metrum nõ fert. Ab Homero autẽ & Apoll. l. 4 Arg. μιξοδίη vocatur locus inter ſcyllam & charybdin, vbi αἱ πικροὶ ἀλλήλων εἰσί.

C. Παλινοδία, ας, ἡ, Iter reciprocũ. ἐναντία ὁδός· παλινῳδία verò ἐναντία ᾠδή. Suid. AT Πλανωδία v. l. interpr. Erratio, Error, Iter deuium, ex Heſ. cuius tamen verba corrupta ſunt, ac potius accipere videtur adiectiuè pro Quæ à recta via aberrauit, ἡ πεπλανημένη τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, & ἄδικος. vt videlicet illud πλανωδία Ionicè dicatur pro Πλανοδία, à NOMIN. Πλανόδιος, Via errans. Homer. hymno in Merc. Πεντήκοντ᾽ ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους, Πλανοδίας δ᾽ ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον, Ἴχνι᾽ ἀποστρέψας. F

C. Πάροδος, ου, ἡ, Via ad aliquem locum ducẽs, Aditus. Xen. Anab. 4, μία αὕτη ἐστὶ πάροδος ἣν ὁρᾷς. ὅταν δέ τις ταύτῃ ἐπιχειρῇ παριέναι, κυλινδοῦσι λίθους. hoc eſt εἴσοδος, vt ibidẽ loquitur. Idem Pæd. 6, ἀναπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου, aperto ſeu patefacto hoc aditu. Demoſth. Philipp. 3, κύριος δὲ πολλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων ἐστί. Plut. De Herodot. ἐπεὶ δὲ τῶν παρόδων κρατήσας ὁ βάρβαρος ἐν τοῖς ὄρεσιν ἦν. Aliquanto pòſt, ἐν τῆς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγονότος, καὶ Ξέρξου τῶν παρόδων κρατοῦντος. Vbi παρόδους vocant anguſtias ad aliquem locũ ferentes. In naui autẽ πάροδος dicitur ἡ περὶ τοὺς θρανίτας ὁδός, quæ & παράθρανος, vt Poll. annotauit. Vbi itidem aditũ reddere poſſumus, vt Bayf. in hoc loco Athen. lib. 5 de naui Philopatoris, μῆκος ἔχουσα ὀκτὼ καὶ πεντήκοντα πηχῶν ἀπὸ παρόδου ἐπὶ πάροδον, ab aditu in aditũ. Rurſũ apud Poll. in theatro duplex πάροδος, dextra & ſiniſtra: quæ (inquit Cam.) erit εἴσοδος. ‖ Aliquãdo Aditus, ipſa videlicet actio adeũdi, ſeu Ingreſſus, Introitus. εἴσοδος vt Suid. exp. in his à ſe citatis locis, ὁ δὲ δευτεραῖος ἀφίκετο, οὗ μὴν παραυτίκα γε παρόδου ἔτυχε. Et ex Priſco, οἱ δὲ πεμφθέντες παρόδου ἐς τὴν πόλιν οὐκ ἔτυχον, ὑστερήσαντες. G H

vbi exponit etiã ἀφίξεως. Et metaph. apud Plut. De def. or. σὺ τοῖς λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδέδωκας, principiũ & ingreſſum præbuiſti. Et Chryſoſt. δοῦναι πάροδον ἐπὶ τὴν διάνοιαν. Dicitur etiã πάροδος quũ quis in theatrum prodit oſtentandi ingenii cauſa, Quum quis in medium procedit verba facturus. In Epigr. lib. 1, Καὶ ζῆν καὶ πλουτεῖ καὶ μετὰ τὴν πάροδον, poſt declamationem, μετὰ τὴν ἐπίδειξιν. Videtur autem ſumpta metaphora ab hiſtrionica παρόδῳ, quum fabulã acturi in theatrũ ingrediuntur, & ſe oſtentant populo. Plut. Polit. Præc. λαμπρὰν ποιεῖται τὴν πάροδον ὥσπερ δράματος τῆς πολιτείας. Eſt eodẽ ſignif. & χορικὴ πάροδος. Ariſt. De arte poet. χορικοῦ δὲ πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ, prima dictio totius chori. Vnde cõcludit Victorius, quũ vna aut altera perſona ex integro choro cum hiſtrione aliquo ſermonẽ inſtituit, non protinus πάροδον vocari, ſed quum totus chorus in ſcenã adueniẽs canit. Quod tamẽ quũ ſit, nõ videtur commodè aptéque primus cãtus totius chori (quod ad vim nominis facit) πάροδος appellari. neceſſe enim eſt prius venerit in ſcenã chorus, ſi prius ſermonem cũ aliquo hiſtrione inſtituit, aut ſecũ de aliqua re ſubtiliter diſputauit. Sic Plut. in Polit. præc. πάροδον vocat in Œdipo Col. Sophoclis cãtũ illũ qui cõtinet laudes Athenarũ, cuiúſq; initiũ eſt, Εὐίππου ξένε τᾶσδε χώρας. illic enim primũ chorꝰ canere incepit, quũ tamẽ antea multa cũ calamitoſo illo ſene loquutus fuiſſet. Quum verò cõtingit aliquãdo vt chorus è ſcena exeat, rei alicuius adminiſtrãdæ cauſa quæ ſeruiat fabulæ, reditꝰ poſtea ipſius in ſcenã VOCATVR Ἐπιπάροδος, ſecũda & repetita parodos. Poll. l. 4, καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, πάροδος καλεῖται· ἡ δὲ κατὰ χρείαν, ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετάστασις· ἡ δὲ μετ᾽ αὐτὴν εἴσοδος, ἐπιπάροδος. Budæo itidem πάροδος eſt Progreſſus in mediũ. qui & addit, à Chryſoſt. in 1 ad Corin. p. 121, poni pro προαγωγῇ, de rebꝰ in naturã rerũ productis. Πάροδος exponitur etiã Ingreſſio, apud Syneſ. De inſomn. μία μὲν πᾶσαι κατὰ τὴν κοινὴν ῥίζαν, πολλαὶ δὲ κατὰ τὴν πάροδον, ex progreſſione. ‖ Πάροδος, Trãſitus. πάροδον παρασχεῖν, tranſcẽdi copiã facere. Ariſtot. autẽ l. 3 De gener. animal. τοῖς ἐκ παρόδου θεωροῦσι dixit Qui fortuitò & quaſi tranſeuntes ſeu per tranſennã contemplãtur. Id quod eſt etiã ὁδοῦ πάρεργος ſeu πάρεργον. Aliqui in Latina lingua Obiter dixerunt. Hæc Camer. Pro tranſitu à Thuc. quoque vſurpatur. vt l. 3, ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι᾽ αὐτῶν μέσων διῆσαν, ita vt tranſitus nõ eſſet prope turrim. Et lib. 1, καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο, in ipſo trãſitu obtruncarũt. Dicitur autẽ πάροδος Trãſitus qui prætereũdo fit. In v. l. habetur etiã ἐν παρόδῳ pro Obiter: quod Plin. dicit In tranſcurſu. Eodémq; ſignif. ex Græco Rhaſis interprete De peſte, κατὰ πάροδον καὶ ἐκ τοῦ προσήκοντος, In trãſitu, Obiter. Heſych. παρόδους exp. διαβάσεις.

(Πάροδος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui iuxta viam ſitus eſt. Demoſth. πρὸς Καλλικλέα, p. 199, εἴ τις ὑμῶν ἑώρακεν ἢ ἀκήκοε πώποτε πάροδον χαράδραν οὖσαν. ‖ Πάροδος, ου, ὁ, pro trãſeunte & viatore. Ezech. παντὶ παρόδῳ. Bud.)

VNDE Παροδικός, ἡ, ὁ, vt παροδικὸν μέλος, Carmẽ quod chorus in parodo canebat, Carmẽ quod totꝰ chorus in theatrum veniens canebat. Vide προσόδια μέλη. In argumento Perſarũ Æſchyli, τῶν δὲ χορῶν τὰ μὲν ἐστὶ παροδικά, ὡς ὅτε λέγει δι᾽ ἣν αἰτίαν πάρεστιν, ὡς τό, Τάδε μὲν οἴδ᾽ ἁμα λιπόντα. τὰ δὲ, στάσιμα, ὡς ὅτε ἵσταται καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος. τὰ δὲ, κομματικά, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. ET Παροδίτης, ου, ὁ, Qui per viam tranſit, Viator. Epigr. lib. 3, ὦ παροδῖτα. Et fœm. GEN. Παροδῖτις ἀηδών, Luſcinia quæ ſecus viam eſt aut in via, lib. 1 Epigr. AT Παρόδιος in primis lexicis Græcolat. exponitur Qui viam reſpicit, quo ſignif. & πάροδος paulo antè. B. ex Baſil. p. 231, affert παροιμία, παρόδιος λόγος, ſed ſine interpretatione.

C. Περίοδος, ου, ἡ, Via circum aliquid ducẽs, ſeu Ambitus, Circuitus, vt Cic. interpr. p. 27, & 34 mei Lex. Cic. (itẽm Cõuerſio, p. 20, & 33) Ariſtoph. Nub. Αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης, ambitus ſeu circuitus totius terræ. Itẽ Circuitus, id eſt ipſa Circumeundi actio. Ariſtot. Rhet. 1, πρὸς μὲν τὰς νομοθεσίας αἱ τῆς γῆς περίοδοι χρήσιμοι, circumire & luſtrare orbem terrarum. Similiter & Heſychio περίοδος eſt ἡ τῆς γῆς περιήγησις. Sic accipi videtur quod ex Ariſtide affertur, ἡ τῶν κηρύκων περίοδος. Et ex Plut. Solone,

ἡ τρίποδος περίοδος, tripodis circunlatio: quã videlicet in A
orbẽ huc illuc deportatur. Syneſ. περιόδους dixit etiam
Ambitus, hoc eſt Prehẽſationes, quum quis circumiẽs
prenenſat populum, & fauores colligit: epiſt. 57, δίχα τῶν
ἀνθρωπίνων περιόδων τε καὶ σπουδῶν, abſque humanis pre-
henſationibus & ſtudiis. At περίοδον νικᾶν, omnia cer-
tamina obire, & victorẽ euadere, vt ſuprà in Νικάω di-
ctum fuit, vbi duo habes exempla, alterũ ex Athen. al-
terum ex Plutarcho. Dicitur & περίοδος hoſtium quũ
circumueniuntur, hoc eſt quũ ab aduerſa parte circun-
dantur. Thuc. lib. 4, p. 153, περίοδον μὲν αὐτῶν ἢ κύκλωσιν χω- B
ρίου ἰσχύϊ οὐκ εἶχον. Plut. De Herod. ἐπεὶ ἐπύθοντο τὴν κύκλωσιν τὴν
περίοδον τῶν πολεμίων, ſe ab hoſtibus eſſe cinctos. quã pau-
lo pòſt κύκλωσιν appellat. Capitur & pro curſu in or-
bẽ facto, ſeu circulari. Plut. De ſolert. anim. τὸν κύκλον τοῦ-
τον καὶ τὴν περίοδον τῆς κατ᾽ ἀλλήλων διώξεως καὶ φυγῆς. Et apud
Plut. De def. orac. ταῖς κατ᾽ οὐρανὸν ἐξαμείψεσι καὶ περιόδοις,
cæleſtibus viciſſitudinibus & conuerſionibus, quæ &
κυκλικαὶ φοραὶ dicuntur. Sic apud Cic. Circuitus ſolis, &
Plin. Circuitus mundi. Ita dicũtur & tẽporũ περίοδοι.
Ariſtot. in 4 De gener. anim. in fine, λέγω δὲ περίοδον, ἡμέ- C
ραν καὶ νύκτα καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτόν, καὶ τοὺς χρόνους μετρουμένους τού-
τοις. (Quibus ſubiũgit, εἰσὶ δὲ καὶ περίοδοι σελήνης, vt Cic. di-
cit Circuitus ſolis, & Greg. κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος) Plut.
De def. oracul. ὁ δὲ Ἡσίοδος οἴεται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γί-
νεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτάς, certis temporũ curriculis
dæmonas interire. Philo De vita M. l. 2, ὡς καιρῶν περιό-
δοις τοὺς μὲν κατακλυσμοῖς φθαρῆναι, voluentibus annis. Et
Philo De mun. μακραῖς ἐνιαυτῶν περιόδοις, longis annorũ
circuitibus. itidémque eodem lib. μακραῖς ἐτῶν περιόδοις.
Cic. ἐνιαυτῶν περίοδοι interpr. Annorum conuerſiones, p. D
39 mei Lex. Cicer. Et Herodian. lib. 1, οὓς ἐκ περιόδων χρό-
νου ἡ τάξις καλεῖ. Sic idem alibi, ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς φρουρᾶς ἐκ
περιόδου ἐκκεχειρισμένος, vt cui nocturnæ excubiæ in orbẽ
recurrentes ceſſiſſent. Liuius de faſcibus dicit, Quũ in
orbem ſuam quiſque vicem per omnes irent. Eſt & in
morbis περίοδος, circuitus, id eſt morbi ab iiſdem in ea-
dem per circulum eodémq; ordine reuerſio, vt Galen.
in lib. De morb. tẽperã. definit. Sic enim ſingulis acce-
ſſionibus recurrit morbus vt redintegrari innouaríq;
videatur. Plura apud Gorr. vide, qui ab Hipp. dicit περίο- E
δον diuidi in duas partes, παροξυσμὸν καὶ ἄνεσιν, hoc eſt ac-
ceſſionem & remiſſionẽ. Demoſth. Philipp. ὥσπερ περίο-
δος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ καὶ τῷ πάνυ πόρρω δο-
κοῦντι νῦν ἀφεστάναι προσέρχεται. Sic apud Celſ. Longiore
circuitu quædã febres redeunt. Et, Quarũ certus circui
tus eſt & finis integer: de tertiana & quartana. Et Plin.
Quadrini circuitus febris. Habet oratio quoq; ſuas
περιόδους, ambitus, circuitus, vt & Latini vocant. Cicero
appellat comprehenſionẽ & ambitũ verborũ: Quintil.
ambitum, circumductũ, continuationem, cõcluſionẽ, F
vt plenius ex ipſorummet verbis in Κῶλον & Κόμμα ci-
tatis cognoſces. Cic. in Oratore ad Brutũ, In quo quæ-
ſitum eſt in totóne circuitu illo orationis, quem Græci
περίοδον, nos tũ ambitum, tu circuitũ, tũ cõprehenſionẽ
aut continuationem, aut circunſcriptionem dicimus.
Demetr. Phaler. ἡ μὲν περίοδος, σύνθεσις τις ἐστι περιηγμένη,
ἀφ᾽ ἧς καὶ ὠνόμασται. ſic & Quintil. Circunductum vocat.
Idem, ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρό-
φων, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον. Affert ibi-
dẽ & hãc Ariſtot. definitionẽ, quæ habetur lib. 3 Rhet. G
περίοδος ἐστι λέξις, ἀρχὴν ἔχουσα καὶ τελευτήν. dicit autẽ, me-
taphora ſumpta à curſorũ circulari curſu περίοδον appel
latum eſſe hunc ambitum, ſubiungẽs, ἔνθεν καὶ περίοδος
ὠνομάσθη ἀπεικασθεῖσα τῇ ὁδοῖς ταῖς κυκλοειδέσι καὶ περιωδευ-
μέναις. Et aliquanto pòſt, γίνονται δὲ καὶ τετράκωλοί τινες καὶ μο-
νόκωλοι, ἃς καλοῦσιν ἁπλᾶς περιόδους. Et aliquanto pòſt tria
periodorũ genera facit, ἱστορικόν, διαλογικὸν & ῥητορικόν. Et
apud Ariſtot. περίοδοι μακραί: quib⁹ opponũtur μείουροι,
de quib. Cic. in lib. De claris orat. Quæ mẽbra ſi in ex-
tremo breuiora ſunt, infringitur ille quaſi verborũ am H
bitus. ſic enim has orationis cõuerſiones Græci nomi-
nant, ſcilicet περιόδους. Luc. De hiſt. ſcri. κάρχαρον καὶ συνεχῆ
ταῖς περιόδοις. ‖Dicitur & περίοδος quũ in orbẽ verba
fiunt. X. Symp. αὕτη μὲν δὴ ἡ περίοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη,
quiſque viciſſim verba fecit. B. At Camer. Hæc cõpre-
henſio ſeu hic curſus orationis iſto fine cõſtitit. Περί-
οδος καθεστηκυῖα apud Plat. De rep. p. 40, eidẽ B. eſſe vide-
tur Spatium vitæ fatale. Sic & Camer. περιόδους interpr.
Fatalia tẽpora cõuerſionum apud eundẽ Plat. l. 8 Polit.
ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος,
diuinæ ſoboli fatale tempus conuertitur. ‖Heſychio
περίοδος eſt etiam ᾠδή quædam & μέρος τι τῶν μετάλλων.

VNDE Περιοδικός, οῦ, ὁ, vt περιοδικὴ ἱστορία, quam quis
orbem terrarum peragrãs collegit, quaſi Peragratoria:
inquit B. citãs ex lib. 4 Ptolem. ταύτης δὲ μεθόδου τὸ προη-
γούμενον ἐστιν ἱστορία περιοδική. Et περιοδικαὶ νόσοι apud me-
dicos, Quæ certo circuitu redeunt, Quarum certus eſt
circuitus (vt Celſũ loqui, paulo antè dictũ fuit) quales
febres ſũt quæ certis diebus recurrũt, vt tertianæ, quar-
tanæ: ſunt enim & πλανῆτες, vagæ. περιοδικὰ νοσήματα (in-
quit Suid.) καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως αἱρέμενα καὶ αὖθις
ἐπιγινόμενα, οἷον ῥιγοῦντα, τεταρταῖα, καὶ τὰ ὅμοια. Et apud Dioſc.
περιοδικοὶ πυρετοί, febres quarum certus eſt circuitus. &
περιοδικὰ ῥίγη, horrores certo circuitu redeũtes. Dicitur
& περιοδικὸς λόγος apud rhetores Oratio longis verborũ
ambitibus circũducta. HINC Περιοδικῶς λέγειν apud
Hermog. Longis verborum ambitibus orationem cir-
cunducere, Longis verborũ ambitibus in dicendo vti.
A Περίοδος eſt etiam VERB. Περιοδίζω, Certo circui-
tu redeo. vt περιοδίζοντες πυρετοὶ apud Galen. lib. 9 The-
rap. Qui certo ambitu repetunt, vt Bud. interpr.

C. Πρόοδος, ου, ἡ, Prodeundi ſeu exeundi actio, frequens a-
pud Areop. teſte B. Sic apud Chryſoſt. De ſacerd. οὐ δεῖ
παρθένον προόδους περιττὰς ποιεῖσθαι καὶ πολλάς, nõ oportet vir-
ginem multum prodire & quum opus non eſt. ‖Itẽ
Proceſſus, Progreſſus: quo videlicet vlterius pergitur:
Xen. Hell. 4, θυομένῳ Ἀγησιλάῳ ἐπὶ προόδῳ, de progreſſio-
ne, Camer. Metaphoricè etiã capitur vt Proceſſus &
Progreſſus apud Latinos, pro Incrementũ. Luc. ταπεινὸς
τὴν γνώμην, ἀπελὴς δὲ τὴν πρόοδον, viles erũt tui progreſſus,
hoc eſt incremẽta tua. Greg. De ſpiritu S. ἵνα τῆς ἐκ δόξης
εἰς δόξαν προόδοις καὶ προκοπαῖς τὸ τῆς τριάδος φῶς ἐκλάμψῃ
τοῖς λαμπροτέροις. Et apud Areop. ſæpe pro progreſſu
temporis, quem & συνέλιξιν vocat. B.

Πρόοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui viam præit. Xen. Hipparch. ἣν δὲ
ἐπὶ κινδύνων ἐλαύνηται που, φρονίμου ἱππάρχου τὸ τῶν προόδων
ἄλλους προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι. Bud.

C. Πρόσοδος, ου, ἡ, Aduentus, Acceſſus. idem cum ἔφοδος. à
Suida exponitur εἴσοδος & παρουσία. qua ſignif. vſurpatũ
dicit tum à Thucyd. tum ab aliis: ſubiungens & hunc
locum, ὁ δὲ καὶ τότε ἐκ τῆς προσόδου μόνης τούτους κατέπληξε,
id eſt παρουσίας, ſolo ſuo aduentu & præſentia. Et πρόσο-
δον δοῦναι, Acceſſũ ſeu aditũ præbere, Admittere. Plut.
Symp. 7 ſap. δοκεῖ μοι τοὺς μὲν ὑμετέρους λόγους οἷον ἐπιχωρίους καὶ
συνήθεις βραχὺν χρόνον ἐπισχεῖν, πρόσοδον δὲ ὥσπερ ἐν ἐκκλη-
σίᾳ δοῦναι τοῖς Αἰγυπτίοις ἐκείνοις καὶ βασιλικοῖς. Sicut ve-
rò ἔφοδος interdum dicitur de infeſto & hoſtili impetu
ſeu impreſſione, ita & πρόσοδος. Camer. ex Herod. Po-
lymn. ἐς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώρην πρόσοδον ἐποιέετο, quo
tempore forum plenum eſſe ſolet, eo impreſſionem fe
cit. Alibi ex eodem, πρόσοδον ἐποιέετο, hoſtes adoriri cœ-
pit. ‖Πρόσοδοι dicuntur etiam ſupplicationes qui-
bus ad deorum templa & aras itatur. Ariſtoph. Nub.
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θα-
λίαι τε. vbi ſchol. exp. θρησκεῖαι περὶ τοὺς βωμούς, πρόσοδοι
τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις. B. p. 125, πρόσοδοι (inquit) vocan-
tur à Græcis quas Latini Supplicationes dicunt, & ad al
taria puluinariáque obſecrationes. Plato lib. 7 Leg. πᾶσι
θεοῖς προσόδους τε καὶ πομπὰς ποιουμένους. Aliud ex Demoſth.
exemplum habes itidem. Πρόσοδον Chriſtiani etiã
autores appellauerunt religioſum aditum ad ſacroſan-
ctum epulum, quum populus ad euchariſtiæ ſacrũ con
uenit. tunc enim ſupplicantes προσέρχεσθαι & προσιέναι
dicũtur. Exemplum ex Chryſoſt. habes apud B. loco ci-
tato vbi pro πρόσοδος dicit etiam προσιέναι & προσέρ-
χεσθαι. ‖Heſychio πρόσοδος eſt ἔντευξις, Cõgreſſus &
colloquium cum aliquo. Cui ſignif. πρόσοδος ſubiungi
poteſt quod pro concione ponitur: quum videlicet ali
quis ad pópulũ accedit verba facturus. B. interpr. Con-
uentum & conciliũ, quaſi σύνοδον & πανήγυριν: & aduo-
catam concionem. Sed legitur etiam non tam de con-

uocatione ſeu aduocatione cōcionis, quàm etiā de verbis ipſis quæ ad populum facit. Iſocr. Areop. ὑπὲρ ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπηγγειλάμην, cōcionem me habiturum proſcriptione profeſſus ſum. hoc eſt, programmate edito. Et in fine orationis, τὴν τε πρόσοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Et apud Pauſ. ἐφ' ὅτῳ ποιεῖται τὴν πρόσοδον, pro συνέδριον, cōuentum. Habes hæc prolixius apud B.p.125. ‖Πρόσοδος dicitur etiam quod ad aliquem redit ex poſſeſſionibus elocatis, aut pecuniis mutuo datis, Id quod ſūmæ capitali accedit: Reditus, Prouētus. quod & aliis vocabulis, λῆμμα, πόρος: item προσφορὰ & ἐκφόριον. Herodian. lib.7, ἀποβαλόντας θαυμαστὰ καὶ ἀμφιλαφῆ κτήματα, ἔν τε προσόδοις πλουσίαις καὶ ἐν ποικίλῃ πολυτελείᾳ τιμία, prouentu vberrimis. Æſch. cōtra Cteſiph. ὑπέθεσαν αὐτοὶ τῷ παλαιῷ τὰς δημοσίας προσόδους, καὶ τόκον ὥρισαν τῷ Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀποδοῖεν, pignori ſuppoſuerunt publicas obuentiones. Idē & ἐπικαρπία dicitur. Aliquāto pòſt, τὸ κεφάλαιον, τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων ποιεῖσθαι. Nec eiuſmodi tātùm reditus πρόσοδοι dicuntur, ſed etiam quæ ad aliquem ex officii publici adminiſtratione redeūt: item quæ ad vrbē aliquā aut principem ex adminiſtratione alterius vrbis, aut regionis: qualia ſunt, tributa, vectigalia, cēſus. Demoſth. De malè obita legat. dicit legatis illis τὰς τῶν συμμάχων συμφορὰς προσόδους γεγενῆσθαι, lucroſas fuiſſe. Polyb. lib.5, συναχθείσης προσόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς, coactis reditibus & copiis ſatis magnis. Strabo lib.17, τὰς Αἰγύπτου τὰς προσόδους. Xen. Pæd.8, προσόδων ἀποδεικτῆρες, καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Ariſtot. Rhet.1, τὰς προσόδους τῆς πόλεως. Thuc. lib.1, εἰ μὴ τὰς προσόδους ἀφαιρήσομεν ἀφ' ὧν τὸ ναυτικὸν τρέφουσι. Apud eundem frequentiſſimum πρόσοδος χρημάτων. lib.2, μεγίστη ἐγένετο χρημάτων πρόσοδος καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονία. Et aliquanto antè, λέγων τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς ἀπὸ τούτων εἶναι τῶν χρημάτων τῆς προσόδου. Et lib.3, ἔστι δὲ τῶν χρημάτων ἀπὸ τῶν ξυμμάχων ἡ πρόσοδος, prouentus ex ſociorum fortunis. VNDE Προσοδεύομαι, Reditus percipio, Emolumenta ad me redeunt. Strabo lib.17, ποσαῦτα προσοδεύεται. Alibi de Laodicea loquens, οἳ ἀπὸ προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἐρίων, largè reditus percipiunt. B.p.124 & 125. Et ex Vlp. Demoſthenis enarratore, προσοδευόμενα χρήματα, Pecuniæ quæ ex vectigalibus proueniunt. At metaph. apud Philonem De mundo, ἵνα μὴ πατὴρ καὶ μήτηρ προσοδεύεσθαι δοκῶσι τὰ ἐπὶ ὠκυμόροις τέκνοις ἀπαρηγόρητα πένθη, ne pater & mater ex acerbo natorum interitu inſolabilem luctum percipere videantur.

A primo πρόσοδος quod pro acceſſu ſeu aditu capitur, comp. SVNT Δυσπρόσοδος ET Εὐπρόσοδος. Eſt autē δυσπρόσοδος, Aditu difficilis, Ad quem ægrè acceditur, Ad quē vix aditus patet. vt δυσπρόσοδος οἰκία πλαδῶσα apud Plut. in Public. Domus difficilis acceſſu. Sic Thuc. lib.5, p.186, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον, id eſt δυσέμβατον. Quū verò homo aliquis δυσπρόσοδος dicitur, ſignificat moroſum & δύσκολον, ſeu δυσέντευκτον, quē accedere & affari vix audeas, quòd omnes faſtidiat: qualis apud Virg. Nec viſu facilis, nec dictu affabilis vlli. CONTRA Εὐπρόσοδος, Acceſſu facilis, Ad quem facilis patet aditus. Xen. Pæd.6, ἐκάθισε μὲν τὸ στράτευμα ἔνθα ᾤετο ὑγιεινότατον εἶναι καὶ εὐπροσοδώτατον. Idē Hell.6, φρουρὰς δὲ καθιστάναι ἐνόμιζον ἐπὶ τοῖς εὐπροσοδωτάτοις. Homo etiā aliquis εὐπρόσοδος dicitur ad quem aditus patet, & quocū colloqui poſſis, ſi opus ſit, qui affabilis appellatur à Terentio. itidémque à Cic. In omni ſermone omnibus affabilē & iucundum ſe eſſe vellet. Plut. Public. εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, Ad eū facilis erat aditus eo indigētibus, Omnibus qui ipſius conſilio & opera indigerēt, fores eius patebant. A ſecundo autem πρόσοδος, quo ſignificatur ſupplicatio, EST Προσόδιος. vt προσόδια μέλη, carmina quæ canūtur quum diis ſupplicatur, & ad eorum altaria ac puluinaria preces fiunt, Quæ in ſolennibus ſupplicationibus & pōpis deorum canebantur. Athen. lib.6, de Athenienſibus Demetrio adulātibus, εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ᾄδοντες. Ibidem, προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. vbi per ο ſcribi debet, licet aliquādo προσῴδιον legatur. Sic dicitur vt ἐξόδιον, & vt ἐξοδικὸν μέλος & παροδικόν. ἐξοδικὸν autem ἐν τῇ ἐξόδῳ τοῦ χοροῦ· παροδικὸν verò ἐν τῇ παρόδῳ canebatur. id eſt, quum in medium prodibat. Dicitur etiam παρῳδικόν. Hæc B.p.125. Apud Triclin. legitur ETIAM Προσοδιακόν, pro προσοδικόν, idque non ſemel, vt p.435 meæ edit. vbi de metris agit quibus Soph. in Aiace vſus eſt, καλεῖται δὲ οὕτως τὸ προσοδιακὸν μέτρον, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐν αἷς πρόσοδοι ἐγίγνοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο. Altero autem προσόδια vtitur ipſe Ariſtoph. in Auibus, προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσιέναι τοῖς θεοῖσι. vbi annotat ſchol. ita ἀπὸ τῶν προσόδων vocari ſolitas fuiſſe τὰς προσαγομένας τοῖς θεοῖς θυσίας: & προσόδια præterea à lyricis appellari τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα.

C. Σύνοδος, ου, ἡ, Coitus, Congreſſus, Cōuentus. quæ diuerſis ſignif. dicuntur. vt σύνοδος ſolis & lunæ, coitus Latinis. Plut. Solone, τὸ πρὸ συνόδου μόριον, pars quæ ſolis & lunæ coitū antecedit, eius videlicet diei quæ ἕνη καὶ νέα ab Atticis dicebatur. Et idem Plut. in Romulo, σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον, Luna in coitu & congreſſu cum ſole deficiens. quod & σύνοδον. Et ξύνοδοι μηνῶν apud Camer. ex Ariſt. lib.2 De gen. anim. Interlunia. Item apud Syneſ. μελλούσης εἰς ταὐτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς συνόδου τῶν ἀστέρων. Maris quoq; & fœminæ σύνοδος dicitur quod Coitus etiam Latinis. Luc. ἡ πρὸς γυναῖκας σύνοδος. Dicuntur etiam σύνοδοι, cœtus & congreſſus celebres, vt ſunt vel ſacrificiorum vel conuiuiorū. Demoſth. contra Mid. ἀποκλείοντα Βοιωτὸν ἐν δείπνῳ καὶ συνόδῳ, inter epulas in conuentúque publico. Thuc. lib.3, τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν, ὅτι ἦν καὶ τὸ πάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ, conuentus & celebritas. Ariſtot. Eth.8, c.9, αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι ξύνοδοι φαίνονται γίνεσθαι μετὰ τὰς τῶν καρπῶν συγκομιδάς. Et apud Diog. Laert. in Epicuri teſtamento, καὶ εἰς τὴν γινομένην σύνοδον ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου κατατεταγμένην. Quæ Cic. ita reddidit, Itémque omnibus menſibus viceſimo die lunæ dent ad eorum epulas qui vnà ſecū philoſophati ſunt, vt & ſui & Metrodori memoria colatur. Vocatur præterea σύνοδος cœtus & conciliabulū deliberandi aut decernendi cauſa inſtitutum. Thuc. lib.1, ἐλθόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γινομένης, quū conciliū haberetur. Eodē lib. ξύνοδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο. Et mox, ξύμμαχοι ἀπὸ κοινῶν ξυνόδων βουλεύοντες, in communibus conuentibus deliberātes. Et apud Camer. ex eodem, ἐκ τῶν ξυνόδων, per congreſſus ſeu conuentus. Et ex lib.8, δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου ἐκναυμαχεῖν, quum placuiſſet, habito conuentu, nauali prælio decernere. Aliquando verò ἀπὸ ξυνόδου redditur Concorditer, Vno totius cōciliabuli conſenſu, ἀπὸ ὁμονοίας. Nonnunquā accipitur pro Coniunctio qua animi aliquorum coeūt & ſociantur. Ex Naz. συνόδῳ τούτων, horum cōiunctione. Sic accipiendum videtur & apud Iſocr. ad Nicocl. ἑταιρείας μὴ ποιεῖσθαι μήτε συνόδους ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης. ‖Σύνοδος dicitur etiā de congreſſu hoſtili ſeu conflictu. Camer. ex lib.5 Thuc. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ σύνοδος ἦν, poſthæc prælium committebatur. Herod. lib.3, συνέβη δὲ καὶ τῶν στρατηγῶν τοῦ Σεβήρου καὶ Νίγρου μὴ τὴν σύνοδον μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον ἀλλὰ καὶ τὴν τύχην ὁμοίαν τῆς τύχης, congreſſum in eo loco.

Συνοδός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Comes itineris, Qui cū aliquo iter facit. συνοδοιπόρος Heſychio. Per hoc exponitur itidem ὁδοιπόρος apud Homerum. VNDE Συνοδία, ας, ἡ, Coniūctio in via vel iter commune, vt Camer. interpr. Suidæ τὸ μετά τινος συμπεριπατεῖν, Comitatus. In iambo gnomico, Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί. vbi etiā reddi poteſt Congreſſum, Commercium, Colloquium. ET Συνοδίτης, ου, ὁ, Comes. idem cum συνοδὸς, in Epigr. At lib.6 Cod. De epiſc. συνοδῖται dicuntur monachi. v.L.

A Σύνοδος, cui primū locum dedi, eſt ETIAM Συνόδιον, ου, τό, Coitus lunæ cum ſole, Interlunium. i. tēpus illud quo luna nec interdiu nec noctu apparet. tūc enim cū ſole coire fingitur. Plin. lib.16, c.39, Inter omnes conuenit, vtiliſſimè in coitu lunæ: quem diem alii interluniū, alii ſilentis lunæ appellant. Varro intermēſtruum appellat. quo tēpore illunes noctes ſūt. Virgilio Silentia lunæ: Apuleio Noctis illuminū tēpus, & illuna caligo. Sed & ipſa luna DICITVR Συνοδική, quum in cōgreſſu ſeu coitu eſt, ſeu quādo in eadē cæli parte & eodē ſigno ſoli ſubiicitur. Iulio Materno Synodica itidem dicitur.

C.Τείοδος,ὁ,ἡ,Triuium.Theophyl.epiſt.16,περιοδίτις ταῖς τριόδοις Epigr.lib.,ἐκ τριόδου ξύλον, ex triuio, id eſt baculum qui primus occurrebat,In quem primum incidebat.Sic apud Luc.De hiſt.ſcrib. οἷα ἐκ τριόδου, quaſi ex triuio,ſeu è quibuſuis compitis. Et apud Heſych. ac Suid. ἐν τριόδῳ τῶν λογισμῶν,prouerbialiter ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, Dubium & ancipitem eſſe: nam in triuium qui incidit, dubitat & hæſitat quæ potiſſimùm ex tribus illis via tenenda ſit. Vide Eraſm.chil. In triuio ſum. ET Τριοδίτης,ου,ὁ, Qui in triuio eſt, In triuio conſtitutus. FOEM. τριοδῖτις,de Hecate,ſeu Diana.In Theocr.ſchol.legimus Hecaten Iouis & Pheree filiam fuiſſe,quam in triuiis à matre abiectam paſtores ſuſcepiſſe & nutriſſe, atque ideo in triuiis cultam & nuncupatam fuiſſe. At Varro,Diana ab eo Triuia dicta eſt, quòd in triuio ponitur ferè in oppidis Græcis: vel quòd lunæ dicitur eſſe,quæ in cælo tribus viis mouetur, in altitudinem & latitudinem & longitudinem.Phurnut.ἐν τρισὶν δ' ἤδη καὶ τριοδῖτις ἐπικλήθη, καὶ τῶν τριόδων ἐπόπτις ὠνομάσθη, διὰ τὸ τριχῶς μεταβάλλειν ὁδεύουσαν διὰ τῶν ζῴων. Virg.Triuiam Proſerpinam dicit, Catullus lunam.Charicles apud Athen.lib.7, δέσποιν' Ἑκάτη,τριοδῖτι,τρίμορφε,τριπρόσωπε.

Ὅδιος,ου,ὁ,Fauſtus, Auſpicatus ad iter.vt ὅδιος οἰωνὸς apud Heſychium,αἴσιος. Eſt & Mercurii epitheton, vt idem teſtatur & Stephan⁹. ἀπὸ τῆς ὁδοῦ,à viis & ſemitis,quòd in viis ſtatueretur ad ſemitas monſtrādas: VNDE Ἐνόδιος etiam nuncupatus, iiſdem & Phurnuto teſtibus. Apud Phurnutum tamen in Aldino etiam codice nō ἐνόδιος, ſed Εὐόδιος legimus: quòd mendoſum eſſe puto,alioqui ſignificaret Bonā viam parans, Proſperum iter præbens. Phurnutus, ἵδρυνται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται. Apud Heſ.ἐνόδιος,Ἑρμῆς Παρῷ. Erat verò & Diana ſiue Hecate ἐνοδία. Phurnut.ἐνοδία δ' ἐστὶν οὐδ' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος ἀγυιεύς, non aliam ob cauſam ἐνοδία dicitur quàm Apollo & Iupiter ἀγυιεύς,qui compitis præeſt.Feſtus viarū deam appellat. Et ὁδία quoque apud Heſych. ἡ Κόρη θεός, Proſerpina. Eſſe autem putatur Proſerpina eadem quæ Hecate & Diana iam ἐνοδία dicta. AT Ὅδιος nomen propriū apud Euſt.

Ὁδίτης,ου,ὁ, Viator.idem cum ὁδοιπόρος. Apud Homerum ſæpè,ἄνθρωπος ὁδίτης. Et Od.η,μούνῳ ἰὼν ὁδίτης. Od.ρ, βωμὸς Νυμφάων ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται.Nicāder Ther. ὅτ' αἰπυδρόμοισιν ὁδίταις Κίδα προσμάξηται. vbi annotat ſchol.ſcribi etiam ὁδούροις.i.ὁδοιπόροις. Tunc AVTEM Ὁδοῦρος lōgè alia ſignif. acciperetur quàm ſuprà. nam ὅδουροι ſiue ὁδουροὶ aut ὁδοῦροι plerunque dicuntur Subſeſſores viarum, vt dictum fuit. quo ſenſu accipitur in hoc loco qui ex Eurip. Archelao adducitur, ἔπαυσ' ὁδούρους λυμεῶνας,ſuſtulit viarum peſtiferos ſubſeſſores. Ab Heſychio exponitur quidem etiam προοδοιπόρος & ὁδοῦ κατάρχων, quo ſignificatur Præuius, Qui in via præit: ſed non ὁδοιπόρος. Apud eundem Heſych. reperio ETIAM Ὁδαιός,quod exp.ὁδηγός,Dux viæ.

Ὁδεύω,F.εύσω,Iter facio, Proficiſcor, Eo. Apud Muſæum, ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει Magis propriè Herodian. lib.., ὀχήμασιν ἐπιθέντας ἀγεσθαι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας ἐξ ἀνατολῶν εἰς Παίονας, vehiculo impoſitos diu noctúque iter facere ab oriente in Pannoniam. Baſil. χρήσας παρ' Αἰγυπτίων σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. μετὰ τούτων ὁδεύσον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιασθῆ. Nōn.autem γαῖαν ὁδεύειν dixit pro Iter facere per terram. At Naz. ὁδεύειν ταῖς ὁδοῖς. Camer.annotat ὁδεύειν improbari,vt veteribus doctis inuſitatum. |Heſychius ὁδεύει exponit πορεύεται,ἀπέρχεται.

Ὁδευτής,οῦ,ὁ,Qui iter facit, Viator.ὁδίτης.

Ὁδεία,ας,ἡ, Profectio,Iter.

C.2.Ἀντιπαροδεύω. Bud.tradit ἀντιπαροδεύειν de duobus dici qui ſum obuiam ſibi euntes aberrant.

C.Διοδεύω,Iter facio per,Permeo. vt διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, iter facio per Italiam.Et,τοσαύτην γῆν διοδεύσας,tantam viam permenſus.Syneſ.epiſt.67, διοδεύσας τὴν ὕποπτον ὡς ἀδύνατον, peragrans ſuſpectam regionem. VNDE Διοδεύσιμος, ου, ὁ & ἡ, Per quem iter haberi poteſt, Permius,Permeabilis. CONTRA Ἀδιόδευτος,Imperuius.

C.Ἐξοδεύω,Iter facio ex aliquo loco, Exeo, Excedo. Polyb.lib.5,ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, profectus Molycriam, vel Copiis adductis Molycriam,Camer. Ἐξοδεύειν dicitur etiam pro Excedere è vita. Sic can. 13 concilii Nicæni. Eodémque modo ἔξοδος & ἐξόδιον de exceſſu ex hac vita. VNDE Ἐξοδεία,ας,ἡ, Exitus.ſuprà ἐξοδία etiam habuimus.

C.2.Διεξοδεύω, Exeo per,ſeu Permeo. vt διέξοδος nonnunquam idem ſignif. cum δίοδος.

C.Ἐφοδεύω,Obeo,Percurro, Luſtro. Xen. Pæd.8, ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στράτευμ' ἔχων, ſatrapias ditionis Perſicæ obit. hunc poſtea ἔφοδον vocat,quaſi inſpectorem rerum & luſtratorem.Plut. ἐφοδεύων τὴν φάλαγγα καὶ καθιστὰς τὴν τάξιν. Hæc & alia Bud. p.758. Habes & aliud exemplum ex eodem Plut.in Νικίᾳ. Sic Polyb. ἐπειδὰν διαλάχωσι τὰς φυλακὰς,προδόντες πρὸς τὸν χιλίαρχον,καὶ γράφην λαμβάνουσι,τίνας καὶ πόσας ἐφοδεύσαι δεῖ φυλακάς. Saluſt.dicit Circumire vigilias.Bud.interpr.etiam Recognoſcere vigilias. Et Naz. ἐφοδεύει πάντα, omnia obit & luſtrat. Paſſ. ἐφοδεύομαι idem cum ἐφοδεύω. X. Hell.3, δι' αὐτοὶ μὲν ἐφωδεύοντο κατὰ τὰ τείχη, circuibant ſeu obibāt vt faciunt qui noctu vigilias obeunt.B.Idem expoſuerat etiam, Stabant in armis & inſtructi accinctique. |Suidas ἐφοδεύσαντωσαν exponit quidem κατασκοπησάτωσαν: ἐφοδεύεται autem, διοδεύεται. |B.Ἐφοδεύω pro Inſtruo affert ex Plut.74. Fuerit igitur ἐφοδεύω idem etiā cum ἐφοδιάζω. HINC Ἐφοδεία,ας,ἡ, Luſtratio quæ obeundo fit. ſeu, Munus obeundi vigilias & excubias inſpiciendi. Polyb.de ſtatiuis Romanis loquens, ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, vigiliarum autem circuitus fidei equitum committitur.Bud.

C.ΠΑΡοδεύω, Prætereo, Prætergredior, Iter habeo præter.In v.l.exponitur etiam Tranſeo.& παροδεύσας τὴν πόλιν,per vrbē ambulās. Pro Prætereo accipitur in lib. Sapientiæ,cap.5,ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε,tanquam memoria hoſpitis diurni prætereunt.

C.ΠΕΡΙοδεύω,Circumeo, In orbem obeo. Plut.Camillo, περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον,circumeuntes Palatium.Et ὁδοὶ περιοδευόμεναι, Viæ quæ circumeūtur, Viæ quæ in orbē obeuntur.Exēplum habes in Περίοδος. Bud. περιοδεύω interpr.etiam Mente perluſtro & peragro, ex Plut.afferens, περιοδευτικῶς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ οὐρανίων λόγον, comprehenſo paucis cæleſtium tractatu, vel potius Circūſcripto, vt poſtea dicit. |Περιοδεύω, Longis verborum ambitibus vtor, hoc eſt Longis periodis.Demetr. Phaler. γελοῖον γὰρ περιοδεύειν ὥσπερ οὐκ ἐπιστολὴν ἀλλὰ δίκην γράφοντα.Bud.autem ex Hermog.affert περιοδεύειν τῷ λόγῳ,pro Vti periodis. |Περιοδεύω,Circumuenio,Circunſcribo,id eſt Fallo. Ioſeph. De antiqu. περιώδευσέ με Ἀντίπατρος, me circumuenit.vel etiam ἐκύκλωσε. |Περιοδεύω pro Raticinor affertur ex Epicteto. |Περιοδεύω tranſitiua etiam ſignif.B.ex Hippiatr.affert, τοὺς δὲ λεπτοὺς δίχα τῆς ἁφαμάξεως περιόδευε, Circumage, id eſt Exerce. VNDE Περιοδευμένως, Circuitu & circūductione, Per ambages. Plut. πολυμερῶς καὶ περιωδευμένως ἐξεμόρφωσε, multis modis & longo ductu. ET Περιοδευτής,οῦ,ὁ, Circuitor,(vt Vlpian.loquitur) Circulator,ἀγύρτης. ET Περιοδευτικός, Circumire ſolens, Circumiens, Circularis. Dioſc. in Præfat. lib.7, τὸν μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων ζῴων καὶ δηλητηρίων φαρμάκων λόγον πεποιήμεθα διελθεῖν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ περιοδευτικοῦ τόπου, Vt tota curationis remediorumque ratio ad vmbilicum perducatur, Ruellio interpr. Vbi quidam pro τόπου legūt τρόπου,& interpr. Circularis ratio. ET Περιοδεία,ας,ἡ, SIVE Περιόδευσις,εως,ἡ, Circuitus, Circuitio, Suid.

C.ΣΥΝοδεύω, Itineris ſocius ſum, Vnà iter facio. ſeu Comes ſum, Comitor. In v.l.exponitur etiā Concurro. |Luna etiam συνοδεύειν dicitur quando cum ſole coit, ſeu quum in coitu eſt. Theon ſchol. Arati, συνοδεύουσα γὰρ,πλησίον τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἑσπέραν φαίνεται.

Ὁδόω, Duco, Præeo.ex Æſchylo. vt idem ſit cum ὁδηγέω. Et Ὁδοῦμαι, Ducor viam, Præitur mihi, Via mihi oſtēditur. quo modo ab Herodoto vſurpatur. Heſychius autem ὁδοῦται exp. καθ' ὁδὸν πορεύεται.

Ὀδόω, SIVE Ὀδίω, Viatico inſtruo, ἐφοδιάζω. v.l. Τὸν ἐ-

ὀδηθέντα (inquit Camer.) interpretantur Venundatum: A in Cyclope Eurip. ὡς ὀδηθεὶς μακράν. Et accipi hoc poteſt, Vt in longinquas regiones abductus venires. nam poſtea ſignificat verbum planè venditionem, ἐπεί τις θέλει Βορᾶς ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις, — ſeu quis fortè vult Venundare indigentibus nautis cibos. Et mox, Ὀδῆσον ἡμῖν σῖτον ᾧ σπανίζομεν. copiam ſibi fieri cupit frumẽti cuius penuria laborarent. Hæc Camer. Vtrunque verbum agnoſcit Heſych. quippe apud quem reperitur, ὀδεῖν, πωλεῖν. & ὀδῆσον, πώλησον. & ὀδῆσαι, ἀποδόσθαι. Sed idem ὀδῆσαι exponit etiam πρίασθαι, ὠνήσασθαι. & ὀδηθεὶς, B ληφθεὶς, πραθεὶς, adeo vt ſecundum eum ὀδῆσαι ſignificet & Vendere & Emere. Videtur tamen idẽ Heſych. ὀδῆσαι accipere etiam pro ὁδεῦσαι, Iter facere, Proficiſci, Ire: quippe qui ἐξοδῆσαι exponat ἐξοδεῦσαι: à VERBO Ἐξοδάω SIVE Ἐξοδέω, vt id ſignificet Exeo, Excedo, Proficiſcor ex, ſicut ἐξοδεύω. Alias ἐξοδᾶν ſequitur ſignificationem præcedẽtis ὀδᾶν, Vẽdere. Eurip. Cycl. μὴ ἀλλ᾽ ἐξοδᾶν γ᾽ ἐγὼ ξένοισι χρήματα. quibus verbis negat ſe facultates Cyclopis diſtraxiſſe & vendidiſſe illis hoſpitibus. Cæterùm pro Ὀδῆσαι dicitur ETIAM Οὐδῆσαι, C quod Heſych. exp. ἀποδόσθαι, πρίασθαι, ſimiliter vt ὀδῆσαι: ſed tenui ſpiritu apud eum notatur, perinde vt οὐδὸς pro ὀδὸς, itidem tenuatur.

Ab eodem ſiue Ὀδάω ſiue Ὀδέω EST Ὀδαῖος SIVE Ὀδέος, Vendibilis, vel Emptitius, Qui emi poteſt. Itẽ Ad iter conficiendum idoneus. idem cum ἐφόδιος adiectiuè poſito. Vtraque expoſitio apud Heſych. habetur, ὀδαῖον, (inquit) πράσιμον, καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Et, ὀδαίων, ὠνίων. ὀδῆσαι γὰρ τὸ ὠνήσασθαι. Et aliquanto pòſt, videlicet ordine alphabetico, ὀδέον, πράσιμον, ἢ καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφό- D διον. Suſpectum tamẽ haberi poteſt hoc poſterius ὀδέον per ε. Apud Suidam ὀδαῖον tantùm inuenio, quod exp. ἐφόδιον, Viaticum, Sumptus viæ, aut etiã Auxilium viæ, vt Virg. loquitur. Rurſum apud Heſ. reperio ὀδαῖος, πράσιμος, ὠνήτης: item, ὀλίγος, ἀπερπὴς, πονηρός: item φορτηγός: ET Ὀδα, φορτία. de quo & alia apud eum vide. Hoc tamen poſtremũ ὀδαῖος in eius codice ſuo loco non eſt.

Quòd ſi verò IN Ὀδὸς tenuetur prima ſyllaba, ſignificat βαθμὸν, inquit Suidas. Idem ὀδὸς exponit οὐδὸς, in hoc loco Soph. Ἐπεὶ δ᾽ ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὀ- E δὸν, id eſt φλιὰν, inquit: de ædibus Plutonis. Similiter Euſtath. pág. 156, ὅτι δὲ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι γίνεται, δηλοῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὀδὸν δίχα τοῦ υ γράφοντα τὸν οὐδὸν, ἐν τῷ, Ἐπεὶ δ᾽ ἀφίκετο τὸν καταῤῥάκτην ὀδὸν Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον. Qui locus habetur p. 322 meæ editionis, vbi & ſchol. exponit οὐδόν: annotátque, quem initio χαλκόπουν οὐδὸν Sophocles vocauit, eum nunc ex ſcena & theatro ſubmouere, & καταῤῥάκτην propterea nominare, quòd illà deſcenſus eſſe ad inferos crederetur. Veruntamen F idem ſcholiaſtes pagina 272, vbi habetur, ὃν δ᾽ ἐπιστείβεις τόπον, Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδὸς, non amplius exponit οὐδὸς, ſed in propria ſignificatione accipit, & ex Apollodoro tradit δι᾽ αὐτῆς κατάβασιν εἶναι εἰς ᾅδου. vocari autem χαλκόπουν, quoniam æriſodinæ ibi erant. Contrà verò hanc expoſitionẽ, videlicet οὐδὸς, videntur confirmare verba quæ ex oraculo affert, Βοιωτοὶ δ᾽ ἵπποιο ποτιστείχουσι Κολωνὸν, Ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός. Itaque ὀδὸς per ſyſtolen dictum eſt PRO Οὐδὸς, οῦ, ὁ, Limen, Lignum ſeu ſaxum in ima ianuæ parte qua in G ædes intratur. Euſt. loco citato, βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. Od. η, Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, à limine vſque in domus penetralia. Et alibi, ἐνὶ προθύροις Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ᾽ αὐλείου. Il. θ, Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Auratum limen dicit Seneca, Ferreum Lucanus, Marmoreum Horatius. Similiter Od. η, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ. Odyſſeæ π, Αὐτὰρ ὅγ᾽ εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν, tranſibat limen marmoreum. vt Ouid. dicit Tranſire limen cautius. Odyſſ. υ, Ὣς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο. Od. δ, H Τὸν δὲ κατ᾽ οὐδοῦ βαίνε προσηύδα Πηνελόπεια, accedentem ad limen, Appropinquantem ædibus. Inſiſtere limen dicit Virgil. Exire limẽ, Terentius. Eſt & in proſa huius vocabuli vſus. vt apud Plut. in Problem. Rom. τὴν γαμουμένην οὐκ ἐῶσιν αὐτὴν ὑπερβῆναι τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ᾽ ὑπεραίρουσιν οἱ προπέμποντες. Metaphoricè quoque γήραος οὐδὸς dicitur, vt Lucr. Limen leti. ibi enim limen accipitur pro aditu ſeu introitu, vt & apud Plin. Limen interni maris, apud Virg. Limina portarum: apud Cic. Limen cubiculi. & Oſtium liménque carceris. quibus in locis Limen eſt quod εἴσοδον Græci dicunt. Il. χ, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. Od. ο, οὐδ᾽ ἵκετο γήραος οὐδόν. Eodem libro, ἰοῦσ᾽ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Sic apud Phocyl. μέχρι γήραος οὐδῷ, Vſque ad ſenectutis limen, vel Vſque ad exeuntẽ ſenectutem: ſi ita dici poteſt vt Ab ineunte ætate. Vtuntur & proſæ ſcriptores hac metaph. imitatione poetarũ, vt Plato lib. 1 De rep. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασὶν εἶναι οἱ ποιηταί. Antiphon, τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τὸ στρατεύεσθαι ὑπὸ τῶν νόμων ἀφειμένους ἰδεῖν ἐν καθ᾽ ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ γήρως οὐδῷ διαφθειρομένους. Luc. περὶ τὸν οὐδὸν γήρως. Vide apud Eraſm. Limen ſenectæ. Sed notandum eſt in hiſce locis vbi γήραος οὐδὸς dicitur, non ſemper ſignificari τὴν εἴσοδον, quum aliquis videlicet τὸ γῆρας quodammodo ὑπεισέρχεται, vt οἱ ὠμογέροντες: ſed plerunque capi pro ἔξοδος, vt is qui dicitur eſſe ἐπὶ γήραος οὐδῷ, intelligatur ὑπέργηρως καὶ ἤδη ἐξ αὐτοῦ τοῦ γήρως ὑπεξιὼν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ὤν. nam οὐδὸς ſubſeruit non tam intrantibus quàm exeuntibus etiam, vt Euſt. annotat. ‖ Οὐδὸς accipitur etiam pro ὁδὸς, Via. Odyſſ. ρ, Δὸς δέ μοι εἴ ποτί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶ, Σκηρίπτεσθ᾽, ἐπεὶ ἦ φάτ᾽ ἀρισφαλὲ᾽ ἔμμεναι οὐδόν, lubricam eſſe viam. vbi Euſtathius annotat οὐδὸς Æolicè dictum pro ὁδὸς, inſerto υ, ac ſemel apud Homerũ in ea ſignificatione reperiri: atque hoc οὐδὸς dediſſe occaſionem deriuandi οὐδὸς, (quo limen ſignificatur) ab ὁδὸς, quippe quod ſit ὁδὸς εἰς οἶκον. Similiter & Heſychio οὐδὸς eſt non ſolùm βατὴρ ὁ πρὸ τῆς θύρας, ſed & etiam ὁδός. ‖ At Suidas οὐδὸς exp. non tantùm φλιὰ, βατὴρ ſiue βαθμὸς, τὸ κάτω τῆς θύρας, ſed etiam ἔδαφος, Solum, Pauimentum. quod & οὖδος ſiue οὖδας dicitur. Apud eundem pro οὐδὸς εἰς λαύραν (quod exp. στενὸς) reponendum ὀδὸς, vt diſces ex loco Homeri in Λαύρα citato.

SED ET Οὖδος, εος, τὸ, ET Οὖδας (quib⁹ ſignificatur Solum, Pauimẽtum, ſeu Humus, Terra) ab ὁδὸς eodem modo quo præcedens, deriuata eſſe dici poſſunt. quoniam videlicet in ſolo inambulamus & incedimus. niſi malis dicere hæc duo οὖδος & οὖδας vnà cum ὁδὸς ab ἔω originem traxiſſe, à quo Euſt. quoque ὁδὸς deriuat. Cæterùm οὖδος eſſe nominatiuum inuſitatũ annotat Euſt. & ab eo eſſe datiuũ οὔδει: ſicut viciſſim οὖδας in ſolo nomin. & accuſ. vſitatũ eſt, in reliquis caſ. ἄκλιτον. Il. η, & Il. μ, ὁ δ᾽ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Il. τ, ἐπ᾽ οὔδει Πίλνατ᾽. Apollon. lib. 2 Argon. οὔδει πίπτε, in terram cecidit. hoc eſt τῇ γῇ, τῷ ἐδάφει. Rurſum apud Homer. Il. ρ, Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα. Il. τ, ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Eodem lib. οὖδας ἵκανεν, Humum ſeu In terram. Od. ν, Αἵματί τ᾽ ἐσκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας. In v. l. habetur ETIAM Οὐδὴ, ῆς, ἡ, itidem pro Pauimentum, Solum, Terra: ſed ſine autore & exemplo. In iiſdem reperio ET Οὐδίζω, Hum[illegible]lido, Affligo ad terram, vt Plaut. loquitur. ſed & h[illegible] ne autore ac exemplo. NAM Προσουδίζω potius [illegible] citur. Plut. in Galba, προσουδίσαντες τὴν Γάλβα εἰκόνα, Galbæ ſtatuam humi proſternente, vel ſimpliciter Deiiciẽte. Itidémque apud Suidam, ὁ δὲ ἄρας μετέωρον προσουδίζει τε καὶ ἀποκλείνει. Item, ἐκ τοῦ ἵππου ῥίψας προσουδίζει χαμαί, id eſt, τῷ ἐδάφει προσκρούει, πρὸς τὸ ἔδαφος ῥιπτεῖ.

Ab eodem οὖδας deriuatum EST Οὐδαῖος, ου, ὁ, Humilis, Terreſtris. ἐπίγαιος, Qui ſuper terram eſt. vt πίδαξ οὐδαία apud Nonn. Terreſtris fons, E terra ſcaturiens. At οὐδαῖος Κρονίδης apud Dionyſ. ὁ χθόνιος ſiue καταχθόνιος, pro Plutone: vt οὐδαῖος ibi idem ſignificet cum COMP. Ὑπουδαῖος, Subterraneus. ‖ Eſt nomen proprium filii Cadmi apud ſchol. Apollonii. ‖ Οὐδαῖος in v. l. expon. etiam Liminaris, in qua ſignif. fuerit à nomine οὐδὸς, quod eſt Limen. Sed nullũ ſignificationis illius affertur exemplum.

ὈΔΥ΄ΝΗ, ης, ἡ, Dolor. Homer. Il. λ, ὀδύνη δὲ [illegible] χροὸς ἦλθ᾽ ἀλεγεινή. Il. ε, Ἄλληκτοι [illegible] ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι, graues dolores. Il. δ, ἐπιθήσει φάρμαχ᾽ ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, de vulnere Me-

nelai loquens. Sic Il. ο, ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων. Rurſum Il. δ, de ſagitta Menelai corpori infixa, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, fundamẽtum ſeu fulcrum ſæuorum dolorum, id eſt cauſam. Il. π, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. Et mox ad Apollinem, τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, Κοίμησον δ' ὀδύνας. quem exaudiens Apollo, αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας. Sopire & ſedare dolorem Latini quoque dicunt: item Inhibere, Leuare. Il. λ, bis, Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο, vulnerati videlicet. Il. ε, de Venere à Diomede vulnerata, Ἀχθομένην ὀδύνῃσι. Il. μ, de aquila à dracone icta, Ἀλγήσας ὀδύνῃσι. Odyſſ. ι, de cyclope cui oculum effoderat Vtis, — στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Il. ε, Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος: de quodã quem aduerſarius ſagitta βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, dolorẽ intulerat, ſeu fecerat. (contrà Cicero dicit Dare alicui dolorem, pro ὀδυνᾶν) Eodem genere loquendi, Odyſſ. ρ, Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Vtuntur & proſæ ſcriptores: vt Xenoph. Hellen. 5, γνωσιμένης δὲ τῆς κνήμης ὑπόγκου καὶ ὀδυνηροφορήτων. Plato Sympoſ. de quodam à vipera morſo, πᾶν ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέγειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Plutarch. Coriolano, στροφαῖς τε παντοδαπαῖς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον, præ dolore. Et apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 9, cap. 12, γαστρὸς ὀδύνη, dolor ventris, vt Cicero dicit, Dolor articulorum: & Horat. Dolor lateris. Gaza vertit Tormina ventris. Et in præcedentibus quidẽ locis ὀδύνη de corporis dolore dicitur: legitur verò & de animi dolore dictũ, id eſt mœrore. Od. β, Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε μύθῳ, Infertis ſeu affertis dolorẽ. aut Afficitis mœrore. Od. τ, Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἀναπλήσῃς ὀδυνάων Μνησαμένῳ. Odyſſ. δ, ὀδυνάων Πολλέων ἀίμ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Odyſſ. α, Οἴχετ' ἄιστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε Κάλλιπεν. Cicero quoque copulat hæc duo, Meo dolore luctúque. Sic Xenoph. Sympoſ. ἀλλ' ἡ ὀδύνη σε εἴληφε; (At Plinius dicit, Pedum dolore correptus eſt) Sed corporis propriè eſt ὀδύνη, i. ſenſus triſtis in corpore motionis, vt Gorræus definit. vel, ſecundum Ciceronem, Motus aſper in corpore, à ſenſibus alienus. Vbi Gorr. annotat magis propriè dici potuiſſe Senſus motionis quàm Motus: defendi tamẽ Ciceronem poſſe, quum & Hippocrates aliquando dolorem ſumat pro diſpoſitione ipſa quæ dolorem facit. Idẽ Gorr. pluribus oſtendit dolorẽ omnibus ſenſibus accidere, & partibus ſentiendi facultate præditis: cauſas quoque à quibus excitatur afferens. Ab eodem hæ ſpecies ponuntur, ὀδύνη βαρεῖα, dolor grauis, qui veluti cuiuſdam ponderis loco incumbentis ſenſum inuehit: ἐμπεπαρμένη, infixus, in quo ceu palus videtur infixus: ἡ μετὰ δήξεως, mordax: λαπαρή, laxus, ſiue mollis, qui ſine phlegmone & tenſione eſt: νυγματώδης, punctorius: ὀξεῖα, acutus & pungens, quũ ceu acu aut terebro perforante, aut palo impacto, pars diuelli videtur: ὀστοκόπος, oſſium dolor: σφυγμώδης, ſiue σφυγματώδης, pulſatorius, vt in arteriis & inflammationibus: τονώδης, tẽſiuus. de quibus omnibus fuſius ipſe diſſerit. Vide & Paulum Ægin. lib. 2, cap. 4. ‖ Cic. interpr. Ærũna, in Stoicis defin. ἄχθος, λύπη βαρύνουσα· ὀδύνη, λύπη ἐπίπονος, Angor, eſt ægritudo premens: Ærumna, ægritudo laborioſa.

C. Ὀδυνήφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolores pellens, Dolores abolẽs, & diſcutiens, Dolorem domans, & quaſi perimens. ὀδύνης παυστικός, vt Euſt. exp. apud Hom. Iliad. ε, Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων. Et Iliad. λ, — ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας ὀδυνήφατον, ἥ οἱ ἁπάσας Ἔσχ' ὀδύνας.

C. Ἀνώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Doloris expers, Dolorem nullum ſentiens. Sic Galenus ἀνώδυνον vocat τὸν μὴ ὀδυνώμενον κάμνοντα. ‖ At ἀνώδυνον φάρμακον dicitur medicamentum mediocriter calidum, dolorem deliniens. Propriè autem ἀνώδυνον dicitur quod ita temperatum eſt calore, vt calori noſtro natiuo quamſimillimus ſit, vel ſaltem intra primum ordinem excalfaciat. Tale nanque eſſe oportet vt demulceat deliniátque quodammodo exaſperatas corporis noſtri partes, dulcique ſenſu, quẽ mollium, earum veluti triſtitiam moleſtúmque ſenſum aboleat. itaque proximè ad naturam τοῦ γλυκέος accedit. Sed & tenuium partium eſſe conuenit, nihilque habere adſtrictionis. Aliud ab eo eſt τῶν ἀνωδύνων genus quod reuera eiuſmodi non eſt, ſed dicitur tantùm, cõtrario temperamento præditum: vt quod refrigerando & obſtupefaciendo doloris ſenſum tollat. Dicitur etiam id ἀνώδυνον (ſed impropriè) quod affectũ ſanat, medetúrque morbo à quo dolor excitatus eſt. eo nanque ſublato, protinus dolorem quoque ſedari neceſſe eſt. Hæc inter alia Gorræus. Sic Galen. χρῆσθαι ναρκωτικοῖς φαρμάκοις, ἃ καλεῖται ἀνώδυνα. Alibi quoque ἀνώδυνα vocat τὰ ναρκοῦντα τὴν αἴσθησιν, τὰ τὰς ὀδύνας πραΰνοντα. Idem ad Glauconẽ καλεῖται μὲν οὖν ἀνώδυνα φάρμακα τὰ τοιαῦτα, τῷ παύειν τὰς ὀδύνας. Itẽ, ὑπνοποιόν τέ ἐστι καὶ ἀνώδυνον. Sic ἀνώδυνα κολλύρια apud Dioſcoridem libro 4, capite 69. Ibidem, ἔστι δὲ βέλτιον τοῦ ὀποῦ τὸ χύλισμα καὶ ἀνωδυνώτερον. Et mox, τὰ δὲ πρόσφατα φύλλα καταπλασθέντα ἀνωδυνώτατα πρὸς πάντα πόνον. ad omnes dolores mitigandos efficaciſſima. Cælius Aurelianus Chroniωn libro 2, capite 4, Ea medicamenta quæ Græci vocant ἀνώδυνα, nos Indoloria dicere poterimus: Alibi autem ἀνώδυνοι κάμνοντες, vt antè dixi. VNDE Ἀνωδύνως, Sine dolore. Plutarchus ἀνωδύνως καὶ ἀπόνως τεχθῆναι τὸν Κικέρωνα λέγουσι. vbi fortaſſe aliquis malit ἀνωδίνως. ET Ἀνωδυνία, ας, ἡ, Doloris carentia, Dolor nullus, Quum quis nullũ doloris ſenſum percipit. ‖ In v. l. autem perperam SCRIBITVR Ἀνέδυνος.

C. Ἐπώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolorem afferens, Dolore afficiens: Dolorem faciens ſeu efficiens, Dolorem excitans. Budæus annotat à Plutarcho opponi τῷ ἀνωδύνῳ, quod duo ſignificat, Eum qui dolorem non ſentit, & Eum qui dolorem leuat. Pro Crucians affert ex Galeno.

C. Ἐριώδυνος ab Heſychio EXPONITVR Μεγαλώδυνος. Dubium autem eſt accipiátne pro eo qui magno dolore cruciatur, an eo qui magnos dolores facit.

C. Κατώδυνος, Qui dolore afficitur, Quem cruciat dolor, Cuius animo infixus hæret dolor. lib. 1 Reg. αὐτὴ κατώδυνος ψυχῇ, animo dolens, ſeu ab animo, vt Plaut. loquitur. & Iudic. 18, κατώδυνοι ψυχῇ αὐτῶν.

C. Νώδυνος, Dolore vacans, Nullum dolorem ſentiens. idem cum ἀνώδυνος in prima ſignificatione. oppoſitum præcedenti κατώδυνος. ‖ Item Dolorem leuans, Dolorem domans ſeu ſedans. vt & ἀνώδυνος. Sophocles Philoct. Ἤ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που. vbi ſcholiaſtes exponit παυσώδυνον. Homerus dicit ὀδυνήφατον ῥίζαν. VNDE Νωδυνία, ας, ἡ, idem cum ἀνωδυνία, Nullius doloris ſenſus, ἀπονία, ſeu ἡ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, vt Epicurus in Ἀηδονία loquitur. Vno verbo reddere poſſumus Indolentia: vt Cicero, Qui rem expectandam vel voluptate vel indolentia metiuntur. Pro quo Indolẽtia alicubi dicit Nihil dolere, alicubi Vacuitas doloris. Theocritus, καδ δ' ἄρα πάντων Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν, Indolentia perfudit membra cuncta, id eſt Omnium membrorum dolores leuauit. ſeu Omnia membra dolore leuauit. Ouid. dicit requie lenire dolorem.

C. Παυσώδυνος, Qui dolorem ſedat. ὁ παύων τὰς ὀδύνας, vt Homerus loquitur. Habes paulo antè in Νώδυνος.

C. Περιώδυνος, Qui circumcirca dolet. Cuius totum corpus dolor cruciat. vel Qui vehementer dolet. περιώδυνος (inquit Bud.) vt περιαλγής, & περιαθενής. Demoſthenes pro eo qui toto corpore vexatur & dolet, vt contuſus verberibus. At τὸ περιώδυνον ſubſtantiué. Dolor qui aliquem vehementer cruciat. Ex Platone De leg. περιωδύνῳ ἀφύκτῳ περιεστηκώς, qui in dolorem ineuitabilem incidit. A Περιώδυνος EST Περιωδυνία, ας, ἡ, Circunfuſus dolor. ſeu Grauis & vehemens dolor. vel ſimpliciter Dolor. Plato libro 5, De leg. ὅλην περιχάρειαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, ἀσχημονεῖν πειρᾶσθαι. Aliud ex eodem exemplum adducam infrà in Ὀδυνάομαι. Dioſcorides lib. 2, capite 54, de ouo, ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμίας. Vnde Plinius libro 29, cap. 3, Lutea ouorum dolores oculorum mitigant. Eodem libro capite 121 de herba ſeſami, καθεψηθεῖσα ἐν οἴνῳ φλεγμονὰς ὀφθαλμῶν καὶ περιωδυνίαις ἁρμόζει. de qua Plin. lib. 22, c. 25, Oculis imponitur decocta in vino. Et lib. 3, c. 25, περὶ τοῦ πηγάνου loquens, τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς περιωδυνίας σὺν ἀλφίτῳ καταπλασθὲν πραΰνει. Marcellus alicubi vertit Grauis dolor, alicubi Grauiſſimus dolor. nam reuera

περὶ ſignificationem intēdit. Idem Dioſcorides in præfat. libri 7, περιωδυνιῶν καὶ ἀλγηδόνων καὶ πλείστων ἄλλων κακῶν ἀπαλλάσσεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, cruciatibus, vt Ruell. interpr. Vbi tamen perperam SCRIBITVR Περιοδυνιῶν pro περιωδυνιῶν.

C. Πολυώδυνος, Quem multi dolores exercēt & premunt, Ærumnoſus. vel etiam, Multos dolores inferens, Multorum dolorum autor & cauſa.

Ὀδυνηρὸς, οῦ, ὁ, Dolorem afferens, Dolore afficiens ſeu crucians, Dolorem faciens ſeu efficiens. λυπηρὸς, ἐπίπονος, vt Heſychius exponit. Ariſtot. Rhet. libro 2, ὅσα τε γὰρ λυπηρῶν καὶ ὀδυνηρῶν φθαρτικὰ, πάντα ἐλεεινά. Et mox, ἔστι δὲ ὀδυνηρὰ μὲν καὶ φθαρτικὰ, θάνατοι καὶ αἰκίαι καὶ σωμάτων κακώσεις καὶ γῆρας καὶ νόσοι καὶ τροφῆς ἔνδεια. Et ὀδυνηρὸς βίος, apud Ariſtoph. Vita acerba, ſeu Ærumnoſa. Apud Nazianz. In ſacrum paſcha, γλυκεῖς οἱ ἧλοι, καὶ εἰ λίαν ὀδυνηροὶ, dulces claui, etſi nimis graui dolore cruciēt. VNDE Ὀδυνηρῶς, Dolenter, Moleſtè, Ioſeph.

Ὀδυνάω, ῶ, Dolore afficio, Dolorem affero, Dolorem facio λυπέω. Galenus, ὥστε τά γε συμπίνοντα σφοδρῶς καὶ διὰ τοῦτο ὀδυνῶντα, πλεῖον ἀδικεῖ τοῖς ἀλγήμασιν ἢ ὠφελεῖ. Paſſ. Ὀδυνάομαι, Dolore crucior, Dolore premor, Doleo. Plato libro 9 Polit. οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνίᾳ τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων ὡς οὐδὲν ἥδιον τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον; Et ex Ariſtoph. ἃ ὠδυνήθην, Quæ mihi dolorem attulerunt. AT Ὀδύνω & ὀδύνομαι, quod in v. lex. idem eſſe dicitur cum ὀδυνῶ & ὀδυνῶμαι, Dolore afficio & Doleo: mihi ſuſpectum eſt, ac ſcribendum puto ὠδίνω.

C. ΚΑΤοδυνάω, Dolore cōficio. Vnde κατοδυνάομαι, Dolore conficior & crucior.

C. ΠΕΡΙοδυνάω, ῶ, Dolore omni ex parte crucio, Vehemētem ſeu grauem dolorem facio. Dioſc. lib. 3, c. 26, de abſinthio, ἀφεψόμενόν τε σὺν γλυκεῖ, κατάπλασμα ὀφθαλμῶν περιοδυνώντων ἐστί. Et Περιοδυνάομαι, Dolore omni ex parte premor, Grauiter doleo, vel etiam ſimpliciter Doleo. Dioſcor. in præf. l. 7, τῶν κανθαρίδας εἰληφότων, μήπω δὲ περιοδυνωμένων ἢ δυσουρούντων, ſed nondum excruciantur & vrinæ difficultate laborant. Scribitur alicubi ET Περιωδυνάω.

ΩΔΙΝ, SIVE Ὠδὶς, ῖνος, ἡ, Dolor parturientis. Hom. Il. λ, — πικρὰς ὠδῖνας, quod vide infrà in Ὠδίνω. Plutarch. Alexandro, τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Idē in Lycurgo, μετὰ ῥώμης τοὺς τόκους ὑπομένουσαι, καλῶς ἅμα καὶ ῥᾳδίως ἀγωνίζοιντο πρὸς τὰς ὠδῖνας. In eodem, εἰσέπεμψε παρέδρους ταῖς ὠδῖσιν αὐτῆς καὶ φύλακας. Idem Symp. 3, μαλθακωτέρας παρέχουσα τὰς ὠδῖνας. (Aliud exemplum ex eodem habes in Λοχεία) Sic Plato Theæt. διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας ἂν βούλωνται ποιεῖν, lenire partus dolores. Sic Callimach. Τειρομένην ὠδῖσι. ‖Metaphoricè autem Plato in quadam epiſt. dicit, ποῖόν τι τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα ὃ πάντων αἴτιόν ἐστι, μᾶλλον δὲ ἡ περὶ τούτου ὠδὶς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη. quas autem ὠδῖνας intelligat, vide ſuprà in Μαιωτικός. Sed & ab aliis pro ὀδύνη vſurpatur, id eſt Dolor. vel potius Dolor qualis parturientiū eſt. i. vehemētiſſimus. vt Act. Apoſt. cap. 2, τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, dolores mortis. Deuter. 2, ταραχθήσονται καὶ ὠδῖνας ἕξουσιν ἀπὸ προσώπου σου, terrebuntur, & conſpectu tuo ita indoleſcent vt fœmina parturiens. Cæterùm ὠδὶν ab ὀδύνη deriuari teſtatur Euſt.

C. Ὠδινολύων, Partus dolores ſoluens ſeu leuans. Plinius lib. 32, cap. 2, de echeneide piſce, E Græcis alii lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem, alligato eo prodiderunt: alii ſale aſſeruatum adalligatúmque grauidis partus ſoluere: ob id alio nomine odinolyontem appellari. In v. l. perperā SCRIBITVR Ὀδυνολύων.

C. Ἀνώδινος, ου, ἡ, Quæ partus dolores non ſentit, Quæ ſine dolore parit. Et generaliter Doloris expers, Dolorē non ſentiens. ‖Res autem aliqua ἀνώδινος dicitur Quæ nullo cum dolore coniuncta eſt, Nullum dolorē faciens, ſeu afferens. Soph. Aiace, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδινον κακόν. quod Euripides dicit, Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Sed melior ea ſcriptura eſt quæ ἀνώδυνον habet. ‖Ex Dioſcoride lib. 1, ἀνώδινοι τροχίσκοι, paſtilli qui ſenſum doloris auferūt. Pro quo malim ἀνώδυνοι. quæ autē ἀνώδυνα nominantur φάρμακα, ſuprà dictum fuit. VNDE Ἀνωδινία, ας, ἡ, Doloris vacuitas, Nullus dolor. Ex Dioſc. l. 4, ἀνωδινίαν ποιεῖ, Finit dolorem, Leuamentum doloris affert. ſed malim ἀνωδυνίαν.

Ὠδινηρῶς, Summo cum dolore in parturiendo. Ariſtot. ὠδινηρῶς τίκτει, parit ſummo cum dolore.

Ὠδίνω, A partu doleo, Partus doloribus crucior, Parturio. ἐπὶ τόκῳ ἀλγῶ. Iliad. λ, Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δριμύ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι· Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο. Et metaphoricè apud Plutarch. De deo Socratis, ὥσπερ αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὥσπερ κύουσαν. Accipitur etiam pro vehementi dolore crucior, inſtar parturientis. ὑπερβολικῶς λυποῦμαι. Odyſſ. ι, de Cyclope cui oculum eruerat Vlyſſes, — στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. vbi nota etiam datiuum ὀδύνῃσι. Philo De vita M. l. 1, ὤδινεν ἐν ἑαυτῷ, intimis doloribus angebatur. Indē Sophocl. in Aiace, Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν σφόδρα, id eſt ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν: metaphora ſumpta à mulierib⁹ parturientibus. χαλεπώτατον γὰρ τῶν γυναικείων πόνων ἡ ὠδίς. Itidem & Eurip. in Hippol. τὸ δ' ὑπὸ δισσῶν μίαν ὠδίνειν ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος. Et Greg. τῶν κατ' αὐτὸν ὠδινόντων τε καὶ ταρασσομένων. Sed & res alicuius ὠδίνειν dicuntur quū Male habent ſeu laborant. Gregor. Inuect. 2 in Iulianū apoſtatam, εἶχεν ἀπεριςκέπτως τοῖς ἐγνωσμένοις, ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδινόντων αὐτῷ καὶ κακῶς διακειμένων. vbi Bud. interpr. Nondum pacatis rebus domi bellum Perſicū ſuſcepiſſe. ‖Interdum caſum adiunctum habet, & ſignificat Parturio, Pario: ex conſequenti. vel etiam Cū dolore enitor. Euripid. Iphig. Aulide, πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὴν Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. 4, τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterum parturio. Itidem apud Plat. Theæt. ὠδίνεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. Chryſoſt. ἐπὶ τῆς ὠδῖνος ἧς ἡμᾶς ὤδινεν, peperit. Idem, ἀθρόως, ἣν πάλαι ὤδινεν ἐπιθυμίαν, ἀπέτεκε. Apud Suidam, ὠδίνων τὴν καθ' ἡμᾶς λοιδορίαν, ἀθρόαν ἐξέχεας. Greg. De Iuliano apoſtata, ὃν ὤδινε πόρρωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναρρήξας ἀθρόως ἐπειδὴ καιρὸν ἔλαβε. Rurſum apud Suidam, ... ὤδινον κατ' αὐτοῦ φθόνον γυναῖον. (Syneſius autem cum infinitiuo iūxit pro Geſtio, Gliſco, vt Bud. interpr. ἐνόντας μοί τινας τῇ ψυχῇ λόγους καταχέαι μὲν ὠδίνω τῆς ἐπιστολῆς, οὐ μὴν τοῦτο ποιήσω. vt metaphora ſit à parturientibus quæ magno deſiderio enitendi fœtus tenentur, & dolore quo premūtur ſe eximendi) Paſſiuum Ὠδίνομαι, Parturior, Parior. Greg. ἐξ ὧν πολλὰ καὶ δεινὰ, τὰ μὲν συνέβαινεν ἤδη, τὰ δὲ ὠδίνετο, parturiebantur factiones & diſſidia. Bud.

ὈΔΥΡΟΜΑΙ, Lamentor, Ploro, Gemo. Il. σ, — ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Od. ξ, Καί οἱ ὀδυρομένῳ βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πῖπτεν. Od. κ, Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα. Odyſſ. λ, & Od. π, ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω. Iliad. ι, Il. ω, & Odyſſ. δ, — ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. Odyſſeæ κ, — οἵ με φθινύθουσι φίλον κῆρ Ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, de ſociis Vlyſſis, qui reditum cum lacrymis vrgebant. Sed & de ipſo Vlyſſe Odyſſ. ... θάλλ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα τιμῆς. Odyſſ. δ, Εἶπε Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν Παύσασθαι κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. Et cum infinitiuo apud eundem Homerū Iliad. β, Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι, comploratione deſiderāt domum redire. quo loco explicari poteſt hic Odyſſ. ε, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ, reditum cū lacrymis deſideranti ſeu petenti. Aliâs ὀδύρομαι cum accuſatiuo ſignificat Deploro, Defleo: ſeu itidem Lamentor, vt Plautus, Matrem lamentari mortuam. Iliad. ω, Ἔκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο προτὶ πυλάων. Iliad. β, Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Od. α, Οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενον στεναχίζω Οἷον. Sic & Demoſth. Pro corona, ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά. Iſocr. Panegyrico, εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν τοιούτοις καιροῖς ὀδυροίμην. At Dionyſ. Halicarn. addidit & genit. rei accuſatiuo perſonæ, lib. 8, ἄνδρα τῆς τύχης ὠδύροντο, Deplorabant ob infelicem ſortem, Deplorabant viri fortunam. Homerus verò ὀδύρομαί τινος dixit pro Ploro & lamētor alicuius cauſa. nā ſubauditur ἕνεκα. Ploro, dolens alicuius vicem, Gemo, deplorans &c. Od. ξ,

ἀλίαστος ὀδυρόμενος ἢ ἀχέων ἧμαι. Od.δ, Τῶ δὴ ἐγὼ ᾗ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤπερ ἐκείνων. Od.φ, Οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι. Ἀλλ' Od.ξ huic genitiuo addidit & infinit. Οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, horum videndorum cauſa ploro. Idem Homerus dicit etiam ὀδύρεσθαι κατὰ θυμὸν, vt Odyſſ.θ, κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ. Il. ὀδύρετο σὺν κατὰ θυμόν: de iis qui lacrymas quidē non fundunt, intimo tamen pectore ingemiſcūt. Fut. eſt ὀδυροῦμαι, quo Demoſthenes vtitur contra Mid. τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων. mox dicit τὰ παιδία παραστησάμενος κλαίειν καὶ δακρύειν. ‖ Ὀδύρομαι iunctū datiuo ſunt qui exp. Plorans & lamentans expono, Cum lacrymis & lamentis narro. Odyſſ.δ, Εἰ δή πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῦθον ὑφήνας Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται.

Ὄδυρμα, ατος, τὸ, Lamentum. Sophocles Trach. πανδάκρυτ' ὀδύρματα. Vtitur & Euripides.

Ὀδυρμὸς, οῦ, ὁ, Lamentatio, Ploratus, Fletus. κλαυθμὸς Heſychio.

Ὀδυρτικὸς, ή, όν, Qui frequenter lamentari & plorare ſolet, Procliuis ad lamenta & lacrymas, ſeu Querulus. Ariſtoteles Rhet. libro 2, loquens de ſenibus ad miſericordiam propenſis, quoniam omnia ἐγγὺς εἶναι αὑτοῖς παθεῖν exiſtimant, ὅθεν ὀδυρτικοί εἰσι, καὶ οὐκ εὐτράπελοι, οὐδὲ φιλογέλοιοι. Et τὸ ὀδυρτικὸν, procliuitas ad lamenta & lacrymas. Ariſtoteles ibidem, ἐναντίον γὰρ τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι. ‖ Item Flebilis, Lacrymoſus, Lamentabilis. (vt Cicero dicit Lamentabilis gemitus, &, Lamētabili voce deplorare) Plutarchus Erot. ἀπορούμενοι δὲ πολλάκις ἀναφθέγγονται τι λιμῶδες καὶ ὀδυρτικόν. VNDE Ὀδυρτικῶς, More eorum qui ad lamenta & lacrymas procliues ſunt: vel Querulè. Demetr. Phaler. ἐμπαθῶς ἂν εἰρηκὼς εἴη καὶ ὀδυρτικῶς. Et in compar. apud Ariſt. Polit.8, πρὸς μὲν ἐνίας [ἁρμονίας] οἱ ἀκούοντες διατίθενται ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον, οἷον πρὸς τὴν μιξολυδιστὶ καλουμένην· πρὸς δὲ τὰς μαλακωτέρως τὴν διάνοιαν, οἷον πρὸς τὰς ἀνειμένας.

C. Πανόδυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino flebilis, Planè lamentabilis, vt πανδάκρυτος. Maccab. libro 3, πανόδυρτος βοὴ, vox prorſus lamentabilis, vt Cicero dicit Lamentabili voce deplorare. Apud eundem, Flebiles voces refert. Idē Flebiles gemitus dicit. Pro Omnino lugendus affertur ex Epigramm. At Sophocli πανόδυρτος ἀηδὼν, luſcinia omnino flebili voce canens, Luſcinia omnino lamentabili gemitu cantans.

C. Ἀνοδύρομαι, Sublata voce lamentor, Vehementer lamentor & ingemiſco. nam præpoſ. ſignificationem ſimplicis intendit. Apud Suidam, ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφορὰν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει. vbi Suidas ſimpliciter exponit ἐθρήνει, ἔκλαιε.

C. Ἀποδύρομαι, Lamentor, Lamenta effundo, Grauiter conqueror. ſignificantius eſt enim quàm ſimplex ὀδύρομαι. vnde quidam vertunt Delamentor. (vt Ouidius, natam delamentatur ademptam) Ponitur aliquando ſine caſu, aliquando cum accuſatiuo: vt & ſimplex ὀδύρομαι. Lucian. ταῦτά γοῦν ἀπωδύρου πρός με, Deflebas, ſeu Lamentans referebas mihi, Mihi cum lacrymis exponebas.

C. Ἐποδύρομαι, Fleo ſuper. ſeu Defleo, Deploro, Delamentor.

C. Κατοδύρομαι, Defleo, Deploro, Delamētor. Et in paſſ. κατοδυρθεὶς, Defletus. v.l.

ὌΖΟΣ, ου, ὁ, Nodus arboris, & ipſe etiam ramus inde exoriens, vt nonnullis placet. Pro eiuſmodi nodo accipi poteſt apud Theophraſt. Hiſt. plant. libro 5, capite 3, vbi tradit quid σπεῖρα ſit, cum quibus confer quæ Plinius habet libro 16, capite 39, itidem in definitione ſpiræ, vbi & ipſe vocabulo Nodus vtitur. Loquuntur autem de materia quæ operi ſeligitur: (in qua & οὐλότης & συνέκφυσις quædam) Sed & tunc ὄζον reddi poſſe ramum, patebit ex iis quæ in ἄοζος ac ὀζώδης proferā. Verùm plerūque Ὄζοι dicuntur ſiue rami, ſiue brachia, (vtroque vocabulo Plin. appellat ea in quæ truncus arboris diuiditur: ex quibus qui pullulant ramuſculi, κλάδοι vocatur. Theophr. Hiſt. plant. libro 1, capite 2, de partibus arborum & cæterarum plā-

A tarum loquens, ἀκρέμονας δὲ λέγω τοὺς ἀπὸ τούτου (videlicet καυλοῦ & στελέχους) σχιζομένους, οὓς ἔνιοι καλοῦσιν ὄζους. κλάδον δὲ, τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων. (Similiter & apud Heſychium ὄζος ὁ ἀπὸ τοῦ στελέχους σχιζόμενος ἀκρέμων) Ariſtoteles, ἔστι δ' ἀρχή τις ὁ ὄζος τοῦ κλάδου, ἅμα δὲ καὶ μέσον. Eſt verò & quædam τῶν ὄζων differentia, quam Theophraſtus Hiſt. plant. libro 1, capite 13, his verbis tradit, εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοι. λέγω δὲ τυφλοὺς, ἀφ' ὧν μηδεὶς βλαστός. οὗτοι δὲ καὶ φύσει καὶ πηρώσει γίνονται. Vnde Plinius lib.16, cap.30, Ramorum aliqui cæci, qui non germi-

B nant: quod natura fit, ſi non eualuere: aut pœna, quum deputatos cicatrix hebetauit. Theophr. ibidem, γίνονται δὲ μᾶλλον ἐν τοῖς παχέσι τῶν ἀκρεμόνων, ἐνίων δὲ καὶ ἐν τοῖς στελέχεσιν. ὅλως δὲ καὶ τοῦ στελέχους καὶ τοῦ κλάδου καθ' ὃ ἂν ἐπικοπῇ ἢ ἐπιτέμῃ τις, ὄζος γίνεται. Vbi obſerua quod dicit, nō ſolùm ἐν στελέχει, ſed & ἐν ἀκρέμοσι & κλάδοις ὄζους fieri: vbi videlicet σχίζονται, & quaſi in furcas finduntur. (quo genere loquendi vti Plinium videbis in Δίοζος) Et paulo antè, τῆς μὲν ἐλάτης ὀρθοὶ καὶ οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι. vt Plinius loco citato, Abieti quidem ſubrecta diuiſura, ramique

C in cælum tendētes, non in latera proni. Et paulo antè, εἰσὶ δὲ τῶν μὲν ἄτακτοι καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ ὄζοι· τῶν δὲ τεταγμένοι, καὶ τοῖς διαστήμασι καὶ τῷ πλήθει. Pro quibus Plinius ibidem, Quibuſdam ramorum ordo, ſicut piceæ, abieti: aliis inconditus, vt robori, malo, pyro. Ibidem Theophr. dicit in calamo τὸ γόνυ eſſe καθάπερ ὄζον. Et aliquanto pòſt, ὡς γὰρ ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ, καὶ ἐν καλάμῳ γόνυ. Vnde Plinius loco citato, Quæ diuiduis in ramo natura eſt, hæc viti in oculo, arundini in geniculo. Homerus videtur vti hoc vocabulo non

D tantùm quum maiores illos ramos & brachia ſignificare vult, ſed etiam quum minores: vnde & per κλάδους apud eum exponitur. Iliad.π, de fago, fraxino & corno, — πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους. Odyſſ.μ, Ῥίζαι γὰρ ἑκὰς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, Μακροί τε μεγάλοι τε. Iliad.δ, de populo nigra, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. Il.κ, Συμμάρψας δόνακας μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. Iliad.δ, Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντι μυρικίνῳ. Il.α, — οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει. ‖ Ab eodem Homero metaph. ὄζος Ἄρηος dicitur ὁ πολεμικὸς ἄνθρωπος, Homo bellicoſus, quaſi ramus è Martis

E ſtirpe prognatus. Iliad.β, Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ ὄζος Ἄρηος. Sic alibi etiam. ‖ Ὄζος pro claua affertur ex lib.2 Epigr.

C. Ἄνοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ramoſus non eſt, In nullos diſperſos ramos. vel Enodis, Non nodoſus. vt ἄοζα δένδρα apud Theophr. Hiſt. plant. lib.1, cap.3, quibus opponit τὰ ὀζώδη. quæ autem intelligat per ἄοζα, ipſe declarat his verbis, ἄοζα δὲ λέγω, οὐχ ὥστε μὴ ἔχοντα ὅλως, (οὐδὲν γὰρ τοιοῦτο δένδρον) ἀλλ' ἧττον ἄλλων· οἷον γένος, πεύκη, κυπάριττος. Et

F paulo pòſt, ἔτι δὲ κατὰ τὴν φυτείαν τὰ μὲν πυκνὰ, ἄοζα καὶ ὀρθά· τὰ δὲ μανὰ, ὀζωδέστερα καὶ σκολιώτερα. Et mox, εἰ τι διὰ πυκνότητα παντελῶς ἄοζον ἢ ὀλίγοζον· οἷον πύξος, λωτός. Vnde Plinius libro 16, cap.30, In quibuſdam omnino nullus ramus, vt in ſuo genere buxo, loto transmarinæ. Alia exempla videre poteris in Ὀζώδης.

Ἄοζος, idem cū ἄνοζος. Theophr. lib.3 Hiſt. plant. cap.8, de abiete, ἔχει γὰρ στέλεχος μέχρι πρὸς λεῖον καὶ ἄοζον. Plin. loco citato de pinu dicit, In cacumine ramoſa. Idem eodem libro cap.39, Abietis quæ pars à terra fuit, enodis eſt:

G ſuperior pars, nodoſa, duriórque. Et lib.5, cap.3, ἰσχυρότατα δὲ τῶν ξύλων τὰ ἄοζα καὶ λεῖα, quæ ramoſa non ſunt, vel enodia. Et paulo pòſt, de ſpira loquens, quam nec ὄζον, nec οὐλότητα eſſe dicit, χαλεπώτερον δὲ τοῦτο πολὺ καὶ δυσεργότερον τῶν ἀόζων. ‖ Ἄοζοι à Suida exponitur etiam πολύοζοι, Ramoſi, Nodoſi.

Eidem Suidæ ἄοζοι ſunt οἱ τὰ ξύλα καίοντες, videlicet μάγειροι. Pro quo ἄοζοι, apud Heſych. mutatā vna li-

H tera & accentu REPERIO Ἀοξοί, quod itidem ab eo exponitur μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι: qua ſignificatione ex Callimacho citat. A quo ſiue Ἄοζος, ſiue Ἀοξὸς eſt VERBVM Ἀοζέω, SIVE Ἀοξέω, Miniſtro. Apud Suidam, ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπηρετήσω, ὑπουργήσω. Apud Heſychium verò, Ἀοξήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω: ex Æſchyli Eleuſiniis. Apud eundem, Ἀοζεῖον, ἐνεργέτιμον. Quarum ſcripturarum veriorem eam eſſe puto quæ apud Suidam extat, præſertim quum

eam & in duobus manuſcriptis lexicis quæ habeo, reperiam: in quorum altero ſic, ἄοζοι, πολύοζοι, πολλὰ ξύλα καίοντες. λέγε͂ δὲ τοῖς μαγείροις· ὄζος γὰρ ὁ κλάδος: in altero verò ita, ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω· καὶ ἄοζος, ὁ ὑπηρέτης. Eadem & apud Etymologiſtę habentur, ſed inuerſa. Apud Heſych. reperio ETIAM Οζεία, quod exp. θεραπεία: à verbo ὀζεύω. quod an ab ὄζος aliam ſignif. habęte deriuetur, incertum eſt. A

C. Δίοζος, Qui in duos ramos ſpargitur. Theophr. Hiſtor. plant. lib. 1, cap. 13, ἔστι δὲ τὰ μὲν, δίοζα, τὰ δὲ, τρίοζα, τὰ δὲ πλείους ἔχοντα· ἔνια δὲ πεντάοζα ἐστί. Vnde Plin. libro 16, cap. 30, Quędā bifurcæ atque etiam in quinas partes diffuſæ. Quæ Plinii interpretatio mouere aliquem poſſit, vt apud eundem Theophraſtum Hiſt. plant. lib. 5, cap. 2, vbi LEGITVR Δίζοος ET Τετράζοος, ET Μονόζοος, ſuſpicetur SCRIBENDVM Δίοζος, ET Τετράοζος, ET Μόνοζος. Quod ex ipſius etiam Theophraſti definitione colligi poſſe videtur. nam τετράοζα vocari tradit ὅσοις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσί. B

Ab Heſychio autem κτηδόνες eſſe dicuntur τελόδοντες. qua voce & furcæ ſignificantur. Pliniúſque item, quæ à Theophraſto appellantur δίζοα, interpretatur Venarum curſus bifidos habentia. ita vt ὄζοι ab exteriore trūci parte dicantur furcæ in quas diuiditur & finditur, ab interiore verò, furcæ quas venarum curſus facit. nā venas in furcas quaſi diuidi notū eſt. Verba Theophr. ſubiungam, retinens tamen ſcripturam quam in vulg. editionibus reperi. Is de picea & abiete loquens, & his quæ ambabus communia ſunt, ait, ἔστι γὰρ ἡ μὲν τετράζοος, ἡ δὲ δίζοος. καλοῦσι δὲ τετραζόους μὲν, ὅσαις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης δύο κτηδόνες εἰσὶν, ἀντιχὺ ἐχούσαις τὴν φύσιν. τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας καὶ πεύκας τετραζόους καλοῦσιν· εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐργασίας αὗται κάλλισται. αἱ δίζοοι δὲ κτηδόνα μὲν ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης, ταύτας δὲ ἐναντίας ἀλλήλαις. μονοζόους δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτηδόνα. Hæc Theophr. ibi, interiectis tamen nonnullis quæ omiſi. Vnde Plinius lib. 16, cap. 39, Communia his [videlicet abietibus] pinóque, vt quadripartitos venarum curſus bifidóſque habeant, vel omnino ſimplices. Optima quadripartitis materies & mollior quàm cæteræ. De fluuiata verò abiete quæ dicit, confer cum iis quæ Vitruuius habet lib. 2, cap. 9, vbi eam excisam quadrifluuiis diſparari dicit. Sed notandum hoc eſt, Aldinam Theophraſti editionem in tertia periodo verborum à me citatorū, quæ videlicet ſic incipit, τὰς δὲ τοιαύτας ἐλάτας, pro τετραζόους habere τετραξόους. ſicut & in eodem capite, aliquanto pòſt, ἀλλ' ἔστι τετράξοα μὲν ὀλίγα, μονόξοα δὲ πλείω τῶν ἄλλων. Quæ ſcriptura aliam mihi ſuſpicionem mouet, vt videlicet credam hanc ſcripturam veriorem eſſe, & deriuari hæc à ξέσαι, quod Heſychius exponit τεμεῖν, κόψαι, quemadmodum in Ξέω annotatum fuit. à ξέσαι inquam, eo modo quo ἀντίξοος & ξοΐς, quæ à præterito medio ἔξοα formata ſunt. Atque ITA Δίξοος fuerit Bifurcus, Bifidus: ET Τετράξοος, Quaternas furcas ſeu fiſſuras habens: AT Μονόξοος, vnicam & ſimplicem. ET Ἀντίξοος, In contrariam partem fiſſus ſeu ſciſſus: generaliter autem Contrarius, Aduerſus. Qui verò his certiora reperiet, ea ſequi poterit. Nonnulli ſuperiora illa compoſita eſſe credide runt ex ζοή Ionicè poſito pro ζωή: vt nomine ζοή ſignificetur venarum in arboribus curſus: quia hæ fibræ & venæ ſunt cauſæ adiuuantes vitæ in plantis. In arboribus (inquiunt) τῆς ζωῆς συναίτια ſunt ἶνες καὶ φλέβες, fibræ & venæ, quarum diſcurſus κτηδόνες dicūtur, Plinio pectines. Horum ex contextu ſimplici aut duplici aut quadruplici, δένδρα μονόζοα & δίζοα vel τετράζοα appellantur. quo fit vt pectinum varietate, varia ſit πλέκωσις, multiſque modis materia ſecuri diſparetur. Ita autem hæc à ζωή deriuata exiſtimant, vt φυσίζοος. volunt enim grammatici ζοή eſſe à ζέω, & inde poſtea factum ζωή.

C. Ὀλίγοζος, Paucos ramos habens, In paucos ramos diuiſus. Vel, Paucos nodos habens. Exemplum quære in Ἄνοζος paulo antè.

C. Πεντάοζος, SIVE Πέντοζος, Qui in quinos ramos diſpergitur, In quinq; partes diffuſus, vt Plinius interpr. in Δίοζος. Ab Heſiodo autem πέντοζος dicitur ἡ χείρ, manus, quoniam in quinque digitos diuiſa ſeu fiſſa eſt, ceu arbor cuius truncus in quinque ramos & veluti brachia diſpergitur. In fine Ergωn, Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ. vbi vetat vngues manus præcidere in ſolennibus deorum feſto: αὖον appellans vngues ſiccos, χλωρὸν autem, carnē ſub vnguibus: πέντοζον verò manum τὴν πέντε δακτύλους ἔχουσαν, οἳ ὄζοις ἐοίκασι. Sic Moſchopulus, Proclus & Tzetzes.

C. Πολύοζος, In plures diſperſus ramos, Qui in multos ramos ſpargitur, In plures partes diffuſus. Quibus loquēdi generibus vtitur Plinius lib. 16, cap. 30, & 31. Theophraſt. Hiſt. pl. lib. 1, c. 13, οἱ κλάδοι φαίνονται πολυοζότεροι. VNDE Πολυοζία, ας, ἡ, In plures ramos diſperſum eſſe, In multas partes eſſe diffuſum. vel etiam, Multos habere nodos. Theophr. Hiſt. pl. l. 5, c. 3, τὴν πολυοζίαν εἶναι ἔνδειαν τροφίας.

C. Τρίοζος, In tres ramos diuiſus ſeu fiſſus, Tres ramos habens, vel etiā nodos, Trinodis. Exēplum ex Theophr. attuli paulo antè in Δίοζος.

Ὀζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ramoſus. vel etiam Nodoſus. cui opponitur ἄοζος, vt ſuo loco videre eſt. Theophr. Hiſt. pl. l. 1, cap. 13, καὶ τὰ ἄρρενα δὲ τῶν θηλειῶν ὀζωδέστερα. (vt Plin. de tilia, Materies maris dura, ruffiórque, ac nodoſa) Et paulo antè, τὰ μὲν γὰρ ἀνοζότερα, τὰ δὲ ὀζωδέστερα τῶν ὁμογενῶν. Et paulo antè, ἔστι γὰρ τὰ μὲν, ὀζώδη, τὰ δὲ ἄοζα, καὶ φύσει καὶ τόπῳ, καὶ τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον. Et mox, ὀζώδεις δὲ, ἐλαία, πεύκη, κότινος. Plinius lib. 16, cap. 30, Quædam indiuiduæ, ramoſæ, vt piceæ. In hiſce exemplis de arboribus ſiue truncis ſtipitibúſve dicitur. Legitur & de lignis ex arbore cæſis, & quæ dolantur, apud eundem Theophr. Hiſt. plant. lib. 5, cap. 3, καὶ πολλάκις ἔξωθεν μὲν λεῖον τὸ ξύλον, διαιρουμένων δὲ, ὀζῶδες ἐφάνη. vbi obſerua ὄζοις dici de ramis ſiue nodis in ipſa materia latentibus. Quibus ſubiungit, διὸ καὶ σκοπουμένων τῶν χιτώνων τὰς μήτρας· ἐὰν γὰρ αὗται ἔχωσιν ὄζους, ὀζώδη καὶ τὰ ἐκτός. Paulo antè, χείριστα δὲ [τῶν ξύλων εἶναί φασι] τήν τε Παφλαγονικὴν καὶ τὴν Εὐβοϊκήν. καὶ γὰρ ὀζώδεις καὶ τραχείας, καὶ ταχὺ σήπεσθαι. Vnde Plinius lib. 16, cap. 39, Peſſimæ materiæ Paphlagonica & Euboica, quoniam ramoſæ ibi & contortæ, putreſcentéſque facilè. Vnde patet ὄζον imitatione Plinii ramum reddi poſſe non ſolùm quum de arbore & trunco ſermo eſt, ſed etiam quum de materia ad ædificandum cæſa.

Apud eundem Theophraſtum reperitur ETIAM Ὀζόμενος, quod exponitur itidem Ramoſus, Nodoſus, Nodatus, perinde vt præcedens Ὀζώδης. De cauſis plāt. lib. 3, cap. 6, τὸ τε γὰρ λεῖον, ὥσπερ ὑγιὲς καὶ ἀπήρωτον· τὸ δὲ τραχὺ καὶ ὀζόμενον, ἄλλως τε τυφλοῖς ὄζοις ὥσπερ πεπηρωμένον. vbi fortaſſis alicui legendum videatur ὠζωμένον, vt ſit participium præt. perfectā verbo ὀζοῦσθαι, id eſt In materiam ramoſam & nodoſam conuerti, vt ξυλοῦσθαι à ξύλον, & λιθοῦσθαι à λίθος.

Ο'ΖΩ,

Oleo. Cuius verbi futurum eſt ὀζήσω, ſiue ὀζέσω, teſte Euſtathio, qui ὀζήσω ex Ariſtoph. Veſp. affert. (At futuri ὀζέσω exemplum habes in Ἐπόζω & Προσόζω) Præt. ὤζηκα. præt. med. ὦδα. ET Ὄδωδα, Atticè, vt ὄλωλα: quod tamen præter. med. ſæpius pro præſenti capitur. Eſt autē mediæ ſignificationis hoc verbum. (ſicut & Oleo apud Latinos: ac pro loco additur Bene oleo, Malè oleo, quod & Fœteo) Hom. Od. ε, — τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων, Fragrabat, ſeu Suauiter & bene olebat. nam inter odores vrebantur hæ plantæ in deliciis Circes, vt Plinius in Θύον ſuprà loquitur. Cratinus apud Athenæum lib. 14, ὡς γλυκὺ ὄζει· κἀχνός τ' ἔρχετ' ἀμφιθέστερος. Cicero dicit Bene olere: Plinius Iucundè olere. Rurſum Cic. Malè olere. Et Horat. Deterius olet herba Libycis lapillis. Theophr. De cauſ. plant. loquens περὶ τῶν ἴων, id eſt de violis, τὰ μὲν χλωρὰ πόρρωθεν ὄζει. vt Plinius lib. 21, cap. 7, Roſa recens à longinquo olet. Aliquando cum genitiuo conſtruitur: Latinum verò Oleo cum ablatiuo & accuſatiuo. vt apud Propert. Cur nardo flammæ non oluere meæ? Plaut. Stabulum olent. Plin. Temetum olere. Martial. — olent tua baſia

myrrham.Horat.Hircum olere,& Paſtillos olere. Ari-
ſtoph.Nubibus, Ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας,
Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ,
κωλιάδος, γενετυλλίδος. Hermippus apud Athenæum l.1,
de vino quodam quod σαπρίαν appellat, Ὄζει ἴων, ὄζει
δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου. Apud eundem Athen.lib.3, ὄζειν
καπνοῦ. Et apud Plutarchus in Apophth. περιζώματος ὄ-
ζειν, olere ſeu redolere ſubligaculum. Et apud Ariſto-
phanem, ὄζων κάκιστα τῶν μασχαλῶν πατρὸς Τραγασαίου. Apud
eundem, βύρσης κάκιστον ὄζων, corii teterrimum odorem
edens. Idem Ariſtophanes dixit etiam ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς,
caput meum redolet vnguentum. Præterea ὄζειν νη-
στείας, ieiunium redolere: de fœtore quodam animæ, qui
non vitio aliquo oris prouenit, ſed in omnibus ferè
eſt qui nihil guſtarunt. Ariſtot.Probl. διὰ τί τὰ στόματα
μηδὲν ἐδηδοκότων διὰ νηστευσάντων ὄζει μᾶλλον, (ὃ καλεῖται νη-
στείας ὄζειν) φαγόντων δὲ, οὐκέτι; vt illa Luciliana apud Gel-
lium & Nonium, — ſuauium dat ieiuna anima. Et φό-
νου ὄζειν, Grauiter olere cadaueris modo, ſeu Grauem
fœtorem edere, & veluti cadauerosum, ſi ita loqui li-
cet. Theophr.Hiſtor.plantarum lib.3, cap.vltimo, de
euonymo arbore, ὄζει δὲ δεινὸν ὥσπερ φόνου. de qua Plinius
lib.13, cap.22, Statim peſtem denuntians. Sed rectius ex
eodem Theophraſto exponere poſſumus, ἔχει δὲ τὴν ὀσμὴν
δεινὴν καὶ φονώδη. ſic enim loquitur Hiſt.plant.lib.6, c.4,
de atractylide, αἱματώδη ποιεῖ τὸν χυλόν. διὸ καὶ φόνον ἔνιοι κα-
λοῦσι τὴν ἄκανθαν ταύτην. ἔχει δὲ τὴν ὀσμὴν δεινὴν καὶ φονώ-
δη. Vnde Plinius lib.20, cap.16, Sanguineum ſuccum
fundit. qua de cauſa φόνος vocatur à quibuſdam: odore
etiam grauis. Sic apud Demetr.Phaler. οὐ τέθνηκεν Ἀλέ-
ξανδρος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· ὄζει γὰρ ἂν ἡ οἰκουμένη τοῦ νεκροῦ.
vbi ait, ὦζε poſitum pro ᾔσθάνετο, eſſe & ἀλληγορικὸν & ὑπερ-
βολικόν. De eiuſmodi cadauerum fœtore Lucan.l.7,
ſub finem, Tu cui dant pœnas inhumato funere gen-
tes, Quid fugis hanc cladem? quid olentes deſeris a-
gros? Et mox, Sed tibi tabentes populi Pharſalica ru-
ra Eripiunt, campóſque tenent victore fugato. — fune-
ſta ad pabula belli Biſtonii venere lupi, tabémque cruē-
tæ Cædis odorati Pholoen liquere leones. — obſcœni te-
cta domóſque deſeruere canes, & quicquid nare ſaga-
ci Aera non ſanum motúmque cadauere ſenſit. Vbi a-
gros olentes cædem dixit τοὺς φόνου ὄζοντας, & in reliquis
φονώδη ὀσμὴν veluti naribus admouit. ‖ Metaph. quo-
q; ὄζειν dicitur. vt apud Plutar. in Apophth. οἱ λόγοι σου
περιζώματος ὄζουσι. Apud eundem in Polit.præc. Pytheas
dicit τοῦ Δημοσθένους λόγον ἐλλυχνίων ὄζειν καὶ σοφιστικῆς περιερ-
γίας. Apud eundem, οὐκ ὄζει τόκου βαρὺ καὶ δυσχερές, non
redolet vſuram. Et Symp.8, οὐχ ἱστορίας, οὔτε περιηγητικῶν
ὄδωδε βιβλίων. Sic Ariſtoph.Nub. σὺ κρονίων ὄζων καὶ βεκ-
κεσέληνε, antiquitatem redolens. Apud Plut. De placit.
philoſ. ὄζει λήρου βεκκεσεληνοῦ. Similiter apud Latinos
Oleo: vt Plaut. Olet furtum: Cic. Olet peregrinum. Idē,
Antiquitatem redolet. Sed alia metaphora iidem Lati-
ni dicunt Reſipit. ‖ Ὄζω cum accuſatiuo etiam
conſtruitur, ſicut Latinum Oleo & Redoleo. Dioſcor.
[illegible] ὄζουσα γεώδες, terram olens. Et in Epigr. ταὐτὸν
ὄζει, idem olet. Sic etiam ſuprà accipi poteſt quod ex
Athen. attuli, γλυκὺ ὄζει. Et Theophr. ἥδιστον ὄζει. Plutar.
ὀδώδει θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων. At Ariſtoph. in Pluto
dicit. χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη, Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφα-
σκεν ἡδύ μου, ſuauem eſſe odorem corporis mei. Præt.
medii Attici ὄδωδα exempla aliquot habuiſti in præ-
cedentibus: ſed & alterius vſus aliquis eſt, apud poe-
tas tamen. Anaxilas apud Athen.lib.2, Τὰ δὲ σφύρ' ὦδει
μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων, magis olebant. Ex Epigr. verò af-
fertur etiam ὤδοδα. Cæterùm ὄζειν alicubi & Spirare
reddi poteſt. vt dicitur Iucundum ſpirat odorem. αἰάδη
δῶσι, πνέει, vt Græci quoque grammatici exponunt.
Doricè pro Ὄζω DICITVR Ὄσδω. Theocr.Idyll.1,
ὡς καλὸν ὄσδει, quàm bene olet.
C.ἈΠΟ'ζω, Redoleo. vel Oleo, vt idem ſit cum ſimplici
ὄζω. ac ſicut ὄζω cum genit. cōſtrui dictum eſt, ita & ἀπό-
ζω. Luc. κινάβρας ἀπόζων. Sic ἀπόζειν βοτρύων, & ἀπόζειν πί-
τυος apud Dioſcoridem, Redolere pinum, Odorem pi-
nus referre. Quidam vertunt etiam Reſipere pinum.
At Herodot. alia forma dixit ἀπόζει τῆς χώρης θεσπέσιον ὡς

A ἡδύ. Suid. ἀπόζων exp. ἀποπνέων.
C.ἘΠό'ζω, Oleo, vel Suboleo. Exod.7, οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ
ἐπελεύτησαν καὶ ἐπώζεσεν ὁ ποταμός. vbi tamen redditur
Computruit. Sed ὄζειν conſequens eſt τῶν σαπέντων. For-
taſſis tamen hoc ἐπόζειν ſuſpectum alicui eſſe poſſit, quū
paulo antè legatur in Complut. editione, οἱ ἰχθύες οἱ ἐν
τῷ ποταμῷ τελευτήσουσι, καὶ ὑποζέσει ὁ ποταμός. vt hinc ὑπώ-
ζεσεν legendum videri poſſit ibi potius quàm ἐπώζεσεν,
à VERBO Ὑπό'ζω, Suboleo. ſicut Plautus dicit, Corrū-
pitur cœna: hem ſubolet. Sed verbo ὑπόζω vtitur &
B Galenus in Ἐπώδης infrà.
C.ΠΡΟΣό'ζω, Oleo. ſeu Odorem perfero ad. Nazianzenus
ὧ τῆς κακίας προσώζεται οἱ μώλωπες. Et apud Suidam προσ-
ώζεσαι & προσοδώδεσαι pro eodem.
C.ΣΥΝό'ζω, Vnà redoleo.
Ὀσμή, ῆς, ἡ, Odor. vocabulum medium, vt & verbum ὄ-
ζω. alii enim odores beneolentes, alii graueolentes
dicuntur: illos εὐώδεις Græci, hos δυσώδεις nominant.
ac beneolentes quidem ſuaues ſunt ac grati, graueo-
lentes autem inſuaues ingratique. Cæterùm hoc vo-
C cabulo ὀσμὴ vtuntur potius proſæ ſcriptores: poetæ au-
tem ὀδμὴ dicunt. Thucydides lib.7, pagina 263, ὀσμαὶ
ἦσαν οὐκ ἀνεκτοί. Xenophon Sympoſ. τὰς πάντοθεν ὀσμὰς
προσδέχεσθαι. Plutarchus Sympoſ. 1, αἱ τῶν ἀνθῶν ὀσμαὶ
πόρρωθεν εὐωδέστεραι προσπίπτουσιν· αἱ δὲ ἐγγύθεν ἄγαν προσά-
γης, οὐχ οὕτω καθαρὸν οὔτε ἄκρατον ὀδώδασι. Idem, οἱ γύπες
ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται. Athen.l.2,
τὴν ὀσμὴν ἔχειν κρεώδη. At ὀσμὴν ἔχει in malam partem
pro Grauiter olet, Fœtet. Eſt tamē & apud poetas hu-
ius vocabuli vſus. nam Hermippus apud Athenæum
D lib.1, dicit, Ὀσμὴ θεσπεσία. Eubulus apud eundem libro
3, ὀσμὴ δὲ πρὸς μυκτῆρας ἠρεμισμένη Ἄσει. ‖ Ab Heſy-
chio exponitur etiam ὄσφρησις, Odoratus.
C.Ἄνοσμος SIVE Ἄοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odoris omnis ex-
pers, Odorem nullum habens, Nihil olens, vt Cicero
loquitur: ſeu Inodorus, vt Perſius. Theophraſt. De cauſ.
plant, libro 6, capite 26, τὸ ἡμῖν κακῶδες καὶ ἄοσμον, ἐνί-
οις εὔοσμον γίνεται. Bud.interpr. Quod nihil redolet. Lu-
cretius dicit Oliui inolentis, pro Inodori. VNDE
Ἀοσμία, ας, ἡ, Odoris carentia, Odor nullus. vel Malus o-
E dor, Fœtor. Theophraſt. τὰ ἐν τῇ γῇ τῇ αὐτῇ γινόμενα ποιεῖ
τινα παραλλαγὴν εὐοσμίας καὶ ἀοσμίας.
C.Βαρύοσμος, Grauiter olens. Dioſcorides libro 3, cap.124,
βαρύοσμον πόλιον μετά τινος εὐωδίας, Polium grauiter, cū
ſuauitate tamen aliqua, olet. Alii, Grauiter cum ſuaui-
tate aliqua odoratum.
C.Δυσόσμος, Malum odorem ſpirans, Malè olens, Olidus,
Fœtidus. VNDE Δυσοσμία, ας, ἡ, Malus odor, Fœtor.
Schol. Ariſtoph. de Tragaſæo, ἐπὶ δυσοσμία διεβάλλετο διὰ
τὴν τράγων δυσωδίαν.
F C.Εὔοσμος, Bonum odorem ſpirans, Bene olens, Fragrās,
Odoratus. nam Plinius Odoratos flores dicit pro Bene
olentes. Exemplum habes in Ἄοσμος præcedente.
VNDE Εὐοσμία, ας, ἡ, Bonus odor, Fragrantia. Exem-
plum habes in Ἀοσμία. ET Εὐοσμέω, ῶ, Bene oleo,
Odorus ſeu odoratus ſum, Fragro. Theophraſt. διαπέ-
πλου γενομένης τῆς ὀσμῆς προσθήκην εὐοσμεῖν τὰ μάλιστα πε-
πεμμένα.
C.Ἡδύοσμος, Iucundè olens, vt Plinius loquitur. Suaues
expirans odores, vt Catullus. ‖ Ἡδύοσμος ſiue ἡδύο-
G σμον dicitur etiam mentha, ab odoris ſuauitate. Dioſ-
corides libro 3, capite 41, ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθην, γνώρι-
μον βοτάνιον. vbi περὶ ἡμέρου ἡδυόσμου loquitur. Eſt verò &
ἄγριον ἡδύοσμον, Latinis menthaſtrum. Dioſcorides ibi-
dem, τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δασύτερον τοῖς φύλλοις, καὶ
πάντη μείζων σισυμβρίου, ἐν ὀσμῇ δὲ βρωμωδέστερον. Plinius
libro 19, capite 8, Menthæ nomen ſuauitas odoris apud
Græcos mutauit: vnde veteres noſtri nomen declina-
uerunt. Grato mentha menſas odore percurrit in ruſti-
cis dapibus. Theophr. alicubi ἡδύοσμον dicit, vt libro
H 7, Hiſt.plant. capite 7: alicubi μίνθην, vt De cauſ. plant.
libro 6, capite 22. Galenus lib. 6 Simpl. ἡδύοσμον, ἔνιοι δὲ
μίνθην προσαγορεύουσιν. ἔστι γὰρ ἑτέρα τις οὐκ εὐώδης μίνθη,
(quibus verbis annotant vulg.lex. menthaſtrum ſigni-
ficari, ἡδύοσμον ἄγριον Dioſcoridi) ἣν καὶ καλαμίνθην κα-
λοῦσι. Diuerſa tamen calamintha & menthaſtrum.

Colum.dicit etiam Mēthaſtrum ſylueſtre. Ἡδύοσμος Heſychio eſt ὁ ἀρωματίτης κάλαμος, calamus aromaticus: & ipſe ab odoris ſuauitate dictus. Cæterùm ab adiectiuo nomine Ἡδύοσμος EST Ἡδυοσμία, Odoris ſuauitas, (vt Plin. paulo antè) Odor iucundus.

C.Κακόοσμος, Malũ odorem ſpirans. qua dictione Heſych. exp. δυσώδης. Sed malim κάκοσμος, à QVO Κακοσμία, Malus odor, Fœtor. Poll. l. 2.

C.Πολύοσμος, Multos odores expirans, Multis odoribus fragrans. VNDE Πολυοσμία, Multus odor, Odoris copia ſeu multitudo.

Ὀσμηρὸς, οῦ, ὁ, SIVE Ὀσμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Olidus (vt Mart. Olidæ veſtes murice) Fragrans, Odorus. Euſt. pag. 1504, ex Nicād. σισύμβριον ὀσμηρόν: ab ὀσμὴ deriuans. Idē Nic. vtitur & altero deriuato ὀσμήρης, in Alexipharm. verſu 237, dicens, ὀσμήρεα γλήχω, id eſt ὀδμὴν ἔχουσαν εὐώδη, in quit Schol.

Ὀσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Odoratus, Odorus. idem cum præcedenti. Theophr. ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη. quod Plin. de vermiculatione loquens, Minus hoc ſentiunt arbores quæ amaræ ſunt & odoratæ.

Ὀσμάομαι, Odoror, Olfacio. Vnde ὀσμησάμενοι in Epigr. Qui odorati ſunt ſeu ſenſerunt. Vtitur hoc verbo & Heſych. ὀσφραίνεται exponens ὀσμᾶται. Poll. l. 2, ὀσφραίνεσθαι, ὀσφρέσθαι· ὀσφρώμενος, ὀσμώμενος.

Ὀσμύλη, SIVE Ὄσμυλος, Ozæna: polypi genus, à capitis odore graui dictum. Athen. lib. 7, εἴδη δ' ἐστὶ πολυπόδων, ἐλεδώνη, πολυποδίνη, βολβοτίνη, ὄσμυλος, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ καὶ Σπεύσιππος. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ περὶ ζωϊκῶν Ἀριστοτέλης μαλάκια φησὶν εἶναι πολύποδας, ὀσμύλην, ἐλεδώνην, σηπίαν, τευθίδα. Teſte igitur Athenæo, vtroque genere vtitur Ariſtoteles, ὄσμυλος & ὀσμύλη. VNDE Ὀσμύλιον, forma diminut. Parua ozæna: quaſi ozænulam dicas. Heſych. ὀσμύλια, τῶν πολυπόδων αἱ ὄζαιναι λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδια ποιά, ἀλλ' ἁπλῆ. (Apud eundem reperio ETIAM Ὀσμυλίαι, βολβιτίναι θαλάσσιαι). Apud Pollucem verò Ὀσμυλία nominatiui ſingularis eſſe videtur: lib. 2, ὀσμυλία, ἰχθύων τι γένος, ἡ ὑπὸ πολλῶν ὄζαινα καλουμένη. πολύποδος δέ ἐστιν εἶδος, ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα. Apud eundem ibidem forma DIMIN. Ὀσμυλίδιον ex Ariſtophane, τραπόμενον εἰς τὸ ὕψος λαβεῖν ὀσμυλίδια, καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια.

AT Ὀσμαὶ herba quædam dicitur quæ & ononis, ſiue anonis. Dioſcor. lib. 3, cap. 147, ὄνοσμα· οἱ δὲ ὀσμάδα, οἱ δὲ φλονῖτιν, οἱ δὲ ὄνωνιν καλοῦσι. Dicta autem ab odoris ſuauitate: ſiquidem idem Dioſc. lib. 3, cap. 21, anonidis folia eſſe dicit εὐώδη, οὐκ ἀηδὲς ὄζοντα, ſicut Plinius lib. 27, cap. 4, Odore iucundo. Ὀσμαὶ Pollux lib. 2 citat ex Antiphonte, ſed non addit qua ſignificatione.

In vulg. lex. habetur ETIAM Ὀσμὸς, Odor. idem cum ὀσμή.

Compoſita & alia deriuata à præt. med.
ὦδα ſiue ὄδωδα.

C.Ἀώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Inodorus, Inolens, Nihil olens. idem cum ἄνοσμος. Plut. De animi procreatione, εἰκάζεσθαι δὲ ἀωδεστέροις ἐλαίοις ἃ πρὸς τὰς βαφὰς οἱ μυρεψοὶ λαμβάνουσι, Oleo inolenti comparari, quod vt imbuatur, ab vnguentariis ſumitur. Sic Turn. imitatione Lucretii, qui Oliui inolentis dixit, vt in Ἄοσμος annotaui.

C.Δυσώδης, Malè olens, Malum ſpirans odorem, Fœtidus. idem cum δύσοσμος. vt δυσῶδες καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες, graueolentem & acrem ſpiritum ructantes. Plutar. Hellen. τὰ πλεῖστα σιτοῦντας αἰπολίοις γίνεσθαι δυσώδεις. Et Thucyd. libro 2, πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυσῶδες ἠφίει, halitum tetrum & graueolentem emittebat, Halitum tetrum & fœtidum expirabat. VNDE Δυσωδία, ας, ἡ, Malus odor, Odoris grauitas ſeu inſuauitas, Fœtor. Metaph. apud Plutarch. De virt. mor. δυσωδίαν τῷ λόγῳ παρέχουσι καὶ δυσκολίαν.

c.3.Ὑποδυσώδης, Qui ſubolet, Aliquatenus olidus, Qui aliqua ex parte malè olet. Dioſc. l. 4.

C.Ἐπώδης, Olidus, Malè olens, Fœtidus. Gal. in lex. Hipp. ἐπῶδες, δυσῶδες, τὸ ἐπόζον.

C.Εὐώδης, Bene olens, Bonum odorem ſpirans, Odorus, Odoratus, Fragrans. Iliad. γ, — ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι. vt apud Catullum in Argon. — ſuaues expirans caſtus odores Lectulus. Od. ε, εὐώδης κυπάρισσος. Plut. ad Col. τὸ μύρον καὶ τὸ βούτυρον μὴ μᾶλλον εὐῶδες ἢ δυσῶδες. Et Sympoſ. 4, τὸ καθάριον καὶ τὸ εὐστόμαχον καὶ τὸ εὐῶδες, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται. VNDE Εὐωδία, Bonus odor, Fragrantia. εὐοσμία. Herodianus lib. 1, εὐωδία τῆς τῶν δαφνῶν ἀπορροῆς καὶ τῆς τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς. Et libro 4, πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, boni odoris excitandi cauſa. Eodē libro, ἀρωμάτων δὲ παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις, aditus cunctos optimis replebāt odoribus. Plutarch. De defectu orac. φθεγγομένου δὲ, τὸν τόπον εὐωδία κατεῖχε, τοῦ στόματος ἥδιστον ἀποπνέοντος, eóque loquente, mirifica odoris ſuauitas ex ore toto loco ſpargebatur. AT Εὐωδιάζω in vulg. lex. exponitur, Odoratum reddo, Sum boni odoris: & εὐωδιάζεσθαι, bene odorari: ſed ſine autore & exemplo. Aliud autem ſignificat εὐοδιάζω.

C.Κακώδης, Malè olens, Malum odorem expirans, Fœtidus. idem cum δυσώδης. Theophr. l. 6 Hiſt. plantarum, κακώδης καρπός. Idem, κακωδέστερον ἔλαιον, oleum deterius olens. Et Ariſtoteles, κακωδεστέρα ὀσμὴ, odor fœdior, vt Celſus, Fœdi odoris ſanies. Virgilius dicit Teter odor.

C.Προσώδης, Olidus, Fœtidus, Malè olēs: Sin προσῴδης ſcribatur, ſubſcripto ι, ſignificat Tumidus, Inflatus, vt Galen. in Lex. Hippocratis his verbis teſtatur, προσωδέστερον, δυσωδέστερον, αὐτὸ τοῦ ι. τὸ δὲ μετὰ τοῦ ι τὸ προσῳδέστερον, περὶ τὸ οἴδημα γεγονὸς, τὸ οἰδηματωδέστερον δηλοῖ. quo modo lib. 2 Περὶ νόσων accipi ſcribit.

Ὀδωδὴ, Odor. ὀσμὴ, Heſychio. Apud eūdē reperio ETIAM Ὀδωδὸς, quod exp. ὄζων, Olēs. quod mēdoſum puto, & ſcribendū ὀδωδώς: aut ὀδωδὸς, ὄζον. vt ſit particip. à præt. med. Attico. Sic enim apud Suid. ὀδωδώς, ὄζων, καὶ ὀδωδότι.

Alius formæ EST Ὀδμὴ, ῆς, ἡ, Odor. idem cum ὀσμὴ, ſed poeticū magis & Ionicum, vt nonnulli veteres grammatici annotarunt. ſicut & dici ὀδμὴ quaſi ὀζμή. (quoniam tamē de illis duobus ὀσμὴ & ὀδμὴ vix quicquam ſatis certi affertur, ſiquis ex altero factū cōtendat, non valde repugnabo) Licet verò fœmininum ſit apud cæteros ſcriptores, ab Homero tamen cū maſculino epitheto copulatur. vt Odyſſeæ δ, Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν. Eodem libro aliquanto pòſt, — πεῖρε γὰρ αἰνῶς Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. Et mox, Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν. Hermippus apud Athenæum lib. 1, de vino Thaſio, τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή. Xenophanes apud eundem l. 12, Ἀσκητοῖς ὀδμῇ χρίμασι δευόμενοι. Vtuntur hoc vocabulo proſæ quoq; ſcriptores. Plut. connub. præc. τὴν αἴλουρον ὀδμῇ μύρων ἐκταράττεσθαι καὶ μαίνεσθαι λέγουσι. Athen. libro 12, de rege Perſarum, θεράποντας τῆς περὶ τὸν χρῶτα αὐτοῦ ὀδμῆς, qui corpus ipſius colunt, & odoratis vnguentis perūgunt. Idem libro 14, de ſtyrace in orcheſtris ſuffito, tempore Bacchanalium, Φρύγιον ποιεῖν ὀδμὴν τοῖς αἰσθανομένοις. Sed & Lucianus vtitur in Demon. ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει, Quū cadauer meum olebit, ſepeliar. Ad verbum, Odor me ſepeliet, pro Fœtor cadaueris mei adiget præ[tere]untes ad me humandum.

C.Ἄνοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem cum ἄνοσμος & ἀώδης, Odore carens, Inodorus. ET Ἄοδμος pro eodem. vt ſuprà ἄνοσμος & ἄοσμος. Theophraſtus, εἶναι δὲ τὸν μὲν ἐκ τῶν νέων λιβανωτὸν, λευκότερον καὶ ἀοδμότερον. Pro quibus Plin. l. 12, cap. 14, Creditur & nouellæ arboris candidius, ſed veteris odoratius.

C.Βαρύοδμος, Graueolens. Alex. Aphr. Suprà Βαρύοσμος.

C.Δυσόδμος, Malè olens, Fœtidus. idem cum δύσοσμος.

C.Εὔοδμος, Bene olens, Bonum odorem ſpirans, Fragrās. εὐώδης, vt Heſych. exponit. Idem εὐόδμων exponit etiā ἡδέων. Dionyſ. De ſitu orb. εὔοδμος κάλαμος, calamus odoratus, Plinio. VNDE Εὐοδμία, Bonus odor, ſeu Bonitas odoris, Fragrantia. Poll. l. 2.

Ὀδμήεις, Odoratus, Odorus, Fragrans. Heſychio πολύοσμος, εὔοσμος.

Ὀδμήεις, εντος, ὁ, Olidus. ὀζώδης. Nic. Alex. ἀμφὶ δὲ ὀδμήεις καμάτῳ περιλείβεται ἱδρώς.

Ὀδμώδης, Odorus, Odoratus, Fragrans. Theophr. ὥστε ἰσχνὰ καὶ ὀδμώδη καὶ παχύτερα δέχεται. B.

Habet verò & præſens ὄζω quædã ſua compoſita ac deriuata. compoſitum enim inde EST Ὀζοθήκη, ης, ἡ, Oletum, Cloaca vbi olidũ vẽtris onus deponitur. Ex Cyrillo, τὴν ὀζοθήκην τῆς κοιλίας. ET Ὀζόστομος, Cui os fœtet, In Epigr. IDEM Βαρύοζος, quod v.l.interpr. Graue olens, Olens virus. ſine autore tamen & exemplo. Ab præſenti eſt ETIAM Ὀζώδης, Olidus, Fœtid⁹. idẽ cũ ὀσμώδης & ὀδμώδης. quæ ſicut mediæ ſignificationis ſunt, ita & hoc ὀζώδης. Theophr. τὸ τοῦ ἄῤῥενος ξύλον ὀζωδέστερον. Pro quò Plin. de tilia, Materia maris odoratior. Ab eodem præſenti eſt PRAETEREA Ὄζη, VNDE Ὄζαινα. Eſt autem ὄζη fœtor. Celſ.l.3,c.11, Fœtorem quẽdam oris, quem ὄζην Græci vocant, minuit. ‖Suidæ verò ὄζαι ſunt τὰ δέρματα τῶν ὀνάγρων, coria onagrorum: fortaſſis à fœtore vocata, vt Ariſtoph. dicit βύρσης καίνισον ὄζων. AT Ὄζαινα, Narium vlcus putridum, ab humorum acrium defluxu. Ex vlcerum genere eſſe Gal. l.3 τῶν κατὰ τόπους oſtendit: eóque inter alia à polypo differt qui in tumorũ tantùm genere eſt. Putrilago verò grauεolentiam & fœtorem inducit: vnde morbo nomen veteres indidere. Hæc inter alia Gorr. Celſ.l.6,c.8, Sin autem ea vlcera circa nares ſunt, pluréſque cruſtas & odorem fœdum habent, (quod genus Græci ὄζαιναν appellant) ſciri quidem debet vix ei malo poſſe ſuccurri. Scribon. Larg. cap.9, Ad grauẽ odorem narium: ὄζαιναν Græci hoc vitium vocant. Polluci eſt ἕλκωσις ἐν τῷ βάθει τῶν μυκτήρων, μέχρι τῶν καλυκίδων ἠθμοειδῶν ὀστῶν, πυρώδης καὶ δυσώδης ὑγρὸν ἀφιεῖσα, τὴν αἴσθησιν ἐμποδίζουσα. Sunt qui Ouid.l.1 De põto, eleg.1, de hoc vitio intellexiſſe dicãt, vbi ait, Eſtur vt occulta vitiata putredine naris. Sed ii Naris reponunt pro Nauis, vt vulg. edit. habent. Plin. hoc vocabulo vtitur vt Latino. l.24,c.13, Sanat tetra oris vlcera & ozænas. ‖Ὄζαινα eſt etiã piſcis. Plin. lib.9, c.30, Polyporum generis eſt ozæna, dicta à graui capitis odore, ob hoc maximè murænis eam ſectantibus. Suprà dicitur ὀσμύλη & ὀσμυλία, vt ex Poll. docui. VNDE Ὀζαινίτης, Ozænas redolens. vel etiam Graueolens. vt ὄζαινα generalius pro fœtore accipiatur. Plin. l.12,c.12, de nardo, Alterum genus eius apud Gangẽ naſcens, damnatur in totum ozænitidis nomine, vir⁹ redolens. ET Ὀζανικός, ή, όν, Ozænicus. Dioſc.l.4,c.140, de bromo, ἐπὶ ποιεῖ ἐπὶ τῶν ὀζανικῶν, εἰ βρέχων ὀθόνιον προστιθῆς τῷ μυκτῆρι, facit ad ozænas. Ruell. verò vertit, Linteũ eo humore imbutum, & naribus inditum, contra grauεolentiam vlcerum efficax eſt. Sed fortaſſis malit aliquis ſcribere ὀζαινικά, vt φαγεδαινικά.

Ab ὄζω dicta eſt ETIAM Ὄζολις, polypi ſpecies, vt & ὄζαινα paulo antè. Sed Gaza diſcrimen facit inter hæc duo. ſiquidem ὄζαινα interpr. Bolitæna, ὄζολις autẽ Ozole. SED ET Ὀζόλαι ab ὄζω dicti ſunt. Sic verò cognominantur Locrorum quidã, vt nonnullis placet, διὰ τὸν Νέσσον, vt aliis, διὰ τὸν Πύθωνα δράκοντα, ἐκβρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ σαπέντας ἐν τῇ αὐτῶν χώρᾳ: vt aliis, quoniã κώδια καὶ βαίτας οἱ ἄνθρωποι φοροῦντες, καὶ τὰ πλεῖστα συνόντες αἰπολίοις, ἐγίνοντο δυσώδεις. Alii cõtrà dicunt, πολυανθέμου τῆς χώρας οὔσης ἀπ' εὐωδίας τοὔνομα λαβεῖν. Sic Plut. in Hell. problem. Seruius nõ Ozolas, vt Plin. ſed Ozolos appellat, etiã ipſe nominis rationem reddẽs, Ozoli (inquit) à putore paludis vicinæ. Regio autẽ eorũ DICITVR Ὀζολίς, teſte Steph.

ΟἼΓΩ, SIVE Οἰγνύω, Aperio. Heſiod. Dieb. Τετράδι δ' οἶγε πίθον, aperi ſeu reſera dolium. Vtrúq; thema agnoſcit Heſych. in cuius lex. habetur, οἰγνύει, ἀνοίγει, (quod & apud Suid.) & οἰγόμενος, ἀνοιγόμενος. Paſſ. Οἴγνυμαι Hom. vtitur Il.θ, Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός. Idẽ in Od. vtitur aor.1, ὤϊξε, de dolio, vt Heſiodus paulo antè οἶγε. Et alibi, Ὤϊξεν δὲ πύλας θαλάμου. A quo aor. eſt paſſ. ὠΐχθην, apertus ſum. Præt. MED. Ἔῳγα, aperui. ‖Ὤϊξα Erot. apud Hippocr. exp. non ſolùm ἀνέῳξα ſed etiam ἔπεμψα.

C. ἈΝοίγω, SIVE Ἀνοιγνύω, Aperio, Reſero. idẽ cũ ſimplici οἴγω. vt ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, Aperire fores, Aperire portas. X. Pæd.7, ἐκθέουσί τινες ἀνοίξαντες τὰς πύλας. Chryſoſt. τὰς θύρας ἀνέῳξε. Dicitur enim ἀνέῳξα pro ἤνοιξα.

Ἀνοίγειν quaſi in apertum mare prodire. (nam Aperire Lat. nauticũ quidẽ eſt verbũ interdũ, ſed paulo alium vſum habens) Xen. Hell.1, τῶν δ' ἐφορμούντων, ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον, τάς τε ἀγκύρας ἀποκόπτοντες καὶ ἐγειρόμενοι ἐβοήθουν. Idem eodem lib. μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τοῦ Νοτίου καθελκύσαντες τὰς λοιπὰς τριήρεις, ἀνήχθησαν, ὡς ἕκαστος ἤνοιξε. (Vtitur & initio eiuſdem libri) At Budæus (à quo prorſus diſſentio) vertit cuique promptum fuit.

Ἀνοίγομαι, Aperior, Reſeror. Epigr.l.1, Λειμῶνες γελόωσιν ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο, Quũ aperitur & expanditur, Quũ è calyce roſa exeritur. Phrynich. ait ab Atticis dici ἀνέῳκται

B ἡ θύρα, pro Aperta eſt ianua: nõ ἀνέῳγεν ἡ θύρα. Ariſtot. De mundo, στόμα ἀνέῳκται. Luc. οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Sic ἀνεῳγμένη οἰκία, domus aperta. Matth.7, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, Pulſate & aperietur vobis. Pulſate, videlicet τὴν θύραν. i. ianuã. Inuenitur ἀνοιχθεὶς expoſitũ & Dehiſcens. nã quæ dehiſcunt, aperiũtur. Dicitur interdũ à poetis ἀνωΐχθην pro ἀνῴχθην, quod erat ſubſcriptum ipſi ω, adſcripto lateri. Inuenitur autem & ἀνεῴχθην.

Ἀνέῳγα, Præt. med. Atticũ pro ἀνῷχα, ſæpe vſurpatur,

C idẽ valẽs quod ἀνέῳγμαι, licet Phryn. tradat Atticè ἀνέῳκται ἡ θύρα, nõ ἀνέῳγε, dici. Inuenitur ἀνεῳγόσιν ὀφθαλμοῖς, & ἀνεῳγόσι τοῖς ὄμμασι, pro ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, quod ex Luc. modò attuli. Apud Plut. ἀνεῳγὼς πίθος, Apertum dolium. Gaza apud Cic. Exiſtit vertit ἀνέῳγεν. nã hæc Cic. in Catone maiore verba, Tanquã ex articulis ſarmenti exiſtit ea quæ gẽma dicitur, interpretatur, ἀνέῳγεν ὁ καλύμβος ὀφθαλμός. Inuenitur & ἀνεῴγοντο apud Thuc.l.4,p.157, αἱ πύλαι ἀνεῴγοντο.

Duplici etiam augmento DICITVR Ἠνοίγη, Apertus eſt:

D A&c.8, ἠνοίγη τὸ στόμα αὐτοῦ, Apertũ eſt os eius, ſeu Aperuit os ſuũ. Sic ſuprà ἤνοιξε: pro quo dicitur etiã ἠνέῳξε. vnde paſſ. ἠνεῴχθησαν, Aperti ſunt. Et ἠνεῳγμένος, Apertus. quod legitur apud Ioannẽ, & apud Alex. Aphr. Necnon ἠνεῳγὼς, præt. med. Apertus, Patulus.

Ἄνοιγμα, ατος, τὸ, Aperimentũ, Apertio, pro ἄνοιξις, Oſtium. 1 Reg. c.14, εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι. Alicubi exponitur etiam Foramen.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, Apertio, Reſeratio. Baſil. δώσει λόγον ἡμῖν ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος ἡμῶν.

E Ἀνοικτὸς, οῦ, ὁ, acccentu in vlt. Apertus, vel potius Apertilis, Adapertilis. quo vtitur Ouid. Hinc FIT Εὐανοικτος, Apertu facilis, Qui facilè aperitur & panditur, Qui facilè reſeratur.

C. ΔΙοίγω, Aperio, Pando, Reſero. idem cum præced. Tecmeſſa apud Soph. Aiace, Ἰδοὺ διοίγω, ad chorum qui dixerat, ἀλλ' ἄνοιγε· Τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι: pandi ſibi portas iubens vt ingrederetur. Pro eodem dicitur ETIAM Διοίγνυμι, SIVE Διοιγνύω, vt οἴγω & οἰγνύω.

F Δίοιξις, εως, ἡ, Apertio, Patefactio. vt ἄνοιξις.

C. ΠΑΡοίγω, Parum aperio. ſcholiaſt. Ariſtophanis. Gallicè dicimus *Entrouurir*.

C. ΠΡΟΣοίγω, Adaperio. vnde προσέῳξα, adaperui.

C. ὙΠοίγνυμι, Clam aperio.

ΟἸΔΕ´Ω, SIVE Οἰδάω, Tumeo, Inflatus ſum. Sic accipitur Od.ε, Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε. nã Euſt. ibi exp. ἐξῴδηκεν. Sed annotat, in antiquis libris reperiri etiam poſitum pro ὦζεεν, à verbo ὀζέω, mutato videlicet ζ in δ. Plutar.

G De virt. morali, οἰδῶντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ περιαλγοῦν καὶ περιχαρὲς καὶ περίλυπον τῆς ψυχῆς. Vbi οἰδῶντι eſt à verbo οἰδάω. Fortaſſe tamen aliquis malit ſcribere οἰδοῦντι. ‖Metaphoricè verò negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur vt apud Cicer. ad Att. Tumẽt negotia, ſũpta ac tẽ metaph. à tumorib⁹ corporib⁹ humani, ſicut alia metaph. res exulceratæ dicũtur. Οἰδοῦντα πράγματα,

H (inquit B. in ſuo lex.) vt φλεγμαίνοντα. Sic legendum apud Herodotum pag.48. Verba Herodoti ſunt, ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην παῖδα κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, tumentibus rebus, id eſt in bellum & tumultus vergentibus. Virgilius dicit Operta tumeſcere. Vulgatæ editiones ibi habent οἱ δεόντων: ſed Budæi emendationem confirmat vetus exemplar, & alius ipſius Herodoti locus infrà in Οἰδαίνω citã dus. Præt. perf. eſt ᾤδηκως, Tumid⁹, Inflat⁹. πεφυσημένος,

Heſychio. quod alia quoque metaphora accipitur, vt Latinum particip. Turgens, ſeu Turgidus, Tumidus, Inflatus, pro eo qui ſuperbit. Sic apud Suidam, ᾠδηκὸς ἦθος ὑπὸ πλούτου. Metaph. itidē apud Ariſtoph. Ran. τέχνην Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. ‖Idem Suidas ᾠδηκὼς exp. non ſolùm πεφυσιωμένος, φλεγμαίνων, ſed etiam φυσήσας, in qua ſignificatione erit μεταβατικόν.

Οἴδημα, ατος, τὸ, Tumor. Apud Hippocr. alióſque omnes veteres idem planè ſignificabat quod ὄγκος, i. tumor, cuiuſcunque generis ille eſſet: verùm iuniores medici nominis huius ſignificationē poſtea contraxerunt ad eum tumorem deſignandum quem pituita cōmittit. Sicutenim qui ex ſanguine fit, phlegmone: ex birioſa fluxione, eryſipelas: ex melancholico ſucco, ſcirrhus naſcitur: ita tumori illi quem pituita creat, οἰδήματος nomen proprium eſſe voluerunt. Verum autem tumoris genus eſt, quod naturalis pituita in partem aliquā abſcedens committit, molle, laxum, digito prementi cedens, indolens, album, minimùm calens, & aliis breuiter notis præditum quæ pituitam ſolent conſequi. Non verum autem eſt quod fit à pituita non naturali, ſiue per alterationem talis euaſerit, ſiue per alterius humoris mixtionem. Præterea omne οἴδημα, quod propriè & ſimpliciter οἴδημα dicitur, certo loco definitū, circunſcriptúmque eſt: ab eius tamen ſimilitudine οἴδημα etiam dicitur tumor ille pituitoſus qui nonnūquam in pedibus & cruribus eorū oritur qui aqua intercute & phthiſi & cachexia laborant, quique etiā in leucophlegmatia occupat corp⁹ vniuerſum. Hæc Gorr. inter multa alia. Gal. ſcribit Hipp. οἰδήματα nominare ſolere τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους: poſteros autē eius in φλεγμονὰς & ſcirrhos, & ea quæ peculiariter ab ipſo οἰδήματα vocantur, diuiſiſſe. Idē Gal. cōm. 5 in Aph. Sect. 65, τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ἅπαντας ὁ Ἱπποκράτης οἰδήματα προσαγορεύει, παρεγχυθέντων ἐν αὐτοῖς δηλονότι καὶ τῶν φλεγμονῶν. Idē C. 4 in Aphor. Sect. 34 dicit à veteribus οἰδήματα appellari ὄγκους τοὺς χωρὶς ὀδύνης τε μαλακούς. Actuar. l. 2 περὶ διαγν. παθ. c. 49, οἴδημα δέ ἐστιν ὄγκος λευκὸς ἀνώδυνος, ἐπὶ φλέγματι συνιστάμενος, ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφύσημα ἐπὶ ψυχρῷ καὶ παχυτέρῳ πνεύματι συνίσταται· καὶ ῥᾴδιον γνωρίζειν τῇ ἁφῇ. ῥᾳδίως γὰρ ὑπείκει τὰ οἰδήματα, μήτε ζέοντα, μήτε ὀδυνῶντα, μήτ' ἠλλοιωμένα ὄντα τῷ χρώματι. Ibidem diſcrimen inter οἰδήματα & ἐμφυσήματα ponit. At l. 2, c. 7, agit de oculorum œdematis, itidem ab emphyſematis diſtinguēs. Οἴδημα Celſus interpr. Tumor, vt & Plin. qui tamen & aliter vertit, vt ex ſequent. apparebit. Hippocr. ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φάρυγγι πνὶξ ἐξαίφνης ἐπιγίγνεται, θανάσιμον. Quæ ſic Celſus, Neque is ſeruari poteſt qui ſine vllo tumore febricitans ſubitò ſtrangulatur. Dioſc. lib. 3, c. 93, de melanthio, αἴρει καὶ οἰδήματα παλαιὰ καὶ σκληρίας καταπλασθέν. de quo Plin. l. 20, c. 17, Diſcutit duritias tumoréſq; veteres & ſuppurationes. Rurſum Dioſc. de radice ſmyrnii, τὰ πρόσφατα οἰδήματα καὶ φλεγμονὰς καὶ σκληρίας διαφέρει: de qua idē Plin. Collectiones & ſuppurationes non veteres, itē duritias diſcutit illita. Rurſum Dioſc. διαφορεῖ δὲ τὸ ἄλευρον κριθῆς ἑψηθὲν οἰδήματα καὶ φλεγμονάς. Pro quibus idem Plinius, Farina ex hordeo decocta collectiones impetúſque diſcutit. Apud Suidam, συνέβη δὲ τὸν πόδα αὐτοῦ εἰς οἴδημα ἀρθῆναι καὶ φλεγμήναντα σφακελίσαι. Plutarchus, οἴδημα σαρκὸς, in libro περὶ ἀοργ. ‖Suidas οἰδήματα exponit ἐπάρματα, φυσήματα, in hoc loco, λόγοις ἐχέφροσι κατηύναζεν ὁ στρατηγὸς τὰ τοῦ στρατιωτικοῦ θράσους οἰδήματα. Ouidius dicit Ora tument ira. Virg. Corda tument rabie. Plut. Coriolano, τῆς ψυχῆς ὥσπερ οἴδημα τὸν θυμὸν ἀναδιδούσης. Dicitur etiam ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσιώσεως, vt idem Suidas annotat: metaph. à corporibus itidē ſūpta: τῆς δὲ εἰς οἴδημα ἀρθείσης φρονήσεως. Cic. dicit itidē Inflatus ac tumens animus. ‖Heſychio οἴδημα eſt nō ſolùm ὄγκωμα & ἀπόστημα, ſed etiā παραχὴ κυμάτων. quod οἶδμα dicit Homerus. Virgilius, — maria alta tumeſcunt. Idem, Mare tumidum, Tumidum pelagus. VNDE Οἰδηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tumorem referēs, ſeu Tumidus. Apud Gal. & Actuar. οἰδηματώδεις ὄγκοι, ipſa οἰδήματα.

Pro οἴδημα per ſyncopen DICITVR Οἶδμα, poetis tantùm vſitatum. Heſychius exponit ἔπαρμα, κῦμα, ῥεῦμα. item αὔξημα. Frequenter οἶδμα θαλάσσης, tum apud Homerum tum alios. Greg. -ἄγριον οἶδμα θαλάσσης. Et Heſiod. πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων, tumidis fluctibus æſtuās. Sic apud Hom. itidem aliquoties, οἴδματι θύων. Dicitur autē & generaliter de fluctu. ‖Itē Pelagus. Æſchyl. Τύριον οἶδμα λιποῦσα. Pro tumore & elatione vſurpauit hoc vocabulum Gregor. in Carmin. p. 66, vt teſtatur Bud.

Οἴδησις, εως, ἡ, Tumor, Inflatio: φλεγμονή, φύσημα, Suid.

Οἶδος, Tumor. idem cum οἴδημα, vt Erot. in lex. Hippocr. teſtatur.

C. Οἰδίπους, οδος, ὁ, Cui pedes tument. Eſt nomē proprium omnibus notum. Ad nomen alluſit Euripides quoque, & Seneca, vbi ait, Forata ferro geſſeras veſtigia, Tumore nactus nomen à vitio pedum. Accuſ. eſt Οἰδίπουν ET Οἰδίποδα, quo Plut. & Pauſ. vtuntur. Dicitur ET Οἰδιπόδης, ET Οἰδίπος, Epigr. vt Lat. Œdipus Œdipi. VNDE Οἰδιπόδειος, Ad Œdipū pertinēs. vt Οἰδιπόδειον ἱερὸν apud ſchol. Soph. ex Lyſimacho, p. 274 meæ edit.

C. ἈΝοιδέω, δῶ, Intumeo, Intumeſco, Turgeo. ‖Capitur etiā metaph. pro Iraſcor, vt & apud Lat. Intumeo. vt ἀνοιδέει θυμὸς apud Herodot. in Polymnia, καὶ νῦν τοῦτό γε ἐξεπίστασο, ὡς ἐν τοῖσι ὠσὶ τῶν ἀνθρώπων οἰκέει ὁ θυμὸς, ὃς χρηστὰ μὲν ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα, ὑπεναντία δὲ τούτοισι, ἀνοιδέει. id eſt (Eraſmo interpr.) Et nunc illud ſanè diſcito, quòd in auribus hominū habitet animus: qui quū bona audierit, voluptate corpus implet: quū his diuerſa, moleſtia afficit. Sed nō debuit Eraſm. verbo ἀνοιδέει, actiuam ſignificationem dare. quem fefellit fortaſſe præcedens ἐμπιπλέει. quāquam nec ſatis commodè verteris, Moleſtia afficitur: longè aptius ad verbum, Intumeſcit. Ouid. Metam. 2, Intumuit Iuno poſtquā inter ſidera pellex Fulſit. Idem dicit & Intumeſcere alicui pro Iraſci alicui.

Ἀνοίδησις, εως, ἡ, Tumor. οἴδησις. Ariſtoteles De mundo, ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æſtus. ſic & Latini mare intumeſcere & inturgeſcere, vel intumeſcere & inturgeſcere: item mare tumidum & turgidū dicunt.

C. 2. Ἐπανοιδέω, Intumeſco, vel In ſuperficie tumeo.

C. ΔΙοιδέω, Intumeſco. Luc. [illegible] ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὴ τὰ σκέλη, Intumuerant ex hauſto veneno crura. Ouid. - corpus tumet omne veneno.

C. ἘΞοιδέω, Extumeſco, vt Plin. loquitur.

C. ἘΠοιδέω, Intumeſco. vel In ſuperficie tumeo. Dioſc. l. 4, ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, intumeſcit vultus. Et ἐπῳδηκὼς, Qui intumuit, Tumens, Tumidus.

C. ΣΥΝοιδέω, Vnà intumeſco. Philo De vita M. l. 1, τὰ σώματα ἄθεις συνῴδει τῇ ἐξανθήσει. vbi Turn. vertit In tumore erant.

Οἰδαίνω, SIVE Οἰδάω, Tumefacio, οἰδεῖν ποιῶ, vt Suidas exponit. Il. ι, ὅστε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσι νόον πύκα περ φρονεόντων. tumefacit, hoc eſt Facit vt ira intumeſcat. (Sic autē ſuprà à Suida videmus exponi ᾠδηκὼς φυσήσας) Paſſiuum Οἰδαίνομαι ſiue Οἰδάομαι, Tumeſco. Il. ι, Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνων Μνήσομαι. Quæ Cic. ita vertit, Córq; meum penitus turgeſcit triſtib⁹ iris. Imitatione prioris loci Homerici dixit Apoll. l. 1 Argon. Ἠέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ Οἰδάνει ἐν στήθεσι, tumefacit & animat. θαρσύνει, vt mox loquitur. Schol. exp. ἐπαίρει, μετεωρίζει, θρασύνει. Seneca dicit Cor tumefactum. Et Ouid. Corda tumēt ira. ‖Aliâs οἰδαίνω neutraliter potius capitur pro οἰδέω, Tumeo. Sic Heſych. quoque οἰδαίνουσι exp. non ſolùm φυσῶσι, ſed etiam φλεγμαίνουσι: itidémque οἰδαίνει, οἰδεῖ, ἐπαίρεται. Arat. οἰδαίνουσα θάλασσα, Inflatum mare, Cic. interprete. Virg. dicit Tumidum mare, Tumidū pelagus. ‖Οἰδαίνειν dicitur & is qui animo tumet & inflatus eſt, vt & οἰδέω. ſeu ἐπαίρομαι, φυσῶμαι, vt B. accipit hunc Greg. locum, τήκειν μὲν τὰς σάρκας δι' ἐγκρατείας, τὴν ψυχὴν δὲ οἰδαίνειν κενῷ φρυάγματι. vbi tamē actiuè potius dici videtur οἰδαίνειν pro Inflare, & Turgidum reddere, ſicut paulo antè. Res etiā οἰδαίνειν dicuntur eadē metaph. qua Cic. dixit (vt quidā exp.) Tumere negotia, & Virgil. - operta tumeſcere bella. Herodot. ἄρτι οἱ οἰδαινόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων, tumētibus adhuc rebus, ſeu Nondū ſatis fundatis.

vel etiã Æſtuantibus, Fluctuantibus, Nodum cõpoſitis & pacatis. vt ſit metaph. ab οἰδμαίν θαλάσσης aut etiam animi ira tumentis. Suprà idem Herodot. vſus eſt verbo οἰδεῖν ſimili modo. Suid. οἰδαίνων exp. non ſolùm φλεγμαίνων, ſed etiam ψύχων. Eidẽ οἰδαίνει eſt αὔξαίνει. A

C. Ἀνοιδαίνω, Tumefacio, Epigr. l. 1. Vel etiam Tumeo, Intumeſco, vt ἀνοιδέω.

C. Διοιδαίνω, Intumeſco, Turgeſco. Quũ verò animus alicuius οἰδαίνειν dicitur, accipitur pro Turgeſcere ira, vt Cic. in Οἰδαίνω loquitur. Sic Ouid. Ora tumet ira. Virg. Intumuit Iuno. (Et cũ datiuo, Ouid. Intumuit vati non tamẽ Aſcra ſuo. pro Succẽſuit.) Herod. l. 8, οἱ μὲν τοι στρατιῶται διοιδαίνον τὰς ψυχάς. Et l. 7, κατὰ τὰς πόλεις καὶ κατὰ ἔθνη διοιδέοντο τῶν ὄχλων αἱ ψυχαί, popularium animi intumuerant. Eodem libro aliquanto antè, διοιδαίνον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ τηλικούτων ἔργων ἀπὸ τόλμαν καινοτομία, animi omnium exulcerati tantarum rerũ audacia ac nouitate intumuerant. B

Οἰδαλέος, Tumidus, Turgidus. Suidæ ὑγρός, Humidus.

Οἰδίσκω, Tumefacio, idẽ cùm οἰδαίνω. Alex. Aphr. Probl. οἰδίσκων πνεῦμα, tumefaciens ſpiritus, Gaza interpr. Paſſ. οἰδισκόμενον, Quod tumefactũ eſt, Quod intumuit, Inflatum. |Οἰδίσκω Bud. interpr. etiam Intumeſco.

C. Ἀνοιδίσκω, idem. Theophr. De cauſ. pl. lib. 4, c. 15, καὶ ἔτι πρὸς τούτοις ἡ ἐμβαλλομένη γῆ καὶ ἄκοπον παρέχουσα (videlicet τὸ ἄπον) καὶ ἀνοιδίσκουσα, Tumefaciens, ſeu Aceruos eius turgidiores reddens. Paulo antè dicit, ἀδρυνει τοὺς ὄγκους, & ἐπὶ μεῖζον ποιεῖ.

C. Ἐξοιδίσκω, Tumefacio, Facio vt extumeſcat.

C. Ἐποιδίσκω, idem. vel In ſuperficie tumefacio. Et paſſiuum ἐποιδίσκομαι, Tumeſio, Intumeſco. Gal. τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται. D

¶ Οἴδνον, ου, τό, Tumor terræ. nam Suidæ οἴδνα ſunt οἰδήματα τινα γῆς. Lat. Tubera appellant. Theophr. Hiſt. plãt. l. 1, cap. 2, οὔτε γὰρ ῥίζαν ποντ' ἔχει, οὔτε καυλόν, οὔτε ἀκρέμονα, οὔτε κλάδον, οὔτε φύλλον, οὔτε ἄνθος, οὔτε καρπόν, οὔτ' αὖ φλοιόν, ἢ μήτραν, ἢ ἶνας, ἢ φλέβας· οἷον μύκης, οἴδνον. Plin. l. 19, c. 2, Et quoniam à miraculis rerum cœpimus, ſequemur eorum ordinem, in quibus vel maximum eſt, aliquid naſci aut viuere ſine vlla radice. Tubera hæc vocantur, vndique terra circumdata, nullisque fibris nixa; aut ſaltem capillamentis, nec vtique extuberãte loco in quo gignuntur, aut rimas agente: neq; ipſa terræ cohærẽt. Cortice etiam includuntur, vt planè nec terram eſſe poſſimus dicere, nec aliud quàm terræ callum. Cæterùm pro οἴδνον ſcribitur ETIAM ὕδνον, quod & Heſych. agnoſcit. Plutar. Symp. 4, διὰ τί τὰ ὕδνα δοκεῖ τῇ βροντῇ γίγνεσθαι; Iuuen. — raduntur tubera ſi ver Tunc erit, & facient optata tonitrua cœnas Maiores. Dioſc. libro 2, cap. 175, ὕδνον, ῥίζα ἐστὶ περιφερής, ἄφυλλος, ἄκαυλος, ὑπόξανθος· ἔαρος ὀρυσσομένη. ἐδώδιμος δὲ ἐστιν ὠμή τε καὶ ἑφθὴ ἐσθιομένη. Athen. lib. 2 ex Theophraſto, τὸ ὕδνον ὃ καλοῦσί τινες γεράνειον, καὶ εἴ τι ἄλλο ὑπόγειον. Et mox ex Lynceo Samio, ἀκαλήφην ἡ θάλασσ' αἴτησιν, ἡ δὲ γῆ ὕδνα. VNDE Ὑδνόφυλλον, Folium tuberis: id eſt Herba quæ tuberi ſuperinnaſcitur. ἡ ἐπὶ τοῖς ὕδνοις φυομένη πόα, vt Heſych. tradit. Sic Athenæus lib. 2, ex Pamphili gloſſis, ὑδνόφυλλον, ἡ φυομένη τῶν ὕδνων ὑπεράνω πόα, ἀφ' ἧς τὸ ὕδνον γινώσκεται. E F

ΟἾΚΟΣ,

ου, ὁ, Domus. A poetis οἶκος aliquando vocatur ἡ οἰκία, aliquando ἡ οὐσία, inquit Plutarch. afferens illius quidem ſignificationis exemplum, Οἶκον ἐς ὑψόροφον: huius autem, Ἐσθίεταί μοι οἶκος. qui duo loci ſunt Homeri. Poſſunt autem addi his exemplis alia plurima: ſed quod ad priorem illam ſignificationem attinet, adiungam duntaxat οἶκόνδε ex eodem poeta, quod aduerbialiter ponitur pro πρὸς οἶκον, Latinè Domum, non adiecta præpoſitione. Iliad. α, Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, cubitum iuerunt, domum quiſq; ſuam. Idem Il. β, Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Eſt autem hoc vocabulum poetis commune cum oratoribus, quum alioqui δόμος illis ſit peculiare, ſicut & δῶμα (licet δόμος apud Herodotum, ſignificatione etiam paulùm diuerſa reperiatur) Xen. Pæd. 4, τὰ μὲν τείχη, ὅταν θέλῃς, οἶκόν σοι παρέξω. Idem lib. 8 eiuſdem operis, ἐδόκει G H

πολλοῖς τῶν φίλων καὶ πάσαις ταῖς κατεστραμμέναις πόλεσιν, οἶκος; Et οἶκος βασίλειος, Domus regia. vel potius Regia, ſine adiectione. Cum præpoſitionibus ἐν & ἐπί. Eſt autem ἐν οἴκῳ quod Latini dicunt Domi: ἐπ' οἴκου autem; (Atticè pro εἰς οἶκον) quod illi dicũt Domum, pro quo Homerus οἶκόνδε, vt docui modò. (Sed pro Domi dicitur & οἴκοι, quod aduerbium eſt) Plutar. præc. ſanit. ταῖς Αἰγυπτίαις ὑποδήμασι χρῆσθαι πάτριον οὐκ ἦν, ὅπως ἐν οἴκῳ διημερεύωσι. (Et pro Domi, generaliore ſignific. veluti quum dicitur Domi, vel Foris. Xenoph. οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία) Alicubi verò οἱ ἐν οἴκῳ, redditur Domeſtici. At cum ἐπί. vt ἀποχωρήσαι ἐπ' οἴκου, item ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, apud Thucydidem: qui dixit etiam νῆες ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμεναι. Sed & cum præpoſitione κατά. Dicitur autem οἱ κατ' οἶκον pro Domeſtici, itidémque τὰ κατ' οἶκον, Domeſtica, Res domeſticæ. Thuc. l. 2, ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις, Domeſticis calamitatibus. Interdũ verò κατ' οἶκον, ſeu κατ' οἴκους aduerbialiter redditur Domeſticatim, vel Per vnamquanque domum, ſeu potius Per ſingulas domos. Inuenitur autem iunctus huius nominis genit. & præpoſitioni ἀπό. dicit enim Thuc. lib. 1, ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι; quod exponitur Ne peregrè proficiſcerẽtur. |Οἶκος, Domus pars. μέρος τι τῆς οἰκίας, inquit Heſychius, hunc verſum afferens, qui eſt Homericus, Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Apud Athenæum itidem οἶκος eſt certa pars domus, vt & apud Vitruuium, qui œcos facit maiores tricliniis: inquit Bud. addens etiam οἶκον eſſe Triclinium prægrande ad conuiuia. Idem alicubi αὐλὴν & οἶκον pro eodẽ accipi tradit apud Athen. Quinetiã pro cubiculo poni à Luciano tradit. Vide Vitruu. cum alibi, tum lib. 6, capite 5. |Οἶκος νεώς, q. d. Domus nauis. vide in Νεώσοικος, quod vſitatius eſt. Vulg. l. ex ſcholiaſte Ariſtophanis, οἶκος νεώς, Statio nauis. A B C D

|Οἶκοι πλανητῶν, Domicilia planetarũ, Sedes ſeu regiones aſſignatæ planetis. vnde dicuntur οἰκοδεσποτεῖν.

Οἶκος, Domus, id eſt Familia. Thucydides, ὅς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον. Demoſth. ὁ γὰρ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Ἀρχιάδου ὤν. Athenæus libro 13, αἱ ἑταῖραι πάντως δὲ καὶ ὅλοι οἶκοι διὰ γυναῖκας. Sic & apud Homerum exponitur alicubi. Budæus πατρῷον οἶκον vertit Gentilitatem, in iſto Iſæi loco, μητρὸς δὲ οὐδεὶς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθῇ. Ita enim hæc reddit, A matre nullus per adoptionem alienus eſſe poteſt, neque matrem habere poteſt niſi propriam, ſiue in gentilitate maneat, ſiue inde migret. |Οἶκος, Bona, Facultates: οὐσία, vt dixi exponere Plutarchum, in iſto Homeri loco, Ἐσθίεταί μοι οἶκος. Quod hemiſtichium extat Odyſſeæ δ, vbi iſta verba abſoluunt verſum, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα. Addi autem poſſunt huic exemplo quod Plutarchus protulit, etiam iſta, — τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμόν, Odyſſeæ α. Et, Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον, ibidem. Et Od. π, Τοῦ νῦν οἶκον ἀτιμον ἔδεις. Sic & apud Demoſth. accipi tradit B. itidem que Xenophonti eſſe τὴν σύμπασαν κτῆσιν. E F

C. Οἰκογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Domi noſtræ natus, Non emptitius ſeu aduentitius, Vernaculus. Plutarchus De am. frat. κύων τις οἰκογενὴς παρορώμενος καὶ ἵππος ἄχθεται φιλοσόρφων γερόντων. In Epigrãm. Οἰκογενεῖς αἴλουρος ἐμὴν περδίκα φαγεῖσα. id eſt ἐν οἴκῳ γεννηθεῖς. Et οἰκογενὴς ἀλεκτορίδες, Gallinæ domi natæ, Vernaculæ. Gaza vertit Cohortales, id eſt Quas domi cohors noſtra alit. in principio libri 6 Hiſtor. anim. τίκτουσι δὲ καὶ οἰκογενεῖς ἔνιαι δὶς τῆς ἡμέρας. Sunt & Varroni De re ruſt. Vernaculæ aues, vt gallinæ, columbæ: quibus opponit aduenas, vt hirundines, grues. Interdum οἰκογενὴς abſolutè dicitur pro οἰκογενὴς δοῦλος, Seruus vernaculus, ſeu Verna. Apud Suidam, Καλλιπύρου τινὸς οἰκογενής. Plutarch. Problem. Rom. τῇ Ἑκάτῃ κύνα Ῥωμαῖοι θύουσιν ὑπὲρ τῶν οἰκογενῶν. Sed notandum in hoc poſteriori Suidæ loco SCRIBI Οἰκογγενής duplici γ. |Heſychio οἰκογενὴς eſt non ſolùm δοῦλος, (.i. Verna) ſed etiam συγγενής, Cognatus, Propinquus. vel etiam Domeſticus. G H

C. Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, Dominus domus, Herus, Paterfamiliâs. quo vſus eſt Alexis. ſed Phryn. magis probat

οἰκίας δεσπότης. Frequens vocabulum in Nouo teſtamento, vbi & *τῷ οἰκοδεσπότῃ τῆς οἰκίας*. Aliud exemplum ex Plutarcho adducam mox in *Οἰκοδέσποινα*. Vtitur & Alexis, teſte Poll. qui tamen non probat nec *οἰκοδεσπότης*, nec *οἰκοδέσποινα*, licet magis *πεφυλλιδόρα*: dicens eſſe *καινότατα*. vocari autem *τὸν τῆ παντὸς οἴκου δεσπότlω, ναύκληρον*, Doricè *ἐστιάμωνα*, vel *ἐστιοπάμμονα*, vt alibi: item *σίτάρχον*, *σιταρόμον*. ‖*Οἰκοδεσπότης* apud genethliacos Genituræ dominus, quem præſidē domicilii vocant. HINC *Οἰκοδεσποτικός, οῦ, ὁ*, Ad patremfamiliâs pertinens. Bis interpr. Rei familiari conueniens, Homini frugi congruens. Reddere etiam poſſumus Patremfamiliâs decens. Cicero ad Atticum epiſt. 43, Illa Silii & Druſi non ſatis *οἰκοδεσποτικὰ* mihi videntur. quid enim ſedere totos dies in villa iſta? ET *Οἰκοδεσποτέω*, Sum paterfamiliâs, Domui præſum, Familiam rego, Rem familiarem adminiſtro: tam de hera quàm de hero. 1 Tim. 5, *βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν*. ‖ Planetæ etiam *οἰκοδεσποτεῖν* dicuntur quaſi domini eſſe domicilii. Euſtathius pag. 161, *δέδονται τόποι τινὲς τοῖς πλανήταις, οὓς οἴκους αὐτῶν καλοῦσιν οἱ νεώτεροι· ἐν οἷς αὐτοὺς ὄντας καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγουσιν*. Quo verbo vtitur Plutarch. De placit. philoſ. lib. 5, cap. 18, p. 1671 meæ edit. *τὰ δὲ ἀσώδετα ζώδια ἐστὶν ἐν τῷ οἰκοδεσποτούντων ἀστέρων τυγχάνῃ*. FOEM. *Οἰκοδέσποινα, ης, ἡ*, Hera, Materfamiliâs. ad verbū, Domina domus. Plut. Probl. Rom. *ὅπου σὺ κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, καὶ ἐγὼ κυρία καὶ οἰκοδέσποινα*. Pollux improbat hoc vocabulum, vt in *Οἰκοδεσπότης* dictum eſt. AT nominis *Οἰκοδεσπότις* nullum exemplum affertur.

C. *Οἰκοδόμος, ου, ὁ*, Ædificator. qua voce Cicero poſt Catonem vtitur, dicens, Ædificator & opifex mundi dom⁹. Xen. Pæd. ζ, *χωρίον ἡμῖν τειχίζουσιν, οἰκοδόμοις πολλοὺς ἔχοντες*. Aliud exemplum ex eodem habes ſuprà in *Μισθός*. Plut. Symp. 1, *οὐδὲ γὰρ ὁ οἰκοδόμος τὸν Ἀττικὸν λίθον ἢ τὸν Λακωνικὸν περὶ τοῦ βαρβαρικοῦ τὴν ἀξίαν τίθησι*. Chriſtodulus hoc vocabulum reiicit, & dicendum potius ait *οἴκων ἐργάτης*, ſiue *τέκτων*. Vtitur tamen eo non ſolùm Xenoph. & Plut. vt ex præcedentibus patet, ſed & Plato Pol. 2, & Ariſtoph. Gerytade, teſte Polluce. VNDE *Οἰκοδομικός, οῦ, ὁ*, Ad ædificatorem pertinens. Et *οἰκοδομική*, ſub. *τέχνη*, Ars fabricandarum & ſtruendarum domuum, Peritia ædificandi. At *οἰκοδομικὴ ὕλη*, Materia ædificandis domibus apta, Theophraſto. ‖*Οἰκοδομικός* verò homo aliquis dicitur qui ædificandarum domuum peritus eſt, Struēdarum ædium peritus artifex. Plato Politic. 1, *εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ οἰκοδομικοῦ*. A quo eſt ADVERBIVM *Οἰκοδομικῶς*, More eorum qui ædificandarum domorum periti ſunt, More ædificatorum. Ab *οἰκοδόμος* eſt ETIAM *Οἰκοδομία*, Ædificatio, Ædium ſtructura. ſeu ſimpliciter Structura. Thucydides lib. 1, pag. 30, *καὶ ἄλλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο*. Et Democritus apud Plutarchum De ſolertia animalium, dicit nos eſſe diſcipulos *ἀράχνης ἐν ὑφαντικῇ καὶ ἀκεστικῇ, χελιδόνος, ἐν οἰκοδομίᾳ*. Vbi *οἰκοδομία* poteſt accipi non ſolùm pro ædificatione, ſed & pro ædificādi peritia, quæ & *οἰκοδομική*.

Ab *Οἰκοδόμος* eſt etiam VERBVM *Οἰκοδομέω, ῶ*, Ædifico, Domum ſtruo ſeu fabricor. Pollux libro 7, *τὸ δὲ τοῖς οἰκοδόμοις ἔργον, οἰκοδομεῖν, ἐποικοδομεῖν, διοικοδομεῖν, λίθους ἁρμόττειν, συναρμόττειν*. Plutarch. in libro *περὶ φιλοπλουτίας*, de Stratonico loquens, *τοὺς μὲν Ῥοδίους ἐπέσκωπτεν εἰς πολυτέλειαν, οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους*. Demoſth. in Midiam, *εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς*, ſi quis ſplendidè & lautè ædificet. Paſſiuum *Οἰκοδομοῦμαι*, Ædificandum mihi curo, Ædificandum loco. Bud. pag. 762, *οἰκοδομεῖ ὁ οἰκοδόμος, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ δι' ἑαυτοῦ οἰκοδομῶν, καὶ ὁ τὸν μισθὸν διδούς*: ex Luciano hoc exemplum inter alia adducens, *ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπιτάττων*. Ea tamē differētia nō ſēper obſeruatur. *οἰκοδομεῖν*. n. dicitur nō ſolū faber, ſed & is qui ædificādā domū locat, vt ex prædictis manifeſtū eſt: & viciſſim *οἰκοδομήσασθαι* dicitur etiam faber, vt ex ſequētibus cognoſcetur. *Οἰκοδομέω*, & *οἰκοδομοῦμαι* interdū accuſ. habēt eius rei quæ ædificatur, id eſt ſtruitur. tunc autem *καταχρηστικῶς* capitur. Thuc. l. 3, *νεὼν ἑκατόμπεδον λίθινον ᾠκοδόμησαν αὐτῇ*. Æſchin. De malè geſta leg. *ἑκατὸν δὲ τριήρεις ἐπίρας ἐναυπηγησάμεθα, καὶ νεωσοίκους ᾠκοδομησάμεθα*. Cic. quoque dicit Ædificare domum de eo qui ædificandam curat. Et *οἰκοδομεῖν θριγκόν*, ac *οἰκοδομεῖν αἱμασιάν*, quod habes ſuprà in *θριγκός*. Legimus rurſum apud Thucydidē libro 2, *τὰ νῦν ὄντα ἐν τῇ χώρᾳ ᾠκοδόμησε, καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε*. Actiua etiam ſignif. Chryſoſt. De ſacerd. dicit *οἰκοδομήσασθαι οἰκίαν*, vt Cic. Ædificare domum, Ædificare villam, Ædificare porticum, Ædificare vrbem. Sic Plato l. 2 De rep. *σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας*. Luc. De hiſt. ſcrib. *τοῦτο μὲν ἡ τέχνη αὐτῶν, εἰς δέον οἰκοδομήσασθαι τὴν ὕλην*, ſtruere materiam vt conuenit. Greg. verò dixit etiam *ἰξευτὰς καλάμους οἰκοδομεῖ*, pro Struit, Aptat: videlicet ac capiendas aues. Et paſſ. ſign. Ariſtot. Probl. *τὰ ὀρισθέντα ᾠκοδομημένα τοῦ σώματος*, partes corporis optimè ædificatas & coagmentatas. Scriptor quoq; aliquis *οἰκοδομεῖν* dicitur, quū op⁹ aliquod veluti ſtruit. Ariſtot. *περὶ ποιητικῆς*, loquēs de Eurip. *εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκοδομεῖ, ἀλλὰ τραγικώτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται*. Alia autem metaph. X. Pæd. 8, p. 139, *ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς οἰκοδομεῖ τι ἄλλα φιλικὰ ἔργα*, hiſ ſuperſtruite, veluti fundamento, alia amicitiæ & beneuolētiæ opera: ad conſeruandam videlicet *οἰκειότητα*. vbi ad *οἶκον* alludit. VNDE *Οἰκοδόμημα, ατος, τό*, ET *Οἰκοδομή, ῆς, ἡ*, Ædificiū, Structura. quod poſterius *οἰκοδομή* Phrynichus reiicit, ac pro eo vſurpādum *οἰκοδόμημα* dicit. Demoſth. Olyn. 3, *ἔνιοι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμένοι*. Ariſtot. Polit. 6, *τὴν πόλιν ἐρῶν κοσμουμένην τοῖς μὲν ἀναθήμασι, τοῖς δὲ οἰκοδομήμασι*. Ibidē, *τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις*. Et mox, *ἀνορθοῦν τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων*, erigere ædificia ruinā minantia. Herodian. l. 7, *τὰ μὲν οἰκοδομήματα τῶν προαστείων ἔρημα ὄντα οἴκων*, ædificia ſuburbana. Aliud exemplum ex eodem habes in Ξενεία. At *οἰκοδομή* vſitatius in Nouo teſtam. interdum pro ædificio, interdum pro ſtructura & ædificatione, tam metaphoricè quàm propriè. 1 Cor. 3, *θεοῦ γεώργιον, θεοῦ οἰκοδομή ἐστε*, Dei ædificium. (eodem capite dicit, *ναὸς Θεοῦ ἐστε*. Et 2 Cor. 6, *ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος*: *οἰκοδομὴν* & *ναὸν* de re eadem dicens) Matth. 24, *ἐπιδεῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ναοῦ*. Epheſ. 2, *ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ*, totum ædificium congruenter coagmentatum, ſeu Tota ſtructura. Epheſ. 4, *εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ*. 1 Cor. 4, *πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας*, ad ædificationem Eccleſiæ. Propria autem ſignificatione vſurpatur Geopon. *πρὸς οἰκοδομὴν ξύλα τέμνειν*, pro his Varronis, In ædificia ſuccidere arborem. Ab *Οἰκοδομέω* eſt ET *Οἰκοδόμησις, εως, ἡ*, Ædificatio, Structura. Thuc. l. 3, *τὸ δὲ τεῖχος ἦν τῶν Πελοποννησίων τοιόνδε τῇ οἰκοδομήσει*, Talis erat ſtructura, ſeu Hoc modo ſtructus erat murus, vel Ita ædificatus erat. ET *Οἰκοδομητικός*, Ad ædificatorē pertinens. Plato l. 1 De rep. *οἰκοδομητικὴ τέχνη*, Ars ſeu peritia ædificandarū domuū, Architectonicē. Suprà *οἰκοδομική*.

Sunt ab *οἰκοδομέω* quædam etiā bicōpoſita: quorum PRIMVM, *Ἀνοικοδομέω*, Reædifico, Reſtauro, Reſtituo. vt Tacit. Ædem vetuſtate delapſam reſtaurari. Cic. Si ædes exeſæ corruerūt, hæres reſtituere non debet. Act. Apoſt. 15, ex propheta Amos, *ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτήν*, reſtaurabo tabernaculum Dauidis collapſum. ſeu Reædificabo. quo verbo Cic. quoque vtitur, ſed in metaph. ſignif. Herodian. libro 8, *τὰ ἐρείπια ἀνοικοδομῶν*. SECVNDVM, *Ἀποικοδομέω*, Obſtruo. vt *ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδούς* apud Thuc. Vbi ſchol. exponit *ἀποφράξαι διά τινος οἰκοδομῆς*. Idem Thucydides libro 1, *μετὰ δὲ τοῦτο, τοῦ τε οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, καὶ τὰς θύρας, ἔνδον ὄντα τηρήσαντες αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες, εἴσω ἀπῳκοδόμησαν*. vbi ſcholiaſtes exponit *τειχίσαντες τὰς θύρας ἀπέφραξαν*. Exponitur etiā Demolior,

Diruo, Ædificatum deſtruo. TERTIVM Διοικο- A
δομέω, Inter ædificandum ſeparo & diſcrimino, ſeu di-
uido. Plato in Tim. p. 168, de anima & eius partib9, cu-
ius animæ domicilium appellat corpus, καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν
ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πέφυκει, διοικοδομοῦσι τὸ θώρακος
αὖ τὸ κύτος, διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἰ-
κησιν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες.
QVART. Ἐνοικοδομέω, Ædifico in. Thuc. lib. 3, ἐχρῶντο
δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ, Turrim
in ea ædificantes, ſeu Inædificãtes. vt Cæſar, Portas pla
teáſque inædificant. Et in paſſ. l. 8, p. 288, τὸ ἐν Μιλήτῳ B
ἐνῳκοδομημένον Τισσαφέρνους φρούριον, in Mileto ædificatũ.
Sic & l. 6, p. 214. | Ἐνοικοδομοῦμαι, Ædificandum mi-
hi curo in, ſicut οἰκοδομοῦμαι ſignif. Ædificandum mi-
hi loco. Luc. De vera hiſtoria, λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰ-
κίαν. ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἄλλα
ἐξήρτιστο, vel ἐξήρτυτο. QVINT. Ἐξοικοδομέω, quod in
V. L. exponitur Deſtruo. Videtur tamen potius ſignifi-
care Exædifico, Inceptũ ædificium perficio. SEXT.
Ἐποικοδομέω, Ædifico ſuper, Superſtruo. Chryſoſt. δεῖ τὴν
κρηπῖδα πήξαντας ἐποικοδομεῖν, iacto fundamento ſuper- C
ſtruendum eſt. ἐποικοδομοῦντες ἐπὶ θεμέλιον ἀλλότριον, ſu-
per alienum fundamentum ædificãtes. Et in ep. Iudæ,
τῇ ἁγιωτάτῃ πίστει ὑμῶν ἐποικοδομοῦντες. Paſſ. Ἐποικοδομοῦ-
μαι, Ædificor ſuper, Superſtruor. Epheſ. c. 2, ἐποικοδομη-
θέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ædificati ſu-
per fundamentum Apoſtolorum & Prophetarum. id
eſt Chriſtum. VNDE Ἐποικοδόμησις, εως, ἡ, Ædifica-
tio ſuper. Apud rhetores exaggerationem ſignificat:
quum poſito fundamento ſuperingerunt & exagge-
rant ſuum veluti ædificium. Quintil. Superſtructionẽ D
appellat. SEXTVM, Καποικοδομέω, Ædifico, Inædifi
co. VNDE Ἐγκαποικοδομέω, Ædifico in. vel Ædificio
includo. Plut. Lyc. ἐγκαποικοδομουμένη ἀπορία, opes quæ
domi concluduntur. SEPT. Μετοικοδομέω, Ædifica-
tum muto, Quod ædificatum fuerat demolior, & alio
modo ædifico. Plut. μετοικοδομῶν τὴν Ῥομπίου οἰκίαν. O-
CTAVVM, Παροικοδομέω, Iuxta ædifico, Iuxta extruo,
πλησίον οἰκοδομῶ, ſeu Aſtruo. Thuc. l. 7, p. 226, παρῳκοδομή-
κασιν ἡμῖν τεῖχος ἁπλοῦν, murum iuxta nos excitauerũt,
ſeu ædificarunt, vt Ouid. dixit Ædificare muros. Et l. 2, E
παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν, ex vtraque parte ædificabant.
vbi παρὰ amittit ſuã vim propter aduerb. ἀμφοτέρωθεν.
VNDE Παροικοδόμημα, ατος, τὸ, Ædificium alii ædificio
aſtructũ. Ariſtot. de præcordiis, οἷον παροικοδόμημα ποιή-
σασα καὶ φραγμὸν τὰς φρένας, ſeptum & ſtructuram inter-
ſepientẽ. B. NONVM, Περιοικοδομέω, Circũ ædifico, In
orbẽ ſtruo. Poll. l. 7, περιοικοδομεῖν θριγκοῖς, περιβόλοις. quod
vno verbo θριγκῶσαι. Item, Ædificiis excitatis circũ-
uallo ſeu circuncludo. Thuc. l. 3, p. 109, οἱ δέ τινες καὶ περι-
οικοδομηθέντες ἐν τῷ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. vbi ſchol. exp. F
κτίσμασι περιληφθέντες. DECIMVM, Προοικοδομέω,
Ædifico ſeu ſtruo ante, Præſtruo. vt προοικοδομεῖν γεῖσα
ſeu γείσποδας, ſuggrundia ædibus præſtruere. Poll.
VNDEC. Προσοικοδομέω, Aſtruo, Ædificatis addo.
DVODEC. Συνοικοδομέω, Vnà ædifico. Ad Epheſ. c. 2,
ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, in
quo & vos vnà ædificamini. DECIMVMTERT.
Ὑπεροικοδομέω, Ædifico ſuper, Superſtruo. qua ſignif. ſu
prà ἐποικοδομέω.

Οἰκόθουρος, Heſychio ὁ οἰκουρὸς κύων, canis qui domum G
cuſtodit. Forſan quia ex ædibus impetum dat in igno-
tos qui accedunt.

Οἰκομανία, ας, ἡ, Inſanus ædium (videlicet ædificanda-
rum) amor. B. Quo vitio qui laborat à Colum. Ædifica-
tor dicitur, vbi ait, Eleganter igitur ædificet agri-
cola, nec ſit tamen ædificator. i. Ædificandi nimis ſtu-
dioſus.

Οἰκονέμων tragicis ὁ οἰκονόμος: pro quo apud Poll. per-
perã SCRIBITVR Οἰκοδέμων. ita v. l. Poll. ſynony
mum facit τῷ ἑστιάτωρ, ξενίζων, συμποσίαρχος, συνιστὰς τὸ H
συμπόσιον.

Οἰκονόμος, ου, ὁ, Domus ſeu rerum ad domum perti-
nentium adminiſtrator, Qui domi omnia diſpenſat,
Diſpenſator rei familiaris. (vt Cicero dicit Diſpenſare
res domeſticas.) Et Plinius, Diſpenſator belli Arme-

A niaci) (Vide & quæ dixi in Ἀστυνομία) Ariſtoteles
Polit. 5, c. 11, de principibus qui rerum publicarum cu-
ram aliquam gerunt, rationéſq; reddunt acceptorũ &
expenſorum, οὕτω γὰρ ἄν τις διοικῶν, οἰκονόμος ἀλλ᾽ οὐ τύραννος
εἶναι δόξει, diſpenſator ciuitatis Et c. vlt. epiſt. ad Roman.
Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως. vbi vetus interpr. habet
Arcarius, (dicitur autem Arcarius in Pand. Qui publi-
cam vel priuatam aſſeruat pecuniam) Eraſmus, Quæ-
ſtor ærarii: alii Procurator. Et Θεοῦ οἰκονόμος, ad Titũ 1,
Qui in domo Dei omnia diſpenſat. Propriè autem ac-
B cipitur Lucæ 16, ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον:
qui poſtea iubetur ἀποδοῦναι λόγον τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ,
reddere rationem diſpenſatæ rei domeſticæ. Inter-
dum accipitur pro Diſtributor, vt & Lat. vocabulũ Diſ-
penſator. 1 Petri c. 4, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος, vt
boni diſpenſatores variæ Dei gratiæ. Ariſtot. Rhet. 3,
ex Alcidamante, πανδήμου χάριτος δημιουργὸς καὶ οἰκονόμος τῆς
τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς. vbi videtur dicere, Scire quando au-
ditores oblectandi ſint, vt bonus rerum domeſticarũ
diſpenſator, quando aliquid expendendum. VNDE
C Οἰκονομικός, οῦ, ὁ, Qui eſt diſpẽſatoris rei domeſticæ, Per-
tinẽs ad diſpenſatorẽ rei familiaris. vt οἰκονομικὴ τέχνη ſi-
ue ἐπιστήμη, apud Ariſt. 1 Eth. c. 1, Sciẽtia diſpenſandi res
domeſticas: cuius finem eſſe dicit πλοῦτον: quã in Polit.
abſolutè οἰκονομικὴν appellat, ſed ſubaudito horum alte
ro, vel ἐπιστήμη, vel τέχνη. Polit. 3, c. 11, ὥσπερ γὰρ ἡ οἰκονομικὴ
βασιλεία τις οἰκίας ἐστὶν, οὕτως ἡ βασιλεία, πόλεως καὶ ἔθνους ἑ-
νὸς ἢ πλειόνος οἰκονομία. Et lib. 1, c. 5, οὐχ ἡ αὐτὴ οἰκονομικὴ τῇ
χρηματιστικῇ. τῆς μὲν γὰρ, τὸ πορίσασθαι· τῆς δὲ, τὸ χρήσασθαι. (Hanc οἰ-
κονομικὴν Cic. vocat priuatæ vitæ rationem, quum ait,
D Quum autẽ tertia pars philoſophiæ bene viuendi præ
cepta quæreret, ea quoque ab iiſdẽ nõ ſolùm ad priua
tæ vitæ rationẽ, ſed etiã ad rerump. rectionẽ relata. i. οἰ-
κονομικὴν & πολιτικὴν) Eodem l. c. 8, tres partes facit τῆς οἰ-
κονομικῆς, videlicet δεσποτικὴν, πατρικὴν, γαμικήν. vbi cum
οἰκονομικὴ ſubaudiendũ ἀρχὴ, vt ex ſequent. patet. nam
οἰκονομικὴν ἀρχὴν patrifamiliâs tribuit triplicem, δεσποτι-
κὴν, qua ſeruis præeſt, vt herus: πατρικὴν, qua filiis, vt pa
ter, (quã regiã eſſe dicit) & γαμικὴν, qua vxori, vt mari-
tus: quã πολιτικὴν appellat. Aliquãdo οἰκονομικὸν reddere
E poſſumus Quod ad rem familiarem tuẽdam aut locu-
pletandã confert, imitando Cic. qui ita De ſenectute,
Quàm copioſè ab eo agricultura laudatur in libro qui
eſt de tuẽda re familiari: qui οἰκονομικὸς inſcribitur. At
Xen. Pæd. 8, p. 120, οἰκονομικὰ videtur accepiſſe pro ipſa
diſpenſatione rei familiaris, aut etiam ipſa re familiari,
vbi ait, σκοπῶν ὅπως αὖ τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι. Οἰκο-
νομικὸς dicitur etiam is qui diſpenſandæ & tuendæ
rei familiaris peritus eſt, Peritus rerum domeſtica-
rum diſpenſator. Plut. περὶ πολυπραγμ. loquens de Xen.
F λέγει τοῖς οἰκονομικοῖς ἴδιον εἶναι τὸν ἀμφὶ θυσίαν σκευῶν, ἴδιον τὸν
ἀμφὶ δεῖπνα τόπον, ἀλλαχοῦ κεῖσθαι τὰ γεωργικὰ, χωρὶς τὰ πρὸς
πόλεμον. Athen. l. 3, βουλόμενοι οἰκονομικώτεροι εἶναι. Sic Ariſtot.
de polypo, ἀνόητος μὲν ἐστιν, οἰκονομικὸς δὲ ἐστιν. Vnde Plin.
Quum alioqui brutum habeatur animal, in re quodã-
modo familiari callet: omnia in domum comportat.
INDE Οἰκονομικῶς, More diſpenſatorum rei familia-
ris, More eorũ qui diſpẽſandæ & tuendæ rei familiaris
periti ſunt. B. vertit, Non ſine myſterio & certa ratio-
ne, & vt res quæ gerebatur, poſcebat, in hoc loco Da-
G maſc. l. 3, de Chriſto, εἰ καὶ οἰκονομικῶς ἑαυτὸν συνέστελλε πολ-
λάκις. οὐ γὰρ ἠγνόει τὸν καιρὸν, etiamſi ſæpe Iudæis malè cogi
tantibus ſe ſubduxit, quando ita myſterium futuri ſup
plicii poſcebat, cuius tempus nondum veniſſe ſcie-
bat. Videtur autem metaphora eſſe à prouidis rerũ
domeſticarum diſpenſatoribus, qui ſciunt quo quæli-
bet tempore agenda ſint, & quando expenſæ faciẽdæ.
Quum verò ſcholiaſtæ poetarum dicunt οἰκονομικῶς λε-
χθὲν, intelligunt de ea poetarum οἰκονομίᾳ de qua aliquã
to pòſt dicetur. Ab οἰκονόμος eſt ETIAM Οἰκονομία,
H ας, ἡ, Diſpenſatio rei familiaris, ſeu rei domeſticæ, Rei
familiaris cura & adminiſtratio. Lucæ cap. 16, homo
quidam locuples ad ſuum diſpenſatorem, qui inſimu-
latus fuerat quòd bona ipſius diſſiparet, ἀπόδος τὸν
λόγον τῆς οἰκονομίας σου, redde rationem diſpenſationis
tuæ. Pro adminiſtratione rei familiaris accipitur & in

his locis. Ariſtot. Pol.3, οἰκονομία ἑτέρα ἀνδρὸς καὶ γυναικός. A τοῦ μὲν γὰρ, κτᾶσθαι· τῆς δὲ, φυλάττειν ἔργον ἐστί. Plut. Lycurgo de adoleſcentibus Spartanis, διὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἑταίρων ἐποιοῦντο τὰς ἀναγκαίας οἰκονομίας, neceſſaria in rei familiaris adminiſtratione negotia conficiebant. (Alii autem οἰκονομίας hîc ſimpliciter & generaliter interpr. Negotia) Sic Plato Apol. ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας, Rei familiaris negligens diſpenſator, Rei familiaris adminiſtrationem negligẽs. Cui opponitur ὁ τῆς οἰκονομίας καταρθωτικός, boni & frugi paterfamiliâs.

Sunt verò & vrbium οἰκονομίαι.i. adminiſtrationes: tûc B autem ἀκύρως & καταχρηστικῶς hoc vocabulũ capitur. vt Ariſtot. in loco quodam paulo antè in Οἰκονομικοῖς citato, βασιλείαν eſſe dicit πόλεως καὶ ἔθνους ἑνὸς ἢ πλειόνων οἰκονομίαν, vrbis gentiſve vnius aut plurium adminiſtrationem. Sic Turn. in hoc loco Polybii, τὴν μὲν οἰκονομίαν καὶ τὴν χειρισμὸν ποιοῦνται τούτων αὐτῶν, vertit, Eorum adminiſtratio curáq; ad eos pertinet. Itidẽ Herodian. l.6, ἡ μὲν τοι διοίκησις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ τῆς γυναιξὶ διῳκεῖτο. vbi Polit. interpr. Negotiorum adminiſtratio ac principatus gubernacula mulieribus incumbebant. Sed & Deo οἰκονομία tribuitur, quæ eſt vel pro- C uidẽtia, vel prouidẽs rerũ omniũ adminiſtratio in hoc mũdo, velut domo ſua. Chryſ. in 2 cap. ep. ad Col. 2, τῷ πατέρα ἠπάτησεν ὁ Ἰακώβ· ἀλλ᾽ οὐκ ἀπάτη ἀλλ᾽ οἰκονομία ἦν, diuino id numine agebatur, B. Sic accipi poteſt & Coloſſ.1, ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, Ita diſpenſante diuina prouidentia, ſeu Ex diſpenſatione Dei, vt alii. Alibi dicit ſe vocatum eſſe Apoſtolum διὰ θελήματος Θεοῦ, & διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ Πατρός. Greg. quoq; οἰκονομίαν vocat prouidentiæ diuinæ adminiſtrationẽ, D teſte B. At Suidæ οἰκονομία eſt quidam τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας τρόπος, quẽ triplicẽ conſtituit, vt apud eum videbis. Aliàs theologi οἰκονομίαν vocant Chriſti incarnationem. vt & Hieron. teſtatur in epiſtola ad Pammachium & Oceanum, de Apollinari loquens, Is dimidiatam Chriſti introduxit οἰκονομίαν.i. ἐνανθρώπησιν, ex eo ſcilicet quòd diuinam perſonã Chriſto homini ſuſtulit, & vnam tantùm naturã tribuit. B. p. 299, annotat vitam Chriſti & eius theurgiã totam vocari οἰκονομίαν. Ibidẽ, quũ ex Damaſc. citaſſet, τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον, iti- E dẽmq; à Baſ. vſurpari indicaſſet, ſubiungit, Eſt.n. οἰκονομία prouincia Chriſto à Deo Patre iniuncta & mãdata. Exempla autem alia quæ affert, ibi vidẽda tibi reliqui. ‖Rurſum οἰκονομία, Diſpenſatio & diſtributio. vt οἰκονομία τῶν χρημάτων, apud Chryſ. Epheſ.3, τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Eſt & in architectorũ opere οἰκονομία.i. diſtributio. Vitruu. l.1, c.2, Architectura autem cõſtat ex ordinatione, (quæ Græcè τάξις dicitur) & ex diſpoſitione, (hãc autẽ Græci διάθεσιν vocant) & eurythmia & ſymmetria, & decore, & diſtributione, quæ Græcè οἰκονομία dici- F tur. Et ſub finem capitis, Diſtributio autem eſt copiarum locique commoda diſpenſatio, parcáque in operibus ſumptus cum ratione temperatio. Et aliquanto pòſt, Omnino faciendæ ſunt aptæ omnibus perſonis ædificiorum diſtributiones. Habent & oratores ac poetæ ſuam in ſcribendo οἰκονομίαν, de qua Cicero intellexiſſe videtur, quum libro 1 De oratore ait, Inuenta non ſolùm ordine, ſed etiam momento quodam atque iudicio diſpenſare atque diſponere. B. οἰκονομίαν interpr. diſtributionem & diſpoſitionem o- G ratoriam. Quintilian. libro 3, cap.3, de partibus rhetorices, Hermagoras iudicium, partitionem, ordinem, quǽque eloquutionis ſunt, ſubiecit œconomiæ: quæ Græcè appellata ex cura rerum domeſticarum, & hîc per abuſionem poſita, nomine Latino caret. Pro hac œconomia alii ponunt Diſpoſitionem, vt ibidem docet. Cicero ad Atticum lib.6, epiſt.1, Nec οἰκονομίαν meã inſtituam, ſed ordinem conſeruabo tuum. (videlicet in reſpondẽdo literis tuis) Aliquanto pòſt, Sed enim οἰκονομία ſi perturbatior eſt, tibi aſſignato. te enim ſequor H σχεδιάζοντα. Apud Athen. in præf libri 1, καί ἐστιν ἡ τοῦ λόγου οἰκονομία μίμημα τῆς τοῦ δείπνου πολυτελείας, καὶ ἡ τῆς βίβλου διασκευὴ, τῆς ἐν τῷ λόγῳ παρασκευῆς. Ibidem Athen. dicitur θαυμαστὸς τοῦ λόγου οἰκονόμος. Eſt & poetarũ οἰκονομία, quã in poematis ſuis ſequũtur. Sic Seruius in Virgil. Bona œconomia & rei futuræ præparatio. Et alibi, Hoc loco ab Homeri œconomia receſſit. Quintil. l.1, cap.8 de veteribus comicis apud Latinos, Œconomia quoque in his diligentior quàm in pleriſque nouorum erit, qui omnium operum ſolam virtutem ſententias putauerunt. Et aliquanto pòſt, tradens quæ puer in lectione obſeruare debeat, Præcipue verò illa infigat animis, quæ in œconomia virtus, quæ in decoro rerum, quid perſonæ cuique conuenerit. Athen. l.1, ex Chamæleonte de Æſchylo, πρῶτον αὐτὸν σχηματίσαι τοὺς χορούς, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιϊστᾶν. Sic ſchol. Soph. p.129, θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα. Et alibi in Œd. Col. καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας ἔχει, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολειφθῇ. Donat. in hæc Andriæ Terent. Audiui Archillis, Hæc ſunt inuentionis poeticæ, vt ad œconomiam facetiæ aliquid addãt, nam οἰκονομίας eſt vt acceſſerit obſtetrix, & conueniatur Pamphilus. Apud Seruium autem ETIAM Προοικονομία, in hæc Æn.12, -dextræ mucronem extorquet & alto Fulgentem tinxit iugulo, Quaſi proœconomia eſt, vt nõ eum ſuo interimat gladio, ne agnoſcat quod Metiſci eſt, & iam nunc ſuum requirat: quo facto perire poterat ſequens fracti gladii œconomia. Et alibi, Pulchra proœconomia, i. diſpoſitio carminis. Ab Οἰκονομία EST Οἰκονομαστής, οῦ, ὁ, Diſpenſator, Adminiſtrator, Gubernator. v.l.

Ab Οἰκονόμος eſt & VERB. Οἰκονομέω, Rem familiarem adminiſtro, Res domeſticas diſpenſo, vt Cicero loquitur. Lucæ 16, herus ad ſuum diſpenſatorem, qui apud eum delatus fuerat quòd diſſiparet ipſius bona, ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας. οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Aliquãdo accuſatiuus additur, & tunc ſimpliciter pro Adminiſtro capitur. Harpocr. ἔστι δὲ ληξιαρχικὸν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεύσαντες τῶν παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, liber in quẽ puerorũ nomina referebãtur qui iam tutelæ ſuæ facti erant, & quibus rem familiarem adminiſtrare licebat. Iſocr. autẽ dixit etiam οἰκονομεῖν τὸν ἑαυτοῦ βίον, pro Inſtituere vitam ſuam, ad Demon. τίνων ἔργων ἀπέχεσθαι, καὶ ποίοις τισὶν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, καὶ πῶς τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν. Niſi ibi malis Regere: vt apud Ariſtot. De mundo, ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν, lex regit omnia ad rẽp. pertinentia. B. Alicubi Diſpenſo, Diſpono, Conſtituo. lib.2 Maccab. c.3, οἰκονομήσων τὴν περὶ τούτων ἐπίσκεψιν, De his conſtituturus, ſeu Hæc ordinaturus. Sic B. οἰκονομούμενον interpr. Rectè cõſtitutum atque diſpenſatum. Pro Cõſtituere & corrigere accipitur & in hoc loco Syneſii, ep.67, οἰκονομήσασθαι δὲ ἐν τῷ λοιπὸν, καὶ λόγου πεπαύσομαι. Dii etiam οἰκονομεῖν dicuntur quum res humanas diſpenſant. vt Ouidius dicit, -diſpenſant mortalia fata ſorores. Luc. in Ioue trag. τὰ ἐν κόσμῳ ἅπαντα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομούμενοι. Eſt alioqui (inquit Bud. p.299) οἰκονομεῖν verbum theologicum, & ſignificat Moliri, Struere, Inſtituere. Damaſc. in 4 ὀρθοδοξίας, de fletu & ſomno & morte Chriſti loquens, & aliis affectibus humanis, οὐδὲν τούτων τοῦ Χριστοῦ πάσχοντος, δι᾽ αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομοῦντος σωτηρίαν. Vide & alia ibidem. ‖Οἰκονομέω, Diſpenſo & Diſtribuo, verbum medicorum. Galen. ἀνάδοσις, ἐστὶν ὁλκὴ τῆς πέψεως καὶ οἰκονομηθείσης τροφῆς εἰς πάντα τοῦ σώματος μόρια, diſtributi alimenti & digeſti. B. VNDE Ἀνοικονόμητος, Non diſpoſitus & diſtributus, aut diſpenſatus: ſeu Malè diſpoſitus & diſtributus, vel diſpenſatus, In quo nulla eſt οἰκονομία. Quint. l.8, c.3, Sunt inornata & hæc, Quod malè diſpoſitũ eſt, id ἀνοικονόμητον: quod malè figuratũ, id ἀσχημάτιστον: quod malè collocatũ, id κακοσύνθετον vocat.

Habet Οἰκονομέω quædam etiã bicompoſita. PRIMUM Ἀποικονομέω, Diſpenſo, vt nõnulli interpr. idem ſignificare volentes cum ſimplici οἰκονομέω. itidémq; VERBALE Ἀποικονόμησις redduntur Diſpenſatio. Alii cõtrà putãt ἀποικονομεῖν nuſquã habere omnino ſignif. ſui ſimplicis οἰκονομέω. Sed ET Ἀποικονομία redditur Diſpenſatio, ſicut ἀποικονόμησις. Apud Alexandr. Aphrodiſeum autem lib.2 περὶ ψυχῆς opponitur τῇ ἐκλογῇ, vbi ſcribit, καὶ ἔτι εἰ περὶ τὴν τῶν κατὰ φύσιν καὶ οἰκείων ἐκ-

μόγλω ἡ ἐνέργεια τῆς ἀρετῆς, καὶ περὶ τὴν ἀποικονομίαν καὶ ἔκκλισιν τῶν τοιούτων ἀναγκαίων, δεῖ δηλονότι παρεῖναι ἃ ἐκλέξεται. A Vbi videtur opponi τῇ οἰκονομίᾳ, vt ἀποικοδομέω opponitur τῷ οἰκοδομέω. SECVND. Διοικονομέω, Perſeuero in adminiſtrando & regendo. Ariſtot. ἡγουμένου δὲ τούτου πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος. Bud. TERT. Ἐποικονομέω, Accuro. Ar. Œcon.2, ὁ πάσαις ἐποικονομεῖ) τῇ οἰκονομίαις, quod in omnibus rei domeſticæ curandæ generibus prouidetur. v.l. QVARTVM, Κατοικονομέω, Diſpenſo. Plut. κατοικονομεῖν τὴν περὶ ταῦτα χρείαν, tempora rerum agendarum partiri & diſpenſare. B. QVIN ET Προοικονομέω, Præſtruo, Præmolior, vt Bud. interpr. in duobus locis Ariſtot. & Syneſ. comment. pag. 299. Quibus B ſubiicit & hæc, Cic. ad Qu. fratr. lib. 2, Eo die προῳκονομησάμην quædam εὐκαίρως de iis quæ in Sextium apparabantur crimina, & eum ornaui veris laudibus. id eſt, quædam præſtruxi in defenſione Beſtiæ quæ ad Sextii defenſionem ſpectabant. ET Προοικονομικὸς dicitur quod præſtruit & viam facit ad ſequentia. Hæc ibi Bud.

.Οἰκόπεδον, ου, τό, Area domus, Solū ſupra quod domus diruta ſtetit aliquando. Dioſc. lib. 3, cap. 119, de marrubio, φύεται περὶ τὰ οἰκόπεδα καὶ ἐρείπια, circa areas domorū & rudecta. Bud. interpr. Area ædificii quod corruit, C apud Æſch. in Timarch. τῆς οἰκίας ταύτης ἔστηκε τὰ οἰκόπεδα, reliqua eſt area domus illius collapſæ. Xen. πολλὰ οἰκιῶν ἐρημά ἐστιν ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ οἰκόπεδα. In hoc autem Ariſtot. loco, Polit. 2, καὶ τὴν τῶν οἰκοπέδων διαίρεσιν δεῖ σκοπεῖν, μή ποτ' οὐ συμφέρῃ πρὸς οἰκονομίαν, accipitur potius pro area domus ædificandæ. Aliud exemplum ex Plat. habes in Γήπεδον.

.Οἰκοποιός, ſequēdo ſignificationem aliorum à ποιῶ compoſitorum, accipiendum eſſet pro Domus fabricator, D Ædificator: Sophocles tamen vſurpauit pro eo qui in ædibus factus eſt, Domi apparatus. In Philoct. p. 379, Οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή; id eſt ἡ ἐν οἴκῳ γινομένη, inquit ſchol.

.Οἰκοπορεῖα, τά, Vaſa domeſtica. τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη. Suid.

.Οἰκόσιτος, ου, ὁ, Qui domi ſuæ cibum ſumit, Qui ex ſuis facultatibus viuit. cui opponitur παράσιτος ... ciuitas victum ſubminiſtrat. Athen. lib. 6, καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθὸν ... παρὰ τῇ πόλει ὑπηρετῶν. vt ἐκκλησιαστὴς οἰκόσιτος, quod ex Antiphane affert. Ibidem οἰκόσιτος E νυμφίος, qui paternis bonis ſuſtentare ſe poteſt, nec dote indiget. Menander, Οἰκόσιτον νυμφίον, οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν. A Luc. οἰκόσιτος dicitur qui domi patris adhuc alitur. initio Vitæ ſuæ, εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν. (item οἰκόσιτοι μαθηταὶ dicuntur diſcipuli, qui quidem magiſtri ædes diſcendi cauſa frequentant, ſed nō ab eo aluntur, verùm domi patris ſui. Menander in Ci- F thariſta, Οὐκ οἰκοσίτους ἀκροατὰς λαμβάνεις) Ab eodem in lib. De ſacrif. οἰκόσιτοι dii dicūtur qui in cælo cibum capiūt, nec in ſacrificiis nidore victimarum crematarum veſcuntur, & ſanguinem per altaria ſparſum lambunt, ἵν' ὦσιν οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. At nuptiæ οἰκόσιτοι, Quæ domi celebrantur, Quibus domi & priuatim familiares excipiuntur, non publicè tota multitudo. Menand. apud Athen. lib. 6, μὴ συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον, Ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι. VNDE Οἰκοσιτία, ας, ἡ, Quum quis domi ſuæ victitat, Do- G micœnium. vt Mart. loquitur lib. 5, Si triſti domicœnio laboras Torani, potes eſurire mecum. Et libro 12, — tri noctiali Affecit domicœnio clientem.

.Οἰκοσκοπικὸν dicitur quoddā vaticinationis genus, quū ex iis quæ in ædibus contingunt, auguramur: vt, verbi gratia, quid ſignificet ſi felis aut ſerpens in tectò conſpiciatur, ſi oleum aut mel effuſum ſit, & huiuſmodi alia. Vide Suid. in Οἰωνιστικόν.

.Οἰκοτραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Domi nutritus, Verna. οἰκογενής.

.Οἰκότριψ, ET Οἰκοτρίβης, Verna, Seruus vernaculus, & H nō nūc primùm emptus, ſed diu domi noſtræ verſatus aut etiam ex parentibus ſeruis natus. ὁ ἀπὸ γονέων δοῦλος, qui & θρεπτός: quare ab eo qui οἰκέτης dicitur, differt. Ammon. οἰκότριψ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· οἰκέτης δέ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός: quibus verbis

A ſeruum recens emptum ſeu nouitium ſignificat. Heſ. οἰκοτρίβης, οἰκογενὴς δοῦλος. Sic exp. Suidas in hoc loco Agathiæ, εἵπετο δὲ καὶ τῶν οἰκοτρίβων ὁπαδῶν ὁ πρεσβύτης, καὶ ὅσον ἄλλο οἰκετικόν, καὶ ὅσοι ταμίαι κατδυναστῆρες. Philo De vita M. lib. 1, ὡς πριάμενος παρὰ δεσποτῶν οἷς ἦσαν οἰκότριβες, ἐπώνητο, τὸ δούλους ἀπέφαινε, tāquam vernas de iuſto domino emptos. Eraſm. in Chil. Lacedæmonii vernas, hoc eſt ſeruos domi natos, μόθωνας appellant, aut eos qui ingenuorum filios inſtituunt, quos Athenienſes vocant οἰκότριβας. VNDE Οἰκοτριβαῖον, ſub. παιδίον, B Puer ex verna natus. Poll. lib. 3, τὸ δὲ παιδίον τὸ ἐκ τῶν οἰκοτρίβων, οἰκοτριβαῖον ὠνόμαζον, Qui iā inde ab auo ſuo ſeruit. Apud Heſ. habetur ETIAM Οἰκοτρίβιον, τὸ ἐκ δούλου δοῦλον, (niſi ſcribendum τόν) & apud Euſtathium, τὸ οἰκογενὲς παιδάριον.

C. Οἰκοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domuū pernicies, Qui domos peſſundat. Qui familiam aliquam euertit, aut Bona domeſtica dilapidat. ‖ Heſych. οἰκοφθόρους exp. μοιχούς.

VNDE Οἰκοφθορία, Dom' ſeu familiæ euerſio, Rei familiaris dilapidatio, Rei domeſticæ iactura. Plato, οἰκο- C φθορίαν καὶ πενίαν φοβούμενοι. ET Οἰκοφθορέω, Domum ſeu familiam peſſundo, Rem familiarē dilapido. Plato lib. 11 De leg. ἐὰν δέ τις τινὰ νόσος ἢ γῆρας ἔκφρονα ἀπεργάζηται, καὶ λανθάνῃ τοὺς ἄλλους πλὴν τῶν συνδιαιτωμένων, οἰκοφθορῇ δὲ ὡς ὢν τῶν αὑτοῦ κύριος. id eſt, Bona ſua dilapidet, Rem familiarem abſumat. Et in paſſ. apud Herodot. οἰκοφθορημένοι, quorum familiæ ad egeſtatem ſunt redactæ, vt Bud. interpr. pag. 47, locum ibi proferens. ſeu Quorum domus euerſæ ſunt. Ex eodem οἰκοφθορήθησαν, Rem domeſticam abſumpſerunt. VNDE Κατοικοφθορέω, D Domum & familiam penitus euerto, Domum meam depaupero, (vt Horatiano verbo vtar) Rem familiarē exhaurio. Ἀκύρως autē Plut. in Alcib. dixit, κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, exhauſit & accīdit res ciuitatis, B. interpr.

C. Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ, Domus cuſtos. Epigr. VNDE Οἰκοφυλάκιον, Præmium cuſtoditæ domus. in οἰκουρεῖον. ET Οἰκοφυλακέω, Domum cuſtodio.

C. Οἰκουρός, οῦ, ὁ, idem cum præcedenti, ab οὐρέω id eſt Cuſtodio. Sic οἰκουρὸν ὄφιν dixit poeta quidam dracone̅ qui Palladis ædem cuſtodiebat, ſeu τὸν τῆς πολιάδος φύλακα E δράκοντα, τὸν τῆς ἀκροπόλεως φύλακα, vt Heſych. exp. apud quem plura de hoc ſerpente reperies. Plut. τὸν οἰκουρὸν ἀλεκτρυόνα. Et apud Athen. libro 13, de cynico quem cani confert, τό, τε συναιθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν τοῦ τῶν δρώντων βίου. Et Nicād. l. 2 Georg. de rapis, Προσφιλέας χειμῶνι καὶ οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς, Otioſis ædium cuſtodibus, ſeu Qui otioſi domi latitant. Quum verò homo aliquis οἰκουρὸς dicitur, ſignificat eum qui domi manet & res domeſticas curat: (Suidæ οἰκονομικός) cui opponitur qui frequenter in foro ac publico verſatur, quive F peregrinatur aut militat. Paul. ad Tit. cap. 2, de iuuenculis vxoribus, φιλοτέκνους, σώφρονας, ἁγνάς, οἰκουρούς. At οἰκουρὸν γράδιον, quod Poll. lib. 4 in perſonis comicis numerat, dici poteſt anicula quæ & domum ſimul cuſtodit, & res quoque domeſticas curat. nam vetulas ad rē attentas eſſe notum eſt. Aliquando in malam partem accipitur pro eo qui domi ſemper deſidet, nec ciuilia aut bellica negotia capeſſit, vt à Plutar. in Pericle. In ſermone vernaculo ita vſurpatur Caſanier. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignauè la- G titat nec venatum exit. Ariſtoph. Veſp. Ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνος. Αὐτοῦ μένων γάρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ, Τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος. Cui opponitur alter qui comedit ῥαχία Καὶ τὰς ἀκάνθας, κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει. At Plutarch. De primo frig. οἰκουρὸς καὶ ὑπωρόφιος ἀήρ, Domeſticus tectiſque clauſus aër. (Euſt. annotat quoſdam etiam περισπωμένως SCRIBERE Οἰκοῦρος) VNDE Οἰκουρία, ας, ἡ, Domus cuſtodia, Quum quis domi manet & domeſtica negotia curat. quod in mulieribus laudatur, quas Paulus quoque Apoſtolus iubet eſſe caſtas & H οἰκουρούς. Plut. περὶ εὐθυμίας, pag. 827 meæ edit. οἰκουρία τὰ πολλὰ συνοῦσαι, vtpote quæ domi maiorem vitæ partem tranſigant. Idem in Probl. Rom. pag. 484 meæ edit. ἔκειτο δὲ πάλαι καὶ σανδάλια καὶ ἄτρακτος, τὸ μέν, οἰκουρίας αὐτῆς, τὸ δέ, ἐνεργίας σύμβολον. Idem in Præcept. cōnub. τὴν Ἠλείων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην ἐποίησε χελώνην πατοῦσαν, οἰκου-

ἔλας σύμβολεν τῆς γυναιξί. Accipitur & in malam A parte pro Deſidia, qua quis domi manet, nec ciuilia aut bellica negotia ſuſcipit. Plut. Coriol. οἵαν οἰκουρίαν ἡμῖν ἡ σὴ φυγὴ προσεποίησεν. ET Οἰκουρικός, Domi manere ſolitus. vel Qualis eſt eorum qui domi manent. vt οἰκουρικὰ ἡδυπάθεια, quod tamē B. vertit, Domeſtica voluptas. Luc. ſubſtātiuè τὸ οἰκουρικὸν pro οἰκουρία, Sedulitas in domo cuſtodienda & tractandis negotiis domeſticis.

ET Οἰκουρέω, Domum cuſtodio, Domi maneo, Domi me contineo. Exemplum ex Athen. habes in λυχνοφόρος. Interdum in malam partē pro Domi deſideo, B Domi latito. Luc. in Nigr. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προῃρημένος. Plut. De Herod. οἰκουρεῖν καὶ ἀμελεῖν Ὀλύμπια καὶ Κάρνεια πανηγυρίζοντας. Idem in Pericle, pag. 50, de Thucydide, ἧττον μὲν ὢν πολεμικὸς τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον, οἰκουρῶν ἐν ἄστει. Sic in eodem Pericle, pag. eadem. Et in Camillo, ἕβδομον γὰρ ἐκεῖνον οἰκουροῦσι μῆνα πολιορκοῦντες, ſeptimum illum menſem in obſidione agebant. VNDE Οἰκούρημα, ατος, τό, Quod domum cuſtodit ſeu domi manet. Pro muliere domus cuſtode C vſurpatur ab Eurip. in Oreſte, vbi ait οἰκουρήματα φθείρειν, id eſt τὰς οἰκουρούσας γυναῖκας. Vbi quidam interpret. Ancillas domeſticas. ‖Οἰκούρημα à Sophocle accipitur etiam pro Domus cuſtodia. ſeu φυλακή, παρουσία, vt à ſchol. exponitur in Philoct. pag. 414, ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.

AT Οἰκούριον, ου, τό, Præmium quo afficitur is qui domū cuſtodiit & rem familiarem alio abſente adminiſtrauit. Soph. Trach. pag. 350, τοιάδ' Ἡρακλῆς Ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος Οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου. id eſt, D τῆς οἰκουρίας δῶρα, ἀντάξια τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας, vt ſchol. exp. ſeu τοὺς ὑπὲρ οἰκουρίας μισθούς, vt Euſtath. ‖Οἰκούρια dicūtur etiam crepundia & ludicra quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Euſt. p. 1411, de οἰκουρεῖν loquens, ὅθεν οἰκούρια παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς οἷον οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια. Heſych. τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια. quæ eius verba videntur ſignificare crepūdia & ludicra quibus matres ſolent domi pueros continere, in ludendo videlicet occupatos. E

Habet Οἰκουρὸς ac Οἰκουρέω ſua etiam bicompoſita. PRIMVM, Ἐνοικουρέω, Domum cuſtodio, Domi maneo. vel etiam Maneo in. V.I. interpr. Inhabito. SECVNDVM, Ἐποικουρέω, quod in v.l. exponitur itidem Inhabito, afferentibus ex Plut. Camillo locum quendam infrà in Ὑποικουρέω citandum. TERT. Συνοίκουρος, Socius in cuſtodienda domo. At Euripidi συνοίκουρος κακῶν, quaſi Contubernalis malorum, id eſt Conſors malorum. QVARTVM, Ὑποικουρέω, Do F mi latito. & veluti Imos ædium receſſus cuſtodio. ſic Heſych. ὑποικουροῦσα exp. εἰς βάθος οἰκοῦσα. Idem ὑποικουρεῖ annotat accipi etiam pro συνέσει καὶ γεγάμηται. ‖Bud. ὑποικουρεῖν interpr. Subire, Clanculum irrepere, Penitus inſidere, ex Baſilio afferens, ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. Dicitur etiam morb⁹ aliquos ὑποικουρεῖν, quum eis velut obrepit, aut eorum inteſtina veluti ſubit. Plut. Camillo, pag. 45, καὶ νόσος ὑποικούρησεν αὐτοῖς, ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένων σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις. qui locus ita exponitur, Ex multitudine cadauerū hinc inde abiectorum per vrbem, ipſos in ruderibus G habitantes peſtis inteſtina vrgebat. Dicitur etiam aliquis exercitum ὑποικουρεῖν quum ei obrepit & clanculum ſollicitat. Plut. Lucullo, de collega Luculli, ὑποικούρει τὴν Φιμβριανὴν στρατιὰν, καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ Λευκούλλου. Pro Clandeſtina conſilia miſcere accipi poteſt apud eundem in Othone, pag. 340, ὀλίγους δέ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, διαβάλλοντας αὐτῷ τὴν μετριότητα.

Pro Latito ſub, accipi poteſt in his locis qui à Suida citantur, λεληθὼς τι μῖσος ὑποικουροῦν. vbi exponit φερόμενον καὶ ἐνδομυχοῦν. Et, ὅμως εἰ καὶ μηδὲν ὑποικουροῦν ἦν καὶ H ὑπελάνθανεν, ἐξ ὧν προσέπιπτεν ὁ Τύλλος, ὑπετάραττον.

C. Οἰκωφελής, Domui ſeu familiæ vtilis, Toti familiæ vtilitatem afferens. VNDE Οἰκωφελῶς, Cum vtilitate totius familiæ, Ita vt ad totā familiam vtilitas perueniat. Dion. ET Οἰκωφελία, ας, ἡ, Frugalitas toti familiæ vtilitatem afferens. Od. ξ, Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ· ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. vbi Euſt. exp. οἰκουρία καὶ ἐπιμέλεια τῶν οἴκων διὰ γεωργίας τυχὸν ἢ ποιοῦν τινός. vel πορισμὸς βίου εἰρηναῖος. vel, οἰκουρικὴ οἰκονομία. Bud. ſcribit opponi τῇ οἰκοφθορίᾳ, paroxytonως autem dici, vt κοινωφελία, δυστυχία.

C. Ἄνοικος, SIVE Ἄοικος, (vt ἄοζος & ἄζος) ου, ὁ καὶ ἡ, Domum non habens, Extorris. Ἄνοικος affertur ex Herodoto. Sed ἄοικος frequentius eſt, ac pro eo cui domus non eſt, accipitur à Luc. De ſacrif. ναοὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσι. Ab aliis latius extenditur pro eo qui ædes quum non habeat, oberrat ac pauper eſt. Plato Symp. de Amore Πόρου & Πενίας filio, σκληρός τε καὶ αὐχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος. Aliud exemplum ex Naz. habes in παρεπίδημος. Dicuntur & ἄοικοι πόλεις in quibus aut nullæ aut paucæ certè ædes ſeu familiæ ſunt. Plut. Ad Col. [illegible]. Heſiod. autem θῆτα ἄοικον dicit famulum cui nec domus nec familia eſt, Qui nec vxorem habet nec liberos. In Ergois lib. 2, Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον Δίζεσθαι κέλομαι.

C. Ἔξοικος, E domo ſua eiectus, Exul & extorris à domo ſua. aut etiam Qui ex ædibus ſuis migrauit, vt ſequatur verbi ἐξοικέω ſignificationem.

(C. Κατοικίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domeſticus, Domi noſtræ degēs. vt κατοικίδιος ὄρνις, gallina domeſtica, ſeu cohortalis, vt Columella vocat. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. ὄρνις δὲ κατοικίδιος ὠὸν τεκοῦσα, τοῖς κάρφεσιν ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος. vbi Gaza vertit, Villaris gallina edito ouo circumacta ſeſe purificat feſtucis & luſtrat. imitatus Plinium, cuius verba in Περικαρφισμός citaui. Apud Lucianum autem De hiſt. ſcrib. τῶν κατοικιδίων τις, ex eorū numero qui domi ſe continent, ſeu qui domi ſemper latitāt. vt οἰκουροὶ ſuprà. Eſt autem deriuatum à NOM. Κατοικίς, ίδος, ἡ, idem ſignificante cum κατοικίδιος. nam Nicander κατοικίδα ὄρνιν dicit quam Alex. Aphr. in præcedentibus κατοικίδιον. In Theriacis, v. 557, — εὐκεφάλοιο Τέρξ μιν ... Ὄρνιθος λάζοιο κατοικίδος. quod vocabulum & apud ſchol. legitur. Apud eundem habetur ETIAM Κατοικάς, eadem ſignif. in Alexipharmacis verſ. 60, Ὄρνιθος στρουθοῖο κατοικάδος ἠδ' ὑπὸ χύτρῳ Γυῖα καταθρύπτῃσι. vbi tamen apud ſchol. non κατοικάδος habetur ſed κατοικίδος, vt in præcedenti loco. ſic enim ibi, κελεύει τὴν κατοικίδα ὄρνιν ἑψῆσαι. Et alibi, Ἠὲ πάτον στρουθοῖο κατοικάδος)

C. Περίοικος, ου, ὁ, ET Περιοίκιον, ου, τό, Locus domum vrbēmve ambiens. Περίοικος, (inquit Suid.) ὁ περὶ τὴν οἰκίαν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος. Apud Heſych. autem ſic, περιοίκιον, ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ τὴν ἔπαυλιν τόπος. τινὲς δὲ περίβολον. Significat autem περίβολος & ambitū & ſeptum. Pro Caſa parua, οἰκίδιον, affertur ex Demoſth. ‖Iſæum autem in hoc loco, καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν, Harpocration ſuſpicatur περιοίκιον dixiſſe quod aliàs ἐποίκιον.

Sequentia autem compoſita, forma quidem compoſitionis ad οἶκος pertinent, ſignificatione verò potius ad verbum οἰκέω.

C. Ἄντοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Ex aduerſo domum habens, Cui domus eſt ex aduerſo, ſeu oppoſita) Ex aduerſo habitans, vel è regione. ἄντοικοι Martiano ſunt ἀντίχθονες, vt oppoſitam nobis terræ partem habitantes. Macrobius in Somnium Scipionis, lib. 2, cap. 5, Hi quos ſeparat à nobis peruſta [zona,] quos Græci ἀντοίκους vocant, ſimiliter ab illis qui inferiorem zonæ ſuæ incolūt partem, interiecta auſtrali gelida ſeparantur.

C. Ἄποικος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Qui eſt extra domum ſuam, aut procul à domo) Colonus, In coloniam miſſus. Scholiaſtes Thucydidis ait ἀποίκους dici qui mittuntur ad habitandum locum deſertum, at ἐποίκους ad habitandas vrbes. Et à quibus mittuntur, eorum ἄποικοι eſſe dicuntur, vt ἄποικοι Athenienſium dicebantur Eretrienſes, Chalcidenſes, Styrenſes, Caryſtii, aliique multi, qui à ſcholiaſte Thucydidis enumerantur. Sic apud Lucianum, πολίχνιον quoddam dicitur Aſcalonienſium eſſe

ἄποικον. Dicebatur autē ἄποικος Ἑλλὰς Ionia,& reliquæ A Græcæ vrbes Aſiæ. Ariſtid. ὥστε καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν πόλεως ἐκάλεσε ἑτέραν Ἑλλάδα ἄποικον ἑαυτῆς.

Ἀποικὶς,ίδος,ἡ, fœm.gen.idem quod ἄποικος. nam ἀποικίδα πόλιν vocant coloniam. Plutarch. in Coriolano, ἐχώρει πρῶτον ἐπὶ Κίρκαιον πόλιν ἀποικίδα Ῥωμαίων. Sic & in Timol. ἀποικίδας πόλεις vocat colonias. Sed & Appianus eodem modo vtitur. Herodotus verò ante hos omnes vſus eſt.

Ἀποικία,ας,ἡ,Colonia. ἀποικίαν ποιεῖσθαι, Coloniā deducere, apud Platonem De legibus.quod dicit Thucydides ἐκπέμπειν,id eſt emittere,ad verbum.Habent autē quandam inter ſe relationem ἀποικία & μητρόπολις, vt appa- B ret ex hoc Thucydidis loco, ἀποικία εὖ μὲν πάσχουσα τιμᾷ τὴν μητρόπολιν, ἀδικουμένη δὲ ἀλλοτριοῦται. Ariſtot. Pol.1, μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι.

C. Ἔνοικος,Incola, Qui domum aliquo in loco habet. Strabo lib.6, ἦσαν δὲ τῶν βαρβάρων οἱ μὲν, ἔνοικοι τινὲς ἐκ τῆς ... ſeu inſulæ incolæ erant, quidam è continente eam inuaſerant.B. Sic Ariſtides in encomio Romæ, ἀλλ' ὦ μεγάλης ἔνοικοι C πόλεως,συναράσθε τῷ βουλήματι, magnæ incolæ vrbis. Sic de Demonacte, ὠνείδιζε τοὺς τοῦ σώματος ἐπιμελουμένους,ἑαυτῶν δὲ ἀμελοῦντας,ὡς τῶν μὲν οἴκων ἐπιμελουμένους, τῶν δὲ ἐνοίκων ἀμελοῦντας. Metaph.autē Greg.de Iuliano τὸν ἔνοικον αὐτοῦ πονηρὸν τῆς πολυπειρίας μιμούμενος.id eſt,quem in pectore habebat.Bud. At ex Baſil. epiſt. ἔνοικα πάθη, domeſticæ perturbationes. In v. l. Ἔνοικος exponitur Inquilinus,id eſt Qui in aliena & cōducta domo habitat. Sueton. Inquilinos priuatarum ædium atque inſularum, penſionem annuam repræſentare fiſco.Quæ interpre- D tatio aſpernanda non videtur ſi ad ἐνοίκιον reſpicias.

Eſt ENIM Ἐνοίκιον,ου,τό, Penſio illa annua quam inquilinus repræſentat, ſeu (vt Bud.interpr.) Merces domus conductæ.Demoſth.contra Olympiod.pag.162, διὰ τί σὺ οὐδεπώποτέ μοι ἔλαχες ἐνοικίου δίκην τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι ὡς σαυτοῦ οὖσαν; Luc. ἐὰν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, ſi merces conductæ domus à nobis exigatur. Metaphoricè autem Theophr.apud Plut.in Præcept. ... dicit πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν. Poll. ἐνοίκιον videtur accipere ... pro ea mercede quæ hoſpiti datur E ad quem diuertimus.ait enim,lib.10, τὸ ἐνοίκιον οὐ ναῦλον μόνον,ἀλλὰ καὶ στεγανόμιον εἶχε προειρημένον. Et lib.1, τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν,ναῦλον, ὥσπερ ἐνοίκιον· ἔνιοι δὲ καὶ στεγανόμιον.

C. Ἔποικος, Aduena. Sequitur (inquit B.in Annot. poſt. in Pand.)eodem capite, Aduena eſt quem Græci appellant.Lego,Quem Græci ἔποικον appellant,eiuſdem exemplaris fide adductus. Ἔποικοι, id eſt Aduenæ & coloni, duorum ſunt generum. Quidam enim indigenis exactis ad incolēdum ciuitatem quampiam F veniunt,vt apud Thuc. ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι, è corpore ſuo miſerunt Athenienſes qui in vrbe exhauſta habitarent. Quidam autem ideo mittuntur vt tanquam ſupplementum ſint ſemiplenæ ciuitatis, vt apud Ariſtot.in Polit. Ἀπολλωνιᾶται ἐποίκους ἐπαγαγόμενοι ἐστασίασαν, Apolloniatæ,quum aduenas in ſuam vrbem aſciuiſſent,ſeditione agitati ſūt.Hæc ibi. Et alibi,Qui vrbes euerſas & reſtitutas incolere incipiunt, ii non ἄποικοι, id eſt coloni,ſed ἔποικοι dicūtur,quaſi incolæ immigrantes, quanquam & hoc verbum interdum pro G colonis accipitur & pro iis qui indigenis ſuperinducūtur,vt in loco Ariſt.antè citato. Philoſtr.ep.47, μένεις ἑδραῖος,κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐποίκους, οἳ χώραν ἅπαξ ἀλλοτρίαν καταλαβόντες,οὐκ ἔτι δέχονται τὴν ἐπανάστασιν.Rurſum Ariſtot. Ethic. ὅσοι ἤδη συνοίκους ἐδέξαντο ἢ ἐποίκους,οἱ πλεῖστοι ἐστασίασαν. De iis autē qui habitatum mittuntur in vrbē dirutam,accipitur in ſequentibus locis.Thuc.lib.2, καὶ ὕστερον ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν εἰς Ποτίδαιαν,καὶ κατῴκισαν.Pauſ. Att.pag.34, Κόρινθον δὲ οἰκοῦσι Κορινθίων μὲν οὐδεὶς ἔτι τῶν ἀρχαίων,ἔποικοι δὲ ἀποσταλέντες ὑπὸ Ῥωμαίων. De eadē Co- H rintho Strabo, πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος, ἐποίκους πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους. Thuc.ſchol.inter ἐποίκους & ἀποίκους ita diſtinguit, ἄποικοι μὲν,οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ,εἰς πόλεις.pag.57.

AT VERO Ἐποίκιον in Pand.Supellex. οἱ λιποθέντες καρποὶ οὐκ εἰσὶ τοῦ ἐποικίου. Differt τῆς ἐγκτήσεως, id eſt τῆς κατασκευῆς, hoc eſt inſtrumenti fundi.Bud. Pro Villa affertur ex Ioſue cap.19. Apud Apollon.verò ἐποίκια pro domiciliis accipi nonnullis videntur.Pro Villa aut Caſa ſumi poteſt in hoc apud Suidam loco, quem tamen non exponit, τινὲς ἦμεν ἐν τοῖς ἐποικίοις ἐκ τῶν ποιμένων κατὰ τὴν χώραν. In Corintho AVTEM Ἐποικιδία Ceres colitur, hoc eſt quæ rem domeſticam curat. Eadem & Ἀγαθὴ ἄνασσα,hoc eſt Bona regina.Gyrald.

C. Κάτοικος, Incola,Qui locum habitat & incolit, vel Colonus. Polyb.in 5,pag.97. Ariſtot.in 2 Œcon. οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάτοικοι εἰσενέγκαντες χρήματα ἔδωκαν, ἵν' ἐᾷ κατὰ χώραν τὸ ἐμπόριον. Bud.

Κατοικία,ας,ἡ,Habitatio,id eſt Habitandi locus,vt Bud.ex Gaza interpr.Sic accipit apud Dionyſ.Areop. ἵνα ἡ πάντων εὐφραινομένων κατοικία.itidémque Greg. τὴν ἄνω κατοικίαν vocat cælum. Itidem Strabo in 5 de Heracleo caſtello, ἐκκειμένην εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον, καταπνεομένην λιβὶ θαυμαστῶς, ὥσθ' ὑγιεινὴν ποιεῖν τὴν κατοικίαν. Hactenus Bud. Κατοικία eidem Budæo eſt Colonia, Præfectura,Oppidum, Pagus.Strab.identidem,vt pag.112,& Et pag.109, Νουκερία, Νῶλα, Ἀχέρραι, Ἄβελλα, καὶ ἄλλαι ἔτι τούτων ἐλάττους κατοικίαι.Et alibi, ἐφεξῆς μὲν ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἀππίνης εἰσὶν ἐπίσημοι κατοικίαι καὶ πόλεις,Φερέντιον,Φορούσινον, Φαβρατερία,id eſt Oppidula,Pagi,Caſtella.Et in 6, Παίορμος δὲ καὶ Ῥωμαίων ἔχει κατοικίαν, Conuentum vel Coloniā.Sed & ab Appiano pro Colonia vſurpatur.Sic Plut. in Antonio, de Octauiano, αὐτὸς δὲ τοὺς στρατιώτας ἀπὸ τῶν κατοικιῶν συνῆγε, ex coloniis euocabat. Et rurſus, τὸ μὲν ἱδρυμένον ἐν ταῖς κατοικίαις τοῦ στρατιωτικοῦ. Item Colonia, pro Coloniæ deductio.Plut.in Pomp. ἔπειθε δὲ Ἀγραρίων τὸν ἄπορον καὶ πένητα, κατοικίας πόλεων καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔγραφεν. Et Polyb.in 5,pag.99,in fine,itémq; Strabo & Appian.in 4 Ciuil. Hæc Bud.

C. Μέτοικοι, Qui principum iuſſu in aliam ciuitatem pœnæ cauſa trāſferuntur, & quorum prædia publicantur. quo vocabulo etiam ἀνάστατοι qui dicūtur, ſignificantur,vt mea fert opinio. Sic Bud. pag.206. Quam ſuam interpretationem deſumpſit ex lib.10 Codic.tit.4,vbi ſic legimus,Certa forma ſuper metœcis data eſt qui iuſſu principis in aliam ciuitatem tranſlati ſunt. nā prædia eorum quæ antequam demigrarent habuerint, ſi ab eis diſtracta nō eſſent,fiſci rationibus vindicari,iam pridem decretum eſt. Sic & μεταναστάς. Idem Bud. in Pand. Μέτοικοι ſunt qui Latinè dicuntur Incolæ, qui in aliena ciuitate longæ moræ cauſa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiunt, tributum tamen pēdunt, quod μετοίκιον dicitur. Plut.De audiendo, τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰς πολιτείας, οἱ μὲν ἀλλοδαποὶ καὶ ξένοι κομιδῇ πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων· οἱ δ' ἐκ μετοίκων σύντροφοι καὶ συνήθεις ὄντες τῶν νόμων, οὐ χαλεπῶς προσδέχονται τὰ ἐπιβάλλοντα. Demoſth.cōtra Midiam pag.136, τὸν μέτοικον ἔπεμψε, τὸν Αἰγύπτιον Πάμφιλον. Iſocr.De pace, μεστὴν γεγενημένην τὴν πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων. Vbi copulauit ξένων καὶ μετοίκων ſicut Cic.Off.1, Peregrini autem atque incolæ officium eſt nihil præter ſuum negotium agere,nihil de alieno inquirere,miniméque eſſe in aliena rep.curioſum. Ariſtot.Polit.3, ὁ δὲ πολίτης οὐ τῷ οἰκεῖν πού πολίτης ἐστί· καὶ γὰρ οἱ μέτοικοι καὶ δοῦλοι κοινωνοῦσι τῆς οἰκήσεως. Xen.in rep.Ath. ἰσηγορίαν τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Ariſtoph.— μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.Rurſum Ariſtot.Polit.3, πολλοὺς ἐφυλέτευσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους. Turn. μετοίκους interpr. Inquilinos, ſic vertens hunc locum Philonis De vita M.lib.2, τῶν μετοίκων εἰωθότων ἀσφαλείας ἕνεκα τὰ ξενικὰ τιμᾶν,quum tamen inquilini ad ſecuritatem ſoleant in peregrina ſtudia degenerare. Sic redditur & in hoc Demoſth. loco, αἱ τῶν μετοίκων λειτουργίαι καὶ αἱ πολιτικαί,inquilinorum functiones & ciuiū. Metaph.autē Lucianus Herculē, Liberum, Ganymedē, μετοίκους θεοὺς vocat,quaſi incolas aduenáſq; deos. hoc eſt adſcitos, adſcriptitios,adoptiuos:quos & παρεγγεγραμμένους appellat.B.Pand. Quid verò diſcriminis ſit inter μέτοικον & ξένον, patet ex his verbis Harpocr. Μέτοικος, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν εἰς τὴν

ρα, ἢ μὴ πρὸς ὀλίγον, ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν οἴκησιν αὐτόθι A
κατακλεισάμενος. Hos μετοίκους comici σκαφέας vocabant, quoniam ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον, vt idem Harpocr. inter alia multa tradit. Itidemque Poll. eos nominatos fuiſſe σκαφηφόρους annotat, & vxores eorum ὑδριαφόρους, vtroſque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Sophoclis autem ſchol. in Œdipo Colon. dicit μετοίκους ab aliis quidem nominari τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ κατοικοῦντας ἐν ἑτέραις, à Soph. autẽ μέτοικον vocari τὸν ἔνοικον, hoc loco, pag. 302, Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ, Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις Εἶναι βίαιτε κοὐχ ἑκών. itidémque Æſchylum in Agamemnone de auibus dixiſſe, τῶνδε μετοίκων, accipiẽtem μετοίκους pro ὑψηλῶν τόπων ἐνοίκους. Æſchyli locus habetur p. 178, de vulturibus pullos ſibi ſurreptos deplorantibus, & ſuos nidos circumuolitãtibus, ὕπατος δ' ἀίων, ἤ τις Ἀπόλλων ἢ Πὰν ἢ Ζεὺς, οἰωνόθροον γόον ὀξυβόαν τῶνδε μετοίκων, ὑστερόποινον πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν. ſed Æſchyli ſchol. in propria ſignif. exp. τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. B

VNDE Μετοικικός, Ad incolas pertinens. Per iocum autem Luc. in Lexiph. ſub finem dicit, τὸ δὲ Ἴσθατο καὶ τὸ Ἀπαντώμενος καὶ τὸ Καθεσθεὶς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. q. d. Ne incolarũ quidem iure in Attica lingua donari poſſint: vſqueadeo peregrinum olent. Et μετοικικὸς ἄνθρωπος, idem cum μέτοικος, vt Demoſth. vocat. Plut. Alcib. ἕνα μετοικικὸν ἄνθρωπον, οὐ πολλὰ κεκτημένον. C
ET Μετοικία, ας, ἡ, Incolatus, Incolam eſſe, Sua vrbe relicta in aliena habitare. Plato lib. 8 De leg. in fine, παρὰ δὲ μετοίκων δημιουργοῖς οὖσι, καὶ γενομένοις ἐτῶν πεντεκαίδεκα, τῆς μὲν μετοικίας ἀρχέτω χρόνος ὁ μετὰ τὸ πέμπτον καὶ δέκατον ἔτος. Incolatum autem dicit Modeſtinus Dig. lib. 50, De mun. & hon. Incola iam muneribus publicis deſtinatus, niſi perfecto munere, incolatui renuntiare non poteſt. ITEM Μετοίκιον, ου, τὸ, Penſio quam incolæ quotannis repræſentabãt: ſumma duodecim drachmarum, vt Harpocration annotat. Sed addit idem, ex Iſæo colligi, viros quidem duodecim drachmas pendere conſueuiſſe, mulieres autem, ſex. & qui eam pecuniam non contuliſſent, adduci ad ciues ſolitos, conuictóſque venundari. Vide & alia apud eundem & apud iuriſconſultos. Poll. τὸ μετοίκιον fuiſſe ait τῷ δημοσίῳ δραχμὰς δυοκαίδεκα, καὶ τῷ γραμματεῖ τριώβολον. Quod verò peregrini perſoluebant, ξενικὸν dicebatur. quorũ hoc habes apud Demoſth. πρὸς Εὐβουλ. pag. 213, illud pag. 215. Diog. Laert. in Xenocr. pag. 187, αὐτὸν ἐπιπρασκόν ποτε τὸ μετοίκιον ἀπονοῦντα εἶναι. Plut. in Phocione, 246, μετοίκιον τελεῖν, Tributum incolatus perſoluere, vt Bud. interpr. Incolatus vectigal ſoluere, vt alii. Luc. μετοίκιον καταβάλλω. ‖Apud Plutarchum autem in Theſeo μετοίκια ſacrum eſſe tradunt à mutatis ciuium ſedibus dictum: alii Ferias ob receptos in vrbem incolas. pag. 3, à tergo, ἔθυσε δὲ καὶ μετοίκια τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ ἑκατομβαιῶνος, ἣν ἔτι νῦν θύουσι. D E F

C. Πάροικος, Qui domum habet apud, Qui habitat iuxta, Accola. Thuc. lib. 4, pag. 123, οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν παροίκων. Et lib. 3, pag. 120, ἔδεισαν μὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχοντες αὐτὴν, χαλεπώτεροι σφίσιν ὦσι. Itidem in orat. Herodis, χώραν γὰρ ἔχομεν πλείστην τῶν Ἑλλήνων, καὶ πλεῖστα δυνάμεθα παρέχειν οὐ μόνον τοῖς οἰκοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς παροίκοις, non incolis ſolùm ſed & accolis. Alio autem ſignificatu Incolis ibi capitur quàm quũ pro μέτοικος vſurpatur. Idem paulo pòſt, χρῆσθαι δὲ τοῖς παροικοῦσιν οὐ μὴ λόγους κελεύει. quos paulo pòſt τοὺς πλησίον vocat. ‖Πάροικος dicitur etiam qui habitatum aliquò venit, ac ſedem ibi fixit. Aduena autem, qui Græcis προσήλυτος & παρεπίδημος, minus aliquid ſignificat. Cic. Hinc Roma qui veneramus, nõ iam hoſpites ſed peregrini atque aduenæ nominabamur. Pomponius De verb. ſign. lib. 50 Digeſt. c. 239, Incola eſt qui aliqua regione domicilium ſuum contulit, quem Græci πάροικον appellant. Nec tantùm hi qui in oppido morantur, incolæ ſunt, ſed etiam qui alicuius oppidi finibus ita agrum habent vt in eum ſe quaſi in aliquam ſedem recipiãt. Ita μέτοικος & πάροικος idem ſignificant. ac μέτοικος quidem dicitur reſpectu mutatarum ſedium, è quibus aut ſponte aut eiectus migrauit: πάροικος autem, reſpectu loci ad quem venit. Huiuſmodi incola fuit Abraham in terra promiſſionis. πάρῳκησεν εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Quare ad Epheſ. ait Paulus, οὐκ ἔτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, Iam non eſtis hoſpites & incolæ, ſed eſtis ciues ſanctorum & domeſtici Dei. Vel ad verbum, Iam non eſtis peregrini & incolæ, ſed municipes eſtis ſanctorum & in familia Domini. Bud. Copulauit autem ibi Apoſtolus ξένοι & πάροικοι, vt Cic. Peregrinus & incola, in loco quodam ſuprà in μέτοικος citato. ‖Πάροικος, Qui apud aliquem habitat, id eſt in ædibus alicuius, Inquilinus. (Reprehendit tamen Vlpianus Labeonem quòd Inquilinum dixiſſet eum qui cum aliquo habitat. Sed ita & Martial. vſus eſt, Vicinus Nouio vel inquilinus Sit, ſiquis Nouium videre non vult. Leuitici 21, πάροικος ἱερέως, ἢ μισθωτὸς, οὐ φάγεται ἅγια. G H

VNDE Παροικία, ας, ἡ, Incolam eſſe. idem cum μετοικία. Bud. pag. 237, Κατοικία ſignificat etiam habitationem ſtabilem et perpetuam: quo ideo differt ἀπὸ τῆς παροικίας, quæ eſt temporaria, vt incolarum & inquilinorum. Exemplum ex Greg. ibidem affert. Idem pag. 212, Παροικίαν nos parœciam dicimus, hoc eſt curiã, vnde olim curiones dicti. pro quo parochia abſurdè obrepſit, quum parœcia viciniæ cõuentum ſignificet. Idem in Pand. quum πάροχον expoſuiſſet conuiuatorem, Sunt qui parochias inde appellatas cenſeant, quibus ſingulis ſacerdotes ſui deſtinati ſũt: ab exhibitione ſcilicet ſacroſancti panis. Ego verò non parochias primùm ſed parœcias appellatas eſſe cenſeo. πάροικοι enim ſunt accolæ. quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti ſunt, eiuſdem ſcilicet fani conſortes: & parœcia, accolarum conuentus & accolatus, ſacráque vicinia. nam πάροικοι dicuntur etiam οἱ περίοικοι, id eſt vicini. Hæc ille. ‖Παροικία pro Eccleſia affertur ex Can. 18 Concil. Ancyr.

C. Περίοικος, Vicinus. περίοικοι dicuntur Qui circũ aliquem locũ habitant, Quorum domicilia aliquem locum cingunt, Qui circumcirca habitant. ii autem Vicini ſunt, (vel etiã Accolæ, qui paulo antè πάροικοι) Græcis alio nomine πρόσχωροι. Thucyd. lib. 1, τῶν περιοίκων Θουριᾶται τε καὶ Αἰθεεῖς εἰς Ἰθώμην ἀπέστησαν, ex finitimis. Sic Herodian. lib. 6, πάντα τὰ περίοικα βάρβαρα χειρώσασθαι, circũuicinos barbaros. Sed Suid. quum Ἀμφικτυόνας dictos ſcribit ἀπὸ τοῦ περιοικεῖν τοὺς Δελφῶν τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συνεδρίῳ συναχθέντας, accipit potius pro Habitantes circum Delphos. Thuc. vtitur etiã ſing. num. περίοικος, ac tunc videtur ſign. Qui eſt ex finitima regione aut agro. vt lib. 8, pag. 270, ἦρχε δ' αὐτῶν Εὐάλας Σπαρτιάτης, τῶν δὲ νεῶν Δεινιάδας περίοικος. Sic eodem lib. pag. 266, de Spartanis, κατάσκοπον εἰς τὴν Χίον πέμψαντες Φρύνιν, ἄνδρα περίοικον, hominem ex agro circa Lacedæmonem ſito. Quam meã interpr. confirmabunt quæ mox in περιοικὶς dicentur. Similiter Bud. περίοικοι interpr. Suburbani, Ruſtici, apud Ariſtot. Polit. 2, οἱ περίοικοι γεωργοῦσι τοῖς Κρησὶν, ὥσπερ οἱ εἵλωτες τοῖς Λάκωσι.

VNDE Περιοικὶς, ίδος, ἡ, vt περιοικὶς χώρα, Regio circa noſtram ſita, ſeu Finitima. Plerunque περιοικὶς abſolutè ponitur pro agro circum vrbem aliquam ſito. Thucyd. lib. 3, τὴν περιοικίδα αὐτῶν πορθοῦσαι, fines ſeu agrum eorum vaſtãtes. Syneſ. epiſt. 67, παρῆν ὅμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλου κατ' ἄλλην χρείαν κατειλεγμένων. vbi tamen exponitur Ex finitimis regionibus. Sed malim cum Bud. Ex vicina regione. ſicut ſcholiaſt. Thucydidis libro 2, pagina 57, τῶν αὐτόθεν ἐκ τῆς περιοικίδος Ἠλείων, exp. ἐκ τῆς περιχώρου, ſubaudiens χώρας. ſed ibi χώρα accipiendum potius pro eo quod Agrum Latini appellant: agrum complectes pro ipſis villis ſeu pagis circum vrbem ſitis. ſicut Ariſtot. De arte poet. οὗτοι μὲν γὰρ (videlicet Peloponneſii) κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασι. Idem igitur ſignificant κῶμαι & περιοικὶς ſiue περιοικίδες, villæ ſeu vici circumiacentes. Sic accipi poteſt apud eundem Ariſtot. libro 2 Polit. cap. 5, de Carthaginienſibus, ἀεί τινας ἐκπέμποντες τοῦ δήμου πρὸς τὰς περιοικίδας, ποιοῦσιν εὐπόρους. nam huic loco ſimilem eſſe Bud. annotat eum quem paulo antè in περίοικος ex 2 Polit. citaui. ET Περιοικία, ας, ἡ, idem cum περιοικὶς, id eſt

Locus ſuburbanus, ſeu Vici circumiacentes, Ager circum vrbem ſitus. Strabo lib. 6, ἴσχυσε δὲ μέγιστον ἡ τῶν Ῥηγίνων πόλις, καὶ περιοικίας ἔσχε συχνάς, pagos & oppidula in circuitu, inquit Bud. A

Πρόσοικος, Qui domum noſtram ſeu ſedes noſtras attingit, Accola. Vicinus. ὁ πλησίον οἰκῶν, Finitimus. idem cũ πάροικος. Herodes in orat. λέγουσι γὰρ ὡς κρείσσων Ἀρχέλαός ἐστι, καὶ Θεσσαλοὺς ὧν πρόσοικος μᾶλλον ἢ Πελοποννήσιοι. Bud. Vide & Παροικία. Et πρόσοικος ἤπειρος, proxima continens. At ex Ariſtide, πρὸς τοῖς ἐν τόπῳ προσοίκους ἦσαι, affertur ſine interpr. Vbi fortaſſis Propinquas ſignificat. B

C. Σύνοικος, Eiuſdem domus particeps, Qui cum aliquo habitat, Contubernalis. Ariſtoph. Ἀλλ᾽ οὖν σύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με, me contubernalem ſuſcipite, Domus veſtræ participem me reddite. Plut. De deo Socr. loquens de paupertate, ῥάσι φέρειν ἡμῖν καὶ φίλη σύνοικος. Herodian. lib. 1, ζώων τοῖς ἀνθρώποις συνοίκων, animantiũ quæ inter homines agitãt. Sed magis propriè [redacted] σύνοικον αὐτῇ καὶ πάρεδρον εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα κατεστήσατο, perpetuo quaſi contubernio ſibi deuinxit. Idem in Panath. dixit, συνοίκους ἔχειν τῇ πόλει τοὺς στασιάσαντας καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων τῶν τῶν ἀρχόντων. Plato ſuprà in ἄοικος dixit etiam ἐνδείᾳ σύνοικος, Qui in pauperie verſatur. Idémque Epiſt. 7, ἡ δ᾽ αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος, ſolitudinis quaſi contubernium amat. [redacted] Σύνοικοι (inquit Bud. in Pand.) ſunt conuenæ, diuerſis è locis eodem coeuntes ad vrbem coniunctis ædificiis condendã: qui alio nomine σύγκληδες appellantur. quare συνοικίαν Plato ciuitatem appellat, propter domiciliorum coniunctionem. Aliàs tamen σύνοικοι dicũtur qui in eadẽ regione aut vrbe habitant. Thuc. lib. 4, pag. 142, γείτονας ὄντας καὶ ξυνοίκους μιᾶς χώρας, cohabitatores vnius eiuſdémque regionis. Et lib. 2, Ἀμπρακιώτας ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ, ξυνοίκους ἐπηγάγοντο. vbi redditur, Municipes adſciuerũt. Pauſ. ἀναστάντες δὲ σύνοικοι γεγόνασιν Ἀργείοις, Q.d. Cõtubernales, ſeu Cohabitatores. At Bud. ſimplicius interpretatur, Sedibus ſuis exciti Argos migrauerunt. C D

VNDE Συνοικία, ας, ἡ, Contubernium, ſeu Plures domus eodem loco coniunctæ. ſignificat enim πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων. Plato autem ciuitatem appellauit συνοικίαν propter domiciliorum coniunctionem: quod Iuuenalis his verſibus expreſſit, Sat. 15, Ædificare domos, laribus coniungere noſtris Tectum aliud, tutos vicino limine ſomnos Vt collata daret fiducia. Plato inquam, Polit. 2, πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθούς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Συνοικία (inquit Bud. pag. 156) etiam διαφέρει τῆς περιαμφόδου οἰκίας καὶ τῆς διαλαύρου, vt Latinè domus ab inſula vrbana. Locum autem quem ibi ex Herodiano affert, de vrbe Roma, habes ſuprà in ξυλεία. vbi tamen Polit. διά τινων τῶν ξυνοικιῶν, ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον, vertit, Partim crebritate inſularũ, partim lignea materia: συνοικίαν videlicet accipiẽs pro Inſula vrbana. Bud. autẽ pro pluribus ædibus coniunctis, quas nullus vicus ſeparat, ſeu domibus contiguis, vt alii appellãt: ſicut & apud Thucydidem lib. 3, ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς συνοικίας. ‖ Συνοικία dicitur etiam Cœnacularia domus, vt quæ ſigillatim inquilinis locetur. Ita Bud. pag. 156, afferens etiã exempla duo ex Athenæo. Æſchin. contra Timarch. clarè docet quid συνοικία ſit, quum ait, ὅπου γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν, διελόμενοι ἔχουσιν, συνοικίαν καλοῦμεν. vbi videtur accipere potius pro ipſo contubernio, id eſt contubernalium cohabitatione. ita vt non ſolùm ſignificet eam contubernalium coniunctam habitationem, ſed etiam domum ipſam in qua plures inquilini ſunt contubernales. talis autem eſt cœnacularia domus. Demoſth. in orat. quam πρὸς Νικόστρ. habuit, τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ὑποθεὶς Πάμφιλον ὃς αὐτός ἐστι προξένησεν, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes ſedecim minarum nomine quas Pambo[...] mihi ſuppeditauit, iſto interprete, verſuræ facie[...] vertit Bud. Peculiariter verò συνοικίαν eſſe voluit [...]imam domus eiuſmodi partem: AT Διῆρες, ſupremam. ſic enim Bud. ex quodam grammat. διῆρες, Ἀττικῶς τὸ ὑπερῷον· τὸ δὲ κατώγαιον, ξυνοικία λέγεται. Iſæus (inquit idem Bud. loco citato) περὶ τοῦ Φιλοκτήμ. κλήρου, pag. 53, pro caupona poſuiſſe videtur, προεστάναι τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶνος ὤνιος. Eadem pag. τὰ πολλὰ διέτριβεν ἐν τῇ συνοικίᾳ. Apud eundem tamẽ Iſæum περὶ τοῦ Δικαιογ. κλήρου, pag. 49, συνοικία pro οἶκος accipi videtur, vbi ait, ἠξίου παραδιδόναι αὐτῇ τὴν συνοικίαν ἣν εἶχεν αὐτὴ τῆς πρὸς ... nam paulo antè dicit, αὐτὴ δὲ τῆς ... τὴν οἰκίαν αὐτῆς τὴν ἐν Κεραμεικῷ παρέδωκε. AT Συνοικία Athenis feſtum erat in honorem Theſei quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magiſtratibus abolitis, Athenis vno inſtituto concilio & vna curia, cũctos collocaſſet. Thucyd. lib. 2, pag. 54, καὶ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. q.d. Cõtubernia ſeu Contubernalia. Συνοίκια pro contuberniis videtur accepiſſe Athen. lib. 7, circa initium, de feſto quodam loquens quod λαγυνοφορία dicitur, in quo δειπνοῦσι κατακλιθέντες ἐπὶ στιβάδων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγύνου παρ᾽ αὑτῶν φέροντες πίνουσι: ex Eratoſthene, συνοίκιά γε ταῦτα ῥυπαρά. ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγοῦς ὄχλου, θοίνην ἕωλον καὶ οὐδαμῶς εὐπρεπῆ παρατιθεμένων. E F

C. Ὑπέροικος, Qui in ſuperiori parte habitat. vt ὑπέροικοι τῆς χώρας, ſupremi regionis incolæ.

Οἰκικός, Domeſticus. Ex can. vlt. Concil. Antioch.

Οἰκία, ας, ἡ, Domus, Ædes. idẽ quod οἶκος. Plut. ἄπεισιν ἢ σκοτεινὴν ἢ δυσχείμερον οἰκίαν ἢ νοσώδη. Thucyd. lib. 2, οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ᾽ ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Luc. in Vita ſua, τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπών. Plut. οἰκίας ἱεροῖς γειτνιώσας. Idem, τῆς οἰκίας αὐτοῦ πολλὰ μέρη κάτοπτα τοῖς γείτοσιν ἐχούσης. Sic idem in Politic. præc. ὅλην μου ποίησον τὴν οἰκίαν καταφανῆ, totam conſpicuam. Ariſtoph. Neb. ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας, eiiciam domo. cui opponitur ἀναλαβεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, apud Athen. lib. 13. Dipn. Polit. 2, οἰκίας δύο οἰκεῖν. Sic Athen. lib. 13, Διογένης οἰκίαν οἰκεῖν ἐν ᾗ πρότερον ᾤκησ᾽ ἄλλοι. Et οἰκίαν ποιεῖν τινι, ædificare alicui domũ, ſuprà in Μισθός. Et Athen. lib. 11, καλλίονας τὰς οἰκίας ποιῆσαι τῶν ἱερῶν. cui ſimilẽ locũ ex Demoſth. habes in οἰκοδόμημα. Idẽ Athen. lib. 11, οἰκίας ἔχουσιν ἐξ αἰθρίου πεποιημένας. Thuc. lib. 8, τὴν γῆν αὐτῶν καὶ οἰκίας νεμόμενοι. Xen. Hell. 6, κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Plut. Probl. Rom. τὴν οἰκίαν κατέσκαψαν. At θέσθαι οἰκίαν dicitur τὸ δοῦναι εἰς ἀποθήκην: θέσθαι autem, τὸ λαβεῖν εἰς ἀποθήκην, vt Poll. tradit. ‖ Suid. οἰκίαν interpr. ὁ οἶκον. ‖ Οἰκίαι dicũtur etiam auium domicilia & nidi, propriè καλιαί & νεοσσιαί. ‖ Οἰκία, Familia, Gens, ſicut & οἶκος. Demoſth. τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην, καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν, Victum ipſum quæſituram, familiámque eo alituram. VNDE Οἰκιακός, οῦ, ὁ, Qui in domo eſt, Domeſticus. G

Οἰκίον, ου, τό, idem cum οἰκία & οἶκος: ſed poeticum. Il. π, οἳ δ᾽ ἐπὶ οἰκί᾽ ἔχοντες. Il. ζ, οἳ δ᾽ ἐπὶ οἰκία ναίων. Il. ν, Κορινθόθι οἰκία ναίων, Corinthi domum habitãs, Corinthi habitans. Sic Il. ρ, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων. Od. ν, Σάμῃ ἔνι οἰκία ναίων. Il. μ, φίλα οἰκί᾽ ἱκέσθαι, caram domum, ſeu nidum, καλιάν, de aquila, vt Euſt. annotat. Il. β, οἰκί᾽ ἔθεντο, ſedes collocarunt, οἴκησιν ἐποιήσαντο. Od. ξ, οἰκί᾽ ἔνειμαν, tecta dederunt. Vtitur & Heſiod. Theogon. νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινά. Hoc autem οἰκίον non eſſe diminut. ſed παραγωγόν, teſtatur Euſtath. Attamen Suid. οἰκίον exp. τὸ μικρὸν οἴκημα, apud quem hoc hemiſtichium, οἰκίον ἐστι δέμοιμι, id eſt ἐστὶ οἰκοδομοίην.

Οἰκίσκος, ου, ὁ, Parua vel vilis domus. Paruum domicilium, Ædicula, Cellula. Demoſth. Pro Cteſiph. οἰκίσκῳ dixit pro μικρῷ τινι οἴκῳ, teſte Harpocr. Pro cellula & cubiculo accipitur ab Herod. lib. 7, εἰσελθὼν μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον ὡς δὴ καθεύδων, in cubiculum. Sic δωμάτιον quoque vſurpatur. Iuſtinus Martyr οἰκίσκους vocauit cellulas LXXII interpretum. ‖ Auium quoque cellulæ & domicilia οἰκίσκοι dicuntur. Annotat enim Harpocr. Atticos οἰκίσκον dicere quod lingua communis ὀρνιθοτροφεῖον, id eſt caueam, ſeu auiarium. quod Didymo dediſſe occaſionem perperam exponendi locum Demoſthenicum. Sic Poll. ex Ariſtoph. οἰκίσκος ὀρνίθειος: & οἰκίσκος περδικικός. Itidẽ Euſt. p. 1423, οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει H

τῷ δικοφρεῖον. ὅρ, τί δὲ τὸν ὀρνίθιον οἰκίσκον φέρεις; ET A

Οἰκίσκη, ης, ἡ, itidem Parua domus. μικρὸν οἰκίδιον, vt Poll. exp. in hoc loco Demoſth. contra Olympiod. ὃ ἐστὶ εἵλετο τοὺς φαρμακοπωλίδας καὶ τὴν οἰκίσκην· ἐγὼ δὲ ἔλαβον τοὺς στεκωφ.ύντας καὶ τὴν οἰκίαν. vbi forſan pro cellula ſeu cubiculo accipitur.

Οἰκίδιον, ου, τὸ, Parua & vilis domus, Ædicula, Caſa, Gurguſtium. Demoſth. τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπιχειρήσαν διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν, in gurguſtium agreſte inuaſerunt. Bud. Pro parua & vili domo ſeu ædicula vſus eſt Ariſtoph. ὁρᾷς τὸ θύρετρον τοῦτο καὶ τῷκίδιον; Apud B Poll. οἰκίδια etiam ſicut οἰκίσκοι de beſtiarum quæ domi aluntur cellulis & auiariis. vt περὶ οἰκιδίων ἐν οἷς τρέφεται τὰ ζῶα. AT Οἰκίδιος, ου, ὁ, Domeſticus, Priuatus. Greg. δημοσίας ἑστιάσεις καὶ οἰκιδίας. Bud.

Οἰκάριον, ου, τὸ, Parua domus, Ædicula, Cellula. Poll. ex Lyſia, εἰς τὸ οἰκάριον τὸ ὄπισθε τῆς γυναικωνίτιδος. vbi videtur accipere pro cellula ſeu cubiculo, quod Vitruu. Œcum nominare ſolet.

Οἰκανός, Domeſticus. nam οἰκανὸν Heſychio τὸ οἰκεῖον.

Οἴκαδε ET Οἴκονδε, Domum. εἰς τὰ οἰκεῖα. Eſt autem οἴκονδε poeticum tantùm aduerbium, οἴκαδε verò proſæ ſcriptoribus cum poetis commune. Apud Homerum ali- ς quoties οἴκονδε νέεσθαι. Od. ε, Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. Od. θ, Οἴκαδε νοστήσας, domum reuerſus. Od. λ, Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. Od. κ, Οἴκαδε νισσόμεθα. Od. π, & alibi, ἀπήγαγεν οἴκαδε. Plato Polit. 1, ἦμεν οὖν οἴκαδε εἰς τὸ Πολεμάρχου. Xen. Hellen. 7, οἴκαδε καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἃ ἦγαγον ἀπέσωσαν. Ex eodem, τὰ οἴκαδε ποθῶ, Res domeſticas deſidero. vel potius domum redire & domeſtica viſere deſidero. Doricè autem pro Οἴκαδε DICITVR Οἴκαδις. D Ariſtoph. Acharn. Ὡς καὶ τὸν Ἑρμᾶν εἰ γὰρ ἵξετ' οἴκαδις, Τὰ περὶ τὰ πιεζοῦσθε τᾷ λιμοῦ. id eſt εἰς τὸν οἶκον ἀφίξεσθε.

AT Οἰκάδες dicuntur Ficus immaturi, Groſſi. Poll. τὰ δὲ οὔπω πέπειρα τῶν σύκων, οἰκάδες καλοῦνται παρὰ Λάκωσι, καὶ φίληκες παρ' Ἀθηναίοις.

Οἴκοθι, Domi. Od. φ, — τὰ ταῦτα καὶ αὐτοῦ οἴκοθι κεῖται, domi iacent. Sic alibi. Heſych. οἴκοθι exp. non ſolùm ἐν οἴκῳ, ſed etiam ἐξ οἴκου, domo, quod οἴκοθεν potius dicitur. Eſt autem hoc οἴκοθι poetis tantùm vſitatum: SED Οἴκοι proſæ ſcriptoribus cum poetis commune. Il. ω, καὶ ὑμῖν E Οἴκοι ἔνεστι γόος. Heſiod. Erg. Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι. Plut. Polit. præc. οἷς οὐδέν ἐστιν οἴκοι χρηστὸν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβουσι. Et ὁ οἴκοι, Qui domi eſt, Domeſticus. Iſocr. Ad Philipp. τῶν οἴκοι τιμῶν ἀπεστερήθη. Plato Polit. 2, τὰ οἴκοι ἑαυτοῖς ποιεῖν ἱκανὰ, Rem familiarē quæ ſibi ſufficiat, parare.

Οἴκοθεν, Domo. Homer. Iliad. ψ. Sic Soph. οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον, domo adducere Achiuis ſocium. ‖ Aliquando accipitur pro ἀφ' ἑαυτοῦ, vt idem ſchol. Soph. vſurpari annotauit: Per ſe, Ex ſe, Suopte ingenio, Suopte impulſu, Suapte ſpōte. Pro loco autē & aliter reddes. F

¶ Οἰκέτης, ου, ὁ, Domeſticus: cuius fœm. GEN. Οἰκέτις, ιδος, ἡ, Domeſtica. quam tamen ſignificationem apud poetas vſitatiorem eſſe teſtatur Poll. lib. 3, vbi ait, οἱ μὲν τοι ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, οἰκέτας ὠνόμαζον, ὅπου γε καὶ γυναῖκα οἰκέτιν λέγουσι. Similiter apud Heſych. οἰκέται, οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες. Itidémque Suidas, οἰκέται, οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν, citans ex Ariſtoph. Nub. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσι, Omnes domeſtici, Tota familia. Eſt autem locus is in prologo Nubiū. Heſych. habet & fœm. οἰκέτις. quòd exp. κατοικίδιος. vt ſuprà κατοικίδιος ὄρνις, gal- G lina domeſtica ſeu cohortalis. ‖ Οἰκέτης plerunque capitur pro famulo ſeu ſeruo domeſtico: ſed differt ab οἰκογενής & οἰκότριψ, quòd hæc duo de verna dicūtur: οἰκέτης autē de nouitio etiam ſeruo, id eſt aut recèns empto, aut qui non ita pridē bello captus eſt. Heſych. ὁ μὲν οἰκότριψ, ἀπὸ γονέων δοῦλος· ὁ δὲ οἰκέτης, οὐ πάντως, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὤν. Luc. De hiſt. ſcrib. οἰκέτη νεοπλούτῳ ἄρτι τὸν δεσπότου κληρονομήσαντι. Herodian. lib. 1, οἰκέτης βασιλικὸς γενόμενος, quum in domum imperatoriam ſeruitio eſſet traditus. Plut. Symp. 5, οἰκέτας ἐκεῖθεν ὠνίους ἐξάγοντες. Plut. Apophth. μόλις οἰκέτας δύο τρέφειν. Athen. lib. H 12, πλείστους οἰκέτας ἔχοντα. Et lib. 6, πολλοὺς οἰκέτας κεκτημένων. Eodem lib. χιλίους συνεπήγετο οἰκέτας. Plut. Symp. 6, τῶν οἰκετῶν ἕνεκα τύπτοντες ἀγνίαις ῥάβδοις. Idem in lib. περὶ ἀοργησίας, ex Ariſtot. ἐν Τυρρηνίᾳ μαστιγοῦσθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς

c

A αὐλόν. Idē, αἳ οἰκέτας καὶ θεραπαινίδας κολάζουσιν ἀμέτρως. Cæterùm eſſe aliquam etiam differentiam inter οἰκέτην & δοῦλον tradit Athen. lib. 6 ex Chryſippi περὶ ὁμονοίας lib. 2. nam τοὺς ἀπελευθέρους quidem, δούλους adhuc eſſe, οἰκέτας autem, τοὺς μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένους. nam ὁ οἰκέτης (inquit) δοῦλός ἐστι κτήσει καταπεπτωκώς. quæ diſtinctio confirmari fortaſſe poſſit hoc loco Iſocr. Panathen. παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσι. Vult igitur Chryſippus δούλους quidem eſſe ſeruos B ſeu mancipia quæ aliquando rudi donentur, aut etiam vendantur: οἰκέτας autem, ſeruos perpetuos, qui nunquam manu mittantur ab eo in cuius miniſterio ſunt. Pro δοῦλος tamē vſurpari vult Athen. in hoc loco Ionis, οἵ μοι δόμον οἰκέτα κλεῖσον, ὑπόπτερος μήτις ἔλθοι βροτῶν. Sed notandum, vt plurimum οἰκέτης honeſtius eſſe vocabulum, & fortaſſe melius reddi Famulus domeſticus, quàm Seruus domeſticus. vt & Ariſtoph. grammat. apud Euſt. pag. ((aut οἰκέτας vocatos fuiſſe non ſolùm τοὺς κατ' ἀγροὺς ὑπουργοὺς, ſed etiam τοὺς ἐν ς οἰκίαις ἐλευθέρους. Pro Domeſticis certè accipi poteſt & in hoc loco Xen. Pæd. 8, ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Vide & Οἰκεύς. Fœm. etiā οἰκέτις exp. Famula domeſtica, Ancilla. SED ET Οἰκητὴς apud Heſych. ὠνητὸς δοῦλος, emptitius ſeruus. vel potius Seruus aut famulus domeſticus. vt οἰκέτης. In v. l. παρὰ οἰκητής.

VNDE Οἰκετικός, οῦ, ὁ, Seruilis, Famularis. (vt Cic. Famulari veſte. Stat. Turba famularis menſas inſtruit) Ariſtot. Polit. 2, ἐν ταῖς οἰκετικαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Et apud Poll. οἰ- D κετικὰ ὀνόματα, nomina diuerſa quibus famuli appellātur. cuiuſmodi multa apud Athen. leguntur lib. 6.

At τὸ οἰκετικὸν dicitur Famulitium domeſticum, Seruitium ſeu miniſterium domeſticum. hoc eſt, ipſi miniſtri ſeu famuli domeſtici, οἱ οἰκέται. ſicut τὸ ξενικὸν dicūtur Milites mercede conducti, ipſi ξένοι: & δορυφορικὸν, ipſi δορυφόροι. Plut. τὸ οἰκετικὸν ἐκάλει ἐπ' ἐλευθερίᾳ, totum famulitium domeſticum ſeu totam turbam famularem vocabat ad pileum. Aliud ex Agathia exemplū habes in Οἰκότριψ. ET Οἰκετία, ας, ἡ, Familia. ex Epi- E cteto. Sic accipi poſſe videtur & in hoc apud Suidam loco, cui tamen nullam expoſitionem addit, ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τὰς τῶν γε ἐπιφανεστάτων οἰκετίας ἠθροῖσθαι ἔφασκον, Familias. vel etiam Domeſticos, οἰκέτας. In v. l. habetur ETIAM Οἰκετεία, Familia, Domicilium. AT Οἰκετεύομαι, Domeſticus ſum, ſeu Famulus domeſticus ſum, Famulor. Heſych. οἰκετεύεται, exp. συνοικεῖ. Famuli autem domeſtici συνοικοῦσι & ipſi.

¶ Οἰκεύς, έως, ὁ, Domeſticus famulus, Miniſter domeſticus, idem cum οἰκέτης. Qui in domeſtico miniſterio eſt. Ho- F neſtius vocabulum quàm δοῦλος, quod & de οἰκέτης tradunt grammatici. Il. ε, μὴ ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείροι. vbi annotat Euſt. ex veteribus, Homerum eo vocabulo non intelligere τοὺς δούλους, id eſt ſeruos, ſed ſimpliciter τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ſiue τοὺς οἰκείους: ideóque addidiſſe epitheton φίλους. At Il. ζ, vbi Hector ait, Καὶ γὰρ ἐγὼν οἴκονδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην, idē ex veteribus itidem annotat οἰκῆας ibi vocari non ſolùm τοὺς δούλους, ſed omnes in genere domeſticos, πάντας ἁπλῶς τοὺς ἐν οἴκῳ. itidémque & Od. ξ, vbi Homerus ait, G Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν, obſeruandum docet, οἰκέα vocari non δοῦλον tantummodo, ſed etiam τὸν κατ' οἶκον φιλητόν. Rurſum in hoc loco Od. ρ, Σῖτος καὶ μέθυ ἡδὺ, τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, eidem Euſt. οἰκῆες ſunt πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, πάντες οἱ οἰκιακοί. Alibi dicit medium eſſe vocabulum, & tam ſeruum ſignificare, quàm eum qui in domeſtico miniſterio eſt, ſed liber tamen. pag. 1024. ὅτι δὲ ἡ λέξις αὕτη μέσως, καθὰ καὶ οἰκεὺς καὶ οἰκέτης· οἱ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ ἐξ ἀνάγκης δούλους δηλοῦσιν. Ἀχαιὸς γοῦν ὁ ποιητὴς διαστέλλων λέγει περί τινος ὅτι χρηστὸς εἰς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. εἰσὶ γὰρ H (φασὶν) οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβοντες, κἂν εἶεν ἐλεύθεροι. At paulo aliter p. 1423, φησὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις ὁ οἰκογενὴς οἰκέτης, καὶ οἰκεῖαι οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντες: ſynonyma faciens οἰκογενῆ, id eſt vernam, & οἰκέα: at diſcrimen ſtatuens inter οἰκέτην & οἰκέα, quæ tamen antea ſynonyma eſſe dixerat. Similiter & Ammon. annotat τὸ

A ſtat τὸν οἰκότριβα à Solone ἐν τοῖς ἄξοσι vocari οἰκία. ſynonyma autem ſunt οἰκότριψ & οἰκογενής, id eſt Verna. Heſychio οἰκεύς eſt ὑπόχειρος οἰκέτης.

Οἰκέω, ῶ, Habito, Domum ſeu manſionem habeo [alicubi.] Xen. Hell. 1, οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ. Eodem libro, οἰκοῦντας ἐν βαρβάροις. Thucydides lib. 2, ἐκπεσοῦσι δὲ τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκεῖν, καὶ τὴν γῆν νέμεσθαι, habitandam ſeu incolendam dederunt. Demoſth. οἱ ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες, In vrbe habitantes, Qui vrbem incolũt. Suprà autem in Οἰκία habes οἰκίαν οἰκεῖν, B & ἐν οἰκίᾳ οἰκεῖν. Sic Luc. in Vit. auct. τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπών, ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Plato Apolog. οἰκεῖν ἐν πολίταις χρηστοῖς, habitare inter ciues probos. Demoſth. οἱ χωρὶς οἰκοῦντες, Qui ſeorſim habitant, Inquilini, Incolæ, vt nonnulli volunt. Piſces quoque flumina & maria οἰκεῖν dicuntur, ſicut Homerus aquilæ οἰκία tribuit. Apud Euſtath. p. 900, Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις ἑρμηνεύσειεν ἄν. Similiter & Cic. ἐπὶ παλατίου [illegible] dixit Aquarum incolæ [illegible]. Paſſ. Οἰκέομαι, Habitor, Inhabitor, Incolor. Xen. Pæd. 4, οἰκουμένη μὲν γὰρ C χώρα, πολλοῦ ἄξιον κτῆμα· ἐρήμη δ' ἀνθρώπων οὖσα, ἐρήμη καὶ ἀγαθῶν γίγνεται. vbi nota ſibi opponi οἰκουμένην & ἐρήμην. Sic & Homer. Il. δ, Ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, Αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο, Habitetur & incolatur. ſeu Pacificè habitari & incoli ſinatur, Non expugnetur & diruatur. Abſolutè AVTEM Οἰκουμένη SIVE Οἰκουμένη dicitur Orbis terrarum, vt Apuleius in Νῆσος ſuprà interpretatur. Propriè autem ſonat Ea totius mundi pars quæ habitatur, Ea totius mundi pars quæ habitabilis eſt, vt continens, inſulæ. Latini D autem dicere ſolent terrarũ orbem. Demoſth. pro Cor. πᾶσα οἰκουμένη μεστὴ γέγονε προδοτῶν, totus terrarum orbis. Sic Æſchines contra Cteſiph. ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης. Plutarchus de Alexandro, εἰς ὃν ἡ οἰκουμένη νῦν ἀποβλέπει. Apud Athen. autem lib. 1, Philippides γελωτοποιὸς Romã οἰκουμένης δῆμον appellat. Herod. verò ἡ ὑπὸ Ῥωμαίοις οἰκουμένη, Romanum imperium. B. VNDE Οἰκουμενικός, οῦ, ὁ, Ad orbem terrarũ pertinens. vt οἰκουμενικὴ σύνοδος, cõcilium in quod totus terrarum orbis coit. Damaſc. p. 37, de Chalcedonẽſi concilio, τὴν E παροῦσαν ταύτην ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν σύνοδον κατ' οὐδὲν ἐλάττω ἡγοῦμαι τῶν προλαβουσῶν ἁπασῶν. AT Οἰκουμενικῶς aduerb. Per vniuerſum terrarum orbem. ‖ Οἰκέω, interdum commodius redditur Viuo, Dego. Iſocr. πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὑτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν, longè miſerius eſt apud ſuos ciues ignominioſũ viuere. Idẽ, Areop. τὴν εὐδαιμονίαν ἐδοκίμαζον οὐκ τοῦ σωφρόνως οἰκεῖν. Idem in Panath. τούτους ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτείαις καλῶς οἰκήσειν, καὶ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Οἰκέω ponitur etiam pro Διοικέω, Adminiſtro, Rego. F Plut. Apophth. εὖ οἰκεῖν οἶκον, Bene domum ſuã gubernare, Bene rem familiarem adminiſtrare. Thuc. libro 3, ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις, melius adminiſtrant ciuitates. Idem οἰκεῖν etiã abſolutè dixit pro οἰκεῖν τὴν πόλιν: lib. 2, καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται, quòd remp. gerimus non ad paucorum cõmodum ſed ad plurimorum vtilitatem. Et in paſſ. οἰκέομαι, Adminiſtror, Regor. Thuc. lib. 8, p. 283, γνώμην ἐσενεγκεῖν καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται. Plato lib. 2 de rep. ὀρθῶς οἰκουμένη πόλις, bene inſtituta ciuitas. Ariſtot. Polit. 3, G τῇ μελλούσῃ καλῶς οἰκήσεσθαι πόλει. Iſocr. Areopag. τά γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν. Demoſth. οἰκεῖσθαι νόμοις, legibus regi.

Οἴκημα, ατος, τό, Locus habitandi, Habitaculum, Domus, Domicilium, Ædificium. Xen. Hell. 4, ἅ μοι ὁ πατὴρ οἰκήματα καλὰ κατέλιπεν. Plut. Artox. τὴν αὔλαιαν ὑπολαβὼν ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἐντὸς οἴκημα, in penetralia domus. Idem in Pericle ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγηροῖς. Idem De garrulit. οἰκημάτων μὲν ἀθύρων καὶ βαλαντίων ἀδέσμων οὐδὲν ὄφελος. Alibi autem pro οἴκημα ἄθυρον dicit οἰκία ἄκλειστος. Pauſ. οἴκημα γραφὰς ἔχον τῶν Πολυγνώτου, domus pi- H cturas habens quaſdam Polygnoti. ‖ Peculiariter autem Atticis οἴκημα dicebatur Domus in qua meretrices ſe exponebãt, Lupanar: τὸ πορνεῖον, teſte Heſychio & Polluce. forſan δι' εὐφημισμόν. Athen. l. 13, ex Philem.

A πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν, ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναια πριάμενος. Et mox, ἀφ' ὧν ἠργυρίσαντο αἱ προεστῶσαι τῶν οἰκημάτων. Idẽ alibi, προεστηκυῖαι ἐπ' οἰκήματος, in fornice proſtantes. Itidem apud Suid. ταῖς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἑστώσαις ἀκωλύτως συνιέναι, id eſt χαμαιτυπεῖον. Sic & οἰκήσιμον. ‖ Sed & domus in quam ſontes includebãtur, id eſt Carcer, οἴκημα dicebatur: ad leuandam nominis inuidiam. Plut. Solone, p. 27, de Athenienſibus, τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι· τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας· τοὺς δὲ φόρους, συν- B τάξεις· φυλακὰς δὲ, τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων· οἴκημα δὲ, τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας. Sic & οἰκήσιμον. ‖ Tabernas etiam ſeu cauponas οἰκήματα nominari poſſe innuere videtur Iul. Pollux lib. 9, τῶν δ' ἐμπορείου μέρη, καπηλεῖα, καὶ πορνεῖα, ἃ καὶ οἰκήματα ἄν τις εἴποι. Niſi fortè illud ἃ ad ſolum πορνεῖα referendum eſt. ‖ Pro loco redditur etiã Turris, Tabernaculum: Caſa. itẽ Conclaue, Cubiculũ. Thuc. lib. 2, ἐμπρήσαντες τὸ οἴκημα, incenſa turri. Herod. lib. 4, ἐκ μόνης συμπήξεως ξύλων μεγίστων εἰς σχῆμα οἰκήματος, ex lignorum ingentium materia compactũ in tabernaculĩ C formã, Polit. interpr. Philo De vita M. lib. 2, συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, continentia conclauia architectatus. Quibus addere poſſumus ex Ath. lib. 5, κατεσκεύαστο δὲ καὶ οἰκήματα πλείω τοῖς ἐπιβάταις, habitationes & cõclauia militibus deſtinata. Ex Demoſth. affertur etiam τὸ τῶν ἀρχόντων οἴκημα, pro, Sedes magiſtratuũ. Et ex Herodot. ἐν οἰκήμασι ὄρνιθας τρέφει, in cortibus altiles habet aues. quo in loco οἰκήματα poſsẽt etiã accipi pro οἰκίσκοι, de quibus ſuprà. VNDE Οἰκημάτιον, ου, τό, Parua domus, Ædicula: aut etiã Conclaue, vt οἰκίσκος. Plut. D Connub. præc. γραφαῖς οἰκηματίων, καὶ χλιδῶσιν ἡμιόνων.

Οἴκησις, εως, ἡ, Habitatio. Thuc. lib. 2, αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον, liberam habitationem ſibi vſurpabant. Aliquanto pòſt dicit, εἴπου αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Sic lib. 6, pag. 226, τῶν τὴν μεσόγαιαν ἐχόντων αὐτόνομοι οὖσαι καὶ πρότερον αἰεὶ οἰκήσεις. ‖ Οἴκησις, Habitatio, id eſt Habitandi locus, Domus. idẽ cum οἴκημα. Plato, ἑστία οἰκήσεως, focus domiciliorum, vt Cic. interpr. pag. 40 mei Lex. Cicer. Idem Epiſt. 7, οὐκέτι μετεπέμψατό με εἰς τὴν οἴκησιν, in ædes ſuas non amplius me accerſiuit. In v. l. οἰκήσεις exp. etiam Penates. In E iiſdem οἰκήσεις, Familia, Gens, Cognatio.

Οἰκήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habitabilis. ‖ At οἰκήσιμον, ου, τό, Locus in quo habitari poteſt, Habitandi locus, Domus. Domicilium, Ædificium: idem cum οἴκημα. ‖ Sicut verò οἴκημα pro carcere & lupanari ab Atticis vſurpari docui, ita & οἰκήσιμον accipi tradit Poll. lib. 10, τὴν δὲ τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ εἱρκτὴ, καὶ δεσμωτήριον, καὶ οἴκημα, καὶ γοργύρα, ὡς Ἴωνες ἔλεγον. Et mox, οὐ μόνον τὸ δεσμωτήριον οἴκημα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐστιν εἰρημένον, μηδὲ τὸ πορνεῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκήσιμον. Quibus verbis ſubiicit ſequentia exempla. F Plato Protag. ἦσαν ἐν οἰκησίμῳ τινὶ, ᾧ πρὸ τοῦ μὲν ταμιείῳ ἐχρῶντο. Idem De leg. δημοσίοις οἰκησίμοις ὑποδέχεσθαι. Et ex Thucyd. lib. 3, οἰκήσιμον ὃ ἦν τοῦ τείχους. Vbi tamen generalius accipi fortaſſe poſſet pro domicilio ſeu ædificio, vt idem dixit lib. 2, ἐσπίπτουσιν ἐς οἴκημα μέγα ὃ ἦν τοῦ τείχους, in ingens ædificium quod erat muri.

Οἰκητήριον, ου, τό, Locus ad habitandum commodus, Domus, Domicilium, Sedes. idem cum οἰκήσιμον & οἴκημα. Alex. Aphr. οἰκητήριον τῶν δυνάμεων, ſedes & domicilium virium. Propriè autem Plut. De exilio, loquens de Naxo G & Thuria, ἐκείνη μὲν ἐχώρει τὸν Ἐφιάλτην καὶ τὸν Ὦτον· αὕτη δὲ τοῦ Ὠρείωνος ἦν οἰκητήριον. Et Sympoſ. 4, de Galepſo Eubœæ, χωρίον κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀποδέδεικται τῆς Ἑλλάδος, commune domicilium effectum eſt Græciæ.

Οἰκητής, οῦ, ὁ, Habitator & incola. Apud Suid. Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε Γαλῶον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν. ‖ In v. l. exponitur etiam Colonus, & Coloniæ deductor, ſed ſine autore & exemplo. VNDE Οἰκητικός, οῦ, ὁ, Qui habitacula & domicilia ſibi quærere ſo- H ler. ſicut & Gaza τὰ οἰκητικὰ interpr. Quæ domicilia ſibi faciunt.

Οἰκητός, οῦ, ὁ, Habitatus. vel Habitabilis. VNDE Ἀνοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non habitatur. ſeu Inhabitabilis. vt Cic. dicit Regiones inhabitabiles atq; incultas. In v. l.

habetur ETIAM Ἀοίκητος, itidem Inhabitabilis & incultus. quod neſcio an ita dici poſſit pro ἀνοίκητος vt ἄοικος pro ἄνοικος.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, Habitator & incola. idē cum οἰκητής. Soph. Plin. οἰκήτορας interpretatur Oppidanos ſuprà in Γενναιότης. Pro colono vſurpatur à Thuc. l.2, ἐξέπεμψαν ὕστερον οὐ πολλῷ ἐς αὐτὴν τοὺς οἰκήτορας, miſerunt colonos. Sic lib. 3, ἐξέπεμψαν τοὺς οἰκήτορας αὐτῶν τε καὶ τῶν περιοίκων, emiſerūt colonos & ex ſua vrbe & ex finitima regione. Idem dicit etiam ἀποίκους πέμπειν & ἐποίκους πέμπειν, in vrbem aut regionem habitatoribus & incolis vacuam.

B AT Οἰκητορεία Heſychio ſunt Vaſa domeſtica, Vtenſilia. σκεύη τὰ κατὰ οἶκον: qña ſignif. ſuprà ex Suida & Euſtath. HABVIMVS Οἰκοπορεία.

C. ἈΠοικέω, κῶ, Fut. ήσω, Aliunde habitatū venio, Migro in coloniam. Iſocrates, καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπέστησαν, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν, Ex qua migrauerunt in colonias, vel Ex qua in colonias deducti erant. Dicitur verò ἀποικεῖν ἔκ τινος τόπου (vt in exemplo proximè præcedente) & ἀποικεῖν εἴς τινα τόπον. vt ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, In Leuconiam migrauerunt, & in ea colonias conſtituerunt. vel, coloni fuerunt.

Ἀποικῶ, Procul habito, Procul remotus ſum ab aliquo. Thucyd. lib.3, δεομένων γὰρ ξυμμαχίας, πρὸς Ἀθηναίους ἐκέλευε τραπέσθαι, ὡς ἐγγὺς ὄντας, ὑμῶν ἀποικούντων. Interdum verò adiungitur huic verbo aduerbiū μακρὰν, aut πόῤῥω, id eſt procul: & tunc ἀποικῶ pro ſimplici οἰκῶ accipitur. Sic ex Plat. De legibus citatur μακρὰν ἀποικῶ. ex Ariſtotele Pol.2, ἀποικεῖν πόῤῥω τῶν διαφθειρόντων. In illo quoque Thucydidis loco quem modò citaui, quædam exemplaria μακρὰν habēt ante ἀποικούντων. Xenophon itidem dixit πρόσω ἀποικεῖν. ita ſcribens de rege

D Perſarum ἐξέτασιν faciente, τοὺς μὲν ἀμφ' αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν.

Ἀπῴκησις, εως, ἡ, Migratio in coloniam. (At verò ἀποικία dicitur ipſa colonia) Ab Heſychio exponitur μετανάστασις.

Ἀποικεσία, ας, ἡ, Idem quod ἀπῴκησις. eodē modo quo μετοικεσία dicitur pro μετοίκησις. Citatur autem ἀποικεσία ex Eſdræ cap.2.

C. ΔΙοικέω, Seorſim habito, vt B. interpr. nullum tamē huius exemplum proferens. Sed huc referri poteſt quod

E ex Plat. Tim. citatur, διῳκηκὸς οἰκήσεις ἰδίας, Proprias ſedes habens & domicilia. ‖Actiuè potius vſurpatur. Significat enim Digero per ſua veluti domicilia & ſedes. Ex Alex. Aphrod. τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, humor qui non digeritur. ‖Item Adminiſtro, Rego. Epicur. τὰ μέγιστα ὁ λογισμὸς διοικεῖ, maximæ res cōſilio ipſius & ratione adminiſtrantur, vt Cic. interpr. pag.54, mei Lex. Ciceroniani. Iſocr. ad Nicocl. κάκιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν, peſſimè adminiſtrare & gerere remp. Sic & οἰκεῖν ſuprà. Dicitur aliquis etiam negotium aliquod aut munus publicū διοικεῖν, itidem Adminiſtrare, Gerere. Philo De vita M. lib.1, βασιλεὺς ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, cui pro imperio vniuerſa adminiſtrare ius eſt. Demoſth. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, ciuilia munera gerere. Idem, ἦν δὲ ἐκεῖνος ὁ πάντα ταῦτα διοικῶν, qui omnia adminiſtrabat. Sic in Pand. ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, qui abſentis negotia gerit. Rurſum Herodian. lib.3, δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, ius dicēs & ciuilibus negotiis gerendis intētus. Et Διοικέομαι paſſiuè itidē pro

G διοικῶ. Greg. de prouidentia diuina, ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βελτίω διοικουμένης, ita adminiſtrātis res humanas vt ex contrariis meliora eliciat & euenire faciat. Sic B. p.298, vbi & alia duo ex Demoſth. profert exempla.

Διοικέω aliquando commodius redditur Conſtituo, Ordino: vt Politianus in ſequentibus Herodiani locis. lib. 3, διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, his optimè pro ſuo iudicio conſtitutis. Et paulo antè, διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν, rebus Britanniæ ordinatis. Et lib.4, κάκεῖσε διοικήσας τὰ πρακτέα, ibique rebus cōpoſitis. Sic idē & paſſiuo

H vſus eſt lib.5, διοικηθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπειγόντων, ordinatis iam in oriente rebus quæ maximè vrgebant. Ex Iſocr. quoque affertur, σκόπει πῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ διῴκησε, Vide quomodo ſua conſtituit, Conſidera quomodo de rebus ſuis diſpoſuit. Malim Inſtituit res ſuas. Sic dicitur aliquis διοικεῖν ſuam vitam, pro Inſtituere.

A Iſocr. ad Philipp. οὐ δυναμένους αὐτοὺς τῆς πιαύτης δυναστείας διοικεῖν τὸν βίον τὸν σφέτερον αὐτῶν. Ad Demon. autem dicit τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν, vt ſuprà indicatum eſt. Pro Inſtituere aut etiam Adminiſtrare accipi poteſt in hoc loco Demoſth. Philipp.3, εἴ τις υἱὸς ἐν οὐσίᾳ πολλῇ γεγονὼς γνήσιος, διῴκει τι μὴ καλῶς μηδ' ὀρθῶς. ‖Bud. Διοικεῖν interpret. non ſolùm Procurare, ſed etiam Statuere, Decernere: hunc Luciani locum proferens, de plebiſcito, διῳκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, πλεῦ τῶν δὲ τὸ τῶν πλοιαρίων. ‖Infans autem lacte διοικεῖσθαι dicitur pro Curari, hoc

B eſt Nutriri. Athen. lib.2, τὰ γοῦν ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα ζῇ.

Διοίκησις, εως, ἡ, Adminiſtratio. Æſch. διοίκησις τῆς πόλεως, ciuitatis adminiſtratio. Et ex Demoſth. ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, pro ὁ διοικητής, adminiſtrator, ſeu procurator. Herodian. lib. 6, τάς τε πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείριζεν, adminiſtrationes ciuiles & forenſes. Latini quoq; vtūtur hoc vocabulo: diœceſes vocantes quaſdam quaſi minores prouincias quas aliquis qui eis præfectus eſt, adminiſtrat & in quibus ius dicit. (vnde & pontificū διοικήσεις apud recētiores) Cic. lib. 3 ep. ad famil. Vt me omnium illarū diœceſium quæ cis Taurū ſunt, omniúmque earum ciuitatum magiſtratus legationeſque conuenirent. Et lib. 13, Ex prouincia mea Ciliciensi, cui ſcis tres diœceſes Aſiaticas attributas fuiſſe. Sic alibi. ‖Heſychio διοίκησις eſt ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων, forſan pro Diſpenſatio ſeu expenſio pecuniarum.

Διοικητής, οῦ, ὁ, Adminiſtrator. vel Quem aliquis ſuis negotiis adminiſtrandis præfecit (vel, vt alii) Præfectus,

D Procurator, Diſpenſator. Plut. Apophtheg. de Alexandro, Ἀναξάρχῳ δὲ τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητὴν ἐκέλευσεν ὅσον ἂν αἰτήσῃ. Διοικητὴς, (inquit Bud.) Procurator, in Pand. ὁ ἐνταλθεὶς διοικεῖν τὰ τοῦ ἀπόντος πράγματα. λέγεται δὲ καὶ ἐντολεὺς καὶ διεκδικητής. Dicitur ſic etiam negotiorum geſtor. Hæc Bud. VNDE Ὑποδιοικητὴς, Suppræfectus à Bud. itidem appellatur. ET Διοικητικὸς, οῦ, ὁ, Adminiſtratiuus, vt Quintil. loquitur: Diſpenſatoris atque adminiſtratoris officio fungens. vel, Ad adminiſtratorem & procuratorem pertinens.

E C. ἘΝοικέω, Domicilium & ſedes habeo in, Habito in, Inhabito. Appian. Bell. ciuil. lib.2, ἰνκοιλῖνον· ᾧ ῥήματι καλοῦσι τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις. Ariſtot. Polit.7, κατ' ἀριθμὸν γὰρ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην, eorum qui in ea habitant ſeu eam incolunt. B. Ἐνοικεῖν pro Habitare & obtinere locū B. ex Strab. quæque affert.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, Inhabitatio, ſeu Habitatio in.

C. ἘΞοικέω, Domicilio & ſedibus meis diſcedo, Emigro. Ἐξοικῶ (inquit Bud.) Ex ædibus migro. Demoſth. cōtra Aphob. pag.30, καὶ μονονοὺκ αὐτὸς τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγάραδ' ἐξῴκησε. Itidem & Laert.

Ἐξοίκησις, εως, ἡ, Emigratio ex ædibus aut vrbe. cui opponitur κατοίκησις. Plato ſub finem lib.8 De leg. de incola loquens, cui exactis 20 annis emigrandum ex vrbe eſt, ἤ τινα ἀναβολὴν τῆς ἐξοικήσεως ἀξιοῦν αὑτῷ γίγνεσθαι.

C. ἘΠοικέω, Aliis eiectis habito, vt Budæus interpretatur. Plerunque enim ἐποικεῖν dicuntur qui ex peregrina regione aut etiam finitima habitatum aliquò conceſſerunt, vel quòd eius loci habitatores & incolæ exacti

G eſſent, vel ipſe locus plures habitatores & incolas deſideraret. Xenoph. Pæd.6, τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι. Syneſius, οὐδενὸς τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν Λιβύην ἐπῳκηκότων θέλοντος εἰς τὴν παρ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκπέμπειν ὁλκάδας. Thucydides libro 7, pagina 241, de Decelea, ὕστερον δὲ φρουραῖς ὑπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιούσαις τῇ χώρᾳ ἐπῳκεῖτο, oppugnata videlicet. Ex Ariſtide affertur τὸ ἐποικούμενον Αἰθιοπίας, Pars Æthiopiæ quæ incolitur. ‖Ἐποικοῦντες πλεῖ in v.l. exponitur ἐφεδρεύοντες.

H C. ἘΣοικέω SIVE Εἰσοικέω, Habitatū aliquò migro. ἐσοικησάμενος in v.l. habetur ſimpliciter pro Habitans.

C. ΚΑΤοικέω, Inhabito, Incolo, vel ſimpliciter Habito. Thuc. κατοικῶ παρὰ σοί, domi tuæ habito. Iſocr. κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. (vbi etiam poteſt reddi Degere, Viuere, vt οἰκεῖν) Frequens eſt in nouo Teſtamēto: vt Apocal.11,

οἰκοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς. Hebr. 11, ἐν σκηναῖς κατοικήσας. A
Act.17, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ. Matth.4, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ. Et cũ accuſ. apud eũdẽ, c.23, ὀμνύει ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν. Sic & Plut. ἔσωθεν τὴν κατοικοῦσαν. At ex Plat. De leg. κατοικοῦσα πόλις, ciuitas ſita, ſeu extructa. Paſſ. Κατοικοῦμαι, Habitor & incolor. Luc. κατοικούμεναι νῆσοι, Inſulæ quæ habitãtur & incoluntur, Inſulæ habitabiles. Et κατοικουμένη πόλις, vrbs quæ iã habitari cœpit, ſeu habitatur: pluſquã κατοικιζομένη, in quã nũc primùm habitatores collocantur. Ariſtot. Polit. φησὶ μὲν ἴσας εἶναι δεῖν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν, τοῦτο δὲ κατοικιζομέναις μὲν εὐθὺς οὐ χαλεπὸν ᾤετο ποιεῖν· τὰς δὲ ἤδη κατοικουμένας, ἐργωδέστερον μὲν, ὅμως δὲ τάχισ' ἂν ὁμαλισθῆναι. Dicitur autem in prat. de eo etiam qui alicubi ſedem habet, & veluti collocatus eſt. Thuc. lib.3, ἐς Νότιον τὸ Κολοφωνίων, οὗ κατῴκηντο οἱ Κολοφώνιοι. Et lib.5, οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐν Ἀθήναις κατῴκηντο. Et lib.1, τοῖς δὲ μεσογείοις μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένοις. Et alibi, [illegible] Φύσκαν κατῴκηται, habitat. Itidem Herodot. κατοίκηνται ἐν τῇδε χώρῃ, in hac regione habitant. At ex Iſocr. κατοικησάμενος εἰς Αἴγιναν, ſicut paulo antè κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ. vbi reddi poteſt Habitatum conceſſit ſeu Habitatum iuit. C
Κατοίκησις, εως, ἡ, Habitatio, ſeu Habitandi locus, Domicilium. vt οἴκησις, Bud. citat ex Pand. Item Marci 5, τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, domicilium & ſedem habebat. id eſt habitabat. κατῴκει.
Κατοικητήριον, ου, τό, Locus in quo habitatur, ſeu habitari poteſt, Domicilium & ſedes. idem cũ οἰκητήριον. Apocal.18, ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων.
Κατοικίσια, τά, putãtur eſſe Feriæ quæ celebrari ſolebant ob locũ alicuius habitationem, ſeu Feſta quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in S. baptiſma, γαμήλια καὶ γενέθλια καὶ ὀνομαστήρια, κουρόσυνα τε καὶ κατοικίσια καὶ ἐτήσια, ὅσα τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν ἄνθρωποι. D
C. ΜΕΤοικέω, Mutatis ſedibus & domicilio commigro. vel Domo mea pulſus habito, Sum μέτοικος, id eſt incola. Iſocr. πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον ἐστὶ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, longè miſerius eſt apud ſuos ciues ignominioſum viuere quàm apud exteros exulare, nec ius ciuitatis habere. Pauſ. Λυκίσκῳ μετοικοῦντι ἐν Σπάρτῃ, quum eſſet incola Spartæ è Meſſene profugus. Ita Bud. pag.205, alia ibi exempla addens. Sic Demoſth. πρὸς Τιμόθ. pag.193, ἄνδρα μὲν τὸ γένος Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι. Bud. pag.206, Μετοικοῦντες (inquit) etiã dicũtur qui patria pulſi aut aliàs migrantes, aliò ſe contulerunt. Pauſ. Σικελοὺς ἐξ ἀρχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι, Acarnaniæ incolas fuiſſe. E
Μετοίκησις, εως, ἡ, Incolatus, Sedis & habitationis mutatio, Migratio. Plato ſub finem lib.8 De leg. ἰέναι δὲ τὸν βουλόμενον εἰς τὴν μετοίκησιν ἐπὶ ῥητοῖς, ὡς οἰκήσεως οὔσης τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ καὶ δυναμένῳ μετοικεῖν, τέχνην κεκτημένῳ καὶ ἐπιδημοῦντι. Idem in Apolog. Socr. de morte loquens, μεταβολή τις τυγχάνει οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθάδε εἰς ἄλλον τόπον, migratio animi ex hoc loco in alium. F
Μετοικεσία, ας, ἡ, idem. ſeu Habitatio & manſio in peregrina regione. Matth.1, ἐγένησεν ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, Dum in Babylonio ſolo incolæ eſſent, ſeu Dum in Babylonia regione degerent Iudæi, ex ſua patria eò deportati. Vel breuius, In deportatione Babylonica. G
C. ΠΑΡοικέω, Habito apud, Accolo. Iſocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Itidem Thuc. lib. 3, pag.114, φοβούμενοι μὴ σφίσι μεγάλῃ ἰσχύϊ παροικῶσιν, ἐφθείροντο, καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκαταστάτοις, ἕως ἐξεπίεσαν, ne nimis potẽtes accolas eos nãciſcerẽtur. Suprà quoque in πάροικος ſimile exemplum habes. Et alibi, πόλει ὁμοίᾳ παροικοῦντες, accolẽtes ſimilem vrbem. Et metaph. Syneſ. epiſt.141, ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφεύγει, accolam arrogantiam fugit. Paſſ. quoque voce παροικεῖσθαι ex Herodoto affertur pro Accoleri: vt παροικεῖσθαι dicatur ſicut κατοικεῖσθαι paulo antè. Aliàs παροικέω ſignificat etiam Incola ſum, Peregrè adueni aliquem in locum habitandi cauſa. Hebr.11, de Abrahamo, πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὡς ἀλλοτρίαν. niſi malis, Incola fuit ter- H

ræ promiſſionis vt ſoli alieni. ceu παροικεῖν εἰς dicatur ſicut κατοικεῖν εἰς. nihil tamen impedit quo minùs [illegible] tum ad locum ſignificet. At Lucæ 24, σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα; Budæus interpr. Tu ſolus peregrinus in Ieruſalem? Aliis etiam ſic verti poſſe videtur, Tu ſolus aduena (hoc videlicet die feſto) Hieroſolymam veniſti, qui hæc non noris? Vel etiam, Tu ſolus accolis Hieroſolymam, & hæc nõ noſti? quoniam in quibuſdam codicibus non habetur ἐν. Qui verò interpr. Peregrinus es & hoſpes, reſpiciunt ad hoc Ciceronis, An verò iudices vos ſoli ignoratis, vos hoſpites in hac vrbe verſamini, veſtræ peregrinantur aures, neque in hoc peruagato ciuitatis ſermone verſantur? Apud Greg. παροικοῦντες καὶ κατοικοῦντες ἐν Χριστῷ, Bud. pag.237 interpr. Et adhuc ſuperſtites, & quum è vita in cælũ migrauerimus.
Παροίκησις, Habitatio propinqua. vel etiam Incolatus.
B T Παροικεσία itidem Incolatus. v.l.
C. ΠΕΡΙοικέω, Habito circum, Circuncolo. (Liu. Omnes qui circuncolunt Bœben paludem) Finitimus ſum. Ariſtoph. Et περιοικοῦντες, circuncolentes, vt Bud. ex Vlpiano interpr.
C. ΠΡΟΣοικέω, Domicilia & ſedes coniunctas habeo, Habito apud, Accolo. vt παροικέω. Conſtruitur & cum dat. & cum accuſ. vt apud Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, accolere fluuium. Herodes orator, πότερον οὐχ ὁρῶμεν τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας; alibi παροικοῦντας dixit. Cum accuſ. Ariſtot. Polit.1, ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλατταν προσοικοῦσι. Itidem Thucyd. προσοικοῦσι αὐτὴν πόλιν, Ipſam vrbem accolunt, Ipſi vrbi finitimi ſunt. Ariſtid. autem pag. 110, de regione etiam, καὶ ὥσπερ πόλιν ἡ οἰκεία χώρα προσοικεῖ, οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, pro Finitima eſt. vel Cõtingit vt Cæſar, Fines Aruernorum contingunt. Cic. dicit, Continentia fundo alicuius prædia atque adiuncta. Plin. Continentia vſque Atho montem.
C. ΣΥΝοικέω, Vnà habito. Plut. Numa, συνοικοῦσι τὴν πόλιν, vrbem ſimul habitant. Et paſſ. ſignif. συνοικουμένη χώρα, regio non vaſta aut deſerta, ſed frequentia habitatorum culta. Bud. pag.156, ex Xen. Ad verbum ſonaret, Quæ à multis ſimul habitatur, Quam frequentes incolæ habitant. Συνοικεῖν dicuntur etiam Qui eadem domo vtuntur, Qui contubernales ſunt, Qui in eadem domo habitant, & ſibi familiari conſuetudine deuincti ſunt. Plut. in Præcept. conub. ὁ δὲ τῶν συγκαθευδόντων (videlicet γάμος coaluit) ἐκ διεστώτων, οὓς συνοικεῖν ἄν τις ἀλλήλοις οὐ συμβιοῦν νομίσειεν. Metaph. autem dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu verſatus eſt, ſeu quæ ei familiaris eſt. Ex Eurip. Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι, peritus diſciplinæ equeſtris. Συνοικεῖν etiam dicuntur qui connubio iuncti ſunt. ac de vxore vſitatius pro Nubere: ſicut contrà συνοικίζειν, nuptum dare. Bud. 156, ex Demoſth. οὐκ ἐᾷ (videlicet lex) τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ. Aliud ibidem exemplum affert. Sic Luc. συνοικοῦσα τῷ ἀνδρί. Plut. Pericle, συνῳκηκυῖαν τῷ Ἱππονίκῳ, Quæ Hipponico fuerat connubio iuncta, Quam Hipponicus vxorem habuerat. Sic Iſæus, προσῆκον δ' αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγυτάτω γένους συνοικεῖν, πάλαι δεινότατα, quum autem ipſa cum omni pecunia proximo agnato nubere iure deberet. Sic & Herodian. libro 6. De viro autẽ apud Demoſthenem in Neær. p.230, ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ. De marito apud Iſocr. quoque in Areop. dici teſtatur Bud. Exponitur etiam Adhæreo, Implicor.
Συνοίκημα, ατος, τό, Contubernium. Pro cœnaculo & cœnacularia domo citat Budæus ex Plut. quo ſenſu ſuprà συνοικία.
Συνοίκησις, εως, ἡ, Habitatio coniuncta, ſeu Frequentia habitatorum: qua videlicet multi ſimul habitant. Thuc. lib.3, τήν τε ξυνοίκησιν καὶ τὴν παρασκευὴν διαλύειν. vbi exponitur, Frequentationẽ illam familiarum, Frequentiam habitatorum. Item Contubernium, Familiaris conſuetudo, Conſortium & Connubium. συνοίκησιν ποιεῖσθαι, Connubium quærere. v.l.
Συνοικέσιον, ου, τό, Connubium, Coniugium, Matrimonium: ex Can.27 Concil. Chalced.

Συνοικέτης, ου, ὁ, Qui in eadem domo habitat, Familiaris, Contubernalis. συνοικος Heſychio. A

C. ΥΠΕΡοικέω, Habito ſuper. Herodot. πινέων δὲ ὑπεροικέουσι, ſuper hos habitant. Idem, ὑπεροικέειν αὐτῶν, ſuper hos incolere. Apud eundem cum datiuo, ὑπεροικέουσι τούτοις, ſupra hos habitant.

C. ΥΠοικέω, Habito ſub. vel Latito ſub, Subſum. Affertur enim ex Epigr. ὑποικεῖ, Habitat ſubtus, Subeſt.

ΑΤ ΥΕΡΟ Οἰκίζω, Ædifico, Struo, Condo. vt οἰκίσαι πόλιν ex Ariſtotelis Œcon. Et in paſſ. voce, ex Plut. in Solone, ᾠκισμένη πόλις ὑπὸ τῶν Ξενοφῶντος. Sed frequētius pro In ædibus loco, vel colloco, ſeu in aliqua ſede. (Vnde exponitur etiam Habitare facio) Sic paſſ. οἰκισθέντες, In ſedibus collocati, aut etiam Qui ſedes collocarunt. Apud Eurip. autem ſimpliciter pro Loco ſeu Colloco, vbi dicit οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Et paſſiuè in Axiocho qui Platoni aſcribitur, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χῶρον οἰκίζονται, in piorum ſede ſeu regione collocantur. (Niſi quis malit reddere Piorum ſedem incolunt, ſeu habitāt) Alicubi verò ᾠκίσαι pro Sedem habet, vel Situs eſt, vt apud Eurip. initio Hecubæ, Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπών, ἵν᾽ ᾍδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. quo in loco redditur etiam In ſedibus collocatus eſt. à ſcholiaſte autem, non ſolùm κατῴκισθη, ſed & κατοικεῖται. ‖A Thucyd. dicitur aliquis locum quempiam οἰκίζειν, pro Colonos ibi collocare, & Coloniam eò mittere, Coloniam deducere, vt quum dicit l. 1, ἔπειτα Σκύρον τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσον, ἣν ᾤκουν Δόλοπες, ἠνδραπόδισαν, καὶ ᾤκισαν αὐτοί. ‖Ab Iſocr. vſurpatur Οἰκίζω pro Conſtituo, & pro Habitabilem facio, teſte Bud. B C

Οἰκισμὸς, οῦ, ὁ, Ædificatio. Ipſa actio condendi, ſeu deducēdæ coloniæ. Habes ex Poll. in ſequētibus. ΕΤ Οἴκισις pro eodem. Apud Thucyd. Deductio coloniæ, lib. 5, καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, καταβαλόντες τὰ Ἁγνώνεια οἰκοδομήματα, καὶ ἀφανίσαντες εἴ τι μνημόσυνόν που ἔμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι. Quem locum fortaſſe intelligit Pollux, quum dicit, καὶ τὸ πρᾶγμα, οἰκισμὸς, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οἴκισις, καὶ κατοίκισις. ſed perperam in vulg. editionibus legitur οἴκησις, itémque κατοίκησις. D

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, Ædificator, Conditor. Qui ſedes alicui dat, ſeu aſſignat, Qui in ſedibus locat. Itē deductor coloniæ. Thuc. lib. 1, τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα. Idem lib. 5, καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, vt vides in Οἴκισις quod proximè præcedit. In v. l. exp. etiam Qui habitare facit: nec ſolùm Deductor coloniæ, ſed & Autor deducendæ coloniæ. item Conditor ciuitatis & inſtitutor. ex Plat. De rep. lib. 2, οὐκ ἐσμὲν ποιηταὶ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ᾽ οἰκισταὶ πόλεως. Et ex Iſocr. οἰκισταὶ πόλεων. ‖Οἰκισταὶ (inquit Bud. ex Appiano, Bell. ciuil. lib. 5) dicebantur & qui aſſignabant κατοικήσεις militibus in vrbes Italiæ miſſis ὡς εἰς ἀποικίας. ΗΙΝC Οἰκιστικῶς, aduerbium apud Pollucem, qui eius vſum non declarat. Fortaſſis autem dictum fuit pro More eorum qui vrbem condunt, vel More eorum qui coloniam deducunt. E F

C. ἈΝοικίζω, Rurſus condo ſiue ædifico, Reædifico, Inſtauro ædificium. ἀνοικίζω πόλιν, Reſtituo ciuitatem euerſam. vnde apud Pauſaniam ἀνοικίσαι πόλιν & ἀνάστατον ποιῆσαι opponuntur vbi dicit, Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μεμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Vnde apparet fœdiſſimum eſſe mendum hîc (vt infinitis aliis locis) in vulg. lex. Græcol. vbi ἀνοικίσαι exponitur Funditus euertere. G

Ἀνοικίζω, Remigrare facio, Rehabitatum mitto, vel Relego in aliam regionem, vt Bud. vertit. Pauſanias, ὁπόσοι γὰρ μισθοῦ παρὰ Δαρείῳ ἐστρατεύοντο Ἕλληνες, ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα θελήσαντος Ἀλεξάνδρου, Λεωσθένης ἔφθη κομίσας ναυσὶν ἐς τὴν Εὐρώπην.

Ἀνοικίζομαι, Rurſus cōdor, Inſtauror. qua in ſignificatione dicitur πόλις ſiue οἶκος ἀνοικίζεσθαι. ‖Item ἀνοικίζεσθαι, (aut per aoriſtum mediū ἀνοικίσασθαι) Migrare, Habitationem transferre. Thucydides, καὶ οἱ μὲν ἀνῳκίζοντο καθαιροῦντες τὰς πόλεις. Idem lib. 1, καὶ Περδίκκας πείθει Χαλκιδέας τὰς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκλιπόντας καὶ καταβαλόντας ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον. vbi ſcholiaſtes ait idem eſſe quod τὴν οἴκησιν ἀναγαγεῖν εἰς τὴν Ὄλυνθον. ‖Ab Heſychio ἀνῳκισμένος exponitur ἄνω οἰκῶν, id eſt Supernè vel in ſuperioribus partibus habitans. ſiue In alto habitās. ſicut ex Thucydide citatur in v. l. Græcol. ἀνῳκισμένοι εἰσὶ pro In alto habitāt, ſed Bud. interpr. Procul à mari ſunt ſiti qui & Syn. locum hunc profert, οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάττης, ἀλλ᾽ ἀνῴκισμαι πρὸς τόπον [illegible] Κυμαίων ἔχατος. H

Ἀνοικισμὸς, οῦ, ὁ, Reædificatio, Inſtauratio. Herod. lib. 2, ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα ἐς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, Miſit & magnā vim pecuniarū ad ciuitatū inſtaurationē.

C. ἈΠοικίζω, Migrare in coloniam facio, In coloniam deduco, Coloniam ſeu colonias colloco, aut deduco. vel Coloniam aliquo in loco deductam colloco, vt Bud. exponit in hoc Pauſaniæ loco, in Phocicis, Τάραντα μὲν ἀπῴκισαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Σπαρτιάτης Φάλανθος. στελλομένῳ δὲ ἐς ἀποικίαν Φαλάνθῳ λόγιον ἦλθεν ἐκ Δελφῶν. Puto autē Pauſaniā imitari hîc voluiſſe Thucydidem, cuius verba lib. 1, ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ᾽ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος τὸ γένος, τῶν ἀφ᾽ Ἡρακλέους. vbi ſcholiaſtes annotat, ἀπῴκισαν, οὐχὶ ἀπανέστησαν τῆς οἰκίας, ἀλλ᾽ ἀποικίαν πέμψαντες ᾤκισαν. Idem ſcholiaſtes alibi annotat, ἀποικίσαι eſſe κτίσαι πόλιν ἐπ᾽ ἐρήμῳ. Quidam tamen in illo Thucydidis loco putarunt non ἀπῴκισαν per ι, ſed ἀπῴκησαν per η legendum eſſe. Iſocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. ‖Propriè autem ſumitur ἀποικίζω generaliter pro Migrare facio, Amando, Procul habitare facio. vt Odyſſ. μ, Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν. Xenophon de rege apum loquens, ἐπειδὰν δὲ ἀξιοεργοὶ οἱ νεοσσοὶ γένωνται, ἀποικίζει αὐτοὺς σὺν τῶν ἐπομένων τινὶ ἡγεμόνι. id eſt (teſte Budæo) Abdicat, vel Emancipat. vt ἀποικισθεὶς παῖς, filius emancipatus, vel potius abdicatus. Poteſt etiam exponi ἀποικίζει Longè à domo abducit.

Ἀποικίζομαι, Paſſ. Mittor ad habitādum, In coloniam deducor. Apud Plutarchum in Timoleonte, ἀπῳκισμένη πόλις ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, In coloniam deducta à Syracuſanis, id eſt Colonia Syracuſanorum. & ἀπῳκισμένοι εἰς Ῥώμην, apud eundē Plut. in Numa, Romam miſſi ad habitandum, vel Romam amandati. Alii exponūt, Romam recepti ad habitandū. Capitur & pro Domo eiicior. vel ex aliquo loco tanquam è domo. vt apud Gregorium, ἀποικισθέντες τοῦ παραδείσου. Plato lib. De republ. 7, de iis loquens qui in eruditione literaria & philoſophia ad finem perſiſtunt, & πολιτεύεσθαι recuſant, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ἔτι ζῶντες ἀπῳκίσθαι, quaſi Seorſum habitare, Seorſum amandati eſſe, vt interpretatur Budæus. ἀπῳκισμένοι τῆς θαλάσσης apud Ioſephum dicūtur qui in mediterraneis habitāt, quaſi ſummoti procul à mari. Dicitur etiam παῖς ἀποικισθεὶς ἀπὸ τοῦ πατρὸς, filius emancipatus, & quaſi domo paterna ſummotus. Itidem apud Plutarchum, υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς, οῦ, ὁ, Coloniæ deductio, ſeu coloniarum. Ariſtot. Pol. 5, κατελύθη δὲ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ ὁ δῆμος μετὰ τὸν ἀποικισμὸν εὐθὺς διὰ τοὺς δημαγωγούς.

Ἀποικιστὴς, οῦ, ὁ, Coloniæ ſeu coloniarum deductor. ab Heſychio exponitur κατοικιστής.

C. ΔΙοικίζω, Incolas & habitantes diſpergo, Habitationem dirimo, ſeu contubernium, aut ſodalitatem, Diſſocio. Ariſtot. Pol. 5, καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεος ἀπελαύνειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινόν, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. ‖Item Diſſocio, Dirimo coniunctionem, Diuido, Diſgrego. Bud. ex Syneſio. Et paſſ. apud Plat. νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Diuulſi ſumus, Contubernium noſtrum diremptum. Vide Bud. Comm. pag. 157, & 298.

Διοικισμὸς, οῦ, ὁ, Incolarum & habitantium diſperſio, Diſſociatio, Diremptio contubernii. Ex Plat.

C. ΕΙΣοικίζω, ΥΕL Ἐσοικίζω, Domum introduco, ſeu recipio. Interdum etiam In vrbem habitatum mitto. (vt contrà ἐξοικίζω, Domo expello) Polyb. lib. 5, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δ᾽ εἰσοικίσας &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστόν, In ſuam domum intromittentes, ſeu recipientes. Et paſſ. apud eundem, Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. In vulg. l. εἰσοικισθέντες ἐς τοὺς Αἰθίοπας, coloni ad Æthiopas collo-

ſati. Apud Baſilium autem in epiſtola ad Iulittam, de columbis, *πεεὶ ἧ τὰς ἀπονούσας ϗ αἱ λοιπαὶ συνεφέπονταί τι καὶ εἰσοικίζον*), exponitur, Idem tectum ſubeunt. Generalius autem accipitur interdum *εἰσοικίζω* pro Introduco, Recipio.

Εἰσοικίζομαι actiua ſignif. pro *εἰσοικίζω*, vide apud B. pag. 237, ex Baſ.& Gregorio. In v.l. ex Plutarcho *εἰσοικισάμδυοι χώραν καὶ καταλαβόντες*, pro Qui agrum inuaſerunt ac poſſident.

Εἰσοικισμός, Introductio in ædes, ſeu Receptio in ædes, Ipſa actio introducendi, &c.

C. ἘΝ*οικίζω*, Domi colloco, In ædibus colloco. Aut etiam, In domum introduco, ſeu in ædes, ſicut *εἰσοικίζω*. in qua expoſitione nō ſeruatur quæ eſt inter præpoſitionem *εἰς* & *ἐν* differentia. Ex Eccleſiaſtico, *ἐνοίκισον ἀλλότειον*, pro Domo excipe alienum. Et in paſſ. *Ἐνοικίζομαι*. Syneſ. autem dixit metaphoricè *ταῖς τῶν ἀνθρώπων τῶν φιλίαις ἐνοικίζονται*, Quæ excipiuntur amicitiâ, id eſt Amicè excipiuntur, ſeu recipiuntur, ad contubernium, ſeu contubernales futuræ. Sed poſſit *ἐνοικίζονται* hîc reddi etiā verbo neutro: ſicut *ἐξοικίζονται* redditur, quod ei eſt oppoſitum. Vide totum locum in *Ἐξοικίζω*.

Ἐνοικισμός, Ipſa actio collocandi aliquem in ædibus. Vel, Introductio in ædes, pro *εἰσοικισμός*. ſicut *ἐνοικίζω* pro *εἰσοικίζω* poni dictum eſt. In v.l. exponitur Inquilinatus. Additúrque, vſurpari ab Hermogene pro inſtauratione ædificiorum & mœnium.

C. ἘΞ*οικίζω*, Domo expello, Domo eiicio. Opponitur enim *τῷ εἰσοικίζω*, vt paulo antè dixi: item *τῷ ἐνοικίζω*. Atque vt illud *εἰσοικίζω* accipitur non ſolùm pro Domum introduco, Domum recipio, ſed & generalius pro Introduco, Recipio, ſic *ἐξοικίζω* generalius pro Expello, Eiicio. vt apud Thucydidem libro 1, pag. 36 meæ editionis, *Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔχον*. (quo in loco *Ἑστιαιεῖς* potius legendum exiſtimo, vt ibi docui. Malè autem Budæus *ἑστίας* ſcripſit, & interpretatus eſt Incolas & habitatores) Idem alibi oppoſuit *ἐξοικίζειν* verbo *κατοικίζειν*. Ex Dionyſ. Halicarn. *ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας*, vrbes vaſtare, incolis aliò habitatum expulſis. Interdum cum præpoſ. *εἰς*: vt apud Plut. *εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε*, Expulſos ſuis ſedibus, Romam habitatū traduxit. perinde ac ſi dicas *ἐκεῖθεν ἐξοικισθέντας εἰσῴκισεν εἰς Ῥώμην*.

Et paſſ. *Ἐξοικίζομαι*, Domo expellor, vel generaliter Expellor, Eiicior. Syneſ. *ὧν ἐπισπασθέντων, κἂν συμβῇ παραινώνηκώς, ἐξοικίζεται*, expellitur. Interdum verò redditur potius Migro, ſeu Emigro, aut Demigro. vt in iſto eiuſdem Syneſii loco, *ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων ᾧ φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τὸ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται*.

Ἐξοικισμός, οῦ, ὁ, ε τ *Ἐξοίκισις*, Expulſio è domo, ſeu Eiectio. Generalius etiam pro Incolarum expulſio. Plato De leg. lib. 4, *παλαιὰ γάρ τις ἐξοίκισις ἐν τῷ τόπῳ γενομένη τὴν χώραν ταύτην ἔρημον ἀπείργασαι χρόνον ἀμήχανον ὅσον*.

C. ΚΑΤ*οικίζω*, In domo colloco, In ædibus colloco. Ita quidem, ſi deriuationem ſpectes. ſed capitur generalius pro Colloco, Habitatum mitto, Habitare facio. vt Plato in Timæo, *κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητόν*, In alia ſede collocare. Et pro Habitatum deducere, ſeu reducere, ex Plat. epiſtola 8, *τοὺς ἐμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας ἢ πατρῴας οἰκήσεις κατοικίζειν*. Item cum *ἐκ* & *εἰς*, Plutarchus in Rom. *ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν*. Itidem paſſ. *Κατοικίζομαι*, Habitatum mittor, Collocor. Sed *κατοικισθεὶς* & *κατῳκισμένος* ſæpe redduntur Habitans, Incolens. Thucyd. *κατοικισθεὶς εἰς πόλιν* &c. Et *κατοικισθῆναι ἐν Αἰγύπτῳ*, Herodot. At in v.l. *κατοικίζομαι*, Locum ad habitandum capio. Itē *οἱ κατοικιζόμενοι*, Qui in nouæ ciuitatis habitationem cō ueniunt. *Κατοικιζόμενοι*, (inquit Bud.) Milites quibus habitationes in vrbibus cum agris diſtributæ erāt. ex Appiano, *ἐχώρουν δὲ πρὸς Λεύκιον καὶ οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν*.

Dicitur verò & *κατοικίζειν* locum aliquem pro Incolis frequentare. vt apud Iſocr. *ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσι*. Sic *κατοικίζειν Σικελίαν*, Plat. Et, *πόλεις τὰς ἐξηρημωμένας κατοικίζειν*, apud eundem. (Redditur verò *πόλιν κατοικίζειν* etiam Condere ciuitatem, apud eun-

A dem) Thucydid. vno eodémque in loco vtraque huic verbo conſtructionem dedit, videlicet & cum accuſat. perſonæ & cum accuſ. rei, lib. 6, pagina 222, (vbi etiam obſeruandum opponi *κατοικίσαι* & *ἐξοικίσαι*) *καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι. οὐ γὰρ δὴ εὔλογον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν*. Bud. pag. 237, alterum vſum huius verbi prætermittens, tradit *κατοικίζειν* eſſe Habitabilem facere locum, & Collocare ciuitatem, congregaréque, afferens duos Plat. locos, quos ibi vide.

B In v. l. *κατοικίζειν τὰς νήσους* pro Colonias in inſulas deducere.

Κατοικισμός ε τ *Κατοίκισις*, Collocatio in ædibus, ſeu in domicilio. Actio ipſa collocandi quempiam in aliqua ſede. ſeu mittendi habitatum. Apud Plat. *κατοικισμὸς τῆς πόλεως*, Ipſa actio condendi vrbem. Vel, Collocatio & congregatio domorum atque hominum. Bud.

C. 2. Ἐ*γκατοικίζω*, Colloco in, Colloco intus. A Bud. redditur Colloco intus, afferente ex Plut. in libello quem *πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον* ſcripſit, *ὁ δ' ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι παρεδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικισθεὶς λόγος, ὥσπερ ἀλεξίας, τῆς δυνάμεως τὸ ἐπισφαλὲς ἀφαιρῶν, ὑπολείπει τὸ ὑγιαῖνον*.

C C. 2. Π*αρακατοικίζω*, Iuxta colloco. Vel habitatores iuxta colloco. Iſocr. 146, *νῦν δὲ τοὺς εἵλωτας ἡμῖν παρακατοικίζουσι*. id eſt Habitatores iuxta collocant, inquit Bud. Affertur verò ex eodem Iſocr. *παρακατοικίζειν τὴν πόλιν*. Item ex Plut. in Pericle, *φρουρὰν τοῦ μὴ νεωτερίζειν τι, παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις*.

C. 2. Σ*υγκατοικίζω*, Vnà colloco habitatores, Vnà frequentē incolis reddo. Vel Adiuuo in collocando. At in v. l. exponitur (non ſecus ac ſimplex) Colloco. item Frequen-

D tem efficio. necnon Incolo.

C. ΜΕΤ*οικίζω*, Transfero incolas, Migrare facio ab vno loco in alium, ſeu ab vna vrbe in aliam: B. ex Ariſtot. Œcon. 2. Exponitur etiam Habitationem mutare cogo. Plut. De primo frigido, *ἡ δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡμᾶς μετάγουσα ϗ μετοικίζουσα χρεία*. id eſt (Turn. interprete) Illa conſuetudo & vſus qui quotannis nos domicilii commutatione traducit. Sic Paſſ. *Μετοικίζομαι*, Transferor & migrare cogor, aut Migro. Luc. *τὸν Κρόνου ϗ Ῥέας*

E *ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον*. Alia autem exempla vide apud Budæum, pag. 206.

Μετοικισμός, Translatio incolarum, Ipſa actio transferendi incolas, ſeu cogendi ex vno loco migrare in alium. In v. l. Habitatio apud exteras gentes.

C. ΠΑΡ*οικίζω*, Iuxtà colloco, Iuxta habitare facio. (quæ ſignificatio verbo *παρακατοικίζω* data paulo antè fuit) Affertur ex Epigr. pro Ad habitandum iuxta admoueo.

C. ΣΥΝ*οικίζω*, Vnà colloco, Vnà habitare facio. Sed hoc

F verbum, magis quàm cætera eiuſdem ordinis, ſignificationem ab *οἶκος* retinet interdum. quippe quod nōnunquam ponatur pro Eiuſdem domus participem facio, ſeu In eadem domo habitare facio, Contubernio coniungo, ſeu Contubernio mihi iungo: Aut, Contubernalem facio. & quidem peculiariter de contubernio coniugali. (ſicut & *συνοικεῖν* dicuntur maritus & vxor) Iſocr. in Ægin. *ἔτι δὲ τὴν μητέρα ϗ τὴν ἀδελφὴν, οὐ μόνον τῶν αὐτοῦ κυρίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμῶν κατέστησε, τὴν μὲν ἐμοὶ συνοικίσας, τῆς δὲ υἱόν με ἐσποιήσας*. Sic Greg. *ταύτην συνοίκισον σεαυτῷ*, Hanc tibi iunge matrimonio, ſeu connubio.

G Interdum verò & pro Nuptum dare. vt apud Polyb. *τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν ὅτῳ ἂν προαιρῆται*. id eſt Nuptui dare, inquit Bud. ſed malim vti verbo Collocare, vtpote viciniore.

Συνοικίζω, Vrbem ciuibus frequento, Condo ciuitatem. Bud. ex Plut. Et *συνοικίζειν τὴν Λέσβον εἰς Μιτυλήνην*, Incolas cogere in illam vrbē. Vide Bud. pag. 156.

Συνοικισμός, οῦ, ὁ, Cohabitatio, Contubernium. Philo De vita M. lib. 3, *ὡς μηδ' ἴχνος ὑπολελεῖφθαι τοῦ πάλαι συνοικισμοῦ*. vbi tamen *συνοικισμοῦ* redditur ſimpliciter Cohabitationis.

H ¶ *Οἰκεῖος*, ου, ὁ, Domeſticus. Quæ ſignificatio licet deriuationi huius nominis, quæ eſt à nomine *οἶκος*, maximè conſentanea ſit, minus tamē eſt frequens. quam alioqui apud Herodianum non ſemel huic nomini tribuit Politianus: vt lib. 4, *εἶδους δὲ πάντες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου*

οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. hunc enim locũ ita reddit, Continuò igitur cœpti occidi domeſtici fratris atque amici. A Ibidem, paulo antè, οὐκ ἀγνοῶ μὲν ὅτι πᾶς οἰκείου φόνος εὐθέως ἀκουσθεὶς μεμίσηται, Non me fugit, omnem domeſticorũ cædem, ſtatim atque auribus inciderit, odioſam videri. Vt autem in illo priore loco οἰκεῖοι & φίλοι copulãt, ſic alibi εὔνουν & οἰκεῖον, videlicet lib. 3, ὡς τοιαῦτα κατασκευάσαντα κατὰ ἀνδρὸς εὔνου καὶ οἰκείου. Quinetiã coniungit alicubi συγγενεῖς & οἰκείους, veluti lib. 7, ὀνειδιζόντων αὐτοῖς ἐπιφθόνως συγγενῶν τε καὶ οἰκείων ὡς δὴ &c. Exprobrantibus inuidioſe cõſanguineis atque domeſticis. Sic certè οἰκείους apud Paulum epiſtolæ ad Gal. cap. vltimo B vetus etiam interpres reddit, vbi dicit ille, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως. id eſt (vt ibidem exponitur) Eos qui per fidem ſunt in eadem atque nos familia Domini. ‖ Οἰκεῖος, Familiaris. Item Neceſſarius, Neceſſitudine coniunctus, vt inquit Bud. afferens ex Demoſth. οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενής, οὔτε ἀναγκαῖός ἐστι τούτων οὐδείς. Vbi reddendum eſt potius Familiaris, quum addatur ἀναγκαῖος. Quo nomine interpretatur Politianus in iſto Herodiani loco, lib. 3, C ἐχθρὸς μὲν αὐτῷ φίλου, πολέμιος δὲ αὐτῷ οἰκείου γενέσθαι προῄρηται. Sic & in iſto, vbi genitiuum habet, ἤδη δέ τινες ἐξ αὐτῶν καὶ πρόσφυγες οἰκεῖοί τε τῆς Μαίσης. itidémque in hoc, καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου. (Idem hæc ſcriptoris eiuſdem verba, καὶ μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορά, reddit, Neque calamitas extra ipſorũ familiam egrediebatur) Apud Thucydidem quoque οἰκεῖοι commodè reddi videtur Familiares, lib. 2, pag. 64, in fine, ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. Niſi quis malit Domeſtici. Ab eodem dicitur aliquis eſſe οἰκεῖός D τινος. vt lib. 4, pag. 155, καὶ τῶν ἔξω ληφθέντων συχνοὶ οἰκεῖοι ἐν δυνάμει ἦσαν. (vbi ſunt qui Neceſſarii, ſunt & qui Propinqui exponant) Vt autem οἰκεῖος redditur Familiaris, ſic & Amicus alicubi. veluti in iſto Herodiani loco, καὶ τοῖς οἰκείοις ἕκαστος διήγγελλε, καὶ μάλιστα τοῖς ἐπ' ἀξιώσεως, ἢ πλουσίοις. quum alioqui hic ſcriptor (vt antè docui) οἰκεῖος alicubi cum εὔνους, alicubi & cum φίλος copulet: vt & Plato copulauit, ſcribens, καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους αὖ παρεκάλεις καὶ οἰκείους. (vbi B. οἰκείους reddit Neceſſarios) Plutarchus autem οἰκεῖοι iunxit non ſolùm cum φίλοι, ſed E & cum συνήθεις, medium videlicet dans nomini οἰκεῖοι locũ: l. Symp. 7, ᾧ δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ συνήθεις εἰσίν. B. apud Demoſth. οἰκειότερον ἐμοὶ ποιήσειν, vertit, Amicioré & maiore neceſſitudine deuinctum redderet. ‖ Οἰκεῖος, Propinquus, Generis propinquitate coniunctus. vt idem à Demoſth. aliquando accipi teſtatur. Sic verò in Thucydidis loco paulo antè citato à nonnullis accipi, modò admonui. (Itidem verò κατὰ τὸ οἰκεῖον in alio eiuſdem ſcriptoris loco redditur Ob propinquitatẽ: vbi τὸ οἰκεῖον ſubſtantiuè appellauit τὴν οἰκειότητα) Iſocr. F autem dixit, πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους καὶ τῆς αὐτῆς συγγενείας μετέχοντας. Item, ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέχον. Budæus οἰκείους vertit Gentiles in iſto Demoſthenis loco, in or. aduerſus Neæram, ἀλλὰ βιασθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου, καὶ τῆς ἀπαιδίας, καὶ τῆς ἔχθρας τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους, ſed vi morbi ſubactum, odióque gentilium.

Οἰκεῖος, ad differentiam eius qui Externus appellatur. vt quum οἰκείους & ὑπηκόους copulat Herodianus, dicens lib. 7, εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις ἢ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγεγόνει καὶ φοβερώτερος. G vbi Polit. vertit, Niſi grauior multo ſuis ac truculentior quàm ipſis fuiſſet hoſtibus. Idem paulo pòſt τοὺς οἰκείους interpretatur Ditionis Romanæ homines. ‖ Interdum etiam οἰκεῖοι opponuntur τοῖς ἀλλοτρίοις. vt in iſto Greg. loco, ἐδίδου τῇ πολιᾷ τὸ ἐναυθεντεῖν ὡς οἰκείοις τοῖς ἀλλοτρίοις, dabat hoc ſenectuti iam canæ, vt autoritate non minus inter exteros quàm inter ciues ſuos valeret. Itidem verò aliquid dicitur eſſe οἰκεῖον quod opponitur τῷ ἀλλοτρίῳ, alieno. vt Plutarch. Sympoſ. 7, ἀφαιρούμενον τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον. Thucyd. H autem dixit lib. 3, νομίσῃ τε μηδεὶς ἀλλοτρίας γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἕξειν. Idem lib. 2, οὐ χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους μαχόμενοι, τὰ πλείω κρατοῦμεν.

‖ Alicubi autem οἰκεῖον opponitur τῷ κοινῷ. vt in hoc Iſocratis loco, in Areopag. (vbi tamen ſuperlatiuo vtitur) ἐπιμελεῖσθαι τῶν κοινῶν ὥσπερ οἰκειοτάτων. Thucydides verò οἰκεῖα & πολιτικὰ inter ſe oppoſuit, l. 2, ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια. Denique οἰκεῖον pro loco poſſumus etiam reddere vel Priuatũ, vel Propriũ, vel Suũ. Sunt verò & loci in quibus vti poſſumus quo libuerit iſtorum. Exempla autem ſunt in locis Thucydidis quos modò protuli. nam vbi dicit ἀλλοτρίας γῆς πέρι οἰκεῖον κίνδυνον ἕξειν, poſſumus οἰκεῖον reddere Priuatum ſeu Proprium, aut etiam Suum. Sic lib. 1, δεδιότες [οἱ Κ[illegible]] περὶ τῆς χώρας, καὶ οἰκεῖον τὸν κίνδυνον ἡγούμενοι, exiſtimantes ſuum periculum. (apud Chryſ. autem, ἵνα πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον πᾶν τὸ ἐπιγινόμενον ἐπισπάσασθαι δυνηθῶσι, redditur πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον, ad ſui æmulationem, perinde ac ſi dictum eſſet πρὸς τὸν ἑαυτῶν ζῆλον) Rurſum Thuc. τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους, Eos qui ſua defendunt, vel Res ſuas. Apud Herodianum autem lib. 2, ὁ δὲ τῶν οἰκείων στερηθεὶς à Pol. redditur Qui verò ſuis exuitur bonis. Idem in quibuſdã huius ſcriptoris locis τὰ οἰκεῖα vertit Domũ ſuam, item Patriam ſuam (qua in ſignif. dicunt & τὴν οἰκείαν, ſubaudientes videlicet γῆν. atque ita vſus eſt & Thucydides) In v. l. affertur ex Xen. οἰκεῖα ποιεῖν pro Communicare ſeu Impertire: itidémq; οἰκεῖα παρέχειν. vt τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν. quod videtur eſſe, Exhibere vt [illegible] quã ſuis vtatur. Budæus apud Areopagitam οἰκεῖα παραδείγματα vertit Exempla ex noſtro vſu petita. Interdũ autem genitiuo iungitur οἰκεῖον ſignificãs Proprium. vt in hoc Iſocratis loco, οἰκεῖα τῶν καλῶς βασιλευόντων ἐστί. Et in iſto Plat. De rep. lib. 1, οἰκεία τοῦ πειθομένου καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη.

Οἰκεῖος, Aptus, Accommodatus. Cic. apud Platonẽ κίνησιν οἰκείαν vertit Motum qui ſit aptiſſimus. ● Item alibi οἰκεῖον, Accommodatum ad naturam, & Quod ſecundum naturam eſt, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Iungitur autem interdum genitiuo, quum Aptus ſeu Accommodatus aut Conueniens ſignificat. vt apud Ariſtot. Ethic. 1, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης ἂν εἴη σκέψεως οἰκειότερον. Ibidẽ, διὸ τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος. At in v. l. ex Plutarcho affertur, βίου πρᾴου καὶ καθεστῶτος οἰκεῖον καὶ ἀθόρυβον pro Placidæ vitæ quietæq; ſtudioſum, ac minimè turbulentum. Hinc COMP. Ἀνοίκειος, pro Minimè aptus, Non cõueniẽs, Alienus, Pro Diſſentaneus & Non congruens, Bud. ex Plut. & Syneſio. Et COMP. Οἰκειοπραγέω, ῶ, Priuata negotia ago, Mea negotia ago, nõ publica, Rem priuatam ago, non publicam. Oppoſitum τῷ πολιτεύεσθαι apud Syneſ. νῦν ἔχει πολλὴν οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ παραδιοικεῖν, μηδ' ἀγρυπνεῖν, ἀξιοῦμαι τὰς ὠδῖνας παρὰ τὸ τοῦ δεῖνος ἔργον. Apud Platonem autem opponitur τῷ πολυπραγμονεῖν. HINC Οἰκειοπραγία, Adminiſtratio ſuorum negotiorum, nõ alienorum. nam opponitur τῇ πολυπραγμοσύνῃ apud Platonẽ, qualis eſt apud Horatium eius qui aliena negotia curat, excuſſus propriis.

Οἰκείως, Familiariter, Amicè, Beneuolè. Iſocrates in Paneg. τὴν τοίνυν ἄλλην διοίκησιν οὕτω φιλοξένως κατεσκεύασαν καὶ πρὸς ἅπαντας οἰκείως. Et οἰκείως ἀποδέχεσθαι, Beneuolè excipere, ſeu Animo beneuolo. Sæpe cum verbo ἔχω: dicitúrque οἰκείως ἔχω τινί, vel πρός τινα. quarum conſtructionũ vtranque vſurpat idem Iſocrates, ſcribens in Panegyrica oratione, οἵ τε γὰρ ἀφεστῶτες πρὸς ἡμᾶς τε οἰκείως ἔχουσι καὶ Λακεδαιμονίοις σφᾶς αὐτοὺς ἐνδιδόασι. & in ep. ad Phil. πάσῃ ταῖς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοτρίως διακείμενος. Xen. autem dixit φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε. quod quidã interpr. Inter vos coniunctius amabitis. Et οἰκείως εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτόν, ex Plut. Pericle, pro Lacedæmoniis neceſſitudo erat cum eo, & amicitia. Sed dicitur etiam οἰκείως χρῆσθαί τινι, quo & Latini modo vſurpãt ſuum verbum Vti, quum dicunt Vti aliquo familiariter. Xenoph. Hellen. 2, ἔτι γὰρ οἰκείως ἐχρῆτο τῷ Θηραμένει. Syneſ. τὸ γὰρ ἀντικειμένως ἔχειν πρὸς [illegible] πονηρίαν, οἰκείως ἐστὶν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετήν.

Οἰκείως, Aptè, Accommodatè, Conuenienter. Interdum cum datiuo: vt apud Ariſtotelem, δρώντων πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, Domeſticus vſus & conſuetudo, Familiaritas, Amicitia, Neceſſitudo. Ariſtot. Rhet. 2, tria facit

geneca φιλίας, id eſt amicitiæ, ἐπιμελίας, οἰκειότητα, συγγένειαν. Plut. in Publ. ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς Βρῦτον οἰκειότης. A
Thucyd. copulat etiam φιλίαν cum οἰκειότητα, dicens lib. 4, καὶ δίκην φιλίαν πολλῶν καὶ οἰκειότητα ἐς ἀλλήλους.

Οἰκειότης, Propinquitas, vel Cognatio, vt à Budæo exponitur in iſto Syneſii loco, καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως, καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, Naturam humanã ipſe damno inopiæ, nec iſtam agnoſco heroicam cógnationem. Quod ideo dicit quia cum Proteo comparatus fuerat.

Οἰκειόω, F. ώσω. Familiarem reddo, Concilio. cui oppoſitũ ἀλλοτριόω, Abalieno. Apud Diog. Laert. τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῷον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτό, οἰκειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς. Quod Cic. lib. 3 De fin. dicit, Simulatque natum ſit animal, ipſum ſibi conciliari & commendari ad ſe conſeruandum. Quibuſcum confer & alia quæ habes pag. 61 mei Lex. Cicer. Sed & Thucyd. vtitur hoc verbo pro Conciliare & Adiungere. lib. 3, pag. 105, τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, ἀλλ' εἰς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες, ἐχθροῖς οὐδετέροις καθισταίης, non abalienantes, ſed conciliantes. Sic & Cic. loco citato ſibi opponit Cõciliare & Abalienare. Viciſſim aliquis dicitur ſe οἰκειοῦν alii quum ei ſe adiungit & quaſi familiarem reddit. Syneſ. epiſt. 26, πάντως γε ἔχω Θεοῦ σοι προσοίσειν χάρις, ᾧ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς ἀγαθουργικῆς προαιρέσεως, cui teipſum coniũgis & conſocias. Paſſ. οἰκειοῦμαι, Familiaris reddor, Adiungor, Concilior. Thucyd. lib. 1, de oppido quodam, ἐπὶ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, cum maximis momentis ad amicitiam adiungitur & infeſtũ redditur. Ariſtot. lib. 7 Polit. c. 17, οἰκειουμένων ταῖς πρώταις ἀκοαῖς, qui primo auditu capiuntur & nobis veluti adiunguntur: de ſpectatoribus. Dioſc. in præfat. libro 1, πρὸς πάντας οἰκειούμενος, Nulli te non familiarem exhibens. Et ex Plat. ἀκούων τῶν περὶ φιλοσοφίαν λόγων οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίνεσθαι, pro Vti familiariter. Οἰκειοῦμαι actiuè etiam accipitur pro Concilio & adiungo. Plut. Oth. οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας τοῦτο, hoc ei cõciliauit ciues. Herodian. lib. 1, ὡς μεγαλοφρόνι ἐπιδόσει οἰκειώσηται τὸ στράτευμα, vt pecuniis elargiendis velut autoramento militũ animos ſibi adiungeret. Et aliquanto pòſt, μεγαλοφρόσι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενος τὸ στρατιωτικόν. Et lib. 2, σοφίσματι οἰκειώσασθαι, aſtu ſibi adiungere. Et lib. 4, ᾠκειοῦτο μεγάλαις ὑποσχέσεσι, πρὸς αὐτὸν ἀνέλκων, magnis pollicitationibus ſibi homines adiungens. Itidem lib. 6, δώροις αὐτοὺς καὶ παντοδαπαῖς τιμαῖς ᾠκειώσατο, muneribus omnique genere honorum ſibi adiungebat & conciliabat. Et lib. 3, πλείονι θρησκείᾳ ᾠκειοῦτο ἐκεῖνον. In his & ſimilibus Herodiani locis Bud. οἰκειοῦσθαι interpr. Autorare, Sibi obæratum reddere, Beneficio obſtringere. Idem οἰκειοῦν ſiue οἰκειοῦσθαι eodem modo interpret. quo ἐξιδιάζομαι, Amicum mihi peculiarem reddo, Familiarem mihi facio. Pro Adiungere ſibi ſeu Aſciſcere & familiarem ſibi reddere, poteſt & apud Gregorium accipi, qui de magnete lapide dicit, ἀρρήτῳ φύσει τὸν σίδηρον ἕλκουσα καὶ τὸ στερρότατον ἐν ὕλαις οἰκειουμένη. Item Concilio, Aſciſco, Accommodo, in alio loquendi genere. Gregorius in Epitaph. patr. καὶ τί ἂν πάσας ἀπαριθμοίμην τὰς προσηγορίας ὅσας ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἄλλην τις ἄλλων οἰκειοῦταί τε καὶ προσάγρυσας; Οἰκειόω ſiue οἰκειοῦμαι, Mihi vendico, Meum eſſe contendo. ἰδιοποιοῦμαι, προσποιοῦμαι. Chion Matridi, de anima loquens, ἣν οὐδὲ τὸ περιέχον σῶμα ᾠκείωσε τῇ αὐτοῦ δουλείᾳ. Greg. καὶ οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα, id eſt ἰδιοποιοῦμαι, Mihi vendico, Mea eſſe contendo. Bud. pag. 789. Hac ſignif. vſus eſt & Thucyd. lib. 1, ὡς οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἐννεαόδους, ſibi vendicantes.

Οἰκείωμα, ατος, τὸ, Quod accommodatum eſt, q. d. Accommodamentum. Strabo 118, τοιοῦτον ἔχειν οἰκείωμα πρὸς τὴν ἄμπελον εἰκὸς τὴν Αἰτναίαν σποδόν, ſic natura accommodam eſſe [illegible]. Bud.

Οἰκείωσις, εως, ἡ, Familiaritas. vt exponitur in hoc loco Naz. οἰκείωσις [illegible] ἀρετῆς. videtur tamen potius actiuè capi pro ipſa actione familiarem amicúmq; ſibi reddendi, ſeu familiaritatẽ contrahẽdi. Itẽ Vendicatio. qua videlicet nobis aliquid vendicamus & noſtrum eſſe contendimus. Thuc. l. 5, p. 161, de iumentis, τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον, τῶν δὲ οἰκείωσιν ἐποιοῦντο, ſibi vendicabant.

C. ΕἸΣοικειόω, Concilio, Adiungo, Familiarem & amicum reddo, Aſciſco.

C. ἘΞοικειόω, idem. vel potius Perfamiliarem mihi reddo. vt præpoſitio ſignif. augeat. Itidémque ἐξοικειοῦμαι, In familiaritatem adduco, vt οἰκειοῦμαι.

C. ΠΡΟΣοικειόω, Accommodo, Aſciſco. vt Bud. interpr. in hoc loco Plut. de Antonio, προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ γένος, καὶ Διονύσῳ κατὰ τὸν τοῦ βίου ζῆλον. Dicũtur etiam res προσοικειοῦσθαι quæ accommodæ ſunt & conueniunt, ſeu quæ conſentaneæ ſunt. Alex. Aphr. τὸ φλέγμα προσῳκείωται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς. Προσοικειοῦμαι exponitur etiam Mihi concilio & adiungo. vt οἰκειοῦμαι.

C. ΣΥΝοικειόω, Familiarem reddo, Concilio, Beneuolentiam alicuius comparo. Plut. Numa, συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρί, virum viro familiarem reddentes & adiungẽtes. Concilio redditur in hoc loco eiuſdem Plut. in eodem Numa, συνῳκείωσε τῇ τροφῇ τὸν ζῆλον τῆς πολιτείας. Similiter & Turn. interpretatus eſt hunc eiuſdẽ Plut. locũ De animi gener. ἔπειτα τὰς λέξεις ἐπάξω, συνοικειῶν ἅμα τὴν ἐξήγησιν καὶ τὴν ἀπόδειξιν, deinde ad dictionem accommodabo, interpretatione pariter & argumentatione concilianda. Paſſ. Συνοικειοῦμαι, Familiaris reddor. In v. l. Sum addictus & peculiaris, Sum proprius. item Accommodor.

Συνοικείωσις, εως, ἡ, Conciliatio. Eſt & figura apud rhetores, de qua Rutil. Lup. De figur. ſent. libro 2, Hoc ſchema docet diuerſas res coniungere, & communi opinioni cum ratione aduerſari: & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimẽdi. Exempla autem huius ſchematis ex Hyperide, Lyſia & Demoſth. ibi profert. Quintil. lib. 9, cap. 3, Συνοικείωσιν vocant quæ duas res diuerſas colligat, Tam deeſt auaro quod habet, quàm quod non habet. Huic diuerſam eſſe volunt diſtinctionem, cui dant nomẽ παραδιαστολήν, qua ſimilia diſcernuntur.

IONICE Οἰκήϊος, Domeſticus, Priuatus. pro οἰκεῖος. Et τὰ οἰκήϊα, Res domeſticæ. Heſiod. οἰκήϊα θέσθαι dixit pro Domi reponere, Domi condere, in Erg. de lignis plauſtro fabricando idoneis, Τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκήϊα θέσθαι, vt domi recondas.

Οἰκηϊούμενος κάρτα, Herodoto, Valde frequentans, Frequentem reddens. v. l.

ΟἿΚΤΟΣ, ὁ, Miſericordia, Commiſeratio. Od. β, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ' ἀναπρήσας. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα, miſericordia captus & permotus eſt totus populus. Itidem apud Suid. Οἶκτος δὲ νύμφας εἷλεν. Herodian. lib. 4, πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος διελύθη τὸ συνέδριον, coorta miſeratione. Et lib. 6, πάντας εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προσκαλούμενος. Cic. dicit, Concitare miſericordiam populi. Et, Implorare & expoſcere memoriam alicuius, Miſericordia permouere, In miſericordiam inducere. Et ἔχειν οἶκτον, Miſerari. Cic. dicit Impartiri miſericordiã alicui, Miſeriordia capi & moueri. Soph. Aiace, Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον ὡς κἀγὼ φρενὶ Θέλοιμ' ἄν. Et οἶκτον ἐξαιρεῖν, vt Cicer. dicit Hominibus leniſſimis miſericordiam ademit conſuetudine incommodorum. Plut. Erot. de vxore Iulii Sabini quæ in ſpelunca cum per aliquot annos nutrierat, & quam Veſpaſianus vnà cum eo occidebat, οὐδὲ μᾶλλον ἔπραν εἰκὸς ἦν καὶ θεοὺς καὶ δαίμονας ὄψιν ἀποστραφῆναι. καίτοι τὸν οἶκτον ἐξῄρει τῶν θεωμένων τὸ θαρραλέον αὐτῆς καὶ μεγαλήγορον. Apud oratores οἶκτοι dicuntur etiam quum in cauſæ peroratione miſericordiam iudicibus concitant ſua commiſeratione. Athen. lib. 13, de Hyperide qui in defenſione Phrynes dicendo nihil effecerat, παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τὸ ἐμφανές, καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοῖς ἐπιλογικοῖς οἴκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπερρητόρευσε. De hac commiſeratione autor ad Herenn. Commiſerationem breuem eſſe oportet. nihil enim lacryma citius areſcit. Οἶκτος pro eiulatu affertur ex Soph. οἶκτῳ τῷδε συγκεκραμένην, id eſt τῷ σχετλιασμῷ.

C. Ἄνοικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immiſericors, vt in v. l. exponitur. Fortaſſis tamen ſignif. etiam Nulli miſerabilis, Qui commiſeratione dignus non eſt. VNDE Ἀνοίκτως,

Sine commiſeratione. vel etiã Immiſericorditer. Suid. exp. σκληρῶς, ἀνηλεῶς, ἀφειδῶς. Heſych. ἀνηλεῶς, ἀπαλαιπώρητως.

ITEM Ἀνοικτὶ, SIVE Ἀνοικτί, itidem Sine commiſeratione, χωρὶς οἴκτου. In v.l. exponitur etiam Apertè. tunc autem ad ἀνοίγω referendum eſſet.

Ἀνοικτής, Non miſerandus, Immiſerabilis. Heſych. ἀνοικτής exp. ἀπαλαιπώρητον.

C. Φιλοικτος, Qui commiſerari amat, Miſericors. VNDE Φιλοικτιστος, Ad commiſerationem proniſſimus. Soph. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνὴ, id eſt συμπαθέστατον, res ad commiſerationem proniſſima. At tunc κάρτα φιλοίκτιστος, tale fuerit fortaſſis quale apud Latinos Longè vel multo præſtantiſſimus. Suidas φιλοίκτιστον in eo Sophoclis loco exp. ὀδυρτικὸν, θρηνητικὸν, forſan ab οἰκτίζω deriuans: tunc autem poſitiuus eſſet, nõ ſuperlatiuus.

Οἰκτικός, ή, ό, vt οἰκτικὰ ῥήματα, verba cõmiſeratiua. Gaza.

Οἰκτίζω, Miſeror, Commiſeror, Miſeret me. Conſtruitur cum accuſatiuo. cui interdum genit. rei additur: ſicuti verbo ζηλόω & μακαρίζω. Ariſtot. De mundo, τοὺς μετὰ σπουδῆς διαγαγόντας ἡμῖν ἑνός τόπου φύσιν οἰκτίσειεν ἄν τις τῆς μικροψυχίας. In his autem loquendi generibus ſubaudiri etiam poteſt ἕνεκα. Paſſ. οἰκτίζομαι, idem cum οἰκτίζω. Miſereor. Eurip. οἰκτίζεται ἄλλο. Thucydides lib.2, ἐπὶ πλέον δ' ὅμως οἱ διαπεφευγότες τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον οἰκτίζοντο. Sicut verò οἰκτίζειν præter accuſatiuũ perſonæ habet etiã genit. rei, ita & οἰκτίζομαι. Philo De vita M. lib.1, διὰ τρυφῶσι τὸν παῖδα ἐκτιθέασι περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, καὶ γένοντες ἀπῄεσαν, οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτοὺς τῆς ἀνάγκης, αὐτόχειρας τε καὶ τεκνοκτόνους ἀποκαλοῦντες. vbi Turn. vertit, Suæ conquerentes neceſſitudinis vicem. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipſi reum miſerantur, & ipſos iudices vel lacrymis vel οἰκτολογίᾳ ad eum commiſerãdum permouent. Athen. lib.13, poſt locum in οἶκτος citatum, καὶ ἀφεθείσης ἐγράφη μετὰ ταῦτα ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος. vbi Bud. interpr. Miſerari, Miſerationem excitare, vt patroni in epilogis faciunt. Sic Dinarch. pag. 93, ὅταν Δημοσθένης ἐξαπατήσαι ὑμᾶς βουλόμενος, οἰκτίζηται καὶ δακρύῃ. Bud. οἰκτίζομαι ex Poll. exp. ποτνιῶμαι, καταλοφύρομαι. Heſychio οἰκτίζει eſt θρηνεῖ.

Οἰκτισμός, οῦ, ὁ, videtur eſſe oratio, aut verba eius qui οἰκτίζεται. Ammonius ita inter οἶκτος & οἰκτισμὸς diſtinguit, vt οἶκτος ſit οἰκτιζομένων ἔλεος, οἰκτισμὸς autem, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

C. ἈΝΤοικτίζω, Viciſſim miſereor, Viciſſim miſeror, ſeu commiſeror.

C. ἈΠοικτίζω ſiue Ἀποικτίζομαι, Miſeror & defleo. vel Defleo miſerabiliter, Deploro, Conqueror. Herodot. ἀπωικτίζετο τὰ ὑπὸ Κύρου λυθέντα, miſerabiliter deplorabat quæ à Cyro pertuliſſet.

C. ἘΠοικτίζω ſiue Ἐποικτίζομαι, Commiſeror. vel Miſerabiliter queror. vt ἐποικτισάμενος exponitur Miſerabiliter conqueſtus.

C. ΚΑΤοικτίζω, ſiue Κατοικτίζομαι, Cõmiſeror. κατοικτίζεσθαι exponitur etiam Miſericordiam implorare. ſicut οἰκτίζεσθαι oratores in epilogo dicũtur quum οἰκτολογίᾳ iudices ad miſericordiam permouent. Pro Commiſeror ſeu Deploro, vſus eſt Greg. De homine, ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ ὁ μέγας Δαβὶδ, κατοικτιζόμενος τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα, τοιούτοις λόγοις καταθρηνῆσαι.

C. Συνοικτίζω, Commiſeror. vt συνοικτίζω σε apud Xen.

Οἰκτείρω, Miſeror, Cõmiſeror. idẽ cũ οἰκτίζω. Il. ω, οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. alibi ἐλεαίρειν dicit & ἐλεεῖν. Soph. Trach. οἴκτειρόν τέ με πολλοῖσιν οἰκτρὸν, miſerare me multis miſerabilem. Sicut verò οἰκτίζω cum accuſatiuo perſonæ habet etiam genit. rei, ſic etiam οἰκτείρειν. vt X. Pæd.1, τοῦ μὲν πάθους ᾤκτειρεν αὐτὴν, caſũ eius eſt miſeratus. Idem dicit etiam οἰκτείρω σε ἐπὶ πενίᾳ, Miſeret me tuæ egeſtatis, ſeu Miſeret me tuæ paupertatis. Soph. cum infinitiuo quoque in Aiace ait, οἰκτείρω δέ νιν χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν, Adeo me eius miſeret vt verear eam deſtituere. ſeu Miſerum duco illam relinquere viduam. Οἰκτείρομαι, Sum miſerabilis, Alios mei miſeret. ex X. Reperitur fut. οἰκτειρήσω apud Paul. Rom.9. ex Græc. Bibl. interpret. καὶ οἰκτειρήσω ὃν ἂν οἰκτείρω.

Οἰκτείρημα apud Heſych. ἔλεος, Miſericordia, Commiſeratio, Miſeratio. In v.l. habetur Οἰκτίρμα, quod malim quàm illud οἰκτίρημα. quod tamen dicere poſſumus formatum eſſe ab οἰκτείρημαι.

Οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, Miſeratio, Cõmiſeratio, Miſericordia. quod plus eſſe volunt quàm ἔλεος. Paul. epiſt.2 ad Cor. cap.1, ὁ πατὴρ οἰκτιρμῶν καὶ θεὸς πάσης παρακλήσεως. Ad Rom.12, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ. Ad Col.3, σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ. Hebr. 10, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἀποθνήσκει.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, Miſericors. Epigramm. lib.3, ἰδὼν οἰκτίρμονι θυμῷ, animo miſericordi & benigno. Vſus huius vocabuli & in Nouo teſtamento, vt Lucæ 6, γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί. In epiſt. Iac. cap.5, πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

C. Φιλοικτίρμων, Qui libenter miſeratur, Pronus ad miſericordiam, Pronus ad miſerendum. Poll. & Plut.

C. ἘΠοικτείρω, Miſeror, Commiſeror. Soph. ἐποικτείρωσέ νιν Δηϊάνειρα. Arat. ἐποικτείρουσα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους. quæ ita Cic. interpr. Commiſerans hominum metuendos vndique caſus.

C. ΚΑΤοικτείρω, Miſeror, Commiſeror. Ex Herodoto κατοικτείρετο affertur etiam pro, Suam conditionem miſerabatur, id eſt Deplorabat.

Κατοίκτειρσις SIVE Κατοίκτισις, εως, ἡ, Commiſeratio, Miſericordia. Ex Xen. Pæd.6.

ITEM Οἰκτρός, ά, όν, Miſericordia ſeu commiſeratione dignus, Miſerabilis, Miſerandus. οἴκτου ἄξιος, vt οἰκτρὰ τραγῳδία apud Euſt. in reſponſo Philoxeni ad Dionyſii tragœdiam recitatam. vbi Dionyſius οἰκτρὰ accipiebat pro οἰκτηρά, miſerabilis, (vt Homerus dicit οἰκτρὰ κήδεα) quod in laudem tragœdiæ alicuius dicitur: ſed alio ſenſu Philoxenus dixerat, videlicet pro οἴκτου ἀξία, hoc eſt μοχθηρά, ſicut οἰκτρὸν ἀνδράποδον de mãcipio deploratæ nequitiæ dicitur. Heſych. οἰκτρὸς exp. non ſolùm ἐλέου ἄξιος, ἐλεεινὸς, ſed etiam ἐλάχιστος, βραδὺς, δειλός. Suid. etiam ταπεινὸς & ἐλέους ἄξιος in hoc loco, ἀνθρώποις οἰκτροῖς καὶ ἀτιμοπάτοις. AT Οἰκτρὰ aduerbialiter ſignificat Miſerabiliter. Odyſſ. ω, οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι. Pro quo forma aduerbiali in proſa DICITVR Οἰκτρῶς. Suid. νήπιος ὃς τὸν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται, id eſt ἐλεεινῶς, Miſerabiliter. SVPERL. Οἰκτρότατος, Valde miſerabilis, Quo nihil miſerabilius. Apud Plut. de aud. poem. οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς Κασσάνδρης. Aliàs pro οἰκτρότατος alia forma etiam DICITVR Οἴκτιστος, quo & poetæ & proſæ ſcriptores vtuntur. Od. μ, οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα. Il. χ, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι. Apollon. οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται. Luc. οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις, ſpectaculum omnib' Scythis maximè miſerabile. VNDE Οἴκτιστα ET Οἰκτίστως, Ita vt miſeratione digniſſimum ſit, Admodum miſerabiliter. Apud Phalar. οἰκτίστως, admodum miſerabili cruciatu. AT COMPAR. Οἰκτρότερος, Miſerabilior, affertur ex Herodoto.

C. Οἰκτροβοέω, ῶ, Miſerabiles edo gemitus, Miſerabiliter gemo. Heſych. οἰκτροβοοῦντας exp. οἰκτιζομένους, ἐλεουμένους.

C. Οἰκτρολογία, ας, ἡ, Commemoratio miſerabilium, Oratio ad miſericordiam concitandam cõpoſita. ἐλεεινολογία, vt apud Dem. Pro cor. τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά.

C. Οἰκτροχοέω, Miſerabiliter fundo. Ariſtoph. Veſp. ἱκετεύουσι δ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες, miſerabilem vocem fundentes. ſeu miſerabiles ſonos. Si verò ſine caſu dicatur οἰκτροχοεῖν, interpretabimur Miſerabilia verba fundere, vt rei deprecantes.

C. Ἀνοικτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non miſerandus, Immiſerabilis, Horat. Citatur ex Eurip.

Οἰκτείζεσθαι. Bud. exp. ἐλεεῖσθαι. Sic apud Heſych. οἰκτειζόμενος, ἐλεούμενος.

ΟἿΜΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, ET Οἴμη, ης, ἡ, Via, Semita. Idẽ cum ὁδός.

Heſiod. Erg. de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον. paulo ante de vitio, ὀλίγη δὲ ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. Fœm. gen. vſus eſt Alpheus Mityl. l.1 Epigr. Ἠδη καὶ πόντος ὑπεζευκται δορὶ Ῥώμης, Καὶ χθὼν. οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστὶ βατός, via qua ad cælum aſcenditur. Sic & apud Suid. in quodam Epigrãm. Ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος, ὅς ποτ' ἄνακτ

Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα. Priorem ſyllabam huius vocabuli οἶμος aſpirari à Chryſolora & Gaza tradunt v.l. Ac certè in manuſcriptis etiam libris vidi ſcriptum οἴμη & οἶμος: rurſum tamen in meo quodam lex. vet. tenui accentu οἴμη & οἶμος. in quo οἶμος deriuatur ab οἰμέω ſignificāte ὁρμῶ, quoniā ἐν αὐτῇ ὁρμοῦσί τινες καὶ ὁδεύουσι: aut etiā ab οἴσω futuro verbi φέρω, quoniam δι' αὐτῆς παντοίας φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες ἔνθα καὶ ἐκεῖσε. Malim tamen ego contrà οἰμέω ab οἶμος ſiue οἴμη deriuare, vt ſit, Recta via impetum do in aliquem. nam qui impetu in aliquem feruntur, non quærunt ambages. Vtitur hoc vocabulo Plato quoque, idque in vtroque genere. Lib. 4 De rep. τὸν αὐτὸν οἶμον, ὡς ἐγῷμαι, πορευόμενοι διηρήσομεν ἃ λεκτέα. At in Phædro, ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἴμην ἐνόμισεν εἰς ᾅδου φέρειν· ἡ δ' οὔτε ἁπλῆ οὔτε μία φαίνεταί εἶ).

Οἶμος, Virga, ῥάβδος, παρὰ τὸ ὁρμᾶν εἰς εὐθὺ ἐν τῷ φύεσθαι. ſic in meo lex. vet. vbi hoc additur exemplum, Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν. Qui locus habetur initio Il. λ, de thorace Atridæ, Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα δὲ χρυσοῖο. vbi Euſt. exp. ζῶναι, ὁδοί, ῥάβδοι ὀρθαί: in meo Homero manuſcr. ὁδοὶ μέλανος σιδήρου, & στίχοι, quod poſterius malim. ſignificare enim videtur quædam quaſi lineamenta & ſtrias per thoracem ductas. Suidas autem οἶμος exp. ῥάβδος κύκλου: κύκλον forſan accipiens pro Rota. Ab eodem οἶμος exponitur στίχος. Heſychio autem οἶμος eſt non ſolùm ὁδὸς, τεῖχος, ſed etiam κύκλος. quibus addit, ὅθεν καὶ τῆς ἀσπίδος κύκλους οἴμους καλοῦσιν.

Οἴμη idem eſſe cum οἶμος teſtatur Suid. & Heſych. quippe quorum vterque οἴμη exp. ὁδός. ſed ſcriptura tantùm diſcrepant eorum codices. habet enim Suidas οἴμη aſpiratum: Heſych. οἴμη. à quo exponitur etiam κύκλος, itidem vt οἶμος. Οἴμη Heſychio eſt etiam ᾠδὴ, Cantus, (vt Quintil. quoque infrà in προοίμιον interpr.) deriuanti inde προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς. Itidem in meo lex. vet. οἴμη, ἡ ᾠδὴ, παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμοις ψάλλεσθαι, τουτέστι ταῖς ὁδοῖς. ὅθεν καὶ προοίμιον ἐπὶ τῶν ποιημάτων. Od. θ, verſ. 37, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἵκεν. id eſt ᾠδῆς, vel διηγήσεως, vt Euſt. exp. Heſychio οἴμη eſt etiam λόγος, ἱστορία, & φωνή.

C. Δύσοιμος, Malam habens viam, δύσοδος, vt Heſych. exp. cui δύσοιμος eſt etiam ἐπὶ κακῷ ἥκουσα.

C. Πάροιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iuxta ſeu propter viam eſt. vt πάροδος. Heſychio γείτων, Vicinus. AT Παροιμόω, A via deflecto. nam idē παροιμώσαντες exp. ἐκβαπίντες τῆς ὁδοῦ.

C. Παροιμία, ας, ἡ, Prouerbium, Adagium ſeu Adagio. vel Vulgare dictum, vt Plin. in πολύμορφος interpretatur. παροιμία Donato eſt Accommodatum rebus temporibúſque prouerbium: Diomedi, Prouerbii vſurpatio rebus temporibúſque accommodata, quum aliud ſignificatur quàm dicitur: Eraſmo autem, Celebre dictum, ſcita quadam nouitate inſigne. Græcorum nonnulli ita, παροιμία ἐστὶ λόγος ὠφέλιμος ἐν τῷ βίῳ, ἐπικρύψει μετρίᾳ πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχων ἐν ἑαυτῷ. Alii ita, λόγος ἐπικαλύπτων τὸ σαφὲς ἀσαφείᾳ. In quo præcipuè requiritur vt ſit θρυλλούμενον, hoc eſt paſſim per ora hominum obambulet: vnde & ab οἶμος. i. via, deriuatur. atque adeo à Baſilio παροιμία eſſe dicitur παρόδιος λόγος. Suidæ autē παροιμία καταχρηστικῶς πᾶν παροδικὸν διήγημα. Vide & alia apud Eraſmū in prolegomenis in chiliadas adagiorū. Alii autē & Donati & Eraſmi & Græcorum definitiones reiiciunt, dicúntq; παροιμίαν eſſe Orationē vulgatā allegoricam, vel Orationem vulgatam alludentē ſeu innuentem. iique Adagium dictum volunt quòd è ſua prima ac propria ſignificatione agatur ad aliud indicandum. Iidem παροιμία non deriuant ab οἶμος ſignificante Via, vt ſit παροδικὸν, tritum & vulgare: ſed ab οἴμη ſignificāte Verbum, vt prorſus reſpondeat Latino Prouerbiū. Plato Polit. 1, παλαιὰ παροιμία, quod Cic. Vetus prouerbium. Athen. lib. 10, ἡ θρυλλουμένη παροιμία. Cic. Tritum ſermone prouerbium. Ariſtot. Rhet. 1, ὅθεν καὶ παροιμίαι εἴρηνται, ὡς, Ἧλιξ ἥλικα τέρπει. καὶ, Ἀεὶ τὸ ὅμοιον. Sic Cic. Pares enim cum paribus veteri prouerbio facillimè congregantur. Athen. lib. 7, παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί. quod Varro, Vetus adagio eſt. Cicero, In prouerbio eſt, Prouerbii loco dici ſolet, Venit in conſuetudinem prouerbii. Plinius, Ceſſit in prouerbium. Idem Athen. eodem libro, ἡ λεγομένη παροιμία, Κερδαλέος κερδαίνει. Et libro 4, λεχθῶσαι τὴν παροιμίαν ἀπὸ Στρατονίκου. Idē lib. 14, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ πρὸς τὸ χεῖρον αὐλούντων, quod prouerbii loco dici ſolet in eos qui peius ſemper tibias inflant. Et lib. 5, τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, Μὴ παιδὶ μάχαιραν. Plut. Symp. τὸ ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενον, quod prouerbio dici ſolet. Et Symp. 7, τὸν ἐκ τῆς παροιμίας ἀποκείμενον ἰχθὺν οὐχ ἕλκουσιν. Idem, τὸ τῆς παροιμίας, quod in prouerbio eſt. Idē, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν. Sic Luc. τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. Rurſum Ariſtot. τούτῳ μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. Et Plut. συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν. Item Soph. in Aiace, ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. Citat Athen. quoſdā etiam παροιμιῶν ſcriptores. vt lib. 7, Κλέαρχος ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν. Sic eodem lib. Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ παροιμιῶν. Et lib. 14, Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν. Ioann. autem Euāg. παροιμίαν dicit quod cæteri παραβολὴν, vt cap. 10, ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς.

VNDE Παροιμιογράφος, ου, ὁ, Prouerbiorū ſcriptor.

ITEM Παροιμιακὸς, οῦ, ὁ, ET Παροιμιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Prouerbialis. Qui in prouerbio eſt. Plut. Hellen. παροιμιῶδές ἐστι τὸ, Δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν. Idē Symp. 2, τὸν κόσμον αὐτῇ τῆς παροιμιακῆς θύρας ἐπὶ σαυτὸν ἀνοίξας. Et Symp. 4, ὁ λεγόμενος οὐτοσὶ καὶ παροιμιώδης βολβός. Apud ſchol. autem Ariſtoph. ſunt & metra παροιμιακά. vt ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται παροιμιακὸν, aliquot in locis. ET Παροιμιάζομαι, Prouerbialiter loquor. Athen. lib. 10, διὸ καὶ καλῶς οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια. Sic Ariſt. Ethic. 5, cap. 1, καὶ παροιμιαζόμενοι φαμὲν, Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐστι. Sic ex Plat. De leg. παροιμιάζομαι τὸν θεὸν, prouerbio de deo loquor. At τὸ παροιμιαζόμενον, Quod in prouerbio eſt, Plut. De primo frig. quod idem alibi dicit τὸ τῆς παροιμίας. Sic Ariſtot. in 2 De gener. anim. λέγεται δὲ καὶ τὸ περὶ τῆς Λιβύης παροιμιαζόμενον, ὡς ἀεί τι τῆς Λιβύης τρεφούσης καινόν. quibuſcum cōfer quæ ex eodem in Πολύμορφος citaui vnà cum Plinii interpretatione. Sic Theophr. Hiſt. pl. lib. 7, cap. 7, παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρχορος, ob amaritudinem in prouerbio eſt. Sic alibi, παροιμιαζόμενον λέγεται, prouerbii loco dicitur.

C. Προοίμιον, ου, τὸ, Exordium quo cantores ac citharœdi præludunt. Præcentio, vt Gell. poſt Cic. loquitur. Ath. lib. 8, τὸ προοίμιον ἄσαντα κιθαρῳδὸν, id eſt τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς, vt Heſych. & alii exp. ab οἴμη deriuantes. Hymni etiam προοίμια dicūtur. nam apud Thuc. lib. 3, pag. 117, δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι τοιαῦτα ἦν, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος. vbi citantur quidam verſus ex Hymno in Apollinem conſcripto. ibidem & ſchol. annotat, ἐκ προοιμίου, ἐξ ὕμνου. ὕμνους γὰρ τὰ προοίμια ἐκάλουν. Sed & oratorū ac cæterorum ſcriptorum exordia προοίμια dicūtur, metaph. à citharœdorum procemiis ſumpta. niſi malimus προοίμιον tunc deriuare ab οἴμη ſignificante λόγος. Quintil. lib. 4, cap. 1, Quod Principium Latinè vel Exordium dicitur, maiore quadā ratione Græci vidētur προοίμιον nominaſſe: quia à noſtris modò initium ſignificatur, illi ſatis clarè partem hanc eſſe ante ingreſſum rei de qua dicendum ſit, oſtendunt. Nam ſiue propterea quòd οἴμη cātus eſt, & citharœdi pauca illa quæ antequam legitimum certamen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, προοίμιον vocarunt: oratores quoque ea quæ priuſquam cauſam exordiantur, ad conciliandos ſibi iudicum animos, præloquuntur, eadem appellatione ſignarunt: ſiue quòd οἶμον iidē Græci viam appellant, id quod antè ingreſſum rei ponitur, ſic vocare eſt inſtitutum: Certè procemium eſt quod apud iudicem dici priuſquam cauſam cognouerit, poſſit. Ad citharœdorum προοίμιον Cic. quoq; alluſit, vbi ait in libro De orat. Connexum autem ita ſit principium conſequenti orationi, vt non tanquam citharœdi procemium affictum aliquod, ſed cohærens cum omni corpore membrum eſſe videatur. Vide & ἔφοδος. Ariſtot. Rhet. 3, τὸ μὲν οὖν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου· ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Idem eodem lib. οὐθὲν δεῖ προοιμίου ἀλλ' ἢ ὅσον τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν κεφαλαιωδῶς. Sic Luc. in Tim. λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ

προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτειπλοι ῥήτορες. Idem De hiſt. ſcrib. τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Eodẽ lib. τὸ προοίμιον ὑπόψυχρον ἐποίησεν. Et in Demon. βραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Itidem Philo De vita M. lib. 1, μετὰ προοιμίων καὶ ἐπιλόγων τὰ πλεῖστα πειρώμενος ὑφηγεῖσθαι, præfationibus & perorationibus. Et Plut. ταυτὶ μὲν οὖν ἔστω προοίμιον τοῦ λόγου παντός. Transfertur ad alia quoque. Ariſtid. καὶ ὥσπερ τι προοίμιον ἀπαν τοῦ πολέμου, velut præludium belli, vt Bud. interpr. Plut. Symp. 2, φιλικὸν καὶ συμποτικὸν προοίμιον εὐωχίας. Et Athen. lib. 3, προοίμιον δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένου. Sic & lib. 4. Xen. οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίοις ἡδονῆς. vbi exponitur, Non te fallam à voluptate ductis exordiis. ſecundum quam interpr. pertinebit ad oratorum procœmia. Iuuen. dicit & procœmia rixæ. Cõtrà Greg. τοῦτο ὑμῖν τῆς φιλίας προοίμιον.

VNDE Προοιμιακός, οῦ, ὁ, Ad exordium ſeu procœmium pertinens. ET Προοιμιάζομαι, Procœmio vtor, Procœmior. (vt Plin. epiſt. 27, Procœmiatur aptè, narrat apertè) Ariſtot. Rhet. 3, de ſeruis, οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, καὶ προοιμιάζονται. Aliquando cum accuſ. conſtruitur & ſignif. Exordior, Initium ſumo. Greg. ἐντεῦθεν γὰρ αὐτῷ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται, initium facit honorum conferendorum ab hoc magiſtratu.

Cæterùm Atticè pro προοίμιον DICITVR Φροίμιον, ſicut φροῦδος pro πρόοδος. Luc. De ſcrib. hiſt. καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. Idem eodem lib. ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου, in fine exordii ſeu præfationis. Affertur ex Epigr. etiam. VNDE Φροιμιάζομαι, Exordio ſeu principio vtor, Procœmii loco dico, (quod Plin. iunior dicit Procœmiari) Præfor. Dicitúrq; non de oratoribus ſolùm, ſed & poetis cæteriſque ſcriptoribus. Ariſtot. Rhet. 3, τί φροιμιάζῃ; Idem De arte poetica, ὁ δὲ ὀλίγα φροιμιασάμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ ἄλλο τι ἦθος. (Et Polit. 7, præt. in paſſ. ſignif. ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον ἔστω πεφροιμιασμένα τῷ λόγῳ) Vtitur & Luc. in lib. De ſcrib. hiſt. ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται.

C. Συνοίμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſonus. vel Qui vno concentu à multis canitur. Apollon. lib. 2 Arg. Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἀείδειν, vbi ſchol. exp. συνῳδόν, ab οἴμη deriuãs. Conſonum hymnum Orpheæ citharæ, σύμφωνον, συνῳδόν. AT Συνοίμιον, ου, τό, Suidæ προοίμιον eſt.

AT VERO Οἰμάω, ſiue Οἰμάω, à quo nonnulli deriuãt οἶμος, ego potius ab οἶμος deduxerim, vt in οἶμος etiam dictum eſt. Signif. autem οἰμάω, Impetum do, Impetu feror, Irruo. Il. χ, de circo aue, Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν: cui Achillem comparat, & de quo dicit, ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. Eodem lib. v. 308 & 311, Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστ᾽ αἰετὸς ὑψιπετήεις. Ibidem, Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ. id eſt ὥρμησεν. Euſt. hoc οἰμάω deducit ab ὁμοῦ, ſignificante ὁμοῦ γίνομαι: dicens οἰμᾶν eſſe τὸ συνκινηθέντα τινὰ καὶ ὁμοῦ εἱληθέντα ἢ ἀλέντα, ὅ ἐστιν, ἑαυτὸν συστρέψαντα, ὁρμᾶν. idque manifeſtũ eſſe ex hoc hemiſtichio, οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, quod ex vet. exp. ἄθροως συστρέψας ἑαυτὸν, ὥρμησεν. Scribitur autem οἵμησεν & οἱμᾶν apud Euſt. δασέως, vtpote qui ab ὁμοῦ deriuet. In meo verò lex. vet. & Homero manuſcripto, tenui ſpiritu, ſicut & apud Suid. & Heſych. qui etiam οἰμᾶν exponit non ſolùm ὁρμᾶν, ſed & ὑποβρύχιον εἶναι, δύεσθαι.

Οἴμημα, ατος, τό, Impetus qui in aliquem datur. ὅρμημα Heſychio. pro quo Οἴμημα per ſyncopen DICI Οἶμα tradit Euſt. ſicut κῦμα pro κύκημα. Vtitur autem hoc vocabulo οἶμα Homerus, vt Il. π, Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων Ἔβλητο πρὸς στῆθος. Il. φ, Αἰετοῦ οἴματ᾽ ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος. id eſt ὁρμήματα, vt ſchol. & Heſ. exp.

OἾNOΣ, ου, ὁ, Vinum. Od. ε, οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω μενοεικέ᾽. Il. ε, οὐ πίνουσ᾽ αἴθοπα οἶνον. Od. η, μελίφρονα οἶνον ἔκιρνα. Od. γ, ἀνὰ κρητῆρα κέρασσε Οἴνου ἡδυπότοιο. Vnde apud Ariſtot. Plut. Athen. & alios, οἶνος κεκραμένος, & οἶνος μεμιγμένος, vinum aqua mixtum. Od. β, Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο Ἕστασαν. Od. ι, ἐπεί μ᾽ ἐδαμάσσαο οἴνῳ. Od. γ, οἴνῳ βεβαρηότες. Od. τ, βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Ouid. dicit — graues vino ſomnóque iacebant. Od. σ, Ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. Et Od. φ, Οἶνός σε τρώει. X. Pæd. 8, ἥττους τοῦ οἴνου ἐγίνοντο. Athen. lib. 5, ἐν οἴνῳ ὄντες, pro Cõpotantes.

Sic idem in pluribus locis, παρ᾽ οἶνον, inter ſcyphos. Apud eundem οἴνου μὴ γεύσασθαι, & οἴνου ἀπέχεσθαι. Apud eundem ἄπυρος οἶνος, id eſt ὁ οὐχ ἑψημένος: & πρόδρομος οἶνος, id eſt ὁ γλυκὺς, ſeu γλυκάζων, vt alibi. Et lib. 1 ex Ariſtoph. οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ᾽ ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. Alia apud alios ſcriptores exempla occurrũt. Ariſtoph. οἶνον vocat Ἀφροδίτης γάλα: alii εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης. Impropriè autem apud Athen. lib. 10, κρίθινος οἶνος: quẽ alio nomine ζῦθον ſiue βρῦτον appellabant. Sic Herod. lib. 2, de Ægyptiis, οἴνῳ δὲ ἐκ κριθέων πεποιημένῳ διαχρέωνται. οὐ γάρ σφί εἰσι ἐν τῇ χώρῃ ἄμπελοι. Variæ autem huius vocabuli etymologiæ afferuntur, inter quas & hæc Platonis apud Plut. Symp. 7, ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας.

C. Οἰνοβαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vino grauis, vt Ouid. paulo ante in οἶνος loquitur: οἴνῳ βεβαρηώς, vt Homerus. Virg. dicit etiam Vino grauatus. id eſt Ebrius. Il. α, Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων. de quo loco Plut. Symp. 5, πρῶτον αὐτὸν οἰνοβαρῆ προσείρηκεν, ὡς μάλιστα τῶν νοσημάτων τὴν οἰνοφλυγίαν προβαλλόμενος. ET Οἰνοβαρείω, Vino grauis ſum, Ebrius ſum, Vino ſepultus ſum. Od. κ, Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Od. ι, ὁ δ᾽ ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.

C. Οἰνοβρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Nicand. Alexiph. Ἄλλοτε δ᾽ οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κύπεσι θλίψας, id eſt οἰνηρὰν βορὰν, hoc eſt σταφυλὴν, inquit ſchol.

C. Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte miſtis. cuius mentionem Hippocr. fecit, cedrum Creticam ſcribens fœminarum incõmodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι. id quod tamen nonnulli tepidum aut egelidum interpretantur in modum lactis. id enim γαλακτῶδες videtur ſignificare. Gorr.

C. Οἰνόγαρον, Garum vinoſum, hoc eſt Garum miſtum vino. Aet. lib. 3, cap. 85, refert compoſitionem οἰνογάρου καθαρτικοῦ: ex qua tamen quodnam propriè fuerit gari & vini temperamentum, certò conſtare non poteſt. Gorreus.

C. Οἰνογευστέω, Vinum guſto, Potito. Athen. lib. 9 ex Antiphane, οἰνογευστεῖ, περιπατεῖ ἐν τοῖς στεφαίοις.

C. Οἰνοηθητής, οῦ, ὁ, Qui vinum colat, hoc eſt per colum trãſfundẽs purgat. à verbo οἰνοηθέω, Vinũ percolo. (quod & καθυλίσαι τὸν οἶνον, & διηθεῖν ſiue ἠθεῖν τὸν οἶνον) apud Athen. lib. 13 in epiſtola Parmenionis de iis quos ex Darico exercitu cœperat, ὀψοποιοὺς διακοσίους ἑβδομήκοντα ἑπτὰ, χυτρεψοὺς εἰκοσιεννέα, γαλακτουργοὺς τρεῖς καὶ δέκα, ποτηματοποιοὺς ἑπτακαίδεκα, οἰνοηθητὰς ἑβδομήκοντα.

C. Οἰνοθήρας, ου, ὁ, Œnothera: plantæ nomen. (ad verbum ſonaret Vini venator) de qua Theophr. Hiſt. pl. lib. 9, c. 21, ἡ δὲ τοῦ οἰνοθήρα ῥίζα δοθεῖσα ἐν οἴνῳ, πρᾳότερον ποιεῖ καὶ ἱλαρώτερον τὸ ἦθος. Et mox de eius radice, ὄζει δὲ αὐανθεῖσα ὥσπερ οἴνου. ſic enim reponendum eſſe, ex Plinio quoque patet, lib. 26, cap. 11, Œnothera ſiue onuris hilaritatem afferens in vino. Et mox de radice, Quum ſiccata eſt, vinum olente. De eadem Dioſc. lib. 4, cap. 118, ὀνάγρα, οἱ δὲ ὀνοθήραν, οἱ δὲ ὀνουριν. Et mox, de radice, ἥτις ξηρανθεῖσα οἴνου ὀσμὴν ἀποδίδωσι. De eadem ita apud Galen. lib. 8 Simpl. ὄναγρον, ἢ ὀνοθήρα, ἢ ὀνοθουρίς. ταύτης ἡ ῥίζα ξηραινομένη οἰνῶδές τι ὄζει. ἔστι δὲ καὶ τῇ δυνάμει κατ᾽ οἶνον μάλιστα. Sed hæc vocabula ſuſpecta ſunt. Itidem tamen apud Ægin. libro 7, ὀνάγραν, οἱ δὲ ὀνόθηραν, ἄλλοι ὀνοθουριν. ITEM Οἰνοθηρίς herbæ nomen. Plin. lib. 24, cap. 17, Crateuas œnotheridem, cuius aſperſu è vino feritas omnium animalium mitigaretur.

C. Οἰνοχάρης, Vino gaudens, Vinoſa Pollux libro 6, capite 3.

C. Οἰνόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vino ſepultus, ſeu Vino grauis. id eſt Ebrius. vel etiam Ebrioſus, Qui vino ſepeliri ſolet. Plutar. De educ. puer. ἀνδράποδον οἰνόληπτον καὶ λίχνον, πρὸς πᾶσαν πραγματείαν ἄχρηστον.

C. Οἰνομανής, Inſano vini amore captus. Athen. lib. 11, καὶ γὰρ ὁ φίλοινος καὶ ὁ ὀψοφάγος οἷον ὀψομανής ἐστι, [illegible] φίλοινος, οἰνομανής.

C. Οἰνόμελι, Vinum mulſum: quod & ſimpliciter mulſum dicitur. id eſt, vinum melle conditum. cuius condiendi diuerſæ rationes à medicis traduntur. Mulſum verò quod ex muſto fit, ſunt qui νέκταρ vocari ſcribant, quanquam Conſtantinus Cæſar eo nomine Conditũ nulli

genus quoddam appellari ſcribit, ex variis aromatis, & ſub caniculæ ortum per dies quadraginta inſolati. Dioſcor. οἰνόμελι τὸ ἐκ τοῦ αὐστηροῦ οἴνου καὶ μέλιτος ἑφθοῦ γινόμενον, ἧττον πνευματοῖ. Quæ ſic Plinius, Mulſum ex auſtero vino factum non implet ſtomachum, neque ex decocto melle, minúſque inflat. Vide & Μελιτίτης.

C. Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, Vini mater. Aſtydamas apud Athen. lib. 2, θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόρον λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ᾽ ἄμπελον.

C. Οἰνόπεδον, ου, τὸ, Campus vini ferax. οἰνόφυτον πέδον ἀμπελόφυτον χωρίον. Euſtathio ἀμπέλων γῆ πεδινή, qui non ab οἶνος ſed οἴνη deriuari vult. Il. ι, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, Ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. Vbi neutraliter οἰνόπεδον dici, vt ἠλόπεδον & στρατόπεδον, annotat Euſt. Alibi autē adiectiuè idem Homerus DICIT Οἰνόπεδος, ου, ὁ & ἡ, Od. α, Ἑρπύζοντ᾽ ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο. i. γῆς ἀμπελοφόρου, ſeu οἰνοφόρου, campi viniferi. Reperitur ET Οἰνοπέδη, itidem pro campo vini ferace ſeu Vinea. In Epigramm. lib. 2, σὲ δ᾽ ὕδασιν οὐκ ἐμίηνεν, Ἀλλ᾽ οἷος προφότης ἦλθες ἀπ᾽ οἰνοπέδης, qualis à vinea veniſti.

C. Οἰνοπέπαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo vinum maturuit. Apud Suid. Βότρυες οἰνοπέπαντοι εὐχίστοιο τε ῥοιῆς Θρέμματα.

C. Οἰνοπλάνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vino errans. Eurip.

C. Οἰνοπληθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vino plenus, hoc eſt Vino abundans, Vini ferax. Od. ο, de Syria inſula, Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος.

C. Οἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Vino percuſſus, id eſt Ebrius. Sic Tibull. Eleg. 2, Nec quiſquam multo percuſſum tempora Baccho Excitet, vt habent quædam exempl. pro Perfuſum, quod in vulg. editionibus legitur. Aliquando & Ebrioſum ſignificat.

C. Οἰνοποιός, οῦ, ὁ, Qui vinum conficit. VNDE Οἰνοποιΐα, ας, ἡ, Vini confectio. Vtitur Athen. lib. 1, de vino veteri loquens. ET Οἰνοποιέω, ῶ, Vinum facio. Plut. Sympoſ. 3, Probl. 6, αὐτὴν δὲ τὴν τοῦ μέλιτος φύσιν οὐχὶ περὶ ὄμβριον ὕδωρ καὶ χιόνα συμμιγνύοντες οἰνοποιοῦσι. Athen. lib. 1, de vinis Italicis, οἰνοποιητέον δὲ αὐτοὺς περί τινος χρόνου, καὶ εἰς ἀναπεπταμένον τόπον θετέον.

C. Οἰνοποσία, ας, ἡ, Vini potio ſeu potatio. vt οἰνοποσία μετὰ κράματος, potio vini aqua mixti.

C. Οἰνοπότης, ου, ὁ, Vini potor, vt Plin. loquitur. Poll. Item apud Suid. in epitaph. Anacreontis, Σπεῖσόν μοι παριών. εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης. ET Οἰνοπότις, fœm. gen. Vini potatrix, Bibacula. quod idem Poll. ex Anacr. affert. Habes etiam in Οἰνοπίπης. ITEM Οἰνοποτέω, Vinum bibo, οἶνον πίνω: ſeu Vinum poto, Vino me ingurgito. Athen. lib. 11, initio, de ποτήριον loquens, ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσεως, ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσι. Vbi ſimpliciter accipitur pro Vinū bibere. ET Οἰνοποτάζω poeticè pro οἰνοποτέω, id eſt Vinum poto, Vino me ingurgito. Od. υ, μετ᾽ ἀνδράσιν οἰνοποτάζων, vinum potans. Il. υ, Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων, inter ſcyphos.

C. Οἰνοπώλης, ου, ὁ, Vini venditor. Vinarius, Plauto & Suet. ET Οἰνοπωλέω, ῶ, Vinū vendo. Ariſtot. De mirabilibus auditu, καὶ ἐν Τάραντι δέ φασιν οἰνοπώλην τινὰ τὴν μὲν νύκτα μαίνεσθαι, τὴν ἡμέραν δὲ οἰνοπωλεῖν. AT Οἰνοπώλιον, ου, τὸ, Taberna vinaria, Locus vbi vinum venditur, Caupona.

C. Οἰνόσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo vinum libatur. vt οἰνόσπονδοι θυσίαι, ἐν αἷς οἶνος σπένδεται. quod vide in Νηφάλιος.

C. Οἰνοφερής, έος, ὁ καὶ ἡ, Procliuis ad vini potum, Vinoſus. πάροινος Heſychio.

C. Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Qui vino bullit, Qui vinum eructat. id eſt Vinoſus, Ebrioſus. ſeu Vini auidus. Xenoph. & Poll. VNDE Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, Vinolentia, Ebrietas. Ariſtot. Ethic. 3, cap. 5, αἶσχος ἡ πήρωσις ἢ ἐξ οἰνοφλυγίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας. Philo De vita M. lib. 1, οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι, καὶ ἄλλαι ἀπλήρωτοι ἐπιθυμίαι. Vtitur & Antiphan. apud Athen. lib. 13, τοῦτον οὖν δι᾽ οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος, Ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οἱ ἐπιχώριοι. ET Οἰνοφλυγέω, ῶ, Vinoſus ſū, Vino me ingurgito, Inebrior. Deuter. 21, οὐχ ὑπακούει τῆς φωνῆς ἡμῶν, συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ. Habetur & apud Poll. lib. 6, cap. 3. ITEM Οἰνόφλυκτος, Temulentus, Ebrius. Bud. ex Baſil.

C. Οἰνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vinum ferens. ſeu Vino ferendo aptus. Athen. lib. 10 ex Critiæ elegiis, Πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα. Lucill. quoq; & Martial. ac Apuleius Œnophorum vſurpant pro vaſe ad ferendum vinum apto. quod Herodian. lib. 8 οἰνοφόρον σκεῦος appellat.

C. Οἰνοφύλαξ, Vini cuſtos. Hoc vocabulo ſchol. Ariſtoph. exp. οἰνόπτης.

C. Οἰνόφυτον, Locus in quo vinum naſcitur. Niſi malis ab οἴνη deriuare, & interpretari Locus vitibus conſitus. id eſt Vinea. ‖ Οἰνόφυτα eſt etiam nomen proprium loci cuiuſdam in Bœotia, apud Thuc. lib. 1, p. 35, & Ariſtot. Polit. 5.

C. Οἰνοχόος, ου, ὁ, Qui vinum infundit. Pincerna. Il. β, Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο, indigerent pincerna. Od. σ & Od. φ, Ἀλλ᾽ ἄγετ᾽, οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσι. Xen. Hell. 7, ἀρτοκόποις καὶ ὀψοποιοῖς καὶ οἰνοχόοις. Idem Pæd. 1, οἰνοχόων βασιλικῶν. Et Athen. lib. 3, τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος. Adiectiuè quoque vſurpauit apud eundem Athen. lib. 11 Xenophan. Coloph. Ἡμῖν δὲ κρητὴρ οἰνοχόοι θέραπες Κιρναίντων προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις. ET Οἰνοχόη, Vas ex quo vinum in pocula infunditur. Trullam nonnulli interpr. At Bud. Vrceolum Latinè dici annotat. Heſiod. Μηδέποτ᾽ οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν. Et Thuc. lib. 6, pag. 213, de templo Veneris, ἐπέδειξαν τὰ ἀναθήματα, φιάλας τε καὶ οἰνοχόας καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλην κατασκευήν. ITEM Οἰνοχοέω, Vinum infundo. Od. ο, Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Od. υ, ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς. Xen. Pæd. 1, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ. Ibidem de pincernis regiis, κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρείως ἐγχέουσι. vbi οἰνοχοεῖν videtur accipere pro Miſcere vinum in pateras infundendum. Athen. lib. 10, οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. Simili loquendi gen. vtitur etiā lib. 13. Plut. autem cum accuſ. in Pericle dixit, πολλὴν καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν, metaphoricé. In propria etiam ſignif. Homerus Iliad. γ, οἶνον ἐῳνοχόει. Sic Epigr. lib. 2, ὑμῖν Αὔσονα Βάκχον Οἰνοχοεῖ κρήνης ἐξ ἀμεμφοτέρης. Et Philoſtr. epiſt. 10, οἰνοχοοῦσαι νᾶμα πότιμον. Paſſ. Οἰνοχοοῦμαι, Vinū mihi infunditur. Greg. de Ganymede & raptu eius loquēs, ἵν᾽ ὡς ἥδιστα συμποσιάζοιεν οἱ θεοί, τοῖς Διὸς οἰνοχοούμενοι παιδικοῖς. VNDE Οἰνοχόημα, ατος, τὸ, Id quod à pincerna infunditur. Plut. in Phocione, accepit pro vino quod in epulis ſolennibus infunditur conuiuis: p. 243, καὶ παρεῖχε καθ᾽ ἕκαστον ἐνιαυτὸν οἰνοχόημα ὁ Χαβρίας τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιῶνος. vbi interpr. vertit, Vinum dimenſus eſt. De qua re idem Plutarch. in lib. Vtrum Athen. bello an ſapientia præcelluerint, ἕκτῃ δὲ μηνὸς οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρίου περὶ Νάξον ἐπινίκια ναυμαχίας. ET Ἐνοινοχοέω, Vinum infundo in. At cum accuſ. Odyſſ. γ Homerus dixit Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες. ſicut Il. γ, νέκταρ ἐῳνοχόει. Pro Οἰνοχοέω dicitur ETIAM Οἰνοχοεύω. Il. υ, de Ganymede, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. Ad quem locum reſpexit Ariſtot. De arte poet. quum ſcripſit, ὅθεν εἴρηται ὁ Γανυμήδης Διὶ οἰνοχοεύειν. quod Cic. dicit Ioui pocula miniſtrare. VNDE Οἰνοχοεία, ας, ἡ, Vini infuſio, Munus pincernæ. apud Suidam.

C. 2. Ἀρχιοινοχόος, ου, ὁ, Qui principem inter pincernas ſeu pocillatores locum tenet. VNDE Ἀρχιοινοχοεία, Dignitas & officium eius qui principem inter pocillatores locum obtinet.

C. Οἰνοχρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Qui vinei coloris eſt. vel οἰνωπός. Theophr. Hiſt. pl. lib. 9, cap. 13, οἰνοχρῶτες καὶ ἐρυθραί. vbi tamen Gaza vertit Cæruleæ ac rubeæ.

C. Οἰνάγχα, ας, ἡ, herbæ nomen apud Dioſc. lib. 4, c. 118, quæ & οἰνοθήρας. ſed vulgati libri habent ὀνάγρα.

C. Οἰναγωγός, οῦ, ὁ, Vinum vehens, ſeu Vehēdo vino aptus. vt οἰναγωγὸν πλοῖον, Nauigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino. Sic Pherecr. apud Athen. lib. 11, βαθείας κύλικας, ὥσπερ ὁλκάδας οἰναγωγούς.

C. Οἰναχθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vino grauis, Ebrius. Idem cum οἰνοβαρής. Ab Heſych. exp. μέθυσος, μεθύων.

C. Οἰνέλαιον, ου, τὸ, Vinum oleo mixtum. Οἰνέλαιον (inquit Gorr.) Miſtura vino & oleo conſtans, cuius mentionem Gal. fecit cum lib. 1 τῶν κατὰ γένη in deſcriptione emplaſtri quod ex argenti ſpuma & œnelæo præparatur, tum in libro περὶ ἀπεπτῶν, quo loco vetat ipſum dari phthiſicis, ſed eo calfacto ſtomachum fouendum præcipit.

C. Οἰνήρυσις, εως, ἡ, Vaſculum quo vinum hauritur. vt ζωμή-

ριοι: cochlear quo ius hauritur. Ariſtoph. Acharn. φέρε τὴν οἰνήρυσιν, ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβών. vbi ſcholiaſt. exp. τὴν τοῦ οἴνου κοτύλην ἢ ἀρύταιναν.

Οἰνοπίπης, ου, ὁ, Qui circumcirca vagis oculis inueſtigat quod potet. vt γυναικοπίπης, παρθενοπίπης & παιδοπίπης. ab ὀπιπεύω, Circunſpicio. vel Obſeruo, ἐπιτηρῶ, Intentis oculis capto. Suidas οἰνοπίπας fœm. gen. accipit, & exp. τὰς τοὺς οἴνους περισκοπούσας, in hoc loco Ariſtoph. Theſmophor. ferè circa mediũ, Τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν, Τὰς οἰνοπίπας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους. Sed annotat etiam, κατὰ μίμησιν fictũ eſſe hoc vocabulum à πιπίζειν, ſignificante μύζειν ſiue μυζᾶν, id eſt, Sugere. quanuis πιπίζειν Atticis eo ſenſu vſitatum non ſit. In vulg. Ariſtoph. edit. ibi nõ legitur οἰνοπίπας, ſed οἰνοπότιδας. quam ſcripturam alteri lõgè præfero. nam οἰνοπίπας fœm, gen. neſcio an à quopiam vſurpetur, quum ſimilia ei compoſita παρθενοπίπης, γυναικοπίπης & παιδοπίπης maſculino tantum genere vſurpata reperiam.

C. Οἰνόπτης, ου, ὁ, Vini inſpector. Magiſtratus quidam Athenis, de quo Athen. lib. 10, οἱ δὲ οἰνόπται οὗτοι ἐφεώρων τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, εἰ κατ' ἴσον πίνουσιν οἱ συνιόντες. quã ἀρχὴν dicit fuiſſe εὐτελῆ, vt & ex verbis Eupolidis quæ ibi citantur, manifeſtum eſt, Οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ, Νυνὶ στρατηγοὺς λαβόντα ἔχειν. Athen. ibidem, τρεῖς ἦσαν οἱ οἰνόπται, οἵτινες καὶ παρεῖχον τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας. ἐκάλουν δέ τινες τούτους καὶ ὀφθαλμούς. Itidem apud Poll. lib. 6, c. 3, de deriuatis ab οἶνος, Καὶ οἰνόπτης τις, ὁ τὸν οἶνον ἐπιβλέπων. οὗτος δὲ καὶ λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρεῖχε, καὶ τὴν ἐξ ἴσου πόσιν ἐφεώρα. Sed perperam apud eum ſcribitur ἐπόπτευσις pro ἐπόπτης τις. Eiuſmodi οἰνόπτην volunt eſſe quem Martial. cœnarum magiſtrum appellat, Varro modiperatorem.

C. Οἴνοψ, Cuius facies vinum repræſentat, Qui vinei coloris eſt. οἴνου ὄψιν ἔχων, vt Euſt. exp. Il. α, — ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Sic Od. α, Πλείων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Item Il. ν, βόε οἴνοπε, id eſt οἱ οἰνώδεις ἰδεῖν, ac propterea μέλανες, inquit Euſt. At Od. ν, vbi itidem habetur βόε οἴνοπε, idem Euſt. exp. nõ ſolùm μέλανες, διὰ τὸ, μέλας οἶνος: ſed etiam πυῤῥοὶ, διὰ τὸ, οἶνος ἐρυθρός. Alibi autem Homerus αἴθωνες βόες dicit, propter eoſdem duos colores, vel etiam οἱ θερμοὶ ἐργάζεσθαι.

C. Οἰνωπὸς, οῦ, ὁ, Qui vinei coloris eſt. vel potius Qui vuas maturas colore refert, vt diſcimus ex Ariſtot. De color. vbi ait, τὸ οἰνωπὸν χρῶμα γίνεται ὅταν ἀκράτῳ τῷ μέλανι καὶ στίλβοντι κραθῶσιν αὐγαὶ ἠεροειδεῖς, ὥσπερ καὶ αἱ βοτρύων ῥᾶγες. καὶ γὰρ τούτων οἰνωπὸν φαίνεται τὸ χρῶμα ἐν τῷ πεπαίνεσθαι· μελαινομένων δὲ, τὸ φοινικοῦν εἰς τὸ ἁλουργὸν μεταβάλλει. Sũt qui interpr. Nigricans, vt apud Eurip. οἰνωπὸς δράκων, nigricans draco. Et in Epigramm. οἰνωπὸς βότρυς, nigricans racemus: lib. 3, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Gaza apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 3, cap. 16 & 17, vertit Fuluus.

C. Οἰνόχημα, ατος, τὸ, Omne vas vinarium. v. l. ſine autore tamen & exemplo.

C. Ἀλλοινία, ας, ἡ, Varietas & mutatio vini, vt Bud. interpr. apud Plut. Symp. 4, probl. 1, αἱ γὰρ ἀλλοινίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσι, quum aliis aliiſque vinis in eadem cœna vtimur.

C. Ἄοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vino carẽs. Xen. Pæd. 5, μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν. Ibidem, πολλὴ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. Et ἄοινος ὀπώρη apud Nonn. Item ἄοινα ἱερὰ & ἄοινοι θυσίαι, ſacra abſtemia, (ſi ita loqui licet vt Gell. lib. 3, cap. 29, Prandium autem abſtemium, in quo nihil vini potatur, caninum dicitur: quoniam canis vino caret) In quibus nullus vini vſus eſt: alio nomine νηφάλια dicta: quibus opponũtur οἰνόσπονδα. Item in Prouerb. ἄοινος μέθη, temulentia citra vinum.

C. Δύσοινος. Poll. lib. 6, cap. 3, de deriuatis ab οἶνος, Δύσοινος, καὶ οἰνόφλυξ καὶ οἰνοφλυγία, οἰνοφλυγεῖν, καὶ οἰνοκάχλη. vbi incertum pro vinoſóne & temulento accipiat, ſicut ſequentia, an alia ſignificatione. Si de agro aut regione aliqua diceretur, δύσοινος ſignificaret, Vbi malũ vinum naſcitur. Vel, Parum ferax vini.

C. Ἔξοινος, Qui vineum ſaporem perdidit. Hieron. in c. 10 Oſeæ, Pro vite frõdoſa Aquila interpretatus eſt ἔνυδρον, quam nos aquoſam, vel ἔξοινον poſſumus dicere, eo quòd vini perdat ſaporem. ‖ Aliâs ἔξοινος ſignif. Vino expletus, Ebrius. μεθύων, vt Suid. exp. in his locis à ſe citatis, ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου διακοπτόμενος. Polyb. ἔξοινοι γεγονότες καὶ κατὰ σκηνὰς ἐῤῥιμμένοι πάντες. quod Ouid. dicit, — ſomno vinóque ſepulti. Sic apud Athen. lib. 14, initio, quidam qui dixerat, ἔξοινος οὐκ εἰμὶ λέγων, exemplum hoc ex Alexide affert, Ἔξοινος ἐποίει ταῦτα, Ebrius, Potus. ſeu Quum perpotaſſet. Idem Athen. lib. 1, ex Dione de Ægyptiis ſuum κρίθινον οἶνον potantibus, οὕτως ἥδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὡς καὶ ᾄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ὅσα τοὺς ἐξοίνους γενομένους. Poll. lib. 6, cap. 3, de deriuatis ab οἶνος, ſcribit dici quidem ἔξοινος, ſed non ἐξοίνως, nec ἐξοινία.

C. Εὔοινος, Bonum vinum ferens. vel, Vino abundans, Vini ferax. Athen. lib. 13 ex Hermeſian. eleg. Λέσβον ἐς εὔοινον. Sic ἄμπελοι εὔοινοι, apud Poll. lib. 6, cap. 3. VNDE Εὐοινία, ας, ἡ, Vini abundantia & bonitas. vel, Annus vini bonitate & copia inſignis. ET Εὐοινέω, Vino abũdo. vel Vinum bonum fero. vt εὐοινοῦσαι ἄμπελοι, eædem quæ εὔοινοι.

C. Ἡδύοινος, Suaue & iucundum vinum ferẽs. vt ἡδύοινοι ἄμπελοι, Xen. apud Poll. l. 6, c. 3. Et ἡδυοινότερος καρπὸς, fructus efficiẽs vini dulcioris, Theophr. De cauſ. pl. lib. 3, c. 10.

C. Κάτοινος, Vinoſus, Vinolentus. ſeu Ebrius, Vino obrutus. Exemplum habes in Οἰστρέω.

C. Πάροινος, Vinolentus, Temulentus, Ebrius. vt ἄνθρωπος πάροινος apud Athen. lib. 10, ex Antiphane. vbi reddere etiam poſſis Vinoſus. Item πάροινος ὄρχησις apud eundem, lib. 14. Et Plut. De loquacit. & Symp. 8, de philoſophis loquens, θελγόμενοι τὴν μέθην, λέγουσιν εἶναι λήρησιν πάροινον. Fortaſſe tamen aliquis ὄρχησιν πάροινον & λήρησιν πάροινον ſimpliciter accipere malit pro ea quæ παρ' οἶνον fit, id eſt inter ſcyphos. Sed amplius aliquid etiam ſignificare apparebit ex ſequentibus. Πάροινος eſt etiam cognomentum meretricis cuiuſdam apud Athen. lib. 13. VNDE Παροίνως, Temulenté. vel More eorum qui ex vinolentia laſciuiunt. Poll. AT VERO Παροίνιος, non ſolùm Temulentus, ſeu Petulans ex temulentia, ſed & Qui fit ſeu dicitur inter pocula, ad verbũ, Inter vinũ, ſeu inter vina, vt loquitur Horatius. Luc. De ſaltat. τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα. Sic Athen. lib. 14, ἦν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροίνιος. Itidẽ apud Heſych. ἀγγελίη, ὄρχησίς τις παροίνιος. quã Athen. loco citato ἀγγελικὴν vocat, niſi mẽdoſum ſit pro ἀγγελίη. Rurſũ Luc. in Salut. err. μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς λόγους ἤδη παροινίους τετραμμένοι. quale inter alia eſſe dicit, Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς. Et παροίνια ᾄσματα apud Poll. l. 6, c. 19. (pro quo perperã in v. l. παροινήια) Cantilenæ quæ inter ſcyphos canuntur, vt παροίνιοι αὐλοὶ apud eundem lib. 4, c. 10, Tibiæ quæ παρ' οἶνον inflantur, id eſt inter pocula. οἱ δὲ παροίνιοι, (inquit) σμικροὶ μὲν, ἴσοι δ' ἄμφω. τὴν γὰρ ἰσότητα συμποσίῳ πρέπειν. In altera ſignif. Ariſtoph. Acharn. Οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται Συγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ, poſt vinum petulans & iniurioſus, μέθυσος καὶ ὑβριστής, vt ſchol. exp. itidémque Suidas, apud quem & hoc exemplum legitur, Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος καὶ παροίνιος. εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν ἀγαθῶν, ἐνήλατ', ἐσκίρτα, ἀπεπόρδει, κατεγέλα. Quorum verborum aliqua ſumpta ſunt ex Ariſtoph. Veſp. ſed παροίνιος ibi non habetur. ET Παροινικὸς, οῦ, ὁ, idem cum παροίνιος, Temulentus & petulans. Ariſtoph. Veſp. ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν, Καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος, præ cæteris inebriabatur & petulans erat. ET Παροινία, ας, ἡ, Ebrietas. vel Petulantia quæ ebrietatem comitatur. vel (vt Hermog. apud Xenophontem in Sympoſio pag. 520, exp.) τὸ τοίνυν παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν. Heſychio eſt ἡ ἐκ τοῦ οἴνου ὕβρις. Bud. pagina 77 interpr. Super menſam & vinum petulantia, proferens locum quendam ex Demoſth. quem ibi vide. Idem, pagina 1075, Παροινία autem eſt contumelia vel iniuria vel petulantia in ebrietate admiſſa: ipſaque contumelia & probra ſic petulãter admiſſa, πεπαρῳνημένα vel ἐμπεπαρῳνημένα vocantur. & homo ἐμπεπαρῳνημένος dicitur qui iniuriam ſeu contumeliam ſuper conuiuium paſſus eſt. Athen. libro 10, ex Amphide, εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον ... παροινίας

παροινίαν. Plut. in conſolat. ad Apollon. ὥσπερ ἀπεφοίτησε τοῦ θνητοῦ βίου, καθάπερ ἐκ τοῦ συμποσίου, πρὶν εἰς τινα παροινίαν ἐμπεσεῖν τὴν τῷ μακρῷ γήρᾳ παρεπομένην. Herodian. libro 5, τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων. vbi Polit. vertit, Iis quæ grauia olim honeſtáque cenſebantur, per omnem contumeliam ac temulentiam debacchantibus. Et libro 1, εἰς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ παροινίας προεχώρησεν, eo vecordiæ petulantiæque proceſſit. Apud Arrian. autem lib. 4, de cæde Cliti, ἐν ὕβρει δὲ παροινίᾳ, Budæus vertit, In ea temulenta iactatione. VNDE Παροινιάσαι apud Heſychium, ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι. quo ſenſu paulo pòſt παροινῆσαι. A | B

AT Παροινῶν in vulg. lex. exponitur Conuitium, Temere ac ſtultè dictum velut inter pocula. A Παροινία eſt etiam VERB. Παροινέω, ῶ, Ex ebrietate dico agóue quæ dedecent. vel (vt Bud. interpr.) Pecco per vinolentiam, Per vinolentiam laſciuio. Ariſtot. in Probl. διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον. Idē, ὁ δὲ ἀκροθώραξ κρίνει τε καὶ διὰ τὸ τὸν οἶνον κακῶς κρίνει, ὥστε παροινεῖ. Aliud ex eodem exemplum habes in ἀκροθώραξ, vbi παροινοῦσιν Camer. interpretatur Debacchantur. Athen. de Demoſthene, Ἀριστάρχου γοῦν τινος ἐρασθεὶς μειρακίου, καὶ δι' αὐτὸ παροινήσας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Plutarchus in Alcibiade, περὶ ὧν ἔπαιζε Λακεδαιμονίους ὑβρίζοντας, πρὸς τοὺς τετταράκοντα παροινοῦντας. Idem copulauit παροινεῖν & ἐκβακχεύεσθαι in lib. De def. orac. ἀλλὰ νῦν μὲν ἧττον οἱ αὐτοὶ, νῦν δὲ μᾶλλον ἐκβακχεύονται καὶ παροινοῦσιν. vbi Turn. vertit, Iidem modò remiſſius, modò vehementius vel ad bacchationem incitantur vel ad temulentiam impelluntur. Paſſ. παροινοῦμαι, vt παροινουμένη γυνὴ, Demoſth. Mulier in conuiuio contumeliam paſſa. Et παροινούμενος, à temulento malè acceptus. In epiſtola Diogenis, πεπαρῴνηται ἡ σοφία, A temulētis philoſophi pulſantur. ſeu A temulentis pulſata eſt & ſugillata, Bud. Item Luc. ἱκανὰ σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς, ſatis in nos debacchatus es. vt Cic. De perf. orat. Furere inter ſanos & quaſi inter ſobrios bacchari vinolentus videtur. Item Phalar. παροινούμενος εἰς τὸ σῶμα ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν. VNDE Παροίνημα, ατος, τὸ, Iniuria ſeu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur. Sed παροίνημα dicitur & is qui iniuria ſeu contumelia à vinolento afficitur. Plutarchus in libro, πότερον Ἀθηναῖοι κατὰ πόλ. ἢ κατὰ σοφ. ἔνδοξ. de Phocione Byzantiis auxilium ferente, ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνυβρίσματά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων. BICOMP. Ἐμπαροινέω, Temulentus iniuriam ſeu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. verba Iunonis ob Ganymedem deſpectæ & ægrè ferentis. Et in paſſ. ἐμπεπαρῴνηται, pro ἐνύβρισται, ἐνασέλγηται, per vinum & petulantiam iniuria & probro affecta eſt. Bud. pag. 77. Vide & παροινία paulo antè. Metaph. autem Ioſeph. ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι, vt Suid. exp. Horat. de rebus etiam inanimatis, Qua parte debacchentur ignes. D | E | F

Πολύοινος, Multum vini habens, Vino abundans. vt πολυοινότατον χωρίον, Poll. ex Thuc. VNDE Πολυοινία, ας, ἡ, Vini copia, Multum vini. Plato De leg.

Φίλοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vini amans, Vini cupidus. in malam plerunque partem pro Vinoſus, Bibax. Ariſtot. Rhet. 1, οὐδεὶς γὰρ φίλοινος ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ. Plut. Sympoſ. 3, περιττότατα γηρῶσιν οἱ φίλοινοι. Athen. lib. 10, φίλοινος δὲ ἦν ὁ θεὸς οἴνου ἐπιμος· φιλοπότης δὲ, ὁ περὶ πότους φιλοκωθωνιστὴς δὲ, ὁ μέχρι μέθης. VNDE Φιλοινία, ας, ἡ, Amor vini, Bibacitas. Poll. lib. 6, cap. 3. G

Οἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vinoſus, Vinaceus. Vinum reſipiēs vel redolens. Sic Vinoſus ſapor & Vinoſus ſuccus dicit Plinius. Plut. Sympoſ. 3, καὶ τῶν ἄλλων δὲ καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι μᾶλλον ὡς ψυκτικοῖς χρώμενος τοῖς ἰαῖς ὁρῶμεν, ὥσπερ ῥοαῖς καὶ μήλοις. Plin. dicit Fructus vinoſum ſuccum habentes. Alex. Aphr. αὐτὸ τὸ οἰνῶδες καὶ θρέψιμον, pars illa vinacea & alimento idonea. H

Οἰνηρός, οῦ, ὁ, idem. vel Vinarius. vt οἰνηρὸν ἀγγεῖον, Vas vinarium, ſicut μελιτηρὸν, mellarium. Notandum autem eiuſmodi οἰνηρὸν ἀγγεῖον ſignificare non ſolùm vas in quo vinum aſſeruatur, ſed etiam quod vinum reſipit redolet, quod aſſeruatum in eo fuerat, ſicut μελιτηρὸν & ἰχθυηρὸν, & huiuſmodi alia. Athen. lib. 10, οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Cratinus apud eundem, libro 11, καὶ πάλιν πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον, Κ' οὐδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κιχήσεται, oxybaphum vinarium. qui locus à Poll. quoque citatur. ſic κρωσσοὶ οἰνηροὶ, cululli vel vrcei vinarii. Poll. lib. 6, capite 3, ex Æſchylo, μήτε κρωσσοὺς μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς λιπεῖν ἀφνειοῖσι δόμοισι, nec vrceos vinarios nec hydrias. Et οἰνηρὰ μέτρα, menſuræ vinariæ, quibus vinum dimetiuntur. Ariſtot. Ethic. 5, capite 7, οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et οἰνηρὰ ὑγρότης, vinaceus humor. Pollux libro 6, capite 3, ex Anacreonte citat etiam οἰνηρὸς θεράπων. quod tamen non exp. dubiúmque eſt ſignificétne ſeruum qui vina curet vel miniſtret, an vinoſum. ‖Οἰνηρὰ in vulgatis lexicis exponitur etiam Pampini, Frondes vitis. quæ potius οἴναρα.

Οἴνινος, η, ὁ, Vineus, Ex vino factus. Athenæus libro 7 ex Archeſtrato, μηδ' ὕδατος πηγὴν, μήτ' οἴνινον ὄξος συμμίξης.

Οἰνόεις, εντος, ὁ, Vinoſus. idem cum οἰνηρός. A cuius fœmino genere οἰνόεσσα per cōtractionem DEDVCTVM Οἰνοῦττα, mutato σσ in ττ more Attico: ſicut μελιτοῦττα ex μελιτόεσσα, & ſimilia alia. Eſt autē οἰνοῦττα, Maza vino ſubacta, vel Placenta ex vino & melle confecta. annotat enim Ariſtoph. ſchol. in Plutum, οἰνοῦτταν vocari τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μᾶζαν: vel (vt alii exponunt) εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γιγνόμενον. Polluci quoque libro 6, capite 3, οἰνοῦττα eſt μᾶζα οἴνῳ δεδευμένη, vino madefacta. Ariſtoph. Pluto, οἰνοῦτταν, μέλι, ἰσχάδας. ‖Οἰνοῦττα eſt etiam herbæ nomen, qua guſtata corui & canes inebriantur. Athen. libro 10 ex Ariſtot. lib. quem περὶ μέθης inſcripſit, μεθύσκονται δὲ κἂν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ὕες μὲν, σταφυλῆς στεμφύλων χορτασθέντες, καὶ τὸ τῶν κοράκων καὶ κυνῶν γένος, τὴν οἰνοῦτταν καλουμένην φαγόντα βοτάνην. C | D

Ipſum ETIAM Οἰνοῦσα, quod communis linguæ eſt, vſurpatur. ſic enim apud Heſych. οἰνοῦσα, μᾶζα οἴνῳ πεφυραμένη, ἢ ἡ διακονοῦσα τοῖς συμποσίοις. Sed perperam apud eum οἰνοῦσα ſcribitur vno σ, ſicut & οἰνοῦτα apud Suidam vno τ. Quum verò hoc οἰνοῦττα ſiue οἰνόεσσα ſua natura adiectiuum ſit, ſubaudiri poteſt vel μᾶζα, vel aliquid ſimile. ‖Sunt & Œnuſſæ inſulæ apud Plin. Apud Steph. Οἰνοῦσαι. VNDE Οἰνουσαῖος ET Οἰνούσιος, Ex iis inſulis oriundus.

Οἰνών, ῶνος, ὁ, Cella vinaria, Columellæ. Poll. libro 6, cap. 2, τὰς δὲ ἀποθήκας τοῦ οἴνου, Ξενοφῶν μὲν οἰνῶνας εἴρηκεν, Εὔπολις δὲ πιθῶνας. Xenoph. Hell. 6, μεγαλοπρεπεῖς δὲ οἰκήσεις καὶ οἰνῶνας κατεσκευασμένους ἔχουσαν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Vtitur & Athen. lib. 11.

Οἰνίσκος, ου, ὁ, ET Οἰνάριον, ου, τὸ, Villum. Eubulus apud Athen. lib. 1, Ὁ Λευκάδιος πάρεστι καὶ Μιλήσιος οἰνίσκος. Alexis ibidem paulo antè, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος & γαργαλίζει. Poliochus apud eundem, libro 2, Θλασή τ' αὖ ἐλαία, καὶ πιεῖν οἰνάριον. Et libro 3 ex Apollodoro, τὸ οἰνάριον ἦν ὀξὺ καὶ πονηρόν. Item Lucill. lib. 2 Epigr. Ἐς βραχὺ σπαρείου κέρμα καὶ οἰναρίου, ob exiguam pecuniolam pro emendo tritico & vino. ‖Galen. apud Hipp. οἰναρέῳ exp. ἀμπέλου.

Οἰνόω, ῶ, Vinum facio, In vinum verto. Et Paſſ. οἰνοῦμαι, In vinum mutor, Vinum fio. Nonn. Νάματος οἰνωθέντος, aquæ in vinum conuerſæ. ‖Aliàs Οἰνόω ſignif. etiā Inebrio, μεθύσκω, vt Suidas exponit. Et Οἰνοῦσθαι dicitur homo aliquis quum vino expletur, ſeu inebriatur. Odyſſ. π. & τ, Μή πως οἰνωθέντες ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν Ἀλλήλους τρώσητε. Ariſtot. Rhet. 2, ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάκεινται οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως. Plutarch. Sympoſ. 4, μάλιστα μὲν πίνειν καὶ οἰνοῦσθαι παρακαλέσαντες ἀλλήλους. Sed minus eſſe οἰνωμένον quàm μεθύοντα apparet ex Zenonis verbis apud Diogen. Laert. οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σοφόν φασιν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. vbi Budæus vertit Vino impleri. Sunt igitur Zenoni οἰνωμένοι qui Ariſtoteli ἀκροθώρακες, Appoti, Bene poti, & Qui inebriari iam incipiunt. In hoc tamen loco Ariſtotelis Ethic. 7, vbi dicit τὸν καθεύδοντα καὶ μαινόμενον καὶ οἰνωμένον, præditum quidem eſſe ἕξει, ſed ea non vti, οἰνωμένος accipitur potius pro eo qui iam prorſus ebrius eſt: ſicut Euſtath. quoque οἰνοῦσθαι apud Homerum, exponit μεθύσκεσθαι. Itidémque

οἰνωθέντες ex Gal.lib.1 ad Glauc.affertur pro Inebriati. Et A
οἰνωμένοι, Temulenti, Ebrii.

Οἴνωσις,εως,ἡ, Bene potum esse, ſeu Appotum esse, Incipere inebriari. minus quàm *μέθη* quo significatur Ebrietas. Sunt qui interpr. Vinositas. Vinosus tamen signif. potius Vini cupidus, *φίλοινος*. Plut. De loquacit. quum citasset hos Homeri versus ex Od.ξ, de vino, *ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον*, ſcribit videri ibi poetam exprimere differentiam inter *οἴνωσιν* & *μέθην* quæ à philoſophis inueſtigatur: *οἰνώσεως μὲν, ᾠδὴν, μέθης δὲ, φλυαρίαν*. Et mox, *ἀλλ' ἡ μωρολογία μέθην ποιεῖ τὴν οἴνωσιν*. nam *μέθη* eſt *λῆρησις πάροινος*. Idem Plut. initio lib. 3 Symp. citatis iiſdē Homeri verſibus ſubiūgit, *οἰνώσεως ἐνταῦθα τῷ ποιητοῦ καὶ μέθης (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) διαφορὰν ὑποδεικνύντος. ᾠδὴ μὲν γὰρ καὶ γέλως καὶ ὄρχησις οἰνωμένοις μετρίως ἔπεισι· τὸ δὲ λαλεῖν καὶ λέγειν ἃ βέλτιον ἦν σιωπᾶν, παροινίας ἤδη καὶ μέθης ἔργον ἐστί.* Similiter Zeno dicit hominem ſapiētem debere quidem *οἰνοῦσθαι* ſed non *μεθύσκεσθαι*. B

C. Διοινοῦσθαι, Vino imbui, Inebriari. vnde *διοινωμένος* apud Poll. In v.l. ponitur etiam ACTIV. *Διοινόω*, Vino refercio. C

C. ΚΑΤοινοῦσθαι, idem. quaſi à VERBO *Κατοινόω*, Inebrio. cuius tamen nulla afferuntur exempla. Vnde *κατοινωμένος*, quod ex Plat. citat Poll. lib.6, cap.3. Ex eodem Platone Bud. affert *κατῳνωμένος*, Vino obrutus: dicens ſimile in eo particip. augmentum eſſe ei quod eſt in *πεπαρῴνηται* à *παροινέω*.

Οἰνίζω, Vinoſum ſaporem refero, Vinum reſipio, Vinum redoleo. Quo signif. Dioſc. vſurpauit hoc verbum, apud quem ſimilia alia frequenti in vſu ſunt, vt *κυανίζειν*, *χλωρίζειν*. ‖Οἰνίζω Suidæ eſt etiam *οἶνον ἀγοράζω*, Vinum emo. quod tamen *οἰνίζομαι* potius dicitur. nam *οἰνίζεσθαι* ab Homero accipitur pro *οἶνον πορίζεσθαι*. ſicut idem Suid. *οἰνισάμενοι* exp. *οἶνον ἀγοράσαντες*. & Poll. quoque *οἰνίζεσθαι* poetis dici ſcribit *ἐπὶ τῶν τὸν οἶνον ὠνουμένων*, nullam *τοῦ οἰνίζειν* mentionem faciens. Il.η, circa finem, *ἠγίνεον μέθυ χίλια μέτρα. Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο*, vinum emebāt, *οἶνον ὠνοῦντο*. Dicit autem quoſdā *οἰνίσασθαι χαλκῷ*, quoſdam *σιδήρῳ*, hoc eſt ære & ferro, emiſſe vinum, ſeu permutaſſe æs & ferrum vino: nimirum alios æs, alios ferrum vino permutaſſe. Et Il.θ, itidem circa finem, Hector ad milites Troianos, *Ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας καὶ ἴφια μῆλα Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε.* D E

Οἰνίζειν Heſych. *κατὰ γλῶσσαν* ſcribit signif. *μονάζειν*. Sic idem *οἰνῶτα* exp. *μονήρη*, à VERBO *Οἰνάω*, Solitariam vitam dego, Solitarius ago.

Οἰνιστήρια, Sacrificium quoddam quo ephebi comam poſituri libabant Herculi. Euſtath. pagina 907, *οἰνιστήρια, σπονδή τις οὕτω λεγομένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρεσθαι.* Vbi tamen non *οἰνιστήρια* ſcribitur, SED *Οἰνιαστήρια*. Οἰνιστήρια verò ſcribendum eſſe, ex Heſychio patet, apud quem ſic, *Ἀθήνησιν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου καὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πίνειν. ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια.* Poll. paulo aliter libro 3, *ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων οἴνου ἐπίδοσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο.* Pamphilus autem apud Athen. libro 11, *οἰνιστηρίαν* accipit pro poculo capaci, vino repleto, quo Herculi libabant, & cœtui potum præbebant qui ex ephebis excedentes ponebant pendulas comas. Verba eius hæc ſunt, *οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν, εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον, πληρώσαντες οἴνου, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσι διδόασι πιεῖν.* Vbi vulg. editiones HABENT Οἰνιστηρία, nō Οἰνιστηρία. ſed & apud Pollucem *οἰνιστήρια* ſcribitur, videlicet per η in antepenultima. Apud eundem Pollucē legitur ETIAM *Οἰνίστρια*, de eadem re, diuerſis tamen verbis ab iis quæ paulo antè ex eo citaui. libro 6, capite 3, de deriuatis ab *οἶνος*, *Ἡ δὲ οἰνίστρια, οἴνου δόσις ὑπὲρ τῶν παίδων ἐν τοῖς φράτορσιν*, Vini donatio nomine puerorum qui in phratrias cooptabantur. Pro quo reponunt alii *οἰνιστήρια*, mutato etiam accentu, qui apud Euſtath. & Heſych. & eundem Poll. in antepenultima collocatus eſt, quū apud Athenæum *οἰνιστηρία* legatur. F G H

Οἰνόομαι, Poto vinum. *οἰνοῦσθαι* Erot. apud Hippocr. exponit *πίνειν*.

Οἰνάς, άδος, ἡ, Columba ſylueſtris, dicta à colore vuis maturatis ſimili. Gaza interpretatur Vinago. Euſtathius pagina 1712, *ἱστορεῖται δὲ ζωϊκῶς ὅτι περιστερῶν εἴδη πέντε· οἰνὰς, μείζων περιστερᾶς, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα· φάψ, μέση περιστερᾶς καὶ οἰνάδος· φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ σποδιὸν καὶ τρυγών, πάντων ἐλάττων, ἧς χρῶμα τεφρόν.* Vide plura apud Athen. libro 10 in *Φάσσα*, & apud Ariſtotelem, Hiſtor. animal. libro 9, capite 13. Ion apud Athenæum libro 10, *Ἐξ οὗ βοβυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον Πηρὸν ἀναθορεῖν θάλεσα ἐπλήξατο τύχη.* Apud Poll. reperitur ETIAM *Οἰνίας* de eadem aue: libro 6, capite 3, vbi deriuata ab *οἶνος* recēſet, *οἰνίας δὲ καὶ οἰνὰς, ἡ ἀγρία περιστερά*. vbi ſicut *οἰνὰς* perperam ſcribitur pro *οἰνὰς*, vt habetur tum apud Heſychium & Euſtath. tum Athen. & Ariſtotelem, ita *οἰνιὰς* pro *οἰνίας* reponendum exiſtimo. Apud Heſych. verò legitur ETIAM Οἰνιάς, *εἶδος κόρακος*. pro quo itidem repoſuerim *οἰνάς*. Nec obſtat quod corui genus eſſe dicit. nam & de *οἰνὰς* ait, *γένος κόρακος· οἱ δὲ ἀγρίαν περιστεράν*. ‖Οἰνὰς Xenophonti in Cyneg. eſt etiam canis nomen.

Deriuata quædam quorum significatio remotior.

Οἴνη, ης, ἡ, Vitis. *ἡ οἰνομήτωρ ἄμπελος*, vt poeta quidam apud Athen. appellat. Hecatæus apud Athen. initio libri 2, *τούτου δ' Οἰνεὺς ἐγένετο, κληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀμπέλων. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες οἴνας ἐκάλουν τὰς ἀμπέλους.* Vtitur hoc vocabulo Heſiod. libro 2 Ergων, verſu 567, *Τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν*. Et paulo pòſt, *τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων*. vbi Procl. exponit, *οὐκέτι καιρὸς τομῆς ἀμπέλων καὶ σκαφῆς*. nam tunc propter æſtum quo tellus inareſcit, *σκάπτειν οὐκ ἐπιτήδειον*. Idem Heſiod. in Aſp. *Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.* ‖Οἴνας Ionica lingua vocat *τοὺς κύβους*, vt Suid. annotat, hoc prouerbium citans, *ἢ τρεῖς ἓξ ἢ τρεῖς οἴνας*. Sic in *Κύβος* ſuprà ex Euſtath. attuli, *ἢ τρεῖς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους*. vbi *κύβον* accipit non pro ipſa teſſera quæ iacitur, ſed pro vnione ſeu puncto teſſeræ ab vno latere impreſſo. Vide & Heſychium. ‖Οἴνη apud Stephanum vrbs Argiua. VNDE *Οἰναῖος*, gentile nomē, Qui ex Œna ortus eſt. Apud Heſychium vide prouerb. *οἱ Οἰναῖοι τὴν χαράδραν*. Ab Oro hæc Οἴνη VOCATVR *Οἰνών*. Cuius gentile EST *Οἰνωάτης*. Et fœm. *Οἰνωάτις*. vt *Οἰνωάτις Ἄρτεμις*, inquit Steph. *ἡ ἐν Οἰνῶνι τῆς Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Προίτου*. De qua Euripid. in Herc. fur. *θηροφόνον θεὰν Οἰνωάτιν ἀγάλλει.* Apud eundem Steph. eſt ETIAM *Οἰνόη*: cuius gentile *Οἰναῖος*.

C. Οἰνόπεδον & *Οἰνόφυτον* huc quoque referri poſſunt, vt Euſtathio etiam videtur. eſt enim *οἰνόφυτον* idem cum *ἀμπελόφυτον*. De eis tamen inter compoſita ab *οἶνος* dictum fuit.

C. Οἰνάνθη, ſiue *Οἰνάνθα*, ης, ἡ, Flos vitis: ſeu Vua germinās. Heſychio *ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου*: Suidæ, *ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου*: Ammonio, *ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις*: ſcholiaſtæ Ariſtophanis, *ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς*: quo ſenſu exp. in Auibus, *τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατεσθίοντες*. Sic apud Eurip. accipit, *Οἴνανθ' ἃ καθημέριον στάζει*. Et, *τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν*. Idē ſchol. *οἰνάνθην* exp. *τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῆς ἀμπέλου*, in hoc loco Ranarum, *Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, Βότρυος ἕλικα παυσίπονον*. afferens itidem ex Euripid. Hypſipyle, *οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν*. Theophr. De cauſ. pl. lib.3, cap.19, *ὅσα καρπὸν ἔχει, τούτων ἐπικνίζειν τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις*, quum vua floret, vt Gaza interpretatur. Et mox, *ἐπὶ ταῖς οἰνάνθαις αὔξει τὸν βότρυν*. Sed maior pars *οἰνάνθην* dicit eſſe florem labruſcæ ſeu vitis agreſtis. vel Vuas ex labruſca pullulantes. Dioſc. lib.5, cap.2, *ἄμπελος ἀγρία διττή. ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οὐ τελεσφορεῖ τὴν σταφυλὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἀγεῖ τὴν λεγομένην οἰνάνθην.* Et capite 5, *οἰνάνθη καλεῖται ὁ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς, ὅταν ἀνθῇ*. Plin. lib. 12, capite 28. Eodem & œnanthe pertinet. Eſt autem vitis labruſcæ vua. Colligitur quum floret, id eſt quum optimè olet. Itidem Ruell. apud Dioſc. lib.1, capite 67, *οἰνάνθην τὴν ἐκ σταφυλῆς* vertit, OEnanthen è labruſca. [illegible] labruſcæ vitis florem: in compoſitione olei œnanthini, quod

Plin. quoque de œnanthe fieri ſcribit. Similiter & Gaza οἰνάνθης βοσρύχια vertit Racemuli labruſcæ virentis, apud Ariſtotel. Hiſtor. animal. lib. 5, cap. 18, de ouo polypi, ὅμοιον βοσρυχίοις οἰνάνθης καὶ λεύκης καρπῷ. Plin. lib. 9, capite 51, itidem de polypis, Hyeme coeunt, pariunt vere oua tortili vibrata pampino. Sed & ex Gal. libro 8 τῶν κατὰ τόπους affertur, οἰνάνθη, τὸ τῶν ἀγρίων ἀμπέλων ἐκβλάστημα σὺν τοῖς ἄνθεσιν, ἐξ οὗ ταῖς ἡμέραις ἡ σαφυλὴ γίνεται. ‖Polluci libro 6, capite 30, οἰνάνθαι, αἱ ἄμπελοι.

‖Οἰνάνθη eſt etiam herbæ nomen de qua vide Dioſcor. libro 3, capite 135, & Theophraſt. Hiſtor. pl. libro 6, cap. 7, vbi dicit eam habere ἄνθος βοτρυῶδες καὶ λευκόν. Plin. libro 21, cap. 11, & ipſe œnanthen appellat: ſcribens, odorem eundem ei eſſe qui germinantibus vuis, atque inde nomen. ‖Οἰνάνθη eſt etiam auis nomen apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, c. 49. Vbi Gaza, OEnanthe, quaſi vitifloram dixeris.

VNDE Οἰνάνθινος, OEnanthinus, De œnanthe factus. vt οἰνάνθινον ἔλαιον, Dioſcor. libro 1, cap. 57, OEnanthinum oleum Plinio libro 23, capite 4. de quo idem libro 15, cap. 7, OEnanthinum fit de ipſa œnanthe, vt dictum eſt in vnguentis. Et οἰνάνθινον μύρον, Vnguentum œnanthinum. Et κηρωτὴ οἰνανθίνη Dioſcor. libro 1, capite 149, Ceratum œnanthinum. Et οἰνάνθινος οἶνος apud eundem libro 5, capite 33, Vinum œnanthinum, quod cóficitur ex flore τῆς ἀγρίας ἀμπέλου βρυώνης. Plin. libro 24, capite 16, Fit è labruſca, hoc eſt vite ſylueſtri, quod vocatur œnanthinum. Flores eius libris duabus in muſti cado macerati poſt triginta dies mutantur.

ET Οἰνανθίς, ίδος, ἡ, Flos vitis. ſeu Vua germinans. vide in Οἰνάρεος.

Οἴναριον, ου, τὸ, Folium vitis. Pampinus. licet Pampinus ſignificet potius frondem viteum, ſeu ramum vitis virentem. οἶνα Heſych. exp. τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.

Οἴναρον, ου, τὸ, idem. Theophr. Hiſt. pl. lib. 9, cap. 14, de pentaphyllo, ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὥσπερ οἴναρον, μικρὸν δὲ καὶ τὴν χροιὰν ὅμοιον. Idem De cauſ. pl. lib. 5, cap. 3, ἄμπελος διατηρεῖ τὸν καρπὸν ἄνευ οἰνάρων, vitis ſine foliis fructum ſeruat. Eodem lib. αἱ ἀποφυλλώσεις τῶν ἀμπέλων καὶ ἀποκλίσεις τῶν οἰνάρων τῶν μειζόνων. Item Xen. in OEcon. ἄμπελος περιπεταννύουσα τὰ οἴναρα. AT Οἴναρος, ου, ὁ, Vnedo, vt Gaza interpr. apud Theophr. Hiſt. pl. lib. 1, cap. 15.

VNDE Οἰνάρεος, ου, ὁ, Pampineus, Pampinaceus, Pāpinarius. (vt Ouid. Frondes pampineæ. Colum. Pampinarius palmes.) Athen. lib. 13, ex Ibyco, de tempore verno, αἵ τ' οἰνανθίδες αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἕρνεσιν οἰναρέοις θαλέθοισι. ET Οἰναρίζω, Pampino, Pampinos decerpo, Inutilia vitis folia demo. Ariſtoph. Pace, Οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον. id eſt ἀποφυλλίζειν, φυλλολογεῖν, pampinare. AT Οἰναρίς, Heſychio κληματίς. quo nomine quidam pampinarum palmitem accipiunt: & οἰναρίδες interpretantur, Pampini vitium, itidem vt οἴναρα. Galen. οἰναρίδων apud Hippocr. exp. ἀμπέλου κλημάτων. itidémque Erot. οἰναρίδας Atticè vocari ſcribit τὰ κλήματα τῶν ἀμπέλων, palmites.

Οἰνάς, άδος, ἡ, Locus vitibus conſitus, Vinea. οἰνόπεδον ſiue οἰνόφυτον. nam οἰνάδες Heſychio ſunt ἀμπελώδεις τόποι. Idem οἰνάδας ἀκτὰς dictas ſcribit pro οἰνομανίδας.

Οἴνωψ, Palus, Pedamentum vitis, Vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Heſych. οἴνωψ Dorica lingua dici ſcribit χάρακα ἢ τὴν ἄμπελον ἱστᾶσι. ‖Οἴνωψ nomen proprium viri apud Plin.

ΟΙΣ, οἶς, SIVE Ὄϊς, ὄϊος, Ouis: in fœm. genere: ſin in maſculino vſurpetur, arietem ſignificat. Diſſyllabi exempla primo loco ponam. Homer. Il. μ, de paſtore, πώεϊ ἔρχηνος οἰὸς χειμάζων. Od. φ, εἰσρέψας ἔνπεδον οἰός. Il. π, ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶυ διέρχεται ἀγρομενάων. Odyſſ. ξ, πόσα πώεα οἰῶν. Od. ο, μεμηκύντα παρ' οἴεσιν ἢ ἐς βοεσιν. Vtitur & Sophocles infrà in Οἰοπόκος. Theocritus, φοινικέω οἰὸς ἀώτῳ. Xenoph. ... πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν, ouem ad dominum dixiſſe. Item, οἶς θύουσι, oues mactant & immolant. Maſcul. autem genere Ariſtoteles De generatione animaliū lib. 4, c. 3, τὸν οἶν dixit Arietem, τὸν κριόν. ... κηρυττόντι, ... cornibus ferienti. Triſyllabum autem ὄϊν, Ionicum eſſe, teſtatur ipſe etiam Ariſtoph. in Pace: οἶν verò & οἶς, aliiq; caſus diſſyllabi Attica ſunt, vt Heſych. & alii teſtantur. Il. ο, Τοῖσι δ' ὄϊς ... ἐν κλισίῃ ἱέρευε. Eodem lib. ὄϊν ἀργύφεον ὦπις Ἀχιλλεὺς σφάξ. Il. δ, ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Il. ψ, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. Heſiod. Erg. 2, Ἠ μὲν ὄϊς τίκτειν. Quo accuſatiuo vtitur Plutarchus in Hellen. πρὸς τὸ τοῦ Ἀγλαύρου τέμενος τὰς ὄϊς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι. Et ex Xenoph. ἄγριοι ὄϊες, oues agreſtes. Hippocr. οἰὸς στόμα, quod Erot. exp. χείλη προβάτου.

C. Οἰοπόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lanam ouillam habens. Soph. OEd. Col. pag. 287, Οἰὸς νεαρᾶς οἰοπόκῳ μαλλῷ λαβών.

C. Οἰοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oues deuorans. vt οἰοφάγῳ σιδήρῳ, inquit Heſych. Quaſi μηλοκτόνῳ, oues occidente.

C. Οἰοχίτων, Tunicam ouinā habens, ſeu ex lana ouina. Heſychio προβατοχίτων. vel etiam μονοχίτων, Vnicam tunicam habens, aut δίχα ἱματίου.

C. Οἴσπωνον, Excrementum ouis, Ouillum fimum, vt Plin. appellat. Pollux lib. 5, cap. 14, περὶ ἀφοδευμάτων loquens, τῶν προβάτων τὴν κόπρον, οἴσπωνον καλοῦσι.

C. Οἰσπάτη, ης, ἡ, Sordes ouium. ὁ τῶν προβάτων ῥύπος, vt Didymus apud Heſychium exponit. ipſe autem Heſych. generalius expl. ῥύπος. Suidæ οἰσπάτη, ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων, ſordes lanarum.

C. Οἰσπώτη, ης, ἡ, Vngula ouis. ὁπλὴ προβάτου, vt in meo lex. vet. exponitur, deriuatúrque ab οἶς & πατέω, verſo α in ω. Item Sordes ouium. vel Fimum ouillum. οἰὸς ῥύπος, ſeu τὸ τοῦ προβάτου διαχώρισμα, vt in eodem meo lexico veteri exponitur, prolato hoc Ariſtoph. loco, πρῶτον μὲν ἔχρη ὥσπερεὶ πόκον ἐκπλύνοντα τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἀποδῦσαι. Qui locus ex Lyſiſtrata deſumptus eſt: ſed paulo aliter in vulgata editione legitur, ita videlicet, πρῶτον μὲν ἐχρῆν ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ κλίνης ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς. ſed & his menda ſubſunt. Dion libro 46, in concione Caleni, exprobantis Ciceroni quòd fullonis eſſet filius & ſuccidas lanas ſordibus repurgaſſet, retrimētáque collegiſſet, καὶ γυμνὸς ἐν γυμνοῖς αὐξηθεὶς καὶ οἰσπώτας καὶ ὑσπελέθους καὶ σπατίλας συλλέγων, ſordes lanarum ſuccidarum & ſuccerdas. Vel etiam Fimū ouillum, Stercora ouilla. vbi tamen vulgata editio habet οἰσπότη quod & apud Etymologiſten legitur. ſed eſt aut οἰσπώτη aut οἰσπάτη ſcribendum.

Οἴσυπος, ου, ὁ, SIVE Οἰσύπη, Sordes ouium, vel Fimū ouillum, vt οἴσπωνον. Erot. in lex. Hippocr. οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου: ab οἶς deriuans. De maſculino autem οἴσυπος vide ex eodem in Οἰσυπηρός. Hippocr. καταχρηστικῶς dixit οἰσύπη αἰγός, pro τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα, vt idem Erotianus annotauit. pro quo Galenus habet οἴσπη. Heſychio tamen οἴσυπος eſt ὁ τῆς αἰγὸς ῥύπος. ‖Is qui De dialectis ſcripſit, annotat, Ionica lingua οἰσύπην dici non ſolùm τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου, ſed etiam τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον: quemadmodum & in lexico Herodoteo οἰσύπη exponitur ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια. ex quo Herodoto eadem ſignificatione Suid. citat οἴσπη. Erit igitur οἰσύπη, lana ſordida, vel lana ſuccida. Sed frequentius οἰσύπη dicuntur ſordes ſeu fimus ouillæ lanæ adhærens, præcipuè circa nates. ſeu Sordes quæ ouillæ lanæ ex fimo adhærent. Suidæ ὁ ῥύπος τῶν ἐρίων. vel etiam Pinguedo quæ ex iis ſordibus exprimitur. Dioſc. lib. 2, cap. 84, οἴσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. Plin. lib. 29, cap. 2, Quin ipſæ ſordes pecudum ſudórque feminum & alarum adhærentes lanis, (œſypum vocant) innumeros propè vſus habent. Et mox de probatiſſimo œſypo, Lana ab his partibus recenti concerpta, aut quibuſcunque ſordibus ſuccidis primùm collectis, ac lento igni in æneo vaſe ſubferuefactis & refrigeratis, pinguique quod ſupernatet, collecto in fictili vaſe, iterūque decocta priori materia: quæ pinguitudo vtraque frigida aqua lauatur. Ouid. Œſypa quid redolent, quanuis mittantur Athenis? Demptus ab immundæ vellere ſuccus ouis. Vbi neutro gen. vſus eſt, ſicut & Plin. loco citato, Probatiſſimum œſypū fit pluribus modis. Sed notandū, tam apud Græcos quàm Latinos ſcriptores, librariorū

vitio ſæpe pro οἴσυπος ſit e οἴσυπον legi ὕσσωπος ſiue ὕσσωπον. nã vtroque genere hæc vſurpãtur. vt apud Gal. l.11 De med.ſimpl. ἐν δὲ τῷ πάμφυλα ἔρια καὶ μικρὸν ἔχοντα τὸν ὕσσωπον, pro οἴσυπον. Ibidem perperam itidem περὶ ἐρίων ὑσσωπηρῶν pro οἰσυπηρῶν. Apud eundem lib.13 Meth. τὸ Ἀττικὸν ὕσσωπον, itidem mendoſe pro οἴσυπον. nam & Plin. lib.29, cap.2, meminit œſypi quod ex Atticorum ouiũ lanis colligitur, & Ouid. loco citato. Similiter apud Celſum, lib.5, cap.19, in cõpoſitione emplaſtri enneapharmaci, Medulla vel ceruina vel vitulina vel bubula, hyſſopo, butyro: perperam itidem pro Œſypo. Sic etiam Hermol.Barb. apud Plin. lib.29, c.6, pro, Vt omnia hyſſopo illinãtur, reſtituit OEſypo. Et paulo antè, Hyſopũ cum myrrha calidum penicillo illitum, idem reponit OEſypum ex vet. codice. Οἴσυπος (inquit Gorr.) propriè dicitur ouium ſordes, earum lanis adhæreſcẽs: deinde verò pro ipſa etiam lana adhuc ſordida & illota dici cœpit. Sordes autem ea ex ſudore feminũ & alarũ colligitur, adhærẽtq; lanis. quæ propterea quòd οἴσυπον habent, οἰσυπηραὶ, ῥυπαραὶ, & ab Hippocr. πινώεσαι ac πινώδεις appellantur. eſt enim πίνος idem quod ῥύπος. Latini ſordidas & ſuccidas vocant, quòd tales ſint quales vbi primùm ſuccisæ detonſæque ſunt. Dioſc. œſypum appellauit ſuccidarum lanarum pinguitudinem, eiúſque extrahendæ parãdæque rationem l.2 explicauit. Ex eo conficitur pharmacum à Paulo Æg. deſcriptũ lib.7, & ab Aetio lib.15, quod Græci aliàs οἴσυπον φάρμακον, aliàs οἴσυπον κηρωτὴν, aliàs οἴσυπον κηρωτοειδῆ, aliàs οἴσυπον ὑγρὸν nuncupant, eiuſdem prorſus cum ipſo œſypo facultatis. Hæc ille inter alia.

VNDE Οἰσυπηρὸς, ὁ, ἡ, OEſypum redolens, vel Sordidus ex œſypo. vt οἰσυπηρὰ ἔρια, de quibus dictum fuit paulo antè in οἴσυπος. Erot. in lex. Hippocr. οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τοῦ οἰσύπου. ἑκατέρως γὰρ λέγεται. Dioſc. lib.2, cap.84, de œſypo, λαβὼν ἔρια μαλακὰ οἰσυπηρὰ ἔκπλυνον, ἐρρουδισμένα θερμῷ ὕδατι, ἅμα ἐκθλίβων πᾶσαν ῥυπαρείαν. Et paulo pòſt, ἔστι δὲ βελτίων ἀσρυθὴς καὶ λεῖος, ὄζων ἐρίων οἰσυπηρῶν. Pro quo Plin. lib.29, c.2, Probatio autem, vt ſordium virus redoleat. Sicut verò pro οἴσυπος perperam alicubi ſcribi ὕσσωπος prædictum fuit, ita & ὑσσωπηρὸς pro οἰσυπηρὸς, vt tum in loco quodã Galeni in οἴσυπος citato, tum apud Alex. Trall. in cap. De podagra, ἔρια ὑσσωπηρὰ pro οἰσυπηρά. ET Οἰσυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum οἰσυπηρός. ET Οἰσυπὶς, ίδος, ἡ, idẽ cum οἴσυπος ſiue οἰσύπη. hoc eſt, Sordes ouium, & Lana ſordidã ſiue ſuccida. nam Galen. in Lex. Hippocr. οἰσυπίδας exp. προβάτου ῥύπον, ἤγουν ἔριον ῥυπαρόν. Apud eundem ibidẽ ſic legitur, οἰσυπίδες, προβάτου ῥύποι συνεστραμμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίου ῥυπαροῦ μαλίον. Quæ poſtrema vox mendoſa eſt, ac ſcribendum fortaſſe μαλλίον, forma dimin. à μαλλός. Apud Heſych. legitur ETIAM Οἰσύπιον, ἔριον ῥυπαρὸν προβάτων, ſordida ouium lana. At οἰσύπιρον apud eundem mendoſum eſſe puto pro οἰσυπηρόν.

Cæterùm pro Οἰσύπη vel Οἰσπάτη legitur ETIAM Οἴσπη. quod Ionicum eſſe videtur. nam οἴσπη pro ῥυπαρῶν προβάτων ἔρια Suid. affert ex Herodoto. quo ſenſu paulo antè ex lexico Herodoteo attuli οἰσύπη. Itidẽ Galen. in Lex. Hippocr. οἴσπη αἰγὸς, ὁ περὶ ταῖς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐγγινόμενος ἐν τῇ ἕδρᾳ ῥύπος, καὶ μάλιστα ὁ κατὰ τὴν ἕδραν συνιστάμενος ῥύπος. pro quo Erot. habet οἰσύπη αἰγὸς, vt ſuprà citaui. Itidẽ apud Heſ. οἴσπαι, προβάτων κόπροι, ῥύπος. Οἴα, ας, ἡ, Pellis ouilla. nam οἶαι Heſychio ſunt διφθέραι, μηλωταί. Apud Euſt. autem p.1818 ſcribitur tribus ſyllabis ὄϊαι, διφθέραι, μηλωταί: ac tunc erit à NOM. Ὄϊος, Ouillus. dicitúrque οἴα abſolutè, vt κυνέη, λεοντῆ, ἀρκτῆ, pro οἴα δορὰ, λεοντῆ δορά. ‖Οἶαι dicuntur etiam Vici, Pagi. Apollon. lib.2 Argon. φράζοντο γὰρ ἤδη ἀλωαὶ, ἠδ᾽ οἶαι, vbi ſchol. οἶαι δὲ, αἱ κῶμαι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νέμεσθαι. AT Οἴη ſcholiaſtæ Soph. eſt δῆμος τῆς Ἀττικῆς: VNDE Οἴηθεν, aduerb. loci: ET Οἰάτης, gentile, vt οἰνωάτης ab οἰνώη. In OEdipo Colon. pag.306, τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πλὼς Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ πώλοις ... Euſt. autem pag.1164, οἰάτιδος νομοῦ exp. τοῦ ὑπὸ προβάτων κατανεμομένου, appellatiuè non propriè hoc vocabulum accipiens. itidémque Heſych. in eodem loco οἰάτιδος ἐκ νομοῦ exponit, τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως, reiiciens eos qui δῆμον eſſe volunt, quoniam οὐκ ἐγγὺς κεῖται.

Cæterùm pro Οἴα reperitur ETIAM Ὄα, ſublato ι, ET Ὤα, mutato ο in ω, & ſuſcripto ι. Poll. lib.7, cap.13, ὄα δὲ καλεῖται καὶ ἡ τοῦ προβάτου δορὰ ἡ σὺν τοῖς ἐρίοις. Sic apud Heſych. ὄα, ἡ μηλωτὴ, (ὄϊς δὲ τὸ πρόβατον) καὶ ἡ σὺν τοῖς ἐρίοις δορά. ἡ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις, ὦα. Hæc de ὄα in hac ſignific. reperi, quod ab οἴα factum volunt, vt χόα à χοιά. De ὦα autem ſic apud Euſt. pag.1818, ex Ælio Dionyſ. ὦα, μηλωτὴ, διφθέρα. ὄϊς γὰρ τὸ πρόβατον. Ibidem ex alio gramm. ὄϊαι, διφθέραι, μηλωταί. οὗ ἐκτάσει καὶ συναιρέσει ὦαι. Ibidem ex Ariſtoph. grammat. μῆλα ὁ ποιητὴς καλεῖ τὰ καὶ τὰς αἶγας ... Μῆλ᾽ ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον. τὰ ἡμεῖς δὲ ... μηλωτὴν καλεῖν καὶ τὴν αἰγίαν δοράν. τὴν δὲ τῶν προβάτων ἔνιοι οἰΐαν. τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν τινὲς συναλοιφὴν ποιούμενοι, ὦαν ἐκάλεσαν. Hæc ibi grammaticus ille, huius vſus hoc exemplum adducens ex Hermippo, ὦ ἐγχαμάσθαι ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς, χλαῖναν ὦαν περιδεῖσθαι περὶ τὴν ὀσφύν. quæ Euſt. ex eodẽ citat etiã p.877. Sunt qui ὄαν ſiue ὦαν interpr. Rhenonem, vt Cæſar vocat, Veſtẽ pelliceam cum ſua lana & villis. Sed notandũ in manuſcriptis libris reperiri modò ὦα paroxytonws, modò ὦα, ac interdum ſubſcribi ι, interdum non: ſicut & apud ipſũ Euſt. qui ex Hom. Od. affert ὦα χρυσῆ. Eiuſmodi ouina pelle pudenda velabant in balneo mulieres, & viri etiam, ſi cum mulieribus lauarentur, vt Poll. docet lib.7, cap.14. ſed tunc addebatur epitheton λουτρίς, dicebatúrque ὦα λουτρίς: id quod alio nomine περίζωμα appellatur, Latinis Subligaculum, Subligar. Idem Poll. lib.10, cap.47, τὸ μέντοι δέρμα ᾧ ὑπεζώννυνται αἱ γυναῖκες λουόμεναι, ἢ οἱ λούοντες αὐτὰς, ὦαν λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν. quibus ſubiungit hunc locum, ex Theopompi fabula quæ Παῖδες inſcribitur, Τὴν δὲ περιζωσάμενος ὦαν λουτρίδα, κατάδεσμον ἥβης, περίπτασον. Et ex Pherecr. Ἰπνῶν, vbi τὰ τῆς παιδοτριβικῆς ἐργαλεῖα recenſet, Ἡ δὲ μὲν ὦαν λουομένῳ περιζώννυται. Quibus ſubiũgit Poll. οὕτω δὲ τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν, ἴσως ἀπὸ τῆς ὄϊος. ‖Ὄα, ſiue ὄα vel ὦα, dicitur etiam Fimbria veſtimenti, Limbus & ora veſtis. In lex. meo vet. ὄα ἀπὸ τοῦ οἴα γέγονεν ... οὐ καὶ τὸ ὦα, διὰ τῆς ω διφθόγγου. δηλοῖ δὲ, δῆμον Ἀττικῆς, καὶ τὸ χιτῶνος τὸ ἄκρον. Euſt. pag.1818, ἐκ δὲ τῶν οἴων καὶ ὄα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐπὶ τοῦ ἱματίου, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Paulo pòſt in anonymo lexico rhetorico annotat ſcribi ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως, ὀαὶ ἱματίων: ibique hoc afferri exemplum ex Ariſtoph. ὅτε τὰς ὀὰς ἐποίησαν. dictas autẽ eſſe has ὀὰς ab ὄϊς, quoniam οἱ παλαιοὶ καὶ ταύταις οἰὸς δέρμα προσέρραπτον ἵνα ἥκιστα τρίβοιντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων. Ibidẽ ex alio lexico rhetorico, ὦαι, ἔσχαται ἄκραι. Et apud Suid. ὦα, μηλωτὴ, διφθέρα καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος περὶ τὴν πέζαν. Et in meo lex. veteri, ὦα σημαίνει τὴν ἀνάκλασιν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου. in quo itidem ab ὄϊς deriuatum eſſe dicitur, quoniam οἱ ἀρχαῖοι προβάτων δέρματα ἐνέβαλον τοῖς τῶν ἱματίων κρασπέδοις. Sed & ſuperior veſtis ora, ſiue latius velut orificium cui collum inſeritur, ὦα ſiue ὄα dicitur: alio nomine βροχωτήρ. Apud Suidam, τὸ περιστόμιον ὦαν ἐκάλεσεν ὁ Δαβὶδ, ὃ καλοῦμεν περιτραχήλιον. οἱ ... στόμα ἐνδύματος εἰρήκασιν· οἱ δὲ τὴν ἀνάκλασιν τοῦ ἱματίου. Hæc autem verba exempli loco ſubiungit, ἐπὶ τὴν ὦαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ. Itidem apud Heſychium, ὦα τοῦ προβάτου, ἡ μηλωτή· ὦαι δὲ, τῶν ἱματίων. καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος, καὶ τὸ περιστόμιον τοῦ ἱματίου. Vtranque autem veſtimenti oram, & ſummam quæ collum cingit, ſeu cui collum immittitur, & imam, vocari ὦαν, ex Polluce manifeſtum eſt, qui ſic ait libro 7, capite 13, ὦα δὲ, τὸ ἐπιπτύγμα τοῦ χιτῶνος ἑκατέρωθεν. λῶμα δὲ, (niſi fortè reponendum hîc eſt λέγεται pro λῶμα) τὰ ἐν τοῦ ἱματίου ἑκατέρου μέρους, οὐχ ὅπου ἡ ὦα. τὴν δὲ ὦαν καὶ ὄαν λέγουσι. Hanc tamen veſtis aperturam ac velut oſculum cui caput inſeritur, nonnulli dictam volunt παρὰ τὸ ... In qua ſignificatione citatur ex Pſalm. & Exodi cap. ... ‖Heſychius ὦας exp. etiam τὰς κόμας. Sic idem etiam οἴας exponit κόμας, à NOM. Οἶα. VNDE Οἰάτης, Comatus, Crinitus. nam οἰάται idem exponit κομῆται. ſed notãdum apud eum ſcribi οἰάται aſpirate, & ſidem

οἷαι γὰρ αἱ κόμαι, niſi fortè pro κόμαι ſcribendum ſit κῶμαι, & pro κομήτης itidem κωμήτης, Paganus. nam οἷαι ſeu οἶαι apud Apoll. vſurpari pro κῶμαι, Vici, ſuprà ex ſchol. docui.

ALIAS Ὄα arboris etiam nomen eſt, quæ ET Ὄη ET Οἴη appellatur: Latinis Sorbus. Heſych. Ὄα, δένδρον κάρπιμον. καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ οὕτω καλεῖται ὄα. Suidas, ὄα, ἀκροδρύων εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερές. ὀπώρα ἡ ὄα. Theophr. De cauſ. pl. lib. 3, c. 1, ὄης καρπὸς, ſorbi fructus, id eſt Sorbum. Et Hiſt. pl. lib. 3, cap. 12, ἀνάκανθον δέ ἐστι καὶ ἡ οἴη. Dicitur ET Οὔα eadem arbor ab eodem lib. 3 Hiſt. pl. c. 7, vbi ex ... eorum autoritate refert τὴν οὔαν ἐπιπολαίους ῥίζας ἔχειν, ἰσχυρὰς δὲ καὶ παχείας. Fructus huius arboris plur. num. DICUNTUR Ὄα ET Οὖα, Latinis Sorba. Galen. lib. 8 De ſimpl. pharm. facult. ὄη τὸ δένδρον, ἧς ὁ καρπὸς ὄα καλεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν πολλῶν οὖα, μετὰ τοῦ υ· στυπτικῆς μετέχει ποιότητος. Dioſc. lib. 1, cap. 174, οὖα τὰ μηλίζοντα καὶ μήπω πέπειρα. Theophr. quoque οὖα appellat ſorba. de quorum differentiis quæ ſcribit Hiſt. pl. lib. 3, cap. 12, confer cum iis quæ Plin. libro 15, cap. 21. Perperā autem Poll. lib. 6, cap. 11, μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται. magnū enim diſcrimen eſt inter ſorba & meſpila, vt ex Theophraſt. etiam, Gal. & Dioſc. ac Plinio diſcimus. Nomin. ſing. ERIT Ὄον ET Οὖον, Sorbum: cuius tamen exempla nulla reperi.

AT VERO Ὦα neutro gen. & plur. num. ſignificat Superiores ædium partes, quales ſunt apud Homerum τέγεοι θάλαμοι, thalami ſub tecto domus. Euſt. pag. 1054, τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ὦα καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. ὅθεν ὑπερῷον, τὸ οἷον εἰπεῖν ὑπερύψηλον. Eſt igitur ὦον, ου, τὸ, Superior domus pars. VNDE Ὑπερῷος, ου, ὁ, Qui in ſumma ædium parte eſt. vt ὑπερῷος θάλαμος. Plut. in Pelopida, pag. 95, θάλαμος ἐν ᾧ καθεύδειν εἰώθει, ὑπερῷος ἦν. Et ὑπερῷον οἴκημα, Domicilium in ſumma ædium parte. Exemplum ex Plutarch. habes in ἐπίρρακτος. Itidem Philo De vita M. lib. 2, συνεχῆ κατασκευασάμενος ἔνδον οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῷα, τριώροφα καὶ τετρώροφα, non ſolùm in plano ſed etiā in edito, vt Turn. interpr. Sed plerunque abſolutè dicitur ὑπερῷον pro ὑπερῷον οἴκημα, vel ὑπερῷον τῆς οἰκίας μέρος, aut tale quid. Ariſtoph. Pluto, αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων. Plut. Symp. 1, οὕτω γὰρ ὑπέρθυρον καὶ ὑπερῷον καλεῖν ἡμᾶς: videlicet ex ὑπὲρ ſignificante τὸ ἄνωθεν. Ita ὑπερῷον ſignif. τὸ ἀνώγαιον οἴκημα, vt eſt cœnaculum, tabulatum, & alia in editiore domus parte conclauia. Impropriè autem pſalmo 104, τὰ ὑπερῷα τοῦ οὐρανοῦ dicuntur ſupremæ cæli partes. Euſt. p. 1420, ὑπερῷον eſſe dicit τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα: quoniam ὦα κατὰ γλῶσσαν τὰ οἰκήματα. quæ verba non conſentiunt cum iis quæ ſuprà ex eodem citaui. AT Ὑπερῴα, ſiue Ὑπερῴη Ionicè, dicitur Palatum: alio nomine οὐρανὸς ſiue οὐρανίσκος, quoniam ſummum in ore locū occupat. Il. χ, Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. Plut. De audiendis poem. εἰς ὁ Κάτων ἔφη τῆς καρδίας τὴν ὑπερῴαν ἀναισθητοτέραν ὑπάρχειν. Galen. libro 1 ad Glauc. διὰ ῥινῶν καὶ ὑπερῴας καθαίρειν, per nares & palatum purgare. Vtitur item Ariſtoph. & Luc.

Cæterùm pro ὦα dicitur ETIAM Ὤϊα tribus ſyllabis: itidémque pro Ὑπερῷος LEGITVR Ὑπερώϊος. Athen. lib. 2, vbi de Ὠὸν ſermo eſt, ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκιῶν παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῷα, ὤϊα, φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἐρωτικοῖς· τὴν Ἑλένην φάσκων ἐν τοιούτοις οἰκήμασι τρεφομένην, δόξαν ἀπενέγκασθαι παρὰ πολλοῖς ὡς ἐξ ὠοῦ εἴη γεγενημένη. Niſi quis etiam ibi ὦα ſcribendum exiſtimet. quòd ὦον vicinius ſit vocabulo ὠόν. Altero autem Ὑπερώϊον pro Ὑπερῷον, Summa ædium pars, vtitur Homerus Odyſſ. ο, de Penelope, οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ Φαίνεται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, in ſumma ædium parte. Sic Il. β, Παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα Ἄρηϊ κρατερῷ. VNDE Ὑπερωϊόθεν, Ex ſumma ædium parte. Odyſſ. α, Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια. vbi exponūt E cœnaculo. Sed malim E conclaui ſupremæ domus, E conclaui ſuperioris ædium partis.

Οἰάτειον κρέας, Ouilla caro. Suidas, apud quem pro προβάτειον ſcribendum videtur προβάτειον.

Οἴειος, ου, Ouillus. Vnde Οἰείη dicitur Ouilla pellis. vt λεοντείη, & ἀρκτείη. in quibus ſubauditur δορά. Pro quo Οἰείη legitur ETIAM Οἰέη, vt λεοντέη, & ἀρκτέη. quo poſteriori οἰέη vtitur Ariſtoph. gramm. in Ὦα & Ὄα paulo antè: prius autem οἰείη habetur in lex. meo veteri.

ΟΙ̃ΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, Aſilus, Œſtrus, Tabanus. de quo animali vide in Ἐξοιστρέω paulo póſt. Odyſſ. χ, Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὣς ἀγελαῖαι, Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Plut. De diſcern. amico & adul. τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὖς λέγουσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα. De hoc malo Virgil. in Georg. lib. 4, Eſt lucos Silari circa, ilicibúſque virentem Pluribus Alburnum volitans, cui nomen aſilo Romanum eſt: œſtron Graii vertere vocantes: Aſper, acerba ſonans, quo tota exterrita ſyluis Diffugiūt armenta: furit mugitibus æther Concuſſus, ſyluǽque. Thynnus quoque piſcis eiuſmodi furoris quaſi ſtimulo agitatur. Athen. libro 7, de thynno, ἴσχει δὲ ὑπὸ τὰ πτερύγια τὸν λεγόμενον οἶστρον. ibidem, ὠνομάσθη δὲ θύννος ἀπὸ τοῦ θύειν τι καὶ ὁρμᾶν. ὁρμητικὸς γὰρ ὁ ἰχθὺς διὰ τὸ ἔχειν κατά τινα ὥραν οἶστρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Plura de hoc œſtro ex eodem Athen. & Ariſtot. vide in Θύννος, vbi & Plinii interpretationem adſcripſi. Sed & apes ſuos œſtros habent quibus exagitantur. Plin. lib. 11, cap. 16, Naſcuntur aliquando in extremis fauis apes grandiores, quæ cæteras fugant: œſtrus vocatur hoc malum. Clarius Columella lib. 9, cap. 14, Progenerantur in extremis partibus fauorum amplioris magnitudinis fœtus quàm ſint cæterarum apum: eóſque nonnulli putant eſſe reges: verùm quidam Græcorum autores οἴστρους appellant, ab eo quòd exagitent, neque patiantur examina conquieſcere. Metaphoricè quoque capitur pro ſtimulo quaſi furibundo quo quis agitatur. vt Chryſoſt. De ſacerd. οἶστρον δαιμονικὸν ὑπομένειν, diabolicis ſtimulis agitari. Plut. περὶ σαρκοφαγ. lib. 1, ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τίς λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; Et Nicand. Alexipharm. παραπλῆγές θ' ἅτε βάκχαι Ὀξὺ μέλος βοόωσιν ἀπαρμύκτῳ φρένας οἴστρῳ. Statius poeticum quoque furorem œſtrum vocauit, libro 1 Thebaid. Tempus erit quum laurigero tua fortior œſtro Facta canam. Item cupiditatū ſtimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quaſi œſtro agitatur. Lucill. libro 2 Epigramm. Μή σε γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, ne te capiat inſana immenſarum opum cupiditas. Euſt. deriuari ſcribit ab οἴω, Fero: fortaſſe quoniam ab œſtro icti boues impetu feruntur. ‖ Οἶστρος eſt etiam nomen auis apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 8, cap. 3.

C. Οἰστροβολέω, Œſtro exagito, Stimulo. Epigr.

C. Οἰστροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ab œſtro ictus in gyrum ſe agit, Qui œſtro agitante quaſi rotatur. Dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. in Georg. poſt locum in οἶστρος citatum, Hoc quondā monſtro horribiles exercuit iras Inachiæ Iuno peſtem meditata iuuencæ. Ariſtoph. autem οἰστροδίνητον μυχὸν dixit τὸν ὑπὸ ἀνέμου ἐλαυνόμενον, vt Suid. exp. σύ τε πόντιε Πόσειδον, προλιπὼν μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον.

C. Οἰστροπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Ab œſtro ictus, Quem œſtrus ſeu aſilus percuſſit. vel, Qui œſtro agitatur. vel Qui furore agitatur. nā Suid. οἰστροπλῆγα exp. τῇ μανίᾳ πεπληγότα: itidémq; Heſych. οἰστροπλῆγος, τῇ μανίᾳ πληγείσης. Vtitur Ariſtoph. & Soph. initio Electræ, Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης. vbi ſchol. exp. οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ, πληγείσης. Vide & quæ in Οἰστροδίνητος ex Virgilio attuli ſuper eadē re.

C. Οἰστρηλασία, ας, ἡ, Quum quis œſtro agitatur, Stimuli œſtri quibus aliquis agitatur. Metaph. autem Ioſeph. in Maccab. τὴν ἡδυπαθείας οἰστρηλασίαν ἐπικρατεῖ ὁ λογισμὸς, Voluptatis ſtimulos & irritamenta vincit ratio, Aculeos quibus aliquis velut œſtro ad voluptates ampleſtendas impellitur, Inſanas cupiditates quibus quis pellicitur. ET Οἰστρηλατέω, OEſtro agito. Paſſ. Οἰστρηλατέομαι, OEſtro agitor, OEſtro exerceor. Dicūtur etiam οἰστρηλατεῖσθαι, Qui furore & inſania agitantur, velut œſtro. Item Qui inſanis cupiditatibus velut œſtro perciti æſtuant. vnde οἰστρηλατούμενοι, Heſychio πυρούμενοι: Suidæ in præcedente loquendi genere ἐκμαινόμενοι.

C. Φιλοιστρομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Inſani œſtri amans, Qui furore velut œſtro agitari amat. Orph. hymno in Rheā, Τύμ-

πανόδουπε, φι… οἰστρομαν…ές, χαλκόκροτε κούρη. Eſt autem hoc bicomp… Οἰστρομανής, Qui inſania velut œſtro agitatur, Qui inſano œſtro concitatus furit. Cuius tamē exemplum non reperi.

Οἰστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Quo quis velut œſtro agitatur, ſi de re aliqua dicatur: ſin de homine, Qui œſtro agitatur, Œſtro percitus, Furioſus, Inſanus. vt οἰστρώδεις φέρονται. quod Gaza vertit, Graui ſtimulo agitati feruntur. Et metaph. apud Plat. in Tim. τὸ ζῷον ἀνυπήκοον τοῦ λόγου, δι' ἐπιθυμίας οἰστρώδεις ἐπιχειρεῖ κρατεῖν. Appian. apud Suid. πᾶσιν οἰστρώδης ἐνέπιπτεν ὁρμὴ καὶ προθυμία κατὰ τῶν βαρβάρων.

Οἰστρήεις, εντος, ὁ, Œſtro percitus, Furioſus, Inſanus. Nonn.

Οἰστράω ET Οἰστρέω, Œſtro ſeu aſilo agitor. Idem cum οἰστρηλατοῦμαι. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 8, cap. 15, πολλοὶ διόλλυνται διὰ τὸ οἰστρᾶν. vbi Gaza interpr. Propter infeſti aſili ſtimulū. Aliud exemplū ex eodē Ariſtot. eodē l. habes in Θύννος, vnà cū Plinii interpr. Metaphoricè autem Plato lib. 9 De rep. τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, Furit velut œſtro percitus, Furore velut œſtro agitatur. Theocr. in Bucoliaſtis, Idyll. 6, de amica zelotypa, ἐκ δὲ θαλάσσης οἰστρεῖ, παπταίνοισα ποτ' αἰπόλον ὡς καὶ ποτὶ ποίμνας, velut œſtro percita fertur. Eurip. Iphig. Aulid. Μενέλαος οὖν καθ' Ἑλλάδα οἰστρήσας μόνος, furens. ſicut Heſych. οἰστρεῖ exp. μαίνεται.
‖ Οἰστρέω actiuè etiā capitur pro Œſtro agito, Œſtro exerceo, OEſtro ſtimulo. Heſych. οἰστρεῖ exp. οἰστρηλατεῖ, ἐκμαίνει, Œſtro agitat, Furore percellit, ſeu Ad inſaniam agit. itidémque Suid. οἰστρεῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει. Sed vulg. edit. habet οἰστροῖ, per οι. Vnde paſſ. Οἰστροῦμαι, Œſtro agitor. οἰστρηλατοῦμαι. Apud Suidam, καὶ ταῦτα μὲν ἔδρασεν ὥσπερ οἰστρηθεὶς καὶ κάτοινος γενόμενος. Nonn. εἰς θεὸν οἰστρηθέντες, contra deū œſtro veluti perciti. Vtitur & Soph. Trach. pag. 354, Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, furore velut œſtro percitus. Vbi ſcribitur etiam οἰστρωθεὶς in quibuſdam libris: quod eſt à VERBO Οἰστρόω, ῶ, Œſtro agito, Œſtro exerceo. idem quod οἰστρέω & οἰστρηλατέω. Similiter & apud Suid. legitur, Οἰστροῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει.

Οἴστρημα, ατος, τὸ, ET Οἴστρησις, εως, ἡ, Œſtrum. vel Stimulus & aculeus quo quis velut œſtro agitatur. οἴστρησις tamen ſignificat potius ipſam paſſionem, hoc eſt Quum quis velut œſtro agitatur, vt οἰστρηλασία. Metaph. οἰστρήσεις dicūtur etiam αἱ θηλυμανίαι, inſani mulierum amores, quibus videlicet aliquis velut œſtro ad eas amādas impellitur. Apud Suidam, τὰς ὑπὸ τῶν γυναικῶν οἰστρήσεις τε καὶ μανίας παρ' οὐδὲν ἐτίθετο.

C. ἈΝοιστρέω, ῶ, F. ήσω, Inſtigo, Stimulo. propriè Œſtro immiſſo ſtimulo, Œſtro exagito. Paſſ. ἀνοιστροῦμαι. vnde ἀνοιστρηθεὶς, Œſtro percitus ſeu exagitatus, Stimulatus quaſi œſtro immiſſo.

C. ἘΞοιστράω, ET Ἐξοιστρέω, Œſtro exagitor, OEſtro exerceor. vel Furore agitor, Furo. Verbo ἐξοιστράω vtitur Baſilius pag. 251. altero autem ἐξοιστρεῖν in neutr. ſignific. ſchol. Homeri, quū οἶστρον eſſe dicit ζῷον ὑπόχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει. pro quo Suid. μυῖα ὑπόχαλκος ἐγχρίμπτουσα ἐν τῷ καύματι τοῖς βουσὶ καὶ ποιοῦσα ἐλαύνεσθαι. Eſt igitur ἐξοιστρεῖν idem quod οἰστρηλατεῖσθαι. ‖ Aliâs ἐξοιστρεῖν tranſitiuè etiā capitur vt οἰστρεῖν, pro οἰστρηλατεῖν, OEſtro exagitare, OEſtro exercere, OEſtro immiſſo fugare atque exagitare. Luc. de Latona, τὸν δράκοντα ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν, φοβῶν, τὰ νεογνὰ ἐπειδὰν τεχθῇ, μέτεισι. Vnde paſſ. Ἐξοιστροῦμαι, Exagitor œſtro, OEſtro immiſſo exerceor, In furorem agor, Stimulor velut immiſſo œſtro.

C. ΠΑΡοιστρέω, SIVE Παροιστράω, OEſtro exerceo, OEſtro immiſſo fugo & exagito: vel Extimulo, OEſtro velut immiſſo concito, Incito. Idem cum οἰστρέω & οἰστρόω, niſi fortè præpoſitio vim diminuat. Item Neutraliter, (vt οἰστρέω) pro OEſtro exerceor, OEſtro immiſſo fugor & exagitor. Extimulor, OEſtro immiſſo velut cōcitor, Irritor. Vtranque ſign. agnoſcit Heſychius quippe apud quem hæc legantur, παροιστρῆσαι, παροξῦναι, ἐρεθίσαι. & παροιστρήσουσι, μαίνονται. & παροιστρῶσαι, ἐρεθίζουσαι, ἐξεστηκυῖαι. itidē apud Suid. παροιστρῶσα exponitur ἐξεστηκυῖα, ἐρεθίζουσα. Accipi tamen παροιστρᾶν neutraliter potius deberet, vt οἰστρᾶν ſuprá.

ΟἼΧΟΜΑΙ, Abeo, Diſcedo, Proficiſcor. Il. α, Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην, Thebas proficiſcebamur, ſeu ibamus. ἤλθομεν, vt Euſt. exp. Od. ο, initio, ἐς Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη ᾤχετ'. Demoſth. ᾤχετο εἰς Θράκην, in Thraciam profectus eſt. Xen. Pæd. 3, ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἄγγελος, Abiit ſeu Iuit ad. Ariſtoph. ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, Ad deum proficiſcebar, Deum adibā. Thuc. lib. 3, αἰσθόμενοι τάς τε Ἀττικὰς ναῦς προσπλεούσας, τάς τε τῶν πολεμίων οἰχομένας, claſſem hoſtium diſceſſiſſe. Frequenter cum participio copulatur, & tunc interdum commodius οἴχομαι omitti poteſt in interpretatione. vt verbi gratia apud Homer. Il. β, ὣς ὁ μὲν εἰπὼν ᾤχετ' ἀποπτάμενος, Auolabat, potius reddemus quàm Abibat auolās. Sic Il. ζ, Ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Εἰς ὄρος, Abripuiſſe ſeu Aſportaſſe. Sic Xen. Pæd. 5, πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο, legatus abierat ad regem Bactrorū. vel etiam, Legatione fungebatur apud. Et Hell. α, τὰς δὲ ναῦς οἱ Ἀθηναῖοι ᾤχοντο ἄγοντες εἰς Προικόννησον. Et Hellen. 4, ᾤχοντο ἀπιόντες εἰς Σάρδεις πρὸς Ἀγησίλαον. Herodot. οἴχονται ἀπαλλασσόμενοι. Ad quod loquend. genus ſunt qui reſpexiſſe putent Cic. quum dixit, Confeſtim ad eum ire perreximus. Sic οἴχομαι φεύγων, Aufugio, ſeu Fuga me proripio. Et ex Soph. οἴχεται ſτραφεὶς, conuerſus eſt. Poteſt tamen ipſū etiā οἴχομαι interdū exprimi interpretādo, vt tum in præcedentiū locorum quibuſdā, tum apud Eurip. vbi ait οἴχῃ λαβὼν αὐτὴν, Abiiſti ea abrepta. vel etiā, Abripuiſti eam & diſceſſiſti. ſicut apud Plut. in Public. ᾤχετ' ἐξαναστὰς, ſurrexit & abiit. Res etiam aliquæ οἴχεσθαι dicuntur quum à nobis recedunt, aut etiam quum nos deſerunt & deſtituūt. Il. ε, Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες, Quò tibi abiit, Quónam à te receſſit, Quonam ſe proripuit. Sic Il. ω, Οἴμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τὸ πάρος περ ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους. Et Il. ν, ad Diomedem, ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν; Muſonius apud Gell. ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει. Quæ verba ibidem Cato Latinè ita, Siquid vos per laborem rectè feceritis, labor ille à vobis citò recedet: benefactum à vobis, dum viuetis, non abſcedet. Aliquando etiam οἴχεσθαι dicuntur quæ euanuerunt, quæ perierunt, de quibus actum eſt. Syneſ. epiſt. 59, πάντα οἴχεται, πάντα ἀνήρηται, perierunt ſeu interierunt omnia. Herodian. lib. 1, οἴχεταί δέ σοι ὅ, τε Ῥωμαίων δῆμος, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ στρατιωτικοῦ, actum de populo Romano, actum etiā magna ex parte de exercitu eſt. Cic. ad Attic. lib. 6, initio, Quare non οἴχεται tua induſtria, (quod vereris) ſed præclarè ponitur. Homo etiam aliquis οἴχεσθαι dicitur quum ex hac vita diſcedit, Quum è viuis excedit, Quum moritur. Euſt. pag. 119, de οἴχομαι loquens, λαμβάνεται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γενομένων. οἷον, ὁ δεῖνα ποιήσας τόδε τι, ᾤχετο· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θανάτου, οἷον, πρὸ ὥρας ᾤχετο. ἐξ οὗ καὶ οἰχόμενος καὶ ἀποιχόμενος ὁ θανών. quomodo & φροῦδος vſurpatur. quod factum eſt ex πρόοδος. Sic interpretantur nonnulli apud Homer. Od. ξ, — Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο, Mortui. Alii cōtrà accipiunt pro Abſentis, Qui olim hinc abiit necdū rediit, & ſic interpr. eodem lib. ἄχνυται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, id eſt ἀπόντος. Itidémque apud Plat. lib. 2 De rep. διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, de eo loqui tanquam qui nō adeſſet. vbi etiam reddi poſſet, Loqui de eo velut qui abiiſſet. niſi malles, Qui mortuus eſſet. ‖ Οἴχεσθαι ἀνὰ ſimpliciter ponitur pro Obire, Ire per. ſicut apud Homer. Il. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, Per nouē dies exercitum obibant Apollinis ſagittæ. Hoc eſt, per nouem dies infeſtabāt quaſi obeundo exercitum. Schol. exp. ἐπῄει, ἐπήρχετο.

Mutuatur hoc verbum quædā tempora ab inuſitato Οἰχέομαι. Fut. Οἰχήσομαι, quod & Heſych. agnoſcit, οἰχήσονται exponens non ſolùm πορεύσονται, ſed etiā ἀπελεύσονται. Vtitur eo fut. Plato in Phædone, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, de Socrate morituro poſt hauſtum venenum: quod Cic. interpr. Hinc excedam, Hinc auolabo, pag. 4 mei Lex. Cicer. Præt. perf. ᾤχημαι, & ſine augmento οἴχημαι. Inuenitur autem & P… Οἴχωκα, (tanquam ab actiua voce) quo Herodotus vtitur…

vnde οἰχωκυῖαι apud eundem, Quæ abierunt. Apud eũ- A
dem ſæpe οἰχώκεε, abiit, iuit. vt οἰχώκεε εἰς Αἴγυπτον, Abiit
in Ægyptum, In Ægyptum ſe proripuit. Idem, ὁ μὲν δὴ
κήρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ, abiit ſeu iuit nun-
tiatum iſta Dario. Idem, οἰχώκεε φέρων, abſtulit. Et, ὑπο-
βρύχιον οἰχώκεε φέρων. ‖Οἴχωκα, aliquando ſonat In-
terii, Actum de me eſt. Sophocles Aiace, Οἴχωκ', ὄλω-
λα, διαπεπόρθημαι φίλοι. verba Tecmeſſæ poſt cognitam
Aiacis mortẽ. Putatur autem hoc οἴχωκα dictum, pro
ᾤχηκα, abiecto augmento, & verſo η in ω, vt in μεμβλώκει
pro μεμβλήκει. B

C. ἈΠοίχομαι, Abeo, Abſiſto, Diſcedo. Interdum cum ge-
nitiuo: vt Anthol. epigr. lib. 1, ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui ex-
ceſſit è vita. Capitur etiã ἀποίχομαι pro Abſum pere-
grè profectus. aut ſimpliciter pro Abſum. vnde & par-
ticipium ἀποιχόμενος pro Abſens. Od. ξ, ἀποιχομένοιο ἄνα-
κτος. Od. α, Ἢ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος Δεύῃ. Od. φ, Ἀν-
δρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον.

Ἀποιχόμενος dicitur etiã Mortuus. Plut. in Antonio,
ἐδόκει δὲ καὶ Φουλβίας ἀποιχομένης χηρεύειν Ἀντώνιος. Phocy-
lides, λείψαν' ἀποιχομένων. Alicubi additur genitiuus, vt C
Anthol. epigr. lib. 1, ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui exceſſit è vi-
ta. id eſt Mortuus.

C. ΔΙοίχομαι, Pereo, Intereo. vel Perii, Interii. nam apud
Soph. Αἴας διοίχεται exponitur διέφθαρται.

C. ΕΞοίχομαι, Excedo, Exeo, Abeo. Ex Homero.

C. ἘΠοίχομαι, Eo aduerſum, Inuado. Inceſſo. Il. α, de Apol-
line ad vlciſcendã iniuriam Chryſæ peſtem Græcis im-
mittente, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. vt i-
dẽ ſit quod paulo pòſt dicit, βέλη ἀφιεὶς ἔβαλλε, venenatis
& peſtiferis ſagittis impetebat. Niſi malis ᾤχετο ἀνά, vt D
ibidem. Schol. certè ἐπῴχετο & ᾤχετο ἀνά, eodem modo
exponit, videlicet, ἐπῄει, ἐπήρχετο. Et Od. ε, Ἄρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Liu. dicit Ince-
ſſere hoſtes iaculis & ſaxis ac pilis. ſicut & Ouid. Lapidũ
iactu inceſſere aliquem. Ἐποίχεσθαι pro Inceſſere ac-
cipitur & in alio loquendi genere. veluti quũ Quintil.
dicit Aſperè aliquem inceſſere. & Silius, Monitis ama-
ris inceſſere, Verbis amaris inceſſere. Iliad. ρ, Ὤτρυ-
νεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι. Et aliquanto pòſt, Αἴας
γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων. Niſi malis ibi E
accipere pro Obibat. ‖Nam ἐποίχεσθαι pro Obire
etiam ponitur, ſeu Percurrere. Odyſſ. α, θάμ' ἐπῴχετο
οἰνοχοεύων, obibat vinum miniſtrans. Et alibi, ἐπῴ-
χετο πάσας, omnes obiit & perluſtrauit. vbi exponitur
etiam Adiit. Item ἔργον ἐποίχεσθαι, Verſari in aliquo
opere, & id velut percurrere. ſeu ei incumbere. Od. α, ἀμ-
φιπόλοισι κέλευε Ἔργον ἐποίχεσθαι. vbi exponi etiam poſſet,
Accedere ad opus, Accingi ad opus. Et ἱστὸν ἐποίχεσθαι di-
citur quæ texit. Il. α, Ἱστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόω-
σαν. vt Virg. Arguto tenues percurrit pectine telas. Pin- F
dari verò ſchol. annotat veteres ſolitos fuiſſe latiores
ordiri telas, & quas propter latitudinem nonniſi alter-
nis curſibus texere poſſent, hoc eſt, modo ab hac par-
te, modò ab oppoſita. & tunc ἐποίχεσθαι in propria ſi-
gnif. acciperetur. ‖Item Adeo, Accedo. vt accipi-
tur Od. α, Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς, adibat
ſeu accedebat. Et alibi δόρπον ἐποίχεσθαι, pro ἐπὶ δόρπον
οἴχεσθαι, Ire ad cœnam. At κύπριν ἐπῴχετο, quod apud
eundem Homerum legitur, nõ capitur ſimpliciter pro
Adibat. ſed potius pro Irruebat, ἐπὶ ἀφροδίτην ὥρμα. nã G
ii qui καταφερεῖς ad res venereas dicuntur, quaſi impetu
quodam infeſto irruunt. & tunc ad primam ſignif. hu-
ius verbi referendum eſt. qua etiam dicitur Il. κ, Ὣς μὲν
Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός, ita irruebat in. Dixe-
rat autẽ in altera comparationis parte, Ὡς δὲ λέων μή-
λοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών, Αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι κακὰ φρονέων ἐ-
νορούσῃ. vbi ἐποίχεσθαι, ἐπελθεῖν, & ἐνορούειν, idem ſignifi-
cant: videlicet, Inuadere, Irruere, Impetu ferri in, ſeu
impetum dare in.

C. ΚΑΤοίχομαι. Decedo, (ea ſignif. qua Cic. Pater nobis H
deceſſit a. d. 8 Cal. Decembr.) id eſt Excedo ex hac vita,
Morior. vnde apud Heſych. κατοιχομένων, ἀπελθόντων, ἀπο-
θανόντων, τεθνεώτων, νεκρῶν. Sed eius codex habet ἀποιχο-
μένων. In hac ſignif. vſurpari à Demoſth. & Greg. teſta-
tur Bud.

C. ΜΕΤοίχομαι, Eo poſt, vel Acerſo, idem quod μετέρχο-
μαι. Odyſſ. θ, κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν, accerſebat. Sic
Gallicè Aller apres quelcun, de eo quem quærimus, accer-
ſere volentes. vbi tamen Euſt. μετοίχεσθαι accipi dicit
pro εἴς τινα ἐλθεῖν. ‖Item Eo cum, Comitor. Od. τ, Ἀλλ'
ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει. ‖Interdum &
pro Tranſeo capitur.

C. ΠΑΡοίχομαι, Prætereo. Vnde παροιχόμενος, quod potius
capitur pro Præteritus. Phocyl. Μήτε παροιχομένοισι κα-
κοῖς ψύχου τὸν ἦτορ. Sic Xen. παροιχομένων κακῶν αἴτιος, præ-
teritorum ſeu præcedentium malorum cauſa. Et ἐν τῇ
παροιχομένῃ νυκτί, Nocte præterita, ſeu Proxima nocte.
Item apud Homer. παρῴχετο, præteriit, παρῆλθεν. Du-
plex habet præter. hoc verbum, nimirum παρῴχημαι &
παρῴχηκα. Poſteriori vtitur Homer. Il. κ, Ἄστρα δὲ δὴ προ-
βέβηκε, παρῴχηκε δὲ πλέον νὺξ Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ'
ἔτι μοῖρα λέλειπται. vbi παρῳχηκέναι & ἐπιλελεῖφθαι op-
ponuntur. Vtrunque præteritum ſuum habet particip.
nã παρῳχηκώς, pro Præteritus apud Aphthon. reperitur:
παρῳχημένος autem apud Plut. in Camillo, παρῳχημένῃ νυ-
κτὶ καθ' ὁδὸν βαδίζων. Sicut verò ſuprà οἰχώκεε apud He-
rodot. vſitatum eſſe dixi pro ᾤχηκε, ſic & παροιχώκεε idẽ
dicit pro παρῴχηκε, præteriit.

Οἰχνέω, ῶ, idem cum οἴχομαι, ex eóque factum, vt ἱκνέω ex
ἵκομαι: ex quo Οἰχνέω, factum poſtea EST Οἰχνέσκω, id
eſt Abeo, Diſcedo: interdum & Exeo, Prodeo. vt Iliad. ε,
Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον. κείνου
γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος. vbi Euſt. exp. ἤρχοντο. nam οἴχε-
σθαι quoq; pro loco ſignif. ἔρχεσθαι. Et θυραῖον οἰχνεῖν, Foras
ire, ſeu Prodire foras: vel etiam Foris agere. Sicut verò
οἰχόμενος dicitur Abſens, ita & τηλωπὸν οἰχνεῖν, Longinquũ
abeſſe. vel etiã In longinquas regiones abiiſſe nec dum
rediiſſe ſed adhuc abeſſe. vt apud Soph. in Aiace, de Teu
cro, εἰ τὰ νῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων, lõginquus
abeſt. vbi τηλωπὸς οἰχνεῖ exponitur etiam Foris degit, Pe
regrè viuit, ἐκδημός ἐστι. Item Oberro, περιέρχομαι, vt
ſchol. accipit in hoc eiuſdem Soph. loco, in Electra, p.
88, ὃν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος, τάλαιν', ἀνύμφευ-
τος αἰὲν οἰχνῶ, δάκρυσι μυδαλέα. vbi etiam reddi poteſt Ver
ſor domi, ſeu Viuo, Ago vitam.

C. ΔΙοιχνέω, Eo per. vel Vagor per, Pererro, Permeo. Ho-
mer. hymno in Pana, Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι
διοιχνεῖ, Ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων. Paulo
ante dicit, Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνά, eadem
ſignif. accipiens φοιτᾶν διὰ & διοιχνεῖν.

C. ΕΞοιχνέω, Exeo. ἔξειμι. Il. ι, de Thebis Ægyptiis vrbe cen
tum portis inſigni, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι
σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, exeunt ſeu egrediuntur, ἐξίασι.

C. ἘΠοιχνέω, idem cum ἐποίχομαι. Attamen in v. l. ἐποιχνεῖν
exponitur Permeare, Tranſire.

C. ΠΕΡΙοιχνέω, Circumeo, In orbem obeo. idem cum περι-
νοστέω & περιστείχω. Athen. lib. 9, in fabula de Ioue in Cre-
ta nato, ex Agathocle Babylonio, λέγεται γὰρ ὡς ἄρα θηλὴν
ὑπέχεν ὗς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα, τὸν κνυζηθμὸν τοῦ
βρέφεος ἀνεπαΐστον τοῖς παριοῦσιν ἐτίθει. ſic enim reponendum
ex Euſt. pag. 773, vt ſuprà quoque in κνυζηθμός annota-
ui. quidam ex coniectura emendarant περιηχοῦσα.

ΟἼΩ, SIVE Οἴω, Puto, Exiſtimo, Arbitror, Opinor.
Reor. Diſyllabi hæc ſunt exempla, teſte etiam
Euſtath. Il. τ, ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, pu-
to curuaturum genua. Et Il. ξ, Οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεγαθύμου
Πανθοΐδαο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα. Heſiod.
Aſp. δηιάα μιν οἴω φεύξεσθαι, opinor eum fugiturum.
Triſyllabi hæc ſunt exempla. Il. α, νῦν ἄμμε παλιμπλαγ-
χθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Eodem lib. οὐδέ σ' ὀΐω Ἐνθάδ'
πλοῦτον ἀφύξειν, neque te arbitror hîc hauſturum eſſe o-
pes. Eodem lib. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω. Quibus &
hæc adduntur. Il. α, circa finem, Τῇ σ' ὀΐω κατανεῦσαι ἐτή-
τυμον ὡς Ἀχιλῆα Τιμήσῃς. (nam & in meo manuſcri-
pto Homero ibi ϊ non ι habetur) Et Odyſſ. α, non pro-
cul ab initio, Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὀΐω. tunc autẽ ι corriperetur.
quod breue in aliis temporibus apud Hom. non me-
mini me legere. ac propterea ſicut Euſt. in ſecundo lo-
co ex Homero citato legit οἴω, non ὀΐω, malim & ego in
his duobus poſtremis ſcribere οἴω, videlicet διουλλά-
βως. Interdũ ἀποστατικῶς ἐπιτίθεται, κατ' ἐνδοιασμὸν δὲ-

λαβῆ, ſicut Puto, Opinor, Reor, Arbitror, apud Latinos, vt in Οἶμαι quoque dicetur. Od. π, ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτα γ' ὀΐω Γνώσεαι, qua animo ſim, poſtea etiam, arbitror, cognoſces. pro Vt arbitror, ὡς οἴομαι. Interdum Οἴω ſiue Ὀΐω commodius redditur Suſpicor, Conìicio, ςοχάζομαι: interdum & Spero. Apud Suidam προςδοκωμένως reperio ETIAM Οἰῶ, cum hoc exemplo, ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἰῶ Λαμπιτώ: pro, ὡς οἴομαι, ἀρχὴ τῆς μάχης ἡ Λαμπιτώ, (ita enim in vet. cod.) vt arbitror. Ex quo οἰῶ paſſ. οἴομαι mutuari dicemus futurum, & quæ inde formantur.

PASSIV. Οἴομαι SIVE Ὀΐομαι, idē cum οἴω ſiue ὀΐω. quorum hoc ὀΐομαι apud poetas ſolummodo vſitatum eſt, illud proſæ ſcriptoribus cum poetis commune: οἴω autē & ὀΐω poetis peculiare. Il. τ, Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, prorſus mortuum eſſe arbitror. Od. ξ, πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι. Il. δ, Καί νυ ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι, quum ſe periiſſe exiſtimaret. ſed annotat ibi Euſt. non ſolùm actiuè accipi poſſe pro νομίζοντα, verumetiam paſſ. pro νομιζόμενον, Qui credebatur interiiſſe. Od. κ, Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν ὀϊσάμενος δόλον εἶναι, ſuſpicans dolum ſubeſſe. Apollon. lib. 2 Argon. Μαντοσύνας Φινῆος ὀϊσάμενος πελέεσθαι, ratus. Lucill. lib. 2 Epigr. οἷ ἰδοῦσ' Τὴν Ἑκάτην αὐτὴν οἴομ' ἀπαγχονίσαι, quo conſpecto reor vel ipſam Hecaten ſe ſtrangulaturam. Demoſth. πότερα γὰρ ἂν οἴεσθε ῥᾷον τῷ πατρί, vtrum enim exiſtimatis expeditius patri meo fuiſſe. Ariſtot. Rhet. 2, ὁ γὰρ μηδένα οἰόμενος, πάντας οἰήσεται ἀξίους εἶναι κακοῦ. Plato Apolog. οἰόμενοι βλάπτειν τι. quæ ita Cic. Quòd mihi nocere ſe crediderūt. Luc. καινότερος αὐτοῖς ὤμην ἔσεσθαι. Thucyd. οἴονται σφίσι τὸ αὐτὸ ποιήσειν, Opinantur, vel Arbitrantur. Iſocr. Archid. τίνα γὰρ οἰηθῶμεν αὐτοὺς γνώμην ἕξειν ὅταν αὐτοὶ μὲν κακῶς πάσχωσιν, ἡμᾶς δὲ ποιεῖν μὴ δύνωνται, arbitremur. vbi οἴεσθαι poteſt etiam accipi pro προσδοκᾶν. Herodian. lib. 1, οὐδὲν μέν τι εἰδότα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δὲ, nihil iam certi ſcientem, ſed aliquid tamen opinantem imperatori renuntiatum. ſeu Suſpectantem, vt Polit. vertit. Et οὔποτ' οἰόμενος, Qui nunquā putaſſet. Frequēs etiam, ὡς οἴομαι, Vt arbitror, Meo iudicio, Vt mea fert opinio. Thuc. lib. 6, pag. 211, εἰ μή τι αὐτῶν ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ οὐκ οἴομαι, vt non eſſe opinor. Herodian. lib. 7, ὡς δὲ ἐγὼ οἴομαι, οὐ θαύματος ἄξια, vt ego exiſtimo. Idem lib. 6, ὡς ᾤετο ἄριστα βεβουλευμένος. Simile ex eodem exemplum habes in Διονύσῳ. Interdum particula ὡς omittitur, ac οἴομαι ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται, ſicut etiam οἴω & οἶμαι. Syneſ. epiſt. 60, ἐσιώπησα, πῶς οἴει καὶ τί πη δακνόμενος; Quāta cum animi moleſtia me tunc tacuiſſe arbitraris? Luc. in Gallo, πολὺ χείριστον εἶδον. πῶς οἴει καλόν; οὐχὶ τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; Et Plato lib. 6 De rep. οὐκ, οἴει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτὸν μισεῖν; annon tandem, tuo iudicio, cogetur ſe odiſſe? Sic dicitur πῶς δοκεῖς; ‖Οἴομαι, Suſpicor, Suſpectū habeo. Il. α, Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω, ſemper ſuſpicaris. Itidem Heſych. οἴεται exp. non ſolùm νομίζει, ſed etiā ὑπολαμβάνει, ὑπονοεῖ. Pro Suſpicor ſeu Coniicio accipi poteſt & in hoc loco Od. ι, de Polyphemo ſuum pecus in ſpeluncam compellēte, nec quicquam foris relinquente, Ἤ τι ὀϊσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευεν. ‖Item Spero, Expecto, ἐλπίζω, προσδοκῶ. Od. υ, Ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀΐομαι εἴ ποθεν ἐλθὼν Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη. id eſt, ἐλπίζω, inquit Euſt. Sic Od. ω, ad Vlyſſem, νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Οὐδέ τ' ὀϊομένοισι, Summopere quidem cupientibus nobis rediiſti, ſed nō ſperantibus te vnquam rediturum. vel Inopinātibus, Inopinatò nobis reuerſus es. Longè autem diuerſa ſignif. accipitur Od. κ, ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ᾠέετο θυμός. Exponunt enim ibi quidam, Luctum arguebat animus. ſchol. autem διενοεῖτο, προσεδέχετο. Euſt. ἐφαντάζε. quod magis probo. ‖Οἴεται paſſ. etiam capitur pro Videtur, δοκεῖ. Od. τ, Ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται ὡς ἔσεταί περ, ſic mihi videtur. Ad verbum Sic mihi putatur, hoc eſt, Sic exiſtimo, Sic auguror. Sic accipi etiam poteſt Od. ρ, Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅσπερ ἂν εἴη, Nō inſipiens videtur peregrinus iſte hoſpes, quiſquis tandem ille ſit. At vulg. interpr. habet, Non inſipiens hoſpes, putat ſicut eſt. De temporibus quæ οἴομαι ex οἰέομαι mutuatur, vt οἰήσομαι, ᾠήθην, & huiuſmodi, dixi etiam in οἰῶ circumflexo.

Ex Οἴομαι per contractionem factum EST Οἶμαι, itidem Puto, Exiſtimo, Iudico, Cenſeo, Credo: Arbitror, Opinor, Reor, & ſiqua alia ſunt ſynonyma. Demoſth. τὴν μεγίστην ἂν αὐτὸν δικαίως οἶμαι δίκην δοῦναι, ingētes pœnas meritò daturū arbitror. Plut. De ſolert. anim. πολλῶν οἶμαι διηγημάτων διακορεῖς ὑμᾶς εἶναι. ‖Οἶμαι frequentius ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται κατ' ἐνδοιασμὸν ἢ λαβήν, ſicut & ὀΐω apud Homerum. Demoſth. τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά. (vbi Bud. οἶμαι dicit παρέλκειν pro Vtique, Nimirum) Luc. φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, philoſophiæ quoque, more gentis, ſtudens, quantum coniicere licet. Sic apud Thucyd. & cæteros ſcriptores. Quæ vox propriè hæſitatorum & ſcepticorum eſt, qui nihil temere aſſerere audent. vt apud Xen. in reſponſionibus, οἶμαι ἔγωγε, ſic arbitror. Et οὐκ οἶμαι, ἔφη. Pro quo alibi dicit, ἔμοιγε δοκεῖ. Et, εἰκός γε, ἔφη. Chremylus apud Ariſtophanem in Pluto, Οἶμαι γε, οἶμαι ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται. De eiuſmodi reſponſo Ariſtot. Rhet. 2, mores ſenum deſcribens, καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδέν. καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσως καὶ Τάχα, καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δὲ οὐδέν. Et Cic. pro Fonteio, Qui primum illud verbum conſideratiſſimum noſtræ conſuetudinis, Arbitror, quo nos etiam tum vtimur quum ea dicimus iurati quæ comperta habemus, quæ ipſi vidimus, ex toto ſuo teſtimonio ſuſtulit, atque omnia ſe ſcire dixit. Interdum hoc οἶμαι ἀποστατικὸν accipitur pro Niſi fallor, Si bene memini. vt apud Luc. in Hermot. de ſagittario Homerico, ὅς, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. Aliquato pòſt, φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα (Φειδίαν οἶμαι) ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. Sic & Plut. aliquot in locis. Nonnunquam hoc οἶμαι ἀποστατικὸν ironicè accipitur, vt Credo apud Ciceronem. Demoſth. p. 165, ἀλλ' οἶμαι βελτίους οὗτοί μοι, At credo iſti præſtantiores ſe quàm ipſe me præbui. ‖Οἶμαι pro Vt exiſtimo, aliquando in poſtremo periodi membro ponitur, ita tamen vt ex præcedentibus pendeat. Greg. οὕτω γὰρ ἐγὼ καλῶ τὰ ἐκείνων σεμνά· οἶμαι δὲ, τῶν σωφρονεστάτων ἕκαστος, Sed & ſapientiſſimus quiſque, vt arbitror. vel etiam, Sicque ſapientiſſimum quenque appellare exiſtimo. Idem, φῶς ἀειλαμπές, τριλαμπές, ὀλίγοις ὅσον ἐστὶ θεωρούμενον· οἶμαι δὲ, οὐδὲ ὀλίγοις, ac ne paucis quidē, opinor. Idem, ὅπερ ἐπὶ σωτῆρος ἐγὼ θεωρῶ, οἶμαι, καὶ τῶν σοφωτέρων ἕκαστος. Simili modo vſurpari ab eodem Greg. οὐ μόνον δὲ, ſuo loco indicaui, videlicet in Μόνον.

Ex ἐγὼ autem & οἶμαι conflatum EST Ἐγῷμαι. Xen. ὡς ἐγῷμαι, Vt ego arbitror, Meo iudicio. Plato lib. 2 De rep. ὄντοιν δὲ τοιούτοιν, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν (ὡς ἐγῷμαι) ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει. Et Xen. ἐστιν (ὡς ἐγῷμαι) δῆλον.

Compoſita & deriuata ab Ὀΐομαι & Οἴομαι.

C. Ἀνώϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inopinatus, ſeu Inopinus, Necopinatus, (Cic. Improuiſum & inopinatum hoc illi accidit. Liu. Inopinatum & inſperatum accidit. Rurſum Cic. Multa improuiſa nec opinata nobis) Inexpectatus: Eueniens præter expectationem. Iliad. φ, Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς. id eſt ἀνέλπιστον, inquit Euſt. qui & ipſe deriuat ab ὀΐω ſignificāte ὑπολαμβάνω & νοῶ, facta ἐκτάσει. Heſychius quoque ἀνώϊστον exponit ἀπροσδόκητον. Pro Necopinatus B. ex Herodoto quoque citat. Ex eodem Herodoto, ἀνώϊστος χρόνος, tempus non intellectum obrepens, vt dicitur, — obrepit non intellecta ſenectus. ‖Item, Non ſuſpectus. Ex Herodoto, ἀνωΐστου γενομένου ἐς Πυθίην, quum nihil ſuſpicionis eſſet erga Pythiam. VNDE Ἀνωΐστως ET Ἀνωϊστί, Inopinatò, Necopinatò, Ex necopinato. (Liu. Quum inopinatò in caſtra irrupiſſent. Idem, Aliud nouum malum necopinato exortum eſt. Idem, Ex necopinato hoſtem inuadit) vel Inſperato, Ex inſperato, De improuiſo, Quum nemo putaſſet, nec expectaſſet. Apollon. Rhod. Argon. lib. 3, initio, — πυκινοῖσιν ἀνωΐστως δονάκεσσι Μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι. id eſt ἀνυπονοήτως. Et ſub finem lib. 4, δεδοκημένοι λώπεα ῥέξει Μή τι ἀνωΐστως. vbi ſchol. exp. [illegible] ſolùm ἐξαίφνης, ſed etiam ἀγνώστως. Et alibi, — ὅμιλον ἀνωΐστως ἐφίκανεν, contra omnium opinionem & expectationem.

Poſteriore autem, ἀιώισὶ, Homerus vtitur Od. δ, πῶς μοι ἀδελφεὸν ἔκτανε λάθρη, ἀιώισὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο; Tam latenter vt nemo putaſſet, ὡς οὐκ ἄν τις οἴοιτο, inquit Euſt. Ἀιώισὶ Heſych. exp. nõ ſolùm ἀπροσδοκήτως, ſed etiam ἀνυπομονήτως. Pro quo fortaſſe ſcribendum ἀνυπονοήτως. nam in meo lex. vet. ἀιώϊσος exponitur ἀνυπονόητος, ἀπροσδόκητος, ab οἴω ſignificante ὑπονοῶ. Apud Etymolog. autem perperam SCRIBITVR Ἀνοϊσὸς, pro Ἀνώϊσος.

Οἴημα, ατος, τὸ, Idipſum quod quis opinatur, Opinio animo concepta. Sed plerũque οἴημα dicitur de arroganti & ſtulta opinione quã aliquis de ſe concepit, Exiſtimatio de ſe nimis arrogans. Bud. pag. 891 interpr. Elatio, Arrogantia, τῦφος, ex Plut. Plat. quæſt. afferens, de ſophiſtis quibus diſcipuli magna ſalaria perſoluebant, οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας ἢ λόγων ζήλου. Et hanc ex Diog. Laert. ſententiam, τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διΐστησι, τοὺς δ' ἀνοήτους τὸ οἴημα. VNDE Οἰημάτιον, ου, τὸ, quaſi Arrogans opiniuncula quam quis de ſe concepit. ET Οἰηματίας, ου, ὁ, Qui arrogantem de ſe opinionem concepit, ſeu Superbus & inſolens, vt Bud. interpretatur. Suid. exp. ἐπηρμένος.

Οἴησις, εως, ἡ, Opinatio, Opinio. Plato Phædone, ἂν γὰρ μένῃ ἡ δὲ οἴησις, τὸ ἁρμονίαν εἶναι ψυχὴν ξύνθετον πρᾶγμα. Aliud exemplum præter hoc habes apud Bud. pag. 889. & ſuprà in Νόησμα, vbi Cic. interpr. Opinatio. Item pro οἴημα ponitur, id eſt pro arroganti exiſtimatione ſui. quo ſenſu tum apud Areopag. vſurpari teſtatur Bud. tum in quodam parænetico, ex quo hæc affert, ἡ μὲν γὰρ σύνεσις τῆς ἀγνοίας τὴν ἐκ τῆς οἰήσεως ἐγγενομένην προπέτειαν ἐκκόπτει, id eſt (inquit) excitatã ex ſtulta & arroganti exiſtimatione ſui. Aliud exemplum quod huic ſubiungit, ibidem tibi videndum relinquo, videlicet pagina 890, initio. In qua ſignif. vtitur & Philo De vita M. libro 1, ἅμα μὲν οἰήσει, μεγάλῳ κακῷ, πιεζόμενος, ſimul magno malo, perſuaſione ſui, laborans, vt Turn. interpr. legẽs μεγάλῳ κακῷ pro μεγάλων κακῶν, vt vulg. edit. habent. Et lib. 3, τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν καὶ φυσῶσαν οἴησιν, ἀπυφίας ἐρῶσαν σὺν ἐπιστήμῃ εἶναι, perſuaſionem ſui ad excelſitatem ſine ratione erigentem & inflantem. Heſych. οἰήσεως exp. non ſolùm νομίσεως, δοκήσεως, ἐπάρσεως, ſed etiam ὑπονοίας, id eſt Suſpicionis.

Οἰητὴς, οῦ, ὁ, Opinator, vt v. l. interpr. Heſych. autẽ οἰητῶν exp. κομητῶν, Comatorum, Crinitorum. quod Ionicum erit pro οἰατῶν. nam idem οἰαταὶ exp. κομήτην. Pertinet igitur AD Οἰάτης, de quo ſuprà.

C. ΚΑΤοίομαι, Arrogãter de me ſentio. vt exponitur apud Abacuc, cap. 2, ὁ δὲ κατοιόμενος καὶ καταφρονητὴς, ἀνὴρ ἀλαζὼν, οὐδὲν οὐ μὴ περάνῃ. vbi vulg. interpr. textus Græci habet, Qui autẽ arrogans eſt & contẽptor, vir ſuperbus, nihil perducit ad finẽ. Hieronymus autẽ Hebr. textum ita interpr. Et quo modo vinum contra potantem facit, ſic vir ſuperbus non decorabitur, nec voluntatem ſuam perducet ad finem, & (iuxta Symmachum) οὐκ εὐπορήσει. hoc eſt, in rerum omnium erit penuria. Vnde patet Græcos interpretes longè aliter verba Hebraica accepiſſe, ac, ſi in cæteris hæ verſiones conſentirent, aliquis fortaſſe ſuſpicari poſſet ſcriptum fuiſſe κατοινώμενος.

C. ΣΥΝοίομαι, Vnà puto, Etiam ego ſic arbitror, hoc eſt Aſſentior. Plato lib. 7 De rep. συνοίομαι (ἔφη) καὶ ἐγὼ ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι. Et, ἴθι δὴ τοίνυν (ἦν δ' ἐγὼ) καὶ τόδε ξυνοίηθητι, Age igitur, & hoc quoque aſſentire, ſeu cõcede. Ita ξυνοίεσθαι & ὁμολογεῖν idem erunt.

C. ΥΠΕΡοίομαι, Nimis magnam de me concipio opinionem, Nimium mihi arrogo. Vnde apud Heſych. ὑπεροιούμενοι, ὑπερηφανοῦντες. Apud Suid. reperio etiam ὑπεροιαζομένου [illegible] exp. ὑπερηφανευομένου: cuius veſtigia & apud Heſych. conſpiciuntur. quippe apud quem poſt ὑπέροικον & ante ὑπεροπτώμενοι, ita legatur, Υπεροιαζομένου, ὑπερηφανευομένου. Hoc ergo particip. erit à VERBO Υπεροιάζομαι, ſignificante idem cum ὑπεροίομαι, ac fortaſſe inde deriuato.

C. ΥΠοίομαι, Suſpicor. Vnde apud Heſychium, ὑποίεσθαι, ὑπονοεῖν.

Eſt verò & [illegible] VERBVM Οἴω, ſignif. Fero, Porto. Euſt. p. 1161, ἀπὸ τοῦ οἴω, τὸ κομίζω, de οἴσετε loquens. Nullius tamen vſus eſt niſi futuri & temporum quæ inde formantur: Od. υ, μέθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι. vbi Euſt. annotat eſſe futurum pro præſenti. Et Od. χ, circa finem iterum in imperatiuo, pro Fer, Porta, Οἶσε θέειον γρηῢ, κακῶν ἄκος· οἶσε δέ μοι πῦρ. Sed & ex Ariſtoph. citatur οἶσε, φέρε, Fer. Pro quo Phalar. in Epiſt. dicit οἶσον. At fut: οἴσει, feret, ex Homero quoque affertur. ſicut & Heſych. οἰσόμενοι exp. κομιούμενοι. Paſſ. οἰσθήσομαι, Ferar, citat Bud. ex Ariſtot. Phyſ. At voce med. οἴσομαι ex Xen. OEcon. pro Ferar: ex Thuc. pro Feram.

VNDE Οἰστέος, Ferendus, Eurip. ET Οἰστὸς, οῦ, ὁ, Qui ferri poteſt, Tolerabilis. Thuc. lib. 1, pag. 39, εἰ μὲν ἦσαν ὑμῖν ἑκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὅρων αἱ διαφοραὶ, οἰστὸν ἂν ἦν, id eſt ὑπομονητὸν ἂν ἦν, tolerabile eſſet. Idem, ὅμως δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἐπὶ κινδύνου, οἰστὰ αὐτοῖς ἐφαίνετο, tolerabilia videbantur. Idem, καῦμα οὐδὲ ἐνὶ οἰστόν. Vtitur & Syneſ. VNDE Δυσοιστὸς, Quẽ difficulter ferre queas, Ægrè tolerabilis. vel etiam Intolerabilis. Suidæ δυσφόρητος, Heſychio δυσυπομόνητος. VNDE Δυσοίστως, Ita vt vix feras. δυσφόρως. Poll. ITEM Ἀνοιστὴ Reuectio, ἀνακόμισις, Heſ. quod ad ἀναφέρω pertinet. ITEM Υποιστὸς, Sufferendus. vel Qui ſufferri & tolerari poteſt. vel Qui in humeros ſublatus ferri poteſt. Heſ. ὑποιστὸν exp. φορητὸν, βασταχτόν. itidémque Suid. ὑποιστὸν, φορητόν. VNDE Ἀνύποιστος, Qui ſufferri nequit, Intolerabilis. A QVO Ἀνυποίστως, apud Poll. Ita vt ſufferri & tolerari non poſſit, Intolerabiliter, vt Columi loquitur. At gerundiuã, vt ſunt ἀνοιστέον, προσοιστέον & ſimilia, referri poſſunt ad verba, ἀναφέρω & προσφέρω.

D Ο'ΙΣΤΟΣ, οῦ, ὁ, Sagitta, Iaculum. Euſt. à præcedẽte οἴω, i. κομίζω, deriuat: vt ἰὸς ab ἵημι. Arat. ἀποίητος ὀϊστὸς, ſagitta, vt Cic. interpr. pag. 101 mei Cicer. lexici. Frequens apud Homerum. vt Il. ε, διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. Od. φ, de ἰοδόκῳ pharetra, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. Il. θ, φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν. Il. ε, ὀϊστῷ τετριγλώχινι βεβλήκει. Il. θ, προΐεν τανυγλώχινας ὀϊστούς. Il. ν, προσίει χαλκήρε' ὀϊστόν. Il. φ, ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. Il. ο, ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῶσκον. Et alibi ὠκὺς ὀϊστός. Vtitur & Luc. in Hermot. licet poetis hoc vocabulum ſit peculiarius.

E C. Οἰστοθήκη, ης, ἡ, Theca in qua ſagittæ reponuntur. quæ ET Οἰστοθήκη. Cam.

C. Οἰστοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sagittas continens, vel Sagittas in ſe habens. vt ὀϊστοδόχος φαρέτρη apud poſteros Homeri pro eo quod Homerus dicit ἰοδόκος. Euſt.

Οἰστεύω, Sagitta peto, vel ferio, Iaculor, Sagittam emitto. Od. μ, Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο. Il. θ, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ. Cum genit. cõſtruitur Il. δ, Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο. vbi ſubaudiri poteſt κατὰ, vt ſit Sagitta impete, Sagittã immitte, Sagittam dirige contra. F VNDE Οἴστευμα, ατος, τὸ, Idipſum quod iaculando emiſſum eſt, id eſt Sagitta, Iaculum. idem cum ὀϊστός. vel potius Sagitta excuſſa, Iaculum emiſſum. Plut. Apophth. λέγοντός τινος, Ἀπὸ τῶν οἰστευμάτων τῶν βαρβάρων οὐδὲ τὸν ἥλιον ἰδεῖν ἔστι.

ET Οἰστευτὴρ, ῆρος, ὁ, Sagittarius.

C. Διοϊστεύω, Sagittam mitto per, Iaculo pertranſeo. Od. τ, Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Od. φ, ἰὼ πᾶσι νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου.

G ΟΙ'ΩΝΟΣ, οῦ, ὁ, Auis: Volucris, Ales. Sed propriè dici putatur de maioribus auibus & carniuoris. Iliad. α, initio, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Od. γ, τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ. vt apud Virg. Heu terra ignota canibus data præda Latinis Alitibúſque iaces. Od. ξ, Τὸν δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν, canes celeréſque volucres. Sic Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. Et mox, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Et Od. γ, Καλλιπεῖν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Il. θ, & Il. ρ, — Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς. Il. λ, οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσ', dilacerabunt & diſcerpent crudiuoræ volucres. Od. λ, H κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς, ceu volucriũ. Sic Od. π, Κλαῖον δὲ λιγέως, ἁδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ, Φῆναι ἢ αἰγυπιοί. (traduntur autem eſſe ἀετώδη duo hæc auium genera) At Heſiod. Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς, alitibus vo-

lucribus. Itidem Empedocles, Θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδα- A
τοθρέμμονες ἰχθῦς. Vtitur & Plut. hoc vocabulo pro Volucris, Auis, Ales. In Romulo, οἰωνοῖς καὶ θηρίοις ἐρρίφημεν, alitibus ferisque prædæ proiecta ſumus. ‖ Aliquando dicitur de aui quæ in auſpicio obſeruatur: ac interdum reddi poteſt Augurium, Auſpicium, Omen. Il. ω, Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ αὐτῷ Φίλτατος οἰωνῶν. Il. ν, circa finem, Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπετής. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν Θαρσήσας οἰωνῷ. Il. μ, Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις Πείθεσθαι. Od. α, Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς, nec vates, nec auguralis ſcietiæ peritus. Il. μ, Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Vnde Cic. De ſenect. Augúrque quum eſſet, dicere auſus eſt, optimis auſpiciis ea geri quæ pro reip. ſalute fierent. Plato epiſt. 7, νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ, bona ominemur felicis auſpicii gratia. Xen. Pæd. 3, οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν. Et apud Suid. ξὺν αἰσιωτέροις τοῖς οἰωνοῖς ἅψασθαι τοῦ πολέμου. Sic Horat. Secunda alite aliquid facere. Claud. Secundis alitibus procedere. Et apud Cicer. Soluere aduerſa aui. Ouid. Eſte bonis auibus viſi gnatóque mihique. Idem Xen. Symp. σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας, καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνούς, ἅ τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. Sic Pæd. 8, ἐσημήναντό μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις καὶ ἐν οἰωνοῖς καὶ ἐν φήμαις ἅ τ' ἐχρῆν ποιεῖν καὶ ἃ οὐκ ἐχρῆν. Item apud Plut. in Probl. Rom. ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, conſidere augurii agēdi cauſa. vt Cic. dicit, Quum in arce auguriū augures acturi eſſent. Ibidem, οἱ ἐπὶ τῶν οἰωνῶν, Augures. Ibidem, τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, οὓς Αὐσπίκας πρότερον, Αὔγουρας δὲ νῦν καλοῦσι. (At de οἰωνὸς ἀριστερὸς vide ibidem plura) Idem, πρὸς τῇ θέᾳ γενόμενος τῶν οἰωνῶν. Item τὸν οἰωνὸν δέχομαι, cui opponi poteſt ἀποδιοπομποῦμαι τὸν οἰωνόν. Plut. in Æmylio, & in Apophth. ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν. Sic Valer. Flacc. Accipit augurium Æſonides, lætúſque ſuperbi Tecta petit Peliæ. ‖ Interdum Omen & ſignum. vt apud Eurip. in Phœniſſ. Οἰωνὸν ἔθεμην καλλίνικα τὰ στέφη, ominatus ſum nos eſſe victuros. Et Thuc. lib. 6, pag. 206, ὥστε γὰρ ἔκπλου οἰωνὸς ἐδόκει εἶναι. ‖ Item nomen proprium filii Licymnii, teſte Euſt.

C. Οἰωνόβρωτος, Ab auibus deuoratus, Quem alites depaſti ſunt. vnde οἰωνοβρώτοις apud Heſych. ὑπ' ὀρνέων βρωθεῖσι. Sed & Suidæ οἰωνόβρωτος eſt ὀρνεόβρωτος. E

C. Οἰωνοθέτης, ου, ὁ, Qui prout alites videt vel volare vel paſci, vel garrire, οἰωνοῖς τίθεται, Qui ex auium volatu, paſtu aut garritu, auguria & omina accipit. Soph. Œd. Tyr. de Tireſia augure, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας. vbi Tricl. exp. ὁ τοῖς οἰωνοῖς ἐπέχων καὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς μαντείας, & ὁ τὰς θέσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεὶς καὶ κρίνων.

C. Οἰωνόμαντις, εως, ὁ, Qui ex auguriis ſeu auſpiciis vaticinatur. qui & ὀρνιθόμαντις Heſychio. VNDE Οἰωνομαντεία, ας, ἡ, Vaticinatio vel vaticinium ex auſpiciis. F
ET Οἰωνομαντική, videlicet ἐπιστήμη, Scientia auguralis.

C. Οἰωνοπόλος, ου, ὁ, Qui circa aues verſatur, Augur, Auſpex. ὁ ἐπ' οἰωνῶν, vt Plut. loquitur. Il. α, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος. Eſſe autem μάντεων genus οἰωνοπόλους teſtatur & Plut. in lib. De deo Socr. vbi dicit Homerum τῶν μάντεων οἰωνοπόλους τινὰς καλεῖν, καὶ ἱερέας, καὶ ἑτέρους διὰ τῶν θεῶν αὐτῶν διαλεγομένων συνιέντας.

C. Οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, Auſpex, Qui auium volatus & paſtus inſpicit, ex iiſque auguria accipit. VNDE Οἰωνοσκοπικός, οῦ, ὁ, Ad auſpicem pertinens, Auguralis. Et ἡ οἰωνοσκοπική, ſub. ἐπιστήμη, ſcientia auguralis. ITEM Οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, Auſpicium, Augurium. hoc eſt Auiū inſpectio diuinatióque ex earum volatu, garritu, aut paſtu. ET Οἰωνοσκοπεῖον, ου, τὸ, Locus vbi auſpices conſident & augurium agunt. Auguraculum. (quo tamen nomine propriè Romæ arx dicebatur, quòd ibi augures augurium agerent) quod & οἰωνιστήριον. ET Οἰωνοσκοποῦμαι, Augurium ago. pro quo οἰωνοσκοπεῖσθαι Plut. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι. G

Οἰωνικός, οῦ, ὁ, Auguralis. Et οἰωνική, ſub. ἐπιστήμη, Auguralis ſcientia, Augurum diſciplina. v. l. Malim οἰωνιστική. H

Οἰωνίζομαι, Auguror, Ominor. οἰωνὸν τίθεμαι, vt Eurip. ſuprà loquitur. Xen. Hellen. 1, ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει. Ariſtot. Polit. 5, cap. 4, οἰωνισάμενοί τι σύμπτωμα. vt Valer. Flacc.—longóſque ſibi non auguret annos. Et apud Suid. δαιμονίως πως οἰωνισάμενος τὸ μέλλον, ſicut & Cic. dicit Futura augurari. Suid. exp. μαντευσάμενος. Plut. polit. præc. τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσου ῥαγέντος, οἰωνισάμενος, καὶ καταλιπὼν τὴν νύμφην, Augurio inde accepto. ſeu, Velut quodam augurio, vel ſiniſtro omine deterritus deſeruit ſponſam. Suid. οἰωνίζεσθαι exp. ἀποτρέπεσθαι ὡς κακοῦ οἰωνοῦ. In propria item ſignif. idem Plut. in Probl. Rom. dixit, de Qu. Metello pontif. max. ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μῆνα τὸν νῦν Αὔγουστον προσαγορευόμενον, augurari, hoc eſt augurium agere, ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, vt idem loquitur.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, Auſpicium, Augurium, Omen. Augurium quod ex volatu auium vel quolibet re accipimus, vt οἰώνισμα δεξιόν, Fauſtum omen, Bonum auſpicium. Iulian. ὦ δέ μοι τοῦτο δεξιὸν οἰώνισμα καὶ χρηστῶν ἐλπίδων ἀρχή. Contra Herod. lib. 1, πρὸς τὸ μέλλον οἰωνίσματι καὶ φαύλῳ συμβόλῳ χρωμένους πάντας ἐτάραξεν, peſſimo augurio vniuerſos conterruit. Et οἰώνισμα ὁδίον, augurium & diuinatio de eo quod in itinere obſeruatur. Item οἰώνισμα τὸ τῆς ὑγείας, Augurium ſalutis. Dion lib. 37, τότε δὲ οἱ Ῥωμαῖοι πολέμου ἀνάπαυσιν ἔχον, ὥστε καὶ τὸ οἰώνισμα τὸ τῆς ὑγείας ὠνομασμένον διὰ πάνυ πολλοῦ ποιῆσαι. De quo Tacit. libro 12, Salutis augurium quinque & viginti annis omiſſum repeti ac deinde continuari placitum. Et Cic. De diuin. lib. 1, P. Claud. augur conſuli nuntiauit, addubitato ſalutis augurio, bellum domeſticum triſte ac turbulentum fore. Dion ibidem, τοῦτο δὲ δὴ μαντείας τις τρόπος ἐστὶ, πίστιν τινὰ ἔχων εἰ ἐπιτρέπει σφίσιν ὁ θεὸς ὑγίειαν τῷ δήμῳ αἰτῆσαι, ὡς οὐχ ὅσιον οὐδὲ αἴτησιν αὐτῆς πρὶν συγχωρηθῆναι γενέσθαι. καὶ ἐπελέγετο κατ' ἔτος ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ μηδὲν στρατόπεδον μήτε ἐπὶ πόλεμον ἐξῄει, μήτ' ἀντιπαρετάττετό τις, μήτε ἐμάχετο.

Οἰωνιστήριον, ου, τὸ, Vnde augurium aliquod accipimus. vel Signum quale eſt omen. Xen. Apolog. Socr. καὶ γὰρ οἱ φθόγγοις οἰωνῶν καὶ οἱ φήμαις ἀνθρώπων χρώμενοι, φωναῖς δήπου τεκμαίρονται. βρονταῖς μὲν ἀμφιλέξει τις ἢ μὴ φωνεῖν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι. ‖ Item, Locus in quo augures augurium agunt, Auguraculum. idem cum οἰωνοσκοπεῖον.

Οἰωνιστής, οῦ, ὁ, Augur, Auſpex. ὀρνεοσκόπος, Heſych. VNDE Οἰωνιστικός, Ad augurem ſeu auſpicem pertinens, Auguralis. vt οἰωνιστικὸν μαντείας εἶδος, auguralis diuinatio, ſeu diuinatio ex auſpicio. idem cum οἰωνοσκοπικόν ſiue ὀρνεοσκοπικόν. videlicet ὅταν παραφθόνου τοῦ δὲ τοῦ ὄρνιθος ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν, καὶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ νεύοντος, εἴπῃ τις ὅτι τόδε σημαίνει, inquit Suidas: apud quem vide alia de οἰκοσκοπικῷ & χειροσκοπικῷ. Et οἰωνιστικὸν ἀξίωμα Gazæ pro eo quod Cic. dicit Auguratus. Item ἡ οἰωνιστική, ſ. ἐπιστήμη, auguralis ſcientia. Τὸ οἰωνιστικόν. Plut. De ſolert. anim. οὐ γὰρ τι μικρὸν οὐδὲ ἄδοξον, ἀλλὰ πολὺ καὶ παμπάλαιον μαντικῆς μέρος οἰωνιστικὴ κέκληται. ſicut & Eurip. θεῶν κήρυκας eſſe dicit τοὺς ὄρνιθας.

C. ΚΑΤοιωνίζομαι, Augurium capio, Auguror. Phalar.

C. ΜΕΤοιωνίζομαι, Augurium muto. vel Aliis auſpiciis ſuſcipio, Felicioribus auſpiciis iterum tento. Suid. μετοιωνίσασθαι exp. μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν.

ὈΚΛΑ´ΖΩ, In genua procumbo, Flexis ſeu ſubmiſſis genibus ſubſido. (quod Ingeniculari quidam Latinorum dixerunt, teſte Diomede) εἰς τὸ γόνυ κάμπτομαι, vt Suid. & Heſych. exp. & Erot. paulo infrà in Ὄκλασις. Bud. interpr. Genu ſucciduo ſubmittor, Ingeniculo me. Vt, Herculem multitudine oppreſſum ſe ingeniculaſſe, multis iam vulneribus acceptis defeſſum. Plut. in præcept. ſanit. οἱ τοῖς ἵπποις ἐφεῖσθαι μὴ δυνάμενοι, αὐτοῖς ἐκείνοις ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι. Luc. in Zeux. de cęrauro, ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν καμπύλος, ὑπεσταλμένην τὴν ὁπλήν. Idem alibi, ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν. Et 3 Reg. 8, ὠκλακὼς ἐπὶ τὰ γόνατα. Rurſum Plut. De fort. Roman. τὸν μὲν οὖν ἐρινεὸν Ῥουμινάλιν ὠνόμασαν, ἀπὸ τῆς θηλῆς ἣν ἡ λύκαινα παρ' αὐτὸν ὀκλάσασα τοῖς βρέφεσι παρέσχε, quam lupa ingeniculans infantibus ſubmiſerat. Et in Epigr. lib. 4,—αὐχένα θὴρ ὑπὸ χερσὶ δαμασσάμενος κραταιαῖς ὤκλασεν [illegible]. In iiſdem lib. 7, impropriè, ὤκλασεν οἶκος, ſubſedit quaſi flexis genibus. Conſtruitur & cum accuſ. more actiuorum. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια, ἐν τοῖς ἀστραγάλοις, αἴρει δὲ τὰ πρόσθεν, de equo, vbi tamen poſſit ſubaudiri præpoſ. κατά. Camer. certè apud Sophocl. Œd. Colon.

pag.278, λ ϛ'γιός γ' ἐπ' ἄκρου λᾶα βεβαχὺς ὀκλάσας, pro βεβαχὺς ὀκλάσας ſcribẽdum dicit βεβαχὼς ὀκλάσας, paulliſper te inflectens: ὀκλάσαι propriè eſſe dicens iumentorum in crura incumbentium. Hunc eũdem locum in comment. vtriuſque linguæ citans, eodémque modo ſcribens, Obliquum (inquit) iubet illum reſidere in ſummo ſaxo, leuiter ſe recuruantem. Metaph. autem Gregor. μήπου ὀκλάσῃς τὸν λογισμὸν, ne titubes animo & mente, vt Bud. interpr. ὀκλάζειν exponens etiam Succumbere, Labaſcere, ἀτονῆσαι. Metaphora autem ea ſumpta eſt à iumentis quæ præ pondere in genua incumbunt & ſubſident, ſeu quæ præ pondere labaſcunt & ſuccumbunt. Idem Bud. ὀκλάζω interpr. etiam Deficio, Impar ſum incepto, Nõ ſufficio animo, ex Clem. Alex. de Ioanne afferens, ψυχῆς ὀκλαζούσης πρὸς δεύτερον φάρμακον, quum deficeretur conſtantia iterum ſumendi venenum.

Ὄκλασμα, ατος, τὸ, Genuum flexus. Eſt & ſaltationis quoddam genus, forſan à genuum flexu dictum. Poll. lib. 4, cap. 14, ἡδύκωμος, ἡδίων, καὶ κνισμὸς, καὶ ὄκλασμα. οὕτω γὰρ ἐν θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζει τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν ἢ σύντονον.

Ὄκλασις, εως, ἡ, Genuum flexus, Genuum curuatura, ſeu Quum quis flexis genibus ſubſidit. nam ὀκλάσαι (inquit Erot. hoc ὄκλασις apud Hippocr. exponẽs) λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κάμψαντα τὰ γόνατα καθίσαι.

Ὄκλασι, Flexis genibus. Apud Suidam de ranis, βαθεῖαν εἰς ἰλὺν ὄκλασι πηδώντων.

Ὀκλὰξ, idem. vt ὀκλὰξ καθῆσθαι apud Euſt. pag. 1769, id eſt ἐπὶ γόνυ, ſeu ἐπικεκαμμένως. Sic apud Suid. ὀκλὰξ καθήμενος, itidem ἐπὶ γόνυ, ingeniculans. Et Luc. in Lexiph. ὀκλὰξ παρακαθήμενος. Arat. Ταύρου δὲ σκελέων ὅσσῃ περιφαίνεται ὀκλὰξ, Atque genu flexo taurus connititur ingens, Cicer. interpr. Vel, — hîc tauri curuãtur crura minacis, Feſto Auieno.

Ὀκλαδὸν, Flexo genu, Curuatis cruribus. idem cum ὄκλασι & ὀκλάξ. Apollon. Arg. lib. 3, ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο ἔξω κατηφιόων. id eſt ὀκλάσας.

Ὀκλαδία, ας, ἡ, idem cum ὄκλασις, teſte Suida. id eſt Genuũ flexus, Crurum curuatura, more iumentorum quæ flexis genibus procumbunt.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, Qui genua flectit, & crura incuruans ſubſidit. ὀκλαδίας δίφρος, ſella quæ complicari poteſt, quũ verò explicatur, quaſi ſubſidit. ὀκλαδίας θρόνος, inquit Heſych. πτυκτὸς δίφρος, ταπεινὸς, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις. Athen. lib. 12, ὀκλαδίας τε αὐτοῖς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν, de Athenienſibus loquens. id eſt, Sellas eis complicatiles pueri ferebant. Ὀκλαδίας δίφρος, (inquit Camer.) ſella quæ explicari & componi ſolet: quales & in noſtra gẽte maioribus vſitatæ fuerunt. Pauſ. Att. δίφρος ὀκλαδίας ἐπὶ Δαιδάλου ποίημα. Dicitur etiam ὀκλαδίας abſolutè, ſubaudito δίφρος vel θρόνος. Ariſtoph. Equit. ſub finem, Ἔχε νυνὶ ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν. Sic mox ibidem: vbi ſchol. annotat ὀκλαδίαν eſſe δίφρον συγκεκλασμένον, ἢ ποτὲ μὲν ἐκτεινόμενον, ποτὲ δὲ συστελλόμενον. Itidem Luc. in Lexiph. ἐκεῖνο δὲ καὶ ὀκλαδίας καὶ ἀσκαίτης.

Ὀκλαδιάω, Genibus flexis ſubſido. idem cum ὀκλάζω.

C. ΕΝοκλάζω, Genibus inflexis & incuruatis ſubſido in. Philoſtr. de cane ad epulantes intento loquens, ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας αἰτεῖ τὴν δεξιὰν, ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα.

C. ΜΕΤοκλάζω, Ingeniculo me, Curuatis & flexis genibus ſubſideo. Il. ν, Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς, Ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. vbi ſchol. exponit, μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας. quia ὀκλὰξ ſignificat τὸ ἐπὶ γόνυ. hoc eſt, εἰς κλίσιν τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μετοκλάζων. Heſych. γονατίζει.

C. ΠΑΡοκλάζω, Ingeniculo me, Genibus flexis & curuatis me ſubmitto. Vide παροκλάζοντες apud Heſ. γονατίζοντες.

C. ΣΥΝοκλάζω, Genibus flexis conſido, Genuo ſucciduo me ſubmitto. Baſil. homil. 9, de elephante, συνοκλαζόντων [illegible] ὑποφέρειν τὸ βάρος μὴ ἐξαρκούντων.

Heſych. συνοκλάζει exp. ζεῖ, feruet.

ΟΚΝΟΣ, ου, ὁ, Pigritia, Segnitia, Ignauia, Metus adeũdi laboris. In definit. Stoic. ὄκνος, φόβος μελλούσης ἐνεργείας, id eſt (Cic. interprete) Pigritia, Metus conſequentis laboris. Euſtathius autem dicit Homerum innuere ὄκνον eſſe τὴν μετὰ κάματον ἀργίαν, hoc videlicet loco Il. ε, vbi Diomedes Palladi reſpondet, Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος, Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων. vbi tamen accipi pro metu adeundi laboris, hoc eſt pigritia, manifeſtum eſt. adeo vt quod dicit Euſtathius de ſignificatione huius vocabuli, non intelligẽdum videatur ſimpliciter de pigritia poſt laborem, ſed de ea pigritia qua quis reuocatur à ſubeundo labore, poſtquam aliquo defunctus eſt: quaſi dicas pigritia repetendi laborem. Sic Iliad. ν, Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ Ἀνδύεται πόλεμον, nec eſt qui præ pigritia & ignauia bellum detrectet. Et Il. κ, Πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο, nec ignauiæ & pigritiæ ſuccumbens. Niſi malis Timori, Metui: ſicut Suid. ibi ὄκνος pro φόβος accipi annotat. Sed Euſt. apud Homeri poſteros ὄκνος pro φόβος frequentius vſurpari teſtatur. apud quos tamen pro Pigritia etiam vſitatiſſimum eſt. Iſocr. ad Demon. τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον, τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγούμενοι. Demoſth. Pro corona, βραδυτῆτας, ὄκνους, ἀγνοίας. Thucyd. lib. 7, pag. 250, ὄκνος τις καὶ μέλλησις ἐνεγένετο. Et lib. 2, τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. vbi nota ſibi opponi θράσος & ὄκνον, audaciam & ignauiam, ſeu audaciam & timorem. Et lib. 3, παρέχειν ὄκνον μὴ ἐλθεῖν εἰς τὰ δεινά, pigriores & timidiores reddidit. in his enim duobus poſterioribus locis mixtam ſignif. habet, accipitúrque tam pro pigritia quàm pro timore. Apud Soph. Œd. Col. p. 293, ἐμάλισ' ὄκνος ὁ ἔχει, accipitur pro Metus, φόβος, vt & ſcholiaſtæ placet. Sed & Suid. tradit frequentiſſimè ab eodẽ Sophocle vſurpari hoc vocabulũ ἐπὶ φόβου, vt & in hoc loco Aiacis, οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, non conſternarer metu. ‖ Ὄκνος Heſychio eſt non ſolùm φόβος, ſed etiam εἶδος ἐρωδιοῦ, ſpecies ardeæ, à pigritia dicta, vt teſtatur Ariſtoteles Hiſtor. animal. lib. 9, cap. 18, ὁ δ' ἀστερίας, ὁ ἐπικαλούμενος ὄκνος, μυθολογεῖται μὲν γενέσθαι ἐκ δούλων τὸ ἀρχαῖον· ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τούτων ἀργότατος. Sed ſcribitur ibi Ὀκνὸς, accentu in poſteriore: quemadmodum & is qui collegit vocabula pro diuerſo accentu diuerſam ſignificationem habẽtia, vult ὀκνὸς, oxytonωs, ſignif. Pigritia, Cunctatio: ὄκνος autem proparoxytonωs, Piger.

Ὄκνος eſt etiam nomen proprium viri de quo prouerbium, συνάγει τοῦ ὄκνου τὴν θώμιγγα: in Ionia dici ſolitum in eum qui πονεῖ ἐπὶ οὐδενὶ ὄνησιν φέροντι, qui operam ſuam collocat in iis vnde nullam vtilitatem percipit, vt Pauſ. in Phocicis tradit, pag. 273. Fingitur autem ille ocnus πλέκων σχοινίον· παρέστηκεν δὲ αὐτῷ θήλεια ὄνος ἐπεσθίουσα τὸ πεπλεγμένον ἀεὶ τοῦ σχοινίου. De quo Propert. Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno, Æternúſque tuam paſcat aſelle famem. Et Plin. lib. 35, cap. 11, de picturis Socratis, Et Piger, qui appellatur Ocnos, ſpartũ torquens quod aſellus arrodit. Hunc tamen Ocnũ Pauſ. de quorundam ſententia dicit fuiſſe hominem φιλεργότατον quidem, ſed cuius vxor omnia abſumeret quæ ipſe conquiſiuiſſet. Vide & alia apud Eraſmum, in prouerb. Contorquet piger funiculum. Item nomen proprium conditoris Mantuæ apud Virg.

C. Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impiger, Non ſegnis, Alacer, Promptus ad aliquid agendum & minimè tardus, Diligens. A quibuſdam exponitur etiã Intrepidus. Heſiod. Erg. libro 2, ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγαν οἶκον ὀφέλλει. Xen. Pæd. 2, προσεῖπε δὲ σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀόκνους καὶ ἀπειράχους. Apud Phil. De mundo, ἀοκνοτάτη σπουδὴ, acerrimum ſtudium. Τὸ ἄοκνον ſubſtantiuè pro ἡ ἀοκνία, Impigritia, Alacritas. VNDE Ἀόκνως, Impigrè, Non ſegniter, Prõptè, vel Prompto animo. Plato De leg. lib. 2, εἰπεῖν τι ἀόκνως ὁπουοῦν, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξαι. Compar. gr. ἀοκνότερον, Impigrius, Alacrius: ſuperl. ἀοκνότατα, Impigerrimè, Cum ſumma alacritate ſeu promptitudine. ET Ἀοκνία, ας, ἡ, Impigritas, vt Cic. loquitur. Itẽ ἀοκνία πόνων, quum quis labores impigrè adit.

C. Διόκνος, Piger, Segnis, Qui aliquid aggredi metuit & ſemper cunctatur. VNDE Διόκνως, Pigrè, Segniter. Item Ægrè, Grauatim. vt διόκνως τε καὶ διαπονητικῶς καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας.

Ὀκνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Piger, Segnis, Ignauus. Item Timi-

dus.Cam.

Ὀκνηρὸς, οῦ, ὁ, idem. Herodian.lib.8, de exercitu Maximini, ὀκνηρὸς ἐγίγνετο. vbi Polit. vertit, Minus iam alacer erat. Et lib.2, τὸ πρὸς χαλεπαίνειν καὶ δεομένοις ὀκνηρὸν, αἰτιάσαις ἅμα καὶ προδοσίας φέρει διαβολὴν, ſegniorem & tardiorem eſſe in ope ferenda iis qui implorant rogántque. Et libro 6, τὸ περὶ τὰς ἐπιδόσεις ὀκνηρὸν, quòd in pecuniis erogandis minus promptus eſſet. In quibus locis τὸ ὀκνηρὸν accipitur pro ὄκνος, Segnities, Cunctatio, Tarditas.

Ὀκνηρὸς interdum Ignauus & timidus, Piger & meticuloſus. vt exponitur apud Thucyd.lib.2, καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντα ἀξιωτέροι ἐσόμεθα, καὶ δι' αὐτὸ καὶ ὀκνηρότεροι. Sic & in v.l. exponitur Qui timidè aliquid aggreditur, ὀλιγόφοβος.

VNDE Ὀκνηρῶς, Pigrè, Segniter. Baſil. in quadam epiſt. ad Greg. καὶ διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὀκνηρῶς ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, quòd ſæpe deceptus, quaſi ſegnior eſſem in credendo. id eſt, Vix crederem. Herodian.lib. 2, de militibus, μήπως ὀκνηρότερον ἐπακούσωσι τῇ Περτίνακος ἀρχῇ. vbi Polit. vertit, Ne ſatis libenter imperatorem Pertinacem acciperent. Xen. Pæd. 1, ὀκνηρότερον προσῄει. vbi exponitur, Remiſſius adibat & timidius. ET

Ὀκνηρία, ας, ἡ, Pigritia. v.l.

Ὀκνία, ας, ἡ, Pigrities, Segnities. vel etiam Timor. Vocabulum ἁπλοῦν, teſte Poll.

Ὀκνέω, SIVE Ὀκνείω, poeticè inſerto ι, Piger & ſegnis ſũ, Piget me laboris. Thucyd.lib.1, ὁ διὰ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ῥαστώνης τὸ τερπνὸν δι' ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι, qui ignauus eſt. Herod.lib.6, μὴ δὴ μέλλωμεν μηδὲ ὀκνῶμεν, Ne ſegnes ſimus. hoc eſt, Ne prælium detrectemus. Eodem lib. de barbaro milite, πρὸς ὑπείκοντα καὶ ὀκνοῦντα θαρσυνεῖται, cedentibus detrectantibúſque acriter inſtant. Poſſumus etiã alicubi reddere Pigror, vt Cic. Scribere ne pigrere. Sic & in hoc loco Plut. Pericle, ὤκνησε χαρίσασθαι τοῖς πολλοῖς, Pigrabatur multitudinis animos beneficiis ſibi demereri. vel Segnior erat in demerẽdis ſibi multorum animis. Interdũ verò non tam reddi poteſt Piget me, quàm etiam Vereor, Non audeo, Dubito, Grauor. Il. ε, Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν· Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ſed vereor conſcendere equos. Lucill.lib.2 Epigramm. Ὀκνῶν ἐξελθεῖν, ὡμολόγησε φόνον, Quũ pigeret egredi, ſeu Quum grauaretur egredi. Et ὀκνῶ λέγειν, frequentiſſimum, pro Vereor dicere, Non audeo dicere, Grauor dicere. Iſocr. Panath. ἀφρονεστέροις ὄντας τῶν μαθητῶν ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν τῶν οἰκετῶν. Idem in Archid. χαλεπὰ μέν ἐστιν ἃ μέλλω λέγειν, ὅμως δὲ οὐκ ὀκνήσω παρρησιάσασθαι περὶ αὐτῶν. Luc. οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν, nõ verebor & hoc addere. Idem, μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. At Demoſth. ὀκνῶ ὀνομάσαι, Piget nominare, vel Non audeo nominare. Ariſtoteles Rhet. ὀκνῶ γράφειν. Æſchines, οὐκ ὤκνησε κατήγορος γενέσθαι. Et ὀκνῶ ἄρξαι apud Xenoph. Nec tantùm Vereor reddi poteſt, ſed etiam Timeo, Metuo. frequentiſſimum apud Soph. vt in Aiace, Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; i. φοβῇ. Sic accipit & ſchol. in Electra, pag.98, Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα: exponens eodem modo & Homeri locum ſuprà citatum. (Suid. verò ὀκνεῖν ibi accipit pro ἀναδύεσθαι, detrectare) Sic & in Œdipo tyr. p.183, — ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοπῶν, ἄναξ, id eſt δέδοικα. vbi tamen etiam reddi poteſt Vereor, Non audeo. Imò Suid. annotat oratores hoc verbum non vſurpare ἐπὶ δειλίας καὶ ῥαθυμίας, ſed ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι, hæc addens exempla. Antiphon, εἰ ἀπὸ μὲν καὶ μέλλοιμι τοῖς κινδύνοις τῇ γλώττῃ θρασύνεσθαι καὶ τῷ θέλειν ἐπιλέγειν, τὸ δὲ ἔργον αὖ παρῇ, ὀκνεῖν. Demoſth. Philipp.1, εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήσετε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται, Metuo ne, ſeu Vereor ne. Similiter annotat Euſt. in locum Homericum quem citaui, Homerum quidem ponere hoc verbum ἐπὶ τοῦ ὀκνηρῶς ἔχειν, vt ὀκνεῖν ſit quaſi οὐκ ὀνεῖν, id eſt ἐνεργεῖν: ſed apud Homeri poſteros vtplurimum vſurpari ἐπὶ φόβου. Reperitur etiã cum accuſ. apud Demoſth. Pro cor. οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, οὐδ' ὑπολογισάμενος. vbi reddi poteſt, Suſcipere timens. vel etiam Detrectans. Paſſ. Ὀκνέομαι, itidem Vereor, Timeo. nam Erot. in Lex. Hippocr. ὀκνήθη exp. ηὐλαβήθη. ‖ Ὀκνέω, Nequeo, Non potis ſum. nam idem Erotin eodem lex. ὀκνέειν exp. μὴ δύνασθαι, hoc addito exemplo, οὔπω κατοκνεῖ ὀρθοῦσθαι.

Ἀποκνέω, ῶ, Pigror, Metu aliquo deterreor, Reformido, Non audeo. Propriè, Per ignauiam ſeu inertiam detrecto, ſeu refugio, & aggredi recuſo. Pigritia impedior à re quapiam facienda. nam ὄκνος eſt pigritia. à quo & ſimplex ὀκνῶ. Vnde fit non ſolùm hoc compoſitum ἀποκνῶ, ſed & κατοκνῶ. Cæterùm ἀποκνῶ conſtruitur interdum cum infinitiuo, interdum cum accuſatiuo, vel præfixa præpoſitione πρὸς, vel abſque illa. Plato De republ. lib.1, ἀλλ' οὐ μέντοι, ὦ φίλε, ἐγώ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον. Iſocr. De pace, οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ περὶ τούτων. Thucydides, καὶ μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον. At cum πρὸς, vt hoc loco, πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα. Dicitur etiam, οὐκ ἀποκνητέον πρὸς ταῦτα, & pro eodem, οὐκ ἀποκνητέα ταῦτα. vt, οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλά, Non ſunt per inertiam prætermittenda, Non ſunt negligenda. Thucydides ἀποκνεῖν dixit abſolutè, lib.3, ἔπειτα οἱ μὲν ἡμέας ἀπώκνησαν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι. vbi ſcholiaſtes ἀπώκνησαν exponit ἀνεβάλοντο, ſicut & alibi ἀπόκνησιν explicat ἀναβολήν.

Ἀπόκνησις, εως, ἡ, verbale, Detrectatio alicuius laboris, aut officii, propriè ex pigritia: ſed vtplurimum ex metu. Thucyd.lib.1, διὰ γὰρ τὴν ἀπόκνησιν ταύτην τῶν στρατιωτῶν. vbi ſchol. exponit ἀναβολήν.

C. Κατοκνῶ, Pigror, Piget me. Iſocr. μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, ne te pigeat viam longam conficere. Et cum accuſ. apud Greg. μὴ κατοκνήσῃς μηδ' ὁδοῦ μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, μὴ πῦρ, ὥστε τυχεῖν τοῦ χρίσματος, Ne pigreris vel longiſſimas inire vias. vel, Ne cuncteris ob viæ longitudinem. vel etiam, Ne te deterreat viæ longitudo. vt κατοκνεῖν accipiamus etiam pro Timere, Metuere. Item Demoſth. Phil.4, οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ, Nõ verebor, vel Non grauabor. At pro Aggredi piget, Aggredi recuſo, Segnior ſum, accipi poteſt apud Iſocr. in Archid. vbi ait, ταῦτα ἐὰν πολεμήσωμεν καὶ μὴ κατοκνήσωμεν. ‖ Itẽ, Nequeo, Non poſſum. οὐ δύναμαι, vt Erot. exp. in loco quodam paulo antè in ὀκνέω citato. Sic apud Thuc. accipi poteſt κατοκνῶ περιιδεῖν γῆν τμηθεῖσαν. vbi exponitur, Non patior terram vaſtari.

ὌΛΒΟΣ, ου, ὁ, Beatitudo, Felicitas: ſcil Fortunæ, Opes, Diuitiæ. Od. δ, Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Heſiod. Theogon. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὄλβον ὄπασσεν. Idem in Erg. Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται, magnas opes ſibi conquiſierit. de quibus diuitiis malè partis mox dicit, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ. Ab Homero ſæpe copulatur ὄλβος & πλοῦτος, & tunc reddi poteſt Opes ſeu fortunæ ob quas beatus aliquis cẽſetur. (vnde beat' ſæpe pro diuite ponitur) Il. π, Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. Il. ω, πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώποις ἐκέκαστο Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Sic & Od. ξ, θεὸς ὣς τίετο δήμῳ Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κυδαλίμοισι. Vtitur hoc vocabulo & Xen. Pæd.1, πολὺν μὲν ὄλβον, πολλὴν δὲ εὐδαιμονίαν, μεγάλας δὲ τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάψειν. Et lib.4, pag.58, ὄλβον δὲ ὅλον πειρώμενοι θηρᾶν. Annotat Euſt. ὄλβος à quibuſdam exponi non ſolùm εὐδαιμονία ſed etiam φρόνησις, vnde ἄνολβος pro ἀνόητος: alii s, ἡ τῶν ἀγαθῶν κτῆσις παρὰ τὰς ὅλας, id eſt κρηπῖδας. vt ſit ὄλβος quaſi ὁ περὶ ὅλας βίος.

C. Ὀλβοδότης, ου, ὁ, Diuitiarum dator, vt Virg. — lætitiæ Bacchus dator. idem cum πλουτοδότηρ apud Heſiodum: ad cuius formam dici etiam poteſt Ὀλβοδοτήρ. VNDE Ὀλβοδότειρα, ας, ἡ, Diuitiarum datrix, Effectrix beatæ vitæ, vt Cic. loquitur. ſeu πλουσίως παρέχουσα, vt Heſ. ὀλβοδότης exp. πλουσίως παρέχων. Extat in Epigr.

C. Ὀλβοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuitias ferẽs, Opes afferens. apud Euripidem.

C. Ἄνολβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inops, Pauper, ὄλβον οὐκ ἔχων, Qui nec diues nec beatus eſt. Seu, Infelix, Miſer. ſicut & Heſych. ἀνόλβοις exp. ἀπόροις, item κακοδαίμοσι. Legiturque item ex Eurip. ἄνολβον ὄνομα pro Infelix fama, Siniſtra fama. Apud Soph. alicubi ἄνολβα ſchol. exp. ἀνωφελῆ, id eſt Inutilia. ‖ Apud eundẽ Soph. in Aiace, Τοιαῦτ' ἄνολβον ἀνδρ' ἀνουθέτει, ſchol. vult ἄνολβον ſignificare ἀνόητον, id eſt Stultum, Dementem: quoniam ὄλβος propriè ſit παιδεύσεως. Heſych. quoque ἀνόλβοις inter cætera vult idem valere cum ἀνοήτοις. Euſt. ἄνολβον ait dictum ἀπαίδευτον, quod

quòd ὄλϐος aliquando φρόνησιν ſignificet. Schol.autem qui exponit ἀνόητον,videtur occaſionem accepiſſe ex eo quod præcedit,μωρίας πλέων.Locus eſt pag. 65 meæ editionis.

C.Πολύολϐος,Perbeatus, Multum beatus, Vel potius,Multum diues.

C.Υπέρολϐος,Perbeatus. Vel Prædiues, Diues ſupraquam dici poſſit.

Ὄλϐιος,ου,ὁ,Beatus:item Diues,Locuples. Sicut ab Hesychio exp.εὐδαίμων,ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστὸς, & πλούσιος. Od.σ,ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλϐιος εἶναι.Od.ρ,Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον Ὄλϐιος ἀφνειόν.Od.η,-τοῖσιν θεοὶ ὄλϐια δοῖεν.In quibus locis mixtam ſignif.habet: at in ſequẽtibus accipitur potius pro Beatus.Heſiod.Diebus,εὐδαίμων τε καὶ ὄλϐιος ὃς τάδε πάντα Εἰδὼς ἐργάζηται. Idẽ in Theog. Ὄλϐιος ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.Itidem Crœſus Solonem apud Herodot.interrogat εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδεν ὀλϐιώτατον.reſpõdet autem Solon,μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ὄλϐιον.Pro his verò in Sardanapali epitaphio verbis,τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλϐια πάντα λέλειπται,ita Cic.Tuſc.5,at illa iacent multa & præclara relicta. C

C.Ὀλϐιογάστωρ, Ventre beatus, Qui ſe ventre bene curato beatum exiſtimat,Qui beatitudinem in ſuo ventre ponit.id eſt,ventris ſui voluptate metitur.Amphis in Gynæcomania apud Athen.l.9, Εὐρύϐατε κνισολοιχὲ οὐκ ἐᾷς ὅπως οὐχ ὀλϐιογάστωρ εἶ.

C.Ὀλϐιοδαίμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Fortunatus.Exemplum ex Homero Il.γ habes in Μακαρισμός.

C.Ὀλϐιοεργὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,Beatæ vitæ effector,vel Beatum & diuitem efficiens.vt ὀλϐιοεργὸς Ἀπόλλων in Epigr. D

C.Ἀνόλϐιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Infelix,Miſer.idem cum ἄνολϐος. A T Ἀνολϐία,ας,ἡ,Miſeria,Infelicitas, vel Inopia. ſicut apud Heſiodũ in Ergois.Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολϐίῃ,θάρσος δὲ πρὸς ὄλϐῳ.

C.Πανόλϐιος,Omni ex parte beatus,Planè beatus, Beatiſſimus.παμμακάριστος.

C.Τρισόλϐιος,Térque quatérque beatus,Beatiſſimus.τρισμάκαρ.

Ὀλϐίζω, Beatũ prædico,ſeu Beatum iudico. μακαρίζω,εὐδαίμονα ἡγοῦμαι. Soph.apud Suid. μηδὲν ὀλϐίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Sic habes apud Ouid. -dicíque beatus Ante obitũ nemo ſupremáque funera debet. In v.l.legitur ETIAM Ὀλϐιάζω, itidẽ Beo,Beatum prædico,μακαρίζω. E

ὈΛΙ'ΓΟΣ, ου,ὁ, Paucus. ὀλίγη δαπάνη,paulo ſumptu,Terent.(Habes autẽ paulo pòſt exẽpla,alia vſus huius ſing.numeri) πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, præter admodum paucos: pag. 27 mei lex. Cicer. Thuc.l.1,ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιϐύης. Et l.7, p.264,ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν. Sic Herodian. l. 7, ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν,pauci ex multis. Plut. in l. Vtrum Athen.ὀλίγοι ὄντες,ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, pauci,ſi cum tanta hoſtium multitudine comparentur.Plato Symp.ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοϐερώτεροι. In rep.autem aliqua ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos imperiũ eſt,Pauci quidam quorũ arbitrio reſp.adminiſtratur:vt ii qui Optimates à Latinis dicũtur.quibus opponitur τὸ πλῆθος, & οἱ πολλοὶ, multitudo, plebs.Thuc.l.8,p.267,οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνειδότες,τό,τε πλῆθος οὐ βουλόμενοί που πόλεμιον ἔχειν.Eodem lib.p.294, μετρία γὰρ ἥ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγένετο.Et p.280, εἰ μὴ πολιτεύσομεν σωφρονέστερον,καὶ ἐς ὀλίγους μᾶλλον τὰς ἀρχὰς ποιήσομεν. Alibi,ἐς ὀλίγους τὰ ἐν πόλει κατέστησαν. Et l. 3, ξυμμαχεῖσθαι τοῖς ὀλίγοις ὁ δῆμος,cum paucis, id eſt optimatibus.Itidem apud Demoſth.in Epitaph.αἱ διὰ τῶν ὀλίγων δυναστεῖαι. At σὺν ὀλίγοις,Cũ paucis aliis, vel Inter paucos alios.Plut.Galba,λέγεται Λιϐύης ἀνθύπατος γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἐπαινεθῆναι.At κατ' ὀλίγους apud Herodianum frequẽs eſt.vt l.5,τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἑκάστοτε οἱ καὶ κατ' ὀλίγους προσιόν, Quum tranſfugæ multi quotidie (pauci tamen ſingulis vicibus) accederent. Et lib.[illegible] κατ' ὀλίγους, ἡγεμόνας τε καὶ χιλιάρχας [illegible]ούμενος. Sic & paulo antè. Et libro 6, de militibus Alexandri, κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν, paulatim dilabebantur, vt Politianus vertit.Quibus quidem in locis cum

ὀλίγοι ſubaudiri poteſt ἄνδρες,aut aliquid aliud quod magis conuenit. At verò apud Petrum 1.epiſtolæ capite 1. δι' ὀλίγων ἔγραψα, ſubaudiendum eſt ῥημάτων, aut tale quid,ſicut & apud Virgilium, vbi ait, Reſponſum paucis reddere,ſubaudiendũ eſt Verbis.quod loquendi genus habetur & in proſa. In ſingul.autem ὀλίγος θυμὸς, parum animi, Il.α,Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν,parum animi inerat.id eſt Penè exanimis eram. Et ὀλίγη ὁδὸς parum viæ,vel breuis via.Heſiod.Erg.de vitio,ὀλίγη μὲν ὁδὸς,μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. Et ὀλίγος χρόνος, Parum tẽporis, Breue temporis ſpatium, ſeu Pauci dies, Pauci mẽſes, Apud Thuc.ὀλίγον χρόνον,Pauliſper. Et ὀλίγον ἐπὶ χρόνον,exiguo tempore, pag. 86,mei lex.Cicer. Itidẽ dicitur ὀλίγῳ πρότερον,paulo ante:ὀλίγῳ ὕστερον,paulo poſt.Iſocr.Areop.τοῖς ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν τὴν πόλιν διοικήσασι. Et cum præp.vt δι' ὀλίγου, itidem ſub.χρόνου, Subitò,Breui temporis interuallo.Thuc.lib.2,ἡ δι' ὀλίγου μελέτη:cui opponitur ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπειρία.hoc eſt,Recens & nouitia exercitatio,& Diuturna peritia.Sic lib.5,p.188,εἰδότες ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτην πλείω σῴζουσαν ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθεῖσαν παραίνεσιν. Et p.præced.ὁρῶσι δι' ὀλίγου τοὺς ἐναντίους ἐν τάξει ἤδη πάντας.id eſt ἐξαίφνης,inquit ſchol.qui & l.6,p.201,δι' ὀλίγου ἀπελθοίμεν exp.ταχέως, celeriter. Itidẽ ἐντὸς ὀλίγου,Intra breue temporis ſpatiũ.Syneſ.ep.47,πολλοὺς ἂν ἐντὸς ὀλίγου Πέτρους ἐθεασάμεθα,multos intra breue tempus Petros vidiſſemus. Sic & ἐξ ὀλίγου,Breui tẽporis ſpatio,vel Subito. Thuc. lib.1, μεταϐολῆς μεγάλης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης,quũ ingẽs mutatio repẽtè extitiſſet. Et lib.5,pag.186,τοῖς μὲν ἐξ ὀλίγου, ἐγίγνετο ἡ βοήθεια, id eſt ἐξαίφνης, inquit ſcholiaſtes. Et pag. ſequẽte,καταπλαγέντες τῷ ἐξ ὀλίγου αἰφνιδίῳ αὐτῶν ἀναχωρήσει. vbi & ſcholiaſtes ſubaudit καιροῦ. Paulo pòſt,ὁρῶσι δι' ὀλίγου,τοὺς ἐναντίους,vbi ſcholiaſt.exponit ἐξαίφνης, paulo momento,vt Plaut.loquitur. Et κατ' ὀλίγον ὕστερον ἀναϐλέπειν μέλλουσιν, iam appropinquat vt videant,p.57 mei lex.Cicer. Itẽ μετ' ὀλίγον, paulo poſt. Et πρὸς ὀλίγον, ad breue tempus. Herodian.lib.3 πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου τιμῆς, breui temporis ſpatio lætatus functo honore. Itẽ ὀλίγον διάστημα,parum interſtitii,vel paruum interuallum.Sed ſæpe omittitur διάστημα, vt & χρόνος in præcedentibus. Sic dicitur ἀπέχει τῆς Δήλου ὀλίγον, paruo interuallo diſtat à Delo.Et Xen.Pæd.4.p.56,ὀλίγῳ πλέον ἢ παρασάγγην ἀπέχει.His autẽ addendum eſt ἐξ ὀλίγου, ex propinquo, ἐγγύθεν.Et δι' ὀλίγου,vt Thuc.lib.3,τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, Qui paruo interuallo diſtabant,Quorum non erat magnum interuallum.Et lib.3,δι' ὀλίγου σκοποῦντες, qui cominus inſpectant & conſiderant: quibus opponuntur οἱ πορρωτέρω προσνοοῦντες. Et ἐν ὀλίγῳ.Thuc.lib.4,p.130,στενοχωρία τε ἐν ὀλίγῳ στρατοπεδευομένοις ἐγίγνετο.vbi & ſchol.ſubaudit διαστήματι γῆς.Et lib.2,ἡ ἐν ὀλίγῳ ναυμαχία,conflictus naualis in anguſtiis.Et lib.4,p.163,ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι, parum abfuit quin. Quò pertinet & ὀλίγον δεῖ, ſiue ὀλίγου δεῖ, parum abeſt. Plut. Coriol. de populo ad iram concitato,ὀλίγον ἐδέησεν ἐμπεσεῖν εἰς τὴν βουλήν.Iſocr.Æginet.initio,ὀλίγου δέω χάριν ἔχειν τούτοις, Parum abeſt quin his habeam gratias, ſeu His gratias ferè habeo. Plato verò ſine δεῖ in Apolog. Socr. dixit, ὡς ἔπος γὰρ εἰπεῖν,ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον,omnes ferè qui aderant. πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι,pauliſper caput erigere,& eminere è ſpecu,πρὸς ὀλίγον θαλάσσης,contra mare aliquantulum. Mixtam autẽ ſignificationem habent κατ' ὀλίγον & παρ' ὀλίγον, Paulatim, Sẽſim.Herodian.lib.2,κατ' ὀλίγον ὀκνηροὺς αὐτοὺς παρεῖχον.Philo de mundo, κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος, ad imminutionẽ ſenſim vergẽs. Herodian. lib.8,πυλῶσι κατ' ὀλίγον αὐξανομέναις, ſenſim creſcentibus.Ariſtot.De mũdo,κατ' ὀλίγον σφίγγει τὴν οἰκουμένην,paulatim aſtringit orbem terrarum.Ἐν ὀλίγῳ,Ferè, Propemodum,vt quidam interpr. Act. Apoſt. capite 26, ἐν ὀλίγῳ πείθεις με Χριστιανὸν γενέσθαι. Vetus interpres reddit In modico. De παρ' ὀλίγον autem copioſè diſſerui in Παρά. Ὀλίγον, Parum, ὀλίγον ὅσον, Parum admodum, Aliquantulum.Luc. Et Ariſtophanes Nubibus, ὀλίγον μοι μέλει. & apud Homerum ὀλίγον οἱ ἐοικότα παῖδα, parum ei ſimilem. vel Nullo modo ſimilem, vt Euripidis ſchol.vult. At ὀλίγον ἧττον, Paulo minus.Od.ο, ὀλίγον δέ τι

ἡμῶν ἐπῆμα. Sed ὀλίγον ὕστερον, & ὀλίγον πρότερον ſiue ἔμπροσθεν ad præcedentia pertinent. quippe in quibus ſubauditur vel χρόνον vel διάστημα, vt antè dictum fuit. idem & de ὀλίγον πρὸ ſciendum eſt. Aliàs ὀλίγον ſignificat etiam Ferè. vt apud Plut. in Publ. ὀλίγον συνεισπεσεῖν τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν, parum abfuit quin inſequentem hoſtē vnà in vrbē ſuſciperet. Ὀλίγου, Ferè, Propemodū, Parum abeſt quin. Odyſſ. ξ, ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο. Et Thuc. ὀλίγου εἷλον, parum abſuit quin ceperint. Cic. dicit Propius nihil eſt factum quàm vt occideretur, pro ὀλίγου ἀνῃρέθη. Et, Nec quicquam propius eſt factum quàm vt viuus combureretur. At de ὀλίγου δεῖ dictū fuit inter illa in quibus cum ὀλίγον ſubauditur διάστημα. eſt autē plenius hoc loquendi genus. Ὀλίγῳ, Paulo. Thucyd. ὀλίγῳ πλείους, paulo plures. pro quo Herodot. Ionicè dicit ὀλίγῳ πλεῦνες. At de ὀλίγῳ πρότερον, & ὀλίγῳ ὕστερον dictum ſuprà fuit, inter ea in quibus ſubauditur χρόνος & διάστημα. In hoc autem ὀλίγῳ πλείους ſubaudiri poteſt ἀριθμῷ. Apud Thuc. verò lib. 4, pag. 161, ὀλίγῳ ἐς χιλίους redditur pro Circiter mille.

Ὀλίγος, Paruus, Exilis, Tenuis. cui opponitur μέγας. Od. θ, λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον, οὐκ ὀλίγον περ. vt apud Apollon. Rhod. ὀλίγος λίθος, paruus lapis. Et Od. υ, Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν. pro quo Ariſtot. De arte poet. μετατιθέντων τινῶν ὀνομάτων dici poſſe ait, Δίφρον μοχθηρὸν καταθεὶς μικράν τε τράπεζαν. Od. κ, κῦμα Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον. Il. ρ, ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον. Et Od. γ, οὐκ ὀλίγον χρέος, debitum non paruum, ſeu Non exigua pecuniæ ſumma quæ mihi debetur. — ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται οὔτι νέον γε, Οὔτ' ὀλίγον. Quibus addi poteſt παρ' ὀλίγου ποιεῖσθαι, Parui facere, Contemptui habere. At ὀλίγη φωνή, Vox exilis, vel Submiſſa. Od. ξ, φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ με πρὸς μῦθον ἔειπε. Homo quoq; ὀλίγος dicitur qui exili corpore vel parua ſtatura eſt. Il. β, ὀλίγος τε καὶ ἀπτόλεμος. Cic. apud Arat. ὀλίγη interpr. Parua, & ὀλίγαι Tenues: ὀλίγη αἴγλη, tenue lumen: item ὀλίγη, Leuiter poſita. quæ reperies in meo Lex. Cicer. ſingula ſuis locis.

Pro ὀλίγος lingua Tarentinorum DICI Ὀλίος, annotatur in lex. meo vet. vbi & hoc exēplū habetur, Ὀλίοισιν ἡμῶν ἐμπέφυκ' ἀτυχία. Et ὀλίον μισθόν. Ibidem additur, Plat. comicū διαπαίζειν hoc vocabulū veluti barbarū.

C. Ὀλιγογνώμων, idem cum ὀλίγωρος, Negligens. ſic enim apud Heſych. ὀλιγόγνωμον, ὀλίγωρον.

C. Ὀλιγογόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucis geniculis nodatus. Theophraſt. ἴδιος δ' ὁ τοξικὸς κάλαμος, ὃν δὴ Κρητικόν τινες καλοῦσιν, ὀλιγογόνατος δέ. Quæ ita Plinius lib. 16, c. 36, Suum genus eſt ſagittario calamo ſeu Cretico, longiſſimis internodiis. Dixit autem Longiſſimis internodiis pro ὀλιγογόνατος. quoniam vbi pauciora ſunt genicula, ſequitur ibi longiora eſſe internodia.

C. Ὀλιγελαιόω, Parum olei fero, Parcè oleum fundo. quo vitio laborant oleæ quum parcus olei prouentus eſt, nec larga oliuitas, vt Colum. loquitur. Th. De cauſ. pl. l. 6, c. 11, ὧν δὲ ἡ σὰρξ πολλὴ, ὁ δὲ πυρὴν μικρὸς, ὀλιγελαιοῖ.

C. Ὀλιγόθερμος, Cui modic⁹ calor ineſt, Parū caloris habēs.

C. Ὀλιγοκάλαμος, Paucos habens calamos.

C. Ὀλιγόμυθος, Qui pauca loquitur, Pauciloquus. vel Qui paucula loquitur, vt Plaut. Qui paucis loquitur quæ vult. VNDE Ὀλιγομυθία, ας, ἡ, Pauciloquiū, Plaut.

C. Ὀλιγοπλέω, Parum valeo, Infirmus & imbecillus ſum. ET Ὀλιγοπλία, Imbecillitas. Verùm pro his dicunt poetæ POTIVS Ὀλιγηπελέω, metri cauſa. vt Hom. Odyſſ. ε, ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, viribus defectus. Iliad. ο, ὄφρ' ἀφίκηται Γῆν ὀλιγηπελέων. Od. τ, Ἥ σε πόδας νίψει ὀλιγηπελέουσα περ ἔμπης, id eſt ὀλίγον ἰσχύουσα, ἀσθενοῦσα: de vetula viribus defecta. Dicitur autem ὀλιγηπελέω quaſi Puſilla res ſum, Adeo exhauſtus ſum viribus vt pauculum reſtet. quo ſenſu & ὀλιγοδρανέω. ITEM Ὀλιγηπελίη, ης, ἡ, Virium defectus, Imbecillitas. Od. ε, Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν.

C. Ὀλιγοσιτία, ας, ἡ, Prandium præparcum, Quum pauculo cibo in prandio contenti ſumus.

C. Ὀλιγαύλαξ, Paucos habens ſulcos, & per conſequens paucos agros. Suid. ὀλιγαύλαξ ſubſtantiuè capit, exponens ἡ μικρὰ χώρα, hoc adiiciens exemplum, ἡ ὀλιγαύλαξ Σπιρεῶδας.

C. Ὀλιγοροσία, ας, ἡ, Tenue aruum. Apud Suidam Ἀντιχέης Ἐξ ὀλιγοροσίης μοῖραν ἀλοεῖται στάχυς. qui tamen pentameter mendoſus eſt.

Ὀλίγιστος, Pauciſſimus. Plato epiſt. 7, δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν, vt pauciſſimi morte & exilio mulctentur. Et lib. De rep. ὀλιγίστοις συνέβη ἀκοῦσαι, perpaucis. Idem, χρῶμαι ὡς ἂν δύνωμαι ὀλιγίστοις, quàm poſſum pauciſſimis. Idem, μηδὲν ἀδικεῖσθαι, ἢ ὡς ὀλίγιστα. Iſocr. τὰς ἀμφισβητήσεις ὡς ὀλιγίστας ποιήσουσι. Item apud Heſiod. δαπάνη τ' ὀλιγίστη, ſumptus pauciſſimus, ſeu parciſſimus. Rurſum ex Plat. epiſtola 7, ταὐτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε δι' ὀλιγίστων, pro Idem etiam Dionem fefellit aliquantum. Item Minimus, Perexiguus. vt ὀλίγιστον διάστημα, interuallum quàminimum. Ariſtot. in Probl. VNDE Ὀλιγίστως, Pauciſſimo numero. vel Parciſſimè. Apud Bud. pag. 669, habetur ETIAM Ὀλιγίστατος, Pauciſſimus. quod Atticū eſſe dicit, vt λαγίστατος & λαλίστατος.

Ὀλιγότης, ἡ, Paucitas. Theophr. de roſis, τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι. Quæ Plin. ex parte interpretās dixit lib. 21, c. 4, Differūt multitudine foliorū.

Ὀλιγοστός, Vnus è paucis, Paucis comitatus, Cum paucis. Ioſeph. ἡττηθεὶς δὲ μάχῃ φυγὼν ὀλιγοστός. Plut. Anton. καταβὰς ὀλιγοστὸς ἐπὶ θάλασσαν, paucis comitatus. Et in Cæſ. ὀλίγος ὢν τοσαύτην ἀμυνεῖσθαι πόλιν καὶ δύναμιν, vt cui tam paucis copiis ſuccincto tantis copiis tantæque vrbi reſiſtendum eſſet. cui opponitur πολλοστός. Bud. pag. 669, & 996. Ὀλιγοστὸν Heſych. exp. παρὰ μικρόν. Ὀλιγοστὸς χρόνος, Breuiſſimum tempus, Pauxillum temporis, Soph. Antig. p. 239, φράσοιμι δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας. vbi ſchol. exp. οὐδ' ὀλίγον, ne pauxillum quidē temporis.

Ὀλίγα, Paululum, Raró. v. l.

Ὀλιγάκις, Paucies, (Titinn. apud Nonn. In vrbem paucies venire ſoles) Raró, Non ita ſæpe multúmque. In epiſt. Philippi apud Demoſth. πολλάκις μὲν ἐμοῦ δεηθέντος, οὐκ ὀλιγάκις δ' ἐκείνων. Apud Eurip. verò ſcholiaſt. exponit οὐδ' ὅλως, in Oreſte — φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.

Ὀλιγαχόθεν, E paucis locis. In v. l. pro Alicunde, Aliquantulum citatur ex Herodoto.

Ὀλιγαχοῦ, Paucis in locis, vt πανταχοῦ, Vbique, & πολλαχοῦ, Pleriſque in locis. Vtitur Ariſtot. teſte Bud.

Ὀλίγινθα apud Heſychium, quod exp. ὀλίγον. AT Ὀλίγιοι eidem Heſych. eſt εἶδος ἀκρίδων: vt aliis placet, ῥίζιον ὅμοιον βολβῷ.

Ὀλιγόω, Ad paucos redigo, Imminuo. Vtitur Heſychius in ὀλιζόω.

Ὀλίζων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Paruus: vt & ὀλίγος. Nicand. Ther. — μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν. vbi ſchol. exp. μικράν, μικροφυῆ: item βραδεῖαν. Heſ. ὀλίζονες exp. ἥσσονες, ἐλάττονες: in compar. gradu hoc vocabulum accipiens. eidémque ὀλίζων eſt ἐλάσσων. & in lex. meo vet. ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς, pro μικρᾶς, ἀτελοῦς, exiguum & vilem honorem conſequutus eſt. Neutro gen. ὀλίζον, proparoxytonως, τὸ ὀλίγον ſiue μικρόν, quod Euſt. alicubi Æolicum, alicubi Ionicum eſſe dicit: Steph. autē ex Demoſth. ἐν κτίσει refert Theſſalos ὀλίζον vocare τὸ μικρόν. AT Ὀλιζών, ῶνος, vrbs Theſſaliæ, teſte Steph. qui hūc locum citat, Καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν. dicta ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι: nā Theſſalorū lingua ὀλίζον dixi eſſe μικρόν. Cuius gētile Ὀλιζώνιος. A Plinio quoq; Olizon inter Theſſaliæ oppida numeratur. Suidæ autem Ὀλιζῶνες ſunt ἔθνος Θρᾳκικόν.

Ὀλιζότερος, Minor, quaſi ab ὀλίζος. Oppian. lib. 3 De venat. Αἱ δ' ἔτ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀτὰρ μένος οὐτι χερείους, minores quidem. Eodem lib. βαιὸν ὀλιζότερον δέμας, paulo minus eſt corpus eorum, nec æquat luporum magnitudinem. Et Nicand. Alex. ὀλιζοτέρων κριθῶν ὑγρῶν.

C. Ὑπολίζων, Aliquanto minor. Il. σ, de Marte & Minerua, Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥστε θεώ περ Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν, id eſt ἐλάσσονες καὶ μικρότεροι.

Ὀλιζόω, Minorem reddo, Minuo. vnde ὀλιζοῦται, quod Heſych. exp. μειοῦται, ὀλιγοῦται. Apud eundem reperio etiā ὀλίζωσι, μειῶνται, ὀλιγοῦσι: quaſi à VERBO ὀλίζομαι, idem ſignificante cum ὀλιζοῦμαι.

ΟΛΛΥΜΙ, SIVE Ὀλλύω, Perdo, Amitto, item Perdo, hoc eſt Perniciem &

exitium infero, Perimo. vnde apud Heſychium, Ὀλλύει, ἀπολλύει, φονεύει. Paſſ. ὄλλυμαι, Perdor, Pereo. Et ὀλλύμεναι ἡδοναὶ apud Dionyſium, Areopagit. Perditæ, vel etiam Pernicioſæ. Ὄλλυμι pro Perdo, Interficio, & Ὄλλυμαι pro Interimor vſurpat: Homerus quoque vt Iliad. θ, Ὀλλῦσαι Τρῶας τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεντο. Il. δ, Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. ῥέε δ' αἵματι γαῖα. Il. χ, Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας. Mutuatur ſua tempora ab inuſitato THEM. Ὀλέω aut ETIAM Ὄλλω. Fut. enim eſt ὀλέσω, aor. 1 ὤλεσα: præt. perf. ὤλεκα, vel Atticè ὀλώλεκα: præt. med. ὦλα, & Atticè ὄλωλα: fut. 2. ὀλῶ. aor. 2 med. ὠλόμην. Il. ρ, Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο, Perdidit, ſeu Ereptus ei eſt. Odyſſ. ω, Ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας. Od. ι, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους, perdentes, hoc eſt amittẽtes. Sic Iliad. ε, Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον. Et Odyſſ. η, Ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός, Perdidit gentem ſuam, ſimulque ipſe periit. Interdũ cum accuſ. rei additur etiam datiuus, & tunc tranſitiuum eſt. vt Od. δ, — ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην. vbi exponi poteſt Extinguat ei. vel Priuet eum, Eripiat ei: ſicut & in loco paulo antè citato ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, Ereptus ei eſt. Paſſiuorum quoque temporum quæ ab ὀλέω mutuatur ὄλλυμι, apud eũdem extant exempla. vt Odyſſ. ο, Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι. Od. α, — σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Od. ε, οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ. Il. σ, — ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος, periit, ſeu interfectus eſt. Iliadis φ, Ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, mala morte peribitis: à fut. 2, ὀλοῦμαι. à quo & Iliad. β, οὗ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, cuius gloria nunquam interibit. ſicut verò in præced. loco dicitur κακὸν μόρον ὀλεῖσθε, ita & Il. γ, σὺ δὲ κακὸν οἶτον ὄληαι. Optat. modi ὄλοιο Pereas, imprecantis eſt malam mortem: vt in hoc iambo apud Plut. ὄλοιο πολυπράγμων. & Luc. in Lexiph. Ὄλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς. Apud Horat. Malè pereat Leſbia, itidẽ imprecantis eſt. Et ὀλοίατο apud Soph. Pereant: Ionicè pro ὄλοιντο. Et ὄλοιτο, apud Suid. φθαρείη. Apud eũdem præt. med. Ὄλωλα, ἀπόλωλα: & ὀλώλαμεν. ἀπολώλαμεν. |Heſych. ὀλεῖ in præſenti quoque exp. ἐξολοθρεύει, ἐνοχλεῖ.

C. Ὠλεσίθυμος, Animo perniciem afferens, Animo exitialis & noxius.

C. Ὠλεσίκαρπος, Fructum perdens. Odyſſ. κ, Μακραί τ' αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Vnde Plin. lib. 16, cap. 26, Ocyſſimè autem ſalix amittit ſemen, antequam omnino maturitatem ſentiat: ob id dicta ab Homero Frugiperda. Lege & Theophraſt. Hiſtor. pl. libro 3, capite 1. Idem De cauſ. pl. lib. 2, cap. 13, ὠλεσίκαρπον γένος, frugiperdum genus: imitatione Plinii qui ſalicẽ frugiperdam dicit.

C. Ὠλεσίοικοι, Domuũ ſeu domus perditores & peſſũdatores, Domuũ pernicies, Qui domibus exitium afferũt: οἰκοφθόροι. id eſt Decoctores, Nepotes. Heſychio ἄσωτοι.

C. Ὀλεσίβωλος, Glebas perdens, hoc eſt Glebis nocens.

C. Ὀλεσίθηρος, Feris perniciem afferens, Feras perdens & perimens. Eurip. Phœniſſ. de dracone quem Cadmus occidit, ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ, κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλένας δικὼν βολαῖς, feræ ſeu anguis interfector Cadmus.

C. Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Viros perdens, ſeu Hominibus perniciem afferens. Heſiod. & Theogn. vocant ὀλεσήνορας ὅρκους, periuria hominibus exitialia. v. l.

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, Perditor, Interemptor, ſeu Interfector. vnde apud Heſych. Ὀλετῆρες, φονεῖς. Il. σ, Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα. Apud eundem habetur ETIAM Ὀλητῆρες, φονεῖς: à nom. ὀλητήρ: quod verbale eſt, quaſi ab ὀλέω, cuius fut. ὀλήσω. Ab ὀλετὴρ eſt FOEM. Ὀλέτειρα, Perditrix, Interfectrix, Quæ perniciem & exitium affert.

C. Αἰνολέτης, ου, ὁ, Horrendũ in modũ perdẽs. vel Graue exitiũ inferẽs. Orph. Argon. verſ. 424, Καὶ Κρόνον αἰνολέτην.

C. Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, Qui Indis cladem intulit. Epitheton Bacchi Indiæ domitoris. In Epigrãm.

C. Παντολέτωρ, Exitium omnibus afferens, Omnia perdẽs & labefactans.

Ὄλεθρος, [illegible], Perditio, Pernicies, Exitium. Thucyd. libro 7, pagina [illegible], χρημάτων τ' ὀλέθρῳ καὶ ἀνθρώπων φθορᾷ ἐκάκωσε τὰ πράγματα, eo quòd pecuniæ interiiſſent. Herodian. lib. 1, ὀλέθρου τοσούτου τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον, qui tanti exitii & cladis autor illis iam fuit, mox futurus nobis eſt. Et lib. 3, ὡς ὄλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρτυται. Et lib. 2, οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἥδε ἡμῶν ἡ ἄφιξις, ad exitium & mortem tibi afferendam. Vſitatiſſimum eſt hoc vocabulum & apud Homerum, itidem pro Perditio, Exitium, Pernicies, Mors. Il. χ, de iugulo, ſeu gula, ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Odyſſeæ π, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, parabat ei exitium & mortem. Odyſſ. κ, ὅς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. Iliad. ξ, τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον. Iliad. ρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Iliad. λ, ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Iliad. η, Ὣς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. Odyſſeæ α, πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον. Iliad. υ, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, ab eo depulit exitium, ſeu mortem. Iliados ο, ὥς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Odyſſeæ ι, ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον. Odyſſeæ δ, ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀεικελίῳ. Odyſſeæ γ, ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ. |Homo etiam aliquis ὄλεθρος dicitur, vt Peſtis, Pernicies, pro Peſtifer, Pernicioſus, Exitialis: Græcis alio nomine λυμεών. Demoſth. cõtra Mid. τόνδε βάσκανον, τόνδε ὄλεθρον. Idem Philippic. 3, οὐδὲ βαρβάρου ὄντος ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος. Idem Pro cor. ὄλεθρος γραμματεύς. Luc. De ſaltat. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Idem, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος.

C. Ἀνώλεθρος, Interitus expers, Ab internecione liber & immunis, Interitui non obnoxius, ſeu Qui non interit. Reperitur ET Ἀνόλεθρος, eadem ſignif. vt Iliad. ν, Τοὺς δ' οὔρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, damni & exitii exortes.

C. Δυσώλεθρος, Qui difficulter interit. Theophraſt. Hiſtor. plant. libro 3, τὴν κοκκυμηλέαν. i. prunum, βαθύρριζον καὶ δυσόλεθρον ξύλον vocat. vbi Gaza vertit Inextricabile: alii, Quod difficilè interit, Ægrè moriẽs & tabeſcẽs, Viuax.

C. Πανώλεθρος, SIVE Πανόλεθρος, Planè perditus, Qui prorſus periit: vel etiam Prorſus exitiabilis & pernicioſus. vnde apud Heſ. Πανώλεθρον, ἐξώλεις, πανώλεις. Priori ſignific. vtitur Soph. Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν, penitus perditos. Idem in Electra, p. 125, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος. Poſteriori ſignif. dicitur πανώλεθρον κακὸν & πανώλεθρος πόλεμος. Quod verò ad ſcripturã attinet, πανώλεθρος potius quàm πανόλεθρος. quod tamen & apud Heſych. legitur in Πανώλης. VNDE Πανωλέθρως, Cum internecione, Cum vniuerſali exitio. Et πανωλέθρως ἐξαπόλλυται, prorſus interit & emoritur. ET Πανωλεθρία, ας, ἡ, Internecio, Exitium quo res aliqua prorſus perit. Herodot. πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, Qui prorſus perierunt, ſeu funditus euerſi ſunt. Thucyd. lib. 7, pag. 264, πανωλεθρίᾳ δὴ (τὸ λεγόμενον) καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἀπώλετο. Ariſtid. πανωλεθρίᾳ διέφθειραν. In v. l. ſcribitur ETIAM Πανωλεθρία per ω, ſicut πανώλεθρος.

Ὀλέθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exitialis, Pernicioſus, Lethalis. Iliadis τ, οἱ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον. Eodem libro, circa finem, Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. Plato epiſtola 7, ὀλέθριος πάντως ἡ πεῖρα, exitiale & peſtiferum eſt id tentare. Chryſoſt. De ſacerd. τῆς ὀλεθρίου ταύτης ἐπιθυμίας. Aduerbialiter Soph. ὀλέθριον αἰάζει dixit pro Exitialiter, ſeu ἄχρι θανάτου, vt ſchol. exp.

C. Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui prorſus periit: vel Omnino exitiabilis, vt πανώλεθρος. Apud Heſych. πανώλης, πανόλεθρος, ἐξώλης, ἀπολλύμενος. Formatur autẽ hoc πανώλης à præt. med. ὦλα. VNDE Πανωλία in v. l. Pernicies qua res aliqua prorſus interit, vt πανωλεθρία. Scribendum tamẽ potius Πανώλεια, vt ἀπώλεια. At pro πανώλια, quod apud Poll. legitur lib. 6, c. 46, inter compoſita à Πᾶν, ſcribendum exiſtimo Παναιώλια, ſicut ibidem pro Πανώνια repoſuerim Πανιώνια· id enim colligitur ex iis quæ præcedunt & ſequuntur, Παναθήναια, Παμβοιώτια.

C. Τριξώλης, Exitio digniſſimus, Perditiſſimus. vulg. lex. ex Euſtathio.

C. Ἀπόλλυμι, ſiue Ἀπολλύω, vſitatum eſt thema pro Perdo: quum præcedentia ἀπολῶ & ἀπόλλω ſint inuſitata, ſicut dictum eſt. Apud Platonem σώζω & ἀπόλλυμι opponuntur, in Minoe, καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Paſſiuũ, Ἀπόλλυμαι, Perdor, Pereo. Xenoph. Hellen. 1, καὶ αὐτοὶ τῶν νεῶν τρεῖς ἀ-

πόλλυνται ἐν τῷ Ἑλλησπόντω ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἐννέα νηῶν. Idem Hellen. 4, ἐς δὲ τὸ ἀπόλλυσθαι πάντας ταῦτα ὑπηρετοῦντας. Homerus de fructu arborum dixit ἀπόλλυσθαι, Od. η, Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Vt autem ἀπόλλυσι & σώζει opponuntur in loco Platonis modò citato, ſic ἀπολλύμενον & σωζόμενον contraria facit Iſocrates in hoc Archidami loco, διὰ μὲν κακίαν ἀπολλύμενον, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμενον. Sic apud Plutarchum De animi tranquillitate, μανικὸν γὰρ ἐστι τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνιᾶσθαι, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις. A

Ἀπόλλυμι pro Amitto, citatur ex Chryſoſtomo, vbi dicit, ἀπολλὺς τὰ χρήματα. Sic ἀπολέσαι pro Amittere vſurpari, ex variis exemplis antea probauimus. B

Dicitur ETIAM Ἀπολέσκω, poeticè pro ἀπόλλυμι, Perdo. Paſſiuum Ἀπολέσκομαι, Perdor, Pereo. vnde ἀπολέσκετο in tertia perſona ſingulari præteriti, apud Homerum Od. λ, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν.

Ἀπολέω, λῶ, Fut. λέσω. Præt. ἀπώλεκα, & Atticè ἀπολώλεκα, quod frequentiori eſt in vſu. Perdo, Malè perdo, Interficio. Homerus Iliadis α, Κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκώοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. Idē Od. β, - ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα Πάγχυ διαρραίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει. id eſt, Et vniuerſas fortunas domus peſſundabit. Eſt enim ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει per tmeſin pro ἀπολέσει πάμπαν. Ariſtophanes in Nebulis, Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι, Καί μ' ἀπολοῦσι, Et me perdunt, Et me enecant, Mori me denique cogunt. ἀπολῶ tamen vſurpari ſolet pro Perdam, vt futurum ab ἀπόλλω. vnde & ἀπολεῖ perdet, & ἀπολοῦσι perdent. ſed hic videtur poſſe præſentis eſſe temporis, ſicut præcedentia, ἐξέλκουσι, διορύττουσι. Idem poeta in eadem comœdia, – ὦ Παλλὰς ὥς μ' ἀπώλεσας. Plutarchus in Fabio, τάχιον μὲν ἢ ἐγὼ προσεδόκων, βράδιον δ' ἢ αὐτὸς ἐσπευδε Μινούκιος, ἑαυτὸν ἀπολώλεκε, Seipſum perdidit. id eſt, ſibi exitium attulit. Atque hæc coniugatio tempora iſta potiſſimùm in vſu habet, aoriſtum primum, & præteritum actiuum, item medium, ἀπόλωλα, & quidem omnium frequentiſſimé. Ὀλῶ, inquit Euſtathius, ὀλέσω. Præt. actiuum, ὤλεκα. Medium ὦλα. quia medium præteritum breuius ſolet eſſe actiuo vna ſyllaba. Atticum autem præteritum medium ὄλωλα. Sic Ἀπολῶ, ἀπολέσω, ἀπώλεκα, ἀπῶλα, ἀπόλωλα. Habet autē Ἀπόλωλα ſignificationem neutram, Perii, Diſperii. Poteſt tamen & paſſiuè exponi Perditus ſum. Xenoph. Hellen. 3, ὥστε τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε, ὁ δὲ δῆμος οὑτοσὶ ὑμᾶς ἔσωσε. Sic idem Pæd. 3, ἐπεὶ δ' ἑαλώκειμεν, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, νῦν αὖ φαινόμεθα σεσωσμένοι ὡς οὐδεπώποτε. Ariſtophanes in Nebulis, Ἀπόλωλας. ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. Periiſti, Diſperiiſti, Actum eſt de te, Nullus es. vt loquitur Latinus comicus. Præteritum pluſquam perfectum eſt ἀπολώλειν, Perieram. Plutarchus in Apophthegmatis, ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν. Xenophon Pæd. 6, πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ, Iampridem perierat præ metu. Vbi notandū eſt genus loquendi quod vſurpat eodem loco, infinitiuo vtens, ἀπολωλέναι δὲ τῷ φόβῳ μή τι πάθῃ ὑπὸ Κύρου. Apud Demoſthenem contra Midiam, ἀπολωλέναι μυριάκις. Participium eſt ἀπολωλὼς, Perditus, Qui periit. Participia autem actiuam ſignificationem habentia, & ἀπολωλεκὼς & ἀπολέσας, illud præteriti temporis, hoc autem aoriſti. C D E F

Interdum etiam Amitto. vt Homer. Odyſſ. β, – πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, Amiſi patrem, Orbatus ſum patre. Sic Iliad. σ, Achilles de Patroclo, – τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἑταίρων Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. quanquam Euſtathius videtur intellexiſſe hic τὸν ἀπώλεσα ſumi pro Quem perdidi, Cui mortis cauſa fui: quòd videlicet eum ad pugnam miſerim in qua occubuit. nam proximè præcedentia verba ſunt, – ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος. vnde annotat Euſtathius, οὐ γὰρ ἁπλῶς φησὶν, ὤλετο, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ στείλαντος ἐκεῖνον εἰς μάχην. Non dubito tamen quin ſubtilior & longius petita ſit hæc expoſitio, ac eodem ſenſu dicat Achilles ſe ἀπολέσαι Patroclū, quo Telemachus in loco modò citato dicit ſe ἀπολέσαι ſuum patrē. id eſt amiſiſſe. nam Latinè dicūtur liberi amittere patrem, & viciſſim pater liberos. Idem poeta Odyſſeæ δ, – καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὖ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά. vbi ſcholaſtæ ambiguè eſſe volunt dictum ἀπώλεσα οἶκον. poſſe enim intelligi οἶκον (id eſt domum) Priami: non ſolùm, οἶκον ἐμὸν, id eſt domum meam. Vbi non dubium eſt quin ſi οἶκον ἐμὸν intelligatur, ἀπώλεσα ſignificet Amiſi: at ſi οἶκον Πριάμου, domum Priami, ἀπώλεσα exponi debeat Perdidi, id eſt deſtruxi, vel peſſundedi. Apud eundem Iliad. Achilles ἔλεον ἀπώλεσεν, amiſit commiſerationis affectum. Alibi autem Hector dicitur ἀπολέσαι θυμὸν pro Animam amittere, ideſt Vita priuari: Iliadis σ, – αἴ κε μὴ Ἕκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Quod & per verbum ſimplex dicitur θυμὸν ὀλέσσαι, Il. α. Præteritum medium ἀπόλωλα. vnde infinitiuus ἀπολωλέναι, Amiſſum eſſe. Homer. Iliad. ο, – νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. perinde acſi dixiſſet, νόον ἀπώλεσας καὶ αἰδῶ. vt dixit de Achille, – ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται. Cæterùm vſurpatur & in proſa hoc verbum in eadem ſignificatione. Demoſth. Olynth. 1, τὸ μὲν γὰρ πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἄν τις θείη δικαίως. Apud Xenophontem in Conuiuio ἀπόλωλε iungitur cum præpoſitione ἐξ habente ſuum genitiuum, ἐπεὶ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, Quandoquidem riſus periit ex hominibus. id eſt Amiſſus eſt inter homines. G H A B C

Paſſiua vox eſt Ἀπολέομαι, οῦμαι, inuſitata. nam ἀπολοῦμαι & ἀπολοίμην, deducuntur potius ab ἀπόλλομαι inuſitato itidem.

Ἀπόλλω thema barytonum inuſitatum: ſed cuius futurum ἀπολῶ vſitatiſſimum eſt, Perdam. & paſſiuum itidem ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo. vnde ἀπολούμενος participium. Item Aor. 2. paſſiuus, ἀπωλόμην. Etymologiſtes, Ὄλλω, inquit, cuius futurum ὀλῶ. Aor. 2. ὦλον. paſſiu. ὠλόμην, ὤλου. vnde ἀπωλόμην. Ariſtoph. Pluto, Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί. Et paulo antè dixerat, εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibidē, – οἴμοι τῶν κακῶν, Ἀπολεῖς. Idē poeta in Nubibus, – ἀπολεῖν με φῂς καὶ ἐξολεῖν. D

Paſſiuæ autem vocis futurum ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo. Ariſtoph. in Nub. – ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. pro ἀπολοῦμαι γὰρ, per tmeſin, ſicut & in loco modò citato, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibidem. Socr. Ἀπολεῖ κάκιστ', Strepſ. ἀλλ' ὦ 'γάθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως. Peribis, Ibis in malam rem, Malam peſtē oppetes. Eſt autem frequens vſus & participii futuri temporis ἀπολούμενος, quod quidem ſonat ad verbum Periturus: ſed tamen niſi alio Latino verbo reddatur, non exprimitur eius emphaſis. ac re vera quanuis ſit participium ἀπολούμενος, tamen nominis locū in communi vſu obtinet. Iūgitur autem vt plurimum cum participio κάκιστα. & redditur à quibuſdam Peſſimè perdendus, ab aliis (ex quibus eſt Budæus) vertitur Perditiſſimus. Demoſthenes, ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἀνθρώπων, Ab iſtis perditiſſimis hominibus. Ariſtophanes in Pluto, Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; Idem initio Pacis, – δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ. De muliere autem dicitur ἀπολουμένη. Idem rurſus in Pluto, Σὺ δὲ ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη τί λοιδορεῖ. Alciphron in epiſtola Thaidis ad Thettalam, ἀλλὰ καλῶς ἡμᾶς αὐτὴ τούτων ἠμείψατο, τῇ κάκιστ' ἀπολουμένῃ Μεγάρᾳ χαρίζεσθαι θελήσασα. Nec ſolùm de perſonis dicitur, ſed & de rebus. vt apud Aphthonium in Progymnaſmatis, in Loco communi cōtra tyrannum, καταλήψομαι τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τοὺς κάκιστα ἀπολουμένους ἐκποδὼν ποιήσομαι νόμους. Interdū verò genitiuus additur qui à ſuperlatiuo κάκιστα regitur. vt apud Lucianum dicit Prometheus, τοσοῦτον χρόνον ἐγὼ τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν τρέφω τῷ ἥπατι. Apud eundem Lucianum, ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, ἀπὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν ἐνέσεισε τῷ παιδὶ φέρων τὸν δίσκον. Vbi ὁ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος, eſt inter ventos perditiſſimus, vel Omnium ventorum perditiſſimus. Sic in præcedente loco τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον ἀετὸν vocat aquilam inter omnes aues perditiſſimam. Quanquam cùm ἀπολούμενον interpreter perditiſſimum, nō mihi videor ſatis vim Græcæ vocis aſſequi. Sed ne Budæus quidem illo Latino vocabulo aliud inuenire potuit [illegible] & quo contentus ille fuit, contentos eſſe alios quoque par eſt, tantiſper dum aliud nacti fuerint accommoda- E F G H

tius. Cæterùm ille eſt vulgaris huius vocabuli ἀπολούμϑμος vſus. Reperitur autem alicubi & alio modo vſurpatum, videlicet tãquam participii naturam retinens, & præſentis temporis non futuri. Lucianus in quodam meretricio dialogo, ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιϛα ὀπίσθιμι ἀπολούμϑμον, ἑλκόμϑμον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου. perinde acſi dixiſſet, ὃν κάκιϛα ὀπίσθιμι ἀπολοίμϑμον, quaſi ἀπολούμϑμον eſſet præſentis temporis, factum per contractionem ex ἀπολεόμϑμον. Niſi fortè iocando (vt fit) ita loqui voluerit, pro eo quod eſt ὃν κάκιϛα ἀπολλύμϑμον, ὀπίσθιμι ἑλκόμϑμον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου. atque hoc mihi potius perſuadeo. Inuenitur etiam κακῶς ἀπολούμϑμος: vt apud Iſæum τοῦτον τὸν κακῶς ἀπολούμϑμον. Reperitur & apud Ariſtoph. Lingua vernacula eodem modo vtitur futuro in huiuſmodi genere loquendi. dicit enim vulgus de homine ſcelerato, *C'eſt un meſchant qui perira malheureuſement.* Item, *C'eſt un meſchant que le diable emportera quelque iour.* ſicut ἀπολούμϑμος propriè eſt Periturus, vti dixi. Latini hominem mortè dignum, dicunt eodem (fateor) ſenſu, ſed non pari emphaſi. Quod ſi hoc genere loquendi vti vellem in reddendo vocabulo ἀπολούμϑμος, dicerem potius hominem centum vel mille mortibus dignum. vt Cicero dixit millies mori, & millies appetere mortem: & Demoſthenes μυριάκις ἀπολωλέναι. Secundus autem aoriſtus eſt ἀπωλόμlw, cuius optatiuus ἀπολοίμlw, Infinitiuus ἀπολέσθαι, quæ vſurpant tam proſæ quàm carminis ſcriptores. Plutarchus in Apophthegmatis, ἀπωλόμϑ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμϑ. Et in optatiuo, ἀπολοίμlw. Hom. Odyſſ. α, Ὡς ἀπόλοιτο ϗ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. & Iliad. ξ, Ἀλλ' ὁ μϑ ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σφηλώσειε. Item Il. ε, Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας, Εἰ μὴ ἄρ &c. Aliquando (ac præſertim in proſa) ἀπολοίμlw ponitur in iureiurando, præcedente vel ſequente lw, aut εἰ, vel εἰ μή. & ſæpe dicitur κάκιϛ' ἀπολοίμην. vt modò habuimus ex Ariſtophane ἀπολῶ κάκιϛα, item ἀπολεῖ κάκιϛα. Item, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Idem poeta ſic vſus eſt optatiuo ἀπολοίμlw, addens etiam πρόρριζος cum κάκιϛα: in Ranis, Ἀλλ' lw σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου, Πρόρριζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία, Κάκιϛ' ἀπολοίμlw. Latini optatiuo Diſpeream eodem planè modo vtuntur: ſubiungentes Si vel Niſi, aut Ni. Exẽpla ſunt in theſauro Latinæ linguæ quem pater meus edidit.

Ἀπώλεια, ας, ἡ, Perditio, Amiſſio. Gaza autem libro Grammat. 3 à themate ἀπόλλω facit verbale ἀπόλλεια, nullum tamen exemplum afferens. At frequens eſt ἀπώλεια in Nouo teſtamento. vt Matth. 7, ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τlw ἀπώλειαν. Marc. 17: & 2 ad Theſſalon. 2, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας. Act. 12, οὐκ ἔϛιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν. Et cũ genitiuo, vt ἀπώλεια μύρου, Mar. 14.

C. 2. Ἐξαπόλλυμι ſiue Ἐξαπολλύω, Funditus perdo. Et paſſ. Ἐξαπόλλυμαι, Prorſus pereo, Depereo. vnde ἐξαπώλετο. & ἐξαπολόμϑμος. & ἐξαπόλωλα, Deperii, ſeu prorſus perii, vel interii.

C. 2. Παραπόλλυμι, Malè perdo, Peſſundo contra meritum ſeu debitum. Et Παραπόλλυμαι, Malè pereo, Immerenter & indignè pereo. Luc. in Anach.

C. 2. Προαπόλλυμι, Perdo anté. Paſſ. Προαπόλλυμαι, Pereo anté. Xenoph. in Apolog. Socr. Et apud Philoſtr. in Heroic. προαπόλωλά σου.

C. 2. Προσαπολλύω ſiue Προσαπόλλυμι, Præterea perdo. At προσαπώλεσαν, præterea amiſerũt: & προσαπολέσῃ ϗ ἐκεῖνον, etiam illum præter cæteros perderet ſeu perimeret, tanquam à Προσαπολέω.

C. ΔΙολλύω ſive Διόλλυμι, Diſperdo. Et Διόλλυμαι, Diſpereo. διόλλυται Budæus interpretatur Periit, Perit, in hoc loco Plat. in 2 De republ. ἀλλὰ μlw καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται. niſi fortè διόλλυται actiuam potius ſignif. habeat, ſicut ſcholiaſt. Thucydidis libro 5, pagina 97, διόλλυται exponit διαφθείρουσι. Soph. autem dicit διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, Ab Atridis interimor: pro διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν, vt Plato epiſtola 7, διολέσθαι ὑπὸ κύκλου κινδυνεύσει καὶ τὸ τυραννικὸν [illegible] γένος, periculum erit ne diſperdatur & peſſundetur.

C. Ἐξολλύω, Funditus perdo, Extinguo, Prorſus peſſundo & euerto. Ariſtophanes Pluto, Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. malè perdam vos malos. Idem in Nub. — ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν, ſe me funditus perditurum & euerſurum. Rurſum in Pluto, Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Ibidem, ἀλλά σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε, te perdat penitus & deleat. Et in Equit. Ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν, qui hunc prorſus perditurus eſt. Præt. med. ἐξολώλεκα. vnde ἐξολωλεκὼς citatur in v. l. ex Ariſtoph. Pluto, Ὃ δ' πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς, ipſe multo magis quoſdam perdidit & euertit.

Ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, Planè perditus, Qui prorſus interiit & euerſus eſt: idem cum πανώλης. Ariſtoph. ἐξώλεες γίνονται, Diſpereunt, Penitus intereunt. Idem, ἐξώλης ἀπόλοιο, Funditus intereas, Diſpereas. Demoſthen. ἐξώλη ποιεῖς. Idem, ἐξώλης ἀπολοίμlw, diſpeream. Item Perditus, Deploratus: vel Exitialis, Noxius. Ariſtoph. Pluto, Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον. Et ἐξώλης ἐρωτοληψία, perditus amor, quo quis perditè amat. VNDE Ἐξώλεια, ας, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua funditus euertitur & interit. Idem cum πανωλεθρία, ſeu πανώλεια.

C. ΠΡΟόλλυμι, Antè perdo. vt προαπόλλυμι. At verò apud Heſychium προολεῖ habemus expoſitum καταλείπει, non ſine mendo, quod non facilè ex cõiectura corrigi poſſe videtur.

Προώλης, Qui ante tempus periit, Qui præmaturo exitio periit. Exponitur etiam Ante tempus perdendus.

Alia deriuata magis remota.

Ὀλέκω, Perdo, hoc eſt Exitium affero, Perimo. Il. ο, Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, ſuos ſocios perimentem. Il. σ, οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκοισι. Odyſſ. χ, Οἱ δέ τε ταὶ ὀλέκουσιν ἐπάλμϑοι. Paſſ. Ὀλέκομαι, Pereo, Intereo, Morior. Il. α, Νοῦσον ἀνὰ ϛρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Heſychius quoque ὀλέκειν exp. ἀπολλύναι, φονεύειν: item πολιορκεῖν: ſed perperam apud eum SCRIBITVR Ὀλύκειν, vt ex alphabetico etiam ordine manifeſtum eſt.

Ὀλέσκω, idem. vnde apud Suid. Ὀλέσκει, ὀλοθρεύει, in manuſcripto etiam libro. vnde deriuare poſſumus ὀλέεσκεν. nam in eo Euſt. tradit eſſe pleonaſmum τοῦ ε: Il. τ, Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι.

Ὀλοός, οῦ, ὁ, Pernicioſus, Exitialis, Noxius. Il. π, Ἔϛη τοῦ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγειν, id eſt βουλεύσας ὄλεθρον, vt ſuprà habuimus. Iliad. γ, ad Iouem, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Alibi ὀλοὸν πῦρ, & ὀλοοῦ πολέμοιο. Item Odyſſeæ δ, Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή, exitialis & peſtifer odor, ſeu teterrimus. Odyſſeæ ι, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, aduerſis ventis. Vel potius q. d. Exitialiter aduesantibus mihi. Alibi ὀλοὴ νύξ, & ὀλοὸν γῆρας. Dicitur autem ὀλοὴ νύξ particulariter de nocte quadam exitiali, non generaliter de quauis nocte. ſicut & ὀλοὴ μοῖρα dicitur πρὸς διαϛολlw τῆς ἀμοιρίας. At Il. α, — ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει, annotat Euſtathius τὸ ἐκτείνεσθαι μουσικῶς propter ſequentem ſyllabam circunflexam. Quoſdam verò auſos fuiſſe ſcribere ὀλοιῇσι, vt huic malo mederentur. Sicut & in meo lex. vet. traditur pro ὀλοός DICI Ὀλειός, pleonaſmo literæ ι. pro quo ὀλοιός perperam apud Etymologiſten & in v. lex. SCRIPTVM Ὀλειός.

C. Ὀλοεργός, Qui exitialia patrat, Maleficus. κακοῦργος, Heſychio, ſeu Exitium afferens, Mortem afferens, Exitialis. vt apud Nicand. Ther. Τρυγόνα μlw ὀλοεργόν, ἁλιρραίϛην τε δράκοντα Οἶδ' ἀπαλέξασθαι. Vocat autem ὀλοεργὸν turturem marinam, quæ lethiferum animal eſt, φονευτικόν, vt ſchol. exp.

Ὀλώϊος, idem cum ὀλοός. Heſiod. Theog. Τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος καὶ φῦλα γυναικῶν.

Ὀλοίϊος, idẽ. Greg. Ἤ μοι γῆρας ἔχευεν ὀλοίϊον. Vbi ὀλοίϊον γῆρας dixit quod Homerus ὀλοόν, grauem & exitialem ſenectutem. eſt enim ſenectus limen mortis.

Οὐλοός, pro ὀλοός, Pernicioſus, Exitialis, Noxius. Citatur ex Apollon. Arg. lib. 2. Itidémque apud Nic. in Ther. Αἰγύπτοιο οὐλοὸς αἶα dicitur ob ὀλέθρια animalia quæ ibi naſcuntur. Sed apud eundẽ eodem l. Κάϛορος οὐλοὸν ὄρχιν ſchol. exponi poſſe ait vel ὀλέθριον ἑαυτοῦ, vel ὁλόκληρον.

Οὖλος, itidem pro ὀλοός, Exitialis, Pernicioſus. vt οὖλος ἄρης apud Homerum. quod Heſych. exp. ὀλετήρ, δεινός. ſicut & Il. β, Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, expo-

nitur Pernicioſum ſomniũ: at Euſt. diuerſis modis, nimirum vel ὀλέθριος, vel ὑγιὴς καὶ τέλειος, vel στρεβλὸς καὶ σκολιὸς, διὰ τὴν ἀσύρειαν. ſecundum quam expoſitionem deriuat ab εἰλέω, id eſt συστρέφω. Pro Exitialis, Pernicioſus, Exitium afferens, accipitur etiam Il. φ, Δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ εἰς τεῖχος ἄληται.

C. Οὐλοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exitialia & peſtifera vorans. Euſt. pag. 1057, εἰ ἔτυμον τὸ τὴν μύραιναν τὴν οὐλοβόροις ἐχέεσσι Θόρνυσθαι: ex poeta quodam, quem non nominat. Dicit verò compoſitum eſſe ex οὖλος (id eſt ὀλέθριος) & βορά.

C. Οὐλόθυμος, Exitiali & noxio animo præditus: Habens ὀλοὸν κῆρ, (vt Il. ξ, Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν Δερκομένου: vt Il. α eidem Achilli tribuitur μῆνις Οὐλομένη, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν) ſeu ὀλοόφρων. Heſych. exp. σχέτλιος, δεινόθυμος.

Οὔλιος, Exitialis, Noxius. vt οὔλιος ἀστὴρ apud Homerum, de canicula, id eſt ὀλέθριος, χαλεπὸς, inquit Heſych. noxium enim ſidus eſt ſirius. Il. λ, Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖθις ἔδυ νέφεα σκιόεντα. (ſed annotat Euſt. quoſdã quidem ibi exponere φθοροποιὸς, διὰ τὰ ὑπὸ κύνα ὀλέθρια καύματα: alios autẽ κομήτην, quoniam is φθορὰν σημαίνει φανείς: alios verò SCRIBERE Αὔλιος, & exponere Heſperus: quoniam is ἄγει εἰς αὖλιν τὰ ζῶα, hoc eſt αὐλίζεσθαι ποιεῖ) Heſiod. Aſp. — ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης. Aliquanto pòſt, βελοσδόρματος οὔλιος Ἄρης: qui ab Homero οὖλος Ἄρης dicitur. Sic Soph. Aiace, οὐλίῳ σὺν πάθει, itidem pro ὀλεθρίῳ.

Οὔλιμος, idem. nam Heſych. exponit, ὀλέθριος: & οὐλίμων, ὀλεθρίων.

Οὐλόμενος, itidem Exitialis, Pernicioſus. quod factum eſſe puto ex aor. 2 ὀλόμενος, interpoſito υ metri cauſa, ſicut οὐλοὸς pro ὀλοὸς ex Apollonio affertur. ita autem οὐλόμενος ſiue Ὀλόμενος dicetur vt ὀλλύμεναι ἡδοναὶ apud Dionyſ. Areop. Voluptates perditæ, vel etiam pernicioſæ. Heſych. Οὐλόμενος exp. ὀλέθριος, & Οὐλομένην, ὀλεθρίαν, ἐξώλη: vbi exponit μῆνιν οὐλομένην, quod initio Iliadis legitur de ira Achillis, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. Iliad. τ, Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται Οὐλομένη. Et Od. ο, ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν Ἀνέρες. vbi οὐλομένης vel actiuè exponere poſſumus, Exitialis: quia ad multa facinora cõpellit fames: vel etiam Perdita, ὀλέθρια πάσχουσα, κακοδαίμων. Et οὐλόμενον φάρμακον, noxium ac peſtiferum pharmacum, Od. κ. Et οὐλομένη θεὰ, Noxia & exitium afferens dea, δεινὴ, ὀλέθρου ποιητικὴ, Apollon. lib. 1 Argon. — οὐλομένης δὲ θεᾶς προσκύνεο μῆνις: niſi malis exponere ὄλεθρον βουλευσάσης, vt ſuprà ex Homero habuimus. Heſiod. autem οὐλόμενον γῆρας dicit quod Homerus ὀλοὸν, & Gregor. ὀλοίιον.

¶ Ὀλοθρεύω, Perdo, Peſſũdo, Euerto: Perniciẽ & exitium affero. vel Extinguo, aut Extermino, vt alii malunt. Verbum apud recentiores vſitatum: pro ὀλεθρεύω, quo Euſt. vtitur in Ὀλοφώϊος ſuprà. Vtitur eo & Suid. in exponendo Ὀλέσκει. Et Greg. οὐδὲ φεύγει τὸν ὀλοθρεύοντα. vbi exponere poſſumus Exitium ſibi parantem, ὄλεθρον ἀρτύοντα, vt Homerus loquitur: vel φονεύοντα, Perimentum. vt ὀλοθρεύειν accipiatur pro Occidere, ſicut ὀλλῦσαι & ὀλέκειν ſiue ὀλέσκειν. Heb. 11, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν, de malo angelo omnes primogenitos Ægyptiorum perimente, præterquam eos quorum fores ſanguine ſignatas vidiſſet. VNDE Ὀλόθρευσις, Perniciei illatio, Occiſio. ET Ὀλοθρευτὴς, Qui exitium affert, Qui perimit. Heſychio λυμεών: (apud quem tamẽ non ſuo loco ponitur, ſed inter ὄλβος & ὄλεθρος. vnde ſuſpicari aliquis poſſit ſcribẽdum ὀλεθρευτὴς, ab ὀλεθρεύω, verbo deriuato ab ὄλεθρος. paſſim tamẽ per ο legitur ὀλοθρεύω, etiam in manuſcriptis libris, & verò etiam apud ipſum Heſych. ἐξολοθρεύω.) Legitur autẽ hoc ὀλοθρευτὴς 1 ad Cor. cap. 10, ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ, de Iudæis in deſerto murmurantibus. vbi exponitur Ab exterminatore.

C. Ἐξολοθρεύω, Funditus perdo & euerto, Penitus extinguo. Vel etiam Extermino. Act. 3, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. VNDE Ἐξολόθρευμα, ατος, Internecio, qua videlicet aliquis fũditur, perditur, euertitur, ſeu exterminatur. ET Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, Perditio, Occiſio, Exterminatio. ET Ἐξολεθρευτὴς, Qui penitus aliquem perdit & extinguit, Qui perimit & exitium affert. quo verbali Heſ. exp. ὀλέθριος.

ΟΛΟΣ, ου, ὁ, Totus. Dicitur autem ὅλον, οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει, vt Ariſtot. definit lib. 4 Metaph. circa finem. Duobus autem modis aliquid Totum dicitur: vel reſpectu partium, (& tũc commodius interpretabimur Totum, Integrum, Solidum) vel reſpectu ſpecierum, & tunc reddemus vel Totum vel Vniuerſum. Philo De mundo, οὐ μόνον ὅλους ἐξεθείωσαν, ἀλλὰ καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐν αὐτοῖς μερῶν, non totos illos ſolùm, velut deos, ſed etiam eorum partes pulcherrimas conſecrarunt. Luc. καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, me fermè totum detinebat. Plut. De def. orac. εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται, niſi hoſtia toto corpore ab imis vſque articulis contremiſcat. Plato in Tim. οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι, nihil eſſe eorum quæ non intelligunt, intelligente in toto genere præſtantius, vt Cic. interpr. p. 15 mei lexici Cic. Rurſum Plat. aliquãto pòſt, ἓν ὅλον ἐξ ἁπάντων τέλεον καὶ ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο, Vnum opus totũ atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis abſoluit, quod omni morbo ſenióque careret. vt idem Cic. interpr. pag. 19 eiuſdem lexici. Idem Plato libro 11 De leg. ἐπισκήπτεσθαι ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, inſimulare aut in totum teſtimonium, aut in partem. Iſæus, ὅλου τοῦ κλήρου λαγχάνειν, In totum aſſem hæreditatis agere, Bonorum poſſeſſionem totius hæreditatis agnoſcere, vt B. vertit. Xen. Hell. 7, ὅλον ἐποίησε φεύγειν τὸ τῶν ἐναντίων, totum vel vniuerſum aduerſariorum agmen. Soph. Aiace, Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρο πλεύσας, οὐχ ὅλων Στρατηγός. Et ὅλα τὰ πράγματα apud Demoſth. Summa rerum. Aliquando verò omittitur πράγματα: vt quum Polybius dicit, περὶ τῶν ὅλων κρίνεται: quod Cicero, De fortunis omnibus decernitur, vel De ſumma rerum. Plut. in Fabio, de Minucio, τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναρρίψων κύβον, de ſumma rerũ aleam iacturus. Aliâs etiam apud philoſophos τὰ ὅλα ſignificat Vniuerſum, ſeu Vniuerſitatem rerum. vt apud Plut. in Pericle de Anaxagora, τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρόν. Sic & τὸ ὅλον apud Philonem, Vniuerſum, Vniuerſitas rerum: alibi autem τὸ ὅλον, Vniuerſa res, Summa rei. Plato De leg. ὥστε ὅλον εἰπεῖν, Vt in vniuerſum dicã, In ſumma. Nonnunquam verò τὸ ὅλον dicitur ſimpliciter pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν. Luc. in Vit. auct. ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. vbi etiã vertere poteris Denique, ſicut & ex X. καὶ τὸ ὅλον affertur pro Denique. vel etiã Omnino: ſicut apud Syneſ. 114, ὕδατος ἁλυκοῦ καὶ χλιαροῦ καὶ τὸ ὅλον ἑστῶτος, expon. Et omnino ſtãte. Itidémque apud Plut. De educ. puer. τὸ δὲ ὅλον, εἴ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, exponitur Omnino. Aliter autem apud Plat. De leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ, omnino iniuſtus eſt, id eſt Prorſus. Pro Omnino dicitur etiã τῷ ὅλῳ & τοῖς ὅλοις. Xen. τῷ ὅλῳ. Plato addidit etiam παντὶ, in lib. De leg. τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ, prorſus & in totum, ſeu vniuerſum. Et in Cratylo, ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρει τὸ ὁμοιώματι δηλοῦν. Demoſth. Philipp. 3, ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἡττῆσθαι ἐνόμιζον, in totum ſe deuictos eſſe rati, ſeu Prorſus ſuperatos. Item δι' ὅλων, itidem In totum, Prorſus, Omnino. Ariſtot. De mundo, ἡ δι' ὅλων παθητὸ, omnino patibilis. Dicitur etiam de tempore. Demoſth. Phil. 3, ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι. Sic Martial. — Non toto tabuit anno. Herodian. lib. 2, οὐδ' ὅλων μηνῶν δύο τῆς βασιλείας αὐτοῦ προκεχωρηκυίας, quum nondum totos duos menſes imperaſſet. Quod verò apud Suid. legitur, ὅλος καὶ πᾶς ἦν τῇ διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας κινδύνους, reddideris potius Tota eius mens & cogitatio.

C. Ὁλοσχερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Integer. ὁλοσχερὴς κίνδυνος dicitur Periculum de ſumma rerum, ὁ περὶ τῶν ὅλων. Polyb. ὁλοσχερῆ μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι, prœliũ de ſumma totius belli nullo modo ſuſcipere. Apud Philonem verò in lib. De mundo, ταῖς τοῦ παντὸς ὁλοσχερεστέραις μοίραις, Bud. interpr. Amplioribus Vniuerſi partibus. Et ibidem, περὶ τῶν ὁλοσχερεστέρων ἐν κόσμῳ φ[illegible] vertit, Super præcipuis mundi ſtirpibus. apud Dioſc. tamen lib. 5, c. 92, de ſcolecia, θλάσαι αὐτὴν εἰς ὁλοσχερῆ τμήματα,

μέρη, Ruell. interpret. Minutiſſimè frangens comminuénſque: vt εἰς ὁλοσχερέστατα μέρη ἰνέπτα ſit quod aliquanto antè λεπτομερέστατα. VNDE Ὁλοσχερῶς, In totum, Penitus, Prorſus, τελείως, Heſychio: ὁλοτελῶς, Suidæ. Iſocr. ad Philipp. τοὺς δὲ περὶ ἄλλο τι τῶν αἰσθητῶς γιγνομένων τοῖς πολλοῖς ὁλοσχερῶς διακειμένους, ἀκρατεστέρους καὶ φαυλοτέρους εἶναι δοκοῦντας. Et ὁλοσχερῶς κόπτειν ſeu θλάσαι apud Dioſc. Penitus tundere (quod εἰς ὁλοσχερῆ μέρη θλάσαι idē appellat) lib. 5, cap. 82, de vino helleborite, ὁλοσχερῶς συνθλάσας. lib. 2, cap. 92, ὁλοσχερῶς κεκομμένου, planè contuſi. Aliquanto antè, πάντα δὲ ἔστω ὁλοσχερέστερα κεκομμένα. Et mox, ἀσπάλαθον ὁλοσχερέστερον κόπτοντα.

C. Ὁλοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Totus, Integer. VNDE Ὁλοτελῶς, In totum, Integrè, Penitus. Illo aduerbio Suid. exponit præcedens ὁλοσχερῶς.

C. Καθόλου, In vniuerſum, In ſumma. vt καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, vt igitur in ſumma dicam: ſicut ex Plat. paulo antè habuimus τὸ μὲν ὅλον εἰπεῖν. exemplum ex Plut. habes apud Bud. pag. 989, vbi καθόλου εἰπεῖν, & συνελόντι φράσαι idem eſſe dicit, id eſt Vno verbo dicere. Aliquādo καθόλου δὲ dicitur pro καθόλου δὲ εἰπεῖν, ſicut & τὸ δ᾽ ὅλον, pro τὸ δ᾽ ὅλον εἰπεῖν. Ariſtot. De mundo, καθόλου δὲ, vt verò ſummatim loquar. Sic Demoſth. pro cor. καθόλου μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθαι ἂν μεγάλη εὐήθεια ἔσεσθαι. Paulo aliter Iſocr. ad Nicocl. καθόλου δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων ὧν χρὴ στοχάζεσθαι, πειράσομαι διελθεῖν, In vniuerſum autem & in genere quibus incumbendum ſit ſtudiis, conabor explicare. Apud Ariſt. in Analyt. prior. ἡ καθόλου ἀπόδειξις, cui opponitur ἡ κατὰ μέρος. de qua intellexiſſe videtur Lucianus in Hermot. quum ait, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ᾽ εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. Et τὸ καθόλου, aduerbialiter pro In vniuerſum, In genere. Plut. ad Colot. φαίνεται μὲν γὰρ τὸ καθόλου οὐκ εἶναι θερμαντικὸς ὁ οἶνος. VNDE Καθολικὸς, οῦ, ὁ, Vniuerſalis. Alicubi verò & Perpetuus, ſeu Perpetualis: vt quidē legitur apud Quintil. lib. 2, cap. 13, Propter quæ mihi ſemper moris fuit quamminimum alligare me ad præcepta quæ καθολικὰ vocant, id eſt (vt dicamus quomodo poſſumus) vniuerſalia vel perpetualia. rarò enim reperitur hoc genus vt non labefactari parte aliqua & ſubrui poſſit. Libro 3 Perpetua idem Quint. appellat. Hermog. οἱ κοινοὶ καὶ καθολικοὶ λόγοι. Philo De vita M. libro 3, καὶ καθολικώτερον τίθησι νόμον περὶ κλήρων διαδοχῆς, legem proponit perpetuam de ſucceſſione hæreditatis, Turn. interpr. VNDE Καθολικῶς, Vniuerſaliter, In vniuerſum. καθόλου.

C. Σύνολον. Ariſtot. Metaph. 2, εἰ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀνάγκη τι εἶναι παρὰ τὸ σύνολον, τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος. hoc eſt, ipſum è materia & forma conſtans. Et lib. 6, λέγω δὲ τὴν ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τὴν δὲ μορφὴν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δ᾽ ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα, τὸ σύνολον. id eſt autem τὸ σύνολον cuius eſt ὁρισμός. Hæc Bud. pag. 527, vbi σύνολον & συναμφότερον ſynonyma facit. Et mox, τὸ σύνολον dicitur etiā τὸ ἐξ ἀμφοῖν, id eſt ſubſtantia ipſa concreta & formata. Ariſtot. τὴν μὲν τοίνυν ἐξ ἀμφοῖν οὐσίαν, (λέγω δὲ τὴν ἐκ τῆς ὕλης καὶ τῆς μορφῆς) ἀφετέον. Quibus locis Ariſtotelis ſimilis eſt quidam Themiſtii in 2 De anima, initio. Iſocr. τὸ σύνολον videtur accepiſſe pro Vniuerſum, Summa: in Panath. ἀποβλέψας πρὸς τὴν ἄσκησιν τῆς ἀνδρείας, καὶ πρὸς τὴν ὁμόνοιαν, καὶ τὸ σύνολον τὴν περὶ τὸν πόλεμον ἐπιμέλειας. Bud. loco citato, Ponitur (inquit) & pro σύμπαν & pro παράπαν. Theophraſt. in 2 De cauſ. ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν, οὕτως εἶναι χρὴ τὸν τόπον, Omnino autem, Vt in vniuerſum autem dicam: pro quo ibidem ἐπίπαν dixit. Demoſthenes contra Dionyſod. τὸ μέντοι σύνολον οὐκ ἂν ἀνελοίμεθα, In vniuerſum verò nequaquā expungemus. Bud. Et Cebes, καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, τοῦτό ἐστι τὸ παρέχον τοῖς ἀνθρώποις, In vniuerſum autem, ſeu Denique autem. ſic & τὸ ὅλον δὲ ſuprà.

C. Ἡμιόλιος, ου, ὁ, Totus cum dimidia ſui parte, Seſquialter; vt Vitruu. interpr. ſuprà in Ἐπιδίμοιρος. Triclin. pag. 447 comment. in Soph. vbi de metrorum ratione tradit, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον· ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. Macrob. in Somn. Scip. lib. 2, Hemiolius eſt [illegible] duobus numeris maior habet totum minorem [illegible] per eius medietatem, vt ſunt tria ad duo. nam in tribus ſunt duo & media pars eorum, id eſt vnum. & ex hoc numero qui hemiolius dicitur, naſcitur ſymphonia quæ appellatur διὰ πέντε. Martian. Capella De arithm. lib. 7, De ſuperparticulari numerō, At vbi inter maiores minoréſque ratio membrorum eſt maior, aut ſuperdimidio vincit, quem ἡμιόλιον: aut ſupertertio, quem ἐπίτριτον: aut ſuperquarto, quem ἐπιτέταρτον Græci vocant. Plato in Tim. μετὰ δὲ ταύτην ἀφῄρει διπλασίαν ταύτης. τὴν δ᾽ αὖ τρίτην, ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς πρώτης. id eſt Cic. interpr. Secundam autem, primæ partis duplam: deinde tertiam, quæ eſſet ſecundæ ſeſquialtera, primæ tripla. Et mox, ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, ſeſquialteris autē interuallis, & ſeſquitertiis & ſeſquioctauis ſumptis. Sicut verò Plato ibi dicit ἡμιολία τῆς δευτέρας, ita Ariſtot. in Probl. ἡμιολία τῆς μέσης, ſeſquialtera mediæ. Idem in 9 Hiſtor. animal. ἡμιόλιος τῶν ἄλλων ἀετῶν, aliâs aquilas ſeſquialtera proportione excedens. Itidē Herodot. lib. 5, ἡμιολίας περόνας τοῦ τότε κατεστεῶτος μέτρου, fibulas ſeſcuplas quàm tunc menſura conſueuerat. Rurſum Ariſt. in 5 De hiſtor. animal. ἡμιόλιον τῷ μήκει τὸ διάζωμα ἔχουσι, ſeſquialtera proportione longitudinis præcinctū habēt, Gaza interpr. Et ἡμιόλιος λόγος, ſeſquialtera proportio. Dicitur ETIAM Ἡμίολος pro ἡμιόλιος. Gell. lib. 18, cap. 14, Eſt autem hemiolus numerus, qui numerum aliquem totum in ſe habet, dimidiúmque habet eius: vt tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. Quædam autem ibi exemplaria habent ἡμιόλιος. ſed hoc ἡμίολος mendoſum non eſſe, ex eo patet quod Polyb. ἡμιόλους ναῦς vocat quas alii ἡμιολίας, vt videbis in Τριηρημιολία mox ſequente. VNDE Ἡμιολὶς, in v. l. idem cum ἡμιολία. quæ ſi ſubſtantiuè capiantur, ſignificabunt Seſcupla portio, vt ſubaudiatur μοῖρα. Ab Ἡμιολία autem eſt VERB. Ἡμιολιασμὸς, οῦ, ὁ, Quum quis ſeſcuplum pendit. τὰ ἡμιόλια δοῦναι, vt Suid. exponit, apud quem tamen non ἡμιολιασμὸς ſed ἡμιολισμὸς legitur. Reponendum verò eſt ἡμιολιασμὸς, ex manuſcripto libro, & Harpocratione qui ex Antiphontis Politico citat quendam locum, ſed quem in noſtris exemplaribus habemus mendoſum. Ex ἡμιολία autem, quo ſignificatur ἡ δίκροτος ναῦς, (vt Heſychius vult) compoſitum EST Τριηρημιολία: Bayf. De re nauali, Τριηρημιολίας (inquit) videmus factam mentionem ab Athen. in 5: & mediuſſidius ſæpenumero dubitaui quódnam id eſſet nauigii genus. Nec idem eſſe queat cum iis quas Polyb. ἡμιόλους ναῦς vocat, Appianus verò ἡμιολίας: etiamſi idem Polyb. lib. 16 τριηρημιολίας vocet eas (opinor) quæ non tot remis agerentur quot iuſtæ triremes. ait enim, μετὰ δὲ τούτων ἐννέα τριηρημιολίαι καὶ τριήρεις τρεῖς ὑπῆρχον, id eſt, Cum his autem nouem trieremioliæ & triremes tres erant. Appian. certè in procemio eas videtur ponere infra magnitudinem iuſtarum triremium, dum ait, τριήρεις δὲ ἀπὸ ἡμιολίας μέχρι πεντήρους πεντακόσιαι καὶ χίλιαι, id eſt, triremes autem ab hemiolia vſque ad quinqueremem mille quingentæ: vt ἡμιολίαι eſſent biremes quidem, ſed quæ à puppi ad malum vſque binis remis, à malo ad proram vnico tantùm agerentur, vt hodie quoque videre eſt in nonnullis earum quas fuſtas Veneti vocant. Apud Suidam, τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιολίας ὑπηρετουμένας. Itē, λῃσταί τινες πειρατικαῖς ἡμιολίαις τῇ Λακωνικῇ προσενεχθέντες. vbi ſubauditur ναυσὶ, vt in multis locis qui à Bayf. citātur.

Ὁλότης, ητος, ἡ, Totitas: ſi ita dici poſſet, vt Quantitas. Ariſtot. Metaph. 4, ſub finem, ὡς οὔσης τῆς ὁλότητος ἑνότητός τινος, ac ſi totum, vnum eſſet.

Ὅλως, Omnino, In totum: interdum etiam In vniuerſum, In ſumma, Summatim. Cic. Acad. quæſt. At ea in quibus ponebat nihil omnino eſſe momenti, ὅλως ἀῤῥεπῆ dicebantur. Theophr. καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρεῖα γίνεται. pro quibus Plinius, Calidæ & morus, laurus, hedera, & omnes è quibus igniaria fiunt. Plato De leg. ὅλως δ᾽ εἰπεῖν, In vniuerſum autem, Omnino autē. Ariſtot. Rhet. 2, διὸ κάμνοντες, πενόμενοι, ἐρῶντες, διψῶντες, ὅλως ἐπιθυμοῦντες καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὀργίλοι εἰσί. vbi etiam exponere poſſumus Denique, ſicut apud Luc. καὶ ὅλως redditur Denique. Interdum accipitur pro Sanè, vt apud Plut. De def. orac. καὶ ὁ λόγος ὅλως ᾐνίχθαι δοκεῖ τῷ Ἡσιόδῳ

πρὸς τὴν ἐκπύρωσιν. ac ſanè videtur ab Heſiodo per ænigma ad ſignificationē exuſtionis dici, vt Turn. vertit.

Ὁλικός, οῦ, ὁ, Totalis, Vniuerſalis. VNDE Ὁλικῶς, In totum, vel Vniuerſè, In vniuerſum. Heſych. exp. ἐξ ὅλου.

¶ Οὖλος pro ὅλος dici Ionicè, tradunt v. l. ex Ioanne Grammat. Teſtatur idem etiam Heſych. in Οὐλομελίη. Sic verò pro ὀδὸς dicitur ὐδός. ‖ Item Integer, Sanus. ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, Heſychio: Euſtathio ὑγιὴς καὶ τέλειος. Pro Integer accipitur apud Homerum, quum dicit οὖλος ἄρτος. nam Euſt. ibi exp. ὅλος, id eſt ἀκέραιος, ſiue τέλειος, διὰ τὸ ϛρογγύλον καὶ κυκλοτερὲς τοῦ σχήματος. Od. ρ, Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. Ab ὖλος ſignificante Integer, Perfectus EST Οὐλοθυσία, Sacrificium perfectum. τελεία θυσία Heſychio: apud quem tamen οὐλοθεσία ſcribitur. ET Οὐλομελής, Omnibus ſuis membris abſolutus, Qui mancus non eſt. vnde οὐλομελὲς apud Heſych. ὁλομελές, ὑγιές, ὁλόκληρον. ſic enim eſt reponendum. A quo EST Οὐλομελία ſiue Οὐλομελίη Ionicè, Omnium membrorum perfectio. Οὐλομελίη, (inquit Gorr.) Integra & abſoluta natura cuiuſque rei. Vſurpatur ab Hippocr. de adenibus ἐν τῷ περὶ ἄρθρων, de quarum οὐλομελίη ſcripturum ſe librū profeſſus eſt. Heſych. ὐλομελίη aduerbialiter exp. καθόλου, συλλήβδην: quod alios accipere dicit ἐπὶ τῆς ἀθρόας τῶν ὅλων φύσεως. quibus addit, τὸ γὰρ ὅλον, ὖλον λέγει: non tamen nominans autorem. Erot. apud Hippocr. οὐλομελείης exp. ὅλης φύσεως.

Ab Οὖλος autem ſignificante Sanus, EST Οὔλιος. Gr. Gyr. Οὔλιον etiam Apollinem (ait Macrobius) deum præſtantem ſalubribus cauſis appellabant, id eſt Sanitatis autorem. Menander ſcribit Mileſios οὐλίῳ Apollini pro ſalute ſua immolaſſe. Pherecydes Theſeum ait, quum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vouiſſe pro ſalute & reditu ſuo Apollini οὐλίῳ, & Dianæ οὐλίᾳ. Scribit verò Strabo in 14, ὔλιον Apollinem vocatum à Deliis & Mileſiis ſalutiferū & Pæonium. nam οὔλω idē eſt quod Valeo. Hæc ille. Sunt etiam qui οὔλιον Apollinem dictum velint quòd peſtem & ὄλεθρον immittat. Sed Euſt. in bonam partem ὔλιος Ἀπόλλων exp. ὑγιαστικὸς, ὁ ὁλότητος (ὅ ἐστιν ὑγίας) ποιητικός, ὡς ἰατρός. Ab eodem οὖλος putatur deriuari ETIAM Οὔλω, Bene valeo, Sanus ſum, Proſpera valetudine vtor. Odyſſ. ω, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. id eſt ὑγίαινε, inquit Heſychius, deriuans INDE Οὐλή, Vulnus quod ad ſanitatem perductum eſt: vel potius Nota vulneris ad ſanitatem perducti, ſeu Naturale carnis integumentum calli modo duratum, & cutis vice vlceribus ſuperinductum, quæ Latinis vno nomine dicitur Cicatrix. Οὖλε, (inquit) ὑγίαινε· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἕλκος ὐλὴν λέγουσι. (ſuo autem loco Οὐλὴ exp. ἐπιπόλαιον ἕλκος εἰς ὑγί[illegible]κον) Itidem is qui de dialectis ſcripſit, annotat Iones τὸ ὑγιαίνειν dicere Οὐλεῖν: vnde & τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων vocari ὐλάς. (ſed ſcribitur ibi Οὐλεῖν circumflexè in libro etiam manuſcripto: à VERBO Οὐλέω) Ammonio quoque οὐλὴ eſt ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος· ὠτειλὴ verò τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτάσθαι. quam differentiam ipſum etiam Homerum obſeruaſſe tradit. quippe qui de οὐλὴ dicat Od. τ, αὐτίκα δ' ἔγνω Οὐλὴν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι: de ὠτειλὴ autem, Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. Ad priorem Homeri locum reſpexit Ariſtot. De arte poet. vbi ait, Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς οὐλῆς ἄλλως ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τροφοῦ καὶ ἄλλως ὑπὸ τῶν συβωτῶν. Plut. De ſera num. vind. οὐλαὶ δὲ καὶ μώλωπες ἐπὶ τῶν παθῶν ἑκάστου τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς δ' ἧττον. Et ὀφθαλμῶν οὐλαὶ, oculorū cicatrices, vt Plin. vocat. Naz. τὰς οὐλὰς ἐξαλείφομεν, cicatrices delemus. At οὐλαὶ φυσικαὶ dicuntur Næui.

Ab Οὐλὴ verò compoſitum EST Ὕπουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſub cicatrice latens. vt ὕπουλα ἕλκη, Vlcera quæ ſub cicatrice latent, nec extrà vllum ſui indicium præbent: ſeu Vlcera præſanata, & quæ cicatricem quidem obduxerunt, ſubtus tamen ſunt purulenta. Suidæ τὰ κρυπτά. Heſychius verò ὕπουλα dici ſcribit τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη, oculorum vlcera quæ non apparent. ὕπουλα οὕτως οὐκ ἔσται, Sic nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza interpr. Plut. Lyc. ὕπουλα καὶ νοσώδη σώματα. Metaph. capitur pro Sub quo vitium aliquod latet, Simulatus, Occultus, Subdolus, Inſidus: δόλιος, προσποιούμενος μὲν εἶναι χρηστὸς, ὢν δὲ μὴ χθηρός: metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας [illegible], vt Suid. docet. Plut. in Quæſt. Plat. οὐ γὰρ σώματος ἡ Σωκράτους ἰατρεία, ψυχῆς δὲ ἦν ὑπούλου καὶ διεφθαρμένης καθαρμός. Plato in Gorg. 448, οἰδεῖ καὶ ὕπουλός ἐστι, de ciue Athenarum præpotente & luxuriante. Demoſth. pag. 136, οὐδ' ἡσυχίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὕπουλον, ὡς σὺ ποιεῖς, ſimulatam & fallacem. Thuc. ὕπουλος [illegible]. Plut. De fort. Alex. πολεμοποιῶν φυγῶν ἐνέπλησε καὶ ϛάσεων ὑπούλων τὴν ἡγεμονίαν, exiliis, quæ plerūque belli ſemina ſunt, diſcordiiſque inſidis imperium ſuum fœdauit. Ibidem, πᾶσα δὲ ὕπουλος ἡ Μακεδονία πρὸς ἀμυναν ἀποβλέπουσα, malè cogitans ad rebellionem ſpectabat. Idem in Galba, ἦν τὰ τῶν ϛρατιωτῶν ὕπουλα καὶ σκυθρωπὰ, μηδὲ τότε δωρεᾶς αὐτοῖς δοθείσης. Ab eodē ὕπουλοι dicuntur Qui occultas ſimultates gerunt. Ex eodem in Romulo, ὕπουλον τέλμα affertur pro Limus cæcus & ad cauandum difficilis. VNDE Ὑπούλως. Plut. in Cicer. πρὸς τὰ βουλεύματα δυσκολαίνων ὑπούλως, aduerſus conſilia animo infenſiore & clanculum exulcerato. Ab eodem ὑπούλως ἔχειν dicuntur Qui occultas ſimultates gerunt. ὁ δὲ πρός τινας τῶν γνωρίμων ὑπούλως τε καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔχειν. Idem, ἦν δὲ ὑπούλως ἔχων πάλαι πρὸς αὐτὸν, malè cogitabat. Bud. ET Ὑπουλότης, Vitium latens & occultum: propriè autem Vitium latens & occultum ſub cicatrice. Bud. ex Cyrillo, φανερὰ ἔσται ἡ τοῦ ὑποκριτοῦ ὑπουλότης. ET Ἀνύπουλος, Sub cuius cicatrice nullum vitium latet & occultum eſt. Metaphoricè autem Non ſimulatus, Non ſuſpectus, Non inſidus & ſubdolus.

Ab Οὐλὴ deriuatū eſt etiā VERB. Οὐλόω, Ad cicatricē perduco, Cicatrice obduco. Et οὐλοῦσθαι, cicatricē ducere. ex Ariſtot. probl. VNDE Ἀπουλόω, Cicatrice obduco. Dioſc. ἀπουλοῦσι τὰ ἕλκη, Vlcera ad cicatricē perducunt. & ἕλκη ἀπουλούμενα apud Alex. Aphr. Quorū cicatrix coit, Quorū cicatrices contrahuntur. A QVO Ἀπούλωσις, Cicatricis inductio, vel Quū vulneris cicatrix cōtrahitur. Alex. Aphrod. in Probl. ET Ἀπουλωτικὸς, οῦ, ὁ, Cui vis ineſt cicatricem inducendi, Cōtrahendis vulnerum cicatricibus efficax. Dioſc. lib. 1, cap. 49. Secundum ab Οὐλόω comp. EST Ἐπουλόω, Cicatricem induco. idem cum ἀπουλόω. Dioſc. lib. 1, ἐπουλοῖ ἑλκώσεις, exulcerationes ad cicatricem perducit. Et lib. 3, ἐπουλοῖ ἕλκη, vlceribus obducit cicatricem. VNDE Ἐπούλωσις, Cicatricis obductio. idem cum ἀπούλωσις paulo antè. ET Ἐπουλωτικός, vt ἐπουλωτικὴ δύναμις, cicatricem inducens facultas, quæ & συνουλωτικὴ dicitur. Et ἐπουλωτικὸν φάρμακον, pharmacum contrahendis vulnerum cicatricibus potens. Galen. ad Glauc. lib. 2. BI-COMP. Συνεπούλωσις, εως, ἡ, Cicatricis contractio, ſeu Cicatricis inductio. Ariſtot. Probl. ſect. 1, quæſt. 49, τὰ δὲ καθαρὰ, (videlicet ἕλκη) συνεπουλώσεως δεῖται μόνον. Tertium comp. EST Κατουλόω, Ad cicatricem perduco. vt ἀπουλόω & ἐπουλόω. Dioſc. lib. 5. VNDE Κατουλωτικός, Cicatrices contrahere potēs, Cicatricem inducendi vim habens. ET Δυσκατούλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ægrè cicatricem ducens, Cuius cicatrix difficulter cōtrahitur & coit. Dioſc. lib. 3, cap. 87. QVART. Συνουλόω, Cicatricem contraho, Cicatricem coire facio. VNDE Συνούλωσις, εως, ἡ, Cicatricis contractio. ET Συνουλωτικὸς, Cicatricem contrahere potens. vt συνουλωτικὸν φάρμακον, quod & ἐπουλωτικὸν & ἀπουλωτικόν.

Οὖλος ſignificat etiam Tener, Mollis. μαλακὸς καὶ ἁπαλὸς, inquit Heſych. Sic apud Homer. Il. κ, de chlæna, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, ſchol. exp. τρυφερὰ, vel ἁπαλὴ, delicata & tenera lanugo. Sed & ipſæ χλαῖναι dicuntur οὖλαι: vbi itidē reddere poſſumus Molles. Od. δ, Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας. Il. ω, Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι. Et Il. π, Χλαινάων ἀνεμοσκεπέων οὔλων τε ταπήτων. vbi tamen ſchol. exp. δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα (tunc autem pertineret ad οὖλος ſignificans Criſpus: de quo mox) Apud Hippocr. quoque οὔλῳ ἐρίῳ. Erot. exp. μαλακῷ, molli. Idem tamen apud eundem οὖλον ὀρόβιον eſſe dicit τὸ πυρρόν: ſecundum alios verò, [illegible] ὀρόβῳ ἀκροχορδόνην. VNDE Οὐλογ[illegible] dictum [illegible]tur ob teneritatem ac mollitiē carnis. nam ita vocatur

Gingiua. In lex. meo vet. Οὖλον, ἡ περιέχουσα τοὺς ὀδόν- A
τας σάρξ. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ βυφερόν. οὖλον γὰρ τὸ ἁπαλόν. Ruf.
Ephes. οὖλα δὲ, αἱ περὶ τὰς τῶν ὀδόντων ῥίζας σάρκες. Poll.verò
οὖλα vocari ſcribit carnes, quæ extra dentes ambeunt:
ἔνουλα autem quæ intrà. Alex. Aphr. in Probl. ἐν τοῖς οὔ-
λοις ὀδόντες, dentes in gingiuis. Et οὔλων ὀδαξισμοὶ, apud
Hippocr. Gingiuarum exulcerationes, vt Celſ. interpr.
in Ὀδοντοφυέω. VNDE Ἔνουλα, Gingiuæ interiores,
vt & paulo antè dictum eſt. Poll.lib.2, αἱ δὲ περιεληφυῖαι
τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἔξωθεν, ἔνουλα δὲ τὰ ἔνδοθεν.
ET Ἐπουλὶς, Tuberculum & carnis excreſcentia in gin B
giuis proueniens, & ad intimos molares dentes perti-
nens. Quanuis autem Paul. Ægin. lib.3 ſcripſerit inti-
mi molaris affectum eſſe, generalius tamen dicit lib.6,
carnis eſſe excreſcentiam iuxta dentium aliquem in
gingiuis exorientem. Gorr. De eiuſmodi malo dixit
Scrib.Larg. cap.12, Vbi ſuper extremum molarem in-
creuerit gingiua. nam Paulo Æginetæ libro 3, cap.26,
ἐπουλὶς eſt ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομ-
φίον. itidémque Actuario ἡ ἐπουλὶς eſt φλεγμονή τις κατὰ τὰ
πλησίον τῶν γομφίων ὀδόντων οὖλα, ὑπερχυθεῖσα ὡς ὑπερσάρ- C
κωμα. ET Παρουλὶς, Inflāmatio partis alicuius gin-
giuarum: quæ omnium inflammationum modo, niſi
diſcuſſa fuerit, ſuppuratur & vertitur in abſceſſū: pro-
indéque Paulus Æg. lib.6 παρουλίδα abſceſſum eſſe di-
xit. Ex ea plerunque gingiuæ putreſcunt & decidunt,
gignitúrque ἐπουλὶς, hoc eſt carnis excreſcentia, maxi-
mè ad intimos molares dētes. Hæc inter alia Gorræus.
Poll.lib.4, παρουλὶς, οὔλων ἀπόστασις· ἐπουλὶς, ἐπὶ τὸν σωφρονι-
στῆρα περίφυσις. Paulo Æg.lib.3, cap.26, παρουλὶς eſt φλεγμο-
νὴ περί τι μέρος τῶν οὔλων, ἥτις μὴ λυθεῖσα ἐκπυΐσκεται. Celſus D
libro 6, cap.13, Solent etiam interdum iuxta dentes in
gingiuis tubercula quædam oboriri dolentia: παρουλί-
δας Græci appellant. ſic enim quidam reponunt pro
παροδοντίδας. Paulo aliter Scrib.Larg.cap.12, ad fluorem
gingiuarum, Arido medicamento vti oportet per pin
nam etiam ad παρουλίδας & ἐπουλίδας, id eſt, vbi ex trāſ-
uerſo gingiua ſuppurauit.

Οὖλος, Criſpus, Contortas comas habens. Odyſſ. ψ, κὰδ δὲ
κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. Herodot.li-
bro 7, οὐλότατον τρίχωμα, capillitium criſpiſſimū. Theo- E
phraſt. de Græco acere, εἶναι δὲ τὴν μὲν ἐν τῷ ὄρει φυομένην,
ξανθὴν καὶ εὔχρουν καὶ οὔλην καὶ στερεάν. quæ ſic Plinius, Mon
tanum criſpius duriúſque. Et poeta quidam apud Ari-
ſtot.Rhet.3, σέλινον οὖλα τὰ σκέλη φορεῖ: ſicut Plin.quoque
apium criſpum eſſe dicit. Οὖλος à Poll. inter per-
ſonas tragicas numeratur lib.4, vbi ait, ὁ δὲ οὖλος, ξαν-
θὸς, ὑπέρογκος. αἱ τρίχες τῷ ὄγκῳ προσπεφύκασιν, ὀφρύες ἀνα-
πέτανται. βλοσυρὸς τὸ εἶδος. Aliâs de quibuſuis etiam tor-
tis dicitur. nam Heſych. in genere exp. συνεστραμμένος.
& ſic Euſt. annotat poſſe etiam accipi οὖλος ὄνειρος apud F
Homerum, pro στρεβλὸς καὶ σκολιὸς, διὰ τὴν ἀσάφειαν: ſicut
οὔλη θρὶξ, ἡ συνεστραμμένη: qua ſignif. acceptum οὖλος deri-
uat ab εἰλῶ. Et οὖλον aduerbialiter Il. ρ, de ſturnis &
graculis, Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. vbi
Euſt.exp. συνεστραμμένον καὶ ὀξύ. Qui loco ſimilis eſt hic
Plut. περὶ ἀδολεσχίας, Οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα φθεγ-
γομένους, de iis qui in ſermone ſunt στρογγύλοι καὶ βραχυλό-
γοι, καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. Apud Calli-
machum autem hymno in Iouem, Οὖλα δὲ κούρητές σε
περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο ſunt qui interpr. Strenuè: ſchol. G
verò exp. ὑγιεινῶς· κατὰ κλῆρον. VNDE Ἔπουλος, Le-
uiter criſpus, vt Gaza interpr. apud Theophraſt. libro 3
Hiſt.pl. ET Πάρουλος, Criſpulus, vt Martial. appel-
lat leuiter criſpum. Poll. poſt locum in οὖλος citatum,
ὁ δὲ πάρουλος, τἆλλα ἐοικὼς τῷ πρὸ αὐτοῦ, μᾶλλον νεανίζει.
ET Οὐλότης, ητος, ἡ, Criſpa coma: ſeu Criſpitudo, vt Ga-
za vertit apud Ariſtot. De gen. animal. lib.5, cap.3.
‖Exponitur etiam Salubritas, & μαλακότης: quæ ad præ
cedentia duo οὖλος pertinent. Deriuari indidem po-
ſſet ETIAM Οὐλὰς, & exponi Criſpa in hoc loco Ni- H
candri Alexiph. — χαίτην δρυὸς οὐλάδα κόψας. alii interpr.
Denſa & opaca. ſchol. ὑγιαστική. Niſi malis συνεστραμμένη.
Plinius folia tribuit ſinuoſa. ‖Heſych. οὐλάδες ſūt
θύλακοι, marſupia, ſacci. Ab Οὖλος ſignificante
tortū deriuari exiſtimatur Οὐλαμὸς. Euſtath. enim exp.

A σύστρεμμα καὶ πύκνωμα τοῦ λαοῦ: (confertum & condēſum
agmen) ἀπὸ τῆς οὐλότητος τῶν συνεστραμμένων τριχῶν: vel, ſe-
cundum antiquos grammat. ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως.
Il. υ, Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. Alibi verò
annotat οὐλαμὸν interdum ſimpliciter dici συστροφὴν τῶν
στρατιωτῶν, interdū ἀφωρισμένως denotare σύστημα ἀνδρῶν
τεσσαράκοντα. Plut. φασὶ τὸν οὐλαμὸν εἶναι ἱππέων πεντήκοντα
πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι τεταγμένον. Idem in Lyc. τὴν
κατ᾽ οὐλαμοὺς τῶν ἱππέων κόμην. Nicander ad apum agmē
trāſtulit, in Ther. Ἤν τε μελισσαίοις περιβόσκεται οὐλαμὸς ἔρ-
B πων. VNDE Οὐλαμηφόρος ex Lycophr. Qui οὐλα-
μὸν ducit: vel Perniciem inferens. Quæ mihi ſuſpecta
ſunt, ac fortaſſe legendum Οὐλαφηφόρος.

Οὖλος, SIVE Ἴουλος, Manipulorum collectorum fa-
ſcis. ſchol. Apollonii libro 1, Οὖλος καὶ ἴουλος, ἡ ἐκ τῶν δρα-
γμάτων συναγομένη δέσμη. καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. Itidē Athen.
lib.14 ex Semo Delio Περὶ παιάνων, Τὰ δράγματα τῶν κρι-
θῶν αὐτὰ καθ᾽ αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλλας· συναθροισθέντα δὲ, καὶ
ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους· καὶ τὴν Δήμητρα
ὁτὲ μὲν Χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ. Ibidem, ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμη-
C τρος εὑρημάτων τούς τε καρποὺς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν, οὔ-
λους καλοῦσι καὶ ἰούλους· Δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι· πλεῖστον οὖ-
λον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει. Quibus poſtremis verbis Cereri
acclamabatur in hymnis in eam compoſitis, vt teſta-
tur Euſt. pag.1162, vbi ait, Δήμητρος ἴουλοι, καὶ συνθέτως Δημη-
τρίουλοι, ὕμνοι εἰς Δήμητραν, οἳ καὶ καλλίουλοι. καὶ ἐπιφώνημα
ἐμμελές τι, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει. id eſt, plurimos
manipulorum collectorum faſces. Ibi tamen Euſt. οὖλον
exp. συνειλημμένον, ſiue συνεστραμμένον. Significat igitur οὖ-
λος ſiue ἴουλος non ſolùm faſciculorum hordei conge-
D ſtorum faſciculum, ſed etiam hymnum qui in Cererē
concinebatur: (teſte etiam Poll. lib.1) qui alio nomine
compoſito DICEBATVR Δημήτρουλος SIVE Δη-
μητρίουλος, ET Καλλίουλος. Ipſa autem Ceres VOCA-
BATVR Οὐλὼ SIVE Ἰουλὼ, quòd eiuſmodi faſcicu-
los ruſticis largiretur: eſt enim Dea frugum, & ζείδωρος.
Sed annotat ibidem Athen. ἴουλον dici τὴν τῶν ταλασιουργῶν
ᾠδὴν, cantilenam earum quæ lanam tractabant. qua
ſignif. citatur ex hymno Eratoſth. in Mercurium. Rur-
ſum idem Athen. ibidem, paulo poſt verba citata, αἱ
E δὲ ἴουλοι καλούμεναι ᾠδαὶ Δήμητρι καὶ Φερσεφόνῃ πρέπουσι.
‖Aliâs Ἴουλος dicitur etiā Prima lanugo quæ ex pube-
rum genis effloreſcit. Odyſſ. λ, πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν
ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Alio nomi-
ne χνοῦς vocatur, teſte Poll. à quo exponitur ἡ πρώτη τοῦ
χνοῦ περὶ τὰς παρειὰς ἄνθη. Apollon. lib.2 Argon. Διὸς υἱὸς ἔ-
τι χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων. Vtitur & Xen. in Symp. τούτῳ
μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. vbi videtur alludere ad
etymon quo ab ἰέναι deriuatur. In Epigram. apud Suid.
Ὥρελον αἰνήσαι τὰς ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Κειράμενος, γενύων,
F ἄρσενος ἀγγελίας. Habet & auellana nux ἰούλους, id eſt
villos callo compactili, vt Gaza interpr. Hiſtor. pl. lib.3,
cap.7, imitatus Plin. qui lib.16, cap.27, ita ſcribit, Ferūt
& auellanæ iulos cōpactili callo, ad nihil vtiles. Suidæ
ἴουλος eſt τὸ ἐπὶ τῆς καρύας ἄνθος. ‖Ἴουλοι dicūtur etiam
beſtiolæ quædam multipedes, quas Marcellus empiri-
cus curiones vocat, & à Græcis πολύποδας nominari ſcri
bit. Ἴουλος, (inquit Heſych.) ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέ-
γομεν ὄνον. τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύ-
ποδα καὶ συστρεφόμενον, ἴουλον καλοῦσι. quæ & apud Suidam
G leguntur, cui etiam ἴουλος eſt ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ πο-
λύπους. Numenius autem ἰούλους vocat τὰ ἔντερα τῆς γῆς,
inteſtina terræ, vt teſtatur Athen. lib.7, hūc ex eo locū
proferens, ἴουλοι Κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης.
VNDE Ἰουλόπεζος à Lycophrone dicitur nauis quæ
multis remis agitur, vt ἴουλος multis pedibus graditur.
Euſt. verò exp. μακραὶ, παρὰ τὸ ἰούλοις ἐοικέναι, id eſt σκώ-
ληξι ποδωτοῖς. ET Ἰουλώδης, Iulos polypodas referēs,
Qui eſt ex genere iulorum polypodum. Dicitur eſſe
inſecti genus apud Ariſtot. ET Ἰουλίζω, Primam
H lanuginem emitto. idem cum χνοάζω. Tryphiod. De
excidio Troiæ, — ἀφυέεσσιν ἰουλίζων κροτάφοισι.

A Præcedenti autē οὖλος quo ſignificatur Faſciculus
manipulorū hordei collectorum, EST Οὐλοδέτης, Mer-
ges. Euſt. pag.1162, δεσμοὶ σταχύων, οἳ καὶ οὐλοδέται. AT
Οὐλόδετον dicitur funiculus ex culmis contortus quo

οὖλοι colligantur. Euſt. loco citato, ἀμάλλιον, σχοινίον τὸ καὶ οὐλόδετον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας. Et mox, ἀμάλλιον, ὃ καλοῦσί τινες οὐλόδετον, οἱ δὲ ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμὸν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα. Eidem Οὖλος ſubiungi POTEST Οὐλαὶ, id eſt αἱ κριθαὶ, Hordeũ: παρὰ τὸ ὅλας ἤγουν ἀκεραίας ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν ἄλετον, vt Euſt. tradit. Alibi autem ex alijs grammat. οὐλὰς exp. τὸ ἐξ ἁλῶν καὶ κριθῶν μίγμα. Heſych. quoque οὐλὰς exp. κριθάς. Accipitur pro eo quod Lat. molã ſiue molã ſalſam vocant, qua hoſtiæ aſperſæ ſacrificabãtur. Feſtus, Mola vocatur etiam far toſtum & ſale ſparſum, quòd eo molito hoſtiæ aſpergãtur. Sic ſcholiaſtæ Homeri οὐλαὶ ſunt κριθαὶ μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερουργουμένοις ζώοις πρὸ τοῦ θύεσθαι. Od. γ, vbi ſermo eſt de boue mactando & immolando, — ἑτέρῃ δ᾽ ἔχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ. Apud Athen. lib. 7 Agatharchides dicit Bœotios anguillas cæteris corpore præſtantes ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐλάς τε ἐπιβάλλοντας θύειν τοῖς θεοῖς. vbi οὐλὰς ἐπιβάλλειν dicit quod Virg. Spargere molam, & Cic. Inſpergere molam. Et Horat. de Agamemnone filiam ante aras ſtatuẽte, & immolante, — ſpargiſque mola caput improbe ſalſa. Pauſ. Att. pag. 31, θύουσιν αἰεὶ πᾶν ἔτος, ψηφῖσιν ἐν τῇ θυσίᾳ ἀντὶ οὐλῶν χρώμενοι. Annotat autem Suidas in Οὐλοθυτέω quædam quæ conſentiunt cum iis quæ Euſt. paulo antè dixit, οὐλὰς vocari hordeum, eo quòd olim integrum comederetur ante repertum molarum vſum: in eiúſque rei memoriam τοὺς ἐπιθύοντας ταῖς σπονδαῖς ſolitos fuiſſe κριθὰς ὅλας χέειν. VNDE Οὐλοθυτέω, Immolo, Mola inſperſa ſacrifico. Suid. οὐλοθυτεῖν exp. κριθὰς ἐπιχέειν τοῖς θύμασι, molas inſpergere victimis. quod Athen. in οὐλαὶ dicit οὐλὰς ἐπιβάλλειν.

ET Οὐλοχεῖον, Vaſculum in quam molas ſacrificaturi conijciebant. ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὐλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θεῶν. Malim οὐλοχοεῖον. ET Οὐλόχυται SIVE Οὐλοχύται, Primitiæ ante ſacrificium, ſeu ipſæ molæ & οὐλαὶ quæ victimis mactandis ἐπεχέοντο. Il. α, Χερνίψαντο δ᾽ ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο. Et mox, Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο. vbi Euſt. οὐλοχύτας exp. προθύματα, & οὐλαὶ, id eſt κριθαὶ μετὰ ἁλῶν, αἳ ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας. Aliquanto pòſt annotat quoſdam per οὐλοχύτας intelligere nõ θύματα ſiue προθύματα vel προβολὴν θυμάτων, ſed αὐτὰ τὰ κανᾶ, εἴτουν τὰ ἀγγεῖα δι᾽ ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται, ipſa caniſtra ex quibus molæ effunduntur. Similiter Heſych. quoque tradit οὐλοχύτας interdum dici ἐν οἷς τὰς ὀλὰς (αἵ εἰσι κριθαὶ τῶν ἱερείων) κατέχεον: item κριθὰς πεφρυγμένας. Sed verior ſententia eorum eſt qui οὐλοχύτας accipiunt pro ipſis molis in victimam inſpergendis & è caniſtro effundẽdis. Οὐλόχυται autem quod cũ οὐλοχύται copulaui, idem Heſych. exp. κατάργματα.

Eædem Οὐλαὶ dicuntur ETIAM Ὀλαὶ, vt patet ex loco Heſychii quem modò in οὐλοχύται citaui. Itidem apud Euſt. pagina 132, vbi ait οὐλὰς dictas eſſe τὰς κριθὰς, quoniam ante molarum vſum integræ comedebantur, διὸ καὶ οὐλαὶ λέγονται κατὰ πρόσληψιν τοῦ υ, ὀλαὶ ἄλλως ὀφείλουσαι λέγεσθαι. Apud Heſychium ſcribitur ETIAM Ὅλαι, κριθαὶ, ἀπαρχαί: retenta quidem aſpiratione, ſed accentu in penultimam retracto. Apud Suidam verò Ὀλαὶ καὶ οὐλαὶ, αἱ μεθ᾽ ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι. Sic verò & in manuſcripto libro habetur, tenui ſpiritu videlicet, & accentu in vltima.

AT VERO Ὅλος idem ſignificat quod θόλος, id eſt Atramentum ſepiæ. Apud Heſychium tamen legitur Ὅλος, τὸ μέλαν τῆς σηπίας: ſed rectius in manuſcripto Suidæ exẽplari ὄλος, tenui ſpiritu & paroxytonως. Galen. quoque ὄλον apud Hippocr. exp. τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

VNDE Ὀλώδης, Ater inſtar atramenti ſepiarum: vel Turbidus. nam Galen. apud Hippocr. ὀλώδη exp. θολερὰ ἢ μέλανα. ET Ὀλερὸν, idem. Galen. apud Hippocr. ὀλερὸν eſſe dicit θολῶδες: vel μέλαν, ἀπὸ τοῦ τῶν σηπιῶν ὄλου.

ὉΜΑΛΌΣ, οῦ, ὁ, ET Ὁμαλὴς, έος, ὁ & ἡ, Planus. Plutarchus in Fabio, ὁμαλὸν δι᾽ ὁμαλότητα καὶ λεῖον. Vbi obſerua ei adiungi λεῖον, (quod Læuem ſignificat) quum alioqui hoc nomine exponitur illud interdum: vt videre eſt & apud Heſychium. Atq; ita exponendum cenſeo & apud Homerum, Odyſſ. ι, Οἱ δ᾽ ὁμαλὸν ποίησαν, quum tamen Euſtath. velit ὁμαλὸν ποίησαι accipi pro ἀποξῦσαι. In prorſus ab eo diſſentio: nec video cur propter hæc præcedẽtia verba ἀποξῦσαι δ᾽ ἐκέλευσα, hanc ſignif. nõ mihi iſti dare debuerit, alioqui (vt quidem opinor) inauditam. Nam quum ὁμαλὸν ποιεῖν prius ſit quàm ἀποξύειν, veriſimile eſt ſocios, quũ fuſtem illum complanaſſent & exaſciaſſent, aut etiam læuigaſſent (his enim modis reddi poſſe exiſtimo ὁμαλὸν ποιεῖν) voluiſſe ἀποξύειν, ſicut iuſſi erant, ſed Vlyſſem poſtea hunc laborẽ ſibi ſumpſiſſe. Apud Thucydidem τὸ ὁμαλὸν habemus ſubſtantiuè, pro Planities: lib. 5, pag. 187 meæ editionis, καταβιβάσαι τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμάχους, καὶ ἐν τῷ ὁμαλῷ τὴν μάχην ποιῆσαι. Et aliquãto pòſt, ὕστερον δὲ ἀπάγουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου, καὶ προελθόντες ἐς τὸ ὁμαλὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο, ὡς ἰόντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους.

Ὁμαλὸς, Æqualis, Æquabilis. Plut. Lyc. ὁρῶντα τοὺς σωρούς παραλλήλους καὶ ὁμαλεῖς. Idem in Pericle, παντάπασι λυθείσης τῆς διαφορᾶς, καὶ τῆς πόλεως οἷον ὁμαλῆς καὶ μιᾶς γενομένης. (Qui locus facit vt ſuſpicer reponendum ἵνα καὶ ὁμαλῆ in iſto Demetrii Phalerei, pſeudonymi, καὶ συνάψαι βούλεται ἐπαίνῳ ἔπαινον, μᾶλλον δὲ ἵνα ὁμαλῆ ἔπαινον ποιήσῃ. vbi tamen obſeruandum ὁμαλῆ vocari potius Non interruptum) Et οὐσίαι ὁμαλῶται apud Ariſtot. Item ὁμαλὴς δίαιτα apud Athen: Æqualitas ciuilis, cui πλεονεξία opponitur: Bud. pag. 735 & 858. Dat autem & aliã ſignificationẽ huic nomini, de qua dicam in aduerbio Ὁμαλῶς. videri autẽ poſſit hoc nomẽ eſſe ab ὁμοῦ.

C. Ἀγχώμαλος, ου, ὁ & ἡ, pro ἄγχι ὁμαλός. i. παρὰ μικρὸν ἴσος, Propemodũ æqualis, Fermè æqualis. vt Bud. exponit in iſto Plutarchi loco in Cæſare, ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ τῶν πεζῶν πλῆθος οὐκ ἀγχώμαλον, ἀλλὰ πενταπλάσιοι παρετάξαντο διςμυρίοις. Affert autẽ & ex Thucydide, καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, pro Penè parem vtraque ſentẽtia numerum tulit. Seu, Penè adæquarunt ſuffragia populi in vtranque ſententiam. Sed magis ad verbum reddideris, Penè pares in ferendo ſuffragio fuerunt. At verò quum dicitur ἀγχώμαλος μάχη, tunc eſſe dico nõ παρὰ μικρὸν ἴσος, ſed ἴσος ſimpliciter. Eſt enim ἀγχώμαλος μάχη pugna in qua æquo Marte ſeu pari Marte dimicatur: quæ à Latinis vocatur & Anceps pugna. Thuc. lib. 4, pag. 164, καὶ ἀγχωμάλου τῆς νίκης γενομένης, καὶ ἀφελομένης νυκτὸς τὸ ἔργον. (quum paulo antè νίκην ἀμφιδήριτον eadem ſignificatione dixiſſet) Sic Plut. in Othone, ἀγχωμάλου νίκης γενομένης. & alibi paſſim apud hiſtoricos. Dicunt autem & ἀγχώμαλα γίνεσθαι, in neutro plurali, vt apud Luc. in Hermotimo, τὰ μὲν πρῶτα φασὶν ὦ Ἑρμότιμε ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι, τὸ δ᾽ οὖν τέλος τῆς νίκης καθ᾽ ὑμᾶς γενέσθαι. Thucyd. autem aduerbialiter vſus eſt libro 7, dicens ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν. Pollux de nominibus loquens quæ ἴσου ſignificationem habent, aliis pleriſque addit & hæc, ἀντίπαλον, ἰσόπαλον, ἰσοπαλὲς, ἰσοκρατὲς, ἐνάμιλλον, ἐφάμιλλον. Quibus ſubiungit ἀγχώμαλον, eſſe τραχὺ, id eſt aſperum, etiamſi eo ſit vſus Thucydides.

Ἀγχωμάλως, Propemodum æqualiter, ſeu ex æquo. Aut etiam Æqualiter, Exæquo (ſequendo poſteriorem ſignificationem nomini ἀγχώμαλος datam) Æquo Marte, Ancipiti Marte, ſeu Ancipiti prælio. vt ἀγχωμάλως ναυμαχοῦντες.

C. Ἀνώμαλος, ου, ὁ & ἡ, ET Ἀνωμαλὴς, έος, ὁ & ἡ, Non planus, Salebroſus, Cõfragoſus. vt ἀνώμαλος ὁδὸς, Via minimè plana, Via ſalebroſa, Demetr. Phaler. & Alex. Aphrod. Itẽ Inæqualis, Nõ æquabilis. Et ἀνώμαλα verba apud gramm. Quæ quandam velut æquabilitatem declinationis non habent. de quibus dicam & in Ἀνωμαλία. In v. l. ex Ariſtot. Œcon. affertur ἀνώμαλον ἀνάλωμα, & in alia ſignif. videlicet pro Immoderati ſumptus.

Ἀνωμαλὴς pro eodem. vt ἀνωμαλὴς γῆ, Theophr. De cauſ. pl. lib. 3.

Ἀνωμάλως, Salebroſè. Sæpius pro Inæqualiter, Inæquabiliter. Sunt & qui Diſpariliter, ex Varr. vertant. Iſocr. ἀνωμάλως & ἀτάκτως copulauit. Celſus ἀνωμάλως reddit Inæquabiliter: quum pro his verbis Hippocratis, εἰ δὲ καὶ γυμνοὺς τοὺς πόδας εὑρίσκοι τις ἔχων μὴ θερμοὺς κάρτα, ἔοντας δὲ τὰς χεῖρας, καὶ τὸν τράχηλον, καὶ τὰ σκέλεα ἀνωμάλως κεχυμένα, καὶ γυμνὰ, κακὸν, dicit, Vbi brachia & crura nudata & inæquabiliter inſpergit, neque his calor ſubeſt.

Ἀνωμαλία, ας, ἡ, q.d. Salebroſitas. vt ἡ ἀνωμαλία τῆς ὁδοῦ. A In v.lex. redditur Salebra, Aſperitas. Sæpe pro Inæqualitas, Inæquabilitas. vt ἡ ἀνωμαλία τοῦ ἀέρος καὶ τῆς τροφῆς apud Theophr. De cauſ. plant. libro 6. Et ἀνωμαλία τῆς κτήσεως oppoſita τῇ ὁμαλότητι apud Ariſtotelem. In vulg. lex. ex Galeno ἀνωμαλία πυρετική. Item ἀνωμαλία σώματος διηκέχυτος, ex Gregorio. Vtuntur hoc nomine ἀνωμαλία & grammatici. vnde Gell. libri 2. caput 25 ita inchoat. In Latino ſermone, ſicut in Græco, alii ἀναλογίαν ſequendam putauerunt, alii ἀνωμαλίαν. Quibus ſubiungit, ἀναλογία eſt ſimilium ſimilis declinatio, B quā quidam Latinè proportionē vocāt: ἀνωμαλία, eſt inæqualitas declinationū cōſuetudinē ſequēs. Duo autē Græci grām. Ariſtarchus & Crates illuſtres ſumma ope, ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν defenſitauit. Hæc ille. Sciendū eſt autem vocari itidem ἀνώμαλα verba quæ quum aliis ſimilia ſint, ſimilem declinationem non habent. quorum magnus eſt apud grammaticos numerus. ſed multa ex iis quæ ἀνώμαλα quidam vocāt, defectiua potius vocanda fortaſſis eſſent. ‖ Ἀνωμαλίαν Turn. apud Plut. vertit etiam Inconſtantiam. C

Ὁμαλῶς, Æqualiter, Æquabiliter. In Geopon. ὁ δὲ φροντιστὴς τοῦ πτηνοτρόφου δι' ἡμερῶν μεταστρεφέτω τὰ ᾠά, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται, pro his Varronis, Curator oportet circumeat diebus interpoſitis aliquot, ac vertat oua, vt æquabiliter concaleſiant. Et his Columellæ, Circumire debet ac manu oua verſare, vt æqualiter calore concepto, facilè animentur. Plutarchus in Alcibiade, ὁμαλῶς γὰρ ἀμφότεροι πολλὰ μὲν στρατιωτικῆς ἔργα τόλμης καὶ ἀνδρείας, πολλὰ δὲ τέχνης καὶ προνοίας στρατηγικῆς ἐπεδείξαντο. Sed apud eundem ſæpe obſeruaui ὁμαλῶς cum πάντες. D vt in Pericle, ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς. Ibidem, τῶν δὲ τοῦ δήμου πραγμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ὑπὸ τῷ Περικλεῖ γινομένων. Idem in Probl. Rom. Ἀργείους δὲ τοὺς Ἕλληνας οἱ παλαιοὶ πάντας ὁμαλῶς προσηγόρευον. Qui loci & alii his ſimiles faciunt vt à Budæo diſſentiam in expoſ. huius aduerbii, quā ei dat in iſto eiuſdē Plut. loco, qui in Apophth. legitur, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους. quum enim dixit ὁμαλῶς accipi pro Placidus, Tranquillus, hunc aduerbii vſum affert in exemplum, quaſi videlicet ὁμαλῶς hîc ſonet itidem Placidè, Tranquillè. E At ego contrà hîc idem ſignificare exiſtimo quod in illis præcedentibus locis, & πάντας ὁμαλῶς ſignificare Omnes pariter, vel Omnes ſine vllo diſcrimine; Omnes, nullo excepto. Alicubi etiā quod Latini dicunt, Vno omnes ore. Sed melius Græcis illis verbis reſpondēt hæc Gallica *Tous uniement*. Siquidē & quum aliquis è numero quopiam eximitur ſeu excipitur, hæc exceptio quandam veluti ſeriem continuam interrumpere videtur, ſimúlque inæquabilitatē afferre. ‖ In quodam Thucydidis loco ſchol. ὁμαλῶς exponit ἠρεμαίως, & quidam Latinè Sedatè. F

Ὁμαλότης, ητος, ἡ, Æqualitas, Æquabilitas. vt ὁμαλότης τοῦ σφυγμοῦ apud Galenum, Æquabilitas pulſus, Æquabilis pulſus. Et ὁμαλότης κτήσεων καὶ οὐσιῶν, Ariſtoteli Polit. 2, quam Cicero vocat æquationem bonorum. Budæus pagina 735.

Ὁμαλίζω SIVE Ὁμαλύνω, Planum reddo, Complano, Læuigo. qua in ſignificatione vſus eſt Plato in Timæo. ‖ Item, Æqualem ſeu æquabilem reddo, Ad æquabilitatem redigo. Ariſtoteles Politicῶν 2, μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας. Dixit autem & ἰσάζειν. Idem Polit. 3, ἀφαιροῦντα δὲ τοὺς ὑπερέχοντας τῶν σταχύων, ὁμαλύνοντα τὴν ἄρουραν. G Budæus in Comment. ὁμαλίζειν eſſe ait Æquabiliter aliquid facere, vel fieri & procedere, accipiendo abſoluté. Ariſtoteles διὰ τὸ τὴν τοῦ θερμοῦ φορὰν ὁμαλίζειν εἰς τὸ πρόσθεν. Xenophon de tritura tritici loquens, στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ὑποζυγίων ἀεὶ ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα, μάλιστ' ἂν ὁμαλίζοιεν, καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν. Idem, ὅπως τὸ δεόμενον κόπτοιτο, καὶ ὁμαλίζοιτο ὁ ἀλοητός, Spicæ æqualiter tundentur & terentur. H Et ὡμαλισμέναι πόλεις ὑπὸ τῶν συμφορῶν, apud Iſocr. ad Phil. pro Ad æquabilitatem redactæ. Sic autem apud Ariſtotelem Metaph. 6, εἰ γὰρ ὑγιάσθη, δεῖ ὁμαλυνθῆναι, Ad æquabilitatem redigi, ſeu æqualitatem. Sed ὁμαλίζειν ab Iſocrate poni etiā pro Sedare & reprimere ferociam, ſcribit Budæus, locum tamen non proferens.

Ὁμαλίζειν abſolutè poſitum (de quo vſu dictū modò fuit) redditur etiam Adæquare, ex Cicerone, pro Æqualem eſſe. (quod Adæquare propriè reſpondet τῷ ἰσάζειν, abſolutè itidem poſito) Gaza autem vertit etiam Æquabiliter ampliari & creſcere. Quinetiam pro Læuis affertur ex Theophr. ὁμαλίζων.

VNDE Ὁμαλισμός, οῦ, ὁ, Complanatio, Læuigatio. Item, Æquatio, Ipſa actio reddendi æquale ſeu æquabilem. In vulg. lex. ὁμαλισμὸς dicitur eſſe Æquabilitas & inclinatio accentus, qua nec attollitur ſyllaba nec deprimitur, ſed æquabiliter pronuntiatur: ex Ariſtophanis ſcholiaſte in Pluto, qui in αὐτουδὶ νυν, ait hoc νυν eſſe legendum κατὰ ὁμαλισμόν. Ego κατὰ ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον eſſe puto Æquabili quodam vocis tenore pronuntiandum.

C. Διομαλίζω ET Ἐξομαλίζω, idem quod ſimplex ὁμαλίζω, Complano, Læuigo, item Æqualem ſeu æquabilem reddo. (niſi quis velit præpoſitiones ſignificationem augere) Sed ἐξομαλίζειν eſt etiam Manu permulcere, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τοὺς πώλους ψήχουσι. vnde Syneſius metaphoricè dixit τοὺς ἀνθρώπους ἐξομαλίσαι pro Demulcere homines: vt videbis apud Budæum pagina 811. vbi tamen nō Manu permulcere, ſed Manu quaſi permulcere dixit.

C. Διομαλύνω, idem quod διομαλίζω. ITEM ΠΡΟομαλύνω ex Gregorio pro Antè complano, Antè læuigo, Præpolio.

ὌΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, Imber, Pluuia. Hom. Il. λ, Χειμάρροις κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. Et Iliad. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο, Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν, Ἢ νιφετόν. Idē alibi vocat ἄσπετον ὄμβρον. Item ὄμβρον dicit aliquid ἀέξειν, & πεδίον διαμπερὲς, & δεύειν, item aliquid καταπύθεσθαι ὄμβρῳ. Herodianus libro 8, ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἀνέχοντο. Idem libro 3, νύκτωρ αἰφνιδίως ὄμβρων μεγίστων καταρραγέντων, χιόνος τε πολλῆς. Apud Plutarchum autem legimus ῥαγδαίου καὶ χύδην ὄμβρου in Alexandro. Ariſtoteles in libro De mundo, quid ſit ὄμβρος, & quid ὑετὸς, hiſce declarat verbis, ὄμβρος δὲ γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου. διαφορὰς δὲ ἴσχει τοσαύτας ὅσας καὶ ἡ τοῦ νέφους θλίψις. ἠπία μὲν γὰρ οὖσα μαλακὰς ψακάδας διασπείρει, σφοδρὰ δὲ, ἁδροτέρας. καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρου μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα. Quæ Budæus ita vertit, Imber fit expreſſione nubis magnopere addenſatæ, tot habens differentias quotuplex eſt nubis compreſſio. quippe quæ remiſſa ſi fuerit, molles ſtirias diſpergat: ſin vehemens, pleniores. Hócque appellamus ὑετὸν (id eſt pluuiam) imbris contorta ſtillicidia, cum maiuſcula ipſa, tum verò iugi tenore caſitantia. Deduci autem ὄμβρος putarunt quidam gramm. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ῥεῖν.

C. Ὀμβροβλύζων, Pluuiam fundens, in quibuſdā vulg. lex. In aliis EST Ὀμβροβλυτῶν, cū eadem expoſitione. Legitur autem ὀμβροβλυτῶ apud Suidam ſcribentē, ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, ὀμβροβλυτῶ. καὶ ὀμβρήσαντος, πηγάσαντος.

C. Ὀμβροφόρος, Imbrifer, Imbrem ferens. vt ὀμβροφόροι νεφέλαι, Ariſtophani, Imbriferæ nubes. Scholiaſtes exponit ὄμβρου γέμουσαι, id eſt Imbre refertæ. item ὀμβρίας πληρωθεῖσαι.

C. Ἄνομβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbre carens, ſeu imbribus aut pluuia. vt ἄνομβρος χώρα, Regio in qua non pluit. VNDE Ἀνομβρία, Imbris ſeu pluuiæ penuria.

C. Διόμβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbre madidus, Imbre madens. Bud. ex Gaza interpr. ſimpliciter Madidus. Itidémque in v.l. ex Ariſtotelis Probl. Permadens, Plenè madeſcens.

C. Ἔπομβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbrem habens, ſeu pluuiam, aut Imbre abundans. vt ἔπομβρος χώρα cui opponitur ἄνομβρος, ſeu αὐχμώδης. vt apud Theophr. in 8, μέγα δὲ καὶ αἱ χῶραι διαφέρουσιν, οὐ μόνον τῷ πίειραι καὶ λεπταὶ, καὶ ἔπομβροι καὶ αὐχμώδεις εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀέρι τῷ περιέχοντι. Et ἐν ταῖς ἐπομβροτάταις χώραις in vulg. lex. Item ἔπομβρος γῆ ex Theophr. Ager pluuius & vliginoſus. Sed videndum eſt an Pluuius ita vſurpari poſſit. At in hoc Ariſtotelis loco quidā interpr. Pluuioſum, ὅταν τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος ᾖ τὸ φθινόπωρον γένηται ἔπομβρον. ‖ HINC Ἐπομβρία, oppoſitum τῇ ἀνομβρίᾳ ſignificanti Imbris penuriam,

Vnde exponitur Imbris abundantia, ſeu imbrium, itē A
Vis imbrium. Ariſtophanes Nub. ἀμπέλοις φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν γ' ἐπομβρίαν. Budæus
ἐπομβρίαν Demoſtheni ſignificare ait Crebras pluuias
& magnas: itidémque pro magnis pluuiis accipi in i-
ſto Theophraſti loco, libro 8, δέχεται δὲ μᾶλλον ἐπομβρίαν
πυρὸς ἢ κριθή. id eſt, Minus nocent tritico magnæ plu-
uiæ. (Legitur ETIAM Ἐπόμβριος idem ſignificans
quod ἔπομβρος. vt ἐπόμβριοι χῶραι apud Theophraſtum,
διὸ δεῖ τὰ μοσχεύματα ἐς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν. I-
tem ἐπόμβριον ἔτος, Ariſtoteli De hiſt. anim. lib. 8. ſicut B
ἔπομβρον ἔαρ, καὶ τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον ex eo paulo an-
té protuli) ET VERBVM Ἐπομβρέω, ῶ, Imbre ſeu
imbribus rigo, aut irrigo. Vnde & paſſ. Ἐπομβροῦμαι, Im-
bribus rigor. Epigramm. libro 2, Εἴθε ἐπομβρηθῇ τὸ δρού-
ελον ὅσον ἀπέχει. VNDE Ἐπόμβρησις, εως, ἡ, Rigatio
ſeu irrigatio quæ fit imbre.
C. Κάτομβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbre madens, Imbre madidus, ſeu
humid⁹. Exponitur etiā ſimpliciter Humidus. vt κάτομ
βρος ἀήρ. A Bud. autē Præhumidus, (vt ita ſumatur κατὰ
in hoc nomine ſicut in κάθυγρος & in κατάξηρος) apud C
Theophraſtum De cauſ. plantarū libro 3, ἐὰν δὲ σφόδρα ἡ
χώρα κάτομβρος ᾖ. Sed quum addat σφόδρα Theophraſt.
non video quomodo κάτομβρος interpretari poſſimus
Præhumidus, niſi σφόδρα vacare dicamus. Exponitur
κάτομβρος & Irriguus. Hinc VERB. Κατομβρέω, ῶ,
Imbre madefacio, ſeu rigo, aut humecto. Exponitur ta-
men ſimpliciter Madefacio, Humecto, in v.l. Et κατομ-
βρηθεὶς ex Epigramm. pro Irrigatus. Affert autem Bud.
hæc verba, non nominato autore, τὰ ὄρη ὑπερνεφῆ οὐ κατομ
βρεῖται, ὥσπερ τὰ ἄκρα τοῦ ὀλύμπου. D
C. Ὕπομβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Subtus madidus, Cui ſubeſt hu-
miditas ex imbre. Et generalius Subtus humidus. Nā
Galenus apud Hippocratem ὕπομβρον vult ſignificare
ὑφυγρον & ὑπόπυον. Affertur autem & ὕπομβρον θέρος ex
Plutarcho in Cam. pro Æſtas imbribus moleſta. ſed ve
reor ne legendum ſit ἔπομβρον θέρος, quod ſuprà ex Ari-
ſtotele protuli.
Ὀμβρέω, ῶ, Pluo. Heſiodus Erg. μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζη-
νὸς ἐρισθενέος. Et cum accuſatiuo apud Philonem De vi-
ta Moſis libro 2, αἰθ' οὐ φλόγα αἰθέριον ὤμβρησεν ἀπὸ τοῦ οὐ- E
ρανοῦ. Greg. autem dixit ἄρτους ὀμβρήσει in oratione εἰς τὸ
ἅγιον πάσχα. Vide Ὀμβρίζω.
HINC Ὄμβρημα, ατος, τὸ, Quod pluit, Pluuia. Vide
& ὀμβρία. ITEM Ὀμβρηνός, SEV Ὀμβρηρός, Pluuio-
ſus. vt apud Heſiodum in Erg. Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει,
καὶ χείματος ὥρην Δεικνύει ὀμβρηνοῦ, tempus pluuioſæ hye-
mis. Sed legitur etiam ὀμβρηροῦ. Quinetiam extat & ter
tia lectio, videlicet ὀμβρινοῦ cum ι. tunc autem videri
queat potius eſſe à nomine quàm à verbo.
C. Ἀνομβρέω, ῶ, Pluo, Pluendo emitto. Suidas ἀνομβροῦσαι F
exponit ἀναβλύζουσαι (id eſt ſcaturientes) quæ expoſitio
conuenit cum iſto Philonis loco De vita Moſis libro 1,
καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβρούσης. ‖Inuenitur & pro
Emitto ſeu effundo tanquam pluendo, ſeu tanquam
pluuiam. Eccleſiaſtici cap. 16, συνετοὶ ἐν λόγοις καὶ αὐτοὶ ἐσο
φίσαντο, καὶ ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς. Et capite 39,
ἀνομβρήσει ῥήματα. ſed quædam exémplaria vtroque in
loco habent verbum hoc ſcriptum literæ ι, tanquam
AB Ἀνομβρίζω. Cæterùm non poſui ἀνομβρέω cum
ἄνομβρος, quòd ἄνομβρος ſit ex ὄμβρος, & α priuatiuo, in- G
teriecta litera ν euphoniæ gratia: ἀνομβρέω autem ſit
ex ὀμβρέω, præfixa præpoſitione ἀνά.
C. Ἐξομβρέω, ῶ, idem quod proximè præcedens ἀνομβρέω.
At v.l. ἐξομβρήσει βδέλυγμα ex Eccleſiaſtico afferunt pro
Implebitur maledictis.
Ὄμβριος, ου, ὁ & ἡ, Pluuius, Pluuialis. vt ὄμβριον ὕδωρ, aqua
pluuia. (quam Horatius vocauit & aquam cæleſtem)
Affertur & ὄμβριον νέφος ex Ariſtophane. vbi quidam
malint Pluuioſa nubes. Idem alibi ὀμβροφόροι νεφέλαι di-
cit. (AT VERO Φιλόμβριος dicitur pro φίλομβρος, H
Pluuiæ cupidus. vt φιλόμβριος πέλιξ in Epigramm. Sic
ἐπόμβριος & ἔπομβρος pro eodem poni, docui ſuprá.
SVBSTANT. Ὀμβρία, ας, ἡ, Pluuia quædā nimboſa,
(ſi ita loqui licet) Nimbus. Ex Theophraſto autem af-
fertur De cauſis plant. libro 6, capite 4, ὑπὸ ὀμβρίας φύ-
ſθαι pro frequentia imbrium prouenire. Scholiaſt. Ari-
ſtophanis, ὀμβροφόροι νεφέλαι exponit ὄμβρου γέμουσαι,
ὀμβρίας πληρωθεῖσαι.
AT VERB. Ὀμβρίζω, eſt Imbre rigo, ſeu Imbre ma-
defacio, aut humecto. Itē ſimpliciter Madefacio, Hu-
mecto, βρέχω, ex Epigramm. Scribit autem Euſtath.
quamuis dicatur ὀμβρίζω & σταθμίζω à veteribus, inue-
niri tamen ὤμβρησε & ἐστάθμησε tāquam à THEM. Ὀμ-
βρῶ ET Σταθμῶ. quibus verbis innuere videtur in vſu
non eſſe illud thema: quod tamē legitur apud Suidam,
vt antea docui. Sed & Heſychius habet Ὀμβρεῖ, cui va-
rias dat ſignificationes: videlicet ἀπμάζει, ἀκολουθεῖ, ὑ-
περχύει, αὔξει, πιαίνει, πλήθει. Ab eodem NOMEN Ὄμ-
βρος dicitur ſignificare vel χοιρίδιον, vel ὑετός.
¶ Ὄμβριμος, VEL Ὄβριμος, impetuoſus, vel Vehemens.
Item Validus, Grauis. Interdum & Potens, ſeu Præpo-
tens. Heſiodus in Erg. loquens de tertio ſeculo homi-
num, quod æreum erat, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον. Et ὄμβριμον
ἔγχος apud Homerum Haſta valida. Hic autem ponen
dum eſſet hoc nomen, ſequendo eos qui ab ὄμβρος de-
ducunt: ſed quum non minus frequens ſit Ὄβριμος, in-
de hoc deriuare malo vnde & βριαρός: vel potius vnde
& βριάω, à quo βριαρός. De hac autē deriuatione huius
nominis & de eius ſignificationibus dixi ſuprà, in to-
mo primo, col. ſeu ſemipagina, 794.

ὍΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, Obſes. ET Ὅμηρον, ου, τὸ, Pi-
gnus quod eſt velut loco obſi-
dis. Thucydides libro 7, pagina 262, ἄνδρας δώσειν Ἀθη-
ναίων ὁμήρους, ἕνα κατὰ τάλαντον. Idem libro 8, pagina 271,
ἐσκόπουν ὅπως μετεωρότατα ἢ ὁμήρων λήψει ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ
καταπαύσωσι τὴν ἐπιβουλήν. Xenophon Hellen. 6, τοὺς δὲ
ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους. Item Pædiæ 8, τὴν γυναῖκα
καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυ-
πτίῳ ἐγκαταλιπών. At Ὅμηρον ſignificat potius Pignus
quod eſt velut loco obſidis, vti dixi. Heſychius expo-
nit τὰ ἐπὶ συμβάσει διδόμενα ἐνέχυρα. Schol. Thucydidis
ἐνέχυρον ait eſſe τὸ ὑπὲρ εἰρήνης παρεχόμενον, (addens deri-
uari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν. & Euſtathius de voce ὅμηρος lo-
quens, οἱ καί φασι τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ ὅμηρα οὕτω λέγεσθαι, παρὰ
τὸ ὁμοῦ, καὶ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω. εἰς ὁμόνοιαν γὰρ ἁρμόττονται διὰ
τῶν ὁμήρων οἱ διεστῶτες ἀλλήλων ἢ στασιάζοντες) in hunc Thu
cydidis locum lib. 1, pag. 27, μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσητε τὴν γῆν
αὐτῶν ἢ ὅμηρον ἔχειν. Budæus, poſtquam dixit ὅμηρον ſi-
gnificare Pignus & Obſes, affert ex Polybio in 3, ἔλαβε
παρὰ τούτων ὅμηρα, τοὺς υἱεῖς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Et ex
Lyſia, ὑπέσχετο δὲ εἰρήνην ποιήσειν, μήτε ὅμηρα δούς, μήτε τὰ
τείχη καθελών, μήτε τὰς ναῦς παραδούς. Strabo autem dixit
(alia ſignificatione) προδιδόναι τὰ ὅμηρα, ſicut & τὰς πί-
στεις, libro 7, πάλιν δ' ἀφίσανται, προδιδόντες καὶ τὰ ὅμηρα καὶ
τὰς πίστεις. Interdum additur genitiuus huic nomini,
ac tum cogimur reddere Pignus. vt apud Plutarchum
in Pompeio, de Lentulo, καὶ πρώτας αἰτιᾶσθαι πλὴν τῶν
Πομπηΐου τέκνων. ταῦτα δ' ἐξαρπασαμένους ἔχειν ὑφ' αὑτοῖς, ὅμη
ρα τῶν πρὸς Πομπήϊον διαλύσεων.
Ὅμηρα de vnico obſide, Macc. cap. 1, de Antiocho,
ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ (quem pluralis vſum apud pro-
batum ſcriptorem haud itidē inueniri puto) Huc au-
tē pertinet quod legitur in Ὁμηρεύω de hoc Antiocho.
Ὅμηρον, pro Obſes, ſunt & qui aliūde deriuent, vt do-
cebo in Ὅμηρος nomine proprio.
Ὁμηρεύω, Sum Obſes. Herodianus libro 3, τούς τε παῖδας ὁμη
ρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκε, id eſt, Dedit vt obſi-
des fidei ab eo datæ eſſent. Polit. autem, Traditiſq; ob-
ſidio liberis fidem ſuam autorauit. Athenæus Ἀντίοχος
ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις. de quo ſuprà ex Maccab. ὃς ἦν
ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ.
HINC Ὁμηρεία, Obſidiū. (vt dicitur Obſidio dare, à
Tacito) Sed & pro Pignus quod datur in obſidiū. Thu-
cydides libro 8, ἀπολιπόντες ἐς ὁμηρείαν τὸν προσοφειλόμε-
νον μισθόν.
ITEM Ὁμήρευμα, quod habet ſignificationem quā
poſteriore loco dedi nomini proximè præcedenti, nec-
non τοῦ ὅμηρον. Plutarchus in Romulo, μεγάλοις ὁμηρεύ-
μασιν ἐνδεδεμένους. Propriè autem ſonat ὁμηρεύματα quæ
obſidio ſunt tradita, quum ſit tanquam à verbo paſſi-
uo. Sunt qui ὁμήρευμα interpr. etiam Obſes.

C. Ἐξομηρεύω

C. Ἐξομηρεύω, Obſides poſco & exigo, acceptiſque corporibus fidem obſtringo. Plut. in Sertorio, ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Ariſtot. autem dixit metaphoricè in Œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιΐαις, pro Pignorum charitate obſtringere, vt in officio permaneant. vt Budæus in Comment. vertit: qui alibi reddit etiam Obſidio obligare, & Tanquam obſidibus datis obſtringere. addens, Ciceronem ſæpe obſidem pro pignore vſurpare. Idem ſcribit ἐξομηρεύω poni & pro Obſidibus datis emereor & aſſequor, à Strabone libro 6. in fine, ὥστ' οὐ μόνον τὰ ὅπλα ἔπεμψαν εἰς Ῥώμην ἀνὰ κατὰ τῶν Ῥωμαίων αἰτήσαντι ποτε, ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας ἐπίστευσε Φραάτης τῷ Σεβαστῷ Καίσαρι, καὶ παίδων παῖδας, ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν. A B

HINC Ἐξομήρευσις, Illa actio poſcendi obſides. vel obſtringendi aliquem tanquam obſidibus datis: aut etiam emerendi ſeu aſſequendi aliquid datis obſidibus. In v. l. ἐξομήρευσις exponitur Obſidum datio: & affertur ex Plut. τῶν γυναικῶν ὑπώπτευον ἐξομήρευσιν εἶναι, pro Suſpicabantur mulieres pro obſidibus retinendas.

AT VERO Ὁμηρέω, ῶ, In vnum conuenio, Occurro, Obuius fio. Item Comitor. Hom. in fine libri ρ Odyſſeæ, ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς, Κῆρυξ, ὃς δὴ &c. vbi Euſtath. exponit συνηντήσεν, & ὁμοῦ γέγονεν. addens, ex ὁμὸς fieri NOMEN Ὅμηρος, à quo eſſe verbum Ὁμηρῶ pro συναντῶ. Affert tamen & aliam deriuationem, videlicet ἐκ τῶν ὁμοῦ ἐρεισόντων, ἢ συναρηρότων. Apud Harpocr. ὁμηρῆσαι (ita enim ibi reponendum pro ὁμηρῶσαι) legimus eſſe τὸ συμβαλεῖν. in cuius ſignificationis exemplum affertur ille Homeri verſus. Vide & Suidam, item Heſychium non ſolùm in Ὁμηρεῖν ſed & in Ὡμήρησε. Apud Heſiodū in Theogonia circa principium, φωνῇ ὁμηρεῦσαι, voce concordantes, τῇ φωνῇ συμφωνοῦσαι. Exponitur & ὁμοῦ εἴρουσαι, itē ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι. C D

Ὁμηρεῖν pro ἀκολουθεῖν, i. Sequi, vide in ſequēti Ὅμηρος.

ὍΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, HOMERVS, (qui & Μαιονίδης, Mæonides, patronymicè) celeberrimus ille poeta, — à quo ceu fonte perenni, Vatum Pieriis ora rigantur aquis, vt cecinit Naſo. Ideo autem huic proprio nomini datus hîc fuit locus, quòd ex eo appellatiua non pauca nata ſint. Dictus verò putatur ὅμηρος vel quòd reuera fuerit ὅμηρος, id eſt obſes, (quod ὅμηρος ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἴρειν deriuatur, aut, ſecundum alios, à VERBO Ὁμηρεῖν ſignificante ἀκολουθεῖν. cuius etymi autor eſt apud Harpocrationem Theopompus, dicens ὁμηρεῖν Achæis ſignificaſſe ἀκολουθεῖν. vnde ὁμήρους appellatos fuiſſe τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους) vel quaſi μὴ ὁρος, vt videlicet ex μήορος dicto ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾶν factum ſit ὅμηρος per metatheſin. Vide Euſtathium, & eos qui Homeri vitam ſcripſerunt. E

C. Ὁμηρόκεντρα, VEL Ὁμηροκέντρωνες, Homeri cētones. id eſt, Homeri carmina, vel integra vel dimidia, ex variis locis decerpta, & ita velut cōſuta, vt ad alius rei & longè etiam diuerſæ deſcriptionem accōmodentur. Extant autem hodiéque ὁμηρόκεντρα edita ἀνωνύμως, quibus bona pars Euangelicæ hiſtoriæ cōprehenditur, ex conſutis Homeri carminibus. Creduntur autem à nōnullis eſſe Eudoxiæ vxoris Theodoſii iunioris, quæ hac in re Probam Falconiam imitari voluerit, id eſt, ad eūdem vſum Homericos verſus conuertere, ad quem illa conuerterat Virgilianos. Hanc certè Suidas (in Κῦρος, Πανοπολίτης ἐποποιός) appellat φιλοιστὴν, id eſt carminum ſtudioſam. Euſt. agens de voce κέντρον, Ab hoc vocabulo (inquit) deductum eſt NOMEN Κέντρωνες, & qui conſuuntur, & qui ſcribuntur. necnon VERB. Ἐγκεντρίζειν, de ſtirpibus. vt quemadmodum ἐγκεντρίζειν EST ἐγκεντεῖν & ἐμβάλλειν φυτῷ τινι κλαδίσκον ἄλλου φυτοῦ, ſic & κέντρων ſit ῥάκος μὲν, ὥσπερ ὡσανεὶ ἐγκεντεῖται διάφοροι χρόαι ὑφασμάτων: at verò ῥαψῳδὸς, ὃ ἐπιτίθενται, τοιοῦτον ἐγκεντήματος δίκην, μέρη ποιημάτων ἢ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα. quib' ſubiungit, hinc appellata eſſe ὁμηρόκεντρα. quod exp. οἱ ὁμηρικοὶ κέντρωνες. Latini pro κέντρων dixerunt Cento, abiicientes literam ρ. Eraſm. in prouerbio, Farcire cētones, Centones (inquit) dicūtur veſtes è variis panniculis, ac diuerſis etiam interdum coloribus, conſarcinatæ. Iuuenalis, Intrauit calidum veteri centone lupanar. Ad harum ſimilitudinem centonem vocant carminis genus ex diuerſis carminibus & carminum fragmentis hinc atque illinc accerſitis contextum, quaſique conſutum. Græci κέντρωνας appellant addita litera, quam abiiciunt Latini. Extāt adhuc ὁμηροκέντρωνες, quorum meminit & diuus Hieronymus, & Virgiliocentones Probæ mulieris, & Cento nuptialis Auſonii, qui legem etiam eius carminis tradit. Hæc ille. Quidam autem Centonē Latinos à nomine Centū deriuaſſe crediderunt, quaſi verò ab iis Græci ſumpſerint. A ſchol. Ariſtoph. κέντρων eſſe dicitur τὸ ἐπισεσαγμένον (ita enim apud eum ſcriptū eſt) τοῖς ὄνοις, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συρράψιν σακκίων, καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων. in quēdam Nubium Ariſtoph. locum vbi cum alia multa coniunguntur, tūm hæc, κέντρων, μιαρὸς, στρόφις. Exponitur autem φανερὸς κλέπτης, necnō aliis modis. Vide & Suidam in Κέντρων vbi habes & vocem illam Ὁμηρόκεντρα. Affert Bud. & nomin. SING. Ὁμηρόκεντρον, exponens Homerocento. F G H

C. Ὁμηρομάστιξ, ιγος, ὁ, Homeri flagellum, ad verbum. Ego commoda periphraſi poſſe exponi arbitror, Cuius lingua eſt flagellatrix Homeri. ſeu, Qui lingua maledica tanquam flagello Homerum inſectatur. Hoc nomē ſeu potius cognomen datum fuit Zoilo cuidam Amphipolitano, ὃς ἐπεκλήθη ὁμηρομάστιξ (inquit Suidas) ὅτι ἐπέσκωπτεν Ὅμηρον. Poſſumus autem ad imitationem huius cōpoſiti, vti NOMINE Μάστιξ cum aliis propriis nominibus: vt ſi dicam Ἡσιοδομάστιξ, vel Πινδαρομάστιξ, aut Σωκρατομάστιξ, aut Πλατωνομάστιξ, ſeu Ξενοφωντομάστιξ.

C. Φιλόμηρος, ου, ὁ, Amator Homeri, Studioſus Homeri. Qui amat Homeri carmina, ſeu Qui amat imitari Homerū, Qui lubenter imitatur Homerum. vt vocatur Sophocles φιλόμηρος ab Euſtathio pleriſque in locis. Iungitur autem hoc NOMEN Φίλος & aliis quibuslibet propriis nominibus per compoſitionem: ſed & cum gentilibus nominibus, vt φιλαθήναιος.

Ὁμηρικὸς, Homericus, Qui eſt Homeri, Ad Homerum pertinens. vt ὁμηρικὸν ἔπος, vel ὁμηρικὸς στίχος, itidémque in plurali ὁμηρικὰ ἔπη, & ὁμηρικοὶ στίχοι, apud Athenæū. Aliquādo ὁμηρικὸν vocatur id cuius ab Homero fit mētio, ſeu quod ab Homero deſcribitur, vt ὁμηρικὴ ὄρνις, apud Plut. Sic ὁμηρικὸς κύκλωψ, & ὁμηρικὸς Σθένελος, &c. Interdum verò τὸ ὁμηρικὸν dicitur ſine adiectione, pro Carmen illud Homericū, vel Dictum illud Homericū.

Ὁμηρικὸς, Homeri imitator. Quam ſignificationem ſequendo, dicitur & COMP. Ὁμηρικώτερος, & SVPERL. Ὁμηρικώτατος. quo vſus eſt Dionyſ. Longinus: apud quē tamen & aliter exponitur.

HINC ADVERB. Ὁμηρικῶς, Homericè, Homerico more, More Homeri, Vt ſolet Homerus. Plut. in libro qui περὶ δυσωπίας inſcribitur, ἀλλ' ἡμῖν χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ἀσυκοφαντήτως δότωσαν, μᾶλλον δὲ Ὁμηρικῶς. Quidam comicus apud Athen. lib. 9, Ὁμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι. Cic. epiſt. ad Att. 15, lib. 1, Reſpondebo tibi ὕστερον πρότερον, Ὁμηρικῶς.

Ὁμήρειος, ὁ, idem quod proximè præcedens ὁμηρικὸς, Homericus: ſed poetis potius vſitatum. Ὁμήρειος λόγος, ὁ τοῦ Ὁμήρου, Suid. Et Ὁμήρειοι χάριτες in quodam verſu.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, eiúſque dogma ſequens. Ὁμηρίδας appellat Plato Homeri imitatores, eiúſque dogmata ſequentes. Syneſius Εὐοπτίῳ, Τούτους αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ὀνόμασε, καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι. de quo loco lege Bud. pag. 907. A Suida Ὁμηρίδαι exponitur οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι. Sunt & qui rhapſodos omnes ita vocatos exiſtiment. |At verò apud Iſocratem in Helenes encomio Ὁμηρίδαι, γένος ἐν Χίῳ, ab Homero poeta denominatum: vel, ſecūdum alios, ἀπὸ τῶν ὁμήρων. Vide Harpocrationem, ex quo ſumpſit & Suidas. Exiſtimo certè, ſignificando Ὁμήρου ἀπογόνους, rectius SCRIBI Ὁμηρεῖδαι. |Apud Heſych. autem Ὁμηρεῖδαι legitur expoſitum αἱ ῥαψῳδίαι. ſed aut hæc expoſitio perperam ſcripta eſt, aut illud vocabulum. quod potius ſuſpicor, ac pro eo reponi debere Ὁμήρεια.

Ὁμηρίζω, Homerum imitor. Vel, Homerica vſurpo. nam Suidas exp. τοῖς Ὁμήρου χρῶμαι. Budæus autem ſignificare ait idem quod ῥαψῳδῶ. (VNDE Ὁμηριστὴς Athenæo lib. 14, eſt ῥαψῳδὸς) |At COMP. Καθομηρί-

ζω, Homericis verſibus celebro, vel Deſcribo, apud Gregor. ἵνα πλέως αὐτὸν καθυμνεῖτο. A

ὈΜΝΥΜΙ, SEV Ὀμνύω, Iuro. quod Ὀμνύω quidam gramm factũ putarunt ex INVSITATO Ὀμόω, ῶ. (à quo etiam ſunt tempora in vſu, Futur. ὀμόσω, necnon ὀμοῦμαι, futur. 2 med. Præter. ὤμοκα (de quo dicam in Συνόμνυμι) & Atticè ὀμώμοκα, Aor. 1, ὤμοσα) quòd ſi verũ eſſet, Ὀμνύω prius eſſe quàm Ὄμνυμι, dicendum foret: facto videlicet Ὀμνῶ ex Ὀμῶ, deinde Ὀμνύω. Alioqui vtrum illorum (ὄμνυμι dico & ὀμνύω) præcedere dicamus, nõ valde refert, quum apud B antiquiſſimos etiam ſcriptores vtrunque extet. Hom. Il. ξ, Ὤμνυε δ᾽ ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ᾽ ὀνόμηνεν ἅπαντας. Idem Il. ψ, — γαιήοχον ἐννοσίγαιον Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. Alibi dicit ὀμόσαι ὅρκον, ſeu καρτερὸν ὅρκον, itẽ ὀμόσαι ὅρκους, necnon ὀμόσαι ἐπίορκον. Sic autem & in ſoluta oratione dicitur ὀμνύναι ſeu ὀμνύειν, vel abſolutè, vel cum accuſ. θεὸν, aut ὅρκον. Plato Sympoſ. ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὅρκων. Xen. in Sympoſio itidem, οὐδενὸς γὰρ ὁρκίζοντος, ἀεὶ ὀμνύοντες, καλόν με φατὲ εἶναι. Iſocr. ἕνεκα χρημάτων μηδένα θεὸν ὀμόσῃς. Plut. in C Solone, κοινὸν ὤμνυεν ὅρκον ἡ βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν. Idem dixit in Pericle, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον. Et cum plurali ὅρκους apud Platonem. Sic & Thucyd. ὀμόσαι ὅρκους ἀλλήλοις. Apud quem legitur etiam, ὤμοσαν πρὸς ἐκείνους τάδε. Sed quod attinet ad illũ perſonæ accuſatiuum, quo dicitur ὀμνύναι τὸν θεὸν, ſeu τοὺς θεοὺς, (itidémque apud Lucianum in Vitis phil. ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ᾽ ἔχειν) ſciendum eſt interdum ei addi particulam νὴ, vt quidem annotatur in v. 1. ex Ariſtoph. Nub. ὤμοσας νὴ τὸν Δία. Sed & pro ὀμνύναι, D ſeu ὀμνύειν vel ὀμόσαι τινὰ, dicitur interdum ὀμνύναι κατά τινος. vt apud Demoſth. κατὰ Κόνωνος legimus ἀξιοπιστότερος τοῦ κατὰ παίδων ὀμνύοντος, καὶ τοῦ πυρός. (Exponit autem Bud. κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum iurare. quem vide pag. 115) Dixit verò & ὀμνύοντα κατ᾽ ἐξωλείας, oratione in Midiam. Affertur & cum datiuo, ex Ariſtoph. in eadem ſignif. τῷ γὰρ ὄμνυτε; ἢ σιδαρέοισι; pro κατά τινος. At cũ præpoſ. εἰς apud Plut. in Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον exponitur In Vitellium iurare, id eſt In Vitellii verba iurare, Vitellio ſe adſtringere iureiurando. E Sed & ὤμοσαν περὶ τοῦ Οὐιτελλίου apud eundem ſignificare dicitur Iurarunt pro Vitellio. Apud Homerum & alios cum præpoſ. πρὸς, ea ſignificatione qua dicitur Iurare alicui, Affirmare alicui iureiurando: Odyſſ. ξ, ὤμοσε δὲ πρὸς ἐμ᾽ αὐτόν. (Vtuntur verò interdum & ipſi Græci datiuo itidem) Apud eundem Homerum legitur futurum ὀμοῦμαι.

At de ὄμνυμι quod annotatur poſitum pro εὔχομαι, dicam in Ἐπόμνυμι.

C. Ἀνώμοτος, ου, ὁ & ἡ, Iniuratus, Qui non iurauit. vt in hoc F Eurip. verſu ex Hippol. coronato, Ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. cuius hæc apud Ciceronem extat interpretatio, Iuraui lingua, mentem iniuratam gero. Et μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, Diog. Laert. At verò ἀνώμοτος εἰρήνη ex Demoſth. affertur pro Pax ſine iureiurando inita, vel Pax iureiurando non confirmata.

ADVERB. Ἀνωμοτὶ, Iniuratè, Citra iuſiurandum.

C. Ἐνώμοτος, ου, ὁ & ἡ, (contr. præcedenti ἀνώμοτος) Iuratus, Qui iurauit, Iureiurãdo obſtrictus. In Pand. de teſte iurato dicitur. Eurip. dixit etiam ἐνώμοτος θεῶν pro Iura- G tus deos, Qui iurauit deos. Sed de re quoque vſurpatur in Pand. vbi ἐνώμοτος ὁμολογία vocatur Spõſio ſeu promiſſio iureiurando firmata. Budæus. HINC Ἐνωμότως, Cum iureiurando, Addito iureiurando. vt ἐνωμότως ἔφη apud Plutarchum. In Pand. autem ἐνωμότως καταθέσθαι, Cum iureiurando deponere. Bud.

Ἐνωμοτία, Vocabulum militare, quod de certo militũ numero dicebatur: nimirum vigintiquatuor ſeu vigintiquinque, ſecundum quoſdam: aut etiam plurium, ſecundum alios. Fuiſſe autem putatur proprium Lace- H dæmoniis hoc verbum, qui ἐνωμοτίαν dixerint quòd eius milites eſſent ἐνώμοτοι. Vide Ælianũ, Heſych. Suidã. HINC Ἐνωμοτάρχης quaſi ἐνωμοτάρχης, Qui præeſt huic numero militum.

C. Ἀπόμνυμι, (& interdum Ἀπόμνυμαι) VEL Ἀπομνύω, A Abiuro, Iureiurando nego: vt contra ἐπόμνυμι, Iureiurando affirmo, ſeu aſſeuero. Quod annotat Euſt. in hunc locum Odyſſeæ β, — γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Id eſt, Magnum per deos iuſiurandum iurabat, negans videlicet ſe facturam. vel, Per deos negabat ſe facturam: quod videlicet facere vetabatur. Hoc item Iliad. κ, Ὣς φάτο· καί ῥ᾽ ἐπίορκον ἀπώμοσε. vbi tamen etiam ἐπώμοσε tradit legi, ſed diuerſo reſpectu. ἐπομνύναι μὲν, inquit, eſt τὸ καταφατικῶς ὀμνύναι: vt ſi dicam, νὴ τὸ θεῖον ποιήσω τόδε. at ἀπομνύναι, eſt τὸ ἀποφατικῶς ὁρκωμοτεῖν: vt B quum dico, μὰ τὸ θεῖον οὐ ποιήσω τόδε τι. Suidas tamẽ ἀπομόσαι facit ἀρνητικὸν, at verò καταφατικὸν non ἐπομόσαι, ſed κατομόσαι. Cum infinitiuo, vt in hoc Lyſiæ loco, ἐν τούτῳ γὰρ τῷ σανιδίῳ πολλοὶ μὲν τῶν ὁμολογούντων ἱππεύειν οὐκ ἔνεισιν, ἔνιοι δὲ τῶν ἀπομνύντων ἐπιγεγραμμένοι εἰσί. Nam poſt ἀπομνύντων repeti debet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ infinitiuus ἱππεύειν. Plut. in Polit. præceptis, ταῦτα μὲν γὰρ ἴσως τοῖς βαναύσοις τοῖς τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις δοτέον ἀποδιδράσκειν. Vſus eſt autẽ voce hac paſſiua & Herodianus, ſcribẽs, τὰ μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μηδ᾽ εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. Cũ accu- C ſatiuo etiam iungitur, & exponitur Abiuro, Inficior. vel potius Cum iureiurãdo inficior. Demoſth. πρὸς Ἄφοβον, Προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον εἶναι, σὺ ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων, ἀφίημί σοι. Apud Ariſtophanẽ cum duobus accuſatiuis in Nubibus, Καὶ ταῦτ᾽ ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς; id eſt Hæc abiurare ſeu inficiari per deos. hoc eſt, iurando deos. vel, addito per deos iureiurando.

Ἀπόμνυμι, Eiuro, & cum iureiurãdo depono. vt ἀπομόσαι τὴν ἀρχὴν, Eiurare magiſtratum. Exponitur interdum, Abdicare ſe magiſtratu. Libanius, ὁ δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπομοσάμενος. Plutarchus in Cicerone ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχὴν dixit, & τὴν περιπόρφυρον καταθέσθαι, quod etiã ἐξομόσασθαι dicitur. Plinius in epiſtolis, Eiurato magiſtratu priuatum me facere, Græcorum imitatione dixit. Hæc Budæus. Idem verò citat locum in quo ἀπόμνυνται ſine adiunctione poſitũ interpretatur Abdicãt ſe magiſtratibus. Is eſt Herodiani, εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν παρελθόντες, ἔνθα οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπόμνυνται. Heſych. ἀπόμνυμαι exponit δι᾽ ὅρκου ἀποβάλλω. Suidas ἀπομώμοκα explicat ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα. Idem ἀπομωμοκότας ait poſitum pro ἀποταξαμένους.

Ἀπόμνυμι vertendum per ſimplex Iuro, quum videlicet ſubiungitur negatiua particula. Græcis autem familiare eſt duabus negationibus vti, ad magis negandum. Xenoph. Pæd. 6, καὶ ὁ Γαδάτας ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀπώμοσεν ἦ μὴν μὴ ὑπὸ Ἀσσυρίοις ταῦτα πεπεῖσθαι ἃ γιγνώσκοι. Sic & in hoc loco, ὁ μὲν γὰρ δὴ Ἑρμογένης αἰτεῖτο εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον. ὁ δὲ ἀπώμοσε, μηδὲ ὀβολὸν, ſub. εἶναι αὐτῷ. Quòd ſi nolimus huiuſmodi negatiuas particulas verbo ἀπόμνυμι ſubiunctas illi Græcorum cõſuetudini imputare, qui negationes duas pro vna ponunt, dicendum fuerit compoſitum ἀπόμνυμι pro ſimplici ὄμνυμι vſurpari. Vt & in verſu Homeri quem initio protuli, μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, nihil aliud eſt quàm μέγαν ὅρκον ὤμνυ. Nam quod annotat Euſtathius de differentia verborum ἀπόμνυμι & ἐπόμνυμι non eſt perpetuum, vt apparet cum ex aliis locis, tum ex hoc, Od. σ, Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν. Præceſſerat enim, — εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται Ὅρκῳ πιστώσασθαι, ἀπήμονά μ᾽ οἴκαδ᾽ ἀπάξειν. Certè hîc ἐπώμνυον dicendum potius fuerat, ſi obſeruanda fuiſſet illa differentia.

Ἀπωμοσία, ας, ἡ, Abiuratio, Inficiatio per iuſiurandum. ‖Eſt & verbum δικαστικόν. quum videlicet is qui accuſatur, iureiurando negat fieri poſſe vt ſe iudicio ſiſtat, excuſationes videlicet proferens: accuſator autem viciſſim iurat. Vide Pollucem & Heſychium.

Ἀπώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad verbum, Abiurabilis. Suidas ἀπώμοτον exponit φευκτὸν, Heſychius φευκτέον, id eſt Vitandum, Fugiendum. Item, ὅπερ ἄν τις ἀπομόσειεν, id eſt, H Tale vt quis id abiuret, vel iureiurando neget. Ἔξω ὅρκου γενόμενον καὶ ἀποίητον, inquit Suidas, citans hæc verba, ἃ δ᾽ ἐς Ἀθηναίοισι πρᾶγμ᾽ ἀπώμοτον; Archilochus, χρημάτων Ἄελπτον ἐστιν οὐδὲν οὐδ᾽ ἀπώμοτον. i. Nulla res eſt eiuſmodi quæ extra ſpem eſſe & quam facturum iri debeat aliquis iureiurando negare. Ita enim locum illum intelligen-

dum eſſe puto. ‖A Suida exponitur etiam ἀπηγορευμένον, A id eſt vetitum. Citatur præterea in vulg. lex. ex Platonis De legibus libro 7, ὃν οὐδὲν ἀπώμοτον, pro Quæ nihil liceat detrectare. Sed de illo Platonis loco difficile eſt ſtatuere, quòd corruptus eſſe videatur.

Ἀπωμοτικὸς, οῦ, ὁ, Abiuratiuus. Grammatici particulam μὰ qua vtimur quum aliquid negamus cum iureiurando, vocant μόριον ἀπωμοτικόν.

C. ἈΝΤόμνυμι, ſeu Ἀντομνύω, Contrà iuro, Viciſſim iuro. Demoſth. γράφει μὲν ὡς ἐγγυτέρω τις εἴη αὐτῷ τῆς συγγενείας ἐπιχειρήσειν, οὐδεὶς ἀντωμόσατο, hoc eſt Affirmare in iureiurando B de calumnia præſtando. Dicitur & paſſiua voce Ἀντόμνυσθαι. Iſæus de actore & reo viciſſim iurantibus, μελλόντων δ' ἡμῶν ἀντόμνυσθαι, Quum ad calumniæ iuſiurandum ventum eſſet. Vide plura in Comm. Budæi. vbi & VERBALE Ἀντωμοσία eſſe dicitur iuſiurandum de calumnia à parte rei, vt διωμοσία à parte actoris. Plat. in Apologia, ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν.

C. ΔΙόμνυμι, vel potius PASS. Διόμνυμαι, (accipiens itidẽ ſua tẽpora ab Ὀμόω, ſeu potius à media eius voce) De- C iero, Iureiurando affirmo. Sed plerunque ſignif. Iureiurando aliquid affirmo in iudicio, vt annot. Bud. afferẽs ex Lyſia, ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνοχός εἰμι οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Quem locum citat & in Comm. poſtquã dixit διόμνυσθαι dici teſtes & quicunque iuſiurãdum publicè præſtant. Affert ex eodem Lyſia, σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διομοσάμενος. Legimus autem & apud Plat. in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Apud Plutarchum, non ſolùm cum præt. ſed & cum futuro. Dicit enim in Numa, διωμοσάμενος τὸν Ῥωμύλον ἰδεῖν. In Camillo autem, διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν πέντε μυριάσιν ἀργυρίου ζημιώσειν. D Apud Sophoclem διωμόσω exponitur διωρίσω, διεβεβαιώσω.

Διόμνυμαι, Abiuro, Inficior. Demoſth. διωμόσατο μὴ εἶναι. Idem, καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα.

Διωμοσία, Deieratio, de eo qui aliquid iureiurando affirmat in iudicio. Sed peculiarius exponitur à Budæo Iuſiurãdum de calumnia, idque à parte τοῦ διώκοντος, id eſt actoris, ſicut ἀντωμοσία à parte rei. At Pollux, Heſych. E & Suidas commune faciunt vtrique hoc vocabulum διωμοσία. Vide Antiphontem pag. 228.

C. ἘΞόμνυμι, pro quo vſitatius eſt PASS. Ἐξόμνυμαι, Abiuro, Cum iureiurãdo inficior. Ἐξόμνυσθαι eſt cum iureiurando aliquid inficiari, vt abiurare debitum & ſimilia: Plato Leg. lib. 12, τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ. Iſæus, ἃ μὲν οἶδεν ἐξόμνυσθαι. Demoſth. cum μὴ οὐκ ſequente infinitiuo, καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι.

Ἐξόμνυμαι, Eiuro. vt ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν apud Æ- F ſchinem, Eiuro legationem, Eiuro legationis munus, hoc eſt, Iureiurando affirmo obire me legationem nõ poſſe. vt inquit Bud. qui etiam poſtquam dixit Eiuro magiſtratũ, eſſe Repudio, & Excuſo quippiam ne magiſtratum gerere cogar, affert ex Ariſtot. Pol. 4, περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφίζονται, μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυσθαι τοῖς ἔχουσι τὸ τίμημα. Sed addit, ſignificare etiam poſſe Magiſtratu ſe abdicare. Idem alio loco ſcribit ἐξομόσασθαι eſſe Cum iureiurando aliquid excuſare, aut detrectare & recuſare. ex cuius imitatione Cicero Eiurare iniquum iudicem G dixit. Eadem forma dixit Syneſ. οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην. At ἐξόμνυσθαι τὴν ἀλήθειαν, Eiurare teſtimonium. Hoc eſt, Cùm iureiurando affirmare ſe veritatem non noſſe. quod faciebãt interdum ii quibus teſtimonium denuntiatum nõ erat, inquit Bud. in lex. afferens quẽdam locum ex Æſchine in Timarch. vbi tamen legitur in plur. ἐξόμνυσθαι τὰς ἀληθείας. Hunc & in Comm. habes, pag. 16. ‖Quantum autem attinet ad excuſandi ſignificationem, ſciendum eſt eam tribui huic verbo tunc etiam quum iungitur accuſatiuo illi πρεσβείαν, aut H cuipiam ſimili: (nam ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν à Budæo exponitur etiam Excuſo valetudinem iureiurando, ne in legationem ire cogar) ſed ei magis conuenit quum dicitur ἐξόμνυσθαί τινα. ſignificat enim Iureiurando excuſare aliquem qui iudicio nõ adeſt, aut euocatus præ- A ſto non eſt. vt οὐκ ἐξομουμένους ἐμέ, apud Libaniũ. Demoſthenes autem dixit, ἐξωμόσατο ἀρρωστεῖν τουτονί, Excuſauit, quòd diceret ægrotare. Sic Gallicè dicimus *Exonier* vel potius *Exonnier* duplici *n*, Excuſare aliquem in iudicio, afferẽdo cauſam eius abſentiæ, eámq; confirmãdo iureiurando. Vide Bud. Com. p. 16, & 17, item 161 & 112.

Ἐξωμοσία, ας, ἡ, Abiuratio, Inficiatio cum iureiurando. Item Eiuratio, Excuſatio cum iureiurando, ſequendo ſignificationes datas verbo ἐξόμνυσθαι. Ariſtoph. in Concion. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς. vbi exponitur ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. B Vide & Bud. p. 16, & 161. Idem alibi affert & ἐξωμοσίαν ποιεῖν περὶ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προεδρείας, ex Pand. pro Iurare ſe ſtaturũ iudicio.

C. ἘΠόμνυμι, ſeu Ἐπόμνυμαι, aut ETIAM Ἐπομνύω. q. d. Superiuro. pro Iuro ſuper aliqua, id eſt de aliqua re. Latinè Iuſiurandum addo, vel potius Iuſiurandum interpono. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτούς. Bud. ait eſſe Iureiurando confirmare, Verba ſua iureiurando firmare, Dictum ſuum iureiurando confirmare: atque ita ſumi à Demoſthene quoque & Luciano. apud quem le- C gimus & ἐπομοσάμενος in lib. De cal. ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν καὶ κατὰ Ἡφαιστίωνος. Cum futuro infinitiui, Apoll. Arg. 2, λοιβαῖς ἀγαγέεσσιν ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν ἀλλήλοις. Hom. iunxit accuſ. ὅρκον, non ſemel. vt Il. ψ, αὐτὰρ ὅ γ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν. Et Il. α, — καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Et Il. φ, — ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι. Xenophon autem iunxit accuſatiuo φιλίαν, Pæd. 6, ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν. ‖Apud Plutarchum eſt Inſuper iuro, Præterea iuro, Iureiurando meo addo, in Pericle, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. D

Ἐπόμνυμι vel pro ſimplici Iuro, vel pro Deiero, præpoſitione vim epitaticam habente. Ariſtoph. Nub. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυς τοὺς θεούς. vbi B. exponit Iurabas. Sed quemadmodum in Deiero, necnõ in Adiuro, poſſunt præpoſitiones habere vim augendi, ſi Donato credimus, ita & præpoſitioni ἐπὶ eandem vim tribuere non dubitarim.

Ἐπομοσάμενος à Suida exponitur etiã ἀρξάμενος. quod & à Bud. annotatur, addente, aliud ſignificare apud Ari- E ſtophanem, & ad eius enarratorem remittente. Locus autem eſt in Pluto, in hoc verſu, Ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας. vbi ſchol. variis modis exponit hoc participium, quos ibi vide. Sciẽdum eſt autem, ſicut Suidas ἐπομοσάμενος accipi tradit pro ἀρξάμενος, (exemplum tamen nõ proferens) ſic etiam SIMPLEX Ὄμνυμι poni pro εὔχομαι apud Ariſtoph. in auibus teſte ſcholiaſte, vbi dicit quidam, Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσι. Ibi enim annotat ille, ὄμνυμι dici pro εὔχομαι. Verùm hoc nõ ita intelligi debet quaſi F ὄμνυμι ſignificet idem quod εὔχομαι, id eſt Vota facio, Precor: ſed iocando dictum eſſe ὄμνυμι νικᾶν id eſt Iuro me victurum pro Vota facio pro victoria, Votis expoſco victoriam, ſeu Precor à diis victoriã. At in v. l. verbum εὔχεσθαι quo ibi vſus eſt enarrator, exponitur Gloriari, item Teſtari, & Obteſtari. quas ſignificationes ab eo loco prorſus alienas eſſe arbitror.

Ἐπωμοσία, Iuſiurandum quod additur de aliqua re, ſeu ad confirmationem alicuius dicti.

Ἐπωμοσία, exponitur etiam Iuſiurandũ quod dabatur ab eo qui vel morbum vel aliam cauſam iuſtã qua- G re ad diem præſcriptum iudicio nõ affuiſſet, afferebat. Nititur autem hæc expoſitio autoritate enarratoris Ariſtoph. in Pluto, ſed mihi tamen ſuſpecta eſt, quòd ἐπωμοσία cũ ἐξωμοσία confundat. Alias verò expoſitiones huius nominis ἐπωμοσία quæ veriſimiliores ſunt, habes ibidem. Eſt autem in eodem loco vbi legitur is quem modò protuli verſus.

Ἐπώμοτος, ου, ὁ & ἡ, Qui iurauit, Aſtrictus iureiurando. vt idem ſit quod ἐνώμοτος. ſed aliquando generalius accipitur, pro Obſtrictus, quũ videlicet additur datiuus ὅρκῳ H ſeu ὅρκοις. vt apud Sophoclẽ in Aiace, οὕνεχ' ὅρκοισιν οἷσιν ἦν ἐπώμοτος. At verò in hoc eiuſdem verſu qui legitur in Trach. p. 373 meæ editionis, Ὄμνυμ' ἔγωγε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, ſchol. exp. ὅρκιον, Suidas τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν.

C. ΚΑΤόμνυμι, VEL Κατόμνυμαι, Deiero. vt τῆς ἐμῆς κατα-

μνις κεφαλῆς, apud Suidam. Voce paſſ. autem apud Herodotum. Sic Pauſ. *καὶ ἡ παῖς συνοικήσῃ κατώμνυτο αὐτοῦ σώσαντι αὐτήν*. ‖ Inuenitur autem & *κατομόσαι* oppoſitum verbo *ἀπομόσαι* (ſignificanti Abiurare) apud Suidam, *ἀπὸ μόνου γε τοῦ τὸν θεὸν κατομόσαι ἢ ἀπομόσαι*.

Κατωμοσία, q.d. Deieratio. pro quo legitur Deiuriũ apud Gellium. Exponitur tamen ſimpliciter Iuſiurandum. In qua ſignificatione ETIAM *Κατώμοσις* ex Herodoto affertur. HINC *Κατωμοτικός*, q.d. Deieratiuus. vt *κατωμοτικὴ* particula qua vtimur in deierando. Vocabulum hoc v.l. ex ſchol. Ariſtoph. proferunt.

C. *Προσκατόμνυμι*, SEV *Προσκατόμνυμαι*, Inſuper deiero, Præterea deiero. Pauſ. *οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι προσκατόμνυνται*. vbi tamen ſi præpoſitio vim ſuam retinet, vacat particula *ἔτι*.

C. ΠΡΟόμνυμι, SIVE *Προομνύω*, Præiuro, Prius iuro, ſeu Antè iuro. Demoſth. *πρὸς Ἄφοβον*, pag. 36, *προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὡμολόγησας, ἐλεύθερον εἶναι, καὶ κατὰ Δήμωνος ἐμαρτύρησας, αὐ ἀπωμόσης τἀναντία τούτων* &c. id eſt Quum prius ego iurauerim. Vide *Προωμοσία* quod proximè ſequitur.

Προωμοσία, SEV *Προομοσία* (nam & hæc ſcriptura inuenitur) q.d. Præiuratio, pro ipſa actione prius iurandi. quum alioqui præiurationem facere dicantur qui ante alios conceptis verbis iurant, teſte Feſto. atque ita minus latè patebit huius Latinæ vocis ſignificatio. Polluci *προωμοσία* eſt iuſiurandum quod accuſator *προομνύει*, id eſt prius iurat, veram eſſe ſuam accuſationem. Legitur autem apud eum in vulg. edit. *Προομοσία* cum o in ſecunda ſyllaba, ſicut ET *Διομοσία*, ATQVE *Ἐξομοσία*: quum alioqui ibidem legatur *Ἀντωμοσία* cum ω in illa ſecunda ſyllaba.

C. ΠΡΟΣόμνυμι, VEL *Προσομνύω*, Inſuper iuro, Præterea iuro. qua in ſignificatione accipi & *ἐπόμνυμι* à Plutarcho, dictum fuit ſuprà.

C. ΣΥΝόμνυμι, VEL *Συνομνύω*, Coniuro: ſi modò Coniuro vſurpare licet pro Vnà cum aliis iuro, Simul iuro. Thuc. lib. 2, *ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων, ὑμῖν τε ξυνώμοσαν*. Idem lib. 5, *οὐ ξυνώμοσαν, ὅρκιον δ' ἔφασαν*. Ex eodẽ habemus *ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον*. quo in exẽplo manifeſtior etiã & certior eſt illa ſignificatio quàm in præcedentibus: licet nec de iis ipſe quidem vllo modo dubitem. Affertur autem & cum infinitiuo, *συνωμόσαμεν βοηθεῖν*, vbi exponitur Iureiurando promiſimus ferre opẽ. Sed malim Iureiurando nobis mutuò promiſimus. Ad verbũm, Vnà iurauimus, id eſt vno conſenſu. Affertur tamen ex Hermog. cum infinitiuo itidem, vbi exponitur verbo Conſpirare, (de qua ſignificatione mox dicetur) *δέκα νέοι συνώμοσαν μὴ γῆμαι*, conſpirarunt ad cœlibatum.

Συνόμνυμι, Coniuro, Conſpiro. Demoſth. *συνομνύουσιν ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰς προαχθέντες*. quum paulo ſuprà *συνομνύουσιν* pro eodem dixiſſet, vt inquit Bud. Sic apud Philoſtr. præpoſitioni *ἐπὶ* iungitur, *συνομνύναι ἐπὶ τὸν ἄνδρα*. Et partic. *συνομόσαντες* vel *συνωμοκότες* ſine adiectione pro Coniurati, Qui conſpirarunt. Sciendum eſt autem in v.l. malè poni ω in hoc verbo pro o. ſcribitur enim in illis *συνωμώσαμεν* & *συνώμωσε* ac *συνωμώσαντες*, pro *συνωμόσαμεν* & *συνώμοσαν*, ac *συνομόσαντες*. itẽ *συνωμωκότες* pro *συνωμοκότες*. quod affertur ex Thuc. fuerit autẽ participiũ præteriti *συνώμοκα*, pro quo tamẽ alioqui vſitatius eſſe puto præteritũ Atticũ *συνομώμοκα*, vt in verbo ſimplici *ὀμώμοκα* vſitati⁹ quàm *ὤμοκα*.

Συνωμοσία, ας, ἡ, VEL *Συνομοσία*, (nam & hæc ſcriptura inuenitur) Coniuratio, Conſpiratio. Herodian. lib. 7, *συνομοσία τις κατ' αὐτοῦ συγκροτεῖται*. Et in plur. apud Ariſtophan. in Equit. *ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ*. quibus addit, *καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει*. Plato in Apol. *ξυνωμοσίας* & *στάσεις* copulauit: idem De rep. lib. 2, *ξυνωμοσίας* & *ἑταιρείας*. Sed inuenitur ſcriptum & cum o in ſecũda etiam ſyllaba. Apud Thucydidem *ξυνωμοσία* exponitur à ſcholiaſte *ἔνορκος ξυμμαχία*.

Συνωμότης, ου, ὁ, Coniuratus, Qui conſpirauit. Coniurationis ſocius, Coniurationis particeps. Et in plur. *Συνωμόται*, Coniurati, Coniurationis ſocii, ſeu participes. Ariſtoph. Veſp. *αἰτίαν ἔχω ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὤν, καὶ φρονῶν τυραννικά*. Ibidem, *Κλεϊνίης μὲν οὖν οὔτις γε καὶ ξυνωμότης*. Eſt tamen vſitatius hoc nomen in plurali. Thucyd. libro 8, p. 285, *ἐξήκοντά τε ἐς τριακοσίους συνωμόται*. Cum genitiuo perſonæ, Plut. in Galba, *συνωμόται αὐτοῦ*, q.d. Coniuratorum eius, pro Eorum qui cum eo coniurauerãt, ſeu coniurationem fecerant. Sed & cum genitiuo rei apud Herodianum lib. 4, *οἱ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τῆς Ἀντωνίνου συνωμόται καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μακρίνου γεγένηνται ὑπωπτεύθησαν*.

Συνωμότον, ου, τό, Coniuratio. vel Iuſiurandum de coniuratione datũ. Thuc. l. 2, *ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον*. AT VERO *Συνωμοτής*, οῦ, ὁ, in v.l. pro *συνωμότης*.

C. ΥΠόμνυμι, vel potius paſſiua voce *Ὑπόμνυμαι*, Prorogo rẽ cum iureiurando, vel, Dilationẽ peto. quibus modis exponit Bud. ſed malo, Excuſans me cum iureiurando, dilationem peto, vel, vt res prorogetur ſeu comperendinetur poſtulo. Demoſth. *οὐ παραγραφομένου ἐμοῦ, οὐδ' ὑπομνυμένου*. VNDE *Ὑπωμοσία*, Dilatio quæ iureiurando poſtulatur & impetratur. Vide Bud. pag. 42.

ΟΜΟΣ, οῦ, ὁ, Similis. *ὅμοιος*, vt Heſ. exponit, qui eodem modo accipit hunc locũ adeſpoton, *Ἡμῖν δ' ἀμφοτέροισιν ὁμὸν*. Sic & apud Homerum Il. ω, *Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν*, Euſt. exp. *ὁμοίαν*. niſi malimus Parem, *ἴσην*: vel etiam *τὴν αὐτήν*, vt in ſequẽtibus. ‖ Accipitur interdum pro Idem, *ὁ αὐτός*, teſte eodem Heſychio. Sic *ὁμὸν λέχος* dicitur Idem lectus, In quem iidem coniuges conueniunt. Il. θ, *Ἥ κεν ἄλοχος, ἥ τις τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνει*, in vnum eundémque lectum. Sic Heſiod. Theog. *Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν*. Idem alibi, *Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε*, id eſt *οὐχ ὁμοφρονοῦντε*, non amplius idem ſentientes. Item *ὁμὸν νεῖκος* dicitur illud quo aduerſarii in idem coeunt ſeu congrediuntur. Illiad. ν, *Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι*. vbi Euſt. exponit, *ὁμοῦ ποιοῦσι εἶναι αὐτούς*. qui idem eſſe ait cum eo quod mox ſequitur, — *τῶν ὁμὸς ἦλθε μάχη*: & *ἀμυδις ἴστασι*: itidémque *ὁμοίϊον πόλεμον* dici *ὅτι συναναμιγνῦσιν ἀλλήλοις οἱ ἀντίμαχοι*. Sed addit Euſtath. poſſe & aliter accipi eo in loco *ὁμὸν νεῖκος*, nimirum pro *ἴσην μάχην*: vt idem ibi Homerus dicat quod alibi, *ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν*. *Ὁμὸν* aduerbialiter acceptum exponitur Similiter, Simili, vel eodẽ modo: item Vnà, Simul.

Compoſita autem ab *ὁμὸς* ſiue *ὁμὸν*, vt *ὁμαίχμος*, *ὁμόσπορος*, & ſimilia, cum ſuis ſubſtantiuis reperies, aut in Indice. *Ὅμιλος* tamen hîc ponere commodius viſum fuit.

C. *Κάθομον*, Eodem modo, Pariter. Heſychius, *κάθομον* exponit *κατὰ τὸ αὐτό, καθ' ὅμοιον*. item, *κατὰ λόγον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν*.

Ὁμόω, Vnio, In vnum idémque coire facio. Vnde *ὁμοῦσθαι φιλότητι* ab Homero dicuntur qui coeunt. Il. ξ, *Εἴς εὐνὴν αἰέσαμι ὁμωθῆναι φιλότητι*. vbi exponitur *ἑνωθῆναι*, *εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν*, *οἰκειωθῆναι*.

Ὁμάς, άδος, ἡ, Omnes ſimul, ſeu Vniuerſitas. nam B. *σύνδικος τῆς ὁμάδος*, ſiue *διεκδικητὴς τῆς ὁμάδος*, interpretatur Actor vniuerſitatis, in Pandectis. *Ὁμάς*, (inquit idẽ) Vniuerſitas, vt *ἀγωγὴ περὶ ὁμάδος*, vt petitio hæreditatis, in lege Sicut, cod. De præſcript. XXX vel XL annorum. Et De rerum diuiſione, *τινὰ πάντων ἐστί, τινὰ τῆς ὁμάδος*. In quo tamen poſteriore loco quum opponantur *ὁμὰς* & *πάντες*, accipi *ὁμὰς* poſſet pro Multitudo: SICVT *Ὅμαδος* idem B. interpr. Multitudo, in hoc loco Platonis lib. 2 De rep. *βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως*. Ab Homero *ὅμαδος* accipitur non ſolùm pro multitudine in vnum eundémque locum collecta, ſeu turba, verùm etiam pro tumultu & ſtrepitu quem eiuſmodi multitudo concitat. Il. π, — *Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἄλιαστος ἐτύχθη*. quod hemiſtichium legitur etiam Il. μ, verſ. 471. Rurſum Iliad. π, *Οἱ δ' ἐφόβηθεν Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ*. Item Il. ν, de ventorum turbine ſeu procella, *Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται*. Sunt qui hoc *ὅμαδος* compoſitum exiſtiment ex *ὁμοῦ* & *αὐδή*, ſicut & Euſtath. Iliadis ψ, *Τῶν μὲν ἐρχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ὄρωρεν*, hoc vocabulũ accipi annotat *ἐπὶ τῆς ὁμοῦ αὐδῆς* ſiue *συλλαλιᾶς*. Loquitur autẽ de iis qui *ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο*. Similes præcedẽti loco ſũt & hi, Il. τ, *Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι*; Iliad. κ, *Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων*, hominum in vnum locum collectorum & collo-

quentium vocem. AT Ὁμαδὸν, in v. l. exponitur A Sumunt. Ab Ὅμαδος deriuatum EST Ὁμαδεύω, In vnum cogo & coaceruo. Heſychius enim ὁμαδεύειν exp. ἀθροίζειν. ITEM Ὁμαδέω, Tumultuor. Propriè ὁμαδεῖν dicitur multitudo in vnum eundémque locũ collecta, quum colloquendo ſtrepitum quendam & tumultum excitat. Od. α, Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Apollon. lib. 2 Arg. οἱ δ' ὁμάδησαν Θαρσαλέοις ἐπέεσσι. vbi ſchol. exp. ὁμοῦ ἀνεφώνησαν, deriuans ὅμαδος ab ὁμοῦ ᾄδειν.

Ὁμῶς, Similiter, Simili modo, ſeu Vno eodémque modo: B vel, Æquè, Pariter. Il. ι, Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς. Od. θ, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνοι. Iliados α, Ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα. Interdum cum datiuo conſtruitur, & tunc redditur Æquè ac, Perinde ac, Tanquam, Non aliter ac, ſeu Non minus quàm, vel ſimili alio loquendi genere. Od. ξ, Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι Γίγνεται. Il. ε, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι Τῖον.

¶ Ὁμοῦ, Vnà, Simul, Eodẽ in loco. Xen. Pæd. 6, ὁμοῦ μὲν ὄντες. cui opponit χωρὶς ὄντες ἀλλήλων. Idem alibi dicit ὁμοῦ C γίγνεσθαι Conuenire, In vnum eundémque locum coire. Conſtruitur & cũ datiuo, & redditur Vnà cum, Simul cum. Od. ο, Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Sic Tacitus dicit Mamerco ſimul, id eſt ὁμοῦ τῷ Μαμέρκῳ, ſeu ἅμα τῷ Μαμέρκῳ. At Soph. Aiace, p. 46, θεοῖς ὁμοῦ pro σὺν θεοῖς, diis iuuantibus. Pro Simul, id eſt Eodem tempore, accipitur Il. α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Nonnunquam vſurpatur pro Simul, id eſt Eodem modo, Pariter. Aliquando eſt συναπτικὸν duorum κώλων, additο μὲν & δὲ, vt apud Soph. initio Œd. tyr. Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων. Latini quoque D Simul geminant interdum, vel dicunt Simul &.

¶ Capitur etiã prò Prope, ἐγγύς, Atticè, vt annotat ſcholiaſt. Ariſtophan. in Equit. ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. à Xen. quoque & Demoſth. ſic vſurpari teſtis eſt Bud. Sed & Heſych. tradit ὁμοῦ eſſe τοπικὸν pro ἐγγύς, itidémq; ὁμοῦ 'στι exponit σχεδὸν ſiue ἐγγύς ἐστι. Itidem Soph. Antig. pagina 262, Καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος, pro ἐγγύς. Sed & in hac ſignif. cum datiuo conſtruitur, vt apud Suidam, ὁμοῦ τι τῇ πληγῇ ἡ παῖς ἦν, pro ἐγγιστα, Proxime ictum erat, vel Proxima ictui, ſeu Ferè icta erat. Alia exẽpla ὁμοῦ ſignificantis Prope, apud eundem reperies. Item Propè in alia ſignificatione, videlicet pro Fermè, Feré: ex Dionyſ. Halicarn. l. 5. Dicitur ETIAM Ὁμοῦ τι pro ὁμοῦ, id eſt Vnà, Simul. Plutarch. in Cic. fol. 277, δισμυρίων ὁμοῦ τι συνηθροισμένων, Simul, ſeu In vnum eundémque locum. Identidémque ab eo pro Simul vſurpari Budæus annotat, vt & in Philopœm. fol. 120, in pag. poſt. E

Exponitur etiam Propè, Fermè, Circiter, ſicut & ὁμοῦ. F Quod verò ad ὁμοῦ attinet, Euſt. in aduerbium abiiſſe tradit ex genitiuo ὁμοῦ, vt αὐτοῦ: dici enim ὁμοῦ pro ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, ſicut αὐτοῦ pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. Hoc autem ſequendo, proximũ eſſe debuerit ὁμοῦ nomini ὁμός.

Ὁμᾶ idem cum ὁμοῦ, teſte Heſychio.

Ὁμόσε, Eundem in locum, Eodem. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, vt Heſych. exp. hoc in loco, Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε. qui verſus habetur initio Il. μ, vbi de fluuiis ſermo eſt.

Ὁμόσε πορεύεσθαι accipitur pro Conuenire, Conditionẽ accipere, vt Budæus interpr. apud Demoſth. κατὰ Διονυσοδ. pagina 204, ὡς ἑώρα ἡμᾶς ὁμόσε πορευομένους. ſed notandum in vulg. edit. legi ὁμόσαι. Frequenti in vſu G eſt ὁμόσε ἰέναι ſiue ὁμόσε χωρεῖν pro Concurrere, Hoſtili & infeſto impetu congredi, Pedem conferre, ſeu Obuiam ire. ſolent enim hoſtes aut aduerſarii prælium certamenque inituri, eundem in locum concurrere. ſic Euſtath. ὁμόσε χωρεῖν exp. συμβάλλειν κατὰ μάχην. Thucyd. libro 4, pag. 132, εἰ δ' αὖ ἐς δασὺ χωρίον βιάζοιτο ὁμόσε ἰέναι. vbi ſcholiaſt. ὁμόσε exp. εἰς χεῖρας καὶ πλησίον, ἤτοι συστάδην μάχης. Idem alibi, ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι H μόνον ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Sic Xenoph. Sympoſio, ποιήσει πάντας Ἀθηναίους τολμᾶν ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι. Idem alibi, ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, Cum hoſtibus cõgredi, Cum hoſtibus concurrere. vel etiam Occurrere, Obuiam ire: ſicut apud Euſtathium, pagina 925, ὁμόσε ἐλθεῖν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, pro ἀντικαταστῆναι ὡς εἰς πόλεμον: & ὁμόσε ἐλθεῖν τοῖς λόγοις, ſiue ἀντιλογίαις. Dicitur & ὁμόσε χωρεῖν itidem vt ὁμόσε ἰέναι, quemadmodum & paulo antè admonui: cui opponitur ὑποχωρεῖν. Greg. ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθεῖσθαι. quem locum citans Budæus, ſubiungit ei hunc Saluſtianum, Sæpe obuiam eundo periculis. Plut. in Anton. ἀλγουμένη δὲ ἡ Κλεοπάτρα τὴν Ὀκταβίαν ὁμόσε χωροῦσαν αὐτῇ, id eſt, (inquit ille) Retrahere volentem Antonium ab ea. Idem in Theſeo, ὁμόσε φήμῃ βαδίζοντες, famæ obuiam eũtes. Et Demoſth. ὁμόσε τῇ ἐφόρμῳ. Sic dicitur & ὁμόσε φέρεσθαι, pro Manum conſerere, Aggredi, Graſſari in aliquem, vt Budæus interpr. apud Xenophontem: addens & hunc Platonis locum, ὥσπερ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πλήγην ὁμόσε ὠθούμενοι. Dicuntur etiam ὁμόσε γίγνεσθαι qui iam ad manus venerunt. Xen. Pæd. 1, παίειν μὲν γὰρ δεῖ τὸν ὁμόσε γιγνόμενον. Sed & μάχη aliquorum ab Homero ὁμόσε ἔρχεσθαι dicitur, quũ pedes conferunt & infeſtis manibus confligunt. Il. ν, Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. vbi τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη dixit quod proſæ ſcriptor ὁμόσε ἐχώρουν, ὁμόσε ἐφέροντο, ſiue ἐφώρμων.

Ὁμόθεν, Ex eodem loco, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, inquit Heſych. Et ὁ ὁμόθεν πεφυκὼς, iiſdem natus parẽtibus. Affertur enim ex Euripid. τὸν ὁμόθεν πεφυκότα, fratrem eodem patre prognatum. Itidem accipi poteſt quod Heſiod. in Erg. dicit, Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι, ab eadem origine orti ſunt. Affertur item ex Soph. οἷς ὁμόθεν εἶ, pro Quibus es propinqua. ſed non additur de quanã propinquitate, locine an generis, dicatur. Ὁμόθεν redditur etiã Ex propinquo. vt idẽ ſit cum ἐγγύθεν, ſicut ὁμοῦ idem ſignificat cum ἐγγύς. in qua ſignif. vſurpari à Xen. annotat Bud. Ita certè accipi poteſt Pæd. 1, ὅπου σφίσι γε δοκοίη παιδιὰ εἶναι τὸ ὁμόθεν παίεσθαι. Et libro 8, ἐν παντὶ ἑκάστῳ δοὺς εἰς χεῖρα, ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. VNDE Ἐξομόθεν, idem cum ipſo ὁμόθεν. vt apud Heſych. Ἐξομόθεν πεφυῶτες, eodem loco orti, ex Hom. Od. ε.

ὍΜΟΙΟΣ, SIVE Ὁμοῖος (ſicut ἕτοιμος & ἑτοῖμος, ἔρημος & ἐρῆμος: quorum hanc ſcripturam veteribus Atticis, illam recentioribus vſitatam fuiſſe tradit Euſt.) Similis. Xen. Hellen. 3, ὅμοιόν τινα Θρασυδαίῳ ἀποκλείναντες, ὤοντο Θρασυδαῖον ἀπεκτονέναι, Thraſydæo ſimilẽ. Ariſtot. De arte poet. loquens de bonis pictoribus, ſeu iconographis, ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γράφουσι. Luc. De hiſt. ſcrib. ὅμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶναι. Herod. lib. 4, πλασάμενοι εἰκόνα πάντα ὁμοίην τῷ τεθνεῶτι, defuncto quamſimillimam, ſeu omni ex parte ſimilẽ. Vbi nota accuſ. rei qua ſimile aliquid alicui dicitur. Dicuntur & aliis rebus aliqui ſimiles eſſe, vt virtutibus, vitiis, & huiuſmodi aliis: & tunc ὅμοιος interdum reddi poteſt Par, Æqualis. Od. ρ, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Plato Sympoſ. ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Quò reſpexiſſe videtur Cicero quum dixit in lib. De ſeneƈt. Pares enim cum paribus, veteri prouerbio, facillimè congregantur. Ariſtot. Eth. 9, c. 3, τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον. quod Latini dicunt, Simile ſimili gaudet. Idem Eth. 3, c. 1, τὸ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου ἐφίεσθαι. Rursũ Hom. Od. τ, Vlyſſem dicit charũ fuiſſe omnibus, quoniam παῦροι Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, quoniam pauci eius ſimiles erant, ſeu ei pares. Plato Tim. πάντων ὁμοιότατον αὐτὸ ἑαυτῷ, cuius omnes partes ſimillimæ omnium, vt Cic. interpr. mei lex. Cic. p. 19. Ariſtot. Ethic. 7, ὅμοιόν τι ἔχουσι τῷ ἐγκρατεῖ, ſimiles in aliquibus ſunt continenti. Idem Rhet. 1, τό, τε ἀληθὲς καὶ τὸ ὅμοιον ἀληθεῖ, verum & veriſimile. Et Plut. Alex. ἔδοξαν δήπουθεν ὅμοια κατηγορεῖν. Idẽ De fort. Rom. ex Ione, ἀνομοιότατον πρᾶγμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην οὖσαν, ὁμοιοτάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν. Item cum accuſ. rei, Soph. Aiace, Ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, Τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος, in cæteris ſimilis. Idem, ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργὴν θ' ὅμοιος. Dicitur etiam ὅμοιος εἰς φύσιν, natura ſimilis, Autor Batrachom. — τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὅμοιον. Aliquando cum participio datiui caſus conſtruitur, & tũc cõmodius redditur Præ ſe ferens. Plut. Symp. ſept. ſap. ὁ δὲ ἠκροᾶτο, πολλὰ πάσχοντι πρὸς τὸν λόγον ὅμοιος ὤν, præ ſe ferens variè affici ſe illo ſermone. Syneſ. ep. 4, διδοὺς μὲν οὐδέν. οὐ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι. vt Plin. dicit Triſtis & mœrenti ſimilis. Ὅμοιος pro Par, Æqualis,

accipi, in præcedẽtibus quoque dictum eſt, ſed ſeorſim etiam repetendum. Il. κ, Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, Curſu ventis pares, ſeu Curſu ventos æquantes. Thuc. lib. 1, ξυνετὸν δὲ εἶναι, τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τῆς ἴσου τιμωρεῖσθαι, pares ex pari conditione & fortuna vlciſci. Ariſtoteles Rhet. 2, ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἥλικας, συγγενεῖς, ὅλως τοὺς ἐξ ἴσου. Aliquanto pòſt, ὁμοίους δὲ λέγω κατὰ γένος, κατὰ συγγένειαν, κατὰ ἡλικίαν, κατὰ ἕξιν, κατὰ δόξαν, κατὰ τὰ ὑπάρχοντα. Eadem ſignif. dicitur etiã τὴν ὁμοίην ἀποδοῦναι, pares referre gratias. Herodot. in Erat. παθοῦσι δὲ ταῦτα Μιλησίοισι πρὸς Περσέων οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην, parem gratiam non rependerũt. Huc referendũ ἐκ τοῦ ὁμοίου, Pari modo, ſeu Viciſſim, apud Thuc. lib. 6, pag. 223, & 226, quod aliàs ἐν μέρει dicitur. Illud tamen ἐκ τοῦ ὁμοίου interdum ſignificat etiam Ex' æquo apud eundem. vt libro 2, οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι οἳ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι. Apud eundẽ libro 3, τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, redditur à nonnullis, Quorſum oportebat nos, pari conditione, (ſeu quum pares ſimus) in illorũ poteſtatem venire. Item ἐν ὁμοίῳ, Pari conditione, ſeu Æqua conditione. Thucyd. libro 6, pag. 205, οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ στρατευσόμενοι. at pag. 203, ἐν τῷ ὁμοίῳ accipi poteſt pro In ſimili caſu, vel pro Viciſſim. Dicitur & ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquali conditione, Æquis conditionibus. ‖Interdum reddi etiam poteſt Idem, ſicut ὁμός. Homer. Il. σ, Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, eandem terram, τὴν αὐτήν, vt Euſt. exp. Herodot. ὅμοιον ἡμῖν ἔσται, Idem nobis erit ac, ſeu Perinde nobis erit. Thuc. lib. 2, ἐν τῷ ὁμοίῳ καθεστήκει τό, τε πλέον καὶ τὸ ἔλασσον ποτόν, idem erat. Syneſ. epiſt. 37, ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τοῖς ὁμοίοις ἐστί, quando etiam nunc in eodẽ & pari morbi ſtatu eſt. ‖Nonnunquam reddere queas non modò Idem, ſed etiam Sui ſimilis, vel Sui ſemper ſimilis. Thucydides, ὅμοιός εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, Mei ſum ſimilis, vel Idem ſum qui antea, In in iiſdem periculis mihi conſtõ. Quibus hoc Heſiodeum in Erg. addi poteſt, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, Manibus pedibúſque ſemper ſui ſimiles, Eodem ſemper manuum pedúmque vigore pollentes, Semper æquè vegeti. ‖Ὅμοια autem alicui ea eſſe dicuntur quæ expediunt & conducunt, τὰ ἁρμοδίως συμφέροντα, vt Soph. ſchol. exp. in hoc loco Aiacis, Ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.

Ὅμοιον ſubſtantiuè aliquando accipitur pro Similitudo. Plato Tim. νομίσας μυρίῳ κάλλιον ὅμοιον ἀνομοίου, id eſt, Cicer. interprete, Quoad eius præſtabat iudicio diſſimilitudini ſimilitudo. Eſt etiam figuræ nomen, de qua ita Iul. Rufin. Hæc figura fit quum ex partibus aliqua ſimilitudo colligitur. vt Virg. Sic oculos, ſic ille manus, ſic ora ferebat. Etiam in actu fit ὅμοιον. vt idem Virg. Nõ aliter quàm ſi immiſſis ruat hoſtibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. Aliud ex Cicer. exemplũ apud eundem reperies. Ὅμοιον aduerbialiter accipi pro ὁμοίως vult ſchol. Theocr. in hoc loco Idyll. 8, αἴθ' ὅμοιον Μοισίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδόνισι, ſi cantu & muſicis modulis luſcinias æquet. Sed & ex Luc. ὅμοια affertur pro ὁμοίως. vt ὅμοια τοῖς πολλοῖς, Perinde vt vulgus, Quẽadmodum vulgus. Diuerſum autem eſt quod ex Thuc. affertur, χρημάτων δυνάμει ὄντες ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις, diuites vt qui ditiſſimi. niſi ὅμοιοι ſcribendum ſit.

C. Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diſſimilis, Diſpar, Diuerſus. Plato Symp. τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. cui contrariam gnomen prouerbialẽ habes in ὅμοιος. Subſtãtiuè autem τὸ ἀνόμοιον dicitur Diſſimilitudo, vt Cic. interpr. paulo antè in ὅμοιον.

VNDE Ἀνομοίως, Diſſimiliter, Diuerſo modo, Nõ eodem modo. ET Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, Diſſimilitudo, Diuerſitas. ITEM Ἀνομοιόω, ῶ, Fut. ώσω, Diſſimilẽ vel diſſimile reddo. Ἀνομοιοῦμαι autem paſſ. Diſſimilis reddor, vel efficior, aut Diſſimilis ſum. Plato, λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι, διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι. B. quoque ἀνομοιοῦμαι pro ἀνόμοιός εἰμι affert ex Themiſt. in 3 De anima, pag. 86. VNDE Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, Actio illa qua aliquid alicui diſſimile redditur. Item Diſſimilitudo, ἀνομοιότης.

C. Ἀφόμοιος, Abſimilis, Diſſimilis. habet enim in hoc compoſito præpoſitio ἀπὸ priuationem contra quàm in verbo ἀφομοιόω.

C. Δυσόμοιος, Diſſimilis.

C. Πανόμοιος, Omni ex parte ſimilis, Perſimilis. Pro quo poeticè DICITVR Πανομοίϊος, ſicut pro ὅμοιος eoſdẽ poetas vſurpare ὁμοίϊος, infrà dicetur.

C. Παρόμοιος, Aſſimilis, Nõ valdè abſimilis, Propè ſimilis, παρ' ὀλίγον ὅμοιος. diminuit enim aliquantum de ſignificatione ſimplicis ὅμοιος ipſa præpoſ. παρά, ſicut in aliis multis. Dioſc. l. 3, c. 127, de artemiſia, πόα θαμνοειδὴς παρόμοιος ἀψινθίῳ. de qua Plin. lib. 25, cap. 7, Abſinthii modo fruticoſa. Παρόμοιον numeratur etiã inter figuras ſententiarum à Rutilio Lupo, qui hoc ſchema & homœoteleuton & homœoptoton ferè non multum inter ſe diſtare ſcribit. Παρόμοιον hoc (inquit idẽ) verborum efficit ſimilitudinem, ita vti eſt hoc, Nam diſputandi aut ſuadẽdi eſt aliud idoneum tempus: quum quidem aduerſarius armatus præſto eſt, reſiſtendũ eſt huic non verbis ſed armis. De eadem figura ſic Beda, Παρόμοιον eſt quum ab iiſdem literis diuerſa verba ſumuntur, vt O Tite tute Tati tibi tanta tyranne tuliſti. Demetrius Phaler. ſcribit παρόμοια κῶλα eſſe vel in principiis, vt apud Homerum, Δωρητοί τε πέλοντο παράρρητοί τ' ἐπέεσσι: vel in fine, vt in Panegyr. Iſocr. πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων: & ſpeciem huius παρομοίου eſſe ἰσόκωλον. Ariſtot. infrà παρομοίωσιν appellat. ‖Παρόμοιος, Ferè par. Xen. Hell. 3, παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν.

C. Προσόμοιος, Aſſimilis, Similitudine ad rem aliquã proximè accedens.

Ὁμοίως, Similiter, Simili modo, Eodem modo, Perinde. Xen. Pæd. 1, τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου. pro quibus Africanus apud Cicer. dicit, Eoſdem labores nõ eſſe æquè graues imperatori & militi. Ariſtot. lib. 4 Anim. hiſtor. ὁμοίως ἔχουσιν αὐτὰ ὥσπερ τοῖς τετράποσι, non ſecus quàm in quadrupedum genere hæc habent. Plato in Min. νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. Item cũ caſu, vt ὁμοίως τοῖς μάλιστα, quod Cicero dicit Quàm qui maximè: alii, Vt qui maximè. Demoſth. De reditu ſuo, ἀλλὰ καὶ εὔνουν ἐμὲ εὑρήσετε τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ τοῖς μάλιστ' ὁμοίως. Compar. grad. ὁμοιότερον, Similius: in Epigr. libro 1, Τίς θᾶσσον γράψει καὶ τίς ὁμοιότερον, Vter celerius ſcribet & vter ſimilius, ſeu Vter melius illa quæ imitatur, exprimet & effinget.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, Similitudo. Plato Tim. τίνι τῶν ζῴων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα συνέστησε, cuiuſnam animantium ſimilitudinẽ ſequutus ſit, vt Cic. interpr. pag. 15 mei lex. Cicer. Vide & alium locum pag. 28. Idem Plato in Phædro, ὁμοιότης φιλίαν παρέχεται, ſimilitudo amicitiam conciliat. quod Ariſtot. dicit τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον, & Latini, Simile ſimili gaudet. Ariſtot. De mundo, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορεύεσθαι, ab earum rerum ſimilitudine appellatæ. Plut. De odio & inuid. οὐχ οὕτω ταὐτὸν αἱ ὁμοιότητες ὡς ἕτερον αἱ διαφοραὶ ποιοῦσι. Ariſtot. Ethic. 6, cap. 3, εἰ δεῖ ἀκριβολογεῖσθαι, καὶ μὴ ἀκολουθεῖν ταῖς ὁμοιότησι. Citatur & ὁμοιοτήτων liber Iubæ regis ab Athen. libro 4.

Ὁμοιόω, Aſſimilo, Similem efficio. Plato in Tim. κόσμον θεὸς ὁμοιῶσαι βουληθείς, quum Deus ſimilem mundum efficere vellet, vt Cic. interpr. pagina 16 mei lex. Cicer. Sic & Iſocr. in Euag. Encom. τοῖς μὲν πεπλασμένοις καὶ γεγραμμένοις οὐδεὶς ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσειε, ſimiles effecerit. Paſſ. Ὁμοιοῦμαι, Similis efficior, Aſſimilor: vel, Similis ſum, Imitor. Iſocr. ταύτῃ καὶ τοὺς νόμους καὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς ἰδιώτας ἀναγκαῖόν ἐστιν ὁμοιοῦσθαι, Huic ſimiles effici, ſeu Ad hanc conformari. Thuc. libro 3, pagina 194, μηδ' ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς παρόν, & cætera. Idem lib. 2, οὐδ' ἐς τὴν ἄλλων ἀβουλίαν τοῖς ἄλλοις ὁμοιοῦνται, aliis ſimiles ſũt. Ariſt. Ethic. 8, ἡ ἀδελφικὴ τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται, Fraterna amicitia ſimilis eſt ſodalitiæ. Alicubi hoc ὁμοιοῦσθαι reddi queat Aſſimulare, vt Ouid. dicit, Innitẽs baculo, poſitis per tempora canis Aſſimulauit anum. ‖Ὁμοιόω, Comparo, Exæquo, Confero & contendo cum, Similem eſſe dico. Matth. 11, τίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; Marci 4, τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; In hoc loquendi ge-

nere ὁμοιόω reddere poſſumus Aſſimilo. vt Ouid. Grandia ſi paruis aſſimilare licet. Tacit. Præſentia mala vetuſtis cladibus aſſimilantem. Paſſ. ὁμοιοῦμαι Cōparor, Similis & par eſſe dicor, Æquiparor, Exæquor. Il. α, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην, id eſt ἐξισωθῆναι.

|Ὁμοιόω πρὸς, Effingo & compono ad. Thucyd. libro 3, πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ, effingit.

Ὁμοιόω neutraliter etiam pro Similis ſum: aut Aſſimulo vel aſſimulo, cum accuſ. (Virg. Vox hominē ſimulat. Ouid. Protinus aſſimulat tetigit quoſcunque colores. Ex eodem paulo antè citaui eadem ſignif. Aſſimulauit anum. Sic Claud. de hiſtrice,—os longius illi Aſſimilat porcum) Dioſc. lib. 3, cap. 52, ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, ſylueſtris ruta ſatiuæ ſimilis eſt.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, Similitudo: vel Simulacrum, Figura expreſſa & efficta ad rei alicuius ſimilitudinē. ſeu Id quod rem aliquam ſimulat, aut aſſimulat, Id quod rem aliquam ſua ſimilitudine refert & repræſentat. Ariſt. Ethic. 8, cap. 10, de rerumpub. & πολιτειῶν mutationibus, ὁμοιώματα αὐτῶν καὶ οἷον παραδείγματα λάβοι τις ἂν καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, ſimilitudines & veluti exempla. Idem Ethic. 10, ἐφ' ὅσον ὁμοίωμά τι τῆς τοιαύτης ἐνεργείας ὑπάρχει, imago quædam & ſimulacrum. Idem Rhet. 1, rhetoricā ait eſſe μόριόν τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα, ſimulacrum & effigiem dialectices. Item in epiſtola ad Rom. 1, ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου. VNDE Ὁμοιωματικὸς, vt ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen ſimilitudinem ſignificans, Gazæ, Gramm. lib. 4.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, apud rhetores figuræ nomen eſt. Iul. Ruſin. De fig. ſent. Ὁμοίωσις eſt quum per ſimilitudinē res repræſentātur. Cuius ſpecies ſunt primæ duæ, παράδειγμα & παραβολή. Bedæ autē ὁμοίωσις eſt minus notæ rei per ſimilitudinē eius quæ magis nota eſt, demōſtratio. cuius ſpecies tres facit, εἰκόνα, παραβολὴν, παράδειγμα. In nouo autem teſtamento ὁμοίωσις capitur pro Similitudo, Effigies, Simulacrum, itidem vt ὁμοίωμα: Iac. 3, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ γεγονότας.

Ὁμοιωτὴς, οῦ, ὁ, Qui rerū ſimulacra imitatur & exprimit, Qui rerum ſimulacra effingit: quaſi aſſimilatorem ſiue aſſimulatorem dicas, vt Quintil. Pictor accepta ſemel imitandi ratione, facilè aſſimulabit quicquid acceperit. Pollux hoc verbale facit ſynonymum τῷ ζωγράφος, μιμητής: ſed tamen durum eſſe ait.

C. Ἀφομοιόω, ῶ, Fut. ώσω, Aſſimilo, Similem reddo, Similitudinem ſeu formam alicuius repræſento. Plat. in Cratylo, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον &c. Cum accuſatiuo & datiuo, vt apud eundem De repub. lib. 2, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, Aſſimilantes veritati mendacium. vt dixit Heſiodus, ψεύδεα ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Plutarchus in Numa, ἀφομοιοῦν τὰ βελτίονα τοῖς χείροσι. Ariſtot. lib. Pol. 1, τὰ εἴδη τῶν θεῶν ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, Formas deorum ſibi aſſimilant homines. i. ſibi ſimiles fingunt. Ἀφομοιῶ alicubi poteſt etiam verti Imitor, ſicut ἀφομοίωμα capitur pro μίμημα. Paſſiua vox eſt Ἀφομοιόομαι, οῦμαι, Aſſimilor. Plato, ἀλλ' ἀπείρηται αὐτοῖς μήτε μαίνεσθαι, μήτε μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι.

Ἀφομοίωμα, ατος, τὸ, Similitudo rei alicuius repræſentata. q. d. Aſſimilamentum: AT Ἀφομοίωσις Aſſimilatio. Sed ἀφομοίωμα exponitur etiam Simulacrum. Idem quod μίμημα Platoni, teſte Bud.

C. Ἐξομοιόω, ῶ, Aſſimilo, Ad ſimilitudinē effingo, Similē efficio. Et ἐξομοιοῦμαι, Similis efficior. Soph. Aiace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, ſimilē patris effici. ſeu ἐξομοιοῦν αὐτὸν κατὰ φύσιν, vt ſchol. exp. Philo De mundo, τῇ ὀρθῇ φύσει τῶν τεχνιτῶν εὔλογον τὰ δημιουργηθέντα ἐξομοιοῦσθαι, rationi conſentaneū opera fabrefacta naturæ opificum ſimilitudinem referre. VNDE Ἐξομοίωσις, Effictio qua ſimulacrum rei alicuius exprimitur. In v. l. τροφῆς ἐξομοίωσις, alimenti in corporis ſimilitudinem transformatio.

t. 2. Συνεξομοιόω, Aſſimulo, Simulacrum & effigiem exprimo, Ad imitationem effingo, & conſimilē reddo. Plut. in Polit. præc. οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοὶ, ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται.

C. ΠΑΡομοιόω, Aſſimilem ſeu aſſimile reddo. Et παρομοιοῦσθαι, Aſſimilem eſſe, Ad ſimilitudinem accedere: Polluci idem cum παρεοικέναι, ſicut ὁμοιοῦσθαι idem cum ἐοικέναι. VNDE Παρομοίωσις figuræ nomen apud Ariſtot. quæ aliis rhetoribus παρόμοιον, libro 3 Rhetor. παρομοίωσις δὲ, ἂν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων. ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν. καὶ ἀρχῇ μὲν ἀεὶ τὰ ὀνόματα, ἡ δὲ τελευτὴ τὰς ἐσχάτας συλλαβὰς, ἢ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πτώσεις, ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Eius quæ ab initio fit, hoc affert exemplum, ἀγρὸν γὰρ ἔλαβεν ἀργὸν παρ' αὐτοῦ. & ex Homero, Δωρητοί τ' ἐπέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσι. Eius autem quæ in fine fit, hoc apud eum exemplum habetur, ᾠήθησαν αὐτὸν παιδίον τετοκέναι, ἀλλ' αὐτοῦ αἴτιον γεγονέναι. cæterorum huius figuræ modorum exempla ibidem tibi videnda relinquo. Dionyſ. Halicarn. παρομοιώσεις inter θεατρικὰ σχήματα recenſet, eiúſque exempla apud Thucyd. nonnulla reperiri ſcribit.

Ὁμοιάζω, Similis ſum, Similitudinē refero, Aſſimulo ſiue Aſſimilo, vt ὁμοιόω ſuprà. Marci 14, Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει, Galilæus es, & loquutio tua ſimilis eſt. hoc eſt, Loquutio tua Galilæum aſſimulat.

C. ΠΑΡομοιάζω, Aſſimilis ſum, Non valdè abſimilis ſum. nam παρὰ hìc ἐλάττωσιν ſignificat ſicut in παρόμοιος: cuius præcipuus vſus vbi res natura diſſitæ, tamen conferuntur, vt minuendo vitetur abſurditas. Matth. 23, παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις. |Actiuè etiam à Pachymerio vſurpatur pro Aſſimilo, παρεικάζω ſeu παρομοιῶ.

Æoles verò Pro Ὅμοιος DICVNT Ὕμοιος: poetæ AVTEM Ὁμοίιος, itidémque pro παρόμοιος vſurpant παρομοίιος. Heſiod. Erg. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες. |Ab Homero autē ὁμοίιον νεῖκος dicitur quod ſuprà ὁμὸν, quo nimirū aliquorū ὁμόσ' ἔρχεται μάχη, quo aliqui committuntur & in vnum eundémque certaminis locum deſcendūt. Il. δ, Ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ. vbi exponitur etiā Omnibus æquè pernicioſum & moleſtum. Dicitur autem eodem modo ὁμοίιος πόλεμος. vt Odyſſ. ει, Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο. Il. ν, ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. Od. σ, οἵ κε τάχιστα Ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο. Dicitur ab eodem & γῆρας ὁμοίιον. vt Il. δ, Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον. Itidem θάνατος ὁμοίιος ab eodem vocatur, quod ex Horatio interpretari aliquis poſſit, Mors quæ æquo pulſat pede pauperum tabernas Regúmque turres, ſeu Orcus qui metit grandia cū paruis. Sed notandum eſt videri quibuſdam grammaticis ὁμοίιος cōpoſitum ex ὁμοῦ & ἰέναι: (nam ὁμοίιον γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον) quibuſdam ex ὁμοῦ & οἴσεσθαι, qui ὁμοίιον θάνατον vocari ſcribunt περὶ οὗ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν: vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορητικὸν, deriuantes ex ὁμοῦ & οἴω ſignificante φέρω.

ὍΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, Cœtus, Turba, Multitudo. Apud Homerum ὅμιλος cum de alia multitudine ſeu turba, tum verò ſæpe de multitudine militum, ſeu turba, vel agmine, aut turma. Orion apud Etymol. ſcribit, ὅμιλον, quum dicitur ἐπὶ πολέμου, deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας βάλλειν, id eſt τὰς συστροφάς: at verò quum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Sed mihi non placere, diuerſa dari eidem vocabulo etyma pro diuerſo vſu, docui & antea. Euſtath. in hunc verſum Homeri Odyſſ. α, Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, annotat ὅμιλος eſſe nomē γενικὸν, deriuatum ἀπὸ τῆς ἴλης. Idem poeta Il. σ, Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος Τερπόμενοι. Et Il. ω,—κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος. Alibi dicit & μνηστήρων ὅμιλον. At de turba militū, ſeu de agmine, multo etiam frequētius vſurpat, vt quum dicit Δαναῶν ὅμιλον, & Ἀχαιῶν ὅμιλον. Sic Il. λ, Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον. Et Il. ρ,—μέμνηντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοις καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Et Il. υ,—αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον. (Vt autem hìc δῦναι ὅμιλον, ſic alibi καταδῦναι ὅμιλον) Et Il. ν,—τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου Ἑσταότ'. Dicit autem & μίκτο δ' ὁμίλῳ aliquot in locis. (quò pertinet vocis Gallicæ vſus in re militari, La meſlee) Aliquando autem datiuus ὁμίλῳ ponitur potius aduerbialiter pro ὁμιλαδόν. Hoc quoq; ſciendum eſt quum alioqui ὅμιλος idem plerisque in locis ſignificet quod πλῆθος, inueniri tamen iſta duo diſtinctè ab Homero poſita, in hoc videlicet loco qui extat Odyſſ. λ,

Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοὶ, Οὔποτ' ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. vbi Euſtathius illa duo οὔτ' ἐς πληθὺν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ ſic exponit, οὔτε ἐν τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν ὄχλῳ, οὔτε ἐν ταῖς κατὰ ἴλας μαχομένοις. Addit tamen, eſſe fortaſſe idem, ἐκ παραλλήλου, ἐν πληθύϊ, & ἐν ὁμίλῳ. Hoc poſtremò ſciendum eſt, quod attinet ad vſum huius verbi quē habet apud Homerum, interdum non de agmine vniuerſo vſurpari, ſed de parte duntaxat. vt Il. ρ, Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεσθαι προὔτῳ ἐν ὁμίλῳ Μοσσῦος. A

In ſoluta quoque oratione ὅμιλος vſitatum eſt pro multitudine militum, ſeu turba: & nominatim apud Thucydidem. vt lib. 4, καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβών. Idem lib. 2, ὕστερον δὲ αὖθις οὐ πολλῷ (ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν) στρατηγὸν εἵλοντο. Eodem libro, ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου. Sed & Herodotus ante illum ita vſus fuerat, cum alibi, tum in hoc Polymniæ loco, οὗτος δῆμος ὅμιλος γίνεται πεισμύριοι καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ πρὸς διηκόσιοί τε καὶ δέκα. Philo autem dixit καὶ ὁ πολὺς ὅμιλος τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλοσόφων. vbi Bud. vertit itidem Multitudo, ita reddens illa verba, Ac pleraque Stoicorum multitudo. B C

Ἐξόμιλος vide in Ἐξομιλέω.

Εὐόμιλος vide poſt Ὁμιλία.

Ὁμιλαδὸν, VEL Ὁμιληδὸν, Turmatim, Cateruatim, Per turmas, Facto agmine. Et q.d. In turba, vel Magna cum turba. Hom. Iliad. μ, in principio, — οἱ δ' ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. vbi Euſtath. ὁμιλαδὸν μάχεσθαι ait eſſe κατὰ πλῆθος, & ἀναμὶξ, & quod dicūt κατ' ἴλας, non autē μονομαχικῶς, & (vt poeta quiſpiam dixerit) μοινάξ. Idē non ſemel datiuum ὁμίλῳ explicat iſto aduerbio ὁμιλαδόν: addens & παμπληθεί. item diſiunctim exponens ὁμοῦ & ἰλαδόν. Apollon. Arg. lib. 1, — πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο. Heſiod. Ὧν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ᾖσαν. D

Ὁμιλία, ας, ἡ, q.d. Ipſa actio verſandi in cœtu hominum. qua periphraſi vtor vt oſtendam quomodo ſeu potius quatenus ſequatur ſignificationem nominis ὅμιλος. Exponitur alioqui Cōuerſatio, Conſuetudo, Congreſſus, Commercium: item peculiarius Colloquium, Confabulatio. Bud. ex Cic. vertit, Familiaris congreſſio. quæ etiam expoſitio magis peculiarem dat huic nomini ſignificationem. Plato Sympoſ. θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Plut. Sympoſ. εὔνοια δὲ καὶ χάρις καὶ ὁμιλία καὶ παιδιὰ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπάγεται. Philo De vita M. lib. 1, οὐ θέμις τῆς ὁμιλίας σοι τῆς ἐμῆς ἀπολαῦσαι, tibi conſuetudine mea frui nefas eſt. Vſitatus eſt & pluralis numerus ὁμιλίαι. Plut. De def. orac. καὶ τὸν βίον ὅλως ἀνεπίμικτον ἀλλοδαπαῖς ὁμιλίαις καὶ ἄθικτον φυλαττούσης τῆς Πυθιάδος. Idem in Sympoſ. ſept. ſap. χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τε νῦν, καὶ συνουσίας ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Sic in illo ſenario Menandri qui à Paulo apoſtolo citatus fuit (& quidē ſanctificatus, vt dixit Tertullianus) Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί. de cuius interpretatione lege quæ dixi in Sententiis comicorum Græcorum quas non pridem edidi. Hoc certè conſtat, licet ὁμιλία interdum pro colloquio accipiatur, non rectè reddi illic ὁμιλίας, colloquia: quòd hæc interpretatio nimis reſtringat illam ſententiam. Alioqui ὁμιλίαν aliquando peculiarius accipi pro colloquio conſtat. atque ita reddi poteſt in poſteriore illo Plutarchi loco. Sic apud Syneſ. καὶ ἐς τὴν βασιλέως ὁμιλίαν τῶν πώποτε Ἑλλήνων θαρραλεώτερον παρεστήσατο. Sic & ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τινὸς, Venire in colloquium alicuius. Lubentius tamen reddiderim, In congreſſum & colloquium, vt alicubi Cic. Quas autem quidam Chriſtiani theologi (& nominatim Baſilius ac Chryſoſtomus) inter ſua ſcripta ὁμιλίας vocarunt, ſunt qui ſermones, aliis ſacras conciones interpretati ſunt. Vide Ὁμιλέω. E F G

Ὁμιλία reſtringitur non ſolùm ad conſuetudinem quæ eſt per colloquium, (vnde etiam fit vt hac ipſa voce Colloquium reddatur) ſed & ad illam conſuetudinem quæ eſt præceptori cum diſcipulo, in eo docendo, atque adeo ad ipſam docendi actionem. vnde apud Xenoph. legimus λαμβάνειν τῆς ὁμιλίας μισθόν. Euſtath. quoque, ὁμιλίας fuiſſe dictas τὰς διδασκαλίας, autor eſt, pag. 974. Illam certè ſignificationem ſequitur ὁμιλητὴς, quod pro diſcipulo ponitur. vt & Euſtathius in eodem illo innuit loco. ‖ Reſtringitur ὁμιλία & ad conſuetudinem quæ eſt inter maritum & vxorem, ſicut & συνουσία: accipitúrque itidem pro concubitu. (quemadmodū & apud Latinos nomē illud Conſuetudo, necnon verbum Conſueſcere reſtringi ad hanc ſignificationem videmus) Ariſtot. De gener. anim. διὸ καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι πρὸς τὴν ὁμιλίαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως. Et cum adiectione, vt ἡ πρὸς ἄνδρα ὁμιλία, apud Lucianum, ἄδειαν, αὐθ' τῆς πρὸ τὸν ἄνδρα ὁμιλίας τὴν Ἥραν ὑπηνέμιον παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον. Et ἡ πρὸς γυναῖκας ὁμιλία, apud Philonem. Itidémque ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας ὁμιλία, apud Ariſtot. in Pol. Ibidē & ἡ τῶν ἀρρένων ὁμιλία. Sic & Athen. περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὁμιλίας ἐπτοημένος. Legitur & ἡ τῶν ἀφροδισίων ὁμιλία. Sciendum eſt autem dici & alio ſenſu ἡ πρὸς γυναῖκα ὁμιλία ab Ariſtotele in Œcon. tali videlicet quali & ἡ πρὸς δούλους ὁμιλία, pro ratione agendi cum vxore & cum ſeruis. vt Bud. vertit. (ſed poſſumus pro Agendi dicere etiam Se gerendi) Addit verò & hanc interpretationem, Rationem & modum præbendi ſe vel mitem & indulgentem, vel ſeuerum. Rurſum verò hunc locum illius afferens, ex Œcon. 1, ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους, μήτε ὑβρίζειν, μήτ' ἀνιέναι, ita cum ſeruis agat. Ibidem ὁμιλίαν γυναικὸς eſſe ait Viri cum vxore conuerſationem, & colloquium, & appellationem. ‖ At ὁμιλία φαρμάκου in v.l. affertur ex Galeno ad Glauc. pro Applicatio medicamenti. H A B C

Ὁμιλία vel potius IONICE Ὁμιλίη, apud Herodotum, pro ὅμιλος: accipiendo tamen non pro Turba, ſed pro certa multitudine, vel cœtu, aut etiam collegio: vt Bud. interpretatur hoc in loco Thaliæ, ἡμεῖς ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην, τούτοισι περιθείομεν τὸ κράτος. D

C. Εὐόμιλος, ου, ὁ & ἡ, Qui bene & cum dexteritate quadam ſcit conuerſari. Vel, Qui dexteritate quadam in conuerſatione vtitur. Dicam autem de hoc vocabulo & in Ὁμιλητικὸς, quod huic ſignificatione reſpōdet. Suidas autem habet SUPERL. Εὐομιλότατος, quod exp. ἀόργητος, item πρᾶος. ſed mendoſe pro ἀόμιλος ſcriptum id eſſe exiſtimo. Cæterùm hoc compoſitum non pòſt ὅμιλος poſui, ſed poſt Ὁμιλία, perinde ac ſi diceretur Εὐομίλιος, quòd ſignificationis habēdam rationē cenſuerim. E

Ὁμιλέω, ῶ, In cœtu aliquorum verſor, reſpiciendo ad ὅμιλος ſignificans cœtum. ſed generalius accipitur pro Conuerſor, Verſor cum, Conſuetudinem habeo cum, vel Commercium habeo cum. Hom. Iliad. α, Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα. Sic in ſententiis monoſtichois, Κακοῖς ὁμιλῶν, κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ κακός. itidémque, Σοφοῖς ὁμιλῶν κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός. (Apud Thucydidem autem lib. 3, ἡμῖν δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλοῦντες, quoniam paulo aliter redditur, de hoc loco & ſimilibus mox dicam) Item ὁμιλεῖν τινι πρὸς χάριν, apud Iſocr. & ὁμιλεῖν πρὸς ἡδονὴν, Ita verſari cum aliquo & conſuetudinem habere, vt gratificari ei ſtudeas, ſeu eius voluptati inſeruias. Scio tamen reddi in v.l. Ad gratiam confabulari, & Ad voluptatem confabulari. de qua interpretatione dicam vbi ad hanc verbi ὁμιλῶ ſignificationem peruenero. ‖ Ὁμιλῶ οὕτω πρὸς σε, Talis eſt mea conſuetudo tecum, ſeu cōuerſatio, Tale eſt mihi tecum commercium: vel Ita me gero erga te. Iſocr. οὕτως ὡμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους. quod exponitur, Sic cum inferioribus ciuitatibus commercium agita. Apud Thucyd. autem non in vno loco, ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν, Pari iure nobiſcum agitare, vel Pari iure nobiſcum agere, aut Pari iure nobiſcum ſe gerere. Aut potius, Ita ſe nobiſcum gerere vt qui pari ſunt iure. ‖ Iunctum autem datiuo rei Ὁμιλῶ, redditur ſæpe verbo Verſor, cum præp. In. vt ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασι, Verſari in rebus. Syneſ. epiſt. 105, οὐ γὰρ ὁμιλεῖν πάνυ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις μὴ ἀποκόπτει τοῦ θείους, Verſari in rebus humanis, Res humanas tractare. Idem epiſt. 131, πράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις, In moleſtis negotiis verſatur, Negotia moleſta tractat. Et ὁμιλεῖν φροντίσι apud Syneſ. Verſari in curis. vel q.d. Commercium habere cum curis. Sed & ὡμιληκὼς πολέμῳ apud Thucyd. Verſatus in bello. At verò apud Iſocratem, vbi vterque F G H

datiuus huic verbo datur, nimirum vnus rei, alter perſonæ, haud itidem verbo Verſari reddi poteſt, (quo tamen Bud. reddendum cenſuit) niſi ei duæ præpoſitiones dentur: in hoc videlicet loco in Nicocle, ὁμιλεῖν καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις δύνασθαι, καὶ μὴ διαπίπτεσθαι ἐν ταῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς. hoc modo, Et in rebus gerendis & cum hominibus verſari poſſe. Interdũ verò ὁμιλεῖν cum rei datiuo redditur non ſolùm Verſari, ſed & Adhærere, Operam dare. Bud. certè poſtquam dixit ὁμιλεῖν eſſe Verſari, Adhærere alicui rei, affert ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ ex Platone lib. 6 De rep. ὅταν αὐτοὶ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι τῇ φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν. Addit & hunc eiuſdem locum, παντάπασι μικρὸν δή τι λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφίᾳ. vbi vertit Qui dignè & honeſtè philoſophiæ ſtudeant. Apud Luc. autem, παιδείᾳ καὶ ἐλάχιστον ὡμιληκώς reddit, Qui literis quantulamcunque operam dederit. (Vt autẽ φιλοσοφίᾳ ὁμιλεῖν redditur Philoſophiæ operam dare, ſic etiam φιλοσόφῳ ὁμιλεῖν reddere poſſumus Philoſopho operam dare, apud Plut. in Præc. ſanit.) At verò ὀνείρασιν ὁμιλῶ apud Chryſ. vertitur, Res eſt mihi cum ſomniis. Fortaſſe autem & in iſto Greg. loco, θεὸς ὁμιλήσας σαρκὶ poſſit itidem reddi Cui res fuit cum carne. Niſi quis malit (vt certè & ego malo) Cui cõmercium cũ carne fuit. At in v.l. Qui carni ſe alligauit. Affertur ex Hermog. & pro προσέχειν τὸν νοῦν.

Ὁμιλεῖν, In alicuius congreſſum colloquiúmque venire, (vt Cicero hæc copulat) Colloqui, Confabulari. (ſicut ὁμιλία pro colloquio interdum accipi docui) Sic in his locis quos ſuperius protuli, ὁμιλεῖν πρὸς χάριν & ὁμιλεῖν πρὸς ἡδονὴν redditur Cõfabulari: ſed nõ dubium eſt quin latius accipere oporteat ὁμιλεῖν in huiuſmodi locis, vt hoc dicatur de iis qui quibuſcunque poſſunt modis ſua conuerſatione ſeu conſuetudine gratificari conantur. Affertur autem ὁμιλεῖν & pro Orationem ad populum habere, ſeu ſermonem, ex Concil. Anticyr. can. 1. cui analogon ſignificationem habere nomen ὁμιλία dictum ſuprà fuit.

Ὁμιλεῖν, Conſuetudinem habere, Conſueſcere, intelligendo de concubitu. Luc. ἐγὼ δὲ ὡμίλουν ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὸν [illegible] ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Cui verbo analogon ſignificationem habet nomen ὁμιλία, vt vides ſuprà.

Ὁμιλεῖν affertur & pro Accedere, ex quibuſdam Homeri locis, vbi fortaſſe reddi poteſt etiam In congreſſum venire, Congredi. At verò apud Herodotum ὡμίλησαν τῇ Φρυγίῃ, vertitur Attigerunt Phrygiam. Et apud Aphrod. οὐχ ὁμιλεῖ τῷ σώματι αὐτῆς, Non attingit corpus eius, vel Non contingit. Sed rurſum apud Homerum ὁμιλεῖν in bello eſt τὸ ὁμόσε χωρεῖν, ἴλας γίνεσθαι.
Eſt verò & ὅμιλον ποιεῖν. Vide Euſtathium.

Ὁμιλεῖν ἐκτὸς pro Semotum agere. v.l. ex Soph.

Ὁμίλημα, ατος, τό, Officiũ congreſſus, ſeu Congreſſus quidam officioſus. In v.l. ex Plat. affertur pro θεράπευμα, & Latinè redditur Officium.

Ὁμιλητής, οῦ, ὁ, q.d. Conuerſator, pro eo qui conuerſari ſolet & cui frequens eſt conſuetudo cum aliquo. Sed accipitur peculiariter pro diſcipulo, apud Xenoph. (ſicut NOMEN Φοιτητής quod propriè ſonat Ventitator, ponitur itidem pro diſcipulo) Huic autem nominis ὁμιλητής ſignificationi ἀνάλογον habet & nomen ὁμιλία, vt ex præcedentibus diſces.

C. Ἀνομίλητος, ου, ὁ & ἡ, vide poſt Ὁμιλητικός.

Ὁμιλητικός, οῦ, ὁ, Qui benè & cum dexteritate quadam ſcit conuerſari. Vel, Qui dexteritate quadam in conuerſatione vtitur. Eandem enim interpretationem do huic nomini quam dedi præcedenti εὐόμιλος. (ſed illud vſitatius eſt quàm hoc) A Bud. exponitur ὁμιλητικός, Qui dexteritate conuictus præditus eſt, & ſcit cedere aliis & dedere ſe opportunè: apud Iſocratem ad Demonicũ, vbi legitur, γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός, ἀλλὰ μὴ [illegible]. quibus ſubiungit ea quæ cauenda ſunt ei qui ὁμιλητικὸς eſſe vult: ὁμιλητικὸς δὲ ἔσῃ μὴ δύσερις ὢν, μηδὲ δυσάρεστος, μηδὲ πρὸς πάντα φιλόνεικος. In v.l. redditur Sociabilis, Affabilis, Comis in congreſſu, Ad conſuetudinẽ facilis & aptus (ex quibus illud Sociabilis præſertim, minimè placet) & affertur ex Philoſtrato in Apoll. vita, νόμον τοῦτον οἱ ὁμιλητικοὶ ἤγειραν, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἥκοντα. (At verò ὁμιλητικαὶ διηγήσεις, id eſt narrationes, quæ appellentur, vide apud Euſtath. pag. 121)

CONTR. Ἀνομίλητος. quod exponitur A mutua vitæ conſuetudine alienus: item Inſociabilis, & Incomes, ex Feſto. (ſed manifeſto errore, quũ planè aliud ei ſignificet hæc vox. At vſus nominis Incomis nullum affertur exemplũ) Οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης Luciano, Seruus nõ imperitus homines appellãdi, inquit Bud. addens, Qui loqui & reſpondere nouit, vt vulgò loquuntur. Subiungit autem ἀνομίλητος cum genitiuo pro Qui commercium & vſum non habet, ex Platone in epiſt. ad Dionis propinquos, ἐπειδὴ τὰ περὶ παῖδας αὐτῷ συνεβεβήκει, οὕτως ἀνομιλήτῳ μὲν παιδείας, ἀνομιλήτῳ δὲ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν γεγονέναι. Vbi ſunt qui reddant, Cui nullum cõmercium fuerat cum &c.

C. ἘΝομιλέω, ῶ, Sum in conſuetudine alicuius, Conuerſor: pro ſimplici ὁμιλῶ. Philo dixit, μήπω τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνωμιληκὼς ἤθεσι, pro Nondum verſatus in moribus indigenarum, id eſt Nondum ex conſuetudine & conuerſatione aſſuefactus eorum moribus, ſeu compertos habens eorum mores.

C. ἘΞομιλέω, ῶ, Conſuetudinem habeo. v.l. Et ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, Verſari in turba, ibidem ex Euripide. Sic autem vacaret præpoſitio in hoc verbo, quæ alioqui non vacat in NOMINE Ἐξόμιλος, ſed potius priuationem ſignificat apud Sophoclem in Trachiniis, pag. 365 meæ editionis, ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις. nec enim dubito quin ἐξόμιλος hîc ſignificet Aliena ſeu abhorrens ab ea quæ eſt τοῦ ἡμετέρου ὁμίλου. Schol. exp. βάσις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλου πλήθους συνέστηκε. vbi deeſſe puto præpoſitionem ἐξ ante ἄλλου.

C. ΚΑΘομιλέω, ῶ, Conſuetudinem habeo, ſeu commerciũ, Eſt mihi conſuetudo, pro ὁμιλέω. Schol. Ariſtoph. dixit καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς de Theramene loquens, pro eo (vt opinor) quod Latinè diceretur Seruire tempori, vel Vti foro: ſcribens, ἐκάλουν δὲ αὐτὸν κόθορνον, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρεῖχε, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς. Ibidem de eo dicit, ἦν δὲ ἀνὴρ πανοῦργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Cum accuſ. pro Quotidiana conſuetudine cum aliquo congredior, vide paulo pòſt, vbi agam de Καθομιλῶ ſignificante Alloquor. (In v.l. καθομιλῶ exponitur Sermocinor) Paſſiuè autẽ apud Dioſcoridẽ lib. 6, σαρδόνιος γέλως καθωμίλητα, quod exponitur Sardonicus riſus in prouerbium abiit. Sed malo & hîc nomẽ illud Conſuetudo vſurpare, & quidem vtendo genere loquẽdi Ciceroniano, Sardonius riſus in prouerbii cõſuetudinem venit. Syneſius autem καθωμιλημένον dixit non vno in loco pro Celebratum. nec enim vſus eſt dũtaxat in epiſt. 105, vbi dicit τὴν καθωμιλημένην αἰτίασιν, ſed & in libello De inſomniis, quum alioqui Bud. locũ illum ex Epiſt. 105 ſuſpectum mendi habuerit.

Καθομιλῶ, Alloquor, Appello, Compello. Ariſtot. Polit. 5, τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Poſtquam autem dixit Bud. καθομιλεῖν illud ſignificare hoc in loco, addit, Niſi ſit mendum. Itidémque ſuſpectum habet hunc Appiani locum propter eandem cõſtructionem, videlicet cum accuſatiuo, Bell. ciuil. lib. 5, οὕτω καθομιλῶν τὸν Καίσαρα ὁ Κοκκήϊος, ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξενίζετο παρ' αὐτῷ. id eſt Alloquens, inquit. Sed non debuiſſe Budæo ſuſpectos eſſe duos hoſce locos, oſtendit tertius iſte Athenæi, lib. 12, ἐμιμεῖτο δὲ Ἀλκιβιάδης τὸν Παυσανίου μηδισμὸν, καὶ καθομιλῶν Φαρνάβαζον τὴν Περσικὴν ἐμάνθανε φωνήν. vbi tamen nequaquam dixerim accipi itidem ſimpliciter pro Alloquens, ſed potius pro Quotidiana conſuetudine cum eo congrediens, vel certè In congreſſum eius & colloquium ſæpe veniens.

C. ΜΕΘομιλέω, ῶ, pro ſimplici ὁμιλέω, Conuerſor, Conſuetudo mihi eſt cum. Hom. Il. α, Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον. quum prius eadem de re vſus ſimplici fuiſſet.

C. ΠΡΟΣομιλέω, ῶ, Conuerſor, Conſuetudo mihi eſt, Congredior. Greg. ἀνδράσι τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες. Bud. προσομιλεῖν dicens accipi pro Rem habere cum aliquo, Commercium rerum ſermoniſq; habere, affert ex Platone in Timæo, ὅσα ἂν οἷά τε ἔργῳ καὶ λόγῳ προσομιλοῦντες ἑκάστοις, πράττοιεν εὖ καὶ λέγοιεν. Sed quum addatur

ἔργῳ καὶ λόγῳ, conſtat accipi ſimpliciter pro Commercium habẽtes. Inuenitur autem & προσομιλεῖν πρός τινα apud Xenophontem. Exponitur etiam Colloquor, Sermocinor, ſeu Simul ſermocinor: vt redditur à Budæo in illo Gregorii loco quem modò protuli.

A Προσομιλῶ cum datiuo rei, Verſor in aliqua re, Tracto rem aliquam. vt προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ apud Thucydidem lib. 1, Verſari in bello, Bellum agitare. Sed idem lib. 2 iunxit accuſatiuo, dicẽs τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. (vbi exiſtimo regi accuſatiuum à præpoſitione, vt

B perinde ſit acſi dictum eſſet ὁμιλοῦντες πρὸς τὰ ἴδια) In rebus priuatis verſantes, Res priuatas agitantes. Nam pro Communicantes (vt in v.l. ex Valla redditur) nullo pacto admitti poteſt. Cæterùm apud Alex. Aphrod. vbi dicit προσομιλεῖν τῷ ἀέρι, poſſumus itidem vti verbo illo Verſari, eum videlicet vſum ei dantes quẽ habet quum dicimus Verſari in aliquo loco. In v.l. redditur Aeri expoſitum eſſe.

Προσομιλεῖν πέτρῃ Polypodem dixit Theognis pro Saxo adhærere. vel (vt alii) Saxum contingere. Sunt

C & qui reddant Saxo ſe admouere: vbi ſcribit, Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Fortaſſe autem & apud Alexandrum Aphr. ἡμῖν προσομιλῆσαν θερμὸν ὕδωρ, reddi poteſt Aqua calida quæ corpori noſtro adhæſerit, vel Quæ corpus noſtrũ contigerit: quum in v.l. reddatur verbo paſſiuo, ita, Nobis obducta aqua calida. (vide Προσομιλία) In iiſdem προσομιλητέον exponitur etiam Accedendum eſt, non allato exemplo.

D Προσομιλητικός, ή, όν, Ad conuerſationem ſeu commerciũ aptus, aut Ad conuerſationem pertinens. Item Sermocinatiuus, ſeu Sermocinator. vt προσομιλητική, Sermocinatrix, apud Fabium lib. 3, ita ſcribentẽ, Plato in Sophiſte, iudiciali & concionali [parti rhetorices] tertiam adiecit, προσομιλητικήν: quam ſanè permittamus nobis dicere ſermocinatricem: quæ à forenſi ratione diſiungitur, & eſt accommodata priuatis diſputationibus. cuius vis eadẽ profectò eſt quæ dialecticæ.

E ATVERO Προσομιλία (quod tamen verbalis formam non habet, ſicut nec ὁμιλία) exponitur Conuerſatio, Congreſſus. item Sermocinatio, & Colloquium. Sed & pro Contactus affertur ex Aphrodiſeo in hoc loco, θερμανθέντα ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας, ἀντιθερμαίνουσιν αὐτό. quæ interpretatio meam illam confirmat qua vſus ſum ſuprà in verbo Προσομιλῶ apud eundem, & in eadem re.

C. ΣΥΝομιλέω, ῶ, Conuerſor, &c. pro ſimplici ὁμιλῶ. Item Colloquor, Confabulor, ET NOMEN Συνόμιλος, quod verbale quidem non eſt, ſicut nec ὁμιλία, ac cõpoſitum προσομιλία: ſequitur tamen, ſicut & illa, ſignificationem verbi. Exponitur enim Confabulator,

F Congerro. Heſych. autem habet, Συνόμιλος, σύλλογος, (ſi modò ita ſcripſit) & σύντροφος. Sic autem & ἀνόμιλος à nominis ὅμιλος ſignificatione deflectit.

ΟΜΦΑΛΟΣ, οῦ, ὁ, Vmbilicus. τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστρὸς κοῖλον, vt Ruf. Epheſ. tradit: ſicut & Polluci ὀμφαλὸς eſt τὸ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον. Legitur & apud Plat. in Symp. συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια, ἓν στόμα ποιῶν ἀπέδει κατὰ μέσην γαστέρα, ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. Il. φ, Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. Cæteris

G quoque animalibus ὀμφαλὸς tribuitur, & item piſcibus. nam in iis ὀμφαλὸς dicitur ea pars vbi oua viſuntur. ‖Transfertur & ad inanima. Dicitur enim ὀμφαλὸς ſiue μεσόμφαλον γῆς ab Euripide Delphorum vrbs, quia creditur eſſe ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης. Sic Euſtathius pag. 309, ὁ δὲ περὶ Πυθῶνα τόπος, ὀμφαλὸς ἐκλήθη γῆς, ἤτοι μεσότης. qui locus & ὀμφαλὸς αἰγὸς ſiue αἰγαῖος dicitur, vt Heſychius innuit. Sic Cicero in Verr. de Ennenſium nemore, Qui locus, quòd in media eſt inſula ſitus, vm-

H bilicus Siciliæ nominatur. Itidémq; Liu. dicit Ætolos vmbilicũ Græciæ incolere. Sed & mari tribuitur ὀμφαλὸς, Od. α, de inſula Calypſûs, Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. id eſt τὸ μεσαίτατον τῆς Ατλαντικῆς ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, inquit Euſtathius. ‖In agmine autem militari ὀμφαλὸς dicitur media illa pars inter duo κέρατα, i. cornua: quæ & ἄραρος & συνοχὴ & στόμα & διχοτομία, vt in libello περὶ τάξεως παλαιᾶς traditur. vbi διχοτομία φάλαγγος eſſe dicitur ἡ εἰς δύο ἴση τομή. ἄπινα μέρη καλεῖται κέρατα. Poll. lib. 1, τῶν μαχομένων τὸ μὲν ἔμπροσθεν, μέτωπον καὶ ζυγὸν, καὶ πρόσωπον, καὶ τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα, πλευρὰ καὶ κέρατα, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον· τὸ δὲ μέσον, ὀμφαλός. ‖Clypeis etiam ὀμφαλὸς tribuitur, quem Latini vmbonem vocant. Euſtathius dicit eſſe bullam in medio clypeo, ſeu bullam in medio clypei ventre. vel τὸ κατὰ τὸ μέσον ἐπανάστημα ἐκ στερεᾶς τινος ὕλης. Iliados ν, — ὃ δ' ἄρ ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα, clypei vmbonem. vnde ab eodem Homero ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι appellantur. ‖Sed & phialæ ſuos habent ὀμφαλούς. vnde βαλανειόμφαλοι φιάλαι apud Cratinum, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις ὀμφαλῶν, vt ſuprà etiam ſuo loco dictum fuit: vocantur item μεσόμφαλοι φιάλαι, vt paulò infrà dicetur. ‖Habent & libri ſuos ὀμφαλούς, quibus antiqui eorum integumenta ſolebant ornare, confectis vel ex ebore, aliòve oſſe, vel metallica materia. Latini itidem vmbilicos appellãt. Catullus ad Varum, Noui vmbilici, lora rubra, membrana Deſecta, plumbo & pumice omnia æquata. Martial. lib. 4, Ohe, iam ſatis eſt, ohe libelle: Iam peruenimus vſque ad vmbilicos. Sic Horat. Epodωn ode 14, Inceptos olim, promiſſum carmen, iambos Ad vmbilicum adducere. Luc. ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δὲ ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα. Et alibi, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὸ βιβλίον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν. ‖Præterea ὀμφαλὸς ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον, vt Heſychius tradit: ſeu αἱ ἐν τῷ ζυγῷ προὖχαι ἐφ' ὧν αἱ ἡνίαι, vt idem: Iugi foramina de quibus religantur habenæ. Apud Euſt. p. 1350, Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν, id eſt ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. ‖Præterea fici quoque ὀμφαλοὺς in ima ſui parte & quaſi ventre habent. Pollux lib. 2, οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ τὸ τῶν σύκων πυθμένα ὀμφαλὸν ὀνομάζουσι. Similiter in pomis quoque, pyris, meſpilis, ſorbis, vmbilicus ſeu ὀμφαλὸς dicitur quòd in fundo vmbilici modo prominet. ‖Ὀμφαλὸς vocatur etiam vmbilicus fornicis, id eſt lapis continens compagem & coagmentationem ſeſe forficum modo interſecantem. Sic & in forfice vmbilicus nominari poteſt. Hæc Budæus, reſpiciens ad hũc locum Ariſtot. De mundo, παραβάλλειν τὸν κόσμον τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις, οἳ μέσοι κείμενοι κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδεσιν, ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος καὶ ἀκίνητον. quem locum ſic interpretatus eſt, Mundum cum illis lapidibus componere qui in operibus fornicatis forficis in modũ diſpãſi conformatis ſtructura ſe interſecante, vmbilici vocantur. In v.l. annotatur Ὀμφαλὸν ſiue Ὀμφάλιον eſſe etiam Cretæ locum, cuius mentionem fieri à Callimacho: item locum quendam Theſſaliæ.

C. Ὀμφαλόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus vmbilicatus eſt, ſeu vmbilicum refert. Ita dicitur aparine, vt teſtatur Dioſcor. lib. 3, cap. 103, Ἀπαρίνη· οἱ δὲ ἀμπελόκαρπον, οἱ δὲ ὀμφαλόκαρπον, οἱ δὲ φιλάνθρωπον καλοῦσι. Nominis rationem mox exprimit his verbis, σπέρμα σκληρὸν, λευκὸν, στρογγύλον, ὑπόκοιλον ἐκ μέσου ὡς ὀμφαλός. De eadem Plinius lib. 27, cap. 5, Aparinen aliqui omphalocarpon, alii philanthropõ vocant: ramoſam, hirſutam, quinis ſeniſve in orbem circa ramos foliis, per interualla: ſemẽ rotundum, durum, concauum, ſubdulce. Sed perperam ibi SCRIBITVR Ὀμφακόκαρπος.

C. Ὀμφαλοτόμος, SIVE Ὀμφαλητόμος, ου, ἡ, Obſtetrix, Quæ vmbilicos infantibus recens natis præcidit. quod Euſtathius Ionicè pro μαῖα dici annotat. Pollux lib. 2, ὀμφαλοτόμος, ἡ μαιεύτρια. VNDE Ὀμφαλοτομία SIVE Ὀμφαλητομία, ας, ἡ, Vmbilici præciſio. Prius ὀμφαλοτομία apud Pollucem legitur in fine lib. 4: poſterius autem ὀμφαλητομία vnà cum ὀμφαλητόμος apud Suidã. ὀμφαλητομία, inquit, ὅτι τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους αἱ μαῖαι ἀποτέμνουσι· καὶ αὐταὶ δὲ, ὀμφαλητόμοι λέγονται.

C. Ἀκρόμφαλον SIVE Ἀκρομφάλιον, ου, τό, dicitur Media vmbilici pars, Vmbilici meditullium. Ruf. Epheſ. ὀμφαλὸς δὲ, τὸ ἐν μέσῳ κοῖλον· τούτου δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρόμφαλον. Pollux libro 2, ὀμφαλοῦ δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρομφάλιον· τὸ

δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπομφάλιον.

C. Ἐπομφάλιον, ου, τό, Quod ſupra vmbilicum eſt, vt teſtatur Pollux in præcedenti Ἀκρομφάλιον. Exponitur etiam Vmbo clypei. AT Ἐπομφάλιος dicitur Vmbilicatus. vt ἐπομφάλιον σῦκον in Epigr. Ficus vmbilico prædita. Habere enim & ficus ſuos vmbilicos, in Ὀμφαλὸς dictum eſt.

C. Μεσόμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vmbilicum in medio habens. vt μεσόμφαλος φιάλη, quæ & βαλανειόμφαλος, ita appellata (vt Timarchus tradit apud Athen. l. 11) quoniam τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τὰς ἐξαγωγὰς ἔχει κατὰ μέσον. ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Ion in Omphale, Ἴτ', ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα, καὶ Μεσομφάλους, ſ. φιάλας. Cratinus, Δέχεσθε φιάλας ταίσδε βαλανειομφάλους. Theopompus, Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλον φιάλην. Μεσόμφαλοι dicuntur etiam ſpecies quædam placentarum, teſte Polluce libro 2. ‖ Μεσόμφαλος dicitur etiam In medio vmbilico ſitus. vt apud Euripidem in Oreſte, de Pythone, ſeu Delphis, ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί. Cauſſa eius nominis Euſt. p. 1389 explicat his verbis, τὴν μὲν γῆν ὁ μῦθος περί που τὴν Δελφικὴν χώραν λέγει μεσάζεσθαι, ἀετοῖς μετρηθεῖσαν ὑπὸ Διός. διὸ καὶ ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον γῆς ὁ Πύθιος τόπος ὁ περὶ Δελφοὺς ἐλέγετο. Vmbilicum Siciliæ eodem modo appellat Cicero Ennenſe nemus.

Μεσομφάλιον, ου, τό, Medius vmbilicus, vel ſimpliciter Vmbilicus. Pollux libro 2, τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον. Exponitur etiam Vmbilicus clypei, ſeu Vmbo.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vmbilicaris. ὀμφαλώδης πρόσφυσις, Vmbilicaris appendix, vt Gaza interpretatur apud Ariſtot. De gener. anim. lib. 3, cap. 2. vbi de ouis immaturis quæ gallina madefacta aut frigore horrens edideret, ait, ἔτι αἱματώδεις τε φαίνεται τὸ κύημα καὶ ἔχον δι' αὐτοῦ στόλον μικρὸν ὀμφαλώδη.

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, Vmbilicatus, Vmbilicum habens. vt ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Clypei vmbilicati. vel potius Clypei qui vmbones habent, apud Homer. Il. μ. Item ζυγὸν ὀμφαλόεν apud Hom. Il. ω. – τὸ ἢ κύκλους τινὰς κοίλους ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, ἢ γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται, vt Euſtathius dicit manifeſtũ eſſe ex eo loco quem in Ὀμφαλὸς ſuprà citaui. Qui verò ἀκριβέστεροι ſunt, ὀμφαλόεν exp. τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ ἐν αἷς οἱ ἱμάντες περιειλοῦνται: vel, τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλὸν ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. tot enim expoſitiones afferuntur ab Euſtathio. A Nicandro verò ἄρκτος ὀμφαλόεσσα dicitur, vel quòd in vmbilico poli borealis ſit conſtituta: vel quòd ipſa vrſa fœcunda ſit atque altrix: quoniam cuncta animantia quæ vmbilicum habent, per eum primum alimentum accipiunt & nutriũtur. Sunt etiam qui ὀμφαλόεσσαν expoſuerint Creticam, à Cretæ loco quodam qui ὀμφαλὸς appellatur. Sic v. l. ſed vide ſchol. tã de hoc loco quàm de ὀμφαλόεσσα πόσις.

Ὀμφαλωτός, οῦ, ὁ, Vmbilicatus. vt ὀμφαλωτὴ χρυσίς, phiala aurea vmbilicata. Pherecr. apud Athen. l. 11, Στεφάνοις τε πᾶσι κ' ὀμφαλωταῖς χρυσίσι.

Ὀμφάλιον, ου, τό, Vmbilicus, propriè clypei. i. Vmbo. ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος, vt Suidas exp. in epigrammate quodam

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ, Scalper inciſorius quo obſtetrix infanti recèns nato vmbilicum præſecat. Pollux libro 2, καὶ ὃ ἀποτέμνει τοὺς ὀμφαλοὺς τῶν βρεφῶν, Ὀμφαλιστήρ. Itidémque Heſychio ὀμφαλιστὴρ eſt ᾧ τοὺς ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν.

ὌΜΦΑΞ, ακος, ἡ, Vua acerba, necdum matura, σταφυλὴ δριμεῖα καὶ οὔπω πέπειρος. Odyſſ. η, πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι. vbi nota ὄμφακας dici etiã paruos illos acinos qui statim poſt amiſſos flores apparẽt, necdum ὑποπερκάζουσι. Heſiod. autem ὄμφακας vocat etiam quæ iam variare incipiunt: in Clypeo Herc. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Athen. libro 14, τοῦ θέρους ἀντὶ τοῦ ὄξους τῆς ὄμφακος ἐμβαλὼν εἰς τὸν ζωμόν. Reperitur etiam vſurpatum maſculino genere, vt apud Plut. in præc. connub. p. 240 meæ edit. οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν ἑτέροις παρεῖ[…]σθιόντων. Et Sympoſ. 3, p. 1152, de hedera, μάλιστα δὲ αὐτὸς ὁ κόρυμβος ὄμφακι πυκνῷ καὶ περκάζοντι προσεοικὼς ἐκμεμίμηται τῆς ἀμπέλου διάθεσιν. Nõ ſolùm autem vua acerba & immatura ὄμφαξ appellatur, ſed etiã oliua, necnõ lauri baccæ, omnéſque omnium plantarũ acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum peruenere. Heſychio certè ὄμφακες ſunt πάντα τὰ αὔστηρα καὶ ὀξέα, ἤγουν ὄξινα.

C. Ὀμφακόμελι, ιτος, τό, Medicamentum ex vuis immaturis & melle. Dioſcor. l. 5, c. 31, fieri tradit ἐξ ὀμφάκων μήπω περκαζουσῶν, καὶ χυλοῦ μέλιτος. quod potionis genus ex vuæ acerbæ ſucco & melle, pharmacopolæ Sirupũ de agreſta dicunt.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acerbus, in modum vuarum immaturarum. Theophr. hiſt. plant. lib. 3.

Ὀμφάκινος, ου, ὁ, Omphacinus, Ex vuis acerbis & immaturis confectus. Et ὀμφάκινον ἔλαιον, Oleum ex oliuis immaturis, quod & ὠμοτριβὲς dicitur: quia oliuæ illæ acerbæ vnde exprimitur, crudæ adhuc ſunt. Dioſcor. lib. 1, c. 29, ἔλαιον πρὸς τὴν ἐν ὑγιείᾳ χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτριβές, ὃ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται. Plinius etiam Omphacinum oleum appellat, lib. 23, c. 4. Apud Pollucem lib. 7, ὀμφάκινον eſt etiam veſtimenti muliebris genus: quo colore Alexandrum delectatum ſcribit.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, vt ὀμφακίτης οἶνος, Vinum omphacites, quod conficitur θηλοπεδευομένης, μήπω κατὰ πᾶν πεπείρου τῆς σταφυλῆς οὔσης, ἔτι δὲ ὀξιζούσης, ἐπὶ ἡμέρας γ ἢ δ ἕως ἂν ῥυσσωθῶσιν οἱ βότρυες, vt Dioſcorides tradit lib. 5, c. 12.

Et fœm. GEN. Ὀμφακῖτις κηκίς, ſpecies gallæ parua, tuberoſa, ſolida, nullo foramine peruia, vt idem Dioſcorides tradit lib. 1, c. 147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, Acerbitate ſua ὄμφακας referẽs, ſeu Ex vuis immaturis & acerbis confectus: vt ὀμφακίας οἶνος apud Euſt. fortaſſe qui ὀμφακίτης. Metaphor. ex Luc. ὀμφακίας νεκροὺς ἄγεις, acerba morte defunctos agis. Et apud Ariſtoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμός, acerbus immitiſque animus: – οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι Τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν.

Ὀμφάκιον, ου, τό, Omphacium, Succus vuæ acerbæ, necdum mateſcentis. Dioſcor. lib. 5, c. 7, ὀμφάκιον, ἔστι μὲν χυλὸς ὄμφακος Θασίας σταφυλῆς μήπω περκαζούσης, ἢ Ἀμιναίας. Plin. lib. 12, c. 27, Oleum & omphacium eſt. Fit duobus generibus, & totidem modis, ex olea & vite: olea adhuc alba expreſſa, deterius ex druppa: ita vocatur priuſquam cibo matura ſit, iam tamen colorem mutans. E vite fit Pſythia aut Aminæa, quum ſunt acini ciceris magnitudine, ante canis ortum. In prima lanugine demetitur vua, eiúſque melligo.

Ὀμφάκη, ης, ἡ, Ex acerbis vuis expreſſa melligo, vt Ruell. interpretatur apud Dioſc. lib. 3, c. 9, vel Acerbæ vuæ ſuccus quem omphacium dicunt, vt Marcellus. Verba Dioſcor. ſunt, οὕτω καὶ ἡ θαψία καὶ μανδραγόρα καὶ ὀμφάκη, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις χυλίζεται. Vbi quædam exemplaria habent ὄμφαξ.

Ὀμφακίς, ίδος, ἡ, Cauum illud ex quo glans quercina enaſcitur, qua vtuntur coriarii, vt ſcribit Paulus Ægineta, libro 3, c. 42, de dyſenteria, ὀμφακίδος κεκαυμένης. ἔστι δὲ τὸ κοῖλον ἐξ οὗ ἐκπέφυκεν ἡ τῆς δρυὸς βάλανος, ᾧ περ οἱ βυρσεῖς χρῶνται. Plinius calycem glandium vocat, recentiores medici cupulam, vt nonnulli tradunt, qui apud Paulũ pro ὀμφακίδος corruptè legi annotant ὀμφακίτιδος: idque interpreti impoſuiſſe, exiſtimanti ibi ſignificari gallam quæ ὀμφακῖτις nominatur. Rurſum apud eundem Paulum interpretes ὀμφακίδα graui errore vertiſſe vuam acerbam, pro glandium calyce.

Ὀμφακίζομαι, Vuas acerbas & adhuc immaturas lego. Prouerb. apud Suid. Σικελὸς ὀμφακίζεται, quod Eraſmus ſcribit dictum in eos qui libidine furandi quamlibet vilia tollerent furto: ductum à furacitate Siculorum. Sed & alias affert explicationes, quas apud eum vide in adagio, Siculus omphacizat.

ὌΝΑΡ, Somnium, Inſomnium. Hom. Il. κ, κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη Τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης. (vbi tamen quidam interpr. Mortifer ſomnus quem illi Diomedes attulit) idem Hom. Il. α, – καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι, etenim ſomnia à Ioue proficiſcuntur. Xen. Sym. ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sic Cernere ſomnia Lucretius dicit, & Ouidius, videre: – cur hæc

ego ſomnia vidi? Itidē legitur apud Ath. ἐνύπνιον ὁρᾶν. A
Rurſum Xen. Pæd. 8. ὄναρ εἶδε τοιόνδε, eiuſmodi vidit ſomnium. Plato, μηδ᾽ ὄναρ μηδὲν ὁρᾷ, ſine viſis ſomniorū, vt Cic. interpr. pag. 2 mei lex. Cic. Item κατ᾽ ὄναρ, Per quietem, Per ſomnium, In ſomnis. quod & καθ᾽ ὕπνους dicitur: Matth. 2, de magis, χρηματισθέντες κατ᾽ ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, reſponſo ſeu oraculo in ſomnis accepto. Pro quo κατ᾽ ὄναρ frequentius abſolute dicitur ὄναρ. In Megara Moſchi, τὰ δ᾽ οὐδ᾽ ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ. Plut. Apophth. ὄναρ ἰδὼν χρυσοῦ θέρος ἐξαμῶντα Μιθριδάτην, quum in ſomnis vidiſſet. Idem in Pericle, ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα, dea per quietem ei ſe offerens. Philo De B
vita M. l. 1, οὐδ᾽ ὄναρ ἐπῄσθετο, ne vel per ſomnium quidē ſenſus eis vllus. Luc. ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον. Syn. ep. 4, ἰδόντες καὶ παθόντες ἃ μηδὲ ὄναρ ἠλπίσαμεν.

Nonnunquam ὄναρ accipitur pro Vmbra. Plutarch. Theſeo, ὄναρ ἐλευθερίας, vmbra libertatis. In Epigr. οὐδ᾽ ὄναρ οὐδὲ φόβου, ne timoris quidem vmbram. Alicubi οὐδ᾽ ὄναρ redditur etiā, Ne veſtigiū quidē vllum.

Ὄνειρος, Somniū. Od. τ, — κλαῖον καὶ ὀκώκυον ἔνθα ὀνείρῳ, licet ſomnians. Il. χ, Ὡς δ᾽ ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Inter ſomniandum, In ſomnis. Athen. l. 5, τὰ μηδέποτε ἐλπισθέντα μηδ᾽ ἐν ὀνείρῳ φανταζθέντα, Ne in ſomnis quidem vel etiam, Ne per ſomnium quidem. quod ſuprà κατ᾽ ὄναρ & ὄναρ dicitur. Odyſſ. λ, Ψυχὴ δ᾽ ἠΰτ᾽ ὄνειρος ἀποπταμένη. Eodē libro, σκιῇ εἴκελον, ἢ καὶ ὀνείρῳ. Il. β, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, viſum diuinum per quietem mihi oblatū eſt. Od. ζ, ἀπὸ θαυμάσ᾽ ὄνειρον. Item κρίνασθαι & ὑποκρίνασθαι ὀνείρους, diiudicare & explicare ſomnia. Od. τ, Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι. Il. ε, ὁ γέρων ἐκρίνατ᾽ ὀνείρους. Od. τ, ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι γίγνοντ᾽. D
Ariſtoph. Ran. τίνα μοι δύστηνον ὄνειρον πέμπεις; In proſa quoque ὄνειρος pro ſomnio itidem frequentiſſimū eſt. Luc. in Herm. ὀνείρῳ ἤδη ἐοικότα. Plut. Symp. 8, ψευδεῖς ὄνειροι. Et paulo antè, τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαντικῆς. Idem in Alex. πρὸς ὀνείρου θαρρύνοντος αὐτόν. Et Sympoſ. 2, διηγηματικὸς ὀνείρων. vbi διηγεῖσθαι ὀνείρους dixit quod Cic. Enarrare alicui ſomnium, Explicare interpretatione ſomniū.

¶ Ὄνειρος accipitur à poetis pro ipſo quietis deo, & etiam pro ipſo ſomnio, id eſt eo quod per ſomnum videtur. Iliad. β, Βάσκ᾽ ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. E
Euſt. ὄνειρος alicubi deriuat παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, id eſt ἀληθὲς ἀγγέλλειν, alicubi ab ὀνεῖν, id eſt ὠφελεῖν.

Ὄνειρον, ου, τό, idem cum ὄνειρος, id eſt Somniū, Viſum quod per ſomnum offertur, ſeu (vt Ammon. exp.) ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία. Od. δ, Ὣς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ. Apud Plut. in Erot. Ἀμφὶ δέ οἱ δολόεντα φιλόφρονα χεῦεν ὄνειρα, fallacia ſomnia. Reperitur ETIAM Ὀνείρατα plur. num. in proſa pro eo quod poetæ dicūt ὄνειρα. Chryſoſt. ποίοις πρὸς δόξας ὀνείρασιν ὁμιλήσαι, μή τι χάσαι σαυτὸν πρὸς δόξας, cum qualibus inſomnus putas rem tibi fore? Luc. De calumn. ὀνείρατα διηγούμενοι, ſomnia enarrantes. Sed & genit. ſing. ὀνείρατος in vſu eſſe teſtatur Bud. quo & Pauſ. vtitur, quum in Attic. dicit, ἀναμένοντες δήλωσιν ὀνείρατος. Athen. datiuum etiam vſurpat, libro 3, ὀνείρατι θεασάμενος παρεσκευάσθαι αὐτῷ. pro quo alibi dicit ὄναρ ἰδόντας. Nec poetis quoque inuſitatum hoc vocabulum eſt. Legitur enim apud Soph. ἐν ὀνείρασιν: itémque Apollon. Rhod. lib. 2 Arg. datiuo ὀνείρασι vtitur. A Plat. autem in lib. De leg. ὀνείρατα dicuntur Res inanes & nihili, ſicut & ὄναρ ac Somniū apud Latinos accipitur. G

C. Ὀνειρογόνος, In ſomnis genituræ profluuium. Ita v. lex. ex Plinio.

C. Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, Qui ſomnia interpretatur, Qui ſomnia diiudicat & interpretatione explicat. Citat Bud. ex Baſilio. VNDE Ὀνειροκριτικός, οῦ, ὁ, Ad ſomniorum interpretem & coniectorem pertinens. Extant & Artemidori libri ὀνειροκριτικοί, de interpretandis ſomniis. Ὀνειροκριτικὸς dicitur etiam is qui ſomnia interpretari nouit, Peritus ſomniorum interpres. H

C. Ὀνειρολογία à Suida exponitur ὕθλος.

C. Ὀνειρολογία, ας, ἡ, Somniorum enarratio, vel Diſputatio de ſomniis, vt Cam. interpr.

C. Ὀνειρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex ſomniis vaticinatur, ſeu futura prædicit. Citat Poll. ex Magnete.

A C. Ὀνειρόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Somnio territus, Qui ſomniis percellitur & terretur. Suidas enim ὀνειρόπληκτος exponit ὑπὸ ὀνείρων πληττόμενον. Heſychio ὀνειρόπληκτος eſt ὀνείρῳ πληγείς: ſed addit, ἢ ὀνειροκρίτης.

C. Ὀνειροπόλος, Qui circa ſomnia verſatur, eis futura prædicens, Coniector, ὁ δι᾽ ὀνείρων μαντευόμενος, vt exp. Iliad. α, μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Il. ε, υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος. Euſt. dicit ὀνειροπόλον ab Homero vocari τὸν περὶ ὀνείρους στρεφόμενον, κἀκεῖθεν τὰ μέλλοντα προειδότα διὰ τὸ κρίνειν ὀνείρους. Propertium ad vocem Græcam alluſiſſe puto quum dixit, Quæ mea non decies ſomnia verſat anus? Sed ὀνειροπόλος dicitur non B
non ſolùm ὁ τοῖς ὑπ᾽ ἄλλων βλεπομένους ὀνείρους διακρίνων, ſed etiam ὁ βλέπων αὐτὸς ὀνείρους καὶ κατ᾽ αὐτοὺς προλέγων, is qui ex ſomniis quæ ipſe vidit, futura prædicit, vt Agamemnon l. 2 Il. teſte Euſt. VNDE Ὀνειροπολέω, In ſomniorum interpretatione verſor, Somniorum interpretem & coniectorem ago. Heſychio ὀνειροπολεῖν eſt ὁ δι᾽ ὀνείρων μαντευόμενος. Item Somnio, Somnium cerno, βλέπω ὀνείρους, vt Euſt. exponit. Plutar. De deo Socr. οὐ μάλα σωφρονῶς ὄναρ ἰδὼν, εἶτα ἐξεγρόμενος ἔτι ὀνειροπολεῖ. Luc. Hermot. πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὅλας ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκ θεοῦ ἐπάγειν. Sic Demoſth. Philipp. 1, πολλὰ τοιαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ. Et Libanius, ἐγὼ δ᾽ ὀνειροπολῶ τὰ τῶν Φοινίκων ἀγαθά. Frequens eſt etiam apud Ariſtoph. in Equit. Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν. quem locum citans Euſt. pag. 533, ὀνειροπολεῖν dicit accipi non eo modo quo ὀνειροπόλος ab Homero, ſed σκέμμα ἔχειν, & ſignificare πῶς ἐν φαντασίᾳ μάτην ἐλπιδοκοπεῖσθαι, vel τὸ βλέπειν ὄνειρον. nam ita eum equis D
addictum eſſe ait vt etiam in ſomnis & dormiens de eis cogitet. vt Terent. dicit, Dies noctéſque me ames, me deſideres, Me ſomnies, me expectes, de me cogites. Idem in Nub. Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, Ὀνειροπολεῖ θ᾽ ἵππους, Equos ſomniat, Etiam in ſomnis de equis cogitat. Item Decipio & eludo veluti vanis per ſomnium imaginationibus. Ariſtoph. Equitibus, — τὸν δ᾽ ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ. vbi ſchol. exp. παραχρήματα καὶ παραλογίζῃ καὶ παραπλανᾷς.

C. Ὀνειροσκόπος, ου, ὁ, Qui ſomnia conſiderat & interpretatur. Poll. l. 7, ὀνειροκρίται, ὀνειροπόλοι, ἐνυπνίων ὑποκριταί, ὀνειροσκόποι: quæ ſynonyma facit τοῖς ὀνειρομάντεσι. E

C. Ὀνειρόφρων, Somniorum peritus interpres. Eurip.

C. Βραχυόνειρος, Pauca habens ſomnia. βραχυόνειρος ὕπνος, ſomnus quem pauca comitantur ſomnia.

C. Δυσόνειρος, Tumultuoſis & malis ſomniis moleſtans. vt δυσόνειρος ὕπνος. Quod verò Dioſc. dicit δυσόνειρός ἐστι, & ἐνύπνια ταραχώδη ὁρᾶν ποιεῖ, ita Plinius, Tumultuoſa ſomnia facit.

C. Εἰκελόνειρος, Somno vel ſomnio ſimilis, Vanus, Inanis.

F C. Εὐθυόνειρος, Qui quod euenturum eſt, apertè videt in ſomnis. B. ex Ariſtot. περὶ τῆς καθ᾽ ὕπνον μαντικῆς, p. 245. VNDE Εὐθυονειρία, Inſomnium apertè oſtēdens quod futurum eſt. Idem ex eodem l. p. 274. 275.

Ὀνείρειος, ου, ὁ, vt ὀνείρειαι πύλαι, Somni porta, vel Inſomniorum portæ, αἱ τῶν ὀνείρων πύλαι, vt Heſych. exponit apud Hom. Odyſſ. δ, Ἧδυ μάλα κνώσσουσ᾽ ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.

Ὀνειρώσσω, Somnio. Plato li. 5 De rep. ὀνειρώττειν ἆρα οὐ τόδε ἐστὶν, ἐάν τ᾽ ἐν ὕπνῳ τις ἐάν τ᾽ ἐγρηγορὼς, τὸ ὅμοιόν τῳ, μὴ ὅμοιον ἀλλ᾽ αὐτὸ ἡγῆται εἶναι ᾧ ἔοικεν; Syneſ. De inſomn. καὶ τοι πᾶν τοῦτο ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώττοντος καὶ ἐγρηγορότος ἐνύπνιον, hoc totū eſt inter vigilandum ſomniantis. Conſtruitur etiā cum accuſatiuo, vt ὀνειροπολεῖ. quod eiuſdem ſignific. eſt. Plut. De defect. orac. μέσον τι τοῦ ἀπείρου τόπου οὐκ ὀρθῶς ὀνειρώττων, quum medium loci infiniti non rectè ſomniet. Peculiariter autem medici ὀνειρώττειν dicunt in ſomniis dixerunt quæ coniunctas ſibi veneris & libidinis imagines habent: vocarúntque ὀνειρωγμοὺς libidinis in ſomno imaginationes. Atque adeo ſchol. Ariſtoph. ita ὀνειρώττειν diſtinguit ab ὀνειροπολεῖν, vt ὀνειρώττειν ſit genituram per ſomnium emittere: id quod accidere ſolet iis qui amoribus vacant: ὀνειροπολεῖν verò ſit viſum in ſomnis videre atque ſomniare.

Ὀνειρωγμός, οῦ, ὁ, Inſomnium. Vtplurimum dicitur de libidinis imaginatione in ſomnis. Dioſc. lib. 3, c. 148, de nymphæa, πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ὀνειρωγμούς. de qua Plin.

Plin.lib.26,cap.10,Inſomnia quoque veneris,à ieiuno A poto,& in cibo ſumpta,adimit.

Ὀνειρώξις,εως,ἡ, Somnium. vel potius Ipſa ſomniandi actio.Suidæ ἡ τῶν ὀνειράτων δεῖξις.

C.Ἐξονειρώττω, In ſomnis ſemen emitto. Ariſtoteles in 2 De gener.animalium,καθάπερ τοῖς ἄῤῥεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ,ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν. Idem Ariſtotel.in Probl.καὶ οἱ κοπιῶντες ἐξονειρώττουσιν,ὅτι ὑγρὸς καὶ θερμὸς ὁ κόπος,genitura eis in ſomnis profluit.

Ἐξονειρωγμός,οῦ,ὁ, Seminis in ſomnis emiſſio, Quum alicui genitura in ſomnis profluit.Ariſtot.in Problem. B διὸ καὶ ταχὺ καὶ αὐτῶν ἐργασίας ἐν τοῖς ὕπνοις οἱ ἐξονειρωγμοὶ γίνονται.

Ἐξονειρωκτικός,Cui ſemen in ſomnis profluere ſolet. Ariſtot.Problem.ſect.5,probl.31, διὰ τί ἐξονειρωκτικοὶ εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες; ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωκτικοὶ οἱ θερμοὶ καὶ ὑγροί; Sed notandum in vulg.edit.ſcribi ἐξονειρωτικοὶ & ἐξονειρωτικοί:rectius autem Bud.ἐξονειρωκτικοί,quem & ego ſequutus ſum.

ὈΝΗΜΙ, SIVE Ὀνίνημι,Iuuo,Proſum,Vtilitatem affero. Iliad.ω, – οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται,ἥτ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ᾽ ὀνίνησι. vbi nota ſibi opponi σίνεται & ὀνίνησι,id eſt Nocet,& Prodeſt,ſeu Iuuat. C Eadē autē verba Heſiodus in Ergis ſuis habet, Αἰδὼς, ἥτ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ᾽ ὀνίνησι. Lucian.τί με ὁ κροκωτὸς ὑμῶν ὀνίνησι;quid mihi prodeſt? Galen.ad Glauc.λουτρὰ δὲ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησι, maximopere iuuant & proſunt. Apud eundem ὀνινάναι legitur pro Iuuare,& apud Heſychium Ὀνίνασιν,ὠφελήσειν. Mutuantur ſua tempora AB Ὀνέω inuſitato.inde enim eſt futur.ὀνήσω & D aor.ὤνησα. Iliad.α, Ζεῦ πάτερ,εἴ ποτε δή σε μετ᾽ ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, ſi vnquam te iuui,ſeu tibi profui, aut verbo aut facto. Eodem libro,aliquanto antè,εἴ ποτε δή τι Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ. Il.ε,τά δέ μ᾽ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλον ὀνήσειν,non mihi profutura erant. Odyſſ. ψ,σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, hoc tibi vtilitatis ſenectus afferet. Vbi nota accuſatiuum rei vnà cum accuſatiuo perſonæ. Philo De vita Moſ.lib.1, ὀνήσεις γὰρ οὐδέν,nihil enim profueris. Lucian.in Lexiph.τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαι, ἐκεῖνό ἐστι. Paſſiuum Ὄνημαι ſiue Ὄναμαι & Ὀνίναμαι. E Cuius ὀνίναμαι hæc proferuntur exempla à Budæo: Plato Gorg. δῆλοι δὲ ὀνίνανται τούτοις ὁρῶντες διὰ τὰς ἁμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα πάθη πάσχοντας,alios iuuat.Galenus,ἐκ τῶν προσηκόντων ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται,Iuuantur,ſeu Eos iuuant,Eis proſunt. Idem,μήτε ὀνιναμένη πρὸς αὐτῶν μηδὲν ὅ,τι καὶ λόγου ἄξιον,Nec quippiam eā iuuat, Nec quippiam ei prodeſt. Et apud Heſychium Ὀνίνασθαι,ὠφελεῖσθαι. Illius autem ὄνημαι vſus apud antiquiores eſt:vnde participium ὀνήμενος apud Homerū Odyſſ.β, Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος. vbi ſchol.annotat deeſſe optatiuum εἴη,vt ſit ὀνήμενος εἴη,hoc eſt ὄνησιν ἑαυτῷ λάβοι. Heſych. exponit ἄξιος ὀνήσεως,annotās à quibuſdam accipi pro φρόνιμος. Apud poſteros autem Homeri vſitatius eſt ὄναμαι & quæ ab eo deriuātur.quod aliquando per ſe ponitur, aliquando cum accuſatiuo aut genitiuo conſtruitur. Odyſſ.ξ, – θεοὶ δ᾽ αὐτοὶ ὀνησόμεθα, Id nobis proderit:ad verbum,Iuuabimur,pro Id nos iuuabit. Ariſtot.Ethic.9,cap.8,καὶ γὰρ αὐτὸς ὀνήσεται τὰ καλὰ πράττων καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελήσει.vnde liquet ὄνασθαι & ὠφελεῖσθαι eiuſdem ſignificationis eſſe. Quū ve- G rò cū accuſatiuo aut genitiuo cōſtruitur,ſignificat Fructū & vtilitatem percipio:interdū etiam Fruor. Syneſ. epiſt.54,ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, non tantùm hoc boni conſequar ex profectione mea Athenas.Idem epiſt.41,ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι,fructum erat laturus aſtutiæ ſuæ. Idem epiſt.117, ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως, vt naturæ tuæ fructum capias.Idem epiſt.44,οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην, Ita mihi frui detur,vt Bud.interpretatur. Alii autem, Ita me iuuet. Pro Frui accipi poteſt in hoc loco Gellii lib. 14,cap.6,ὄναιό σου ταύτης τῆς πολυμαθίας, & librum hunc H opulentiſſimum recipe,nil prorſus ad noſtras paupertinas literas congruentem. vt ſit,Fruere tua iſta multiplici doctrina. Quod tamen ὄναιο interdum ei obnuntiatur quem in malam rem abire iubemus,ſicut apud Latinos quoque Fruere, Habe tibi. Heſychius ὀναίμην exponit non ſolùm ὠφεληθείην & ἀπολαύσαιμι, ſed etiam τύχοιμι.quo ſenſu ex Epigr.affertur ὄναιο τάφου, pro τύχοις, Nanciſcaris,Faxit Deus vt conſequaris. Aliàs ὄνασθαι cum accuſatiuo & genitiuo cōſtructum, ſignificat etiam ipſum Iuuare.Syneſ.epiſt.21, ἀθρόοι γὰρ ὁμοῦ προσαγηόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα,καὶ ἐδεήθησαν ὄνασθαί τι αὐτὸν ἐκ τῶν γραμμάτων,adiuuari nonnihil noſtris literis. Ὤνησο pro ὤνασο, & alio modo conſtruitur, vt apud Lucianū in Caucaſo,ὤνησο διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου,Profuit tibi quòd,ſeu etiam Bene tecum actū eſt.Cui adde Ariſtoph.Pluto,ὄναιο μέν γ᾽ εἴ τις ἐκπλυνειέ σε,Profuerit tibi ſiquis te lauerit,Valde te iuuerit.

Ὄνησις,εως,ἡ,Iuuamen.Odyſſeæ φ,circa finem, Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι,Vtinam tantum iuuaminis à diis obtineat,Vtinam tantum eum deus iuuet vt arcum intēdere queat. In proſa accipitur potius pro Vtilitas,Fructus. Demoſth.Pro corona,τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἥκει τῇ πατρίδι; Quid prodeſt? vel etiam Quid iuuat? Aliquanto pòſt,ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέρονται οὐδ᾽ ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός.Idem in Epitaph.ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος καὶ τὸ τάχος καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ὅμοια αὐτάρκεις ἔχει τὰς ὀνήσεις τοῖς κεκτημένοις,Satis per ſe vtilitatis & fructus afferunt.vel potius Satis per ſe iuuare poſſunt. Heſychio ὄνησις eſt non ſolùm ὠφέλεια,ſed etiam ἰσχύς.

C.Ὀνησίδωρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Dans quæ iuuent & vtilitatem afferant. Fœminino genere ὀνησιδώρα dicitur terra in Epigramm.

D C.Ὀνησιφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vtilitatem afferens. vel Afferens quæ iuuent & proſint.Heſychius ὀνησιφόρων exp.τὰ ὠφέλιμα φερόντων.Poll.hoc vocabulum reiicit. VNDE Ὀνησιφόρως,Ita vt vtilitatem afferat,Vtiliter.

Ὀνήσιμος,Qui iuuare & prodeſſe poteſt,Vtilis.Sophocles Aiace,Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Eſt etiā nomen proprium. Item nomēn proprium.

Ὀνήτωρ,ορος,ὁ, Qui iuuat & prodeſt, Vtilis. ὄνησιν φέρων, Heſych.

Ὀνητός,οῦ,ὁ,Quo frui queas.Suid.ὀνητὴν exponit ἐναπόλαυσον. ET Ὀνητικός,Vtilis,Qui iuuare & prodeſſe po- E teſt.pro quo Doricè DICITVR Ὀνατικός, quod in v.l.habetur.

C.Ἀνόνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Inutilis,Quo frui & vti nequeas. Sophocl. Τὰ γὰρ πρόσω κἀνόνητα σώματα.id eſt ἀνωφελῆ.Demoſth.Philipp.3,ἅπαντα ταῦτα ἄχρηστα, ἄπρακτα, ἀνόνητα ὑπὸ τῶν πωλούντων γίγνεσθαι. At in hoc loco Pro corona, πάντων ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, videtur potius actiuè accipi, ſenſuſque horum verborum eſſe, Efficere vt nullum ex omnibus bonis fructum percipiam,Efficere vt bonis frui nequeam.

F C.ἈΠόνημαι SIVE Ἀπόναμαι (quorum illud antiquis, hoc recentioribus vſitatius eſt) Vtilitatem aliqua ex re capio:aliquando etiam Fruor,ἀπολαύω, ſicut ὄνημαι & ὄναμαι.Iliad.ρ, Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο Ἧς ἥβης ἀπόνηθ᾽,ὅτε μ᾽ ὤνατο καὶ ὑπέμεινε, Non eam iuuabat vigor ætatis,Non ei proderat. vel etiam Non fruebatur pubertate.i.Licet puber, à me occidebatur. Odyſſ. π,Μοῦνον ἔμ᾽ ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν,οὐδ᾽ ἀπόνητο. id eſt (inquit Euſtathius) οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη,nullam ex me vtilitatem percepit.Heſychius οὐδὲ ὄνησιν ἔλαβεν, qui ἀπονήσεται exponit itidem ὄνησιν λήψεται & Ἀπονήμενος,ὄνησιν εἰληφώς. Pro Frui in ſequentibus locis accipitur potius.Od.ω,ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος ἧσπερ ἄνασσες,Δήμῳ ἔνι Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.Iliad.ω, σὺ δὲ δέξαι ἄποινα Πολλά,τά τοι φέρομεν,σὺ δὲ τῶνδ᾽ ἀπόναιο. Apollon.lib.2 Argon.ἀπόνασθαι ἐδωδῆς. Et apud Sophoclem ἀπονᾴατο Ionicè pro ἀπόναιντο, fruantur. Quod verò ad ἀπόνημαι attinet, regularius id ab ὄνημαι formatur vt δίζημαι à δίζημι. poſteri tamē Homeri vtūtur potius altero ἀπόναμαι, vt & Nicander in Theriacis, Ἄφρονες οὐ μὲν τῆς δὲ κακοφραδίης ἀπόναντο, non eis profuit, id eſt ἐβλάβησαν. vt ſchol.exponit. Baſil.ad Greg. Naz. οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπωνάμεθα ταύτης, Nihil magnopere nos iuuit, Nō magnopere nobis profuit.Sed & ἀπώνητο apud Herodot. legitur pro Ei profuit. Bene

cũ eo actũ eſt. Vnde cõiicere licet Ionib⁹ potius vſitatũ A
eſſe ἀπόνημαι, & quæ inde deriuãtur quàm Atticis. In
v.l. ponitur etiam ACTIVVM Ἀπόνημι ET Ἀπονίνημι,
Iuuo, Proſum.

Alia deriuata ab Ὄνημι,
ſiue Ὀνέω.

Ὀνίσκω, Iuuo, Proſum. ex ὀνέω deriuatum παραγωγικῶς. Athen. initio l. 2, de Homero loquens, τὰ βρώματα ὀνείατα καλεῖν εἴωθεν, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς.

Ὄναιον, Vtilius, Potius. ἄρειον, Heſychio. i. Præſtantius.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, Vtilitas, Emolumentum. Heſiodus Ergois, Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, quàm vtilis eſt & iuuat bonus vicinus, tam nocet malus. Heſychius ὀνειάτων exponit ὀνησιφόρων. Peculiariter autem ab Homero ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, vt Athen. paulo antè in Ὀνίσκειν docet, rationẽ etiam eius rei reddens. Suidas verò annotat non tantummodo βρώματα ab eo dici ὀνείατα, ſed πάντα τὰ εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, vt in hoc loco, ὀνείατ' ἄγοντα. qui locus habetur Iliad. ω, — εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν Τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα. vbi Euſtath. exponit δῶρα. Alibi autem ὀνείατα exponit χρήματα. nam & ipſa ὀνίνησι. Pro βρώματα autem, (vel potius ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν ἀγαθὰ βρώματα, vt Heſych. exp.) Homero non infrequens eſt, vt paulo antè etiam dixi. Od. α, Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. Sic alibi.

Ὄνεια Heſychius exponit ὠφέλιμα: vel κτήματα, vel βρώματα. verùm ὄνεια, quod eſſe dicit ὠφέλιμα, erit à NOMIN. Ὄνειος, Vtilis. pro quo facta reſolutione Ionica DICITVR Ὀνήϊος, itidem pro Vtilis, ὠφέλιμος. Nicand. Alex. Ἢ πλεῖον· πλεῖον γὰρ ὀνήϊον. niſi id ὀνήϊον cõparatiuus ſit, eiuſdẽ ſign. cũ ὄναιον, quod ex Heſych. attuli. D

Ὀνήϊστος alicubi videri queat eſſe ſuperlat. ab Ionico ὀνήϊος pro ὄνειος poſito. ſchol. tamen Apoll. libro 2 Argon. Τῷ καὶ πάμπαν μεθέντες, ὀνήϊστον πονέεσθε Θαρσαλέως, exponit ὠφελιμώτερον ποιεῖτε. Hæc verò Heracliti verba apud Diogen. Laert. ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω, ita interpr. Cic. p. 141 mei lex. Cic. Nemo de nobis vllus excellat.

Ἐριούνης, SIVE Ἐριούνιος, ου, ὁ, Valde vtilis, Magnas vtilitates afferens. μεγαλωφελής. Ita dicitur ab Homero Mercurius quaſi ὁ ἐρι ὀνῶν, id eſt ἄγαν ὠφελῶν, inquit Euſtathius. Sed addit idem, Vel χθόνιος, κατὰ τοὺς τραγικούς, παρὰ τὴν ἔραν. Iliad. υ, Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης Ἑρμείας. Iliad. ω, — αὐτὰρ δ' ἐριούνιος ἐλθὼν Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο. vbi ſubauditur Ἑρμῆς ſiue Ἑρμείας. Veriſimilius autem eſt compoſita eſſe hæc duo ex ἐρι & ὄνημι, quoniam alibi ab eodem Homero idem Mercurius appellatur δώτωρ ἐάων. E

¶ Eſt verò & diuerſæ SIGNIFIC. Ὄνημι, quod capitur pro Vitupero, Probris inceſſo: cuius PASSIVVM Ὄναμαι, itidem Vitupero, Probris increpo. Iliad. ρ, Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο Ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινεν. in quem locum Euſtathius de differentia ſuperioris ὄνημαι & huius ὄναμαι, hæc annotat, ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν στίχῳ ἑνὶ ὤνητο εἰπὼν καὶ ὤνατο, οὐ μόνον παρισῶσαι καὶ παρηχῆσαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων. ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ η μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, ὤνητο καὶ Οἰνήμενος, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ· διὰ δὲ τοῦ α ἐπὶ μέμψεως. Et paulo pòſt quàm dixiſſet Homeri poſteros ὤνατο & ἀπώνατο vſurpare pro ὠφελήθη, ſubiungit, θέμα δὲ καὶ τοῦ ὤνατο καὶ τοῦ ὤνητο, τὸ ὄνημι ἄρρητον, ἐπί τε ὠφελείας ὄν, ἐπί τε μέμψεως. Igitur Ὄνημι ambiguũ verbum eſt, ſignificans interdum Iuuo, Proſum: interdum Vitupero, Probris increpo. Paſſiuum autem ὄνημαι apud Homerum ſignificat Iuuor, Mihi prodeſt: ὄναμαι verò itidem Vitupero, Probris increpo, ἐκφαυλίζω, Ignauiam exprobro: licet poſteri Homeri ὄναμαι vſurpent pro ὄνημαι Homerico, id eſt Iuuor, Mihi prodeſt. F G

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, Qui vituperari & probris increpari meretur. Heſych. ὀνητὰ exp. μεμπτά. H

Ὀνόω, Futur. ὀνώσω, idem cum præcedenti ὄνημι, id eſt Vitupero, Probris inceſſo, ἐκφαυλίζω: vel Reprehendo, Carpo. Sed frequentiori in vſu eſt PASS. Ὄνομαι, in actiua tamen ſignificatione, itidem pro Vitupero, Re-

A prehendo, Carpo: vel etiam Probris inceſſo. Odyſſ. θ, ὡς ἄν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔ τις ὄνοιτο. Sic Iliad. ν, Οὐδέ κεν [illegible] μῦθος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. In quibus locis ὄνοιτο accipi etiam queat pro ἐκφαυλίζοι, Ignauiæ arguat, Ignauiam exprobret. Sic & Odyſſ. φ, ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, Οὐχ ὡς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Niſi malis exponere, Probris, contumeliis ac conuitiis inceſſunt. Pro Incuſo, Vitupero, Vitio verto, Probro do, ſeu Exprobro, accipi poteſt Odyſſ. ρ, Ἦ ὄνοσαι ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, de mendicis. vbi Euſt. B expon. μέμφῃ. Futur. ὀνόσσομαι, vnde aoriſt. 1, ὠνοσάμην. Iliad. ι, Οὔ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, nemo tua verba carpet. Iliad. ξ, & Iliad. ρ, Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἷον ἔειπας, nequaquam laudo. Iliad. ν, Ὅς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης γ' ὀνόσαιτο μετελθὼν, Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. pro quo dicit Iliad. ρ, Οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', reprehendere & carpere queat.

Ὄνοσις, Reprehenſio, Vituperium. Euſtath. pag. 733, ὀνειδος [illegible] δὲ καὶ νῦν, ὕβρις, ὄνοσις, ὅ ἐστι μέμψις [illegible] d videtur fictum ab eo hoc vocabulum.

C Ὀνοστὸς, οῦ, ὁ, Reprehẽſione dignus, Qui vituperari & probro dari poteſt. Heſych. ὀνοστὰ expon. ἐκφαυλισμοῦ ἄξια, ψεκτὰ, μεμπτὰ, φαῦλα, ἁπλῆ. reſpiciens (opinor) ad hunc locum Homeri Iliad. ι, Δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ διδοῖ Ἀχιλῆϊ ἄνακτι, dona quæ carpi & ſperni nequeant. ἄμεμπτα.

Ὄνοτος, οῦ, ὁ, Idem. Heſychio ὀνοτὸς eſt non ſolùm ἐπονείδιστος, ſed etiam μεμψίμοιρος, πτωχός. Priori modo accipitur apud Apoll. Rhod. Arg. libro vlt. quum fœminam quandam dicit Χήτει κηδεμόνων ὀνοτήν, id eſt μεμπτήν, D vt ſcholiaſtes exp. ſicut & Suidas Ὀνοτοὶ, ψεκτοὶ, μεμπτοί.

Ὀνοτάζω, Vitupero, Carpo. Heſych. ὀνοτάζων expon. ὑβρίζων, ἐκφαυλίζων: & ὀνοτάζειν etiam ὀνειδίζειν: ab Ione verò ὀνοταζομένην vſurpari pro πορθουμένην, annotat. Euſtathius ὀνοτάζων, exp. μεμφόμενος in hoc hemiſtichio, σκολιῶς ὀνοτάζων: deſumpto ex Heſiodi Erg. vbi ſic legitur, Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων, Incuſans, & probris inceſſens.

C. KATονόω, Vitupero, Carpo. ET Κατόνομαι pro eodem. Item Sperno, Deſpicor, Vilipendo, ἐκφαυλίζω, ἀτιμάζω. Sic accipiendum eſt apud Herodotum libro 2, in E inſcriptione lateritiæ pyramidis ab Aſyche rege Ægypti conſtructæ, μή με κατονοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας. προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν. Vbi tamen Valla interpretatus eſt Compares. Alibi apud eundem κατώνοντο, contemnebant.

ὌΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, Probrum. Iliad. π, Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι. Iliad. γ, Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἅ μοι ἔστι, dedecora & probra. Quod verò Latini dicunt Obiicere probrum, Iacere ſiue iactare F probra in aliquem, Ingerere probra, Increpare probris, Homerum προφέρειν ὀνείδεα dixiſſe vides Iliad. β, ad Therſitem Atridas conuitiis probriſque inceſſentem, Καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, & probra eis obiicias. Odyſſ. χ, Οἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν. Iliad. γ, Μή με χολώσῃς χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι. Iliad. υ, Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι Πολλὰ μάλ'. Sic apud Naſ. habes, Dicere probra [illegible] alicui. Odyſſ. ρ, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις. Iliad. β, τότ' αὖ Ἀγαμέμνονι δίῳ Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. Vbi quod dicit ὀνείδεα μυθήσασθαι, & G ὀνείδεα βάζειν, & ὀνείδεα λέγειν, reddere queamus, Probroſa conuitia dicere, Probroſis conuitiis inceſſere. Itidem Demoſthenes Epit. ὁ [illegible] ὄνειδος λέγων, qui veris probris increpat. Et ὄνειδος [illegible], vel γίνεσθαι, quod Latini dicũt Probro eſſe. Homerus Od. ζ, Ὥς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο. Heſiod Erg. Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Eodẽ ſenſu Herodot. Calliope, ἐχ[illegible] ὄνειδος καὶ ἀτιμίην, Probro erat, ſeu Probroſum erat & infame. Dicunt item proſæ ſcriptores εἰς ὄνειδος καταστῆσαί τινα. Iſocrat. Archid. ἐξ ὧν εἰς ὀνείδη τὴν πόλιν καταστήσουσιν. Probrum & infamiam inferre dicit Cicero. H Rurſum aliquid alicui dicitur ὄνειδος καθίστασθαι, id eſt Probro eſſe, Probro dari poſſe. Demoſthenes Epitaph. κἂν τὰ δεινότατα ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται. Ab Ariſtotele opponuntur ἐγ-

[illegible]μια & ὀνείδη, libro primo Rhetoricorum, καὶ ὀκ [illegible] ἐγκώμια καὶ τὰ ὀνείδη, ἔστι δὲ, laudationes & vituperationes. A Cicerone quoque Laus & Probrum opponuntur: vt quum ait, In iſto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, ſed etiam laudem illuſtras meam. Euſtathius ὄνειδος exponit ὕβρις, ὄνοσις, id eſt μέμψις: annotátque poſteris Homeri ſignificare προφέρειν εὐεργεσιῶν ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας, probrum quo alicui ingratitudinis crimen obiectatur. Quum verò exponit ὄνοσις, innuit ſe deriuare ab ὄνοσθαι ſignificante μέμφεσθαι. | Cæterùm annotat idem Euſtathius, ὄνειδος non ſemper eſſe βαρεῖαν λέξιν ἢ ἀηδῆ, idque patere ex eo qui ſcripſit, ὡς καλὸν ὄνειδος ἀπαρχαίων αἰχμάλωτον: & ex eo qui dixit, κάλλιστον ὄνειδος. (eſt autem is Eurip. in Phœniſſ. vt mox videbimus) Quibus ſubiungit, εἴη δ᾽ ἂν τοιοῦτον ὄνειδος, ὁ λόγος ὁ προφέρων ἔργον τι, δεινὸν μὲν, ἐπίσημον δὲ ὅμως ἐν ἀνθρώποις καὶ θαῦμα [illegible]. ὁποῖον καὶ τὸ τοῦ Οἰδίποδος διήγημα, οὗ μέρος καὶ ἡ τῆς σφυρᾶς αὐτοῦ τρήσεως καὶ λύσεως. Similiter Eurip. ſchol. dicit medium eſſe vocabulum. nam in Phœniſſ. σφιγγὸς διαφέρεις ὄνειδος: exponitur τὸ κλέος τῆς σφιγγὸς αἱ ἀναμιμνήσκεις laudem & gloriam ex ſphinge ſublata partam refers & commemoras. Aliquanto antè, vbi Eurip. dicit, ἔπεσες Ταῖ ἀπὸ προγόνου φοινικολόφοιο δράκοντος Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, exponit itidem κλέος, ἐγκώμιον, vt ſenſus ſit, Thebis pulcherrimum decus & gloriam. Præterea pluribus in locis annotat Euſtathius ὄνειδος eſſe non neutrius ſolùm generis, ſed etiam maſculini, ſicut σκότος, ἔλεος, τέλεος: cuius tamen vſus exempla nec ipſe affert, nec ego apud quempiam reperi. | Heſychio ὄνειδος eſt etiam εἶδος πόματος. B C D

Ὀνειδείος, SIVE Ὀνείδιος, (nam vtroque modo ſcriptum reperitur in manuſcriptis etiam exemplaribus Homeri, ſed frequentius ὀνείδειος) Probroſus, Contumelioſus. Iliad. α, — ὅταν μ᾽ ἐρέθησιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Il. β, Νεικείων βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Iliad. φ, ὀνείδειον φάτο μῦθον. Et apud Suidam, ὀνείδιος λόγος, ὀνειδιστικός. vbi per ι ſcribitur penultima: ſicut apud Homerum Iliad. π, — ἐπὶ Τρωσὶν ὀνειδίοις ἐπέεσσι Νεκροὶ χωρήσουσι. manuſcriptum exemplar itidem in penultima habet, at in cæteris quos citaui locis, ει, ſicut & Il. χ, Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. quo in loco ſubaudiẽdum eſt ἔπεσι, vel μύθοις, vel tale quid. E

Ὀνειδεία, SIVE Ὀνειδία, ας, ἡ, Probrum, Dedecus. Nicandri ſchol. in Alexiph. ἐν δέ νυ θρίοις Ἀργαλέην μεσάτοισιν ὀνειδείην ἐπίπλασσε: exponit αἰσχύνην. Sed notandum apud ſchol. ὀνειδείην, per diphthongũ, at in Nicandri contextu ὀνειδίην per ι ſcribi: ſicut ὀνείδειος quoque & ὀνείδιος ſcribi indicaui.

Ὀνειδίζω, Fut. ίσω, Probris increpo, Probra in aliquem iacto, Probra ingero. Plato in Apologia cum datiuo, οἱ βουλόμενοι ὑμῖν ὀνειδίζειν, Probra vobis inferre, Probris vos afficere. Ibidem, ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Ibidẽ cum accuſatiuo. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, probris increpans. Homerus quoque in hac ſignificatione hoc verbo vtitur. Iliad. β, — Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧστ᾽ ὀνειδίζων, Probra dicens, Cõuitiis probroſis inceſſens. Interdum addit datiuum inſtrumenti. vt Iliad. α, v. 211, — ἔπεσιν ὀνείδισον. Il. η, Νείκεσ᾽ ὀνειδίζων. & tunc ſimpliciter reddi poteſt Increpo: niſi malis Probroſè increpo. F
Paſſ. Ὀνειδίζομαι, Probris increpor, Probra mihi ingeruntur. Philo De vita Moſis libro 1, τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος, οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κακηγορίαις ἐδυσχέραινε, his laceſſitus, vt Turn. vertit. Vtitur & Sophocl. paſſiuo ſub finem Œdipi tyrãni, τοιαῦτ᾽ ὀνειδιεῖσθε· κᾆτα τίς γαμεῖ; vbi ſchol. exp. ὑβρισθήσεσθε, his afficiemini probris & contumeliis. Pro vitupero accipi poteſt Il. ι, Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι: nam Euſtathius ibi exp. ἐμέμψω μοι τὴν ἀλκήν: quia ſequitur, Φὰς ἔμεν᾽ ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. | Significat etiam Exprobro, Opprobro, Obiecto vt probrum, Probroſè obiicio, Impropero. Odyſſ. σ, Οὐδ᾽ ἄν μοι τὴν γαστέρ᾽ ὀνειδίζων ἀγορεύοις, Ἀλλὰ μάλ᾽ ὑβρίζεις. Heſiodus Erg. μὴ πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ᾽ ὀνειδίζειν. Plutarch. Sympoſ. 2, ἀσθένειαν σώματος G H

ὀνειδίζεις. Herodian. lib 5, δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ. Demoſth. Pro corona, τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν. vbi ſub. præcedens accuſ. εὐεργεσίας. Simile autem ei ſententia eſt Terentiana illa, Beneficiorum commemoratio eſt exprobratio immemoris beneficii. At diuerſa cõſtructione apud Xenophontem, αὐτοῦ ὀνειδίζει ὡς ὑπὸ Κελτῶνος ὠφελούμενος κολακεύει αὐτόν, ei vt probrum obiicit quòd.

Ὀνείδισμα, ατος, τὸ, Probrum, ſeu Quod obiicitur vt probrum.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, Exprobratio, Obiectio probroſa.

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, Exprobrator. vt ὀνειδιστὴς εὐεργετημάτων, Qui beneficia exprobrat, Qui beneficia probroſè alicui obiicit. VNDE Ὀνειδιστικὸς, ή, όν, Exprobratorius, Exprobrationem habens, vt ὀνειδιστικὸς λόγος, quem ὀνείδειον ἔπος, ſiue ὀνείδειον μῦθον Homerus appellat. & apud Hermog. ὀνειδιστικὴ ἔννοια.

Ὀνειδιστὸς, οῦ, ὁ, Probroſus.

C. Ἐξονειδίζω, Probris & conuitiis inceſſo, Probra in aliquem iacto: vel etiam Exprobro, Impropero. Luc. ἐπιγελᾷ δὲ ἐξονειδίζει, αἰδοῖα δὲ καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν. VNDE Ἐξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, Exprobratio.

C. Ἐπονειδίζω, Probris increpo & inceſſo: vel Exprobro, Impropero. VNDE Ἐπονείδιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui probroſè obiici poteſt, Probroſus. Lucianus, τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. vbi Budæus interpr. Turpe & ignominioſum furtum. Iſocr. Panathenaico, τοιαύτην ἐποιήσαντο τὴν εἰρήνην ἧς οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν οὔτε αἰσχίω ποτὲ γενομένην οὔτ᾽ ἐπονειδιστοτέραν. Ab eodem in oratione De pace opponuntur ſibi mutuò ἐπονείδιστος & εὐδόκιμος.
A QVO Ἐπονειδίστως aduerbium, Probroſè, Cum probro. ſeu Ita vt probro dari poſſit, Ita vt probroſè obiici queat. Iſocr. Panegyrico, ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐπελεύτησε. Idem in Panath. τοῖς σώμασι τὰ σφέτερ᾽ αὐτῶν ἐπονειδίστως διαθέμενων.

C. ΚΑΤονειδίζω, Probris increpo, Vitupero, Exprobro.

C. ΠΡΟονειδίζω, Prior increpo probris, Prior inceſſo dictis probroſis. Euſt. per προονείδισας exp. apud Hom. πρῶτος ὀνείδισας.

C. ΠΡΟΣονειδίζω, Præterea obiicio, Præterea exprobro, aut probro do. Paſſ. προσονειδίζομαι affertur & pro Exprobrationibus oneror.

ὌΝΟΜΑ, ατος, τὸ, Nomen. Hom. Od. σ, Ἀρναῖος δ᾽ ὄνομ᾽ ἔσκε. τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς. Idem Odyſſ. θ, Εἴπ᾽ ὄνομ᾽ ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, Ἄλλοι θ᾽ οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναιετάουσι. Frequens autem eſt vſus apud eundem cæteróſque poetas huius vocabuli cum diphthongo ου, nimirum SCRIBENDO Οὔνομα, itidémque in plurali οὐνόματα: vt Il. ρ, Τῶν δ᾽ ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ᾽ εἴποι; AT Τοὔνομα pro τὸ ὄνομα eſt & proſæ ſcriptoribus vſitatum. Thuc. lib. 6, τὸ πάππου ἔχων τοὔνομα. Iidẽ dicunt etiam καλεῖν ὄνομα & καλεῖσθαι, vocare nomine. Thuc. lib. 4, ὄνομα ἐν κεκλημένους Σικελιώτας. Vtuntur & datiuo ὀνόματι, vel cũ hoc verbo, vel cum προσαγορεύειν, aut προσειπεῖν, vel λέγειν, ſiue ὀνομάζειν, aliòve huiuſmodi. Ariſtot. Ethicωn 6, καὶ τὴν σωφροσύνην τούτῳ προσαγορεύομεν τῷ ὀνόματι. Plut. ad Colot. τινὶ προσειπεῖν μὴ ἀξίως ὀνόματι; Illud etiam τίθεσθαι ὄνομα in proſa quoque frequens eſt, pro eo quod Latini dicũnt Imponere nomen. Xenoph. in Cyneg. τὰ δ᾽ ὀνόματ᾽ αὐταῖς τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ. Sic apud Plut. & Athenæum. Legitur verò & μετατίθεσθαι ὄνομα, pro Nomen quod impoſitum fuerat, mutare. Athen. autem vſurpauit & pro Mutato nomine appellare. Plut. dixit etiam μεταβάλλειν ὄνομα. (Apud Lucam Act. Apoſt. cap. 1, v. 15, ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσι, vetus interpr. reddit ſimpliciter Nominum, quidam Latinius Capitum. Ideo autem ſic loquutus eſt Lucas, quòd ſoleant homines nominatim cenſeri, quũ exquiritur eorum numerus, vt annotauit Eraſmus) | Ὄνομα apud grammaticos vna ex partibus orationis, vt apud Latinos Nomen: ſæpe verò & apud eos & apud alios pro Vocabulum, ſeu Verbum,

MMM.ii.

generali ſignificatione. Ariſtot. Eth. 5, ἐλήλυθε δὲ τὰ ὀνόματα ταῦτα ἢ τε ζημία καὶ τὸ κέρδος ἐκ τῆς ἑκουσίου ἀλλαγῆς. A
Idem Ethic. 3, τὸ δ᾽ ὄνομα τῆς ἀκολασίας. Plato in Euthydemo, οὕτωσὶ πρῶτον καὶ εἶπε τοῖς ὀνόμασι. Iſocr. in Paneg. καὶ τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης πράξεως ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι. vbi Bud. vertit Stilo rectè proſequi. Qui etiam annotat, ὄνομα de omni parte orationis dici cum ab aliis, tum à Plutarcho ſæpe, & à Dionyſio Halicar. vt quum de quodam loco Iſocratis loquens, ὀνόματα vocat duo iſta (quæ verba ſunt, ſecundum appellationem grammaticam, id eſt ῥήματα) ἀπέλαυον & ἠμέλουν. Apud eundem σύνθεσιν ὀνομάτων interpretatur compoſitionem oratoriam. Ὄνομα poni B
etiam ait pro λόγος, hoc eſt Sermocinatio, afferens ex Æſchine, ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν. Sed minimè conuenire hoc exemplum, manifeſtum eſt: contrà verò in hoc loco Demoſthenis, τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρης παρελήλυθε, rectè ὄνομα accipi ſcribit, αὐτὶ λόγου, pro dicto. quo Latini modo vſurpant aliquã do Verbum. Sciendum eſt porro, ſicut λόγος ſæpe opponitur ἔργῳ, ita & ὄνομα nonnunquam illi opponi. Euri p. Oreſte, Ὄνομα γὰρ, ἔργον δ᾽ οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, ſunt verbis tenus amici. Sic vtuntur cum alii, tum Thuc. & Æſch. in Cteſiphontem. C

Ὄνομα, Nomen, Fama, Celebritas, Gloria. Thuc. l. 5, καὶ τῷ μέλλοντι χρόνῳ καταλιπεῖν ὄνομα ὡς οὐδὲν σφήλας τὴν πόλιν διεβίω. Xen. Pæd. 4, ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τὸ τοῦ ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. Philoſtr. ὑφ᾽ Ὁμήρου πολλοὶ καὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων εἰς ὄνομα ἤχθησαν.

Ὄνομα, Prætextus, Obtentus, πρόσχημα. qua in ſignificatione legitur apud Thuc. datiuus ὀνόματι, item ἐπ᾽ ὀνόματι. Sic μετ᾽ ὀνόματος καλῶν, q. d. Specioſis prætextib⁹. Dionyſ. Halic. ἐπράχθη δ᾽ Ἀμουλίῳ ταῦτα μετ᾽ ὀνόματος καλῶν, ὡς τιμὴν τῇ φύσει καὶ κόσμον περιθείς. quod redditur etiam ad verbum ex Saluſtio, Honeſtis nominibus. D

C. Ὀνομαθέτης, ου, ὁ, Nominis impoſitor, vel nominum. Apud Platonem in Cratylo ὀνομαθέτης, & diſiunctim ὀνομάτων θέτης pro eodem. HINC Ὀνομαθετέω, ῶ, Nomẽ impono, ſeu nomina. SED DICITVR & Ὀνοματοθέτης: SICVT Ὀνοματοθεσία pro Nominum impoſitio. E

C. Ὀνομακλήδην, ET Ἐξονομακλήδην, Nominatim. Hom. Odyſſ. δ, Ἐκ δ᾽ ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζεν ἀρίστους. Idẽ Iliad. χ, Πάντας δὲ λιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. Dicam autem de hoc aduerbio & in Ὀνομάκλυτος. AT VERO Ὀνομακλήτωρ, qui Lat. Nomenclator, ſeu Nomenculator. Et peculiariter etiã Qui aliquos vocat ſeu inuitat ad cõuiuiũ. qui & Vocator Plinio. Apud Athen. dicitur & de eo qui ſingulos ad diſcumbẽdum vocat: l. 2, κατακλιθῆναι ὡς ἕκαστος ἤθελεν, οὐ περιμείναντες ὀνομακλήτορα, τὸν δείπνων ταξίαρχον. F

C. Ὀνομάκλυτος, ου, ὁ, Cuius nomen eſt inclytum, vel inclytum fama. (vt Virgil. dicit gloriam inclytam fama) Homer. Il. χ, Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης. vbi Euſt. exponit ὁ καὶ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτός, καὶ ὡς εἰπεῖν περιώνυμος. (malè autem quidam, ὁ ἐκ μόνου &c. omiſſa particula καὶ) Alibi dicit, οὐ τὸ κύριον ὄνομα περίκλυτον ἀνθρώποις ἦν. itidémque ὀνομακλήδην καλεῖν ait ſignificare ἐξ ὀνόματος κυρίου. G

C. Ὀνοματογράφος, ου, ὁ, Nominum ſcriptor, ſeu inſcriptor. ET Ὀνοματογραφία, Nominum ſcriptio, ſeu inſcriptio. Exponitur & Nomenclatura. ITEM Ὀνοματογραφῶ, Nomina ſcribo, ſeu inſcribo, aut cõſcribo. id eſt, in acta refero. Bud.

C. Ὀνοματοθέτης vide in Ὀνομαθέτης.

C. Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ, q. d. Nominum auceps, id eſt vocabulorum. (vt Auceps ſyllabarum dicitur à Cicerone) Apud Athen. lib. 14, ὀνοματοθήρας dicitur Vlpianus quidam quaſi captator verborum ſeu vocabulorum, (inquit Bud.) quòd omnia verba excuteret moroſè, & reprehenderet eos qui vnumquodque à ſe prolatũ tueri veterũ autoritate non poſſent. Huc referunt quidã quod Cicero vocat verborum aucupiũ & tendiculas, afferẽtes & hunc Plat. locum in Gorgia, vbi ὀνόματα θηρεύων legimus, εἰπέ μοι ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ τηλικοῦτος ὢν ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ὀνόματι ἁμαρτάνῃ, τοῦτο ἕρμαιον ποιούμενος; Sic & θηρεύειν ὀνόματων citrà cõpoſitionẽ legimus apud Athen. lib. 3. H

Ὀνοματοθήρας apud Athen. eſt etiam Qui nomina noua fingit, qui & ὀνοματοποιός. B.

C. Ὀνοματολόγος, ου, ὁ, Qui nomen dicit, ſeu nomina, Nomenclator. Bud. ex Plut. Affertur ex Athen. lib. 9, & pro eadem ſignific. qua vſurpat alibi ὀνοματοθήρας.

C. Ὀνοματοποιός, οῦ, ὁ, Nominis fictor, ſeu potius nominũ. Qui nomina fingit, id eſt verba, ſeu vocabula. Bud. ex Athenæo. VNDE Ὀνοματοποιΐα, ας, ἡ, Nominis ſeu nominum fictio, id eſt vocabulorũ. (Quintilianũ interpretari Nominis fictio, videbis paulo pòſt.) Sed peculiariter dicitur ὀνοματοποιΐα de vocabulis ita fictis vt ſonum rei quæ ſignificatur exprimant ſeu repræſentent: qualia multa excogitarunt poetæ. ἡ δὲ ὀνοματοποιΐα (inquit Euſt.) τοῦτος ὁ τὶς ποιητικὸς καὶ αὐτὴ, μιμουμένη πῶς τῶν σωμάτων ἤχους. καὶ γίνει ταῦτην ἡ ποίησις. Ponuntur autem in hoc numero cum aliæ pleræque voces, tum βόμβος, βρόμος, φλοῖσβος, & κλαγγαί, ac λίγξε, apud Homerum. Quintil. lib. 1, cap. 5, in fine, Sed minimè nobis conceſſa eſt ὀνοματοποιΐα. quis enim ferat ſiquid ſimile illis meritò laudatis, λίγξε βιός, & σίζε ὀφθαλμός, fingere audeamus? Iam ne Balare quidem aut Hinnire fortiter diceremus, niſi iudicio vetuſtatis niteretur? Idem lib. 8, c. 6, Onomatopœia quidẽ, id eſt fictio nominis, Græcis inter maximas habita virtutes, nobis vix permittitur. Et ſunt plurima ita poſita ab iis qui ſermonẽ primi fecerunt, aptantes affectibus vocem. nam Mugitus & Sibilus & Murmur inde venerunt. Hæc ille. Tale eſt autem & Tinnire, vnde Tinnitus. Et VERB. Ὀνοματοποιέω, ῶ, Nomen ſeu nomina fingo, id eſt vocabula, Verba nouo. Plerunque autem ſignificat Fingo vocabula per onomatopœiam, id eſt à ſono ea deducens, vt modò dictum eſt. vnde λέξεις ſeu φωναὶ ὠνοματοποιημέναι ſiue ὀνοματοποιηθεῖσαι (à paſſiuo themate Ὀνοματοποιοῦμαι) cum apud alios grammaticos, tum apud Euſtathium. ‖ Et ſimpliciter pro Nomen do, ſeu impono, Nuncupo, vt exponit Bud. in hoc Ariſtot. loco, Ethic. lib. 2, ἔστι μὲν οὖν καὶ τούτων τὰ πλείω ἀνώνυμα· πειρατέον δ᾽ ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν, σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου.

C. Ὀνοματουργός, οῦ, ὁ, Nominis ſeu potius nominum artifex, id eſt vocabulorum. Plato in Cratylo dicit οὐ παντὸς εἶναι ὄνομα θέσθαι, ſed ὀνοματουργοῦ.

At verò compoſita, Ἀνώνυμος, Διώνυμος, Ἐπώνυμος, & huiuſmodi alia, vide poſt Ὀνομαίνω, & Ὀνομάζω, & quæ ab hoc deducta ſunt.

Ὀνομαίνω, Fut. ανῶ, Aor. 1. ὠνόμηνα, (poeticũ verbum) Nomino, Nuncupo, Appello. Heſiod. — ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην. Apud Homerum Nomine voco. vel Compello, cum alibi tum Iliad. π, — φίλον δ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον, Γλαῦκε πέπον. Item Nominatim recenſeo, vel percenſeo. vt Iliad. β, Πληθὺν δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ᾽ ὀνομήνω. vt Il. ι, Ὑμῖν δ᾽ ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ᾽ ὀνομήνω. Capitur & pro Nominatim polliceor, cũ infinitiuo.

C. Ἐξονομαίνω, itidem pro Nomine voco, φωνεῖ καλῶ. Hom. Il. γ, — ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς.

Ὀνομάζω, Nomino, Nomine appello, Nuncupo. (idem quod ὀνομαίνω, ſed hoc poetis peculiare eſt, illud aliis ſcriptoribus cum poetis commune) Plato in Timæo, τῶν δ᾽ ἄλλων τὰς περιόδους οὐκ ἐννενοηκότες ἄνθρωποι, πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται. Quæ Cic. ita reddit, Cæterorum autem ſiderum ambitus ignorantes homines, præter admodum paucos, neque nomine appellant, neque inter ſe numero cõmetiuntur. (Ita enim poſteriores editiones habent, non autem Nomen appellant. quam tamen lectionem ſine veteris codicis autoritate mutare non fueram auſus in mea editione, alioqui mihi ſuſpectam, vt ibi oſtendi) Plut. De Alex. fort. τὰς θυγατέρων τὴν μὲν, Ἀρετὴν, τὴν δὲ, Σωφροσύνην ὠνόμασεν, τὴν δὲ, Δικαιοσύνην. Athen. 14, κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον. Et paſſ. Ὀνομάζομαι. Luc. De hiſtor. ſcrib. ἐπὶ Νικίαν αὐτὴν ἀπὸ

τῆς ... χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρήνην. A
Dicitur etiam ὀνομάζειν aliquem ſeu rem quampiam pro Nomen quod habet, ſeu quo nominatur al... proferre. Sed & ſimpliciter interdum ſonat Proferre, vt quum dicit Demoſth. Pro cor. ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων. vbi ſunt & qui reddant Efferre. Latini dicunt eodem modo Dicenda tacenda loqui. Apud Lucam Act. apoſt. cap. 19, verſu 13, ὀνομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, vet. interpr. ὀνομάζειν reddit Inuocare, alii ſimpliciter Nominare.

Ὀνομάζω, (ſicut & ὀνομαίνω) Nomine voco, ſeu appello. Hom. Od. δ, — σὺ δὲ πεῖπον ἄνδρ' ὀνόμαζε. Item Nominatim recenſeo, ſeu percenſeo (quæ & ipſa ſignificatio verbo ὀνομαίνω data fuit) Idem Il. σ, — καὶ πολλὰ ἀγακλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον. vbi Euſtath. ὀνόμαζον ait eſſe εἰς ... ἐξετίθουν: vel pro ὀνόμαινον, vt alibi loquitur. At Il. ι, ... μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι Ἀτρείδης, idem Euſtath. ait eſſe ... κατ' ὄνομα. B

Ὀνομάζω, Celebro, Decanto. quam tamen ſignif. ſequitur potius partic. paſſiuum ὠνομασμένος, pro Celebris, Nobilis. q.d. Nominatus, id eſt Decantatus. vt apud Iſocr. κατὰ τοῦ λοχίτου legimus, οὐ γὰρ δίκαιόν ἐστιν ἐλάττους ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδόξων ἢ τῶν ὠνομασμένων. C

COMP. Ἐξονομάζω, pro ſimplici ὀνομάζω, ſignificante Nomine voco. Sed apud Homerum ſæpe legitur, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, vbi Euſtath. de veterum ſententia ἐξονομάζειν ſignificare ait vel ſimpliciter λαλεῖν, id eſt Loqui, ſeu Verba facere, (vt ponantur ἐκ παραλλήλου iſta duo, ἔφατο ἔπος & ἐξονόμαζεν, quemadmodum Il. σ, διατίφραδε, καί μοι ἔειπε) vel διεξοδικῶς λέγειν, id eſt μὴ μετρείαις ταῖς λέξεσιν ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι τῷ ἐξ ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ, id eſt λέξεων. D

Ὀνόμασμα, ατος, τὸ, (q.d. Nominamentum) pro Nomen ſeu Appellatio, ex Plat. Cratylo affertur.

Ὀνομασία, ας, ἡ, (q.d. Nominatio, pro Appellatio) Nomen. Ariſtot. De poet. λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν. Athen. lib. 14, αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ ὀνομασιῶν.

Ὀνομαστός, q.d. Nominabilis. Nam ex Plat. Cratylo affertur ὀνομαστὸν pro eo quod nominari poteſt, ſeu nomine efferri. Apud Homerum autem Qui nominari debet: quum dicit κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστήν, Il. τ. Vide Euſtath. pag. 1863. Et Heſiod. in Theog. Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Sic Latini Nefandũ vſurpant: ſed rē nefandam potius dicentes quàm Nefandũ hominem, ſeu virum. quo tamen vſus eſt Virg. Æn. 4, — abolere nefandi Cuncta viri monumenta iubet. E

Ὀνομαστός, (q.d. Nominatitius. nam Nominatus reſpondet τῷ ὠνομασμένος) Celebris, Nobilis, Clarus. Plato ὀνομαστὸν εἶναι & εὐδόκιμον pro eodē poſuit, Pol. 1, de Themiſtocle, vbi hiſce verbis, ὃς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ, καὶ λέγοντι ὅτι οὐ δι' αὑτὸν ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμοῖ, ſubiungit, ἀπεκρίνατο ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν, ὀνομαστὸς ἐγένετο, οὔτ' ἐκεῖνος, Ἀθηναῖος. Quo in loco Cicero ὀνομαστὸς vertit primùm Nobilis, deinde Clarus. ita enim ille totum hunc interpretatur locum, Vt Themiſtocles fertur Seriphio cuidam in iurgio reſpondiſſe, quum ille dixiſſet, non eum ſua, ſed patriæ gloria ſplendorem aſſequutum: Nec hercle, inquit, ſi ego Seriphius eſſem, nobilis: nec ſi tu Athenienſis eſſes, clarus vnquam fuiſſes. Iſocrates ὀνομαστοῖς opponit ἀδόξοις, in Euagora. Vſurpatur & comparatiuus Ὀνομαστότερος, item ſuperlat. Ὀνομαστότατος in Archidamo, καὶ λαμπρότερον, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον. Apud eundem in epiſt. legimus, καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν ταύτῃ τυγχάνειν ... γεγονότας. ADVERB. Ὀνομαστῶς, Celebriter, Nobiliter. AT VERO Ὀνομαστὶ ſignif. Nominatim, ſeu Nomine. Thucyd. lib. 1, καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον, ἔστησαν τὸ ἀνάθημα. Apud Aratum ὀνομαστὶ καλέσσαι Signare nomine vero, Cic. interprete. quum alioqui ὀνομαστὶ καλέσαι ſeu καλεῖν ſonet ſimpliciter Nomine vocare, ſeu appellare. Sic καλούμενος ὀνομαστὶ apud Demoſth. in Midiam. (Xen. dixit etiam ἀνακαλέσαι ὀνομαστί: Æſchines, ὀνομαστὶ παρεκάλει) Pro eodem προσρητέον. Plut. in Publ. ὀνομαστὶ τὸν υἱὸν ἑκάτερον προσειπών. Apud Xenophontem legimus & ὀνομα- F G H

ſτὶ προσαγορεύειν. A

Ὀνομαστικός, ή, όν, q.d. Nominatiuus, ſeu Nominatorius. vt ὀνομαστικὴ πτῶσις apud Græcos grammat. qui apud Latinos grammat. poſteriores Nominatiuus caſus. ſed re... qui ſolet ſubaudiendũ ſubſtãtiuũ εἶδος, vt & caſus. Schol. Thuc. ὀνομαστικὴ ἀντὶ γενικῆς, Ἀττικὸν σχῆμα. Ex Platone affertur ὀνομαστικὴ τέχνη pro Ars nominatrix, Ars imponēdi rebus nomina. At ex Herm. ὀνομαστικὴ λέξις.

Ὀνομαστικὸν ſubſtantiuè quod alio nomine Græco dicitur λεξικὸν, Latinè ad verbum (ſed voce minimè antiquis vſitata, quod ſciam) Dictionarium. vt Ἰουλίου Πολυδεύκους ὀνομαστικόν.

C. ἈΝΤονομάζω, q.d. Pronomino. id eſt Pro nomine nomen pono. ſiue Commuto nomen. Quod ex Suetonio redditur etiam Transnomino. HINC Ἀντονομασία, (pro quo ſcribitur ETIAM Ἀντωνομασία) figura qua loco proprii nominis ponitur aliud. Antonomaſia (inquit Fabius) quæ aliquid pro nomine ponit, poetisquoque modò frequentiſſima. & per epitheton, (quia detracto eo cui apponitur, valet pro nomine, Tydides, Pelides) & ex iis quæ in quoque ſunt præcipua: (Diuûm pater atque hominum rex) & ex factis, quibus perſona ſignatur. — thalamo quæ fixa reliquit Impius. Aliquem autem eſſe & oratoribus eius vſum, addit: vt videbis lib. 8, capite 6. Euſtath. in hunc ex Il. α verſum, Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν, annotat, κούρην Βρισῆος pro nomine proprio puellæ eſſe poſitum per ἀντονομασίαν: ac eſſe obſeruandum, qua forma dicitur ἀντωνυμία, eadem & ἀντονομασία eſſe dictum. nã ἀντονομάζειν tam eum qui κούρην Βρισῆος dicit quàm eum qui ponit ἀντωνυμίαν: eſſe tamen differentiã hanc, quòd ἀντωνυμία ſit in vno vocabulo, at figura ἀντονομασία in duobus, aut etiam pluribus. Hæc ille. apud quem ſciendum eſt ſcribi ἀντονομασία per o nō per ω, ſed & in aliis quibuſdam locis habetur & hæc ſcriptura, vt pag. 39. At ego non video quomodo locum habere hìc poſſit ω, quum ſcribatur ἀντονομάζω non ἀντωνομάζω, eodémque modo fiat ἀντονομασία ab ἀντονομάζω (quod de ἐπονομασία ac μετονομασία & παρονομασία itidē intelligendũ eſt) quo formatur ὀνομασία ab ὀνομάζω. Exiſtimo autem hunc errorē ſcripturæ, ex ἀντωνυμία, & ἐπωνυμία, & μετωνυμία, atque παρωνυμία eſſe ortum, trãſferendo videlicet per imprudentiam ω horum nominum in illa.

Ἀντονομάζειν eſt etiam Contra alium nominare hoc eſt ex aduerſo. vt quum accuſator crimen vno nomine appellat, & reus alio, vt crimen extenuet. vt ἀνθεῖζειν. Bud.

C. Διονομάζω, Denomino, Appello. Pro qua ſignificatione in v. l. affertur ex Gaza De menſibus. At Bud. participium διωνομασμένος quod eſt à paſſiuo Διονομάζομαι, ab Ariſtotele lib. 1 Meteorol. poni tradit pro Nominatus, Celebris.

C. Ἐξονομάζω vide ſuprà, ſtatim poſt Ὀνομάζω. placuit enim ἐξονομάζω ſubiungere ſimplici Ὀνομάζω, quòd in eo idem ſit vſus præpoſitionis ἐξ qui eſt in ἐξονομαίνω ab ὀνομαίνω.

C. ἘΠονομάζω, Cognomino. (Sonat autem propriè ἐπονομάζω q.d. Supernomino) Et paſſ. Ἐπονομάζομαι, Cognominor. Plut. in Romulo, pag 55 meæ editionis, circa finem, οἱ δὲ, τὴν τοῦ Εὐάνδρου τοῦ Ἀρκάδος γυναῖκα, μαντικήν τινα καὶ φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν γενομένην, Καρμένταν ἐπονομασθῆναι (τὰ γὰρ ἔπη κάρμινα καλοῦσι) Νικοστράτην δὲ τοὔνομα κύριον αὐτῇ. Qui locus aptiſſimum huius ſignificationis exemplum habet, propter illud quod additur, fuiſſe autem illi nomen κύριον (id eſt proprium) Nicoſtratam. Itidem verò ἐπώνυμον & κύριον eodem diſtinguere modo Athenæum, oſtendam infrà. Plato De leg. dixit etiam ἐπονομάζεσθαι ἐπωνυμίαν: ſcribens, δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι, Videris enim mihi deæ cognomento dignus eſſe magis appellari. Ἐπονομάζειν pro Nomen dare. Budæus ex Plat.

Ἐπονομάζειν, Nominatim conſecrare, Dicare. Plato De legibus libro 5, καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι, καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, καὶ φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι. Bud.

Ἐπονομασία, (q.d. Cognominatio) Appellatio quæ datur A pro cognomine.

Ἐπονόμαστος, Cognominatus. in v.l. ſine exemplo. At verò ADVERB. Ἐπονομάστως in iiſdem ex Athenæo pro Nominatim: videlicet ἐπονομάστως καταλέξαι, Nominatim receſſere. Sed vox illa mihi eo in loco ſuſpecta eſt, nam ἐπονομάστως, ſequendo analogiam ſignificationis verbi ἐπονομάζω, atque adeo ipſius verbalis nominis ἐπονόμαστος, ſignificaret potius q.d. Cognominatiuè.

C. ΚΑΤονομάζω, Nomino, Denomino. Ex Philone De mũdo habent v.l. κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, pro Qui denominatur ab affectibus. Item ex Phalar. epiſt. κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς pro Deſtinata diis: in hoc loco, τί γὰρ διαφέρει τὰ καθωσιωμένα τοῖς θεοῖς ἀποσπάσαντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς; ibi enim ita exponitur, Quid enim refert, munera iam dicata an tantùm deſtinata diis auferatis? Budæus certè exponit & ipſe Κατονομάζω, Deſtino, item Deſpondeo: afferens ex Polybii, libro 5, παρθένον οὖσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην.

C.2. Ἀκατονόμαστος, (q.d. Innominabilis) Qui nominari non poteſt, ſeu denominari. Cui nomen imponi non poteſt. Vtitur Baſil. in Hexaëm. Item Naz. dicens τὸ θεῖον eſſe ἀκατονόμαστον.

C. ΜΕΤονομάζω, Tranſnomino (quo vtitur Suetonius, aut quicunque ſcripſit libellum De claris gramm.) Et Μετονομάζομαι, Tranſnominor. Athen. lib. 13, πρότερον Μιλτὼ καλουμένην, Ἀσπασίαν μετονομασθῆναι, quum prius Milto appellaretur, Aſpaſiam fuiſſe tranſnominatam. vel, Mutato nomine dictam fuiſſe Aſpaſiam. Nam μετονομάζω potes etiã reddere Mutato nomine appello. idq; commodius, quàm Muto nomen, ſeu Tranſmuto nomen, vt habent v.l. Vbi etiam legitur, μετωνόμασαι τὸ ἐναντίον ὄνομα, contrario nomine appellatur. Poteſt autem μετονομάζω videri ſonare q.d. Poſtnomino.

Μετονομασία, Tranſnominatio, Mutatio nominis. Athen. libro 7, Νικάνωρ δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι. Vide Μετωνυμία.

C. ΠΑΡονομάζω, q.d. Adnomino, ſeu Agnomino, pro Appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam autem interpr. Alludo ad nomen. HINC Παρονομασία, VEL Παρωνομασία, (nam & hæc ſcriptura inuenitur, mihi tamen minimè placens: ſicut nec aliæ ſimiles in cæteris compoſitis, vt pluribus docui in Ἀντονομασία) de qua ſic Fab. libro 9, cap. 3, Huic nomen eſt παρωνομασία, quæ dicitur Agnominatio. ea non vno modo fieri ſolet, ſed ex vicinia quadam prædicti nominis ducta caſibus declinatur. vt Domitius Apher pro Cloantilla, Mulier rerum omnium imperita, in omnibus rebus infelix. Vide plura in eodem illo loco, de quo dicam & infrà. Diuerſa certè afferuntur huius ſchematis exempla cum ab aliis, tum à Rutilio Lupo: qui poſtquam dixit παρονομασίαν fieri aut addenda aut demenda, aut mutanda, aut porrigenda aut contrahenda litera, aut ſyllaba, ſubiungit, Eſtque huiuſmodi, Non enim decet hominem genere nobilem, mobilem videri. nam cum omnibus hominibus, tum maximè maximo cuique inconſtantia turpitudini eſt. Item, Ad huius ſceleratiſſimi opera qui fuit locus? religioſiſſimus. nimirum quia traditam ſibi publicorum cuſtodiam ſacrorum, nõ honori, ſed oneri eſſe exiſtimauit. Euſtath. itidem παρονομασίαν eſſe annotat in iſto Homeri loco, Il. β, — Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί annotat, inquam, ex veterum autoritate. atque ſimilem eſſe in his verbis, οὐ Φίλιππος ἀλλὰ Φιλίππιον κεκράτηκε τῆς Ἑλλάδος. Idem gramm. tradit παρονομασίαν annotari & in iſto eiuſdem poetæ loco, in eodẽ libro, — Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε: ſicut & in hoc, Σαμία μία ναῦς. Cui ſimilem eſſe apud Demoſthenem, vbi dicit Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Sed idem in hunc verſum, qui & ipſe libro β legitur, Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, annotat Atticum hoc eſſe, ἀγορὰς ἀγόρευον, ſicut βουλὴν βουλεύειν, & λόγον λέγειν. & generaliter, apponere verbis nomina quæ ſunt ex ipſis facta. vocari autẽ ſchema, παρονομασίαν. Ex quibus videmus quàm latè pateat huius ſchematis vſus. Aliquã autem habet affinitatem hic παρονομασίας vſus cum eo cuius Fabius meminit: ſiquidem vt illic, eadem vox in alio caſu, ita hîc vox ὁμοίως (vt ita dicam) ſubiungitur. Verùm ſciendum eſt ab eodem Fabio poſtea illum παρονομασίας vſum agnoſci cuius ex Rutilio habuiſti exempla. Nam ille, poſtquam ὁμοιοπτώτου exempla protulit, addit & ex illa figura gratia, qua nomina dixi mutatis caſibus repeti, Non minus cederet quàm ceſſit. Adhæc ὁμοιοτέλευτον & παρονομασία eſt, Neminem poſſe alteri dare matrimonium, niſi quẽ penes ſit patrimonium. Quod autẽ ad alterum illum Fabii attinet locũ, ſciendum eſt quædam exemplaria in eo non habere παρονομασία, ſed in iis LEGI προσονομασία. idque ideo fortaſſe quòd ſequatur, παρονομασία ei contrarium eſt. Sed miror non animaduerſum fuiſſe παρονομασία ſcribi debere in dandi caſu. Sunt autem alioqui & in toto illo loco multa apertè mendoſa, & boni alicuius codicis opem expectantia.

C. ΠΡΟΣονομάζω, q.d. Inſuper nomino. At in v.l. exponitur Cognomino, Voco, idque ſine vllo exemplo. Ibidem & NOMEN Προσονομασία, Cognominatio, Agnominatio. quæ interpretatio ſumpta eſt ex eo Fabii loco quem modò protuli: ſed ibi diſſentire exẽplaria, & in aliis ſcribi παρονομασία, admonui. Cæterùm habetur in v.l. ET Προσωνομασία (ſequendo eam cuius antea memini ſcripturam) dicitúrque ex Quintiliano eſſe figura quæ aut ſimilitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vertit in ſe aures, & excitat. Sed falsò proferuntur hæc illius verba tanquam de vna figura dicta, quæ de pluribus ille dixit: quum ſcripſerit, Tertium genus eſt figurarum quæ aut ſimilitudine &c.

Compoſita in ώνυμος deſinentia.

D C. Ἀνώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Nomine carens, Nominis expers. Homer. Od. θ, Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐς' ἀνθρώπων, Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. præceſſerat autem, Εἴπ' ὄνομ' ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 7, τῶν δ' ὑπερβαλλόντων, ὁ μὲν τῇ ἀφοβίᾳ, ἀνώνυμος (πολλὰ δ' ἐστὶν ἀνώνυμα) ὁ δ' ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβάλλων, θρασύς. Vide & ex Luciano exemplum in Ἱερώνυμος.

Ἀνώνυμος, Nomine carens, id eſt celebritate, Minimè celebris, Ignobilis, Obſcurus. (Exponitur & Non nominatus, accipiendo Nominatus pro celebri, vt Plin. Nominatiſſimũ dixit pro celeberrimo) Demoſth. Philip. 4, ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι. Sic vtitur & Iſocr. Apud Aratum ἀνώνυμοι Cic. vertit Obſcuræ ſine nomine, vt videbis pag. 86 & 87 mei Lex. Ciceroniani.

Ἀνώνυμος eſt quibuſdam & arboris nomen quæ vſitatiore nomine vocatur Εὐώνυμος, vt in eo docebo.

Ἀνωνύμως, Abſque nomine. ITEM Ἀνωνυμί pro eodem, in v.l. ſed rectius puto SCRIBI Ἀνωνυμεί. Item pro Ignobiliter, Abſque celebritate.

POETICE Νώνυμος pro ἀνώνυμος, Nomine carẽs. vel Incelebris, Ignobilis, Obſcurus. Hom. Il. μ, Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. (In alio autem eius loco νώνυμον quidam exponunt δύσφημον) Inuenitur ETIAM Νωνύμνος. atque adeo in illo Homeri loco Il. μ, Euſtathius vtriuſque ſcripturæ mẽtionem facit, volens nimirum legi νωνύμους vel νωνύμνους. ſcribit enim, Νώνυμοι δὲ, ἔτι Νώνυμνοι, οἱ ἐστερημένοι τοῦ ὀνομάζεσθαι ἢ ὑμνεῖσθαι. ὅ ἐστιν οἱ ἀνώνυμοι, ἢ οἱ ἀκλεεῖς. Vnde apparet νώνυμνος voluiſſe deducere ab ὕμνος: ſed alii tamen (quibus libètius aſſentior) putant potius ν interiici metri cauſa, vt videlicet producatur υ. Sic certè & in quodam Arati loco quædam exemplaria νώνυμος habent, vbi alia νώνυμνος. Legitur tamen νώνυμοι & apud Apollonium υ habens longum, in hoc loco, — πολλοὶ δ' ἄκροι νώνυμοι εἰσί.

C. Διώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Binominis, ſeu Binomius, (quod nomen ex Feſto tantùm affertur) Duo habens nomina. Item Celebris, ſeu Peruulgatus. Vtriuſque ſignificationis Bud. meminit, ſed prioris exemplum non affert: at poſteriorem extare ait apud Plut. in Timol. & Appianum Bell. ciuil. lib. 4. Sed hoc addo, vt quum διώνυμος dicitur pro binomio, primam ſyllabam ex δὶς eſſe conſtat, ita quũ pro celebri vſurpatur, ex διὰ præpoſitione factam mihi videri. ITEM Διωνυμία, q.d. Binominitas: ſi à Binominis ſubſtantiuũ hoc fingere licet.

C. Δυσώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Cui malum eſt nomen, ſeu infauſtũ, Cuius nomẽ eſt mali ominis. Aut, Cuius nomẽ odioſũ

eſt. In qua expoſitione reſpicio ad hæc verba ſcholiaſtæ Sophoclis, δυςώνυμον appellari etiam eum οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι λέγουσι, διὰ τὸ μῖσος ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτόν. & addit, καθ' ὃ λέγεται δυςώνυμος ὁ Ἰούδας. (vel ὁ Ἰουλιανὸς, vt alii legunt. Eodem certè modo Arius à Baſilio vocatur δυςώνυμος) Annotat autem illud in iſtum Sophoclis locum in Aiace, pag. 54 meæ editionis, πᾶ πακῦται ὁ δυςτράπελος, ὁ δυςώνυμος Αἴας. de quo δυςώνυμος dicit, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας. quæ ſcholiaſtæ verba referenda ſunt ad locum illum qui habetur pag 26, in quo ipſemet Aiax de ſe dicit, Αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Itidē certè Euſtathius ait δυςώνυμον Aiacem vocari à Sophocle ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι: atque ita ſonare δυςοιώνιστον χάριν τῆς προφορᾶς δύςφημον. Annotat autē hæc in iſtum Homere locum Il. ζ, Ἦ μάλα δή τίρουσι δυςώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ. vbi Hecuba dicit δυςωνύμους Achiuos appellare vel eo ſenſu quo dicitur δύςπαρι, & κακοΐλιον, vel δυςφημοῦσα ὡς δῆθεν κακωνύμους, nimirum quia videntur παρηχεῖσθαι τῷ ἄχει. Quibus ſubiūgit, duobus modis dici κακώνυμον, (vult enim δυςώνυμον nihil aliud eſſe quàm κακώνυμον) aut τὸ οὐκ ὀνομαστὸν ἄξιον, vt apparet ex eo loco Homeri, — κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστήν. aut τὸ δυςοιώνιστον, &c. Meminit autem huius vocabuli & aliis in locis, quos vide. Cæterùm vt δυςώνυμος redditur nō ſemper δυςοιώνιστον ὄνομα ἔχων, ſed generalius etiam δυςοιώνιστος (vt & in iſto vides Euſt. loco) ita non dubium eſt quin Latinè reddere poſſimus non ſolùm Infauſti nominis, ſeu inauſpicati, aut inominati, ſed etiam generalius Infauſtum, Inauſpicatum, Inominatum. Eſt autem vſus hoc nomine Lucianus in principio ſui Ocypodis, ita ſcribens, Δεινὴ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ δυςώνυμος Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος. Vt autem hîc podagra vocatur δυςώνυμος, ita initio Tragopodagræ eiuſdem Luciani dicitur eſſe στυγνὸν ὄνομα & θεοῖς στυγούμενον. Atque ita δυςώνυμον illic videtur potius eam habere ſignificationem quam ex ſchol. Sophoclis attuli.

C. Ἐπώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Supernominis, ſeu Quaſi additius ad nomen, vt id quod pro cognomine alicui tribuitur. veluti quum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον diſtinguendo ἀπὸ τοῦ κυρίου. in hoc Athenæi loco libro 13, ἐπώνυμον δὲ ἐστι τοῦτο [videlicet Ναῒς] ἑταίρας. τὸ γὰρ κύριον ἦν Οἰα. Vbi relinquitur ſubaudiendum ὄνομα, ſicut & in iſto Plutarchi loco, vbi genitiuum etiam habet ἐπώνυμον: in Cor. καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον, τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον· ἰδέας δὲ, τὸν Φύσκωνα, καὶ τὸν Γρυπόν· ἀρετῆς δὲ, τὸν Εὐεργέτην, καὶ τὸν Φιλάδελφον· εὐτυχίας δὲ, τὸν Εὐδαίμονα. Dixerat autē antea de ipſo Coriolano loquēs, ἐκ τούτου τρίτον ἔσχεν ὄνομα τὸ Κοριολανὸς, ᾧ καὶ μάλιστα δῆλόν ἐστιν ὅτι τῶν ὀνομάτων ἴδιον ἦν ὁ Γάιος· τὸ δὲ δεύτερον, οἰκίας ἢ γένους κοινὸν, ὁ Μάρκιος· τῷ δὲ τρίτῳ ὕστερον ἐχρήσαντο πράξεώς τινος, ἢ τύχης, ἢ ἰδέας, ἢ ἀρετῆς ἐπιθέτῳ. vbi vſurpat ἐπιθέτου ἀρετῆς ſicut poſteà ἐπώνυμον ἀρετῆς, cognomē quod quis à virtute cōſequutus eſt, ſeu propter virtutē, vel, quo virtutis ergō donatus fuit) itidémq; ἐπώνυμον τύχης, cognomē quod quis à fortuna eſt adeptus, ſeu cuius cauſa fuit illi fortuna. Idémq; de cæteris genitiuis ſentiendū. Sed poſſumus generalius etiam accipere ἐπώνυμον pro nomine ſeu appellatione, vt videmus eum Κοριολανὸν vocare ὄνομα τρίτον. Legimus autem apud Homerum ὄνομα ἐπώνυμον, necnon apud Heſiodum: ſed ibi aliter exponi docebo paulò pòſt.

Ἐπώνυμος PROΦερώνυμος apud antiquos, vt inquit Euſt. veluti quū dicitur ὄνομα ἐπώνυμον nomē quod rei conuenit, (vt dixit Ouidius, Conueniunt rebus nomina ſæpe ſuis) ſeu nomē quod conuenit & congruum eſt perſonæ, ob rem quampiam quæ in eo ſpectatur, cuius appellatio affinis eſt nomini illius. His enim verbis apertius declarare mihi videor vim horum verborum (quæ in iſta ſignificatione pro ſynonymis habēda ſunt) quàm vulgò declaretur. Hom. Odyſſ. η, Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον. vbi Euſtath. annotat ἐπώνυμον antiquis ſignificaſſe quod eorum poſteris φερώνυμον: videlicet ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι. Duobus autem modis eſſe ἐπώνυμον ὄνομα: nimirum vel quod, quum temere impoſitū fuerit initio, poſtea euentu compertum fuit verum, id eſt verè illi quadrare, perinde ac ſi conſultò impoſitum fuiſſet: (vt Δημοσθένης fuit nominatus ἐπωνύμως, quoniam poſtea fuit δήμου σθένος, id eſt populi robur, Athenienſis videlicet. Sic & Aiaci nomen ſuum fuit ἐπώνυμον, tāquam ab αἶ deductum, quòd contigerit eum pati αἰαγμάτων ἄξια) vel quòd conſultò impoſitum fuit: vt Ὀδυσσεὺς, de quo dixit eius auus, Huic nomen ſit Ὀδυσσεὺς, quoniam multi mihi ὠδύσαντο. (Locus autem ita habet Odyſſ. τ, Γαμβρὸς ἐμὸς, θύγατέρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅττι κεν εἴπω. Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν. Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον) itidem verò Ἀρήτη, tanquam ab ἀρήσασθαι, id eſt ἀράσασθαι, perinde ac ſi quis dicat ἐκταία τοῖς γονεῦσιν. quēadmodum Δημάρατος Lacedæmonius ita nominatus fuit tanquam πολύευκτος, vt diſcimus ex iis quæ ab Herodoto ſcribuntur. His autē & alia plurima poſſunt addi exempla ex hiſtoricis petita: ex quibus eſt quod à Plut. de Charilao narratur (in Lycurgo, pag. 74 meæ editionis) Χαρίλαον ὠνόμασε διὰ τὸ πάντας εἶναι περιχαρεῖς, ἀγαμένους αὐτοῦ τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην. Legitur porro apud Heſiodum itidem ὄνομα ἐπώνυμον, de Cyclopum appellatione ita ſcribentem, Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ. quæ ita quidam interpr. Cyclopes nomine erant ducto ex eo quòd &c. Sed legitur & ἐπώνυμον ſine adiectione apud eundem: vbi ſcribit, — καὶ Πήγασος ἵππος· Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς Γείνεθ'. Apud Homerum quoque ſine adiectione, Il. ι, Τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ', ὅτε μιν &c. vbi ipſemet poeta oſtēdit quo modo nomē illud eſſet ei ἐπώνυμον. Poteſt tamē ἐπώνυμον hîc accipi non ſolùm pro ὄνομα ἐπώνυμον, ſed & aduerbialiter fortaſſe. Quod & Euſtathius ſenſiſſe videtur, quippe qui exponat κατὰ φερωνυμίαν, ſeu κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος, item φερωνύμως.

Ἐπώνυμος τούτου, vel τούτῳ, Qui nomen ab hac re accepit, Qui ab hac re nomen traxit, ſeu nomē eſt adeptus, Denominatus ab hac re. Ariſtot. De mundo, τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου. Idem ibidem, πάσης ἐπώνυμος ὢν φύσεως καὶ τύχης. Philo De mundo, παρ' ἣν καὶ πόλις ἐπώνυμος τοῦ πάθους Ῥήγιον κτισθεῖσα ὠνομάσθη, nomine ducto ab illo euentu appellata eſt Rhegium. Iungitur & perſonæ genitiuo, ſeu datiuo. Herodot, ἐπώνυμοι τοῦ καταστρεψαμένου καλέονται. vbi animaduerte ἐπώνυμοι καλέονται, ſicut ἐπώνυμος ὠνομάσθη in illo Philonis loco. Plut. in Romulo, pag. 69 meæ editionis, αἰρῶν δὲ πολλὰς πόλεις ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων παλαιῶν. Ibidem, οἱ Ῥωμύλον ἐπώνυμον τῆς πόλεως ἀποφαίνοντες. Pauſan. καὶ γυμνάσιόν ἐστιν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ. Idem, ἐπώνυμοι τῶν Ἀθήνησι φυλῶν ἥρωες. Et apud Herodianum, τοῦ ἥρωος ἐπωνύμως. Affertur autem cum genitiuo & ἐκ præpoſitione ex Dionyſio in poemate, de ſitu orbis. Apollonius pro genitiuo cū præpoſitione, vſus eſt aduerbio de loco, Arg. 2, αἳ τοι ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. Exempla autem conſtructionis cū datiuo: vt apud eūdem illum Dionyſ. ἐπώνυμοι ἀνδράσι. Nonus, ἑορτὴ πηγνυμέναις κλισίῃσιν ἐπώνυμος. At verò quū dicit Sophocles ὄνομα ἐπώνυμον τοῖς κακοῖς, ἐπώνυμον ad proximè præcedentem ſignificationem (cuius ex Homero & Heſiodo exempla protuli) pertinere vidiſti. Sed & apud Bud. huius loci explicationem habes pag. 154. vbi etiam de ἐπώνυμος cum genitiuo agit. ‖ Oſtendit verò & metaphoricè vſum eſſe Plutarchum in Antonio, ita ſcribentem, βουλόμενος ἕν γε τοῦτο τῶν ἔργων ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ Οὐεντιδίου καταπράττεσθαι, Cupiens illud vnum ſaltem prælium ductu ſuo commiſſum eſſe videri atque inſtructum, ne omnia Ventidio tribuerentur in eo bello geſta.

Ἐπώνυμος autem τῶν ἀρχόντων dicitur ἄρχων, quòd ab eo annus in faſtis denotabatur, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ὁ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος ἦν, vt Romæ à Conſulibus: & ab eius nomine alii ἄρχοντες in actis perſcribebantur: vt ſi diceres, Metellum Celerem & Pompeium Rufum prætores fuiſſe conſulibus Cicerone & Antonio. hoc enim ἐπώνυμος ſignificat. Plut. in Demetr. Phaler. καὶ τὸν ἐπώνυμον ἐκ πάντων

ἄρχοντα καταπαύσαντες, &c. Herodian. lib.1, de calendis Ianuariis loquens, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τὴν πρώτην τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται. id eſt, Conſuléſque tum primùm inſignem & annuam prætextam induunt. hoc eſt, τὴν περιπόρφυρον. Hæc Bud.pag.153.addens & locum Appiani. In illo certè Herodiani, Polit. ἐπώνυμοι ἀρχαὶ vertit Sūmi magiſtratus. Quod autē attinet ad illud ἄρχων ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, addiri huius genitiui exemplum deſidero: ac exiſtimo Budæum non tanquam à ſe vſquam inuentum protuliſſe, ſed tanquā qui ſubaudiri debeat. Verùm & iſtud obſeruādum hîc eſt, ἐπώνυμος eſſe non qui nomen accipit, ſed potius qui dat: alioqui enim dicendi forent vice verſa ἄρχοντες ἐπώνυμοι τοῦ ἄρχοντος. ‖ Item ἐπώνυμοι ἥρωες decem, ita dicti quòd decem tribus ab his heroibus denominatæ ſunt, quaſi gentiles tribuum. Sed & horum εἰκόνες vocitatæ ſunt ἐπώνυμοι. Vide plura apud eundem Bud.pag.154. A B

Ἐπωνύμως, (q.d. Cognominaliter) Cognomento. Item Nomine ducto, ſeu ſumpto. vt ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ apud Dioſcoridem, Nomine ducto à regione: lib.3, Σαντωνικὸν καλοῦσιν, ἐπωνύμως τῇ γεννώσῃ αὐτὸ Σαντωνίδι χώρᾳ, Santonicam vocant, nomine tracto à regione quæ ipſum producit. vel breuius De nomine regionis &c. Redditur etiam, Gentili vocabulo Santonicum vocant, regionis in qua naſcitur, cognomento. C

Ἐπωνύμως, pro φερωνύμως, Nomine rei conueniente, ſeu congruente. vt quum ſcribit Euſtathius, ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἐκλήθη, ἐπεὶ σθένος τοῦ τῶν Ἀθηναίων δήμου γέγονεν ὕστερον.

Ἐπωνυμία, ας, ἡ, Cognomen. Ariſtoph. in Pluto, ὡς ἀγαθὸν ἐστιν ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν. Apud Apoll. Arg.2, αὔλιον αἴτρον ἐπωνυμίην καλέουσι. (à nominatiuo IONICO Ἐπωνυμίη) In V.I. exponitur etiam Nomē, Appellatio. D

Ἐπώνυμον vide in Παρωνύμιον.

C. Ἑτερώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Diuerſum nomen habēs. Sed Ammonius ἑτερώνυμα vocari ſcribit quæ in vno eodémque ſubiecto diuerſum nomen habent, vt in ſcala aſcenſus & deſcenſus. ἑτερώνυμα (inquit) ſunt τὰ περὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον θεωρούμενα πράγματα, διαφόρου δὲ μετέχοντα ὀνόματος. οἷον ἐπὶ τῆς κλίμακος ἡ ἀνάβασις καὶ ἡ κατάβασις. Dicam de hoc adiectiuo ἑτερώνυμος, & in ſubſtantiuo Ἑτερωνυμία. E

Ἑτερωνύμως, Diuerſo nomine. Euſtathius ſæpe ἑτερωνύμως vocabulum aliquod vſurpari dicit, quod ἀναλόγως non vſurpatur. vt quum ſcribit à δαὴρ non dici ἀναλόγως in fœminino genere δαέιρα, ſed pro eo in vſu eſſe γάλως. Eius verba ſunt, ἰστέον δὲ ὅτι τὸ συζυγικὸν θηλυκὸν τοῦ δαήρ, (ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδραδελφον) οὐ δαέιρα ἀναλόγως, ἀλλὰ γάλως ἑτερωνύμως προφέρεται. Itidē alibi ſcribit, ἀφ' οὗ καὶ Κίλικες (φησίν) οἱ τὸ Θήβης πεδίον οἰκοῦντες. οὐ γὰρ Θηβαίους αὐτοὺς Ὅμηρος, ἀλλὰ Κίλικας φησίν, ἑτερωνύμως δηλαδή, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐθνικῶν ὀνομάτων διηγήσεται. Annotat idem grammaticus alio quodam loco, quāuis in vſu ſit ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ſicut ἀνὴρ Θηβαῖος, non tamen, ſicut itidem dicitur Θηβαία γυνή, ita dici & Ἀθηναία γυνή: ſed pro Ἀθηναία, ἑτερωνύμως dici Ἀττική. (quod etiam obſeruandū nobis eſt obiter) Iungit porro & datiuo hoc aduerbium, addens veteres pro eo dixiſſe διηρημένως. vt videbis in Ἑτερωνυμία. F

Ἑτερωνυμία, Diuerſitas nominis. Item, Diuerſitas nominis in eodem ſubiecto, ſequendo expoſitionem vocabuli ἑτερώνυμα ex Ammonio allatam. ‖ At verò ἑτερωνυμία, ſequendo eam ſignificationem quam apud Euſtathium habere aduerbium ἑτερωνύμως docui, eſt velut oppoſita analogiæ in quibuſdam appellationibus, ac præſertim ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. vt quum ita ſcribit idē Euſtathius, καὶ ὅτι Ὅμηρος τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται, ἀλλὰ τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ ὁμωνύμου κτίσματος. καὶ ἰδοὺ καὶ τοῦτο ἑτερωνυμίας τινὸς ὑπόδειγμα, εἴπερ τὸ μὲν μὴ εἰπὼν Ὤλενον, Ὠλενίην πέτραν ὠνόμασεν, ἀπὸ Ὠλένου παρωνομασμένην. At verò pagina proximè præcedente, quæ eſt 303, ἑτερωνυμίαν appellauerat ἑτερώνυμον παρωνυμίαν. quum enim iuſſiſſet nos obſeruare, ab Homero τοὺς Ἠλείους vocari etiam Ἐπειούς, ἑτερωνύμως τοῦ πτόλιος ἐξ οὗ Ἦλις, καί, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, διηρημένως περὶ τὴν πόλιν, &c. addit ſic etiam Abantes & alios quoſdam habuiſſe ὁμοίαν ἑτερώνυμον παρωνυμίαν. Vbi ἑτερώνυμος eſt diuerſitatem nominis habens, quæ eſt contra analogiam. G H I

C. Εὐώνυμος, ὁ & ἡ, Boni nominis, Bonum nomen habens, & fauſtum, ſeu auſpicatum. In qua ſignificatione opponitur τῷ δυσωνύμῳ, de quo antea dictum fuit. Ἱέρα δὲ εὐώνυμος (inquit Euſtath.) πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγαθῆς, ἢ, ὡς ἂν Πίνδαρος εἴποι, εὐωνύμου. καθ' ἣν μοιρηγενής που ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται, αὐτὴ ἡ εὐδαίμων. Apud Heſiodum autem in Theogonia, Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, quidam celebrem interpretantur, alii læuam. cuius interpretationis rationem vide apud ſcholiaſtem. Apud Lucianum autem ineptus ille Lexiphanes (id eſt, qui ab eo inducitur ineptorum & inuſitatorum ſeu ineptam affectationem habentium vocabulorum conſarcinator) vocat λόγον εὐώνυμον, orationem bona nomina, id eſt vocabula, habentem: ſcribens, non procul ab initio, σκόπει δή μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαί σοι, Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὔαρχός γε ἐστι, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος.

Εὐώνυμος, ſignificatione paſſim recepta, Siniſter, Læuus. Vocari autem ait Euſtath. εὐώνυμα per εὐφημισμὸν ea quæ ſunt ἀριστερά, id eſt ſiniſtra, quia illis bonum nomen obtigit, nimirum τὸ ἀρείου, ex quo deriuata eſt appellatio τοῦ ἀριστεροῦ. Sed meritò quis Euſtathio hîc obiecerit, Quid ſi εὐώνυμον pro ſiniſtro prius dixerūt Græci quàm ἀριστερόν; Antiquam certè vocem eſſe conſtat, quum ea vſus ſit Thucydides, & ante eum Herodotus. Legimus enim εὐώνυμον κέρας apud illum: (vt alios omittam locos) apud hunc autem, ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργων. Vſi ſunt poſtea & alii paſſim. Xen. ἐπιστρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους εἰς τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον. Ariſtot. εἰς τὰ εὐώνυμα μικρὸν παρεγκλίνουσα. Plut. in lib. qui περὶ δυσωπίας inſcriptus eſt, μηδέποτε τῷ δεξιῷ μηρῷ τὸν εὐώνυμον ἐπιθεῖναι.

Εὐώνυμος appellata fuit vna ex Æoli inſulis quòd à læua ſita ſit iis qui ex Lipara in Siciliam nauigant: διὰ τὸ εὐώνυμος κεῖσθαι τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέουσιν, inquit Strabo.

Εὐώνυμος eſt etiam arbor Punicæ mali magnitudine, atque folio eiuſdem, maiori quàm vincaperuinca, & vt Punica, tenero. flore albo, & violæ proximo, odore graui ac peſtifero, folliculis ſeſami, in quibus acinus quadrangulus, ſolidus, pecori guſtatu lethalis. Sunt qui EAM αἰώνυμον vocent. Hæc Gorr. quæ ex variis collegit. Plin. quum lib.13, c.21 de myrice loquēs, hæc ſcripſiſſet, In Syria & in Ægypto copioſa hæc eſt, cuius infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora ſunt Græciæ. Gignit enim arborem &c. Et in extremo capite, Materies eſt dura atque firma: qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortéſque miſeras. Quum (inquam) hæc ibi ſcripſiſſet Plinius, ſequens caput ita orditur, Nec auſpicatior in Leſbo inſula arbor quæ vocatur euonymos, nō abſimilis Punicæ arbori, inter eam & laurū folii magnitudine, figura verò & mollitia Punicæ, flore cādidiore, ſtatim peſtē denūtians. &c. Vbi quod dicitur Nec auſpicatior, referendū ad illa præcedētis capitis verba. Planè autem exiſtimo vocabulo vtentē illo, ad vim Græcæ appellationis alluſiſſe. perinde ac ſi diceret, Nec magis eſt auſpicata (quàm altera illa) quæ tamen εὐώνυμος, quaſi auſpicata, vocata fuit. Nam vt δυσώνυμος oſtendi aptè reddi poſſe Inauſpicatus, ſic εὐώνυμος quin cōmodè reddi queat Auſpicatus, minimè cuiquam dubium eſſe debet. Fuerit igitur εὐώνυμος dicta per antiphraſin, ſimúlque κατ' εὐφημισμόν. Inauſpicatam certè ac infelicem meritò poſſe dici, ex Theophraſti quoque verbis apparet, ſcribentis florem eius ὄζειν δεινὸν ὥσπερ φόνου. Quibus verbis reliquam hanc deſcriptionis partem adiungit, ὁ δὲ καρπὸς ἐμφερὴς τὴν μορφὴν μετὰ τοῦ κελύφους, τῷ τῆς σησάμου λοβῷ. ἔνδοθεν δὲ στερεόν, τὴν διῃρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν. τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων, ἀποκτείνει, καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός, καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθαρθῶσι τύχῃ. καθαίρονται δὲ ἀνόχῳ. Ex quibus hæc Plinius, (quæ ſubiungit verbis quæ modò protuli) Fert ſiliquas ſeſami ſimiles, intus granum quadrangula figura, ſpiſſum, lethale animantibus. necnon & in folio eadem vis. Succurrit a-

liquando præceps alui exinanitio. Hæc ille. Sũt qui putent eſſe quam vulgo appellamus *Du fuſain*.

C. Ἱερώνυμος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Sacrinominis) Cui ſacrũ eſt nomen. Luc. in Lexiph. vel potius Lexiphanes apud hunc. ἔγκλημα ἐπάγοντας ὅτι ὠνόμαζεν αὐτούς· καὶ ταῦτα, δι' οὓς ὅτι ἐξ ὅτου ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Quod vocabulum ex iis eſſe videtur quæ Luciano diſplicuerũt. At pro nomine proprio & apud eundem & apud alios reperitur.

C. Καλλιώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Pulchrinominis. id eſt Pulchrum nomen habens. Sed piſcis eſt nomen apud Ariſtotelem. Heſychius quoque nomen piſcis eſſe teſtatur: ſed quoſdam ad appellationem pudendi virilis itémque muliebris tranſtuliſſe.

C. Κυθώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Nomen habens occultandum, ſeu quod occultari debet, & obliuioni mandari. Et generatius pro Infamis. Vide Heſychium.

C. Μεγαλώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Magninominis, ſi modò cõpoſitè Magninominis dicere liceret, vt Binominis. Accipitur autem ὄνομα in hoc compoſito pro celebritate, ſicut & nomen à Latinis ſæpe accipi ſcimus. Fuerit igitur μεγαλώνυμος, Nominatiſſimus, Celeberrimus. nam & Heſ. μεγαλώνυμον exponit μεγαλόδοξον. Vtitur hoc Ariſtoph. tanquam grandiloquentiam affectans, quum dicit, καὶ μεγαλώνυμον ὑμέτερον πατέρ' αἰθέρα. ‖ Eſt & nomen proprium apud Luc. in Lexiph.

C. Μυριώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Infinita nomina habens. Ex Plut. affertur pro epitheto Iſidis.

C. Ὁμώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Idem nomen habens, Cognominis. (licet Feſtus cognomines eſſe dicat qui eiuſdẽ ſunt cognominis) Quidam interpr. & Gentiles, ex Cicerone: qui tamen non dixit Gentiles apud Platonẽ, ſed Quaſi gentiles: vt videbis pag. 31 mei Cic. lexici. Dicitur autem & ὁμώνυμός τινος, & ὁμώνυμός τινι. Iſocr. in Euagora, Σαλαμῖνα κατῴκησεν ὁμώνυμον τῆς πρότερον αὐτῷ πατρίδος οὔσης. Sic Plut. in Themiſt. πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ θεοῦ βαδίζειν. Cum datiuo autem cum apud alios, tum apud Herodianum, aliquot locis.

Ὁμώνυμοι λέξεις, Vocabula quæ nomina habent eiuſdem ſignificationis, Idem ſignificantia vocabula. Apud Ariſtot. τὰ ὁμώνυμα, Idem nomen habentia, ſeu commune, Quibus idem nomen obtigit. Dicitur verò & vox aliqua eſſe ὁμώνυμος, qua duæ res aut plures ſignificantur. vulgò Æquiuocum vocabulum vocant. Vide Συνώνυμος.

Ὁμωνύμως, (q.d. Cognominiter) Eodem nomine, vel, Vno & eodem nomine, ſeu Communi nomine. Ariſtot. Ethic. 5. cap. 1, οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὴν αὐχένα τῶν ζώων, καὶ ἧ τὰς θύρας κλείουσιν. Dixerat autem paulo antè, ἔοικε δὲ πλεοναχῶς λέγεσθαι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία, ἀλλὰ διὰ τὸ σύνεγγυς εἶναι τὴν ὁμωνυμίαν αὐτῶν, λανθάνει. In v. l. redditur Æquiuocè, item Æquiuoca nominis communione, ex Gaza.

Ὁμωνυμία, (q.d. Cognominitas. ſic enim potius dicendum eſſet, ſi à Cognominis fingere ſubſtantiuum liceret, quàm Cognominatio, vt habent v. l.) Nominis communitas. vt in loco Ariſtot. quem modò protuli in Ὁμωνύμως.

Ὁμωνυμέω, ῶ, Cognominis ſum, Idem mihi nomẽ eſt. Et ὁμωνυμεῖν, Cognominẽ eſſe, vel cognomines. Athen. Λαμπροκλῆς δὲ καὶ ῥητῶς τὰς πλειάδας εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς. Porphyrius hoc vocat κοινωνεῖν κατὰ τοὔνομα.

C. Παρώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Denominatiuus, ſeu q.d. Denominatitius. Ab alio vocabulo denominationem habens. Exponitur etiam Denominatione ſimilis: de qua expoſitione dicam in Παρωνύμιος. Apud Ariſtotelẽ ſunt παρώνυμα, vt γραμματικὸς à nomine γραμματική, & ἀνδρεῖος à nomine ἀνδρεία. Dicuntur certè παρώνυμα quæcunque ab aliis deriuata ſunt, quæ & παράγωγα. atque adeo ipſa etiam propria nomina quæcunque deriuata ſunt ab alio quopiã nomine, quod eſt appellatiuũ. vt quum dicitur nomen hoc Πλάτων eſſe παρώνυμον à πλατύς: & Φίλων, à φίλος: & Θράσων, à Θρασύς. itidémque alia quamplurima. Vide Παρωνύμως, item Παρωνύμιον.

Παρωνύμως, q.d. Denominatiuè, ſeu Denominatitiè. Plut. in Quæſt. Rom. Πυθαγορικοὶ τοὺς μὲν κυάμους ἀφωσιοῦντο διὰ τὰς λεγομένας αἰτίας· τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμως τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης. vbi vel deeſt aliquod participium, nimirum κληθέντας, aut aliud huiuſmodi, vel ſcribẽdum παρωνύμους, vt ex vet. cod. habet mea editio.

Παρωνυμία, Appellatio denominatiuè facta, & q.d. deriuatiuè. vt ſi dicas vocem illam ἐρέβινθος eſſe παρωνυμίαν ἀπὸ τοῦ ἐρέβους. At verò Aquilæ Romano παρωνυμία eſt quæ aliis παρονομασία. Dicit autem eſſe leuem imitationem. vbi repono Immutationem. addit enim, Hæc figura ita ornat orationem, vt in nomine aut in verbo interdum ſyllaba, nonnunquam litera immutata, diuerſa ſignificet. vt ſi velis ſic enuntiare, Prætor iſte, vel potius prædo ſociorum. Vide ibi & aliud exemplum.

Παρωνύμιος, ου, ὁ & ἡ, Denominatione ſimilis. inquit Bud. afferens ex Plat. De leg. lib. 6, αἰσχρόν γε μὴν καὶ τούτοις παρωνυμίοις ποτὲ προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν. vbi παρωνύμια vocari ait vel vocabula denominatione ſimilia, vel Denominationes. At in v. l. ex eo affertur in libris De leg. (non addendo quoto libro) παρώνυμος pro Denominatione ſimilis: ſed falſò fortaſſe pro hoc παρωνύμιος.

Παρωνύμιον, Cognomen. ἐπωνυμία. Chryſippus apud Athenæum lib. 13, τὸν πρῶτον περικειράμενον, παρωνύμιον ἔχειν κόρσην. quem locum afferens Euſtathius, legit περικειράμενον. vbi annotatione etiam dignum cenſuit παρωνύμιον pro ἐπίκλην poſitũ. Ideo autẽ annotauit quòd reuera ſit rarum. ſed inuenitur tamen & apud Plut. nõ vno in loco. Legimus enim in Fabio, παρωνύμιον σωματικόν. In Numa autem, ἀπὸ δὲ Μαμέρκου Μαμερκίους· οἷς διὰ τοῦτο καὶ Ῥῆγας γενέσθαι παρωνύμιον, ὅπερ ἐστὶ βασιλέας. Faciũt autem hi loci vt ſuſpicer apud eum in lib. De ſera numinis vindicta, pro παρωνύμῳ reponendum παρωνυμίῳ. vbi ſcribit, παρωνύμῳ χρησάμενος ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. Accipi autem ibi ſiue παρώνυμον ſiue παρωνύμιον pro cognomine, manifeſtum eſt, quum pro eodem ſubiungat ἐπωνύμιον. Quid ſi verò dicamus ι hîc ſupereſſe, vt ibi contra deeſſe? ita enim legitur, ἐκαλεῖτο Καλλώνδης, ὡς ἔοικεν· ἦν δὲ αὐτῷ Κόραξ ἐπωνύμιον. Vſus certè huius NOMINIS Ἐπωνύμιον nullum exemplum inuenio: vnde fit vt lubenter ι ex hoc in alterum transferam, nimirum vt hîc ἐπώνυμον, ita illic παρωνυμίῳ legens.

Παρωνυμίζω VEL Παρωνυμιάζω, Denomino. Pro qua ſignificatione Bud. affert παρωνυμίζω ex Ariſtotele: παρωνυμιάζω autem ex Themiſtio, ſcribente, οὐ γὰρ ἀνδριάντα καλοῦμεν χαλκὸν, καὶ κλίνην, ξύλον· ἀλλὰ παρωνυμιάζοντες, τὸν μὲν, χαλκοῦν, τὴν δὲ, ξυλίνην. id eſt: vtentes vocabulis quæ deriuata ſunt à χαλκὸς & à ξύλον, vocamus χαλκοῦν & ξυλίνην.

C. Πολυώνυμος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Multinominis) Multa nomina habens. Vtitur hac voce πολυώνυμος is qui nunc extat Orpheus. item Heſiodus: qui dicitur itidem appellaſſe ὕδωρ πολυώνυμον, à colorũ varietate. Exponitur verò & ἔνδοξος, τίμιος, id eſt Celebris, Honoratus. Vide alia apud Heſych. de cuius verbis dicam & in Πολυωνυμία.

Πολυώνυμα vocata fuerunt & ea quæ alii dixerunt συνώνυμα. Vide Euſtath. pag. 8.

Πολυωνυμία, ας, ἡ, Multitudo nominum. Callim. hymno in Dianam, circa principium, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην. ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ. Vbi habes πολυωνυμίην Ionicè pro πολυωνυμίαν. Explicatur autem hîc locus (vt de hoc obiter lectorem moneam) verbis Heſychii, qui poſtquam dixit μονάδα vocari ſolitam πολυώνυμον, addit eſſe Apollinis epithetum. Perinde enim eſt acſi diceret Diana, Fac ſim æquè πολυώνυμος atque Apollo, aut magis etiam: adeo vt polyonymia certare mecum non poſſit. ‖ Item Celebritas, Gloria. vt πολυώνυμος exponitur ἔνδοξος.

Πολυωνυμία interdum pro συνωνυμία, ſicut πολυώνυμα dixi appellata quæ & συνώνυμα. Vide Euſtath. p. 284.

C. Προώνυμος, Nomen habens antea. In v. l. exponitur Prænominatus, vbi affertur hic Nonni verſus, Ὕδωρ παλαιθμόνιο προώνυμον ἐκ σέο πομπῆς.

C. Συνώνυμος, ου, ὁ & ἡ, vt συνώνυμος λέξις, Nomen ſeu vocabulum communem cum alio ſignificationem habens. Vocabulum cum alio ſignificatione cõueniens. Nam συνώνυμα vocabula ſunt hæc, (quæ & πολυώνυμα voca-

ta tradit Euſtathius) βροτὸς, μέροψ, ἄνθρωπος: itidem, ξίφος, ἄορ, σπάθη, φάσγανον: ſic etiā, θυμὸς, χόλος, ὀργή. Apud Theophr. Hiſt. pl. libro 9, συνώνυμοι redditur à Gaza Nominis conſortes. Apud Ariſtot. legitur ſing. num. συνώνυμος Ethic. 5, cap. 2, ὥστε φανερὸν ὅτι ἔστι τις ἀδικία παρὰ τὴν ὅλην ἄλλη ἐν μέρει συνώνυμος. vbi quidam ex vet. interpr. reddiderunt Vniuoca, quum potuiſſent & Latinius & apertius reddere, Eodem nomine appellata, vel communi. Aut, Cōmunionem nominis habens. Sic autē differre traduntur συνώνυμα & ὁμώνυμα: vt συνώνυμα quidem ſint, idem ſignificātia nomina, vt ea quæ paulo antè protuli (cuiuſmodi apud Latinos, Enſis, Gladius, Mucro) at ὁμώνυμα non eiuſdem ſignificationis, ſed idem nomen habentia: vt homo pictus & homo viuus hominis voce ὁμωνύμως cōprehendūtur. Martianus Capella (ſi qua eius eſſe debet autoritas) Æquiuocū dixit ἀντὶ τοῦ ὁμωνύμου: ſcribens Æquiuocum eſſe quando multarum rerum vnum eſt nomen, ſed non eadem definitio: vt leo. Nam quantum ad nomen attinet (inquit) verus & pictus & cæleſtis, leo dicitur: quantum ad definitionem, aliter verus definitur, aliter pictus, & aliter cæleſtis. (Sic autem & Euſtath. poſtquam dixit, βοῦς γὰρ ὁ ἐργατικὸς πρότερον ἐκλήθη· καὶ κύων δὲ, ὁ χερσαῖος· ὁ δὲ διώνυμος θαλάσσιος βοῦς, καὶ ὁ ἔνυγρος κύων, ὕστερον ἐξ ὁμοιότητός τινος ταῖς τοιαύταις ἔλαχον κλήσεις: ſubiungit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ὁμωνύμως γίγνεται. καὶ τοῦτο ἐστὶν ὃ τὴν ἐν ὁμωνυμίᾳ σύνοδον ἢ σύγχυσιν ἤθροισεν) At ἀντὶ τοῦ συνωνύμου dixit pluriuocum. ſcribit eſſe enim pluriuocum, quādo multis nominibus vna res dicitur, vt gladius. nam & enſis (inquit) & mucro idem ſignificant. Cuius verba ideo etiam profero, quòd in v. l. falſò annotetur eum ὁμώνυμα vocare pluriuoca. At verò Ariſtoteles συνώνυμα eſſe dicit, ὧν τό, τε ὄνομα κοινὸν, καὶ ὁ κατὰ τοὔνομα λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτός· οἷον, ζῶον, ὅ, τε ἄνθρωπος καὶ ὁ βοῦς. τούτων γὰρ ἑκάτερον κοινῷ ὀνόματι προσαγορεύεται ζῶον.

Συνωνύμως, Communi ſeu eadem diuerſorum vocabulorū ſignificatione. Vel, Vocabulis inter ſe ſignificatione conuenientibus. vt quum dicuntur aliqua vocabula pro eodem poni συνωνύμως. Plut. λέγεται δὲ συνωνύμως ἀὴρ καὶ πνεῦμα, Duo hæc nomina ſignificatione conueniūt. E

Συνωνυμία, Nominis communio. Vel potius, Nominis cum alio communio in ſignificatione, vel Nominum inter ſe communio. Vel, Diuerſa vocabula idem ſignificantia. Rom. Aquila inter ſchemata orationis συνωνυμίαν numerans, Synonymia (inquit) communio nominis. Vtimur autem eo genere eloquutionis quoties vno verbo non ſatis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonſtrare: ideóque in eiuſdem ſignificationem plura conferuntur. vt ſi dicas, Proſtrauit, afflixit, perculit. F

Συνωνυμία dialecticis, quum pluribus eadem definitio conuenit: vt hominis definitio, Socrati, Platoni, ac cæteris. Vel, Quum eidem & nomen & nominis definitio rectè tribuitur: vt homini animantis. Alioqui eſt ὁμωνυμία. vt pictus Mercurius, ſeu Mercurii ſimulachrū habet quidem idem nomen, ſed cui definitio non conuenit. v. l. Vide paulo antè συνώνυμα ex Ariſtotele.

Συνωνυμέω, ῶ, pro συνώνυμός εἰμι, ſeu συνώνυμον. vt quum dicunt grammatici συνωνυμεῖ τὸ θοὸν τῷ ὀξεῖ, pro Nomen hoc θοὸν cum nomine ὀξὺ conuenit ſignificatione. Et G συνωνυμεῖν pro συνώνυμον vel συνώνυμα εἶναι. HINC Συνωνυμούντως, idem quod συνωνύμως, Communi ſeu eadem diuerſorum vocabulorum ſignificatione, Vocabulis inter ſe ſignificatione conuenientibus.

C. Τριώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Trinominis, (ſicut διώνυμος dicitur qui Latinè Binominis). VNDE Τριωνυμία, (q. d. Trinominitas) Tria nomina. Euſtath. pag. 353, quum dixiſſet, ῥητέον οὖν ἐν ὀλίγῳ, ὅτι οὐ μόνον Ζελεῶται οἱ τοῦ Πανδάρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες ἤδη δὲ καὶ Λύκιοι, ſubiungit, τριωνυμία οὖν ἐθνικὴ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Μυρμιδόνων προείρηται. H

C. Φερώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Ferens nomen ſuum. id eſt Ferēs veritatem nominis ſui. (vt familiarem afferam expoſitionem & quæ omnino ſit ad verbum) Id eſt, Cui verum eſt nomen, ſeu Qui verè eſt talis qualem nomē teſtatur. (cui contrarium eſt ψευδώνυμος) Poteſt etiam exponi Suo reſpōdens nomini, item Ex ſe nomen habens. (vt Ouidius de anu dixit quæ vt Διψὰς vocabatur, ſic [illegible] ſemper erat διψαλέη) Theodorit. Hiſt. eccleſ. [illegible] ἐν Ἱεροσολύμοις δὲ προεδρεύει Μακάριος ἐπώνυμος, [illegible] ἀνὴρ, καὶ παντοδαποῖς κοσμούμενος ἀγαθοῖς. id eſt, (inquit Bud.) Moribus nominis ſui vim ſignificatúmque præferens, & appoſitè ſic nuncupatus, quaſi nomen eius, ad exitum eius omen fuerit. Idem lib. 5, Πραΰλος τὴν τῆς ἐκκλησίας ἐπιστεύθη κηδεμονίαν, ἀνὴρ τῷ ὄντι φερώνυμος. i. Qui vt πραΰλος vocatur, ita eſt re vera πρᾶος, id eſt Mitis & clemens. Sonat autem πραΰλος q. d. Clementulus. Et φερώνυμον ὄνομα quod Homerus & Heſiodus appellarunt ἐπώνυμον, vt multis ſuprà docui.

Φερωνύμως, Nomine verè ipſi rei reſpondente, Nomine rei congruo. Item φερωνύμως προσαγορεύειν, A ſimilitudine congrua, rectè appellare: [illegible] Budæi interpretationem, qui hæc verba Ariſtot. De mūdo, [illegible] τὰς φερωνύμως ἂν κορυφαῖς προσαγορευθείσης, ita vertit, quæ à ſimilitudine ſanè congrua κορυφαῖον mundi rectè appellaueris.

Φερωνυμία, Nominis conuenientia cum re, Nominis congruentia. Euſtath. pag. 776, διὸ καὶ τὴν Ἀλκυόνην ὁ ποιητὴς ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαι φησὶν, ἤγουν κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος.

C. Ψευδώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Mēdax nomine, (vt dixit Ouid. Mēdax cognomine) Nomen ſuum mentiens, Non reſpondens ſuo nomini. ſeu Nomen habens rei non reſpondens. Opponitur enim τῷ φερώνυμος, vt modò dixi. Æſchylus in Prometh. vincto, pag. 44 meæ editionis, Ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον. vbi ſchol. annotat hoc dici de fluuio cui Ἀράξις nomen eſt, impoſitum ei παρὰ τὸ ἀράσσειν, à magno videlicet vndarum fragore. & quoniam τῷ ὀνόματι ἡ πρᾶξις συνᾴδουσά ἐστι, vocaſſe οὐ ψευδώνυμον. perinde ac ſi dixiſſet, Qui non immeritò vocatur Araxis.

Ψευδωνύμως, Mēdaci nomine, Falſo nomine, Nomine rei non cōueniente. Æſchyl. in Prom. vincto, pag. 10 meæ editionis, Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης.

Compoſita in ωνυμια deſinentia, non præcedentibus adiectiuis in ωνυμος.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ, Pronomen, Pars illa orationis quæ pro nomine ponitur. Extat paſſim apud grammaticos, & quidem cum alios, tum Euſtathium: apud quem habes & ἀντωνυμία προτακτικὴ, & κτητικὴ, item διαφορικὴ: necnon συζυγὴς. Vide & ſuprà in Ἀντονομασία quædam eius verba de vſu ἀντωνυμίας.

Ἀντωνυμικὸς, οῦ, ὁ, q. d. Pronominalis, Ad pronomen pertinens. ITEM Ἀντωνυμικῶς (q. d. Pronominaliter) Habendo vſum pronominis, [illegible] Obtinendo locū pronominis. Reperitur autem & nomen illud & hoc aduerbium apud grammaticos.

C. Μετωνυμία, ας, ἡ, Transnominatio. (ſi tamen formam vocis reſpiciamus, μετονομασία quidem eſt, Transnominatio: at μετωνυμία ſonat q. d. Transnominitas) A Fabio exponitur Nominis pro nomine poſitio. Cuius vis eſt (inquit) pro eo quod dicitur, cauſam propter quam dicitur, ponere. Sed vt ait Cicero, ὑπαλλαγὴν rhetores dicunt. Hæc inuenta ab inuentore, & ſubiecta ab obtinētibus ſignificat. vt Cererem corruptam vndis. &, Receptus terra Neptunus claſſes aquilonibus arcet. Vide plura ibidem. Is autē Ciceronis locus cuius hîc meminit, habetur in oratore ad Brutum, vbi ſcribit, Mutata [verba, ea dico] in quibus pro verbo proprio ſubiicitur aliud quod idem ſignificet, ſumptum ex re aliqua conſequenti. Quod quanquam transferendo [illegible] men alio modo tranſtulit quum dixit Ennius, arce & vrbe orba ſum: alio modo, ſi pro patria arcem & vrbē dixiſſet. Et, horridam Africam terribili tremere tumultu, quū dicit, pro Afris immutat Africā. Hanc, ὑπαλλαγὴν rhetores dicūt, quia quaſi ſummutātur verba pro verbis, μετωνυμίαν grāmatici vocāt, quòd nomina trāſferantur. Euſtathius ait in eo quod Homerus dicit Πανδαρέου κούρην, (id eſt Pandarei filiam) ἀντὶ τῆς ἀηδόνος (id eſt pro luſcinia) eſſe τινὰ τρόπον μετωνυμίας vel μεταλήψεως. quem apud Pindarum eſſe frequentem, quippe

multorũ locorum mentionem faciẽtem qui ab heroidibus nomen acceperunt, de locis illis tãquam de perſonis loquatur. At Fabius non in illo libro ex quo verba quædam protulit, ſed lib.9,cap.3, alium quendam viſum μετωνυμίας affert, quem apud eum vide. A

Μετωνυμικός,ῦ,ὁ, Metonymicus, Ad metonymiam pertinens, vel Metonymiam habens, Per metonymiam poſitus. ITEM Μετωνυμικῶς, Metonymicè, Per metonymiam, Vtendo metonymia. vt μετωνυμικῶς δὲ τῦτο λέγεται.

De compoſitis in υμιος ſeu υμιον deſinentibus. B

In υμιος & υμιον deſinentia compoſita ſunt Παρωνύμιος & Παρωνύμιον, item Ἐπωνύμιον: ſed de illorum quidem ſcriptura conſtat, at hæc ſuſpecta eſt, vt in Παρωνύμιος docui, quod vide poſt Παρώνυμος.

ΟΝΟΣ, ου, ὁ, Aſinus. Il. λ, Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη. Vbi νωθὴς ὄνος qui Virgilio Tardus aſellus, Ouidio Lentè gradiens aſellus. Xen. Pæd.7, de Phœnicibus, πιεζόμενοι ὑπὸ τῦ βάρους αἱ ὦ κυρτῦνται, ὥς περ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι, aſini clitellarii. Idem Pæd.1, ὄνοι ἄγριοι. contrà C Plut. Alex. ὄνος ἥμερος. Athen. lib.5, ὄνων ἴλαι πέντε. Et lib. 10, ἐπὶ ὄνων ἅρματος κωμάζειν. At de ὄνου γνάθος, ὄνου πόκαι, ὄνου σκιά: itẽ de ὄνος αἰτρώνιος, ὄνος ἄγει μυστήρια, vide Heſych. Vide & alia apud Suid. & Eraſm. in Chil. Apud Nicandr. autẽ in Ther. ὄνυ πετάλιον origani ſpecies quædam eſt, quaſi ὀνόφυλλον, vt ſchol. tradit, Σὺν καὶ ὄνυ πετάλειον ὀρείγανον. Ὄνοι dicuntur etiam ſtellæ duæ iuxta φάτνην, id eſt præſepe, collocatæ, non lõgè à cancro, vt docet Proclus. Latini Aſellos & Aſinos nominãt. Plin. lib.18, cap.vlt. Sunt in ſigno cancri duæ ſtellæ paruæ, aſelli appellatæ, exiguum inter illas ſpatium obtinente D nubecula quam præſepia appellant. Feſtus Auienus, in cãcro, — qua duro concaua dorſo Tegmina curuantur, geminus micat ardor in auras: Hos dixere aſinos, ortos Theſprotide terra. Et mox, — hos itidem qualis præſepibus eſſe Forma ſolet, diſpar chelarum forma coruſcat. Vide plura de his aſinis in comment. Germanici Cæſaris Phœnomenis addito.

Ὄνος SIVE Ὀνίσκος, piſcis etiam nomen eſt. Ath. libro 3 ex Dorione, de piſcibus quibuſdam loquens E quibus plura tribuuntur nomina, & ſpeciatim de χελλαρῆ, Καὶ γὰρ καὶ τῦτον, ἕνα ὄντα ἰχθὺν, πολλῶν ὀνομασιῶν τετυχηκέναι. καλεῖσθαι γὰρ καὶ βάκχον καὶ ὀνίσκον καὶ χελλαρίην. Sic Euſtath. pag.862, ὄνος, ἰχθύς ποιός, ὁ καὶ ὀνίσκος ἢ βάκχος. Apud eundem tamen Athen. libro 7, idem Dorion χελλαρίην ſiue γαλλερίαν, ſpeciem facit ὀνίσκου. nam de fluuiatili muræna loquens, ait, ἔχει μίαν ἄκανθαν μόνην ὁμοίαν τῷ ὀνίσκῳ τῷ καλουμένῳ γαλλαρίᾳ. Sic Plin. lib.9, cap.17, Aſellorum duo genera: callariæ minores, & bacchi, qui nõ F niſi in alto capiuntur, ideóq; prælati prioribus. De lapillis autem quos ὄνος piſcis in capite habet, lege quæ Athen. lib.7 ex Ariſtot. refert, & quæ Plin. lib.32, c.10. Sed notãdum Dorionem diſcrimen ſtatuere inter ὄνον & ὀνίσκον, vt Athen. docet loco citato, hæc ex eo verba proferẽs, ὄνος, ὃν καλέουσί τινες γάδον, γαλλερίδας, ὃν καλέουσί τινες ὀνίσκον τε καὶ μάξεινον. alii tamen nullum ponunt, vt Euthydemus ibidem, de ὄνῳ loquens, οἱ μὲν βάκχον καλοῦσιν, οἱ δὲ γελαρίην, οἱ δὲ ὀνίσκον. & Archeſtratus, – τὸν ὄνον, τὸν καλλαρίαν καλέουσι. Quod verò attinet ad χελλαρῆς, γαλλερίας, καλλαρίας, & γαλλερίδας, eiuſdem piſcis nomen ſunt, ſcripturam tantùm differentẽ habens. Vide & Ælian. Ὀνίσκοι Euſtathio ſunt εἶδός τι σκαρῶν, vt in Ὀνίας G videbis. Eſt ὄνος præterea genus quoddam locuſtæ, cui etiam nomen ἀσίρακος. Dioſcor. libro 2, capite 57, ἡ δὲ λεγομένη ἀκρὶς, ἀσίρακος, ἢ ὄνος, ἄπτερος ἐστὶ καὶ μεγαλόκωλος.

Ὄνος SIVE Ὀνίσκος, dicitur etiam beſtiola quædam multipes, coloris fuſci & ſubcinericii, naſcens in locis humectis, ſub aquariis plerunque vaſis: quæ contacta in orbem pilulæ rotundiſſimæ ſimilem ſe complicat. alio nomine κουβαρὶς dicta & πολύπους & κύαμος: vel coniunctim ὄνος πολύπους, ὄνος κατοικίδιος: Latinis Multipeda, Cutio, Porcellio: quã vocem Itali retinere dicũtur. H Dioſc. lib.2, c.37, περὶ κουβαρίδων, Ὄνοι οἱ ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις, ζῷα εἰσὶ πολύποδα, σφαιρούμενοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν. Galen. lib.3 De loc. aff. ὀνίσκος κατοικίδιος, ζῷόν ἐστι πολύπουν, ἐν τοῖς ὑγροῖς ἀγγείοις καὶ ἐν ταῖς κοπρίαις γινόμενον, κατὰ δὲ τὰς τῶν δακτύλων ἐπερείσεις σφαιρούμενον. Idem lib.11 De ſimpl. medicam. fac. in cap. περὶ δράκοντος, hæc animalcula à quibuſdam ſui temporis hominibus dicit appellari κυάμους, quoniam παραπλήσιοι τοῖς ἐδωδίμοις κυάμοις εἰσὶν ὅταν ἑαυτοὺς σφαιρώσωσι, φασὶ κατὰ τὴν χρόαν ὄντες. Scrib. Larg. cap.5, Beſtiolæ multorum pedum, quæ tactæ cõplicant ſe in orbem pilulæ rotundiſſimæ ſimilem: κατοικιδίους ὄνους aut πολύποδας Græci hoc genus animalium vocant. Marcell. Empir. cap.9, Cutiones, beſtiolæ ſunt multipedes, cute dura & ſolida: quæ tactæ complicant ſe in orbem pilulæ rotundiſſimæ: πολύποδας Græci appellant. Idem alibi, Multipedes cutiones, qui in ſtercore naſcuntur, quique contacti in globulos cõplicantur. Et alibi, In locis humidis & ſordidis ſub lapidibus inueniuntur beſtiolæ multipedes, quæ contactæ contrahuntur & rotundantur. Cæl. Aurel. Chroniõ lib.1, cap.4, Et porcelliones, hoc eſt animalia quæ humectis & aquoſis locis ſæpe naſcuntur, à Græcis appellata ὀνίσκοι. A Theophr. quoque ὄνος vocatur. vt libro 4 Hiſt. pl. cap.4, de ſerpentibus & lacertis, quæ ἄποτα eſſe animalia dicit, τοὺς δὲ Λίβυας λέγειν ὅτι τὸν ὄνον ἐσθίει ταῦτα, ὃς καὶ παρ' ἡμῖν γίνεται πολύπουν τι καὶ μέλαν, συσπειρώμενον εἰς ἑαυτόν. vbi quidam legendum putant συσφαιρούμενον, quoniam Galenus eum σφαιροῦσθαι dicit. Apud eundem, eodem libro, capite 7, de quercu, καὶ κάτω δὲ περὶ αὐτὸν τὸν καυλὸν περιπεφυκότων τινῶν ὅλων, ἐν τούτοις δεδυκότες οἱ ὀνίνοι καὶ ἄλλ' ἄττα, καὶ τὸ ὅμοιον πολύποδι, pro ὅλων iidem reponũt ἰούλων, & ὀνίσκοι pro ὀνίνοι: annotántque Heſychium & Suidam confudiſſe ἴουλον, & ὄνον, quippe apud quos hæc verba legantur, Ἴουλος, ζῷον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον. τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συσφαιρούμενον, ἴουλον καλοῦσι. Erraſſe præterea Plinium lib.29, cap.vlt. vbi ait, Millepeda, ab aliis centipeda aut multipeda dicta, animal eſt è vermibus terræ, piloſum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque contrahens ſe: ὀνίσκον Græci vocant, alii τύλον. Illam autem quæ non arcuatur, σῆπα Græci vocant, alii σκολόπενδραν, minorem pernicioſámque. Erraſſe inquam, quòd ὀνίσκος nec piloſus ſit vermis, nec arcuatim repat, nec millepeda aut centipeda dicendus ſit, ſed multipeda: millepedam autem ſiue centipedam, vermem terræ piloſum, quique multis pedibus arcuatim repat, animal eſſe ex erucarũ genere, vites corrodens atque olera: & à Columella hirſutam dici, à Græcis ἴουλον, teſte etiam Suida, cui ἴουλος eſt ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ πολύπους. A qua hirſutia ἰούλους dici quoſdam etiam piloſos vermes nigros, è terreſtrium lumbricorum genere, quod è maris litoribus effoditur ad piſcium eſcã: quia hirſutam ſiue millepedã viſis repræſentant. de quibus Numenius apud Athen. lib.7, Καὶ δὲ σύ γε μνήσαιο δελείατος, ὅττι παρ' ἄκρας Δίνεις αἰγιαλοῖο γεώλοφα. σοὶ μὲν ἴουλοι Κέκληνται, μέλανες, γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. Superiores autẽ ἰούλους à Lycophr. ſchol. vocari ἰούλους μυελόποδας, & longè differre à ſcolopendra, vt & Nicand. in Ther. docet, qui ait, Οἶδα γε μὴν καὶ ἴουλος ἃ μήδεται, ἠδ' ὀλοὸς σφὴξ, Πεμφρηδών ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα. vbi ſchol. ἴουλον eſſe dicit εἶδος σκώληκος τοῦ καλουμένου μυελόποδος. Erraſſe præterea eundem Plin. lib.30, cap.8, vbi ait, Prodeſt vrinæ, millepedã oniſcon bibiſſe. dicere enim potius debuiſſe multipedam oniſcon, πολύποδα ὀνίσκον, vt Græci vocant. nam μυελόποδα ὀνίσκον diuerſum eſſe, ex prædictis patere. Rectè autem eundẽ Plin. ſcribere c.6 eiuſdem libri, Multipeda quoque, quem oniſcon appellauimus, medetur, denarii pondere ex vino cyathis duobus pota.

Ὄνος in quodam ludi genere cui nomen οὐρανία, dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebatur. Poll. lib.9. Sed & in ὀστρακίνδα ludo, is qui inter eos qui fugiebant, captus eſſet, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, vt idem Poll. eodem libro docet, his verbis, ὁ μὲν τοίνυν ληφθεὶς τῶν φευγόντων, ὄνος οὗτος κάθηται. De priori ludo, id eſt ſphærico, Euſt. pag.1601, ex veteribus, τῶν αὐτὴν (videlicet σφαῖραν) παιζόντων τοὺς μὲν νικῶντας, βασιλεῖς ἐκάλουν, ὡς ἐπὶ σεμνώματι τοῦ ἔργου, ὄνους δὲ, τοὺς ἡττημένους. vbi hæc ſubiungit exempla: Ex Plat. Theæt. ὁ δὲ ἁμαρτὼν,

καθέζεται (ὥσπερ φασὶν οἱ σφαιρίζοντες) ὄνος ὃς ἂν ἁμάρτῃ. A
νηται ἀναμάρτητος, βασιλεὺς ἡμῶν. Et ex Cratino, ὄνοι ἀποτί-
ρωσι καθῆνται τῆς λύρας. quibus ſubiungit, τοὺς γὰρ ἡττωμένους,
ὄνους καθῆσθαι ἔλεγον.

Ὄνος, Axis, ET Ὀνίσκος, Axiculus, i. Sucula: quæ &
Ὄνθυος dicitur, vnde ὀνεύεσθαι & κατονεύεσθαι. Galen. in
Lex. Hippocr. Ὄνοι δὲ καὶ ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες, οἱ αὐτοὶ καὶ κα-
λοι ἀπὸ συνηθείας, ἡ κλίνη, ἡ καννάβεως. Hæc enim addunt quæ-
dam exéplaria. Ariſtot. in Mechan. quæſt. 14, διὰ τί ῥᾷον
κινοῦνται περὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν οἱ μείζους τῶν ἐλαττόνων κόλλοπες,
καὶ οἱ αὐτοὶ ὄνοι λεπτότεροι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἰσχύος τῶν παχυτέ- B
ρων; Vbi ter ζυγὸν vocat ergatam machinam, & toties
ὄνον ſuculam.

Ὄνος, Fuſus. ἐφ' οὗ τὴν κρόκην νήθουσι, vt Heſychius exp.
Poll. lib. 10, cap. 28, καὶ μὴν καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι, ἐπίνητρον, ἄ-
τρακτον καὶ σφόνδυλον. Et libro 7, cap. 10, ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν
ἢ νῶσιν, ἐπίνητρον καλεῖται, καὶ ὄνος. Quibus addit, λέ-
γοις δ' ἂν ἄτρακτον ἐπιστρέφειν, ἱστὸν ἕλκειν. quo ſenſu Plin.
dicit Torquere fuſos. Ouid. — teretem verſabat pollice
fuſum. Idem, — verſato ducentem ſtamina fuſo. Virg.
— dum fuſis mollia penſa Deuoluunt. C

Ὄνος dicitur etiam ſuperior molæ lapis, ὁ ἀνώτερος λί-
θος τοῦ μύλου, vt Heſych. docet. A Poll. lib. 7, cap. 4, voca-
tur ὄνος ὁ ἀλέτων: à Xen. ὄνος ἀλέτης, libro 1 Anabaſ. οἱ δὲ ἐν-
οικοῦντες, ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες. vbi ὄνον ἀλέταν appellat (ſe-
cundũ quorundam ſententiã quem Matth. cap. 18 μύ-
λον ὀνικόν), molam aſinariam, vt Varro de re ruſt. cap. 10,
Molas aſinarias vnas, & truſatiles vnas. Vide & ὀνίδιον.

Ὄνος eſt etiam vaſis quoddam genus, appellatum
fortaſſis διὰ τὸ διάπλασμα ἔχειν ὄνου μορφήν, vt ſchol. Ari-
ſtoph. annotat in hunc Veſp. locum, Καὶ οἶνόν μοι μὴ D
'χχῆς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τὸν δ' ἐγκεκόμισμαι Οἴνου μεστόν. de quo
mox, ad ὄνον animal alludens, — σοῦ δὲ κιχηνὼς, Βρωμησά-
μενος, τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράπον κατέπορδεν.

Ὄνος appellatur etiam Vnio in teſſera: quæ & μονὰς
& κύβος. Poll. lib. 10, de teſſeris, καὶ μάλιστα ἡ μονὰς, ἡ ἐν
αὐταῖς, ὄνος, καλεῖσθαι εἴχε κύβοι. Sic quidam acceperũt pro-
uerbium illud, βασιλεὺς ἢ ὄνος, rex aut aſinus. vt ſimile
ſit alii prouerbio, ἢ τρεῖς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. Sed rectius intel-
ligitur de illo qui in ſphæriſterio victus, ὄνος καθῆσθαι
dicebatur, vt in quinto abhinc tmemate diximus. E

C. Ὀνοβάτης, Quæ aſinum conſcendit, eoque vehitur. Mu-
lier in adulterio apud Cumanos deprehenſa, in forum
deducebatur, & ſaxo impoſita omnibus proponeba-
tur: indéque aſino impoſita per ciuitatem vehebatur.
qua infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Ab eo tem
pore lapidem tanquam impurum & deteſtabilem vi-
tabant: Eraſm. in Chil. ex Plut. Hellen. initio, pag. 520
meæ editionis. Eadẽ ab Heſychio vocatur ETIAM
Ὀνοβόσις. Ὀνοβόσιδες, (inquit) ὀνοβάτιδες, αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἁ-
λοῦσαι γυναῖκες καὶ διεξενεχθεῖσαι ἐπὶ ὄνων. AT Ὀνοβατέω, F
Aſinum admitto, hoc eſt Facio vt aſinus equam ineat.
ὄνον βιβάζω. Xen. De re equ. pag. 548, αἱ γὰρ ἀγελαῖαι τῶν ἵπ-
πων οὐχ ὁμοίως ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐπὶ τῇ ὀχείᾳ ἕως ἂν κομῶ-
σιν. οὗ ἕνεκα καὶ ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους ἅπαντες
οἱ ὀνοβατοῦντες. Vbi tranſitiuè capitur. Poll. autem neu-
traliter ὀνοβατεῖν dicit de ipſis aſinis equas ineuntibus.
ſic enim ſcribit lib. 5, cap. 15, ὄνων δὲ ἴδιον τὸ ὀνοβατεῖν, ὁπό-
ταν ἵπποις ἐπιβαίνωσι.

C. Ὀνόβλιτον, Species bliti, linguæ ſimilis. Gorr.

C. Ὀνόβρυχις, planta lentis folio, longiore paulo, caule ſe- G
mipedem alto, flore rubenti, radicibus exiguis. Naſci-
tur incultis & aquoſis locis. Gorr. ex Dioſcorid. libro 3,
cap. 170.

C. Ὀνόγυρος, herba quæ aliàs ἀνάγυρος. Nicand. in Ther. v.
71, — καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον. Suidas, Ὀνόγυρος, φυτὸν δυσῶδες καὶ
κακὸν, ὅπερ τριβόμενον ὄζει. οἱ δὲ ἀνάγυρον αὐτὸ φασι. vnde trã-
ſlatum eſſe prouerbium dicit, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, de iis
qui ipſi ſibi mala accerſunt. Nicãdri ſchol. in Alexiph.
verſ. 56, χαμαίπιτυν vocari ait eam herbam quæ & ὀνό-
γυρος & σιδηρῖτις dicitur & ὀνία ἀγρία. quæ nonnulli vt H
inepta reiiciunt.

C. Ὀνοκένταυρος, ου, ὁ, animal apud Ælianum. Ὀνοκέν-
ταυροι dæmonum genus tenebroſum καὶ κάθυλον, apud
Aquilam. δαιμόνων τι γένος κάθυλον καὶ σκοτεινὸν τῇ ἐπιφα-
νείᾳ, qui & τελχῖνες. Heſych. Meminit & Hieron.

C. Ὀνοκόπος, ου, ὁ, Qui aſinariam molam vel ὄνον impellit & A
agitat, Molitor. Poll. lib. 7, cap. 4, τὸν δὲ ἰσὼ μυλωκόπον, ὀνο-
κόπον Ἄλεξις εἴρηκεν ἐν Ἀμφωτίδι, Ὀνοκόπος τοὺς ἀλεκτρυόνας
τούσδε κοπιόντων ὄνους.

C. Ὀνόκωλος, Pedes aſininos habens. Empuſæ epitheton,
de qua Ariſtoph. Ran. — καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει Νὴ τὸν
Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον. vbi ſchol. exponens quid ſit
βολίτινον σκέλος, ait, ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι. διὸ παρὰ τισι
καλεῖσθαι ὀνόκωλον. Dicitur eadem & ὀνόσκελις, & Ὀνόκω-
λις. Vide & ſequens Ὀνοπόλη.

C. Ὀνοπόλη, apud Etymolog. in Ἔμπουσα, perperã PRO Ὀ- B
νοκώλη, vt reſtituendum ex lex. meo veteri, cui multa cũ
Etymologico ſunt cõmunia: vbi ſic legitur, Ἔμπου-
σα, φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πεμπόμενον, ὃ δοκεῖ
πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Et paulo poſt explicatum nomi-
nis etymon, οἱ δὲ φασιν ὄνου σκέλος ἔχειν αὐτήν. ὅθεν ἐκεῖνοι
ὀνοσκελίδα, ὀνοκώλην ὀνόκωλον, κατὰ συνεκφορὰν καλοῦσι. Vide
ET Ὀνόκωλις in Ὀνόσκελις.

C. Ὀνόπορδον, Crepitus aſini. Herba eſt, de qua Plinius lib.
27, cap. 12, Onopordon ſi comederint aſini, crepitus red
dere dicuntur. C

C. Ὀνόπυξος, ου, ἡ, Buxus aſinina, vt Gaza apud Theophraſt.
vertit, lib. 6 Hiſt. pl. cap. 3, vbi numeratur inter ea quæ
habent φύσιν ἀκανθώδη. A Plinio quoque lib. 21, cap. 16,
inter ea ponitur quæ & folio & caule ſpinoſas lanugi-
nes habẽt. Retinet autem Græcum vocabulum.

C. Ὀνόσκελος, ου, ὁ, Crura aſinina habens. Ὀνόσκελοι, dæmonũ
genus, de quo Cæl. Rhodig. lib. 2, cap. 6, Qui verò ina-
quoſa & arida frequentant, corporibus areſcentibus,
(cuiuſmodi ὀνόσκελοι pernoſcuntur, qui ſunt aſininis
cruribus) hi ſeſe mares plurimũ exhibent, interdũ quo- D
que leonem ac canem induere videntur. ET Ὀνο-
σκελίς, ίδος, ἡ, empuſa dicitur, ab aſininis cruribus quæ
ei affinguntur. Ariſtoph. ſchol. in Concion. vbi vetula
quædam dicit ἀλλ' ἔμπουσά τις Ἐκ αἵματος, annotat, ὡς κα-
λουμένην νῦν ὀνοσκελίδα. eſt autem & ipſa dæmonis quoddã
genus, vt paulo antè in Ὀνοπόλη videre eſt. Teſtatur &
Euſt. pag. 1704, vbi ex grammaticis quibuſdam hæc af
fert, Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὅ
τινες μὲν ὀνόκωλον λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν. vbi proparoxyto-
nως ſcribitur, ſecus quàm apud alios. E

C. Ὀνοφορβός, οῦ, ὁ, Aſinorum paſtor, Aſinarius, vt Cato ap-
pellat.

C. Ὀνόχειλος, SIVE Ὀνοχειλὲς, anchuſæ altera ſpecies. Dioſ-
cor. lib. 4, cap. 24, ἄγχουσα ἑτέρα, ἣν ἔνιοι ἀλκιβιάδειον ἢ ὀνο-
χειλὲς ἐκάλεσαν: altera autem ſpecies DICITVR Ὀνό-
κλεια, de qua cap. præced. ἄγχουσα, ἣν ἔνιοι κάλυκα, οἱ δὲ ὀνό-
κλειαν καλοῦσι. Vnde Plin. lib. 22, cap. 21, Eſt & alia herba,
proprio nomine onochiles, quam aliqui anchuſam vo
cant, alii arcebion, alii onochelin. A Galeno lib. 5 De fa F
cult. ſimpl. med. nominatur ὀνόχειλος, itidémque ab Ae-
tio lib. 1, & paulo Æginet. lib. 7. At à Nicandri ſchol.
VOCATVR Ὀνόχειλον. nam in hunc locum Theriac.
ὅτ' ἀγχούσης θριδακηΐδα λάζεο χαίτην, annotat θριδακηΐδα
vocari quia folia habet θρίδακι ſimilia: ſubiungens, τοῦτο
δ' αὐτὸ καὶ ὀνόχειλον λέγεται. Apud Theophr. Hiſt.
pl. lib. 7, cap. 10, perperam SCRIBITVR Ὀνοχίχλη.
vbi Gaza vertit Turdaria.

C. Ὀνόχηλος, Vngulam ſeu pedem aſininum habens. Tam
infando nomine Ieſus Chriſtus dicebatur olim à veræ G
religionis hoſtibus, cui aſininas aures affingebant,
pedémque alterum inungulatum, toga indutum, li-
brũmque manibus tenentem pingentes.

C. Ὀνάγρα SIVE Ὀνοθήρας, herbæ nomen, quæ potius vo
canda οἰνάγρα & οἰνοθήρας, à vineo odore. In Dioſcoridis
tamen & Galeni ac Pauli Æginetæ editis exemplari-
bus hæ aliæque ſcripturæ reperiuntur, vt in Οἰνοθήρας
admonui.

C. Ὄναγρος, ου, ὁ, Aſinus ferus: ὄνος ἄγριος, vt Herodot. & Xe H
noph. vocant: cui opponitur ὁ ἥμερος, manſuetus. Lati-
ni quoque onagrum appellant, vt Cic. Virg. Plin. & an-
te eos Varro libro 2, cap. 6, de aſinis. Horum duo gene-
ra. vnum, ferum: quos vocant onagros: in Phrygia &
Lycaonia ſunt greges multi: alterum manſuetum, vt
ſunt in Italia omnes. Ibidem, Ad ſeminationem ona-
grus idoneus, quòd è fero fit manſuetus facilè. Vide
Ælian.

Ælian.& Oppianũ. ‖Item Machina quædã quæ alio nomine ἄρπαξ vocatur, vt Suid.teſtatur, his verbis, ὄναγροι, μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἅρπαγες, οἷς τὰ ἁρπάζειν τοὺς προσιόντας ἐπιβαλλόμενοι εἶχον. A T Ὀναγρὸς in v.l.exponitur Aſinarius. Ab Ὄναγρος autẽ C O M P. Ὀναγρόβοτα, τά, Onagrorum paſcua, Loca paſcendis onagris apta. In v.l.ſcribitur Ὀναγρόβατα, tunc autem ſignificat hæc vox, Loca in quibus onagri inambulant, Loca quæ onagri perambulãt ſiue pererrãt. Ab eodẽ DERIVATVR Ὀνάγρειος. vt ὀνάγρειον χρῶμα, color qualis eſt onagrorum, id eſt color cilicinus, vt Poll. docet: quum ait lib.7, ἔστι δὲ καὶ κίλλιον ἐσθῆτος χρῶμα, τὸ νῦν ὀνάγρειον καλούμενον. καὶ κίλλον γὰρ τὸν ὄνον οἱ Δωριεῖς, καὶ κιλλακτῆρα, τὸν ὀνηλάτην.

C. Ὀνηγήσιος, ου, ὁ, Aſinidux, Agaſo. ὀνηλάτης.

C. Ὀνηλάτης, ου, ὁ, Agaſo, Agitator aſelli, vt Virg.in Georg. appellat. Plut. βουλόμενος τύπτειν τὸν ὀνηλάτην. Apud Athen. lib. 13, ὦ πελασ... Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ. E T Ὀνηλατέω, ὦ, Aſinum agito. apud Ariſtophanem.

C. Ἡμίονος, ου, ὁ vel ἡ, Mulus, Mula. Plato Apolog. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι. Iliados ψ, Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων. quo epitheto alibi quoque vtitur, & item Heſiodus. Il. ω, Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιοεργούς. Et in Bœotia, — ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, mularum agreſtium ſeu ferarum. Il. ψ, Ἵππον ἔθηκεν ἐξέτε' ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, vbi adiectiuè etiam capi poſſet pro Pullum ſemiaſinum. dicitur enim mulus ἡμίονος, quoniam genus ei partim ex equa eſt, partim ex aſino, vt teſtatur & Plin.libro 8, capite 44, Ex aſino & equa mulus gignitur. Ibidem, Gignitur etiam mula ex equo & aſina. Ibidem, Equo & aſina genitos mares, hinulos antiqui vocabant: contráque mulos, quos aſini & equæ generarent. ‖Ἡμίονος S I V E Ἡμιόνιον, herbæ etiam nomen eſt, quæ & aſplenon vocatur. Dioſcor.libro 3, capite 151, ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Et Theophraſt.Hiſtor.pl.libro 9, capite 19, τῆς δ' ἡμιόνου τὸ φύλλον ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ ἀτοκεῖν μίγνυσθαι δέ φασι καὶ τῆς ὁπλῆς τῆς ἡμιόνου. Et mox, χαίρειν δὲ σφόδρα τὴν ἡμίονον αὐτῷ, χρῆσθαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς σπλῆνας. Videtur ergo dici ἡμίονος ſiue ἡμιόνιον, vel quòd mulæ eo delectentur, vel quòd ſterilitatem mulieribus accerſat cum muli liene aut vngula coniuncta & adhibita. Plinius & ipſe hemionium appellat: libro 27, capite 5, Aſplenon ſunt qui hemionion vocant. ‖Ἡμιόνιον Heſychio eſt etiam ὄρνις ποιός.

Ἡμιόνειος, ου, ὁ, Mularis. vt ἡμιόνειον ζυγόν, iugũ mulare, hoc eſt, quo mulæ copulantur. Il. ω, Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον. Et paulo antè ἅμαξα ἡμιονεία, vehiculum mulare, ſeu currus mularis. Sic & Il. ζ, ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην ὁπλίζειν, ἡμιόνους ... ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Sed & ex Herodoto affertur ἡμιονειαι ἅμαξαι pro Carrucæ à mulis tractæ. A T Ἡμιονείη, ſub. κόπρος, Mulare ſtercus, Fimus mularis. ἡμιονείη, (inquit Suid.) ἡ κόπρος τοῦ ἡμιόνου.

Ἡμιονίτης, ου, ὁ, Mularis. F O E M. Ἡμιονῖτις, ἡ. vt ἡμιονῖτις ἵππος Straboni, Equa mulos pariens. quæ ab Homero dicitur ἵππος βρέφος ἡμίονον κυέουσα. Aliàs ἡμιονῖτις abſolutè, vel ſubaudito nomine πόα, vel etiam ἡμιονῖτις βοτάνη, dicitur herba quæ & ἡμίονος ſiue ἡμιόνιον vocatur, & ἄσπληνον. Galen. lib. 8 κατὰ τόπους, ex Archigene, ad lienoſos, ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Gorræus, Ἡμιονῖτις, herba quam σπλήνιον plerique vocãt, alii πύκριον, alii etiã ἡμιόνιον. At Dioſcor. lib.3, cap.151, ſeorſim de aſpleno ſiue ſcolopendrio ſiue ſplenio ſiue hemionio agens, & ſeorſim etiam de hemionitide, ſiue ſplenio, videtur diſcrimen conſtituere inter ἄσπληνον & ἡμιονῖτιν, ſiue inter ἡμιόνιον & ἡμιονῖτιν: licet vtranque herbam σπλήνιον nominari tradat.

Ὀνώδης, εος, ὁ & ἡ, Aſininus, Qui aſinini generis eſt. Apud Ariſtot.autem in Phyſiogn. οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις· οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις, Budæus exp. Ad naturam aſininam procliues. Et apud Plutarchum, ὀνώδης καὶ μυρμηκώδης φιλοπλουτία.

Ὀνικός, οῦ, ὁ, Aſininus, vel Aſinarius.

Ὄνειος, ου, ὁ, Aſininus. vt ὄνειον κρέας, Caro aſinina, apud Galen.lib.2 ad Glauc. E T Ὀνεία, ſub. δορά, pellis aſinina, ἡ τοῦ ὄνου δορά, Suid.ex Babrio, τὴν στέγην τι τῆς κλισίας καὶ τὴν ὀνείαν προστιθεῖσιν ἐκ δείρας. A T Ὀνεῖον, ου, τό, Stabulum aſinorum. ἐν ᾧ οἱ ὄνοι ἵστανται, Suid. Contrà Ὄνειον retracto accentu dicitur eſſe mons Corinthi.

Ὀνίαται, Stercora aſinina. Heſychio τὸ ἵππου τὸ ἀφόδευμα. Apud Suidam verò I T A, Ὀνίδια, τὸ ἵππου τὸ ἀφόδευμα. Quibus verbis ſubiungit, καὶ ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα, ἃ ἐπιτιθέασι πηλάσματα εἶναι.

Ὀνίς, ίδος, ἡ, ſub. κόπρος, Stercus aſininum, Fimus aſininus. Poll.lib.5, ὄνου κόπρον, ὀνίδα φασὶ καὶ ὄνθον. Vtitur hac voce Ariſtot.Hiſtor.animalium libro 5, capite 19, vbi ait, αἱ δὲ μηλολόνθαι ἐκ τῶν σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς βολίτοις καὶ τῶν ὀνίδων γίνονται.

Ὀνίδιον E T Ὀνάριον, E T Ὀνίσκος, Aſellus. Ὀνίδιον diminutiuum agnoſcit Suidas, exponens per alterum diminutiuum ὀνάριον, quod non infrequens eſt. Athen.lib.13 ex comico quodam, ὦ πελασθαλὲ Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὰ γυναῖα ταυτὶ καταβαλῶ Σὺν τοῖς ὀναρίοις. qui comicus vtitur etiam paulo antè apud eundẽ. Ὀνίσκος verò pro Aſellus, affertur in v.l. Ὀνίσκοι dicũtur etiam piſces quidam, & beſtiolæ ſub hydriis, quæ manu tactæ in globulum ſe rotundant: præterea Ὀνίσκος dicitur etiam Axis. de quibus omnibus in Ὄνος dictum fuit. Heſychio verò ὀνίσκος eſt τεκτονικὸς πρίων, ſerra fabrilis.

Ὀνίας, ου, ὁ, Scari piſcis genus. Athen.libro 7, Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς δύο γένη φησὶν εἶναι σκάρων, καὶ καλεῖσθαι τὸν μὲν, ὀνίαν, τὸν δὲ, αἰόλον. Euſt. verò pag.1644, ita, δύο γένη σκάρων, ὧν ὁ μὲν, Ὀνίσκος, ὁ δὲ, αἰόλος.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q.d. Aſinaria. Dicitur autem Ὀνῖτις ſpecies quædam origani. Plin.libro 20, capite 17, Origanum, quod in ſapore cunilæ æmulatur, vt diximus, plura genera in medicina habet: onitin vel praſion appellant, non diſſimile hyſſopo. Et mox, Optimum autem Creticum: (nam & iucundè olet) proximum Smyrnæum: deinde Heracleoticum, ad potum vtilius: quod onitin vocant. Dioſc.tamen libro 3, cap.32 & 33, diuerſa hæc duo facit, nimirum ὀρίγανον ἡρακλεωτικὸν & ὀνῖτιν: vbi nõ Ὀνῖτις ſcribitur S E D Ὀνητις: quam ſcripturam mendoſam eſſe puto. Nicãd.Alexiph. τό, τ' ὀνίτιδος αὖον ὀρείης, vbi ſchol. ὀνῖτιν vocari dicit τὸ ἥμερον ὀρίγανον, ὃ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι.

Ὄνθυλος, ου, ὁ, Sucula: machina tractorii generis, conſtans ex tereti ligno, duobus aut pluribus vectibus traiecto, vtrinque æqua extantibus longitudine. quæ dum verſatur, funis ductarius circum eam obuoluitur, onera ſenſim adducens. eiuſmodi machina hodie vietores ſiue cupparii vina ex hypogæis ſubuehunt, aut in ea demittunt, turnum eam appellantes, vt Bud.in Pand.docet. Thuc.ſcholiaſtæ ὄνθυλος eſt μηχανὴ ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκατίων πηγνυμένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρόχους, τοὺς σταυροὺς ῥᾳδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων. ἔστι γὰρ ἡ μηχανὴ ἐπὶ τοσοῦτον βιαστική, ὥστε καὶ στήλην βαρεῖαν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ἀπόνως ἕλκεσθαι. Ipſi etiam helciarii qui ſuculam verſant, ὄνθυλοι appellantur, vt ex eodem ſchol. diſcimus, ὄνθυλος, μηχανὴ ἐπὶ ἀγωγῆς, ἢ οἱ χειρῶμενοι, ὄνθυλοι λέγονται. Machina autẽ ea ab Ariſtot. vocatur ὄνος, vt tum in Ὄνος dictum fuit, tũ Euſt.in ſequenti Ὀνθύω teſtatur.

Ὀνθύω, Suculã verſo & circumago. Euſtath.pag. 862, nominis ὄνος ſignificationes aliquot enumerãs, ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ τι σκεῦος αὐτὸ οἶδε παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. vnde eſſe dicit, Ὀνθύειν, de quo Ælius Dionyſ. ita, Ὀνθύειν παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ ἑλκύειν καὶ περιάγειν. ὄνος γάρ, τοῦ μύλου τὸ κινούμενον, καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναί, ὄνος. Ὀνθύομαι E T Κατονθύομαι, itidem Suculam verſo & circumago: vel Sucula verſata & circumacta contendo. Galen.in Lex.Hippocr. Ὀνθύεσθαι, διὰ ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. ὄνοι δὲ καὶ ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες. γράφεται δὲ Κατονθύεσθαι.

Ο' Ν Υ Ξ, υχος, ὁ, Vnguis: ſin quadrupedibus & μώνυξι tribuatur, Vnguem vel Vngulam interpretaberis, imitando Colum: qui de bobus ait, Si ſanguis in inferiore parte vngulæ eſt, extrema pars ipſi vnguis ad viuũ reſecatur. Heſiod. Aſp. de Clothone & Lacheſi, μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν. Ariſtot. περὶ ἀλλ. δὲ ψιλοτέρῳ χρησαμένων οὐκ ἔχοντα γίνεται τὰ παιδία

ὄνυχας.Quæ ita Plinius, Salſioribus cibis vſæ carentem A
vnguiculis partū edunt. Ath.lib.12,κεντῶντες ὑπὸ τοῖς τῶν χειρῶν ὄνυξι βελόναις,κιέλλον αὐτάς.Idem lib.8,ἐπ' ἄκρων ἐβάδιζε τῶν ὀνύχων.quod & ἐπ' ἄκρων δακτύλων dicitur. Cæteris etiam animantibus tribuuntur ,vt volucribus & quadrupedibus.Heſiod.Erg.de accipitre,ὀνύχεσσι μεμαρπώς,(vt Ouid.de coruo,– nigris rapit vnguibus hydrū) Et mox,γαμψοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι.vt Lucr.Vncis vnguibus timēdæ volucres.Horat.dicit Curui vngues: Stat.Recurui vngues.Et Plut.Sympoſ.2,χρυσῖτις τῶν ὀνύχων.De quadrupedibus apud Luc. ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πά- B
σῃ μηχανῇ:quod Cicero,Toto corpore,atque omnibus vngulis,vt dicunt. At in prouerbio,ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex vnguibus leonem. de quo Eraſmus. Sunt & alia prouerbialia loquēdi genera vtrique linguæ cōmunia. Plut.in Præc.ſanit.ἡ ἀκριβὴς σφόδρα & δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα. vt apud Horat.perfectum carmē decies caſtigatum ad vnguem:&,Homo ad vnguem factus.Idem alibi,ἡ ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη συζήτησις. Et alibi,δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν , ad vnguem exigere. Item ἐξ ὀνύχων,
quod Latini A teneris vnguiculis.& Horat. De tenero C
vngue. Greg.Naz. ἐξ ὀνύχων καθιερωθέντα τῷ πνεύματι, à teneris vnguiculis conſecretur ſpiritui. ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, A teneris vnguiculis,pag.180 mei Lex.Ciceron.
¶Ὄνυξ ad alia quoque transfertur. vt σιδηροῖ ὄνυχες apud ſcriptores rei ruſticæ, quos Columella Ferreos vngues appellat. Exemplum ex Theophr.cum Plinii interpretatione habes in Ἐπικνίζω. Et ξύλινοι ὄνυχες apud Herodot.ὄνυξι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα στρεβλῶντες. vbi interpretari queas Vncis. Nā ὄνυξ pro vnco quoq; ſiue vncino
ſumitur.vt apud Hipp.De ſuperf.ὄνυξ dicitur vnc⁹ quo D
fœtus mortuus extrahitur , alio nomine ἐλκυστὴρ & ἐμβρυουλκὸς appellat⁹,& ἐμβρυοθλάστης: quia ſua curuitate ad volucrium aduūcos & recuruos accedit vngues. Itidem ἀγκύρας ὄνυξ dicitur anchoræ vncin⁹. Plut.De virt.mul. pag.441 meæ edit. κατέμαθε τῇ ἀγκύρᾳ τὸν ὄνυχα μὴ προσόντα. ¶Ὄνυξ eſt etiam βασανιστήριον ὄργανον,apud Syneſ.21, & Theodor.in Eccl. hiſt.32:Budæus. Poſſumus autem fortaſſis & in locis illis nomine Vncus interpretari, quum ex Cic. atque aliis diſcamus vncis
vſos eſſe antiquos & ad maleficiorum pœnas. E
¶Tribuuntur & roſis ὄνυχες. Dioſcorides lib.1,cap.131, χυλίζειν δὲ δεῖ τὰ ἁπαλά, ἀποψαλίσαντας τὸν ὄνυχα καλούμενον,ὅπερ ἐστὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ φύλλῳ.Plin.lib.21,cap.18,de roſa, Vſus eius diuiditur in folia & flores. Capita foliorū partéſque candidæ , vngues vocantur. Vnde ὠνυχισμένα ῥόδα,roſæ quibus vnguis exēptus eſt. Apud eundem Dioſc.ὄνυχες σκορόδων redditur Segmenta alliorum :ab aliis Alliorum capita & nuclei , qui ſynonymum eſſe volunt vocabulis ἄγλιθες & σκελίδες. ¶Cordis quo-
que pars quædam ὄνυξ dicitur. Nicandri ſchol.ῥάπτα F
καὶ πύλη, μέρη τινά εἰσιν ἐξημμένα τοῦ ἥπατος, ὥσπερ καὶ ὄνυξ καὶ μάχαιρα καὶ κανέον. Meminit & Ruf.Epheſ.his verbis, πύλη δὲ ἥπατος, ἡ φλὲψ δι' ἧς ἡ τροφὴ εἰσέρχεται.ἃ δὲ ἐν ἱεροσκοπία πύλας καὶ ῥάπτας καὶ μάχαιραν καὶ ὄνυχα καλοῦσιν,ἔστι μὲν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ,ἀσαφῆ δὲ καὶ οὐκ εὔδηλα. ¶Itē ὄνυξ in oculo dicitur quū tunicā cornea cernitur purulenta,idq;nūc profundè, nunc in ſuperficie , vt pus figura vnguē repræſentet.Hæc Actuarius tradit,& Paul.Ægin.iiſdem verbis, lib.3,c.22,ὑπόπυος ὁ κερατοειδὴς ἐνίοτε γίνεται, ποτὲ μὲν
διὰ τοῦ βάθους, ποτὲ δὲ δι' ἐπιπολῆς , ὄνυχι προσεοικότος τοῦ πύου G
κατὰ τὸ σχῆμα. διὸ καὶ τὸ πάθος ὄνυχα προσαγορεύουσι. ¶Ὄνυξ eſt & gemmæ nomen.Plin.lib.37,cap.6, Exponēda eſt & onychis ipſius natura , propter nominis ſocietatem.hoc in gemmam tranſilit ex lapide Carmaniæ.Sudines dicit in gemma eſſe candorem vnguis humani ſimilitudine:item chryſolithi colorem, & Sardæ & Iaſpidis. Zenothemis Indicam onychem plures habere varietates,igneam,nigram,corneam, cingentibus candidis venis,oculi modo,interuenientibus quarundam
oculis obliquis venis. Alia vide ibidem. Ab eodē Pli H
nio lib.36, capite 7 , Onyx inter marmora numeratur. qui lapis alio nomine ὀνυχίτης dicitur & ἀλαβαστρίτης, vt ex Dioſcoride diſcimus, libro5,cap.153, vbi ait λίθος ἀλαβαστρίτης,ὁ καλούμενος ὄνυξ.Onychem (inquit Plin.loco citato)etiam tum in Arabiæ montibus,nec vſquam alibi , naſci putauere noſtri veteres : Sudines in Germania: potoriis primùm vaſis inde factis , dein pedibus lectorum ſellíſq;. Sed & pocula ex eiuſmodi lapide facta ὄνυχες dicebantur : quamuis Pamphilus in vocabulis Atticis ὄνυχα exponat τὸ ξύλινον ποτήριον Παναθηναϊκόν, vt Athen. tradit lib.11. Ita verò nominari vaſa quædam potoria patet ex Poſidonio philoſopho qui lib.6 Hiſtoriarum ita ſcribit,ἦσαν δὲ καὶ ὀνύχινοι σκύφοι, καὶ συνθέσεις τούτων,μέχρι δικοτύλων , καὶ Παναθηναϊκὰ μέγιστα. Onycha Propert.pro alabaſtro vſurpauit,vbi ait, Et crocino nares murrheus vngat onyx : Horatius itidem pro alabaſtro ſeu pyxide vnguentaria ex onychite lapide,quum inquit, Nardi paruus onyx (ſicut rurſum Propert. Quum dabitur Syrio munere plenus onyx. Et Martial. Vnguentum fuerat,quod onyx modò parua gerebat. Vbi nota vtrunque genus) Alii autem eo in loco malunt accipere pro vaſculo vnguentario ex cōcha onychis oſtrei, quippe quæ nardi odore iam penitus imbuta ſit. ¶Nam ὄνυξ eſt præterea operculum conchylii,purpuræ operculo ſimile,quod reperitur in Indiæ paludibus iis quæ nardum ferunt. itaque & odores ſuauiſſimos afflat, quoniam conchylia nardo veſcuntur.ſic enim Dioſc.lib.2,cap.10, ἐστὶ πῶμα κογχυλίου,ὅμοιον τῷ τῆς πορφύρας, εὑρισκόμενον ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, ἐν ταῖς ναρδοφόροις λίμναις. διὸ καὶ ἀρωματίζει νεμομένων τῶν κογχυλίων τὴν νάρδον. Quidam vnguem aromaticum vocant,pharmacopœi blattas Byzantias.vnde blatteus color apud Vopiſcum , qui & onychinus : quo ſenſu onychina pruna dixit Columella,& onychina pyra Plin. lib,15,cap.15. Ὄνυξ,(inquit Gorr.) Vnguis odoratus. Eſt teſta(vt ſcribit Paul. Æg.)conchylii Indici,nardum redolēs, quòd eius fruticē in India paſcatur. Nec verò teſta tantùm ea ὄνυξ vocatur, ſed etiam ipſum oſtreū. Athen.l.3,de oſtreis,οἱ δὲ σωλῆνες μὲν προσαγορεύονται καλούμενοι, προσαγορεύονται δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι,κολλώδεις.Vbi nota hæc quatuor eſſe ſynonyma,ſicut & apud Plin.ſub finem lib.32,Strombus,ſolē, ſiue αὐλός, ſiue donax, ſiue onyx, ſiue dactylus. Sed ab eodem Plinio Onyx in præcedenti etiam ſignif.pro oſtracio ponitur, vt cap.10 eiuſdem libri, Inuenio apud quoſdā oſtracium vocari quod aliqui onychē vocāt: hoc ſuffitum vuluæ pœnis mirè reſiſtere:odorē eſſe caſtorei,meliúſque cum eo vſtum proficere. ¶Ὄνυξ à nonnullis appellatur frutex quidā paruus,alio nomine ἀστράγαλος dictus.In appēdice Dioſc.lib.4,cap.62,ἀστράγαλος· οἱ δὲ, χαμαισύκη,οἱ δὲ, ὄνυξ· θαμνίσκος ἐστὶ μικρὸς ἐπὶ γῆς.

C.Ὀνυχοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ,Vnguium ſpeciem præbens.

C.Ἀκρώνυξ,υχος, ſiue Ἀκρώνυχος,ου,ὁ καὶ ἡ, vt ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνη, veſtigia quæ aliquis impreſſit terræ ἐπ' ἄκρων βαδίζων ὀνύχων,vt Athen.loquitur. Plut De fort.Rom. 579 meæ edit. ὡς εἶδεν ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ μετεωροβατοῦς, Veſtigia pedum ſummis vnguibus impreſſa. vel Summa pedum veſtigia. Item ἀκρώνυχον ἴχνος καθεῖσα,In ſummos vngues erecta. VNDE Ἀκρωνυχία,ας,ἡ, Vnguium extremitas,Extremi vngues:qua ſignificā Suida accipitur ETIAM Ἀκρώνυξ. ſic enim ille, Ἀκρόνυξ,τὸ ἄκρον τῆς νυκτός , καὶ Ἀκρονυχία ὁμοίως,διὰ τοῦ ο μικροῦ Ἀκρώνυξ δὲ καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ὄρους,διὰ τοῦ ω μεγάλου. Et aliquanto pòſt,iiſdem ferè verbis,Ἀκρώνυξ,τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους· καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως. Apud Pollucem verò perperam SCRIBITVR Ἀκρονυχία, per ο,lib.2, ἀπὸ δὲ ὀνύχων ἄκρων, Ἀκρονυχία,τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. vbi obſerua etiam plur.num. Cæterùm Suidas vocabuli ἀκρώνυξ ſubſtantiuè accepti nulla affert exempla:poſſumus tamen id confirmare alio compoſito , vt nimirum ἀκρώνυχες dicantur Extremi vngues,ſeu Vnguium extremitates, ſicut ῥιζώνυχες,radices vnguium. ¶Ἀκρωνυχία autem pro ἀκρώρεια(id eſt Iugum montis , Cacumen ſeu vertex montis)non infrequens eſt.Xen.apud Suidam,ἐπὶ δὲ ἑωρᾶ ὁ Χειρίσοφος προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους,ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον,vbi nota addi genitiuum ὄρους.(eſt autē locus ἐκ τῆς ἀναβάσεως) Aliàs abſolutè quoque ſine illo genitiuo ponitur pro ἀκρώρεια,vt in hoc loco apud eundem Suidam,ὁ δὲ φυλακῇ τινι ἐπὶ τῆς ἀκρωνυχίας ἐντυχὼν,ταύτην αἰφνιδίῳ προσβολῇ ἐτρέψατο.

C.Γαμψώνυξ, ſive Γαμψώνυχος, Vncos ſeu aduncos vngues habens, Cui curui ſeu recurui vngues ſunt. (quos Heſiodus γαμπτοῖς ὄνυχας appellat) Od.χ, — ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. qui verſus apud Heſiodum quoque in clypeo Herculis legitur. Itidem Od.π, Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. Altero autem γαμψώνυχος vtitur Ariſtoteles: vt, ὁ δὲ κόκκυξ οὐ γαμψώνυχος. pro quibus Plinius, Eſt autem neque aduncis vnguibus ſolus accipitrum, neque capite ſimilis illis. Idem Ariſtot. τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι. Pro quibus idẽ Plinius, Pennatorum infœcunda ſunt quæ aduncos habẽt vngues.

C.Εὐθυόνυξ, ſive Εὐθυόνυχος, Rectos vngues habens: ad differentiã τῶν γαμψωνύχων, id eſt eorum quæ aduncos ſiue curuos habent vngues. vt εὐθυώνυχες ὄρνιθες apud Ariſtot. lib.8 De hiſt. anim.

C.Κρατερώνυξ, ſive Κρατερώνυχος, Validos vngues habẽs. Matron apud Athen. lib.4, Τῇ γ' ἐγὼ ἐν πρώτοις ἐπέχον κρατερώνυχα χεῖρα. Heſych. quoque agnoſcit κρατερώνυξ, quippe qui Κρατερώνυχες exp. ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντες.

Dicitur etiam Καρτερώνυξ ſive Καρτερώνυχος, eadem ſignificatione. Vnde apud Suidam, Καρτερώνυχας, ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας.

C.Μονώνυξ, ſive Μώνυξ, et Μονώνυχος ſive Μώνυχος, Solidas vngulas habẽs, Simplices & indiuiduas vngulas habens. Ariſtot. lib.2 De part. anim. μονώνυχες πόδες, Pedes ſolidi, Pedes quorum vngulæ indiuiduæ ſunt, Pedes qui vngulas fiſſas non habẽt: vt equini, aſinini. In Geop. τῶν ἵππων καὶ σχεδὸν πάντων τῶν μονωνύχους τὰς ὁπλὰς ἐχόντων, pro his Varroni, Equorum & ferè omnium quæ vngulas indiuiſas habent. Et frequenter apud Homerum μώνυχες ἵπποι, Equi ſolidis vngulis, Equi ſimplices & indiuiduas vngulas habentes, ad differentiam boum, ouium, & cæterorum animantiũ quibus χηλαὶ tribuuntur. Hoc μώνυξ vtitur & Ariſtoteles, itémque altero μώνυχος. vt quum de cancris ait, τῆς μὲν θηλείας ὁ πρῶτος πούς δίκρους ἐστὶ, τοῦ δ' ἄρρενος μώνυξ. Pro quibus Plinius, Fœminæ primus pes duplex, mari ſimplex. Rurſum Ariſtot. εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν Ἰλλυριοῖς καὶ ἐν Παιονίᾳ μώνυχες ὗες. τῶν ζώων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα κατὰ φύσιν ἐστί· μώνυχον δὲ καὶ δίκερον οὐδὲν ἡμῖν ὦπται· μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα, ὀλίγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος. Quæ ſic Plinius, Sues in Illyrico quibuſdam locis ſolidas habẽt vngulas: cornigera, ferè biſulca: ſolida vngula & bicorne, nullum: vnicorne, aſinus tantùm Indicus. Impropriè Eurip. μωνύχοις ἅρμασι pro Currib⁹ qui ab animalibus ſolidas vngulas habentibus trahuntur, vt ſunt equi, muli. Quod verò ad Μώνυξ & Μώνυχος attinet, per ſyncopen dicuntur pro Μονώνυξ & Μονώνυχος, quanuis hæc minus vſitata putentur.

C.Ῥιζώνυξ, Radix vnguium. Et plur. ῥιζώνυχες, vnguium radices. Poll. lib.2, τὰ δ' ὑπὸ ταῖς σαρξὶ, ῥιζώνυχες· ἐξ αὐτῶν γὰρ αἱ τῶν ὀνύχων ἀρχαί. vbi ſcribitur Ῥιζόνυχες per ο. Dicuntur autem ῥιζώνυχες ad differentiam τῶν ἀκρωνυχίων: vel potius hæc duo oppoſita ſibi ſunt. Appellantur et Ῥιζωνύχια à Rufo Epheſ. ſicut ἀκρωνύχια à Polluce nominantur quæ his oppoſita ſunt: αἱ δὲ τῶν ὀνύχων ἀρχαὶ, (inquit) ῥιζωνύχια.

C.Στόνυξ, Vnguium extremitas. Heſychio στόνυχες ſunt nõ ſolùm τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, ſed etiã τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, quæ in acutum deſinunt, vt cuſpides, mucrones. qua ſignific. ex Lycophr. affert [illegible] στόνυξ pro Lethifera teli cuſpis.

C.Διόνυχον, ου, τὸ, Ad vnguem factum, Accuratum, Exactum. v.l. ſine autore tamen & exemplo.

C.Πλατυώνυχος, Qui latos habet vngues: vt ἄνθρωπος ἐστὶ ζῷον δίπουν, ἄπτερον, πλατυώνυχον. quam definitionem Diog. Laert. lib.7, pag.279, Platoni adſcribit, qui illud poſtremum addiderat quum à Diogene cynico fuiſſet deriſus.

C.Πολυώνυχος, Multos habens vngues.

C.Παρωνυχία, ας, ἡ, Abſceſſus ad vnguis radicem natus: alii malunt inflammationem vocare. Non leue prorſus malum eſt, vt quod dolores & febres aliquando moueat. Et tamen Latini reduuiam curare pro Occupari in re minima, prouerbii loco vſurpant. Ex quo arbitror reduuiæ nomine non tantùm παρωνυχίαν deſignari, ſed eum affectum in quo ad vnguium latera caruncula aut cutis portio reſoluitur, nullo ferè dolore. Inde Latini reduuiam vel rediuiam malum hoc nuncuparũt. Rediuire enim reſoluere eſt, vt ſcribit Feſtus. Hæc Gorr. inter alia. Feſtus, Rediuiam quidã, alii Reluuiũ appellant, quũ circa vngues cutis ſe reſoluit, quia Luere ſiue Duere eſt ſoluere. Paul. Ægin. lib.3, ἡ παρωνυχία ἀπόστημά ἐστι παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενον. Plinius non ſolùm paronychias appellat eiuſmodi vitia, ſed etiam paronychia: vt cum alibi tum libro 28, cap.8, Ramentis eboris cum melle Attico (vt aiunt) nubeculæ in facie, ſcobe paronychia tolluntur. Apud Ægin. ſcribitur Παρονυχία, quam ſcripturam nõ probo. Idem morbus à Suida vocatur Παρωνυχίς, vt in Παρωνυχία ſignificante herbam, dicetur. ‖Poll. autem παρωνυχίας appellat τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὀνύχων. ‖Παρωνυχία eſt etiam nomen herbæ nominatæ ἐκ τοῦ παρωνυχίδας ἰᾶσθαι, vt docet Suidas. Dioſc. quoq; lib.4, c.54, tradit hoc θαμνίσκιον καταπλασθὲν παρωνυχίας θεραπεύειν.

Ὀνύχινος, ου, ὁ, Onychinus. vt ὀνύχινον μύρον apud Dioſc. lib.1, vnguentum onychinum, ex onychis oſtrei adipe qui pro oleo in vſu olim fuit, vt Marcellus annotat. ‖Itẽ, Colorem onychis conchylii referẽs: qui color Blatteus etiam appellatur, quemadmodum in Ὄνυξ quoque dictum fuit. vt Onychina pruna apud Columellã, & Onychina pyra apud Plin. l.15, c.15, vbi ait, Signina quæ alii à colore teſtacea appellant, ſicut onychina, purpurea.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ. vt ὀνυχίτης λίθος, Lapis onychites, qui & Onyx & Alabaſtrites, vt ex Dioſc. docui in Ὄνυξ. eſt autem marmoris quoddam genus. Fœm. Ὀνυχῖτις, vt ὀνυχῖτις καδμεία, onychitis cadmia, dicta à ſimilitudine venarum onychis lapidis. de qua ita apud Dioſc. lib.5, cap.84, ἡ ἔξωθεν μὲν κυανίζουσα, ἔνδοθεν δὲ λευκοτέρα, διαφύσεις ἔχουσα ἐμφερεῖς ὀνυχίτῃ λίθῳ. Plin. lib.34, c.10, Onychitis, extrà penè cærulea, intus onychis maculis ſimilis.

Ὀνύχιον, ου, τὸ, Vnguiculus. Citatur etiam pro Onychites lapis, ex cap.28 Exodi.

Ὀνυχίζω, Vngues præcido, Vngues reſeco. Artemid. Ὀνειροκρ.16. Roſas quoque ὀνυχίζειν dicimur quum vnguem eis eximimus, id eſt imas foliorum partes, colore candido, quibus in capite ſuo hærent & pendent: ideo in medicina dãnatas quòd nulla ſolis coctura coloratæ odoratæq; inutili humore abundẽt. v.l. Dioſcor. lib.1, cap.54, νεαρὰ ὀνυχίζων πρόσβαλε ῥόδα, recentes roſas detractis vnguibus adiice. Et in paſſ. apud eundem & apud Paul. Ægin. ὠνυχισμένα ῥόδα, roſæ quarum vnguis reciſus eſt. De his autem vnguibus ex eodem Dioſcor. & Plinio in Ὄνυξ ſcripſi. Apud Poll. habetur etiam Ὀνυχίσασθαι, actiuè itidem pro ἀφαιρεῖσθαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων: pro quo vtẽdum potius ait compoſito ἀπονυχίσασθαι. verba eius in Ἀπονυχίζω referam. ‖Ὀνυχίζω exponitur etiã Vngue noto, vt ii faciũt qui memoriæ conſulunt. ‖Item, Ad vnguem exigo, Exactè ſubtilitérque expẽdo. λεπτολογῶ, quo ſenſu & compoſitum ἐξονυχίζω vſurpatur. Sic Phrynichus, Ὀνυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ δ' Ἀπονυχίζειν, τὸ τὰς αὐξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει. Et mox, addit, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖν τίθησί τις, χρήσαιτο ἂν τῷ Ἀπονυχίζειν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ Ὀνυχίζειν χρήσαιτο ἄν. Sic apud Heſych. Ὀνυχιεῖ, ἐπιμελῶς ἐξετάσει. Exemplum habes in ἐξονυχίζειν, quod Athen. vſurpauit pro Cauillabundè & ſophiſticè diſſerere, Ad vnguem exigere & exquirere, inquit Bud.

C.Ἀπονυχίζω, Fut. ίσω, Vnguens recido, ſeu reſeco. Vnde Ἀπονυχίσματα dicũtur vnguiũ reſegmina, ſeu præſegmina. ſeu Vnguium putamina, vt Bud. interpr. in hoc ſymbolo Pythag. ἀπονυχίσμασι μὴ ἐπουρεῖν. Ἀπονυχίσαι (inquit Suidas) potius dicunt quàm ὀνυχίσαι. Pollux quoque, ἀπὸ δὲ τῶν ὀνύχων Ὀνυχίσασθαι καὶ Ἀπονυχίσασθαι. ᾧ καὶ μᾶλλον χρηστέον. vt & Phrynichus docet paulo antè in Ὀνυχίζειν. Capitur etiam metaphoricè pro Auferre ſeu adimere quidlibet. vt apud Ariſtophanem in Equitibus, ἀπονυχιῶ σου τὰν πρυτανείῳ σιτία, quaſi Recidã tuas in Prytaneo epulas. vel Præcidam, Id eſt, Tibi adimam, Te priuabo tuis in Prytaneo epulis. Pro ἀφαιρήσομαι τὰ σιτία, inquit Suidas, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων.

C.ἘΞονυχίζω, Vngues excindo ſeu eximo, Exungulo, vt Plautus loquitur. Metaph. pro Exarmo, vel Ceu vnguibus exarmo. (Gallicè dicimus itidem per metaphoram, *Il leur a bien rongné les ongles*) Sed & aliter Plut. Symp. 6, probl. 7, ὥσπερ, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζουσι τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνουσιν οἱ διηθοῦντες. paulo pòſt dicit, ἐξαίρουσι τοῦ οἴνου τὸ ἐμβριθές. Sumpta autem metaphora à volucribus aliiſve animantibus quæ ſe vnguibus vnguliſve defendunt, aut etiam non prouocata aliquē inuadunt, quæ petulantia corrigitur quum ea ἐξονυχίζομεν, id eſt Exungulamus. ‖Item ὠνυχισμένα & ἐξωνυχισμένα ῥόδα apud Galen. & Paul. Æg. Roſæ quibus λοβοὶ & ὄνυχες exempti ſunt. ‖Ἐξονυχίζειν ſicut & ſimplex Ὀνυχίζειν, capitur etiam pro Exquiſitè expendere & ad vnguem exigere, ἀκριβολογεῖσθαι, λεπτολογεῖν, ἐξετάζειν ἀκριβῶς, quemadmodum & in Ὀνυχίζω annotaui. Athen. lib. 3, ἐξονυχίζεις τι πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, id eſt (inquit B. p. 894) Cauillāter & ſophiſticè verſas quicquid à quoquam dicitur, & vnumquodque verbum à diſſerente prolatum inquiris cauilloſa ſubtilitate: omniáque ad diſputationem reuocas, & velut ad vnguem vis omnia eſſe exacta inter loquendum, vt ne ſcrupulus quidē vllus maneat, hoc eſt, καὶ δι᾽ ὄνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζεις. nam δι᾽ ὄνυχος ἀκριβοῦν dicunt quod Latini ad vnguem exigere vocant. Hæc ille. Ἐξονυχίζειν (inquit idē in Lexico ſuo) quaſi Limare, Ad vnguem exigere, Scrupuloſè perſequi. Artemidor. Onirocr. 1, pag. 15, βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν τὸ μὴ οὐχὶ περὶ ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. Eadem ſignif. vtitur ſimplici quoque, lib. 4, μικρὰ μὲν καὶ οὐ πολλῆς ἄξια φροντίδος, ὅμως δὲ ἐπιζητούμενα ὑπὸ τῶν ὀνυχιζόντων πάντα.

C.ΠΕΡΙονυχίζω, Vngues in orbem reſeco, Vngues circumcido. Deuteron. 2, περιονυχιεῖς αὐτήν, vngues eius circuncides.

ὈΞΥΣ, έος, ὁ, Acutus, vt ea quæ mucronata & cuſpidata ſunt. Il. δ, Οὐκ ἐν κολεῷ ὀξὺ πάγη βέλος. Sic apud Latinos Iaculum acutum, Sagitta acuta, Spiculum acutum, Telum acutum. Od. ν, κατέκταν ὀξέϊ χαλκῷ. Et apud Etymol. ὀξεῖα μάχαιρα, id eſt ἡ ἠκονημένη, acutus gladius. Suidæ autē ὀξὺ μαχαίριον eſt ὃ ταχέως κεντεῖ. vnde videtur facere primam eam ſignificationem qua ὀξὺς pro Celer vſurpatur. Et Dioſc. ſemperuiuo tribuit φυλλάρια ὀξέα ἐπ᾽ ἄκρου, id eſt mucronata, vt Plin. interpr. Et ὀξὺς σχοῖνος, iuncus acutus. Plin. lib. 21, cap. 18, de iunci generibus, Tria genera eius: acuti, ſterilis, quē marem & ὀξὺν Græci vocant. Il. υ, Ὀξὺ δόρυ κραδάων. Sic Latinè Acuta haſta apud Virg. & Naſonem. Et Il. π, ὀξέα δοῦρα. Odyſſ. ι, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον ὀξὺν ἐπ᾽ ἄκρῳ. Et κατὰ τὸ ὀξέα, mucronato turbine, Gaza. ‖Metaphoricè quoque pro Acutus capitur, ſeu Acer: vt quum Viſus acutus ſeu acer dicitur. Plato in Phædro, ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Quem locum Cic. ita interpretatus eſt, Oculorum eſt in nobis ſenſus acerrimus. Quò pertinet ὀξὺ βλέπειν, Acutum cernere, Acie oculorum pollere. Il. ψ, Οὔτέ τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε. Il. ρ, de aquila, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. Plato Polit. 2, οὐ φαῦλον ἀλλ᾽ ὀξὺ βλέποντος. Ariſtoph. Pluto, ὀξύτερον βλέπων τοῦ Λυγκέως, de eo q acerrimi viſus eſt, vt Plin. loquitur. Et metaph. apud Philonem libro 1 De vita M. τοῖς ὀξὺ τῇ διανοίᾳ βλέπειν δυναμένοις, hominibus acri mentis acie intuentibus.

‖Ad auditū quoque trāſfertur, & voces ſonóſque qui aures feriunt. vt apud Latinos legitur Vox acuta, Sonus acutus, Tinnitus acutus, Stridor acutus: item Æs acutum, pro Acutū ſonum edens. qua ſignif. etiā Argutus capitur. Il. ο, ὦρτο δ᾽ αὐτὴ Ὀξεῖ᾽ ἀμφοτέρωθεν. Et apud Ariſtot. in Rhet. lib. 3, ὀξεῖα φωνή, vox acuta: καὶ πῶς τοῖς τόνοις χρῆσθαι δεῖ πρὸς ἕκαστα πάθη· οἷον ὀξείᾳ, καὶ βαρείᾳ, καὶ μέσῃ. Ab Horatio quoque opponitur Acutus & grauis ſonus, vt quum de chorda ait, Poſcentique grauem perſæpe remittit acutum. Huc pertinet ὀξὺ φθέγγεσθαι & κλάγγειν, acutum ſeu argutum. Iliad. ρ, ὀξὺ βοήσας. Iliados β, de Therſite, Ὀξέα κεκληγὼς λέγ᾽ ὀνείδεα. Heſiod. Aſp. ἰάχεσκε πάϊς μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ Ὀξέα καὶ λιγέως. Athenæus libro 4, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις. Sic Horat. — quo pacto alterna loquentes Vmbræ cum ſagana, reſonarent triſte & acutum. Dicitur autem Sonus acutus, qui ita aures penetrat vt ferrum mucronatum cutim. Sic enim & Suid. ὀξὺν ψόφον exp. τὸν ταχέως προσαγγινόμενον ἐπὶ τὴν αἴσθησιν καὶ ταχέως ἀποπαυόμενον, vt is quem νεάτη edi. βαρὺς autem quem ἡ ὑπάτη. Et ὀξεῖα προσῳδία apud grammaticos, Acutus tonus ſeu Summus tonus. vt Gell. libro 13, capite 24, Summum autem tonum, προσῳδίαν acutam dicit. ‖Itidem metaph. ὀξεῖαι μελεδῶναι & ὀξεῖαι νόσοι dicuntur: vbi etiam reddere queas Acres, Vehemētes. Odyſſeæ τ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν. Sic Acres curas dicit Varro, Lucr. Cicero. Qui autem dolor ὀξὺς & acutus dicatur, vide in Ὀδύνη. Sic reddi poſſe etiam ὀξεῖα νόσος ſiue ὀξὺ νόσημα, antè dixi, vt Horat. Si latus aut renes morbo tententur acuto. Sed ὀξεῖα νόσος ſignificat etiam celerē morbum. Nam (vt ait Gal. extremō libri 3 De diebus criticis) ex motus ſpecie acutus morbus nominatur. Nec tamē in ſolo celeri motu eſſentia acuti morbi poſita eſt, ſed in eius etiam magnitudine & periculo. vnde & Archigenes acutum morbum non temporibus quidē ſolis nudiſque, ſed motu potius & natura appellandū cēſebat. Nam quum morbus ſegni lentóque motu & cū interuallis à febre vacuis ad quadrageſimum vſq; diē procedit, nemo (inquit) ſanæ mētis eum acutū dixerit, ſed πολυχρόνιον, hoc eſt diuturnū: ſimiliter & paruas illas febres periculóq; carētes diarias, nemo acutas ſed ὀλιγοχρονίους, id eſt breues, vocauerit. Eſt enim acutus morbus (vt ipſe definiuit) cui motus velox & ſubita pericula adueniunt. Sic velociter quidē moueri dicitur, quòd ad ſuum finem iudiciúmque properet, & ſumque ad decimumquartum diem conſequatur. Qui enim antè ſoluitur, κάτοξυς, id eſt peracutus, dicitur: qui verò longius procedit, ſimpliciter acutus. Sunt tamen & in his differentiæ, quas apud Gorr. vide. Hippocrates in vehementi febri videtur acutorum morborum eſſentiā collocaſſe, vt qui libro 1 περὶ διαίτης ὀξέων ita ſcribat, ἔστι δὲ ταῦτα ὀξέα ὁκοῖα ὠνόμασαν οἱ ἀρχαῖοι, πλευρῖτιν καὶ περιπνευμονίην, καὶ φρενῖτιν, καὶ λήθαργον, καὶ καῦσον, καὶ τἄλλα νοσήματα ὁκόσα τουτέων ἐχόμενά ἐστι, ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχέες ὄντες κτείνουσι. Idem Hippocrates ὀξεῖς πυρετούς, febres acutas, de Galeni ſententia, eas appellauit quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Dicitur verò & alia ſignif. ὀξὺς πυρετός, ab eodem Hippocrate, libro 6 τῶν ἐπιδημιῶν. eſt enim febris differentia à motu caloris ſumpta, hoc eſt à caliditate celeriter manui occurrente, & ſuam motionem celerem indicante: cui ipſe Hippocr. ἐπαναδιδόντα πυρετὸν opponit. Dicitur autem ea cuius calor initio, & mox vbi manus eſt admota corpori, ardens & acris percipitur, ſed manu diutius immorante, languidior & mitior ſentitur. huiuſmodi ſunt bilioſæ febres. Ὀξέα πάθη ſiue ὀξέα νοσήματα Scrib. Larg. vocat Vitia præcipitia. Cælius Aurelianus celeres paſſiones: qui, ſicut Aretæus περὶ ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν octo libros edidit, & ipſe tres celerum paſſionū libros conſcripſit, χρονίων quinque. Celeres autem vocat etiam acutas: χρονίας verò tardæ paſſionis morbos.

‖Sol quoque ὀξὺς dicitur, qui ita calore ſuo penetrat hominum corpora vt telum mucronatum. Heſiod. Erg. 2, Ἦμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο, de temperie aeris quæ dies caniculares ſequitur. Sic Horat. Eſt vbi plus tepeāt hyemes? vbi gratior aura Leniat & rabiem canis & momenta leonis, Quum ſemel accepit ſolem furibundus acutum? Lucret. & Plin. dicunt etiam Sol acer: & Virg. Potentia ſolis acrior. ‖Mars quoque ὀξὺς dicitur, (vt Horatius Acuta bella vocauit, pro Acria, Vehementia: alii malunt Periculoſa) Iliad. η, Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἐσκέδασ᾽ ὀξὺς Ἄρης. Euſtath. annotat ὀξὺς Ἄρης ab Homero vſurpari vel pro ὁ τομὸς σίδηρος, vel pro ὁ σφοδρὸς καὶ συντονος πόλεμος. Sic ὀξὺς ἀγὼν καὶ χαλεπὸς apud Plutarchum in Romulo, pagina 51 meæ editionis, Acre ac difficile certamen, ſeu prælium. vt Cic. Bellum acre & magnum, Prælium acerrimum. ‖Homo etiā aliquis ὀξὺς vocatur q & δριμὺς & ταχύς, Acer, & celer ac prōpt⁹ in expediēdis quæ ſuſcepit, aut aggrediēdis quæ cogitauit. Ariſt. Eth. 3, c. 7, οἱ δ᾽ ἀνδρεῖοι

ἐν τοῖς ἔργοις ὀξεῖς, acres & celeres: βραδεῖς verò dicit eſſe A προπετεῖς, præcipites. Thucyd. libro 8, pag. 194, διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. vbi nota opponi ei βραδεῖς, ſicut à Latinis opponuntur Celeres & tardi, Acuti & hebetes. Cic. Velox an tardus ſit, acutus an hebetior. Idem, Aliæ agrorum partes quæ acuta ingenia gignant, aliæ quæ retuſa. Et ὀξεῖς κατήγοροι, qui acuti & perſpicaces ſunt in accuſando, vel Acres. Plato Apolog. οἱ δέ μου κατήγοροι, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Interdum cum infinitiuo hoc ὀξύς conſtruitur. vt apud Thucyd. lib. 1, οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσι, celeres ad excogitandum & exe- B quendum. Huius loci imitationem Herodianus libro 2 dixit, πόνους τε ἐπὶ χωρ ῥᾷστα, νοῆσαί τε ὀξύς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς, promptus ad excogitandũ. Sic Cic. Animi atque ingenii celeres quidam motus eſſe debent qui ad excogitandum ſint acuti. Demoſth. Olynth. 3, καὶ γνῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα, acutiſſimi.

Aliàs homo aliquis ὀξύς dicitur etiã pro ὀξύθυμος, Iracundus ſeu ad iram præceps, Qui facilè ſeu leui de cauſa accenditur vehementi ira. Epigramm. lib. 2, in par- C cos, Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι, ἔστι γὰρ ὀξύς: caueo ne nominem eum qui ad cœnam illam me vocauit: præceps enim ad iram eſt. Sic Etymolog. ὀξὺν ἄνθρωπον eſſe dicit τὸν ταχέως θυμούμενον, & Euſtathius, τὸν θυμικόν. Is etiam Acer Latinis dicitur, vt in Ὀξύτης dicetur.

Præterea ſuccus acutus ſeu acidus, ὀξύς dicitur. Ruf. Epheſ. ἄλλοις δὲ ὀξὺν καὶ νιτρώδη, ἢ ἁλυκὸν καὶ πικρόν. Sic Xenoph. Pæd. 6, ὅσα δὲ χρὴ συσκευάσασθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπὶ πλεῖστον καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρά. Plutarchus Sympoſiac. 6, problem. 2, τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα D τὴν ὕλην διαφέρει καὶ σκίδνησι, ὥστε ποιεῖν τὴν ὄρεξιν. Sic Plin. epiſt. 123, Si cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres acutóſque miſcerem, vt obtuſus illis & oblitus ſtomachus, his excitaretur. Vbi Acutis dixit pro Acidis. Plin. maior tamen diuerſa facit Acutus & Acidus de ſapore itidem loquens: vt libro 15, cap. 17, Quæ ſunt communia & pomis omnibúſque ſuccis ſaporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, ſuauis, pinguis, amarus, auſterus, acer, acutus, acerbus, acidus, ſalſus. Ibidem dicit, In vinis ſapor auſterus & acutus, & E dulcis & ſuauis, omnes alieni. (Alibi de alio ſenſu loquens dicit Odor acutus) Apollod. apud Athen. lib. 3, τὴν δ' οἰνάριον τόδε ἦν ὀξὺ καὶ πονηρόν. ὥστ' ἠχθόμην, acidum. Et ipſum acetum ὀξὺ dicitur quòd acore ſuo palatum penetret. Horat. dicit Acre acetũ, & Celſ. Acerrimum acetum. Item ὀξεῖα σταφυλὴ apud Suid. ἡ κινηλίζουσα τὴν γεῦσιν.

Ὀξύς Celer. Plut. in Romulo, p. 41 meæ edit. de quodam Celere, καὶ ἀπ' ἐκείνου τοὺς ταχεῖς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς κέλερας ὀνομάζουσι. A Cic. quoque hæc duo copulantur, vt quum ait, Motus animi celeres & F acuti. Et κινήσεις ὀξεῖαι, à quibus ὀξυκίνητα dicuntur, quæ celeri acutóq; motu agitantur. Sic ὀξέα πάθη, ſiue ὀξέα νοσήματα dicuntur Celeres paſſiones, vt Cæl. Aurel. vocat: Vitia præcipitia, vt Scribonius Largus: aliàs Morbi acuti, vt ſuprà docui. quibus opponuntur χρόνια πάθη, tardæ paſſiones, vt idẽ Cæl. Aurel. appellat. Itidem homo aliquis ὀξύς dicitur qui celer & prõptus eſt in exequendis quæ animo concepit: (cui opponitur βραδύς, tardus) vel acutus in excogitandis. Sic Stat. de quodam palæſtrita, — motu Spartanus acuto Mille cauet lapſas G circum ſua tempora mortes. id eſt celeri & callido. Huius ſignif. exẽpla paulo antè retuli. Legitur & ὀξὺς πρὸς αἴσθησιν apud Plat. Polit. 2. Dicitur etiã καιρὸς ἐπισφαλὴς καὶ ὀξύς, à Plut. in Coriol. f. 71. qui imitatus videtur Xen. in hoc loco Pæd. 8, ὅσῳ τε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς πολεμικὰ τῶν χρήσεων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστερίζοντων ἐν αὐτοῖς. vbi interp. vertit, Quo enim magis ſubita ſunt tempora earum rerum quibus vtendum eſt ad res bellicas. Hippocr. καιρὸν ὀξὺν vocaſſe dicitur Præcipitantem celeritérque elabentem.

Ὀξὺς herbæ nomen apud Plin. lib. 27, cap. 12.

Sunt & ὀξεῖαι inſulæ, forſan à mucronato ſitu. Plinius quoque Oxias appellat, lib. 4, cap. 12, dicens eſſe inter Leucadiam & Achaiam ſitas. Homerus θοὰς nominat, vt Strabo teſtatur libro 10, pagina 200, καὶ αἱ ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς θοὰς εἶπε. Idem libro 8, quum citaſſet hunc verſum Odyſſ. ο, Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν, ſubiungit, θοὰς δὲ εἴρηκε τὰς ὀξείας. τῶν ἐχινάδων δ' εἰσὶν αὗται, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. Eſt & ὀξεῖα βαφή, de qua Euſt. pagina 1658, poſt quam dixit Chæremonem peculiariter ῥόδα vocare ὀξυφεγγῆ ἔαρος τιθηνήματα, ſubiungit, ἔνθα ὅρα τὸ Ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ νοῆσαι τοὔνομα τῆς ὀξείας βαφῆς.

Subſtantiuè etiam & abſolutè DICITVR Ὀξεῖα, pro ἡ λόγχη. vnde δι' ὀξείας δραμεῖν prouerbium ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. Suid.

Ὀξύς, Lumbus. vnde ὀξὺϊ quod Erot. apud Hippocr. exp. ὀσφυΐ.

Ὀξύ, ſubſtantiuè, Id quod in acutum exit, Mucro, Acumẽ, Acies. Ariſtot. de cicadis, τίκτουσι δ' ἐν τοῖς ἀργοῖς τύπτοντες ᾧ ἔχουσιν ὄπισθεν ὀξεῖ. pro quib. Plin. Aſperitas præacuta in dorſo qua excauant fœturæ locũ in terra. Sic κατὰ τὰ ὀξέα Gaza vertit Mucronato turbine. In gladio ὀξὺ dicitur acies & mucro: in oculis, oculorum itidem acies ſeu acumen: in ſonis, vox acuta: in ſaporibus & ſuccis, acor: in curſu, celeritas: quibus opponitur τὸ ἀμβλύ, τὸ βαρύ, τὸ γλυκύ, τὸ βραδύ. vt ex his verbis patet quæ in v. l. citantur, τὸ ὀξὺ, ἐπὶ μὲν φωνῆς ἐγκείμενον τὸ βαρύ· ἐπὶ δὲ δρόμου, τὸ βραδύ· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμῶν καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ. Sed & ὀξὺ dicitur quicquid celeri motu tranſit, & ſubito efficacique ſenſu percipitur, ſumpta metaphora à mucronatis ſeu cuſpidatis. Ὀξὺ dicitur etiam Celeritas. vt τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ, præceps celeritas, quemadmodum Budæus interpret. apud Thuc. lib. 3, τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, Præceps celeritas data eſt virilitati & adſcripta, Præcipitis celeritatis cauſam virilitatem eſſe cenſebant. Ὀξὺ aduerbialiter etiam capitur, ſicut Acutum quoque apud Latinos pro Acutè. vt Horat. Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum? quod Græci ὀξὺ βλέπειν dicunt, & vna voce ὀξυδορκεῖν. Itidem enim Plut. ait τὸν βάσκανον τὸ ἀλλότριον κακὸν ὀξυδορκεῖν, τὰ ἴδιον παρορᾶν, in alienis vitiis acutum cernere, ad ſua conniuere. Ariſtoph. ὀξὺ ᾄδων, Acutum canens, pro Acuta voce. Et Plato De leg. ὀξὺ ἀκούων, Acutè audiẽs. dicuntur enim Acutæ aures quæ Celeriter ſonos editos percipiunt. Alia præcedentibus ſimilia exempla habes in ὀξύς. Sed & plur. Ὀξέα pro ὀξέως capitur, vt apud Heſiodũ, Ὀξέα καὶ λιγέως ἰάχουσιν, acuta voce ſeu alta: pro QVO Ὀξέα dicitur ETIAM Ὀξεῖα, inſerto ι propter metrum. Idem, Ὀξεῖα χρέμισαν, in Aſpide, verſu 347, id eſt Acutum hinniebant, vt Virg. Pelion hinnitu fugiẽs impleuit acuto. Ὀξύ, Celeriter, Velociter, Citò. Il. ρ, Ὣς ἔφατ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, celeriter ſeu citò audiit. quo accipi modo queat & Platonis locus qui præcedit. Il. ε, Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ. qui verſus multis in locis apud Homerum legitur, mutatis tantùm aliquot verbis.

C. Ὀξυβολέω, Celeriter iaculor, In iaculando celer ſum. Suidæ verò ὀξυβολεῖ eſt τὸ ταχέως ἀκούω. Pro quo reponendum EST Ὀξυλοεῖ, id quod & alphabeticus ordo docet. poſitum enim eſt hoc ὀξυβολεῖ poſt ὀξυθυμία, ante ὀξύλος. Deriuatur verò ὀξυλοεῖ ex ὀξὺς & λοβός, vt Euſt. tradit pagina 1137, de λοβοῖς loquens, ἀφ' ὧν καὶ ἐλλόβια, κόσμος ἐνώπιος ἀπηρτημένος τῶν κατὰ τὰ ὦτα λοβῶν· καὶ Ὀξυλοβεῖ, ῥῆμα, τὸ ταχέως ἀκούω. ET Ὀξυβελής, Qui celeriter iaculatur, ſeu velociter impetit & ferit: vel Acutum iaculum habens. Suidas exp. ὀξέως βάλλων, ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων. ſicut Euſt. quoque ὀξυβελὴς ὀϊστὸς exp. ὁ ὀξὺ βέλος ſiue ἀκίδα ἔχων. De quo ſuprà quoque tractaui poſt Βέλος.

C. Ὀξυβλεψία, ας, ἡ, Viſus acutus, ſeu Viſus acumen. Heſychius vtitur hoc vocabulo quum ὀξυοπίαν (pro quo reponendum eſt ὀξυωπίαν) exp. ὀξυβλεψίαν. Synonymum eſt ὀξυδέρκεια, ſiue ὀξυδερκία.

H C. Ὀξύγαλα, κτος, τὸ, Lac acidum, Lac quod acuit ſeu coacuit. quod fit certa quadam lactis præparatione, per quam ſola caſeoſa ſubſtantia relinquitur, eáque ipſa non eiuſdem omnino naturæ cuius ab initio fuit. neque enim calidã & acrem ſeri qualitatem retinet, neque pinguem & calidam butyri, ſed ſola craſſiore ſub-

ſtantia conſtat, quæ in caſeum abit ὀξυγαλάκτινον appellatum, vt Gorr. ſcribit: (addēs, id genus hodie Gallos videri iunceam appellare.) Columella vocat Oxygalam, lib. 12, cap. 8, vbi conficiendi eius rationem tradit: Plinius Oxygala, retētà Græca declinatione, de quo ita ſcribit lib. 28, c. 9, de lactis vſu tractans, Additur paulum aquæ vt aceſcat. Quod eſt maximè coactum, in ſummo fluitat: id exemptum, addito ſale, oxygala appellant. Et mox, Oxygala fit & alio modo, acido lacte addito in recens quod velis aceſcere: vtiliſſimū ſtomacho. Plut. Artox. ποτήριον πιεῖν ὀξυγάλακτος. De ὀξυγάλακτος vſu & vi qua inter nutrimenta præditum eſt, vide Galen. περὶ τροφῶν δυνάμεως, lib. 3, cap. 16, & Aet. lib. 2, cap. 98, quo loco & περὶ τοῦ ὀξυγάλακτος agit. VNDE Ὀξυγαλάκτινος, Ex oxygala ſiue oxygalacte factus, Ex acido lacte confectus. vt ὀξυγαλάκτινος τυρός. Galen. De aliment. facult. lib. 3, cap. 17, De caſeo, τῶν δὲ νέων ἁπάντων τυρῶν ἐστὶ κάλλιστον ὁποῖος ὁ παρ' ἡμῖν ἐν Περγάμῳ καὶ κατὰ τὴν ὑπερκειμένην αὐτῆς Μυσίαν γίνεται, καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀξυγαλάκτινος.

C. Ὀξύγαρον, ου, τό, confectio quædam quæ aceto & garo diluitur, de qua Columella lib. 12, cap. vltimo, vbi vocatur etiam moretum ὀξύπορον. Athen. lib. 9, initio, poſtquam citauit hunc Antiphanis locum, Ὁρῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους ἀναμεμιγμένον Γάρον, ſubiungit, εἴδα δὲ ὅτι νῦν τινες Ποντικῶν ἰδίᾳ καθ' αὑτὸ σκευάζονται ὀξύγαρον. Oxygari meminit & Martial.

C. Ὀξυγράφος, ου, ὁ, Qui celeriter ſcribit. qui & ταχυγράφος.

C. Ὀξυγώνιος, In acutos angulos deſinens, Acutos habens angulos. Suidas in Ὀξύ, Ὅσα μὲν γὰρ ἐπιτήδεια εἰς τὸ κεντεῖν ποιῆσαι βουλόμεθα, ὀξυγώνια αὐτὰ ποιοῦμεν· ὅσα δὲ εἰς τὸ ὠθεῖν, ἀμβλυγώνια. Ariſtot. in 3 De cælo πυραμίδα eſſe dicit ὀξυγωνιωτάτην, acutiſſimis conſtare angulis.

C. Ὀξυέθειρος, Acutos capillos habens. Ex Nonno.

C. Ὀξύκεδρος, Acuta cedrus. Theophr. Hiſt. pl. lib. 3. Meminit & Plin. lib. 13, c. 5, de duobus cedri generibus, Differūt folio. nam quæ durum, acutum, ſpinoſum habet, oxycedros vocatur, ramoſa & nodis infeſta.

C. Ὀξύκοος, Qui acutas habet aures, Qui celeriter audit, Ad cuius aures ſonus editus celeri & acuto motu perfertur. ET Ὀξυκοΐα, Aures acutæ, Auditus acumē. Plut. Symp. 4, probl. vlt. de lepore, ὀξυκοΐᾳ δὲ δοκεῖ διαφέρειν. Sed hāc ſcripturam ego minimè probarim, ac ſcribendum potius cenſuerim Ὀξυήκοος & ὀξυηκοΐα, de quibus ſuprà poſt Ἀκοή. nam η in hoc compoſito amitti valdè inſolens eſſet.

C. Ὀξύκρατον, Potio ex aceto & aqua permiſtis, ſeu Acetū aqua miſtum, id eſt Poſca ſeu Puſca. Miſcendi autem eius ratio nunquam certa fuit: quippe quæ variè temperari queat. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Ἀφεψέω.

C. Ὀξυλάβος, Qui citò prehendit, Celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſt. pagina 1753, ὁ δὲ ὀξύχειρ, καὶ Ὀξυλάβος ῥηθεὶη ἄν, ἢ ἡ κατ' αὐτὸν σπουδὴ, Ὀξυλάβεια. Idem & δραστήριος dicitur. Ὀξυλαβὴς autem Ariſtot. de aquila dixit quæ velociter prehendit prædam. A QVO Ὀξυλάβεια deriuatur, Studium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi. Euſt. pag. 123, εἴη ἄν Ἑκατόγχειρ, ὁ πολύχειρ, ἢ περὶ ἕξειν, ἢ πλήθει στρατοῦ ἢ μηχαναῖς. ἡ δ' ἐν τούτοις δραστηριότης, ὀξυλάβεια ἔργον λέγεται, celeriter rem aliquam capeſſere & aggredi. Vide & præcedens ὀξυλάβος.

C. Ὀξυλιπὴς ET Ὀξυλίπαρος, Aceto & pingui aliquo imbutus. Ὀξυλιπὴς ἄρτος, Acidus panis, Cui exiguum aceti affuſum eſt: qui in febrib⁹ diariis exhibetur iis quibus aluus fluit, vt Gorr. tradit. Aet. libro 5, cap. 68, de diariis febribus ex cruditate obortis, τρέφειν δὲ, ῥεούσης μὲν ἔτι τῆς γαστρὸς, ἀφύαις τε καὶ τοῖς καλουμένοις ὀξυλιπέσιν ἄρτοις. Vbi interpres vertit, Panibus qui oxylipes vocantur ex eo quòd pauciſſimum acetum habent. Videtur ergo deriuare hoc ὀξυλιπὴς ex ὀξὺ & λείπω. Meminit & Galenus libro 8 Meth. Itidem Ὀξυλίπαρος, Aceto & pinguedine imbutus, vt ὀξυλίπαρον τρίμμα. Ath. lib. 7 ex Timocle, γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τε τῶν γενῶν ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται. qui locus citatur apud eundem lib. 8, vbi Vlpianus verba eius qui dixerat ἤδιστα γεγονέναι καὶ τὸν μετ' ὀξυλιπάρου ἀλεκτρυόνα, excipiens, ait, ὀξυλίπαρον δὲ τί ἐστι; πλὴν εἰ μὴ καὶ κόττανα ἢ λέπιδιν, τὰ πάτριά μου νόμιμα βρώματα, ὀνομάζειν μέλλετε. Vbi ὀξυλίπαρον abſolutè accipitur pro ὀξυλίπαρον τρίμμα, ſeu alio eiuſmodi, hoc eſt Intritum condimentúmque pingue ac acidum.

C. Ὀξύμαλα, Acida mala, id eſt Pruna, τὰ κοκκύμηλα, vt Heſych. exponit. Vox Laconica, vt teſtatur Athenæus libro 3, vbi ait, Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις τὰ κοκκύμηλα φησὶ τοὺς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά.

C. Ὀξυμυρσίνη, Acuta myrtus, Myrtus cuius folia acuta ſunt & pungunt. id eſt Myrtus ſylueſtris, [illegible] à Theophr. vocatur κεντρομυρσίνη, à poeta, [illegible] paſtoralis præfixa cuſpide myrtus. In Appendice Dioſc. lib. 4, cap. 146. μυρσίνη ἀγρία· οἱ δὲ, ἱερόμυρτον, οἱ δὲ, ὀξυμυρσίνη, vbi vocatur etiā χαμαιμύρτη. Plin. lib. 15, cap. 7, Eadem ratio & in ſatiuo myrto: ſed præfertur ſylueſtris minore ſemine, quam quidam oxymyrſinen vocant, alii chamæmyrſinen. At cap. 29 eiuſdem libri, ὀξυμυρσίνην videtur facere ſpeciem ſylueſtris myrti. ſic enim ſcribit, Nunc & alia diſtinctio, (videlicet, myrti eſt) ſatiuæ aut ſylueſtris, & in vtraque latifoliæ: in ſylueſtri, própria oxymyrſine. Niſi hæc verba, In ſylueſtri, propria oxymyrſine, ita accipias, Sylueſtris propriè oxymyrſine dicitur: ſicut & libro 23, c. vlt. dicit, Myrtus ſylueſtris, ſiue oxymyrſine, ſiue chamæmyrſine, baccis rubentibus & breuitate à ſatiua diſtat. Scrib. Largo eſt Scopa regia, c. 39, Oxymyrſinæ (quæ ſcopa regia vocatur) ſucco hæc omnia contuſa ligno colliguntur. Adiectiuè AVTEM Ὀξυμύρσινος dicitur Qui ex ſylueſtri myrto confectus eſt, Oxymyrſinus: quo Plin. vtitur, in titulo cap. 4, lib. 23, De oxymyrſino oleo: ſi tamen Plinii iſta verba ſunt, nam in ipſo contextu non vtitur ea voce, ſed ait, Chamæmyrſinæ ſiue oxymyrſinæ eadem natura: de oleo loquens quod ex ea conficitur, ſeu ex eius baccis.

C. Ὀξύμωρος, q. d. Acutiſtultus, ſeu Acutifatuus. Ὀξύμωροι (vt B. ex Quint. tradit) ſententia eſt ex periculo petita, hoc eſt ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur. vt apud Virg. Æn. 7, Num capti potuere capi? num incenſa cremauit Troia viros? In quem locum hæc annotat Seruius, Cum felle dictum eſt. nam ſi hoc remoueas, erit oxymorum. Simile apud Cicer. Si tacent ſatis dicunt. Et apud Horat. Strenua nos exercet inertia. Ab eodem dicitur Inſipiens ſapientia, & Concordia diſcors.

C. Ὀξυρεγμία, Ructus acidus, ἡ ὀξεῖα ἐρυγή: quæ ex cruditate fit, quum cibus in ſtomacho coacuit & computruit frigido. nam qui in calido cibus corrumpitur & torretur, nōn acidum ructum efficit, ſed ἐρυγὴν κνισσώδη, ructū nidoroſum. Hippocr. Aphor. 1, lib. 6, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη πρότερον, σημεῖον ἀγαθόν. Poll. ſcribit eam quæ vulgò ἀπεψία dicitur, ὀξυρεγμίαν dici poſſe, videlicet ἀπὸ πλήθους τροφῆς δυσχέρειαν. Suidas de quadam quæ multa deambulatione vtebatur, ſe crudam eſſe ſimulās, hoc exemplū affert, ἡ δὲ περιπάτους ἐποιεῖτο συχνοὺς, ὀξυρεγμίαν προσποιουμένη. Vbi annotat ὀξυρεγμίαν dici ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ, quum cibus in ventriculo coaceſcit, Quum cibus intus coacuit, vt Celſus loquitur. Sic Erot. apud Hippo. ὀξυρεγμίην exp. τὴν τοῖς ἀπεπτοῦσι παρακολουθοῦσαν [illegible] ἐρυγήν. VNDE Ὀξυρεγμιώδης dicitur Qui acidos ructus edere ſolet, acido ructui obnoxius. Galen. libro 8 τῶν κατὰ τόπους, capite 4, τοῖς δὲ ὀξυρεγμιώδεσιν κοχλιαίου ὡς κοχλιάριον δίδου προτέρου τῶν σιτίων λαβεῖν. Hippocrates Aphor. 33, libro 6, οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. ET Ὀξυρεγμιάω, ῶ, Acidos ructus edere ſoleo, Acidis ructibus obnoxius ſum, Acidū ructo. Vnde partic. ὀξυρεγμιῶν idē ſignificans cum ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ructitat. Dioſcorides libro 4, de betonica, μετὰ μέλιτος ἑφθοῦ ὁμοίως καὶ ὀξυρεγμιῶσι δίδοται. Ex eodem Dioſcoride Budæus AFFERT Ὀξυορεγμ[illegible]. ſed id mendoſum eſt, & reponendum ὀξυρεγμιῶντες. verba eius ſunt, ὅθεν τοῖς ἀσώδεσι καὶ κακοστομάχοις ἢ ὀξυορεγμιῶσι δίδοται.

C. Ὀξύρρυγχος SIVE Ὀξύρυγχος, (nam vtraque ſcriptura reperitur) Acutum roſtrum habens: nomen piſcis

gypto ſacri, denominati ita ab acumine roſtri. Ab Athenæo lib.7, ὀξύρυγχος numeratur inter Νειλαίους ἰχθῦς. Sed perperam ibi ſcribitur ὀξύελχος. ‖Ὀξύρυγχος eſt etiam oppidum Ægypti ab oxyryncho denominatum, qui ei præ cæteris Ægypti vrbibus ſacer eſt. Strabo lib.17, pag.554. ἐν δὲ τῇ περαίᾳ Ὀξύρυγχος πόλις, καὶ νομὸς ὁμώνυμος· τιμῶσι δὲ τὸν ὀξύρυγχον, καί ἐστιν αὐτοῖς ἱερὸν ὀξυρύγχου, καί τοι καὶ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων κοινῇ τιμώντων τὸν ὀξύρυγχον. Ipſa etiam præfectura eius tractus ὀξύρυγχος nominatur, vt ex verbis citatis patet. dicit enim Strabo ὀξύρυγχον eſſe πόλιν & νομὸν ei ὁμώνυμον. VNDE A B

Ὀξυρυγχίτης, ου, ὁ, Qui ex Oxyryncho vrbe ſeu præfectura eſt. [illegible] ites νομός, Oxyrynchi præfectura. Plin. libro 5. cap 9, diuiditur in præfecturas oppidorum, quas νομοὺς vocant. Et mox, Quæ iuxta Peluſium eſt regio, nomos habet, Pharbæthiten, Bubaſtiten, Sethroiten, Taniten: reliqua autem, Arabicum, Hammoniacum tendentem ad Hammonis Iouis oraculum, Oxyrynchiten. Quem Oxyrynchiten Strabo Ὀξύρυγχον vocat.

C. Ὀξυπενής, In acutum tendens, Acuminatus. Epigr. Sic accipitur ET Ὀξυπενῶν apud Greg. C

C. Ὀξύπηρος ἧλος, Clauus acutè fixus, Nonn. Quod quidam deriuatum exiſtimant ex ὀξὺ & præt. med. πέπηρε, ſignificante ἔπρωσε: alii ex ὀξὺ & πρίω ſignificante τρυπῶ: ſed tunc ſcribendum potius foret ὀξύπορος, & ſignificaret Qui acumine ſuo celeriter vulnerat ſeu perforat, id eſt Acutus.

C. Ἄποξυς, Acuminatus, Mucronatus, In mucronem faſtigiatus. Dioſc. lib.4, cap.52, de iunco acuto, ὀξύσχοινος, ἄποξυς ἐπ' ἄκρου, iuncus acutus, qui in mucronem faſtigiatur. Idem Dioſcorides fœminino quoque genere vſurpat hoc ἄποξυς, vt capite 82 eiuſdem libri de nerio, ῥίζα δὲ ἄποξυς καὶ μακρά. ſic σύνοξυς fœmin. gen. vſurpat Theophraſt.

C. Κάτοξυς, Peracutus. vt κατοξεῖα βοή, peracutus clamor, ſeu vehemens. Ariſtoph. Veſpis, Ἐᾶθ' ὅπως αὐτῶν μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς Ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι; vbi ſchol. exponit ὀξείας, σφοδρᾶς. Et κάτοξυ νόσημα apud medicos, Peracutus morbus. Is dicitur qui intra ſeptimum diem iudicatur: qui enim longius procedit, ſimpliciter acutus ſeu ὀξὺ eſt. E Sunt autem duæ eius differentiæ. qui nanque exactè peracutus eſt, quarto die ſoluitur: qui non exactè, ad ſeptimum vſque producitur. Omnis ab initio maximos labores habet. in primos enim dies morbi vigor incidit, vel non longè poſt quartum differtur. Eſt autem gemina peracutorum morborum differentia. alii velut vna acceſſio ſunt, nullo modo remittentes: alii verò (vt ſcribit Galen. in Aphoriſm.36, lib.4) primam ſtatim acceſſionem vehementiſſimam habent, F & reliquas per diem tertium proportione reſpondentes, ſed quæ quartam rariſſimè excedant. Gorræus. Idem & ὀξύτατος morbus dicitur, vt ex his verbis patet quæ in vulg. lex. citantur, non nominato autore, νόσημα, τὸ μὲν ὀξὺ, ὡς φρενῖτις· τὸ δὲ κάτοξυ, ὡς ἀποπληξία, συνάγχη, χολέρα. ταῦτα καὶ ὀξύτατον καλεῖται.

C. Πάροξυς, Acer, Acerbus: idem cum ὀξὺς, id eſt θυμικός. Comicus quidam apud Athen. libro 6, Οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος. De Acris autem in hac ſign. accepto vide in Ὀξύτης.

C. Σύνοξυς, Cuius anguli in mucronem coeunt, Senſim mucronatus, In mucronem deſinens. G Theophraſtus libro 1, ἡ μὲν γὰρ ῥίζα λεπτοτέρα πρὸς τὸ πόῤῥω καὶ ἀεὶ σύνοξυς. vbi Bud. interpretatur, Senſim gracileſcens, Semper in acutum tendens, vt σύνωμος dicitur qui eſt ore compreſſo.

C. Ὕποξυς, Leuiter acuminatus & mucronatus, Subacutus, ſi tamen ita dici poteſt. Plin. interpretatur Acutus, Acutior, vt in Ὀξαλὶς videre licet. ‖Item Subacidus, Acorem quadantenus referens. Ex Dioſcoride lib.[illegible], cap.101. H

Ὀξέως, Acutè. ‖Frequentius accipitur pro Celeriter, Velociter: interdum & Studioſè. nam qui aliquid perficere ſtudent, accelerant & properant. Thuc. lib.2, p.52, περιαγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι. vbi ſchol. exp. σωπό[illegible]ς. at p.78, εὔτακτοι περὶ ταῖς ναυσὶ μένοντες, τὰ παραγγελ- A λόμενα ὀξέως δέχεσθε, idem ſchol. ὀξέως exp. σπουδαίως: ita vt in priori loco pro σωπήμως legēdum videatur σωτόνως. Athen. lib.1, ex Plat. Theæt. πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ πρὸς διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένους, Celeriter, Velociter. ſeu Acriter, vt Tacitus dicit Acria miniſteria. Sic Plut. in Rom. p.39. meæ edit. παρεκελεύσατο τῶν πραγμάτων ὀξέως ἀντιλαμβάνεσθαι. vbi ὀξέως ἀντιλαμβάνεσθαι id ferè eſt quod alii vocant ἐπείγειν. Et in cōp. gradu apud Thucyd. lib.2, ἀρχόμενοι γὰρ πάντες ὀξύτερον ἀντιλαμβάνονται, celerius acriúſque capeſſunt. Chryſoſt. B εἰς φυγὴν ὀξέως ἐτρέψε, Citò, Repentè.

Ὀξύτης, ητος, ἡ, Acumen, Acies. Plut. de Homero loquens, τὴν νύκτα θοὴν ὀξύτητι σκιᾶς προσηγόρευσεν, noctem citam ob acumen vmbræ appellauit, vt Turn. interpretatur. Accipitur & pro ingenii acumine. Sic Suid. dicit tres eſſe partes τῆς ἀμαθίας, nimirum ἀσύνεσιν, μνήμην, ὀξύτητα τῆς διανοίας. niſi malis Acrimonia. Et ab Euſtath. p.1379, ὀξύτης ῥητορική, id eſt νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι. ‖Ὀξύτης à Platone dicitur etiam acutus tonus, ἡ ὀξεῖα προσῳδία, vt grāmatici appellant, & C Gellius ſuprà in Ὀξύ. Plato in Cratylo, πολλάκις ἐμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν. exempli gratia, inquit, τὸ Διῒ φίλος ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό, τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν, καὶ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς, βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα: faciēdo videlicet Δίφιλος ex Διῒ φίλος. ‖Item Acrimonia, Acerbitas. Plut. Symp.3, de ebrietatis ſymptomatis, πλεονασμοὶ δὲ λαλιᾶς, ὀξύτητες ὀργῆς, λῆθαί τε καὶ παραφοραὶ διανοίας. Arrian. κατεῖπε τὴν βασιλέως ὀξύτητα, καὶ αὐτὸς ὠμῶς τι καὶ σὺν ὕβρει ἐξηγεῖτο, pro regis acerbitate. quem locum Suidas citans, ὀξύτης exponit, πικρία, αὐστηρία. ab ea ſignificatione τοῦ ὀξὺ qua pro Acris accipitur, vt Lucr. de calidioris conſtitutionis hominibus, — quibus acria corda Iracundáque mens facilè efferueſcit in ira. Et Terentius, — vt ſciat Lenem patrem illum factū me eſſe acerrimum, pro Acerbiſſimum. Sic Næuius, Mei feri ingenii atque animi acrem acrimoniam. ‖Itē Acrimonia, id eſt, Acrimonia in rebus gerendis, Studium acre, Labor acer, Intentio acris, ſeu Natura acris, vt Horat. loquitur. Plut. Alcib. p.68, φοβηθέντων τὴν ὀξύτητα καὶ μεγαλοπραγμοσύνην τοῦ ἀνδρός. Et ὀξύτης ἀγῶνος, certaminis acrimonia, Acris in certamine contentio Plut. οὐκ εἰδότες τὴν ῥοπὴν οὐδὲ τὴν ὀξύτητα τοῦ ἀγῶνος. vel etiam Acerbitatem. ‖Item Acor, quem frigoris humoriſque copia gignit, vt ſcribit Alex. Aphr. Probl.70, libr.2. Acrimonia in guſtu quoque dicitur ſed diuerſa eſt ab Acore. ‖Item Celeritas, Velocitas. Plut. Romulo, p.61 meæ editionis, ἴσως δὲ περὶ αὐτὸν ἀεὶ τῶν νέων οἱ καλούμενοι Κέλερες, ἀπὸ τῆς περὶ τὰς ὑπουργίας ὀξύτητος, celeritate ſeu velocitate. Philo De vita M. lib.3, ἕνεκα τῆς συντόνου περὶ τὰς λειτουργίας ὀξύτητος ἀπεσεμνυμένου τε, ad contentam adminiſtrationis celeritatem, vt Turn. interpr.

Ὀξύνω, Acuo, Acutum reddo. Grammatici dicuntur etiam Syllabam aliquam ὀξύνειν quum acuto tono eā pronuntiant, ſeu acuto tono eam inſigniunt. Athen. lib.11, in Λεπαστή· οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, ὡς Καλή· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς Μεγάλη· quo ſignificatu dicitur & προπαροξύνειν. Inde Acuta ſyllaba. ‖Item Acuo ad, pro Inſtigo, Incito, παροξύνω, vt Suid. exp. ‖Item, Acidum reddo, Aceſcere facio, Acorem facio. Galen. lib.5 Simpl. ἡ δὲ ἐκ σηπεδόνος ὀξυνούσης ἔχει τὴν φύσιν. Sic enim quidam ibi accipiunt. Poteſt tamē & neutraliter capi pro Aceſcente ſeu coaceſcente. de quo huius verbi vſu mox dicetur. Tranſitiuū eſt in hoc eiuſdem Galeni loco lib.3 De aliment. facult. vbi de oxygala loquitur, ἡ μὲν γὰρ ἔνδεια τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν, ἡ δ' ὑπερβολὴ κνισσοῦν, facere ſolet vt coaceſcat. Similiter & Alex. Aphr. probl.70, lib.2, dicit τὴν ὀξώδη qualitatem naſci ἐκ ψυχρότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Paſſ. Ὀξύνομαι, Acidus fio, In acidam qualitatē abeo, Aceſco, Coaceſco. Galen. lib.3 περὶ τροφῶν δυνάμεως, loquens de lacte, οὕτω γὰρ αὐτῷ συμβαίνει, κἂν κάλλιστον ᾖ, κατὰ τὴν τῶν κοιλιῶν διαφορὰν, ἐνίοτε μὲν ὀξύνεσθαι, κνισσοῦσθαι δ' αὖθις ἐφ' ἑτέρων τὴν ἐρυγὴν ἀναπέμπει. Sed & ὀξύνω interdum pro ὀξύνομαι capitur, Aceſco, Coaceſco, In acorē vertor. quo modo

exponi poteſt locus quidam Galeni paulo antè citatus, vt ibi admonui. Gaza certè, quod Cicero De ſeneƈtute dicit, Vt enim non omne vinum, ſic non omnis ætas vetuſtate coaceſcit, hoc verbo in neutrali ſignif. vtens, ita Græcè reddidit, καθάπερ γὰρ οὐ πᾶς οἶνος, οὕτως οὐδὲ πᾶς βίος ὀξύνει παλαιωθείς.

C. ἈΠΟξυνόω, Exacuo. Et Ἀποξυνόομαι, Exacuor. Actiua voce vtitur Hom. Od. ζ, ἀποξυνόουσιν ἐρετμὰ, de Phæacibus, gente nautica. vbi Euſtathius exp. λεπτύνουσι, vel ξύουσι, remos exacuunt. vel potius Tenues in ſumma parte faciunt. ſunt enim ibi latiores & tenuiores. ‖Item Acidum reddo, In acidam naturā muto, Facio vt coaceſcat. Aet. Serm. 9, cap. 21, φυλαττομένων ἡμῶν τὸ γάλα, ἐφ' ᾧ ὁ στόμαχος ἀποξύνειν αὐτὸ πέφυκε. quo cum loco confer quendam Galeni in Ὀξύνω ſuper eadem re citatum. Sed & ἀποξυνοῦσθαι τὸν οἶνον dicit Dioſc. Vinum aceſcere, ſeu Coaceſcere. Sic Gal. πέπτεται κατὰ βραχὺ, μήτ' ἀποξυνούμενος, μήτ' ἐπιπολάζων.

C. ἘΞοξυνόω, Acidum reddo, Acorem affero. Et ἐξοξυνόομαι, Acidus reddor, In acorem conuertor, ſeu abeo, Aceſco, Coaceſco. Theophraſtus De cauſis plantarum libro ſexto, ἐπεὶ καὶ τὸ μὲν διαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δὲ ἐξοξυνοῦται.

C. ἘΠοξυνόω, Exacuo. Exponitur etiā Accelero. Fuerit autem intelligendum hoc verbum non neutraliter, ſed pro Facere vt quis properet.

C. ΠΑΡοξυνόω, Acuo ſeu Exacuo, hoc eſt Inſtigo, Incito, Concito, Incendo, Inflammo. Xenoph. Pæd. 6, καὶ τούτους ἐπαινῶν παρώξυνε. Thucyd. lib. 1, ἢν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ παροξυνῇ, οὐδὲν δὴ μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἂν ἐπιχαθείημεν, ſiquis vituperando incitet. Herodian. lib. 3, τὸ γάμου μῖσος διηγουμένη παρώξυνεν αὐτὸν, Incitauit. vel etiam Irritauit. Interdum cum infinitiuo conſtruitur. Plutarch. ad Colot. διακαύσας καὶ παροξυνας ἅψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. Frequentius cum præpoſitione ἐπὶ, πρὸς, vel εἰς. Iſocr. ad Philipp. οὗτοι μὲν γὰρ παρώξυνον ἐπὶ τὸν πόλεμον, συναγορεύοντες ταῖς ἐπιθυμίαις ὑμῶν. Plutarch. Themiſtocle, παροξύνει στρατηγοὺς ἐπὶ μάχην, ad pugnam duces incendit ineundam. Ibidem, παροξύνει τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτὸν, ciues in eum concitat. Herodian. lib. 5, τοὺς ἐς ὠμότητα παροξύνοντας, τῷ τε θυμῷ τὸ ἐνδόσιμον αὐτοῦ διδόντας, qui ipſum ad crudelitatem exacuebant. Paſſ. Παροξυνόομαι, Acuor ſeu exacuor ad aliquam rem, Inſtigor, Incitor, Concitor. Conſtruitur interdum cum infinitiuo, ſicut & actiuum παροξυνόω. Iſocr. ad Philipp. τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν, ad bellū ei inferendum concitaretur & accenderetur. Idem ad Demon. μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων. ‖Παροξυνόω interdum ſignificat Ad iram cōcito, Ira accendo. Et παροξυνόομαι, Ad iram concitor, Ira accendor & inflammor, Ira exardeſco. Æſchin. contra Cteſiph. ἀκούσας δὲ, οὕτω παρωξύνθην ὡς οὐδεπώποτ' ἐν τῷ ἐμαυτοῦ βίῳ. vbi etiam reddere queas, Ita irritatus & exacerbatus fui. Plut. Themiſtocle, παροξυνθεὶς κατὰ τῶν πολιτῶν δι' ὀργὴν, ira concitatus in ciues. Qui tamen locus ad præcedens παροξυνόομαι referri poteſt. Thucyd. quoque ita vſus eſt lib. 6, pag. 215, πολλῷ δὴ μᾶλλον δι' ὀκνον καὶ Λεοντίνων παρωξύνετο, irritabatur & ad iram concitabatur. ἐθυμοῦτο, vt ſchol. exponit. ‖Morbus etiā παροξύνειν dicitur quum hominem inuadens, exacerbat priorem ſtatum in quo erat, vt febres περιοδικαί. medici id appellant Accedere. Galenus lib. 1 ad Glauc. τοὺς μὲν οὖν μετὰ ῥίγους εἰσβάλλοντας πυρετοὺς οὐκ ἂν ἀπὸ τρόπου τῶν κατὰ περίοδον ἐνοχλούντων ὑπολάβοις εἶναι· τεταρταῖοι δὲ καὶ τριταῖοι μετὰ ῥίγους τούτῳ ταν παροξύνουσι. vbi εἰσβάλλειν, ἐνοχλεῖν & παροξύνειν idem ſignificant, & de morbo periodico dicuntur qui hominem inuadit. Idem morbus παροξύνεσθαι dicitur quum exacerbatur & ingraueſcit, ſeu quum accedit. Galen. eodem libro, διὰ τρίτης παροξύνεται, tertio quoque die accedit. Sed & æger παροξύνεσθαι dicitur quum morbus exacerbatus eum inuadit. Et pars aliqua corporis ægra, quum vexatur & ἐνοχλεῖται. Galen. ad Glauc. lib. 2, de vulnere obligando, πιεζόμενον γὰρ ἐν τῷδε καὶ πονοῦν, οὐδὲν ἧττον ἢ καταῤῥοπον ὂν παροξύνεται. quem locum Budæus Comm. pag. 992 ita interpretatur, Alio nō minus vexatur pars ſauciata & laborat ab obligatione ſurſum verſus tendente, quàm ſi deorſum vergeret.

Παροξυνόω eſt etiam vocabulū grāmaticum. Dicuntur enim grammatici παροξύνειν vocem aliquam quū in penultima eius ſyllaba acutum tonum collocant, quaſi Penè acuere dicas. Exemplum habes in Ὀξυνόω. VNDE Προπαροξυνόω, In antepenultima acutum tonum colloco, Antepenultimam ſyllabam acuo: ſicut παροξυνόω, penultimam acuo.

Παροξυντικὸς, οῦ, ὁ, Concitatorius. Xenoph. Pæd. 2, ſub finē, ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, quod ad feſtinandum concitat. ‖Παροξυντικὰ dicuntur etiam ea quæ ad iram concitare [illegible] ſeu exacerbare. Plut. in l. περὶ ἀοργησίας pag. 813 meæ edit. τὸ δὲ, [illegible] βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονὶ, καὶ τἆλλα, παροξυντικὰ, Ad iram concitare ſolent, irritare & exacerbare ſolent.

Παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, Incitatio, Irritatio, Exacerbatio. In prima ſignificatione pro Incitatio, Concitatio, Extimulatio, accipitur ad Hebr. 10, καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, Et obſeruemus alii alios vt nos acuamus & extimulemus ad charitatem & bona opera. In malam partem pro Irritatio, Exacerbatio capitur Act. Apoſt. 15, ſub finem, de Paulo & Barnaba, ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, Tanta igitur fuit animorum exacerbatio, ſeu Sic igitur ſunt exacerbati vt alter ab altero diſcederet. ‖Medicis autem παροξυσμὸς eſt Acceſſio. id eſt, Particularis motus morbi à remiſſione ad deterius, ſicut Aëtius definiuit. Quum enim remiſſa iam priori acceſſione corpus quietem agit, ſi eam oborta perturbatio interrumpit, morbus παροξύνεσθαι, id eſt acerbari, & in deteriorem ſtatum facta eſſe commutatio meritò dicitur. Verùm ea particularis dicitur, quò excludatur & quæ totius morbi eſt, quando ille augeri incipit. Galenus comment. in Aphor. 12, lib. 1, non multum differēter definit, dicens παροξυσμὸν eſſe deterrimū tēpus totius circuitus. Habet autem & ille ſua quatuor tēpora: principiū, (quod & ἀρχὴν & ἐπισημασίαν medici appellāt) incrementum, ſummum vigorē, & declinationē, tum caloris motu, tum ſymptomatum vehementia diſtincta. Hæc inter alia Gorræus. qui παροξυσμὸν à Celſo acceſſionem dici addit, ab aliis verti exacerbationem.

C. ΣΥΝοξυνόω, In acutum ſenſim extenuo, σύνοξυ reddo, εἰς ὀξὺ συνάγω, vt Theophraſt. loquitur. Polyb. de pilo Romano loquens, τὸ δὲ κέντρον ἀγκιστρωμένον, εἶτα τοσοῦτον εἰς λεπτὸν ἐξεληλασμένον καὶ συνωξυσμένον, ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως κάμπτεσθαι. Budæus pag. 529. Sunt qui συνοξύνειν eſſe exiſtiment quod Virg. inſpicare dicit, in Georg. 1, — hyberni ad luminis ignes Peruigilat, ferróque faces inſpicat acuto. Vbi Seruius Inſpicat exp. Incidit ad ſpicæ & ariſtarum imaginem.

Alia deriuata aliquantum remotiora: inter quæ primum locum dedi iis quæ ab ὀξὺς ſignificante Acutus, Mucronatus, deſcendunt: ſecundum iis quæ ab Ὀξὺς, Celer, Velox: tertium iis quæ ab Ὀξὺς, Acidus.

Ὀξύα, ας, ἡ, Arbor apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 3, cap. 3: abieti non multum abſimilis, cui folium eſt ἐξακανθίζον ἐξ ἄκρου καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένον, vnde & denominata eſt. Gaza vertit Sciſſima: quo nomine ab eodem redditur ET Ὀξυηνάγρια. INDE Ὀξύϊνος ET Ὀξυόεις, ex ea arbore confectus. Euſtathius pagina 1951, quum dixiſſet νεκύα à quibuſdā ſcribi, ſicut μυῖα, à quibuſdā νεκυία, κατὰ τὴν ὀξύαν τὸ φυτὸν, addit, ἀφ' ἧς καὶ βέλη κατά τινας ὀξυόεντα. Heſychius quoque ita accipit, addens tamen & aliam expoſitionem. Sic enim apud eum, Ὀξυόεντι, ὀξεῖ. ἢ ὀξυΐνῳ· ὀξύα γὰρ εἶδος δένδρου. Vtitur hoc epitheto Homerus, βέλει ipſum tribuens. vt Iliad. θ, Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Od. χ, Ἐσφόρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας, Ἔγχεά τ' ὀξυόεντα.

Ὀξίαι, Nauigia quædam velociora, Celoces. Sic vulg. lex. nullo tamen prolato exemplo, nec nominato autore. Fortaſſis legendum ὀξεῖαι, & ſubaudiendum νῆες, vel ὀξεῖα pro Celox ab ὀξὺς ſignificante Celer, Velox, it[illegible]

catur, ſicut Ὀξεῖα pro λόγχη, ab ὀξὺς ſignificante Acut', Mucronatus, Cuſpidatus. A

Ὀξυγίας, ου, ὁ, vt ὀξυγάλακτος, Genus caſei quo Siculi vtebantur, ita dictum ab acore: fortaſſe idem cum ὀξυγαλακτίνῳ caſeo. Pollux lib. 6, cap. 9, τυρὸς χλωρός. τὸν γὰρ ξηρὸν ἰχνὸν ἔλεγον. ὁ γὰρ ὀξυγίας τυρὸς εἴρηται μὲν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικὸν δ' ἐστὶ τὸ ἰδίωμα. Apud Heſ. verò hæc LEGVNTVR, Ὀξυγίας, τυρὸς ἀγχεῖος: idque ſuo loco. quod niſi mendoſum ſit, ab ὄξος deriuatum videbitur.

Ὄξος, εος, τὸ, Acetum, Vinum quod coacuit: deriuatum ab ὀξὺς, ſic τεῖχος à τείχω, πάχος à παχὺς, vt tradit Etymologicus, cui ὄξος eſt ὁ εἰς ὀξὺ καταβεβληκὼς οἶνος, ἐπειδὴ ὀξὺ τὴν γεῦσιν καὶ κεντρώδη ἐστὶ) τῇ γεύσει. Plutarch. Sympoſ. 5, τὸ ὄξος οἴνου ἴδιόν ἐστι φύσις καὶ δύναμις. Athen. lib. 3, τὸ δ' ὄξος καὶ τὸ θύμον τὸν δριμὺν αὔξει χυμόν. vbi diſcrimen facit inter ſaporem ὀξὺν, id eſt acidum & acutum, ac inter δριμὺν, id eſt acrem. Archeſtratus tamen apud Athenæum lib. 7, dicit δριμεῖ ὄξει, acri aceto, ὅπλον σφριγῶν, τυρῷ κατάπασον, Εὐμεγέθη, θερμὸν δριμεῖ δεδευμένον ὄξει, acri maceratum & confectum aceto. quod ὄξος δριμὺ dici volunt ad differentiam τοῦ γλυκέος ſiue γλυκάζοντος. cuius conficiendi ratio traditur Geopon. libro 8. Erat & ὄξος ἑψητὸν, acetum coctum: cuius abſque vino ex gypſo & aqua marina decocti, cõponendi ratio in Geopon. itidem exponitur. Coquebatur & ex caryotis ſiue palmulis. vnde apud Suidam, Ὄξος ἑψητὸν, τὸ ἀπὸ φοινίκων. De eodem & Xenoph. Anab. 2, ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς καὶ οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. qui locus citatur & ab Athen. lib. 14. vbi interpres ſuſpectum habens hoc ὄξος, pro eo malè repoſuit ὄψον, ita vertẽs, Aderat multus cibus, vinúmque palmularum obſoniúmque ex illis coctum. Verba autem Suidæ malè intellecta, Alciato grauis erroris occaſionem præbuerunt, quippe qui in tres poſteriores libros Cod. ita ſcribat, Apud Phœnices tingebatur pretioſiſſima purpura, quorum tincturam Suidas appellauit oxum. Item οἴνινον ὄξος, Vineum acetum, hoc eſt ex vino confectum. nam & ex ceruiſia conficitur: item ex palmulis, vt iam dictũ eſt. Apud Euſtathium, — μήτ' ὕδατος πηγὴν, μήτ' οἴνινον ὄξος συμμίξης. A regionibus autem denominatur Αἰγύπτιον & Κνίδιον, quæ duo genera Chryſippus apud Athenæum lib. 2 κάλλιστα eſſe ait. Et Σφήττιον apud Ariſtophanem in Pluto, Ὄξει διέμβρος Σφηττίῳ, (vt Horat. dixit — Romano aſperſus aceto) ita fortaſſe nominatũ (inquit ibidem Didymus) διότι οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς. Itidem apud Heſychiũ, Ὄξος Σφήττειον. ἴσως οἱ Σφήττειοι ὀξεῖς ἦσαν. διὰ τοῦτο εἶπεν ὄξος Σφήττειον, ἤγουν δριμύ. Ibidem meminit & τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους, & Δεκελεικοῦ ὄξους. Attici autẽ ſolum acetum ἡδύσματος nomine dignantur, vt Athen. teſtatur libro 2, [...] μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων εἶδος καλοῦσι. atque eam fortaſſis ob rem Cyrenæi (vt Oriõ apud Etymol. docet) ipſum appellant ἡδὺ, alii autem γλυκάδιον. Nic. verò ſchol. vult ὄξος κατ' ἀντίφρασιν vocari γλυκάδιον, ſicut χολὴν, γλυκεῖαν, & ὄλεθρα, πίονα.

C. Ὀξέλαιον, Conditurę genus aceto & oleo ſimul temperatis. Gorr.

Ὀξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acetoſus, Acidus. Galen. περὶ τροφῶν δυνάμεως lib. 3, cap. 16, de lacte loquens, ἐναντίων διαθέσεων οὐσῶν, καθ' ἃς ὀξώδες ἢ κνισῶδες γίγνεται, acidum fit. Alex. Aphrod. probl. 70, [...] ἡ δ' ὀξώδης, (videlicet qualitas, naſcitur) ἐκ ψυχρό[...]τος καὶ ὑγρότητος. Idem, εἰ φλέγμα ὀξὺ εἴη, τῶν ὀξωδῶν ὀρέγονται, ſi pituita acida ſit, ſapores acidos appetunt.

Ὀξηρὸς, οῦ, ὁ, Acetum reſipiens: vel Acetarius. vt ὀξηρὸν ἀγγεῖον, infrà in Ὀξίς.

Ὀξίδιον, ου, τὸ, idem cum ὄξος, vt Suid. tradit. Eſt tamẽ potius diminutiuum ab ὄξος.

Ὀξεῖος, ὁ, Acidulus. Sic v. l. Sed videndum eſt nequis fœminini ὀξεῖα, (à maſc. ὀξὺς) per errorem fecerit maſculinum ὀξεῖος. Alioqui ab ὄξος, malim Ὄξειος. quaſi dicas Aceteus.

Ὀξίνης, ου, ὁ, Vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum verſum eſt, quod Vappam Latini vocant. Chryſoſt. οἴνου μὲν ἀρετῆς βλάβη τὸ διαφθαρῆναι καὶ εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappam mutari. Cui loco aptiſſi[...] ſubiungemus hunc Plinii, lib. 4, c. 20, Vitiúmque quibuſdam in locis, iterum ſponte feruere. qua calamitate, quum deferbuit, deperit ſapor, vappæque accipit nomen, probroſum etiam hominum, quum degenerauerit animus. Plut. Symp. 8, refutans opinionẽ cuiuſdã qui cenſebat τὰς ἐπιπάσεις καὶ αἰτίας μὴ ποιεῖν διαφορὰς, μηδὲ τοὺς χυμοὺς ἐκβιάζειν, hæc exempla adducit, οὕτω γὰρ ὑπὸ ὄξος ὀξίνης φήσομεν διαφέρειν, ὑπὸ πικρότητα τρυφιότητος, ὑπὸ πυρῶν αἶρας, ὑπὸ μύθης ἡδύοσμον. quibus ſubiungit, καὶ ταῖς φθοραῖς ἐκστάσεις αὗται καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων εἰσί. Idem in lib. περὶ εὐθυμίας, p. 834 meæ editionis, dicit Chium quendam ſolitum aliis χρηστὸν οἶνον παρέχειν, ſibi verò τὸν ἄριστον ὀξίνην ζητεῖν διαγευόμενον. Ariſtoph. dixit etiam θυμὸν ὀξίνην pro Acrem & acerbum ſeu bilioſum, vt quidam volunt, in Veſpis, Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες. vbi quidam etiã interp. Iræ quodam aceto epoto. Schol. θυμὸν ὀξίνην exp. δριμεῖαν ὀργήν. Idẽ tamẽ ὀξίνην πολίτην videtur dicere vappam, probro quodã, (vt ex Plin. verbis diſcimus) in Equitibus de Hyperbolo, αἰσχρὸν μοχθηρὸν, πολίτην ὀξίνην. A T Ὀξίνα dicitur crates dentata ſtylis ferreis, vt Plinius appellat, id eſt Occa, vt tum alii, tum Columella: quo inſtrumento ruſticiin occãdo vtuntur. Heſychius, Ὀξίνα, ἐργαλεῖόν τι γεωργικὸν, σιδηροῦς γόμφους ἔχον, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν.

Ὀξὶς, ίδος, ἡ, Acetabulum, Vas in quo acetum aſſeruatur, vel in menſa apponitur: quod & ὀξύβαφον, ſeu ὀξυβάφιον, necnon κύμβιον ſiue κυμβίον & ἐμβάφιον nominatur: τὸ κεράμιον, ὁ ἔστι ὄξους δεκτικὸν, vt Ariſtoph. ſchol. exp. qui apud eundem Ariſtoph. in Veſp. Τουτὶ τί ἐστι τὸ πρόσφερον, ὀξίς, ἢ φάλαγξ; itidem ὀξίδα, eſſe dicit εἶδος ἀγγείου. vbi tamen dubium alicui videri queat an acetariũ vas ſignificet: pro quo accipitur apud eundem comicum in Ranis, vbi ait, εἰ κατέχοντες ὀξίδας ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων. Vbi ſchol. ſic exponit hæc verba, εἰ ὀξυβάφους κατέχοντες, ῥαίνοιεν ὄξει τοὺς πολεμίους: ſed addens, ὀξίδας eſſe κεράμια μικρὰ, vel εἶδος λοπάδος. Ariſtoph. tamen in Pluto ὀξίδα & λοπάδα diuerſa facit, atque ibi ſcholiaſt. annotat, ὀξίδα eſſe ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν, λοπάδα verò εἶδος ἀγγείου παρὰ τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν. Verba Ariſtoph. ſunt, Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα, Χαλκῆ γέγονε, videlicet quum antea eſſent κεραμιᾶ. Suidas, hunc locum citans, ὀξίδα eſſe dicit ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν, vel λοπάδος εἶδος εἰς ὀξὺ λῆγον. Vtrius autem verba in dubiũ vocãda ſint, Suidæne an ſcholiaſtæ, incertum eſt. Ὀξὶς, Acetabulum, Vas quo acetum metiuntur ii à quibus venditur: cotylam autem id capiebat. Diphil. apud Athen. lib. 2, de quodam qui Laconicè cœnabat, Ὄξους δὲ κοτύλην. Quæ verba alter admirans, ſubiicit, πῶς; reſpõdet alter, τί πῶς; ὀξὶς μέγεθος χωρεῖ τοσοῦτο τῶν Κλεωναίων, quid miraris? ὀξὶς apud Cleonæos tantam menſuram capit, videlicet cotylam. Pro vaſe autem quo acetũ apponebatur intingendis obſoniis, vtitur Sopater apud eundem Athen. lib. 6, Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξὶς ἀργυρέα ἔχει. A T Ὀξίδας quod apud Heſych. habetur, exponiturque itidem λαγύνια μικρὰ, vel ὀξύβαφα, mendoſum eſſe exiſtimo, ac pro eo reponendum opinor ὀξίδες, vel ὀξίδας.

Ὀξίζω, Aceo, (vt Cato, Vinum quod neque aceat neque muceat) id eſt Acidus ſum, Acorem refero ſeu acidum ſaporem, vt ὀξίζων οἶνος, vinum quod acet: vtendo verbo Catoniano. ſic in Geopon. l. 7, inſcribitur caput quod dã, πῶς οἶνον ἀρχόμενον ὀξίζειν θεραπεύειν δεῖ, quæ medela adhibenda ſit vino incipienti acere. Poſſis etiã reddere Vino aceſcenti. Et ὀξίζουσα σταφυλὴ, vua acida ſeu acerba. Dioſcorid. libro 5, cap. 12; vbi tradit quomodo ὀμφακίτης οἶνος conficiatur, μήπω κατὰ πάντα πεπείρου τῆς σταφυλῆς οὔσης, ἔτι δὲ ὀξιζούσης. Alicubi ſcriptum REPERITVR Ὀξύζω, per υ in penultima: quam ſcripturam non probo. nec enim ab ὀξὺς deriuatur, ſed ab ὄξος, vt οἰνίζω ab οἶνος, & κυανίζω à κύανος, aliaque itidem.

C. Ἐποξίζω, Coaceſco. Apud Suidam in Ὀξυρεγμίη, Ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ, videlicet in ventriculo. vt apud Celſum, Si coacuit intus cibus, aut computruit. ἐὰν ἐποξίσῃ ἔνδον ἡ τροφή. Vtitur eo verbo & Erotian. in Ὀξυρεγμίη.

C. ΠΑΡοξίζω, Ad acorem vergo, Acorem guſtu vel odore refero, vt B. interpr. citans ex Dioſc. Idem Bud. interp. Subaceſco.

C. Ὑποξίζω, Subacidus ſum, Aliquatenus aceo. vt ὑποξίζων ἄρτος apud Athen. lib. 3, Panis ſubacidus. In v. l. perperam SCRIBITVR Ὑποξύζω pro Ὑποξίζω, & CONTRA Ὕποξις pro Ὕποξυς. A

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, Acida fæx: vel Vappa. ſic enim Heſychius, Ὀξαλὶς, ἡ ὀξεῖα τρύξ, ἢ ὀξίνης οἶνος. ‖ Eſt & lapathi ſpecies quædã hoc nomine dicta, cui inter alia Dioſcor. tribuit καρπὸν ὕποξυν, ἐρυθρὸν, δριμὺν, lib. 2, cap. 140, vbi de lapathi generibus ait, ἔστι δὲ καὶ ἕτερον εἶδος αὐτοῦ, ὃ ἔνιοι ὀξαλίδα ἢ ἀναξυρίδα ἢ λάπαθον καλοῦσι. De quo Plinius l. 20, c 21, Eſt autẽ & ſylueſtre, quod alii oxalidem appellant, ſatiuo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: noſtri verò rumicem, alii lapathum cantherinum. Quum autem vocet ſylueſtre lapathum, ſuſpicari aliquis poſſit, in citatis Dioſc. verbis, pro λάπαθον καλοῦσι, reponendum eſſe λάπαθον ἄγριον καλοῦσι. Ab hac verò oxalide diuerſum eſt oxylapathum, cui & ipſi tribuuntur folia ὑποξέα κατὰ τὰ ἄκρα, acutiora folia, vt Plinius habet, cuius verba ſuprà citaui. In vulgatis lex. habetur ETIAM Ὀξωλὶς, quod itidem eſſe dicitur genus lapathi, ſiue rumicis, ab aciditate nomine accepto. Sed perperam poni opinor ω pro α. B C

ὈΠΑ´ΖΩ,

Perſequor. κατόπιν διώκω, vt Euſt. exponit. Il. ι, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων. Il. θ, Ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς. id eſt ἐπόμενος ἐδίωκε, perſequebatur & fugabat. quem cani comparat qui συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε ποσὶν ταχέεσσι διώκων. vt ferè idem ſint ὀπάζειν & in perſequendo κατόπιν ἅπτεσθαι. quod tamen poſtremum aliquid amplius ſignificat. Et Il. ρ, Ῥεῖα δ' ἐπαΐξεσκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, (perſequens) Ἀλλ' οὔ πῃ ἔρει φῶτας ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν. vbi nota ὀπάζειν & διώκειν, in eadem ſignificatione poſita eſſe. Paſſiuum Ὀπάζομαι, A perſequente vrgeor & premor. Il. λ, Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, id eſt ἐπειγόμενος, κατόπιν ἐλαυνόμενος, vrgentibus imbribus Iouialibus. ‖ Ὀπάζω, Sequi iubeo, Do qui ſequatur, Comitem do. Odyſſ. ι, Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας. i. δοὺς ἕπεσθαι, vt Euſtath. exponit. Paſſiuum Ὀπάζομαι, Comitem accipio, Comes mihi adiungitur. Il. τ, Ἠ καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο. Od. κ, Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον, Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. id eſt ὀπαδὸν ἑλόμενος, inquit Euſtathius, qui in præcedenti loco ὀπάσσατο exponit ὀπαδοὺς ἐκρίνατο, comites delegit. Itidẽ Iliad. κ, — σὺ δ' ἐχίρον' ὀπάσσαι αἰδοῖ εἴκων, idem Euſtathius annotat ὀπάζεσθαι vſurpari non pro παρέχειν, ſed pro προσλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν. Heſych. ὀπαζόμεναι ex pon. ἑπόμεναι. ἐπειγόμεναι. Euſtath. hoc ὀπάζω videtur deriuare ab Ἕπομαι. nec malè fortaſſis: vt nimirum ὀπάζω ita ab ἕπω ſeu potius ἕπομαι deriuetur, SICVT Συνώνυμος à Συνέπομαι. quod συνώμος Heſych. exponit συνοδός. eſt autem id συνοδὸς accipiendum pro Comes, ſυνοδοιπόρος, vt exp. alibi. ‖ Ὀπαδεῖς autem Heſych. eſſe ait ἐκ τοῦ ὄπισθεν δεθεὶς καὶ ἐξαγκωνισθείς. D E F

Ὀπάζω, Præbeo, Do. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν Ὤπασαν. id eſt ἔδωκαν, inquit Euſtathius. Et Odyſſ. τ, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic alibi, Ἔκπαγλ κῦδος ὀπάζει, id eſt παρέχει. Iliad. ξ, τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσε, Opes & diuitias præbuit, Opibus locupletauit. Quum verò dicitur λαὸν ὀπάζειν, & πομπὰς ὀπάζειν, pertinet potius ad id ὀπάζειν cui in præcedẽti tmemate poſteriorem locum tribui. vt Il. σ, Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε, multitudinem magnam adiunxit quæ eũ ſequeretur. Od. υ, — οὔ τι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπὰς ὀπάζειν. Videtur autem hoc ὀπάζειν, ſignificãs Præbeo, Do, deſfluxiſſe ex præcedẽti: quod ea quæ damus alicui, ea velut diſcedant à nobis, & contra illum comitentur. G

C. KATοπάζω, Perſequor, A tergo premo. κατόπιν διώκω, idem cum præcedenti ὀπάζω. Heſiod. Erg. de iis qui rapinis diuitias congerunt, οἷά τε πολλὰ Γίγνεται εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ, & pudorem impudentia perſequatur ac premat. Moſchop. ibi exponit κατόπιν ἑαυτῆς ποιῇ, καταβάλλῃ: Procl. H

νικήσῃ. In v. l. annotatur quoſdam legere, αἰδῶς δέ γ' ἀναιδείην κατοπάζῃ, & exponere, Pudor impudentiam à tergo ſequatur, id eſt Poſthabeatur. Sed veterẽ lectionem & veteres enarratores ſequi tutius eſt.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, Qui ſequi aliquem iubetur, Qui comes alicui adiungitur: ſeu Quem comitem aliquis ſibi deligit. vno verbo reddes Comes, Aſſectator. Philo De vita Moſ. libro 3, ἀλήθεια γὰρ ὀπαδὸς Θεοῦ, eſt enim veritas Dei comes. Plut. in Rom. ὀπαδῶν ἔρημος βασιλεὺς, aſſeclarum & ſtipatorum ope deſtitutus. nam ibi amplius aliquid ſignificat quàm ἀκόλουθος: vt in præcedenti loco Philonis, cui ſimilis eſt hic apud Suidam, de tempore, καὶ ἡ τούτου φύλαξ καὶ ὀπαδὸς [illegible]. Pro Aſſecla & Stipator accipi poteſt in quodam loco Euripidis in Ὀπάων citato. Pro comite autem Sophocles accepit in Trachin. circa finem, vbi Hyllus ad eos qui ex Eubœa ſe comitati fuerant, dicit, Αἴρετ' ὀπαδοὶ, tollite ô comites, nimirum cadauer patris mortuum. ‖ Deorũ etiam aliquis eſſe ὀπαδὸς dicitur, qui cũ eis in cælis conuerſatur, & eos veluti comitatur quocunque ierint, Deorum aſſectator. Herodian. lib. 1, de Antonino philoſopho iam vita functo, ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρος ἐστὶ θεῶν. vbi Pol. vertit, Conſors eſt conſeſſórque deorum. Heſychio ὀπαδὸς eſt non ſolùm ἀκόλουθος, ſed etiam συνεργὸς, δοῦλος.

VNDE Συνοπαδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδὸς, id eſt Comes: vel Aſſecla, Sectator. Teleſtes apud Athen. lib. 14, de Phrygibus qui Græcos tibia canere docuerunt, πρῶτοι παρὰ κρητῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς συνοπαδοὶ, qui primi conuiuia Græcorum cum ſuis tibiis ſectabãtur, ſeu aſſectabãtur. Pro Comes vtitur & Areop. teſte Eud. ET Ὀπαδέω, Comitor, Sector. Heſych. ὀπαδεῖ, ἐπακολουθεῖ.

Ὀπηδὸς, idem cum ὀπαδὸς, ſed Atticum, vt Euſt. teſtatur, p. 1576, vbi ait, ἐκ δὲ τοῦ ὀπηδεῖ γίνεται καὶ ὄνομα ὁ ὀπηδὸς, παρ' Ἀττικοῖς κοινῶς δὲ γε ὀπαδὸς, ὃ δηλοῖ τὸν ἀκόλουθον. videtur tamen potius Ionicum eſſe, quum ὀπαδὸς contrà proſæ etiam ſcriptoribus vſitatum ſit. ET Ὀπηδέω, Comitor, Comes ſum, Aſſector. à quo tamen Euſtath. præcedens ὀπηδὸς deriuat, priorem ei locum tribuens, poſteriorem τῷ ὀπαδὸς. Il. β Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος ὅς οἱ ὀπήδει, Qui eum aſſectabatur, Qui comes ei & aſſectator erat. Il. ρ, Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic Heſ. Erg. — πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, diuitiarũ virtus comes eſt, ſeu pediſequa. (vt cõtrà autor Rhet. ad Herenniũ, Virtutis pediſequæ ſunt diuitiæ) Et aliquanto pòſt de viro qui rapinis ſibi diuitias cogeſſit, μινύθουσι δὲ οἶκοι Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ, ad exiguũ tempus diuitiæ eũ comitantur. Sed & virtus ὀπηδεῖν dicitur ei qui præditus [illegible] Od. θ, — ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ τοι ὀπηδεῖ, notam omnibus facere virtutẽ qua polles. Iupiter etiam hoſpitalis hoſpitibus & peregrinis ὀπηδεῖν dicitur, quaſi Comes eis eſſe, pro Eorum curam gerere. de quo Odyſſ. ι, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Et Odyſſ. η, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Pro Ὀπηδέω, dicitur ETIAM Ὀπηδεύω, Comitor. Etym. ex Apollonio, μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆι. ABOπηδέω autem EST Ὀπηδητὴρ, idem cũ ὀπαδός. Heſych. exponit συνοδὸς, ἀκόλουθος, id eſt Comes, Aſſectator.

Ὀπάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum [illegible] ſiue ὀπηδός. id eſt Comes, Aſſectator, Aſſecla. [illegible], vt Euſt. exp. Il. ψ, Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Et Il. κ, Ἰδομενῆος ὀπάων. Vtitur & Eurip. in Oreſte, Καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας. vbi exponitur ἀκολούθους, δούλους. Mox dicit, Καὶ πρόσθε δ' ὀπαδῶν τις ὄλεθρος γενήσεται. vbi exponitur itidẽ ἀκολούθων, Quomodo aſſectatores & aſſeclas eius interimemus? ſeu Stipatores. At PRO Ὀπίωνες, quod ex Herodoto affertur, exponitúrque Seruí, Seruitia, reponendum fortaſſis illud ὀπάονες.

ὌΠΙΣ,

ιδος, ἡ, Vltio ſeu vindicta, qua Deus aliquẽ perſequitur: eiuſdem cum ὀπάζω originis, nimirum ab ἕπομαι deriuatum, vt quibuſdam grammaticis placet, à quibus exponitur ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τιμωρία: ab aliis, ἡ εἰς τὸ μέλλον τῶν θεῶν ἐπιστροφή. eſt autem vox poetica, ac interdum cum genitiuo θεῶν copulatur, interdum ſine illo ſolum ponitur. Od. ξ, Οὐδ' ὄπιδα [illegible]

νέοιτις ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ᾽ ἐλεεινήν. Et mox, Κακῶν τῆς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει. Heſiodus Theog. de parcis, Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο Πρίν γ᾽ ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ. vbi ἀποδοῦναι ὄπιν deas dicit pro Vlciſci & punire. quaſi dicas Vltionem reddere ſeu rependere. Frequentius cum genitiuo θεῶν copulatur vt antè dixi. Od. υ, Οὐκ ὄπιδα ἠϊδμείοισι θεῶν. Od. φ, — οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ᾽. Heſiod. Erg. σκολιῇσι δίκαισ᾽ ἀλλήλους πείσουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. quod hemiſtichium & Il. β habetur, vbi θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, ait Budæus eſſe, Reſpectum diuinum pro nihilo ducentes, vel νέμεσιν, vt Cornutus exponit. In lex. meo vet. ὄπις exponitur μῆνις, ὀργὴ, τὸ ἐπιδεῖν καὶ ἀκολουθεῖν τοῖς ἁμαρτάνουσι: & ab ea deriuatur φυλοπίς. ‖ Exponitur etiam Cura, Conſideratio. & ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil penſi habens. ex Herodoto, vt arbitror. ‖ Ab Heſychio exponitur etiam φωνή: quo modo ὄψ potius accipitur.

Ὀπίζομαι, Curo, Revereor. αἰδοῦμαι, ἐπιστρέφομαι. Iliad. χ, Achilles ad Hectorem de Patroclo interfecto, ἐμὲ δ᾽ οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. Iliad. σ, — μητρὸς δ᾽ πυκινὴν ὠπίζετ᾽ ἐφετμήν. Od. ξ, — Διὸς δ᾽ ὠπίζετο μῆνιν Ξεινίου. Sic Heſiod. Aſpide, Τῶν οὐκ ὀπίζετο μῆνιν. Cum genitiuo etiam cōſtruitur: vt apud Apollon. lib. 2, οὐδ᾽ ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, ne tantillum quidem curabat ſeu verebatur Iouē. ‖ Item Caueo, εὐλαβοῦμαι. Od. ν, Ἀλλὰ σὺ αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ᾽ ἀλεείνω. ‖ Ὀπίζομαι pro ἀμείβομαι, affertur ex Pind. Pyth. vbi ὀπιζομένη χάρις exponitur Beneficium repenſum, ſiue mutuum, q. d. conſectaneū, quódque præcedentem gratiam conſectatur, ſeu ſubſequitur. ‖ Heſych. ὀπίσαντι exp. etiam ὄψαντι.

C. Ἐποπίζω, Revereor, Caueo. ná Heſych. ἐπόπιζε exp. αἰδέσου, ἐπιστρέφου, φυλάσσου.

Ὀπιδνός, οὗ, ὁ, Reuerendus: vel Summopere cauendus & extimeſcendus. Apollon. Argon. 2, de ſtyge, ἡ τε θεοῖσι Γίγνεται πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τετύχθαι. vbi ſchol. exponit, τιμία καὶ ἐπιστροφῆς ἀξία, παρὰ τὴν ὄπιδα καὶ ἐπιστροφήν. Sed perperam tam apud ſcholiaſtem quàm ipſum poetā ſcribitur Ὀπιδνοτάτη. quem errorem, licet ex metro ſatis manifeſtū, v. l. retinuerūt, in quib[us] SCRIPTVM Ὀπιδνός, & expoſitum Reuerendus, Cura dignus.

SED ET Ὀπὴ in meo lex. vet. exponitur ἡ ἔξωθεν ἐπομένη τισί, quod & apud Etymol in Ὀπιδνὸς habetur. cuius tamen ſignificationis nulla proferuntur exempla: ita vt mihi ea expoſitio valde ſuſpecta ſit. ‖ Nam ὀπὴ ſignificat potius Foramen. τόπος τετρημένος, vt in eodem illo lex. vet. exponitur. quod ab ὄπτομαι deriuatum creditur, vt & Pollux teſtatur lib. 2, vbi deriuata & compoſita quædam ab ὄπτομαι enumerans, ait, καὶ ὀπὴ, δι᾽ ἧς ἔστιν ἰδεῖν. Sic apud Ariſtoph. in Pluto, vxori Chremyli interroganti πῶς ἑώρακας, reſpondet Carion ſeruus, διὰ τοῦ τριβωνίου· Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, nec enim pauca habebat foramina, per quæ acies oculorum meorum penetrare poſſet & peruidere. Et comicus quidam apud Athenæum libro 13, in mœchos, Μὴ κλίμακ᾽ αἰτήσαντα εἰσβῆναι λάθρα, Μηδὲ δι᾽ ὀπῆς κάτωθεν ἐνδῦναι στέγης. vbi nota de maiori etiam foramine dici. niſi malis Feneſtra interpretari. nam & ab Heſychio exponitur θυρίς. Sed & ὀπὴ τῶν ὤτων dicitur foramē aurium, hoc eſt, meatus ille per quem vox penetrat & auditorium ſenſum verberat. Pollux lib. 2, καὶ ἡ ὀπὴ δὲ τῶν ὤτων, ἡ διὰ τῆς ὀπῆς ... φέρουσα εἰς τὴν ψυχήν, σκολιὸς πόρος τῆς ἀκοῆς λέγεται. VNDE Ὀπήτιον, ου, τὸ, Subula qua aliquid perforatur. τὸ σουβλίον τὸ παρ᾽ ὀπαῖς ἐμποιοῦν. Pollux l. 10, enumerans inſtrumenta σκυτοτόμων, vt ſunt, τομεῖς, ſiue σκυτοτομεῖς, σμίλη, καλόπους, addit, καὶ γλύμματα καὶ ὀπέας. καὶ ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησὶ, τοῖς τρυπανίοις αἰπήτιον. Similiter l. 7, cap. 21, quum inter σκυτοτόμων ἐργαλεῖα poſuiſſet σμίλην & σκυτοτόμια, ſubiungit, ὀπήτια δὲ ὀπητίδια, ἃ δὲ γλύμματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί. Scribitur autē IBI Ὀπητία per ει in penultima: AT Ὀπητίδια exiſtimo eſſe diminutiuum pro ὀπήτια, ſiue ὀπήτια. quod tamen ὀπήτια haud ſcio an ita ſcribendū ſit, præſertim quum non ſolùm apud ipſum Pollucē, ſed etiam apud Suidā & Heſychium ὀπήτια reperiam. Verba Suidæ paulo antè citaui: Heſychii addam, quæ cum Pollucis verbis, conſentiunt. Χηλιδόνες, inquit, λέξεις. χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσι. perperam tamen ibi ἠπύνια habetur pro ὀπήτια.

Sed ET Ὀπεύς, quod in poſteriore Pollucis loco habetur, pro ὀπήτιον vſurpatū creditur. Ab eodem ὀπὴ deriuatum EST Ὀπαῖα. Significat autem ὀπαῖα fictile vas in quo foramen eſt: aut Dolium foramen habens. nam κεραμὶς (quo Poll. in exponēdo hoc ὀπαῖα vtitur). B. interpr. inter alia, Teſta, Fictile vas, Dolium: at κεραμὶς ſignificans tegulam, huic loco conuenire non videtur. Poll. lib. 2, ὀπαῖαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν κεραμίδα ἐκάλουν ἣ τὴν ὀπὴν εἶχεν. ET Ὀπαῖον, ου, τὸ, quod exponitur Foramen ollæ: item Foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Apud Plut. autem in Pericle, τὸ δ᾽ ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε, interpres vertit, Faſtigium feneſtræ adyti Xenocles adiecit.

Quæ ſequūtur, eiuſdem cum ὄπις ſunt originis, quarum etiam nonnulla ab eo compoſita videntur, nonnulla ab eo deriuata, quanuis ſignificatio ſit aliquantum diuerſa.

C. Ἄνοπιν, Retro, Retrorſum. εἰς τοὐπίσω, Heſych.

C. Κατόπιν, A tergo. quod nonnullis dictum videtur quaſi Poſt faciem, ὄπις tamen pro Viſus ſeu Facies vſurpatum non vidi. Conſtruitur autem hoc κατόπιν cum genitiuo, qui interdum præponitur, interdum poſtponitur. Ariſtoph. Equit. Εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ᾽ ἱέμην, proſequebar eum. quaſi A tergo ipſi hinc ibam. Idem, ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ. in quibus locis κατόπιν τινὸς ἰέναι, & ἀκολουθεῖν κατόπιν τινος, quod Latini Pone aliquē ſequi. Plut. in Camillo, ἵδρυσε τὴν στρατιὰν κατόπιν αὐτῶν, à tergo eorū ſua caſtra locauit. ſeu Pone ipſos. Et κατόπιν θέσθαι, quod Latinis Poſt ponere. Apud Suidam, τὸ καλὸν καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν θέσθαι πάντα, Honeſtati & virtuti poſtponere ac poſthabere omnia, ſeu omnibus anteponere atque anteferre virtutem & honeſtatem. In nonnullis locis de tempore, pro Poſt. vt apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, poſt interrogationes. Apud Suid. κατόπιν ἥκε χαρᾶς, poſt amiſſam occaſionem. Naz. κατόπιν ἑορτῆς, poſt feſtū, ſeu poſtridie feſti. Dicitur & ὁ κατόπιν, pro Sequuturus, Venturus, ſeu Sequens, Veniens. In epigr. τὰ κατόπιν δάκρυα, Sequuturæ lacrymæ, ſeu pòſt futuræ. Baſil. ἐν τῷ κατόπιν χρόνῳ. Chryſ. de officio epiſc. ἐν τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ, Anno veniente, Anno ſubſequente. Sic Dionyſ. Halic. lib. 8, τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ, Sequentis ſeu venientis anni.

C. Μετόπιν, A tergo. Item poſtea. Ab Heſychio exponitur μετόπισθεν.

Ὀπίσω, SIVE Ὀπίσσω, poeticè, Retrorſum, Retro, In auerſum. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ᾽ ἀγγείλας ὀπίσω κίε, retrorſum redi: vt Plin. de cancris, Retrorſum pari velocitate redeunt. Et Lucr. Indéque retrorſum redit, & conuertit eodem. Necnon Horat. — retrorſum Vela dare, atque iterare curſus. Od. η, — ἀπήγαγεν οἴκαδ᾽ ὀπίσσω, domū reduxit. Præcedenti autem loco ſimilis eſt hic Il. π, de Patroclo, αἰ ἐχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, Retrorſum redibat, ſeu retrò cedebat, Retro diſcedebat, vt interdū Latini loquūtur: qui etiā Abducere retro dicunt quod Homer. ἀπάγειν ὀπίσω. Et ὀπίσω τωμᾶν, retrorſum ſeu in auerſum verſare. Il. ς, Σκῆπτρον δ᾽ οὔτ᾽ ὀπίσω οὔτε προφερὲς ἐνώμα, Ἀλλ᾽ ἀστεμφὲς ἔχεσκε (vbi ὀπίσω id ſignificat quod Ariſt. dicit εἰς τοὔπισθεν, in auerſum. vt Pliniū interpretari mox docebo) Et Il. φ, Δῆσε δ᾽ ὀπίσσω χεῖρας, retro ligauit manus. vel etiā A tergo. Ariſtot. De mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν, & ante ſe & in auerſum ſeu retro perrepere: (nam Ante ſe & in auerſum, à Plinio ſibi opponuntur, vt in Ὄπισθεν videre poteris) ſunt & qui interpr. Vltro citróque perrepere. Et dux quidā cum ſuo exercitu pedē referēs, apud Plut. in Apophth. dicit ſe non fugere, ſed διώκειν τὸ συμφέρον ὀπίσω κείμενον, retro, ſeu à tergo. Dicitur & εἰς τοὐπίσω, pro Retrorſum, In auerſum. vt ἡ εἰς τοὐπίσω ζωολκὴ ſiue καμπὴ, apud Aret. quam & ἐς κατόπιν ἀνάκλισιν vocat, & vna voce ὀπισθότονον: (cui opponitur ἡ εἰς τοὔμπροσθεν ζωολκὴ, quæ & ἐμπροσθότονος) quum ceruix in poſteriorem partem reflectitur & ſcapulis annectitur. ‖ Ponitur etiam pro Poſt, ac interdum cum genitiuo conſtruitur, interdum ſine caſu legitur. In

epiſt.ad Tim.1,cap.5,ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν,Satanam ſequuti ſunt.Petrus epiſt.2,c.2,οἱ ὀπίσω σαρκὸς,qui carnem ſequuntur.Eccleſ.9, ὀπίσω αὐτοῦ,poſt hæc. A
Abſolutè etiam ſine caſu ponitur pro Poſt,ac interdũ de tempore dicitur pro Poſtea, vel potiꝰ In poſterum. nam & de præt.& de futuro tempore vſurpatur.Od.ξ, πολλὰ δ᾽ ὀπίσσω λάβ᾽ ἄχεον, multa mihi poſtea obtigere. Sæpius de futuro pro In poſterũ.Il.ſ,Οἷς δ᾽ ὁ γέρων μετὰ ἦσιν,ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα μετ᾽ ἀμφοτέροισι γένηται,& antehac & in poſterum prouidebit. B Iliad.σ,& Od.ω,de vate,— ὁ γὰρ οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω, & anteacta & euentura videt.Odyſſeæ β,— μή πού τι κακὸν πάθωσιν ὀπίσσω, nequid fortè eis mali poſtea accidat.Iliad.ρ,αὐτὰρ ὀπίσσω Νῶϊ μαχησόμεθα Τρώεσσιν. Iliad.ζ, Τούτῳ δ᾽ οὔτ᾽ ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι,οὔτ᾽ ἄρ ὀπίσσω Ἔσσονται, nec ſunt nunc,nec in poſterum erunt. Od.λ,σεῖο δ᾽ Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος,οὔτ᾽ ἄρ ὀπίσσω, nec antehac fuit nec in poſterum erit. ET Τοὐπίσω,Poſthac.ex Eurip.

C.Ὀπισαμβῶ,Itio retrograda.ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις,vt Euſtath.ex quodam lexico exponit.Deriuatum autem videtur ex ὀπίσω & ἀναβαίνειν,id eſt ὀπίσω ἰέναι, ὀπίσω ἀναχάζεσθαι,vt Homerus loquitur:vt alii,ὀπίσω χωρεῖν,ἀναχωρεῖν,ἀναποδίζειν,ἐπὶ σκέλος χωρεῖν,ſiue ἀνάγειν. C

C.Ἐξοπίσω, In auerſum, Retrorſum,Retró. Heſiodus, — ἀποπέμπειν ἐξοπίσω, retrò amandare. ‖Exponitur etiam Poſtea.

Ὄπιθεν, SIVE Ὄπιθε,poeticè, A tergo,Pone. Il.χ,— ὁ δ᾽ ὄπιθε δίωκε,pone inſequebatur fugientem.Οὖρον ὄπιθεν πέμψει,à tergo ſeu à puppi immittet. Plato lib. D 1 De rep.καί μου ὄπιθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου,pone me prehendens veſte. Et Arceſilaus apud Plutarch.in præc. ſanit.& Sympoſ.8,in mœchos & ἀκολάστους dicit οὐδὲν διαφέρειν ὄπισθέν τινα ἢ ἔμπροσθεν κίναιδον εἶναι. Itẽ ὄπισθεν ποιεῖσθαι dicimus eum quem præuertimus & ſuperamus. Xenophon Hellen.4,νομίζων ὅποσα ὄπισθεν ποιήσαιτο ἔθνη, πάντα ἀποστερήσειν βασιλέως,quas ſuperaſſet & deuiciſſet gentes. Item ὁ ὄπισθεν,Qui pone & à tergo eſt.Xenoph.τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, Tum quæ ante ſunt,tum quæ retro,Et quæ à fronte ſunt & quæ à E tergo.Plato Char.ἐν τοῖς ὄπισθεν εἵποντο,à tergo ſequebantur.οἱ ὄπισθεν dicuntur etiam qui ſuperati & victi ſunt. οἱ νικηθέντες,vt apud Soph.exp.Καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. Item εἰς τοὔπισθεν apud Ariſtotelem,In auerſum:cui opponit εἰς τὸ πρόσθεν,ante ſe.Locum Ariſtot.cum Plinii interpretatione habes in Κῶλον.

‖Ὄπισθεν de tempore etiam dicitur pro Poſthac, Poſtea,ſeu Poſt. Odyſſ.ξ,— αὐτὰρ ὄπισθεν Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί.id eſt εἰς τὸ μέλλον. Et ὁ ὄπισθεν,poſterior. Eodẽ modo,nimirum pro Poſtea,μετὰ ταῦτα, accipit Euſt. Od.χ, F Ἐς θάλαμον βαλέειν,παῖδας δ᾽ ἐκδῦσαι ὄπισθε,poſtea. Cæterùm Ὄπισθεν ex ὀπίσω deriuari,ac per ſyncopen quaſi ὀπίσωθεν dici,vult idem Euſt.

Poeticè pro ὄπισθεν ſiue ὄπισθε,metri cauſa VSVRPATVR Ὄπιθεν, SIVE Ὄπιθε.Iliad.ψ,— ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς,ponè tenebat. Il.β,ὄπιθεν κομόωντες, in terga comātes,vt Stat.loquitur. (pro quo vocabulo compoſito dicitur ὀπισθοκόμαι)Il.α,Στῆ δ᾽ ὄπιθεν,A tergo ſeu pone ſtabat,Retro ſtabat. Ὄπιθεν εἶναι dicuntur etiam ii qui non adſunt,μὴ παρόντες,vt Euſtathius exponit.Odyſſ.α,Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων,Πρός τ᾽ ἀλόχου καὶ πατρός. Sed idem Euſtath.annotat τῶν ὄπιθεν accipi etiam poſſe pro τῶν μελλόντων, nimirum τοῦ ἰδεῖν τὴν ἄλοχον καὶ πατέρα. vt ſenſus ſit,Oro te per ea quæ futura ſunt, vt videlicet videas vxorem. G Nam ὄπιθεν temporis etiam aduerbium eſt,ſicut & ὄπισθεν.vt Od.β,Τηλέμαχ᾽,οὐδ᾽ ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ᾽ ἀνοήμων, nec in poſterum.

C.Ὀπισθέναρ.Quidam eam partem manus qua aliquid prehendi ſolet,quæ eſt prior & quaſi auerſa,θέναρ appellarunt,vt Hippocr.& ante hunc Homerus. Huic oppoſitam verò totam,quæ eſt veluti auerſa manus,ὀπισθέναρ, poſteriorem planitiem.Hæc Camer.in vtriuſque linguæ Comment. Ibidem quum θέναρ interpretatus eſſet Ir,ſubiicit,Exterius eſt ὀπισθέναρ,vel potius τὸ ὄπισθε θέναρ,id eſt πρανὴς χείρ,prona manus:vt verſa, ὑπτία,id H eſt ſupina. Deſumpſit autem hæc ex Polluce, qui lib.2 ait,καὶ τὸ μὲν ἔνδοθεν τῆς χειρὸς σαρκῶδες, ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου μέχρι τοῦ λιχανοῦ,καλεῖται θέναρ·τὸ δὲ ἔξωθεν,ὀπισθέναρ. Aliquanto pòſt ait, ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθιον τῆς δρακὸς [illegible] θέναρ οἴονται καλεῖσθαι·τὸ δ᾽ ἀντικείμενον παῦ,ὀπισθέναρ, ἢ κτένας. A

C.Ὀπισθοβάμων,Qui retrorſum redit,Qui retrò cedit,Retrogradus.In Epigr.de paguro,vt Plin.de cancris, Retrorſum pari velocitate redeunt.

C.Ὀπισθόγραφος,ου,ὁ καὶ ἡ,A tergo ſcriptus.nam& aduerſis pagellis ſcribi ſolebat,vt ex Plin.diſcimus lib.13,cap.12, vbi de chartarum generibus agit, Nimia quippe Auguſtæ tenuitas tolerandis non ſufficiebat calamis. Ad hoc tranſmittẽs literas,lituræ metu afferebat aduerſis. Luc.in Vit.vend.ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων.Quo vocabulo vtitur & Plinius Secundus in epiſtola quadam ad Marcum, de auunculo ſuo loquens,Hac intentione tot iſta volumina peregit: Electorum commentarios C L X mihi reliquit,opiſthographos quidem,minutiſſimè perſcriptos. ‖In vulg.lex. leguntur hæc, ex variis collecta, (quorum tamen quædam ſola coniectura nituntur) Folii verò pagella vna in ratiocinatorũ codicibus,rationem continebat expenſi:altera ex aduerſo,accepti : vt vno ferè intuitu rationes aduerſarias vtrobique ſpectando ratiociniũ cuiuis facillimũ foret.Ad quod alluſiſſe videtur Plin.lib.2,c.7, de fortuna loquẽs, Huic omnia expenſa,huic omnia feruntur accepta:& in tota ratione mortalium ſola vtramque paginam facit. Rurſus foliorum ſingulorum ratiocinarii pagina vna dicebatur charta noua,altera verò,deletitia:quia ſpongia deletili ſolebant inducere atq; obliterare quæ præſcripſerant , poſtquam retuliſſent in codicem,& nominum iuſtas tabulas confeciſſent. Præſcripſerant autem accipitur hic pro Prius ſcripſerāt(vnde Præſcriptiones apud Ciceronem) in liturariis ſiue aduerſariis. ſic enim Cicero appellat, quia aduerſantur opponunturque chartæ nouæ,à tergo cuius quæ ſcripta ſunt,aduerſaria nominantur.à Cicerone inquam pro Roſcio comœdo,vbi ſcribit,Nimiũ citò ait me indagare de tabulis:non habere ſe hoc nomen accepti:in codicem accepti & expenſi relatum confitetur,ſed in aduerſariis patère contendit. Vſque eóne te diligis & magnificè circunſpicis,vt pecuniam non ex tuis tabulis ſed aduerſariis petas? Suum codicem teſtis loco recitare, arrogantiæ eſt:ſuarum præſcriptionum & liturarũ aduerſaria proferre, nõ amentia eſt? Rurſum idẽ dicit negligenter ſcribi aduerſaria,at diligenter confici tabulas:quia hæc ſunt menſtrua,illæ æternæ:hæc delentur ſtatim,illæ ſeruantur ſanctè:hæc ſunt coniecta, illæ in ordinem confectæ. Id igitur eſt diſcriminis inter aduerſaria & codicem,ſeu iuſtas tabulas,quod inter præſcriptionem & perſcriptionem,id eſt exactam abſolutámque ſcriptionem καὶ εἰς τὸ κάλλος γραφήν, in noua videlicet charta,non in deletitia ac liturariis. Hermolaus Barbarus,quum opiſthographos appellari dixiſſet, quoniam vtraque pagina ſcripti eſſent, aduerſa & auerſa,minutis literis& lituris pleni,ſubiungit,Scio quoſdam opiſthographũ accipere pro eo quod ita ſcriptum eſt,vt legi poſtea non poſſit,niſi librariis deſcribendum mandetur.Dicat aliquis & pro charta deletili ſiue palimpſeſto poſſe capi : quia Vlpianus de bonorũ ſecundum tabulas poſſeſſione differens, in l. Chartæ, ff. De bonorũ poſſeſſ.ſecundum tab. Chartæ(inquit) appellatio etiam ad nouã chartam refertur & ad deletitiã.Proinde etſi in opiſthographo quis teſtatus ſit, hinc peti poteſt bonorum poſſeſſio. Mihi à tergo id nomen tractum placet , vt probem qui ſic interpretatur in Iuuenale, Sat.1,— ſummi plena iam margine libri, Scriptus & in tergo,nec dum finitus Oreſtes. Hæc ille.

C.Ὀπισθόδετος,ου,ὁ καὶ ἡ, Retro ligatus, A tergo ligatus. vt ὀπισθόδετοι ἱμάντες, Lora retro ligata, quibus equi os frenatur.Exemplum habes in Λάβρος.

C.Ὀπισθόδομος,ου,ὁ,Poſtica domus pars,(vt Liuius,Hortus erat poſticis ædium partibus. Sueton.Proripuitque ſe poſtica

poſtica parte palatii) Seu Poſticũ. Luc.in Tim.ἀλλὰ καὶ πλουτῆς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Niſi fortè peculiariter ὀπισθόδομον hic intelligat poſticam arcis Athenienſis partem, vbi ærarium publicum erat. ‖Dicitur & templi poſtica pars, ὀπισθόδομος, vt Poll.teſtatur.lib. cap.1, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ, πρόδομος· καὶ τὸ κατόπιν, ὀπισθόδομος. Sic vſus eſt Ariſtoph.in Pluto, Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, Poſticum templi Palladis: vel etiam Poſticam arcis partem, (nam & ea Palladi ſacra erat) vt Poll. docet l.9. καὶ τὸ κατόπιν τῆς ἀκροπόλεως, ὀπισθόδομον.

B C.Ὀπισθοκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ponè ſequitur, Aſſectator. Nonn. Eiuſdem ſignif. ὀπαδὸς, ſiue ὀπηδὸς, & ὀπάων.

C.Ὀπισθοκόμης, SIVE Ὀπισθοκόμος, In terga comãs, vt Stat. loquitur. Poſteriori parte comatus. Priori vtitur Herodot. poſteriori Nonn. apud quem ὀπισθοκόμοι μέροπες.

C.Ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, Genus calceamentorũ muliebrium, de quo Poll.l.7.

C.Ὀπισθονόμος, Qui retrò ambulans paſcitur. vel, Qui retrorſa ceruice paſcitur. ὀπισθονόμοι βόες apud Herodot. vt apud Plin.lib.8, cap.45, Boues animalium ſoli & retrò ambulantes paſcuntur. Athen. tamẽ ſub finem l.5, dicit non eſſe πιστὸν quod Herodotus dicit ὡς εἰσί τινες κατὰ τὴν Λιβύην ὀπισθονόμοι βόες, διὰ τὸ μὴ ἔμπροσθεν αὐτοὺς προβαίνοντας νέμεσθαι, ἀλλ' εἰς τοὐπίσω ὑποχωροῦντας. Ariſtot. in 2 De part.anim. τοὺς ὀπισθονόμους βόας νέμεσθαί φασιν ἀναχωροῦντας πάλιν πυγηδὸν, nimirum propter longitudinem cornuum ceſſim euntes. B. Valla apud Herodot. Præpoſterè paſci vertit.

C.Ὀπισθόπορος, Retrogradus. Exponitur etiam Sectator, Aſſecla. quo ſignif. ὀπαδὸς quoque vſurpatur.

C.Ὀπισθόπους, Ponè gradiens, ſeu Ponè ſequens. Eurip. ὀπισθόπους ὁμήγυρις, turba pediſſequa. Et ὀπισθόπους δίκη, quæ delicta ſequitur, ἡ μεθ' ἡμέραν ἀκολουθοῦσα τοῖς ἀδικήμασι, vt Suid.exp. Vtitur Greg. in patris epitaph. p.132. ‖Item Retrocedens. ὑποστρέφας, Heſych.

C.Ὀπισθόρμητος, Qui retrocedit, Retrogradus, Receſſim cedens, atque imitans nepam, vt Plaut.loquitur. Deriuatum AB Ὀπισθορμάω, Retrocedo. vnde ὀπισθορμήσας apud Heſych. εἰς τοὐπίσω χωρήσας.

C.Ὀπισθοσφενδόνη, Ornamentum quoddam capitis muliebre: quidam Reticulum interpr. Pollux lib.5, c.16, ex Ariſtoph.

C.Ὀπισθοτίλα dicitur Sepia, vt Heſych. annotat. vox à comicis ficta, vt Euſt. tradit p.1818, vbi ait, ὀπισθοτίλα δὲ, ἡ ὄπισθεν τίλλουσα τὸν παρ' αὐτῇ θόλον. Exẽplũ habes in Ἄκολος.

C.Ὀπισθότονος dicitur perpetua corporis conuulſio in partem poſteriorẽ. ſpecies τοῦ σπασμοῦ: is autem perpetuus eſt & non diſtinctus acceſſionibus quæ per temporũ redeunt interualla. totúmque corpus exercet, ita vt nulla eius pars in poſteriora non contorqueatur. Hæc inter alia Gorr. qui etiam addit, Galenum & medicos qui eum ſequuti ſunt, cenſuiſſe fieri hunc morbum cõtractis iis neruis qui corpus in poſteriora inflectunt. Præterea eum qui ſimpliciter ὀπισθότονος dicitur, totius eſſe corporis, & malè affecto neruorum principio contingere: poſſe tamen quibuſdam etiam partibus accidere, vt ceruici, maxillis, lũbis, conuulſis videlicet eorum duntaxat muſculis qui eas partes in poſteriora agunt: verùm eum non ſimpliciter opiſthotonon dicẽdum eſſe, ſed addito eius partis nomine quæ diſtenditur. Plin.l.28, c.12, Dolorẽ inflexibilem (opiſthotonõ vocãt) leuat vrina capræ auribus infuſa. Celſus l.4, c.3, de triplici ceruicis morbo, Qui quodã rigore neruorum modò caput ſcapulis, modò mentum pectori annectit, modò rectam & immobilem ceruicem intendit. priorem Græci ὀπισθότονον: inſequentem, ἐμπροσθότονον: vltimum, τέτανον appellant. Scrib.Larg. c.104, Malagma ad ὀπισθότονον, id eſt quum ceruix reflexa eſt in poſteriorem partem, aut rigida cum intenſione oculorũ & maxillarum. Facit & ad κυνικὸν σπασμὸν, quum in vtramlibet partem deprauata eſt facies. Aret. l.1 De morbis acutis ſiue celeribus, ἢν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε τεινομένων νεύρων. Ibidẽ appellat ἐς τὸ κατόπιν ξυνολκὴν, & ἐς τοὐπίσω καμπὴν: opponens ei ἐμπροσθότονον, quam & ἐς τοὔμπροσθεν ξυνολκὴν appellat, hoc eſt quum ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλεται ἄθρωπος ὅτι τὰ ἐμπρόσθιν νεῦρα. ‖At ὀπισθότονος δεσμὸς à Nonno dicitur Vinculum quo manus alicui poſt terga ligantur. vt & ὀπισθότονοι ἱμάντες dici queũt. VNDE Ὀπισθοτονικὸς, οῦ, ὁ, Cui quodam rigore neruorum caput ſcapulis annexũ eſt, Cui ceruix reflexa eſt in poſteriorem partem. Opiſthotonicus, vt Plin. appellat multis in locis. Dioſc.l.3, c.18, ῥίζα ὀπισθοτονικοῖς βοηθεῖ πινομένη, quibus ceruix retrorſum inflexa eſt. A QVO Ὀπισθοτονικῶς, More eorum quibus ceruix reflexa eſt in poſteriorem partem, Ceruice retrorſum inflexa. Dioſc.lib.1, c.71, de metopio oleo, πρὸς ὀπισθοτονικῶς σπωμένοις χρησιμεύει, Vtile conuulſis, præſertim quibus ceruix in ſcapulas deiecta & retrorſum contracta eſt, vt Ruellius vertit.

C.Ὀπισθοφάλακρος, A tergo caluus, Qui occipite caluo eſt. Epitheton καιροῦ apud poetas, quoniam αὐτοῦ οἰχομένου λαβέσθαι ἀδύνατον. Sic in illis qui falſò Catoni adſcribũtur verſus, Fronte capillata eſt, poſt hæc occaſio calua.

C C.Ὀπισθοφανὴς, Heſych.exp. εἰς τοὐπίσω προσέχων. AT Ὀπισθοφανῶς redditur Retrorſum, In auerſum.

C.Ὀπισθοφύλαξ, Qui à tergo agmen tutatur, ſeu ducat. Et ὀπισθοφύλακες, qui in præliis terga tutantur. Philo De vita M.l.1, τὴν μὲν νεότητα διανείμας εἰς προμαχίτας καὶ ὀπισθοφύλακας, diuiſa iuuentute omni in principia & poſt principia. VNDE Ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, Poſterior cuſtodia, Cuſtodia militum à tergo ſeu poſt principia. ἐν τῇ ὀπισθοφυλακίᾳ, poſt principia, vt Varro & Terent. loquuntur. ET Ὀπισθοφυλακέω, A tergo agmen cuſtodio & tueor. Poll.l.1, de οὐραγοῖς loquens, καλοῦνται δὲ καὶ ὀπισθοφύλακες. καὶ τὸ ἔργον οὐραγεῖν, καὶ ὀπισθοφυλακεῖν. Vtitur Philo De vita M.l.1, ὅπως ὀπισθοφυλακῇ. Vbi Turn. vertit, Vt poſtrema clauderet. Herodian.l.8, αὐτοῖς ἅμα τοῖς δορυφόροις ὀπισθοφυλακοῦν εἵπετο.

C.Ὀπισθουρητικὸς, οῦ, ὁ, Qui in auerſum mingit, Qui retrorſum vrinam mittit. Athen.l.3, ex Ariſtot. Hiſt.an.l.5, τῶν μαλακοστράκων ὀχεύονται κάραβοι, ἀστακοὶ, καρίδες καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥσπερ καὶ τὰ ὀπισθουρητικὰ τῶν τετραπόδων.

E C.Ἐξόπισθεν, A tergo. Plut.in Numa, p.116 meæ edit. αὐτοὺς δὲ περιάγεσθαι ἐξόπισθεν, καὶ τῇ δεξιᾷ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενοι. Vtitur & ita in Rom.p.99. Et cũ genit. apud Ariſtoph. ἐξόπισθέν μου. Et τὸ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς, Ariſtot. Poſterior capitis pars, ſeu Auerſa capitis pars. i. ſinciput. Et εἰς τὸ ἐξόπισθεν, In auerſum, Retrorſum. idẽ cũ ἐξοπίσω. ‖Exponitur etiam In poſterum. Sicut verò ὄπιθεν poeticè dicitur pro ὄπισθεν, ſic ETIAM Ἐξόπιθεν pro Ἐξόπισθεν.

C.Ἐπόπισθεν, A tergo, Ponè. Vtitur Heſiod. in verſ. quibuſdã qui ab Athenæo citantur, quos in fine operum ipſius Heſiodi poſui.

F C.Κατόπισθεν, idem. i. Ponè, A tergo. Arat. κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου, — ad tergũ cynoſuræ vertitur arcti, vt Cic. interpr. Et apud Plat. in 2 De rep. ἡμᾶς κατόπισθεν λείπεσθαι, poſt ſe. vbi alii interpr. In poſterũ. Poetæ vſurpãt ETIAM Κατόπιθε, metri cauſa, ſicut ὄπιθε pro ὄπισθεν.

C.Μετόπισθεν, SIVE Μετόπιθε, poeticè, idẽ cũ præcedent. Itẽ, Pòſt, Poſtea. Il.ρ, Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν, qui poſtea pugnam ciuerunt, hoc eſt poſt Aiacem, & Diomedem Merionémque. Pro Poſtea, ſeu In poſterum, vtitur & Heſiod. Ab Heſych. exponitur ὕστερον, μετὰ ταῦτα.

G Ὀπίσθιος, ου, ὁ, Poſticus, Auerſus: ſeu Poſterior. Ariſtot. Hiſtor.anim. lib.8, de equis, τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, quum poſteriora crura languidè priora ſubſequuntur, vt Bud. vertit: de equis. de quibus Xen. De re equ. ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. Itidem de Biſaltarum equis apud Athen. libro 12, ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὠρχοῦντο. Et ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, hoc eſt Milites qui à tergo agminis ſunt. Gaza apud Ariſtot. τὰ ὀπίσθια pro loco vertit Suffragines, vel Cauda. Τὰ ὀπίσθια exponitur etiam

H Præterita: Heſych. τὰ παρελθόντα. VNDE Ὀπισθίως, Ponè, A tergo. 1 Reg.4, ὀπισθίως ἐχόμενος τῆς πύλης, poſt portam poſitus.

Ὀπίστερος, ου, ὁ, Poſterior, A tergo ſequens. Nonnus. ET Ὀπίστατος, Poſtremus, Qui à tergo omnium eſt, Qui pone omnes ſequitur. id eſt Vltimus, ὕστατος. Iliad.λ, &

Iliad.θ, Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, vltimum quenque, & A qui à tergo omnes ſequeretur, interficiens. Quod verò ad hoc ὀπίστατος attinet, annotat Euſtathius συγκεκόφθαι ex ὀπισθότατος: quod & de ὀπίστερος intelligi debet, eſſe videlicet tanquam ex ὀπισθότερος. Sed quum diuerſa ſit ſcriptura, addit, fortaſſe potius ab ὀπίσω hæc duo ὀπίστερος & ὀπίστατος deriuari.

ὍΠΛΟΝ, ου, τὸ, q.d. Armum. Plur. numero Ὅπλα, Arma. Hom. Iliad.κ, Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, Arma induerunt, vt & Latini loquuntur: hoc eſt Armis ſe accinxerunt, Se ar- B marunt. Æſchines contra Cteſiphontem, ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι, armati. Thucyd. libro 6, pag. 216, ἐν ὅπλοις γενέσθαι, In armis eſſe, ſeu Armatum eſſe. Et Herodian. libro 6, ἡσύχασαν, οὐδ' ἐν ὅπλοις ἐγένοντο, nec arma ceperunt, ſeu ſumpſerunt. Idem lib.4, ἐν τοῖς ὅπλοις ἦσαν, in armis erant. Philo De vita Moſ. lib.1, ἐν τοῖς ὅπλοις ἐκπεπαιδευμένη πρὸς τὴν μάχην δύναμις, copiæ in armis ad pugnā explicatæ. Rurſum Thucyd. lib.8, ἥκοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὅπλοις, armis ſuis inſtructi. Æſchin. contra Cteſiphontē, ἥκοντες πρὸς ἡμᾶς μεθ' ὅπλων πανδημεί, id eſt armati. Thu- C cyd. libro 1, ἐπισβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις ἐς τὴν θάλασσαν. Et in epiſt. Philippi apud Demoſthenem, ὅπλοις διακρίνεσθαι, armis de ſumma rerum diſcernere. Et συρράττειν ὅπλα, concutere arma, vt Ouidius loquitur. vnde apud Plutarch. De fort. Alexandri lib.1, ἀλαλαγμοῖς καὶ ὅπλων συρράξεσι. Demoſth. Philipp.3, τὰ ὅπλα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων καὶ δύναμιν πολλὴν περὶ αὐτόν. Idem contra Midiam, θέμενος τὰ ὅπλα, arma ponens, hoc eſt deponens. Plato Apologia, ὅπλα ἀφεὶς καὶ ἐφ' ἱκετείαν τραπείς. Xenoph. Pæd. 4, ἐρρίπτουν τὰ ὅπλα. Sic Ariſtot. Ethic.5, cap.1, μὴ λείπειν D τὴν τάξιν, μηδὲ φεύγειν, μηδὲ ῥιπτεῖν τὰ ὅπλα. abiicere & proiicere arma Latini quoque dicunt. Thucyd. lib.4, pag.134, τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις. Xenoph. Hellen.2, τὰ ὅπλα πάντων παρείλοντο. Herodian. libro 7, γυμνοὶ ὅπλων. Et ἀναλαμβάνειν ὅπλα apud Plutarch. in Coriol. cui opponit καταθέσθαι τὰ ὅπλα. Sic Reſumere arma & Deponere arma, contraria ſunt. Item apud Xenoph. Hellen.2, ὅπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊνα. Et Herodian. lib.3, ἐργάζεσθαι ὅπλα. (vbi etiam ὅπλοις χρῆσθαι ἐδιδάχθησαν, armis vti) Xenoph. in Laced. E republ. ὅπλα λαμπρύνεσθαι: vt Stat. Polire arma. Lucian. in Tim. ἔχειν ὅπλα. Ariſtot. Polit.4, ὅπλα κεκτῆσθαι. Et Polit.2, τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Plutarch. Apophtheg. ὅπλα φέρειν. Sic Herodian. libro 7, ἃ ἔφερον αὐτοσχέδια πολέμου ὅπλα. Plato libro 5 De republ. λαβόντες ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, rapientes obuium quodque telum. Sic Herodian. libro 7, πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον ὅπλον ἐποιεῖτο, quicquid occurreret, furor in arma cō uertebat. Thuc. lib.8, ὅπλα παρέχονται, arma miniſtrant, ſeu Præbent, Suggerunt. Et lib.4, ὅπλα ἐπιφέρειν τῷ στρα- F τῷ. quo genere loquendi vtitur etiam lib.5. At lib.1 dicit ὅπλα κινεῖν, ſicut & Latini & Arma mouere dicūt, pro Arma capere, ſeu capeſſere, Arma ſumere. Sic Herodian. lib.7, πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν. Rurſum Thuc. lib.6, ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιοῦντο, quod Cicero dicit Inſpicere arma. Idem lib.8 dicit ὑπὸ τοῖς ὅπλοις περιμένειν. Et paulo antè, ἐφ' ὅπλοις ἦσαν. in quibus locis ſignificat Arma eos ad manum habuiſſe, non tamen eis indutos fuiſſe. At Athen. lib.4, πρὸς ὅπλα ὀρχοῦνται, pro In armis ſaltabant. vnde ἐνόπλιος ὄρχησις. Itē, ὅπλα ἀγχέμαχα, Xeno- G phon Pæd.7, ex quo antè habuimus ὅπλα ξύλινα & οἰσύϊνα. Plut. Coriol. ὅπλον σύμφυτον καὶ συγγενές, telū quo natura muniuit. Plutar. Alexandro, Μακεδονικοῖς ὅπλοις ἐντρέφεσθαι, pro Armis Macedonicis aſſueſcere. Aliquando ὅπλον alio vocabulo reddendum eſt. vt apud Syneſ. epiſt.104, ἀπηύδησαν εἴσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, in præſidia ſe recipere. Sic enim nonnulli interpr. Niſi malis, Armis ſe accingere, Arma induere. Alex. Aph. l.1 Probl. ὅπλον πρὸς δυνάσθαι μέγα, armat & munitiſſimum reddit contra morbum. H

Ὅπλα ab Homero vocantur etiam inſtrumenta fabrilia & nautica, vt Virgilius Cerealia arma vocauit Inſtrumenta quibus cereris, ſiue cerealia ſemina comminuuntur & in farinam rediguntur. Odyſſeæ γ, χαλκεῖ' ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma, qualia eſſe dicit ἄκμονα, σφῦραν, πυράγρην. Et Il.σ, Vulcan' Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα, folles, ac omnia reliqua arma fabrilia. Idem Vulcanus mox ὅπλα πάντα λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο. De nauticis quoque armis dicitur, vt ſunt remi, conti, & huiuſmodi. vt apud Virg. Armis ſpoliata nauis. Odyſſ.ζ, νηῶν ὅπλα μελαινάων. Odyſſ.λ, ὅπλα πονησάμενοι κατὰ νῆα. Et Od.β, Telemachus ſuos remiges iubet Ὅπλων ἅψασθαι. Sed & funem nauticum idem Homerus νηὸς ἐϋστρεφὲς ὅπλον vocat, Odyſſ.ξ, Ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ στρεπτοῦ κατέδησαν, id eſt σχοινίῳ. Ab Hippocr. quoque ὅπλα dicūtur funes ex ſtuppa, lino, vel cannabe, κάλοι ἀπὸ στυπίου, ἢ λίνου, ἢ καννάβεως, vt Gal. in lex. Hippocr. docet. Erotianus tamen itidem in lex. Hippocr. dicit Bacchium non rectè ὅπλα accipere τὰ σύντονα σχοινία: eſſe enim ὅπλα κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηῒ διακρατοῦντα ὀρθὸν τὸν ἱστὸν σχοινία. Immo annotat Euſtath. generaliter ὅπλα nominari πάσης τέχνης καὶ ὁποιασοῦν ἐργασίας ὄργανα ſiue ἐργαλεῖα, quælibet inſtrumenta: plerunque tamen bellica arma ſignificat quæ & ἀρήϊα ὅπλα dicuntur, hoc eſt Mauortia arma: ſeu τὰ πολεμικὰ σκεύη. ‖ Per iocum verò penis etiam ὅπλον appellatur, ſicut & κέντρον, & ſpiculum à quibuſdam Latinorum. τὸ αἰδοῖον, inquit Heſychius.

C. Ὁπλοθήκη, ης, ἡ, Repoſitorium armorum, Armamentarium. Poll. lib.9, ἀλλὰ μὴν καὶ ὁπλοθῆκαι ἦσαν, ἵνα τὰ ὅπλα ἔκειντο. Plut. Symp.7 ſap. ἵνα καὶ τείχη καὶ νεωσοίκους καὶ ὁπλοθήκας ἔχωμεν, naualia & armamentaria.

C. Ὁπλομανέω, Inſano armorum amore ducor. Syneſ. ep. 107, ὃς καὶ παιδόθεν αἰτίαν εἶχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, qui ab ineunte ætate malè audieram quaſi inſano ſtudio armorum equorúmque flagrarem. Apud Athen. autem lib.6, Pontianus quidam dicit, περὶ τῶν βρωτῶν καὶ ποτῶν καὶ τῶν ἄλλων αἰσχρῶν ὁπλομανοῦντες διετέλουν, (de Gallis) vbi B. ὁπλομανεῖν interpr. Armorum ſtudio nimio teneri.

C. Ὁπλομάχος, Qui armis decertat ſeu pugnat. Quo nomine inſcribitur etiam fabula quædam Alexandridæ, citatúrque ab Athenæo lib.14. Pro Bellator armatus, ſeu Qui armis militaribus & ſcuto depugnat, vſurpatur à Polyb. lib.2, τῆς τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων προσβολῆς. Vtitur eodem vocabulo & Martialis, quum ait, Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus olim. ET Ὁπλομαχία, Pugna ſeu certamen quo armis decertatur. Eſt & genus exercitii. Item VERB. Ὁπλομαχέω, Armis pugno, Horat. Armis certo, Virg. Armis decerto, vt Cicero. Plut. in Cat. οὐ μόνον ἀκοντίζειν, οὐδ' ὁπλομαχεῖν οὐδ' ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ πὺξ παίειν, nō armis tātùm decertare, ſed pugnos etiā ingerere aduerſario, ſeu pugnis cædere.

C. Ὁπλοποιός, οῦ, ὁ, Armorum faber, [redacted] conficit. nā ποιεῖσθαι ὅπλα Xen. dicit: pro quo alibi κατασκευάζειν ὅπλα, de ærariis loquens: & Herodian. ἐργάζεσθαι ὅπλα. Apud Poll. lib.1, caput quoddam inſcribitur περὶ ὁπλοποιῶν. pro quo ὁπλοποιικὴν textu habetur τέχνη δὲ τῶν ὅπλων, cui hæ ſpecies ſubiunguntur, ἀσπιδοποιός, θωρακοποιός, κρανοποιός, μαχαιροποιός, δορυξόος, πιλοποιός. VNDE Ὁπλοποιΐα, ας, ἡ, Armorū cōfectio, ἡ τῶν ὅπλων ἐργασία. ET Ὁπλοποιέω, Arma fabricor. Sap.5, ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, arma ex facultatibus ſuis parabit.

C. Ὁπλοσκοπία, ας, ἡ, Armorum inſpectio. Nam inſpicere arma Cic. dicit quod Thuc. ἐξέτασιν ὅπλων ποιεῖσθαι. Philo De vita M. lib.1, τῶν ἐν ταῖς ὁπλοσκοπίαις ἐπιδείξεων. vbi ὁπλοσκοπίαν Turn. vertit Armorum recenſionem.

C. Ὁπλοφορέω, Arma gero, ſeu geſto, quod & ὅπλα φέρω dicitur. Xen. Pæd.4, p.60, τὸ δὲ χερσὶν ὁπλοφορήσω, διώξομαι δὲ ἐφ' ἵππῳ. Syn. ep.107, ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώταις ἀνθρώποις ὁπλοφορεῖν, arma ferre idiotis non licere. Ὁπλοφορεῖν dicitur etiā qui armatus alicuius latus ſtipat, qui latus alicui cingit armis indutus: quomodo & δορυφορεῖν capitur. Paſſ. Ὁπλοφορέομαι, Ab armatis ſtipor, Ab armatis latus meū cingitur. Plut. ποσαύταις μυριάσι πεζῶν καὶ χιλιάσιν ἱππέων ὁπλοφορούμενοι βασιλεῖς, id eſt A tot teliferis ſtipati, δορυφορούμενοι. Is autem qui arma gerit, ſeu geſtat, DICITVR Ὁπλοφόρος, Armiger, Telifer, vt Seneca loquitur. Xen. Pæd.8, καὶ οἱ ὁπλοφόροι αὐτῷ ἐν ... στρατοπεδεύουσι χώραν τε εἶχον τῇ ὁπλίσει ἑκάστῃ ἐπιτηδεία... id

eſt ὑποφορουῦτες, qui arma geſtarent. Athenæus libro 14, ἐπέγει δ' αὐτὸ πρότερον ἐπὶ τῶν ῥαβδοφόρων, εἶθ' ὕστερον ἐπὶ τῶν ὁπλοφόρων. Vbi accipi etiam queat pro ſtipatoribus & ſatellitibus, qui armati principis ſui latus cingunt.

Ἄνοπλος, SIVE Ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inermis, Armis nullis indutus ſeu accinctus. Prioris nulla afferuntur exempla, poſterius autem ex Herodoto citatur: & idipſum ego magis vſitatū iudico, ſicut ἄοικος, ἄοινος, ἄοκνος: attamen & ἄνοπλος inuenitur, vt ἄνοικος.

B C. Ἔνοπλος, SIVE Ἐνόπλιος, Qui in armis eſt, Armatus. Herodian. lib. 1, ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, vt ſe armatum populo Romano oſtentaret. pro quo ἔνοπλος idem l. 7, dicit ἐν ὅπλοις ὤν. Et Plut. Solone, p. 152 meæ edit. ἀνὴρ ἔνοπλος, id eſt armatus. Item ἔνοπλος ſiue ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati ſaltabant. ἡ πρὸς ὅπλα ὄρχησις, ſeu ἡ μεθ' ὅπλων. vtroque enim modo Athen. loquitur. Imò erant & quædam πολεμικαὶ ὀρχήσεις, μάχλω καὶ πληγὰς ἔχουσαι, vt Pollux tradit lib. 4, cap. 14. vbi etiam ait, ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυῤῥίχη τε καὶ τελεσιάς. Sic Euſt. p. 1078, Πυῤῥίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις. paulo pòſt dicit choros quoque ſolitos fuiſſe τὰς ἐν ὅπλοις κινήσεις ἀπομιμεῖσθαι. Ibidem de πυῤῥίχῃ πολεμικῇ, quam in Creta deſaltare moris erat, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο, quam pueri armati ſaltabāt. (Quo loco hoc etiam obiter notandum, videri eum ἔνοπλον de perſona potius dicere, ἐνόπλιον contrà de re aliqua: quanuis Heſychius ἐνόπλιον per ἔνοπλον exponat. Niſi quis contendat dici & ἔνοπλος & ἐνόπλιος ὄρχησις, ſicut & πάροινος & παροίνιος ὄρχησις) Item ἐνόπλια μέλη, mele quæ armati prælium ituri concinunt. Athen. lib. 14, de Laconibus loquens, quos πολεμικοὺς fuiſſe dicit, ὧν καὶ υἱοὶ τὰ ἐμβατήρια μέλη ἀναλαμβάνουσιν, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Ipſos autem Laconas ſolitos fuiſſe ait in prælijs Tyrtæi poemata ἀπομνημονεύοντας ἔνρυθμον κίνησιν ποιεῖσθαι. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati ſaltabant. Athen. libro 4 ex Epicharmo, de Minerua, ἐπαύλησε τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον. ſub. ῥυθμόν. Itidem Ariſtoph. Nub. Εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατ' ἐνόπλιον, χ' ὁποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον. vbi ſch. annotat ἐνόπλιον eſſe εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα: eſſe autem τὸν ἐν ἡμιολίῳ. Quoſdam tamen ἐνόπλιον accipere τὸν ἀμφίμακρον, qui & Creticus nominatur. nā & huic metro ſcribit ſolitos fuiſſe προσορχεῖσθαι σείοντας τὰ ὅπλα. & ἐνόπλιον dici rhythmum qui duos habeat dactylos cum ſpondeo, nomen inde ſortitum quòd tum alios deceat τοὺς κατὰ συνωνίας κινουμένους, tum plerunque τοὺς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶντας καὶ πυῤῥιχίζοντας.

C. Ἔξοπλος, Armatus. vt v. l. interpr. in hoc Polybii loco, ἅμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἔφοδον. quem locum Suidas quidem citat, ſed nequaquā exponit. Suſpicetur autem aliquis fortaſſe Inermes vel Exarmatos ibi ſignificare. Bud. apud eundem Polybium libro 3, pag. 55, à tergo, interpretatur Armatus, συνθεωρεῖν τι γυμνὸν ἢ ποῖον ἔξοπλον μέρος φαίνεται τῶν ἀνταγωνιστῶν. Dicitur igitur ἔξοπλος, vt ἔξοινος.

C. Εὔοπλος, Bene armatus, Armis bene inſtructus & munitus. X. Hell. 4, εὐοπλότατον λόχον ἔχων, καὶ ὁπλιτῶν καὶ τοξοτῶν καὶ πελταστῶν, optimè armatum.

G C. Πάνοπλος, Omni ex parte armatus, Cuius corpus omni ex parte arma tegūt. Sin de re aliqua dicatur, ſignificabit, Omni ex parte armans & tegens corpus. In priori ſignificatione, nimirum pro Omnino armatus, affertur ex Eurip. & ex eodem, πάνοπλα ὁπλίζοντα, quæ ita armant vt totum corpus armis tectum & munitum ſit. VNDE Πανοπλία, ας, ἡ, Armatura quæ totū militis corpus tegit: ſeu Omnia armorum genera quibus militem inſtrui decet. Herodian. libro 2, ἀναλαβόντες οὖν τὰς πανοπλίας καὶ φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται. vbi Polit. vertit [illegible] armaturas, ſicut & lib. 3, φράξαντες πανοπλίᾳ αὐτοὺς, idem reddidit, Armatura muniti. Apud Athen. idem [illegible], τὰς [illegible]ουσας ἔχοντες πανοπλίας. Vtitur & Iſocr. & Ariſtid. At metaph. Paulus Epheſ. 6, ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, vniuerſam illam armaturam Dei, nimirum τὸ τῆς ἀληθείας περίζωμα, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, τὴν περικεφαλαίαν τοῦ

A σωτηρίου.

C. Ὑπέροπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius robur & virtus omnia arma ſuperat. οὗ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅπλων ἐστὶν ἐπικρατεστέρα, vt accipiūt quidam apud Apollonium lib. 2, βίην ὑπέροπλος ὀπάων. Itidem exponi poteſt apud Heſiodum in Theog. de Titanibus, Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες, pollentes vi & robore quod nullis domari armis poterat. Aliàs in malam quoque partem capitur, & ab Euſtathio exponitur αὐθάδης, & ὁ διὰ θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὅπλοις χρώμενος: ſicut ἀγήνωρ, ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος. Idem Euſtathius pag. 1012, annotat ὑπέροπλον non ſignificare ſolùm τὸ θρασύ, ſed (vt antiqui exponunt) τὸ ὑπὲρ ἑαυτόν: metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασι. atq; eo modo nō tātùm ἔργον ὑπέροπλον dici, ſed etiam ἔπος ὑπέροπλον, vt Iliad. ο, — ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν, ſubaudi ἔπος. Heſiodus, ὣ ὁρέης ὑπέροπλον. Phocylides, Ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. At quod Pindarus in Olymp. dicit, ἄταν ὑπέροπλον, ad præcedentem potius ſignificationē pertinet. exponitur enim ibi βλάβην ὑπερβολικήν, ſiue ἀμήχανον, ineluctabilem. In lexico meo veteri ponitur ETIAM Ὑπεροπλής, atque inde eſſe dicitur SVPERLATIVVS Ὑπεροπλήεστατος apud Homerum. quo vtitur & Apollon. libro 2 Argon. Annotatur in eodem, ab ὑπέροπλος forma poſſeſſiuorum FIERI Ὑπερόπλειος: atque INDE Ὑπεροπλεία, per diphthongum: quod tamen & ab ὑπεροπλής, de quo iam dictum fuit, deriuari poſſit: ab ὑπέροπλος autem DEDVCI Ὑπεροπλία. Significat autem Ὑπεροπλία ſiue Ὑπεροπλεία,

D Superbia, ὑπερφροσύνη, ὑπερηφανία, ſicut ὑπέροπλον, ὑπερήφανον, ſumpta metaphora ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς τὰ ὅπλα φερόντων, qui nimis magna & grauia ſibi ſumūt arma, adeo vt eis vti nequeant. Iliad. α. Ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, ſua ſuperbia. Quo in loco manuſcriptū etiam exemplar habet ὑπεροπλίῃσι, ſine diphthongo: adeo vt non neceſſe ſit fingere nec ὑπεροπλής nec ὑπερόπλειος, quorum antè memini. eodem enim modo & ὀνειδία & ὀνείδιος penultimam longam habent, & quædam etiam alia ita ſcripta tum apud Homerū, tum apud alios. Ab Ὑπέροπλος deriuatur præterea

E VERBVM Ὑπεροπλίζομαι, (hinc enim malo quàm à ſimplici ὁπλίζομαι deducere, præfixa præpoſitione ὑπέρ. quū habeat ὑπεροπλίζομαι conuenientem cum ὑπέροπλος ſignificationem) id eſt καταθρασύνομαι, vt Euſtathius exp. Ab eodem Euſt. ὑπεροπλίζομαι exponitur etiā ὑπερηφανεύω, ex veteribus: &, δι' ὑπεροπλίαν βλάπτω. Odyſſeæ ρ, de muro quo Vlyſſis ædes cinctæ erant, οὔ κέν μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, id eſt οὐδεὶς τὸν τεῖχον ὑπερηφανήσει. ſicut & Heſychio ὑπεροπλίσσαιτο, eſt νικήσειεν, ὑπερηφανήσειεν. A-

F pud eundem habetur ETIAM Ὑπεροπλῆσαι, quod exponit ὑπερβῆναι, ὑπερπηδῆσαι: videtúrque ab ὁπλὴ deducere, vt, metaphora ſit à iumentis quæ ſuis vnguli trāſiliunt foſſam aliquam aut ſepem. niſi fortè ſcribēdum ſit ὑπεροπλίσαι, ſicut ὑπεροπλήσαιτο perperam apud eum habetur pro ὑπεροπλίσαιτο.

C. Φίλοπλος, Armorum ſtudioſus, Qui arma tractare amat.

Ὁπλάρια, diminutiuè, Arma parua, quaſi Armula dicas.

Ὅπλομαι, Armor. vnde ὅπλεσθαι quod Heſychius exponit ὁπλίζεσθαι. Euſtathius hoc ὅπλεσθαι annotat primitiuum eſſe ſequentis verbi ὁπλίζεσθαι, ſicut τειχέω apud Herodotum primitiuum eſt verbi τειχίζω. Homerus autem δεῖπνον ὅπλεσθαι dicit pro Inſtrui & parari cœnam: Iliad. τ, Ἀλλ' ἄγε μὲν σκέδασον λαὸν, καὶ δεῖπνον ἀνωχθι Ὅπλεσθαι. vbi in meo manuſcripto Homero exponitur κατασκευάζεσθαι εἰς πόλεμον. ac poſſet etiam actiuè capi, ſicut ὁπλίζεσθαι. Reperitur ETIAM Ὁπλέω, pro Armo, Inſtruo. Od. β, ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὁπλέειν, ἡμ. ὄνους δ' ὕπαγον, ζεῦξαί θ' ὑπ' ἀπήνῃ.

H Ὁπλίζω, F. ίσω, Armo, Inſtruo: deriuatū ex præced. ὁπλέω, ſicut τειχίζω à τειχέω. Thuc. l. 8, p. 270, ὁπλίσαι καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας. Et lib. 3, ὁπλίζει τὸν δῆμον, πρότερον ψιλὸν ὄντα. Herodian. lib. 1, ἐπὶ σε τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν, contra te armauit. ‖ Paſſ. Ὁπλίζομαι, Armor. X. De re equ. δεῖ ὡπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν,

armatum eſſe oportet. Thuc.lib.3,ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ,ſumptis armis. Itē metaph. ὁπλίζεσθαι θράσει apud Soph.vt Cic.dicit Armatus audacia, Armati animis. A præt.autē perf.ὥπλισμαι eſt part.ὡπλισμένος: VNDE ὡπλισμένως,aduerb.Cum armis,ſeu More armatorū. ‖Ὁπλίζω ab Homero vſurpatur pro Inſtruo,Paro.Il.ω,ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην ὁπλίσσαι ἠνώγει.ſicut paulo antè ex Od.β habuimus ἅμαξαν ὁπλίζειν,ad iter accingebant & quaſi armabant. Il.λ,Πυγμάχοι δ᾽ ἐκέλευσεν ἐπεὶ ῥ᾽ ὥπλισσε κυκειῶ, quum parauiſſet. Il.β,Ὅπλισσόν τ᾽ ἤϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, viatica parato,ἑτοίμασον τὰ ἐφόδια, vt Euſtath.exponit: alibi dicens ὁπλίζεσθαι eſſe τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι; ad opus accingi,vt miles ad prælium armatur. Idem Euſtath.in hoc loco Il.η,Τοὶ δ᾽ ὥπλιζοντο μάλ᾽ ὦκα ἀμφότερον,νέκυάς τ᾽ ἀγέμεν,ἕτεροι δὲ μεθ᾽ ὕλην,exp.διητρεπίζοντο, inſtruebantur, ſeu Se inſtruebant & parabant. At Od.ψ,ὥπλισθεν δὲ γυναῖκες, pro Ad choreas ſe inſtruebant & accingebant. Actiuè etiā accipitur ὁπλίζομαι pro ὁπλίζω, id eſt Inſtruo, Paro.Odyſſ.π,οἱ δ᾽ ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο,cœnam inſtruebant ſeu parabant. Sic ſuprà habuimus, δεῖπνον αὖ ὠκὺ ὁπλίσσασθαι.

Ὁπλισμὸς,ῦ,ὁ, Armatura.vel potius Ipſa actio armandi. AT Ὅπλισμα ſignificaret potius Armatura qua quis munitur. Ab Heſych.exponitur τὸ τῶ πλοίου χοινίον,(ſicut & ὅπλον accipi ſuprà docui) item βῦμα. Pro apparatu bellico citatur ex Eurip.

Ὅπλισις,εως,ἡ, Armatura,ſeu (vt Liu.loquitur) Armatus: pro ipſis armis. Thuc.lib.3.ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τῇ ὁπλίσει. [illegible] autē expediti & leues armatura. X.Pæd.8,ἐπεὶ νῦν διαμένει ἡ ὅπλισις ἣν ὁ Κῦρος τοῖς ἱππεῦσι κατεσκεύασεν,armatura illa,ſeu illud genus armorum quibus tunc Cyrus equitatum inſtruxerat. Aliud exemplum ex eodem habes in Ὁπλοφόρος. Et Philo De vita Moſis libro 1, τοῖς ἄλλοις ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως, & reliquos leuis armaturæ milites.

Ὁπλιστὴς,οῦ,ὁ, Armatus.vel. ET Ὁπλιστεύω, Armo:itē Arma gero,vt eadem vulg.l.interpr. ſine autore tamen & exemplis. adeo vt ſuſpecta ea duo vocabula ſint,ac pro ὁπλιστὴς reponendum videatur ὁπλίτης, pro ὁπλιστεύω autem ὁπλιτεύω. E

C.ἈΝθοπλίζω, Armo contra ſeu aduerſus aliquem. vel, Viciſſim armo.

C.Ἀφοπλίζω, Exarmo, Armis ſpolio,vel diſpolio,vt loquitur Cæſar.τῶν ὅπλων ἀφαιροῦμαι, inquit Suid.citans hoc exemplum,αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν ἐπειρᾶτο. Paſſ. Ἀφοπλίζομαι,Exarmor, Armis ſpolior.Item Arma depono.nam idem Suid.ἀφωπλίζοντο exp.ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

C.Ἐξοπλίζω, Penitus armis inſtruo. vt plus ſignificet quàm ſimplex ὁπλίζω. Poteſt tamen alicubi & pro eo accipi.Xen.Pædiæ 7.p.111,ἐξώπλισε δὲ ἀπὸ τῶν τούτων, (videlicet οὓς κατεστρέψατο) Περσῶν μὲν ἱππέας οὐ μείους ἢ πεντακισμυρίους. vbi tamen quædam exemplaria habent ἐξέπλησε. Paſſ. Ἐξοπλίζομαι, Armis inſtruor, ſeu Armis me inſtruo,Armo me. Xen.Pæd.1, οὕτω δὴ ἐξωπλισμένος προσήλασε τῷ ἵππῳ,ſic armatus.Plut.κόσμος πανηγυρικὸς οἷον τῶν μᾶλλον ἢ πρὸς μάχην ἐξωπλισμένων,in procinctum exeuntium,vt Bud.interpr.qui ἐξωπλίσθη vertit, Ad arma cucurrit, in hoc loco Greg.Nyſſ.ὅσα τὸ στρατιωτικὸν ἐξωπλίσθη κατὰ τῶν ἐν τέλει, arma ſumpſerunt contra præfectos. Annotat idem B ἐξωπλίσθη apud Plat. libro 8 De rep.accipi pro Armatus eſt & inſtructus ad nocendū. Idem ἐξοπλίσασθαι interpr. Accingi ad prælium,in hoc loco Xen.Anab.1,τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγειλεν ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. G

Et ἐξωπλισμένη σφῦρα,malleus bene inſtructus & apparatus.Idē B.ex Ariſtoph. ‖Heſych.ἐξοπλίσαι exp.ὁπλίσαι, κυλῖσαι. ‖Ἐξοπλίζω,Exarmo. App.in 2 Ciu.bell. de Curione,[illegible] δεῖν ἔφη μᾶλλον ἢ αὐτίκα τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι, οὐδ᾽ ἐξοπλίζειν Καίσαρα τῆς στρατιᾶς πρὶν καὶ αὐτὸν ἰδιωτεῦσαι, videlicet Pompeium. H

Ἐξοπλισμὸς,ῦ,ὁ, Inſtructio,quum videlicet armis aliquē inſtruimus. At in Pand.ἐξοπλισμὸς τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, ſupellex.Bud.

A Ἐξόπλισις,εως,ἡ, ET Ἐξοπλισία,ας,ἡ, Quum aliquis ſe inſtruit armis,Quum armis aliquis inſtruitur.Polybius, καὶ τὸν ὅλον χειρισμὸν αὐτῆς ἐποιεῖτο τῆς ἐξοπλίσεως. Diodor. inter exercitationes militares ponit ἐξοπλισίας καὶ μελέτας καὶ γυμνασίας. X.Anab.1.ἐν,ἐν ἐξοπλισίᾳ,in procinctu. Ἐξοπλισία pro procinctu accipi poſſit & in hoc loco Athen.lib.14,vbi poſtquam citauit Socratis hæc verba, Οἳ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν,ἄριστοι Ἐν πολέμῳ,ait ἀδὸν γὰρ ὡς εἰπεῖν ἐξοπλισία ἦν ἡ χορεία, καὶ ἐπίδειξις οὐ μόνον τῆς λοιπῆς εὐταξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιμελείας. ‖Ἐξόπλισις,inſtrumentum fundi,in Pand.inquit B. B

C.Ἐφοπλίζω, Armo aduerſus.Oppian.lib.3,De venat. ἑοῖσιν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέους, in ſuos liberos armauit ipſos ſemideos. Paſſ.Ἐφοπλίζομαι, Armor cōtra, ſeu Armo me cōtra.Idem Opp.eodē lib.βαιοτέροισι δ᾽ ἐφωπλίσσαντο λαγωοῖς,In minores lepores ſe armarūt,hoc eſt Minores lepores adoriri ſolēt. ‖Homero autē Ἐφοπλίζω,ſignif.Inſtruo,Paro,ἑτοιμάζω,παρασκευάζω. Od. τ,ᾗσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, Inſtruere, & parare ſeu adornare cœnam. Sed & paſſ. ἐφοπλίζομαι actiua ſign. pro ἐφοπλίζω vſurpatur.Il.ι, Δόρπα τ᾽ ἐφοπλισόμεσθα.Dicitur & ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, ſicut ὁπλίσαι, inſtruere & quaſi ad iter armare. Iliad.ω, Οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα; C

C.ΚΑΘοπλίζω, Armo.Demoſth.Pro cor.καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις.Sic Æſch.cōtraCteſiph.καθοπλίσαι τὸ δὲ τῇ πανοπλίᾳ.

Καθοπλισμὸς,ῦ,ὁ,Inſtructio quæ armis fit. Seu Armatura.

Ὁπλίτης,ου,ὁ, Armatus,Qui arma geſtat.ὁ ὁπλοφορῶν,armiger.Thuc. lib.6, p.216, ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας. pro quo ὁπλίταις paulo antè dicit τοῖς ἐν ὅπλοις. Item ὁπλίτης δίαυλος & ὁπλίτης δρόμος,qui ab armatis decurritur,ſeu quem in armis decurrunt.Vide in Ὁπλιτοδρόμος quod proximè ſequitur. Accipitur etiam pro Miles armatus,Miles armiger. Plut.in Fab.βαρὺς ὁπλίτης,grauis armaturæ miles. Plerunque tamen ſine adiectione illa βαρὺς,de grauis armaturæ milite dicitur, oppoſitum τῷ ψιλός:ac ſæpe ponitur ad differētiam ἱππέως, τοξότου, πελταστοῦ. Thuc.lib.1,p.34,κατὰ πρόσωπον τὸ ἔργον τοὺς ὁπλίτας, & περιστήσαντες κύκλῳ τοὺς ψιλοὺς,κατηκόντισαν πάντας τοὺς εἰσελθόντας. Et lib.4,τοὺς ὁπλίτας καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβών.Demoſth.Pro cor.ὁπλίτην δὲ ἢ ἱππέα δεῖνα. Chryſoſt. De prec. ἐν τοξόταις καὶ ὁπλίταις καὶ ἱππεῦσι τὴν ἐλπίδα ἔχειν.Vide quod diſcrimen inter ψιλοὺς & πελταστὰς ac ὁπλίτας ſtatuatur in lib.περὶ παλαιᾶς τάξεως: vbi & equitū ſeu τῆς ἱππικῆς δυνάμεως differētiæ tradūtur. Dicitur autē ibi ὁπλίτης eſſe ὁ βαρυτάτη ὁπλίσει κεχρημένος κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον,ἀσπίσι περιφερέσι,καὶ δόρατι περιμηκεστέρῳ. Sed & ii qui nauibus imponūtur armati milites,à Thuc.ὁπλῖται dicuntur,ſeu classiarii milites: qui & ἐπιβάται nominantur:diuerſi à remigibus qui κωπηλάται appellantur. FOEM.Ὁπλῖτις, Armata. ὁπλίτιδες dicuntur etiam eſſe ſtatuæ fœminarum armatæ.

C.Ὁπλιτοδρόμος,ου,ὁ,Qui armatus curſu cum aliquo contendit,Qui in armis ſtadium decurrit. Poll. ſub finem lib.3,ὁπλίτης δρόμος,ὡς ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων,καὶ ὁπλιτοδρόμος. VNDE Ὁπλιτοδρομέω,Stadium in armis decurro,vel Armatus curſu cum aliquo contendo.Pauſ. ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσας.

C.Ὁπλιτοπάλης ſiue Ὁπλιτοπάλας,Doricè,Qui armatus luctatur.Plut.Symp.2,quū dixiſſet Spartanos in Leuctrica pugna à Thebanis,qui παλαιστρικοὶ eſſent,καταβεβλῆσθαι,ſubiūgit, διὸ καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ τις τῶν πολεμικῶν ὀνομάζεται βριθὺς ὁπλιτοπάλας. Idem De fort. Alex.l.2,loquens de ipſo Alexādro,ἐδόκει μὲν ἀεὶ διὰ τῶν ὅπλων δεινὸς εἶναι καὶ (κατὰ τὸν Αἰσχύλον) βριθὺς ὁπλιτοπάλας,δάϊος ἀντιπάλοις.

C.Ὁπλιταγωγὸς,ῦ,ὁ,ἡ,Militibus grauis armaturæ vehēdis aptus,Milites armatos vehens. vt ὁπλιταγωγὸς ναῦς.

Ὁπλιτικὸς,ή,όν, Ad militē grauis armaturæ pertinēs,vt ὁπλιτικὸς θώραξ apud Plat.in epiſt. Thoracem quē grauis armaturæ miles geſtat.Et ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua grauis armaturæ milites concurrunt. Plato lib. de rep.ὁπλιτικῆς ἤ τινος ἄλλης μάχης τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. At τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipſi grauis armaturæ milites, ſicut δορυφορικὸν dicuntur οἱ δορυφόροι, & ξενικὸν

οἱ ξένοι, & στρατιωτικὸν οἱ στρατιῶται. in quibus nõnulli ſubaudiunt σύστημα. Thuc.lib.6,p.221, παρασκευάσωσι τὸ ὁπλιτικόν. Xenoph. Hellen.6,p.341, διέταξεν ἱππικὸν πόσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν, καὶ ὁπλιτικόν. Ariſtot. Pol.4, τέσσαρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν πόλεμον, ἱππικόν, ὁπλιτικόν, ψιλόν, ναυτικόν. At l.7 Pol. diuidit τὸ πολιτικὸν in τὸ ὁπλιτικὸν & τὸ βουλευτικόν. Vtitur & alibi ſæpe.

Ὁπλιτεύω, Miles ſum grauis armaturæ. Ariſtot. Pol.4, c.4, καὶ γὰρ ὁπλιτεύειν καὶ γεωργεῖν συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς πολλάκις. ‖Ὁπλιτεύειν accipitur etiam pro τοῦ ὁπλιτικοῦ ἄρχειν, vt Thucyd. ſchol. exp. in hoc loco lib.8, p.285, Θρασυβούλῳ καὶ Θρασύλλῳ, τῷ μὲν, τριηραρχοῦντι, τῷ δὲ, ὁπλιτεύοντι. ‖Suid. ὁπλιτεύειν exp. ὁπλίζεσθαι.

ὉΠΛΌΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Iunior: ET Ὁπλότατος, Minimus natu. quæ ab ὅπλον deriuari videntur grammaticis, & dici de iis qui iam arma ferre poſſint, vt teſtatur Euſt. p.86, ὁπλότατον μὲν καὶ ὁπλότερον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν νέον καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενον. Sic p.389, ait, ὁπλότεροι δὲ ἁπλῶς μὲν οἱ νέοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. annotat verò hæc in Il.γ, v.108, Αἰεὶ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Rurſum idẽ grãm. p.477, in hæc verba Il.δ, Αἰχμὰς δ᾽ αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο Ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασί τε βίηφι, hæc annotat, ὁπλότεροι δὲ, οὐ μόνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. ἔτι δὲ οἱ ἁπλῶς ἐργατικοὶ καὶ ἀεργεῖς. ὅπλα γὰρ, πάσης τέχνης τὰ ἐργαλεῖα. Item Il.ι, ὁπλότερος γενεῆφι, natu minor, μεταγενέστερος. quod hemiſtichium & Od.τ legitur: Iliad.ξ dicit γενεῆφι νεώτατος: & Iliad.γ, γενεῇ ὕστερος: cui opponitur γενεῇ προγενέστερος. Impropriè autem fœminino etiam ſexui tribuitur. fœminæ enim armis natæ non ſunt. Od.γ, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, id eſt νεωτάτη, minima natu. Il.ξ, ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων Δώσω ὀπυιέμεναι, vnã ex iunioribus gratiis.

ὈΠΌΣ, οῦ, ὁ, Succus: humor qui ab aliqua re inciſa, vel etiam ſponte, manat. Alii, quod exprimitur, χυλόν: quod ab inciſione vel ſpõte defluit, δάκρυον vocant, vt Gorræus tradit. Sunt qui inter χυμὸς, χυλὸς & ὀπὸς, ita diſtinguant, vt χυμὸς quidem ſapor ſit qui guſtatu percipitur: χυλὸς autem, ſuccus qui ex tota ſtirpe vel eius parte conciſa aut tuſa, torculari vel manibus, aliôve modo exprimitur: (veluti papaueris ſuccus, qui meconium dicitur, ἐκπιεζόμενον διὰ πιεστῆρος, de quo Plinius libro 20, cap.18, & Dioſcor. lib.4, cap.65) ὀπὸς verò lacteus ſuccus, & qualiſcunque liquor vel ſponte (qui lacryma potius dicitur, id eſt τὸ δάκρυον) emanans, vel caſtratione, ſcarificatione, terebratione, vel alio quouis vulnere effluens: vt opoponax, ſcammonia, ſagapenum, galbanum, hammoniacũ, opobalſamum, euphorbium, opium, id eſt ὀπὸς μήκωνος: & laſer, id eſt ὀπὸς Κυρηναϊκός, aut Μηδικός, qui etiam κατ᾽ ἐξοχὴν, quòd omnium ſuccorum præſtantiſſimus ſit, ab Hippocrate ὀπὸς nominatur, quum ὀπὸς aliàs vocabulum ſit generale. Teſtatur id Galenus libro 8 De ſimplic. medicament. facult. his verbis, εἰσὶ δὲ παμπολλοι μὲν ὀποί. ῥίζης γὰρ ἤ τινος ἑτέρου ἢ καυλοῦ τμηθέντος, ῥέον ἐκ τῆς τομῆς παχὺ καὶ γλίσχρον, ὀπός ἐστιν. ἰδιαίτερον δὲ οὕτω καθ᾽ ὑπεροχήν τινα, τὸν Κυρηναϊκὸν οὕτως ὀνομάζουσι, καὶ τὸν Μηδικὸν καὶ τὸν Συριακόν. Itidem in Lexico Hippocr. idem ait, Ὀπὸς, ὁ τοῦ σιλφίου, κατ᾽ ἐξοχήν· ὥσπερ καὶ καυλός. Sed notandum, non vſquequaque differentiam annotatam obſeruari. nam Plinius libro 20, cap.18, de opio, id eſt ὀπῷ μήκωνος, loquens ait, E nigro papauere ſapor gignitur ſcapo inciſo quum turgeſcit. Et mox, Succus & hic & herbæ cuiuſcunque, lana excipitur: aut, ſi exiguus eſt, vngue pollicis, vel lactucis. nimirum ſaporem & ſuccum appellans τὸν ὀπὸν, quem Dioſcorides δάκρυον etiã nominauit, quum περὶ ὀπίου papaueris loquens, ſcribit oportere ἀποψᾶν τὸ δάκρυον ἐπερχόμενον δακτύλῳ εἰς μύακας. P[illegible] loquutus eſt quum meconium dixit [illegible] τοῦ ὀποῦ. Porro idem Plin. ὀπὸς interpretatur modò Succus, modò Liquor, modò Succus lacteus, ſeu Lac: vt ex locis iis quos ſubiungam, manifeſtum fiet. Theophr. Hiſt. plant. l.6, c.3, de ſilphio, id eſt laſerpitio, ἡ δὲ καλουμένη μαγύδαρις ἕτερόν ἐστι τοῦ σιλφίου, μανότερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει. Pro quib[us] Plinius, lib.19, cap.3, Alterum genus eſt quod magydaris vocatur, tenerius & minus vehemens, ſine ſucco. Aliquanto antè, ὀπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Pro quibus Plinius, Succus duobus modis capiebatur, è radice atque caule. Rurſum Theophraſtus, οὗ ὀπὸς ἀποτυφλοῖ τά τε ἄλλα ζῶα πάντα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Pro quibus iterum Plinius, Laurino folio & ibi ſpina tradita eſt, cuius liquor aſperſus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus. Dioſc. lib.4, cap.49, de tragio, φέρει δὲ ὀπὸν κόμμει παραπλήσιον. de quo Plinius lib.27, cap.13, Succus eius lacteus in gummi ſpiſſatus. Idem Dioſc. eodem lib. cap.29, de erino, ὀποῦ δὲ μεστός ἐστιν ὁ καυλὸς καὶ τὰ πέταλα. de qua planta Plin. libro 23, c.7, Vtcunque autem decerpta manat lacte multo & dulci. Eodẽ modo ὀπὸς interpr. in iis locis qui infrà citabuntur in Πολύοπος & Ὀπώδης. Rurſum Dioſc. lib.3, cap.98, de hammoniaco, ὀπός ἐστι νάρθηκος γεννωμένου ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ. de quo Plin. lib.12, cap.23, Æthiopiæ ſubiecta Africa hammoniaci lacrymam ſtillat. Quem ὀπὸν lib.24, cap.6, itidem lacrymam interpretatur, de eodẽ hammoniaco loquens. Itidémque libro 20, cap.18, Sacopenium quod apud nos gignitur, in totum tranſmarino alienatur. illud enim hammoniaci lacrymæ ſimile, ſagapenon vocatur. quod σαγαπηνὸν Dioſcoridi l.3, c.95, ὀπός ἐστι νάρθηκος ἐοικότος γεννωμένης ἐν Μηδίᾳ. Quũ verò ὀπὸν interpr. lacrymam, imitatur Dioſc. qui & ipſe ὀπὸν appellauit δάκρυον, vt antè dictum eſt. Aliâs tamen δάκρυον & ὀπὸς diuerſa videntur, quum Theophr. dicat ὀπὸς [illegible], Hiſt. plant. l.9, c.8, τῶν μὲν οὖν καὶ αὐτόματος ὁ ὀπὸς συνίσταται δακρυώδης, ὥσπερ τῆς τραγακάνθης. ταύτης γὰρ οὐδὲν τέμνειν ἐστὶ, τῶν δὲ πλείστων δι᾽ ἐντομῆς. Aliâs tamen parũ inter ſe differre teſtatur idem in 6 De cauſ. pl. his verbis, καλοῦσι δὲ τὰ μὲν ὀποὺς, τὰ δὲ δάκρυα. διαφέρει δὲ ἴσως οὐδέν. Sed quem Dioſcorides lib.3, cap.96, εὐφορβίου ὀπὸν nominat, Plin. ſuccum euphorbii appellat lib.25, cap.13. Dicit autem Dioſcor. eam arborem eſſe μεστὴν ὀποῦ δριμυτάτου. Porro quũ idem Plinius ὀπὸν interpretatur modò Lac, modò Succum lacteum, ne id quidem ſine exemplo facit. nam quidam apud Theophr. Hiſt. plant. lib.6, cap.3, tradunt σιλφίου τὴν ῥίζαν γενέσθαι πηχυαίαν, ἢ μικρῷ μείζονα, ἐξ ἧς ἀναφύεσθαι, (videlicet ὀπὸν illum laſerpicii, id eſt laſer) καλεῖσθαι δὲ γάλα. atque inde eſt quod Plinius lib.19, cap.3, dicit, Alii tradunt laſerpitii radicem fuiſſe maiorem cubitali, tubérque in ea ſuper terram: hoc inciſo, profluere ſolitum ſuccum ceu lactis. Sunt autem aliquæ huius ὀποῦ (hoc eſt laſeris) differentiæ, à regionibus in quibus laſerpitium eum ſuccum gignens naſcitur, vt tum ex Galeni verbis paulo ſuprà citatis apparet, tũ ex Plin. lib.19, cap.3, vbi quũ dixiſſet, Clariſſimum laſerpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaica prouincia repertum, cuius ſuccum vocãt laſer: mox addit, Diúque non iam aliud ad nos inuehitur laſer quàm quod in Perſide aut Media & Armenia naſcitur largè, ſed multo infrà Cyrenaicum. Quibuſcum conſentiunt quæ Dioſc. habet lib.3, c.94, initio. Notandum porro, non tantùm laſer, hoc eſt laſerpitii ſuccum, Cyrenaicum præſertim, κατ᾽ ἐξοχὴν vocari ὀπὸν, verùm ipſum etiam ſilphium ſeu laſerpitium ita nominari ab Hippocrate: quippe qui ὀποῦ καρπὸν, ſilphii ſemen appellet, vt in Hippocr. Lexico Galenus teſtatur his verbis, Ὀποῦ καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. Itidẽ apud Athenæum lib.3, μήτρας πρὸς περιφερομένας ἐν ὄξει καὶ ὀπῷ, nonnulli interpretantur Laſerpitio, Silphio: quoniam Dioſc. lib.3, c.94, de eius radice ſcribit, εὐστόμαχός τε ἐστὶ μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ ἅλας. (Sed poſſe & de caprifici lacte ὀπὸν hîc dici, pauló infrà docebo) Idẽ apud Ariſtoph. in Pluto, vbi quidã cõficit cataplaſma oculis ſanandis quidem, ſimul tamen ſummo dolore excruciandis, ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ᾽ ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνύων ὀπὸν, accipiunt ὀπὸν pro laſere, quod κατ᾽ ἐξοχὴν nominari ὀπὸν dictum eſt. nam ſicut ſchol. dicit Τήνια σκόροδα eſſe δριμύτατα, ita Dioſc. loco citato τὸν σιλφίου ὀπὸν eſſe δριμὺν docet, ac inter alia ὀξυδερκίας ποιητικόν. Sic accipitur apud eundem in Concion. σκόροδ᾽ ὁμοῦ τρίψαντ᾽ ὀπῷ, Τιθυμάλλου ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ, Σαυτῆς παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας. vbi annotat ſchol. τὸν ὀπὸν eſſe δριμύτατον,

Cyrenaicum ſuccum ſeu laſer intelligens. Pro laſere accipiunt apud eundem in Pace, ὀπὸν βλέπειν, (ſicut & κάρδαμα βλέπειν, & σίνηπι ſiue νάπυ βλέπειν) pro δριμὺ καὶ ὀργίλον, quòd ſuccus is ſit δριμύτατος. Verba Ariſtoph. ſunt, — κἀποροῦν, ἐγὼ τὸ κακὸν βλέπων ὀπὸν, id eſt δριμὺ καὶ πικρόν. ‖Sed & fici ſuccus lacteus quo coaguli loco vtebantur, ὀπὸς nominabatur. Il. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν. Et Empedocles apud Plut. in l. qui περὶ πολυφιλίας inſcribitur, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσεν καὶ ἔδησε. Sic Ariſtot. περὶ πήξεως γάλακτος loquens, ὁ δὲ ὀπὸς ἡ πυτία, τὸ τὴν ἀρχὴν ἔχον ἃ ἁπλυοῦσαι. In Hom. autē locū, quē Empedocles imitatus eſt, annotat Euſt. ex veteri lexicographo, ὀπὸν eſſe non ſolùm τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, ſed etiam τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς, & τὴν πυτίαν. Sed nulla certior expoſitio iſtis locis inueniri poteſt, quàm ex Dioſcor. primùm, quippe qui lib. 1, c. 184, de ficis ait, ὁ δὲ ὀπὸς τῆς ἀγρίας καὶ τῆς ἡμέρου συκῆς, πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία: (ex quo Plin. lib. 23, c. 7, Fici ſuccus lacteus aceti naturam habet: itaque coaguli modo lac contrahit) deinde ex Varrone De re ruſt. lib. 2, cap. 11, vbi ſic ſcribit, Alii pro coagulo addunt de fici ramo lac & acetum: aſpergunt item aliis aliquot rebus: quod Græci alii ὀπὸν, alii δάκρυον. Idem & de ſyluestri fico ſiue caprifico intelligendum eſſe, ex Plinio (ſicut & ex Dioſc.) manifeſtum fit, qui lib. 23, c. 7, aliquanto poſt verba citata, ait, Caprifici etiamnum multo efficacior fico: lactis minus habet: ſurculo quoque eius lac coagulatur in caſeum. Exceptum id coactúmque in duritiam, ſuauitatem carnibus affert. Quæ poſtrema verba me mouent vt ὀπὸν in loco Athen. aliquanto antè citato interpretandum opiner non Silphio, ſed Caprifici lacte, præſertim quum ibidem in loco quodam σίλφιον ſimul & ὀπὸς ponantur. Sed & diſcrimen obſeruandum quod Dioſc. eodem l. cap. ſequenti, hoc eſt 185, facit inter ὀπὸν τῆς συκῆς τῆς ἀγρίας, & inter χυλὸν, id eſt inter lac, & ſuccum qui ex ſurculis tenerioribus exprimitur: quum ait, λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς ἑλκωτικὰς δυνάμεις ὅ, τε ὀπὸς καὶ ὁ χυλός. quid autē per χυλὸν intelligat, ex præcedentibus verbis cognoſcitur, τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ὁ χυλὸς ποιεῖ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγρίας συκῆς ἁπαλῶν κλάδων. De hoc autem ὀπὸς, quo ſignificatur lac ſiculnū quo pro coagulo vtuntur, vide & alia in Ὀπίας ab eo deriuato. ‖Ὀπὸς ab Euſt. p. 619, exponitur nō ſolùm ἡ τὸν τυρὸν συμπήγνουσα πυτία, (vnde ὀπίας τυρὸς, ὁ πεπηγὼς ὑπὸ ὀποῦ) item τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς: ſed etiam τὸ ὑγρὸν ὃ τὰ φύλλα πρὸς τοῖς κλάδοις συνέχει. Significat tamē potius τὸ τῶν δένδρων δάκρυον καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος, vt ex prædictis ſatis perſpicuum eſt.

C. Ὀποβάλσαμον, Opobalſamū. id eſt, ſuccus qui ex balſamo manat. Cortex eius vitro, lapide aut oſſeis cultellis vulnerabatur: (ferro nanque caudex eius cōciſus protinus moritur) inde manabat gutta tenuis, deinde oleo ſimilis, quæ poſtea rubeſcebat, ſimúlq; dureſcebat. Hæc Gorr. inter alia. Plin. l. 12, c. 25, de balſamo, Succus è plaga manat, quē opobalſamū vocāt: ſuauitatis eximiæ, ſed tenui gutta. Dioſc. l. 1, c. 18, τὸ δὲ ὀποβάλσαμον λεγόμενον ὀπίζεται ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἐντεμνομένου σιδηροῖς ὄνυξι τοῦ δένδρου. Aliud ex Theophr. exemplum habes in Ὀποκινάμωμον. Dioſc. disiuncta voce appellat etiam ὀπὸν τοῦ βαλσάμου, ſuccum balſami.

C. Ὀποκάρπασον, ſuccus quidā venenatus, ſoporē & ſtrangulationē inducēs. Gal. l. De antidot. priore, tradit Opocarpaſum circa optimā myrrhā reperiri, lōgè tamen diuerſæ à myrrha naturæ. Quid autē ſit carpaſum non conſtat. hoc vnū certū eſt, nō eſſe quod dicitur carpeſiū, ſed maximè diuerſum. Hæc inter alia Gorr. Verba Gal. ſunt, οὕτω καὶ τὴν ἀρίστην σμύρναν ὀποκάρπασον δολιεύεται, διαφέρον σμύρνης. Et mox, τὸ δὲ ὀποκάρπασον ἀναιρετικόν ἐστι, καὶ πολλοὺς κατά τινα τύχην ἐν τοῖς ἡμετέροις ζωῆς χρόνοις ἀποθανόντας οἶδα, διὰ τὴν ἄγνοιαν ὀποκάρπασον ἐχούσης σμύρνης. Plin. Opocarpathō appellat l. 28, c. 10, & l. 32, c. 9. At c. 5, eiuſdem l. ſuccū carpathi, circa finē, Cōtra dorycnium echini maximè proſunt & iis qui ſuccum carpathi biberint. Dioſc. quoque καρπάσου ὀπὸν appellat, l. 6, c. 13, καὶ ὁ τοῦ καρπάσου ὀπὸς ποθεὶς, κάρον ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν ὀξύν. Apud Gal. perperam SCRIPTVM Ὀποκάλπασον.

C. Ὀποκινάμωμον, Succus cinamomi: ſeu Succus ex arbore quæ cinamomum fert, inciſa manans. Theophr. Hiſt. plant. l. 4, c. 6, ὅ, τε λιβανωτὸς, καὶ ἡ σμύρνα, καὶ ἡ κασία, καὶ τὸ ὀποβάλσαμον καὶ τὸ ὀποκινάμωμον, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Scribitur tamen & κινάμωμον cū ν, ex quo fuerit ὀποκιννάμωμον.

Ὀποπάναξ, Succus panacis Heraclei. quæ lacryma excipitur caule vel radice inciſa quum recens erup rit caulis. Dioſcor. lib. 3, c. 55, πάνακες ἡράκλειον· ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

C. Πολύοπος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Multo ſucco abundans, Multo lacte abundans. (intellige autem de arborum lacte ſeu ſucco lacteo) Theophr. lib. 4 Hiſt. plant. cap. 2, de ficu Ægyptia, πολύοπον δὲ τὸ δένδρον σφόδρα ἐστὶ, καὶ τὸ ξύλον αὐτῆς εἰς πολλὰ χρήσιμον. Eam & Plin. lib. 13, cap. 7, ſcribit multo lacte abundare. Vtitur & lib. 9, cap. 8. ‖Item, Multa habens foramina, vt rete. Multiforum dicit Ouid.

Ὀπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 19, ἔχει δὲ καὶ ἡ τῶν δένδρων αὐτῶν ὑγρότης διαφορὰ εἴδη. ἡ μὲν γάρ ἐστιν ὀπώδης, ὥσπερ ἡ τῆς συκῆς καὶ τῆς μήκωνος· ἡ δὲ, πιτώδης. Vnde Plin. lib. 15, cap. 28, Magna differentia & in colore ſucci. lacteus in capite ficis, non in corpore item. Loquitur autem Plin. de ficorum (id eſt fructus ficus arboris) lacteo ſucco, qui, ſi pediculū vnde dependēt, defringas, emanat, ſimilis ei ſucco ſeu lacti quod inciſis ramis effluit, atque ὀπὸς nominatur.

Ὀπίζω, F. ίσω, Succum lacteum arboris alicuius colligo, cortice inciſo, vel Caulem incido ſucci gratia. Alii interpretātur Liquorem eximo inciſo caule, aut radice. Dioſcor. dicit ὀπὸν συλλέγειν: & eos qui colligunt, ἐξαράττειν τὴν ῥίζαν καὶ τὸν καυλόν. Theophr. Hiſt. plant. lib. 7, cap. 6, ὀπίζουσι δ' αὐτὴν ὑπὸ πυρ... Idem Dioſc. de ὀπισμῷ papaueris, ὀπίζοντας δεῖ μετὰ τὸ τὰς δρόσους ἀναξηρανθῆναι, περιχαράσσειν μαχαιρίῳ τὸν ἀστερίσκον. de qua re Plin. loquens lib. 20, cap. 18, dicit, Saporem ſiue ſuccū excipere qui inciſo ſcapo gignitur. Et lib. 27. cap. 4, de aloe, ſeu aloes lacryma, ait, Quidā & caulem ante maturitatem ſeminis incidunt ſucci gratia: exprimens Græcum vocabulum ὀπίζειν. nam Dioſcor. ὀπίζεσθαι eā arborem dicit. Dicitur autem ὀπίζεσθαι radix ſeu caulis arboris alicuius, quum ex ea ſuccus colligitur qui ex inciſura manat, ſeu quum ſuccus excipitur qui inciſo ſcapo gignitur. Dioſcor. lib. 3, cap. 55. de panace, ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα ἐπιτεμνομένη ἀρτιβλαστῶν ὄντων τῶν καυλῶν. Vbi Ruell. ad imitationem Plinii, Excipitur ſuccus inciſa radice, recenti caulium pullulatu.

Ὀπισμὸς, οῦ, ὁ, Lactei ſucci collectio, qui ex inciſo caule gignitur. vel (vt alii malunt) Detractio liquoris. Dioſcor. lib. 3, cap. 25, de aloe Arabica, Aſiatica & inſulari, οὐκ εὔχρηστος εἰς ὀπισμόν. Vbi Ruell. vertit, Nō valde ſucco extrahendo idonea. Theophr. hiſt. plant. lib. 9, cap. 8, ὁ μὲν ὀπισμὸς γίνεται τῶν ὀπιζομένων ὡς ἐπίπαν τοῦ θέρους. Et mox, quomodo ὀπισμὸς fiat, his verbis docet, ἔστι δὲ ὀπισμὸς, ἡ ἀπὸ τῶν καρπῶν, (ὥσπερ τοῦ τιθυμάλλου καὶ τῆς θριδακίνης, καὶ σχεδὸν τῶν πλείστων) ἡ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, ἡ τρίτον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὥσπερ τῆς μήκωνος. Mox etiam ὀπισμὸν & χυλισμὸν tanquam diuerſa ponit, ſicut & Dioſcorides χύλισμα, & ὄπισμα, vt mox dicetur. ἐνίων δὲ (inquit) οὐδὲ ὀπισμὸς, ἀλλ' οἷον χυλισμός ἐστιν, ὥσπερ ὅσα κόψαντες καὶ ὕδωρ ἐπιχέοντες, ἀπηθοῦσι, καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀποστάλαξιν.

Ὄπισμα, ατος, τὸ, Succus lacteus ex caule aut radice inciſa exceptus. Alii interpretantur Liquor concretus. Dioſc. lib. 3, cap. 25, de aloe, φύεται δὲ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ πλείστη ... ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄπισμα κομίζεται. Vbi Ruell. interpr. Ex qua coactus ſuccus affertur. Paulo pòſt pro ὄπισμα dicit χύλισμα quū ſcribit, δῆλον δὲ ὅτι τὸ εἶδος τοῦ χυλίσματος. non tamen propriè idem ſunt ὄπισμα & χύλισμα. nam ὄπισμα eſt ſuccus lacteus ex caule radicéve inciſa exceptus: χύλισμα autem ex ipſa planta, ſurculis aut foliis contuſis vel conciſis, expreſſus ſuccus.

Ὄπιον, ου, τὸ, Opium, id eſt ſuccus lacteus qui papaueris ſcapo inciſo emanat: at μηκώνιον appellatur ſuccus ex capitibus foliiſque eiuſdem ... expreſſus torculari. Gorræus interpretatur, Succus papaueris, dicens ab aliis Lac, ab aliis lacrymam appellari. Plinius certè ſaporem etiam nominat, & Dioſc. χυμὸν, vt in ὀπὸς dictum fuit. Sed & ὀπὸν μήκωνος vocat, libro 4,

cap.65,vbi etiã ſcribit,quũ ros in papauere exaruerit, cultro decuſſatim in ſtellas, ne penitus adigatur, ex obliquo in rectũm ſummam cutem incidere oportere, lacrymam exeuntem digito in concham abſtergere, nec multo pòſt redire vt concreta inueniatur. Plinius lib.20,cap.18,quum dixiſſet è nigro papauere ſaporem gigni ſcapo inciſo quum turgeſcit: iuſſiſſetque incidi ſub capite & calyce, mox (interiectis quibuſdam de cu iuſuis herbæ ſucco excipiendo) ſubiicit,Papaueris verò largus denſatur, & in paſtillos tritus in vmbra ſicca tur,nõ vi ſoporifera modò,verùm,ſi copioſior hauriatur,etiam mortifera per ſomnum.opion vocant. Aliquanto poſt, Quum capita ipſa & folia decoquuntur, ſuccus meconium vocatur,multo opio ignauior.Scribon.Larg.cap.48,Opium potum (quod quidam meconium vocant)ab odoris grauitate intelligitur.papaueris enim viridis,cuius ſuccus eſt,qualitatem repræſentat. Vbi nullum inter opium & meconium diſcrimen facere videtur: facit autem capite 3, vbi dicit ſe collyrio diaglaucio opium quoque adiicere: Verùm adiicere oportet quod ex lacte ipſo papaueris ſyluatici capitum fit,non ex ſucco foliorum eius,vt pigmentarii inſtitores eius rei,compendii cauſa faciunt.

Ὀπίας,ου,ὁ,vt ὀπίας τυρὸς, Caſeus lacte ficulno coagulatus, ὁ πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ ὀποῦ,vt Euſt.ſuprà in Ὀπὸς exponit.Sic Athen.lib.14, de diuerſis caſeorum generibus, Εὐριπίδης δ' ἐν Κύκλωπι ὀπίαν καλεῖ τυρὸν,τὸν δριμὺν,τὸν πηγνύμενον τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ. Euripidis verba ſunt, Καὶ τυρὸς ὀπίας ἔστι καὶ Διὸς γάλα. Sic Ariſtoph.ſchol. καὶ τυρὸν δὲ λέγουσι τὸν ὀπίαν,τὸν ὑπὸ ὀποῦ τῆς συκῆς συνεστραμμένον. (Ariſtoph.autẽ per iocum ὀπίαν deriuauit ab ὀπὴ,ac ὀπίαν ὑφιέναι vſurpauit pro Perforamẽ perrepere. In Veſpis,Πάντα περιέφραγμαι, κ' οὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι, Ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς·ὀπίαν δ' οὐκ ἔστ' ὑφιέναι)

Ὀ Π Τ Α' Ω,ῶ, Torreo, Aſſo. Od.ξ, Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσι. vt apud Virg. Pinguiaque in verubus torrebimus exta. Item,Subiiciunt verubus prunas,& viſcera torrent.Plin.Ligneis verubus inaſſatum.Od.ο,Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Poſidippus apud Athen.libro 14,—τὸ δὲ λαβραξίον ὀπτᾶν ὅλον.Xen.Pæd.8,ἱκανὸν ἔργον ἑνὶ ἕψειν κρέα,ἄλλῳ ὀπτᾶν. vbi obſerua diſcrimen inter ἕψειν id eſt coquere,ſeu elixare:& inter ὀπτᾶν,id eſt aſſare ſeu torrere.Itidem Athen.lib.14, ex Philochoro de Atheniẽſibus,ταῖς ὥραις θύοντες οὐκ ὀπτῶσιν ἀλλ' ἕψουσι τὰ κρέα. Plut.Hellen.de Eretrienſium mulieribus θεσμοφόρια celebrantibus,οὐ πρὸς πῦρ,ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα.

Paſſ.Ὀπτάομαι, Aſſor,Torreor.Athen.lib.3,οἱ μέχρι τοῦ χαίνειν ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι.Et ὀπτωμένου ἥπατος ἰχώρ,inaſſati iecinoris ſanies,vt Plin.interp.ſuprà in Ἰχώρ.Et ὀπτηθέντα κυδώνια,in prunis cocta,ſeu ſuper prunas toſta, apud Dioſc. Minus autem eſſe ὀπτᾶσθαι quàm καίεσθαι, ex eodem autore manifeſtum eſt lib.2,cap.10. Sed & terra à ſole ὀπτᾶσθαι dicitur quaſi torreri ſeu percoqui. nam quod apud Xenophontem in Œcon. ἡ δὲ γῆ ὀπτᾶται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Cic. ita Latinè reddit, Terra à ſole percoquatur.In eodem libro dicit, τὴν γῆν στρέφειν ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο,terram aratro vertere,vt quod crudum in ea eſt, percoquatur.

Ὄπτησις,εως,ἡ,Ipſa torrendi actio.Plut.in Probl.Rom. ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν: de carne cruda loquens,quam nec ζῷον eſſe dicit nec ὄψον. Vtitur & Athen. ἑψήσει itidem ei opponens.

Ὀπτήσιμος,Qui torreri & inaſſari poteſt,Ad torrendum & inaſſandum aptus. Eubulus apud Athen.dicit Ὀπτήσιμον γογγυλίδα ἐκτεμὼν φέρω. Paulo antè habetur ὀπτωμένη γογγυλὶς,gongylis toſta,ſeu rapum inaſſatum.

Ὀπτικός,ή,όν,Vim habens torrendi, vt in v.l.habetur. Pro quo tamen dicendum potius foret ὀπτητικός. Aliud autem ſignificat Ὀπτικός.

Ὀπταλέος,α,ο, Aſſus,Inaſſatus, Toſtus. Il.δ,— Ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι. Od.π, Τοῖσι δὲ αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης Ὀπταλέων. Od.μ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. Vbi oppoſita ſibi ſunt ὀπταλέα & ὠμά, aſſa ſiue toſta,& cruda. Et coquus quidam apud Athen.lib.9,de porcello farto loquens,καὶ τὸ μὲν ὀπταλέον ἐστὶν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἑφθόν. Eiuſdem ſignif.eſt ὀπτός.

Ὀπταίεος,ου,ὁ,(ſi mendoſum non eſt) idem cum ὀπταλέος. Matron apud Athen.libro 4, deſcribens conuiuium à Xenocle factum, omniſque generis opſonia enumerans,Ὀπταῖος δ' εἰσῆλθε πελώριος ἱππότα κίχλης, aſſus ſeu toſtus. S E D E T Ὀπταῖος pro ὀπταλέος dici videtur apud Athen.in loco quodam Sotadis,— ἀπ' ὀβελίσκων ὀπταῖα. vt ſenſus ſit, Verubus exime toſta,ſeu E verubus detrahe aſſata. Bud.ſcribit Ὀπταῖος, ex Plinio interpretans Inaſſatus,ſimiléque eſſe annotans τῷ Ἑψαῖος, quod apud Ariſtot. legitur. Imò ipſum etiã Ὀπταῖος ex eius probl.citatur.

Ὀπτάνιον S I V E Ὀπτανεῖον,ου,τὸ,Locus in quo torretur,Culina.μαγειρεῖον,vt exponitur in lex.meo vet.vbi annotatur προπαροξυτονεῖσθαι, ſicut βαλανεῖον: Atticè autẽ Ὀπτάνιον dici proparoxytonωs, & exempto ε, teſte Herodiano. Cuius ὀπτάνιον aliquot reperi exempla apud Ariſtoph. Sed & alterum paſſim obuium eſt in comicorum locis qui ab Athenæo citantur.Nec Plut.tantùm eo vtitur,ſed & ipſe Athen. cum alibi tum lib.5, ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι. At lib.3,in hoc loco quem affert ex comico quodam,Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι,malim ſcribere τοὐπτάνιον, vt verſus menſura iuuetur. Pro Ὀπτανεῖον autem Ionica facta reſolutione D I C I T V R Ὀπτανήϊον,vt in lex.meo vet.annotatur. A T Τοὐπτανεῖον pro τὸ ὀπτανεῖον, Atticum eſt: eodémque modo Τοὔψον dicitur pro τὸ ὄψον,& innumera alia.

Ὀπτάριον,ου,τὸ,Idem cum ὀπτάνιον.v.l. Pro quo ſcribendum fortaſſis ὀπτάνιον.

Ὀπτός,οῦ,ὁ, Aſſus,Inaſſatus,Toſtus.idem cum ὀπταλέος. vt ὀπτοὶ δέλφακες, Epicrati apud Athen.lib.14. Et ὀπτὰ κρέα apud Plut.& Athen.quæ & φλογίδες appellantur. Apud eundem Athen. lib.9, porcellus quidam fartus à coco eſſe dicitur ἐξ ἡμισείας μὲν ὀπτὸς,ἑφθὸς δὲ κατὰ θάτερα. cui ſimilis eſt alius ex eodẽ libro locus in Ὀπταλέος citatus. Theophr.lib.6,c.3, de ſilphio, μετὰ δὲ τοῦτο τὸν καυλὸν ἐσθίεσθαι πάντα ἑφθόν,ἑφθὸν,ὀπτόν. Vnde Plin.lib.19,cap.3, Poſt folia amiſſa,caule ipſo & homines veſcebantur decocto, aſſo elixóque.Et ὀπτὸς πρὸς ἥλιον apud Xen. Sole toſtus,Solis ardore toſtus.nam& ſic Latini. At ὀπτὴ πλίνθος apud Herodot. & Ariſtid. Cocti lateres. Cratinus verò vſus eſt etiam ſuperl.ὀπτότατος, Maximè omnium toſtus.apud Athen lib.9, de Polyphemo, Φρύξας,ἑψήσας,κἀπανθρακίσας,ὀπτήσας, Εἰς ἅλμην τε καὶ ὀξάλμην, κἆτα σκοροδάλμην,Χλιαρὸν ἐμβάπτων ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἁπάντων Ὑμῶν φαίνηται, κατατρώξομαι. verba Polyphemi ad ſocios Vlyſſis. Ὀπτὸς autem dici pro ὀπτητὸς per ſyncopen,tradit Euſt.

C.Ἐξοπτάω,Inaſſo, Penitus torreo.vel Excoquo. Inuenitur apud Ariſtoph.

C.ὙΠΕΡοπτάω, Supramodum torreo, Nimium torrefacio.& quaſi Deuro. V N D E Ὑπερόπτησις,Nimia torrefactio,Immodica aſſatio,Deuſtio.

Ὄ Π Τ Ω, F.ψω,Video. quod thema quum alioqui inuſitatum ſit, à ſe F O R M A T Ὤφειν in præt.pluſquam perf.quod Suid.exp.εἴδον,hoc citans exemplum,ὄφει ὤφειν ὁδῷδότα. Vſitatius eſt P A S S. Ὄπτομαι,ſignif.tamẽ actiua,nimirum pro Video.Xen. Pæd.7, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο, viſurus eſſet. Præt.Med.ὦπα,pro quo Atticè D I C I T V R Ὄπωπα, ſicut ὄλωλα proὦλα. Il.α,Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα.Od.γ,εἴ που ὄπωπας Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι. Apollon. Argon.2, αὐτὸς ὄπωπα, id eſt ἐθεασάμην, Vidi,Spectaui.Soph.Antigona,pag.260 meæ edit. οἱ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς.vbi tamẽ ſchol.pro præſenti accipit;ſic exponens ea verba,σὲ ὁρᾷ ὁ λαμπρὸς καπνός.Et particip.Ὀπωπώς, Qui viderunt ac cognouerũt. At præt. perf.paſſ.ὦμμαι paſſ.ſignificationẽ habèt.quod Poll.citat ex Iſæo. Vnde particip. Ὠμμένος, Viſus.Tertia autem perſona,ὦπται,viſus eſt.Cuius exẽplum habes in Μώνυξ. Itidem aor.1 ὤφθην, Viſus ſum, Apparui. Matth.17,ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας. Act. Apoſt.16,ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. Lucæ 9, οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ. Vtuntur & alii ſcriptores non infrequenter, ac Plut.in primis.

Ὄμμα, ατος, τὸ, Viſum, Spectaculum. Θέαμα. Soph. Aiace, Ὦ δυσθέατον ὄμμα, ô dirum ſpectaculum. Idem vſurpauit pro Spectrum, ὅραμα, φάντασμα: in Electra, ἐμπαίει τί μοι Ψυχῇ συνήθες ὄμμα φιλτάτου βροτῶν Παίδων Ὀρέστου. Item Aſpectus, Facies. Athen. lib. 12 ex poeta quodã, χρύσεον ὄμμα τὸ τῆς δίκας. pro quo ibidem alius dicit, δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον. Plut. in Polit. præc. itidem ex poeta aliquo, Στεῖχε πολίταις ὄμμ' ἔχων ἰδεῖν πικρόν. Virgil. Tyndaridis facies inuiſa. Xen. Pæd. 8, εἴ τις οὖν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς βούλεται τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω. Quod verò Soph. in Aiace dicit, Καὶ ποῖον ὄμμα δηλώσω πατρί; reddideris potius Qua fronte in conſpectum patris veniam? niſi malis Quibus oculis. Nam Ὄμμα pro Oculus frequentiſſimum eſt tam in proſa quàm apud poetas. Il. γ, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. ſic apud Virg. Fixi ſolo oculi. Od. ε, & Od. ω, de virgula Mercurii, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Il. γ, ὄμματα μαρμαίροντα, ſicut apud Xen. in Cyneg. ἀστράπτουσι τοῖς ὄμμασι. Ariſtot. Polit. 3, βέλτιον ἴδοι τις δυοῖν ὄμμασι. Xen. Hellen. 7, ἀναβλέψομεν ὀρθοῖς ὄμμασι. Plut. De animi tranquill. πρὸς τὴν τύχην ἀνεῳγόσι τοῖς ὄμμασιν ἀντιβλέπειν. Idem De ſolert. anim, σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. quod & apud Athen. habetur lib. 7. Ariſtot. De arte poet. πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον, ante oculos, ſeu ob oculos. Et Rhet. 2, ἐγγὺς γὰρ ποιοῦσι φαίνεσθαι τὸ κακὸν, πρὸ ὀμμάτων ποιοῦντες. Plato Tim. κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων διάθεσιν, ſecundum directionem radiorum ocularium. Luc. χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα. Il. α, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, caninos oculos habens, id eſt impudens: pro quo & κυνώπης dicitur Il. β, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ, oculos & caput. Virg. dicit Os humeróſque deo ſimilis. Metaph. ὄμμ' αἰθέρος dixit Ariſtoph. ſolem, quaſi ætheris oculum & lumen. Æolicè autem pro Ὄμματα DICITVR Ὄππατα.

VNDE Ἀνόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui oculos nõ habet, vel Orbatus oculis. ET Μελανόμματος, Nigros ſeu nigricantes oculos habens. pro quo & μελανόφθαλμος. ET Πολυόμματος, Multos habens oculos. Argi epitheton apud Luc. qui & Πανόπτης nominatur, id eſt Totus oculeus. Item DIMIN. Ὀμμάτιον SIVE Ὀμματίδιον, ου, τὸ, Ocellus. Ariſtot. ὀμμάτιον ἀνεπτυγμένον καὶ λαμπρόν. Et VERB. Ὀμματόω, Oculatum reddo & vigilem. v. l. ſed ſine autore & exemplo. VNDE Ἐξομματόω, Oculatum reddo, Oculos illumino, Viſum reſtituo. Et paſſ. Ἐξομματοῦσθαι dicitur qui ex cæco oculatus euadit. Ariſtoph. Pluto, ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας. id eſt ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφῃρέθη τὸ κάλυμμα. At niſi addidiſſet λελάμπρυνται κόρας, potuiſſet accipi pro ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμούς. nam anceps verbũ eſſe ſchol. etiam teſtatur. vt ἐξομματοῦν ſignificet etiã Exoculare, vt Apuleius loquitur, hoc eſt Oculos effodere, Oculos exculpere. A QVO Ἐξομμάτωσις, Abſterſio ſordium quæ in oculis ſunt. Poll. lib. 2, τὸ δ' ἀποκεφάλισμα, κάθαρσιν κάρας· ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον· ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου.

Ὄψις, εως, ἡ, Viſus. hoc eſt ipſa videndi actio. Iſocr. Panath. πλείους ἐπιστήμας ἔχοντες διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ δι' ὄψεως. Xenoph. Cyneg. ἡ ὄψις οὖν διὰ ταῦτα ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη, de lepore, cuius βλέφαρα ἐλλείπει καὶ οὐκ ἔχει προβολὴν ταῖς αὐγαῖς. Athen. l. 2, ἀμβλυωπικοὶ ὄψεως: vt Seneca, Hebetat viſus. Vbi reddere etiã queas Hebetant oculos. vt apud Plut. Sympoſ. 1, ἡ ὄψις αὐτῶν ἀδρανὴς οὖσα, Oculi eorum imbecilli, ſeu Viſus eorum. Demoſth. ὄψει λαβόντες, conſpicati. Plato in Phædro, ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Quæ verba ſic interpretatus eſt Cicero, Oculorum eſt in nobis ſenſus acerrimus: qui, quod Plato eodem loco dicit εἰς ὄψιν ἰέναι, vertit Cerni. Idem quod Epicurus Græcè, αἱ διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις, ſic Latinè, Quæ ex formis percipiuntur oculis ſuaues motiones. At Plut. in Theſ. ὄψις ἱστορίας, clara lux & lumen hiſtoriæ. Ἐν ὄψει, Ante oculos, In conſpectu. Plut. in Amat. narr. ἐν ὄψει πάντων, In conſpectu omnium, Palam omnibus. Herod. lib. 7, ὧν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο, Quorum ante oculos. Idem lib. 6, ὡς ἐν ὄψει ἦν, vt in conſpectum venit. Ὄψεις plur. num. dicuntur Oculi, τὰ ὄμματα, ſeu ὀφθαλμοὶ, vt Heſych. exp. Athen. lib. 10, ex Ariſtoph. ἀμβλυωπότεροι γεγενῆσθαι τὰς ὄψεις, hebetioribus fuiſſe oculis. Xen. Sympoſ. ἐᾶν τὰς ὄψεις ὁρᾶν ἃ ἂν βούλωνται. Syneſ. epiſt. 67, ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ. Plut. Symp. 1, καὶ κύκλῳ ταῖς ὄψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους, quum oculis perluſtraſſet. Idem in Oth. πάντων πρὸς αὐτὸν ἀπηρτημένων ταῖς ὄψεσι, quum omnes eum oculis deſignarent ex eo ſuſpenſi. Idem De fort. Alex. τὰς ὄψεις ἀμαυρωθείς. Et in lib. An ſeni capeſſ. reſp. ἀμφοτέρας ἀποβεβληκὼς τὰς ὄψεις. Ὄψις, Viſus, hoc eſt Aſpectus. Plato, θεωρὸς τῶν καλλίστων γενόμενος ὅσα κατ' ὄψιν, rerum pulcherrimarũ quæ ſub aſpectũ cadere poſſunt. Ariſt. Ethic. 9, cap. 11, παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ, ipſo etiã aſpectu conſolari poteſt. Plut. De exilio, χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, ipſo aſpectu dolorẽ facientes. Herodian. lib. 7, ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερώτατος, aſpectu erat horrendus. ſeu Viſu horribilis, vt Virg. Nec viſu facilis, nec dictu affabilis vlli. Sed aliquando Aſpectus vel Species oris, ſeu Facies, aut Os reddi poteſt. aliquando autẽ Species dũtaxat. ſic B. p. 73, Dignitas autẽ oris, eſt σεμνοπρέπεια, καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Philo De vita M. lib. 1, de Moyſe infante adhuc, εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην, ſpeciem oris: Turn. interpretatur Indolem. At verò apud Thuc. τὰς ὄψεις τῶν πόλεων, ciuitatũ ſpeciẽ. Sic apud Phil. De vita M. lib. 1, συνεχεῖς κεραυνοὶ οἱ τερατωδεστάτην ὄψιν παρείχοντο, aſſidua fulmina longè prodigioſiſſima ſpecie. Herod. lib. 7, ναυμαχίας ὄψιν παρεῖχεν, prælii naualis ſpeciem præ ſe ferebat. Et lib. 8, καὶ σκύλων ὄψιν ὅπλα παρεῖχεν ἐρριμμένα, ſpoliorũ ſpeciem præ ſe ferebant. Et rurſum lib. 7, ὄψις πολιορκίας. Necnon ὄψεως ἕνεκα, in ſpeciem. Bud. Ὄψις accipitur etiam pro ὄμμα, id eſt Spectaculum. Philo De vita M. lib. 1, τὸ ὕποπτον διήλεγξεν ἡ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, ſpectaculi magnificentia ſuſpicionem remouebat. Ὄψις, Viſum, vt ſunt viſa & ſpectra nocturna. Plut. De def. orac. ποτὲ μὲν γὰρ ἐν πολλαῖς γινόμεθα καὶ παντοδαπαῖς ὀνειρίων ὄψεσι, Interdum enim fit vt in multis & variis ſomniorum viſis verſemur. Idem in Alex. ὄψιν εἶδεν Ἀλέξανδρος κατὰ τοὺς ὕπνους. Et non procul à fine, εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἄφνω πληγεῖσαν φρῖξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἰλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. Syneſ. De inſomn. πρὸς ὃν ἠδολέσχει διὰ τῆς ὄψεως, cum quo nugabatur per viſum. Heſychio quoque ὄψεις ſunt ὁράσεις, ὄνειροι. Ὄψις pro Facies, habuiſti in tertia abhinc ſectione. cui ſignificationi non multum abſimilis ea eſt qua pro Perſona capitur, id eſt προσωπεῖον, quo videlicet ὁ σκευοποιὸς alicuius ὄψιν εἰκάζει καὶ σχηματίζει. ſolebant enim ὅμοια προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς θεατριζομένοις, ſimulare & effingere faciem ac habitum eorum qui in ſcenam & theatrum producebantur, vt oſtentui omnibus eſſent. Sic accipiunt nonnulli in hoc loco Ariſtot. De arte poet. vbi de tragœdia loquitur, ἔτι δὲ κυριωτέρα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ἐστι. quo tamen in loco ſignificare forſitã poſſet Perſonarũ repræſentatio per hiſtriones facta. At Victorius interpretatur Apparatus, ſic vertẽs locũ illum, Præterea maiorẽ poteſtatẽ habet in fabrica cõſtructionéve apparatuũ ars opificis illius qui fabricat inſtrumẽta ſcenæ, quàm ars poetarũ. Paulo antè dicit, ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγὸν μὲν, ἀτεχνότατον δὲ καὶ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Quæ verba idem ſic reddidit, Apparatus autem quiddam eſt quod allicit ad ſe animos, attamen maximè eſt expers artis, & minimè ſuum propriúmque poetices. Aliquanto antè idem Ariſtot. ὄψιν partem eſſe dicit tragœdiæ, quarum ſex conſtituit, μῦθον, ἤθη, λέξιν, διάνοιαν, ὄψιν, μελοποιίαν. Dicit autem hãc ὄψιν, id eſt apparatum, in imitãdi modo poſitam eſſe. neque enim aliam vllam viam rationémque habent tragici qua imitentur, niſi ante ſpectatorum oculos omnia ponendo, referendóque facta illa: inductis in ſcenam perſonis ſimulatis quæ tunc illa gerant.

COMPOS. Αὐτοψία, ας, ἡ, Quum ipſe quis vidit, Quum quis ſuis oculis vidit: Oculata fides. Œcumen. ET Αὐτοψεὶ, Videndo ſuis ipſius oculis. ITEM Πανόψιον, Quod omnium oculis cernitur, Omnibus cõſpicuũ: πᾶσιν ὁρατὸν, vt Euſt. exp. Il. π, vbi Mars ad Palladem dicit, — αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας.

Annotat tamen idem grammaticus, poſſe accipi vel pro πᾶσιν ὁρᾶσιν, vel τὸ πάντων πλεῖστον καὶ ἔχατον, vt ſit ab ὄψ vel ὄψια, quibus nominibus denotatur ἔχατός τις καιρός. A T Ἄνοψ, id eſt Viſus expers, Cæcus. (ſeu αἰόφθαλμος, vt Heſych. exponit) quidam malunt deriuare A B Ὄψ, quo vocabulo ſignificatur ὄψις, ὀφθαλμός, vt idem lexicographus annotat. quem tamen τὸ ὄψ vſum perrarum eſſe exiſtimo, quippe quod crebrius vſurpetur pro φωνή, vt idem teſtatur, — ὄπα γηρύοντες exponens φωνὴν φθεγγόμενοι. Sed de hoc poſteriori ὄψ ſeorſim quoque dicetur. Eiuſdem originis cum præcedentibus ſunt & H A E C, Ὄψανον, ου, τὸ, id eſt ὄψις: item φωνή, vt Heſych. exp. Pro Facies, Vultus, citatur ex Æſchylo.

B

E T Ὀψείω, Videre cupio, Videre deſidero: (ſicut βρωσείω, Eſurio, Edere cupio, & κλαυσείω, Flere cupio) vnde ὀψείοντες apud Heſych. ἰδεῖν θέλοντες, ὄψιν ἔχοντες, παρακολουθοῦντες τοῖς γινομένοις, καταστῆσαι βουλόμενοι. Malim tamen hæc ab ὄψω futuro verbi Ὄπτω deducere, de qua deriuatione dicam & infrà, poſt compoſita ex ὄψ.

C

Compoſita & alia deriuata, partim ab ὄπτω, partim ab ὄπτομαι.

C. Αὐτόπτης, ου, ὁ, Qui ſuis oculis vidit, Oculatus teſtis, vt Plaut. loquitur. Xen. Pæd. 5, de diligẽtia Cyri in curandis militibus vulneratis, οὐδένα ἑκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν, ἀλλ' ἦ αὐτόπτης ἐφώρα, ἦ πέμπων φανερὸς ἦν τοὺς θεραπεύοντας. Idem Hellen. 6, τὰ περὶ τοῦ Μνασίππου, αὐτόπτου μὲν οὐδενὸς ἠκηκόει, ὑπώπτευε δὲ μὴ ἀπάτης ἕνεκα λέγοιτο. Et Plut. De educ. lib. dicit reprehendendos eſſe parentes qui filios ſuos pædagogis & magiſtris commendant, ſed αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται παραγίγνεσθαι, οὔτε αὐτήκοοι, nec ipſi ſuis oculis vident nec ſuis auribus audiunt quid diſcant, quæ doceãtur, aut quomodo doceantur.

D

V N D E Αὐτοπτέω, Ipſe meis oculis cerno. Syneſ. De inſomn. εἰ δὲ τὸ αὐτοπτῆσαι θεὸν, χρῆμα εὔδαιμον, quòd ſi ſuis oculis intueri Deum, res beata.

C. Πανόπτης, Qui omnia cernit, ſeu (vt Bud. interpr.) Qui oculis omnia luſtrare poteſt. Argi epitheton apud Ariſtid. in encomio Romæ, περὶ τῆς πόλεως μὴ ὅτι εἰπεῖν κατ' ἀξίαν ἐστὶν, ἀλλ' οὐδ' ἰδεῖν ἀξίως αὐτήν· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς Ἄργου τινὸς πανόπτου, μᾶλλον δὲ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν πανόπτου θεοῦ δεῖ.

E

A T Παίοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ab omnibus videtur, Omnibus conſpicuus, Omnium oculis expoſitus, Qui omnium oculis cernitur. quomodo & πανόψιος exponi dictũ eſt. Quod verò attinet ad præcedens Πανόπτης, videtur id Ariſtides ab Euripide mutuatus eſſe, quippe qui antè ipſum πανόπτην Argum nominarit, totum oculeum, vt Plautus, Quos ſi Argus ſeruet, qui totus oculeus fuit.

C. Πανόπτας, Dorice, idem cum Πανόπτης.

F

Ὀπτήρ, ῆρος, ὁ, Viſor, (Tacitus. Miſſis viſoribus per quos noſceret an vera aſſererentur) Speculator. κατόπτης, κατάσκοπος. Od. ξ, ὀπτῆρα δὲ κατὰ σκοπιὰς ἄπρωνα νέεσθαι. quod quanuis ποιητικώτερον eſſe tradat Thomas Magiſter, vtitur tamen Xen. ex quo & Pollux citat. Xen. inquam Pæd. 4, πιμφάντων δὲ καὶ ὀπτῆρας ὧν προσῆλθομεν, καὶ θεραπευτὰς ὧν ἐρωτῶμεν. Poteſt etiam reddi Spectator. V N D E Ὀπτήρια, τὰ, Dona quæ ſponſus ſponſæ dabat quum primùm eã videret: ſicut προσφθεγκτήρια quæ donabat quũ primùm eam alloquebatur. Poll. lib. 2, εἴρηται δὲ καὶ Ὀπτήρια, τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ πρῶτον ἰδόντος νυμφίου τὴν νύμφην διδόμενα. Itidem Heſychio ὀπτήρια ſunt τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sed generalius etiã accipitur hæc vox, & ὀπτήρια dicuntur quæcunque donantur ἕνεκα τῆς προσόψεως, id eſt ob rem ſpectatam. Callim. hymno in Dianam, loquẽs de ipſa Diana tres annos nata, Εὖτ' ἐκάλει Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα, Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη, vt munera daret tui videndi gratia, ἢ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα, vt ſchol. exp.

G

Ὀπτικός, ἡ, ὁ, Viſorius, ſeu Cuius vi cernimus, Cuius beneficio videmus. Et ὀπτικὰ νεῦρα, nerui viſiuum ſpiritum oculis ſubminiſtrantes, vt nonnulli vertunt. Et ὀπτικὸν πνεῦμα, apud Alex. Aphrod. Vſui viſus accommodatus ſpiritus, Gaza interprete. Item ὀπτικὴ γεωμετρία, de qua ita Gell. lib. 16, cap. 18, Pars quædam geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet: pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur: qua muſici vt fundamẽto artis ſuæ vtuntur. Et mox, Ὀπτικὴ facit multa demiranda, id genus, vt in ſpeculo vno imagines vnius rei plures appareant. Item, vt ſpeculum in certo loco poſitum, nihil imaginet: aliorſum tranſlatum, faciat imagines. Item, ſi rectius ſpeculum ſpectes, imago fiat tua eiuſmodi vt caput deorſum videatur, pedes ſurſum. Reddit etiam cauſas ea diſciplina cur iſtæ quoque viſiones fallant, vt quæ in aqua cõſpiciuntur, maiora ad oculos fiant: quæ procul ab oculis ſunt, minora. Et ὀπτικὰ ſiue ὀπτικὴ πραγματεία, Diſciplina optica, hoc eſt Diſciplina geometrica quæ ad oculos pertinet, viſúſque cauſas exquirit.

H

Ὀπτός, ού, ὁ, Qui videtur, Qui in conſpectu eſt. In Lexiph. Luciani, πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἀγχέσαι ἱμάτια, ἐξέφρησα ἐμαυτὸν, quum in conſpectu iam eſſe audiiſſem. Sed deridet ibi vocabulum hoc Lucianus vt parum vſitatum. Vnde & Laſi Hermionei dictum illud, τὸν ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν εἶ, nonnullis qui id audiebant, abſurdum viſum eſt, admirantibus nimirum quo pacto ὠμὸς ἰχθὺς eſſe poſſet ὀπτός, id eſt, quomodo crudus piſcis eſſe poſſet toſtus. Ambiguitatem autem illam ſic diſcuſſit, vt Athen. refert lib. 8, ὅ ἐστιν ἀκοῦσαι, τοῦτ' ἐστιν ἀκουστόν· καὶ ὅ ἐστι νοῆσαι, τοῦτ' ἐστι νοητόν· ὡσαύτως οὖν καὶ ὅ ἐστιν ἰδεῖν, τοῦτο εἶναι ὀπτόν. ὥστ' ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ἦν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶ. Significat igitur ὀπτὸν, ὅ ἐστιν ἰδεῖν, Quod videre eſt, τὸ ὁρατόν. Aliàs Ὀπτὸς frequentius capitur pro Aſſus, Toſtus, ſeu Coctus. vt ἀγάλματα ὀπτῆς γῆς, ſimulacra ex terra cocta, hoc eſt ficta ex terra figulina quæ in camino percocta eſt. De hoc autem dixi ſuo etiam loco, nimirum poſt Ὀπτάω.

C. Ἄοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuiſus, (vt Cic. Occulta & matribus non inuiſa ſolùm ſed etiam inaudita ſacra) Qui non cernitur, aut cerni nequit. Harpocr. ex Antiphõte lib. 1 Ἀληθείας, citat ἄοπτα pro ἀόρατα, καὶ οὐκ ὀφθέντα διὰ τὸ ἐξαίρετα ὁρᾶσθαι, vt ſunt ſpectra, & ὄψεις ἐνύπνιοι.

C. Αὔτοπτος, Qui ipſe viſus & deprehẽſus eſt. Vnde aliquis deprehenſus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur, quum ipſe ab iis qui deprehenderunt viſus eſt. quod etiam ἐπ' αὐτοφώρῳ, id eſt in ipſo furto. ἐπ' αὐτόπτῳ, (inquit Suidas) ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι.

C. Εὔοπτος, Qui facilè videtur, Conſpicuus.

C. Παλίνοπτος, A ſole auerſus. nam Galen. apud Hippocr. παλίνοπτος exp. τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα.

C. Πρόοπτος, E T Πρόυπτος, facta contractione, Qui ante oculos poſitus eſt, Oculis obiectus, Manifeſtus, προφανής. Herod. προόπτῳ θανάτῳ, manifeſtæ neci. Vſitatior apud cæteros ſcriptores vox contracta. Thucyd. lib. 5, pag. 194, στάς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς εἰς πρόυπτον κίνδυνον καταστήσαι, in diſcrimen manifeſtum. Herodian. lib. 7, τὸν κίνδυνον πρόυπτον ἔχοντες, Ante oculos ſuos manifeſtum cernentes periculum. Polit. vertit, Manifeſto periculo perterriti. Pro quo Ariſtot. dicit πρὸ ὀμμάτων, vt ſuo loco docui. Idem ſignificat πρόδηλος.

C. Πολύοπτος, Qui à multis conſpicitur. πολυθέατος, Heſychio.

Ὀπτάνω, Video, Cerno. Paſſ. Ὀπτάνομαι, Videor, Conſpicior, Appareo. lib. 3 Reg. cap. 8, οὐκ ὠπτάνοντο ἔξω, nõ cernebantur ſeu apparebant extrinſecus. paulo antè dicit ἐβλέποντο. Act. Apoſt. cap. 1, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, per dies quadraginta conſpectus ab eis. Heſych. ὀπτανόμενος exp. ὁρώμενος, ἐμφανιζόμενος. Quum verò dicit Ἐμφανιζόμενος, dubitare quis poſſit velitne actiuum quoque ὀπτάνω exponere Ἐμφανίζω, Conſpiciendum præbeo, φανερόω. V N D E Ὀπτασία, ας, ἡ, Viſio. Sed peculiariter de viſione κατ' ὄναρ, aut etiã ὕπαρ, quum ſpectrum aliquod viſui noſtro ſe offert. quo modo & ὄψις vſurpari docui. Latini Viſionem & Viſum appellant. Lucæ 1, ὀπτασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ. Et 24, ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι. Act. 26, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ. Apud Suid. habetur E T I A M Ὀπτανία, quod exp. ἡ ἀπόβλεψις. Aliter autem accipi videtur apud Athen. lib. 4, in hoc loco Matronis, Τοὶ δὲ μάγειροι μὲν φόρεον πλατέας τε βατίζας, Οἷς ἐπιτέτραφαται μέγας οὐρανὸς ὀπτανιάων: nimirum pro ὀπτανεῖον, ſiue ὀπτάνιον.

Ὀπτεύω, Video. Verbum fictum à grammaticis qui πα-

ἐξηγητικῶς ipſum deriuant ab Ὄπτω, ab eo autem, fa- A
cta reduplicatione, DEDVCVNT Ὀπιπτεύω, Inſpicio,
Inſpecto. Il. λ, Τίπτ' ὤστεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
Alicubi Intẽtis oculis obſeruo, ἐπιτηρῶ, ἐποπτεύω. Il. η, Ἀλλ'
οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα, Λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ'
ἀμφαδὸν, clanculum obſeruans. Item ὀπιπτεύειν γυ-
ναῖκας dicitur qui intentis oculis eas obſeruat, ſeu περιέρ-
γως βλέπει, nimis curioſè inſpicit, vt Od. τ exponitur,
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα Δινεύων κατ' οἶκον, ὀ-
πιπτεύσεις δὲ γυναῖκας; Alii SCRIBVNT Ὀπιπεύω,
dicentes ex ὄπτω fieri ὀπτεύω, indéque ὀπιπτεύω, facto B
ἀναδιπλασιασμῷ: ex eo autem, Ὀπιπεύω, exempto τ. ſic
in lexico meo veteri. & certè in manuſcripto Homeri
exemplari ſine τ bis reperi. Euſt. tamen cum τ ſcribit
Ὀπιπτεύω. Ab Ὀπιπεύω deriuatur VERBALE Ὀ-
πιπευτὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum ὀπτὴρ ſignificans, id eſt Viſor,
Speculator. Compoſita autem, Γυναικοπίπης, Παιδοπί-
πης, Παρθενοπίπης, Πυῤῥοπίπης, alibi reperies. Cæterùm
ſicut Ὀπιπτεύω deducũt ex Ὀπτεύω, ſic dicere poſſumus
Ὀπιπεύω factum eſſe EX Ὀπεύω, quod eiuſdem cum
præcedentibus eſt ſignificationis. Nam Heſych. Ὀπεύει C
exp. περισκοπεῖ, βλέπει, ſicut Ὀπιπτεύει, περιβλέπει, περισκο-
πεῖ. At verbo Ὀπτεύω, ſubiici fortaſſe queat NOM.
Ὀπίων, ονος, ὁ, idem cum ὀπτὴρ ſiue ὀπιπευτὴρ, hoc eſt Vi-
ſor, vel potius Qui per viſores aliqua miniſteria præ-
ſtat: vt diſcimus ex Plut. in Galba, vbi ait, ἐν δὲ τούτοις Ἰ-
πούρειος καὶ Βάρβιος· ὁ μὲν, ὀπίων, ὁ δὲ, τεσσεράριος. οὕτω γὰρ κα-
λοῦνται οἱ δι' ἀγγέλων καὶ δι' ὀπτήρων ὑπηρετεῖν τελοῦντες. V-
bi interpres, Inter hos erant Veturius & Barbius: opiõ
alter, alter teſſerarius. ita nominant eos qui per nun-
tios & ſpeculatores miniſteria obeunt. Dubitare tamẽ D
aliquis poſſit an hoc vocabulum merè Græcum ſit.

Ὀπτίλος, ου, ὁ, Oculus. vocabulum Doricum. VNDE
Ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, Minerua cui Lycurgus, in memoriam
excuſſi ſibi oculi, fanum ſtatuit, vt docet Plut. in Ly-
curgo, pag. 83 meæ editionis, τοῦ δὲ πάθους ὑπόμνημα Λυ-
κοῦργος ἱδρύσατο, τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἣν ὀπτιλέτιν προσηγόρευσε.
τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς, ὀπτίλους οἱ τῇδε Δωριεῖς καλοῦσιν, nimi-
rum Lacedæmonii. Idem in Apophthegm. Lacon. pa-
gina 403 meæ edit. iiſdẽ ferè verbis refert. A Pau-
ſania in Laconicis hæc Minerua VOCATVR Ὀ- E
φθαλμῖτις, p. 77, vbi etiam nominis cauſam his verbis
tradit, ναὸς Ἀθηνᾶς ὀφθαλμίτιδος· ἀναθεῖναι δὲ Λυκοῦργον
λέγουσιν, ἐκκοπέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον ὑπὸ Ἀλκάνδρου,
διότι οὓς ἔθηκε νόμους, οὐκ ἀρεστοὺς συνέβαινεν εἶναι τῷ Ἀλκάνδρῳ.
διαφυγὼν δὲ ἐς τοῦτο τὸ χωρίον, Λακεδαιμονίων ἀμυναίτων μὴ
προσαπολέσθαι οἱ καὶ τὸν λειπόμενον ὀφθαλμὸν, οὕτω ναὸν ὀ-
φθαλμίτιδος Ἀθηνᾶς ἐποίησε. Apud Heſych. verò HA-
BETVR Ὀπτοιαλοὶ, ὀφθαλμοί: VNDE Ὀπτιαλίασις,
ὀφθαλμίασις, morbus oculorum.

Ὀπωπὴ autem deriuatum eſt ex præt. med. Ὄπωπα, reten- F
to augmento, ſicut in Ἀντιπεπόνθησις, Ἐγρήγορσις, Πεποίθη-
σις, aliiſque eiuſmodi. Significat autem Ὀπωπὴ, Conſpe-
ctus. Sic Telemachus Od. γ, Neſtorem rogat vt ſi fortè
patrem ὄπωπεν Ὀφθαλμοῖσιν ἑοῖσιν, edoceat: Ἀλλ' εὖ μοι
κατάλεξον (inquit) ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo eum
videris. Item Viſus, ſeu Oculus. Apollon. Argon.
2, Δρύφθη δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή: vbi
ſchol. exp. ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ χώρα. Sed frequentius plurali
numero ὀπωπαὶ dicuntur oculi, ſicut ὄμματα & ὄ-
ψεις. Epigr. lib. 5, — φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαὶ, lumini- G
bus orbi erant oculi. Sic Oppian. De venat. lib. 3, μελαι-
νομένῃσιν ὀπωπαῖς, nigricantibus oculis.

C. Ἀπόπτομαι, Deſpicio, Deſpecto, Ex altiore loco aſpicio.
Cuius ἀπόπτομαι nulla quidem afferuntur exempla, ha-
bet tamen ſua verbalia: NIMIRVM Ἄποψις, εως, ἡ,
Deſpectus. (vt apud Cæſ. Erat ex oppido deſpectus in
campum) ſeu Proſpectus. In Pãdect. ἐμποδίσαι τῇ ἀπόψει,
Officere proſpectui ſiue luminibus, Bud. Itidem apud
Plut. in Lucullo, τοὺς ἐν νέᾳ πόλει θαλάμους, καὶ ταῖς περικλεί- H
στοις ἀπόψεις, quidam eo nomine accipiunt Cœnationes
& diætas vel etiam xyſtos circunclusos, vnde deſpectus
erat in viuaria & ſtagna. Ἄποψις ex Herodoto quoque
citat Pollux: qua tamen ſignif. vſurpet, non addit.
Quod verò in v. l. habetur ἀπόψεις καὶ ἀποστροφαὶ, pro
Rationes auocandi atque auertendi, diuerſum eſt à ſu-
perioribus: ac videtur ortum eſſe ab ἀπόπτομαι ſigni- A
ficante Auerto oculos. ITEM Ἀπόπτης, ου, ὁ, Spe-
ctator. ac præſertim Qui ex editiore loco aliquid ſpe-
ctat. ET Ἄποπτος, Qui ſpectari ex alto poteſt, Ex edi-
tiore loco conſpicuus. vel ſimpliciter Qui videri alicũ-
de poteſt. Ariſtot. Polit. 2, cap. 10, ὅπως μὴ ἄποπτος ᾖ ἡ
Κορινθία ἀπὸ τοῦ χώματος. pro quo paulo antè dicit, illum
tumulum πρὸς τὴν τῶν Κορινθίων χώραν fuiſſe οὐ σύνοπτον.
Huc pertinet quod in Axiocho legitur, οὕτω λαλεῖς ὡς
ἐξ ἀπόπτου θεώμενος, vt ſi ex proſpectu & alta ſpecula cer-
nas. niſi malis Eminus, vt Philo accepiſſe videtur lib. B
3 De vita M. ὡς μηδεὶς ἐξ ἀπόπτου δύναιτο τῶν μὴ ἱερω-
μένων καταθεάσασθαι τὰ ἅγια. Quæ ſic Turn. vertit, Vt
quiſquam qui ex ordine ſacerdotum non ſit, ſanctua-
rium intueri non poſſit. Item, Qui procul ſeu
eminus conſpicitur, Eminus conſpicuus. Plut. in Ca-
millo, ἱερὸν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄποπτον, tem-
plum quod ex foro & concione cõſpiceretur. Suid.
quoque ἄποπτος exp. πόῤῥωθεν ὁρώμενος, in hoc loco, ἄπο-
πτος ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγεῖν. Ἄποπτος dicitur e- C
tiam is qui non videtur, Quem oculi noſtri non cer-
nũt: idem cum ἄοπτος, ſiue ἀόρατος. Sic vſurpauit Soph.
in Aiace, Ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν, Ὡς εὐμαθές
σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως Φώνημ' ἀκούω. Item ἄποπτον ἡ-
μῶν, à noſtris oculis ſemotũm.

C. Διόπτομαι, Peruideo, Viſu ſeu oculis pertranſeo, Per-
ſpicio. Cuius nulla proferuntur exempla: format tamẽ
à ſe nonnulla verbalia. quorum primum EST Δίοψις,
εως, ἡ, Tranſpectus: vt Lucr. Ianua quum per ſe tranſpe-
ctum præbet apertum. Plut. De primo frig. καὶ ὅσα τοῦ
φωτὸς οὐ παρέχει τῇ αἰσθήσει δίοψιν. Quæ Turn. ſic interpr. D
Atque adeo quæcunque luminis perſpicientiã oculis
auferũt. Quod verò Plato in Tim. dicit, τὸ λέγειν αὖ δὲ
διόψεως τούτων αὖ τῶν μιμημάτων, μάταιος ἂν εἴη πόνος, ita Ci-
cero Latinè, Si verbis explicare conemur, nullo poſito
ob oculos ſimulacro earum rerum, fruſtra ſuſcipiatur
labor. A Budæo exponitur Perſpectio, Dignotio: qui
hunc Plut. in Cicer. locum, ἔστι δέ τις ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἤθους
ἑκατέρου δίοψις, ita interpr. Licet mores coniicere & per-
ſpicere. Heſych. δίοψιν exp. κατασκοπὴν ἢ δι' ὅλου ὄψιν
γινομένην καὶ διαυγίαν. SECVNDVM, Διόπτης, ου, E
ὁ, Qui peruidet & perſpicit. Ariſtoph. Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κα-
τόπτα πανταχῇ. Heſychio Διόπτης eſt etiam τὸ μηχανικὸν ὄρ-
γανον. quibus verbis διόπτραν denotare videtur. TER-
TIVM, Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum διόπτης, ſeu κατάσκο-
πος, id eſt Speculator, Viſor. ſicut & ὀπτήρ. Il. κ, Τόν ῥα διο-
πτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο Ἕκτωρ τε προέηκε, ad ſpecu
landum noſtrum exercitum. Pro ſpeculatore accipitur
& in hoc apud Suidam loco, καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιπεχύ-
σεως ὄμβρου τῶν ἀβαρῶν, καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος καὶ ἐσίγ
σκοτώδους, οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας F
τοὺς διωμφεῖς. vbi ipſe Suidas exp. οἱ ἐπιτηρηταὶ, οἱ προφύλα-
κες. Eidem Suidæ διοπτὴρ eſt etiam οἰκονόμος. Διο-
πτὴρ, (inquit Bud.) Specillum, in Hippiatr. ἐγχυματίζειν
δὲ δεῖ διαστόλιον ἐνθέντας, καὶ τὸν διοπτῆρα μέλιτι χρίσαντας
καθιέναι, καὶ περιξαίνειν τὸν τόπον. Suidæ Διοπτὴρ eſt
etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων:
quod ET Διόπτρα appellatur. ſic enim idem Suidas, Διό-
πτρα, μηχανικόν τι χειρούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν
τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Quibus verbis
hunc ex Piſide locum ſubiungit, ταῦτα περὶ πολλοῦ τῇ διό- G
πτρᾳ σου βλέπεις. Plinius quoque diopram appellat, vt
lib. 2, cap. 69, vbi dicit terram eſſe totius mundi mediã,
clariſſimè conſtare æquinoctii paribus horis. Nam ni-
ſi in medio eſſet, æquales dies noctéſque haberi non
poſſe deprehenderunt & dioptræ, quæ vel maximè id
confirmant, quum æquinoctiali tempore ex eadem li-
nea ortus occaſúſque cernatur, & ſolſtitialis exortus
per ſuam lineam, brumaliſque occaſus. Vide & Ptole-
mæum & Theonem, itémque Proclum in Aſtrolabio,
qui in libro De ſphæra dicit, διὰ διόπτρας θεωρία. Et Poly- H
bius, διόπτρα διαυλίσκους ἔχουσα, dioptra habens canali-
culos quibus viſus dirigitur. Διόπτρα (inquiũt v. l.)
præterquam quòd eſt inſtrumentum quo geometres
ex interuallo propugnaculorum turriúmque altitu-
dinem dimenſionéſque explorat, vt per quadrantem

geometricum, baculum Iacob, & cætera id genus. Eſt etiam inſtrumētum librandis aquis accommodatum. Vitruu. lib. 8, cap. 6, de perductionibus & librationibus aquarum, Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate: ſed diligentius efficitur per chorobaten, quòd dioptræ libræque fallunt. In Pandectis quoque fit mentio dioptræ machinæ hauſtoriæ dicatæ librationibus aquarum. ‖Galeno διόπτρα (ſicut διοπτὴρ ſuprà) eſt etiam ὁ γυναικῶν διαστολεὺς, ſpeculum matricis: inſtrumentum autem quo anus diducitur, κατοπτὴρ & ἑδροδιαστολεύς. Verba eius in Κατοπτὴρ proferam. VNDE Διοπτρισμὸς apud Æginetam, vbi de vuluæ apoſtemate loquitur. A Διόπτομαι eſt ETIAM Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι ſignificans. nam Suid. διοπτεύσων exp. διοψόμενος, κατασκοπήσων: reſpiciens opinor ad locum hunc Il. κ, Ἤ τε καὶ ὕστερον εἶσι θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων. At in hoc loco Soph. Καὶ πλῆρες ἅπας ὡς διοπτεύων στέγος, vertitur Qui cerneret, Qui videret. Citat Poll. ex Antiphonte etiam & Critia. AT Διόπτος, quod in Lexico Hippocratico Galeni legitur, exponiturque, νεὼς ἐπιμελητὴς, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ, mendoſum videtur, próque eo debere SCRIBI, Δίοπος, vt ex Erotiano patet. qui & ipſe in Lex. Hippocr. ait, Διόπῳ, τῷ τῆς νεὼς ἐπιμελητῇ. παρὰ τὸ διοπτεύειν: addens, eſſe vocabulum Atticum, vſurparique ab Ariſtoph. ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, & ab Æſchylo in Siſypho, & Eurip. in Hippolyto. (Sed δίοπος à διέπειν deduco potius quàm à διοπτεύειν, cū Erotiano) Eiuſdem cū hoc Δίοπος ſignificationis EST Δίοψ. quod ab Heſychio exponitur οἰκονόμος, ſicut διοπτὴρ à Suida.

Ab alterutro autem horum, ſiue Δίοπος ſiue Δίοψ, deriuatur VERB. Διοπεύω. vnde apud Heſych. Διοπεύειν, ἐπιμελεῖσθαι νεώς. nam δίοποι dicuntur οἱ τῆς νεὼς ἐπιμεληταί.

C. ΕἸΣόπτομαι, SIVE Ἐσόπτομαι, Inſpicio. VNDE Εἴσοπτρον SIVE Ἔσοπτρον, Speculum: quia faciei ornandæ gratia inſpici ſolet. Frequentiori in vſu eſt ἔσοπτρον. Anacr. Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει Κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας. Plutar. in Præcept. connub. ἐσόπτρου κατεσκευασμένου χρυσῷ καὶ λίθοις ὄφελος οὐδέν ἐστιν εἰ μὴ δείκνυσι τὴν μορφὴν ὁμοίαν. Ioſephus De antiqu. Iudæor. τῶν ἐσόπτρων τὴν λαμπρότητα πολὺ διαυγέστερα. VNDE Ἐσοπτροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Similis ſpeculo. ET Ἐσοπτρίζομαι, Inſpicio ſpeculū, In ſpeculo faciem intueor. Ab Εἰσόπτομαι autem deriuatū eſt ETIAM Εἴσοπτοι, quod Poll. ex Antiphonte citat quidem, ſed non exponit. Significare certè videtur Εἴσοπτος, Qui inſpectus, eſt vel Inſpici poteſt.

C. ἘΝόπτομαι, Inſpicio, ſeu Video in. Inuſitatum verbum, à quo tamen VERBALE Ἔνοπτρον, Eurip. Speculum. idem cum ἔσοπτρον & κάτοπτρον. Ariſtot. in Meteorol. ἔνοπτρον vocat etiam quicquid viſum reflectit, vt nubes iridem faciens, vt aqua. Bud. VNDE Ἐνοπτρίζω, Speculi in modum illumino. v. l. Paſſ. ἐνοπτρίζομαι, Intueor velut in ſpeculo. Cyrill. οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὁρῶσι τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν. οἱ δὲ ῥερυπωμένοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον. ET Ἐνοπτρεύομαι, Intueor in ſpeculum. Bud.

C. ἘΠΙόπτομαι SIVE Ἐπόπτομαι, Aſpicio, Inſpicio. Pro Viſo ſeu Inſpicio accipitur apud Homerum in Odyſſea, vbi ait, νῆα ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη. In hoc autem loco Il. ι, de legatis ad Achillem mittendis, Εἰ δ' ἄγε τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, Euſt. exp. ἀκριβέστατα διατηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι.

Ἔποψις, Inſpectio, Poll. ex Thuc.

Ἐπόψιος Ζεὺς, Inſpector Iupiter. ὁ ἐπόπτης, ſeu ἔφορος, ἐπίσκοπος. Apollon. Argon. 2, Ἀζόμεθα πρὸς Ζηνὸς ἐποψίου.

‖Itē Aſpectabilis, vel Qui cernitur. Arat. ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσι, Cernuntur, vt Cic. vertit pag. 77 mei Lex. Cicer. Eiuſdem cum hoc ſignif. EST Ἐπόψιμος, hoc eſt Qui cernitur, vel Aſpectabilis.

Ἐποπτὴρ, ῆρος, ὁ, Inſpector, Speculator. Ariſtot. De mundo, φρυκτωρεμῶν ἐποπτῆρες, ſpecularii excubitores.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, Inſpector ſeu Spectator. Æſchyl. Prom. πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης. Syneſ. in epiſt. ad fratr. νοῦς φιλόσοφος, ἐπόπτης ὢν τἀληθοῦς. Plerunque ἐπόπται & ἔφοροι, qui aliquid inſpiciunt & cenſura ſua notant. Herodian. lib. 1, αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας. Quæ Polit. ſic interpretatus eſt, Veritus ne illorum cenſura, ſua interpellarentur flagitia. Sed & operis alicuius inſpector curatórque ἐπόπτης dicitur, hoc eſt ἔφορος καὶ ἐπιμελητὴς, vt Poll. tradit. Athen. lib. 5, de naui Hieronis, ἧς καὶ Ἀρχιμήδης ἦν ὁ γεωμέτρης ἐπόπτης. Sacrorum quoq; ἐπόπται ſunt Inſpectores, qui dignitate præcedunt μύστας, hoc eſt initiatos ſacris. Greg. De theol. ὅτι εἰδεῖεν αὐτοὶ οἱ ἐγγυτέρω θεοῦ, καὶ τῶν ἀνεξιχνιάστων αὐτοῦ κριμάτων ἐπόπται καὶ θεωροὶ, quibus intueri & contemplari imperueſtigabilia eius iudicia datum eſt. Idem, τί δ' ἂν εἴποις περὶ Ἠσαΐου καὶ Ἰεζεκιὴλ τοῦ τῶν μεγίστων ἐπόπτου; cui res maximas intueri Deus conceſſit. Bud. interpretatur Arbiter ſacrorum. Vtitur & Plutarch. in Alcib. τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους, μύστας προσαγορεύοντα καὶ ἐπόπτας. Quid autem inter ἐπόπτας & μύστας diſcriminis ſit, his verbis Suidas declarat, οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν, μύσται, μετὰ ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι. Videntur autem dici hi ἐπόπται, vel propterea quòd eis ſacrorū ritus occultiores intueri liceret, vel quòd inſpicerent & curarēt vtritè peragerentur.

Heſychio ἐπόπτης eſt non ſolùm θεατὴς, ſed etiam Ζεύς. Vocabitur autē tunc ἐπόπτης Iupiter quia omnia inſpicit, vnde & eius ὀφθαλμὸς πάντα ὁρᾶν dicitur. Fœm. gen. EST Ἐπόπτις. Valerius autem Soranus libros quoſdam ſuos ἐπόπτιδας vocauit, qui de grāmatica (vt Turn. ſe arbitrari ſcribit) erant: tanquàm à myſteriis literarū & doctrinæ, quia initiati primùm μύσται vocabantur, poſt annum ἐπόπται, quòd ad inſpicienda ſacra occulta admittebantur. Gaza tamen interpretatur Spectacula: fortaſſe quoniam apud Lactantium legit Sicinium Capitonem libros ſuos inſcripſiſſe Spectacula. Verba Plinii hæc ſunt, in præfatione, Quid ſingulis contineatur libris, huic epiſtolæ ſubiunxi: ſummáque cura, ne legendos eos haberes, operam dedi. Tu per hoc & aliis præſtabis ne perlegant: ſed vt quiſque deſiderabit aliquid, id tantùm quærat, & ſciat quo loco inueniat. Hoc ante me fecit in literis noſtris Valerius Soranus in libris quos ἐποπτίδων inſcripſit. Valerius autem hic, vt idem Plin. teſtatur, pœnas luit quòd occultum vrbis Romæ nomen enuntiaſſet.

Ἐποπτικὸς, οῦ, ὁ, Ad ἐπόπτας pertinēs. & ἐποπτικὰ ſacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Ἐποπτικὰ (inquit Bud. pag. 338) dicebantur vltima initiorum cærimonia. neque enim ſimul vt initiati erant, ſpectatum admittebantur. Plutarch. de Demetrio, εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Plura ad hunc locum pertinentia vide ibidem. Idem Plut. in Alex. pag. 219, dicit eum μετασχεῖν τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς. Plato in Sympoſ. ſecretiora quoque amoris ſacra ἐποπτικὰ nominauit, ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως κἂν σὺ μυηθείης. τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτά ἐστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης. vbi ἐποπτικὰ appellauit ſacratiora & magis myſtica. vnde ἐποπτικὸν μέρος φιλοσοφίας apud ſchol. Dionyſ. Areop. pag. 232, vbi & ἐποπτεύειν de mente atque anima dicitur. Vide & B. 339.

Ἐποπτεύω, Inſpicio, Specto. Ἐποπτεύων (inquit Bud. pag. 338) dicitur is qui alicuius rei tranſigendæ ſupremam habet inſpectionem & poteſtatem. Appian. in 2 Bell. ciuil. de iudicio Miloniano loquens, & Pompeio eius iudicii quæſitore, ἵνα τι μὴ δείσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτοὺς ἐπώπτευσε στρατιὰν περιστησάμενος. Dicebātur etiā ἐποπτεύειν quibus anno poſt quam initiati fuerāt, inſpicere ſecretiores ſacrorum ritus & cæremonias concedebatur. Plut. in Demetr. paulo poſt verba illa in Ἐποπτικὸς citata, ἐπώπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλείποντες. At Ariſtoph. in Ran. ἐποπτεύειν vſurpauit pro ἑορτάζειν, vt Bud. annotat pag. 339. verba eius ſunt, μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ ὅταν καταρράσωμαι τῷ δεσπότῃ. ‖Ἐποπτεύοι Heſych. exp. ὑπολάβοι, νομίζοι: ad quod ſignificatum magis accederet ὑποπτεύοι.

Ἐποπτεία, ας, ἡ, Inſpectio. Præcipuè autem de ſecretiorum ſacrorum inſpectione dicitur, ad quam initiati admittebantur anno vno ab initiatione. Plut. De def. orac. καὶ τῶν ἐνταῦθα τελετῶν τὰς ἀρίστας, ἐκείνης ὄνειρον εἶναι τῆς ἐποπτείας καὶ τελετῆς, auguſtiſſimas hìc cæremonias, illius ti

tus ac cærimoniæ veluti ſomnia quædã eſſe, vt Turn. A interpr. Aliud exemplum ex eodem Plut. habes apud Bud. pag. 338. Suidæ Ἐπόπτεια eſt ἐπίσκεψις.

C. Συνεποπτεύω, Simul inſpicio.

C. ΚΑΤόπτομαι, Perſpicio, ſeu ſimpliciter Video, Cerno. Plat. lib. 2 De leg. τὸ ἐν κοινῷ κατόψῃ, perſpicies ſeu cernes. Κατόψεται ex Herodot. affertur pro Spectabit. Item κατοψόμενος exponitur Exploraturus, Inſpecturus, Viſurus. Plut. Themiſt. pag. 221 meæ edit. ἠρνεῖτο, καὶ πέμπειν ἐκέλευεν εἰς Ἀθήνας τοὺς κατοψομένους.

Κατόψιος, Oculis ſubiectus, ſeu expoſitus, Conſpicuus. Ma B lit tamen fortaſſis aliquis interpretari Oculis oppoſitus, vt ſit compoſitum ex κατὰ & ὄψις. Apollon. libro 2 Arg. οὐδέ τις αἶα Τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι. Et ex Eurip. Hippol. κατόψιος Παλλάδος, è regione Palladis.

Κάτοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſpicuus, Oculis expoſitus. Thuc. lib. 8, pag. 296, ὀξεῖαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντες, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, vt conſpicua non ſint. ‖ Κάτοπτος apud Dioſc. lib. 1, accipitur etiam pro παντόπτος, id eſt Pertoſtus, Valdè toſtus, Inaſſatus. Et alibi, γῆ λίαν κάτοπτος. quod deriuatur à VERBO C Κατοπτάω, Inaſſo, Pertorreo. Itidémque ὀπτὸς tam ab ὀπτάω quàm ab ὄπτομαι deriuatur.

Κατόπτης, ου, ὁ, Speculator, ſeu Viſor. κατάσκοπος, vt Heſych. exp. Apud Suidam, ἀλλά τις ἴτω κατόπτης ἀπαγγελεῖ ἡμῖν σαφῆ τῶν ἐν εστηκότων ποιούμενος. vbi ipſe exp. ἐπιτηρητής. Tacitus in ſimili loquendi genere vſurpauit Viſor, vt in Ὀπτὴρ annotaui. Vtitur & Herodot. teſte Poll. Ab Ariſtoph. Iupiter quoque κατόπτης dicitur quia è cælis ſpeculatur omnia. Exemplum habes in Διόπτης.

Κατοπτεύω, Aſpicio. Oculis luſtro. Ariſtot. De mundo, τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι. Κατοπτεῦσαι, inquit D Bud. in Lexico ſuo, Perſpicere, Animaduertere, Oculis luſtrare. Dionyſ. Halicarn. de Lyſia, κράτιστος δὲ ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδοῦναι πάθη τε καὶ ἤθη καὶ ἔργα. Polyb. in 3 Hiſtor. συνεγγίσαντες, κατὰ τὸ δίωγμα ὧ τῶν Καρχηδονίων χάρακι καὶ κατοπτεύσαντες, αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο, ſpeculati ſeu contemplati. Xen. Pæd. 8, ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν ὅ,τι ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. Greg. κατοπτεύειν τὰ ἅγια, ſancta cõ templari. ſeu ἐποπτεύειν, inſpicere & luſtrare oculis. E

Paſſ. κατοπτεύομαι, Videor. vel A viſore & ſpeculatore videor. Soph. Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τοι κατοπτευθῇς πάρος Πεσὼν κυσί. Et Xen. dicit qui faciẽ fucant ὑπὸ ἀνδρὸς κατοπτεύεσθαι, deprehendi, vt Bud. interp. Ibidem dicit ἐλέγχεσθαι.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, Speculum. idem cum ἔσοπτρον & ἔνοπτρον. Plato, ἡ τῶν κατόπτρων λειότης, ſpeculorum læuitas, vt Cic. interpr. pag. 38 mei Lex. Ciceroniani. Plut. De aud. loquens de iis qui tondentur, δεῖ τῷ κατόπτρῳ παραστῆναι, καὶ τῆς κεφαλῆς ἅπτεσθαι, τὴν περικοπὴν τῶν τριχῶν κατασκοποῦντα. Xen. Pæd. 7, de Cyri armis, ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν. F

Κατοπτρικὸς, ή, ὁ, Specularis. κατοπτρικὴ à Bud. eſſe dicitur pars optices quæ reflexiones deprehendit. VNDE Κατοπτρικῶς, Speculari ratione.

Κατοπτρίζω, Imagines & reflexiones facio in modum ſpeculi: ſeu Imagino, vt Gel. loquitur ſuprà in Ὀπτική. Plutarch. κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν, imaginem iridis reddens ac repræſentans, veluti ſpeculum. Paſſ. Κατοπτρίζομαι, Speculum intueor, In ſpeculo me contemplor. Diog. Laert. in Socr. pag. 77, ἠξίου δὲ τοὺς νέους συνεχῶς κατοπτρίζεσθαι. Conſtruitur etiam cum accuſ. & tunc ſign. G Intueor velut in ſpeculo, Contemplor ceu in ſpeculo. In 2 epiſt. ad Corinth. cap. 3, ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι. Heſych. κατοπτρίζεται exp. αἰσθάνεται φαντάζεται ἢ ὁρᾷ.

C. ΠΑΡόπτομαι, Negligenter video, Inter videndum prætereo, hoc eſt Negligo. quod & ὀλιγωρεῖν dicitur. Vnde apud Poll. παρόψονται & παρῶπται. Ab eodem eſt παρόπτιος, negligendus.

C. ΠΕΡΙόπτομαι, Circunſpicio. ‖ Item Contemno, (qua in ſignificatione tamen dicitur potius περιορῶ) Thu- H cyd. lib. 1, ἐπειδὴ ἡγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι, nos non pro nihilo habituros. Aliquanto pòſt, οὐ περιοψόμεθα κατὰ τὸ δυνατὸν, non negligemus. Eodem libro, τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν, non ſinemus iniuria affici: vel potius Non negligemus eos

iniuriam paſſos. Heſych. quoque περιόψεται exp. καταφρονήσει. Vnde Περιοπτέος, Negligendus, Deſpiciendus. Herodot. περιοπτέην Ἑλλάς, habenda neglectui Græcia. ‖ Item in priori ſignif. περιοπτέον, Circumſpiciendum, Conſiderandum, Non negligendum. Thuc. περιοπτέον ὅμως, id eſt περιαθρητέον.

Περίοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circumcirca videtur ſeu videri poteſt, Conſpicuus. περιφανὴς, περίβλεπτος. Iſocr. αὐτὴ δὲ τῆς περιόπτους ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γιγνομένους. Heſych. περίοπτον exp. ἐπιφανῆ, πολυθέατον: Suidas, etiam μέγαν, ὑψηλόν. AT Ἀπερίοπτος, Qui circunſpectus non eſt, Incogitans, Negligẽs. Thuc. lib. 1, οἱ ἄνθρωποι ἁπάντων ἀπερίοπτοι εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, nihil penſi habent præ victoriæ cupiditate. Ad poſteriorem autem verbi περιόπτομαι ſignificationem PERTINET Εὐπερίοπτος, Quem contemnere facile eſt, Contemptibilis. εὐκαταφρόνητος, vt Suidas exp. in hoc loco, ἠδύνατο γὰρ τὴν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν εὐπερίοπτον ἐσομένην εἰ δὴ τῆς προθυμίας πεῖρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν.

Περιωπὴ (ſi tamen pro verbali haberi debet, ſimile alioqui τῷ ἐνωπὴ) Circunſpectio, Cura. φροντὶς καὶ περίσκεψις, vt à Thucyd. vſurpari annotat Suid. itémque ab Agathia hoc in loco, ὁ δὲ Ναρσῆς ἦν ἐς ὑπερβολὴν τι δαιμόνιον ἐν περιωπῇ τοῦ πεδίου. id eſt περισκέψει, vt idem Suidas exp. Annotat verò Dionyſ. Halicarn. περιωπὴ in hac ſignif. à Thuc. vſurpatum, eſſe vocabulum γλωσσηματικὸν καὶ ἀπηρχαιωμένον καὶ ξενίκασι τοῖς πολλοῖς, ſicut & ἀκραιφνὲς & ἐπιλογισμὸς & ἀνακωχή. Vtitur autem Thuc. lib. 4, vbi ait, οὕτω πολλῷ περιωπῇ τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν ποιούμεθα, attentè conſiderabimus & circunſpiciemus. Poll. quoque exponit eo in loco περιάθρησιν. ‖ Frequentius ita vocatur Specula, Locus editus è quo circumiacentia luſtrari oculis queunt: ſeu ex quo conſpici longè latéque poſſunt. qualis eſt è rupe excelſa, σκοπιὰ, ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος ἐξ οὗ περιωπήσασθαι καὶ περιβλέψαι ἐστὶ πάντα, vt ſchol. exp. apud Hom. Il. ξ, Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν. Il. ψ, Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ. Et Od. κ, Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν, Εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην. Simocatus apud Suid. ἀθλοῦσι πρὸς τὰ ὑψηλὰ, καὶ περισκοποῦσιν ἔκ τινος μεγίστης περιωπῆς. Dicitur etiã ὁρᾶν ἐκ περιωπῆς, qui perſpicuè & apertè omnia cernit velut ex ſpecula. Luc. πολὺ φανερώτερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. At Chryſoſt. De ſacerd. ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὄψει περιωπῆς. In v. l. ἐκ περιωπῆς exponitur etiam Circunſpectè. VNDE Περιωπίζομαι, Speculor, Ex ſpecula circunſpicio. Vtitur ſchol. Homeri paulo antè in Περιωπή.

C. ΠΡΟόπτομαι, Proſpicio, Præuideo. Vnde προοπτέον, proſpiciendum eſt.

Πρόοψις, εως, ἡ, Prouiſio. Thuc. αὐτῷ προόψεως, ex improuiſo. μὴ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, κρύφα.

Πρόοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præuiſus ſeu Prouiſus, Præcognitus. VNDE Ἀπρόοπτος, Improuiſus. A quo ADVERB. Ἀπροόπτως, Improuiſè ſeu Improuiſo, Ex improuiſo, De improuiſo. ἀπροσδοκήτως, ἀπροσδοκήτως, λαθραίως. Herod. lib. 6, ὤετο διαφόροις ἐφόδοις ἀφυλάκτως τε καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελεύσεσθαι, arbitrabatur diuerſis itineribus imparatos eos nec opinantes oppreſſurum.

C. ΠΡΟΣόπτομαι, Aſpicio, Intueor. vel Video. nam προσόψει ex Soph. affertur pro Videbis.

Πρόσοψις, Aſpectus. Theophr. καὶ γὰρ τὸ φύλλον ἔχει καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ὅλην πρόσοψιν. Ex quo Plinius, Arbor moro ſimilis, folio, magnitudine, aſpectu. Pro aſpectu & facie vtitur & Soph. in Aiace, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, faciem tuam & os. τὸ σὸν ὄμμα, τὴν σὴν ὄψιν, ſiue πρόσωπον. ‖ Item Proſpectus. Thuc. lib. 4, οὐκ οὔσης τῆς προσόψεως ἡ χρὴ ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, quum proſpicere non poſſent qua parte auxilia ſummitti poſſent. Et libro ... ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ, ... hoſtes proſpicere queat. Schol. in præcedẽti loco, qui eſt pag. 132, προσόψεως exp. θεωρίας.

C. 2. Δυσπρόσοπτος, Aſpectu difficilis, Qui mali & infauſti aſpectus eſt.

C. .. Ἀπρόσοπτος, poeticè pro Ἀπρόσοπτος, Quem aſpicere & intueri non eſt, Inuiſibilis. ἀπρόσοπτοι enim Heſychius exp. ἀόρατοι.

C. ΣΥΝόπτομαι,

C.ΣΥΝόπτομαι, Conſpicio. Vnde συνώφθη, Conſpectus ſeu deprehenſus eſt. Et συνῶπται, Cognitum & compertum eſt, Viſum & exploratum eſt. Ariſt. οὐδὲν πω συνῶπται μέχρι γε τοῦ νῦν, cognitum & perſpectum eſt. B. Pro Videre, ſeu Perſpicere, Deprehendere & intelligere accipitur à Polyb. διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, nō mediocri animi intētione & commentatione opus eſt ei qui ea intelligere contendit quæ in ipſa eximia ſunt & præſtantia.

Σύνοψις, εως, ἡ, Conſpectus. Polyb. ἐβουλεύετο καταστρατοπεδεῦσαι τοῖς Καρχηδονίοις ἐν συνόψει, in conſpectu. Idē lib. 1, ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, quaſi In vnum conſpectum omnia reducere. id eſt, Facere vt omnia ſimul conſpiciantur & cernātur, Vno in cōſpectu proponere. Vnde σύνοψις accipitur pro dilucido compendio quo res latè diffuſa, omnis in conſpectum ſimul datur, & breuiter ob oculos ponitur. Galen. εἰς ὀλίγα κεφάλαια συνόψεως ἕνεκα πάντ' ἀθροίσαντες. vbi Bud. interpr. Vt compēdioſius dicātur: vel, Vt facilius intelligantur. nam & pro Intelligentia accipit idem apud Plat. εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων: annotans eodem modo vſurpari à Dionyſ. Areop. 215. Σύνοψις, (inquit idem Bud.) Conſpectus, Colluſtratio, quæ eſt quum oculis circūſpicimus. Polyb. τοῦτο τὸ τόπου τὸ ἐπιτηδειότατον εἰς σύνοψιν ἅμα καὶ παραγγελίαν ἢ τὸ στρατηγοῦ σκηνὴν καταλαμβάνει. ‖Suidæ σύνοψις eſt ἡ κατὰ πρόσωπον ὁμιλία, ſicque exponit idem locum Polybii priorem. C

Συνοπτικός, ή, όν, Perſpicax. Plato, ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς, διαλεκτικός· ὁ δὲ μὴ, οὔ. Sic Budæus, annotans à Dionyſ. quoque Areop. eodem modo vſurpari. ‖Συνοπτικὸς ὅρος, Cōpendioſè collecta definitio, Vniuerſalis & nō enucleata. Idem Bud. ex eodem Areop. D

Σύνοπτος, Conſpicuus, Qui cōſpici & cerni poteſt. Ariſtot. Polit. 2, cap. 10, καὶ νῦν ἔτι δεικνύουσι τοὺς τάφους αὐτῶν, ἀλλήλοις μὲν ἀσυνόπτους ὄντας, πρὸς δὲ τὴν τῶν Κορινθίων χώραν τὸ μὲν σύνοπτον, τὸ δ' οὐ σύνοπτον. Vide & ἄοπτος. Heſychio σύνοπτος eſt non ſolùm ὁρατὸς, ſed etiam εὐνόητος, Qui facilè cognoſci & intelligi poteſt, Perſpicuus & dilucid⁹.

c.2. Εὐσύνοπτος, Qui facilè conſpici & cerni poteſt. Exemplum ex Ariſtot. habes in præcedenti Σύνοπτος, cui ſimile eſt hoc Æſchinis in orat. contra Cteſiph. ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδίον τῷ ἱερῷ, καὶ ἔστιν εὐσύνοπτον. Vtitur & Iſæus, teſte Polluce. Alicubi reddi poteſt, Qui facilè videtur & intelligitur, Intellectu facilis, Qui oculis mentis facilè comprehendi poteſt. E

Συνοπτὸν Heſych. exp. σύνοψις ἄστρων. quod nonnulli interpr. Contēplatio ſiderū. ſed videtur alia ſign. accipi.

C.ΥΠΕΡόπτομαι, Deſpicio ſeu Deſpicor, Deſpectui & contemptui habeo. qua ſignif. & περιόπτομαι vſurpatur, & ὑπεροράω. Vnde ὑπεροφθήσομαι, Deſpectui ero, Contemptui habebor. Cōſtruitur autē ὑπερόπτομαι cū genitiuo. F

Ὑπεροψία, ας, ἡ, Deſpectus, Contemptus: ſeu Deſpicientia, Deſpicatio: quorum vtroque Cicero etiā vtitur. Chryſoſt. De ſacerd. ἐπαίνων ὑπεροψία, vt Cic. Deſpicientia rerum humanarum, pro Contemptus. Idem De prec. ἐν ὑπεροψίᾳ τῆς ἡδονῆς καθιστῶσα τὴν ἑκάστου ψυχήν. Et apud Suidam, τὴν πρὸς τὰς κολάσεις ὑπεροψίαν, deſpicientiam pœnarum. Aliquando ſignificat ſuperbiam & faſtidium quo aliquis cæteros omnes præ ſe deſpicatur & contemnit. idem cum ὑπερηφανία. Herodian. lib. 1, βαρὺς γὰρ καὶ ἀφόρητος ἦν ὑπεροψίᾳ καὶ ὕβρει, intolerāda ſuperbia. Et lib. 5, τῶν μὲν ἀπαιδεύτων βασιλέων τὸ ἀγχιστεῦον(?) εἰς ὑπεροψίαν ἐκπίπτει, καταφρονήσει τῶν ὑπηκόων ὡς πολὺ ἐλαττόνων. quæ ſic Polit. vertit, Patritia principum nobilitas ſæpenumero in ſuperbiā abit, deſpectis omnibus velut inferioribus. Theophyl. ep. 31, τὸ Μηδικὸν ὄρνεον ὁ ταὼς ἐκ τῶν Μήδων τὴν ὑπεροψίαν κληρωσάμενον(?), μέγα τι καὶ ὑπέροπλον ἐπὶ τῷ κάλλει φρονῶν. G

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, Contemptor: vel Qui ſuperbè contemnit & deſpicit. Thuc. lib. 3, φαῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ λεγόντων ὑπερόπται δὲ τῶν εἰωθότων, contemptores, καταφρονοῦντες, vt Schol. exponit. Ariſtot. Eth. 4, cap. 3, ὑπερόπται δὲ καὶ ὑβρισταὶ γίγνονται. ſic ab Herodiano quoque copulantur ὑπεροψία & ὕβρις. A Suida ὑπερόπτης exponitur παρορῶν, hoc in loco, ὁ δὲ ὑπερόπτης ὢν τοῦ δικαίου καὶ ὑβριστής. vbi obſerua eandem copulationem. H

A Ὑπεροπτικός, ή, όν, Qui contemnere & ſuperbè deſpicari ſolet. Iſocr. Panath. Σπαρτιάτας δὲ, ὑπεροπτικοὺς καὶ πολεμικοὺς καὶ πλεονεκτικούς. vbi ὑπεροπτικοὺς opponit τοῖς φιλέλλησι, amatoribus Græcorum: innuens eos deſpicari & ſuperbè contemnere præ ſe cæteros Græcos. Luc. in Nigr. καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας. VNDE Ὑπεροπτικῶς, More eorum qui deſpicantur & ſuperbè contemnunt, Contemptim. Xen. cum genitiuo quoque hoc aduerbium conſtruit ſicut ipſum verbum: Hell. 7, p. 361, ἀναχωροῦντες δὲ ἐκεῖθεν μάλα πάντων ὑπεροπτικῶς τῶν ἐναντίων, quum inde deſpectis prorſus omnibus inimicis receſſiſſent.

B Ὑπέροπτος, Proſpicuus, Spectabilis, Præ cæteris viſendus. Heſychio ὑπέροπτον eſt μέγα. καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον. itidémque Suid. ὑπέροπτον exp. μεγάλην. Quas expoſitiones ſequendo, hoc ὑπέροπτος deriuatū eſſe dicemus ex ὑπεροφθῆναι ſignificante Supra omnes conſpici, Eminere præ cæteris omnibus. Alioqui, niſi apud Suidam ὑπέροπτον ſuo loco poſitum eſſet, hoc eſt poſt ὑπεροπτικώτερον, apud Heſych. pro ὑπέροπτον, ſcribendum fortaſſe quis putaret ὑπέροπλον. Certè ὑπέροπτος ab altera verbi ὑπεροφθῆναι ſignificatione ſonaret Contemptus, Deſpectus, ſeu Contemptibilis. NAM Ὑπέροπτα, quod aduerbialiter vſurpatur pro ὑπερόπτως, à Sophocle accipitur pro Contemptim, ſeu Superbè deſpicando: vel (vt Suidas exp.) ὑπερηφάνως, in hoc loco Œd. tyr. pag. 188 meæ edit. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων, κακή νιν ἕλοιτο μοῖρα. C

Ὑποπτάς, Contemptor. ὑπερόπτης, Heſychio: qui etiam exponit ψύχεις: itidémque VERB. Ὑποπτεύει exponit ψύχεται. ſed addit, ἢ διὰ τὸ ἡ, innuens nimirum, ſcribēdum potius eſſe in ea ſignificatione ὑπεροπτεύει & ὑπεροπτεύει. D

C.ΥΠόπτομαι, Suſpicor. Demoſth. Pro corona, ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι, ſuſpicaturos eſſe.

Ὑποψία, ας, ἡ, Suſpicio. Ariſtid. φόβος καὶ ὑποψία τῆς πόλεως. Antiphon, φανερῶς δὲ τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, planè enim ſuſpicionis veſtigia in hunc hominem tendunt. Thucyd. lib. 1, τῆς ὑπαρχούσης πρότερον διὰ Μεγαρέας ὑποψίας. Et lib. 4, pag. 131, γνοὺς τὴν ἐς αὐτὸν ὑποψίαν περὶ τῆς κωλύμης τῆς ξυμβάσεως. Rurſum lib. 1, ὑποψίας πολλὰς παρεῖχε τῇ ζηλώσει τῶν βαρβάρων μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι. Sic Tacitus, Præbuit pleriſque ſuſpicionem conſcientiæ. Demoſth. ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα πεπραγματευμέναις μεταφοραῖς ὀνομάζῃ, αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλῃ. quem locum Bud. ſic interpr. Quum verò verborum tranſlationibus longa commentatione excogitatis in puerū vtatur, rerum fœdarum nihil ad rem attinentium ſuſpicione eum perſtringens. Thuc. εἰς ὑποψίαν καθίστη, in ſuſpicionē adducebat. Plut. Themiſt. p. 224 meæ edit. εἰς ὑποψίαν ἐνέβαλον τὸν Θεμιστοκλέα. Demoſth. πρὸς ὑποψίαν ἥκειν. Plut. Rom. εἰς ὑποψίαν ἐνέπεσε. in ſuſpicionē venit. Herodian. lib. 2, ἔχον κολακείας ὑποψίαν. Plut. in Public. ὑποψίαν ἔχων πρός τινας, ſuſpectus quibuſdam. Ibidem, ἦν ἐν ὑποψίᾳ τινὶ διὰ συγγένειαν τῶν βασιλέων, ſuſpectus erat. Herodian. lib. 2, ἵστε γὰρ ἔξω πάσης ὄντα με ὑποψίας ab omni procul ſuſpicione abeſſe. Item ἀπολύεσθαι ὑποψίαν, diluere ſuſpicionem. Plut. De def. orac. ἀπολύεται καὶ ὑπὲρ ἡμῶν πᾶσαν ὑποψίαν καὶ διαβολὴν, omnem etiam pro nobis ſuſpicionem & calumniam diluit. Et δι' ὑποψίας ἔχειν, ſuſpectum habere. Greg. τὸν δὲ δι' ὑποψίας εἶχεν ἡ πόλις. Plut. Artox. ἐν ὑποψίαις εἶχε τοὺς πρώτους. G

Ὑπόψιος, Suſpectus. ὁ ὑποπτεύεσθαι ἄξιος, vt expon. Iliad. γ, — λώβην τ' ἔμμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων. vbi Euſt. annotat, ὑπόψιον ſignificare vel τὸν ἐπονείδιστον καὶ ὕποπτον, ὅντινες ὑποβλέπονται ὑπόδρα ὁρῶντες διὰ τὸ μῖσος: vel τὸν τοῖς ἄλλοις ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. Sed addit Euſt. quoſdam ſcribere ἐπίψιον, & exponere τὸν ἐν ὄψει πάντων ἀτίμως φυγόντα. Videtur certè ſignificare potius Omnibus turpiter eſſe ſpectaculo, Digito oſtendi ab omnibus.

H Ὑπόπτης, ου, ὁ, Suſpicax, Suſpicioſus. Equi quoque formidoloſi ὑπόπται dicuntur, ſemper periculū aliquod ſubeſſe quibuſuis terriculamentis ſuſpicantes. Schol. Thucyd. τοὺς ἵππους φασὶ τοὺς φοβουμένους ὑπόπτας λέγεσθαι. Sic verò vſus eſt Xen. De re equ. pag. 547, τοὺς γε μέντοι ὑπόπτας φυλακτέον. οἱ γὰρ ὑπέρφοβοι βλάπτειν μὲν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, τὸν δὲ ἀναβάτην ἔσφηλαν πολλάκις. ‖Ὑπόπτης à

PPP.i.

Soph.quoque vſurpatur pro eo qui apparuit & in conſpectum venit.nam in Philoct.pag.382 meæ edit.τί χρὴ λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὕποπτον; ſchol.exp. φανερὸν γεγονότα ἢ ἐλθόντα εἰς ὄψιν,ſeu τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκοπούμενον.

Ὕποπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Suſpectus.Plut.Themiſt. ὕποπτος αὐτῷ γενόμενος.Greg.Naz.ὕποπτα καὶ ἐπίβουλα,ſuſpecta & inſidioſa.Thuc.lib.6,p.221,ἦσαν γὰρ ὕποπτοι αὐτοῖς οἱ Καμαριναῖοι,ſuſpecti eis erant.In Epiſt.Philippi apud Demoſth.μὴ ὕποπτος γένωμαι τῷ πλήθει. Plut.autem in Galba τὰ ὕποπτα τῆς οἰκίας vocauit partes ruinoſas. B.quæ videlicet ſuſpectæ ſunt,quòd minentur ruinam. Τὸ ὕποπτον,Suſpicio.frequentiſſimum apud Thuc.vt lib.1,ἀλλά τινος ὑπόπτου γενομένου, exorta aliqua ſuſpicione.Sic Herod.lib.4, πολὺ δὲ τὸ ὕποπτον ἐν ἅπασιν ἐδέσμασί τε καὶ πόμασι, multũ ſuſpicionis in omni cibo ac potu.Rurſum apud Thuc. τὸ ὕποπτόν τινος, ſuſpicio de aliquo concepta:in oratione Alcibiadis,lib.6,pag.227,ἀναγκαῖον περὶ τῆς ἐμῆς διαβολῆς πρῶτον ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν, ἵνα μὴ χεῖρον τὰ κοινὰ τῷ ὑπόπτῳ μου ἀκροάσησθε.vbi ſchol.exp.διὰ τὸ ὑποπτεύειν με,quòd ſuſpectum me habeatis. Ὕποπτος ab eodem ſchol.exponitur δειλόφοβος, Formidoloſus,in hoc loco lib 5,pag.173,καὶ ἅμα καὶ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι περιϊόντος τοῦ χρόνου ὕποπτοι ἐγένοντο. Sed & ibi interpretari Suſpecti, nil vetat. omnia enim ſuſpecta formidamus & cauemus.

VNDE Ὑπόπτως, Suſpicioſè, vel Suſpectè. Thuc.lib.8, pag.283, ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑπόπτως προσῄεσαν οἱ τοῦ δήμου,ita inter ſe congrediebantur vt ſuſpectum alter alterum haberet.hoc eſt, A congreſſibus ſuſpicio nō aberat. Et aliquanto antè, διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑπόπτως ἔχειν, eò quòd ſuſpectus alter alteri eſſet. Et p.284, ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος, ſuſpectus multitudini. Contrà in argumento lib.2 Il. ὑπόπτως πρὸς αὐτοὺς διακείμενος,ſuſpectos eos habens. Ex Demoſth.quoque ὑπόπτως ἔχω πρός σε affertur pro Suſpectus tibi ſũ,itém q; pro Suſpectũ te habeo.Rurſũ Thuc.lib.6,p.214,οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτάς, ἀλλὰ πάντα ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι, .i.Suſpicioſè,Nō ſine ſuſpicione. Et paulo pòſt, ἐφοβεῖτο ἀεὶ καὶ πάντα ὑπόπτως ἐλάμβανε, ſuſpecta habebat omnia.

C.2.Ἀνύποπτος, Qui ſuſpectus non eſt, Suſpicione vacans. Diog.Laert. ἐπιβουλεύσῃ δ' ἄν τις καὶ τῶν ἀνυπόπτων, ſiquidem fieri poſſit vt & aliquis eorum qui tibi ſuſpecti nō ſunt,inſidias ſtruat. Et μηδὲν ἀνυποπτότερος,nō minus ſuſpect⁹. Quo cõparatiuo & Lyſias vtitur,teſte Poll.At Xen.ſuperlatiuo vſus eſt Pæd.5,p.75,ἀνυποπτότατος ἂν εἴη. Et τὸ ἀνύποπτον, Suſpectum nō eſſe,Suſpicione omni vacuum eſſe.Plut. VNDE Ἀνυπόπτως,Sine ſuſpicione. Thuc.l.1, παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκηρύκτως μὲν, ἀνυπόπτως δ' οὔ,abſq; caduceo quidem,verùm non ſine ſuſpicione.

C.2.Καθύποπτος,Suſpectus.Poll.ex Ariſtoph.

C.2.Ταχύποπτος,Celeriter ſuſpicans,Suſpicioſus.Plato,ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ ταχύποπτος, πολλὰ αὐτὸς ἰδικηκὼς καὶ πανοῦργος. Vtitur & Ariſtot.in 2 Rhet.de ſenibus loquens, εἰσὶ δὲ ταχύποπτοι διὰ τὴν ἀπιστίαν.

Ὑποπτεύω, Suſpicor.Xen.Hell.5, ὑπώπτευε μὲν ὧν ἕνεκα ἐφοίτα, οὐ μέντοι ἠρώτα. Plut.Artox. τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευεν· ἐλέγχειν δὲ καὶ ζητεῖν ἠδυνάτει διὰ τὸ γῆρας.Herod.libro 1, ὑπώπτευον μὲν τὰ λεχθέντα,πιστεύειν δὲ οὐ προσεποιεῦντο,etſi nō de nihilò ea dicta ſuſpicabantur, tamen fidem habere diſſimulabant. Et lib.5, ὑποπτεύουσα τὰς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι τῷ ἐόντι τοῦ βασιλέως βίῳ,ſuſpectans militum indignationem. Item Suſpectum habeo.Idem Herod. l.4,ἀεί τε πάντας ὑπώπτευεν ὡς ἐπιβουλεύοντας,omnes habebat ſuſpectos, metuebátque ne ſibi inſidiarentur.

Paſſ.Ὑποπτεύομαι,Suſpicio de me eſt,In ſuſpicionem veni,Suſpectus ſum.Thuc.ὑποπτεύθησαν τῷ δήμῳ ἐπιθέσθαι, in ſuſpicionem venerunt ne in populum graſſarentur. Demoſth.ὑπωπτεύετο κατέχειν,ſuſpicatur eum tenere.Sic Xen.Pæd.2,τὰ μὲν τοίνυν ὅμοια ποιῶν οὐκ ἂν ὑπωπτεύοιο.Pauſ. ὑπωπτεύετο ἀπορεῖν μεγάλων χρημάτων. Rurſum Thuc.l.6, p.228, οὐδὲ ὑποπτευθῆναί μου εἰς τὴν φυγαδικὴν προθυμίαν τὸν λόγον ἀξιῶ, nec ſuſpecta haberi ea quæ dicam, ſeu in ſuſpicionem venire. Ὑποπτεύω pro Spero quoque capitur. vt apud Chryſ. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν. Ὑποπτεύω,Oculos humi figo,Deſpicio in terrã,Deiicio oculos.Callim.hymno in Delũ, — δύω δὲ οἱ εἵατο φρουροὶ Γαίαν ὑποπτεύοντες,deſpicientes in terram.

A Ὑποπτεύτως,Suſpectus.Idem cum ὕποπτος.cui ſicut opponitur ἀνύποπτος, SIC Ἀνυποπτεύτως,illi, Qui ſuſpectus non eſt, Qui ſuſpectus non habetur.Poll.ex Hyperide.

C.Ἀνθυποπτεύω,Viciſſim ſuſpicor,ſeu ſuſpectum habeo. Paſſ.Ἀνθυποπτεύομαι,Viciſſim de me ſuſpicio eſt.Thuc. lib.3,ὁ γὰρ διδοὺς φανερῶς τι ἀγαθὸν, ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πῃ πλέον ἕξειν.

Nomen ὤψ,& varia eius compoſita.

POETICVM eſt Ὤψ,ὠπὸς,ἡ,Oculus.Vel poti⁹ in plur. Ὦπες,Oculi.quod & ipſum tamen extra compoſitionẽ B infrequens eſt.Nugatur autem ſchol.Ariſtoph. quum ὦπας exponens βόλας,addit hinc oculos appellari ὦπας, quia videlicet ſunt αἰοίγματα: quaſi verò non extaret verbum ex quo manifeſtam videmus eius deriuationem. Videtur autẽ ὤψ factum ex ὦψαι ſecũda perſona paſſiui præteriti.

Ὤψ,itidẽ vt ὄψις, Aſpectus, Vultus,Facies. Hom.Il. γ,Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.quo loquẽdi genere atque adeo verbis iiſdem vſus eſt & Heſiodus. Annotat autem Euſt.in illum Homeri locum,ὦπα vocari nō C ſolùm oculos,ſed ὅλην τὴν πρόσοψιν.

(AT Ὤψ,ὠπὸς,eſt nomen proprium apud Hom.Od.α.)

De compoſitis ex ὤψ ſignificante oculum.

Compoſitorũ ex ὤψ ſignificante oculũ ſeu aſpectũ, quædã à nominatiuo fiunt, (eáq; vel in poſteriore accentum habent,vt Εὐώψ,& Γλαυκώψ, & Λιπαρώψ: vel in priore, vt Κύκλωψ,& Ἕλικωψ,& Κέρκωψ)quædã à genitiuo(ἐκ τοῦ πλαγιασμοῦ,ἤγουν ἐκ τοῦ ὠπὸς, inquit Euſt.) quæ terminantur in ης, vel ος. in ης quidem, vt Γλαυκώπης, & Κυνώπης,& Εὐώπης:in ος autem,vel oxytona,vel proparoxytona.oxytona, vt Εὐωπὸς & Σκυθρωπός: proparo- D xytona,vt Μελάνωπος,& Αἴθοπος.Hunc autem in deſcriptione eorum quæ ex voce illa compoſita ſunt,ordinẽ ſeruabo,ea quæ ad eandem claſſem pertinent, ſerie alphabetica diſponens.Sed & hoc addo, quædam in ωψ, genitiuũ habere nō ſolùm in ωπος, verumetiã in οπος.

Compoſita in ωψ terminata,inter ſe accentu tantùm differentia.

C.Βοώψ vide in Βοώπις.

C.Γλαυκώψ,ῶπος,ὁ & ἡ, Glaucos oculos habens, ſeu cæſios.vt γλαυκώπης δράκοντες. Vide γλαυκώπης.

E C.Ἑλίκωψ, Cui oculi volubiles ſunt & verſatiles, vel Cui ſunt oculi rotundi.Vide Tomo primo,col.1187.

C.Εὐρύωψ,ωπος,& οπος,(q.d.Latioculus) Latũ habens oculum,vel Magnum habens oculum.vt εὐρύοπα Κρονίδην apud Homerum,Il.α,Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων. vbi Euſtath. εὐρύοπα vocari tradit vel tanquam μεγαλόφθαλμος ſit, διὰ τὸ προνοητικόν: vel quia εὐρὺ βλέπομεν διὰ τὸν ἀέρος,qui eſt Ζεύς:vel quia εὐρεῖαν ὄπα habet,vtpote βροντητικὸς & ἐριβρεμέτης,& ἐρισμάραγος.(In qua po F ſtrema expoſitione confundit Euſtathius deriuationem ab ὄψ ὀπὸς ſignificante vocem,cum deriuatione ab ὤψ ὠπός). Alioqui enim ſtatuendus eſſet alius nominatiuus pro hac expoſitione, videlicet Εὐρύοψ per ο, ab Ὄψ videlicet poſito pro ὤψ. Cæterùm ſequendo illud quod dicit εὐρύοπα vocari Iouem διὰ τὸ προνοητικόν,poſſumus exponere Omnia longè latéque ſua prouidentia perluſtrantem & gubernantem. Poſſumus & ſic,Ingentibus oculis omnia luſtrantem & ſpeculantem. Sciendum eſt autem afferri & alium NO- G MINATIVVM, Εὐρυόπης, ex quo ſit εὐρύοπα apud Homerum iunctum cum Ζεύς.vt Od.ξ, — συγκρίνω ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς ἔφρασσεν. Sed & proprium NOMEN Εὐρώπη dicitur quaſi εὐρυώπη, vt ex eiuſdem grammatici verbis colligere poſſimus, quæ in Βοῶπις referam. Hoc certè conſtat, veteres magnam vel potius maximam pulchritudinis partem in oculis ſtatuiſſe: eóſque aliquando à colore laudaſſe,aliquando à magnitudine, & quidem in fœminis præſertim: vnde eſſe non ſolùm illud βοῶπις, ſed etiam εὐρῶπις, quod apud Homerum eſt nomen proprium Iliad. ac ſignificatione H reſpondet τῷ Εὐρυώπης.cuius tamen exemplum non affertur,ſicut nec maſculini Εὐρυώπης. Sed & Εὐρώπη non ſonat aliud quàm εὐρώπις,ſeu εὐρυώπις. Vt tamen quædam nomina propria ad allegoriam transferuntur, ſic & iſta eorum epitheta,vt iam dictũ eſt de εὐρύοπος Κρο-

πίδου, & vt dicetur de βοώπιδος Ἥρας appellatione.

C.Εὐώψ, ὦπος, ὁ & ἡ, Pulchros habens oculos, vel, Qui eſt, aut quæ eſt pulchro aſpectu, ſeu pulchra facie. Et generalius, Pulcher. Sed annotat Euſtath. pag. 1389. εὐῶπις non neceſſariò dici qui ſunt καλοὶ vel quæ ſunt καλαὶ τοὺς ὦπας, ſed & qui ſunt tales oculis intuentium. vt apparet (inquit) ex hoc loco, χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ αἰτίων. Intelligit enim Euſtathius eandem eſſe vtriuſque nominis rationem, videlicet εὐῶπις & εὐόφθαλμοι, ideóque hunc locum citat. Idem ex Sophocle affert, εὐῶπα παρειάν, id eſt Pulchram aſpectu. & alibi ex Lycophrone, εὐῶπις κόραι. Cæterùm in v.l. malè ſcriptum eſt Εὔωψ.

C.Κέρκωψ, compoſitum ex κέρκος ſignificante caudam, & ὤψ ſignificãte oculum, ſeu aſpectum, vt dictum eſt. Vide ſuprà inter cõpoſita ex Κέρκος, Tomi ſecũdi col. 147.

C.Κύκλωψ, compoſitum ex κύκλος ſignificante orbem, ſeu orbicularem formam, & ὤψ ſignificante oculum. Dicti ſunt autem Cyclopes quidam Siciliæ incolæ, quibus vaſta & planè gigantea corporis moles erat: vt vel ex Polyphemi deſcriptione diſcim⁹. Κύκλωπας appellatos fuiſſe teſtatur Heſiod⁹ in Theogonia, — οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Sic autẽ & Theocritus Polyphemum inducit de ſe hæc dicentem, Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον ὡς μία μακρά, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. Sed & apud Virg. dicunt qui excæcarũt hunc Polyphemũ, — & telo lumen terebramus acuto Ingens: quod torua ſolum ſub fronte latebat, Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis inſtar. Homerus tamen vnoculum natura fuiſſe Polyphemum nõ dicit, vt annotat Euſt. qui etiam reſtringit Heſiodi dictum ad tres illos Cyclopes quorum ille ibidem nomina commemorat, Βρόντην, & Στερόπην, & Ἄργην: quos & perhibet dediſſe Ioui tonitru, & fabricatos eſſe fulmen. Sed plura de his non ſolùm poetæ verumetiam hiſtorici cõmemorant, necnõ poetarum enarratores, ac præcipuè Euſtath. qui etiã tradit quendam δριμέως ἤτοι γλυκέως vſum eſſe nomine κύκλωψ genere fœminino ἐπὶ ὄψεως, dicẽtẽ κύκλωπα κόρην. Apud eũdẽ Euſt. LEGITVR Συγκύκλωπες pro Cyclopũ ſocii.

Κυκλώπειος, ου, ὁ & ἡ, Cyclopeus, ſeu Cyclopicus, Ad Cyclopem pertinens, ſeu Cyclopes. Κυκλώπειος βίος, Cyclopica vita, prouerbialiter, pro Vehemẽter effera ac barbara, quæ neque legibus neque diſciplina ciuili conſtet, neque religione deorum gubernetur: qualem deſcribit Hom. Od. lib. 9, ſub perſona Polyphemi. Ita quidem Eraſmus: ſed ego ei nequaquam aſſentiens, dico Κυκλώπειον βίον ſignificare beatam vitam & minimè laborioſam. Ac quanuis eorum feritatem & barbariem Hom. teſtatam reliquerit, in prouerbio tamen non reſpici ad eum Hom. locum quibus illam deſcribit, ſed ad iſta eiuſdem poetæ verba, quæ eodem habentur lib. de Cyclopibus, Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν, Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι &c. Pro me autem facit Strabo lib. 11, qui de Albanis loquens, poſtquam dixit, ἀλλὰ τἀγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα ἅπαντα φύεται, καθάπερ οἱ στρατηγήσαντές φασι, ſubiũgit Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον. Mihi tamẽ videor κυκλώπειος βίος in alio etiam ſenſu legiſſe apud Maximũ Tyrium, aut quẽpiam alium: ſicut & Ariſtot. dicit κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. Prouerbialiter ETIAM Κυκλώπειος δωρεά, SEV Κυκλώπειον δῶρον, AVT Κυκλώπειον γέρας, ITEM Κυκλώπειον ξένιον dicitur, (vt in nomine Ξένιον docui) itidémque vtendo genitiuo loco poſſeſſiui nominis, Κύκλωπος δωρεά, &c. propriè de iis qui in beneficii loco ducũt quòd dãnum quo afficere quempiam cogitãt, in aliud tẽpus differant. Huius autem prouerbialis dicti originẽ declaraui in nomine Ξένιον, T[illegible] ſec. col. 1125. In v.l. habetur & FOEM. Κυκλωπία, vbi affertur ex Eurip. Κυκλωπία πόλις pro Mycenis: necnon ex Epigr. κυκλωπίαι τε Μυκῆναι.

Κυκλώπιον, ου, τὸ, Mons Libyæ, ſi Etym. credimus. Apud Strab. autem legimus Κυκλώπια quædam σπήλαια habẽtia labyrinthos, ἐφεξῆς τῇ Ναυπλίᾳ: ſed hæc ab aliis Cyclopibus nomen acceperunt. AT VERO Κυκλώπιον cum ι ſolo, ex Ariſtot. affertur lib. 4 De animal. pro illo quod albicat in oculo (quod albuginem oculi quidam dixerunt) ambiens pupillam.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopea, ſeu Cyclopica. vt κυκλωπίδες ἑστίαι, in Epigr.

Κυκλωπικὸς, οῦ, ὁ, Cyclopicus, Cyclopes referens, & illis ſimilis aliqua in re. VNDE Κυκλωπικῶς, Cyclopicè, Cyclopum more, apud Ariſtot. Eth. 10, c. vlt. ſcribẽtem, καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. ſunt autem verba Homeri, ea quæ ſubiungit Ariſtot. illi aduerbio κυκλωπικῶς.

C.Κυνώψ, vide poſt Κυνώπης, Tom. 1, col. 521.

C.Λιπαρώψ, ῶπος, ὁ & ἡ, Pinguem faciem habens, ſeu delibutã. Apud Athen. autem quidam λιπαρῶπα τράπεζαν (id eſt menſam) vocauit τὴν λιπαράν.

C.Μονώψ, ῶπος, ὁ, (qui ſoluta oratione μονόφθαλμος) Vnoculus. Eurip. μονῶπα παῖδα γῆς Polyphemum appellauit, cui vnicum fuiſſe oculum, dictum fuit in Κύκλωψ. ET Μουνώψ pro eodem, (vt μοῦνος pro μόνος) vnde accuſ. Μουνῶπα, apud Æſchylum in Prom. p. 49 meæ edit. — τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπῶν ἱπποβάμον', οἳ &c.

C.Νυκτάλωψ, Luſcitioſus, ſiue Luſcioſus. vide in Νύξ. Dictum eſt autẽ de hac voce νυκτάλωψ & Tomi primi col. 158, in Αἱμαλώψ.

C.Παραβλὼψ, Strabus, vide poſt Παραβλέπω, Tomi primi col. 751.

C.Τυφλώψ, Cæcus. Idem quod τυφλός. Sonat autem ὁ τυφλὸς τοὺς ὦπας, quæ adiectio ſuperuacanea eſt: qualis tamen in multis compoſitis ſpectatur.

SCIENDVM EST autem in quibuſdam ambiguũ eſſe accentum, ex quibus eſt Αἱμαλώψ. inuenitur enim & αἱμαλώψ, & αἱμάλωψ. Quod autem ad cætera compoſita attinet hanc in ωψ terminationem habentia, ſuis ſingula locis reperientur.

Compoſita terminata in ώπης, quorum fœminina deſinunt in ῶπις.

C.Ἀγανώπης, ου, ὁ, Qui blandis eſt oculis. q.d. Qui blandùm tuetur, loquendo poeticé. FOEM. Ἀγανῶπις, de quo col. 816 Tomi primi. Animaduertendũ eſt autem multo vſitatius eſſe in huius terminationis compoſitis, nomen fœmininum quàm maſculinum.

C.Βοώπης, ου, ὁ, Bouinos oculos habens, id eſt propemodũ accedentes ad magnitudinem bouinorum oculorum. Sed afferuntur exempla duntaxat gen. FOEM. Βοῶπις, ιδος, ἡ, quod apud Homerum frequens eſt epitheton Ἥρας, id eſt Iunonis. vt Il. α, — ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη. Et paulo antè, Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη. Sonare autem βοῶπις idem quod μεγαλόφθαλμος, teſtatur & Plut. in Probl. Rom. ſcribens, τοὺς μεγάλω ποδὶ βοέῳ λέγουσιν· ὡς βοῶπιν ὁ ποιητὴς τὴν μεγαλόφθαλμον, καὶ βουγάϊον, τὸν μεγάλαυχον. Quoniam autem laudabantur magni oculi, ideo exponitur etiam εὐόφθαλμος quæ eſt pulchris oculis. Poſſumus autẽ reddere & Quæ pulchro eſt aſpectu. (At verò qui μελανόφθαλμος exponunt, nullam huius ſuæ expoſitionis rationem afferunt: quum alioqui laudatos fuiſſe & nigros oculos à veteribus, notiſſimũ ſit) At verò Κλυμένην ab Homero Il. γ, vocatam βοῶπιν tradiderunt quidã nõ tam διὰ τὸ εὐωπὸν, quàm propterea quòd τρανέστατα ἐνέβλεψε: vtpote μόνη κατανοήσασα τὴν ἐσομένην τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴν, ὅτι Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Idem gramm. ait hoc epithetum βοῶπις eſſe μυθικῶς quidẽ in laudem Iunonis, διὰ τὸ κατὰ βοῦν μεγαλόφθαλμον: (vnde eſſe ETIAM Εὐρώπη, nomen proprium) at verò conſideratam Iunonem tanquam aerẽ, videri ita denominari ἀπὸ τῆς βοῆς, nimirum διὰ τοὺς ἀερίους ἤχους. Sed & Heſych. βοῶπις exponit etiam μεγαλόφωνος, id eſt Cui magna eſt vox, Quæ valdè eſt vocalis. In qua expoſitione confundit deriuationem ab ὄψ ὀπὸς ſignificante vocem, cum deriuatione ab ὤψ ὠπὸς, vt Euſtathium quoque facere in Εὐρύωψ, admonui ſuo loco.

C.Γλαυκώπης, idẽ quod γλαυκώψ, de quo ſuprá. FOEM. Γλαυκῶπις, Cæſios oculos habens, apud Hom. paſſim Mineruæ epithetum, de quo dictum fuit antea, videlicet col. 858, To. 1.

C.Ἐριώπης, idem quod βοώπης. Et FOEM. Ἐριῶπις, idem quod βοῶπις. hic enim particula ἐρι indicat itidẽ magnitudinem. Sed tranſiit Ἐριῶπις & in nomen pro-

prium, quod habetur Il. ν, & ο.

C. Εὐρυώπης, vide in Εὐρύωψ.

C. Εὐώπης, idem quod εὐώψ. Affertur autem ab illo εὐώπης vocatiuus εὐῶπα ex Sophocle. FOEM. Εὐῶπις, Quæ pulchris eſt oculis, Quæ pulchra eſt aſpectu. vt εὐώπιδα κούρην.

C. Κυνώπης, Qui caninis oculis eſt. (ex quo intelligitur, impudẽtibus) Vel, Qui canino eſt aſpectu. FOEM. Κυνῶπις, vide Tomo 1, col. 520, & 521.

C. Λευκώπης, Albus aſpectu, Qui intuentium oculis albus apparet. FOEM. Λευκῶπις, Alba aſpectu. Scio tamen in v. l. reddi, Habẽs oculos albos. ſed cum mea interpretatione cõſentit expoſitio quam dat Heſychius NOMINI Λευκωπίας: exponens λευκὸς ὀφθῆναι.

C. Ὀξυώπης, VEL Ὀξυωπὴς, ἴος, ὁ & ἡ, Acutos habens oculos, Qui eſt acuti viſus. Euſtath. illius Ὀξυώπης exemplum iſtud affert, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης. quorum verborũm autorem nõ nominat: ſed is eſt Athenæus, aut qui ab eo loquens inducitur, libro 6. vbi de iis qui διονυσιοκόλακες vocabantur, ſcribit, οὗτοι δὲ προσεποιοῦντο μήτι ὀξὺ ὁρᾶν παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης. Apud eundem legitur ille comparatiuus ὀξυωπέστερος, lib. 3, εἰ ὁ Λυγκεὺς ἐγεύσατο ὥσπερ ἐγὼ, ὀξυωπέστερος ἂν ἐγεγόνει παρὰ πολὺ τοῦ ὁμωνύμου. Et apud Aphrod. in Probl. οἱ ὑδροποτοῦντες ὀξυωπέστεροι. Superlatiuus autem apud Ariſtotelem & Lucianum, dicentes ἀετὸν eſſe ὀξυωπέστατον, id eſt Acutiſſimi ſeu acerrimi viſus, ſeu Acutiſſimam habere oculorum aciem. Sed in v. l. Ὀξυωπὴς duntaxat habetur, (& quidem expoſitum etiam, Viſum acuens, Viſus aciem excitans: ſed abſque vllo huius ſignificationis exemplo) cui tribuuntur ille comp. & ſuperlatiuus: Euſtathius contrà fecit τοῦ Ὀξυώπης duntaxat mẽtionem, eoſdem illi adſcribens. Habet & Poll. ὀξυωπής.

Ὀξυωπία, Acuta acies oculorum, Acumen oculorum, Acutus viſus. Ariſtot. Probl. ſect. 4. quæſt. 3, ὁμοίως ἀμφοτέροις τὰ ὄμματα πρὸς ὀξυωπίαν βλάπτονται.

Ὀξυωπέω, ῶ, Sum acutis oculis, Eſt mihi acuta oculorum acies, Acutũ cerno. Baſil. in Hexaëm. περὶ τὴν ῥέουσαν τῶν ὀπτιλῶν φύσιν ὀξυωπούντων.

Ὀξυωπίας terminatione differẽs ab ὀξυώπης ſignificatione cum eo conuenit.

COMPOS. autem in ώπη terminata, ſunt ferè nomina propria mulierũ, VT Εὐρώπη (quod quomodo exponi poſſit, dictum fuit ſuprà in Εὐρύωψ. Adde autem illis quæ ibi annotaui, hoc quoque, nimirum videri Εὐρώπη dictum quaſi Εὐρυώπη) ET Σινώπη, ITEM Μετώπη apud Pindarum.

(At COMPOSITA in ωπὴ oxytona, duo tantùm nunc mihi occurrunt, VIDELICET Ἐνωπὴ ET Περιωπή. Eſt autem ἐνωπὴ Aſpectus, Conſpectus. vnde eſt ἐνωπῇ apud Hom. Iliad. ε pro In conſpectu, Coram, Palam, velut aduerbialiter poſitum, — ὥς εἴ τι (vel ὡσεί τι, vt malo) κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ. vbi Euſtath. ait ἐνωπὴν ſignificare τὴν ὄψιν & τὴν ἐν φανερῷ θέαν. Ab eodem alibi exponitur πρόσοψις. AT VERO Περιωπὴ eſt locus editus è quo proſpici lõgè latéque poſſit. vnde exponitur Specula. Atque ita vtitur & Homerus Odyſſeæ κ, Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον εἰς περιωπήν. Sic Il. ξ, Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν. Vide alia ſuprà poſt Περιόπτομαι. cuius ſi verbale eſſe velimus περιωπὴ (quod tamen duriuſculum eſt) fuerit potius prima ſignificatio illa quam apud Thucydidem habet, vt videlicet ſignificet ipſam circumſpiciendi actionem: ſed metaphoricè ille vſus eſt.

Compoſita in ωπος terminata, partim oxytona, partim proparoxytona.

C. Αἴσωπος, (Æſopus) nomen quidem proprium, ſed cuius tamen Euſtathius tanquam appellatiui deriuationem afferat: ſcribens παρὰ τὸ αἴθω αἴσω, ſignificante λάμπω, & παρὰ τὴν ὦπα, dici Αἴσωπος, per antiphraſin. Ab Αἴσωπος autem conſiderato tanquam nomine proprio fit ADIECTIVVM Αἰσώπειος, Æſopicus. vt Αἰσώπειος μῦθος, Æſopica fabula. Sic Αἰσώπειος φόρτος, quod prouerbialiter dictum docet Heſych.

C. Ἀμφιστωπὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Vndique conſpicuus, Vndique patens. περιωπὸς, περίβλεπτος. Heſych. Etymol.

C. Ἀντωπὸς, οῦ, ὁ, Aduerſis oculis intuens, Oculos aduerſos

tenens in aliquid. ἀντίος τοῖς ὄμμασιν, vt exponit Heſych. Nonnus, — ἔδρακεν ἔνδοθι τύμβου Ἀντωποῖς βλεφάροισι κινήειον. Exponitur etiã λαμπρὸς ab Heſychio. A Suida autẽ ἀντωπὸν explicatur Coram, E regione, Ex aduerſo: in hoc Agathiæ loco, νῦν δὲ ἀντωπὸν ἠρέμα εἰς τοὐπίσω ὑποχαζόμενος. ‖Citatur ex eodem Nonno ET Ἀντωπὶς alia inflexione, vt ἀντωπὶς ὀπωπή. ITEM Ἀντώπιος. quemadmodum ἀντώπιος ἄστρων, pro Obtuens aſtra. & ex eodem ἀντώπιον ὄμμα pro Aduerſus oculus. Habebis autem paulo pòſt & alia in ωπος deriuata. Vnde & VERBVM Ἀντωπέω, ῶ, Obtueor, Contra intueor. Dionyſ. De cæl. hierarchia, καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἡλιοτεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον.

C. Εἰσωπὸς, οῦ, ὁ, q. d. εἰς ὦπα, ſeu ὦπα ἔχων, In oculis ſeu in conſpectu aliquid habens, ſeu antè conſpectum. vt Il. ο, εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. pro ἐν ὄψει ἔχον, quas antea habebãt κατὰ νώτου. Vide Euſt. Affertur autem & ex Apollonio Εἰσωποὶ ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν. pro Obuerſi vento.

C. Εὐρωπὸς, Latus. Vel potius, Aſpectu latus. & q. d. Qui oculis intuentium latus apparet, ſeu amplus. vt εὐρωπὸν σπήλαιον, oppoſitum τῷ στενωπός: de quo dicetur in στενός. Cæterùm ſi ſequi velimus Euſtathium, εὐρωπὸς dicetur ἀπὸ τοῦ εὐρύνειν τὰς ὦπας, id eſt πλατύνειν, ſicut στενωπὸς vice verſa ἀπὸ τοῦ στενοῦν. ‖Ab Heſychio εὐρωπὸν exponitur non ſolùm πλατὺ, ſed & σκοτεινὸν, id eſt tenebricoſũ. Affertur autem ex Euripide χάσμα εὐρωπὸν, cui loco fortaſſis conuenire hæc ſignificatio poſſit.

C. Εὐωπὸς, idem quod εὐώψ ſuprà. ſed ille nominatiuus vſitatior eſt hoc.

C. Μελαίωπος nomen proprium: quod & ipſum tamen ab ὤψ deducitur. Sed pro appellatiuo exiſtimo potius SCRIBENDVM Μελανωπὸς, quàm Μελαίωπος. Fuerit autem Μελανωπὸς, Niger aſpectu, Qui intuentium oculis niger apparet. Eadem enim expoſitionis forma vtendum cenſeo in hoc nomine qua vſus ſum in Λευκώπης. pro quo etiam non dubito quin fuerit DICTVM Λευκωπὸς, ſicut Μελανωπός.

C. Ὀξυωπὶς, Cui ſunt acuti oculi. Idem quod ὀξυώπης ſuprà, ſed minus vſitatum.

C. Σκυθρωπὸς vide in Σκυθρός.

AT Μέτωπον & Πρόσωπον cum ſuo comitatu vide infrà.

Compoſita in ωπιον vel ωπιος terminata.

C. Ἐνώπιον ET Κατενώπιον, aduerbia, In conſpectu, Coram. Plut. in Probl. Rom. καὶ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ μάλιστά πως εἶναι δοκεῖ τοῦ Διὸς ἐνώπιον. Apud Paulũ apoſtolũ frequens eſt huius aduerbii vſus, & quidẽ additum habentis genitiuum. vt ἐνώπιον ἀνθρώπων, & ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, Coram hominibus, Coram deo. Sic ἐνώπιον πάντων, Coram omnibus, In conſpectu omnium. Et apud Ioannem ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Item Κατενώπιον apud Paulum, pro eodem, vbi dicit κατενώπιον τοῦ θεοῦ, Coram Deo, In conſpectu Dei. At HOMERVS Κατενῶπα, SEV Κατένωπα dixit, ſyncope facta (vt quidam grammatici putarunt) ex κατενώπια: pro In faciem, Il. ο, Αὐτὰρ ἐπὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων. vbi Cam. vertit Contra illos verſis oculis. Sed quidam voluerunt hîc ἐνῶπα eſſe pro ἐνωπὴν, per metaplaſmum. quod ſiquis admittat, ei fuerit SCRIBENDVM κατ' ἐνῶπα: vt videlicet ſit pro κατ' ἐνωπήν. Suidas κατενῶπα exponit εἰς πρόσωπον (reſpiciens ad iſtũ Homeri locum, vt opinor) Heſych. κατεναντίον, & κατ' ὄψιν: at autor breuium ſcholiorum, κατ' ἔνοψιν. Affertur autem & ADIECTIVVM Ἐνώπιος pro In conſpectu poſitus, Ex aduerſo poſitus, Aduerſus, ex Græcis Bibl. interpretibus: Exodi cap. 33, ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ. pro eo quod vulgo, Loquutus eſt Dominus Moyſi facie ad faciem. vt dicimus, *Ils ont parlé face à face.* Euſtathius ἐνώπιος ab ἐνωπὴ formari ait, ſed quomodo eandem formationem cæteris eodem alioqui modo terminatis dare poteſt? ‖Vtitur porro Homerus voce Ἐνώπια, vt nomine ſubſtantiuo, in ſignificatione cuius exempla ex eo duntaxat afferuntur, videlicet pro parietibus domus qui ſunt è regione ianuæ, vel potius ad vtrũque eius latus, quòd prætereuntium oculis expoſiti ſint. Hom. Od. χ, Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἔκλινεν ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. vbi Euſt. ait eſſe τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. Vſus eſt idẽ poeta & Il. θ, Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια

παμφαιόωντα. vbi parietes interpretantur (inquit Cam.) A vicinos oſtio, qui hoc aperto reſplendeſcant, admiſſo lumine. Vide plura apud Euſtathium de his locis, quibus non eandem omnino expoſitionem tribuit: vide præterea & Heſychium. Pollux autem ex tragœdia annotat ETIAM Προνώπια ET Ἀνώπια, pro iis quæ ante oſtia, & pro iis quæ ſupra oſtia eſſent, vt ſcribit Cam. Pollucis autem verba ſunt, (poſtquam dixit Ἐνώπια παμφανόωντα eſſe Homero τὰ ἐντὸς τῶν θυρῶν) οἱ δὲ τραγῳδοὶ Προνώπια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν· καὶ Ἀνώπια, τὰ ἀπὸ τῶν ὤπων. Heſych. προνώπια eſſe ait τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, vt ἐνώπια ſunt τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Idē προνώπιον exp. τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον. Quidam interpr. Ἀνώπιον, Locus editior & à conſpectu ſemotus. Ad B alteram autem vocem quod attinet, in ea fit ſyncope. dicitur enim Προνώπιον, pro Προενώπιον vt teſtatur Euſtathius quoque, qui etiam exponit πρόσχημα apud Euripidem dicentem γῆς Πελοπίας προνώπιον. In v.l. ſcribitur προνώπιον eſſe quicquid ad fores primùm occurrit, vt veſtibulum. Cam. apud Eurip. in Hippolyto προνώπιον ait exponi πρόθυρον, id eſt veſtibulum: in Bacchis C autem προνώπιος ſignificare Foris obuerſans. (AT VERO Προνωπὴς apud Euripidem vno quidem in loco exponitur à ſcholiaſte ἔξωθεν τοῦ προνωπίου θαλάμου, in hoc Alceſtidis loco, Ἐπὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχε κόρον, Στείχει προνωπὴς, ἐκπεσοῦσα δεμνίων: in altero autem loco qui eſt in Andromacha, Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ, exponitur ἀκατάφορος, & ἕτοιμος, & πρόχειρος: item ἐπιχερὴς & προπετής. Quinetiam ſignificari illa voce dicitur ὁ εἰς τοὔμπροσθεν φερόμενος αἰαιδής. Cam. autem ita, Προνωπὴς in Alceſtide, quæ iam ad lucem amittendam ten D deret. nam & Νωψ, vt interpretantur, debilem & deficientem, lumine ſcilicet, ſignificat. ſed procliuitatem ſeu pronitatem vocabulum notat. vt in Andromacha, Ἄγαν προνωπὴς &c.) Vt autem ad Ἐνώπιον reuertar, ſciendum eſt eius ſignificationem ſequi & ADVERB. Ἐνωπιδίως, SIVE Ἐνωπαδίως. vtraque enim ſcriptura extat apud Hom. Od. θ, Ὀψὲ δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. vbi Euſtath. quoque vtranque ſcripturam agnoſcens, ait ἐνωπαδίως fieri ex ἐνῶπα, vnde eſſe κατενῶπα in Iliade. Exponit E autem κατ' ὄψιν: addens ſenſum eſſe, ὅτε μὲν προσεργότερον ἐμφανίζουσα καὶ κατασκοποῦσα ἐπεγίνωσκεν· ὅτε δὲ ἠγνόει. ſed quum habeamus ὀψὲ in eodem Hom. verſu, durè videtur ἐνωπιδίως exponi κατ' ὄψιν. B. ita, Quū ad vultū oculos intēderet, clarè cernebat Vlyſſē eſſe. Exponitur certè ἐνωπιδίως aduerbio ἐναργῶς, itē ἄντικρυς, ab autore breuiū ſcholiorū. Itidémq; apud Heſ. LEGITVR Ἐνωπῶς expoſitū ἐμφανῶς. quod Ἐνωπῶς aliquis forſitan pro illo Ἐνωπιδίως ſcriptum eſſe ſuſpicetur, ſeu Ἐνωπαδίως.

C. Ἐξώπιος, Extra conſpectum poſitus, A cōſpectu remo- F tus, ſeu ab oculis. Eurip. in Supplic. ἡ δόμων ἐξώπιος βέβηκε πηδήσασα. Et in Alceſt. ἡγοῦ σὺ τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους. Idem dixit ἐξωπίοις δωμάτων ξενῶνας.

C. Μετώπιον vide infrà poſt Μέτωπον.

C. Παρώπιον, ου, τὸ, Quod oculis circumponitur. Sed peculiariter Quod oculis equorum circūponitur. Παρώπια (inquit Cam.) Obiecta quædam ob oculos equorum, αὐθήλια à quibuſdam vocata. Hæc ille: rectè apud Poll. (vnde hæc ſumpſit) LEGENS Ἀνθήλια, NON κανθήλια. quum illam ſcripturam & Heſychius comprobet. Dicit autem Pollux fuiſſe τὰ παρὰ τοὺς ὦπας τῶν ἵππων προβλήματα. Quidam autem exp. Coria quæ ambiunt oculos equorum: necnon vna voce Ocularia equorum. Exiſtimantur autem eadem fuiſſe VOCATA Ἀνθήλια, quòd aduerſus ſolem equorum oculos defenderent. eodémque modo quidam ἀνθήλια Dioſcoridem appellaſſe tradunt partes quaſdam herbarum, florem à ſolis iniuria munientes. idque interpretem non intellexiſſe qui verterint Floſculum.

C. Παρώπιαι, Oculorum minores anguli qui ad tempora H ſpectant: vt & oppoſiti, qui videlicet ad nares ſunt, ῥαντῆρες vocantur. Gorr. Vide Poll.

Παρωπὶς itidem pro eo quod oculis ſeu faciei circumponitur. παρωπὶς (inquit Pollux) ἡ καλυπτρὴ τῶν γυναικῶν προσωπίς. vbi hoc NOMEN Προσωπὶς ſunt qui pro eo accipi putent quod vulgo appellatur Cachenez. At Cam. παρωπίδα (inquit) Pollux quaſi perſonam quandam muliebrem eſſe ait.

C. Ὑπώπιον, ου, τὸ, (q.d. Suboculare) Quod ſubiacet oculis. Ὑπώπια (inquit Cam.) Oſſa iuxta naſum, ſubiecta oculis. Apud Hom. tamē Il. μ, Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, exponitur ſimpliciter τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη, & πρόσοψις.

Ὑπώπιον, Sugillatio ſub oculo: ſpecies ecchymomatis. Fit autem ex plaga ſanguine ſub oculū effuſo. Iul. Pollux definit τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας τῆς πληγῆς ἴχνη, id eſt, quæ ſub oculis apparent plagarū veſtigia. In v.l. ὑπώπια, Sugillata, Partes circa oculos percuſſionibus contuſæ & liuidæ. Sed in ſequentibus exemplis videmus eſſe ictus quos quis accipit quum contunditur & ſugillatur. Ariſtoph. Veſp. πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια. Laert. in Menedemo, ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν οὕτω μάχιμος ἦν ὡς θ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει. Verùm ὑπώπια interdum dicuntur generaliùs de qualibet parte corporis ſugillata ſeu cōtuſa plagis, vt annotāt ſchol. Ariſtoph. & Suidas.

Ὑπώπια, Calli qui oriūtur in manibus eorū qui aſſi- C dui ſunt in opere. Meminit huius ſignificationis Suid.

Ὑπώπιον dicta fuit & thapſia, teſte Dioſcoride: fortaſſe quòd ſugillationibus & contuſionibus medeatur. Apud HESYCH. Ὑπωπὶς pro thapſia itidem.

Ὑπωπιάζω, Sugillo eam faciei partē quæ eſt ſub oculis, vel faciē. Aut generalius etiā, Sugillo aliquā corporis partē, & plagis contundo: vt ſolebant & pugiles pugnis & cæſtibus. Laert. Νικόδρομον ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπιάσθη, id eſt Sugillatus eſt in facie. Bud. Item metaphoricè apud Ariſtoph. in Pace ciuitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, bello malè acceptæ, & vexatæ, atque adeo afflictæ, in quibus cladium veſtigia tāquam plagarum appareant. Paulus quoque metaphoricè dixit ſe ὑπωπιάζειν & δουλαγωγεῖν ſuum corpus, 1 ad Cor. cap. 9, in fine: pro domare & ſubigere reluctans, quaſi contundendo validis ictibus. Sed ibi legitur etiam ὑποπιάζω, necnon ὑποπιέζω.

Ὑπωπιάζειν, Obtundere aures alicuius. Lucæ cap. 18, v. 5, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με.

Ὑπωπιασμὸς, Sugillatio, Contuſio alicuius partis corporis quæ fit ictibus. Et metaphoricè, (ſicut ὑπωπιάζειν in loco quem ex Paulo citaui) Euſtath. καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς ὁ κατὰ συνήθειν.

Compoſita ex ὢψ in ιας deſinentia.

C. Ἀλωπεκίας vide ſuprà poſt Ἀλωπὴξ.

C. Μετωπίας, qui Latinè Fronto, id eſt Qui lata eſt fronte: vide poſt Μέτωπον.

C. Ὀξυωπίας vide poſt Ὀξυώπης.

C. Παρωπίας huc fortaſſe referendum eſt. nam ab hoc nominatiuo ſingulari videtur eſſe pluralis παρωπίαι apud Pollucem, quum ſcribit, καὶ οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ [κανθοὶ,] ῥαντῆρες καὶ πηγαὶ, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸ δάκρυον ἔρχεται· οἱ δὲ ὑπὸ τοὺς κροτάφους, παρωπίαι.

DE COMPOS. ex ὢψ priore ſyllaba futuri ὄψω.

At verò Αὖψ pro cæco, aliáque de quibus ſuprà, non ab ὢψ ſed potius ab ὢψ priore ſyllaba futuri ὄψω exiſtimo deriuari. ſicut Euſtathius NOMEN Αἰθίοψ eſſe ait ab αἴθω & ὄπω ὄψω. Si tamen ſuſpectum non ſit ὢψ pro ὄψις, poſſint & inde deduci.

Compoſita in ωπον terminata.

G AT VERO Μέτωπον ATQVE Πρόσωπον, ſubſtantiua ſunt. (in quibus hic ponēdis ad ſignificationem latius patentē reſpexi) Eſt autē Μέτωπον, ου, τὸ, Frons. Sonat autē μέτωπον q.d. Pars faciei quæ eſt poſt oculos. perinde eſt enim acſi diceretur τὸ μετὰ τοὺς ὦπας. Nec verò neceſſe puto credere cum Etymologo poſitā hîc eſſe præpoſitionē pro præpoſitione, videlicet μετὰ pro ὑπὲρ: & vocari μέτωπον quaſi ὑπέρωπον. Eodem enim ſenſu dicitur τὸ μετὰ τοὺς ὦπας quo τὸ ὑπὲρ τοὺς ὦπας. Heſiod. Theog. Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ. Hom. Il. ο, — ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἰάνθη. Idem Il. ψ, Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. Obſerua autem vtrobique itidem ἐπ' ὀφρύσι poſt μέτωπον. ſed & in aliis locis eadem verba legiſſe mihi videor. Vtuntur porro hac appellatione & proſæ ſcriptores. Luc. in dialogo Charontis & Mercurii, & aliorum, dicenti Me-

nippo, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; reſpondetur A à Mercurio, μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀναπείνων ἑαυτόν. Habetur autem paulo antè, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, cui ſubiungitur, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων. Quinetiam vt Contrahere frontem, & contrà Remittere ſeu Laxare frontem dicunt Latini, (pro quo & Exporrigere frõtem) ita Græci τὸ μέτωπον ἀνασπᾶν, item χαλᾶν τὸ μέτωπον. quorum vtrunque apud Ariſtophanẽ legitur. Ad illud autem ἀνασπᾶν τὸ μέτωπον pertinet dictum Amphidis comici ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν pro σεμνοπροσωπεῖν. ‖Plinius in μετωποσκόπος vertit μέτωπον faciem, vt videbis paulo pòſt. B

Μέτωπον τῆς νεὼς (id eſt frons nauis) metaphoricè vocatur eius prora. Vide Μετωπηδὸν & Ἀντιμέτωπος. ‖De muro quoque μέτωπον Herodot. dixit vt tradit Cam.

Μέτωπον in acie, Frons, apud Thucyd. Xenoph. & cæteros hiſtoricos. Xen. τὸ μέτωπον μηκύνειν τῆς τάξεως, explicare frontem aciei, & porrigere, Bud. (Vide & μῆκος φάλαγγος in libello De vocabulis rei militaris) Dicitur autem & ἐπὶ μετώπου ἰέναι de agmine quod exporrecta fronte incedit. Itidem ἐπὶ μετώπου ἄγειν. Item C ἐν μετώπῳ παρατάξασθαι, apud Xen. Hellen. 2, παρετάξαντο ἐν μετώπῳ ὡς ἐς ναυμαχίαν.

Μέτωπα dixit Gaza (in interpretatione libri Cic. De ſenectute) in vitibus, pro articulis vnde oculi exeunt. id eſt gemma, vt annotat Bud. afferens hæc illius verba, ὥσπερ ὑπὸ μέτωπα τῶν κλημάτων αἰέωρῶν ὁ καλούμενος ὀφθαλμός.

Μέτωπον, de contignationibus aſſerum, in v. l. ſine autore & exemplo.

C. Μετωποσκόπος, Frontis inſpector. Vno verbo, Frontiſpex. (nec enim dubitarim hoc compoſito vti, quum ſimilia extent in lingua Latina) Plinius tamen vſus eſt Græco vocabulo, & quidem ipſum interpretans, lib. 35, cap. 11, vbi ſcribit de Apelle, Imagines adeo ſimilitudinis indiſcretæ pinxit, vt incredibile dictu Apion grammaticus ſcriptum reliquerit, quendam ex facie hominum addiuinantem (quos μετωποσκόπους vocant) ex iis dixiſſe aut futuræ mortis annos, aut præteritæ. Animaduerte autem hîc Plinium μέτωπον vertiſſe nõ frontem, ſed faciem: tanquam videlicet pars in hoc nomine μετωποσκόπος ponatur pro toto. In vulg. l. exponitur, Qui hominis ingenium diiudicat ex fronte, indéque futura auguratur. Habetur autem Metopoſcopus & apud Suetonium in Veſpaſiano: vbi ſcribit, Quo quidem tempore aiunt metopoſcopum, à Narciſſo Claudii liberto adhibitum vt Britannicum inſpiceret, conſtantiſſimè affirmaſſe, illum quidem nullo modo, cæterùm Titum, qui tunc propè aſtabat, vtique imperaturum. D E

C. Ἀντιμέτωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppoſitã frontem habens. Xen. de decurſu militari (id eſt) περὶ αἰδὴ ἱππασίας loquẽs, ταύτης γὰρ τῆς θέας τό, τε ἀντιμετώποις προσελαύνειν ἀλλήλοις, γοργόν, τό, τε διελάσαντας &c. Item naues ἀντιμέτωποι, quarum frontes inter ſe ſunt oppoſitæ. Et ἀντιμέτωπος, ſuarum nauium frontes aliis oppoſitas habens. Xenoph. Hell. 4, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς πολεμίοις. vbi Cam. Aciẽ obuertit Thebanis. Dicitur autem μέτωπον metaphoricè de nauibus, vt frons à Latinis. de qua ſignificatione admonui & ſuprà. F

C. Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ & ἡ, Latam frontem habens. vt βοῦς εὐρυμέτωπος dixit Heſiodus in Theogonia, — ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους. Sic autem & Latinus quidã poeta dixit de boue Spatioſa cornua fronte, ad hoc epithetũ (vt ſuſpicor) alludens. Sed homo quoque dicetur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. Pollux, εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας, ὡς Ἀλκιβιάδης. Eſt autem εὐρυμέτωπος, Iouis etiam epithetum. G

C. Ἰσομέτωπος, ου, ὁ & ἡ, Parem frontem habens, de acie dictum. Apud Xenoph. Hellen. 4, ἰσομέτωποι exæquata fronte. Cam.

Μετωπηδὸν, aduerb. Aduerſa fronte. ſeu Aduerſis frontibus. (Quidam verò & Aduerſis roſtris, pro eodem) vt Thucyd. lib. 2, ἀπὸ σημείου ἑνὸς ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς μετωπηδὸν ἔπλεον, Aduerſa fronte nauigabant. Vbi ſcholiaſt. ſcribit μετωπηδὸν πλέειν, eſſe κατ' ἀξίαν πλέειν, H

quòd prora vocetur μέτωπον. fuerit igitur μετωπηδὸν ἔπλεον, proras obuertebant hoſtibus. Vulgo autem redditur, Naues dirigebant, propter illam expoſitionẽ ſcholiaſtæ, dicentis eſſe κατ' ἀξίαν ἔπλεον. Affertur autem in v. l. & ex Herodoto, μετωπηδὸν βλέψαντες pro In frontem dirigentes. Sed ſuſpicor ſcribẽdum στρέψαντες, & dici μετωπηδὸν στρέψαντες, vt à Thucydide ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς μετωπηδὸν ἔπλεον. Quid ſi verò dicamus μετωπηδὸν in illo quoque Thucydidis loco cum ἐπιστρέψαντες iungi? Cæterùm legitur & κατὰ μέτωπον pro μετωπηδόν. Itidem autem frontes nauibus tribuit Maro, ſcribens, — iunctiſque feruntur Frontibus.

Μετωπίας, ου, ὁ, Fronto, Cui frons eſt lata, vt dicitur fuiſſe Alcibiadi. Vide Εὐρυμέτωπος.

Μετώπιον, ου, τὸ, idem quod μέτωπον, Frõs: vel μεσόφρυον, (vtriuſque ſignificationis meminit & Pollux) id eſt Interſtitium inter ſupercilia. Vtroque enim modo exponitur in iſto loco Homeri, Il. λ, Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ Νύξ', οὐδὲ σχέθε αἰχμή. &c. Sic & Il. π, — βάλε δ' Ἕκτορος ἡνίοχον Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο, Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. quibus ſubiungit Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. Vult autem Euſtathius, μετώπιον, ſi accipiatur pro μέτωπον, eſſe dictum eadem forma qua ἐνώπιον: vel eſſe deriuatum à μέτωπον, ſicut ἴχνιον ab ἴχνος: nequaquam autem eſſe diminutiuum. Affertur autem μετώπιον pro μέτωπον & ex Hippocrate in libro De ſuperfœt.

Μετώπιον à nonnullis dictum fuit galbanum, teſte Dioſcoride. Eodem nomine vocatum fuit & vnguenti quoddam genus in Ægypto, quod Hippocrates Αἰγύπτιον μύρον appellauit, vt ſcribit Galenus in explicatione vocum Hippocratis. atque ſic appellatur propter galbani miſtionem. Nam lignum (inquit) in quo galbanum enaſcitur, μετώπιον vocant. Eſt igitur μετώπιον tum arboris, tum ſucci ex ea manantis nomen. Hæc Gorr. Annotatur autem ex eodem Dioſcoride μετώπιον pro quodam oleo ex amaris nucibus confectο, cui adhibebatur galbanum. AT VERO Ὑπερμετώπιον Cam. exiſtimat poſſe verti Frontale.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, Faſcia qua deuinciebatur frõs. Heſychius ait eſſe ἰατρικὸν ἐπίδεσμον, id eſt medicinalem faſciam.

C. 2. Προμετωπὶς, ITEM Προμετωπίδιον, Frontis pellis. Herodot. Polymnia, προμετωπίδια δὲ εἶχον ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι, συύν τε ἵππων ἐκδεδαρμένα καὶ τῇσι λοφιῇσι.

Προμετωπὶς ET Προμετωπίδιον appellatur etiã id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: Frontale Liuio & Plinio. Dicitur autem eadem forma qua προστερνίδιον, Pectorale. Athen. lib. 5, ταῦροι δισχίλιοι, ὁμοιοχρώματι, χρυσόκερῳ, προμετωπίδας χρυσᾶς ἔχοντες, καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὁρμίσκους τε καὶ αἰγίδας πρὸ τῶν στηθῶν. At προμετωπίδιον, ſicut & προστερνίδιον, in hoc Xenoph. loco habetur, Pæd. 7, οἱ δὲ ἵπποι προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς [ὡπλισμένοι ἦσαν.]

Alterũ COMPOSITVM eſt Πρόσωπον, (q. d. Quod eſt circa oculos, Pars quæ eſt circa oculos, τὸ πρὸς τοῖς ὠψὶ μέρος, vt μέτωπον, eſſe dixi τὸ μετὰ τὰς ὦπας. Quod autẽ habet Ariſtot. lib. 3 De part. an. quaſi πρόσωθεν ὄπωπον, id longius petitũ mihi videtur, vt alia pleraque apud eundẽ quæ ad etymologias ſpectant) Facies, Vultus, Species oris. aut etiã Os, accipiendo pro vultu. Poteſt & Aſpectus reddi. Gell. lib. 13, c. 28, Sicuti quidã faciẽ eſſe hominis putant os tãtùm & oculos & genas, quod Græci πρόσωπον dicũnt. Pollux, τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, (id eſt, quod fronti ſubeſt) πρόσωπον. Heſiod. Erg. Ἀντίον ἀκραέος ἀνέμου βλέψαντα πρόσωπα. Apud Homerum alicubi pluraliter πρόσωπα pro πρόσωπον, quum de vno tantùm homine dicitur. ſed Euſtathius de heroe dictum putat magnificentius quiddam ſonare. (Idem dixit Προσώπασι pro προσώποις, à NOMINATIVO Πρόσωπας pro πρόσωπον per metaplaſmũ) Vtuntur hoc nomine πρόσωπον & proſæ ſcriptores. X. Pæd. 2, ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἰσχει. Idẽ Symp. μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον. Apud eundem, πρόσωπον ἠγλαϊσμένον. Thucyd. libro 1, ἑνὸς μὲν τῶν ἐφόρων τὸ πρόσωπον προσιόντος ὡς εἶδε, γνῶναι ἐφ' ᾧ ἐχώρει. Cicero apud Platonem

πρόσωπον vertit Os, (accipies videlicet hoc vocabulum Os in generaliori ſignif.) vt videbis p.38 mei Cic.lex. A
Et vt Latini In os pro Coràm, ſic κατὰ πρόσωπον dicunt aliquando Græci, vt apud Diodorum Siculū, κατὰ πρόσωπον περὶ τῶν ἀναγκαίων κοινολογησάμενος. Syneſ.epiſt.67, οἷς εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἰδίᾳ λίαν ἐπιπέπληχα, συγχωρήσει θεός, Obiurgaui ſeu increpaui in faciem, vel In os. Talis eſt hic locus Pauli Apoſtoli ad Galat.cap.2, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Exponitur tamen & Coram omnibus, quòd poſtea dicat ἔμπροσθεν πάντων. Apud Polybiū autem lib.5, ἐπεὶ παρῆσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι κατὰ πρόσωπον ταῖς αὐτῶν τάξεις παρακαλοῦντες, Camer.vertit Poſtquam fuere in conſpectu ambo reges. Apud eundem libro 1, τῶν μὲν κατὰ πρόσωπον, τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπιπτόντων, vertit, Quum alii aduerſis alii auerſis inſtarent. Illi autem priori Polybii loco ſubiungit hunc Thucydidis, lib.1, οἱ δ' Ἀθηναῖοι γνόντες κατὰ πρόσωπον τε ἔργον τοῖς ὁπλίταις. ſed hìc κατὰ πρόσωπον reddi potius debet A fronte. ‖Sic autem & in acie pro fronte, id eſt ἀντὶ τοῦ μετώπου. Xen. Pæd.1, καὶ εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν ἢ κατὰ πρόσωπον, πῶς ἀντιπαράγειν. quæ Bud. vertit, Quòd ſi in phalangem compoſito agmine incedēti, aliunde hoſtilis acies quàm fronte occurrerit, qua ratione obuerſam aciem expediat in eos promouere. Sed & nauium vt μέτωπα, ſic etiam πρόσωπα vocantur proræ, quòd ſint earum velut facies. Dictæ verò ſunt & παρειαί. Euſt. ‖Aliquando verò Frons ea ſignificatione qua vulgò dicitur frontiſpicium: apud Pind. Olymp. ode 6, quum dicit cuiuſlibet operis πρόσωπον debere eſſe τηλαυγές. vbi redditur & Initium. ‖At Πρόσωπα θηρίων apud Theophraſt. Plin. vertit Ferarum roſtra. B C D

Πρόσωπον, Perſona. vt πρόσωπον κωμικόν, & πρόσωπον τραγικόν, Perſona comica, Perſona tragica. Item πρόσωπον κωφόν, perſona muta. quales & apud Homerū, ſcribēte Euſtathio, eum πολλὰ τῶν προσώπων σιωπῶντα εἰσάγειν. Luc. in lib. De calumnia, τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Atque vt Cicero dicit, Perſonæ, tempora, actiones, cæteráque propter aliquā cauſam transferuntur, ita Græcè hìc dici πρόσωπα annotat Budæus. Et εἰσάγειν πρόσωπον, vt in illo Euſtathii loco: item ὑποθέσθαι πρόσωπον τινός apud Chryſoſtomū, ἤρκει μὲν οὖν δικαίου πρόσωπον ὑποθέσθαι κριτοῦ. Quinetiā τοῦτο λέγεται ἀπὸ προσώπου τοῦ θεοῦ, apud Philonem, Hoc dicitur ex perſona Dei. ‖Πρόσωπον (inquit Camer.) ſignificat & perſonam, quemadmodum Latinè dicitur Pacifica perſona. Polyb. ἀλλ' ἐζήτουν ἡγεμόνα καὶ πρόσωπον ὡς ἱκανοὶ ὄντες βοηθεῖν αὐτοῖς, ducis perſonā requirebant. ●Interdum certè πρόσωπον in Teſt. nouo refertur ad ea quæ à rhetoribus vocantur perſonæ attributa, & circūſtantias, nimirum qualitates tum animi, tum corporis, tum etiam rerum externarum: vt genus, dignitatem, opes, necnon patriam, ſiue gentem. Sic Lucas cap.20, verſu 21, οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον. quam ſignificationē retinet & in compoſito προσωποληψία, vt doctè annotat Beza. adeo vt quum dicit Paul. ad Rom. c.2, οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ θεῷ, (quæ ſonant ad verbum, Non enim eſt perſonarum acceptio apud Deum) perinde ſit acſi diceret, Homines non metitur Deus ex genere, vel patria, vt eos amplectatur vel repudiet. Idē alibi πρόσωπον docet eſſe externam ſpeciem, & quam vulgò appellamus apparentiam. (Pertinet autem hæc ſignificatio ad eam quam mox exponam, qua videlicet πρόσωπον pro προσωπεῖον ponitur, id eſt larua, quæ & perſona) Hoc alioqui conſtat, à Paulo πρόσωπα dici & ſimpliciter pro ἄνθρωποι, homines, (vt quū Gallicè dicim⁹, *Il n'y a qu'une perſonne*, vel *Il y a plusieurs perſonnes*) 2 ad Corinth. cap.1, v.11. Affertur autē & ex Phocylide πρόσωπον pro homine, vbi dicit, — ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον. Sed hìc fortaſſe nō itidē ſimpliciter vſurpatur. ‖Πρόσωπον, Perſona, id eſt Larua: alio nomine προσωπεῖον. Lucianus vno eodémque in loco vtrique ſignificationem eandem tribuit. Ad hanc autem pertinet (vti modò dixi) ea qua ponitur pro ſpecie externa, quam vulgò apparentiam appellare conſueuimus. ‖Πρόσωπα apud theologos in trinitate pro perſonis, quæ & hypoſtaſes. Greg. orat. εἰς τὰ ἐπιφάνια, ἰδιότητας & ὑποστάσεις & πρόσωπα idē valere oſtēdit, ſcribens, θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισί· τρισὶ μὲν κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα. (οὐδὲν γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν) ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτ' οὖν θεότητος. Hinc autem θεὸς τριπρόσωπος, SICVT ET τρισυπόστατος, vocatus fuit, vt annot. Bud. ‖Idem verò & ex Suida τρία πρόσωπα ψυχῆς dicta fuiſſe tradit quæ & ὑποστάσεις & ἄτομα & χαρακτῆρας, videlicet ψυχὴν, λόγον, αἰσθητικήν. ‖Πρόσωπον denique apud grammaticos Græcos idem quod Perſona apud Latinos. E F G H

ITEM Πρόσωπος maſculino genere pro πρόσωπον Platonem comicum vſurpaſſe teſtatur apud Euſtath. Ariſtoph. grammaticus. Heſychius autem HABET Προσώπῃ. Illum verò datiuum προσώπασι cuius antè memini, quidam dixerunt eſſe ab illo ſingulari NOMINATIVO Πρόσωπας.

C. Προσωπολήπτης, ου, ὁ, q.d. Qui perſonas acceptat, pro Qui perſonarum habet rationem: & inter eas diſcrimen aliquot ſtatuit. Act. Apoſt. capite decimo, οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ θεός. ET Προσωποληπτέω, Perſonarum rationem habeo, Perſonas reſpicio. Epiſt. Iacobi capite 2, εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε. ITEM Προσωποληψία, Reſpectus perſonæ: quum videlicet magis huic fauemus quàm illi, non ob ipſius rei ſed perſonæ diſcrimen. Paul. epiſt. ad Epheſ. cap.6, προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ. Quid autem hic ſignificet πρόσωπον, dixi ſuprà, quū huius nominis ſignificationes percenſerē.

C.2. Ἀπροσωπολήπτως, Citra perſonarum reſpectū. Epiſt. Petri 1, cap.1, τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα.

C. Προσωποποιός, οῦ, ὁ, Qui perſonas ſeu laruas fabricatur. Poll. libro 2, ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν εἴρηκεν ὃν ἡ ἀρχαία σκευοποιὸν ἐκάλει. Itémque lib.4, cap.18, σκευοποιὸς δὲ ὁ προσωποποιός. AT Προσωποποιία, Perſonarum confictio, figura eſt oratoria, quam Cic. appellat perſonarum fictam inductionem, lib.3 De orat. Morum ac vitæ imitatio, vel in perſonis, vel ſine illis, magnū quoddā habēs ornamētū orationis & aptū ad animos conciliandos vel maximè, ſæpe autem etiam ad commouendos: perſonarum ficta inductio, vel grauiſſimū lumen augendi. Quint. lib.9, cap.2, Illa adhuc audaciora & maiorum (vt Cicero exiſtimat) laterum, fictiones perſonarum, quæ προσωποποιΐαι dicuntur. Et mox, Ac ſunt quidam qui has demum προσωποποιΐας dicant in quibus & corpora & verba fingimus. Rutil. Lupus, προσωποποιΐα fit quum perſonas iis rebus conſtituimus quæ ſine perſonis fiunt, aut eorum hominum qui fuerunt, tanquam viuorum & præſentium, actionem ac ſermonem deformamus. Aquila, Προσωποποιΐα eſt perſonæ confictio. Hæc figura plurimum in ſe continet dignitatis, quum remp. ipſam loquētem inducimus, aut defunctos aliquos quaſi excitamus ab inferis, & in conſpectu iudicis collocantes, oratione hos circundamus. Exempla vide apud vtrunque. At προσωποποιΐαι ἠθικαί, quæ vulgo moralitates dicuntur. Bud. ET Προσωποποιῶ, Perſonas fictas induco, Perſonas fingo, ſeu confingo. Damaſc. οἶδε δὲ ἡ γραφὴ καὶ προσωποποιεῖν, καὶ ὡς ἐπὶ ἐμψύχων, περὶ τῶν ἀψύχων διαλέγεσθαι, ὡς τὸ, ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν ὁ Ἰορδάνης.

C. Ἀμφιπρόσωπος, Vtrinque faciem habens. Sic Ianus appellatur à Plutarcho in Numa, qui à Latinis Bifrons, vt à Virgilio. pag.133 meæ editionis, καὶ διὰ τοῦτο πλάττουσιν αὐτὸν ἀμφιπρόσωπον.

C. Ἀντιπρόσωπος, Oppoſitam faciem habens ſeu obuerſam. Et ἀντιπρόσωποι dicuntur qui ita inter ſe oppoſiti ſunt vt alter in alterum verſam faciem habeat. Athenæus, καὶ τοὺς ἰδίους ξένους ἅπαντας κατέκλινεν ἀντιπροσώπους ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις νυμφίοις. Et Xenoph. Hellen.6, ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι, directa acie præliantes.

C. Ἀπρόσωπος, Qui faciem pulchram non habet. οὐκ εὐπρόσωπος, vt Heſychius expon. ‖Item Qui perſonā, hoc eſt laruam, non habet. ὁ προσωπείῳ μὴ χρώμενος, eidem.

|A grammaticis autẽ ἀπρόσωπα ῥήματα dicuntur quæ A
à Latinis verba imperſonalia.

C.Αὐτοπρόσωπος, Non perſonatus.Lucian. Tim.οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾷν τὸ κάλλος,ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες,Opinantes videre ſe faciem non fictam, ſed apertam,Exiſtimantes eum perſonam non habere: de eo qui προσωπεῖον περιέθετο ἐρασμιώτατον. Et αὐτοπρόσωπος θέα, quum quis natiuam & veram alicuius faciẽ cernit,non fictam & perſonatam. Baſil.in Hexaëm.de Moſe, ὁ τῆς αὐτοπροσώπου θέας τοῦ θεοῦ ἀξίου τοῖς ἀγγέλοις ἀξιωθείς. quẽ alii dicũt αὐτόπτην γενέσθαι τὸν θεόν. Et αὐτοπρόσωπα ſcripta, in quibus autor ex perſona ſua docet, nulla perſona extrinſecus aſſumpta:quæ & αὐτοδιήγητα. Ammonius initio ſui comment.in Categor. Ariſtot. τῶν συνταγματικῶν (videlicet συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους) τὰ μὲν, αὐτοπρόσωπα καὶ ἀκροαματικὰ·τὰ δὲ, διαλογικὰ καὶ ἐξωτερικά,in dialogis enim autor ἑτεροπροσώπως loquitur,non αὐτοπροσώπως,hoc eſt,ſub aliena perſona,non ſub ſua. Item αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς,qui ſine perſona agit.Athen.lib.10,de Cleone quodam qui cognomento μίμαυλος vocabatur, ὅς γὰρ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής.Sed αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς dici etiã poſſit qui αὐτὸς ὑποκρίνεται, qui ipſe fabulã agit,vt Plut.in Solone, p.173 meæ editionis,ἐθεάσατο τὸν Θέσπιν αὐτὸν ὑποκρινόμενον,ὥσπερ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς. Itẽ aliquis αὐτοπρόσωπος in theatrũ induci dicitur,cui ſua ipſius facies affingitur. ſolebant enim οἱ προσωποποιοὶ ſiue σκευοποιοὶ τὰς τῶν κωμῳδουμένων ὄψεις εἰκάζειν καὶ σχηματίζειν, ſiue ὅμοια προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις. Hermog. αὐτοπροσώπως εἰσάγων τις τοὺς κωμῳδουμένους,τῷ νόμῳ ἐπάγεται ὡς ὀνομαστὶ κωμῳδῶν. Præterea dicitur aliquis facere quidpiã αὐτοπρόσωπος,quũ ipſe coràm,non abſens per nuntium aut epiſtolam facit:quod vulgo In propria perſona dicunt.Syneſ.epiſt. 144,κατέλιπεν τὰ μὲν αὐτοπρόσωπος ὑπὲρ πολλῶν,τὰ δὲ δι' ὧν ἐκόμισεν ἐπιστολῶν, partim coràm & ſuis verbis, partim per literas quas attulit. VNDE Αὐτοπροσώπως,In vel ſub propria perſona,Coràm.Syneſ.epiſt.139, τὸ αὐτοπροσώπως αὐτῶν ἐπαφήσασθαι,coràm attrectare.Idẽ epiſt.142,πρὸς ὃν αὐτοπροσώπως ποιεῖσθαι προσρήσεις,quem coràm ſalutare. Et αὐτοπροσώπως μαρτυρεῖν apud cõm. Demoſth.ad differentiam τοῦ κατὰ συγγραφὴν μαρτυρεῖν, id eſt,in iudicium prodire & teſtificari.B.

C.Δευτεροπρόσωπος, Qui ſecundæ perſonæ eſt. ET Δευτεροπροσωπέω,Sum ſecundæ perſonæ. Voces grammaticorum.

C.Διπρόσωπος,Duas habens facies,Bifrons,Biceps. idem cum ἀμφιπρόσωπος, Anceps, vt apud Luc. διπρόσωπος εἰκών,Imago ancipitis aſpectus,ſeu bifrons,qualis Iani bifrontis.de quo Herodianus lib.1, διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἵδρυται τὸ ἄγαλμα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν ὁ ἐνιαυτὸς ἄρχεταί τε καὶ παύεται.vbi Polit.vertit Biceps imago. Aliam autem rationem affert Plutarch.in Numa cur ἀμφιπρόσωπος fingi ſolitus fuerit: quam videre poteris p.133 meæ editionis. Ex Galeno autem ad Glauc. διπρόσωπος ἔμπλαστρος affertur pro Biforme emplaſtrum.Gorr.eſſe dicit emplaſtri genus,à duplici facie ſeu colore ſic nominatum,alio nomine δίχρωμον.

C.Δυσπρόσωπος,Qui deformi facie eſt,Turpis aſpectu:cui OPPONITVR Εὐπρόσωπος, Pulcher aſpectu, Qui formoſa facie eſt.Εὐειδής. Ariſtoph.Pluto,μειράκιον εὐπρόσωπον καὶ καλόν.Anaxandrides apud Athenæum libro 13,de Theolyte meretrice,μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη. Et εὐπρόσωποι ἔρωτες in loco quodam quem Plut.in Polit.præc.citat. Impropriè autem εὐπρόσωπος λοπὰς dicitur à comico quodam apud Athen. lib.7. ‖Item εὐπρόσωπος, Speciosus, Honeſti speciẽ præferens.Demoſth.Pro corona,λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους συνθεὶς καὶ διεξελθών. Et εὐπρόσωπος αἰτία,(inquit ſchol.Sophocl.) ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. ‖Εὐπρόσωπος dicitur etiam qui hilari & læto vultu eſt,Qui lætis oculis aliquem aſpicit,ſeu Hilaris aſpectu. Soph.Aiace, Ἦ που Τελαμὼν σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ'; Vbi ſchol.ann.εὐπρόσωπος dici pro ADVERB. Εὐπροσώπως.i.ἱλαρῷ προσώπῳ,Hilari vultu,Læta frõte. ET Εὐπροσωπία,Bonus aſpectus,B. ITEM Εὐπροσωπέω, Aſpectu meo alicui placeo. Chryſoſt.in epiſt.ad Epheſ.cap.6,εἴ τινα υἱὸν ἔχῃς,ἐκεῖνος δὲ ἀφεὶς τοὺς εὐπροσωπιῶντας τῶν οἰκετῶν,ἀναμιγνύηται τοῖς σε λελυπηκόσι. Vbi nota opponi ſibi εὐπροσωποῦντας & λυποῦντας. A Paulo autem εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ dicuntur quibus voluptates corporis placẽt,ſeu Qui voluptatibus corporis acquieſcũt,veluti φαιδρῷ προσώπῳ:ad Gal.6,ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί.

C.Ἐμπρόσωπος, Quem in oculis gerimus. ἐμπρόσωπος ἄλλοις,qui aliis exemplo eſt & ſpectaculo. Phalar.

C.Ἑτεροπρόσωπος, SIVE Ἑτεροπροσωπικὸς, Qui alius ſeu diuerſæ perſonæ eſt. VNDE Ἑτεροπροσωπικῶς, In alia perſona ſeu diuerſa. v.l. ET Ἑτεροπροσωπέω, Perſona differo.Vſitata grammaticis.

C.Μονοπρόσωπος, Qui vnius ſolummodo perſonæ eſt. vt μονοπρόσωπος αὐτωνυμία.qualis eſt ἐκεῖνος.nec enim pluribus perſonis accommodari poteſt,vt αὐτός. VNDE Μονοπροσώπως,Sub vna ſolùm perſona.

C.Ὁμοιοπρόσωπος,Qui eiuſdem perſonæ eſt. ET Ὁμοιοπροσωπέω,Eiuſdem perſonæ ſum.

C.Πλατυπρόσωπος,Qui lata facie ſeu fronte eſt. Ælian.de murium in Cyrenaica regione generibus,ἐνίους γὰρ αὐτῶν πλατυπροσώπους εἶναι,καὶ αὖ πάλιν δή τινας ἐχινώδεις,ὀξείας ἀκάνθας ἔχοντας.de quibus Plin. Alii lata fronte, alii erinaceorum genere pungentibus pilis.

C.Σεμνοπρόσωπος, Qui grauitatem aliquam vultu præfert. VNDE Σεμνοπροσωπία,Grauis perſona,ſeu Grauitas,Dignitas oris,quæ & σεμνοπρέπεια. ET Σεμνοπροσωπέω, Vultum grauem oſtento,Grauitatem vultu ſeu facie præfero, Grauis videri volo. Ariſtoph.Nubibus, ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωποῦσι. id eſt σεμνύνονται. Syneſ. epiſt.154, ὅτι δῆτα σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὸ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας. Agathias l.2 epigr.Σεμνοπροσωπήσας καὶ συνοφρυωμένος, vultu ad grauitatem compoſito.

C.Ταυτοπροσωπικῶς,In eadem perſona.

C.Τετραγωνοπρόσωπος,Quadratus aſpectu.ſeu Formam oris quadratam gerens,Qui quadrata facie eſt.

C.Τριπρόσωπος, Tres habens facies, ſeu Triceps. idem cum τρίμορφος. vt τις ἥλιος τριπρόσωπος. Item, In quo tres ſiue trinæ perſonæ ſunt. Vide Πρόσωπον,col.1402.

C.Φαινοπροσωπέω,Faciem meam oſtendo,& conſpiciendum me præbeo : vt ii faciunt qui in publicum prodeunt. φαινοπροσωπῶ Bud.interpretatur In medium prodeo,Non ſecedo nec publico careo. Vtitur autem eo verbo Cicero in epiſt.ad Atticum 10,l.7, Nec enim conquiſitores φαινοπροσωπεῖν audent, quum ille adſit contrà,quum dux noſter nuſquam ſit. Et ſub finem libri 14, φαινοπροσωπητέον ergo, & ἰτέον in caſtra? millies mori melius,huic præſertim ætati. vbi Camer.annotat φαινοπροσωπητέον ſignificare vel Vultum fingendũ, vel ante ora hominum verſandũ eſſe. Simile huic EST Δεινοπροσωπέω, Terribili vultu ſeu aſpectu ſum, Atrocem vultum præfero.Cam.δεινοπροσωπεῖν interpr. Vultu eſſe triſti & minaci.

Προσωπικὸν,Perſonale. Cui opponitur ἀπρόσωπον,imperſonale,apud gramm.

C.Ἀποπροσωπίζομαι,Faciem purgo, Faciem ſordibus repurgo,Sordes faciei abſtergo.Pherecrates(teſte Poll.) ἀποπροσωπίζεσθαι dixit τὸ καθαίρειν τὸ πρόσωπον,ſcribens, οὐδὲ ἀποπροσωπίζεσθαι κυάμοις. quomodo & ἀποκεφάλισμα dicitur & ἀποδόντωσις & ἐξομμάτωσις. Heſych.autẽ ἀποπροσωπίζεσθαι exp.ἐκμαλάσσεσθαι τὸ πρόσωπον:vel ἐσοπτρίζεσθαι.

Προσωποῦττα,Perſonata:pro προσωπόεσσα(facta cõtractione,& mutato σσ in ττ, more Attico, ſicut in οἰνοῦττα & μελιτοῦττα)à maſcul.προσωπόεις. Atticis autem προσωποῦττα dicebatur vas æneum echino ſimile,leonum boúmve imagines ſeu facies in oris ambitu pictas habens.vnde & nomen ſortitum eſt.χαλκοῦν ἀγγεῖον, (inquit Pollux) ἐχίνῳ παραπλήσιον,περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων ἢ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὠνομάσθη.Heſychio eſt πολέμου ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα,ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον.

Προσωπεῖον, SIVE Προσώπιον, ET Προσωπὶς, Perſona,Larua:quo modo & πρόσωπον vſurpatur. Poll.lib.4,de inſtrumento hiſtrionum,πρόσωπον,προσωπεῖον,προσωπίς,

μορμολύκειον, γοργόνειον. Et lib.2, καὶ προσωπεῖον, τὸ μορμολύκειον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πρόσωπον καὶ προσωπὶς. Et mox, τὸ δὲ πρόσωπον, καὶ προσώπιον, ὥσπερ καὶ μορμολύκιον. quo loco reponẽdũ exiſtimo προσώπιον, ὥσπερ καὶ μορμολύκιον. paulo antè autẽ, προσωπεῖον, τὸ μορμολυκεῖον. vt innuat dici & προσώπιον & προσωπεῖον, ſicut μορμολύκιον & μορμολυκεῖον. reperitur enim in manuſcriptis quoque libris tam μορμολυκεῖον quàm μορμολύκιον. at verò μορμολύκιον nuſquam inueni. ‖ Dicuntur autem πρόσωπα ſiue προσωπεῖα, quemadmodum Latinè Perſonæ, vultus ficti & ſimulati, quibus vera hiſtrionum facies tegitur, plerunque εἰκάζοντες ταῖς τῶν ϰατειζομένων ὄψεις, vt obiter in ὄψις & αὐτοπρόσωπος etiam dictum eſt. Demoſthenes De malè geſta legatione, ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσωπείου κωμάζει, ſine perſona. Athenæus libro 14, ex Semo Delio, de ἰθυφάλλοις, Προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσι. mox ex eodem docet τοὺς φαλλοφόρους προσωπεῖα οὐ λαμβάνειν, perſonas non geſtare. Her mog. προσωπεῖον εἰσάγει, perſonam inducere. Chryſoſt. τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες, perſonas detrahentes. Item προσωπεῖον ἐπιεικείας, pro Simulatio & quaſi perſona ficta quam aliquis induerat ſiue geſſerat. Theodorit. Hiſtor. eccleſ. lib.3, de Iuliano loquens, τὸ μὲν τῆς ἐπιεικείας ἀπέδυσατο προσωπεῖον, τὸ δὲ τῆς δυσσεβείας ἐγύμνωσε πρόσωπον. Aliquanto verò antè dixerat, παρρησιαστέρον μᾶλλον ἢ ἀναιδέστερον κατὰ τῆς εὐσεβείας ὥπλιζεν, τῆς ἐπιεικείας περικείμενος προσωπεῖον. Heſychio προσωπεῖον eſt σχηματισμὸς, & ἡ νῦν (inquit) καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπὶς. B C

A QVO Προσωπὶς eſt DIMINVT. Προσωπίδιον, Parua perſona ſeu larua. quod Pollux numerat inter τὰ ἐν γυναικωνίτιδι σκεύη, ſicut & Heſych. προσωπίδα. citat autem ex Danaidibus Ariſtophanis. AT Προσώπιον ab Heſychio eſſe dicitur inſula quædam Ægypti: Stephano AVTEM Προσωπὶς eſt Ægypti ciuitas: cuius ἐθνικὸν eſſe DICIT Προσωπίτης. ſic προσωπίτης νομὸς, præfectura oppidi illius. Plin. lib.5, cap.9. FOEMIN. Προσωπῖτις. vt προσωπῖτις νῆσος, (eadem quæ Προσωπὶς Steph.) apud Thuc. l.1, p.35. de qua vide ſchol. SED ET Πρόσωπον eidem Stephano eſt inſula non procul Carthagine: cuius gentile eſſe DICIT Προσωπίτης, VEL Προσώπιος. D E

Προσώπιον, SIVE Προσωπὶς, à quibuſdam dicitur τὸ ἀρκεῖον, quòd eo veteres in tragœdiis perſonas ſibi conficerent: quamobrem apud Latinos quoque perſonatæ nomen inuenit. Solebant verò & φαλλοφόροι perſonarum loco quibuſdam herbis ſibi faciem obtegere, vt Athen. lib.14, ex Semo Delio refert. Dioſc. lib.4, c.107, Ἄρκειον· οἱ δὲ προσωπίδα, οἱ δὲ προσώπιον καλοῦσι. Plin. libro 25, c.9, Quidam arcion, perſonatam vocant, cuius folio nullum eſt latius, grandes lappas ferentem. Aliquanto pòſt, Perſolata, quam nemo ignorat, Græci verò ἀρκεῖον vocant, folia habet minora, etiam cucurbitis & hirſutiora, nigrioráque & craſſiora. Sed & alibi apud eum Perſolata habetur.

At COMPOS. Δυσωπία, (cui & inter aliqua præcedentia locus dari potuit) Pudor qui nos obtueri ſeu in faciem intueri non ſinit eos qui aliquid à nobis poſtulant. Hac enim aut ſimili periphraſi vtendum eſſe puto ad exprimendam Græci huius verbi vim, ſimúlque oſtendendum eius etymum. quæ ſanè minimè patere poſſunt ex vulgatis interpretationibus, quibus δυσωπία dicitur eſſe Vitioſus pudor, ſeu Immodicus pudor, aut Immodica verecundia, aut etiam Stupida verecundia, (quæ interpretatio eſt Eraſmi, ſicut & duæ primæ) A Budæo autem redditur Verecundatio, & Vehemens oris confuſio. Quæ tamen interpretationes nequaquam falſæ ſunt: (reuera enim immodicus eſt ac nimius pudor ille quem deſcripſi) at falſa eſt iſta quæ additur in vulg. lex. Inutile & pernicioſum ſilentium. Plut. circa initiũ libri quem de hoc δυσωπίας vitio ſcripſit, ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. quæ verba ita vertit Eraſmus, Quemadmodum enim κατήφειαν [quam Pronitatẽ aut Putiditatem Latinè poſſis dicere] definiunt, dolorem in nobis afficientem vt vultũ demittamus: ſic pudorẽ adeo nos afficientẽ vt non audeamus obtueri quos oportebat, δυσωπίαν appellãt [voce compoſita] &c. In quibus verbis vt omittam valde inſolentem nobis dari interpretationem vocis κατήφεια, Plutarchicã certè deſcriptionẽ δυσωπίας minimè aſſequi videntur, quum ὑπείκουσαν aptè non reddatur, multo verò minus τοῖς δεομένοις. Hoc enim voluiſſe Plutarchum dico, Verecundiam (ſonat tamen potius αἰσχυντηλία habitum quendam animi ad verecundiam propenſi) quæ adeo ſuccumbit iis qui à nobis aliquid petunt, vt eos ne obtueri quidẽ poſſimus, vocatã eſſe δυσωπίαν. Dixerat autem Plut. antea, ὑπερβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι, τὸ δυσωπεῖσθαι. διὸ καὶ οὕτω κέκληται, τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου καὶ συνεξαπτομένου. Legitur autẽ hæc vox δυσωπία & in aliis pleriſque eiuſdem opuſculi locis: ex quib' eſt hic, αὐτὸς δὲ ὑπὸ δυσωπίας ἡττώμενος, καὶ μίαν ἡμέραν αἰτούμενος δοῦναι, ἀπώλεσε τὸν οἶκον. G H

Cæterùm quum δυς potius difficultatem ſignificet in compoſitione, hoc in vocabulo non difficultatem ſolùm, ſed impoſſibilitatem (vt ita dicam) declarat. neque enim eſt ſolùm Difficultas intuendi præ pudore; ſed ſignificat Non poſſe intueri, &c. Malè autem Eraſmum fingere ὤπη ex quo componat hoc vocabulum; præcedentium compoſitorum ſeries docet.

Δυσωπία, Difficultas aliquid certò comprehendẽdi, recurrente ſemper addubitatione, vt euenit in rebus dubiis. Philo de mundo, εἴπερ δυσωπίας ἀποδιδράσκειν βούλοιτο ταῖς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσιν. Bud.

Δυσωπῶ, ῶ, Pudore afficio: ſed propriè eiuſmodi pudore qui facit vt is à quo aliquid peto, ne obtueri quidem me poſſit, tantùm abeſt vt id mihi denegare auſit. (Vnde ponitur pro Exoro, Flecto, Perſuadeo) Generalius etiã pro Pudore afficio, Pudorem affero. Plut. in Homero, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ. Idem in libro de defectu orac. ἀλλὰ τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου λεγομένων; Quid eorũ potiſſimũ te pudore afficit? Quid facit vt te pudeat? Aut etiã reſoluẽdo per verbũ neutrũ, Cuius te pudet? Itidémque paſſ. Δυσωποῦμαι, Pudore afficior, Pudore confundor, Erubeſco, Præ pudore oculos auerto, ſeu oculos attollere nõ audeo. Demoſth. Phil.3, καὶ πῶς εἰς ὑμᾶς τοὺς παράγοντας ὑμᾶς ὁρῶν, οὐκ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Plut. περὶ δυς. Ἐν δείπνῳ προπίνει τις ἄδην ἔχοντι; μὴ δυσωπηθῇς, μηδὲ προσβιάσῃ σαυτόν. Vide & ſuprà in Δυσωπία quæ idem Plutarchus de hoc verbo dicit. Interdum adiunctum caſum habet; & quidem vel datiuum, vel accuſatiuum: & hunc quidem frequentius. Plut. in Cat. εἰ τοὔνομα δυσωπεῖ τὴν μοναρχίαν. Baſil. ἀλλὰ δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα. At verò δυσωπῶ pro Exoro, Flecto, Perſuadeo. & δυσωποῦμαι pro Exoror, Flector: (quam ſignificationem ex illa prima naſci docui paulo antè) vt δυσωπεῖν τὸν θεὸν apud Syneſ. Et apud Baſil. παρακαλέσαι καὶ δυσωπῆσαι. Chryſ. ὁ δὲ οὐ μόνον ἐδυσώπει τοῖς ῥήμασι τούτοις. Vide Bud. pag. 688. ‖ Δυσωπεῖν in vul. lex. ex Plut. affertur & pro Sedare: quæ ſignificatio aliquid affinitatis cum illa exorandi & flectendi ſignificatione habet.

Δυσωπῶ, Viſum perſtringo, Intuitum retundo, Horribili ſpecie terreo. Plut. τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν dixit Viſum perſtringentia, vt res admodum ſplendidæ (inquit Bud.) Sed obſerua, quum addat Plutarchus accuſatiuum ὄψιν, part. δυσωποῦντα ſonare ſimpliciter Perſtringẽtia. Vide autem apud eundem Bud. & alia exẽpla, pag. 688.

Δυσωπῶ neutraliter poſitum, Hæreo, Hæſitabundè aſpicio, Reſtito. Item Suſpicor, Vereor. Xenoph. ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν. Et δυσωπούμενα ζῷα apud eundem. Vide plura apud Bud. pag. 688.

Δυσώπησις, εως, ἡ, (q.d. Pudefactio) Ipſa actio afficiendi quempiam pudore, ſeu efficiendi vt quis verecundetur. Item exoratio. Et COMP. 2, Ἀδυσώπητος ET Εὐδυσώπητος. Eſt autem Ἀδυσώπητος, Qui pudore affici nequit, ſeu confundi, Qui talis eſt vt non verecundetur. Plutarchus in illo περὶ δυσωπίας libello, τὸ δὲ τοὺς ἀναιδῶς καὶ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἀποτρίβεσθαι, τὸ ἀδυσώπητον, ἢ μὴ χαρίζεσθαι τὰ αἰσχρὰ τοῖς ἀναισχύντοις αἰσχυνόμενον, ὀρθῶς καὶ δικαίως γινόμενόν ἐστιν ὑπὸ τῶν νοῦν ἐχόντων. Accipitur

autem & pro Inexorabilis, Qui flecti nequit, ſicut δυσωπεῖσθαι pro Exorari & Flecti dictum eſt accipi interdū. A
ADVERB. Ἀδυσωπήτως, Sine vlla verecundatione, Sine vlla erubeſcentia, Sine vllo pudore, Inuerecundè. Eius exemplum habes in Plutarchi loco proximè præcedente.

CONTR. Εὐδυσώπητος, Qui facilè pudore afficitur, ſeu confunditur, Qui leui de cauſa verecundatur. Itē Facilè exorabilis. Et ADVERB. Εὐδυσωπήτως, Facilè erubeſcendo, Cum erubeſcentia, ſeu verecundatione quam res leuis affert. B

c.2. Καταδυσωπέω, ῶ, idem quod δυσωπῶ, niſi quòd præpoſitio vim aliquam ſignificationi addere videtur. Luc. καταδυσώπησε τὸν θεὸν, exorauit. Vide B.p.688.

ὈΦΘΑΛΜΌΣ, οῦ, ὁ, Oculus. pro quo Doricè ὄπτιλος. ambo autem eiuſdem originis, nimirum ab ὄπτομαι, vnde & ὄμμα & ὄψις & ὀπωπὴ, quæ itidem pro ὀφθαλμὸς vſurpantur. Il. ω, ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Od. κ, Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι. Odyſſ. υ, — ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. Od. ο, ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, ſuis oculis videbant. Iliad. ω, εἰ γάρ σε ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν. Odyſſ. υ, Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, tuis oculis aſpicies. C Heſiod. Erg. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, cuncta Iouis cernens oculus. In præcedentibus autem Homeri locis ὀφθαλμοῖς emphaticum eſt, ſicut & apud Æſchin. contra Creſiphontem, ὁρᾶτε τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν ἔσχατον λιμένα. At Syneſ. epiſt. 6, οἷς ποτ' ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς ἀποβλέψεται. Rurſum Hom. Il. ν, Ὀφθαλμοὶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετο. Pro quo Od. τ, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Iliad. π. κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Sic Iliad. υ, κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. Contrà Il. ο, Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη. D Item Od. θ, ὀφθαλμῶν ἄμερσε, oculis priuauit. Et Odyſſ. α, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν. Ariſtoph. Nub. ἐξεκόπην τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Sic Demoſth. Pro cor. ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος, cui Plutarch. in Alexand. dicit ἐμπεσεῖν καταπελτικὸν βέλος εἰς ὀφθαλμόν. Athen. 13, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Plut. Lyc. de Alcandro, τῇ βακτηρίᾳ πατάξας τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέκοψεν. Idem in Artoxerxe, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαντες. (Sic apud Pollucem, ὀφθαλμοὺς κοιλαίνειν, βαθύνειν, κενοῦν, σβεννύναι: item παρείρειν, ἐκ πυθμένων ἀνέλκειν, ſiue ἀνασπᾶν, pro eruere) Idem Sympoſ. 2, πήρωσιν ὀφθαλμῶν. E Et apud medicos ὀφθαλμῶν προπτώσεις, procidentes oculi. ὀφθαλμῶν τάραξις, oculorum perturbatio. & ὀφθαλμῶν ῥεύματα. & αἱ ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλαὶ, cicatrices in oculis. & ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν, dolores oculorum, pro offenſionibus, (vt inquit Camerarius) apud Herodotum in Terpſichore, de pulchris mulieribus, αἰτίας ἔχεσθαι ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν, illas mulieres ibi coram aſſidere, faceréque vt oculi ipſis doleant. ſicut ait Phormio Terent. Vin' facere quo tuo viro oculi doleant? At ὀφθαλμοῖο βολὴ apud Muſæū, F quod Cicero dicit Oculi coniectus. Et dicitur βάλλειν ὀφθαλμοὺς, vt Lucr. Iactare oculos. In vitio autē Ariſtophanes Nub. τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλει, vt apud Plutarchum, ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. vnde παραβλῶπες qui diſtortis oculis intuentur, ſeu obliqua tuentur, vt Virg. loquitur. Pingere oculos Græci ὑπογράφειν dicūt. Herodian. lib. 5, προῄει τε ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, pictis prodibat oculis. vnde apud Philoſtr. epiſt. 39, ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί. Item cum epithetis. Athen. 13, τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον. Et lib. 7, ὀφθαλμοὺς μείζονας ἢ καθ' αὑτὸν ἔχων. Xenoph. Sympoſ. ὀφθαλμοὶ καλοί: & ὀφθαλμοὶ ἐπιπόλαιοι, ibidē. G ‖ Æſchyl. apud Plut. in Erot. φλέγων ὀφθαλμός. Sic πυρώδεις, igniti & flammei, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, ſcintillantes & micantes. & αἴγλην ſiue αὐγὴν ἀφιέντες, nitidi ſiue renidentes. λάμποντες, clari. φωσφόροι, illuſtres: ſicut & φωσφόρα ὄμματα. item στίλβοντες, ſplendentes. & θυμοειδεῖς, iracundi ac minaces. contrà ἡδεῖς, blandi, & apud Catull. melliti. ἐπαγωγοὶ ſiue ἐπέραστοι, amabiles: de quibus ἵμερος fluere dicitur. Iidem oculi ἅλλεσθαι dicuntur, id eſt Salire, præſagientes ſe viſuros quod deſiderant. vt paſtor apud Theocr. in Amaryll. Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. ἆρά γ' ἰδήσω Αὐτάν. H Itē cū præpoſitionibus. Plat. Symp. ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα οὐ καθιδεῖν Σωκράτην, Ante oculos, ſeu In oculis. (cōtrà quidā apud Plut. Ἀπόπροσθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν, procul ab oculis meis) Poly. 3, πρὸ ὀφθαλμῶν θέντες τὸ μέ-

A γεθος τῶν ἀποβησομένων, ante vel ob oculos poſita magnitudine eorū quæ euentura erāt. pro quo dicitur etiā πρὸ ὀμμάτων. Sed & ἐν ὀφθαλμοῖς interdū capitur pro Ante oculos, Ob oculos. vt Odyſſ. θ, θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα. Et Iliad. α, μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, ante oculos meos. niſi quis fortè malit ἐν hîc ſuperfluum eſſe. Et ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι dicuntur nō tātùm ea quæ videntur & ante oculos noſtros ſunt ſeu eis obuerſantur, verumetiam quæ magni à nobis fiunt. ſicut & apud Ciceronem, Templum in oculis B quotidianóque aſpectu populi Romani poſitum. Idē, Etſi in oculis ſis multitudinis. Idem, Ferebant in oculis hominem. Sic ab Ariſtot. Polit. 7, ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι & παρορᾶσθαι ſibi opponuntur. Eurip. Medea, Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, pro Oculi hominum non rectè iudicant: Cam. Alii ſic, Iuſtitiam non habent mortales in oculis. Et ἐξ ὀφθαλμῶν γίνεσθαι dicuntur quæ oculis noſtris quaſi ſubtrahuntur & ἀφανίζονται, vel ab eis abſunt. vt Cicero, Abfuit ab oculis veſtris. Idem de libris, Nunquam ab oculis meis abfuerunt. Herodot. C Terpſich. καί σύ μοι ἐγένεο ἐξ ὀφθαλμῶν, neque te videre licuit. Xenoph. Hierone, ἥδιστ' ἂν ὡς τάχιστα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο, hoc illi iucundiſſimum futurum ſit ſi à te abeſſe liceat. Camer. At ἐπ' ὀφθαλμοῦ παραφυλάττειν, pro Oculis obſeruare. Plut. De ſoler. anim. ἐγγὺς οὐ προσιὼν, ἀλλ' ἐπ' ὀφθαλμοῦ παρὰ φυλάττων εἵπετο. Cui loco non abſimilis eſt hic Syneſii epiſt. 55, τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα, oculis vos meis proſequutus ſum. Quū verò εἰς ὀφθαλμοὺς alicui venire dicimur, reddideris potius In conſpectum quàm In oculos. Il. D ω, Πῶς ἔθελεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς; Ibidem, οὐδ' Ἀχιλῆος Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι. ‖ Xenophon autem δεσπότου ὀφθαλμὸν vocat domini præſentiā.

At regū ὀφθαλμοὶ dicebantur qui quæ viderent, ad eos referebāt, vt ſunt viſores ſiue exploratores, & nūtii. quod hominum genus Plutarch. ὀπίονας nominare videtur, de quo ſuprà. Heſychio ὀφθαλμὸς βασιλέως eſt ὁ πεμπόμενος κατάσκοπος. Pollux l. 2, ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως, οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ ὁρώμενα. Qui verò ὦτα vocabantur, ſunt potius dela- E tores & corycæi, qui ſubauſcultabant quid quiſque loqueretur, & ad regem deferebant. Xenoph. Pæd. 8, pag. 124, de Cyro loquens, qui τοὺς ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι, magnis afficiebat muneribus, πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους καὶ ὠτακουστεῖν καὶ διοπτεύειν τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. ἐκ τούτου δὲ καὶ πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὀφθαλμοὶ καὶ πολλὰ ὦτα. Dixerat verò paulo antè τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμούς. Itidē Ariſtot. Pol. 3, ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ μόναρχοι ποιοῦσιν αὑτῶν, καὶ ὦτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας. (Ouidius quoque dixit, An neſcis longas F regibus eſſe manus?) Plut. Artoxerxe, Ἀρτασύρας ὁ βασιλέως ὀφθαλμός. Meminit idem Plutar. in libro περὶ πολυπραγμοσύνης, & Lucian. ex lib. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Ariſtoph. autem ex ambiguo luſit in Acharnenſibus, vbi πρέσβεσι dicentibus, Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν, reſpōdet Δικαιόπολις, — ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. ‖ Ὀφθαλμοὶ dicebantur etiam quidam compotationum præfecti, quorū curatio erat vt æquabiliter potaretur, quique cœnantibus lychnos ſubminiſtrabant, alio nomine οἰ- G νόπται appellati, Latinis Modiperatores, vt nonnulli exiſtimant. Vide Οἰνόπται.

Ὀφθαλμός, Genus deligationis apud Hippocratem, ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον: quod oculo adhiberi conſueuit, vel quum procidentia periclitātur, vel vt quæ impoſita ipſi ſunt, contineantur. Sunt autem variæ huius generis differentiæ in lib. De faſciis explicatæ. Gorr.

Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς, vt Oculus mētis apud Latinos. Lucian. in vit. auct. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν: ad eum qui dicebat H οὐχ ὁρῶ ταῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ‖ Adhæc à tragicis poetis ſol dicitur αἰθέρος ὀφθαλμὸς, teſte Suida, quem Ariſtophanes αἰθέρος ὄμμα itidem appellat. Latinè dicere queas Lux, ſiue Lumen. Et Pind. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμὸς, Oculus Siciliæ, ſeu Lux & decus. oculis enim in corpore nihil excellentius. Cicero quoque

dixit,Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt.Alibi A villulas ſuas appellat ocellos Italiæ. Et Catullus, Inſularum ocellus.Item Euripides Androm.ὀφθαλμὸς βίου, vitæ lux.Εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου, vnica vitæ meæ lux & præſidium. Et Soph.Œd.tyranno, μέγας ὀφθαλμὸς.itidémque in Phœniſſ.Euripidem dixiſſe volunt ὄμμα Κιθαιρῶν,pro καλλιστὸν ὄρος. Latini autẽ Oculus&Ocellus pro delicijs interdũ vſurpãt,vt Plaut.in Pſeud.Vbi iſti ſunt quibus vos oculi eſtis,quibus vita, quibus deliciæ eſtis,quibus ſuauia mellita. Et in Curc. B Bene vale ocule mi.Et in Aſin.Da meus ocellus.

In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina per quæ remi traijciuntur,quia oculos orbiculari ſua rotunditate referunt.Euſt.p.1931,λέγονται γὰρ ὀφθαλμοὶ ῥηπεικῶς ἐν τῇ τειχώσει αἱ ὀπαὶ ὧν αἱ κῶπαι διείρονται.

Ὀφθαλμοὶ vitibus etiam tribuuntur. Theophr.ἔνια δὲ καὶ ῥιζοσπαστα ῥοσεῖ,καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλυώττουσι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς περοτομίας. Quæ ſic Plinius, Ægrotant & quum alſere,læſis vredine attonſarum oculis. Aliud exemplum cum eiuſdem Plinii interpretatione vide in Ὄζος. In arbore quoque cui inſeritur ſurculus C aliquis,foramen illud cui inſeritur, ὀφθαλμὸς dicitur, vt in ἐνοφθαλμισμὸς videre licebit.Theophr.De cauſ.pl. l.1,cap.6,de inſitione,ὥσπερ(videlicet γόνιμον ὑγρότητα)ὀφθαλμὸς ἔχων,ἁρμόζεται θατέρῳ καὶ τὸ ἔμφλοιον ἔχων,ἀποδίδωσι τὴν οἰκείαν βλάστησιν.

Ὀφθαλμὸν à Naz.dici etiam primam fontis ſcaturiginem,annotatur in v.l. At in fluuio ὀφθαλμὸς dici poteſt τὸ στόμα,os,ſiue oſtium,vt apparet ex iis quæ Nili τυφλοστόματα appellantur, teſte Euſt.p.160 , vbi ait,οὐ γὰρ ἂν λεχθείη τὸ στόμα τυφλόν. ἀλλ' ἐμφαίνει γρίφως τὸ τυφλόστομα,ὡς δυνάμεθα καὶ ὀφθαλμὸν καὶ στόμα εἰπεῖν τὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκβολήν. D

Ὀφθαλμὸς dicitur piſcis etiam quidam,vt teſtatur Camerarius, autorem non proferens.

C.Ὀφθαλμοβολέω,ῶ, Oculos iacto, ſeu conijcio. Sic enim Lucr.& Cicero. Auſi etiam Græci fuerunt (inquit Camer.)facere Ὀφθαλμοβολῆσαι, oculos in aliquam conijcere amantes.

C.Ὀφθαλμοδουλεία,ας,ἡ, Seruitium gnauum & diligens, præſente hero: quaſi Seruitus ad oculum. Solet enim E ſeruos ὁ τοῦ δεσπότου ὀφθαλμὸς, ad labores acrius ſubeundos excitare,contrà eius abſentia, ignauiores eos reddere.Paul.Eph.6,iubẽs ſeruos auſcultare dominis ſuis, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν,ὡς ἀνθρωπάρεσκοι.pro quo adCol. 3 dicit,μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλείαις,ὡς ἀνθρωπάρεσκοι,nõ ſeruiẽtes ad oculum. Sic Gallicè dicitur, *Seruir au doigt, & a l'oeil.*

C.Ὀφθαλμοφανής,έος,ὁ καὶ ἡ, Qui oculis cernitur, ſeu Qui oculis apparet,Sub oculorum ſenſum cadens, Oculis patens,ad differentiam τῶν νοητῶν apud Chryſoſtomum. F Accipitur ὀφθαλμοφανὲς pro eo etiam quod ante oculos eſt & manifeſtum,(vt Cicero , Non vti demõſtraretur quod ante oculos eſt) Strabo, ὀφθαλμοφανῆ πάντα ἰδιώτῃ οὐκ ἐνδέχομαί εἰσι τῆς μαθηματικῆς σημειώσεως, Quæ idiota ſuis oculis cernere poteſt,Quæ idiotis quoque manifeſta & perſpicua ſunt. VNDE Ὀφθαλμοφανῶς,Manifeſtè, Perſpicuè, More eorum quæ oculis cernuntur. Chryſoſt.De ſacerd.ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν, Manifeſtè cernere, ſeu Oculis ſuis videre, quod Hom. dicit ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. G

C.Ἀντόφθαλμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aduerſis oculis intuens.Pro Oppoſitus oculis, Aduerſus, ἀντίος τοῖς ὄμμασι,citatur ex Epigramm.

Ἀντοφθαλμέω,ῶ, quod & ἀντωπῶ, Intuentem obtueor. vt exponit Budæus hoc in loco,οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες,καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον,ἐβοήθουν. Gaza in Somnio Scipionis Solem aduerſum intueri interpretatus eſt ἀντοφθαλμῆσαι τῷ ἡλίῳ.Citatur exSapiẽtiæ cap. 12,ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεταί σοι,pro Te obtueri. ‖Metaphoricè autem ἀντοφθαλμεῖν capitur pro Obniti,Re- H luctari.Pro ἀνταίρεσθαι καὶ ἐνίστασθαι, inquit Budæus,vt vulgò dicunt Oculum erigere,& audacter obtueri. Verbi gratia,ſi oſtendere volumus aliquem eſſe nobis valde formidabilem,& cogi nos ei cedere, nec audere vllo modo reluctari,dicimus nos non audere oculum leuare contra illum. Polyb.lib. 1, ὑπέλαβον βαρυτέρας προσδέξεσθαι περιστάσεις,δι' ἧς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις. Idem lib.4, in eadem ſignificatione iunxit præpoſitioni πρὸς habẽti accuſatiuum, οὔτ' αὐτοὶ δ' αὖ τῶν ἀντοφθαλμεῖν ἠδύναντο πρὸς τὸ βάρος τῶν πολεμίων. id eſt Impetum hoſtium ſuſtinere. Act. Apoſt. cap.27, nauis itidem dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ , pro Obniti ſeu obluctari vento.

C.Ἐξόφθαλμος,Qui oculis eſt prominentibus,ſeu Cui oculi quaſi extant & ἐπιπόλαιοι ſunt : oppoſitum habens κοιλόφθαλμος. Quamuis autem Ariſtot. hos ἐξοφθάλμους dicat viſu eſſe hebetiore , Xenophon tamen in equis magis probat τὸ ἐξόφθαλμον quàm τὸ κοιλόφθαλμον:in lib.De re equ.τὸ ἐξόφθαλμον τε ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. ‖Polybius autẽ(inquit Cam.) tranſtulit ad euidentiam hoc vocabulum,lib.1,Ῥωμαῖοι δὲ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρησαν διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας.Quidam tamẽ ibi ἐξόφθαλμος interpr. Inconſideratus.

C.Ἐπόφθαλμος,Oculo impoſitus,ſeu Supra oculum ſitus. Galen.τὰ ἐποφθάλμια ἐπιδίσκεται,partes quæ ſupra oculos ſunt. CONTRA Ὑποφθάλμιος, Qui oculis ſubiacet.Plural. ὑποφθάλμια,Genæ,vt nõnulli interpr. Ὑπώπια(inquit Camer.)quæ alio nomine ὑποφθάλμια,oſſa iuxta naſum ſubiecta oculis:fortaſſe genæ (vt Cic.ait) ab inferiore parte ſubiectæ leuitérque eminentes.Idẽ, Nominat Pollux genas ὑποφθάλμιον φρουράν, id eſt oculorum cuſtodiam. Plinius autem genas vocat quæ Dioſc. βλέφαρα, vt in Ὀφθαλμικὸς videre poteris. Sed inter βλέφαρα & ὑποφθάλμια magnum diſcrimen eſt.

C.Ἑτερόφθαλμος,Qui alterum tantùm ex duobus oculum habet:id eſt Orbus altero oculo: μονόφθαλμος autẽ, cui vnicum natura oculum dedit , vt cyclopibus. hoc enim diſcriminis inter hæc duo ſtatuit Ammonius. Quidam apud Plut.in Polit.præc.μὴ ποιήσητε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα.Budæus ἑτερόφθαλμος interpr. Luſcus. Idem annotat,in Hippiatria ἑτεροφθάλμους ἵππους vocari equos qui varios oculos habent:quod vitium DICITVR Ἑτεροφθαλμία,In Hippiatr.οἱ ἑτερόφθαλμοι τῶν ἵππων οὐ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ὅνπερ γὰρ τρόπον ὁ ἑτεροσκελὴς καὶ ὁ ἑτερόποις σκάζει καὶ λείπεται τῷ ἑτέρῳ,οὕτω καὶ οὗτοι τῷ ὁρατικῷ.εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ,καὶ ἐπίψογοι διὰ τὴν ἑτεροφθαλμίαν.His igitur ἑτερόφθαλμοι, ſiue luſci, dici videntur qui altero oculo minus vident.

C.Εὐόφθαλμος,Pulchros habens oculos,Qui venuſtis oculis eſt.Xenophon Pæd.8,pag.122, ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέταττεν,ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσί. Dicũtur autẽ εὐόφθαλμοι nõ tantùm qui pulchros habent oculos,ſed etiam qui oculis alienis grati ſunt & iucundi aſpectu: vt & Euſtathius docet pagina 1389, Εὐῶπες,οὐκ ἐξανάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὦπας,ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς ποιοῦντες.ὡς δῆλον,ἐκ τοῦ,Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ ὠνίων. Ariſtot. autẽ Polit.2,εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι dixit pro Honeſtum ſiue bellum auditu,vt Camer.interpr. οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν,ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον.quem locum quidam ſic verterunt,Legem ferre non eſt tutum, ſed ſolùm primo aſpectu quum auditur, apparet bonum. Suidæ εὐόφθαλμος idem eſt CVM εὔοπτος.quod tamẽ εὔοπτος paſſiuè potius capi videtur pro eo qui facilè videtur ſeu cernitur : Qui eſt conſpicuus. Εὐόφθαλμον,inquit, τὸ εὔοπτον. dixerat verò antè, εὔοπτος ἀνήρ, καὶ εὐόφθαλμος. VNDE Εὐοφθάλμως,Cum quadam oculorũ venuſtate & gratia.ſeu Decorè, Decenter. Εὐπρεπῶς, vt Harpocr.expon.apud Antiph. ἐν τῷ περὶ ταώνων. quorũ pauonum pennis Plinius quoque oculos tribuit,libro 13,cap.15,Si pauonum caudæ oculos imitentur.

C.Κοιλόφθαλμος,Qui cauis oculis eſt, Cui oculi in cauo receſſu ſubſident.ὁ κοίλους ἔχων ὀφθαλμούς. Opponitur ei ἐξόφθαλμος quod vide ſuprà. VNDE Κοιλοφθαλμία, Oculorum cauitas. Alex.Aphr. Probl.lib.1. ET Κοιλοφθαλμιάω, Cauis oculis ſum. ſeu Oculi mihi ſubſident & cauitatem quandam habent.

C.Λευκόφθαλμος,Qui candidis ſeu albidis eſt oculis.Eſt & gemmæ nomen,de qua Plinius lib.37, cap. 9, Leucophthalmos,rutila alias, oculi ſpeciẽ cãdidam nigrãm-

que continet. A

C.Μεγαλόφθαλμος.Qui magnis eſt oculis.Vide ſequens.

C.Μελανόφθαλμος, Qui nigris eſt oculis. In Geopon.de vaccis & bobus,ἐκλεκτέον μεγαλοφθάλμους, μελανοφθάλμους. Pro his Varronis, Obſeruare debet vt ſint hæ pecudes oculis magnis & nigris.

C.Μονόφθαλμος.Cui vnicum natura oculum dedit,vt cyclopibus. ἑτερόφθαλμος autem is dicitur qui alterutro orbatus eſt,vt Ammon.tradit. Sic Cratinus μονόφθαλμον vocauit τὸν κύκλωπα,teſte Phryn. qui hoc vocabulo pro altero ἑτερόφθαλμος vti vetat. B

C.Ξηρόφθαλμος, Siccoculus, vt Plautus in Pſeud.loquitur. VNDE Ξηροφθαλμία,Oculorũ ſiccitas.vel poti⁹, Lippitudinis aridæ genus.Sic enim Celſus lib.6,cap.6, Eſt etiam genus aridæ lippitudinis.ξηροφθαλμίαν Græci appellant.neque tument,neque fluunt, ſed rubent tantùm,& cum dolore quodam grauescunt, & noctu prægrauati pituita inhæreſcunt. Scribonius Largus interpr.ſiccam oculorum perturbationem ſine tumore. ſic enim ille,cap.4,Collyrium pſoricum ad caliginem & aſpritudinem oculorum, ſiccámque perturbationẽ ſine tumore,quam ξηροφθαλμίαν appellant. Aët.lib.7, cap.2, σκληροφθαλμία δὲ καὶ ξηροφθαλμία κοινόν ἐστι πάθος βλεφάρων καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Actuar.libro 2, περὶ διαγ.παθ.cap.7, ξηροφθαλμία ἐστὶ δυσκινησία τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ πόνου, χωρὶς τινος ὑγρότητος ἐκρεύσης. diuerſam autem hanc facit à ψωροφθαλμία. C

C.Πλατυόφθαλμος, Latos ſeu amplos habens oculos. At πλατυόφθαλμον, à nonnullis vocatur ſtimmi, vt Dioſc. tradit libro 5,cap.99,de ſtimmi loquens,τὸ οἱ μὲν σίδι, οἱ δὲ πλατυόφθαλμον,οἱ δὲ λάρβασον ἐκάλεσαν.Nominis cauſam Plinius exponit lib.33,cap.6,itidem de ſtimmi ſiue ſtibio,Vis eius,adſtringere & refrigerare, principalis autem circa oculos.nanque ideo etiam plerique πλατυόφθαλμον id appellauere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. D

C.Σκληρόφθαλμος,Qui duris eſt oculis,ſeuQui dura lippitudine laborat. NAM Σκληροφθαλμία nonnulli interpretantur Lippitudo dura, ſicut Celſus ξηροφθαλμίαν eſſe dicit aridæ lippitudinis genus Quid autẽ ſit σκληροφθαλμία,definit Paul.Ægineta lib.3,cap.22,ἡ μὲν σκληροφθαλμία,σκληρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ μετὰ πόνου καὶ ἐρύθους· χωρὶς ὑγρασίας.Gorra us σκληροφθαλμίαν eſſe dicit quum non ipſe modò oculus durior eſt, & ad motum pigrior, dolénſque ſimul & rubicundus, ſed ipſæ etiam palpebræ duriores ſunt & rubicundæ, adeo vt nihil vnquam humoris remittant, ſed in earũ angulis gramæ concreſcunt paruæ, contortæ & ſubaridæ, nec facilè poſt ſomnum vel aperiri vel inuerti poſſint propter duritiẽ.differre autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας ſola magnitudine, ꝙ quum hæc propter ſiccitatẽ, dura etiam neceſſariò ſit,multo tamen quàm illa minus dura ſit,& leuiorem dolorem moueat. E F

C.Τριόφθαλμος,(q.d.Trioculus) Cui tres ſunt oculi. Gemmæ nomen, de qua ſic Plin. l.37,c.11, Triophthalmus cũ onyche naſcitur,tres hominis oculos ſimul exprimẽs. At τριόφθαλμοι homines qui finguntur,περατώδεις ſunt. Plutarch.περὶ πολυπραγμ. Περὶ τὴν τῶν τεράτων ἀγορὰν ἀναστρέφονται,τοὺς ἀκνήμους καὶ τοὺς γαλεάγκωνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητοῦντες. G

C.Ὑγρόφθαλμος,Qui humidis eſt oculis,Cui oculi fluunt. cui opponitur ξηρόφθαλμος. Ac ſicut à ξηρόφθαλμος fit ξηροφθαλμία,ita & ab hoc formari poteſt ὑγροφθαλμία, Lippitudo.

Ὀφθαλμώδης,Oculi ſpeciẽ gerẽs.Oculeus autẽ paulo alio ſenſu vſurpauit Plautus,vt in Πανόπτης videre licet.

Ὀφθαλμικός,ἡ,ὁ,Ad oculos pertinens, Ocularius. Dioſc. lib.1,cap.11,de malabathro,πρὸς τὰς ὀφθαλμικὰς φλεγμονὰς ἁρμόζει ἀναζεσθὲν ἐν οἴνῳ,καὶ λεῖον ἐπιχριόμενον.pro quibus Plin.lib.23,c.4, Oculorum epiphoris vino expreſſum vtiliſſimè imponitur. Et ὀφθαλμικαὶ περιχρίσεις, oculorũ circulitiones, quas eaſdẽ ferè cũ calliblepharis eſſe exiſtimat Marcel.apud Dioſc. Et ὀφθαλμικὰ φάρμακα,medicamenta oculorum. nam quod Dioſc. lib.5,cap.84,de cadmia dicit, χρησιμεύει δὲ πρὸς μὲν τὰ ὀφθαλμικὰ φάρμακα ἡ βοτρυῖτις καὶ ὀνυχῖτις καλουμένη, id ita Plinius lib.34,cap.10,de Botrytide cadmia,Oculorum medicamentis vtiliſſima.Interdum ὀφθαλμικὰ abſolutè ponitur pro ὀφθαλμικὰ φάρμακα, vt apud eundem Dioſcoridem lib.2,cap.7,de mitulis, ἰδιαίτερον δὲ πλυθέντες ὡς μόλιβδος, χρησιμεύουσιν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ σὺν μέλιτι ἐκτήκοντες παχύτητας βλεφάρων,καὶ σμήχοντες λευκώματα. quæ verba idem Plinius ſic Latinè reddidit,Lauantur quoque mituli plumbi modo,ad genarum craſſitudines,& oculorum albugines. ‖Ὀφθαλμικὸς vocatur etiam Ocularius medicus,vt C...m.Celſus appellat: ὁ ὀφθαλμῶν ἰατρός,Herodoto & Luciano. Vtitur autem eo vocabulo Martialis lib.8,Hoplomachus nũc es,fueras ophthalmicus olim:Feciſti medicus quod facis hoplomachus. In hoc autem ὀφθαλμικὸς abſolutè poſito ſubaudiri poteſt ἰατρός.Vtitur & Gal. H

Ὀφθαλμίδιον,Ocellus. Ariſtoph.

Ὀφθαλμίας,Plauto piſcis ille quem Plin.oculatam nominat.Sunt qui eundem cũ μελανούρῳ eſſe velint. Plin.tamen l.32,ſub finem, diuerſos facit hos duos, oculatam & melanurum.

Ὀφθαλμία,ας,ἡ, Oculorum morbus, ſeu (vt Solinus loquitur)Ocularia ægritudo. ◦ Ὀφθαλμία(inquit Gorræus)eſt inflammatio adnatæ oculorum membranæ. Sed quum dupliciter omnis inflammatio dicatur,(vt ſcribit Gal.l.2 ad Glauconem) vna, humida,altera, ſicca, propriè dicta ὀφθαλμία, inflammatio humida eſt. quæ enim ſicca eſt,non ſimpliciter ὀφθαλμία,ſed ξηροφθαλμία nuncupatur. Inflammationem quidem tumor,tenſio,dolor,calor, rubórque eius tunicæ teſtantur:humiditatem verò,tum venarum plenitudo,tum lacrymæ ex oculis manantes. Celſus lippitudinem nominat.Paulus Ægin.libro 3, ſpeciem eſſe τῆς ταράξεως prodidit: quo nomine calidæ & humidæ oculorum cum rubore affectiones ſignificantur. Sed hoc intereſſe dicit,quòd τάραξις ab externa quadam cauſa ſit,vt fumo,ſole,puluere,oleo:ὀφθαλμία verò non à manifeſta modò cauſa,verumetiam interna, hoc eſt ſanguinis fluxione,excitetur.Pollux(vt in vulg.lex.traditur) ὀφθαλμίαν negat propriè aliquod eſſe oculorum vitiũ, ſed eo verbo ſignificari dicit cauitatem oculorum ex corporis ægritudine. Plut.De ſera numinis vindicta, οἱ τὴν φλέβα διαιροῦντες ἵνα τὴν ὀφθαλμίαν κουφίσωσι.Idem Sympoſ.5, τῶν δὲ ἄλλων νοσημάτων μάλιστα καὶ τάχιστα τὰς ὀφθαλμίας ἀναλαμβάνουσιν οἱ συνόντες. Idẽ de inuidia & odio,καθάπερ ὀφθαλμία, πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκταρασσόμενος.Ariſtophanes autem ὀφθαλμίαν pro ipſa etiã cæcitate vſurpauit,vbi Chremylus dicit,οἶμαι ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, βλέψαι ποιήσας. ibi enim ſchol.ὀφθαλμίαν exp.πήρωσιν παντελῆ & τύφλωσιν: propriè ita nominari dicens τὴν κατὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπὸ νοσήματός τινος γινομένην βλάβην.

Ὀφθαλμιάω, Doleo ex oculis,Ocularia ægritudine laboro.Xenoph.Hellen.ἐντυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι,ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου,κάλαμον ἔχοντι. Plut.De laude propria, οἱ τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἐνοχλεῖν φυλαττόμενοι, τοὺς ἄγαν [illegible] πρὸς σκιάν τινα παραμιγνύουσι. Ariſtot.Ethic.10,c.3,καθάπερ οὐδὲ τὰ τοῖς κάμνουσιν ὑγιεινά, ἢ γλυκέα ἢ πικρά,οὐδ᾽ αὖ λευκὰ τὰ φαινόμενα τοῖς ὀφθαλμιῶσι [ἀλλὰ] ταῦτα οἴονται.] Vbi reddi etiã poteſt Lippientibus. Rurſum Plut.Symp. 7,probl.5, quũ ἀκρατεῖς eſſe dixiſſet τοὺς περὶ ἐδωδὰς καὶ ἀφροδίσια καὶ πότους ἀσχολοῦντας, eiſque νόσους τε πολλὰς καὶ ζημίας ὀλέθρους συνακολουθεῖν, ſubiungit, ὡς Θεοδέκτην ἐκεῖνον,εἰπόντα,Χαῖρε φίλον φῶς,ὀφθαλμιάσαντα τῆς ἐρωμένης φανείσης.vbi quidam volunt,eum licet oculis captum,& qui lucem non intueretur,dixiſſe tamen φίλον φῶς,Lux mea.niſi fortè Theodectes hic dicitur ὀφθαλμιάσαι conſpecta ſua amica, ſicut apud Herodotum in Terpſich. quidam de pulchris mulieribus dicũt,αἵτινας ἔλεγον ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν. Ὀφθαλμιᾶν, (inquit Camer.) non ſolùm ex morbo,ſed etiam aſpectu alicuius boni oculos dolere.vt ille dixit apud Terentium,[ut] quo tuo viro oculi doleant. Item,Oculis captum eſſe,vt Cic. in Verr.6.Polyb.libro 2,περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis. Hæc ille. Sunt tamen qui eum nequaquam ſequantur in eo

eo Polybii loco interpretando, ſed ὀφθαλμιᾶν accipiāt A
pro eo quod Cic. dicit Oculos adiicere, (id eſt ὀφθαλμοβολεῖν, oculorum cōiectu appetere) quo ſenſu dicit Imponere oculos prædiis alicuius, in Pand.

C. ἘΝοφθαλμιάω, ῶ, Oculos alicui rei adiicio, ſeu Oculos in aliquam rem coniicio, frui ea deſiderans. Paſſ. ἐνοφθαλμιῶμαι, Oculi in me coniiciuntur & appetor. Vide ſequens Ἐποφθαλμιάω.

C. ἘΠοφθαλμιάω, Oculos iniicio & concupiſco, vt Camer. interpr. Adnicto, vt alii. Videtur autem metaphora B ſumpta ab iis qui nictu oculiſque mulieres appetunt. Poll. lib. 2, καὶ ἐποφθαλμιᾶν, τὸ ἐπιθυμεῖν τινος· καὶ ἐνοφθαλμιᾶσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖσθαι, apud Hyperidem. Vbi quum ἐποφθαλμιᾶν exponat ἐπιθυμεῖν, & ἐνοφθαλμιᾶσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι, ſuſpectum aliquis habere poſſit ἐνοφθαλμιᾶσθαι, & ſcribendum pro eo exiſtimare ἐποφθαλμιᾶσθαι. Nam huius quidem Ἐποφθαλμιάω pro Oculos adiicio & Concupiſco vſurpati exempla reperiuntur, illius autem ἐνοφθαλμιᾶν nulla mihi inuenire licuit. Plut. Cæſare, ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος, illo oculū pecuniis adii C
ciente, vt Bud. interpr. Idem Plut. in vita Demoſth. de Harpalo loquens, καταφυγόντος δὲ πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τῶν νεῶν αὐτὸν παραδιδόντος, οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβοήθουν. ‖Ἐποφθαλμιῶν Polluci eſt etiam ὁ φθονῶν. Cæterùm pro Ἐποφθαλμιάω in præcedēti ſignificatione accepto, nimirum pro Oculos iniicio, Appeto, vſurpatum fuit ETIAM Ἐποφθαλμέω. Plut. οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο, oculis in pecuniam adiectis, fremebant eam in ærarium referri. i. ὀφθαλμὸν D
ἐπέχοντες. Bud.

Ὀφθαλμίζομαι, idem cum ὀφθαλμιάω, Ocularia ægritudine laboro. Plut. Symp. 2 probl. 2, Λέων ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου πρὸς αὐτὸν ὀφθαλμιασθῆναι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀσθένειαν (ἔφη) σώματος ὀνειδίζεις, νέμεσιν οὐχ ὁρῶν ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζοντά σου τὸν υἱόν. Quem locum hic eiuſdem in libr. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. ὠφ. clariorem reddit, Λέων ὁ Βυζάντιος ὑπὸ κυρτοῦ λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, Ἀνθρώπινον (ἔφη) πάθος ὀνειδίζεις, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων τὴν νέμεσιν.

C. ἘΝοφθαλμίζω, Inoculo. Theophr. De cauſ. plantarum E
l. 5, ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἓν ὑπὸ πλειόνων διαφόρων. Et l. 1, c. 6, τὸ τὰς μασχάλας ἐνοφθαλμίζειν τὰς πλειοτάτας καὶ νεωτάτας. Eſt autem ἐνοφθαλμίζω, ſiue Inoculo, Gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partē inſero, vel Aperto in arbore oculo, cortice nimirum exciſo, ſemē includo: vt colligitur ex his verbis Theophraſti loco citato, nimirum lib. 1 De cauſ. plant. cap. 6, circa finem, ὀρθῶς δὲ εἰς τὸ διατηρεῖν ἀρραγῆ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιόν, τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ ἀπογυμνοῦν τὴν μήτραν. VNDE Ἐνοφθαλμισμός, οῦ, ὁ, Inoculatio. Theo F
phraſtus initio capitis paulo antè citati, λοιπὸν δ' εἰπεῖν ὑπὲρ τῶν ἐν ἄλλοις γινομένων, οἷον τῶν κατὰ τὰς ἐμφυτείας καὶ τοὺς ἐνοφθαλμισμούς. Et mox, καὶ φυτεία δέ τις καὶ ὁ ἐνοφθαλμισμός, οὐ μόνον παράταξις. Idem l. 2 Hiſt. plant. αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμὸς καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον [illegible]. Columella non modò inoculationem vocari ſcribit, ſed & emplaſtrationem, vt l. 5, c. 11, de tribus inſitionum generibus: Vnum, quo reſecta & fiſſa arbor, reſectos ſurculos accipit: alterum, quo reſecto inter librum & materiam ſemina admittit: (quæ vtraque ge- G
nera verni temporis ſunt) tertium, quo ipſas gemmas cum exiguo cortice in partem ſui delibratam recipit, quam vocant agricolæ emplaſtrationem, vel (vt quidam) inoculationem. Et l. 11, c. 2, His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus inſitionis emplaſtratio vocatur. Plin. tamē diſcrimen facit inter inoculationem & emplaſtrationem, l. 17, c. 16. at c. 13 inoculationē paulo aliter definire videtur quàm Colum. ſic. n. ait, Hinc nata inoculatio ſutoriæ ſimili fiſtula aperiendi in arbore oculum cortice exciſo, ſeménq; includendi eadem fiſtula ſublatū ex alia. Et mox, Virgiliana quærit ſinum in nodo gemmæ expulſi corticis, gemmámque ex alia arbore includit. Quū verò aliquanto poſt dicit, Calami exacutio medullam ne nudet, videtur apud Theophr. in loco quodam paulo antè citato, pro ἀποξύειν legiſſe ἀποξωύειν.

A ὈΠΩ΄ΡΑ, SIVE Ὀπώρη, Ionicè, Autumnus. Euſt. verò alicubi exp. τὸ πλεῖσταιον μέρος τοῦ θέρους, ſiue ἡ μετὰ τὸ θέρος ὥρα: alicubi τὸ μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τοῦ φθινάδος ὥρας. Od. μ, οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, nec æſtate, nec autumno. Od. ξ, Καί ῥά τ' ἐλθέμεναι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην. Il. ρ. Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν, autumno, ſicut ἦρος dicitur Vere, & θέρους æſtate. Dicitur & τεθαλυῖα ὀπώρη, quod interpretari queas Pomifer autūnus. Od. λ, ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη. Vtuntur & proſa ſcriptores pro
B autumno. X. Hell. 3, ἀπετέλεσε δὲ τὸ τεῖχος ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας. Ariſtot. Hiſt. l. 9, περὶ τὴν ὀπώραν, autumno, vt Plinium interpretari videbis in Φθινόπωρον. At, ὑπὲρ τὴν ὀπώραν apud eundem Bud. interpr. Ante autumnum, Gaza Æſtate. Ibidē, ὀπώρης οὔσης, Tempore autumnali, ſeu Tempore fructuum. Et in l. De mūdo, αἵ τε καρπὸν ὀπώρης ἡδὺν, ἄλλως δὲ δυσθησαύριστον, φέρουσαι ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, quæ autumni tempore fructum ſuauē fundunt, ſed conditu difficilē. Vbi ὀπώρης dicitur pro ἐν ὀπώρῃ, ſicut θέρους pro ἐν θέρει, itidem
C vt in loco quodā Homeri paulo antè citato, & in hoc Theophr. Hiſt. pl. l. 9, c. vlt. ὀπώρας τέμνεται, autumno ſecantur. Et ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, ineunte autumno. At νέα ὀπώρα dicitur Extrema æſtas, Seneſcens æſtas. Æſchyl. apud Ariſtot. Hiſt. an. l. 9, c. 4, de vpupa, — ἀπὸ Νέας ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθοὶ στάχυς. dixerat verò paulo antè ἤρι. Bud. autē ὀπώρα interpr. etiam Æſtas in loco quodam Ariſtot. Meteor. quē citabo in Μετόπωρον: itidémq; Heſychio ὀπώρα eſt θέρος. Transfertur & ad ætates hoc vocabulum. ὀπώρα enim maturior ætas dicitur adole-
D ſcentum, quæ pubertatē ſeu iuuentam præcedit. quā quæ ſequitur, μετόπωρον appellatur. Sic accipiunt apud Pind. nonnulli Iſthm. Ode 2, ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν. itidémque apud Horat. lib. 2 Carm. ode 5, — tolle cupidinem Immitis vuæ: iam tibi liuidos Diſtinguet autumnus racemos Purpureo varius colore. Vt ſenſus ſit, Contine animum à cupiditate impuberis adhuc puellæ, quam tibi ſequens ætas maturabit. De adultiore autē ætate, & in virilitatis annos ſeu μετόπωρον inclinante, Ouid. Metam. 15,
E Excipit autumnus poſito feruore iuuentæ Maturus.

Ὀπώρα dicuntur etiam fructus autumnales, ſeu Poma. Poma autem quum dico, non mala tantùm intellige, ſed & pyra, pruna, vuas, omnes denique mollioris corticis fructus: quum Plinius mora etiam & nuces, & Martialis nuces pineas pomorum nomine comprehēdant. Geopon. lib. 10, ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωράκινα, μῆλα, ἀπίδια, δαμασκηνά, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. quibus poſtremis verbis τὰ ἀκρόδρυα denotatur, τὰ ἔξωθεν κέλυφος ἔχοντα, quæ lignoſo
F putamine tegūtur. Ariſtot. Hiſt. an. l. 8, c. 28, ὅτι οὔτ' ἀκρόδρυα, οὔτ' ὀπώρα χρόνιος. Itidem Galen. τοῖς δὲ ὀπῶραι, τοῖς δὲ ὄσπρια, τοῖς δὲ ἀκρόδρυα. Theophr. De cauſ. pl. l. 6, c. 6, ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, quum autumnales fructus matureſcunt. Similiter & apud Plat. de fructibus autumnalibus dicitur, vt vuis & huiuſmodi. Gal. l. 2 De aliment. fac. σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσι καὶ τρέφουσι μᾶλλον ἁπάντων τῶν ὡραίων. Plutar. in Probl. Rom. ὀπώρας μὴ γεύεσθαι περὶ ἰσημερίας μετοπωρινῆς. Idem Symp. 2, ὀπώρας τι προσενεχθέν. Athen. l. 1, οὐδ' ὀπώραν παρατίθησί τινι. Et
G apud medicos, σκευασία δι' ὀπωρῶν, confectio ex fructibus, quæ & ὀπωρική. de qua Galen. lib. 8 τῶν κατὰ τόπους, c. 3. Et ὀπώρα στύφουσα, fructus mollioris corticis adſtringentes. Aret. De celerum paſſionum curatione, lib. 2, c. 14, ὀπώρην στύφουσαν, οὖα, μέσπιλα, μῆλα Κυδώνια, σταφυλήν. Alcman autem κηρίναν ὀπώραν vocat τὸ μέλι, teſte Athen. lib. 14. Locum Alcmanis citaui in Πυαῖος. ‖Eſt & meretricis nomen & fabulæ Alexidis, vt idem Athen. refert lib. 10.

Quod verò ad hoc vocabulū attinet, Euſt. ſcribit παρωνομάσθαι ἐκ τοῦ ὀπός. Etymol. autē deriuat παρὰ τὸ ὄψ, &
H ὥρα. Itidémque Athen. l. 12, ὀπώραν eſſe dicit τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον, ἔν τε καρποῖσι καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον.

C. Ὀπωροθήκη, Locus reponendis fructibus autumnalibus. Vtitur Varro. Plin. Pomarium nominat, vt in Ὀπωροφυλάκιον dicetur.

C. Ὀπωροφορέω, Poma fero. vt Pomifer autumnus.

C.Ὀπωροφύλαξ, Autumnalium fructuum cuſtos.ſeu Pomariorum cuſtos, vt Gaza interpr. VNDE Ὀπωροφυλάκιον, Gurguſtium & caſula τȢ ὀπωροφύλακος, vt B. exponit, citans ex Iſaia. Heſych. exponit καλύβη τȢ φυλάσσοντος τὴν ὀπώραν: alii, Tuguriolum ad pomorum cuſtodiam. Plin. verò Pomaria dixit etiã loca pomis ſeruandis fabricata. A

C.Ὀπωρώνης, Qui poma emit & reuendit. Demoſth. Pro cor. σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλάας συλλέγων ὥσπερ ὀπωρώνης ἐκ τῶν ἀλλοτρίων χωρίων, i. ὀπώρας πολλῶν καὶ ἀγοράζων. Suid. B

C.Ὀπωρινός, οῦ, ὁ, Autũnalis. ὀπωρινὸς ὄμβρος apud Heſiod. Et ὀπωρινὸς βορέης, aliquoties apud Hom. Ab eodem ὀπωρινὸς ἀστὴρ dicitur canicula, quæ τῇ νέᾳ ὀπώρᾳ exoritur, id eſt ſeneſcente æſtate. In Epigr. ὀπωρινὸς κύων nominatur, vt ὀπωρινοῦ κυνὸς καύματα, æſtus canis autumnalis: vt Valer. Flaccus dicit, — acer Autumni canis. Sed frequentius vocatur Æſtiuus canis, vt à Tibullo, quum ait, Vnda ſub æſtiuum non adeunda canem. à Virg. Æſtifer, Georg. 2, — vbi hiulca ſiti findit canis æſtifer arua. Et ὀπωρινὸν δέος apud Heſych. τὰ ἐν ταῖς ὀπώραις φόβητρα. Ii etiã qui ab autumno nomen ſortiti ſunt, ὀπωρινοὶ vocantur, vt Martial. docet lib. 9, Si daret autumnus mihi nomen, ὀπωρινὸς eſſem: Horrida ſi brumæ ſidera, χειμερινός. AT Ὀπωρικός, οῦ, ὁ, Ex fructibus autumnalibus ſeu pomis confectus. Et ὀπωρική, quoddã pharmacum, quod Galen. σκευασίαν δι' ὀπωρῶν appellat. Plin. lib. 24, c. 14, Vnum etiamnum arborum medicinis debetur nobile medicamentum quod oporicen vocant. Fit ad dyſentericos ſtomachique vitia, in congio muſti albi lento vapore decoctis malis cotoneis quinque cum ſuis ſeminibus, Punicis totidẽ, ſorborum ſextario, & pari mẽſura eius quod rhus Syriacon vocant, croci ſemuncia. At ἡ διὰ τῶν ὀπωρῶν apud Gal. recipit mala cotonea X, ſorba L, meſpila L, ῥοῦ ἐρυθροῦ ſextarium vnum, aquæ congios VII. Sed & aliam eius conficiendi rationem docet. C D

C.Λευκόπωρος, Poma ſeu fructus albos ferens. Epigr.

C.Μεσοπωρέω, In medio autumni ſum. Dioſc. μεσοπωρούσης τῆς κατὰ τὴν ὀπώραν ἀκμῆς ζυγᾶται, medio autũni vigore. B.

C.Μετόπωρον, ου, τὸ (q. d. Tempus illud quod eſt poſt autumnum) Seneſcens autumnus, & in hyemem inclinans: ſeu Tempus illud autumni quod collectos autumnales fructus ſequitur. vt tempus brumale. Ariſtot. Meteor. 1, αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔαρος καὶ μετοπώρου μάλιστα, εἶτα καὶ τῆς ὀπώρας· χειμῶνος δὲ ὀλιγάκις. (quo in loco Bud. ὀπώρας interpr. Æſtate: malim ego, Ineunte autumno. vel Ante autumnum: quibus verbis τὸ φθινὸν θέρος denotatur) Plut. Symp. 2, βρωτικώτεροι γίνονται περὶ τὸ μετόπωρον. In ætate autem & iuuenili μετόπωρον dicitur, quum in virilem inclinat, & barba pullulat. Plut. Alcib. οὐ γὰρ (ὡς Εὐριπίδης ἔλεγε) πάντων τῶν καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστι. quod dictum & in Apophth. Euripidi tribuit, τὸν καλὸν Ἀγάθωνα in conuiuio amplexanti & oſculanti ἤδη γενειῶντα. VNDE Μετοπωρινός, οῦ, ὁ, Qui extremi & ſeneſcentis autumni eſt. Interdum & Autumnalis. Plut. περὶ μετοπωρινὴν ἰσημερίαν, ante æquinoctiũ autumnale. cui opponitur ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία, æquinoctium vernum. nam bis æquatur nox diei, vere & autumno, vt Plin. ſcribit l. 2, c. 19. Et μετοπωρινὰ ὕδατα apud Athen. Autũnales aquæ. Aduerbialiter autẽ Heſiod. μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, Autumnales mittere pluuias, ſeu Sub extremum autumnũ pluere. Sicubi autẽ μετόπωρον, autũnum, & μετοπωρινὸν autumnalem reddamus, vacabit præpoſitio. E F G

C.Φθινόπωρον, ου, τὸ, idem cum μετόπωρον, id eſt Seneſcens autumnus & in hyemem vergens: Bruma, vt nonnullis videtur. ἡ φθίνουσα ὀπώρα, autumnus ſeneſcens & inclinans. vel quia eo tempore ἡ ὀπώρα (id eſt fructus autumnales) φθίνουσιν, arboribúſque comæ defluunt. Gal. libro 1 ad Glauconem, φθινοπώρου μὲν ἀρχόμενον, ἦρος δὲ παυόμενον. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, cap. 49, de auibus loquens quæ vnà cum temporum viciſſitudine & mutatione nomen & ipſæ mutant, ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ συκαλίδες καὶ οἱ μελαγκόρυφοι· καὶ γὰρ οὗτοι μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλους. γίνεται δ' ἡ συκαλὶς περὶ τὴν ὀπώραν, ὁ δὲ μελαγκόρυφος εὐθέως μετὰ τὸ φθινόπωρον. Vnde Plinius libro 10, c. 29, Alia ratio ficedulis. nam formam ſimul colorémque mutant. Hoc nomen nonniſi autumno habent: poſtea melancoryphi vocantur. Vbi obſerua eum pro ὀπώραν dicere Autumnum: & pro μετὰ τὸ μετόπωρον, Poſt autumnum, id eſt brumali tempore. Plutar. Symp. 8, ἔοικε δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ τελεοῦντος ὥσπερ γῆρας εἶναι τὸ φθινόπωρον. Athen. lib. 14 ex Agathocle Cyziceno de connaro arbore, καρποφορεῖ δὲ δὶς τοῦ ἔτους, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου, vere & autumno. Niſi malis, Seneſcẽte autumno. VNDE Φθινοπωρινός, Qui eſt autumni ad finem vergẽtis. vt φθινοπωριναὶ θρίδακες, Athen. lib. 2. At Procl. φθινοπωρινὴ ἰσημερία, quam Plut. paulo antè μετοπωρινὴν appellat, id eſt Æquinoctiũ autumnale) Et ὁ φθινοπωρινὸς ἀήρ, redditur etiam brumalis. Plut. Symp. 8, ὁ δὲ φθινοπωρινὸς ἐν ᾧ φυλλοχοεῖ τὰ δένδρα, πολλὴν ἀνωμαλίαν ἔχων καὶ τραχύτητα. Et φθινοπωρινὰ δένδρα in epiſtola Iudæ, Arbores extremo autumno marceſcentes. hoc eſt, vnà cum fructu folia etiam & comas amittentes. Vel potius, Quarum ἡ ὀπώρα φθίνει, Quæ fructum quidem aliquem ferunt, ſed corruptum & marcidum, qui vel ſucco nutrimentóque deficiente, vel vermibus exedentibus ante maturitatem decidit: δένδρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα. Inſurgit autem ibi oratio, & primùm δένδρα φθινοπωρινά, vocat quæ proximè abſunt à καρποφόροις ſiue πλεοκαρποῦσι, deinde ἄκαρπα prorſus, tertiò, ἀποθανόντα, poſtremò ἐκριζωθέντα. AT Φθινοπωρίς dicitur oliua cõdita nea, ſeu, Quæ in muria cõditur. Apud Suid. φθινοπωρίδας εἶν ἁλὶ νήχεσθαι. Dicitur eadẽ oliua & κολυμβὰς & νηκτρίς, quia muriæ in qua conditur innatat: & ἁλμάς, à muria.

Ὀπώριμος, idem cum ὀπωροφόρος, Pomifer, vt κάρπιμος idem cum καρποφόρος. ſeu Autumnalibus fructibus ferẽ dis idoneus. Apud Suidam, τοῖς βασιλικοῖς παραδείσοις ἐξέτεμον, οἷ δὴ πλεῖοι ὀπωρίμων δένδρων ἦσαν.

Ὀπωρεῖον, idem cum ὀπωρώνης, vt nonnulli volunt, id eſt Qui autumnales fructus ſeu poma emit & reuẽdit. Heſych. enim ὀπωρεῖωνας exponit τοὺς εἰς πρᾶσιν ὠνουμένους, (vbi ſubaudiẽdum ὀπώραν) Qui ὀπώραν emũt vt reuendant: ſicut apud eundem, quum NOMEN Ὀπωροφυλάκιον exponit ἡ σκηνὴ ἢ καλύβη τοῦ φυλάσσοντος, ſubaudiendum itidem τὴν ὀπώραν.

Ὀπωρίζω, Fructus autumnales ſeu poma decerpo & colligo. Plut. Pericle, τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, agrorum tollens ſepes vt ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Ariſtot. ὀπωρίζειν vſurpauit pro Pomis veſci, vt Gaza interpr. lib. 9, Hiſt. anim. ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζῃ, τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος ἐκροφεῖ. Interdum additur præpoſitio ἀπό, vel accuſat. rei quæ decerpitur ſeu colligitur. Laert. in Diog. pag. 288, ἀπὸ συκῆς ὠπώριζε. Athen. lib. 14. ex Platonis libr. & De leg. ὅς δ' ἂν ἢ γυναῖκα νῦν λεγομένην σαφυλὴν ἢ τὰ γῆ καλούμενα σῦκα ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν βούληται. Fut. 2, eſt ὀπωριῶ. Vnde apud Philoſtr. in Heroic. ὀπωριεῖ, fructus colliget. Et apud Herodot. ὀπωριῶντες, fructus collecturi ſeu decerpturi. ſiquidem perperam in vulgat. lex. ab ὀπωριέω deriuatur, exponitúrque Decerpentes. Ὀπωρίζομαι, idem cum ὀπωρίζω. Athen. lib. 12, ex Theopompo, Κίμων ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ τοῖς κήποις οὐδένα τοῦ καρποῦ καθίστη φύλακα· ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν εἰσιόντες ὀπωρίζωνται καὶ λαμβάνωσιν εἴ τινος δέοιντο τῶν ἐν χωρίοις. quod iiſdẽ propemodũ verbis de eodem refert Plut. Pericle, pagina 285 meæ edit. quæ & paulo antè citaui.

Ὀπωρισμός, οῦ, ὁ, Autumnalium fructuum collectio. In v. l. exponitur Arborum fructus. pro quo potius ὀπώρα.

C.Φιλοπωριστής, οῦ, ὁ, Qui autumnales fructus decerpere & iis veſci amat. ſeu Qui poma fructúſque autumnales libẽter comedit. Qui fructibus autũnalibus delectatur. nã ὀπωρίζειν ſignificat etiã Pomis veſci ſeu fructibus autumnalibus. Pro Pomorũ appetens affertur ex Epigr.

ὉΡΆΩ,

ῶ, Pr. imperf. ἑώρων. Pr. perf. ἑώρακα. At futurum ὄψομαι mutuatur ab ὄπτομαι, de quo dictum fuit ſuprà) poſterius autem AORIST. Εἶδον, commodat illi Εἴδω, inuſitatũ thema, in ſoluta quidẽ oratione. Hinc fit vt agendo de ſignificationibus verbi ὁρῶ, afferantur exempla in quibus ſit vel illud futurum, vel hoc poſterius aoriſtum tempus. Sed & DE Ὄπτομαι idem ſentiendum eſt, cuius compoſitum Κατόπτομαι habes infrà in Καθορῶ. Viciſſim AVTEM Ὄψομαι, inuſitatũ alioqui, regulare habet ὄψομαι fut. quod ὄπτομαι

ideó poſitum fuit ſuprà, vnà cum ſuis compoſitis, aliiſque deriuatis. quare memineris lector (vt hæc ſibi mutuas tradant operas) in Ὁρῶ ad Ὄπτομαι recurrere, in Ἐφορῶ ad VERBUM Ἐπόπτομαι, itidémque in cæteris compoſitis: ac viciſſim in Ὄπτομαι ad Ὁρῶ, in Ἐπόπτομαι ad Ἐφορῶ. &c. Ὁρῶ, Video, Cerno, Aſpicio. Hom. Iliad. υ— ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς, Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Item ὁρᾶν εἴς τινα, Intueri in aliquem, Reſpicere ad aliquem. vt Iliad. β, & alibi, Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν apud eundem Odyſſeæ θ, Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα. (Alibi autem datiuo ſine præpoſitione vtitur, vt videbis in Ὁρῶμαι) Item cum aduerbiis πρόσσω & ὀπίσσω, Iliad. σ, — ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Item cum ὅτι, vt Iliad. η, Οὐχ ὁράας ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ. Alicubi cũ οἷον ſignificante Qualiter: ſed & cum οἷος, vt Iliad. φ, Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; In ſoluta etiam oratione magnus eſt huius verbi vſus. Xen. ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων. Luc. De ſalt. ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον. Sæpe cũ participio, vbi Lat. vterentur infinit. (ſed interdũ pro Video ſignificãte Cerno, interdũ pro Video ſignif. Animaduerto) Thuc. l. 2, ἀλλ' ἀνέχεσθε καὶ γῆν τεμνομένην, εἰ δεῖ, ὁρῶντες, καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ. Xenophon, ἑώρων ἀλλήλους ὁμοίως τρεφομένους. Item, ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς παντὸς μᾶλλον ἐπιμελουμένους ἢ φίλων κτήσεως. Sic ὁρῶ σε ποιοῦντα apud Ariſtotelem. Interdum cum participio verbi imperſonalis, vt ὁρῶ καί σοι τούτων δέησον apud Xenophontem. Necnõ cum participii nominatiuo, quum quis de ſeipſo loquitur: vt ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, Eurip. Video me peccare. Sed & cum infinitiuo ex Demoſthene, ὁρῶ σε ἥδεσθαι. Inuenitur & cum ὅτι habente indicatiuum, ſicut & in illo Homeri loco paulo antè. reſoluitur autem Latinè particula ὅτι cum indicatiuo, in infinitiuum.

Additur nonnunquam præpoſitio εἰς. vt quum dicit Xenophon ὁρᾶν εἰς γῆν, Aſpicere in terram, Intueri in terram, Defixos in terram habere oculos. Apud eundẽ cum πρός: vbi ὁρῶ πρὸς ἄλλους redditur Oculos ad alios conuerto. At verò ὁρᾷ πρὸς Πελοπόννησον apud Thucydidem, quod Latinè dicitur Spectat, id eſt Vergit. Reddi etiam poteſt Verſa eſt, ſequendo expoſitionem Græcam τετραμμένη ἐστί. Tale eſt τὸ ἀκρωτήριον τὸ πρὸς Μέγαρα ὁρῶν apud eundem libro 2. Paſſiuum ὁρῶμαι, Videor. A cuius præterito eſt participium ἑωραμένος, Viſus. Vtitur autẽ Homerus alicubi voce paſſiua & in ſignificatione actiua. vt Iliad. α, Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Et cum datiuo ὀφθαλμοῖς. vt Il. γ, Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Et alibi ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν.

Ὁρῶ, metaph. (vt Latinè Video & Perſpicio, ad oculos mẽtis tranſlata) pro Animaduerto, Intelligo, Attẽdo, Conſidero. Quinetiã verbo ἔγνωσαν redditur ἑώρων apud Thucydidem ab eius ſcholiaſte. Interdum autem ὁρῶ eſt Expendo, Examino: quum Demoſthenes ὁρᾶν & ἐξετάζειν de vna eadémque re dixerit: ſcribens in oratione Pro corona, πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὅρα με, quũ paulo antè dixiſſet ἐξέταζε. Sunt autem qui ὅρα ibi vertant Conſidera, & Specta. At verò apud Euripidem hoc verbum cum eadem præpoſitione alium vſum habet, vbi dicit πρὸς πλοῦν ὁρῶ, pro Animum ad nauigationem attentum habeo, vel intentum, (ſicut & Intentos oculos habere dicimur ad rem quampiam: ideóque libenter vertit illa voce) Poſſit fortaſſis reddi etiam Animum ad nauigationem conuerto, (& q. d. Mentis oculos conuerto, ſeu animi) At in vulg. lex. redditur, Specto ad nauigãdum, & Propero nauigare. In iiſdem affertur ex Xenophonte ὁρῶ cum ſolo accuſatiuo, eundem alioqui vſum habens quem cum præpoſitione haberet. ſiquidem ὁρῶ τὸ παίειν, ibi redditur Intẽdo ad feriendum. perinde videlicet acſi ſcriptum eſſet ὁρῶ πρὸς τὸ παίειν. Sed malim Intentus ſum.

Ὁρῶ interdum pro Do operam, Prouideo. Thucydid. lib. 5, pag. 174, ὁρᾶν τοὺς Ἀργείους ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος. Idem lib. 8, pag. 282, ὁρᾶν ὅτῳ τρόπῳ μὴ αἰσθήσεται τὰ πρασσόμενα. Alicubi & pro Video ſignificãte Caueo: ſequente μή, vel ὅπως μή, apud eundem Thucydidem atque alios.

Ὅραμα, ατος, τό, Viſus, (accipiẽdo pro re quæ videtur) Spectaculum. Xenoph. De re equeſtri, ὥσπερ ἄνθρωποι ταράττει τὰ ἐξαπίναια καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα καὶ παθήματα. Sic Ariſtot. ὁράματα & ἀκούσματα copulat, Ethicõn cap. 10, φαμὲν γὰρ ὁράματα καὶ ἀκούσματα εἶναι ἡδέα. Interpretor autem nomine Viſus maſc. gen. potius quàm neutro Viſum, quòd hoc de eo ſæpius dicatur quod apparet dormienti: at Viſus pro eo quod quis etiã vigilans videt, frequens ſit, & quidem apud poetas præſertim: ex quib' quidã dixit Turbari ſubito viſu, quod ex illo Xen. loco interpretari poſſis ταράττεσθαι ἐξαπιναίῳ ὁράματι. Alioqui tamen & neutrum nomen Viſum hanc ſignif. alicubi habere non nego.

Ὅρασις, εως, ἡ, Viſus (pro ipſo videndi ſenſu, ſeu cernendi ſenſu, vt Cic. loquitur, qui etiam vocat ſenſum oculorum) Plutar. De mor. virt. ὡς εἴ τις ἐθέλοι τὴν ὅρασιν ἡμῶν λευκῶν μὲν ἀντιλαμβανομένην, λευκοθεῖν καλεῖν· μελαίνων δὲ, μελανθεῖν. At in v. l. Viſio, Aſpectus, ſine exemplo.

Eiuſdem formationis eſt nomen COMP. Ἀορασία, quod propriè ſonat priuationem τῆς ὁράσεως, vnde redditur Cæcitas: ſed affertur & pro tenebris: ſicut loca cæca vocantur à poetis quæ ſunt tenebricoſa.

Ὁρατός, οῦ, ὁ, Viſibilis, Qui videri poteſt, ſeu cerni. Sed Cicero dicit potius Aſpectabilis, & Sub aſpectum cadẽs, & In cernendi ſenſum cadẽs, & Qui videri poteſt: itidémque Qui cerni poteſt. Alicubi verò reddit etiam Qui videtur, & Qui cernitur. Quarum Ciceronis apud Platonem interpretationum locos indicabit tibi meũ Lexicon Ciceronianum. Ariſtot. Polit. 8, τὰ ὁρατὰ inter τὰ αἰσθητὰ numerat, ſicut τὰ ἁπτὰ & τὰ γευστά. Xen. Pæd. 1, ἀλλὰ αὐτὸς καὶ ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ γινώσκεις. Inuenitur autem additus & datiuus ὀφθαλμοῖς, ſiue ὄμμασι. vt apud Philonem De mundo, ἐστὶν ὄμμασιν ὁρατός, vt ſi Latinè dicas Oculis conſpicuus.

Contrariam ſignificationem habet COMPOS. Ἀόρατος, Inuiſibilis, Non aſpectabilis &c. vel Senſum omnem effugiens oculorum, ex Cicerone. nam apud Platonem τοῦτο δὲ ἀόρατον· πῦρ δὲ καὶ ὕδωρ καὶ ἀὴρ καὶ γῆ σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε, ita ille reddit, Animus autem ſenſum omnem effugit oculorum: at ignis, & aqua, & terra, & aer, corpora ſunt, eáque cernuntur. Idẽ apud eundem philoſophum ἀόρατος γέγονεν vertit Oculorum effugit obtutum: item ἀόρατα, Talia quæ cerni non poſſent. Lucianus copulauit ἀόρατον cum ἄγνωστον & ἄπιστον. Inuenitur ἀόρατος (ſicut & ἀθέατος) in actiua etiam ſignific. pro Qui non vidit. Polybius, δυνάμεσι χρῆσθαι οὐ γεγυμνασμέναις, ἀλλὰ νεοσυλλόγοις, καὶ ἀοράτοις παντὸς δεινοῦ, qui nulla vnquam mala viderũt, ſeu pericula.

At COMPOS. Δυσόρατος, Qui non facilè videri poteſt, ſeu cerni, Viſu difficilis, Qui vix cerni poteſt, Propemodum oculos fugiens. vt δυσόρατα δίκτυα, Xenoph. In eiuſdem Hipparchico lupi τὰ ἐν τοῖς δυσοράτοις κλέπτουσι, id eſt, furantur pecudes in iis verſantes locis vbi non facilè cerni poſſunt, ſeu conſpici. At quum Heſychius δυσόρατον exponit ἀσεβῆ & ἀπηνῆ, mihi videtur intelligere eum cuius propter ἀσέβειαν ſeu ἀπήνειαν odioſus eſt conſpectus, ſeu infauſtus & inauſpicatus. qualem ſignificationem habere particulam δυς in Δυσώνυμος, ſuprà docui. CONTR. Εὐόρατος, Qui facilè cerni poteſt.

Ὁρατής, Spectator. Qua ſignificatione tamen dicitur potius θεατής.

Ὁρατικός, οῦ, q. d. Viſorius. vt ὁρατικὴ δύναμις, Viſoria facultas. ſeu vis. id eſt, Videndi vis. Plut. De def. or. Ὀφθαλμὸς τε γὰρ ἔχοντος τὴν ὁρατικὴν δύναμιν, οὐδὲν ἄνευ φωτὸς ἔργον ἐστίν. vbi ἔχων δύναμιν ὁρατικὴν eſt habens viſoriam vim, .i. præditus videndi vi, ſeu cernẽdi. Interdũ verò ὁρατικός eſt idem quod ὁρατικὴν δύναμιν ἔχων, Qui videre ſeu cernere poteſt, Cernẽdi vi præditus. vt apud eundem Plutarch. eodem opuſculo, οὐκ ἀναιρεῖ τὸ κατὰ τὸν λόγον καὶ πρόνοιαν ὁρατικοὺς καὶ ἀκουστικοὺς γεγονέναι.

Τὸ ὁρατικὸν in Hippiatria pro pupillæ loco, ſede viſus: προκαυστέον τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ γῆς τὸ ὁρατικὸν κατέχοντα, διὰ τὸ καυτήριον. Plinius viſibile vocat actiuè. Bud.

C. Ἀφορέω, ῶ, (tempora format ἀνωμάλως, ſicut & ſimplex ὁράω) Reſpicio, Oculos conuerto ad aliquid, vel Oculos defigo in aliquid. Aor. 2 tanquam ab Ἀπίδω eſt ἀπεῖδον, & partic. ἀπιδών. Cum præpoſ. εἰς, ſeu ἐς, vt ἀπιδοῦσα ἐς βάθος apud Lucianum, Intuita profunditatem, vel Defixis oculis in profunditatem. aut Quum defixit oculos in profunditatem. ‖ Vſurpatur etiam metaphoricè de iis quæ oculis mentis cernuntur. vt apud Plutarchum in Lycurgo, ἀφορᾶν εἰς τὰς κακοπολιτείας, Oculos conuerto ad malas reip. adminiſtrationes. vel, Mecum conſidero. Apud eundem, εἰς τὴν ἰδίαν τῆς φύσιν ἀφορῶν. ‖ Capitur nonnunquam pro Pertineo, eodem planè modo quo apud Latinos verbum Spectο. vt apud Alexandrum Aphrod. Probl. l. 2, ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipſam vitam, (ſeu viuendi rationem) ſpectare, id eſt pertinere.

C. Διορέω, ῶ, Tranſpicio. quo verbo reddi à Gaza teſtatur Bud. addens eo Lactantium vti: ſed & Lucretium multo antè vſum eſſe conſtat.

Διοράω, Perſpicio. vnde διορατικός, Perſpicax, inquit Bud. qui διοράω exponit etiam Internoſco, Dignoſco, Diiudico, Diſcerno, in iſto Iſocratis loco in Nicocle, διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας. Animaduertendum eſt autem, quum διοράω redditur Diſcerno, eodem planè modo mutari ſignificationem ſimplicis ὁράω in hoc compoſito, quo mutatur ſignificatio ſimplicis Cerno in Diſcerno.

Διορατικός, οῦ, ὁ, Perſpicax, B. ex Damaſceno. (pro qua ſignificatione affertur & ex Chryſ.) Sed apud Alex. Aphrod. in Top. pag. 14, vertit non ſimpliciter Perſpicax ſed Perſpicax ad internoſcēdū: vbi ille ſcribit, πρὸς τὸ διορατικωτέρους αὐτοὺς ἔσεσθαι τῶν ἀληθῶν.

C. Εἰσοράω, vel Ἐσοράω, Intueor, Aſpicio. Orpheus de Deo loquens, — οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. Hom. Il. χ, Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. Idem Od. ο, Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Cui ſimile eſt Il. μ, — πάντες γὰρ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι. Et paſſ. εἰσοράασθαι, Odyſſ. γ, ὥστέ μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι. Alibi autem actiuè vtitur: vt Il. ψ, Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε ἵππους. ‖ At Odyſſeæ υ, Ξεῖν', ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, Euſtathius annotat eſſe ἀγάπης δηλωτικόν. quod & de verbo Reſpicere alicubi poſſe dici exiſtimo.

C. Ἐνοράω, ῶ, Video in. vel, Animaduerto in. vt apud Plutarch. in Romulo, ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον, Videns in facie (ſeu cernēs) animi præſentiam. Sic in Lycurgo, ἐνεώρα τοῖς νομοθετήμασι τῦφον. Sed additur etiam præpoſitio, quanuis iam verbo inhæreat. vt apud Demoſth. p. 167, ἤρετο τινα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη, animaduertiſſet in eo.

Ἐνορῶ σοι, pro In te defigo oculos, In te defixos oculos habeo, Intueor te (in quo verbo itidem includi præpoſ. In conſiderādū eſt) vt ἐνορῶ σοι apud Xen. Sic δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισί, Plut. Publ.

C. Ἐφοράω, ῶ, Intueor, Oculis luſtro, ſeu perluſtro. vel ſimpliciter Luſtro, ſeu Perluſtro. Item, Obſeruo. Hom. Od. μ, Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Xen. Pæd. 5, p. 79 meæ edit. ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλα χρὴ περιελαύνων ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴπου δέοιντο. Idem Pæd. 5, ἐφορωμένους ὑπὸ τοῦ Χρυσάντα καὶ ἐφορῶντας αὐτόν. Plutar. De def. orac. καὶ τοῦτο ἐφορᾶν ἐν μέρει καὶ κατοπτεύειν. Sed & ſimpliciter pro Videre, Cernere. pro cuius ſignificationis exemplo affert Budæus ἐπιδεῖν in hoc Ariſtidis loco. μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνάστατον γιγνομένην ἐπιδεῖν. Idem quum hunc Xenophontis locum protuliſſet, (in quo ἐφορᾶν & ἐπισκοπεῖν pro eodem ponuntur) ſubiunxit, Eſt autē ἐφορᾶν, etiam Recognoſcere, Recenſere, & quod Latini dicunt Inſpicere. Vulgò Viſitare dicitur. Liuius, Placuit mitti legatos in Hiſpaniam ad res ſociorum inſpiciēdas. Ex hoc autē Liuii loco quem ille affert, poſſumus, vt opinor, ἐπιδεῖν τὰ πράγματα apud Thucyd. libro 4, (vbi dicit ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα) interpretari ad verbum, Inſpicere res. Apud Herodotum tamen ἐπορᾶν τὰ πρήγματα (vbi ionice ἐπορᾶν pro ἐφορᾶν) exponitur, Adminiſtrare res.

Dicitur certè ἐφορᾶν & is qui ita res inſpicit vt ſimul earū curam gerat & iis prouideat. Vnde Xen. in loco paulo antè citato ἐφεώρα iūxit cum ἐπιμελεῖτο, ſcribēs ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. Hinc fit vt & prouidentiæ diuinæ tribuatur. Nazianz. ὡς ἐφορῶντος οὐδενὸς τὰ ἡμέτερα.

Ἐφορατικός, οῦ, ὁ, Peritus inſpiciendi res, (ea ſignificatione qua vti Liuium dictum eſt) ac prouidendi illis. Vel, Aptus ad res inſpiciendas &c. Xenoph. τὸν δὲ ἐπιμελητικοὺς βουλόμενον ποιήσασθαί τινας, καὶ ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων καὶ ἐξεταστικόν. Vbi animaduerte ἐπιμελητικοὺς, deinde ἐφορατικόν, ſicut in loco eiuſdem Xenophontis paulo antè citato ἐφεώρα cum ἐπεμελεῖτο. Sed quum addatur genitiuus ἔργων, ſatis fuerit ἐφορατικὸν reddere Peritū inſpiciendi, non addito accuſatiuo. Quinetiam dixerim potius ſignificare hîc ἐφορατικὸν Propenſum ad inſpiciendum, & huic rei deditum. Quidam autem interpretantur Diligentem inſpectorem.

Ἔφορος, (peculiari quadā formatione) Inſpector, Præſes. vt ὁ Ζεὺς φίλιος ἔφορός ἐστι τῶν τῆς φιλίας δικαίων. Philo de vita M. lib. 1, οὔτε δείσας τὸν ἐλεύθερον καὶ ξένιον καὶ ἱκέσιον καὶ ἐφέστιον θεὸν, ὃς τῶν τοιούτων ἐστὶν ἔφορος. Item ψυχαὶ τῶν πόλεων ἔφοροι apud Syneſium.

Ἔφοροι vocati magiſtratus Lacedæmoniorū oppoſiti regib⁹, vt tribuni plebis cōſulibus apud Romanos, tanquam inſpectores eorum quæ ad remp. pertinebāt, & quidem rigida cenſura aduerſus quoſlibet qui officio ſuo deerant, vtentes, vt ex variis variorum hiſtoricorum locis cognoſcitur, ad quos te remitto. Legimus certè apud Plut. cum alibi tum in Pol. præc. ſolitos ὑπεξανίστασθαι τοῖς ἐφόροις ipſos etiā reges. Atque adeo licuiſſe ephoris reges in carcerem coniicere teſtatur Thucydides lib. 1. Hinc dictum Ἐφορεῖον, Ephororum tribunal, Locus in quo ephori iudicia exercebāt. Legitur apud Plut. in Apophth.

Ab ἔφορος eſt verbum Ἐφορεύω, Inſpector ſum, Inſpectionem habeo, Sum præſes. Luc. οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει, intelligens nimirum περὶ γάμων. ‖ At verò ab ἔφοροι nomine magiſtratuū Lacedæmoniorū deriuatum Ἐφορεύω ſignificat Sum ephorus: vt quum Pauſ. ſcribit, Σθενελαΐδας ἐς τὰ ἄλλα ὢν οὐκ ἀδύνατος ἐν τῇ Λακεδαίμονι, καὶ ἐφορεύων ἐν ᾧ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. Vnde Ἐφορεία, Inſpectio. Et peculiariter pro magiſtratu quem gerebant qui ephori vocabantur. Sed inuenitur ſcriptum etiam Ἐφορία vnico ι, cum apud alios, tum apud Ariſtotelem Polit. libro 2, vbi dicit, ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ περὶ τὴν ἐφορείαν ἔχει φαύλως. ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μὲν αὐτὴ τῶν μεγίστων αὐτοῖς ἐστι· γίνονται δ' ἐκ τοῦ δήμου πάντες, ὥστε, &c. Sed non dubiū eſt quin deducendo ab ἐφορεύω, ſcribendum ſit ἐφορεία. at ἐφορία fuerit tanquā ab ipſo nomine ἔφορος. Quæ tamē ſcriptura minus mihi placet, vel eo nomine quòd ἐφορία & aliam ſignificationem habeat, dicta videlicet ἀπὸ τῶν ὅρων, ſeu potius ἀπὸ τῶν ὁρίων, quaſi conterminium dicas. (id enim vocabulum fingere mihi liceat, vel potius, ſeruata quorundam aliorum analogia, deriuare à nomine Contermini) Demoſth. in Ariſtocratem, pag. 165, ἀπέχεσθαι φησὶν ἀγορᾶς, ἐφορίας. τί ποτε λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας. ἐνταῦθα γὰρ συνῄεσαν οἱ πρόσχωροι. Itidem verò et Ἐφόριοι, Contermini, vt ex Polluce diſcimus: apud quem legitur etiam Ἐφορία, quæ numerantur ab eo inter illa quæ ſunt extra vrbem.

C. Καθοράω, ῶ, Deſpicio, i. Deorſum aſpicio. vt Plut. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item Perſpicio, Luſtro oculis, vt Budæus tradit, afferens ex Platone De rep. lib. 4, ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερος ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς, id eſt (inquit) omni intentione luſtra oculis & perſpice. Loquitur enim tāquam de venatoribus virgultū ambientibus. Sed accipitur frequentius pro Perſpicio oculis mentis ſeu animi, Animaduerto. Plato de repub. lib. 2, τί ποιοῦντες ἂν τὸ περὶ τὸ δίκαιον ζητοῦσι καθορᾷς; Ariſtophanes, ἵνα ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου. Sic participium κατιδὼν apud Iſocratem. Quinetiam Κατῶπται pro Perſpectum eſt & deprehenſum, ex Platone Budæus affert: qui ab eodem καθορᾶν poni pro Conſiderare & æſtimare, teſtatur. Pollux καθορᾶν & κατανοεῖν tanquam ſynonyma

ponit: atque ITIDEM Καθορατικὸς ET Κατανοητι- A
κός. Vt autē καθορᾶν redditur Perſpicere, ſic iſtud καθο-
ρατικὸς reddi poſſe uidetur Perſpicax.
C.ΠΑΡορέω,ῶ, (ſicut de παραβλέπω antea dictum fuit) Li-
mis oculis aſpicio, Tranſuerſim intueor. Xenophon,
ὁ δ' Αὐτόλυκος κατεῖδε τὸν Καλλίαν· ὁ Καλλίας δὲ παρορῶν
εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν. Eſt etiam Conniuentibus oculis præ-
tereo, vel (vt B. interpretatur) Per conniuentiam trāſ-
mitto, & incuriam: item, Non animaduerto. Subiungi-
tur autem exemplum hoc, in quo tamen habetur vox B
paſſiua, ex Greg. πρᾶγμα πολλοῖς μὲν παρορώμενον, ἐμοὶ δὲ
καὶ λίαν ἐξεταζόμενον. Dixit & Ariſtot. Pol. 6, ὀλίγον μὲν γὰρ
πονηρὸν παρορᾶται, πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλόν ἐστι.
Redditur autem παρορῶ alicubi etiam Videre me diſſi-
mulo. (malè autem in v.l. Diſſimulo, ſine adiectione)
vt in iſto Syneſii loco, ὅστις ἀστεῖον σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν,
ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Sumpta autem ab iis metaphora
qui conniuentibus oculis & quaſi per tranſitum ali-
quid aſpiciunt, aut diſſimulant ſe aſpicere quod aſpi-
ciunt, ponitur παρορῶ pro Cōtemno, Negligo. Quo ſen-
ſu dicit quidam comicus apud Athenæum, Ἐρώτων δι- C
λοσείων, παρορώμενον συγγενεῖς. Et cum particip. apud Iſocra-
tem in Paneg. καὶ μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνή-
σκοντας ἀτάφους γιγνομένους. Itidémque paſſiuè Παροράσ-
θαι, Contemni. vnde & AOR.1, Παρώφθην, Contem-
ptus fui, Cōtemptui ſum habitus, vel neglectui. Cuius
particip. παροφθέντα, Demoſth. Philipp. 4, ταῦτα μέντοι τό-
τε ἐαθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θρᾴκην. Alicubi
verò παρορᾶν paulo aptius redditur Poſthabere, Poſtpo-
nere. vt παριδὼν πάντα ἄλλα. nam quum dico me cætera
omnia poſthabuiſſe, declaro me cætera omnia contē- D
pſiſſe præ his vel illis.
Παρορῶ, Perperam aſpicio, Perperam video, In aſpe-
ctu fallor. vt ſiquis ſolem aſpiciens, ποδιαῖον ex aſpectu
eſſe iudicet. Quibus ſubiungit Budæus locum Plato-
nis in quo ἀμβλυώττειν & παρορᾶν copulat. Affert au-
tem Camerarius hūc eiuſdem ſcriptoris in Theæteto,
ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλό τι παραισθάνεσθαι λέγεται.
vbi interpretatur, Quæ perhibentur falli aut auditus,
aut viſus, aut alio quopiam ſenſu. Legitur verò & a-
pud Ariſtotelem in libro De inſomniis, τὸ γὰρ παρορᾶν E
καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντος ἐστὶν, οὐ τοῦτο
δὲ ὃ οἴεται.
Παρόραμα, ατος, τὸ, Quod quis limis oculis aſpexit. Vel,
Quod quis conniuentibus oculis aſpexit, & diſſimu-
lans ſe videre. Frequentius autem pro eo quod quis
perperam aſpexit, & in quo aſpiciendo falſus fuit &
deceptus eius viſus. At in vulg. lexicis datur ei ſi-
gnificatio quæ eſt potius NOMINIS Παρόρασις,
(quo vtitur Plutarch. in Sympoſ.) exponitur enim, A-
ſpectus obliquus qualis eſt ſtrabonum: (quum tamen F
παρορᾶν reddatur potius Aſpicere limis oculis) item,
Hallucinatio. Additur & tertia ſign. videlicet Contē-
ptus, Deſpectus. accipiendo videlicet pro deſpicientia.
Παρορατικός, οῦ, ὁ, Qui tranſmittere ſolet per conniuen-
tiam & incuriam, Qui negligere ſolet. Vel, Qui eiuſmo-
di eſt vt negligat. vt παρορατικοὺς τοῦ συμφέροντος dicit Plu-
tar. Symp. l. 7, in fine.
C.ΠΕΡΙορέω,ῶ, Circunſpicio. Xenoph. Pædiæ 3, περιορῶν-
τες ἀλλήλους, Circunſpicientes alter alterum, vel Cir-
cunſpicientes ſe mutuò. Thucydides, τοὺς Μετρέας G
ἐπιστάμενοι περιορωμένους ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται. Vbi fortaſſe
commodius etiam reddi poſſit frequentatiuo Circun-
ſpectantes. Quidam interpretantur Speculantes. Idem
Thucyd. lib. 6, διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν
ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι, πολλῷ μᾶλ-
λον ἐπερρώσθησαν. In cuius loci expoſitione prorſus ab
enarratore diſſentio, & errare eum puto: quippe qui
περιορώμενοι exponat καταφρονοῦντες, id eſt Contemnen-
tes. nam habet quidem & iſtam ſignificationem hoc
verbum, (eámque frequentiſſimè, vt mox docebo) H
ſed quæ minimè huic loco conueniat, meo quidem iu-
dicio. At contrà ſi vertas hîc quoque Circunſpectan-
tes, aptè hoc dicetur de illis quorum à Thucydide fit
mentio, qui nimirum dubio erant animo & hæſita-
bant. Sic Cicero Tuſcul. 1, Dubitans, circunſpectans,

A hæſitans. (Aliter περιϊδεῖν pro Circūſpectare, id in quo
ſpem habeas, Budæus pag. 1062 ex Iſocrate) Ab illa
autem ſignificatione manaſſe crediderim eam quæ
ex eodem Thucydide affertur, videlicet qua ponitur
περιορᾶν pro Refugere. At verò quod ex eodem cita-
tur τῆς Μένδης περιορώμενος, (ſi mendo caret locus) ex-
ponitur Quū reſpectu Mendæ tangeretur. Ex Plat.
autem pro Conſpicere, ſimpliciter, ep. 7, οὐδ' ἂν εἷς περι-
εῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον, ὃς οὐκ ἂν συλλαβὼν, ἀδεῶς παρὰ
B Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγε.
Περιορῶ, Sino, Permitto. Exponitur etiam Conte-
mno, Negligo. ſed malim haſce duas ſignif. in vnam
velut conflando, interpretari, Sino vel permitto per
neglectum, ſeu ex neglectu. id eſt, quòd negligam. vt
apud Iſocr. ὑβριζόμενον περιορῶ, Sino affici iniuria, quòd
eum negligā. vel, Adeo eum negligo, vt affici iniuria
ſinam. Poteſt verò reddi & Súſque déque fero. Cam.
vertit περιορᾶν Negligere, ſeu Negligenter ferre, pro-
ferens hunc Plat. locum De leg. lib. 11, ἐάν τις οἰκῶν δοῦλον,
ἔχων τε αὐτοῦ καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ. Idem vertit, Videre & pa-
C ti, in iſto Iſocr. loco in Paneg. καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς
βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν
συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας, rempublicam au-
tem tot ſocios videre & pati eſſe in ſeruitute illorum.
Iungitur autem frequentiſſimè participio, (vt in iſto
Iſocr. loco vides, & in illo eiuſdem qui paulo antè cita-
tus fuit) Xen. ἡ πόλις περιορᾷ τοὺς εὖ πεπονθότας, χάριν οὐκ
ἀποδιδόντας. Plato De rep. lib. 1, κορυζῶντά σε περιορᾷ. Plut.
Solone, ὅσους ἐβούλετο τρέφοντα περιεώρα. Et cum partic.
paſſ. vt apud Xen. χαλεπόν ἐστι τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολ-
D λυμένους. Sic Ariſtoph. περιορῶ αὐτοὺς διαφθειρομένους. Idem,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. Nec ſo-
lùm cum præſenti, ſed etiā cum aoriſto, vel præterito,
vt Thuc. 8, καὶ μὴ περιϊδεῖν ἀποτειχισθεῖσαν. Iſocr. μὴ περιί-
δῃς τὴν σαυτοῦ φύσιν ἅμα πᾶσαν διαλυθεῖσαν. Herodianus
lib. 2, τὴν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιϊδεῖν ἐρριμμένην. Sed
iūgitur interdū (multo quidē rarius) infinitiuo: cuius
conſtructionis exempla hæc ex Thucyd. afferuntur in
v.l. οὐδὲ ἐᾶσαι περιορῶ οὐδένα. &, περιορῶ γῆν τμηθῆναι. At
cum ſolo nomine accuſatiui caſus habetur & in iſto
E Ariſtoph. loco in Nubibus, ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Με-
γακλέης ἄνιππον. Apud Thuc. legitur aliquoties & ſine
adiectione accuſatiui, (ſed quem videtur reliquiſſe
ſubaudiendum) atque apud eum redditur etiam Pro
nihilo ducere, ſeu habere.
C.ΠΡΟοράω,ῶ, Ante me video, Ante me cerno: nam Thu-
cyd. pro eodem dixit προορᾶν, & ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ. Cui ſi-
gnificationi primum ideo locum tribuo, quòd in προο-
ρῶ pro Præuideo, (ea ſignif. qua dicitur Præuidere fu-
tura) metaphoricum ſit ὁρῶ. quum alioqui multo fre-
F quentiorem eſſe hanc ſign. verbi προορῶ non ignorē.
Sed affertur & ἃ προορῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ex Xen. vbi προορᾶν
eſt Præuidere, vt Virg. dicit Præuidere ictum venien-
tem. In altera autem verbi Præuideo ſignific. apud
eundem, Pæd. 8, ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε δήπου θειοτάτη κα-
ταφαίνεται, καὶ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. τότε γὰρ, ὡς ἔοικε,
μάλιστα ἐλευθεροῦται. (vbi tamē Cic. maluit vti verbo Pro-
ſpicere, ita vertens hunc locū, Atqui dormientium a-
nimi maximè declarant diuinitatē ſuā. Multa n. quum
remiſſi & liberi ſunt, futura proſpiciunt) Ex eodē, ὀλί-
G γα προορῶ περὶ τοῦ μέλλοντος. Itē, προορῶ εἰ καιρὸς εἴη, &c.
Et l. 2 Pæd. τοῦτο προϊδὼν ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν.
Vſurpatur & paſſ. vox Προορῶμαι pro Præuideo. nam ex
Demoſth. Pro cor. affertur partic. προορώμενος pro Præ-
uidens: & apud Thuc. ſchol. προορᾶσθαι αὐτὰ exp. προγι-
νώσκειν. Sed idem vſurpat προορῶμαι & in altera verbi
Proſpicio ſignificatione: qua videlicet copulatur non-
nunquam cum Conſulere. Atque adeo affertur ex eo
προειδόμενος αὐτῶν pro Proſpiciens iis & cōſulens. Vide
Budæum pag. 722, vbi προορῶμαι exponit Prouideo,
H Proſpicio: at προορῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, Præuideo. quum
tamen & προορώμενος pro Præuidens, ex Demoſthene
afferri dictum ſit.
Προορατὸς, Qui præuideri poteſt, vel Qui poteſt prouideri.
Xenoph. Pædiæ 1, ὅσα δὲ ἀνθρώποις οὔτε μαθητὰ, οὔτε προο-
ρατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. At in v.l. προορατὸς exponitur

Qui per prouidentiam humanam prouideri poteſt. Quæ ſi προορατὴς per ſe ſignificaret, fruſtra Xen.addidiſſet illa duo verba ἀνθρωπίνη προνοίᾳ.

Προορατικὸς, Prævidendi peritus, ſeu prouidendi, Præſag⁹, Qui ſcit præuidere res futuras, ſeu Qui ſcit prouidere rebus futuris. Exponitur & Prouidus. Philo De vita M.l.3, ἀληθόμαντιν καὶ θεοφορούμενα καὶ μόνον προορατικὸν τῶν ἀδήλων ἀνακαλοῦντες τὸν προφήτην. vbi obſerua additum genitiuum.

C.ΣΥΝορέω, ῶ, ad verbum, Conſpicio, Conſpicor. Sed frequentius pro Perſpicio, Animaduerto, Intelligo. vt αὐτοὺς συνορᾶν ὅσης ἂν εὐδαιμονίας τύχοιμεν εἰ τὸν πόλεμον τὸν νῦν περὶ ἡμᾶς ὄντα, πρὸς τοὺς Ἠπειρώτας ποιησαίμεθα. Qui locus à Budæo affertur, non citato nomine autoris. Legimus verò & apud Iſocratem συνιδεῖν in hac ſignificatione, videlicet pro Perſpicere, Intelligere: vbi ſcribit, εἰ μὲν ἔστιν τὸ δῶρον ἄξιον τῆς ὑποθέσεως, χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν. Apud Polybium autem συνορῶν eſt potius Animaduertens: vbi ſcribit, ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸ περὶ τοὺς τριαρίους καὶ τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνα. vbi exponi etiā poteſt Cernens. Apud eundem legitur, διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλοι τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι. At Συνόψις, item Σύνοψις & Συνοπτικὸς, vide in Συνόπτομαι.

C.ΥΠΕΡορέω, ῶ, q.d. Aſpicio vltra, ſeu vlterius. nam præpoſitionē ὑπὲρ exiſtimo id ſonare hoc in verbo, quod alioqui accipitur pro Contemno, Sperno, ſicut Deſpicio apud Latinos. Quòd ſi id ſignificat præpoſitio ὑπὲρ, dicetur ὑπερορᾶν pro Contemnere, ex eo quòd iis quæ contemnimus, non acquieſcimus, ſed vlterius reſpicimus, id eſt maiora ſpectamus, ſeu ad maiora oculos conuertimus. Neque tamen hæc de ſignificationis iſtius origine affirmo, ſed tanquam coniecturam meā ſeu diuinationem propono. Habet autem duplicem conſtructionem verbum ὑπερορᾶν, nimirum & cum genitiuo & cum accuſatiuo. (quam poſteriorem poſſumus dicere eſſe vi præpoſitionis: vt videlicet dicatur ὑπερορᾶν τινὰ, quaſi ὁρᾶν ὑπὲρ τινὰ, & quidem ſequendo id quod de huius ſignificationis origine modò dixi. Cū genitiuo: vt Xenoph. Pæd.1, ὑπερορᾶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας. Gorgias, τῶν δυστυχούντων οἰκτιρμῶν, οὐδὲ πενίας ὑπερορῶν. Chyſoſt. De ſacerd. μανία γὰρ περιφανὴς ὑπερορᾶν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς. Syneſ. διὰ σὲ μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος. Cum accuſatiuo autem, (quæ conſtructio putatur eſſe Attica) vt apud eundem Xenophontem, αὐτὸς δὲ πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν. Sic apud Thucydidem, αὐτὸν κατά τε τὴν νεότητα ὑπεριδόντες. Idem lib.4, ἃ χρὴ σκεψαμένους, μὴ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὑπεριδεῖν, τὴν δὲ αὑτοῦ τινὰ σωτηρίαν μᾶλλον ἀπ' αὐτῶν προϊδεῖν (vbi ludere videtur in ὑπεριδεῖν & προϊδεῖν) Æſchines pro eodem dixit ὑπερορᾶν, & καταφρονεῖν, & ὀλιγώρως ἔχειν, oratione in Timarchū, ita ſcribens, ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω οἵους ἀπεργάζεται ἀνθρώπους τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο· ὡς καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους, ὀλιγώρως δὲ ἔχοντας πρὸς ἁπάσαν αἰσχύνην. Idem, οὐχ ἡγοῦσιν ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον ὦ Ἀθηναῖοι. Idem, καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερεώρακε. Lyſias, ὑπεριδὼν τὴν ἐμὴν ὁμιλίαν. Iſocrat. in Archidamo, πάσας τὰς αἰσχύνας ὑπεριδόντες. (vt dixit Æſchines in loco modò citato, ὀλιγώρως ἔχοντες πρὸς ἅπασαν αἰσχύνην) Exponitur etiā Pro nihilo habere, Nihili facere. Item Poſthabere. quo verbo commodè reddi poteſt in illo Xenoph. loco, πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν. nā, Omnia contemnebat præ conſilio diuino, & Omnia poſthabebat conſilio diuino, idem valent. Et paſſiuum Ὑπερορῶμαι, Contemnor. vnde ὑπερεωραμένος apud Demoſthenem, Contemptus, Contemptui habitus, Spretus. Apud Thuc. ſchol. ὑπερορᾶσθαι exponit ἐξουθενεῖσθαι. Sic autem & ὑπερόψη inuenitur expoſitum ἐξουθένησιν. A quo partic. ὑπεροφθείς.

Ὑπερόρασις, εως, ἡ, Deſpicientia, (quo & Cicero vtitur) Ipſa actio deſpiciendi.

Ὑπεροραπκὸς, οῦ, ὁ, Deſpicax, Contemptor. Reddi poteſt & Superbus. Sed βιαιότερον hoc eſſe ſcripſit Poll. quum ei præfixiſſet ὑπερόπτης & ὑπεροπτικὸς, quæ vide in Ὑπερόπτομαι, vnà cum Ὑπεροψία.

C.Ὑφοράω, ῶ, (q.d. Subaſpicio) Suſpecto, Suſpectum habeo. Sed vox paſſiua Ὑφορῶμαι frequentiore eſt in vſu. Demoſthenes. Pro corona ὑμεῖς δὲ ὑφορώμενοι τὰ πραττόμενα, καὶ δυσχεραίνοντες. Idem in oratione ad Philippi epiſt. ἅπαντας δὲ ὑφορᾶσθαι, καὶ διαπιστεῖσθαι πρὸς αὐτόν. Xen. αὐτοὶ ὑφορωμένων ἑαυτοὺς, ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων, Quum prius ſe inuicem ſuſpectas haberent. (nec enim probo iſtam quæ in vulg. lexicis habetur interpretationem, Quum toruè aliæ alias inſpexiſſent, mutuo aſpectu lubenter fruebantur) Philo de vita Moſ. libr. 1, λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει, καὶ τὸν νεανίσκον ὑφορώμενοι. Sic & in iſto loco, Κορίνθιοι ὑφορώμενοι Ἀθηναίους ξενικὸν ἔτρεφον συμμαχίας χάριν. Sic autem & ὑπειδόμην dicitur potius quàm ὑπεῖδον, vt apud Plutarchum de primo frigido, πρότερον μὲν ἄν τις ὑπείδοιτο.

Ὑφορῶμαι aliis etiam modis exponitur à Suida. nam ὑφορώμενοι vult eſſe poſitum pro μισοῦντες, vel περιττηροῦντες, aut ὑπονοοῦντες, in iſto loco quem affert, ſine autoris nomine, οἱ δὲ τὰ χρήματα ὑφορώμενοι, καὶ φιλεῖν αὐτὰ ἀποδιδράσκοντες. Vbi tamen von video quid obſtet quominus (ſequendo eam quam ὑφορῶμαι habet in præcedentibus locis ſignificationem) exponamus τὰ χρήματα ὑφορώμενοι, Pecunias ſuſpectas habētes, aut Pecunias ſuſpectantes. Hūc autem locū proximè præcedit apud eundem lexicographum iſte, καὶ οὐδὲν ὑφορώμενος τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα, ταῦτα ἐπίλει πημονὴ προσώπῳ. Vbi vult ὑφορώμενος ſignificare ὑποστελλόμενος, vel ἐννοῶν. Ego autem exiſtimo ὑφορώμενος commodè hîc reddi poſſe Reformidans: quæ ſignificatio valde vicina eſt alteri, atque adeo ex illa velut manat. quæ enim ſuſpecta habemus, ea reformidamus. Adde quòd Heſychi⁹ participium ὑφορώμενος exponit φοβούμενος, ſicut ὑποβλεπόμενος & ὑπονοῶν. Extat verò & ὑφεωρᾶτο, apud eundē Suidam, non procul ab illis duobus exemplis, expoſitum δυσκόλως εἶχεν, & ἐνενόει, & ἐσιώπησε, in hoc loco, ἀλλ' ὅμως ὑφεωρᾶτο, καὶ κατεπλήττετο τὴν ψυχὴν, ἀποβλέπων εἰς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος. quod ὑφεωρᾶτο in vulg. lex. exponitur longa verborum ambage, Deiecto vultu anxius animi conſiderabat. Legitur denique apud eundem Suidam ὑπιδόμενος etiam, & ὑπείδετο, necnon ὑπιδεῖν. Et ὑπειδόμενος quidem exponit ὑφορώμενος, cui addit ὑπείδετο, προσεδόκησε. ſubiungens hæc verba incerti autoris, τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑπειδόμενον τί δ' ἂν ὑπώπτευε κρέας ὑπὸ ξένων καὶ πτωχῶν ἐπὶ κοινοῦ ὑποδεδομένον; Sed non video cur Suidas hîc meminerit τοῦ προσδοκᾶν: quum οὐδὲν ὑπειδόμενον ſignificare Nihil ſuſpectū habens, vel Nihil ſuſpicās, manifeſtiſſimum ſit vel ex eo quod proximè ſequitur in illo ipſo loco, τί δ' ἂν ὑπώπτευε. perinde videlicet ac ſi dictum eſſet, τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑποπτεῦσαν. τί δ' ἂν ὑπώπτευε &c. At ὑπιδεῖν exponit ὑποχωρῆσαι.

Ὑφόρασις, Suſpicio, pro quo frequentius eſt ὑποψία.

Ὑφορατικὸς, Suſpicax.

ΟΡΓΗ, ῆς, ἡ, Ira. Ariſtot. Rhet. lib.2, ἔστω δὴ ἡ ὀργὴ, ὄρεξις μετὰ λύπης, τιμωρίας φαινομένης, διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν ἢ εἰς αὐτοῦ τινὰ μὴ προσηκόντως. In Stoicis autem definitionibus breuius definitur, Ὀργὴ, τιμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως. pro quibus Cicero, Ira eſt libido puniendi eius qui videatur læſiſſe iniuria. Dicitur autem δι' ὀργὴν ποιεῖν, vel ὑπ' ὀργῆς, aut ὀργῇ, qui aliquid facit ira commotus, ſeu percitus. id eſt Quē ira ad faciendum aliquid impulit. Demoſthen. in Mid. ἐγὼ δι' ὀργὴν ἐνί φησι πεποιηκέναι. Plut. in Apophth. ὅπως μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς συντείνοντας. Scribitur & δι' ὀργὴν apud Ariſtotelem in Ethic. (ſi mendo caret locus) ὁ δὲ δι' ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων. Plut. dixit & ὑπ' ὀργῆς in libello quē περὶ ἀοργησίας inſcripſit, εἶτα καὶ τέκνα καὶ φίλους καὶ συνήθεις ἐκβαλόμενοι ὑπ' ὀργῆς. (ad verbum, præ ira) Thucyd. lib.5, καὶ ἐβούλοντο εὐθὺς ὑπ' ὀργῆς παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν. Plutarchus in eodem illo περὶ ἀοργησίας opuſculo, οὕτως ὁρῶν ὑπ' ὀργῆς ἐξισταμένους μάλιστα, καὶ μεταβάλλοντας ὄψιν, χρόαν, βάδισμα, φωνήν. Datiuum autem ὀργῇ ſcholiaſtes Thucydidis poni ait pro σὺν ὀργῇ, alibi verò caſum hunc reſoluit in participium, quum ὀργῇ ἀπίστελλον expon, ὀργιζόμενοι. Legimus porro & apud Xenoph.

κολάζειν ὀργῇ, pro eo quod habetur apud Plutarchum, δι' ὀργὴν κολάζειν, in loco quē modò protuli. Inuenitur præterea μετ' ὀργῆς, item δι' ὀργῆς. Plato in Apol. ὀργιϛθεὶς αὐτοῖς τούτοις, θεῖτε αὖ μετ' ὀργῆς τὴν ψῆφον. Latinè diceretur potius Per iram, quàm Cum ira, quod reſpondet ad verbum τῷ, μετ' ὀργῆς. At δι' ὀργῆς in aliquot Thucydidis legitur locis, vt libro octauo, ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἄπρακτος. vbi δι' ὀργῆς apte reddi poteſt participio Iratus: quum nihil ſit aliud quàm ὀργισθείς. Idem libro eodem, δι' ὀργῆς ἀπελθόντες. Sed & libro 2, ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, καὶ ἐξ ἀδήλου τὰ πολλὰ καὶ δι' ὀργῆς αἱ ἐπιχειρήσεις γίγνονται.

Sicut autem nomine ὀργὴ vtuntur cum variis præpoſitionibus loco aduerbii, ſic idem cum præpoſitionibus pro verbo vſurpant. Dicunt enim δι' ὀργῆς ἔχω σε & ἐν ὀργῇ ἔχω σε, necnon ἐν ὀργῇ ποιοῦμαί σε, pro Iraſcor tibi, Succenſeo tibi. Sic tamen vt reddi etiam poſſit Iratus ſum tibi, vel, Infenſus tibi ſum. Thuc. lib. 5, ἀναχωρήσαντάς τε αὐτοὺς, ὡς ἤκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πεπραγμένον, εὐθὺς δι' ὀργῆς εἶχον. Sic Plut. Themiſt. δι' ὀργῆς εἶχεν αὐτόν. Idē lib. 2, καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον. Ibidē, ἐν τοι αὐτῇ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, Ita erat infenſus Archidamo. Poſſis etiā reddere, Eiuſmodi odio Archidamū proſequebatur. (Quinetiā ſine præpoſitione apud eundē) At ποιεῖσθαί τινα ἐν ὀργῇ apud Demoſthenē habetur, Olynth. 1, οὐ τοὺς αἰτίους ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ. (pro quo ποιεῖσθαι ὀργὴν τινι apud Thuc. lib. 1, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες, ὀργὴν μὲν φανερὰν οὐκ ἐποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις) Ex Herodoto autē affertur ὀργὴν ποιησάμενος, pro Ira percitus. Dicunt præterea ὀργὴν ἔχω ἐπί σε (quo vtitur Demoſth.) pro δι' ὀργῆς ἔχω σε. Iſocr. verò dixit ὀργὴν ἔχειν πρός τινα in Panegyr. οὕτως ἀείμνηστον πρὸς αὐτοὺς τὴν ὀργὴν ἔχουσιν. Sed & cum datiuo dixit Demoſth. in or. Pro cor. κἂν ὁπουοῦν τις εἰς ὑμᾶς ἐξαμάρτῃ, τούτῳ τὴν ὀργὴν εἰς ἅπαντα ἔχετε. vbi obſerua etiam ὀργὴν ἔχειν εἴς τι. Eſt verò vſus Iſocr. verbo ἔχειν & cum datiuo ὀργῇ adiuncto aduerbio, ſcribēs in or. ad Demonicum, τῇ δὲ ὀργῇ παραπλησίως ἔχῃς πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας ὥσπερ ἂν πρὸς σαυτὸν ἁμαρτάνοντα καὶ τοὺς ἄλλους ἔχειν ἀξιώσειας. (At verò apud Plutarchum, ἔχει τοὺς Ἀθηναίους ὀργὴ προδοσίας, pro Irati ſunt ob proditionem) Thucyd. autem datiuum illum ὀργῇ iunxit verbo φέρειν, dixitque ὀργῇ φέρειν rem aliquam pro Ad iram commoueri propter illam, Iraſci eius nomine. Poſſumus etiam reddere Iniquo animo ferre: lib. 1, οἱ Κορίνθιοι ὀργῇ φέροντες τὸν πρὸς Κερκυραίους πόλεμον. Demoſth. autem dixit τίθεσθαί τι εἰς ὀργὴν, ſcribens in or. Pro cor. ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἣν προσῆκεν ὀργήν. Dixit præterea Thuc. ὀργῇ χρῆσθαι, lib. 1, καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέναι. (vbi obſerua etiā χαλεπὴν ὀργὴν eſſe aſperā iram, ſeu ſæuam) Pro eo autē quod Latini dicunt Ad irā prouocare, ſeu Ad irā accendere &c. dicunt ἐς ὀργὴν προκαλεῖσθαι, itē εἰς ὀργὴν καθιστάναι, & εἰς ὀργὴν προάγειν. Luc. De cal. ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον. Plut. in libro qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ἀλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελάσαι τινὰ καὶ τὸ διανεῦσαι, καὶ πολλὰ τοιαῦτα πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησιν. Ariſtot. Rhet. lib. 1, οὐ γὰρ δεῖ τὸν δικαστὴν διαστρέφειν, εἰς ὀργὴν προάγοντας, ἢ φθόνον, ἢ ἔλεον. At verò is cui iraſcimur, dicitur ὀργῆς τυγχάνειν. vt apud Demoſth. in Midiam, τί πεποιηκότες αὐτῶν ἔνιοι τίνος ὀργῆς τετυχήκασι παρ' ὑμῶν. Affertur ex eodem Demoſth. ὀργὴ ἐμοὶ παρ' ὑμῶν, (ſubaudiendo ἐστί) pro τυγχάνω ὀργῆς παρ' ὑμῶν. Ariſtot. autem dixit εἰς ὀργὴν πεσεῖν, Rhet. lib. 2, εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς πεπραχόσιν ἀκουσίως, δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν. Inuenitur & plur. ὀργαὶ apud Thucyd. necnon apud Plut. ἀδελφῶν οὐχ ὑπομένουσιν ὀργὰς ἢ ἀγνοίας.

Ὀργὴ, Ingenium, quo quiſque præditus eſt, Studium, Mores. Soph. Aiace, ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὀργήν θ' ὅμοιος. Ibidē, οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος. vbi exponitur ὁρμαῖς, item τρόποις & ἤθεσι. Theognis, Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. At Plutarchus legit Πουλύποδος νόον ἴσχε, eodem ſenſu. ſignificat enim nos debere eadem eſſe mente qua ille, ſeu eodem ingenio, illa quidem in re. Ab Heſychio quoque ὀργὴ exponitur & nomine τρόπος. Suidas poſtquam ἀοργήτως expoſuit ἀτρόπως, addit, ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος παρὰ Θουκυδίδῃ. quod ideo dicit quia ἀοργήτως apud Thucydidem extat, vt docebo infrà, vbi & de hac Suidæ expoſitione dicam. Inuenitur & ὀργαὶ apud eundem Thucyd. pro ſtudiis & volūtatibus, & quaſi dicas animi inclinationibus, lib. 3, ὁ δὲ πόλεμος ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν, βίαιος διδάσκαλος, καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ.

C. Δύσοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iracundus. vel Qui grauiter iraſcitur. ὀξύχολος, vt Suid. exp. quo nomine ſignificatur & Is qui vehementi & acri ira accenditur, & is qui ad iram procliuis eſt. Soph. Aiace, Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. Et apud Suidam, Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν, Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο. (Δύσοργος Heſychio eſt etiam κακοεργός. tunc autem non ab ὀργὴ deriuandum eſt ſed ab ἔργω, verbo inuſitato, pro ἐργάζομαι)

C. Εὔοργος, interdum ἐπὶ ψόγου ponitur pro ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρων, (ſicut & ἀόργητος de eo dicitur qui eiuſmodi lentitudine laborat) interdum ἐπὶ ἐγκωμίου, vt Heſychius docet. à quo locus quidam citatur qui deprauatus eſt.

C. Ἀπόργης, Iracūdus. vnde comp. ἀποργέστερος apud Hippocrat. quod Erot. exp. ἀπηνέστερος.

C. Περιοργὴς, à Suida exponitur ὠργισμένος, id eſt Iratus ſeu Obiratus: niſi malis Vehementi ira percitus, vt præpoſitio augeat. Hoc autem exemplum affert, ὁ δὲ Καῖσαρ περιοργὴς ἐπὶ τούτοις γενόμενος, ἐκίνει τὸ στράτευμα.

Ὀργίλος, ου, ὁ, Iracundus. Ariſtot. Rhet. 2, διὸ κάμνοντες, πενόμενοι, ἐρῶντες, διψῶντες, ὅλως ἐπιθυμοῦντες, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι. Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, γυναῖκες ἀνδρῶν ὀργιλώτεραι. Ibidē, ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Herod. lib. 4, φύσει ἐόντα ὀργίλον καὶ φονικώτατον, hominem ſuapte natura iracundum. Peccant autem hi ὀργίλοι in ὑπερβολῇ τῆς ὀργῆς, vt Ariſtot. docet, opponuntúrque eis οἱ ἀόργητοι. Qui autem dicantur ὀργίλοι, idem exponit Eth. 4, cap. 5, οἱ μὲν οὖν ὀργίλοι ταχέως μὲν ὀργίζονται, καὶ οἷς οὐ δεῖ, καὶ ἐφ' οἷς οὐ δεῖ, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ· παύονται δὲ ταχέως. VNDE

Ὀργίλως, Iracundè. Demoſth. in Mid. εἰ παρ' αὐτὰ τὰ δικήματα οὕτως ὀργίλως καὶ πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἅπαντες ἔχοντες ἐφαίνεσθε. ET

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, Iracundia. inter quam & ὀργὴν hoc diſcriminis eſt, quòd nomine ὀργιλότης denotatur ἡ δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους: nomine autem ὀργὴ, ipſum πάθος, ſiue κίνησίς τις ἤδη τῆς δυνάμεως, vt Plutar. in lib. De virt. mor. docet, idem diſcrimen ſtatuens inter αἰσχυντηλίαν, θαρραλεότητα, & inter αἰδῶ, θάρσος. Vide & alium locum ex eodem in Δυσκολία citatum.

Ὀργίζω, Irito, Ira accendo ſeu inflammo. vel Iram facio, Irā concito. Ariſtoph. Veſp. τὸ γένος ἤν τις ὀργίσῃ Τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ, ſiquis iritet. Ariſtot. Eth. 5, cap. 8, οὐ γὰρ ἄρχει ὁ θυμῷ ποιῶν, ἀλλ' ὁ ὀργίσας. Idem Rhet. 2 ſibi opponit εὔνουν ποιῆσαι & ὀργίσαι. Xen. De re equ. ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, μήτε ποιῶν. Plato in Phædro, ὀργίσαι τε αὖ πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν. vbi ὀργίσαι & κηλεῖν opponit vt Ariſtot. ὀργίσαι & πραΰνειν. Paſſ. Ὀργίζομαι, Ira accendor, Iraſcor. Luc. in Hermot. στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήθ' ὑφ' ἡδονῆς καταπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι. Ariſtot. Ethic. 3, cap. 1, ὁ γὰρ μεθύων ἢ ὀργιζόμενος οὐ δοκεῖ δι' ἄγνοιαν πράττειν, ἀλλὰ διά τι τῶν εἰρημένων. Lyſias in Philonem, τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσθαι τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν, De iiſdem maleficiis maximè ſuccenſere iis quos minimè peccandi neceſſitas impulit. Vbi nota præter datiuum perſonæ, genitiuum etiam rei cuius gratia alicui iraſcimur, & ſubaudiri poſſe vel ἕνεκα vel ὑπὲρ, vt apud Iſocr. in Euag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγενημένων, iratus propter ea quæ facta erant. Itē τὸ ὀργιζόμενον, pro ὀργὴ, Ira. Thuc. lib. 2, ἐβούλετο θαρσῦναί τε, καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι. vbi exponitur, Expulſa ira ex animo ad humaniorem quandam lenitatem & minorem formidinem traducere. Itē μὴ ὀργισθῇς, Ne iraſcaris, pro Pace tua dixerim. Eurip. ὀργισθῇς δὲ μή.

Ὀργιστικός, οῦ, ὁ, Iritabilis, Procliuis ad iram. v. l. Videndum

tamen ne potius ſignificet παροξυντικῶς, vim habēs iritandi ſeu concitandi iram. A

C. ἈΠοργίζω, Irito. Et ἀπεργίζομαι, Iraſcor.

C. ΔΙοργίζω, Ira accendo, Ira inflammo. Paſſ. διοργίζομαι, Ira accendor, vel Iraſcor.

C. ἘΞοργίζω, idem, ſeu εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, vt Suid. exp. hoc in loco, ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ οὐχ ὅτι καταπλήξειν αὐτὸν, ἀλλ᾽ ὅτι ἐξοργιεῖν, κἀκ τούτου πρόφασιν τοῦ πολέμου λήψεσθαι. Sed & paſſ. ἐξοργίζομαι actiuè vſurpatur pro ἐξοργίζω. Xenoph. De re equ. ὥσπερ οὖν καὶ ἄνθρωπον ἥκιστ᾽ ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, οὕτω καὶ ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ᾽ ἂν ἐξοργίζοιτο. B

C. ΠΑΡοργίζω, In iram cocito. Idem cum παροξύνω, Irito. In epiſt. ad Epheſ. cap. 6, οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Rom. 10, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς, per gentem intelligentiæ expertem prouocabo vos ad irā. Paſſ. Παροργίζομαι, Ad iram commoueor, Iritor.

Παρόργισμα ετ Παροργισμός, Concitatio in irā. vel, Ira in quam quis concitatus eſt. Ad Eph. c. 4, ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. Alii malunt Super iracūdiam veſtram, quòd hoc vocabulum Iracundia magis videatur iræ exuperantiam ſignificare. C

C. ΠΡΟΣοργίζομαι, Inſuper iraſcor.

C. ΥΠοργίζομαι, Subiraſcor, Paulum iraſcor.

Ὀργαίνω, Irito, Ira accendo. idem cum ὀργίζω. Soph. Œdipo tyr. pag. 166 meæ edit. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ᾽ ὀργάνειας. id eſt εἰς ὀργὴν ἐμβάλλειας, ἐρεθίσειας. Ex eodem Sophocle Euſt. citat, οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλόν. Deriuat verò hoc ὀργαίνω idem grā. ab ὀργάω, ſicut λυσσαίνω à λυσσάω. licet ὀργάω nō hāc, ſed longè diuerſam habuerit poſtea ſignificationē.

C. Ἀοργησία, ας, ἡ, (q. d. Iniraſcētia) Non iraſci. Sunt qui interpr. Iræ vacuitas, alii ex Cicer. Lentitudo. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 7, de iræ extremitatibus, ὁ μὲν ὑπερβάλλων, ὀργίλος ἔστω, ὁ δ᾽ ἐλλείπων, ἀόργητός τις, ἡ δ᾽ ἔλλειψις, ἀοργησία. Eſt igitur ἀοργησία, quum quis non iraſcitur quibus oportet & quibus de cauſis oportet, & quo tempore oportet: oppoſitum habens τὴν ὀργιλότητα. Plut. verò qui libellum quendam περὶ ἀοργησίας ſcripſit, nō in vitio ponere videtur, ſed potius in virtute. Sūt autem hoc Ἀοργησία & cætera huius generis compoſita, tanquam verbalia ab Ὀργάω, à quo etiam Ὀργαίνω deducit Euſtath. D E

Ἀόργητος, Qui non iraſcitur ſeu iraſci ſolet, Qui ad irā permoueri non ſolet, aut poteſt: Lentus. Luc. in Hermot. ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν ἀόργητον καὶ θυμοῦ κρείττονα. Idem in Demon. ſcribit, eum interrogatum πῶς ἂν τις ἄριστα ἄρξῃ, reſpondiſſe ἀόργητος. Ariſtot. ἀόργητον in malam partem accipit pro eo qui non iraſcitur quibus oportet, quibus de cauſis oportet, & quando oportet, vt paulo antè in ἀοργησία videre eſt. Τὸ ἀόργητον, idem cum ἀοργησία, id eſt Non iraſci. quod ſi in malam partem accipias, reddere poteris Lentitudo. Plut. De educ. puer. τὸ γὰρ μὴν ἀόργητον ἀνδρός ἐστι σοφοῦ, Non iraſci, ſeu Iracūdia non laborare. F

Ἀοργήτως, Sine ira, Ita vt non iraſcaris. Quod verò Ariſtot. dicit ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας, ex Cic. interpretari poſſumus Lentè ferre iniurias.

C. Βαρυόργητος, Qui graui ira exardeſcit, Qui grauiter iraſci ſeu excandeſcere ſolet. Idem cum δύσοργος.

C. Εὐόργητος, Qui facilè iraſcitur, Qui leui de cauſa ira accēditur, Iracundus. idem cum ὀργίλος. Plut. De def. orac. εὐόργητος γὰρ ἐστι καὶ οὐ πρᾶος, iracūdus enim eſt, miniméque lenis. ‖In bonam etiam partem accipitur. nam ab Heſych. exponitur ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος: itidémq; Galen. apud Hippocr. εὐοργητότερα exp. εὐτροπώτερα: quoniā ὀργαὶ, (inquit) οἱ τρόποι. VNDE Εὐοργήτως, Iracundè. Sed apud Thucyd. lib. 1, pag. 39, de bello, ἐν ᾧ ὁ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταίει, ſchol. exp. εὐσκόπως, μεγαλοψύχως, εὐπρεπῶς, εὐτρόπως: addens, ὀργὴν enim eſſe τὸν τρόπον. Suidas quoque εὐοργήτως exponit εὐτρόπως. Sed quū ſequatur apud Thucyd. ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, non video quomodo εὐοργήτως deducere poſſimus ab ὀργὴ ſignificāte τὸν τρόπον. (quod enim idē ſcholiaſtes ὀργισθεὶς vult accipi pro μικροψυχήσας, id ſine vllo facit exēplo, vt opinor, ſuámque expoſitionem ſibi cōſtare volens) Quare in ea permaneo ſententia in qua fui quum Latinum Thucydidem ederem, dicens εὐοργήτως accipi pro Animo non nimis efferueſcente in iram, Non nimis ſtomachoſo: Sed addo, Animo moderante ſuæ iræ, & quaſi ſciente bene iraſci, id eſt modum in iraſcendo tenere. G H

videlicet ὀργισθεὶς contrà dicatur generaliter de quolibet cuius ira efferbuerit, nullo freno cohibita. Sic autem & Ariſtoteles Eth. lib. 2, cap. 1, ὁμοίως δὲ, inquit, καὶ τὰ περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔχει καὶ τὰ περὶ τὰς ὀργάς. οἱ μὲν γὰρ, σώφρονες καὶ πρᾶοι γίνονται οἱ δὲ, ἀκόλαστοι καὶ ὀργίλοι. vbi ἐπιθυμίας & ὀργὰς videri poſſit facere vtriſque communes: ſed qui eas velut domitas habēt & frenatas, σώφρονας & πράους, qui ſecus, ἀκολάστους atque ὀργίλους appellat. Denique εὐοργήτως in illo Thucydidis loco oppoſitum fuerit τῷ δυσόργως potius quàm τῷ ἀοργήτως: atque adeò fuerit εὐοργήτως idem quod εὔοργος, ſi liceat ſeruata analogia, à nomine εὔοργος quod eſt oppoſitum τῷ δύσοργος, fingere aduerbium εὐόργως quod opponamus τῷ δυσόργως. (nam hoc quidem alicubi me legere memini) Nec verò me mouet quod apud Galenū in expoſit. vocabulorū Hippocratis legimus, videlicet εὐοργητότερα, εὐτροπώτερα: ſed Heſychiū ei oppono qui εὐόργητον eſſe ſcribit τὸν εὖ τῇ ὀργῇ χρώμενον. exiſtimans eum à Thucydide dici εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ qui εὖ χρῆται τῇ ὀργῇ ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον. His autem accedit & hoc, quòd εὐόργητος & εὐοργήτως, ſicut ἀόργητος atque ἀοργήτως, necnō ἀοργησία, videmus verbalium formam habere, (qua de re dictum & antea fuit.) Atqui ὀργὴ pro τρόπος nullum verbum formare ſcimus. Hinc autem natus eſſe poſſit, error, quòd quum in laudandis hominis alicuius moribus (quos τρόπους ſeu τρόπον vocabant) præcipuum ſit non eſſe δύσοργον, ideo εὐόργητος qui opponitur τῷ δυσόργῳ expoſitum fuerit εὔτροπος, & εὐοργήτως itidem εὐτρόπως: cuius expoſitionis illam eſſe rationem non conſiderans aliquis, ab ὀργὴ quod olim τρόπον ſignificabat, ea deducenda putauerit.

Ὀργάω, ῶ, Appeto impatienter. ἐπιθυμῶ, ὀρεκτικῶς ἔχω, vt Heſych. exponit: ἐπιθυμητικῶς ἔχω, vt Suidas: ac propriè de animantibus dicitur quæ turgent libidine, & quodā eius impetu cōcitātur, ſeu quæ ardētiſſimè appetunt & abſtinere non poſſunt. Ac interdum quidem cum infinitiuo, interdum cum præpoſ. πρὸς conſtruitur. Ariſtot. ὀργᾷ ὀχεύεσθαι, per libidinem turget ac prurit ad coitum, vt Gaza interpr. Pro quo dicit ὀργᾶν πρὸς ὀχείαν, lib. 6 Hiſtor. animal. δῆλαι δ᾽ εἰσὶ καὶ αἱ ἵπποι καὶ οἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ἐπάρσει τῶν αἰδοίων καὶ τῷ πυκνῶς οὐρεῖν. Idem libro 3 Hiſtor. animal. ὀργᾷ πρὸς ὁμιλίαν, turget & ad venerem ſtimulatur. Idē, ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν, quæ ad conceptum ſtimulatur. A Plut. Symp. 8, copulantur ὀργᾶν & σπαργᾶν. Idem abſolutè quoque poſuit, Symp. 3, probl. 4, αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον καὶ σφαλλοῦνται πρὸς τὸ φιλεῖν, prius cupiditate coitus incenduntur quàm pueri. Sed & ad alia transfertur, vt ad plantas: ἀπὸ τῶν ὀργώντων ζώων, (inquit Galen.) ἃ ἡσυχάζειν οὐ δύναται, σφαδάζομενα πως καὶ κινούμενα καὶ σφαδάζομενα πρὸς τὸ πάθος. Legitur etiam ὀργᾶν ἔρωτι apud Theophyl. epiſt. 18, ὀργῶσι καὶ φοίνικες ἔρωτι φυσικῷ, καὶ τὸ θῆλυ τὸ ἄρρεν ἐφίεται, καὶ προκύπτει ὁ ἄρρην τῷ ἔρωτι. Ipſa quoq; terra ὀργᾶν dicitur quū turget, & ſemina appetit: vt Virg. in Georg. 2, Vere tument terræ, & genitalia ſemina poſcunt. Theophr. lib. 3 De cauſ. pl. δεῖ γὰρ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. τότε γὰρ καλλίστη ἡ βλάστησις, καθάπερ τοῖς ζώοις, ὅταν εἰς βουλομένην πέσῃ τὸ σπέρμα τὴν ὑστέραν. ὀργᾷ δ᾽ ὅταν ἔνικμος ᾖ καὶ θερμὴ, καὶ τὰ τοῦ ἀέρος ἔχῃ σύμμετρα. Itidē ea quæ germina & flores protrudere cupiunt & turgent, ὀργᾶν dicuntur. (ſicut Ariſtot. ὀργᾷ τίκτειν. lib. 9 Hiſtor. anim. καὶ πολλάκις, διὰ τὸ ὀργᾶν τίκτειν, ὅπου ἂν τύχῃ, ἐκβάλλει) Plut. Symp. 3, probl. 1, de ſmilace, ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Itidem Theophr. lib. 1 De cauſ. pl. loquens de inoculatione, ἀλόγως γὰρ καὶ ἡ ἀνάληψις μάλιστα τῶν ὀμφαλοίων. ἅμα γὰρ συμβαίνει καὶ τοὺς ὀποὺς ὀργᾶν καὶ τὰ δένδρα πρὸς τὴν βλάστησιν. vbi Bud. ὀργᾶν interpr. Incitari ſuapte ſponte, Gliſcere & cieri. Etiā βότρυς ὀργᾶν dicūtur, vt apud Virg. in Georg. turgent in palmite gēmæ. Sed & χυμοὶ in corpore humano dicuntur ὀργᾶν, quum ἐν κινήσει σφοδροτέρᾳ καὶ μεταρρύσει μεζόνων εἰς μόρια, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νο-

σώματος ἐνοχλεῖ τὸν ἄνθρωπον, κινοῦντες καὶ ὀργαλίζοντες, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ' αὐτοί τε κινούμενοι καὶ μεταῤῥέοντες, ἐνοχλοῦντές τε τῇ τοσαύτῃ φορᾷ τὸν κάμνοντα: ſumpta metaphora ab animalibus, quæ ὀργᾷν dicuntur quum præ libidinis ſtimulis conquieſcere nequeunt, ὀργαλιζόμενα πως καὶ κινούμενα καὶ διανιστάμενα πρὸς τὸ πάθος. Sic exponit Galen. hæc verba Hippocr. Aphor. 22, lib. 1, πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν, μὴ ὠμὰ μηδὲ ἐν ἀρχῇσιν, ἢν μὴ ὀργᾷ. vbi docet, medicandos ac mouendos eſſe humores maturos iam & coctos, non crudos, nec in ipſo ſtatim initio, niſi turgeant. Ipſum etiã corpus humanũ ὀργᾷν dicitur quum quolibet appetitu quaſi turget. Plut. Symp. 4, probl. 1, circa finem, προσφύεται γὰρ (videlicet id quod ἡδύ eſt) ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τῷ σώματι, [illegible]ως προσοδοποιοῦσι, adhæreſcit enim cupienti & appetẽti corpori. Ariſtot. Probl. ſect. 6, διὸ ἐὰν χασμώμενον ἰδωμεν, ἀντιχασμώμεθα, οὐκ ἀεὶ, ἀλλ' ἐὰν ὀργῶν τύχῃ τὸ σῶμα, καὶ οὕτω διακείμενον ὥστε τὸ ὑγρὸν ἀναθυμιᾶσθαι. Idem ſect. 4, διά τί οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πταρνύσθαι, οὔτε φῦσαν ἀφιέναι; quamobrem non oportet eum qui cupiditate accenſus non ſit, neque veneri operam dare, neque vomere, neque ſternutare, neque flatum emittere? Vbi obſerua ὀργᾷν de diuerſarum rerum vehementi cupiditate dici generalius. Et Theophyl. epiſt. 65, de cane, αἰθρωπίνης ὀργῶσα τιμαλῆς ἐφάψασθαι, cupiens. Ad alia etiam ἐπιθυμίας genera extenditur. Herodot. apud Suid. in vita Thuc. μακαρίζω σε τῆς ψυχῆς Ὄλορε. ὁ γὰρ σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα, quòd vidiſſet Thucydidi audienti ſe recitantem in Olympia hiſtoriam quam conſcripſerat, lacrymas obortas ὑπό τινος ἐνθουσιασμοῦ κινηθῆναι. Plutarch. in Phoc. pag. 243, νωθρὸς γὰρ ὢν ὁ Χαβρίας καὶ δυσκίνητος ἄλλως, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤργα καὶ διεπυροῦτο. vbi Bud. interpr. Ardebat, citans & ex Herodoto, pag. 71, & Baſil. in Hexaem. pag. 40. Thucyd. quoque ὀργᾷν dixit eos qui veluti belli libidine pruriunt: lib. 4, pag. 156, ὅτι τῶν προτέρων Λακεδαιμονίων ὀργώντων ἔμελλον πειρᾶσθαι, Pugnandi libidine prurientes experiri, ſeu Pugnam ciere ardentes. Idem lib. 8, pag. 265, ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, vbi exponitur, ἐπιθυμοῦντες, προθυμούμενοι. Œcum. cum accuſatiuo etiam conſtruxit, pag. 42 comment. in Acta Apoſt. τὸν γὰρ ὤργων μανιωδῶς, furioſe cupiebant. Bud. Suidas Ὀργῶσα ait exponi poſſe non ſolùm ἐπιθυμοῦσα, ſed etiam μανιῶσα. Heſych. verò nõ modò ἐπιπαθῶς ἐπιθυμεῖν, ſed etiam ἐπί τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὁρμᾷν, exp. quũ citaſſet hæc verba, ὀργᾷ δ' Ἀθηνᾶν. ‖ Annotat idẽ Heſych. ὀργᾷν ſignificare etiam ἀκμάζειν. Sic in v. l. ὀργῶν τὸ εἶδος exponitur Vigens ſpecie. Quod verò attinet ad hoc verbum, deriuatum nonnullis videtur ab ὀργή quo ſignificetur ὁρμή. eſt enim ὀργᾷν impetu quodam libidinis concitari.

C. Ἐπιοργάω, Impetu concitor: propriè autẽ libidinis impetu. Suidas verò ἐποργῶσαι exp. μηνιῶσαι, id eſt Iraſcentes vel Iratæ.

C. ΚΑΤοργάω. vnde κατοργᾷν, quod Heſych. exp. παρακμάζειν. quod verbum ſi ſignificationem τοῦ ὑπέρακμος ſequitur, interpretabimur Deflorere, Vigorem amittere: ſin præpoſitio ſignificationem auget, reddemus Supra modum vigere. ὀργᾷν enim idẽ exp. ἀκμάζειν. Rurſus tamen idem lexicographus κατοργῶν eſſe dicit παλαιούμενος. vnde coniicere licet, eum κατοργᾷν accipere pro Vigorem amittere, quæ autem vigorem amittũt, παλαιοῦνται, id eſt Veteraſcunt.

Ὀργῶν, Concupiſcentia, v. l. ſine autore & exemplo.

Ὀργύζω in iiſdem v. l. exponitur Eximulor: afferunturq; hæc ex Oro Apolline, cap. 10, vbi docet quid Ægyptii pictura vulturis ſignificent, ὅταν ὀργύσῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γύψ. Sed reponendum potius ibi ὀργήσῃ, vel ὀργάσῃ. dubium enim eſt vtro modo futurum formet verbum ὀργάω. certè ὀργᾷν πρὸς σύλληψιν in Ὀργάω habuimus. Aliis reponendum videtur Ὀργήσῃ. Sed ὀργύζω nullibi reperi.

Apud Heſychium in Ω legitur ETIAM Ὠργᾷ, quod exponit πρὸς συνουσίαν ἐπείγεται, οἰστρεῖ: item ἐπείγεται, γαυριᾷ, quaſi à verbo Ὠράω, pro Ὀργάω. At ὤργων, quod exponit ἐπεθύμουν, ἐμίγησαν, non tam ab ὠργάω hoc formari puto quam à ſuperiori ὀργάω. in quo aliqua etiã eius temporis exempla ex Plut. & Œcum. citaui. quibus addi poſſunt hæc apud Suidam, οἱ δὲ ὤργων τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι, pugnandi & concurrendi cum aduerſariis libidine ardebant. quod Homerus dicit ἐμμεμαῶτες. Apud eundem abſolutè, οἱ δὲ καὶ προσκτήσασθαι τὴν ἀλλήλων δόξαν σπουδὴν ποιούμενοι, ὤργων. (Apud eundem reperitur ETIAM Ὠργωμένοις, quod exp. non ſolùm ἐκπεπληγμένοις, ſed etiam ἐπιθυμοῦσι. quum verò dicit ἐκπεπληγμένοις, videtur potius ad Ὀργία referendum hoc participium, & ſcribendũ ὠργιασμένοις;) Rurſum apud Heſych. habetur paſſ. Ὤργατο, quòd exponit κατήπειγε, & ἐν ἑτοίμῳ ἦν, quod eſt ab ὀργάομαι. Sed forſan ſcribendum ὤργατο. Ab eodem EST ὠργημένον, quod idem exp. παρεσκευασμένον, ἕτοιμον. Secundum quam expoſitionem Ὀργάω idem ſignificabit cum ὀργάζω.

Ὀργάζω autem tranſitiuum eſt, non neutrum, vt ὀργάω. ſignificat enim Inſtigo ſiue Incito, Accendo, & Promptum reddo, κατεπείγω, ἕτοιμον ποιῶ. imitando Heſychiũ, qui ὤργατο exponit ἐν ἑτοίμῳ ἦν: & ὀργάσαι πηλόν, ἕτοιμον παρέχειν, ſiue ἐπιμάσαι. Sic apud Ariſtot. Probl. ſect. 2, vbi de ſudatoriis ſiue laconicis agit, τὸ δὲ ὀλίγον μᾶλλον τὴν σάρκα αἴρειν, αὐτὴν τε ἀραιοῖ καὶ τὸ ἐντὸς καθάπερ ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἀπαγωγήν, inuitat & velut ὀργᾷν ποιεῖ. Bud. tamen interpr. Præmollit & ſubigit: ſequens frequentiorem huius verbi ſignif. qua ponitur pro Mollire, Subigere. vnde apud Heſych. Ὀργάσαι, μαλάξαι: & Ὀργάσαι πηλόν, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀπαλῦναι. Exponit tamen & ἐπιμάσαι πηλόν, innuens hanc poſteriorem ſignificationem pendere ex præcedenti. vt magis propriè ὀργάσαι πηλόν ſit admixta aqua operi parare, ſeu aptare. Ariſtophanes Auibus apud Suidam, Χάλικας προσφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον. id eſt φύρασον, μάλαξον. Itidem Poll. lib. 7, κηρὸν τήκειν, λεαίνειν, λύειν, ἀνιέναι, ὀργάζειν, μαλάττειν. λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Pro Subigere & Imbuere Nicãder quoque vtitur in Alexiph. Σὺν δέ τι πιγανόεντας ἐνιθρύψαις ὀράμνους Ὀργάζων λίπεϊ ῥοδέῳ. id eſt καταβρέχων ἐλαίῳ ῥοδίνῳ, vel μιγνύων, vt ſchol. exp. Eiuſdem ſignif. eſt paſſ. Ὀργάζομαι. vnde Ὀργάσασθαι Galen. apud Hippocr. exp. ἀναμίξαι, συγκεράσαι. ex quo & ὀργιάσασθαι paulo infrà. ‖ Ὄργασον annotãt Suidas & Ariſtoph. ſchol. propriè ſignificare πίσσωσον, Picato, Pice oblinito: quia IONICE Ὀργὴ vocatur ἡ πίσσα, id eſt Pix. Quibus addit, ſignificare etiam σπαργᾷν & ὀργιάζεσθαι. Sicut verò dixi paulo antè, apud Heſychium legi ὠργᾷ pro ὀργᾷ, ſic apud eundem LEGITVR Ὠργάσαι πηλόν, ἕτοιμον παρέχειν. pro quo habet & ὀργάσαι, nimirum in litera O.

C. ἈΝοργάζω diuerſæ ſignificationis eſt. nam Heſych. ἀνοργάζειν exp. ἀνακινεῖν, ἀναπάλλεσθαι: item, τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναβάλλειν. vt Hector Il. ξ ſuum Aſtyanacta χερσὶ πάλλων.

Ὀργίζω idem cum ὀργάζω, id eſt Incito. Vnde Ὀργίσασθαι apud Hippocr. quod Erot. exp. ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, ſicut ἡ γῆ dicitur ὀργᾷν πρὸς τὴν ἔκβολον τοῦ καρποῦ. Quibus addit, Ὀργίσασθαι eum dixiſſe τὸ εἰς παράστασιν ἀγαγεῖν τὰ ὑγρά, καὶ πρὸς ἔκκρισιν ἐπιμάζειν: ſicut ὀργᾷν idem ſuprà dixit de humoribus turgeſcentibus in corpore humano. Ex eodem Hipp. Galen. affert ὀργάσασθαι, de quo paulò antè. ‖ Pro Ὀργίσαι autem quod in lexico Herodoteo exponitur μαλάξαι, ſcribendum potius ὀργάσαι, ab ὀργάζειν quod μαλάσσειν ſignificat.

Ὄργια, τὰ, propriè Sacra Liberi, abuſiuè omnium deorum, inquit Seruius. Idẽ, enarrans hæc verba Æn. 4, -qualis cõmotis excita ſacris Thyas, vbi audito ſtimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnuſq; vocat clamore Cithæron, Sanè ſciendum (inquit) ὄργια apud Græcos dici omnia ſacra, ſicut apud Latinos Cæremoniæ dicuntur: ſed iam abuſiuè ſacra Liberi orgia vocantur: vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, id eſt à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus. Hæc ille. At ſcholiaſtes Apollonii παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Malim ego deriuare à præterito medio ἔοργα. Herodianus libro 5, θρησκεία γὰρ ἀλάζειν τῷ θεῷ, βακχείαις, καὶ ὀργίοις τοῖς τε θείοις ἔργοις ἀνακείμενον, orgiis celebrandis ſacriſque muniis obeundis dicatum. Rurſum in Epigramm. ὄργια πόθων, amorum ſacra. Plut. ad Colot. τὰ Ἐπικούρου θεόφαντα ὄργια. Idẽ in lib.

Verum Athen. bellica virtute an ſapientia præcelluerint, pag. 621 meæ edit. ὅστις γενναίων ὄργια μουσῶν μήτε ἦσε, μήτε ἐχόρευσε. Syneſ. ep. 143, φιλοσοφίας ὄργια. Aliquando ſecretiora & magis arcana ſacra vocantur ὄργια. vnde ab Heſychio & Suida exponitur non ſolùm ἱερὰ, ſed etiã μυστήρια. Luc. in Demon. vita, ἔφη μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἄν τε καλὰ, πᾶσιν ἐξαγορεύσει. Idem De ſaltat. τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα.

C. Φιλόργιος, Qui orgia celebrare amat, Qui orgiis delectatur. Epigr. Et apud Nonn. φιλόργιος ἑορτή.

Ὀργιάζω, Orgia ſeu ſacra perago. ὄργια τελῶ, vt in Ὀργεὼν exponitur: τελῶ, item τελῶ Διονύσῳ, Heſychio. Apoll. lib. 2 Argon. de Baccho, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα Ὀργιάσαι στῆσαί τε χορούς. Plut. οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένον θύσθλον ἱεραῖς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις. (vbi ὀργιάζοντες propter additum accuſatiuum θύσθλον, ſimpliciter reddi poteſt Peragentes, accipiendo nimirum θύσθλα pro θυσίας: ſicut ὀργιάζειν τὴν τελετὴν apud Plat. in Phædro, Peragere cæremonias. Et apud Plut. in Numa, θυσίαις καὶ πομπαῖς καὶ χορείαις ἃς αὐτὸς ὠργίασε καὶ κατέστησε, inſtituit) Sine caſu autem, vt & in loco Apollonii, Herodianus lib. 1, ὠργίαζον ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ, orgia peragebant. Et lib. 5, περιῄει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ θεῷ δῆθεν ὀργιάζων, velut orgia numinis celebraret. Et Iſocr. Areop. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς θεραπεύειν καὶ ὀργιάζειν. At Ὀργιάζειν τὸν θεὸν, Sacrificiis placare deum: Bud. pag. 369, ex Plat. vbi & ex Plut. ἱεροῖς ἀπορρήτοις ὀργιάζουσαι θεόν. quod interpretari etiam queas, Arcana ſacra deæ peragentes. Paſſiuè autem ὀργιάζεσθαι dicuntur ipſa ſacra quum peragũtur. Plut. De def. orac. ἀναμεμιγμένα πρὸς τὰ θνητὰ καὶ πένθιμα, τινὰ τῶν ὀργιαζομένων καὶ δρωμένων ἱερῶν ὁρῶντες. quæ ſic Turnebus, In quibus ſacrorum cæremonias & ritus admixtũ neſcio quid mortale & luctuoſum præ ſe ferre videmus. Idem in Cæſ. τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, id eſt ἐπιτελουμένων & ἑορταζομένων, vt alibi loquitur, Dũ ſacra peragũtur, Dum illi magnæ matri operantur. Plato verò ὀργιάζεσθαι accepit non ſolùm pro Inſtitui & ritè celebrari, ſed etiam actiuè pro Rem diuinam facere: idque in vno eodémque loco, nimirum lib. 4 De leg. μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅ γ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἂν, ἥρωσι δὲ μετὰ τούτους. ἐπακολουθοῖ δ' αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα. ‖ Ὀργιάζω, Sacris initio. Philo De vita M. lib. 3, αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὠργίαζεν, & ipſum fratrem & fratris filios ſacris initiauit: εἰσελθὼν δ' ἀνεδίδασκεν, οἷα ὑφηγητὴς ἀγαθὸς, ἅμα θῆ γνώριμον, ὃν χρὴ τρόπον τὸν ἀρχιερέα τὰς εἴσω ποιεῖσθαι λειτουργίας. Itidem ὀργιάσθης Heſych. exp. ἐμυήθης: item ἐχόρευσας θείως.

Sed ET Ὀργιάω dicitur pro Ὀργιάζω id eſt Orgia perago. vnde apud Heſych. Ὀργιῶντες, μύσται, ἱεροφάνται, ἱερεῖς. niſi quis ibi legendum ſuſpicetur Ὀργεῶνες.

Ὀργιασμὸς, οῦ, ὁ, Orgiorum ſeu ſacrorum peractio. ſeu ipſa orgia. Plut. De def. orac. μήτε τελετὰς καὶ ὀργιασμοὺς ἀμελουμένους ὑπὸ θεῶν λεγόντων ἀκούωμεν, qui initia aut orgia à diis negligi putant. Idem in Alex. ἔνοχοι τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς, bacchicis orgiis. quæ etiam Βακχικοὺς ὀργιασμοὺς appellat idem in Erot. τὰ γὰρ Μητρῷα καὶ Πανικὰ κοινωνεῖ τοῖς Βακχικοῖς ὀργιασμοῖς.

Ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. οὐ ναρθηκοφόρον, ἀλλὰ ἐμμανέστατον ὀργιαστήν. Idem Sympoſ. 8, de Carneade, ἄνδρα τῆς Ἀκαδημίας εὐκλεέστατον ὀργιαστήν. Idem dixit etiam μυστηρίων ὀργιαστὰς, initiorum auſpices ſiue autores, in lib. De def. orac. δαίμονας νομίζωμεν ἐπισκόπους θείων ἱερῶν καὶ μυστηρίων ὀργιαστὰς, arbitros diuinorum ſacrorum & initiorum auſpices atque autores.

Ὀργιαστικὸς, ὴ, ὸν, Eos decẽs qui orgia celebrant. Ariſtot. Polit. 8, ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. Idem aliquanto antè, οὐκ ἔστιν ὁ αὐλὸς ἠθικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργιαστικόν. Vocat autẽ in priori loco ὀργιαστικὰ μέλη & ὀργιαστικὴν ἁρμονίαν, quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, & affectus ciet in animo, inquit Bud.

C. Ἀνοργίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui initiatus non eſt orgiis, ſeu ſacris. ſeu Qui ad orgia & ſacra nõ admittitur. Suid. ἀνοργιάστοις exponit τῶν μυστηρίων ἀπείροις. Sacra quoque alicui ἀνοργίαστα dicuntur qui ea non celebrauit. Apud eũdem Suidam, τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοι ἐστὶν, pro ἀτέλεστά σοι ἐστίν. id eſt, οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ, Nõdum Veneri operatus es, ſeu Nondum Veneris orgia peregiſti, vel, noſti. Apud eundem, itidémque apud Heſychiũ, habetur ETIAM Ἀνοργία, ας, ἡ, quod exponunt ἀμυησία, id eſt Sacris ſeu orgiis initiatum non eſſe. ὄργια enim, (inquiunt) τὰ μυστήρια. Quod tamen aliâs pro ἀοργησία etiam accipi poſſet, & deriuari à NOM. Ἄνοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem ſignificante cum ἀόργητος, Qui non iraſcitur, Qui ad irã non concitatur, Lentus. vnde ἄνοργοι, quod Suid. ex Cratino citans exp. ἄνευ ὀργῆς.

C. Ἐξοργιάζω, Ad ſacra ſuſcipienda præparo, Ad ſacrorum cultum expio, & idoneum reddo. Ariſtot. Polit. 8, τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι. Bud. pag. 369.

C. ΚΑΤοργιάζω, Orgiis initio: vel Ad orgia & ſacra præparo. ſic exponunt κατοργιάζειν τοῖς θεοῖς τοὺς Ἕλληνας: & κατοργιάζειν τὴν ψυχήν. Ex Plut. autem in Sol. κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, affertur, pro, Expiationibus vrbem ad myſteria religionémque inſtituens. Paſſ. Κατωργιασμένος, Initiatus, Conſecratus, Deuotus. Plut. An ſeni capeſſ. reſp. ἐκ παλαι κατωργιασμένον αὐταῖς. Bud. pag. 369.

Ὀργεὼν, ῶνος, ὁ, Qui orgia deorum peragit. Suidas Ὀργεῶνες exponit οἱ θύται: item, οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες. Eſſe autem ὀργιάζειν dicit τὸ τὰ θεῶν ὄργια τελεῖν, hoc eſt μυστήρια καὶ νόμιμα. Quibus ſubiũgit hunc locum Plat. libro 4 De leg. μὴ κεκτῆσθαι ἔστω ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά. τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια, ὁ αἰσθόμενος εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξι. Seleucus autem (inquit idem lexicographus) ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἀξόνων, vocari ὀργεῶνας dicit τοὺς συλλόγους ἔχοντας περί τινας ἥρωας ἢ θεούς: nunc autem ad ἱερέας quoque vocabulum hoc tranſlatum eſſe, quippe qui & ipſi ὀργεῶνες nominentur. Antimachus in Λύδης γενεᾷ, καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας. Æſchylus Myſis, Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεὼν, Εὐχαῖς δὲ σώστης δεσπότας Παιωνίας. Nõ multum à Seleuci verbis diſcrepat quod Harpocratiõ ſcribit, Ὀργεῶνας eſſe τοὺς ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντας: ὀργιάζειν enim eſſe τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾷν: vt hi ὀργεῶνες dicantur παρὰ τὰ ὄργια: vel (inquit) παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε: vel διὰ τὸ ἐν τῇ ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾷν. Poetæ tamen (inquit idẽ) ſimpliciter vocabulũ hoc poſuerunt ἐπὶ τῶν ἱερέων, vt Antimachus quodã in loco, & Æſchylus Μύσαις. Quibus ſubiungit, μή ποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινας τῶν ἀποθανόντων συνιέναι, καὶ ὀργεῶνας ὁμοίως ὀνομάζεσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν. Hæc illi. Citat Suid. ex Æliano De prouidentia, τῶν ἐξ Ἐλευσῖνος ὀργεώνων, de iis fortaſſe quos Antimachus paulo antè καβάρνους ὀργεῶνας ἀγακλέας vocat. Polluci verò lib. 8, ὀργεῶνες ſunt οἱ κατὰ δήμους ἐν ῥηταῖς ἡμέραις θύοντες θυσίας τινάς. Idem, lib. 3, cap. 4, de iis loquens qui in qualibet phratria γεννῆται nominantur, ἐκαλοῦντο δ' οὗτοι καὶ ὁμογάλακτοι καὶ ὀργεῶνες. Ad quæ proximè accedũt hæc Philochori apud Suidam verba, τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι, καὶ τοὺς ὀργεῶνας, καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς γεννήτας καλοῦμεν. FOEM. GEN. Ὀργεῶναι, ἱέρειαι, Heſych. AT Ὀργέων pro ὀργεώνων dixit Lyſias ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου, teſte Harpocr. Qui genitiuus à nomin. ὀργεὺς factus videtur, vt ἱερέων ab ἱερεύς. Apud Suid. autem ſcribitur Ὀργεών, quod itidẽ pro ὀργεώνων potuiſſe Lyſiam annotat. veriorem tamen eſſe priorem ſcripturam exiſtimo.

ὈΡΈΓΩ ET Ὀρέγνυμι, (ſicut οἴγω & οἴγνυμι) Porrigo, Extendo, ſeu Tẽdo. Il. ο, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Il. α, Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς. Itidem Ouid. Bracchia porrexit cælo. Virg. — tẽdóque ſupinas Ad cælum cum voce manus. Idem, — duplices tendens ad ſidera palmas. pro quo Statius dicit, — tollens ad ſidera palmas. Saluſt. & Cæſ. Manus ſupplices ad cælum tendere. Cic. verò, Manus ſupplices ad vos tendet. Plut. Camillo, de Manlio Capitolino, τὰς χεῖρας ὀρέγων ἐκεῖσε, manus ad Capitolium tẽdens ſeu porrigens, Manus eò porrigens: vt Ouidius, (quanuis alio ſenſu) Noſtra ſuas iſtò porriget ira manus. Idem Plut. in Coriol. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντες ἐδέοντο τῶν πολλῶν, ſupplices ad plebẽ manus tẽdentes. Simpliciter autem Luc. in Caucaſo, ὄρεγε τὴν δεξιάν, Porrige

ſiue tende dexteram, id eſt extende : ad Prometheum A προσηλωθησόμενον. Ouid. Porrigit æquales media tellure lacertos. |Ὀρέγω, Porrigo, Tendo. id eſt Præbeo: ſeu porrecta & tenſa manu præbeo. Od. ν, κατὰ δὲ πτωχεύων αὐτὸς ἀνὰ ἄστυ πτωχεύσομαι, αἴ κεν τις κοτύλην καὶ πυρνὸν ὀρέξῃ, porrecta manu det, ἠδὲ χεῖρα ἐκτείνων δῷ. Alibi verò apud eundem ſimpliciter etiam exponi poteſt Dare. vt Il. ε, ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ. pro quo alibi dicit ὀπάσῃ. Il. ψ, οἷσιν Ἀθήνη Νῦν ὤρεξε τάχος. Od. ρ, Εἴ οἱ πόσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. In quibus locis ſimpliciter accipi poteſt pro Dare, vti dixi: aliàs tamen ſignificat potius B Porrectis ſeu teſis manibus dare. Sic dicitur aliquis ὀρέξαι ποτήριον, quum poculũ ei porrigit cui præbiberat. Il. ω, — Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα. Sic aliquis dicitur etiam χεῖρας ὀρέγειν, porrigere ſeu tendere manus ei qui opem ipſius implorat. Syneſ. epiſt. 155, τοῖς δεομένοις χεῖρα βουλομένων ὀρέγειν, egentibus manum porrigere. vt Cic. Afflicto & iacenti fidem dextrámque porrigere. Idem epiſtola 121, ἀνδρὶ πανούργῳ χεῖρα ὀρέξαι κατὰ τῆς δίκης. Herodian. lib. 2, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγοιεν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, vt manum porrigam ſalutarem. |Ὀρέξαι exp. C etiam ἐκ χειρὸς πατάξαι, vt in Ὀρεκτὸς dicetur.

Ὀρέγομαι, Porrigor, Extendor. Il. π, de equis Hectoris, Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, pedes ſuos ad pugnam porrexerunt : vt Cic. dicit Membra ſua flectit & porrigit quò vult. Euſt. exp. ἐπανύσθησαν. Sic Il. δ, Ἔγχει ὀρεξάσθω, haſtam porrigat & extendat. τὸ ἔγχος τεινάτω, inquit Euſt. qui eodem modo dici annotat χειρὶ ὀρεξάσθω, pro ἐκτεινάτω τὴν χεῖρα, manum porrigat & extendat. quib' addit, ὥσπερ γὰρ ὁ πόδα τείνων ἢ χεῖρα, ποδὶ ὀρέγεται ἢ χειρί, οὕτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων, δόρατι ὀρέγεται. Simile eſt Il. ψ, Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβε. porrigebat manus & D tendebat. (Poteſt tamen aliter locus hic exponi, vt mox dicã) Addendus & hic locus Apollonii lib. 2 Arg. ὠρέξατο δ' αἶψ' ὀλοοῖο Πηλεὺς αἰγανέῃ, iaculum tendebat cõtra peſtiferum aprum. Vbi tamen αἰγανέην ſcribitur. Aliquanto pòſt, Ὣς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνησιν, porrigebat & explicabat ſe præ lætitia. vbi ſchol. exp. ὄρεξιν ἔλαβε καὶ πρόθυμος ἐγένετο. |Ὀρέγομαι, Porrectis manibus prendo, Protentis manibus capio. Od. λ, Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων, manus ad me tendens & prehendere cupiens. Od. φ, Ἔνθεν ὀρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, vnde extenſa manu accipiens à paxillo auferebat arcum. (Euſt. verò exp. ἁπλώσασα, χαλάσασα) Itidem apud Apollon. lib. 2 Argon. Δύσεως ὠρέξαντο πλωΐμου, ſchol. exponit ἐλάβοντο. malim, Porrectis manibus captabant, ſequendo proximam ſignificationem. |Interdum ὀρέγομαι ſignificat Porrectis manibus capto, hoc eſt Porrectis manibus capere ſeu prehendere cupio, quod Homerus paulo antè dixit ὀρέξασθαι μενεαίνω. ſeu Manum tendo vt accipiam, Manu porrecta peto. (ſic ὀπάζομαι ſignificat Peto qui me comitetur) Il. ζ, Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ, manum porrigens tendi ſibi filium iubebat, ſeu Tendi ſibi petebat. (vt Virg. — paruúmqde patri tẽdebat Iulũ, ὠρέγνυεν) vt ſit pro ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ λαβεῖν. Sic accipi poteſt locus ille ſuprà ex Il. ψ citatus, Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβε, Manibus quas extenderat, captabat, hoc eſt prehendere cupiebat, non tamen prehendit. |Ab hac ſignific. defluxiſſe puto ὀρέγομαι pro Cupio. (ſicut & ſignif. Latini Appeto) vt ſit quaſi Porrectis manibus appeto & prehendere cupio. Iſocr. ad Demon. ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. Plut. ad Colot. λαβὼν ἀγαθοῦ φαντασίαν, ὀρέγεται. Syneſ. De inſomn. ὅταν ὁδὸν ἀνοίξῃ τῇ ψυχῇ τῇ μὴ ὀρεχθείσῃ, nõ appeteti, ſeu cupienti. Ariſt. Rhet. 1, ὀρέγεσθαι & φεύγειν ſibi opponit, ſicut Cic. Appetere & Declinare, ſiue Fugere. Quod verò idẽ Ariſtot. dixit, πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει, ita Cicero, Inſitus eſt omnibus cognitionis amor.

Ὄρεγμα, ατος, τό, Porrectio, Extenſio. vel potius Porrectura, ſi ita dici poſſet. nec enim actionem ſignificat. Euripid. Phœniſſ. Γαρηίδων τ' ὄρεγμα. quod Euſtathius exponit H προσώπου ἔκτασις καὶ πλατύτης. |Item βῆμα, vt Heſych. exp. id eſt Paſſus, Gradus. hoc eſt, Interſtitium quo pedes paſſi & porrecti inter eundum, à ſe inuicem diſtant. Quo ſignificatu affertur ex Ariſtot. De mundo, διὰ ὀρέγματος τὸ μέγεθος, propter laxiorem gradus glomerationem: de camelo. |Idem Heſychius exp. etiam ἅλμα, ὅρμημα, ſaltus, impetus.

Ὀρεκτὸς, ἡ, ὁ, Porrectus, ſeu Qui in longũ porrigitur & pro tenditur. vt ὀρεκτὴ μελίη, haſta quæ in longum porrigitur. Il. β, de Abantibus, Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι. vbi Euſt. ὀρεκταὶ exp. αἱ ἐκτεινόμεναι κατὰ τῶν πολεμίων, vt Abantes vocet αἰχμητὰς τοὺς μὴ ἀφιέντας τὰς αἰχμάς, ὀρέγοντας δὲ ταῖς χερσὶ καὶ οὕτω πλήσσοντας. ὀρέξαι enim (inquit) τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. vnde & ὀρεκτὴ μελία. Neſcio tamen quorſum ibi Euſt. & ante eum autor breuiũ ſcholiorum ὀρέγω ita expoſuerint, quum ὀρεκτὴ μελία commodius ſecundum præcedentem τοῦ ὀρέγω ſignificationem ponatur pro Porrecta haſta. duobus enim haſtarum generibus veteres vtebantur, quorum vnum appellabant δόρατα ἀγχέμαχα καὶ ὀρεκτά : alterum, παλτά, quæ nimirum manu in hoſtem vibrabantur, ſeu contorquebantur, quum illis in eum porrectis peteretur. erántque eiuſmodi, hoc eſt & ὀρεκτὰ & παλτά, κοντοί, ὑδρίοσα, ὑσσός. Hæc autem ὀρεκτὰ δόρατα breuium ſcholiorum autor vocat τὰ ἐκ χειρός, οἷς ὀρέγουσιν ἔχοντες συνιστάμενοι καὶ ἐκτείνοντες αὐτά.

Ὀρέκδην, Porrectis mẽbris, ἐκτεταμένως. habes in Ὀρεκτός.

Sequentia ſunt ab Ὀρέγομαι, Appeto.

Ὄρεξις, εως, ἡ, Appetentia, Appetitus, Deſiderium. In definit. Stoic. βούλησις, εὔλογος ὄρεξις. ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄλογος. Quæ ſic Cic. interpr. Voluntas quæ quid cum ratione deſiderat : libido vel cupiditas effrænata, quæ aduerſa ratione incitata eſt vehemẽtius. Vbi etiã nota diſcrimẽ inter ὄρεξιν & ἐπιθυμίαν. Ariſt. Rhet. 1, ἄλογοι δ' ὀρέξεις, ὀργὴ καὶ ἐπιθυμία. (ἀλόγοις autem ὀρέξεσιν opponit τὰς λογικάς: quibus qui obediunt, ab eodem dicuntur κατὰ λόγον τὰς ὀρέξεις ποιούμενοι, Ethic. 1, cap. 2) Herodian. lib. 1, ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς τὴν ἡδονῶν ἐπιθυμίαν. Et lib. 3, ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήστως ὁρμωμένους. Et lib. 6, προσκαλεσαμένων αὐτοῦ τῶν κολάκων τὰς ὀρέξεις ἀκμαζούσας εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας. vbi Polit. vertit, Prouocãtibus appetitum eius iam vigẽtem aſſentatoribus in extremas libidines. Ὄρεξις frequenter pro cibi appetentia ponitur, vt Plin. appellat. qua ſignif. Iuuenal. E quoque dixit, — ſextarius alter Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexin. Plut. De frat. char. πολλῶν ἐμποιοῦσιν ἀτόπων καὶ βλαβερῶν ὀρέξεις. vt Plin. dicit Appetentiam cibi faciunt. Idem, quod Dioſcor. de ſiſeris radice ſcribit, εὐστόμαχος, ὀρέξεως προσκλητική, ſic Latinè reddidit, Stomachum excitat, faſtidium abſtergit. Idẽ Sympoſ. 2, τοῖς ἀποσίτοις τῶν ἀρρώστων ὀπώρας τι προσενεχθὲν ἀναλαμβάνει τὴν ὄρεξιν, faſtidium à ſtomacho aufert, cibiq; appetentiam facit. Ibidem, νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσα. Idem, οἱ πεινῶντες ἑτέρων ἐσθιόντων ἐν ὄψει μᾶλλον ἐρεθίζονται καὶ παροξύνονται τὴν ὄρεξιν. Idem in Præcept. ſanit. τὸ F κυνικὸν καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέχειν παρακειμένης βαφῆς, caninam ac beluinam cibi appetentiam inhibere: quam Iuuenalis rabidam orexin appellat. Quid autem ὄρεξις ſit, idem docet Symp. 7, probl. 2, de ſalſamentis, τὸν στόμαχον ἀνοίγουσαι καὶ χαλῶσαι, δεκτικήν τινα τροφῆς ἁρμονίαν περιεργάσαιντο περὶ αὐτὸν, ἣν ὄρεξιν καλοῦμεν.

C. Ἀνορεξία, ας, ἡ, (q. d. Carentia appetentiæ) Nulla appetentia: propriè cibi, Quũ quis nullum cibum appetit, Stomachi faſtidium. Sunt qui interpr. Deiecta appetentia. G Vtitur autem Dioſc. & cæteri medici.

Ὀρεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui appetitur ſeu appeti ſolet, Quem omnes appetimus. Alex. Aphrod. πρῶτον οἰκεῖον & πρῶτον ὀρεκτὸν appellat quæ Cic. Prima inuitamenta naturæ. Ex Naz. autem affertur, ἔσχατον ὀρεκτὸν ἔχων, pro Poſtremi voti cõpos. A T Ὀρεκτικὸς actiuè Cui appetentiæ vis & facultas ineſt, Qui appetere ſolet. vel ſimpliciter Appetẽs. Et τὸ ὀρεκτικὸν ab Ariſtot. ea animi pars dicitur in qua appetitus ſiue ὄρεξις ſuum habet domicilium: fons & origo τῶν ἐπιθυμιῶν, lib. 1 Ethic. cap. 13, φαίνεται δὴ καὶ τὸ ἄλογον H διττόν. τὸ μὲν γὰρ φυτικὸν οὐδαμῶς κοινωνεῖ λόγου· τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν καὶ ὅλως ὀρεκτικόν, μετέχει πως, ᾗ κατήκοόν ἐστιν αὐτοῦ καὶ πειθαρχικόν. nã & in Rhet. dicit τὸν νοῦν ἀρχὴν τῆς ὀρέξεως: cui ſi paret, λογικὴ ὄρεξις dicitur : ſin eo inuito prorũpit cupiditas, ἄλογος. In ſtomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit, idem ferè quod ὀρε-

ξις. Plut. Symp. 6, probl. 2, ὀρεκτικὸν πάθος appellat, quod A
non modò ὄρεξιν, ſed etiam δηγμόν ἐμποιεῖ τοῖς δεκτικοῖς μέρεσι τῆς τροφῆς, ὅ κινησμοὶ κατάδηξιν ἐνίων ἀμωσόντων. Dioſc. verò lib. 5, cap. 13, ὀρεκτικὸν οἶνον vocat Vinum appetentiam cibi facieñ. At ὀρεκτικὰ αἴτια Fortunatianus (vt annotant v. l.) vocat cauſas impulſiuas.

C. Ἀνόρεκτος, Qui nihil appetit: peculiariter Qui nullos cibos appetit, Cuius ſtomachus omnia faſtidit. Plutarch. Sympoſ. 6, ἐνδεεῖς γὰρ ἅμα πολλοὶ γίνονται καὶ ἀνόρεκτοι τῶν νοσούντων.

Ἀνορέκτως, Sine vlla ciborum appetentia. Galen. εἰ ἀνορέκτως B
ἔχοιεν, ὡς ἀποστρέφεσθαι τὰ σιτία. Vbi Budæus ſcribit ETIAM Ἀνορέκτως.

Ἀνορεκτέω, Nihil appeto, videlicet ciborum, Stomachus meus omnia faſtidit. Galen. ἀποσιτεῖν ἢ ἀνορεκτεῖν φάσκοντες.

C. Εὐόρεκτος, oppoſitum τῷ ἀνόρεκτος, id eſt Qui bene appetit cibos. Res autem & medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur quod appetentiam cibi facit & faſtidium à ſtomacho aufert.

C. Ἐπορέγομαι, Porrecta manu prenſo, hoc eſt Protenta manu capto & prehendere cupio. vel ſimpliciter Prenſo, Prehendo: quum videlicet additur datiuus χειρί, vt C
apud Apollon. Argon. lib. 1, circa finem, στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ Νηΐου ὁλκείοιο. At lib. 2, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, validas iniecit manus. ¶ Item, Porrecta manu præbeo, Protenta manu do. Solon apud Plut. in vita ſua, pag. 160 meæ edit. Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ, Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος. vbi tamẽ ἐπορεξάμενος malim reddere, Nec etiam tribuens præter eum quem habebat, Inſuper dans porrecta manu.

¶ Ὀρεχθέω, ῶ, Cupio, Deſidero. Ariſtoph. Nub. Καὶ ταῦτα D
πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; (vbi quidã exp. Indignatũ fuiſſe) Apoll. l. 2. Arg. καὶ οἱ ὀρέχθει θυμὸς ἐελδομένῳ στηθέων ἐξ ἅμα κεδάσαι. id eſt ἐφάρμα, ἐπεθύμει, inquit ſchol. qui ὀρέχθει aliàs exponit non ſolùm ἐν ὀρέξει ἦν, ſed etiã ἔστενεν: cuius expoſitionis ſuæ hoc exemplum affert, ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ. Rurſum Apollon. lib. 1, Οὐδ' ἔχε ἐκχλύξαι τόσον γόον ὅσσον ὀρέχθει, tãtos effundere fletus quãtos deſiderat. ¶ Homerus autem alia ſignif. vſus eſt Il. ψ, Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. vbi annot. Euſt. ὀρέχθεον eſſe μίμημα ῥάχιος ἤχου γινομένου ἐν τῷ E
σφάζεσθαι βοῦν. Apoll. ſchol. exp. ἔστενον, vt paulo antè annotaui. quaſi Homerus ſignificare velit gemitũ & ſuſpirium quod animam efflantes edunt. Theocritus verò (inquit idem Euſt.) de mari quoque id verbum vſurpauit, vt Homerus, ῥόχθει μέγα κῦμα. Sed & ἐπὶ παλμοῦ καρδίας ponitur, vt, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Veteres autem grammatici ὀρέχθεον eo in loco exponunt ἀναρρούμενοι ὠρέγοντο, hoc eſt ἐξετείνοντο, extendebantur & porrigebant omnia ſua membra. vel etiam, διεκόπτοντο: à qua origine NOM. ὀρεχμὸς deriuatur, ſignificãs ὁ διακεκομμένος κύαμος. Hæc ibi Euſt. Sed annota ſcribi ETIAM Ἐρέχθω. Apud Suid. verò pro Ὀρεχθεῖν HABETVR Ὀρεκτεῖν, quod itidem exp. ἐπιθυμεῖν. F

ὈΡΓΥΙΆ, ᾶς, ἡ, ſecundum Herodotum ſex pedum menſura eſt: Gaza apud Ariſtotelem. interdũ paſſum vertit: Valla apud Herodot. nonnunquam tres paſſus. Suid. verò ὀργυιά eſt τὸ μεταξὺ τῶν ἰδίων χειρῶν μέτρον, menſura quæ inter expanſas manus continetur: quod brachium vulgò nominant: Plinius autem vlnam appellat, lib. 16, Arboris craſſitudo quatuor hominum vlnas G
complectẽtium implebat. Hæc ex Bud. annot. in Pãd. Secundum maiorem lexicographorum partem ὀργυιά fuerit quod Latinis vlna. nã & Heſych. exp. ἡ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις, & Euſt. ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν. (Idem Heſych. exponit etiam τρεῖς πήχεις, ſicut Euſt. τετράπηχυ μέτρον: quæ menſura à præcedenti diuerſa non eſt, ſequendo ſupputationem Herodoteam, quam habes in στάδιον) Quas expoſitiones cõfirmat hic locus Xenoph. Apomn. 2, χεῖρες μὲν γάρ, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἅμα ποιῆσαι, οὐκ ἂν δύναιντο· πόδες δὲ οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν ἅμα. vnde manifeſtum eſt ὀργυιὰν eſſe vlnam, & excedere menſuram paſſus. dicitur enim paſſus Interſtitiũ inter vtrũque pedem paſſum & exporrectum. Plinius ὀργυιὰν decem pedes longam facit, quum Herodotus tãtum ſex, vt B. ex eo tradit: quippe qui hæc verba Theophr. Hiſtor. pl. libro 5, cap. 9, εἰς τὴν ἐνδεκήρη τὴν Δημητρίου ξύλα μῆκος τρεισκαιδεκόργυιον, ita reddiderit Latinè, lib. 16, cap. 40, Illam arborem ſucciſam ad vndecireme Demetrii, fuiſſe centum triginta pedum longitudinis. Rurſum quod Ariſt. dicit, ὁ δὲ φρύνη προσαφοδεύων ὡς ἐπὶ τετταράκοντα ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ῥίπτων, idem Plin. ſic Latinè, Reddit in fuga fimum interdum ex trium iugerum longitudine. Dioſcor. lib. 4, δέκα ὀργυιὰς ἔχων ὕψος. Deriuari autem ὀργυιά ab ὀρέγω, facta ſyncope, tradit Euſt. at Heſych. ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν.

C. Διόργυιος, Duas vlnas longus.

C. Ἑκατονταόργυιος, Qui centum vlnarum eſt: MALIM Ἑκατοντόργυιος.

C. Ἐννεόργυιος, Nouem vlnas lõgus. Od. λ, de Oto & Ephialte, quos omnium μηκίστους terram genuiſſe ait, Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι. Vbi Euſtath. annotat ὀργυιὰν eſſe τεσσάρων πήχεων. Qualis apud Tibull. Porrectus nouem Tityus per iugera terræ.

C. Πεντηκοντόργυιος, Qui quinquaginta vlnarum eſt.

C. Τετρόργυιος, Qui quatuor vlnarum eſt. In Epigr.

C. Τρεισκαιδεκόργυιος, Tredecim vlnas patens, Tredecim vlnas longus. ſeu (vt Plin. in Ὀργυιά interpr.) Qui centum triginta pedum longitudinis eſt.

Ὀργυιαῖος, Vlnam vnam longus, ſeu tres cubitos: Cuius longitudo tres cubitos patet. Vel Cuius craſſitudo vlnam hominis complectentis implet. In Epigr. ὀργυιαῖα κέρα, cornua tres cubitos ſeu vlnam longa: de cornibus bouis prægrandibus. Suid. ὀργυιαῖος exp. μέγας.

Ὀργυιόω, Vlnas extendo. v. l. Vnde ὀργυιοῦσθαι quod Euſt. ex Lycophr. citat quidem, ſed non exponit. Suidas verò Ὠργυιωμένοις, exp. ἐκπεπταμένοις, ἐπιθυμοῦσι. pro quo alibi habet Ὠργυιωμένοις, nimirum in Ω.

ὈΡΘΟ'Σ, ή, όν, Rectus. Pro Rectus autem duobus modis ponitur. nã & Erectus ſiue Arrectus ſignificat, & Porrectus in rectũ. Prioris ſign. hæc ſunt exẽpla. Od. μ, Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. Od. σ, Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσί. Il. ψ, Στὰν δ' ὀρθὸς. Il. ω, ὀρθὸς ἀναστάς. Eodem lib. Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν. Heſiodus Aſp. Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Plato Symp. βαδίζοντα ὀρθὸν ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Xen. Pæd. 8, ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν. Sic Plut. Artox. κίδαριν ὀρθὴν φέρειν. Item ὀρθὸς Διόνυσος apud Athen. lib. 2 & 4, quo ſignificatur moderatus vini vſus: immoderatus autem nec temperatus, eſt σφαλερὸς & lubricus. Plut. Sympoſ. 5, de talis, ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς. His ſubiungere poſſumus ὀρθαὶ ἀκοαὶ & interpretari Arrectæ aures, vt Virg. vbcat. ὁ δὲ ἠκουσε τοῦ θεοῦ ὀρθαῖς ἀκοαῖς, arrectis attentiſq; auribus dei verba excepit. Nec non ἀναβλέπειν ὀρθοῖς ὄμμασιν apud Xen. Hellen. 7, quibus opponuntur Oculi deiecti.

Præterea in acie ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι & εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι dicitur ἐν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς θέσει ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον ὥστε ἐπὶ δόρυ κλίσιν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, vt περὶ τάξεως παλαιᾶς traditur in Ἀναστροφή. At Polybio ὀρθὴ ciuitas eſſe dicitur quũ erecta expectatione eſt, vt Liuius loquitur: & ſuſpenſa, μετέωρος: lib. 3, ὀρθὴ καὶ περίφοβος ἦν ἡ πόλις, ſuſpenſa periculi metu. Idem, ὀρθοὶ ταῖς διανοίαις καὶ περίφοβοι πάντες ἦσαν. Pertinet huc & quod Iſocr. ad Philipp. ſcribit, αἰσθάνῃ δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν οὖσαν ἐφ' οἷς σὺ τυγχάνεις ἡγούμενος. ¶ Item Rectus, hoc eſt In rectum porrectus, vel in rectum tendens. idem videlicet cum εὐθύς: oppoſitum habens σκολιός. Sophocles, ὑπὸ σμικρᾶς Μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν προβαίνεται. id eſt κατ' εὐθεῖαν, οὐ παρεγκλίνων, Rectà pergit, nec in hoc vel illud latus inclinat. Sic κατ' ὀρθὸν πλεῖν, rectum in nauigando tenere curſum. Et ὀρθὸν σχῆμα, figura recta. Nec non ἡ ὀρθή (ſub. γραμμή vel γωνία) linea vel angulus rectus, quæ & εὐθεῖα. Ariſtoteles Ethic. 1, cap. 7, τὴν ὀρθὴν ἐπιζητεῖ, angulum rectum inquirit. Item πρὸς ὀρθὴν, (inquit Bud. pag. 966) Rectis lineis, Ad rectam lineam, & Ad rectum angulum. ſubintelligitur enim γραμμή, & interdum γωνία. Exemplum ibi habes ex Ariſtot. Item & hoc ex Polyb. πρὸς ὀρθὰς τῇ γραμμῇ τοῖς ἱππεῦσι αὐτοὺς αὐτοῖς προσβάλλειν, rectis ad lineam angulis equites inter ſe oppoſitos collocant. Et πρὸς ὀρθὰς, ad angulos rectos. item πρὸς ὀρθὴν, recto tramite, B. ex Gazæ

ex Gazæ interpretatione. Referri huc poteſt Sophocleum illud in Antigone, pagina 263 meæ editionis, ὀρθὸν ἡ ἀλήθει᾽ ἀεὶ, veritas res eſt quæ recto ſemper tramite procedit. Item ὀρθὸς λόγος apud Thucydidem libro 2, rectum conſilium. Sed & homo aliquis ὀρθὸς dicitur, cui opponitur peruerſus & σκολιός. Plutarchus Pericle, χρώμενος αὐτοῦ πρὸς τὸ βέλτιστον ὀρθῶς καὶ ἀνεγκλήτως, Sincero. Præterea aliquid ὀρθὸν eſſe dicitur pro Rectum & æquum. Plato, παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ᾽ ἄνδρα ἀγαθὸν οὔτε θεὸν δεῖ ποτε τό γε ὀρθὸν δέχεσθαι, ab improbo autem nec virum bonum nec deum vnquã ſe donari velle æquũ eſt, vt Cic. vertit. Ab Ariſtot. dicũtur etiã ὀρθαὶ πολιτεῖαι quæ reuera tales ſunt & rectè eo nomine appellantur: quibus opponuntur αἱ παρεκβεβηκυῖαι, Polit. lib. 3, cap. 7, & 10. Et lib. 4, cap. 2, ἐν τῇ πρώτῃ μεθόδῳ περὶ τῶν πολιτειῶν διειλόμεθα τρεῖς μὲν τὰς ὀρθὰς πολιτείας, βασιλείαν, ἀριστοκρατίαν, πολιτείαν· τρεῖς δὲ τὰς τούτων παρεκβάσεις, τυραννίδα μὲν, βασιλείας· ὀλιγαρχίαν δὲ, ἀριστοκρατίας· δημοκρατίαν δὲ, πολιτείας. Itémque quod Plato dicit, λέγειν τὸ ὀρθότερον, Cic. interpr. Dicere verius & melius, pag. 16 mei lexici Ciceroniani. Sic accipitur & apud Sophoclem, ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν, id eſt ἀληθῆ, vera. Et ὀρθῷ λόγῳ, reuera. AT Ὀρθῇ apud Demoſthenem pro ὀρθῶς, Recté. vbi ſubaudiri exiſtimatur ὁδῷ.

AT Ὀρθαὶ à Græcis dicũtur meniana & podia ſiue pergulæ, cuiuſmodi proiecta ſitũ quæ murulis quieſcũt & ſuſtentantur: vt ſcribũt Theod. & Honor. Impp. l. 8, Cod. De ædificiis priuatis. v. l.

C. Ὀρθόδωρον, Palma porrecta, hoc eſt Quæ non contracta eſt, ſed in rectum explicata. Eodẽ nomine & menſura dicitur qua palma porrecta & extenſa patet. hoc eſt, Interſtitium illud quod in palma porrecta atque explicata eſt inter καρπὸν & extremitatẽ digiti medii. quod etiam δῶρον dicitur: Latinis Palmus. Pollux lib. 2, τὸ δὲ ἀπὸ καρποῦ ἕως ἄκρου δακτύλου, ἡ πᾶσα χεὶρ, ὀρθόδωρον. Ab aliis exponitur Spithama, teſte Heſych.

C. Ὀρθοθύρη, Ianua erecta & in altum tẽdens. Crates apud Etymologiſten ſcribit Homerum ὀρσοθύρη dixiſſe pro ὀρθοθύρη, exponens, θύρα πρὸς βάσιν ἔχουσα εἰς τὰ ὑπερῷα φέρουσα: quam & alii ὑψηλὴν θύραν exponunt.

C. Ὀρθόκανθον apud Theophraſtum legitur Hiſtoriæ plantarum lib. 3, ſub finem, de ſmilace, ἔστι μὲν ἐπαυλόκαρπον, ὁ δὲ καρπὸς ἀκανθώδης· καὶ ὥσπερ ὀρθόκανθον. vbi Gaza vertit Præhorridus. Sed quum apud Plinium lib. 16, cap. 36, de hac ſmilace ſiue cilicia hedera legam, Dẽſis geniculata caulibus, ſpinoſis fruticoſa ramis, ſuſpicor reponendũ ὀρθάκανθον (eſt ENIM Ὀρθάκανθος, Qui ſpinoſis ramis eſt.) Saltẽ ὀρθάκανθον tolerabilius.

C. Ὀρθόκραιρος, Caput erectum habens, vel Cornua erecta habens. Iliad. θ, Ἔδοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων. vbi Euſtathius exponit γαύρων καὶ ὀρθοκεφάλων, vel ὀρθοκεράτων: eo quòd Atticis κραῖρα ſignificet τὰ περὶ τὴν κεφαλήν. Itidémque Odyſſ. μ, βοῶν ἐκ ὀρθοκραιράων expon. ὀρθόκραιραι, αἱ ὀρθὰς τὰς κεφαλὰς καὶ γαῦροι. διὰ τὸ ἀγλαὸν καὶ ἄνετον: à κραῖρα, id eſt κεφαλή. Vnde ποιητικῶς naues quoque appellari ὀρθοκραίρας dicit. vt Iliad. σ, initio, Τὸν δ᾽ εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων. nonnulli verò κραῖρα, quum nauibus tribuitur ὀρθόκραιρος, accipiunt pro κεραία, id eſt antenna: alii, διὰ τὸ τὰς πρώρας καὶ τὰς πρύμνας ἀνατετάσθαι, naues ὀρθοκραίρας vocari tradunt.

C. Ὀρθόκωλον, Vitium articuli eſt, quando ob durum aliquem tumorem chordæ muſculos partem aliquam inflectentes non ſequuntur, ſed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti poteſt, vt annotauit Galenus Comment. 3, εἰς τὸ περὶ ἰητρείου. Gorr. At in v. lex. ex eodem libro non ὀρθόκωλον afferetur, SED Ὀρθόκυλλον, ſignificari eo dicentibus membrũ ita deprauatum vt flecti nequeat. Rectius verò Gorræus ὀρθόκωλον ſcribit.

C. Ἔξορθος, Rectus. Item Plenus. Perſolutus. v. l.

Ὀρθῶς, Rectè. ſeu Vt par eſt & decet. Iſocrates Areopagitico, τὰ καθ᾽ ἡμέραν ἑκάστην ὀρθῶς καὶ νομίμως πράττοντες. Xenophon Pædiæ lib. 4, ἀποχέεται ἐπ᾽ ὀρθῶς ποιοῦντες. Alexander magnus in epiſtola ad Ariſtotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων. quæ Gellius interpretans, dicit eum non rectè feciſſe quòd diſciplinas quibus ab eo eruditus foret, libris foras editis inuulgaſſet. ſicut Plato in Philebo, ἃ πολλάκις αὐτοὺς αἰσθάνομαι μηνύσκουσιν, ὀρθῶς δρῶντες, Rectè, Vt par eſt. Thucydides libro 6, pag. 200, νομίζων τὴν πόλιν οὐκ ὀρθῶς βεβουλεῦσθαι. Ariſtoteles Rhetoricῶν libro 2, οὐκ ὀρθῶς τοῦτο δοξάζουσι. Demoſthenes Philippica 1, ὀρθῶς μὲν οἴεται. λογιζέσθω μέντοι τοῦτο. Rurſum Xenophon Pædiæ libro 2, νομίσας αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν. Et Hellenicῶn libro 6, ὡς ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος τοῦ Κλεισθένους. Item, ὀρθῶς ἔχειν aliquid dicitur. Et apud Thucydidem, τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα, quod ſcholiaſtes exponit ἄδικα. Plato verò cum infinitiuo, ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, pro Rectè talia reprehenduntur, ſeu Meritò.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, Rectitudo. Plutarchus De fraterna amicitia, ἁπλότητα μὲν, τὴν ῥᾳθυμίαν τῶν ἀδελφῶν ὀνομάζουσιν· ὀρθότητα δὲ, τὴν σκαιότητα. vbi de recto quaſi tramite dicitur quem aliquis in vita ſua inſiſtit: cui opponitur σκολιότης, peruerſitas. Quum verò ei genitiuus additur, vt apud Nazianzenum, ὀρθότης λογισμῶν, reddendum potius eſt Recta conſilia. Sic ὀρθότης βίου, vita rectè inſtituta. Et apud Platonem in Cratylo, ὀρθότης ὀνομάτων, nomina rectè & verè rebus impoſita: τῶν ὀνομάτων ἡ ὀρθότης τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι, οἵα δηλοῦν οἷόν ἐστιν ἕκαστον τῶν ὄντων.

Ὀρθόω, ῶ, Fut. ώσω, Erigo. Homerus Iliad. η, ὁ δ᾽ ὕπτιος ἐξετανύσθη Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς· τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ὤρθωσεν Ἀπόλλων. Plutarchus Ad præfectum indoctum, οὔτε γὰρ πίπτοντος ὀρθοῦν, οὔτε διδάσκειν ἀγνοοῦντος, lapſum erigere. Pro Erigo, vel Eleuo, Attollo, accipitur & apud Ariſtotelem, καὶ τὰ πίπτοντα δὲ τῶν κηρίων ὀρθοῦσιν αἱ μέλιτται καὶ ὑφιστᾶσιν ἐρείσματα, ὅπως δύνωνται ὑπιέναι. quem locum ſic reddit Plinius, non tamen interpretans verbum ὀρθοῦσιν, Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis, à ſolo fornicatis, ne deſit aditus ad ſarciendum. Paſſ. ὀρθοῦμαι, Erigor, ſeu Erigo me. Homerus Iliad. β, & Il. ψ, Ἕζετο δ᾽ ὀρθωθεὶς, quum ſeſe erexiſſet. Et Iliad. κ, de Neſtore κείμενον ἐν μαλακῇ, iacente, Ὀρθωθεὶς δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας, quum è ſtrato corpus erexiſſet. His addi poteſt locus Xenoph. Pædiæ libro 8, pag. 142, qui & ab Athenæo citatur libro 11, τοσοῦτον δὲ πίνουσιν ὥστε ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὰν μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἐξιέναι. ſolebant enim olim κατακλίνεσθαι in compotationibus & cœnis. vt ſenſus ſit, Quum erigere ſe amplius nequeunt & exire. vel Quum non amplius poſſunt erecto corpore exire. Metaphoricè verò dicitur aliquis rempublicam ὀρθοῦν, labaſcentem videlicet, aut nutantem. vt Cicero, Poſſumus etiam nunc rempublicam erigere, ſi communi conſilio negotium adminiſtrabimus. Et Claudianus dicit, — patriam præcepta Platonis Erexere tuam. Æſchines, οὗτοι γὰρ ὀρθοῦσι τὴν δημοκρατίαν. Plutarchus Fabio, τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε καλῶς, probè erexit. Syneſius epiſtola 103, φιλοσοφίαν ἱκανὴν εἶναι τὰς πόλεις ὀρθοῦν, reſpublicas erigere & è calamitate ad felicem ſtatum excitare. ‖ Ὀρθόω, Rectum facio. Epigrammatum lib. 2, Ὀρθώσειν τὸν κυρτὸν ὑπέσχετο Διόδωρον Σωκλῆς, pollicitus ſe rectum facturum Diodorum qui gibboſus erat. Ariſtoteles Ethic. lib. 2, cap. 8, οἷόν περ οἱ τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. ‖ Item Dirigo. vt quum architectus ſuum κανόνα ὀρθοῦν dicitur. Athenæus libro 13 ex Sophocle, ὡς τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Sed & ὁ ἄνεμος dicitur ὀρθοῦν τὴν ναῦν pro κατευθύνειν, quum ei ſecundus eſt, & facit vt recto tramite progrediatur. Quò pertinet ὀρθοῦσθαι quod ſignificat Proſpero ſucceſſu vti, & rem bene gerere, ſicut κατορθοῦσθαι. Atque ita Thucydidis ſcholiaſtes libro 3, pag. 97, καὶ πλεῖς ἂν ὀρθοῖτο, ἀδυνάτοις λέγει ἔχουσα τοιούτους τῶν πολιτῶν, expon. κατορθοίη. (At lib. 6, pag. 200 μάλιστα γὰρ ἂν ὁ τοιοῦτος καὶ τὰ τῆς πόλεως δι᾽ ἑαυτὸν βούλοιτο ὀρθοῦσθαι, exponit ἵστασθαι. quod interpretari queas In bono ſtatu eſſe) Et libro 3, ὀρθοῦνται τὰ πλείω, proſperos plerunque ſucceſſus habent. Et, εἰ μὴ ὀρθωθῇ, ſi non rectè cederet. Et τὸ ὀρθούμενον, felix ſucceſſus: εὐπραγία, vt ſcholiaſtes exponit apud Thuc. l. 4, p. 127.

καὶ ἐλάχισ᾽ ἂν οἱ τοιοῦτοι πταίοντες, διὰ τὸ μὴ τῷ ὀρθουμένῳ αὐτοῦ A
πιστεύοντες ἐπαίρεσθαι, in proſpero ſucceſſu. Ex eodem affertur ὀρθουμένη πόλις, pro Ciuitas fortunata & rectè conſtituta.

Ὄρθωσις, εως, ἡ, Erectio, vel Directio. ET Ὀρθωσία, ας, ἡ, quod Suidas itidem exponit ὄρθωσις. Aliâs Ὀρθωσία Dianæ cognomentum eſt, παρὰ τὸ ὀρθοῦν τοὺς βίους τῶν ἀνθρώπων, vt in meo lex. veteri docetur: vel (vt alii) quòd parientes ſubleuét & opem eis ferat. Meminit Pindarus in Olymp. & Lycophrō. ET Ὀρθώσιος Ζεὺς, Iupiter
ſtator: quem ἐπιστάσιον Δία Plutarch. in Romulo appel- B
lat, pag. 52 meæ editionis. (Perperam verò alicubi ſcriptum REPERITVR Ὀρθόσιος) Magis tamen propriè ὀρθώσιος diceretur Iupiter ab erigendis iis qui labaſcebant & inclinabant: vel etiam quòd proſperos ſucceſſus daret.

C. ἈΝορθόω, θῶ, Rurſus erigo, Inſtauro, Reædifico. Hiſtor. eccleſ. lib. 4, in epiſtola Petri Alexandrini, τὴν Βηρυτίων ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται. id eſt, Propriis facultatibus denuo extruere
coactus eſt: vt vertit Budæus. Atque hîc ἀνὰ reitera- C
tionem ſignificat. |Interdum verò ἀνορθῶ eſt ſimpliciter Erigo lapſum: vel Erigo extruendo, Extruo, Excito. vt Cicero dicit Excitari ſepulcrum, Extrui ſepulcrum, pro eodem. Xenophon, τὸ τεῖχος τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τῶν βασιλέως χρημάτων ἀνορθοίη. |Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, In meliorem ſtatum reſtituo. Plato Polit. 1, τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα.

c. 2. Ἐπανορθόω, In integrum reſtituo, Corrigo, Emendo.
Iſocr. Areop. ὅπως ἐπανορθώσομεν αὐτὴν, videlicet τὴν πο- D
λιτείαν τὴν διεφθαρμένην. Idem De pace, ἐπανορθωσαίμεν τὰ τῆς πόλεως καὶ βελτίω ποιήσαιμεν. Alteri eius loco ſimilis eſt hic Ariſtot. οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς. Xen. σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθοῦν. Ex Ariſtot. autem ἐπανορθοῦν τοὺς πλησίον, pro Subleuare, Erigere. Sed & paſſ. ἐπανορθοῦσθαι actiua ſignif. ſicut mediū ἐπανορθώσασθαι. Iſocr. Archi. τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρηστῇ, emendant & corrigunt. Demoſth. Olynth. 1, ἵνα ταῦτ᾽ ἐπανορθωσάμε-
νοι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα. Idem E
in Dionyſod. ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα. vbi Budæus vertit, Vt quod fortuitò acciderat, emendarent atque reſtituerent. Plato Polit. 2, ἔτι δὲ ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, ſicubi lapſus ſit, poteſt emendare. Æſchin. contra Timocr. αἱ γὰρ ἴδιαι ἔχθραι πολλὰ πάνυ τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦνται. Plut. Pericle, ἐπανορθούμενος τὰς ἀπορίας τοῦ δήμου. Aliâs paſſiuè quoque vſurpatur. Dem. Philipp. 3, καὶ οἴομαι καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἂν τὰ πράγματα. Idem Pro corona, τί τῶν οἰκείων, ἢ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ
ξενικῶν, οἷς ἐπέστης, ἐπηνώρθωται διὰ σέ; F

Ἐπανόρθωμα, ατος, τὸ, Quod emēdatum & correctum eſt. vel Emendatio, Correctio. Ariſtot. καὶ ἐπιεικὲς, δίκαιον μέν ἐστιν, οὐ κατὰ τὸν νόμον δὲ, ἀλλὰ ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου. emendat enim & temperat ἡ ἐπιείκεια id quod in iure legali nimis rigidum eſt.

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, Emendatio, Correctio, Reſtitutio in integrum. Demoſth. καταλύοντες τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. Et ἐπανόρθωσις in ſermone eſt, quum errantem reprehendimus, & oſtendimus quomodo loquendum
ſit. Plutarchus Apophth. de Demetrio qui ἐβαρβάριζε G
pro concione, Τῶν δὲ καθημένων τινὸς ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι προσφωνησάντων, Οὐκοῦν (ἔφη) καὶ τῆς ἐπανορθώσεως ταύτης ἄλλους ὑμῖν πεντακισχιλίους ἐπιδίδωμι μεδίμνους. Ἐπανόρθωσις vocatur etiam σχῆμα quoddam λέξεως: de quo Iul. Ruf. Ἐπανόρθωσις eſt quum ſupradictum verbū verbo ſequenti corrigitur: vt Non ſubripere, hoc eſt furari. Latinè dicitur correctio.

Ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ, Corrector, Qui emendat.

Ἐπανορθωτικὸς, Qui corrigere & emendare poteſt.

c. 2. Ἀνεπανόρθωτος, Inemendabilis, Qui emendari & corri- H
gi nequit. Philo De mundo, ἀνεπανόρθωτα τὰ τοῦ Θεοῦ, Dei opificia maiora ſunt & perfectiora quàm vt emendari queant. Idem ἀδιόρθωτος

C. Ἀπορθόω, Erigo. Item Dirigo, Directum reddo: ἀπευθύνω. Ex Plat.

C. ΔΙορθόω, Emendo, Corrigo, Integritati ſuæ reſtituo. idem cum ἐπανορθόω. ac vt ſuprà habuimus ἐπανορθοῦν πολιτείαν, ſic & διορθοῦν πόλιν dicitur pro Corrigere & conſtituere, Emendare quæ vitioſa in ea ſunt, & aut in priſtinum aut meliorem ſtatum reducere. Iſocrates Euag. παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐκβεβαρβαρωμένην, καὶ διὰ Φοινίκων ἀρχὴν ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐπισταμένην, οὔτε ἐμπορείῳ χρωμένην, ταῦτα πάντα διώρθωσε. Itē in media & paſſ. voce, ſignificatione tamen actiua. Idē in Nic. εἰδὼς ἑτέρους ἐκ παντὸς τρόπου τὰ σφέτερ᾽ αὐτῶν διορθουμένους, id eſt (inquit Budæus) Res ſuas afflictas erexiſſe & reparaſſe; Res ſuas collapſas reſtituiſſe & erexiſſe. Demoſthenes Philipp. 4, ὡς δὲ καὶ γένοιτ᾽ ἂν ἐννόμως, διορθώσασθαι δεῖ, corrigere & emendare oportet. At Philippica 3 dicit, ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι περὶ τούτου. Scriptum etiam aliquod διορθοῦν dicimur quum emendamus & deprauata reſtituimus, mendoſáque corrigimus. Plutarchus Alexandro, καὶ τὴν μὲν ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων, ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος. Athenæus lib. 7, ἤτοι ἡμαρτημένῳ περιτυχὼν τῷ δράματι, ἢ διὰ τὸ ἀηδὲς τοῦ ὀνόματος, αὐτὸς διορθῶσαι ἠξιώσεν. |Διορθοῦσθαι alia etiam ſignificatione accipitur. Æſchines pag. 43, ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο, id eſt (inquit Budæus) Recta facie dicebat, Audacter ſpondebat. Idem in eadem περὶ παραπρεσβ. oratione paulo antè dixerat, οὐκοῦν δεινὸν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ᾽ ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ ἀλλ᾽ ὑμετέρου (τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι) τολμᾷ τηλικαῦτα καταψεύδεσθαι. Quibus in locis (inquit Bud. pag. 311) haud ſciam an Recta facie dicere, ſignificet, hoc eſt, Non verecundè proloqui. τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, Hoc enim audebo dicere, Non verecundor dicere, Non dico timidè. Phalaris Teucro, καὶ πέντε τάλαντα ἀναδέξαι προικὸς γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεὰς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ᾽ ἐμοῦ διορθούμενος, Planè dicito, quum dotem promittes, dotem me non tam dare quàm debitum patri reddere. id eſt, Audacter & ingenuè affirmato. Vt ſit ferè illud Satyrici, ſatyra 10, Hoc recto vultu ſolum, & hoc pallidus optas. Et 6, Cúmque paludatis ducibus præſente marito Ipſa loqui recta facie ſtrictiſq; mamillis. Cui verbo opponitur ἐγκαλύπτεσθαι, quod fit quum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, vt idem in eadem, ἐφ᾽ οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, hoc eſt ᾐσχύνθησαν. Hactenus Bud. Sed fortaſſis in eiuſmodi locis dicat aliquis reſpici ad eam figuram quam ἐπανόρθωσιν vocant, quū verbum præcedens ſequenti corrigunt, vt Iſocrates Panathenaico, εἰς τοῦτο ἦλθον οὐκ ἀνοίας ἀλλὰ μανίας. nam & Æſchines ibi dicit, κατ᾽ ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ ἀλλ᾽ ὑμετέρου.

Διόρθωμα, Correctio, Emendatio. idem cum ἐπανόρθωμα. Ariſtoteles Polit. 3, ἄκυρος δὲ πλοῦς ἂν συμβῇ, πειρᾶσθαι τοιούτῳ τινὶ διορθώματι διορθοῦν. Alioqui διόρθωμα ſignificat potius factum aliquod quo corrigimus & emēdamus aliquid.

Διόρθωσις, εως, ἡ, Correctio, Emendatio, Ipſa emendandi & corrigendi actio. Ariſtoteles Polit. 6, τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Budæus p. 311 διόρθωσιν propriè eſſe ſcribit quando quis lapſabundus quippiam nanciſcitur vnde ipſe erigitur, aut quum ſe ipſum erigit. cuius expoſitionis occaſionem ſumpſit ex his verbis quæ in lexico ſuo citat, διόρθωσις λέγεται ὅταν ὁ σφαλείς τι τύχῃ ἐν τῷ σφάλματι διορθώσεως. Idē & in ſermone dici poteſt.

Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, Corrector, Qui emendat & corrigit.

Διορθωτικὸς, Qui emendare & corrigere poteſt. Idem cum ἐπανορθωτικός.

c. 2. Ἀδιόρθωτος, Inemendabilis, Qui corrigi & emendari nequit. idem cum ἀνεπανόρθωτος.

c. 2. Ἐπιδιορθόω, Inſuper corrigo & emendo: ſeu Corrigo quod dixi aut feci. Vtitur Hermog.

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, Subſequens correctio, Eorum quæ dicta ſunt correctio: quum ſubſequenti dicto mollimus verbum durius: & veluti nos in ſermone reprehendimus. Contrà προδιόρθωσις, quum præfatione id molli-

mus quod durius dicturi ſumus. Προθεραπείαν igitur A (inquit Budæus pag. 577, quum citaſſet locum quendam Hermogenis) & προκατασκευὴν pro eodem dixit: qui etiam προδιόρθωσις, & ἐπιδιόρθωσις, ſi ordo dicendi conuertatur, vt ſcilicet ſit ἐπικατασκευὴ, non προκατασκευὴ: & ἐπιθεραπεία, non προθεραπεία. Quibus ſubiungit hunc eiuſdem rhetoris locum, θεραπεύεται δέ τι καὶ ἄλλα οὐ τῇ προδιορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπιδιορθώσει καλουμένῃ. Aliquanto pòſt hoc ἐπιδιορθώσεως exemplum ex eodem affert, ὀψὲ πρώην ποτέ. ὀψὲ λέγω; B χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην. Idem Budæus in ſuo lexico ἐπιδιόρθωσις interpretatur, Manus extrema emendationis: remittens ad Chryſoſt. in epiſt. 2 ad Cor. cap. 3, pag. 22 & 23: & in epiſt. ad Tit. cap. 1, p. 97.

Ἐπιδιορθωτικός, οῦ, ὁ, Qui ad corrigenda ſuperiora adiicitur, Quo corrigere volum' ea quæ diximus. Hermog. οὐ μέντοι γε τοῦτο εἴασεν ἀπαραμύθητον, ἀλλ' ἐπήγαγέ τι ἐπιδιορθωτικὸν καὶ τούτῳ, id eſt παραμυθητικόν. dicitur enim & hoc παραμυθεῖσθαι.

C. 2. Προδιόρθωσις, Præcedens correctio: figura quæ & προκατασκευὴ & προθεραπεία dicitur: oppoſita τῇ ἐπιδιορθώσει. Aquila, Προδιόρθωσις, præcedens correctio. Hæc figura, vbi aliquid neceſſarium dictu & inſuaue audien- C tibus, aut odioſum nobis, dicturi ſumus, præmunit. Exemplum apud Ciceronem frequens: Quanquam ſentio quanta hoc cum offenſione dicturus ſim, dicendum eſt. Sic Plato in Sympoſ. verſus quoſdam recitaturus, præfatione veniam deprecans, ait, ἐᾶσθαι δέ μοι τι καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν. Cuius loci meminit Hermog.

C. Ἐξορθόω, Erigo. Et Paſſ. Ἐξορθοῦμαι, ſignific. actiua pro ἐξορθῶ. Sophocl. Antig. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, vitam tuam D erige. id eſt ſtabili & confirma. Exponitur etiã Inſtauro, vt ἀνορθῶ. Item Corrigo, Dirigo, ex Baſil.

C. ΚΑΤορθόω, Erigo, Inſtauro. vt ἀνορθόω. Paralipomenωn lib. 2, cap. 15, κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον, inſtaurauit altare. κατορθοῦν frequentius vſurpatur pro Feliciter & proſperè rem aliquam gerere, Proſpero ſucceſſu aliqua in re vti: ac interdum abſolutè ponitur, interdum cum accuſatiuo conſtruitur. Iſocrates Paneg. ὥστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν. Idē in Areopagitico, ἐὰν καὶ κατορθώσωσι περί τινας πράξεις. E Vbi nota conſtrui cum præpoſitione ἐν & περί. Sicut verò in priori loco ἀτυχεῖν & κατορθοῦν ſibi oppoſuit, ſic etiam ἐν τῷ πρὸς Νικοκλ. eadem ab eodem ſibi opponuntur. Idem rurſus opponit ſibi ἁμαρτάνειν & κατορθοῦν, in Areopagitico, τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας. Itidem Thucydides lib. 6, pag. 201, & Demoſthenes ad Philippi epiſt. ſibi opponunt κατορθῶσαι & πταῖσαι. Rurſum Iſocrates in eadem oratione opponit inter ſe κατορθοῦν & ἡττᾶσθαι, quum ſcribit, ἐν οἷς ἡττηθέντες μὲν παραχρῆμα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ F μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύουσιν. Conſtruitur etiam cum accuſatiuo, vt paulo antè dictum eſt. Demoſthenes Pro corona, πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Paulo pòſt, τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Herodian. l. 4, εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι, ſi modò primis cõ greſſibus parum ex ſententia res geſſerint. Et lib. 3, οὐ γὰρ παντάπασιν ἀπράκτως ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας ὧν ἤλπιζεν, neque enim planè infectis rebus rediit, ſed maiore quàm ſperauerat ſucceſſu. Chryſoſto- G mus, κατορθοῦσι τοὺς πολέμους, felici ſucceſſu gerunt. Niſi malis, Proſperis ſucceſſibus conficiunt. Et κατορθοῦν τὸν κίνδυνον, certamen pro animi ſententia gerere. Theophraſtus Hiſtoriæ plantarum lib. 4, capite 12, κατορθοῦν ὀλίγα παρὰ τὴν ἐργασίαν, parum proſpero vti ſucceſſu. At κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην exponitur Omnes partes tẽperantiæ implere. Paſſ. κατορθοῦμαι, Felici ſucceſſu geror. Thucydides lib. 6, pag. 202, γνόντας ὅτι ἐπιθυμία μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Philo De vita Moſis lib. 1, τὰ μὲν ἆθλα μόνοις ἡμῖν, ὡς ἐπὶ κατωρθωμένοις H πᾶσι, δοθήσεται, tanquam omnibus iam bene geſtis. Herodianus lib. 1, τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθωθέντα, quæ fortiſſimè proſperriméque geſſiſtis. A Demoſthene verò in oratione Pro corona, κατορθοῦσθαι & ὡς ἑτέρως συμβαί-

νειν ſibi opponuntur. Κατορθόω nonnunquam reddere poſſumus Feliciter conficio, Ad felicem exitum rem aliquam perduco: quo modo quidam etiam ſuperiorum locorum accipi poſſunt. Herodian. lib. 2, ἀναίμωτί τε καὶ ἀκονιτὶ τοσαῦτα κατωρθωκότα. vbi Politianus vertit, Tanti effectorem operis. Et lib. 1, κατορθοῦν δὴ αὐτὰ καὶ βεβαιοῦν, ὑμέτερον ἔργον. Et lib. 6, τὰ πολέμια τῆς χείρας ἀπαιτούσης γενναίως κατορθοῦν. Nonnunquam interpretari poſſumus Conſtituo, καθίστημι: ſeu Proſpero ſucceſſu vſus conſtituo vel compono. Herodianus lib. 3, κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολήν, rebus ad orientem proſperè geſtis & conſtitutis. Eodem libro, μετὰ τὸ πάντα κατορθῶσαι, καὶ εἶναι ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, rebus omnibus ex ſententia compoſitis.

Κατόρθωμα, ατος, τὸ, Res feliciter geſta, Facinus felici ſucceſſu patratum. Plutarchus, ὡς μέγα κατόρθωμα ποιήσων. Annotat tamen Phrynichus, quanuis κατορθοῦν ſit verbum probatiſſimum, verbale nomen κατόρθωμα eſſe ἀδόκιμον, ac potius pro eo dicendum ἀνδραγάθημα. ‖Κατόρθωμα, Rectè factum. Cicero lib. 3 De fin. Quæ autem nos aut recta aut rectè facta dicamus, ſi placet, illi autem appellant κατορθώματα, omnes numeros virtutis continent. Idem eodem libro, Quemadmodum opportunitas non fit maior productione temporis, ſic recta effectio. κατόρθωσιν enim ita appello, quoniã rectum factum κατόρθωμα. Idem lib. 4, Illud enim rectum quod κατόρθωμα dicebas, contingit ſapienti ſoli. Et libro 1 De officiis, Perfectum autem officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, Felix rei ſuſceptæ geſtio & adminiſtratio, ſeu Res feliciter geſta. Proſper ſucceſſus. Herodianus libro 3, μεταχὼν γὰρ τὸ μέρος τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν, id eſt, Politiano interprete, Nam quum in partem veneris periculi, etiam re confecta in partem maximi honoris veneris. ‖Item Recta effectio, vt Cicero interpr. paulo antè in κατόρθωμα.

Κατορθωτικός, οῦ, ὁ, Qui rectè efficere omnia ſolet. Vel, Ad res feliciter gerendas idoneus, Qui pro animi ſententia efficere ſolet quod ſuſcepit: cui opponitur ἁμαρτητικός, offenſator. Ariſtoteles Ethicωn lib. 2, cap. 3, περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν, ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός, Proſperè ei omnia ſuccedunt, Rectè efficere omnia conſueuit. Contrà ἁμαρτητικός, προσπταίειν εἰωθώς, qui quaſi in offendicula incurrere ſolet: ὁ ἀποπευκτικός, qui ſæpe excidit ab eo quod ſuſcepit & quod efficere contendit. Et Budæus annotat hominem frugi, quiq; adminiſtrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus eſt, dici poſſe τῆς οἰκονομίας κατορθωτικόν.

C. 2. Δυσκατόρθωτος, Qui rectè effici vix poteſt: vel Qui ex animi ſententia difficulter conficitur: Quem quis difficulter aſſequatur. Gal. ad Glauc. ἔστι δὲ ἡ συμμετρία τῆς ἐψήσεως αὐτοῦ δυσκατόρθωτος.

Ὄρθιος, ου, ὁ, Rectà in altum tendens, Arduus. vt ὄρθιος οἶμος, via ardua & accliuis. Heſiodus Erg. de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα. vbi obſerua viæ arduæ deſcriptionem, & ὄρθιον οἶμον difficultatem aliquam ſimul innuere, ſicut quũ Arduus aſcenſus & Arduus aditus dicitur. Nonnus verò ſimpliciter pro Rectà in altum tendens accepiſſe videtur, quum hæc verba Ioannis cap. 14, ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή, ita μετέφρασεν, Ζωὴ, ἀληθείη τε καὶ ὄρθιος εἰμι πορείη Ζωὴ ἐγὼ βιότοιο καὶ ἀτραπός. Homero quoque ὄρθιος dicitur qui recto corpore eſt: quo ſignificatu & Ardua cedrus & Ardua ceruix apud Latinos. Theophylactus epiſt. 15, νεανίας ἀνδρεῖος, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. Et Oppianus l. 3, De venat. Πολλάκι δ' ὑψοῦ ῥοίζῳ δ' ἅμ' ὄρθιος εἶσιν ἐπ' ἄγρην, Ardua & elata ceruice. vel etiam Elato & audaci pectore. Necnon ὄρθιοι μαστοί, mamillæ rectæ ſiue arrectæ: quibus opponũtur penſiles, vt Plin. appellat. Quales mammas habens puella, ὀρθοτίτθιος DICITVR. Gal. lib. 6 Simpl. de epimedio, διδάσκει δὲ καὶ καταπλαττόμενον μαστοὺς ὀρθίους διαφυλάττειν: de cuius

foliis Dioſcor. lib.4, cap.19, καταπλασμα μαςῶν εἰς τὸ μὴ αὔξεσθαι. Vnde Plinius lib.27, cap. 9, Folia in vino trita mām̃as cohibent. Præterea ὄρθιον οὖς, arrecta auris, vt Virgilius loquitur. Lucianus in Tim. ὄρθιον ἐφιςὰς τὸ οὖς, aurem arrigens. ❘Ὄρθιος νόμος, Orthium carmen: inde dictum fuit quòd voce ſublatiſſima cantaretur. Sic quod Herodotus lib. 1 de Arione refert, ςάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον, ita Gellius lib.16, cap.19, Stánſque in ſummæ puppis foro, carmen quod orthium vocatur, voce ſublatiſſima cantauit. Quæ interpretatio confirmatur eo quod Homerus dicit ὄρθια ἀΰειν, de quo mox. At apud Athen. 14, ὄρθιοι ῥυθμοί.

❘Ὄρθιος, Rectus, ſeu In rectum porrectus: videlicet ἐν ἐπιπέδῳ. quo modo & ὀρθὸς ſuprà ponitur, nimirum pro εὐθύς. Theophraſt. De cauſis plantarum lib 3, c.7, τάφρους ὀρύσσοντες, τὰς μὲν πλαγίους, ἵνα τὸ ὕδωρ δέχωνται· τὰς δὲ, ὀρθίας: per quas videlicet recto tramite decurrit aqua. Et ὄρθιον ἴχνος apud Xenophontem Cyneg. pag.575. Ibidem, ἐξίλλουσαι τὰ ἴχνη ὡς πέφυκε, ἐπηλλαγμένα, περιφερῆ, ὄρθια, πυκνὰ, καμπύλα. At ὀρθία φάλαγξ dicebatur (vt tradit Suidas) quæ procederet in cornu, profunditatem habens latitudine maiorem. qui etiam addit, παράμηκες vocari πᾶν τάγμα ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους: ὄρθιον autem, ὃ ἂν τὸ βάθος τοῦ μήκους. Gaza apud Ælianum vertit Arduus, vt teſtatur B.

FOEMIN. Ὀρθία, Dianæ cognomentum, à loco Arcadiæ: vt Heſych. annotat. de qua infrà pòſt Ὀρθιάδε. Suprà verò habuimus Ὀρθωσία Ἄρτεμις. At in v.l ita, Ὀρθία, lex erat Palladis, argumentum bellicum continens.

NEVTR. Ὄρθιον, Arduum, Arrectum. vt εἰς ὄρθιον, in arduum. Xenophon De re equeſtri, τάφρον δὲ διαλλομένου καὶ πρὸς ὄρθιον ἱεμένου. cui mox opponit εἰς τὸ πρανές. Latinis quoque Arduum ſiue Accliue & Decliue opponuntur: vt ὄρθιον hîc ſit quod alibi ἄναντες. Itidem Pædiæ lib. 2, pag.30, idem dicit, ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα. cui itidem opponit ἐπὶ τὸ πρανές. At idem in Cynegetico de lepore dixit ὄρθιον φεύγει aduerbialiter pro Recto vel arduo tramite fugere, vt Budæus interpretatur, εἰ δ' ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἐπαγάγοι τὸ τοιοῦτο· νῦν δὲ περιβάλλων τοῖς τόποις ἐν οἷς ἐτράφη, ἁλίσκεται. Aduerbialiter rurſum, ὄρθιον dicitur pro Sublata & intenta voce. Plutarch. De oraculo Pyth. διὰ σοῦ δὲ αὖθις εἰς φιλοσοφίαν ποιητικὴ κάπεισιν, ὄρθιον καὶ γενναῖον ἐγκελευομένη τοῖς νέοις, ſublatiſſima intentiſſimáque voce exhortans adoleſcentes. Homerus autem pro hoc ὄρθιον vtitur plurali NVM. Ὄρθια, itidem aduèrbialiter, ſicut μακρὰ & ὀξέα: (pro quo idem etiam μακρὸν ἀΰειν dicit) Iliad. λ, Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, intentiſſima & ſublatiſſima voce. ἐντεταμένως, μεγάλως, vt ſcholiaſtes exponit. Eundem locum enarrans Euſtathius annotat ὄρθια dici Atticè pro ὄρθιον, at ἑρμηνεύεσθαι per præcedentia duo, μέγα τε δεινόν τε. quibus ſubiungit, τοιοῦτος γὰρ ὁ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ᾄσας, τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. Similiter Ariſtophanis ſcholiaſtes, ex Homerico illo loco tradit ὄρθιον eſſe αὐλητικὸν νόμον, οὕτω καλούμενον διὰ τὸ εἶναι εὔτονον καὶ ἀνάτασιν ἔχειν. Ad ὄρθιον autem νόμον & hæc apud Pollucem pertinent, lib.4, ἀπὸ δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος νόμος, καὶ τροχαῖος· ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξύς. Aliquanto pòſt, αὔλημα δὲ ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ νόμος ὄρθιος.

AT Ὀρθιάδε (vt οἰκόνδε, πόλεμόνδε, ἤπειρόνδε, ἄϊδόσδε, φύγαδε) pro πρὸς ὄρθιον, in Arduum. Xenophon in Polit. Lacedæmoniorum, pag.394, νομίζων, εἰ τοῦτ' ἀσκήσαιεν, πολὺ μὲν ῥᾷον ἂν ὀρθιάδε βαίνειν, ἀσφαλέστερον δὲ πρανῆ καταβαίνειν, loca ardua ſcandere. vulgatæ autem editiones eo loco habent ὄρθιά γε, vt & Stobæus: at ὀρθιάδε quidam veteres codices. In eadem porro pagina, παρ' ὀρθίας Philelphus vertit E loco arduo & difficili: ego potius, Ab ara Dianæ Orthiæ. καὶ ὡς πλείστους δὴ ἁρπάσαι τυροὺς παρ' ὀρθίας καλὸν θείς, μαστιγοῦν τούτους ἄλλοις ἐπέταξεν. Atq; ex hoc loco emendo quendam Plutarchi in Lycurgo, pag. 93 meæ editionis, pro ὀρνιθίας reponens ὀρθίας. verba eius ſunt, de ephebis ad furandum inſtructis, ὧν πολλοὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ὀρνιθείας ἑωράκαμεν ἀποθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς. Atqui & in Apophthegmatis, pag.111 meæ editionis, οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξαινόμενοι μάστιξι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μέχρι θανάτου πολλάκις διακαρτεροῦσιν ἱλαροὶ καὶ γαῦροι, ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, ὅστις αὐτῶν ἐπὶ πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσει τυπτόμενος: quam ἅμιλλαν vocari διαμαστίγωσιν, ibidē ſcribit. Meminit eiuſdem & Pauſan. in Lacon. pag.76, vbi ait, Ὀρθίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος.

Ὀρθιάζω, Erigo, Arrigo. Ex Epigramm. Itē, Voce ſublata & intenta loquor. Et Vaticinor. nam & ἐνθουσιώντων vox impetu quodam concitata plerunque erat. ὀρθιάζειν, inquit Heſych. μαντεύεσθαι.

Ὀρθίασμα, ατος, τὸ, Verbum intenta voce prolatum: ab ea ſignificatione τοῦ ὄρθιος qua ὄρθιος νόμος dicitur, cuius ῥυθμοὶ ſunt ἀνατεταμένοι καὶ εὔτονοι, vt Suid. tradit, & paulò antè in Ὄρθια dictū eſt. Vtitur hoc verbali Ariſtoph. Acharn. ἤκουσας ὀρθιασμάτων. vbi ſcholiaſtes exponit, ἀνατάσεως ῥημάτων, τῶν μετὰ βοῆς κόμπων: vel τῶν μελῶν: παρ' ὅσον (inquit) ὄρθιος νόμος κιθαρῳδικός.

C. Ἀνορθιάζω, Voce ſublata & intenta profero. quo in ſignificatu poſt Æſchylum vtitur Andocides, pag.6, καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα δεινὰ καὶ φρικώδη ἀνωρθίαζον. Sumpta eſt autem metaphora ἀπὸ τῶν ὀρθίων νόμων ſiue ῥυθμῶν, vt & in Ὀρθιάζω annotaui. Harpocratiō procul dubio reſpiciens ad eum locum, ἀνωρθίαζον exponit ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον, hanc ſuam expoſitionem cōfirmans loco illo Homerico in Ὄρθια citato.

Ὀρθίαξ, Mali nautici inferior pars, vt carcheſium ſuprema: ita dicta quòd recta in altum tendat & ardua ſit. Pollux lib.10, ὀρθίαξ δὲ, τὸ κάτω τοῦ ἱστοῦ καλεῖται, ὡς τὸ ἄνω καρχήσιον. Vtitur autem ea voce Epicharmus in Naufrago, vt idem tradit. Heſychius exponit ἱστὸς νεώς: addēs, accipi etiam ἐπὶ κακεμφάτου.

Ὀρθεύω, Erigo, Subleuo. idem cum ὀρθόω. Euripid. Oreſte, Παρῆν τις ἄλλος ὃς σὸν ὤρθευε δέμας. id eſt, ἀνώρθου σφαλλόμενον. vbi etiam reddi fortè queat Erectum ſuſtinebat & fulciebat.

ὌΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, Tēpus matutinū, ſeu antelucanū, Diluculū. quod quidam deriuant παρὰ τὸ αἴρειν καὶ ὀρθοὺς ἡμᾶς ποιεῖν, λεχήρεις ὄντας. malim ego ab ὄρθαι ſignificante διεγηγέρθαι. nam eo tempore homines ad opera ſua excitari ſolent. Apud Ariſtophanem in Veſpis, τοῖς οἰκέταις dicentibus, ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθὺς, profundum diluculum, reſpondet Bdelycleon, Νὴ τὸν Δί' ὀψὲ γὰρ ἀνέστηκας σὺ νῦν, Ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦντές μ' ἀεί. Plutarchus Sympoſ.3, τὴν γὰρ ἑσπέραν, τῶν πόνων ἀνάπαυσιν· τὸν δὲ ὄρθρον, ἀρχήν. Idem Sympoſ.8, annotat Ibycum ὄρθρον non malè appellaſſe κλυτὸν, quippe ἐν ᾧ κλύειν καὶ ἤδη φθέγγεσθαι συμβέβηκε. contrà verò τῆς νυκτὸς ἀκύμων τὰ πολλὰ καὶ ἄκλυτος ὢν ὁ ἀὴρ, ἀναπαυομένων ἁπάντων, τὴν φωνὴν ἄθραυστον ἀναπέμπει. Ariſtoph. τὸν ὄρθρον στένειν, matutino tempore ingemiſcere: pro περὶ τὸν ὄρθρον, vt Thucydides loquitur, & Philo in loco quodam paulo antè citato. ſeu πρὸς τὸν ὄρθρον, vt Athenæus in ὀρθραγορίσκοι. Et ἅμα ὄρθρῳ, Simulac illuceſcit, Sub exortum auroræ. Et Philo De vita Moſis, lib.1, περὶ βαθὺν ὄρθρον, Summo mane, ſeu Antequam diluxiſſet. Et ὄρθρου βαθέος profundo diluculo: pro quo Philo dicit περὶ βαθὺν ὄρθρον, quum videlicet nondum illuxit. Diuiditur enim crepuſculum matutinum in multas partes. & ὄρθρον propriè vocant primum diluculi punctum. vnde gallus dicitur ὀρθροβόας, quod lucem prænuntiet primo ſtatim diluculo. Huic ſuccedit τὸ λυκαυγὲς, quū dubia iam lux eſt: quā excipit aurora. Totum autem crepuſculum matutinum vocatur διάλη περία, & interdū etiam ὄρθρος. quamobrem vt prima diluculi pars apertius declaretur, additur βαθέος: pro quo dicitur & περὶ λίαν. nam περὶ declarat non modo crepuſculum totum matutinum, ſed etiam primam diei partem, vnde Homerus Iliad. σ, quum extremam crepuſculi partem deſcribens vſus eſſet voce περὶ, ſubiunxit ὑπ' ἠοῖ, vt planius loqueretur. Pro eo autem quod Lucas dicit ὄρθρου βαθέος, cap.24, & Marcus περὶ λίαν, cap.16, Ioannes dixit σκοτίας ἔτι οὔσης, quum

eſſent adhuc tenebræ. A

C. Ὀρθροβόας, ου, ὁ, Qui matutino tempore vociferatur, Ante lucem vociferans. Epitheton gallinacei, qui à Naſone dicitur lucis prænuntius ales. Heraclid. apud Athen. lib. ... Alexarcho [Vranopolis conditore, διαλέκτους ἰδίας εἰσηγεῖσθαι, ὀρθροβόαν μὲν, τὸν ἀλεκτρυόνα καλέων, καὶ βροτοκέρτην τὸν κουρέα. Vbi tamen SCRIBITVR Ὀρθοβόας. hoc eſt, ſublata & intenta voce vociferans. Rectius autem apud Euſtath. ὀρθροβόας. Similia compoſita ſunt ἀκαιροβόας, καλαμοβόας.

C. Ὀρθρογόη, Antelucano tempore lamentans & quiritans. Hirundinis epitheton apud Heſiodum Erg. Τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών. Eadem hirūdo vocatur ETIAM Ὀρθρολάλος, Antelucano tempore ſeu ſub diluculum garriens. In Epigr. Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους. Sed notandum ſcribi ETIAM Ὀρθογόη ET Ὀρθολάλος, apud Heſych. & Suidam. id eſt Sublata & intenta voce flens atque garriens. Vtranque ſcripturam agnoſcit lexicon meum vetus: in quo ſic habetur, Ὀρθογόη, ἡ μεγάλως θρηνοῦσα. vel ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἠχοῦσα. B C

C. Ὀρθραγορίσκοι, γαλαθηνοί, Porculi ſubrumi, (hoc eſt Qui adhuc ſub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. lib. 4, θύουσι δὲ καὶ τοὺς γαλαθηνοὺς ὀρθραγορίσκους, καὶ παρατιθέασιν ἐν τῇ θοίνῃ τοῖς ἐπαΐκλας... Et aliquāto pòſt, ἀλλὰ μὴν οἱ ὀρθραγορίσκοι ἐπὶ παρὰ τὸν ὄρθρον πιπράσκονται. Eſt autem Laconicum vocabulum, vt ex eo loco patet. Orthragoriſcus à Plinio dicitur eſſe piſcis è porcino genere, lib. 32, cap. 2, Apion maximum piſcium eſſe tradit porcum, quem Lacedæmonii orthragoriſcum vocant: grunnire eum quum capiatur. In Aldina autem Athenæi editione perperam LEGITVR Ὀρθαγορίσκοι. D

C. Περιόρθρον, ου, τό, Tempus antelucanum diluculo proximum. ὁ περὶ τὸ λυκαυγὲς καιρός, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δυνατόν τις χρῆσθαι. eiuſmodi enim tempus matutinum in diluculum vergit. Thuc. lib. 2, pag. 49, ξυλλέξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περιόρθρον, ἐχώρουν ἐκ τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτούς. Vbi poſſis etiam ſimpliciter Diluculum, ſeu Tempus matutinum vertere: vt apud Herodian. l. 6, τῆς νυκτὸς δὲ διαδραμούσης, κατὰ τὸ περιόρθρον ἀγγελλόντων τινῶν ὅτι δὴ Μαξιμῖνος πάρεστι, nocte iam exacta quum circa diluculum nuntiarent quidam. E

Ὀρθρινὸς ET Ὄρθριος, ου, ὁ, Matutinus. Ex Epigr. ὀρθρινὰ δῶρα, matutina dona. Et ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός, Apocal. 22. Item τὸ ὀρθρινόν, matutino tempore. Luc. in Gallo, τοῦ κρύους μηδέπω με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἰώθειν, ἀποκναίοντι. Sed frequentius eſt poſterius ὄρθριος. Thuc. ὄρθριοι ἑτέραν ὁδὸν ἐπορεύοντο, diuerſo itinere matutini perrexerunt. vt Virg. Nec minus Æneas ſe matutinus agebat: re nimirum temporis ad perſonam tranſlata, ſicut & Lucæ cap. 24, ὄρθριαι γενόμεναι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, quæ ad ſepulcrum venerunt matutinæ: pro Quæ diluculo ad ſepulcrum venerunt. Initio autem capitis dicit ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, profundo diluculo. Greg. δάκρυσιν ὀρθρίοις, matutina plores. Ὄρθριον aduerbialiter etiam capitur. vt apud Theophr. ἐρωδιὸς ὄρθριον φθεγγόμενος ὕδωρ ἢ πνεῦμα σημαίνει. At Plin. ſub finem libri 18, Et fulicæ matutino clangore aquarum & ventorum ſigna ſunt. F Ariſtophan. ὄρθριον ᾄδειν, manè canere: de gallo, qui quòd Lucem prænuntiet, ὀρθροβόας vocatur. Idem Ariſtophanes per iocum dicit etiam ὄρθριον νόμον, matutinum carmen, (alludēs ad ὄρθιον νόμον de quo ſuprà) in Concion. ἔξιθι πολλάκις ἀνάστασαί μ' εἰς ἐκκλησίαν Ἀεὶ κνεκτῶν διὰ τὸν ὄρθιον νόμον: ad cithariſtriam. AT Ὀρθρεία Suidæ eſt ἡ ὄρθριος κατάστασις. G

C. Ὀρθριοκόκκυξ, Qui matutinus cucurrit. ὁ ὄρθριος κοκκύζων. Diphilus apud Euſt. Καὶ νὴ Δί' ὄντως ἡδὺς ἐξέπεμψέ μοι Ὀρθριοκόκκυξ ὄρνις ἀλεκτρυών: qui ET Κοκκοβόας ὄρνις à Soph. dicitur, teſte eodem Euſtath. quaſi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, Inter vociferandum cucurriens. H

C. Ὀρθριοφοίτης, Qui matutinus aduenit. ὁ διαγενόμενος ὄρθρου. Suid.

Ὀρθρεύω, Fut. εύσω, Matutinus aliquid ago. Theocritus Idyll. 10, Τὸν δὲ ποτ' Βουκαῖε παρέπει λιμηρὸν ἔρωτα Μυθῖσδεν τᾷ ματέρι κατ' ἄνια ὀρθρεύοισα, In lectulo manè cubanti, ſeu in lectulo matutinæ. Paſſ. Ὀρθρεύομαι pro eodem: Lucianus in Gallo, ὥστε μοι τι χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς νυκτὸς ὁπόσον ἂν δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων, vt matutinus conficere poſſes negotia quæ multa tibi incumbunt. Seu Manè ſurgens, vel Summo manè è lecto exurgens. Verba galli ὀρθροβόου.

Ὀρθρίζω, idem cum ὀρθρεύω. Lucæ cap. 21, πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτόν, Manè venit ad eum, Matutinus venit ad eum. At ὀρθρίζουσι τοῦ θεοῦ, Manè ſurgunt, ex libro 1 Regum, cap. 1.

C. Ἐπορθρεύω ſiue Ἐπορθρεύομαι, ET Ἐπορθρίζω, Diluculo ſurgo. Pollux lib. 1, τὸ δὲ πρὸ ἀναστῆναι περὶ τὸν ὄρθρον, ἐπορθρεύσασθαι. AB Ἐπορθρίζω autem eſt VERBALE Ἐπορθρισμός, οῦ, ὁ, vt τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, pro κεκραγμοὶ τελωνῶν ἐπορθριζόντων, vociferationes telonarum matutinorum. hoc eſt, manè ſeu diluculo ſurgentium. Vide locum Plut. in κεκραγμός.

ΟΡΜΗ', ῆς, ἡ, Impetus, Impetuoſus quidam motus. Homerus Iliad. ε, verſu 118, Δός δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Itidem verò & Heſiodus dixit ὁρμὴν ἔγχεος in Aſpide, v. 365, Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ. Quibus in locis non puto aptiore verbo reddi poſſe quàm Impetus. Quidam tamen ἔγχος ὁρμὴν interpretantur Haſtæ iactum. (quæ interpretatio mihi planè diſplicet) Et ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν, apud eundem Homerum, Expectans vt ego mouear. Verùm, vti dixi, ὁρμὴ propriè eſt Impetuoſus motus, aut (ſiquis malit) violentus: non ſimpliciter motus, id eſt κίνησις. Sic autem & in ſoluta oratione ὁρμὴ pro Impetus. Ariſtoteles, εἰ μὴ τὸ κωλῦον ἦν καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἀσυνεχὲς εἶναι, ὡς διαχεῖσθαι ἂν κατὰ τὴν αὑτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον. id eſt (Budæo interprete) Tanquam, niſi hoc foret, vnumquodque ſuopte impetu ad diſſolutionem tenderet. Plutarchus De defectu oraculorum, οὐκ ἐπὶ στόματα περιαίρειν ἔχει καὶ ὁρμάς. Sic redditur & apud Thucydidem lib. 7, pag. 258, ὁ δὲ πεζὸς οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς παρεβοήθουν, οἱ δὲ πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ τείχους, ἐς φυλακήν. vbi ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς iungi debet cum verbo παρεβοήθουν. Herodianus dixit ζώου ὁρμήν, lib. 1. ita ſcribens, ἅμα γὰρ τῇ τοῦ ζώου ὁρμῇ κατά τι (malo κατὰ τὸ) μετώπου ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν. quæ ita Politianus vertit, Nam vt primùm ſe fera concitauerat, ſtatim illam vel in fronte vel in corde ſauciabat. Apud eundem τὰς πρώτας ὁρμάς vertit Primos congreſſus. nam hæc illius verba, εἰωθότων ἀεὶ τῶν βαρβάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν, ἐθελοκακεῖν τε, εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσωσι, ſic interpretatur, Solent enim barbari paulo negotio quaſi fatiſcere, velutique oneri cedere, ſi modò primis congreſſibus parum ex ſententia res geſſerint. Apud eundem ſcriptorem habemus aliquoties ἄλογον ὁρμήν. quod Politianus vertit Veſanum motum, quum hæc verba libri 8, καὶ τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες, ὁρμῇ τε ἀλόγῳ χρησάμενοι, αὐτοὶ ἦλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασίλεια, reddit, Nanque ira inſtincti, ac veſano quodam motu, vnanimiter ad regiam concurrunt. vbi non malè redditur nomine Motus propter adiunctionem illam adiectiui Veſanus. (Apud Thucydidem quoque non malè reddi videtur voce Motus, ſine huiuſmodi quidem adiectione, ſed intelligendo de motu bellico: lib. 2, ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρτο καὶ περιεῖχε τὴν γνώμην. Eſt autem frequēs apud Latinos Motus ſine adiectione etiam, de motu bellico: itidémque in plurali Motus, de motibus bellicis. Sunt alioqui etiam qui interpretentur tumultū, in illo Thucydidis loco) Idem Herodian. l. 2, καὶ θυμῷ καὶ ἀλόγῳ ὁρμῇ τὸ στρατόπεδον δρόμῳ φερόμενοι. quæ ille ita, Turbidi ac furētes, militari curſu ferūtur. Paulo pòſt, ἤπισαν πεῖσιν τι αὐτοῖς καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν ὁρμῆς. vbi idem vertit Furentes in præſens animos. Sed hi loci ac ſimiles pertinent potius ad ſequens tmema in quo agam de hoc nomine ὁρμὴ ad animum relato. [Ὁρμὴν interdum ſonare conatum teſtatur Budæus. (itidémque interpretatur Polit. in iſto Herodiani lo-

co,lib.6, πρεσβείαν πέμψαι, καὶ διὰ γραμμάτων κωλῦσαι τὴν A
ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τοῦ βαρβάρου) | Eidem ὁρμὴ eſt
Profectio, in iſto Xenophontis loco, Pæd.7, ἐγὼ δὲ θύσο-
μαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ· ὅταν δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημανοῦμεν.
Scribit præterea ὁρμὴν vocari quum viam inimus &
loco digredimur: (vnde dictum eſſe προεξορμᾶν ἡμέρᾳ
μιᾷ) à Xenophonte, κρεῖττον οὖν ἐν τῇ ὁρμῇ σπεύδειν, ἢ ἐν τῇ
ὁδῷ. id eſt, Citius exire, & placidè ire. | Ὁρμὴ eſt e-
tiam Principium & prima operis aggreſſio, (inquit i-
dem) in iſto Platonis loco in Timæo, τοῦτό γε δή, πάντες B
ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐν πάσῃ ὁρμῇ καὶ μι-
κροῦ καὶ μεγάλου πράγματος, θεὸν ἀεί που καλοῦσι. vbi ani-
maduerte addi genitiuum. Vt porro hîc ὁρμὴν Bu-
dæus vertit Aggreſſionem, ſic ὁρμὴν ἔσχον quidam in-
terpretantur Aggreſſi ſunt, in iſto Plutarchi loco, in
Publicola, ὁρμὴν ἔσχον ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολύ. (Su-
prà autem ὁρμαὶ in quodam Herodiani loco vidiſti à
Politiano reddi Congreſſus) Quinetiam vt ὁρμὴν ibi
interpretatur Principium, ſic & illa Homeri verba
quæ antè protuli, ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν, ſunt qui in-
terpretentur, Expectans vt ego incipiam. C

Ὁρμὴ de animo peculiariter dictum (nam ex præce-
dentibus locis plures ſunt vbi de corpore dicatùr) à
Cic. redditur Appetitus, & Appetitio: ſæpe verò addit
genit. animi, dicēs Appetitū animi, & Appetitionē a-
nimi. Alicubi verò reddit Naturalē appetitionē. Scri-
bit enim De finibus lib. 4, Naturalem enim appeti-
tionem, quam vocant ὁρμήν, itémque officium, &c.
Idem libro 3 eiuſdem operis, Atque vt membra no-
bis ita data ſunt vt ad quandam rationem viuendi da-
ta eſſe appareat: ſic appetitio animi, quæ ὁρμὴ Græcè D
vocatur, non ad quoduis genus vitæ, ſed ad quandam
formā viuendi videtur data: itémque & ratio & perfe-
cta ratio. Idem De offic. lib. 2, Alterum eorum in qui-
bus virtus vertitur, eſt cohibere motus animi turba-
tos, quos Græci πάθη nominant, appetitiones (quas il-
li ὁρμὰς) obedientes efficere rationi. At verò voce Ap
petitus (quæ apud eum rarior eſt in interpretatione
huius Græci vocabuli) vtitur Tuſcul. quæſt. lib. 4, hæc
Stoicorum verba, πάθος εἶναι ὁρμὴν πλεονάζουσαν, ver-
tens Perturbationem eſſe appetitum vehementio- E
rem. (vbi obſerua obiter ὁρμὴν ſub appellatione πάθους
comprehendi, tanquam ſpeciem ſub genere, quum
in proximè præcedente loco magis diſtinguantur)

Alicubi verò, nimirum in Lucullo, non ſimpliciter
ab eo vocatur Appetitio, ſeu Appetitio animi, ſed Ap
petitiò qua ad agendum impellimur, & id appetimus
quod eſt viſum. ita enim ibi ſcribit, Nam aliter appe-
titio, (eam enim eſſe volumus ὁρμήν) qua ad agendum
impellimur, & id appetimus quod eſt viſum, moueri
non poteſt. Quum autem hîc ὁρμὴν moueri dicat, F
alibi eam vult eſſe motum: quum ὁρμὴν θειοτέραν vertit
diuinum animi motum. Hæc enim Platonici Phæ-
dri verba, ἔτι τε εἰ αὐτοῦ μὴ ἀποχρήσει ταῦτα, ἐπὶ μείζω δέ τις
αὐτὸν ἄγοι ὁρμὴ θειοτέρα, ſic interpretatur, Aut ſi conten-
tus his non fuerit, diuino aliquo animi motu maiora
concupiſcat. (Vnde etiam ſuſpicari quis poſſit, eum a-
libi coniungentem, Motus, Conatus, Appetitiones, &
addentem, quas ὁρμὰς Græci vocant, voluiſſe tribus
hiſce vim huius Græci vocabuli exprimere. Locus eſt
lib. 2 De natura deorū, vbi ſcribit, Atque vt cæteræ na- G
turæ ſuis ſeminibus quæque gignuntur, augeſcunt,
continentur: ſic natura mundi omnes motus habet
voluntarios, conatúſque & appetitiones, quas ὁρμὰς
Græci vocant: & his conſentaneas actiones ſic adhibet
vt noſmetipſi qui animis mouemur & ſenſibus)
Idem porro ὁρμὴν vertit Appetitionem ibi quoque
vbi cum adiectione ponitur: vt quum hæc Stoicorum
verba, τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῷον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτό,
οἰκειούσης αὐτῷ (vbi reponendum ſuſpicor αὐτὸ αὑτῷ)
τῆς φύσεως ἀπ᾽ ἀρχῆς, ita vertit, Noſmetipſos commen- H
datos eſſe nobis, primámque ex natura hanc habere
appetitionem, vt conſeruemus noſmetipſos. Et ha-
ctenus quidem de Ciceronianis huius vocabuli in-
terpretationibus. Nam quod habent vulg. lex. Cice-

ronem ὁρμὴν vertere non ſolùm Appetitionem & Ap-
petitum, ſed etiam Affectum & Affectionem, nullo id
confirmatur exemplo. Ibidem dicitur eſſe Vis quæ-
dā qua ad agendū impellimur. Plut. certè in lib. aduer-
ſus Col. ὁρμὴν eſſe dicit κίνησιν & φορὰν τῆς ψυχῆς, ita
ſcribens, ὅθεν οὖν φανῇ τὸ ἡδὺ οἰκεῖον, οὐθὲν δεῖ πρὸς τὴν ἐπ᾽
αὐτὸ κίνησιν καὶ φορὰν δόξης, ἀλλ᾽ ἦλθεν εὐθὺς ἡ ὁρμή, κίνησις
οὖσα καὶ φορὰ τῆς ψυχῆς. (quem locum te obiter mone-
bo vt conferas cum illo Stoicorum, quem modò pro-
tuli: quum in illo dicatur ὁρμὴ οἰκειοῦν, vt in hoc dici-
tur eſſe ὁρμὴ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον. præcedit enim apud
Plutarchum, ἡ γὰρ πρᾶξις δυοῖν δεῖται, φαντασίας τοῦ οἰκείου,
καὶ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον ὁρμῆς. Et paulo antè, ἀλλὰ χρῶν-
ται τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἀγούσῃ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον.) At
Philo ὁρμὴν non ſimpliciter dicit eſſe κίνησιν ψυχῆς, ſed
πρώτην κίνησιν: & quidem hanc definitionem ex aliis
afferens. Poſtquam enim dixit, τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν,
τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἑτέρως διέθηκε τὴν ψυχήν. τοῦτο δὲ
αὐτῆς πάθος, ὁρμὴ καλεῖται, (quæ verba ſic Budæus ver-
tit, Ipſum etiam viſum quod imaginem inſculpſit, in-
terdum animum propriè, interdum alio quodam mo
do afficit. quæ animi affectio Impetus appellatur, vel
Animi appetitio: ὁρμὴ Græcè dicitur) ſubiungit, ἣν ὁρι-
ζόμενοι, πρώτην ἔφησαν ψυχῆς κίνησιν. Ex illis autem prio-
ribus Philonis verbis, aliiſq; aliorū philoſophorū his
ſimilibus, quidam ὁρμὴν eſſe dixerūt affectionem qua
animus à viſo afficitur. Cum his certè conuenit Ci-
ceronis locus circa principium huius tmematis à me
allatus, in quo dicit ὁρμὴν eſſe qua appetimus id quod
eſt viſum. Verùm vt ad Plutarchum redeam, is in
eodem illo ad Colotē opuſculo, (vel potius aduerſus
Colotem) aliquoties ὁρμὴν & συγκατάθεσιν copulat. vt
quum ſcribit, Κολώτῃ δὲ οἶμαι τὰ περὶ ὁρμῆς καὶ συγκατα-
θέσεως, ὄνῳ λύρας ἀκρόασιν εἶναι. Alibi autem addit & ter-
tium, φαντασίαν, ſicut & illis proximè præcedentibus
verbis ſubiungit, ὅτι τριῶν περὶ ψυχὴν (ita enim malo
quàm περὶ ψυχῆς) κινημάτων ὄντων, φανταστικοῦ καὶ ὁρμητι-
κοῦ καὶ συγκαταθετικοῦ, &c. Iam verò & quartum addit
alicubi, videlicet πάθος: vt quum ſcribit, de Stoicis lo-
quens, ἔτι δὲ φαντασίας, καὶ πάθη, καὶ ὁρμάς, καὶ συγκατα-
θέσεις σώματα ποιουμένους, ἐν μηδενὶ φασὶ κεῖσθαι. Philo
autem cum ὁρμὴ iungit φαντασίαν & αἴσθησιν: & quidem
primum αἴσθησιν dans locum, tertium ὁρμῇ. ita enim
ſcribit, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν ὁ ποιῶν ἐποίει,
αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ. quæ ita Budæus vertit, Animam
etiam fictor ipſe tribus rebus finxit à natura differen-
tem, ſenſu, viſo, (ſic φαντασίαν vocant) impetu. Verte-
rim autem & ipſe libenter ὁρμήν, impetum, in hoc a-
liiſque ei ſimilibus locis. Ac miror profectò nullam à
Cicerone huius interpretationis factam eſſe mentio-
nem, quum alioqui & ipſe Animi impetum non vno
in loco dixerit. In vulg. lex. dicitur eſſe Impetus, id
eſt ſubitus acriſque affectus. Cæterùm huic nomini
ὁρμὴ oppoſitum eſt ἀφορμὴ apud eoſdem ſcriptores,
nimirum apud philoſophos, aut eos qui res philoſo-
phicas tractant: vt docebo in Ἀφορμή. | Redditur
apud cæteros ſcriptores ὁρμὴ & aliis vocibus. inter-
dum enim Cupiditas. A Budæo autem Cupiditas &
ſubita volūtas, in iſto Polybii loco, ... ὡς διὰ τούτων ὁρ-
μὴν παρέστησε τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ πρεσβεύειν πρὸς τοὺς
Ἀχαιούς, cupiditatē excitauit & ſubitam voluntatem.
Iunxit porro hunc ipſum accuſatiuum Plutarchus
cum eodem verbo, ſed infinitiuo ſequente: in Corio-
lano, ὁ θεὸς ἡμῖν (ὡς ἔοικεν) οἰκτείρας τὴν ἱκετείαν, ὁρμὴν παρέ-
στησε δεῦρο τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ δεηθῆναι. (Vt autem
in illo Polybii loco iungitur ὁρμὴ præpoſitioni εἰς,
ſic & præpoſitioni πρὸς iunctum inuenitur. vt apud
Luc. in Demonacte, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρα-
κληθείς, ἀλλ᾽ οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς, &c. Sed & ſequen-
te præp. ἐπὶ habes ſuprà in loco quē ex Stoicis protuli.
Dicitur verò & ὁρμὴ τοῦ ποιεῖν τι. vt apud Dem. Pro cor.
ποιῆσαι πρὸς εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν ὁρ-
μὴν παρέστησε. Sic Ariſtoteles Rhet. 2, καὶ εἰ ἐν ὁρμῇ τοῦ
ποιεῖν ἢ μελλήσει. vbi etiam obſerua obiter ὁρμῇ opponi
μέλλησιν. Quinetiam genitiuis nominum iunctum ha-

betur in vulg. lex. videlicet ὁρμὴ τῶν ἀφροδισίων, ex Ariſtotele libro 6 De anim. Item ὁρμὴ τοῦ βαπτίσματος in iiſdem ex Greg. Naz. pro Deſiderium baptiſmi) Redditur ὁρμὴ & nomine Studium. vt in hoc loco Herodiani, ὁ δ' Ἀντωνῖνος τὴν ὁρμὴν ἤδη ἐς τὴν γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων. Sic enim Polit. vertit, At verò Antoninus ſtudio iam omni atque animo ad aurigandum intentus. (Copulantur autem & alibi ab eodem ſcriptore ὁρμὴ & γνώμη) Sic ex Plutarcho affertur in Themiſt. πρῶται τῆς νεότητος ὁρμαί, pro Prima iuuentutis ſtudia. Ὁρμὴ redditur & nomine Inſtinctus. vt in iſto Plutarchi loco, ἐλεγχον ὡς ὁρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίῳ. At Budæus hæc eiuſdem Plutarchi verba, ὁρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζούσαις τῶν γυναικῶν, vertit, Animo inceſſit diuinitus audacia & fiducia. Vbi obſerua etiam παρέστη cum ὁρμή, ſicut παρέστησε ſuprà cum accuſatiuo ὁρμήν) Quod autem dicit Herodianus τὰς πρὸς ἀνδρείαν ὁρμάς, Politianus vertit Generoſos ſpiritus. Vide & in proximè præcedẽte tmemate alias eius interpretationes. A B

Ὁρμάω, ῶ, Fut. ήσω, Impetu feror, Ruo, Irruo, Prorumpo. Heſiodus in Aſpide, Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι. Cui verſui hunc ſubiungit, Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Thucydid. ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Plutarchus, ἐπὶ τὸ ἄγρυννον ὥρμησαν τοῖς ἵπποις. Idem in Public. διὰ μέσων ὁρμήσασα τῶν μαχομένων ἔφυγε. vt Latinè Ruere in aciem. Dicunt verò & ὁρμᾶν ἐς φυγήν, (quo genere loquẽdi vtitur Xenoph. Pæd. 4) quod redditur In fugam ſe proripere. Sed malim, eodem illo verbo vtens, interpretari In fugã ruere, vt loquitur Liuius. Dicitur etiam ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον à Demoſthene. ſed in vulg. lex. exponitur Bellum mouere, item Bellum ſuſcipere: nimirum Bellum mouere apud Demoſthenẽ: at Bellum ſuſcipere, apud Plutar. Ibidẽ ex Æſchine, ὁρμᾶν ἐπὶ τὴν παράταξιν. Et ex Theophraſto, ὁρμᾶ πρὸς τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, pro Natura ſpectat quod eſt optimum. Rurſum ex Plutarcho, ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορείαν, pro Ad mercaturam ſe contulit. Et ὁρμᾶν εἰς ἀποστάσεις ex Gal. ad Glauc. pro In abſceſſus exire & euadere. Quinetiã ὁρμᾶν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον, ex Iſocr. At ὁρμήσαντες ſine adiectione poſitum Polit. aptiſſimè, meo quidem iudicio, vertit, Impetu facto: quum hæc Plutarchi in Amat. narr. verba, καὶ ὁρμήσαντες ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον, interpretatur, Phocumq; ipſum facto impetu interemerunt. Budæus autem ὁρμῶ ait ſignificare cum alia, tum verò Incitor, Cieor. & ὁρμᾶν dici equum à Xenophonte quum ad curſum cietur & proſilit repẽte: equitem verò eum cientem calcaribus, ἐξορμᾶν dici. C D E

Ὁρμῶ cum infinitiuo, Impetum capio. vt apud Plutarchum, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, Impetum cepit interficiendi ſui, vt Budæus vertit. Sed addit Ὁρμῶ eſſe etiam In animum induco, Conuerto animum, Facere geſtio, Cupio. itẽ Cœpi. Et affert ex Xenophõte ἀπομνημ. lib. 3, οἱ γὰρ πολλοὶ ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν, pro πραττόμενοι, inquit, Qui animum appulerunt. Sic Plato De rep. lib. 9, ἀλλὰ τιμὴ, ἔφη, ἐάν περ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται. id eſt, Quod quiſque inſtituit & capeſſit. Affert ex eodem, ἐπὶ δὲ πολέμου ὁρμὰς αὔξεσθαι. Addit verò & paſſiuum ὁρμῶμαι dici pro eodem, vt docebo infrà. Hæc Budæus. Sed vt ὁρμᾶν redditur alicubi Impetum facere, alicubi verò & Impetũ capere, ſic etiam interpr. quidam nonnullis in locis Impetum conuerto. Apud Plutarchum autem redditur ὥρμησεν verbo Inſtituit. (qua in ſignif. alioqui dicitur potius paſſiuè ὡρμήθη) Reperitur porrò ὁρμᾶν cum infinitiuo apud Homerum quoque. F G

Ὁρμῶ, tranſitiuum, pro Cieo, Incito, Concito, Moueo. (ſicut ὁρμῶ neutrum pro Cieor & Incitor accipi dictum eſt ſuprà) Homerus Odyſſ. ε, Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων Σήμερον. vbi Euſtathius exponit κινήσειεν, addens, καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον εἰπεῖν, παρορμήσειε. Quibus ſubiungit, διχῶς οὖν τὸ ὁρμήσειν, ἰδιοπαθῶς τε κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον, ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι, καὶ ἑτεροίως, ἀντὶ τοῦ κινῆσαι. Sic autem ex Herodoto affertur ὁρμᾶν τὸ στράτευμα H

tranſitiuè, pro Mouere exercitum. & ὁρμᾶν πόδα ex Ariſtophane, Mouere pedem.

AT Ὁρμῶμαι paſſ. ſignificat Ad aliquid agendum impetum cepi, & incitatus ſum, & conuerti animum, inquit Bud. quum tamen in exemplis quæ profert, ſit præteritum ὥρμημαι, nõ autem præſens ὁρμῶμαι. Profert enim ex Platone De rep. lib. 9, τί δὲ τὸ θυμοειδές; οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μὲν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν ἀεὶ ὅλον ὡρμῆσθαι; Et ex Xenoph. ἀπομν. lib. 2, ὅλος δὲ ὥρμηται ἐπὶ τὸ φιλῶν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. Interpretatur præterea Inſtitui, item Conſtitui. nam apud Gregor. ὅπερ ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος, vertit Quod dicere inſtituimus in hac oratione. Apud Iſocratem autem, ἔχοι δ' ἄν τις μὴ σπουδάζειν, ὁρμημένος πολλὰ καὶ μεγάλα περὶ τῆς ὁσιότητος αὐτῶν διελθεῖν, reddit, Qui dicere conſtituiſſet. Verùm ὥρμημαι cum infinitiuo redditur & aliter: vt apud Thucyd. ὥρμηντο τὸ χωρίον κτίζειν, Inceſſerat cupiditas. Apud eundem ὥρμημαι ſequente itidem infinitiuo redditur & Paratus ſum, vel Paro (vt dicitur Latinè, Paro hoc facere) Sed iũgitur & præpoſitioni πρὸς habẽti ſuum accuſ. vbi etiam poſſumus vti verbo Paro cum infinitiuo: aut certè reddere Prompto ſum animo, vt apud Thucyd. πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμηντο. Vbi vertere etiam quia Prompto & alacri animo erant ad ferendas ſuppetias. Affertur verò & ὁρμῶμαι χαρίζεσθαι pro Sum propenſus ad gratiam, ſeu Propero gratificari. Sed & ex Plutar. in Themiſt. ὡρμημένων συνάγειν δύναμιν pro Properantibus congregare copias. At verò apud Thucydidem maiorem vehementiam habet hoc verbum, vbi dicit, τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης προθύμως τι πρᾶξαι. q. d. Quum humanum ingenium ruit præceps ad aliquid agendum. Apud Xenophontem autem ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι idem Budæus interpret. Auſpicari à diis. Quibus ſubiungit ὁρμῶμαι pro Prodeo, Proficiſcor, afferens ex Platone De rep. lib. 1, ἐδόκει τί μοι πρὸς ἄστυ ὡρμῆσθαι ὡς ἀπιόντες. Eſt etiam (inquit) Initium motus ortũmque alicunde capio, reique perficiendæ fiduciam. Plut. de Perpenna, qui Sertorio ſucceſſit, ὁ δὲ ἐπεχείρησε ταὐτὰ ποιεῖν ἐκείνῳ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν μὲν ὁρμώμενος δυνάμεων καὶ παρασκευῶν, τὸν δὲ χρώμενον αὐταῖς ὁμοίως οὐκ ἔχων λογισμόν, Eodem quidem apparatu atque iiſdem copiis, eadem cum illo facere aggreſſus & exorſus: iiſdémque fundamentis nixus fretúſque. Ita ille. Affertur verò & ex Plutarcho in Numa, ἀπ' οὐδενὸς ὁρμώμενος ἀναγκαίου πρὸς πίστιν, pro Nullo ſubnixus neceſſario ad fidem argumẽto. Et ex Thucydide, οὐκ ἀπὸ τοσῆσδε ὁρμώμενοι, pro Non cum tanto apparatu progredientes. Tandem addit ſignificare etiã Progredior & ineo: citans hæc ex Xenophonte de Hercule Prodici, φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, Quũ ad pubertatem veniſſet, Quum pubertatis curſum iniret. Sic Pædiæ lib. 6, ἐπεὶ δὲ καλὰ τὰ ἱερὰ ἦν, ὡρμᾶτο σὺν τῷ στρατεύματι. Hæc ille. Huc autẽ pertinet quod ex Homero affertur, ὁρμηθεὶς pro ἐξελθών: & ex Herodoto, ὁρμηθέντες pro Qui ſoluerunt. Item ὁρμηθεὶς ἔπλεε, pro E ſtatione ſoluit. Quidam verò illud ὁρμηθέντες interpr. Qui mouerunt: necnon apud Thucydidem, εἰ μὴ καὶ νῦν ὥρμηνται, Etiamſi nũc ſeſe non mouent. Apud Homerum quoque ὁρμηθεὶς exponitur κινηθεὶς, vbi dicit, ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο. vt ſit κινηθεὶς ὑπὸ θεοῦ. Hinc autem ſumptũ videri poſſit illud ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι pro Auſpicari à diis, vt videlicet ſignificet ἀπὸ θεῶν ὁρμηθέντα ἄρχεσθαι. Ad illam verò ſignificationem huius verbi qua accipitur pro Incitatus ſum ſeu concitatus, pertinet hic Xenophontis locus, ἢν δ' εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον ὑπολαμβάνειν βούλῃ. quæ Bud. vertit, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis. Item ὁρμημένος ποταμὸς ex Platone Pro Concitatus fluuius.

Ὅρμημα, ατος, τό, Id ad quod animus fertur quodam quaſi impetu. Aut etiam Impetus animi: (vt idem ſit quod ὁρμή. ſicut etiam τὸ ὁρμητικὸν in hac ſignificatione accipi, docui paulo antè) Exponitur præterea Conatus. At in hoc verſu Hom. Iliad. β, Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, exponitur ὁρμήματα ab autore breuiũ ſcholiorum, ἐνθυμήματα. ſed aptiora eſſe puto, (licet alioqui vicinam illi ſignificationem habentia) μέριμναι

& φροντίδες.quorum illud apud Heſychium extat, pro generali expoſitione huius vocabuli ὁρμήματα: at illud habet cum aliis ſcholiis vetus exemplar Homeri, quod apud me eſt. ibi enim ſcriptum eſt pro expoſitione huius verſus, πρὶν τιμωρῆσαι καὶ βοηθῆσαι τῇ Ἑλένῃ, ἢ ἀμύνασθαι ὑπὲρ αὐτῆς αὐθ' ὧν ὑπέμεινε φροντίδων καὶ στεναγμῶν ἁρπαγεῖσα. quibus ſubiungitur, καὶ γὰρ τὸν ποιητὴν ἐνταῦθα ἄκουσαν ἡρπάγη. Atque ita ὁρμήματα fuerint Curæ & ſolicitudines. Sed Euſtathius ſcribit ὁρμήματα vocari à poeta τὴν ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίαν ἐξ ἁρπαγῆς ἔλευσιν αὐτῆς εἰς Τροίαν, at στεναχὰς dici τὸν ἐπὶ τούτοις μετάμελον.

Ὁρμητικὸς, οῦ, ὁ, Qui talis eſt vt facilè impetu feratur ad rem aliquam, ſeu impetum capiat rem aliquam faciendi. Aut etiam Qui talis eſt vt facilè incitetur. Vnde exponitur Propeſus. vt ὁρμητικὸς πρὸς συνδυασμὸν, Propenſus ad coitum. Et ὁρμητικὸς πρὸς ἔργον, Excitus & propenſus. quam interpretationem Budæus ex Gaza affert. ‖ Sed dicitur & τὸ ὁρμητικὸν ſubſtantiuè, pro ἡ ὁρμὴ, ſicut τὸ φανταστικὸν pro ἡ φαντασία, à Plutarcho (vt dictum fuit in ὁρμὴ) ita ſcribente in ſuo πρὸς Κολώτην opuſculo, ὅτι τελῶν περὶ ψυχὴν κινημάτων ὄντων, φανταστικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ συγκαταθετικοῦ. Et ſtatim pòſt, τὸ δ' ὁρμητικὸν ἐγειρόμενον ὑπὸ τοῦ φανταστικοῦ πρὸς τὰ οἰκεῖα.

Ὁρμητικὸς actiua ſignif. (q.d. Incitatiuus) Qui talis eſt vt facilè incitet. Vel, Incitandi vim habens. vt apud Dioſc. ὁρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

ADVERB. Ὁρμητικῶς, Cum impetu, ſeu Cũ quodam animi impetu. Et ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, Quodam animi impetu ferri ad rem aliquam, Accendi cupiditate rei alicuius.

Ὁρμητήριον, ου, τὸ, Incitamentum, Suſcitabulum, vt Xenophon τοὺς κλωγμοὺς & ῥοίζους, & ſimilia quibus equi ἐξορμῶνται, vocat ὁρμητήρια, vt docet Bud. p. 717.

Ὁρμητήριον, Locus è quo prorumpimus impetum facturi in hoſtes, Locus è quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus. Ὁρμητήριον (vt inquit Bud. p. 717) eſt Sedes belli, Arx & velut propugnaculum belli ſuſcepti. ſed exempla nulla profert: quum tamen paſſim extent. Demoſthenes, ἐν Εὐβοίᾳ κατασκευάζεσθαι ὁρμητήρια ἐφ' ὑμᾶς. Et Polyb. apud Suidam, τὸ δὲ φρούριον οἱ Πανόνιοι τὸ κατ' ἀρχὰς τοῦ πολέμου λαβόντες, ὁρμητήριον ἐποιοῦντο, καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν λαφύρων ἐξηρήκεσαν. cui loco ſubiungit ipſe Suidas, ὁρμητήριον eſſe ὅθεν τὰ πρὸς πόλεμον ἐξαρτύοντες ἐξίασι μαχούμενοι. Sed inuenitur dictũ & cum adiectione ὁρμητήριον εἰς τὴν μάχην: vt apud Plutarchum, ὡς εἴη πᾶσιν εἰς τὴν μάχην ὁρμητήριον καὶ καταφυγή. Metaphoricè autem vſus eſt Gregorius pro ſede & receptaculo, ita ſcribẽs, οὐ γὰρ τοῦτο μόνον δεινὸν, τὸ, πεποιημένους ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργοις, ὁρμητήριον γίνεσθαι παντοίων παθῶν, βοσκομένων κακῶς καὶ δαπανώντων τὸν ἐντὸς ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ἐπισπᾶσθαι συνηγόρους πάθεσι. Sed & pro gradu ac munita via ad peragendum aliquid (qua ſignif. dicitur ἐφόδιον) vſus eſt Themiſtius De anima libro 1, pag. 64, vt docet Bud. qui & Comm. pag. 719 eum Themiſtii locum profert.

C. Ἀνορμάω, Magno impetu prorumpo, Feror cum impetu ad aliquid. Interdum & de animo dicitur pro Magno animi impetu ad quidpiã feror. Heſychius ἀνόρουσεν, quod poeticum eſt, exponit ἀνώρμησεν.

C. Ἀφορμὴ vide poſt verba compoſita.

C. Ἀφορμάω, Proripio me ex aliquo loco, Proripiens me diſcedo, ſeu proficiſcor. Nam propriè quandam impetus ſignificationem habet. licet alioqui & ſimpliciter exponatur Diſcedo, Proficiſcor. Vtitur Thucydides libro 4, pag. 147 meæ editionis, καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἐκ τῆς Μελιτίας ἀφώρμησεν. Sic & Xenophon ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τεγέαν. Apud Euripidem ſine præpoſitione τῆσδ' ἀφορμῶσι χθονός. (At verò ἀφώρμησαν quod eſt in hoc Polybii loco libro 1, καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην, B. exp. Enauigarũt, à VERBO Ἀφορμεῖν) Apud poetas autẽ inuenitur ETIAM Ἀφορμάομαι, vnde eſt ἀφορμηθέντα νέεσθαι apud Apoll. Rhodium: item ἀφορμηθέντες, Od. β. Et ἀφορμᾶσθαι χθονὸς apud Euripidem Medea. At in vulg. lex. additur & cõtraria ſignificatio, videlicet pro Accedere, ex Ariſtophane: ſed iis hic fidem minimè habeo.

Ἀφορμᾶν πεῖραν in v. l. ex Sophocle, alia ſignif. ſed mẽdoſè, pro ἐφορμᾶν, vt docebo in Ἐφορμάω.

C. Εἰσορμάω, VEL Ἐσορμάω, ῶ, Impetum facio in, vel Cum impetu ingredior, Irrumpo. Vſus eſt Plutarchus cum præpoſitione πρός.

C. Ἐξορμάω, ῶ, Cũ impetu egredior, ſeu proficiſcor, Prorumpo, Erumpo. Sed ſimpliciter etiam pro Egredior, ſeu Digredior & Proficiſcor. pro qua ſignif. affertur ex Æſchine ἐξορμᾶν οἴκοθεν, & ἐξορμᾶν ἐκ τῆς πόλεως. Et ἐξόρμα κλήθρων ex Euripide, pro E ſeptis prodi. Ex eodem ἐξορμᾶν pro Portu excedere, Soluere. ‖ Dicitur ἐξορμᾶν ὕλη quoque, quum erumpit è terra. vt docebit te bicõpoſitũ Συνεξορμάω. ‖ Ἐξορμᾶν dicitur & leo, quum irruit in venatorem aut aliam feram: vt συμπίπτειν, taurus: & aper συρρήγνυσθαι. Bud.

Ἐξορμᾶν actiua ſignif. Ciere. Nam Ὁρμᾶν dicitur equus à Xenophonte quum ad curſum cietur & proſilit repentè: eques verò eum ciens calcaribus ἐξορμᾶν dicitur. Bud. Ex Thucydide affertur actiua itidem ſignif. ἐξορμῶντες ναῦν pro Agentes, ſeu impellentes nauem. Et ex Euripide, πάλιν ἐξορμήσας χαλινοὺς, videlicet pro Frena reflectẽs. Lucian. in Pſeudoſophiſte ſeu Solœciſte, narrat Socratem τὸν ὑπὸ Μέλιτου, eum qui ἐξορμῶ dixerat, interrogaſſe, καὶ τίς ἐστιν ὃν ἐξορμᾶς;

C. 2. Ἀντεξορμάω, ῶ, Contrà irruo & impetum facio. VNDE Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, Impetus acierum in primo cõgreſſu apud Plutarchum. Item, Contrarius ſeu aduerſarius incurſus, vt ſeſe inuadẽtium nauium. Thucydides, ἀξύμφορον δρᾶν τὴν ἐξ ὀλίγου ἀντεξόρμησιν.

C. 2. Προεξορμάω, ῶ, Prius egredior, Prius proficiſcor. Budæus poſtquam ἐξορμᾶν dixit ſignificare Proficiſci, affert ex Xenophonte ὑπομν. libro 3, χρείστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ.

C. 2. Συνεξορμάω, ῶ, Vnà erumpo. Nam ἐξορμᾶν dicẽs Bud. ſignificare Erumpere, affert ex Xenoph. Œcon. ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δή που συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμοὺς αὐτῷ. Item, τί γάρ, ἔφη, ἡ ὕλη πνίγη συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τὸ σῖτον τὴν τροφήν.

C. Ἐφορμῶ, Impetum facio, Cum impetu me infero, Irruo. Plut. Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, In Pompeium impetum fecit, In Pompeium irruit. Baſil. in oratione aduerſus iracundos, βοῶντες καὶ ἀγριαίνοντες, καὶ τίνος οὐχὶ τῶν ἰοβόλων ἀναιδέστερον ἐφορμῶντες; Ex Xenophõte autem & cum præpoſ. πρός, videlicet, ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους pro In hoſtes irruens. In hoc autem Thucyd. loco, ἐσβάντες δ' ἐδίωκον τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν, exp. ἐφορμήσασαν, ὡρμημένην. Hom. verò vtitur voce PASS. Ἐφορμῶμαι, pro Irruo. à quo dicitur & θυμὸς ἐφορμᾶται ſequente infinitiuo, ea ſignif. quam ὁρμᾶν habere dictum eſt, ſequente itidem infinitiuo.

Ἐφορμῶ actiuè pro Incito, Cieo. & q.d. Irruere facio. vt apud Hom. Iliad. γ, οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον exponitur ἐφορμῆσαι ἐποίησαν. Legitur apud eundem Odyſſ. η, Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους. Apud Herodotum ἐπορμῆσαι λύκους, (ab IONICO Ἐπορμῶ pro Ἐφορμῶ) exponitur ſimpliciter Immiſiſſe lupos. At ego, ſi retinendum eſſet verbum Immiſiſſe, dicerem Immiſiſſe lupos qui irruerent. Ex Sophocle autem affertur pro Inſtigare ad aliquid, in Aiace, Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν. In eadem tragœdia legitur, p. 18 meæ editionis, τί τήνδ' ἐφορμᾶς πεῖραν; quod quidam interpr. Cur hunc incitas conatum. ſed ego malim Cur in hanc expeditionẽ prorumpis. (niſi πεῖραν alia potius voce reddi debet, quod ſchol. exponit πορείαν & ὁδόν.) At in v. l. perperam hic locus citatur in Ἀφορμῶ, & in eo ſcribitur ἀφορμᾶς non ἐφορμᾶς. Similis eſt vſus aoriſti medii ἐφορμήσασθαι apud Heſiodum in Aſpide, σπεύδοντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους, Prorumpere in certamina, aut etiam Ruere in certamina, ſeu prælia.

Ἐφόρμησις, εως, ἡ, Inuaſio cum impetu, Irruptio, & q.d. Ipſa irruendi actio. vt ἐφορμᾶν redditur Irruere.

C. ΠΑρορμάω, ῶ, Incito, Cõcito, Inſtigo, Stimulo. aut etiã ſimpliciter Hortor. vt Plutar. interpr. in Quæſt. Rom. ſcribens, τὸ παρορμᾶν ὀρτάζειν λεγομένου. Xenoph. Pæd. 8, ἄλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα. Idem eiuſdẽ

operis lib.1, τοῦτό με ἀθύμως εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τοὺς δὲ A
παρορμᾷ. Et cum πρὸς apud Plutarchum in Numa, Νυμᾶν παρορμήσας πρὸς τὴν βασιλείαν. Sed & cum infinitiuo apud eundem, παρώρμων ἐπεξελθεῖν.

Παρόρμησις, εως, ἡ, Incitatio, Cōcitatio, Stimulatio. Vel Hortatio. Xenophon Pæd.1, τὴν δὲ αὐτοῦ παρόρμησιν εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους.

Παρορμητικὸς, q.d. Incitatorius, aut Stimulatorius. id eſt Incitandi vim habens, ſeu ſtimulandi. Plutar. in Lycurgo, πρὸς γάμον παρορμητικά. Apud Dioſcoridem autem cum genitiuo, παρορμητικὸς ἀφροδισίων, quod exponitur B
Venerem incendens. Alicubi etiam reddi poteſt Hortatorius. Hinc ADVERB. Παρορμητικῶς, q.d. Incitatoriè. id eſt Cum vi incitandi.

At verò compoſ. NOMEN Ἀφορμὴ varias ſignificationes habet: ac primùm quidem opponitur nomini ὁρμὴ apud philoſophos (ſi tamen primus huic ſignificationi dandus eſt locus) aut eos qui philoſophica tractant, aut certè philoſophicè loquuntur. Ἀφορμὴ (inquit Bud.) oppoſita eſt τῇ ὁρμῇ, quaſi Reſilientia & Euitatio. vt apud Damaſcenum, οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ C
φυσικὰ πάθη τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο, οὐδ' αὖ τὴν ἐκ τῶν λυπηρῶν ἀφορμὴν καὶ παραίτησιν, &c. id eſt, Natura enim humana Chriſti nec deſideria naturalia, nec ea quæ natura auerſatur, ſuapte ſponte appetebat, aut vitabat, vt fit in hominibus. Dixerat autem & pag. præcedente, ἀφορμὴν opponi τῇ ὁρμῇ, & eſſe quum quis præ pauore repentè refert pedem, vel quippiam auerſatur & fugit: ſubiungens ex Galeno, οἱ δὲ ἔμβρυον μὴ εἶναι ζῶον λέγουσι. τρέφεσθαι μὲν γὰρ καὶ αὔξεσθαι αὐτὸ ὥσπερ τὰ δένδρα, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν, ὥσπερ τὰ δένδρα. id eſt, Vim autem appe- D
tendi & auerſandi non habere, quam habēt animalia. Et paulo poſt apud Damaſcenum rurſus, ἀφορμὴν vertit auerſionem & refugam cautionem. Vide pag. 718.

‖ Ἀφορμὴ alicubi contrà, ſicut ὁρμὴ, pro impetu, & pro aggreſſione, vt docet Budæus pag. 719, ex Plutarcho. Item pro ἔφοδος, ſeu ὁρμητήριον; vt pag. ſequente dicit: addens eſſe tanquam è loco eruptionem ad aggreſſionem, id eſt ad ἐπιχείρησιν ineundam. ‖ Apud Thucydidem libro 1, p.29 circa finem, τήν τε Πελοπόννησον πᾶσαν ἔφασαν αἱ ἀχώρισιν τε καὶ ἀφορμὴν ἱκανὴν εἶναι), vbi ſchol. E
dicit ἀφορμὴν eſſe οἷον ἐξ ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται. (vbi rectius diceretur ἀφ' ἧς, quòd illi nomini inſit præpoſitio ἀπὸ non ἐξ.) Latinè malim Perfugium quàm Tutamen cum Valla reddere. Hinc autem exiſtimo ἀφορμὴν accepiſſe ſignificationes illas de quibus Budæus fusè tractat: dicens ſignificare Subſidium, & rationem vitæ tolerandæ: quod lingua vernacula Viuendi medium dicitur. & afferens ex Xen. Œcon. ὁπόταν ὁρῶμέν τινας ἐπὶ σχήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμὰς ἀφ' ὧν δύναντας ἐργαζόμενοι αὔξειν τοὺς οἴκους. Afferens item ἀφορμαὶ ex Demoſthene F
pro Facultates. Necnon addens, poni pro copiis & apparatu, atque opibus. & citans hunc eiuſdem Demoſthenis locum, χρήματα οὐκ ἔχοντι παρ' ὑμῶν, οὐδ' ἀφορμὴν οὐδεμίαν τοῦ πολέμου. Et apud Antiphontem ἀφορμὴν interpretās Subſidium negotiationis. Apud Ariſtidē autem ἀφορμὴν φύσεως, Naturæ promptuarium, vnde victum humano generi ſuppeditat. Vel, Naturæ copias & diuitias. Rurſum apud Demoſthenem ἀφορμὴν vertens Diuitias, opes, & potentiam, atque autoritatē qua ipſe pollet in ciuitate. Sed addens, Atticis ἀφορμὴν eſſe G
pecuniam quæ datur ad menſam, vel à menſa accipitur: & ita identidem ab eodem Demoſthene accipi. In quodam autem Themiſtii loco quem affert, ἀφορμαὶ ait exponi poſſe Munitiones, Tranſitus, Gradus, Facultates & opportunitates. In v.l. ἀφορμὴ redditur etiam Materia. Ad hanc autem ſignificationem pertinet ea quā ponitur pro argumento, (cuius ſignificationis meminit Budæus) quum argumentum orationis vel poematis ſit eius velut materia. ‖ Iam verò vt Latinis Materia occaſionem aliquando ſignificat, ſic H
& Græcis ἀφορμὴ, dicentibus διδόναι ἀφορμὴν pro Præbere occaſionem, & λαμβάνειν ἀφορμὴν pro Capere occaſionem. Sed & λαβέσθαι ἀφορμῆς dicitur qui nactus eſt occaſionem. Philo, λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει. Demoſth. copulauit etiam ἀφορμὰς cum προφάσεις.

Ab ὁρμὴ deriuatum eſt & verbum POETICVM Ὁρμαίνω, ſignificans interdum quidem idem quod ὁρμῶ, id eſt, Impetu feror, Ruo, Prorumpo: vt Iliad.κ, Ἤλυθον ἐς Τρώων, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες: pro ὁρμῶντες εἰς πόλεμον, inquit Euſtath. Idem in hoc Odyſſ. γ verſu, Ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, ait ὁρμαίνοντας ſignificare poſſe ὁρμῶντας: aut διαλογιζομένους. vt in alio loco vbi dicitur, ὥρμηνε δ' ἀνὰ θυμόν. Ac certè multo frequentior eſt hæc ſignificatio, nimirum pro In animo verſo, Cogito. Sic in eodem illo Iliad. libro κ, — πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα. Et Od. σ, — ἀλλὰ δέ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν. Et Iliad. π, Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι. Eiuſdem Odyſſ. δ, Ὁρμαίνουσ' ἤ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων. In illo autem loco Iliad. κ, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, redditur ὁρμαίνοντες & verbo Molientes. Exponitur ὁρμαίνω & verbo Concito, (quæ ſignificatio minus remota eſt) ſed abſque exemplo.

C. Ἐφορμαίνω, (poeticum itidem, & quidem rarum) idem quod ἐφορμῶ, de quo ſuprà. Apud Oppianum autem cum datiuo, Θηλυτέρῃ δ' ἀλίαστος ἐφορμαίνων ἀλάληται, exponitur ἐφορμαίνων θηλυτέρῃ, Fœminam appetens.

ὌΡΝΙΣ, ιθος, ὁ & ἡ, Auis, Ales. (vtroque enim modo interpr. Cicero, vt docebit te Lex. meum Ciceronianum) idem cum οἰωνός. Et tam de minoribus quàm de maioribus auibus dicitur. Od. ε, ὄρνιθες τανυσίπτεροι, vt σκῶπες, ἴρηκές, κορῶναι εἰνάλιαι. Iliad. ζ, ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Epigr. ὄρνις Διός, Iouis ales Virgilio, id eſt aquila. Athenæus libro 7, Ἀδριατικοὶ ὄρνιθες. Et libro 1, ὄρνιθες Αἰθιοπικοί: at libro 14, νομάδες ὄρνιθες, vt quæ in auiariis paſcuntur. quales & ἥμεροι ὄρνιθες, cicures & cortales aues. Et libro nono, ὄρνιθες κονιστικοί, aues quæ puluerantur. Eodem libro, νεοσσοὶ ὄρνιθες, iuuencæ aues Plinio. Item πλωΐδες ὄρνιθες & συμφαλίδες. Et apud Apoll. de Alcyone, ὄρνις ἀκταίη. Luc. ὄρνις θαλασσία. Et ὀρνίθων γένη apud Xenophontem & Plutarchum. ὄρνιθος φθόγγος, Plut. Et ὀρνίθων ᾠδή, auium cantus. Platoni ὀρνίθων θρέμματα, auiū pulli. Demoſth. εἰς τοὺς ὄρνεις ἰέναι, ad auium pugnas ſpectandas, vt gallinaceorum & coturnicū. (Vbi obſerua accuſatiuum plural. ὄρνις, quo & Philoſtr. vtitur epiſt. 49, τοὺς ὄρνις αἱ καλιαὶ δέχονται, auium receptacula nidi ſunt. Aliâs ὄρνιθας tam in proſa quàm in poeſi vſitatum itidem eſt, ſicut accuſatiuus ſingul. ὄρνιν & ὄρνιθα, teſte etiam Athenæo libro 14, vbi vtriuſque exempla profert) Herodianus libro 8, ἐάσαντες κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. ſicut apud Homerum, Κάλλιπον οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι: & Virg. — canibus data præda Latinis Alitibúſq; iaces. ‖ Aliquādo ὄρνις, ſicut & οἰωνός, de aue dicitur ex cuius volatu aut garritu augurari ſolebant. (quam θεοῦ κήρυκα Euripides appellat) Odyſſ. ο, Οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἤλυθε δεξιὸς ὄρνις. Ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα. Alium huic ſimilem locum habes in Οἰωνός, in quo itidem ὄρνις & οἰωνός copulantur: illud auem ſignificans, hoc verò omen. Odyſſ. υ, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπέτης. Heſiodus Erg. Ὄρνιθας κρίνων, auium volatus augurum more obſeruans, & omina inde accipiens. Æſchylus apud Athen. lib. 9, Ὄρνιθα δ' οὔ πω τῆσδε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ. Ariſtophanes, δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, omen, ſeu augurium. Et κακοὶ ὄρνιθες ac contrà αἴσιοι ὄρνιθες, malæ aues & bonæ aues. id eſt Mala omina & bona. Iliad. α, μηδέ μοι αὐτὴ Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλε. Plutarchus Fabio, χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, ἀπέβαλε. Cicero dicit Aduerſa aui ſoluere. Sophocles ὄρνισιν αἰσίοις, bonis auibus. Euripides, Ὄρνιθα τήνδε αἴσιον ποιούμεθα, boni ominis loco accipim⁹. Rurſū Plut. Camillo, ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθέζονται, pro Ex auiū volatu & garritu futura augurantes, ſeu auguria accipientes. In Probl. Rom. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, conſidere augurii agēdi cauſa, vt in Οἰωνός annotatum fuit.

‖ Peculiariter ὄρνις de gallinaceo genere dicitur. Athen. libro 10, πολλάκις συνόντας αὐτοῖς ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε, τὴν ἕω καλῶν, de gallo quem Latinus poeta lucis prænuntium alitem vocat: Alexarchus ὀρθροβόαν, Soph. ὀρθριοκόκκυγα. Itidem Syneſ. epiſt. 4, ἧς [videlicet νυκτὸς] ἤδη δευτέρας οὔσης ὀρνίθων ᾠδῆς, circa ſecundum gallicinium, vt Apuleius loquitur. Pro gallina non minus frequenter vſurpatur tum ab aliis, tum ab Ariſtot.

Sic apud Alexandrum Aphrod. ὄρνις κατοικίδιος ᾠὸν τεκοῦσα, gallina domeſtica, ſeu cortalis. In Geopon. ὀρνίθων ᾠὰ, pro eo quod Columella dicit Gallinacea oua. Et in prouerbio ὀρνίθων γάλα, lac gallinaceum. vt Plin. dicit, Alii inſcripſere κέρας Ἀμαλθείας, quod copiæ cornu: vt vel lactis gallinacei ſperare poſſis in volumine hauſtū. Quo nomine & edule quoddam dicitur ob raritatem. Athenæus lib. 9, καὶ τὸ λεγόμενον σπανιώτερον πάρεστιν ὀρνίθων γάλα. Anaxagoras autem (vt idem ſcribit lib. 2) τὸ καλούμενον ὄρνιθος γάλα φησὶν τὸ ἐν τοῖς ᾠοῖς εἶναι λευκόν. ‖Homerus dixit etiam ὄρνις αἰγυπιός: quod reddere poſſumus Ales vultur, vt Cicero apud Aratum, Nanque eſt ales auis, lato ſub tegmine cæli Quæ volat. Iliad. η, Ἑζέσθην ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι. Notandum porro Dorica dialecto dici ETIAM Ὄρνιξ, cuius genitiuus eſt ὄρνιχος. Teſtatur id Athenæus lib. 9, οἱ δὲ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ, τὴν γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν Ὄρνιχος. Vtitur Pind. & Alcman.

C. Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen apud Dioſcoridem lib. 2, cap. 174, cui flores eſſe dicit γαλακτίζοντας. Ornithogale dicitur Plinio, lib. 21, cap. 17.

C. Ὀρνιθόγονος, Ex aue natus. vt ὀρνιθόγονος Ἑλένη apud Eur. Nam Iupiter in cycnum transformatus ex Leda eam genuit.

C. Ὀρνιθογονία, Auium generatio ſeu origo. Ita vocatur liber quidam de generatione ſeu origine auium. vide in Ὀρνιθόω.

C. Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, Auceps. Plutar. Polit. præc. ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτούς. Sic in diſtichis gnomicis quæ Catoni adſcribuntur, Fiſtula dulce canit volucrem dum decipit auceps. ET Ὀρνιθοθήρα, Aucupium. Gaza. VNDE Ὀρνιθοθηράω, Aues capio, Aucupor. cuius infinit. ὀρνιθοθηρᾷν apud Pollucem. ITEM Ὀρνιθοθηρευτική, Ars aucupii, Scientia capiendarum auium, Platoni.

C. Ὀρνιθοκάπηλος, Qui aues cauponatur. hoc eſt Qui auiculas venditat. Poll. libro 8, ἐκάλουν δ' οὕτως (nimirum πινακοπώλας) οἱ ποιηταὶ τῆς κωμῳδίας οὐ μόνον τοὺς τοὺς πίνακας πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὄρνεις οὓς προυτίθεσαν ἐπὶ πινάκων κεραμέων. τούτους δ' ὀρνιθοκαπήλους Κρατίας καλεῖ.

Ὀρνιθοσκόος, ου, ὁ, Augur, Augurii peritus. vel, ὁ δι' ὀρνίθων τὰ σημαινόμενα νοῶν, ſicut Heſych. Θυοσκόος ſiue θυηκόος exp. ὁ δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, deriuās à κοέω Ionicè pro νοέω. In meo vet. lex. habetur ETIAM Ὀρνιθοκλόος, quod itidem deducit à κοεῖν ſignificante συνιέναι, pleonaſmo literæ λ.

C. Ὀρνιθολόγος pro aucupe videtur accipi in hoc loco Plutar. De orac. Pyth. καὶ ἔχαιρον ἀδομένοις ἀρόται τε ὀρνιθολόγοι τε κατὰ Πίνδαρον.

C. Ὀρνιθομανής, Qui aues inſano amore deperit, Qui auiū alendarum inſano ſtudio tenetur. ET Ὀρνιθομανῶ, Inſano auium alendarū amore captus ſum. Ariſtoph. ITEM Ὀρνιθομανία, Inſanum ſtudium alendarum auium: vt δοξομανία, γυναικομανία. Dici autem hodiè poſſunt ὀρνιθομανεῖς, qui accipitrario aucupio addicti ſunt. Bud.

C. Ὀρνιθονομεῖον, Locus alendis auibus. id eſt Auiarium. τὸ τὰς ὄρνιθας ἔχον οἴκημα, inquit Suidas. Synonyma ſunt ὀρνιθοτροφεῖον & ὀρνιθών.

C. Ὀρνιθόπαις, Auis pullus, Pipio.

C. Ὀρνιθοπέδη, Laqueus qui auibus capiendis tenditur. Cicero Tendiculas appellat. Extat in Epigr.

C. Ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ, Qui aues vendit. At Pollux lib. 9, οὗ δὲ πιπράσκονται οἱ ὄρνεις, ὀρνεῶται, ὀρνιθοπῶλαι. Synonymum eſt ὀρνιθοκάπηλοι.

C. Ὀρνιθοσκόπος, Auſpex, Qui auium volatus paſtúſque ſpectans, futura inde auguratur. Idem cum οἰωνοσκόπος. Ammon.

C. Ὀρνιθοτροφία, ας, ἡ, Auium nutritio. Plut. Pericle, ταῖς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίαις. ET Ὀρνιθοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus ad nutriendas ſeu alendas aues, Auiarium, vt Colum. appellat libro 8, cap. 3. vbi quem Auiarium appellat, ὀρνιθοτρόφον Græcè reddemus.

C. Ὀρνιθοφάγος, Qui aues deuorat.

C. Ὀρνιθοφυής, Ab aue ortus. vt ὀρνιθοφυὴς παῖς, Pullus auis, qui & ὀρνιθόπαις. Sic & ὀρνιθοφυεῖς κόραι dicuntur columbæ. Athenæus libro 11, ἀποδεδειγμένου οὖν τοῦ ὅτι πελειάδες ἦσαν ἀντιπροβεβλημέναι τῷ ποτηρίῳ καθ' ἕκαστον τῶν ὤτων δύο, ὑποθετέον εἴ τι βούλεταί τις ὀρνιθοφυεῖς κόρας, εἴ τ' αὖ καὶ ἀνθρωποειδεῖς.

C. Ὀρνιθαγρευτής, οῦ, ὁ, Auceps. Idem cum ὀρνιθοθήρας. Bud.

C. Ἀγριόρνιθες, Feræ gallinæ. Theophilus lib. 2 Inſtitut. iuris ciuilis.

C. Δυσόρνις, Qui aduerſa aui fit. Plutarchus δυσόρνιθες τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις, aduerſis auſpiciis renunciati conſules. Item Euripides, δυσόρνις οἰωνός, Infelix auſpicium, ſeu Triſte & infauſtum omen, Malum augurium. CONTR. Εὔορνις, Qui bonis & lætis auſpiciis fit. vt εὐόρνιθες ἀναγορεύσεις.

C. Φίλορνις, Auium amans. VNDE Φιλορνιθία, Auium amor. Ariſtoph.

C. Ἄορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auibus carens, Quò aues nullæ accedunt, Qui aues non fert. Plut. De fort. Alex. libro 1, βάθη ποταμῶν, ἄορνα ὕψη, θηρίων ὑπερφυεῖς ὄψεις. vbi ἄορνα ὕψη vocat quam Luc. in Hermot. ἄορνον ἄκραν, quum ait, τῆς ἀόρνου ἐκείνης [ἄκρας] ἣν αὐτὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἷλε. Curt. l. 8 Aornum petrā appellat, itidemque Strabo libro 15, pag. 301. Eſt & nomen fluuii ſiue paludis. Athen. l. 8, ex Philoſtephano, ἐν Ἀόρνῳ τῷ ποταμῷ διὰ Φενεοῦ ῥέοντι ἰχθῦς εἶναι φθεγγομένους ὁμοίως κίχλαις. De Auerno autem lacu ſic Lucr. 6, Principio quòd auerna vocantur, nomē id ab re impoſitum, quia ſunt auibus contraria cunctis: E regione ea quòd loca quum venere volantes Remigio, oblitæ pennarum vela remittunt, Præcipitéſque cadunt molli ceruice profuſæ In terram, ſi fortè ita fert natura locorū: Aut in aquam, ſi fortè lacus ſubſtratus auerni. Et Claud. Tunc & peſtiferi pacatum limen Auerni Innocuæ tranſiſtis aues. Itidem Plin. lib. 31, cap. 2, ex Varrone tradit, in Auerno aues quæ aduolarint emori. itémque Strabo lib. 5, vbi ἄορνον κόλπον appellat, προσεμύθευον δ' οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γινομένους, καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ, φθειρομένους ὑπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων, καθάπερ ἐν τοῖς Πλουτωνίοις. Corrupta autem eſt Latina vox Auernus ex Græco ἄορνος. Ἄορνος eſt & vrbs: cuius ἐθνικὸν EST Ἀορνεύς. Steph.

Ὀρνιθώδης, Ad auium naturam accedēs, Auium ſpeciem gerens. vt ὀρνιθώδεις κοιλίαι, Ventriculi quales ſunt auium. Ariſtot. ὀρνιθωδεστέρας ὑστέρας ἔχει τὰ σελάχη, habet genus cartilagineum ea ſpecie vuluas qua aues.

Ὀρνίθειος, ου, ὁ, vt ὀρνίθειον κρέας, auium caro. Athen. & Ariſtotel. Ethic. 6, cap. 7. Et ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus. Dioſcorides lib. 2, cap. 89. Et ὀρνίθεια ᾠά, oua gallinacea, vt Columella vocat. Athen. l. 2 ex Heraclide Syracuſ. τῶν ᾠῶν προκρίνειν τὰ τῶν ταῶν, μεθ' ἃ εἶναι τὰ χηναλωπέκεια. τρίτα καταλέγει τὰ ὀρνίθεια. Reperitur ETIAM Ὀρνίθιος in eadem ſignif. Ariſtoph. Nub. κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλᾶν, alitum turdorum carnes. Idem, τοῦ ὀρνιθίου φθέγματος, auium modulaminis. Pro gallinaceus etiam vſurpatur ſicut ὀρνίθειος, vt ὀρνίθιος ζωμὸς apud Athen. l. 8. ITEM Ὀρνίθεος, idem cum præced. vt ὀρνιθέη κεφαλή, quod Cic. apud Arat. vertit Alitis caput.

Ὀρνιθιακός, οῦ, ὁ. Vnde plur. num. Ὀρνιθιακά, Auiū hiſtoria, Libri de auibus. In vita Dionyſii Afri cuius de ſitu orbis liber extat, συγγράψαι δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, λιθιακά τε καὶ ὀρνιθιακὰ καὶ βασσαρικά.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, vt ὀρνιθίας χειμών, tempeſtas quæ aues perimit: vel, Hyems quæ præ frigore aues necat. Ariſtoph. Acharn. ad quendam qui multas aues coemerat, ὥσπερεὶ χειμὼν ἄρα Ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας. vbi ſchol. hæc annotat, οὕτως ὁ σφοδρὸς χειμών, ἐν ᾧ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. Sed addit, Symmachum velle ideo vocari ὀρνιθίαν χειμῶνα, διὰ τὸ χειμῶνος ταῦτα τὰ ὄρνεα (quorum videlicet ibi mentio fit) ἐπιφαίνεσθαι, vt apud Aratum. Prior expoſitio verior eſt. ſecundū quam dicitur etiam ὀρνιθίας ἄνεμος, ὃς ὑπὸ τὴν χελιδόνα τὰ ὄρνεα φορέννυσιν ὑπὸ τῆς τοῦ ψύχους πνοῆς, vt idem ſchol. tradit. Meminit ὀρνιθιῶν ventorum Ariſtot. in libro De mundo, οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, ἐαρινοί τινες ὄντες ἄνεμοι, βορέαι εἰσὶ τῷ γένει. Plinius verò Fauonium aliquando ornithiam dici ſcribit: item Eteſias quodam tempore ornithias nominari. Sic enim ille libro 2 cap. 47. Fauonium quidam ad VII calend. Martii χελιδονίαν vocant, ab hirundinis viſo: nonnulli

vero ὀρνιθίαι, vno & LXX die poſt brumam, ab aduentu auium: flantem per dies nouem. Aliquanto pòſt de eteſiis loquens, Spirant autem & à bruma, quum vocantur ὀρνιθίαι, ſed leniores, & paucis diebus.

Ὀρνίθιον ET Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, Auicula. Strattis apud Athenæum libro 9, ἀλλ' ἀλεκτρυόνες ἅπασαι καὶ τὰ χοιρίδια τέθνηκε, καὶ τὰ μικρὰ ὀρνίθια. vbi ὀρνίθια accipere etiã queas pro gallinis iuuencis aut pullis. Sic enim Myrtilus paulo ante locum citatum, ἀλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὀρνίθια νῦν μόνως ἡ συνήθεια καλεῖ τὰς θηλείας, ἀλεκτρυόνας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας, τοὺς ἄρρενας. Pro auicula autem accipit Plutarchus in Artox. quum de rhyndace ait, γίνεται δὲ μικρὸν ἐν Πέρσαις ὀρνίθιον. Poſteriore autem diminutiuo, nempe ὀρνιθάριον, vtitur Nicoſtratus apud Athen. libro 14, vbi pro parua gallina aut pullo gallinaceo accipit, ſicut & ὀρνίθιον paulo anté.

Ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, Auiarium, vel Gallinarium. idem cum ὀρνιθοκομεῖον & ὀρνιθοτροφεῖον. Vtitur hoc vocabulo apud Latinos Varro libro 3 De re ruſt. Villaticæ paſtionis genera ſunt tria: ornithones, leporaria, piſcinæ. Ornithones dico omnium alitum quæ intra parietes villæ paſci ſolent. Vtitur & Columella libro 8, cap. 3, Totius autem officinæ, id eſt ornithonis, tres continuæ extruũtur cellæ. Ibidem Gallinaria appellat.

Ὀρνιθόω, In auem muto, In alitem conuerto. Athen. lib. 9, Βοῖος δ' ἐν ὀρνιθογονίᾳ φησὶν ὑπὸ Ἄρεως τὸν Κύκνον ὀρνιθωθῆναι, id eſt εἰς ὄρνιν μεταμορφωθῆναι.

C. Ἀπορνιθόω, idem. VNDE Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, Mutatio in auem, Conuerſio ſeu transformatio in auem. Pro ἀπορνιθόω autem dicitur & ἀπορνεόω, ab ὄρνεον. Strabo l. 6, de Diomede, τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀπορνιθωθῆναι.

Ὀρνιθεύω, Aucupor, Aues capio. idem cum ὀρνιθοθηράω. Xenophon Hell. 4, ἦν δὲ καὶ τὰ πτηνὰ ἄφθονα τοῖς ὀρνιθεύουσι δυναμένοις. At ὀρνιθεύομαι, Auguror. nã Suid. ὀρνιθευομένη exponit μαντευομένου δι' ὄρνιθος.

Ὀρνιθευτὴς, οῦ, ὁ, Auceps. idem cum ὀρνιθοθήρας, vt Poll. Heſych. & Suid. teſtantur. Athen. libro 6, χιλίους συνεπήγετο οἰκέτας, ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. Vtitur & lib. 12.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, Augurium, Auſpicium. ἡ οἰωνομαντεία, vt Suidas exponit. Futurorum prædictio ex auium volatu aut garritu. In vulg. lex. exponitur etiam genus ludi in quo pueri verberabantur. cuius expoſitionis occaſionem dedit eis hic locus Plutarchi in Lycurgo, πολλοὺς ἐφήβους ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ὀρνιθείας ἑωράκαμεν ἀποθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς. vbi Lapus vertit In ara augurum. Sed pro ὀρνιθείας reponendum eſſe ὀρθίας, ſuprà docui tum ex Plut. tum ex Xenoph.

¶ Ὄρνεον, ου, τὸ, Auis, Ales. idem cum ὄρνις. Iliad. ν, de accipitre, ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. Plut. τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερὰ, de aquila loquens. Idem, χαίρουσι τῶν ὀρνέων τοῖς ᾄδουσι. Athen. libro 9, τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὴν ὀνομασίαν. Syneſius epiſt. 4, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδὺ, de otide.

C. Ὀρνεοθηρευτικὴ, ῆς, ἡ, Ars capiendi aues, Aucupium. Idem cum ὀρνιθοθηρευτική. Athen. l. 1, ἐγυμνάζοντο δὲ πρὸς ὀρνεοθηρευτικήν.

C. Ὀρνεοπώλης, Qui aues vendit. ὀρνιθοπώλης. ET Ὀρνεοπωλεῖον, Locus vbi aues venduntur.

C. Ὀρνεοσκόπος, ου, ὁ, Auſpex. idem cũ ὀρνιθοσκόπος. ET Ὀρνεοσκοπέω, Augurium ago, Auium volatus & garritus obſeruo, futura ex iis augurans.

Ὀρνεώτης, Auceps, vel Qui aues vendit. habes in Ὀρνιθοπώλης.

Ὀρνεόω, In auem muto, In alitem transformo. idem cum ὀρνιθόω. VNDE Ἀπορνεόω, pro eodem, ſicut ἀπορνιθόω pro ὀρνιθόω. Eadem forma ἀπολιθόω, In lapidem cõuerto, In ſaxeam naturam verto.

Ὀρναπέτιον, Auis. vel Auicula. vocabulum Doricum, aut Bœoticum, vt patet ex Ariſtoph. Acharn. vbi Bœotus ait, τί δαὶ κακὸν παθών, Ὀρναπετίοισι πόλεμον ἤρω καὶ μάχαν; id eſt ὀρνέοις, inquit ſchol. Ex eodem comico in vulg. lexicis citatur ETIAM Ὀρνεοπίπα, itidem pro Auiculæ.

AT VERO Ὀρνεαὶ SIVE Ὀρνειαὶ (quorum illud vſitatius eſt, hoc verò dicitur vt Αὐγειαὶ) vicus eſt Argiui ſoli. Sed & inter Corinthum & Sicyonẽ eius nominis vrbs ſita eſt, vt ex Stephano tradit Euſtath. Nominari autem Ὀρνεαὶ ſcribit idem gramm. ἀπὸ Ὀρνέως, filio Erechthei, vel ab Ornea nympha: vel ab Ornea fluuio præterlabente. Vtriuſque loci meminit Strabo l. 8, p. 164, & 166. VNDE Ὀρνεάτης, qui ex ea vrbe eſt. Strabo lib. 6, pag. 166, de Orneis, ἱερὸν ἔχουσαι Πριάπου τιμώμενον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τὰ πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος, Ὀρνεάτην καλεῖ τὸν θεόν.

ὌΡΟΣ, εος, τὸ, Mons. Od. ι, αἰπὺ ὄρος περισσεῖον κατειμένον ὕλῃ. vt Heſiodus Theog. ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι. Od. ν, μέγα ὄρος, ſicut & apud Xenophontem in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Rurſum Od. ν, περιμήκης ὄρος. Et ὑψηλὸν ὄρος, Odyſſ. κ, Ἄσυλ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην. Iliad. ν, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. Xenophon Hellen. 7, ὄρη δύσβατα. (contrà Hell. 4 idem dicit, ἀβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις) Pauſan. Atticis, de Atlante, ὄρος ἄβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Et apud Homerum ὄρεος βήσσαι, valles montis. Et κράσπεδα τῶν ὀρῶν, profunda montium, vt Tacitus vocat: niſi malis id eſſe quod Homerus appellat κνημούς. id eſt, eas mõtium partes quæ pedi incumbunt, ſeu λαγόνες ὄροις, latera montis. Xenophon Hellen. 4, ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. Contrà κορυφαὶ montium dicuntur iuga, vertices, ſeu capita montium. nam & ita Latini loquuntur. Odyſſ. β, Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος. Eadem montis pars ἀκρώρεια quoque dicitur, id eſt cacumen: contrà παρώρεια, deſcendentia montium latera, quæ Xenophõ vocat κράσπεδα. Ima autem pars & radix ſiue pes, πέρμα appellatur. Ab hoc Ὄρος eſt datiuus POET. Ὄρεσφι, pro ὄρεσι, montibus: vt κεφαλῆφι pro κεφαλῆς. ‖ In domo autem ὄρος dici poteſt pars quæ capiti imminet, ſeu tectum. Sic enim Pollux lib. 1, cap. 8, καλοῖτο δ' ἂν τὸ μὲν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἔδαφος· τὸ δ' ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ὄρος, στέγη καὶ ὀροφή. ‖ In pede etiam humano ὄρος eſt pars pedis ſuperior: quæ & πεδίον. Sic enim Pollux lib. 2, μέρη δὲ ποδὸς τὰ μὲν ἄνω περὶ τῶν δακτύλων, πεδίον ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον. ‖ Ὄρος vocatur etiam τὸ ξύλον ἐν ᾧ τοὔλαιον πιέζεται, vt idẽ Pollux tradit lib. 7. quod nonnulli interpretantur Lignum in prelo quo oleum exprimitur. Alibi verò ὄρος ſcribitur, vt infrà docebo.

C. Ὀροβάδες, Quæ montes pererrãt: ferarum epithetum. Heſych. tamen ſpecialius ὀροβάδων exponit νεβρῶν, hinnulorum. Apud eundem legitur ETIAM Ὀρυβάδες quod expon. αἱ αἶγες. pro quo debet REPONI Ὀροιβάδες, vt ex ordine literario manifeſtum eſt. Huic autem ὀροιβάδες ſimile eſt Ὀροιτύπος. ‖ Ὀροβάδες in vulg. lex. dicuntur eſſe etiam nymphæ montanæ, quæ & ὀρειάδες ac ὀρεστιάδες.

C. Ὀροδεμνιάδες, Quæ ſtrata ſeu cubilia ſua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι & αἱ μέλισσαι, teſte Heſych.

C. Ὀροπέδιον, Colliculus, Tumulus. ex Strab.

C. Ὄρογκοι, Montium tumuli, ſeu Cacumina & vertices, Iuga ſeu capita: Editiores montium partes. Dionyſ. Alex. in ſua περιηγήσει, de Germanis, quos λευκὰ φῦλα appellat, Ἑρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους. vbi annotat Euſtathius eſſe λέξιν ἰδιάζουσαν, ſicut multæ aliæ à poetis ἐπιτηδεύονται, διὰ τὸ καινότροπον: ſignificare verò τὸν τοῦ ὄρους ἐξοχὴν καὶ ἀνάτασιν. Vſus eſt eadem voce Nicander quoque in Alexipharmacis, ἐν δ' ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιτον ἀνέβλαστησεν ὀρόγκοις. vbi ſcholiaſtes exponit μετεώροις τόποις, eo quòd loca montana ὄγκους habeant. vel τοῖς τόποις τοῖς ἐξοχὰς ἔχουσιν. Apud Heſychium verò HABETVR Ὀρώσκη, itidem τῶν ὀρῶν τὰ σκιώδη, quæ & ὀρόχθους vocant, vel ὀρῶν λόφους. Quidam autem τὰ ἐργάσιμα ξύλα exponunt, vt idem addit. Pro quo tamẽ ſcribendum Ὀρόγκη, vt alphabeticus ordo oſtendit.

C. Ὄροχθος, Iugum ſeu tumulus montis. idem cum ὄρογκος. Heſych. ὄροχθον exp. ὄρειον ὄχθον.

C. Ὀρεοπολέω, ῶ, In mõtibus verſor, In mõtibus erro. Luc. in iudicio dearum, οὐ γὰρ ἐπιτήδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί. id eſt ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀναστρέφεσθαι.

C. Ὀρεοσέλινον, Apium montanum, Oreoſelinon, vt Plin. etiam appellat l. 19, cap. 8, apii quatuor genera recenſens: nimirum ſatiuum, oreoſelinon, eleoſelinõ & hippoſelinon. Itidem lib. 20, cap. 11. Nomen autem inde ſortitum eſt quòd naſcatur ἐν τόποις πετρώδεσι καὶ ὀρεινοῖς,

vt Dioſcorides tradit libro 5, cap. 76. In vulg. lex. habetur ETIAM Ὀροσέλινον pro ὀρεοσέλινον. A

C. Ὀρεοτύπος, ου, ὁ, Ruſticus mõtanus. vel quòd materiam in montibus cædat, vel montes pedibus ſuis pulſet, quum videlicet eos percurrit. Gaza ſimpliciter vertit Ruſticus: Budæus verò Ruſticus montanus: qui etiam dubitat an mulionem ſignificet: ſed tunc ſcribendum potius foret ὀρεωτύπος ſicut ὀρεωκόμος & ὀρεωπόλης, ab ὀρεύς. Vtitur autem illo vocabulo Theophraſtus Hiſt. plant. libro 3, cap. 6, καὶ ἐν ἀμφοῖν οὕτως ἐνίοτε πυκνὴν εἶναι τὴν ἔκφυσιν, ὥστε τοῖς ὀρεοτύποις μὴ δύνασθαι διϊέναι, μὴ ὁδοποιησαμένοις. Et cap. 6 eiuſdem libri, ἔφη δὲ Σάτυρος καὶ κομίσαι τοῖς ὀρεοτύποις αὐτῷ ἀνανθεῖς ἄμφω, de iunipero. Rurſus idẽ l. 4, τὰ μὲν οὖν ἄγρια οὐδεμίαν ἔχειν, ὡς ἂν εἴποιεν οἱ ὀρεοτύποι, διαφορὰν, ἀλλὰ πάντα εἶναι μακρόβια. in quibus locis ὀρεοτύποις videtur dicere ruſticos qui herbarum notitiam aliquam habẽt, monteſq; pererrando eas quærunt & ẽtuũt. Apud eundem verò libro 5 De cauſ. pl. cap. 15, perperam SCRIBITVR Ὀρθότυποι pro Ὀρεοτύποι, lignatores. Dicitur & Ὀροιτύπος. B

C. Ὀρέαυλος, In montibus ſtabulans, Monticola. ὁ ἐν ὄρεσι διατρίβων, vt Euſtathius exponit, dicens per ει diphthõgum ſcribi, & ſic ab ὄρος deriuatũ vt ἐγχείμαργος ab ἔγχος. Oppian. libro 3, De venat. Θηρσὶν ὀρειαύλοις, feris quæ in luſtris montium ſtabulantur. C

C. Ὀρειβάτης, Qui montes ſcandit ſeu pererrat, ὁ διὰ τῶν ὀρέων βαίνων, vt ſchol. Soph. exponit, dicens in Œdipo Colon. pag. 306, pro ἐγχειμάχαν Θησέα, ſcribi etiam ὀρειβάταν. Apud Suidam ὑπὸ ὀρειβάτην τόξοις ἐναίρων, id eſt τὸν ἐν ὄρεσι βαίνοντα. ET Ὀρειβατέω, ῶ, Montes ſcando. Plut. Fabio, τῶν ὀρειβατεῖν δεινῶν Ἰβήρων ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις. D

C. Ὀρείγανον, SIVE Ὀρίγανον, (quorum illud poetis vſitatum eſt, hoc proſæ ſcriptoribus: atque adeo Euſtathius poſterioris tantùm ſcripturæ mentionem facit, ſimilia ei compoſita adiungens, ὀριβρεμέτης, ὀρίδρομος, ὀρίτροφος, ὑψίκομος, & alia) herbæ nomen, ita denominatæ διὰ τὸ χαίρειν ὄρεσιν, vt idem Euſtathius tradit pag. 460. Sed notãdum dici non ſolùm neutro genere ὀρείγανον, ſiue ὀρίγανον, ſed ETIAM Ὀρείγανος SIVE Ὀρίγανος maſculino pariter & fœminino. Nic. Ther. — πανάκτειόν τε κονίλην, Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφενέπουσι. Diocles quoque apud ſchol. Nicandri tradit, τὴν κονίλην ὑφ' ὧν μὲν ἡράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὀρείγανον, ὑφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρείγανον καὶ πανακίδα. (ſicut & Dioſc. libro 3, capite 56, καλοῦσι δέ τινες πάνακες καὶ τὴν ἀγρίαν ὀρίγανον, οἱ δὲ κονίλην) Vbi obſerua etiam ſcripturã per diphthongum, quæ apud eundem etiam paulo pòſt retinetur, quum ait, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἡράκλειον καὶ ὀρείγανον. Dioſcorides libro 3, cap. 32, fœminino genere & ipſe vtitur, ὀρίγανος ἡρακλεωτική, οἱ δὲ κονίλην φασί. Vbi per ι ſcribitur: cuius tantùm ſcripturæ mentionem fieri ab Euſtathio paulo antè dixi. Idẽ porro Euſtathius vtriuſque etiam generis, maſculini videlicet & fœminini hæc adfert exempla, pag. 1148, ὀρίγανον, ὃς δὴ Σμιννώει τὸ τάριχος ὁμοῦ μιχθεὶς κοειλαίῳ. Et ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον. Fœminino genere vtitur & Clearchus apud Athen. libro 3, Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. Maſculino autem Ion apud eũdem libro 2, τὸν ὀρίγανον ἐν χερὶ κεύθει. vbi habẽtur etiam duo illi loci quos ex Euſtathio citaui: prior, Anaxandridis, poſterior Platonis. Neutro autem genere vti Epicharmum & Ampſiam, ibidem annotat. Quo & Latini: vt Plinius libro 20, cap. 17, Origanon, quod in ſapore cunilæ æmulatur. Ibidem dicit, Origanum Creticum, Smyrnæum, Heracleoticum: & tragoriganum. Ariſtophanes autem in Pluto dicit ὀρίγανον βλέπειν, originũ tueri, pro δριμὺ βλέπειν, quod & σίνηπι βλέπειν, & νάπυ βλέπειν, & κάρδαμα (item & ὀπὸν) βλέπειν. Sunt enim hæc δριμέα, vt tum alii teſtantur, tum Plato in loco quodã paulo antè ex Euſtathio citato, vbi Arcadicam ὀρίγανον eſſe dicit δριμυτάτην. Verba Ariſtophanis hæc ſunt, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω μαυτὸν αἴδρειον τὸ λῆμα, καὶ βλέποντ' ὀρίγανον. id eſt (inquit ſchol.) δριμὺ. πικρὸν γὰρ τὸ φυτόν. In meo vet. lexico ὀρίγανον deriuatur non ſolùm ab ὄρος & γάνος, ſignificãte χαρὰν, quoniam τῷ ὄρει χαίρει: (ſecundum quam etymologiam per diphthongum potius ſcribendum eſſe dicit) verùm etiam παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ γανοῦν, quod ſignificat λαμπρύνειν, quia viſus claritati conducit: vel per antiphraſin παρὰ τὸ ῥιγῶ, pleonaſmo literæ ο, quũ ſit herba θερμαντική. Ὀρίγανον dictũ etiam τραγορίγανον à quibuſdam Dioſc. autor eſt. VNDE Ὀριγανίτης οἶνος, Vinum ex origano confectum. Dioſcorides libro 5, cap. 61, ὀριγανίτης δὲ ὀριγάνου ἡρακλεωτικῆς σκευάζεται ὁμοίως τῷ θυμίτῃ. Plin. lib. 14, cap. 16, Ex his quæ in hortis gignuntur, fit vinum è radice, aſparago, cunila, origano. ET Ὀριγανίζω, Originum refero: vel Origanum reſipio. E F G H

Ὀρειγενής, In monte natus, Montigena, (vt dicitur Terrigena) ὁ ἐν τῷ ὄρει γεννηθείς. AT Ὀριγένης, per ι & paroxytonos, nomen proprium eſt. ſic in lex. meo vet.

C. Ὀρειδρόμος, Qui montes percurrit, Montiuagus. Eurip. Scribitur ET Ὀρίδρομος.

C. Ὀρειμαλίδες, Mala montana, Poma montana. Scribitur ET ὀριμαλίδες.

C. Ὀρεινόμος, Qui in montibus paſcitur. pro quo & ὀρεσινόμος dicitur. vt ὀρεινόμος αἴξ. ET Ὀρεινομέω, In mõtibus paſcor ſeu dego. τὸ ἐν ὄρεσι διαιτῶμαι, Suid.

C. Ὀρείοικος, In montibus habitans, Monticola. Vide in Ὀρεικτίτης.

C. Ὀρειπελαργός, Ciconia montana. Aquilæ genus apud Ariſtotelem Hiſt. anim. lib. 9, cap. 32, ἔστι δὲ ἕτερον γένος περκνόπτερος, λευκὴ κεφαλὴ, μεγέθει δὲ μέγιστος, πτερὰ δὲ βραχύτατα, καὶ ὀρροπύγιον προμήκης· γυπὶ ὅμοιος· ὀρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυπαιετός. Vnde Plinius libro 10, c. 3, Quarti generis eſt percnopterus: eadem oripelargus: vulturina ſpecie, alis minima, reliqua magnitudine antecellens.

C. Ὀρειπολῶ, In montibus verſor. pro quo ſuprà ὀρεσιπολῶ. Suid.

C. Ὀρειπτελέα, Vlmus montana. Genus vlmi apud Theophraſtum Hiſt. pl. lib. 3, cap. 8, ἔστι δὲ καὶ τῆς πτελέας δύο γένη· καὶ τὸ μὲν, ὀρειπτελέα καλεῖται, τὸ δὲ πτελέα. διαφέρει δὲ τῷ θαμνωδεστέραν εἶναι τὴν πτελέαν, αὐξηστέραν δὲ τὴν ὀρειπτελέαν. Vnde Plin. lib. 16, cap. 17, de vlmo, Græci duo eius genera nouere: montoſam, quæ ſit amplior: campeſtrem, quæ fruticoſa.

C. Ὀρειτύπος, Qui ligna in montibus cædit, Lignator. pro quo & ὀρεοτύπος & ὀροιτύπος. AT Ὀρειτυπίη ex Hippocr. affertur pro Labor ille quem in montibus ſubeunt.

C. Ὀρειφοίτης, Qui montes pererrat. idem cum ὀρειβάτης. ſeu ὁ ἐν ὄρει φοιτῶν, vt Suid. exponit.

C. Ὀρείχαλκος, Æs montanum: Orichalcum, ſiue Aurichalcum. (vtuntur enim Latini neutro genere, vt in ὠρόχαλκος dicetur) Materia quædam quam χυμεύσει ex ære fieri nonnulli ſcribunt. ex ære inquam, quod ſuapte natura eſt πυῤῥόν: ὀρείχαλκος verò eſt χαλκὸς λευκός, vt tum Tzetzes teſtatur, tum Suidas, ὀρείχαλκος exponens ὁ διαυγὴς χαλκός. Heſiodus Aſp. Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν. Sic apud Horat. De arte poet. Tibia non vt nunc orichalco vincta. In eum verò Heſiodi locum ſcholiaſtes quidam hæc annotat, Ὀρείχαλκος, τὸ λευκὸν χάλκωμα· ἐν ὄρεσι γὰρ εὑρίσκεται. ἄλλοι δέ φασιν ὀρείχαλκον εἶναι ὕλην τινὰ μεταλλικὴν χαλκοῦ τιμιωτέραν. Apud Suidam in Epigramm. quodam, ὀρειχάλκου λάλα κύμβαλα. Plato in Critia, τὸν ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὀρείχαλκον. Et paulo pòſt, ὀρειχάλκῳ μαρμαρυγὰς ἔχοντι πυρώδεις. Et mox, ὀροφὴν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ ὀρειχάλκῳ πεποικιλμένην. ‖ Ὀρείχαλκος adiectiuè quoque accipitur pro Confectus ex orichalco. vt ὀρείχαλκος στήλη apud Suidam. Apud eundem habetur & hoc exemplum, φιδὸν ἐλάτης κοιλάναντες, ἐναρμόζουσιν εἰς αὐτὸ κώδωνας ὀρειχάλκους. Notandum porro, quum Horatius ſecundam ſyllabam corripiat, ſcribi ETIAM Ὀρίχαλκος, ſicut ὀρίδρομος. Apud Heſychium certè ὀρείχαλκος ante ὀρίχαλτοι poſt ὀρεινής ponitur, vt ſuſpicer ſcribere etiam voluiſſe ὀρίχαλκος. Habet tamen idem & priorem ſcripturam per ει, ſuo loco.

C. Ὀρελεχὲς Heſych. EXPONIT Ὀρίκοιτον, id eſt In mõtibus cubans, In mõtibus cubile ſuum habens, vt nymphæ ὀροδεμνιάδες.

C. Ὀρίγανος, ſiue Ὀρίγανον habes paulo antè in Ὀρείγανον.

C. Ὀριβρεμέτης, ου, ὁ, E monte tonans. ὁ βροντῶν ἀπὸ ὄρους, vt Suidas exponit.

C. Ὀρίδρομος

C.Ὀρείδρομος,Montes percurrens.vel Decurrens per mōtes.ὁ ἐν ὄρει τρέχων, Suid. ET Ὀρειδρομία, Curſus per montes,in Epigr.

C.Ὀρεικτίτης,In montibus habitans,Mōticola.vnde apud Pind.συὸς ὀρεικτίτου, quod ſchol.Eurip.exp.ὀρειοίκου,ab ea ſignif.τοῦ κτίζειν deriuãs qua κτίται ab ipſo Eurip.in Oreſte dicũtur οἰκήτορες & εὔκτιτον ἄστυ ab Hom. τὸ ἐϋκτίμενον,ſeu(vt ipſe Homerus loquitur)τὸ εὖ ναιόμενον.

C.Ὀρειμαλίδες,Poma montana,Mala montana,ſeu ſylueſtria,ἄγρια μῆλα,ſiue ἀγριόμηλα. Theocr. Idyll. 5, Οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἀκύλοις ὀρειμαλίδες [videlicet συμβλητοὶ εἰσι] αἱ μὲν ἔχοντι Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί. id eſt τὰ ἄγρια μῆλα, ſiue τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι μῆλα. Aſclepiades verò per ω̄ SCRIBIT Ὠρειμαλίδες,vt ſint τὰ συνακμάζοντα τοῖς αὐτοῖς μῆλα.Hæc ſchol.Sed metrum eã ſcripturã nõ fert.

C.Ὀρειπλανής,Montiuagus,Montes pererrans.Nonn.

C.Ὀρείπλαγκτος,idem.Oppian.l.3 De venat.Οὐ σκύμνον πανάποτμον ὀρειπλάγκτοιο λεαίνης,montiuagæ leænæ.

C.Ὀρειτρεφής, ET Ὀρείτροφος, In monte nutritus & educatus.ὁ ἐν ὄρει τεθραμμένος.pro quo & ὀρεσίτροφος. Apoll. l.2, Arg.ὀρειτρεφέος κοτίνοιο,id eſt montani ſeu ſyluatici.

C.Ὀρέσβιος,Qui in montibus degit,Monticola. Oppian.l.3 De venat.ὀρέσβιον οἷα λέαιναν, tanquam leænam monticolam.

C.Ὀρεσβάτης,Qui per montes graditur, Qui mōtes pererrat,Montiuagus.pro quo & ὀρειβάτης ſicut ὀρείαυλος & ὀρέσαυλος.

C.Ὀρέσκιος βάκχος in Epigr.Vmbris montiũ gaudens:vel quòd colles obumbrent vites.v.l.Niſi forte ὀρέσκιος ſit ex κίω, & idem ſignificet cum ὀρειφοίτης. nam & ὄρειος idem Bacchus dicitur.

C.Ὀρεσκῷος,In montibus quietē capiens,In mōtibus dormiens,In mōtibus degēs.ἐν ὄρεσι διατρίβων καὶ διαιτώμενος, vt exp.in lex.meo vet.deriuatúrq; à κῶ ſiue κείω,ſignif. κοιμῶμαι, hoc modo: Ex κῶ fit κείω: inde ὀρεσκοιος,ex quo ὀρεσκῷος,facta ſyncope,mutatóq; οι in ω. Vtitur autem hac voce Hom.Il.α, ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι.Od.ι, Ὦρσαν δὲ νύμφαι,κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,Αἶγας ὀρεσκῴους. ET Ὀρεσκῴω,In montibus dego:ἐν ὄρεσι διατρίβω καὶ διαιτῶμαι,vt in eodem meo lex. exponitur.

C.Ὀρεσίτροφος,In mōtibus nutritus.idē cum ὀρείτροφος & ὀρειτρεφής.Il.μ, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος. Eſt & nomen canis Actæonis apud Ouid.Metam.3.

C.Ὀρεσινόμος,Qui in montibus paſcitur.idem cum ὀρεινόμος.Heſiod.Aſp.Αἰγὸς ὀρεσινόμου. Hom. verò αἶγας ὀρεσκῴους vocat.Et apud Nonn.ὀρεσινόμα, quæ in montibus paſcuntur. In v.l. ſcribitur ETIAM Ὀρεσίνομος: quod metrum heroicum non fert.

C.Ὀρέσαυλος,In montibus ſtabulans, Mōticola.pro quo & ὀρείαυλος.Nonn.verò ὀρεσσαύλοιο μελάθρου dixit pro Domus in montibus ſitæ.

C.Ὀρεσίκοιτος,In montibus cubile ſuum habens. Ὀρεσκῴοισιν(inquit Heſych.)ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίτοις.Κεῖαι γὰρ,τὸ κοιμηθῆναι.

C.Ὀρεσίοικος,In montibus habitans. Vide præcedens.

C.Ὀροιτύπος,Qui ligna in mōtibus cædit:pro quo Theophraſt.dicit ὀρεοτύπος. Ab Heſych.& Suida exp.ὑλοτόμος Qui materiã cædit,Qui ligna in ſyluis cædit. Vtitur autē Nicãd. in Ther.initio, οἱ δ᾽ ἂν πολυεργὸς ἀροτρεὺς Βουκαῖός τ᾽ ἀλέγοι καὶ ὀροιτύπος, εὖτε καθ᾽ ὕλην Ἠὲ καὶ ἐν ἀρότροισι βάλῃ ἐπὶ λοιγὸν ὀδόντα. vbi ſchol.itidē exp. ὑλοτόμος, Lignator.Idē Nicãder pro Ὀροιτύπος dicit ETIAM Ὀροιτύπιος,(quod à præſenti formatur,ſicut præcedēs ab aor.2)in Theriac.ὀροιτυπίοιο βατῆρα.vbi quũ ſchol.βατῆρα exponat ποιμενικὴν ῥάβδον, videtur ὀροιτύπιον accipere pro paſtore.vt ὀροιτύπιος inde dicatur paſtor quòd mōtes quos pererrat cum grege ſuo,pedibus verberet & pulſet. Cæterùm hoc cōpoſitũ,diuerſum eſt à præcedentibus quod ad ſcripturã attinet, videtúrq; metri cauſa factũ ex ὀροτύπος: nonnulli tamē ſcribendum putant ὀρειτύπος. ſed quum nõ ſolùm apud Heſych.& Suidã ordine alphabetico ὀροιτύπος legatur, verùm etiã apud Nicandrũ ſimul & eius ſchol.temerè ea ſcriptura reiicienda non erit. In lex. meo vet.proparoxytonως ſcribitur ὀροίτυπος,annotatúrque ι adiici,ſicut in χοροίτυπος,& ὁδοιδόκος,ac ὁδοιπόρος.

A C.Ἀκρώρεια,ας,ἡ,Summitas montis.τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους.id eſt Cacumen,Vertex,Culmen,Caput.ἡ κορυφή.Vertuntur autē duo ο in ω in hoc vocabulo,ſicut & in ſynonymo ἀκρωνυχία (quod tamē potius ita ſcribitur ad differētiã nominis ἀκρονυχία)& ἀκρωμία & ἀκρωλένιον,ſimilibúſque aliis.Philo De vita M.l.3,ὥστε μέχρι τῆς ἀκρωρείας τὴν ἀπήχησιν ἐλθεῖν,vt vſque ex montis iugo ſignificationes exaudirentur.

C.Κλεισώρεια,ας,ἡ,Clauſtrum montis, ſeu Clauſtra montium.vt apud Virgiliũ,– anguſti clauſtra Pelori. Tale quid ſignif.etiam κλεισοῦραι. B

C.Κρημνώρεια,ας,ἡ,Præcipitiũ montis,ſeu Prærupta mōtis pars.Ponit hæc duo compoſita lexicum meum vetus in Ὑπώρεια.

C.Παρώρεια,ας,ἡ,Latus montium ſecundum locum aliquem porrectorum:vel potius παρῆκον ὄρος, vt Polyb. vocat fol.92,à tergo.Idem Polyb.lib.2,fol.25, ſic appellat cinctum Alpiũ Italiã ambientiũ à Maſſilia vſq; ad Adriaticum ſinum.Hæc Bud Verba Polybii ſunt, ἡ τῶν Ἄλπεων παρώρεια,λαμβάνουσα τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Μασσαλίας C καὶ τῶν ὑπὲρ τὸ Σαρδῷον πέλαγος τόπων,παρήκουσα δὲ συνεχῶς μέχρι πρὸς τὸν τοῦ παντὸς Ἀδρίου μυχόν, πλὴν βραχέος.Et l.3, fol.50,οἱ τυγχάνουσι περὶ τὴν παρώρειαν κατοικοῦντες,ad latera montium. VNDE Παρωρείτης Πὰν in Epigr.Latera montis incolens:vel Ad montem poſitus.

C.Ὑπώρεια,ας,ἡ,Ima montis pars, Pes ſeu radix montis. Il.υ,ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης, incolebant pedem montis Idæ. Vbi nota etiã genit. qui & ab Herodoto additur,quũ ait,ὑπώρειαν οὐρέων οἰκέουσι, habitant montium radices.Plut.verò in Fabio dixit etiã,κρημνῶν ὑπώ- D ρειαι περιερράγησαν.Suid.ὑπώρεια exp.ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιὰς (planities & cãpi ſubiacentes monti) ſiue οἱ πόδες τοῦ ὄρους.nã in tres partes diuidi τὸ ὄρος ſcribit,in ἀκρώρειαν,ὑπώρειαν & τέρμα.& ἀκρώρειαν quidem eſſe τὴν κορυφὴν,i.verticem ſeu caput:ὑπώρειαν verò,τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, latera montis:τέρμα autē τὰ τελευταῖα ſiue τοὺς πόδας.Paulo antè tamē ὑπώρειαν aliter exp.nimirum οἱ πόδες τοῦ ὄρους, ſicut & Demetr.Phaler.τὴν ὑπώρειαν τῆς Ἴδης,πόδα ἐξῆν εἰπεῖν τὸν ποιητὴν,reſpiciens ad locum Homericum paulo antè citatum.Herodianus libro 3, περὶ τὰς ὑπωρείας τῆς Ἀραβίας.

E C.Παρόρειος,Ad latera montis ſitus:vel Prope mōtem ſitus,Monti adiacens & vicinus.παρόρειον enim Suid.exponit τὸ πλησίον τοῦ ὄρους,vt campus planitiéſque mōtem contingens. In v. l. ſcribitur ETIAM Παρόρεος,ſed perperam.

C.Ὑπόρειος,In ima parte montis ſitus, Monti ſubiectus. vel τὸ ὑπόρειον ſubſt.Ima pars montis. Suidæ, Ὑπόρειον, τὸ ὑπὸ τοῦ ὄρους.Et aliquanto pòſt,Ὑπόρειον,τὸ ὑποκάτω τοῦ ὄρους. Paulo antè tamē ὑπόρειος exp.ἡ ἐξοχὴ τοῦ ὄρους.quæ expoſ. non video quomodo vera ſit. AT Ὑπόρειον eidem eſt τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον,paruum promontoriũ. Item apud F Heſych.Ὑπώρεια,τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη,Montibus ſubiacentia.

Ὀρεινός,οῦ,ὁ,Montanus,Montoſus.Xen.Pæd.4,ἡ χώρα αὐτοῖς ὀρεινή,montoſam regionem incolunt. Et Plutar.in Apophth.de Perſis,βουλομένους αὐτὴν τῆς ἑαυτῶν,οὔσης ὀρεινῆς καὶ τραχείας,πεδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν. Alicubi verò abſolutè ἡ ὀρεινὴ ponitur pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana ſeu montoſa.vt apud Phil.libro 1 De vita M. Sic Ariſtot.Hiſt.anim.lib.5,ἐν τῇ ὀρεινῇ,in locis montanis.Luc.Tim.ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. Ariſtot.Polit.7, G ὀρεινοὶ τόποι.Sic Plut.Sym.3,οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι. Rurſum Xen.Pæd.1,ἡ ὀρεινὰς ἢ πεδινὰς ὁδούς.Et Plut. Artox.ὁδοὺς ὀρεινὰς καὶ προσάντεις. Herbæ quoque dicuntur ὀρειναί, montanæ,hoc eſt in mōtibus creſcentes:ſeu ſyluaticæ & agreſtes. quibus opponuntur αἱ ἥμεροι. Ὀρεινὸς eſt etiam αἰγιθάλου auis ſpecies.Ariſtot.Hiſt.anim.l.8,c.3,ὁ μὲν σπιζίτης,μέγιστος· ἔστι γὰρ ὅσον σπίζα·ἕτερος,ὀρεινὸς,διὰ τὸ διατρίβειν ἐν τοῖς ὄρεσιν. id eſt Monticola,vt Gaza vertit.

Ὄρειος,ου,ὁ καὶ ἡ,Montanus,vel Montoſus.idem cũ ὀρεινός. vt ὄρειος χώρα, Ariſtidi,Regio mōtana ſeu montoſa: ſicut ſuprà ὀρεινὴ χώρα.Interdũ etiã ἡ ὄρειος abſolutè po- H nitur pro ἡ ὄρειος χώρα,vt ἡ ὀρεινὴ pro ἡ ὀρεινὴ χώρα. Sæpius capitur pro Mōtanus.Luc.Tim.σκάφαι ὄρειοι. Et ὄρεια δῶρα, Photius apud Suid.ὀρειάσιν τὰ δῶρα,κάστανα χάμα

νῦπα. Idem ex Epigr. ὄρεια ἔνδυτα, & ὄρεια μῆλα. Plut. De orac. Pyth. ἐκρήξεις πυρὸς ὀρείου. Et ὄρειος ὁμίχλη apud Suid. Et ὄρειος αἶγα apud Plut. in lib. De ſolertia anim. Et ὄρειοι λαγωοί, montani lepores apud Xen. in Cyneg. ποδωκέστατοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ ὄρειοι, οἱ πεδινοὶ δὲ ἧττον· βραδύτατοι δὲ οἱ ἕλειοι. Soph. ζωνουσίαι θηρῶν ὀρείων. Et ὄρειοι Arabes apud Plin. l.6, c.9. Apud Suid. ὄρειον θρέμμα. Itē ὄρειον polygoni ſpecies. Plin. l.27, c.12. Tertiū genus oreon vocatur, in montibus naſcēs. Ὄρειος dicitur etiam Liber pater & ὀρειάδες νύμφαι, quòd in montibus frequenter apparent, vt Feſtus tradit. Nec non βλέμμα ὄρειον, quale eſt hominis monticolæ. Luc. in Zeux. τὸ βλέμμα καί τι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι καὶ ἀνήμερον, mōtanum ſeu agreſte. At ὀρεία κώμη apud Athen. lib.1, ex Alciphr. Mæandrio, περὶ τῆς Ἐφεσίων [illegible] ὀρείαν καλοῦσι τὸ πρότερον μὲν καλουμένην Λιπτίδα, νῦν δὲ Λατωρείας, vicum ſeu pagū mōtanū. vbi nota fœm. ὀρεία· quo & Ariſtoph. vſus eſt, quū dixit θάπτει τ᾽ ὀρείαις ἰζόμενος, pro ὀρειναῖς. Suid. apud quem &, ἡ δὲ ὁδὸς ὀρεία τις ἦν καὶ στενή. Apud eundem ὀρεία θεά, id eſt ἡ ἐν ὄρεσιν ἀναστρεφομένη. Impropriè verò ὀρείοις ποσὶν προκώπαις dicit quidā apud Heſychio quoniā ἡ ἐλάτη eſt ὄρειος arbor. Idē Heſych. ὄρειον exp. ἱμάτιον ἄγναφον. AT Ὀρείη nomen proprium montis, vt Athen. teſtatur lib.7, ex Nicandri Ætolicis, θηρῶντα περὶ τῆς Ὀρείην· ὄρος δὲ τοῦθ᾽ ὑπάρχει ὑψηλὸν ἐν Αἰτωλίᾳ.

C. Ὀρειονόμος, Qui in montanis ſeu mōtoſis locis paſcitur. Suid. ex Epigr. θηρῶν ἀρχὸν ὀρειονόμων, id eſt τῶν ἐν ὄρεσι διαιτωμένων. Ex iiſdem Epigr. adferunt v.l. ὀρειονόμαν ταῦρον pro Taurum montiuagū in paſcendo. Quod ſi mēdoſū nō eſt, erit à nomin. Dorico ὀρειονόμας pro ὀρειονόμης. Sed fortaſſe ſcribendum potius ὀρειονόμον, ſicut ὀρεινόμος dicitur, non ὀρειονόμης.

C. Ὀρειοχαρής, Mōtanis ſeu mōtoſis locis gaudēs. In Epigr.

Ὀρειάς, άδος, ἡ, Montana, Montoſa. ἡ ὄρειος ſiue ἡ ὀρεία, vel ὀρεινή. vt ἡ ὀρειὰς χώρα, montana ſiue montoſa regio: quæ Xen. ὀρεινή. Et ὀρειὰς πέτρη in Epigr. Petra ſeu rupes mōtana. In iiſdē ὀρειάδες μοῦσαι, Muſæ montanæ, Muſæ quæ in montibus degunt. Virgil. quoque oreadas nominat nymphas, l.1 Æn. de Diana, quā mille ſequutæ Hinc atque hinc glomerātur Oreades: nymphæ montanæ ſeu monticolæ, agreſtes. Vide & Ὄρειος.

Ὀρείτης, ου, ὁ, Monticola. v.l. ET Ὀρείτωρ, idem. ὀρείτορες Heſychio οἱ ἄγριοι.

Ὀρέσης, Monticola, Qui in mōtibus verſatur. ex ſchol. Homeri. Eſt etiā nomē propriū. Vnde Ὀρέσιος, Oreſteus.

Ὀρέστερος, Monticola, Agreſtis. ab ὄρος ſicut ἀγρότερος ab ἀγρός. Od.κ, Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες. Il.χ, δράκων ὀρέστερος. vbi ſchol. exp. ἐν ὄρει διαβιβῶν, ὄρειος atque ideo ἄγριος. Euſt. quoque exp. ἄγριος: quoniam videlicet eiuſmodi ſunt τὰ ἐν ὄρεσι διαιτώμενα.

Ὀρεσιάς, άδος, ἡ, Montana, Monticola. vt νύμφαι ὀρεσιάδες, mōtanæ ſeu agreſtes nymphæ, quæ Virg. Oreades. Heſiodo Νύμφαι αἳ ναίουσιν ἀν᾽ οὔρεα βησσήεντα: id eſt αἱ ἐν ὄρεσι διατρίβουσαι. Euſt. verò allegoricè eo nomine intelligi ſcribit τὰς φυσικὰς δυνάμεις, τὰς διοικούσας τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἰς αὔξην προκαλουμένας καὶ ἀδρυνούσας δι᾽ ὑγρότητος καὶ θερμότητος τὰ ἐν ὄρεσι καὶ ἄγρια. Il.ζ, περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι ὀρεστιάδες. AT Ὀρέσιον ab aliquibus dicitur herba quæ & nectarion, Dioſc. lib.5, cap.58.

¶ Οὖρος Ionicè dicitur pro ὄρος. Il.γ, Οὔρεος ἐν βήσσῃς. Il.α, Οὔρεά τε σκιόεντα. Heſiod. Theog. οὔρεα μακρά. Frequens etiā apud Herodotum.

C. Οὐρεσιφοιτάς, Vōtiuaga, Quæ per mōtes graditur, Quæ mōtes pererrat. Lucill. l.2. Epigr. Πανὶ φιλοσπήλυγγι καὶ οὐρεσιφοιτάσι νύμφαις: quæ & ὀρεσιάδες & ὀρειάδες.

C. Οὐρεσίτροφος, In monte nutritus. pro quo ſuprà ὀρεσιτρεφής & ὀρέστροφος: item ὀρεσίτροφος.

C. Οὐρεσίοικος, In mōtibꝰ habitās. pro quo ſuprà ὀρεσίοικος.

C. Οὐρεσιφοίτης, Mōtiuagus, Qui per montes graditur, Qui mōtes pererrat: ſeu Qui in montibus verſatur, Monticola. ſuprà Ὀρεσιφοίτης.

Οὔρειος, Mōtanꝰ. pro ὄρειος. vt οὐρείη δαίμων apud Apol. Rhod. quales ſunt ὀρειάδες ſiue ὀρεσιάδες nymphæ. Itidē οὐρείη χελώνη apud Nic. Alex. ἡ ὀρεινή, ſiue χερσαία. Ibidē οὐρείη ὑπέρεικος. Et Eurip. Phœniſſ. οὔρειον τέρας, monſtrum mōtanū ſeu ἄγριον, de ſphinge. At οὐρείῳ πνεύματι in v.l. perperam pro οὐρίῳ.

¶ Ὦρος, εος, τό, Dorica dialecto ex Ionico οὖρος, ſicut Μῶσα ex Μοῦσα. Theocr. ὤρεα μακρὰ Λυκαίου.

C. Ὠρόχαλκος, ex Arriano pro ὀρείχαλκος. Latini Aurichalcum & Orichalcum neutro genere dicunt. Feſtus, Aurichalcum vel Orichalcum quidam putant compoſitum ex ære & auro: ſiue quòd colorem habeat aureū. Orichalcum ſanè dicitur, quòd in montuoſis locis inuenitur. mōs etenim Græcè ὄρος appellatur. Hæc ille. Et alibi, Cadmea terra, quæ in æs conicitur vt fiat orichalcum. Plinius quoque eodem genere vſurpat, l.34, c.2, de ære, Fit & ex alio lapide quē chalciten vocāt in Cypro, vbi prima fuit æris inuentio: mox vilitas præcipua, reperto in aliis terris præſtantiore, maximè orichalco, quod præcipuam bonitatē admirationémque diu obtinuit, nec reperitur, lōgo iam tēpore effœta tellure. Plautus verò aurichalcū dixit pro numo ex aurichalco, Cedo tres mihi homines cōtra aurichalco emptos. vt aurichalcus ibi dicatur ſicut æreus, ſubaudiendo numus. Adiectiuè verò accipi ὀρείχαλκος, ſuprà [illegible] cui. Cæterùm Heſych. quoq; ſcribit, Ὀρείχαλκος, χαλκὸς χρυσῷ ἐοικώς.

C. Ὠρεσίλοιπος, Montes relinquens, vel qui reliquit.

C. Ὠρεσίτροφος Βάκχος, In montibus nutritus Bacchus. Idē & ὄρειος dicitur.

C. Ὠρείθυια, nomen propriū filiæ Erechthei, quā ex Attica abreptā Boreas in Thraciā abduxit, ibiq; ex ea ſuſcepit Zeten & Calain. ita dicta παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι θύειν, id eſt ὁρμᾶν, vt traditur in lex. meo vet. Apoll. l.1 Arg. Οὕς ποτ᾽ Ἐρεχθηὶς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια. Latinis quoq; poetis Orithya non ignota eſt. Sed apud Apoll. & ſchol. eius ſine diphthongo SCRIBITVR Ὠρίθυια.

ΟΡΕΥΣ, έως, ὁ, Mulus, vel Mula, quòd animal hoc præ cæteris ad opera mōtana ſit idoneū. παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι, vt in meo vet. lex. traditur. niſi malis ex Homero ἡμιόνους ἀγροτέρους. Ariſtot. Rhet.3 de Simonide, ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν, ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν. vbi verò victor ille mercedē ſatis amplā dedit, cecinit, Χαίρετ᾽ ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων: de mulabus. Alibi verò diſcriminis cauſa addit ὁ θῆλυς & ὁ ἄρρην. vt l.6 Hiſt. anim. καὶ ὁ θῆλυς δὲ ὀρεὺς ἤδη ἐπληρώθη. Item, γηράσκει δὲ βραδύτερον ὁ θῆλυς ὀρεὺς τοῦ ἄρρενος.

C. Ὀρεωκόμος, ου, ὁ, Qui curat & adornat mulas. Mulio, vt Iuuen. & Martial. vocat. Xen. Hell.5, ὀρεωκόμοι δὲ ἀπορρίψαντες ὃν εἰλήφεσαν καρπόν. Plut. τῶν δὲ ἱερὰ προσαγαγόντων ὀρεωκόμων. Vtitur idē in lib. περὶ ἀοργησίας. In v.l. autē ſcribitur ETIAM Ὀρεοκόμος, citatúrq; ex Diod. Siculo. Apud Heſych. VERO Ὀρεοκόμος, ὁ τὰς ἡμιόνους θεραπεύων: idq; ordine literario. ſuo tamē loco apud eundē habetur præcedēs Ὀρεοκόμος, itidē ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων: nimirū poſt ὀρέξιν, ante ὀρέοντο. Suidas tamē diſcrimen facit inter ὀρεοκόμος & ὀρεωκόμος ſicut inter ὀρεοπολῶ & ὀρεωπολῶ. Sic enim ait, Ὀρεοκόμος, ὁ τοῦ ὄρους ἐπιμελούμενος· ὀρεωκόμος δέ, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων.

C. Ὀρεωπολέω, Circa mulos verſor, Mulos curo vel alo. AT Ὀρεοπολῶ, In mōtibus verſor. Sic enim Suid. Ὀρεοπολῶ, περὶ τὰ ὄρη ἀναστρέφομαι· Ὀρεωπολῶ δέ, τὸ περὶ τοὺς ὄνους ἀναστρέφομαι.

C. Ὀρεωπώλης, Mulorū venditor. ὁ τοὺς ἡμιόνους πωλῶν. Suid.

Ὀρεικός, ή, όν, Mularis. ἡμιόνειος, vt Hom. loquitur. Syn. ep.3, ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικόν, cōſcenſo vehiculo mulari. Hom. dicit ζυγὸν ἡμιόνειον. Sed ibi vulg. edit. HABENT Ὀρικόν, ſicut & apud Suid. Ὀρεὺς ὁ ἡμίονος· καὶ ὀρικὸν ζεῦγος, ἀντὶ τῶν ἡμιόνων. (itidémq; apud Æſch. cōtra Cteſiph. ἐμισθώσατο αὐτοῖς τρία ζεύγη ὀρικά) Apud eundē tamen Suid. ſuo loco, hoc eſt literario, ὀρεικὸν ζεῦγος, τὸ τῶν ἡμιόνων: nimirū poſt ὀρείαις, ante ὀρεινή. quæ ſcriptura magis rationi conſentanea eſt.

Οὐρεύς Ionicè dicitur pro ὀρεύς, ſicut οὖρος pro ὄρος. Heſ. Erg. καὶ οὐρῆας ταλαεργούς. ſicut Hom. ſuprà ἡμιόνους ταλαεργούς ſiue ἐπιπόνους. Idē Hom. Il.α, de peſte, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς. Vbi οὐρῆας aliter etiā accipi poteſt, vt Ariſtot. quoq; De poetica tradit, τὰ δὲ πρὸς τὴν λέξιν ὁρῶντα δεῖ διαλύειν. οἷον γλώττῃ, Οὐρῆας μὲν πρῶτον. ἴσως γὰρ οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Heſych. quoque οὐρήων exp. τῶν φυλάκων: & Euſtath. οὐρεὺς ὁμωνύμως τῷ οὐρεῖ, ἤγουν τῷ ἡμιόνῳ, eſt ὁ φύλαξ.

A ὍΡΟΣ, ου, ὁ, Terminus, Limes, Fines: vt dicuntur regionis vel agri alicuius. A Polluce dicitur eſſe ϛήλη ἀνεϛηκυῖα, ſtele & cippus alicubi erecta ad fines indicādos. Et ab Heſ. ϛήλη ἡ καταπεπηγυῖα ἐπὶ χωρίῳ ἢ οἰκίᾳ. Demoſth. οὐδεὶς ὅρος ἐπῆν τῇ ἐσχατιᾷ, nullus finitor erat in eo fundo erectus. De regione in ſequentibus locis dicitur. Thuc. l. 4, p. 202, Σικελιώτας οἷς περ νῦν χρώμενοι ὅροις πρὸς ὑμᾶς οὐ μεμπτοῖς. Plut. Probl. Rom. ὅροις ἔθηκε τῆς χώρας. Luc. in Macrob. Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι. Hero- B dian. l. 1, τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους, ad Romani imperii terminos defenſandos. Rurſum Plutar. Apophth. ἐπὶ τῶν ὅρων τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, in finibus. Idem in Amat. narr. ἐκτὸς ὅρων ἐρρίψαν, extra fines proiecere. Demoſth. πέρα ὅρων ἐλαύνειν, vltra fines Atticos perſequi. Metaph. etiā capitur, ſicut Fines, Terminus, Limes. Demoſth. pro cor. ἃ τοῖς προτέροις Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, Fines bonorū, Quibus rebus bona & felicitatē circunſcribebant. Epicurus, ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν, voluptatis terminus. Vide in ὑπεξαίρεσις. Plato De leg. ὅροις τῶν ὠνίων τίθεσθαι, Suis veluti limi- C tibus deſcribere res venales, quos excedere nefas ſit. pro Pretia certa rebus venalibus imponere. (At ὅρος τῶν γάμων ex eodē pro Tempus nuptiarū) Dionyſ. Long. De ſublimi dicendi genere τοὺς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαι, limites tranſiliunt. Sic Plut. Symp. 8, de marino anim. genere in propria ſignif. ὥσπερ ἐν ἑτέρῳ κόσμῳ περιεχόμενον, καὶ χρώμενον ὅροις ἰδίοις, οὓς ὑπερβαίνουσιν αὐτοῖς ἐπίκειται δίκη ὁ θάνατος. Idē in præcept. ſanit. dicit παραβάσιν ὅρων ἐπικαλεῖν τινι. Luc. De ſalt. μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manēs intra terminos ſal- D tationis. Cū eodē verbo Herodian. l. 6 in propria ſignif. μένειν ἐν τοῖς τῶν ἰδίων ὅροις, καὶ μὴ καινοτομεῖν, ſuis finibus contentū nihil rerū nouarum moliri. ‖ Aliquando pro Meta, Scopus in aliqua re propoſitus. Demoſth. in Mid. ἕνα ὅρον θέμενος, ταυτὶ πρόσπῳ μ' ἐᾶν λέειν. Ariſtot. Polit. 4, ἀριστοκρατίας μὲν γὰρ ὅρος, ἀρετή· ὀλιγαρχίας δὲ, πλοῦτος. Idē Polit. 7, πρὸς τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς ὅρον. Sic Cic. Ad aliquem finē referre. Item, Officiū & finis oratoris. id eſt σκοπὸς καὶ τέλος τῶν πράξεων: quæ alio nomine ὑπόθεσις dicitur. Vi- E de & B. p. 711. Sed & in genere ὅρος dicitur omne extremū ambiens, vt cælū quoque. eſt enim ἔσχατον, nec vltra id progreſſus eſt motui. Ariſtot. l. 2 De gener. anim. πῦρ μὲν καὶ ἀὴρ τοῦ πρὸς τὸν ὅρον φερομένου τόπου. Sed & Plat. Tim. ὅρον & ἄκρον pro eodem ponit, quod Cic. extremū vertit. B. ‖ Ὅρος accipitur etiā pro modo & regula, & quaſi præſcripto quo actiones tēperantur. Gal. Method. 12, & 14. Ariſtid. ὅρον εἶναι σωφροσύνης πᾶσιν ἀνθρώποις, regulam. Hæc v. l. ‖ Ὅρος, Finis, ea ſignif. qua Quintil. dicit lib. 2. c. 16, Hic igitur frequentiſſimus finis, rhetoricē eſſe vim perſuadendi. id eſt Finitio ſeu Definitio, ὁρισμός. F Ariſtot. l. 1 Topic. ὅρος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. quem locū Alex. Aphr. ſic exp. ὅρος, λόγος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὁριστοῦ. dicit autem metaph. eſſe ἀπὸ τῶν ὅρων τῶν ἐπὶ τῶν χωρίων. οἷς περιγράφουσιν αὐτά, καὶ τῶν ἄλλων χωρίζουσι. Vide plura apud B. p. 711. Vide & Suid. qui etiā diſcrimen annotat inter ὅρον & ὑπογραφὴν & ἀπόδειξιν. Itidē apud Hermog. ὅρος βίαιος definitio violenta. Apud eundem ὅρος & ἀνθορισμὸς, definitio & contraria definitio. Rurſum Ariſtot. Rhet. 1, δεῖ δὲ νομίζειν ἱκανοὺς εἶναι τοὺς G ὅρους ἐὰν ὦσι περὶ ἑκάστου μήτε ἀσαφεῖς μήτε ἀκριβεῖς. Syneſ. ep. 31, τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους ἀληθεστάτους ἡγοῦ, geometrarū definitiones & regulas veriſſimas exiſtimato. ‖ Ὅρος σύντομος, Compendiū. Iuſtin. Martyr de libris Ariſtot. ad Alex. σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενον ὅρον, τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀναιρεῖ δόξαν, Suæ philoſophiæ copendiū faciens, Ad cōpendiū conferēs & breui tractatu complectens. ‖ Ὅρος dicitur etiā index rei obnoxiæ. vnde ὁρίζεσθαι & προσορίζεσθαι & ἀφορίζεσθαι. item ὅρους τιθέναι & κατατιθέναι. & ἀφωρισμένη οὐσία, pignori oppoſita. Hæc Bud. H initio p. 711. Quò pertinent quæ p. 90 annotat, Diximus ſuperius ſuper huiuſmodi reb. prædibus τοὺς λεγομένους ὅρους apponi ſolitos eſſe, vt in loco à nobis citato, καὶ τελευτῶν διέθετο ὅρους ἐπιστῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Quē locū quum in lex. ſuo citaſſet, ſubiungit, Expreſſius p. 105, pro ſigno rei oppigneratæ, vt prædii: & 165, τοὺς ὅρους ἀνέσπασε, vt nimirū fraudarentur

A creditores. Et contra Onet. p. 43, ὅρον ἐπιθεῖναι ἐπὶ τὸ χωρίον, ταλάντου. Vocarunt autē ita Attici τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ, vt docet Harpocr. ‖ Ὅρος Heſychio eſt etiā θεσμός, νόμος. ‖ Item ruſticū inſtrumentū quod funiculū appellāt. v. l. ‖ Ὅρος Poll. l. 10, c. 29, eſt etiam τὸ περὶ βον τοῦ ἐλαίου ξύλον: itémque Harpocr. ὅρον eſſe dicit σκεῦός τι γεωργικὸν apud Iſæum, ſignificaréque ξύλον τι ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσι. Alibi autē apud Poll. ſcri- B bitur ὅρος tenui ſpiritu: apud Suid. etiam tenui ſpiritu, ſed neutro GENERE Ὅρον.

C. Ὁροθέτης, ου, ὁ, Finitor, Qui terminos & limites regionis alicuius vel agri ſtatuit. Idē & Ὁριστὴς dicitur. ET Ὁροθεσία, ας, ἡ, Deſignatio terminorum, ἡ τῶν ὅρων θέσις. AT Ὁροθέσια dicuntur ipſi termini & limites alicubi conſtituti, τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν. Heſych.

C. Δίορος ab Heſychio exp διαστάτης, Dirēptor, Diſterminator. Apud Poll. in ludo qui ἐφεδρισμὸς dicitur. δίορος vocatur lapis quidam ὁ δὲ ἐφεδρισμός (inquit) λίθον καταστή- C σάμενοι, πόρρωθεν αὐτοῦ στοχάζονται σφαίραις ἢ λίθοις. ὁ δ' οὐκ ἀνατρέψας τὸν ἀνατρέψαντα φέρει, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπειλημμένος ὑπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθοι ἐπὶ τὸν λίθον ὃς καλεῖται δίορος. AT Διορεία ab Heſych. & Suida exp. προθεσμία. Poſſit etiam ſignif. Duo termini quibus loca aliqua diſterminantur & à ſe inuicē dirimuntur. Exponitur quoq; Diſcrimē.

C. Ὅμορος, Conterminus, Cōfinis, Finitimus. πρόσοικος. Ariſtot. Polit. 7, τὴν πρὸς τοὺς ὁμόρους ἔχθραν. Iſocr. τῶν ὁμόρων ἐπάρχειν, finitimis imperare. Herod. l. 3, ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν ὅμορον οὖσαν, ad Bithyniā finitimā regionē. Sic Dem. Olynth. 2, D χώραν ὅμορον καὶ δύναμίν τινα κεκτημένοις. Iſocr. ad Philipp. ἐπιστάμενον ὅτι τὴν μὲν χώραν Θετταλοὶ, τὴν δὲ δύναμιν ἡμεῖς ὁμόρους σοι τυγχάνομεν ἔχοντες. Alicubi verò etiam ἡ ὅμορος abſolutè ponitur pro ἡ ὅμορος χώρα, vt apud Demoſth. (Idē dixit etiā ὅμορος πόλεμος, Olynth. 2, ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, in finitima regione. cui opp. ὑπερόριος) Et ὅμορος πόλις, Poll. Dicitur quoq; ὅμορος is qui vicinus nobis eſt, cuius ager noſtro eſt ὁμοτέρμων, confinis ſeu cōterminus. in Epigr. l. 2, - ἐπάφη μισθῷ πρός τινα τῶν ὁμόρων, iuxta prædiū vicini ſui. τὸ ὅμορον neutraliter & ſubſtā- E tiuè pro confinia. Thuc. l. 6, p. 226, τοῖς δὲ Συρακουσίοις ἀεὶ κατὰ τὸ ὅμορον διάφοροι. ſolent enim finitimi litigare inter ſe de finibus. VNDE Ὁμορέω, Confinis ſeu conterminus ſum. Plut. Publ. ὁμοροῦν χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimū prædium. Herodian. l. 6, τὰ Ἰλλυρικὰ ἔθνη, ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ, nationes conterminas vicináſque Italiæ. ET Προσομορέω, pro eodem.

C. Πρόσορος, Cōterminus, Affinis. idem cū ὅμορος ſeu πρόσοικος. vt πρόσορος τόπος, Poll. l. 9. Et πρόσοροι, Cōtermini, Finitimi. Vide in Ἔφορος.

F C. Σύνορος, idem cū ὅμορος & πρόσορος. vide in ἔφορος. Ariſtot. σύνοροι γάρ εἰσιν αὗται, Conterminæ, Confines, Affines. VNDE Συνορία, ας, ἡ, Confiniū. τὸ ὅμορον, vt Thucyd. loquitur. Suidæ ἡ πλησιότης. ET Συνορέω, Cōterminus ſum. vnde συνοροῦσαι δυνάμεις, cōterminæ poteſtates, vt Iſocr. ὅμορον δύναμιν dicit.

Ὁρικὸς, οῦ, ὁ, Finitiuus ſeu Definitiuus. vt ὁρικὴ στάσις, ſtatus in quo veluti confligitur cum aduerſario definitione atq; deſcriptione aut informatione verbi. Sic enim Cic. in Partit. orat. Finitiuum ſtatū Quintil. appellat. G Et τὰ ὁρικὰ, Definitioni attributa, ſeu Ad definitionē pertinētia, Finitiua. Alex. τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτον πρόβλημα, πότερον ὁ χρόνος κίνησίς ἐστιν οὐρανοῦ, ἢ οὔ, ὁρικόν. ζητεῖται γὰρ εἰ ὅρος τοῦ χρόνου ὁ ἀποδιδόμενος λόγος. Vtitur & Ariſtot. ſæpe in Top.

Ὅριος, ου, ὁ, Terminalis. vt ὅριος θεός. Plut. Numa, p. 129 meæ edit. loquens de Termino, cui ἀναίμακτον ſacrificiū fieri dicit, ὡς χρὴ τὸν ὅριον θεὸν εἰρήνης φύλακα καὶ δικαιοσύνης μάρτυρα ὄντα, φόνου καθαρὸν εἶναι. Et ὅριος Ζεὺς, quem Latini quidam terminalem ex Græco converterunt, alii terminorū præſidem, alii conterminum deum. Is religioſè H ab antiquis colebatur in terminis ipſis conſeruandis, adeo vt Plato l. 8 De leg. Διὸς ὁρίου, id eſt Iouis terminorum præſidis, legem tulerit. Dionyſ. item Halicarn. l. 2, vbi de Termino agit, dicit Numam Ioui terminali terminos ſacraſſe. Verba Plat. ſunt, Διὸς ὁρίου μὲν πρῶτος ὅδε νόμος εἰρήσθω, Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ὁμοτέρμονος. Ex Demoſth. affertur

ETIAM Ὀρείου Διός, itidē pro Iouis terminalis, Termini. ſed pro eo reponendū ὁρίου, vt nōnullos quoque codices habere annotatur.

Ὅριον, ου, τὸ, Terminus, Limes. idem cum ὅρος. Heſych. verò exp. τείχισμα, φραγμόν. vt οὔρειον Frequēs eſt PLVR. Ὅρια, Termini, Fines, Limites. Xen. ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια, ad fines, ſeu confinia. Thuc. lib. 2, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, poſtquā ad fines Atticæ venit. Plat. De leg. l. 8, μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδείς, agrorū terminos ſeu limites. Integrū locū habes paulo antè in Ὅριος. Et ὅρια ἀναστῆσαι, Poll. l. 9. Apud Suidā ὅρια ἐθνῶν, & ὅρια πατέρων. Apud mathematicos ὅρια dicūtur fines ſtellarū, ac propriè partes ſignorum quæ ſtellis ſingulis diuiduntur.

C. Ἐνόριος, Qui intra terminos noſtros eſt. vt ἐνόριος χῶρος apud Poll. lib. 9, cap. 1.

C. Ἐξόριος, SIVE Ἔξορος, Qui extra ſeu vltra terminos noſtros eſt. Poll. l. 6, c. 48, quod περὶ ἐξόρων πόλεων inſcribitur, ἐξόρους δὲ ἐρεῖς ἐξορίους, ὑπερορίους. Aliquādo verò ἔξοροι ſiue ἐξόριοι dicūtur Qui exterminati ſunt è regione aut vrbe aliqua, Exules, Extorres. VNDE Ἐξορία, Exilium.

C. Ἐφόριος ET Ἔφορος, Qui in finibus eſt, Finitimus. Poll. l. 6, c. 21, quod περὶ γειτόνων inſcribitur, καὶ ἐφεστίους, ἐφορίους, συνημμένους, παρακατοικοῦντας, συνόρους καὶ προσόρους. paulo antè, ὁμόρους, προσχώρους, πλησιοχώρους, προσοίκους ſynonyma his poſuerat. Appian. ἐφόρους quoq; dixit Cōterminos, Finitimos, Cōfines. l. 5 Bell. ciuil. de Palmyra vrbe, ἐπικαλῶν αὐτοῖς ὅτι Ῥωμαίων μὲν καὶ Παρθυαίων ὄντες ἔφοροι, πρὸς ἑκατέρους ἐπιδεξίως εἶχον. reddere etiā queas, Quū habitarēt in cōfinio imperii Romani & Parthici. Rurſum ἐφόρια numerantur à Poll. inter ea quæ ſunt extra vrbē, id eſt Finitima & contermina vrbi. Apud eundē l. 9, c. 1, στήλη ἐφόρια, Columna terminalis, Stele quæ in finibus regionis aut agri alicuius ponitur ad eā diſterminādā. id eſt Termin⁹, Limes, ὅρος. ſeu ἡ ἐνεστηκυῖα στήλη, vt alibi idem appellat. VNDE Ἐφορία, ας, ἡ, Cōfinium, ſeu Fines. cuius ſuprà etiā mentionē feci poſt Ἔφορος & Ἐφορεύω, vbi Demoſth. locum citaui in quo exp. quid ſit ἐφορία in hac lege, ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ, ἢ αἴτιος ᾖ φόνου, ἀπεχόμενον ἀγορᾶς, ἐφορίας, καὶ ἄθλων, καὶ ἱερῶν Ἀμφικτυονικῶν. Sed notandū, quædā exemplaria non habere diſtinctionem illā inter ἀγορᾶς & ἐφορίας, immò apud Demoſth. p. 265 vbi ea lex habetur, & ab eo exponitur, in ipſa illa expoſ. tolli, ſicque legi, ἀπεχόμενον φησὶν ἀγορᾶς ἐφορίας. τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας. ἐνταῦθα γὰρ (ὥς γε μοι δοκεῖ) τἀρχαῖα συνῄεσαν οἱ πρόσχωροι παρά τε ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγειτόνων. Et in ſequentibus verbis, ὅθεν ὠνόμακεν ἀγορὰν καὶ ἐφορίαν, vetus liber non habet illud καὶ, coniunctim legens ἀγορὰν ἐφορίαν: ſicut & mox ſequitur, τὴν ἐφορίαν ἀγορὰν ὅρον προσγράψας. vt ἐφορίαν ἀγορὰν dicat forum in finibus regionis alicuius quò finitimi populi ad cōmercia cōfluunt. Huc pertinent illa Poll. l. 9, c. 1, καὶ τὰ μέρη τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὅροι, ἐφόρια, ἀγροὶ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγχοὶ, προάστεια, ἐσχατιαί. vbi aliquis legendum ſuſpicetur ὅροι, ἐφορία, ſicut apud Demoſth. vel ἐφορία ἀγορὰ, ſicut apud eundem Demoſth. vet. libros habere annotaui.

C. Μεθόριος, Conterminus, Confinis. idem cum ἐφόριος ſeu ἔφορος, πρόσορος, σύνορος. vt ποταμὸς μεθόριος apud Poll. l. 9, Qui vel poſt terminos noſtros eſt, vel cum eis coniunctus, Fines noſtros contingens, id eſt Finitimus. Et μεθόριος ſiue μεθορία χώρα, contermina ſeu confinis regio. Thuc. lib. 2, ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, Eſt in confinio Argolicæ & Laconicæ, Argolicæ & Laconicæ terminos contingit. Itidémque l. 4, p. 139, de eadem Thyrea, ἥ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς. Philo de vita M. lib. 3, τὴν μεθόριον χώραν ἀπένειμε τοῖς πέντε, illis quinque regionem confinii tribuit. Interdū verò ſubaudiendum relinquitur χώρα vel γῆ, vt apud Philonem De mundo, ἡ μεθόριος ἐπεκλύσθη καὶ ἀνερράγη, confinis anguſtia terræ interrupta eſt. Eodem libro, ἡ δὲ ἡνωμένη γῆ τῷ μεθορίῳ πορθμῷ διεζεύχθη, confini freto diſiuncta eſt. Herodianus libro 7, θύσας ἐπὶ τῶν μεθορίων βωμῶν, ſacrificato ad aras quæ in finibus Italiæ ſunt. Rurſum Philo De mundo, ἀὴρ τὸν μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρωσάμενος τόπον, Sortitus confinem aquæ ignique locum. Notandū verò, quum res aliqua dicitur μεθόριος, reddi etiam poſſe, Qua veluti termino dirimuntur: vt μεθόριος ποταμὸς, fluuius quo duæ regiones diſterminātur. Philo in V. M. l. 1, de nube ὁδηγῷ Iſraelitarum, τεχθεῖσα μεθόριος τῶν τε διωκόντων καὶ τῶν διωκομένων, tanquā diſcrime interiecta: vt videlicet dirimeret & diſterminaret eos q perſequebātur ab iis quos perſequebātur. Et l. 3, ἀνατομὴ τῆς μεγαλουργηθείσης ὁδοῦ, ἣ τῶν κρυσταλλωθέντων μεθορίος ἦν ὁδοιπορία, limes inter aquas quæ conglaciarant.

Μεθόριον, ου, τὸ, Confinium. Plut. De def. orac. ὥσπερ ἐν μεθορίῳ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, tanquam in confinio hominum & deorum interpoſitas. Herodian. lib. 6, Φοινίκης τε καὶ Συρίας ἐν μεθορίοις, in Phœniciæ Syriæque finibus, ſeu confinio. Thuc. ἐς τὰ μεθόρια, ad confinia. Μεθόριον eſt etiam interſtitiū quo res quælibet diſterminātur à ſe inuicem: ſeu Diſcrimen. (propriè τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους, vt Heſych. exp.) Philo De vita Moſis lib. 3, ἐν δὲ τῷ μεθορίῳ τῶν τεττάρων καὶ πέντε κιόνων, quatuor & quinque columnarū diſcrimine. Sic accipi poteſt apud Philonem De mundo, τοῦ θείου νόμου μεθόριον τάττοντος αὐτὸν, ad diſterminādum videlicet ignem & aquam. Budæus verò vertit, Vtique lege diuina pro confinio aere collocato: quem ſuprà quoque dicit μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρώσασθαι τόπον.

C. Ὑπερόριος, Qui vltra ſeu extra fines eſt. Greg. οὐχ ἡ περίχωρος μόνον ἀλλ' ἤδη καὶ ἡ ὑπερόριος, ſub. χώρα. Et ὑπερόριος πόλεμος apud Demoſth. & Ariſtot. Bellū quod extra fines geritur. Et ὑπερόριος ἀσχολία qua detinemur extra fines. Thucyd. lib. 8, pag. 285, διὰ τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑπερόριον ἀσχολίαν. Sic apud Suid. ὑπερόριος στρατιά. Philo De vita Moſ. lib. 1, τὰ ὑπερόρια πλήθη. Ariſtot. Polit. 3, καὶ τὰ κατὰ πόλιν, καὶ τὰ ἔνδημα, καὶ τὰ ὑπερόρια, Xenophon, τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι. Apud Suid. ἀποδημεῖν τε καὶ ὑπερόρια αἱρεῖσθαι. Homo etiam aliquis ὑπερόριος dicitur qui extra fines vrbis aut regionis alicuius eſt, pro ἔκδημος. Syneſ. ep. 80, νικᾶν ὑπερόριον ἐν ἀγρῷ διαιτώμενον, vincere extra fines prouinciæ. Idem ep. 61, ἐπεὶ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπερόριος, quandoquidem ſum extra prouinciæ fines. Ὑπερόριον ῥῖψαι, Proiicere extra fines. Apud Suid. ἀναπεῖσαι τοὺς Ἀθηναίους ὑπερόριον τὸ σῶμα τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου ῥῖψαι, id eſt ἔξω τῶν ὅρων, ſeu μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, vt ipſe Suidas expon. ‖ Ὑπερόριος dicitur etiam Exterus, Qui eſt è regione vltra fines noſtros ſita. Syneſius epiſt. 4, οἷς οὐδὲν συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον, cum homine extero. ‖ Ὑπερόριος, Peregrinus, Inuſitatus: vt ξένος. Suid. exp. παρηλλαγμένον καὶ πάντη ἀλλότριον, in hoc loco, τὸ τῶν ἀέρων ἀηθὲς καὶ ὑπερόριον λυπήσειν ἔμελλε τὴν στρατιάν. Pro Immenſus, Immodicus, Inuſitatus, ex Ariſtide etiā affert Bud. ſed addit, Niſi ſit mēda. ‖ Ὑπερόριος, Qui extra fines expulſus eſt, Exul, Exterus, ſeu Profugus extra fines. In v. l. habetur ETIAM Ὑπέρορος, Qui vltra fines eſt, vt ὑπερόριος. ſic ἔφορος & ἐφόριος, ἔξορος & ἐξόριος dicitur. Et τὸ ὑπερόριον ſubſtātiuè pro ἡ ὑπερορία.

Eſt AVTEM Ὑπερορία, Id quod vltra fines noſtros eſt, Locus extra fines. Seu Terra vltra fines noſtros ſita: ita vt ſubaudiatur γῆ vel χώρα, ſicut in περίχωρος & περιοικίς. Greg. ἀποδημῶν εἰς τὴν ὑπερορίαν. Pla. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόντων, Extermineut, ſeu in exiliū relegent. Sic Chryſoſt. τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν κατάστασιν; quid loquor de exilio? Idē, πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆναι. Et, πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετοικισθῆναι, Exterminari, Patriis finib⁹ expelli, Exilio mulctari. Plut. De loquac. βουλόμενος ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλέσασθαι τὸν θυγατριδοῦν, ab exilio reuocare nepotē, videlicet τὸν ἐκ διαβολῆς τινὸς ἐν φυγῇ ὄντα, vt præcedit paulo antè.

Ὁρίζω, Termino, Finio, ſeu Definio. Cic. l. 2 De diuinatione, Illi orbes qui cælum quaſi mediū diuidunt, & aſpectū noſtrū definiunt, qui à Græcis ὁρίζοντες nominātur, à nobis Finiētes rectè nominari poſſūt. Extremū etiā & finis magnitudinē ὁρίζειν dicūtur, hoc eſt τὸ πέρας αὐτοῦ ποιεῖν. Ariſtot. Probl. ſect. 15, de cylindro q voluitur, εἰς εὐθύ τε φέρεται καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις. de cono aūt dicit, γράφει κύκλον τῷ ὁρίζοντι. finitore & circūſcriptore ductu. Paſſ. ὁρίζεσθαι dicūtur aliqua vbi eorū terminus eſt. Epic. ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται, ipſa natura diuitias terminatas habet: cui opponit εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, Null⁹ eis mod⁹ nec finis inueniri poteſt. vt reddit Cic.

Thuc.l.1, μέχρι δὲ μὲν οὖν τῶδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδυτής, Hactenus modum ſibi ſtatuat, Hîc veluti terminetur. Itē, χώραν ὁρίζειν apud Demoſth. pro Suis terminis deſcribere ſeu metari. à qua ſignif. dicũtur ὁρισταί. (At ὡρισμένον χωρίον Polluci τὸ ὑπόχρεων. de qua huius verbi ſignif. in Ὅρος. Itidem Demoſth. δισχιλίων μὲν ὡρισμένος τὴν οἰκίαν, ταλάντου δὲ τὸ χωρίον, oppignerata domo ſeu Pignori oppoſita.) Metaph. autem pro Definio & ſuis veluti limitibus includo, Finio, Definitionem rei do. Eſt enim definitio, rei circumſcriptio, vt docet Cic. in B Top. In qua ſignif. frequens eſt paſſ. ὁρίζομαι, act. tamen ſignif. cuius exēplũ habes apud B. p. 701 ex Themiſt. Sic Ariſtot. Eth. 3, c. 6, τὸν φόβον ὁρίζονται προσδοκίαν κακοῦ. | Itē Definio, id eſt Æſtimo, Cēſeo, Metior. vt Cic. Hîc tu modũ vitæ tuæ non ſalute reip. ſed æquitate animi definies? Itē, Qui imperiũ populi Rom. orbis terrarũ terminis definiſſet. Ariſtot. Eth. 2, διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, cēſent & æſtimant. Idē Polit., κακῶς ὁρίζονται τὸ ἐλεύθερον, perperā libertatē ſtatuũt & æſtimant. δύο γάρ ἐστιν οἷς ἡ δημοκρατία δοκεῖ ὡρίσθαι, duo C enim ſunt quibus democratia cēſetur, circũſcribitur & definitur. Sic Plato Gorg. ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Hæc inter alia B. p. 704. vbi etiā paſſ. ſignif. hoc exēplũ affert ex Ariſtot. Polit. 6, ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, cēſetur & æſtimatur à genere & cēſu. | Itē, Definio, hoc eſt Statuo, Cōſtituo. vt Cæſar dicit Definire diē. Paſſ. ὡρισμένη ἡμέρα, definita & præſtituta dies, ſeu Stata dies. ſicut pro his Ariſtot. ὧραι τῆς ὀχείας εἰσὶν ὡρισμέναι ἑκάστοις τῶν ζῴων, Plin. habet, Animalibus ſtati per tēpora concubitus. Et ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, ſtatuens ſeu præſtituens, vt B. D interpr. p. 704, ex Dinarcho, vbi & aliũ ex eodē locum affert. | Rurſum pro Statuo, in ea ſignif. qua dicitur ὁρίζειν δίκαιον, ius ſtatuere. Demoſth. οὐδ᾽ οἷς αὐτὸς ὡρίσατο δικαίοις ἐμμένων, ne eo quidē iure ſtans quod in me ipſe ſtatuit. vnde ὁριστής, conſtitutor iuris & arbiter cōditionũ. Hæc B. p. 704, vbi etiā ex eodē Demoſth. addit, κἂν ταύταις οὐχὶ ταὐτὰ δίκαια ἀμφοτέροις ὁρίσωσι, non æquæ cōditiones vtrinque additæ ſint. | Itē Statuo, Exiſtimo, Cēſeo. X. Hell. 7, οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὑτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. Demoſth. Philipp. 3, ἀφ᾽ ἧς ἡμέρας ἀνεῖλε E Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ᾽ αὐτὸν πολεμεῖν ὑμῖν ὁρίζομαι. Itē Finem ſtatuo, Vt finē conſtituo, Finis loco duco. Plato l. 8 De rep. ὃ ἡ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν, quod democratia ſtatuit finem & bonum. Hæc & alia Bud. p. 704.

Ὁρίζω, Diſtermino, Dirimo. Ariſtot. l. 3 De part. anim. ὁρίζουσι δ᾽ ἑκατέρους οἱ κυνόδοντες, de dētibus primoribus & molaribus. Herodot. ὁρίζων τὴν Ἀσίαν τῇ Λιβύῃ, diſterminās Aſiā ab Africa. Itidem Ὁρίζων Proclo in l. de ſphæra eſſe dicitur κύκλος ὁ διορίζων ἡμῖν τό, τε φανερὸν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου. De quo circulo vide & quæ ex F Cicerone attuli initio præcedentis τμήματος.

Ὁρίζειν idem quod συμφύειν & συγκρίνειν: & ὁριζόμενα, τὰ συμφυόμενα, i. conglutinata, concreta, conſiſtentia, hoc eſt συνεστηκότα, πλεκούμενα. Hæc B. p. 707, vbi exemplum ex Ariſtot. affert, & quædam alia addit.

Ὅρισμα, ατος, τό, Terminus. τὰ ὁροθέσια. Eurip. Hecubæ initio, Ἕως μὲν οὖν γῆς ὀρθ᾽ ἔκειθ᾽ ὁρίσματα, Πύργοι τ᾽ ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός, Dum erecti adhuc manebant terræ Troianæ limites. deiici enim ſolēt à victoribus. Sch. tamē ὁρίσματα ibi poni ſcribit pro πύργοι, quod ſequitur. G quoniā οἱ πύργοι ſint περιορισμὸς τῆς ἐν τῇ πόλει γῆς. Dicitur ὅρισμα etiam id quod apud nos ſtatuimus. Ioſeph. μετὰ τοιούτου ὁρίσματος, tali deliberatione & propoſito.

Ὁρισμός, οῦ, ὁ, Finitio, Definitio: plus quàm ὑπογραφή, id eſt deſcriptio: vt Gell. etiam docet l. 1, c. 25. Alex. Aphr. in lib. Topic. ὅρος, λόγος ἐστὶν ὁ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὁρισμοῦ. Vnde autem trāſlatum ſit τοῦ ὁρισμοῦ vocabulũ, ſuprà in ὅρος huic ſynonymo ex eodem docui. Vide & B. p. 711, item 701, vbi triplicem definitionem facit. item Quintil. lib. 7, c. 4, vbi finitionem appellat. Vide Cic. quoq; in lib. Rhet. | Eſt & vocabulum rhetorum. Rutilius Lupus, Ὁρισμός. hoc ſchema fit, quum definimus aliquam rē noſtræ cauſæ ad vtilitatem, neq; tamen cōtra communē opinionem. Id eſt huiuſmodi, Nam virtutis labor vera voluptatis exercitatio eſt. Significatur hac voce etiā ipſa actio ſtatuendi aliquid & veluti definiendi. Ariſtot. Eth. 8, ἀκριβὴς μὲν οὖν ἐν τούτοις οὐκ ἔστιν ὁρισμὸς ἕως τίνος οἱ φίλοι, Exactè igitur ſtatuere quouſque amicitia tenorem ſuum ſeruet, nemo poteſt.

Ὁριστής, οῦ, ὁ, Finitor: vt ſunt agrorum menſores, qui limites confiniaque determinant, quos Cic. finitores appellat. Poll. l. 9, ὁ δ᾽ ὁρίζων, ὁριστής. Itidémque ὁρισταί Heſych. exp. ὁρίζοντας. Ὁριστής, Conſtitutor iuris & arbiter cōditionum. Demoſth. τῶν δ᾽ Ἑλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρισταὶ τοῖς ἥττοσι γίνονται. Bud. p. 704. Mentio huius & in Ὁρίζω facta eſt.

Ὁριστικός, οῦ, ὁ, Finitiuus, ſeu Definitiuus. idē cum ὁρικός. vt ὁριστικὸς λόγος apud Ariſtot. pro ipſa definitione. Grāmaticis autem Græcis ὁριστικὰ dicuntur quæ Latinis Indicatiua.

C. Ἀόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non finitus, Infinitus, Interminatus, Nō finitus certis limitibus, Nō circũſcriptus certis finibus. vt ἀόριστος γῆ apud Thucydidem. Æſch. in Cteſiphontem, οὐ γὰρ ἀόριστόν ἐστι τὸ δίκαιον, ἀλλ᾽ ὡρισμένον τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις. Itē ἀόριστον, Non diſtinctè dictum, ſeu ſcriptum, ſed velut indefinitè. Æſch. in Cteſiph. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ὅταν τι ψεύδωνται, ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν. Demoſth. Phil. 1, οὐδὲν ἀνεξέταστον, οὐδ᾽ ἀόριστον ἐν τούτοις ἡμέληται. Ibidē, ἄτακτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα. | Apud grām. ἀόριστος χρόνος, Indefinitum tempus, quo videlicet aliquid præteriiſſe declaratur, ſed ita vt ſpatiũ tēporis nō finitũ ſit, nec circumſcriptũ: ac intelligi nō poſſit an pridē, an modò id præterierit, vt per ἔλεξα ſignifico Dixi: ſed modó ne an dudũ dixerim, id verò non denoto. verùm alius erit (vt ſpero) plura de hac re dicēdi locus.

Ἀορίστως, Aduerb. Non finitè, Infinitè, Interminatè. Item pro Non circumſcripto certo temporis ſpatio.

Ἀοριστία, ας, ἡ, (q. d. Interminatio) Nullus certus terminus, Nulli certi fines circa rē quampiā. Opponitur ἀοριστία τῷ ὁρισμῷ, etiā .i. definitioni. τὸ κακὸν ſecundum Areopagitam, ἀναίτιον ἐστι καὶ ἐν ἀοριστίᾳ μένει, Inter indefinita cenſetur, hoc eſt finitionis expertia, inquit Bud.

Ἀοριστέω, ῶ, vel Ἀορίστομαι, οῦμαι, Indefinitus ſum, Rē indefinitā denoto. vel Indefinitè capior. vt apud gram. dicũtur vocabula quædā ἀοριστοῦντα, vel ἀοριστούμενα. Gaza verba in tertia perſona dicit eſſe ἀοριστοῦντα, quia prima perſona & ſecunda ad primitiua pronomina referũtur: tertia autē nō itē de certo aliquo dicitur, niſi in illis verbis βροντᾷ, ἀστράπτει, ὕει. i. Tonat, Fulgurat, Pluit. Eſt. n. hîc tertia perſona ſubaudiēda Deus. Idē Gaza, τὰ δὲ ἐρωτηματικά, ἀοριστούμενα ἐγκλίνεται. πόθεν ἔρχῃ; ἐλθὼν δέ ποθεν. i. vocabula quæ alioqui ſunt interrogatiua, quũ indefinitè ponuntur. Apud Apoll. gramm. ἀοριστούμενος λόγος, Indefinita oratio.

Ἀοριστ αίνω, Incertus ſum, Hæſito, ἀορίστως intelligo. Philop. in Poſter. quod & εἰς ἀοριστίαν ἀποφέρομαι dixit. Bud.

Ἀοριστικός, οῦ, ὁ, Indefinitiuus. vt ὁ αὖ appellatur ἀοριστικὸς σύνδεσμος, à Gaza, id eſt Qui indefinitè capitur. ETIAM Ἀοριστολογικὸς idem valet apud eundem, vt ὁ αὖ ἀοριστολογικὸς ὤν, ὅσα ἂν λέγῃς.

C. Δυσόριστος, Qui definiri vix poteſt & terminari. CONTR. Εὐόριστος, Quem definire & ſuis veluti terminis deſcribere facile eſt. At in hoc loco Ariſtot. τὸ δὲ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν παθητικόν. τὸ γὰρ ἀόριστον καὶ δυσόριστον τὰ πάντα λέγεται τὴν φύσιν αὐτῶν, Budæo videtur τὸ ἀόριστον appellari τὸ ῥᾳδίως συγκρινόμενον, & δυσόριστον, τὸ χαλεπῶς: quũ res definiri nō poſſint niſi per genera & formas quas à natura acceperũt. Huius ſignif. in Ὁρίζω quoque mentio facta eſt ex eodem Budæo pag. 707.

C. ἈΝθορίζω, Contrariā definitionem facio, vt Bud. interpr. p. 702. ſeu Contrario modo definio, Definitionē contrariā affero.

Ἀνθορισμός, Definitio definitioni oppoſita. κεφάλαιον apud rhet. de quo B. p. 701 ex Hermog. Quæ conflictio fit ἐν ὁρικῇ στάσει, vt ex Cic. annotaui. Hæc contraria definitio ſeu ἀνθορισμὸς exponitur à Græcis ὅρος ἀντιθέμενος τῷ ὅρῳ.

H C. Ἀφορίζω, Finio, Termino. Polyb. τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσομεν, hunc librũ terminabimus. Item, Suis limitibus circumſcriptum diſcerno & dirimo à cæteris. Exodi 17, ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ. vbi exponitur, Cōſtitues terminos populo per circuitum. Addi poteſt huic lo-

co, πόλις καὶ τὰ ἀφωρισμένα πρὸς αὐτὴν, vrbs & quæ termi- A
nis eius deſcripta continentur. Alii tamen ſic, Vrbs &
eius ſuburbana. ‖ Pro Termino, ſeu Suis limitibus de-
ſcriptum diſtinguo & diſcerno, accipitur & in alio lo-
quendi genere. Alex. in 1 Top. τῶν ἐπιστημῶν γὰρ ἑκάστη περὶ
τι γένος ἀφωρισμένον οὖσα, τὰ οἰκεῖα ἐκείνῳ τῷ γένει καὶ καθ'
αὑτὸ ὑπάρχοντα δείκνυσί τι καὶ λαμβάνει. Sic Cic. in 1 De o-
rat. Eſt autem poeta in aliis finitimus, in ornãdi gene-
ribus ſocius ac penè par. In hoc certè propè par, nullis
vt terminis circunſcribat ac definiat ius ſuum. Et in 2,
Bene dicendi autem ars non habet definitam ali- B
quam regionem cuius terminis ſepta teneatur. Theo-
phraſtus in 1 De cauſ. pl. ἀλλ' ἐκεῖνο φανερὸν, ὡς οὐ μεγέ-
θει καὶ σμικρότητι τὸ περὶ βλαστὰς ἀφωριστέον. Hæc Bud. pagina
706, vbi eandem ſignif. tribuit τῷ διορίζειν. Sic Heſych.
ἀφωρισμένος exp. διακεκριμένος: itẽ ἐκλελεγμένος. Rurſum
Budæus pagina 706, ἀφορίζειν interpretatur Separare,
in hoc loco Ariſtotelis Ethic. 8, ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν καὶ ἑ-
ταίροις πάντα κοινὰ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα. quod dicitur
etiam ἀποκεκριμένα. Item ἀφορίσασθαι pro ἀφορίσαι. Iſo-
crates, ἀφορισάμενος δὲ τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν τοιούτων ἀεργι- C
ῶν, diſtinguẽs ab alia ſerie orationis & ſecernens. Ga-
len. in 9 Meth. de Hippocr. loquens, οὔπω τὴν ἀξίαν ἑκά-
στου τῶν σκοπῶν ἀκριβῶς ἀφωρίσατο, exactè nõ definiuit & di
ſtinxit atque diſcriminauit. Plato in Sophiſta, τῆς γὰρ ἀ-
γωνιστικῆς περὶ λόγους οὔσης τις ἀθλητὴς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφω-
ρισμένος, qui explicuit. Hactenus Budæus. ‖ Idem Bu-
dæus pagina 706, ἀφορίζω interpr. Conſtituo & defi-
nio & deſignatè dico. Ariſtoteles in 3 Ethic. περὶ ποίας
οὖν τῶν ἡδονῶν [videlicet ἐστὶν ἡ σωφροσύνη,] νῦν ἀφορίσωμεν,
præcidamus, vt Cic. Præcide, ſtatue quidlibet: ἀφόρισον, D
διόρισον. tracta à fabris metaphora, qui quæ abſciſſuri
ſunt, prius creta deſignant & præſtituunt. Idem 7 E-
thic. πότερον τὸν ἀκρατῆ ἐστὶν περὶ πᾶσαν ἡδονὴν, ἢ περὶ τινας
ἀφωρισμένας, certas & deſignatas. Itidémque initio pa-
ginæ 706, ἀφωρισμένος interpr. Deſignatus, Certus, De-
lectus & ſelectus, in hoc Ariſtot. loco Polit. 4, αἱ δ' ἐκ
τινων ἀφωρισμένων [videlicet αἱροῦνται τὰς ἀρχάς,] δοκεῖ τοῦτ'
εἶναι μᾶλλον ἀριστοκρατικόν. Ibidem, ἢ ἐκ πάντων ἢ ἔκ τινων ἀφω-
ρισμένων. A quibus nõ multùm abſunt οἱ πρόκριτοι. Qui-
bus ſubiungit ex Theodor. in 2 Hiſt. Eccl. τὴν δὲ Νι- E
καίαν αὐτοῖς Εὐδόξιος ἀφορίσαι τῷ συνεδρίῳ τοὺς τὰ βασίλεια
πεπιστευμένους οἰκονομεῖν, ἔπεισε, deſignare & deligere ad lo-
cum concilii cogendi. ‖ Item Deſigno, Aſſigno, At-
tribuo. Dionyſ. ad Demoph. ἐπεὶ καὶ ἀγγέλοις δίκαιον ἀπο-
νέμεσθαι τὰ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Idem, ἐπιθυμίᾳ καὶ
θυμῷ καὶ λόγῳ τὰ κατ' ἀξίαν ἀφορίζει. Hæc & alia Budæus
p. 708, & 709. ‖ Item Definio, Definitionem cuique
rei ſuam aſſigno. Plutarchus de fato, οὕτως ἀφώρισαι ἡ
τύχη. Vide Budæum pag. 706, & 707, vbi alia exempla
ex Themiſtio profert paſſiuæ vocis in actiua ſignifica F
tione, ſicut ὁρίζεσθαι quoque vſurpari docuimus. ‖ Ἀ-
φορίζω accipitur etiam pro ἀφορισμοὺς λέγω. Syneſius
epiſt. 115, de Hippocrate loquens, ὃς ἀφορίζων, τὴν ἔνδειαν
ἐφυγίας εἶναι μητέρα, Aphoriſmum edens & pronun-
tians, ſeu In aphoriſmis ſuis. ‖ Ἀφορίζειν ſiue Ἀφορίζε-
σθαι, ſicut & ὁρίζεσθαι, Oppignerare, Pignori opponere.
cuius ſignificationis in ὅρος quoque mentio facta eſt.
Vnde autẽ ea originem traxerit, vide apud Budæum
pag. 82 in ὅρος ex Demoſthene. vbi & hũc locum addit
ὅσοις αὐτοῦ ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν, quibus eius bona oppi- G
gnerata erant.

Ἀφορίζω, Finibus adimo, A finibus alienis aufero. Iſo-
crates, ἣν μάλιστα μὲν πειραθῆς ὅλην τὴν βασιλείαν ἑλεῖν· εἰ δὲ
μὴ, χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι, καὶ διαλαβεῖν τὴν Ἀσίαν.
paulo pòſt ἀποτεμέσθαι dicit. Bud. pag. 709.

Ἀφορίζω, Extermino, Excommunico, Repudio. v. l.

Ἀφόρισμα, ατος, τὸ, Quod ſuis terminis deſcriptum & ab a-
liis ſeparatum eſt. In v. l. exponitur Separatio.

Ἀφορισμὸς, οῦ, ὁ, Determinatio. Ἀφορισμὸς & διορισμὸς, (in-
quit Budæus pag. 706) Diſtinctio, Diſtincta rerum ex- H
plicatio, quam Cicero determinationem vocat, vt in
5 De fin. Expoſita igitur determinatione rerum expe-
tendarum, cur ita ſe res habeat, deinceps demonſtran-
dum eſt. Quo verbo διορισμὸν exprimere voluit, id eſt,
definitionem quandam & circunſcriptionem. hoc eſt,
diſtinctionem, certiſque finibus notationem factam.
Theophraſtus in 3 De cauſis, ὑπὲρ δὲ τῆς ἀμπελουργίας
καὶ πειρᾶται διαιρεῖν, τοῖς γένεσι ποιούμενοι καὶ ταῖς χώραις ἀ-
φορισμόν. id eſt διαίρεσιν. Hæc Bud. Hippocrati autem
ἀφορισμοὶ ſunt ſententiæ quæ omnes rei proprietates
breuiſſimis verbis complectuntur, ſeu (vt Galenus tra-
dit) genus doctrinæ quod διὰ βραχυτάτων ἅπαντα τὰ τοῦ
πράγματος ἴδια περιορίζει. Item Euſtathio ἀφορισμὸς γνω-
μικός, dictum ſententioſum. Hermog. περὶ ἰδεῶν tomo
primo, περὶ σεμνότητος loquens, κῶλα γὰρ μὴν σεμνὰ, ἀπὸ ἤ
καθαρά, λέγω τὰ βραχύτερα. ὥσπερ γὰρ ἀφορισμοὺς εἶναι δεῖ αὐ-
τά, οἷον, ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. Plura B. p. 707.

C. Διορίζω, Diſtermino. vt Plinius, Pyrenæi montes Gal-
lias Hiſpaniáſque diſterminant. Themiſt. in 4 Phyſic.
de νῦν loquens, ὃ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod
diſterminat & dirimit à ſe inuicem tempus præteritũ
& futurum. Pro quo Philo dicit μεθόριόν ἐστι. Budæus
interpr. etiã Cõfinis ſum, Cõfiniũ obtineo: quæ enim
loca regiones aliquas diſterminãt, vtriſque ſunt con-
finia ſeu contermina. Generaliter autem pro Diſtin-
guo, Diſcrimino, Diuido. Themiſt. in 1 De anima, διο-
ρίζοντες καὶ τοῖς τόποις τὰ μέρη, Dirimentes, Diducentes,
Diſtinguentes. Hæc Bud. p. 704, vbi alia affert exem-
pla, & vnum ex Platone in quo διορίσασθαι & ἀφορίσασθαι
pro eodem ponuntur. Et voce paſſiua, ſignificatione
actiua, Plato in Polit. παμπολλὰ διοριζόμενοι μάτην, id
eſt διαιρούμενοι, artes multipliciter partientes. Hæc B. p.
705. vbi & ex Philebo exemplum ſubiungit. Pro Di-
ſtinguo & Diſcerno ſiue Diſcrimino, accipitur & in
hoc loco Galeni ad Glauconem, θυμοῦ μὲν καὶ πάνυ σα-
φῶς αὐτὰ διορίεις, facilè ea ſeparabis & diſtingues ab ex-
candeſcentia. Idem lib. 1, μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορί-
ζειν χρὴ, id eſt διακρίνειν. At in hoc loco Plat. Polit. ἡ τῶν
καπηλικῶν τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης, ſuis vel-
uti terminis ſeiuncta & ſeparata eſt. ἀφώρισται. Porro
ex Ariſtot. Polit. διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον, pro Nullo
metiri ſeruum. ſicut & ὁρίζεσθαι capitur. ‖ Διοριζο-
μένη ἀρά, imprecatio certis verbis concepta. ex Æſchi-
ne. ‖ Item Explico. Plato Gorgia, τοῦτό μοι σαφῶς διό-
ρισον, Explana, Explica. Cui loco ſimilis hic eiuſdem
in lib. 1 De republ. διόρισαι πότερως λέγεις, vtro modo di-
cas expone diſertè. Ariſtoteles Metaphyſic. 8, ἐπεὶ δὲ περὶ
τῆς κατὰ κίνησιν λεγομένης δυνάμεως εἴρηται, περὶ ἐνεργείας
διορίσωμεν. Aliud ex eiuſdem Polit. 2, exemplum habes
apud Budæum pag. 705, vbi διορίζειν interpr. Explicitè
& diſtinctè ſcribere. ‖ Ibidem διορίζω interpretatur
Statuo, Conſtituo, id eſt Decerno & diſputando con-
cludo: apud Themiſtium in 2 De anima, πειρασθῶμεν
διορίσαι τί ἐστι ψυχή. Alibi, περὶ τῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι
πρότερον. id eſt Diſceptare, Differere & explicatè diſcer-
nere. Alibi, διωρισμένων δὲ τούτων, His conſtitutis & diſ-
ceptatis, Explicatis. Aliquanto pòſt interpretatur Diſ-
ſero, Diſcepto, Enucleatè diſputo, cum præpoſitione
iunctum. Iſocrates, διορίσασθαι περὶ τούτων. Ariſtoteles in 1
De gener. περὶ ὧν οὐδὲν διώρισται πρότερον. Galenus autem
cũ accuſatiuo voce media in actiua ſignificatione vſus
eſt in 1 ad Glauc. εἰ διορίσαιτό τις τὴν κατὰ ἡλικίας διαφοράν.
Et pag. ſequenti ex Themiſt. in poſter. ἐκεῖνο μέντοι γε ἀ-
ναγκαῖον διορίσασθαι, ὡς οὐκ ἐφ' ἁπάντων τοῦτο συμβαίνει, deter
minatè dicendum. Et ex Ariſtotele Polit. 4, οὐκ ἂν κα-
λῶς δόξειεν διορίσαι περὶ τῶν πολιτειῶν, explicatum eſſe.
Rurſum pag. 705, Διορίζομαι interpr. Affirmo, (ſicut
Heſychius διωρίζετο exponit διεβεβαιοῦτο, διϊσχυρίζετο) &
Cõſtituo, id eſt pono, ἀποφαίνομαι, δογματίζω: apud Pla-
tonem in Parm. ὁρᾷς ὅση ἡ ἀπορία, ἐάν τις ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ
καθ' αὑτὰ διορίζηται, vides quàm æſtuare neceſſe ſit ſi
quis formas ſtatuerit per ſe ipſas exiſtere. Alibi ὁρίζεσθαι
dicit, εἰ ὁριεῖταί τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος, ſi quis ſtatuerit i-
deas eſſe ſui cuiuſque generis rerum. His ſubiungit ex
Dionyſio Halicarn. de Aphareo adoptiuo Iſocratis fi-
lio, διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικαστή-
ριον γεγράφθαι, apertè affirmat & certis verbis teſtatur,
& (vt vulgò dicunt) expreſſè dicit. Sic Baſil. ὁ μὲν, οὐκ
εἶναι θεὸν ἀπαλλάττειν λέγων, videlicet τὸν θεὸν ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν
εἶναι διοριζόμενος. Et paulo pòſt ex Platone, μέχρι περ ἂν ζῶ-
μεν, τοῦτο διορίζομαι, quod quidem à me dictum ſit qua-

tenus in vita ſumus. Quibus ſubiungit, Eſt autem διωρισμένον idem quod ἀφωρισμένον, id eſt, Conſtitutum, Statum. Ariſtoteles in 4 Polit. ὅταν κτήσωνται τὸ τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων. id eſt, Quum cenſum legitimum & legibus conſtitutum poſſederint. ‖ Διορίζω, Extermino. Sic enim Heſych. Διορίσαι, ὁ καὶ ἐξορίσαι λέγουσι, τὸ φυγαδεῦσαι. A

Διορισμός, οῦ, ὁ, Diſtinctio, Diſtincta rerum explicatio, quam Cicero determinationem vocat, vt paulo antè in Ἀφορισμός ſynonymo ex Budæo annotaui. Ariſtoteles Polit. 3, περὶ δὲ ἀπορία περὶ τὸν διορισμόν ἐστι, prima autem addubitatio eſt & quæſtio circa harum ſpecierum explicationem. paulo pòſt ſubdit, ὥστε αὐτῶν συμβαίνει, οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τῆς πολιτείας, explicatum eſſe. Bud. pag. 706. Heſychius explicat χωρισμός, μερισμός. Exponitur etiam Diſcrimen: quomodo accipi poteſt locus hic qui affertur ex Galeni lib. 1 ad Glauconem, ὅσα δὲ ἐν τῇ ποιότητι τὸν διορισμὸν ἔχει, ζωγραφούμενα. ‖ Item Definitio, ſeu Diffinitio. Pars ἀποδείξεως, vt κατασκευή, Procl. in Eucl. 56. B. B

c. 1. Ἀδιόριστος, Qui diſtinctus & explanatus non eſt. at ἀδιόριστος λόγος exponunt Indefinita oratio. Suidæ ἀδιόριστον eſt ἀδιαχώριστον, Heſychio ἀχώριστον, ἀναμίξ. C

c. 2. Προσδιορίζω, & Προσδιορίζομαι, Conditionem addo, verbiſque attempero & definio quod dictum eſt, & quaſi addefinio quod ſimpliciter enuntiatum erat: ET Προσδιορισμός, huiuſmodi circunſcriptio verborúmque præciſio, quam ſuprà determinationem diximus. Hæc Bud. pag. 709, afferens exempla ex Alexandro Aphrod. & Ariſtot. addénſq; προσδιορισμὸν à Cicerone præſcriptionem vocari, id eſt modificationem. τῷ προσδιορισμῷ autem ſynonymum eſſe τὸ προσδιαστέλλεσθαι. Hermogenes tractans controuerſiam ſcripti & voluntatis, οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὸ τεῖχος. verba ſunt ſcriptum defendentis, & ſententiæ interpretationem repudiantis. Lex (inquit) non diſtinxit. Et apud dialecticos προσδιωρισμέναι προτάσεις, quibus oppoſitæ SVNT αἱ ἀπροσδιόριστοι. Propoſitionum enim quædam ſunt ὡρισμέναι, vt, ἄνθρωπος λευκός: quædam ἀόριστοι, vt, οὐκ ἄνθρωπος λευκός. Ruſum τῶν ὡρισμένων aliæ ſunt ἀπροσδιόριστοι, vt eæ quæ προσδιορισμὸν non habent: aliæ προσδιωρισμέναι, vt, πᾶς ἄνθρωπος λευκός, vel τὶς ἄνθρωπος λευκός: nam αἱ προσδιωρισμέναι habent προσδιορισμὸν vel καθόλου vel μερικόν, vt Magent. tradit apud Ariſtotelem περὶ ἑρμηνείας. Eſt autẽ προσδιορισμός pars propoſitionis præcipua, ſignificans quónam modo inſit prædicatum in ſubiecto. (quam partem αἱ προτάσεις non habentes, ἀπροσδιόριστοι dicuntur) ſeu, additamentum definiens prædicati modum, & prædicamenti circunſcriptio, vt Budæus tradit pag. 709. vbi addit ab Ariſtotele διορισμὸν vocari τὸν προσδιορισμόν. Subiũgit & hunc locum Ariſtotelis, προσδιωρίσθω δὲ ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προτάσει τὰ εἰωθότα, hoc eſt, Ne autem cauillis ſophiſticis hæc propoſitio expoſita ſit, circunſcribamus eam ſolitis additamentis. hoc eſt, κατὰ τὸ αὐτό, & alia. Vulgò addere circunſtantias dicunt. D E F

C. Ἐξορίζω, Extermino, Exilio mulcto. Ariſtoteles Eth. 10, cap. 9, ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρείας ἐπιτιθέναι, τοὺς δ' ἀνιάτους ὅλως ἐξορίζειν. Vide & in Ἀνορύσσω. G

Ἐξορισμός, οῦ, ὁ, Exterminatio, Expulſio extra terminos. ſeu Interdictio finium, vt Liuius loquitur.

Ἐξόριστος, Qui exterminatus eſt, Exul, Cui finibus interdictum eſt. Demoſthenes contra Mid. pag. 229, τοῦτον ἐξόριστον ἀνηρῆσθαι, καὶ μηδαμῇ παρεῖναι. Et apud Poll. l. 9, c. 1, ἐξόριστον γενέσθαι.

C. ΚΑΘορίζω, Definio. Heſych. καθορίζει exp. ὁρίζει.

C. ΜΕΘορίζω, Confinis ſum. μεθορίζει Heſychius exponit μετέχει, particeps eſt: tracta metaphora ἀπὸ τῶν μεθορίων quæ regiones quidem diſterminant, ab vtraque tamẽ partem capiunt. H

C. ΠΑΡορίζω, Fines meos egredior alienum agrum vſurpando. Vel ſimpliciter, Fines & limites meos trãſilio, τοὺς ὅρους παραβαίνω: præcipuè verò in metandis agris. Vel In limitibus deſcribendis decipio. Libro 1 Epigr. Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων, Γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει.

Παροριστής, οῦ, ὁ, Qui fines ſuos egrediẽs alienum agrum vſurpat, Qui fines ſuos trãſilit. Vel, Qui in finib' deſcribẽdis alios decipit. Lib. 1 Epigr. titulus eſt εἰς παροριστάς.

C. ΠΕΡΙορίζω, Suis finibus limitibúſque circunſcribo, Termino, Definio. Lucianus De ſalt. καὶ αὐτὴν ἅπαντα εἰδέναι ἄχρι τῆς κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡ τῆς ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, hic veluti terminus ſtatuatur. Περιορίζω, (inquit Budæus) Limito, in Pandect. id eſt Præfinio, Definio, Circunſcribo. ‖ Exponitur etiam Extermino, Relego, Exilii locum præſcribo & præfinio. qua ſignificatione citatur ex Plutar. Apophth. item ex Ariſtotele Pol. 6, c. 4, Τιμοφάνους γὰρ τῶν εὐπόρων τινός, καταλιπόντος δύο θυγατέρας, ὁ περιορισθεὶς καὶ οὐ λαβὼν τοῖς υἱάσιν αὐτοῦ Δόξανδρος, ἦρξε τῆς στάσεως. Heſychius quoque περιοριζόμενοι exponit ἐξοικιζόμενοι: & Περιορισθῆναι, ἐξορισθῆναι. Itidémque Budæus Περιορίσαι interpretatur Relegare, Deportare & quaſi in loco circunſcribere. In Pandectis tamen grauior pœna eſt τῆς ἐξορισμοῦ, vt in Περιορισμός videbimus. ‖ Περιορίσαι Suidas exponit etiam περινοῆσαι: itidémque περιορισθῆναι non ſolùm ὑπὸ ὅρον γενέσθαι, ſed etiã γνωρισθῆναι. Similiter & Heſychius, qui περιοριζόμενοι etiam exponit non ſolùm περιεχόμενοι, ſed & γινωσκόμενοι. vt ſit περιορίσαι, animo & mente quaſi circunſcribendo cognoſcere & percipere.

Περιορισμός, οῦ, ὁ, Circunſcriptio: propriè verò quum aliquid limitibus terminiſque ſuis circunſcribitur & definitur. Περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur etiam ipſi agrorum limites quibus circunſcripti ſunt & definiti. Plutarch. Numa, pag. 129 meæ editionis, loquens de Termino, καὶ θύουσιν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμούς, in agrorum limitibus. ‖ Item Exilium, ἐξορισμός. vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari: can. 7 concil. Sardicenſis. In Pandectis autẽ περιορισμός, Deportatio, inter capitales pœnas numeratur, non autem ἐξορία, inquit Budæus, ſubiiciens hæc verba, ἐὰν ὁ ἐξορισθεὶς μὴ πειθαρχῇ τῇ ἐξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἐξορίας δημευθεὶς τὸν περιορισμὸν ὑφίσταται.

Περιοριστός, Limitibus & terminis ſuis circunſcriptus ac definitus. περιοριστόν, Heſych. περιγραπτόν.

C. ΠΡΟορίζω, Præfinio, Prius definio, Prius conſtituo. Act. Apoſt. cap. 4, ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda. At Rom. 8, προορίζειν vetus interpres vertit Prædeſtinare, Budæus Deſtinare: ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, nam quos præſciuit, eoſdem & prædeſtinauit vt conformes fiant imagini Filii ſui. Budæus ſic, Quia quos præſciuit, etiam deſtinauit conformes imaginis: Vel, ad verbum, Præfiniuit. (Et mox, οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε. præſcictiæ enim attexitur prædeſtinatio, qua certis gradibus ſuos illos deſtinat ad ſe vocare) Ita προώρισε eſt πρὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου ὥρισε, Ante mundi fundamenta deſtinauit ſeu conſtituit. nam ὁρίζειν pro conſtituere etiam & ſtatuere capitur. Bud. pag. 710, hos præfinitos ſeu προωρισμένους, qui in album prouidentiæ relati ſunt, & prædeſtinati vulgò vocantur, ſcribit Latinè dici etiam poſſe ſelectos Dei & deſignatos, hoc eſt ἀπολέκτους, ἀφωρισμένους, ex turba mortalium delectos & ſegregatos in coloniam Dei. Quibus ſubiungit ex Cicerone lib. 1 De diuinatione, Sũt enim benefici dii, generique hominum amici: neque ignorant ea quæ ab ipſis cõſtituta & deſignata ſunt: Græcè reddens, ἀποδεδειγμένα, προωρισμένα, ἀποτεταγμένα. ἀφωρισμένα. Et in 2, Sequitur porro, nihil deos ignorare, quòd omnia ſint ab iis conſtituta. Et Epheſ. 1, προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, Qui prædeſtinauit nos quos adoptaret in filios. Nonnulli etiam ſic, Qui adoptionis noſtræ tempus præfiniuit. ‖ Προορίσασθαι ſignif. etiam idem quod τὴν οὐσίαν ἢ τὴν οἰκίαν ἀφορίσασθαι. hoc eſt, oppignerationis & hypothecæ notã apponere. Demoſth. δισχιλίων προορίσω τὴν οἰκίαν. Hæc inter alia Bud. p. 710. Sic & ὁρίζεσθαι ſuprà.

Προορισμός, Præfinitio, Prædeſtinatio.

C. ΠΡΟΣορίζω, Addo finibus imperii, vt Budæus interpr.

apud Plutarchum in Cicerone, οἷς ἐφεῖτο πάσης μὲν Συρίας A
καὶ νεωστὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου προσώρισο, κυρίοις εἶ). Idem
Budæus προσοριζόμενος vt προσοικειώμενος, reddit Attribu
tus, Contributus, apud Strabonem, ἑξῆς δὲ πρὸς τοῖς Ἀκουϊ
τανῶν λεκτέον, καὶ τῶν προσωρισμένων αὐτοῖς ἐθνῶν. Item, οὗ-
τοι δὲ προσωρίζοντό ποτε Ἀρουερνοῖς, νῦν δὲ τάττονται καθ' ἑαυ
τούς. In v.l. autem ex Plut. Lycurgo affertur, προσορίζω
χρόνον, Præfinio tempus.
C.ΣΥΝορίζω, oppoſitum τῷ διορίζω, Confinio iungo, Con-
finia facio, Dirempta copulo, & quaſi iiſdem limiti-
bus concludo. Ariſtoteles in 3 De cælo, loquens de i- B
gne, δοκεῖ γὰρ μᾶλλον συγκρίνειν καὶ συνορίζειν ἢ διακρίνειν. Et
mox, τὸ γὰρ συνορίζειν καὶ ἑνοῦν, τοῦ πυρός. B.p.710.
C.ΥΠΕΡορίζω, Extermino, Limitibus & finibus meis ex-
pello, Vltra terminos regionis meæ eiicio, Extorrem
facio. Greg. ὑπερωρίσθη, pro ὑπερόριος ἐγένετο, extorris fa-
ctus eſt. Et Æſchines, καὶ εἰ μιᾶ μόνον ψήφῳ μετέπεσεν, ὑ-
περώρισ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Sic apud Pollucem quoque lib 9,
cap. 1, ὑπερορίσαι ἄνδρα. quod & ἐξορίσαι dicitur, vnde ibi-
dem ἐξόριστοι φυγάδες.
¶ Οὖρος, ου, ὁ, Terminus: Ionicè pro ὅρος, mutato aſpero in C
tenuem, ſicut & in οὐδὸς pro ὁδός. Euſtath. pag. 23 quum
dixiſſet νοῦσος habere Ionicam ἐπένθεσιν τοῦ υ, ſubiungit
& alia in quibus ab Ionibus μηκύνεται τὸ ο, προσλήψει τοῦ υ,
inter quæ ὁδὸς, οὐδὸς· καὶ ὅρος, οὖρος, ὁ περιορισμός. Idem
pag. 488, οὕτω καὶ οὖρος μὲν λέγεται ὁ ὅρος, Ἰασι, οἱ μὴν ποτε
καὶ τὸ ὅρος τὸ οὔδετερον. Apud Heſychiū — οὖρον ἀρούρης, id
eſt ὅρον τῆς χώρας. (ex Homero Iliad. φ, de lapide, Τόν ῥ'
ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης) Itidem Suidas,
Οὖρος, ὁ τῆς γῆς ὅρος. καὶ παρ' Ἡροδότῳ οὖροι, οἱ ὅροι, τὰ ὁροθέ-
σια, Termini, Fines, Limites quo nominatiuo vtitur & D
Parrhaſius apud Athenæum lib. 12, in quodam epi-
grammate operibus ſuis inſcripto, φημὶ γὰρ ἤδη Τέχνης
εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης. ἀνυπέρβλητος
δὲ πέπηγεν Οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς, ſtatutus
eſt & fixus manibus noſtris terminus quem nemo
tranſiliet. Sed notandū, dici non ſolùm οὖροι, plurali
num. ſed ETIAM Οὖρα, vt manifeſtum fit ex ſe-
quentibus. Euſtathius pag. 1871, de ὅροις loquens ex quo
Iones οὖρος faciūt, τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν τῷ Οὖρος, ὁ περιο-
ρισμός. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Ἀμφ' οὔροισι. καὶ, δίσκου οὖρα πέλονται. E
Loci ſunt Homeri. alter Il. ψ, Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατ' ὠ-
μαδίοιο πέλονται: alter Il. μ, — ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον.
Citatur ex Apollonio quoque. Necnon ex Herodoto
affertur lib. 3, ἐν οὔροισι, in finibus, Valla interpr. ‖Οὖ-
ρα Heſychius exponit ὁρμήματα: quod ad ὀρούω perti-
net, (vnde ὁρούματα) vt & οὖρος ſignificans ventum ſe-
cundum. Sed idem agnoſcit etiam Οὖρα, ὅρια.
C.Ἄπουρος, Qui abeſt à terminis. Sophocl. Œdyp. tyr. pag.
159, παλαίφατον δράγμα γωνίας πέτρας ἄπουρον. id eſt ἀπὸ F
ὅρων τῆς πέτρας. Sed ſchol. legit etiam ἐπ' οὖρον, id eſt
εἰς ἄνεμον. mox dicit ἀπόξενος ὅρμος.
C.Πρόσουρος, Conterminus, Confinis, Terminos adiun-
ctos & affines habens. Ionicè pro πρόσορος. Herodot. οἱ
πρόσουροι Αἰγύπτῳ.
C.Τηλουρός, Cuius termini procul ſunt, Longinquus. He-
ſychius quoque τηλουρὸν exponit πόρρω ἀφωρισμένην. Sed
apud eum ſcribitur τήλουρον, pro quo reponendum po
tius τηλουρόν. nam dicit, τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς
κηπουρόν, τῷ τόνῳ: innuens à nonnullis προπαροξύνεσθαι, à
nonnullis ὀξύνεσθαι. τήλουρος certè proparoxytonum G
magis accederet ad πρόσουρος. Apollon. lib. 2 Argon.
οὐδέ τις αἶα Τηλουρός, longinqua tellus. Et τηλουρὰ πεδία
apud Euripidem, Campi longè diſſiti. Sic Æſch. Prom.
εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. vbi ſcholiaſtes exp. ἀφ' οὗ πόρρω
τις ὁρᾶν δύναται. quod etymum minus veriſimile eſt.
Euripides cum genitiuo etiam iunxit, in Oreſte, Τηλου
ρὸς οὖσα δωμάτων κλύω βοῶ, procul ab ædibus remota,
πόρρω οὖσα, ſiue τῆλε τῶν ὅρων τῆς οἰκίας.
Οὖρια, Ionicè pro ὅρια, Termini, Limites, Fines.
C.Μεσούριον, Termin' ſeu limes inter duas regiones me H
dius, ſeu, qui inter duas regiones interiectus eas diſter
minat. quod & μεθόριον dicitur. Citatur ex Dionyſio
Alex. De ſitu orbis. Eſt verò Ionicum PRO Μεσόριον.
C.Ὁμούριος ET Ὅμουρος, Conterminus, Confinis: Ionicè
pro ὅμορος. ET Ὁμουρέω Ionicè pro Ὁμορέω, Contermi
nus ſeu confinis ſum. Vnde ὁμουροῦσι apud Heſych. γει-
τνιῶσιν ἐν τοῖς ὅροις.
Οὐρίζω Ionicè pro ὁρίζω, Finio, Termino: ſeu Contermi-
nus ſum. vt, οὐρίζει πρὸς τὴν Ἀσίην Εὐρώπη.
Οὔρισμα, Terminus, Limes. Ionicè pro ὅρισμα.
C.Διουρίζω, Diſtermino, Diſtinguo. Ionicè pro διορίζω.
C.Ἀπουρας, Ionicè pro Ἀφορίσας. Euſtath. pag. 1774, quum
οὖρος pro ὅρος Ionicè dici tradidiſſet, ἡ δ' αὐτὴ διάλεκτος καὶ
τὸ ἀφορίσαι Ἀπουρᾶς εἶπε.
AT VERO Ὀρὸς, οῦ, ὁ, Serum lactis. Euſtathius p. 906,
recenſens quædam quæ pro accentu ſignificationem
mutant, καὶ ὅρος μὲν ὀξυτόνως, δι' ἑνὸς ρ, ἡ τοῦ γάλακτος ὑπο-
στάθμη καθ' Ὅμηρον. οὕτω γὰρ ἐκεῖνος γράφει. ὅρος δὲ, γῆς ὑψηλὸν
ἀνάστημα. Vtitur autem Homerus Odyſſ. ι, — ναῖον δ' ὀρῷ
ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε. Odyſſ. ρ, Καί κεν ὀρὸν πί-
νων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, ſerum potans. In præce-
denti autem loco Euſtath. ὀρὸς exponit è quibuſdam,
ἡ ὑδατώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις: ex aliis, τὸ διεφθορὸς γάλα:
ruſum ex aliis ἡ γάλακτος ὑποστάθμη. quæ expoſitio ea-
dem eſt cum prima, & melior. Deriuat autem à ῥέω, fa
cto inde ῥόος, & tranſpoſitis literis accentúque muta-
to ὀρὸς, vt ὀρὸς ſit τὸ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες, τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς
τυρὸν, ἀλλ' ἀπορρυϊσκόμενον. Eadem ſcriptura apud Theo
phraſtum habetur libro 9 Hiſtoriæ plant. cap. 2, de pi-
ce quæ ex Idæa picea manat, ἐψηθεῖσαν δὲ, ἐλάττω ἐκβαί-
νειν. πλείω γὰρ ἔχει τὸν ὀρόν. Vnde Plinius lib. 16, cap. 12, Deco
ctam autem minus picis reddere, quoniam in ſerum
abeat. Vbi etiam nota, non lacti ſolùm ὀρὸν tribui, ſed
aliis quoque rebus è quibus aſſatis coctiſue ſereus hu-
mor profluit, qualis & ἰχώρ.
Ὀῤῥὸς etiam ſcribitur gemino ρ, vt in lex. meo vet. ὀῤῥὸς, ἡ D
ὑποστάθμη τοῦ γάλακτος. Sic apud Heſychium, Ὀῤῥὸς, τὸ ὑδα-
τῶδες καὶ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος: ἀπὸ τοῦ ὀρούειν ἀπ' αὐτοῦ. Et
ὀῤῥὸς γάλακτος, γάλακτος τὸ ἀφύλισμα. Sciendum tamen,
apud Heſychium hæc non haberi ſuo loco, hoc eſt nō
poſita eſſe ordine literario, verùm poſt ὄρος: vt & in lexi
co meo vet. poſt ὄρος. Sed Euſtath. huius ſcripturæ mē
tionem facit in Ὄρος infrà, eadémque paſſim occurrit,
vt apud Ariſtotelem Hiſt. animalium lib. 3, cap. 20, τοῦ
δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὁ καλεῖται ὀῤῥός· καὶ σωματώ-
δες, ὁ καλεῖται τυρός. vbi nota ὀῤῥὸν vocari ἰχῶρα ὑδατώδη:
ſicut Plato viciſſim in Tim. ἰχὼρ, ὁ αἵματος ὀῤῥός. Galen.
autem lib. 2 ad Glauconem dicit ὀῤῥὸς γάλακτος: vnde
colligimus ad alia quoque extendi, vt ad ſanguinem,
in præcedenti loco Platonis: ad picem, vt apud Theo
phraſtum in Ὀρός, & ad alia ſimilia: quum differentiæ
cauſa dicat γάλακτος.
C.Ὀῤῥόπισσα, Serum picis, Sereus humor qui è pice pro-
fluit dum coquitur. ὁ ὀρὸς τῆς πίσσης, vt Theophraſtus
paulo antè in Ὀρὸς appellat. Ὀῤῥόπισσα (inquit Gorr.)
eſt picis liquidæ ſeroſum recrementum: quod aliqui
cum πισσελαίῳ idem eſſe putant. Erotianus autem an-
notat ὀῤῥὸν πίσσης ab Hippocrate dici τὸ ὑγρότατον τῆς πί-
σσης. Aetius lib. 6, cap. 69, θεῖον ἄπυρον καὶ σαφίδα ἀγρίαν
λείαν, καὶ πίσσης ὀῤῥῷ μίξας, ἐπίχει. Affertur & ex Gal.
πίσσης ὑγρᾶς ὀῤῥός.
Ὀῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Seroſus, Sereus. vt ὀῤῥῶδες γάλα apud
Theophraſtum. Idem lib. 5 De cauſis plant. τὸ ὀῤῥῶδες
appellat ſuccum ſeroſum. ‖Ὀῤῥώδιον Galen. in le-
xico Hippocr. exp. τῶν ἀγγείων τοῦ ὀῤῥοῦ ἐκλειπομένων: quod ab
ὀῤῥὸς deriuatur.
Ὀῤῥόω, SEV ὀρόω, In ſerum conuerto, In ſeroſam qualita-
tem muto. Vnde paſſ. ὀροῦσθαι apud Ariſtot. Sereſcere,
ſeu In ſerum abire, vt Plin. loquitur.
C.Διοῤῥόω, SIVE Διορόω, idem. Vnde paſſiuum Διοῤ-
ῥοῦσθαι ſeu Διοροῦσθαι, Sereſcere, In ſerum abire. vtroque
enim modo Plin. loquitur. Ariſtot. ἰχὼρ δ' ἐστὶ τὸ ἄπεπτον
αἷμα, ἢ τῷ μήπω πεπέφθαι, ἢ τῷ διωρῶσθαι. Ex eodem Bud.
affert etiam διοῤῥοῦται τὸ γάλα. SED ET Διορίζεσθαι
eiuſdem eſſe originis exiſtimat Budæus. Sic enim il-
le pagina 822, enumerans quædam ab Ὀρὸς ſiue ὀῤῥὸς
compoſita & deriuata, vt ὀῤῥοῦσθαι & διοῤῥοῦσθαι: A Dio
ſcor. διορίζεσθαι dicitur, hoc eſt ἀφίστασθαι. nam ὀρὸς, eſt ἡ
ὑπόστασις τοῦ γάλακτος. Itidémque in lex. ſuo ex eodem af-
fert, διορίζεται τὸ γάλα. Videndum tamen ne ibi διορί-
ζεται ſignificet potius διακρίνεται & διαχωρίζεται. tunc au-

tem non ad ὀρὸς ſed ad ὄρος pertinet. A Διορούϑαι autẽ EST Διόρωσις, Conuerſio in ſerum, nam διορώσιος Gal. apud Hipp. exp. τῆς εἰς τὸ ὀῤῥῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς.

C. Ἐξοῤῥίζω, Serum exprimo, quum videlicet fit caſeus. Heſych. ἐξοῤῥίζειν exponit ὀῤῥὸν ἐκπιέζειν τυροῦ. Notãdum verò, hoc ἐξοῤῥίζειν non poni ſuo loco, ſed poſt τὸ ὀπὸς, ante τὸ ὄξειον: vt videatur SCRIPSISSE Ἐξοείζειν vno ρ, ſicut & ὀρὸς, & διοείζειν.

Porro ſicut οὖρος dicitur Ionicè pro ὄρος & ὀρὸς, ſic ETIAM Οὐρὸς pro Οὖρος. Et quemadmodum ὀρὸς nõ de lacte ſolùm dici annotatum eſt, ſed etiam de ſanguine, ita etiam hoc οὐρός. Nicander in Theriacis, de ſanguine loquens, βλοσυρὸν δ᾽ ἐξ αἷμα χέαδαι, Ἐκ δὲ παλι δνὸν οὐρὸν ἀπηδῆσαι. vbi & ſcholiaſtes annotat, ὀρὸν propriè eſſe τὴν ὑποστάθμην, ſiue τὸ ὑδατῶδες τοῦ πηγνυμένου γάλακτος: hoc verò loco dici ἐπὶ αἵματος.

Ὄῤῥος verò παροξύτονον longè diuerſæ eſt ſignificationis. eſt enim pars corporis. Pollux lib. 2, τὸ δὲ ῥαφὴ μὲν ἔοικος, ... καυλὸν διὰ τοῦ ὄσχεου μέσου, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον, εἰς τὸν δακτύλιον καταλῆγον, περίναιον ὀνομάζεται, καὶ τράμις, καὶ ὄῤῥος: quaſi diſcrimen quoddam quod ad ταῦρον tranſit per medium ſcrotum ſubter colem. Itidẽ & Rufus Epheſius, τῶν δὲ αἰδοίων τοῦ μὲν ἄῤῥενος, ἡ μὲν ἐκκρεμὴς φύσις, καυλὸς καὶ σῆμα· τὸ δὲ μὴ ἐκκρεμὲς, ὑπόσημα καὶ κύστεως τράχηλος. καὶ ἡ διὰ μέσου γραμμὴ, τράμις: οἱ δὲ ὄῤῥον ὀνομάζουσι. Dicitur igitur ὄῤῥος ſiue τράμις illa veluti linea quæ ſcrotum medium interſecans per ταῦρον vſq; ad anum tendit. quod innuit & Lexiphanes apud Lucianum, quum ait, ἀναπηδήσας ἐπὶ τὴν ἀστράβην ἐξέτριψα τὸν ὄῤῥον. Solet enim ea pars interteri & excoriari inter equitandũ. præſertim iis qui macilentis equis ſine ſella inuehũtur. Ariſtophanes Ranis, ἐγὼ δὲ τ᾽ ἀλγεῖν ἄρχομαι Τὸν ὄῤῥον. vbi ſcholiaſtes exponit τὸν καλούμενον ταῦρον, (licet Pollux diuerſa hæc duo faciat) dicens partẽ quandam eſſe τῆς πυγῆς, ſeu τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων: Calliſtratũ verò exponere τὴν ὀσφὺν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν: Didymũ βάμην, non (ſecundum quoſdam) τὸ ἰσχίον. Non multum diſſentit à Calliſtrato Galenus in Lexico Hippocr. qui ὄῤῥον eſſe dicit τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πέρας, idque & ὀῤῥοπύγιον nominari. Heſych. τὸ ὀστοῦν τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν: rurſum ſchol. Ariſtophanis in Pluto, τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. Cæterùm non ſolùm ὄῤῥος ſcribitur, ſed ETIAM Ὄρος, ſicut ὀῤῥὸς & ὀρός. Teſtatur id Euſtathius pag. 906, vbi recenſet quædam quæ pro diuerſo accentu diuerſam habent ſignificationem. Ὄρος δὲ (inquit, quum paulo antè de Ὀρὸς loquutus eſſet) οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθως ἐπανάστημα, (id eſt Tumulus, vel Collis) ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τὰς γλουτοὺς τόπος, ὅν τινες ταῦρόν φασιν, ὡς Ἐρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων. Et paulo poſt, nimirum poſt ea verba quæ in Ὀῤῥοπύγιον ſiue Οὐροπύγιον citabo, ὅτι δὲ τὸ ἰδιοῦτον ὀρωδεῖν οἱ ὕστερον διὰ δύο ρ γράφουσι, καθὰ καὶ τὸν προπαροξύτονον αὐτοῦ ὄρον, δῆλον ἐστι, καθὰ καὶ ὅτι τοῦ Ὁμηρικοῦ ὀροῦ οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον ἐδίπλωσαν τὸ ἀμετάβολον ποιοῦντες τὰ σφίσιν ἀρεστά. Sed idẽ & alteram ſcripturam agnoſcit, ſic ſcribens, pag. 1871, οὕτω δὲ οὐδὲ ὁ παρὰ Ἀττικοῖς ζωϊκὸς ὄρος, [Ionicè aſſumit υ, ſicut οὖρος] ὃ καὶ αὐτὸς ψιλούμενος. αὐτὸν δὲ διέσχε τὸ ὄρος ἡ διπλόη τοῦ ρ. εὕρηται γὰρ ὄῤῥος ἐν ἁπλότητι παρὰ τῷ κωμικῷ, τόπος ὢν περὶ τοὺς γλουτοὺς, ὁ καὶ ταῦρος. ἐν μόνῳ συνθέσει προσλαμβάνει παρά πη τὸ υ, nimirum in οὐροπύγιον. Rurſum pag. 1626 dicit, ὅτι γάλακτος ὀρὸς τῇ ὀξυτονήσει ἐπιρροφωνεῖται πρὸς τὸ ὑλαῖον ὄρος. ὁ μέντοι ἐπὶ ζώων ὄῤῥος, ἐξ οὗ τὸ ὀῤῥωδεῖν, διπλασιάζει τὸ ρ, ἐκπεφευγὼς τὴν κατὰ τὸ ὄρος φωνήν.

C. Ὀῤῥοπύγιον, ου, τὸ, idem cum ὄῤῥος, vt teſtatur Galenus paulo antè in Ὄῤῥος. ſeu Vltima pars ſpinæ qua vertebræ deſinũt. Propriè autem auibus tribuitur, (in quibus & manifeſtior eſt quàm in homine) ſignificans partem illam quæ eſt inter ὄῤῥον & πυγήν. Eſt autem ὄῤῥος τὸ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου πέρας, ſiue τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν ὀστοῦν, lumbis vicinum: ex quo orrhopygio cauda enaſcitur. Ariſtoteles Hiſtoriæ animalium lib. 2, de auibus loquens, οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀῤῥοπύγιον δέ. Et lib. 9, κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον ἐκτέμνονται οἱ ὄρνιθες. Plinius lib. 10, cap. 21, Deſinunt eanere caſtrati. quod duobus fit modis, lumbis aduſtis candente ferro, aut imis cruribus. Ariſtophanes Nubibus, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ᾽ ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον. VBI

Τοὐῤῥοπύγιον Atticè dicitur pro τὸ ὀῤῥοπύγιον, vt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Vtitur hac voce Martialis quoque, quia Latini non habent qua Græcam reddant: Anatis habens orrhopygium macræ. Tribuitur & piſcibus.

VNDE Ὀῤῥοπυγόστικτος, Puncta ſeu notas in orrhopygio habens. Athen. lib. 7, ὀῤῥοπυγόστικτος δὲ τῶν ἰχθύων μελανούρος καὶ σάργος. ET Μικροῤῥοπύγιος, Paruum orrhopygium habens. Ariſtoteles Hiſtor. animalium lib. 2, cap. 12, de auibus. Sed perperam ibi Aldina editio habet Μικροῤῥοπύγιοι. nam aut Μικροῤῥοπύγιοι ſcribendum, AVT Μικροουροπύγιοι, ab Οὐροπύγιον. Priori autem ſimile EST Ἀνοῤῥοπύγιος, Qui orrhopygium non habet. Et ἀνοῤῥοπύγιος πτῆσις Ariſtoteli, Volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur, vt in inſectis. Sunt qui ſcribant ETIAM Ὀρθοπύγιον, (quod tamen Ammonius improbat) ALII Θυροπύγιον. Significat autem Ὀρθοπύγιον propriè Erecti clunes, vel Pars illa ſupra clunes elata: id eſt ὄῤῥος. VNDE Ὀρθοπυγιᾶν, Surrigere clunes. Heſychio AVTEM Ὀρθοπυγιᾶν eſt ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ πρὸς τὸ μακροπύγα φαίνεσθαι. ſed videtur ſcribendum ὀρθοπυγιᾶν. Solent autem ii qui corpus ſurrigunt, circa ὄῤῥον id ſurrigere: cõtrà qui incuruι incedunt, eis ὁ ὄῤῥος & ἡ πυγὴ aliquantum prominent. Ὀῤῥοπύγιον porro & ὀρθοπύγιον idem eſſe ex eodem diſcimus; quippe qui illud per hoc, veluti vſitatius & magis notum, explicet. AD Οὐροπύγιον verò quod attinet, reperitur illud apud Ariſtotelem quoque. Sed agnoſcit & Euſtathius pag. 1871, de ὄρος loquens, quod Ionicè υ aſſumere negat, ſicut ὄρος mons. ὀῤῥωδεῖν μὲν γὰρ καὶ ὀροπύγιον, ὀρνέων, οὐ μὴν κατά τινας ὀρθοπύγιον, αἰ ἄλογον καὶ κοινότερον. Ἰωνικὸν δέ που τὸ οὐροπύγιον, ὄρος ὂν (φασὶ) πυγῆς. Item pag. 906, ex Erennio Philone, de Ὄρος itidem loquens, ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος, (φησὶν ἐστὶ) οὐροπύγιον καλεῖται, ὡς ὄρος ὢν τῆς πυγῆς καὶ οἷ ὀροπύγιον. ὅθεν ὑποστέλλουσι τὰ ἄλογα ζῶα ἐν τῷ ἀλαβεῖσθαι, ὅθεν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ὀρωδεῖν τὸ φοβεῖσθαι, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπεὶ καὶ αὐτῶν οἱ ἀλαβούμενοι περί τι, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον. Scribitur ergo ET Ὀῤῥοπύγιον ET Ὀροπύγιον ET Οὐροπύγιον: quod Ariſtot. ſepiis etiam tribuit, ſicut Athen. ſargo & melanuro piſcibus.

Ὀῤῥώδης, Ad caudam vſque protenſus. Vide ſuprà ὀῤῥώδης poſt Ὀῤῥός.

Ὀῤῥωδέω, Circa ὄῤῥον ſudo. quod quia iis accidere ſolet qui metu percelluntur, inde factum eſt vt accipiatur pro Metuo. ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι· παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν. ὄῤῥος δὲ ἐστι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. συμβαίνει δέ πως τοῖς φοβουμένοις ἱδρῶτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Sic in lexico meo veteri. Itidem Heſychius ὀῤῥωδεῖν exponit φοβεῖσθαι, ἀπορεῖν. quoniã οἱ δεδιότες ἱδοῦσι τὸν ὄῤῥον, ὁ ἐστιν ἱδροῦσι. Idem etiam inter alia tradit ſchol. Ariſtophanis in Pluto, vbi poeta dicit, — ἐγὼ δ᾽ ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, id eſt φοβοῦμαι. Idem in Equit. Τὸν περὶ σαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν, exp. φοβούμενος, ἀλαβούμενος· ἀπὸ τοῦ τὸν ὄῤῥον τὸν ἔνδον ἰδίειν. Euſtathius quoque hoc etymon ſequitur, pag. 1871, de Ὄῤῥος loquens, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὀῤῥωδεῖν, τὸ ἀλαβεῖσθαι. οἱ γὰρ ἀλαβούμενοι (φασὶ) καθά τι, αἰσθάνονται κατ᾽ αὐτόν. καὶ τὰ ἄλογα δὲ ὑποστέλλει τὴν οὐρὰν ὅτι ἀλαβεῖται. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος οὖν, Ὀῤῥωδεῖν, τὸ τὸν ὄντα ὄῤῥον ἰδίειν ὃν οὐρὰν οἱ ἰδιῶται φασίν. Vide & quæ paulo antè in Οὐροπύγιον ex eodem citaui, vbi dicit ſumptam metaphoram ab animantibus quæ in metu caudam ſubter femora contrahunt. Vtitur verò & Thucydides partim cum accuſ. vt apud Ariſtoph. partim cũ περὶ, lib. 6, pag. 202, εἰ ὀῤῥωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι. Alibi, ὀῤῥωδῶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι, meo ipſius corpori metuo. Cũ accuſatiuo vtitur & Demoſthenes Philipp. 3, τοὺς εἰς τοῦθ᾽ ὑπάγοντας ὑμᾶς ὁρῶν οὐκ ὀῤῥωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Et ad Philippi epiſt. χρὴ μήτε ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν. Euripides cum infinitiuo etiam conſtruxit, Perſeum ſic loquentem introducens, Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων Οὔποτ᾽ ὑμεῖς αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν, metuens ne idem mihi accideret. Erotianus apud Hippocratem ὀῤῥωδέειν exp. ἀγωνιᾶν, φοβεῖσθαι. SED ET Ὀρωδέω ſcribi, vnico ρ, ſicut ὄρος, ſuprà in ὄρος ex Euſt. docui. quam ſcripturam Heſych. quoque agnouiſſe videtur, qui hoc verbũ non ſolùm poſt ὀρέω ponit, ſed etiam poſt ὄρχος. ibi tamen

eius exemplaria duplici ρ ſcriptum habent. Idem A
Heſych. ὀρρωδεῖν exponit ἐκφοβοῦν: actiuè & tranſitiuè.

Ὀρρωδία ſiue Ὀρωδία, Metus, Timor, φόβος, ἀπορία, vt
Heſychius exponit. Apud Suidā, ἅμα μὲν ὀρρωδία ἦν μὴ
ἄρα φθάσαιεν ὀπίσω ἀναφυγόντες, id eſt φόβος: metuebatur.
Et ex Thucydide, ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω, Horreo, Expaueſco. V-
titur & Euripides in Phœniſſ. Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλα-
ξ' ἱδρὼς ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀρρωδίαν, eo quòd amicis
metuerent.

Ὀρρωδέως, Non ſine metu, Meticuloſé. ἐμφόβως. Heſych. B

C. ΚΑΤορρωδέω, Metuo, Trepido. idem cum ὀρρωδέω.

C. ΥΠορρωδέω, Aliquatenus metuo & horreo. Eupolis a-
pud Plutarchum in Pericle, καὶ πάλαι γ' ἀνὴρ ἦν αἰνὴρ Εἰ μὴ
τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν.

Ἀρρωδεῖν, verò Nō metuere, Non expaueſcere. nam ei στέ-
ρησιν ineſſe volunt τοῦ ὀρρωδεῖσθαι. ac Ammonius qui-
dem ὀρρωδεῖν exponit εὐλαβεῖσθαι: ἀρρωδεῖν autem, μὴ εὐ-
λαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρηκέναι. Sic & Euſtath.
pag. 907, ὁμοίως δῆλον καὶ ὅτι τὸ Ὀρρωδεῖν καὶ Ἀρρωδεῖν ἔχει
ψιλ, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Ἀσταφὶς Ὀσταφίς. ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἐρέννιος ἄλ-
λο τι λέγων, φησὶν ὅτι ἀρρωδεῖν κατὰ στέρησιν λέγεται, τὸ μὴ ὀρρω- C
δεῖν ἤτοι εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρηκέναι. Quæ
ex eodem Erennio Philone repetit etiam pag. 1871. In
lexico autem meo veteri dicitur itidem στέρησις ineſſe
huic verbo, ſed deriuatur non ab ὀρρωδέω, verùm à ῥῶ
ſignificante ὑγιαίνω: in quo & hic locus Herodoti affer-
tur, καὶ ἀπιμάχετο τὴν ψυχὴν ἀρρωδέων. quod interpreta-
ri queas Anxius animi. ἀπορῶν, vt Heſychius exponit:
ὀρρωδῶν ſeu ἀγωνιῶν, vt Erot. itidem ὀρρωδῶν expli-
cat. Atque ita nō fuerit verū diſcrimē illud quod Am-
monius & Erennius inter ὀρρωδέω & ἀρρωδέω ſtatuūt, D
nam & Euſtathio idem prorſus ſignificare, ſicut ἀσταφὶς
& ὀσταφὶς, videntur. atque adeo ex Herodoto affertur
ἀρρωδέων τοῦ τόκου, (niſi deeſt περὶ) Partui metuens, vel
Sollicitus de partu.

Ἀρρωδία, Metus, Pauor. idem cum ὀρρωδία. Herodotus,
εἰς ἀρρωδίαν ἀπίκοντο, Expaueſcebant, & animis anxii e-
rant. Seu, vt alii, Animo concidebant veriti. Ex eodem
Suidas etiam affert, ἀρρωδία ἦν τὸ πᾶθον, exponens iti-
dem φόβος.

C. ΥΠΕΡαρρωδέω, Metuo ſuper: vel etiam Supra modum E
metuo, Vehementer metuo. Herodotus, ὑπεραρρωδέω
τῇ Ἑλλάδι, Metuo Græciæ.

ΟΡΥΣΣΩ, ſiue Ὀρύττω, Fodio. Iliad. η,
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι
τάφρον. Ariſtoteles de ceruo rabie libidinis ſæuiente,
βόθρους ὀρύττει. quod Plinius, Fodiūt ſcrobes. Et ὀρύγματα
ὀρύττειν infrà in ὄρυγμα. Xenophon Pæd. 7, ὀρύττειν ἐπὶ λό-
φου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι. Thucydides libro 2, ὑπό-
νομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, Cuniculo acto ab vrbe. Fo-
dere puteū dicit Plautus & Cæſar: Fodere arua, Ouid. F
At Liuius, Fodere argentum, pro Effodere. ὀρύττειν ὕ-
δωρ, aquam fodere, vt Liuius Argentum fodere. vnde
paſſ. ὀρυττόμενον ὕδωρ. Herodianus libro 2, καὶ πίνειν ὀρυ-
ττόμενον ἀλλ' οὐκ ἀιμφόμενον ὕδωρ εἰθισμένοι, potare effoſſos
latices, non hauſtos. Et lib. 1, πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον
πίνων ὕδωρ, concretam gelu atque effoſſam aquam po-
tans. Item Defodio, Facta foſſa demitto. vt apud Xe-
nophontem in Œconom. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum geni-
tiuo γαίας, ſub. κατὰ, Sophocl. Aiace, Γαίας ὀρύξας, In terrā
defodiens. vel, Terra obruens: Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔ- G
χθιστον βελῶν Γαίας ὀρύξας ἔνθα μήτις ὄψεται. Videtur tamē
hic genitiuus & cum ἔνθα poſſe iungi. Item Perfo-
dio, Pertundo. Apud Athenæum lib. 2, Τὴν λοπάδ' ὀ-
ρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον. Item Circunfodio. Theo-
phraſtus de laſerpitio, φασὶ δὲ καὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπέτειον. vn-
de Plinius, Hoc & circunfodi ſolitum prodidere. La-
tini dicunt etiam Guttur cultro fodere, Fodere ora ha-
ſtis, Latus alicuius fodere, Fodere ſtimulis. Quò refer-
ri poteſt ὀρύχατο, quod exponitur Cædebantur. eſt autē
Ionicum. Præteritum Atticum Ὀρώρυχα, vt ὄλωλα: H
vnde paſſ. part. Ὀρωρυγμένος, Foſſus.

Ὄρυγμα, ατος, τὸ, Foſſa, Foſſatum. quorum vtroque vtitur
Plinius: poſterius tamen vineis & hortis magis pecu-
liare. Xenophon Pædiæ 1, δουλοῦν ἐξ ἀγρίας πλέγμασι καὶ
ὀρύγμασι. Idem in Cyneg. οἷς καὶ ὀρύγματα ποιοῦσι, περιφε-
ρῆ, μεγάλα. Et Thucydides lib. 1, ἐσπίπτει ἐς χωρίον ᾧ ἔτυ- A
χεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος. Herodianus
lib. 4, ὤρυττον ὀρύγματα μεγάλα, ingentes foſſas ſeu fo-
ueas: obruendis videlicet mortuis. Eodem lib. de An-
tonino Caracalla, εἴ τι ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶ-
τος, ſiquid fodiendum foret, primus fodiens. Et ὀρύγμα-
τα ὑπόγαια, cuniculi: ὑπόνομοι. Peculiariter autem
ὄρυγμα dicebatur Athenis ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο, vt
teſtatur Harpocr. citans ex Lycurgo contra Ariſtogit.
Fouea in quam ſontes conniciebantur: vt apud Si- B
culos & in latumias. Vnde apud Pollucem, ὁ πρὸς τῷ
ὀρύγματι, id eſt δήμιος.

Ὄρυξις, Foſſio, Foſſura. Suid. in Διορυγή.

Ὄρυξ, quaſi dicas Foſſor. Vitruuius lib. 10, cap. 21, Quæ au-
tem teſtudines ad fodiendum comparantur, ὄρυγες Græ-
cè dicuntur. Heſychio autem eſt λαοξοϊκὸν σκεῦος,
(fortaſſe quo vtebantur ad effodiendos aut perfodien-
dos lapides) vel σκαφίου εἶδος: item piſcis quidam, & ani-
mal quadrupes quod dorcadem colore refert. Cuius
animalis meminit Ariſtoteles & Ælianus: item Oppia-
nus lib. 3 De venat. Καὶ δόρκους ὄρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἴορ- C
κους. Meminit Herodotus quoque & Plutarch. Latinis
etiam oryx notus eſt. Iuuen. Et Getulus oryx. Itē Pli-
nius aliquot in locis.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, Foſſor. Philo De mundo, ὑπεργάζεσθαι τὴν
σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην, ὀρυκτήρων οὐκ ἔλαττον, præ-
duram ac glareoſam foſſorum more ſubigere.

Ὀρυκτὸς, οῦ, ὁ, Foſſus. vt τάφρος ὀρυκτὴ, Iliad. ι, κ & ο, id eſt σκα-
πτὴ, Foſſa fodiendo facta. Sic Plutarchus Erot. ἔχων κατ'
ἀγρὸν ἀποθήκας χρημάτων ὀρυκτὰς ὑπογαίους. Item, Qui
fodi ſeu effodi ſolet, Foſſitius, Foſſilis. vt Foſſitia arena D
Plinio & Palladio, quam idem & foſſilem appellat:
Sal foſſilis, Varroni & Plinio: Ebur foſſile Plinio. Sic
Dioſcorid. libro 5, capite 126, τῶν δὲ ἁλῶν ἐνεργέστερον μέν
ἐστι τὸ ὀρυκτὸν, Sal foſſile. Et ὀρυκτοὶ ἰχθῦς apud Athen. lib.
8. Idem lib. 7, ex Archeſtrato, Ἐν δ' Αἴνῳ καὶ τῷ Πόντῳ τὴν
τοῦ ἀγόραζε Ἣν καλέουσι τινὲς θνητῶν ψαμμῖτιν ὀρυκτήν
quam Numenius videtur ψαμαθίδα nominaſſe, vt A-
then. annotat. Eſt autem piſcis nomen.

Ὀρυχὴ, ῆς, ἡ, Foſſio, Foſſura. Plutarchus lib. 4 Symp. pro-
blem. 5, de ſuibus, αἱ δὲ χρησάμεναι πάντῃ καὶ ὀρυχῇ, ταχὺ E
τὴν γῆν ἔστρεψαν ἐκ βάθους. Paulo antè, itidem de ſue,
πρῶτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὥς φασι) τὴν γῆν,
ἴχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον. In quo
poſteriori loco ὀρυχὴν dixit Roſtrum ſuis quo fodit &
vertit terrē. In altero autē loco quē prius citaui, vetus
liber habet ὀρυγῇ, à nom. Ὀρυγή: quod exponitur e-
tiam Vlulatus: quo ſignificatu ὠρυγὴ quoque dicitur.

C. Νεωρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recens foſſus. Nicand.

C. Γεωρύχος autem, Ῥιζωρύχος, Τοιχωρύχος, Τυμβωρύχος, & ſi-
qua alia ſimilia ſunt, vnà cum ſuis deriuatis apposita F
ſuis ſubſtantiuis reperies.

C. ἈΝορύσσω, ſiue Ἀνορύττω, Atticè, Effodio quod de-
foſſum erat, Refodio, Eruo è terra. Antipho, τοῦ προδό-
του τὰ ὀστᾶ ἀνορύξαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐξώρισαν. Plutarchus
Solone, τῶν δ' ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέρρι-
ψαν ὑπὲρ τοὺς ὅρους. Vbi & hoc obiter notandum eſt, ἐκρί-
πτειν ὑπὲρ τοὺς ὅρους dicere Plutarchum quod Antipho v-
no verbo dixerat ἐξορίζειν, de re ſimili loquens. Plutar-
chus in Ageſilao, ἐκέλευε μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὸν
λόγον μᾶλλον αὐτῷ συγκατορύττειν. Paſſ. Ἀνορύσσομαι ſiue G
Ἀνορύττομαι, Effodior, Refodior. Citatur tamen
ex Luciano locus in quo ἀνορύττεσθαι dicitur poſitum
pro Defodi, id eſt κατορύττεσθαι. vbi ſcribit, ἀνορωρύχθω θη-
σαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν λίθινον. quod, ſequendo præceden-
tium locorum expoſitionem, ſignificaret, Effodiatur
ſeu eruatur theſaurus ſub lapideo Mercurio defoſſus.

C. ἈΝΤορύσσω ſiue Ἀντορύττω, Contrà fodio, E contrario fo-
dio: ſeu Hoſtium cuniculos tranſuerſis cuniculis exci-
pio. Ita enim Budæus ex Liuio exprimendum putauit
quod noſtrates dicunt *Contreminer*. H

C. ἈΠΟρύσσω, vel Ἀπορύττω, (cuius exemplū defuit) vide-
tur id eſſe vnde DERIVATVM EST Ἀπόρυξ, quod
Heſych. exponit σχίσμα. ITEM Ἀπώρυξ, Canalis ſub
terra foſſus ad ducendam aquam. nam ἀπώρυγας idem
exponit ὑδρηγούς. Sed ἀπώρυξ dicitur etiam Propago in

vite. hoc eſt, Palmes vitis vetulus qui in terram defoditur, vltima tantùm ſui parte extante, vt noua inde vitis pullulet. Ezechiel cap.17, de vite parua & infirma adhuc, καὶ ἐγένετο εἰς ἄμπελον, καὶ ἐποίησεν ἀπώρυγας, καὶ ἐξέτεινεν τὴν αἰαδενδράδα αὐτῆς. Significabit igitur Ἀπορύττω, Defodio.

C. ΔΙορύττω, Perfodio, Fodiendo penetro. Ariſtophanes, τοὺς τοίχους διορύττειν, parietes perfodere. quod vno verbo idem dicit τοιχωρυχεῖν. Plautus dixit Perfodere parietes & cõpilare vicinos. At διορύττειν τάφρους ſimpliciter pro ὀρύττειν, ducere foſſas: nam & Heſychius διορύττει exponit σκάπτει. Thucydides quoque vt Ariſtoph. dicit διορύττειν τοίχους, perfodere & perforare parietes: ita videlicet vt tranſitus per eos ſit, nec opus ſit per oſtia in viam publicam exire. libro 2, διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, perforatis & perfoſſis parietibus. At metaph. Demoſthenes Philippica 3, οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις, ὥστ' ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων οὔτε τῶν δεόντων πρᾶξαι δυνάμεθα, ita perfoſſi ſumus: metaphora ſumpta à nauibus aut thoracibus perfoſſis: vel à militibus quibus pectus & totum corpus perfoſſum eſt, ideóque debilitatum. aut etiam à perfoſſis & compilatis ædibus.

Διόρυγμα, Foſſa per aliquem locum ducta.

Διορυγή, Foſſa. idem cum ὄρυγμα. Plutarchus Fabio, initio, ἐνίοι δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους τούτου, πρῶτόν ποτε τῇ δι' ὀρυγμάτων χρησαμένους ἄγρᾳ, Φοδίους ἱστοροῦσιν ὀνομάζεσθαι τὸ παλαιόν. οὕτω γὰρ ἄχρι νῦν αἱ διορυγαὶ φόσσαι, καὶ φόδερε τὸ σκάψαι καλεῖται. Sed notandum eſt, veteres libros ibi ſcriptum etiam habere διόρυγας, à NOM. Διόρυξ. quæ ſcriptura mihi magis placet. nam διορυγή, ſicût ὀρυγή, ſignificat potius ipſam fodiendi actionem. Vnde & Suidæ διορυγή eſt ὄρυξις. de quo vide & in ſequenti.

Διωρυχή, ῆς, ἡ, Perfoſſio: propriè verò parietum, quæ & τοιχωρυχία. Sic enim Suidas, Διωρυχή, διάνοιξις τοίχων ἢ χρημάτων· διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξις.

Διώρυξ, Foſſa. idem cum διόρυγμα. ſicut ab Heſychio quoque exponitur τάφρος. Item Canalis, vt ἀπώρυξ, quod & ὑπόνομος. Theophraſtus in 4, καταλείπονται γάρ τινες διώρυχες δι' ὧν διαπλέουσι. Et Strabo l.5, pag.107, ὑπὸ δὲ Ἀόρνου διώρυγος ὑπονόμου τμηθείσης μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφάνη μῦθος. vbi διώρυξ (ſicut & κατώρυξ infrà) adiectiuè etiam accipi queat pro διορωρυγμένος, vt Suidas in Διορυγή innuere videtur. Apud eundẽ Str. διώρυξ κρυπτή pro cuniculo, & pro meatu aquarum, ſeu aquæductu cæco: vel Foſſa cæca. (vtroque enim modo interpretatur Budæus) lib.5, διώρυξι κρυπταῖς διατέτρηται πανταχόθεν.

Apud Xenophontem verò in Cynegetico, pag.569 meæ editionis vbi hæc legũtur, de caſſibus & retibus, τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, δίωρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα, Philelphus (inquit Budæus in ſuo lexico) interpr. Duorum vallorum & quaternorum vallorum, quaſi à foſſa deductũ ſit. Hæc ille. Quam interpretationẽ ſequẽdo NOMEN Δίωρυγος (non iam à Διορύττω deriuatum, ſed compoſitum ex Δίς & ὀρύττομαι) ſignificabit Qui duorum vallorum ſeu foſſarum eſt: ET Τετρώρυγος, qui quatuor: ET Πεντώρυγος, qui quinque: ET Δεκώρυγος, qui decẽ: ET Εἰκοσώρυγος, qui viginti: ET Τριακοντώρυγος, qui triginta vallorum eſt. Vallorum autem quum dicitur, non intellige χάρακας, ſed τάφρους. Veruntamẽ notandum, veterem librum eo in loco pro Δεκώρυγα, habere SCRIPTVM Δεκόργυια, Qui decem vlnarum eſt. ex quo loco Omnibonus Leonicus occaſionem ſumpſiſſe videtur cætera quoque eodem modo interpretandi. Sic enim ille verba Xenophõtis reddidit, Cæterùm longitudo caſſium ad vlnas (Græci à brachiorum extenſione ὀργυιὰς vocant) accedat binas, quaternas, aut quinas. Retia denique filis conſtent ſenis denis: longa verò ſint vlnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpretatio & lectio videtur magis conſentanea.

Διορυκτὴς, οῦ, ὁ, Qui parietes perfodit. τοιχωρύχος.

C. ἘΞορύττω, Effodio. ἐξορύττειν ὀφθαλμὸν cum ſynonymis vide in Ὀφθαλμὸς, col.1407, litera D.

Ἐξόρυξις, Effoſſio.

C. ΚΑΤορύττω, Defodio. cui opponitur ἀνορύττω. Xenophõ οὐ τὸν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων. Vtitur & Pædias 4, & 8, ac alibi. Plutarchus Probl. Rom. δύο μὲν ἄνδρας, δύο δὲ γυναῖκας ζῶντας κατώρυξεν. Aliquanto pòſt, de virginibus Veſtalibus, quæ ſtuprum admiſerunt, ζώσας κατορύττουσιν. Itidem in Numa, pag.122 meæ editionis, ἡ δὲ τὴν παρθενίαν καταισχύνασα, ζῶσα κατορύττεται. quo modo autem id fiat, pluribus ibi docet. Ariſtophanes in Pluto dixit etiam, Εὐθὺς κατώρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω, de auaro in terram defodiente diuitias. Sic Hermogenes, κατορύττειν χρυσίον, defodere & terra obruere aurũ: quod qui effodiunt & eruunt, ἀνορύττειν id dicuntur. Pro loco reddi etiam poteſt Humare ſeu Inhumare, Sepelire, ſicut Heſych. κατορύξωσιν exp. ταφῶσιν. Archeſtr. apud Athen. lib.3, — κατορωρύχθαι σταδίοις ἀναρίθμοις.

Κατορυχή, ῆς, ἡ, Defoſſus, ſeu Defoſſio. Dicitur κατορυχὴ etiã id ipſum quod defoſſum eſt, vt theſauri. nam κατορυχὰς, Heſych. exp. θησαυρούς.

Κατορυκτὸς, Defoſſus. Apud Suidam verò ita, κατορυκτὸς, τόπος.

Κατώρυξ, Defoſſus, ſeu In terram defoſſus. Vnde κατώρυχες Heſychio κατωρυγμένοι. qua ſignificatione ab Æſchylo vſurpatur. ET Κατωρυχέες λίθοι apud Homerũ, Lapides in terram defoſſi, vt ii ſunt ſupra quos domus aut alia ſtructura fundata eſt. Od.ζ, de foro Phæacum, Ῥυτοῖσι λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα. vbi Euſtathius κατωρυχέες δὲ, (inquit) οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν ἐντεθεμελιωμένοι: vel, ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. Et Od.ι, περὶ δ' αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι. Vbi rurſum Euſtathius exponit μεγάλοις, ὧν μέρος τι κατορώρυκται. Iidem à Polluce vocantur κατώρυχες: lib.7, cap.27, οἱ κατώρυχες δὲ λίθοι, οὓς Ὅμηρος κατωρυχίας λέγει, οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμενοι. qui & θεμέλιοι λίθοι nominantur. Vnde apparet eum in priori loco legiſſe κατωρυχίησ', in poſteriori κατωρυχίῃσι. Niſi potius apud eum ſcribendum aliquis exiſtimet κατωρυχέας. Sin mendo caret κατωρυχίας, eſt à NOM. Κατωρυχίας, idem ſignificante cum κατώρυξ, Defoſſus.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, In terram defoſſus, ſeu ſimpliciter, Defoſſus. vt ὑποκατώρυχος.

c.2. Παρακατορύττω, Iuxta defodio.

c.2. Συγκατορύττω, Vnà defodio. Luc. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, Vnà defoderunt, Vnà inhumarunt. Aliud exemplum habes in Ἀνορύττω.

c.2. Ὑποκατορύττω, Defodio ſub terra.

Ὑποκατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defoſſus ſub terra. Theophraſt. De cauſis plant. lib.5, c.12, τὰ κλήματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθιέμενα.

C. ΠΑΡορύσσω, Fodio iuxta. at παρορύσσω τάφρον exponitur ſimpliciter Duco foſſam.

C. ΠΕΡΙορύσσω, Circunfodio: quo vtitur Plinius ſuprà in Ὀρύττω. Theophraſtus De cauſis plantarum, lib.5, cap.6, τοῦ δὲ σελίνου περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν. quod & Ablaqueare Latini dicunt. Cui oppoſitum περιστέλλειν τὴν γῆν, accumulare terram.

C. ΠΡΟορύττω, Fodio antè, Prius fodio. ſeu Præfodio, Plin.

C. ὙΠορύττω, Subtus fodio, Suffodio. Item Cuniculos ago. Luc. De calumnia, ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Item Subruo & euerto, more eorum qui montes aut domum aliquam ſuffodiũt, & eorum qui cuniculos agũt. Chryſoſt. in quendã locum Pauli, ὑπορύττει τῶν Ἰουδαίων τὴν δόξαν τοῦτο λέγων. Simile eſt quod affertur ex eiuſdẽ comm. in epiſt. ad Romanos, πάλιν τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύττει, καὶ τὸ φύσημα καὶ τὴν φλεγμονὴν καταστέλλει.

ὈΡΧΕΌΜΑΙ, οῦμαι, Fut. ήσομαι, Salto, Tripudio. Od.ξ, Καί τ' ἁπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν. Ariſtoph. Pluto, Ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Sic Herodianus lib. 5, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν, ſaltare & choreas agitare. Athenæus l.6, ὀρχούμενος καὶ κωμάζων. Lucianus De ſaltatione, πάλαι μὲν οἱ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο. εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. Xenophon, ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ, ad numeros ſaltare. Idem in Sympoſ. εἰ ὀρχοῖτο πρὸς τὸν αὐλόν. Sic Athe-

næus lib.4, ἐν τῷ δείπνῳ περὶ ὅπλα ὠρχοῦντο, in armis ſaltabant. vnde ἐνόπλιοι ὀρχήσεις. Attici quoque ἐν τοῖς συμποσίοις ſolebant ὀρχεῖσθαι ὑποπίνοντες, inquit Athenæus lib.4, citans hunc Alexidis locum, Ἅπαντες ὀρχοῦντ᾽ εὐθέως, ἂν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσι. Ii etiam qui præ lætitia ſaltitant ſeu exultant, ὀρχεῖσθαι dicuntur. Ariſtophanes Veſpis, περιχαρὴς τῷ πράγματι Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύσεται, non deſinet ſaltare tota nocte. Item εὖ ὀρχεῖσθαι, Athenæus lib.14. vt Epigr. lib.2, Καλὸν Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο. Cõtrà Athenæus lib.4, κακῶς ὀρχούμενος. Et lib.14, φορτικῶς ὀρχησάμενος, de Hippoclide proco, qui eam ob rem dicebatur ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον. Interdum cum accuſatiuo conſtruitur: vt apud Xenophõtem in Sympoſ. ὀρχεῖσθαι σχήματα. Idem Pædiæ lib.8, ὀρχεῖσθαι τὸ Περσικόν. Sic Athenæus lib. 10, ἐν μόνῃ τῶν ἑορτῶν τῶν ἀγομένων ὑπὸ Περσῶν τῷ Μίθρῃ, βασιλεὺς μεθύσκεται, καὶ τὸ Περσικὸν ὀρχεῖται. Plutarchus Sympoſ.9, ὠρχήσατο πιθανῶς τὴν πυῤῥίχην. Lucianus De ſaltatione, τὸν ὅρμον ὀρχούμενοι: & γέρανον ὀρχεῖσθαι: quæ ſaltationum nomina ſunt, ſicut & πυῤῥίχη. At Theophyl. epiſt.32, de fluuio qui agrum inundarat, κακὸν ἡμῖν ὠρχήσατο σκίρτημα. Porro & hiſtriones fabulam aliquam ὀρχεῖσθαι dicebantur: (Ouidius dicit, Carmina ſaltantur theatro: & poemata ſaltata populo) quum & ſaltabant & geſtibus corporis fabulam exprimebant, pro δράματος partibus mutantes ſuas perſonas, vt indicat hic Luciani περὶ ὀρχήσεως locus, vbi de barbaro quodam ſermo eſt: ἰδὼν πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα, (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι, καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα. Cui reſpondetur ὅτι αὐτὸς ὑποκρινεῖται καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα. Epigr. lib.2, εἰς ὀρχηστὰς, Lucill. Τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος ὡς λίθος ἕστης· Καὶ πάλιν ὢν Καπανεὺς ἐξαπίνης ἔπεσες, ſaltans & repræſentans Nioben. Lucianus De ſaltatione, ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα. Ibidem, ὀρχούμενος τὸν Αἴαντα. Ibidem, ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν. Ibidẽ, τὰς Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν. Ibidem, εὖ ὀρχησαμένῳ τὴν μάχην, hoc eſt qui non repræſentauit hiſtrionum more, ſed depugnauit. erat enim in pretio apud ipſos ſaltatio: vnde ὀρχεῖσθαι μάχην dicebant pro Strenuè & cum laude depugnare. Antiphanes dixit etiam ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶ apud Athenæum lib.4, οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον Ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον: impropriè, ſicut viciſſim Herodotus de Hippoclide illo, ἐχειρονόμησε τοῖς σκέλεσι. itidem dicitur, εἶχεν ἐπὶ χειρὸς πέδην: vnde χειροπέδη. ‖ Ὀρχεῖσθαι ponebatur etiam ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι, teſte Athen. qui lib.1 huius ſignificationis duo affert exempla, alterum ex Anacreõte, Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντο ἐλαφρῶς: alterum ex Ione, Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησε φρένας. quæ & Euſtathius citans pag.1942, annotánſque & ipſe ὀρχεῖσθαι à veteribus pro κινεῖσθαι vſurpatum fuiſſe, dicit videri ὀρχέομαι deriuari ab ὀρέγω, facta ſyncope: quoniam id verbum infinitis in locis ſignificat κίνησιν quandam manuum & pedum: alii ἀπὸ τῶν ὄρχων, id eſt à vinearum ordinibus, in quibus inter vindemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant. IGITVR Ὀρχέω accipitur pro κινέω, moueo, teſte Athenæo & Euſtath. At Plato pro Saltare facio, aut Eleuo, ſeu In altum tollo à terra, accepiſſe videtur. Nam Palladis etymon inueſtigans, & exiſtimans fortaſſe ita dictam ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως, ſubiungit, τὸ γάρ που ἢ αὑτὸν ἢ τι ἄλλο μετεωρίζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ἐν ταῖς χερσὶ, πάλλειν τε καὶ πάλλεσθαι, καὶ ὀρχεῖν καὶ ὀρχεῖσθαι καλοῦμεν. Heſych. ὀρχεῖται exponit διασείεται.

Ὄρχημα ET Ὀρχησμὸς, Saltatio. vulg. lex. Quod poſterius apud Lucianum legitur De ſaltatione, ᾠδὴ γλυκερὰ καὶ ὀρχησμὸς ἀμύμων. Sed pro eo reponẽdum eſſe ὀρχηθμὸς, ex ſequentibus patebit. Ab ὄρχημα autem deriuari POTEST Φιλορχήμων, Saltationum amans, Qui ſaltare amat, Qui libenter ſaltat.

Ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, Saltatio. idem cum ὄρχησις. Od. θ, δαήμονες ὀρχηθμοῖο. Od. ψ, de citharœdo, Ἡγεῖσθω ἡμῖν φιλοπαίγμονες ὀρχηθμοῖο. Il. ν, κόρος ἐστὶ Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Od. ψ, Παῦσαι δ᾽ ὀρχηθμοῖο πόδας. Vtitur & Heſiodus hoc vocabulo, παίζοντες ὑπ᾽ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ.

Ὄρχησις, εως, ἡ, Saltatio. Idem cum poetico ὀρχηθμός. Herodianus lib.4, ὑποκριταί τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως. vbi μούσης & ὀρχήσεως copulat, ſicut Homerus μολπῆς & ὀρχηθμοῖο, Heſiodus ὀρχηθμῷ & ἀοιδῇ. Eodem libro, χαίρουσι γὰρ τοιαύτην τινὰ ὄρχησιν κινούμενοι, huiuſmodi tripudiis delectantur. Plutarchus in Præcept. ſanit. τῷ κινοῦντι δι᾽ ὀρχήσεως ἑαυτόν. Idem in Sympoſ.7, μέλος δὲ, καὶ ῥυθμὸς, καὶ ὄρχησις, καὶ ᾠδὴ, παραμειψάμεναι τὴν αἴσθησιν ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, ἀπερείδονται τὸ ἀτερπὲς καὶ γαργαλίζον. Idem Sympoſ.9, probl. vlt. tres partes ὀρχήσεως recenſet, φορὰν, σχῆμα, δεῖξιν. nam ἡ ὄρχησις ἔκ τε κινήσεων καὶ σχέσεων συνέστηκεν. Appellãt autem φορὰς, τὰς κινήσεις: σχήματα verò, τὰς σχέσεις καὶ διαθέσεις εἰς ἃς φερόμεναι τελευτῶσιν αἱ κινήσεις: tertium, videlicet ἡ δεῖξις, eſt δηλωτικὸν τῶν ὑποκειμένων, vt pluribus ibi docet & exemplis confirmat. Varias autem ὀρχήσεων ſpecies enumerat Athen. lib.1 & 14, & Pollux lib. 4, cap. 14: At Homero duo ſolummodo genera fuiſſe cognita, nimirum τὴν κυβιστητήρων, & τὴν διὰ τῆς σφαίρας, prodidere Athenæus lib.1, & Suidas. Idem Athenæus lib.14, quædam etiam σχήματα ὀρχήσεως recenſet. Eodem libro σκηνικῆ ποιήσει tres adſcribit ὀρχήσεις, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικήν. Ibidem μανιώδεις ὀρχήσεις: item ἐθνικαὶ, quæ à gente aliqua nomen acceperunt, vt Ἰταλικαὶ, Λακεδαιμονικαὶ, Τροιζηνικαὶ, Ἐπιζεφύρειοι, Κρητικαὶ, Ἰωνικαί: necnon Μαντινειακαὶ, quas Ariſtoxenus cæteris præfert διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν. Sunt & ἐνόπλιοι & ἐναγώνιοι ὀρχήσεις apud Pollucem & Luc. Et παντόμιμος ὄρχησις, Cæſaris Auguſti inuentum, Suid. Περὶ ὀρχήσεως ſcripſerunt Ariſtoxenus & Lucianus.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, Saltator. Iliad. ω, — ὀρχησταί τε χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. Athen. lib.1, ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς. Lucianus De ſaltatione dicit ὀρχηστὰς ab Italis vocari παντομίμους. nam ἡ ὄρχησις in imitatione poſita eſt. Et Ariſtoteles De poetica ſcribit, τοὺς τῶν ὀρχηστῶν διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμεῖσθαι καὶ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις: imitari autem ipſo tantummodo rhythmo ſiue harmonia. Rurſum Lucianus περὶ ὀρχήσεως dicit ὀρχηστὰς à Leſbonacte vocari χειροσόφους. ſolebãt enim quædam ὀρχήσεις cum manuum motu & geſticulatione fieri, vt patet ex iis quæ in ὄρχησις & ὀρχέομαι dicta ſunt. Itẽ ἀκίνητος, vt exponitur in lexico meo veteri hic verſus Iliad. π, ad Merionem, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, id eſt ἀκίνητον κατὰ πόλεμον. Solebant enim ditiores in Creta πυῤῥιχίζειν, πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν. πυῤῥίχη autem, ἐνόπλιος ὄρχησις eſt.

C. Ὀρχηστοδιδάσκαλος, Saltator qui ſaltatoriam artem docet, ὀρχηστὴς ὁ τὴν ὀρχηστικὴν διδάσκων. Vtitũr Xenophon in Symp. aliquoties. Athenæus lib.1, Τελέστης ὁ ὀρχηστοδιδάσκαλος πολλὰ ἐξεύρηκε σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσαις: quem Teleſten Ariſtocles ibidem dicit fuiſſe Æſchyli ὀρχηστὴν γενναῖον [?]. Igitur ὀρχηστοδιδάσκαλος is dicitur qui ἐν ὀρχηστικῇ abſolutus eſt, & alios eam docere poteſt. Ibidem Chamæleon dicit Æſchylum σχηματίσαι τοὺς χοροὺς, ὀρχηστοδιδασκάλοις μὴ χρησάμενον.

Ὀρχηστικὸς, οῦ, ὁ, Saltatorius. Lucianus De ſaltatione, ὀρχηστικὰ πρόσωπα. Plutarchus, De diſcern. adul. & amico, ὀρχηστικὴ ὑγρότης, Manuum agilitas talis qualis in ſaltatoribus conſpicitur, Saltatoria manuum flexibilitas. Athenæus lib.1, ὀρχηστικὰ σχήματα. Idem libro 12, ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος: quod ἱππόθορον vocant: de quo & Plut. Et ἡ ὀρχηστικὴ, ſub. τέχνη vel ἐπιστήμη, ars ſaltatoria. Luc. De ſaltatione, τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις. Eodem libro, τὴν σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα καὶ ὑπτιασμούς. Eodem libro, ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς, ἡ ὑπόκρισίς ἐστι. Homo etiã aliquis ὀρχηστικὸς dicitur, pro ſaltator, Plut. Item apud Athenæum lib.1, ὀρχηστικοὶ ποιηταὶ vocantur, Theſpis, Pratinas, Cratinus, Phrynichus, non ſolùm διὰ τὸ τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, ſed etiam quòd extra poeſin profiterentur & docerent τὴν ὀρχηστικήν. Idem lib.12, παιδίσκαι ὀρχηστικαί.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, Saltator. idem cum ὀρχηστής. Iliad. σ, Κοῦροι δ᾽ ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. ἐν δ᾽ ἄρα τοῖσιν Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, Saltatrix, vt Cicero appellat. id eſt, fœmina ὀρχηστική. Plut. Erot. αὐλητρίδες Σάμιαι καὶ ὀρχηστρίδες. Xenophon Sympoſ. αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. Vtitur in eodem libro identi[illegible]

identidem, itémque Athen. Et Demetr. Phal. ἔνοπλος ὀρχηστρίς. erant enim quædã ἐνόπλιοι ὀρχήσεις. In v. l. habetur ETIAM Ὀρχήστρια, vt ποιήτρια & alia ſimilia: ſed hoc ὀρχήστρια Thomas magiſter reiicit.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, Pars theatri in qua chorus ſaltabat. ſcribit enim Poll. τὴν σκηνὴν propriã eſſe τῶν ὑποκριτῶν, hiſtrionũ: ὀρχήστραν verò chori, in qua erat ἡ θυμέλη. Suid. autẽ in Σκηνή, dicit ὀρχήστραν eſſe τόπον ἐκ σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι. Iſocr. De pace, ἐψηφίσαντο τὸ περιγιγνόμενον ἐκ τῶν φόρων ἀργύριον διελόντες κατὰ τάλαντον, εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῖς Διονυσίοις εἰσφέρειν. Vtitur & Æſchin. Plato, Ath. & alii paſſim. Epaminõdas autẽ apud Plut. Apophth. πολέμου ὀρχήστραν vocat Bœotorũ χώραν ὑπτίαν οὖσαν καὶ ἀναπεπταμένην. Vtuntur Lat. quoq; hoc vocabulo, ipſéq; Cicero. Vitruu. l. 5, c. 6, In orcheſtra autẽ ſenatorũ ſunt ſedib⁹ loca deſignata: & eius pulpiti altitudo ne ſit plus pedũ quinque, vti qui in orcheſtra ſederint, ſpectare poſſint omniũ agentiũ geſtus. Suet. Deinde in orcheſtrã ſenatúmq; deſcẽdit. Iuuen. autẽ pro ſenatorũ & primorũ cõſeſſu vſurpare exiſtimatur, quũ ait, — ſimilémque videbis Orcheſtrã & populum. ‖Ὀρχήστρα Suidæ eſt ἡ παλαίστρα: apud quem legitur ETIAM Ὀρχήστριον, ſed ſine expoſitione. dubiúmq; eſt an pro parua orcheſtra an verò pro ſaltatricula accipiat: præſertim quum copulet ὀρχήστριον καὶ ὀρχηστρίς.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, Saltandi ars, ἡ ὀρχηστική, vt κιθαριστὺς dicitur ἡ κιθαριστική. vel ipſa etiam ſaltatio, ὄρχησις ſiue ὀρχηθμός. Hom. Od. α, & Od. σ, Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Τρεψάμενοι τέρποντο. Od. α, Τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει, Μολπή τ' ὀρχηστύς τε. ſuprà quoq; μολπὴν & ὀρχηθμὸν copulat, ſicut Heſiod. ὀρχηθμὸν & ἀοιδήν, vt & in ὄρχησις annotaui. Vtitur hoc vocabulo Luc. quoq; in Tim. μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς.

C. ἈΝορχέομαι, In altũ ſalto, Exulto. vel ſimpliciter Salto.

C. ἈΝΤορχέομαι, Viciſſim ſalto, Contrà ſalto.

C. ἈΠορχέομαι, οῦμαι, ad verbũ Deſalto: vt Ἐπορχοῦμαι eſt ad verbũ Inſulto. i. Salto ſuper. Ἀπορχεῖσθαι (inquit B.) eſt per imperitiã ſaltandi perdere quod affectatur & poſcitur. vt ſi procus malè ſaltauerit & per hoc à puellæ expoſcitæ nuptiis reiectus fuerit, atque repudiatus ab ipſa. Herodot. in Erat. ὦ παῖ Τισάνδρου ἀπωρχήσαο γε μὲν τὸν γάμον. i. τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως ἀπέβαλες. quaſi Deſaltaſti nuptias. id eſt Saltando excidiſti à nuptiis: ad Hippoclidẽ procũ qui quũ Laconica quædã σχημάτια ſupra menſam deſaltaſſet, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσιν ἐχειρονόμησε. Athen. l. 14, cũ dicit φορτικῶς ὀρχήσασθαι, vt ſuprà dixi eámq; ob rem, ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον. quæ ex illo Herodoti loco ſumpſit. Hoc Latinè Deſaltare dici poteſt (inquit idẽ Bud.) vt Laurentius in eo loco vertit. Quo verbo Suet. in Caligula vſus eſt pro Saltationem peragere.

C. ΔΙορχέομαι, Perſalto, Vſq; ad finẽ ſalto. ſeu Deſalto: (vt Suet. Deſaltato cantico abiit) Ariſtoph. Veſp. καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους τὸν νοῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, aliquanto pòſt deſaltaturus: de Philocleone, qui mox dicit, Φέρε ἰοὺ, αἰνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ. Εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω. Vbi διορχεῖσθαί τινι eſt Saltãdi peritia cum aliquo decertare, Contra aliquem ſaltare.

C. ἘΞορχέομαι, Exulto, ſeu Illudo. Heſych. enim ἐξορχήσομαι exp. χλευάσω, ὑβρίσω. Sic Nonius, Exultare, eſt geſtu vel dicto iniuriã facere. Lucill. l. 30, Debelles me atque deuras, exultes, ſollicites. Virg. l. 5, — exultãtiáq; haurit Corda pauor pulſãs. Hæc Nonius, Exultare paulo antè exponẽs Sæuire, in hoc loco Cic. Quæ in omni crudelitate ſic exultat, vt vix hominũ acerbis funeribus ſatietur. ‖Ἐξορχησάμενος cũ accuſ. cõſtructũ, à Dem. in orat. κατ' Ἀνδροτίωνος poni pro φυγὼν καὶ ἀποδρὰς teſtatur Suid. ‖Plut. dixit & ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν: in lib. De Herodoti cacoethia, δοκεῖ μοι, καθάπερ Ἱπποκλείδης ὁ τοῖσι σκέλεσι χειρονομῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰπεῖν ἂν ἐξορχούμενος τὴν ἀλήθειαν, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, videtur mihi, velut Hippoclides cruribus manuum vice in menſa geſticulans, poſtquã à veritate deſultauit, dicturus eſſe, Non eſt curæ Hippoclidæ, vt Eraſmus interpr. Idem Plut. πρὸς Κολώτην dicit etiam ἐξορχούμενος πολιτείαν, de Metrodoro. Virg. dicit Exultare vada, pro Salire extra, Saltu egredi. Quod verò Herodian. l. 5, ἀθέως ἐξεβακχεύσατο, τήν τε ἱερωσύνην τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ, ᾗ ἐντέθραπτο, περιεργότερον ἐξωρχήσατο, ita Politianus vertit, Cultum patrii numinis, cui dicatus fuerat, celebrauit ſuperuacuis ſaltationibus. ‖Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόρρητα, vel ἐξορχοῦμαι τὰ μυστήρια, Enuntio tacenda & prodo myſteria. Lucianus De ſaltatione, quum dixiſſet ab Orpheo & Muſæo inſtitutum fuiſſe vt ii qui initiantur, initiarentur σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει, ſubiungit, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. quaſi extra ſaltare, ſeu Arcanas ſaltationes & in ſacris ritibus ſolùm vſitatas foras efferre. Idẽ in Piſcatore, τινὰ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα καὶ ἐξορχούμενον. Syneſ. epiſt. 137, πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ πως ἀνέκπυστα, cui ego prodidi ea quæ prius erant inaudita. Dionyſ. Areop. De cæleſti hierarchia, ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Bud. 787.

C. ἘΠορχέομαι, Inſulto. Appian. in Libyco de forma triũphi Romani loquens, ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις, id eſt ἐπισκιρτῶν, ἐπεμβαίνων. B. p. 787.

C. ΚΑΤορχέομαι, Saltationibus demulceo, vt καταυλέω, Tibiarum cantu permulceo, ſeu oblecto. Luc. De ſaltatione, ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυρρηνοὺς καὶ Λυδοὺς καὶ Ἰνδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο, ſaltationibus demulſit, & ita demitigauit vt parere ei non recuſarent. Greg. cum genitiuo, κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, ſpectatores multiplicibus atque effœminatis flexibus inter ſaltandum oblectare & afficere. Idem in paſſiua ſignif. vſus eſt de Iuliani funere loquens, τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν ἐπομπεύετο, καταυλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, per tibiarum cantus ſaltatorúmque ſpectacula elatus. Hæc Bud. pag. 1079, vbi & καθυποκρίνομαι itidem pro Hiſtrionica actione capio & demulceo. Poſteriori loco ſimilis eſt hic Strab. lib. 14, πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην, quibus tibia canitur & ſaltatur impudenter. Bayſius vertit, Cum tibiis ſaltantium impudenter. tamen κατορχεῖσθαι ibi paſſ. habeat ſignif. ‖Κατορχοῦμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicuius ſalto. Gregor. De tyrannis hoſtibus Eccleſiæ, ἐκκλησίαις ἐπιστρατεύοντες καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι, in contumeliam altarium ſaltantes, ad ſugillandam religionem orthodoxam. Bud. loco citato.

C. ΠΑΡορχοῦμαι. Ex Luc. affertur παρορχεῖσθαι fabulam, pro Præter argumentum repræſentare.

C. ΠΕΡΙορχοῦμαι, Circumſalto.

C. ΠΡΟορχοῦμαι, Præſulto. Liuius, Præſultat hoſtiũm ſignis. VNDE Προορχηστήρ, ῆρος, ὁ, Præſultor, vt Cic. loquitur. Theſſali autem προορχηστῆρας vocabant Duces exercitus ſeu Propugnatores in bello, ſumpta metaphora à duce ſaltantium in choreis. Luc. De ſalt. ἐν μέν γε Θετταλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν προορχηστῆρας ἐκάλουν. quod declarari ait inſcriptionibus ſtatuarum quæ τοῖς ἀριστεύσασιν erectæ fuerunt, vt προὔκρινε γὰρ προορχηστῆρα ἁ πόλις. Item, Εἰλατίωνι τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος, εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

C. ΠΡΟΣορχέομαι, Salto ad. Plut. De aud. ἐπρέπιζες ἢ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις.

C. ὙΠορχέομαι, Saltationem choro canenti accommodo: (vt ὑπᾴδω Præcentori ſuccino) VNDE Ὑπορχήματα, Cantilenæ quæ ſaltantibus accinuntur, τὰ ᾄσματα τοῖς ὑπορχουμένοις προσᾳδόμενα: ſic B. p. 787. Luc. De ſaltat. loquens de ſacrificiis in Delo quæ σὺν ὀρχήσει καὶ μετὰ μουσικῆς fieri dicit, παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Quum verò Luc. dicat chorum χορεῦσαι, & cæteros ὑπορχήσασθαι, videtur ὑπορχοῦμαι potius ſignificare Choro choreas ducẽti quaſi ſubſulto, vt ὑπᾴδω Præcẽtori ſuccino: & ὑπορχήματα cantilenæ ad quas eiuſmodi chori ſaltabant. Sic & ad πυρρίχην, ſaltationem armatam, qualis

eſt curetum & ſaliorum, ὑπορχήματα, quæ & κρητικὰ A
carmina dicta, compoſuit Thales. Budæus ſynonyma
facit ὑπορχεῖσθαι & προσχηματοποιεῖσθαι: interpretatur
autem σχηματοποιεῖσθαι, Geſticulationi ſeruire, Schemata
ſaltationis cuiuſque imitari. Athenæus lib. 14, de ſalta
tionibus priſcis loquens, ἐξ ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς
ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον
τῶν ᾀδομένων, τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν.
ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα προσηγόρευον. εἰ δέ τις ἀμέτρως
διαθείη τὴν σχηματοποιίαν, καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων, μηδὲν
λέγοι κατὰ τὴν ὄρχησιν, ἦν ἀδόκιμος. vnde Ariſtophanes aut B
Plato ἐν ταῖς σκευαῖς (vt refert Chamæleon) ait, ὥστ' εἴ
τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐδέν, ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπλη-
κτοι στάντες ὠρύονται. quem locum quum Budæus
citaſſet p. 786, in Σχηματοποιία, pag. ſequenti, nonnullis
interiectis, ſubiungit, Ὑπορχήματα autem ideo (vt opi-
nor) vocabantur, quòd ipſi illi geſtus velut comites
erant & aſſeclæ ſaltationũ, ſine quibus ſaltationes non
placebant. Plut. dicit etiam ὑπορχεῖσθαι ὄρχησιν, in Nu
ma, p. 125 meæ edit. de etymo ſaliorum ſacerdotũ, ἀπὸ
τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς, ἀλτικῆς οὔσης, ἣν ὑπορχοῦνται διαπορευό C
μενοι τὴν πόλιν. de quibus ſaliis Liuius, Per vrbem ire ca
nentes carmina cum tripudiis ſolennique ſaltatu iu-
ſſit. Virg. — exultãtes ſalios, nudóſque lupercos. Iidem
ſalii à Catullo nominantur Saliſubſuli: Bonus pons, in
quo vel ſaliſubſuli ſacra ſuſcipiunto. Rurſum Luc.
ὑποκρίνεσθαι καὶ ὑπορχεῖσθαι πάντα τὰ τοῦ δράματος προσω-
πεῖα. quod reddere queas Agere & deſaltare omnes fa-
bulæ perſonas. Alii ſic, Omnes perſonas repræſẽtare, &
ſaltationem omnem exequi. Locum habes in Ὀρχέο-
μαι: vbi ſicut πρόσωπα & προσωπεῖα poſuit συνωνύμως, D
ſic etiam ὀρχεῖσθαι & ὑπορχεῖσθαι pro eodem vſurpaſſe
videtur, hoc eſt pro Deſaltare, vt Suet. dicit Deſaltato
carmine abiit. Ab ὑπόρχημα autem EST Ὑπορχη-
ματικός, ή, όν. vt ὑπορχηματικὸν, Saltationis genus, quo
ſaltant ad carmẽ aliquod, ἐν ᾧ πρὸς ᾠδήν τινα ὀρχοῦνται,
vt in Homerica ὁπλοποιΐᾳ. ibi enim (inquit Euſt. κιθαρί-
ζοντος παιδὸς χαίρουσιν ἄλλοι μολπῇ καὶ ὀρχηθμῷ. ἐν οἷς ὑπο-
σημαίνεται (φασὶ) τὸ ὑπορχηματικὸν εἶδος, ἀνθῆσαν ἐπὶ Ξενο-
δήμου καὶ Πινδάρου. ἔστι δὲ (φασὶν) ἡ τοιαύτη ὄρχησις, μίμησις τῶν
ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων, ἣν παρίστησι Ξε- E
νοφῶν ἐν τῇ ἀναβάσει, ὀρχήσεις ἱστορῶν σὺν ὅπλοις, καὶ ἅλματα
ὑψηλὰ καὶ κοῦφα καὶ μετὰ μαχαιρῶν, ἐναρμόνια δηλαδή. Satis
igitur ex Luc. & Euſtath. perſpicuum quid ὑπορχεῖσθαι
ſit, & quid ὑπορχήματα, nimirum Carmina quæ ſaltan
tur, ſeu Saltationes ad carmen aliquod. Apud Athen.
lib. 14 ὑπορχηματικὴ eſt etiam vna ex lyricæ poeſeωs ſal
tationibus: ὁμοίως δὲ καὶ λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς ὀρχήσεις,
πυρρίχη, γυμνοπαιδική, ὑπορχηματική. de qua mox, ἡ δ' ὑπορ
χηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται ἥτις καλεῖται κόρδαξ. παιγνιώ-
δεις δ' εἰσὶν ἀμφότεραι. Idem Athen. lib. 4 tradit ὑπορ- F
χήματα vocata fuiſſe κρητικὰ, quoniam Cretenſibus ἡ
ὄρχησις & τὸ κυβιστᾶν erant familiaria: quamobrem & a-
pud Homerum quidã ad Merionem, qui Cretẽſis erat,
dicit, Μηριόνη τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα Ἔγχος ἐμὸν
κατέπαυσε. quibus ſubiũgit Ath. ὅθεν καὶ κρητικὰ καλοῦσι τὰ
ὑπορχήματα, Κρῆται μὲν καλέουσι τρόπον, τὸ δ' ὄργανον μολοσσόν.

ὌΡΧΙΣ, εως, ὁ, Teſticulus, ſeu Teſtis. (quo vtitur
Celſ. ſuprà in Ὄσχεον) Ariſtot. Hiſt. an. l. 1,
c. vlt. τούτου δ' ἐξήρτηνται οἱ ὄρχεις τοῖς ἄρρεσι, ex eo ſuſpenſi
ſunt teſtes. Idem De gen. an. l. 1, c. 12, οἱ δ' ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκ- G
τός, οἱ δ' ἐντός. Et mox, ὅσοις ἐν φανερῷ εἰσιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσιν σκέ
πην δερματικήν, καλουμένην ὄσχεαν, quorum teſtes extant
& foris conſpiciuntur, cute integuntur quæ ſcrotũ vo
catur. Aliquãto pòſt, δελφῖνες καὶ ὅσα τῶν κητωδῶν ὄρχεις ἔχου-
σιν, ἐντὸς ἔχουσι, καὶ τὰ ᾠοτόκα καὶ τετράποδα τῶν φολιδωτῶν. I-
bidẽ ὀρνίθων ὄρχεις: alibi τῶν ᾠοτόκων καὶ τῶν ζωοτόκων οἱ ὄρχεις.
Xen. De re eq. ὄρχεις δὲ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν. Ath. l. 7,
ἧπάρ τι κάπρου, κριοῦ τ' ὄρχεις: in cibo, ſicut & l. 9, ex Ari-
ſtomene, ὄρχεις ἤσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν. Et Gal. febri
citanti dãdos eſſe ait ἀλεκτρυόνων ὄρχεις, teſticulos galli- H
naceorũ. Ariſtoph. Nub. τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι καὶ τὸν πρωκτὸν
διορύττουσι, teſticulos extrahunt, & anũ perfodiunt. Idem
in Pluto, τῶν ὀρχέων κρεμῶ, ex teſticulis ſuſpẽdam. Item,
ὀρχέων κεφαλή, caput teſtiũ. hoc eſt ſumma pars. Poll. l. 2,
ὀρχέων δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλή· τὸ δὲ κάτω, πυθμήν. ‖ Ὄρχις
SIVE Κυνὸς ὄρχις eſt etiã herbæ nomẽ. Dioſc. l. 3, c. 141,
ὄρχις· οἱ δὲ κυνὸς ὄρχιν καλοῦσι. Et cap. ſeq. Ὄρχις ἕτερος, ὃν σε- A
ραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι. Et mox, ῥίζα δὲ ὕπεστιν ὀρχιδίοις ὁ-
μοία: priorẽ [...] ὄρχιν dicit habere ῥίζαν βολβοειδῆ, ἐπι-
μήκη, διπλῆν, στενὴν ὡς ἐλαίας, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κατωτέρω.
Plin. l. 26, c. 9, Sed inter pauca mirabilis eſt orchis her-
ba, ſiue ſerapias, foliis porri, caule palmeo, flore purpu
reo, gemina radice, teſticulis ſimili: ita vt maior, ſiue
(vt aliqui dicunt) durior, ex aqua pota excitet libidinẽ:
minor ſiue mollior, è lacte caprino inhibeat. Ibidẽ quũ
ſatyrii quoq; ſpeciẽ vnã dixiſſet eſſe radice gemina ad
formã hominis teſtiũ, alternis annis intumeſcente ac B
reſidẽte, ſubiungit, Alterũ ſatyriõ, orchis cognomina-
tur, & fœmina eſſe creditur. Ὄρχεως huius meminit &
Theophr. Hiſt. pl. l. 9, c. 19. ‖ Ὄρχις vocatur etiã genus
quoddã oliuæ, magnitudine inſtar teſticulorũ. Colu-
mella l. 5, c. 8, Orchis quoq; & radius melius ad eſcam
quàm in liquorẽ ſtringitur. Cuiꝰ plur. Orchites frequẽ
tiſſimũ apud rei ruſticæ ſcriptores. Cato c. 7, Itẽ alia ge
nera quãplurima ſerito aut inſerito: oleas orchites, pau
ſias: eæ optimè cõduntur vel virides vel in muria, vel
in lẽtiſco cõtuſæ. Vnde Varro l. 1, c. 60, Oleas eſui opti- C
mè cõdi ſcribit Cato, orchites, & pauſias, aridas vel vi-
rides in muria, vel in lẽtiſco cõtuſas. Ibidẽ, ſicut & Ca-
to loco citato, dicit Orchites nigræ. Colum. l. 12, c. 47, Al
bam pauſiã vel orchitẽ, vel radiolũ vel regiã dũ cõtun
des, primũ quãq;, ne decoloretur, in frigidã muriã de-
mergere. Virg. Geor. 2, Nec pingues vnã in faciẽ naſcũ
tur oliuæ, Orchites, & radii, & amara pauſia bacca. Vbi
Seruius, Orchites à Græca etymologia, ſed obſcœna. i. à
teſticulis, q̃ ὄρχεις dicũtur. Plin. l. 15, c. 1, de oleis, Genera
earũ tria dixit Virg. orchites & radios & pauſias. Et c. 3, D
Prima ergo ab autumno colligitur pauſia, cui pluri-
mũ carnis: mox orchites, cui olei: pòſt radius. Vbi quũ
dicat Orhites ſequẽte Cui, fortaſſe Orchitis aliquis ma
lit, in qua declinatione extat apud Nonium, vbi & il-
lud etymon habes. Apud Columell. verò legitur etiã
Orchita, l. 12, c. 47, Oliua pauſia, vel orchita, quũ primũ
ex albo decoloratur, fitque luteola, ſereno cælo manu
diſtringitur, & in vãnis vno die ſub vmbra expãditur.
Variãt ergo Latini in declinatione huius ὄρχις. Incli-
nãt enim Græci ὄρχις, ὄρχεως, & plur. ὄρχιες ſiue ὄρχεις: at E
Latini Orchis orchitis, ſicut χάρις, χάριτος: vnde accuſ.
ſing. Orchitẽ, in loco quodã Columellæ paulo antè ci
tato, itidémq; apud Varr. l. 1, c. 24: & plur. Orchites apud
Catonẽ, Varr. Columell. Virg. Plin. Quod verò attinet
AD Ὀρχίτης, ſi mẽdoſum nõ eſt, ita ab ὄρχις deriuatũ e-
rit vt μελιτίτης à μέλι, iuxta formã deriuatorũ quæ in ίτης
terminantur, & fœm. faciũt ῖτις, vt πλακίτης, βοτρυΐτης, à
πλάξ & βότρυς: μηλίτης à μῆλον, οἰνίτης ab οἶνος, & eiuſmodi
alia. Orchita autẽ prorſus Latinã inclinationẽ habet.
‖ Ὄρχις dicitur etiã piſcis eſſe, ex Plin. l. 32, c. 11, Duriſſi- F
mum eſſe piſcium conſtat qui orchis vocetur: rotun-
dus eſt & ſine ſquamis, totúſque capite cõſtat. Sed i-
bi quidam libri habent Orbis non Orchis.

C. Ὀρχιπέδη, Vinculũ teſtiũ. In epigr. l. 2, τοιαύτης σ' ἐκδέχετ'
ὀρχιπέδη, Tale teſtiũ vinculũ, Talis hernia: de ſenili æta
te. AT Ὀρχίπεδα exp. etiã Teſtes ſiue Teſticuli, οἱ ὄρ-
χεις. Ariſtoph. Pluto, ἕλξει θύραζ' αὐτὸν, λαβὼν τῶν ὀρχιπέδων,
teſticulis arripiens. Et in Auibus, μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν,
μήτ' ὀρύττειν. Similem locum ex eodem in Ὄρχις attuli.

G C. Ὀρχοτομέω, ῶ, Teſtes excido, Caſtro, ſeu (vt Varr. loqui-
tur) Euiro. Vtitur Apſyrtus in Hippiatria & paſſ. Ὀρ-
χοτομοῦμαι. Alex. Aphrod. in Probl. ὠρχοτομήθησαν ἢ ἐθλά-
σθησαν, ſunt caſtrati, aut colliſi. ET Ὀρχοτομία, Teſtium
amputatio, Caſtratio, Columellæ: Caſtratura, Plinio.
Apuleius dicit etiam Deteſtatio.

C. Ἔνορχις, Cui teſticuli inſunt, Teſticulos habens. Bud. ex
Luc. καὶ θύομέν γε τῷ Πανὶ ἔνορχιν τράγον. Eſt & gemmæ
nomen. Plin. lib. 37, cap. 10, Enorchis candida eſt, diui-
ſáque fragmentis teſtium effigiem repræſentat. I-
H TEM Ἐνόρχης SIVE Ἔνορχος, pro eodem. Iliad. ψ,
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν, id eſt arie-
tes. Herodot. Erat. παῖδάς τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι,
ἐξέταμνον, καὶ ἐποίευν ἀντὶ ἐνόρχων εἶναι εὐνούχους. Vbi ve-
tus liber ſic habet, καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχας,
εὐνούχους. Quo loco habemus exempla vtriuſque, & τοῦ
ἐνόρχης, vnde eſt ἐνόρχας: & τοῦ ἔνορχος, vnde ἐνόρχων. Sy[...]

epiſt.148, ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ, καὶ ὁ μείουρος κύων ἐγκωμίου ἠξιώθη, Laudatur aries, coleatus, ſeu Non euiratus. Theocr. Καὶ ποτὶ ταὶ κραίαν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ. quem locum citans Gellius lib.9, cap.9, inter quoſdam alios à Virgilio ex Theocrito tranſlatos, ait, Cætera vertit non infeſtiuiter, niſi quòd caprum dixit quem Theocritus ἐνόρχαν appellauit. Autore enim M. Varrone is demum Latinè Caper dicitur qui excaſtratus eſt. Virgilii verba ſunt, Et potum paſtas age Tityre, & inter agendum Occurſare capro (cornu ferit ille) caueto. Vtroque Ariſtoph. vſus eſt dicens in Equitibus, παῖδα ἐνόρχην. in Auibus, σέρφον ἔνορχιν σφαγιάζειν. nam Ariſtoteles ὄρχις tribuit τοῖς ὠοτόκοις: quo nomine & οἱ σέρφοι continentur. At πλακοῦς ἐνόρχης dicitur Placēta in qua teſticuli inſūt: habētur enim teſticuli in deliciis. Plato com. apud Athen. l.10, πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐξηκύμων, κίχλαι Ἐκ κασίδε χ' ὁλόκληροι. Itē φοίνικες ἔνορχοι. Athen. l.14 ex Ariſtot. De plātis φοινίκων ἐνόρχων, οὕς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. Quæ verba Euſt. quoque citat pag.1735. Mirum tamē eſt quomodo ἔνορχοι φοίνικες & εὐνοῦχοι pro eodē ponantur, quum Herodot. paulo antè ea inter ſe opponat: potius enim ἄνορχοι eſſent appellandi, ſicut ἀπύρηνοι. nam ſunt eis οἱ πυρῆνες loco ὄρχεων. A T Ἐνόρχης, Qui vnicum habet teſticulum. Cyrill.

C. Τρίορχος SIVE Τριόρχης, apud Ariſtotelem eſt ſpecies quædam accipitris: Hiſtor. anim. lib. 9, cap.36, τῶν δ' ἱεράκων κράτιστος μὲν ὁ τριόρχης, δεύτερος δ' ὁ αἰσάλων, τρίτος ὁ κίρκος. Plin. lib.10, cap.8, de accipitrum generibus, Triorchem à numero teſtium, cui principatum in auguriis Phemonoe dedit: buteonem hunc appellant Romani. Huius τριόρχου accipitris meminit idem Ariſtot. eodē l. c.1 & Plin. l.10, c.74. Eſt Τριόρχης herbæ etiam nomen. Plinius lib.25, cap.7, Tertia eſt centauris, cognomine triorches. Theophraſtus defendi eam, impugnarique colligentes tradidit à triorche, accipitrum genere, à quo & nomen accepit. Verba Theophraſti habentur lib.9 Hiſt. plant. cap.9, φυλάσσεσθαι δὲ καὶ τὴν κενταυρίδα τέμνοντα, τριόρχην, ὅπως ἂν ἄβρωτος ἀπέλθῃ. Dicitur E T Τρίορχος, vt ἔνορχος, de eodem accipitre. Simonides apud Athen. l.7, Ἐρωδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην Τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο, ardea incidens in triorchem deuorantem angillam Mæādriam, eripuit. A Τριόρχης autem compoſitum E S T Ὑποτριόρχης, itidem accipitrum genus. Ariſtot. lib.9, cap.36, οἱ δὲ πλατύπτεροι ἱέρακες, ὑποτριόρχαι καλοῦνται. ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζαι. Gaza vertit Subbuteo.

Ὀρχίδιον, SIVE Ὀρχίδιον, Teſticulus: diminutiuum ab ὄρχις. Legitur autē ὀρχίδιον apud Suid. in ὄρχις: at ὀρχίδιον in loco quodam Dioſc. habes ſuprà in ὄρχις herbam ſignificante, vbi Plin. interpr. Teſticuli.

Ὄρχεα idem cum ὄσχεος, teſte Galeno in lexico Hippocratico. Ariſtot. ὄσχεαν vocat ſuprà in Ὄρχις, Latini Scrotū: id eſt ἡ τῶν ὄρχεων σκέπη δερματίνη, vt idē Ariſtot. appellat.

ὌΡΩ, F. ρῶ, vel ρσω (ex quo ὄρω manaſſe ſuſpicor, verbum Latinum Orior) Excito, Concito. Il.α, Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, excitauit. Il.ψ, – μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε, excitauit ſeu mouit cupidinē fletus. Et Od.δ, Ὣς φάτο, τοῖς δ' ἄρα πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Il.δ, φύλοπιν αἰνὴν Ὄρσωμεν. Phocyl. χόλον ὄρσῃς, iram & indignationem concites. Apoll. lib.2. Arg. πλώειν ὄρσατε δοῦπον, excitate. Et apud Heſych. ὄρσαι, id eſt ὁρμῆσαι, ἐγεῖραι, ἐρεθίσαι. Præt. M E D. Ὄρωρα, ſicut ὄλωλα, ὄπωπα, ὀρώρυχα. (SIVE Ὤρορα, facta tranſpoſitione) quod ὄρωρα & in actiua & paſſiua ſignificatione vſurpatur. Actiua, vt Il.β, τὰ μέν τ' εὖρός τε νότος τε Ὤρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, quos fluctus concitauit ſeu commouit eurus notúſque ex nubibus Iouialibus erumpens. Frequētius in paſſ. ſign. occurrit. vt Il.γ, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, cuius cauſa bellum excitatum eſt. Itidem Il.ω, Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν, diſſidium inter deos excitatum fuit per nouem dies. Rurſum Il. β, πόλεμος ἀλίαστος ὄρωρε, id eſt διήγερται. Eodē libro, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, excitabatur. διηγείρετο, ſeu διήγερτο. Il.ω, – τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει. Ex Apollonii autem lib.2 Argon. ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει Καύτερον, pro Dies diei ſuccedebat grauior. Paſſ. quoque vox in vſu frequenti eſt. Il.χ, – Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι Νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς. quum excitabatur ad certamen: vel Surgebat. Il.θ, Πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα. Heſ. Erg. de grue, Τὴν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν Ἐς φάος, in lucem proſiliit, ſiue prodiit: de auibus prænuntiis æſtiui temporis. Et cum infinitiuo idē Heſiod. Ὦρτ' ἰέναι, Surrexit itū, Seu Ire cœpit. Apoll. Arg.1, εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι, Domum ſe contulit. Non minus vſitatus eſt IMPER. Ὄρσεο E T Ὄρσο. Il.γ, Ὄρσεο Λαομεδοντιάδη. id eſt διεγείρου, ἀνάστηθι, Surge. Od ζ, Ὄρσεο νῦν δὴ ξεῖνε πόλινδ' ἴμεν, Surge & in vrbem te confer. Il.τ, ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, & tute ipſe ad certamen ineundum ſurge & alios itidem excita. Il.ω, Ὄρσο Θέτι· καλέει Ζεύς. Il.δ, Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. P R O Ὤροντο SIVE Ὄροντο, præt. imperfecto, dicitur ETIAM Ὀρέοντο, Concitabantur, Seu Greſſu citato ibant, Properabant, & ire maturabant: Il.β, Ἀντάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας: quod tamen quidam A B Ὀρέω deriuare malunt, idem ſignificante cum ὄρω.

Ὄρμενος particip. paſſ. Factum ex Ὀρόμενος (quod ab Heſychio exponitur ὁρμώμενος) per ſyncopen, vt Euſtath. teſtatur: Concitatus, ſeu Qui citato impetu fertur. Il. λ, de Diomede & Vlyſſe, Ὣς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω· id eſt ὁρμήσαντες ὀπίσω καὶ ἀντὶ νώτων τὰ στέρνα δείξαντες. vbi & ὑφ' ἓν ſcribi παλινορμένω, infrà docebo. Eodem libro, de iaculis, Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόσσω, ante ſe concitata. Il.φ, φλέγε ἀκάματον πῦρ Ὀρμενον ἐξαίφνης. Apud Sophocl. quoque ὄρμενος exponitur κινούμενος. Eſt etiam nomen proprium: VNDE Ὀρμενίδης, Ormenides, Filius Ormeni, Homer. E T Ὀρμένιον, vrbs Theſſaliæ quæ ab Ormeno condita creditur. Euſtath. pag.762. Ὄρμενος, Caulis braſſicæ. Euſt. pag.899, ἐλέγετο δὲ (φασὶν) Ὄρμενος καὶ ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορμᾶν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκώς. Itidem Athen. lib. 2, Ἀττικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκότα. Alii autem lexicographi latius extendunt. Sic enim Heſychius, Ὄρμενος, οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα, οἱ δὲ τὸ ἄγριον ἀσπάραγον, (Latini corrudam appellant) ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον. Itidem Suidas, Ὄρμενον, τὰ τῶν λαχάνων πάντων ἐκκεκαυληκότα· οἱ δὲ, τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα· οἱ δὲ, τὸ ἄγριον ἀσπάραγον. Poll. lib. 1, ὄρμενος δὲ ὁ ἥμερος, ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης καλούμενος. Ex Phrynicho affertur etiam Ὄρμενα, τῶν λαχάνων αἱ ἄνθαι, Plantarum germina nondum in folia explicata. VNDE Ἐξορμενίζω, Defloreo, Caulem amitto. Poll. lib.6, ἀσφάραγος ὁ ἀκανθίας, ὄρμενος ἥμερος, ἀσφάραγος. καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηνθηκὸς (ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν) ὄρμενον ὠνόμαζον. καὶ τὸ ὑπερωρόν τι γενέσθαι, ἐξορμενίσαι. Sophocl. Κἀξορμενίζει κ' οὐκ ἐπισχολάζεται Βλάστη. id eſt, (inquit Euſt. p.899) οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ἐξορμᾷ εἰς αὔξην, κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. Qui locus citatur ab Athen. quoque lib. 2, vbi ὄρμενον & ipſe deriuat παρὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν. Itaque ὄρμενα dicuntur quælibet quæ caulē emiſerunt & iam defloruerunt: & ἐξορμενίσαι, poſt florem emittere caulem. E T Ὀρμενόεις, Qui caulem iam emittit poſt florem amiſſum. Nicand. Ther. καὶ ὀρμενόεντα λύκαψον. vbi ſchol. exp. οἱονεὶ βεβηκότα καὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένον, vel τὸν ὁρμητικὸν πρὸς ὕψος: eſt enim εὐαυξής. Notandum verò ſcribi hoc ὅρμενος & quæ ab eo deriuantur, in aliquibus libris cum ſpiritu aſpero, vt apud Heſych. Suid. & Nicandrum: alicubi cum tenui, vt apud Athen. Euſt. & Poll. Quam ſcripturam magis probo. nec enim dubium eſt quin ab ὄρω ſit deriuatum.

C. Ὀρσιγύναικα (tanquam A B Ὀρσιγύναιξ) Bacchū poeta quidā dixit, pro Cōcitatorē mulierum, apud Plutarch. Symp.4, εὔιον ὀρσιγύναικα μαινομέναις Διόνυσον ἀνθέοντα τιμαῖσι.

C. Ὀρσικτύπος, Strepitum excitans. apud Pind. pro Ciens tonitrua.

C. Ὀρσιπέτης, Concitatis alis volans, Citato impetu volās. Exponitur etiam Altiuolus: vt idem ſit cum ὑψιπέτης, ſeu ὑψοῦ πετόμενος. Heſych.

C. Ὀρσίπους, Pedes cōcitas. vt ὀρσίπους βοὴ, Clamor accelerare gradū iubēs, Clamorquo aliqui ad curſum cōcitātur.

TTT. ii.

C.Ὀρσοδάκνη,Beſtiola quædã quã Gaza mordellã nominari poſſe ſcribit: quaſi ad mordendũ concitata. Ariſtot. Hiſtoriæ anim.lib.5,cap.19,αἱ δὲ ὀρσοδάκναι ἐκ τῶν σκωλήκων μεταβαλλόντων (videlicet generantur.) τὰ δὲ σκωλήκια ταῦτα γίνεται ἐν τοῖς καυλοῖς τῆς κράμβης. Habent tamen ibi vulgatæ editiones ὀρσοδάκναι à ΝΟΜ. Ὀρσοδάκνη. ſed mendoſam eſſe eam ſcripturam, ex Heſychio diſcimus,apud quem ſic legimus,Ὀρσοδάκνη,ζωΰφιόν τι ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον.

C.Ὀρσοθύρα,Ianua magna & alta,δι' ἧς ἔστιν ὀρούσαι καταβαίνοντα,vt Heſych.exponit: alii (vt idem annotat) ſic,τὰ τὰ θύραν μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους,vt ſunt feneſtræ, θυρίδες:vel θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα, ianua quæ ad ſuperiorem domus partem ducit.Hactenus Heſychius. Pollux verò ſcribit Homerũ ὀρσοθύρην nominaſſe τὴν ἀμφίθυρον, quæ vulgò πλαγία θύρα. Vtitur autem ea voce Hom. Od.χ,Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. vbi Euſtath.exp. θύρα τις ἐπίσημος ὑψηλοτέρα πρόσβασιν ἔχουσα,ad quam aſcendere nõ poſſumus niſi gradibus aut alio aliquo modo ἀνορούσαντας καὶ ἀναθορόντας εἰς αὐτήν.vel, Ianua in quam aliquis ὄρνυται,proſpicere inde cupiens. Alii expoſuerunt ἐκπομάδα θύραν, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ἀναβαίνουσιν ὀρούοντες ἐπ' αὐτῆς: qualis fortaſſe eſt ἡ καταρράκτουσα κλιμάκων ἄνω, eámque ob rem καταρράκτης appellata. Hactenus Euſtath. Eſt igitur ὀρσοθύρα feneſtra in pariete alta & patula,ad quam gradus nulli ducunt, ſed in eam è terra aſſultandum eſt vt inde proſpicias. Sunt qui ſcribant ὀρθοθύρα,vt ſuprà docui.

C.Ὀρσίππος,Qui equos concitat.nomen proprium: VT Ὀρσίλοχος, Qui τοὺς λόχους in bello concitat.itidem nomen proprium.

C.Ὀρσύδρα,Foramen vnde aqua concitato curſu deſilit, vt in ſalientibus qui κρουνοὶ nominãtur.Euſtathio,ὀπὴ δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ. ITIDEM Ὀρσορόα, à quibuſdam dicitur(teſte Apollodoro in lex. meo veteri) δι' ἧς τὸ ὕδωρ ὄρνυται, Fiſtula ſeu foramen vnde aqua ſalit.Niſi fortè pro eo ſcribendum Ὀρσορόα.

C.Παλινόρμενος, ET Παλίνορσος, ITEM Παλίνορος,Qui retro greſſu concitatus redit, Qui citato gradu retrocedit.Iliad.λ, ὡς ὅτε τις κάπρον Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον,Ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω.Sic enim ibi Ariſtarchum legere,videlicet ὑφ' ἓν,annotatur in Homeri exẽplari manuſcripto quod apud me eſt:ſicut παλίνορσος, ἀψορρόος.In contextu autem Homeri ſcribitur πάλιν ὁρμένω,ſicut & apud Euſtathium:exponitúrque ὑποστρέψαντες. Alterius verò παλίνορσος hoc exemplũ extat Il. γ, Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, id eſt, παλινόρμητος ὑπεχώρησεν. Pro redux citatur ex Apollonio Rhodio:pro Priſtinus ex Nonno,ſicut Pacatus, Vltra omnes retrò principes: de tempore præterito. Παλίνορος ex Ariſtoph.affertur etiam pro Motus loco ſuo,Luxatus.

C.Ἄψορρος,idem cum παλίνορσος ſiue παλίνορος, eiuſdémque originis, vt teſtatur Euſt. pag. 377, τὸ δὲ παλίνορσος ταὐτὸν ἐστὶ τῷ Ἄψορρος.ὀρούω μὲν γὰρ τὸ ὁρμῶ,πάλιν δὲ καὶ ἄψ,τὸ ὀπίσω.Annotat autem hæc in Il.γ, vbi Homer. quum dixiſſet, Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν,παλίνορσος ἀπέστη, verſu vno interiecto ſubiũgit, Ἄψ τ' ἀνεχώρησε:indicãs παλίνορσον ἀφίστασθαι & ἂψ ἀναχωρεῖν idem ſignificare. Itidem Heſych.ἄψορρον exp.παλινόρμητον,ὀπισθόρμητον,ſicut & παλίνορσος. Vtitur autem hoc ἄψορρος Homerus Il.φ, Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ. Et Il.γ,– ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο, id eſt Iter reuoluentes, Retro citato gradu redeuntes.εἰς τοὐπίσω ὁρμήσαντες. Et Soph. Aiace, Οὐκ ἐκτὸς; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; non referes pedem? ſchol.exp.ὀπισθόρμητον. Ἄψορρον autem aduerbialiter capitur pro Retro ſeu Retrorſũ, Ponè. ἐξ ὑποστροφῆς.Od. λ,οὐκ ἐνόησα Ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν εἰς κλίμακα μακρὴν, Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον. Capitur & pro Rurſus, Iterum.Od.ι, Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι,id eſt, προσεφώνησα ἔμπαλιν ὢν φθάσας ἐλάλησε. Prorſus autem ſimile eſt hoc ἄψορρος præcedenti παλίνορος, niſi quòd ρ geminum habet.

C.Ἀνόρω,Excito. VNDE Ἀνῶρτο apud Apoll.Excitatus eſt,ſeu Exurrexit.

C.Ἐνόρω,Excito in. VNDE Ἐνῶρσα, Excitaui in.Il.ο, πολλὴν κάματον καὶ ὀϊζὺν Σύγχας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας,Ipſis excitaſti.Alii autẽ, Eis inieciſti ſeu immiſiſti.Heſychius ἐνῶρσεν exponit διήγειρε,quod habẽtur Iliad.ζ. PASS. Ἐνῶρτο, Excitabatur In,ſeu inter. Il.α, Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι.i. διηγείρετο ſeu διεγήγερτο,vt Heſych.exponit:cui ἐνῶρτο eſt etiam ἐνώρμησε, Irruit ſeu Impetum dedit in.

C.Ἐξόρω,Excito. VNDE Ἐξῶρτο νέεσθαι apud Apoll.Excitatus eſt ad eundum,ſeu Ire cœpit.

C.Ἐπόρω,Concito aduerſus. VNDE Ἐπῶρσε,quod accuſatiuo adiunctum datiuum habet aliquando,interdum ſoli accuſatiuo copulatur.Heſiodus, Αὐτῆς πρὸ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληείην, Aduerſus eum concitauit: vel In eum immiſit. Et alibi, Αὐτῆς γάρ οἱ ἐπῶρσε,in eum incitauit. Sic Homerus Odyſſ.η,ζεύγνυσθαι ὀϊζῦϊ πολλῇ, ἥν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων, Aduerſus me concitauit,ſeu Mihi immiſit:qui eidem etiam ἐφώρμησεν ἀνέμους,& ὦρινε θάλασσαν,vt ibi ſequitur. Alibi, ἔπορσον αὐτῷ pro ἐφόρμησον ποίησον,incita.Idem Iliad.η, Οἷον ἐπόρσαιμι πολεμίζειν Ἕκτορι δίω,id eſt ἐφορμήσαιμι, Incitent ad pugnandum cum Hectore. Paulo antè dicit Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος, excitemus Hectorem. cui poſtea Græci ἐπῶρσαν alium ἀνταγωνιστήν. Rurſum ex Heſiodo, Καί οἱ ἐπ' αὐτὸν ὦρσε, pro Ad eum miſit: vbi tmeſis eſt pro ἐπῶρσε. Paſſ. Ἐπῶρτο,Concitabatur ſeu concitatus eſt contrà, Irruit. Il.φ,de Scamandro, Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ, κυκώμενος, ὑψόσε θύων.

¶Ὀρώρω,idem cum ὄρω, factum ex præterito medio Ὄρωρα,ſicut multa alia ex præterito imperfecto. Homerus Odyſſeæ τ, – ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κήδειον, concitatur, ὀρίνεται. Iliad.τ, Ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται,ἔνθα καὶ ἔνθα, In duas partes cõcitus fertur, Dubitatione æſtuat. Itidẽ θυμὸς aliquò dicitur ὄρνυσθαι,quũ pitur deſiderio eũdi aliquò. Ex aoriſto autẽ ὦρσα,factum EST Ὀρσάσκω,itidem ſignificationis eiuſdem cum ὄρω. Iliad. ρ,Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὤρσασκεν ἑκάστου.vbi ὤρσασκε dicit quod alibi ὦτρυνε.

ΟΡΙΝΩ, Concito, Commoueo. Idem cum ὄρω, vnde deriuatum eſt. Homerus Odyſſeæ θ, Ὤρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι, animum mihi in pectore concitaſti, ſeu Commouiſti aut Perturbaſti. Euſtathius enim exponit ἐτάραξας, ſicut & ſcholiorum breuium autor. Et Odyſſeæ ξ, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, animum mihi commouiſti, videlicet ad miſericordiam. verba ſunt Eumæi ſubulci ad Vlyſſem mendicũ. Sic Il. ω,ad Priamum, Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο Λίσσεο καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, animum ei concites & commoueas, nimirum ad miſericordiam & reddendum cadauer Hectoris. quod tamen eſt à Συνορίνω per tmeſin. Cum primo autem exemplo magis conuenit hoc Odyſſeæ ρ, Μῆτερ ἐμὴ,μή μοι γόον ὄρνυθι,μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε, Ne cor mihi commoueas & perturbes tuis lamentis. Pro loco autem ſignificat Ad iram commoueo,ſeu concito:(ſicut in præcedentibus: vel ſimpliciter, Concito & commoueo, vel pro Concito & commoueo ad miſericordiam) Iliad.ω,Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὄρινε, ne animum commoueas, videlicet ad iram. Dicitur etiam Ὀρίνειν qui ita commouet adhortando vt perſuadeat.Iliad.ρ, de Menelao, Ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε, commouit, vel commouendo perſuaſit vt ſecum properaret. Sic dicit Iliad. ο, Patroclus Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν. Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω,Παρειπών, quis ſcit an adhortatus commouero eum vt ad certamen cum Troianis ineundum deſcendat? Mare quoque ὀρίνειν dicitur qui illud cõcitat & commouet, ſeu turbat,vt æſtuet & fluctuet.Odyſſeæ η, de Neptuno, Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα, Ὤρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον.paulo antè ei πολλὴν ὀϊζὺν ἐπῶρσε. vbi nota ἐπῶρσε,ἐφορμήσας,ὤρινεν,vicinæ ſignificationis & originis eiuſdem verba. Paſſ.Ὀρίνομαι, Concitor,Cõmoueor. Il.σ,Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, omnibus commotus & perturbatus eſt animus:videlicet audita voce Achillis.Od.σ, Ὣς ἄρ' ἔφαν,Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμὸς, commouebatur.

videlicet triſtitia & metu, hoc eſt, perturbabatur, adeo A
vt famuli illum cogerentur ad certamē accingere iam
δειδιότα & περιδειμαίοντα. at diuerſo ſenſu paulo antè ad
Vlyſſem dicitur, — εἴ σ' ὀτρωύῃ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Τοῦτον ἀλέξασθαι: quũ aliâs ὀτρωύειν & ὀρίνειν vicinas ha
beāt ſignif. Dicitur ἦτορ ὀρίνεσθαι ei etiā cui anim⁹ ad i-
ram cōmouetur. Il. ω, — Α'χιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ, Καί ἑ
κατακτείνειε. Ὀρίνεσθαι accipitur etiā pro Concitari in
fugā, ſeu Fuga cōcitari, vt dixit Valer. Flacc. Fuga ſe
in aliquem locum concitare. Iliad. ξ, τάχα δ' εἴσιδεν
ἔργον ἀεικὲς, Τοὺς μὲν ὀρινομένους, (Græcos videlicet) τοὺς B
δὲ κλονέοντας ὄπισθεν, Τρῶας ὑπερθύμους. Sic Iliad. λ, οἱ δὲ δὴ
ἄλλοι Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, Αἴας δὲ
κλονέει Τελαμώνιος. vbi obſerua κλονέειν dici τὸν διώκοντα,
ὀτρωύεσθαι autem τὸν φεύγοντα.

C. ἘΠορίνω, Concito. Nicander Ther. Κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον
ἐπώρινε θυμολέοντος. vbi ſchol. exp. διήγειρε; annotans ibi
legi etiam ἐφώρσε.

C. ΣΥΝορίνω, Concito, Commoueo. paulo antè in ὀρίνω
ex Iliad. ω, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. Vide ibi locum. Apoll.
lib. 3 Arg. νῶϊν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ pro ταράσσεται, θορυ- C
βεῖται, conturbatur.

ὈΡΝΥΜΙ, Excito, vt ὄρω, vnde deriuatum eſt. Iliad. τ;
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, & tu ipſe ſurge,
& alios excita. Item γόον ὄρνυθι, lacrymas concitato &
excitato. Odyſſ. ρ, Μῆτερ ἐμὴ μή μοι γόον ὄρνυθι, μηδέ μοι
ἦτορ Ἐν ςήθεσσιν ὄρινε. Odyſſ. κ, Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυ-
τε. Paſſ. ὄρνυσθαι, Excitari. Iliad. ψ, οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχε-
σιν ἔδυνον, excitabantur, ſeu ſurgebant. Sic Euſtath. ὄρνυ
σθαι & ὀρθοῦσθαι idem ſignificare ſcribit. ponitur autem
ὀρθοῦσθαι pro Surgere, Erigere ſe. atque adeo Homerus D
Od. θ, quum dixiſſet, ἂν δ' ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ,
ſubiicit, Ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος: pro eodem
nimirum accipiens ἀνίστασθαι & ὄρεσθαι ſiue ὄρνυσθαι. Et Il.
γ, ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἄναξ. ‖Aliquando Ὄρνυμι commodius
redditur Concito, vel etiam Incito. Iliad. ζ, Ἀλλὰ σύ γ' ὄρ
νυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Concita, ſeu Incita, Inſti-
ga, vel etiam ἔπειγε, (vt idē ſint ἐπείγειν & ὀρνύναι, ſicut
ὄρνυσθαι pro ἐπείγεσθαι ponitur, vt in ſequentibus dice-
tur.) Euſtath. exponit διέγειρε. Et ὀρνύναι ἀνέμους, Cōcita-
re ventos, vel etiam Excitare. Odyſſ. κ, de Æolo, Κεῖνον E
γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν
ὅν κε θέλῃσι, vt concitet & ſedet quos vult. At μάχην ὀρνύ
μεν reddideris potius Ciere pugnam, vel excitare. Il. ι,
Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ. Paſſ. ὄρνυσθαι,
Concitari, vel Concitum ferri, vt Lucr. loquitur. Od. α,
τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν Τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται,
quò animus ipſum cōcitus fert. Ὄρνυσθαι, vt & ὀρίνεσθαι,
Concitato greſſu ferri, vt qui ἐπείγονται, hoc eſt prope-
rant, vel etiam fugiunt. Il. υ, κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ὀρνυ
μένων ἀμυδις. Euſtath. exponit τρεχόντων σπουδαίως. He- F
ſychius quoque ὀρνυμένου exponit non ſolùm διεγειρομέ-
νου, ſed etiam ὁρμῶντος.

C. ἈΝόρνυμι, Excito. Paſſ. Ἀνόρνυμαι, Exurgo, Cōſurgo. vn-
de ἀνώρνυτο apud Apoll. Rhod.

C. ἈΠόρνυμι, Excio ſeu concito alicunde. Paſſ. Ἀπόρνυμαι,
Concitus alicūde feror, Erumpo ex aliquo loco, Pro-
deo cum impetu. Heſiod. Ἔνθεν ἀπορνύμεναι. Sic & apud
Apoll. Rhod. in Arg. ἀπορνύμενοι pro ἀφορμώμενοι. Heſy-
chius tamen ἀπορνύμενοι exp. per ſimplex ὁρμῶντες.

C. ΔΙόρνυμι, Concito per. Et Διόρνυμαι, Cōcitus feror per. G
At Nonnus διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα pro Prodiens à
Patre Spiritus: quod theologi dicunt ἐκπορευόμενος.

ὈΡΟΘΥΝΩ eiuſdem cum ſuperioribus eſſe origi-
nis teſtatur Euſtathius. alicubi ex ὀρίνω & θύω, alicubi
ex ὄρω & θύνω compoſitum eſſe dicens. Sicut verò ὄρνυ-
μι inter alia ſignificat Concito, Incito, ſic & ὀροθύνω.
Iliad. ο, Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν, inſtiga
bat, vt videlicet ἐξάλμενος aliquem ex Troianis βάλοι.
Itidem aliquanto pòſt, de Ioue, Ὅς σφίσιν αἰὲν ἔγειρε μένος
μέγα· θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρό- H
θυνε, illos autem incitabat & inſtigabat, Troianos ni-
mirum. Niſi malis, Animum addebat, Animos ſuſcita-
bat. Heſychius enim ὀροθύνειν exponit non ſolùm ἐρεθί-
ζειν, ſed etiam θαρρύνειν. Odyſſ. σ, θεῶν νύ τις ὔμμι' ὀροθύνει,

A Vos concitat ſeu agit, Malus aliquis genius vos agit.
Et Iliad. φ, ad Scamandrum, — ἐμπίπληθι ῥέεθρα Ὕδατος ἐκ
πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους, torrentes omnes con-
cita. Item Concito, hoc eſt Turbo, Perturbo, vt ὀρί-
νω. vnde ὀροθύνειν Heſychio ταράσσειν.

C. ἘΞοροθύνω, Cōcito, Incito. vnde ἐξοροθύνει Heſychio πα-
ρορμᾷ.

ὈΡΟΥ'Ω quoque eiuſdem cum ſuperioribus eſt ori-
ginis, eo tamen differens quòd illa actiua ſunt, hoc au-
tem neutrum. ſignificat enim Impetum do, Irruo, ὁρ-
B μῶ, vt Heſych. exponit. quod & ipſum vnà cum ὁρμὴ
ab ὄρω deriuatum eſt. Heſiodus, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, in
ſe mutuò irruerunt. vbi etiam tmeſis eſſe queat prò
ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. Vtitur & Homerus cum alibi paſſim,
tum Iliad. β, cum præpoſitione πρὸς pro Gradu conci-
to feror ad, Impetu curro ad: de dracone, Βωμοῦ ὑπαΐ-
ξας πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. Sed & Plutarchus id vſur-
pat, (licet poeticū magis quàm proſæ ſcriptoribus fa-
miliare) in Coriolano, pag. 395 meæ editionis, λέγεται
κρατῶν ἁπάντων πρὸς οὓς ὄρουσε, τοὺς μὲν ἐξῶσαι πρὸς τὰ ἔ-
C σχατα μέρη. Apud Heſychium ὀροῦσαι etiam pro ὁρμῶ-
σαι. niſi fortè ſcribendum ὁρμῆσαι. alioquin ὀροῦσαι po-
ſitum eſſet pro ὀρούουσαι. Euſtath. verbo ὀρούω actiuā
quoque tribuit ſignificationem in Οὖρος paulo infrá.

Ὄρουμα, Impetus, Salt⁹. Heſych. enim ὀρούματα exp. ὁρμή-
ματα, πηδήματα.

C. ἈΝορούω idem cum ἀνόρνυμαι & ἀνορμῶ. vnde & Heſy-
chius ἀνόρουσεν exponit ἀνώρμησεν. Verùm eſt magis
poeticum ἀνορούω quàm ἀνορμῶ: ſic tamen vt & in pro-
ſa nonnunquam locum inueniat, ſicut & ὀρούω. Odyſſ.
D χ, Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα, Proſilientes
ſeu Exilientes, Exurgentes. Et Iliad. α, τοῖσι δὲ Νέστωρ Ἡ-
δυεπὴς ἀνόρουσε, inter hos ſurrexit. Et Odyſſ. ξ, Ὣς εἰπὼν
ἀνόρουσε. Xenophon vſurpauit pro Aſſilio, vel Citato
gradu aſcendo: in lib. De re equeſtri, loquens de ipſis
equis, τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν,
ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Vbi quod ἀνορούειν dicit, alibi ἀ-
νάλλεσθαι: vnde & ei καθάλλεσθαι opponit tum eo in lo-
co, tum aliquanto pòſt in eodem libro. In vulg. lex.
exponitur etiam Excito, actiua ſignificatione: ſed hu-
E ius exemplum deſidero. Euſtath. ὀρούω tranſitiuè vſur-
pat, vt videre eſt in Οὖρος paulo pòſt.

C. ἈΠορούω, cum impetu alicunde excieor, Erumpo, Exi-
lio, Proſilio, vel Deſilio: idem cum ἀπόρνυμαι. Iliad. ε,
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον. Iliad. φ, Πηλεί-
δης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή. His adde & ſequen
tia, in quib⁹ tmeſis eſt: Iliad. φ, πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρου-
σε βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, cum impetu reſilit ab eo qui
petebatur, nec tranſfixit, ſeu penetrauit. Iliad. μ, Ἀλλ' ἀ-
πὸ πάντες ὄρουσαν ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον, deſilierunt ex equis
F quoniā ipſe Hector ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. Iti-
dem Heſych. ἀπόρουσεν exponit ἀφήλατο.

C. ἘΝορούω, Irruo, Inſilio.

C. ἘΞορούω, Exilio, Proſilio. Iliad. γ, — Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλή-
ρος ὄρουσεν, id eſt ἐξεπήδησεν. vbi tmeſis eſt. Alicubi ſigni
ficat etiam Impetu ſeu concitato greſſu feror ex ali-
quo loco, Erumpo, Prorumpo: vt ἐξορμῶ.

C. ἘΠορούω, Impetu ſeu gradu concitato feror in, Conci-
tus feror aduerſus, Hoſtiliter aſſilio, vel inſilio, Irruo.
Iliad. ο, Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ
G ἀΐξῃ. Iliad. π, Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων. Rurſum Iliad. ο, Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε.
Idem alibi, ἐπόρουσαν ἀλλήλοις pro eo quod Heſiod. ἐπ'
ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

C. ΣΥΝορούω, Greſſu citato cōcurro, ſeu cū impetu cōcur-
ro. Apoll. lib. 2, Arg. αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι. pro ἐπ' ἀλ-
λήλοισιν ὄρουσαν.

Ὀρούβω SIVE Ὀρουβῶ, Pamphyliorum lingua vſurpat
pro ὀρούω, vt teſtatur Euſtath. p. 1654, ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ λέ-
γει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χρῆσθαι τῷ β,
H προστιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν φάος φάβος φασὶ,
καὶ τὸ ἀέλιος, βαβέλιος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀρύω, ὀρούβω λέγουσι, καὶ
περισπωμένως δὲ Ὀρουβῶ. In vulg. lex. habetur ETIAM
Ὀρουείνω, itidem pro Irruo. At PRO Οὐρούω quod in
iiſdem vulg. lex. ex Plut. affertur, reponendum Ὀρούω.

ὌΡΜΗ quoque ET Ὁρμάω ab ὄρω originem traxere, A deriuata à præterito perfecto paſſiuo ὤρμαι. quod autem ad ſpiritus diuerſitatem attinet, ſciendum eſt ſcribi itidem ὀρμῶμος in manuſcriptis etiam libris, quod tamen pro ὁρόμῶμος vſurpatur. Eiuſdē certè ſignificationis ſunt αἴορω, αἴορνυμι, αἰορμάω, (actiuè nimirum ſumptum: aliâs neutraliter vſurpatum ſynonymum habet αἰορούω) itidem ἐπόρω & ἐφορμάω, (quod ſi neutram ſignificationem habeat, idem valet cum ἐπορούω) ſicut in ὀρίνω annotaui. Suprà tamen ſeorſim hæc B duo cum ſuis deriuatis habes.

Ab Ὄρω vel Ὀρούω Euſtath. DERIVAT Οὖρος, ſignificans Ventus ſecūdus. pag. 1500, τὸ δὲ, νεῶν πομπῆες, ἔοικεν ἑρμηνεία εἶναι τῶ οὖροι πνείοντες. οὖρος γὰρ παρὰ τὸ ὀρούειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προπέμπειν: vnde & ἴκμενος οὖρος. Pag. 1452, οὖρον dictum ſcribit, quia δι' αὐτοῦ ὀρούει (.i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς. qui & φορός. Sic pag. 1873 οὔρῳ exponit φορῷ ἀνέμῳ καὶ ὁρμητικῷ. Odyſſ. ο, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. qui verſus habentur & Od. β, & μ. Eiuſdē Od. δ, — οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. C Od. δ, Τόσσον τ' αἰθ᾽ ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν. Odyſſ. γ, Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὦκα Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον. Od. ο, Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Et Odyſſ. ε, τὸ δ' οὐκ ἐπὶ νῆες ἔϊσαι Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Quibus in locis Διὸς οὖρον vocat Ventum ſecundum, quem Iupiter immittit nautis: vt tum primus quem citaui locus oſtendit, tum hi ſequentes: Il. η, Ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι. D Et Odyſſ. ο, ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν. Item Odyſſ. δ, & Od. ε, Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε. Od. μ, Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον. Od. ο, πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν. Idem igitur ſunt, ἴκμενον οὖρον ἵει, & ἔδωκεν οὖρον, & οὖρον προέηκεν, item ἐπὶ οὖρον ἴαλλεν & ἔπεμψεν οὖρον. id eſt Immiſit ventum ſecūdum. (Poteſt deus etiam dici ἐπείγων οὔρῳ, vt nauis, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ) Hic οὖρος ceſſans σβέννυσθαι dicitur, vt Od. γ, Πύλονδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, pro In Pylum vſque ſecundo vtebar vento: qui O- E dyſſ. λ, κάλλιμος οὖρος dicitur. Pro eo verò quod apud Apollonium libro 2 Argon. legitur, ζεφύρου μέγας οὖρος ἄητο, malim ζέφυρος, vt manuſcriptus codex habet, accipiēdo nimirum παρενθετικῶς illa duo verba μέγας οὖρος. Sed & in proſa locum inuenit hæc vox: vt Xen. libro. 2 Hellen. ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι, quoad proſperum ventum nacti ſint. Dicitur enim nauis εἰς οὖρον καταστῆναι, quum ventū ſecundum nacta eſt. cui ſynonyma ſunt κατ' οὖρον φέρεσθαι, ἐξ οὐρίας πλεῖν, οὐριοδρομεῖν, & εὐροεῖν, quo Phalaris in Epiſt. vſus eſt. Homerus pro eo dicit F οὔρῳ ἐπείγεσθαι. Syneſ. epiſt. 148, εἵλκετο ναῦς καὶ ἀνήγετο πρὸς οὖρον αὕτη, κὠ παῖς ἐκείνη, prouehebatur in altum ad ventū ſecundum. Pro οὖρος dicunt & ἐπίφορος ἄνεμος & φορὸς, de quo Virgil. Proſequitur ſurgens à puppi ventus euntes. Metaph. apud Suid. — ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ῥείτω κατ' οὖρον. Itidem Soph. Trach. Ἐᾶτ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν Αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός, pro Aſpiret ei diſcedenti aura ſecunda, ne vnquam ipſam videam, vt ſchol. exponit: qui quod idem poeta in Philoct. dicit, Οὖρός τοι τέκνον, οὖρος, exp. ἐπιτήδειος καιρός: ſum G pta metaph. ἀπὸ τοῦ οὔρου, qui ſpirans nauigandi tempus opportunum indicat.

C. Ἔπουρος, id eſt ὁ οὔρῳ ἐπείγων, ſeu ἐπουρίζων ſiue συνεπουρίζων. Soph. Trach. εἴτ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα. vbi ſcholiaſtes exp. οὔριος. ‖Ἔπουρος Heſychio εἶδος ἰχθύος.

Οὔριος, Qui à vento ſecundo proficiſcitur, vel Qui vento ſecundo fit. vt πλόος οὔριος, quod Plin. in Paneg. & Seneca, Vento ferēte placidus. Luc. οὔριος πλοῦς, καὶ λειοκύμων θάλασσα, id eſt ὁ κατ' ἄνεμον, vento ſecūdo ferens. Soph. H οὔριος δρόμος, Curſus ſecundo vento. Et οὐρία πτῆσις, Volatus ſecundo vento, vt Budæus interpretatur apud Theophraſtum De cauſis plant. lib. 2, cap. 12, vbi tamē vulgatæ edit. habent πλῶσις, non πτῆσις. ſic enim ibi, διὸ καὶ παραφυτεύουσι ταῖς συκαῖς ἐρινεοὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὅπως κατ' ἄνεμον ἡ πλῶσις οὐρία γίνηται· ταῖς μὲν πρωΐαις, πρωΐοις· ταῖς δ' ὀψίαις, ὀψίοις· ταῖς δὲ μέσαις, μέσοις. A Sed rectè Budæus legit πτῆσις, vt ex Plinio patet lib. 15, c. 19, vbi hæc Theophraſti verba ſic interpretatur, Ideóque ficetis caprificus permittitur ad rationem venti, vt flatus euolantes in ficus ferat. Et οὐρία ῥιπὶς, Flabellum flatus euolantes in prunas ferens: vel Flabellum ſecundo flatu prunis aſpirans. Ariſtoph. Acharn. ἐξ ἀνθράκων πρινίνων Φέψαλος ἀνήλατ' ἐρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι, excitatus flabello B flatus in prunas ferente. Vbi ſcholiaſt. οὐρίᾳ ῥιπίδι exponit τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ. Necnon οὐρία πνοὴ, Flatus qui ſecundus ſpirat, Aura aſpirans. vt Virg. Ferte viam facilem vento, & ſpirate ſecundi: item, Aſpirant auræ in noctem. Frequētius AVTEM Οὐρία ponitur abſolutè pro οὐρία πνοή: vt apud Plat. in Protag. pag. 398, μήτ' αὖ τὸν Πρωταγόραν χρὴ πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν. VNDE Ἐξ οὐρίας ET Ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, & ἐξ οὐρίων πνοῶν. niſi in ἐξ οὐρίων malis ſubaudire ἀνέμων. dicitur enim & οὔριος ἄνεμος, vt paulo pòſt dicetur. Ari- C ſtoteles in Mechan. 5, διὰ τί, ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται. (vbi etiam obſerua οὔριον πνεῦμα pro οὐρία, ſiue οὐρία πνοή. vt Pauſ. Bœot. φανέντος ἐξαίφνης σφίσιν οὐρίου, videlicet πνεύματος: paulo antè, πνεῦμα τοῖς Ἕλλησιν οὐκ ἐγίνετο ἐπίφορον. Luc. ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα) Greg. orat. in S. baptiſma, ἕως ἐξ οὐρίας πλεῖς, φοβήθητι τὸ ναυάγιον: metaph. vt apud Syneſ. epiſt. 89, σὺ δὲ ἐὰν ἐξ οὐρίας πλέῃς, καὶ ζῇς ἡδέως, οὐ πάντα ὁ δαίμων λυπεῖ, Si ſecundo vento nauiges, Si ventus tibi ſpiret ſecundus, D Si aura aſpiret ſecunda nauiganti. hoc eſt, Si proſpera vtaris fortuna. Soph. Aiace, Ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα, Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν, εἰς βυθὸν πεσεῖν. quem locum citans Stobæus, pro πάρα habet παρῇ, & pro οὐρίων, οὐρίας: quæ lectionum diuerſitas nihil in ſenſu mutat. eodem enim tendunt vtraque. Euſtath. pag. 1452, de οὖρος loquens, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐξ οὐρίας πλοῦς, ἤγουν ὁ ἐκ πνοῆς εὐδιεινῆς. ὃ καὶ πληθυντικῶς λέγεται ἐξ οὐρίων, ἤγουν ἐξ εὐδιεινῶν πνευμάτων. Apud Chryſoſt. quoque ex οὐρίων πλεῖν & ἐξ οὐρίων E φέρεσθαι. Dicitur & οὔριος ἄνεμος ſicut οὔριον πνεῦμα, pro οὖρος. Thucyd. ἦν γὰρ ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ ἄνεμος οὔριος, erat enim ventus in Athenienſes ſecundus. (Aliud exemplum habes in Κατουρόω) Quò pertinet ἐν οὐρίῳ πλεῖν, ſubaudiendo ἀνέμῳ vel πνεύματι. Luc. Lexiph. ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τεταρμένον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, ἀφροῦσαί τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτορας τινὰς ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζει τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τῆς εὐανεμίας. Dicitur & οὐρία πλάτη, quod reddere poſſumus Quæ ſecundo vento vti- F tur: pro οὔριος πλοῦς, quod ſuprà habuimus. Soph. Philoct. Κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίᾳ πλάτῃ Κατηγόμην, id eſt εὐδίῳ πλῷ, inquit ſchol. Vbi nota etiam οὐρίῳ cum fœm. copulatum. Οὔρια θεῖν, Curſu proſpero ferri & habere ventos ſecundos. ex Ariſtoph. Lyſiſtr. ἐπὶ νῦν γὰρ οὔρια θεῖτε. Apud Suidam autem HABETVR Οὐριαθεῖτε, quod exp. ὀρχεῖσθε. ‖Οὐρία, Heſychio teſte, ſignificat & ἡ ὀπισθία.

Οὔριον ᾠὸν quoque SIVE Οὔρινον huc pertinet, vt docet Euſt. pag. 42, in etymo hominis οὐρεὺς ſignifican G tis Mulus. quod quū Ionicè dictū eſſe tradidiſſet pro ὀρεὺς, ſubiungit, ἢ παρὰ τὸν οὖρον, ὃ δηλοῖ τὸν ἄνεμον. τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἄγονον τῶν τοιούτων ζώων, καὶ τὸ τοῦ σπερματικοῦ πνεύματος ἄκαρπον καὶ ὥσπερ ἀνεμιαῖον. διὸ καὶ τὰ ἐν τοῖς ᾠοῖς ἄκαρπα, διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν οὔρια ἡ κοινὴ λέγει συνήθεια. Itidem Plinius lib. 10, c. 58, de palumbibus, Et quanuis tria [oua] pepererint, nunquam plus duobus [fœtibus] educunt: tertiū, quod irritū eſt, vrinū vocāt. Et mox in fine capitis, Et ipſæ autem inter ſe (ſi mas non ſit) fœminæ æquè ſaliunt, pariúntque oua irrita, ex quibus nihil gi H gnitur: quæ ὑπηνέμια Græci vocāt. Rurſum cap. 60, Irrita oua quæ hypenemia diximus, aut mutua fœminæ inter ſe libidinis imaginatione concipiunt, aut puluere: nec columbæ tantùm, ſed & gallinæ, perdices, pauones, anſeres, chenalopeces. Sunt autem ſterilia & minora ac minus iucundi ſaporis, & magis humida. Qui-

d[illegible]& vento putant ea generari: qua de cauſa etiam A
zephyria appellantur. Hæc autem [illegible] tantùm. Vrina
[illegible] incubatione derelicta, quæ alii cynoſura dixere.
Quæ poſteriora verba ex Ariſtotele tranſtulit, cuius
verba in Κυνόσουρα ᾠὰ citaui. Primus autem quem ex
Plinio attuli locus, eſt ex Hiſt. an. libro 6, cap. 4, τὸ δὲ ὑπολειπόμενον τῶν ᾠῶν ἀεὶ οὔρινόν ἐστι. Tertium, (inquit) quod irritum eſt, vrinum vocant. Alex. Aphr. ᾠὰ ἐξουρίσαντα vocat. Igitur οὔρινα ſiue κυνόσουρα ᾠὰ, & ᾠὰ ζεφύρια, ſiue ὑπηνέμια, ſunt oua irrita, ex quibus nihil gignitur. Hoc tamen diſcriminis conſtituit Ariſtoteles, B
quòd οὔρινα ſiue κυνόσουρα, æſtate potius pariuntur, ζεφύρια verò ſiue ὑπηνέμια tempore verno, διὰ χειμῶνα τῶν ὀρνίθων τὰ πνεύματα, gallinis ex vento ſpirante concipiētibus: vnde & οὔρια, ζεφύρια & ὑπηνέμια, nominantur. Prioris οὔριον ᾠὸν hæc exempla apud Ariſtotelem lib. 3 De gener. anim. διαφθείρεται δὲ τὰ ᾠὰ, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια μᾶλλον κατὰ τὴν θερινὴν ὥραν. in quibus dicit διαφθείρεσθαι fieri μιγνυμένης τῆς λεκίθου, ſicut in vinis ἀναθολοῦσιν μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Et mox, ταῖς δὲ γαμψώνυξιν ὀλιγοτόκοις οὔσαις, οὐδὲν ἧττον συμβαίνει τοῦτο. πολλάκις μὲν γὰρ τοῖν δυοῖν θάτερον οὔριον γίνεται, τὸ δὲ τρίτον ὡς εἰπεῖν ἀεί. Aliquanto C
pòſt, de luteo oui loquens, πηγνύμενον δὲ καὶ ὀπτώμενον, οὐ γίνεται σκληρὸν, διὰ τὸ εἶναι τὴν φύσιν γεώδης οὕτως ὥσπερ κηρός· καὶ διὰ τοῦτο θερμαινόμενον μᾶλλον, ἐὰν ᾖ μὴ ἐξ ὑγροῦ περιττώματος, διουρεῖται καὶ γίνεται οὔρια.

Nec verò ᾠοῦ tantùm, ſed & auis quædam DICITVR Οὐρία, de qua Athen. libro 9 de anatibus, ἡ δὲ λεγομένη οὐρία οὐ πολὺ λείπεται νήττης, τῷ χρώματι δὲ ῥυπαροκέραμός ἐστι· τὸ δὲ ῥύγχος μακρόν τε καὶ στενὸν ἔχει. quæ & Euſt. habet pag. 1452, pro ῥυπαροκέραμος legens ὑποκέραμος. D
|Οὐρίας Heſychius exponit φωτισμοὺς θεοῦ.

In vulg. lex. habetur ETIAM Οὔριος, Proſper, pro οὔριος: ſed ſine autore & exemplo.

C. Οὐριοδρόμος, Vento ſecundo currēs. vt οὐριοδρόμος ναῦς, Quæ ſecundo vento fertur, Nauis cui aura ſecunda aſpirat. ET Οὐριοδρομέω, Secundo vento curro. vnde οὐριοδρομεῖν ναῦς dicitur cui ventus ſecundus ſpirat, pro ἐν οὐρίῳ πλεῖν, ἐξ οὐρίας πλεῖν ſiue διαδραμεῖν, ἐξ οὐρίων δραμεῖν, εἰς οὖρον καταστῆναι, κατ' οὖρον φέρεσθαι, οὔρῳ ἐπιγενέσθαι, συνεπουρίζοντος ἀνέμου πλεῦσαι: item ἀκροεῖν, φοροῦ ἀνέμου τυγχάνειν. tot enim ferè modis Græci id exprimunt. Bud. interpretatur Vento ferente ſeu perferente vti, hunc locum ſubiungens, ſine autoris nomine, ὁ δὲ κατὰ τὸν αἰγιαλὸν περιπατῶν, καὶ ἰδὼν ναῦν οὐριοδρομοῦσαν, εἶπεν ὡς μετ' οὐ πολὺ καταδύσεται. Quæ ſic Laertius in Pherecyde, καὶ ναῦν οὐριοδρομοῦσαν ἰδὼν, εἶπεν ὡς οὐ μετὰ πολὺ καταδύσεται.

C. Προσούριος, idem cum οὔριος. vnde προσουρίου apud Suidam & Heſychium, quod exp. ἐπιτηδείου, ſicut Heſych. ipſum Οὔριος, ἐπιτήδειος, δεξιός.

Οὐρόω idem eſſe videtur cum οὐρίζω, cuius nulla reperi exempla, ſed compoſitum inde EST Κατουρόω, Vento ſecundo expando, Explico vt ventus ſecundus inſpiret. Polybius libro 1, λαβὼν δ' οὔριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατουρώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν. Idem, ἑβδομήκοντα δὲ νῆες ἑάλωσαν αὔτανδροι, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐπαράμενον τοῖς ἱστίοις & κατουρώσαντα, αὖθις ἀπεχώρει. id eſt (inquit Budæus) vela ad ventum ſecūdum componens. Suidas minus rectè exponit neutraliter οὐρίῳ ἀνέμῳ χρησάμενον. G

Οὐρίζω, Vento ſecundo proueho, Secundo. Euſtathius de deriuatis à nomine οὖρος loquens, pagina 1452, ἐκεῖθεν καὶ οὐρίσαι, τὸ ἀποκαταστῆσαι εἰς οὖρον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, καὶ κατουρίζειν ῥῆμα τραγικῶς. Vtitur hoc οὐρίσαι Sophocles in Œdipo tyr. p. 181 meæ edit. ad Œdipum, ὃς γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας, τανῦν δ' εὔπομπος, εἰ δύναιο, γίνου. Vbi omnes editiones habent οὔρησας, à VERBO Οὐρέω, ſed legendum eſſe οὐρίσας, ipſa ſtrophe pagina præcedētis oſtendit. Adhæc Οὐρῆσαι neutrum eſt, hic autem actiuum verbum requiritur. H
|Οὐρίσαι Heſychius exponit ὁρίσαι, (quod eſt ab Ionico οὐρίζω pro ὁρίζω, de quo & ſuprà) item παρασκευάσαι. Fut. 2 EST Οὐριῶ, VNDE Οὐριεῖν apud Æſchyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. Exponitur tamen Οὐριεῖν in v. l. neutraliter & per præſens, Proſpero

ſeu ſecundo vento vti.

C. Δυσούριστος, Infelix, Qui ſecūdo vento nō prouehitur. v. l.

C. Ἐπουρίζω, Vento ſecundo impello, quod Homerus diceret οὔρῳ ἐπείγω. VNDE Συνεπουρίζω, Vnà impello ſeu propello, ventum ſecundum immittens. Sed & ipſe ventus συνεπουρίζειν dicitur quum comitatur euntes, & ſpirat ſecundus. vt Virgil. Proſequitur ſurgens à puppi ventus euntes. Ariſtoteles lib. 8 De hiſtoria animalium, ἀναβαίνουσιν ὅταν ὁ χειμὼν ᾖ, βραδύτερον ἐκπλέουσιν· ἂν δὲ βόρειος, θᾶττον, διὰ τὸ πνεῦμα συνεπουρίζειν, Eo quòd ipſe ventus flatu ſuo à puppi ſurgens euntes proſequatur, Eo quòd ventus ſpiret ſecundus. Idem in 3 De cælo, loquens de motu ſecundum naturam & præter naturam, καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, & verò motus ipſe violentus mōtum naturalem impulſu ſuo adurget, quaſi ventus ſecundus & ponè impellens.

Ἐπουρίζειν Eurip. metaph. quoque vſurpauit, in Androm. Ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας, ſed neque hac ratione animi tui cogitata ſecundaſti & perfeciſti, veluti proſpera aura promouens: videlicet copiis aduerſus Troiam eductis. Ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας: vbi ſcholiaſtes exp. ἐφώρμησας: item ἔστησας & ἔτευξας, vt ſit ἀπὸ τῶν ὅρων. Heſychius ἐπούρισεν exponit ἐπ' ἀνδρείας ἤγαγεν: item ἀπέπεμψεν & ὥρμησεν: & Ἐπουρίσας, ἐφορμήσας.

SED ET Ἐπουριάζω eadem ſignificatione reperitur qua ἐπουρίζω. Luc. ἐπουριάζων τὴν ὀθόνην, velum flatu ſecundo implens & ponè impellens. Idem metaphoricè in libro De ſcrib. Hiſt. δεήσει γάρ ποτε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου, ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια καὶ συνδιοίσοντος ἐπ' ἄκρων κυμάτων τὴν ναῦν vento perlaturo.

C. ΚΑΤουρίζω, idem cum κατουρόω vel ἐπουρίζω. Verbū eſſe tragicum docet Euſt. ſuprà in Οὐρίζω.

C. Ἐξουρίζω autem neutraliter accipitur & alia ſignific. quàm præcedentia. dicuntur enim ἐξουρίσαντα ᾠὰ ab Alexandro Aphrod. lib. 2 Probl. quæ Ariſtoteles οὔρια & οὔρινα appellat, id eſt Irrita oua, Oua ventoſa & ſpiritu repleta. Plinius Vrina nominat, vt ſuprà etiam docui.

E Οὐρέω ab οὖρος deriuatum non reperi: habet tamen quædam ſua compoſita: ipſum autem ſignificaret Proſpero vento vtor, Secundo flatu agor. Compoſitum INDE Προσουρέω, Secundo vento vtor, Feliciter ago. vnde προσουρήσαι quod ſcholiaſtes Ariſtoph. exponit, εὐδρομῆσαι, εὐδοκιμῆσαι. AT Διουρεῖσθαι de ouis vrinis dicitur. Ariſtoteles lib. 3 De gener. animalium διουρεῖται καὶ γίνεται οὔρια, quod interpretātur, Szanioſa vrináque fiunt. Sed & ex Plinio διουροῦμαι redditur Sanioſus fio. Ariſtotelis verò locum ſuprà citaui in Οὔριον ᾠόν.

F Οὐρὸς autem oxytonum ſignificat Alueus, ſeu foſſa per quam deducitur nauis in mare. Euſtathius exponit, ὁ τόπος ὅθεν ἡ ναῦς ὁρούει (id eſt ὁρμᾷ) καθελκομένη εἰς θάλασσαν. Iliad. α, de Græcis diſcedere parantibus nauéſque in altum deducentibus, Οὐροὺς τ' ἐξεκάθαιρον, ἀυτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν Οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Heſych. οὐροὺς exponit τὰ νεώρια, τὰ περιχώματα, ἢ τὰ περιορύγματα τῶν πλοίων, ſiue τὰ ὁρμητήρια δι' ὧν καθέλκονται. Similiter & Suidas οὐροὺς eſſe dicit τὰ νεώρια & τὰ περιορύγματα τῶν νεῶν, id eſt τὰ παρορυχθέντα ὀρύγματα δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν.

RVRSVM Οὖρος ſignificat Cuſtos, Inſpector. qua in ſignificatione vſus eſt Homerus Il. θ, Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν. Itidem Iliad. λ, Ὃν Νέστωρ ἐπίπλλε γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν, id eſt φύλαξ, ἔφορος, vel (vt alibi vocat) ἐπίουρος. Necnon Odyſſ. ο, Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γάρ μοι ὄπισθεν Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, nec enim poſt me reliqui cuſtodem & inſpectorem meis fortunis, φύλακα. ſicut paulo antè Eumæum ſubulcum vocat ὑῶν ἐπίουρον. Heſych. οὖρος exponit non ſolùm φύλαξ, ſed etiā σωτὴρ & βασιλεύς. Cæterùm hoc οὖρος ſignificans φύλαξ Euſtath. pag. 700 ſcribit deriuatum eſſe vel ab ὁρᾶν, id eſt βλέπειν: quia περιορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες: vel παρὰ τὸν ὅρον τὸν ἐν τοῖς πεδίοις: quia nimirum ὁρίζειν πως καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα

καὶ ἀποδιῖσαν τῶν ἐπιόντων βλαβερῶν. ſed prius etymon & verius & ſimplicius eſt: nimirum deriuatum eſſe ab Ὁράω: vnde ETIAM Ὅρομαι ET Ἐπόρομαι, pro Ὁρῶμαι, Inſpicio, Cuſtodio. vt apud Homerum Od. ξ, Ἔνθα δ' ἔτ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα Ἐσχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, pro ἐφορῶνται, inſpectores & cuſtodes ſunt. ſchol. exponit ὁρῶσι, φυλάττουσι: Heſychius ἐφορῶσιν, ἐπακολουθοῦσι: cuius tamen exẽplaria vulg. nõ ἐφορῶσι habent, ſed ἐφορμῶσιν, nec ὄρονται ſed Ὀρῶνται, AB Ὁράομαι. B

C. Ἐπίουρος, Inſpector, Cuſtos, ἔφορος, φύλαξ. Homerus Od. ο, περὶ πίσυνα συβώτην εἰσαφικέσθαι, Ὅς θ' ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν. vt Odyſſ. υ, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ, pro ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος, ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν, ὡς ἐπιστατῶν αὐταῖς. ſicut ἐπίουρος dicitur ὁ ἐπὶ φυλακῇ τεταγμένος, inquit Euſtathius. qui etiam addit, præpoſitionem ἐπὶ in his duobus eſſe ſuperfluam, ſicut & in ἐπιβώτωρ. Ἐπίουρος Euſtathio eſt non ſolùm φύλαξ, ſed etiam βασιλεύς, in hoc loco Homeri Iliad. ν, Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, qui primus Minoem genuit Cretæ inſpectorem ac regem. C Itidem Heſychius οὖρος inter alia exponit βασιλεύς, vt ſuprà docui. Annotat porro idem Heſych. quoſdam προπαροξυτόνως ſcribere ἐπίουρος, & tunc præpoſitionem eſſe περισσήν, eo quòd οὖρος per ſe ſignificet φύλαξ: quoſdam δὲ παροξυτόνως in eadem ſignificatione. ‖ Idem porro ἐπίουροι exp. non ſolùm ἐπίσκοποι, ſed etiam ἧλοι ξύλινοι. AT Ἐπίουρα quod Iliad. κ legitur, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται Ἡμιόνων, diuerſam ſignif. habet. intelligit enim vel, Quantum præcedũt mulæ boues aratrum trahentes, vel Quantum interſtitium eſt inter boues & mulas arantes. D Sunt enim mulæ βοῶν προφερέστεραι Ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον. Euſtathi⁹ eo loco ANNOTAT, Οὖρα, vel proparoxytonως Ἐπίουρα, dici τὰ ὁρμήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούειν, vel τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὅρος ὁ περιορισμός, nimirum κατὰ γένους μεταπλασμόν, ſicut δάκτυλα, ταρσά, λύχνα, ποσά, & ſimilia, enallage generis proferuntur. Apud Heſychium habetur ETIAM Ἐπιούρεια, quod exp. οὔρεια. ſignificat autem οὖρα idem cum ὅρια, Limites, Termini, Fines, Ionicé. E

C. Δύσουρος, Cuſtoditu difficilis. Heſych. enim δύσουρον exp. δυσφύλακτον.

Οὔρειον, Cuſtodia. Apud Heſychium HABETVR Ὅρειον, φυλακή, σημεῖον: ſed pro eo reponendum eſſe οὔρειον, literarius ordo oſtendit: quippe quod poſt οὖρος ponatur. Ac, quod ad primam expoſitionem attinet, nimirum φυλακή, pertinet ea ad οὖρος, id eſt φύλαξ: quod verò ad alteram, videlicet σημεῖον, referenda ad οὖρος Ionicum pro ὅρος, Terminus, Limes. Sunt enim οὔρια ſiue ὅρια, aut ὅροι, certa ſigna quibus agrorum regionũmque fines indicantur. F

Οὐρεύς, έως, ὁ, idem cum οὖρος, id eſt Cuſtos. Vnde apud Heſychium, Οὐρῆες, φύλακες, & Οὐρήων, φυλάκων. cuius ſignificationis mentio facta eſt ſuprà quoque in Οὐρεύς ſignificante Mulus. Addendum verò ei EST Ὀρθύω, Cuſtodio. vnde Ὀρθύειν apud Heſychium φυλάσσειν.

Sunt porro & alia compoſita ad hoc οὖρος pertinentia, VT Κηπουρός, Hortorum cuſtos ſeu inſpector, id eſt Hortulanus: ET Πυλουρός apud Herodotum, Ianuæ cuſtos. pro quibus & κηπωρός & πυλωρός, vt alibi quoque docui: quæ ad ὠρέω referenda ſunt. G

Φρουρός quoq; ab οὖρος deriuatũ dici poteſt: vel à προορᾶν, vt ex Euſt. ſuprà in ὅρος docui. facta nimirũ craſi, & π in φ mutato, vt in φροῦδος & φροίμιον, pro πρόοδος & προοίμιον. Eſt autẽ Φρουρός, Cuſtos, ſeu Præſidiari⁹ miles. milites enim præſidiarii loco alicui imponuntur vt eum cuſtodiant, & ἐπίουροι eius ſint. Thucydides libro 2, σῖτόν τε καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Vtitur & libro 3, & Xenophon multis in locis, vt Pæd. 7, φρουράρχας τε καὶ φρουροὺς ἐκ τούτων ἀνέπεμπε. Et libro 8, εἰσὶν ἡμῖν ἐν τῇ κατεστραμμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι. Eodem libro, εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπιστήσαιμεν, videlicet theſauris. Paulo antè dicit, φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους: nimirum ſynonymos accipiens φρουροὺς & φύλακας. vbi etiam nota φρουροὺς aliis rebus præfici ſolere quàm munitionibus & arcibus. ſicut & quum Brutus apud Plutar. περὶ δυσωπίας H

A ipſam δυσωπίαν eſſe dicit καλὴν παιδικῆς φρουρὰν ἡλικίας. Herodianus libro 4, τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς [illegible], cuſtodes ſui corporis. Et aliquanto pòſt, οἷς ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, φρουροῖς τε τοῦ σώματος ἐχρῆτο. Et libro 2, φρουροὺς βασιλέως καὶ τοὺς ἔξωθεν κινδύνους ἀπείργοντας, principis curæ cuſtodiæque adhibitos. Sed peculiariter (vt antè etiam dictum eſt) φρουροὶ vocãtur præſidiarii, hoc eſt qui præſidiis cuſtodiendis tutãdiſque imponuntur: & in exercitu τάξις ἐκ διαδοχῆς ἱσταμένη περὶ τοῦ στρατοπέδου μετὰ τῶν ὅπλων: B in quos ὑποχωροῦντας grauiſſimæ apud Romanos conſtitutæ erant pœnæ, teſte Suida.

C. Ἀντίφρουρος, Qui eſt loco cuſtodis, Vicem præſtans cuſtodis. vel Contrariam cuſtodiam habens. At Heſych. ἀντίφρουροι exponit τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράν, Æqualem habentes cuſtodiam.

Φρουρίς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρός fœminino. vt φρουρίδες νῆες, Naues præſidiariæ. ſicut Liuius dicit, Præſidiarii milites: hoc eſt quæ alicui loco imponuntur ad eum cuſtodiendum & tutandum. Thucydides libro 4 pag. C 125, προσβοηθήσαι γὰρ τῶν τε φρουρίδων τινὲς αὐτοῖς τῶν ἐκ Ναυπάκτου, καὶ Χῖαι τέσσαρες. Et Xenophon Hellen. 1, ναῦς συλλέξων αἳ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι καταλελειμμέναι φρουρίδες.

Φρουρά, ᾶς, ἡ, Præſidium, Cuſtodia. Interdum pro ipſis militibus præſidiariis & cuſtodibus. Thucydides lib. 1, φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν, relicto ibi præſidio. Suprà idem dicit φρουροὺς ἐγκατέλιπεν. Sic Herodianus libro 3, φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος αὐτάρκη. Plut. Alcib. φρουρὰν ἐγκαταστήσας. Rurſum Herodianus libro 3, φρουρὰς D ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, quum præſidia turribus impoſuiſſent. Plutarchus Amat. narr. τὰς πόλεις φρουραῖς κατειλήφεσαν, præſidiis firmarant. Demoſthenes Pro cor. φρουρὰς εἰσαγηοχότες. Idem Philipp. 3, φρουραῖς καὶ ξένοις τοὺς τόπους τούτους κατέχει. Rurſum Plut. Apoph. ἐδέξαντο φρουράν, de Atheniẽſibus ab Antipatro victis. Idem De deo Socr. τὴν Σπαρτιατῶν φρουρὰν ἀπώσασθαι. Xenophon Hell. 5, ἐξήγαγε τὴν φρουράν. Philoſtr. epiſt. 51, τὴν φρουρὰν λαθὼν ἔνδον εἶ. At φρουρὰν φαίνειν, (quod frequẽs eſt apud Xenophontem) Budæo interpretandum videtur Exercitum decernere & delectum habere. E Alii ex Cicerone reddunt, Præſidia parare & contrahere. Exempla ex eodem autore profert B. pag. 211, vbi inter alia, φρουρὰν φαίνοιεν ἐπ' αὐτούς. Quibus hæc adde ex eodem, φρουρὰν ἔφαινον οἱ ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μοίραιν μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. qui locus habetur libro 6 Hellen. Et aliquãto antè, ἔτρεφον μὲν γὰρ τοὺς ἵππους οἱ πλουσιώτατοι· ἐπεὶ δὲ φρουρὰ φανθείη, τότε ἧκεν ὁ συντεταγμένος. λαβὼν δ' ἂν τὸν ἵππον καὶ ὅπλα ὁποῖα δοίη, ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἂν ἐστρατεύετο. Et apud Demoſthenem μία φρουρά, pro Vna præſidiariorum F militum cohors. Sicut verò φρουροὶ dicuntur etiam corporis cuſtodes, vt ſtipatores, ſatellites, δορυφόροι: ſic etiam φρουρά. Herodianus libro 3, φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτόν, maiore ſe cuſtodia circummuniebat. Sic libro 1, πλείονί τε περὶ αὑτὸν ἐχρῆτο φρουρᾷ, maiore ſe cuſtodia muniebat. Itidem Appian. libro 3 Bell. ciuil. φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, cuſtodiã corpori circũdare. Et φρουρὰ νυκτερινή, Excubiæ, Excubitores. Herodianus lib. 3, ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, vt cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrẽtes ceſſiſſent, G Budæo interprete: Redeunte vice nocturnæ cuſtodiæ, Politiano. ‖ Item Cuſtodia, Præſidium, de ipſo loco, aut ſtatione. Plutarchus De fort. Rom. λαθόντες οὐ μόνον τοὺς φύλακας, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνεργοὺς καὶ τοὺς περικοίτους τῆς φρουρᾶς κύνας ὕπνῳ κρατηθέντας. Philoſtr. epiſt. 60, τί δὲ τὴν φρουρὰν ἐξελίπετε; cur ſtationem & cuſtodiam deſeruiſtis? ‖ Item Cuſtodia, hoc eſt Carcer. Herodianus libro 3, συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ, in cuſtodia habebat. Idem alibi, διὰ φρουρᾶς εἶχε, In cuſtodia habuit, Cuſtodiendos dedit. Et metaph. Plato, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν. Quæ ſic Cicero, Nec tamen illa vincula carceris rupeſit, (leges enim vetant) ſed tanquam à magiſtratu aut ab aliqua poteſtate legitima, ſic à Deo euocatus atque emiſſus exierit.

C. Φρουραρχής, SIVE Φρούραρχος, ου, ὁ, Qui præſidiariis militibus præeſt, Præſidiariæ cohortis præfectus. Qui-

bus qui ſubſunt, φρουροὶ dicuntur, vel φρουρά. Vtriuſque exemplum ex Xenophonte habes in Φρουρὸς ſuprà. Alii Interpretantur Præſidiariorum ſeu cuſtodum princeps, alii etiam Caſtelli præfectus. A Plutarcho dicitur ἄρχων φρουρίου. ET Φρουραρχέω, Præſidiariis militibus præſum ſeu præfectus ſum, Cuſtodum & præſidiariorum princeps ſum.

C. Ἄφρουρος, Cui præſidia impoſita non ſunt, Nullis præſidiis munitus, vt ἀφρούρητος. Dicitur ἄφρουρος is etiam qui immunis eſt ab excubiis, Qui nō cogitur φρουρεῖν. Ariſtoteles Polit. 2, ἔστι γὰρ αὐτοῖς νόμος, τὸν μὲν γεννήσαντα τρεῖς υἱοὺς, ἄφρουρον εἶναι· τὸν δὲ τέτταρας, ἀτελῆ πάντων.

C. Ἔμφρουρος, Cui præſidia impoſita ſunt, Præſidiis munitus. Demoſthenes pro cor. Ἑλληνίδας πόλεις ἃς μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἐξανδραποδιζόμενος κατασκάπτει. Dicuntur etiam aliqui eſſe ἔμφρουροι τινῶν, pro Præſidiis aliquorum muniti vel occupati eſſe. Xenophon Hellen. 1, pag. 260, οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. Niſi fortè malis, Quum præſidia ab Athenienſibus eis impoſita eſſent, τῶν Ἀθηναίων φρουρὰς εἰσκαταστησάντων αὐτοῖς. Nam ἔμφρουροι dicuntur etiam Qui in præſidio ſunt, vt Brodæus accipit apud Xenophontem in Laced. Polit. p. 396, οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι. Vbi interpres vertit, Qui adhuc intra præſidium ſit. alii Qui adhuc cuſtodit. ‖ Item In cuſtodiam conditus ſeu incluſus, Qui cuſtodia aſſeruatur. Phalar. ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, Tauro veluti cuſtodiæ incluſi, In taurum cōiecti. ET Ἐμφρουρέω, Inter cuſtodias ago. v. l.

Φρούριον, ου, τὸ, Præſidium, idem cum φρουρά, hoc eſt Locus ipſe aut munitio cui præſidia imponuntur, vt arx, caſtellum. Suid. interpr. Caſtrū: ſchol. Soph. ἔρυμα, πολίχνιον. Thucydides libro 7, pag. 241, καὶ αὐτὴ τῆς πόλεως εἶναι φρούριον κατέστη. Et libro 8, pag. 282, καθίστατο φρούριον καὶ φυλακὴν τοῦ παντὸς Ἑλλησπόντου. Idem libro 2, ἐπετείχισαν, καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὁπότε πόλεμος καταλάβοι, eo vtebantur propugnaculo & præſidio quum bellum oriebatur. Et libro 3, ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς, φρουρίῳ. Idem lib. 1, φρούριον εἰ ποιήσονται. Demoſthenes τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, præſidia ſeu caſtella munire. Plutar. Alex. ἄρχοντα φρουρίου καταστήσας. Epigr. libro 2, metaph. ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον, arx ſumma animi.

Φρουρέω, ῶ, In præſidio ſum. vel Præſidio meo tutor, Cuſtodio. Thucyd. libro 2, αἳ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ, quæ in præſidio erant apud Naupactū. vbi neutrū eſt. Alibi potius actiuum, ac interdum cum accuſatiuo cōſtruitur, interdum abſolutè ponitur. Herodianus libro 3, φρουρήσοντας τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς, qui aditus Italiæ obſiderent & præſidio ſuo tenerēt. Et libro 7, ὡς τὴν πόλιν φρουροῖέν τε καὶ προασπίζοιεν αὐτῆς, ad vrbis cuſtodiam tutelámque relicti. Aliquanto antè, ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τοῦ στρατοπέδου, caſtrorum mœnia defenſabant. Eodem libro, τοὺς νεὼς φρουρεῖν, templa tueri. Et libro 6, πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν αὐλὴν, vndique ſeruabat aulam. Metaph. autem Syneſius epiſt. 122, τῶν στρατιωτῶν καταδεδυκότων ἐν χηραμοῖς ὁρῶν, καὶ ἀξιούντων τὸ αἷμα φρουρεῖν, pro Vitam conſeruare. Paſſ. Φρουρεῖσθαι, Præſidiis muniri. Thucydides libro 4, de Geranea promontorio. ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, perpetuis præſidiis Athenienſes tuebantur. Herodianus libro 8, ἵν' αἰγιαλοί τε πάντες καὶ λιμένες φρουρῶνται. Et libro 8, φρουρουμένη καὶ κεκλεισμένη γενναίως ἡ πόλις, præſidiis probè munita.

Φρούρημα, ατος, τὸ, Præſidium, Cuſtodia: vel Idipſum quod cuſtoditur. Sophocles Aiace, Καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε Λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. vbi βουκόλων φρουρήματα accipere poſſumus vel pro paſtoribus ipſis qui ἐφρούρουν τὰ βουκόλια, i. cuſtodibus gregis: vel potius pro ipſo grege qui ἐφρουρεῖτο, hoc eſt à paſtoribus cuſtodiebatur.

Φρούρησις, εως, ἡ, Cuſtodia, Excubiæ.

C. Ἀφρούρητος, Nulla cuſtodia nec præſidio munitus, Præſidiis deſtitutus. Philo De vita M. l. 1, ἐν ἀτειχίστοις καὶ ἀφρουρήτοις προκαταληφθέντες, ſine munitione præſidióque deprehenſi. Plut. De fort. Alex. lib. 2, ποίαν πόλιν ἀφρούρητον αὐτῷ παρέδωκας;

ὍΣ, ἄρθρον ὑποτακτικὸν, (articulus poſtpoſitiuus) Qui. Homerus Od. λ, Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κ' εὖ εἰδῇς. Paulo pòſt, Νήπιος ὅς που νῶϊ γε μετ' ἀνδράσιν ἴζει ἀριθμόν. Sic in plurali, οἳ, vel οἵ που, aut οἳ δὴ, aut οἵ ῥα. vt in eodem libro, Κήδε' ἡμετέρων ἑτάρων οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο. Ibidem, Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο. Et fœm. ἥ, Quæ. vt Od. φ, — οὐδὲ τράπεζαν Τὴν ἣν οἱ παρέθηκεν. Vtuntur & proſæ ſcriptores, & quidem interdum in caſu antecedentis verbi, nullam ſequētis rationem habentes. vt χρῶμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. Sic Iſocr. ad Nicoclem, φιλονείκει μὴ περὶ ἁπάντων, ἀλλὰ περὶ ὧν ἂν κρατήσαντί σοι μέλλῃ συνοίσειν, pro περὶ ἐκείνων ἃ ἂν μέλλῃ. Item ὧν pro ὑπὲρ ὧν: vt apud Lyſiam, νῦν δ' οὕτως ἡ πόλις διάκειται ὥστε οὐκέτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε. Vide Bud. pag. 989. Item ὧν pro ἀνθ' ὧν pag. 959. vbi habes & de hoc ipſo Ἀνθ' ὧν, item de Ὑπὲρ ὧν, & Δι' ὧν. In præcedentibus autem paginis de Ἀφ' ὧν & Ἐξ ὧν, necnon Ἐν οἷς & Ἐφ' οἷς, item Ἐφ' ᾧ. Cæterùm quidam Ὅς ex præcedente Ὁ factū eſſe putant, alii ex inuſitato Τὸς, de quo antea dictum fuit.

De Ὅς copulato cum aliqua coniunctione, ſeu coniunctiua particula, aut (loquēdo generalius) cum aliqua particula indeclinabili.

Ὅς iungitur interdum ſeu copulatur cum δὴ, vel γε, vel που, aut περ, aut τε, aut κε, ſeu κεν. Ac primùm ILLVD Ὅς δὴ vtplurimùm accipitur ſimpliciter pro ὃς, id eſt Qui: ſic tamen vt nonnunquam commodè reddi poſſit Qui quidem. Sic NEVTR. Ὃ δὴ, Quod, vel Quod quidem. vt apud Gregorium, μηδὲ πυρφόρον (ὃ δὴ φασιν) ὑπολειφθῆναι, Quod aiunt, Quod dici ſolet. Vel, Quod quidem dici ſolet. Hunc autem vſum habet interdum ὃ δὴ λέγεται. Sed & ὃ δή φησιν ὁ ψαλμὸς, apud eundem Gregorium. ITIDEM Ὅς γε, ET Ὅς που, pro ſimplici ὃς, Qui. Inuenitur autem ὃς & cum duplici particula, vt ὃς δή γε.

Quibus eſt VSITATIVS Ὅσπερ (& quidem ita ſcriptum cōiunctim) ſimpliciter pro Qui. GEN. Οὗπερ, Cuius, & ſic deinceps. FOEM. Ἥπερ, Quæ. GEN. Ἧσπερ, Cuius, & ſic deinceps. NEVTR. Ὅπερ, Quod: VNDE Ἅπερ, Quæ. Frequentia exempla paſſim occurrunt tam in proſa quàm in poetarum ſcriptis.

Sicut verò ὅστις annexam aliquando habet particulam οὖν ita & ὅσπερ: ac DICITVR Ὁσπεροῦν ſicut Ὁστισοῦν eadē ſignif. (de qua dicetur infrà, vbi de illo agetur) Sed inuenitur ὅπερ οὖν (diſiūctim videlicet ſcriptū) ſimpliciter etiā poſitū pro ὅπερ, vt apud Plat. ὅπερ οὖν καὶ ἔπαθεν. At verò POETICE Ὅπερ maſculino etiā genere vſurpatur pro ὅσπερ, ab Heſiod. — ἠδὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστι. AT de ᾧπερ aduerbio dicetur infrà.

SED Ὅστε (annexa videlicet particula τε huic voculæ ὅς) pro Qui, poeticum eſt. vt apud Homerum Od. θ, Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Ὅς τε ἑῆς προπάροιθε πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν. (At in proſa Ὅστε, vel POTIVS Ὅς τε ſignificat Et qui.) Sic GENIT. Οὗτε pro οὗ, Cuius. itidémque in cæteris caſibus. Sed DATIVVS ᾧτε non ſolùm ſignificat Cui, ſed accipitur etiā aduerbialiter pro Quomodo, Quemadmodum, καθάπερ ſeu καθὰ, (ſicut & ᾧπερ) vt in hoc loco apud Euſt. pag. 117, ᾧτε χερνῆτις γυνή. Et FOEM. Ἥτε, Quæ, ἥτις. Odyſſ. ξ, Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, quæ alit. Ex neutro autem ὅτε & præpoſitione εἰς, compoſitum EST Εἰσότε, ſicut Εἰσόκε (pro Εἰς ὅ, τε & Εἰς ὅ κε) id eſt Donec, Vſquedum, Od. τ, εἰσόκε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. Interdū verò pro Ὅτε DICITVR Τό, τε, Quod: (interiecta etiam notula tanquam hypodiaſtoles, vt diſtinguatur à τότε aduerbio) ET Τά τε, pro Ἅτε ſeu Ἅπερ, Quæ. Odyſſ. ξ, Ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τάτε δμώεσσι πάρεστι. (Niſi quis vtrobique præpoſ. articuli vſum vel potius abuſum eſſe malit. Cæterùm particula τε nō ſolùm τῷ Ὅς iūgitur ſed & τῷ Ὅσπερ, ac DICITVR Ὅσπερ τε. SIC Ὅπερ τε, vt Odyſſ. ξ, Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον. Sic autem & cum ὅστις iungitur.

ITIDEM Ὅς κε SEV Ὅς κεν, poeticum eſt, pro Qui, ſeu Quiſquis. ſed propter particulam κε iungi ſolet coniunctiuo modo. vt Il. τ, Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι. Et Odyſſ. κ, Ἤ μὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅς

κε θέλησι, vel κ᾽ ἐθέλησι. Et NEVTR. Ὅ κεν, Quod, vel Quicquid. A VNDE Εἰςόκε SIVE Εἰςόκεν (pro Εἰ, ὅκε ſeu Εἰς ὅκεν) Vſque dum, Donec. vt Iliados ι, — εἰςόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν. Et Odyſſ. τ, — εἰςόκε φᾶρος Ἐκτελέσω. Et cum indicatiuo apud Apoll. Rhodium, „Εἰςόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος.

De Ὅς habente τις annexum.

Ὅστις, Quis. idem cum ὅς. FOEM. Ἥτις, Quæ: pro quo DORICE Ἅτις. NEVTR. Ὅ,τι, Quod. Ariſtoph. Veſp. — παῦε δουλείαν λέγων ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων. vbi & ſubaudiendus eſt datiuus μοι: Ne mihi ſeruitutem memores B qui impero omnibus. vel Præſertim quum imperem omnibus. Thucydides libro 4, σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν, οἵτινες τἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο. Syneſius ep. 57, φύσει μὲν εἰσιν οἵτινες εἰσίν, natura ſunt qui ſunt: vel Tales natura ſunt quales ſunt: de miniſtris ſeu famulis. Apud Herodotum ὅ,τι cum genitiuo, ὅ,τι προσέχοιτο πηλοῦ τῷ κοντῷ, lutum quod adhæreſcebat conto. (interiicitur autem illa notula inter ὅ, & τι vt diſtinguatur ab ὅτι coniunctione) Aliquando verò inſeritur aliquid inter ὅς & τις, vt apud Thucydidem lib. 4, pag. 126, καὶ ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν, pro C ᾧτινι μή.

Ὅστις, Quis, Quiſnam. Odyſſ. θ, Ξεῖνος ὅδ᾽, οὐκ οἶδ᾽ ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ᾽ ἐμὸν δῶ, neſcio quis. Plut. Lyc. ἐρώτημα προὔβαλεν, ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι, Quis ſit optimus, vel Quiſnam. Genit EST Οὗτινος, Cuius, Cuiuſquam. DAT. ᾯτινι, Cui, Cuinam. ACCVS. Ὅντινα, Quem, Quemnam. vt Plato libro 1 De rep. περὶ τοῦ, ὅντινα τρόπον ζῆν χρή, quomodo viuere oporteat. Plur. NVM. Οἵτινες, Qui, Quinam. GEN. Ὧντινων, Quorum, Quorumnam. D DAT. Οἷστισι, Quibus, Quibuſnam. ACCVS. Οὕστινας, Quos, Quoſnam. Fœm. GEN. Ἥτις, Quæ, Quænam. GENIT. Ἧστινος, Cuius, Cuiuſnam. DAT. ᾗτινι, Cui, Cuinam. ACCVS. Ἥντινα, Quam, Quamnam. Thucydides libro 8, ἠρώτα ἕνα ἕκαστον, ἥντινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας, quámnam. PLVR. Αἵτινες, Quæ, Quænã. & ſic deinceps. Neutr. GEN. Ὅ,τι, Quid, Quidnã, aut etiam Quodnam. Sequitur autem declinationem præcedentium. Plato in Apolog. Socr. ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει, quid E nam faciens & quid docens corrumpat adoleſcentes. Iſocrates ad Mityl. περὶ ὧν οὐκ οἶδα ὅ,τι δεῖ πλείω λέγειν. vbi ὅ,τι accipitur pro διότι, Quanam de cauſa, Quamobrem. Quinetiam in directa interrogatione, vt Iliad. κ, ὅ,τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει. pro τί δή ποτε χρεία τοσοῦτον κατέλαβε; Euſtathio. Sed poeticè DICITVR Ὅ,ττι interdum. vt Odyſſ. δ, Ὅ,ττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ᾽ ἀγαθόν τε τέτυκται. Et Odyſſ. ξ, Ὅ,ττι μάλιστ᾽ ἐθέλεις δοίη Ζεύς. Item ὅ,ττι pro διὰ τί, vt exponit Euſtathius Od. τ, — καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα, Οὐλὴν ὅ,ττι πάθοι.

F Ὅστις interdum ſignificat Quiſquis. Ariſtoph. Veſp. — προσκαλοῦμαί σ᾽ ὅστις εἶ, Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, Heus tu quiſquis es, in ius te voco. Qua tamen ſignif. dicitur frequentius ὅστις ποτὲ, vt in ſequentib⁹ docebitur. Idem in Nubibus ὅστις ἐστὶ, Quiſquis eſt. Sic Athenæus libro 2, ὅστις οὖν ὁ ποιήσας, λέγει οὕτως, Quiſquis igitur autor illius libri ſit, Quicũque igitur eſt qui librũ illum conſcripſit. Et ὅ,τι ἔτυχεν, Quiduis, Quodcunque. ‖Interdum reddere poſſumus non ſolùm Quiſquis, ſed etiam Siquis. vt apud Nicandrum Ther. Ἢ καὶ ἀπὸ σπληνδοῖο φαείνεται, ὅστις ἐπαύρῃ, ſiquis attrectet. ἐάν τις αὐτῶν ἅ- G ψηται, inquit ſchol.

Ὅστις nonnunquam annectitur particulæ δὴ, vel κεν, vel οὖν, vel ποτὲ vel περ, vel τε. Atque vt primo loco dicam de eo cui ſecundum tribui locum, REPERITVR Ὅττι κεν ſimpliciter vſurpatum pro ὅ,τι. vt Od. τ, — ὄνομ᾽ εὕρεο ὅ,ττι κε θείης Παιδὸς παιδὶ φίλῳ, quod imponas nepoti. Et mox, τῷ δ᾽ ὄνομ᾽ ὅ,ττι κεν εἴπω, quod dixero. Interdum etiam pro Quodcunque, ſeu Quicquid, vſurpatur. (ſicut in proſa ὅ,τι ἂν, habente hîc eum vſum particula ἂν quam habet illic κεν: itidémque cum con- H iunctiuo. vt ὅ,τι ἂν πράξῃς) Nec ſolùm genere NEVTRO Ὅ,τι ἂν, ſed itidem MASC. Ὅστις ἂν, Quicũque, Quiſquis: & FOEM. Ἥτις ἂν, Quæcũque. ITIDEM Ὅστις δὴ, pro Quicunque. Thucydides libro 8, pag. 290,

A ἐς δ᾽ οὖν τὴν Κάσπιδον ἢ τινι δὴ γνώμῃ ὁ Τισσαφέρνης ἀφικνεῖται, Quocunque tandem conſilio, Quodcunque tandẽ ſequutus conſilium. SIC Ὅστις οὖν vel POTIVS Ὁστισοῦν, coniunctim, Quiſquis, Quicunque. Genit. Οὑτινοσοῦν, Cuiuſcũque. Datiuus ᾡτινιοῦν, Cuicũque. & ᾡτινιοῦν τρόπῳ, quocunque modo. Accuſ. Ὁντιναοῦν, vel Ὁντινοῦν, Quemcunque. & ſic deinceps. FOEM. Ἡτισοῦν, Quæcunque. vt ἧστινοσοῦν κηδείας, qualiſcunque ſepulturæ. vel Cuiuſuis. Accuſ. Ἡντιναοῦν vel Ἡντινοῦν, Quãcunque. Et neutro gen. plur. num. Ἁτινοῦν ſiue Ἁτιναοῦν, B Quæcunque. ‖Aliquando ὁστισοῦν redditur Quiuis, Quilibet, Vnuſquiſque. vt ἧστινοσοῦν ἐπῳδῆς μᾶλλον, quauis incantatione magis. Et Xenophon Pæd. 8, οὐκ οἶδα ὅτι ἐσθίω μὲν καὶ πίνω καὶ καθεύδω οὐδ᾽, ὁτιοῦν νῦν ἥδιον ἢ ὅτε ὅτε πένης ἦν; Quiduis. vel etiam, Quodcunque tandem illud ſit. Et ὁτιοῦν ἄλλο, Quiduis aliud. Quum verò dicitur μηδ᾽ ὁτιοῦν, reddes, Nihil quicquam, Ne tantillũ quidem. Xenophon μηδ᾽ ὁτιοῦν φρονοῦντες, id eſt prorſus nullius ſenſus atque mentis. Ariſtophanes Pluto, διαφέρειν οὐδ᾽ ὁτιοῦν, Ne tantillum quidem differre, Nihil prorſus. C Πᾶς ὁστισοῦν, Quiuis, Quilibet. Gaza libro 4 Gramm. Ἐὰν ὁστισοῦν, Siquis, Plato De leg. ITIDEM Ὅστις ποτὲ, Quicunque, vel Quicunque tandem, Quiſquis. Lucianus in Herm. καὶ τῇ μαντείᾳ, ἥτις ποτ᾽ ἐκαλεῖτο, quocunque tandem nomine vocata fuit. Sic, ὅστις ποτ᾽ ἦν ὁ παράδεισος, Qualiſcunque tandem fuerit, hoc eſt, εἴτε νοητὸς, εἴτε αἰσθητός. Ex Herodoto affertur etiam, ὅστις ποτὲ ἐστὶ, vndecunque is ſit. ‖Aliquando pro Quiſnam. Iſocrates, θαυμάζειν ὑμᾶς οἶμαι ἥντινά ποτε γνώμην ἔχω. SIC Ὅστισπερ ex Ariſtophane, Quicunque. AT D Ὅστιστε pro ὅστις, ſignif. Qui: vt ὅστισπερ pro ὅσπερ.

SED ET Ὅτις à poetis vſurpatur pro Ὅστις, Quis, vel Qui. Iliad. γ, ὅτις κ᾽ ἐπίορκον ὀμόσσῃ, qui peierarit. vel Quiſquis peierarit. Odyſſ. ο, Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτι ὑποχείριος ἔλθῃ, Aurũ quod in manus meas venerit, Quicquid auri cepero. Sic alibi non ſemel: vt & Odyſſ. μ, de ſirenib⁹, αἵ ῥά τε πάντας Ἀνθρώπους θέλγουσιν ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, omnes homines qui ad eas peruenerint. Vbi etiam obſerua πάντας ὅτις pro πάντας οἵτινες, vel πάντας ὅσοι, aut πᾶς ὅστις, de quo infrà in Πᾶς. Accuſ. Ὅτινα pro E Ὅντινα: & plur. Ὅτινας pro Οὕστινας. Odyſſ. θ, Τῶν δ᾽ ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει, Δεῦρ᾽ ἄγε πειρηθήτω, Experiatur quẽ animus ipſum iuſſerit. vel Quẽcunque. Accuſ. ὅτινα, quo vtitur & Apoll. Rhod. Argon. 1, Τῶν ὅτινα προφρονέως ἐπιβήσομεν, οὔ τις ἰάψει Ναυπλίου, pro ὅντινα. Neutro autem plur. ὅτινα pro ἅτινα, Homerus Iliad. χ, Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ᾽ ὅ τιν᾽ ἔργα τέτυκται. Prorſus autem poetica hæc ſunt. In hoc ὅτις pleonaſmum eſſe τοῦ σ tradit Euſtathius.

(Commodè huic poſſumus SVBIVNGERE Ὅτου: pro quo Ionicè DICITVR Ὅττο, ET Ὅττεο, F metri cauſa. RVRSVM Ὅτευ Ionicè pro ὅτου. vt ὅτου χάριν, Cuius rei gratia, οὗ ἕνεκα. Herodot. Ionicè ὅτευ δὲ ἕνεκα, Cuius rei gratia. Idem, ὅτεο θηρίου, Cuius feræ. Idẽ, παρ᾽ ὅτευ, à quo. Sic dicitur & ἀφ᾽ ὅτου à quo. Et ἐξ ὅτου, SIVE Ἐξότου, ex quo, ſub. tempore. Ariſtophanes Nub. Pro quo dicitur etiam ἐξότουπερ ab eodem Ariſtophane & Xenophõte. Item ἕως ὅτου, item μέχρι ὅτου, Vſquequo, Donec. Matth. 5, ἕως ὅτου εἶ ἐν ὁδῷ, dum es in via. Lucæ c. 13, ἕως ὅτου σκάψω, donec fodero. Herodotus, μέχρι ὅτου πληθούσης τῆς ἀγορᾶς, vſque dum refertum eſt G forum. Item ex Demoſthene ἐξ ὅτου τρόπου, pro ὅπως. Poetico autem genitiuo ὅττεο vtitur Homerus Odyſſ. χ, Ὄφρ᾽ ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή. DAT. Ὅτῳ, Cui, ᾧτινι. ET Ὅτεῳ Ionicè. ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη, ſiquis non grauaretur. (quod loquendi genus Atticum eſt, vt in βούλομαι videre licet) Pauſan. καὶ, ὅτῳ πιστὰ τὰ ἐκ Ποσειδῶνος, ſiquis credere ſuſtinet. Vtitur & Thucydides libro 6, ὧν καθ᾽ ἕκαστον, ἐν ὅτῳ γίγνοιτο, ἐ[illegible], In quocũque verſaretur, Cuicũq; ſe applicaret. Et Herod ὁτέῳ τρόπῳ, quacũque ratione. Num. plurali, caſu GE- H NIT. Ὅτων, Quorum, Quorumcũque. Ariſtid. ὅτων εἴη DAT. Ὅτοις, ET Ὀτέοισι, Ionicè, Quibus, vel Quibuſcunque. Iliad. ο, Ἠμὲν ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ. E Herodotus παρ᾽ ὀτέοισι, apud quos. Sed & fœm. gen. ἐ ὀτέῃσι, In quibus. Sicut verò ſuprà docui ὅστις interdi

A ant[…] […]uere δὴ, οῦν, ποτὲ, ita & huic eadem anne-ctiſſ[…]dum eſt. Nam DICITVR Ὁπουδὴ, Cuiuſuis, […]libet. Sic Ὁτῳδὴ, Cuiuis. S[…] Ὁπωςδήποτε ἕνεκα, Cuiuſcunque rei gratia. Et Æſchin. ὁτῳδήποτε συνῴκισε τὴν ἑτέραν, Cuicunque elocarit alteram, Quiſquis ille ſit cui alteram elocauit. SIC Ὁπουοῦν, vt οὑτινοςοῦν, Cuiuſcunque. Plato libro 1 De rep. καὶ ἵππου καὶ ὁπουοῦν ἔργον, id eſt alius cuiuſcunque. Eodem libro, εἴτε πόλει τινὶ, εἴτε γένει, εἴτε ſτρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν, ſiue alii cuicũque. Itẽ ὁπωςοῦν, Quodcunque. v.l. ET Ὅτῳ ποτὲ, Cuicunque, Interdũ, Quonam pacto. B

AT VERO Ἄττα exiſtimatur quidẽ dictũ pro ἅτινα, eſt tamẽ potius Atticũ PRO Ἅσσα. quod quidã ex ἅ, ET σὰ Megarenſiũ lingua ſignificante τινὰ, compoſitum prodidere. quo ἅσσα vtitur Hom. Iliad. α, φράζεαι ἅσσ᾽ ἐθέλῃσθα. Quum verò tenui ſpiritu SCRIBITVR Ἄσσα VEL Ἄττα, ſignificat τινὰ, Aliqua, Quædam. Od. τ, Εἰπέ μοι ὁπποῖ᾽ ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. vbi tamen ſuperuacuum eſt. ſiquidem ὁποῖα ἄσσα nihil aliud ſignificat quàm Qualia. Ἄττα verò Demoſthenes quoque & alii qui lingua Attica ſcripſere, vſurpant. Aliâs Ἄττα eſt etiam vocabulum quo iuniores compellant ſenes C quaſi Pater: vt Achilles Il. ι, Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. de quo & infrà in Ἄππα cum Πάππας.

Aduerbia ab ὅς deriuata & per compoſitionem facta.

In horum aduerbiorum numero poni debent Εἰςότε & Εἰςόκε, de quibus dictum ſuprà fuit. Item Διὸ, Διόπερ, Διότι, & Καθὸ, Καθότι (pro δι᾽ ὅ, δι᾽ ὅτι, & καθ᾽ ὅ, ac καθ᾽ ὅ, τι. Necnon ex plurali facta, Καθὰ & Καθάπερ. Iam verò & ex datiuo ſingulari facta, aut (ſi mauis) datiui ſingulares in aduerbia tranſeuntes, ὧτε & ὧπερ. D

C. Διὸ, pro δι᾽ ὅ, Quamobrem, Quocirca, Proinde. ITEM Διὸ καὶ & Διὸ δὴ eadem ſignif.

Διόπερ itidem pro Quamobrẽ, Quare, Proinde, Bud. ex Demoſthene.

Διότι, Quamobrem, Qua de cauſa. vt διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη, quæ cauſa ſit cur luna deficit. pro διὰ τί. Sic Xen. Pæd. 8, ἦ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διότι; cui reſpondet Gobryas, ἔγωγε. ‖Item, Quoniã, Quia, Eo quòd, Propterea quòd. ‖Item, Quòd. Demoſthenes Pro cor. in epiſt. Philippi E ad Thebanos, πυνθάνομαι μὲν τοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν, βουλόμενοι ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ᾽ αὐτῶν παρακαλουμένοις, audio quòd Athenienſes:

C. Καθὸ multis modis dicitur: vno quidem, denotans τὸ εἶδος καὶ τὴν οὐσίαν cuiuſque rei, vt καθὸ ἀγαθὸς, αὐτοαγαθόν: altero, ἐν ᾧ πρώτῳ πέφυκε γίνεσθαι, vt color: quod indicat ὡς ἡ ὕλη ἑκάστου καὶ ὑποκείμενον ἑκάστῳ πρῶτον. Significat etiã τὸ αἴτιον: vt τὸ ἐλήλυθε, vel οὗ ἕνεκα ἐλήλυθε: itẽ κατὰ τί παραλελόγισται, & ὅ, τι τὸ αἴτιον τοῦ συλλογισμοῦ ἢ παραλογισμοῦ. Præterea καθὸ dicitur τὸ κατὰ θέσιν, vt καθὸ ἕστηκεν, ἢ καθὸ βαδίζει. Significant enim hæc θέσιν & τόπον, vt Ariſtoteles tradit Metaphyſ. 4. Exponitur etiam In quantum, Quatenus, Quomodo: item Quemadmodum, Sicut.

Καθότι (q.d. Secundum quod. eſt enim καθότι pro καθ᾽ ὅ, τι, vt paulo antè dixi) Quatenus. Item Quomodo, Qua ratione, Quo pacto. Thucydides libro 8. pag. 283, γνώμην ἐσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, quonam modo. Et libro 6, pag. 200, ἐκκλησία αὖθις ἐγίνετο καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι. Sic G & libro 4, pagina 133, & libro 5, pag. 190, vbi καθότι & ὡς pro eodem ponit. ‖Καθότι, Quomodo, hoc eſt Sicut, Quemadmodum, vt χρὴ περὶ παντὸς πρόνοιαν πεποιῆσθαι, καθότι καὶ Ἱπποκράτης παραινεῖ. ‖Καθότι χωρήσει, Quonã eſt euaſurus. ex Thucydide. ‖Καθότι τοῦ ὄρους ἐκοίλαινε, qua parte. ſed malim καθ᾽ ὅτι. ‖Καθότι τίθεσθε, Quantum vobis cordi fuerit. ex Thucydide.

Καθὰ, Quemadmodum, Sicut. vt καθὰ προείρηται, Euſtath. Quemadmodum dictũ fuit. Interdum verò H Καθὰ pro Qua parte, vt à Budæo exponitur in iſto Galeni loco, de cancro loquentis, πάσης μὲν οὖν χειρουργίας ἐκκοπτούσης ὄγκον παρὰ φύσιν, ὁ σκοπός ἐστιν, ἐν κύκλῳ πάντα τὸν ὄγκον περικόψαι, καθὰ τῷ κατὰ φύσιν ἔχοντι πλησιάζει. Sed pro Queadmodũ, multo melioris notæ EST Καθάπερ.

A quod aliquando aptius redditur Veluti, Tanquã, ſeu Quaſi. vt in hoc Ariſtot. Probl. loco, ἔτι φυσκαταβὰς ἀὴρ τῷ ἐνεχθέντι κάτω ἀναφερόμενος καὶ ὠθῶν ἄνω τὴν θάλατταν, καθάπερ πομφόλυγοι αὐτήν. Pro Quemadmodũ autem ſeu Sicut, inuenitur ETIAM Καθάπερ δὴ, ITEM Καθαπερεί. & quidem cum apud alios tum apud Platonem in Epiſt. SED ET Καθαπερανεὶ ex Ariſtot. affertur. Iam verò & SIMPLEX Ἅπερ Attice pro καθάπερ ab Ariſtophane dici exiſtimatur per ἔλλειψιν præpoſitionis κατά: in Ranis, Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον ἅπερ ἑκάστοτε Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐθερατεύετο. B

Quod verò ad aduerbia ὧτε & ὧπερ attinet, ſignificantia Quemadmodum, Sicut, de ὧτε quidem dixi ſuprà in Ὅτε, ex Euſtathii pag. 117: de ὧπερ verò ex eodẽ (& quidem in illo ipſo loco) trado, poeticum itidem eſſe aduerbium, κατὰ τοὺς τεχνικούς.

De aduerbiis ab Ὅς deriuatis, citra compoſitionem: ac primum de Ὅθεν, Πόθεν & Τόθεν.

Ὅθεν, Vnde: ab ὅς, vt οἴκοθεν ex οἶκος. Iliad. β, Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος. Idem Od. λ, Ψεύδεά τ᾽ ἀρτύνοντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο. Thuc. ὅθεν ἀΐδιον μισθοφορὰν ὑπάρχειν, vnde per- C petuum ſuppetere ſtipendium. Demoſth. πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονεν. Ariſtot. ἀρχὴ μὲν λέγεται ὅθεν ἄν τις τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον. ‖Accipitur etiam pro Quamobrem, Quocirca, Quare, ſicut & Vnde apud Latinos hoc ſignificat. Porrò ſicut ὅστις & ὅσπερ annexum habent δὴ, οὖν, & περ, ſic etiam ὅθεν. nam DICITVR ὅθεν δὴ pro Vndecunque, Vndelibet. vt Sapient. 15, ὅθεν δὴ, κἂν ἐκ κακοῦ, πορίζειν δεῖ, oportet vndecunque, etiam ex malo, acquirere. At disiunctim Ὅθεν δὴ ſimpliciter Ex quo: necnon Itaque. Et Ὅθενδήποτε, Vnde- D cunque. Sic ET Ὁθενοῦν, Vndecunque. Sed apud Hermog. De ſtatibus, εἴτε ἀπὸ τοῦ στασιάζειν τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὁθενοῦν, exponitur Aliunde alicunde. NECNON Ὅθενπερ itidem pro Vndecunque. ET Δήποθεν in v.l. itidem Vndecunque.

Interrogatiuè autẽ DICITVR Πόθεν, Vnde, Vndenã. Plato initio Protag. Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; Quid tu? vnde tandem appares ô Socrates? vt Priſcianus vertiſſe Ciceronem teſtatur. Et ante Platonem Home- E rus Od. ο, πόθεν εἷς ἀνδρῶν; AT Ποθὲν, trãſlato accentu in vltimam, Alicunde. Chryſoſt. De ſacerd. οὐδὲ ἄλλοθέν ποθεν, nec aliunde alicunde. Ariſtot. Eth. 10, c. 4, εἰ γάρ ἐστιν ἡ φορὰ κίνησις ποθὲν ποῖ, καὶ ταύτης διαφοραὶ κατ᾽ εἴδος, motus alicunde aliquó. At Πόθεν ποῖ Suidas ex Ariſtot. tradit ἐπὶ πάσης μεταβολῆς accipiẽdum. Vide ποῖ. ‖Πόθεν exponitur etiam Quî, Quomodo.

TERT. Τόθεν, Inde, Ex loco illo quod alioqui deriuatũ putatur ab articulo præpoſitiuo (Sed apud Apoll. lib. 2 Argon. Ἐκ δὲ τόθεν, ſchol. exponit μετὰ ταῦτα δέ. vbi præpoſitio ἐκ ſuperuacanea eſt.

De Ὅθι, Πόθι & Τόθι.

Ὅθι, Vbi: infinité. Od. ξ, Δουλιχιόνδ᾽ ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Eodem libro, non procul ab initio, Βῆ δ᾽ ἴμεν ἐς συφεούς, ὅθι τ᾽ ἔρχατο ἔθνεα χοίρων, vbi concluſus erat porcorum grex. Et ſub finem libri, Βῆ δ᾽ ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες εὗδον.

Interrogatiuum EST Πόθι, Vbi. Vbinam. Od. ξ, πόθι τοι πόλις; Vbi tibi ciuitas eſt? id eſt Cuias es? Suprà dicit, πόθεν εἷς ἀνδρῶν. Ex Apollonio affertur etiam ὡς πόθι, G pro Vbinam. At ex Epigr. πόθι νείσομαι, quo tendo? Sicut verò ποθὲν dicitur, ita ETIAM Ποθὶ, i. Alicubi, vel Aliquando. Od. ξ, Εἰπέ μοι αἴ κε ποθὶ γνώω, Sicubi fortè agnoſcam. vel εἴ ποτε. Et Il. α, ἀποτίσομεν, αἴ κε ποθὶ Ζεὺς δῶσι πόλιν, Sicubi fortè Iupiter vrbem nobis tradat, vel Si quando nobis tradiderit. Soph. εἴ ποθι. ET Οὔποθι, Nuſquam, Nullibi.

At Τόθι, Ibi, Illo in loco. Od. ο, Τόθι γάρ οἱ ἄϊστον ἦεν Ναιέμεναι. ‖Apud Apoll. Rhod. videtur ſignificare Tunc, vt annotant v.l.

H De Οἶ & Ποῖ.

Οἶ, Quò, indefinité. Thuc. οἶ καταχθήσονται, quò applicabũt. Plato. De leg. οἶ βλέπειν, quò reſpicere. Demoſth. οἶ ἀσελγείας προελήλυθε, quò laſciuiæ. vt οἶ γῆς, quò terrarum, Vt οἶ κακῶν με ἤγαγες, in quæ pericula me induxiſti. ‖Item, Vbi: vt in Pſalm. οἶ οὐκ ἦν φόβος. VNDE Οἶπερ

itidem Quò. Ariſtoph. At οἴπερ, Qui. A

Interrogatiuum ᴇ ѕ ᴛ Ποῖ, Quò, Quónam? Æſchin. ποῖ καταφύγω; quò cõfugiam. Sic Ariſtophanes Pluto, Ποῖ τις φύγοι; Sophocles, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; quo ſpectans & dicis? Et cum genitiuo ποῖ γῆς, Ariſtophanes, Quò terrarum? Dicimus & ποῖ δὴ καὶ πόθεν, quũ rogamus quò quis tẽdat & vnde veniat. Plato in principio ſui Phædri, (ſicut & in Protagoræ initio ſuprà in Πόθεν) ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; ô amice Phædre, quò tandem & vnde is? Sic Horatius libro 2 Serm. Satyra 4, Vnde & quò Catius? ‖Item Vbi. Ariſtophanes Pluto, Βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; Vis mecũ tandẽ ludere? ποῖ πάλαι; Vbi? Reſp. Αὐτοῦ, ibi. Et ποῖ κῆχος; vbi terrarum. ‖Item Quouſque, μέχρι τίνος, i. Quãdiu. Sophocles, ποῖ μενεῖς; id eſt εἰς τίνα χρόνον; ᴀ ᴛ Ποι, ſine accentu ἀόριστον eſt pro Aliquó. Ariſtophanes Pluto, — εἰ τὸν θεὸν Ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα, ſi quò nos proripiamus. Exponitur etiam Alicubi. ‖Item Quodam modo, ex Platone De leg. Interdum vacare annotat ſchol. Ariſtoph. B C

De οὗ & ποῦ.

Οὗ, Vbi. Ariſtophanes Nubibus, οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, vbi cultus arcanorum ſacrorum. Thucydides, οὗ γῆς εἴη, vbi terrarum eſſet. Quum verò & annectitur μὲν & δὲ, reddes Alicubi, Alibi, Eſt vbi. vt Ariſtot. Œcon. 2, ἔνιοι δὲ πρόσοδος ἀπὸ τῶν ἰδίων γινομένη, οὗ μὲν χρυσίον, οὗ δὲ ἀργύριον, οὗ δὲ χαλκός, οὗ δὲ ὁπόσα δυνατὰ γίνεσθαι. ‖Significat interdum motum ad locum, vt οἷ. Euripides οὗ γῆς εἰσέδυ, In quam terræ partem penetrauit, In quas latebras ſe abdidit. Lucian. Tox. οὗ κακῶν, quò malorũ. D ᴄ ᴏ ᴍ ᴘ. Οὕπερ, itidem Vbi. Ariſtophanes Pluto, Τὸν πλοῦτον οὕπερ πρότερον ἱδρυμένος, Γ' ἀρυσόμεθα. Aliud exẽplum ex Sophocle habes paulo pòſt in Ποῦ: vbi & pro Quò accipitur, ſicut ποῦ pro Quò interrogatiué.

Interrogatiuum ᴇ ѕ ᴛ Ποῦ; Vbi? Vbinam? Quod, ſicut & οὗ, ſæpe cum genitiuo conſtruitur, vt ποῦ ἀγρῶν apud Homerũ. Sophocles, ποῦ μοι γῆς κυρεῖς; Latini quoque dicũt Vbi terrarũ, Vbi gentium, Vbi locorũ. Idem dixit etiam ποῦ τύχης ἕστηκε; Quo in ſtatu eſt? Quo loco res ſunt? Necnon ποῦ κῆχος; Vbinam? Vbinam terrarũ? E ɪ ᴛ ᴇ ᴍ Ποῦ 'στι, apud Ariſtophanem, pro Ποῦ ἐστι, vbi eſt? ‖Significat interdum motum ad locum, ſicut & οὗ. vt in hoc Sophoclis verſu, vbi & in præcedenti ſignificatione capitur, Ποῦ βαίνεις, ἢ ποῦ στείχεις οὕπερ οὐκ ἐγώ; ‖Μέχρι ποῦ, Quouſque, Quandiu, Greg. ᴀ ᴛ Που encliticum ſignificat alicubi, Vſpiam. Et μέχρι που, Aliquouſque, vel Aliquandiu. Sæpe eſt διστακτικόν, ſiue στοχαστικόν, accipitúrque pro ἴσως, vt docet Euſtathius multis in locis. inter quos hic Iliad. β, Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι. Hoc idem που vſurpatum διστακτικῶς ſententiæ alicui ſi addatur, θεραπεύει τὸ τῆς ὑπερβολῆς ἀδύνατον. nam ὁ ἐνδοιασμὸς nõ ſinit τὴν ὑπερβολὴν eſſe id quod eſt. Eius vſus exemplum affert Euſtathius ex Iliad. ρ, Οὐ μὲν γάρ τί που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς Πάντων ὅσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει: vt ſit Nihil ferè eſt. Poſſet tamen & in propria ſignificatione accipi pro Nihil vſpiam eſt miſerius homine. Lucian. verò hoc που διστακτικὸν cum alia particula διστακτικῇ copulauit, dicẽs καί που τάχα, ſimpliciter pro Fortaſſe. Significat etiã Circiter, ſicut Ferè in præcedente loco Homeri: vt δέκα που, circiter decem. Exponitur quoque Partim. G Alicubi verò vacat. Sed notandum hoc που encliticum alicubi ἐγκλίνεσθαι, nimirum ἐν συνεκλίσει. vt Iliad. α, θεός πού σοι τόδ' ἔδωκεν, (deus fortaſſe id tibi dedit) teſte Euſtathio. ɪ ɴ ᴅ ᴇ Δήπου (ᴠ ᴇ ʟ Δή που diſiunctim) Vtique, Nimirum, Certé. vt πολὺ δήπου σεμνότερον. vel Atqui multo pulchrius. Et οὐδεὶς δήπου, Demoſth. Et δήπουγε, Vtique, idem. Aliquando eſt ἀπορητικόν, ſignificans Nunquid. ᴇ ᴛ Οὐ δήπου, (niſi malis ѕ ᴄ ʀ ɪ ʙ ᴇ ʀ ᴇ Οὐδήπου, Non vtique, Neutiquam. Plato l. 1, De rep. οὐ δήπου ἄλλου του μέλλει τῇ ποιμενικῇ, arti paſtorali nihil vtique aliud curæ eſt. In interrogatione verò reddes Nunquid, Annõ. Pro Nunquid Xenophon, οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων οἳ χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἢ ἀδελφόν; Pro Annon. Ariſtoph. Ran. οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ Ἄ δέδωκας αὐτός; vbi ἡ ἄρνησις denotat συγκατά- H

θεσιν. id eſt ὄντως. ɪ ᴛ ɪ ᴅ ᴇ ᴍ Οὔπω, Neutiquam, Nequaquam. Niſi quis alicubi maliſ Non quidem. Plat. l. 5, De rep. ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ, φοβερόν τι καὶ σφαλερόν, οὐ γέλωτα ὀφλεῖν, hoc fieri mihi periculum eſt nõ quidẽ ne ridear. Item Num forte, An forte, vt Bud. interpretatur apud eundem Theæt. οὔπου ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι; ᴇ ᴛ Δήπουθεν, Vtique. Nimirum, Certé. vt in gnomis Philemonis, Ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν. Vtitur & Demoſthenes aliique Attici.

Ionicè verò ᴅ ɪ ᴄ ɪ ᴛ ᴠ ʀ Κοῦ pro ποῦ, Vbi. ᴇ ᴛ Κοῦ δῆτα, Vbinam, pro ποῦ δῆτα.

De ᾧ, πῶ & πω.

Ὧ, Quatenus, Quomodo, Quemadmodũ: ἀορίστως. ‖Itẽ Quamobrem, Quare, Quapropter, Quocirca. Quum verò ei præpoſitio aut nomen aliquod adiungitur datiui caſus, pronomen eſt ab ὅς. ɪ ᴛ ɪ ᴅ ᴇ ᴍ Ὧπερ. ᴇ ᴛ Ὧτε accipi pro καθὰ, ſeu ὡς, καθώς, ſuprà docui. ᴀ ᴛ Ὧδε, ad præpoſitiuum pertinet articulum, nimirum ὅ: vnde & inter deriuata ab eo ſuprà repoſui.

Interrogatiuum ᴇ ѕ ᴛ Πῶ, Quatenus, Quomodo? Doricè autem accipitur pro ποῦ & πόθεν, id eſt Vbi, Vnde, teſte Heſychio. Sic Ammon. quoque in Πῶς annotat πῶ lingua Dorica ſignificare κίνησιν ἐκ τόπου, motũ ex loco. Interdum verò encliticè ѕ ᴄ ʀ ɪ ʙ ɪ ᴛ ᴠ ʀ Πω, & ſignificat Aliquatenus, Quodammodo. Doricè autem Alicunde, ſequendo ſignificationes τοῦ πῶ interrogatiuo datas. Quòd ſi encliticum aliud præcedat, acuitur, ſequentis nimirũ accentum ſibi aſſumens. Diuerſis porro modis hoc πω vſurpatur: interdum pro Quaquam. vt Iliad. γ, poſt verba iuriſiurandi quo ſe Græci Troianique pariter obſtrinxerant, Ὣς ἔφαν. οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων, ſed haud quaquam. Et Il. λ, Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί, & nequaquam retuliſſent pedem. Sic Odyſſ. π, Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, haud enim quaquam omnibus apparẽt. Et Iliad. χ, Apollo ad Achillem ſe perſequentem, οὐδέ νύ πώ με ἔγνως ὡς θεός εἰμι, vt ſit ſenſus, Et haudquaquã agnoſcis me deũ eſſe. (Niſi malis, Nec dum agnoſcis. de qua ſignificatione aliquanto pòſt) Sic Plato De leg. οὐδὲν πω ἄλλο, Haudquaquam vllum aliud animal, pro Nullum aliud animal. Interdum redditur per Adhuc, Dum. Iliad. ρ, οὐδ' ἄρα πώ τι Ἠείδει Πάτροκλον τεθνηκότα, nondum verò ſciebat Patroclum mortuum. Et ex Ariſtoph. Nub. οὐδέν πω, Nihildum, Nihil adhuc. Idẽ Ariſtoph. in Pluto, Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ, nõdũ res eo loco ſunt. Itidem ex Thucydide, οὐδενός πω, Nulliuſdum, Nullius adhuc. Interdum παρέλκει, vt Iliad. δ, Ἀργεῖοι, μή πω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. Sic Euſtathius. Poteſt tamen ibi μή πω exponi etiam Haudquaquam, Nequaquam, vt πω non ſit περιττὸν & παραπληρωματικόν. Cæterùm huic πω anneƈtuntur quædam particulæ, vt μάλα & ποτέ. Nam ᴅ ɪ ᴄ ɪ ᴛ ᴠ ʀ Πώμαλα, pro Haudquaquam, Nequaquam, Nullo modo, οὐδαμῶς. quo Ariſtophanes in Pluto vtitur. vbi Pluto dicenti, Ὦ πάν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, reſpõdet Chremylus πώμαλα. Nequaquam, Minimé. Sed & Demoſthenes alicubi ſeipſum interrogans, ſubiicit πώμαλα, Minimè, Nullatenus. Bud. ᴇ ᴛ Πώποτε, Vnquam, vel Aliquando. Plato libro 1 De leg. οἷς φαμὲν ἐρρωμένως πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ πρᾶξαι. Et ex Ariſtophane, πώποτ' οὐδαμοῦ, Nuſquam. ᴠ ɴ ᴅ ᴇ Μηδεπώποτε ᴇ ᴛ Οὐδεπώποτε, Nunquam. quod ſoli præterito iungi Thomas magiſter & Gaza tradunt: οὐδέ ποτε verò tribus temporibus. Vnde & pro Nunquam antea, citatur ex Demoſthene οὐδεπώποτε. Interdum verò πω aliis particulis adiungitur. ᴠ ᴛ Μηδέπω ᴇ ᴛ Οὐδέπω dicitur pro Necdum, Nondum. Budæus verò οὐδέπω καὶ τήμερον, pro Ne hactenus quidem. ѕ ɪ ᴄ Οὔπω apud Xenophontem, Necdum: τὸν οὔπω ὁπλίτην στρατευσάμενον. ѕ ᴇ ᴅ ᴇ ᴛ Οὐδέπω ᴇ ᴛ Οὐδέπω afferuntur pro Necdum, Nondum, vt οὐδέπω. quorum illud pro Nondum Apoll. Rhodio. At verò Οὐδέπω, vel potius οὐδέ τι πω, pro Necdũ vllum, Iliad. α, Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας ἔπος, necdum vllũ verbum bonum dixiſti. Nonnulli accipiunt ſimpliciter pro οὐδέ, Neque, Iliad. α, Οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα

...μηδαμῶς. ſed rectius exponemus Nondum, Necdum. (At Οὐδέ πως Heſychius exponit μηδαμῶς, Nequaquam, Nullo modo) ITEM Οὐδέν πω, Nihildum. pro quo potius οὐδέν πω. PRAETEREA Μήπω ET Οὔπω, eiuſdem ſignificationis cum μηδέπω, & οὐδέπω, id eſt Nondum, Necdū. Ariſtophanes μήπω γε etiā dixit: vt Μήπω γε μήπω γ', ἀλλ' ἐπιμενόντων, nondum, ſed expectent. Poſteriori autem vtitur Euripides, Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο, Nondum diu eſt ex quo videbat. |Accipitur etiam pro Nunquā. vt Iliados γ. Οὔπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Sic ex Thucydide οὔπω πρότερον, nunquam aliàs. |Ex Ariſtophanis Pluto, οὔπω δυνάσαι ſimpliciter pro Non potes. AT VERO Οὔπω quidam interpr. An, (de qua interpr. dicā in Οὔπου) apud Plat. lib. 2 De rep. οὔπω οἴει ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου; an putas ſatis dictum eſſe? |Aliàs & ipſum pro Nondum vſurpatur à Sophocle, θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔπω θέλω.

Tertium, reſpondens ſuperioribus duobus ᾧ & πῶ, EST Τῷ. Significat autem τῷ, Eo quòd, Propterea quòd, de qua ſignificatione & ſuprà in articulo τῷ, col. 1151, litera G. |Item Quamobrem, Quare, Qua propter. διότι. vel potius Eamobrem, Eapropter. vt Od. ξ, Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. (Alii minus recte exponunt Sic) Verùm interrogatiuè quoq; ponitur pro Quare? Qua ratione? Vnde? vt Ariſtophanes, τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ; vnde hoc coniectas? (vbi & articuli vicem gerere poteſt) Idem, φέρε τοῦ τι τῷ χρὴ πιστεύειν; vnde iſtud credendum eſt? Lucianus, τῷ ποτὲ χρὴ πιστεῦσαι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; vnde fides adhibenda ſuperioribus eſt? |Τῷ μὲν, τῷ δὲ, Vno quidem in loco, in altero autem, Hic quidem, illic veró. de quo ſuprà in articulo præpoſ. τῷ, columna 1152 ex Heſiodo. Porro huic τῷ annectūtur δὴ & κε & τι. Nam DICITVR Τῷδε, Sic, vt & ipſum τῷ pro Sic accipere quoſdam, paulo antè annotaui. ET Τῷ κε, Hoc modo: apud Homerum. pro quo rectius τῷ κεν, diuiſim: exponiturque οὕτως ἄν. AT Τῷτι, Eamobrem, Eapropter: ſeu Itaque, Proinde, vt & ᾧ. Philo De mundo, τῷτι καὶ τὸ σῶμα ἀνήγειρεν πρὸς οὐρανὸν ταῖς ὄψεις αἰέπιεν.

De Ἧ, Πῇ & Τῇ.

Ἧ, Qua ratione, Quo pacto. Budæus pagina 863 ex Platone. ſeu Quomodo, Quatenus. Plato, σκέψασθε δὲ ᾗ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, quomodo videatur hæc dicere. Idē libro 2 De rep. ᾗ σοι δοκεῖ διεξιὼν, differens ſicut tibi viſum fuerit. Sic Thucydides, ᾗ βούλονται, Vt volunt, Pro ſuo arbitratu. At ἔστιν ᾗ, Eſt quomodo, id eſt Quodammodo. |Item Qua, aut etiam Qua via, Quaparte. Heſiodus Ergois, Τῇ δ' εἰς ἥ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, hac is qua te duco. (Alii tamen ibi maluerunt interpretari Quò, ſicut & ex Thucydide affertur ᾗ πεσεῖται, Quò cadet) Et ταύτῃ ᾗ, Ea qua, Eatenus quatenus, Bud. pagina 963. |Aliàs pro Quo accipitur & in alio ſenſu, vt quū comparatiuis iungitur. ᾗ ἔλαττον, Quo minus, ſeu Quāto minus. ᾗ καὶ μᾶλλον, Quo & magis, Quo & libentius. & ᾗ δὴ μᾶλλον, Quo etiam magis. Bud. Et ᾗ καὶ ἧττον τοῦτο ἀγασαίμεθα ἄν, Quo min⁹ fiet vt id miremur. Et Plutarchus Themiſt. ᾗ ῥᾷον συνέπεισε, quò factum eſt vt facilius perſuaſerit. Itē ταύτῃ ᾗ, Eo quo. Sic pro his Ciceronis De ſenect. Quò vitæ reſtat minus, eo plus viatici quærere, Gaza Græcè, ταύτῃ πλέω ζητεῖν ἐφόδια ᾗ ἐλάσσων ὁδὸς καταλείπεται. |Quum verò ſuperlatiuis iungitur, redditur Quàm. vt ᾗ μάλιστα δυνατὸν, quammaximè poſſumus. Sic Herodotus, ᾗ δύναιτο ἄριστα, quàm optimè poſſit. At Thucydides, ᾗ ἂν ἄριστα διαγιγνώσκωσι, quod optimum eſſe cenſerent, pro ὡς ἄν. Sic Plutarchus Solone, ᾗ μὲν ἄριστον ἦν, vt factu optimum erat. |Rurſum ᾗ ſignificat In quo, Quo reſpectu, vel Quatenus, Budæus pagina 963, ex Ariſtotele. |Ἧ, Quo in loco, Vbi. vt Iliad. υ, Ἄντυγ' ὑπὸ προτέρην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. Sic Plato libro 2 De rep. ἰδεῖν χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμε, vbi paſcebat. |Item Ex quo, Vnde, Quapropter. Ariſtoteles, ᾗ καὶ δῆλον, Vnde & manifeſtum eſt, Quapropter planum fit, Bud. pagina 963. |Exponitur etiam Si quidem. vt ᾗ θέμις ἐστί, Si quidem fas eſt. Ἧ annexum habet interdum περ, interdum γε. Nam DICITVR Ἧπερ, Quomodo, Prout: eadem ſignificatione cum ᾗ. Ariſtophanes Acharn. Ἀλλ' ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρισάμην, Θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον. |Item Qua parte, Qua re, Quo. Plato De rep. ᾗπερ ἰσχύομεν, quo genere antecellimus. |Item Vbi. Porro pro ᾗπερ, DORICE ἇπερ vſurpatur. Ariſtoph. Acharn. Παρ' ἁμὲ πολυτίματος ἇπερ τοὶ θεοί, id eſt ὥσπερ, Quemadmodum, Sicut. ITEM Ἧ γε, Qua parte, Quo loco, Vbi, ſicut ipſum ᾗ vſurpari ſuprà docui. Extat apud Homerū tum alibi tum Iliad. γ, ᾗ χ' ἑκάστῳ ἵπποι. Dionyſius verò De ſitu orbis dixit ETIAM Ἧχί περ, itidem pro Vbi, Quo in loco.

Interrogatiuum EST Πῇ; (quod Euſtathius ait ὑπὸ τεχνικῶν ſcribi σὺν τῷ ι) Quomodo? Qua ratione? Quo pacto? Qua? (imitando illum qui dixit, Qua facere id poſſis, noſtram nunc accipe mentem, pro Quomodo, ᾗπερ) Plato libro 2 De republ. κομψόν γε φαίνεται. πῇ δή; cui reſpōdetur, ᾗ. Quo pacto? Qua ratione? Alia exempla vide apud Budæum pagina 963. Vbi etiam vnum eſt in quo καὶ κατὰ τινα λόγον cum πῇ copulatur. |Item Qua. nec non Quo, vt τοῖ. Pytha. Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; Odyſſ. ο, Πῇ γὰρ ἴω; quò me conferam? Itidem Euripides Hecuba, Πᾷ βῶ; πᾷ στῶ; (DORICE Πᾷ vſurpans pro Πῇ) Vbi poſterius πᾷ accipi etiam queat pro ποῦ, Vbi: ſicut in ſimili loco Sophoclis citato in ποῦ, prius ποῦ accipitur pro Quò, poſterius pro Vbi. Πῇ cum μὲν & δὲ, partim, vt Bud. interpr. apud Theophr. Hiſt. plant. libro 8, ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, τῇ δὲ ὁμοίως ἔχει. quod etiam τῇ μὲν & τῇ δὲ dicitur. Vbi non amplius interrogatiuum eſt: ſicut etiam quum accipitur pro Aliquatenus, Aliqua ex parte. vt apud Ariſtotelem, παρὰ τό πη καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς οὗτος. Accipitur etiā pro Aliquo modo, ſeu Quodammodo. Item pro Alicubi, Aliquibus in locis. Ariſtoteles De mundo, πῇ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένας αἰεσμωμένος, πῇ δὲ πάλιν πλατυνόμενος. Sed alicubi ſcriptum ἐγκλιτικῶς ſine accentu reperitur, (atque ita ſcribēdum cenſerem in nonnullis ex locis præcedentibus) vt εἴπερ, ἄν πη δυνώμεθα, πειρατέον, Si quo fortè modo queamus, vel Si qua ratione. Plato in Polit. ἀλλ' οὐ μὴν ἐνύπνιον ἰδὼν, εἶπον ταύτῃ πη φαίνεσθαι τοὺς διαφέροντας ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς. id eſt οὕτω πως, tali quodam modo. Ἀλλά πη ἴσως, Ariſtoteles Ethic. 7, cap. 8, vbi quidā interpretantur Aliqua ex parte. Alii, Aliqua ratione. |Item pro Alicubi. vt εἴ πη, Sicubi. Thuc. Sic Plato lib. 1. De rep. ἐάν ἄρα πη σφαλῇ, ſicubi lapſus ſit. Et epiſt. 7, εἶναί πη ταύτῃ κινδυνεύει, hîc alicubi eſſe videtur. Aliquando παρέλκειν tradit ſchol. Ariſtoph. |Accipitur etiam pro Aliquò. vt πῇ ἄλλῃ, Apollon. Rhod. Aliquò aliò. AT Δή πη ex Platone De leg. pro Vtique, Igitur. INDE Οὐδέ πη, Nullo modo, Nullatenus, Haudquaquam. Hom. Addi huic poſſunt πῦς & πεῖ. quorum illud, NIMIRVM Πῦς, ſignificat motum ad locum, lingua Dorica, teſte Ammonio: ſicut ποῖ & πῇ itidem motum ad locum denotāt, id eſt Quò? vt πῦς πορεύῃ; Et Sophron, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ: pro εἰς τίνα μυχὸν, vt ipſe Ammon. exponit. Hoc verò, VIDELICET Πεῖ, habet τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν, id eſt Vbi. Sophron apud Ammon. πεῖ γὰρ ἀσφαλὴς τοῖος εἰλισκοπῖται, id eſt ποῦ. Itidem & πῇ ſignificare etiam Vbi dictum eſt.

Tertium reſpondens præcedentibus duobus, ᾗ & πῇ, EST Τῇ, Eo modo, Ea ratione, Eatenus. ſeu Hoc modo, Hac ratione. Item Ea parte, Eo loco, Ibi. vt Iliad. ξ, Τῇ ῥα δύω Τελαμῶνε περὶ σφέα πιπτάσθην, Ibi, vel etiam Vbi. nam Euſtathius τῇ ῥα eo loco exponit ἔνθα δή. Item Hac. vt τῇ καὶ τῇ, Hac & illac, Ab vtraq; parte. (pro quib⁹ & ἔνθεν καὶ ἔνθεν) Heſiod. Aſp. de portu loquēs, πολλοὶ δέ γ' ἀμ μέσσον αὐτοῦ τῇ καὶ τῇ δελφῖνες ἐθύνεον ἰχθυάοντες, Hac illac. (niſi malis Huc illuc, vt nōnulli interpretantur apud eundem in Erg. Τῇ δ' εἰς ἥ σ' ἂν ἄγω, eò vadis quò te duco. alii autem ſic, Ea vadis qua te duco: quarum expoſitionum vtraque ferri poteſt) Suprà quoque in articulo præpoſit. fœm. gen. huius aduerbii facta mentio fuit.

De Ὅτε, Πότε & Τότε.

Ὅτε, Quando, Quum. Il. β, Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον, quum citas naues conſcendebant. Æſchin. ὅτε ἦν, quando ipſe erat. Et cum coniunctiuo, Od. ξ, Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες Οἱ νέοι. ‖ Ἔσθ' ὅτε, Eſt quando, i. Quandoque, Aliquando. Plutarch. Pericle ἦν ὅτε καὶ ἐχειροῦτο, quandoque etiam ſubigebat. Sophocles Aiace, p. 4, — χαἴδοιμι μὲν ἔσθ' ὅτε Διπλοῦς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, aliquãdo Atridas ambos. ‖ Ὅτε μὴ, Quãdo nõ, Si non, Niſi. Il. π, Οὔτι τι ἀσινέσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί. Od. π, Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο Ὧι αὐτοῦ γε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθών. id eſt εἰ μή. Itidem Plutarchus in Lyc. ὅτε μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, χοροὶ πάντα χρόνον ἐπεχωρίαζον, niſi quum militiæ vacarẽt, chori ſemper agebantur. ‖ Ὅτε οὖν, Quandoquidẽ. SIN Ὁπότε ſcribatur, ſignificabit Quãdocũque. ‖ Ὅτε περ & Ὅτε τε apud Homerum ſimpliciter pro ὅτε, Quando, Quum: vt ὅς περ & ὅς τε pro ὅς. ‖ Ὅτε accipitur etiã pro Aliquando, Interdũ, Quãdoque. qua ſignificatione ſcribitur ETIAM Ὀτέ oxytonως. ac certè magis recepta eſt vulgò hæc ſcriptura, & in pleriſque etiã exẽpl. reperitur, præſertim vbi habetur ὀτὲ μὲν & ὀτὲ δέ. ſed vtriuſque ſcripturæ meminit Euſtathius, dicens in antiquis etiam exemplaribus ὅτε ſcriptum reperiri παροξυτόνως quum ποτὲ ſignificat. vt Iliad. σ, Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν: & verſu abinde tertio, Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. vbi ὅτε μὲν & ἄλλοτε δὲ pro Aliquando quidem, Aliquando verò: Nunc quidem, Nunc verò. Sic Il. λ, Ὡς Ἕκτωρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι φαάνεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων. Solum autem ponitur Iliad. ρ, in redditione periodi, ſubaudito tamẽ in πρότ: de Ioue, Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην Ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, interdum ad pugnam incitat. Vtraque ſcriptura habetur in manuſcripto exemplari Iliadis quod apud me eſt, nimirum ὀτὲ in loco poſtremo: ὅτε verò in primo: at in eo quem citaui ex Iliad. λ, pro ὅτε habet τότε. Sed ambiguitatis vitandæ cauſæ malim ὀτὲ accentu in vltima. Vtitur & Ariſtoteles: vt, ὀτὲ μὲν τοῦτο, ὀτὲ δ' ἐκεῖνο, Aliquã do quidem hoc, aliquãdo verò illud, Nunc quidẽ hoc, nunc verò illud. ‖ Ὅτε SIVE Ὅ,τε, Quoniam. Il. π, Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅτε κράτεϊ προβεβήκῃ. id eſt ἐπειδὴ πολλῶν κρατεῖν ὑπερέχῃ: vt ὅτε non ſit ἐπίρρημα χρονικὸν, ſed δύο μέρη λόγου: τὸ μὲν ὅ, ἀντὶ τοῦ διότι, τὸ δὲ ἐφεξῆς, παραπλήρωσις. Hæc Euſtathius pag. 1045, quæ ad verbum habentur etiam in margine mei manuſcripti Homeri: vbi & ſic exponitur, ὁπόταν τῷ κρατεῖν προέχῃ: in propria nimirum ſignificatione. Aliàs Demoſthenes quoque pro Quoniam ſeu Quum, vſus eſt, Olynth. 1, ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν, Quæ quum ita ſint. Itidẽ apud Ariſtophanẽ initio Nubium non tam χρόνον quàm αἰτίαν ſignificat, quum ait, Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμε πολλῶν οὕνεκα, Ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, Quando vel Quãdoquidẽ mihi nõ licet, Quum mihi non liceat. ‖ Ὅ,τε & pro Ὅς τε, Qui. Odyſſ. ξ, Ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχεϊ, ἔλεσκον ἀνδρῶν δυσμενέων, ὅ,τε μοι εἴξειε πόδεσσι, quem præuerterem. Metri verò cauſa pro ὅτε poetæ DICVNT Ὅττε, ſicut & Ὅττι pro Ὅτι: vt Homerus Od. ξ, ὅττε μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν. Sic enim quædam habent exemplaria: Euſtathii tamẽ contextus ὅτι, quæ ſcriptura melior. nam pro Quòd ſeu Quia vſurpatur.

Interrogatiuum EST Πότε, Quando? Demoſth. Olynth. 3, πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; Apud alios quoque ſcriptores paſſim obuium. AT Ποτέ, Aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, ſicut ὀτὲ μὲν & ὀτὲ δὲ, pro Interdum quidem, interdum verò: Aliquando quidẽ, aliquando verò: Nunc quidem, nunc verò: Aliàs quidem, aliàs verò. Et ποτὲ δὴ καὶ, in principio alicuius ſententiæ, pro Interdum verò. ‖ Aliquando vacat, vt annotat & Ariſtophanis ſcholiaſtes veluti quum dicitur ἀεί ποτε pro ἀεὶ ſimpliciter, hoc eſt Semper. Annectitur etiam particulis δὴ, μὴ, οὐ, μηδὲ, οὐδέ. Nam DICITVR Δήποτε pro Aliquando, Vnquam. vt Xen. Pæd. 3, ἡγῶσθε ὅστις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκεν: Et εἰ δή ποτε apud Hom. pro εἴ ποτε. Accipitur etiã pro Tandẽ, vt τί δήποτε, Quid tandem. Sic οἷος δή ποτ' οὖν, VEL δηποτοῦν, Qualiſcũque tãdem. Dioſcor. lib. 5, cap. 20, ἀμέτοχον οἱας δηποτοῦν ποιότητος, cuiuſcunque qualitatis expers. Ὁς δηποτοῦν verò dicere vetat Phrynichus. Dicitur ETIAM Οὔποτε, Haud vnquam, Nunquã: pro quo frequẽtius VSVRPANTVR Οὐδέποτε ET Μηδέποτε: quæ cũ omnibus temporibus copulantur. Xenoph. ὡς οὐδέποτε, Vt nunquam antea. Heſiod. Erg. Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ, nunquam bona. Diogenes verò Laert. cum fut. iũxit. ET Μηδεπώποτε AC Οὐδεπώποτε, Nunquã, Haudquaquam vllo tempore. Reperitur ETIAM Μήποτε, pro Nunquam, Haud vnquam. Xen. Pædiæ 8, ἐπεμελεῖτο δὲ ὅπως μήποτε ἄσιτοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο, vt ne vnquam. vbi diuiſim etiam ſcribi queat μή ποτε. Apud ſcholiaſtas autem aut alios qui locum alicuius autoris exponunt, ſæpe occurrit μήποτε ἦ, pro Videndum verò ne fortè. ſubaudiendo ὅρα. Sed & apud alios μή ποτε eſt addubitãtis & addubitanter decernentis: vt docet Bud. pagina. 909, vbi interpretatur cum aliis modis, tum aduerbio Fortaſſe. Porro pro Πότε DORICE Πόκα dicitur, Quando. VNDE Δήποκα, vt δήποτε, itidem Aliquando, Iam olim: vel Tandem. ET Οὔποκα, Nunquam, οὔποτε. Callim. initio Hymni εἰς λουτρὰ Παλλάδος conſcripti, Οὔποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις Πρὶν, &c. Haud vnquam Minerua ingentes lacertos abluit priuſquam.

Tertiũ EST Τότε, Tunc. Demoſth. Pro cor. καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεί. Aliquanto pòſt, εἶπον τότ' εὐθὺς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτι πρῶτον εἶδον. Aliquando pro Tum demum. vt Demoſth. Philipp. 1, εἰ δὲ μὴ, τότ' αὐτὸς ἐπιχειρήσω ἃ γινώσκω λέγειν. Eodem ſenſu idem Pro cor. τὴν δὲ πονηρίαν εἰδὼς, τότε δὴ τότε καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ. Aliquanto pòſt, ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου, & tunc demum accuſa me. Item, τότε δὴ τέλος, pro Tum demum, vt τότε δὴ τότε in loco præcedenti Demoſthenis, & hoc qui à Suida citatur, τότε δὴ τότε ἡ Φραγγικὴ δύναμις τοῖς Ῥωμαίοις ξυρραγεῖσα ἐξώσθη, tunc demum: vel etiam ad verbum, emphaticè, Tunc ſanè tunc. At ipſe Suidas exp. παραυτίκα. Item ἀπὸ τότε, Ab eo tempore, itidémque Ἐκ τότε, Ex eo tempore, de quo ſuprà in præpoſ. ἐκ. AT Τοτέ, Aliquãdo, eiuſdem ſignificationis cum ὀτὲ & ποτέ. Homer. Il. λ, Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα, interdum verò ſubter nubes ſe condit. In redditione comparationis dicit ὀτὲ μὲν & ἄλλοτε δὲ, vt ſuprà in Ὅτε videre eſt, vbi locum citaui. At vt ſuprà ὀτὲ μὲν, ὀτὲ δὲ, & ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ: ſic etiam τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, pro Aliquando quidem, aliquando verò: Interdum quidem, interdum verò: Nũc quidem, nunc verò: Aliàs quidem, aliàs verò.

Ὅτι, Quòd. Æſchines, ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων ἀκούσατε, Quòd autem vera dicam. Vel Latinius, Vera autẽ me dicere. Xen. Pæd. 3, δῆλοι ἔσμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, manifeſtum fiat nos pugnam nõ detrectare. Idẽ Hell. 7, εἶπεν ὅτι βούλεται, dixit ſe velle. Et Homer. εὖ οἶδ' — ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, probè ſcio inuiſum fuiſſe diis omnibus. Vbi etiã nota apoſtrophũ admitti & ab hac particula. Et cũ optatiuo, ex Iſocr. ὅτι δύναιτο ῥᾳδίως καταμαθεῖν. Sic Thuc. l. 5, p. 185, ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι ταῦτα, ὅτι οὐκ ὀρθῶς αἱ σπονδαὶ αὐτῶν τῶν ἄλλων ξυμμάχων γένοιντο, καὶ νῦν ἀπιέναι χείρους τοῦ πολέμου. vbi etiam obſerua infinitiuũ, non itidẽ referri ad particulam ὅτι, ſed eum per ſe idẽ valere, quod ὅτι alii cuipiã modo iunctũ. At ὅτι συμφέρει ἄδηλον, incertũ an cõferat. niſi malis ὅ,τι, quid conferat. Apud logicos autem ζητεῖν τὸ ὅτι. Ariſt. Anal. 2, c. 1, ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἰ ἔστι, τί ἐστι. vt quum quærimus, πότερον ἐκλείπει ὁ ἥλιος ἢ οὔ, τὸ ὅτι ζητοῦμεν. Οὐχ ὅτι, Non quòd. vt οὐχ ὅτι κἂν τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέσχετο, non quòd hac in parte alii ceſſerit cuipiam. Et οὐχ ὅτι μὴ, nõ quin. Luc. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, non quin honeſtum eſſe cenſeam. Aliter autem Gregorius, τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γε σοὶ συγχωρήσομεν, nedum tibi. Præterea οὐχ ὅτι, vt & μὴ ὅτι, pro Non ſolùm, &, Non

ſolùm, ὅτι Theophraſtus, οὐχ ὅτι αἰσχρὸν αὐ, ἀλλὰ καὶ ἀναιζ... καὶ κάλλιους ἐποίησε, id eſt non ſolùm. Athen. οὐχ ὅπως μὴν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους, non ſolùm non. id eſt οὐχ ὅπως. quod etiam ipſum vtrunque ſignificat. Bud. pag. 911, & 912. Aliquanto pòſt, alia exempla ſubiungit huius μὴ ὅτι, ſignificantis Non ſolùm. Ariſtides, μὴ ὅτι τὰ ἴδια μεταστάντων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν κοινῶν. cui apud Platonem reſpondet ἀλλά, pro Sed etiam. μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα. Et μὴ γὰρ ὅτι apud Galen. pro Non ſolùm enim. Item τί ὅτι, Quid eſt quòd? (vt Terétius, Quid eſt quòd lætus ſis? Et Cicero, Quid eſt quòd tu alios accuſes? Qua ſignificatione frequens etiam eſt Quid eſt cur? Quid eſt quàobrem? vtrunque apud Ciceronem) Act. Apoſt. capite 5, τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν, quid eſt quòd conſpiraueritis? Quid eſt cur conſpiraueritis? Sic Marci capite 9, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Quid cauſæ eſt cur non potuerimus ipſum eiicere? Sic enim quædam exemplaria habent pro ſimplici ὅτι, quod in vulgatis editionibus legitur: alia verò habent διὰ τί. Hom. & ipſe ὅτι pro cur ſeu Quamobrem vſurpauit, ſed ſine interrogatione, Odyſſ. τ, ἐξερέεινε ἕκαστα, οὐλὴν ὅττι πάθοι, id eſt διὰ τί, vt Euſt. exponere, ſuprà quoque admonui: quũ alioqui explicetur, Vnde cicatrix illa ei accidiſſet. Nec multũ abſimili modo Lucianus in Aſino, τοῦτον δέσποτα τὸν ὄνον οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, Neſcio quid alimus, Neſcio cur alamus. Idem enim cum διότι ſignificat. Itidem Ariſtophanes Pluto, ὅτι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν ἐχρῆν, dicere quam præcipuè ob rem huc veneris, ſeu Quid huc veneris. ‖ Ὅτι apud grammaticos quoque & ſcholiaſtas, initio tractatus alicuius aut annotationis ponitur, vt frequenter apud Euſtathium. item apud Photium: necnon in Epitome Strabonis, & Plutarchi περὶ ποταμῶν, quũ videlicet aliquid annotãt, aut eius de quo agitur, ſingula capita recenſent. Adeo vt alicubi σημείωσαι (quod eſt grãm. verbũ) alicubi aliud ſub. exiſtimẽ. ‖ Interdum vacat, vt quum verba alicuius citantur. Thucydides libro 5, pagina 175, εἰρηκὼς δ' ὅτι, Ἦν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic Plutarchus in Apophth. Alex. τῶν δὲ παίδων λεγόντων ὅτι, Ταῦτά σοι κτᾶται. Itidem Xenophon Pæd. 8, τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι, Ὦ δέσποτα οὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν. Huius ὅτι παρέλκοντος Bud. quoque Comment. ſuorum pagina 1049 exempla affert ex Demoſthene. Infinita exẽpla eiuſdem Græci idiomatis paſſim occurrunt in Nouo teſtamento, quod ignoraſſe videtur vetus interpres, quippe qui ὅτι verterit Quòd, Quia: quũ Latinus ſermo in eiuſmodi loquendi generibus ea non admittat. vt Apocal. 3, pro his, ὅτι λέγεις ὅτι, Πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα, ille ſic, Quia dicis quòd diues ſum & locupletatus: qua ſi de Deo peccator, non de ſeipſo loquatur. Sic igitur reddẽdum, (ſine Quòd, aut Quia) Quia dicis, Diues ſum & locupletatus. Hæc Budæus pagina 1050, vbi etiam particulæ ὡς ſimilem vſum oſtendit. Itidem παρέλκει in εὖ οἶδ' ὅτι. vt apud Platonem in Apolog. αὐτὴ τούτων ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, aliquid horũ quæ certò ſcio mala eſſe. ‖ Ὅτι, Quàm cũ ſuperl. Thuc. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, quàm breuiſſimo tempore. Idem, ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον, pro quàm minimo. Idem ὅτι πλεῖστος, quamplurimus. Et cum aduerbio ὅτι πορρωτάτω, quamlongiſſimé. ὅτι μάλιστα, quàm maximé. Plato epiſt. 7, ὅτι μάλιστα πολλοῖς, quamplurimos. Ariſtoph. ὅτι πλεῖστον δύνασαι, quammaximè potes. Cui ſimilem vſum habet, ᾗ vt ſuprà oſtendi. Sic ὡς ὅτι πλεῖστον, quamplurimũ. His adde, ὅτι τάχος, pro ὡς τάχιστα, quamcelerrimé. Thucydides libro 7, p. 247, ἐβούλετο ὅτι τάχος ἀποχρήσασθαι τῇ παρούσῃ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει. Itidem Plato epiſt. 7, ἄγγελον ἐλθεῖν ὅτι τάχος, nuntium venire quamcitiſſimé. Sed notandum, quoſdam ſcribere ὁτιμάλιστα, ὁτιπλεῖστον, ὁτιτάχιστα, ὁτιτάχος, ſicut apud Latinos Quammaximè, Quamplurimùm, Quamcelerrimé. ‖ Ὅτι, diuerſas aliquando particulas annexas habens, diuerſis modis exponitur: vt, Ὅτι ἀλλά, at verò. Ὅτι γὰρ μή, Niſi enim: ſicut ὅτι μὴ pro Niſi accipi, paulo pòſt dicemus. Vtitur autem Ariſtides. Ὅτι δὴ τί, Quamobrem? Plato libro 1 De rep. ὅτι δὴ τί μάλιστα; Cur iſtud tandem? Sic paulo infra ὅτι τί δή. Ὅτι ἐπειδή, Quin. Ὅτι μή, Niſi, ſicut & ὅτι μή. Philo De mũdo, ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὐδέν ἐστιν, ὅτι μὴ τάχα που κενόν, Extra mũdum nihil eſt, niſi fortè vacuum, Nihil extraquam, Nihil præterquam. Aut etiã Nihil quod non ſit. ſed tunc autem ὅ, τι pronomen eſſet. Sic Thucydides libro 4, p. 130, οὐ γὰρ ἦν κρήνη ὅτι μὴ μία ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει, id eſt εἰ μὴ μία, non niſi vna. Et Greg. orat. 2 in Iulianũ, πῶς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν, niſi quòd nõ intellexerat hoc facto ſe diffidẽtiã ſuam prodere, Bud. interprete, p. 912. vbi & hæc ex Ariſtide, οὐδὲν ἦν ὅτι μὴ Ἀθῆναι: & ex Platone, ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ δι' ἀνάγκην, niſi ad violenta vulnera & alia quæ extrinſecus illata neceſſe eſt à medico curari. Sic ὅτι γὰρ μὴ paulo antè ex Ariſtide, pro Niſi enim. Aliàs ὅτι μὴ in propria etiã ſignificatione vſurpauit Gregorius, de myſteriis Græcorum loquẽs, δέον, εἰ μὲν ἀληθῆ, μὴ μύθους ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι μὴ αἰσχρὰ δείκνυσθαι, nõ appellare fabulas, ſed turpia non eſſe oſtendere. Idem, ὅτι μὴ ὑπὲρ τῶν δικαίων μόνον, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν σφάζεται, quòd non pro iuſtis ſolùm, verùm pro peccatoribꝰ iugulatur. Ὅτι τί δή, Quamobrẽ, vt ὅτι δὴ τί paulo anté. Apud Ariſtoph. Chremylo dicenti, Παύσαιμ' ἄν, εἰ βούλοιο, ταῦτ' ἄν, Plutus reſpondet, ὅτι τί δή; Quare, Quãobrem? Ὅτι τοίνυν, Quòd verò, Itaque quód. Aliquando ſimpliciter pro Veró. Plato in Phædro, μηδαμῶς ὅτι τοίνυν εἴπῃς, Tu verò caue dicas, Tu verò ne dixeris. v.l.

Ὅτι, Quòd, ſeu Eo quòd, Propterea quòd, Quoniã, Quia. Frequẽs tũ apud poetas tũ apud proſæ ſcript. Vnicũ huc Demoſth. proferã exemplũ, ex orat. ad Philippi epiſt. τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς στρατεύεται καὶ ταλαιπωρεῖ. Et ὅτι ποι, Quoniam. Plat. in 1 De rep. Eiuſdem ſignif. eſt Ὁτιή. vt apud Ariſtoph. Socr. interroganti, τιὴ δή, Quid ita? Quãobrẽ? Strepſiades reſpõdet, Ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται. In hoc autẽ loco qui ex eodẽ citatur, οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς, accipitur ſine interrogatione, pro Neſcis quid, Neſcis cur, ſicut & apud Luc. ſuprà οὐκ οἶδ' ὅτι, Neſcio quid, Neſcio quamobrẽ. ITEM Ὁτιητί; itidem vt ὁτιή, pro Quamobrem, Qua decauſa? Idem Ariſtophan. Ὁτιητί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν.

Poëticè autem DICITVR Ὅττι pro ὅτι, metri cauſa. vt ὅττι μάλιστα apud Homerum. Et Od. ξ, ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι Πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν, quòd eum non vnà cum Troianis orco demiſere.

Ἅτε, Quippe, ſeu Vtpote, Nimirum: vel Quando, Quia. vt Cic. apud Platonẽ in Tim. ἅτε οὐκ ἀπολεῖπον ἑαυτό, Quia nunquam deſeritur à ſe. Poſſis etiam reddere, Vtpote quod, Quippe quod, Nimirum quod. Idem Plato in 1 De rep. ὡμολόγησε ταῦτα μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος, Quippe quũ æſtas eſſet, Vtpote æſtate. Itẽ ἅτε ἔχουσαι, Quippe quæ habeant, Quum habeant. Item ἀλλ' ἅτε, Quippe. Et ἅτε γε, Quippe, Siquidẽ. Sic ἅτε δή, Quippe, Vtpote. Plut. Lyc. οὐδὲ ἐπέβαινε τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός· ἅτε δὴ νομίσματος οὐκ ὄντος, quippe quòd nullum ibi eſſet numiſma, quod videlicet in exteras regiones perferri poſſet. Sic, ἅτε δὴ τὴν δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν καὶ τῆς βασιλείας ἠγαπηκώς, Quippe qui gloriam vitæ ac imperio præferret, Vtpote qui, vel Nimirum quia præferebat gloriam vitæ aut imperio. Aliquando commodius exponitur Veluti, Tanquam. vt ἅτε μανικός, inſanienti ſimilis. Et ἅτε ἔνορκος ὤν, non aliter quàm ſi iureiurando foret adactus. Heſych. quoque exponit καθάπερ, & Suidas ὡς ἄν. ‖ Ἅτε, Quanquam. vt vulg. lex. interpr. apud Nonn. Οὐδέ μιν εἴρετο Πέτρος, ἅτε θρασύς, οὐδέ τις αὐτὸν Τολμήσας ἐρέεινε, etſi audax. Hactenus de particulis ab ὅς, pro Qui, deriuatis, quod tamẽ de omnibus non affirmo. Sed & de earum ſignificationibus multa ex v.l. ſumpta, mihi ſuſpecta ſunt.

¶ Ὅς, nonnunquam pro τίς, Quis. Thucydides ὅς ἐστι δηλοῖ, quis ſit indicat. Plato De rep. l. 2, ἐνδείξομαί σοι ὃν τρόπον βούλομαί σου ἀκούειν. Idem epiſt. 7, τὰς ἐκείνου βουλήσεις πειρᾶσθαι ἀποπειρᾶν. αἳ δ' ἦσαν, ἀνηκόως παρ' ἐμοῦ σαφῶς: pro τίνες δ' ἦσαν. At Iuſtin. Martyr magis nouè vſus eſt, in interrogatione directa (vt ita loquar) dicens, δι' ἣν αἰτίαν

pro διά τινα αἰτίαν, in Apolog. ad gent. δι' ἣν αἰτίαν ὦ A Ἀριστοκλες, τὰς μὲν Πλάτωνος ἀναιρεῖν ἐθέλων δόξας, ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ, ἡμῶν δὲ τὴν ἐναντίαν ἀποφηνάμενος δόξαν, οὐκ ἀληθεύειν Ὅμηρον οἴει; ❙Item pro τὶς enclitico, id eſt Aliquis: ſed in plurali potius, vt apud Demoſthenem, ἃς μὲν, τινὰς δὲ pro τινὰς μὲν, τινὰς δὲ, in or. Pro corona, ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀσυγκριτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ. Sed & in diſtributione ὃ pro Aliquod, vel Aliud: vt Matth. capite 13, v. 8, ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν. καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. (At Marcus habet, καὶ ἔφερεν ἓν τριάκοντα, καὶ B ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν) Eſt autem obſeruandus ille articuli poſtpoſitiui vſus, quũ alioqui frequens ſit præpoſitiuus in hac ſignificatione: atque vt dicitur in maſculino genere, ὃ μὲν, ὃ δὲ, ita in neutro dici ſoleat potius τὸ μὲν, τὸ δέ.

¶Ὃς pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, id eſt Hic, vel Ille. Qui particulæ vſus frequentiſſimus eſt in dialogicis ſcriptis, qualia ſunt Platonis, & quædam Xenophontis: quæ tamen ſic dialogica ſunt, vt aliquando interiiciãt quæ cuius ſint verba. quod alioqui prima cuiuſque nomi- C nis litera ſignificari alibi videmus, aut certè primis duabus literis. Xenophon, Καὶ ὅς, λέξον ἡμῖν, ἔφη. Plato initio Pol. libri 3, Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. At idem initio libri 1 eiuſdem operis, ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων. (Sed ex Gaza annotatur, ὃς eſſe hîc pronomen primitiuum tertiæ perſonæ) In v. l. ex Herodoto ὃς καὶ ὅς, pro Hic vel ille.

ὍΣΙΟΣ, ου, ὁ, Sanctus, Iuſtus, Nullo ſcelere cõtaminatus. Ὅσιος (inquit Bud. p. 281) etiam dicitur καθαρὸς, Innocens & nullo ſcelere conta- D minatus. Et ὅσιος τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, Qui nulla religione violata ſe obſtrinxit, Nullo piaculo mentem cõnſcelerauit. Virg. Sancta ad vos anima atque iſtius neſcia culpæ Deſcendã. Iidem porro ὅσιοι dicuntur & ἁγνοὶ & ἐναγεῖς: contrà ἀνόσιον quum dicebãt, & οὐχ ὅσιον, ſignificabant impium & nefarium, ſceleſtum. Antiphon, ἱεροῖς τε παραστάντες πολλοὶ ἤδη καταφανεῖς ἐγένοντο οὐχ ὅσιοι ὄντες, καὶ διακωλύοντες τὰ ἱερὰ μὴ γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα. Præterea ὅσιοι & καθαροὶ ſiue ἐναγεῖς dicebãtur etiam ii qui ob cædem perpetratam contaminatas manus habere E non cenſebantur, vt verba legis à Solone latæ declarãt apud Antiph. ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα, ὅσιος ἔστω καὶ ἐναγής. quæ verba orator interpretãs, ait, καθαρὸς ἔστω τὰς χεῖρας, vt infrà in Ὁσίως. Hæc ex Budæo, partim p. 281, partim p. 207. Priori loco magis cõuenit hic Thuc. vbi ſibi opponũtur ὅσιοι & οἱ οὐ δίκαιοι: lib. 5, p. 195, ὅτι ὅσιοι πρὸς οὐ δικαίους ἱστάμεθα. Xenoph. in fine l. 2 Hellen. εὔορκοι καὶ ὅσιοί εἰσι. Plato lib. 2 De rep. ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ τοῖς ὁσίοις ἅ φασι θεοὺς διδόναι, viris ſanctis. Sed & res aliquæ dicũtur eſſe ὅσιαι, i. Sanctæ, Ab omni ſcelere alie- F næ. Plato epiſt. 8, ὅσιος τρόπος, ſancti & honeſti mores. Demoſthenes, ὁσία ψῆφος, ſancta ſententia. Epigramm. l. 4, κέρδη ὅσια, Quæſtus liciti & minimè nefarii, Quæſtus cum nullo ſcelere coniuncti. ſunt enim ἀνόσια κέρδη, rapinis diteſcere aut latrociniis. plus ſignif. quàm αἰσχρὰ κέρδη. At τελετὴ ὁσία pro die feſto ex Nonno.

Ὅσιον, neutro genere, τὸ καθαρὸν καὶ ὀφειλόμενον, vt Chryſoſt. exponit infrà in Ὁσία. Iſocrates Panath. οὐδὲν οὔθ' ὅσιον οὔτε καλόν ἐστι τὸ μὴ μετὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον. Et ὅσιόν ἐστι, Sanctum eſt, Fas eſt, Iuſtum eſt. G ſequente infinitiuo, aut ſubaudito. Plato libro 2 De rep. δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ ἀπαγορεύειν, vereor ne impium aut nefas ſit. Ibidem, οὐδ' ἐστὶ τοῦτο ὅσιον. Sæpenumero ὅσιον abſolutè dicitur pro ὅσιόν ἐστι. Sophocles, οὐ θέμις οὐδ' ὅσιον. Phocyl. Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀπάσθαλον ἄνδρα ἄτιτον, Nefas eſt, Nefandum eſt, Scelus eſt. Antipho, τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, reum enim ſcelus eſt damnari, niſi manifeſtò conuictum eorum criminum quibus poſtulatus eſt. Plutarchus De- H metr. τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον. Thucydides libro 3, τὸν ἐπιόντα πόλεμον ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι, fas eſſe. δίκαιον εἶναι, inquit ſcholiaſtes. Item ὅσιον ἡγοῦμαι, Fas eſſe duco: & οὐχ ὅσιον, nefas. Demoſth. A ad Heracleod. ἧς μὰ τοὺς θεοὺς ἐγὼ μετασχὼν μὴ οὐχ ἁπλῶς ἀψευδεῖν καὶ πρὸς ἅπαντας ἀγαθῷ εἶναι, οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι, cuius modi doctrinæ cui participem eſſe contigit, illi vtique non & veritatem colere ac neminem fallere nefas eſſe cenſeo. Plato ep. 7, πατέρα δὲ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι προσβιάζεσθαι, nefas puto parentibus vim affere. Et plur. num. ὅσια, quæ ſancta ſũt & minimè nefaria. Demoſth. Pro cor. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, quî fieri poteſt vt non ipſe indigno facto ſe alliget, atque adeo nefario? Plut. καὶ διαφερόντως τά τε πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ γονεῖς B καὶ φίλους ὅσια καὶ δίκαια διαφυλάττονται, Iura & officia, Ius fáſque. Idem in Numa, τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια, iuſta quæ mortuis ſoluuntur. Ὅσιον accipitur aliquando pro Cõceſſum atque permiſſum, vt apud Damaſc. exponunt, οὐχ ὅσιόν ἐστι τὰ μεγάλα σοφὸν γίνεσθαι τὸν τὰ μικρὰ μὴ δυνάμενον. Et apud Plat. ſæpe ὅσιον ac ἀνόσιον, pro Licitum, Illicitũ: Fas, Nefas. Sic ὅσιόν ἐστι, Licet, Fas eſt, interpr. Bud. apud Iſocr. τοῖς Ἕλλησιν οὐχ ὅσιόν ἐστιν οὐδὲ τοῖς πονηροτάτοις τῶν οἰκετῶν ἀκρίτως μιαιφονεῖν. ❙Ὅσιος pro Iuſtus, habuiſti in præcedentibus etiam: ſed magis C propriè Eurip. Hecuba, εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, id eſt, δίκαια. de quo loco vide & quæ ex ſchol. affert B. pag. 281. At ὅσια Iuſta, i. Parẽtalia, Exequiæ, quæ Plut. ſuprà τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια. Qua ſignificatione & fœmin. ὁσία apud theologos vſurpatur.

Ὅσιον aliquãdo opponitur τῷ ἱερὸν, vt Macrob. etiã ait, Sanctum eſt interdum quod nec ſactum nec religioſum eſt, vt Trebat. libro religionum refert. Sic ὅσιον χωρίον dicitur τὸ βέβηλον καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι, inquit Suidas, ſubiungens hunc Ariſtoph. in Lyſiſtr. lo- D cum, Ὦ πότνι' Εἰλείθυια, ἐπίσχες τοῦ τόκου ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον, dum perueniat in locum aliquem profanum & publicum. Hyperides in orat. quam πρὸς Ἀριστογείτονα habuit, καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Iſocr. Areop. καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Quibus in locis ὅσια pro δημόσια capitur. ὅσια autẽ vocari τὰ δημόσια, conſtat ex orat. Demoſth. cõtrà Timocr. vbi quũ dixiſſet, καὶ τὰ μὲν ἱερὰ, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότας, mox addit, τὰ δὲ ὅσια, ἃ ἐγένετο ἡμέτερα, κεκλοφότες. Hactenus ex Suida & Harpocr. Sic idem Demo- E ſthen. contra Timocr. ὥστε τίθησι τοῦτον τὸν νόμον δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ. quem locum citans Ammon. ita diſtinguit inter ἱερὰ & ὅσια, vt ὅσια ſint τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάψασθαι: at ἱερὰ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. in Neær. μετεῖναι αὐτοῖς πάντων καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. id eſt, omnia iura ciuitatis habere, & ſacra & profana, ſeu publica. Rurſus idem contra Timocr. in pſephiſmate Ariſtophontis, εἰ δέ τις εἰδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, vt quiſque quempiam noue- F rit quippiam reſiduæ habere pecuniæ, aut ſacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. Alibi, τὴν διοίκησιν ἀναιρεῖ τήν τε ἱερὰν καὶ τὴν ὁσίαν, adminiſtrationem ſacrarum publicarúmque rerum. In ſequentibus locis ὅσιος accipitur potius pro Profanus, vt paulo antè etiam admonui. Thucyd. lib. 2, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως, νόμοι τε πάντες συνεταράχθησαν, negligere cœperunt ſacra pariter & profana. (alii tamen ſic, Negligebãt ius fáſque) Antiphon boni viri officium eſſe ait, ἀμύνειν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, G Suppetias ferre ſacris & profanis, Latini dicunt Pro aris & focis dimicare, quod perinde eſſe videtur ac ſi dicas pro templis deorum & laribus familiarũ. Plato lib. 10 De leg. θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν, curatorem ſacrorum iuxtà profanorúmque familiæ. Cic. ad Atticũ, Non eſt in parietibus reſpubl. at eſt in aris & focis. hoc eſt, in ſacris & profanis. Idem in Philipp. 2, Repetebãt prætereà deos penates, patrios, aras, focos, larem familiarem. Hæc ex Bud. pag. comm. 280 & 281. Didymus apud Harpocrationem dicit veteres διχῶς ac- H cepiſſe τὸ ὅσιον, nimirũ τό, τε ἱερὸν, καὶ τὸ ἰδιωτικόν. ❙Aliàs pro ἱερὸν quoque vſurpatur ὅσιον, vt in Axiocho, ἐν ταῦθα τοῖς μεμυημένοις ἐστί τις προεδρία, καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι, Et illic etiam rem diuinam obeunt, Sacra faciũt. Inde & ἀφοσιοῦν pro Conſecrare &

dedic... quo ſignificatu & καθ᾽ ... vſurpatur, vt ſuo ... dicemus.

Ὁσίως, Sanctè. Et ὁσίως διακεῖσθαι, pro ſceleris purum eſſe, Nullo ſcelere contaminatum eſſe, ſed ſanctum. Antiphon, πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες, συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον, συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Sic ſuprà in Ὅσιος. Plato Polit. 1, ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ. Xenophon Pædiæ 8, ὁσίως ἂν ὑμῖν ἔχοι, τοῦτον θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν, fas eſſe iudicaretis. At ὁσίως θῦσαι pro Ritè ſacra facere, Bud. affert ex Æſch. 67, annotans alibi itidem ab eo vſurpari. ‖ Item Iuſtè. VNDE Ὁσιώτερον, Iuſtius. Thucydides lib. 3, ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε δικαίως αὐτὸν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἔτι ὁσιώτερον τετιμωρημένοι.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. τὸ πρὸς θεὸν ἐκ ἀνθρώπων γινόμενον δίκαιον, inquit ſcholiaſtes Eurip. vt ſit Pietas & religio erga deum, Quum ſceleris pura mens eſt manúſque. In epiſtola ad Epheſios capite 4, ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας, qui ſecundum Deum conditus eſt ad iuſtitiam & ſanctimoniam veram. Philo De vita Moſis libro 1, ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ ὁσιότητος, de pietate & ſanctimonia. Et De mundo, δεῖ καὶ θεραπευτὰς ὁσιότητος γενέσθαι, religionis cultores eſſe.

C. Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impius, Nefarius, Sceleratus, Sceleſtus, Nefandus. Tam de perſona quàm de re dicitur. Ælianus, ὁ δὲ πάντα ὢν ἀνόσιος, τοῦτο γνωρίζεται τοῖς θεοῖς. Xenoph. Pæd. 8, ἀνοσιωτέρους περὶ συγγενεῖς. Idē, γιγνόμενον ἐξ ἀσεβοῦς ἀνόσιον. Vbi obſerua ἀνόσιον dici ἀσεβῆ, vtpote oppoſitum habens ὅσιον. Apud eundem tamen ſeorſim vtrunque ponitur, Pæd. 8, μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Apud eundem ἀπέχεσθαι τῶν ἀνοσίων τι καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν. Inuenitur & ἀνόσια κατηγορηθεὶς, pro De rebus nefandis accuſatus. Exponitur ἀνόσιον etiam, Piaculum, Nefas. & ἀνόσιόν ἐστι ποιεῖν ταῦτα, Nefas eſt hæc facere. Apud Lucianum quidam explicarunt, Religio eſt. Apud Platonē autē in Minoe, ἀνόσιόν ἐστι & νόμος ἐστὶ opponuntur. ‖ Dicebatur item ἀνόσιος, coram quo non fiebant τὰ ὅσια, vt ex Antiphonte docet Budæus. Vide Ὅσιος.

C. 1. Ἀνοσιουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Impia vel nefanda perpetrans, Sceleſta perpetrans, Impiè ſeu ſcelerate agens. Vtitur Plato in Epiſt. vbi à Budæo exponitur Sceleſtus. Compoſitum eſt ex ἀνόσιος & ἔργον.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ, Impium factum vel ſceleratum, Actio ſcelerata, Opus ſceleratum.

Ἀνοσιουργέω, ῶ, Impia ſeu nefaria perpetro, Impiè ago. Apud Platonem ἀνοσιουργήσαντες exponitur Nefariorum facinorum autores.

Ἀνοσίως, Aduerb. Impiè, Nefariè, Sceleratè. Apud Antiphontem, ἀνοσίως ἀποκτείναι.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, Impietas. Vt ab Impius dicitur Impietas, ſic à Nefarius fingendum eſt dici Nefarietas, ad exprimendum hoc ſubſtantiuum. Iſocrates in Panath. τί γὰρ οὐχ εὕροιμεν τῶν ὑπερβαλλόντων ἀνοσιότητι καὶ δεινότητι τῶν πεπραγμένων; Vbi obſeruandum ἀνοσιότητι cum δεινότητι ab eo eſſe copulatum: Demoſthenem verò dixiſſe Pro corona, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δὲ οὐδ᾽ ὅσια;

C. Περιώσιος, Sanctiſſimus, vt Laſcaris interpretatur Epigramm. libro 4, Λεργαίων ἀδύτων περιώσιος ὀργεοφάντης, ſanctiſſimus pontifex. ‖ Aliàs περιώσιος accipitur pro Eximius, vel Modum ſuperans. libro 1 Epigrām. ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον, Eximium. Apollon. verò libro 2 Argon. περιώσια φῦλα Βεχείρων dixit, διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αὐτούς. vt ſignificet Numeroſam gentem, Quorum numerus maximus eſt, & modum ſuperat. Περιώσιον neutraliter & aduerbialiter pro Supra modum, Nimium: vel etiam Magnopere. vt Iliados δ, Οὔτε σε νεικείω περιώσιον. Vbi ſcholiaſtes exponit περισσῶς, παρὰ τὸ περιόσιον. Odyſſ. π, Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ᾽ ἀγάασθαι, nimium. Annotat Euſtathius Περιώσιον deriuatum eſſe ex περιαύω ſignificante φωνῶ, facto nimirum περιαύσιον ex περιαύω, ſicut θαυμάσιον ex θαυμάζω & abiecto deinde υ, περιώσιον.

Vt περιώσιον ſit τὸ ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, ſeu τὸ περιβοῶντι. Parum certè veriſimile eſt ex ὅσιος compoſitum eſſe. Quum verò Περιώσιον aduerbiale genitiuum adiunctum habet, ſignificat Suprà: vt Apollonio libro 1 Argon. περιώσιον ἄλλων, ſupra cæteros. Alii Præter cæteros. Sic περιώσια πάντων dixit Planudes pro Supra omnia, In primis. Eiuſdem cum Περιώσιος ſignificationis EST Ὑπερώσιος. Suidas ὑπερώσιον exponit τὸ ὑπὲρ μοῖραν.

Ὁσία, ας, ἡ, pro quo IONICE Ὁσίη, Fas. Demoſthenes in Mid. ὁ θεὸς καὶ τὸ τῆς ὁσίας (ὅ, τι δή ποτ᾽ ἐστὶ) τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαιμόνιον ἠδίκηται, Deus ſimúlque fas ipſum, eiúſque maieſtas & numen, (quodcunque eſt illud tandem) iniuria affecta ſunt. Idem alibi, οὔτε θεοὺς οὔθ᾽ ὁσίας, pro Nec deos, nec fas. Et ὅσια ἐστὶ, vel ſimpliciter & abſolutè Ὅσια, ſubaudiendo ἐστὶ, Fas eſt. Herodotus, οἷς ὁσίη θύειν ἐστὶ, quibus fas eſt immolare. Idem, πλὴν ὅσον αὐτῆς ὁσίη ἐστὶ λέγειν, niſi quatenus fas eſt de illa dicere. alii, Quatenus ſanctum eſt. Homerus ſine ἐστὶ, Odyſſ. π, οὐδ᾽ ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, nec fas eſt inter ſe dolos ſtruere. Itidem apud Platonem libro 3 De rep. legi poteſt, οὐδὲ ὅσια τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ κτήσει συμμιγνύντας, μιαίνειν, nec fas eſt. (vbi tamen vulgatæ editiones HABENT Ὅσια, quod Budæus ſcribit Atticè vſurpatum eſſe plurali numero pro ὅσιον, ſicut à Thucydide πελεμπία & πολεμηπα ἐστὶ, pro πελεμπιον & πολεμηπον ἐστὶ) Ariſtophanes Pluto, Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τὸ πρᾶγμα τῆς ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι, ibi ego aſſurgo, quum omnino licere & fas eſſe cenſerem. vbi & ſcholiaſtes annotat, ὅσια τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους dici ὧν ἔξεστι θιγεῖν. & ſic exponit locum, δόξας ὅσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τῶν ἐν ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν. ‖ Ὁσία ſignificat etiam Iuſta funebria: quæ Plutarchus in Numa vocat τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια, iuſta quæ mortuis ſoluuntur. Chryſoſtomus in Epiſtola ad Epheſ. capite 4, ὅσιον λέγεται τὸ καθαρὸν, τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν τῶν ἀπελθόντων φαμέν. Vbi (inquit Budæus pagina 283) deeſſe puto hæc verba, τοῖς θεοῖς, vt ſit τὸ ὀφειλόμενον τοῖς θεοῖς. Dicitur igitur ὁσία τῶν ἀπελθόντων, quia mortuis iuſta exequiarum & parentalia debentur. quæ ob id fortaſſe Iuſta dicta ſunt. Cicero, Plato iuſta funerum reiicit. Liuius, Vt iuſta funebria placandóſque manes doceret. Eſt autem ὁσία, ἡ τῶν τεθνηκότων κηδεία καὶ τιμή. Greg. in epit. ſororis, φέρε δὴ προσάγωμεν ἤδη τοῖς ἐγκωμίοις τὴν ὀφειλομένην ὁσίαν, ὡς ἄλλο τι χρέος τῶν ἀναγκαιοτάτων, ἀποπληροῦντες: ſic appellās parentalem orationem mortuæq; laudationem. ‖ Ὁσία exponitur etiam Expiatio ſiue Piatio, καθαρμὸς ἢ ἀφοσίωσις. Expiatio quæ fit ad animū religione abſoluendum. Vnde ὁσίας ἕνεκα ſiue ὁσίας χάριν, id eſt ἀφοσιώσεως ἕνεκα: quod Latini Dicis cauſa, Dicis ergo. Modeſtinus iuriſ. l. 2 D. Qui pet. tut. καὶ οὐ μόνον ἐὰν μὴ αἰτήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὃν ἂν αἰτήσῃ, ὁσίας χάριν αἰτήσῃ, Et non ſolùm ſi nō petierit, ſed & ſi quē petierit, dicis cauſa petierit. Varro l. 6 De lingua Lat. Nihil intererat cui imperaret: & dicis cauſa fiebant quædam. Plinius l. 28, cap. 2, Si pontifici accidat dicis cauſa epulanti, in menſa vtique id reponi adolerique ad larem, piatio eſt. Arnob. Diſputationum aduerſus gentes l. 4, An ita vt aſſolet, dicis cauſa ex eo quod optamus & volumus bona iſta nobis contingere, ſuperorum retuleritis in cenſum. Dion lib. 37, καὶ ἔτι καὶ νῦν ὁσίας ἕνεκα ποιοῦνται, hoc etiamnum faciunt dicis ergo. hoc eſt Animum religione exoluēdi gratia. vbi exp. morem illum habendi exercitus in Ianiculo dum comitia haberentur, de quo & Gell. l. 15, cap. 27. Ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι Budæus ſignif. putat ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου ἢ ἀνεπιλήπτου ποιεῖν, hactenus vt qui fecerit reprehenſione careat. quod qui faciūt, perfunctoriè & defunctoriè agere dicuntur. vt idem ſit cum ἀφοσιοῦσθαι.

Ὁσιόω, Sanctum & purum ſceleris reddo. Itē, Pio, Expio. Eurip. Oreſte de homicidis loquens, Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν, Οὐδ᾽ εἰς ἀπάντημ᾽, ὅστις αἷμ᾽ ἔχων κυρεῖ· Φυγαῖσι δ᾽ ὁσιοῦν, ſed exiliis olim homicidia expiabāt. ‖ Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, apud Philoſt. in Heroic. Iuſta tibi perſoluo aggeſta terra, Terra te piè tego. ‖ Exponitur etiam

Conſecro. ‖Item Profano. Sic apud Suidam, ὁσιῶσθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτου τινός, οἷον μὴ ἱερὰς ἀλλὰ ὁσίας νομισθῆναι. A

Ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ, Qui hoſtiam immolabat apud Delphos. vulg. lex. Apud Plutarchum vero in Hell. ferè initio, ita, ὁσιωτῆρα μὲν καλοῦσι (nimirum Delphi) τὸ θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν ὅσιος ἀποδειχθῇ. mendoſe (vt videtur) pro τὸ θυόμενον, accipiendo nimirum θυόμενον actiuè pro θύοντα. quibus ſubiungit, πέντε δέ εἰσιν ὅσιοι διὰ βίου, καὶ τὰ πολλὰ μετὰ τῶν προφητῶν δρῶσι.

C. Ἀφοσιόω, ſiue Ἀφοσιοῦμαι, Facio aliquid animi religione ſoluendi cauſa. Animos enim obſtrictos religione habere ſe dicebant quum aut legitima ſtataque ſacra ſuo die non peracta fuerant, aut non ritè peracta: aut quum piaculum quouis modo admiſſum augures aruſpicéſve nuntiabant. Plato libro 9 Leg. ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ τε καὶ ὑπὲρ τῆς συγγενείας ὅλης, vt ſe huius accuſationis cædis religione, τοῦ τιμωρεῖν τῷ φονεύσαντι, & totã cognationem liberet. Hæc Bud. pag. 284. Exponitur non ſolùm Religione libero, ſed etiam Expio, Procuro triſtem aliquam expectationem ob numen violatum, aut aliàs infenſum & minabundum. Æſchin. πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, ciuitatem expiò & religione obſtrictam abſoluo. Plato, εἰ μὴ ἀφοσιώσῃς σεαυτόν τε καὶ ἐκεῖνον. Plutarchus Cæſ. ἀφοσιούμενοι τὸ παρεσπονδημα, vt expiarent fœdus violatum. Idem in Camillo, κελεύοντες τῶν παρεσπονδημένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν, ὑπὲρ ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, iubentes piaculum in vnum qui autor fuiſſet, conuertere ſenatum, & pro aliis expiare. Greg. ὅσα διὰ χοῶν τε καὶ ἀπαργμάτων ἢ στεμμάτων καὶ ἀνθέων νεοδρέπτων ἀφοσιοῦνται τοὺς ἀπελθόντας ἄνθρωποι, expiant mortuos. Paſſ. ſignif. vſus & Plato in Phædro, ἤ με οὐκ ἐᾷ ἀπιέναι πρὶν ἂν ἀφοσιώσωμαι, antequam expier. Budæus pag. 285, & 286. ‖Item Iuſta facio, Iuſta perſoluo. Herodianus libro 4, τιμήσαντες ὡς χρὴ τὴν μνήμην τοῦ τετελευτηκότος, ἀφοσιωσάμενοί τε τὰ πρὸς ἐκεῖνον, Honore habito illius memoriæ, iuſtiſq; omnibus perſolutis, Quum iuſta funeri perſoluerimus. Non quòd ἀφοσιοῦσθαι (inquit Budæus pagina 288) priuatim ſignificet Iuſta facere (licet quidam τὰ ὅσια & τὴν ὁσίαν pro iuſtis funerum intelligant) ſed quòd ἀφοσιοῦσθαι in vniuerſum ſignificet τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖσθαι πρός τινα, hoc eſt Officia non negare, cultum debitum ita exhibere ne reprehendi poſſit negligentia. ‖Igitur Ἀφοσιοῦμαι, Defungor. vnde qui defunctus alicuius imperio eſt, dicit ἀφωσιωσάμην, vt & Chryſoſt. docet cõm. in epiſt. ad Epheſ. capite 4, vbi poſt verba in Ὅσια citata, dicit, τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπόν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. οὕτως ἔθος ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ Ἀφωσιωσάμην, καὶ ὅσα τοιαῦτα, τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω, Officio defunctus ſum, Nihil debeo. vt qui iuſta funeris fecit mortuis, iam dicere poſſit, οὐκέτι ὑπεύθυνος λοιπόν εἰμι αὐτοῖς. Herodot. Melpom. ἀποσιεύμενος τὸν ὅρκον, defungi iuriſiurandi religione volens, vt Budæus interpretatur pag. 286, vbi in ſimili loquendi genere ex Liuio affert, Defuncti regis imperio: Græcè reddens, ἀφοσιωσάμενοι τὸ τοῦ βασιλέως παράγγελμα: (Vbi etiã NOTA Ἀποσιεύμενος Ionicè vſurpatum pro Ἀφοσιούμενος) At Herodianus lib. 2, μετὰ τὸν ὑπὲρ τῆς Περτίνακος βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, iuratus fidem principi, interprete Politiano. (at Bud. p. 288 ſic, Quũ in verba ipſe auguſti adactus milites etiam iureiurando adegiſſet. hoc eſt, Quum rectè atque ordine in ea parte reip. officio functus eſſet) Budæus ea pagina, quum ex Baſil. epiſt. attuliſſet, ἀλλ' οὕτως ἀφοσιωσάμενος τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπῆλθε, interpretatuſq; eſſet, Seſe exiſtimans defunctum officio mei conueniendi, quòd ſemel tantùm domum meam venerat: addit, Et Ἀφοσιώσασθαι eſt Defunctoriè agere & ſtrictim quidpiam tractare, non planè nec exactè. Plato lib. 6 De leg. ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας ἣν νῦν κατοικίζετε. Item pagina 283, Verumenimuero ἀπὸ τῆς ὁσίας deriuatum eſt Ἀφοσιοῦσθαι, quod ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι ſignificat, hoc eſt ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου. hoc eſt, hactenus vt reprehenſione careat qui fecerit, quod qui faciunt, perſunctoriè agere & defunctoriè dicuntur. eſt enim ἀφοσιοῦσθαι, Non animi intentione, non ex animi promptitudine & B C D E F G H

cum intentione agere, ſed quouis modo, & quaſi præuaricari, καὶ τυχόντως ποιεῖν, ea tantùm gratia vt defungemur ob rem neglectam. Gregorius εἰς Βασίλειον in laudatione eius loquens, ἐμοὶ τε γὰρ ἔσται τοῦτο χρέος ἱκανῶς ἀφωσιωμένον, mihi enim hoc debitum hactenus erit perſolutum vt quidem eo defunctus eſſe videar. In eadem oratione, οὕτως ἀφοσιοῦται τὴν ἕνωσιν, quodammodo vt vnum ſe fecit ex populo, licet apertè planéque & bona fide Chriſtianum non egerit. Idem, ἵνα τι τὸν μέτριον ἀφοσιωσώμεθα πόθον, καὶ τῇ πανηγύρει τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσωμεν, vt & deſiderio noſtro aliquatum ſatiſfaciamus, & multitudinis frequenter circunfuſæ expectationi reſpondeamus. Iſæus, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, nec præuaricabundè nec perſunctoriè aut quolibet modo, ſed quàm fieri poteſt optimè omni apparatu inſtructus. Quicquid igitur non enixè, non bona fide & ſtrenuè, ſed perſunctoria fit opera, ἀφωσιωμένον dicitur. Hæc Bud. p. 283 & 284 & 286, Et pag. 284, ex Plutarchi Pericle, πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ ἀναστῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον, quaſi præuaricãtem. Et pag. 288 ex Plat. Phædone, πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα, vtcunque finxiſſe poemata & carmina: vbi ἀφοσιοῦσθαι interpret. Leuiter aliquid agere & defungẽdi gratia. Et paulo antè ex Syneſ. τοσοῦτον ὁμιλήσας φροντίσιν ὅσον ἀφοσιώσασθαι τῷ μετὰ σώματος βίῳ, hactenus in curis verſatus vt curare vtcunque corpus quirem ad vitam tolerandam. ‖Ἀφοσιωσαμένη τῇ θεᾷ ex Herodoto pro Soluẽs primitias deæ & honores exhibẽs. ‖Ἀφοσιοῦσθαι (inquit Bud. pag. 287) Abominari auerſarique, & velut atrum infauſtúmque deteſtari. Plutarch. Cæſare, παύτως ἔφη ἀφοσιώσασθαι τὴν ἡμέραν, hoc die tan quam infauſto nefaſtóque nihil agere, & ἀποφράδα τὴν ἡμέραν ἡγεῖσθαι. Et de Mithridatis defuncto ad Pompeium allato, οὐδὲ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν, εἰς Σινώπην ἀπέπεμψε, inuidiam facinoris deteſtatus & ἀποδιοπομπούμενος. Et in Publicola, ἀφοσιούμενοι τὸν Ταρκύνιον, deteſtantes Tarquinium, ſeu Abhorrentes à Tarquinio. Et in Numa, ὥσπερ ἀφοσιουμένων τὸ μὴ λιμὸν διαφθείρειν, ceu piaculum eſſe ducãt. Inde fit vt pro Recuſare & repudiare munus oblatum ponatur. vt apud eundem Plutarchum in Antonio, ἀφοσιουμένου δ' αὐτοῦ καὶ δεδοικότος λαβεῖν. Idem in Numa, τοιούτοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν, huiuſmodi verbis regnum abnuit. Et in Pericle, ἀφοσιούμενος ἀπεχώρησε, repudiata accuſatione diſceſſit. Cui ſignificationi vicina eſt ea qua pro Deprecari ponitur. Plutarchus De defectu oraculorum, ἃ δρῶσιν ἄνθρωποι, μηνίματα δαιμόνων ἀφοσιούμενοι καὶ πραΰνοντες, quæ agere ſolent homines da monum illorum iracundiam deprecantes atque placantes. Idem Sympoſ. 4, τὸν δ' ἀφοσιωσάμενον, καὶ κελεύσαντα καθ' ἑαυτὸν ὁρᾶν καὶ προσεύχεσθαι τοῖς θεοῖς, rem deprecatũ & auerſatum. ‖Ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος ex Conſtant. Laſcar. gramm. pro Remitto tibi debitum.

Ἀφοσιόω, Conſecro, Dico. Athen. lib. 12, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἐπιγελασμῶν τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, quibus mos eſt puellas ſuas Veneri meretrici proſtitutæque conſecrare. quod Strabo dicit ἀνατιθέναι. Locum citat Budæus pag. 287. ‖Ἀφοσιούμεθα Heſychio ὅσιον ποιούμεθα. Idem, Ἀφοσιώσεται, ἀπάρξεται ὁσίαν χάριν. Item, Ἀφοσιούμενος, ποιήσας τὴν θυσίαν. Eo Ἀφοσιούμενοι, οἱ ὑποκρίσει θωπεύοντες, τιμῶντες. Item ex Thyeſte ſecũdo Sophoclis, Ἀφωσιωμένας, ἀνόσιας, ἀπωθεῖν τοῦ ὁσίου γεγενημένας.

Ἀφοσίωμα, Piaculum. Ἀφοσιώματα Heſychio, καθάρματα, καθάρσια.

Ἀφοσίωσις, Expiatio, ſeu Expiatio quæ fit animum exſoluendi religione gratia. Plutarch. ἀφοσιώσεως χάριν τὰ τῶν βασιλέων παραλαβόντες ὀνόματα, Vt ſoluant animum religione, Ne infeſtetur conſcientia admiſſi piaculi. Bud. pag. 285 & 286. Idem Plut. χρῶνται δὲ μάλιστα αὐτῷ ἐπὶ τὰς ἀφοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμούς. Et ἀφοσιώσεως ἕνεκα, pro quo ſuprà, ὁσίας χάριν, ſiue ὁσίας ἕνεκα, dicis cauſa. A Budæo exponitur, Vt me religione abſoluerem. ‖Exponitur etiam Parua ſiue defunctoria libatiò. Et πρὸς ἀφοσίωσιν, Defunctoriè, Languidè, Remiſſè.

C. Ἐξοσιόω, Sanctum reddo. Heſych. ἐξοσιοῦ exponit ἁγνοποιοῦ: & ἐξοσιοῦσθω, ὅσιος γενέσθω. ‖Item Expio. vnde

ἐξοσιούμενοι, Expiati. At ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα, apud Plut. A
redditur Expiare diuina: intelligit autem is (vt opinor)
Pro curare & expiare ea quæ à diis significātur. in lib.
De dæmone Socratis, οὐ κράτιστον ἐπισχεῖν χρόνον οὐχὶ πολλὴν, ἀλλ' ὅσον ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα. ‖ Ἐξωσιωμένον, Dicatum, Conſecratum. Gaza, τὰ ἐξωσιωμένα τοῖς κυριωτάτοις καὶ ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ὄντα. ‖ Ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ ex Plut. Camillo, Ignem ſacrum habere ac perpetua vigilia ſeruare.

C. ΚΑΘοσιόω, Sanctum ſceleriſque purum reddo. quod B
theologi Sanctifico. Suid. ὁ ἑαυτὸν διὰ πίστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν καθωσιώσας καὶ τῷ θεῷ ἀφιερώσας, quem eſſe ὅσιον dicit. Et καθωσιωμένος, ſceleris purus, ex can. 18 concil. Sardicenſis. ‖ Καθοσιόω, Expio. Plut. Solone, καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, qui vrbē expiationibus ad religionem inſtituit. ‖ Exponitur etiam Sacrifico. Ariſtoph. Pluto, πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη. niſi malis Conſecrata & dicata ſunt. ‖ Nam Καθοσιόω accipitur etiā pro Conſecro, Dico, vt καθιερόω. Syneſ. epiſt. 67, καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον. Vnde τὸ καθοσιωθὲν & καθωσιωμένον, conſecratum & dedicatum, ſeu di- C
catum. Plut. de deo Socr. ἱερὸν ὄντα καὶ τοῖς θεοῖς καθωσιωμένον. Homo etiā aliquis alicui καθωσιωμένος dicitur cui deuotus & addictus eſt. Herod. lib. 7, τῷ τε Μαξιμίνῳ καθωσιούμενος, ὑφ' οὗ καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο, principi ſuo deuotus. Aliquanto antè, φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ, cariſſimum deuotiſſimúmque Maximino.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, Sanctificatio. ἡ πρὸς θεὸν καθοσίωσις Suid. dicit, exponens quid ſit ὁσιότης, id eſt Sanctitas, Sanctimonia. ‖ Ab eodem Suida καθοσίωσις exponitur D
δικαίωσις, κατάκρισις, παρὰ τὸ κατὰ τοῦ ὁσίου γίνεσθαι, id eſt κατὰ τοῦ βασιλέως. cuius ſignificationis hoc exemplū affert, de Symmacho, δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἔγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν σηκοῖς προσκαταφεύγει. Et de Christo, τοῖς γὰρ νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρτομεν.

ΟΣΤΕΟΝ, ET Ὀστοῦν, Os, oſſis. Od. ι, Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. Od. σ. ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν. Iliad. π, Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. Iliad. ψ, Ἄντικρυ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. Rurſum Iliad. π, κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά. Od. γ, & alibi, λίπε δ' ὀστέα θυμός. E
Iliad. η, σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα. Odyſſ. α, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Iliad. ψ, Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν, colligamus oſſa Patrocli. Sic Iliad. ω, Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι. Iliad. ψ, Ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Vſurpāt proſæ quoque ſcriptores tam ὀστέον & ὀστέα, quàm ὀστοῦν & ὀστᾶ. Plut. Probl. Rom. κα' ἔνπς ὀστέον. Athen. lib. 10, τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ καὶ κατακαυθέντος οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα. Et lib. 9, σὰρξ ἐπιπολῆς ὀστέοις ὑπερέχουσα. Idem lib. 6, τὸ πρὸς ὀστοῦν κρέας. Pauſ. Attic. τὰ ἐπὶ τοῖς γόνασιν ὀστᾶ. Plut. Symp. 2, τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν. F
Plato Phædro, ὅταν ὀστέοις ὀστᾶ προσγίγνωνται. Et apud medicos ὀστοῦν ἱερὸν, os ſacrum: quod duobus modis à Galeno vſurpatur: vno quidem, latius, vt coccygem etiam comprehendat: (vt lib. 12 De vſu part. quum ſcribit os ſacrum conſtare oſſibus quatuor, tribus videlicet propriis & coccyge) altero autem, ſpecialius, eam tantùm partem ſignificans quæ reuera ſacra eſt, id eſt magna & lata, quantum nimirum huius cum oſſe iliū per ſynarthroſin iungitur. hac enim ſola parte reuera ἱερὸν eſt, id eſt magnum atque latum: túncque eius re- G
liquum gracileſcens ſemper ac tenuatum, donec in tres cartilagines acutiſſimas deſinat, coccygem appellat. Plura vide ſuprà in Ἱερὸς, tomi primi col. 1644, litera F. Genit. poet. EST Ὀστεόφιν, vt κεφαλῆφιν. Od. ξ, Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν. Et Od. μ, πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, pro ἀμφ' ὀστοῖς. ‖ Dithyrambica verò audacia quidam γῆς ὀστέα vocās τοὺς λίθους, (i. Lapides, Saxa) dixit, γῆς ὀστέοισιν ἐγχριμφθεὶς πόδα, hoc eſt λίθοις προσκόψας. ‖ Ὀστᾶ teſte Suida dicūtur etiā οἱ λογισμοί: quoniā ipſa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στεγανωτέραν καὶ φέρει τὸ ζῷον. H

C. Ὀστοθήκη, ης, ἡ, Oſſium theca, Loculus vbi mortuorū oſſa conduntur.

C. Ὀστοκόπος, Oſſa tundens. vt ὀστοκόπος ὀδύνη, oſſium dolor quo veluti tunduntur: ſpecies laſſitudinis inflammatoriæ, quum non ſolùm muſculi, ſed tendones etiam & nerui per exercitationem nimium excalfacti, attraxere quippiam ex circunfuſis ſibi excrementis. Dicitur autem ὀστοκόπος, eo quòd tēdones ipſis oſſibus adhærentes infeſtans hæc affectio, videatur in imo ac circa ipſa oſſa conſiſtere. Latini dicunt Oſſifragus. Pro eodem ex Hippocrate AFFERTVR Ὀστεοκόπος.

C. Ὀστολόγος, Qui oſſa legit ſeu colligit, ὁ ὀστᾶ λέγων: vt qui crematorum cadauerum oſſa inter cineres colligit. Ὀστολόγοι nomen tragœdiæ Æſchyli apud Athen. lib. 15. ET Ὀστολογέω, Oſſa lego, Oſſa colligo. Suidæ ὀστολογεῖν eſt ἐξετάζειν, ἐξερευνᾶν, Perquirere, Indagare: ſumpta metaphora ab iis qui in crematorum corporum cineribus oſſa perquirebant & cū diligentia aliqua colligebant. AT Ὀστεολογία apud Galen. in Medico, pro Liber de oſſibus, Sermo ſeu tractatus de oſſibus.

C. Ὀστομαχία, VEL Ὀστομάχιον, Quum oſſiculis certatur ludendo, Oſſiculorum certamen, ſeu ludus, Auſon. in epiſt. ad Paulinum, Simile vt dicas ludicro quod Græci ὀστομάχιον vocauere. oſſicula ea ſanè ad ſummā quatuor figuras geometricas habēt. ſunt enim æquilatera vel triquetra, extentis lineis, aut rectis angulis vel obliquis. ἰσοσκελῆ ipſi vel ἰσόπλευρα vocant, ὀρθογώνια quoque & σκαληνά. Harum verticularum variis coagmentis ſimulantur ſpecies mille formarum, elephantus bellua, aut aper beſtia, anſer volans, & mirmillo in armis ſubſidens, venator & latrans canis: quin & turris & cantharus, & alia huiuſmodi innumerabilium figurarum, quæ alius alio ſcientius variegāt. Sed peritorum concinnatio miraculum eſt, imperitorum iunctura ridiculum. Sueton. Oſſiculis ludere dicit in Auguſto, cap. 83, Modò talis aut oſſiculis nucibúſque ludebat cum pueris minutis, quos facie & garrulitate amabiles vndique conquirebat. Sic enim Brodæus ibi legit: Turnebus verò Ocellatis legendum putat. Beroaldus in quodam codice veteri ſcribi ait Caſtellatis, (de quo ludo Iul. Capitolinus in Galieno, Qui caſtella è pomis strueret) in alius codicis ſinceriotis margine Oſcillatis.

C. Ὀστοφανέω, Oſſa oſtendo, Oſſa conſpicienda præbeo. In Hippiatria de hydriaſi, αἵ τε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τοῦ νώτου ὀστοφανοῦσι. vbi Bud. interpr. Oſſa habent eminentia præ macie. nam macilenti oſſa ſua veluti oſtendunt.

C. Ὀστάγρα, ας, ἡ, Forceps ſeu volſella qua oſſa eximuntur, λαβὶς qua oſſa extrahuntur. Gorræus dicit eſſe inſtrumentū chirurgicū quo oſſa vel attolluntur vel deprimuntur, vel omnino loco mouentur. Galen. Therap. lib. 6, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὀστάγρας ἀνατείναντες ἢ ἀνακλάσαντες ἔνια τῶν ἰσχυρῶς συμπεπιεσμένων ὀστῶν. Non malè interpretabimur Volſella ſeu forfex qua oſſa eximuntur. vt Celſus lib. 7, cap. 12, de dentibus, Protinus autem vbi plus ſanguinis profluit, ſcire licet aliquid ex oſſe fractum eſſe. Ergo ſpecillo conquirenda eſt teſta quæ receſſit, & volſella protrahenda eſt. Et aliquanto pòſt, Quotieſcunque dente exempto radix relicta eſt, protinus ea quoque ad id facta forfice, quam ῥιζάγραν Græci vocant, eximenda eſt.

C. Ἀνόστεος, Exos, vt Lucr. & Plautus loquuntur, id eſt Oſſa non habens, vt μαλάκια & quædam reptilia. Vide ὀστρακόνωτος. Heſychio ἀνόστεος eſt ὁ θαλάσσιος πολύπους, σκώληξ. Sic apud Heſiod. ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. De quo vide Eraſm. in Prouerb. Exos ſuum rodit pedem.

C. Διόστεος, Gemino oſſe conſtans.

C. Μονόστεος ET Μόνοστος, Vnico & ſolo oſſe conſtans: cui opponitur πολυόστεος. Ariſtot. lib. 4 De part. anim. οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μόνοστον τὸν αὐχένα ἔχουσι, collum perpetuò oſſe rigens.

C. Ὁλόστεος, Qui totus oſſeus eſt, vel Ex ſolido oſſe conſtās. AT Ὁλόστεον herba per antiphraſin ſic nominata. Plin. lib. 27, cap. 10, Holoſteon ſine duritia eſt herba, ex aduerſo appellata à Græcis, ſicut fel dulce: tenuis vſque in capillamenti ſpeciem: longitudine quatuor digitorum, ceu gramen, foliis anguſtis, aſtringens guſtu. Apud Dioſc. autem lib 4, c. 11 (vnde Plinius hæc deſumpſit) in vulg. edit. SCRIPTVM Ὁλέστιον.

C. Περιόστεος, Oſſibus circundatus, vel Oſſa circūdans, Oſſa

ambiens. vt περιόστεοι ὑμένες apud Gal. Membranæ quæ A
oſſa cingunt, ſeu tegunt.
C.Πολυόστεος, Multiplici conſtans oſſe, Multa habens oſſa:
oppoſitum τῷ μόνοστος ſiue μονόστεος. Πολυόστεον dicitur
etiam ſuperiór pedis pars prope digitos: alio nomine
πέδιον & ὄρος vocata. ſunt enim reuera multa ibi oſſa.
Vide Ὄρος.
Ὀστώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Oſſeus, Oſſe abundans vel Oſſi ſimilis.
vt ὀστώδης γλῶττα, Lingua oſſea, Lingua duritie oſſea.
Athen. lib.7, ex Ariſtot. de labracibus, μονήρεις εἰσὶ καὶ
σαρκοφάγοι· γλῶτταν δ' ἔχουσιν ὀστώδη καὶ προσπεφυκυῖαν. Et B
lib.6, ὀστώδες κρέας, Caro cui multa oſſa inſunt.
Ὀστεϊνος, Oſſeus, hoc eſt Ex oſſe factus. ET Ὄστινος, pro
eodem. v.l.
Ὀστίτης μυελὸς, Medulla quæ in oſſibus eſt, Oſſium medul
la. Ruf. Epheſius, ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις μυελὸς, ὀστίτης, ἐάν
τε ἐν μεγάλοις ἢ κοιλώμασιν, ὥσπερ ἐν μηρῷ καὶ βραχίονι· ἐάν τε
ἐν στενοῖς, ὥσπερ ἐν πλευραῖς καὶ κλεισίν.
Ὀστάριον, ου, τὸ, Oſſiculum. Epigr. lib.2, ὡς ἐμὲ κίχλαι Αἱ νέ-
κυες ξηροῖς ἤγαγον ὀσταρίοις, ſiccis oſſiculis.
C.Ἐξοστίζω, Exoſſo (vt Plaut.— hic me vt murænam exo- C
ſſare cogitat: Vtitur Colum. quoque & alii pro Oſſa
eximo) Vnde ἐξωστισμένος, Exoſſatus, Cui oſſa exempta
ſunt. Vel ἐξηρθρωμένος, Luxatus. AT Ἐξόστωσις, Oſſis e-
minentia & extuberatio, quacunque corporis parte
præter naturam contigerit. Peculiari tamen nomine
oſſium tubera quæ in genis contingunt, σατυριασμοὶ
nominantur. Gorr.

ΟΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, Teſta. Dicitur vel
de teſta quæ ex figulina
terra conficitur, vel de ea qua piſces quidam intecti D
ſunt. De figulina hæc addam exempla. Herodianus li-
bro 7, ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες
αὐτοὺς, καὶ λίθων βολαῖς, τῶν τε ἄλλων ὀστράκων, ἐλυμήναντο αὐ-
τούς, tegularum teſtarúmque iactibus. Plutarch. De ſe-
ra num. vind. τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνού-
μεναι καὶ θεραπεύουσαι. Et Hippocr. περὶ γυναικείης φύσιος,
in fomento ſicco, ſeu ἐν τῇ ξηρᾷ πυρίᾳ, adhibet ὄστρακα
θερμὰ καὶ διάπυρα, teſtas calentes & ignitas. Alexander
Aphrod. lib.2 Problem. ὀρέγονται ὀστράκων, teſtas appe-
tunt. Item ὄστρακα καλαΐνα Galeno, Teſtæ ex calai lapi- E
de. Aliud exemplum cum Plinii interpr. habes infrà
in ὀστρακίτης. Porro & de piſcium teſta dicitur, vt ſu
prà monui. Ariſtoteles de platea aue conchas deuoran
te, εἶθ' οὕτως τὰ κρέα μὲν ἐσθίει, τῶν δ' ὀστράκων μὴ ἅπτεται.
pro quibus Plinius, Atque ita ex iis eſculenta legit, te-
ſtas excernens. Rurſum Ariſtot. de purpuris, τὰς μὲν οὖν
μικρὰς μετὰ τῶν ὀστράκων κόπτουσι, τῶν δὲ μειζόνων περιελόντες τὸ
ὄστρακον, ἀφαιροῦσι τὸ ἄνθος. pro quibus iterum Plinius, Et
maioribus quidem purpuris, detracta concha aufe-
runt: minores trapetis frangunt, atque ita demum ro F
rem eum excipientes Tyrii. Vbi nota eum ὄστρακον in-
terpretari Concha. Plut. De exilio, οἱ κοχλίαι τοῖς ὀστρά-
κοις συμφυεῖς ὄντες. Ariſtophanes Ranis, ἡ τοῖς ὀστράκοις κρο
τοῦσα μοῦσ' Εὐριπίδου. ex quo loco Didymus apud Athe-
næum lib.14 colligit, εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια
καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμον ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς
ὀρχουμένοις. Ὀστράκου περιστροφὴ, genus ludi qui alio no
mine dicitur ὀστρακίνδα, vt Pollux ſcribit lib.9, pag.494:
citans Plat. in Phædro, vbi ait, φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων,
καὶ ἀπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης, ὁ πρὶν ἐραστὴς, ὀστράκου μεταπε- G
σόντος ἵεται φυγῇ μεταβαλών. ὁ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν ἀγανα-
κτῶν καὶ ἐπιθεάζων. Metaphoricè verò de ſubita rerum
mutatione dicitur & conuerſione repentina, qualis eſt
eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Eunap. ὥσπερ ὀστράκου με-
ταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις, veluti oſtraco
conuerſo res Romanæ in melius ceſſere. Plura vide a-
pud Eraſmum in prouerb. Teſtulæ trãſmutatio: item
in Ὀστρακίνδα & Ἐποστρακισμός. Porro de ipſo ludo hæc
Platonis comici verba citat Euſtath. pag. 1160, ἔξεστι
τοῖς παιδαρείοις τούτοις οἱ ἑκάστοτε γραμμὴν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς δια- H
γράψαντες, διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτοὺς, ἑστᾶσιν αὐτῶν, οἱ μὲν ἐ-
κεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν. εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον
αὐτοῖς ἀνίησιν εἰς μέσον ἑστώς. κἂν μὲν πίπτῃσι τὰ λευκὰ ἐπάνω,
φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ, τοὺς δὲ διώκειν. ὁ δὲ ἀναρρίπτων τὸ ὄ-
στρακον, ἐπιλέγει, νὺξ ἢ ἡμέρα. vbi τὸ λευκὸν & ἡμέρα voca-
tur τὸ ἀπίσσωτον, ea oſtraci pars quæ pice oblita non eſt:
νὺξ autem, τὸ πισσηρὸν ſeu πεπισσωμένον, & μέλαν, in imitatio-
ne Homeri, qui dixit νέφος μέλαν ἠΰτε πίσσα. Erat e-
tiam ὄστρακον quoddam cui in comitiis nomina eorum
inſcribebat populus quos ob potentiam & gloriam
ferre non poterat. De quo ſic Plutarch. in Ariſtide, nõ
ita procul ab initio, ὄστρακον λαβὼν ἕκαστος, καὶ γράψας ὃν ἐ-
βούλετο μεταστῆσαι τῶν πολιτῶν, ἔφερον εἰς ἕνα τόπον τῆς ἀγορᾶς
περιπεφραγμένον ἐν κύκλῳ δρυφάκτοις. οἱ δ' ἄρχοντες πρῶτον
μὲν διηρίθμουν τὸ σύμπαν ἐν ταὐτῷ τῶν ὀστράκων πλῆθος· (εἰ γὰρ ἑξα-
κισχιλίων ἐλάττονες οἱ φέροντες εἶεν, ἀτελὴς ἦν ὁ ἐξοστρακισμός) B
ἔπειτα τῶν ὀνομάτων ἕκαστον ἰδίᾳ τιθέντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλείστων
γεγραμμένον ἐξεκήρυττον εἰς ἔτη δέκα, καρπούμενον τὰ αὑτοῦ.
(Idem docet Pollux lib.8, pag.425) Meminit & in Alci
biade pag.358 meæ editionis, vbi dicit τὸ ὄστρακον ἐπιφέ-
ρειν, hoc eſt Oſtracum contra aliquem mittere, Con-
cha ſeu teſta in vrnam miſſa damnare & exterminan-
dum iudicare. vtebantur enim iis teſtulis loco ψήφων,
hoc eſt calculorum: vt & Eraſmus docet in Prouerb.
Teſtulæ tranſmutatio. Idem Plutarchus Fabio, p.347
meæ editionis, de Pericle loquens, εἰς φυγὴν ὑπ' αὐτοῦ C
καὶ τοὔστρακον ἐκπεσόντας. vbi τοὔστρακον dixit pro ἐξοστρακι-
σμόν. Moris autẽ fuiſſe vt nomina eorum inſcriberen-
tur quos relegatos volebat populus, oſtendit ille apud
Plutarchum ruſticus illiteratus qui ὄστρακον ἔχων προσῆλ-
θε τῷ Ἀριστείδῃ (ignorans tamen eſſe Ariſtidem cui ὄστρα-
κον dabãt) κελεύων ἐγγράψαι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου. Latini
quoque teſtulis vtebantur in ſortibus & ſuffragiis, vt
ex his verbis Liuii lib.5 Belli Punici manifeſtum eſt,
Teſtulis datis tribuni populum ſummouerunt: ſitel-
láque allata eſt vt ſortírentur vbi Latini ſuffragium D
ferrẽt. Dubium eſt autem cuiuſmodi hæc ὄστρακα fue-
rint, figulináne an oſtreorũ. ‖Sed & ea teſta qua oua
teguntur, ὄστρακον dicitur, (vnde ὀστρακόδερμα vocan-
tur ipſa oua) alio nomine κέλυφος, putamen. vt, — ἄρτι
γυμνὸν ὀστράκων, recèns excuſum è teſta: qui locus ex E-
pigr. citatur. Sed & apud Heſychiũ habetur, mutilus.
Ὄστρακον, vt & ὄστρεον, Euſtath. ſcribit deriuari ab Ὀστέον,
ac in eo pleonaſmum eſſe τοῦ ρ, ſicut in σκῆπτρον.
C.Ὀστρακόδερμος, Cui teſta loco cutis eſt, Qui teſta integi-
tur vt cætera cute. Plùr. num. ὀστρακόδερμα, Teſtis con- E
cluſa duris. vt Plin. ſuprà in Μαλάκια interpretatur:
genus piſcium: de quo Ariſtot. τὰ ἄλλα γένη πάντων τῶν
ζώων πλὴν τῶν ὀστρακοδέρμων, κἂν εἴ τι ἄλλο ἀτελὲς, ἔχει ὀφθαλ-
μούς. Quæ ſic Plinius interpretatus eſt, Non omnibus
animalium oculi, oſtreis nulli. Athenæus lib.8, κήρυκες
καὶ πάντα τὰ ὀστρακόδερμα, buccina & cuncta teſtis con-
cluſa duris. Et ὀστρακόδερμοι ἰχθύες Suidæ, vt ὄστρεα, πορ-
φύραι, κήρυκες, στρόμβοι, ἐχῖνοι: in quibus ſexus diſcrimen
non eſſe ſcribit. Ὀστρακόδερμοι ἰχθύες verò & ὀστρακόδερ-
μα in præcedentibus locis idem ſignificant. Plin. lib. F
11, c.37, pro ὀστρακόδερμα dicit, Quibus teſtacea operi-
menta: lib.9, cap.11, Quæ integuntur ſilicum duritia,
vt oſtrea, conchæ: quo in loco varia aquatilium in-
tegumenta enumerat. Horat. teſtas etiam vocat, (id eſt
ὄστρακα: Græci ὄστρεα potius appellarent) Satyra 4, lib.2,
Sed non omne mare eſt generoſæ fertile teſtæ: Murice
Baiano melior Lucrina Peloris: Oſtrea Circæis: Miſe-
no oriuntur echini. Et ὀστρακόδερμον νῶτον, dorſum
teſta intectum. Athen. lib.7, ex Ariſtotele de nautilo,
ἔχει δὲ τὸν νῶτον ὀστρακόδερμον. Oua quoq; dicuntur ὀστρα- G
κόδερμα, quia putamine continentur teſtaceo. ſic in
Ὄστρακον ſuprà pullus iam excuſus dicitur γυμνὸς ὀ-
στράκων.
C.Ὀστρακόνωτος, Tergum habens teſtaceum, Cuius tergũ
teſta opertum & intectum eſt. Pro quo Ariſtot. paulo
antè dicit ὀστρακόδερμον νῶτον ἔχων. Athen. l.10, ex Teu-
cri ὁρισμοῖς, de cochlea, Ζῶον ἄπουν, ἀνάκανθον, ἀνόστεον, ὀ-
στρακόνωτον.
C.Ὀστρακοφορία, Oſtraci latio, Quum ſuffragia oſtraco in
vrnam immiſſo feruntur: quod Plutarchus ſuprà vo- H
cat ὄστρακον ἐπιφέρειν. Plutarch. Alcibiade, τῷ Ὑπερβόλῳ
κάτω τὴν ὀστρακοφορίαν ἔτρεψεν. Hyperbolus enim iſte
populum concitabat vt Alcibiadem ἐξοστρακίζοι.
C.Λειόστρακος, Læui teſta intectus: λειόστρακα autẽ ſubſtan-
tiuè exponitur Læues teſtæ.

C. Μαλακόστρακος, Molli teſta intectus, Molli teſta opertus, vel (vt Plin. ſuprà in Μαλάκια interpr.) Contectus cruſtis tenuibus. Idem Plin. lib. 11, cap. 37, dicit, Cruſta fragili incluſa, Quibus fragilia operimenta. Idem hæc Ariſtotelis verba, οὔτε δὲ τῶν μαλακίων οὐδὲν οὔτε φθέγγεται οὔτε ψοφεῖ οὐδένα φυσικὸν ψόφον, οὐδὲ τῶν μαλακοστράκων, ſic interpr. Mollia & cruſta inteċta nec vocē nec ſonum vllum habent.

C. Σκληρόστρακος, Teſta dura intectus.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Teſtaceus, Qui teſtam imitatur. Exemplum habes in Ὀστρακίτης.

Ὀστράκινος, Teſtaceus, hoc eſt E figulina terra factus, vt teſtæ. Lucill. lib. 2 Epigr. ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον, Sartaginem teſtaceam, ſeu fictilem. Et ὀστράκινα σκεύη apud Paul. in Epiſt. 2 ad Cor. cap. 2 & 4, Vaſa teſtacea ſeu fictilia, id eſt Teſtæ, ~~vt Horat.~~ Quo ſemel eſt imbuta recens ſeruabit odorem Teſta diu. Alexan. Aphrod. ὀστράκινα ἀγγεῖα, itidem Teſtacea ſeu Fictilia vaſa. Lexiphanes vero Lucianicus dicit ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα pro ὀστρακόδερμα.

Ὀστρακεύς, Qui teſtas conficit, Figulus. in Epigr.

Ὀστράκιον, Fictile, vt Gaza interpr. Significat etiā Parua teſta, Cōchula, formā diminutiua, vt infra in Ἐποστρακισμός. Nominari item ὀστράκια poſſunt τὰ ὀστράκινα τὸ δέρμα ſiue ὀστρακόδερμα, vt μαλάκια. Plin. certè ſcribit quoſdam Oſtracium vocare quod aliqui onychen appellant, vt in Ὄνυξ ſuprà docui.

Ὀστρακίς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ipſeque eius nucleus eodem nomine appellatur: à teſtacea duritie. Mneſitheus enim Athenienſis medicus in lib. De edulibus, ὀστρακίδας vocat τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, ἐπὶ δὲ κώνους, teſte Athen. lib. 2. ‖Heſychio ὀστρακὶς eſt ἀγαλμάτιόν τι Ἀφροδίτης.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, Teſtaceus, Teſtam referens. vt ὀστρακίτης λίθος Dioſcorid. lib. 5, cap. 165, λίθος ὀστρακίτης ὅμοιός ἐστιν ὀστράκῳ, πλακώδης καὶ εὔθρυπτος, ᾧ χρῶνται ἀντὶ κισήρεως πρὸς ψιλωθρον αἱ γυναῖκες. Quæ verba Plinius ſic interpretatur lib. 36, cap. 19, Oſtracitæ ſimilitudinem teſtæ habent: vſus eorum pro pumice ad læuigandam cutem. Ab eodē Plin. oſtracites SIVE Ὀστρακίας inter gēmas etiam numeratur: lib. 37, cap. 10, Oſtracias ſiue oſtracites eſt teſtacea: durior altera, achatæ ſimilis, niſi quòd achates politura pingueſcit. Duriori tanta ineſt vis, vt aliæ gemmæ ſcalpantur fragmentis eius. Oſtraciti oſtrea nomen & ſimilitudinem dedere. Georg. Agricola in Germania inueniri ſcribit, oſtreorum teſtis ſimilem, coloris rubei. Fœm. ab Ὀστρακίτης EST Ὀστρακῖτις. Dioſcorid. lib. 5, c. 84, καλεῖται δέ τις καὶ ὀστρακῖτις, ἰσχνὴ καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ μέλαινα· γεώδης δὲ καὶ ὀστρακώδει κεχρημένη ἐπιφανείᾳ. φαύλη δὲ ἡ λευκή. Plin. lib. 34, cap. 10, Oſtracitis, tota nigra, & cæterarum ſordidiſſima: Idem, lib. 37, cap. 10, Cadmitis eadem eſſet quam oſtracitin vocant, niſi quòd hanc cæruleæ interdum cingunt bullæ.

Ὀστρακίνδα, Oſtracorū luſus, vt Eraſ. interp. in prouerb. Teſtulæ tranſmutatio, de eo hæc ex Poll. tradens, Pueri, ducta in medio linea, duas in partes ſe diſtribuebant: quarū altera intra oſtracum, altera extra dicebatur. deinde mittente quopiam ad lineam teſtam, vtrius partis ſuperior extitiſſet aliquis, hunc inſequebantur qui illi adhærebat, reliquis in fugam conuerſis. Cæterùm è fugientibus qui comprehenſus eſſet, is conſidebat, aſinus dictus, teſtáque proiecta dicebat, Nox, dies. nam interior teſtæ pars pice ſublita erat, quæ nocti reſpondebat. Sed Pollucis ſenſum Eraſmus non ſatis clarè expreſſit, vt tum ex eius verbis intelligitur, lib. 9, pag. 494, tum ex his Euſtath. pag. 1160, vbi quum mentionem feciſſet prouerbii ὀστράκου περιστροφή, ſubiungit, ἐλέχθη δὲ καὶ αὐτὴ ἐκ παιδιᾶς τοιαύτης. παῖδες δύο γραμμὴν τινὰ μεσολαβοῦσιν διεστῶτες ἀλλήλων, ὄστρακον ἀνερρίπτουν, οὗ θάτερον μὲν μέρος πεπισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδή· τὸ δὲ ἐκτὸς, ἀπίσσωτον. ἐδίωκον δὲ τοὺς συμπαίζοντας, ὧν μὲν ἦν τὸ τῆς πίσσης ἔχον, ὧν δὲ τὸ λοιπόν. καὶ ὅτε (φασὶν) ἀναβληθὲν τὸ ὄστρακον πέσοι, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου, ἔφευγον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐδίωκον. καὶ ἐλέγετο τοῦτο περιστροφὴ ὀστράκου, καὶ ἡ παιδιὰ, ὀστρακίνδα ἐκαλεῖτο. Vide & Platonis comici locum ſuprà in Ὄστρακον ſuper hac re citatū ex eodem Euſt. Vide item Ἐποστρακισμός.

Ὀστρακόω, ῶ, In teſtā ſeu teſtaceam duritiem verto, Teſtacea ſeu ſilicea duritia obduco. Ariſtoteles in Probl. pag. 12, τὸ δὲ πῦρ ἐκ θερμότης πολὺ ξηρὰν λαμβάνον τὴν ἐπιπολῆς σάρκα, καὶ δέρμα καίει καὶ ὀστρακοῖ. Paſſ. Ὀστρακοῦμαι, In teſtam mutor, In teſtaceam naturam abeo, In teſtæ modū indureſco. Ex Lycophr. verò ὠστρακωμένη pro Putamine oui contecta. Paulo aliter Æſchylus apud Athen. lib. 1, περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὠστρακωμένη, naufragium paſſa eſt & in teſtas contrita, videlicet matula in caput impacta. Pro quo Sophocl. locum illum in ſuam fabulam transferens dixit, περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ πύξος. vide in Οὐράνη.

C. Ἀποστρακόω, ῶ, In teſtā muto, ſeu verto, vel Induro in teſtæ modum. Ἀποστρακόομαι, οῦμαι, Paſſ. In teſtam mutor, ſeu vertor. vel Induror in teſtǽ modum, Teſtaceam quandam duritiem aſſumo. Sic in Hippiatria, οἴδημα γίνεται περὶ τὸν τόπον μέγα, καὶ ἰχῶρα ἔχον, καὶ ἀποστρακούμενον. Et Dioſcor. ἐὰν δὲ δεῖ ἀποστρακοῦσθαι τὸ φάρμακον.

Ὀστρακίζω, Teſtulis in vrnam coniectis damno, Relego: de qua conſuetudine ſuprà in Ὄστρακον. Ariſtoteles Polit. lib. 3, οὔτε γὰρ κτείνειν ἢ φυγαδεύειν οὐδ' ὀστρακίζειν δήπου τὸν τοιοῦτον πρέπον ἐστίν. Ibidem, τοὺς δοκοῦντας ὑπερέχειν δυνάμει διὰ πλοῦτον ἢ πολυφιλίαν, ἤ τινα ἄλλην πολιτικὴν ἰσχὺν, ὠστράκιζον καὶ μεθίστασαν ἐκ τῆς πόλεως χρόνους ὡρισμένους. Et paſſ. apud Thuc. lib. 1, ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος. Et lib. 8, pag. 285, τινὰ τῶν Ἀθηναίων μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὠστρακισμένον. Vtitur & Andocid. p. 27.

Ὀστρακισμός, οῦ, ὁ, Relegatio illa, quum populus teſtulis in vrnā miſſis aliquem relegat. Ariſtot. Polit. 3, στασιαστικῶς ἐχρῶντο τοῖς ὀστρακισμοῖς: quibus ibidem dicit κολούεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας καὶ φυγαδεύεσθαι.

C. Ἀποστρακίζω, Relego, &c. vt dictum eſt in Ὀστρακίζω. Exp. ἐξορίζω. Paſſiua vox Ἀποστρακίζομαι, Relegor, In exiliū mittor, ἐξορίζομαι. quia relegationes olim ὀστράκοις inſcribebātur, inquit Suidas: (& dabātur iis qui relegabantur, vt addit Heſychius) Citat idē Suidas verbi ἀποστρακισθῆναι pro ἐξορισθῆναι, exemplum hoc, ἀποστρακισθῆναί φασι Κίμωνα τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθέντα ὑπὸ Ἀθηναίων.

C. Ἐξοστρακίζω, idem cum ἀποστρακίζω, & ſimplici ὀστρακίζω. Quidam interpr. Teſtarum ſuffragio in exilium mitto. Plutarch. Alcib. ἐξοστρακιζόμενοι καὶ ἀποχειροτονούμενοι καὶ καταδικαζόμενοι πολλάκις. Idem, φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι. Item, ἐξοστρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου.

Ἐξοστρακισμός, οῦ, ὁ, idem cum ὀστρακισμός, Relegatio, Quū populus teſtulis in vrnam miſſis aliquem relegat, cuius nomen in iis ipſis oſtracis inſcriptum eſt. Plutar. Themiſt. τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐποιοῦντο κατ' αὐτοῦ.

C. Ἐποστρακίζω, Concham mitto per ſuperficiem aquæ. Suid. VNDE Ἐποστρακισμός, οῦ, ὁ, Ludus quō conchæ per ſuperficiem aquæ mittuntur, & ſaltus ipſi cōcharum proiectarum numerantur priuſquam mergantur, ex ipſóque ſaltuum numero victor pronuntiatur: vt Pollux pluribus docet lib. 9, vbi ETIAM Ὑποστρακισμός vno in loco ſcribitur, ſed malè. nam ἐποστρακίζειν agnoſcit Suid. & ἐποστρακισμὸν Euſtathius, ſcribens eſſe εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα, ἐκπεμπόμενα ὑπὸ θαλάσσης, φέρονται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ. καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλάκις, ἕως ἀπονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται θεωρίαν. vnde dicit manaſſe illud ἐπὶ τῶν ὅποι τύχη μεταβαλλομένων, prouerbium, ὀστράκου περιστροφὴ, ſiue ὀστράκου περιενεχθέντος vel μεταπεσόντος: id eſt, τῶν πραγμάτων ἐξαλλαγέντων ὡς ἔτυχεν, rebus forte fortuna immutatis. Exemplum ex Eunapio citaui in Ὄστρακον. Sed idem Euſtathius ibidem dicit, etiam ab eis qui ὀστρακίνδα ludunt, prouerbium hoc ortum fuiſſe.

ΟΣΤΡΕΟΝ eiuſdem cum ὄστρακον originis eſſe, hoc eſt ambo deriuari ex ὀστέον, pleonaſmo literæ ρ, docet Euſtathius, vt ſuprà quoque admonui. Dicuntur autē Ὄστρεα SIVE Ὄστρεια, ipſi piſces qui ὀστράκοις integūtur, τὰ ὀστρακόδερμα. ſicut & Plin. ſuprà in quodam loco Ariſtotelis ὀστρακόδερμα vertit Oſtrea. Latius tamen

aliquando patet ὀςρακόδερμα quàm ὄςρεα, vt ex Galeno A
diſcimus, qui libro 11 Simpl. ait, τὰ τῶν ἄλλων ὀςρακοδέρμων ὄςρακα καυθέντα, μάλιςα δὲ τῶν ὀςρέων, εἶτα τῶν κηρύκων τε καὶ πορφυρῶν. Matron apud Athen. lib. 4, deſcribens cœnam Xenoclis, βολβοὺς, ἀσπάραγόν τε καὶ ὄςρεα μυελόεντα. Idem Athen. lib. 3, τῇ σαρκὶ τοῦ ὀςρέου. Et apud Plutarch. cum aliis in locis, tum in lib. De ſolert. anim. ὀςρέου μεμυκότος ἀνάπτυξιν. Vtitur & Luc. Galen. l. 11 Simpl. ὀςρέων τὸ ὄςρακον καυθὲν ὁμοίας ἐςὶ δυνάμεως τοῖς τῶν κηρύκων ὀςράκοις. Alterius autem ſcripturæ per diphthōgum ει, hæc B
ſunt exempla. Athen. lib. 1, οὐ μόνον δὲ ἰχθύσιν, ἀλλὰ καὶ ὀςρείοις ἐχρῶντο. Sic & apud Euſtathiū ſcribitur: itidémque apud Athen. rurſus lib. 3, αἱ ἑψηθεῖσαι τῶν ὀςρείων: vbi tamē frequentius ſine diphthōgo, vt ὄςρεα θαλάσσια, & ὄςρεα ἐαρινά: item τὰ ὀπτὰ τῶν ὀςρέων, oſtrea quæ torretur. Ibidem, αἱ σάρκες τῶν ἑψημένων ὀςρέων ψόφους ποιοῦσι. Ibidē, ex Mneſitheo, ὄςρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Sed & ipſi poetæ vtuntur alii ſine diphthongo, alii contrà. vt Nicander in Georg. Ἠὲ καὶ ὄςρεα τόσα βυθοῖς ἅ τε βόσκεται ἅλμης, Νηρείτας, ςρόμβοι τε, πλωτάδες τε, μύες τε. Cū diphthōgo verò Archeſtr. apud Athen. libro 3, Τοὺς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄςρεια δ᾽ Ἄβυδος. Cratinus, — πίννησι καὶ ὀςρείοισιν ὁμοίν. Epicharmus, Ὄςρεια συμπεφυκότα. Annotat Athen. loco citato ſolos veteres vſurpaſſe ὄςρειον, recentiores verò ὄςρεον ſicut ὄρνεον: cuius exempla ex Platone affert. Galenus autem lib. 11 Simpl. tradit ὄςρεια à quibuſdam vocari omnia ea quæ Ariſtoteles ὀςρακόδερμα nominauit: ὄςρεον (vt vulgò ſine ι in ſecunda ſyllaba vocitant) ab eis ſub ὄςρειον veluti ſub genere collocari. ſub quo contineri etiam κήρυκας, πορφύρας, χήμας, πίννας, & quæ his ſimilia ſunt. Id tamen non vſquequaque verum eſſe, ex præcedentibus patet: quibus qui cōtentus non eſt, Athen. conſulat lib. 3. Latini dicunt non ſolùm Oſtreum, ſed etiam Oſtrea, ſingulari numero Cicero vtitur. ‖Porro ὄςρειον ſiue ὄςρεον appellant etiam oſtrum, id eſt colorem qui ex concharum ſanie conficitur. ſeu oſtrinum colorem, vt Propertius vocat. Vitruu. l. 7, c. 13, Ea conchylia quū ſunt lecta, ferramentis circa ſcinduntur: è quibus plagis purpurea ſanies, vti lacryma, profluens, excuſſa in mortariis, terendo comparatur. &, quod ex concharum marinarum teſtis eximitur, ideo oſtrum eſt vocitatum. Plato in Cratylo, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄςρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο φαρμάκων. Et cum diphthongo apud Athenæum lib. 5, τὰ δὲ σώματα οἱ μὲν ὑπεκέχριντο ὀςρείῳ, ἔνιοι δὲ μίλτῳ καὶ χρώμασιν ἑτέροις. Eodem modo accepiſſe videtur Heſychius, qui quum ὄςρεα expoſuiſſet κοχύλια, ſubiungit, Λάκωνες ἄνθος: innuens nimirum, ὄςρεον Lacones vocare conchyliorum florem, vt Ariſtoteles, πορφυρῶν ἄνθος, Plinius purpurarum florem: id eſt purpuream ſaniem quæ è purpuris F
excipitur. vide in Ὄςρακον.

C. Ὀςρειογραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Oſtro pictus. Mamercus apud Plutarchum in Timol. Τάσδ᾽ ὀςρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρους Ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν ἀπλεέσι. Virgil. autē dicit Superbo oſtro laboratæ veſtes, & Veſtes perfuſæ oſtro: Propert. Tunica oſtrina.

C. Λειόςρεια, Oſtreæ læues, Oſtrea quæ ſcabra non ſunt.

Ὀςρεώδης SIVE Ὀςρειώδης, Oſtrea referens, Qui oſtrea imitatur: vel qui oſtrum. τὰ ὀςρεώδη ſiue ὀςρειώδη, Quæ ex oſtreorum genere ſunt. G

Ὄςρειος, Purpureus. v. l. ſine exemplo. In iiſdem ἀμάρτυρος PONITVR Ὄςρεος etiam pro piſce ſimul & colore. SED ET Ὄςρον, quod in iiſdem Græcè ſcribitur, ego potius Latinis ſolis vſitatum exiſtimo.

ὈΤΡΥ΄ΝΩ, Incito, Inſtigo, Adhortor, Adhortando impello, Vrgeo. Iliad. μ, Τοὶ δ᾽ ὀτρύνοντι πίθοντο. cui ſimilem locum afferam in compoſito Ἐποτρύνω. Iliad. π, Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Il. [illegible], τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις; quid mihi curreti calcaria ſubdis? neque enim ſua ſpōte citato calcaria addenda non ſunt. Odyſſ. η, Ὄτρυνον Ὀδυσῆα πελάσσαιμαι ἐπέεσσιν, Ὄρσο κίων ὦ ξεῖνε. Aliquando cum H
infinitiuo iungitur. Il. ξ, εἴ κεν οἱ ἄλλοι Ἡμέας ὀτρυνώμεθ᾽ ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν. vbi nota vocem paſſiuam. Actiua verò Il. δ, Οὓς ἑτάρους σπεύδοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Il. κ,

Νέστορ, ἐμ᾽ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατόν. Eodem libro, aliquanto poſt, Ἕκτορ, ἔμ᾽ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν. Et Odyſſ. ξ, ὀτρύνω νέεσθαι. Itidem ex Euripide, ὀτρύνω φέρειν. At Iliad. θ, cum participio loco infinitiui, Ἶριν δ᾽ ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν, pro ἀγγελέειν, vt hæc nuntiatum iret. Nonnunquam cum præpoſ. aliqua, & tunc ſubaudiri etiā poteſt infinitiuus ἰέναι ſiue ἔρχεσθαι. Odyſſ. ρ, Τηλέμαχ᾽ ἀλλ᾽ ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, inſtiga mulieres vt domum meam redeant. Od. α, Ἑρμείαν Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν. Iliad. τ, Νήσσας ὤτρυνε φρεσὶ Ἴλιον εἰς Ἀχαιοὺς Τρωσὶ μαχησαμένους. Odyſſ. ο, τὸν δ᾽ ὀτρύνας πόλιν εἴσω. At Odyſſ. ο, Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνας καὶ πάντας ἑταίρους, vrgere vt in vrbem eant. Sed & iter ac profectionem aliquam ὀτρύνειν dicitur qui illam vrget, feſtinans [illegible] & maturans. Od. θ, Πομπὴν δ᾽ ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. Vtitur & Ariſtoteles hoc verbo in libro De mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα, quum ab vna vi impultrice cieantur omnia. Fut. EST Ὀτρυνέω. Vt C
Odyſſ. α, Νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι, inſtigatura & incitatura vt proficiſcar. Aliàs Ὀτρυνέω in præſenti quoque vſurpatur pro ὀτρύνω. vt Od. β, Τούτῳ δ᾽ ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ᾽ Ἁλιθέρσης, eum incitat ad iter ſuſcipiendum. Od. ψ, τί τ᾽ ἂρ σύ με μάλ᾽ ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπέμεν, quid me vrges & iubes vt dicam?

Ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, Incitator, Qui inſtigat & vrget. ἐπείκτης. Heſychius exp. κελευστής: item κήρυξ, σαλπικτήρ. omnes enim hi inſtigant, hortantur & vrgent.

Ὀτρυντύς, ύος, ἡ, Hortatio, Inſtigatio. Heſychio προτροπή, παρακέλευσις: Euſtathio, ὁ ἐκ τοῦ παροτρύνειν γινόμενος ἐρεθισμός. Vtitur Homerus Iliad. τ, μηδέ τις ἄλλην Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω. AT Ὀτρώντης nomē D
proprium ex ὀτρύνω fictum. Iliad. υ, Ὃν νύμφη τέκε νηὶς Ὀτρυντῆι πτολιπόρθῳ.

C. Ἐξοτρύνω, Exhortor, Extimulo. Eurip. & Thuc.

C. Ἐποτρύνω, Inſtigo & hortor ad aliquid. Vel ſimpliciter Incito, Inſtigo, Vrgeo, vt ὀτρύνω: ſed amplius aliquid ſignificans quàm ἐγείρω. vnde Iliad. ρ, Pallas ἔγειρε quidem ἄνδρα ἕκαστον, ſed in primis Menelaum ἐποτρύνουσα προσηύδα. Iliad. ζ, θυμὸν ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Iliad. β, E
Τηλέμαχος δ᾽ ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν Ὅπλων ἅπτεσθαι· οἱ δ᾽ ὀτρύνοντος ἄκουσαν. (vbi nota ſimplex ὀτρύνω, & cōpoſitum ἐποτρύνω eodem ſignificato vſurpari) Repetitur idem diſtichon Od. ο, bis, non tamē iiſdem omnino verbis. Porro ſicut ὀτρύνω cum infin. copulatur, ita & ἐποτρύνω. Iliad. υ, ἐς δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι, ad pugnam ſe inſtigat & inuitat. Sic Il. ν, Θαρσύνων ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Item cum præpoſitione, vt & ὀτρύνω. Od. ε, Ἐρρέτω εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Πόντον ἐπ᾽ ἀτρύγετον. Vſus huius verbi & in proſa. Herodot. ἐποτρύνοντός σφι θεοῦ, Deo ipſos inſtigante & incitante, Dei inſtinctu. Thuc. lib. 7, pag. 240 cum infinit. καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνωσι γίγνεσθαι, id eſt ἐπισπεύσωσι, vrgeant. Idem rurſus pag. 220, lib. 6, cum accuſatiuo rei, καὶ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, tubicines armatos ſuo clangore inuitabant vt cōgrederentur, παρορμῶντες εἰς τὸ συμμίξαι. vt ſcholiaſtes ibi exponit.

C. ΠΑροτρύνω, Inuito, Inſtigo, Inhortor. παρορμῶ. Heſych. παροξύνει exponit διεγείρει; id eſt Excitat, Incitat.

Ὀτραλέως, Celeriter, & more eorum qui ab aliis inſtigati aut ſuapte ſponte incitati, aliquid maturant. ὀξέως, δραστικῶς, ἐνεργῶς, vt Heſychius exponit. Vtitur Homerus Iliad. γ, ἐκέλευσε δ᾽ ἑταίρους Ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ᾽ ὀτραλέως ἐπίθοντο. Odyſſ. τ, de Eurynome quæ ſellam afferre iuſſa fuerat, ἡ δὲ μάλ᾽ ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα. Il. τ, δεῖπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως.

Ὀτρηρός, Celer, Citatus. ὀξύς. Odyſſ. δ, Ὀτρηρὼ θεράποντε Μενελάου. id eſt ταχύς, σπουδαῖος, δραστικός. Ariſtophanes Auibus, πάντες ἐσμὲν διδάσκαλοι μουσάων θεράποντες ὀτρηροὶ κατὰ τὸν Ὅμηρον. quem ludens Piſthetærus dicit, Οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ λῃδάριον ἔχεις, quoniam veſtis erat pertrita.

ΟΥ, ET Οὐκ, SIVE Οὐχ, AVT Οὐχὶ, Non. Homerus Odyſſ. ψ, Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον

ἄκουσα. Eiuſdem Odyſſ. ξ, Ξεῖνος δὲ οὐκ οἶδ' ὅστις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ. Et cum nominibus, vt Odyſſ. ε, — παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ. Sic οὐκ ἄκοντε non ſemel apud hunc poëtam. Thucyd. lib. 3, pag. 94, οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι· οὐ σκοποῦντες ὅτι, &c. Et ſtatim poſt, οἱ οὐκ ἐξ ὧν αὖ χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἀκροῶνται ὑμῶν. Idem eodem libro, pag. 110, καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο, ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι. Et paulo pòſt, ἔργον φυλάξῃ, εἰ προσεύχοιεν, καὶ οὐ γυναιότητι. Sed huius vulgaris vſus exempla cum alibi paſſim, tum in hoc Plutarchi habes loco, in ſuo περὶ ἀθυμίας libello, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτ' οὐ πείσομαι· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτο οὐ ποιήσω, οὐ ψεύσομαι, οὐ ῥᾳδιουργήσω. Inuenitur interdũ poſitum priore quidem loco cum verbo habente ſequentem particulam μὲν, poſteriore autẽ, cum verbo cui ſubiũgitur particula δέ. Vt apud Dem. Pro cor. p. 119, οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδὲ ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, καὶ &c. Quem huius particulæ vſum imitans Syneſius dixit, in prolixa illa aduerſus Andronicum epiſtola, καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δὲ, ἀλλὰ Βαβυλώνιος βασιλεύς, &c. Ad verbum, Et non dixit quidem ita, non fecit autem. Pro, Atque vt dixit, ita & fecit. Iungitur in proſa quoque cum nominibus, vt οὐ θαυμαστὸν, & οὐ καλὸν, & οὐκ ὀρθόν. Item cũ aduerbiis, vt οὐκ ὀρθῶς, & οὐ καλῶς. Nonnullis verò & annectitur: VT Οὐκέτι ET Οὐχήκιστα. quæ tamẽ & diſiunctim ſcribuntur, præſertim verò hoc poſterius, potius quàm coniunctim.

Οὐ & μὴ interdum eundem habere locum poſſunt: ſic tamen vt μὴ pro οὐ ponatur, at non contrà, vt tradit Budæus pag. 910, ſcribens, Licet enim κυρίως τὸ Μὴ ἀπαγορευτικὸν ſit, & τὸ Οὐ ἀρνητικὸν, tamen τὸ Μὴ πολλάκις ἀντὶ τοῦ Οὐ λαμβάνεται, non item contrá. Quæ reprehendens neſcio quis in vulg. lex. & Budæum errare dicẽs, turpiſſimè errat ipſemet, falſóque illum accuſans, ſuã interim inſcitiam prodit. quippe qui οὐκ eſſe ἀπαγορευτικὸν velit in hoc Iſocratis loco in oratione ad Nicocl. καὶ νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσειν, οὐκ ἐὰν ἁπάντων ἀνθρώπων μετὰ φόβων ἄρχῃς, ἀλλ' ἐὰν τοιοῦτος ὢν οἷον χρὴ, καὶ πράττων ὥσπερ ἐν τῷ παρόντι, μετρίων ἐπιθυμῇς καὶ μηδενὸς τούτων ἀπορῇς. Niſi fortè ἀπαγορευτικὸν quiduis potius quàm quod ſignificat, ille ſignificare exiſtimauit.

Οὐ cum quibuſdam verbis, ſuo (vt ita dicam) loco mouetur: ita vt in interpretatione Latina poſtponenda ſit verbo Latina particula Non, huic reſpondens, quæ contrà præponitur. Pauſan. in Corinth. εἰσιέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι, quò ingredi non licet inſtituto patrio. Sic apud Demoſthenem, οὐκ οἴει δεῖν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι. pro οἴει δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι τόκους οὐδὲ τοὺς γιγνομένους. hoc eſt, Ne vſuras quidem ciuiles cenſes te reddere oportere. Huc pertinet vſitatiſſimum illud Οὔ φημι, id eſt Non dico, pro Dico non, hoc eſt Nego. De quibus vide Budæum pag. 954, & 955. qui addit & οὐκ ἀξιῶ pro Indignum cenſeo, ex Thucydide. Sed & PARTICVLAE Μὴ hic vſus oſtenditur ibidem, in μὴ φάσκω & μὴ λέγω pro Nego: ac μὴ προσποιοῦμαι pro Simulo non, hoc eſt Diſſimulo. Necnon in μὴ ἀξιῶ poſito (ſicut & illud οὐκ ἀξιῶ) pro Indignum cenſeo.

Οὐ geminatur interdum, elegantiæ & ornatus gratia. Demoſthen. in Midiam, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Syneſius, καὶ τοῦτο πιστεύων, οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, οὐ μετανοῶ ἐφ' οἷς εὖ πεποίηκα τὸν ἄνθρωπον. Itidem ſequente VOCVLA Οὐδὲν. vt apud Demoſthenem, προεῖκα δὲ προσθεὶς ἐκδώσω, καὶ οὐ προσείψομαι παθοῦσα οὐδὲν ἀλλ' ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρός. vbi οὐδὲν ἀνάξιον pro ἀνάξιόν τι poſuit. Alioqui abſque οὐ dicendum fuiſſet, καὶ οὐδὲν ἀνάξιον παθοῦσα προείψομαι. His etiam verbis quæ ſunt per ſe negantia, i. ἀποφατικὰ, & iis quæ ἀπαγορευτικὰ, Attici negationem addunt: vt τῷ Ἀπαγορεύω, & τῷ Ἀρνοῦμαι, & τῷ Κωλύω, & τῷ Ἐπέχω, ac ſimilibus. Subiungit autem Budæus exempla nonnulla in quibus habetur PARTICVLA Μὴ, nõnulla etiã in quibus LEGITVR Μὴ οὐ, ſequente ex illis verbis quopiam. Affert enim ex Demoſthene, τοιούτους θεὶς νόμους οἷς πάλιν αὐτὸς ἔξαρνος ἦν μὴ τεθηκέναι. Ex eodem, κωλῦσαι τοὺς ὀνηλάτας μὴ ἐξάγειν τὴν ὕλην ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς, vetare quominus exportent. Ex Æſchine autem, οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικὸς, neque eo inficias me in amorem procliuem fuiſſe. Alia & cum aliis etiã verbis exempla huius vſus iſtarum particularum, vide apud eundem Bud. pag. 936: inter quæ habes iſtud ex Xenophonte, in quo articulus τὸ præfigitur hiſce particulis, in Sympoſio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ, τι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι, at nullus tibi contradicit quominus vnuſquiſque dicturus ſit quod ſe noſſe putet maximè prædicandum atque commendabile. (Ibidẽ verò & de μὴ οὐχὶ pro Niſi, & pro Quin) Idem pag. 934, Duæ negationes geminatæ (inquit) affirmant interdum, vt apud Latinos. Ariſtoph. οὐ μὰ τὴν Δήμητρα οὐκ ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός· κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα. Idem in Nubibus, ἢν δὲ μὴ θέλῃ, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας, Quòd ſi diſcere nolit, nullo pacto fiet vt eum non abdicem, Nullo modo non eiiciam domo. Id eſt, Omnino eiiciam & abdicabo. Greg. οὐκ ἔστιν ὅπου μὴ μέρους τοῦ σώματος μεμνημένης τῇ αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως, nulla nõ in parte corporis. His igitur in exẽplis geminationis negationum planè diuerſum conſiderare vſum oportet: quum in his poſterioribus minimè dici poſſit altera πλεονάζειν, id eſt abundare, ſicut in illis. Sed hoc addendum eſt, hunc πλεονασμὸν & alibi inueniri: nimirum vbi tres negationes pro duabus ponuntur. vt in iſto Iſocratis loco in Panegyrico, οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ παθεῖν, εἴπερ μηδὲν τῶν ἄλλων διαφέρων, οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, Nulla eſt enim huiuſcemodi nota qua non ego dignus ſim mulctari atque affici, ſi, quum ego cæteris non præſtem in dicendo, vſqueadeo ingentia polliceri ſuſtinuerim. Sed & alia proferuntur exempla in quibus abundare videmus non ex tribus aut duabus vnam, ſed illam quæ alioqui ſola poſita eſt. vt apud eũdem Iſocratem in Areopagitico, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Sic & in iſto Herodoti loco, vbi οὐ particulam ἢ ſequitur, ἀποδεικνύντες τι τῷ λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς Ἰλιάδος χώρης ἢ οὐ καὶ σφίσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενελάῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγάς. Cui loco adiungam duos Thucydidis planè ſimiles quod ad negatiuæ particulæ vſum attinet. quorum alter habetur lib. 3, pag. 93 meæ editionis, in fine, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. Alter extat lib. 1, pag. 67, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κηπίον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας, ὀλιγωρῆσαι. Nec tamẽ ignoro ſcholiaſtem in illo quidem priore loco pro me facere, ſcribentem nimirum eſſe ἀπόφασιν περιττήν: at in poſteriore non itẽ. quippe qui ſcribat ambas haſce particulas ἢ οὐ eſſe poſitas pro ἀλλά. Verùm neque hoc prætereundum eſt circa πλεονασμὸν huius particulæ: eam interdum non ſolam πλεονάζειν, ſed & aliam non eiuſdem generis particulam ſecum habere, πλεονάζουσαν itidem. vt apud Ariſtophanem in Ranis, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro ἔχω γὰρ κακῶς, vacante non ſolùm οὐ, ſed & ἀλλά. Sic & apud Platonem in Euthydemo, οὐ γάρ τι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. At de pleonaſmo huius negationis ante μὰ dicam in Οὐ μά. non multo póſt. AT Οὒ oxytonum quibus adhibeatur locis docebo infrà, vbi agam de Οὐ μόνον.

De particula οὐ aliis particulis iuncta: in quibus recenſendis alphabeticus ſeruatur ordo.

Οὐ γὰρ, Non enim. Geminantur autem interdum hæ particulæ οὐ γὰρ, vel potius ἐπαλλήλως ponuntur. Herodot. lib. 1, οὐ γὰρ μὴ ἀπώσηται. οὐ γάρ οἱ θέμις εἶναι. Plato in Apologia, τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δή που ψεύδεταί. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Et in Sympoſio, χαιρέτω δή. οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Alia præterea exempla Budæus affert pag. 940, quæ ex Æſchine depromta ſunt. (Sed οὐ γὰρ dicunt etiam interrogatiuè pro Nónne: de quo harum vocularum vſu diſſeram infrà, quum venero ad Οὐ habentem per ſe

etiam, hoc ſignificatum.)

ITEM Οὐ γὰρ ἀλλὰ, Enimuero, At veró. Interdum verò pro Enim ſimpliciter. vt apud Ariſtophanem in Nubib.— οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ Ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. vbi ſcholiaſtes annotat accipi Atticè has particulas οὐ γὰρ ἀλλὰ pro καὶ γάρ. Et affert ex Callim. ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω, pro καὶ γὰρ ἥκω. Dicitur ETIAM Οὐ γάρτοι ἀλλὰ à Platone, vt omnes dicunt οὐ μὴν ἀλλὰ, inquit Budæus: afferens hunc eius locum, οὐ γάρ τι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. vbi οὐ γάρτοι ἀλλὰ reddit Etenim. Cæterùm οὐ γὰρ & οὐ γάρτοι ἀλλὰ, ſiue reddas Enimuero, aut At verò, ſiue ſimpliciter Enim, vel Etenim, erit πλεονασμὸς negatiuæ particulæ, qui à me paulo antè oſtenſus fuit cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ipſo, cuius aliud ex Ariſtophane exemplum protuli.

AT Οὐ γὰρ ἂν, Alioqui non, Alioqui nequaquam. Ariſtoph. Pluto, Πε. Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; Χρ. Πανδοκεύτριαν, Ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη, alioqui nequaquam nos ita inclamauiſſes.

Dicitur ETIAM Οὐ γὰρ ἄν ποτε, vt apud Plat. Polit. 5, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα τέμνειν. Cui ſimile eſt iſtud Herodoti, (vſurpātis IONICE Κοτὲ pro ποτὲ) Ὦ παῖ Καμβύσεω, σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι. οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, nam ni ita eſſet, nunquam ad tantum faſtigium euaſiſſes.

AT VERO Οὐ γὰρ ἄν που ET Οὐ γὰρ δὴ pro Abſit vt exiſtimem, habes Bud. Comm. pag. 914, hoc ex Xenophonte, illud ex Platone. At de Οὐ γάρ που & Οὐ γὰρ δή που dicam paulo póſt. De Οὐ γὰρ δὴ autem interrogatiuè ſumpto, dicam infrà in Οὐ ſignificante Nónne.

ITEM Οὐ γὰρ ὅπως, Non modò enim, Neque enim tantummodo. Et οὐ γὰρ ὅπως μὴ, Etenim non modò non. Demoſthenes in Midiam, οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαι τινὸς ἐν ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκη καὶ ψήφῳ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα, τῶν ἑαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς, τῇ γοῦν ἑορτῇ ἀποδώκατε εἶναι, Etenim his diebus alicuius corpus affici contumelia oportere, non modò non putabatis, ſed etiam, &c. Sic Cicero dicit Non modò non, ſequente Sed etiam.

ET Οὐ γὰρ οὖν, Non equidem, Non certé. Οὐ γὰρ οὖν (inquit Budæus) eſt reſpondentis abnegatiuè, vt οὐκ οἶμαι. Xenophon, Ἆρ' οὖν ὁ εἰδὼς τοὺς θεοὺς τιμᾶν, οὐκ ἄλλως οἴεται δεῖν τοῦτο ποιεῖν, ἢ ὡς οἶδεν; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Ἄλλως δέ τις θεοὺς τιμᾷ, ἢ ὡς οἴεται δεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Alibi, οὐκ ἔγωγε, ἔφη, vbi præcedit οἴει οὖν, &c.

ET Οὐ γάρ που, Nec enim ſané. Aut ſimpliciter Nec enim. Plato in Phædro, ἴσως δὲ καὶ οἱ τῶν μουσῶν προφῆται οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ ἐπιπεπνευκότες ἂν ἡμῖν εἶεν τοῦτο τὸ γέρας. οὐ γάρ που ἔγωγε τέχνης τινὸς τοῦ λέγειν μέτοχος. SIC Οὐ γὰρ δήπου apud Xenophōtem, Nec enim ſané. Sic & apud Platonem in Apologia, τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. At de Οὐ γὰρ ἄν που dictum modò fuit.

Οὐ δῆτα, negantis eſt (ſicut μὴ δῆτα, vetantis.) apud Ariſtophanem interroganti, οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα, reſpondetur, οὐ δῆτ' ἔγωγε, Minimè ego quidem. (Alibi pro eodem μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.) Plato, δοκεῖς ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ λῃστὰς πρᾶξαι ἄν τι δύνασθαι εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Vbi reſpondetur itidem οὐ δῆτα. Sic apud eundem in Apologia, ad hæc verba, ἔσθ' ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι, reſpōdetur οὐ δῆτα.

Οὐ θὴν, Non equidem, Haud ſanè, Non ſané. Aut ſimpliciter Non: vt vocula hæc POETICA Θὴν cenſeatur duntaxat expletiua. Homerus Iliad. β, Οὐ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Vbi expon. οὐδαμῶς. ET Οὐθήν τοι apud Apoll. pro eodem. Alioqui particula Θὴν exponitur etiam Quidē, vt Iliad. ι, Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. Apud Theocr. ſchol. vult eſſe pro δὴ vel ἐπιπολύ.

Οὐ μὰ, in iureiurando. vt οὐ μὰ Δία, Non per Iouem. vacante aduerbio οὐ, quum alioqui μὰ per ſe id ſignificet. Homerus Iliad. α, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον (&c. ſequente & alia negatione) Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει Συμπάντων Δαναῶν. Vtuntur & ſolutæ orationis ſcriptores eodem modo. Demoſthenes, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας. Eſt enim (inquit Budæus) negationis repetitio: nec ſimilis loquendi ratio in Ναὶ μά. NAM Μὰ per ſe negat. vt apud Ariſtoph. ἤπου τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων. Ad quæ reſpondetur, μὰ Δία, Minimè veró, vel Nequaquā. Ad verbū, Nō per Iouē. Cæterùm dicitur & οὐ μὰ Δία, οὐ μὰ τὸν Δία, quo vtitur Xenoph. Sed hoc præterea ſciendum eſt, interdum particulam aliquam ſeu aliquas particulas inter οὐ & μὰ interiici. vt apud Platonem in Apologia, Ἀλλ' ὦ πρὸς Διὸς οὑτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία, οὐδ' ὁπωστιοῦν.

Οὐ μὲν δὴ, in negatione itidem, ſeu reſponſione negatiua. Et quemadmodum protuli modò ex Platone, μὰ Δία, præcedente οὐ μέντοι, ita viciſſim μὲν δὴ apud Xenoph. habetur præcedēte μὰ Δία. Xenoph. Pæd. 6, οὐ μὰ Δία, εἶπον ἐκεῖνοι, οὐ μὲν δὴ ἔχαιρον, ἀλλὰ καὶ μάλα ἠνιῶντο. Sic eiuſdem Pæd. 5, ἐν τούτῳ κατηγόρησάς με πόνου τινὸς ἀποστάντα, ἢ κινδύνου τινὸς φεισάμενον; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη. οὐ μὲν δή. Itidem in Sympoſio, ἦ καί σοι (ἔφη) ἀποδιδόασιν ὅ, τι ἂν λάβωσι; Μὰ τὸν Δί', (ἔφη) οὐ μὲν δή.

AT Οὔμενουν, proparoxytonè prolatū, cū negatione implicitam aliam coniunctionem habet (inquit Budæus) ornatus nō ſignificationis cauſa, VT οὔκουν. Accipitur autem pro Atqui, vel Non certè, Non profectò, Non equidem. Aut etiā Non quidem. Demoſth. περὶ στεφάνου, de Æſch. loquens, ἆρ' οὖν οὐδὲ ἔλεγεν, ὡς ὅδ' οὐδὲ ἔγραφεν, ἡνίκα ἐργάσασθαί τι δέοι κακὸν ὑμᾶς; οὔμενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ, Atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat, Nulli certè tum dicendi locum iſte non præripiebat. Lucianus, Οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, Non equidem alius, Profectò ipſe eſt, non alius. Rurſum Demoſthenes in eadem illa περὶ στεφάνου oratione, διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας οὔσας ὑπερμεγέθεις (οὔμενουν εἴποι τις ἂν ἡλίκας) τὰς ἐπὶ τὸν παρόντα βίον, &c. Tales quidem illas quales nemo dicendo aſſequi poſſit. In hoc autem Baſilii loco, ὃς ἐφ' οὕτω μεγάλαις καὶ λαμπραῖς εὐεργεσίαις, οὔμενουν ἐχούσαις ὑπερβολὴν, πολλαπλασίονα ἡμῖν εἰς ὕστερον ἐπαγγέλλεται, interpretor οὔμενουν ἐχούσαις, non habentibus quidem certé: diſſentiens à Budæo, qui hîc non plus quàm οὐ ſignificare ait. At verò in hoc eiuſdem, (vbi adhibetur reſponſioni) τί οὖν ἐπὶ τούτοις; ἆρα ἐδελεάσθη τῷ πλούτῳ; ἢ τὸν ἐκ τῶν δικαστῶν ἐπηρτημένον κίνδυνον ἐξεπλάγη; οὔμενουν· ἀλλ' ἐρρέτω, φησὶν, ὁ βίος, cum eo interpretor Minimè verò, ſeu Nequaquam. atque hîc certè potius non plus quàm οὐ ſignificare dico. ‖ Affert autem οὔμενουν & pro Neque enim, ex Gregorio, ita ſcribente in ſua εἰς Ἀθανάσιον oratione, πολλῶν γὰρ ὄντων ἡμῖν καὶ μεγάλων (οὔμενουν εἴποι τις ἂν ἡλίκων καὶ ὅσων) ὧν ἐκ θεοῦ ἔχομέν τε καὶ ἕξομεν, τοῦτο μέγιστον. vbi non dubium eſt quin Gregorius priorem illum Demoſthenis locum imitari voluerit: ideóq; non video cur Budæus iſti aduerbio aliam hîc quàm illic interpretationem dare debuerit. Affert autem & Baſilii ac Gregorii Nyſſeni locos, in quibus ſimilē vſum habet in parētheſi poſitum. ‖ Ex Pauſ. autem Οὔμενουν & pro Veruntamen non: (qua ſignificatione dici ſolet potius οὐ μέντοι, vel οὐ μὴν) vbi ſcribit ille, ἐσδραμὼν οὖν οἰκέτης ἔφασκεν οἴχεσθαι Πραξιτέλει τὸ πολὺ τῶν ἔργων πυρὸς ἐσπεσόντος εἰς τὸ οἴκημα· οὔμενουν πάντα γε ἀφανισθῆναι. Sed & particulam γε iungit Budæus cum οὔμενουν, tanquam traiectam videlicet. NAM Οὔμενουν γε dixiſſe ait Pauſaniam pro οὐ μέντοι γε.

Eſt POET. Οὐμέντως, quo vtitur Homerus pro οὐδαμῶς, id eſt Nequaquam.

ILLVD autē Οὐ μέντοι, de quo dixi modò, VEL Οὐ μέντοι γε ſonat Non tamen, Veruntamē non. Demoſthenes, οὐ μέντοι πάντας γε. οὐ γὰρ ἠδύνατο, Non tamen omnes. Vel, Sed non omnes. Idem, οὐ μέντοι πάντα γε ἐδυνήθη. ‖ At Οὐ μέντοι, ſequente ἀλλὰ, vel ἀλλά γε, pro οὐ μὴν ἀλλὰ, Veruntamen. Plato in Phædone, καὶ γὰρ ἂν δόξειεν (ἔφη ὁ Σωκράτης) οὕτω γ' εἶναι ἄλογον, οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον, veruntamen habere aliquid rationis. Idem De repub. lib. 1, οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους. Et in Sympoſio,

Sympoſio, οὐ μέντοι ἀλλά τά γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ᾽ ἐμαυτόν. Vbique autem γε addidit, (inquit Budæus) quæ particula cum omnibus ferè iungitur coniunctionibus: ſed τμητικῶς ferè. Sic apud Demoſthenem, ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τῶν προικὸς ἢ μὴ, &c. pro ἀλλὰ μήν γε ὑπὲρ τῶν, &c.) verùm interdũ ἀλλὰ præponitur: vt apud Platonem Polit. lib. 1, ἀλλ᾽ οὐ μέντοι νῦν δή ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἂν, &c. ‖ Sed οὐ μέντοι habet & aliam ſignificationem à Budæo prætermiſſam. adhibetur enim reſponſioni pro Minimè veró. vt videre eſt in eo quem ex Platone protuli loco in Οὐ μά.

Οὐ μὴ, (vacante altera negatione, vt antea dictum eſt) pro Non, ſeu Nequaquam. Sæpe quidem cum ſubiũctiuo. Xenophon Pæd. 8, τοῦτο γὰρ εὖ εἰδέναι χρὴ, ὅτι οὐ μὴ δύνηται Κῦρος εὑρεῖν. Nequaquam inuenire poſſit Cyrus. pro οὐ μὴ εὕρῃ. (vt Gregor. οὔτε μὴ εὕρῃ dixit: θεὸν, ὅ, τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν καὶ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρῃ, nec poſthac inuenerit.) Plato De republica lib. 1, ἀλλ᾽ οὐ μὴ οἷός τ᾽ ἦς, itidem pro Nequaquam poſſis. Idem lib. 2, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται, Nequaquã fuerit, Nequaquam eſſe poſſit. Vel, Nequaquam erit, Non erit. Herodot. οὐ μή τι κακὸν ἀναβλάστῃ. Sic οὐ μὴ μόλω, Euripid. Non veniam. Interdũ verò ponitur & tertia negatio: vt quum præcedit οὐδὲν, ſicut in hoc Luciani loco, θάῤῥει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης, haudquaquam fieri poſſit, vel poteſt. Imo verò & quarta adhibetur negatio nonnũquã, (quam obſeruationem Budæus prætermiſit) vt in iſto Demoſthenis loco Philippica 1, οὐδέποτ᾽ οὐδὲν ἡμῖν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων. Iungitur tamen οὐ μὴ & indicatiuo. vt οὐ μὴ περιόψομαι, Ariſtoph. Sic οὐ μὴ παύσομαι φιλοσοφῶν, Plato in Apologia. Dicitur ITIDEM Οὐ μή ποτε pro Haud vnquam, aut etiam Nequaquã. Plato De republica lib. 4, ἀλλ᾽ εὖ ἴσθι, ὦ Γλαύκων, ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθόδων οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν. Idem in Phædro, ὅτι ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν, καὶ ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὗ ἐπιθυμοῦμεν, Quoad animus corpore ſolutus fuerit, nunquam id quod quærimus aſſequemur. Inuenitur autem οὐ μή ποτε & cum indicatiuo apud Æſchinem in Cteſiphontem, τοὺς μὲν γὰρ πονηροὺς οὐ μή ποτε βελτίους ποιήσετε, τοὺς δὲ χρηστοὺς εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐμβαλεῖτε. Et cum optatiuo apud Syneſium, οὐ γὰρ μή ποτε καταχώσειε τοῦ πεφυκότος, οὐδ᾽ οὐ μὴ σβέσειε τὸν σπινθῆρα τοῦ θείου φωτός. ‖ Sed οὐ μὴ affertur & pro Ne, poſitum videlicet ἀπαγορευτικῶς. vt οὐ μὴ σκώψῃς ex Ariſtoph. Nub. Ne irrideas, Noli irridere. Et οὐ μὴ ληρήσῃς, ex eodem in eadem comœdia.

Οὐ μὴν, VEL Οὐ μήν γε, (ſed particula γε per tmeſin à μὴν disiungi potius ſolet) Non tamen, Veruntamen non. Vel, Nec tamen. Demoſthenes in Midiam, οὐ μὴν ἐνταῦθ᾽ ἕστηκε τὸ πρᾶγμα, οὐδ᾽ ἀπορήσειν μοι δοκῶ τῶν μετὰ ταῦτα. τοσαύτην ἀφθονίαν οὗτος πεποίηκε τῶν κατηγοριῶν, Nec tamen hîc res inſiſtit, ſed porro progreditur. vt vertit B. (ſed afferẽs tamen & aliam interpretationem, reddendo videlicet οὐ μὴν, nec verò) Idem, οὐ μὴν κωλύει γε οὐδὲν κἀμὲ διὰ βραχέων ἐπιμνησθῆναι, Tametſi nihil me vetat. Plutarchus in Lycurgo, οὐ μὴν τοῦτό γε τῆς Λυκούργου κεφάλαιον ἦν. Idem in Numa, οὐ μὴν ἐπήρθη. Interdum verò præcedente particula μὲν, ſubiungitur οὐ μήν. vt apud Ariſtotelem in Ethic. lib. 4, ὁ δὲ χαῦνος πρὸς ἑαυτὸν μὲν ὑπερβάλλει, οὐ μὴν τόν γε μεγαλόψυχον. Sic in libro De mundo, τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει πρέποντα λόγον, οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ καταβάλλεσθαι. Vbi quidam interpretantur, At nõ item. ‖ Sed pro Οὐ μὴν dicitur POETICE Οὐ μὰν, vſurpando videlicet Doricam dialectum. Exponitur autem, Non tamen, ſeu Nec tamen. Alicubi etiam Nec veró. Οὐ μὰν apud Homerum pro οὐ μὴν, inquit Budæus: Iliad. ο, Οὐ μὰν οἶδ᾽ εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Verùm haud ſcio. (quod quaſi affirmantis eſt, vt Latinè Cicero vti ſolet & clari autores alii)

ET Οὐ μὴν ἀλλά, VEL Οὐ μὴν ἀλλά γε, Enimuero, At verò. Nam quum negationis ſpeciem præferat, tamen affirmationis vim habet, vt inquit Budæus, afferens ex Demoſthene περὶ παραπρ. hunc locum, οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἔγωγε οἶμαί μοι προσήκειν ἀμφότερα ὑμῖν ἐπιδεῖξαι, Enimuero exiſtimo, At verò exiſtimo. Idem, οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἐλπίζω ἐπιδείξειν εἰσαγώγιμον τὴν δίκην οὖσαν. Polybius, οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἔστω τόποις εὑρῆσθαι τοιούτοις. Verùm eſto, Sed ſit ſané. Interdum & per tmeſin profertur οὐ μὴν ἀλλὰ, vt apud Platonem in Parmenide, οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος, pro οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε. Ita Budæus: qui etiam docens οὐ μὴν ἀλλά γε dici ſicut οὐ μὴν ἀλλὰ, exemplum affert ex Dionyſio Halicarnaſſeo, qui de Iſocrate ita ſcribit, ἐν δὲ τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων τὸ λεῖον ἐκεῖνο καὶ εὐπρεπὲς ἔχων ἔλαττον μὲν ἢ ἐν ἄλλοις λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἔχων γε. Sed hoc addo, quod Budæus ſilentio præteriit, ſubiungi in plerisque locis οὐ μὴν ἀλλὰ particulæ μέν. (ſicut in Dionyſii loco vides, οὐ μὴν ἀλλά γε, præcedente μὲν) Demoſthenes Philipp. 1, ἀληθῆ μὲν ἐστι τὰ πολλά, (ὡς οὐκ ἔδει) οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἴσως οὐχ ἡδέα ἀκούειν. Et Philipp. 4, περὶ οὗ πάνυ μὲν φοβοῦμαι λέγειν, οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἐρῶ. ET Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, pro Tum vel maximé. vt quidem Gaza vertit, quum hunc Ariſtotelis locum De animal. libro 2, καὶ συνάγει διαφερόντως τὰ περὶ τὰ πλευρὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, ita interpretatur, Et cum omnes corporis partes contrahit, tum vel maximè coſtas cogere atque adducere poteſt. In vulgatis lexicis affertur & οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, item οὐ μὴν ἀλλ᾽ οὐ: ſed animaduertendum eſt μᾶλλον minimè cum οὐ μὴν cohærere. Quod & de οὐ dicendum eſt ſequẽte particulam ἀλλά.

ITEM Οὐ μὴν οὐδὲ, VEL Οὐ μὴν οὔτε, Sed nec, Nec tamen. Xenoph. οὐ μὴν οὐδ᾽ ἐρασιχρηματίους γε τοὺς συνόντας ἐποίει. Ariſtoteles Polit. libro 3, οὐ μὴν οὐδὲ ἂν κατέχειν μοι δοκεῖ. Theophr. De cauſis plantarum libro 4, οὐ μὴν οὐδὲ θάτερον ἀδύνατον. Thucydides, οὐ μὴν οὐδὲ ἐς τὴν ἄλλην ἀβουλίαν. Plutarchus in Numa, οὐ μὴν οὐδὲ ἦν διαφιλὴς χώρα τῇ πόλει. Vult autem Budæus, οὐ μὴν οὐδὲ idem valere quod οὐδὲ μὴν, id eſt οὐ μέντοι, Neque verò, Nec verò, Nec tamen. Idem in hoc Ariſtotelis loco Metaph. libro 1, Ἐμπεδοκλῆς δὲ ἐπὶ πλέον μὲν τούτου χρῆται τοῖς αἰτίοις, οὐ μὴν οὔτε ἱκανῶς οὔτ᾽ ἐν τούτοις εὑρίσκει τὸ ὁμολογούμενον, vertit Veruntamẽ non. Sed quod ex Galeno idem affert exemplum, hoc videlicet ex libro 1 ad Glauconẽ, ἐσθίειν δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς κόποις πυρέξαντας ἐνδέχεται πολλάκις, οὐ μὴν οὔτε τοὺς στεγνωθέντας, οὔτε τοὺς ἐπὶ βουβῶσι πυρέξαντας· ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις ἡ λεπτὴ δίαιτα χρηστή, nihil commune habet (meo quidem iudicio) cum ſuperioribus: quum οὔτε non iungatur cum οὐ μὴν, ſed potius vtrobique cum ſequente participio: quum dicat οὔτε τοὺς στεγνωθέντας, οὔτε τοὺς πυρέξαντας. Idẽ dico & de iſto exemplo quod in vulgatis lexicis affertur ex Ariſtotele Pol. 3, capite 6, οὐ μὴν οὐδ᾽ ὑπαρχόντων τούτων ἁπάντων, ἤδη πόλις. hîc enim οὐδὲ potius cum participio ὑπαρχόντων iungi exiſtimo, perinde acſi dictum eſſet, οὐ μὴν πόλις ἐστὶν, οὐδ᾽ ἐὰν ὑπάρχῃ ἅπαντα ταῦτα, id eſt Ne ſi quidem adſint hæc omnia. Vel, Ne tum quidem quum adfuerint hæc omnia. Affert autem Budæus ET Οὐ μὴν ἀλλ᾽ οὐδέ. quod videtur velle idem valere quod οὐ μὴν οὐδὲ, ſed nullum exemplum afferens.

ET Οὐ μήν πω, Haud dum tamen, Nondum tamen. Demoſthenes, οὐ μήν πω τοῦτο βούλεσθαι λέγειν.

¶ Οὐ, ET Οὐκ, VEL Οὐχ, SEV Οὐχὶ, interrogatiuè interdum, vt Latinè Non, pro Nunquid, ſiue Nónne. Xenoph. καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἥκιστα ἀλλοιοῦται. vbi οὐ dicit pro eo quod in altera periodi parte dixerat οὐκοῦν. Lucianus, οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ οἱ θεοί; Demoſthenes pro Cteſiphonte, τί ἂν οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς τούτους; οὐχ ὡς ἐξεδόθησαν; οὐχ ὡς ἀπηλάθησαν; Idem, τί δὲ δίκαιον ἦν τοὺς ὑπ᾽ ἐμοῦ πεπραγμένους θέσθαι τὸν Κτησιφῶντα ὄνομα; οὐχ ὃ τὸν δῆμον ἑώρα τιθέμενον; οὐχ ὃ τοὺς ὀμωμοκότας δικαστάς; Nónne quod, &c. vel Annon quod, &c. Quare perinde valet ac ſi ἆρ᾽ οὐκ dixiſſet. Frequenter autem οὐκ interrogatiuum iungitur futuro, idque in certo quodam genere loquendi quod Gallica ſeruauit lingua, vel-

uti quum ei cui imperauimus vt aliquò iret, dicimus, *N'irez vous point viſtement ou ie vous ay dict?* Ita enim apud Platonem in Sympoſio, οὐ σκέψῃ, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; A

ETIAM Οὐκ αὖ interrogatiuum eſt, vt Odyſſ. ζ, Πάππα φίλ', οὐκ αὖ δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι; Lucianus, οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι αὖ ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; Ad quæ reſpondetur, σὺ δ' οὐκ αὖ ὦ Ἄπολλον; Thucyd. lib. ς, οὐκ αὖ δέξοισθε;

ITIDEM Οὐ γὰρ interrogationi adhibetur, ſignificátque Nónne? Annon? Plato De rep. l. 6, οὐ γὰρ ταῦτ', ἔφη, μέγιστα; ἀλλ' ἔτι τι μεῖζον; Annon hæc maxima ſunt? an eſt potius aliud adhuc maius? Xenophon, οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ, ἄνθρωποι βιοτεύουσι; Budæus vult eſſe indignantis, quaſi Quid malum? in hoc Luciani loco, οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Ex eodem affert, οὐ γὰρ Ἄρης φοβερώτερος ἦν; B SED ET Οὐ γὰρ δὴ eſſe ait interrogatiuum cum increpatione, Odyſſeæ ε, Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ, Ὡς ἤτοι, &c. C NECNON Οὐ δήπου interrogationi adhibetur. quod ille interpretatur Nunquid, in hoc Plutarchi loco in Cicerone, οὐ δή που καὶ Βατίνιος δεήσεται παρ' ἐμοὶ βούλεσθαι; Simul autem & ἀπορητικὸν eſſe tradit in iſto eiuſdem Plutarchi loco, de Phocione ſcribentis, ἐπεὶ δὲ λέγων ποτὲ γνώμην πρὸς τὸν δῆμον εὐδοκίμει, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους, ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους, εἶπεν, οὐ δή που κακόν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα; Quibus ADDE Ἀλλ' οὐκ. Demoſthenes, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἴποιεν; imò verò nónne ſtatim dicerent? D ITEM Ἦ οὐ. Plato De rep. lib. 2, ἢ οὐ δοκεῖ σοι; ἔμοιγε. Et in Parmenide, ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις; Nónne? Annon? Et in Gorgia, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις ἐλέγετο ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγου εἴη τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου. ἢ οὔ; ναί. Sed in hoc quem Budæus addit loco, ἐρρήθη ταῦτα, ἢ οὔ; dixerim ἢ οὒ, eſſe potius Nécne. Quod autem videmus hîc OXYT. Οὔ, ſciendũ eſt ὀξυτονεῖσθαι extra etiã interrogationem in fine clauſulæ poſitum. Ariſt. Pluto Στῆθ' ἀντιβολῶ, στῆθι. Ad quæ reſpondetur, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ. Ariſtoteles Rhet. 3, ἐὰν γὰρ οὕτως ἀποκρίνηται, ὅτι ἔστι μὲν, ἔστι δ' οὔ· ἢ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ· ἢ πῇ μὲν, πῇ δ' οὔ· θορυβοῦσιν ὡς ἀποροῦντες. E Budæus annotat hanc particulã in clauſulis acui, & in repetitione: vt apud Demoſthenem, De malè obita leg. ὁ δὴ τοὺς χρόνους τούτους ἀναιρῶν τῆς οἷα παρ' ἡμῖν ἐστι πολιτείας, οὐ χρόνους ἀνῄρηκεν ἐστὶν, οὔ· ἀλλὰ τὰ πράγματα ἁπλῶς ἀφῄρηται. Sed obſeruaui & alios vſus huius οὖ oxytoni præter hoſce duos quorum Budæus meminit: vt quum legimus apud Xenophontem, ἐδέξαντο μὲν οὔ, χρήματα δ' ἔδοσαν. Denique & cum per ἀναστροφὴν poſtponitur, vt apud Sophoclem in Aiace, — ταρβήσει γὰρ οὔ, F Νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον. Scribi AVTEM Οὐκ itidem ſciendum eſt, in reſponſione. vt apud Lucianum, ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας; Ad quæ reſpõdetur, Οὔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, &c. Sic apud Thucydidem pag. 194, οὐκ, ἦν γε σωφρόνως βουλεύησθε. vbi tamen reſponſio non eſt, ſed cum οὐκ relinquuntur quædam ſubaudienda. Sed & in illo Xenophontis loco itidem ſcriptum fuiſſet ἐδέξαντο μὲν οὐκ, ſequente vocali. Et hæc quidem obiter hîc attigi, vtpote de quibus agendi alia ſe non obtuliſſet occaſio. G Quibus addo, ITIDEM Οὐχὶ in proſa poſtponi interdum. vt apud Syneſium, σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγγύου χρόνου σιωπᾷς· χρὴ δὲ οὐχί. id quod minimè decet. Et rurſus, εἰ μὲν οὖν οὐ λανθάνουσιν, ἀδικεῖς· εἰ δὲ λανθάνουσιν, ἀμαθεῖς· χρῆν δὲ οὐχὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἡγεμονικώτατον. Adhibetur alioqui & iis locis in quibus οὐ diximus acui. Cæterùm ex hoc Οὐχὶ quidam volentes eſſe factum Οὐχ, ei notam apoſtrophi addidere, SCRIBENTES Οὐχ', vt Οὐχ' ἅλις, Οὐχ' οὕτως, itidémque in aliis locis. H Quam ſcripturam olim etiam quoſdam probaſſe, ex Euſtathio diſcimus. A quibus tamen ipſe prorſus diſſentio, ex οὐχ ortum eſſe οὐκ exiſtimans, mutata tenui in aſpiratam, vt in aliis vocibus paſſim fieri videmus. Porro pro illo Οὐχὶ, HOMERVS Οὐκὶ dicere ſolet. vt Odyſſeæ λ, Ἤ ἔπιτ' ἐς πόλεμον προ-

A μος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐκί. Et Iliad. α, — ὄφρα δαείομεν Ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἦε καὶ οὐκί. Et Iliad. ο, Μαρνάσθω δ' ... ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί.

ΟΥ̓ΚΟΥ͂Ν, interrogatiuè (ſicut & οὐκ in ea ſignificatione de qua modò egi) pro Nónne. οὐκοῦν χρυσᾶ μάγε ἄλφιτα; Lucianus in Charonte, οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοηθησόμεθα; Sæpe etiam (inquit Budæus) interrogatiuè accipitur οὐκοῦν, & ſignificat Nempe, vel Scilicet. Plato De republica libro 2, Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ λεκτέον οὕτω; Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν οὐδέν γε τῶν ἀγαθῶν B βλαβερόν. Ἦ γάρ; Οὔ μοι δοκεῖ. Nempe deus reuera bonus eſt, ſicque nobis fatendum eſt? Quidni? At nullum eorum quæ bona ſunt, noxium eſt? Nónne? vt mihi videtur, nullum. Vide apud Budæum pag. 906 & 907 plura de hac ſignificatione, (quæ & alioqui ſcriptores Græcos euoluentibus obuia eſt) ſed is pag. 903 ſcribit, οὐκοῦν, ſicut ἀλλὰ μὴν, percunctationi ſeruire: & affert ex Platone in Gorgia hunc locum, vbi vtroque vtitur: ἀλλὰ μὴν ἡ ῥητορικὴ λέγειν γε ποιεῖ δυνατούς; Ναί. Οὐκοῦν περὶ ὧνπερ λέγειν, καὶ φρονεῖν;

C Οὐκοῦν, Atqui. Item Profectò, Enimuero. Demoſth. οὐκοῦν οὐδ' οὗτοι, atqui ne hi quidem. Lucianus, οὐκοῦν ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὴν ἄλλην ἐμπεσὼν ἀρχὴν ὁ ἄθλιος περιδεθεὶς συμπεριενεχθήσεται. Οὐκοῦν (inquit Budæus) non negat, licet connexam negationem habeat, ſed ſignificat Atqui. Plato in principio Timæi, οὐκοῦν σὸν τῶνδέ τι ἔργον ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος. Ariſtophanes, οὐκοῦν δή που τῆς πτωχείας τὴν πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφὴν, Atqui dicimus. vt idem ille exponit: addens aliquanto pòſt, δήπου hoc in loco eſſe παραπληρωματικὸν, at verò D οὐκοῦν affirmatiuum cum quadam conſequutione ſermonis, non ratiocinatiuum. Idem, poſtquam dixit οὐκοῦν ſignificare Profectò & Enimuero, affert ex Demoſthene, (non Xenophonte, vt tamen vox Idem ibi indicat) οὐκοῦν δεινὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸ, &c. Sic autem & à Luciano in principio ſententiæ poni teſtatur pro Enimuero. Accipitur alioqui οὐκοῦν pro Itaq;, Igitur. vt apud Lucianum, οὐκοῦν οὕτω ποιῶμεν. Atque ita nonnulli interpretatur in iſto Sophoclis verſu in Aiace, pag. 6 meæ editionis, Οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. E ſed malim & hîc Profectò, ſeu Enimuero. (Porro inuenitur ETIAM Οὐκοῦν ἀλλὰ, quod Budæus vertit itidem Enimuero, & At verò, & Cæterùm: citans hæc Luciani verba, οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.) AT VERO Οὔκουν, Non igitur, Non itaque. Vel, Proinde non. vt exponit Bud. in hoc Gregorii loco, οὔκουν διάστασις ἵνα μὴ λύσις. Affert verò & ex Galeno ad Glauconem, καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐπισκεπτόμεθα τινὰς ἀρρώστους πολλάκις οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχομεν· οὔκουν οὐδ' ὅπως εἶχον χροιᾶς ἢ ἕξεως ἢ τῆς κατὰ φύσιν θερμασίας γιγνώσκοντες. F vbi interpr. Proinde noſſe nõ poſſumus. Et, Ita nequaquam nouimus. Idem in Cõment. pag. 907, Οὔκουν autem (inquit) cum accentu in priore ſyllaba negationibus ſeruit. Greg. in ſua εἰς Βασίλειον orat. ἅπαντα δὲ οὐδεὶς ἐπῆλθε πρὸς τὸ ἀκρότατον, οὔκουν τῶν νῦν ἡμῖν γινωσκομένων· ἀλλ' ἐστὶν ἄριστος ἡμῖν ὃς τὰ πλείω τυγχάνει κατωρθωκώς, Nemo inquam eorum quos hodie nouimus. Vel, Certè nullus eorum. At ego malim, Nemo quidem certè. ſicut in quodam Platonis quem ſubiungit loco, οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν G Ὁμηριδῶν, vertit, Minimè quidem certè id dicitur ab ipſis Homeridis.

ΟΥ̓ΔΕ͂, ET Οὔτε, Neque, Nec. Sed illud diſiunctim etiam ſcriptum inuenitur οὐ δὲ, at hoc non item. Dici autem itidem Μηδὲ, ſeu Μήτε, antea docui, nimirum col. 911 tomi ſecundi. Demoſthenes μήτε & οὔτε & οὐδὲ in vna eadémque periodo vſurpauit: in oratione Pro corona, ὁ γὰρ μὴ ταῦτ' εἰδὼς, μήτ' ἐξητακὼς πόρρωθεν ἐπιμελῶς οὔτ' εἰ εὔνους ἦν, οὔτ' εἰ πλούσιος, οὐδὲν μᾶλλον ἔμελλεν ὅ, τι χρὴ ποιεῖν εἴσεσθαι, οὐδ' ὑμῖν ἕξειν συμβουλεύειν. (vbi animad- H uerte etiam repetitionem huius particulæ οὔτε) Ibidẽ, οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὔτ' εἰσήγετο ὧν ἐδεῖτο αὐτοῖς. quibus ſubiungit οὔτε & μήτε, vtrunque itidem repetitum. ſcribit enim, ἦν δὲ οὔτε ἐν τῇ θαλάττῃ κρείττων τότε ὑμῶν, οὔτε εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δυνατὸς, μήτε Θετταλῶν ἀκολουθούντων, μήτε Θηβαίων διιέντων. Interdum

poſteriore loco dicitur οὔτ' οὐ. vt apud Luc. In Alcyo- A
ne, οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' αὖ τὰ σμικρά.
Cæterùm quemadmodũ in Μὴ docui, poſt μὴ ſubiungi
μηδὲ, non οὐδέ, (quod & in priore illo Demoſthenis
loco fieri vides) ita viciſſim οὐδέ, non μηδέ, (quod
ſciam) particulæ οὐ ſubiungi dico. vt in eadem oratione,
οὐκ ἂν αὐτὸν οἴομαι διὰ τοῦτ' εἰπεῖν, οὐδ' ἂν οὕτως ἐπαχθὴς λόγους
ποιεῖσθαι. Sic præcedente οὐδεμίαν habes hanc particulam ibidem, οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν,
οὐδ' ἃ νῦν οὗτος λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. (nec tamen B
ignoro apud Homerum Od. ι legi, Ἤ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ
δόλῳ οὐδὲ βίηφι: ſed emendatiora exempl. habent ibi ἠὲ
non οὐδέ) Cæterùm pro οὔτ', SCRIBITVR Οὔθ',
vbi ſequitur vocalis aſpirata: vt in hoc Demoſth.
loco, καὶ οὐ βούλομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν,
οὔτε τῶν πατέρων. Verùm exempla vſus huius particulæ quæ
paſſim occurrunt, omittens, ad ea quæ non perinde
ſunt obuia, venio.

Admonitus igitur eſto lector, ſicut negatiua particula οὐ vacat interdum, itidémque μή, ita & οὐδὲ ſuperuacaneam eſſe nonnunquam. Et affert quidem Bud. C
huius pleonaſmi exemplum pag. 937, ſed minimè idoneum, meo quidem iudicio: vt etiam docebo ibi aliquando fortaſſe. Pag. autem 935 tradens ab Atticis geminari negationem, elegantiæ & ornatus gratia, affert
hunc Syneſii locum, διδοὺς μὲν οὐδέν, (οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος
ἦν ἔχοντι) δείξας δέ. Sed quum hic particula οὐδὲ poſteriore loco poſita, ſignificationem habere videatur (de
qua dicam infrà) diuerſam ab ea quam in priore habet,
aliud potius exemplum afferre debuit. Extãt autem
apud ipſum quoque Homerũ aliquot. vt Od. κ, Οὐδὲ γὰρ D
οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, Ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτα
ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Et Od. θ, Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος
ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται. Itidem Iliad. μ, — ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Οὔτε
ποτ' ἐν πολέμῳ. vbi annotat Euſtath. διπλῆν ἀπόφασιν indicari ἀπὸ κοινοῦ πλείαι τὸ χρῆσαι τὸν δημότην αὐτὴν πλήξειν τῷ
κρατοῦντι. Miror autem quomodo hic grammaticus iſtam geminationem non diſtinguat ab ea quæ extat
apud eundem. Il. ε, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα
μέλαιναν. Et alibi, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός. quum in v- E
troque horum locorum particula οὐδὲ poſterior non
eundem vſum habeat quem prior, (ſicut & de illo Syneſii loco modò dicebam) & hoc agnoſcens ipſemet,
ſcripſerit, ἔστι δὲ τῶν δύο ἀρνήσεων ἡ μὲν μία, τὸ ῥηματικοῦ
πράγματος· ἡ ἑτέρα δέ, τὸ προσώπου. vt dicat (inquit) ὅτι οὐδὲ ὑπεξέφυγεν ἄν, οὐδὲ αὐτός.

Οὐδὲ γὰρ geminatũ vel potius repetitũ (eo modo quo
οὐ γὰρ ſuprà ex Platonis Phædone affert Bud. pag. 941.

Οὐδὲ δὴ, Nec verò, vt tradit idem pag. 921, poſtquam
loquutus eſt περὶ τοῦ Δὲ δὴ μεταβατικοῦ. Similem enim F
huic οὐδὲ δὴ ſubeſſe ſignificationem ait.

Οὐδέ μην, ET Οὔτε μήν, idem quod οὐ μέντοι, Neque
verò, Nec verò. Vel Nec tamen. Vide pag. 923.

Altera autem ſignificatio PARTICVLAE Οὐδέ, eſt ea quam & in vulgatiſſimo illo prouerbio habet
Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, id eſt Ne Hercules quidem aduerſus duos. Item in illo prouerbiali loquendi genere,
οὐδ' ὄναρ, Ne per ſomnium quidem: & illo, οὐδὲ γρῦ, Ne
gry quidem. Quibus addere poſſimus hunc Antiphanis verſum, habentem itidem prouerbiale genus lo- G
quendi, cum hac particula οὐδέ, apud Athenæum,
Ταυτὶ δ' ὅ,τι ἐστίν, οὐδ' Ἀπόλλων ἂν μάθοι. id eſt, Ne Apollo quidem intelligat (ſeu intellexerit, aut intelligere
queat) quid hæc ſibi velint. Similis autem vel potius
idem vſus particulæ Μηδὲ in eadem re exprimenda, apud eundem Athenæum, vbi ſcribitur, τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ
δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι. Talem porro
vſum habere particulam iſtam in quibuſdam Homeri locis in quibus geminatur, admonui ſuprà: necnon H
in loco Syneſii. Sed & in aliis aliorum autorum locis
frequẽs eſt hic voculæ iſtius vſus. Quem certè habere exiſtimo & in iis loquendi generibus quibus DICITVR Οὐδ' ἂν ὁποιονοῦν γένηται, ET Οὐδ' εἰ τι γένοιτο. vt
videlicet ſignificet ad verbum, Ne ſi quidem fiat
quidlibet, ſeu accidat. Exponitur alioqui à Budæo
Quicquid euenerit. Et οὐδ' ἂν ὁπουοῦν γένοιτο, Quicquid
accidiſſet. Poſſit autem iis quæ ibi affert exemplis addi iſtud ex Demoſthene, in oratione Pro corona, καὶ
Ἐλάτειαν κατέλαβεν, ὡς, οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, ἔτι συμπνευσόντων ἡμῶν καὶ τῶν Θηβαίων. Affert verò ex eodem, οὐδ' ἂν
ὁπωσοῦν ποιῇ πάλιν, ex hoc orationis περὶ παραπρ. loco, ὃν
καιρὸν ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προῆται, οὐδ' ἂν
ὁπωσοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τ' ἔσται σῶσαι, id eſt (inquit) Quicquid poſtea fecerit, ſeruare denuo nõ poterit. Vel, Nul
lo pacto ſeruare denuo poterit.

ΟΥΔΑΜΟΣ, (cõpoſ. ex οὐδὲ & ἀμός, de quo ſuprà:
VT Μηδαμός, ex μηδὲ & ἀμός pro οὐδ' ἀμός, Ne vnus
quidem. id eſt Nullus. Ἀμὸς (inquit Euſtathius) dicitur
ὁ εἷς vel ὁ τίς, (id eſt vnus, vel Aliquis) Ionicè, ſeu Doricè. Vnde ἀμόθεν pro ποθέν. & ἀπό τινος ἑνός: at οὐδαμόθεν
pro οὐδέποθεν. Eſt autem ex eo & NOMEN Οὐδαμὸς
idem ſignificãs quod οὐδέ τις. à quo apud Herodotum
nominatiuus pluralis οὐδαμοί, pro οὐδέ τινες. Et fœmini
num οὐδαμαί. Item genitiuus οὐδαμῶν, vt οὐδαμῶν ἀνθρώπων. Vnde & μεσότητος ADVERB. Οὐδαμῶς, pro
κατ' οὐδένα τρόπον. A quo EST Οὐδαμῇ. Idem porro
VALENT Μηδαμῶς ET Μηδαμῇ. Hæc ille. Affert
autem Budæus iſtum Herodoti locum in quo & Οὐδαμοὶ ET Μηδαμοὶ vſurpat: ἐβουλεύσαντο δὲ καὶ αὐτοὶ μεταβαλεῖν μηδαμοῖσι Ἰώνων, οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοὶ μεταβῆναι. Item ex Leſbonacte, οὔτε γὰρ ἐξηλάθη ὑπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξελάσαντες ἑτέρους
αὐτοὶ οἰκεῖτε.

Οὐδαμοῦ, ET Μηδαμοῦ, Nuſquã, Nullo in loco. Apud
Lucianum interroganti ποῦ δὲ ἐστιν, reſpondetur οὐδαμοῦ. Syneſ. ἀλλ' ἦν οὐδὲν οὐδαμοῦ. Cum genitiuo, οὐδαμοῦ γῆς, apud Ariſtidem: ſicut οὐδαμόθι γῆς ſeu τῆς γῆς
apud Lucianũ. Sed & pro Nullum in locũ, ſeu Nullã
in partẽ, affertur ex Xenoph. quæ alioqui ſignificatio
motus ad locum propriè conuenit τῷ Μηδαμόσε.

Οὐδαμόσε ET Μηδαμόσε, Nuſquam, id eſt, Nullum in locum. Item pro Nullam in partem. μηδαμόσε tamen in
v. l. exp. Nullatenus.

Οὐδαμόθι, ET Μηδαμόθι, Nuſquam, id eſt Nullo in loco.
Cum genitiuo apud Lucianum, οὐδαμόθι τῆς γῆς, vt Latinè dicitur Nuſquam terrarum, & Nuſquã gentium.

Οὐδαμόθεν ET Μηδαμόθεν, Nullo ex loco, Nulla ex parte.
vt οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demoſthen. Ex alio nullo loco.
Xenoph. οὐδαμόθεν δανείζεσθαι ἔστιν ἀργύριον. vbi reddi poteſt, Nullo ex loco, aut etiam Ex nemine, ſeu A nemine. Baſil. πάλιν οὐδαμόθεν αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα ἀνέγκλητον. Quæ
Bud. vertit, Veruntamen excuſari nullo modo eorum
factum poteſt.

Οὐδαμῇ ET Μηδαμῇ interdũ accipitur itidem pro Nuſquã, Nulla in parte. qua in ſign. extat apud Dionyſ. Areop. Hinc οὐδαμῇ δηλ. pro Nuſquã alibi. Sed frequẽtius
accipietur pro Nullatenus, Nullo modo, Nullo pacto.
Plato de rep. lib. 1. τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ. Et οὐδαμῇ οὐδαμῶς, quod vide in Οὐδαμῶς. Sed pro Οὐδαμῇ & Μηδαμῇ dicitur DORICE Οὐδαμᾷ ET Μηδαμᾷ. Apud
Lucianum tamen extat quidam locus ſine autoris nomine, vbi οὐδαμᾷ & οὐδαμῇ copulãtur, ſicut οὐδαμῇ οὐδαμῶς copulata ſæpe legimus.

Οὐδαμῶς ET Μηδαμῶς, Nullatenus, Nullo modo, κατ'
οὐδένα τρόπον, vt ex Euſtathio modò expoſui. Xenoph.
οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡμῖν ὕλη ἐπιπολάζοι. Sæpe autem copulatur οὐδαμῶς cum οὐδαμῇ, ſicut μηδαμῶς cum μηδαμῇ: & tunc vehemẽtia ſignificationi additur: ideóque Bud. vertit Nullo prorſus pacto, in hoc loco Philonis De mundo, αἰσθήσει μὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανόμενα, Nullo prorſus pacto percepta (Sed addit, Acſi
dicas, Nuſquam nullóque modo ſenſu comprehenſa)
Cicero tamen οὐδαμῇ οὐδαμῶς vertit ſimpliciter, Nullo modo: quũ hæc Platonis verba in epiſtola ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλιωτικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε, ſic interpretatur, Quò quum veniſſem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarũ Syracuſanarúmque mẽſarum, nullo modo mihi placuit.
Et μηδαμῇ μηδαμῶς pro eodem: vt apud Philoponũ
Ariſtotelis interpretem, vbi inter ὑποθέσεις hanc ponit,

ἐκ τοῦ μηδαμῆ μηδαμῶς ὄντος μηδὲν γίνεσθαι. Sed μηδαμῆ A
μηδαμῶς poteſt eſſe etiam ἀπαγορευτικόν, quum οὐδαμῆ
οὐδαμῶς ſit tantummodo ἀρνητικόν. Quod Οὐδαμῶς
accipitur & pro Nequaquam, Minime. & quidem in
reſponſione etiam. ‖ Οὐδαμῶς cum genitiuo quo-
que, pro Nuſquam, ex Luciano affertur: vbi quis for-
taſſe ſuſpicetur reponendum οὐδαμοῦ.

AT VERO Οὐδαμινὸς dicitur Qui nullius eſt pre-
tii, Cōtēptus. Quòd ſi vim verbi exprimere velimus,
exiſtimo reddi cōmodè poſſe Qui nullo habetur lo-
co. Is enim qui nullo habetur loco, videri quodāmodo B
poteſt οὐδαμοῦ εἶναι, id eſt nuſquā eſſe. atque adeo hanc
vocis iſtius eſſe originem arbitror. Dicitur tamē ali-
quid etiā eſſe οὐδαμινόν. vt apud Chryſoſt. ὁ θεὸς ἀντὶ μι-
κρῶν καὶ οὐδαμινῶν βασιλείαν χαρίζεται, pro exiguis nihili-
que rebus regnū largitur. Et cōparatiuus Οὐδαμινέστερον
apud eūdē, πολὺ οὐδαμινέστερον, multo min' & cōtēptius.

ΟΥ̓ΤΙΣ, τος, ὁ & ἡ, poeticè, Nullus, Nemo, vt Il. α, οὔτις
χεῖρας ἐποίσει. Apud eundem poetam Vlyſſes ficto no-
mine ſe vocat οὖτιν. (ita enim προπερισπᾶται) VNDE
Οὔτιδες, Chryſippi παραλογισμοί, i. captioſæ quædā argu C
mētationes. AT VERO Οὔτι pro οὐ, Nō, poeticé: VT
Οὐδέτι pro οὐδέ, neque. (Pro quo potius DICITVR
Οὔτοι in proſa. ET Οὔτοι γε. de quibus lege B. p. 911. AT
Οὔτιπου cū ι, An fortè, Num fortè, ibidē ex Plat. Theæ-
teto (ſic autē exponitur & οὔπω in alio Plat. loco, quū
potius exiſtimē ſignificare An nondū) Ab hoc οὔτις eſt
& POETICVM Οὐτιδανός, per pleonaſmum ſyllabæ
δα. q. d. Qui nihil eſt. id eſt Homo nihili, & nullius pre
tii. Gallicè ad verbum, *Homme de neant*. Hom. Il α, — δει-
λός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην. D

ΟΥ̓ΡΑ', ᾶς, ἡ, Cauda. Il. υ, de leone irritato, Οὐρῇ δὲ
πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, cau
da verberat latera & coxas. Od. κ, de canibus, Οὐρῇσι μα-
κρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν. Sic Od. ρ, Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔα-
τα κάββαλεν ἄμφω. (vnde σαίνουρος, qui blāditur cauda. vt
Ouidianæ leænæ & lupæ, — blandas mouere per aera
caudas, Noſtráque adulantes comitant veſtigia) Xen.
Cyneg. ταχὺ ταῖς οὐραῖς διασείονται καὶ ἐπικλίνονται τὰ ὦτα.
Plut. De ſolert. anim. ἵσανται τὰς οὐρὰς κινοῦντες. Idem in
Probl. Rom. οὐρὰν ἀποκόψας, caudā amputās. Piſcibus E
etiam tribuitur: (vnde μελάνουρος) nō item auibus, qui-
bus ὀρροπύγιον peculiare eſt. Latinū verò Cauda & qua-
drupedibus & reptilibus & piſcibus & auibus cōuenit.
‖ Homini quoque οὐρὰ tribuitur, vt & κέρκος. ſed iocoſè
pro Penis. ſic Horat. — caudámq; ſalacē Demeteret fer
ro. vnde νώθουρος & μύζουρις. ‖ In exercitu verò οὐρὰ
dicitur Extremū agmen: contrà στόμα dicitur acies &
anterior pars. (Qua metaphora lingua vernacula dicit
Queue, quod eſt Cauda.) Euſt. p. 1185, Οὐρὰ στρατοῦ, τὸ ὄπι-
σθεν. Idem p. 469, quū dixiſſet Merionen, qui πομάται ὤ-
τρυνε φάλαγγας, fuiſſe οὐραγόν, addit, οὐρὰ γὰρ καὶ κατὰ Ξενο- F
φῶντα, τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὡς τὸ στόμα καθ' Ὅμηρον ὁ τό-
πος τῶν προμάχων. Budæus interpr. Extremum agmen,
ex Xen. afferens, ἑαυτὸς δὲ ἕποιτο κατ' οὐρὰν τῆς μετὰ τοῦ φυλάρ
χου τάξεως. (Aliàs κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι exponitur etiam
A tergo ſequi. κατόπιν. Athen. lib. 7, ex Apollodoro, de
piſcibus quibuſdam qui ἀλφησταὶ nominantur, ἁλίσκεσθαι
σπουδῇ, καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπό-
μενον. Ex Xen. quoque affertur ὁ κατ' οὐράν, qui eſt à
tergo) Huc pertinet ἡ ἐπ' οὐρὰν μεταβολή, pro ἡ ἀπὸ τῶν G
πολεμίων: contrà, ἡ ἀπ' οὐρᾶς pro ἡ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, vt
docetur in libello De vocab. milit. ‖ Naui quoque
οὐρὰ tribuitur pro πρύμνα, puppis. Ionicè pro Οὐρὰ
DICITVR Οὐρή.

C. Οὐροτομέω, ῶ, Caudā amputo, τὴν οὐρὰν ἀποκόπτω, vt Plut
loquitur. Apud Suid. οὐροτομήσαντες πεντήκοντα ἵππους.

C. Οὐραγὸς in exercitu dicitur is qui extremum agmen
ductat, (quod οὐρὰ nominatur cum ab aliis tum à Xe-
noph. vt ſuprà docui) ſeu Extremi agminis dux. Xen.
ἐξάγει μὲν ὁ οὐραγὸς τοῦ τελευταίου λόχου τὸν λόχον. Polyb. δεῖ H
γὰρ τὸν πρῶτον ἰλάρχην καθ' ἕκαστον στρατόπεδον ἑνὶ τῶν οὐραγῶν
τῶν αὐτοῦ παραγγεῖλαι πρό. In lib. De vocab. milit. οὐρα-
γὸς eſſe dicitur ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου. cui opponitur λοχα-
γός, πρωτοστάτης & ἡγεμών. In eodem libello annotatur
quoſdam οὐραγὸν & ἐπιστάτην pro eodem accipere: qui

erat vnus τῶν ἐκτάκτων, vt ibidem in Ἔκτακτοι docetur. A
‖ Apud Dioſc. verò l. 4, c. 179, de epithymo, ἔχει δὲ κεφά-
λια λεπτά, κοῦφα, οὐραγοὺς ἔχοντα ὡς τρίχας, Marcellus vertit Caudas capillorum modo. Aliter autem Ruel. eū
locum interpretatur, ſic nimirum, Capitula tenuia &
leuia, in quibus fibræ vt capillamenta. ſequutus diuer
ſam lectionem. Mihi certè id vocabulum ſuſpectū eſt.
Ab Οὐραγὸς porrò EST Οὐραγία, ας, ἡ, Extremum a-
gmen. ἡ οὐρὰ τῆς φάλαγγος, ſeu ἡ ὄπισθεν ἀκολουθοῦσα στρα-
τιά, vt Suid. & Heſych. exp. Polyb. lib. 16, συνῆψαν τοῖς ἐπὶ
τῆς οὐραγίας Μακεδόσι, conflixere cum Macedonibus B
qui in extremo agmine erant. Et Plut. in Anton. πολ-
λοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὐραγίαν ἀλλὰ
καὶ τὰς πλευρὰς στομώσας. de exercitu iter faciente. Vide
& paulo pòſt in Ἀπουραγέω. Apud Heſych. habetur E-
TIAM Οὐράγιον, quod exponit τελευταῖον, id eſt Vlti-
mum. quod idem erit cum οὐραῖον ſeu ὀπίσθιον. ITEM
Οὐραγέω, Extremum agmen duco. Vnde apud Suidā,
Οὐραγεῖ, τὸ τέλος ἄγει τοῦ στρατοῦ. Heſych. verò οὐραγεῖ exp.
ὑστερίζει, poſtremus eſt vel venit. INDE Ἀπουρα-
γέω, quod Bud. ex Polyb. citat, ſed non interpretatur. C
οὐραγεῖν (inquit) & ἀπουραγεῖν. Polyb. 189, & 48 à tergo,
cui opponitur προάγειν, προτοπορεῖν, 189. Quibus ſubiun
git hæc verba ex eodem, τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ τοὺς ἱππεῖς
εἶχον ἐν τῇ προτοπορείᾳ, τοὺς δ' ὁπλίτας ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Idē
certè eſt ἀπουραγέω cum οὐραγέω, Extremum agmē du-
co, ſeu A tergo agmen duco. quo vtitur Polybius l. 5,
ἀπουραγούντων αὐτῷ τῶν Κρητῶν, δεξιῶν δὲ παρὰ τὰ πλάγια
τῶν Θρακῶν.

C. Κόθουρος, ου, ὁ, Caudam abſcondens: epitheton fuci qui
eſt ἄκεντρος & νωθρός, vt teſtatur Ariſtot. Hiſt. anim. l. 9, D
cap. 40, itémq; Plin. lib. 11, c. 11, docet fucos eſſe ſine a-
culeo velut imperfectas apes. Heſiod. Erg. ὅς κεν ἀεργὸς
ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὁρμήν. id eſt κεύθουσι τὴν οὐ-
ρὰν ſiue κέντρον, vt Moſchopulus exp. τὸ κέντρον κεκρυμμέ-
νον ἔχουσι, vt Proclus: ſicut & Tzetzes, τοῖς κεύθουσι τὸ ἐν τῇ
οὐρᾷ κέντρον. Heſychio autem κόθουρος eſt ἄκεντρος & ἀργός.
AT Κοθοῦρεις, Vulpes. Heſych. enim κοθοῦρειν exp. ἀλώπε-
κα. Sic κολουεις.

C. Κολοβοῦρος, Cauda truncus, Cauda truncatus, Cui ampu
tata cauda eſt. Heſychio verò κολοβοῦρος eſt σποκοῦρος, ἀ- E
χρεῖος, κακοῦργος, ἀλώπηξ. vt κόλουρις.

C. Κόλουρος, idem cum præcedenti, hoc eſt Cauda trūcus,
Cui cauda truncata & amputata eſt. quo ſignificatu di
citur etiam κολοβόκερκος, Leuitici cap. 22. vnde apud Sui-
dam, κόλουρα, τὰ κολοβὴν ἔχοντα οὐράν, vel τὰ μὴ ἔχοντα κέρ-
κον. Heſych. κόλουρον exp. generaliter κολοβόν: item μάστι-
γα. In ſphæra autem cæleſti κόλουροι appellati ſunt
circuli per polos ducti, & ambitu ſuo ipſos mundi po-
los recipientes: inde nominati quòd partes quædam
eorum ſint ἀθεώρητοι, vt docet Procl. in ſua ſphæra. F
ITEM Κολουρεῖος, Cauda truncus. Κολούρεια enim Sui-
dæ, τὰ κολοβὰς ἔχοντα οὐράς: qui etiam addit, dici ἐπὶ ἄρτων
& ἐπὶ ἰατρικῶν φαρμάκων. id eſt de collyriis, quæ & κολ-
λύρια ſiue κολλύρια. AT Κολουρία, Caudæ truncatio.
Heſych. κολουρία exp. τῇ ἀποτομίᾳ. ITEM Κόλουρις, Vul
pes, vt κοθοῦρις. Timocr. apud Plut. in Themiſt. οὐκ ἐγὼ
μόνα κόλουρις, ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

C. Μείουρος, ου, ὁ, Cui cauda diminuta eſt, Cui truncata eſt
cauda. idem cum κολόβουρος & κόλουρος. Apſyrt. in Hip-
piatr. ἐὰν φθορὰ γίνηται τριχῶν ἐν τῷ μειούρῳ τῆς κέρκου, in G
mutilata parte caudæ. Aliàs μείουρα dicuntur etiam
ea quorum extrema ſunt mutilata & decurtata. ſic μεί-
ουροι verſus, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες, vt A-
then. lib. 14 docet: hoc eſt Qui in fine claudicant, ſicut
ἀκέφαλοι, qui initio: λαγαροὶ qui in medio. hoc μειούρου
exemplum affert ex Homero idem Athen. Τρῶες δ' ἐρ-
ρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. At apud rhetores μείουροι πε-
ρίοδοι, quarum θέσις breuior eſt quàm ἄρσις. Ariſtot. lib.
3 Rhet. δεῖ δὲ καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους
εἶναι μήτε μακράς. Itē Μείουρος ET Μειουρίζων, SIVE H
Μύουρος & Μυουρίζων σφυγμός, Decurtatus aut mutilus
ſiue decreſcens pulſus, Pulſus ſyſtematicus decreſcēs.
vide ſuprà in Μύουρος. A Μείουρος autem deriuat. EST
Μειουρία, ας, ἡ, Caudæ breuitas: vel Quū extremitas bre-
uior eſt. vt μειουρία in verſu dicitur quū μείουρος eſt, hoc

eſt quippe in fine claudicat, vt paulo antè dictum eſt. ET Μειουρίζω, Sum cauda breuiori, Cauda mihi imminuta & decurtata eſt. Μειουρίζειν exponitur etiam Minoribus terminis finire: quaſi ab Ionico οὖρος pro ὅρος.

C. Μελάνουρος, Nigram caudam habens. Item nomen piſcis nigras in cauda maculas habentis, apud Ariſtot. quem Plinius itidem melanurum appellat, lib. 32, c. 11, eiuſdem mētio ſuprà in Ὀρροπυγόστικτος. Huc referūt & Pythagoricum præceptum, μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων. ‖Dipſades quoq; ſerpētes μελάνουροι à nōnullis vocantur, quarum caudæ lineis duabus nigris diſtinguūtur, reliquo corpore albicante, vt docet Cæl. Rhodig. l. 25, cap. vlt. ITEM Μελανουρίδες ex Epigr. pro iiſdem piſcibus qui μελανούρους nominari dictum eſt.

C. Νώθουρος, Ignauam caudā habens. ὁ νωθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι. (per οὐρὰν accipiendo τὸ κατ' ἄνδρας αἰδοῖον) qui & ἄστυτος vocabatur. eſt autem vocabulum à comicis fictum. Euſtath. Huic opponitur Salacē caudam habens, apud Horat.

C. Σαίνουρος, Blandam caudam mouens, Qui caudam mouens adblanditur. ὁ τὴν οὐρὰν σαίνων, vt Homerus loquitur. ET Σαινουρὶς, Quæ caudam mouens adblanditur. σαίνουροι καὶ σαινουρίδες, (inquit Heſychius) οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι ἢ κύνες. ET Σίνουρος pro eodem. Heſych. enim σινοῦροι exp. ταῖς οὐραῖς σαίνοντες. vbi animaduerte ſcribi παρεπεπατωμένως, vt κολοβοῦρος.

C. Σεισούρα, Caudā mouens: nomen auiculæ quæ Græcè ἴυγξ & κίγκλος etiam nominatur, à quibuſdā Motacilla: & ſynonyma VOCE Σεισοπυγίς. Suid. Κίγκλος, ὄρνεον πολλὰ τὸ ὀσφὺν κινοῦν, ὅ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσι. Nominatur & κίναιδος.

C. Μύζουρις. Quæ caudam, id eſt penem, ſugit, Fellatrix. Euſtath. p. 1821, loquens de οὐρὰ ſignificante penem, ὅθεν καὶ γυνὴ Μύζουρις, ἡ αἰσχροποιὸς, παρὰ τὸ μυζᾶν οὐρὰν, ὅ ἐστι θηλάζειν. ET Ἀπομύζουρις itidem Fellatrix. Euſtath. p. 861, ἡ δὲ εἰρημένη οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναῖκα, τὴν αἰσχροποιὸν παρὰ τὸ μυζεῖν ἤγουν θηλάζειν οὐράν.

Οὐραῖος, ου, ὁ, Ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2, ἄκρα δ' ἔκοψαν Οὐραῖα πτερὰ ταί γε πελειάδος, pēnas caudæ: τὰ τῆς οὐρᾶς πτερά. Et οὐραῖα μέρη τῶν ἰχθύων apud Proclū, Eæ piſcium partes quæ ad caudam pertinēt. i. poſteriores, ὀπίσθια. Intellige autē de piſcibus qui inter duodecim ſigna numerantur, de quibus & Aratus in ſua ſphæra, Ἀμφοτέρων δὲ σφέων ἀποτείνεται ἠύτε δεσμά: & alibi, Δεσμοὶ δ' οὐραῖοι τοῖς ἰχθύες ἄκροι ἔχονται: quod Cic. interpr. Vincla caudarū. Frequēter enim οὐραῖα dicūtur ipſæ οὐραί, vt Athen. l. 7. σαίνουσιν οὐραίοισιν. Eodem lib. κυνὸς οὐραῖον, cauda canis, piſcis. Sic Archeſtr. eodem lib. Καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, τὴν θυννίδα φωνῶ. Sed & in multitudine aliqua hominū τὰ οὐραῖα, ſicut τὰ ὀπίσθια, dicitur pars poſterior ſeu extrema: Terga, οὐρά. Philo in V. M. lib. 1, ἀνακάμπτει πρὸς τὰ οὐραῖα τοῦ πλήθους, retro in terga conceſſit. (Neutro GEN. Οὐραῖον apud Hipp. l. περὶ διαίτης ὀξ. παθ. dicitur τὸ πέρας τοῦ ὀστέου, hoc eſt extrema pars oſſis: quo loco ETIAM Οὐρώδεες πόνοι vocātur qui vſq; ad οὐραῖον, hoc eſt oſſis extremum, protenduntur, vt Galen. comm. 4 annotauit: Hæc Gorr. Suprà ex eiuſdem Galeni lex. Hippocr. habuimus Ὀρρώδεων) At FOEM. Οὐραία dicitur κατὰ παραγωγὴν pro οὐρά, vt Ἀθηναία pro Ἀθηνᾶ, & σεληναία pro σελήνη. Euſt.

C. Ἐπουραῖος, Qui in cauda eſt. in Epigr. ἐπουραίῳ δήγματι, morſu caudæ.

Οὔραιος, idem cum οὐραῖος: VNDE Ὄαιος, exempto υ: vt ὄριαι πελειάδες apud Pindarum, ὀρείαν (ἢ ὀαρίαν) πελειάδων μὴ τηλόθι Ὠαρίωνα νεῖσθαι (ἢ κεῖσθαι.) quo loco citato, & explicato etymo nominis proprii Ὠαρίων, ſubiungit Euſtath. ἐπὶ δὲ τὰς πελειάδας ἤγουν τὰς πελειάδας ὀρείας ἔφη ὁ Πίνδαρος, ἰστέον ὡς οὐκ ἄλλοθέν ποθεν αὐτὸ ἐποίησεν, ἀλλὰ παρωνύμως τῇ οὐρᾷ, κατὰ παράλειψιν τοῦ υ. συνεχὴς γὰρ ὁ Ὠαρίων τῆς ἀστροθεσίας τῶν Πλειάδων, ὥς φησιν Ἀθήναιος· ἵνα ἢ (φασὶ) τὸ ὀρείας ἐν ἴσῳ τῷ οὐραίας.

ΟΥΡΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, Cælum. τοῦ κόσμου τὸ ἄνω, θεοῦ οἰκητήριον, inquit Ariſtot. in lib. De mundo. Od. μ & ξ, — οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα. Od. ο, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. (vt Virg. — tendóque ſupinas Ad cælum cum voce manus. pro quo alibi, Palmas ad cælum tendit. Itidem Saluſt. Cæſar & Liuius dicunt Manus ſupplices ad cælum tendere.) Iliad. τ, Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. vt Caſſandra Virg. Ad cælum tendens ardentia lumina fruſtra. Itidem Il. α, λεῦσσε δὲ οἶνοπ' Οὐρανὸν εἰσανιδών. Et Il. θ, Καίομεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη. Frequentius ſine εἰς, vt Il. β, Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε. Il. ρ, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. Virg. dicit, It clamor cælo. Il. θ, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Virg. — fama ſuper æthera notus. Od. μ, de ſcopulo præalto, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ. vnde οὐρανομήκεις σκόπελοι. Il. τ, Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. Paſſim in proſa quoque occurrit. Plut. Fabio, οὐρανοῦ ῥαγῆναι δόξαντος. Idem in eodem, aliquanto pòſt, εἰς τὸν οὐρανὸν ἆραι. Pauſ. Att. πεσεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Athen. lib. 10, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ab Hippocr. οὐρανὸς more vulgi dicitur aer qui ſupra nos eſt, vſque ad nubium regionem, vt annotat Gorr. ex Gal. comm. 2 in lib. 1 τῶν ἐπιδημιῶν. Deriuant nonnulli ab ὁρᾶν, alii ab ὅρος. Ariſtot. De mundo, οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν, ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω. Philo De mundo, τὸν ἐντὸς ὅρον τε καὶ φυλακτήριον τεθεὶς τὸν αἰθέριον ἐν κύκλῳ τόπον, ἀφ' οὗ καὶ οὐρανὸς ὠνομάσθαι δοκεῖ. Baſil. παρὰ τὸ ὁρᾶσθαι. Itidem Ambroſius in Hexaem. ab ὁράω, quaſi ὁρατὸς, quòd ſit viſui peruium & minimè denſum, vt aqua & terra. ‖Οὐρανὸς apud Heſiodum pater Saturni. quod nonnulli malunt interpretari Cælius: alii etiam Cælus. Sed apud veteres ſcriptores nulla horum mentio, quod quidē ego ſciam: ideóque nihil vetat retinere commune vocabulum Cælum, vt dicuntur Terræ filii apud Latinos. ‖Οὐρανὸς pro κόσμος affertur ex Platonis Tim. ‖Οὐρανοὶ à Perſis dicebantur regia tabernacula, ab orbiculari rotūditate. Heſychius, Οὐρανὸς, ὁ κατηστερισμένος τόπος. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανούς. Sic οὐρανίσκος pro orbiculari vmbella accipitur. Quo dicimus modo vernacula lingua, *Vn ciel de lict.* ‖Οὐρανὸς (ſicut & οὐρανίσκος) vocatur palatum quoque, quod templum à Lucr. nominatur. Ruf. Epheſ. οὐρανὸς δὲ καὶ ὑπερῴα, τὸ περιφερὲς τῆς ἄνω γνάθου. Ariſtot. De part. anim. lib. 2, cap. 17, ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ στόματι ἡ γλῶσσα τοῖς ζῴοις ἐστὶ, lingua palato ſubiacet. Doricè autē DICITVR Ὠρανὸς in Epigr. pro οὐρανός, vt μῶσαι pro μοῦσαι, & ὦρος pro οὖρος.

C. Οὐρανοβάμων, Qui cælum ſcandit. vel Qui per cælum graditur. Suid. οὐρανοβάμονος exp. οὐρανοφοίτου.

C. Οὐρανογνώμων, Cæli (id eſt Cæleſtium rerum) peritus.

C. Οὐρανοδρόμος, Curſu in cælum tendens. Gregor. de cruce dixit οὐρανοδρόμον ξύλον.

C. Οὐρανολέσχης, Qui de cælo vel reb⁹ cæleſtib⁹ nugatur ſeu fabulatur, vt οἱ ἀμβατὸν θέσθαι τὸν οὐρανὸν μυθευόμενοι. Euſt.

C. Οὐρανομήκης, Cælum ſua proceritate tangens. οὗ μῆκος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, vt ſuprà de ſcopulo præcelſo Hom. loquitur. Plut. Ἄθω οὐρανομήκη, qui caput inter nubila condere videtur. Sic apud Virg. — æquatáque machina cælo. At Ariſtoph. Nub. οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, clamorem tollite qui ſidera feriat, vt Virg. — ferit aurea ſidera clamor. Item, It clamor cælo. Simile loquēdi genus vide in Οὐρανός. Item οὐρανόμηκες κλέος, voce compoſita ex Homerico illo hemiſtichio, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Ariſtoph. Nubibus, κλέος οὐρανόμηκες ἐν βροτοῖσιν ἕξεις. Sic apud Athen. lib. 1 in quodam Epigrammate, καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες. Sæpe autem qui ira perciti ſunt, dicunt κακὸν οὐρανόμηκες aut πελώριον, vt Ariſtot. docet lib. 3 Rhet.

C. Οὐρανοπετής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cælo delapſus, Qui è cælo cecidit. ἐξ οὐρανοῦ πεσών, vt Pauſ. loquitur. Plutarch. ex Emped. οὐρανοπετεῖς δαίμονες. in lib. De non fœnerando, πλάζονται καθάπερ οἱ θεήλατοι καὶ οὐρανοπετεῖς ἐκεῖνοι τοῦ Ἐμπεδοκλέους δαίμονες. Idē Plut. in lib. De Herodoti cacoethia, ὁ δὲ κέλης ἔοικεν, ὡς ἔοικεν, οὐρανοπετής.

C. Οὐρανόπλαγκτος, Cælum pererrans, vel Qui ſub cælo vagatur. Epitheton nubium apud Orpheum hymno in nubes conſcripto, Ἀέριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι.

A C.Οὐρανόπολις, Cæleſtis ciuitas. Athen. lib. 1, ἐξαριθμούμενον τὰς ἐν τῇ Ῥωμαίων οὐρανοπόλει Ῥώμῃ ἀριθμουμένας πόλεις: quam Romam Philippides ibidem appellat ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης & οἰκουμένης δῆμον. Aliâs Οὐρανόπολις eſt etiam nomen proprium vrbis conditæ ab Alexarcho quodam, in quam διαλέκτους ἰδίας εἰσήνεγκεν; vt Athen. docet lib. 3.

C.Οὐρανοσκόπος, Qui cælum contemplatur. Item piſcis nomen. Athen. lib. 7, οὐρανοσκόπος δὲ καὶ ὁ ἁγνὸς καλούμενος, ἢ καὶ καλλιώνυμος, βαρεῖς. vbi potius reponẽdum δὲ, B ὁ καὶ ἁγν. vt dicat οὐρανοσκόπον & καλλιώνυμον eundem eſſe: ſicut Plin. lib. 32, cap. 7, de callionymo, Idem piſcis & vranoſcopus vocatur, ab oculo quem in capite habet. Eiuſdem libri capite vltimo ſcribit Cantharus, callionymus ſiue vranoſcopus, cinædi, ſoli piſcium lutei.

C.Οὐρανοφαίτωρ, Ad cælum vſque reſplendens, Cuius ſplẽdor ad cælum vſque pertingit. A Suida exponitur οὗ ἡ λαμπρότης εἰς ὕψος φαίνεται.

C.Οὐρανοφοιτάω, Per cælum gradior, In cælo verſor. Vnde οὐρανοφοιτᾶν apud Heſychium, ἐν οὐρανῷ διατρίβειν. ET C Οὐρανοφοίτης, Qui per cælum graditur, habes in Οὐρανοβάμων paulo antè.

C.Οὐρανόφρων, Qui cæleſtia ſapit, Pius, Religioſus. Bud. ex Cyrillo.

C.Οὐρανοφύτευτος, Cælo ſatus, E cælo nat⁹, Cui è cælo origo eſt. ſic Plato apud Plut. hominem vocat φυτὸν οὐράνιον.

C.Οὐρανοχρώματος, Cæli colorem habens, Cuius color idem eſt cum cæli colore, id eſt Cæruleus. κυανόχρως.

C.Οὐρανόροφος, Cuius tectum ſeu contignatio in modum cæli & θόλου orbicularis eſt. vt οὐρανόροφος σκηνὴ apud A- D thenæum lib. 2. Niſi malis, Quæ habet οὐρανὸν ſiue οὐρανίσκον, id eſt lacunar, inſtar cæli orbiculare.

C.Ἐνουράνιος, Qui in cælo eſt, Cæleſtis. pro ſimplici οὐράνιος in Anthol. Epig.

C.Ἐπουράνιος, Qui in cælo eſt, Cæleſtis. Od. ρ, ἐπουράνιος θεός. Plato in Apologia Socratis, περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. quod etiam interpretari queas Quæ ſupra cælos ſunt, vt ἐπιχθόνια quæ ſuper terrã. Aliquãto antè vocat τὰ μετέωρα.

C.Μεσουράνιος, Qui in medio ſeu vmbilico cæli eſt. At τὸ με- E σουράνιον dicitur Vmbilicus cæli, vt Gaza interpretatur. ET Μεσουρανέω, ῶ, In medio ſeu vmbilico cæli ſum. vt μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, cæli medium permeante ſole: Gaza vertit, Meridiante ſole. Ariſtoteles Meteorol. l. 3, διὸ ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα μείζω φαίνεται ἢ μεσουρανοῦντα. De ſole meridiante ſeu μεσουρανοῦντι dixit Homerus, Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει.

VNDE Μεσουράνημα, ατος, τὸ, ET Μεσουράνησις, εως, ἡ, Quum ſidus aliquod mediũ cæli tenet. Baſil. in hexa- F em. de ſolis magnitudine loquens, οὔτε μὴν ἐν τῷ μεσουρανήματι γινόμενος, τῆς ἐφ' ἑκάτερα ὄψεως διαλλάττει. Et apud Strab. ἔξαρμα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, ſolis eleuatio meridiana. Annotatur ex cõment. Ioan. grammatici in lib. 2 Heſiodi, μεσουράνημα dici quum aſtrũ 90 partibus, id eſt tribus ſignis, ſolem ortu præcurrit. Verba eius hæc ſunt, μεσουράνημα δέ ἐστιν, ὅταν ἐνενήκοντα μοίρας πρὸ ἡλίου ἀστὴρ ἀνατέλλῃ· τουτέστιν, ὅταν τρία ὅλα ζώδια προλαμβάνῃ τὸν ἥλιον. quibus ſubiungit, ἀεὶ γὰρ καθ' ἕκαστον νυχθήμερον ἕξ εἰσι ζώδια περὶ τὸ κάτω καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον. τὰ δὲ ἕτερα ἕξ, περὶ τὸ ἄνω καὶ ὑπὲρ γῆν. τότε οὖν ὁ Ὠρίων G τρία ὅλα ζώδια προανατέλλων τοῦ ἡλίου, μεσουρανεῖ σὺν τῷ ταύρῳ ἀναφερόμενος. Et COMP. Ἀντιμεσουρανέω, ῶ, In oppoſito cæli vmbilico ſum. Habent enim ἀντίποδες ſiue ἀντίχθονες ſuum quoque μεσουράνιον. Budæus ἀντιμεσουρανοῦν interpretatur Media nox, apud Plutarchum in Problem. Rom. pag. 508 meæ editionis, ἐπεὶ τοίνυν ἐν ταῖς ἀνατολαῖς καὶ δύσεσι τοῦ ἡλίου ἄδηλός ἐστιν ἡ ἀρχὴ διὰ τὰς εἰρημένας ἀλογίας, ἀπολείπεται τὸ μεσουρανοῦν ἢ τὸ ἀντιμεσουρανοῦν αὐτοῦ λαμβάνειν ἀρχήν.

C.Ὑπερουράνιος, Qui ſupra cælos eſt. Exponitur etiam Su- H percæleſtis. Pro Cæleſtis affert B. ex Greg.

C.Ὑπουράνιος, Qui ſub cælo eſt. oppoſitum τῷ ὑπερουράνιος. Odyſſ. ι, Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστὶ, cuius gloria nunc ſub cælo maxima eſt: At verò Iliad. θ, dicit, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει.

A Οὐράνιος, ου, ὁ, Cæleſtis. vt οὐράνιον ὕδωρ, cæleſtis aqua, Liuio & Horatio. Theophraſtus, γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐράνιον. Pro quibus Plinius, Rigatur gelidis fontibus, & imbres accipit. οὐράνιον φυτὸν, ſtirps ſeu planta cæleſtis, vt Ouidius, — cæleſti ſtirpe creatus. Plutarchus De oraculo Pyth. Πλάτων καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐράνιον ὠνόμασε φυτὸν, ὥσπερ ἐκ ῥίζης ἄνω τῆς κεφαλῆς ὀρθούμενον. Et οὐράνιος κόσμος, mundus cæleſtis. Theoph. ep. 31 de penna pauonis, κυκλικὸν ἀπεργάζεται σχῆμα, καὶ τὸν οὐ- B ράνιον εἰκονίζεται κόσμον. nam κατηστέρισται vt ipſum cælum. Et οὐράνιος Ζεὺς apud Ariſtotelem De mundo, Iupiter cæleſtis: Homerus dicit ἐπουράνιος θεός. Et οὐράνιος πανοπλία, cæleſtis armatura, Chryſoſtomo in libro περὶ προσευχῆς. Vbi nota etiam fœmin. gen. οὐράνιος: pro quo Soph. οὐρανία dicit, in Aiace, p. [illegible] meæ editionis, ἄταν οὐρανίαν φλέγων, pro ζωπυρῶν ἄταν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, ſiue μετέωρον & μεγάλην. Idem dicit etiam οὐρανία ἀστραπή. Lucretius, Multa videmus enim cæleſtibus incita flammis Fulgere. Idem, — cæleſtis fulminis ignis. At de οὐρανίη αἲξ vide Heſychium & Suidam. a- C pud quem etiam οὐρανία ἄχνη pro δρόσος. (Aliâs fœminino GEN. Οὐρανία ſubſtantiuè dicitur vna ex nouem Muſis: Latini quoque Vraniam appellant. de qua Plato in Cratylo, ἡ δ' αὖ ἐς τὸ ἄνω ὄψις, καλῶς ἔχει τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖσθαι οὐρανία ὁρῶσα τὰ ἄνω. Eſt & Venus quædã οὐρανία, ſicut ἔρως οὐράνιος apud Plutarchum in Erot. ὡς Αἰγύπτιοι δύο μὲν Ἕλλησι παραπλησίους ἔρωτας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσασι. Rurſum οὐρανία ludi genus quo pilam in altum iactabant & exilientes, antequam in terram deferrentur, manibus eam excipiebant. He- D ſych. & Pollux lib. 9, pag. 292, necnon Euſtath. Pulchrè exprimit Homerus Odyſſ. θ, de ſphæra ſeu pila loquẽs, Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς Ῥηϊδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι. ex quo loco colligo apud Pollucem pro ἀλωμένοις reponi debere ἀλλομένοις. VNDE Οὐρανιάζειν, id eſt τὴν οὐρανίαν ludere, Ludere ludum illum qui οὐρανία vocatur. Heſych.) ‖ Ariſtophanes Veſpis, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, pro εἰς οὐρανὸν, in cælum iacta. Paulo antè dicit, σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων. ‖ Interdũ abſolutè E ponitur, vt quum οὐράνιοι dicuntur Dii, pro οἱ οὐράνιοι θεοὶ, ſeu ἐπουράνιοι. Heſychio οὐράνιοι ſunt οἱ τὸν οὐρανὸν κατοικοῦντες, cælicolæ. Itidem Latinis Cæleſtes pro Dii. Virgilius, Inuiſus cæleſtibus. Ouid. Mater cæleſtum. Cicero, Voluntas cæleſtium: qui etiam dicit Colere cæleſtes. A poetis vocantur οὐρανίωνες quoque, & οὐρανίδαι. ITIDEM Οὐράνια dicuntur Imbres, pro οὐράνια ὕδατα. Theophraſtus Hiſtoriæ plantarum lib. 4, cap. 16, γίνονται δὲ νόσοι καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γίνηται. ‖ Οὐράνιόν F γ' ὅσον. pro θαυμάσιον ὅσον. vt apud Ariſtophanem in Ranis interroganti Xanthiæ, Ὁ τῶν πανοῦργον; reſpondet Æacus, νὴ Δί' οὐράνιόν γ' ὅσον. Aliquãto pòſt, Εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον. quod interpretari etiam queas, Toto cælo aberrauit. In eadem fabula, οὐράνιόν γ' ὅσον ἀνεβόα, vix credas quàm altũ exclamarit. Quintil. quoque Cæleſtis vſurpauit pro Admirãdus, (niſi malis Diuinus) quum Ciceronem vocat cæleſtem in dicendo virum. AT Οὐρανίαφι paragoge poetica pro οὐρανία.

G Οὐρανίδης, ου, ὁ, Cæleſtis, οὐράνιος: peculiariter de deo aliquo ſeu cælicola. Heſiodus Theogon. Αὐτοὶ δὲ πατρὸς κασιγνήτους ἔλυσαν ἀπὸ δεσμῶν Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι, Cæligenas, Cæli filios. Vtitur & Apollonius libro 2 Argon. Οὐρανίδην Heſychius exp. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, patronymicωs, Cui cæleſtis origo, Cæleſti ſemine natum. Vide & Οὐράνιος paulo antè.

Οὐρανίων, idem. Iliad. α, Ὤχοντ' ἄν' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Et ſine θεοὶ, Il. ε, Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων. vbi οὐρανιώνων accipitur pro Τιτάνων, qui οὐρανοῦ H filii erant, ſeu οὐρανίδαι. Vide & Οὐράνιοι.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, Tentorium orbiculari rotunditate, vt cælum: (ſicut οὐρανοὶ ſuprá), Plut. apud Phocione, p. 247. Item in Alexandro, καθίσαντος αὐτοῦ τὸ πρῶτον ὑπὸ τὸν χρυσοῦν οὐρανίσκον ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ. Poteſt etiam accipi pro lacunari tabernaculi quod orbiculare ſit in for-

nam ὅλου: ſeu pro parte orbiculari in ſummo tentorio. Athen.lib.5 poſuit pro lacunari auguſtalis, quod Ptolemæus ad pompam & ὑποδοχὴν præparauerat, inquit Budæus. αὐτῆ δὲ (videlicet ἡ τοῦ συμποσίου σκηνὴ) ἐν ἐπιπέδῳ κατὰ μέσον οὐρανίσκω κοκκινοβαφεῖ περιῆλικω. Idem libro 12. ex Phylarcho de tentorio ſeu tabernaculo (hoc eſt σκηνῇ) Alexandri, οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεποιημένοι πολυτελέσιν ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον. | Οὐρανίσκος, ſicut & οὐρανός, Palatū, quod Lucret. Templum vocauit, (ſicut cælum quoque vocari templum Donatus autor eſt) lib.4, Suauiter attingunt, & ſuauiter omnia tractant Humida linguai circumſudātia templa. Paulo antè dixerat, Inde quod exprimimus per caulas omne palati Diditur, & raræ perplexa foramina linguæ. Damaſc. 46, ὄργανα τῆς γεύσεως ἡ γλῶσσα καὶ ὑπερῴα, ἣν καλοῦσί τινες οὐρανίσκον. | Οὐρανίσκος apud Proclū, cæleſte ſidus, quod corona auſtralis vocatur. Schol. Arati, εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ὁμοίως ἀφανέστεροι ἐν κύκλῳ περιγραφῇ, οὓς τῶν νεωτέρων τινὲς οὐρανίσκον καλοῦσιν, οἱ δὲ νότιον στέφανον.

Οὐρανόεις, εσσα, εν, vnde οὐρανόεσσα ὑπήνη à Nicandro dicitur vel τὸ ἐπάνω τοῦ χείλους τείχωμα, vel ἡ ὑπερῴα, ſiue οὐρανός, ſiue οὐρανίσκος, id eſt palatum: vt ſchol. exp. in Alexipharm. Τοῖο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανόεσσαν ὑπήνην Οὖλά θ' ὑποσύφει χολόεν ποτόν.

Οὐρανόθεν, Cælitus, E cælo. Odyſſ. ε & ι, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. Od. ζ, θεὸς ἦλθεν οὐρανόθεν καταβάς. Heſiodus Theog. Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.

Οὐρανόθι πρό, Ante cælum, id eſt In aere. Iliad. γ initio, Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. Alioqui οὐρανόθι per ſe ſignificaret In cælo.

Οὐρανόσε, In cælum.

Οὐρανίζομαι, Cælum peto. vnde οὐρανίζειν apud Heſych. quod exponit πρὸς τὸν οὐρανὸν διώκειν.

ΟΥΡΟΝ, ου, τὸ, Vrina. In Geopon. οὔρῳ βοὸς θερμῷ κλύζειν, pro his Columellæ, Calida bubula vrina eluitur. Athenæus libro 11, οὖρον δριμύ. Idem libro 10, οὖρον δὲ προΐετο καθάπερ πάντες ἄνθρωποι, de quodam qui potu non indigebat. Et ex Ariſtotele libro 1 De gen. anim. ὅτι τὸ οὖρον συντήκονται, tabeſcunt per vrinæ profluuiū. Item plur. num. ex Alex Aphr. probl. 1, libri 2, τῶν οὔρων, Vrinarum. | Aliàs οὖρον ſignificat etiam Terminus pro οὖρος ſiue ὅρος, (vt ſuo etiam loco docui) vel ὅρισμα, vt Iliad. θ, Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δ' ἐλίποντο, quanto interuallo mulæ arantes in nouali præuertunt boues, tanto interuallo ille præcurrens perueniebat ad multitudinem. (cui ſimilem locum habes in Ἐπιούρα) Breuium ſcholiorū autor οὖρον ibi exponit ὅρισμα, διάστημα. Sed quum ὅρισμα dicunt, ad ὅρω ſiue ὁρίζω, referunt eius originem: quum διάστημα, ad ὅρος. ex quo Ionicè οὖρος, & metaplaſmo generis οὖρον. vnde οὖρα ſuprà in Οὖρος. In vulgatis lexicis habetur ETIAM Οὖρος, εος, τὸ, itidem pro Vrina, Lotium: ſed ſine exemplo.

C. Οὐροδόχος, Qui vrinam recipit. vt οὐροδόχος κύστις apud Alex. Aphrod. Veſica quæ vrinam recipit, Vrinarius folliculus. Reperio ETIAM Οὐρηδόχος pro eodem apud eundem, vt probl. 108, libri 1, διὰ τί τοῖς ὄρνεοις οὐρηδόχον κύστιν καὶ νεφροὺς ἡ φύσις οὐκ ἐδωρήσατο. Et probl. ſequenti, διὰ τί τὰ μὲν παιδία ἐν τῇ οὐρηδόχῳ κύστει τοὺς λίθους τίκτει, οἱ δὲ γέροντες ἐν τοῖς νεφροῖς; Ibidem, ἀπὸ τῶν σωληνοειδῶν ἀγγείων ὅτι τὴν οὐρηδόχον κύστιν. Dicitur autem οὐρηδόχος pro οὐροδόχος, ſicut γραμματηφόρος pro γραμματοφόρος, & alia multa. Ab Οὐροδόχος, porro EST Οὐροδόχη, Vrinæ receptaculum, Vas ad excipiendam vrinam, id eſt Matula ſeu Matella, Vas vrinariū. cui ſynonymum οὐράνη. Heſychius quoque οὐροδόχον exponit ἀμίδα.

C. Οὐραχός, SIVE Οὐραχός, Meatus vrinarius in medio vmbilici ſitus, à fundo veſicæ exoriens & in allantoidis cauitatem inſertus: continetur medius inter duas venas, duáſque arterias vmbilicum conſtituentes. Eſt autem allantoidis tunicæ initium, perforatúrque ſatis lato & euidenti meatu ad fundum veſicæ ipſius fœtus, ſic vt allantoides cum veſica τοῦ οὐραχοῦ (qui inter vtraſque medius eſt) coniungatur. Per eum vrina fœtus defertur in allantoidis cauitatem longam, anguſtam, rotundam, quæ in ipſius fines magis effunditur, ne amnion, chorion, vterum, ipſúmque fœtum premat. Neque enim vrinam retineri intra veſicam expediebat, neque per veſicæ ceruicem reddi, ne fœtui circumfuſa eius cutem exulceraret. Hæc Gorræus. Apud Hippocratem verò περὶ καρδίης, vbi ſic legitur, οὐδὲ τῆς καρδίης νέμεται τὴν ἐσχατιὴν, ἀλλ' ἐγκαταλείπει τὸν οὐραχὸν καὶ στερεὸν ἐστι, videtur nonnullis reponendum οὐραχόν, pro mucrone cordis ſumi dicentibus.

C. Δυσουρία, ας, ἡ, Difficultas vrinæ, vt Plinius & alii appellant. de quo vitio intelligit Cato quum ait, Quibus ægrè lotium it. Δυσουρία, (inquit Gorr.) eſt vrinæ difficilis & cum dolore excretio. Sæpe quidem ambo hæc ſymptomata in δυσουρία concurrunt, vt nimirum vrina & difficulter & cum dolore reddatur: nec tamen in δυσουρία ſemper coniuncta eſſe oportet, ſed ſi alterum modò adſit, δυσουρία rectè vocatur. ea nanque manifeſtò diſtinxit Galenus comment. Aphoriſm. 48, lib. 7, duas δυσουρίας ſpecies conſtituens: vnam, τὴν μετ' ὀδύνης, alteram, τὴν μετὰ δυσχερείας, ὡς μόγις ἐνεργεῖν τὴν κύστιν. Igitur in δυσουρία, quum meiere æger cupit, non ſtatim vrinæ excretio ſequitur, ſed magno cum conatu atq; etiam aliquando dolore. Iis autem duobus exceptis ſymptomatis vrina naturalem excretionis modum ſeruat, neque interciſe fluens, neque guttatim, neque maturius quàm naturæ conueniat. hæc enim ſymptomata aliis nominibus appellantur. De cauſis verò δυσουρίας vide apud eundem. Δυσουρία Celſus interpretatur nō ſolùm difficultas vrinæ, ſed etiam, Quum vrina ſupprimitur. Hæc enim Hippocratis, τοῖσι δὲ πρεσβύτῃσι δύσπνοιαι, δυσουρίαι, ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἀποπληξίαι, καχεξίαι, ἀγρυπνίαι, βαρυηκοΐαι, ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ipſe ſic reddidit, In ſenectute ſpiritus & vrinæ difficultas, grauedo articulorum, & renum dolores, neruorum reſolutiones, malus corporis habitus, nocturnæ vigiliæ, vitia lōgiora aurium, oculorū, etiam narium. Idem hæc Hippocratis, ὁ βόρειος ἢ φάρυγγας, κοιλίας σκληρὰς, δυσουρίας, ſic Latinè expreſſit, Aquilo fauces exaſperat, ventrem aſtringit, vrinam ſupprimit. Porro δυσουρίαν à στραγγουρία ita diſcriminat Galenus, vt δυσουρία ſit δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν: στραγγουρία autem, ἡ κατὰ στράγγα οὔρησις. VNDE Δυσουρικός, ή, όν. quod ſi de homine dicatur, ſignificabit Vrinæ difficultati obnoxius. At δυσουρικὰ πάθη, vel abſolutè δυσουρικά, ſub. πάθη, pro δυσουρίαι. Cicero Epiſt. ad famil. lib. 7, Epicurum tuum Stoici malè accipiunt, quia dicat δυσουρικὰ καὶ δυσεντερικὰ πάθη, ſibi moleſta eſſe: quorum alterum, morbum edacitatis eſſe putant, alterum, etiam turpioris intemperantiæ. ITEM Δυσουριάω, Vrinæ difficultate laboro, Ægrè lotium reddo, Difficulter meio. Dioſc. lib. 1, cap. 39, de oleo amygdalino, ὠφελεῖ δὲ καὶ νεφριτικοὺς καὶ δυσουριῶντας, καὶ λιθιῶντας. Et in Hippiatria, ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ τῷ δυσουριῶντι ἵππῳ γίνεται. In v.l. habetur ETIAM Δυσουρέω eiuſdem cum δυσουριάω ſignificationis, ſed ſine autore & exemplo.

C. Ἰσχουρία, ας, ἡ, q.d. Vrinæ retentio, ſeu ſuppreſſio: aut etiam Vrinæ in veſica ſuppreſſio: Morbus veſicæ proprius, vt annotatur à Gorræo, qui etiam addit, eſſe geminam huius morbi cauſam, vnam, imbecillitatem veſicæ non potentis vrinam per contractionem foras excernere: alteram verò, anguſtiam & conniuentiam meatus vrinarii, colli que veſicæ, vel obſtructi à grumo, pure craſſo, lapide, topho, tuberculo meatui innato, vel clauſi ob tumorem præter naturam, vt phlegmonen, ſcirrhum aut alium aliquem mole ſua meatum opprimentem, vel multam ſiccitatem à febribus ardentiſſimis ſicciſſimiſque contractam. Quæ quanquam propriè ἰσχουρία dicatur, vulgus tamen medicorum non ſecus ἰσχουρίαν illud quoque ſymptoma appellare ait, quum vrina in veſicam omnino non venit renum vitio. Notam tamen eſſe amborum affectuum differentiam: eo quòd ἰσχουρία veſicæ morbus ſit vrina plenæ: hic autem affectus ſit renum aut vreterum, veſica nihil prorſus vrinæ in

ſe continente. Galen. in Defin. ἰσχουρία, ἐπὶ παντελὴς τοῦ οὔρου ἐπίσχεσις, κίνδυνον ἐπιφέρουσα. ἐπέχεται δὲ τὸ οὖρον κατὰ τοὺς ὀκτὼ διὰ φλεγμονὴν, διὰ σκίῤῥον, δι' αἵματος θρόμβωσιν, διὰ παράλυσιν, διὰ περίθλωσιν τοῦ λίθου, διὰ τὸ ὑδατικὸν συμπάθειαν, δι' ἕλκωσιν, διὰ λίθιασιν.

C. Στραγγουρία, ας, ἡ, Vrinæ ſtillicidium, ἡ κατὰ σταγόνα τῶν οὔρων ἀπόκρισις, inquit Galenus in Aphor. Hippocr. com. 7, ſect. 48. Idem in Aphor. comment. 5, ſect. 28, ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίνῃ οὖρον συνεχῶς, στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται: at δυσουρία quum ægrè redditur. Vtrunque morbum expreſſit Cato De re ruſt. cap. 156, quum ait, Nunc de iis quibus ægrè lotium it, quibuſque ſubſtillum eſt. Plato in Epiſt. νῦν δὲ Σωκράτης μὲν ἐπὶ περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας. Ariſtophanes Veſpis de matula loquēs, Σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον Ἐξηῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Gorræus, Στραγγουρία, Vrinæ ſtillicidiū, ſeu Deprauata vrinæ excretio cū ſtillicidio: ſymptoma excretionis in veſica deprauatæ: quum nimirum vrina non pro conſuetudine redditur, ſed paulatim & guttatim diſtillat, aſſiduáque eſt ad meiendū proritatio. Plinius quoque ſtranguriam appellat. VNDE Στραγγουριάω, Vrinæ ſtillicidio laboro, Nō niſi ſtillatim meio. Ariſtoph. ſchol. in expoſitione loci paulo antè citati, συμβαίνει τοῖς ἐπέχουσι τὰ οὖρα στραγγουριᾶν.

Οὐρηρός, οῦ, ὁ, Vrinarius. vt οὐρηρὸν ἀγγεῖον (ſicut μελιτηρὸν, ſiue μυρηρὸν aut οἰνηρὸν ἀγγεῖον, & ἰχθυηροὶ πίνακες) Vas vrinarium. hoc eſt οὐροδόχη, Vas ad excipiendam vrinam. Schol. Ariſtoph. in Veſp. exponens ἀμὶς in loco illo quem infrà in οὐρητιάω afferā, Ἀμὶς οὐρητεὶς, οὐρηρὸν ἀγγεῖον. pro quo οὐρηρὸν perperam apud Suidam HABETVR Οὐρηΐνον, apud quem ſic legitur, Οὐρητεῖδα, οὐρηρὸν ἀγγεῖον.

Οὐρέω, ῶ, Fut. ήσω, Vrinam reddo, Meio. Heſiodus Erg. Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν. Idem aliquanto antè, Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Athen. l. 2, οὐρῶν οὐ προσίῃ χεῖρα τῷ αἰδοίῳ. Interdū cū accuſ. conſtruitur, vt apud Hippocr. αἴ αἷμα ἢ πύον οὐρέῃ, τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως ἕλκωσιν σημαίνει. Quæ ita Celſus Latinè, Si ſanguis aut pus in vrina eſt, vel veſica vel renes exulcerati ſunt. Paſſ. Οὐρέομαι, Cum vrina excernor, Mingor. Athenæus libro 1, de vino Leſbio, ὕψιν μικροτέραν ἔχει, καὶ μᾶλλον οὐρεῖται. Ibidem aliquanto pòſt, ὁ μὲν οὖν αὐστηρὸς εὔοσμός ἐστι καὶ ἔφιμος καὶ μᾶλλον οὐρεῖται. Sed & οὐρησείω, ſiue οὐρησείδιος ex Ariſtophane affertur pro Vrinam redditurus.

Οὔρημα, ατος, τὸ, Id quod meiitur, hoc eſt Vrina, οὖρον. Hippocrates in fine lib. De natura hominis, ὁκόσοισι δὲ αἱματώδεα μὲν τὰ οὐρήματα, τούτοισι αἱ φλέβες πεπονήκασι. Vtitur ibidem aliquoties tā hoc verbali οὔρημα quàm primitiuo οὖρον ſynonymως. Galenus tamen negat vocem hanc vnquam ab Hippocrate aut Polybo vſurpatam fuiſſe. Gorr.

Οὔρησις, εως, ἡ, Ipſe mingendi actus. Dioſc. libro 1, οὔρησιν κινεῖ, vrinam ciet. Mneſitheus medicus apud Athen. libro 3, οἱ ἁλυκοὶ καὶ γλυκεῖς χυμοὶ πάντες ὑπάγουσι τὰς κοιλίας, οἱ δὲ ὀξεῖς & δριμεῖς λύουσι τὴν οὔρησιν. οἱ δὲ πικροὶ, μᾶλλον μὲν εἰσιν οὐρητικοὶ, λύουσι δ' αὐτῶν ἔνιοι καὶ τὰς κοιλίας. Apud eundem Athenæum lib. 11, ὁ διὰ τῆς οὐρήσεως πόρος.

Οὐρητικός, οῦ, ὁ, Vrinam ciens, Vrinam mouens. Athen. libro 2, ex Diphilo Siphnio, τὰ δὲ ἀμύγδαλα ἐστι λεπτυντικὰ καὶ οὐρητικὰ καὶ καθαρτικά. Et libro 9 ex eodem, ὁ δὲ μέλαν σεύτλιον οὐρητικώτερον. Ibidem ex eodem, de ſtaphylino, οὐρητικὸς, ἱκανῶς διεγερτικὸς πρὸς ἀφροδίσια. Sic Galenus quoque vtitur & alii. Vide etiam in Οὔρησις. ‖ At Οὐρητικὸς πόρος, idem qui οὐρήθρα, meatus vrinarius. Vide in οὐρήθρα. Et οὐρητικὸς λίαν apud Ariſtotelem libro 3 De Part. anim. Qui ſupra modum meiit.

C. Ὀπισθουρητικός, οῦ, ὁ, Qui retroſeu retrorſum mingit, Qui in auerſum meiit, Qui retro vrinam mittit. Apud Ariſtotelem in libro De hiſt. anim. ὀπισθουρητικὰ Gaza vertit, Ex aduerſo mingentia.

Οὐρητήρ, ῆρος, ὁ, ſub. πόρος, Meatus vrinarius. Οὐρητῆρες (inquit Gorr.) ſunt meatus duo per quos vrina à renibus in veſicam ſtillat. Vide plura apud eundem. Celſus libro 4, capite 1, A renibus ſingulæ venæ colore albæ ad veſicam feruntur. οὐρητῆρας Græci vocant, quòd per eas inde deſcendentem vrinam in veſicam deſtillare incipiunt. In Hippiatr. τὸν γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως πόρον ἐπὶ τὸν οὐρητῆρα συμβαίνει φλεγμαίνειν. Gaza interpretatur Ceruix veſicæ, qui & καυλὸς dicitur, inquit Budæus. Vide & οὐρήθρα, necnon οὐράνη. AT Οὐρητεὶς, ίδος, ἡ, Matula, Vas vrinarium. Vide in Οὐρηρός.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, Meatus vrinarius, quo à veſica per caulem vrina defertur, Meatus vrinarius à ceruice veſicæ ad extremam vſque glandem porrectus. vel (vt Budæus ab Ariſtotele vſurpari dicit) Foramen quà ſemen & vrina exeunt. Quibuſcum conſentiunt hæc verba Rufi Epheſii, καὶ τὸ κοίλωμα δι' οὗ τὸ σπέρμα καὶ τὸ οὖρον ἀποκρίνεται, οὐρήθρα καὶ πόρος οὐρητικός. οὐρητῆρας δὲ οὐ χρὴ καλεῖν. εἰσὶ γὰρ οὐρητῆρες ἄλλοι δι' ὧν τὸ οὖρον ἀπὸ νεφρῶν εἰς κύστιν ῥεῖ. In Hippiatr. τὴν οὐρήθραν δὲ ἀνατεταμένην [illegible] fiſtulam vrinariam.

Οὐρητιάω, ῶ, Micturio, Meiere cupio. Ariſtophanes Veſp. Ἀμὶς μὲν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὑτηὶ Παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου. id eſt, οὐρῆσαι βουλήσῃ, vel στραγγουρίας περιπέσῃς νοσήματι, inquit ſcholiaſtes. Pro Micturio ſeu Mingere cupio, accipitur & in Hippiatr. vbi ait, καὶ ὡς οὐρητιῶν προσχαλᾷ τὸ αἰδοῖον. Ariſtoteles in Probl. διὰ τί οὐρητιῶντες οὐ δύνανται ἀφροδισιάζειν.

C. Ἀπουρέω, ῶ, In vrina deiicio. vel idē cum ἐξουρέω. Paſſ. Ἀπουροῦμαι, In vrina eiicior. Alex. Aphr. probl. 101, lib. 1, καὶ λοιπὸν οὕτως ἀγρεῖ [illegible] ἀπουρεῖσθαι τοῖς μικροῖς λίθοις μετὰ τῆς ψαμμίου. quod Dioſcorides dicit ἐξουρεῖσθαι.

C. Διουρέω, ῶ, Permingo. cuius tamē nulla exempla afferuntur: ſed deriuatum inde eſt VERBALE Διουρητικός, οῦ, ὁ, idem ſignificans cum οὐρητικὸς, hoc eſt Vrinam ciendi vim habens, Cui vis ineſt vrinam mouendi. Διουρητικὰ φάρμακα Ariſtoteli, Medicamenta quæ vrinam cient. Celſo, Quæ vrinæ mouendæ ſunt. Sic Galenus ad Glauc. de quartana loquens, ἐφεξῆς δὲ τοῖς διουρητικοῖς καλουμένοις χρῆσθαι φαρμάκοις. Itidem διουρητικαὶ δυνάμεις, medicamenta vrinam cientia, Dioſcoridi l. 3, capite 76. Cælius Aurelianus vrinalia medicamēta vocat libro 1 Chronicon, cap. 4.

C. Ἐνουρέω, Mingo in, Immingo. Dioſcorides verò ἐνουρεῖν accipit vel pro Immingere ſtrato, Immeiere lecto, vel pro Vrinam non continere: libro 3, capite 52 de ruta, καὶ φρύξας δὲ τὸ σπέρμα αὐτῆς, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ζ, τοῖς ἐνουροῦσι καὶ παύσεται. Super qua re Plinius libro 20, capite 13, itidem de ruta, Si vrinam mouet, vt Hippocrati videtur, mirum eſt quoſdam dare velut inhibentem potui, contra incontinentiam vrinæ.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, Id cui immingitur, Vas vrinariū, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, οὐρητεὶς, οὐροδόχη, ἀμίς. Poll. libro 10, capite 9, καὶ ἀμὶς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ἐνουρήθραν καλεῖ, καὶ Αἰσχύλος οὐράνην. ſic enim ibi legendum, NON Οὐρίλην, vt vulgatæ editiones habent.

C. Ἐξουρέω, Cum vrina eiicio, ſeu In vrina excerno. Ariſtoteles de aſinis, ἐξουρεῖ δὲ ὅταν ὀχευθῇ τὴν γονὴν, ἐὰν μὴ κωλύηται, Genituram emingit ſeu excernit, Semen eiicit per οὐρήθραν. Et paſſ. apud Dioſcoridem libro 2, cap. 58 de oſſifrago, τούτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστορεῖται. Plinius quoque lib. 30, cap. 8, inter ea quæ calculos pellunt, numerat oſſifragi ventrem arefactum. Alex. Aphr. dicit ἀπουρεῖσθαι.

C. Ἐπουρέω, Mingo ſuper. vel ſimpliciter Meio, Vrinam reddo.

C. Κατουρέω, Meio contra, Permingo. Ariſtophanes cum genit. AT Κατουρόω deriuatum ab οὖρος, & ſignif. Vento ſecundo impello. Luc. in Lexiph. τὴν ναῦν θρυλουμένην ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην. Vide & ſuprà poſt οὖρος.

C. Παλίνουρος, Qui iterum meiit, Qui rurſum mingit. Item nomen proprium gubernatoris Æneæ, qui dormiens vnà cum gubernaculo in mare decidit, vt pluribus narrat Virgilius ſub finem libri 5 Æneidos. Pro Iterum meiens vſus eſt Martialis, alludēs tamen & ad illū Virgilianum Palinurū, lib. 3, Minxiſti currente ſemel Paulinę carina: Meiere vis iterum, iam palinurus eris.

Οὐράνη, ης, ἡ, Meatus vrinarius, per quem è renibus in veſicam vrina defertur, ſicut οὐρητήρ: at οὐρήθρα, is per quē è veſica exit. Poll. libro 1, οἱ δὲ διαπέμποντες ἐξ ἑκατέρων τῶν νεφρῶν τὸ οὖρον τὸ τοι, οὐράναι τε καὶ οὐρητῆρες καλοῦνται. ‖ Tragici autem οὐράνην vocant Matulam, Vas vrinariū,

quod & οὐρόδοχη & οὐρητεὶς & ἀνουρήθρα, vt Pollux A quoque teſtatur: ſubiungens verbis iam citatis, καὶ ἡ ἐπιῳδία τὴν ἀμίδα οὐράνην ἐκάλεσε. Vtuntur verò hoc vocabulo tragicorum poetarum principes, Æſchylus & Sophocles, apud Athenæum libro 1, vbi ipſe Athen. quum dixiſſet Æſchylum inducere Græcos ἀπρεπῶς μεθύοντας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι, hos ex eo verſus profert, — ὅδ᾽ ἐστὶν ὅς ποτ᾽ ἀμφ᾽ ἐμοὶ βέλος γελωτοποιόν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, ἔρριψεν, οὐδ᾽ ἥμαρτε· περὶ δ᾽ ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖσ᾽ ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη, χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ᾽ ἐμοί. Quem locum Sophocles in ſuum B Ἀχαιῶν σύλλογον transferens ſic contraxit, ἀλλ᾽ ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριψεν, οὐδ᾽ ἥμαρτε, περὶ δ᾽ ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρον πνέον.

ΟΥΣ, Auris, GENIT. Ὠτὸς, tanquam AB Ὦς, quod Doricum eſſet ſicut ὦν pro οὖν. Plutarchus Sympoſ. 2, καὶ μὴν πεπρυτανευμένον ἔχει τὸ οὖς: apophthegma Ciceronis ad Octauium quendam Afrum qui dicebat ſe λέγοντος αὐτοῦ μὴ ἀκούειν: accipiens nimirum ἀκούειν non iam pro audire ſed pro intelligere. Idem Plutarchus in libro De ſolert. anim. ἡσυχῇ γὰρ ὑπάγουσα παραβάλλει τὸ οὖς, aduertit aurem. C vt ἐπιβάλλειν τὰ ὦτα apud Pollucem. Sophocles ὀρθὸν οὖς ἵστησι, de equo arrigente aures vbi primùm equam ſenſit. Sic Lucian. ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς. Et εἰς οὖς λέγειν, in aurem dicere: apud Eraſmũ in Adagiis. Item, οὔτα δουρὶ κατ᾽ οὖς, Iliad. υ, iuxta aurem. Cæterorum caſuum frequentia ſunt paſſim exempla. Dioſcorides libro 3, capite 30, αἱ περὶ τὰ ὦτα ἐμπνευματώσεις, inflationes aurium. Et ὤτων κρατεῖν, auribus tenere, vt in prouerbio illo apud Plutarchum τὸν λύκον ὤτων κρατεῖν, lupum auribus tenere. Et ὤτων ἀνηρτημένον apud D Luc. Suſpenſum auribus teneri. Et ἀνατείνειν τοῦ ὠτὸς, vellere aurem. Plutarchus in Catone, οὐκ ἠξίου τὸν υἱὸν ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν, ἢ ἀνατείνεσθαι τοῦ ὠτὸς, nolebat filium à ſeruo increpari, aut illius aurem velli. Plut. De exil. τὰ ὦτα & τὴν γλῶτταν ἐκτετμημένον. Sequẽtia autẽ exempla pertinent ad Οὖς quo ipſa ἀκοὴ denotatur. vt ἡδονὴ δι᾽ ὤτων κατακηλοῦσα, voluptas ſuauitate auditus animum deliniens, Cicero Tuſc. 4, ex Stoicis. Sophocles Antigone, φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι᾽ ὤτων, aures ferit. Theocr. Thyon. καί μοι τοῦτο δι᾽ ὠτὸς ἔδυ. Et rurſum So E phocles Aiace, εἰς ὦτα φέρει λόγους. Ad aures perfert, Auribꝰ inculcat. Luc. Lexiph. ἐπεπλήττετε ὑπὸ τοῦ ξένου πεπληγμένος τὰ ὦτα, perculſas habẽtes aures. Idẽ De Calumn. οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένοις τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοῖς πτεροῖς κνωμένοις. Itẽ ὦτα ἐπανεστηκότα, aures arrectæ, videlicet ad audiendum. vt apud Latinos quoque Aurem arrige pro Auſculta. Sic ὦτα πεπρυτανευμένα, quæ ſonos admittunt, & audiunt. In eum ſenſum Lucianus in Lexiph. οὕτω γὰρ ποιήσαι τὰ ὦτα ἤδη ἀκούει. ἀπέσω δὲ ἐπιθύρετε ἡ κυψελίς. (vnde κυψελόβυστα ὦτα paulo pòſt) Plutarch. οἱ F τὰ ὦτα τοῖς κόλαξιν ἀποπαραδιδόντες. vt Lucianus De ſaltat. παρέχειν τὰ ὦτα: quod Latini quoque Præbere aures dicunt: item Patefacere alicui aures. In eundem ſenſum Luc. De ſcrib. hiſtor. ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα, patefacias omnibus. Et paſſ. Ariſtoph. Equit. ὦτά σου διεπεπταίνυτο, aures tuæ patebant quaſi expanſæ. Rurſumque Lucianus De ſaltat. ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. Contrà idem in libro De calumn. ἀποφράττειν τὰ ὦτα (Latini dicunt Obſtruere, item Præcludere) καὶ μὴ ἀνιέναι αὐτὰ ἀναπεπταμένα. Idem in Hermot. G ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, quũ aures obſtruxiſſet. (vnde Lexiph. apud eundem, κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα. id eſt ἡ κυψελὶς videtur aures tuas ἐπιβύσασθαι. pro quo in Timo dicit τὰ ὦτα ἐκκεκωφωμένος καθάπερ οἱ παρηβηκότες) Apud Plutarch. in libro De loquacit. τὰ ὦτα μετάγειν καὶ ἀποστρέφειν, auertere aures, vt Latini loquuntur: cui oppoſita paulo antè, παραδοῦναι, παρέχειν, & apud Plutarchũ παραβάλλειν. Sed προκαταλαμβάνειν τὰ ὦτα dicitur is qui prior alloquẽs, velut præoccupat aures alicuius, & aliis præcludit. Lucianus De calum. προκαταλαμβάνων H αὐτοῦ τὰ ὦτα καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζων αὐτά, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα. Regum verò & principum ὦτα dicebãtur delatores ſeu corycæi, qui ſubauſcultabant quid quiſque loqueretur, & ad reges ſeu principes deferebant: alio nomine ὠτακουσταί. Vide ſuprà Ὀφθαλμὸς col. 1408, litera D, vbi exempla ex Xenoph. & Ariſtot. attuli. Itidem ſcholiaſtes Ariſtoph. in hunc locum Acharn. Ψευδαρτάβαν, Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν, annotat βασιλέως ὀφθαλμοὺς vocari τοὺς σατράπας, δι᾽ ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ: ſicut βασιλέως ὦτα, τοὺς ὠτακουστάς, δι᾽ ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ. Cordis quoq; ventriculus vterque ſuum οὖς habet. i. ſuam aurẽ, neruoſam, cauam, ad ora vaſorum materiam in cor immittẽtium affixam, in quibus, veluti in penu quodam, ſanguis & aer recondita ſunt. ὠτοειδὴς etiam ὑμὴν nominatur. Rufus Epheſ. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς ὥσπερ πτερύγια, κοῖλα καὶ μαλακὰ καὶ κινητά, ἐν ᾧ πᾶσα σφύζει ἡ καρδία, ὦτα καρδίας. Itidem Pollux lib. 2, ἡ μὲν δὴ βάσις τῆς καρδίας, καλεῖται κεφαλή· τὸ δὲ πέρυχον ὀξύ, πυθμήν· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοῖλα, ὦτα, ſinus & cauitates quæ vtrinque ſunt. Vaſis quoque ὦτα tribuuntur, id eſt λαβαί, anſæ. Plutarch. ἀπεικάζει τοὺς ἰόντας ἀμφορεῦσιν, ὑπὸ τῶν ὤτων ῥᾳδίως μεταφερομένοις. vbi ὦτα & de hominis & de vaſis auribus intelliguntur. Athen. lib. 11, ποτήριόν ἐστιν ἐπιμήκης, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχων μέχρι πυθμένος καθήκοντα. Aliquanto pòſt, κύλικα οὐκ εἶ, οὐ γὰρ ἔχει ὦτα. vbi etiam nota calices fuiſſe ὠτώεντας, auritos. Galli quoque ſuum Aureille aliquibus vaſis tribuunt. Οὖς Ἀφροδίτης, auris Veneris, oſtrei genus. Athen. lib. 3, Ἀντίγονος δ᾽ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ λέξεως, πρότερον τοῦτο (nimirũ τὰ ὠτία) ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης.

Poeticè autem pro Οὖς DICITVR Οὖας, ex quo Euſtath. συγκεκόφθαι ſcribit præcedens οὖς: alibi tamen ab αἴω deriuans. Heſiodus Theog. Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἠδ᾽ οὔασιν ὅσσα ἀκοῦσαι. Od. υ, ἐπὶ δ᾽ οὔατα πᾶσιν ἄλειψα, i. eſt ἐπιβυσάμην, ἀπέφραξα, obſtruxi & obturaui. Iliad. ρ, παρ᾽ οὔατος αὐχένα θεῖνε. Odyſſ. χ, Τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Τάμνον. Iliad. φ, Σπεῦδε δ᾽ ὅγ᾽ ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ, ſe amputaturum aures. Et Il. χ, Αἲ γὰρ ἀπ᾽ οὔατος εἶμεν ἔπος. Tripodi quoque οὔατα tribuuntur vt aliis vaſis ſuprà docui ὦτα tribui. Iliad. σ, de Vulcano, οὔατα δ᾽ οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ᾽ ἤρτυε. Ex οὖας Dorica dialecto factum EST Ὦας. vnde apud Heſ. ὤασιν, ὠσίν: & ὤατα, ὠτία, ὦτα.

C. Ὠτογλυφὶς, ίδος, ἡ, Auriſcalpium: quo vtitur Plato comicus apud Pollucem lib. 2, σὺν ἐλαίῳ ὠτογλυφίδα λαβοῦσα ἀνασκάλλεται.

C. Ὠτοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Auris ſpeciem gerens, Auri ſimilis. VNDE Ὠτοειδῶς, Ad ſimilitudinẽ auriũ, In modum aurium. Rufus Epheſ. de eo cordis ventriculo loquens qui κοιλία πνευματικὴ nominatur, ἣ καὶ κινεῖται κατὰ πρόσθεσιν τοῦ πνεύματος, ὑμένι παρ᾽ ἑκάτερα πλατεῖ κεχρημένην ὠτοειδεῖ, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὠτοειδῶς ἐσχηματίσθαι.

C. Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, Cui aures contuſæ ſunt, vt in palæſtra aliquando accidit. Suidas ex Antigono Caryſtio, ὠτοθλαδίας τε καὶ ἐμπειρής ὤν. Camerarius ὠτοθλαδίας in probro dici ſcribit eum cui aures fractæ ſint. Vide & ſequens ὠτοκάταξις.

C. Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, Auriũ fractio. Certaminũ autẽ ictibus (inquit Camerarius in vtriuſque linguæ comm.) aures dicuntur καταγῆναι, quod fractas eſſe ſignificat: & res, ὠτοκάταξις. Quæ ex Pollucis l. 2, deſumpſit, vbi ait, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα καταγῆναι καὶ ὠτοκάταξις. id eſt aurium fractio. Ὠτοκάταξις (inquiunt v. l.) Aurium contuſio ex ictu & plaga. Aliis eſt aurium morbus, quando finduntur & veluti rimas agunt, vento gelúve diductæ. de qua re haud ſcio an καταγῆναι dici queat. Ὠτοκάταξις, ιδος, ὁ, dicitur is cui aures fractæ ſunt, vt ὠτοθλαδίας. Heſych. ὠτοκάταξις, τὰ ὦτα τεθλασμένος. quod & apud Suidam habetur, poſt τεθλασμένος, addentem etiam ἐν παλαίστρᾳ. Itidem Euſtathius pag. 1324, ὀφθαλμῶν ἐσχάζοντο πάντως οἱ πύκται, καθὰ καὶ ὤτων, ὅθεν ὠτοκάταξις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ. Vide & Ὠτοφόρος infrà.

C. Ὠτοκοπέω, ῶ, Aures obtũdo, vt loquaces dicuntur aures alicui obtũdere ſua garrulitate. vnde apud Heſych. ὠτοκοπεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν. Sed addit κεφαλαργεῖ. pro quo neſcio an reponendum κεφαλαλγεῖ, id eſt, Ex capite dolet. ſignificare enim potius voluit Capiti dolorem afferre, à parte accipiendo totum.

C.Ὠτότμητος,Qui auriculam ſciſſam habet, Aure ſciſſus, vt exponitur Leuitici 22, μέρος ἢ πρόβατον ὠτότμητον ἢ κολοβόκερκον σφάγια ποιήσῃς αὐτὰ ἑαυτῷ. Malim,Cui auris amputata eſt,vel Cui aures amputatæ. Aure vel auribus truncus,vt Plutarchus ſuprà τὰ ὦτα ἐκπετμημένος. A

C.Ὠτάκιος herbæ nomen:ἀπὸ τῶν ὤτων.Camer.

C.Ὠτάγρα,ας,ἡ,Inſtrumentum quo aures torquentur.Auricularia forceps,vt quidam interpr.Synesius epiſt. 58, recenſens quædam κολαστηρίων χρὴ καὶ σχήματα, ab Andronico inuenta, δακτυλήθραν καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον,καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν καὶ χειλοστρόφιον. B

C.Ὠτακουστὴς,οῦ,ὁ, Delator ſeu corycæus principis alicuius,Qui quæ paſſim audit,notat & ad dominum ſuum defert:quod hominum genus ὦτα etiam βασιλέων dici, ſuprà in οὖς docui. Plutarchus De curioſit. ὠτακουσταὶ μὲν οὖν πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος,ἀπιστῶν ἑαυτῷ καὶ πάντας ὑφορώμενος. Ariſtoteles Polit.5,τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος. VNDE Ὠτακουστέω,Intentis auribus ſermones hominum ſublego vt ad dominum meũ deferam:ſicut delatores & exploratores regum,qui ὠτακουσταὶ & ὦτα βασιλέων nominantur,vt ſuo loco docui. Vide ſuprà in Ὀφθαλμὸς locum quendam Xenophontis,col.1408,litera E. Herodotus ἅμα δὲ ὠτακούστεον ὅπῃ πρήσσεται τὰ Μαρδονίου πρήγματα, ſimul etiam rumores captabant de euentu conatuum Mardonii. Xenophon Pæd.5,ὡς ὠτακουστοῦντες καὶ εἴ πως ἄλλως δύναιντο αἰσθάνεσθαί τι,σημαίνοιεν τῷ Χρυσάντᾳ ὅ,τι καιρὸς δοκοίη εἶναι,vt ſubauſcultãtes,& ſiquid alia ratione perſentiſcere poſſet,ſignificarent Chryſantæ quid fieri oporteret:Camer.Item Athenæus libro 6, de quodam adulatorum genere quo vtebantur reges Cyprii,ἀναμιγνύμενοι τοῖς κατὰ τὴν πόλιν, ἔν τε τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ταῖς ἀγοραῖς ὠτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν. vbi clarè exprimit eiuſmodi hominum officium. Plutarchus,οὐδὲν ἐῶν ἀνεξέταστον, ἀλλ᾽ ὠτακουστῶν καὶ πολυπραγμονῶν συνήκει ἐπιβουλήν, auribus rumores omnes captans,Bud. Simplicius Philo De vita Moſis lib.1,ὡς ἐξελήλυθότας τῶν σκηνῶν περιβλέπεσθαι καὶ ὠτακουστεῖν, ἀκροβατοῦντας,vt omnia circunſpectarent & auribus captarent. C D

C.Ὠταλγία,ας,ἡ, Aurium dolor. Dioſcorides libro 2, cap. 210,ὠταλγίας καὶ πυορροοῦντα ὦτα ἰᾶται. VNDE Ὠταλγικός,οῦ,ὁ, Aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur,ſignificat Dolorem aurium inferens,ſicut κεφαλαλγικὸς quoque οἶνος dicitur Qui capitis dolorem infert. ET Ὠταλγέω,Doleo ex auribus, Aurium dolore crucior, Aures mihi dolent. Dioſcorides libro 3,cap. 35,de papauere ſatiuo,ποιεῖ δὲ καὶ κεφαλαλγοῦσι,σὺν ῥοδίνῳ ἐμβρεχόμενος·ὠταλγοῦσι δὲ,σὺν ἀμυγδαλίνῳ καὶ κρόκῳ καὶ σμύρνῃ ἐγχεόμενος. ITEM Ὠταλγιάω,pro eodem. Dioſcorides lib. 2,capite 199 de haſtulæ regiæ ſeu aſphodeli oleo,ὠταλγιῶσι βοηθεῖ ἐγχεόμενον εἰς τὸ οὖς. Sic enim malo quàm ὠταλγιῶσι,vt vulg.edit.habent. Sed ibi χάφεται etiam κωφῶσι,quam lectionem Ruell.ſequitur, ita interpretatus eum locum, Surditati auxiliatur inſtillatum in aurem. E F

C.Ὠτεγχύτης,ου,ὁ,Inſtrumẽtum chirurgicum quo aliquid in aurem infunditur. Auriſuſorium ſpecillum dici poteſt. Celſus aliàs ſtrigilẽ, aliàs auricularem clyſterem appellat. Gorr.

C.Ἄμφωτος,ου,ὁ καὶ ἡ, VEL Ἀμφώης, Vtrinque auritus, Binas aures habens. ‖Metaphoricè Vtrinque anſatum, Binas aures habens. nam aures pro anſis accipiuntur in poculis. vt Odyſſ. χ, ἄλεισον ἄμφωτον, poculum vtrinque anſatum. Apud Theocritum Idyll.1, κισσύβιον ἀμφῶες, in eadem ſignificatione. Sed fit ἄμφωτον ab οὖς ὠτός:at ἀμφῶες ab οὔας Etymologicus habet, ἀμφώτας χιτῶν τις λέγεται,καὶ ἀμφίνωτος. Vbi ἀμφώτας eſt pro ἄμφωτος, vt habet Heſychius. Ex ἀμφίνωτος autem videtur poſſe colligi ἄμφωτον tunicam dici quaſi ἀμφίνωτον. G

Ἄμφωτος, Tunicæ genus, inquit Heſychius.

Ἄμφωτις,vel Ἀμφῶτις, ἀμφώτιδος:aut ἀμφωτὶς,ίδος,(reperiũtur enim omnes hæ ſcripturæ) Poculi genus, habentis binas aures, id eſt anſas. Ligneum poculum (inquit Euſtathius) commodum mulgẽtibus,dictum ita quòd eſſet ἄμφωτον. Camer. Interpr. Fidelia cum duabus anſis. H

Ἀμφωτὶς, Tegmen auris,vel Munimentum auris, σκεπαστήριον ὠτός. Etym. Apud Heſychium habetur σκεπαστήριον duntaxat, omiſſo, vt opinor, genitiuo ὠτός. Idem habet, Ἀμφωτίδες,quas habent athletæ circa aures. quæ ſunt Pauſaniæ verba, vt teſtatur Euſtathius pag. 1324, Ἀμφωτίδες κατὰ Παυσανίαν,ἃς οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὠσὶν εἶχον. Etymol. autem, Ἀμφωτίδες,χαλκᾶ ἃ περὶ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὠσὶ περιετίθεσαν. περιωτίδες οὖν εἰσὶ καὶ ἀμφωτίδες. Plutar. de audiendo,διὸ καὶ Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφωτίδας,ὡς ἐκείνων μὲν τὰς πληγαῖς τὰ ὦτα, τούτων δὲ τὰ ἤθη τοῖς λόγοις διαστρεφομένων. id eſt, Ideo Xenocrates pueris potius quàm athletis iubebat alligare ἀμφωτίδας, quippe quum horum aures plagis, illorum autem mores ſermonibus diſtorti reddantur.

Ἀμφωτὶς, in vulgatis lexicis exponitur etiam Inauris, Aurium ornamentum, cuius ſignificationis exemplum deſidero.

Ἀμφωτὶς, Auris, ſecũdũ Suid. ſed intellige de vaſe. nã ait eſſe prouerbiũ μέχρι τῶν ἀμφωτίδων, de valde plenis, idẽ ſignificãs quod μέχρι τῶν ὤτων. id eſt Vſque ad aures. ‖Videtur & pro adiectiuo accipere hoc nomen, quum ἀμφωτίδων exponit, Earum quæ duas aures habent.

C.Δίωτος, Duas aures ſeu anſas habens. Athen. libro 11, ex Anticlide, καδίσκον καὶ δίωτον. Et aliquanto pòſt, vbi de Κύπελλοι ſermo eſt, Σιμαίρεις δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίοις, (videlicet nominare Κύπελλον tradit) τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας. ET Διώτη genus vaſis à duabus auribus, hoc eſt anſis, appellatum. v.l.

C.Μόνωτος, Vnam habens aurem, vel anſam.

C.Τετράωτος, Cui quatuor aures ſeu anſæ. Vide in Δίωτος.

C.Ἐνώτιον,ου,τὸ, Inauris. vnde ἐνώταις Heſych. ex Sophoclis Captiuis, quod exponit ἐνωτίοις. Nam ET Ἐνώτιον ſignificat Inauris, Ornamentum auris, vt margaritæ & cylindri, aliæue gemmæ quæ ex auribus ſuſpenduntur. Poll. libro 2, ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσίν, ἃ καὶ ἐλλόβια καὶ ἑλικτῆρες. Itidem Euſtathius pagina 976, λοβοὶ δὲ, τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὸ ἐνώτιον· διὸ καὶ ἐλλόβια λέγονται ἀπὸ τοῦ λοβοῦ,ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἐνώτια. Apud Suidam, ἐνωτίοις ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις δωρεῖται αὐτήν. Athen. libro 8, ἐνώτια ἐχούσας χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Idem in eodem libro ex Hedyli epigramm. — ἢ ζώνην ἢ ἐνώτιον ἢ τι τοιοῦτο Σύμμιον.

C.Ἐνωτοκοῖται, populus quibus aures in tantum magnitudinis creſcunt vt totum corpus iis contegatur. v.l.

C.Ἐπωτίδες, Ligna quæ ex vtraque proræ parte velut aures prominent, τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρώρας ἐξέχοντα ξύλα. vt ſchol. Thuc. & Suid exp. Thucydides lib. 7, pagina 244, ἀντερραγῆναι τὰς παρεξειρεσίας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, ἐπ᾽ αὐτὸ τοῦτο παχυτέρας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. Idem, τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρῴραις παχείας. Et apud Suidam, ἐκ φορτίδων πολεμιστηρίας τὰς νέας κατεσκεύασε ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στερεοῖς ὑποφήνας δρυόχοις. Gaza apud Theophr. Hiſt. pl. l. 5, capite 18, interpr. Auriculas nauis. Vtitur & Euripides in Iphig. Taur. οἱ δ᾽ ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον.

C.Παρώτιον, Ornamentum aurium. v.l. Item Alter oculi angulus qui aures ſpectat, oppoſitus τῷ ῥαντῆρι. Schol. Nicandri in Ther. τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος, ῥαντὴρ λέγεται, ὅτι ῥαίνεται τοῖς δάκρυσι· τὸ δὲ ἕτερον, παρώτιον. Sed malim SCRIBERE Παρώτιον, VEL Παρωτίας. vt apud Pollucem, οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοί, ῥαντῆρες καὶ πηγαί· οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς κροτάφοις, παρωτίαι. Sic Gorr. quoque παρωτίας dici ſcribit minores oculorũ angulos qui ad tẽpora ſpectant. AT Παρώτια vocantur coria quæ equorum formidoloſorum oculis apponuntur, alio nomine αὐθήλια ſiue ἀντήλια nominata: eo quòd à ſole oculos tueantur. Pollux libro 1, παρώτια δὲ, τὰ περὶ τοῖς ὠσὶ τῶν ἵππων προβλήματα, ἃ τινὲς ἀνθήλια καλοῦσι. Idem Heſychius & Suidas.

Παρωτὶς,ίδος,ἡ, Tumor glandularum ſub auribus. Galen. libro 3 τῶν κατὰ τόπους, parotidem de genere inflammationum eſſe dixit. Paulus non inflammationem, ſed affectionem tãtùm, vt tumor omnis, ſiue ſcirrhoſus ſiue etiam œdematodes, non ſola inflammatio, parotis nominetur. Sed cuiuſcunque generis tumor ſi parotis, glandulas ſub auribus ſitas occupat, materia in eas vel

à capite decumbente, & ibi poſtea impacta, vel à toto corpore (id quod aliquando per criſes contingit) confluente. Hæc Gorræus Celſus l.6, capite 16, Sub ipſis verò auribus oriri παρωτίδες ſolent, modò in ſecunda valetudine, ibi inflammatione orta, modò poſt longas febres illuc impetu morbi conuerſo. Id abſceſſus genus eſt. Apud eundem libro 4, capite 1, In dextra ſiniſtráque circa guttur venæ grandes, quæ & σφαγίτιδες nominantur, itémque arteriæ, quas παρωτίδας vocant, ſurſum procedentes vltra aures feruntur: nonnulli pro παρωτίδες reponunt καρωτίδες, quòd eæ venæ & ἀποπληκτικαὶ & ληθαργικαὶ nominentur.

C. Περιωτὶς, ίδος, ἡ, Tegumentum & munimentum quod auri circundatur. Idem cum ἀμφωτὶς, ſuprà, quod vide.

C. Ἐνωτίζω, Auribus percipio, Audio. ἀκούω, vt Suidas exp. dicens cum accuſatiuo conſtrui. Paſſ. Ἐνωτίζομαι pro eodem. vnde ἐνώτισαι quod idem Suidas exponit ἄκουσον, & εἴσω τῶν ὤτων γενέσθαι ποίησον. Itidem Heſych. ἐνωτίζου, ἐν τοῖς ὠσίοις δέχου. | At ἐνώπισε idem exponit τὰ νῶτα περιεσκέπασεν: itidémque Suidas: (apud quem tamen perperam ὦτα legitur pro νῶτα) à VERBO Νωτίζω.

Ὠτώεις, Auritus, Aures habens vel anſas. Iliad. ψ, v.264, Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα. ſic enim ὦτα habere tripodas, patet ex loco Homeri in Οὖας citato. Itidem Heſiodus Erg. ἔνθα με φημὶ ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. In v.l. habetur ETIAM Ὠτήεις, ſed mendoſè. id enim metrum heroicum non admittit. Sic tamen & apud Suidam ſcriptum extat.

Ὠτικὸς, οῦ, ὁ, Auricularis, Auricularius, Ad aures pertinens. Ὠτικὸν, (inquit Gorr.) Quod ad aures pertinet. vt ὠτικὸς κλυστὴρ, auricularis clyſter. Cuius Galen. libro 3 τῶν κατὰ τόπους aliquoties facit mentionem. Et ὠτικὸν φάρμακον, auriculare medicamentum.

Ὠτίτης δάκτυλος, Auricularis digitus, minimo proximus. Gorr. Aliter Budæus, Ὠτίτης, digitus minimus, quem præcedit δακτυλιώτης.

Ὠτάριον, ου, τὸ, Auricula. Epigramm. lib. 2, titulo εἰς ἀγωνιστάς, Οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος ὀλυμπικὸς εἶχε τὸ πρόσθεν Ῥῖνα, γένειον, ὀφρῦν, ὠτάρια, βλέφαρα· Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα. (vnde ὠτοθλαδίας & ὠτοκάταξις, Cui cõtuſæ ac fractæ aures in palæſtra fuerunt: vt ὠτότμητος cui amputatæ fuerunt ferro) | Ὠτάρια dicuntur etiam oſtreæ quædam. Athenæus libro 3, τὰ δὲ ὠτάρια (γίνεται δὲ ταῦτα κἀν τῇ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένῃ Φαρῷ νήσῳ) τροφιμώτερα τῶν προειρημένων ἁπάντων, οὐκ εὔχυλα δέ. Vbi ſubiungit ex Antigono Caryſtio, oſtreum hoc Æolica lingua vocari οὖς Ἀφροδίτης.

Ὠτίον, Auricula, idem cum ὠτάριον. Lucianus libro 2 Epigramm. εἰς ἀγωνιστὴν quendam, Ἔχον δ' ἐν Πίσσῃ μὲν, ἓν ὠτίον ἐν δὲ Πλαταιαῖς, Ἓν βλέφαρον.

C. Ὠτοφόρος, ου, ὁ, Qui auriculas contuſas habet, vt palæſtritæ. AT Ὠταφόρος, Qui otidas gerit. vt habetur in lex. meo vet. Ὠταφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται· ὠτὶς γὰρ εἶδος ὀρνέου. Ὠτοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἱ ὠτοκατάξιδες· ὥσπερ οὗτοι ἀπὸ παλαίστρας. Fortaſſe ὠτοφόροι ex eo dicti ſunt hi, quòd appoſititiam gerent auriculam loco eius quam in palæſtra amiſerant.

Ὠτὸς SIVE Ὦτος, Otus: auis nycticoraci ſimilis, (alii ipſum nycticoraca eſſe dicunt) inde nominata quòd παρὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει, vt habetur in lex. meo vet. vbi προπερισπωμένως ſcribitur: apud Heſychium verò oxytonως, ita: Ὠτὸς, ὄρνεον ὅμοιον γλαυκί· οἱ δὲ νυκτικόρακα λέγουσι. Cum his conſentiunt verba Ariſtophanis Hiſt. anim. libro 8, capite 12, ὁ δὲ ὠτὸς, ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων. ἔνιοι δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν. ἔστι δὲ κόβαλος (ſic enim reponendum pro κολοβὸς) καὶ μιμητής. καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν, καθάπερ γλαύξ. Vnde Plinius libro 10, capite 23, Otus bubone minor eſt, noctuis maior, auribus plumeis eminentibus: vnde & nomen illi. Quidam Latinè aſionem vocant. Imitatrix aliàs auis, ac paraſita, & quodã genere ſaltatrix. Capitur haud difficulter vt noctuæ, intenta in aliquo, circumeunte alio. Idem libro 29, capite 6, Felle recentis aſionis. Noctuarum eſt id genus maximum, quibus pluma aurium modo micat. Sed perperam apud eũ Otis ſcribitur, pro Otus: licet Athen. quoq; lib. 9, ὠτίδα & ὦτον pro eadem aue accipere videatur, quum alii diuerſas eſſe tradant. Multa de oto Athen. loco citato, tũ de magnitudine & forma, tũ de fatuitate per quã capitur omnia imitans quæ aucupes facere viderit: ex Alexandro Myndio annotans, λαγῳδίαν alio nomine vocari. | Ab huius auis natura ὦτοι dicuntur homines fatui & deceptu faciles. vt Euſtathius pag.561 ex Ælio Dionyſio tradit, Ὦτος, ὄρνεον ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια. τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται. διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὤτους ἐκάλουν. Idem Euſtathius pag.1521, quum λάρους & κέπφους vocari tradidiſſet τοὺς εὐήθεις, ſubiungit, καὶ ὦτοι δὲ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ ἐξαπατητοῦ. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, ὡς μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη· λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς ῥᾷον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Itidem pag.1687 ὤτους vocari περισσοφυέστερον poſſe ſcribit τοὺς ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντας, quorum aures faſcinantur: generaliter verò τοὺς ῥᾷον ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐξαπατωμένους. Athenæus quoque loco citato ὤτους à comicis nominari ſcribit τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τοῦ τυχόντος, ſicut otus, qui omnia quæ facere homines viderit, imitatur. | Ὦτος nomen gigantis. Iliad. ε, — Ὦτός τε κρατερὸς τ' Ἐφιάλτης.

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, Auis tarda: quam Ariſtoteles lib.6 Hiſtoriæ animalium inter magnas aues numerat: de qua & lib. 9, cap.33. Plinius lib.10, cap.22, de tetraonibus, Proximæ eis ſunt quas Hiſpania aues tardas appellat, Græcia otidas, damnatas in cibis. emiſſa enim oſſibus medulla, odoris tædium extemplo ſequitur. Alii tamen in cibis commendant, vt Athenæus lib.9, citans hæc verba ex Xenophontis Anab. lib.1, pag.151 & 152, τὰς δὲ ὠτίδας ἄν τις ταχὺ ἀνιστῇ, ἔστι λαμβάνειν. πέτονται γὰρ βραχὺ, ὥσπερ πέρδικες, καὶ ταχὺ ἀπαγορεύουσι. τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἡδέα ἐστί. quod & ex Plutarcho confirmat. Itidem Syneſius epiſt.4, ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδα ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδὺ, ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταῶν. Scribitur ETIAM Ὀτὶς ET Οὐτὶς, vt Galenus in lexico Hippocratico tradit, annotans ab Ariſtotele per ω vocari ὠτίδα, à Xenoph. verò lib.1 Anab. per o ſcribi ὀτίς. At οὐτὶς legitur apud ipſum Galen. l.3 De alim. μεταξὺ δέ πως τῆς τῶν γεράνων τε καὶ τῶν χηνῶν ἡ σὰρξ τῶν καλουμένων οὐτίδων ἢ ὠτίδων ἐστίν. niſi potius pro οὐτίδων, ſcribendum ὀτίδων ſimpliciter per o. Attamen & Heſychio οὐτὶς eſt εἶδος ὀρνέου.

Ab Οὖας autem poetico EST Οὐατόεις, Auritus, ὠτώεις. In Epigr. περὶ οὐατόεντι. AT Οὐάτιος exp. Extremus, Imus. ex Orpheo, πέρσυισιν ὑπ' οὐατίοις, ſub imis plantis. Ab Ὦας autem EST Ὠάζω, Audio. ἐνωτίζω. vnde ὠάσω, Heſychio, ἀκούσω. ſed & ᾔσω.

ΟΥ̓ΤΑ´Ω, ῶ, Fut. ήσω, Vulnero, Vulnus infligo: vel Ictum manu infero. (nam Ammonius οὐτᾶσθαι eſſe dicit τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι: at βεβλῆσθαι, τὸ ἐκ βολῆς) Ico. Iliad. ο, αὐτοσχεδὸν οὖτα, pro οὔταε. Il. ρ, Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα. Odyſſ. τ, Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Paſſ. Οὐτάομαι. Vnde participium οὐτηθεὶς, quod Heſychius exponit τρωθεὶς, Iliad. θ, Κείσεται οὐτηθεὶς, iacebit vulneratus ſeu Vulnere cõfoſſus, Vulneribus confectus. Imper. actiuæ vocis eſt Οὔταε, quo vſus eſt Homerus Od. χ, Ἴσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ.

Οὔτησις, Vulneratio, Ictus.

Οὐτήτειρα, Vulneratrix, Quæ vulnera & ictus infert, Quæ icit. In Epigr. οὐτήτειρα δίψας ἔχιδνα.

Οὐτάζω, Fut. άσω, idem cum οὐτάω. Iliad. ν, στῆθος μέσον οὔτασε δουρί. Eodem libro, aliquanto pòſt, — Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλον Οὔταζον σάκος εὐρὺ, pro κατὰ σάκος οὔταζον. Iliad. φ, Εἴπερ γὰρ φθαίμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσι. Inde & apud Heſychium, Οὐτάσαι, ἐκ χειρὸς νύξαι, τρῶσαι. Paſſ. Οὐτάζομαι. vnde apud eundem Heſychium, Οὐτάζοντο, ἐτιτρώσκοντο. Inde & Οὔτασαι, quo Homerus vtitur Il. π, Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, Οὔτασαι δ' Ὀδυσεὺς, iaculo percuſſus eſt Tydides, ictus autem Vlyſſes. Et participium οὐτασμένος, (pro quo ſuprà οὐτηθεὶς) Vulneratus, Vulnere confoſſus, vel Ictus. Odyſſ. λ, ὁ τ' ἄρ βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ, Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος. Cæterùm pro Οὔτασε per apocopen DICI Οὖτα, tradit Euſtath. cuius οὖτα frequentiſſimus eſt vſus. Iliad. υ,

οὖτα παρὰ σφαιρὰς Δουεὶ κατ' οἶς. Iliad. π, οὖτα Θόαντα Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. Il. ζ, Οὖτα κατὰ λαπάρην. Et Iliad. ε, Οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης: verba Veneris à Diomede vulneratæ. Ab eodē DICI Οὐτάμεναι vide in Od. τ, Ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ, Οὐτάμεναι μεμαώς, vulnerare ſeu icere cupiēs. quem infinit. Etymologicus deriuat AB Οὔτημι, ex quo Οὐτάναι. Alioqui PARTIC. Οὐτάμενος videri poſſet dici facta ſyncope, pro οὐτασμένος, exempto σ, & tranſlato accentu, ſicut ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος. Iliados ξ, Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, etiamſi vulnerati ſeu icti ſimus. B Eodem libro, Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ. Odyſſ. λ, — οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι. Iliad. ν, Οἱ δ' ἐν πύχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. Iliad. ρ, — ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν, per vulnus inflictum.

Οὐτάσκω, idem cum οὐτάω & οὐτάζω: factum ex οὐτάω, ſicut πλέσκω ex πλέω aliáq; ſimilia. Iliad. ο, Τοὺς δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Niſi malis Ionica dialecto vſurpatum pro οὖτα, ſicut τύπτεσκε pro ἔτυπτε. AT Οὐποτάσκω quod in vulgatis lexicis habetur & exponitur οὐτάσκω, mendoſum eſt. C

Ἀνούτατος, Qui ictus ſeu vulneratus non eſt. Iliad. δ, Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ. Citat & Heſych. ex Æſchyli Lycurgo, exponens ἄτρωτος ἐκ χειρός. VNDE Ἀνουτητί, Sine vulnere, aut ictu. Iliad. χ, — οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη, nec ei quiſquam aſtitit qui ab eo non vulneraretur. vt ἀνουτητί idem ſit cum χωρὶς τοῦ τιτρώσκεσθαι. Pro Ἀνούτατος dicitur ETIAM Ἄουτος, itidem Qui ictus ſeu vulneratus non eſt. Iliad. σ, ἐν δ' ὀλοὴ κήρ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον. quæ & in Aſpide Heſiodea leguntur. D

Νεούτατος, Recens vulneratus ſeu ictus. Habes in Ἄουτος præcedente.

ὨΤΕΙΛΗ, ῆς, ἡ, Vulnus quod οὐτάσας aliquis inflixit: vnde ex οὐτάω deriuatum creditur: innuente & Homero Il. ρ, vbi ait, ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν, per vulnus inflictum. Il. δ, Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς. Sic apud Athenæum libro 2, Ὄφρα οἱ αἷμα θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Iliad. π, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσε λὰξ προσβάς. Odyſſ. ω, ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Iliad. σ, Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος. Odyſſ. τ, Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος — Δῆσαν ἐπισταμένως, vulnus Vlyſſis obligarūt. E Il. τ, Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς, in vulnera ferro inflicta. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus quoque, licet magis poetico: in Probl. Rom. τοὺς ἀξίους ἀρχῆς τραύμασι καὶ ὠτειλαῖς ἔκρινον. ſed ibi propter præcedens τραύμασι, interpretari ὠτειλαῖς debemus Cicatricibus, ſicut Heſychius ὠτειλάς exponit, non ſolùm τὰς ἐκ χειρὸς τρώσεις, τραύματα, ſed etiam οὐλάς. quanuis Ammonius ὠτειλήν eſſe tantùm velit τὸ πρόσφατον τραῦμα: οὐλήν verò τὴν ὑγιασμένην σάρκα ἐκ τραύματος παλαιοῦ. F quo modo ab Homero vſurpari, ex antè citatis exemplis patet. Galenus apud Hippocr. ὠτειλάς exponit non ſolùm οὐλάς, ſed etiam ἕλκη. Ammonius tamen inter ὠτειλήν & ἕλκος diſcrimen ſtatuit.

ΟΥ̓ΤΟΣ, Hic: pronomen δεικτικόν, demonſtratiuum. GENIT. Τούτου, huius: DAT. Τούτῳ, Huic. ACCVS. Τοῦτον, Hunc, & ſic deinceps. Il. κ, Οὗτός τοι Διομήδης ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, hic tibi vir, & hi equi ſunt illi quos Dolon dicebat. G Et, οὗτός ἐστι ὁ Δημοσθένης, Hic eſt ille Demoſthenes. Sic Lucianus in ſuo ſomn. τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, hic ille eſt. Sic Perſ. At pulchrum eſt digito monſtrari, & dicier, Hic eſt. Plato, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, hic eſt ille moderatus, vt Cicero interpr. pagina 7 mei lex. Cic. Itidem Syneſ. οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν Ἀθανάσιος. Plut. Sympoſ. 3, ἀφίημι τούτῳ δείξας ἐμέ. Et οὗτος αὐτός, Hic ipſe apud Xenophontem, ἐμφατικῶς. FOEM. Αὕτη, Hæc. Xenophō in Œcon. αὕτη πενία. Plato De leg. χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Et αὕτη αὐτή, Hæc ipſa. H Xenophō, ταύτην αὐτὴν ἀπάτην, Hanc ipſam fraudem. NEVTR. Τοῦτο, Hoc. Ariſtot. Rhet. δυσὶ τούτοις βιβλίοις, duobus hiſce libris. Odyſſ. ξ, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, ſingula hæc quæ tibi acciderunt. (vbi tamen potius reddemus Singula ea, vel Singula illa: vt mox dicetur.) A In epiſtola Philippi apud Demoſthenem, ἃ μὲν οὖν ἐγκαλῶ, ταῦτ' ἐστι, hæc ſunt. Plutarchus Apophth. προσέχεσθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα. Et Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, hoc ipſum eſt quod Homerus dicit. Et διὰ ταῦτα, Ob has cauſas, vt Cicero interpr. pagina 17 mei lex. qui τούτων ἕνεκα itidē vertit, Has ob cauſas. Adde præterea ex Ariſtophane, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, pro καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, atque hæc quidem ita ſe habent. ‖ Οὗτός τις, apud Demoſthenem pro οὑτοσί, Hic. B ‖ Οὗτος interdum reddere potius debemus Is, vel Ille. Sic accipitur in Heſiodeo illo, Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ· Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται. Vnde Minutius apud Liuium libro 22, Sæpe ego audiui eum primum eſſe virum qui ipſe conſulat quid in rem ſit: ſecundum, eum qui bene monenti obediat. Sic reddi poteſt in loco Homeri paulo antè citato, nec non in epitaphio Sardanapali apud Plutarchum, Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔπαθον καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος Τέρπν' ἔπαθον. licet Cicer. vertat Tuſc. quæſt. lib. 5, Hæc habeo C quæ edi, quæq; exaturata libido Hauſit. Apud Athenæum libro 8, vbi idem epitaphium citatur, ſcribitur Κεῖν' pro Ταῦτ': vt ſatis manifeſtum ſit, ταῦτα ibi accipi pro ἐκεῖνα. Sic Xenophon, τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς, Ex eo numero hominum qui, vt Cicero interpr. pagina 49 mei lex. Cicer. Et Thucydides libro 4, ξυνεστῶτες ναυτικῷ ἀγῶνι, καὶ τούτῳ πρὸς Ἀθηναίους, eóque. vel, Et eo quidē. Itidem Budæus annotat οὗτος pro ἐκεῖνος accipi in his locis Demoſthenis, ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρείου, τοῦτο μὲν διενείμαντο, καὶ ἐχρῶντο ὅ, τι ἐδόκει τούτοις. D Et paulo pòſt, τοῖς χρήμασιν ἐχρῶντο ὅσον ἐδόκει τούτοις, Ipſis videbatur, Pro ſuo arbitrio & libito. Huc refer καὶ ταῦτα, Idque, ſeu Præſertim. Et διὰ ταῦτα, Propterea, Eamobrem. Et μετὰ ταῦτα, Poſtea, Poſt id tempus, ſicut & μετὰ τοῦτο. Et κατὰ ταῦτα, Sic, vt Cic. interpr. p. 39 mei Lex. Cic. ‖ Οὗτος cum verbo primæ perſonæ Attico more accipitur pro ἐγώ, vt quidem vulgata lexica annotāt ex ſchol. Ariſtoph. Eadem afferunt ex Luciano, νοῶ οὗτος, pro Ipſe intelligo. Sic cum ſecunda perſona copulatū ſignificat Tu. interdū coniunctam E habēs particulam ὦ, interdū ſine illa poſitum. Ariſtophanes Veſpis, ὦ οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, heus tu. Sophocles Aiace, Ὦ οὗτος Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ, heus tu Aiax. Lucian. μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; Quouſque, heus tu (vel Quæſo) flemus? Et in fab. Æſopi, ὦ αὕτη, heus tu. Et ὦ αὗται, heus vos. Sine ὦ etiam ponitur, vti dixi. Sophocles Aiace, Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ, heus tu. Ibidē, Οὗτος, σὲ φωνῶ, heus tu, te appello. Ariſtoph. Nub. Οὗτος, καθεύδεις; heus tu, dormis? In eadem fabula, F Οὗτος, τί ποιεῖς; heus tu quid facis? Sic in Pluto, Οὗτος, τί δρᾷς; Itidem Plato in Sympoſ. οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς; heus tu Apollodore, annon expectabis? Itē cum imperatiuo. Ariſtophanes Veſpis, Ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας, heus tu, quieſce. nam pene me perdidiſti. Idem, Ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα, Heus tu, ſeu Age tu inclama mihi eum magna voce.

Ταύτῃ abſolutè & aduerbialiter pro Hac, Ea, vel Eatenus, Ea ratione, Eo modo. Ariſtoteles, ᾗπερ ἡ τοῦ ὑγροῦ, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γονῆς γίνεται ἀπόκρισις, Quo modo, eo mo- G do. Plato De rep. ὥσπερ οἱ ποιηταὶ τὰ αὑτῶν ποιήματα ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, Itidem qui pecunias ſibi parauerunt, earum ſtudio vt proprii operis tenentur. vel Eodē modo. Idem in Tim. ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο, hæc etiam ſic dicta ſunt. vt Bud. interpr. pagina 964, vbi & alia habet exempla. Idem, ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολαμβάνει, ita vt. Idem lib. 2 De leg. ταῦτα μὲν οὖν δὴ ταύτῃ. ‖ Ταύτῃ, Ex ea parte. Plato, ταύτῃ ἔτι εἶχεν ἀνομοίως, ex ea parte deficiebat ad propoſitum exemplar imaginis ſimilitu- H do, vt Cic. interpr. pagina 28 mei Lex. Cic. ‖ Ταύτῃ, Itaque, Ea de cauſa, Eam ob rem, Ideo, pro διὰ τοῦτο. Herodianus libro 3, ταύτῃ ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτόν. id eſt τοιγαροῦν, Bud. pag. 964. Vbi etiam ταύτῃ τοι affert ex Gregorio pro ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, Itaque.

‖ Ταύτῃ

Ταύτῃ ἤ,Eò quo,B.p.963.exemplũ attuli ſuprà in ἤ. Et A
ταύτῃ ἄλλῃ,eo melius.ταύτῃ πλέω,tãto plura. |Ταύτῃ,
Hic,Hoc loco:vel Ibi,Eo in loco.Plat.ep.7,ὃ δὴ εἶναί τῃ
ταύτῃ καὶ ξυνδεῖ,hic alicubi eſſe videtur.Thuc.l.2,τὸ ταύτῃ
τῃ χωρίον.|Ταύτῃ μὲν,ταύτῃ δὲ,Partim quidẽ,partim veró.
Τοῦτο quoque & eius obliqui caſus interdum per ſe, interdũ cũ aduerb.aut præpoſ.diuerſos vſus habẽt.vt τούτου ἕνεκα & τούτου χάριν:& plur.τούτων ἕνεκα,Has ob cauſas,vt Cic.interpr.Itidẽ διὰ τοῦτο,& plur.διὰ ταῦτα,Has ob cauſas,vt idẽ interpr. Itẽ,ἐκ τούτου,ex eo tempore,Plutar.Rom.quod & ἐκ τότε dicitur.Itidem ἐν τούτῳ,Eo tẽpore,Tũc temporis. B Et εἰς τοῦτο,Eouſque,In id vſque tempus.Thuc.ἐς τοῦτο συνέμενεν ἡ ἀρχὴ, Magiſtratus in id temporis permanſit,Eouſque,vel Hucuſque, μέχρι δεῦρο.Itidẽm,ἐς τοῦτο δὲ ἔχρῆτο, ἐς ὅ, id eouſque factũ eſt dum. Et μετὰ τοῦτο ac μετὰ ταῦτα,Poſtea,Poſt id tẽpus. pro quo dicitur etiã τὸ μετὰ τοῦτο ac τὸ μετὰ ταῦτα, Deinde,Poſtea.Plato ep.τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐνιαυτῷ τελείης ἀφίκετο:pro quo ibidẽ,τὸ μετ' ἐκεῖνα.Et ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκε,in eo ſtatu permãſit,vel in hoc ſtatu. Et εἰς τοῦτο, Eó:cui interdũ genitiuus additur. Iſocr. εἰς τοῦτο αἰτίας C ἦλθον ὥστε,eo deuenerunt amentiæ,vt.Idẽ, εἰς τοῦτο ἐπιθυμίας ἥκομεν.Demoſth.εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν,eò deuenit inſolẽtiæ. Item ἐπὶ τοῦτο,Huc,Ariſtoph.vel Eò,Eũ in locum. Κατὰ τοῦτο,& κατὰ ταῦτα,Ita,Sic,vt Cic. interpr.pag.39 mei Lex. Cic.ſeu Ad hunc modum. (;At κατὰ τοῦτο δὴ καιρὸν,Plut.Camill.Per id tempora) Sine adiectione autẽ poſitũ τοῦτο affertur.vt ex Thuc. τούτου μὲν ἐπίσχε,pro τούτου χάριν,huius rei gratia ſubſcſſit.Verùm hoc exemplũ ſuſpectũ eſt. SED ET Ταῦτα alicubi abſolutè poſitum legitur pro διὰ ταῦτα,Itaque,Has ob cauſas.qua ſignif.citatur tum ex Hermog. tum ex Plat. de leg.Itidem Homerus, Ταῦθ' ὑπερφιαλέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες,ἀτάσθαλα μηχανόωντο.pro διὰ τοῦτο,διόπερ,hac de cauſa. Sic ταῦτά τοι à Galeno vſurpatur. Itidémque ταῦτ' ἄρα tum à Syneſ. tum ab Ariſtoph. in Nubibus,Ταῦτ' ἄρα καὶ τὠνόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω.Aliud exemplum ex eodem habes apud Bud. pag.964.vbi etiam ex Gaza affert,ταῦτ' ἄρα καὶ συμβαίνει ὅπερ αὐτὸς πάλαι ἀπεφηνάμην,pro his Ciceronis, Ex quo illud efficitur.Itidem ταῦτά τοι,vt Hermog.ταῦτά τοι καὶ λεπτόπρός ἐστι,Ea propter,Quapropter. Sic dicitur & ταῦτα E δὲ,vt Ariſtot.Probl.ſegm.20,ταῦτα δὲ καὶ οἱ πλείω χρόνον καθεύδοντες, ἀχρειότεροί εἰσι τῶν μέτριον χρόνον καθευδόντων. Necnon ταῦτα δὴ ita vſurpatur. Plato in Sympoſ. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω.Bud.pag.964. At καὶ ταῦτα,Idque,Atque id,ſeu Præſertim,cuius antè quoque mentio facta eſt.

Τοῦτο μὲν,τοῦτο δὲ, Partim quidem,partim verò, Simul,ſimul:Tum,tũ.Demoſth. τοῦτο μὲν Θασίους ἀδικήσετε, τοῦτο δὲ Ἀρχέβιον, Simul enim Thaſios,ſimul Archebium F iniuria afficietis.Sic τὸ μὲν,τὸ δὲ,& τὸ μέντοι,τὸ δέ τι.

Τουτέστι,Id eſt,Hoc eſt:quum aliquid declaramus. Plut.De diſcern.amic.& adul.Οὐ δύναταί μοι καὶ φίλῳ χρῆσθαι καὶ κόλακι.τουτέστι καὶ φίλῳ καὶ μὴ φίλῳ.' Alicubi autẽ diſiũctũ τοῦτ' ἔστι.

Τουτάκι aduerb.ab οὗτος,vel potius à τοῦτο,ſicut ὀλιγάκις ab ὀλίγος.Etymol.in Αὐτίκα citat ex Pind.τουτάκι πεζαμένης, non tamen exponit:ſed videtur accipi pro Hic vel Ibi. Apud Suidã ita habetur,Τουτάκι,ἐν ὅσῳ δέ. AT Τουτάκις Heſych.exponit,Τοσαυτάκις,Toties.

Οὕτως SIVE Οὕτω, (vtrunque enim in vſu eſt,hoc,quũ G ſequens vox à conſonante incipit: illud,quum à vocali) Sic,Ita, Ad hunc modum.Od. θ, Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσι.Il.ω,Οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις,ita eſt vt dicis.Odyſſ.θ,ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω, ſub. ἐστί.Sic Thuc.l.1,ἦν οὕτως,Ita erat,Ita res ſe habebat.Iſocrates Panath.τότε μὲν ἐκείνως,νῦν δ' οὕτως διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν.Plato,νὺξ μὲν οὕτω ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω, Nox igitur & dies ad hunc modum generata,vt Cic.interpr.p.27 Lex.Cic. Interdum οὕτως præcedenti reſpondet ὡς vel ὅπως.' Iſocrat.Paneg.πῶς οὕτως ἐπισταμένους εἰπεῖν ὡς οὐδεὶς ἂν ἄλλος δύναιτο.Xenophon Pæd.1,νῦν δ' αὖ οὕτως ἔχομεν,ὡς σὺ μὲν σοὶ μὲν θαρρῶμεν.Eodem libro,οὕτως ἔχε τὴν γνώμην ὡς ἐμοῦ μηδὲν τοῦ ἀμελήσοντος. quo genere loquẽdi vtitur & Thucydides libro 7,p.237. Lucianus in Men. οὕτως γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου.Itidem in Scytha, οὕτω πάνυ γιγνώσκει ὡς εὐδαιμονέστατος ὤν.Cum ὥσπερ autem, Xenophon Pæd.5,οὕτω ποίει ὅπως ἂν αὐτοὶ ὅ,τι ἂν λέγῃ εἰδῆτε. Viceuerſa οὕτως in ſimilitudinis redditione ponitur, præcedente ὥσπερ vel καθάπερ:cuius exempla paſſim occurrunt.Alicubi verò omiſſum ſubaudiendum relinquunt.vt Ariſtoteles,καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτὰ,οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταί.pro οὕτως οὐδέ. Οὕτω nonnunquã ponitur pro Ita demum.Æſch.contra Cteſiph.ἐψηφισμένος τῆς ἀνδραγαθίας,οὕτω τὰς χάριτας τὸν δῆμον ἀπαιτεῖ.Thucydides libro 1,δεῖ μνησθέντας πρότερον καὶ ἡμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι, ita demum ad reliquam orationem accedere. Itidem Budæus hunc Xenoph.locum,χρὴ μέντοι ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ,συγγραψάμενον ἃ δεήσει,ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι,οὕτως ἐκδιδόναι,interpretatur, Vt autem qui puerum locat artẽ quandam edocendum,ſtipulari ſolet & à conductore magiſtro cauere,quid oporteat eum ediſcere, ac tum demum locare. Sic apud Thucydidem libro 2 accipitur,vbi reſpondet τῷ,ἐπειδὴ μέντοι pagina 55, οὕτω δὴ ὁρμήσαντες ἀπ' αὐτῆς,ita demũ. Quo loco nota etiam δή. Adde ex Platone Pol.2,ἕρμαιον ἔφαιν,οἶμαι, ἐκεῖνα πρότερον ἐπιγνόντας, οὕτως ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω. vbi etiam poſſis accipere pro Deinde,vel Tum demum, ſicut nonnulli in hoc loco Xenophõtis Pæd.1,προσδεξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσιν,ἵλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν σφᾶς,οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια. Quum verò cum adiectiuo nomini aut aduerbio copulatur,reddes non ſolùm,Ita,Adeo,verumetiã Vſqueadeo, Tam.Iſocrates Paneg.οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, vſque adeo ingentia polliceri ſuſtinuerim. Itidem Homerus vſus eſt ante Iſocratem,nimirũ Odyſſ.ν,— οὐδέ τι οὕτω Νώνυμός ἐστι, nec adeo ignobilis eſt.Rurſum Iſocrates Paneg.τίς οὕτω ῥάθυμός ἐστιν ὅστις οὐ βουλήσεται,quis vſqueadeo ignauus eſt vt nolit:pro ὥστε οὐ βούλεσθαι.Plato Apolog.οὕτω πιθανῶς ἔλεγον,adeo probabilia erãt quæ dicebant.in fine periodi. In Epigrãmatibus libro 2,cum ſuperlatiuo etiam iũgitur : quod à Latini ſermonis conſuetudine alienũeſt. Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος,ὥστ' ἐκολύμβα Τοῖς ποσὶν ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, vſque adeo leuis erat.Simile exemplum habes in Ὀρίγανον.Libanius dixit etiam,οὕτω δὴ κάλλους ἔχων,adeo pulcher. Plato ἐκ παραλλήλου in ſua Apol. vſurpauit,οὕτω κατὰ τὸ αὐτὸν τρόπον. |Οὕτως ὄναιο,bene precantis eſt,vt apud Latinos,Macte puer virtute. | Eſt etiam iuratis & fidem facientis : veluti quum dicitur, Ita me dii ament. Et Horat. Sic te diua potens Cypri, Sic fratres Helenæ,lucida ſydera, Ventorũmque regat pater.Apud Ariſtoph.optantis eſt, in Nub. οὕτως νικήσαιμ' ἔγωγε καὶ νομιζοίμην σοφὸς, ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος δεξιούς, πρώτους ἠξίωσα ἀναγεῦσαι ὑμᾶς. |Eſt etiam reſpondẽtis cum affirmatione.vt apud Latinos Sic,Ita.Xenoph.Œcon.σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα,χρήματα ἡγῇ,τὰ δὲ βλάπτοντα,οὐ χρήματα; reſpõdet alter,Οὕτως,Ita.

Οὑτοσί Attico σχηματισμῷ dicitur pro οὗτος. eo tamen ab οὗτος differens,quòd οὗτος interdum eſt ἀναφορικόν, vt ſuprà docui:οὑτοσὶ autem duntaxat eſt δεικτικόν, teſte etiam Ammonio.Ariſtoph.Ran.ὁ πανοῦργος οὑτοσί. Idem in Nub.ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Vbi etiam nota cum primæ perſonæ pronomine copulari. GENIT.Τουτουΐ,vt τουτουῒ τοῦ ἀγῶνος.DAT.Τουτῳΐ, Huic Ariſtoph.Pluto,Καὶ περιξυνάντας δῆτα πρότερον τῳ; reſpõdet, alter,τουτῳΐ,huic.ACCVS.Τουτονί,Hũc. Et plur. GENIT.Τουτωνί,horum.Plato ὑπὸ τουτωνί.DAT.Τουτοισί,His,Hiſce. ACCVS. Τουτουσί,Hos,Hoſce. Itidem FOEM.Αὑτηί,Hæc.Ariſtophanes,ἀστρονομία μὲν αὑτηί. GEN.Ταυτησί,Huius,Huiuſce.& ſic deinceps. NEVTR.Τουτί,Hoc:Et PLVR. Ταυτί,Hæc.Ariſtoph.Nub. τουτὶ δὲ τί; hoc verò quid eſt?Idem,οὐδὲ τουτί,Ne hoc quidem,ſeu Ne tantillum quidem.

Ταυτηί,aduerbialiter ſicut ταύτῃ,Hæc.Ariſtoph.

Οὑτωσί,Sic,Ita,Ad hunc modum:Atticè pro οὕτως. Plato H Symp.ἐὰν εἴπω οὑτωσί. Frequens apud Ariſtoph.quoque & Luc.qui etiã in Tim.p.13,τῷ οὑτωσὶ μὲ εἰπεῖν,ſubiũgit in redditione,ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. Itẽ cũ adiect.& cum aduerb.ſicut etiã οὕτως.Demoſth.Philipp.4,ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὑτωσὶ ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων,tã propé.Cui opponitur οὑτωσὶ πόρρω apud Iſocr.

ΟΦΕΙ'ΛΩ, Fut. ήσω, (ab inuſitato ὀφειλέω) Debeo. Conſtruitur cum accuſ. rei & datiuo perſonæ. Plato Polit. 1, ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας τινὰς, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα. Xen. Pæd. 7, ὥστε τῷ Ἀπόλλωνι ἀλλά μοι δοκῶ χαριστήρια ὀφειλήσειν. Et Pæd. 4, ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλειν, vtrique veſtrûm debere gratiam. Idem in Apolog. Socr. ἐμοὶ πολλοὺς ὁμολογεῖν χάριτας ὀφείλειν, vt multi confiterētur ſe gratiam mihi debere. (nam & Cic. dicit Debere alicui gratiam) Plato De leg. ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον, tantundem debeat, ſed alii, Perſoluat. Interdū cum alterutro tantùm caſu iunctum reperitur, ita tamen vt alter ſubaudiatur. Cum accuſ. tantùm, Ariſtoph. Nub. Ἀνθ' ὧν ὀφείλω διὰ σὲ τούτων τῶν χρεῶν. Sic Plut. in Camillo, τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obſtrictorum. Demoſth. τὰ ἴσα ὀφείλει, Tantūdem debet. (vel Æqua mulcta plectitur. ſicut apud Iſocr. ὃς κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορρήτων, πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, Quingentis drachmis mulctari: pro ὄφλειν) Rurſum Demoſthenes, οὐ μὲν τοι γε ὀφειλούσας εἰς φορὰς, ſed quæ nullā collationē deberent. Syneſ. ep. 28, ἀφιέναι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφειλήματα· ὀφείλει δὲ ὁ μὲν τις δάνεισμα χρυσίου, ὁ δὲ τὸ δοῦναι δίκην, debet autem alius mutuum aurum, alius mulctā. Itē cū datiuo ſolo, vti dixi Apud Luc. ὀφείλειν μηδενὶ, nemini debere: vnum ex votis Philemonis. Demoſth. ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ. Erant verò ignominioſi & ἄτιμοι ii qui τῷ δημοσίῳ ὤφειλον, donec perſoluiſſent, vt ærarii apud Rom. quod ex Iſocr. Panathen. cognoſcimus, vbi ait, ὧν οἱ μὴ τυχόντες, ἀτιμότεροι γίνονται τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ, iis qui mulctā ærario debēt. ſubauditur enim accuſ. ζημίαν, vt apud Plutarch. in Cam. τὴν ζημίαν ὀφείλ[...]. Nōnunquam etiā ὀφείλω ſolùm ponitur ſine vll[o] caſu, vt apud Plut. De nō fœner. τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον [...]ουνται τῶν ἁμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλειν: de Per[...]s. Vnde οἱ ὀφείλοντες, debitores. Plut. οἱ δὲ ὀφείλοντες ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, ἀνέχονται, καρτεροῦσι. Idem, ὁ χρόνος, ὥσπερ ὀφείλων, ἀπέδωκεν. Itidem Ariſtot. Ethic. 9, c. 7, οἱ μὲν ὀφείλοντες βούλονται μὴ εἶναι οἷς ὀφείλουσιν· οἱ δὲ δανείσαντες, καὶ ἐπιμέλονται τῆς τῶν ὀφειλόντων σωτηρίας. Paſſ. Ὀφείλομαι, Debeor. Thuc. l. 1, καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, beneficium mihi debetur. Cic. dicit, Debere alicui beneficium maximum. Plut. Symp. οὐκ ὀφειλόμενόν μοι ἀποδίδως ἔρανον. Syn. ep. 95, ὡς ἀπέχομέν γε τὸ χαίρειν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρ' ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου, ſi qua debetur iuniori à fratre ſeniore. Idē ep. 44, ἀλλ' ἐκείνως μὲν ἂν σοι μῖσος ὀφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, verùm illo modo odiū meritò tibi deberetur: hoc verò, miſericordia. Et τὸ ὀφειλόμενον, Id quod debetur, Debitum. Athen. l. 13, ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα. Plato generaliter ὀφειλόμενον exponit τὸ προσῆκον ἑκάστῳ, l. 1 Pol. διενοεῖτο μὲν γὰρ ὅτι τοῦτ' εἴη δίκαιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι. τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον.

‖Ὀφείλω aliquando exponitur Mulctor, Mulcta mihi imponitur: aliquando Perſoluo. quarū ſignif. in præcedentibus quoq; obiter mentio facta eſt: illius, in loco quodā Demoſth. & Iſocr. huius, in quodam Platonis. Alicubi redditur etiā Mulctandus venio, Obnoxius ſum. vt apud Eurip. ὀφείλω σοι βλάβην, Sum tibi obnoxius iniuriæ: ad verbū, Debeo tibi iniuriā, illā videlicet qua te affeci. Itidē ὀφείλεις μοι κακὸν, pro Oportet vt quo me affeciſti malo, eo te viciſſim afficiā. nam ſecundū Plat. Pol. 1, ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κακόν τι. Itidē μῖσος ὀφείλεταί τινι in loco quodā Syneſii ſuprà citato. Mors quoq; ὀφείλεται iis omnibus qui nati ſunt, hoc eſt Omnes ei obnoxii ſunt, Omnes ea mulctantur, vel etiam Omnibus debetur: vt in μονοστίχοις γνώμαις Menandri, Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. vbi κατθανεῖν vſurpatur pro τὸ κατθανεῖν, hoc eſt ὁ θάνατος. Diuerſa autem conſtructione trimetrū hoc apud Phil. De mundo ita legitur, Τό τι γενόμενον κατθανεῖν ὀφείλεται. itidem κατθανεῖν accipiendo pro τὸ κατθανεῖν in accuſ. qua conſtructione, ex Epigr. ὀφειλόμενος τὰς εἰκόνας, Cui debentur imagines. Ex Eurip. verò, ὀφείλεται κατθανεῖν pro Oportet mori.

‖Ὀφείλομαι exponitur etiā Deuinctus & obnoxius ſum.

Ὀφείλω cum infin. quoque conſtruitur, ſignificans & tūc Debeo, vel Oportet me, &c. Neceſſe eſt vt. (nam & hoc modo interdū exponitur) Thuc. l. 4, p. 128, ὀφείλων γὰρ ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ ἀπαμύνεσθαι ὡς βιασθεὶς, ἀλλ' ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν, Quum enim deberet, Quum enim eum oporteret &c. Demoſth. Olynth. 2, οὕτως ὀφείλει [...] αὐτῶν τούτων καὶ καθαιρεθῆναι πάλιν. Idem, ὀφείλω δίκην δοῦναι, Pœna mihi luenda venit. quod etiā ſine δοῦναι dicitur ὀφείλω δίκην. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 2, τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι. Plutarch. De Herodot. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Sic apud Paulum in epiſt. ad Corinth. ὀφείλει γενέσθαι, oportet fieri. Et in aor. 2, ex Muſæo, ὤφελεν ἄγειν, ducere debuit. itidémque ex Herodoto, ὄφελον ἰδεῖν, debui videre, Ionicè ſine augmēto. Itidē ex Homero affertur, νῦν ὄφελεν πονέεσθαι pro Debebat, ἔπρεπε. A qua ſignific. τοῦ ὀφείλειν eſt ADVERB. Ὀφειλόντως, quod Heſych. exp. δεόντως, πρεπόντως, Ita vt fieri debet, Ita vt decet.

Interdum huic verbo cum infinitiuo iuncto optatiua particula εἴθε vel αἴθε aut ὡς præponitur, nimirum in IMPERF. Ὤφειλον SIVE Ὄφειλον, & AOR. 2, Ὤφελον, SIVE Ὄφελον, pro quo etiam Ὤφελλον, Ionicè, vt tradit Euſtathius: nonnunquam etiam omittuntur illæ particulæ, vt ordine docebo. Od. μ, Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι, q. d. Vtinā debuiſſem manere, Vtinā oportuiſſet me manere: pro Vtinam manſiſſem: quæ expoſitio & ad ſequētia pertinet exempla. Iliad γ, Ἤλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Iliad. ξ, Οὐλόμεν' αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν. Iliad. ω, Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ' ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, Vtinam prius perire debuiſſem, Vtinam prius periiſſem. eſt enim primæ perſonæ PRO Ὤφελλα, quem aor. Euſt. quoque agnoſcit. At Il. η, ὡς πρὶν ὄφελλ' ἀπολέσθαι, eſt tertiæ perſonæ pro ὤφελλε. Vtinam prius perire debuiſſent pecuniæ illæ & opes. Itidem apud cæteros poetas. Euripides, ὥς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν Μενέλαον. Ariſtophanes, ὡς ὤφελες διαρραγῆναι. Idem, εἴθ' ὤφελεν εἶναι, vtinam eſſet. Idem, Εἴθ' ὤφελ' ἡ [...] οἱ ἀπολέσθαι κακῶς. Eſt eius vſus in proſa quoque: ſed frequenter ſine infinitiuo ponitur in fine ſententiæ, ita tamen vt ex præcedentibus ſubaudiatur. Xen. Pæd. 4, ὁ μὲν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν· ὡς μήποτ' ὤφελεν, vtinam nunquam debuiſſet. videlicet ἁμαρτεῖν. Demoſth. in Mid. καὶ τοῦτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς, μηδὲ γιγνώσκων· ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον. atque vtinam ne nūc quidē cognouiſſem. Interdum εὐκτικαὶ illæ particulæ omittūtur. vt Od. λ, Ὢν ὄφελον τελετὴν περ ἔχων ἐν δώμασι μεῖραν Ναίειν: pro ὡς ὄφελον, ſeu αἴθ' ὄφελον. Itidem, Il. τ, Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. quam vtinam in nauibus occidiſſet Diana ſuis ſagittis. Sic Heſiod. Ergois. Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι Ἀνδράσι. Soph. ὤφελον ἐκλιπεῖν βίον. Eurip. μήποτ' ὤφειλε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι, vtinam nunquam bubulcus habitaſſet. Itidē in proſa & quidem interdum veluti παρενθετικῶς: vt Demoſth. in orat. Pro cor. οὗτος καὶ παθόντων ἃ μή ποτ' ὤφελον τῆς ὑπὲρ ἁπάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε. Aliquāto poſt, ἐπειδὴ δὲ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, poſtquā verò ea cōtigere quæ vtinam nūquā cōtigiſſent. Ex Baſil. aquoq; ὤφειλε pro Vtinā. B.

SED ET Ὄφελον cum optatiuo iunctum accipitur pro Vtinā: aduerbialiter tamē & ſine diſcrimine perſonæ. (quale in præc. ὤφειλον, ὤφειλες, ὤφειλε) Cuius vſus hæc exēpla affert Budæus ex grammatico quodam: ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Et cū præterito, ὄφελον ἐγένετο τόδε. quo modo Gaza, ἢ ὄφελον ἦν ἀξία τῆς ὑμῶν ὑπολήψεως, pro his Ciceronis, Quæ vtinā digna eſſet. Item in fine ſentētiæ vt ſuprà ὤφελον & ὤφελε vſurpari docui. Greg. στηλιτ. 1 in Iulianum, κατῄει μὲν εἴς τι τῶν ἀδύτων τοῖς πολλοῖς ἀβάτων· ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν, vtinam verò & in viam ad inferos ferētem. Vbi etiam nota partic. ὡς. ITIDEM Ὄφελος vſurpari docet Suidas, his verbis, Ὄφελος καὶ Ὄφελον, Εἴθε, Μακάρι, εὐκτικῶς. τὸ δὲ Μακάρι, τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ εἴθε καὶ αἴθε. Vbi etiam OBSERVA Μακάρι.

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, Debitū, τὸ ὀφειλόμενον, ſeu χρέος. Exemplū habes ſuprà in Ὀφείλω & paulo pòſt aliud in Ἀντοφείλω. Citat B. ex Demoſth. quoque & Libanio.

Ὀφειλὴ, ῆς, ἡ, idem. Matth. 18, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, totum illud debitum. In epiſt. ad Rom. c. 13, ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλὰς, reddite igitur cuique quod ei debetis, τὰ ὀφειλόμενα. Heſychio eſt nō ſolùm χρέος, δάνειον, ſed etiam αἰτία.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, Debitor, χρεώστης. In or. dominica, ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, debitoribus noſtris. Matth. 18, προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης

μυρίων ταλάντων, debitor talentorum decies mille. vt A
Horat. debitor æris:& Ouid. Debitor eſt vitæ qui tibi Sexte ſuæ. Itẽ cum datiuo perſ. ad Rom. c. 8. ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκί. Et cum infinitiuo in epiſt. ad Galat. 5, ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, Debet, ſeu Tenetur. Itidem Soph. — οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ᾽ ὀφειλέτης ἔτι, Nihil amplius præſtare teneor, Nihil amplius debeo. pro quo dicitur vno verbo ἀφωσιωσάμην. Hæ autẽ duæ poſteriores cõſtructiones conueniunt cũ conſtructionibus verbi ὀφείλω. FOEM. Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, Debitrix. Pro Obnoxia, Deuincta beneficio, affertur ex Euripide. B

Ὀφειλέσιον, Debitum. Euſt.

C. ἈΝΤοφείλω, Viciſſim debeo, ſeu debitor ſum alicui, videlicet ob acceptum ab eo beneficiũ. Ἀντοφείλειν (inquit B.) apud Thuc. dicitur qui debet beneficii gratiã, vt qui beneficium accepit. Thuc. l. 2, βεβαιότερος δὲ ὁ δράσας τὴν χάριν, ὥστ᾽ ὀφειλομένην δι᾽ εὐνοίας ᾧ δέδωκε σώζειν· ὁ δ᾽ ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ᾽ ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, Qui gratiam debet.

C. ἘΠοφείλω, Inſuper debeo, Præterea debeo. vel ſimpliciter Debeo. Thuc. lib. 8, p. 266, ὑπὸ βασιλέως γὰρ νεωστὶ ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δι᾽ Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος πράσσεσθαι, ἐπωφείλησε. id eſt, quos quum non poſſet ipſe ἐκπράξασθαι, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ἐγένετο, inquit ſchol. C

C. ΠΡΟοφείλω, Prior debeo, Ante debeo. ſæpe pro ſimplici ὀφείλω. Ariſtoph. Veſp. Κακὸν ἄρα ταῖς θύραις τι προὐφείλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus. id eſt ὤφειλες, ἐχρεώστεις, vt ſchol. exp. (Ex Eurip. affertur etiam Προυφείλει, præſenti tempore pro Antè debet, à VERBO Προυφείλω: licet ea craſis imperfecto potius conueniat) Paſſ. Προοφείλομαι ſimpliciter pro Debeor, ὀφείλομαι. Demoſth. in Mid. οὐδένα ἂν ἀνθρώπων οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν χρήσασθαι, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο. At ex Thuc. προοφειλομένης εὐεργεσίας, pro Intercedente beneficio. quomodo & προοφειλομένης φιλίας exp. Intercedente amicitia. D

C. ΠΡΟΣοφείλω, Inſuper debeo, Præterea debeo. Xen. Pæd. 3, προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. Demoſth. Olynth. 3, τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. Ex eodem Budæus pag. 2, o ſuorum comm. affert, αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀνηλωκέναι φασί. Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, cum hac interpr. Quin & Demophon inſuper expenſum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Ibidem Προσοφείλειν interpretatur etiam Debere reliqua, quæ προσοφειλόμενα dicuntur: apud Polyb. lib. 1, τὰ μὲν, οὐκ ἀπορούμενοι χρημάτων, τὰ δὲ, καὶ πεπεισμένοι παραιτήσεσθαι τοὺς μισθοφόρους μέρος τι τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. E
Item, Æs alienum ſeu debitũ contrahere præter quæſtus proprios. Xen. οἳ οὐδὲ ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι, qui inde tolerare vitã nequeunt, ita vt eis æs alienum quoque contrahere neceſſe ſit. Itẽ, Præterea mulctari, ſicut ὀφείλειν pro Mulctari poni, ſuo loco docui. vt, προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, hoc amplius etiam mulctam pendere iuſſi. Hæc Bud. pag. 230 poſt Προσόφλω. F

Ὄφλω, Fut. ήσω (tanquam A B Ὀφλέω) idem cum ὀφείλω, in ea ſignif. qua ponitur pro Mulctor, vel etiam Damnor. ὀφείλω ἐκ καταδίκης, vt Heſych. exponit. Κατάδικος (inquit Bud. comm. p. 126) dicitur obnoxius è re iudicata, hoc eſt ἐκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν καταδίκην: qui & ὑπόδικος dicitur, & ὄφλων, & κατάκριτος & καταγνωσμένος. vt Demoſth. ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, meritò damnatus. Idem, τάλαντα δέκα ὀφληκέναι, damnari decem talẽtis. Ibidem exẽpla affert τοῦ ὀφείλω & τοῦ ὑπόδικός εἰμι. Idem p. 89, Οἱ ὠφληκότες & οἱ ὄφλοντες dicuntur damnati. Demoſth. καὶ δίκην ἐξούλης ὠφληκὼς ταύτην, οὐκ αὐτὸς ὠφληκέναι φησὶν, ἀλλ᾽ ἐμὲ, atque in hac controuerſia de vi dãnatus, non ſe damnatũ ſed me eſſe cõtẽdit. Idẽ, καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλουσαν, & præſertim mulctæ nõ contẽnendæ damnandã. id eſt, ignominia atq; infamia notandã. Hæc B. ibi, qui hunc eiuſdẽ Demoſth. locũ in orat. πρὸς Ἄφοβον inſcripta, ἐπὶ τὸν κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, ὦφλε τὴν δίαιταν, p. 151 itidẽ interpr. Damnatus eſt ab arbitro. Idẽ ὄφλω δίκην vertit, Debitor ſum ob rem iudicatam. hunc enim Demoſth. locũ in Mid. τί γὰρ δήποτ᾽ ἄν τις ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν; ita vertit, Quãnam enim de cauſa, ſiquis debitor eſt ob rem iudicatã, & nõ ſoluerit, lex iudicium de vi non priuatum eſſe voluit? Sic δίκην μέλλων ὀφλήσειν, futurus rei iudicatæ debitor. Dicitur etiã δίκην θανάτου ὀφλεῖν, pro Capitis damnari, ſicut δίκην ἐξούλης ὀφλεῖν pro Damnari in controuerſia de vi. Diog. Laert. in Phaler. δίκην θανάτου οὐ παρὼν ὦφλεν, abſens capitis damnatus eſt. Itidẽ Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ᾽ ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν. H
B Et ὀφλεῖν τὴν δίκην ἐρήμην, Damnari abſentem, Damnari ob vadimonium deſertum. Plut. Camillo, μετέστη, ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν, abſens damnatus eſt quindecim millibus aſſiũ. Rurſum Plut. dixit etiam δίκην ἀργίας ὠφληκὼς, pro Otii mulctæ obnoxius. Iſocr. ὀφλήσει τὴν ἐπωβελίαν. Et εὐθύνας ὀφλεῖν, vel potius, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὀφλεῖν, damnari repetundarum. Æſchin. ἐξεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς. Aliquando accuſ. ex præcedẽ-
C tibus ſubauditur. vt apud Thuc. l. 3, p. 107, ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας. vbi ſubauditur ζημία. dixerat. ἡ ζημία δὲ καθ᾽ ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατήρ. Et apud Plat. lib. 6 De leg. ἐὰν δ᾽ ὁ φεύγων ὄφλῃ, (videlicet τὴν δίκην vel ζημίαν) τῶν κοινῶν χρημάτων μὴ μετεχέτω, γεγράφθω δ᾽ ὠφληκὼς ἕως ἂν ζῇ. vbi etiã nota τοὺς ὄφλοντας fuiſſe ἀτίμους ſicut ſuprà ex Iſocr. quodam loco patet τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ ſeu καταδίκους,
D ignominioſos fuiſſe quoad iudicatum feciſſent, vt ærarii apud Romanos: qua de re pluribus Bud. diſſerit in Pandect. His adde ex Plut. in Cam. ἀδίκως ἐπ᾽ αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, ſ. δίκην, Iniquè damnatum. Porro ſicut ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ dicitur, ita & ὀφλεῖν τῷ δημοσίῳ. Demoſthenes ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται μου; ὅτι νὴ Δία εἴσονται πάντες πότερός ποτε ὦφλεν. καλῶς. quem locum Bud. p. 588 ſic interpr. Quòd ſi iſte damnetur, & publicè mulctetur, quid magis mulctæ iudicatus erit quàm ego? Scient omnes, credo, vter reip. debitor
E fuerit: Probè. Ex Demoſth. verò affertur, ὄφλω σοι τὴν γνῶσιν, pro, Iudicio ſum tibi adſtrictus.

Hactenus de ὄφλω, quatenus eſt verbum iudiciale. Quũ verò ad alia transfertur, exponitur nõ ſolùm Damnor, ſed etiã In crimen incurro, Crimini obnoxius ſum, aut alio modo. Demoſth. in Timocr. ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἧττε εἴ τι τοιοῦτο ἐτυγχάνετε ἐψηφισμένοι, Quãtæ inſaniæ ab hominibus damnaremini, Quàm deſipere vos iudicarent homines. Phalar. Athen. κινδυνεύετε πανδημεὶ πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα, crudeliſſimi
F exiſtimari. Athen. de Marte, ὦφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκδοὺς ἑαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις, dedecore damnóque, hominum opinione atque iudicio, affectus eſt. Hæc ex B. p. 90. Ex Demoſth. verò ὤφληκα αἰσχύνην affertur pro Debet me pudere. Item ὀφλεῖν γέλωτα, Ridendũ ſe propinare, Derideri. ſeu (vt Euſt. exp.) κατὰ δίκης λόγον παρέχειν γέλωτα. Ariſtoph. Nub. Κἀμὴ γέλωθ᾽ ὀφλήσετε. Ex Eurip. ὄφλω βλάβην, pro Sum obnoxius iniuriæ: ex quo ſuprà ὀφείλω σοι βλάβην pro Sum tuæ iniuriæ obnoxius.

Ὄφλημα, ατος, τὸ, Mulcta iudicata, ſeu iudicio impoſita. De-
G moſth. ἐκτίσαι τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Quũ iudicatũ publico diſſoluiſſem. Idem, ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτεθῇ τὸ ὄφλημα, ſi longũ temporis interuallũ interceſſerit, necdũ depenſa mulctatitia illa pecunia fuerit. Idẽ, ὁμολογεῖται τοῦτ᾽ εἶναι τὸ ὄφλημα, mulctã quæ debebatur ex iudicato. Idem, καθ᾽ οὓς (videlicet νόμους) τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ διπλᾶ γίγνεται τῶν ὀφλημάτων, Quibus legibus nomina publica decupla interdum, interdum dupla fiunt, Secundum quas leges damnatio interdum in decuplum, interdum in duplum fit. Hæc Bud. diuerſis in locis. Itẽ
H Debitum (SICVT Ὄφλω dixi reddi etiam Debitor ſum, Debeo. Et Heſychius ὦφλε exponit non ſolùm κατεδικάζετο & ἐπὶ τῇ δίκῃ ὤφλησε, ſed etiam ὤφειλε. itidé m que Suidas ὤφλησα, ἐχρεώστησα) Herodianus libro 5, ὥσπερ ὄφλημα κληρονομίας εἰληφότες, ἀποχρῶνταί τε καὶ ἐνυβρίζουσιν ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, quaſi ipſus debitam hæreditatem adepti. Theophylactus epiſt. 16, δανειζόμενος γὰρ παρ᾽ ἄλλων, ἄλλοις ἀποδίδως τὸ ὄφλημα. Itidem

Luc.in Hermot. ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος. Et ὄφλημα βαρὺ, Æs alienum grande, id eſt χρέος: quod tamen per ω in v.l. ſcriptum EST ὤφλημα. A

Ὄφλησις, εως, ἡ, Debitio. χρεώστησις, Heſychio. ‖Itẽ Debitũ, idem cũ ὄφλημα & ὀφείλημα. A Suida exponitur χρέος, ὀφειλή.

C. ΠΡΟΣόφλω, idem cum προσοφείλω, (ſicut ὄφλω idem cũ ὀφείλω ſignificare dixi) id eſt Inſuper debeo, Etiam debeo. Ariſtot. in 4, Ethic. εὐεργετούμενος δὲ αἰσχύνεται καὶ ἀντευεργετικός ἐστι πλειόνων. οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας, B Sic enim fit vt qui beneficientia prouocauit, etiã repẽſo beneficio debitor ſit. ‖Item Inſuper mulctor, Vltrà mulctor. Demoſth. ταύτας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκρίνης οὑτοσὶ ὀφείλει, οὐκ ἐκτετικότος τοῦ πατρὸς, ἃς προσώφλεν ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν, Cum hoc quòd Cephiſodotus abſolutus eſt, inſuper ipſe quingentis drachmis mulctatus eſt, ſeu Quibus inſuper mulctatus eſt ob id quòd nõ iure aſſeruiſſe ancillam in libertatẽ iudicatum eſt. Itidem Laert. in Theophr. τοσοῦτον δὲ ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ᾽ Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγνωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλεν, vt parum abfuerit quin vltra mulctaretur. Sic alibi, προσοφείλοντες τὸ ἐπιτίμιον, hoc amplius etiã mulctã pendere iuſſi. Hæc Bud. p. 69, & 229, & 230. C

Ὀφλίσκω ET Ὀφλισκαίνω, eadẽ cum ὄφλω: vnde & deriuata ſunt. Vnde apud Suid. Ὀφλίσκουσι & Ὄφλουσι, χρεωστοῦσι. Eurip. ὀφλισκαίνω τὴν ζημίαν, Damnor, Mulctor. Item ὀφλισκαίνω γέλωτα, Ridendus omnibus iudicor, κατὰ δίκης λόγον γέλωτα πάσχω. Chryſoſt. τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκαίνουσι παρ᾽ ἡμῶν, tanto maiore riſu à nobis digni eſtimantur. Itidẽ ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, In amentiæ crimẽ incurrere, Dementem omnium iudicio haberi, & velut demẽtiæ condemnari. Demoſth. Olynth. 1, ἐκ ναῦ ἄνοιαν ὀφλισκαίνων, ὅμως ἐκλαλεῖ. D

Ὀφλαίνω idem cum ὄφλω & ὀφλισκαίνω: ita ex ὄφλω deriuatũ vt ὀφλισκαίνω ex ὀφλίσκω. Vnde apud Heſych. Ὀφλαίνειν, ὀφλισκαίνειν, ὀφείλειν. Apud eundem legitur ETIAM Ὀφλοὶ, ὀφειλέται, ὀφειλαί: id eſt Debitores, Debita.

Ὀφέλλω, alicubi vſurpatur eadem ſignificatione qua ὀφείλω de quo paulo antè dictum à me fuit. Odyſſ. φ, Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, debebat. Od. θ, Μνήσῃ ἐμεῖο ὅτι πρώτῃ ζωάγρι᾽ ὀφέλλεις. id eſt, Debes, ὀφείλεις, χρεωστεῖς. Itidem paſſ. ὀφέλλομαι, Debeor. vt Od. γ, μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους Εἶμ᾽, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, id eſt ὀφείλεται, vt quidam ἁπλούστερον accipiunt. (alii autẽ αὔξεται exp. de vſura intelligẽtes. nam τὸ χρέος ὀφελλόμενον ἐγκυμονεῖ ὥσπερ τὸν ὕστερον τόκον. de qua ſignificatione τοῦ ὀφέλλειν mox pluribus dicetur) Item cum infinitiuo, vt ſuprà Ὀφείλω. Il. τ, — ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, Debetis hæc facere, ὀφείλετε δρᾶν, vt ibi exponitur. Iliad. α, Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Ζεὺς debebat, ὤφειλεν, vt ibi exponitur. Atque vt ὤφειλον & ὤφελον dixi ſuprà iungi interdũ cum optatiuis particulis εἴθε, αἴθε, ὡς: ſic ETIAM Ὤφελλον SIVE Ὄφελλον, Ionicè ſine augmento. Iliad. ξ, — αἴθ᾽ ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν. Il. ω, ὡς πρὶν ὤφελλ᾽ ἀπολέσθαι. (quæ exẽpla ſuprà quoque attuli in tertio rhemate verbi ὀφείλω, quòd Ionica eſſe Euſtathius diceret pro ὤφελε ſiue ὤφελε) Et ſine illis particulis optatiuis, (vt ſuprà quoque in ὀφείλω admonui) apud Heſychium Ὄφελλον, ὤφειλον, εἴθε, Vtinam, ſeu Vtinam deberem. Quò referri etiã poſſet Ὄφελον, quod aduerbialiter vſurpari, ibidẽ docui. ‖Aliàs Ὀφέλλω ſignificat etiam Augeo, Adaugeo, Amplifico. Iliados υ, Ζεὺς δ᾽ ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Ὅππως κεν ἐθέλῃσι. vbi obſerua ὀφέλλει τε μινύθει τε oppoſita ſibi: vt in illo Heſiodeo, Ῥεῖα δ᾽ ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, oppoſita ſunt μινύθει & ἀέξει. Iliados π, — δέμας δ᾽ ὤφελλε καὶ ἡβῶν, Minerua Vlyſſi corpus amplius ſeu maius affingebat & iuuentutem. ſcholiaſtes exponit ηὔξησε. Iliad. α, Υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ, Filiũ meum cumularint honore. Iliados γ, de ſecuri acuta, ὀφέλλει δ᾽ ἀνδρὸς ἐρωήν, id eſt αὔξει τὴν ἀνδρὸς δύναμιν. Et μῦθον ὀφέλλειν, multa verba facere: πολυλογεῖν, ληρεῖν. vt Il. π, τῷ οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Nõ ingeminãda & multiplicanda verba ſunt, Nõ pluribus verbis opus eſt. E F G H

Paſſ. Ὀφέλλομαι, Augeor, Adaugeor, Amplificor. Iliad. ξ, οἶκος ὀφέλλετο, amplificabatur & adaugebatur. Il. ψ, Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππου, adaugebatur & inualeſcebat. quo modo acceperunt quidam Homeri cum illud de quo ſuprà, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, vt ſit, Vſura creſcit: ſed ſimplicius & rectius pro Debetur, vt in præcedente loco, Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, debebat, ὤφειλε, ἐχρεώστει. Interdum verò Ὀφέλλω redditur non ſolùm Adaugeo, verùm etiam Adiuuo, Foueo. Iliad. λ, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, adaugens & adiuuãs, videlicet ἡ ἔρις. quæ & apud Heſiod. initio Ergωn, — πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει. Ex eodem, μηδ᾽ ὕβριν ὄφελλε, pro Auge, Foue. ἐπίτεινε. At Il. ο, Ἤ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν, Auxerit, vel Maiorem attulerit, αὐξήσει. Heſych. quoq; Ὀφέλλει exp. non ſolùm αὔξει, ſed etiã ὠφελεῖ. Sic pro Prodeſſe, Iuuare ſeu Bene mereri accipitur apud Apoll. l. 2, Argon. εὖτ᾽ ἄρξωσιν ἀρίονες ἀνδρες ὀφέλλειν. Vbi ſchol. exp. εὐεργετεῖν. ‖Heſych. Ὀφέλλουσα expon. etiam θρασύνουσα, σώζουσα, παρασκευάζουσα.

C. ἘΞοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo. Odyſſ. ξ, ἐξώφελλεν ἔεδνα.

C. ἘΠοφέλλω, idem.

Ὄφελμα, ατος, τὸ, Augmentum, αὔξημα, Heſych. ‖Item Sordes verrẽdo collectæ, ipſæque adeo ſcopæ, κάλλυμμα, κάλλυντρον, Heſychio: qui ὀφέλμασιν itidem exponit σαρώμασι. Dici autem & de ſcopis tum ex Heſychio patet qui eſſe dicit κάλλυντρον, tum ex Euſt. qui, quum Od. υ, pag. 1887, σήρυσατε expoſuiſſet σαρώσατε, καλλύνατε, indéque deriuari dixiſſet Κόρημα, τὸ σάρον, δι᾽ οὗ φιλοκαλεῖται ἡ γῆ, ſubiungit; Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν σάρον, ἤτοι σάρωτρον, καὶ ὄφελμα ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐν ἀντιφράσει. οὐ γὰρ ὀφέλλονται ἤτοι αὔξονται τὰ σαρούμενα. διὸ καὶ τὸ σάρον παραιρεῖ καὶ μειοῖ. Sed malim ὄφελμα ſignificans Purgamenta quæ conuerſa ſunt & Scopas, deriuare ab ea ſignificatione τοῦ ὀφέλλειν qua interdum exponitur Accumulo, vt propriè ſit Purgamina quæ verrendo accumulantur, ſeu coaceruantur, & Scopæ quibus purgamenta pauimenti coaceruãtur. Itidẽ verò Κόρημα & purgamenta & ſcopas ipſas quibus purgamenta conuerrũtur, ſignificat.

Ὀφέλσιμος SIVE Ὀφέλιμος, Vtilis. Ὀφέλσιμος apud Orpheum legitur. Legitur hoc nomen & apud Oppianum, teſte Euſt. qui ὀφέλσιμος ſcribi dicit Αἰολικώτερον.

Ὄφελτρον, Scopæ: quibus nimirum purgamenta conuerruntur & accumulantur. Heſychio κάλλυντρον. VNDE Ὀφελτρεύω, Orno, Mundo Conuerro. pro κοσμῶ, affertur ex Lycophr. Ὀφελτρεύουσι, κοσμοῦσι, καλλύνουσι, Suid.

Ὄφελος, Vtilitas, Emolumentum, ſeu Vſus. Iliad. ρ, Ὅς τοι πολὺ ὄφελος γένετο πόλεΐ τε καὶ αὐτῷ Ζωὸς ἐών, Qui magno vſui fuit, Magnam vtilitatem attulit. πολλὰ ὠφέλησεν, ſeu ὠφέλησε. Ariſtophan. Pluto, Τί δῆτ᾽ ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ᾽ ὤν. In proſa quoque vſitatũ. Demoſth. Philip. 3, τί τούτων ὄφελος αὐτοῖς, Quam vtilitatem & emolumentum inde capiunt? Quid eis proſunt? Quid eos iuuant? Plato in Apol. ἄνθρωπον τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστι. Ibidem, μήτε ὑμῖν μήτε ἐμαυτῷ ἔμελλον μηδὲν ὄφελος εἶναι. Et Luc. οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος. Heſychio ὄφελος eſt nõ ſolùm ὄνησις ἐπικούρημα, κέρδος, ſed etiam αὔξησις. ‖In v.l. expon. etiam Faſtigiũ & Culmen, ſine autore tamen & exẽplo.

¶ Ὠφελέω, ὠνήσω, Iuuo, Proſum, ὀνήμι ſiue ὀνίνημι: idem cum ὀφέλλω, à quo & originem traxiſſe creditur: ſignificatione prorſus idem, ſcriptura tantùm & conſtructione differens interdum. nam non cum accuſatiuo tantùm vt ὀφέλλω, ſed cum datiuo etiam cõſtructum reperitur. Cum accuſ. vt Thuc. lib. 4, p. 146, τοὺς Πελοποννησίους ὠφελεῖν εἰς τὰ ναυτικά. Plato ep. 6, ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, mutuò pro virib' prodeſſe. Xen. Pæd. 1, φίλους ὠφελεῖν ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Idem Apomnem. 1, τὰ μέγιστα πάντας τοὺς βουλομένους ὠφέλει. Optimè merebatur de omnib'. Plurimũ iuuabat. vbi nota etiã accuſ. rei. qua cõſtruct. Luc. quoque vtitur in Anach. ἐκείνην ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκώς, Optimè de illa merit' fueris, Maximũ in eã beneficiũ cõtuleris, Plurimũ ei profueris. Sic Ariſt. Rhet. 1, τούτοις γὰρ ἄν τις ὠφελήσειε τὰ μέγιστα χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψειεν ἀδίκως. vbi nota τούτοις dat. inſtrumẽti (niſi malis ad χρώμενος referre) nota etiã ei opponi Βλάπτειν, ſicut apud Plut. Eadẽ dicitur forma, ὠφέλησα προθύμως τὰ δυνατά,

iuuat pro viribus. Xen. οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodeſt, Nihil iuuat. Sic Thuc. l. 2, τέχνη αὐ᾽ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodeſt, οὐδὲν ὀνίνησι, οὐδὲν αὐτῷ ὄφελος. Cum dat. quoq; conſtruitur interdum, vti dixi. Ariſtot. Item Dioſc. ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς, Prodeſt epilepticis, Facit comitialibus: apud quem ea conſtructione paſſim occurrit. Paſſ. Ὠφελέομαι, οῦμαι, Iuuor, Fructum & vtilitatē capio, Mihi prodeſt, ὀνίναμαι. Thuc. l. 3, καθ᾽ ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, quoad commodo aliquo iuuantur. Xen. ἐξ ὧν ἔμοιγε ἐδόκει μάλιστ᾽ ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν, quæ maximè conducere videbantur ad conciliandos & comparandos amicos. Vbi nota etiam ὠφελεῖσθαι πρὸς, ſicut & Pæd. 2, ἐν ᾗ τῇ ὁμοσκηνίᾳ ἐδόκουν μὲν αὐτοὶ ὠφελεῖσθαι πρὸς τοὺς μέλλοντας ἀγῶνας. Idē dicit etiā ὠφελοῦμαι εἰς ἀρετήν, vt Thuc. ὠφελοῦμαι ἐς τὰ ναυτικά. Et ὠφελεῖσθαι ἀπ᾽ αὐτῶν, ex ipſis fructum & vtilitatem capere. Atque vt dicitur μεγάλα ὠφελεῖν, ſic etiā ὠφελεῖσθαι μεγάλα. Plut. Solone, ὠφελεῖσθαι τοὺς ἐκτίνοντας μεγάλα, plurimum profuiſſe, ſeu magnā vtilitatem attuliſſe perſoluētibus. Quò referri poteſt quod ex Ariſtot. Eth. 8 citatur, ὠφελοῦμαι τὰ χρήματα, pro Ex pecuniis vtilitatem capio.

Ὠφέλημα, Adiumentum, Emolumentum. Cic. l. 3 De fin. Emolumenta & detrimenta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant. Aliquanto antè, Illud etiam quod prodeſſet. ὠφέλημα enim ſic appellemus.

Ὠφέλησις, εως, ἡ, Vtilitas, Emolimentum, ὄνησις. Citatur ex Sophocle.

Ὠφελήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtilis, Quo iuuari poſſumus. χρήσιμος, ὀνήσιμος. Soph. Aiace, — παῦροι δ᾽ ὠφελήσιμοι.

Ὠφελητέος, Iuuandus, Commodo afficiendus. Xen. Et ὠφελητέον, Iuuare oportet.

C. Ἀνωφέλητος, ex Soph. pro ὁ μὴ ὠφελημένος, Non adiutus, Nullo commodo affectus. Itē pro Ἀνωφελής, Inutilis, Ex quo nil commodi percipitur. Xenoph. Pæd. 1, ἐὰν τὴν γλῶτταν ἀργοῦσαν ἀνωφέλητον ἔχῃ.

Ὠφελής, Vtilis, in v. l. fine exemplo. VNDE Ὠφέλεια, Vtilitas, (vt Cic. interpr. p. 39 mei Lex. Cic.) Emolumentum. idem cum ὄφελος. Plato Polit. 1, ὠφέλειαν ἑκάστη τούτων ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται. Idem in Tim. de ſenſu oculorum, αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, Rerum optimarū cognitiones nobis attulit, vt Cic. interpr. Idē, τὰς ὠφελείας λαμβάνειν, Vtilitatem capere. X. ἐμοὶ ὠφέλειά ἐστι, mihi eſt vtilitati. Ὠφέλειαι dicūtur interdū Res vtiles ſeu quæ nobis vſui ſunt, Bona. vt ab ὀνίνημι vocantur ὀνείατα etiā χρήματα. vt in hoc loco Suid. μηδὲ πρὸς τὰς ὠφελείας ὁρμᾶν μέχρις ἂν ἀποδοθῇ τὸ σύνθημα. vbi Suid. ὠφελείας exp. non ſolum χρείας ſed etiam τὴν διαρπαγὴν τῶν λαφύρων. Latinè reddemus Ad bonorū direptionē. ‖ Ὠφέλεια, Adiumentū, Auxiliū, Subſidium, βοήθεια. Thuc. ὠφέλειαν πέμπειν, Auxilia mittere: l. 1, ἡμῖν πέμπειν καθ᾽ ὅτι ἂν πείθητε ὠφέλειαν, nobis mittere auxilium quocunque modo vobis viſum fuerit. Et ὠφέλειαν προσλαμβάνεσθαι, accipere auxilia. Idem l. 1, εἴ ποθέν τινα ὠφέλειαν ἤλπιζον ἐκάστοτε, ſiquod alicūde auxilium ſperarent ſe cōſequuturos. (Alii in præcedēte ſignif. interpr. Siquam vtilitatē) Idem, ὠφέλειαν εὑρίσκεσθαι, auxilium impetrare. Idem, ὠφέλεια γίνεται, Auxiliū mittitur, Auxiliū fertur. Et ὠφελείας δεῖσθαι, Auxilio indigere. Idē Thuc. l. 1, p. 202, οἷς κακῶς μὲν πράξασιν ἀμυνοῦμεν, ὠφελείας δ᾽ αὐτοὶ δεηθέντες οὐ τευξόμεθα. Ariſtot. De mūdo, τὴν ἐκ θεοῦ ὠφέλειαν, Dei auxiliū & præſidiū. Poeticè autē metri cauſa DICITVR Ὠφελίη, ſiue Ὠφελία. In Epigr. ὧδε νέμοις ἔαρος ὠφελίην, commoda quæ vernum tempus affert.

C. Ἀνωφελής, Inutilis, Cuius vſus nullus eſt. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελές, καὶ ἀλυσιτελές, καὶ ἀκερδές. quib⁹ mox ſubiicitur, ἀλλὰ βλαβερόν τε καὶ ζημιῶδες. Xen. ἀχρεῖον καὶ ἀνωφελές. Et ἀνωφελὲς ἦν, fruſtra erat. VNDE Ἀνωφελῶς, Inutiliter, Nullo commodo, Nullo cū emolumento.

C. Κατωφελής, Vtilis, Commodus.

C. Πολυωφελής, Plurimā vtilitatem afferens, Valde vtilis.

Ὠφέλιμος, Vtilis, Cōmodus. idē cum ὠφελήσιμος: ſeu Adiumentū & emolumentū afferens. Xen. αὐτὰς ὡς ὠφελίμους ἠγάπα, eas vt ſibi cōmodas diligebat. Idem, ὠφέλιμόν τι ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθόν. Ariſtoteles Rhet. 1, ὠφέλιμον ἢ αὐτῷ ἢ φίλοις. Plato Polit. 1, τὸ αὐτῷ ὠφέλιμον προσκαλάζει. Plutar. εἰ τι χρήσιμον ἔχεις ἢ ὠφέλιμον. Idem, συνδιαφθείρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς. Idem in Themiſt. πράξεις ὠφέλιμοι, res vtiles. Naz. ὠφέλιμος παραίνεσις, vtilis admonitio. Rurſum Ariſtot. Rhet. 3, ὅταν ὠφελιμώταται ὦσι καὶ πλεονεκτικώταται αἱ καταλλαγαί. VNDE Ὠφελίμως, Vtiliter, Ita vt iuuet & proſit, Cum cōmodo aliquo & emolumento. Hæc verò Dioſcoridis, στροφουμένοις ἐν ποτῷ ὠφελίμως δίδοται μετὰ πηγάνου ἑψηθέν, κυάθων ἓξ πλῆθος, ita reddidit Plinius, Tormina oleum calidum potum cyathis ſex, magiſque ruta ſimul decocta, pellit.

C. ἈΝΤωφελέω, ῶ, Viciſſim adiuuo, Mutuum adiumentū præbeo. Paſſ. Ἀντωφελέομαι, Viciſſim adiuuor. vt ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, apud Xenophontem.

C. ἘΠωφελέω, Inſuper iuuo, ſeu proſum. Ariſt. Nub. δίδαξον γάρ τί δῆτ᾽ ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις, quid vtilitatis afferes.

Ἐπωφελής, Vtilis. VNDE Ἐπωφέλεια, Vtilitas, ex Baſil. ep.

Ἐπωφέλιμος, Vtilis, Cōmodus, Emolumentū & adiumentum afferens. idem cum ὠφέλιμος, ſicut ἐπωφελέω idē cū ſimplici ὠφελέω. Pythag. Πρῆξαι δ᾽ εἶναι λόγοις ἔργοισί τ᾽ ἐπωφελίμοισι.

C. ΠΡΟΣωφελέω, Inſuper proſum & cōmodo. Vel, Adiuuo, Auxilium affero.

C. ΣΥΝωφελέω, Vnà proſum ſeu Adiuuo, Commodo, Cōfero. Xen. Œcon.

ΟΦΙΣ, εως, ὁ, Serpens, Anguis. vtroque enim modo reddi poſſe manifeſtum eſt ex Cic. & Feſto Auieno: quorum ille apud Arat. vertit Anguis, hic verò Serpens, quum ait-reliquum ſerpētis & artus Anguitenentis. id eſt τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ ὀφιούχου. Heſiodus, δράκοντα quoq; & ὄφιν pro eodem ponit. nam in Theogon. in tribus Chimæræ capitib⁹ ait, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ᾽ ὄφιος, κρατεροῖο δράκοντος: mox ſubiungens, Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Itidē draco aurea mala cuſtodiēs, Heſychio teſte, ὄφις dicitur. Demoſth. Pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Ariſtoph. Pluto, Ὅδ᾽ ἐξ ἐλαύνομεν ὡς παρείας γὰρ ὄφις. quo ſerpētum genere in bacchanalibus vtebatur, vt ibi ſchol. teſtatur. Athen. l. 5, ἐστεφανωμέναι ὄφεσι. Idem lib. 11, ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις, χειή, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, ſerpentis ſeu anguis latibulū quò ſe recipit. Luc. Hermot. τοῦ ὄφεως τὸ συφαρ. Et ὄφις θαλάττιος, ſerpens marinus. Sed de vniuerſo ὄφεων genere vide Ariſtot. & Ælian. ‖ Ὄφις, ſideris nomē. Cic. anguē, Auienus ſerpentem interpr. apud Aratū, vt initio dixi. ‖ Ὄφις Heſychio eſt etiā piſcis quidā. neſcio an is quem ab angue Lat. anguillā denominarūt, ἔγχελυν à Græcis dictā. ‖ Itē morbus capitis, dictus à ſimilitudine ſerpentis. v. A. pro ὀφίασις. ‖ Ὄφις dicitur etiam τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον. vnde ἐπικάρπιοι ὄφεις ſuprà in Ἐπικάρπιος poſt Καρπός.

C. Ὀφιοβόρος, Anguiuorus, Qui ſerpentes deuorat. Ὀφιοβόρους à Pythia dictos fuiſſe Spartiatas teſtatur Plut. in l. De orac. Pyth.

C. Ὀφιογενής, Serpentigena, Anguigena, Qui genus & originem à ſerpentibus ducit. Ὀφιογενεῖς, populi quidā qui ob familiaritatem quandam cum ſerpentibus, eorum ictibus medebantur, vt tum Strabo docet, tum Plinius l. 7, cap. 2, Crates Pergamenus in Helleſponto circa Parium, genus hominum fuiſſe tradit quos Ophiogenes vocat, ſerpentum ictus contactu leuare ſolitos, & manu impoſita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc eſſe paucos ibi quorum ſaliuæ contra ictus ſerpentū medeatur. Idē l. 28, c. 3, Quorum è genere ſunt Pſylli Marſique, & qui Ophiogenes vocantur in inſula Cypro. ex qua familia legatus Exagon nomine, à conſulibus Romæ in ſerpentium dolium coniectus experimenti cauſa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. ITEM Ὀφιογενής in v. l. Serpentigena.

C. Ὀφιόδηκτος, A ſerpente morſus, Ab angue ictus. ὁ ὑπὸ ὄφεως δηχθείς. eadem forma qua ἐχιόδηκτος. Dioſc.

C. Ὀφιοειδής, Angui ſeu ſerpenti ſimilis, Anguinus.

C. Ὀφιοκτένης, ἡ, Ophioctene: ſcolopēdræ genus, ab enecādis anguibus dictæ, inquir Marcell. Virg. apud Dioſcoridem l. 7, c. 6, vbi ait, τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς καλουμένης σκολοπένδρας ἢ ὀφιοκτένης δεδηγμένοις, ὁ μὲν ἐν κύκλῳ τόπος τοῦ δήγματος πελιοῦται καὶ πρήσκεται.

C. Ὀφιομάχος, Qui ſerpētes oppugnat, Qui cum anguibus

dimicat. Heſychio Ὀφιομάχος eſt ἰχνεύμων, & ἀκρίδων γένος μὴ ἔχον πτερά. Pro quo apud Suidã HABETVR Ὀφιομάχης, εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερά. Mentio huius animantis, Leuit. 11, καὶ τὸν ἀττάκην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ὀφιομάχην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὴν ἀκρίδα καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ.

C. Ὀφιόπους, Anguipes, Serpentis modo incedens, id eſt Repens. nam ſerpentes ſunt ἄποδες. Vnde apud Suidam Ὀφιόπους γυνή, ἕρπουσα.

C. Ὀφιόσκορδον, Allium anguinum ſeu ſyluestre. Dioſcorides libro 2, capite 182, quum de ſatiuo atque hortenſi allio loquutus fuiſſet, ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἄγριον, ὀφιόσκορδον καλούμενον (Plinius 19, capite 6, ſyluestre allium ſcribit vocari vrſinum: vbi etiam alum nominari tradit allium quoddam in aruis ſponte naſcens) Ibidem, poſtquam vires allii ſatiui commemorauit, τὰ αὐτὰ δὲ ποιεῖ καὶ τὸ ὀφιόσκορδον βιβρωσκόμενον, ὃ καὶ ἐλαφόσκορδον λέγεται. (Significat AVTEM Ἐλαφόσκορδον, Allium ceruinum) Idem Dioſcorides ſcribit cappari à quibuſdam vocari ὀφιόσκορδον, Plinius à quibuſdam opheoſtaphylen.

C. Ὀφιοσταφύλη, Vua anguina. quo nomine quidam appellant cappari, vt Plin. tradit libro 13 capite 23, vbi de cappari loquens, ait, Quidam id cynoſbaton vocãt, alii opheoſtaphylen. Vide & ὀφιόσκορδον. AT Ὀφιοστάφυλον vocant nonnulli vitem albam, teſte Dioſc. libro 4, cap. 184, Ἄμπελος λευκή. οἱ δὲ βρυωνίαν, οἱ δὲ ὀφιοστάφυλον, οἱ δὲ χελιδόνιον, ἢ μήλωθρον ἢ ψίλωθρον, ἢ ἀρχέζωστιν ἢ ἄγρωστιν ἢ κέδρωστιν καλοῦσι. Itidem Plin. l. 23, c. 1, Vitis alba eſt quam Græci ampeloleucen, alii ophioſtaphylon, alii melothron, alii pſilothron, alii archezoſtin, alii cedroſtin, alii madon appellant. Ratio fortè nominis eſt, (inquit Gorr.) quòd in ſepibus naſcatur, in quibus & angues plerunque latẽt, vel quòd anguium modo ſerpit, clauiculis ſuis vicinos frutices comprehendens. quam ob cauſam etiam vulgo colubrina dicitur.

C. Ὀφιοφάγος, Qui ſerpentibus veſcitur. Ophiophagi, populi ſunt, de quibus Plin. l. 6, cap. 29, Introrſus Candei, quos Ophiophagos vocant, ſerpentibus veſci aſſueti. neque alia regio fertilior earum.

C. Ὀφίουρος, Serpentis caudam habens. Eſt hoc nomine auis quædã in Æthiopia, vt Heſych. tradit.

C. Ὀφιοῦχος, Anguitenens. Sideris nomen apud Aratum & cæteros aſtronomos, quem Latinorum quoque nonnulli ophiuchum appellant. De hoc Cic. in ſuis Phænomenis, - propter caput anguitenentis, Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graii. Hic preſſu duplici palmarum continet anguem. Colum. l. 11, c. 2, XI calend. Iulii anguifer, qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, manè occidit. ET Ὀφιούχης, itidem Anguitenens, Anguem tenens. à quo plur. ὀφιούχεα adiectiuè apud Aratum, ἐν τῷ δ' ὀφιούχεα γοῦνα φορεῖται. pro quibus Cicero, —ſimul anguitenentis Sunt genua.

Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Anguinus, Serpentem referens. Item Anguibus abundans, Anguifer. Strabo l. 16, p. 336, ἡ ὀφιώδης καλουμένη νῆσος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἣν ἠλευθέρωσε τῶν ἑρπετῶν ὁ βασιλεύς.

Ὀφιόεις, εντος, ὁ, idẽ. FOEM. Ὀφιόεσσα, ex quo EST Ὀφιοῦσσα per contractionem: inſulæ nomen apud Strab. l. 6. qui etiam l. 14 ſcribit Rhodum prius ὀφιοῦσσαν vocatã fuiſſe. Plin. quoq; l. 4, c. 12, Ophiuſſæ inſulæ meminit. Eodẽ cap. de Teno, Quã propter aquarũ abundãtiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatã ait, aliqui Ophiuſſam. Meminit & alibi. Idẽ l. 3, c. 5, Ebuſi terra ſerpẽtes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infeſta omnibus, niſi Ebuſitanã terram inferentibus. Græci Ophiuſſam dixere. Vbi nota etiam, Ὀφιοῦσσα Latinè reddi Colubraria: VT Ὄφις interpr. poſſimus etiam Coluber. ITEM herbæ nomen. Plin. l. 24, c. 17, Ophiuſſam in Elephãtine eiuſdem Æthiopiæ, liuidam difficilémq; aſpectu: qua pota terrorem mináſque ſerpentium obuerſari, ita vt mortem ſibi eo metu conſciſcant: ob id cogi ſacrilegos illam bibere.

Ὀφιόνεος, Anguineus. Oppian. l. 3 De venat. loquens de ichneumone, Οὐρὴ οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται, cauda lõga & anguinea. Seneca dicit Anguifera cauda cerberi.

Ὀφιακός, Ad anguem ſeu angues pertinẽs. Et Ὀφιακά, Libri de ſerpentibus cõſcripti. Sic Ὀρνιθιακά, Ἀλιευτικά, Γεωργικά, Λιθιακά.

Ὀφίασις, εως, ἡ, Affectus capitis, quo capilli primùm extenuati, poſtea decidunt certis ſpatiis in ſerpentis ſimilitudinem. Species eſt areæ Celſo, ſic dicta quòd ſerpẽtis ſpeciẽ præ ſe ferat. Incipit enim ab occipitio capillus defluere duorum digitorum ſpatio: vitiúmq; ad aures duob⁹ capitib⁹ ſerpit, quibuſdã etiã ad frontẽ, donec ſe duo capita in priorẽ partẽ committãt. Infantibus ferè accidit, & per ſe ſæpe ſine curatione finitur. Idẽ reuera cum alopecia malum eſt, ſoláque figura ab eo differt. Interdum & mento contingit. Hæc Gorr. Verba Celſi ſunt lib. 6, cap. 4, de areis, Id verò quod à ſerpentis ſimilitudine ὀφίασις appellatur, incipit ab occipitio: duorum digitorum latitudinem non excedit, ad aures duobus capitibus ſerpit: quibuſdam etiam ad frontem, donec ſe duo capita in priorem partem committant.

Ὀφίτης λίθος, Lapis ophites, maculoſus in modum ſerpentis. Dioſcorides lib. 5, cap. 162, λίθος ὀφίτης, ὁ μέν τις ἐστὶ βαρὺς καὶ μέλας· ὁ δὲ, σποδοειδὴς τὴν χρόαν καὶ κατάστικτος· ὁ δέ τις, γραμμὰς ἔχων λευκάς. Ophites à Plinio in marmore cenſetur, lib. 36, cap. 7, de Auguſto & Tiberio marmore, Differentiáque eorum eſt ab ophite, quum ſit illud ſerpentium maculis ſimile: vnde & nomen accepit. Et cap. 22, Ex alabaſtrite Ægyptio vel ex ophite albo. Eſt enim hoc genus ophitis, ex quo vaſa & etiam cados faciũt. Ex Orpheo affertur ETIAM Ὀφιήτης, itidem nomen lapidis.

Ὀφείδιον SIVE Ὀφίδιον, Anguiculus, paruus ſerpens: ſicut ὀρχίλος & ὀρχίδιον dicitur. Legitur autem ὀρχείδιον cum diphthongo apud Suid. Ophidion piſcis nomẽ apud Plin. l. 32, c. vlt. Sicut Heſychio ὄφις.

ὈΦΡΥΣ, ύος, ἡ, Supercilium. ea frontis pars quæ pilos habet. Eſt autem ſupercilium vtrinque vnum. inter ea quod medium eſt, DICITVR Μεσόφρυον ET Μετώπιον: vtrũque à ſitu denominatũ. Martian. Capella lepidè glabellam vocauit, quòd ea pars glabra ſit & depilis. Pars autem ea quæ naribus proxima eſt, ὀφρύων κεφαλή: quæ ad tempora accedit, ὀφρύων οὐρά dicitur: ipſi verò pili à pleriſque appellantur τύλοι. At quod in ſuperciliis prominet velut imbricamẽtum quoddam, VOCATVR Γεῖσον ET Γείσωμα, id eſt Grunda, vt Gaza apud Ariſtotelem interpretatus eſt. Iliad. π, Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, (lapis τῷ μετωπίῳ impactus) οὐδέ οἱ ἔσχεν Ὀστέον. Iliad. ο, ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν Ἰάνθη. Iliad. ν, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον. quod hemiſtichium & alibi paſſim occurrit. Itidémque paſſim ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε. (vt Plinius lib. 11, cap. 37, Superciliis negamus, annuimus) Sic Odyſſ. ι, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ Κλαίειν. Od. μ, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους, Ὀφρύσι νευστάζων. Il. ο, τὼ δέ οἱ ὄσσε Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι. Sicut Heſiod. Theog. ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε. Itẽ τὰς ὀφρῦς συνάγειν, contrahere ſupercilia, ſeu conſtringere ſupercilia, vt Quint. loquitur. Ariſtophanes Nub. τὰς ὀφρῦς συνήγομεν κἀποιούμεν δεινά. Sic apud Athenæum lib. 1 σκληροὶ εἶναι dicũtur συνάγειν τὰς ὀφρῦς. quod & συννεφοῦν ὄμματα dicitur, ſicut νεφελη ὀφρύων in loco quodam Sophoclis ſuprà in Νεφέλη citato. in quam ſententiam Horatius, Deme ſupercilio nubem. Item αἴρειν ſiue ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, alleuare ſupercilia, vt Quintilianus loquitur. Lucianus in dial. Char. & Merc, ὁ σεμνὸς οὗτος καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Itidem apud Demetrium Phal. τὰς γνάθους φυσῶν, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Rurſum Lucianus in Timone, τὰς ὀφρῦς ἀνατεινόμενος καὶ βρενθυόμενος, ſupercilia attollens & ſuperbiens. Faſtum enim indicãt ſupercilia, ibique ſedem habet ſuperbia, vt docet Plinius lib. 11, cap. 37. Itidem ἀνασπᾶν τὰς ὀφρῦς, Alleuare ſupercilia, ſeu Tollere ſupercilia depreſſa. (à Cicerone enim opponuntur Supercilia depreſſa & ſublata) Plutarchus de diſcernendo amico & adul. ὀφρῦν ἀνασπῶντα, καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον. Philo lib. 3 De vita Moſis, οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς ἀπραγίαις, οἱ τὸν αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, qui ſupercilia tollitis. Sic rurſum Plutarchus, ἄναγε τὰς ὀφρῦς, καὶ διέγειρε σεαυτόν. Aliquando pro faſtu & ſuperbia ipſa ponitur, quæ ſedem ibi

habet (vt ex Plinio docui) ſeu pro grauitate cũ faſtu & ſuperbia coniuncta. qua ſignificatione vſurpatur tum ab aliis, tum ab Epict. item à Philoſtrato ep. 13 de Gorgia, Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρῦν παρ᾽ αὐτοῦ κεκτημένοι. Itidem apud Ariſtophanem, ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, id eſt ὑψηλὰ & ὑπερήφανα. Sic Iuuenalis, Grande ſupercilium: Cicero, Campano ſupercilio ac regio ſtrepitu. Et Martialis, Terrarum dominum pone ſupercilium. ‖ Accipitur etiam pro tumulo. Iliad. υ, ἐπ᾽ ὀφρύσι Καλλικολώνης, id eſt ἐξοχαῖς ſeu ἐπανεστηκόσι λόφοις. Herodotus Melpom. τῶν ἐν τῇ ὀφρύϊ κατοικημένων. Plutarchus Numa, ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόρρω. Lucæ 4, ἤγαγον αὐτὸν ἕως ὀφρύος τοῦ ὄρους, Vſque ad ſupercilium montis. Sic Liuius dicit ſupercilium arduum promontorii. Et Virgilius, — ſupercilio cliuoſi tramitis vndã Elicit. In littore quoque aut ripa ὀφρὺς dicitur τὸ ἔπαρμα, ſeu labrum. Apollonius lib. 1 Argon. ἐπ᾽ ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, in ſuperciliis littoris.

C. Ὀφρυόσκιος, Quem ſupercilia obumbrant. Ariſtoteles lib. 6 Top. εἰ μὴ κειμένοις ὀνόμασι χρῆται. οἷον Πλάτων ὀφρυόσκιον τὸν ὀφθαλμὸν, videlicet εἶπε.

C. Ὀφρύκνηστος, Cui ſupercilia pruriunt. Seu Qui ſupercilia ſcabit, Qui erubeſcit. ſic enim Heſychius, Ὀφρύκνηστον, ἐρυθριῶντα. οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς.

C. Ὀφρυανασπαστίδης, Qui ſupercilia tollit ſeu alleuat, ὁ ἀνασπῶν καὶ ἐπαίρων τὰς ὀφρῦς, id eſt Superbus, Superciliosus. Hegeſander apud Athenæum lib. 4, in philoſophos, Ὀφρυανασπαστίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι.

C. Εὔοφρυς, ὁ & ἡ, Pulchra habens ſupercilia, Qui vel quæ eſt pulchris ſuperciliis.

C. Λευκόφρυς, Cãdida habens ſupercilia. Ex Herodoti Thalia, λευκόφρυς ἀγορὴ, pro Cana fori facies: in quodam oraculo, Ἀλλ᾽ ὅταν ἐν Σίφνῳ πρυτανήϊα λευκὰ γένηται, Λευκόφρυς τ᾽ ἀγορή. id eſt ὅταν ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ πρυτανήϊον Παρίῳ λίθῳ ἀσκηθῇ, vt poſtea contigit.

C. Λασιόφρυς, Qui hirſutis eſt ſuperciliis. vt Virgil. Hirſutúmque ſupercilium, promiſſáque barba.

C. Μελανόφρυς, Qui nigra habet ſupercilia. κυανόφρυς.

C. Μίξοφρυς, ET Συνόφρυς, Cui ſupercilia coeunt, Qui μεσόφρυον non habet, Superciliorum interſtitium (id eſt τὸ μετώπιον ſeu μεσόφρυον) confuſum habens. Vtrunque habet Pollux lib. 2, pag. 92, & prius illud μίξοφρυς ex Cratino affert. At Συνόφρυς habes apud Anacr. ode cuius initium Ἄγε ζωγράφων ἄριστε.

C. Ὑπέροφρυς, Superciliosus, Qui elato ſupercilio eſt, Superbus. Ab Heſychio exponitur ὑπερόπτης.

Ὀφρυώδης, Supercilia imitans. vt ὀφρυώδεις ἐξοχαὶ apud Galen. De oſſibus, capite περὶ ἀστραγάλου.

Ὀφρυόεις, εντος, ὁ, Superciliosus. In Epigr. ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ, de Æſchylo. Vtitur enim ille verbis ὀφρῦς ἔχουσι καὶ λόφους. ‖ Item Cliuoſus, Multa habẽs ſupercilia & tumulos: ab eo ὀφρὺς quod τὰ κρημνώδη τῶν ὀρῶν denotat, ſiue τὰς ἐξοχὰς τῶν ὀρῶν. Vel, In ſuperciliis montium ſitus, Altus, Excelſus. Iliad. π, — Ἴλιος ὀφρυόεσσα, Ilium altum. pro quo dicit Iliad. ψ, Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. nam vrbes excelſo ſeu edito loco ſitæ, præ cæteris ſunt ἠνεμόεσσαι. Et in oraculo apud Herodotum lib. 5, οἳ περὶ καλὴν Πειρήνην οἰκεῖτε καὶ ὀφρυόεντα Κόρινθον, cliuoſam Corinthum. (in qua ET Ἀκροκόρινθος dicebatur arx, quòd in editiore loco & περὶ ἄκρῳ τῆς Κορίνθου condita eſſet, ſicut ἀκρώρεια & ἀκρωνυχία de ſupercilio quoque montis dicuntur) Vide & Ὀφρυάω. Vtranque ſignificationem huius Ὀφρυόεις agnoſcit Suid. qui ὀφρυόεντες exp. ὑπερήφανοι, & Ὀφρυόεσσα, ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος.

Ὀφρὺη ψάμμος exponitur Supercilium ſabuloſum, apud Herodotum lib. 4, vbi ait, ὑπὲρ δὲ τῆς θηριώδεος Λιβύης ὀφρύη ψάμμης κατήκει, παρατείνουσα ἀπὸ Θηβέων τῶν Αἰγυπτιέων ἐπὶ Ἡρακλέας στήλας. Vbi ſunt qui pro ψάμμος reponant ψάμμου, V T Ὀφρύη SIVE Ὀφρύα idem cum ὀφρὺς ſignificet, id eſt Supercilium & cliuus. ſicut ibidẽ legitur, ἐν δὲ τῇ ὀφρύῃ ταύτῃ μάλιστα διὰ δέκα ἡμερέων ὁδοῦ, ἁλός ἐστι τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι. vbi etiã κορυφὰς κολωνῶν dicit pro ὀφρῦς. Eadem ſcriptura Camer. affert ex eiuſdem Melpomene, τῶν ἐν τῇ ὀφρύῃ κατοικημένων, de cliuo Atlantis montis: Apud Heſych. legitur

ETIAM Ὀφρύα, exponitúrque τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χωρία, (id eſt, Loca in ſuperciliis montium & editioribus tumulis ſita) item αἱμασιαὶ ſecũdum quoſdã, id eſt Sepes.

Ὀφρυάζω, Superciliis nuto. vnde Ὀφρυάζει apud Heſych. ταῖς ὀφρύσι νεύει. Itidem Pollux lib. 2, pag. 92, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ νεύειν, Ὀφρυάζειν εἴρηται. ὅπερ Ὅμηρος ὀφρύσι νευστάζειν λέγει. Item Grandi ſupercilio tumeo. Apud Suidam, ὁ δὲ πέμπει τινὰ ἕτερον ὀφρυάζοντά τε καὶ ἀλαζονείᾳ τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον. id eſt ὀφρυόεντα, ὀφρῦς ἐπηρκότα καὶ βρενθυόμενον.

Ὀφρυάω, Sum ὀφρυόεις. Ὀφρυᾷν dicitur vrbs aut regio cliuoſa, quæ ſupercilia crebra habet, Quæ in loco plano & campeſtri ſita non eſt, ſed multis ſuperciliis & tumulis aſſurgit. Apud Strabonem, Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται, quòd regio eſſet minimè campeſtris, ſed ſalebroſa & inæquabilis. Sunt enim ὀφρῦς & editiora loca atque tumuli: vnde eadem in oraculo quodam paulo antè citato vocatur ὀφρυόεσσα. Hæc ex Camerario. In Strabonis verò vulgatis editionibus, non ὀφρυᾷ τε legitur, vt metrum requirit, ſed Ὀφρύεται, lib. 8, pag. 166, χώραν δ᾽ ἔσχον οὐκ εὔγεων σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ᾽ οὗ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι καὶ παροιμιάζονται, Κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται. pag. verò præcedente vide quæ de ἀκροκορίνθῳ ſcribat.

C. ΚΑΤοφρυᾶσθαι vide in Κατοφρυοῦσθαι.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, Grande ſupercilium oſtento, Sum ὀφρυόεις, ſeu τὰς ὀφρῦς ἐπαίρω. VNDE Ὠφρυωμένος Heſychio ἐπηρμένος, Elatus, Qui eſt ſupercilio ſublato.

C. ΕΞοφρυόομαι, οῦμαι, Superciliũ tollo, ſeu alleuo. τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω. Vnde ἐξωφρυωμένοι apud Suidã, ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι.

C. ΚΑΤοφρυόομαι, idẽ. vnde κατωφρυωμένος, Qui elato ſupercilio eſt, Qui ſuperciliis eſt ſublatis præ ſuperbia. Diogen. Laert. in vita Ariſtotelis, θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον. Lucianus appellat etiam κατωφρυωμένους λόγους, Elatos & ſuperbos, ductiſq; & arrectis ſuperciliis prolatos: vt Ariſtophanes dicit ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους. verba eius ſunt, τοὺς ἄγαν κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον ἐπὶ σεμνότητι, id eſt Tumidos, In grauitatem & ſeueritatem tumidam cõpoſitos. B. ITIDEM Κατοφρυάομαι, Supercilia tollo & me effero, Supercilio animóque elato ſum. vnde apud Heſychium, Κατωφρυωμένος, μεγαλοφρονῶν. At κατοφρυᾶσθαί τινος (inquit Bud. pag. 803) eſt ſupercilium aduerſus eum tollere, Superbè ipſum & cum faſtu alloqui. Gregorius εἰς Βασίλ. Ἔστι λεπτοῖς μὲν ἀσπάζεσθαι καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι, τῶν δὲ ὑγιαινόντων κατοφρυᾶσθαι, Superciliosè alloqui, & τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶντα. At Suidas HABET Κατοφρυῶ voce actiua, quod tamen non exponit, ſed tantùm cum genit. conſtrui annotat.

C. ΣΥΝοφρυόομαι, Supercilia corrugo ſeu contraho. τὰς ὀφρῦς συνάγω. Vnde συνωφρυωμένος, Qui eſt fronte obducta ſeu adducta, Vultuoſus, Bud. Et Pollux lib. 1, καὶ τὰ περὶ τοῖς τραγῳδοῖς τὸ συνωφρυῶσθαι, ἐπὶ τῶν λυπουμένων. (ſicut Heſychio quoque Συνωφρυωμένος eſt λυπούμενος) In mœrore enim triſtitiáque aut curis & contemplationibus animi ſolent συνάγεσθαι αἱ ὀφρῦς. Sic Horat. Deme ſupercilio nubem. id eſt, Aufer è vultu triſtitiam atque immoderatam ſeueritatem, quæ contracto ac ſublato ſupercilio ſignificatur quemadmodum & Euripides Iphig. Aul. Μέθες νῦν ὀφρῦν, ὄμμα τ᾽ ἔκτεινον φίλον. quod & καταβάλλειν ὀφρῦς dicitur ab eodem in Cyclope, Ἅπαξ μεθυσθεὶς, καταβαλών τε τὰς ὀφρῦς. ſolent enim in lætitia demitti ſeu remitti ſupercilia, (vt & χαλᾶσθαι τὸ μέτωπον dicit Ariſtophanes) contrà in mœrore corrugari ſeu συνάγεσθαι. Adducere autem ſupercilia, ſeu tollere, ἀνασπᾶν τὰς ὀφρῦς & αἴρειν ſiue ἐπαίρειν & ἀνατείνειν dicitur, vt ſuprà etiã docui. Atq; hoc faſtus & ſuperbiæ propriũ eſt: interdum etiam triſtitiæ, vt in hoc loco Diphili apud Athenæum lib. 2, Τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπιεῖς γελᾶν. Dicit igitur πρόσωπον συνωφρυωμένον Eurip. in Alceſtide, Vultum superciliosum ſeu ſupercilio obductũ. cui vultui νεφέλη ὀφρύων etiam tribuitur à Sophocle, (cuius verba ſuprà in Νεφέλη citaui) & στυγνὸν ὀφρύων νέφος.

Itidémque συνιεφοῦ ὄμματα Euripides alibi dicit pro συνοφρυοῦσθαι, cui Pind. Pyth. ode 9 opponit, ἀγανᾷ χλιαρὸν γελᾶν ὀφρύϊ. Qui verò ita ſupercilia corrugat ſeu συνάγει, DICITVR Σύνοφρυς, id eſt habens συνωφρυωμένον πρόσωπον, ſeu Triſtis, συννεφής, Frontem nubecula obductam habens. Aliàs Σύνοφρυς dicitur etiam Qui ſupercilia attollit, ὁ ἐπηρκὼς καὶ ἀνεσπακὼς τὰς ὀφρῦς. ex quo intelligitur Superbus. id eſt μεγαλόφρων, μεγάλαυχος, vt Heſychius exponit. Porro à Συνοφρυοῦμαι deriuatum eſt VERBALE Συνοφρύωμα, ατος, τὸ, Pars ea frontis in qua ſupercilia concurrũt ſeu coeunt, Vbi corrugantur & contrahuntur ſupercilia, Vbi frons corrugatur. quo vocabulo vtitur ſcholiaſtes Homeri, quum Ἐπισκύνιον eſſe dicit τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. vnde & σύνοφρυες ſeu μεσόφρυες dicuntur quorum ſupercilia coeunt, quæ alioqui ſolent τῷ μεσοφρύῳ diſcriminari.

C. ὙΠΕΡοφρυόομαι, Supercilia alleuo, Supercilia adduco & tollo. τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶ ſeu ἐπαίρω, vt in graui ſeu ſeuero vultu. Theophyl. ἄνδρα πρεσβύτην, πολιαῖς αἰδέσιμον, ὑπερωφρυωμένον ἐπὶ σεμνότητι, Supercilio adducto ſeu alleuato & ſublato præ ſeueritate & grauitate: ſeu, (vt Seneca loquitur) Subductis ſuperciliis. quo modo & Propert. Tunc volo ſubducto grauior procedere vultu.

Ὀχετός, οῦ, ὁ, Canalis, Aquæductus. σωλὴν ἀγωγὸς, ὑδραγωγεῖον, vt Heſychius exponit. In Geopon. ἐμβάλλει δ' εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβάλλοντες, pro his Varronis, In canalem & cibus ponitur iis, & immittitur aqua. Alicubi exponi poteſt non ſolùm Aquæductus, ſed etiam Riuus. nã & ῥύαξ ab Heſychio & Suida exponitur. Plutarchus, ἀποκόπτοντες ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέφοντες. (At ὀχετοὺς τέμνειν dicitur ὀχετηγὸς quum in prato, agro aut horto ſulcos quoſdam ligone facit ad riuulos ducendos, vt videbis in Διοχετεύω) Athenæus lib. 2, de aquis, τὰ δὲ ἐπίρρυτα καὶ ἐξ ὀχετῶν ὡς ἐπίπαν βελτίω τῶν στασίμων. Eodem libro, εἰσὶ δὲ τὴν γῆν ὕδρηλὴν κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι, fontibus & riuis, ſeu aquæductibus. Herodianus verò ὀχετοὺς Romæ vocat quas Latini ſcriptores Cloacas. vt lib. 7, συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐρρίπτοντο. Et lib. 5, ἀπὸ ἐπὶ πολὺ διὰ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωβηθέντα, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπέρριψαν τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ῥέοντας. Tale eſt apud Æl. Lampr. in Heliog. Tractus deinde per publicum: additáque iniuria corpori eſt, vt id in cloaculam milites mitterent. Et mox, Solúſque omnium principum tractus eſt, & in cloacam miſſus & in Tiberim præcipitatus.

C. Ὀχετόκρανον, ου, τὸ, Tubi ſeu canalis caput vbi aqua effũditur. Apud Suid. perperam Ὀχετάκρανον.

C. Ὀχετηγός, οῦ, ὁ, Qui riuos ducit. Homerus Iliad. φ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Nonn. generalius etiam vſurpauit fœm. gen. pro Ductrix, vt ἔρχεται ὥρη Εὐσεβίης ὀχετηγός.

VNDE Ὀχετηγία, ας, ἡ, Riuorum ſeu aquarum ductus, Irrigatio. ET Ὀχετηγέω, ῶ, Riuos ſeu aquas duco, Irrigo per riuos.

Ὀχέτιον, ου, τὸ, Riuulus. B. ex Diog. Laertio.

Ὀχετεύω, Riuos ſeu aquas duco, Deriuo. Metaph. verò Athenæus lib. 10, τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα παντάπασιν οἴνου μὴ γεύεσθαι. οὐ γὰρ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. Heſychius ὀχετεύει exp. μεταφέρει, σαλεύει, ἐπιχέει: itidem & Suid.

Ὀχέτευμα, ατος, τὸ, Riuus qui ducitur: vel Aquæductus, Canalis. Gaza vertit Meatus, apud Ariſtot. qui nares naſi vocat ὀχετεύματα.

Ὀχετεία, ας, ἡ, Riui ſeu aquæ deductio, Riuorum à fonte deductio, Ductus aquarũ, vel deriuatio. idẽ cum ὀχετηγία. Theophraſtus De cauſis plant. lib. 5, cap. 6, φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ ἀνοίγει. ὥσπερ γὰρ ὀχετεία τίς ἐστι, eſt enim veluti quædam riuuli deductio, ſeu deriuatio. Idem dicit etiam ὀχετεία τροφῆς, Deriuatio cibi, vel Deductio alimenti veluti per canalem. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 9, ἔοικε γὰρ ὥσπερ ὀχετεία τις εἶναι τῆς τροφῆς τῶν δένδρων ὅπως ἂν ἄγῃ τις.

C. ἈΠΟχετεύω, Deduco per canalem, Deriuo.

C. ΔΙοχετεύω, Aquam per canalem duco, Deriuo per canalem & tubum. Plato in Tim. τροφὴν τῷ σώματι τῶν φλεβῶν διοχετεύσαντες, τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετοὺς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο. (Paulo ſuprà dicit, τὰς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πνεύμονα ἔτεμον.) Per hos autem ὀχετοὺς τῆς τροφῆς τὰ νάματα ἐπίρρυτα γίνονται, vt ibidem loquitur.

C. ἘΞοχετεύω, Deriuo ex. Heſych. verò Ἐξοχετευόμενα exponit ὀχετοὺς, vel ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηρούς.

C. ἘΠοχετεύω, Per canalem deduco ad, Deriuo ad. vel ſimpliciter Deriuo. Et paſſ. Ἐποχετεύομαι, Deriuor. Ἐποχετεῦσαι Suidas exponit ποτίσαι, (id eſt Irrigare) item neutraliter ἐπιρρεῦσαι, Influere. VNDE Ἐποχετεία, Deriuatio vel Irrigatio.

C. ΜΕΤοχετεύω, Aliò deriuo & per canalem deduco. Metaph. accipitur pro Traduco, Tranſfero. Herodian. ῥᾳστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ὀλισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται.

C. ΠΑΡοχετεύω, Per alios canales deriuo præter eos per quos deduci ſolebat. (idem ferè cum præcedenti μετοχετεύω) ſeu Perperã deriuo, Peruerſis & mutatis canalibus duco. Plutarchus Themiſt. ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, id eſt ἀποκόψας ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέψας, (vt ſuprà in Ὀχετὸς idem loquitur) Subductam aquam aliò deriuans. Exponitur etiam Deriuo, Conductum duco quò volo, ex Budæo. Item παροχετευσάμενος actiuè interpretantur Deducens.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, Deriuatio. Apud medicos ſignificat vacuationem humoris per vicinã partem. Eſt autem curationis genus (vt Gorr. tradit ex Gal. comm. 2 in lib. 6 Epidem.) ad humores pertinens, quum videlicet humor qui vacuari debet, non per eam fertur partem per quam eum ferri oportet, nec tamen valde procul à conuenienti, neque ad remotiſſimam, ſed per propinquam: vt quum id quod per palatum vacuatur, per nares trahitur: contrà reuulſio per loca plurimum diſtantia fit. Præterea fit deriuatio à dextris ad ſiniſtra, ab anterioribus ad poſteriora, & contrà, ſed breuiſſima via. (alioqui ad reuulſionis naturam magis accedit) eſtque humoris tum fluentis, tum iam impacti & in ægra parte conſiſtentis: in quo etiam videtur à reuulſione differre, quæ fluenti tantùm humori adhibetur. Dicit eo loco Gal. Hippocratẽ παροχετεύειν nominare quum χυμός τις ὁρμώμενος κενώσεως, μὴ καθ' ὃ δεῖ χωρίον ὁρμήσῃ φέρεσθαι, καὶ μήτοι μηδὲ πόρρω πάνυ τοῦ προσήκοντος, μηδ' εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον.

Ὀχεύω, Admiſſarium admitto: quum de fœmineo ſexu dicitur. Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 6, cap. 20, ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμηνος καὶ ὀχεύεται. Quum verò de mare dicitur, ſignificat Coeo, Ineo, Inſcendo, Salio: μίγνυμαι, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 6, cap. 21, ὀχεύει δὲ τὰ ἄρρενα, καὶ ὀχεύεται τὰ θήλεα ἐνιαυσιαῖα πρῶτον. Et cap. 23, ὄνος δὲ ὀχεύει μὲν καὶ ὀχεύεται τριακοντάμηνος. Et cap. 24, ὁ δὲ ὀρεὺς ἀναβαίνει μὲν καὶ ὀχεύει μετὰ τὸν πρῶτον βόλον. Et cap. 18 de elephantis, ἐξαγριαίνονται περὶ τὴν ὀχείαν· διόπερ φασὶν οὐκ ἐᾶν αὐτοὺς ὀχεύειν τὰς θηλείας τοὺς θρέψαντας. (Vnde Plinius lib. 8, cap. 9, Circa cœtus maximè efferantur: quapropter arcent eos coitu, fœminarúmque pecuaria ſeparant) Alibi apud eũdem cum datiuo legitur, (ſi locus mẽdo caret) οἱ κριοὶ ταῖς πρεσβυτάταις ὀχεύουσι. De piſcibus etiã dicitur. Athen. l. 8, δελφῖνα δὲ καὶ τινας τῶν ἰχθύων περιπλεκομένους ὀχεύειν. Et l. 7, ὀχεύει συμπλεκόμενος. Item de inſectis, apud eundem lib. 8, οὐχ ὁρᾶσθαι οὔτε μελίττας οὔτε κηφῆνας ὀχεύοντας. Sed & de homine, apud Suidam, Ἔδει, φησὶν, ὀχευτικῶς τί γε δῆτα οὐδενὸς ἐστὶν ἄξια. Sed apud Athenæum pro hoc ὀχεύει legitur παίζει, vt videre eſt ſuprà in Ἐπικροτέω. Paſſ. Ὀχεύομαι, Ineor, Inſcendor, Salior: de fœmina marem admittente. Ariſtoteles de canibus, ἐξάμηνοι ὀχεύονται. vnde Plin. de canib. Laconicis loquutus, Cæteræ canes & ſemeſtres coitũ patiũtur. In Geop. πρότερον δὲ οὐ χρὴ ὀχεύεσθαι, videlicet quàm ad bimatũ perueniant. (vt Varro, Neque oportet baſi minores oues quàm bimas ſaliri) Paſſim obuiũ eſt apud Ariſtot. Hiſtoriæ anim. lib. 6, cap. 18, 19 & ſequẽtibus. Et ὀχεύεσθαι ὑπὸ, Iniri ab. Ariſtot. eiuſdem libri c. 23, ὁ δὲ ἵππος τὸ ἐκ τοῦ ὄνου ὄχευμα οὐ διαφθείρει, ὅταν ἡ ὀχευομένη ἡ

ἵππος ὑπὸ τοῦ ὄνου. Item de ſerpentibus, Ariſtot. in lib. 1 De gener. anim. ὀχεύονται περιπλεκόμενοι ἀλλήλοις. vbi nota maſculino genere dici ὀχεύονται περιπλεκόμενοι, ſicut apud Ath. l. 9 ὀχευομένους δὲ τοὺς κάπρους καὶ τὰς ἀλεκτρυό- … ἀσμένοι. Et de anguillis Athen. lib. 7, ὀχεύονται συμπλεκόμεναι.

Ὄχευμα, ατος, τὸ, Semen ſeu genitura qua ὁ ὀχεύων impleuit τὴν ὀχευομένην. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 6, c. 23, de aſina ab equo iam inita, ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. Vnde Plinius libro 8, cap. 44, Conceptum ex equo ſequutus aſini coitus abortu perimit. Quod verò ibi ὄχευμα vocat, paulo pòſt πλῆσμα nominat, μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Exponitur etiam Coitus.

Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, Admiſſarius, Qui fœminam init, ſeu ſalit. Dicitur & de homine mare, ſed in vitio, pro Libidinoſus, Ad coitum procliuis, ἀφροδισιαστικός. Lib. 2 Epigr. – καὶ γὰρ ὀχευτὴς Καὶ μωρὸς, μαλακός τ' ἐστὶ καὶ ὀψοφάγος, Salax.

Ὀχευτὸς, οῦ, ὁ, vel potius Ὀχευτὴ, ῆς, ἡ Quæ marē admiſit, Venerem ſeu coitum paſſa, Quam mas inuit. Dioſc. lib. 2, cap. 97, de ſanguine, τὸ δὲ τῶν ὀχευτῶν ἵππων σηπτικοῖς μίγνυται. (At Plin. lib. 28, cap 9, de equis, Quin & ſanguis eorum ſepticam vim habet: item equarum, præterquam virginum, erodit, emarginat vlcera) Ruellius vertit, Quæ admiſſuram expertæ ſunt: Marcellus, Equarum matricum. Dicuntur autem Columella & Palladio matrices equæ vel boues, quæ ſobolis procreandæ cauſa aluntur.

Ὀχευτικὸς, οῦ, ὁ, Qui coire ſolet. vel Ad coitum ſeu venerem propenſus, Salax. Ariſtot. De gener. anim. lib. 3, cap. 1, τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀρνέων ὀχευτικὰ τὴν φύσιν ἐστίν.

Ὀχεία, ας, ἡ, Coitus. Ariſtoteles De gener. anim. lib. 1, cap. 14, τῆς ὀχείας πόρος, meatus quo coitus perficitur. Et cap. 5, περὶ τὴν ὀχείαν vel περὶ τὰς ὀχείας, Circa coitus, (vt Plinius ſuprà in Ὀχεύω interpr.) vel Coitus tempore, περὶ τὴν τοῦ συνδυασμοῦ ὥραν, Admiſſuræ ſiue admiſſionis tēpore. Idem Hiſtoriæ anim. lib. 6, cap. 20, κυΐσκεται δ' ἡ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας. Quæ ſic Plinius interpr. Canes implentur vno coitu. In Geopon. ταῖς βουσὶ πρὸ ἡμερῶν τριάκοντα τῆς ὀχείας οὐκ ἐατέον πληροῦσθαι τροφῆς. pro his Columellæ, Pabulum circa tempus admiſſuræ ſubtrahitur fœminis. In eodem libro, ἡλικία πρὸς ὀχείαν χρησιμωτάτη ἐστὶν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, pro his itidem Columellæ de arietibus, Eius quadrupedis ætas ad progenerandum optima eſt trima. Rurſum in eodem libro, ὥρα δὲ πρὸς ὀχείαν τιθασσῶν(?), ἡ ἀπὸ δελφῖνος ἀνατολῆς ἕως ἡμερῶν μ', pro his Varronis de vaccis, Maximè idoneum tempus ad concipiendum à delphini exortu vſque ad dies XL. Vbi notādum, πρὸς ὀχείαν, non idem prorſus eſſe cum Ad progenerandum, & Ad concipiendum: ſed eſſe conſequentia pro antecedentibus poſita.

Ὀχεῖον, ου, τὸ, in lex. meo veteri exponitur ὄχημα, (id eſt Vehiculum) vel τόπος εἰς ὀχείαν ἐπιτήδειος. AT Ὀχεῖα, τὰ, dicuntur Admiſſarii vel equi, vel boues, vel aſini, vel arietes: interdum verò & alii animantes mares. Ariſtot. lib. 1 De gen. anim. ὀχεῖα τὰ πρῶτα μεταβάλλει, primos admiſſarios mutat. Idem Hiſtoriæ anim. lib. 6, cap. 18, τὰ ὀχεῖα ἀπὸ τῶν θηλειῶν οὐκ ἐξαίρουσι, equos admiſſarios à fœminis non ſummouēt. Itidem Plutarchus in Lycurgo, ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων κύνας ἢ ἵππους βιβάζουσι. Singulari numero ὀχεῖον pro τὸ εἰς ὀχεῖον ἀποδεδειγμένον, vſus eſt Dinarchus in ἀπολογίᾳ πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου, quū dixit, ὠνοῦνταί μου τὸν ἵππον ὀχεῖον, emunt ſeu conducunt equum meum ad admiſſuram. Itidem Lycurg. ἐν τῷ περὶ διοικήσεως dicit γείτονας τοῦ ὀχείου. Quos duos locos quum citaſſet Harpocration, ſubiungit, … δὲ ἐπὶ τόπου τινὸς ἐν ᾧ αἱ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν ἢ ὀχήματα μισθοῦται. Dixerat verò paulo antè Dinarchum in eadem oratione ὀχεῖον poſuiſſe pro ὄχημα, id eſt Vehiculum, ſicut Suid. itidem exponit ἅρμα, δίφρος, ἅμαξα. Sed & ab Heſychio exponitur ἅρμα: qui tamen & alterius ſignificationis meminit, dicens ab Atticis vſurpari pro τὸ εἰς ὀχεῖα ἀνειμένον. AT Ὀχεῖος, ου, ὁ, Admiſſarius, Qui ad admiſſuram educatur, habetur quidem in v. l. ſed ſine exemplo.

C. ἘΠοχεύω, Iterum ineo, Secundò inſcendo, Poſt primū coitum ſalio. quo ſignificatu dicitur Ἐπαναβαίνω ſuprà in Ὄχευμα. Ariſtot. lib. 2 De gener. τὰ γὰρ ὑπηνέμια γίνεται γόνιμα, ἐὰν ἔν τινι καιρῷ τὸ ἄρρεν ἐποχεύσῃ. ea enim oua fœminæ cōcipiunt mutua inter ſe libidinis imaginatione: vt ſuprà in Οὔριος ſiue Οὔρινος videre eſt. At perficiuntur & γόνιμα fiunt, quū gallinaceus poſt irritū illum & inanem coitum eas ſalierit. Exponitur etiam ſimpliciter Ineo, Coeo.

C. ΠΑΡοχεύω, Ineo præter. Dicitur de mare adultero, qui alterius fœminam init præter ſuam. Et paſſ. Παροχεύομαι, Ab alio præter meū maritū ineor, Alium marem admitto, Furtiuam venerem patior. Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 9, cap. 7, de columbis, παροχεύονται δέ ποτε καὶ τῶν τοὺς ἄρρενας ἐχουσῶν τινες. Scribit tamen Plin. lib. 10, cap. 34, eas coniugii fidem non violare, neutrique nota eſſe adulteria. Admittit autem παρὰ & aliā interpr. in hoc compoſito.

C. ΠΡΟοχεύω, Prior ineo, Prior ſalio: oppoſitum τῷ ἐποχεύω. Paſſ. Προοχεύομαι, Prius ineor, Ante ſalior. At προωχευμένος, Ante conceptus. v. l.

ὌΧΛΟΣ, ου, ὁ, Turba, Multitudo hominum: interdum etiam ſimpliciter, Multitudo. Xen. Pæd. 7, ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει. Arſinoe apud Athenæum lib. 7, συνοίκιά γε ταῦτα ῥυπαρά· ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγοῦς ὄχλου, θοίνην ἑωλον. Ariſtoteles Polit. 3, κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ ἢ εἷς ὁστισοῦν, Hominum multitudo. vel etiam Multi ſimul. Gorgias, ἐν ὄχλῳ οὔσης τῆς κρίσεως, Quum à multitudine cauſa cognoſcitur, vel A vulgo, A populo: vt Xenophon Hell. 5, ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος, quum antè dixiſſet δῆμος, πλῆθος. Et in Axiocho, φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, apud populum ſeu vulgus. Itidem Ariſtot. Rhet. 2, φασὶν οἱ ποιηταὶ τοὺς ἀπαιδεύτους παρ' ὄχλῳ μουσικωτέρως λέγειν. Itidem dicitur plurali numero, οἱ ὄχλοι pro ὁ ὄχλος, Multitudo, hoc eſt Populus, Vulgus. Ariſtoteles, τὰ μὲν αὐτῶν παριέντων, τὰ δὲ τῶν ὄχλων παραιρουμένων, quum partim ipſi ſua munera neglectim tranſmitterent, partim populus ipſis adimeret. Sic Herodianus lib. 7, τὰ πλουσίων πταίσματα πρὸς τῶν ὄχλων ἀμελεῖται, à plebe negliguntur. Eodem libro itidem, οἱ ὄχλοι ταῖς σταδίοις μάχαις ἡττώμενοι, plebs ſtatario certamine à militibus victa: de ſeditione inteſtina in vrbe. Itidem Athenæus l. 14, παρ' ὄχλοις εὐδοκιμεῖν. Eſt vbi per contemptum potius dicitur de confuſanea hominum multitudine, vt & Latinum vocabulum. Herodianus lib. 6, de exercitu barbarico, ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατὸς, turba potius quàm exercitus. Et lib. 7, οἰόμενοι ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν ἀταξίᾳ στρατοῦ τὸ εὔελπι τῆς νίκης εἶναι, in turba potius quàm in exercitus aliquo ordine collocata victoriæ ſpe. Et plur. num. Thucyd. lib. 4, pag. 162, οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι, de militum barbarorum multitudine. Interdum genitiuum adiunctum habet, nec de hominibus tantùm ſed quibuſuis rebus dicitur, vt & Turba, Multitudo. Xenophon Pæd. 7, τῶν φίλων διωσάμενος τὸν ὄχλον, circunfuſam amicorum multitudinem. Thucydides l. 1, ὑπό τε τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, præ multitudine & turba nauium. Syneſ. ep. 11, ἐμαυτὸν ἐπιδοὺς ὄχλῳ πραγμάτων, turbæ negotiorum.

Ὄχλος, Moleſtia. quam ſignific. propriam eſſe tradit Ammonius. Eurip. ὄχλον παρέξεις, moleſtiam exhibebis. Itidem Syneſ. ep. 29, τοῦ παρ' ἡμῶν ὄχλου καὶ τῶν πραγμάτων αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ, moleſtias & negotia à nobis exhibita tibi. Itidem Dionyſius Halicarn. in libro De idiomatis Thucydidis, dicit eum vti maſculino ὄχλος pro fœminino ὄχλησις, ſicut πέραχος(?) pro παραχή. Sic accipitur apud eum δι' ὄχλου εἶναι, moleſtum eſſe, l. 1. pag. 24, τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοῖς ξυνίστε, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις, ἀνάγκη λέγειν, Etſi moleſta vobis erunt, quòd ea ſubinde allegemus. (Alii minus rectè, Etſi propter vulgus magis aſſiduè ſint prædicanda. quemadmodum & Petr. Victor comment. in lib. 3 Rhet. Ariſtotelis annotat, bonos autores δι' ὄχλου aliquid eſſe dixiſſe quum eſt peruagatum iam & in ore vulgi) Itidem & δι' ὄχλου γίνεσθαι. Ioſeph. De antiquit. Iud. α' παρακελεύω ἐκδιηγεῖσθαι, μὴ δι' ὄχλου γένηται τοῖς ἐν-

τυγχάνουσι, ne lectoribus moleſtiam & tædium afferant. (Pro quo alibi dicit, ἀλέγειν οὐκ ἀναγκαῖον ἡγησάμην, ἵνα μὴ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὀχληρὸς δοκῶ) Itidem Dion, ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνόματα οὐδὲν δέομαι καταλέγειν, ἵνα μὴ δι' ὄχλου γένωμαι, ne faſtidium ingeram & moleſtiam exhibeam. Idem dixit etiam δι' ὄχλου ποιεῖσθαι pro Faſtidire & aſpernari, τοῖς ἐν χερσὶν ἤδη οὖσι οὐδὲ εἰδέναι δοκῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὄχλου ποιούμενος. ‖ Suidas ὄχλος exponit non ſolùm ταραχή, ſed etiam ἀγανάκτησις, in hoc loco, καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπιτήδειοι τῷ παντὶ, καὶ ἦν πρὸς τοὺς πυνθανομένους καὶ ὄχλον κινοῦντας εὖ μάλα ἐγκρατής. Quo in loco ὄχλον κινεῖν eſt quod Latini dicunt Concire turbas, Excitare turbas. Sed id potius ad ὄχλος illud pertinet cui primum locum tribui.

C. Ὀχλοκόπος, Qui populum ſeu turbam concitat: idem cum δημοκόπος, vt ſuprà poſt δῆμος docui. Apud Suidã, ἦν δὲ ὀχλοκόπος ὁ Φλαμίνιος καὶ δημαγωγὸς τέλειος. VNDE Ὀχλοκοπία, ας, ἡ, Turbæ popularis concitatio, Plebis ſollicitatio. ET Ὀχλοκοπέω, ῶ, Turbam popularẽ concito, Plebis ſolicitator ſum. idem cum δημοκοπῶ. Plutarchus in lib. An ſeni capeſſenda reſp. ὡς αἰσθητικοὺς οὐδ' ὅταν στρατηγῶσιν, ἢ γραμματεύωσιν, ἢ δημηγορῶσιν, πολιτευομένους, ἀλλ' ὀχλοκοποῦντας ἢ πανηγυρίζοντας ἢ σχολάζοντας.

C. Ὀχλοκρατοῦμαι, A turba populari ſeu plebe regor, Turbæ popularis arbitrio adminiſtror & gubernor.

C. Ὀχλομανέω, ῶ, Inſano turbarum amore teneor. vel Inſano turbæ popularis amore ducor.

C. Ὀχλοποιέω, ῶ, exponitur Turbam congrego. Niſi potius ſignificet Turbas concio, Turbas excito. vel Turbas populares excito.

C. Ὀχλοτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Turbam delectans.

C. Ὀχλαγωγός, οῦ, ὁ, Qui popularem turbam concitat vel cõgregat: vt faciũt adulatores populi vel circulatores. Ioſeph. contra Appionem lib. 2, ὑπ' ἀνθρώπου καὶ τὸν βίον ὀχλαγωγοῦ γεγονότος. VNDE Ὀχλαγωγέω, ῶ, Populum ſeu popularem turbam concito, vt plebis adulatores & circulatores faciunt: illi, verbis & pollicitationibus, hi miraculis & præſtigiis. Strabo lib. 4, de tabula Protogenis in qua perdix erat picta, ἐξεπλήττοντο δὲ ἔτι μᾶλλον οἱ περδικοτρόφοι, κομίζοντες τοὺς τιθασούς, πέρδικας κατ' ἀντικρὺ. ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γραφὴν οἱ πέρδικες καὶ ὠχλαγώγουν, & plebem circulatoris more detinebãt & oblectabant. Ita B. qui Ὀχλαγωγῶ vertit etiam, Plebem ad res nouas ſolicito, Factioſæ turbæ ducem me præbeo, vt δημαγωγῶ. Heſychio verò ὀχλαγωγῆσαι, συναγαγεῖν ὄχλον ἢ ταράξαι. AT Ὀχλαγώγιον, Quum turba popularis concitata in vnum locum confluit. In Pand. dicitur eſſe πολλῶν τινων σύνοδος, ὅταν πολλῶν φωναὶ παρὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πόλεως ἔθους εἰς ταυτὸ συντρέχουσιν εἰς φθόνον ἢ ἀτιμίαν τινός. Sed & τῷ ὄπιντι γίνεται ὀχλαγώγιον, ὅτι τις ἐπέλθῃ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἢ τῷ ἐργαστηρίῳ. Et, ὀχλαγώγιον ποιεῖ οὐ μόνον ὁ κράζων, ἀλλὰ καὶ ὁ συγκαλεσάμενος ἄλλους ἢ ὑποβαλὼν ἐπὶ τῷ κράξαι. In iiſdem Pandectis titulus eſt περὶ τῶν στασιωτῶν, ἤτοι στάσεις καὶ θορύβους ἢ ὀχλαγώγια ποιούντων.

C. Ἄνοχλος, Turba ſeu turbis carens. Exponitur etiam Inoffenſus, Nulla moleſtia affectus.

C. Εὐρύοχλος, Latus ſeu amplus turba & multitudine, Numeroſus.

C. Πολύοχλος, Turba ſeu hominum multitudine abundans. VNDE Πολυοχλοῦσα πόλις, In qua magna hominum turba & multitudo eſt.

Ὀχλικός, ή, όν, Popularis: ab ὄχλος ſignificante Turba popularis. Plutarchus Numa, ὀχλικὴ καὶ θεραπευτικὴ τοῦ πλήθους διάταξις, popularis & grata multitudini ordinatio. Idem Symp. 8, τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν, ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὀχλικὴν οὖσαν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Exponitur etiam Turbulentus, Moleſtus.

Ὀχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbulentus, ταραχώδης, vt Suidas exponit. Quo ſignificatu ex Polybio citatur. ‖ Item Difficilis, Moroſus, δύσκολος, Cui omnia ſunt moleſta. Et τὸ ὀχλῶδες, Difficultas & faſtidium, δυσκολία. Apud Suidam, οὔτε ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόντε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενεία σώματος ὀχλούμενον, οὔτε ἐρωτᾶν, εὐλαβείᾳ τοῦ ὀχλώδους. Niſi fortè ſignificet, Metu turbarum: vel etiam, Ne maiore moleſtia afficeretur qui à morbo iam ſatis vexabatur.

Ὀχληρός, ά, όν, Turbulentus, idem cum ὀχλώδης: ſeu ταραχώδης, vt Suidas vtrunque exponit. ‖ Item Moleſtus, Moleſtiam afferens, ὁ δι' ὄχλου γινόμενος. cuius ſignificationis exemplum habes in Ὄχλος ex Ioſepho. Sed & apud alios frequens eſt. Iſocrates Panath. ἔσται δ' ὁ λόγος ἐμοῦ διεξιόντος οὔτ' ὀχληρὸς οὔτ' ἀηδής. Idem ad Philippum, τὸν δὲ λόγον τὸν ἐμὸν ἥκιστα ἂν ὀχληρὸν φανῆναι τοῖς ἀκούουσι. Itidem homo aliquis alteri ὀχληρὸς eſſe dicitur quum ei moleſtus eſt & negotium faceſſit. Herodianus lib. 3, ὀχληρὸς καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἀλβῖνος ἐνομίζετο. Aliquãto poſt, ἐπαχθὴς αὐτῷ καὶ ὀχληρὸς ἐφαίνετο. Et τὸ ὀχληρὸν ſicut τὸ ὀχλῶδες, Moleſtia, ὄχλος.

Ὀχληρώδης, Moleſtus. v. l.

Ὀχλέω, ῶ, Fut. ήσω, Turbo, Commoueo. Et paſſ. Ὀχλοῦμαι ſeu Ὀχλεῦμαι Ionicè, Turbor, Commoueor. Iliad. φ, de riuo, Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται, id eſt κινοῦνται, ſeu κυλινδοῦνται, vt Suidas & Heſychius exponunt. Heſychius ὀχλεῖ exponit κωλύει μετ' ὄχλου. ‖ Ὀχλουμένη ὁδός, Turbæ plena & multitudinis, vt Budæus interpretatur apud Cebetem, ὁδὸς οὐ πολὺ ὀχλεῖται, via non frequentatur à multa turba. ‖ Ὀχλῶ, Moleſtia afficio, Moleſtiam affero ſeu exhibeo. Paſſ. Ὀχλοῦμαι, Moleſtia afficior, Moleſtia mihi exhibetur. Paulo antè in Ὀχλώδης habes, ἀσθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον. ‖ Ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, quod in vulg. lex. exponitur Vehitur equo, mendoſum eſt, & pro eo reponendum ὀχεῖται. Heſychius ὄχλησιν exponit nõ ſolùm actiuè, ἐκίνησεν, ἐμόχλευσεν, ὤθησεν, ſed etiam neutraliter ἐμόχθησεν, ὠδύνησεν.

Ὄχλησις, εως, ἡ, Moleſtia, idẽ cum ὄχλος: vel Perturbatio, ταραχή, Suidæ. Plutarch. aduerſus Coloten, de Epicuro, διαμαχόμενος μὲν νόμοις καὶ δόξαις δουλεύοντα ζῆν, ἐφ' ὅσον ἂν μὴ τὴν διὰ τῶν πέλας ἐκ πληγῆς ὄχλησιν παρασκευάζωσι. quæ paulo poſt explanans, dicit, τῶν νόμων διακελευόμενοι περιφρονεῖν, ἐὰν μὴ παρῇ φόβος πληγῆς καὶ κολάσεως.

C. Ἀοχλησία, ας, ἡ, Vacuitas à turbis & moleſtiis.

C. Διοχλέω, ῶ, Turbo. Heſych. διοχλεῖ exponit ἐκταράττει. ‖ Item Moleſtiam exhibeo, Moleſtus ſum. Demoſthenes, σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας, moleſtus ſum repetitione rei notæ. δι' ὄχλου γίνομαι. Paſſ. Διοχλοῦμαι, Moleſtia afficior, Moleſtia mihi exhibetur.

C. Ἐνοχλέω, ῶ, Moleſtus ſum. idem cum præcedenti διοχλέω. Dinarch. contra Demoſthenem, οὐχ ἵνα ἐνοχλῶ μὲν ὑμᾶς, δὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν. Plut. De primo frig. νῦν μὲν ἐνοχλοῦσα, νῦν δὲ τέρπουσα τὴν αἴσθησιν, interdum ſenſum offendẽs, interdum ſuauitate perfundens. Galen. libro 1 ad Glauc. εἰ ἄλγημα σύντονον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα. Iſocrates ad Philipp. ἠνώχλουν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ, moleſtiam exhibebant, ſeu vexabant. Idem cum datiuo, in Paneg. ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι. qua conſtructione & in Panathen. Vtitur eadem Demoſth. quoque in orat. Pro cor. vbi etiam ſibi opponit πρὸς ἡδονὴν εἰπεῖν & ἐνοχλεῖν. Itidem in Epigr. libro 2, Ἂν δὲ δὶς ἐξέχῃ με, τοῖον πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, moleſtus ei iterum non ero. Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur quum quotidie in repetendo debito moleſti ſunt. Appianus, διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο. quæ verba ſic Budæus interpretatur, Manum iniicietibus creditoribus vt potuit ſatiſfaciẽs. Sed & vetris onus ἐνοχλεῖ, quum tandiu negotium faceſſit donec deponatur. Herodian. lib. 4, ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Paſſ. Ἐνοχλοῦμαι, Moleſtia mihi exhibetur, Interpellor. Herodianus libro 3, συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον. Et apud Syneſ. epiſt. 61, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν καταπεπέμφθαι, οὐκ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες, exponitur Non interpellati ſed interpellantes.

Ἐνόχλησις, εως, ἡ, Moleſtiæ exhibitio, Interpellatio, Interturbatio, Plauto.

C. Ἀνενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nulla exhibetur moleſtiã, Vacuus ab omni moleſtia. At τὸ ἀνενόχλητον, Vacuitas à moleſtiarum.

C. 2. Παρενοχλέω, ῶ, Obturbo, Obſtrepo, Moleſtiam exhibeo. Idem cum præcedenti & eiuſdem conſtruct. Plut. in Rom. παρενοχλεῖ τοὺς Λουπέρκους, de canibus qui Lu-

percis per vrbē diſcurrentibus moleſtiam exhibebant. A
Act. Apoſt.15, μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεὸν, non obturbare. Paſſ. Παρενοχλοῦμαι, Obturbor, Moleſtia mihi exhibetur. Ex Pandect. autem παρενοχλοῦμαι affertur pro Controuerſiam patior. Porro ſicut Ἠνώχλουν pro ἐνώχλουν ſuprà in Ἐνοχλέω habuimus, ſic ETIAM Παρηνώχλησάς με, Inquietaſti me, legitur cap.27, lib.1 Reg. quod augmentī genus Atticum eſt.

Παρενόχλησις, Interturbatio, Plauto. B

C.3. Ἀπαρενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non obturbatur; Cui nulla exhibetur moleſtia. ἀπαρενόχλητος τῆς λύπης, Cui nulli dolores moleſtiam exhibent, Qui nullis mœroribus perturbatus eſt.

C. ΠΑΡοχλῶ, Obturbo, Moleſtiam exhibeo, Vexo, Infeſto. idem cum παρενοχλῶ.

Ὀχλεύω, idem cum ὀχλέω ſignificante Moueo, κινέω. vnde ὀχλεῦον, Heſych. exponit κινοῦνται, ſicut ὀχλεῦνται ſiue ὀχλοῦνται. QVO REFER Ὀχλεὺς, έως, ὁ, Vectis quo aliquid κινεῖται ſeu ὠθεῖται: Heſy- C
chio μοχλός: item στρόφιγξ, (cardo) δεσμός, (Vinculum, Ligamen) nec non ἕρμα & τομή. ET Ἐποχλεὺς, Vectis quo traiecto rotæ in locis decliuibus impediuntur ne vno impetu decurrant. ſeu Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat: quod Sufflamen à Iuuenale dicitur ſatyra 8, Ipſe rotam aſtringit multo ſufflamine conſul. Euſtathius pag. 1944, φασὶ δὲ ἐποχλέα τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεις τόποις ἔρχοιντο, καὶ κωλύον αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ τὸ ἀπαραίτητον ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους. Athen. lib.3 affert hoc vocabulum ex Simariſti ſynonymis, addens ab Herode rhetore vocari ἐποχεῖδα. D

Ὀχλίζω, Moueo, vel Vecte impello & protrudo. Vnde apud Suidam, Ὀχλίζειν, μοχλεύειν, κινεῖν. quod & apud Heſychium habetur: apud quem etiam ὀχλίσσαι, κινῆσαι. qui aoriſtus apud Homerum legitur Odyſſ.ι, de ſaxo quo Polyphemus ſpeluncam ſuam obſtruxerat, — οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι Ἐσθλαὶ, τετράκυκλοι, ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν. Et Orpheus Argon. v.236, Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόου πρώτιστεν ὀχλίζειν, Δουρατέῃσι φάλαγξι καὶ ἀστρέπτοισι κάλωσι Πρυμνόθεν ἀρτήσας, mouere & in mare deducere. Paſſ. Ὀχλίζομαι, Moueor, ſeu μετακινοῦμαι, Euſtathio. Heſychius verò Ὀχλιζομένων exponit συναγομένων (quod ad ὄχλος pertinet, quo Turba ſeu Multitudo hominum in eundem locum congregatorum denotatur) apud quem legitur ETIAM Ὀχλοισίαν, ἐκκλησίαν, ἱκεσίαν. E

C. ΑΝοχλίζω, Vecte ſubmoueo, Vecte eleuo. Heſych. ἀνοχλίζων exponit ἀναμοχλεύων, Euſtathius autem ἀνακινῶν. Vtitur hoc verbo Apollonius Rhodius libro 1 Argon. Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τρηχὸς οἴδματος ὁλκοὺς Μεσσόθεν ἄξεν ἐρετμόν, vbi ſchol. exp. ἀνακινῶν ἐν τῷ κωπηλατεῖν καὶ ἀνακόπτων τὰ κύματα. F

C. ΔΙοχλίζω, Dimoueo. vnde apud Heſychium Διοχλίζει, ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν στόμα, Nicander dicit pro Diducere os, in Alexiph. διὰ δὲ στόμα βρυκὸν ὀχλίζοις Ὄφρ' ἂν ὑπεξερύγησι δαμαζόμενος χερὶ λώβην quem locum ſchol. ſic exponit, τῇ σῇ χειρὶ ἄνοιγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα ἕως οὗ ἐμέσῃ. Vbi etiam NOTA Βρυκὸν ab eo exponi μεμυκός. G

C. ΜΕΤοχλίζω, Vecte tranſmoueo, vel ſimpliciter Tranſmoueo, Transfero. Od.ψ, Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν Ῥεῖα μετοχλίσσειε. verba ſunt Vlyſſis cui aliquis Ἄλλοσε θῆκε λέχος, ſeu ἔθηκ' ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ, vt ibidem loquitur.

C. ΠΑΡοχλίζω, idem. Suidas enim παροχλίζουσι exponit μετακινοῦσι, id eſt tranſmouent. Alioqui videri poſſet propriè ſignificare, Iuxta mouent, ſeu A latere mouent, aut etiam Aliquantum mouent.

ΜΟΧΛΟΣ, οῦ, ὁ, Vectis, idem cum ὀχλεὺς, eiuſdémque originis, vt & Euſtathio videtur: nimirum ab ὀχλέω, ſiue ὀχλεύω, aut ὀχλίζω: quoniam nimirum eo aliquid κινεῖν καὶ ὠθεῖν ſolemus. (Niſi potius ex μοχλὸς hæc facta ſunt, adempta prima vocabuli litera. nam & verbū ὀχλεύω ab ὄχλος non libẽter deriuo) Od.ι, Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν, vectib⁹, ſeu phalāgis: H

vt Cæſar, Phalangis ſubiectis ad turrim hoſtiū admouent. Sunt autem hæ phalangæ, fuſtes teretes quibus moli alicui ſubiectis eam μετοχλίζομεν ſiue μετακινοῦμεν. Palangæ etiam vocantur. Nonius, Palangæ dicuntur fuſtes teretes qui nauibus ſubiiciūtur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora ſubducuntur. vnde etiam nunc palangarios dicunt qui aliquid oneris fuſtibus tranſuehunt. Orpheus has palangas nauibus ſubiici ſolitas, δουρατέας φάλαγγας appellat paulo antè in ὀχλίζω, adeo vt idē ſint interdū Μοχλὸς ET Φάλαγξ. At Odyſſ.ι, μοχλὸς dicitur fuſtis ille quo Vlyſſes præuſto & præacuto oculū Polyphemo eruit. (Telum Virgilius appellat, Æneid.3, — & telo lumen terebramus acuto) quod ibidē Vlyſſes dicit ſe ἐκ τοῦ ῥοπάλου Polyphemi, quod magnitudine ſua æquabat ἱστὸν ἐεικοσόρου φορτίδος, præcidiſſe, vnius ὀργυιᾶς ſiue vlnæ longitudine. Οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. ‖ Μοχλὸς dicitur præterea vectis quo fores obfirmantur, teſte etiam Euſtathio, qui pag.1944 ait, μοχλὸς, οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεὺς, ὁ καὶ ἐπιβλής. quo ſignificatu ipſum Latinum vocabulum apud Ouidium me legere memini. Peſſulus etiā dicitur. (Plautus, Occlude fores ambobus peſſulis. Et, Foribus obdit peſſulum) Lucianus in Timone, καταπεκλεῖσθαι λέγει πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ καὶ σημείων ἐπιβολαῖς. Plutarchus De deo Socr. pag.1031 meæ editionis, κελεύσας ἀνοῖξαι, τὸν μοχλὸν ἀφελεῖν, καὶ μικρὸν ἐνδοῦναι τὴν θύραν. quod iiſdem ferè verbis in Pelopida, pag.517 meæ editionis, refert, eādem hiſtoriam commemorans. Thucydides lib.4, pag.157, αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος ἀνεῴγοντο. Aliud ex eodem attuli exemplū ſuprà in Βάλανος. Ariſtoph. Veſp. dixit etiam, τέτταρ' οὖν φυλάττομεν Μοχλοῖσιν ἐνδύσαντες, ὅπως μὴ 'ξίῃ. pro Clauſtris. (ſicut Heſychio quoque μοχλοὶ ſunt κλεῖθρα) Sophocles verò quodam in loco τὸν φύλακα appellauit μοχλὸν, teſte Athen. lib.3, vbi verba eius ſubiungit, Θάρσει, μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός.

Μοχλίον, ου, τὸ, ET Μοχλίσκος, ου, ὁ, Paruus vectis, Parua phalanga.

C. Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, Quod vecti ſubiicitur, ſeu Cui vectis innititur. Preſſio Latinis dicitur. Vitruuius lib.10, cap.8, Quemadmodum etiam ferreus vectis, quum eſt admotus ad onus quod manuum multitudo non poteſt mouere, ſuppoſita vti cētro citò porrecta preſſione, (quod Græci ὑπομόχλιον appellant) & vectis lingua ſub onus ſubdita, caput eius, vnius hominis viribus preſſum, id onus extollit. Vtitur hoc vocabulo Ariſtoteles in Mechan. quæſt.4, vbi quærit διὰ τί κινοῦσι μεγάλα βάρη μικραὶ δυνάμεις τῷ μοχλῷ.

Μοχλεύω, Fut. εύσω, Vecte moueo, ſeu promoueo, vt Cæſar loquitur. vnde apud Heſychium Μοχλεύει, κινεῖ, ſicut & ὀχλεύει ab eo exponitur. ‖ Item Vectibus ſeu peſſulis obfirmo. Metaph. verò Chryſoſt. De officio epiſc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. (Qua in ſignificatione ETIAM Μοχλόω dicitur vt βαλανόω quoque. Ariſtophanes, μόχλωσον τὴν θύραν, Peſſulum obde oſtio, vt Plaut. loquitur. Vel, Occlude fores peſſulo, vt idē: ſeu Vecte obfirma) ‖ Μοχλεύεσθαι, Moliri, Machinari, ducta metaphora à vectiariis ſeu palangariis: vt Cic. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui miniſtri tanti muneris fuerunt? Ioſephus De antiquit. ὁμιλεῖν ἔξειν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύεσθαι κατ' αὐτῶν ἄδικον. Eadem ſignificatione infrà μοχλευτής.

Μοχλευτής, οῦ, ὁ, Motor, ſeu Qui vectibus & phalangis aliquid promouet, Vectiarius, Palangarius: quorum illo Vitruuius vtitur, hoc Nonius ſuprà in Μοχλός. Ariſtophanes, καινῶν μοχλευτὴν vocat rerum nouarum molitorem ſeu machinatorem, νεωτεριστήν: in Nubibus, σὺν ἔργον ὦ καινῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά, πειθώ τινα ζήτει, ὅπως δόξῃς λέγειν δίκαια. Pro Motor (vt Martialis loquitur) accipitur in eadem fabula, Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτὴν, de Neptuno, qui & σεισίχθων & ἐλελίχθων, necnon ἐννοσίγαιος ſynonymως ab aliis poetis nominatur, à mouenda ſeu concutienda terra.

Μοχλεία,ας, ἡ, Motio, vel obſirmatio quæ vecte fit. Pro A motione quæ vecte fit accipitur apud medicos, quibus μοχλεία eſt μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, oſſis aut oſſiū à loco ꝗ præter naturā ſit ad naturalē perductio: inde μοχλεία dicta, ꝙ organorū quorundā vectibus circumactorū ope perficeretur, vt diſcimus ex libro Oribaſii De machinamētis. Sed perperam plerunque ſcriptum LEGITVR Μοχλία, quum ſcribendum ſit μοχλεία à μοχλεύω, vt λατρεία à λατρεύω, δουλεία à δουλεύω, & ſimilia.

C. ἈΝΑμοχλεύω, Vectibus ſubmoueo vel emoueo, Vectibus amolior. vnde ἀναμοχλεύειν πύλας apud Eurip. Vectibus ſubiectis amoliri & perfringere fores. (quod tamen alii aliter interpretantur, eodem quidem ſenſu, ſed non retenta verbi conſtructione, Vectes portarum emouere, Portarū clauſtra & repagula ſubmouere, Peſſulis ſubmotis portas patefacere) Itidē apud Suidam, βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ὑπερμέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς. vbi Suid. exponit ἀνακινούντων. B

C. ἘΚμοχλεύω, Vectibus emoueo vel excutio.

ὌΧΟΣ, ου, ὁ, & εος, τὸ, Currus, Vehiculum. Soph. Electra, pag. 113 meæ editionis, Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, decimum currum, ſeu ἅρμα, δίφρον, vt ibidē appellat. Vbi &, Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις. Neutro autem vſus eſt Hom. Il. ο, Ἥ ἔπιπτεν ὑπ' ὄχεων ἀτρεῖων· ἢ δ' οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, vacuos currus cū ſtrepitu trahentes. Et datiuus poeticus Ὀχέεσι apud eundem: pro quo & ὄχεσφι, paragoge poetica, vt κεφαλῆφι pro κεφαλῆ. Ex Euripide affertur etiam ὄχος ἁρμάτων, (vt infrà ex Epigr. ἁρμάτων ὀχήματα) nec non, ὄχος ἱππότης pro Equitatus curulis. Ὄχος Ἀκέστης Heſychius in prouerbium abiiſſe dicit, quoniam αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖαι: ab Ἄκεσος vrbe Siciliæ. ☛ |A Suida exponitur etiam τοῦ ὕδατος ἡ ὁρμή, vnde DERIVAT Ὀχετός. (|De ὄχος autem ſiue ὀχὸς, quod adiectiuum eſt & ſignificat Capax, ſuprà dictum eſt poſt ἔχω, col. 1368, litera E) C D

Ὀχέω, ῶ, Veho, Porto. non de curru ſolùm ſed etiam de equo, apud Plutarchum: item de homine apud Ariſtophanem, Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. Item Od. φ, Ἤιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. Sic Odyſſ. η, Οὐ τινας ὑμέας ἴστ μάλις ὀχέοντας ὀϊζύν, id eſt φέροντας, βαστάζοντας, perferre & ſuſtinere calamitates: metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. At νηπιάας ὀχέειν, quod Odyſſ. α habetur, οὐδέ τι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί. Euſtathius exponit non ſolùm φέρειν ſiue βαστάζειν νηπιάας, verumetiam ἐπὶ νηπιότητος ὀχεῖσθαι. ſicut Odyſſ. χ, dicitur, — ἀναιδείης ἐπιβῆναι, & in Iliade, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Et Euripides, ἔποχος μανίας λόγος: vt ὀχέειν ibi non amplius actiuum ſit, ſed neutrum. Prioribus exemplis ſimile eſt hoc Od. λ, κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο. id eſt ἔφερον, ἐβάσταζον, ὑπέμενον, vt ibi exponitur. Accipitur etiam pro Suſtineo in alia ſignificatione, vt apud Alexandrum Aphrod. διαστρέφει τὰ ὀχοῦντα μόρια, partes quæ ſuſtinēt diſtorquet. |Heſychius ὀχέοντες exponit etiam ἐν αὐτοῖς ἔχοντες & ἀναδεχόμενοι: quæ & ipſa conueniunt iis qui aliquem vehunt. prius enim ſuſcipiunt, deinde ſuſtinent & vehunt. | Neutraliter etiam accipitur pro Vehenti inſideo, Equito. vt Xenophon, μέτεωρον μὲν ὀχοῦντα, μετέωρον δὲ πεζοπορούντα. Bud. | Ὀχῶν ab Heſychio & Suida exponitur etiam ὀχευτικῶς ἔχων, Qui inire ſeu inſcendere aut ſalire cupit. Quam expoſitionem ſequēdo, ab hoc ὀχέω DERIVABIMVS Ὀχεύω, de quo ſeorſim paulo ſuprà. E F G

PASS. Ὀχέομαι, οῦμαι, Vehor, Portor: propriè Curru vehor: deinde, etiam naui aut equo. Xenoph. Pædiæ 7, εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ᾗπερ αὐτὴ ὠχεῖτο, in currum quo vehebatur ipſa. Ariſtoph. Pluto, ὀχουμένη ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Il. ω, — νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι. Rurſum Xenophon, ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis vehi, vel inuehi. At ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς Athenis dicebatur quod Romæ Tranſuehi. hoc eſt, equitare per forum probationis cauſa. Liuius, Ab eodem Fabio inſtitutum dicitur vt equites idibus Quintilibus tranſueherentur. Sic Vale- H

rius Maximus libro 2, capite De inſtitutis antiquis, Trabeatos vero equites idibus Iulii Quintus Fabius tranſuehi inſtituit. Suetonius in Auguſto, Equitum turmas frequenter recognouit, poſt longam intercapedinem reducto more tranſuectionis. Demoſthenes in Midiam, ἐχειροτονήσατε τοῦτον ἵππαρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον, hunc, equitum præfectum creauiſtis, qui ne in tranſuectione quidem, quæ per forum fieri ſolet, equo vehi poteſt. Bud. in Pand. Metaphoricè autem Plato dixit ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, Spe euehi attollique, vt idem Budæus interpr. Sic Ariſtophanes apud Athen. l. 12, Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα. Item Suſtineor, ſicut ὀχέω ſignificat Suſtineo. Gregorius, ἐπὶ τίνος ὀχουμένη ἡ γῆ; (q. d. Super quo ſuſtinetur) Quis eam baiulat & ſuis humeris ſuſtinet ſeu Cui innititur? |Ὀχέομαι, Equitor, ſicut ὀχέω pro Equito poni dictum eſt. Iliad. ρ, de equis, οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλλῆϊ, id eſt ἱππηλατεῖσθαι, ſeu ἱππάζεσθαι, vel ἡνιοχεῖσθαι, vt Euſtath. exp.

Ὄχημα, ατος, τὸ, Vehiculum, Currus. idem cum ὄχος. Soph. Electra, pag. 114 meæ edit. Καρα προσβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων. vbi & ſynonymis vtitur, ὄχος, ἅρμα, δίφρος. Plato Tim. ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν, Atque ita quaſi in currum vniuerſitatis impoſuit, Cicerone interprete. Xenoph. Pæd. 4, τὰς γυναῖκας ἀνεβίβαζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα. Plut. Galba, ἐν ταῖς ὀχημάτων ἀμοιβαῖς, in vehiculorum viciſſitudinibus. Idem in Quæſt. Rom. ὀχήμασι ζευκτοῖς μὴ χρῆσθαι. Apud eundem Symp. 6, Eraſiſtratus ὄχημα τῆς τροφῆς vocat τὸ ὑγρὸν, vehiculum cibi. Sic Sympoſ. 7, probl. 1, συμπλεκομένων ἡμῖν ἅμα καὶ συμπαρεμπιπτόντων τὸ σιτίον οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ χρώμενον. Ex Epigramm. affertur etiam ἁρμάτων ὀχήματα pro Vectabula curruum, ſicut ſuprà ex Euripide, ὄχος ἁρμάτων. Item ex Ariſtophane, εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς, pro Inuectus (ſeu vectus) ſcarabeo.

Ὄχησις, εως, ἡ, Vectio, Vectura. φόρησις ἱππασία, Heſychio. Significat autem ἱππασία, Equitatio, Equitatus.

C. Διοχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Quo duo vehi poſſunt. Poll. l. 7, δίφρος δὲ διοχὴς, ὁ δύο φέρειν δυνάμενος.

C. ἘΠοχέω, ῶ, Inueho, hoc eſt Veho in. Paſſ. Ἐποχέομαι, οῦμαι, Inuehor, Vehor in. Herodianus libro 2, φέρων ἐποχούμενον τὸν Περτίνακα, Inſidentem ſibi vehens: de equo. Idem libro 4, ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, equis aut camelis inuehuntur. Philo De vita Moſis libro 1, τὸ ὑποζύγιον ᾧ συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Epigr. libro 1, Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη. Et metaph. Philo De mundo, ὡς γὰρ ἐποχηθήσεται ποτε ἐν ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ, inuehetur aquæ, vt Budæus interpretatur. Niſi malis Innitetur, vt ſuprà ὀχεῖσθαι. Philoſtr. epiſt. 28, τὰ ῥόδα ὥσπερ πτεροῖς τοῖς φύλλοις ἐποχούμενα. Lucianus De ſaltat. ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, innixus. (vt Muſa innixa cothurnis apud Naſ.) Idem, ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλά.

Ἔποχος, ου, ὁ, Qui vehitur curru vel equo, Vector, Eques. vel Qui firmiter equo inſidet, nec excuti ſe ſinit. Syneſius, οὐκ ἔποχος ὢν ἵππῳ, Non inſidens equo, Nondum conſcenſo equo. Idem, διὰ πάντων τῶν χωρίων ἔποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, Vſque inuehebatur equo, ſeu Sedebat in equo, & nuſquam ex ephippio deuoluebatur. Xenophon De re equ. p. 558 meæ edit. ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα, ἔποχον εἶναι, diuerſa per loca incitato curſu ruentem hærere firmiter in equo, nec deuolui. Camer. interpretatur, Incitato curſu ruentem continere equum. Euripidi verò ἔποχος μανίας λόγος, ſermo qui inſaniæ velut inuehitur. quo cum confer Homericum illud, Νηπιάας ὀχέειν, quod in Ὀχέω citaui. Heſychio ἔποχοι ſunt οἱ ἐπὶ τὸ σχῆμα διαβαίνοντες. Apud eundē habetur COMPAR. Ἐποχώτερα, exponitúrque ἐπιμονώτερα, malim ἑδραιοτέρα, Stabilior, Quæ firmior eſt, & magis perſeuerat, in modum vectoris qui ſe ex curru aut equo concitato non ſinit excuti, ſed firmiter in eo hæret.

Ἔποχον, ου, τὸ, Id cui vector ſeu eques inſidet, Inſtratum equi, Ephippium Xenophon De re equeſtri, pag. 556, χρὴ δὲ καὶ τὸ ἔποχον ποιοῦν ἐρράφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τῷ ἵππου μὴ σίνεσθαι, Inſtratum equi,

equi, ἐφίππιον, vt paulo antè appellat. Bud. At Camer. A
ea verba cum præcedentibus his, δυνατὴ δὲ σὺν τῷ ἐφίππῳ αὐτὸν σκεπάσαι, coniungens, ſic interpretatur, Poterunt autem cum ephippio muniri, quod ea parte ſui ... inſternitur, ita conſutum eſſe debebit, vt & firmius eques reſideat, nec ipſius equi veluti ſedile videtur.

C. Παροχέω, Prætereueho, Tranſueho. Item, Iuxta alterū veho, A latere alterius veho. Paſſ. Παροχέομαι, Vehor à latere, Ad latus in vehiculo ſeu curru ſedeo. Lucian. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τι καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, ... Dicitur etiam παροχεῖσθαι pro πάροχον eſſe, vt teſtatur Pollux libro 3, his verbis, ... Παροχήσομαι εἴπωσι, πάροχος ἔσομαι, λέγουσι. B

Πάροχος, ου, ὁ, Qui à latere alterius vehitur, ὁ παροχούμενός τινι: ſicut ἔποχος dicitur ὁ ἐποχούμενος. Vel Qui in vehiculo ſeu curru aſſidet alicui. Peculiariter verò πάροχος dici ſolebat qui ſponſo ſponſam domum deducenti in curru aſſidebat. alio nomine παρανυμφίος, & παράνυμφος etiam à quibuſdam dictus, (quod tamen fœminini potius generis eſt) item νυμφευτής: diuerſus à νυμφαγωγὸς & νυμφοστόλος, vt ſuprà in Νύμφη, quum de ſingulis illis agerem, pluribus docui ex veterū autoritate. Alii dicunt à ſpōſæ latere ſediſſe in curru (ad quam ſententiā accedit v o x Παράνυμφος, de fœmina tamē potius dicta) Sic Pauſ. tradit in Græcia moris fuiſſe vt in nuptiali curru tres duntaxat ſederent: media quidē ſponſa, à lateribus autē ſpōſus & quē vocabant πάροχον, qui ſanguine vel amicitia iunctus erat, & cui deferebant plurimum. Exemplum huius ſignificationis ex Luciano habes ſuprà in Νυμφαγωγός. Vtitur & Ariſtoph. ſed cū genitiuo γάμων: qui facit vt πάροχος tum interpretandū ſit Cōciliator, vel Auſpex. (quo vocabulo Lucanus vtitur ſuprà in Νυμφοστόλος) in Auibus, circa finem, ὁ δ᾽ ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων, τῆς τ᾽ εὐδαίμονος Ἥρας. vbi ſchol. ait, παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις. ἐπ᾽ ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι. cuius rei plurima habes teſtimonia ſuprà in νύμφη: quibus adde & hoc Luciani in Sympoſio ſiue Lapithis, de ſponſo qui vulneratus domum reducebatur, ἐπὶ τοῦ ζεύγους αἰτηθεὶς ἐφ᾽ οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον. Quum verò apud ſchol. Ariſtophanis audimus ſphingē vocari πάροχον θανάτου, dubitet quis forſan deriuétne à παροχοῦμαι, vt ſignificet, Quæ morti aſſidet in curru ex quo lethalia in homines tela mittit, vel Quæ nuptiarum inter homines & mortem conciliatrix eſt, (nam ὁ ᾅδης dicitur νυμφεύειν eos quos perimit, vt in Νυμφεύω videre eſt) an verò (quod malo) à παρέχω, vt mortem hominibus præbere dicatur loco ξενίων quæ peregrinis à parochis ſuppeditabantur. τὴν ἐπὶ κακῷ ξένων φανεῖσαν Θηβαίοις πάροχον θανάτου: (inquit ille exponens hæc verba apud Ariſtophanem in Ranis, Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν) C D E F

C. ΠΕΡΙοχέω, Circumueho. Paſſ. Περιοχέομαι, οῦμαι, Circūuehor. At περιοχεῖσθαι ζῴοις dicitur terra pedibus animantium paſſim eam pererrantium. velut enim ei inequitant & inuehuntur. Ariſtoteles De mundo, ἡ γῆ φυτοῖς ... παντοδαποῖς, νάμασί τε περιελίττουσα καὶ περιοχουμένη ζῴοις, In qua vehuntur animalia, Veſtigiis animalium calcata, vt Bud. interpr. G

Περίοχος, ſequendo ſignificationem præcedentium Ἔποχος & Πάροχος, ſignificaret, Qui circumuehitur: exponitur tamen Munitus. quod ad Περιέχω pertinet, vt Περίοχος ſit Qui vallo & munimento continetur & cōcluditur.

C. ΣΥΝοχέω, ῶ, Vnà veho, Paſſ. Συνοχέομαι, οῦμαι, Vnà vehor. vt πάροχος, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ, quod eodem vehiculo vehatur cum ſponſo & ſponſa.

Ὀχεῖον, ου, τὸ, Vehiculum, Currus. idem cum ὄχος & ὄχημα. quā in ſignif. vſus eſt Dinarchus, vt ſuprà in Ὀχεῖον poſt Ὀχεύω annotaui. H

Ὄχετλον, ου, τὸ, idem. Seu, (vt in v. l. exponitur) Plauſtrū, Obex. Apud Heſych. verò ita legitur, ὄχετλα, τὰ ὀχήματα. οἱ δὲ τὰ συμπεφρασμένα. vbi pro ὀχήματα reponendum videtur ὀχύματα.

Ὄχος, ου, ὁ, pro ὄχος ſeu ὄχημα, id eſt, Vehiculum, Currus; ex Pind. ἐν καθαρᾷ βάσσῃ ὄχον. A T Ὀχή, ῆς, ἡ, Suſtentaculū, Cui innitimur. βάσταγμα, στήριγμα, vt Suid. exp. hoc in loco, ἐφ᾽ ὃ στηρίζεται ... ὁ δὴ πέλει ... ὀχή. (Itidē ὀχέω ſignif. βαστάζω, ſeu Suſtineo, Suſtento: & ὀχέομαι, Suſtentor, Innitor) Heſych. quoq; ὀχὴ exp. ἔρεισμα, βακτηρία, σκῆπτρον, ſcipio. E T Ὀχέομαι, οῦμαι, Suſtineor ab aliquo vel ei inſideo, ſicut & ὀχοῦμαι. vnde ὀχήσασθαι, quod Suid. exponit, ἐπικαθίσαι. Actiua autem v o x Ὀχέω, pro Subeo, Suſtineo, Veho: item pro Exhaurio, Exantlo, ex Pind.

Ο Ψ

ὀπὸς, ἡ, Vox, φωνή. cuius ſignificationis ſuprà quoq; memini in Ὄψ quod exponitur ὄψις. Cicero interpretatur non ſolùm Vox, ſed etiam Cantus. Hæc enim Homeri Odyſſ. μ, Νῆα κατάστησον ἵνα νωϊτέρην ὄπ᾽ ἀκούσῃς, &, Πρίν γ᾽ ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ᾽ ἀκοῦσαι, ipſe ſic vertit, Auribus vt noſtros poſſis agnoſcere cantus. &, Quin prius aſtiterit vocum dulcedine captus. Iliad. α, Μουσάων θ᾽, αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, alternantes voce concinna. Il. γ, de cicadis, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Sed & ſimpliciter de voce qua vtimur loquentes: vt Il. β, — ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης, deæ loquutæ vocem. Odyſſ. ξ, Φθεγξάμενος δ᾽ ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπεν. Iliad. γ, — ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει.

C. Ἔλλοψ, οπος, ὁ, Cui vox in gutture præcluſa ſeu obſtructa eſt, Qui vocem edere nequit, Mutus. Epithetum piſcium apud poetas, vt & apud Horatium, O mutis quoque piſcibus Donatura cycni, ſi libeat, ſonum. Vnde & prouerbium, Magis mutus quàm piſcis. Cæterorum enim animantium alia hinniunt, alia latrant, alia garriunt, alia alium ſonum edunt, piſces verò prorſus nullum. Etymi huius meminit & Plutarchus Sympoſ. lib. 8, probl. 8, ἔλεγε δὲ τῆς ἐχθυδίας πρὸ γήρας εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἐλλομένην τὴν ὄπα καὶ καπηργμένην ἔχοντας. Heſiodus Aſpide, Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς. ‖ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur accipenſer, vt Appion grammaticus tradit ἐν τῷ περὶ Ἀπικίου τρυφῆς, teſte Athenæo lib. 7. Itidem Plinius lib. 9, cap. 17, Apud antiquos piſcium nobiliſſimus habitus accipēſer, vnus omnium ſquamis ad os verſis, contra aquā nādo meat. Nullo nūc in honore eſt. quod quidē miror, quum ſit rarus inuentu. Quidam eum ellopem vocant. Alii verò ἔλλοπα vocāt τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teſte Athen. eodem lib. vbi de eo qui ἀνθίας & ἱερὸς ἰχθὺς vocatur, loquens, ait, τὸν δ᾽ ἀνθίαν τινὲς καὶ καλλίχθυν καλοῦσιν, ἔτι δὲ καλλιώνυμον καὶ ἔλλοπα. Plinius lib. 32, cap. vlt. ex Ouidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit eſſe noſtris incognitū oris: ex quo apparet falli eos qui eundē accipenſerē exiſtimarunt. Ellopi palmam ſaporis inter piſces multi dedere. Sed perperam apud eum modò helops modò elops ſcribitur. Cæterùm Myrtilus quidam apud Athenæum libro 7, affert & aliud etymū, ἔλλοπας nimirum dici Q V A S I ἄλοπας, διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοὺς, i. ſquamati ſeu ſquamigeri. Sed prius eſt veriſimilius & magis conſentaneum, cuius & Myrtilus ibi meminit: qui ab Vlpiano interrogatus cūr piſces à poetis vocentur ἔλλοπες, reſpondet, διὰ τὸ ἀφώνους εἶναι. βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἰλλόπας τινὲς εἶναι, διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι, εἴργεσθαι. ἡ δὲ ὄψ, φωνή. καὶ γὰρ τὸ ἀγνοεῖς ἔλλοψ τις ὤν. ‖ Ἔλλοψ, Piſcis: V N D E Ἐλλοπεύω, Piſcor. Sic enim in lexico meo veteri, Ἔλλοψ, ὁ ἰχθὺς. καὶ Ἐλλοπεύειν, τὸ ἁλιεύειν. εἴρηται δὲ πᾶς ἰχθὺς οὕτως, ἀπό τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλλιωνύμου. vbi etiam annotatur à Cretenſibus ἔλλοπας dici τοὺς ἀφώνους: piſces autem ἔλλοπας vocari ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα: eo quòd ſint ἄφωνοι. Itidem Heſychio ἔλλοπες ſunt οἱ ἐλλείποντες τῆς ὀπός, id eſt ἄφθογγοι, ἄφωνοι. Exponit tamē etiam, δασεῖς, τραχεῖς, ποικίλοι. Apud eundem legitur E T I A M Ἐλλοπιεῖς, ἄφωνοι, item λεπιδωτοί. quarum expoſitionum vtraque tribuitur etiā præcedenti ἔλλοπες. Porro ſicut Ἔλλοπες & Ἐλλοπιεῖς dicitur ſynonymως, ſic E T I A M Ἐλλοπιεύω & ἐλλοπεύω, nimirum pro Piſcor, ἰχθυάω ſeu ἰχθῦς ἀγρεύω. quo vtitur Theocrit. Idyll 1, Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. id eſt, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν; vt ſcholiaſtes exponit, qui ἐλλοπιεύειν deriuat non ſolùm

περὶ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπὸς καὶ φωνῆς, ſed etiam περὶ τὸ ἐν λε- A
πτοῖσιν εἶ).Quibus verbis ſuſpicor pro illo ἄλοπες apud
Athenæum ſcribendum eſſe ἔλλοπες,à λέπω:vnde λοπός.

C.Μέροψ, VNDE Μέροπες,hominum epitheton, διὰ τὸ
μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα,id eſt φωνὴν, vt Heſych. ſcri-
bit.vel quòd articulata lingua loquantur, quum cæte-
rorũ animaliũ voces ſint ἄναρθροι: vel quòd diuerſis lo
quãtur linguis.Il.α,γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.vbi & ſchol.
itidem vt Heſych.exp.μεμερισμένην τὴν φωνὴν ἐχόντων,
ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων·τουτέστι, μεριζομένην εἰς συλ B
λαβὰς καὶ ἔναρθρον ἐχόντων τὴν ὄπα. Legitur & Il. γ, φίλος
μερόπων ἀνθρώπων.Alicubi verò abſolutè μέροπες pro μέρο
πες ἄνθρωποι,vel ſimpliciter ἄνθρωποι.ſicut & Heſ.μερόπων
exp.ἀνθρώπων.vt in Epigr.ἀρχεγόνων μερόπων,priſcorũ ho
minum.Ibidem,ἐν μέροψι, inter homines. ‖ Μέροπες
dicuntur etiam Coi.id eſt,Qui in inſula Co habitant,
quæ INDE Μεροπηΐς nominatur, vt docet Euſt. p.
97,λέγονται δὲ καὶ οἱ Κῷοι,τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι,
μέροπες ἰδίως καλούμενοι,ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν
Κῶς Μεροπηΐς. Apud Steph.verò non Μεροπηΐς ſcribitur,
SED Μεροπίς:qui etiam addit,à Merope quodã Coos C
id nomẽ ſortitos.Μέροψ,(inquit)Τελόπα παῖς,ἀφ᾽ οὗ Μέ-
ροπες οἱ Κῷοι,καὶ νῆσος Μεροπίς. ETIAM Μερόπη eadẽ
inſula dicitur,teſte Plin.l.5,c.31, Nobiliſſima autẽ in eo
ſinu Cos,Merope vocata : Cos,vt Staphylus: Meropis,
vt Dionyſius. At Meropia & Acis quondã appellata Si
phnus fuit,vt ex eodem diſcimus cap. 12, l.4. Rurſum
Μερόπη,vna eſt ex ſeptem pleiadibus,vt præter alios Eu
ſtath.meminit. ‖Μέροψ,auis quoque nomen eſt, de
qua Plin.lib.10,cap.33,Merops vocatur,genitores ſuos
reconditos paſcens,pallido intus colore pennarum,ſu D
pernè cyaneo, primori ſubrutilo. Quæ deſumpſit ex
Ariſtot. Hiſt. anim.lib.9,cap. 13. Vocatur à nonnullis
Apiaria,quòd inimica apibus ſit:à Gaza Apiaſter,ab a-
liis Riparia. Porro à Μέροπες ſign.Homines, EST Με
ροπήϊος,ου,ὁ,Humanus.vnde in Epigr. -μεροπήϊα πήματα.

C.Ἄοπος,Qui vocem nullam edit,Mutus.idem cum ἔλλοψ.
Ab Heſych.exponitur non ſolùm ἄφωνος,ſed etiam ἀό-
ρατος,Inuiſibilis.tunc autem ad ὄπτομαι pertinet.

C.Εὐρυόπης,ου,ὁ, Cui⁹ vox latè diffũditur & ſpargitur, La-
tè ſonans.ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα,Iouis epitheton,qui & E
ἐριβρεμέτης,& ἐρίκτυπος,& ἐρίγδουπος,& ἐρισμάραγος dici-
tur,quia βροντητικός eſt:Latinis Altitonans,quod potius
reſpõdet τῷ ὑψιβρεμέτης. Æolicè verò pro Εὐρυόπης DI-
CITVR Εὐρυόπα,vt ἱππότα, νεφεληγερέτα, μητίετα, pro
ἱππότης,νεφεληγερέτης,μητίετης. Od.ξ, ἐγγυαλίζω ὁδὸν εὐρυόπα
Ζεὺς ἐφέσσατο. Vſurpatur & NOMIN. Εὐρύοψ,vnde
accuſ.caſu εὐρύοπα Iouẽ idẽ appellat,vt Il. α, Εὗρεν δ᾽ εὐ-
ρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων.Sed notãdum,gramma-
ticos εὐρύοπα non μεγαλόφωνον ſolùm exponere, deriuã
do ab ὄψ id eſt φωνή,verumetiam μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ F
προνοητικόν,vel εὐρὺ βλεπόμενον διὰ τοῦ ἀέρος,deriuando ab
ὄπτομαι.quod poſterius etymon minus conſentaneum
eſt,quum in compoſ.ab ὄπτομαι ſiue ὤψ retineatur ω.

C.Καλλιόπη,ης,ἡ, Pulchram ſeu elegantẽ vocẽ habens.No
men vnius ex nouẽ muſis,ꝙ præ cæteris canat ὀπὶ κα-
λῇ,vt Hom.loquitur. vnde & Heſiod.Theog. Καλλιόπη
θ᾽,ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων, quum Muſarũ nomina
recenſuiſſet. Vocatur eadẽ ETIAM Καλλιόπεια,vt Πη
νελόπεια.quo Ouid. vtitur, Prima ſui cœpit Calliopea
chori. At κραυγὴ Καλλιόπης à Dionyſio Chalceo in G
ſuis elegiis vocata ἡ ποίησις, teſte Ariſtot.lib.3 Rhet.

Ὄψ Euſt.ex Ælio Dionyſio exp.etiã κληδών: VNDE Ὀ-
πεύεσθαι,κληδονίζεσθαι. Ariſtoph.Lyſiſtrata,ὀπευόμενος κάθη).

ΟΨΕ, Serò,Lõgo tãdem pòſt tempore. Vel, Poſt
tempus. Od.ι,Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἄπο πάν
τας ἑταίρους. Pro quo Od.λ,Ὀψὲ κακῶς νεῖαι ὀλέσας,&c.ſerò
& poſt lõgos errores. Od.ε,Πληϊάδας τ᾽ ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύον
τα βοώτην vt Cicero, Tardus in occaſum ſequitur ſua
plauſtra bootes. quod epithetõ Ouid. quoq; & Seneca
ei tribuunt. At Iuuen. – circumagũt pigri ſarraca boo
tæ. Plut.in Apophth.Themiſt. Ὀψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ
νοῦν ἐσχήκαμεν. In vita verò Themiſt.p.220 meæ edit.ita,
ὀψὲ μὲν,ἀμφότεροι δ᾽ ἅμα (vel ὅμως,vt in vet.quodam co
dice) νοῦν ἐσχήκαμεν. Sic Cic. Serò, verùm aliquando ta-
men concedamus. Quũ verò additur δή vel ποτέ,red
ditur Serò tãdem,Tandẽ aliquando,Longo tandẽ pòſt

A tẽpore. Od.λ, Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπε.ταῦ
δήν μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε.τὼ δέ οἱ ὄσσε,Δακρυόφιν πλῆσθεν
θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Sic Il.η,& Od.υ,vtitur eodẽ Ὀψὲ
δή. At ὀψέ ποτε exponitur etiã μόλις ποτέ,vix tãdẽ: quo
modo & præcedẽtia reddi poſſunt. Sed & [illegible]
ita accipitur in Epigr.lib.2, ὀψὲ δ᾽ ἐπιγνοίης [illegible] Ἀντι-
μάχου,vix tandem agnoſcẽs. Item Serò,Poſt tẽpus,
Tardius.vt in prouerb. apud Suid. Ὀψὲ ἦλθες [illegible]ς κο-
λωνὸν ἴσθι,nimirum ἐπὶ τοῖς καθυστερίζουσι τῶν καιρῶν,vt La
B tinis Poſt feſtum. Interdũ cum genit.itidem pro Lõ
go tẽpore poſt.vt ex Philoſtr.ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν,lõgè poſt
Troiani belli initium. Plut.Numa,ὀψὲ τῶν βασιλέως χρό-
νων,lõgè poſt regis tẽpora. At τῆς ὥρας ἐγίνετο ὀψέ,ad ſe-
rum horæ ſtatæ ventum erat,vt B.interpr. apud Dem.
in orat.contra Mid.p.226,τὸ τελευταῖον δ᾽ ὡς οὔτ᾽ ἐγὼ συνε-
χώρουν,οὔθ᾽ οὗτος ἀπήντα, τῆς δ᾽ ὥρας ἐγίγνετο ὀψέ, κατεδιῄ-
τησεν,quum ego diutius rem prolatari nõ permitterẽ,
nec iſte ad iudiciũ ſe ſiſteret,& iam ad ſerum horæ ſta
tæ ventũ eſſet, arbitrium contra hunc pronuntiauit.
Quibus verbis apud Dem. hæc ſubiũgũtur,ἤδη δὲ ἑσπέ-
C ρας οὔσης καὶ σκότους ἔρχεται Μειδίας. Igitur ὀψὲ τῆς ὥρας eſt
poſt horã ſtatam,quum iam ἡ δικάσιμος ὥρα τῶν διαιτητῶν
παρεληλύθει,vt Vlp.exp. ‖Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Ætate ver-
gente ſeu inclinante in ſenectam. Ouid. – ſeris venit
vſus ab annis:verba anus grandæuæ. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας,
(quod & περὶ ἡλίου ὀψίαν) Inclinãte die in noctem,Se-
rò,Veſperi,vel Sero veſpere. vt Virg. Deniq; quid ſe-
rus veſper vehat. Cic. Eo die venit ſeró. Xen.Hell.2,p.
267,τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν. Idem in Cyneg.p.576,ἐπειδὰν δὲ με-
ταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι,καὶ ἡ ὀψὲ ἤδη τῆς ἡμέρας,
D Quũ in noctẽ vergit dies, Quũ veſper appropinquat.
Thuc.verò ſine genit.ἡμέρας in hac ſign.vſurpat.vt l.4,
p.155,ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ κατέπλεον ἐς τὴν ἠϊόνα,eo die ſerò,ſeu
μετὰ δυσμὰς ἡλίου,vt ſchol.exp. id eſt,Poſt occaſum ſo-
lis,Sub noctem. Et lib.3,p.119,ἡ μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψέ,vel
ἐς ὀψέ,vt quidam codices habẽt. Quibus in locis ſchol.
ſubaudit genit.ἡμέρας, atque adeo obſeruãdum eſſe di
cit ibi ὀψὲ abſolutè poni ἐπὶ ἑσπέρας. Itidẽ Matth.13,ὀψὲ
ἢ μεσονυκτίου,ἢ ἀλεκτοροφωνίας,ἢ πρωΐ. Marci 11, καὶ ὅτε ὀψὲ
ἐγένετο,ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως,quum adueſperaſceret.
E At Matth.28,ὀψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαβ
βάτων,pro Extremo autem ſabbató quum luceſceret
in primũ diem hebdomadis. SED Ὀψὶ non niſi in
compoſitione vſurpatur.

C.Ὀψιανθής,έος,ὁ καὶ ἡ,Serò florens,Tardè florens.Exem-
plum ex Theophr.habes in oppoſito Πρωϊανθής.

C.Ὀψιβλαστής,έος,ὁ καὶ ἡ, SIVE Ὀψίβλαστος,ου, Serò ger-
minans,Tardè germinans, Nouiſſimè germinans.tot
enim modis Plinius Græcam vocem exprimit,qui e-
tiam quod Theophraſt.dicit de tribulo aculeato,ὀψι-
F βλαστὴς δὲ μᾶλλον ὁ φυλλάκανθος,vertit Serius floret. ET
Ὀψιβλαστέω,ῶ,Serò ſeu tardè germino, Nouiſſimè ger-
mino. Theophr. de moro, ὀψιβλαστεῖ μὲν,οὐδὲν δὲ ὑστερεῖ τῶν
ἄλλων,videlicet ἐν τῷ φυλλοβολεῖν.vnde Plinius, Nouiſſi-
mè germinat, & cum primis folia dimittit.cui oppo-
nit ibi,πρωϊβλαστεῖ,id eſt Maturius germinant, Pri-
mæ germinant,vt interpr.idem Plin.

C.Ὀψίγαμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ſerò vxorem ducit,& Quæ ſe-
rò nubit. De ὀψιγαμίου verò ſupra,[illegible] Κακογαμίου, quo-
rum δίκη fuit vt & τοῦ ἀγαμίου.

G C.Ὀψιγενής,έος,ὁ καὶ ἡ,Serò genitus, Tardè natus. Qua ſi-
gnif. ETIAM Ὀψίγονος,de quo ſuprá. Empedocl.di-
cit etiam ὀψίγονοι σίδαι,quoniam (vt & Plin.teſtatur in
Ὄψιμος) τοῦ φθινοπώρου λήγοντος maturantur,vt Plut.docet
Symp.5,apud quem περὶ πολυφιλ. legitur, τηλύγετός τις ἢ
ὀψίγονος ἴσω,magis propria ſignif. ‖Ὀψίγονοι,Poſteri.
vnde apud Suid.& Heſych.Ὀψιγόνων, τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν
χρόνον γεγενημένων,vel ἐσομένων. Rurſum Heſ.ὀψίγονοι,οἱ ὕστε
ρον γενόμενοι,μεταγενέστεροι. A [illegible] Ὀψίγονον ET Ὀψιγόνιον
Poſteritas,vel (vt Ouidius loquitur) Sera poſteritas.

H C.Ὀψίμορος,ου,ὁ καὶ ἡ,Serò moriens,& lentè. Nonn.
C.Ὀψίνοος,ου,ὁ καὶ ἡ, Serò ſapiens. ὁ ὀψὲ φρονῶν,vt Eurip.lo
quitur. Nonn.ὀψίνοος μετάνοια.
C.Ὀψίπλουτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui ſerò diues factus eſt. Baſil.
C.Ὀψαρότης,ου,ὁ, Qui ſerò arat,Serus arator, Qui tardiu
arat & poſt tempus. Heſiod.Erg.Οὕτω κ᾽ ὀψαρότης προ-
ηρότῃ ἰσοφαρίζοι.

Ὄψιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Serus,Serotinus. Iliad.β, ὄψιμον,ὀψιτέλεστον,ὅου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται. id eſt, Cicerone interpr. Sera & tarda nimis,ſed fama & laude perenni. Theophraſt. ἔνια δὲ καὶ περὶ τὸ πεπᾶναι τὸν καρπὸν,ἀποβάλλει τὰ φύλλα,καθάπερ αἱ ὄψιμοι συκαῖ καὶ ἀχράδες. vnde Plin. In ſerotina ficu & hyberna piro & malo granato eſt pomũ tãtum aſpici in matre. In ep.Iacobi c.5, ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον, pluuiã matutinã & ſerotinã,ſeu ſeram, veſpertinam. A

Ὀψίκος,ου,ὁ,idem. Theophraſtus de tribulis,τὸ δὲ σπέρμα τοῦ μὲν πρωΐου,σησαμῶδες· τοῦ δὲ στρογγύλου, στρογγύλον,ἐπιμελαν ἐν λοβῷ. Vnde Plinius, Semen ei (videlicet qui ſerius floret,vt paulo antè interpr. quod Theophr.dicit ὀψιβλαστές) rotundius,nigrum,in ſiliqua:alteri, (videlicet cui folia aculeata,vt interpr.φυλλάκανθος) arenaceum. B

COMPAR. Ὀψιέστερος, ET Ὀψιαίτερος. Serior.vt Ouid. Veniſſet letho ſerior hora meo. Theophr.πυροὶ δὲ κριθῶν ὀψιέστεροι. Ab Ὀψιαίτερος verò eſt aduerb.Ὀψιαίτερον,Tardius,Serius. SVPERL. Ὀψιαίτατα,Tardiſſimè,Admodum ſerò,Seriſſimè,vt Plin.loquitur.

Ὄψιος,Serus.i. Veſpertinus.vt Ouid.Sera crepuſcula, & Virg.Illic ſera rubens accedit lumina veſper. In qua ſignif.Phrynich.quoque approbat hoc ὄψιος,non AVTEM Ὀψινός. quod ſimile eſt τῷ ὀρθρινός, ſicut ὄψιος τῷ ὄρθριος. Legitur tamen apud Suid. Ὀψινόν,quod expon. πρὸς τὸ ὀψέ. HINC Ὀψία,ας,ἡ,ſub.ὥρα,Serũ,Tẽpus veſpertinum.Iohan.6,ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο,κατέβησαν.Et 20, οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, quum ſerum iam eſſet. Marc.1, ὀψίας δὲ γενομένης,ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος.At c.11,ἁπλῶς dicit,ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας. Dicitur etiam ὀψία δείλη pro ὥρα ὀψία,Tempus veſpertinũ,Serum, Veſpera. Thuc. lib.8.p.271,περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν.Syneſ.epiſt.51,ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἕω,δείλης ὀψίας τῷ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέσχομεν.vbi nota δείλης ὀψίας genit.pro Veſperi,vt τῆς νυκτὸς noctu,τοῦ θέρους,æſtate. In hac quoq; ſignif.vſurpatur COMPAR. Ὀψιαίτερος,& SVPERL. Ὀψιαίτατος,Serior, Seriſſimus. vel, Magis in noctem inclinãs, Maximè in noctem inclinãs.Xen.Hellen.5,p.331, ἡμερεύσαντες ἐν τινὶ τόπῳ ἐρήμῳ,πρὸς τὰς πύλας ἦλθον, ὡς δὴ ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες,ἡνίκα περ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι,qui ſeriſſimo veſpere ab opere redeunt. Et aduerb. ὀψιαίτατα, Seriſſimè, hoc eſt Seriſſimo veſpere.Xen.Hell.4,pag. 311,ὡς μὲν ἐδύνατο,ὀψιαίτατα κατήγετο ἐς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἐδύνατο πρῳϊαίτατα ἐξώρμα.Idem Pæd.8, οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι,de iis qui in multam noctem compotant. C D E

Ὀψιότης,ητος,ἡ,Tarditas,Longa prorogatio.

Ὀψιάω,ῶ,F.ήσω,Tardo,Tardus ſum,v.l. In iiſdem habetur ETIAM Ὀψία,Veſper,Tarditas,βραδεῖα.pro quo reponendum ὀψία, & expungendum Tarditas. nam etſi ὀψία ſignificat Veſper,Serum, in quo ſubauditur ὥρα, non tamen itidem Tarditas,ſed Tarda, Sera:vnde & à Suida exponitur βραδεῖα. F

Ὀψίζω,F.ίσω,Serus aliquid facio,hoc eſt Serò,Sub veſperam. περὶ τὴν δείλην τὴν ὀψίαν,ſeu τῆς ὀψίας: cui opponitur ὀρθρίζω,Matutinus aliquid facio vel ago. Xen. Hell. 6,ἧγε τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὔγαιαν,καὶ περ μάλα ὀψίζων,Licet admodum ſerus,Licet ſero veſpere,ſeu(vt B. interpr.) Licet ſerò & ſub veſperam illud faceret. Vt lib.1 Reg.c. 17,προσήγγιζεν ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, Matutinus & veſpertinus, Manè & veſperi.Rurſum Xen. Anab.lib. 4, τὸ πῦρ καίοντες οὐ προσίεσαν ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, qui venirent ſerius. Dicitur etiam Ὀψίζομαι eadem ſignif. ſicut ὀρθρίζω,& ὀρθρίζομαι. quo Greg.vſus eſt etiã pro Sub veſperam venio,de vinitoribus domini loquens, τὶ δ' ἂν καὶ αὐτοῖς ὀψισθεῖσιν ἐγένετο,καταμάθωμεν. Apud Suid.ἀπέκτεινε δ' αὐτὸν ὁ πανδοκεὺς ὁ ὑποδεξάμενος ὀψισθέντα.vbi ipſe exp.ὀψὲ τῆς ὥρας ἐλθόντα,ſerò. Itẽ Serò aliquid facio, hoc eſt Poſt tempus, ſeu Non tempeſtiuè,vt B.interpr. in hoc loco Xen. Cyneg. ἐξιέναι δὲ πρωΐ,ἵνα τῆς ἰχνεύσεως μὴ ἀποστερῶνται,ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς μὲν κύνας τοῦ εὑρεῖν τὸν λαγῶ, αὐτοὺς δὲ τῆς ὠφελείας, Qui ſerius & poſt tempus venatum exeunt. G H

Ὀψισμός,οῦ,ὁ,Quum ſerò aliquid facimus,Tarditas.

Ὀψιχά, lingua Byzantiorum pro ὀψὲ,teſte Heſych.

ὌΨΟΝ, ου,τὸ,Opſoniũ: Omne id quo præter panem veſcimur,ſeu quod vnà cum pane comedimus, πᾶν τὸ σιτίασμα. σιτίοις ἐσθιόμενον, (vel βρώσεως ἥδυσμα, id eſt Cibi cõdimentũ) vt & apud Homerum Il. λ,ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον,ſchol.exp. ποτικὸν ὄψον, προσφάγιον δ' ὄψος παρασκευαστικόν:addens,πᾶν γὰρ τὸ μετ' ἄρτου ἐσθιόμενον,ὄψον καλεῖται.quod & ex hoc loco Platonis lib.2 De rep.manifeſtum fit,ἐπελαθόμην ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα.ibidem dicit ἄνευ ὄψου ἐσιωμένους. Plut. περὶ τύχης, loquens de iis quæ pueri docentur, τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τὸ ὄψον, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem, De fort. Alex. τρεῖς πόλεις ὑποφόρους ἔλαβε· τὴν μὲν,εἰς σῖτον, τὴν δ',εἰς οἶνον,τὴν δ',εἰς ὄψον.Luc.in Tim.μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν,ὄψον δὲ ἥδιστον,θύμον ἢ κάρδαμον, ἤ, εἴ ποτε τρυφῴην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν.nam(vt teſtatur & Plutarch.Sympoſ.lib.4) τῶν ἄλλων ὄψων οἱ ἅλες ἥδιον ὄψον εἰσί. quos idẽ autor Sympoſ.5,probl.10,ſcribit itidem videri τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον καὶ ἥδυσμα. Apud Athen.lib.14 ὄψων nomine cẽſentur,ἔτνος,φακῆ,τάριχος,ἰχθῦς,γογγυλίς,σκόροδον,κρέας,θύννιον,ἅλμη,κρόμμυον,σκόλυμος, ἐλαία, κάππαρις, βολβός, μύκης: iambi ex Clearcho Solenſi, qui ſeorſim etiam ibi recenſet τραγήματα,id eſt menſas ſecũdas ſeu Quæ menſis ſecundis apponi ſolent: ſicut & Plut. De ſera numinis vind. ἀφελὼν ὄψα καὶ πέμματα.Quanquã Xen. opus piſtorium quoque quod pane ſit delicatius, ὄψον appellare videtur: quippe qui Pæd.8 dicat,τράπεζαν κοσμεῖ,μάλιστα ὄψα. Cæterũ ὄψα vocari etiã ea quæ cocta ſunt, tum ex præcedentium locorum quibuſdam colligimus, tum ex ſequentibus manifeſtius apparet. Alexis apud Athen.lib.14, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις Ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ' ὦ θεοί.vbi nota eum diſtinguere inter ὄψα & ζωμούς, licet Plutarch. ipſos quoq; ζωμοὺς nomine ὄψων complectatur: in Lycurgo de Spartanis,τῶν δὲ ὄψων εὐδοκίμει μάλιστα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμός.Eupolis apud Athen.lib.2,Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ. Plutar. Sympoſ.7,ὄψα οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων,αὐστηρὰ καὶ λιπαρά,καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννῦντες. At Symp.2,πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Porro licet ὄψον,ſecundum Myrtilum apud Athen.l.7, initio propriè vocetur πᾶν τὸ κατασκευαζόμενον εἰς ἐδωδὴν (vnde & ab ἕψω vel ὀπτάω deriuatũ videtur) nihilominus πάντων τῶν προσοψημάτων ἐξενίκησεν ὁ ἰχθὺς διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐδωδὴν μόνος οὕτως καλεῖσθαι. quod iiſdem propemodũ verbis Symmachus apud Plut.Symp.4,probl.4,πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι,διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν:vnde & φίλοψοι ac ὀψοφάγοι dicti ſunt qui piſcibus præ cæteris opſoniis delectantur.quos piſces Plut.eo loco vocat θαλάττης ὄψα, & τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα,necnon θαλάττια ὄψα,πάντων τιμιώτατα.Sed & Amphis huius ὄψου excellentiã oſtendens apud Athen.loco paulo antè citato ait,Ὅστις ἀγοράζων ὄψον,ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων Λιλινῶν, ῥαφανίδας ἐπιθυμεῖ πριάσθαι,μαίνεται. Alioqui ſæpe & ὀψάρια de piſcibus dicitur,vt ſuo loco docebo. Metaph.quoq; vſurpatur. vt apud Xen.Pæd.7,οἱ γὰρ πόνοι,ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. quemadmodum & Plut.in Apophth. dicit Alexãdrum τὴν νυκτοπορείαν vocaſſe ſuam ὀψοποιόν. Rurſum apud eundem Xen.Pæd.4, Cyrus τὸν λιμὸν vocat ὄψον, vt & Socr.apud Athen.l.4 διαπεριπατῶν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας,dicebat ſe ὄψον συνάγειν πρὸς τὸ δεῖπνον de fame intelligẽs. cui Xen. Apomn.1 dicit ὄψον fuiſſe τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου,ποτὸν δὲ πᾶν ἡδὺ γεγενῆσθαι αὐτῷ,διὰ τὸ μὴ πίνειν εἰ μὴ διψῴη.Vnde Cic.De fin.2,Socratẽ audio dicentẽ,cibi condimentũ eſſe famẽ,potionis,ſitim. De etymo huius vocabuli mentio facta eſt in præcedentibus,nimirum παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν, quaſi ἔψον, quod Euſt. minimè probat; propter ſpiritus diuerſitatẽ: veteres deriuaſſe tradens παρὰ τὸ ὀψέ, quoniã nimirum οὐχ ἕωθεν ἀλλ' ὀψὲ τοιαύτας τροφὰς προσεφέροντο: vel potius quoniam ὀψικαρποδεὶς χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις ἡδονῆς χάριν τὸ ὄψον, quum ante ea viuerent ἁπλοϊκῶς. Attica porro craſi pro τὸ ὄψον DICITVR Τοὔψον,vt Τοὔλαιον pro τὸ ἔλαιον,& id gen' alia. Plut.in ſuo περὶ ἀοργησίας libro, προσέκαυσε τοὔψον,ἢ κατέβαλε τὴν τράπεζαν. Ὄψον Athenis dicebatur etiã locus ipſe vbi opſonia coemebãtur, ſicut ἔλαιον & ἰχθύες, vbi oleũ & piſces. quo ſenſu Poll. l.6,c.7,Ὄψον καὶ τόπος Ἀθήνησιν,ἀφ' οὗ φασιν,ἀπῆλθον εἰς τοὔψον.

C. Ὀψόβαφον, ου, τὸ, Vaſculum in quo opſonia apponuntur: idem cum ὀξύβαφον. nam & ipſum recenſetur à Polluce inter ἀγγεῖα ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων, ſicut & ξύβλιον & ἐμβάφιον. Quemadmodum verò ὀξύβαφα dicuntur propriè vaſcula in quibus acetũ apponitur ad intingendũ panẽ aut carnem, ita ὀψόβαφα, vaſa in quibus liquida opſonia apponũtur, itidem ad intingendum panem. quod genus erãt ψωμοί, καρύκαι, ὑποτρίμματα, συγκομμάτα, περικόμματα, λάχανα κτλ., & muria cum ſalſamentis. Apud Suidam in Ἁρμονία habentur hæc verba, ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος καὶ ξύλον. διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθασιν ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπηχήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν. vbi mireris, in his vaſculis ἀπηχήσεων ἁρμονίαν requiri. B

C. Ὀψοδαίδαλος, ου, ὁ, Opſoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archeſtrati apud Athenæum: quod eſſe poteſt & cuiuſlibet periti coqui.

C. Ὀψοδεία, ας, ἡ, Opſoniorum penuria, vt cum ἄνευ ὄψου cœnatur. Suidæ ἡ ἔνδεια τῶν ὄψων.

C. Ὀψολόγος, ου, ὁ, Qui de opſoniis tractat ſeu diſſerit, vt Apicius, & Archeſtratus qui γαστρονομίαν edidit. ET Ὀψολογία, ας, ἡ, Sermo de opſoniis, Scriptum de deliciis popinalibus. Vtroque vocabulo vſus eſt Athen. ſed ὀψολόγον accipiens pro eo qui de piſcibus tractat, vel potius de piſcibus delicatioribus & qui in opſoniis magis laudantur: & ὀψολογίαν, ſermonem de eiuſmodi piſcibus. lib. 8, πόθεν δ' ἡμῖν ἐπῆλθε καὶ ὁ ὀψολόγος Δωρίων, ὡς καὶ συγγραφεύς τις γενόμενος, ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φιλιχθυν, συγγραφέα δὲ οὔ. qui Dorion ὀψοφάγος quoque ibidem vocatur: de quo vocabulo paulo infrà. Idem Athen. l. 7, Δωρίων ἐν τῷ περὶ ἰχθύων. Altero autẽ vocabulo, nimirum ὀψολογία, pro ſermone de piſcibus, ſeu piſcibus delicatis & qui in opſoniis cõmendãtur, vtitur eodem libro, vbi de ἱερὸς ἰχθὺς verba facit. C D

C. Ὀψομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui inſano opſoniorum & in primis delicatorum piſciũ ducitur, Qui opſoniis & præcipuè piſcibus delicatis vſque ad inſaniam delectatur. Athen. lib. 11, καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὀψοφάγος, ὁ αὐτὸς ὀψομανής ἐστιν, καὶ ὁ φίλοινος, οἰνομανής. Similia compoſita ibi γυναικομανὴς & ὀρνιθομανής. E

C. Ὀψονόμος, ου, ὁ, vnde plur. Ὀψονόμοι, Magiſtratus Athenis (dicti ab adminiſtratione eorum quæ ad opſonia pertinebant) qui immodicũ luxũ opſonatorũ coercebant, vt γυναικονόμοι qui improbiores ac petulantiores mulieres mulctabãt, & modeſtiæ matronalis curã gerebant. Euſtathius pag. 867, καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν, ὅπερ ἐστὶ περὶ τὸ ὄψον ὄψοις χρῆσθαι οὗ ἕνεκεν ἤρεσεν ὀψονόμους Ἀθήνησιν αἱρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ἢ τρεῖς. AT Ὀψονομεῖν pro ὀψωνεῖν, id eſt Opſonari, vſurpauit Critias, teſte Polluce l. 6, c. 7.

C. Ὀψοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui opſonia apparat, Conditor, vt Cic. ὄψον interpr. Condimentum. Plato lib. 2 De rep. δεήσει ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Sic Cicero dicit, Conditores inſtructoréſque conuiuii. Xenophon, καὶ ἵνα μὴν ἡδέως φάγης, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη. Idem Hellen. 7, in regio miniſterio numerat ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους, ſicut & Pæd. 8. Lucianus in Hermot. πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Plutarchus Sympoſ. 1, τοῖς μὲν ὀψοποιοῖς καὶ τραπεζοκόμοις σφόδρα μέλειν τί πρῶτον, ἢ τί δεύτερον ἢ μέσον ἢ τελευταῖον ἐπάξουσι. Alium ex eodem locum vide in Ἥδυσμα. Vide & aliũ in Μάγειρος, vbi coqu⁹ quidã dicit τοὺς ὀψοποιοὺς eſſe viliores quàm ſint μάγειροι. Athen. verò dicit etiam ὀψοποιοὶ κρεοσκευασίας, vt in Κρεοσκευασία videbis. INDE Ὀψοποιΐα, ας, ἡ, Opſoniorum apparatio, Popinalium deliciarum apparatio. Plato Gorgia, ὀψοποιΐα Σικελική. Itidem Athenæus lib. 3, Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιΐαν συγγεγραφὼς τὴν Σικελικήν, Philoſtratus epiſt. 16, ὀψοποιΐα λαμπρά. Rurſum Xenophon, ὀψοποιΐα πολυτελής, infrà in Ὀψοποιοῦμαι. ET Ὀψοποιϊκὸς, ὁ, ὸ, Pertinens ad eum qui opſonia apparat, Popinalis, Coquinarius, vt Plin. dicit Coquinaria vaſa. Xenophon, ὀψοποιϊκὰ ὄργανα. Et, ὀψοποιϊκὴ, ſub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars ſeu ſcientia apparandi opſonia, Artificium coquorum: (quæ & ὀψοποιητική) Ariſtoteli Polit. lib. 1, cap. 4, & Ethic. 7, cap. 11. Necnon Platoni in Gorg. καὶ ἡ ὀψοποιϊκὴ δοκοῦμεν εἶναι τέχνη. Item F G H

VERB. Ὀψοποιέω, ῶ, Fut. ήσω, Opſonia apparo, vel Popinales delicias apparo, Coquo. Plutarchus Problem. Rom. διὰ τί τὰς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν εἴων οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν; Idem De diſcernendo amico ab adulat. dicit κόλακος officium eſſe παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ᾽ [illegible] πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν. Paſſ. Ὀψοποιοῦμαι eiuſdem cum actiuo ſignif. Xenophon Hellen. 7, τοῖς ὀψοποιουμένοις, τοῖς δὲ φυρῶσι, τοῖς δὲ, σιτάδας ποιουμένοις. Idem dicit etiam ὀψοποιεῖσθαι ὄψα τινα, lib. 3 Apomnem. Socr. ἆρα γ' ἠσθόμεθα ἡ πολυτελεστέρα ὀψοποιΐα ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη, ἢ ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων καὶ ἅμα πολλὰ τὰ ἡδύσματα εἰς τὸ σῶμα λαμβάνων; verba Socratis quum vidiſſet quendam è conuiuis ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον. VNDE Ὀψοποιητικὸς, οῦ, ὁ, idem cum ὀψοποιϊκὸς, quod paulo antè habuimus.

Ὀψοποιητικὸς dicitur etiam Opſoniorum apparandorum peritus, Opſoniorum artifex. Ariſtoteles Metaphyſ. 5, καὶ ὀψοποιητικὸς, ἡδονῆς στοχαζόμενος, Opſoniorum artifex propoſitum habet vt omnia ſua artificia voluptati ſeruiant. Et ἡ ὀψοποιητικὴ, quæ & ὀψοποιϊκὴ paulo antè, Ars τῶν ὀψοποιῶν ſiue ὀψοποιητικῶν, vel Coquorum artificium, vt Quintil. interpr. ſuprà in Κομμωτικός.

C. Ὀψοπόνος, ου, ὁ, idem cum ὀψοποιὸς, Opſoniorum apparator, Coquus, ὁ τὰ ὄψα πονούμενος. In Epigr.

C. Ὀψοπώλης, ου, ὁ, Opſoniorum venditor, Qui popinales delicias vendit, Cupedinarius. FOEM. Ὀψόπωλις, ιδος, ἡ, vt λεκιθόπωλις, Opſoniorum venditrix. AT Ὀψοπώλιον, ET Ὀψοπωλία, Locus in quo veneunt opſonia, Popina: Forum coquinũ Plauto, & Forũ cupedinis teſte Feſto. Apud Suidam in Αὔγουστος, de regionum præfectis, τῷ Ὀκταβίου μηνὸς ἔχοντα ἐν τῷ Αὐγουστείῳ οἷον ἐν ὀψοπωλίῳ εἰς τιμὴν Τιβερίου. At Ὀψοπωλία dicitur vt ἰχθυοπωλία, & ὀψοπώλιον vt ἰχθυοπώλιον. Athenæus libro 1, θύρων τὴν ὀψοπωλίαν κινῶν, nimirum quoniam παῖ εἰς γάμον συνηγέρασο.

C. Ὀψοφάγος, ου, ὁ, Qui opſoniis inhiat, Cupes, Popinaliũ deliciarum auidus deuorator. Athenæus lib. 1, de Theophraſti docentis geſtibus & motibus quibuſdam corporis, καὶ ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ἐξάραντα τὴν γλῶσσαν περιλείχειν τὰ χείλη, vt facere nimirum ſolent οἱ λίχνοι & catillones. Apollinis ὀψοφάγου, qui ab Eleis coleretur, meminit Athenæus libro 8, quũ paulo antè ὀψοφάγων κατάλογον protuliſſet partim ex comicis partim aliis ſcriptoribus. Sed ὀψοφάγος peculiariter ille dicebatur qui piſces auidius deuorabat, (eos præſertim qui delicatiores erant & inter ὄψα præ cæteris laudantur) ſicut præ cæteris opſoniis τὰ θαλάττια nomen τῶν ὄψων meruere, vt ſuprà docui. Teſtatur id Plutarchus Sympoſ. 4, Probl. 4, poſt verba illa quæ ſuprà in Ὄψον allegaui, καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λεγομένους οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας, (vt Hercules qui eam ob rem βουθοίνης & βουθοίνης appellatus fuit) οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οὐδὲ τὸν φιλόβοτρυν, ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας. quæ iiſdem propemodum verbis refert Myrtilus apud Athenæum libro 7, ferè initio. (SVPERL. Ὀψοφαγίστατος, Auidiſſimus opſoniorum denorator. Xenoph. Apomnem. 3, de malo ſeruo, ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστιν. quæ verba citantur apud Athenæum libro 7. Dicitur ea forma [illegible]ίστατος, λαγίστατος, κλεπτίστατος) HINC C. Ὀψοφαγία, ας, ἡ, Obſoniorum deuoratio, Cupedia, inprimis verò Piſcium delicatorũ auida deuoratio. Athenæus libro 8, ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόντος, de Dorione quodam ὀψοφάγῳ & ὀψολόγῳ, vt ibidem vocatur. Vbi &, ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὀψοφαγίᾳ. Et mox, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ Θεοδοτικοῦ χρυσίου πόρνας & ἰχθῦς ἠγόραζεν, εἰς ἀσέλγειαν καὶ ὀψοφαγίαν λοιδορεῖ, Demoſthenes videlicet Philocratem. ET VERB. Ὀψοφαγέω, Opſonia deuoro, Opſoniis inhio, Popinalibus deliciis & præſertim piſcibus deuorandis ſupra modum delector. Athenæus libro 8 ex Ariſt. Nubibus δεινὰ ποιεῖς, — οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν. quæ verba & Plut. citat in libro quo probat virtutẽ doceri poſſe. Vbi etiã legitur, παιδὸς ὀψοφαγοῦντος ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν, Puero auidius deuorãte opſonia, pugnum pædagogo impegit. Athenæus libro 8, ὡς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτὸν φησὶ, Non cupediæ ſolum ſed aleæ etiam deditum fuiſſe

ait, Non opſonatorem modò fuiſſe verùmetiam aleatorē. COMP. 1, Καταψοφαγία, ας, ἡ, ET Καταψοφαγέω, ijdem cum ὀψοφαγία & ὀψοφαγέω ſignificant, præpoſitione vim tantùm augente. Ambo habentur apud Gellium libro 6, cap. 7. Budæus καθοψοφαγεῖν interpr. Voraciter pulmentaria edere, & pane abſtinere: vt qui τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ, ſeu ἀμέτρως τῷ [illegible] χρῆται, vt Athen. loquitur l. 5, vbi etiam ait, ἐ[illegible] δ' ὁ καταψοφαγῶν, Τήλεφος καλούμενος. Niſi fortè ſignificet Qui bona ſua in cupedia & popinales delicias conſumit. nam tranſitiuè aliquando hoc verbum accipitur pro Inſumo in obſonia, vt apud Æſchin. contra Timarch. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπωλώλει καὶ κατακεκύβευτο καὶ κατωψοφάγητο, ἐν ταῦθα ἤδη ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. B

C. Ὀψοφόρος, ου, ὁ, ἡ, Qui opſonia fert, vt miniſter aliquis. Quum verò de re aliqua dicitur, ſignificat Opſoniis ferendis factus. vt κίστη ὀψοφόρος apud Poll. lib. 10, cap. 23, vbi & ὀψοφόρα σκεύη, & κανοῦν ἀρτοφόρον, vt ſunt diſci, caniſtra, & ſimilia. Vtitur hoc vocabulo Matron quoque apud Athen. lib. 4, Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα κατὰ στέγας ἦλθ' ὁ μάγειρος, Σείων ὀψοφόρους πίνακας κατὰ δεξιὸν ὦμον. C

C. Ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ, Obſoniorum conditor vel inſtructor. ὁ τὰ ὄψα ἀρτύων. Citat Poll. lib. 6, cap. 7, ex Hyperide. Itidē Athen. l. 14, ἀοιδίμων δ' ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει [illegible]άτων ἐν Εὐεργέταις. Ab Heſychio & Suida exponitur, μάγειρος, id eſt Coquus, ſicut ὀψοποιός quoque à Quintil. redditur. VNDE Ὀψαρτυτικός, ού, ὁ, Pertinens ad eum qui opſonia condit, vel inſtruit, Popinalis, Culinarius: idē cum ὀψοποιϊκός. vt ὀψαρτυτικαὶ γλῶσσαι, vocabula quibus ὀψαρτυταὶ peculiariter vtūtur. Athen. lib. 9, Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις ὀψαρτυτικαῖς γλώσσαις. Suid. quoque hunc dicit συναγαγεῖν ὀψαρτυτικὰς λέξεις. Et ὀψαρτυτικὸν βιβλίον, Liber de condiendis inſtruendiſve opſoniis, Liber de re coquinaria ſeu popinali, Liber de deliciis popinalibus. Sed frequentius ſine βιβλίον, dicitur ὀψαρτυτικόν, & ὀψαρτυτικὰ num. plurali, itidem ſine βιβλία. Athen. lib. 3, Ἡρακλείδης ἐν ὀψαρτυτικῷ. Et lib. 14, ce caryca loquens, περὶ ἧς τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι. quorum nomina quū recitaſſet, ſubiungit, τοσούτους γὰρ οἶδα γράψαντας ὀψαρτυτικά. Ipſa autem ars coquinaria ſeu coquorum artificiū, ὀψαρτυτικὴ dicitur, necnon ὀψοποιητική, ſiue ὀψοποιϊκή, vt ſuprà docui. A Suida exponitur μαγειρική. AT Ὀψαρτυσία, ας, ἡ, Conditio & inſtructio opſoniorum, vel etiam Ars condiendi & apparandi opſonia: ſicut ὀψοποιΐα quoque ſynonymum pro vtroque accipitur. Sed & VERB. Ὀψαρτύω, vnde deriuata ſunt ſuperiora, legitur apud Suidam in Δαιτρός, vbi ait, Τίμαιος φησὶ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεραίρων πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις· λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν· τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λίχνον. F

C. Ὀψώνης, ου, Qui opſonia coemit, vel potius Opſoniis coemendis deditus, vt apud Horatium, Omnia conductis coemens opſonia nummis. Opſonator Latinè dicitur, cuius vocabuli & Athen. meminit lib. 4, ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δὲ ὀψωνάτορα: at ſtr[illegible] ibidem appellat τραπεζοκόμον ſeu τραπεζοποιόν. Citat verò hoc vocabulum Athenæus ibidem ex Ariſtoph. Ταγηνισταῖς, — ὡς ὀψώνης διατρίβειν ἡμῶν τὸ ἄριστον ἔοικε. VNDE Ὀψωνέω, ῶ, F. ήσω, Opſonia coemō, Opſono, ſeu Opſonor. Plautus, Tene marſupium: abi atque opſona. Idem, Poſtquam opſonauit herus & cōduxit coquos. Terēt. Vix, inquit, drachmis opſonatus eſt decem. Plutarch. οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους: verba Stratonici Rhodiorum πολυτέλειαν taxantis. Eubulus apud Athen. lib. 3, Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τετρωβόλου, de opſonatore auaro & tamen popinalibus deliciis dedito. Vtitur & Ariſtophanes, ſed cum accuſ. quum enim in eius Veſpis Philocleon dixiſſet, — νὴ Δί' ὀψώνει ὅρα, ſubiicit Bdelycleon, Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλὴν γ' ἀνθρακίους. Itidem in prouerb. apud Plutar. Symp. 7, probl. 5, Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας. Eadem conſtructione Plaut. Ibo, atque opſonabo opſonium. VNDE Ὀψωνητικός, οῦ, G H

ὁ, Obſonator. idem cum ὀψώνης. Item Opſoniorum coemendorum peritus. vnde ὀψωνητικὴ τέχνη, Ars opſonandi, Ars coemendi opſonia. Athenæus libro 6, Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος καὶ τέχνην ὀψωνητικὴν συνέγραψε. Et libro 7, Λυγκεὺς ὁ Σάμιος ἐν τῇ ὀψωνητικῇ τέχνῃ. ET BICOMP. Παροψωνέω AC Ὑποψωνέω, ῶ. Eſt autem παροψωνεῖν, Clàm opſonia coemere. παραγοράζειν. Ariſtoph. Cōcion. Αὐταῖς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, id eſt λάθρα ὀψωνοῦσι, vt ſcholiaſtes exponit: de guloſis mulieribus. Itidem Suidas exponit in hoc Piſidis loco, εἰ μὴ κακουργεῖς καὶ παροψωνεῖν θέλεις. Vtitur & Cratinus apud Athenæū lib. 4. AT Ὑποψωνέω, In opſoniis emendis decipio. Ariſtophanes Acharn. Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε τημανεῖται. Vbi vide ſchol. Pertinet huc ETIAM Ὀψωνία, ας, ἡ, Opſonii coemptio, Opſonatus: Plaut. Dedi equidem hodie quinque argēti deferri minas, præterea vnam in opſonatum. id eſt ad coemenda opſonia. Plutarch. Lycurgo, de iis loquens quæ in φειδίτια, ſiue συσσίτια, conferebātur à Spartanis, πρὸς δὲ τούτοις εἰς ὀψωνίαν μικρόν τι κομιδῇ νομίσματος, in opſonatum. De eadem re Athen. lib. 4, ἔτι δὲ εἰς ὀψωνίαν περὶ δέκα πινὰς Αἰγιναίους ὀβολούς. Coquus quidam Alexidis apud Athen. lib. 4, Ὅμως λογίσασθαι πρὸς ἐμαυτὸν βούλομαι Καθεζόμενος ἐνταῦθα τὴν ὀψωνίαν, opſonatum, ſeu pecunias in opſonatum impenſas computare. Laert. in Ariſtippo, πρὸς τὸν ὀνειδίσαντα αὐτοῦ πολυτελῆ ὀψωνίαν. erat enim ὀψοφάγος hic philoſophus, vt teſtatur Athen. lib. 8. AT VERO Ὀψώνιον, ου, τὸ, Idipſum quod ab opſonatore emitur. i. ipſum ὄψον. Obſonium Latinè quoque. Sed accipitur frequentius pro annona quæ militibus in ſingulos menſes dabatur, quemadmodum & à Suida exponitur ἡ ἀφωρισμένη τροφή. Itidem Greg. in Iulian. ὀψώνιον, τὸ βασιλικὸν σιτηρέσιον καὶ αἱ ὑπάρχουσαι ἐκ νόμου τοῖς ἀξιώμασι δωρεαί: Stipendia, Salaria, Autoramenta, ſeu Merita militiæ, vt Martian. iuriſc. appellat. Polybius, τὰ δὲ πλοῖα παρέχοιεν Καρχηδόνιοι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ἔφοδον, ἐὰν χρείαν ἔχωσι· τὰ δὲ ὀψώνια, τοῖς αὐτῶν ἑκάτεροι, annonam & commeatus. Idem, οἱ δὲ στρατιῶται, τῶν ὀψωνίων παρελκομένων καὶ καθυστερούντων, παραπλήσιον ἐποίουν ἐπὶ τὰς βοηθείας, quum annonæ militares & frumentum ad diem non præberentur ſed differrentur. Et in epiſt. ad Cor. 1, c. 9, τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; quis vnquam militat ſuis ſtipēdiis? Lucæ 3, ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, contenti eſtote ſtipendiis veſtris. verba Ioannis Baptiſtæ ad milites. Metaph. autem in epiſt. ad Rom. c. 6, ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, autoramenta ſtipendiáque peccati mors eſt: vt Cicero dicit Autoramenta ſeruitutis. Porro quæ hīc ὀψώνια appellantur, ab aliis nominantur σιτία, vt ſuprà in Ὑπόλογος. Quanquā non annona ſolùm & cibaria hoc nomine ὀψώνια denotantur, verumetiam ipſa pecunia, vt oſtendunt hæc verba Polybii lib. 6, ὀψώνιον δ' οἱ μὲν πεζοὶ λαμβάνουσι τῆς ἡμέρας δύο ὀβολούς, οἱ δὲ ταξίαρχοι διπλοῦν, οἱ δ' ἱππεῖς δραχμήν. σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοί, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως· οἱ δ' ἱππεῖς, κριθῶν μὲν ἑπτὰ μεδίμνους εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο. Citat & Pollux ex Thucydide, εἰς ὀψώνιον ἤτησε πεντώβολον. INDE Ὀψωνιάζω, Fut. άσω, Stipendia ſeu annonam præbeo. Paſſ. Ὀψωνιάζομαι, Annonam capio. At ex Dionyſio Halicarn. lib. 9, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένους χρημάτων, pro Qui ex alienis aluntur pecuniis. Itidémque ὀψωνιάζω interpretantur Alo. VERBALE Ὀψωνιασμός, οῦ, ὁ, idem cum ὀψώνιον, id eſt Annona, Stipendium. Polyb. lib. 5, pag. 96, λύσαντες τὰ συστήματα καὶ τὰς ἐκ τῶν πρότερων ὀψωνιασμῶν καταγραφάς. Et lib. 1, pag. 16, πρὸς τοὺς ὀψωνιασμοὺς ἀγωνιῶντες, commeatus ſeu annonam. AT Ὀψωνισμός, Pollux ex Menandro quidem citat, ſed non exponit, dicens tantummdo, eſſe vocabulum παμπόνηρον.

C. Ἄνοψος, ου, ὁ, Opſonio carens. vt ἄνοψος δίαιτα, quum ἄνευ ὄψου ſolo pane viuitur. Plutarchus in Præcept. ſanit. ὅπως ἐν τῷ νοσεῖν μὴ δυσχεραίνωμεν ὡς φάρμακα τὰ σιτία, μηδὲ ἀσχάλλωμεν ἁπλοῦν τι καὶ ἄνοψον καὶ ἄκνισον λαμβάνοντες. VNDE Ἀνοψία, ας, ἡ, Opſonii penuria. idem cum ὀψοδεία. Plutarchus in Apophth. Lacon. ἀποφέρειν τὴν ἀνοψίαν. Antiphanes apud Athenæum libro 8, Ἐφερόν τι δυσκόλως τὴν ἀνοψίαν πάνυ, ægrè ferebant opſonii &

piſcium penuriam.

C.Εὔοψος,ου,ὁ καὶ ἡ, Opſoniis probè inſtructus, Opſoniis abundans. Apud Plutarchum Sympoſ.4, probl.4 quæritur εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα. In ipſo autem textu quæritur πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα βελτίω καὶ ἐπιτηδειότερα. vt eo loco, εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα, ſignificet, Vtrum meliora opſonia mare præbeat an terra. VNDE Εὐοψία,ας,ἡ, Opſoniorum abundantia, vel etiam Bona opſonia. Euſtathius exponit ἡ τῶν ὄψων ἀφθονία. Citat Pollux ex Alex. (Εὐοψία ſignificat etiam Facies pulchra, Venuſtas. εὐπροσωπία, vt Suidas exponit. qua in ſignif. pertinet ad Ὄπτομαι.)

C.Πολύοψος, Abundans opſoniis. VNDE Πολυοψία,ας,ἡ, Opſoniorum abundantia, Multa opſonia. Xenoph. Apomnem.3, in fine, καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος (nimirum ὁ ὀψοφάγος) πολυοψίαν εὔχοιτο.

C.Φίλοψος, Opſoniorum amans. idem CVM Ὀψοφάγος, Qui ſolet τὸ ὄψον αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐσθίειν, ſeu Qui amat ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον αὐτὸ ἐσθίειν, vel Qui amat μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίειν. is enim Socrati apud Xenophontem Apomnem.3, ſub finem, ὀψοφάγος nominandus videtur. Idem verò eſt ὀψοφάγος qui & φίλοψος, vt in Ὀψομανὴς quoque videre eſt. VNDE Ὀψοφιλία,ας,ἡ, Opſoniorũ amor, Cupedia.

Ὀψὼν,ῶνος,ὁ, Locus reponendis opſoniis, Penus ſeu Penum. Vel etiam Sportula ferendis opſoniis, κανοῦν ὀψοφόρον. Heſychius ὀψῶνα exponit τὴν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπυρίδα, Sportulam coemendis opſoniis, Sportulam opſonatoriam.

Ὀψάριον,ου,τὸ, q.d. Opſoniolum: forma dimin. pro ὄψον. Ariſtophanes Anagyro, Εἰ μὴ παραμύθημ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε, id eſt προσοψήμασι. vt Athenæus exponit libro 9. Ibidem ex Alexide, θερμοτέροις χαίρεις ἀεὶ τοῖς ὀψαρίοις. Peculiariter verò (vt & ὄψον) dicitur ἐπὶ τοῦ ἰχθύος, teſte Athen. loco citato. vbi præter alia hoc exemplum affert ex Menandri Epheſio, — ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν ὀψάριον. quibus ſubiũgit τῶν ἰχθυοπωλῶν quidã, τεττάρων δραχμῶν ἐπώλει κωβιούς. Et Anaxilas, Σκεύαζε ταὐτὶ τοὐψάριον ἡμῖν. (vbi etiam NOTA Τοὐψάριον Attica craſi vſurpatũ pro τὸ ὀψάριον, ſicut τοὖψον pro τὸ ὄψον) Itidem Ioan.6, πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια, & duos piſciculos: Lucas cap.9 dicit, πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Sed & à Terentio in Adelph. piſces vocantur opſonium. Dicitur autem ὀψάριον de piſce κατ' ἐξοχὴν, ſicut & τέμαχος (teſte Euſtathio) ἐπὶ μόνων τμημάτων ἰχθυηρῶν ἰδιάζεται.

Ὀψάομαι,ῶμαι, Veſcor cum pane, Opſonium comedo.

Ὄψημα,ατος,τὸ, Id quo cum pane veſcimur. idẽ cum ὄψον, ſeu προσφάγιον. Plutarchus Sympoſ.4, probl.1, de Platone, τοῖς καλοῖς καὶ γενναίοις ἐκείνοις πολίταις παρατιθεὶς βολβούς, ἐλαίας, λάχανα, τυρὸν, ὀψήματα παντοδαπά. Apud Platonem verò lib.2 Polit. (quò reſpicit Plutarchus) poſt verba illa quæ ſuprà in Ὄψον citaui, non ὀψήματα legitur ſed ἑψήματα. Sic enim ibi, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα ἑψήσονται. Itidem apud Athenæum lib.4, vbi eadem verba citantur. Poteſt tamen ferri ὀψήματα, & præterea etiam legi ὀψήσονται: idque meo iudicio non incommodé. (nam ἐλάαι & τυρὸς potius ὀψήματα ſunt quàm ἑψήματα) ſi tamen & alibi huius vſus verbi ὀψήσασθαι exempla extent.

C.ἘΠοψάομαι,ῶμαι, idem cum ὀψάομαι, Vnà cum pane veſcor, Opſonii loco comedo. ſeu ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, ἐπὶ τῷ ψωμῷ γεύομαι τοῦ ὄψου, vt Xenophon loquitur. Apud Plutarchum in Apopth. Lacon. τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἔν τε τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένον, ἐποψᾶσθαι. Verba coqui Laconici ad Dionyſium, qui ἀπεπτύσατο τὸν μέλανα ζωμὸν μάλιστα τῶν ὄψων εὐδοκιμοῦντα παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, vt idem refert in Lycurgo.

Ἐπόψημα,ατος,τὸ, ET Ἐπόψησις,εως,ἡ, idem cum ὄψημα ſeu προσφάγιον: ſeu τὸ ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθιόμενον, Id quo veſcimur vnà cum pane. Athen. lib.5, Σωκράτης δ' ἰδών τινα ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον, Ὦ παρόντες (ἔφη) τίς ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ; Confer cum iis quæ Xen. refert Apomnen.3, ſub finem, vbi pro ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον dicit Xen. σίτου μὲν πεπαυμένον, τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐσθίοντα, & ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον.

C.ΠΑΡοψάομαι,ῶμαι, Præter panem veſcor. Idem cum ἐποψάομαι.

Παρόψημα,ατος,τὸ, Id quo præter panem veſcimur, Opſonium. Idem cum ὄψον ſeu ὄψημα. Baſil. in Epiſt. Παροψήματα ἐκ σπερμάτων opſonia ex ſeminibus: vt ſunt pulmenta ex leguminibus cõfecta: ſicut & φακῆ inter ὄψα ſuprà numeratur. Philoſtr. παροψήματα τῶν ἀμπέλων, opſonia & panis cõdimenta quæ à vitibus ſuppeditãtur, id eſt vuæ: quæ tamen potius τραγήμασιν accẽſentur. Vnde forma DIMINVT. Παροψημάτιον, quod vide in Παροψίδιον.

Παροψὶς,ίδος,ἡ, idẽ cum παρόψημα, vt teſtatur Athen. lib. 8, diuerſa diuerſis ex comicis eius rei proferens exempla, in quibus ἐπὶ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου ſeu παροψήματος accipitur. Inter alia, ex Platonis Phaone, Τὰ δ' ἀλλότρι' ἐστὶν ὅμοια ταῖς παροψίσι. Βραχὺ γὰρ τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. Aliquanto pòſt affert etiam exemplum in quo ἐπὶ ἡδύσματος vſurpatur (licet Didymus ibi pro vaſe accipi exiſtimet) hoc nimirum, νὴ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες τὴν χάριν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων. vbi & pro παρόψημα capi poſſit. Pollux quoque vſitatius eſſe ſcribit ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος, ἢ ἐπὶ ἐδέσματος εὐτελοῦς, ὃ ἔστι παροψήσασθαι. Παροψὶς (vt Euſt. docet præter alios) nõ ſolùm ſignificat ποικίλον τι ὄψον, verùm etiã σκεῦός τι ſeu τρυβλίον: vel potius Vas in quo opſonia apponũtur, quod & ὀξύβαφον. cuius ſignif. exẽpla citantur à Leonide apud Athen. l.9, loco citato. ex quibus hoc vnum profero, Antiphan. Bœotio, — παρατίθησιν ἐν παροψίσι. Xen. autẽ l.1 Pæd. (inquit idẽ ille) ἀμφιβόλως hoc vocabulum vſurpat, vbi ait, προσφέρειν αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Sed putarim poti⁹ de opſoniis eo loco dici quàm de ipſo vaſe: ſicut & apud Athen. lib.10, κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλω τὸν λόγον, ὡς ἂν καιναῖς παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον, Bud. interpretatur, Quaſi nouis ferculis aliunde accerſitis. Pro vaſe capitur & Matth.23, τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος. Itidẽ à Suida & Heſych. exp. ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον, quæ ſynonyma ſũt τῷ ὀξυβάφιον: licet Phrynich⁹ τὸ ὄψον ſolùm παροψίδα nominari debere ſcribat, nõ itẽ τὸ ἀγγεῖον, i. τὸ τρυβλίον. Latini quoque hoc vocabulo vſi ſunt, pro vaſe nimirum, quod fuiſſe putatur patina concaua in qua opſonia apponuntur. Iuuen. - quàm multa magnáque paropſide cœnat? Martial. Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra Alecem. Suet. in Galba, Ordinario diſpenſatori paropſidem leguminis pro ſedulitate ac diligentia porrexiſſe.

Παροψίδιον,ου,τὸ, Vile opſonium quod in menſa apponitur vnà cum pane comedendum. idem cum ὀψάριον. Poll. lib.6, c.9. ζωμοῦ καρύκην, καρυκεύματα, παροψίδια. his ſubiũgit, ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ζωμοῦ εἶδός τι, ἢ (ὥς τινες) μάζης· ἤ τις παρενθήκη ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψημάτιον.

C.ΠΡΟΣοψάομαι,ῶμαι, idẽ cum ἐποψάομαι & παροψάομαι.

Προσόψημα,ατος,τὸ, idẽ cum παρόψημα, [illegible] ψημα. Dioſc. lib.1, c.12, de vlmo, λαχανεύεται δὲ τὰ πρόσφατα τῶν φύλλων ἑψόμενα εἰς προσοψήματα, olerum more ad opſonia vſurpantur. Et cap.147, de gallæ ſpeciebus quas dyſenteriæ conferre ſcribit, τοῖς τε προσοψήμασι μιγνύμεναι, ἢ προαφεψόμεναι ὅλαι ἐν τῷ ὕδατι, opſoniis additæ. Et lib. 2, cap.81, de butyro, μίγνυται δὲ καὶ προσοψήμασιν ἀντὶ ἐλαίου τὸ νεαρὸν, καὶ ἐν τοῖς πέμμασιν ἀντὶ στέατος, Opſoniis additum olei vicem penſat, Opſonia eo cõdiuntur loco olei. Vtitur hoc vocabulo Athen. quoque & Euſt. ſynonymum ei faciens προσφάγιον. Athen. inquàm, qui apud Ariſtoph. in loco quodam ſuprà citato, ὀψαρίοις exp. προσοψήμασι. Vtitur idem & in Ὄψον.

ADIICIENDA TOMO II. HVius Theſauri linguæ Græcæ.

LECTORI.

De iis quę huic ſecundo tomo adiunguntur, id eſt, vt cuiuſmodi ea ſint intelligas, lege (ne repetenda ſint quæ dicta fuerunt) epiſtolam prȩfixam iis quę tomo primo adiecta ſunt, à pagina 1826 initium habentem. Eadem enim iſtorum quæ huic ſecundo tomo adduntur, quæ & illorum eſt ratio. Eſſe autem ſcito nonnulla vocabula quę conſultò hîc quoque prætermiſſa ſint & in indicem reſeruata.

Nomen Κάρτος, cui primum inter adiecta ſecundo tomo vocabula locum tribuo, quomodo prætermitti à me contigerit, in illa cuius modò memini epiſtola declaraui. Quum enim diu nomina Κράτος & Κάρτος ſuſpenſum me tenuiſſent, vtrum priori ſede honorare deberem, tanquam magis ea dignum, & quum vtrinque rationes ἰσοῤῥόπους & ἰσοστάθμους habere mihi viderer: accidit tandem vt quũ nomen Κράτος priorem occupare locum permiſiſſem, tanta ſtipatum caterua venerit, vt dum cogitationem meã in inſtruendis ſuis ordinibus detinet, atq; adeò memoriam meam velut obruit, competitorem ſuum ex ea velut detruſerit. Hoc quidẽ certè negari non poteſt, quanuis & ipſum Κάρτος non paruo agmine cinctum ſit, copiarum tamẽ numero cogi illi Κράτος cedere. Siquidẽ vt à Κράτος ſunt Κρατερὸς, Κρατυνω, Κράτιστος, ſic à Κάρτος eſſe Καρτερὸς, Καρτύνω, Κάρτιστος, notiſſimũ eſt: ſed Κράτος multos deriuatorũ tãquam militum ordines ſibi peculiares habet, Κάρτος cõtrà paucos. Vt enim omittã ducem illũ Κραταιὸς & quos ſub ſe militantes habet, ecce tibi magnos duces Ἀκρατὴς, Ἐγκρατὴς, Ἐπικρατής: ecce tibi & alios, Ἀκράτωρ, Αὐτοκράτωρ, Παντοκράτωρ: ecce deniq; Κρατέω, cum ſuis cõpoſitis: vt de cæteris copiis taceã. At Κάρτος vix alias peculiares ſibi copias habet quàm quę duci Καρτερὸς ſtipendia faciũt: quas in ſuos ordines collocatas hîc ſpectare poteris.

ΚΆΡΤΟΣ, εος, τὸ, (ſicut & κράτος) Robur, Vires, Vis, Potentia. Heſiod. Theogonia, Κάρτεϊ νικήσας πατέρα Κρόνον. Hom. Iliad. ι, — κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρη Δώσουσι. Sæpe autem vocem hanc cum alia ſynonyma copulat, videlicet cum σθένος aut cum βία, pro quo dicit βίη Ionicé. Iliados ρ, Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. Alicubi autem addit & tertium ἠνορέη. vt Il. ρ, Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ. At κάρτος & βίη coniunguntur cum alibi, tum Odyſſ. ζ, Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε. Sic eiuſdem poematis B libro σ, Καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε. Alicubi autẽ additur genitiuus χειρῶν: vt Il. λ, — ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Apud Æſchylum in tragœdia quæ inſcribitur Prometheus vinctus, Κάρτος & Βία ſunt nomina ſatellitum Iouis, vt quidam annotarunt: ſed mea editio quæ [illegible] codicum aſſenſum ſequuta eſt, habet Κράτος non Κάρτος.

Κάρτα, aduerb. Valde, Vehementer, Admodum. Magnus eſt huius aduerbii apud Herodotum vſus, adeò vt Ionicum eſſe ſuſpicer, licet & alii vſi fuerint. In Clione, C pag. 23, meæ editionis, in fine, Κῦρος δὲ αὐτὸν λύσας κάτισέ τε ἐγγὺς ἑωϋτοῦ, καὶ κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε. Idem in Euterpe, pag. 76, οὐδὲ ὅσαι αὖ ὦσι ἀνειδέες κάρτα καὶ λόγου ἐλάσσονος γυναῖκες. Eurip. Medea, Δεῖ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει. Soph. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον βροτοῖς.

Κάρτα eſt etiam affirmantis, ſicut πάνυ & σφόδρα, necnon μάλα ac μάλιστα. Euripides in Hippolyto coronato, Ἆρ' αὖ τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ; Reſpondetur, Καὶ D κάρτα γ'. quod ſcholiaſtes exponit καὶ μάλιστα: addens eſſe enallagen literæ pro κράτα: quaſi quis dicat κρατερῶς, vt à σάφα fit σαφῶς. Apud Herodotũ ἡ κάρτα in A reſponſione affirmatiua: & οὐ κάρτα in reſponſione negatiua.

Κάρτιστος, ου, ὁ, Validiſſimus, Robuſtiſſimus, Fortiſſimus. Homerus Iliad. α, Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν. Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. Vbi Euſtathius κάρτιστοι exponit ἀνδρειότατοι & νικηταί. vúltq; eſſe vel à κάρτα (quod hîc proximè præceſſit) ſignificante λίαν: vel à κράτος, per tranſpoſitionem literarũ: vt in βάρδιστοι ἵπποι pro βράδιστοι. Sed quũ ſicut κάρτα, ita etiam κάρτος in vſu ſit, & quidem longè B frequentiſſimo, mirum videri queat cur Euſtathius non dicat κάρτιστοι eſſe vel à κάρτα vel à κάρτος: ſed vel à κράτος, per literarum metatheſin, id eſt tranſpoſitionem. Quod autem ad expoſitionem illam attinet, νικηταὶ, ea ſequitur ſignificationẽ quæ dabitur infrà nomini καρτερὸς habenti genitiuum, apud Arrianum, cuius & ipſe locum ibi affert.

Καρταίνω, (quod cõmodè ex κάρτα deduci poteſt, vtpote in quo poſterius quoque α ſeruetur) exponitur Valeo & Vinco: ſed Heſychius exponit duntaxat κρατῶ.

C Καρτύνω, Roboro, Corroboro, Validum reddo, ſeu fortẽ, Robur addo, Firmo. Aoriſto medio vſus eſt Homerus Iliados μ, Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Vbi Euſtath. exponit κρατῦναι, & πυκνῶσαι, necnon στερεῶσαι. Ex Apollonio autem affertur ἐκαρτύναντο μέλαθρον pro κατεῖχον, Arg. 2. quæ expoſitio ſuſpecta eſt. Apud eundem verò καρτύνειν ἐρετμὰ redditur Tenere remos: ſed malim Firmiter tenere. Locus eſt ex eodem libro, Ἀλλ' εὖ D καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά. vbi tamen ſcholiaſtes exponit ἀσφαλισάμενοι.

Καρτερὸς, οῦ, ὁ, Robuſtus, Fortis, Validus. Interdum Potens. Iliados ι, de Hectore, — καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστι.

Sic Achilli dicitur Iliad.α, εἰ μάλα καρτερός ἐσσι. At verò A
Odyſſ.δ, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ, redditur Dominantes.
Nam καρτεροὶ hîc exponitur δυναστεύοντες, ſiue δυνάσται:
item ἄρχοντες, necnon ἐγκρατεῖς, id eſt In poteſtate habentes. Vide Euſtathium. Eſt in ſoluta quoque oratione vocabuli huius vſus. Luc. καὶ καλὸς ὢν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Idem, τὴν μὲν, ἐῤῥωμένον καὶ καρτερὸν τὴν δὲ, ὕπτιον καὶ ἀσθενικόν. Apud Xenophontem ſequente præpoſitione πρὸς: vbi dicit, καρτερὸς πρὸς πάντα, Ad omnia validus, ſeu ad omnia ferenda, vt quidã interpr. Alioqui reddi etiam poſſit, Aduerſus omnia. B
Eandem conſtructionem interdum habet verbũ hinc deductum καρτερεῖν. dicitur enim καρτερεῖν πρὸς τοὺς πόνους, & πρὸς λιμὸν, & πρὸς δίψος, itidémque cum cæteris huiuſmodi accuſatiuis. extántque apud illum ipſum ſcriptorem conſtructionis huius exempla.

Καρτερὸς genitiuum etiam habet. cuius conſtructionis apud Suidam aliquot exempla habes, ſed autoris nomine non addito. Primum eſt, ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς εἶναι τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐνεδίδου ταύτην τῷ βασιλεῖ. Secundum, τὴν τε πόλιν καὶ τὴν χώραν ἧς τινος οἱ Νισιβηνοὶ καρτεροί εἰσιν, ἐνδιδόασι. Tertium, καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἔτι ὢν ἐπὶ Ἀρμενίας C
καρτερὸς ὤν. Sed καρτερὸν vult his in locis eſſe τὸν δυνάμενόν τινος κρατεῖν. nam poſtquam ita expoſuit nomen καρτερὸς, exempla illa ſubiungit. In quibus tamen non video quomodo expoſitio illa nomini iſti accommodari queat. præſertim verò in primo. quum enim ibi ſcriptum ſit, ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς εἶναι, quomodo verbo ἐδύνατο præcedente, καρτερὸς pro ὁ δυνάμενος κρατεῖν accipi dicetur? Rectius igitur poſtea καρτερὸς ab eo exponitur ὁ ἐγκρατής. Cui expoſitioni ſubiũgitur hic locus, ὅπερ οὐκ ἦν νόμιμον δρᾶσθαι ἐν γῇ ἧς τινος Ῥωμαῖοι ἐκ παλαιοῦ καρτεροί εἰσι. vbi rurſus καρτεροὶ exp. ἐγκρατεῖς, necnon κύριοι. Eſt igitur καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, Dominum eſſe vrbis, Potiri vrbe, Imperio vrbis potiri, vel Obtinere imperium vrbis. Apud Arrianum autem, quũ dicit Θηβαίων ἐγένετο καρτερὸς, reddere potes, Thebanorum victor fuit, Thebanos robore ſuperauit, Thebanis ſuperior extitit, Thebanos in poteſtatẽ ſuam redegit. At verò οὐκέτι καρτεροὶ σφῶν ἦσαν, apud eũdem Bud. vertit, Non vltrà ſuſtinuerunt iram, Non vltrà ſui compotes erant. Tertium quendam vſum E
habet hoc nomen in v.l. vbi affertur, καρτερὸς Εὐβούλου, pro Tutus ab Eubulo. ſed autoris nomen tacetur.

Καρτερὸν dicitur etiam eſſe aliquid. vt καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, Validum & firmum iuſiurandum. Legitur etiam καρτεροὶ λόγοι apud autorem dialogi qui inſcribitur Axiochus: vbi ſcribit, ἀλλ' οὐκ εἰσὶν ὅπως παρ' αὐτὸ μοι τὸ δεινὸν γενομένῳ οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι. Vbi οἱ καρτεροὶ λόγοι interpretor ad verbum Fortia verba, ex Tibullo & Propertio. Legimus enim apud hunc libro 2, eleg. vltima, Magna loquor: ſed magnificè mihi magna loquuto Excutiunt clauſæ fortia verba fores. Eodémque modo Propertius fortia verba dixit τοὺς καρτεροὺς λόγους, lib.1, Ah mea contemptus quoties ad limina curres, Quum tibi ſingultu fortia verba cadent. Aliam autem ſignificationem habet apud Ciceronem fortis oratio, adiungentem vocem virilis. F
Apud Xenoph. καρτερὸν τεῖχος. Apud Thucydidem χωρίον καρτερὸν, Locus munitus: pro quo dicit etiam χωρίον ἐρυμνόν. Legitur enim apud eum l.5, pag.186, meæ editionis, circa finem, ὁρῶν πρὸς χωρίον καρτερὸν ἰόντας σφᾶς. quum paulo antè illud ipſum χωρίον appellaſſet ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. (Quò pertinet καρτερὸς λόφος pro tumulo arduo, & qui ideo eſt δυσπρόσοδος) Sic in plurali καρτερὰ χωρία ſunt Loca munita, Loca tuta. Sed apud eundem interdum ſine adiectione ſubſtantiui reperitur τὰ καρτερὰ, eadem ſignificatione: vt lib.2, ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, ἐς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν. Sic libro 3, καὶ τὰ καρτερὰ προκαταλαμβανόμενος. In alio eiuſdem ſcriptoris loco legimus, H
φρούριά τε ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐσκαλαχθένται. Eidem frequens eſt καρτερὰ ναυμαχία, & καρτερὰ μάχη, Atrox pugna, Acris ſeu Acerrima pugna. In quo etiam loquẽdi genere cæteri hiſtorici eum ſunt imitati. vt Plut. in Alcibiade, καρτερᾶς δὲ μάχης γενομένης. Idem alibi, καρτερᾷ μάχῃ κρίσιν οὐ λαβοῦσα. Sed καρτερὰ apud eundem, cum ſubſtantiuo ἀναχώρησις, ſequitur ſignificationem præcedentem. redditur enim Tutum perfugium.

Κατὰ τὸ καρτερὸν apud Platonem videtur eſſe idem quod κατὰ δύναμιν, Pro viribus, Totis viribus.

Καρτερὸν in malam etiam partem ſumitur pro violento, vt καρτερὰ ἔργα apud Homerum.

COMP. Καρτερόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Qui eſt forti animo præditus, Magnanimus, apud Homerum, qui Herculẽ hoc epitheto honeſtat Od. φ. Heſiodo autem ἰέρες dicitur καρτερόθυμος, vbi quidam interpr. Peruicax ſeu Pertinax, Quæ eſt animo obfirmato.

COMP. Καρτερόφρων, idem quod proximè præcedens καρτερόθυμος. Eſt enim καρτερόφρων itidem ex καρτερὸς & φρὴν. In vulg. lex. redditur Magnanimus, item Conſtans, necnon Durus. Additúrque, eo vſum eſſe Heſiodum.

COMP. Καρτερώνυχος, ου, ὁ & ἡ, VEL Καρτερῶνυξ, χος, ὁ & ἡ, Qui vel quæ validos ſeu robuſtos habet vngues, vel validas vngulas.

Καρτερῶς, Valdè, Robuſtè, Firmiter. Scholiaſtes Thucydidis hoc aduerbio vtitur ad exponendum ἰσχυρῶς, quod extat l.6, pag.228, εἰ τῇ ἐμαυτοῦ μετὰ τῶν πολεμιωτάτων φιλόπολις ποτὲ δοκῶν εἶναι, νῦν ἐγκρατῶς ἐπέρχομαι. Accipi enim ait ἐγκρατῶς pro καρτερῶς. ſed addit φανερῶς item ἐπιφανῶς: qua minimè placent.

Καρτερία, ας, ἡ, Tolerantia, Patientia, ſicut redditur vox καρτέρησις. Sed quanuis καρτερία interdum ſumatur pro καρτέρησις, id eſt pro ipſa tolerandi ſeu perferẽdi actione, potius tamen ipſum tolerantiæ habitum (vt ita dicam) ſignificat. Xenoph. Pæd.3. τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθὼ καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ D
πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται. Apud eundem eiuſdem operis libro 8, inter ſe opponuntur καρτερία & μαλακία. Apud Iſocratem autem in Panathenaico copulantur ἀνδρία & καρτερία: vbi ſcribit, οὐ τεκμήριον οὐδεὶς ἂν δύναιτο μεῖζον εἰπεῖν ἀνδρίας καὶ καρτερίας καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμονοίας. Budæus ab eo καρτερίαν vocari ait conſtãtem temperantiam non vno in loco. Quanuis porro ibi ab Iſocrate coniungantur ἀνδρία & καρτερία, legimus tamen apud Platonem in Lachete, non quamlibet καρτερίαν eſſe ἀνδρίαν. In vulg. lex. ex Xenoph. aſfertur αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, pro Aſſidua ſtudia. E

Καρτερικὸς, illi ſubiũgo. quum enim ita dicatur is qui virtute quæ καρτερία vocatur, præditus eſt, non dubito quin ex hoc ipſo nomine originem habeat. Redditur certè καρτερικὸς Tolerans, Patiens: ſicut καρτερία Tolerantia, Patientia. Ac quemadmodũ καρτερία & μαλακία, ſic καρτερικὸς & μαλακὸς opponuntur. Ariſtot. Ethic. lib.7, cap.7, ἀντίκειται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατὴς, τῷ δὲ μαλακῷ ὁ καρτερικός. Eſt autem virtus τοῦ καρτερικοῦ circa mœrores, ſicut τοῦ ἐγκρατοῦς circa voluptates, vt ex eodem philoſopho ibidem diſcimus. Apud eundem Polit. libro 2, de Lacedæmoniorum politia loquẽtem, ὅλην γὰρ τὴν πόλιν ὁ νομοθέτης εἶναι βουλόμενος καρτερικὴν, κατὰ μὲν τοὺς ἄνδρας φανερός ἐστι τοιοῦτος ὢν, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξημέληκε. Quibus ſubiũgit, ζῶσι γὰρ ἀκολάστως πρὸς ἅπασαν ἀκολασίαν καὶ τρυφερῶς. Hoc autem affert tanquam ciuitati καρτερικῇ minimè [illegible]: adeò vt hîc latius vocis huius ſignificatio extendatur quàm modò dictum fuit. Conuenit quidem certè hic vſus cum eo quem habet apud Iſocratem De pace. poſtquam enim dixit, ἐπιδείξειεν ἄν τις πολλοὺς χαίροντας μὲν καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν, ἐπίπονα δὲ καὶ χαλεπὰ νομίζοντας ἀφ' ὧν ἀμφότερα ταῦτ' ἂν ὠφελοῖντο, ſubiungit, καὶ καρτερικοὺς εἶναι δοκοῦντας τοὺς ἐν τούτοις ἐμμένοντας. Apud Athenæum καρτερικὸς βίος & κυνικὸς opponuntur, lib.3, οὐ καρτερικὸν βίον ἀσκεῖν, κυνικὸν δὲ τῷ ὄντι ζῆν. Interdum autem καρτερικὸς non ſine adiectione ponitur, ſed adduntur ei circa quæ aliquis eſt καρτερικός. Quem vſum habet apud Xenophontem, ſequente præpoſitione πρὸς: vbi ſcribit, πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος. Quo in loco apte vtemur illa voce Lat. qua ſuprà interpretatus ſum hoc vocabulum, genit. ei dantes, vt καρτερικώτατος πρὸς πόνους ſit Laborũ tolerantiſſimus

(poſſit reddi & Laborum patientiſſimus)Itidémque πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καρτερικώτατος, frigoris & æſtus toleranti ſſimus. Atque adeo magis vſitata eſt vox iſta Tolerans cum genitiuo, quàm ſine adiectione. Sed vix puto καρτερικὸς vbi ſine adiectione ponitur) aptiꝰ reddi poſſe quàm Tolerans vel Patiens. In illis certè Ariſtotelis locis interpretandis quidam hoc, quidam illud ſunt vſi: ſunt & qui reddiderint Conſtans. Inuenitur etiam redditum vtroque ſimul, id eſt nomine Conſtans, addito altero illorum, videlicet Patiens. Redditur enim καρτερικὸς Conſtans & patiens. At ego ſic cēſeo, vbi καρτερικὸς eſt περὶ λύπας, vel πόνους, tunc ſufficere vel Patiens vel Tolerans: at vbi de eo dicitur qui facilè patitur ſe voluptatum fruitione priuari, tunc lubēter aptiorem vocem inuenirem. Vt porro καρτερικὸς redditur Tolerans, Patiens: ſic ADVERB. Καρτερικῶς reddi commodè poteſt Toleranter, Patienter, veluti quum dicit Cicero Tolerāter dolorem pati. hoc enim (vt opinor) diceretur καρτερικῶς ἀνέχεσθαι.

Καρτερέω, ῶ, Fut. ήσω, Tolero, Patior, Patienter fero. Item, Duro, Perduro. Variè autem conſtruitur, & pro varia conſtructione variè etiam redditur, eodem tamen ſenſu. Cum accuſatiuo, Xenoph. τοῖς σώμασι τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Iſocr. τὸν γὰρ τῶν ἀφροδισιακῶν ὄγκον μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειαν. Cum πρὸς apud Xen. Pæd. 1, καὶ πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, Famem, ſitim & frigus tolerare. vel (ſeruata eadem conſtruct. forma) Reſiſtere contra famem &c. Et ex Plat. De leg. affertur καρτερῶ πρὸς τὸ μέτριον, pro Ita me contineo vt moderatè me geram. Iſocrates autem cum ἐπὶ in Archid. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων, patienter præſentem rerum ſtatum ferre, boni conſulendo. Item in Nicocle cum ἐν, ſed alia ſignificatione, καρτερεῖν ἐν τούτοις, q. d. tolerantiam exercere, in his videlicet me continendo, vel mihi temperando. Rectius Temperantiam exercere, vel, Ab his mihi temperare, ſeu, me continere. Nam pro eodem dicere videtur ἐγκρατὴς εἶναι τούτων. Iungitur & datiuo ſine præpoſ. vt Hermog. ἵνα καρτεροῖεν τοῖς κινδύνοις οἱ ἐμπλέοντες. Sic & apud Propert. obſeruaui Durare cum datiuo, His ego non horam poſſim durare querelis. (Scio tamen poſſe etiam videri eſſe ablat. ſubaud. præpoſ.) Sed & quēadmodum dixit Plautus, Nequeo durare quin ego herum accuſem meum, ſic apud Philoſtr. legimus καρτερεῖν cum μὴ οὐκ, in Heroicis, οὐ καρτερῶ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι. Iungitur & cum participio, & dicitur καρτερῶ ἀκούων pro Patienter audio: οὐ καρτερῶ ἀκούων, Non patienter audio. quod Gall. cōmodius exprimitur, *Ie n'ay pas la patience d'ouyr*. Æſchines in Cteſiph. τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; Idem ibidem, ἃ ἐγὼ οὔτε τότ' ἐκαρτέρουν ἀκούων. At verò epiſt. ad Heb. cap. 11, vbi dicitur, τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε, non iungitur participio: ſed eſt ὡς ὁρῶν, vt qui videret. Quid autem hîc ſignificet, paulo pòſt docebo. Iungitur & cū particip. paſſiuo: vt καρτερῶ τυπτόμενος, Patior me verberari, vel potius Patienter fero verbera. Interdum autem καρτερῶ per ſe ponitur, & quidem alicubi eodem planè ſenſu quo apud Plautum Durare nequeo in ædibus. (vt Galli, *Ie ne ſçaurois durer en la maiſon*) Hæc enim (ni fallor) interpretatio huic Thucydidis loco conuenit, l. 4, οὐ δυνατὸν τὸν δῆμον ἐσόμενον μετὰ σφῶν καρτερεῖν. Alibi apud eundem videtur καρτερῶ ſignificare, Forti animo ſum, & (vt Maro loquutus eſt) Non cedo malis. vt l. 2, καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, id eſt δι' ἐλπίδα. Conuenit autē hæc interpretatio illi etiam loco epiſt. ad Hebr. cap. 11. Sciendum eſt porro hac in ſignif. verbo καρτερεῖν opponi ἀπειπεῖν.

Καρτέρησις, εως, ἡ, Tolerantia, vel Toleratio. (nam & hoc poſterius apud Ciceronem extat) At Perferentia & Perlatio non ſatis Latina ſunt, quibus tamen Lactantius vſus eſſe fertur. Plurali καρτερήσεις vſus eſt Plato in Sympoſio, πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις (δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες) θαυμάσια εἰργάζετο. Alibi quoque dixit καρτερήσεις χειμώνων καὶ τῶν ἐναντίων. Apud eundem καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, redditur, Conſueſcere à cibo & potu abſtinere.

Ἀποκαρτερέω, ῶ, Inediam perpetior, vt ea vitam finiam, Inedia vitam finio, Inedia mortem mihi conſciſco. Lucianus in opuſculo quod μακρόβιοι inſcribitur, φῦμα δὲ ἔχων ἐπὶ τοῦ χείλους καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμάτων, καὶ προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξίουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Loquitur autē de Cleanthe. Atque hîc τοῦ ἀποκαρτερεῖν manifeſta ſignificatio eſt. Sic & in ſequente loco Plutarchi Sympoſ. lib. 6, διὸ καὶ πολὺν ζῶσιν ἔνιοι τῶν ἀποκαρτερούντων χρόνον, ἂν ὕδωρ μόνον λαμβάνωσιν. Herodianus, ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς, εἴτε ἑκοῦσα εἴτε κελευσθεῖσα, ἀπεκαρτέρησε. Cicero Tuſc. quæſt. lib. 1, Hegeſiæ liber eſt ἀποκαρτερῶν, quòd à vita quidam per inediam diſcedens reuocatur ab amicis. quibus reſpōdēs, vitæ humanæ enumerat incōmoda. Secundū Suidā tamen ἀποκαρτερεῖν eſt vitam ſibi laqueo vel inedia cōſciſcere. is enim huic loco, Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμονίων νομοθέτην μετὰ τὸ θεῖναι τοὺς νόμους, ἐλθόντα εἰς Κρήτην, ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοὺς ἀναγκασθείη λῦσαι, præfigit participium ἀποκαρτερήσαντα, quod exp. ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. Plutarchus quoq; eiuſdem Lycurgi mortem deſcribens, eodem vſus eſt verbo, ἐπελεύτησεν οὖν ἀποκαρτερήσας. At Suidas in ἀπεκαρτέρησεν citans itidem hæc innominati autoris verba de Lycurgi morte, ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην, ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους οὓς ἔθηκεν, verbum ἀπεκαρτέρησεν exponit generaliter ἑαυτὸν διεχρήσατο, id eſt Manus ſibi attulit, vel Mortem ſibi conſciuit. Vnde apparet quàm parum ſibi conſtet Suidas in huius verbi expoſitione, ideóque quàm parum fidei adhibere illi oporteat. Multi ſanè reperiuntur loci in quibus manifeſtiſſimum eſt ἀποκαρτερεῖν eſſe inedia mortem ſibi conſciſcere: at vel vnum in quo ſignificet Laqueo mortem ſibi conſciſcere, extare vix credo. Adde quòd Cicero illo non hoc modo interpretatur. Et vel hinc colligas eſſe peculiarē quādam verbi huius ſignificationem, quòd diuerſi ſcriptores de eiuſdem morte verbū hoc vſurpent. Nam ſic Plut. in Pericle Anaxagoræ mortem deſcribit, καὶ μὲν πίπτει τὸν Ἀναξαγόραν αὐτὸν λέγουσιν, ἀμελουμένου Περικλέους, ἀμελούμενον κεῖσθαι συγκεκαλυμμένον ἤδη γηραιὸν ἀποκαρτεροῦντα. Apud Suidam autem habetur idem verbum de morte eiuſdem Anaxagoræ, in hoc autoris innominati loco, ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, ἐξ ἀποκαρτερήσεως τὸν βίον κατέστρεψε. (At eum qui vitam laqueo finit, habēt Græci verba multa quibus ſignificare poſſint) Tolerare vitam (inquit Budæus) ſermo eſt à Græcis tractus, à quibus ἑαυτοὺς διακαρτεροῦντες dicuntur ſeſe tolerantes: hac ratione, quòd qui facere id nō ſuſtinēt, ἀποκαρτερεῖν dicūtur & inedia vitā finire. Hoc autē obiter notandū eſt, pro eodem dici ἀποκαρτερήσας ἐπελεύτησε & ἀπεκαρτέρησε.

Ἀποκαρτερῶ, Nō ſuſtineo, Animo deficio, Impar ſum dolori. Sic vſus eſt Arethas in Apocalypſin: qui etiam ἀπαγορεύω interpretatur. Bud.

Ἀποκάρτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inedia vitam finiens. Ita legitur in quibuſdam Ciceronis libris pro ἀποκαρτερῶν, in loco paulo antè citato ex Tuſcul. quæſt. lib. 1. Sed ἀποκαρτερῶν tutius & cum exemplarium plurium autoritate legitur. Extant etiam quidam libri in quibus ἀποκαρτερώτατος ſcriptum eſt, non ſine aperto mendo.

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ, Mortis oppetitio per inediam. ſi modò dici poſſet oppetitio. Quintilianus libro 8, cap. 5, in luxurioſum qui ἀποκαρτέρησιν ſimulaſſe dicitur, ait iactatum fuiſſe, Necte laqueum, habes quòd faucibus tuis iraſcaris. Sume venenum, decet luxurioſum bibendo mori. Intelligo autem ἀποκαρτέρησιν ſimulaſſe, id eſt ſimulaſſe ſe in animo habere vitam inedia finire. At in vulg. lex. citatur hic Quintiliani locus tanquam ἀποκαρτέρησιν accipientis pro tolerantia, & eam inter figuras numerantis.

Ἀποκαρτέρησις Tolerantia doloris victa, Animus deficiens præ dolore, ſeu concidens, Abruptio patientiæ præ dolore. Vide poſteriorem ſignificationem verbi ἀποκαρτερῶ, ex Aretha.

C. ΔΙακαρτερῶ, Ad extremum vſque perfero, (hanc enim eſſe vim præpoſitionis in hoc verbo exiſtimo) Perduro. Greg. de martyre quodam vſus eſt, pro Ad extremum vſque tormenta perferre: ὑπὲρ εὐσεβείας διεκαρτέρει. In vulg. lex. ex Ariſtot. Rhet. διακαρτερῶ μὴ λέγειν τἀληθῆ pro Perſeuero occultare veritatem. Et ex Ioſ. antiquit. ἑαυτοῦ διακαρτερήσας ὀδυνηρῶς καὶ δυσχερῶς, pro Ægrè ſe continuit, Vix ſibi temperauit. ‖ Διακαρτερεῖν (inquit Bud.) apud Herodot. pro Inediam perferre. Ad hanc autem ſignificationem pertinet διακαρτερεῖν ἑαυτὸν, de Democrito dictum vitam ſuam in inedia ſuſtentante: hoc in loco, τούτοις δὲ [τοῖς θερμοῖς ἄρτοις] ταῖς ῥισὶ προσφέρων ὁ Δημόκριτος διεκαρτέρησε. Commodè autem, vt opinor, (ad primam huius verbi ſignificationem reſpiciendo) vertemus, Tolerauit vitam ſuam. nam Tolerauit ſe, ſine exemplo dicere non auſim.

C. ΕΓκαρτερῶ, vt ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι, Xenophonti, pro καρτερῶ ἐν ἀλγηδόσι, Patiens ſum in doloribus, vel Forti animo præditus ſum in doloribus, vel Fortiter me gero, aut Perduro in doloribus. Poſſumus & mutata conſtructione reddere, Patienter vel forti animo dolores fero. Sic Ariſtoteles Rhet. 1, ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. At in hoc Plutarchi loco, ἐγκαρτερεῖν τῇ χειρουργίᾳ, pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς τῆς χειρουργίας ἀλγηδόσιν accipio: de Mario, καὶ μὴ στενάξας, μηδὲ τὰς ὀφρῦς συναγαγὼν, ἐνεκαρτέρησε τῇ χειρουργίᾳ. Ab eodem verò ἐγκαρτερεῖν per ſe poſitum, itidem pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀλγηδόσιν accipio, in hoc loco lib. De garrul. ἀνακρινομένη καὶ κολαζομένη φρά-σαι τοὺς ἐπιλανθάνοντας, οὐκ ἔφρασεν, ἀλλ' ἐνεκαρτέρησεν, ἐπιδείξασα &c. Syneſ. epiſt. 60, πῶς οἴει καὶ τότε δακνόμενος; ἀλλ' ἐνεκαρτέρουν ὡς οἷόν τε. q. d. Obſirmabā animum. Plautus certè vim huius verbi καρτερῶ luculēter expreſſiſſe mihi videtur, vbi dixit — feram & perferā vſque eius abitum Animo forti atque obſirmato. ‖ Interdum verò ἐγκαρτερῶ dicitur de perſeuerantia in aliis etiam rebus, vel potius de pertinaci quadam ſeu peruicaci perſeuerātia. nam apud Syneſium, ἀλλ' ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ἐνεκαρτέρησα nō verterim ſimpliciter, (vt quidam) Māſi in iis quæ decreta fuerant, ſed Pertinaciter manſi, vel Obſirmato animo manſi. Sic autem & vetuſtiores ſcriptores hac voce vſos eſſe comperio. ita enim Thuc. l. 2, ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε. Quē velut imitans Xen. ita ſcribit, de equitibus in acie loquens, καὶ ἐπιθυμήσουσι τοῦ καλόν τι ἀκούειν, καὶ ἃ ἂν γνῶσιν ἐγκαρτερεῖν. Exponitur etiam Perſiſtere. ‖ Ἐγκαρτερεῖν in hoc Xenophontis loco, τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡλωμένοι, ἐγκαρτερεῖν δύνανται, redditur Sibi temperare, Se continere, (quæ ſignificatio & ſimplici καρτερεῖν data fuit) ſed videtur & ad illam ſignificationem perpeſſionis doloris (cuius modò exempla protuli) reduci poſſe. ‖ Ἐγκαρτερεῖς θάνατον in vulg. l. ex Euripide pro Manes mortem. id eſt expectas. quod mihi valde ſuſpectum eſt & ob ſignificationem & ob conſtructionem. quippe qui nec in illis locis Thucydidis & Xenophontis accuſatiuo iungi exiſtimem, ſed eſſe ἐγκαρτερεῖν ἃ pro ἐγκαρτερεῖν ἐκείνοις ἃ.

Quod ſequitur verbum Κεύθω, cenſeri πρωτότυπον poſſit, præſertim quum eius etymum à nullo eorum lexicographorū & grammaticorū quos legere mihi cōtigit, afferatur. Præterquā enim quòd de eius deriuatione tacēt, (quod facit vt ſuſpicer ab illis exiſtimatum fuiſſe πρωτότυπον. affirmare enim nolo, quū fieri poſſit vt nōnullorum deriuationes vel obliuione vel propter ignorationem prætermiſerint) tale eſſe videtur vt in illo ordine reponi debeat.

ΚΕΥ'ΘΩ, Fut. Κεύσω, Præt. κέκευκα, Occulo, ſeu Occulto, Abſcondo. Poetis potius in vſu eſt quàm proſæ ſcriptoribus, qui pro eo dicunt κρύπτω: quod cum poetis commune habent. Homerus Odyſſ. τ, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. Sic alibi, μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν. Apud eundem Iliad. ι, legimus κεύθειν ἐνὶ φρεσί. vbi ſibi nō minus ac portas orci inuiſum eſſe dicit illum Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Vbi non aſſentior ſcholiaſtæ, dicenti, verbum κεύθει alibi quidem ſignificare κρύπτει, hoc autem loco accipi pro ἐνθυμεῖται. neque enim κεύθειν per ſe ſignificare poteſt ἐνθυμεῖσθαι, id eſt cogitare: ſed κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν, id eſt occultare in mente, ſeu in pectore, perinde eſt acſi diceretur κρύφα ἐνθυμεῖσθαι, id eſt Occultè cogitare. Is autem occultè diceretur cogitare, qui cogitationē ſuam diſſimulat, & nihil tale præ ſe fert quale eſt illud quod cogitat & in animo ſuo voluit. Ex Saluſtio κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν interpretari poſſumus Claudere in pectore. Is enim qui ab Homero deſcribitur, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, is eſt (vtendo Saluſtianis verbis) Qui aliud clauſum in pectore, aliud in lingua promptum habet. Simili porro loquendi genere dicitur ab eodem poeta νόος aliquid κεύθειν ἔνδοθι: Odyſſ. ω, Εἰπέ μοι εἰρομένῃ τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει. Apud Euripidē in Phœniſſis κεύθειν & στέγειν ὑπὸ σκότῳ copulantur: Κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. Interdum ſepulcrum dicitur aliquem κεύθειν, ſeu alicuius oſſa: vt aliquis Latinè dicitur tegi ſepulcro ſeu condi. In Æſchyli epitaphio habetur hic verbi κεύθω vſus: Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας. Et in epitaphio quodā quod Simonidi adſcribitur, quod legitur Anthol. epigrammat. libro 3, pag. 286, meæ editionis, Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασιγνήτην τε κεκεύθει Γᾶ. (Quē vſum habet κρύπτειν in iſto Platonis epitaphio, Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος. Interdum verò & καλύπτειν dicitur ὁ τάφος, id eſt ſepulcrum) Sed illud κεκεύθει omnino mihi ſuſpectū eſt, quod eſt tanquam à themate Κεκεύθω. dicendúmque foret ex futuro medio κέκευθα eſſe factū, ſi admittendum cenſeretur. Sed potius in κέκευθε mutandū illud κεκεύθει crediderim. etenim nec pro præterito pluſquamperfecto accipere commodum eſſet. Inuenitur autē ſæpe hoc medium PRAETER. Κέκευθα ſignificationem habens præſentis κεύθω. Extátq; hic vſus in Anthologia epigrammatum aliquot locis: necnon apud Homerum, — μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε. vbi dicitur ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε pro eo quod alibi κεύθει ἐνὶ φρεσί.

Κεύθειν inuenitur etiam paſſiuam ſignificationem habens. Sed ex Sophocle ſolo huius vſus exempla mihi extant. Sic autem vſurpat tum ipſum verbum, tum eius participium. Legimus enim apud eum in Œdipo tyranno, pag. 192, meæ editionis, — ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω γῆς. pro κεύθεται, κρύπτεται, inquit ſcholiaſtes. Hoc certè conſtat ſuam actiuam ſignificationem minimè retinere hîc poſſe verbum κεύθω: ſed commodius fortaſſe pro neutro verbo haberetur (quale eſt Latinis Lateo) quàm pro paſſiuo. Quem autem verbo dat vſum illic, eundem & participio in Aiace, p. 38, κρείσσων γὰρ ᾅδα κεύθων ἢ νοσῶν μάταν. vbi etiam ᾅδᾳ obſeruandum eſt poni pro ἐν ᾅδᾳ. Legimus apud eundem poetam in Antigone, Μηδὸς δ' ἐν ᾅδου καὶ πάθος κεκευθότοιν.

PASS. Κεύθομαι, conſtat accipi pro Occulor, Occultor, Abſcondor, ſequendo actiui ſignificationem: ſed in v. l. habetur κεύθομαι expoſitum Vado: non ſine errore, vt opinor: qui tamen vnde natus ſit, haud diuinare poſſum. Vide Κευθάνω.

Κευθμός, οῦ, ὁ, Locus qui aliquem occultat & abſcondit, Locus in quo aliquis latet, Latebra, Latibulum. Apud Hom. cete habent ſuos κευθμούς: Il. ν, nō procul à principio, de Neptuno, Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ', ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ, Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. Vbi Euſt. annot. κευθμῶν eſſe à ſing. nomin. κευθμός, qui ſimilis ſit his, δρυμός, σταθμός, βαθμός. eos autem qui dixerint factū eſſe κευθμῶν ex genit. κευθμώνων per ſynco-

pen, meritò reiici à veteribus. Τοὺς δὲ εἰπόντας (inquit) αὐτὸ συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ κευθμώνων, οὐ τοιούτους οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοί. Extat apud Heſychium hic nominatiuus Κευθμός, qui ab eo exponitur καταδύσις, item πυθμὴν, necnon θησαυρός. quibus additur κοῖλον, ἢ κοιλάς. Ita enim cum Aldina editione legendũ eſt κοιλάς, (cuius genitiuus κοιλάδος) non κοίλας cum Germanica. Cæterùm ex hoc κευθμὸς fit κευθμὼν, κευθμῶνος, non contrà: vt docebo etiam in ſequentibus.

Κευμός etiam legitur apud Etym. ſicut & Κευθμός. Sed pro Κευμὸς non dubium eſt quin debeat SCRIBI Κευσμός. Ideo autem non dubito hanc ſcripturam in illius locum ſubſtituere, tum quòd comprobetur exemplo quod affert, tum etiam quòd mei veteris lexici autoritate nitatur. Exemplum quod affert Etymologus habet σ. eſt enim μηνισμός: alterum autem habet θ, μηνιθμός. vnde liquidò patet eum itidem Κευσμὸς cũ σ & Κευθμὸς cum θ ſcripſiſſe. In meo autem veteri lexico ſcriptura hæc Κευσμὸς Æolica eſſe traditur. Hæc enim ibi leguntur, Κευθμός. ἐκ τοῦ κεύθω κευθμός. Deinde, Αἰολικῶς κευσμὸς, καὶ κευθμός. Adduntúrque in exemplum, κλαυσμὸς, ex κλαύσω, & κλαυθμός.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod Κευθμὸς, de quo paulo antè. Redditur non ſolùm Latebra & Latibulum, ſed etiam Penetrale, Seceſſus. pro quo malim Receſſus, (vt Cicero latebras & receſſus copulauit) vel potius Abditos receſſus, vt ſignificãtius loquamur. Heſiod. γαίης ἐν κευθμῶνι. In plurali autẽ γαίης κευθμῶνες dici poſſint fortaſſis terræ penetralia, Intimi terræ receſſus, ſeu abditi. Quidã interpretati ſunt antra terræ. Sed multo his & aliis quibuſuis aptius eſt vocabulum Abdita. Eodẽ enim planè modo dixit Lucretius Abdita terræ, quo dicunt Græci κευθμῶνας γαίης: adeo quidem vt ad Græcum vocabulum reſpexiſſe videri queat. quum Abdita ſit ab Abdo, vt κευθμὼν à κεύθω, ſignificante illud Abdo, vti antea dictũ fuit. Eius locus eſt l.6, Denique vbi argenti venas aurique ſequuntur, Terrai penitus ſcrutantes abdita ferro. Huius autem exemplo dixit Horatius Abdita rerum. Apud Homerum eſt κευθμὼν ſpeluncæ: Odyſſ. ν, Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος. Quinetiam de latibulis ſeu luſtris ferarum dicuntur κευθμῶνες. vt apud eundem poetam, Odyſſ. κ, – ὥστε σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες. Euripides autem νεκρῶν κευθμῶνα ſicut & σκότου πύλας de orco dixit, initio Hecubæ. & fortaſſis occaſionem ita loquendi ſumpſit ex Homeri locis quos in nomine Κεῦθος afferam.

Κευθμὼν fit ex Κευθμὸς, non contrà: vt teſtatur etiã Etymologus, cui aſſentitur & meum vetus lexicum.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς ſeu κευθμὼν, de quibus modò dictum fuit. Sed aut nullum aut rarum eſſe puto ſingularis apud veteres vſum: at plur. κεύθεα & κεύθεσι in frequenti ſunt apud poetas vſu. Et quemadmodum habuiſti ſuprà κευθμῶνας γαίης, ita κεύθεα γαίης dicunt Homerus & Heſiodus. Extat enim apud vtrunque, ὑπὸ κεύθεσι γαίης: apud hunc quidem in Theogonia: apud illum autem Odyſſ. ω, Ἑστᾶσ' εἰν ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Apud eundem Iliados χ, legimus, Νῦν δὲ σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης Ἔρχεαι. Quibus ex locis fortaſſis occaſionem ſumpſit Euripides vocandi orcum νεκρῶν κευθμῶνα, vti dixi.

Singulari κεῦθος, cuius aut nullum aut rarum apud veteres vſum eſſe dixi, vtitur ſcholiaſtes Sophoclis, in quendam Philoctetæ locum, pag. 420, vbi dicitur à poeta, Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον Θερμόν τε καὶ παγετῶδες. Exponit enim γύαλον per κεῦθος. Et paulo poſt, διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἡμεῖς αὐτὶ τοῦ ἄλσους μεταφράζομεν.

Κευθήμων etiam legitur apud Suidam, quod ideo in hunc locum reſeruaui quia mendo carere non puto. Exponit autem φωλεῶν & ἀποκρύφων τόπων. ex qua expoſitione eſſe genitiuum pluralem liquet. Sed ego non dubito quin ipſe κευθμῶν ſcripſerit, à nominatiuo ſingulari κευθμός, de quo antea dictum fuit. Exiſtimo porro petitum eſſe iſtum genitiuum κευθμῶν ex illo Homeri loco quem attuli in Κευθμὸς, ex Iliados ν. aut certè ex iſto verſu, Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς αἰπόλοισι.

C. ἈΜΦΙκεύθω, Circumquaque occulo, Circumtego. ἀμφικεύθων Heſych. exponit περικρύπτων.

C. ἘΠΙκεύθω affertur tantùm pro Celo ex Homero, ea ſignificatione qua dicitur Celare quempiam aliquid. Odyſſ. ξ, Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς, Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. Vbi μηδ' ἐπικεύσῃς per perittologiam dictũ cenſeri poſſit: cuiuſmodi multa apud Hom. legi ſcimus. Sic Od. ε, Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Hîc certè itidem perittologia eſſe cenſebitur quod addit, οὐδ' ἐπικεύσω. Sed tolerabilior tamen fuerit ſi vtrobique permutatum eſſe ordinem imaginemur: & dictum eſſe hîc quidem, ὑποθήσομαί οἱ, οὐδ' ἐπικεύσω, pro οὐκ ἐπικεύσω, ἀλλ' ὑποθήσομαι: illic verò, μὴ ἐπικεύσῃς, ἀλλ' εἰπὲ &c. Exiſtimari autem poteſt ſubaudiendus eſſe his in locis accuſatiuus perſonæ. At verò cum accuſatiuo rei legitur Odyſſ. δ, – μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω. Quòd ſi legatur τοι (quam ſcripturam alicubi inueniſſe mihi videor) dubium fuerit ſitne τοι itidem expletiua particula, an pronomen: vt habeat hoc verbum accuſatiuum rei & datiuum perſonæ. Cæterùm quanuis nullum afferatur exemplum ſignificationis generalis quam habet Κεύθω, qua videlicet ponitur pro Occulto, Abſcondo: nõ dubito tamen quin & eam obtinere poſſit, atque adeo alicubi eam obtineat. Et viciſſim quanuis ſimplici VERBO Κεύθω data nõ fuerit ea ſignificatio quæ datur huic compoſito Ἐπικεύθω, quòd nullum eius exemplum in promptu eſſet: minimè dubium eſſe debet quin eandem & ipſum habere queat, & quidem non ſine veterum ſcriptorum exemplo.

Κευθάνω, idem eſt quod Κεύθω, Occulo, ſeu Occulto, Abſcondo. Fitque ex illo ſuperiore κεύθω hoc κευθάνω. Homerus Iliados γ, Ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο. Vbi κευθάνειν poteſt accipi pro Occulere, Occultare ſeu Abſcondere: ſed aptius reddetur Celare, (meo quidem iudicio) vt habeat eam ſignificationem quæ compoſito ἐπικεύθω data fuit. Annotat porro ibi Euſtathius, hoc verbum Κευθάνω ex Κεύθω eſſe deductum: ſed addit hanc deductionem orationi ſolutæ inutilem, at verſui hexametro (quem dactylicum appellat) eſſe cõmodam. Eius verba ſunt, τὸ δὲ ἐκεύθανον ἡ ἐκ τοῦ κεύθω παραγωγὴ λόγῳ μὲν πεζῷ ἀσυντελής, δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρησίμη. Ex quibus verbis colligat fortaſſe quiſpiam, κεύθω quidem in oratione ſoluta locum habere, at κευθάνω non item. Ego tamen poeticum eſſe & illud κεύθω exiſtimo, & nullum aut perquam rarum apud eos qui ſoluta oratione vtuntur, eſſe illius vſum.

Κευθάνω in vulgaribus lex. redditur Vado. Cui interpretationi additur, Item Tego. Subiungitúrque locus ille Homeri ex Iliados γ, qui paulo antè allatus fuit. Sed quod ad priorem illam interpretationem attinet, miror vndénam ſumpta fuerit: & quãuis planè falſam eſſe credã, (vt alia infinita id genus mendacia in illis lexicis eſſe ſatis cõſtat) nolui tamẽ eam te celare: quòd etiam verbo κεύθομαι eadem in iiſdem libris tribuatur.

AT VERO Κευτμεία dicitur eſſe nomen plantæ apud Theophraſtum, Hiſt. plant. lib. 9, c. 1. cui, vt atractylidi, ſuccus ineſt ſanguineus. ſuſpicantúrque nonnulli eſſe illud genus betæ quod herbarii ſanguinem draconis appellant. An autem ſit à verbo κεύθω, præſertim quũ non aſpirata θ, ſed tenui τ ſcribatur, haud facilè iudicari poſſit. (Hoc quidem certè conſtat, in quibuſdam deriuatis talem mutationem aſpiratæ in tenuem, aut contrà tenuis in aſpiratam inueniri) Sed vtrocunque modo ſe res habeat, eius hîc mentionem feciſſe nihil nocebit.

Ad iucundam vocem Μέθυ tranſeo, omiſſis in medio nõnullis quæ nec ita frequenter occurrunt, nec adeò magnum deriuatorum comitatum habent: ideóque ſine magno incõmodo in indicem reſeruari poterunt. Sed ne ὁ μεθυδότης mihi iraſcatur quòd ſuum illud vocabulum in ſerie vocum à litera μ incipientium prætermiſerim, negligentiam illam ſiue iniuriã ea diligentia ſarciam quam hîc adhibebo in vocis illius tractatione multo maiorẽ quam ibi adhibuiſſem. Debuit autem collocari hoc vocabulum μέθυ poſt μεθίημι, ſequendo etymologiam quam etiam Euſtathius ei tribuit: de qua dicam paulo póſt.

ΜΈΘΥ, τὸ, Vinum. (Temetum ab hoc vocabulo μέθυ originem habere aliquando ſuſpicatus ſum: vt videlicet ex μέθυ primùm quidem Methum dictum fuerit, deinde verò Temethum, præfixa vna ſyllaba: quod & in aliis quibuſdam vocibus Latinis quæ è Græcis factæ ſunt, videre eſt. Sed addendum hoc fuerit, tãdem & mutationem aſpiratæ in tenuem acceſſiſſe. Nolim autem nunc illam meam deriuationem pertinaciter tueri: hoc vnum dico, non minus nunc quoque hanc mihi probari quàm eam quæ vulgo affertur) Eſt autem poetis duntaxat vſitatum hoc nomen, licet pleraque ab illo deriuata magno apud proſæ etiam ſcriptores in vſu ſint. Hom. Odyſſ. η, Γοντόνοε κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Apud eundem ſæpe huius nominis epithetum eſt ἡδὺ. vt Odyſſ. η, Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Poteſt tamen illud ἡδὺ cenſeri non pro perpetuo epitheto, (quoniam aliquod vinum poteſt eſſe quod non ſit ἡδὺ) ſed pro epitheto certi vini cuius ibi ſit mẽtio. Idémque fortaſſe dicendum de adiectiuo γλυκὺ, quod alibi huic nomini adiungit: vt Odyſſ. ξ, — ἡμῖν ἐδωδὴ Ἠδὲ μέθυ γλυκύ. Plutarchus in Sympoſ. libro 3, quæſt. 2, vult μέθυ eſſe τὸν ἄντικρυς ἄκρατον: ſcribens, ὅθεν ὁ φίλτατος Διόνυσος οὐχ ὡς βοηθὸν ἐπὶ τὴν μέθην οὐδ' ὡς πολέμιον τῷ οἴνῳ τὸν κιττὸν ἐπήγαγεν· ὅς γε τὸν ἄκρατον ἄντικρυς, μέθυ, καὶ Μεθυμναῖον αὐτὸς αὑτὸν ὠνόμασεν.

Μέθυ à verbo μεθίημι deductum eſſe, non vno in loco teſtatur Euſtathius. Sed huius deductionis duplex ab eo affertur ratio. alicubi enim vult μέθυ dictum eſſe à verbo μεθίημι, quòd nos μεθήμονας reddat, id eſt negligentes: alicubi verò alium dans verbo μεθίημι vſum, vult μέθυ inde eſſe appellatum quoniam homines eo vſi μεθίενται εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν. Sed hoc poſterius etymum in vno tantùm loco affert, quod ſciam: at prius illud, in multis. Atque adeò poſterius hoc, nõ eius eſt, ſed ex Athen. petitum. cuius hæc verba ſunt, δειπνοσοφ. l. 8, εἰς ἃς δὴ [ſub. ἑορτὰς] συνιόντες οἱ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν αὑτοὺς μεθιέντες, τὸ μὲν ποτὸν, μέθυ, τὸν δὲ τοῦτο δωρησάμενον θεὸν, Μεθυμναῖον καὶ Λυαῖον καὶ Εὔιον καὶ Ἰήιον προσηγόρευον. Equidem rationi conſentanea eſt vtraq; deductio, quòd vtrunq; effectum vini experiamur: ſed prior illa magis cũ paſſim recepta verbi μεθιέναι ſignificatione conuenit. Euſtathius exponens hunc locum Homeri, in fine lib. ζ Iliadis, Ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, ait verbum μεθίης (ab eo tamen ſcribitur μεθίεις) ſignificare ἀμελεῖς. & hinc eſſe μεθήμων, quo declaratur ὁ ἀμελητής: ſicut ἡ ἀμέλεια nomine μεθημοσύνη. Quibus addit, καὶ μέθυ, ὁ εἰς μεθημοσύνην ἄγων οἶνος. Idem in verſum hunc qui legitur in fine libri η eiuſdem poematis, Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα, annotat eum ſuo more μέθυ vocare vinum, διὰ τὸ τοὺς ἀμέτρως αὐτὸ πίνοντας μεθίεσθαι: id eſt ἀμελεῖν. Rectè autem hîc adiicitur ἀμέτρως: ſicut & alibi dicit idem ſcholiaſtes μέθυ non natura eſſe huiuſmodi, (id eſt, natura non habere effectum illũ nomini ſuo reſpõdentem) ſed τῇ ὑπὲρ μέτρον εἰσδοχῇ, quoniam μεθίεται (id eſt ἀμελεῖ) ὁ πέρα τοῦ μετρίου οἶνον προσιέμενος.

C. Μεθυδότης, Vini dator. epithetum Bacchi: qui etiam lætitiæ dator à Marone dicitur. Sed in præſentia huius epitheti non aliunde mihi ſuppetit exemplũ quàm ex Etym. in voce Μεθυμναῖος. Ibi enim hæc ſcribit, Μεθυμναῖος, ὁ Διόνυσος, ὅτι μεθ' ὕμνων ἦλθεν. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὴν μέθην εἴρηται, ὡς μεθυδότης. Vbi accipio ὡς μεθυδότης pro vtpote μεθυδότης: hoc ſenſu, Vtpote μεθυδότης, quod μέθυ præbet occaſionem μέθης. Fateor tamen poſſe & aliter intelligi: nimirum, ſicut μεθυδότης dictum eſt παρὰ τὴν μέθην, ita & μεθυμναῖος inde fortaſſe dictum eſſe. Quòd ſiquis obiiciat μέθη habere η, quum μέθυ (quod continetur hoc compoſito μεθυδότης) habeat υ, ideóque non eſſe veriſimile eam Etymologi mentem fuiſſe: huic ei⁹ obiectioni μεθυμναῖος opponetur, quod apertè à μέθη deducit, quum tamen & illud habeat υ. Sed eò tandem deueniendum erit, (ſi quidem iſtam poſteriorem expoſitionẽ veram eſſe putemus) vt hunc grammaticum, ſicut in deducenda voce μεθυμναῖος errat, (quod ex Plutarcho etiam & Athenæo ſatis conſtat) ita in deductione nominis μεθυδότης errare. Fateor alioqui, quum in μέθη ſit η, tamen μεθύω & μέθυσος, atque alia quæ illius nominis μέθη ſignificationem ſequuntur, litera υ ſcribi.

C. Μεθυπλὴξ, ῆγος, ὁ & ἡ, Ebrius, aut etiam Ebrioſus. Huius compoſiti vſus extat in Anthol. epigrammat. Quod autem attinet ad verbum quocum componitur, eadẽ planè eſt ratio quæ & compoſiti οἰνοπλὴξ, quod vide.

C. Μεθυσφαλὴς, έος, ὁ & ἡ, Ex vino ſeu præ vino labens, ſeu titubans, Cui vinum eſt cauſa lapſus. In Anthol. epigrammat. μεθυσφαλὲς ἴχνος dicitur de veſtigio ebrii. id eſt, de pedibus præ vino titubantibus. At verò μεθυσφαλεῖς ὑμέναιοι, Vino defectæ nuptiæ, in vulg. lex. ſine autoris nomine. Suſpicor autem ex Nonno petitum eſſe hoc epithetum, in quo certè verbum σφάλλεσθαι non ſatis ἀσφαλῶς vſurpari videtur, ſi quidem ei ſignificationem illam dare oporteat.

C. Μεθυτρόφος, ου, ὁ & ἡ, Alẽs vinum. vt οἰνοτρόφος in Anthol. epigr. lib. 1, οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου.

Μεθυμναῖος dictus eſt Bacchus (vt etiam ex Plutarcho & Athenæo antea docui) à nomine μέθυ. Eſt autem Μεθυμναῖος & nomen ἐθνικὸν, à Μέθυμνα, quod eſt nomen vrbis in Leſbo inſula. Exiſtimatur enim DICTA Μέθυμνα primùm, (ex illo Bacchi epitheto Μεθυμναῖος) deinde VOCATA Μήθυμνα, mutata litera ε in η. Eſſe verò πολύοινον hanc vrbem, teſtatur & hic Naſonis verſus, Gargara quot meſſes, quot habet Methymna racemos. Non abs re igitur ſuſpicetur aliquis à nomine μέθυ nomen hanc vrbem ſumpſiſſe: ſicut Thraciæ VRBS Μεθώνη, inde dicta eſſe traditur, vtpote πολύοινος & ipſa. Sed ſi Methymnã inde appellatam eſſe conſtaret, Bacchum deinde hoc epithetum ab ea nactum aliquis fortaſſe credere mallet. Eſt certè rationi magis conſentaneum, vocem Methymnæus à Methymna, quàm Methymna à Methymnæus deduci. Cæterùm Etymologum hoc epithetũ μεθυμναῖος à nomine μέθη deriuare, docui in compoſito Μεθυδότης.

¶ Μέθη, ης, ἡ, Vinolentia, Temulentia, Ebrietas. Hîc autem colloco vocabulum iſtud μέθη, quòd minimè dubitem quin à μέθυ deriuetur, quanuis litera η non υ terminetur. Ita enim exiſtimo, quum quærenda eſſet litera qua terminatio illius à terminatione huius differret, literã η quauis alia commodiorem viſam eſſe, quòd huiuſmodi ſubſtantiuis conueniret. at in nomine μέθυσος & in verbo μεθύω ſeruatam nihilominus fuiſſe literam υ, quòd eam retineri nihil prohiberet. Euſtathius tamen non à μέθυ deriuat fœmininũ illud μέθη, ſed vnde ortum eſt illud μέθυ, inde & μέθη originem habere exiſtimat: nimirum à verbo μεθίημι. Sed hac quæſtione omiſſa, ad exempla veniendum eſt. Plato in Minoe, ὧ

Κρήτῃ δὲ εἷς οὗτός ἐστι τῶν ἄλλων νόμων οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Aristot. Polit. lib. 2, ἔτι δ' ὁ περὶ τὴν μέθην νόμος, τὸ τοὺς νήφοντας συμποσιαρχεῖν. Demosthenes in Midiam, ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Athen. lib. 10, ἔπινε δὲ Ἀλέξανδρος πλεῖστον· ὡς καὶ ἀπὸ μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας. Plutar. Sympoſ. l. 3, τοῦ κιττοῦ καταςβεννύντος τὴν μέθην τῇ ψυχρότητι. Idem μέθην & οἴνωσιν alicubi copulat, (vt lib. 2, De Alex. fortuna, ᾧ [videlicet Ἀλεξάνδρῳ] μέθην τινὲς ἐγκαλοῦσι καὶ οἴνωσιν) quum tamen hæc inter ſe differre ipſemet non vno in loco teſtetur, vt docui in nomine Οἴνωσις, t. 2, col. 1247. Ab Herodiano lib. 2, copulantur μέθη & κραιπάλη. Ab eodem lib. eodem dicitur ἀπὸ μέθης κραιπαλᾶν. Philo quandam etiam μέθην appellat νηφάλιον, De vita Moſis, lib. 1, καὶ μεθύοντες οὐ τὴν ἐν οἴνῳ μέθην ἀλλὰ τὴν νηφάλιον.

Μέθαι etiam dicitur plurali numero. Athenæus l. 2, διὸ καὶ θοίνας καὶ θαλίας καὶ μέθας ὠνόμαζον. Idem lib. 10, εἰς μέθας καὶ εὐωχίας τραπέντα. Idem lib. 6, καὶ τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους, καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν. Vſus eſt hoc plurali & Plutar. cum alibi, tum in Sympoſiacis.

Μέθυσος, ου, ὁ & ἡ, Ebrius, Temulentus. Interdum verò Ebrioſus, Vinolentus. A Luciano copulantur μέθυσος & πάροινος, in Timone, μέθυσος καὶ πάροινος οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέτι. Vſurpatur μέθυσος & genere fœminino. Athen. l. 13, κωμῳδῶν αὐτὴν ὡς μέθυσον. Sic apud Libanium, οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος.

FOEM. Μεθύση apud Atticos. vtitur enim hoc fœminino Ariſtoph. cum alibi tum in Veſpis: item in Nubibus, γραῦς μεθύση, anus vinolenta. Apud Lucianum Socrates ὁ ἀπὸ Μώμου quendā reprehendit qui VOCE Μεθύσης pro maſculino μέθυσος vſus eſſet.

COMPOS. Μεθυσοκότταβος, Ebrius, Temulentus. Sed propriè de eo qui iam ebrius cottabo vel potius cottabiſmo ludit. Ariſtoph. in Acharn. Πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγαράδε Νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι. Vide Κότταβος.

Μεθύω, Ebrius ſum. Homerus Odyſſ. σ, Ὡς νῦν Ἶρος κεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν Ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς. Ariſtoph. Pluto, Τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα. Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει. (At verò Alex. Aphrodiſ. non ὀξύτερον βλέπειν ſed διπλᾶ βλέπειν dixit nonnullos μεθύοντας: ſcribens Probl. lib. 1, τῶν ἄγαν μεθυόντων ἔνιοι διπλᾶ βλέπουσι) Xenophon in Sympoſ. οὐ βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν, ἀλλ' ἀναπειθόμενος. Opponuntur autem οἱ μεθύοντες & οἱ νήφοντες: vt in hoc Ariſtotelis loco, τοὺς μεθύοντας, ἂν τυπτήσωσι, πλείω ζημίαν ἀποτίνειν τῶν νηφόντων. Quæ cōueniunt (vt hoc obiter annotem) cum iis quæ ſcribit Ethic. lib. 3, οἷον τοῖς μεθύουσι διπλᾶ τὰ ἐπιτίμια. ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ· κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι. Dicitur etiam μεθύειν μέθην. vt in iſto Philonis loco, καὶ μεθύοντες οὐ τὴν ἐν οἴνῳ μέθην ἀλλὰ τὴν νηφάλιον.

Metaphoricè interdum vſurpatur verbum μεθύω, & quidem vel cum genitiuo, vel cum datiuo, vel cum accuſatiuo. Cum accuſatiuo extat in Anthol. epigrammat. μεθύω τὸ φίλημα. (Cum quo loco conuenit hic Lucianicus, ὁ δὲ φιλήσας αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν) Cum datiuo autem vſus eſt Demoſthenes Phil. 1, de ipſo Philippo, ἐκεῖνον μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. At cum genitiuo apud Theophylactum extat, καὶ ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Sic Horatius vocem Ebrius metaphoricè vſurpauit, quum dixit, Fortuna dulci ebrius. qui locus non malè cum illo Demoſthenico cōuenit, etiam quod ad ſententiam attinet. Homerus autem pellem μεθύουσαν ἀλοιφῇ dixit pro Madentem pinguedine, ſeu perfuſam. (Poſſimus autem fortaſſe & in illo Theophylacti loco, ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν, reddere itidem Voluptatibus amatoriis perfuſi) Vel potius Valde perfuſam, ſeu Valde madentem. Locus eſt Iliados ρ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Vbi nō placet quod ſcribit Euſtathius, nimirum illud μεθύουσαν ἀλοιφῇ, nō eſſe πάνυ σκληρότερον quàm hoc dictū, μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος. (quod Demoſthenis eſt, vt apparet ex iis quæ paulo antè protuli) Quanuis enim vtrobique ſit metaphora, non debuit tamen locus hic cum Demoſthenico comparari, quum planè diuerſum habeant metaphoræ genus.

Μεθύω actiuè etiam poni exiſtimatur pro Ebrium reddo, Inebrio. Cuius ſignificationis exemplum hoc affertur in vulg. lex. ex Luciano, οἴνῳ ἑαυτὴν μεθύσασα. Item ex Nonno, in paraphr. cap. 12, euangelii Ioannis, ἐμέθυσεν ὅλον δόμον ἔνθεος ὀδμή. Sed nō dubito quin ad μεθύσκω referri hæc debeant, quæ tamen, quod ad coniugationem attinet, ſint tanquam à μεθύω: aut (ſi mauis) coniugationem verbi μεθύω ſequantur. Idem certè dicendum & de voce paſſiua μεθύομαι, quæ in iiſdē lex. habetur: affertúrque ad eius confirmationem futurum μεθυσθήσῃ ex Luciano. Sed minimè dubium mihi eſt quin quanuis μεθύσκομαι dicatur, non μεθύομαι: futurum tamen aliáque tempora tanquam à μεθύομαι ſumantur. Vide igitur μεθύσκω & μεθύσκομαι.

Μεθύσκω, Ebrium reddo, Inebrio. Plutarchus Sympoſ. libro 3, διὰ τί τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει; Ibidem, μεθύσκειν κιττὸν οἴνῳ μιγνύμενον. Athenæus lib. 10, εἰ ὁ οἶνος μετρίως ἀφεψηθείη, πινόμενος ἧττον μεθύσκει. Sunt verò & alia quæ dicuntur nos μεθύσκειν metaphoricé: (ſicut μεθύειν, id eſt ebrium eſſe, metaphoricum vſum habere docui) vt apud Plutarchum, μουσικὴν παντὸς οἴνου μᾶλλον μεθύσκουσαν. Plato De leg. καὶ πάνθ' ὅσα δι' ἡδονῆς αὖ μεθύσκοντα παράφρονα ποιεῖ, id eſt, inebriantia voluptate. Sed notanda diligenter eſt conſtructio: quòd non vtatur datiuo, vel accuſatiuo, vel genitiuo ſolo, (vt verbum μεθύω has conſtructiones habere oſtendi) ſed genitiuo præfixam habente præpoſitionē διά. Poſſitque videri cuipiam δι' ἡδονῆς μεθύσκοντα, aliud eſſe quàm ἡδονῆς μεθύσκοντα: vertit tamen & Budæus, Voluptate inebriantia, non ſecus ac ſi legeretur ἡδονῆς ſine adiectione, aut ἡδονῇ. Cæterùm μεθύσω & ἐμέθυσα mutuatur hoc verbum μεθύσκω à μεθύω, vt docui ſuprà, quum de Μεθύω agerem, quod neutralem ſignif. habet.

Μεθύσκω alicubi reddi poteſt Perfundo, Imbuo. Vel potius, Largè perfundo, ſeu imbuo. Quidam ἀνώνυμος, Anthol. epigrammat. lib. 1, πέφρην δὲ μεθύσκων. Alioqui reddi etiam poſſit Inebrio, in hoc loco, aliiſque huiuſmodi, vſurpādo videlicet metaphoricé. Vide compoſ. Ἐκμεθύσκω.

PASS. Μεθύσκομαι, Inebrior, Ebrius reddor, Ebrius fio, Inebrio me. Xenophon Pæd. 1, πίων οὐ μεθύσκεται. Idem eiuſdem operis libro 4, αὐτός τε ἐμεθύσκετο, μεθ' ὧν παρεσκηνοῦ, ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Ariſtoteles, ὅμοιος γὰρ ὁ ἀκρατὴς τοῖς ταχὺ μεθυσκομένοις καὶ ὑπὸ ὀλίγου οἴνου. Lucianus, οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον τῶν κολάκων, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον; Plutarchus Sympoſ. διά τι γυναῖκες ἥκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ γέροντες; Quemadmodum autem μεθύσκω à μεθύω mutuatur ἐμέθυσα, ſic μεθύσκομαι à μεθύομαι mutuatur ἐμεθύσθην. vnde μεθυσθῶμεν, Ariſtoph. in Veſpis. Luc. cum genitiuo, τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος. Apud eundem extat & futurum, μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Μέθυσμα, ατος, τὸ, Ebrietas, vt quidem redditur in v. l. ſed abſque vllo exemplo, aut nomine autoris. Sonare autem videtur quaſi quis dicat Inebriamentum: atque adeo hunc vſum habet apud Græcos Bibl. interpretes, videlicet pro inebriamento, id eſt eo quod inebriat, ſeu inebriare poteſt: lib. 1, Reg. c. 1, καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πέπωκα.

Μεθυστικὸς, οῦ, ὁ, Qui talis eſt vt facilè inebrietur, Propenſus ſeu procliuis ad ebrietatem. Vno verbo, Ebrioſus, Vinolentus, Vinoſus. (Perperam autem Phrynichus confundit cum μέθυσος, ſcribens, μέθυσος γυνὴ καὶ μεθύση· μεθυστικὸς ἀνήρ. nam μέθυσος eſt vel ebrioſus, vel etiam ebrius. at μεθυστικὸς eſt duntaxat ebrioſus) Plato, ὅταν μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικὸς καὶ μελαγχολικὸς γένηται. Ex Philone, ἑώρα δὲ αὐτὸν μεθυστικὸν ἀνοήτως ἐρῶντα. Inuenitur autem μεθυστικὸς & pro inebriandi vim habente: vt ſonet q. d. Inebriatiuus.

COMP. Ἀμέθυστος, ου, ἡ, (q. d. Inebriabilis) Lapidis pretioſi eſt nomen ſic dicti quòd inebriari non ſinat. Affertur ETIAM Ἀμέθυσος, pro Non ebrius: ſed ſu-

ſpectum mihi eſt. Quinetiã pro ἀμέθυσος, quod lapidis nomen eſt, inuenitur alicubi ſcriptum ἀμέθυσσος, perperã. Vide plura de ἀμέθυσος, in Indice: vbi & ἀμέθυστα φάρμακα.

C. ἈΠΟμεθύσκομαι, (q.d. Exinebrior. qualis cõpoſitio in alio quopiã fortaſſe reperiri queat) Ebrius eſſe deſino, Ebrietate liberor. Vtitur Etym. in voce Μεθύω, quũ dicit hoc quidem verbum eſſe à μέθη: at hoc nomen eſſe παρὰ τὸ μὴ θεῖν. quoniam οἱ μεθύοντες ſunt ἀκίνητοι, donec ἀπομεθυσθῶσι. Eſt autem ἀπομεθυσθῶσι tanquam ab ἀπομεθύομαι, ſicut ἐμεθύσθην dicitur tãquam à μεθύομαι, pro quo tamen vſurpatur μεθύσκομαι.

C. ἘΚμεθύσκω, idem quod ſimplex μεθύσκω, ſed minus vſitatum. Apud Theophraſtum ἐκμεθύσκειν pro Implere humore & obruere. videlicet De cauſis plant. libro 5, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλήθει διαφθείρει, ὥσπερ τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον.

C. ὙΠΕΡμεθύσκομαι, Supramodum inebrior, aut etiam ſuprà quàm dici poſſit. Vehementer inebrior. Affertur infinitiuus ὑπερμεθυσθῆναι pro Admodum temulentum eſſe, in vulgaribus lex. Eſt autem hic aoriſtus infinitiui tanquam ab ὑπερμεθύομαι: cuius tamen nullum exẽplum extat, (quod ſciam) ſicut nec ſimplicis μεθύομαι, vt antea dictum eſt.

Sequitur verbum Μειδιάω, quod poſt μεῖον collocandum fuiſſet, ſi etymum ab Etymologo excogitatum mihi placuiſſet. (quod enim tribuit τῷ Μειδιάω, huic Μειδιάω iuſtius tribuetur, quum illud ex hoc, nõ hoc ex illo factum ſit) nimirum ortum eſſe à μεῖον. quoniam ὁ μειδιῶν, id eſt qui ridet, μείονι κέχρηται γέλωτι. Sed hoc eius commẽtum parum mihi arriſit: quod tamen nunc dum propius inſpicio, tale eſſe fateor vt multa multo deteriora & minus veriſimilia apud eum extent. Hoc enim habet ſaltem, quòd optimè cum propria huius verbi ſignificatione conuenit. quia verum eſt quod ſcribit, illius qui μειδιᾷ, riſum eſſe μείονα, id eſt minorem: quum μειδιᾶν, ſicut & μειδᾶν, propriè ſonet Ridere leniter, & Subridere potius quàm Ridere: & quod vulgò dicimus iocantes *Rire du bout des dents*. Ideóque Medardi nomini (quod ab hoc μειδᾶν deductum eſſe liquet) optimè conuenit eiuſmodi riſus qualẽ vulgus noſtrum ei tribuit, (ac meorum Pariſinorum vulgus præſertim) *Sainct Medard, qui rit du bout des dents.*

ΜΕΙΔΑ'Ω, ῶ, (aut Μειδίω, ſecundum alios) Rideo leniter, ſeu molliter, Subrideo. Hanc enim propriam eſſe eius ſignificationem puto, ſequendo ea quæ paulo antè tradita fuerunt: vt quod Euſtathius verbo μειδιῶ tribuit, huic etiam conuenire dicatur: præſertim quum in eo Homeri loco in quem ſignificationem illam annotat, habeatur hoc verbum, non illud. Siquidem in hunc verſum lib. ε Iliad. Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hæc annotat, Iupiter autem ob illud ſcomma non dicitur γελᾶν (σεμνῶν γὰρ προσώπων ὁ ἐπὶ τοιούτοις γέλως ἀλλότριον) ſed μειδιᾶν. quod eſt multo σεμνότερον quàm γελᾶν. quum μειδιᾶν dicatur περὶ γέλωτος ἠρεμαίου, ἀνακεκραμένου συννοίᾳ. Eiuſdem poematis l. α, deæ tribuitur, μείδησεν τε θεά. Legimus hoc verbum apud eundem poetam cum alibi, tum Odyſſ. υ, cum accuſatiuo σαρδάνιον. vbi canit, — μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. vbi Euſtathius ſcribit eſſe τὸ ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λύπῃ. Sed ſcrupulum mihi aduerſus hanc expoſitionem mouet datiuus θυμῷ, qui ab Homero additur: niſi ſecus accipiatur quàm in aliis eiuſdem poetæ locis, verbis quibuſdam ſubiunctum.

Μείδημα, ατος, τὸ, Riſus, vel Lenis riſus, ſequendo ea quæ de verbo μειδῶ dicta fuerunt. Heſiodus ὀάρους & μειδήματα coniunxit. Apud Heſychium legitur ETIAM Μεῖδος. Habet enim Μεῖδος, μείδημα, γέλως. Fuerit autẽ, vt opinor, μεῖδος, εος, τό.

COMP. Ἀμειδής, έος, ὁ & ἡ, ITEM Ἀμείδητος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis eſt vt nunquam rideat, Riſus expers. Vide Indicem.

COMP. Φιλομειδής, έος, ὁ & ἡ, (ITEM Φιλομμειδής apud poetas, geminata litera μ, ob metrum) Amans riſus. & quod Gallicè dicimus, *Qui n'aime qu'à rire.* Vnde optimè conuenit Veneri hoc epithetum, cui etiam tribuitur paſſim ab Homero. vt Iliados δ, — τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. Quem in locum Euſtathius annotat geminare μ, metri gratia, vt verſus λαγαρότης μεσωθῇ περὶ μέτρον ἄριστον. Sed addit, epithetum iſtud habere hanc literæ μ geminationem, ſecundum quædam exemplaria: vnde colligimus, fuiſſe quædam in quibus ſimplici μ ſcriptum extaret. Ex iis certè eſt meum: quod alioqui τοῖς ἀκριβέστατα γεγραμμένοις annumerari dignum eſt. (idque vel ex Euſtathio probari poteſt qui de quibuſdam lectionibus loquens quæ ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἀντιγράφοις extarent, aliquas affert quæ in illo meo exemplari inueniuntur) Sed eo in loco litera μ ſuperpoſita eſt huic epitheto, quæ an eiuſdem manus ſit, dubitari poteſt. Sed vt eiuſdem eſſe putem, facit hic verſus libri γ, eiuſdem poematis, Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. hîc enim illud ἀντίγραφον geminam μ habet. Affertur porro & τὸ φιλομειδὲς pro Amor riſus, Studium riſus.

ETIAM Φιλομμηδὴς ſcriptum inuenitur, ſiue Φιλομμηδὴς, per η in penultima: ſequendo etymum quod Heſiodus in Theogonia huic epitheto tribuit: quum epitheta aliquot Ἀφροδίτης, id eſt Veneris, recenſens, vocatam etiam φιλομμηδέα tradit, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη: id eſt, quod è genitalibus (Saturni videlicet) in lucem prodiit. Sed hoc ſciendum eſt, legi etiam φιλομμειδέα per ει, itidémque μειδέων. (perperam autem in quibuſdam vulgatis editionibus, φιλομμηδέα quidem per η, at μειδέων per ει legitur) quam lectionem & margini illius exemplaris Homerici adſcriptam reperio. Siquidem è regione illius verſus Homerici, lib. γ Iliadis, habet margo, φιλομειδὴς, ἡ φιλόγελως, ἱλαρά, καθ' Ὅμηρον· κατὰ δὲ Ἡσίοδον, ὅτι μειδέων ἐξεφαάνθη, ὅ ἐστιν αἰδοίων. Sed quomodo retineri hæc ſcriptura in iſta ſignificatione poterit? Bœoticæ dialecto hæc literæ η in ει mutatio adſcribenda erit, ex Euſtathii autoritate: quem vide pagina 439.

Alterum autem VERBVM Μειδιάω, ῶ, idem ſignificans quod μειδῶ, & ex eo factum, (vti dictum eſt) in ſoluta quoque oratione locum habet, potius quàm hoc. Philoſtr. in quadam epiſtola, τίς ἡ κατήφεια αὕτη; τίς ἡ νύξ; τί τὸ συννοὸν σκότος τοῦτο; μειδίασον, κατάστηθι. ἀπόδος ἡμῖν τὴν τῶν ὀμμάτων ἡμέραν. In vulgaribus lexicis habetur ETIAM Μειδιάζω: ſed eius exemplum deſidero. Eſt autem à μειδιῶ VERBALE Μειδίαμα, Riſus, ſeu Lenis riſus, vel mollis. Lucianus, οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. Apud Heſychium autem LEGITVR Μειδίασμα, eadem ſignificatione. In vulg. lex. habetur ETIAM Μειδιασμὸς, ITEM Μειδίασις, eadem ſignificatione, ſed abſque vllo autore.

COMP. Ἐπιμειδιάω, ῶ, Subrideo. Redditur etiam Arrideo, ſed verbo προσμειδιῶ ſeruãda potius eſt hæc interpretatio. Apud Homerum autem legitur ἐπιμειδήσας

ſας à VERBO Ἐπιμειδῶ, Il. φ, Τὴν δ' ἐπιμειδήσας A προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

COMP. Καταμειδιῶ, Derideo, Ludibrio habeo. Ita v.l. vt præpoſitio κατὰ eandem vim habeat quam in καταγελῶ. Sed nullum huius ſignificationis exemplum affertur.

COMP. Προσμειδιῶ, Arrideo. Quæ ſignificatio datur & cõpoſito ἐπιμειδιῶ, vt antè dixi: ſed magis huic conuenit propter præpoſitionem πρὸς, cui reſpondet Ad in compoſitione.

COMP. Ὑπομειδιῶ, Subrideo, aut certè Clàm ſubrideo, quum etiam ſimplex μειδιῶ dictum ſit poni pro Subrideo, Leniter rideo.

Legitur ETIAM Μειδιθῶν apud Heſych. quod exponit γελῶν. Sed pro μειδιῶν ſcriptum eſſe μειδιθῶν, non immeritò fortaſſe quiſpiam ſuſpicetur.

Verbum Μειλίσσω, de quo nunc agendum eſt, tutò poſt nomen μέλι potuiſſe collocari videtur. Quum enim valde vicina ſit deductio, vt nimirum μειλίσσω à μέλι deducentes, μειλίσσω dici exiſtimemus quaſi μελίσσω, & ſignificatio huius verbi optimè cum illius nominis ſignificatione conueniat: vix quenquã deriuationi iſti refragaturum arbitror. Neque verò mirari quiſquam debet μειλίσσω ſcribi cum ει, quũ μέλι habeat ε ſimplex: quoniam multa ſunt apud poetas quæ eandẽ literæ ι epentheſin habẽt. ex quibus eſt μείλανι apud Homerum pro μέλανι. (vnde & Μειλανίων nomen propriũ pro Μελανίων) Eodem modo μείλινον ἔγχος pro μέλινον, & εἰλάτινον pro ἐλάτινον. Sic autem & υ interiicitur ex Iônicæ dialecti cõſuetudine: vt videmus in νοῦσος pro νόσος, & πουλὺς pro πολύς.

ΜΕΙΛΙ'ΣΣΩ, F. ίξω, Pr. ιχα, propriè Dulcedinẽ quãdam melleam B indo, Mellitũ reddo, κατὰ μέλι γλυκαίνω. vt Euſt. exponit, quum de voce μείλια agens, φερνὴν eo vocabulo appellatam eſſe tradit, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα μειλίσσειν, ἤτοι κατὰ μέλι γλυκαίνειν. Sed vſurpatur potius metaphoricè pro Blandis verbis & velut mellitis demulceo, aut etiam delinio. Interdum verò non verbis ſed facto quopiam dicimur aliquem μειλίσσειν, id eſt, eum demulcere, & nobis conciliare. vt legimus τραπέζῃ μειλίξαντας apud Herodot. Apud Hom. autem Il. η, Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων Γίνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα, C accipio μειλισσέμεν, pro Demulcere, faciẽdo quod gratum ſit & acceptum, aut iucundum. adeo vt expoſitio quã Heſych. infinitiuo μειλισσέμεναι tribuit, optimè iſti μειλισσέμεν cõueniat, mea quidem ſentẽtia: videlicet, προσηνῆ & κεχαρισμένα ποιεῖν. Ac niſi μειλισσέμεναι in alio quopiã huius poetæ loco reperiatur, μειλισσέμεν Heſychium ſcripſiſſe & inde deprompſiſſe ſuſpicer. Breuium ſchol. autor, διὰ πυρὸς μειλίσσειν eſſe dicit κηδεύειν καὶ ταφῆς μεταδιδόναι. (addens, ἢ διὰ πυρὸς θάπτεσθαι. vbi tamen θάπτειν po- D tius dicendum fuiſſe videtur) Sic in meo veteri exemplari Homeri, exponitur διὰ πυρὸς θεραπεύειν καὶ θάπτειν. Sed hæc propriam verbi μειλίσσειν ſignif. non exponũt. quum μειλίσσειν dici quiſpiam poſſit nõ ſolùm ἐν τῷ θάπτειν, ſed alia etiam officia præſtando. Multo igitur aptior eſt expoſitio quæ eiuſdem exẽplaris margini adſcripta extat (altera enim interlinearis eſt) his verbis, οὐ γάρ τις φειδὼ γίνεται τοῖς τεθνεῶσι χαρίζεσθαι τοῦ πυρός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ μειλισσέμεν. ἐπεὶ γλυκεῖα ἡ χάρις. Euſt. autem ait μειλισσέμεν feſtiuè dictum eſſe. ſicut enim παίδων μειλί- E γματα ſunt τὰ ἐκείνων θελήματα, ſic νεκροῦ μείλιγμα eſſe τὴν οἰκείαν ταφὴν, μειλισσομένου διὰ πυρός: vt viciſſim eius μήνιμα eſſe τὸ μὴ ταχὺ θάπτεσθαι.

Μειλίσσομαι actiua etiã ſignif. vſurpatur, & quidẽ illa quã metaphoricã eſſe dixi actiuo μειλίσσω: videlicet pro Blandis verbis & velut mellitis demulceo, ſeu delinio. & quod vno verbo καταπραΰνω dicitur. In iſto tamen Hom. verſu 96, Od. γ, Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων, non ſignificat συνήθως idem quod καταπραΰνω, (inquit Euſt.) ſed λέγω τὰ μείλιχα. id eſt, loquor blanda, F ſeu ſuauia. Heſych. exp. κεχαρισμένα καὶ ἡδέα λέγε. Neque enim dubium eſt quin μειλίσσεο quod verbis illis exponit, (& quidẽ extra ſuum locum, nimirum in ſerie vocabulorum quæ ſyllabam μιλ in principio habẽt) id ipſum ſit quod in illo Homeri loco legitur. Illa autem ſignif. quam Euſtath. huic verbo συνήθη eſſe tradit, nimirum τὸ καταπραΰνειν, (ſicut & Suidas μειλίξασθαι exp. πραΰναι: qui & participiũ μειλισσόμενος exp. παρακαλῶν, item πραΰνων) bellè iſti Plutarchi loco accommodari poteſt, in quo τιθασσεύων & μειλισσόμενος copulat: De A- G lex. fortuna, lib. 1, εἰ δ' ὁ βασιλεὺς μέγας ἔθνη δυσκάθεκτα, καὶ μαχόμενα καθάπερ ζῶα, τιθασσεύων καὶ μειλισσόμενος, ἐσθῆσιν οἰκείαις καὶ συνήθεσιν ἐξεπράϋνε διαίταις καὶ κατέστελλεν, οἰκειούμενος αὐτῶν τὸ δύσθυμον καὶ παρηγορῶν τὸ σκυθρωπὸν, &c. Quæ Bud. ita vertit, At ſi magnus ille rex, gentes indomitas ferarum in modum manſuefaciens, vernaculis eas veſtibus áſſuetiſq; viuẽdi inſtitutis demulſit placidioréſque reddidit, cùm animi eorũ iniquitatẽ ad obſequiũ reuocans, tum verò ægritudinem leniens, &c. Vt autẽ ſimplex μειλίσσομαι, ita etiã cõpoſitum ἐκμειλίσσομαι in proſa interdum vſurpari, docebo quum ad hoc peruenero. In v.l. Μειλίσσομαι redditur etiã Adulor, Palpo: C ſed malim Blandior. Alicubi autem reddi poteſt (ſicut & μειλίσσω) Lenio, Placo: ſicut μείλιγμα ὀργῆς, Lenimentum ſeu Placamẽtum reddi poſſe, docebo paulo póſt.

Μειλίσσομαι, vt paſſiua voce, ita etiam ſignificatione eſt Demulceor.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, Mulcimentum: ſi hoc vocabulo cum Budæo vti licet: qui μείλιγμα eo interpretatur, in hoc Plutarchi loco, in Pompeii vita, Σκηπίωνι ὀργῆς μείλιγμα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα κατεγγυήσας. (AT VERO Μείλισμα quod hîc vulg. lex. habent, planè mendoſum eſſe exi- D ſtimo) Poſſit tamen hîc reddi etiam Lenimentum, ſeu Lenimen. vt μείλιγμα ὀργῆς ſit Lenimen iræ. Quinetiam Placamen ſeu Placamentum locum habére hîc poſſit. Homerus autem μειλίγματα θυμοῦ de canibus dixit, Odyſſ. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ. vbi μειλίγματα θυμοῦ, ſunt κρέα τινὰ, ſiue μαγδαλιὰ μειλίσσουσαι κύνας, vt inquit Euſtath. (qui alibi παίδων μειλίγματα eſſe tradit τὰ ἐκείνων θελήματα, vt dixi quum de ipſo verbo μειλίσσομαι agerem) Autor breuium ſcholiorum E eſſe dicit τὰ πρὸς ἡδονὴν δωρήματα, ſiue κρέα τινά. aut etiam τὴν ἀπομαγδαλιὰν, ἣν προσδεχόμενοι οἱ κύνες ἐγηγέρασι. Legimus verò & μειλίγματα νούσων apud Nicandrum in Theriacis, vbi lenimenta ſeu lenimina commodè interpretari poſſumus: Καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νούσων. minus autem ad verbum, Medicamenta ſeu remedia morborum.

Μειλίγματα Heſychio ſunt χαρίσματα. (vt μειλίσσεσθαι ſuprà exponi dixi χαρίζεσθαι) item ἀπαρέγματα, & δῶρα. Quinetiam ἡ προΐξ. ſicut μείλινον exponit μεί- F λιγμα: addens, λέγει δὲ τὴν προῖκα, τὰ χαρίσματα. Illud autem ἀπαρέγματα valde ſuſpectum eſt. Apud eundem lexicographum in alio loco, nimirum inter vocabula quæ à ſyllaba μιλ, non μειλ, initium habent, extat datiuus μειλίγμασι expoſitus κολακείαις & ἰδίσμασι: quæ poſterior expoſitio videri poſſit conuenire cum illa ſuperiore qua dicebatur ſignificare κρέα.

Μείλιξις, εως, ἡ, (à ſecunda perſona μεμείλιξαι, ſicut μείλιγμα eſt à prima μεμείλιγμαι: cætera autem verbalia ſunt à tertia μεμείλικται) in propria quidem ſignificatione G declararet actionem reddendi dulce, ſeu dulcedinem quandam melleam indẽdi: metaphoricè autem, actionem leniendi, ſeu blandis verbis & velut mellitis de-

mulcendi & deliniēdi. Extat autem apud Suidam hoc verbale, ſed in quodam loco vbi quid potiſſimum ſignificet, vix iudicari poteſt: quòd pauca illius verba proferantur. Poſtquam enim μειλίγμασιν expoſuit ἀπατήμασιν, & ἐξιλεώμασιν, & ἡδύσμασι: ſubiungit, καὶ τὸν τρόπον τῆς μειλίξεως οὐδ' αὐτὸν ἀπεκρύψατο. Hoc autē minimè prætermittendum eſt, legi apud Suidam & Μειλισυργίς, ſine expoſitione, inter Μειλίξασθαι & Μειλισσόμενος: ſed quanuis, ſi ſeriei alphabeticæ ratio habeatur, minimè ſuſpectum videri hoc vocabulum poſſit, non dubium eſt tamen quin Μιλησυργὶς aut certè Μιλησυργὶς reponi debeat. Dicitur autem Μιλησυργὶς eadem forma qua Ἀθμουργὶς, atque alia nonnulla.

Μειλικτὸς, οῦ, ὁ, Qui talis eſt vt mulceri poſſit, ſeu leniri. Aut etiam, Qui lenitus eſt, vt quidam interpretantur. Quòd ſi priorem illam interpretationem ei tribuamus, cum compoſitorum ἀμείλικτος & δυσμείλικτος interpretatione conueniet. Nam DICITVR Ἀμείλικτος Qui mulceri non poteſt, ſeu leniri, aut placari, Implacabilis. (Vnde redditur etiam Aſper, Durus, item Crudelis, Sæuus. Heſiod. ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν) Eadémque forma eſt alterius COMPOSITI Δυσμείλικτος, Qui difficulter ſeu vix mulceri poteſt, ſeu leniri, aut placari, Non facilè placabilis. Quinetiam interdum redditur Implacabilis, item Inexorabilis: tanquam particula δυς priuationem ſignificante, ſicut α in ἀμείλικτος. Vtrique autem contrariam ſignificationem habet COMP. Εὐμείλικτος, Qui facilè mulceri poteſt, ſeu leniri, aut placari. Pro quo perperam in vulg. lex. legitur Εὐμειλίατος. (Apud Heſychium autem habemus & NOMEN Εὐμειλὲς, quod exponit per illud εὐμείλικτον. Habemus, dico, quòd minimè dubitem quin pro Εὐμειλεῖ, quod eſt in vulg. editionibus, ſcriptum reliquerit Εὐμειλές) Hæc igitur compoſita faciunt vt nomen μειλικτὸς illam priorem interpretationem admittere potius exiſtimem. At in vulg. l. ſcriptum eſt μείλικτος, accentu poſito in prima, & expoſitum Suauis.

Μειλικτήριος, ου, ὁ & ἡ, Mulcendi vim habens, aut demulcendi, ſeu leniendi, Aptus ad mulcendum, ſeu leniendum, aut placandum. q. d. Lenitiuus, ſeu Lenitorius. Heſych. exponit εὐμβρητικός. Μειλικτήριον autem, neutro genere, tanquam ſubſtantiuè poſitum, redditur in vulg. l. Placatio: ſed malim Placamentum, ſeu Placamen. In iiſdem, ex Apollonii Argonauticωn l. 4, affertur NOMEN Μείλικτρα: quod exponitur μειλικτήρια.

Μείλιχος, ου, ὁ & ἡ, Blandus, Placidus. Vel Mitis, Manſuetus, Placidus: aut etiam Placabilis. Hom. Iliad. ρ, -- πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι Ζωὸς ἐών. Idem libro vltimo eiuſdem poematis, Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ. In hoc autē loco libri τ, Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνειότα, μείλιχον αἰεὶ, Euſtathius μείλιχον eſſe ait τὸν γλυκύθυμον. Apud Heſiodum autem legimus ἔπεα μείλιχα, verba blanda: in Theogonia, verſu 84, Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα. Ita enim ibi legendum eſt, non autem Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος, vt habent editiones quæ meam præceſſerunt. Vt porro μείλιχα ἔπεα hîc legimus, ſic μείλιχος μῦθος interdum apud poetas legitur. Quò pertinet μείλιχα μυθεῖσθαι apud Oppianum, ſiue ſubaudiendo ſubſtantiuum aliquod cum μείλιχα, ſiue accipiendo aduerbialiter pro μειλίχως: De venatione libro 3, Φαίης κεν πανάποτμον ἐὸν παῖν ἀμφιβεβῶσαν Μείλιχα μυθεῖσθαι, καὶ λισσομένην ἀγορεύειν, Dicas eam blanda fari, vel blandè fari, (accipiendo aduerbialiter) Dicas eam blanda quadam oratione vti. Genere fœminino apud Heſiodum, Λητὼ μείλιχος. Aliquis eſt huius nominis μείλιχος vſus in ſoluta quoque oratione. Syneſius quidem certè vſurpauit, in libello De inſomniis: καὶ γὰρ ὅσα ἐλπίδες, αἳ τὸ ἀνθρώπων βόσκουσι γένος, ὀρέγουσι χρηστά τε καὶ μείλιχα.

Μείλιχα dicta fuerunt σῦκα apud Naxios, vt docebo vbi de μειλίχιος epitheto Bacchi diſſeram.

Μείλιχος Ζεὺς, vide in Μειλίχιος, paulo póſt.

Μείλιχος, eſt etiam vrbis nomen. vt quidē in vulg. lex. annotatur.

COMPOS. Μειλιχόδωρος, ου, ὁ & ἡ, Blanditias donans, ſeu Blandos reddens, vt quidam interpretātur in iſto Hermippi loco, apud Athenæum, libro 1, -- Μάγνητα δὲ μειλιχόδωρον, Καὶ Θάσιον, τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή. ſubaudi autem οἶνον.

COMPOS. Μειλιχόμητις, Cuius blandum eſt conſilium, ſeu Cuius blanda ſunt conſilia, vel mitia. Reddi etiam poteſt, Miti ingenio præditus, ſeu placido, aut etiam ſuaui. Ab Heſychio exponitur non ſolùm ἡδὺς & προσηνόος, verùm etiam προσήγελως & ἡδύγελως. Quas expoſitiones forſitan aliquis mirari potius debeat quàm ſequi.

COMPOS. Γλυκυμείλιχος, q. d. Dulciter blandus, Vel, Dulcis & blandus. Siue, Blanda quadam dulcedine præditus. At in v. l. redditur Dulciloquus.

COMPOS. Ἀμείλιχος, ου, ὁ & ἡ, Minimè blandus, Minimè comis, ſeu mitis. Vel Inmitis, Implacabilis, Rigidus. ἀμείλιχον ᾄδαν dixit quidam poeta: Theocritus, ſi bene memini.

Μειλίχιος, ου, ὁ & ἡ, idem quod μείλιχος, Blandus, Placidus, Comis. &c. Vt ex Heſiodo attuli μείλιχα ἔπη, ſic μειλίχια ἔπη ex pleriſque Homeri locis afferre poſſum. Iliad. κ, -- τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἠσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Odyſſ. ι, -- ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος. Eiuſdem operis lib. ζ, Ἢ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι Λίσσοιτο. Alicubi autem μειλίχια ἔπη & στερεὰ inter ſe opponit: vt ſi blandis verbis dura ſeu aſpera vel rigida opponamus. Iliad. μ, Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι Νείκεον. Pleriſque tamen locis μειλιχίοισι ſine illius ſubſtantiui adiectione vſurpat. vt Iliad. ζ, Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν. Sic lib. ρ, eiuſdem operis, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Vbi obſerua ἀρειὴν opponi τοῖς μειλιχίοις ἔπεσι, (ſubaudiendum enim hoc ſubſtantiuum relinquitur) ſicut paulo antè στερεὰ ἔπη òpponi illis vidiſti. Apud eundem legimus alicubi μειλίχιον μῦθον: vt Iliados κ, Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι, Κεῖσ' αὐτὰρ &c. vbi Euſtathius μειλίχιον eſſe ait τὸν εἰρηνικόν. Quidam Pacatoriam orationem interpretantur: ſed illam Euſtathii expoſitionem ſequendo, pacificam orationem potius vertere oporteret. Idem ſcholiaſtes in hunc verſum 148, Iliad. ζ, Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον, ſignificationem γλυκύτητος huic epitheto ſubeſſe annotat. Scribit enim, ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς ὡς οἱ ἐνταῦθα τοῦ Ὀδυσσέως λόγοι δεινῶς μεθοδεύονται κατὰ λόγον γλυκύτητος. τοιοῦτος γὰρ ὁ μειλίχιος λόγος.

Μειλίχιος Ζεὺς: (qui & μείλιχος alicubi vocatur) Ariſtoteles in libro De mundo (ſi modò ille huius libri autor eſſe putandus eſt) varia Iouis cognomenta enumerans, inter alia iſtius meminit: ἑταιρεῖός τε καὶ φίλιος καὶ ξένιος καὶ στράτιος καὶ ἐπιπαῦχος, καθάρσιός τε καὶ παλαμναῖος, καὶ ἱκέσιος καὶ μειλίχιος, ὥσπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι. Vbi ἱκέσιος & μειλίχιος à Budæo redduntur Supplex & Placabilis. Videri autem poſſunt hæc duo epitheta ad eandem ſignificationem pertinere: quum erga ἱκέτας ſe μειλίχιον præſtare oporteat. Verùm vt EPITHET. Ἱκέσιος non lubenter reddiderim cum Budæo Supplex: ſed potius Supplicum præſes, aut Supplicibus iura dans, (ſicut ξένιος Ζεὺς, ex Virgilio, Iupiter qui iura dat hoſpitibus: vt dixi tomi 1, col. 1686, in ἱκετήσιος) ita μειλίχιος haud ſcio an ſatis aptè hîc reddatur Placabilis: ac fortaſſis aptius interpretemur Placidus. Quidam autem verterunt Placatus. Sunt etiam qui actiuam ſignificationem huic epitheto tribuentes expoſuerint Placator: à quibus diſſentio. Thucyd. libro 1, pag. 40, meæ editionis, ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ μειλιχίου μεγίστη. Pauſanias in Argolicis, ἄγαλμά ἐστι καθήμενον, Διὸς μειλιχίου, λίθου λευκοῦ. Idem in Atticis, βωμός ἐστιν ἀρχαῖος μειλιχίου Διός. ἐπὶ τούτῳ Θησεὺς ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τῶν Φυτάλου καθαρσίων ἔτυχε, λῃστὰς καὶ ἄλλους ἀποκτείνας. Vt autem Iupiter, ita etiam Bacchus cognomento iſto inſignitus fuit, vt videre eſt apud Plutarchum quoque περὶ σαρκοφαγίας libro 1, καὶ τὸν ἡμερίδην καὶ μειλίχιον αἰσχύνετε Διόνυσον. Atque vt

Hic ἠπιεῖλιω & μειλίχιον, ſic alibi χαειδότιω & μειλίχιον A coiungit: in Ant. ſcribens, θύρσων δὲ καὶ κιθοδ καὶ ψαλτηείων ἡ πόλις ἦν πλέα, Διόνυσον αὐτὸν αἰακαλουμβρων χαειδότιω καὶ μειλίχιον. ἦν γὸ ἀμέλει τοιοῦτος ὅσιος. At verò Naxii (vt apud Athen. Andriſcus & Agaſthenes teſtantur) Bacchũ vocabant μειλίχιον, quòd τὸν σύκινον καρπὸν tradidiſſet. vnde etiam τῷ βακχίως Διονύσου πρόσωπον apud eos eſſe ἀμπέλινον: at τὸ τοῦ μειλιχίου, eſſe σύκινον. nam σῦκα, μείλιχα vocari. Plutarchus De fortuna Rom. Obſequentem τύχην (id eſt fortunam) eſſe ait τὴν πειθήνιον, vel τὴν μειλίχιον, ſecundum alios. Inuenitur B autem & μείλιχος, vt μειλίχιος, de Ioue dictum: (ſicut antea admonui) ſed non ſine mendo fortaſſe.

FOEMIN. Μειλιχίη Ionicè pro μειλιχία, vt μειλιχίη Κύπρις in Epigram. Blanda Venus. Sic αἰδὼς μειλιχίη apud Heſiodum in Theogonia, non procul ab eo loco vbi ἔπεα μείλιχα dicit. Sequitur enim, paucis interiectis, Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἱλάσκονται, Αἰδοῖ μειλιχίῃ. vbi αἰδοῖ μειλιχίῃ vulgata lex. interpretantur Veneratione humana: ſed malim μειλιχίῃ (ſequendo interpretationem quæ & aliis pleriſque locis data fuit) C reddere blanda: & αἰδοῖ, reuerentia.

Μειλιχίη, ſubſtantiuè poſitum. Hom. Il. ο, circa finem, Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. Sed quamuis hic μειλιχίη ſubſtantiuum eſſe conſtet, nullâque de hac re ſit controuerſia, eſt tamen controuerſa huius verſus expoſitio: atque adeo apud antiquos etiam fuit. Nam Ariſtarchus quidem ita accipiebat, ἐν τῷ δρᾶν ἐστὶν ἡ νίκη, οὐκ ἐν τῇ μειλιχίῃ τοῦ πολέμου. At Dionyſius Thrax μειλιχίη nominatiuum eſſe volens, ita intelligebat, ἐν χερσὶν ἡμῖν ἡ σωτηρία, πραότης δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Adeo vt, ſe- D quendo Ariſtarchum, ita poſſe reddi verſus ille videatur, In fortitudine ſeu ſtrenuitate ſita eſt victoria, non in bello remiſſè & placidè gerendo. Sequendo autem Thracem Dionyſium, ſic, In manibus ſita eſt nobis ſalus: manſuetudo autem bello non conuenit. Sic pro manſuetudine ex Apoll. Argon. 2, affertur.

AT VERO Μείλιχα apud Plut. dubiũ eſſe poſſit an pro ſubſtantiuo accipi debeat, an pro adiectiuo. Si autem adiectiuum eſſe dicamus, aut ἱερά, aut aliquid huiuſmodi ſubaudiri exiſtimabimus. Locus eſt in lib. E De orac. defectu, ἑορτὰς δὲ καὶ θυσίας, ὥσπερ ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπάς, ἐν αἷς ὠμοφαγίαι καὶ διασπασμοί, νηστεῖαί τε καὶ κοπετοί, πολλαχοῦ δὲ πάλιν αἰσχρολογίαι πρὸς ἱεροῖς, μανίαι τε ἄλλαι ὀλολυγμοί, ῥιψαυχενι σὺν κλόνῳ, θεῶν μὲν οὐδενί, δαιμόνων δὲ φαύλων ἀποτροπῆς ἕνεκα φήσαιμ' ἂν τελεῖν μείλιχα καὶ παραμύθια. Quem locum Turnebus ita vertit, Cæterùm ferias & ſacrificia, tanquam dies, nefaſta & triſtia, in quibus epulæ crudæ, & laniatus, ieiunia & planctus, ſæpenumero etiam verborum obſcœnitates verſantur, furoris quoque & vlulatus concitationes, F cum capitis iactatione, nemini deorum, ſed ad depulſionem malorum dæmonum fieri affirmauerim, vt placentur atque leniantur.

Μειλιχίως, Blandè, Comiter, Leniter, Manſuetè.

Μείλιον, ου, τό, Munus quo aliquem μειλισσόμεθα, id eſt demulcemus. ſeu quo aliquem poſſumus μειλίσσεσθαι, id eſt demulcere. Sed pluralis potius numerus Μείλια in vſu eſt. Apollon. Argon. lib. 4, -- αὐτίκα δ' Ὀρφεὺς Κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἐκ δύο νηὸς Δαίμοσιν ἐγγενέταις νόσφ' ἐπὶ μείλια θέσθαι. vbi ſcholiaſtes μείλια expo- G nit τὰ ἐκμειλίξασθαι δυνάμενα δῶρα, item τὰ ἱλαστήρια. Scribo autem in illo Apollonii verſu, ἐπὶ μείλια diſiunctim, non ἐπιμείλια: quòd ſcholiaſtem non hanc ſed illam vocem agnoſcere videamus. Sed & in aliis duobus locis eiuſdem poetæ habemus μείλια, qui certè eandem dubitationem non admittunt. Vnus eſt lib. 3, Μείλια δ' ἔκβαλε πάντα. Vbi idem enarrator μείλια exp. παίγνια δι' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται. addens, Homerum ἐπὶ τῶν ξενίων voce iſta vſum eſſe, -- ἐγὼ δ' ἐπὶ μεί- H λια δώσω Πολλὰ μάλα. Alterum autem locum, in quo πρμωεῖαν exponit, poſtea proferam. Nunc ad illum Homericum venio: qui legitur Iliad. ι, Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην, ἀνάεδνον ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί. Vbi tamen non ἐπὶ μείλια ſeparatim ſed ἐπιμείλια coniunctim legitur. atque adeo Euſtathius, tanquam de verâ lectione dubitans, ſcribit Homerum τὴν φερνὴν vocare μείλια ſeu ἐπιμείλια. Eius verba ſunt hæc, φερνὴ γὰρ ἡ τῆς γυναικὸς προὶξ ἐστί, προῖκις φερνὰς πατήρ· ἣν Ὅμηρος καὶ μείλια ἢ ἐπιμείλια λέγει, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα μειλίσσειν, ἤτοι κατὰ μέλι γλυκαίνειν, ὡς περ καὶ ἕδνα εἴρηται παρὰ τὸ τὴν νύμφην ἡδεῖν ἤγουν ἡδονὰ τινα ὄντα, καὶ ἐν συστολῇ καὶ συζυγῇ, ἕδνα. Apud Heſychium quoque non μείλια ſolùm ſed ἐπιμείλια legimus. Verùm hoc COMPOS. Ἐπιμείλια ſunt ei τὰ ἐπίδοτα χρήματα: quum alibi μείλια dicat ſignificare προῖκα inter alia. In v. l. ἐπιμείλια exponitur, Munera demulcentia, Munera vltra dotem, Res dotales: & ipſa dos, quòd maritos demulceat. Addúntque, Heſychium rectius interpretari ἐξώπροικον, id eſt, dotem aduentitiam, dotiſque acceſſionem, præter dotem profectitiam, vt loquitur Vlpianus, quoniam quæ ibi poſteà doti dicit, & promittit Agamemnon, propriè dos eſt profectitia: ſuper quam etiam ex abundanti ἐπιμείλια dicit ſe adiecturum aduentitiæ dotis loco. Sic Liuius, Punici belli lib. 6, Super dotem quam accepturus à ſocero es, hæc tibi à me dotalia dona accedẽt. Hæc ſunt quæ & ibi de voce iſta leguntur. Sed vt omittam, magis videri rationi conſentaneum, vt quæ poſtea enumerat Agamemnon, ſint eâ ipſa quæ μείλια vocauit, (cur enim eorum quæ ad dotem additurus eſſet, mentionem prius quàm ipſius dotis faceret) loci etiam alicuius autoritatem deſidero in quo ἐπιμείλια ità ſcriptum ſit vt minimè dubitari poſſit quin præpoſitio ad hoc ipſum nomen pertineat, & ita quidem vt eius pars ſit. Nam in eo quem protuli Homeri loco vix credere poſſum Euſtathium exiſtimaſſe poſſe vel μείλια ſcribi, vel ἐπιμείλια, nimirum præpoſitionem relinquendo huic nomini, vel iungendo eam verbo. Vix, inquam, credere poſſum, Euſtathiũ eſſe in opinione fuiſſe: quum ipſe Homerus ſe non voluiſſe dicere, ἐπιμείλια δώσω, ſed ἐπιδώσω ἐπιμείλια, verbis proximè ſequentibus oſtendat: vbi videlicet dicit, Ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί. (Memini autem me in quodã veteris epigrammatis pentametro legere itidem, πολλ' ἐπὶ μείλια δούς, pro πολλὰ μείλια ἐπιδούς: nimirum Homerum imitãdo) Equidem breuium ſcholiorum autor nequaquam vtranque lectionem in eo loco Homeri admittit: ſed ſeiunxiſſe præpoſitionem ἐπὶ cum verbo δώσω, apertè oſtendit: quum ſcribit, τὸ ἑξῆς, ἐπιδώσω μείλια. deinde μείλια eſſe ait οἷς μειλίσσονται τοὺς ἄνδρας: nimirum τὴν προῖκα. Quinetiam ipſe Euſtath. licet in ambiguo relinquat, μείλια an ἐπιμείλια dixerit Homerus, differentiã tamen illã inter hæc duo vocabula minimè conſtituit: vt ex illis quæ attuli eius verbis ſatis apparet. Eſſe autem & alia nonnulla nomina apud Homerum quibus adiuncta fuerit à pleriſque præpoſitio quæ alioqui ad verbum compoſitum pertinebat, in aliis huius Theſauri locis patefeci.

Μείλια à ſcholiaſte Apollonii Argonauticõn lib. 3, redditur etiam πρμωεῖα, in hoc verſu, Νόσφιν δ' οἱ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μείλια πέμψειν. Hic enim exponit πρμωεῖαν ἀποπέμψειν. Ac fortaſſe μείλια hac in ſignificatione per antiphraſin vſurpatum cenſeri poſſet.

Μειλινός, Blandus, Suauis. Ex Euripide μειλινὸν ἡδονὴν pro Gratam voluptatem, afferunt v. l. Non malè autem fortaſſis μειλινὸν alicubi melleum vel mellitum quiſpiam reddiderit. Ac quamuis hoc μειλινός inter deriuata à μειλίσσω ponam, (quoniam μείλια à grammaticis inde deriuari video) non minus tamen placeret ab ipſomet nomine μέλι, ſicut μειλίσσω, ita & illud immediatè deducere.

AT VERO Μείλινος, Fraxineus. vt μείλινον ἔγχος in variis Homeri locis, fraxinea haſta. Dicitur autem μείλινος pro μέλινος, per pleonaſmum literæ ι, à nomine μελία, ſeu μελίη Ionicè, quod fraxinum ſignificat. A μελία (inquit Etymol.) fit μελίϊνος, & per ſyncopen μέλινος, & per pleonaſmum literæ ι, μείλινος. vt μείλανι πόντῳ legimus pro μέλανι: & Μειλανίων pro Μελανίων. Sed cum alia plurima vocabula in exemplum huius pleonaſmi

τῦ ι poterat afferre, tum verò illud ipſum μειλίσσω, cuius deriuata proximè præcedunt.

ΑΠ Ἀπομειλίσσομαι, Demulceo, Delinio, ſicut & de ſimplici μειλίσσομαι dictum eſt. Poteſt autem exponi & Placo. aliiſque modis: ſequendo ſignificationes quæ illi μειλίσσομαι datæ fuerunt. At v.l. habent participium ἀπομειλιττομένους, (cum ττ Atticè pro σσ) quod reddunt Placentes. Sed non dubito quin Placantes ſcribendum ſit.

ΕΚ Ἐκμειλίσσομαι, itidem Demulceo, Delinio, &c. ἐκμειλίξασθαι pro Demulcere, ex Baſilio affert Bud. At in v. l. ἐκμειλίσσομαι redditur tantùm verbo Mitigo.

ΚΑΤ Καταμειλίσσομαι, idem quod proximè præcedentia compoſita ἀπομειλίσσομαι & ἐκμειλίσσομαι. In hoc tamen præſertim præpoſitio vim intendendi ſignificationem habere videri poteſt. In v.l. habetur vox actiua Καταμειλίσσω.

Voculæ μὲν (de qua nunc dicendũ eſt) originem inueſtigare, perinde eſſet fortaſſis ac ſiquis ἀπὸ μου τὴν μὴν quæreret. Nihilo certè magis inueſtigandum particulæ μὲν quàm particulæ δὲ ortum exiſtimo: at verò an ſicut δὴ ex δὲ, ita etiam μὴν ex μὲν ortum ſit, rationi conſentanea fortaſſe quæſtio fuerit.

ΜΕΝ, Quidem. Solet autem hanc particulam μὲν, excipere particula δὲ, ſicut apud Lat. particulam Quidem excipit particula Verò, vel Autem, aut etiam At. vt, σὺ μὲν πλουτεῖς, ἐγὼ δὲ πένομαι, tu quidem diues es, ego verò ſum pauper. Aut, ego autem. Aut, at ego. Xen. ἀναβ. lib. 7, Ἀναξιβίου μὲν ἠμέλησε, πρὸς Ἀρίσταρχον δὲ διεπράττετό τι &c. Paulo pòſt, Ἀναξίβιος μὲν οὐκ ἔτι ναύαρχος, ἐγὼ δὲ τῇδε ἁρμοστής. εἰ δέ τινα ὑμῶν λήψομαι &c. Idem alibi, ἐγώ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωσποιοῦν. Interdum verò in huiuſmodi locis δὲ abſoluit membrum orationis, vt apud eundem rurſum ἀναβ. lib. 7, ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη οὐ κακὸς, φιλοστρατιώτης δέ· καὶ διὰ τοῦτο &c. Sicut autem in loco paulo antè citato vides particulæ δὲ quæ reſpondet ipſi μὲν, ſubiungi illam ipſam in alio membro: ſic in diſtributione aliquoties ponitur hæc particula δὲ, reſpondens vni μὲν: eáſque deinde ſequitur aliud membrum cui eadem hæc particula adhibita eſt. vt vides apud eundem ſcriptorem in lib. illo ἀναβ. 7, καὶ ἐπεὶ παρέδωκεν τοὺς ἡγεμόνας, οἱ μὲν ὁπλῖται ἡγοῦντο, οἱ δὲ πελτασταὶ εἵποντο, οἱ δ' ἱππεῖς ὠπισθοφυλάκουν. Quibus ſubiungit, ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἦν, &c. Varii ſunt autem vſus harũ particularum, quæ interdum quidem omnino aduerſatiuam (vt ita dicam) orationem faciunt, interdum verò diſtributionem quandam ſimul indicant, aut etiam diſtributionem ſolúm: quinetiam quandam aliquando copulandi vim habent, qualem Latinis Cum & Tum. Quos ego vſus declarabo: ſed tria ſunt, vel potius quatuor, de quibus lectorẽ prius monendum cenſeo. primum eſt, non ſemper quærendam eſſe particulam δὲ paulo poſt μὲν, ſed interdum multo etiam poſt, multis videlicet præcedentibus, atq; adeò interdum his ipſis particulis. Hoc autem in quibuſdã Demoſth. orationibus videre eſt, quarum principio hæc particula adhibetur, ita videlicet vt ſecunda ſit vox. Sed quod dico de præcedẽtibus cum aliis pleriſque verbis, tum etiam hac ipſa vocula μὲν cum ſua (vt ita dicam) comite, duobus exemplis inde petitis planum faciam. Sic itaque orditur ille orator orationem ad Philippi epiſtolam, Ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἀνεβάλετο τὸν πόλεμον, πᾶσιν ὑμῖν φανερὸν γέγονεν. Quibus verbis hæc per ἀνταπόδοσιν ſubiunguntur, ὅτι δὲ χρὴ μήτε ὀρρωδεῖν ἡμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτὸν, (&c.) ἐγὼ πειράσομαι εἰπεῖν. ſed cum alia multa inſeruntur, tum verò hæc, τῷ μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν, τῷ δὲ λόγῳ νῦν ὁμολογεῖ διὰ τῆς ἐπιστολῆς &c. Idem videre eſt & in Philipp. prima, cuius initium eſt, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, &c. vbi particulæ μὲν eſt ἀνταποδοτικὴ particula δὲ quarto pòſt verſu, ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν &c. Sed hoc inter hunc & alterum illum intereſt locũ, quòd illic per parẽtheſin interiecta ſint omnia illa, ἐπειδὴ γὰρ Φαρσαλίοις &c. vſque ad ὅτι δὲ &c. hîc autem non poſſumus itidem ad redditionem venire omiſſis quibuſdam verbis, vtpote quæ non ſint ſimiliter per parentheſin inſerta. Ita enim ibi totus locus legitur, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπισχὼν ἂν ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο, εἰ μὲν ἤρεσκέ τί μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· εἰ δὲ μὴ, τότ' ἂν αὐτὸς ἐπειρώμην ἃ γιγνώσκω λέγειν. quibus tandem ſubiungitur particula δὲ reſpondens non poſteriori μὲν, (nam illis εἰ μὲν reſpondet hæc vicina εἰ δὲ μὴ) ſed priori. ſequitur enim, ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν πολλάκις εἰρήκασιν οὗτοι πρότερον συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν, ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς, εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν. Ideo autem lectorem admonere hac de re operæpretium eſſe exiſtimaui, quòd ſciam quoſdam interpretes in huiuſmodi locis hallucinatos eſſe. Secundum autem cuius commonefaciendum eum duxi, hoc eſt, aliam interdum particulam quàm δὲ, reſpondere illi μὲν, vt docebo in Μέντοι. Tertium eſt, particulam μὲν aliquando nec δὲ nec aliam eius loco habere ſibi reſpondentem, ac tum nequaquam aduerſatiuæ locum ſed potius particulæ δὴ aut alius huiuſmodi obtinere. Exemplum huius vſus particulæ μὲν extat cum alibi tum in principio celebris illius orationis Pro corona. hãc enim ita inchoat, Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα· ἔπειθ', ὅπερ ἐστὶ μάλισθ' &c. quod ἔπειτα non habens adiunctam particulam δὲ nec aliam eius officio fungentem, iungitur cum εὔχομαι repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Quòd ſi non haberemus τοῖς θεοῖς in poſteriore membro, poſſemus fortaſſe πρῶτον & ἔπειτα infinitiuis iungere. Vt autem hîc particulæ μὲν non redditur δὲ, ſic nec in principio orationis πρὸς Λεπτίνην. ibi enim poſt μάλιστα μὲν ſubiũgitur εἶτα ſiue δέ. Quartum & vltimum eſt, particulam μὲν aptius interdum reddi Quidem certè, aut Quidem profectò, vel Equidem, quàm Quidem, vbi videlicet non additur illi reſpondens δὲ, niſi potius omittendam illius interpretationem quis cenſeat. In hoc ſanè Homeri loco (vbi ab ipſis etiam grammaticis particula μὲν dicitur eſſe ἀνανταπόδοτος) Iliad. ω, -- ἐπεί ἄρ σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης, non dubito quin μὲν aptiſſimè reddi poſſit Quidem certè. Quinetiã pro μὴν ab eo accipi annotant grammatici. ſicut ſchol. Thucydidis ab eo pro δὴ alicubi ſumi obſeruat, de qua etiam ſignif. dixi paulo antè.

In exemplum autem aliorum vſuũ quos habere dixi particulas μὲν & δὲ, quos me declaraturũ dixi, afferam primùm hũc Theophr. locũ, ἐὰν αἱ ἀκτῖνες, αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν, αἱ δὲ πρὸς νότον σχίζωνται, τούτου μέσου ὄντος κατ' ὄρθρον, κοινὸν ὕδατος καὶ ἀνέμου σημεῖόν ἐστι. Ideo autem ab hoc Theophraſti loco incipio, quòd Plinium videam tam αἱ μὲν, quàm αἱ δὲ, interpretatum eſſe Partim: ita reddentem hunc locum, Si in exortu ſpargentur radii partim ad auſtrum, partim ad aquilonem, pura circa eum ſerenitas ſit licet, pluuiam tamẽ ventóſque ſignificabunt. Sic autem ſæpe dicunt & τὰ μὲν, τὰ δέ. Sed interdum etiam aliis partibus orationis quàm articulis iunguntur, vbi tamen vel hunc ipſum, vel ſimilem vſum præſtant. vt apud Xenoph. ἀναβ. lib. 7, ἤκουσα ὑμεῖς ἀκούοντες μὲν Ἀριστάρχου ἐπιτέλλοντος ὑμῖν εἰς Χερρόνησον πορεύεσθαι, ἀκούοντες δὲ Σεύθου πείθοντος αὑτῷ συστρατεύεσθαι, πάντες μὲν λέγετε, σὺν Σεύθῃ ἰέναι, πάντες δ' ἐπεψηφίσασθε ταῦτα. Quæ particulæ tam quæ in priore membri parte quàm quæ in poſteriore habentur, ſi mihi vertendæ eſſent, in pri

que quidem non dubitarem pro μὲν & δὲ ponere Hinc A & Illinc, in poſteriore autem Cum & Tum, vel Tum, & Tum etiam. Apud Homerum autem enumerationi etiam adhibetur. Huc pertinet iſte eiuſdem ſcriptoris locus, (vt infinitos alios præteream) ἐπαίνου μὲν ἕνεκα, πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύεσθαι. (vbi etiam obſerua tale quid quale & ſuprà docui de duobus μὲν in locis vicinis, ſed non eodem modo poſitis) Et hic Æſchinis, πάντας μὲν Πελοποννησίους ὑπάρχειν, πάντας δὲ Ἀκαρνᾶνας συντεταγμένους. Et rurſum cum verbis, apud Gregorium, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ πᾶσι συνεργοῖς χρώμενος, ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς. B Itidémque cum nominibus, πλουτεῖ μὲν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίου λαμπρότητα. vbi perinde eſt acſi dixiſſet πλουτεῖ καὶ θεωρίαν καὶ βίου λαμπρότητα. At de τὸ μὲν, τὸ δὲ, & τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, alius erit dicendi locus.

De μὲν alii particulæ iuncto.

Μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, Enim. Homer. Odyſſ. σ, Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω. Thucyd. lib. 7, pag. 251, πρότερον μὲν γὰρ ἐφοβοῦντο τὰς μετὰ τοῦ Δημοσθένους ναῦς ἐπελθούσας. vbi valde miror enarratorem dignum cenſuiſſe C obſeruatione coniunctionem μὲν vacare, quum huius vſus ſint obuia paſſim exempla.

Μὲν δὴ, Quidem. Nam alicubi μὲν δὴ redditur hac ſola particula. vt quum dicit Ariſtoph. in Pluto, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Atque hæc quidē ſunt huiuſmodi. Vel, Atque hæc quidem ita ſe habent. Alioqui citatur ex Demoſth. & pro Quidem ita poſito vt μὲν, ſequente particula δέ: ſed locus Demoſth. nō profertur. Bud. autem in hoc eius loco, ὡμολόγησε μὲν δὴ, διεκρούσατο δὲ εἰς Παναθήναια, non interpr. ſimpliciter Quidem, ſed cum D Itaque, vel Quare: hoc modo, Itaque annuit quidem ſe facturum, ſed reiecit in tempus Panathenæorum. Idē Demoſth. alibi, περὶ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ὅταν περὶ ἐκείνων λέγω, τότε ἐρῶ· περὶ ὧν δ' ἥκω &c. Reperitur verò cum apud alios tum apud Xenoph. hic vſus particularum μὲν δὴ, ſequente δὲ, vbi tamen ego nolim illam Budæi interpr. ſequi. vt Pæd. 6, p. 96, ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα παραγγέλλω, εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. hîc enim malim reddere, Hæc ſunt ſanè quæ &c. Vel, Hæc ſunt profectò. Aut, Equidem hæc ſunt quæ E &c. quòd ſiquis. Vel, Atque hæc quidem ſunt ea quæ &c. Idem librum hunc ſextum ita inchoat, Ταύτην μὲν δὴ τὴν ἡμέραν οὕτω διαγαγόντες, καὶ δειπνήσαντες, ἀνεπαύοντο· τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρῲ ἧκον &c. cui etiam loco ne dubitem adhibere particulam Atque, facit quidam Virgilii locus habens in libri itidem principio poſitam. ita enim ille inchoat librum Æneidos nonum, Atque ea diuerſa penitus dum parte geruntur, Irim de cælo miſit Saturnia Iuno Audacem ad Turnum. Dixerat autem idem poeta lib. 7, (non tamen in eius itidem initio) F Atque ea per campos æquo dū marte gerūtur, &c. Sed vidi quibus μὲν δὴ in huiuſmodi locis placeret reddere Autem. At eos qui Igitur vertunt, ne audiēdos quidem cenſeo: ac minus eorum iudicium improbo qui in ſua interpretatione prætermittūt. Μὲν δὴ, Certè quidem Vtique. Item Profectò, in v. l. vbi & μὲν δή που ex Xen. Apol. pro aduerbio illo Profectò: καίτοι ἐπιστάμεθα μὲν δή που τινὲς εἰσὶ νέων διαφθοραί, quanquam profectò quæ ſint iuuenum corruptelæ nouimus. | Μὲν δὴ, Verò. vt quum à Cic. dicitur, Id quod Attico oſtendiſti, & verò G etiam mihi: Græci dicerent, καὶ μὲν δὴ καὶ ἐμοίγε. Sic & quum negationi adhibetur. Xen. ἄλλος δ' αὖ ἐπήρετο αὐτὸν, ἢ καὶ τῶν πόλεων πλείων ἔχειν μαστεύεις; μὰ Δί', ἔφη, οὐ μὲν δή. Minimè vero, inquit. Ita Bud. vbi docet οὐ μὲν δὴ eſſe neganti accommodatum. Quibus addo, adhiberi itidem affirmationi, ſeu reſponſioni affirmatiuæ, aut ſimpliciter etiam dicto quo alicuius ſententiam probamus. vt apud Xenoph. Pæd. 6, circa principium, ἀδίκως γε, ἔφη, ὡς ἔοικεν, Γωβρύα, αἰτιῶμαι· καὶ ὁ Γωβρύας εἶπε, ναὶ μὰ Δία, ἔφη, ὦ Κῦρε, ἀδίκως μὲν δή. Iniuſtè verò. Sed H reddi etiam poſſe arbitror, Iniuſtè equidem. vel, Iniuſtè ſané. | Μὲν δὴ, Tamen. Item, εἰ μὲν δὴ, Atqui ſi. Has Ciceronis interpretationes vide in meo Cic. Lexico, pag. 13, & 31.

Μὲν οὖν pro Quidem certè ſumi mihi videtur in iſto Thucydidis loco, lib. 1, pag. 45, meæ editionis, de Themiſtocle, λέγουσι δέ τινες καὶ ἑκούσιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτὸν, ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο. μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ. ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ, &c. vt videlicet totum hunc locum ita reddamus, Sunt & qui eum veneno ſibi mortem conſciuiſſe tradant, quòd regi ea quæ pollicitus erat, præſtare ſe non poſſe exiſtimaret. Eius quidem certè ſepulcrum in Magneſia Aſiana extat, in foro. Hîc, inquam, μὲν οὖν commodè reddi exiſtimo Quidem certè. vt perinde ſit acſi diceret Thucydides, Hoc quidem certè cōſtat, ſepulcrum eius extare apud Magneſiam, Aſiæ vrbem. At Valla μὲν οὖν hîc reddidit Itaque: ita interpretans, Itaque monumentum eius apud Magneſiam Aſiæ in foro oſtenditur.

Μὲν οὖν pro At vel Atqui, in aſſumptione: vt ἀλλὰ μὴν, inquit Budæus, afferens ex Ariſtotele, εἶτα εἰ πειρασόμεθα ταῦτα εἶναι, ἢ ἄπειρα τῷ εἴδει. πειρασόμεθα μὲν οὖν οὐχ οἷόν τε. (vbi fortaſſe reddi poſſit itidem Quidem certè) At μὲν οὖν pro Verò vel Etenim, ex hoc eiuſdem Ariſtotelis loco affert, De animalibus, pag. 292, ἀλλὰ μὴν περίττωμά γε πᾶν ἢ ἀχρήστου τροφῆς ἐστιν ἢ χρησίμης. ἄχρηστον μὲν οὖν λέγω, ἀφ' ἧς μηδὲν συντελεῖται ἐπὶ τὴν φύσιν. Cui loco hunc Gregorii ſubiungit, τοὐναντίον μὲν οὖν, ὅσῳ φεύγειν ἐπιχειρεῖ, πλέον ἁλίσκεται, Vice enim verſa, vel Vice verò verſa.

Μὲν οὖν, Porro quidem, Sanè quidem, Sed, At, Atqui, Imo veró. Ita vulg. lex. quæ afferunt in exemplum, primùm quidem hunc Ariſtophanis locum, in Pluto, Ἀτεχνῶς οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν; ΣΥΚ. Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. Deinde hunc Xenophontis locum, Ἐπιταχέφη, οἱ περὶ σοῦ τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; Πάντα μὲν οὖν, ἔφη. Sed his in locis μὲν οὖν aduerſandi vim habere, & accipi pro Imo verò, non pro alia vlla ex cæteris particulis exiſtimo. Ex eodem affertur μὲν οὖν pro Quidem, in iſto loco, χαλεπὸν μὲν οὖν ἐστι τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους, ἀδύνατον δὲ τοσούτους τρέφειν. Quanuis autem, vt iudicium de hoc loco ferri tutò poſſit, præcedentia videre neceſſe ſit, exiſtimo tamen (quantum eorum meminiſſe poſſum: quoniam quærere non vacat) aptius reddi poſſe hîc μὲν οὖν Certè quidē, quàm ſola particula Quidem. Conuenire autem has particulas Quidem certè aliorum etiam locorum interpretationi, paulo antè docui. Afferunt præterea μὲν οὖν pro Vtique, ſeu Verò: ex Platone De rep. lib. 1, οὐ τοῦτο τοῦ ἔργον θήσομεν; θήσομεν μὲν οὖν, Ponemus vtique, Ponemus verò. Afferunt præterea εἰ μὲν οὖν, pro Atenim ſi, Cæterùm ſi, Quòd ſi, abſque exemplo. At verò de πάνυ μὲν οὖν dictum alibi fuit.

Μὲν οὖν γε (pro quo ſcribitur ETIAM Μενοῦνγε coniunctim) Imò verò. Budæus poſtquam μὲν οὖν aduerſatiuam interdum eſſe dixit pro Imò verò: & ex Baſilio attulit exemplum iſtud, ὥσπερ ἡ βρῶσις ἣν ὁ Κύριος ἔφαγεν, οὐκ ἔστιν ἡδυπαθείας ἡμῖν ἀφορμὴ, τὸ ἐναντίον μὲν οὖν ἐγκρατείας ἢ αὐταρκείας ὅρος ὁ αὐτὸς πάντῃ: ſubiungit, Μενοῦνγε apud Apoſtolum non abſimilis eſt ſignificationis, ad Rom. 9, μενοῦνγε ὦ ἄνθρωπε σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; Enimuerò, ô homo, tu quis es qui ex aduerſo reſpondeas Deo. Vel, Sanè verò. Vel, Tute enimuerò, homo, quis es &c. Ita Bud. Sed poſſumus illis ipſis particulis Imò verò, hîc quoque vti. Niſi malimus interpretari, Quin potius. Quam autem hoc in loco interpret. hiſce particulis dabimus, eandem & in aliis nonnullis huius Apoſtoli locis dare oportebit. Quorum è numero eſt hic, eiuſdem epiſt. ad Rom. cap. 10, Ἀλλὰ λέγω, Μὴ οὐκ ἤκουσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν. Vbi tamen vetus interpres (qui in altero illo capitis noni loco, particularum iſtarum interpretationem prætermiſerat) vertit Et quidem: ſed perperam. Vſus eſt & Lucas his voculis in illa ſignificatione, nimirū pro Imò verò: cap. 11. Ibi enim quum mulier quædam è turba Chriſto dixiſſet, μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, reſpondet ipſe, μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν. vbi vet' ille interpres vertit Quinimò. Locū autē hîc quoq; habere poſſit Quin potius. Sciēdum

eſt autem inueniri etiam ἀλλὰ μενοῦν γε apud Paulum, A (vt ad eum redeam) epiſt. ad Philipp. cap. 3, ἀλλ' ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημίαν. ἀλλὰ μενοῦν γε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι, διὰ τὸ ὑπερέχον, &c. vbi vetus ille interpres vertit Veruntamen: alii, cum Eraſmo, reddiderant Quinetiam, & quidem rectius. Sed μενοῦν γε, præfixa illa particula ἀλλὰ, apud vllum ex claſſicis ſcriptoribus non memini me legere. Quod autē ad ſcripturam illam attinet μενοῦν γε, pro μὲν οὖν γε, quanuis vulgò receptam eſſe ſciam, vix probare poſſum: niſi itidem μενοῦν ſcribamus. Cur enim μὲν οὖν B quidem disiunctim, at μενοῦν γε coniunctim ſcribēdum eſſe cenſebimus? Apud Heſychium quidem certè μενοῦν itidem ſcriptum extat: ſed quin tamen μὲν οὖν γε disiunctim ſcribamus, vt paſſim μὲν οὖν legimus, nihil obſtare puto.

Μέν που, vt μὲν δὴ, Quidem, Quidem certè, Sanè, Vtique, Nimirum. Sophocles in Aiace, ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων, Πᾶσιν περίφαντος αἰεί· Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων, &c. vbi obſerua illis duabus particulis μέν που reddi δὲ, vt reddi ſolet particulæ μὲν per ſe poſitæ, C id eſt ſine alius adiectione. Aptiſſimè igitur hîc reddetur Quidem: hoc modo, (vt Cam. vertit) Tu quidem iſtic manes oberrante mari felix, omnibus conſpicua ſemper: ego verò miſer, &c. Poſſet etiam verti, Ego autem miſer: vel, At ego miſer. Aliter apud Platonem De rep. lib. 7, γυμναστικῇ μέν που καὶ μουσικῇ ἔν γε τοῖς πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Eiuſdem operis lib. 6, μνημονεύεις μέν που, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι τρία εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι συνεβιβάζομεν. Apud eundem, epiſtola 7, εἰδέναι μέν που χρὴ, redditur Nimirum.

Μέν που interrogationi etiam adhibetur. vt à Platone D Polit. lib. 1, φέρε δὴ τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ μέν που ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; πῶς γὰρ οὔ; Nempe horum alterum virtutem, vitium, alterum vocas? Hoc eſt οὐκοῦν, vt ibidem dixit Cic. Pro Milone, Quid ergo tulit Pompeius? nempe vt quæreretur? Bud.

Μέν ῥα poeticè, pro μὲν, ſequente particula δὲ, in altera orationis parte. vt initio libri β Iliadis, Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. In v. l. hæ duæ particulæ μέν ῥα exponuntur duabus iſtis, ὡς δὴ, nullo addito exemplo. Eſt autem E ſumpta ex Heſychio illa expoſitio: quæ tamen neque in illo Homeri loco locum habet, neque in alio vllo habere poſſe videtur. adeo vt ſuſpicer non cōiunctim ſcripſiſſe Heſychium ὡς δὴ: ſed particulas illas expoſuiſſe particula δὴ, & alia quapiam ſeparatim: pro qua irrepſerit ὡς.

Μέν τ' ἂν, ex μέντοι & ἂν, vide poſt Μέντοι.

Μέν τε, pro μὲν, apud poetas inuenitur, & nominatim apud Homerum, ſicut μέν ῥα. Vacare autem τε & cum aliis quibuſdam vocibus notum eſt.

Μέν τε autem pro Vtique ex Anthol. epigr. affertur. Eandem certè ſignificationem habet interdum μέντοι, in ſoluta oratione. ac fuerit fortaſſe dictum μέν τε metri cauſa.

Μέν τοι, vel Μέντοι coniunctim, varios vſus habet, & variè redditur. Incipiam autem à Ciceroniana interpretatione, per particulam Sed. Hæc igitur Platonis in Phædro verba, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης· ὃ μέντοι μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ, λέγειν ἐθέλω, ita vertit, Adoleſcens etiamnunc ô Phædre Iſocrates eſt: ſed quid de illo augurer, lubet dicere. Huic interpretationi affinis eſt ea qua redditur Verùm, quum videlicet aduerſatiua eſſe cenſetur. vt in hoc Platonici Gorgiæ loco, ἀληθεῖς ἄρα οἱ ἔμπροσθεν λόγοι ἦσαν, ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα τὰ πολιτικὰ ἐν τῇδε τῇ πόλει· σὺ δὲ ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν, verùm maiorum quoſdam fuiſſe. Xenophon, τοῦτο μέντοι εἰδὼς, οὐδὲν μᾶλλον ἐπίσταμαι ὅπως δεῖ γεωργεῖν. Sed in quibuſdam locis μέντοι, præfixa negatiua vocula μὴ, reddi poſſe videtur vel illa coniunctione aduerſatiua Verùm, vel aduerbio Tamen. veluti in iſto Ariſtotelis, οἷον, εἰ ὁ μὲν εἴη τέκτων, ὁ δὲ γεωργὸς, ὁ δ' ἄλλο τι τοιοῦτον· καὶ τὸ πλῆθος εἶεν μυρίοι, μὴ μέντοι κοινωνοῖεν ἄλλου μηδενὸς τῶν τοιούτων, οἷον ἀλλαγῆς ἢ συμμαχίας· οὐδ' οὕτω πόλις. Sic in iſto eiuſdem ſcriptoris loco, Polit. lib. 3, ὁμοίως δ' οὐδ' εἴ τινες οἰκοῖεν χωρὶς, μὴ μέντοι τοσοῦτον ἄποθεν ὥστε μὴ κοινωνεῖν.

Μέν τοι ſiue Μέντοι, non redditur dūtaxat Sed, ſeu Verùm, (ſic tamen vt interdum ambiguum ſit verùm an Tamen interpretari oporteat: ſicut paulo antè oſtendi) ſed interdum etiam Verò: veruntamen incerto quodam huius particulæ vſu. Si quiſpiam concedere velis & fateri, (inquit Bud.) μέντοι erit accommodatum, quemadmodum Verò & Sanè aſſentientis ſunt. Xenophon in Œcon. ἢ καὶ ἐμὲ οὖν (ἔφη ἡ γυνὴ) δεήσει ταῦτα ποιεῖν; δεήσει μέντοι (ἔφην ἐγὼ) ἔνδον μένειν. id eſt, Te verò, inquam, manere intus oportebit. Hūc enim vſum habet particula Verò apud Ciceronem cum alibi, tum in hoc Tuſc. 5, loco, Quid igitur contra Brutum me dicturum putas? Attic. Tu verò, vt videtur. nam præfinire non eſt meum. Apud eundem, Sed quæro vtrum aliquid actum ſuperioribus diebus an nihil arbitremur. Attic. Actum verò, & aliquantum quidem. Affert autem hos locos in exemplum Budæus: qui interiecta & aliarum ſignificationum mentione, tradit μέντοι talem vſum habere qualem Et verò, in iſto eiuſdem Ciceronis loco, De diuinatione lib. 1, Tum Quintus, Dicitur quidem iſtuc (inquit) à Cotta: & verò ſæpius. Hîc enim Et verò valere idem quod Et quidem. atque ita accipi μέντοι à Xenophonte in Sympoſio, οὐδενός γὰρ ἐρίζοντος, ἀεὶ ὀμνύοντες, καλόν με φατὲ εἶναι. κἀγὼ μέντοι πιστεύω. καλοὺς γὰρ καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑμᾶς νομίζω. Subiungit autem huic Xenophontis loco quendam alium Ciceronis, ita vſurpantis Et verò: quem tibi apud eum videndum relinquo. Sed iis quæ ab eo dicuntur de μέντοι ſignificante Verò, addo duo: quorum vnum eſt, poſſe μέντοι, vbi redditur Verò, aliter quoque reddi. Veluti in illo Xenophontis loco, qui allatus fuit ex eius Œconomico, ἢ καὶ ἐμὲ οὖν (ἔφη ἡ γυνὴ) δεήσει ταῦτα ποιεῖν; δεήσει μέντοι (ἔφην ἐγὼ) ἔνδον μένειν. Hîc enim vt poſſumus interpretari, Te verò, inquam, intus manere oportebit: ita etiam verterimus commodè, Te quidem certè manere intus oportebit. Itidémque Vtique vel Nimirum locum hîc fortaſſis habere poterit, aut etiam aliud quodpiam vocabulum. Alterum autem quod addere volo iis quæ à Budæo hîc dicta fuerunt, eſt iſtud: habere coniunctionem μέντοι (ſiue pro vnā particula ſiue pro duabus habeamus) alium quoque voculæ Verò vſum: eum nimirum qui ei vſitatior eſt. vt in iſto Demoſthenis loco, oratione in Midiam, pag. 339, ἐγὼ δ' εἰ μὲν ὁ συμβουλεύων ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτ' ἂν φεύγοιμ' ἂν, οὔτ' ἀπαρνοῦμαι τοὔνομα· εἰ μέντοι ῥήτωρ ἐστὶν οἵους ἐνίους τῶν λεγόντων ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, ἀναιδεῖς, καὶ ἐξ ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην τοιοῦτος ἐγώ. id eſt, Si verò eiuſmodi eſt orator, &c. vel, Sin eiuſmodi eſt, &c. Sic autem & in aliis pleriſque eiuſdem ſcriptoris præſertim locis, particulæ μὲν ſubiungitur μέντοι hunc eundem vſum habens. Itidémque apud Xenophontem particulæ μὲν ſubiungi μέντοι videmus, cum alibi tum in iſto loco, ὑπὸ μὲν τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ἀποδημίας, νυνὶ μέντοι αὐτόθεν ἔφασαν. Eodémque modo μέντοι ſubiūgitur τῷ μὲν, in iſto eiuſdem ſcriptoris loco, ἀναβάσεως lib. 6, pag. 219, meæ editionis, Ἐγὼ, ὦ ἄνδρες, ἥδομαι μὲν ὑπὸ ὑμῶν τιμώμενος, εἴπερ ἄνθρωπός εἰμι, καὶ χάριν ἔχω, καὶ εὔχομαι δοῦναί μοι τοὺς θεοὺς αἴτιόν τινος ὑμῖν ἀγαθοῦ γενέσθαι· τὸ μέντοι ἐμὲ προκριθῆναι ὑπὸ ὑμῶν ἄρχοντα, Λακεδαιμονίου ἀνδρὸς παρόντος, οὔτε ὑμῖν οὔτ' ἐμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Fuerunt autem afferenda loci huius verba altius repetita, vt harum particularum vſus perſpici à lectore poſſet. Romulus Amaſæus interpres (quem ego ſumma in locis quos intelligebat interpretandis non dexteritate ſolùm ſed felicitate vſum eſſe iudico: & in quibuſdam præſtitiſſe quod pauci alii aſſequi potuerunt, vt nimirum nihil minus quàm interpretem agere videri poſſet) μέντοι hoc in loco vertit Sed enim: non malè, mea quidem ſententia. Hoc tantùm diſplicet, quòd particula Verò paulo poſt vtitur, in vno eodémque orationis membro. Ita enim hæc vertit, Ego, milites, magnopere lætor, quum tantum mihi video à vobis honorem haberi, ſi quidem humano ſenſu præditus ſum: ac vobis ſanè gratiam habeo: deóſq; oro vt mihi eam facultatem dent vt vobis

quàm optimè aliquando conſulere poſſim. Sedenim A
mihi non video cur ſtudeatis imperium decernere,
quum Lacedæmonium hominem habeatis: id verò e-
go ſi[illegible], neque è veſtra neque ex mea re fore ar
bitror. Hoc in loco vt μέντοι rectè mihi videtur vertiſſe
Sedenim, ita perperam ſubiunxiſſe Veró. Hac enim par
ticula antea potius vtendum erat, eo videlicet in loco
vbi Sedenim vſurpauit. Aut certè, quoniam Sed vel
Sedenim magis ibi conuenire videtur quàm Verò, di-
cẽdum fuiſſe videtur, Id enim: aut alia huius ſignifica-
tionis particula vtendum. B

Μέν τοι, ſiue Μέντοι, quod Cicero reddit Verò, redden-
dum potius cenſerem Imo verò, in iſto Platonis loco,
De rep. lib. 1, πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι
οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; καὶ ὅς, εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε·
ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄ-
γριον δεσπότην ἀποφυγών. Ita enim ille hanc hiſtoriam nar
rat, ex hoc ipſo loco ſumptam, in libro De ſenectute,
Bene Sophocles: quum ex eo quidam iam confecto æ-
tate quæreret vtereturne rebus venereis. Dii meliora,
inquit. libenter verò iſtinc, tanquam à domino agreſti C
ac furioſo, profugi. In v. l. affertur μέντοι & pro Atqui:
abſque vllo tamen exemplo. Sed aliquis fortaſſe μέντοι,
quod in illo Platonis loco legitur, in huius ſignifica-
tionis exemplum ſumere non dubitauerit.

Μέν τοι, ſiue Μέντοι, Porro. vt quidam interpretantur
in iſto Xenophontis loco, οἱ μέντοι ἀγαθοὶ οἰκονόμοι, ὅταν
τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ ἐξῇ πρίασθαι, τότε φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι.

Μέν τοι, vel Μέντοι, pro αὖθις, id eſt, Vice verſa & Rur-
ſus, ponitur, vt inquit Bud. afferẽs in exemplum hunc
Ariſtophanis locum, περιγίγνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι D
μηδ' ἐπιλείπειν. Quanquam & pro Etiam intelligi po-
teſt, (vt idem ſubiungit) ſicut Cicero De vniuerſitate,
Nihil porro igni vacuum videri poteſt, nec verò tãgi,
quod careat ſolido. Affértque & alios eiuſdem ſcripto-
ris locos vbi Verò pro Etiam accipi cenſet: exiſtimans
nimirum, ſicut μέντοι plerunque reſpondet particulæ
Verò, hæc autem interdum pro Etiam poſita inueni-
tur, ita quoque μέντοι pro Etiam poſſe accipi. Sumptus
eſt porro à Budæo locus ille ex Ariſtophanis Pluto, in
quo oſtendens poeta quid ſit inter πένητα & πτωχὸν diſ- E
criminis, hæc ſcribit, Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος ὃν σὺ λέγεις, ζῆν
ἐστι μηδὲν ἔχοντα· Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις
προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπι-
λείπειν. Fortaſſis autem μὴ μέντοι reddi poſſet hìc (vt in
illis Ariſtotelis locis qui allati paulo antè fuerũt) Non
tamen. vt perinde ſit acſi diceret, nihil ei ſupereſſe, ſic
tamen vt nihil deſit. Sunt qui μέντοι verterint Item, hoc
in loco. E quibus eſt is qui verſus illos Græcos his La-
tinis reddidit, — mendici eſt, quem narras, proprium,
prorſus vt habeat nil: Eius qui fiet inops, contrà operi F
intentum viuere parcé: Cui deſit ad communem vſum
nil, cui ſuperſit item nil. Sed ita ordinem verborum πε-
ριγίγνεσθαι & ἐπιλείπειν, permutando, μέντοι non poſſet
illo aduerbio Tamen reddi.

Μέν τοι, vel Μέντοι, interrogatiuè etiam vſurpatur. Hu
iúſq; vſus ex illo ipſo comico Ariſtophane exemplum
affertur, in Nubibus, τί μέντοι πρῶτον ἦν; vbi redditur
particula Sed, (pro qua vſurpari docui & antea, citra in-
terrogationem) hoc modo, Sed quid primum erat?
Additúrque, ſequi paulo pòſt, τίς ἦν; ἐν ᾗ ματτόμεθα μέν- G
τοι τἄλφιτα. Vbi tamen μέντοι non itidem interrogatiuè
vſurpatur. Sunt qui hìc reddant Quidem: ego malim
Nimirum.

Μέν τοι, vel Μέντοι interdum ornatus cauſa magis
quàm ſignificationis ponitur, vel explendæ orationis
gratia. Xenoph. in Sympoſio, καὶ ἀνέχου μέντοι ὦ σοφιστὰ
ἐλεγχόμενος. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀνεχέσθω μέντοι. ἐπεὶ καὶ
οἱ μάντεις λέγονται δήπου ἄλλοις μὲν προαγορεύειν τὸ μέλλον,
ἑαυτοῖς δὲ μὴ προορᾶν τὸ ἐπιόν. Id eſt, Et patere tu quidem
ô ſophiſta te conuinci. Patiatur verò ipſe quidem, in- H
quit Socrates. Vel potius in ſecundo loco, Patiatur ſa-
né. Bud.

Dicitur ETIAM Μέντοιπου, ITEM Μέντοιγε. De-
moſthenes Pro corona, ταῦτα ἄξια μὲν χαλεπῶς καὶ ἐπαί-
νου κρίνων, πόρρω μέντοιπου τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων. Luc.
Μέντοιγε dixit, ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευόντων τοὺς κόλα-
κας ἐξωλεστέρους ὑπείληφα. Pro hoc fortaſſe Cicero Verò
& Quidem iunctim dixit: vt in primo De finibus, V-
trum igitur percurri omnem Epicuri diſciplinam pa-
tet, aut de vna voluptate quæri? Tuo verò id quidem
arbitratu, ὅπως μέντοιγε σοὶ δοκεῖ. Hæc Bud. qui videtur ex-
iſtimaſſe μέντοιπου in illo Demoſthenis loco accipien-
dum eſſe pro Verùm: quoniam illum ſubiungit Plato-
nico cuidam antea prolato, vbi μέντοι interpretatus erat
Verùm. Sed fortaſſe nõ minus commodè reddi poteſt
Tamen. In Luciani autem loco alius eſt τοῦ Μέντοιγε
vſus: ac fortaſſe non malè reddetur Quidem certé. ſic
tamen vt Budæi interpretationem minimè reiicien-
dam eſſe exiſtimem.

Dicendum hìc eſt & de PARTIC. Μέντ' αὖ, quip-
pe quæ ex μέντοι & αὖ compoſitæ ſint, vt annotat Bud.
cui meritò fidem hac in re adhibebimus: quum μέντ' αὖ
pro μέν τε αὖ nullo poſſe modo accipi, vel ex iis quæ af-
fert exemplis longè manifeſtiſſimum ſit. Sophocles in
Aiace, Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου. Demoſthenes
Pro Cteſiphonte, ἐμὲ δὲ, ὦ τριταγωνιστὰ, τὸ τίνος φρόνημα λα-
βόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδει; τὸ τούτων ἀνάξια ἐροῦντα;
δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον, Atqui ſi hoc commiſiſſem,
iure ab ipſis morte affectus fuiſſem. Apud eundem in
oratione quæ περὶ παραπρ. inſcribitur, ἐπειδὰν δὲ ἀκούσῃ
τοὺς λέγοντας, ἀδοκιμάστους ἐν ὑμῖν, τί καὶ ποιήσαι ζητοίη; πόλλ'
ἀναλίσκειν, ἐξὸν ἐλάττω; καὶ πάντας θεραπεύειν βουλήσεται,
δύο ἢ τρεῖς ἐξόν; μαίνοιτο μέντ' ἂν, at furore id agitari eſſet.
Apud eundem μέντ' ἂν exponit τοίνυν, hoc in loco, μεγά-
λην μέντ' ἂν ἀρχὴν, μᾶλλον δὲ τέχνην, εἴης ἂν εὑρηκώς. Hæc B:
qui hoc ipſum τοίνυν, quo explicat μέντ' ἂν, exponit iti-
dẽ Atqui: vt apud eundẽ videbis, in loco ex oratione
πρὸς Λεπτίνην deprompto. Quod autẽ ad illum Aiacis
Sophoclei verſum attinet, Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνω-
μένου, ſciendum eſt nullo pacto conuenire illi poſſe in-
terpretationem quam Budæus Demoſthenis loco tri-
buit, qui hunc Sophocleum proximè apud eum ſequi-
tur: videlicet Atqui. Quòd ſi id exiſtimauit ille, (vt cer-
tè exiſtimaſſe videtur, quum loco illi cæteros tãquam
ſimiles ſubiungat: id eſt, tanquam in iis μέντ' ἂν eãdem
ſignificationem habeat) hoc inde contigit quòd præce
dentium minimè recordaretur. Nam tantum abeſt vt
μέντ' ἂν in illo Sophoclis loco aduerſandi vim habeat,
qualem habet Atqui: vt contrà ſit aſſentientis quodã-
modo. Quum enim (pag. 6, meæ editionis) dicenti Mi-
neruæ de Aiace, Ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας, re-
ſpõdiſſet Vlyſſes, Πῶς; εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
Minerua dubitationem illam eximens, dicit, Ἐγὼ σκοτώ-
σω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. Ad quæ ille, Γένοιτο μέντ' ἂν
πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. adeo vt manifeſtum ſit μέντ' ἂν aſſen-
tientis eſſe, vti dixi: potius quàm aduerſantis. Quidam
interpr. Scilicet: quam interpretationem tolerari poſſe
arbitror: ſic tamen vt non minus placeat Nimirum,
vel Nempe: aut Equidem, vel Quidem certé. Sed vten-
do duabus hiſce particulis, eas cum participio potius
quàm cum verbo iungerem. hoc modo, Deo quidem
certè induſtriam ſuam commodante, nihil eſt quod fie
ri non poſſit. Is autem qui verſibus hanc tragœdiam
iampridem reddidit, planè alienam ab autoris ſenten-
tia interpretationem attulit: hanc nimirum, — quæ
fauſta ſunt, Diis agantur omnia gubernãtibus. Quod
autem ad ſcripturã harum particularũ attinet, id eſt
particulæ μὲν cui aliæ ſunt annexæ, ſciendum eſt con-
iunctim potius ſcribi quũ alicui earum quæ encliticæ
ſunt, & plerunque etiam παραπληρωματικαὶ, præfigitur:
veluti quum dicitur μέντου, vel μέντοι: ſic μέντοιπου &
μέντοιγε. At μὲν γὰρ & μὲν δὴ diſiunctim ſcribi debere,
minimè controuerſum eſt. De μενοῦν γε verò quid ſen-
tirem, antea docui.

Μὲν interdum apud poetas particula παραπληρωματι-
κὴ eſſe, ideóque pro enclitica debere haberi videtur:
vſurpatúrque hoc modo poſt οὐδὲ nonnunquam, niſi
me memoria fallit. Inuenitur autem & præfixam ha-
bens particulam γε: vbi non immeritò παραπληρωματι-
κὴ eſſe dici itidem poterit. atque adeò quorundã exem
plarium ſcripturam ſequẽdo, enclitica cenſeri poterit.

in iis enim ſcriptum eſt γέ μὲν, in Antholog. Epigr. Hoc quidem certè rationi conſentaneum eſt vt hanc ſcripturam probemus, ſi παραπληρωματικὴν eſſe huiuſmodi in locis voculam illam cenſeamus. Frequentior eſt tamen altera ſcriptura, quæ videlicet particulam γε diſiungit à μὲν. Afferunt autem vulg. lex. has particulas ex Heſiodo pro Autem: in Theog. Βριάρεων γε μὲν ἠΰν ἐόντα, Briareum autem ſtrenuum. Et pro Quidem: ex eodem poemate, οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν. Item pro Tamen, ex eodem, -- πολλαί γε μὲν εἰσὶ καὶ ἄλλαι, multæ tamen ſunt & aliæ. Afferunt etiam ex Homero in Bœotia, -- οὐδ' οἳ ἀνάρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν: addúntque, legi etiam πόθεόν γέ μιν ἀρχόν. Sed Euſtathius ſuis ſcholiis verba illa textus inſerens, alteram illam ſcripturam ſequitur, quam mihi magis probari modò dicebam. Scribit enim πόθεον γέ μὲν, non πόθεόν γε μὲν. Neque verò illius alterius lectionis γέ μιν mentionem vllam facit. Ac illa altera lectio quæ alii Hom. verſui paulo pòſt ſequenti conuenit eiq; tribuitur, falſò iſti adſcribitur fortaſſis in vulg. lex. Legimus enim paulo pòſt, -- οὐδέ τι λαοὶ ἀδίον θ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα. vbi pro δέ μιν verisimile eſt legi etiam γέ μιν: at Euſtathius legit, πόθεον γέ μὲν, ſicut & in illo ſuperiore. Vbi etiam innuit γέ μὲν ſignificare Tamen: ſcribens, διὸ καίτοι [illegible] τα ἔχοντες, ἐπόθουν ὅμως καὶ ἀπόντα τὸν κρείττονα. Sciendum eſt porro in principio prioris illius verſus ex eodem Bœotiæ loco allati haberi hanc particulam poſt οὐδέ. ita enim totus verſus ibi ſcriptus eſt, οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν. Vtrobique autem enclitice illam particulam ſcribo, ſequendo ea quæ paulo antè dixi. Sed μὲν aliud in priore verſus parte, aliud γέ μὲν in poſteriore ſignificat. Nam οὐδέ μὲν, οὐδ' οἳ ſonat, Ac ne hi quidem: (exponitúrque οὐ μὴν οὐδέ) at πόθεον γέ μὲν ſignificat Deſiderabant tamen.

ATTICE Μενὶ, pro μὲν, apud Ariſtophanem præcedente aduerbio ναὶ. Scribi autem & ναὶ μενὶ & ναιμενὶ coniunctim, docui in mea Appendice ad ea quæ de dialectis Ioannes Grammaticus & Corinthus ſcripſerunt, nimirum in iis quæ in articulum huius LXI annotaui, pag. 50.

Quum in proximè præcedentibus de particula μὲν egerim, hìc de particula μὴν eadem opera eſſe agendum cenſeo: in dubio relinquens tamen an hæc ex illa facta ſit. Ad μὰν autem quod attinet, non eſſe diuerſam voculam à μὴν, ſed Doricè α in ea poni pro η, ſatis notum eſſe poteſt. Cæterùm quum μὴν nonnullis voculis ſubiungatur, de quibus quum diſſererem, declarāda ſimul huius particulæ illis adiunctæ fuit ſignificatio: ad ſingulos huius operis locos vbi dictum de ea fuit, lectorem remittam, reliqua, id eſt, quæ dicenda de ea ſuperſunt, illis adiicere contentus.

MHN, particula non ſubiuncta alii particulæ, & cum earum aliqua velut cōpulata, (qui vſus eius alioqui eſt frequentiſſimus) ſed per ſe poſita, interdum quidem officio fungens τῆς δὲ, redditur particulæ μὲν, & ei in altera orationis parte reſpondet. vt in iſto Platonis loco, πᾶς γὰρ δημιουργὸς ἔντεχνος, παντὸς μὲν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται, πρὸς τὸ κοινῇ ξυντείνων βέλτιστον· μέρος μὴν ἕνεκα ὅλου, καὶ οὐχ ὅλον μέρους ἕνεκα ἀπεργάζεται. Sic apud eundem in Epinomide, ὦ φίλε Κλεινία καλῶς μὲν λέγεις· ἄτοπον μὴν ἀκούσεσθαί σε λόγον οἶμαι, καί τινα τρόπον οὐκ ἄτοπον αὖ. Vbi μὴν Bud. vertit Cæterùm: ita reddens hunc locum, Rectè quidem loqueris, ô Clinia, cæterùm abſurdum ſermonem, vt opinor, auditurus es, & rurſus eundem modo quodam non abſurdum. Vbi particulam μὴν pro γε μὴν poſitam eſſe tradit: ſubiungens, Hermogenem quoque vſum eſſe illa pro δὲ. In iſto autem eiuſdem Platonis loco, Leg. lib. 11, δεύτερος μὴν νόμος, μέτοικον εἶναι χρεὼν ἢ ξένον ὃς μέλλῃ καπηλεύειν, vult μὴν poſitum eſſe itidem pro γε μὴν, vel pro δὲ. At in loco quem primum ex eodem ſcriptore attuli, πᾶς γὰρ δημιουργὸς &c. (præcedente particula μὲν) non aliū voculæ μὴν quàm particulæ δὲ vſum tribuit. Sic pro δὲ accipi teſtatur in iſto Alciphrontis loco, initio cuiuſdam epiſtolæ, Οἴχεται Βακχὶς ἡ καλὴ, Εὐθύκλεις φίλτατε, οἴχεται· πολλά τε μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ ἔρωτος ὅσον ἥδιστον τὸ τέλος οὐ πονηρὰν μὴν μνήμην. (Scimus autem δὲ pro loco aliter atque aliter reddi. Interdum enim δὲ non Verò vel Autem redditur: ſed debet potius verti Verùm aut Sed, aliáve quapiam huiuſmodi particula) Idem interpr. Verò, in iſto Platonis loco, πάσχουσι γὰρ δὴ τοιαῦτα αἱ πόλεις τὸν χρόνον ἀπέραντον, ὅμως ἔνιοι τινὲς αὐτῶν μόνιμοί τε εἰσὶ καὶ οὐκ ἀνατρέπονται· πολλαὶ μὴν ἐνίοτε, καθάπερ πλοῖα καταδυόμενα διόλλυνται, καὶ διολώλασι, καὶ ἔτι διολοῦνται.

Μὴν nō raro ponitur & pro Tamen, & quidem præcedente nonnunquam eodem modo particula μὲν. Sic ex Plat. epiſt. 7, affertur μὴν pro Tamen: vbi ſcribit, ἀξιοῖ μὴν, ἔφην, μὴ χεῖρον ἡγεῖσθαί σε Δίωνος ἐμέ. Sic ex Xenophonte, vbi ſcribit, ὅλως μὴν τὸ ὕπαιθρον εἶναι τινὶ, οὐ πάνυ προσίεμαι. At verò μὴν pro Tamen, præcedente μὲν, habes in iſto Syneſii loco, ἀλλὰ μόλις μὲν ἂν ἐν τῇ θνητῇ φύσει συνέλθοιεν ἰσχύς τε καὶ φρόνησις· ἔστι μὴν ὅτε συνήγαγεν αὐτὰς ὁ Θεός. Sed alicubi præcedente μὲν, ſequitur μὴν, vbi tamen interpretatio illa non conuenit, qua redditur Tamen. Exemplum eius rei habemus in iſto Platonis loco, epiſtola 7, ταῦτα δὴ πρὸς τοὺς πρόσθε διανοούμενος, εἰς Συρακούσας διεπορεύθην· ἴσως μὲν κατὰ τύχην· ἔοικε μὴν τότε μηχανωμένῳ τινὶ τῶν κρειττόνων, ἀρχὴν βαλέσθαι τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων περὶ Δίωνα καὶ τοὺς περὶ Συρακούσας. Hic enim Bud. μὴν poſitum eſſe ſcribit pro δὴ, vel potius pro γοῦν. Sed nihil obſtat fortaſſe quominus hic quoque pro Tamen accipiatur. Inuenitur etiam ὅμως μὴν: vbi vel hæc duo ponuntur ἐκ παραλλήλου, (ſicut τυχὸν ἴσως, & λίαν πάνυ, atque alia pleraque) vel μὴν vacat. Plato in Politico, τοιόνδε τι δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάνυ ξυνήθες οὐδὲ ῥᾴδιον ἰδεῖν· ὅμως μὴν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτό.

Μὴν (vti dixi) pleriſque particulis ſubiungitur. dicitur enim Ἀλλὰ μὴν, & Γεμὴν, & Καὶ μὴν, & Οὐ μὴν, & quidem ſequente interdum tertia quapiam particula, vt mox docebo.

Ἀλλὰ μὴν & Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, vide Tomi 1, col. ſeu ſemipag. 336. g.

Γεμὴν autem (quod reſeruatum in hunc locum fuit) ſignificat Verò & Porro. hoc eſt μέντοι, inquit Budæus, afferens ex Xenophonte τούς γε μὴν ὄρχεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν. Ex eodem, ὀσφύς γε μὴν ὅσῳ ἂν πλατυτέρα καὶ βραχυτέρα ᾖ, τοσούτῳ ῥᾷον ὁ ἵππος τὰ πρόσθεν αἴρεται. Ex Platone item, De leg. lib. 10, ἑπόμενοι γε μὴν αὐτοῖς, σκεψώμεθα τοὺς ἐκεῖθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διανοούμενοι. In v. l. γε μὴν traditur ſignificare Vtique, Autem, Veró: necnon Tamen, Porro, Sané. Interdum etiā, Atqui, Quanquam. Sed trium duntaxat ſignificationum exempla afferuntur. Pro Porro, ex Xenophonte, ὀσμῶν γε μὴν τί ἂν ἡμῖν ὄφελος; odorū porro quæ nobis vtilitas? Item ἔτι γε μὴν pro Atque etiam, ex Alexandro Aphrodiſæo. Subiungitúrque hic locus ſine autoris nomine, εἴ γε μὴν μηδεὶς δύναιτ' ἂν ἐξελέγξαι με, πῶς οὐκ ἂν ἤδη δικαίως ἐπαινοίμην; pro Quòd ſi nullus, &c. Sed quum duæ tantùm reperiantur harum particularum ſcripturæ, in fide dignis exemplaribus, tertiam hîc videmus. Prima ſcriptura eſt qualis in illo Xenophōtis loco, τούς γε μὴν ὄρχεις: item, ὀσφύς γε μὴν: item, ὀσμῶν γε μὴν, &c. Secunda autem eſt, ſi τούς γε μὴν, & ὀσφύς γε μὴν, & ὀσμῶν γε μὴν ſcribamus: vt videlicet γε ſub præcedentis vocabuli accentu pronuntietur. At tertia eſt quum ὀσμῶν γέ μὴν ſcribitur, vt habent v. l. ita vt particula γε nec ſub præcedentis vocabuli accentu legatur, nec tamen cum μὴν iungatur. In

iiſdem

Vide v.l. ſcriptum eſt in iis qui allati modò fuerũt locis, ἔτι γε μὴν & εἰ γε μὴν, vbique particula γε ſuum accentum habente. Verùm etiamſi concederem ſcribi poſſe ἔτι γε μὴν, non tamen itidem poſt ὀσμῶν & εἰ ſcripturam illam admitti poſſe putarem: quum in vocem ἔτι minimè reiici poſſit accentus, vt in ὀσμῶν & εἰ reiici poſſe ſcimus. Sed γεμὴν coniunctim vbique ſcribendum potius cenſuerim. Atque hanc ſcripturam apud Herodotum etiam reperio: vt in Polymnia, pag. 274. meæ editionis, ἐγὼ ᾗ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα, πείθεσθαι γεμὴν οὐ παντάπασι ὀφείλω. hanc enim ipſam ſcripturã ex quoque editiones quæ meam præceſſerunt, habent. Vbi γεμὴν particula Sed, ſiue At, aut etiam Tamen reddi poteſt. Sic autem & γεδὴ coniunctim ſcriptum alicubi inuenio.

Ἦ μὴν, Certè quidem, Equidem, Profectò. Hom. Il. β, Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι. (Alibi autem ἦ μὰν Doricè ſcribit, vt docebo vbi de μὰν differã) Ariſtoph. in Pluto, ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ὀξυθυμοῖ μεταπέμψεσθον. Apud eundem in Nubibus, Ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει. quem locum vulg. lex. perperam afferunt, vt ſponſionibus & expromiſſionibus has particulas conuenire probent. Illis enim alicubi adhiberi non inficior: ſed hunc verſum nihil tale habere dico. Apud Platonem in Euthydemo poſt exclamationem, ὦ Ζεῦ, ἔφην ἐγὼ, ἦ μὴν καὶ τὸ πρότερόν γε ὑμῖν ἐφάνη καλὸν τὸ ἐρώτημα. Vbi etiam addi γε obſeruandum eſt, & DICI Ἦ μὴν γε pro ἦ μὴν. nam γε quod hîc habetur poſt πρότερον, non ſecus ad ἦ μὴν pertinere cenſeri poteſt, quàm pertinet ad ἀλλὰ μὴν, vbi Demoſth. ſcribit, ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ, &c. Item ad καὶ μὴν, in hoc eiuſdem loco, καὶ μὴν περὶ ὧν γε προσετάξατε εἰπεῖν.

Ἦ μὴν frequentiſſimum in iureiurando vſum habet. Demoſth. καὶ κατὰ παίδων ὀμνύντες ἦ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον. Sic apud Thuc. Xen. Platonem, alióſque veteres ſcriptores, poſt ὀμόσαι addi ſolet ἦ μὴν pleriſque locis. Eadẽ ratione poſt ὅρκουν adiicitur, quod ſignificat Iuſiurãdũ exigere. vt Thuc. lib. 8, pag. 286, meæ edit. ὥρκωσαν πάντας τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὅρκους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας μάλιστα, ἦ μὴν δημοκρατήσεσθαί τε καὶ ὁμονοήσειν. Quinetiam ſimplici & nudæ promiſſioni ſeu ſponſioni (id eſt, cui iuſiurandum non interuenit) interdum adhibent ἦ μὴν. vt legimus apud eundẽ hiſtoricum, lib. eodem, pag. 288, ὡς Τισσαφέρνης αὐτῷ ὑπεδείξατο, ἦ μὴν, ἕως ἄν τι τῶν ἑαυτοῦ λείπηται, Ἀθηναίοις πιστεύειν, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς. Niſi fortè quiſpiam, quamuis non adiiciatur verbum quod iurare ſignificat, tamen ἦ μὴν eandem vim habere, atque adeo ante ἦ μὴν ſubaudiri debere exiſtimet: vt perinde ſit acſi dictum eſſet, ὑπεδείξατο, ὀμνύων ἦ μὴν, &c.

Καὶ μὴν item, quoniam in Καὶ non expoſui, hîc exponã. Eſt igitur καὶ μὴν, apud Homerum Quinetiam: Od. λ, Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα. Paulo pòſt, Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα. Vſus autem fuerat aliquanto antè particula καὶ ſine μὴν, hoc in verſu, ſimilem alioqui narrationem habente, (ſimilem voco cuius ſimilis eſt forma) Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν. In ſoluta quoque oratione legiſſe mihi videor pro Quinetiam, ſed potius ſequente καί. Bud. tradit ſignificare Et quidem, item Atqui: afferens ex Plat. Politico, καὶ μὴν ὅ φαῦλόν γε αὖ κινήσας τις τοῦτον τὸν λόγον αὐτοῦ καταβάλλει, & quidem. Ex eodem eius libro affert καὶ μὴν ſequente καὶ pro Atqui: καὶ μὴν καὶ περὶ ἐκεῖνα οὐδὲ αἰτιατέον. Sic καὶ μὴν, non ſequente illa copula, ex Ariſtide, in aſſumptione, pro Atqui: vt ἀλλὰ μὴν: vbi ſcribit, θεράποντας τοὺς φιλοῦντας, ἔδει καὶ θεράποντας δεηθῆναι. δεηθέντας δέ που, καὶ τυχεῖν. καὶ μὴν τοῦτό γε ἀμήχανον, μὴ θεοφιλεῖς ὄντας. Sic καὶ μὴν οὐδὲ pro Atqui neque, vel Neque verò, ex Demoſth. καὶ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο καλόν. Apud eundem legimus & καὶ μὴν ſequente μὲν, & in altera orationis parte δὲ: vbi ſcribit, καὶ μὴν πάντα μὲν αἰσχρὰ ὑπολαβεῖν δεῖ, μάλιστα δὲ ταῦτα. Sic & apud Thuc. καὶ μὴν οὐδὲ, pro Neque verò.

Καὶ μὴν δή, Imò, Enimuerò, Sedenim. v.l. abſque vllo exemplo.

Καὶ μὴν εἰ, Quòd ſi, v.l. ne hîc quidem allato vllo exemplo. Forraſſe autem reddi poteſt etiam Atqui ſi.

Καὶ μὴν καὶ pro Quinetiam alicubi inuenitur, ſicut καὶ δὴ καί. Habent alioqui & alium vſum hæ particulæ καὶ μὴν καί, vt vides in loco qui ex Platone allatus fuit, vbi de Καὶ μὴν agebatur. Sed pro Quinetiam inuenitur ETIAM Ναὶ μὴν καί. Dionyſ. ὁ περιηγητής, pag. 151, editionis paternæ, Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κομόωσι πετήλοις. At in v. l. eſt SCRIPTVM Ναιμὴν coniunctim: quod exp. Inſuper, Verè, Sanè, abſque exemplo.

Καὶ μὴν οὐδὲ vide paulo antè in Καὶ μήν.

Καὶ μήν που, ſequente καί, ſicut & καὶ μήν, Et quidem, vt exp. B. in hoc Themiſtii loco, in oratione quæ περὶ φιλίας inſcribitur, καὶ μήν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, εἰ βασκανος, εἰ φθόνου κρείττων. At verò καὶ μὴν καὶ ex Platone in aſſumptione poſitum affert, (vt aſſumptioni adhibitũ vidiſti ſuprà καὶ μήν, apud Ariſtidem) De rep. lib. 2, in fine pag. 27, Aldinæ, vbi interrogatiuè ponitur; καὶ μήν που καὶ τά γε ξυνθῆναι ταῦτα σκεύη τε καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τὰ δὲ εἰργασμένα καὶ εὖ ἔχοντα, ὑπὸ χρόνου τε καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἥκιστα ἀλλοιοῦται; ad quam interrogationem reſpondetur, ἔστι δὴ ταῦτα. Sed quamuis hîc ſicut in loco Ariſtidis aſſumptioni adhiberi velit, (quũ alioqui diuerſam eſſe huius formã manifeſtũ ſit) nõ tamẽ reddere itidẽ poteſt Atqui, quũ aduerſatiuè nõ ponatur. Nec malè fortaſſis à Ficino redditur Quinetiam. qui & citra interrogationem legiſſe videtur: hoc quoque forſitan non malè. vt autem hîc interpretabimur, ita interpretari poterimus & in iſto eiuſdem Platonis loco, De rep. lib. 6, pag. 2, καὶ μήν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή. Vbi idem interpres vertit Præterea: quod cum Quinetiam ſignificatione conuenire ſcimus.

Μὴ μήν, idem quod οὐ μήν, Non tamen, Sed multo vſitatius eſt οὐ μὴν quàm ἦ μήν. Bud. ex ſolo Chryſoſtomo exẽpla profert. quorum vnum eſt hoc, ὅτι συνέβαινεν αὐτῷ ἁμαρτῆσθαι τινὰ ἁμαρτήματα, μὴ μὴν αὐτὸν εἰδέναι ταῦτα ἁμαρτήματα. In altero autem, μὴ μὴν reſpondet præcedenti μέν: vbi ſcribit, ἐπειδὴ γάρ ἐστιν εὐλογῆσαι μέν, καὶ μὴ καταράσθαι, μὴ μὴν δὲ ἀγάπην ποιῆσαι, βούλεται καὶ διαθερμαίνεσθαι ἡμᾶς τῇ φιλίᾳ. Vbi μὴ μὴν exponit οὐ μήν, ſeu μὴ μέντοι, ſicut & in proximè præcedente loco. Apud Homerum autem legitur μὴ μὰν pro μὴ μήν, vt mox docebo in μὰν Dorico.

Οὐ μήν, Non tamen, ſeu Nec tamen, aut Nec verò, vel Verùm non, Sed non, &c. item Οὐ μήν γε, & Οὐ μὴν ἀλλά, ſeu Οὐ μὴν ἀλλά γε, & Οὐ μὴν ἀλλὰ καί: item Οὐ μὴν οὐδέ, & Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ, vide in Οὐ, tomi 2, col. ſeu ſemipag. 1533. Οὐδὲ μὴν autem ſeu Οὔτε μήν, habes col. 1537.

DORICE Μὰν pro μὴν dicitur. Theocr. idyll. 1, Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Apud eũdem in idyll. quod Cyclops inſcriptum eſt, Νῦν μὰν ὦ κόριον νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι. Apud eundẽ EXTAT Ἦ μάν, idem valens quod ἦ μήν, de quo antea dictũ fuit. vt idyllio 4, Ἦ μὰν ἐν ἐλαΐαισι γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμονται. Sic apud Hom. Il. β, Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. (Idem alioqui ἦ μὴν etiam vſurpat pro eodẽ, vt vides in verſu quem ſuprà ex libro eodẽ protuli) Apud eũdem HABES Μὴ μάν, cum alibi, tum in iſto verſu 304, Il. χ, Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. (Dixerat autẽ antea, — νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει) Vbi μὰν Euſt. exponit ſimpliciter δή. In hoc autẽ loco Il. θ, Μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι, autor breuiũ ſchol. exponit μὲν δή. Legitur & Il. ο, Μαρνάσθε Τρῶεσσι, καὶ ἄλλοις ὀτρύνετε λαοῖς. Μὴ μὰν ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ ἕλοιεν Νῆας ἐϋσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης. In illo quidem certè primo loco μὴ μὰν reddi poſſe arbitror Non tamen: at duobus poſterioribus, præſertimque ſecũdo, nequaquã conuenire, mea quidẽ ſententia, poteſt. Sonat enim potius quaſi quis dicat, Ne ſaltẽ. quam interpretationẽ & ille primus poſſe admittere videtur. Apud eundem poetam legimus ETIAM Οὐ μάν, Il. ο, Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. vbi quidam interpr. Verùm haud ſcio.

Μῆδος, de quo nunc dicendum eſt, vſitatiorem habet pluralem numerum μήδεα. Exiſtimo autem ex hoc nomine fieri μήδομαι, non contrà μῆδος ex μήδομαι. Si enim μῆδος ex μήδομαι factum eſſet, quidni itidem μέδος ex μέδομαι haberemus? Imò verò & hoc ipſum μέδομαι non immeritò fortaſſis quiſpiam ex μήδομαι factum eſſe ſuſpicetur: quanuis alioqui deductio à μέλομαι talis ſit quæ omnino reiici non poſſit. Quod autem ad ea attinet quæ θ habent, (ex quibus ſunt περιμηθὴς, περιμήθεα, & περιμηθοῦμαι: nam μήθομαι aliũde eſſe exiſtimatur) ea literã δ in θ mutarunt, eodem modo quo in οὐθὶς, facto ex οὐδὶς, mutatam eſſe videmus.

ΜΗ͂ΔΟΣ, εος, τὸ, Cura, Conſilium. Sed ſingularis numeri exemplum non affertur: pluralis autem μήδεα cum apud alios poetas, tum apud Homerum extat variis locis. vt Iliad. ω, — πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες. Sic Odyſſ. τ, Ἔστι δέ μοι ξεῖνος πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα. Habet idem, paritérque Heſiodus, Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς. Apud hunc extat etiam, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς, de Prometheo. Apud illum cum genitiuo, non ſemel, vt Il. ο, — ἢ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει Δαίμων ἡμετέρης. Apud eundem (vt alios plerosque locos omittam) extat nomen hoc μήδεα nomini βουλαὶ ſubiunctum: Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν, &c. Vbi fortaſſe non malè μήδεα reddatur Curæ, (βουλαὶ autem conſilia) vt μήδομαι eſt Curam gero. Alioqui dicendum eſſet ἐκ παραλλήλου poni duo illa nomina βουλαὶ & μήδεα.

Hinc ſunt COMPOS. Ἁλιμηδὴς, ET Κακομηδὴς, έος, ὁ & ἡ, ET Πυκιμηδής. Primum illud Ἁλιμηδὴς, vide t. I, col. 366, inter compoſita ex nomine ἅλς. Secundum Κακομηδὴς, ſonat, Cui malum eſt conſilium, id eſt callidum ſeu fraudulentum. Vel, Mala cogitans & vafra ſeu fraudulenta, ſeu in animo verſans: deriuando ab ipſo verbo μήδομαι. Siue autem à verbo ſiue à nomine potius deriuetur, poterit vno verbo reddi, Callidus, Aſtutus, Vafer, Fraudulentus. Homerus hymno in Mercurium, verſu 389, Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα. Sed ibi legitur κακομήδεα proparoxytonè, non κακομηδέα paroxytonè [illegible] riſque editionibus. Minimè dubium eſt tamen quin hæc lectio melior ſit quàm illa, vt nominatiuus ſit nõ κακομήδης, ſed κακομηδὴς, ſicut ἁλιμηδής. Alioqui ex eo accentu ſuſpicari quis poſſet κακομήτα ſcriptum fuiſſe (non κακομηδέα) ex nominatiuo Κακομήτης, qui apud Heſych. extat. Tertium compoſitum eſt Πυκιμηδὴς, per ſyncopen factum ex πυκινομηδής: Cui ſunt πυκινὰ μήδεα, id eſt, prudentia ſeu callida conſilia. Homerus Odyſſeæ α, in fine, Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν. Vbi πυκιμηδέος exponere poſſumus ex alio eiuſdem poetæ verſu, lib. τ eiuſdem poematis, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἐχούσης. Vno autẽ verbo, quod ex eodem adiectiuo per compoſitionem factum eſt, exponere poſſis πυκινόφρονος. Nam πυκιμηδὴς & πυκινόφρων idem valent, ſicut κακομηδὴς & κακόφρων. Quòd ſi ex nomine proprio appellatiuum facere liceat, cum πυκινομηδὴς conueniet COMPOS. Μηδεσικάστη: conueniet, inquam, quod ad ſignificationem attinet. Sonat enim Μηδεσικάστη, q. d. μήδεσι κεκασμένη. Homerus Iliad ν, Κούρην δ' Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην. Vbi Euſtathius, ἡ δ' ῥηθεῖσα Μηδεσικάστη, inquit, ad exemplum τῆς Ἰοκάστης videri poſſit dici. Siquidem NOMEN Ἰοκάστη ſonat ἡ κεκασμένη ἰότητι, id eſt βουλῇ: itidémque Μηδεσικάστη, eſt ἡ κεκασμένη μήδεσιν, id eſt βουλεύμασιν. Quibus addit eſſe τοιούτου τινὸς τύπου & NOMEN Ἀγαμήδη, NECNON Μήδεια, & quæcũque ſunt huiuſmodi. Sciendum eſt autem eſſe (teſte eodem ſcholiaſte alio in loco) quædam etiam propria nomina in μηδης deſinentia ex hoc verbo μήδεσθαι facta. E quibus EST Θρασυμήδης, ITEM Διομήδης.

(Μήδεα etiam ſcribitur pro μέζεα, id eſt τὰ αἰδοῖα, Genitalia. de qua ſcriptura vide quæ paulo antè dixi in Φιλομμειδὴς, poſt verbum Μειδάω, col. 1608)

Μηδοσύνη, ης, ἡ, Conſilium. βουλὴ, Suid.

Μήδομαι, Futur. μήσομαι, Curam gero, Conſulo, Delibero. Item Cogito, Excogito, Meditor: necnon Molior, Machinor, Struo. Eſt hoc verbum μήδομαι ex nomine μῆδος. niſi potius aliquis μῆδος ex μήδομαι factum eſſe velit: qua de re pertinacius contendere nolim. Homerus Iliad. β, Ἀλλὰ ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο πείθεό τ' ἄλλῳ. Idem eodem libro, — οὐδὲ τὰ ᾔδει ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα. Neque norat quænam moliretur Iupiter, ſeu machinaretur. Sic Heſiodus in Ergois, — ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά. Tale eſt apud Homerum, Odyſſ. ι, — μήδον θ' ἑτάροισιν ὄλεθρον. Apud eundem legimus non ſolùm μήδομαί σοι τοῦτο, vel ἐμοὶ αὐτῇ, ſed etiam μήδομαί σε τοῦτο. vt Il. χ & ψ, Ἦ ῥα καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήσατο ἔργα. Sed μήδομαί σε τοῦτο ab illo ita dici videtur vt Latini vſurparunt verbum μήδεσθαι quum dixerunt Malè conſulere in aliquem. Vnde Iliad. κ, — πόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς, enarrator exponit εἰργάσατο. Quem ſequendo, dicendum fuerit poni id quod antecedit pro eo quod conſequi ſolet. Quidam verò in huiuſmodi locis exponunt βουλευτικῶς μεταχειρίζεσθαι. Sic Euſtathius particip. μησαμένου alicubi exp. βουλευτικῶς μεταχειρισαμένου.

Μήδομαι in ſoluta etiam oratione aliquem vſum habet. Plato in Gorgia, εἴ τι μήδῃ τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, Siqua tibi cura eſt eius ſermonis qui dictus eſt: vel, eius verbi quod dictum eſt. Bud. Legimus & apud Plutarchum De defectu oraculorum, ὧν μήδεσθαι προσήκει, καὶ φυλάττειν ὅπως, &c. In vulg. lex. dicitur idem ſcriptor hoc verbo eſſe vſus in libello περὶ τοῦ ἀκούειν, de apibus loquens. Sciendum eſt autem extare de iiſdem apud eundem in opuſculo quod inſcribitur, πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ. verùm non ipſe Plutarchus ibi vtitur, ſed Simonides. ita enim ſcribit, ὥσπερ γὰρ αἰσθέσθαι ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν ξανθὸν μέλι μηδομέναν. Vbi μηδομέναν fortaſſis reddi queat Scrutantem vel Rimantem.

Μήστωρ, ωρος, ὁ, Conſultor, Conſiliarius, βουλευτής. vt μήστωρ ὕπατος Ζεὺς apud Homerum Iliad. θ, quaſi κορυφαῖος ἐν βουλευταῖς. Vel accipiendo μήστωρ ſeorſum ab ὕπατος, idem quod μητιέτης. Ex eodem affertur, Iliad. η, Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, pro ἴσος θεοῖς κατὰ τὴν βουλήν. Idem vocat Hectorem μήστωρα φόβοιο, cuius conſilio & virtute in fugam conijciuntur hoſtes. (At μήστωρε φόβοιο quidam interpr. Equi fugæ periti, id eſt periti arripiendi fugam velociter. Vnde etiam de celerrimis equis dici hoc exiſtimatur) Itẽ μήστωρ ἀϋτῆς, Cuius conſilio & virtute bellum geritur. Sunt tamen qui malint, Qui conſilio, non autem temerè, prælium committit: ὁ ἐν μάχῃ βουλευτικός. Quidam ſimpliciter, Peritus pugnæ. Vide Euſtathium & Heſychium. Fit autem μήστωρ ex μῆσαι, quod Heſychius exponit βουλεύσασθαι. Eſt & nomen proprium Μήστωρ, ſicut & Ἀγαμήστωρ: quod v. l. eſſe tradunt Apollinis cognomentum, tanquam valde periti & conſulti. Id genit. facit ορος, per ο μικρὸν, ſuperius autem per ω μέγα, teſte Euſt.

COMPOS. Ἐπιμήδομαι, Excogito. vt ἐπιμήδεσθαι δόλους, Hom. Odyſſ. ε, Excogitare dolos. vel Moliri dolos, ſeu ſtruere.

AT VERO Ἐπιμηθὴς ET Προμηθὴς, (à quibus & quædam deriuata extant) δ in θ mutaſſe exiſtimantur: ſicut οὐθὶς, & alia quædam. In vulg. lex. ἐπιμηθὴς redditur Prudens. in qua interpretatione nulla præpoſitionis ἐπὶ ratio habetur: quæ alioqui in NOMINE Ἐπιμηθεὺς multum ſignificationem immutat à ſignificatione NOMINIS Προμηθεύς. quum Ἐπιμηθεὺς dicatur is qui μετὰ τὸ πρᾶγμα βουλεύεται: aut breuius, qui μεταβουλεύεται, ſequendo Lucianum ſcribentem (in libello quo reſpondet ei qui ipſum Prometheum in verbis

eſſ[et] dixerat) ἐπὶ τῷ γε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Cui ſimile eſt quod à Syneſio dicitur, ἀλλὰ τοῦ Ἐπιμηθεῖ τὸ μὲν μέλειν, φασὶν, οὐκ ἦν, τὸ δὲ μεταμέλειν ἦν. Fuit autem hic Epimetheus frater Promethei, vt diſcimus ex Heſiodo in Ergois: dictúſque eſt ἁμαρτίνοος ab eodem in Theogonia: ſicut Prometheus ποικιλόμητις. A Pindaro autem Ἐπιμηθεὺς vocatur ὀψίνοος, in Pythiis, id eſt Qui ſerò ſapit. Quum porro hæc ſint duorum fratrum propria nomina, facta ſunt tamen quodammodo appellatiua: adeo vt ἐπιμηθεὺς dicatur quilibet cui re peracta, tum demum conſilium in mentem venit, & cognoſcit quid opus facto fuerit: προμηθεὺς contrà, cuicunque prius quàm rem aggrediatur, conſilium ſuppetit ad videndum quidnam facto opus ſit. Vide Eraſm. in prouerbio, Malo accepto ſtultus ſapit. Antequam verò de Προμηθεὺς dicendi finem faciam: minimè prætermittendum eſt quod à Luciano ſcribitur: nimirum Atticos προμηθέας appellare ſolitos fuiſſe τοὺς πηλουργοὺς καὶ χυτρεῖς. De figlino autem Promethei opere, à quo appellatio illa manauit, lege Heſiodum in Ergois, atque alios poetas. Ab Heſychio προμηθεὺς exponitur σώφρων: & alibi ἐπικίνδυνος, ἐπισφαλῶς ἔχων. Illinc factũ eſt nomen SVBST. Ἐπιμήθεια, & VERBVM Ἐπιμηθεύεσθαι: eodem modo quo ab altero eſt NOMEN Προμήθεια & VERB. Προμηθεύεσθαι. Fuerit autem Ἐπιμήθεια, Cõſilium quod initur ſeu capitur re iam peracta, Conſilium quod ſerò capitur. ſicut Ἐπιμηθεύεσθαι exponitur, Conſilium capere re peracta, vel Serò conſilium capere. Sed hæc raro occurrunt. Contrà verò Προμήθεια & Προμηθεύεσθαι, itémque adiectiuum NOMEN Προμηθής, quod hæc antecedit, ſatis frequenti ſunt in vſu. Ac primùm quidem Προμηθὴς redditur Prouidus, item Circunſpectus, Conſultus. Apud Herodianum ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, Polit. vertit Prouidus & ſobrius. Dicitur & de re, vt μέλλησις προμηθὴς à Thucydide libro 3. Apud eundem τὸ προμηθὲς ſubſtantiuè pro ἡ προμήθεια, Prouidentia. Superlat. Προμηθέστατος. vt apud Syneſium, ὁ παρὰ πάντας ἑαυτοῦ προμηθέστατος, Qui ſui maximam prouidentiam egit. de quodam duce fugaciſſimo, Bud. Item σόφισμα προμηθέστατον, apud Herodianũ. Inuenitur & ſuperlat. gradus ADVERBIVM Προμηθέστατα, Maximè prouidè, Prouidiſſimè: aut certè Prouidentiſſimè, Maxima cum prouidentia. Apud Herodianum redditur etiam Prouidentiſſimo conſilio. Quidam interpretantur & Conſultiſſimè. At POSITIVVS Προμηθῶς, id eſt Prouidè, vtendo prouidentia, &c. (Affertur verò & aliud ADVERB. Προμηθικῶς ex Ariſtophane pro Prouidè, Prouidenter: item Circumſpectè. Sonat autem q.d. Vt decet eum qui prouidus eſt: Vel, Cum quadam prouidendi peritia) Subſtantiuum autem Προμήθεια, Prouidentia. Et προμήθειαν ποιεῖσθαι, Prouidere. At προμήθειαν λαβεῖν dixit Euripides: vbi exponitur κηδεμονίαν. Apud Thucydidem libro 4, ξυνίσου γὰρ δέους, προμηθείᾳ μᾶλλον ἐπ' ἀλλήλους ἐρχόμεθα, Cum maiori cautione. Itidémque προμήθειαν ποιεῖσθαι apud Platonem eſt etiam Cautionem adhibere, Cum multa cautione agere. Inuenitur ETIAM Προμηθία eadem ſignificatione: quæ ſcriptura apud Sophoclem extat in Electra, pag. 124, meæ editionis, alteram non admittente verſu. Ita enim ſcriptus eſt, Ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία. Habetur alioqui & altera ſcriptura per ει apud eũdẽ, vbi verſus vtrãlibet admittere poteſt. vt pag. 126, & 138. Quemadmodum autem & Προμήθεια & Προμηθία, ita etiam non ſolùm Προμηθεύομαι, SED ET Προμηθοῦμαι dicitur, Prouideo, Prouidentiam ago, (aut etiam Curam ago) Prouidentia vtor: item Proſpicio. Redditur etiam Rationem habeo. Hoc poſterius apud Platonem extat, ἆρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ; Et apud Dionyſ. Areop. τῆς τῶν ἱερῶν εὐκοσμίας προμηθουμένη. Herodotus quoque iſto vtitur, ſed abſque contractione, dicens, more Ionico, προμηθέεσθαι & προμηθεόμενος: vt προμηθέεσθαι ἑωυτοῦ καὶ ἡμέων ἐκέλευε. Item, προμηθεόμενος σέο μὴ πλήξω. Affertur ex eodem & cum accuſatiuo, προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεὸν, fratris reſpectum habens. Apud Alex. Aphrod. extat alterum verbum Προμηθεύεσθαι, ſimiliter quidẽ cum accuſatiuo, ſed tamen in prima illa prouidendi ſignificatione: in præfatione Problematum, ὅσοι δὲ διχοστατοῦσι πότερον φύσις καὶ λόγος προνοητικὸς προμηθεύεται τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ. Qui locus facit vt minimè ſuſpectum habere debeamus quendam Damaſceni, libro 2, vbi eidem caſui hoc verbum iungitur.

Quæri autem poſſit an ab eadem ſit origine NOMEN Προμηθήτεια, quod προμνήστριαν apud Siculos ſignificabat, teſte Polluce: id eſt Pronubam, Nuptiarum conciliatricem. Sed apud Pollucem tertia ſyllaba litera υ, non η, ſcripta eſt. Καὶ προμνήστριαι μὲν, inquit, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον. Σικελιῶται δ' αὐτὰς καλοῦσι προμηθυτείας.

Sequenti nomini μηλέα, vel potius nomini μῆλον, quam originem tribuere videatur Etymologus, dicam poſtea, vbi agam de altero nomine μῆλον, quo ſignificatur ouis. De hoc tantùm in præſentia lectorem monitum volui: quanuis μηλέα hîc ponatur ante μῆλον, arboris nomen ante nomen fructus, ſicut & in quibuſdam aliis huiuſmodi factum fuit, (quod etiam rationi maximè conſentaneũ eſſe videtur) Tryphonem tamen apud Athenæum lib. 2, ἀμυγδάλη nomen fructus, pro ἀμύγδαλον, prius eſſe cenſet quàm arboris nomen ἀμυγδαλῆ. ſcribens, κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου.

ΜΗΛΕΆ, ας, ἡ, Malus, arbor. Per contractionem dicendum eſſet μηλῆ, vt συκέα, συκῆ, & ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ: itidémque alia. ſed in hoc non itidem receptam contractionem eſſe puto. nuſquam enim μηλῆ inuenio, ſed μηλέα paſſim. Atque adeo Euſtathius in hunc verſum 339, libri vltimi Odyſſeæ, Ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα καὶ δέκα μηλέας, annotat minimè contrahi μηλέα in μηλῆ, vt συκέα contrahitur in συκῆ. Apud eundem poetam legimus μηλέαι ἀγλαόκαρποι. de quo epitheto diſſerit Plutarchus Sympoſiacῶn lib. 5. Pauſanias in Atticis, ταῖς δὲ χερσὶν ἔχει, τῇ μὲν κλάδον μηλέας, τῇ δεξιᾷ δὲ φιάλην. Eſt autem generalis hæc appellatio arboris, ſicut μῆλον, fructus. atque vt dicitur μῆλον κυδώνιον, ad differentiam, vel addito quopiam alio adiectiuo: ſic dicitur μηλέα κυδωνία, aliúdve adiectiuum diſcriminis cauſa adiicitur. Dioſcorides lib. 1, cap. 160, μηλέας πάσης τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ οἱ βλαστοὶ στύφουσι· μάλιστα δὲ τῆς κυδωνίας. Sic μηλέα Περσική, Malus Perſica, ſiue Maloperſica; (ſi hoc compoſito vti licet) apud Theophr. De cauſis plantarum, lib. 8. Vide Μῆλον.

Μῆλον, ου, τὸ, Malum: fructus quem fert malus, Pomũ. (DORICE Μᾶλον, & PLVR. Μᾶλα, apud Theocritum aliquoties) Homerus Odyſſ. η, verſu 115, Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Sic autem verſu 110, ὄγχνας & μηλέας ſimul cõmemorauerat, interiiciẽs ῥοιάς: Libro verò vltimo Odyſſeæ, ὄγχνας & μηλέας dũtaxat nominat hoc in verſu, Ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα καὶ δέκα μηλέας. vbi annotat Euſtath. μῆλον eſſe nõ ſolùm τὸ συνήθως οὕτω λεγόμενον, τὸ καὶ ἀληθῶς ἀγλαὸν οἷς ἐρυθαίνεται ὡς εἰς

ἄγαλμα φύ[illegible]ος: ſed etiam τὸ τῆς περσίας, παρὰ τοῖς ὕστερον. A Quinetſam τὸ κιτρεῖον, quod vocari à Romanis κίτριον, teſte Pamphilo. Quibus addit, hoc κιτρεῖον apud Libyas (vt quidam perhibent) vocari μῆλον ἑσπερικόν. A quibus Hercules Euryſthei iuſſu in Græciam attulit μῆλα quæ propter τὴν ἰδέαν vocantur χρύσεα: nimirum τὰ τῶν ἑσπερίδων: quæ μῆλα dicit in ſtellas ἀλληγορεῖσθαι, quum Hercules εἰς ἥλιον μεταλαμβάνεται. Cæterùm vt ὄγχναι & μῆλα in duobus illis Homeri locis iunguntur, id eſt, eorum ſimul fit mentio: ſic ἄπια & μῆλα interdum iungi in oratione ſoluta videmus. Eſt enim ἄπιον B idem quod ὄγχνη, Latinè Pirum. Cuius vocabuli ſi mihi quoque diuinare originem liceret, dicerem Pirum dictum eſſe quaſi Pium, ex Græco Apium: (nimirum interiecta deinde litera r) potius quàm à nomine πῦρ, quòd in flammæ modum è lato in acutum tendat. ſecundum quam deductionem ſcribendum fuerit Pyrum, per y. Cæterùm quoniam à Plutarcho ἄπια & μῆλα, ſicut ab Homero ὄγχνας & μῆλα, ſimul poni dixi: ſed vocem quidem ἄπιον in ſuperioribus habes, at VOCEM Ὄγχνη SIVE Ὄχνη, C non item: hanc de ea occaſionem non omittam. Hoc igitur ſciendum eſt, quanuis ὄγχνη generaliter de piro dicatur, & quidem alicubi (vt in illis Homeri locis) de hortenſi ſeu ſatiuo potius quàm de agreſti, propriè tamen hanc appellationem agreſti piro (quod & ἀχρὰς vocatur) conuenire exiſtimari: tanquam hoc nomen ſortito à verbo ἄγχειν, quod ſtrangulare ſignificat: quoniam acerbitate ſua propemodum ſtrangulant. Adeo vt ſit propriè quod Galli dicunt *Poire d'eſtranguillon*: quod ſonat quaſi quis dicat Pirum ſtrangulatorium. D aut, magis ad verbum, Pirum ſtrangulatus, ſeu ſtrangulationis. Sed in eo quòd certo cuidam pirorum generi appellatio iſta tribuitur, & quidem hortenſi alioqui: cum nomi[illegible] [illegible]γχνη vndiquaque non conuenit. Eo autẽ nomine & [illegible]ſa arbor pirus appellatur. Sed quod ad ſcripturam atti[illegible]t, non dubito quin ὄγχνη potius quàm ὄχνη ſcribi debea[illegible] ſi verum ſit (quod certè veriſimile eſt) dici à verbo [illegible]γχειν, quod eſt ſtrangulare. Venio ad locum in quo P[illegible]tarchus ἄπια & μῆλα iungit. Is extat in Arto[illegible], ἀπίοις δὲ καὶ μήλοις καὶ τοιούτοις ἄλλοις ἀκροδρύοις τρέφουσιν ἀνθρώπους πολεμικοὺς καὶ θυμοειδεῖς. E Alibi ἰσχάδας & μῆλα coniungit. vt Sympoſ. lib.6, Probl.8, πάσχουσι δὲ τοῦτο καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ ἰσχάδας ἢ μῆλα κομίζωσιν.

Μῆλον cum adiectione, præter primam illam & propriam ſignificationẽ alias etiã accipit: id eſt, cum aliis etiam fructibus, ob quandam formæ rotundæ præſertim ſimilitudinem, nomen ſuum communicat.

Eſt enim QVODDAM Περσικὸν μῆλον, Perſicum malum, ſeu Malum Perſicum, aut compoſitè Maloper- F ſicum, (ſicut μηλέα Περσικὴ habuiſti paulo antè ex Theophraſto) vulgò *Peſche*: corruptè pro *Perſe*, vt opinor. id eſt, voce *Perſe* prauè detorta in *Peſche*. Quod autẽ vocamus *Preſſe*, éſtque ex genere eorum quæ appellantur *Peſches*, ſunt qui Duracinum Perſicum eſſe exiſtiment. At lingua Italica vocem Perſicum penè integram ſeruat: atque adeò & aliæ linguæ, quæ præ Italica præſertim & Gallica ſemibarbaræ cenſeri poſſunt, eius veſtigia retinent. Sed hoc ſciendum eſt, Dioſcoridem lib.1, vno capite, nimirum 165, agere de Perſicis malis: at ca- G pite 167, (interiecto videlicet capite 166 de Armeniacis malis) agere de iis quæ vel Medica vel Perſica vel Cedromela, vel Latinè Citria vocentur. Apud eundem extat caput 188 eiuſdem libri de arbore cui NOMEN Περσέα: quam extare in Ægypto dicit. Sic & Theophr. ἐν Αἰγύπτῳ, inquit, ἐστὶν ἕτερον Περσέα καλούμενον· παραπλήσιον μάλιστα τῇ ἀπίῳ φύλλοις. πλὴν τὸ μὲν, ἀείφυλλον, τὸ δὲ φυλλοβόλον. Vnde Plinius, Ægyptus & Perſicam arborem ſui generis habet, ſimilem piro, folia retinentẽ. Quæ autem ab his Περσέα, à Nicandro eſt DICTA H Περσεΐα, interiecto ι, propter metrum: vel potius IONICE Περσείη, in Alexipharm. Καί τε κατατριφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου Σκληρὰ ἀπὸ περσείης κάρυα βλάβος οἷον ἐρύξει. Quibus addit, Περσεὺς ἥν ποτε ποσσὶ λιπὼν Κηφηΐδα γαῖαν, Αὐχέν' ἀποτμήξας ἀρπῃ γοργόνεια Μεδούσης, (ita enim A ſcribendum eſt, non ἀρπηγονόεντα coniunctim, v[illegible] habent editiones quæ meam præceſſerunt) Ῥεῖα Μυκήνα[illegible] ἐνήξησεν ἀρούραις. Vbi ſchol. annotat primùm quidẽ, quod ad NOMEN Κάρυον attinet, eſſe hîc quod vulgus ὀστέον appellet: atque ita vocari etiam [illegible] Theophraſto. eſſe enim κάρυα ὅλα τὸ ξυλῶδες λεπτὸν ἔχοντα. (Eſtque obiter hîc annotãdum & iſtud de voce κάρυον, eam pro oſſe accipi. id eſt, eo quod vulgò appellamus *le noyau*. vt Suetonius oſſa palmularum di[illegible]t. Quinetiã de VOCE Ὀστέον ſiue Ὀστοῦν, idem obſeruandum eſt, eam & B hunc metaphoricum vſum, ſicut apud Latinos, habere. itidem enim ὀστᾶ & Dioſcoridem vſurpaſſe videbis paulo póſt. Vocatur autem κάρυον ob ſimilitudinem quam cum nuce habet) Quod verò ad vocem περσείης attinet, annotat, Περσείης δὲ εἶχε τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νικάνδρου μεταγεγραμμένον. Scribo enim εἶχε, nõ εἶπε, meum vetus exemplar ſequens. vt ſit ſenſus, τὸ ἀρχαῖον, videlicet ἀντίγραφον, (neque enim dubito quin hoc ſubaudiri debeat) habuiſſe hanc vocem περσείης. At ſi retineamus εἶπε, quod vulgatæ editiones habent, non vi- C deo quis hinc elici ſenſus poſſit. Verùm & hoc obiter addendum eſt, non Νικάνδρου, ſed Νικανδρείου, in illo ipſo exemplari ſcriptum eſſe. Cæterùm apud eũdem poetam legimus genitiuum περσεῖος, tanquam à NOMINATIVO Περσεύς, ſignificante illud ipſum περσείην, id eſt περσέην. Siquidem in Theriacis canit de quodam papilione, Τῷ ἴκελος περσεῖος ὑποτρέφεται πετάλοισι. Vbi ſcholiaſtes περσεῖος genitiuum Æolicum eſſe ait, à nominatiuo περσεύς: vt nimirum à βασιλεύς eſt βασιλεῖος. Itaque περσέα à Nicandro περσεΐα etiã & περσεὺς vocatur: à Cal- D limacho autem Περσεῖος ἐπώνυμος: vbi canit, Καὶ πεντάτη Περσεῖος ἐπώνυμος· ἧς ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξεν. In quibus verſibus obſeruare etiam debemus, eum de Ægypto dicere (quod conuenit cum iis quæ ex aliis ſcriptoribus antea protuli) quod Nicander de Mycenis. Conſtat porro vnam eandémque arborem eſſe cum ea quæ à Dioſcoride περσέα vocatur: quũ ipſe de hac diſſerens, dicat eſſe arborem in Ægypto naſcẽtem, quæ fructum ferat ἐδώδιμον & εὐστόμαχον: & in eo φαλάγγια inueniri quæ DICVNTVR Κρανοκολάπτα: itidémque Ni- E cander ſub περσεῖος foliis beſtiolam φαλαίνῃ ſimilem nutriri tradat. Cæterùm περσεΐα (ſi ſcholiaſtæ illius poetæ credimus: quem ſcripſiſſe περσέα veriſimilius eſt) fuit DICTA Ῥοδακινέα. Sed nomen hoc recentius & ſuo tempore vulgare fuiſſe videtur innuere: quum ſcribit, τὴν Περσεΐαν, ἣν ῥοδακινέαν καλοῦσι. Sic autem à Suida περσέα nomine illo ῥοδακινέα, tanquam notiore, exponitur. At v.l. habent ῥοδακηνέα, cum η, & quidem ex Aetio quoque, tractatu 13, cap.118. Fructus autem meminiſſe illum tradunt lib.1, vbi de Perſiæ malo agit. At F verò apud Nicolaum Myrepſum, capite De vnguẽtis, eſſe SCRIPTVM Ῥοδακινία. Ibidem annotatur, alia eſſe quæ DICVNTVR Δωράκινα: quæ tamen ſunt de genere Perſicorum. Annotaui autem ſuprà, Duracina perſica eſſe quæ vulgo appellamus *Des preſſes*, in Perſicorum genere. quæ appellatio Plinii autoritate nititur, ſcribentis lib.15, cap.12, initio, Sed Perſico[illegible] palma duracinis. Si tamen [illegible]it ea quæ vulgò Pariſiis appellamus *Des preſſes*, longi[illegible] [illegible] à Pliniano diuerſu[illegible] eſt Pariſienſis guſtus. Non dubium eſt autem qu[illegible] G vox illa δωράκινα ſeu δωρακινά (accentu poſito in vltima) ex Latino ſermone petita ſit.

Verùm, vt tãdem finem dicendi de περσέα faciam, ſciendum eſt non paruam eſſe inter eos qui in Dioſcoridem ſcripſerunt, hac de arbore controuerſiam: nimirum an ea non aliud ſit quàm malus perſica, an contrà diſcrimen aliquod inter has eſſe exiſtimandum ſit. Equidem vt idem eſſe putemus, facere poteſt & hoc, quod apud Dioſcoridem legimus, libri ſexti cap. 22, aduerſus ψιμμύθιον, id eſt ceruſſam, auxiliari περσέας [illegible] ὀστᾶ: quoniam videlicet apud Nicãdrum περσείης κάρυα H aduerſus hoc ipſum opitulari legimus. Sed viciſſim non pauca ſunt quæ ad conſtituendum inter [illegible] duo diſcrimen impellere nos videantur: è quibus vnum hoc eſt, quòd ipſe Dioſcorides [illegible] vnà cum malis Perſicis ſed ſeorſum mentionem facit: & quidem talem vt

ſpeculiaris deſcriptio eſſe iudicari poſſit. Quamobrem A ſi meo quis ſtare iudicio velit, duo illa eſſe eadem negabit.

Poſtquam autem περὶ τῶν περσικῶν μήλων mentionem fecit Dioſcorides, de iis quæ VOCANTVR Ἀρμενιακὰ meminit, & quidem ita vt vnum idémque μήλων genus illi eſſe manifeſtũ ſit. At quæ minora ſunt, (inquit) & appellãtur Armeniaca, Latinè præcocia, ſtomacho ſunt vtiliora. Cæterùm hoc NOMEN Πραικόκια cuius meminit Dioſcorides, quidam ex recentioribus Græcis vſurparunt. Hoc porro ſciendum eſt, non B ſolùm περσικὸν μῆλον ſeu περσικὰ μῆλα dici, ſed interdum etiam περσικὸν ſeu περσικὰ, ſine ſubſtantiui adiectione: vt vel in illo quem ex Dioſcoride paulo antè protuli loco videre eſt: vbi videlicet dicit περσικῶν τὰ ὀστᾶ, pro περσικῶν μήλων. Nec dubito quin alia quædam adiectiua ex iis quæ ſubiungam, itidem ſine ſubſtantiui adiectione poſita inueniantur: ſed huic adiectiuo frequentiorem quàm vlli alii hunc vſum eſſe arbitror. adeo vt Latini quoque hãc ἔλλειψιν ſibi permittẽtes, Perſica dixerint, non addito ſubſtantiuo Mala. Sed hoc ſciendum eſt, C non ſolùm dici περσικὰ μῆλα, ſed etiam περσικὰ κοκκύμηλα. Scribit enim Diphilus Siphnius apud Athenæum, libro 3, περσικὰ λεγόμενα μῆλα, ὑπό τινων δὲ Περσικὰ κοκκύμηλα, μέσως ἐστὶν εὔχυλα, θρεπτικώτερα δὲ τῶν μήλων. Scribit autem Suidas κοκκύμηλα eſſe quæ vocata ſint à recentioribus βερίκοκκα. (quum enim dicit τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα, id eſt, quæ à nobis dicuntur: vel ſui ſeculi vel ſuæ regionis homines ita vocaſſe ſignificat) quod βερίκοκκα id omnino eſſe videtur ex quo factum ſit à nobis vocabulum *Abricots*. Quæ tamẽ alii eſſe cenſent ea quæ Dioſcorides ἀρμενιακὰ μῆλα nominat. D Nonnulli verò, quoniam addit ea eſſe quæ à Latinis præcocia vocentur, volunt potius eſſe quæ dicuntur *Auantpeſches*. quæ peculiariter etiam fuiſſe appellata *Peſches de Troye* (id eſt Perſica Trecenſia) quidam annotarunt.

Celebre eſt ETIAM Μηδικὸν μῆλον. i. Medicũ malum. eſtq; μηδικὸν nomẽ ἐθνικόν. Cõſtat autẽ id eſſe quod vulgò vocamus *Orange*. Sed quòd περσικοῦ appellationẽ huic quoque tribuit Dioſcor. nõ minus quàm μηδικοῦ, id verò quidã mirantur. Legimus tamen & apud Theo- E phraſtũ lib. 4, cap. 4, οἷον, ἡ τε Μηδία χώρα καὶ Περσὶς ἄλλα τε ἔχει πλείω, καὶ τὸ μῆλον τὸ Μηδικὸν καὶ τὸ Περσικὸν καλούμενον. quæ autem ſubiungit, vnius tantùm mali, nimirum citrii, deſcriptionem continent. Quinetiam Athenæus ipſum Theophraſtum teſtem producens, ſcribit, καὶ τὸ μῆλον τὸ Περσικὸν ἢ Μηδικὸν καλούμενον. quæ lectio minus etiam dubitationis relinquere cuiquam poteſt. Adde quòd Macrobius ex Oppio ſcribit, Generantur autem in Perſide omni tempore mala citrea. alia enim præcarpuntur, alia interim matureſcunt. Iam verò & F illa VOX Κεδρόμηλον, (quæ apud Dioſcoridem tertia eſt mali Medici appellatio) quibuſdam ſuſpecta fuit, (idque non immeritò fortaſſe) ne nimirum pro κιτρόμηλον ſeu κίτριον μῆλον, aut κιτρόμηλον, poſita eſſet: quanuis hoc ipſum κεδρόμηλον alibi quoque extare faterentur. In vulgaris autem lexicis annotatur, vocem κέδρος dici etiam de arbore citrei mali: cuius materies citrum à Varrone & Martiale appelletur. Sed huius appellationis illud ipſum, quod ſuſpectum eſſe dico, teſtimonium afferunt: illum videlicet ex Dioſcoride pe- G titum locum. in quo tamen non κέδρος ſed duntaxat compoſitum vocabulum κεδρόμηλον habetur. Addunt verò & Plinii locum, lib. 13, cap. 16, vbi de cedro loquutus, ſubiungit, Alia eſt arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans, nec dicenda verboſius. Hanc enim aliam arborem, Medicam malum eſſe aiunt. Sed quo teſte id probare poſſunt? Hoc certè ſi verum eſſet, Plinium hæc de Medica malo intellexiſſe, ci- H trum & cedrum idem eſſe dicendum foret: atqui hæc diuerſa illi eſſe manifeſtum eſt, lib. 13, cap. 1, Cedri tantùm & citri ſuccum fruticum in ſacris fumo conuolutum nidorem verius quàm odorem, nouerant, iam roſæ ſucco reperto. Quinetiã libri 15, caput 14, ita inchoat, Malorum plura ſunt genera. De citreis cum ſua arbore diximus. Medica autem Græci vocant, patriæ nomine. Atqui ſi verum eſſet quod de cedri appellatione in vulg. lex. annotari dico, aliquam vel hîc vel aliis in locis, vbi de Medica malo agit, mentionem feciſſet: vbi nimirum & Aſſyriam nominat. vt lib. 12, c. 3, Malus Aſſyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur. Reliqua ibi vide. Hoc quoq; de pomo iſto addam, nos *Orange*, (vti iam dixi) Italos autẽ ſimili voce nominare: vtroſque ab eadẽ origine, nimirum à quadã appellatione quæ recentioribus Græcis in vſu fuit. ſic tamen vt Itali multo minus quàm nos illam immutauerint. Ea enim EST Νεράντζιον, apud Nicadri ſcholiaſtem. Nam in hunc Alexipharmaci locum, — ποτὲ φύλλον ἀναλδήμενον περσαίης Καρδαμίδος, μῆλόν τε, καὶ ἐμπριόεντα σίνηπι: ſcholiaſtes annotat, μῆλον (quod ſine adiectione ponitur) ſignificare τὸ μηδικὸν μῆλον: quod μηδικὸν μῆλον, eſſe τὸ νεράντζιον. Non dubium eſt certè quin hanc appellationem tanquam ſuo tempore omnibus familiarem atque adeo vulgarem afferat. C Facitque hæc vox νεράντζιον vt Itali ii qui *Naranzo* aut *Narancio* ſeu *Narangio* pronuntiant, (vt taceam illos qui *Naranzaro* dicunt) ſe rectius loqui dicere poſſint quàm ii qui *Arancio* vel *Arangio* proferunt: quanuis alioqui Dantes & Petrarcha necnon Boccatius horum altero non autem vllo illorum vtantur. Sed hoc addo, extare apud eos & aliam vocem, eámque compoſitam, videlicet *Melarãcio*: verùm hãc de arbore potius quàm de fructu vſurpaſſe illi Italicæ linguæ ſcriptores videntur. Quin autem *Melarancio* ſonet idem quod *Pomo arancio*, vtpote compoſitum ex Melo, (vt ſi ex μῆλον facias D Melum pro Malum) & ex *arancio*, minimè mihi dubiũ eſt. Hoc quoque ſciendum eſt, ſicut κεδρόμηλον apud Dioſcoridem ſcribi dicebam, quum tamen κιτρόμηλον ſeu κιτριόμηλον ſcribendum potius videatur, ſic Italos dicere *Cedri*, cum d no[...]t. Sed hoc nomine appellant id genus quod omnium maximum ſeu craſſiſſimum eſt. Et quoniam in hunc ſermonem incidi, paulo eum longius perſequens, oſtendam quanto diligentius noſtri ſeculi homines ſingula huiuſce fructus genera propriis appell[ationi]bus quàm vel ipſi Græci olim E (quatenus quidem nouimus) diſtinxerint. Atq; vt per gradus à minoribus ad maiora aſcendam: primum genus ſtatuam, *Aranci* ſiue *Arangi*, aut etiam *Narangi*, ſeu *Naranzi*, (quæ propius ad vocem νεράντζιον accedere docui) Gallicè *Auranges*, vel *Oranges*, vt alii pronuntiant. Secundum genus, *Limoni* & per diminutionem *Limoncelli*: Gallicè itidem *Limons*. Quinetiam *Limes* alicubi, terminatione fœminina, de rotundioribus. Tertium genus *Ponciri*: quæ tamen appellatio non eſt per totam Italiam vſitata. nobis itidem *Poncires*. Quartum genus *Cedri*, de omniũ maximis & craſſiſſimis. Sic verò & in quibuſdam Galliæ locis illa vocantur *Cidres*: quum tamẽ alii *Poncires* potius appellẽt. At verò *Cedrangoli* diminutiua forma dici videtur: quod in Italia me audiſſe nõ memini, ſed tamẽ in quibuſdã eius partibus ita vocari ea etiã quæ ab aliis *arãci* ſeu *arãgi* nominẽtur, intellexi.

Vt porro dicitur fructus Μηδικὸν μῆλον, ſic ARBOR Μηδικὴ μηλέα. Atque vt fructus alio nomine DICITVR Κίτριον μῆλον, ſic ipſa ARBOR Κιτρία μηλέα, aut certè Κιτρία, ſine adiectione: ſicut κίτριον pro κίτριον μῆλον. Autor γεωπονικῶν, lib. 10, τὰς κιτρίας φυτεύουσι πρὸς τὸν τοῖχον. Sed & Κίτριον ab eodem pro ipſa arbore dicitur. veluti vbi ſcribit, ἐὰν δὲ τὸν καρπὸν τοῦ κιτρίου γύψῳ περιχρισμένον καταχώσῃς. Eſt alioqui hæc appellatio Latina potius quàm Græca: ſic tamen vt citrea potius quàm Citria apud Plinium & alios legamus, & quidem de fructu duntaxat. Euſtathius autem ex quodam Pamphili περὶ γλωσσῶν libro tradit τὸ κίτριον à Latinis vocatum eſſe κίτρον. Sed Citrum apud Varronem de ipſo citrei mali ligno potius legimus. Galeno hæc appellatio κίτριον minimè placuit, tanquam recens ſolo nouitatis ſtudio introducta. At hodie Italis & nobis aliiſque nõnullis vulgare eſt hoc nomen, ſed de certo quodam Medicorum pomorũ genere. vt ex iis quæ modò dicta fuerũt, ſatis liquere poteſt. His omnibus & iſtud ad-

dendũ eſt: κίτειον interdum peculiariter de cortice mali citrei vſurpari: atque ita reddi in iſto Alex. Aphr. loco, Problem. lib. 1, τὸ κίτειον ἔξωθεν προσπηθὲν καὶ θλασθὲν, τῷ κράματι ἔνδοθεν ὄντι τὴν ἑαυτῦ δίδωσι ποιότητα.

Celebratur ETIAM Κυδώνιον μῆλον apud veteres: quod Latini Cotoneum malum, potius quàm Cydonium, vocant. Nos *Coin*, quaſi *Cotoin*: Itali autem minus deprauata voce Latina, *Codogno* appellant. Galenus ſimpliciter quoque & ſine adiectione μῆλον per excellentiam vocaſſe traditur, lib. 2 κατὰ τόπους, capite 1. Τὰ δὲ κυδώνια (inquit Dioſcorides) εὐςόμαχα, οὐρητικά, &c. Plinius de pineis nucibus loquutus, His proxima amplitudine (inquit) mala quæ vocamus cotonea, & Græci κυδώνια, ex Creta inſula aduecta. Scribo autem κυδώνια apud eum, ſiue Cydonia, Latinis literis, non Cydonea (vt tamẽ pleraque eius exẽplaria habent) quum κυδώνια vbique apud ſcriptores Græcos, κυδώνεα nuſquam legamus. Sic quoque ARBOR Κυδώνιος μηλέα, VEL Κυδωνία μηλέα dicitur Cotonea malus. Pro κυδώνιον autẽ Nicander dixit ETIAM Κύδων. Legitur enim apud eum in Alexipharm. v. 234, βλοσυροῖο κύδωνος. quod ſcholiaſtes exponit ςυπτικοῦ κυδωνίου. Sed pro κύδωνος perperam ſcriptum eſt κυδώνιος in editionibus quæ meam præceſſerunt. Cæterùm κυδωνίων quædam ſunt DICTA Χρυσόμηλα, quod ſonat Aurea mala, ſiue Aurei coloris mala: QVAEDAM Στρούθια, SIVE Στρουθιόμηλα. Plura cotoneorum genera (inquit Plin. l. 15, c. 11) χρυσόμηλα, inciſuris diſtincta, colore ad aurum inclinato. Quæ cãdĩdiora, noſtratia cognominata, odoris præſtantiſſimi. Eſt & Neapolitanis ſuus honos. Minora ex eodem genere ſτρούθια odoratius vibrant, ſerotino prouentu, præcoci verò muſtea. Strutheis autẽ cotonea inſita ſuum genus fecere muluianum: quæ ſola ex his vel cruda manduntur. Sed in hoc Plinii loco pro Minora cõſentaneum rationi eſſe videtur vt Maiora reponamus. Hæc enim ſcriptura cum ex aliis locis confirmari poſſe videtur, tum verò ex iſto Dioſcoridis, lib. 1, cap. 191, in quo de cotoneis malis agit, τὰ δὲ λεγόμενα ςρούθια καὶ μεγάλα, ἧττόν ἐστιν εὔχυλα. Inuenitur porro ſcriptum ETIAM Στρούθια μῆλα, & quidem apud ipſum Dioſcoridem, necnon apud Athenæum. apud quem tamen & altera ſcriptura extat: lib. 3, τὰ δὲ κυδώνια (ὧν ἔνια καὶ ςρούθεια λέγεται κοινῶς) ἁπάντων ἐστὶ τῶν μήλων εὐςομαχώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πέπονα. At verò alterius ſcripturæ exemplum aliquanto pòſt habetur, vbi de VOCE Κοδύμαλον agit, & mala Cydonia ab Hermone ἐν Κρητικαῖς γλώσσαις vocari tradit κοδύμαλα. Deinde ex Polemone addit, nonnullos velle κοδύμαλον eſſe quoddã floris genus. Quib⁹ addit, Ἀλκμὰν δὲ τὸ ςρούθιον μῆλον. ſed hanc ſcripturam incuriæ librariorum imputandam eſſe exiſtimo. Quod autem attinet ad id Cydoniorum genus quod PLIN. Χρυσόμηλα vocat, ſunt qui ea aurea mala eſſe putent quæ legimus apud Virgilium Ecloga 3, Aurea mala decem miſi, cras altera mittam. quum tamen v. l. tradant ex ATHEN. Χρυσᾶ μῆλα, NECNON Ἑσπερίδων μῆλα, eſſe mala Medica, de quibus antea dictum fuit. Sed vereor ne parum attentè Athenæi locus conſideratus fuerit: vel potius, ne librariorum error non deprehenſus, eos qui hoc annotarunt in errorem induxerit. Quale autem illud erratum ſit, vt oſtendere poſſim, locum totum proferre neceſſe habeo. Scribit igitur Athenæus libro 3, Ἑσπερίδων δὲ μήλων οὕτως καλεῖσθαί τινά φησι Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ, εἰπών, Καὶ ἐν Λακεδαίμονι παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς φησὶ Πάμφιλος ταῦτα. εὔοσμα δὲ εἶναι καὶ ἄβρωτα· καλεῖσθαι δ᾽ Ἑσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τετάρτῳ Λακωνικῶν, Ἔτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένας Ἑσπερίδας. περσικά. Θεόφραστος ἐν τῷ &c. Hunc, inquam, illorum errorem ex librarii errore natum eſſe dico, qui περσικὰ cum præcedentibus iunxerit: quum alioqui nomen hoc tanquam titulus interiiciatur. vt variis huius ſcriptoris locis, præſertímque in libris prioribus, nomina quædam textui inſerta eſſe videmus quæ nullo modo vel præcedentibus vel ſequentibus annexa ſint, neque cum illis vel his cohæreant, quantum quidem ad ſtructuram orationis attinet: ſed ſeorſum ponantur, tanquam eorum quæ proximè ſequuntur materies ſeu argumentum. Ac ne longè abeamus, habemus, paucis interiectis, nomen κιτρεῖον hoc ipſo officio fungens. Ex illo igitur Athenæi loco nihil minus quàm illud probari poteſt. Poſſe alioqui aureorum malorum appellationem non vno pomorum generi tribui fateor, prout varium auri colorem in variis nummis eſſe videmus, & quidem in iis etiam qui recèns cuſi fuerunt. Illis porro addit Plinius, de cotoneis, Sunt præterea parua ſylueſtria, à ſtrutheis odoratiſſima, in ſepibus naſcentia. Autor γεωπονικῶν libro 10, ex Cydoniis malo inſitis μῆλα naſci ait κάλλιςα, quæ ab Atticis ſint DICTA Μελίμηλα. Quin etiam μήλινος & μηλίτης ad μῆλα κυδώνια interdum pertinere, docebo paulo póſt.

Sunt verò & alia quædam μῆλα quæ adiectiui nominis adiectione diſtinguuntur: veluti ea quæ ἠπειρωτικὰ vocantur. Sunt præterea quæ nomine compoſito appellantur: vt μελίμηλα, ἀχιόμηλα: de quibus omnibus partim iam dictum eſt, partim ſuo loco dicetur, in Indice.

Μῆλα, ſi verum eſt quod Heſychius ſcribit, dicendum fuerit tam latè patere quàm apud Latinos Poma. vt enim Poma Latini generaliter interdum vocant quoſvis fructus, ſic ille μῆλα eſſe ait παντὸς δένδρου καρπόν: ſed ἐξαιρέτως ita vocari τὸν τῆς μηλέας. Sic apud Homerum Il. ι, vbi canit, Πολλὰ δ᾽ ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων, nomine μῆλα ſignificari generaliter ἀκρόδρυα, ἐκ μέρους, tradit Euſtathius.

Μῆλον apud autorem γεωπονικῶν ponitur & pro μηλέα, id eſt malus arbor: lib. 10, ἐγκεντρίζεται μῆλον εἰς πᾶσαν ἀχράδα. Itidémque pro arbore vſus eſſe videtur Pollux. (Sic autem quædam alia nomina alicubi de fructu pariter & de arbore dicta inueniuntur) Heſychius poſtquam μῆλα vocari dixit παντὸς δένδρου καρπὸν, ſed ἐξαιρέτως τῆς μηλέας: addit καὶ πάντα τὰ δένδρα.

Μῆλα metaphoricè vocantur & alia. Nam malæ, vel potius genæ, μῆλα etiam appellantur, teſte Polluce. (Hippocrati κύκλοι τοῦ προσώπου, vt Galenus teſtatur) Sed is tamen ſibi minimè conſtat in huius vocis expoſitione, meo quidem iudicio. Poſtquam enim dixit, ea quæ vocantur μῆλα, ab vtraque naſi parte protuberare, (ſi ἀνέστηκεν ita interpretandum eſt) & eſſe ὑποφθάλμιον φρουρὰν τῶν ὀφθαλμῶν: vt videlicet διαπηγνύοιτο εἰς ἀσφάλειαν ἄνωθεν μὲν ταῖς τῶν ὀφρύων προβολαῖς, κάτωθεν δὲ ταῖς τῶν μήλων ἀνοχαῖς: & eſſe hæc nominata μῆλα, quoniam ἀνθοῦσιν ἐν ὥρᾳ: ſubiungit, vocari etiam παρειὰς & γνάθους. Non ſibi conſtat, inquam, Pollux, in eo quòd primùm μῆλα eſſe ait ὑπὸ τὰς παρειάς: deinde ea vocari etiã παρειὰς dicit. Quod tamẽ de huius appellationis ratione ſcribit, παρειαῖς optimè conuenire conſtat. hæ enim ἀνθοῦσαι dicuntur & εὐανθεῖς, quum in iis lanugo velut effloreſcit. Ita enim accipio verbum ἀνθεῖν, & in eo loco vbi dicit παρὰ τὸ ἀνθεῖν ἐν ὥρᾳ: non autem, vt interpr. quidam, Quòd in iis ætatis flos eluceat. Planè enim coacta hæc interpretatio mihi videtur. Sunt verò & qui aliã huius metaphorici vſus nominis μῆλα rationem afferentes, μῆλα dicta eſſe velint quia in modum mali orbiculati extuberant. Vtcunque ſe res habeat, non abſimile vero eſſet, Latinos exemplo Græcorum nomini Malæ ſignificationem illam dediſſe, & Malæ quaſi Mala (id eſt poma) dixiſſe. Neque enim mihi vnquam perſuadebit Cicero, malas à maxillis, nihilo magis quàm alas ab axillis, talos à taxillis, palos à paxillis fieri. qui tamen id velle ſignificare videtur. Μῆλον ſcribit Gorr. in ſingulari: tradens eſſe partem faciei inter naſum & aurem, ſub oculo leuiter eminentem. Additque, pilis nudam eſſe, nõ modò propter os ſubiectum, ſed etiam ad ornatum & decorem vultus, quòdque natura voluerit eam eſſe ſedem pudoris, ibique maximè oſtendi ruborem. Et ſic dictam eſſe à mali ſimilitudine, ſiue rubeum mali colorem ſpectemus, ſiue rotunditatem quam illi natura donauit, vt ſic oculum ab externis iniuriis infrà tutaretur. ideóque Hippocratem in De morbis libro 1, non illepidè malas κύκλους προσώπου nominauiſſe.

Hæc & ille. Nunc autem ad exempla veniendum eſt. A Legimus igitur apud Lucianum ἐν εἰκόσι vocem μῆλα de faciei parte quadam: vbi ſcribit, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Ὁμήρῳ δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται. Legimus & apud Alex. Aphrod. in Probl. διὰ τί τῶν ἀλεκτορίδων μονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστι; Singulare autem μῆλον exſtat apud Græcos Bibl. interpretes, Cantic. Solom. c. 4.

Μῆλα, de mammis puellæ dictum ab Ariſtophane, vtpote teretibus, ſicut teres eſt malum. B

Μῆλον, Oculi procidentia iam inueterata, atque adeo aucta vt etiam palpebras excedat. Sic dicta à mali ſimilitudine, quòd ita protuberet oculus vt malum exertum appareat. Gorr. Vna eſt ex ſpeciebus τῶν ὀφθαλμοῦ προπτώσεων.

Μῆλα, Carnes quædam rubræ & teretes ſub tõſillis, quæ tonſillæ αἰνάδες & παρίσθμια dicuntur. ſiue Tonſillæ duæ penitiores, in intimo ore poſitæ ad radicem linguæ. Vide Poll.

Μῆλα, Labra. Vnde VERBVM Διμηλαίνειν, Labra mouere, διακινεῖν τὰ χείλη, vt inquit Pollux. Sed comicis hoc verbum peculiariter tribuere videtur, ſicut & nomen illud μῆλα, in ea ſignificatione. C

Μῆλον in ſignificatione ἔρωτος vel potius δελεάσματος εἰς ἔρωτα ſiue εἰς τὰ ἀφροδίσια, vide in Μηλοβολῶ.

Sicut Μῆλον quo malum ſeu pomum ſignificatur, ita etiam μῆλον (de quo poſtea dicetur) ouem ſignificans, multa compoſita habet, quæ illi reſeruans, ea excerpſi quæ ad μῆλον, de quo nunc agitur, pertinent. D

C. Μηλοβολέω, ῶ, Malo ſeu malis peto. vt legimus apud Maronem Ecloga 3, Malo me Galatea petit, laſciua puella, Et fugit ad ſalices, & ſe cupit ante videri. Quæ Theocriti imitatione dixiſſe videtur in Hodœporicis, Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα, Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἀδύ τι ποππυλιάσδει. Vbi ſcholiaſtes βάλλει μάλοισι ait ſignificare, πειρᾶταί με εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. id eſt, Conatur me ad amorẽ allicere. Additque, τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔταττον. (ſed pro τούτοις repono τούτου) Conuenitque optimè quod iſte ſcribit cum iis quæ à ſcholiaſte Ariſtophanis ſcribuntur in hunc illius poetæ locum in Nubibus, Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι· ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς, Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς. Hîc enim μήλῳ ſchol. exponit ἔρωτι. additque, eos μηλοβολεῖν appellaſſe τὸ εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν: quòd μῆλον Veneri ſit ſacrum. Eſt autem εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν, ad rem veneream aliqua illecebra inuitare, ſeu incitare. Sed quum μηλοβολεῖν ita exponat, (quam expoſitionem cum alterius ſcholiaſtæ expoſitione conuenire dico) μήλῳ in eo loco debuit potius δελεάσματι ἔρωτος aut ἀφροδισίων, quàm ἔρωτι, explicare. Sic autem in quodam Platonis epigrammate (id eſt, quod Diog. Laertius Platoni adſcribit in eius vita) legimus, Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με, Δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετάδος. Εἰ δ' αὖ &c. Subiungiturq; & illud, tanquã eiuſdem, Μῆλον ἐγώ, βάλλει με φιλῶν &c. Sed hoc epigramma Philodemo adſcribitur, in Anthol. epigr. lib. 7, pag. 467, meæ editionis. Alterum verò illud extat eiuſdem operis p. 486, tanquã incerti autoris, aut certè tanquam ſymmiktou. Cæterùm dicuntur μήλοις βάλλειν, qui muneribus aſſequi ſtudent quod optant, aut qui donis prouocant ad amorem mutuum, vt Eraſmus ſcribit in prouerbio, Malis ferire, ſeu petere: vbi cætera legere poteris, ſi videbitur. Hoc tantùm addo, quanuis μηλοβολεῖν compoſitè dixerit enarrator Ariſtophanis, exiſtimare tamen nos μήλῳ βάλλειν diſiunctim potius vſurpari, hac præſertim in ſignificatione. Quod tamen apud Heſychium legimus μηλοβαλεῖν, expoſitum πειρᾶσθαι καὶ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι, non dubito quin mendoſè pro μηλοβολεῖν ſcriptum ſit.

C. Μηλοειδής, Mali ſpeciem præ ſe ferens, vel colore, vel alia re.

C. Μηλόκαρπον, ου, τό, Ariſtolochiæ longæ, quæ maſcula dicitur, cognomen: quòd florem ferat, quum dehiſcere cœperit, piro ſimilem. Gorr.

C. Μηλολόνθη, SIVE Μηλολάνθη, aut ETIAM Μηλόνθη, SIVE Μηλάνθη, Scarabeorum quoddam genus, id eſt κανθάρων. qui peculiari NOMINE Χρυσοκάνθαρος dicitur. Nam μηλολόνθη, teſte Heſychio, eſt εἶδος κανθάρων, quos aliqui χρυσοκανθάρους appellant. At ſcholiaſtes Ariſtoph. non ait eſſe εἶδος κανθάρου, id eſt ſcarabei ſpeciem, ſed ζωΰφιον χρυσίζον κανθάρῳ ὅμοιον. Verùm alia expoſitio his verbis ſubiungitur, ſecundum quam eſt illud ipſum quod χρυσοκάνθαρος appellatur. (ita enim ibi intelligendum eſt aduerbium ἄλλως, ſicut & aliis pleriſque horum ſcholiorum & aliorum locis: quod in vulg. l. animaduerſum non fuit, id eſt ab eorum conſarcinatoribus) Annotat autem hæc in iſtos Ariſtophanis verſus in Nubibus, Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδα εἰς τὸν ἀέρα, Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός. vbi ait reſpici ad puerorum morem, qui hoc animalculum filo alligatum emittunt. ideóque perinde eſſe ac ſi diceret, οὕτως δίδου σου τὴν γνώμην, ἵν' ὅταν ἀρπάσῃς ἐκ τοῦ ἀέρος τὴν γνώμην, πάλιν ἐπισπάσῃ αὐτήν. Poſſumus autem ex Suida & Euſtathio puerilem hunc luſum exactius cognoſcere. id eſt, coniungentes quæ vnus dicit, iis quæ ab altero dicuntur. Scribunt enim, pueros filum (τείμηχο, vt refert Euſtathius) pedibus huius animalculi appendere ſeu alligare, deinde in aerem emittere, & ſinere volare. Dum autem ſic alligatum volat, velut in gyros circumagi & circumuolui: puerósque tali ſpectaculo gaudentes, non ſine manuum plauſu ipſum comitari. Suidas tamen non dicit tantùm λίνον τοῦ ποδὸς ἐξαρτῶντες, ſed adiicit, καὶ ξυλίφιον ὃ οὐκ ἰσχύσει ἀνακουφίσαι. Quidam verò (addentes fortaſſe de ſuo) ſcribunt pueros huius fili pedibus μηλολόνθης appenſi, caput digitis ſuis alligare. Scribit autem Euſtathius ex quodam veteri grãmatico aut lexicographo, (vnde & præcedentia ſe accepiſſe profitetur) eſſe animal veſpa maius, quod naſci ἐκ τῆς μηλεῶν ἀνθήσεως, aut μηλέας aduolare quum florere incipiunt. Sic & Pollux ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μήλων, (quod pro μηλεῶν accipiendum erit: niſi potius ſcripſiſſe μηλεῶν non μήλων exiſtimandus ſit) aut σὺν τῇ ἀνθήσει γίνεσθαι tradit. Dicit autem duntaxat eſſe animal volucre: vocarique & μηλολάνθην. Suidas eſſe ſcribit animalculum quod floribus inſidet: ſed fortaſſe ſcriptum reliquit τοῖς ἄνθεσι τῶν μηλεῶν, vel τοῖς τῶν μηλεῶν ἄνθεσι. A nonnullis μηλολόνθη redditur galleruca, à quibuſdam bruchus. (qui tamen à Græcis eſſe DICTVS Μάσαξ potius exiſtimatur. Ab autore autem γεωπονικῶν vox Latina vſurpatur, in βροῦχος commutata, libro 13, περὶ τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου παρὰ τὴν ῥίζαν τρεῖς κόκκους συνήπιως χῶσον. φυτευόμενα γὰρ ταῦτα τῇ ὀδμῇ τὸν βροῦχον ἀναιρεῖ. Quidam denique annotant μηλόνθην eſſe illud animalculum quod à nobis hanneton appellatur. Sciendum eſt porro luſum illum puerilem cuius modò facta fuit mentio, hoc ipſum nomen habere apud Pollucem: ſicut apud eundem eodem in loco alii etiam luſus commemorantur, quorum nonnulli animalium nomen habent: vt χαλκῆ μυῖα & χελιχελώνη. Inuenitur ETIAM Χρυσομηλολόνθιον apud Ariſtophanis ſcholiaſtem, ſicut dictum fuit tomo quarto, inter nomina ex nomine χρυσὸς compoſita. Sed apud eum eodem in loco LEGI Μηλολόνθιον ſciendum eſt. Vocatum putatur & χρυσαλίς: de quo nomine dictum eſt inter compoſita ex nomine χρυσός.

Μηλολόνθη eſt etiam flos quidam, teſte Suida.

C. Μηλομαχία, ας, ἡ, Malis commiſſa pugna, ſeu pomis, Pugna quæ malis committitur: id eſt, in qua alii in alios mala iaculantur. Qualis autem fuerit Alexandri μηλομαχία, docet Euſtathius, & ante eum Athenæus: ex quo ſumpſiſſe eum quæ de illa ſcribit, opinor.

C. Μηλόνθη, vide in Μηλολόνθη paulo antè.

C. Μηλωνή, Dea quædam cuius hymnus extat apud Orpheum. Ita quidem vulg. lex. ſed apud Orpheum μηλινόη legitur.

C. Μηλοπάρηος, q. d. Malis ſimiles habẽs genas, vel Cuius malæ ſeu genæ colorem mali referunt. vt quidam interpret. Sed Euſtathius exponit ἁπαλοπάρηος, ex μα-

λός ſignificante idem quod ἁπαλός. Affert autem ex A
Theocrito: apud quem tamen E S T. Μαλοπάρῃος Do-
ricè. Quinetiam alias duas nominis huius ſcripturas
editio mea tibi indicabit: ſed eas mendoſas eſſe puto.
C. Μηλοπέπονες, Melopepones. Species ſunt cucumerum,
qui quum magnitudinem exceſſere, pepones Plinio
vocantur: quum verò rotundi formam & effigiem ma-
li referunt, tunc facto ex pepone & malo nomine, me-
lopepones dicti ſunt. Neque enim aliud inter illa diſ-
crimen quàm ex figura quondam fuit. Totum au-
tem hoc genus in Martio & Aprili, melones, quaſi μη- B
λωνες, à mali figura Palladio dicuntur. Eſt verò eadem
melopeponibus vis quæ & peponibus. Hæc Gorr. At
in v.l. hæc annotantur: Μηλοπέπονες, apud Galenum De
alimentis libro 2, à Palladio melones dicuntur: à mali
Cydonii figura, quod μῆλον per excellentiam Græci
vocant.
C. Μηλοπλακοῦς, Placenta è malis cotoneis. Legitur etiam
forma D I M I N V T. Μηλοπλακούντιον. quod Gorr.
annotat eſſe confectionem quandam ex malis coto-
neis in vino coctis, adiecto poſtea melle, pipere, aniſo, C
atque aliis, pro arbitrio pharmacopœi: quæ deinde o-
mnia miſta, inſtar ſemunciæ formantur, & cum lauri
foliis componũtur. Additque, ſpeciem eſſe cydoniati.
C. Μηλόσπορος, ου, ὁ & ἡ, vt μηλόσπορος ἀκτὴ, malis ſeu pomis
conſitum littus: ex Euripide.
C. Μηλοφόρος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Mala ferẽs, ſeu geſtans. Quidam
Cereris cognomentum eſſe annotant. Apud Athe-
næum autem & Heſychium μηλοφόροι (nam apud hunc
non dubito quin μηλοφόροι reponi debeat pro μηλο-
φόρη) ſunt regis Perſarum ſatellites, μῆλα χρυσᾶ φέροντες D
ἐπὶ τῶν σοράτων.
C. Μηλάνθη, vide in Μηλολόνθη.
C. Μήλωψ, οπος, ὁ & ἡ, Colore referens malum, Mali colo-
rem referens. q. d. Mali faciem habens. ex μῆλον, & ὤψ,
ὠπός. Hom. Odyſſ. η, Πεντήκοντα δέ οἱ ἔσαν δμωαὶ κατὰ δῶμα γυ-
ναῖκες. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. Vbi μή-
λοπα καρπὸν quidam exponunt πυρὸν, vtpote μηλοειδῆ τῷ
χρώματι. Alii verò per μήλοπα καρπὸν intellexerunt τὸ ἔ-
ριον τῶν μήλων, id eſt lanam ouium. Sed poſterior hæc
expoſitio multo minus probatur quàm altera. Vide E
Heſychium, necnon Euſtathium.
C. Ἀγριόμηλα, vide in Indice.
C. Ἀμαμηλὶς, vide in Indice.
C. Γλυκύμηλον, ſiue Γλυκύμαλον Doricè, habes in Indice.
C. Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, Meſpili arboris quoddam genus, quæ
foliis malum refert: vt tradit Dioſcor. libro 1, cap. 171.
qui alterum hoc meſpili genus in Italia naſcẽtis, (nam
capite proximè præcedenti egerat de meſpilo quæ ἀρω-
νία quibuſdam eſt dicta) tradit vocatum E T I A M Σι-
τάνιον. (niſi quis malit ſcribere Σητάνιον cum η, vt quæ- F
dam exemplaria habent. In v. l. eſt E T I A M Σιτά-
ειον: ſed perperam, vt opinor) Marcel. Virgil. ἐπιμηλίδα
ideo vocari exiſtimat quòd feliciſſimè ἐπὶ τῆς μηλέας
inſeratur. Galenus (qui apud Hippocratem ἀμαμη-
λίδας exponit voce iſta ἐπιμηλίδας) De alimentis lib. 2,
vnedonem in Italia vocari teſtatur fructum τοῦ θάμνου
τοῦ τὰς ἐπιμηλίδας φέροντος. At Plinius à quibuſdã repre-
henditur quòd ἐπιμηλίδα ſiue vnedonem cum arbuti
fructu confuderit, qui μιμαίκυλον ſeu μεμαίκυλον ap-
pellatur. G
Ἐπιμηλὶς, eſt & quoddam ἀπίων γένος, ſi Pamphilo
apud Athenæum credimus. Heſychio quoque teſte
eſt ἀπίου τι γένος.
Ἐπιμηλὶς, eſt etiam πόρπη, eodem lexicographo teſte.
Significare autem πόρπην aliud etiam quàm fibulam,
apud eum ipſum videbis.
C. Ὑδρόμηλον, vide inter nomina ex ὕδωρ compoſita, t. 3, c.
1777, B
C. Φιλόμηλος, Amator malorum, id eſt pomorum, Qui
gaudet malis, ſeu delectatur. Alexander φιλόμηλος vo- H
catur apud Athen. lib. 7, vbi μηλομαχίαν eius refert.
Μήλινος, ου, ὁ, Colorem mali habens, Luteus, vt vertit Plin.
Exponitur etiam Qui eſt flauo colore, item Giluus, ex

A Seruio. Plinius μήλινον ἄνθος apud Dioſcoridem reddit
Luteum, vbi de cantharidibus loquitur. Et quod hic,
idem dicit, βότρυς, πόα ἐστὶν ὅλη μηλίνη, θαμνοειδής, ille in-
terpretatur, Botrys, fruticoſa herba eſt, luteis ramulis.
A T V E R O Μήλινον ἔλαιον, Melinum oleum, id eſt,
ex malis cotoneis. A quibus & μήλινος color dici exiſti-
matur: quòd τὸ κυδώνιον μῆλον vocetur etiã ſimpliciter
μῆλον. Affertúrque ex Columella libro 12, cap. 45, Li-
quor mulſei ſaporis ex conditiuis in melle cydoniis
malis appellatur melimeli. Intellige autem pro μη-
B λίμελι.
I T I D E M Μηλίνη ἔμπλαστρος V E L Μήλινον ἔμπλα-
στρον, Melinũ emplaſtrũ, ſic dictũ à colore mali cotonei:
cuiuſmodi eſſe ſolet id in quo ærugo mediocriter co-
quitur: vt Docet Galenus. Nam ex cruda viridis color,
ex ea verò quæ plus æquo cocta eſt, emplaſtrorum ge-
nus emergit quod & δίχρωμον & διπρόσωπον, & ab aliis
κιῤῥὸν vocatur. Verùm plurima emplaſtra à veteribus
μήλινα appellata æruginem non habent. Itaque ſic ea
dicũtur vel quòd ex varia miſtura coctioniſque modo
C prædita ſint eodẽ colore, vel quòd vires habeant eaſdẽ
quas Galenus libro 2 τῶν κατὰ τόπους definit: vt non adeo
magna vulnera glutinent, & vlceribus cicatricem ob-
ducant quæ à medicis ἀπρίστα dicuntur: quæque
ex roſaceo liquefacta, caua vlcera carne replent. Crito
à coloris ſimilitudine, eadem emplaſtra πύξινα, id eſt
buxea, appellauit. Gorr.
Inuenitur E T I A M Μηλινοειδὴς, Melinum colorem
referens, id eſt luteum, (niſi alio adiectiuo illud Græ-
cum exprimere libeat) Ad melinum colorem acce-
D dens. Sed ex Theophraſto affertur μηλινοειδὲς ἄνθος &
pro μήλινον.
Μηλίτης οἶνος, Vinũ ex malis cotoneis. Dicitur E T I A M
Κυδωνίτης οἶνος. v.l.
Μηλίζω, Ad colorem mali vergo, ſeu inclino, Colore ma-
lum refero, ſeu colorem mali. Sed exiſtimatur potius
de colore mali cotonei dici. Redditur etiam, Sum co-
lore luteo. Dioſcorides de ſorbis, μηλίζοντα καὶ μήπω
πέπειρα. Idem libri 2, caput 107, ita inchoat, πυροὶ πρὸς
ὑγιείας χρῆσιν ἄριστοι, οἱ πρόσφατοι καὶ πλείως ἠδρηκότες, τῇ
E χρόᾳ μηλίζοντες. Quæ Ruell. vertit, Optima è tritici ge-
neribus ad ſecundæ valetudinis vſus habentur, quæ re-
centia & iam perfectè adulta, colorem luteum referũt.
Μηλὶς, ίδος, ἡ, Malus arbor: quæ vſitato magis nomine dici
tur μηλέα. Ibycus apud Athen. lib. 13, ἦρι μὲν αἵ τε κυδώνιαι
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν. Eſt etiam coloris ge-
nus: item inſtrumentum quoddam medicum. Eſt &
malida, quidam morbus aſinorum, de quo Ariſtot. De
animal. lib. 8. Ex v.l.
Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomẽto dictus eſt à Meliten-
F ſibus, ſeu à Thebanis, aut Bœotis, quòd non victimas
ei immolarent, ſed malis duntaxat ſacra facerent. Vide
Pollucem & Heſych. Pollux dicit apud Thebanos ſiue
Bœotos ita vocari, altius rẽpetita hiſtoria originem hu
ius appellationis declarans: Heſychius autem non di-
cit apud Melitenſes ita fuiſſe appellatum, ſed ideò tri-
butum fuiſſe illi hoc nomen, quoniam Melitenſes οὐκ
ἔθυον αὐτῷ ἱερεῖα, ſed τὸν καρπὸν [illegible]
Μέλισσα quoque (quod [illegible] apis nomen) ponendum hîc
fuiſſet, ſi verum eſſet quod ab Euſtathio ſcribitur [illegible]
G delicet vocatum eſſe ita hoc animalculum quoniam
μήλοις ἐφιζάνει, nimirum τὸ χρήσιμον ἐκ τῶν καρπῶν ἀπαν-
θίζουσα: ex μῆλον & ἵζω, quod eſt καθῆμαι. (vt ſit μέλισσα
quaſi μήλισσα) Sed quãuis hanc deriuationem veterum
autoritate confirmet, mihi ſuſpectam eſſe profiteor. I-
dem ſcholiaſtes certè quum in quendam libri γ Ody-
ſſeæ locum, huius deductionis meminiſſet, addidit, ὡς
δὲ καὶ παρὰ τὸ μέλω καὶ αὐταὶ. (videlicet αἱ μέλισσαι) καὶ τὸ
μέλι, ἀλλὰ τοῦτο κοινότερον. Verùm ſi μέλισσαν à μέλω deduca-
mus, non neceſſe videtur ex eodem verbo & μέλισσαν
H deducere, ſed potius ex illo nomine μέλι deriuatum
eſſe. fieri enim poteſt vt ipſi melli nomen pri[illegible]
eius artifici impoſitum fuerit.

Μῆλον

Μῆλον autem quod ouem ſignificat, à verbo μέλω ſeu μέλομαι, originem habere exiſtimatur, quoniam μῆλα διὰ πολλῆς φροντίδος ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. vel à VOCE Μῆλον ſignificante ἥσυχον & ἥμερον & χαῦνον: quoniam τὸ πρόβατον tale eſt. Attalus quidam à nomine μαλλὸς deduci cenſuit: quæ deductio planè reiicitur. quòd rationi conſentaneum videatur vt contrà μαλλὸς à μῆλον deriuari dicatur.

Fuerunt denique & qui μῆλον appellatum putauerint παρὰ τὸ μηλώδη καρπὸν ἔσθεσθαι. ſecundum quam deductionē μῆλον hoc poſterius altero eſſet, quod proximè præceſſit. (Obſeruādum eſt autē interim & NOMEN Μηλώδης, quod perinde ſonat acſi à Pomum diceres Pomeus ſeu Pomaceus: ſiue fictum ſit illud poſſeſſiuum, ſiue aliunde allatum) Sed Etymologus primam illam deriuationē cæteris anteponit: qui, paucis interpoſitis, addens, ὁ δὲ καρπὸς κατ' ἐξοχήν. πᾶς γὰρ οὕτως ἐλέγετο, (ita enim legēdum eſt apud eum, non autē, πᾶς οὕτως, ſine γάρ) videtur eandem deductionē & alteri μῆλον velle tribuere: intelligēs, μῆλον, quo certus quidā fructus ſignificatur, à μέλω ſeu μέλομαι dictū eſſe κατ' ἐξοχήν: tanquā videlicet ἐπιμελείας ἠξιωμένον præ quouis alio. Alioqui enim μῆλον non certum illum fructū, ſed quemlibet ſignificabat.

ΜΗ͂ΛΟΝ, ου, τὸ, Ouis, Pecus. Homer. Odyſſ. ι, — καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Idē eodem libro, Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Alibi, μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες. Sed latius huius nominis ſignificatio interdum extēditur, ad capras nimirum, interdum & ad boues. De capris Odyſſ. ξ, — ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνηται ἄριστος. Atque adeò de quibuſlibet quadrupedibus dictū fuiſſe traditur, ſicut μηλωτὴ de qualibet pelle. Vide lexicogr. Græcos, & Euſt. A

C. Μηλόβαι, ET Μηλοβάται, Ouium paſtores. Heſych. exp. ποιμένες. ſed mendi ſuſpicione illa vocabula non carent. B

C. Μηλοβότης, ου, ὁ, VEL Μηλοβοτήρ, ῆρος, ὁ, Ouium paſtor, Opilio. aut etiam generalius, Paſtor. Legimus apud Homerū, μηλοβοτῆρας: alterum autē extat in Anthol. epigr. Hinc VERB. Μηλοβοτέω, ῶ, Oues paſco. Heſ.

Affertur etiam BICOMP. Ἐπιμηλοβοτήρ in v. l. tanquam idem ſignificans quod μηλοβοτήρ, videlicet Paſtor: ſed nullo teſtimonio confirmatur. éſtque mihi ſuſpectum, quòd verear ne ex errore iſtud vocabulum bicompoſitum ortum ſit: id eſt, ex præpoſitione ἐπὶ per errorem iuncta nomini, quum ei minimè iungi deberet: in iſto Homeri loco, Iliad. σ, Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργεννῶν οἰῶν, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. C Veriſimile eſt certè, ex hoc vel alio ſimili loco (ſiquis extat) vocabulum id petitum eſſe, iuncta præpoſitione ἐπὶ cum accuſatiuo μηλοβοτῆρας. Docui autem & in aliis huius operis locis alia eſſe in vulg. lex. vocabula quæ itidem hanc originem habeant: id eſt, itidem facta ſint ex præpoſitione iuncta per errorem alii voci quàm ei ad quam pertinebat. Alioqui in ἐπιβουκόλος vacare itidem præpoſitionem non ignoro. D

C. Μηλόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab ouibus depaſtus, ſeu, Quem vel quam oues depaſcuntur. Redditur etiam Vaſtus, Deſertus. Iſocr. in Plataico, μόνοι τῶν συμμάχων ἔθεντο τὴν ψῆφον ὡς χρὴ τήν τε πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον. Herodian. ... καὶ κατασκάψας τὴν πόλιν, μηλόβοτον καὶ ἔρημον τὴν χώραν καταλείπῃ. vbi Polit. vertit Vaſtam. Exp. & Heſych. necnō Suidas, exēplum afferēs.

C. Μηλονομεὺς, έως, ὁ, VEL Μηλονόμος, Ouium paſtor, Opilio. Μηλονομεῖς, ποιμένες, Heſych. Alterum autem illud μηλονόμος apud Suid. extat. per hoc enim exponit illud μηλοβοτήρ, quod paulo antè habuiſti. Μηλοβοτήρ, inquit, ὁ τῶν προβάτων ποιμήν. καὶ μηλονόμος, ὁ αὐτός. E

Μηλονομεὺς pro quodam genere bruchi, v. l. ex Max. Tyrio.

C. Μηλοσόη, Via per quā oues agūtur, apud Rhodios, Heſ.

C. Μηλόσσοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ouium ſeruator, ſeu ſeruatrix.

C. Μηλοσφαγέω, ῶ, Oues iugulo, Oues macto, ſeu immolo. ET NOMEN Μηλοσφαγία, Ouiū iugulatio, ſeu mactatio, aut immolatio. μηλοσφαγίαι, θυσίαι προβάτων, Heſ.

C. Μηλοτρόφος, ου, ὁ, Ouium nutritor, Qui oues alit. Ex Nōno, μηλοτρόφος ποιμήν, paſtor qui oues alit.

C. Μηλοφάγος, ου, ὁ, Qui oues comedit, Ouilla carne veſcēs.

A C. Μηλοφόνος, ου, ὁ, Ouium occiſor, ſeu interfector. Lupi epithetum, in hoc Oppiani verſu, De venatione, lib. 3, Μηλοφόνον τε λύκον, δυσδερκέα τ' αὖθις ὕαιναν.

C. Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, Ouium cuſtos, in Anthol. Epigr.

C. Μηλιαυθμὸς, οῦ, ὁ, quaſi μήλων ἰαυθμὸς, Ouium ſtabulum. Affert Etymol. ex Lycophrone. In v. l. annotatur dici etiam Μηλιαθμός: ſed ego mendoſum iſtud eſſe arbitror.

C. Εὔμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchras oues habēs, vel Ouibus abundans, Ouium ferax, ſeu pecorum, Pecoroſus. Apud Homerum Od. ο, inſula εὔμηλος (in hoc verſu 404, Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος) B exponitur καλὰ θρέμματα ἔχουσα, id eſt Pulchras pecudes habens. Ab aliis, Pecudū ferax. Eſt Εὔμηλος & nomen propriū filii Admeti.

C. Πολύμηλος, ου, ὁ & ἡ, Multas oues habens, Ouibus abundans. Heſiod. in Erg. πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.

Μήλειος, ου, ὁ & ἡ, Ouinus, ſeu Ouillus. vt μήλειον κρέας, Ouilla caro: ſicut βόειον, bubula.

Μηλωτὴ, ῆς, ἡ, Ouina pellis, propriè: ſed interdum de quauis pelle dicitur, vt tradit Heſychius in Μῆλον. idémque teſtatur Etymologus, & Euſtathius. Ab Heſychio expo- C nitur etiam διφθέρα: à Suida ζωτικὸν δέρματος. Cum autem VOX Μηλωτὶς, ίδος, ἡ, VEL Μηλωτρὶς, eſt ſpecillū auricularium, quo ad repurgandas aures vtimur. Vide Μήλη. AT VERO Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, Ouiū paſtor.

Μηλάτης, ου, ὁ, Ouium paſtor. BOEOTICE Μηλαταὶ, idem. Nā μηλαταὶ à Bœotis vocari τὰ ποίμνια tradit Heſ.

Μήλατα, τὰ, Oues. vnde genitiuus μηλάτων, vt μηλάτων ἀπάργματα. quæ verba Euſtathius in exemplum affert, autoris nomen tacens: ſed videntur ex quopiam tragico eſſe ſumpta. Affert autem genitiuum hunc μη- D λάτων in exemplum metaplaſmi: qualem eſſe ait in προσώπασι pro προσώποις, & ἔγκασι pro ἐγκάτοις, necnon ὀνείρασι & ἄστρασι. At in v. l. habetur nominatiuus ſingularis Μήλατον: quem ego teſtimonio quopiam idoneo poſſe confirmari non puto: ſed temerè potius adſcriptum ab aliquo fuiſſe, tanquam nimirum μήλατον dici neceſſe eſſet, ſi μήλατα diceretur. Atqui eadem ratione conſtituēdus eſſet nominatiuus ſingularis πρόσωπας tanquam vſitatus, quoniam προσώπατα & προσώπασι legimus: eodem modo ὄνειρας ſicut ὀνείρατα & ὀνεί- E ρασι dici ſcimus: idémque & de aliis ſentiendum eſſet: quum contrà vbi eſt μεταπλασμὸς, (ſicut in hiſce grammatici omnes teſtantur) talis, vt ita dicam, analogia minimè quærenda ſit. Adde quòd μήλατα, ſi ſequatur illam datiuorum προσώπασι & ὀνείρασι declinationem, datiuum habebit itidem μήλασι: ideóque nominatiuum ſingularem μῆλας, ατος, τὸ, non μήλατον. Cæterùm quod hîc de nominatiuo ſingulari μήλατον dico, idem ſuprà de μηρὸν dixi, nominatiuo ſingulari neutrius generis, qui itidem in v. l. habetur, tanquam ſi μηρὰ per metaplaſmum in vſu ſit pro μηροὶ, vſurpari μηρὸν quoque neceſſe ſit. Sed veriſimilius tamen eſſet hoc μηρὸν quàm illud μήλατον vſurpari.

Μηρὸς, quod nunc tractandum eſt, poſt verbum μερίζω ponendum fuiſſet, inter eius deriuata, aut poſt μέρος, vel (quod mihi magis placet) poſt μείρω. Quæ tres deductiones eôdem tendunt, id eſt, eadem ratione nituntur: vt nimirum μηρὸς dicta ſit Græcis pars corporis quam Latini femur appellant, quòd inde corpus velut diuidi incipiat. καὶ ὁ μηρὸς δὲ ἀπὸ τοῦ μερίζω γίνεται, τροπῇ τοῦ ε εἰς η, inquit Euſtathius. In meo autem veteri lexico ſcriptum eſt μηρὸς eſſe à μείρω ſignificante μερίζω: vt videlicet ex μερὸς factum ſit μηρὸς, ſiue vt μηρὸς dictum quaſi μερός: quoniam corpus κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη μερίζεται, id eſt diuiditur. At verò apud Etymologũ legimus quidem eodem modo μηρὸν eſſe dictum à μέρος, vel à μείρω, διὰ τὸν μερισμὸν τοῦ σώματος: ſed etymum aliud ibi præcedit longè ineptiſſimum, quo hoc nomen μηρὸς à μέλας deducitur, mutatione ἀμεταβόλου λ in ἀμετάβολον ρ, ſcilicet.

A ΜΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Femur, Femen. Sunt qui μηρὸν verterint etiam crus, quo tamen nomine Celſus τὴν κνήμην propriè intelligit: ſcribens lib. 8, c. 1, crus ex duobus oſſibus conſtare, tibia & ſura. Idémque femoris nomine manifeſtò τὸν μηρὸν intelligit: ſcribens, tibiæ os cum femoris inferiore capite committi ſicut cum humero cubitum. Hæc Gorr. Obſeruaui certè apud Virgilium dici aliquem eripere enſem à femore, vt apud Homerum ξίφος ſeu φάσγανον ἐρύσσασθαι παρὰ μηροῦ, ſiue ἄορ σπάσασθαι παρὰ μηροῦ. B Legimus enim apud Virgilium Æneid. libro 10, —ocyus enſem Æneas viſo Tyrrheni ſanguine lætus Eripit à femore, & trepidanti feruidus inſtat. (Dicit alioqui idem poeta & eripere enſem vagina, necnon diripere. Atque vt ibi legimus apud eum eripere enſem à femore, ſic alibi, exuere enſem humero: quum tamen alioqui in latere potius apud eum ipſum geſtetur. vnde ſunt illa, Accommodare enſem lateri, Accingere enſem lateri. Sed alicubi datiuos duos lateri & humeris coniũgit: in hoc nimirum verſu, Tum lateri atque humeris Tegeæum ſubligat enſem. C Denique & Suſpendere enſem collo apud eum legitur. Quæ à me obiter dicta ſint) Homerus Odyſſ. κ, verſu 126, Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Idem Iliad. α, v. 190, Ἤ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Idem Odyſſ. κ, & Iliad. π, Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. At verò Iliad. ε, quum dicit δόρυ ἐξερύσαι μηροῦ, aliam ſignificationem habet ἐξερύσαι. Pluralẽ μηροὶ & dualem μηρὼ apud eundem poetam aliquoties legimus. vt Il. π, Μηρὼ πληξάμενος. Item πεπλήγετο μηρὼ, D præcedente verbo ᾤμωξεν, apud eundem non ſemel. Sic apud Plutarchum (quod obſeruatione digniſſimum eſt) in Fabio, μηρόν τε πληξάμενος καὶ στενάξας μέγα. Apud Xenophontem quoque legimus, de Cyro commoto iis quæ de morte Abradatæ audiuerat, lib. Pædiæ 7, pag. 109, meæ editionis, ἐπαίσατο τὸν μηρόν. In v. l. μηρὸς redditur etiã Coxa. Ibidem, μηροῦ κεφαλὴ, Coxæ caput, Rotũdum os, τὸ τῇ κοτύλῃ συνηρμοσμένον: at πῆχυς τὸν μηροῦ, καθ' ὃ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ τῇ κοτύλῃ συνάπτεται. In iiſdem redditur μηρὸς & Inguen: ſed perperam. E vt vel ex hoc ipſo loco apparet quem ex Galeno ad Glauconem lib. 1, afferunt, βουβῶσί τε καὶ μηροῖς προσπτάζομεν, inguinibus & femoribus applicabimus. Μηροὶ equo etiam aliiſque nonnullis animalibus tribuuntur. Quin femina, & femora (inquit Cam.) ſint μηροὶ, dubium non eſt. femina tamen Latini carnes huius membri ſeu pulpas dixerunt: vt quum equitatu Plinius ſcripſit atteri & aduri femina. Nam μηροὶ equo applicantur ea parte qua interius illum contingunt. Xenophon de re equeſtri, οὕτω γὰρ μηροῖν οὕτως ἂν ἔχοιτο μᾶλλον τοῦ ἵππου. F Id eſt, Sic enim & feminibus firmius adhæſerit equo. Idem ſcriptor μηρὸν interius in equis nominauit, μηρούς γε μὴν τοὺς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ ἂν ἅμα πλατείᾳ τῇ γραμμῇ διωρισμένους ἔχῃ. Id eſt, Femina quidem ſub cauda ſi latioris interualli linea diſtinxerit. Huius igitur membri totius, cum carnibus pulparum & toris, (quale apparet) nomen eſt μηρός: id eſt femur. Sed & oſſis quod inſertum acetabulo in genu deſinit, propria eſt hæc appellatio. Hic eſt nimirum μηρὸς ἀμφικέφαλος Ariſtoteli, vtrinque quaſi caput habens. Hæc eſt & coxa. Ita enim Celſus, Coxis proxima ſunt genua.

A Sed coxas & coxendices potius ἰσχία plerique vocarunt. Ab Homero aliiſque poetis dicitur ETIAM Μηρὰ pro μηροὶ, per metaplaſmum. vt Odyſſ. γ, μηρὰ δὲ κήαντες. Apud eundem aliquot locis, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. Sic apud Apollonium, μῆρ' ἐπάμοντο. Quanuis autem dicatur μηρὰ in plurali, non neceſſe eſt dici μηρὸν in ſingulari. Sunt enim quædã nomina quæ in plurali duntaxat numero talem metaplaſmum patiuntur. vt δεσμὸς per metaplaſmum habet pluralem B δεσμά: & κέλευθος, κέλευθα: item, ζυγὸς, ζυγά. Quibus addere poſſumus δίφρα & λύχνα, ex δίφρος & λύχνος. Hoc autem ignorantes vulgarium lexic. conſarcinatores ſingularem μηρὸν, οῦ, τὸ, nobis dederunt.

Μηροὶ ſunt τὰ μηριαῖα ὀστᾶ, (.i. femorũ oſſa) vt exponit autor breuium ſchol. in hoc v. 463, Il. α, Μηρούς τ' ἐξέταμον. Sed Euſtath. huius expoſitionis non meminit.

Μηρὸς ab Heſychio exponitur etiam τόπος ἀμπέλου, & ξύλον, & τὸ τῆς καλάμης κῶλον. item ὄρος. Quod autem ad hanc vltimam expoſ. attinet qua dicitur eſſe ὄρος, ſciendum eſt, C de quodam Indiæ monte debere intelligi, qui Libero patri ſacer erat: vnde BACCHVS Μηροτραφὴς appellatus eſt, In Mero monte educatus. At de Μηρορραφὴς, dictum eſt Tomi 3, col. 669.

C. Μηρορραφὴς, Femori inſutus, vide t. 3, c. 669.

C. Μηροτομέω, ῶ, Femur incido, Femur abſcindo.

C. Μηροτραφὴς, vide paulo antè in iis quæ poſtremo loco de voce μηρός annotata fuerunt.

C. Μηροτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Femora verberans, ſeu percutiẽs. vt μηροτυπὲς κέντρον, in Anthol. epigr. Stimulus quo femora boum ſeu vaccarum percutiuntur. D

C. Εὔμηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ITEM Καλλίμηρος, apud Pollucẽ. ἀπὸ δὲ τοῦ μηροῦ, inquit, ὀνοματοποιοῦσιν εὔμηρος & καλλίμηρος, & μηριαῖα, παραμηριαῖα. Eſt autem εὔμηρος vel Qui bona ſeu firma femora habet, aut etiam craſſa: vel idẽ cum καλλίμηρος, id eſt Pulchra femora habens, Qui eſt pulchris femoribus.

C. Φαινομηρὶς, ίδος, ἡ, Quæ femora oſtendit. Φαινομηρίδες, ſiue Φαινομήριδες, dictæ ſunt Lacænæ mulieres quòd incedentes femora retegerent. Plut. circa finem vitæ Numæ, E (vbi Lycurgi inſtituta cum Numæ inſtitutis comparat) ex Ibyco hoc vocabulum affert: ſcribens, φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν Ἴβυκος (nimirum Lacænas virgines) καὶ ἀνδρομανεῖς ἱστοροῦσιν, ὡς Εὐριπίδης λέγων, Αἳ σὺν νέοισιν ἐξερημοῦσιν δόμους, Γυμνοῖσι μηροῖς καὶ πέπλοις ἀνειμένοις. In ſequentibus autem rationẽ illius appellationis declarat: quia nimirum virginalis tunicæ πτέρυγες ab inferiori parte conſutæ non erant, ſed explicabãtur, ita vt in inceſſu totum femur nudarent. Apud Pollucem autem eſt SCRIPTVM Φανόμηρις. (ſed F mẽdoſè, vt opinor) Loquẽs enim de vocabulis ex μηρὸς deriuatis, καὶ ἡ Λάκαινα φανόμηρις, inquit.

C. Μεσομήρια, q. d. Inter femina. τὰ μεταξὺ τῶν μηρῶν, inquit Poll. i. Spatium quod eſt interfeminis, ſeu femora. Apuleius autem interfeminium de pudendo muliebri dixit. In v. l. perperam μεσομήρια redditur Femina, vt παραμήρια, femora.

C. Παραμήρια, Internæ femoris partes, Femina. τὰ ἔσω τῶν μηρῶν, teſte Polluce. Cam. autem tradit & VOCE Παραμηριαῖα, idem ſignificari, eundem teſtem producens: apud quem tamen huius poſterioris vocabuli

expoſitionem nullam reperio. AT VERO Παραμηρίδια, ſub. ὅπλα, apud Xenophontem Pæd.6, pag.100, meæ editionis, ſunt arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendā hanc partem. ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους (inquit) προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις· καὶ τοὺς μὲν μονίππους, παραμηριδίοις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, παραπλευριδίοις. At in v.l. exponitur generalius, Femorum ſiue feminum tegumenta & arma: item Feminalia ſiue Femoralia, ex Suetonio in Auguſto. In primis autē Græcolatinis lexicis παραμηρίδιον dicitur etiam eſſe genus gladii.

C. ΔΙαμηρίζω, verbum obſcœnæ ſignificationis, apud Ariſtophanem & Plutarchum ac Diogenem Laertium, de præpoſtera nimirum venere. Heſychius tamen διαμηρίσαι non ἐπὶ παίδων ἀρρένων tantùm ſed & ἐπὶ θηλειῶν dictum fuiſſe tradit. Quidam Diuidere interpr. obſcœnam huic itidem verbo ſignificationem tribuentes. Hinc VERBALE Διαμηρισμὸς de obſcœno illo actu, apud Plut. in Sympoſ. Quidam interpr. Interfemineus congreſſus, ſeu interfemoralis. Item Diuiſio, obſcœna ſignificatione: vt διαμηρίζειν, Diuidere.

Μηριαῖος, ου, ὁ, Ad femur ſiue femora pertinens, q.d. Femoralis. vt μηριαῖα ὀστᾶ apud ſcholiaſtem Homeri, Femoralia oſſa, id eſt Oſſa femorum.

Μηρίον, ου, τὸ, forma diminutiua, idem tamen valens quod μηρὸς, femur. Vnde μηρία καίειν apud Homerum & Heſiodum, idem quod μηροὺς καίειν.

Quod ſequitur nomen Μῆτις, ſi πρωτότυπον, id eſt primitiuum, cenſeri non debet, non dubium eſt quin à μῆδος ſeu μήδομαι deductum cenſere oporteat. Etymol. à μήδω deriuat: huius μήδω futurum eſſe dicens μήσω, à quo nomen verbale μῆσις, & per mutationem literæ σ in τ, μῆτις. Cui deriuationi, tanquam non nimium longè accerſitæ, facilè aſſentior. Sed pro μήδω dicere malim μήδομαι: quòd huius paſſiuæ vocis exēpla multa, illius autē actiuæ nullum inueniam. Eſt autem omnino poeticum hoc nomen μῆτις, quanuis verbi μήδομαι aliquis ſit & in ſoluta oratione vſus: ſicut in præcedētibus docui. Huc autem pertinentia quædam præfabor in nomina ex hoc μῆτις compoſita.

ΜΗ͂ΤΙΣ, ιδος, ἡ, Conſilium. Interdum Intelligentia, vel Prudentia, Sapientia. Homerus ſuum Vlyſſem quem ſæpe πολύμητιν vocat, interdum Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον appellat, id eſt Ioui conſilio parem. vt Iliad. β, verſu 408, Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Apud eundem legimus aliquoties ἀμείνων μῆτις & ἀρίστη μῆτις, item λεπτὴ μῆτις: & alicubi, ἄλλη μῆτις. Necnon cum variis verbis: vt μῆτιν φράζεσθαι, item metaphoricè μῆτιν ὑφαίνειν (quod apud Heſiodum quoque legitur) & μῆτιν τεκταίνεσθαι. quibus omnibus in locis non dubium eſt quin βουλὴν, id eſt conſilium, ſignificet: quum nomen illud βουλὴν iiſdem aut ſimilibus verbis iūgere ſoleat. Atque adeò apud hunc ipſum eodem in loco μῆτιν & βουλὴν manifeſtè idem ſignificare videmus: Iliad. ι, vbi canit, Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή. (Quò pertinentia quædam afferam & in verbo μητιᾶν) At verò in his verſibus Iliad. ψ, Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι, Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Νῆα θοὴν B ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο: DATIVVS Μήτι (qui per craſin factus eſt ex datiuo Ionico μήτϊ, non ex μήτιδι per apocopen: alioqui enim ι corriperetur, quum contrà producatur. Ideóque malè in quibuſdam exempl. ſcriptum eſt μῆτι, priore ſyllaba circumflexa) non tam ſonat Conſilio (quanuis Euſtath. exponat τῇ βουλῇ) nec Prudentia, quàm Solertia, aut Solerti quadam induſtria. Quidam verò interpretantur etiam Arte: ſicut breuium ſcholiorum autor exponit τέχνῃ. Quam expoſitionem præcedit alia, videlicet C συνέσει.

Μῆτις in malam partem etiam ſumitur pro vafro conſilio. Inueniuntur enim coniuncta apud Homerum alicubi δόλοι & μῆτις, item μῆτις & κέρδεα. Quod tamen VOCAB. Κέρδεα alicubi & in bonam partem ſumitur: vt vel ex eo loco apparet quē modò protuli: id eſt, ex iis quæ ibi proximè ſequuntur. Siquidem de eo ipſo cui μῆτιν tribuerat, dicit mox, Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους.

De ſequentibus compoſitis quæ ex nomine μῆτις facta ſunt, hoc ſciendum eſt, vnum idémque duobus modis ſcriptum inueniri, nimirum cum terminatione non ſolùm in τις, ſed etiam in της: & τις quidem pro vtroque genere, της autem pro maſculino duntaxat. Quanuis autem rationi conſentaneum videatur vt non minus hæc quàm illa à nomine μῆτις deducamus, Euſtathius tamen terminationē in της à verbo μήδω eſſe tradit: at ego à μῆτις eſſe potius dicerem. Vide Ποικιλόμητις.

C. Ἀγλαόμητις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, & Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, & Ἀγλαομητία, vide t.1, c.142.

C. Ἀγκυλόμητις, vel Ἀγκυλομήτης, vide in Indice.

C. Αἰολόμητις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, vel Αἰολομήτης, ου, ὁ, Varium conſilium habens, Vafer, Aſtutus. Vide t.1, c.178, in fine. Inuenitur autem ſcriptum & αἰολομῆτις.

C. Διχόμητις, vide in Indice. Dici etiam poteſt Διχομήτης.

C. Δι[illegible]μητις, vide in Indice. Dici poteſt & Διεμήτης.

C. Εὔμητις, VEL Εὐμήτης, Cui bonum eſt conſilium, Bono conſilio præditus ſeu inſtructus, vel, Bene inſtructus conſilio. Vno verbo, Prudens.

C. Θρασύμητις, VEL Θρασυμήτης, Audax conſilio ſeu conſiliis, Cuius audax eſt conſilium, vel audacia conſilii, In capiendo conſilio audax.

C. Κακόμητις, VEL Κακομήτης, Qui eſt mali conſilii, Cuius malum eſt conſilium, ſiue Cuius mala ſunt conſilia. Vel, Qui malo vtitur conſilio, ſiue malis conſiliis. [illegible] κακόβουλος, Heſych.

C. Κλυτόμητις, VEL Κλυτομήτης, Inclytus conſilio ſeu conſiliis aut prudentia, Quem conſilium reddit inclytum ſeu valde celebrem. In Anthol. epigr.

C. Ποικιλόμητις, VEL Ποικιλομήτης, vide t.3, col.442, lit. G. Sciendum eſt autem, Euſtathium in hunc verſum 163, libri γ Odyſſeæ, Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην, annotare, Homerum nō dixiſſe ποικιλόμητιν, quum alioqui ita dicere poſſet, eodem modo quo εὔμητιν & D πολύμητιν, non ita ſcripſiſſe tamen: vt oſtenderet vtraque ſcriptura licere vti: ποικιλόμητιν quidem à μῆτις, at ποικιλομήτην deducendo à verbo μήδω, ſicut & ἀγκυλομήτης inde deducitur. Ego tamen (quod Euſtathii pace dictum ſit) grammaticæ analogiæ vix conſentaneam hanc deductionem eſſe arbitror, potiúſque à μῆτις deriuari cenſeo.

C. Πολύμητις, VEL Πολυμήτης, Cui multum eſt conſilii & prudentiæ, Conſilio abundans. Apud Homerum paſſim, πολύμητις Ὀδυσσεύς.

E C. Ταχύμητις, VEL Ταχυμήτης, vide in Ταχὺς, t. [illegible] col. 1273, lit. G.

C. Ὑστερόμητις, VEL Ὑστερομήτης, t.3, c.1761, lit. E.

Μητιόεις, εντος, ὁ, Conſilio abundans, Cui multum eſt conſilii. vt Ζεὺς μητιόεις apud Heſiodum, in Erg. Διὸς παρὰ μητιόεντος. Apud eundem in Theogonia, Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. In vulg. lex. tamen μητιόεις redditur ſimpliciter Conſultus, item Conſiliarius, & Conſilii autor. Dicam de hoc epitheto μητιόεις & in proximè ſequente μητιέτης.

Μητιόεντα φάρμακα, apud Hom. Odyſſ. δ, v.227, Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα, quæ magno conſilio

ſeu magna prudentia excogitata ſunt: vel τὰ βουλῆς διόμθμα εἰς ἀποφυγὴν, inquit Euſtathius. μητιόεντα Bud. vertit Conſultè medica compoſta ſub arte, quatuor Homeri verſus quatuor Latinis reddens: additque à Plutarcho exponi κατὰ τὴν θεωρητικὴν τέχνην ἐσκευασμένα. Inducebant autem hæc pharmaca malorum omnium obliuionem, vt ibi docet poeta. vnde nomen vel epitheton vnius apud illum ibidem eſt νηπενθές. Ille porrò locus Plutarchi eſt in iis quæ de Homero ſcripſit.

Μητιέτης, ου, ὁ, (quod dici exiſtimatur quaſi μητίτης, per pleonaſmum τοῦ ε) Conſultus, Prudens. Vel Conſiliarius, item Conſultor. Ab Heſychio exponitur βουλευτής: à Suida autem βουλευτικός, & quidem rectius, mea ſententia. atque adeò Euſtathius quoque non illam ſed hanc expoſitionem affert. Apud Homerũ frequentiſſimum eſt Iouis epithetum. ſed nominatiui locum apud eum obtinet VOX Μητίετα proparoxytoné: vt Iliad. α, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς. Qui σχηματισμὸς Bœotis atque Æolibus à veteribus fuit adſcriptus, vt docet Euſtath. qui dubitat an μεταπλασμὸς vocari debeat. Vide & Etymologum. Hoc quidem certè conſtat, eundem σχηματισμὸν in aliis pleriſque nominibus apud Homerum extare: è quibus ſunt hæc, ἱππότα, ἠπύτα, αἰχμητὰ, κυανοχαῖτα. Cæterùm quod ad nominis huius ſignificationem attinet, Euſtath. μητίετα Ζεὺς exponit & altera voce proximè præcedente, μητιόεις. quem (inquit) Theocritus ἑρμηνεύει, quum dicit, Διὸς μέγα βουλεύοντος. Huc autem pertinere dico & μήστωρ, quod epithetum ab eodem poeta huic deo tribuitur. Latinè autem non ſatis exprimi videtur, interpretando (quum de Ioue dicitur) Conſultus. Magiſque placeret Conſiliarius, vel Conſultor, ſi actiuam ſignificationem dare liceret: aut etiam Conſilii autor. Alioqui nõ minus lubẽter reddiderim Prouidus (quoniã prouidentiam deo propriè tribui notum eſt) quàm Cõſultus. Quidam verò reddiderunt ſuperlatiuo Conſultiſſimus.

Μητιάω, ῶ, Conſilia agito, Cõſilio, Cõſulto, Delibero. Redditur & Conſulo. Apud Hom. Il. η, v. 45, Βουλὴν ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι, verba hæc θεοῖσι μητιόωσι non dubitarim reddere iſtis Horatianis, Diuis conſiliantibus. Alioqui reddi etiam poſſunt, Conſultãtibus diuis. Sed plerunque addito accuſatiuo, dicitur aliquis μητιᾷν quidpiam pro Conſilium inire de re quapiam, aut etiam Agitare in animo quidpiam, ſeu verſare: vel Cogitare de re quapiam, aut etiã Moliri rem quampiam. Sic Odyſſ. ζ, Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα. Itidémque quum dicit μητιόωντες βουλάς, non poſſumus (meo quidem iudicio) aptius interpretari μητιόωντες quàm Agitãtes: vt ſcimus Latinis ſæpe in vſu eſſe Agitare conſilia. Sic κακὰ μητιόωντι apud eum reddi queat Mala conſilia agitanti: ſed malim, Mala conſulenti, id eſt, res malas & pernicioſas: vel, Mala conſilia danti, aut malum cõſilium: Iliad. σ, v. 312, Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. Poſſit verò κακὰ & aduerbio reddi: vt κακὰ μητιόωντι ſit Malè conſulenti. Eſtque obiter obſeruandum hîc κακὰ μητιᾷν & ἐσθλὴν βουλὴν φράζεσθαι ſibi opponi: itidémque ſuprà μητιόωντες βουλὰς perinde eſſe ac ſi diceretur βουλεύοντες βουλάς. Nam & hi loci μῆτιν nihil aliud eſſe quàm βουλὴν, apertè oſtendunt.

Dicitur ETIAM Μητιάασθαι voce paſſiua, ſignificatione eadem. vt Iliad. χ, v. 174, Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάασθε, Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν &c. Vnde COMPOS. Συμμητιάσθαι, Vnà conſultare, Vnà cum aliis conſilia agitare, aut Conſilia ſua cum alio ſeu cum aliis communicare. In vulgatis lexicis redditur Dare conſilium.

Μητίζομαι, VEL Μητίομαι potius, (vt apud Euſtathium legitur vox ACTIVA Μητίω, licet abſque exemplo) Conſilia agito, Conſulto, ſicut & Μητιῶ. In hoc autem loco Il. ψ, — οὐδὲ μὲν αὐτοὶ Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι, puto μητίσασθαι eſſe Cõſilio & ſolertia circa rem quampiam vti, vel Conſilio & ſolertia rei cuipiam prouidère. Sequitur enim ibi datiuus μήτις de re eadem dictus, qui (vt docui quum de nomine μῆτις agerem) ſolertiam ſeu ſolertem quandam induſtriam ſignificare videtur: nonnulli verò artem interpretati ſunt. Nonnunquam Μητίομαι eſt Excogito. Alioqui (ſicut præcedens etiam Μητιῶ interdum) cum accuſatiuo ſæpe eſt Conſilium ineo de re quapiam, vel potius Molior rem quãpiam: ſiue Conſilio inito molior: aut etiam facio, ſeu patro. Sic tamen vt verba illa potius ſubaudienda relinqui debeant quàm addi. Hom. Iliad. κ, Οὐ γὰρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἤματι μητίσασθαι (vel μητίσεσθαι cum σ, de qua ſcriptura dicam poſtea) Ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε Διῒ φίλος υἷας Ἀχαιῶν. vbi breuium ſcholiorum autor exp. ἐργάσασθαι: itidémque Euſtath. πρᾶξαι. qui etiam addit [illegible] ſum τὸ τέλος declaraſſe ἐκ [illegible] τέλος [illegible] volentem exponere illud μητίσασθαι, ſubiungere ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε. Niſi tamẽ alia huius ſignificationis exempla extarent, aliter exponi poſſe verbum μητίσασθαι putarem: vt videlicet diceret poeta, alium ne molitum quidem eſſe tam multa vno die quàm multa hic non molitus ſit duntaxat, ſed etiam fecerit. Ac non omnino fortaſſe reiicienda mea hæc expoſitio fuerit (vtpote quam ſequẽdo aliquid maius à poeta dicatur quàm ſi alteram ſequamur) etiamſi ſignificationis illius exempla extent. Eà autem afferam, illam explicationem lectori interim conſiderandam relinquens. Legimus igitur apud eundem poetam Iliad. ο, Αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσομαι, vbi μητίσομαι θάνατον nõ eſt ſimpliciter Moliar necem, ſed Patrabo necem: vel Afferam mortem. neque enim verbum facere cum hoc accuſatiuo locum habet. Sic Il. γ, Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν. Hîc enim μητίσομαι ἔχθεα non ſignificat ſimpliciter Moliar, (quoniam multa molimur quæ tandem efficere non poſſumus) ſed ita moliar vt faciam. Verùm quoniam hîc quoque verbum Facere locum habere non poteſt, vtendum eſt verbo quod aptè accuſatiuo Inimicitias ſeu Odia (quorum altero interpretabimur Græcum illum ἔχθεα) iungi poſſit. Tale autem eſt Concitabo, ſeu Excitabo. Vt tamen planè quod ſentio dicam, nec Euſtathio nec breuium ſcholiorum autori aſſentiri in eo poſſum, quòd in hoc loco quem ex Iliad. ψ attuli, μητίσασθαι exponant ſimpliciter ἐργάσασθαι & ποιήσασθαι. Exiſtimo enim & ibi & in ſequentibus locis duobus, necnon in aliis pleriſque, μητίζεσθαι non eſſe ſimpliciter facere, ſed Adhibita ſolertia aut arte facere, vel Solertia aut conſilio ſeu ſolerti conſilio prouidere & operã dare vt aliquid fiat. Dixi porro in pleriſque aliis, non in omnibus, (quibus alioqui conuenire videri poſſit illa expoſitio quam ex ſcholiographis attuli) quòd vel iſti Odyſſ. μ loco, verſu 373, Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, haud itidem quadrare mea illa expoſitio poſſit: ſed ἐμητίσαντο aut ſimpliciter exp. debeat εἰργάσαντο ſiue ἐπράξαν, aut certè ſonet quod Gallicè dicim⁹ *Ils ſe ſont auiſez de faire.* Hoc enim loquendi genere ſimul & conſilium aliquibus fuiſſe rem quampiam facere, & eos illam feciſſe declaramus. Cæterùm VERB. Μήσασθαι cum accuſ. illam τοῦ ἐργάσασθαι ſignificationẽ itidẽ habere antea dictum fuit. Vbi etiam vide quæ de illa dixi. Inuenitur autem & abſolutè poſitum vel potius aduerbio iunctum hoc verbum apud eundem poetam, Odyſſ. ι, — οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι. Vbi breuium ſcholiorum autor μητίσασθαι perperam exponere videtur ἐργάσασθαι. Puto enim μητίσασθαι hoc in loco eſſe quod Gallicè dicimus *Diſpoſer*, & quidem ibi etiam vbi Deo verbum hoc tribuimus: veluti in hoc prouerbio, *L'homme propoſe & Dieu diſpoſe.* vt hæc verba, οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι, ſonent perinde acſi diceremus, *Il a pleu à Dieu d'en diſpoſer ainſi.* Atque ita conueniet hoc dictum cum eo quod habemus initio Iliadis, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quam ſententiam alibi his verbis exprimit, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. (ſicut & θεῶν διὰ βουλὰς, alicubi apud eum legimus.) Heſiodus eodem planè ſenſu dicit, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι. Latinè autem hæc reddentes, voce conſilium aptiſſimè vtemur. Virgil. tamẽ alia vſus eſt in hac ſentẽtia exprimenda. Hæc enim eius verba, — Iouis ſic numina poſcunt, Seruio quoque teſte, reſpondent illis Homericis, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sed hoc præterea ſciendum eſt,

A pro μηπίσαϑαι legi etiam μηπάαϑαι: & (quod mirum eſt) Euſtathium in vno ſuorum commentariorum loco, nimirum in priore, habere μηπάαϑαι, in altero μηπίσαϑαι.

Ne hoc quidem ſilentio prætereundum eſt, LEGI Μηπίσαϑαι in nonnullis exemplaribus cum σσ, nō hîc ſolùm ſed aliis quoque locis qui hunc infinitiuum habent: itidémque μηπίσσωμαι & μηπίσαπ, atq; adeò vbicunque ea à themate μηπίομαι deducta vnicum σ habent, geminum habere. Fortaſſis autem ratione hæc B ſcriptura non caret, quòd alioqui ſyllabā πς, in nomine μῆπς (vnde hoc verbum deductum eſt) corripi ſciamus: quemadmodū in pleriſque aliis verbis pro ſimplici σ duplex ad producendā ſyllabā, quæ alioqui corriperetur, poni videmus. Sic certè in illo quem ex lib. ο Iliad. protuli loco, μηπίσωμαι ſcribit meum vetus exēplar, eandémque ſcripturam habet non ſolùm textus commentariis Euſtathii præfixus, ſed is quoque qui illis inſertus eſt: ideóque & in mea editione gemino σ ſcripſi μηπίσωμαι. Sed (tanta eſt exemplarium eorūdem C in hac voce, ſicut & in quibuſdam aliis, inconſtantia) eiuſdem poematis libro γ, v. 416, idem verbum, atque adeò idem eius futurum in textu illis Euſtathii commentariis præfixo ſcriptum habemus vnico σ, μηπίσομαι. Sic verò Iliad. κ, v. 49, ſcriptum eſt μηπίσαϑαι, non μηπίσσαϑαι, & quidem apud ipſum quoque Euſtathiū: id eſt, non ſolùm in textu commentariis eius præfixo, ſed in duobus ipſorum commentariorum locis.

HINC EST Μήπμα, ατος, τό, quod verbale ſonat quaſi à verbo Conſulto deduceretur Cōſultamentum. Sed accipitur pro μῆπς, id eſt Conſilium: ſicut pro μῆνις accipitur μήνιμα: Quod verbale omnino ſimile iſti dicere poterimus, id eſt, prorſus eodem factum modo, ſi conſtituamus THEMA Μηπίω. Sicut enim μήνιμα à Μηνίω, ſic μήπμα erit à Μηπίω. At Euſtath. ipſius nominis μῆπς eſſe ἀρχὴν tradit verbum μηπίω: quum alioqui rationi conſentaneum eſſe vel potius ratio poſcere videatur vt μῆπς verbi μηπίω eſſe ἀρχὴν dicamus. Sed multa eiuſmodi ab Euſtathio de quorundam vocabulorum deductionibus tradi, in quibus minimè ſequendum eſſe eius iudiciū iudico, alibi quoque docui. Μῆπς, εος, τό, idem quod μῆπς. Cuius pluralis μήπα apud Heſychium extat, exponentem μηπίματα. Quo illum ideo vſum eſſe arbitror quòd μήπδες in vſu eſſe nō exiſtimaret. Cæterùm ab hoc μῆπς deriuari cenſeo cōpoſita in ης terminata, αἰολομήτης, & ἀγκυλομήτης, & ποικιλομήτης, ac cætera: quum Euſtathius ea quæ ſunt in πς, vt ποικιλόμητις, à μῆπς eſſe tradat: at quæ in της, vt ποικιλομήτης, à μήδω.

Μύω, ex iis eſſe verbis videtur quorum origo minimè quærenda eſt, vel quòd aliunde facta non ſint, vel quòd vnde facta ſint vix ſciri queat. Sed quod ad verbum iſtud aliáque eiuſmodi attinet, illud potius quàm hoc perſuaſum habeo. Verùm ex hoc μύω factum exiſtimatur μυέω, ῶ, vnde eſt nomen μύσης, ex hoc ipſo autem alia. Quidam tamen ex illo ipſo μύω voluerunt eſſe μύσης, vt aliquanto pòſt docebo: vbi & de aliis à μύω deriuatis diſſeram.

D ΜΥΩ, Connìueo, Nicto, Oculos claudo. Dicitur autem μύω ſine adiectione, vel μύω τοὺς ὀφϑαλμοὺς ſeu τὰ ὄμματα, id eſt oculos. Interdúmque ipſi etiam ὀφϑαλμοὶ ſeu ipſa ὄμματα dicuntur μύειν. Apud Ariſtoph. in Veſpis, μύσας προσβλέπων [illegible], oculis clauſis. Sic Lucian. dixit, (ſed præſentis temporis participio vtens) εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ſi pauperes clauſis oculis incederent. Vel, Oculos claudētes. Quamuis autem apud primarios autores μύειν ſine accuſatiui adiectione poſitum inueniatur, exiſtimo tamen primum eius vE ſum cum adiectione accuſatiui fuiſſe, ſed breuitatis gratia ſubaudiendum relinqui conſueuiſſe. Illo autem modo, id eſt cum accuſatiuo, vſus eſt Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸν ἕτερον τῶν ὀφϑαλμῶν μύομεν, Alterum oculum claudimus: vel, comprimimus: vt quidam interpr. Apud eundē, μύουσι τοὺς ὀφϑαλμοὺς οἱ ἄνϑρωποι. Polit. reddit, Conniuent oculis homines. Vbi tamen verbo Conniuent contentus eſſe poterat. Sic in Anthol. epigr. ἔμυσας καὶ [illegible]. Metaphoricè in Luca vita, πρὸς δὲ τὴν ἀληϑινὴν διδασκαλίαν τά τε τῆς καρδίας ἔχοντα ὦτα καὶ τὰ τῆς διανοίας ἔμυον ὄμματα.

Μύειν, labris quoq; tribuitur, & ori. Dicitur enim μύω τὰ χείλη, & μύω τὸ ϛόμα. (Greg. verò dixit etiam aliquem μύειν τὰς αἰσϑήσεις. [illegible] ἐπιμύσαντα τὰς αἰσϑήσεις, [illegible] καὶ κόσμου γενόμενον, ἑαυτῷ [illegible] λαλοῦντα καὶ τῷ θεῷ, ζῆν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα. vbi paſſiuè etiā reddi poſſit, Senſibus occluſis) Sed & ipſa χείλη dicuntur μύειν, & ipſum ϛόμα quoque. Aſſertúrque ex Anthol. Epigr. χεῖλος ἔμυσε, pro Os ſe clauſit. Sic μύσαντα ϛόματα ex Plat. Phædro, (vbi metaphoricè ϛόματα ponitur) τὰ τῶν διεξόδων ϛόματα, ᾗ τὸ πτερὸν ὁρμᾷ, συναυαινόμενα καὶ μύσαντα, G ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ, Clauſa, Aſtricta. Ex Ariſtotelis autem Probl. præt. PARTIC. Μεμυκὼς cum datiuo ϛόματι: videlicet μεμυκὼς τῷ ϛόματι, pro Qui eſt [illegible] compreſſo. At verò μύειν ſeu συμμύειν & χάσκειν oppoſita inueniuntur. Ariſtot. χάσκουσι καὶ συμμύουσι, dehiſcunt ore & comprimuntur. Bud. Sic & de vulnere cuius labra non hiant, ex iſto Galeni loco affert, μύει μὲν οὖν συφόμενόν τε καὶ ψυχόμενον, ἐπιδεῖ τε συναγόμενον καὶ βρόχῳ διαλαμβανόμενον. Apud Dioſcoridem præt. Μεμυκότα dictum, itidem περὶ τῶν ἑλκῶν, reddit Occluſa. Latini autem & coire vulnera hac ſignificatione vſurpant. Dicuntur denique & roſæ μύειν, quæ ſunt adhuc ἐν κάλυξι. Non ſolùm μύει τὰ ἕλκη, (inquit Euſtath.) ſed etiam χείλη & ὄμματα: & ῥόδα τὰ ἔτι ἐν κάλυξι, & quæcunq; ſunt huiuſmodi. Verùm videtur potius debuiſſe dicere μύειν non ſolùm ὄμματα & χείλη, ſed etiam ἕλκη & ῥόδα: quoniam rationi conſentaneum eſt vt prius de oculis & labris quàm de aliis dictū eſſe exiſtimemus. Idem certè alibi hoc verbum μύειν dici ἐπὶ βλεφάρων & χειλέων, & de quibuſdam aliis, tradit. Dicūtur denique μύειν & πόροι apud Ariſtot. Meteorol. 4, μύοντες πόροι, Clauſi, Obſtructi. In v. l. aſſertur etiam μύσας ἐπὶ πένϑει ex Epigr. quod redditur, Omiſſis luctibus. Ex iiſdē aſſertur PRAET. Μέμυκε pro Obmutuit, ore ſcilicet compreſſo. Ex Heſiodo autem pro Contrahitur, Conſtringitur, Clauditur. vel Mugit, Strepitat. Rurſum ex Epigr. μεμυκότα κόλπον αἰσίης, (quod roſis conuenit, ſequēdo id quod de illis dictū paulo antè fuit) Itē μεμυκότες ἄνεμοι, Silentes venti. q. d. Qui ſunt ore occluſo, ſeu compreſſo.

F Μύσις, εως, ἡ, Occluſio, Compreſſio, Obſtructio. μύσις τῶν πόρων, Occluſio, ſeu Obſtructio. (vt μύοντες πόροι ex Ariſtot. allatum fuit pro obſtructis poris, ſeu occluſis, vel clauſis) Greg. De homine, συμπτώσεως γὰρ τῶν πόρων καὶ μύσεως ἐν ταῖς λυπηραῖς διαθέσεσι περὶ ἅπαν γινομένης τὸ σῶμα, πρὸς ταῖς ἐν τοῖς βάϑη κοιλότησιν συνωϑεῖται πᾶν τὸ πρὸς τὴν διαπνοὴν κωλυόμενον. Apud Dioſcoridem autem μύσις τῆς ὑϛέρας quidam interpr. Contractio vuluæ. vbi ſcribit, ποιεῖ πρός τε ὑϛέρας μύσεις καὶ διαςροφάς. Hippocrati autem VOCABVLVM Μύκη idem valet quod μύσις, teſte Galeno. At Suidæ μύκη eſt ϑήκη. In vulg. lex. redditur Theca gladii, Vagina enſis. Aſſertur & pro μύκης, ex Epicharmo, apud Athenæum lib. 2. AT VERO Μυκὴ eſt Mugitus, Boatus. ex ſcholiaſte Apollonii, lib. 4.

Ἀμυσὶ aduerb. à μύσαι deductum cenſetur: exponitúrque αὐτὸ τὸ μύσαι τοῖς χείλεσι. De hoc paritérque de Ἀμυσὶ & de Ἀμυσὶς lege Indicem.

C. Ἀναμύω, vide in Indice. At COMPOS. Ἀπομύω, ET Ἐπιμύω, ITEM Καταμύω, pro ſimplici μύω poſita inueniuntur. Illud Ἀπομύω pro μύω ſigni-

ficante Claudo ſeu tego,apud Dionyſ. Areopagitā extat. A Item τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσαντες pro μύσαντες, apud Baſilium. At verò ſine adiectione accuſatiui affertur ex Polybio l.4, ἄνοια μετὰ κακίας, τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ, μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν. quæ Camer. vertit, Stultitia eſt coniuncta malitiæ, ſiquis ipſe fortè connixerit, arbitrari ne ab aliis quidem ſe conſpici. Vbi(vt hoc obiter dicam) poſtrema verba ſecus intelligo & intelligenda puto:nimirum ita, Arbitrari ne alios quidem cernere.

Alterum autem COMPOS. Καταμύω pro μύω apud B Xenoph.de lepore, καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Sine adiectione autem pro Claudere oculos, apud Lucianum in Timone, πολλοὶ γὰρ οἱ ἱεροσυλοῦντες καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ᾽ ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι. Sic apud Strab.lib.6, ὅπερ [ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος] καταμύσαι μυθεύουσιν. Et paulo pòſt, δείκνυσθαι δὲ καὶ νῦν καταμύον τὸ ξόανον. (In vulg.lex. Καταμύω exponitur Inclinor, Cóncido: affertúrque ex Apollonio Argon.lib.2, κατήμυσαν δ᾽ ἀχέεσσι θυμόν. ſed à κατημύω: ex ἠμύω, de quo infrà) Hinc antē C per ſyncopen fit VERBVM Καμμύω, idem valens quod ipſum καταμύω, vnde fit, Vſi ſunt verbo καμμύειν Græci Bibl. interpretes apud Eſaiam, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, Oculos ſuos clauſerunt. Vel, Oculis ſuis conniuerunt, vt alii interpr. Quæ verba in aliquot Teſtamenti noui locis citantur. Apud eundem prophetam, καμμύσει τοὺς ὀφθαλμούς. Hinc autem eſt NOMEN Ἀκάμμυστος, Inconniuens.

Supereſt COMP. Συμμύω, quod paſſiuo verbo reddi ſolet, Claudor, vel Clauſus ſum. item Comprimor, aut D Compreſſus ſum. Plato de palpebris loquens, ὅταν ταῦτα ξυμμύσῃ, καθείργνυσι τὴν τοῦ πυρὸς ἔνδον δύναμιν. Sic συμμύον ὄμμα apud Ariſtot. Idem συμμεμυκὸς & ἀνεπτυγμένον inter ſe opponit. Eodémq; modo συμμύον & ἐκπεπταμένον apud Theophr. oppoſita ſunt. Idē alioqui & verbum διοίγνυσθαι opponit τῷ συμμύειν: vbi ſcribit, τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι. Apud Xenoph. verò inter ſe opponuntur συμμεμυκότες & διαβαίνοντες, id eſt Qui ſunt compreſſis cruribus, & qui contrà ſunt diuaricatis. Apud Ariſtot. E συμμύουσιν αἱ ὑστέραι, Vuluæ comprimuntur, Vuluæ ſe contrahunt. σύμμυσις τῆς ὑστέρας à quibuſdam redditur Contractio vuluæ.

C. Μύωψ, ωπος, ὁ & ἡ, ſi quidē ſpectemus etymum, vel potius ipſam compoſitionem, ſonat μύων ὦπα, ſeu ὦπας, Qui claudit oculos, Qui cōniuet: ſed certum quoddam oculorum vitium hoc vocabulo ſignificari ſciendum eſt. Gell.lib.4, cap.2, μύωπα Latinè luſcioſum appellari tradit. Luſcioſi (inquit Nonius, vel potius Feſtus) ad lucernam non vident: & μύωπες, minus videntes, vo- F cantur à Græcis. Fulgentius, Luſcioſos, inquit, dicunt, qui interdiu parum vident: Græcè μύωπες dicuntur. Νυκτάλωπες igitur & μύωπες (inquit Bud.) iidem eſſe putantur, & pro iiſdem à nonnullis accipiuntur: hoc eſt, pro iis qui interdiu propter viſus hebetem vim contueri nequeunt, nec niſi clauſis oculis: à conniuentibus oculis μύωπες nomen habentes: νυκτάλωπες à nocturnis quaſique noctuinis oculis. Alii νυκτάλωπας diſtinguūt ἀπὸ τῶν μυώπων, eodem ad vtrunque ſignificatum etymo ſubſeruiente: vt ſint μύωπες, qui iam in- G de à principio ortus ſui, niſi admota oculis contueri nequeunt: cuiuſmodi multos videmus qui res intuendas, oculis propè contingunt, & limis etiam ſemicluſiſque oculis aſpiciunt. Ariſtot. in Probl. ſect.31, διὰ τί οἱ μύωπες συνάγοντες τὰ βλέφαρα ὁρῶσι; Cur μύωπες contractis palpebris vident? Quibus ſubiungit, quinam μυωπάζειν dicantur: οἱ ἐκ γενετῆς τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξ ἀποστάσεως οὐχ ὁρῶντες. ἐναντία δὲ πάσχουσιν οἱ γηρῶντες τοῖς μυωπάζουσι. τὰ γὰρ ἐγγὺς μὴ ὁρῶντες, τὰ πόρρωθεν βλέπουσι. id eſt, Μύωπες autem dicuntur qui ab ortu primo pro- H xima quidem vident, remota verò non vident. At ſenibus vitium huic contrarium accidit. ſiquidem ſenes admota non videntes, longè reducta vident. Meminit horum & Alex.Aphrod. Probl.74, lib.1, διὰ τί πολλὰ τὰ πόρρωθεν καὶ μεγάλα οὐχ ὁρῶντες, τὰ πλησίον καὶ μικρὰ ὁρῶμεν.

A Quibus ſubiungit, tales μύωπας appellari παρὰ τὸ μυώπως ὁρᾶν. vt quidem in Aldina editione ſcriptum eſt: pro quo μυώπως quidam repoſuerunt μυῶπες. quod & in v.l. habetur exponitúrque μυῶπες ὁρᾶν, conniuendò videre. Sed reponendum eſt παρὰ τὸ μύοντας ὁρᾶν, veteri etiam exemplari aſſentiente. Quòd ſi exactius etymologiam tradere voluiſſet, non dubium eſt quin dicendum fuiſſet παρὰ τὸ μύειν ὦπα ſeu ὦπας: quod etymum à me allatum fuit. Cæterùm quæ ex Nonio allata fuerunt, myopas, minus videntes, vocari à Græcis: B ad alteram huius nominis SCRIPTVRAM Μείωψ pertinent. Sed quum hæc habeat ει, non iam myopas cum υ, ſed miopes ſcribi neceſſe fuerit. Non dubium eſt enim quin hæc verba, Minus videntes, ad exprimendum vocis Græcæ etymum addita ſint, perinde acſi dictum eſſet, Quaſi minus vidētes. Apud Feſtum tamen (pro quo nominatus fuit Nonius) verba illa Minus videntes, non inuenio: ſed iſta duntaxat, Luſcioſi, qui ad lucernam non vident: & μείωπες vocantur à Græcis. A Budæo tamen locus ille ſub Nonii nomine & cum ver- C bis illis affertur. Verùm ſiue Feſtus ea ſcripſerit, ſiue non, (aut etiam Nonius) tanta eorum verborum autoritas eſſe non poteſt vt hanc ſcripturam μείωψ confirment. Memini alioqui me in aliis quibuſdam vocibus eandem omnino ſcripturæ diuerſitatem inueniſſe: ex quibus eſt μύουρος. ſcribitur enim & μείουρος. ſic μυουρίζειν & μειουρίζειν, vt ſuo dictum loco fuit. Dixit autem XENOPH. Μυωπὶς pro μύωψ, gen. fœm. vbi de canibus hæc ſcribit, αἱ δὲ μυωπαὶ καὶ χαροπαὶ χείρω τὰ ὄμματα ἔχουσι. Dicitur etiam Μυωπίας, vt paulo pòſt do- D cebò, vbi de vitio ipſo μυωπία appellato verba fecero.

Illud itaque NOMEN Μυωπία, eſt appellatio vitii illius oculorum ſeu viſus, quo qui laborant, μύωπες appellantur, de qua voce dictum in proximè præcedentibus fuit. Vocatur ETIAM Μυωπίασις, extátque hoc poſterius nomen apud Definitionum medicorum autorem, Μυωπίασίς ἐστι διάθεσις ἐκ γενετῆς δι᾽ ἣν τὰ μὲν πλησία ὁρῶμεν, τὰ δὲ πόρρωθεν, ἢ ἐπὶ βραχὺ, ἢ οὐδὲ ὅλως. Pro μύωψ autem quidam MEDICI Μυωπιὰς dicunt, de eo nimirum qui vitio illo laborat. μυωπίαι dicuntur E (inquit Paul. Ægineta lib.3, cap.22,) οἱ ἐκ γενετῆς τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξ ἀποστάσεως οὐχ ὁρῶντες. (Sed nomen illud Μυωπία habet alioqui & aliam ſignificationem. ponitur enim pro muris ſeu murium cauernula. In qua ſignificatione ο in ω mutatum eſſe, dicere, vt opinor, neceſſe fuerit. neque enim dubito quin ex μῦς & ὀπὴ factum fuerit. Quam mutationem vt minimè mirer faciunt alia quædam compoſita in quibus reperitur. Vtitur autem nomine illo in hac ſignificatione Ariſtot. De animal.lib.6, μυωπίας ὗες ἀνορύττουσι. Vtitur F poſt illum Ælianus, ita ſcribens, de muribus, καὶ μελλούσης τῆς οἰκίας ἀπολισθαίνειν, ἀπολείπουσι τὰς μυωπίας αὐτῶν. Sed dicitur ETIAM Μυωξία eo ſignificato, teſte Suida. qui poſtquam μυωξία expoſuit ὑβριστικὸς λόγος, addit, ſignificare item τοὺς τῶν μυῶν χηραμούς. Apud Heſych. eſt SCRIPTVM Μυοξία, per ο: ſed hanc ſcripturam ſeries alphabetica refellit, poſtulans ω. Refellit & DIMINVT. Μυωξύδριον, quod ibi ſubiungitur: & de quo, ſicut & de illo altero, ad ipſum Suidam remitto. Illius quidem ſignificationis qua pro μυωπία vſurpatur, non G meminit. quod meam ſuſpicionem auget, ne nimirum Suidas memoria lapſus μυωξία pro μυωπία acceperit.

Hinc factum eſt & VERBVM Μυωπάζω, quo vtitur Ariſtot. in loco quem in nomine Μύωψ attuli. Eſt autem μυωπάζω nihil aliud quàm Sum μύωψ, id eſt luſcioſus. Sed latius etiam extenditur verbi μυωπάζω ſignificatio. Nam eo vſum eſſe Dionyſ. Areopagitam pro Cæcutio, ſeu Oculos aperire non poſſum, teſtatur Bud. alicubi verò & pro συμμύω, Conniueo. Pro Cæcu- H tio autem à Paulo quoque vſurpari teſtatur. Sed Paulum pro Petro dixiſſe arbitror. neque enim apud Paulum extare puto: apud Petrum autem legitur epiſt.2, cap.1, ᾧ γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα, τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν. Vbi μυωπάζων, ſequēdo Budæum (ſi hic eſt locus de quo lo-

qui voluit)reddemus Cæcutiens. Sed quum præcedat A
τυφλὸς, nullo conuenire modo hæc interpretatio poteſt. Vetus interpr.vertit Manu tentans. Eraſm.Manu viam tentans. Nouiſſima autem interpretatio habet, Nihil procul cernens. Ego hanc cæteris longè præfero,quippe quæ nulla ratione niti videantur : (éſtque apertè deceptus Eraſmus in eo quòd ἀπὸ τῶν μυῶν, id eſt à muribus,μύωπα dici exiſtimauit)ſi tamē & mihi ſententiam meam próferre liceat, μυωπάζων dixerim potius eſſe Oculos claudens,aut Conniuens,vt à Dionyſio Areopag.accipi dictum eſt. Tunc autē nequaquam B
μυωπάζων ſub nomine τυφλὸς omnino incluſum erit: quum peculiare quoddam cæcitatis ſit genus, eorum qui oculos ſuos claudunt,ſeu conniuent. Quæ tamen à me obiter dicta,aliis diligentius expendenda relinquo. Inuenitur porro & QVINQVESYLL. Μυωπάζω. nam apud Suidam legitur ἐμυωπίασε:quod exp. ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσεῖδε. Sed ſuſpectum tamen redditur illud ἐμυωπίασε,iis quæ ſequuntur:videlicet, μυωπάζω γὰρ τὸ καμμύω : niſi hìc μυωπάζω reponendum eſſe dicamus.

AT VERO Μύωψ, à quo eſt verbū Μυωπίζω, inſecti genus eſt, quòd bobus potiſſimum eſſe infeſtum traditur. C A Gaza & Aſilus (ex Virgilio) & Tabanus redditur. Autor Geopon.lib.16, ὅτι ἐκφρονας τοὺς βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες ποιοῦσιν, ἴσμεν. A Suida & Heſychio dicitur eſſe muſca quædā ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς : (obſerua autem dici ab vtroque τὰς βοῦς potius quàm τοὺς βοῦς) ſed additur ab Heſ.καὶ πᾶν ζῶον ἐλαύνουσα· οἶστρος μόνον βοῶν. Vt autem œſtrum metaphoricè quoque vſurpatur,ſic & μύωψ. Ponitur & pro calcari quo vrgentur equi. D
apud Xenoph. ὅταν δὲ μέλλῃ πηδᾶν, παιέτω αὐτὸν τῷ μύωπι. Quidam exp. etiam Flagellum. Sed & de minimo digito dici (qui alio nomine ὠτίτης appellatur) annot. v.l. Hinc VERB. Μυωπίζω, Calcari vrgeo, ſeu calcaribus. Xenoph. μυωπίζειν τι καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον. Alibi μυωπίζειν καὶ παίειν. Apud eundem legitur & paſſ. vox itidem de equo qui calcari vrgetur. Alioqui μυωπίζεσθαι eſt item œſtro agitari. Particip.autem μυωπιζόμενος aliud etiam apud Heſychium & Suidam ſignificat, tanquam eam nominis μύωψ ſignificationem E
ſequens quam & Μυωπάζω ſequitur.

¶ Μυέω,ῶ,à proximè præcedente verbo μύω, ſequendo Euſtathium,vt paulo pòſt docebo.Eſt autem Μυῶ,Doctrina inſtituo,præſertímque ea quæ ad res ſacras ſeu diuinas pertinet. Quidā interpr.ex Euſebio l.2,De præpar. Honeſta bonáq; doctrina inſtituo. vnde dicta ſit Muſa. Sed hæc vocabuli Muſa deductio nimiū remota eſt. In v.l. redditur & generali verbo Doceo:ſed multo rectius interpretantur lexica Græcolat. quæ omnium prima fuerunt,Inſtruo in ſacris,Initio. Propriè enim F
μυῶ eſt Doceo ſacra,ſeu quæ ad ſacra vel ad deos pertinent,ſiue deorum cultum. Plut.in l. De exilio,de Eumolpo,ὃς ἐκ Θράκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. Hinc PASS. Μυοῦμαι, Initior ſacris, Inſtituor doctrina quæ ad res ſacras pertinet. Ariſtoph.in Ran.ὅσοι μεμυήμεθα. Luc.in Scytha,καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις,δημοποίητος γενόμενος, ſacris initiatus eſt.Sæpe autē cum accuſatiuo, τὰ ὄργια μεμύηνται, apud Herodotum. Ariſtoph.in Pluto,μῶν οὐκ ἐμυήθης ἐν αὐτοῖς τὰ μεγάλα; Sic τὰ μεγάλα μεμυημένος,item τὰ σμικρά,apud Plat.in Gor- G
gia. Laert.in Antiſthene, ὅτι οἱ τὰ Ὀρφικὰ μυούμενοι,πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετίσχουσι. Vſi ſunt & theologiæ Chriſtianæ doctores. Greg. τὴν ἐκεῖσε μυηθέντι φωταγωγίαν. Damaſcen.autem dixit, ἐκ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς, pro,à ſacris literis hoc edoctus. Neque enim Budæo aſſentior, dicenti μεμυημένος per ſe & ſine adiectione poſitum ſignificare eum qui doctus eſt in ſacris literis: deinde hunc Damaſceni locum afferēti in exemplum, τοῦτο τῷ χρόνῳ τοῦ τὴν φύσιν ὁ θεῖος Βασίλειος λεπτὴν φησιν εἶναι καιρόν, ἐκ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς. Latius autem H
extenditur huius verbi ſignificatio,& à ſacris ad alia transfertur.Plut.εἰ πρεσβ.πολιτ.Τὰ μὲν πρῶτα μανθάνων ἔτι πολιτεύεσθαι καὶ μυούμενος. Quinetiam μυεῖσθαι τὰ ἐρωτικὰ dixit Plato in Sympoſ.Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ,ὦ Σώκρατες,ἴσως κἂν σὺ μυηθείης·τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης.

Μυῶ ex μύω factū eſt: quoniā τοῖς μύσταις neceſſe eſt μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται,inquit Euſtath.

Μύημα,ατος,τὸ, q.d. Initiamentum : ab ea ſignificatione verbi Initiare, qua dicitur Initiare ſacris. Item,Quod docetur is qui ſacris initiatur. Arethas,τὸ ὑπερφυὲς καὶ ἀπερίοπτον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει μύημα.

HINC Μύστης,ου,ὁ,Qui initiatur ſacris, ſeu initiatus eſt. Dicitúrque aliquis eſſe μύστης eius dei cuius ſacris initiatur,ſeu initiatus eſt. Redditur etiam Sacra diſcens, item Myſteriorum peritus.Heſych.exponit,ὁ τῶν μυστηρίων μεταλαβών. Plut.in Alcibiade, τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους παρεῖναι καὶ μυεῖσθαι, μύστας προσαγορευομένους. vbi vides μύστας,ipſo teſte,eſſe τοὺς μυουμένους. Apud eundem in eiuſdem vita, ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγοὺς ἀναλαβών. Vſi ſunt vocabulo Myſta & Latini quidam ſcriptores.

Μύστης,non ſolùm Diſcipul⁹ & conſcius myſteriorū, ſed etiam μυσταγωγὸς apud Dionyſ.Areopagitam. Atque adeò hanc ſignificationem tanquā priorem Bud. huic nomini μύστης tribuit : at ego contrà priorem illam eſſe exiſtimo.

FOEMIN. Μύστις,ιδος,ἡ, Quæ initiatur ſacris, ſiue initiata eſt. Quidam μύστιδες apud Greg.interpr. Conſciæ myſterii. Ab eodem μύστις poni ἀντὶ τῆς μυσταγωγοῦ, teſtatur Bud.hunc eius locum afferens, καὶ κοινωνοὺς ποιεῖται τῆς εὐφροσύνης,ἃς καὶ οἰκονομίας μύστιδας ἐπεποίητο: de ſupernis virtutibus & poteſtatibus. Affert & ex Sapientiæ c.8, μύστις γάρ ἐστι τῆς τοῦ θεοῦ ἐπιστήμης, pro Initiatrix, vel dux & interpres. At μύστις μολπὴ Anthol.epigrām. lib.5, Myſticum carmen.

COMP. Συμμύστης,ου,ὁ, Iiſdem ſacris initiatus quibus alius ſeu alii,Socius alicui ſeu aliquibus in ſacrorū initiatione. Συμμύσται, Iiſdem ſacris initiati,inquit Bud. afferens ex Philopono, ἰδὼν δύο φίλους ἢ συμμύστας,εὐθὺς στοχάσεται ὅτι τοῦ αὐτοῦ ἐχθροί εἰσιν,ἢ τοῦ αὐτοῦ ἐρῶσι. In v.l. Συμμύστης, Conſors & ſocius diſciplinæ.(vbi diſciplinæ appellatio reſtringi debuerat,ſi quidem propria ſignificatio ſpectetur) Item Secretarius,ex Hiſt.eccleſ.lib.1.

Aliud COMPOS. Μυσταγωγὸς, οῦ, ὁ,vel ἡ, Initiator: ſicut μύστης,Qui initiatur,ſeu Initiatus, ſacris videlicet. Ab Heſychio exponitur ἱερεὺς ὁ τοὺς μύστας ἄγων. Greg. ὁ μύστης ἐν ἐποπτείᾳ, ὁ μυσταγωγὸς ἐγγύθεν, παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν, Initiatus & initiator: quaſi diſcipulus & præceptor. Ex eodem affertur, πονηροὶ πονηρῶν δαιμόνων καὶ πλάσται καὶ μυσταγωγοὶ καὶ μύσται.

(Μυσταγωγὸς,eſt etiam is qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt ducere ſolet:ſi fidem adhibemus Ciceroni, vel potius Ciceronianis exemplaribus. Legimus enim oratione in Verrem 4, Itaque iudices, ii qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt ducere ſolent, & vnumquidque oſtendere,(quos illi myſtagogos vocant)conuerſam iam habent demonſtrationem ſuam. Nam vt antè demonſtrabant quid vbique eſſet,item nunc, quid vndique ablatum ſit,oſtendunt. Loquitur autem hìc de Syracuſis : ideóque Syracuſánis peculiare fuiſſe hoc vocabulum in iſta ſignificatione, exiſtimare quiſpiam poſſit.Sed tamē μυσταγωγὸς in ſignificatione τοῦ ξεναγωγὸς accipi, donec alio teſtimonio probatum mihi fuerit, exemplarium hoc in loco fidem ſuſpectam habere non deſinam.

Μυσταγωγία,ας,ἡ, Officium eius qui μυσταγωγὸς vocatur,vel Actio illa initiandi ſacris. Vnde redditur etiam Initiatio in ſacris. Quidam verò interpr.Initia,ex Cic.De legibus : quum tamen voci μυστήρια potius conuenire hæc interpretatio videatur. Greg. τὰ τῆς μυσταγωγίας ῥήματα.

Μυσταγωγέω, ῶ, Initio ſacris, Myſteria doceo,ſeu ſacra. Greg. de transfiguratione Chriſti loquens, ἀλλ' ὅτι τὸ ὄρους ἀστράπτει, καὶ ἡλίου φωτοειδέστερος γίνεται,μυσταγωγῶν τὸ μέλλον, Myſticè docens futura,vt Bud.vertit. Sic in iſto loco, οὕτω καὶ Γέρουσι τὴν εἰς τὰ κάτω κάθοδον καὶ πάλιν ἔξοδον μυσταγωγοῦντες πλεῦσι τὸν μύστην, particip. μυσταγωγοῦντες reddit Myſticè docentes.

Μυστήριον,ου,τὸ, Myſterium, ſeruando vocem Græcam, vna litera excepta. Redditur etiam Arcanum ad aliqua ſacra pertinens. In vulg.lex. malè redditur ſimpliciter

Arcanum. ſi quidem prima & propria eius ſignificatio ſpectetur. Sed additur, Myſterium ſub quo arcani aliquid latet, quódque non perficitur niſi occulta aliqua ſacrorum ratione, Res arcana occultáque, quámque nefas eſt vulgo efferre, Res arcana & paucis cognita, neque communicanda niſi initiatis. Quæ poſtrema interpretatio paulo cæteris tolerabilior videtur, præſertimque ſecunda, quum aliqua res arcana occultáq; eſſe poſſit, & eiuſmodi quam nefas ſit vulgo communicare, nihil minus tamen quàm myſterii nomine appellanda. Quidam interpr. Initium, ea videlicet ſignificatione à qua eſt verbum Initiare, quum dicitur Initiare ſacris & Initiatus ſacris: ſed pluraliter potius dici Initia, ideóque hanc vocem interpretationi pluralis aptiorem eſſe exiſtimo. Sed ne Cicero quidē voce Myſterium vti dubitauit. Herodian. lib. 8, καὶ νῦν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, ὅς ἐστι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, id eſt, Seruato etiam militari iureiurādo: quod eſt vnū Romani principatus myſteriū ſanctiſſimum, vt vertit Polit. Idem verò alibi μυστήρια non Initia ſimpliciter, ſed cum adiectione Initia Cereris interpretatur: lib. 3, ἔδοξεν δὲ ἐπ' αὐτοῦ καὶ θέας τινὰς παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦ, ἱερουργίας τε καὶ παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον. Nā hæc poſtrema verba vertit, Peruigilia ad formā Cereris initiorū. Quidam ann. fuiſſe myſteria duplicia apud Eleuſinē, magna, Cereri ſacra: parua, Proſerpinæ. Qua de re lege ſcholiaſtem Ariſtophanis. Plutarchus De exilio, μυστηρίοις ἐν Ἐλευσῖνι διατρίβειν. Pauſ. lexicogr. apud Euſtathium quædam Cereris myſteria quæ τὰ μικρὰ dicebantur, vocata fuiſſe τὰ ἐν Ἄγραις dicit, quòd ibi celebrarentur. Sed generalius vſurpari hæc vox ſolet ſine adiectione: ſic tamen vt alicubi ſubaudiri debeat. Thucydides lib. 6, pag. 206, καὶ τὰ μυστήρια ἅμα ὡς ποιεῖται ἐν οἰκίαις ἐφ' ὕβρει. Paulo pòſt autem τὰ μυστικὰ dicit.

Μυστήριον apud Paulū apoſt. τὸ ἀπόρρητον καὶ θαυμαστὸν καὶ ἀγνοούμενον, inquit Chryſoſt. Redditur alicubi Sacramentum à vet. interprete, vbi potius reddi debet Arcanum, aut Myſterium: vt ad Epheſ. capite 1, γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ, patefacto nobis myſterio voluntatis ſuæ, ſeu arcano. At vet. interpr. Vt notum faceret nobis ſacramentum voluntatis ſuæ. Sic epiſt. eiuſdem c. 5, τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶν, idem perperam vertit ſacramentum. (Alibi contrà rectè reddit Myſterium) μυστήρια tamen & pro ſacramentis à Græcis theologis alicubi vſurpari ſciendum eſt.

Μυστηριώδης, εος, ὁ & ἡ, Cui ſubeſt myſterium, Qui fit cum aliquo myſterio, Myſticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἅγιον καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς. Vbi potius ſubſtantiui μυστήριον locum obtinet. Item Μυστηριώτιδες σπονδαὶ apud Pollucem, idem eſſe videtur quod μυστηριώδεις. Affertur & vox TERTI Μυστηριώτιδες, ex Epigr. ... εἴδεσι πλεῖται: quæ etiam pro μυστηριώδεσι accipi exiſtimatur. Inuenitur præterea ADIECT. Μυστηριακὸς apud ſchol. Ariſtoph. vbi Bud. eſſe ait Arcanus, Secreta tegens.

Μυστικός, ή, όν, Myſticus, Cui ſubeſt myſterium, vt reddidi μυστηριώδης. Apud Poll. μυστικαὶ ἡμέραι. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τις καὶ ἀπόρρητος οὗτος ὁ λόγος. Item compar. gradus apud Luc. τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἰκότως μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπιδείξεται. Et τὰ μυστικὰ, quæ & μυστήρια, apud Thucydidem. Hinc ADVERB. Μυστικῶς, Myſticè, Cum myſterio. Greg. ὡς γάρ ἐστιν ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν τυπικῶς μὲν παρ' ἐκείνοις τελούμενα, μυστικῶς δὲ ἡμῖν ἀποκαλυπτόμενα.

COMPOS. Μυστιπόλος, SIVE Μυστοπόλος, quaſi μυστικὰ πολῶν, ſiue περὶ τὰ μυστικὰ πολούμενος, id eſt ἀναστρεφόμενος: vt à Suida expon. ὁ περὶ τὰ μυστήρια ἀναστρεφόμενος. (ſed perperā apud eum ſcriptum eſt μυστιπόλος cum ι) vnde de ſacrificio ſeu ſacerdote dictum inuenitur. Nōnunquam verò pro Myſtico vſurpatur: in qua ſignificatione ex Nonno affertur. Sed & μυστιπόλος ἠριγένεια ex eodem pro die ſacro, ſeu feſto. Ex Anth. Epigr. μυστοπόλος Apollo: itē μυστοπόλῳ φόρμιγγι. Inde & VERB. Μυστιπολεύω quod ex eodē poeta affertur pro Celebro. AT VERO Μυστοφόρος quod exponitur Ferēs myſteria, ſecundū hanc expoſ. vel pro μυστικοφόρος vel pro μυστηριοφόρος dictum videri queat. Inuenitur ETIAM Μυστοδόκος, ſed à μύστης potius deductum. Nam μυστοδόκος dicitur οἶκος ab Ariſtoph. in Nub. Domus quæ myſtas recipit. Loquitur autem de Eleuſine.

Nomen Μυκτὴρ, de quo nunc agendum eſt, à verbo μύζω deriuatur, ſi Euſtathio credimus: quod μύζω expon. τὴν φωνὴν τοῦ μῦ στοιχείου ἐκφωνῶ, item μεμυκόσι χείλεσι ποιὸν ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελῶ. Etymologus autem vult eſſe dictum à μύξω, (pro quo minimè dubito quin reponi debeat illud ipſum μύζω) vel παρὰ τὸ τὴν μύξαν δι' αὐτοῦ ἐξιέναι. aut etiam ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔχειν, id eſt πόρους. Verùm vt hîc μυκτὴρ deducitur à μύξα, ita viciſſim μύξα deducitur à μυκτὴρ, in iis quæ ibi proximè ſequūtur. Dicitur enim μύξα eſſe appellata παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι. Ego de μυκτὴρ & μύξα, necnon de μύσσω, quoniam eòdem pertinēt, vno eodémque loco agere volui, lectori interim, ex iis quæ de illis dicam, ferendum de ordine iudicium relinquens.

MYKTHP, ῆρος, ὁ, Naris. Galen. ad Glauc. lib. 1, καὶ γὰρ εἴτ' ἐξ ἀριστεροῦ μυκτῆρος εἴτ' ἐκ δεξιοῦ ῥυήσεται τὸ αἷμα, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν ἐκ τῶν εἰρημένων προγινώσκειν. Idem, τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, nares obſtruere. Apud Ariſtot. De anim. hiſt. l. 1, τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῦσαι. A quibuſdam μυκτὴρ exponitur etiam Meatus odorandi: quoniam nare odoramur ſeu olfacimus. vnde nare ſagaci eſſe, metaphoricè etiam dicitur. Huc pertinet μυκτῆρες ὀσφραντήριοι, apud ſchol. Ariſtoph. Xen. in Sympoſ. εἴπερ γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. οἱ μὲν γὰρ σοὶ μυκτῆρες εἰς γῆν ὁρῶσιν, οἱ δὲ ἐμοὶ ἀναπέπτανται, ὥστε τὰς πάντοθεν ὀσμὰς προσδέχεσθαι. Apud eundem μυκτῆρες ſunt & equorum: quos μυκτῆρας dicit illos ἀρύειν μᾶλλον quum iraſcuntur.

Μυκτὴρ, Naſus. vt, ἐστὶ γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος, in duas partes diuiſus eſt naſus. Plut. Sympoſ. lib. 2, quæſt. 1, εἰς δὲ κωμῳδίαν μυκτῆρος ἢ στόματος ἄχθονται σκωπτόμενοι. Niſi enim pro naſo acciperet, μυκτήρων potius dicturus fuiſſe videtur. Greg. μυκτὴρ ὕβρεων πνέων καὶ περιφρονήσεως. Pleruṁque certè per metaphoram vſurpatur, quam ſequitur verbum μυκτηρίζω. Talis autem ineſt & nomini naſus, (quem Plin. tradit nouos mores ſubdolæ irriſioni dicauiſſe) veluti quum legimus apud Martialem, Naſutus ſis vſque licet, ſis denique naſus. Hinc Naſo ſuſpendere, & Suſpendere naſo adunco, apud Horatium, μυκτηρίζειν. Luc. Ad dicentem, Prometh. ὁρᾷ μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. Quanuis autem Lucianus hîc εἰρωνείαν & μυκτῆρα coniungat, legimus tamen apud Pollucem non εἰρωνείαν, ſed ipſum εἴρωνα vocatum à quibuſdam fuiſſe μυκτῆρα. Eius verba ſunt, καὶ τὸν εἴρωνα τινὲς μυκτῆρα καλοῦσι. Interdum verò μυκτὴρ talem vſum metaphoricum habere videtur qualem Gallicè habet vox ei ſignificatione reſpondens: veluti quum dicimus, *Il y a du nez*, vel contrà, *Cela n'a point de nez*. Talem certè aut parum diſſimilem vocis μυκτὴρ vſum apud Plutarchum obſeruaſſe me memini.

Μυκτὴρ, Proboſcis elephantis. Ariſtot. De part. anim. lib. 2, διόπερ αἰτίαν ἔχει ὁ ἐλέφας αὐτῶν τὸν μυκτῆρα, ... ποιεῖται δι' ὑγροῦ τὴν πορείαν. καθάπερ γὰρ εἴπομεν, μυκτήρ ἐστιν ...

ὅτιν ἡ προβοσκὶς τοῖς ἐλέφασι.

De nominis *μυκτὴρ* deriuatione dicã & in Ἀπομύττω. ADVERB. Μυκτηρόθεν, E narib⁹, in Anthol. Epigr.

Μυκτηρίζω, Naſo ſuſpendo, Subſanno, Irrideo. Paſſiua voce vſus eſt Paulus, ad Gal. cap. 6, θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Hinc VERBALE Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, Subſannatio, Irriſio. Pollux Lyſiam verbo *μυκτηρίζειν* pro *μυσάττεσθαι* vſum eſſe teſtatur, ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Sed vulgatæ Pollucis editiones ita ſcriptum habent eum locum, Μυκτηρίζειν δὲ, Λυσίας. καὶ τὸ μυσάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Vbi perperam [illegible] puncti nota poſt nomen Λυσίας: quũ nulla omnino interpunctione [illegible] ſit opus: vtpote Polluce volente exponere non verbum *μυσάττεσθαι*, (quod ab hoc loco planè alienum eſt) ſed *μυκτηρίζειν* per illud *μυσάττεσθαι*, & relinquẽte ſubaudiendũ verbũ εἶπε: perinde ac ſi dixiſſet, *μυκτηρίζειν* δὲ Λυσίας εἶπε καὶ τὸ μυσάττεσθαι. Subiungit autem, vnde ſeu quò reſpiciens, hanc τοῦ μυσάττεσθαι ſignif. verbo *μυκτηρίζειν* tribuerit. ἀπὸ τοῦ, inquit, τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. At nõ animaduerſum quod de punctuli nota ſuperuacanea dico, quẽdam alioqui doctiſſimum virũ in errorẽ impulit, vt putauerit à Polluce tradi de verbo *μυσάττεσθαι*, quod de *μυκτηρίζειν* ab eo traditur. COMP. Ἐκμυκτηρίζω, idem: ſed præpoſitio aliquã vim ſignificationi addere videtur. Redditur etiam Dicteriis inceſſo. Eius itidẽ VERBALE Ἐκμυκτηρισμὸς pro *μυκτηρισμὸς* ponitur. At verò COMP. Ἀντιμυκτηρίζω eſt Viciſſim naſo ſuſpendo, ſeu Viciſſim ſubſanno, vel irrideo: τὸν μυκτηρίζοντα μυκτηρίζω.

Inuenitur ETIAM Σμυκτὴρ pro *μυκτὴρ*, ſi Heſychio credimus. σμυκτὴρ, inquit, ὁ μυκτήρ. Fuerit igitur ſuperuacaneum σ hîc, ſicut in *σμικρὸς* pro *μικρὸς*, & quibuſdam aliis nominibus. E quorum numero eſt & VOCAB. Σμῦς, apud eundem lexicographum.

De Μύξα & Μύττω.

[illegible] Μύξα & de Μύττω nunc dicam, ſicut me dicturum ſum pollicitus: quoniam videlicet eôdem quo & *μυκτὴρ*, quod ad ſignificationem attinet, pertinent. Nam ab illo *μυκτὴρ* deriuata etiam eſſe, minimè credere poſſim: potiúſque Euſtathio aſſentirer, à *μύζω* deducenti. Afferam tamen & tertiam quandam deriuationem (vbi de compoſitis à *μύττω* agam) nominum *μύξα* & *μυκτὴρ*, quæ magis vtraque illarum mihi placet.

Μύξα igitur eſt Humor ex naribus fluẽs, Mucus, Mucor. Heſiod. τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Poll. τὸ ῥεῦμα τῆς ῥινὸς, i. naris, ſeu naſi, eſſe *μύξαν* Hippocrati, *κόρυζαν* autẽ Atticis, tradit. Μύξα (inquit Gorr.) dicitur ab Hippocr. humor pituitoſus, lentus & albus. Is in partibus exanguibus, oſſibus & cartilaginibus, colligi cõſueuit: quum ad eam imbecillitatẽ peruenerint vt alimẽtum ſuum nequeant cõcoquere. Aliquanto pòſt, Quanuis autem humor ille qui *μύξα* vocatur, eiuſdẽ planè generis ſit cũ eo quem *βλένναν* ipſe etiã Hippocr. appellare cõſueuit, differunt tamẽ, quòd *μύξα* dicatur ille propriè qui eſt in articulis, aut in ſpatiis internis continetur: *βλέννα* verò, qui è cerebro per palatum & nares deſcẽdit. quãuis Gal. lib. 8, De vſu partiũ, quam antiqui *βλένναν* & *κόρυζαν* dixerunt, à [illegible] *μύξαν* vocari [illegible] prodiderit. Hæc ille. Μύξα eſt etiã humor ille & velut mucus qui in oſtreis & teſtudinibus viſitur. vnde *μύξα κοχλιῶν* apud Gal. Μύξα (inquit Euſt.) οὐ μόνον περίττωμα τὸ ζωϊκὸν, ἀλλὰ καί τις ἐπιρροία, ἡ παρὰ τοῖς Ὀππιανοῦ γλαγόεσσα. Vſurpatur *μύξα* & de lucernæ ellychnio: vnde λύχνος dictus eſt *δίμυξος*, vel *πολύμυξος*: vt mox docebo. At PLVRAL. Μύξαι de naribus apud Soph. dictũ inuenitur: quæ vocantur ETIAM Μυξωτῆρες, VEL Μυξητῆρες. vtraque enim ſcriptura apud Gal. extat: ſed illa prior multo certior eſt, quum apud Poll. quoque, Dioſcor. necnon Herodot. extet. τῆς δὲ ῥινὸς μέρη (inquit Pollux) τὰ μὲν κοιλώματα, θαλάμαι, μυκτῆρες, μυξωτῆρες, ὀχετεύματα. Apud Herodot. διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares. Dioſcor. κατὰ μυξωτήρων διαχεόμενον. Gal. autem non illã ſolùm ſcripturam per η habet, ſed & alteram. Nam legitur quidem apud eum, διὰ μυξητήρων αἱμοῤῥαγίας ἐπάγον: item, ὑγρῶν πολλὴ καταφορὰ διὰ μυξητήρων: ſed alibi *μυξωτήρων* eius exemplaria habent. At SINGVL. Μυξωτὴρ exemplum nõ affertur: neque tamen dubitari de illo poteſt.

Quod verò attinet ad cætera vocabula quæ ex nomine *μύξα* ſunt deriuata, ea duorum ſunt generum. Quædam enim ad *μύξα* pertinẽt habens ſignif. cui primum locũ dedi: quædam verò pertinere dicenda ſunt ad *μύξα* quod metaph. de lucerna vſurpatur. Ad prius illud *μύξα* referẽdũ eſt NOMEN Μυξώδης, εος, ὁ & ἡ, quo ſignificatur interdũ Mucoſus. i. Muco abundans: interdũ Muco ſimilis. Gal. τὸ τε δὲ μαλακὴν ποιεῖ καὶ μυξώδη τοῦ χόνδρου τὴν σύστασιν. Idẽ, De part. anim. l. 2, ἔνεστι δὲ ἐν τοῖς ζωοτόκοις πολλὰ τῶν ὀστῶν χονδρώδη, ἐν ὅσοις διαφέρει μαλακὸν εἶναι καὶ μυξῶδες τὸ στερεὸν, διὰ τὴν περὶ κινήσιν σάρκα. In omnibus articulis (inquit Gorr.) mucoſum quendã humorẽ videre licet, vt inde & motio promptior & articulus iniuriis minus eſſet obnoxius: quòd quæ ſicca ſunt, abrumpi in motionibus facilè ſoleant. Eámque ob cauſam vertebrarũ vincula *μυξώδη* Hippocr. lib. De artic. appellauit. At *μυξώδης* ſignificãs Muco ſimilis, apud Dioſcor. extat. Pertinet ad prius illud *μύξα* & VERBVM Μυξάζω, quod exp. κορυζῶ. i. Muco abũdo, Nares muco plenas habeo. Eôdẽ pertinẽt (accipiendo *μύξαν* generaliter pro muco) etiam duo piſciũ NOMINA, Μυξῖνος ATQVE Μυξάριον: niſi potius de eodẽ piſce dici exiſtimanda ſunt: nimirũ de minuto mugile, ſiue capitone, vt quidã tradunt. Nonnulli verò Μυξάριον, quod apud Marcum Aureliũ nomen piſcis eſt, de ſaperda ſeu ichthyocolla dici volũt. Μυξίνου autẽ meminit Athen. & poſt eum Euſt. & quidem ex ipſo. Sed perperam in v. l. ſcriptũ eſt Μύξυνος. Apud Athen. lib. 7, non procul ab eo loco vbi mentio fit *μυξίνου*, (ſed *μύξινος* apud eum ſcriptũ eſt, non *μυξῖνος*, vt apud Euſt.) habetur ETIAM Μύξος, de piſce. Eſt tamen aliud apud Suid. quem vide. At verò ad poſterius *μύξα*. i. illud quod de ellychnio lucernæ dicitur, pertinent COMP. Δίμυξος, ET Τρίμυξος, ET Πολύμυξος, cum nomine λύχνος. Atque vt Δίμυξος exponitur in Indice, Duo habens ellychnia, ſic Τρίμυξος exponi debet Tria habens ellychnia, & Πολύμυξος, Multa habẽs ellychnia. At quidam exp. *δίμυξος λύχνος*, Lucerna apta ad ferenda duo ellychnia: eodémq; expoſ. genere & in cæteris vtuntur.

Μύξα, ων, τὰ, Prunorum ſpecies [illegible] & Dioſcoridi incognita: Actuario, Pſello & Aetio frequens, ad compeſcendas febres, leniendas pectoris aſperitates, ſedandas tuſſes & vrinæ difficultates, quas bilis aut æſtus excitarit. Eius arboris ligno cortex dicitur eſſe albus, ramus virens, folio rotundo, amplo, fructus in racemo dulcis, & candido lentore plenus, cum interiore nucleo quaſi oliuæ ſiccatur. Ex eo lentore mucoſo videtur illi nomen inditum fuiſſe: ſed per diminutionem appellatur ETIAM Μυξάριον. Vulgò *Sebeſten* dici videtur. Hæc Gorr. In v. l. annotatur *μύξα* & *μυξάρια* apud recentiores Græcos medicos eſſe minora prunis damaſcenis, nucleo intus triangulari. affertúrque ex Paulo Ægin. lib. 7, Μύξα, δένδρου καρπός ἐστι, μικρότερος μὲν τῶν κοκκυμήλων, δυνάμει δὲ παραπλήσιος.

Alterum verbum, de quo poſt Μυκτὴρ me dicturum promiſi, eſt ILLVD Μύττω, VEL Μύσσω potius. nam Μύσσω prius eſſe quàm Μύττω, nemo, vt opinor, negauerit: & ita Μύττω ex Μύσσω factum eſſe vt πράττω ex πράσσω, vt μαλάττω ex μαλάσσω, vt ταράττω ex ταράσσω, atque vt alia propè infinita σσ in ττ Atticè mutauerunt. Eſt autem Μύσσω, ſeu Μύττω, Mungo, Emungo, Mucum naſi extraho. Sed rarus eſt ſimplicis vſus, atque adeò nullum eius exemplum affertur: at COMP. Ἀπομύσσω, SIVE Ἀπομύττω, non itidem infrequẽs eſt. Ammian. lib. 2 Epigr. titulo εἰς δυσειδεῖς, pag. [illegible], meæ editionis, Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν᾽ ἀπομύσσειν· Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην. Plato De rep. lib. 1, κορυζῶντά σε περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. Et paſſ. Ἀπομύττομαι, Emungor, Mungo me. Xenoph, αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. Idem in Sympoſ. ἀπεμύττετό τε καὶ τῇ φωνῇ σαφῶς κλαίειν ἐδόκει. Apud Ariſtoph. extat particip. vocis mediæ ἀπομυξάμενος: in Equitibus, ἀπομυξάμενος ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀπόψω. At verò βρεχίονι ἀπομύττεσθαι, dictum prouerbia-

le eſt, apud Plut.Sympoſ.lib.2, ὁ δὲ φήσας, μεμνῆμαί σε τῷ βραχίονι ἀπομυττόμενον, ἔσκωψε. Quod dictum Euſtath. referens, vtitur τῷ ἀπομυσσόμενος, cum σσ: ſimul etiam addens quid ſpectauerit is qui hoc dixit. eius verba ſunt, ἐξ ἐκείνου δὲ (nimirum ἐκ τοῦ μύζειν) καὶ κοινῶς ἀπομύσσεσθαι. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, πατὴρ τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος, διὰ τὸ μὴ ἔχειν δηλαδὴ τοῦτο ποιεῖν τῇ χειρὶ ἀσχολουμένῃ περὶ ἀλίπαστα. Sic apud Cornificium, vel autorem rhetorices ad Herennium, (quicunque is ſit) Quieſce tu, cuius pater cubito ſe emungere ſolebat.

Ἀπομύττω, eodem ferè modo quo Emungo à Terentio vſurpatur, vbi dicit Emunxi argento ſenes. Nam ſi Polluci credimus, ἀπομύττω capitur apud Græcos comicos pro ἐπὶ κέρδει ἐξαπατῶ. Euſtathius poſtquam docuit λέμφοι appellari τὴν πτηγῆαν μύξαν ἐκ τῶν μυκτήρων, ait inde factum vt fatuum hominem vocarent λέμφον. nam, inquit, pro fatuis habebant eos quibus muccus è naribus flueret. vnde & ἀπομύξαι τινὰ dictum fuit pro ἐξαπατῆσαι, i. decipere. Heſ. ἀπομύττειν exp. nõ ſolùm ἐξαπατᾶν, ſed & γοητεύειν. Luc. dixit τὴν κόρυζαν ἀποξύειν.

HINC EST Ἀπομυξία, de eo quod emungendo detrahimus. vnde Heſych. plur. ἀπομυξίαι exponit ἀκαθαρσίαι. Facit autem hoc verbale vt NOMEN Μύξα itidem ex Μύττω vel potius Μύττομαι, factum eſſe, atque adeò (quod nõ minus mirum alicui fortaſſe videbitur) NOMEN Μυκτὴρ eãdem originem habere ſuſpicer, vt videlicet hoc ex tertia perſona ſing. præteriti, illud ex fut. vel aor. ſit formatum. & μυκτὴρ ſit pars corporis quã quis μύττει: μύξα quod aliquis ἐν ᾧ μύξαι detrahit.

Alia ſunt duo COMP. Ἐπιμύττω ET Προμύττω. Sed Ἐπιμύττω cum μυκτηρίζω conuenit, vt quidem in V. l. exponitur. videlicet Subſanno, Strepitu narium flocci-facio. Προμύττειν autem eſt Promittere Ellychnium, & Lucernam emungere. vt inquit Cam. Poll. habet προμύξαι λύχνον, & vſurpari ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ſcribit. Apud Ariſtoph. tamen in Veſpis legimus προβύσαιν λύχνον.

Vbi de verbo Μύζω egi, non dixi de ea ſignificatione quã ponitur pro Sugo: quam ſequitur Μυζάω. ideòque hîc iterum de verbo illo diſſeram, ſed ita vt hanc duntaxat ſignificationẽ alibi conſultò prætermiſſam, ſimúlque illa quæ ipſam ſequuntur, explicem.

ΜΥ'ΖΩ, Sugo. Xen. Expedit. Cyri, lib. 4, ἔδει δὲ, εἴ τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς καλάμους. Sed eſt & alia lectio, videlicet μυζεῖν, à THEMATE Μυζέω, ῶ: quam habet Suidas. qui alioqui nõ ſolùm μυζεῖν, ſed μύζει quoque exp. θηλάζει, λείχει. Affértque & iſtum locum, ὁ δὲ Δημοσθένης, φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι, μυζήσας ἀπέθανε. Inuenitur & COMP. Ἐκμυζέω, ῶ, Exugo, Sugo. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, τὸν σίφωνα ἐκμυζούντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον. Luc. in Timone, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον. Sed hoc ἐκμυζήσαντες non minus à themate ἐκμυζάω eſſe poteſt: atque adeò hinc potius eſſe puto, vt docebo paulo pòſt.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω ſiue μυζέω, Sugo. Vtitur autẽ hoc verbo μυζᾶν Euſtath. vbi vocabulum ἀπομύζουσι exp. vt videbis tomi 2, col. 1541.

COMP. Ἐκμυζάω, ῶ, idem quod ἐκμυζέω, Exugo. Homer. Iliad. δ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε. vbi exponitur ἐκπιέσας, ab Euſtathio quoque: qui paucis interiectis addit, μυζᾷ δέ τις οὕτω καὶ γάλα ἐκ θηλῆς: item μυζᾷ δὲ καὶ μυελόν τις, καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα. Idem paulo antè vſus fuerat participio ἐκμυζῶντας. Itidem ἐκμυζῶντα legimus apud Dioſcoridem, cum alibi, tum in loco quem afferam in Ἐκμύζησις. Atque adeò illud ἐκμυζήσαντες ex Luciano allatum, hinc potius quàm ab Ἐκμυζέω eſſe puto. Habemus autem illud VERBALE Ἐκμύζησις pro exuctione, (id eſt ipſa exugendi actione) vel ſuctione, ſeu ſuctu, ex eodem Dioſcoride, πρὸς πάσαν πληγὴν ἰοβόλου, ἀρμόζει ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις. δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα.

Μυχὸς inter deriuata à nomine νὺξ ponendum fuiſſet, ſi verum eſt quod Etymologus tradit, fieri ex νυχὸς genitiuo illius nominis νὺξ, vertendo vnam literã ἀμετάβολον in aliam, id eſt ν in μ. vt μυχὸς ſit ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος. Eſt autem hic genitiuus νυχὸς regularis quidem, id eſt quem regularis analogia poſcit: ſed inuſitatus tamen, quique locum ſuum ceſſerit alii, videlicet νυκτός. Neque tamen, ſi cui etymum illud, quod ad cætera attinet, admitti poſſe videatur, illius inuſitati genitiui cauſa reiici debet: quum & alia quædam deriuata videamus non declinationem eam ſiue declinationis terminationem quæ vſitata eſt, ſed illam quam analogia poſceret, ſequi. Verùm ſi nunc quoq; diuinandi libertatem concedere mihi auderem, à μῦς potius deductum eſſe μυχὸς dicerem: atq; vt iocoſa diuinatio illa eſſet, adderem μυχὸς dici quaſi μυὸς οἶκος, mutata tenui in aſpiratam. Multas quidẽ certè ab Etymologo deriuationes afferri dico, non iocante itidem, ſed ſeriò loquente, quæ multo minus non ſolùm veræ, ſed etiam veriſimiles eſſe poſſunt.

ΜΥΧΌΣ, οῦ, ὁ, Penetrale, Intimus locus, ſiue Intima pars, Receſſus. Apud Homerũ μυχὸς δόμου locus domus ſeu pars domus quæ eſt ἐνδοτάτω, vt docet Euſtath. Apud eundem poetam, necnon apud Eurip. Medea, μυχὸς ἄντρου, Receſſus antri, ſeu ſpeluncæ: cui Ouidius itidem receſſum tribuit. Conuenitque optimè quod de propria nominis μυχὸς ſignificatione traditur, cum epithetis quæ antro dari ſolent à poetis: vocantibus nimirum abditum, item cæcum, necnon obſcurum: vt alia huiuſmodi omittam. Communis autem eſt huius nominis vſus ſolutæ orationi cum carmine. vt ὁ μυχὸς τοῦ λιμένος, apud Thucyd. (ſed ante illum μυχοὺς λιμένος Hom. dixerat) Et πάντας τῆς γῆς τοὺς μυχοὺς, Ariſtid. Et μυχὸς τῆς Ἑλλάδος, Plut. Apud Luc. autem ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους, In ima nauigii parte, In imo nauigii, vel in fundo. ſicut μυχὸν τῆς σαγήνης idem dixit, ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγε. Idem dicitur ἐκ κύτους.

Μυχὸς, Sinus. vt μυχὸς Ἀδριατικὸς, Sinus Adriaticus, apud Polyb. & Strabonem, qui paſſim ita vtitur. Sed & aliam nominis Sinus ſignificationem habere poteſt μυχός: veluti ſi apud Lucianum Ἑλλάδος ἐν μυχῷ vertas In ſinu Græciæ.

SVPERL. Μυχαίτατος, ET Μυχοίτατος, Penitiſſimus, Intimus, pro μυχώτατος. Hoc apud Homerum, illud apud Ariſtot. extat, in lib. De mundo, vbi ſcribit, τοῦ Πόντου τὸ μυχαίτατον, Μαιώτις καλεῖται.

C. Ἐνδόμυχος, ου, ὁ, vide in Indice.

Μύχιος, ου, ὁ & ἡ, VEL Μυχαῖος, Qui eſt ἐν μυχῷ, vel Qui venit ſeu erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ. Redditur Intimus, item Abſtruſus. Ariſtot. De mundo, πνεῦμα εἰς μυχίους δυσείσους γῆς παρεξωσθὲν, ſpiritus qui in abſtruſos quoſdam terræ atque cæcos meatus ſe inſinuarit. Ex Apoll. lib. 2, πνοιῇσιν μυχίῃσι, flatibus occultis. At μυχαῖος minus eſt vſitatum: cuius exemplum in vulg. l. affertur, μυχαῖος στεναγμὸς, qui dicitur eſſe ὁ ἐκ βάθους ἀναπεμπόμενος. Additúrque, καὶ ἅπαν τοιοῦτον, μυχαῖον ἐπωνύμως λέγοιτο. Sed hæc abſque autoris nomine.

Μύχατος, poeticè, idem. vt ἐκ μυχάτων σπλάγχνων, in Anthol. epigr. Ex imis viſceribus, ſeu intimis. Apollon. Argon. 1, μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ, In intima domus parte, In penetralibus domus. Sic μυχάτοις περιλελοιπότες οἴκοις, apud Phocylidem. Legimus & apud Oppian. De ven. lib. 3, Οὐδ' ἵππον μυχάτοισιν ἔχει περὶ τέρμασι πέτρης.

Μυχὴ, pro μυχός: vt legimus apud Suid. μυχαὶ Herodoto eſſe καταδύσεις & τὰ ἔνδον.

Nomen Μῶμος (de quo nunc verba faciam, ſimúlque de iis quæ ab eo deriuata ſunt) quam originem habeat, nondum apud vllum ex Græcis lexicographis aut ſcholiaſtis legi, quod quidem meminerim. Sunt autem & ſcriptura & ſignificatione valde affinia μῶμος & μῶκος: adeò vt vel eandem ambo originem habere, vel vnum ex altero factum eſſe, veriſimile iudicari poſſit. Quòd ſi vnum ex altero factum eſſe dicatur, vtrum illud ſit, non minus dubium fuerit. ſiquidem hoc tantùm conſtat, multo maiorem apud Græcos ſcriptores eſſe vſum huius nominis μῶμος & deriuatorum, quàm nominis μῶκος & eorũ quæ inde deducta ſunt. Iam verò & hoc controuerſum eſſe poſſit, vtri μῶμος prior locus dari debeat, nimirum an illi quod eſt nomẽ appellatiuum, an contrà ei quod eſt proprium. ego appellatiuum potius priore loco conſtituendum eſſe cenſui.

ΜΩ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Vel Vituperatio, Reprehenſio. Homer. Odyſſ. β, Τηλέμαχ᾽ ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες, Ἡμέας αἰσχύνων; ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. Ab Heſych. μῶμος exponitur ψόγος, itidémque breuium ſcholiorum autor μῶμον illo in loco exponit ψόγον. Sed VOCAB. Μῶμαρ ab eodem lexicographo dicitur eſſe μέμψις, & ὄνειδος, item αἶσχος. Quod poſtremum vocabulum αἶσχος optimè conuenit cum participio αἰσχύνων, quod in illo Homeri loco eadem de re dicitur de qua & μῶμος. Vſurpari autẽ à Lycophrone B nomen iſtud μῶμαρ, tradit Euſtathius. Verùm hîc ſilentio prætereundum non eſt quod de voce Momar apud Feſtum legimus: Siculos videlicet momar vocare ſtultum. Ad μῶμος autem vt redeam, (vnde eſſe factum μῶμαρ conſtat, quemadmodum μῆχαρ ex μῆχος) poeticum potius eſt quàm oratorium. atque adeò vbi ſolutæ orationis ſcriptores eo vtuntur, de homine potius quàm de re ab illis dici exiſtimo, (de qua ſignificatione mox differã) ſic tamen vt de re quoq; vſurpatum alicubi inueniatur. veluti in iſto Plutarchi loco in C Polit. præceptis, λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς χρυσὸν ἔχειν, ἀδιάφθορον καὶ ἀκήρατον καὶ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου τιμήν.

Μῶμος, Latinè itidem Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irriſor & reprehenſor. Luc. in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Idem in lib. De hiſt. ſcrib. καὶ ὁ οὐδεὶς ἄν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁ Μῶμος, μωμήσασθαι δύναιτο. Cui planè ſimile eſt iſtud Platonis dictum, De repub. lib. 6, pag. 77, οὐδ᾽ ἂν ὁ Μῶμος (ἔφη) τόν γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Ab eodem variis in D locis huius derſit mentio. De eo differit & Eraſmus in prouerbio, Momo ſatiſfacere: quò te remitto. In Anth. epigr. lib. 2, mentio fit & cuiuſdam μώμου συγίου: vbi grammatici dicuntur eſſe Μώμου συγίου τέκνα, σῆτες ἀπάντων, Τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες. Dicitur porrò μῶμος & quicunque deum illum imitatur, eodémque modo facta hominum, quo ille deorum, irridet. (Niſi fortè μῶμος de homine dictum prius quàm de illo deo fuit) vt apud Ariſtotelem legimus iunctum cum nomine εἴρων: vbi ſcribit, μώμου καὶ εἴρωνος σημεῖον. quo in loco redditur deriſor. E

C. Μωμοσκόπος, ου, ὁ & ἡ, Qui reprehenſoris animo obſeruat, ſeu conſiderat. itidémque VERB. Μωμοσκοπῶ, Reprehenſoris animo conſidero, vt exponit Bud. apud Gregor. Nyſſenum, in lib. De homine, vel potius in præfatione, ita ſcribentem, ἡμεῖς δ᾽ ἂν εἰκότως ὑπεύθυνοι δοξαίμεθα τοῖς μωμοσκοποῦσιν, ὡς οὐ χωρήσαντες ἐν τῷ μικροφυεῖ τῆς καρδίας ἡμῶν τοῦ καθηγητοῦ τὴν σοφίαν. Affert verò & paſſ. vocem ex Chryſoſtomi comm. in epiſt. ad Rom. διὸ χρὴ πανταχόθεν μωμοσκοπεῖσθαι τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον. quæ ſcribuntur ab eo vbi enarrat hæc Pauli verba, παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν τῷ θεῷ. In v.l. habetur duntaxat nomen illud μωμοσκόπος, quod exp. Curioſè obſeruans reprehendenda.

C. Ἄμωμος, habes in Indice.

C. Παναμώμος, Qui eſt omnino ἄμωμος. quod ἄμωμος in A Indice explicari dixi. In v.l. redditur Omni culpa & reprehenſione vacans.

C. Φιλόμωμος, ου, ὁ & ἡ, Qui vituperationis ſeu reprehenſionis eſt amator, Qui libenter vituperat ſeu reprehendit. Pro eodem dicitur φιλόψογος: ſicut μῶμον dixi exponi ψόγον. Exponitur etiam Reprehenſor, & Maledicus, à Budæo, ſicut & φιλόψογος. vtroque autem vſum eſſe Platonem tradit.

Μωμέομαι, οῦμαι, VEL Μωμάομαι, ῶμαι, Vitupero, Reprehendo, vel Derideo. Hom. Il. γ, — Τρωαὶ δέ μ᾽ ὀπίσσω Πᾶσαι μωμήσονται. Luc. De hiſt. ſcr. καὶ ὁ οὐδεὶς ἄν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ B ὁ Μῶμος, μωμήσασθαι δύναιτο. Poſſunt autem hæc vel à μωμέομαι vel à μωμάομαι deduci. Illius vſus eſt in hoc prouerbiali dicto, πολλὰ μωμεῖσθαι ῥᾷόν ἐστιν ἢ μιμεῖσθαι. Quod dictum alioqui & per aoriſtum infinitiui exprimitur, hoc modo, πολλὰ μωμήσασθαι ῥᾷόν ἐστιν ἢ μιμήσασθαι. Sed olim hoc potius modo efferebatur, μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται. quæ verba ſenarium verſum efficiunt. Manauit autem hoc prouerbiale dictum ex Theognide fortaſſe: apud quem extant hi verſus, Μωμεῦνταί C με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί: Μιμεῖσθαι δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται. Qui etiam locus apertè illud μωμέομαι primæ coniugationis comprobat: quum ſit μωμεῦνται pro μωμέονται, non pro μωμάονται. Verùm affertur etiam μωμᾷ ex Ariſtoph. in Auibus, Νὴ τὸν Διόνυσον εὖ γε μωμᾷ ταυτάγι. vbi μωμᾷ exponitur ψέγεις.

HINC Μώμημα, Reprehenſio, Irriſio, Sanna. Vel potius, Dictum ipſum quo aliquem reprehendimus, ſeu irridemus. q. d. Reprehenſorium dictum, vel irriſorium. In v.l. μωμήματα exponitur Segmenta, Ramenta: & additur, ψήγματα: quaſi verò ψήγματα (quo He- D ſychius exponit illud μωμήματα) idem ſignificet quod ψήγματα: ac non ſit à ψέγω, ſicut ψεκτά, quo idẽ lexicogr. exponit μωμητά. Atque vt verbale μώμημα eſt à prima perſona præteriti, ſic à tertia ſunt duo VERBALIA, Μωμητὴς ET Μωμητός. Eſt autem Μωμητὴς, Vituperator, Reprehenſor, Irriſor: qui alioqui dicitur potius μῶμος. At Μωμητὸς, Vituperabilis, Vituperatione ſeu reprehenſione dignus. Cui contrariam ſignificationem habet COMPOS. Ἀμώμητος, ου, ὁ & ἡ, de quo conſule Indicem. E

COMPOS. Ἐπιμωμέομαι, VEL Ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι ſeu μωμάομαι, de quibus dictum modò fuit. Poteſt tamen dici præpoſitio ἐπὶ ſignificationem augere. HINC Ἐπιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, Vituperabilis, Vituperatione ſeu reprehenſione dignus, apud Heſiodum.

¶ Μωμίσκος, de ea dentium molarium parte quæ gingiuæ proxima eſt. Cam. ex Polluce, In vtraque maxilla æquales & ſimiles ſiue oppoſitos dentes numerari oportet: vt ſuprà & infrà, quatuor τομεῖς & duos caninos. Sed μύλαι ſunt latiores, quas duplices vocat Plinius. Harum igitur & partibus nomina Græci indiderunt. qua enim gingiuæ proximi ſunt, μωμίσκον dixerunt: qua cibus manditur, βάπτζαι: qua concaui ſunt, ὁλμίσκον.

Quæ traditur vocabuli Μωρὸς, quo ſtultus ſignificatur, etymologia, videri ſtulta itidem poſſet (vt certè multas habet Etymologus quæ hoc nomine dignæ iudicari poſſint) niſi Euſtathii quoque teſtimonio confirmaretur. Is enim de huius vocis accentu loquens, vult μωρὸς dictum eſſe quaſi μὴ ὅρος, vel potius inde factum eſſe: ideóque magis rationi conſentaneum videri vt μῶρος, propter craſin quam patitur, ſcribatur, circunflexa priore ſyllaba, quàm μωρὸς oxytoné. Meminitque huius deriuationis tanquam minimè cõtrouerſæ, duobus in locis. Etymologus itidẽ, quum ſcribit μωρὸς dictum eſſε παρὰ τὸ μὴ ὁρᾷν, ad illud μὴ ὅρος reſpicit: ſed addit, τὸ συμφέρον. Præceditque apud eum hanc deductionem alia, ſecundum quam μωρὸς à nomine ὤρα, ſignificante φροντίδα, originẽ habere dicendum fuerit, præfixa videlicet particula μὴ, deinde facta ſyncope: vt ſonet μωρὸς perinde ac ſi diceretur ὁ μηδὲν φροντίζων. Neutra certè etymologia mihi ſatis placet: ſi tamẽ alterutram eligere oporteat, illam qua μῶρος quaſi μὴ ὅρος dictus traditur, longè prætulerim.

ΜΩΡΌΣ, vel Μῶρος Atticè, Stultus, Fatuus. Ariſtoph. Nubibus, Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε. Apud eundem in Ranis, — μώροις λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας. Sic verò & apud Sophoclem atque Euripidẽ μῶρος pleraq; exemplaria habent προπαροξυτονημένως. Vnde etiam confirmatur quod de Attica illa ſcriptura modò dictum fuit. Sed argumẽtum quo nititur Euſtathius ad aſſerendã hanc ſcripturam, non ſatis firmum eſt. Cur enim μῶρος tanquam ex μὴ ὅρος per craſin factum eſſe dicemus, ideóq; magis conſentaneam rationi hanc Atticam ſcripturã eſſe quàm alteram cenſebimus, quum Atticos ὁμοῖος itidem pro ὅμοιος, & ἑτοῖμος pro ἕτοιμος, necnon ἐρῆμος pro ἔρημος, dicere, vbi nulla eiuſmodi ratio afferri poteſt, ſciamus? Apud Matth. cap. 25, virgines μωραὶ opponuntur ταῖς φρονίμοις: vbi μωραὶ redditur Fatuæ. Cæterùm aliquid etiam dicitur eſſe μωρὸν, ſeu μῶρον. vt legimus apud Euripidem, μῶρα γὰρ μῶρος λέγει. vel, μωρὰ & μωρὸς, vt alii codices habent. apud Sophoclem in Aiace, pag. 35, meæ editionis, — μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν. Sunt autem ipſius Aiacis ad Tecmeſſam verba. Μωρότερος gradu comp. in prouerbio, Μωρότερος Μορύχου, Stultior Morycho. Cæterùm vt hic Morychus inter μωροὺς celebratus fuit, ſic & aliquot alii: nimirum Μελιτίδης, & Κόροιβος, & Μαργίτης, & Μαμμάκουθος, & Σαννας, & Ἀμφιετίδης, & Πολύωρος. Quibus addi poteſt & Βυταλίων ex ſchol. Ariſtoph. & ex Suida. Sed vnũ ex iſtis nominibus propriis, nimirvm Μαμμάκουθος, appellatiuum aliquando eſſe exiſtimatur, & de quolibet ſtulto ſeu fatuo dici. Affertúrque in exemplũm hic Ariſtophanis locus in Ranis, Τέως δ' ἀβελτερώτεροι Κεχηνότες μαμμάκουθοι Καὶ Μελιτίδαι κάθηντο. Sed quod de nomine Μαμμάκουθος, idem & de nomine Μελιτίδης dicendum fuerit, (hunç quidem Ariſtoph. locum ſequendo) nimirum de quolibet ſtulto itidem vſurpari. Nec verò dubium eſſe debet quin & reliquorum vnumquodque eundem vſum habere queat: ſed nominatim de nom. Σαννας & de nom. Κόροιβος id teſtatur Euſtath. nimirum his nominibus quemlibet μωρὸν appellari: ſcribẽs, ἐκεῖθεν (nimirum ex veteribus) τὸν μωρὸν οἴδαμεν σαννᾶν καλεῖσθαι, ὡς ἀπὸ κυρίου ὀνόματος· καὶ παράγεται Κρατῖνος κωμῳδῶν τοιοῦτον, τὸν Θεοδοτίδην Σαννᾶν. Quibus ſubiungit, ἐξ ἐκείνων δὲ καὶ Κόροιβόν τινα ἀποσκώπτομεν· μαθόντες τινὰ Κόροιβον ἄνδρα Μυγδόνα, Φρύγα τὸ γένος, ὕστατον τῶν ἐπικούρων ἀφικόμενον τῷ Πριάμῳ δι' ἄνοιαν. Obſerua autem, quod ad nomen Sannas attinet, hinc eſſe ſumptam Latinis vocem Sanna, item Sannio: ſed & verbum Subſannare ex illo nomine Sanna ſumptũ, quidam vſurparũt. Probus tamen ſanniones à ſanna ſignificãte os diſtortũ cum vultu, dictos exiſtimauit: Nonius à ſãniis. Sed ſuſpicor reponendũ eſſe ſannis. Cæterùm & hanc ipſam vocem μῶρος in Latino ſermone vſurpatam habemus, mutatis duntaxat literis Græcis in Latinas vnà cum terminatione. Legimus enim apud Plautum in Trinummo, Ita eſt amor, baliſta vt iacitur, nihil ſic celere eſt, neque volat, Atque is mores hominum moros & moroſos efficit. Hîc enim moros nemo (vt opinor) aliter accipiẽdũ dixerit quàm pro μωρούς. Apud eundẽ extat compoſitũ Morologus: vt docebo in Μωρολόγος. Iam verò & verbum Morari prima longa, ab hoc μωρὸς deductum, aut certè à verbo μωραίνειν, quod ab hoc nomine factum eſt. Vtitur autem illo Morari Nero apud Tranquillum: vbi hæc ſcribit, Certè omnibus rerum verborúmque contumeliis mortuum inſectatus eſt, modò ſtultitiæ, modò ſæuitiæ arguens. Nam & morari eum inter homines deſiiſſe producta prima ſyllaba iocabatur, multáque decreta vt inſipientis atque deliri pro irritis habuit. Hîc non dubium eſt quin verbo Morari ſignificationem Græci μωραίνειν dare voluerit, de quo dicetur aliquanto póſt. At nomen Morio, quod & ipſum hinc ortum eſt, longè præcedentibus vſitatius eſt, ſed apud minus veteres Latinæ linguæ autores. Neque enim priſco ſeculo tales homines quales ſunt ii qui moriones appellati poſtea fuerunt, tanto honore digni putabantur vt vnuſquiſque principum ſeu magnatum aliquos etiã eorum in comitatu ſuo atque adeò in deliciis haberet. Bud. diminutiuum eſſe exiſtimauit hoc nomen Morio, & factum ex Græco μωρίων. ita enim ſcribit, Μωρὸς Græcè ſtultus dicitur, vnde diminvt. Μωρίων, quo etiam Latini vtuntur. Sed donec aliquod vſus nominis μωρίων exemplum apud idoneum autorem inuenero, an verum ſit quod Bud. ſcribit, dubitabo.

A B C D

Μωρὸς, Cuius guſtus eſt fatuus, ſiue inſipidus. Dioſc. lib. 4, ῥίζαι γευομέναι μωραί. vbi quidam interpr. Radices guſtu fatuo: quidam, Radices ſapore inſipido.

Μῶρος, nomen proprium, in Anthol. Epigr.

C. Μωρολόγος, ου, ὁ & ἡ, Morologus, cum Plauto: Stultiloquus, Qui vel quæ ſtulta ſeu inepta loquitur, aut etiam loqui ſolet, Qui inſulſè blaterat. Ariſtot. ὅσοι δὲ ἐκ τῶν πλευρῶν περίοικοι εἰσὶν, οἷον πεφυσημένοι, λάλοι καὶ μωρολόγοι. Plautus autẽ in Pſeudolo compoſito pro ſimplici vſus eſt, dicens, Sermonibus morologis vti. id eſt, λόγοις μωροῖς χρῆσθαι.

Hinc nomen Μωρολογία, ας, ἡ, Stultiloquium, Plauto. Quidam vſi ſunt & nomine Stultiloquentia. Redditur etiam Stultus ſermo, ſeu fatuus, vel ineptus, item Ineptiæ. Vtitur Paulus apoſt. epiſt. ad Epheſ. c. 5, vbi redditur Stultiloquium.

Item verbvm Μωρολογέω, ῶ, Stulta loquor, ſeu

inepta, aut inſulſa, Inſulſè blatero, ſeu ineptè, Stulta deblatero. Plut. μωρολογεῖς ὦ Διονύσιε. Quidam apud Athen. libro 6, τέτλαθι δὴ πινύτη καὶ ἀνάσχεο μωρολογούντων. Archeſtratus apud eundem lib.4, cum accuſatiuo, ὁπόσοι ταῦτα μωρολογοῦσι.

C. Μωρόσοφος, ου, ὁ, & ἡ, Stultè ſapiens. Vel, Fatuè ſalſus, Inſulſè ſapiens: aut, Ex ſtulto & ſapiente concretus. Vel, Inter ſtultum & ſapientem anceps. quæ interpretationes ſunt Budæi, aſſerentis hoc vocabulum ex Luciano. Sed addit, videri ab eodem accipi pro eo qui ſapienter deſipit: hoc eſt, qui ſe diſſimulat, & ſtultum ſimulat. Addit autem & VERBVM Μωροσοφεῖν (neſcio an à ſe fictum, an ex aliquo ſcriptore Græco depromptum) quod vertit Stultè ſapere. Equidem & NOMINE Μωροσοφία poſſe nos haud minus quàm illo μωρόσοφος vti, dubium eſſe non poteſt. Erit autem μωροσοφία, Stulta ſapientia.

C. Μωρόσυκος, vide in Μόρον.

Μωρότης, ητος, ἡ, Stultitia, Fatuitas. ſed vſitatius eſt μωρία.

Μωρία, Stultitia, Fatuitas. Eurip. Medea, Τὴν μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν. Demoſth. Philipp.3, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας, ἢ παρανοίας, ἢ οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud Herodot. μωρίη πολλὴ λέγειν, (eſt autem μωρίη Ionicè pro μωρία) ad verbum Stultitia eſt dicere. Sed Græcum illud genus loquendi melius Gallico interpretabimur. Omnino enim tale eſt apud nos, *C'eſt une folie de dire cela.*

Μωρία de moro arbore, vide in nomine Μόρον quo morum ſignificatur.

Μωρῶς, Stultè, Fatuè. Pollux hoc aduerbium λίαν ἁπλοῦς eſſe ait, poſtquam εὐήθως, ἀνοήτως, aliáque ad eandem ſignificationem pertinentia attulit.

Μώρωσις, εως, ἡ, Stultitia, Fatuitas, Stoliditas. Sed medicorum potius quàm aliorum eſt hoc vocabulum, de vitio memoriæ & mentis. Nam (vt quidam annot.) ſi ſolius memoriæ iactura ſit, iam ληθαργικὴ dicitur: ſi mentis ſolùm, τυφωνία: ſi vtriuſque, μώρωσις. Vide vocabulorum medicin. lexicon à me editum, pag. 415. Eſt μώρωσις (inquit Gorr.) deficiens ſeu infirma motio facultatis ratiocinatricis. Ad eam quidem facultatem propriè pertinet fatuitas: non tamen reliquæ principis facultatis actiones integræ ſunt, ſed pariter imperfectæ. nam & parum aptè imaginantur, nec probè meminiſſe ſolent fatui, quippe qui cerebrum non habere vulgò dicantur. Atque ita rem ſe habere declarat Paulus Æginetà lib.3, cap.11, ſcribens dici μώρωσιν, quum & ratio & memoria malè fuerint affecta, & ab iiſdem cauſis eam fieri à quibus & memoriam & rationem lædi contingit. Similiter & Aetius ex Ruſo & Galeno ſcribit μώρωσιν eſſe, quando vnà cum memoria etiam ratio periit. Quibus quidem autoribus ἡ μώρωσις non eſt ſimplex affectus, ſed rationis primùm, deinde verò & memoriæ. In cauſa habetur vel minus idonea decénſque cerebri conformatio, vel frigida intemperies, aut frigidus aliquis & pituitoſus humor in cerebro collectus, vel medicamenta quæ foris impoſita caput modicè refrigerant. Neque enim μωρώσεως cauſa tam vehemens magnáque eſt quàm τῆς ἀνοίας, quæ eiuſdem facultatis abolitionem priuationémque ſignificat. Eo enim diſcrimine ἄνοια & μώρωσις diſtinguuntur. Iam verò differt ἡ ἄνοια ἀπὸ τῆς παραφροσύνης, quòd (vt ſcribit Galenus) illa quidem abolitio ſit, hæc verò functionis ratiocinatricis aut imaginatricis etiam deprauatio: quódque, vt ait Aetius, ἡ μώρωσις ἀκόλουθα λέγει καὶ πράττει: delirium autem (quod & λῆρος & παραφροσύνη vocatur) non ſeruata rerum conſequentia alium alii ſermonem implicet qui nihil ad rem faciat: & delirium quidem vt plurimum ſenibus, μώρωσις autem & pueris & adoleſcentibus & reliquis ætatibus à morbo accidat.

Μωρωθεὶς, Qui mente prorſus eſt alienatus. ὁ τὴν διάνοιαν παντελῶς πληγεὶς, Heſ.

Μωραίνω, Stultè ago, Stultè me gero: vel Stultus ſum, Deſipio, Ineptio, Deliro, Moror, vtèdo verbo Suetoniano, vel potius Neroniano, apud Suet. in loco quem antea protuli. Apud Senecam autem legitur etiam Fatuari. Eurip. Medea, Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα, μωρανεῖς, γύναι· Λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα. Luc. καὶ οὐ μωραίνεις ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων γεγαμηκόσι. Interdum μωραίνω accuſatiuo iungitur: idque duobus modis. Alicubi enim, pro μωρολογεῖν, alicubi pro μωρὸν ποιεῖν vſurpatur. Pro μωρολογεῖν, in hoc Euripideo verſu, Οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας. quod Euripidis dictum aliquot locis à Plutarcho affertur. Alterius autem vſus exemplũ apud Paulum apoſtolum extat, 1 ad Cor. epiſt. cap.1, οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; vbi vet. interpres ἐμώρανεν vertit Stultam fecit, quidam verò Infatuauit. Apud eundem legimus & ἐμωράνθησαν, à paſſiuo THEM. Μωραίνομαι: epiſt. ad Rom. cap.1, φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθησαν, Quum ſe profiterentur eſſe ſapientes, ſtulti facti ſunt. Vel, Ad ſtultitiã redacti ſunt.

PRAET. Μεμωραμμένος, Redditus fatuus, ſeu ſtultus, aut ſtupidus, ſeu ſtolidus. Ariſtot. Hiſt. anim. lib.9, τὴν δ' αἶγα ὅταν τις λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου, (ἔστι δὲ οἷον θρὶξ) αἱ ἄλλαι ἑστᾶσιν οἷον μεμωραμμέναι, βλέπουσαι εἰς ἐκείνην. Quem locum Bud. affert poſtquam dixit μωραίνομαι eſſe Stupeſco, vel Stolidus fio. At in v.l. ſcriptum eſt perperam Μεμωραμένος vnico μ: nec ſatis aptè expoſitum Stupidus, perinde acſi nomen eſſet, non partic. paſſiuũ.

AT VERO Μεμωρωμένον apud Hippocr. aliter exponitur: nimirum, quod μώρωσιν inducit menti: item, τὸ ἀναίσθητον. id eſt, quod ſenſu caret. Quid autem ſit μώρωσις, non multo antè explicatum fuit. Vide & locum Galeni de hac voce, in lexico vocab. medicin. pag.415.

Μωραίνεσθαι pro Infatuari, id eſt Fatuum ſeu inſipidũ reddi: apud Matth. cap.5, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; vbi vet. interpr. vertit, Si ſal euanuerit, in quo ſalietur? Alii autem reddunt, Si ſal infatuatus fuerit. Redditur etiam, Si deſipuerit, item Si inſipidus factus fuerit. Illud certè verbum Infatuatus ſignificatione conuenit: ſi modò apud Martialem betas fatuas exponere poſſumus inſipidas. Marcus pro μωρανθῇ habet ἄναλον γένηται. Sequitur autem hoc μωραίνεσθαι eam nominis μωρὸς ſignificationem qua pro fatuo ſeu inſipido vſurpari à Dioſcoride, paulo antè docui.

C. Ὀξύμωρος, vide Tomi 2, c.1351.

C. Ἀπομωραίνω, vide in Indice.

¶ Μῶρον, Morũ. Inuenitur tamẽ & aliter SCRIPTVM Μόρον, & quidem in pluribus etiã locis. Apud Heſych. legitur μόρα, quod exp. συκάμινα. Sed hanc ſcripturam refellit, & μῶρα reponendum eſſe oſtendit, alphabetica ſeries: quum vocabulum illud inter μώνυχα & μωραίνει poſitum ſit. Itidem verò voce COMPOS. & Συκόμωρον ET Συκόμορον inuenitur. Dicitur ETIAM Μωρόσυκον VEL Μορόσυκον. Et ARBOR Μωρόσυκος, SIVE Μορόσυκος: ſicut Συκόμωρος vel Συκόμορος. Celſus lib.3, cap.18, Sed quum Græci morum ſycaminum appellant, mori nulla lacryma eſt: ſic verò ſignificatur lacryma arboris in Ægypto naſcentis, quam ibi moroſycon appellant. Sed alia exempl. habent ſycomoron. Hîc autem non tacebo quantam in veteribus exemplaribus Teſtamenti noui varietatem ſcripturæ repererim, in huius arboris nomine, Lucæ cap.2. Ibi enim quædam συκομωραίαν vel συκομωρέαν per ω, quædã συκομοραίαν vel συκομορέαν habebant. (Loquor autem de iis exemplaribus ex quorum collatione editum fuit à patre meo Teſtamentum illud nouum, grandibus literis) Ego certè, ſiue per ω ſiue per ο ſcribamus, ε malo quàm αι. Sed μῶρον itidémque deriuata inde per ω ſcribenda eſſe, Plinii autoritate probari poſſe videtur: quippe qui ſapientiſſimã arborũ vocans morum, ad nomen, tanquam per antiphraſin, & ex aduerſo (vt alicubi ipſe loquitur) impoſitum, reſpexiſſe dici fortaſſe queat. Cæterùm quum Dioſcor. lib.1, cap.182, ſycomorum nonnullis eandem eſſe ſcribat quæ & ſycaminus dicitur: ſycaminum tamen exponit morum. quæ etiam Galeni ſententia eſt lib.2 De alimẽtis, cap. de ſycaminis. Atque adeò paulo pòſt ſingulari capite de ſycomoris diſputat, quas inter ficum arborem & morum medias collocat: indéque nomen ipſis arbitratur eſſe poſitum: non autem (vt Dioſcor. ſcribit) διὰ τὸ ἄτονον τῆς γεύσεως, id eſt, propter inefficacem guſtum: quaſi fatuã ficum dixeris. Hæc autem quæ ab autore nouiſſimæ

interpretationis Teſtamenti noui annotantur hîc de appellatione huius arboris, nimirum ita eſſe dictam quaſi fatuã ficũ: illi per ω ſcripturæ patrocinãtur. Subiungit verò iſta, Eandem ipſam arborem (quam etiam, veluti non admodum frequentem, Galen. in Alexandria ſe vidiſſe ſcribit) dictionibus inuerſis Celſus moroſycon appellat. Quare quum certò apud Galen. ſcriptorem tum doctiſſimum, tum diligentiſſimum, conſtet ſycaminum diuerſam eſſe à ſycomoro, Eraſmi ſententiam non recipio: vt qui perperam annotaſſe videatur eandem eſſe quam συκομωραίαν infrà cap. 19, appellat Lucas. Propius enim vero eſt, quum diuerſis nominibus vtatur Euangeliſta, diuerſas quoque arbores notari: & hac quidem VOCE Συκάμινος morum ſignificari, (quam opinionem vetus etiam interpres ſequutus eſt) συκόμωρον verò vel συκομωρέαν, eam quæ inter ficum & morum media eſt, quocunque tandem à Latinis nomine appelletur: quanquam Plinio ficus Ægyptia ſit.

Affertur ETIAM Μωρέα pro moro arbore, ex Plut. in vita Themiſt. AT VERO Μώρεον dicitur eſſe tertium mandragoræ genus, & ita vocari quòd μωροὺς reddat eos qui comederint. Heſychius μώρεον herbam quandam eſſe ait qua vtuntur ad philtra.

Quum à nomine Νάρκη traditur deriuatum verbum Ναρκῶ, illud Νάρκη de piſcis potius quàm de morbi appellatione intelligendum eſt: vt ex iis quæ de illo dicam, patebit. Ideóque de νάρκη quo piſcis ſignificatur, verba primùm faciam. Quod autem ad etymum attinet, nihil de illo vſquam reperio: ſi autem diuinationem meam (aliter enim nominare non poſſum) in medium proferre mihi licet, ex particula νη & verbo ἀρκεῖν originem habere dico. Quã tamẽ etymologiã melius ei nomini νάρκη quod morbo tribuitur, quàm ei quod piſci datur, conuenire non immeritò quis dixerit: ſed, ſi nomini piſcis prior locus concedatur, illum ab effectu hãc appellationem nactum eſſe, reſpõderi poterit.

ΝΑΡΚΗ, ης, ἡ, Torpedo, piſcis. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 9, cap. 37, non procul ab initio, ἥ τε νάρκη ναρκᾷν ποιοῦσα ὧν ἂν κρατήσειν μέλλῃ ἰχθύων, τῷ τρόπῳ ὃν ἔχει ἐν τῷ σώματι λαμβάνουσα, τρέφεται τούτοις. Quæ Gaza ita vertit, Torpedo piſces quos appetit, afficit ea ipſa quam ſuo in corpore continet, facultate torpendi: atque ita retardos præ ſtupore capit, & veſcitur. (Illud autem τρόπῳ meritò hîc ſuſpectum fuerit) Paucis interiectis ſubiungit Ariſtot. ἡ δὲ νάρκη φαίνεται ἐπεὶ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσα ναρκᾷν. His addendum eſt quod apud Plutarchum legimus in lib. De prud. anim. τῆς δὲ νάρκης ἴστε δή που τὴν δύναμιν, οὐ μόνον τοὺς θιγόντας αὐτῆς ἐκπηγνύουσαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σαγήνης βαρύτητα ναρκώδη ταῖς χερσὶ τῶν ἀντιλαμβανομένων ἐμποιοῦσαν. Cum his porro conuenit quod ab aliis ſcribitur, hunc piſcem torporem illum etiam διὰ μηρίνθου & διὰ ξύλων tranſmittere. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ. id eſt, Torpedo marina torporem per funiculum corpori inducit. (vbi animaduertendum eſt, adiici θαλασσία) Euſtath. λέγεται δὲ (φασὶν) ἡ νάρκη τὸ ζῷον τὴν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν καὶ διὰ ξύλων διαπέμπεσθαι, ποιοῦσα ναρκᾷν τοὺς ἐν χεροῖν αὐτὴν ἔχοντας. Tale eſt quod Plinius de hoc piſce ſcribit l. 32, c. 1, Quin & ſine hoc exẽplo per ſe ſatis eſſet ex eodem mari torpedo: etiam procul & è longinquo, vel ſi haſta virgáve attingatur, quãuis prævalidos lacertos torpeſcere, quamlibet ad curſum veloces alligari pedes. Legimus apud eũdem, lib. 9, cap. 42, Nouit torpedo vim ſuam, ipſa non torpens: merſaque in limo ſe occultat, piſcium qui ſecuri ſupernatantes obtorpuere, corripiens. Quæ ad verbum propè ex Ariſtotele tranſtulit, ſcribente in eodem vnde & præcedentia protuli loco, κατακρύπτεται δὲ εἰς τὴν ἄμμον καὶ πηλόν, λαμβάνει δὲ τὰ ἐπινέοντα ὅσα ἂν ναρκήσῃ ἐπιφερόμενα τῶν ἰχθύων. Cæterùm vt νάρκη θαλαττία dicitur ab Alex. Aphrod. cum adiectione, ſic quoque apud Platonem eandem adiectionem habemus, in Menone, καὶ δοκεῖς μοι παντελῶς (εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι) ὁμοιότατος εἶναι τό, τε εἶδος καὶ τἆλλα, ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ. καὶ γὰρ αὕτη τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον ναρκᾷν ποιεῖ· καὶ σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾷν.

Dicitur ETIAM Νάρκα, ſicut τόλμα, vt tradit Euſtath. Nullo tamen teſtimonio nitens, hunc Menandri locum afferentium, ὑπελήλυθέ τε μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα. Sed hoc in verſu minimè piſcis eſt nomen: cuius verſus teſtimonium ex Athenæo deprompſiſſe illum puto. Sed Alexandrum Trallianum hanc eandem terminationem huic nomini dediſſe ſciendum eſt. Apud Oppianum autem habemus νάρκα in accuſandi caſu: De venat. lib. 3, Δεξιτερὴν ὑπὸ χεῖρα φέρειν αἰθυγα λέοντα Νάρκα θολὴν, ἣ πάντα λύει ἀπὸ γυῖα ταθράξ. Exiſtimo autem eſſe talem metaplaſmum in hoc accuſatiuo νάρκα qualis in quibuſdam aliis vocabulis apud poetas ſpectatur.

Νάρκη eſt etiã Torpor. Redditur etiam Stupor. Ariſtophanes Veſpis, τί ποθ' ὥσπερ νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται; Piſcis νάρκη dicitur & ipſe νάρκην inducere, vt in præcedentibus videre eſt: ſunt alioqui & aliæ eius cauſæ. Νάρκη VEL Νάρκωσις, (inquit Gorr.) Torpor, ſeu Stupor: eſt ſenſus motúſque diminutus neruoſarũ partium. Symptoma eſt tactus non exquiſiti in partibus ſenſu præditis, ſed debilis, cum motu pariter debili & languido. Galen. initio lib. 2, De ſympt. cauſis, inter deprauati motus ſymptomata recenſuit, quæ naturæ & morbo communia exiſtũt, hoc eſt, quæ citra naturæ operam fieri non poſſunt. Eſt enim ſtupor ex morbo & facultate miſtum ſymptoma, ita vt morbus quidem vrgeat, ſed facultas aliqua ex parte obluctetur. Quo fit vt quibus membrum aliquod ſtupidum eſt, ii quicquid tetigerint, obſcuro & hebeti ſenſu percipiant, neque perfectè & ſine dolore moueri poſſint. Si nanque morbus virtutem prorſus ſuperet, nullo modo corpus vel partem eius ſtupore correptam ſuſtinere poterit: ſin virtus vincat, nulla in re laborabit: at ſi veluti pugna quædam ſit, mouebitur quidẽ membrum, ſed ægrè. atque ſi iubeas, vt quum læſum membrum extendunt, ipſum extenſum ſeruent, nequeunt: ſiquidẽ propter ſuſtinentis virtutis imbecillitatem, naturali pondere deorſum decidit. Vt autem in motu, ſic & in ſenſu media dubiáque affectio eſt, eo non prorſus extincto, ſed admodum obſcuro & hebeti. Ex quo patet ſtuporem ab apoplexia & paralyſi differre, in quibus propter cauſarum magnitudinem ſenſus motúſque in totum abolentur, quum in ſtupore aliqua tãtùm ex parte minuantur. Paulo pòſt, Sunt autem torporis plures cauſæ. ac in primis quidem refrigeratio ab intemperie aut frigidis medicamẽtis inducta, durities ac craſſities immodica ab alimento multo, craſſo, lento, aut frigore violento & adſtringente, &c. Aliquãto pòſt, Præ-

ter eas autem alia cauſa eſt, contactus videlicet torpedinis marinæ, quæ non tam earum cauſarum aliqua quàm occulta quadam & indicibili proprietate ſtuporem tangentibus inducit: à quo effectu ναρκη pariter à Græcis vt & torpedo à Latinis dicta eſt. Eſt autem torpor, interdum totius corporis, hoc eſt τῶν κώλων: interdum verò certæ cuiuſdam partis, vt qui in ore & dentibus fit: quem peculiari nomine αἱμωδίαν nuncupant.

Ναρκη dictum eſt à quibuſdam Centaurium magnũ, vt habetur apud Dioſcor. Quoniam verò Centaurium à quibuſdam dicta eſt Gentiana, quidam ipſam etiam Gentianam ναρκην vocarunt, vt idem ſcribit. Gorr.

ETIAM Ναρκος habent v.l. quam vocem de torpedine piſce dici, ſicut ναρκην, annotant: ſed abſque vllo teſtimonio. AT VERO Ναρκίον Heſych. exp. ἀσκόν.

Ναρκάω, ῶ, Torpedine afficior, ſiue affectus ſum, Obtorpeſco, aut etiam Torpeó. veluti quum ſcribit Ariſtot. περὶ τῆς νάρκης, id eſt de torpedine, piſce, φανερά ἐστι καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσα ναρκᾶν. Apud Athenæum ναρκᾶν & ἀκινητίζειν copulantur, de eodem piſce, θηρεύει δ' εἰς τροφὴν ἑαυτῆς τὰ ἰχθύδια, προσαπτομένη, καὶ ναρκᾶν καὶ ἀκινητίζειν ποιοῦσα. Sicut autem copulantur hîc ναρκᾶν & ἀκινητίζειν, ſic ναρκῆσαι & γίνεσθαι δυσκίνητος, apud Plutarch. obſeruaui, in lib. De prud. anim. ναρκῆσαι καὶ γίνεσθαι βαρεῖα καὶ δυσκίνητος. Greg. autem dixit νοῦν ἀνεκλάλητον eſſe κίνημα ναρκώντων. Alexander Aphrod. dicit quoſdam ναρκᾶν τοὺς ὀδόντας, ad ſtridorem limæ. Aliter autem antea dictum eſt ναρκην eſſe etiam peculiariter in certa quadã parte, veluti in ore & dentibus. hoc enim αἱμωδία vocatur. Sciendum eſt verò apud Homerum Il. θ, v. 328, νάρκησε δὲ χεὶρ (vel χεὶρ', vt apud Athen. ſcriptum eſt) ἐπὶ καρπῷ, breuium ſcholiorum autorem exponere ἐλύθη.

Ναρκᾶν alium etiam vſum habet apud Syneſium, vbi ſcribit, ἐπισχὼν δὲ ἐξ ἀδείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καίτοι προθυμηθεὶς, ἐνάρκησα. id eſt, Non ſuſtinui, Repentè deſii, vt Bud. exponit.

Ναρκέω, ῶ, Etiam habetur in v.l. quod redditur Negligo, Torpeſco, Obſtupefacio, Facio torpere: ſed nullum huius ναρκέω exemplum affertur. Adde quòd veriſimile eſt, ſicubi reperiatur, non aliud quàm ναρκάω ſignificare.

Νάρκησις, εως, ἡ, Torpefactio, Torpor, ſeu Stupor. Galen. φάρμακα μετριώτερα μὲν εἰς τὴν ἐν τῷ παραυτίκα νάρκησιν, ἀκινδυνότερα δὲ εἰς τὸ μέλλον. Affertur ETIAM Νάρκημα pro eodem.

COMPOS. Ἀποναρκάω, ῶ, idem quod ναρκάω, niſi quòd ſignificationem præpoſitio augere poteſt. A Budæo redditur Obſtupeſco, in hoc Baſilii loco, σοὶ δὲ οὐκ ἀποναρκᾷ ἡ χείρ.

Ναρκόω, ῶ, non eſt Torpeo, ſiue Torpeſco, aut Torpeſio: (ſicut ναρκάω) ſed Torpefacio, Torpore afficio. Alex. Aphrod. ναρκοῦσα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν. Sic apud Gal. idem verbum itidem cum accuſat. αἴσθησιν legitur, pro Obſtupefacere: vt quidem Bud. vertit in hoc eius loco, οἷον τὸ τοῦ Φίλωνος καρωτικὸν, οὐδενὸς ἧττον ὀδύνας παύει ναρκοῦν τὴν αἴσθησιν. Paulus Ægin. τὸ δὲ ὑδατῶδες ψυχρὸν παχύνει καὶ συνίστησι καὶ ψιλοῖ καὶ νεκροῖ καὶ ναρκοῖ.

HINC Νάρκωσις, εως, ἡ, Torpefactio, Torpefaciendi vis. ITEM Ναρκωτικὸς, Torpefaciendi vim habens, ſeu torporem inducendi, aut obſtupefaciendi. vnde ναρκωτικὰ φάρμακα, quæ Gorr. vertit Stupefacientia medicamenta: addens, eſſe medicamenta frigida, doloris ſenſum adimentia. Quum enim (inquit) plures ſint ſtuporis cauſæ, quas antè expoſuimus, attamen medici in medicamentorum vſu ad mouendum ſtuporem ſola frigida vſurpant, quæ calorem natiuum ſpiritúmque (quibus duobus omnia vitæ munia peraguntur) vel extinguendo vel repellendo, partem cui fuerint admota, ſenſũ priuant. Nam ſine ſpiritu animali nihil omnino ſentire poteſt. Id autem non omnia frigida præſtare poſſunt, ſed ea modò quæ quarto exceſſu eiuſmodi ſunt, vel vt minimùm tertii refrigerantiũ ordinis medium ſuperant, vt mandragoræ radix, alterci ſemen, & papaueris ſuccus. Itaque quàm ſit periculoſus eorum vſus, nemo non intelligit, vt quæ partem cui admouentur, niſi diligenter medicus prouideat, mortificent. Aliquanto pòſt, Hac nimirum perſuaſione Galenus, tametſi omnium maximè (vt ſcribit) ab vſu grauiter ſopientium abhorrens, aliquando tamen ea & colicis exhibuit, (ſunt autem hæc omniũ valentiſſima, vímque ſtupefactoriam prædominantem habent, quum in aliis aromata & odorata atque vrinam cientia ſemina plurima contineantur) & iis qui vel oculorum vel aurium vel aliarum partium vehementiſſimo dolore cruciabantur, quúmque æger ex tenui deſtillatione, vigiliis & vehementi tuſſi vrgeretur, facilè noxam eorum, ſiquis ſemel eſſet vſus, ſpatio emendatum iri ratus. Plura apud eum vidẽda tibi relinquo.

Ναρκώδης, εος, ὁ & ἡ, Cui torpor ſeu ſtupor ineſt, Torpidus ſeu ſtupidus. vt ναρκώδης ὀδύνη.

COMPOS. Ἀποναρκόω, itidem vt ſimplex ναρκόω, eſt Torpefacio, ſiue Obtorpefacio, Torporem induco, Torpidum reddo. Exponitur etiam Stuporem induco. Paſſiua vox eſt Ἀποναρκόομαι, οῦμαι, Obtorpeſco. vnde participium Ἀποναρκωμένος, in hoc loco Platonis De republ. lib. 6, ταῦτα τὰ ἤθη πρὸς μαθήσεις αὖ δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς, ὡς ἀποναρκωμένα. VNDE Ἀπονάρκωσις, εως, ἡ, Obtorpefactio. Exponitur & Obſtupefactio. Affertur etiam ex Ariſtotele in Probl. pro ſignificatione ſtuporis. διὸ (inquit) αἱ ἀποπληξίαι καὶ αἱ ἀποναρκώσεις μάλιστα μετὰ τοὺς πότους γίνονται.

¶ Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, (à verbo ναρκᾶν, ſeu à nomine νάρκη, ſi Euſtath. credimus) Flos qui ab aliis dicitur λείριον, vt annot. v.l. ex Theophr. Hiſt. plant. lib. 6. Legimus autẽ & apud Dioſcor. lib. 4, cap. 161, νάρκισσος· ἔνιοι καὶ τοῦτο, ὥσπερ τὸ κρίνον, λείριον ἐκάλεσαν. Eius deſcriptionem partim ex eodem Dioſcoride, partim ex aliis iſtam Gorr. affert: Planta eſt cui folia porro ſimilia, tenuia, multo minora & anguſtiora, caulis vacuus & ſine foliis, ſupra dodrantem attollitur. Flos albus, intus croceus, in quibuſdam purpureus. Radix intus alba, rotunda, bulboſa. ſemen, velut in tunica, nigrũ, longum. Fœminino genere apud Theocritum, idyllio 1, Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι, Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι. Vbi ſchol. annotat hîc quidem fœminini generis eſſe nomen νάρκισσος, apud Ariſtoph. autem maſculini. Sic certè & apud Dioſc. maſc. generis eſt. Νάρκισσος eſt Ἐριννύσι στεφάνωμα, inquit Euſtath. νάρκισσος enim ex verbo ναρκᾶν παρήχηται, itidemque Erinnyes τοῦ ναρκᾶν παραίτιοι. Hoc autem quod dixit eſſe Ἐριννύσι στεφάνωμα, ex Sophocle ſumit, in Œdipo Coloneó, pag. 294, meæ editionis. Illi enim μεγάλαι θεαὶ ſunt Erinnyes. Vide & ipſum ſcholiaſtem: qui & quendam Euphorionis locum affert vbi maſculini itidem generis eſt: ſicut & in illo ipſo Sophoclis loco. Commodior ex verbo νάρκη videtur eſſe deductio, (manente alioqui eadem deductionis cauſa) quam & ipſe Euſtath alibi affert, vt opinor.

HINC Ναρκίσσινος, ου, ὁ & ἡ, adiect. vt ναρκίσσινον ἔλαιον, Narciſſinum oleum, ex narciſſi flore. ex Dioſc. HINC ET Ναρκισσίτης lapis, cuius meminit Dionyſius in poemate De ſitu orbis, pag. 143, editionis paternæ, — αἱ μὲν ἔσω αὐταὶ Πέτραι, αἳ φύουσιν ἀφεγγέα ναρκισσίτην. vbi Euſtath. πέτραι Μηδικαὶ (inquit) τὸν ναρκισσίτην φύουσι λίθον, ὃν καὶ ἀφεγγέα καλεῖ, ὡς ναρκίσσῳ τῷ φυτῷ ἐοικότα τὴν χρόαν, & διαυγάζοντα. Plinius de gemmis variis loquens, lib. 37, cap. 11, Narciſſiten venis ederæ diſtinctam eſſe ait.

Νάρκισσος eſt etiam pueri nomen mutati in florem qui narciſſus itidem appellatur. Is quum eſſet formoſiſſimus, vultus ſui imagine in fonte conſpecta, ſuiipſius amore captus eſt, eóque tandem contabuit: Iámque rogum (canit Naſo Metam. 3) quaſſáſque faces feretrúmque parabãt: Nuſquam corpus erat: croceum pro corpore florem Inueniunt, medium foliis cingentibus albis. Seruius in hunc locũ Eclogæ 2, Maronis, — tibi candida Nais Pallentes violas & ſumma papauera carpens, Narciſſum & florem iungit bene olentis anethi: Sanè Papauer (inquit) Narciſſus, Anethus, pulcherrimi pueri fuerunt: qui in flores ſuorum nominũ verſi ſunt. quos ei offerendo, quaſi admonet ne quid

etiam vale ex amore vnquam patiatur. Lucillius e- A
quidem hoc quod de pulchro Narciſſo narratur, in quendã deformem non ſine lepidiſſimo ioco detorſit: Anthol.epigr.lib.2, Γρῦχος ἔχων ῥῖνα ὀλυμπικὸν, μήτ' ἐπὶ κρήνην ἔλθῃς, μήτ' ἐνόρῃ πρός τι διαυγὲς ὕδωρ. Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς, Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου. Repono autem ἐνόρῃ pro ἐν ὄρει. vt ὄρῃ apud Theocr. legimus pro ὁρᾷ.

Quod autem ad etymum attinet nominis ναρκίσσου, quod de flore dicitur, (hoc enim omiſeram) legimus & apud Plut. Sympoſ. lib. 3, probl. 1, καὶ τὸν νάρκισσον [ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ] ὡς ἀμβλύνοντα τὰ νεῦρα, καὶ βαρύτητας ἐμποιοῦντα ναρκώδεις. Quibus ſubiungit, Sophoclem ideò ipſum appellaſſe ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν στεφάνωμα, id eſt τῶν χθονίων. Vbi obſeruandũ etiam eſt illum non μεγάλαιν θεαῖν, ſed μεγάλων θεῶν legiſſe.

Νήπιος, vnum eſt ex eorum numero quæ prætermiſſa fuerunt: quòd vbi ponenda eſſent, dubium foret. Nam ſi verum eſt ex particula νη & verbo εἰπεῖν ſeu ἔπος eſſe factum, in verbo ἔπω, aut certè poſt ἔπος, quod ex illo ἔπω originem habet, collocandum fuerat: ſin ex ἤπιος, inter illa quæ ab hoc deriuata ſunt, poni debuerat. Denique & poſt βίος, tanquam inde deductum, locum obtinere potuiſſet: ſi νήπιος quaſi νήβιος dictum eſſe credibile foret. Potuiſſent denique illi & alii loci aſſignari, prout aliquam ex aliis etymologiis quæ afferuntur, ſequi placuiſſet. Sed in iis quas addit Etymologus, multo etiam magis ſemetipſum νήπιον oſtendit. Quid Euſtathius? Dubitare ſe dicit num νηπύτιος ex νήπιος per ſyncopen factum fuerit. Ego ex omnibus etymis illud potiſſimùm probo cui primum locum dedi: quod ſequendo, planè conueniet νήπιος cum Latino vocabulo Infans, & ſignificatione & etymo.

ΝΗ´ΠΙΟΣ, ου, ὁ, Infans, vti dixi. ſi enim ſequamur illud etymum cui primum B
locum tribui, nõ ſolùm ſignificatione, ſed etymo quoque hoc Latinum Infans cum Græco illo νήπιος conuenire dicemus. Verùm etiamſi alia potius etymologia nobis placeat, hoc tamẽ conſtat, νήπιος interdũ hanc ſignificationẽ habere. Quam comprobant & qui apud Hom. Iliad. β, νήπια τέκνα (dictum alioqui περὶ τῶν στρουθοῦ νεοσσῶν) exp. τὰ ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὄντα. licet βρεφικὴ ἡλικία valde ἀκύρως brutis tribui videatur. Apud eundem
poetam legimus νήπιος υἱὸς & νήπιος παῖς, itidem de in- C
fante, vel certè puerulo. Sic verò & in ſoluta oratione vſurpatur. Plut. De Alex. fort. ὃν οὐδὲν νηπίου διαφέροντα, μόνον δὲ σπαργανώσας πορφύρᾳ Μελέαγρος. Et quemadmodum παῖς νήπιος apud Homerum, ſic παῖς νήπιος apud ſolutæ orationis ſcriptores inuenitur: necnon παῖς κομιδῇ νήπιος. Apud Lucianum verò legimus etiam τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ ἀρτίως ἐκ γενετῆς. (Ex quo habebis & νήπιος ſine adiectione poſitum, in voce Νηπιότης) Sed illud quoque ſciendum eſt, dici interdum τὰ νή-
πια, neutro genere, non addito ſubſtantiuo illo βρέφη, D
vel quoquam alio. Plut. Sympoſ. lib. 3, διὸ τὰ μὲν νήπια παντάπασιν αἱ τίτθαι δεινῶς περὶ τὴν σκηνὴν φυλάττονται. Sic autẽ & ſing. τὸ νήπιον pro Infante ſeu ipſa infantia ex Greg. affertur. Quinetiã dicitur ab Ariſtotele ἐκ νηπίου (ſicut ἐκ βρέφους & ἐκ παιδὸς) pro Ab infante, Ab infantia, Ab incunabulis. Affertur & ἀπὸ νηπίου, ſed abſque exemplo.

Dicitur autem, & de brutis hoc vocabulum. nam vt habuiſti ex Homero νήπια τέκνα de paſſerculis vel potius de pullis paſſerum dictum, ſic apud Plut. in lib. De
ſera num. vindicta legimus, ἄρκτων μὲν γὰρ ἔτι νήπια καὶ E
λύκων τέκνα καὶ πιθήκων εὐθὺς ἐμφαίνει τὸ συγγενὲς ἦθος. Affertur porro ex Theophr. Hiſtor. l. 8, hoc vocabulũ, de plantis dictum quæ adhuc paruulæ & teneræ ſunt: nominatimque de frumentis. Vide Νηπίη.

Νήπιος interdum non ad ætatem refertur, vt in præcedentibus locis, ſed ad animum, vt ita dicam. Vſurpatur enim de eo qui eſt animo infantis præditus ſeu mente infantis, (accipiendo hoc nomen latius) id eſt, qui non plus ſapit quàm infans. Vnde redditur Imprudens, necnon Stultus, Amens. Hom. Iliad. ρ, — ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. quod dictum prouerbiale eſt. Apud eundem Od. ι, & ν, Νήπιος εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας.

Eſt certè in hac ſignificatione frequentiſſimum apud hunc poetam: qui etiam ſæpe ipſum adhibet ἀναφωνήματι ſeu ἐπιφωνήματι, exclamationi aduerſus eum qui recto conſilio vſus non fuerit, ſeu recto conſilio parere noluerit, ac recta monentibus dicto audiens eſſe, aut qui non intellexerit quid facto opus fuerit: atque ita rebus ſuis malè conſuluerit. Alicubi etiam προαναφωνήματι potius quàm ἀναφωνήματι ſeruit. Alicubi irridentis eſt quodammodo, alicubi contrà eſt commiſerantis. Solétque ipſius ſententiæ principio adhiberi. Exempla autem lectio ipſius Homeri tibi ſubminiſtrabit: quorum alioqui magnum afferre numerum poſſem. Hoc tantùm addo, eum alicubi adiicere hæc verba, ἐνὶ φρεσὶ, ad illud vocabulum. Interdum etiam dicitur aliquid eſſe νήπιον pro Stultum. vt μηδὲν εἴπῃς νήπιον, Ariſtoph. Nub. Affertur verò & νήπιον ἦθος, ex Hermog. item νήπια εἰδώς, ex Apoll. Rhodio.

FOEMIN. Νηπίη interdum quidem dicitur de muliere ſtulta, vt νήπιος de homine ſtulto. veluti Iliad. χ, Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν &c. Interdum cum ſubſtantiui adiectione inuenitur: vt βίη νηπίη, Il. λ, οἱ δὲ τε παῖδες Τύπτουσι ῥοπάλοισι, βίη δέ τε (vel δ' ἔτι, aut δέ τε) νηπίη αὐτῶν. vbi βίην νηπίην vocat vires infirmas ſeu perexiguas, vtpote infantum ſeu puerulorum. Suprà autem νήπιον de teneris plantis vſurpari dictum fuit.

Ç. Νηπιοκτόνος, ου, ὁ & ἡ, (vt βρεφοκτόνος) Infanticida, Infantum interfector. Sapient. 12, νηπιοκτόνου διαπίγματος.

C. Νηπιόφρων, Qui eſt animo ſeu mente infantis præditus, Qui puerili eſt mente, Qui non plus ſapit quàm infans, ſeu puerulus. SICET Νηπιοφροσύνη, Stultitia, Imprudentia, qualis eſt infantis: vide infrà in nomine Νηπιέα.

Νηπιέη, ης, ἡ, Infantia. Interdum verò Stultitia, qualis eſt Infantis, quæ & νηπιότης. Hom. Iliad. ι, v. 486, Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, Οἴνου ἀποβλύζων, ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. vbi νηπιέη vel τὴν παιδικὴν ἡλικίαν vel τὴν ἀνατροφὴν poſſe ſignificare exiſtimat Euſtath. κατ' ἔλλειψιν: ſubiungens paulo pòſt, illud ἀλεγεινῇ indicare τὸ δυσχερὲς τῆς παιδικῆς ἀνατροφῆς. Aitque ex νήπιος factum eſſe νηπίειος poſſeſſiuum, cuius fœmininum νηπιείη: deinde ablato ι, νηπιέη. Alicubi autem cum νηπιέη ſubaudit ſubſtantiuum φρένα, vbi videlicet ſtultitiam ſignificat. Inuenitur & datiuus PLVRAL. Νηπιέῃσι apud eundem poetam, Iliad. υ, Δή τι τε νηπιέῃσι παθὼν ἀρετὴν ἀναφαίνων.

In v. I

In v.l. legitur ETIAM Νηπίεος, quod exp. Stolidus, abſque vllo teſtimonio. Inuenitur porro & νηπιάας accuſ. pluralis à nom. SING. Νηπιάα: apud eundē poetam, Odyſſeæ α, — οὐδέ τι (niſi potius legendum οὐ δ' ἔτι) σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν. Vbi Euſtath. νηπιάας ὀχέειν exp. νηπιοφροσύνας φέρειν. Idem in illum Iliad. ι locum quem paulo antè protuli, ſcribit non idem eſſe νηπιέη & νηπιάα: nā νηπιάα quidem ſignificare ἀφροσύνην, at νηπιέη, τὴν βρέφους ἡλικίαν. Sed perperam hoc annotat, quum νηπιέη quoque apud Homerum aliquot locis ἀφροσύνην ſignificare conſtet, atque adeo ipſemet alibi id fateatur. HESYCH. Νήπιχοι (ſi modò ita ſcripſit) accipit pro νήπιοι. Nam exp. per hoc ipſum νήπιοι: additq; , ἀνόητοι, & μάταιοι, & νεογνοί. AT VERO Νηπήϊον, quod idem exp. ἀπημώρητον, & ἀνεκδίκητον, necnon ἀνέκπτον, minimè huc pertinet, ac mendi ſuſpicione non caret. In vulg. l. habetur νηπήϊος: traditúrque ſignificare idem quod νήποινος. Apud Apoll: autē Argon. lib. 2, legimus quoddam πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης, de quo conſule ſcholiaſtem.

Νηπιότης, ητος, ἡ, Infantia. Item Stultitia. Luc. autem addidit genitiuum φρενῶν in hac poſteriori ſignificatione: (ſicut ἐνὶ φρεσὶ νήπιον alicubi ab Homero dici tradidi) ita ſcribens, συχνὰ μὲν τῶν ἐφικτῶν ἡμῖν ἀνέφικτα φαίνεται, διὰ ἀπειρίαν· συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν. Quibus ſubiungit, τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων· ἐπεὶ τοι μικρὸς πάνυ καὶ νεόγιλος ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα.

Νηπιάζω, vel paſſ. Νηπιάζομαι, Pueriliter me gero, Stultè me gero, ſiue Stultè ago. Hippocr. in epiſt. ἐγὼ ἕνα γελῶ τὸν ἄνθρωπον, ἀνοίης μὲν γέμοντα, κενὸν δὲ πρηγμάτων ὀρθῶν, πάσῃσιν ἐπιβολαῖσι νηπιάζοντα. Leguntur præterea inter ſententias τῶν σοφῶν iſta, διαφέρει δὲ τοῦ νηπίου καθ' ἡλικίαν οὐδὲν ὁ ἐν ταῖς φρεσὶ νηπιάζων. Heſych. νηπιάζεται exponit μωραίνεται.

Duo etiam ſunt verba compoſita, ex νήπιος orta, & quidē illi viciniora, quod ad ſignificatū. Horum eſt VNVM Ἐκνηπιέομαι, οῦμαι, apud Philoſtratum: ALTERVM, Ἀνανηπιέομαι, οῦμαι, VEL Ἀνανηπιεύομαι. (At ſimplex VERB. Νηπιεύομαι vide cum Νηπιάχω & Νηπιαχεύω) Eſt autem Ἐκνηπιοῦμαι, Infans reddor, Ad infantiam redigor: Ἀνανηπιοῦμαι autem, Rurſum infans reddor, ſeu puerulus, Repueraſco. Atque adeò Gaza vertit ἀνανηπιοῦσθαι quod Cicero dixerat Repueraſcere.

NOMEN Νηπίαχος idem ſignificat quod νήπιος in prima ſignificatione, ſed poetis peculiare eſt. vt Iliad. ζ, legimus παῖδα νηπίαχον, & eiuſdem poematis libro β, παισὶ νηπιάχοις. Apud Phocyl. νηπιάχοις ἀπαλοῖς. Dicitúrque ἐκ νηπιάχου in Epigr. ea ſignificatione qua ἐκ νηπίου ſuprà. Sed perperam (meo quidem iudicio) imaginatur Euſtath. verbum ἰάχω ſub hoc vocabulo νηπίαχος latere: quum dicere ex νήπιος eſſe factum, & habere adiectionem quandam παραγωγικὴν, rationi conſentaneū eſſe videatur. Hinc VERB. Νηπιάχειν, quod ſchol. exp. νηπιάζειν, in iſto Apollonii verſu, Arg. l. 4, Χωσαμένη Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος. Ex iſto autē Νηπιάχειν eſt VERBVM Νηπιαχεύειν, cuius participio vtitur Homerus: quod Heſych. exponit, τὰ τοῖς νηπίοις ἁρμόζοντα πράττων, item παιδαριευόμενος & νηπιευόμενος. Non dubium eſt autem quin ſumptum ſit iſtud participium ex hoc verſu 503, Iliad. χ, Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων, Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης. Vbi Euſtath. ſignificationem huius participii nō docet, ſed confirmat tantùm quod dixi de deductione à verbo altero νηπιάχω. ſcribit enim νηπιάχων eſſe πρωτότυπον huius νηπιαχεύων. Breuium ſchol. autor. exp. νήπια φρονῶν, & νηπιευόμενος. Ego dixerim potius νηπιαχεύων eſſe Pueriliter luſitans, ſeu laſciuiens. Sub hoc autem verbo poterit comprehendi riſus ille quo pueruli ſuis velut adblādiuntur, ſimul etiam quaſdam velut exultationis voces edendo. Vulgaris ad verbum interpretatio habet Vagiens: perperam, mea quidem ſententia.

AT VERO Νηπύτιος habet eam potius nominis νήπιος ſignificationem qua ponitur pro ſtulto, ſeu fatuo. vnde factum eſt vt quidam ex particula priuatiua νη & nomine πινυτὸς factum exiſtimauerint, aut etiam ex ipſo verbo πεπνῦσθαι. Quæ poſterior deriuatio minus commoda eſt, quod ad formationem attinet: quum alioqui perinde ſit ab vtro deducatur. Hom. Iliad. φ, Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Eiuſdem poematis libro υ, duobus in locis, Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, Ἔλπεο δειδίξεσθαι. Eodem libro legimus ἐπέεσσι νηπυτίοισι. Apud Ariſtoph. νηπύτιος & πρέσβων opponuntur, in hoc νεφελῶν loco, — νηπύτιος γὰρ ἔς' ἔτι, Καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ πρέσβων τῶν ἐνθάδε. Vbi ſchol. ait eſſe pro νήπιος: addens, Socratem ἐπεκτείνειν hoc nomen, ἵνα καταπλήξῃ τὸν νεώτερον νῦν εἰσελθόντα. Quod autem dicit hic enarrator illum ἐπεκτείνειν, id eſt χρῆσθαι ἐπεκτάσει, (ita enim hîc exponendum puto) videtur facere vt [illegible] νηπύτιος dici poſſit ex eius ſententia, quod de νηπίαχος dixi: nimirum eſſe ex νήπιος, & habere adiectionem παραγωγικήν. niſi quis aptiore quadā nomine hanc adiectionem appellare poſſit.

Nomen νῆστις, de quo nunc agendum eſt, minus quàm præcedens controuerſam habet etymologiam. Afferuntur enim duæ duntaxat (quod ſciam) & quidem inter ſe conſentientes: nimirum ex particula νη priuatiua (vt in νήπιος, ſequendo eius etymum quod primum omnium allatum fuit) & verbo σιτεῖσθαι, ſeu nomine σιτία: vt νῆστις appellatum ſit quaſi νήσιτις. Sed controuerſum hoc non immeritò fortaſſe fuerit, an prima & propria ſignificatione de homine, an de inteſtino, quod Latini ieiunum itidē appellāt, dictum fuerit.

ΝΗ͂ΣΤΙΣ, εως, ὁ & ἡ, Ieiunus, Qui eſt ieiuno ventre, Qui cibum non cepit. Hom. Iliad. τ, Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν Τρωσὶ μαχησομένους. Legitur & νήστιες, Odyſſ. σ, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου Νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος. Affertur & νῆστις βορᾶς, ſed abſque autoris nomine.

Νῆστις, Ieiunum inteſtinum. Eſt inteſtinum ordine à ventriculo ſecundum, illic incipiens vbi primum, quod ἔκφυσις appellatur, in anfractus gyróſque conuolui cœperit. Sic dictum eſt quòd ſemper inane ſit, & ne minimum quidem cibi in ſe contineat. Hæc Gorr. In v.l. annotatur, eſſe inteſtinum pyloro annexum, ieiunum dictum quoniam minus implicitum, nunquam quod accipit continet, ſed ad inferiora protinus tranſmittit: & à Latinis hilam ſiuè hiram appellari.

Νῆστις, Piſcis ex eorum genere qui κεστρεῖς appellantur. Vide Athen. item verbale Νηστεία.

Νῆστις, dea quædam apud Siculos, teſte Euſtathio.

TRISYLL. Ἄνηστις, idem quod νῆστις, abundante α, vt in ἀσταφίς. Cuius ſignificationis exemplum Athen. ex Cratino affert. Sed exponitur etiam ὁ γεγευμένος, vt opponatur τῷ νῆστις, id eſt, ei qui ieiunus eſt: vt ſit α priuatiuū. Apud Heſych. perperam ſcriptum eſt Ἄνηστις.

Νήστιμος, ου, ὁ & ἡ, adiect. vt νήστιμος ἡμέρα, Syneſ. Dies qua quis ieiunus manet, Dies ieiunii.

Νηστεύω, Ieiunus maneo, Ieiuno, Cibum non capio. Plut. Sympoſ. lib. 1, νηστεύσαντας, ἀργότερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας.

Empedocl.apud Plut.metaphoricè vſus eſt cum geni- A tiuo, νηστεῦσαι κακότητος. HINC Νηστεία, Ieiunium. Exponitur etiam Ieiunitas,ex Cicerone, in v.l. Additúrque ex Ariſtot.probl.ſect.12,quæſt.7,νηστείας ὄζειν pro Ieiunam graueolentiam olere. Sed Martialem inter ea quæ peſſimè olere ſolent,enumeraſſe ieiunia ſabbatariorum, id eſt Iudæorum die ſeptimo ab omni opere feriantium.quaſi quæ ieiunent cæteræ nationes, grauem animam non exhalent. Idémque alibi ab eo per os leonis intelligi. quoniam,vt inquit Plinius, anima leonis virus graue. Comicus quidam apud Athen. lib.4,Κεστρεὺς ἂν εἴην ἕνεκα νηστείας ἄκρας. Apud eundem, νηστείαν ἄγειν legitur,non vno in loco. Apud Plut. νηστείαν φέρειν: vbi de ſenibus dicit, ῥᾷστα νηστείαν φέρουσι. Apud eũdem extat plur. νηστεῖαι, in lib. De defectu orac. ὠμοφαγίαι καὶ διασπασμοὶ, νηστεῖαί τε καὶ κοπετοί.

Νόθος vbinam ponendum eſſet,difficile erat ſtatuere:quum etymum quod Suidas & Euſtathius afferunt,valde diuerſum ſit ab eo quod Etymologus affert. Volunt enim illi duo grammatici quos priores nominaui, νόθος eſſe factum ex particula νῶ habente vim priuandi,& nomine θεῖος. Nam Suidas tradit νόθον dici ex particula νῶ priuatiua, tanquam ἐστερημένον τοῦ θείου, quòd nimirum τὸ γνήσιον ſit quiddam θεῖον. Itidémque Euſtath. ex aliorum ſententia, ſcribit nomen νόθος eſſe παρὰ τὴν νῶ στέρησιν & τὸ θεῖον.vt ita dicatur quaſi τοῦ θειοτέρου ἐστερημένος, id eſt τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γεννήσεως. At verò Etymol. ab ὀνῶ, quod eſt μέμφομαι & βλάπτω, fieri ait ὄνοθος, & abiiciendo ο,vertendóq; τ in θ, dici νόθος.

ΝΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ,(& alicubi ἡ) Nothus, Spurius, B Non legitimus.Fab.lib.3,cap.6,Νόθον, qui non ſit legitimus,Græci vocant: Latinum rei nomen (vt Cato quoque in oratione quadam teſtatus eſt)nõ habem⁹:ideóque vtimur peregrino.Frequẽs eſt apudHom.hoc vocabulum,addito nomine υἱός. vt Il.ν, Ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο. Itidémque Iliad.β, Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός. Sic Iliad.π, Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο. Item lib.δ, eiuſdem poematis, Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα. Annotat autem in hunc locum autor breuium ſchol. νόθον eſſe C τὸν οὐ γνήσιον, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος ὄντα. Itidémque in illum locum Iliad.β,qui modò allatus fuit,annotat, νόθον eſſe τὸν μὴ ἐκ νομίμης γυναικὸς γεννηθέντα, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος. Alicubi tamen & νόθος dicit, ſine adiectione nominis υἱός.ſicut Iliad.θ,legimus, Καί σε νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. Huic voci νόθος opponitur γνήσιος. vt legimus apud Plut.in Artox. τῶν μὲν γνησίων, & τῶν δὲ νόθων. Sic in iſta lege quæ Athenis fuiſſe fertur, γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῷα. Vide Schol. Ariſtoph. in Veſp. Sic apud Iſocr. in Nicocle, D οὐδ' ᾠήθην δεῖν τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας ποιήσασθαι τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας· οὐδὲ τοὺς μὲν, νόθους αὐτῶν, τοὺς δὲ, γνησίους καταλιπεῖν, ἀλλὰ πάντας ἔχειν τὴν αὐτὴν φύσιν. Vbi accuſ. φύσιν ſignificans naturam, in memoriam mihi reuocat appellationem Gallicam quam quidam filio γνησίῳ, alii contrà νόθῳ tribuunt: quum dicunt, *Fils naturel.* Sciendum eſt porro dici interdum cum adiectione, νόθος πρὸς πατρὸς, vel νόθος πρὸς μητρὸς: quod poſterius legitur apud Plut.in principio vitæ Themiſtoclis: quod quidam interpr. Matre non legitima natus: quidam, Ma- E terno genere nothus.

Νόθος metaph. etiam vſurpatur. Νόθον Græci appellant (inquit B. Annot.pr.in Pand.)quicquid non legitimum eſſe volunt, nec verum. vt νόθον Atticiſmum dicunt non verum ſchema Atticum, ſed adulterinum ſpuriúmque: contrà, γνήσιον Atticiſmum dicunt,veram, germanam, legitimámque Atticorum elegantiam ſignificantes. Idem, Spuria cogitatio,(inquit) νόθος λογισμὸς dicitur. Philop. in 1 Poſt.anal. διόπερ καὶ ἡ ὕλη τῷ ἑαυτῆς λόγῳ ἄγνωστος, ὡς ἀνείδεος, νόθῳ δὴ λογισμῷ ληπτὴ, ὡς F ὁ Πλάτων φησί. In marg.autem habetur alia interpretatio, videlicet Notha ratiocinatio. Scribit etiam Themiſtius, Πλατωνικὸν ἂν εἴη περὶ τῆς ὕλης ὅτι νόθῳ λογισμῷ ληπτή. νόθος γὰρ ἀκριβῶς ἐνέργεια καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς αἰσθήσεως, ἡ μὴ κατ' ἐπέρεισιν εἴδους. Vbi obiter obſerua etiam νόθος genere fœminino vſurpatũ. Dicitur porro νόθος metaphoricè & de aliis pleriſque rebus. vt verſus νόθοι, qui & νοθευόμενοι: item liber νόθος, vt videbis in verbo Νοθεύεσθαι. Ex Ariſtide affertur cum genitiuo, νόθοι τῆς ἀρχῆς. Νόθος à Suida exponitur etiam ξένος. Idem ſcribit νόθα dici metaphoricè καὶ τὰ ἁπλῶς ξένα.

FOEMIN. Νόθη, Spuria. Sed ex Epigr. afferunt B v.l. νόθην σάρκα ὀστρέου, alienam carnem oſtrei: cui videlicet non aſſueuerat mus.

C. Νοθογενής, οῦ, ὁ & ἡ, Qui genitus eſt nothus, ſeu ſpurius, Qui ita genitus eſt vt ſit nothus. Vide Heſych.

C. Νοθοκαλλοσύνη, Notha pulchritudo & adulterina, non natiua. Epigr.lib.2. Τὴν νοθοκαλλοσύνην φυκεῖ χριομένην.

Νόθως, Illegitimè, Spuriè, Adulterinè. aut etiam Fictè. Heſych. exponit ψευδῶς.

Νοθεία ſic fit à νόθος, vt apud nos à nomine *Baſtard* quod nothum ſignificat, fit *Baſtardiſe*: veluti ſi à Spurius dice- C retur Spuritas. Sic apud Plut. initio vitæ Themiſtoclis, ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, vbi ſcribit, de Hercule loquẽs, ἐπεὶ κἀκεῖνος οὐκ ἦν γνήσιος ἐν θεοῖς, ἀλλ' ἐνείχετο νοθείᾳ, διὰ τὴν μητέρα θνητὴν οὖσαν. quod nihil aliud eſt quàm νόθος ἦν πρὸς μητρὸς, vt paulo antè de ipſo Themiſtocle loquutus erat. AT VERO Νόθεια SIVE Νοθεῖα, gen.n.plur.num. Ad nothos pertinentia bona, Pars bonorum paternorum quæ lege Athenienſium nothis dari poterat: nimirum vſque ad mille drachmas, vt Harpocr. tradit: qui etiam νοθεῖα χρήματα ex Ariſtoph. affert. At verò D Pollux verba eadem ex eodem afferens, habet νόθια ſed librarii errore, vt veriſimile eſt. Harpocr. habet νοθεῖα. Suidas verò in eo apertè labitur quòd νοθεία fœm.gen. ſing.num. cum iſto νοθεῖα plur. num.gen.n. confundit. Poſtquam enim dixit vocem νοθεία ſignificare ἡ λαθραία γονὴ, & ἡ πορνεία, ſubiungit, καὶ τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα, οὕτω καλεῖται.

Νοθεύω, (q.d. Nothum reddo, ſeu ſpurium) Adulterinum reddo, Adultero, Corrumpo, Vitio. Syneſ. epiſt.143, δεῖ δέ σε, εἴπερ αὐτῇ τῇ φιλοσοφίᾳ γνησίως προσελήλυθας, ἀξιοῦσθαι κοινωνίας τῆς πρὸς τοὺς ἀποστερήσαντας αὐτῆς, καὶ νοθεύοντας E τῇ μεταποιήσει τὸ ὑπόσημον αὐτῆς. Verbum hoc νοθεύω redditur etiam Alieno, ſeu Abalieno, & Decipio, & Adulor. Quæ interpretationes ſumptæ ſunt ex iſtis Heſychii expoſitionibus, ἀπαλλοτριῶ, ἀπατῶ, κολακεύω. Suidas quoq; duas illas priores habet. Vnde VERBALE Νόθευσις, Adulteratio. &c. ſequendo ſignificationes verbo datas. νόθευσις τῶν θείων γραφῶν, Suid. in νοθεύειν.

Νοθεύομαι, non ſolùm eſt Adulteror, Corrumpor: (VNDE Νενοθευμένος apud Baſil. Adulteratus) ſed etiam F Pro adulterino habeor, ſeu pro notho, aut ſpurio, vel ſuppoſititio, veluti quum dicitur alicuius ſcriptoris liber νοθεύεσθαι. Sic in vita Thucyd. λέγουσι δέ τινες τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι, καὶ μὴ εἶναι Θουκυδίδου. Et in iſto loco, Σοφοκλέους φέρεται δράματα ρλ', τούτων δὲ νοθεύεται ζ'. Et Anthol. epigr. lib.1, legimus quoddam epigramma cum hoc titulo, εἰς τὸν Φαίδωνα, διάλογον Πλάτωνος, νοθευόμενον ὑπὸ Παναιτίου. In ipſo autem epigrammate hæc verba ipſi dialogo affinguntur, Ἀλλά νόθον με ἐπέλεσε Παναίτιος. Sic & verſus νόθοι dicuntur qui non ſunt eius cui vulgò tribui ſolent. Hinc COMP. Ἀνόθευτος, quod vide in Indice.

Νυ̃ν aduerbium temporis, non eo conſilio prætermiſſum fuit in alphabetica ſerie, quo alia pleraque eorum vocabulorum quæ hactenus adiecta fuerunt, (neq; enim huius monoſyllabæ particulæ deriuationem quæri debere arbitratus ſum) ſed quòd de voce νὺξ quæ hanc ſequitur, parata quædam haberem quæ operis meis traderem: νυ̃ν autem in Indicem reiici poſſe exiſtimarem. Sed animaduerti tandem multo plura de hac vocula dicenda eſſe quàm putaſſem, eáque aptiorē hîc quàm illic eſſe locum habitura.

ΝΥ̃Ν, Nunc. quod ex illo νυ̃ν factum eſſe, longè manifeſtiſſimum eſt: ſicut υ mutari in u in pleriſque aliis vocabulis videmus. Poteſt alioqui reddi νυ̃ν & aliis modis: nimirum In præſentia, vel Hoc tēpore. Hom. Il. ι, Ὅσσά τε οἱ νυ̃ν ἐστὶ καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο. Idem Il. ε, Τῶν νυ̃ν οὔτι ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοη̃σαι. Eiuſdē poematis lib. β, Ἔσπετε νυ̃ν μοι Μου̃σαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. Sic cum imperatiuo, Odyſſ. χ, Ἄρχετε νυ̃ν νέκυας φορέειν. Apud eundem πάλαι & νυ̃ν velut opponuntur, Iliad. ι, Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νυ̃ν. Itidem apud Iſocratem in Panegyr. καὶ πάλαι καὶ νυ̃ν καὶ πανταχου̃ καὶ λεγομένας καὶ μνημονευομένας. Alioqui πρότερον interdum illius πάλαι locum quodammodo obtinet: (quatenus quidem vnum alteri velut opponi dixi) vt in hoc Demoſthenis loco, Philipp. 1, ἂν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναι̃οι, καὶ ὑμει̃ς ἐπὶ τη̃ς τοιαύτης ἐθελήσητε γενέσθαι γνώμης νυ̃ν, ἐπειδή περ οὐ πρότερον. Sic legimus apud eundem, eadem oratione, οὐκ ἐξη̃ν αὐτοι̃ μέρει γέ τινι στρατιωτω̃ν οἰκείων νυ̃ν, εἰ καὶ μὴ πρότερον; Paulo item antè dixerat, ταυ̃τα δὲ ἴσως πρότερον μὲν ἐκείνην ποιει̃ν, νυ̃ν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἥκει τὴν ἀκμὴν ὥστ' οὐκέτ' ἐγχωρει̃ν. Alicubi autem apud Xenoph. τῷ νυ̃ν velut oppoſitum eſt τὸ παρελθόν. Apud Plut. νυ̃ν μὲν, & ὕστερον δὲ legimus, in Fabio, νυ̃ν μὲν ἔφη τοὺς ἡγεμόνας αἰτια̃σθαι, ὕστερον δ' ἐκει̃νον. Sed quidam hîc νυ̃ν interpr. Primo loco: ὕστερον, Secundo loco.

Νυ̃ν tribus temporibus iungi, præſenti, præterito, futuro, exemplis ex Homero ſumptis oſtēdit Etymologus. Euſtath. quoq; ex veterum obſeruatione idem tradit: afferens in exemplum ſignificationis temporis præſentis, hunc verſum, Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νυ̃ν ὕστατα λωβήσαιο. præteriti, iſtum, — νυ̃ν ὤλετο πα̃σα κατ' ἄκρης Ἴλιος. futuri hunc, Νυ̃ν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει. Mirū autem videri queat quod alibi ſcribit idem, nimirum quanuis Νυ̃ν tribus tēporibus iūgatur, tamē ATTIC. Νυνὶ præſenti duntaxat ſolere iungi. Videtúrque hoc, ſicut quod & de νυ̃ν ſcribit, ex Heraclidis grammatici ſententia tradere. Idem certè & apud Etymologum de Νυνὶ legimus.

Νυ̃ν apud Homerum adiunctas alicubi habet particulas αἶψα & μάλα. vt Iliad. τ, — νυ̃ν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ, &c. Vbi idem ſchol. annotat illum auxiſſe τὴν σπουδὴν, per particulam νυ̃ν: ſequentibus autem duabus, αἶψα & μάλα, declarari, illud νυ̃ν nō πλαστικὸν eſſe ſed ἀκατάλληλον. Quod autem de νυ̃ν αἶψα tradit, idem & de αὐτίκα νυ̃ν tradi poteſt. Niſi potius vacare hîc νυ̃ν dicamus, quippe quod non itidem præponatur, ſed poſtponatur: & ita quidem vt αὐτίκα ſufficere poſſe videatur.

Νυ̃ν, præfixum interdum habet articulum pluralem neutrius generis τά: dicitúrque Τὰ νυ̃ν, vel potius vna VOCE Τανυ̃ν pro νυ̃ν, Nunc. Vtuntúrque ita cum alii tum verò Ariſtot. necnon Plato: vt in hoc loco, Ὥς γε δοκου̃ντες τανυ̃ν ἐμοί. At perperam in v. l. affertur hic locus in exemplum huius vſus iſtius particulæ: ἐκ τω̃ν τό τε τὰ νυ̃ν τεκμαιρόμενος. Neque enim poteſt hîc dici τὰ νυ̃ν eſſe pro νυ̃ν, quum ſublato articulo imperfecta relinquatur oratio. Neque verò ſi τὰ νυ̃ν ſimpliciter pro νυ̃ν poni dicitur, vacāte articulo, (vt cum aliis nonnullis aduerbiis vacare comperitur) id de locis omnibus intelligendum eſt. Verùm & in hoc peccatum ibi eſt quòd τανυ̃ν coniunctim ſcriptum ſit: quum neceſſe ſit ſcribi τὰ νυ̃ν, ſubaudiēdo ὄντα. Sic & apud Thucyd. τὰ νυ̃ν, præſentia.

Νυ̃ν, interdum non τά, ſed τὸ ante ſe habet; poſt ſe autem infinitiuum εἶναι, vel participium ἔχον. Nam DICITVR Τὸ νυ̃ν εἶναι, ITEM Τὸ νυ̃ν ἔχον, Atticè pro νυ̃ν, Nunc. Sed & aliam ſcripturam eſſe ſciendum eſt, qua articulus aduerbio iungitur, ITA, Τονυ̃ν εἶναι, ET Τονυ̃ν ἔχον. Xenophon Pæd. lib. 5, σὺ δὲ Ἀλκεύνα, ἄγων αὐτοὺς, ἐπιμελου̃ τονυ̃ν εἶναι πάντων τω̃ν ὄπισθεν. Verùm in aliis exemplaribus ſcriptum eſt τὸ νυ̃ν εἶναι. Legimus & apud Plat. De republica lib. 6, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τἀγαθὸν, ἐάσωμεν τὸ νυ̃ν εἶναι. vel τονυ̃ν εἶναι. Sic τονυ̃ν ἔχον apud Syneſium, οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τονυ̃ν ἔχον. Interdum autem ſeparantur interiecta particula δέ: dicitúrque τὸ δὲ νυ̃ν ἔχον, & τὸ δὲ νυ̃ν εἶναι.

Νυ̃ν aliter etiam articulo iungitur. ſiquidem DICITVR Ἐν τῷ νυ̃ν, ITEM Ἀπὸ του̃ νυ̃ν, ET Μέχρι του̃ νυ̃ν. Poſſumus autem cum ἐν τῷ νυ̃ν ſubaudire datiuum χρόνῳ, ſicut cum ἀπὸ του̃ νυ̃ν & μέχρι του̃ νυ̃ν ſubaudimus χρόνου. Apud Platonem extat ἐν τῷ νυ̃ν, (ſubaudiendo χρόνῳ) Hoc tempore, In præſentia, Nunc. Illud autem Ἀπὸ του̃ νυ̃ν, ſubaudiendo χρόνου, (q. d. Ab hoc tempore) quidam interpretantur Poſthac: vt in iſto loco epiſt. 2, ad Corinth. c. 5, ὥστε ἡμει̃ς ἀπὸ του̃ νυ̃ν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα. εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστὸν, ἀλλὰ νυ̃ν οὐκ ἔτι γινώσκομεν. Hoc quidem certè conſtat, eſſe omnino quod vulgò dicimus *D'ores en auant*; aut potius coniunctè, *Doreſenauant*: vel (ſequendo vulgus) *Doreſnauāt*. qua ſignificatione dicim⁹ etiā *Deſormais*. At verò *Des maintenant*, quo quidam interpretantur illud ἀπὸ του̃ νυ̃ν, diuerſum eſt. Illud verò tertium loquendi genus, Μέχρι του̃ νυ̃ν, vſitatius eſt: ſignificans Vſque ad hoc tempus. Exēplum inuenies in voce Μέχρι, t. 2, col. 908.

Νυ̃ν, Nunc, id eſt Hodiéque, pro Hoc tempore, ſeu Hac tempeſtate. Thucydides lib. 2, καὶ νυ̃ν ἔτι ἀπὸ του̃ ἀρχαίου πρό τε γαμικω̃ν καὶ ἐς ἄλλα τω̃ν ἱερω̃ν νομίζεται τῷ ὕδατι χρη̃σθαι. Sic dicitur οἱ δὲ νυ̃ν, ſubaudiendo ἄνθρωποι, Qui nunc ſunt homines, Homines qui hodie viuunt, Homines huius ſeculi. Legitur cum apud alios tum apud Athenæum.

Νυ̃ν, pro Tunc, ex Plutarcho in Fabio, ὡς πάλαι μὲν ἑώρα χαλεπὸν αὐτοι̃ς, νυ̃ν δὲ ἀδύνατον κρατει̃ν ἀπὸ τω̃ν ὑπαρχόντων Ἰταλίας, Iampridem perſpexiſſe difficile ipſis eſſe, tum autem impoſſibile, præſentibus copiis, Italia potiri. Hæc ex vulg. lex. Inuenitur quidem certè Nunc itidem pro Tunc apud Suetonium.

Νυ̃ν habens vtrinque ποτὲ, vide in Νυνί.

Νυ̃ν δὴ pro νυ̃ν interdum ponitur: vt apud Platonem De legibus, pag. 252, μηχανα̃σθαι δὲ καὶ ἐν τοι̃ς δίχα τμήμασι τὸ νυ̃ν δὴ λεγόμενον φαυλότητός τε καὶ ἀρετη̃ς χώρας. Apud eundem legimus in Hippia minore, νυ̃ν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. itidémque in aliis pleriſque eius locis pro Nunc poni νυ̃ν δὴ conſtat. Legimus eodem modo apud Polybium, ὑπὲρ ὧν νυ̃ν δὴ ὁ λόγος.

Pollux tamen νυ̃ν δὴ idem eſſe teſtatur quod ἄρτι: ita ſcribens, ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικρου̃, καὶ νυ̃ν δὴ, ὅ ἐστι ταὐτόν. Idem teſtatur & Heſychius. Atque adeò & huius ſignificationis apud eundem Platonem exempla habemus: vt in Politico, καθάπερ ἐρρέθη νυ̃ν δὴ, vt modò dictum fuit. Sic alibi, τοι̃ς νυ̃ν δὴ ῥηθει̃σιν. Item, ὃ καὶ ἀνδρίαν νυ̃ν δὴ ἔλεγες εἶναι μετὰ ἐπιστήμης; Meminit verò huius ſignificationis Euſtathius quoque, ſed SCRIBENS Νυ̃νδὴ, coniunctim, & vnico accentu: ὑφ' ἑνὶ τόνῳ, vt ipſe loquitur. καὶ νυ̃νδὴ (inquit) ἀντὶ του̃ ἀρτίως, ἐν ἑνὶ τόνῳ. Additque, Quod etiam tradunt cum ſolo præterito conſtrui. Sed hoc refellunt priores quos ex Platone attuli loci. Cæterùm vt vacat δὴ poſt νυ̃ν, quùm accipitur pro νυ̃ν ſimpliciter, SIC Νυ̃νπερ ex Apollonio affertur pro νυ̃ν, vacante περ. Sic certè & cùm aliis pleriſque vocabulis hæc VOCVLA Περ vacare comperitur.

Νυνὶ ἄρτι, Nunc iam, Nunc primùm, Nunc demum, v.l. ex hoc Platonis loco, νυνὶ ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νυνὶ πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι.

Νυνὶ πρῶτον, vt Lat. Nunc primùm. Plato in Apol. νυνὶ ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα.

Νυνὶ κ' εἴη, pro νυνὶ καιρὸς, teſte Heſychio.

Νυνὶ τήμερον, vide in Νυνί.

Καὶ νυνὶ, Nunc quoque. At in vulg. l. redditur Etiamnum, Quinetiam, Quin potius: item Iam verò, Atqui. Affertúrque ex Ariſtot. Rhet. lib. 1, πολλῷ δὲ πλείω δίδοσθαι καὶ νυνὶ αὐτῇ τῶν οἰκείων θεωρημάτων, ἀληθές ἐστι. Sed aliud exemplum afferendum fuiſſet.

Νυνὶ, interdum ſignificationem temporis non habet, ſed potius ſeruit orationi quæ eſt κατὰ θέσιν καὶ ἄρσιν, vt quidam loquuntur: ſic vocantes orationem cuiuſmodi eſt iſta, Si diligentiam adhibuiſſes, res bene ſe habuiſſet: nunc tua negligentia factũ eſt vt nulla ſpes nobis ſuperſit. Sic apud Cic. De diuin. Quæ quidem multo plura euenirẽt ſi ad quietem integri iremus: nunc onuſti cibo & vino, confuſa & perturbata cernimus. Sic legimus apud eundem, Epiſt. ad famil. lib. 1, epiſt. penultima, Sed vellem non ſolùm ſalutis meæ, quemadmodum medici, ſed etiam, vt aliptæ, virium & coloris rationem habere voluiſſent: nunc vt Apelles Veneris caput & ſumma pectoris politiſſima arte perfecit, reliquam partem corporis inchoatam reliquit: ſic quidam homines &c. Non dubium eſt certè quin eum locum quem in iſta oratione obtinet Nũc, obtinere potuiſſet Verùm, aut Sed. Sunt autem qui quum iſtum vſum habet Nunc, ſicut apud Græcos νυνὶ, aſſumptioni adhiberi dicant. Plerunque certè ita vſurpatur Nunc in poſteriori orationis parte, vbi prior habet particulam Si. Additúrque nõ rarò particula Veró. vt apud eundem ſcriptorem, Nam ſi ita diceres, &c. nunc verò fateris. Sic apud Thucyd. lib. 4, pag. 161, initio concionis Braſidæ ad milites, Εἰ μὲν μὴ ὑπώπτευον &c. οὐκ ἂν ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην· νυνὶ δὲ πρὸς μὲν &c. Ita vſus eſt lib. 1, pag. 39, ἐνθυμώμεθα δὲ καὶ ὅτι εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἑκάστοις πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὅρων διαφοραὶ, οἰστὸν ἂν ἦν· νυνὶ δὲ πρὸς ξύμπαντάς τε ἡμᾶς Ἀθηναῖοι ἱκανοὶ καὶ κατὰ πόλιν ἔτι δυνατώτεροι. Sic apud Iſocr. in Archidamo, præcedente εἰ ſequitur νυνὶ, in ipſo ferè principio, ἐγὼ δὲ, εἰ μέν τις ἄλλος τῶν εἰθισμένων ἐν ὑμῖν ἀγορεύειν, ἀξίως ἦν τῆς πόλεως εἰρηκὼς, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· νυνὶ δὲ ὁρῶν τοὺς μὲν συναγορεύοντας οἷς οἱ πολέμιοι προστάττουσι &c. Itidémq; apud Dem. in Mid. vſurpatur A T T I C V M Νυνί: in fine p. 231, & initio pag. 232, εἰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σώφρονα καὶ μέτριον πρὸς τἆλλα παρεσχηκὼς αὑτὸν Μειδίας, καὶ μηδένα τῶν ἄλλων πολιτῶν μηδὲν ἠδικηκὼς, εἰς ἐμὲ μόνον ἀσελγὴς οὕτω καὶ βίαιος ἐγεγόνει, πρῶτον μὲν &c. paucis autem interiectis, νυνὶ δὲ τοσαῦτά ἐστι δὴ τἆλλα ἃ πολλοὺς ὑμῶν ἠδίκηκε, καὶ τοιαῦτα, ὥστε &c. Neque tamen ſemper particulam εἰ præcedere exiſtimandum eſt. vt videmus apud Iſocr. in epiſt. ad Timotheum, & in aliis aliorum locis. Sciendum eſt porro ex Homero manaſſe iſtum particulæ νυνὶ vſum. in aliquot enim eius locis eum obſeruaui: è quorum numero eſt iſte Odyſſ. α, Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε· Νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι, ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις. Cui loco addi poteſt iſte ex eodem libro, non procul inde, Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν· Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες. vel βούλοντο θεοί.

A T T I C E Νυνὶ dicitur, ſicut οὑτοσὶ pro οὗτος, & alia nonnulla itidem ι aſciſcunt. Vtitur eo Demoſth. vtitur & Ariſtoph. (apud quem tamen legitur & νυνὶ. vt in Pluto, Ἄφετόν με νυνί. ἴσον γὰρ ἤδη τἀπ' ἐμοῦ. Sic in eadem comœdia, Καὶ νυνὶ ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ. Et paulo pòſt, Ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νυνὶ δ' εὐτυχής. Itidémque apud Thucyd. νυνὶ paſſim legimus) Mirum eſt autẽ quod ex Euſtathio & Etymologo attuli ſuprà, νυνὶ præſenti duntaxat iungi, quanuis νῦν tribus temporibus iungatur. Mirum, inquam, hoc eſt, ac fortaſſis eiuſmodi quod minimè verbũ comperiri poſſit. Apud Demoſthenem legimus Νυνὶ τήμερον, in orat. Pro corona, ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐτελούμην· ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχορήγουν. & paucis interiectis, ἐῶ τἆλλα, ἀλλὰ νυνὶ τήμερον ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τοῦ στεφανωθῆναι δοκιμάζομαι. Vbi non dubium eſt quin νυνὶ τήμερον ſonet quod vulgò dicimus, *Pour le iourdhuy*: viderique poſſit vacare νυνί. Alioqui dicendum fuerit τήμερον addi ad reſtringendam ipſius aduerbii νυνὶ ſignificationem: ſicut de νῦν ἄρτι dictum fuit. vbi tamen aliud reſtrictionis genus eſſe fateor. Apud Ariſtophanem legimus νυνὶ habens vtrinque τοτέ: in Ranis, Τοτὲ μὲν βοῶ, νυνὶ δ' ὀρῶ, τοτὲ δ' αὖ γυνὴ θρασυτάτη τις. ſubaudi γίνεται. Vbi νυνὶ reddi debet eadem particula Latina qua & τοτὲ redditur. Latini dicunt Nunc quidem, nunc veró: & Modò quidem, modò veró. item, Interdum quidem, interdum veró.

Sed dicitur E T I A M Νυνδὶ, pro νυνὶ, teſte Euſtathio, pag. 45. His addendum eſt T E R T I V M Νυνμενί. (pro quo mẽdoſè legitur Νυνμένη in vulg. lex.) Sed pro Νυνμενὶ ſcribitur E T I A M Νυν μενὶ diſiunctim. extátque hæc ſcriptura apud Ariſtophanem in Auibus. vbi ſcholiaſtes ait eſſe pro νῦν μέν. Quidam tamen νυνμενὶ ſcribentes coniunctim, pro νῦν ſimpliciter accipi putauerunt. Vt autem Νυνμενὶ, ſic S C R I P T V M Τοιγαρὶ fuiſſe, docui in meis animaduerſionibus in Corinthi tractatum de dialecto Attica, pag. 50.

A T P A R T I C. Νυν expletiua, nihil cum νῦν ſiue νυνὶ commune habet: dicam tamen & de illa, vt eadem opera diſcat lector eam à νῦν aduerbio diſcernere. Hoc igitur primùm ſciendum eſt, νυν aliud nihil eſſe quàm νυ, nimirum κατ' ἐφελκυσμὸν τοῦ ν, vt quidam grammatici loquuntur. οὕτω καὶ τὸ νὺ παραπληρωματικὸν ἀντὶ τοῦ δὴ, σπανιώτατα μὲν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικὸν ποτὲ τοῦ ν καὶ αὐτό: vt legimus apud Euſt. loquentẽ & de quibuſdam aliis particulis quæ itidem aſciſcunt literã ν. ex quibus eſt κεν. Nec ſolùm in V O C E Τοίνυν (inquit) ſed apud Euripidem quoque, in hoc verſu, Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔα τοῦ πλησίον. Sciẽdum eſt autem, apud tragicos potiſſimũ & comicos in vſu hanc particulam eſſe: præſertimque cum imperatiuis. vt habuiſti in verſu modò allato, σῶσόν νυν. Sic σίγα νυν, apud Sophoclem, Σίγα νυν ἑστώς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων. quod legendum eſſe καθ' ὁμαλισμὸν annotat ſcholiaſtes. Sic σπεῦδέ νυν, Ariſtophanes in Pluto. Sed vt apud tragicos nonnulli loci repetiuntur in quibus νῦν aduerbium temporis ſedem παραπληρωματικῆς voculæ νυν occupat, ſic & apud Ariſtophanem non paucos locos huius erroris ſuſpectos habeo. vt in Pluto, Φέρε νῦν. (νόμος γάρ ἐστι) τὰ καταχύσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. Sic in Pluto pro εἶα νῦν vereor ne εἶά νυν reponendum ſit. Ibidem, pro Μὴ νῦν μελέτω σοι μηδὲν, ne reponi debeat Μή νυν, &c. Quibuſdam autem in locis errorem lex metri patefacit: quum νῦν producatur, at νυν contrà corripiatur. Vſus eſt porro & Homerus iſta particula. vt Iliad. ψ, Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος πέρι δώμεθον ἠὲ λέβητος. Vbi Euſt. annotat hanc particulam videri poſſe vocari σύνδεσμον παραπληρωματικόν.

Ὄλισθος ne nunc quidem, vbi ponendum fuerit, ex iis quæ apud Etymologum extant, ſtatuere poſſum: quippe quæ talia ſint vt non ſolùm quæ credamus, ſed etiam quæ legamus, indigna eſſe videantur. Ὄλισθος (inquit) παρὰ τὸ ὅλως θέειν. vel παρὰ τὸ ὅλος, & ἵζω, quod eſt κάθημαι. vt ſit ὁ ὅλος καταπίπτων. Additque, Et verbum Ὀλισθῶ, ex quo eſt Ὀλισθαίνω. Sed in v. edit. Etymologi prætermiſſum eſt verbũ ὀλισθῶ. Legitur enim καὶ ῥῆμα ὀλισθαίνω, τὸ καταπίπτω: quum ita legi debeat, καὶ ῥῆμα Ὀλισθῶ, ὀλισθήσω. ἐκ δὲ τοῦ Ὀλισθῶ παράγεται Ὀλισθαίνω. Vt autem cætera omittam, quomodo ὄλισθος, quo ſignificatur Lapſus, ſubſtantiuum, poſſit dici ſonare ὁ ὅλος καταπίπτων, viderint ii qui Etymologo patrocinari volent.

ὌΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, Lapſus, Caſus, Prolapſio. Exiſtimatur autẽ propriè dici de lapſu qualis in lubrico cõtingere loco ſolet. Luc. τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης. Interdum verò ὄλισθος eſt Lubricitas, inquit Bud. vt apud Lucianũ, vbi loquitur de corpore athletarum quod oleo perfundi ſolebat vt firmiter prehendi non poſſet. hanc enim lubricitatem appellat ὄλισθον. Cæterùm hoc nomen ὄλισθος pono ante verbum Ὀλισθῶ, non tam quòd Etymologus priorem locum ei tribuat, (ſæpe enim in aſſignandis huiuſmodi locis nullo illum iudicio præditũ eſſe videmus) quàm quòd veram verbalis formam nõ habeat. niſi fortè ab aor. poſteriore ὤλισθον formatũ eſſe dicamus. At Ὀλισθηρὸς, ſi quidem non extaret verbũ Ὀλισθῶ, huic nomini ὄλισθος ſubiũgerem: at quum in vſu ſit, & ab eo eſſe poſſit, ei potius ſubiungam. ſic tamẽ vt alioqui talem ordinem valde pertinaciter tueri nolim. At verò nomen. COMPOS. Εὐόλισθος, (quod in Indice habes) ab ὄλισθος deductum eſſe, nemo, vt opinor, negauerit.

Ὀλισθέω, ῶ, Labor, Prolabor, Cado, vt videlicet aliquis labitur ſeu cadit in loco lubrico, ſi quidem propriam ſignificationem ſequi velimus: id eſt, eam quæ propria eſſe exiſtimatur. Ac certè pro hac ſignificatione facit iſte Homeri locus, Iliad. ψ, v. 774, Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων (βλάψεν γὰρ Ἀθήνη) Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. Lubricum enim fuiſſe locum, ex his patet. Breuium ſcholiorum autor ὄλισθε exp. ſimpliciter ἔπεσε. Ex Nonno autem affertur ὀλισθῆσαι ὀλέθρῳ pro Incidere in perniciem. Ex epigr. ὀλισθήσας μητρὸς, pro Delapſus ex vtero materno.

Ὀλίσθημα, ατος, τὸ, ITEM Ὀλίσθησις, Lapſus, &c. vt dictum eſt de Ὄλισθος. Vtrunque, nimirum & ὀλίσθημα & ὀλίσθησις, apud Plut. legitur.

Ὀλισθηρὸς, οῦ, ὁ, ſonat quaſi quis dicat Labilis: accipiendo de eo qui ad labendum procliuis eſt, ſeu talis vt lapſui ſit obnoxius. vnde ὀλισθηρὸς exponitur πτωτικός. Dicitúrque metaphoricè ὀλισθηρὸς eſſe ad rem aliquam, ſiue ad aliquod vitium, qui ad id procliuis eſt & propenſus, & qui facilè in id prolabitur. Quò pertinet ὀλισθηρὰ γλῶττα, lingua cui ſæpe contingit vt labatur. Sed ὀλισθηρὸς τόπος dicitur locus lubricus, in quo quis facilè labitur, in quo firmiter gradum ſiſtere non poteſt, ſed labitur. Extátque hoc ὀλισθηρὸς τόπος apud Plut. itidémque ὀλισθηρὸν χωρίον apud Xenoph. Accipitúrque & generalius, ſicut Lubricus. vnde quod λεῖον eſt, dicitur eſſe ὀλισθηρὸν & δυσκάθεκτον. Lucian. in Timone, ὡς δὲ λεῖος εἶ ὦ Πλοῦτε καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφευκτικός. Sic apud eundem legimus in Hermotimo, ὡς ὀλισθηρὸς ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν. Vt autem in illo priore Luciani loco λεῖος & ὀλισθηρὸς copulantur, ſic apud Plutarchum quoque & alios copulata inueniuntur. Obſeruandúmque eſt, ſicut ὀλισθηρὸς in priori ſignificatione (id eſt, ea cui priorem locum dedi) verbo Labi commodè reddi poteſt, ita hoc per compoſitum Elabi in huiuſmodi locis reddi poſſe. Qui enim eſt λεῖος & δυσκάθεκτος, & qui διαδιδράσκει ἐκ τῶν χειρῶν, eum dicere poſſumus facilè elabi. Sic certè & compoſ. εὐόλισθος redditur Lubricus, ſed videndum an vnicuique horum locorum conuenire itidem poſſit.

Ὀλισθηρὸς εἰς πόδας legimus apud Antipatrum, Anthol. epigr. lib. 3: pag. 243, meæ editionis, Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον ὀνόσομαι, ἢ Διὸς ὄμβρον Μέμψομ'. ὀλισθηροὶ δ' εἰς πόδας ἀμφότεροι. Quibus verſibus ſubiunguntur hi, Ἄγχοθι γὰρ κατιόντα Πολύξενον ἔκ ποτε δαιτὸς Τύμβος ἔχει, γλισχρῶν ὀξὺ ἐχόντα λόφων. Vbi ὀλισθηροὶ εἰς πόδας quidam interpr. Lubrici pedibus. Ego verba hæc εἰς πόδας exiſtimo πλεονάζειν, & duntaxat ad explendum verſum addi. dici autem ὀλισθηροὶ actiuè, non paſſiuè, de iis qui ad lapſum procliues reddunt: vel (vt ſimul εἰς πόδας exprimamus) procliues pedes reddunt. Ego verſus illos ita verti (inter ea epigrammata Anthologiæ, quæ ſunt vltra numerum à me editorum) Haud ſcio culpandus Bacchúſne ſit, an Iouis imber. Sæpe etenim labi cogit vterque pedes. Quum autem Antipater ita epigramma hoc claudat, — ἀλλά τις ὄρφνης Δειμαίνοι μεθύων ἀτραπὸν ὑετίην. vbi ἀτραπὸς ὑετίη, id eſt via pluuialis, optimè cum ὀλισθηροὶ conuenit: quidam tamen omnino noua & inuſitata interpretatione vtens, (ſed ei aliud verbum non ſuggerente ſua Muſa, vt credibile eſt) ſalebroſas vias reddidit: ita interpretans illam epigrammatis clauſulam, — ergo cauebis Nocte ſalebroſas ebrius ire vias. Ego ita, — hoc bene potos Noctu iter extimeant vt pluuiale monet.

Ὀλισθήεις, εντος, ὁ, poeticè idem quod ὀλισθηρός. FOEM. Ὀλισθήεσσα, in Epigr. ὀλισθήεσσα φύσις, lubrica natura.

COMP. Ὀλισθογνωμονεῖν apud Luc. in Lexiphane, ſonat q. d. Excidere mente, Mentis compotes non eſſe: vbi Lexiph. ita loquitur, ὡς περιφανῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμονεῖν οἴεται. Sed hoc verbum ipſi Lexiphani, ſicut alia pleraque, affingi exiſtimo, eius in ſermone ſtudium nouitatis irridendo.

At COMP. Ἀπολισθέω, ῶ, vide in Indice. ITEM Διολισθέω & Ἐπολισθέω, vide ibidem. Παρολισθέω autem & Περιολισθέω vide in Παρολισθαίνω & Περιολισθαίνω.

Ὀλισθαίνω, idem quod ὀλισθῶ, à quo eſt factum. Plato in Cratylo, ὅτι δὲ ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λ ἡ γλῶττα, κατιδὼν ὁ ἀφομοιῶν, ὠνόμασε τά τε λεῖα καὶ αὐτὸ τὸ ὀλισθαίνειν. Sic apud Plut. in Probl. ὀλισθαινούσης γλώττης. Vnde ὀλισθηρὰ γλῶττα, quod attuli ſuprà. In poemate de Herone & Leandro, quod Muſæo cuidam adſcribitur, περὶ τοῦ ἐρωτικοῦ ἕλκους legimus, — ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει. vbi redditur Lubrico lapſu incidit, Illabitur.

COMP. Ἀπολισθαίνω, & Διολισθαίνω, & Ἐνολισθαίνω, & Ἐξολισθαίνω, & Ἐπολισθαίνω, vide in Indice. Sunt verò & alia COMP. Κατολισθαίνω, ET Παρολισθαίνω, ET Περιολισθαίνω. Eſt autem Κατολισθαίνω, Delabor, Illabor. Apud Suidam tamen, ἀνώνυμος quiſpiam ſcribit, Κλεοπάτρα εἰς τὴν κατολισθαίνει τῶν πολεμίων ἡ διαδοχή. vbi κατολισθαίνει non ſolùm Delabitur reddi poteſt, ſed etiam Recidit, vel Deuenit. Sic κατολισθαινόντων εἰς δάκρυα, ibidem, reddi poſſit, Deuenientium ad lacrymas. Illud autem Παρολισθαίνω Bud. interpr. Prolabor. eandémque interpretationem dat VERBO Παρολισθέω: reddens tamẽ & Lubricè Aberro, Lubricè in latus detorqueor: in iſto Luciani loco, in Gallo, p. 274, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, ει

παρελίσθαι τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' ἰθύ. Sed A περολίσθαι potius legendum eſſe putat. Quidam reddunt etiā Si paulum aberret, vt περὶ diminutionem quandam ſignificet. Apud Dioſcor. lib. 6, cap. 11, τὸ εἰς ἔντερα παρωλισθηκὸς, redditur, Quod ad inteſtina prolapſum ſit. Superſunt Περιολισθαίνω & Περιολισθέω, ῶ, q.d. Circùm delabor, ſeu Circùm decido, aut circumquaque. VNDE Περιολίσθησις, quo vtitur Plut. in Camillo, pag. 258, meæ editionis, πολλαχῆ δὲ τῶν ἐπιτρυφόντων τοῖς κρημνοῖς ἀποτριβαὶ καὶ περιολισθήσεις τῶν γεωδῶν. quæ quidam interpr. Etiam terrā quæ præcipitiis adhæſiſſet, multis in locis detritam atque delapſam.

Ὀλοφύρομαι pluribus modis ἐτυμολογεῖται. Euſtathius enim vult eſſe ex aduerbio ὀλοῶς & φύρεσθαι, Etymologus autem vult ὀλοφύρεσθαι eſſe τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν. ſed his etymis tertium poteſt addi, ex ipſo Euſtathio. vbi enim ſcribit ὀλοφύρεσθαι eſſe ὀλοῶς φύρεσθαι, dicit vel μετὰ ὀλυγῆς: cum φύρεσθαι ſubaudiens datiuum δάκρυσι. Alio autem in loco pro aduerbio ὀλοῶς datiuum ὀλοῷ affert: ſcribens, ὀλοφύρεσθαι eſſe propriè τὸ ἐπί τινι ὀλοῷ φύρεσθαι δάκρυσιν. Quorum etymorū nullum mihi ſatiſfacit: an autem aliquod eorum lectori ſatiſfacturum ſit, neſcio. Sed in eo ipſe ſatiſfacere illi debebo, quòd profero quicquid habeo.

ὈΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, Fut. ῦμαι, Lamentor, Eiulo, Ploro, Fleo, vel, Lugeo. Hom. Iliados φ, Ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὔτως; Apud eundem, πόλλ' ὀλοφυρόμενοι & οἴκτρ' ὀλοφυρόμενοι non vno in loco legimus. Item, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ, Iliad. χ. Sed quanuis poetarum magis ſit hoc verbum quàm eorum qui ſoluta oratione vtuntur, eſſe tamen & apud hos aliquem huius vſum ſciendum eſt. Plato De rep. lib. 1, de ſenibus loquens, οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι. Thucyd. de mulieribus C lugētibus mortuos vſurpauit, l. 2, καὶ αἱ γυναῖκες παροῦσαι αἱ προσήκουσαι ἐπὶ τὸν τάφον. Sic apud Herodian. ὀλοφύρεσθαι & θρηνεῖν copulantur l. 4, ὁ προσιὼν Μακρῖνος ἐπιστὰς τῷ πτώματι, ὀλοφύρεσθαί τε καὶ θρηνεῖν προσεποιεῖτο. Sed Thucyd. cum caſu etiam vſus eſt, nimirum cum accuſ. & cum datiuo. Cum hoc, lib. 6, pag. 222, in fine, καὶ εἰ γνώμῃ ἁμάρτοι, τοῖς αὑτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθεὶς, τάχ' ἂν ἴσως καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς ποτε βουληθείη αὖθις φθονῆσαι. Vbi ſchol. ſubaudire videtur præpoſitionem ἐπί. Quod autem ad conſtructionem cum accuſ. attinet, de ea verba faciam D in iis quæ proximè ſequuntur, vbi de altero huius verbi apud Homerum vſu diſſeram. Prius autem de hoc admonēdum lectorem puto, inueniri & genitiuo iunctum hoc verbum apud illum poetam: Iliad. θ, v. 33, Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων, Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται. Sed non dubito quin hîc ellipſin præpoſitionis ὑπὲρ aut aduerbii ἕνεκα conſtituere oporteat: cuius ellipſεως exempla multa protuli in appendice mea ad aliorum ſcripta de dialecto Attica. Cæterùm de ſignificatione huius verbi hoc addo: Etymo- E logum tradere, ὀλοφύρεσθαι eſſe propriè μετὰ πλήθους τῶν τειχῶν κλαίειν.

Ὀλοφύρομαι, cum accuſ. apud Hom. pro Deploro, ſeu Commiſeror, Vicem alicuius miſeror. Odyſſ. κ, v. 157, Καί τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα. vbi Euſtath. exp. κατηλέησατο. Pauciſque interiectis annotat, Sciendum eſt autem, quum Homerus hîc ὀλοφυρμὸν vſurparit ἐπὶ συμπαθείας καὶ ἐλέου, eos qui poſteriores illo fuerunt, vſurpaſſe ἐπὶ κλαυθμοῦ. Vbi συμπάθειαν vocat quod nos verbum verbo reddentes dicimus *Compaſſion*: F veluti in hoc loquēdi genere, *Auoir compaſſion de quelcun*. Sed mirum hoc videri poſſit, & quidem non immeritò, quòd Euſtath. dicat Homeri poſteros vſos eſſe verbo iſto ἐπὶ τοῦ κλαίειν, quaſi ipſe quoque Homerus ita vſus non ſit: quum tamen pleriſque eius locis (cuiuſmodi ſunt quos ex eo attuli) aut hæc aut alia expoſitio huic affinis tribuatur, atque adeò tribuenda eſſe ab omnibus iudicetur. Legitur & apud Thucyd. cum accuſ. lib. 2, διόπερ καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι. Vbi ὀλοφύρομαι non ſolùm Deploro verti poteſt, ſeu Defleo, ſed fortaſſis & Commiſeror, vt in illo Homeri loco. Eôdem pertinet & iſtud loquendi genus, Vicem eorum doleo.

Ὀλοφυρμὸς, οῦ, ὁ, ITEM Ὀλόφυρσις, Lamentatio, Lamentum. (ſed hoc in plurali potius vſurpatur, ideóque aptius ὀλοφυρμοὶ reddetur Lamēta) Item Eiulatus, Ploratus, Luctus. Thucyd. lib. 7, pag. 258, ὀλοφυρμὸς, βοὴ νικώντων, κρατούμενοι. Syneſius παισὶ peculiariter tribuit ὀλοφυρμούς: in quadam epiſt. ſcribens, ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοί. Illud autem alterum verbale ὀλόφυρσις pro ploratu ſeu comploratione, apud Thucyd. extat: necnon pluralis ὀλοφύρσεις. Legimus enim lib. 1, pag. 47, τήν τε ὀλόφυρσιν μὴ οἰκιῶν καὶ γῆς ποιεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν σωμάτων: repetendo χρὴ ex præcedentibus. Vbi ὀλόφυρσιν ποιεῖσθαι τῶν σωμάτων poſſumus interpretari Deplorare corpora, perinde acſi ſcriptum eſſet ὀλοφύρεσθαι τὰ σώματα. Aut etiam reddere, Ploratum & lamēta edere ob corpora: vt ſubaudiamus ὑπὲρ ſeu ἕνεκα: ſicut in ὀλοφύρεσθαι Δαναῶν ſubaudiri apud Homerum dixi. Plurali autem ὀλοφύρσεις vtitur lib. 2, pag. 64, ἐπεὶ καὶ τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων τελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι. Vbi ſubaudiendam eſſe præpoſitionem πρὸς tradit ſcholiaſtes. Quanuis autem noua ſubauditio hæc & dura videri poſſit, niſi tamen eam admittamus, multum negotii nobis faceſſet hic locus. Valla certè eius ſententiam omnino peruertit, ita interpretans, Poſtquam domeſtici eos qui vita exceſſerant complorauerant, deficiebant, eius vehementia ſuperati. Atqui Thucydides ſignificare vult, ipſos etiam propinquos ad complorationes ſeu comploratus morientium defeciſſe, mali grauitate ſuperatos. Vel, Ne comploratu quidem morientes proſequi amplius valuiſſe. vt Liuius dicit Comploratu proſequi mortuos. Datiuus ὀλοφύρσεσι apud Philonem extat, τοιαύταις χρωμένων ὀλοφύρσεσι. vbi redditur, Iſta quiritantibus.

Ὀλοφυρμὸς, redditur etiam Nænia, ex Athenæo, ſcribente lib. 14, ita vocari τὴν ἐπὶ τοῖς θανάτοις καὶ λύπαις ᾠδήν.

Ὀλοφυρτικὸς, ή, όν, Ad lamenta ſeu ad lamentandum procliuis, Qui facilè ad fletum ſeu eiulatum mouetur. Ariſtot. Ethic. 4, cap. 3, τοῦ μεγαλοψύχου ingenium deſcribens, καὶ περὶ τῶν ἀναγκαίων ἢ μικρῶν ἥκιστα ὀλοφυρτικὸς καὶ δεητικός. vbi de eo dici videtur qui facilè ad quiritationem prorumpit. Quidam autem ὀλοφυρτικὸς & δεητικὸς perperam vertit Anxius & ſolicitus.

COMP. Ἀνολοφύρομαι, & Ἀπολοφύρομαι, vide in Indice. AT VERO Κατολοφύρομαι accuſatiuo iungi ſolet, pro Deploro, Defleo: vt κατολοφύρομαί σε, apud Eurip. Deploro te, Tuam ſortem deploro.

Ὄλυμπος ſi quidem prima ſignificatione de cælo dicatur,(vt paſſim à poetis hoc ſignificatum illi tribui videmus)quæ ab Ariſtotele quoq; traditur etymologia,conuenire illi meritò dicetur: nimirum vt ὄλυμπος dictus ſit quaſi ὁλόλαμπος: ſin verò putemus nomen hoc Ὄλυμπος monti cuidam impoſitum primò fuiſſe,deinde cælum id accepiſſe, quòd mõs ille cælũ altitudine æquare videretur, aliud etymũ quærendũ fuerit. Hoc autẽ potius quàm illud credemus, ſi fidẽ grammaticis adhibere velimus. ex quibus Euſtath. quiddam etiam tertium quodammodo afferre videtur,vt mox docebo.

ὌΛΥΜΠΟΣ, ου,ὁ, Theſſaliæ mons altiſſimus.Hom.Odyſſ.λ,de Oto & Ephialte gigantibus,Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον,ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. ſic enim legendum eſt Οὐλύμπῳ, cum ου,non Ὀλύμπῳ, vt ſtet verſus. Habétq; & mea editio lectionem illam, non hanc, repugnantibus alioqui pleriſque editionibus:quarum è numero eſt ea quæ Euſtathii commentarios inſertos habet. Interpretatus eſt autem verſus iſtos Maro, Georg.lib.1, Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam, Scilicet atque Oſſæ frondoſum inuoluere Olympum. Quibus in locis conuenit inter ſcholiaſtas de Olympo,montem eſſe Macedoniæ. nam & Seruius in illum Virgilii locum id teſtatur. Sed de cæteris nominibus aliqua inter illos eſt diſſenſio.Quum enim & Pelion & Oſſa Theſſaliæ montes eſſe tradant cùm alii, tum enarratores Homeri, Seruius Pelion Theſſaliæ, Oſſam Thraciæ attribuit. Cæterùm quanuis dixerim de Olympo conuenire inter ſcholiaſtas, Macedoniæ montem eſſe, non deſunt tamen qui Theſſaliæ adſcribant. Atque adeò Euſtath. in Dionyſii De ſitu orbis poema,vult Ὄσσαν & Ὄλυμπον apud Homerum vel Macedonicos vel Theſſalicos montes eſſe. Quidam verò Olympum propriè mõtem Macedoniæ vel Theſſaliæ appellari poſſe negarunt, quippe qui inter vtranque ſitus ſit.

Ὄλυμπος,Myſiæ mõs. Sed obſeruaui dici potius cum additione nominis adiectiui Μυσός: licet Steph.ea de re non admoneat:ſcribens duntaxat Ὄλυμπον eſſe montem Myſiæ,& autorem citans Arrianum, Bithyniac.libro 1. Sic certè apud Callimachum non Ὀλύμπῳ ſimpliciter legitur, ſed Ὀλύμπῳ Μυσῷ,diſcriminis cauſa: hymno in Dianam,Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ. Annotátque in hæc verba ſcholiaſtes,eſſe etiam Macedoniæ.Intelligẽs nimirum, addi Μυσῷ,ea de cauſa quam dixi: vt videlicet diſcernatur à monte Macedoniæ.Sic certè apud Xenophontem & Athenæum adiectiuum illud additum obſeruaui:ſed παρασυλλάβως ſcriptum Μύσιον,non Μυσόν. Legimus enim apud Xenophontem in lib. De venatione, pag.581,meæ editionis,τὰ δ' ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῷ Μυσίῳ καὶ ἐν Πίνδῳ,τὰ δ' ἐν τῇ Νύσῃ τῇ ὑπὲρ τῆς Συρίας. Loquitur autem περὶ τῶν θηρίων,id eſt de feris,quæ his in montibus capiuntur. Apud Athenæum verò extat illa Ὀλύμπου τοῦ Μυσίου appellatio,lib.2, ἐν ᾗ Προύσῃ τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὄλυμπον. Debuit igitur Stephanus aliter de nomine Ὄλυμπος ſcribere: videlicet Olympum antiquitus quidẽ fuiſſe dictum peculiariter Macedoniæ móntem,poſtea verò & quendam Myſiæ hoc nomen accepiſſe: ſed diſcriminis cauſa dictum cum adiectione fuiſſe Ὄλυμπον τὸν Μύσιον, ſeu τὸν Μυσόν. Sed & aliquot alios nomen idẽ habuiſſe, quidam tradiderunt: vt in proximè ſequentibus docebo.

Ὄλυμπος non ſolùm eſt Macedoniæ mons, (vel Theſſaliæ,vt quidam tradiderunt,Herodoti teſtimonio nitentes) mons item Myſiæ, ſed alii præterea idem nomen habere feruntur: quidam in Gallogræcia, vel Cypro:quidã,ad mare rubrũ, in Æthiopia,haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente ſole vſque ad quintam diei horam flammas emittit. Hæc in Theſauro linguæ Latinæ edito à patre meo, annotata inuenio. Sed & alios quoſdã hoc nomen ſibi vendicare t[illegible] cùm alii, tum Euſtath. ex Strabone, in illud enim hemiſtichium libri α Iliad. ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,(quod alibi repetitur) poſtquam dixit Olympum apud poetam eſſe montem Macedoniæ, vel Theſſaliæ,iuxta Herodotum,& quædam alia de hoc monte dixit: ſubiungit alios quoque Olympos eſſe: quendam in Peloponneſo,ſicut in commentariis εἰς τὸν περιηγητὴν ſcriptum fuerit: quoddam item in Cypro eſſe ὄρος μαστοειδές, inter Citium & Amathuntem. Quinetiam quandam ἀκρώρειαν Cypri hoc nomine vocatam fuiſſe, in qua fuerit templum Veneris ἀκραίας, ad quod acceſſus mulieribus non patuerit. Inſuper περὶ τὰς ἀκρωρείας Tauri montis fuiſſe quendam Ὄλυμπον montem,& φρούριον. vnde conſpici totam Lyciam & Pamphyliam & Piſidiam, teſte Strabone.(quem γεωγράφον nuncupat) Iam verò & quatuor Idæ λόφους,dictos fuiſſe Ὀλύμπους.Denique fuiſſe & Bebrycum montem Ὄλυμπον, cuius ἐθνικὸν NOMEN Ὀλύμπιοι. Hæc Euſtath.cuius Commentariorum in Dionyſium τὸν περιηγητὴν locus, ad quem nos remittit,extat p. 67,editionis patris mei. Cæterùm quanuis multos montes hoc nomen ſibi vendicantes ex aliis enumerarim,vnũ tamẽ addere illis poſſum.Siquidẽ & quendã Lydiæ montẽ apud Athen.Ὄλυμπον dictũ inuenio,l.2, ex Ariſtone, διὸ καὶ τὸ καλούμενον νέκταρ κατασκευάζειν τινὰς περὶ τὸν Λυδίας Ὄλυμπον,οἶνον καὶ κηρία συγκιρναντας εἰς ταυτὰ καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εὐώδη. Cæterùm quod dixi de Myſo Olympo, eum videlicet non ſine adiectione ſolitum nominari, maiori cum ratione locum hîc habere poteſt: quum poſt Olympum Macedonicum ſeu Theſſalicum, nullum Myſio celebriorem fuiſſe conſtet: adeò vt ſi cum adiectione nominari neceſſe habuerit, multo etiam magis ſimilem adiectionem cæteri deſiderarint.

ATVERO nomẽ Ὄλυμπος quod dictũ eſſe fertur quaſi ὁλόλαμπος, eſt appellatiuũ: quo ſignificatur cælum, non minus apud Græcos poetas quàm apud Latinos, (præſertímque Maronem) duntaxat terminationem Græcam more ſuo in Latinam mutantes. Eſſe autem Olympum ſedem ac domicilium deorum,teſtatur Homerus, cùm alibi, tum Iliad.ε, Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί. Sed hunc olympum, domicilium deorum,illum ipſum eſſe montẽ Macedoniæ ſeu Theſſaliæ, quidam tradiderunt: quòd Homerus interdum vno eodémque in loco ὀλύμπου & οὐρανοῦ mentionem faciat. Ὄλυμπος (inquit Euſtath.)apud poetam mõs eſt altiſſimus Macedoniæ: vel Theſſaliæ,teſte Herodoto: domicilium deorum,vt vult fabulæ licentia.vnde ſunt DICTI Ὀλύμπιοι. At verò allegoria ὄλυμπον appellat τὸν οὐρανόν,(id eſt cælum)quaſi ὁλόλαμπον. ideóque fortaſſe fabula non alium montem quàm Olympum illis tribuit,quòd poſſet εἰς τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν συμβιβάζεσθαι, per ἀνάπτυξιν nominis. Videtur autem ex ὁλόλαμπος factum eſſe, detracta per ſyncopen ſyllaba λα, & mutato poſteriore ο in υ, Æolicé. vt pro ὄνομα dicitur ὄνυμα.vnde eſt ὀνυμαίνω pro ὀνομαίνω.Hinc etiam fit vt tenui ſpiritu notetur ὄλυμπος: quòd tenui ſpiritu Æoles gaudeant.Idem in hunc locum eiuſdem poetæ, qui legitur Iliad.ε,Αὐτόμαται πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὧραι, Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς οὔλυμπός τε Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, annotat vel οὐρανὸς & οὔλυμπος pro vna eadémque re poni ἐκ παραλλήλου, idque κατὰ ἀλληγορικὴν ἀλήθειαν:vel,ſicut alibi,ὄλυμπον quidem eſſe intelligendum τὸ Μακεδονικὸν ὄρος: at οὐρανὸν, τὸν ὑπὸ τὰ νέφη τόπον: quippe qui interdum quidem claudatur nu-

bi[illegible]us, velut portis, interdum contrà aperiri videatur. Sed quum hîc duas expoſitiones afferat iſtorum nominum, & earum priorẽ ἐκ παραλλήλου poſitã videri tradat, alibi poſterioris tantùm méminit. vt in hunc locum libri π, eiuſdem poematis, Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει. Hîc enim nobis obſeruandum proponit manifeſtum ὀλύμπου & οὐρανοῦ & αἰθέρος diſcrimen. ſiquidem ὄλυμπον appellari ipſum montem: οὐρανὸν autem, τὸν λιμνάζοντα ἀέρα καὶ παχύν: at αἰθέρα dici τὴν ἄνω κυκλοφορίαν, τὴν αἰτίαν τῆς ποιᾶς τῶν αἱμῶν κινήσεως. vt nimirum ſit hic ſenſus, ἐκ Ὀλύμπου τοῦ ὄρους λαίλαψ νεφώδης εἰς ἀέρα ἔρχεται, ἄνωθεν λαβοῦσα τὸ ἐνδόσιμον. Aut ſimplicius (inquit) poſſumus per ætherem intelligere τὴν αἰθρίαν καὶ εὐδίαν. vt ſit ſenſus, νέφος ἐκ Ὀλύμπου εἰς οὐρανὸν ἔρχεται μετὰ εὐδίαν.

Ὀλυμπὸς quidã olim pro diuerſa ſignificatione accentu diuerſo notarunt, vt ex Seruii verbis (aut certè autoris commentariorum qui Seruio adſcribuntur: quicunq[ue] is ſit) colligi poteſt. In hunc enim verſum Virgilii Æneid. 3, circa finem, – haud ille ſinit ſuperi regnator olympi, hæc ſcribit, Cur in penultima accentus ſit, manifeſta eſt ratio apud Latinos. quanquam Græci diſcreti[o]nem velint per accentum facere montis & cæli, quod ſuperfluum eſt. Idem in hunc verſum Æneid. 4, Ipſe deûm tibi me claro demittit olympo Regnator, hæc annotat, Olympus quaſi ololampus dictus eſt: ſiue mons ſit Macedoniæ (qui dicitur eſſe diuerſorium deorũ) ſiue cælum. Vnde addidit Claro: vt Plemmyrium vndoſum. Accentus ſanè Græcus tunc poteſt eſſe ſi ſit Græca declinatio: vt ὄλυμπος, ὀλύμπου. Nam Latinè Olympi.

Ὄλυμπος eſt etiam nomen præſtantiſſimi tibicinis Myſi, ſeu Phrygis, qui Marſyæ diſcipulus fuit, vt ſcribit ſchol. Ariſtoph. in hunc verſum qui legitur initio Equitum, Ξυναυλίαν κλαύσωμεν, Ὀλύμπου νόμον. vbi idem ſchol. ait eum compoſuiſſe αὐλητικοὺς καὶ θρηνητικοὺς νόμους, id eſt tibiales & lugubres modos. Paulo pòſt addit, eum fuiſſe ἄριστον περὶ τὴν αὐλητικήν: & eum quoque δυστυχῆσαι διὰ μουσικήν. A Polluce Ὀλύμπου νόμοι quidam ἐπιτύμβιοι vocantur, quaſi qui ſuper ſepulchro canerentur. Idem Pollux ſcribit huius Olympi famulum [illegible] diſcipulum necnon amaſium fuiſſe quendam Hieraca: à quo ſit DICTVS Ἱεράκιος νόμος. Plato in Minoe Olympum hunc Phryga Marſyæ παιδικὰ appellat. Cæterùm ab hoc Olympo dictus eſt Olympus mõs quidam Myſiæ, ſi Suidæ credimus: quem vide. Commemorantur ETIAM Ὀλυμπηνοὶ Myſi, SIVE Ὀλύμπιοι, cùm ab aliis, [illegible] ab Euſtathio in Dionyſ. De ſitu orbis.

Ὀλύμπιος, ου, ὁ, Olympius, Olympum incolens, ſeu habitans, vt Ὀλύμπιος Ζεὺς, apud Homerum, perinde ac ſi diceremus cælicolam Iouem: (vt olympum pro cælo accipi dictum eſt. Ab Heſychio Ὀλύμπιος exponitur οὐράνιος, id eſt cæleſtis) Iliad. α, Ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ. Apud eundem extat & Ὀλύμπιος ſine adiectione pro Ioue. Sic Ὀλύμπιοι θεοὶ, Ariſtoph. necnõ ὀλύμπιοι ſine adiectione, apud Homerum: qui alibi dicuntur ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Sed apud eundem ὀλύμπιοι ἄλλοι, quidam exp. οἱ Τιτᾶνες. Iſocrates, τῶν θεῶν τοὺς αἰτίους ἡμῖν ἀγαθῶν ὄντας, appellatos eſſe ait Ὀλυμπίους. ADIECTIVE Ὀλύμπιον, Cæleſte, vt Ὀλύμπιον δῶμα, Cæleſte domiciliũ. Sed apud Hom. potius PLVRALITER Ὀλύμπια δώματα. At verò MVSAE Ὀλυμπιάδες, vel tanquam filiæ Iouis ὀλυμπίου: vel tanquã, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. Euſtath. Inuenitur etiam Ῥείας Ὀλυμπιάδος, in Epigr. Item ὀλυμπιάδων θεῶν apud Sophocl. quod exponitur οὐρανίων.

Ὀλύμπιος dictus fuit Pericles, ſecundum quoſdam, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ταῖς στρατηγίαις δυνάμεως, vt ſcribit Plut. in eius vita, quem conſule. Extat hoc cognomentum apud Ariſtoph. in Acharn.

Ὀλύμπιος eſt etiam nomen proprium, vt te docebit Theſaurus linguæ Lat. à patre meo editus, in nomine Olympius. Sed in iis quæ ex Suida ibidem afferuntur, malè Olympius pro Olympus ſcriptum eſt.

Ὀλύμπιος denique eſt etiam venti nomen apud Heſychium. Sed hic VENTVS Ὀλυμπίας ab Ariſtotele De mundo appellatur, aliiſque nominibus Ἀργέστης, & Ἰάπυξ. Ponitúrque in numero τῶν ἐναντίων ζεφύρων, à ſolſtitiali occaſu flans, vt Zephyrus ab æquinoctiali. Heſychio autem VENTVS Ὀλύμπιος eſt Zephyrus qui ab Olympo flat. Sed Ὀλυμπίας, non Ὀλύμπιος, apud Theophr. quoque ſcriptum eſt, De cauſ. plant. lib. 5, cap. 16. Itidémque à Plinio Olympias appellatur, lib. 2, cap. 47: Sunt etiam quidam peculiares quibuſque gentibus venti, non vltra certũ procedentes tractum, vt Athenienſibus Sciron, paulum ab Argeſte deflexus, reliquæ Græciæ ignotus. Alicubi elatior idem Olympias vocatur. Fuerunt etiam ὄρη quædam παρὰ Νικαεῦσι DICTA Ὀλύμπια. Euſt.

AT VERO Ὀλυμπικὸς vſurpatur nonnunquã cum ſubſtantiuo ἀγών: vocatúrque ὀλυμπικὸς ἀγών, Olympicum certamen. Verùm frequentius ὀλυμπιακὸς dicitur: & quidem rectius, vtpote à nomine Ὀλυμπία, de quo infrà. In Epigr. Gr. lib. 2, in principio, Ὀλυμπικὸς appellatur Olympicus pugil. Interdum etiam nomen proprium eſt Ὀλυμπικὸς, cùm apud alios, tum apud Plutarchum.

Ὀλυμπίας, ventus, vide in Ὀλύμπιος.

Ὀλύμπιον autem, quod ædificii cuiuſdam nomen eſt apud Ariſtot. in Polit. (cuius Heſych. quoque meminit) ab Ὄλυμπος an ab Ὀλυμπία deductum ſit, dubitari poteſt. At STEPHANO Ὀλυμπίειον quadriſyllabè, locus eſt apud Delum, quem quum Athenienſes Adriani ſumptibus ædificaſſent, nouas Athenas Adrianas appellarunt. AT VERO Ὀλύμπη eidem eſt vrbs Illyriæ: cuius incola DICITVR Ὀλυμπαῖος, VEL Ὀλυμπεύς.

¶ Ὀλυμπία, ας, ἡ, Elidis locus, in quo templum, & ante ipſum lucus. Ὀλυμπία (inquit Steph.) quæ prius Piſa dicebatur: vbi Iupiter Olympius colitur. vnde Ὀλύμπια certamen. Ab hoc nomine Ὀλυμπία ſunt τοπικὰ hæc, Ὀλυμπίαθεν & Ὀλυμπίαζε. Hæc ille, omittens & tertium Ὀλυμπιάσι. At Strabo lib. 8, περὶ τῆς χώρας τῆς ὑπὸ τῷ Νέστορι loquẽs, ἦν δὲ ταῦτα ἥ τε Πισᾶτις (ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος) καὶ ἡ Τριφυλία, καὶ ἡ τῶν Καυκώνων. In alio eiuſdem libri loco, περὶ τῶν Αἰτωλῶν loquens, ηὔξησαν τὴν κοίλην Ἦλιν καὶ τῆς Πισάτιδος ἀφείλοντο πολλήν· καὶ ἡ Ὀλυμπία ὑπ' ἐκείνοις ἐγένετο. In alio autem libri eiuſdem loco ſcribit ipſum ἱερὸν eſſe ἐν τῇ Πισάτιδι, minus trecentis ſtadiis diſtans ab Elide. & ante hoc eſſe lucum ἀγριελαίων, in quo ſit τὸ στάδιον.

Ὀλυμπία de Olympiaco certamine, ſeu Olympiaci certaminis arte, videtur dici ab Ariſtoph. in Veſpis, Νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν ὀλυμπίαν. Sed comicè, vt opinor, data fuerit iſti nomini hæc ſignificatio.

Ὀλυμπίξ, Heſych. exp. ὁ Ἀθήνησιν ἀγών.

Ab illo Ὀλυμπία non ſolùm deriuantur illa duo τοπικὰ quæ Steph. affert, Ὀλυμπίαθεν & Ὀλυμπίαζε, & tertium quod omittit Ὀλυμπιάσι, ſed etiam NOMEN Ὀλυμπιακὸς, & neutrum plurale Ὀλύμπια, necnon ſubſtantiuum Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ: & compoſitum Ὀλυμπιονίκης. De quibus vt eodem ordine dicam, ſciendum eſt, illa quæ τοπικὰ vocat Stephanus, eſſe aduerbia. Quorum PRIMVM Ὀλυμπιάσι (primũ enim mereri locum videtur, quanuis ab eo ſit prætermiſſum) eſt aduerbium in loco, vt grammatici loquũtur: id eſt, ἐν Ὀλυμπίᾳ, In Olympia, vel potius Olympiæ. Alioqui apud Olympiam rectius diceretur. Ariſtoph. Veſpis, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ. Thucyd. τῶν ὀλυμπιάσι χρημάτων, & τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ, pro eodẽ. Sic τὸ [illegible] ἱερὸν, apud Strab. Et ὁ ὀλυμπιάσιν ἀγὼν, ap[ud] [illegible] & alios. Item νικᾶν ὀλυμπιάσι, apud eundem [illegible] Platonem in Apolog. ἵππῳ νενίκηκεν ὀλυμπιάσι [illegible] Plutarchus in Artox. ὀλυμπιάσιν ἵππῳ [illegible]. Quanuis autem ὀλυμπιάσι νικᾶν, nihil aliud [illegible] Ὀλύμπια νικᾶν, id eſt Olympia vincere, vt loquitur Horatius: vel Olympiacam victoriam reportare: [illegible] debuit tamen ὀλυμπιάσι exponi Ad Olympia & In Olympiis, in vulgar. lexicis. Siquidem ὀλυμπιάσι νικᾶν, ſonat ad verbum Vincere ſeu victorem eſſe Olympiæ, ſiue apud Olympiam. Sciendũ eſt autem inueniri etiam

adiec-

adiectam præpoſitionem ἐν ante ὀλυμπιάσι. vt apud A
Plut. in Apophth. ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπιάσιν. Sed hæc præpoſitionis adiectio ſuſpecta eſſe poteſt. Ita enim dicitur Ὀλυμπιάσι vt DICITVR Πλαταιάσι pro ἐν Πλαταιαῖς. Quod Πλαταιάσι miror à Stephano eſſe prætermiſſum itidem: quum alioqui annotet reliqua duo ADVERBIA, Πλαταιᾶθεν ET Πλαταιάζε: quorum illud ſignificat E Platæa, ſeu Platæis: hoc autem Platæas. vt Πλαταιάζε πορευθεὶς, Platæas profectus. Cæterùm de Ὀλυμπιάσι hoc quoque noſſe oportet: inueniri etiam SCRIPTVM Ὀλυμπιᾶσι cum α circunflexo: ſed hanc ſcripturam reiiciendam eſſe, quòd α corripiatur: vt vel in eo verſu quem ex Ariſtoph. protuli, videre eſt. Atque adeo annotat ibi ſcholiaſtes, ὀλυμπιάσι in eo loco & ſimilibus debere ſcribi: at verò ab ὀλυμπιὰς, ἄδος, datiuum pluralem eſſe ὀλυμπιᾶσι cum ᾶ. Aduerbium SECVND. Ὀλυμπίαθεν, eſt aduerbium de loco. vt ὀλυμπίαθεν ἐλθὼν, qui venit Olympia. TERTIVM Ὀλυμπίαζε, eſt aduerbium ad locum. vt ὀλυμπίαζε παρεῖναι, Thucyd. Olympiam venire: lib. 5, ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον ὀλυμπίαζε παρεῖναι. iuſſerũt vt Olympiā veniret. At v.l. Ad Olympiā adeſſe.

Ὀλυμπιακὸς, οῦ, ὁ, adiectiuum, Olympiacus. vt ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, olympiacum certamen. In v.l. annotatur, quoſdam hanc vocem ὀλυμπιακὸς reieciſſe, & potius ὀλυμπικὸς agnouiſſe. Sed contrà ὀλυμπικὸς triſyllabum reiiciendum potius fuerit: quum manifeſtum ſit ab Olympia magis conſentaneam rationi deductionem eſſe Ὀλυμπιακὸς cum α, quàm Ὀλυμπικὸς ſine α. Ideóque non dubito quin aliquis de voce Ὀλυμπικὸς illud in ſui libri margine annotaſſet, nimirum eam repudiari: deinde vulg. lexicorum conſarcinatores annotationem illā voci Ὀλυμπιακὸς appoſuerint quæ alteri vocabulo Ὀλυμπικὸς apponenda erat. Id certè conijcere eſt & ex aduerbio πρασυμμάζως: pro quo alioqui ſcribendum fuiſſet πεσυμμάζως. Hæc enim ſunt ipſamet vulg. lexicorum verba, Ὀλυμπιακὸς, οῦ, ὁ, Olympiacus. Sunt qui hanc vocem non recipiant, vt à bonis autoribus vſurpatam: ſed ὀλυμπικὸς πρασυμμάζως agnoſcant. Hæc, inquam, ſunt illorum verba: vbi aduerb. πρασυμμάζως dico apertè oſtendere, fuiſſe hoc annotatum de Ὀλυμπιακὸς, quod eſt πρασύμμαζον: nimirum eſſe id quod agnoſcatur. ideóq; hæc voci Ὀλυμπικὸς debuiſſe apponi & Ὀλυμπιακὸς antè πρασυμμάζως ſcribi. Legitur porro Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν apud Ariſtoph. quoque in hoc Pluti verſu, Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. Sed mirum ſi in hoc adiectiuo antepenultima & penultima producuntur, quæ apud Virgilium correptæ extant. Georg. 3, Seu quis Olympiacæ miratur præmia palmæ. Sic & apud Statiũ, atque alios. Apud Plut. habetur & ὀλυμπιακὴ ἐκεχειρία, in Lyc.

Ὀλυμπιακὸς autem quanuis regularius eſſe (vt ita loquar) docuerim, non reiici tamen debere ILLVD Ὀλυμπικὸς, apparet ex Anthol. Epigr. lib. 2. ſiquidem in eius principio ὀλυμπικὸς legitur dictum de pugile olympiaco, ſeu pugile olympiorum, vt Cicero appellat. Quinetiam ὀλυμπικὸς ἀγὼν, ſicut ὀλυμπιακὸς, inuenitur. Atque adeo ab Horatio puluerem Olympicum videmus appellari τὸν ὀλυμπιακὸν, initio Carminũ. Alioqui Ὀλυμπικὸς eſſe potius ab ὄλυμπος, dictũ eſt.

Ὀλύμπια, ων, τὰ, Olympiaca certamina, in honorem Iouis celebrari ſolita. Redditur etiam Olympiaci ludi. (qui à Cic. vocantur & Olympiæ ludi) affertúrque ex Demoſthene, ὀλύμπια ποιεῖν, pro Ludos olympiacos ſiue olympicos edere. Dicitur etiam ἄγειν ὀλύμπια. Plut. in Apophth. ἐπαινουμένων δὲ τῶν Ἠλείων ἐπὶ τῷ τὰ ὀλύμπια καλῶς ἄγειν. Xenophon Hellen. 7, ἐπεὶ δὲ ὅ, τε μὴν ἧκεν ἐν ᾧ τὰ ὀλύμπια γίγνεται, αἵ τε ἡμέραι ἐν αἷς ἡ πανήγυρις ἀθροίζεται. Frequens autem eſt apud quoſlibet ſcriptores accuſat. ὀλύμπια cum verbo νικᾶν. Ariſtot. Rhet. lib. 1, ὀλύμπια γὰρ νενίκηκε. Sic Luc. in Hermotimo, πῶς γὰρ ἤδη στάδιον ἦλθον φοβερὸν τοῦ ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι. Vbi obſerua etiam addi τὰ μεγάλα. Sic certè Horatius olympia magna dixit, vt paulo pòſt docebo. Quinetiam quum Ennius dixiſſet, Vincere olympia, Græcorum exemplo, ipſe eorundem exemplo Coronari Olympia dixit. Ennii locus eſt apud Cic. Sicut fortis equus, ſpatio qui ſæpe ſupremo Vicit Olympia, pòſt ſenio confectus quieſcit. Horatii autem locus Epiſtola 1, lib. 1, Quis circum pagos & circum compita pugnax Magna coronari contemnat Olympia? Eſſe enim Græcum & hoc loquendi genus, non ex poetis tantùm ſed & ex aliis ſcriptoribus diſcimus. Simonides, Ἴσθμια δὶς, Νέμεα, τρὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην. Lucianus, κεκρατηκὼς οὖν ὦ μακάριε, καὶ ἔσῃ ἅψαι τὰ ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ Βαβυλῶνα εἴληφας. Vt porro ὀλύμπια νενικηκέναι dicitur quiſpiam, ſic ὀλύμπια ἀνελέσθαι, pro Olympiacam palmam reportaſſe. Hoc quoque ſciendum eſt, pro ὀλύμπια inueniri ὀλυμπίων ἀγὼν, cùm alibi, tum apud Athenæum. Quod autem attinet ad epithetum illud Magna, quod Horatius Olympiis tribuit, legitur apud eundem Lucianum, non in eo tantùm quem attuli ſuprà loco, ſed & alibi. vt in Herodoto ſeu Aetione, ἐνίσταται οὖν ὀλύμπια τὰ μεγάλα· καὶ ὁ Ἡρόδοτος τοῦτ' ἐκεῖνο, ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Vbi animaduertere etiā oportet, πανήγυριν dici περὶ τῶν ὀλυμπίων, ſicut in Xen. loco qui allat' antè fuit. Sic Demoſth. τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύρεις appellat, Ἴσθμια, Νέμεα, Ὀλύμπια, Πύθια.

Ὀλύμπια ſæpe aduerbialiter accipi pro In olympiis, annotant v.l. ſed exemplum nullum proferunt. Legitur quidem apud Plutarchum in Apophth. παρακαλούμενος ὑπό τινων ὀλύμπια δραμεῖν τὸ στάδιον: ſed ſuſpectum meritò eſſe poteſt hoc loco iſtud vocabulum, ne pro ἐν ὀλυμπίᾳ aut ἐν ὀλυμπιάσι ſcriptum ſit.

Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια, quatuor ſunt nomina quæ ſuis quatuor libris dedit Pindarus, in quibus encomia iis qui victoriam inde reportarunt, ſcribit.

Ὀλύμπια τύπτειν feſtiuiſſimè dixit Lucillius de anu, tanquā infligente plagas non minores Olympiacis: id eſt, quas Olympiæ pugiles infligunt. Epigr. libro 2, Γρᾶαν μαχίμην τύπτουσαν ὀλύμπια.

Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaca victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος. Qui locus Budæo dubitationem de iſta ſignificatione tollere potuiſſet apud Philoſtratum. Suidæ ὀλυμπιὰς eſt ipſe ἀγὼν, vt mox docebo.

Ὀλυμπιὰς, Olympias, Quadriennium, Quatuor annorum ſpatium. In v.l. tamen dicitur eſſe Quinquennium: quod certè multi crediderunt. Sed fuit tandem deprehenſus hic error cum ab aliis, tum à Glareano: cuius hæc verba ſunt, (in Chronologia quam in Dionyſii Halicarnaſſei XI libros Antiquitatum Rom. ſcripſit) Olympias ſpatium eſt quatuor annorum: quod puto apud Romanos vocari luſtrum. Et paucis interiectis, Fefellit autē quoſdam hic loquendi modus apud Latinos. Quinto quoque anno agon gymnicus totius Græciæ celebrabatur: item quinto quoque anno luſtrum Romæ condebatur: vt olympiada ſpatium quinque annorum crediderint, atque adeo etiam ſcriptis prodiderint: non intelligentes, annum quo ſequens olympias incipit, quintum dici annum: qui tamen eſt primus ſequentis olympiados. Quatuor itaque anni interiacent exceptis iis quibus luditur menſibus. Hæc ille: itidémque alii quidam olympiadidus quaternos tantùm annos ex Euſebio & Solino tribuerunt. Atque ita & apud Suidā, ὀλυμπιὰς habet quatuor annos. (qui tamen non πενταετηρικὸν χρόνον, verùm πενταετηρικὸν ἀγῶνα exponit) Eodémq; modo apud Plut. in Apophth. Agis iis qui Eleos ἐπὶ τῷ καλῶς ἄγειν ὀλύμπια laudabat, τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, inquit, εἰ δι' ἐτῶν τεσσάρων μιᾷ ἡμέρᾳ χρῶνται τῇ δικαιοσύνῃ; Cõputare porro tempus per olympiadas moris fuit. vt apud Athen. lib. 14, ἐγένετο δὲ ἡ θέσις τῶν Καρνείων κατὰ τὴν ἕκτην καὶ εἰκοστὴν ὀλυμπιάδα. Plut. de Iſocrate, τρεῖς ὀλυμπιάδας ἀνήλωσεν ἵνα γράψῃ.

Ὀλυμπιὰς dicta fuit & Alexandri magni mater: idémque nomen & aliæ quædam habuerunt. Ὀλυμπιὰς autem ab Ὄλυμπος, vide ſuprà.

Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, (quod & poſt Ὀλυμπιὰς collocari potuit) Olympiorum victor, Victor in Olympiis, Olympiacus victor. Retinetur verò & Græca vox à Latinis, ſcribentib' Olympionices. Plat. De rep. l. 5, ζῶσί τε τοῦ μακαριστοῦ βίου, ὃν οἱ ὀλυμπιονῖκαι ζῶσι, μακαριώτερον. Frequens eſt & apud alios.

Ὀρφανὸς vbinam ponendum eſſet, non minus nunc quàm antea dubitarem, ſi nunc quoque ſua illi quærenda ſedes eſſet. Quæ enim ab etymologo de nominis huius deriuatione ſcribūtur, talia ſunt quæ nullo cum fructu, ſed multo duntaxat cum riſu legi poſſint, quem ne ego aliis inuidere dicar, ea proferam. Vno igitur in loco ὀρφανὸς deducit ab ὄροφος, vt ſit ὀρφανὸς quaſi ὀροφανὸς, & ſignificetur ὁ μὴ ἔχων τινὰ βοηθόν. Deducit & ab ὀρφνόν: quo declaratur τὸ σκοτεινόν. (Itidémque Heſychius poſtquam VOCEM Ὀρφναία expoſuit νυκτερινὴ & σκοτεινή: ſubiungit, Atque hinc ὀρφανὸν dictum eſſe, τὸν ἐν σκότει ὄντα) In altero autem loco, nimirum poſt Ὀρχούμενος, ſcribit, ὀρφανὸς eſſe ab οἶος, quod eſt μόνος: perinde acſi diceretur οἰοφανὸς, id eſt μόνος φαινόμενος: vtpote γονεῖς μὴ ἔχων, id eſt, parentes non habens. Addit & quartam deriuationem à verbo ἁρπάζω: vt dictus ſit ὀρφανὸς quaſi ἁρπανὸς, is cuius parentes ἡρπάγησαν. Ego, tanquam ex malis eligens quod minus malum eſt, ſecundam etymologiā cæteris prætulerim. Atque adeo ſi & mihi meā de huius vocabuli origine ſententiam vel potius diuinationem proferre liceat, dixerim ἀπὸ τῶν ὀρφνινῶν ἱματίων (id eſt μελαίνων, teſte Polluce) ortam eſſe vocem ὀρφανός: quòd videlicet ὀρφνὰ ἱμάτια geſtarent. Interim tamē diſſimulare nolo, poſſe ſuſpectam eſſe apud Pollucem ſcripturam iſtam ὀρφνά: quòd arbitrer ab ὄρφνη ſeu ὀρφνὸς eſſe deriuatum illud adiectiuum. quam deductionem ſequendo, ὀρφνινὸς ſiue ὄρφνινος ſcribendum potius foret. Minimè tamen noua videri deberet prioris ν omiſſio (quū vel ea de cauſa omiſſam ſuſpicari poſſimus vt ab ὄρφνινος differret, ſignificante idem quod ὀρφναῖος) niſi & ὄρφνινον χρῶμα, quod apud Platonem in Timæo extat, necnon apud Ariſtotelem, ſuſpicionem illam adiuuare poſſit. Siue autem adiici debere dicamus apud Pollucem, ſiue lectionē illā retineri, transferēdus in primam accentus videri queat.

ὈΡΦΑΝΌΣ, οῦ, ὁ, Orbus parentibus, vel parente, Pupillus. ὀρφανὰ τέκνα, Heſiod. Erg. Dicūtur & ὀρφανοὶ παῖδες: ſed potius abſque hac adiectione. Hom. Iliad. υ, Ὡς δ᾽ ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοὶ, αἱ δὲ λίποντο Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι. Sophocl. — οἰκτείρω δέ νιν Χήραν παρ᾽ ἐχθροῖς παῖδα τ᾽ ὀρφανὸν λιπεῖν. vbi videri poſſit alluſiſſe ad Homeri locum quem in Ὀρφανικὸς proferam. Æſchines in Cteſiph. προσελθὼν ὁ κήρυξ, καὶ παραστησάμενος τοὺς ὀρφανοὺς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum verò cum adiectione genitiui πατρὸς vſurpatur. vt apud Plutarchum, ὀρφανὸς πατρός. Sic in Epitaphio Demoſthenis, λυπηρὸν παισὶν, ὀρφανοῖς γεγενῆσθαι πατρός· καλὸν δέ γε κληρονομεῖν πατρῴας εὐδοξίας. Dicitur etiam ὀρφανὸς δόμος, ab Euripide: & ὀρφανὸς βίος, à Platone. Genus FOEM. Ὀρφανὴ cuius pluralem ὀρφαναὶ protuli modò ex verſu Homerico, ὀρφανὴ πόλις, Plut. in Romulo.

Ὀρφανὸς nouè vſurpatur à Syneſio, vbi dicit, ἀλλ᾽ ἱκετεύομεν μὴ γενέσθαι, ζῶντος αὐτοῖς ἔτι τοῦ πατρὸς, ὀρφανοί. ad verbum, Ne viuente adhuc patre fiant orphani. id eſt, Ne ante mortem Pauli, quem parentis loco habent, ſint tanquam orbi, ſeu pupilli.

Ὀρφανὸς generalius etiam pro Orbus. vnde ὀρφανὸς παίδων ſeu τέκνων aliquis eſſe dicitur. Vtitúrque cum hoc poſteriore genitiuo Plut. A Platone dicitur aliquis ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων: De leg. lib. 5, pag. 244, Orbus filiis & ſodalibus, ſeu amicis. Ὀρφανὸς (inquit Heſych.) ὁ γονέων ἐστερημένος καὶ τέκνων. vbi pro καὶ aptius dixiſſet ἤ.

Ὀρφανὸς, metaphor. latius etiā extēditur: vt ὀρφανὰς τῶν προγμάτων χάριτας, quod ex Greg. affertur.

C. Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ & ἡ, Qui orphanum ſeu orphanos alit, Pupillorum nutritor. In vulg. lex. autem ante hoc Ὀρφανοτρόφος habetur Ὀρφανότροφος, proparoxytonῶς. cui hæc ſubiunguntur, Cui orphanos parentibúſque orbatos alendi cura & procuratio cōmiſſa eſt. Hinc Orphanotrophi appellantur pupillorum quaſi tutores, adoleſcentium verò quaſi curatores, apud Impp. L. 32. C. De epiſcop. & cler. Ita in vulg. lex. ſed nullo modo ſcriptura illa retineri poteſt: quum ſicut ὀρφανοτρόφος eſt is qui orphanos ſeu orphanum alit, ita ὀρφανότροφος (ſicubi reperiatur) ſonet Qui ab orphano ſeu orphanis alitur.

HINC EST Ὀρφανοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus, in quo orphani aluntur, Locus alendis orphanis ſeu pupillis deſtinatus. Affertur ex Iuſt. L. Illud. 16, & L. Sancimus. 18, Cod. de ſacroſ. eccleſ. Inuenitur etiam VERBVM Ὀρφανοτροφέω, ῶ, Orphanos alo, ſeu educo, vel Educationis orphanorum ſeu pupillorum curam gero. Vide Ὀρφανεύω.

Ὀρφανικὸς, οῦ, ὁ, Pupillaris, Ad pupillum ſeu pupillos pertinens. vt ὀρφανικὰ χρήματα, Pupillaris pecunia. Sic ὀρφανικὰ συμβόλαια, Pupillaria pacta, Pacta quæ ad pupillos pertinent, apud Platonem De leg.

Ὀρφανικὸς, interdum idem quod ὀρφανὸς, Orphanus, Pupillus. Hom. Iliad. ζ, Μὴ παῖδ᾽ ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα. In vulgarib. lexicis affertur ex Ariſtotele Polit. lib. 2, ὀρφανικῶν ὅπως μελήσεται: quaſi itidem poſitum ſit pro ὀρφανῶν. ſed nihilo magis ὀρφανικῶν pro ὀρφανῶν quàm ξενικῶν pro ξένων poſitum cenſeri poteſt. In iiſdem tamen ex eiuſdem OEcon. libro 1, ὀρφανικὸς οἶκος, domus in qua filii ſunt orphani. Sic autem ὀρφανὸς οἶκος habuiſti paulo antè ex Euripide.

Ὀρφανία, ας, ἡ, Orbitas. Æſchines in Cteſiphontem, παραστησάμενος τὴν τῆς ὀρφανίας τοῖς παισὶν αἴτιον. Herodianus libro 1, μὴ νεότης ἀκμάζουσα, καὶ ἐν ὀρφανίᾳ ἐξουσίαν αὐτοκράτορα καὶ ἀκώλυτον προσλαβοῦσα, Ne filius, ſiue ætatis feruore nimio, ſiue licentia quadam ſumma, quam in orbitate eſſet habiturus. vt vertit Polit. At in v. l. traditur ſignificare Platoni De leg. defunctorum deſiderium & iacturam.

Ὀρφανίζω, Fut. ίσω, Præt. ικα, Orphanum reddo, id eſt pupillum, ſeu Orbum parente vel parentibus. Reddi etiam poteſt, Parente ſeu parentibus priuo. Quum autem dicitur, γονέων ὀρφανίζω, ſuperuacaneus eſt hic genitiuus: itidémque quum dicitur γονέων ὠρφανισμένος. Sed latius etiam vſurpatur (& quidem apud poetas præſertim) pro Priuo, (ſicut videlicet apud Latinos Orbus & Orbare ſignificationem ſuam latius extendunt) veluti quum dicitur ὀρφανίζειν ζωῆς, priuare vita. Cui ſimile eſt in Epigr. πνεύματος ὠρφάνισε, ſpiritu priuauit.

Ὀρφανίζω, Pupillorum curam gero, Pupillos curo. At in v. l. redditur ſimpliciter Curo: eadémque interpretatio in primis omnium lexicis inuenitur. Sed non dubito quin error hic ex omiſſo per incuriam accuſatiuo in prima illa irrepſerit: ex iis autem in cætera (vtpote cuncta ἀβασανίστως recipientia) manaſſe conſtat. Hinc

nomen VERBALE Ὀρφανιστής, Curator pupillorũ, A Tutor. Ὀρφανισταὶ vocabantur, vtpote ὀρφανῶν ὑπὲρ ἱστάμενοι, qui & χηρωσταὶ ob aliam rationem dicebantur: inquit Euſtathius, qui de voce ὀρφανισταὶ Sophoclem teſtari tradit. Huius autem locus extat in Aiace, pag. 31, meæ editionis, vbi vide & ſcholiaſtem: à quo inter alia, DICITVR Ὀρφανὸς eſſe ὁ ὅρον ἔχων τὸ οὐ φαίνεσθαι. Vide & Ὀρφανεύω.

• COMP. Ἀπορφανίζω, idem quod ὀρφανίζω, ſignificans Orbo, & generaliter Priuo. Sic paſſiuum Ἀπορφανίζομαι, Orbor, Priuor. Cuius participium ἀπορφανισθέντες legitur apud Paulum 1 ad Theſſal. cap. 2, ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν, Diſiuncti à vobis, & relicti velut orphani.

Ὀρφανεύω, idem quod proximè præcedens ὀρφανίζω, in ea ſignificatione cui poſteriorem locum dedi. Euripides in Alceſt. Πανύστατόν σε πρεσβυτιν γούσ' αἰτήσομαι, Τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά. Vbi ſcholiaſtes exponit ὀρφανοτροφῆσαι & ἐπιτροπεῦσαι: addens etiã, ὀρφανιστὰς appellari τοὺς ἐπιτρόπους.

Ὤρφωσεν ab Heſychio exponitur ὠρφάνισεν. Traditur autem illo ὤρφωσεν vſus eſſe Sophocles.

Ὀσφραίνομαι (de quo nunc dicturus ſum) vnde ſit deriuatum, apud nullum nec lexicographum nec grammaticum reperio. Legiſſe autem alicubi mihi videor, nomina ὀσμὴ & ῥὶν eo includi. Quòd ſi & mihi aliquid excogitare vel potius diuinare fas ſit, dixerim potius, ὀσφραίνομαι dictum eſſe quaſi ὀσμῇ εὐφραίνομαι: ſed ſignificationem tamen latius extenſam fuiſſe, quemadmodum in multis verbis vſuuenire videmus, vt ſignificatio ipſius etymi fines (vt ita dicam) prætergrediatur. Ab Heſychio quidem certè ὀσφρέσθαι exponitur εὐφρανθῆναι.

ΟΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, Fut. ανοῦμαι, Odoror, Olfacio. B cum genitiuo. Xenoph. πίνων ὀσφραινόμενος. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγώ, id eſt odorari leporem. Epigr. lib. 2, Ὁ χυτὸς Νίκων ὀσφραίνεται οἴνου ἄριστα, vinum olfacit ſagaciſſimé. Legimus etiam ὀσφραινόμενος τοῦ χρυσίου metaphoricè, apud Luc. in Timone. Apud Alex. Aphrod. legitur ὀσφραινόμενα paſſ. ſignificatione, Probl. lib. 2, ὀσφραινόμενα δύναται ῥωννύειν, Dum olfiunt, Dum ea odoramur. Vel, Odore ſuo. Quidam tradiderũt, magis eſſe ATTICVM Ὀσφρέσθαι, id C eſt vſitatius apud Atticos quàm ὀσφραίνεσθαι. Annotat Budæus ὀσφρώμενον τὸ ἀγγεῖον dici τὸ ὀσμὴν δεχόμενον, odoratum. Sed autorem huius expoſitionis non nominat.

• Eòdem pertinent hæc quæ ab illo annotantur, ſine autoris nomine itidem, Ὀσφραινόμενον, τὸ δεχόμενον τὴν ὀσμήν· Ὀσφρώμενον δὲ ἀγγεῖον, τὸ πέμπον τὴν ὀσμήν. In v. l. dicitur ὀσφρόμενος (cum o in ſecunda) eſſe pro ὀσφραινόμενος: exponitúrque ὀσμὴν ἀναπέμπων. Reperitur apud Lucianum ὀσφρᾶται, & quidem cum illo ipſo genitiuo, τοῦ χρυσίου. apud Ariſtophanem Fut. ὀσφρήσεται. Sed apud eundem in Acharn. legitur ETIAM Ὤσφροντο: quod D exponitur ᾔσθοντο. Extátque apud eundem PARTICIPIVM Ὀσφρόμενος, in Veſpis. Κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα. vbi ſchol. exponit τῆς δυσωδίας αἰσθόμενος. At in v. l. ὀσφρόμενος (vti dixi) dicitur eſſe pro ὀσφραινόμενος: additúrque, ὀσμὴν ἀναπέμπων. Annotatur etiam

• dici in præſenti, & in aoriſto medio, pro ὀσφρησάμενος. Sed neque exemplum affertur, neq; autor nominatur.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. Odorator, Olfactor. Hinc COMP. Κατωσφραντὴς, quod vide in indice. E

Ὀσφραντὸς, οῦ, ὁ, Qui odoratu ſeu olfactu percipi poteſt. Quidam interpr. Odorabilis, item Olfactorius, Olfactu excitans. Vide Ὀσφραντικός.

Ὀσφραντικὸς, οῦ, ὁ, idem quod proximè præcedens Ὀσφραντὸς, ſed illo vſitatius. Nam τὰ ὀσφραντὰ & τὰ ὀσφραντικὰ ſignificant itidem olfactoria, vt Plinius appellat: hoc apud Galenũ, (qui & ὀσφρητικὰ nominat) illud apud Paulum Æginetam. Galeni locus eſt in iis quæ ad Glauconem ſcribit, ἀπόχρη δὲ τούτοις ἐν τῷ παραχρῆμα τοῖς ὀσφραντικοῖς ἀκχήσασθαι. Ibidem ὀσφρητικὰ vocat. In v. l. τὰ ὀσφραντικὰ exponitur etiam Odores, Odoramenta: additúrque, quæ (vt dixit Macrobius) Odoraminum ſpiramenta.

Ὀσφραντικὸς, οῦ, ὁ, Odoratu valens, ſeu olfactu, Odorandi facultate valens, ſeu Olfaciendi, Sagax, Qui acri odoratu ſeu olfactu præditus eſt, ſiue ſagaci. ὀσφραντικὴ δύναμις, vis olfactrix ſeu odoratrix. ET NEVTR. Ὀσφραντικὸν, τὸ, Odorandi facultas. Item Odoratus ſeu olfactus inſtrumentum. Vide Suidam, qui tradit eſſe ipſum αἰσθητήριον.

Ὀσφραντήριον, ου, τὸ, Olfactorium, vt Plinius hoc vocabulo vtitur. Illa autem vox ὀσφραντήριον ex Euſtathio affertur. Sed & VOCAB. Ὀσφράδιον eadem in ſignificatione apud eundem inuenitur, Comment. in Rhapſ. Iliad. primam: vbi ſcribit adulatorem quendam nomen Ἀρσινόη ita ἀναγραμματίσαι, Ἥρας ἴον: quaſi reginam illam Arſinoen deceret eſſe Ἥρας ὀσφράδιον.

Ὀσφρασία, ας, ἡ, Odor. Affertur ex Græcis bibl. interpr. vltimo cap. Oſeæ.

AT VERO Ὄσφρησις, ET Ὀσφρητὸς, & Ὀσφρητικὸς, ſunt à themate contracto Ὀσφράομαι, ῶμαι. PRIMVM Ὄσφρησις, εως, ἡ, Odoratus, Olfactus ipſe ſenſus odorandi ſeu olfaciendi. Sed annotant quidam, dici non ſolùm ἐπὶ τοῦ ὀσφραινομένου, ſed etiam ἐπὶ τοῦ ὀσφραντοῦ.

Ὀσφρήσεις, interdum vocantur Nares, eodem modo quo ἀκοαὶ, aures. Herodian. lib. 1, ἀλλὰ καὶ οἱ λοιμοὶ πόλιν, κελευόντων τῶν ἰατρῶν, μύρου εὐωδεστάτου τὰς τε ὀσφρήσεις καὶ τὰ ὦτα ἐνεπίμπλασαν.

SECVND. Ὀσφρητὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὀσφραντὸς vel Ὀσφραντικός. Affertur enim ex Galeno ὀσφρητὰ pro E odoribus. Vide Ὀσφρητικὸς, quod proximè ſequitur.

TERT. Ὀσφρητικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὀσφραντικός: cui etiam reſpõdet terminatione, vt ὀσφρητὸς reſpondere vidimus τῷ ὀσφραντός. Vt ergo ὀσφραντικὴ δύναμις vocatur Vis olfactrix, ſic & ὀσφρητικὴ δύναμις, ab Alex. Aphrod. vbi de canibus loquitur.

C. Ἀποσφραίνομαι, idem eſſe videtur quod ſimplex ὀσφραίνομαι, Odoror, Olfacio: in v. l. tamen redditur paſſiuè Naribus admoueor.

Ὄσσα,quod nunc exponendum mihi eſt,Etymologus ab ὄπω ſibi deriuatum videri ait:ſed nullam huius deriuationis rationem affert:nec vllam fortaſſe probabilem afferre potuit.Sed & hoc quærendum fuerit,antequam deriuatio inquiratur, vocémne an famam prima ſignificatione declaret hoc vocabulum ὄσσα. Ego quidem certè quin de voce dicatur ſignificatione primaria, minimè dubitandũ exiſtimo:ſed quomodo vel ab ὄπω,vel ab ὄψ,vel ab ὄσσε deduci queat,non video. Si tamen vnum ex his tribus eligendum foret,ab illo nomine ὄψ deducere mallem, vt nimirum ab ὄψ dictum eſſet ὄσσα,quaſi ὄψα.

ὌΣΣΑ, ης,ἡ, Vox.Heſiod.in Theog. Ἐννύχιαι ςεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι. Teſtatur Etymologus,quamlibet φωνὴν, id eſt vocem, vocari ὄσσαν ab hoc poeta. Verùm(ſi Euſtathio credimus, vt certè credendum eſſe arbitror) apud Homerum minus generalem ſignificationem habet:quum alioqui apud eius poſteros ἁπλῶς declarauerit φωνήν. qua de re dicam & paulo póſt.

Ὄσσα,,Fama,Rumor. Exponitur enim φήμη. nullum tamen exemplũ affertur eius ſignificationis qua ſimpliciter pro fama ſeu rumore ponatur. Ideóque mallim cum Etymologo exponere θεία φήμη,quàm ſimpliciter φήμη. Sic in iſto Homeri loco(vbi tamen redditur Rumor,Fama)Iliad.β, — μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει Ὀτρύνουσ' ἰέναι,Διὸς ἄγγελος. Itidémque legimus Odyſſ.α, Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν,ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διὸς ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν. Vbi annotat Euſtathius,ὄσσαν apud Homerum non ſignificare ἁπλῶς τὴν φωνὴν,ſicut apud eius poſteros:ſed ὄσσαν & κληδόνα & ὀμφὴν,necnon φήμην,eſſe quiddam θεῖον καὶ σημαντικὸν τοῦ μέλλοντος. Ibidem hic ſcholiaſtes tradit Iouis ὄσσαν eſſe vel τὴν τῆς πεπρωμένης εἱμαρμένης,quòd ſit δηλωτικὴ τοῦ μέλλοντος:vel τὴν τοῦ ἀέρος, quoniā αἴτιός ἐστι φωνῶν, vtpote διηχὴς τυγχάνων. Sed non video quomodo hæc illi alteri loco quem ex Iliad.β protuli, conuenire poſſint. Ideóque malo acquieſcere iis quæ in eundem illum locum Odyſſ.α,adduntur:nimirum veteres ad Iouem retuliſſe omnem ὄσσαν & ὀμφήν. atque hanc eſſe cauſam cur IVPITER Πανομφαῖος appellatus ſit. Sciendum eſt autem ὄσσαν exponi etiam μαντεία.

Ὄσσα, eſt etiam Omea apud Platonem,vt tradit Budæus,(locum tamen non afferens) itidémque ὀσσεύεσθαι eſſe dicit Omari.

Eſt Ὄσσα & mons ille Theſſaliæ quem portentoſa gigantum audacia celebrem reddidit, ſicut Pelion & Olympum. Vide Ὄλυμπος.

Ὄσσομαι,à nomine Ὄσσα Euſtath. deriuat quodam loco, quum alibi ab ὄσσε ipſemet alibi deriuet: quæ deductio magis recepta eſt. Sed hoc ſciendum eſt, pro diuerſa deductione diuerſam quoque ſignificationem ei tribui. Nam ὄσσομαι ab ὄσσα,exponit προμαντεύομαι. quum in hunc locum Iliad.ξ,circa principium,Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Αὔτως,ſcribit, ὀσσόμενον eſſe vel τὸ ὁρῶν,vel τὸ προμαντευόμενον, ſiquidem τὸ τοιοῦτον eſſe ſigne ſignum ἀνέμου. Et paucis interiectis, ſubiungit, quære vocem hanc ὄσσεσθαι eſſe interdum μαντικήν: à voce ὄσσα quā ſemper ἐπὶ μαντείας vſurpet. Talémque eſſe VOCEM Ὄψ,vt Dionyſius Ælius obſeruat: dicens ὄπα eſſe τὴν κληδόνα: & VERBVM Ὀπεύεσθαι, κληδονίζεσθαι. vt apud Ariſtoph.in Lyſiſtrata, ὀπευόμενος κάθηται. Sic autem in hunc verſum Iliad. α,Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν,annotat aliquam μαντείας ſignificationem huic verbo ineſſe,ſecundum quorundam expoſitionem. vt videlicet κάκ' ὀσσόμενος vel κακοσσόμενος coniunctim ſit ἀποκαλέσας κακὸν κατὰ τὴν ὄσσαν, ἤτοι κατὰ τὴν μαντείαν. Sed altera expoſitio multo magis recepta eſt, quæ κάκ' ὀσσόμενος, ſiue κακοσσόμενος coniunctim(vt etiam Heſychius habet)vult eſſe ἀγρίως περιβλέπων ſeu περιβλεψάμενος:ſiue δεινῶς ἐμβλεψάμενος, vt idē Heſ.exponit: autor breuium ſcholiorum,δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος.Latinè diceremus,Toruè intuens, vel Trucibus oculis intuens. Sed enim & tertiam expoſitionem admittit hic locus,ſi conferatur cum aliis eiuſdē poetæ locis:præſertimque cũ iſto Iliad.ω,Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Quum enim κακὸν ὀσσομένη & ἀγαθὰ φρονέουσα inter ſe opponantur,non dubium eſt quin κακὸν ὀσσομένη ſonet, Malè cogitans:eadémque huic loco expoſitio conuenire queat. Legimus certè & in aliis pleriſque huius poetæ locis verbum idem cum κακὸν ſiue κακά: & quidem adiecto vel nominatiuo θυμός,vel datiuo θυμῷ. vt Odyſſ.σ,v.154. Νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. Eiuſdem poematis libro κ,v.472,Ἀλλ' ἥμιν ἀλλοφρονέων· κακὰ δ' ὄσσετο θυμός. Item Iliad.σ,v.223, — ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι Ἂψ ὄχεα τρόπεον. ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ. Itidémque legimus apud Heſiodum in Theogonia, v. 551,de Ioue, — κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν. Quin etiam variare interdum codices in huiuſmodi locis ſciendum eſt. nam (exempli gratia)in illo qui eſt allatus ex Odyſſ.σ,pro κακὸν ὄσσετο θυμός, quædam exempl.habent κακὸν ὄσσετο θυμῷ. Vt autem ad interpretationem veniamus, ſciendum eſt,in hoc loco quoſdam ὄσσετο reddidiſſe Proſpiciebat,vel ſimplicius Videbat:(quæ interpretatio datur in vulg.l. illi quoque Heſiodi loco)quoſdam, Augurabatur:nonnullos,Agitabat. Atque hæc poſtrema interpretatio omnium maximè mihi placet, ſequendo illa quæ dixi. Euſtath.verò in illum Iliad.α locum,quandam ἀναπόλησιν φανταστώδη iſto verbo nonnunquam ſignificari tradit. vt in iſto loco,(qui legitur Odyſſ.α) Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Sed perperam omittit ἐνὶ φρεσίν: quum ipſemet in huius loci expoſitione differentiam ex illarum vocum adiectione annotet,ſcribens,ἁπλῶς μὲν Ὀσσόμενος,ὁ βλέπων· Ὀσσόμενος δὲ φρεσὶν,ὁ φανταζόμενος τὸ μὴ παρὸν,καὶ κατὰ νοῦν αὐτὸ βλέπων καὶ ἀνειδωλοποιούμενος. Additque, Demoſthenem paraphraſten exponere ὀνειροπολῶν. Vulgaris ad verbum interpretatio Latina habet, Repræſentans patrem probum in mente. Quæ autem Volaterrano tribuitur, habet,Cogitans ſiquo modo pater veniens ſtragem in ædibus ederet. Ego autem redderem potius,In animo ſibi fingens reditum patris, in quo procos fugaret. Aut, Imaginans reditum patris.(Nam Imaginans patrem,ad verbum quidem,ſed durè diceretur) Nec minus commodè fortaſſe verteretur, In animo ſibi proponens patrem, vel reditum patris. Aut etiam,Cogitãs de patre. Vel,Cogitationem in patre defixam habens,ſeu in patris reditu. Vel, Sibi proponens patrem,ſeu patris reditum, in quo procos &c. Quòd ſiquis expoſitionem alteri verbi ὄσσεσθαι deductioni conuenientem habere malit, non dubitarim & hoc modo exponere,Ob oculos ſibi ponens patrem, aut ante oculos habens. Et hæc quidem ſunt quæ mihi de iſto loco videntur. Fortaſſe autem hæc vocabuli ὀσσόμενος expoſitio,quam apud Heſych.legimus,κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος,ἢ προσδοκῶν,nulli Homeri loco magis quàm iſti quadrare poſſit. Sciendum eſt porrò,in v.l.hoc verbum ὄσσομαι exponi non ſolùm Circumſpicio,ſed etiam Auguror,Prædico: iis tamen qui ibi ſubiunguntur locis in exemplum,has poſteriores ſignificationes non tribui. Affertur enim ille quem protuli ex Iliad.α,locus, Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπε,ſine vlla interpretatione. Cui ſubiungitur ex Heſiodo,κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ,pro, Videbat mala animo. Rurſum ex Homero,ὄσσοντο δ' ὄλεθρον,pro Mortem præ oculis habebant. Qui locus vnde petitus ſit,non annotatur. quòd ſi ſit ex Odyſſ.β, vbi de aquilis ea ipſa verba proferuntur à poeta,conuenire illa interpretatio non poteſt. potius enim ὄσσοντο eſt Portendebant, vel Ominabantur: aut etiam Præſagiebant. atque ita fuerit ὄσσοντο pro ὀσσεύοντο,de quo non multò pòſt dicam. Alicubi autem vel Vaticinari vel Augurari,reddi etiam queat. Cæterùm Heſychius verba illa, ὄσσοντο δ' ὄλεθρον (ex hoc ipſo loco petita) exponit qui-

dem περὶ ὀφθαλμῶν ἔχον: ſed addit, ποιηὶ περιειλόχον καὶ περισήμαινον, καὶ ἔμφασιν ἐποιῶν. Ibidem proxime præcedit hoc Ὄσσοιτο (ex alio quopiam petitum loco) expoſitum, διενοοῦντο, περιεώρων. A

Ὄσσομαι alteram deductionẽ (iuxta quam ſignificat Video, Aſpicio: aut Præuideo. vt in hoc Gregorii pentam. Αἰὲν ἐπερχομένας μάστιγας ὀσσομένη) habet ab ὄσσος, ſignificante oculũ. qui tamen nominatiuus in nullo aut raro vſu eſt: potiúſq; vſurpatur num. DVAL. Ὄσσε, ex ὄσσεε factus ſecundũ quoſdam. Sed ſunt qui contrà nomen hoc ex verbo illo factum cenſeant: quod vt verum aut certè veriſimile eſſe poſſit, ſua verbo Ὄσσομαι quærenda deductio fuerit. Aptior autem nulla videtur eſſe, quàm vt VOX ACT. Ὄσσω, ex Ὄπτω per Æolicam mutationem facta dicatur: (ſicut nimirum πίσσω ex πίπτω ortum eſſe traditur) pro qua voce actiua vſurpata fuerit paſſiua Ὄσσομαι. Fuiſſe tamen & actiuæ vſum aliquem, apparet ex ſecũda PERS. Ὄσσεις, quæ apud Heſych. extat, exponentem βλέπεις & ὁρᾷς. Item ex ὄσσοι, quod exp. βλέψοι (ita enim ſcribendum pro βλέψει) & ἴδοι. Quod autem ad nomen illud attinet quo ſignificatur oculus, NIMIRVM Ὄσσος, (ſiue ab eo ſit Ὄσσω, ſiue potius ipſum ſit ab Ὄσσω) ſciendum eſt, ſecundum quoſdam, neutrius, ſecundum alios maſculini generis eſſe. Siquidẽ Ὄσσος quidam volunt eſſe neutrum primæ declinationis contractorum, & flecti ὄσσος eodem modo quo τεῖχος. vt videlicet illud ὄσσε factum ſit ex ὄσσεε per ſyncopen, vel apocopen. quod ὄσσεε ita dicatur vt τείχεε. Háncque ſentẽtiam adiuuat datiuus ὄσσει, vt τείχει, vt βέλει, & huiuſmodi alia. quem datiuum ὄσσοι in vſu eſſe teſtatur Euſtathius. Alii autem exiſtimãt, ab Ὄσσος, nominatiuo maſculini generis, qui declinetur vt πλόος, eſſe dualem ὄσσω, vt πλόω: deinde per metaplaſmum, ὄσσε, id eſt κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω πλικοῦ τῆς δεξιᾶς τῶν δυϊκῶν εἰς τὸ ε. Afferuntúrque ad huius metaplaſmi confirmationem alia huis ſchematis exempla: ex quibus ſunt ἀλκί & ὑσμῖνι, pro ἀλκῇ & ὑσμίνῃ, & κλαδί pro κλαδῷ: necnõ ἐρυσάρματες pro ἐρυσάρμασι. Sed rectius (meo quidem iudicio) de hac voce iudicat Herodianus grammaticus: ita ſcribẽs, Quemadmodum dicitur τὸ σκότος & ὁ σκότος, eadem terminatione, itidémq; ὁ ἔλεγχος & τὸ ἔλεγχος, ita etiam ὁ ὄσσος. Cuius dualis quum eſſe debuiſſet ὄσσεε, paſſus apocopen vel ſyncopen, (incertum eſt enim vtram) mutatus eſt in ὄσσε. Hæc ille: quem ſciendum eſt ideo dubium relinquere vtrum apocopen an ſyncopen ſit paſſum ὄσσεε, quòd incertum ſit vtrum ε ex duobus ablatum ſit, priúſne an poſterius. Et hæc quidem hactenus. nam quæ de accentu huius ipſius nominis, non perinde neceſſaria eſſe videntur. Debuit porrò ad confirmationem τοῦ ὄσσος maſculini afferri DAT. PLVR. Ὄσσοις, quem minimè raro in vſu eſſe videmus. Legimus enim in quodam Sapphûs loco, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν. Et apud Orpheũ (id eſt, in quodam fragmento quod veteris Orphei eſſe creditur) θνητοῖς γὰρ θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις. Itidémque ὄσσοισι vt μύθοισι pro μύθοις, apud Heſiodum extat. vt in Aſpide, Δεινὸν ὁρῶν ὄσσοισι, λέων ὣς σώματι κύρσας. In eodẽ poemate, Ἐμ μάλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς. B C D E F

At ille DVALIS Ὄσσε frequenti apud Hom. in vſu eſt. vt Odyſſ. κ, — ἐν δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic lib. λ, eiuſdẽ poematis, — τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν. Itidem lib. υ, — δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος. Et lib. ε, — οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. Apud eundem legimus Iliad. α, — δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Et his quidem in locis omnibus dualis eſt nominatiuus, ſicut & in aliis pleriſque: non minus autem frequens eſt vſus vocabuli eiuſdem in accuſatiuo. Sic Odyſſ. λ, Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε. Eodem libro, τὴν δ' ἄνησε γόον, ἀλλ' ἔτι [illegible] ὄσσε γόοιο. Sic Iliad. ξ, Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ. G

AT VERO Ὀσσεύομαι, (ſiue ex Ὄσσομαι factum, ſiue potius ex Ὄσσα deductum) ſolutæ orationi cum carmine commune eſt. Eſtque Ὀσσεύομαι, Ominor, vel Vaticinor, Auguror, vt quidem in vulg. lex. redditur. Pro illo quidem Ominor poni à Platone Bud. teſtatur, ſed locum non afferens. Apud Heſych. LEGITVR Ὀσσεύεσθαι, expoſitum κληδονίσασθαι. cuius vſum eſſe rarum arbitror. At pro illo Ὀσσεύομαι frequentius eſt VERBVM Ὀττεύομαι. cuius & Suidas meminit, nullam alterius mentionem faciens. Sed affert etiam NOMEN Ὄττα, tanquam idem ſignificans quod ὄσσα. Scribit enim, Ὄττα καὶ Ὄσσα, φήμη, μαντεία, θεία κληδών. καὶ Ὀττεύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι. Quibus expoſitionibus locum iſtum ſubiungit, ex Polybio fortaſſe, ὁ δὲ, τὸ μέλλον ἐμφρόνως ὀττευσάμενος, εἰς ἔννοιαν ἦλθε τὴν φρουρὰν ἀποτείψασθαι τὴν παρὰ Πτολεμαίου. Euſtath. quoque, poſtquam ſcripſit ὀσσεύεσθαι eſſe interdum vocem μαντικὴν, addit, talem eſſe & ὀττεύεσθαι, quòd Ὄσσα & Ὄττα ſit οἰωνοσκοπία, vel κληδών. Sed dicit φασὶ, tanquam ex aliorum opinione id referens. In vulg. lex. Ὀττεύομαι redditur In religionem verto, Aſpernor, Auguror. Verùm hoc Aſpernor prorſus aſpernari debemus. Nullo enim modo (quod ſciam) Ὀττεύομαι ſignificationem iſtam verbi Aſpernor admittere poteſt. Quod verò ad cæteras attinet, non planè reiiciendæ ſunt, præſertimque vltima. Sed nullo verbo commodius reddi videtur, quàm illo Ominari: quo & Ὀσσεύεσθαι Budæus reddit, vt paulo antè docui. Idem hæc Polybii affert ex lib. 1, ὁ δὲ Ἱέρων ὀττευσάμενος περὶ τῶν ὅλων πραγμάτων, ἐπιγινομένης τῆς νυκτὸς ἀνεχώρησε κατὰ σπουδήν. & interpretatur In ſummam belli totius ominatus ex vno prælio malè pugnato. Eundem locum affert & Camer. poſtquam dixit, ὀττεύεσθαι eſſe Diuinare. Additque hanc interpretationem, Præſagiente aliquid animo de totius belli euentu. Legit autem ὀττευσάμενός τι περὶ &c. at Budæus particulam τι omiſit. In ipſo quidem certè Polybio (in ea ſaltem editione qua ipſe vſus eſt, Haganoæ impreſſa anno 1530) eſt ὀττευσάμενός τι. quod τι vt minimè loco conueniens, reiecit: ſed in locum reiectæ huius particulæ rectè illam ſubſtitui ipſe quoque arbitror. Ab Ὀττεύομαι autem eſt VERBALE Ὀττεία, quod à Suida exponitur μαντεία, id eſt Vaticinatio, Diuinatio. Sequendo autem illa quæ dicta modò fuerunt, reddi etiam poſſit Ominatio. In v. l. habetur & VERBALE Ὀσσεία, quod redditur Vaticinatio: at Ὀττεία ibidem Horror. Additúrque, Ὀττεῖαι, Somnia inania, Vaticinium. Pro religione ſumpſit Dionyſ. Halicarn. l. 9. A B C D E

Præter Ὀσσεύομαι ſiue Ὀττεύομαι, inueniuntur & alia duo eiuſdem ſignificati VERBA, Ὄττομαι, ET Ὀπτεύομαι. Ambo apud Heſych. extant, ſcribentem, Ὄττεσθαι, κληδονίζεσθαι. Ὀττεύεσθαι, ὁμοίως. Hoc verò, Ὀπτεύεσθαι legimus apud Euſtathium, ſed afferentem ex Dionyſio Ælio, vt antea docui. ab hoc enim ſcribi teſtatur, Ὄπα eſſe τὴν κληδόνα: & Ὀπτεύεσθαι, τὸ κληδονίζεσθαι. Niſi tamen magnæ hic Dionyſius Ælius eſſet autoritatis, non magni faciendum hoc eius teſtimonium videri poſſet: & eum, quòd Ὀπτεύεσθαι legiſſet, vbi Ὀττεύεσθαι ſcribendum erat, ex illó nomine Ὄψ, ſuam illi deriuationem quæſiuiſſe. Verùm mouere nos viciſſim debet hoc quoque, quòd Euſtathius illa eius verba ita refert vt nihil tale cogitaſſe videatur: quum alioqui & ipſe verbum Ὀττεύεσθαι agnoſceret, vt in præcedentibus videre potes. F

SVPEREST Ἀοσσητὴρ, vocabulum poeticum, quod licet non parum remotam ſignificationem habere videatur ab ea quam habet nomen ὄσσα, ab hoc tamen deduci, omnes grammatici ore vno teſtantur. Eſt autẽ Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, Auxiliator, Opitulator. Quanuis porrò & NOMEN Ὀσσητὴρ apud Heſych. inueniatur, exponẽtem βοηθός: illi Ἀοσσητὴρ locum primum tribuo, tanquam pluribus teſtimoniis confirmato. Hoc enim ἀοσσητὴρ ne agnoſcere quidem videntur alii ſiue lexicographi, ſiue grammatici, quum ἀοσσητὴρ eſſe tradunt qui αὐδῇ ὄσσης βοηθεῖ. volunt enim α, ſequendo iſtud etymon, locum τοῦ αὐδῆ obtinere. quum tamen, ſi verum ſit inueniri etiam Ὀσσητὴρ, dicendum ſit potius α illud præfixum, eſſe ſuperuacaneum: ſicut in quarundam aliarum vocum fronte vacare videmus. Verùm de illo ὀσσητὴρ penes Heſcyh. (donec alibi inueniatur) ſit fides. De Ἀοσσητὴρ autem Etymologus ſcribit, παρὰ τὸ ὄσσον fieri ὀσσοτὴρ, & ἀοσσητὴρ, quo ſignificetur βοηθός. G H

ſed pro ὄσσον minimè dubitandũ puto quin reponi debeat ὄσσα. Quinetiam ὀοσσητὴρ per η in media ſyllaba, ſicut ἀοσσητὴρ, ſcribendum eſſe cenſeo. Addit autem ὁ αὐδῇ ὄσσης καὶ κληδόνος βοηθῶν αὐτομάτως. quam expoſitionem & Suidas habet. Sed in editione Baſilienſi, anni 1544, perperam legitur Ἀοσσοτὴρ pro Ἀοσσητὴρ. Eſt certè frequens apud poetam vocabulum iſtud Ἀοσσητὴρ, quod Euſtathius quoque à nomine ὄσσα deriuat, exponens ἕτοιμον & σπουδαῖον βοηθὸν, item ἕτοιμον & ἀπροφάσιστον ἐπίκουρον: vtpote αὐδῇ ὄσσης βοηθοῦντα. Vt autem ad exempla veniam, legimus Iliad. χ, — ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων. Iliad. ο, Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. Vbi ſcholiaſtes ille annotat, ex veterum ſententia, ἀοσσητὴρ dici qui ad auxiliandum currit, αὐδῇ ὄσσης καὶ μαντείας. Legimus & Iliad. ο, circa finem, Ἠέ τινάς φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω; vbi exponitur σπουδαίους βοηθούς. Obſeruaui autem, hunc poetam iſtud aduerbium ὀπίσσω huic nomini & alibi quoque ſubiungere. vt Odyſſ. ψ, Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ, Ὧι μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω, Φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν. Eſt igitur ἀοσσητὴρ propriè Auxiliator promptus, Qui feſtinat ad opem ferendam non expectans dum conſuluerit oraculum: vt videlicet ex eo ſciat num è re ſua futurum ſit ad ferendum auxilium ire. Siquidem ille idem enarrator, in hunc locum Odyſſ. λ, Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰχομένοιο Ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν, annotat, ἀοσσητῆρες eſſe βοηθοὶ σπουδαῖοι & μὴ ἀναμένοντες ὄσσαν εἰς τὸ βοηθῆσαι. fuiſſe enim moris ἐρωτᾶν τὸ θεῖον καὶ βοηθεῖν μὲν, εἰ προτρέποι τις· ἡσυχάζειν δὲ, εἰ κωλύεται. Itidemq; Etymologici autor illis quæ ex ipſo attuli verbis, ſubiungit, ἔθος γὰρ τοῖς παλαιοῖς τοῦτο, πυνθανομένοις μαντείας βοηθεῖν. Meminiſſe autem oportet hîc eorum quæ antea dixi, nimirum, ſi in vſu ſit etiam ὀοσσητὴρ, concidere hanc etymologiam.

Videor autem mihi & VERBVM Ἀοσσέω, ῶ, alicubi annotatum inueniſſe, tanquam idem ſignificans quod βοηθῶ. Rationi certè conſentaneum fuerit vt priorem huic verbo Ἀοσσέω locum tribuamus: vt videlicet ab Ὄσσα hoc ſit Ἀοσσέω: cuius verbale ſit Ἀοσσητήρ.

Omiſſum fuit in præcedentibus, nimirum poſt Ὄσσομαι, COMPOS. Ποτιόσσομαι, SIVE Προτιόσσομαι, quo ſignificatur προσβλέπω, Aſpicio, Intueor: apud Homerum Iliad. η, non procul ab initio, Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε. id eſt προσβλέπε, inquit Euſtath. Aliquando tamen eſt προβλέπω, non προσβλέπω. vt Od. ξ, Οὔ τί μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, Non præuidebat mortem, vel Mortem ſibi ante oculos non ponebat, Mortis metum ante oculos non habebat. Autor breuiũ ſchol. exponit, προέβλεπεν & προσεδέχετο. Heſychius προτιόσσεται exponit non ſolùm προορᾶται & προσδέχεται, item προσδοκᾷ: ſed etiam προσαγορεύει. quæ expoſitio mira videri poſſit. Obſeruandum eſt porrò in illo Hom. loco προτιόσσετο θυμὸς cum accuſatiuo, vt alibi ὄσσετο θυμός. Apud Apoll. Rhodium Argon. lib. 1, cũ infinitiuo, — οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι. vbi ſchol. exp. προορῶμαι. In v. l. ex eodẽ poeta ποτιόσσεσθαι affertur pro Augurari: itidémq; in iis προτιόσσεσθαι redditur etiam Præſagire.

00050044

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 03 December, 2015